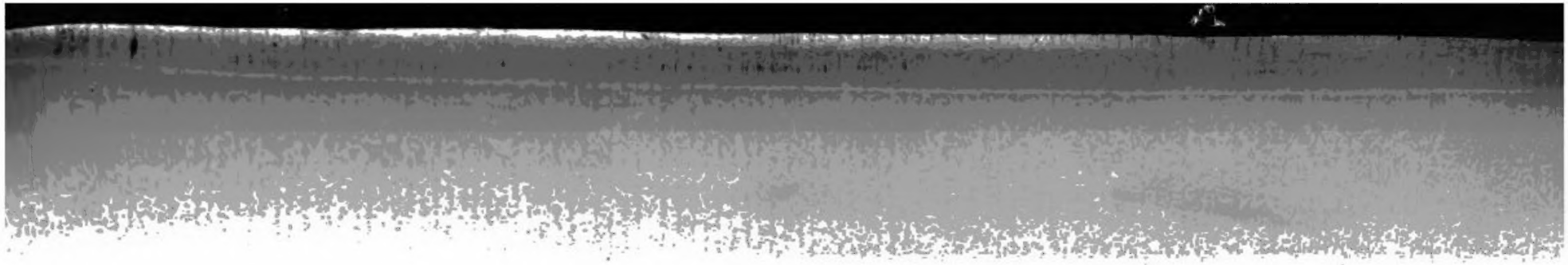

BLB 909/3

Digitized by Google

THESAURUS
GRAECAE LINGUAE.

BCU - Lausanne
1094789458
30124.1

Digitized by Google

Digitized by Google

ΘΗΣΑΥΡΟΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

THESAURUS
GRAECAE LINGUAE,

AB

HENRICO STEPHANO
CONSTRUCTUS.

POST EDITIONEM ANGLICAM NOVIS ADDITAMENTIS AUCTUM, ORDINEQUE ALPHABETICO DIGESTUM TERTIO EDIDERUNT

CAROLUS BENEDICTUS HASE,

INSTITUTI REGII FRANCIÆ SOCIUS, IN SCHOLA REGIA POLYTECHNICA REGIAQUE SPECIALI LINGUARUM ORIENTALIUM PROFESSOR, IN BIBLIOTHECÆ REGIÆ PARTE CODD. MSS. COMPLECTENTE CONSERVATOR, ETC., ETC.,

GUILIELMUS DINDORFIUS

ET

LUDOVICUS DINDORFIUS,

SECUNDUM CONSPECTUM AB ACADEMIA REGIA INSCRIPTIONUM ET HUMANIORUM LITTERARUM DIE 29 MAII 1829 APPROBATUM.

7459.

ECOLE DES SCIENCES SOCIALES UNIVERSITÉ DE LAUSANNE

Volumen Tertium.

807
.5
(038)

BLB 909/3

(2)

PARISIIS,

EXCUDEBAT AMBROSIUS FIRMIN DIDOT,

INSTITUTI REGII FRANCIÆ TYPOGRAPHUS.

VENIT APUD FIRMIN DIDOT FRATRES.

VIA JACOB, N° 24.

1835.

Digitized by Google

Digitized by Google

THESAURUS

LINGUAE GRAECAE

AB

HENRICO STEPHANO

CONSTRUCTUS.

NOVA EDITIO AUCTIOR ET EMENDATIOR.

Ἔ νοτα quintæ ap. Gr. literæ, quam ἐψιλὸν vocant : signum etiam numeri quinarii : cui si a sinistro imo angulo præfigatur acuti accentus nota, Quinquies mille denotat, hoc modo, Ε, ε. Eust. [Il. p. 511, 5] ab antiquis hoc ἐψιλὸν tradit vocatum fuisse etiam εἶ, sed in versu, ut in argum. Il. E : Εἶ, βάλλει Κυθέρειαν Ἀρηά τε Τυδέος υἱός· metri gratia adjecto ι, ut produci posset. [Jo. Alex. Τον. παραγγ. p. 7, 18 : Τὰ μονοσύλλαβα τῶν στοιχείων ὀνόματα, εἶ, μῦ, κ. τ. λ. Hellad. Phot. cod. 279, p. 530, 23 : Τὰ εἰς ι μονοσύλλαβα καὶ δίφθογγον ἔχει τὴν συλλαβὴν καὶ περισπᾶται, οἷον εἶ φεῖ χεῖ ψεῖ. || Alia literæ vis est, de qua Ignarra Pal. Neap. p. 47 : « Ubi ap. Gruter. p. CCCXIV, 1 legitur : Ζμυρναν Ε, Αλεξανδρειαν Ε, eruditi viri ex vero conjecerunt sub ea lit. Ε latere certamen quinquennale ». || In dialectis permutatur c. α, ut in βέρεθρον, γέμμα, ἔρσην, τέσσερα, φιέλη, χλιερὸς, ψίεθος. Cum ει in Ἀλφεὸς, ἀπόδεξις, κρέσσων, μέζων, et formis infinit. in εν pro ειν. Cum η in ἔσσων. Cum ο in Ἀπέλλων, Βερενίκη, βρέντη, ἑβδεμήκοντα, Ἐρχομενὸς Ὀρέντης, πρὲς, quæ vide. || Interdum mobile est initio vocum, ut in ἐκεῖνος et κεῖνος, ἔοικα et οἶκα, ἑορτὴ et ὁρτὴ, in Ἐξάδιος et Ξάδιος, ἐχθὲς et χθές : vel duplicatur sequente alio ε, ut in formis epicis, ἔεδνα, ἐέργων, ἐέλπων, ἐείκοσι, ἔειπε, ἔεις, vel η, ut in ἐήνδανον, ἔηκα : vel inseritur ante ο, velut in ἀδελφειὸς et ἀδελφὸς, κενεὸς et κενὸς, et aliis. || In libris scriptis creberrima est permutatio literæ ε cum αι, ut exemplis abstineam, nec rara confusio lit. ε et αν : v. Bast. ad Greg. p. 756, 925 ; et ας : v. Bast. ib. p. 758. Cum θ confusum conjecerant quidam ap. Hom. Il. Υ, 269, sec. Eust. p. 1208, 11, ab Schæf. cit. C. ἐννέα (θ') confusum notavit Albert. ad Hesych. v. Ἀδύνατοι, p. 101, 6. Unde permutantur numeri πέντε s. ε' et ἐννέα, de quo Galen. vol. 13, p. 874 : Τὰ δὲ δὴ βιβλία τὰ κατὰ τὰς βιβλιοθήκας ἀποκείμενα τὰ τῶν ἀριθμῶν ἔχοντα σημεῖα ῥᾳδίως διαστρέφεται, τὸ μὲν πέντε ποιούντων ἐννέα κ. τ. λ. Cum ο, ut in ἐχυρὸς et ὀχυρὸς, et sæpe in terminationibus in το cum part. τε. Cum ρ : v. Bast. ad Greg. p. 713, 731. Cum σ : v. Bast. ib. p. 713. L. Dind.]

Ἔ, He, dolentis est adv. ex eorum genere, quæ Lat. interjectiones vocant. Sed geminari potius solet, interdum vero et quater repeti. Scribitur autem Ἔ cum aspero, Æsch. Prom. p. 37 [580] : Τί ποτέ μ', ὦ Κρόνιε παῖ, τί ποτε, τί ποτε ταῖσδ' ἐνέζευξας, εὑρὼν ἁμαρτοῦσαν, ἐν πημοναῖσιν ; ἔ ἔ. Et p. 38 [600] : Ἁ μαραίνει με χρίουσα κέντροις φοιταλέοισιν· ἔ ἔ. Et [602] : Δυσδαιμόνων δὲ τίνες, οἳ (ἔ ἔ) οἵ ἐγὼ μογοῦσιν ; Et p. 46 [742] : Ἰώ μοι μοι, ἔ ἔ ἔ ἔ. [Bis tantum legitur in melioribus. Quater est Sept. 150, 154, 156.] Ἔ, ἔ Suidæ ἐπίῤῥημα σχετλιαστικόν. [Spiritu leni præter Zonaram p. 619, Aristoph. Vesp. 316 ; item Etym. M. p. 326, 49, ἔλεγος ducens ab ἔ ἔ λέγειν. Atque sic hodie scribitur in plerisque edd. Tragicorum, tametsi

Digitized by Google

in libris raro, si uspiam, conspicitur spiritus lenis. Confusum c. αἰαῖ v. Eur. Hipp. 208. L. Dind.]

[Ἔ. V. Οὔ.]

Ἔα adv. ex imper. ἔα factum, ut quidam gramm. tradunt, qui et ἐκπλήξεως adv. s. ἐκπληκτικὸν esse addunt: sic certe et ἄγε, ἄπαγε, ἴθι, in advv. degenerarunt; Lat. redditur Hem, et aliquando Ah. Plato Protag. [p. 314, D]: Ὁ δὲ τὴν θύραν ἀνοίξας, ἔα, ἔφη, σοφισταί τινες· οὐ σχολὴ αὐτῷ, Hem, sophistæ hi sunt: ut Bud. vertit, qui et ab Eurip. sic accipi scribit. Sic Aristoph. [Plut. 824]: Ἔα, τίς ἔσθ' ὁ προσιὼν οὑτοσί; [Id. Av. 1495: Ἔα τουτὶ τί ἦν; Thesm. 1105: Ἔα, τίν' ὄχθον τόνδ' ὁρῶ;] Ap. Æsch. quoque p. 12 [Prom. 114], ἆ ἆ, et ἔα ἔα schol. esse ἐκπλήξεως adv. scribit: et quidam Hau hau interpr. Ita certe redditur et Marc. 1, [24; Luc. 4, 34], Ἔα, τί ἡμῖν καί σοι? Ab aliis tamen, Ah, quod malim: ut sit exclamatio a dolore potius quam a rei novitate proficiscens. Sic vertitur, Ah, et ap. Aristoph. Nub. [1259], ubi qui audivit dicentem ἰώ μοι μοι, exclamat, Ἔα, τίς οὗτοσί ποτ' ἔσθ' ὁ θρηνῶν; [Æschyl. Prom. 298: Ἔα, τί χρῆμα; Et sæpissime Eurip. Bis Æsch. Pr. 114: Ἆ Ἆ, ἔα ἔα, τίς ἀχὼ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής; 556: Ἆ Ἆ, ἔα ἔα· χρίει τις αὖ με τὰν τάλαιναν οἴστρος· 687: Ἔα ἔα, ἄπαγε, φεῦ· Cho. 870: Ἔα ἔα μάλα, πῶς ἔχει; Soph. OEd. C. 1477: Ἔα ἔα, ἰδοὺ μάλ' αὖθις ἀμφίσταται διαπρύσιος ὀτοβος. Eur. Hipp. 856: Ἔα ἔα, τί δή ποθ' ἥδε δέλτος ἐκ φίλης χερὸς ἠρτημένη; Et alibi. Arist. Pac. 60: Ἔα ἔα. Ubi ponitur extra versum, ut sæpe poni solet quum duplex tum simplex.] At in h. l. Synesii, Ἔα, πανταχοῦ τῆς ἀγορᾶς ἀνδρῶν οἰμωγαὶ, γυναικῶν ὀλολυγαὶ, Bud. interpr. Heu. In qua signif. si scriberetur ἒα cum aspero, dicerem potius esse ab ἦ adv., de quo supra. [Galen. vol. 8, p. 162, F: Ἀλλ' ἒα. Hemst.] At ἔα δὴ adverbialiter ap. poet. usurpari dicitur pro ἄγε δή. [Hesych.: Ἔα δὴ, ἄγε δή. Eadem Suid., Zon. p. 593. Ἔα δὲ, Job. 25, 6: Ἔα δὲ, ἄνθρωπος σαπρία καὶ υἱὸς ἀνθρώπου σκώληξ· 19, 5: Ἔα δὲ ὅτι ἐπ' ἐμοὶ μεγαλύνεσθε, ἐναλλεσθε δέ μοι ὀνείδει, vertitur, Esto autem, duciturque ab ἐάω.]

[Ἔαγμα, τὸ, i. q. ἄγμα. Zonar. p. 86: Αἴαγμα ὁ θρῆνος, ἔαγμα δὲ τὸ σύντριμμα, ψιλόν. Confuse Suid.: Αἴαγμα, θρῆνος, καὶ σύντριμμα. Cujus errorem castigavit Valck. Anim. ad Ammon. p. 117.]

Ἔαχεν, Hesych. exp. ἀλγεῖ, Dolet: afferens et Ἐαχότες [pro ἠαχότες, ut est ap. Zonar. p. 969, Suidam, in Gl. Auriv. p. 11: Ἠαχότες, θρηνήσαντες], pro ἀλγοῦντες, Dolentes: nec non Ἐαχὸς pro κακῶς ἔχων, ἀνειμένως [immo παρειμένως, ἀναπεπαυμένως, quorum advv. loco restituenda videntur participia perf. L. D.] ἀλγῶν. At ἐαχότες, quod [ab Suida, Zon. p. 593, lexicisque ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 232, 471, 504, ab Alb. ad Hesych. p. 1057, 9 correctis] exp. ἀναπεπαυμένοι, παρῃτημένοι, est ab ἐάω, Sino, Dimitto, Intermitto. [Hesych. iterum: Ἐλαχὶν, ἀσθενεῖν (Ἐλαχεν, ἀσθενεῖ, Alb.).]

Ἐαλὸν, Hesychio λυπηρόν: afferenti et Ἐαλὸς pro τετραυσμένος [τεθραυσμένος. Legendum esse ἐαγεῖς viderunt intt.] Sed idem Ἐαλὸν exp. etiam λυτήριον. [Quæ est nihil nisi varietas antecedentis λυπηρόν. L. Dindorf.]

Ἐάν, Si, εἰ. Sed ἐὰν subjunctivo jungitur, sicut et ἂν ac ἤν. [Ἐὰν conflatum esse e partt. εἰ et ἀν docet Etym. M. p. 307, 24, Eust. Il. p. 825, 26. Quemadmodum autem particulæ ἐπεὰν, simillime ex ἐπεὶ et ἀν contractæ, epici non utuntur forma soluta, qua Herodotus et Iones, sed dicere solent ἐπὴν, sic iidem, pariterque Herodot. aliique Iones, abstinuerunt forma ἐάν. Ap. Hippocr., qui sæpissime utitur forma ἤν, an recte legatur ἐὰν De judic. p. 54 et 55, De cap. vuln. p. 907, C, dubito. Apud Atticos promiscuus est ambarum formarum usus, nisi quod in decretis, legibus, titulisque lapidum sæpissime ἐὰν, aliquoties ἂν, ut apud Bœckh. vol. 2, p. 183, 15: Ἂν δὲ μὴ δικάσωνται ... καὶ ἂν ὁ ἰδιώτης νικήσῃ, vix semel iterumve legere memini ἤν, ut in monum. Amphipolitano ap. Bœckh. vol. 2, p. 63, 6: Ἢμ ποτ' (sic) ἁλίσκωνται· et sæpius in fœderibus ap. Thucyd. 8, 18 et 58. Mox in mon. cit., Ἢν δέ τις ... ἀναψηφίζῃ. De Thucydide Suidas et cod. Coisl. ap. Montef. Bibl. C. p. 232 sq.: Ἐάν ὁλοκλήρως οἱ περὶ Θουκυδίδην τότε λέγουσιν ὅτι προτέτακται ὁ ἤ· ὅταν δὲ μὴ οὕτως ἔχῃ τάξεως, συνῃρημένως λέγει. Ἐν δευτέρᾳ (24), Ἢ ἐὰν οἱ πολέμιοι νηίτῃ στρατῷ ἐπιπλέωσι. Ἢ ἐὰν βιασθῇ, ὑπάρχει τοῖς ἀποστήσασι πολεμίοις. Quorum ll. priori legitur in libris non ἢ ἐὰν sed ἦν μή· alter est 3, 47. Credo autem observationem grammaticorum, quæ vera ex parte est de Thuc., veram esse etiam de aliis Atticorum, quicunque sentirent insuave sonare ἢ ἦν. Aliquanto enim diversum ἄμεινον ἦδη, ἦν δοκῇ, περραγμένοι Thuc. 1, 82, et τὸ στράτευμα μὴ εὔνουν ἔχῃ, ἦν ἤδη ἀγωνίζηται 6, 29, nec prorsus simile μὴ ἦν 8, 50, 57. Falsum vero est Thuc., nisi post ἢ, non dicere ἐάν. V. 1, 44; 4, 23, 118; 5, 47; 6, 96; 7, 68. Verum autem longe longeque crebriorem ap. eum esse usum formæ ἦν. De forma ἂν v. infra. L. D.] Plato Symp.: Ἐὰν εἴπω οὑτωσί. Dem.: Ἐάν τις ἠδικηκώς τι τυγχάνῃ τὴν πόλιν. Plut. De aud.: Ἀλλὰ χάριν ἔχειν ἐάν τις ἐκκαθάρῃ. Et ἐὰν μὴ, Nisi. Aristot. [H. A, 6, 23, 3]: Ἐὰν μὴ τύχῃ τεθηλακὼς ὁ ὄνος ἵππον. [Noto de ἐὰν μὴ tantum usum rariorem sine verbo positi. Æschin. C. Tim. p. 2 St.: Καὶ μὴ ἐξέστω τοῖς ὑπὲρ τὴν τῶν παίδων ἡλικίαν οὖσιν εἰσιέναι τῶν παίδων ἔνδον ὄντων, ἐὰν μὴ υἱὸς διδασκάλου ἢ ἀδελφὸς ἢ θυγατρὸς ἀνήρ. Demosth. p. 710, 17: Τῶν δὲ νόμων ... μὴ ἐξεῖναι λῦσαι μηδένα, ἐὰν μὴ ἐν νομοθέταις. Et seq. gen. p. 715, 2: Ἐὰν μὴ ψηφισαμένων Ἀθηναίων (conf. infra in ἤν)· 1074, 20: Ἐάν τις ἐλάαν Ἀθήνησιν ἐξωρύττῃ, ἐὰν μὴ εἰς ἱερόν ... Andocides De myst. p. 12: Μηδὲ ἐπ' ἀνδρὶ νόμον ἐξεῖναι θεῖναι, ἐὰν μὴ τὸν αὐτὸν ἐπὶ πᾶσιν Ἀθηναίοις. Diodor. 12, 21: Μηδὲ περιτίθεσθαι (mulierem) χρυσία μηδὲ ἐσθῆτα παρυφασμένην, ἐὰν μὴ ἑταίραν, ubi libri quidam ex interpr. ἢ ἑταίρα. L. D.] At de ἐὰν δὲ ellliptice posito, ut εἰ δ' ἄρα, vide Bud. p. 991. [Plato Reip. 9, p. 575, C: Οὐκοῦν ἐὰν μὲν ἑκόντες ὑπείκωσιν· ἐὰν δὲ μὴ ἐπιτρέπῃ ἡ πόλις ... κολάσεται.] Reperitur et cum optat. ap. Dem.: Ἐὰν πρότερός τις εἴποι, sed non sine mendi suspicione. Affertur tamen et ex Hermog., Ἐὰν μὲν τὸ πρᾶγμα παρ' ἡμῶν εἴη γεγονός. [Gramm. Bekk. An. p. 144, 31: Ἐάν. Καὶ τοῦτο, ὥσπερ τὸ εἰ, ὁριστικοῖς, εὐκτικοῖς, ὑποτακτικοῖς συντάσσεται. Σὺ δὲ, ὦ φιλολόγε, ἀνάλογον φυλάττων ὑποτακτικοῖς ἀεὶ σύνταττε. C. indicat. Nilus Epist. 2, 223, p. 234: Ἐάν τι γέγραπται· 3, 56, p. 334: Ἐὰν εἶδες. Jo. Malal. p. 71, 8: Ἐὰν κἀκείνη ἠβούλετο· 136, 16: Ἐὰν σωθησόμεθα. C. optat. Polyb. 3, 58, 9: Ἔτι δὲ χαλεπώτερον τὸ περὶ τῶν ὁραθέντων διὰ λόγου τι γνῶναι ... ἐὰν δὲ καὶ γνοίη τις, ἔτι τῶν πρὸ τοῦ δυσχερέστερον τὸ τῶν ἑωρακότων τινὰ μετρίῳ χρῆσθαι τρόπῳ. Sed al. γνώῃ, ut non dubitem restituere γνῷ. Manetho 1, 24: Ἑρμείας δ' ἦν τοῖσιν Ἰσόρροπος ἀντήσειεν· 45: Ἦν δὲ Κύπριν καλὴν πολιὸς Κρόνος ἀγκαλίσαιτο· 119: Ἢν δὲ ... ἀποτμήξειε· 158: Ἢν ... φορέοιτο. Geopon. 10, 21, 4: Κάλλιον δὲ ποιήσεις, ἐὰν ἕκαστον μῆλον εἰς φύλλα καρύας ἐνειλήσας ἀπόθοιο· 5: Φυλάξεις τὰ μῆλα, ἐὰν ... ἀπόθοιο τὰ μῆλα. Neque eripienda est hujus ætatis scriptoribus particulæ cum ind. vel opt. conjunctio, quæ in scriptis antiquiorum ut non raro apparet, ita redit fere ad permutationem terminationum ει -οι -ῃ, εἴη -ῇ, οιτο -ηται, vel particularum ἐὰν et εἰ, de qua v. in fine. De constr. c. fut. v. infra in forma Ἂν. L. D.]

|| Ἐὰν geminatur interdum, adjunctam habens copulam τε: quin etiam triplicatur nonnunquam pro Sive, sicut εἴτε. Plato De LL. 6, [p. 761, B]: Τά τε πηγαῖα ὕδατα, ἐάν τέ τις ποταμὸς, ἐάν τε καὶ χρήνη ᾖ, κοσμοῦντες φυτεύμασί τε καὶ οἰκοδομήμασι. [Æneas Tact. c. 24, p. 77: Ἐάν τε Ἕλληνες ἐάν τε βάρβαροι ὦσι. Et sæpius vel omisso vel addito verbo Xenophon.] Idem [Epist. 7, p. 348, D]: Ἐάν τ' ἐν ἀγρῷ, ἐάν τ' ἐνθάδε. [Ter in monum. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 169, b, 3: Ἐάν τε ἄρχων ἐάν τε ἰδιώτης ἐάν τε δημόσιος. L. D.] Et Ἐάν τ' οὖν pro ἐάν τε ap. Eund. 11, [p. 934, D, ubi est ... ἐάν τ' οὖν καὶ ἐλεύθερον περιορᾷ]: Ἐάν τ' οὖν δοῦλον, ἐάν τ' οὖν ἐλεύθερον περιορῶσι. Ubi vero triplicatur, ἐάν τε bis ponitur, tertium est ἐάν τ' οὖν. Est autem οὖν his in ll. παρέλκον s. παραπληρωματικόν. [Et ἐάν τε... ἄν τε Platon. Conv. p. 184, B, vel duplici sequente ἄν τε Politici p. 293, A. Et ἐάν τ' οὖν ... ἐάν τε Polit. p. 291 fin.: Ἐάν τ' οὖν βιαίως ἐάν τε ἑκουσίως· et ἄν τ' οὖν ... ἄν τε, Epist. 7, p. 348, D: Μετεπεμψάμην μὲν οὖν καὶ πρότερον αὐτὸν, μεταπέμψομαι δὲ καὶ νῦν, ἄν τ' οὖν

Digitized by Google

ἀπὸ τῆς προτέρας μεταπομπῆς ἄν τε καὶ ἀπὸ τῆς νῦν ὑπα- A
κούσῃ μοι. Et ἄν τε ... ἄν τε Xen. Anab. 5, 5, 16 et al., Plut. Camill. c. 31, Mor. p. 18, A. Et ἄν τε ... καὶ ἐὰν Plat. Polit. p. 292 fin. : Ἄν τ' ἀρχῇ καὶ ἐὰν μή. Et ἤν τε ... ἤν τε Thucyd. 3, 44, Xen. Eq. 12, 6, et quater repetitum OEc. 11, 16. Et nullo seq. verbo Cyrop. 1, 1, 5 : Ἥν τε πρὸς ἕω ἦν τε πρὸς ἑσπέραν ἦν τε πρὸς ἄρκτον ἦν τε πρὸς μεσημβρίαν. Thucyd. 4, 98 : Ἥν τε πλέονος ἦν τε βραχυτέρας. Hippocr. De cap. vuln. p. 902, F : Καὶ μάλιστά γε ταῦτα πάσχειν τὸ ὀστέον κίνδυνος ὅταν ταῦτά τε γίνηται καὶ ἐς ἰθὺ τρωθῆναι κατ' ἀντίον γίνηται τὸ ὀστέον τοῦ βέλεος, ἤν τε πληγῇ ἐκ χειρὸς ἦν τε βληθῇ ἦν τέ τι ἐμπέσῃ αὐτέῳ καὶ ἦν αὐτὸς καταπεσὼν τρωθῇ. Denique κἄν τε ... κἄν τε ap. recentissimos, ut Triclin. ad Soph. Ajac. 75 : Ἴστω ὅτι πάντες οἱ ἀρίστοι κἄν τε δισύλλαβοι ὦσι κἄν τε τρισύλλαβοι, τὴν μὲν κλιτικὴν ἔκτασιν κινηθέντες ἀποβάλλουσιν. Et ἦν μέν, sequente εἰ δὲ μή Thucyd. 3, 3; 4, 13, sive ἐὰν μέν, Plat. Conviv. p. 185, D, sive ἂν μὲν Xen. Comment. 3, 9, 11. L. Dindorf.]

[Ἐὰν, An, c. indicat. Eust. Il. p. 4 fin. : Εἰ δὲ καὶ B
ἕτερα ποιήματά εἰσιν Ὁμήρου, οἷον καὶ ὁ Μαργίτης καὶ τῶν μυῶν καὶ βατράχων μάχη, ἄλλοι καὶ αὐτὸ ἐξήτασαν πρὸς ἀκρίβειαν, καὶ ἐὰν ἡ Ἰλιὰς τῆς Ὀδυσσείας προπεπόνηται ἢ καὶ ἀνάπαλιν. Et mox : Εἰ δὲ καὶ ἤρισεν Ὅμηρος Ἡσιόδῳ ... ζητητέον ἐν τοῖς εἰς τοῦτο γράψασιν ... ὡσαύτως καὶ ἐὰν ἐπὶ τῶν Τρωικῶν ἔτυχεν ὤν. Nec rarum est ἢν vel ἐὰν post ζητεῖν et sim. verba ap. optimos quosque, ut Eurip. Hel. 429 : Τοῖς ἐκεῖ ζητῶν φίλοις τὰ πρόσφορ' ἢν πως ἐξερευνήσας λάβω. Aristoph. Nub. 535 : Ζητοῦσ' ἦλθ', ἢν που 'πιτύχῃ θεαταῖς οὕτω σοφοῖς. Tamen ap. illos ἐὰν non ponitur pro An, sed est Si, ut in ll. similibus infra in forma Ἤν notandis. L. Dind.]

‖ Ἐὰν pro ἂν particula potentiali passim in N. T., sed cum solo subj. : ut Matth. 8, [19] : Ἀκολουθήσω σοι ὅπου ἐὰν ἀπέρχῃ. Et 12, [36] : Πᾶν ῥῆμα ἀργὸν, ὃ ἐὰν λαλήσωσιν οἱ ἄνθρωποι. Sic Acta 2, [21] : Ὃς ἐὰν ἐπικαλέσηται τὸ ὄνομα Κυρίου. Invenitur et ap. LXX Interprr. [Et sæpe in libris scriptis antiquiorum. Theophr. Hist. Plant. 3, 10, 3 : Δυσθανατῶν γάρ φασι καὶ δυστοκεῖν, οὗ ἐὰν ᾖ. Xenoph. Comment. 3, 10, 12 : Ὃ C
ἐὰν ἁρμόττῃ. Conf. var. script. ib. 4, 2, 29, Anab. 1, 3, 6 et 15. Sext. Emp. Adv. phys. 10, 298, p. 682, 21 : Ὁπότερον γὰρ ἐὰν λέγοιεν, ἐπαχθήσονται αἱ μικρῷ πρόσθεν ἀποδοθεῖσαι πρὸς ἡμῶν ἀπορίαι. Æneas Tact. c. 22, p. 62 : Ὅπου ἐὰν ὄντες τύχωσι· 31, p. 97 : Εἰς ὃ ἐὰν τύχῃ ἱερόν· Athen. 4, p. 129, F : Ὅσοι ἐὰν πίωσιν. Cod. Pal. ἂν, ut id. 7, p. 282, C; 12, p. 517, E. Ap. eund. vero 12, 547, B, et 14, 615, E, consentiunt libri in ὅσοι ἐὰν ἁλίσκωνται et ὅ,τι ἐὰν ἐπιβάλωμαι. Quos ll. omitto cumulare aliis, quum ex allatis satis superque appareat fuisse assuetos recentiores usui part. ἐὰν pro ἂν, itaque factum esse ut idem inferretur antiquioribus : qui si ita usi essent part., certiora et metro versuum tuta exx. non desideraremus. Extremæ barbariæ est εἴ τις ἐὰν ἐβούλετο ap. Jo. Malal. p. 63, 17, et sim. p. 160, 23; 276, 20, ubi item ponitur pro ἄν : v. quæ de εἰ ἂν dicentur in Εἰ. L. D.]

‖ Ἐάνπερ, Si : item Licet, cum subjunct., ap. Plat. [Æsch. Pers. 529 : Ἐάνπερ δεῦρ' ἐμοῦ πρόσθεν μόλῃ. Soph. El. 593 : Αἰσχρῶς ἐάνπερ καὶ λέγῃς, etc. et sæ- D
pius Eurip. Philippus ap. Demosth. p. 284, 12 : Ἐάνπερ ἐπὶ ταύτης μένητε τῆς προθέσεως. Demosth. Ep. 3, p. 1483, 21 : Ἐάνπερ ἐγὼ ζῶ. Æneas Tact. c. 16, p. 46 : Ἐάνπερ γε σὺ αὐτοῖς εὐκαίρως ἐπιθῇ (l. -θῇ)· 28, p. 85 : Ἐάνπερ γε ᾖ ὁ πυλωρὸς ... Et ἐάν πως Soph. Tr. 584 : Φίλτροις δ' ἐάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα.] ‖ Ἤνπερ, i. q. ἤν, Si. [Aristoph. Thesm. 926 : Οὐ γάρ προδώσω οὐδέποτέ σ', ἤνπερ ἐμπνέω· Lys. 551 : Ἀλλ' ἤνπερ ὅ τε γλυκύθυμος Ἔρως χὴ Κυπρογένει' Ἀφροδίτη ζμεραν ἡμῶν κατὰ τῶν κόλπων καὶ τῶν μηρῶν καταπνεύσῃ. Nisi ibi pro ὁ γλ., quod est in libris, leg. cum aliis γ' ὁ γλ. Xen. Cyrop. 4, 6, 4 : Ἀλλ' ἤνπερ, ὦ Γωβρύα, καὶ φρονῶν φαίνῃ ὅσαπερ λέγεις. Hippocr. De cap. vuln. p. 898, E. : Ἤνπερ ῥαγῇ. Et ἢν μή περ ap. Herod. 6, 57 : Ἤν μή περ ὁ πατὴρ αὐτὴν ἐγγυήσῃ. L. D.] Et ἤνπερ γε, Si quidem. Xen. [Eq. 10, 11] : Ἤνπερ γε βούληται τὸν ἵππον ἀποδείξασθαι οἷόνπερ εἴρηται. ‖ Ἄνπερ, Si quidem, vel simpliciter Si, ut dicitur ἤνπερ. Demosth. p. 193 [p. 463, 20] : Ἀλλ' ἴσμεν ἐκεῖνο δήπου, ὅτι λειτουρ-
γήσουσι μέν, ἄνπερ ἡ πόλις ᾖ, πολλοί. [Conf. idem p. 283, 23.] Gregor. : Ἄνπερ ᾖ μὴ ψευδώνυμος, Si quidem non sit. Interdum vero ἄνπερ μὴ est potius reddendum Nisi. [Plato Tim. p. 90, B : Ἄνπερ ἀληθείας ἐφάπτηται. Æneas Tact. c. 3 extr. : Ἄνπερ εὐθὺς ἡγεμονεύσωσιν ὧδε. Plut. Lycurg. c. 3 : Ἄνπερ ἄρρην γένηται. Et κἀνπερ Demosth. p. 722, 23 : Κἄνπερ ὀρθῶς βούληται σκοπεῖν. L. Dindorf.]

Ἄν et Ἤν eadem signif. et cum eodem subj. Dem. In Mid. [p. 533] : Ἴστε δήπου τοῦθ' ὅτι τὸν ἡγεμόνα ἄν ἀφέλῃ τις, οἴχεται ὁ λοιπὸς χορός. [Thuc. 4, 46 : Ὥστε ἄν τις ἁλῷ ἀποδιδράσκων, ἅπασι λελύσθαι τὰς σπονδάς. Ubi tamen al. ἐάν. Et 6, 13, 18. Æneas Tact. præf. p. 13, 2. Et id. c. 23, p. 18, 5; c. 3, p. 19, 14 (sed ἐὰν ib. 12, 17, etc.); c. 13 init., c. 15 init., c. 16, p. 49, 14 et 15; c. 22, p. 65, 8 et 67, 5; c. 24 init.; c. 26, p. 79, 5; c. 27, p. 83, 13; 84, 11 et 13; c. 33, p. 107, 4 et 10; c. 37, p. 109, 7; c. 38 extr.; c. 40, 1, 5. Et in lege ap. Andocid. De myst. p. 13, et καὶ ἂν Demosth. p. 926, 17, in syngrapha. Et ἂν μὴ in lege Solonis ib. p. 1133, 10 bis. In pacto in Orat. C. Neær. p. 1361, 10. Et alibi ap. Dem. In inscr. columnæ ap. Xen. An. 5, 3, 13 libri optimi ἂν δέ τις μὴ ποιῇ ταῦτα, pro ἐάν. Contra iid. ib. 8, 24 bis ἦν pro ἄν. Eodemque modo ap. eund. sæpius variatur inter ἂν et ἦν, nec rarum est ἂν omnium librorum consensu firmatum. Legitur idem ap. Hippocr. De cap. vuln. p. 906, B : sed alienum videtur ab scriptore Ionico; et in hexametro Archestrati Athen. 7, p. 278, B : Οὐδ' ἂν ἐπιθυμῇς. Ἂς scribi videtur in lap. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 830, n. 1706, 14 : Ἔκτιμοι ἐόντω μνᾶν τριάκοντα Σελεύκῳ Σελεύκου, ἃς Σῶλευκος θέλῃ, cui ἐς Σίγγῳ et sim. confert Bœckh. L. D.] Et κἂν pro καὶ ἐάν, Et si : ut Aristoph. Pl. [468] : Κἂν μὲν ἀποφήνω κ. τ. λ. Alioqui pro Quamvis sæpe sumitur : ut in ead. illa oratione, Πρῶτον μὲν ἀφαιρεθήσομαι τὴν νίκην, κἂν ἄμεινον ἀγωνίσωμαί τινος. Vide et infra Κἂν post Καί. [Ubi hæc HSt. :] Κἂν pro Καὶ ἐάν, Quod si, Sin, Etsi, cum subjunct. Dem. [p. 411, 13] : Κἂν ἀναγκασθῇ που συντυχεῖν, ἀπεπήδησεν εὐθέως. In ead. signif., sc. pro Etsi vel Etiamsi, jungitur etiam optativo, licet tanquam de præsenti sermo sit. Plato De rep. 2, [p. 376, A] : Οὐ δ' ἂν γνώριμον ἴδῃ, ἀσπάζεται, κἂν μηδὲν πώποτε ὑπ' αὐτοῦ ἀγαθὸν πεπόνθοι [πεπόνθῃ]. Et cum subjunct., Synes. : Κἂν βούληται, κἂν μὴ βούληται. Nonnunquam hac in signif. ponitur subaudito verbo, quod repetendum ἀπὸ τοῦ κοινοῦ : Dem. Fals. Leg. [p. 415, 24] : Εἰ μὲν γὰρ μὴ ἀδικῶν [ἂν μὴ, omisso ἀδικῶν, libri meliores], κἀγὼ φημὶ δεῖν· εἰ δ' ὅλως κἂν ὁτιοῦν, ἐπιορκεῖν δεδέηνται. Subauditur enim ἀδικήσῃ, vel ἀδικῇ. [Κἄν γε Aristoph. Ach. 317 : Κἄν γε μὴ λέξω δίκαια.] ‖ Sed affertur ἂν et cum præt. indic., e Ceb. Theb. : Ἄν τι συνήκαμεν. [Æneas Tact. c. 26, p. 80, 1 : Καὶ ἐὰν στράτευμα κεκακοπάθηκε ἢ ... ἀθυμῇ. Leg. κεκακοπαθήκῃ. L. D.] Et cum fut. ex Aristide : Ἂν μηδενὸς ἀνθρώπων μεμνήσονται. [Locus est vol. 2, p. 310, 4=3, 516 : Εἰκότως δέ μοι δοκοῦσι κακῶς ἅπαντας λέγειν· πολὺ γὰρ τοῦ πράγματος αὐτοῖς περίεστιν, οἵ γε κἂν μηδενὸς ἀνθρώπων μεμνήσωνται, λέγουσιν & λέγουσι κακῶς, ubi μεμνήσονται legebat Thomas M. p. 269. Sed legendum videtur μέμνωνται. Inscr. Cpoli reperta ap. Bœckh. vol. 2, p. 72, n. 2043 : Ζωτικὸς Παφιομναίου Σουλπικείου τὸ λατόμιον κατεσκεύασα ζῶν καὶ φρονῶν ἐμαυτῷ καὶ τῇ γλυκυτάτῃ μου γυναικὶ Φιρμείνῃ καὶ ἂν τέκνον μου ἔστε (sic pro ἔσται, ut notat Bœckh.). Cui simile quod Menandro tribuitur in Comparat. Men. et Philem. p. 361 (p. 204 Mein.) : Ἐὰν πονηροῦ γείτονος γείτων ἔσῃ, πάντως παθεῖν πονηρὸν ἢ μαθεῖν σε δεῖ· ἐὰν ἀγαθοῦ γείτονος γείτων ἔσῃ, κ. τ. λ. L. D. ‖ De ἄν τε ... ἄν τε dictum supra. ‖ De mensura formarum ἐὰν et ἂν notandum α produci in utraque. Quod de priori primus significavit Elmslei. ad Soph. OEd. C. 1407. Post quem locos aliquot veræ mensuræ ignoratione corruptos indicavit G. Dindorf. ad Aristoph. Vesp. 228. Vicissim illatum interdum est ἐὰν brevi secunda, ut Philem. fr. inc. 41, p. 411 : Ἐὰν οἷς ἔχομεν, τούτοισι μηδὲ χρώμεθα, ubi scrib. ἂν vel ἤν. Non vitio librorum, sed imperitia poetæ legitur ap. Pseudeur. Iph. A. 1193 : Τίς δὲ καὶ προσβλέψεται παίδων σ', ἐὰν αὐτῶν προθέμενος κτάνῃς τινά; Ἂν cor-

Digitized by Google

repto usus est Nicarchus Anth. Pal. 11, 74, 9 : Ὅξος ἂν αἰτήσω, τόξον φέρει. Nam in hexametro ap. Plut. Mor. p. 24, C : Ζεὺς γάρ οἱ νεμέσσα, ἂν ἀμείνονι φωτὶ μάχοιτο, ib. p. 36, A, pro ἂν rectius scribitur ὅτ', ut ap. Aristot. Rhet. 2, 9, Pseudoplut. Vit. Hom. p. 211 Ern. Non omittendum tamen quod est in libris omnibus Soph. OEd. T. 1062 : Θάρσει· σὺ μὲν γὰρ οὐδ' ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ μητρὸς φανῶ τρίβουλος, ἐκφανεῖ κακή. || Ἴνα et ἐὰν confusa ap. Aristoph. Ran. 175, et sec. conj. Bentleji ap. Origenem De orat. vol. 1, p. 197, E, ed. Delarue, et sec. Valckenarii ad Phœn. v. 1448 ap. Archilochum Stob. vol. 3, p. 404 Gaisf. L. D.]

At particulæ ἤν usus est et ap. Hom., ut Il. P, [245] : Ἀλλ' ἄγ', ἀριστῆας Δαναῶν κάλει, ἤν τις ἀκούσῃ· A, [90] : Οὐδ' ἤν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς. Herodot. : Ἤν ἐγὼ γνώμης μὴ ἁμάρτω. Aristoph. Pl. [19] : Ἤν μὴ φράσῃς· Vesp. [649] : Ἤν μή τι λέγῃς. Rursus in Pl. [600] : Οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ' ἤν πείσῃς. [Lys. 696 : Οὐ γὰρ ὑμῶν' φροντίσαιμ' ἄν, ἤν ἐμοὶ ζῇ Λαμπιτώ. Sæpe utuntur etiam Tragici.] Et ἤν πως ap. Eund. [Vesp. 399, et Hippocr. De vuln. cap. p. 900, G. Et ἦν ἄρα B ap. Xen. An. 5, 1, 13, Thuc. 4, 8 et 18 etc. Et οὐκ ἦν γε 3, 66; 5, 101.] In Epigr. autem ἤν καὶ pro Quanquam. Atque ut dicitur κἄν pro καὶ ἄν [et καὶ ἐάν, Etiamsi, Thuc. 5, 38, 103, et sæpe ap. Xenoph. et alios quosvis. Sed καὶ ἤν Thuc. 3, 46, 94; 5, 45, est Atque si. Et ἐὰν καὶ, Si vel. Xen. Conv. 7, 35 : Ἐὰν καὶ ὁρεχθῇ τις σώματος, Si quis vel concupiverit. Cyrop. 5, 4, 25 : Ἤν (vel ἂν) καὶ δύνῃ κωλύειν. Thuc. 5, 91 : Τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς, ἤν καὶ παυθῇ, οὐκ ἀθυμοῦμεν τὴν τελευτήν], ita et κἤν pro καὶ ἤν [etiam ap. Atticos, ut Soph. Ant. 710, Arist. Ach. 717, Eq. 261] : ac sæpe pro Quamvis. At vero κἤν sine accentu est pro καὶ ἐν. Ἤν, Si, interdum cum indic. Hom. [Il. H, 39] : Ἤν τινα [που Δαναῶν] προκαλέσσεται, Si quem provocarit. [Constat jam προκαλέσσεται esse conjunctivum, penultima versus gratia correpta.] Frequentius cum subjunctivo, ut Il. P, [245] : Ἀλλ' ἄγ' ἀριστῆας Δαναῶν κάλει, ἤν τις ἀκούσῃ, Si quis forte audiat. [Xen. Cyrop. 2, 4, 16 : Ἄκουε τοίνυν, ἄν τί σοι δόξω λέγειν.] A, [90] : Οὐδ' ἤν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς, Ne si Agamemnonem quidem dicas. Aristoph. Vesp. [399] : Ἤν πως πρύμναν ἀνακρούσηται, Si forte. [Ib. 271 : Ἀλλά μοι δοκεῖ στάντας ἐνθάδ', ὦνδρες, ἄδοντας αὐτὸν ἐκκαλεῖν, ἤν τι πως ἀκούσας τοὐμοῦ μέλους ὑφ' ἡδονῆς ἐρπύσῃ θύραζε.] Item ἤν μή, Si non, Nisi, [Gl. Eur. Med. 30 : Οὔτ' ὄμμ' ἐπαίρουσ' οὔτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς πρόσωπον ..., ἤν μή ποτε στρέψασα πάλλευκον δέρην αὐτὴ πρὸς αὐτὴν πατέρ' ἀποιμώζῃ φίλον. Wakef. Hippocr. De cap. vuln. p. 903, F : Ἤν μὴ κάρτα μεγάλη γένηται ἡ ἔδρη, et alii.] Aristoph. Vesp. : Ἤν μή τι λέγῃς, Nisi quid dicas. Herodot. : Ἤν ἐγὼ γνώμης μὴ ἁμάρτω, Nisi me fallat opinio. Thuc. : Ἤν μή τι γίγνηται, Nisi quid accideret. [Id. c. optat. 3, 44 : Ἤν τε γὰρ ἀπορήνω πάνυ ἀδικοῦντας αὐτούς ... ἤν τε καὶ ἔχοντές τι ξυγγνώμης εἶεν, loco manifesto corrupto, quo, sicut Luciani quibusdam nihilo aptioribus, ad firmandam construct. particulæ c. optat. abusus est Thomas p. 267.] Idem cum particip. 5, p. 181 [c. 46] : Ἤν μὴ ψηφισαμένων τῶν πόλεων ἁπασῶν, pro εἰ μή, Nisi omnes civitates decrerint. Necnon ἤν καὶ, Etsi, Tametsi, ut εἰ καί. [V. paulo ante. Singularis est usus ap. Manethon. 6, 329 : Εἰ δ' ἄρ' ἄχρις φάσιος μηδ' ἤν τινι φωτὶ συνάπτῃ παμφεγγὴς μήνη. || Ἤν confusum cum εἰ v. Thucyd. 3, 44 bis, L. D. Herodot. 3, 69 bis. C. ἢ Hemst. ad Arist. Plut. p. 151. Schæf. Cum ἴν' ap. Aretæum Diut. pass. sign. 2, 11, p. 65=73.]

Ἐανηφόρος, ap. Antimachum dicitur ἡ ἠώς, Aurora, teste Hesych.ª : forsan quod ferat tenuem et splendidam vestem. [De α correpto v. in Ἑανός.]

ª

Ἑανός, Indutu pulcer : tradunt enim ἑανὸν πέπλον dici τὸν καλὸν καὶ ἄξιον ἐνδύσασθαι, παρὰ τὸ ἔννυσθαι τὸ ἐνδύεσθαι· ut Il. E, [734], Θ, [385] : Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει. [V. etymologias gramm. ap. Eust. Il. p. 975, 59; 976, 8, 11, Hesych. et Et. M. p. 308, 14.] Alicubi subst. ponitur ἑανός pro ἑανὸς πέπλος, s. generalius εἷμα, ἔνδυμα, ἱμάτιον, περίβλημα : veluti quum ei epith. aliquod adjungitur, omisso subst. πέπλος : ut ap. Hom. Il. [Γ, 419 : Βῆ δὲ κατασχομένη ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ· Ξ, 178 : Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἑανὸν ἕσαθ', ὃν οἱ Ἀθήνη ἕξυσ' ἀσκήσασα·] Φ, [507] : Ἀμφὶ δ' ἄρ ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε· et [Γ, 385] : Νεκταρέου ἑανοῦ ἑτίναξε λαβοῦσα. [Ubi nota secundam correptam, ut in H. Cer. 176 : Ἑανῶν πτύχας ἱμεροέντων, ap. Apoll. Rh. 4, 169 : Ὡς δὲ σελήναιην δίχομήνιδα παρθένος αἴγλην ... λεπταλέῳ ἑανῷ ὑποΐσχεται· 1155 : Τεινάμεναι ἑανοὺς εὐώδεας· 1189 : Αἱ δὲ πολυκμήτους ἑανοὺς φέρον, et in forma εἱανός, de qua HSt. : « Εἱανόν, Suidæ τὸ λεπτὸν, Tenue, Subtile. Hesych. vero εἱανοῦ affert pro εὐδιαχύτου, Fusilis. Epenthesin igitur poet. τοῦ ι habet pro ἑανός. Ac ut idipsum ἑανός, solet enim potius δασύνεσθαι, interdum subst. ponitur pro ἑανὸς πέπλος, ita etiam hoc εἱανός : velut Il. Π, [8], de puella, Ἥ θ' ἅμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει, Εἱανοῦ ἅπτομένη, καί τ' ἐσσυμένην κατερύκει. » Vidit autem jam Clark. ad Il. Γ, 385 (Eust. Il. p. 128, 44) peculiarem hanc esse substantivi mensuram, adjectivi contra secundam semper produci, ut peccatum sit ab scriptore Orph. Argonaut. 875 : Αἴτι καλυψαμένη ἑανῷ, et in l. corrupto 1221 : Αἴτι καλυπτομένην ἑανῷ δ' ἔσχε παρειάς. Quod ipsum prosodiæ discrimen permovit Buttmannum Lexil. vol. 2, p. 13, ut diversa statueret vocc. ἑᾱνός subst. et ἑᾰνός, vel potius (quemadmodum est ap. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 7, 30, Eust. Il. p. 128, 44, Suidam tam in Ἑανὸν quam in Ἑανῷ, ubi Gaisf. cum Kust. ἑανῷ, ut est in v. Χλαῖναι, et sæpius ap. Eust., Zonar. p. 591) ἑᾰνός adject., quorum illud ab ἕννυμι, hoc ab incerta origine natum, utrumque autem jam antiquitus cum altero sit confusum. Conf. Ἴανον, Ἰανόκροκος. L. Dind.] Ψ, [254] : Ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες ἑανῷ λῖτι [λιτῇ] κάλυψαν, Peplo tenui et subtili, i. e. Linteo : ut et Hesych. exp., λεπτῷ ἢ λινῷ περιβολαίῳ· qui paulo ante ἑανὸν esse dixerat ἔνδυμα γυναικεῖον λαμπρόν. [Σ, 352 : Ἐν λιχέεσσι δὲ θέντες, ἑανῷ λιτῇ κάλυψαν. Sappho ap. Gregor. in Hermog. p. 914 R. ab Schneid. cit. : Ἱματίου ἑανοῦ (sic) μαλακωτέρα. Ubi secunda item videtur produci, versu ad hunc modum constituto cum Buttm. l. c. : --[ἱματίου]-υ ἑᾱ[νοῦ μαλακωτέρα. Fort. voc. ἱματίου ne est quidem Sapphonis.] Pollux [7, 51] annotat quosdam differentiam facere inter ἑανὸν et πέπλον : nam τὰ ἄνευ ποικιλμάτων ἐσθήματα ab eis vocari ἑανούς : at τὰ σὺν ποικίλμασι, πέπλους. [Moschop. Περὶ σχεδῶν p. 172 : Ἑανὸς πέπλος ἀντὶ τοῦ ποικίλος· τινὲς δὲ ἑανὸν τὸν ἀποίκιλον λέγουσι, πέπλον δὲ τὸν ποικίλον. Memorat Poll. etiam 3, 37.] Rursum ἑανὸς adj. de cassitero etiam s. stanno dicitur, significatque Fusilis. [Hom. Il. Σ, 612 : Τεῦξε δέ οἱ κνημῖδας ἑανοῦ κασσιτέροιο.] Nam Hesych. ἑανοῖο κασσιτέροιο exp. εὐδιαχύτου : quemadmodum Eust. quoque p. 1146 annotat, ἑανὸν interdum esse epith. ὑφάσματος, ab ἕω, τὸ ἄξιον φορεῖσθαι : interdum κασσιτέρου, veluti ῥεανὸς, signif. εὔρυτος καὶ ῥαδίως χυτός. Quosdam tamen putare ἀπὸ τοῦ ἑανοῦ κασσιτέρου vocem hanc ad vestes translatam, volentes χιτῶνα vel πέπλον ἑανὸν dici τὸν λευκὸν ὁμοίως τῷ κασσιτέρῳ, ὃς ἐν τῷ γανώματι ἐπιτρέχει λευκὸς, i. e. Vestem s. Peplum candidum et stannea splendentem albedine. Apud Diosc. vero ἑανὸς legi dicitur pro Mollis et delicatus. Rursum Hesych. ἑανῶν exp. non solum ἱματίων λεπτῶν, sed etiam ἀγαθῶν, καλῶν. [Idemque Ἑανῷ, εὐώδει. Cum ἑδανὸς confusum v. in illo.]

Ἔαρ, ρος, τὸ, Ver. [Ὁ μετὰ χειμῶνα τριμηναῖος καιρὸς, Hesych.] Il. Z, [148] : Ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη. Od. T, [519] : Χλωρῆς ἀηδὼν καλὸν ἀείδῃσιν ἔαρος νέον ἱσταμένοιο. Et πολιὸν ἔαρ, Hesiod. Op. [490. Hom. H. Pan. 17 : Ἔαρος πολυανθέος.] Thuc. [4, 135, conf. 5, 56] : Πρὸς ἔαρ ἤδη τελευτῶντος τοῦ χειμῶνος, Extremo hyemis jam vergentis in ver. [Non conjungenda esse πρὸς ἔαρ et τελευτῶντος docet 5, 39 : Τοῦ χειμῶνος τελευτῶντος ἤδη καὶ πρὸς ἔαρ· 81 : Καὶ πρὸς ἔαρ ἤδη ταῦτα ἦν τοῦ χειμῶνος λήγοντος. Id. 3, 116 : Περὶ αὐτὸ τὸ ἔαρ.] Ἔαρος, Vere, i. e. Verno tempore. Aristot. [H. A. 5, 10, 1] : Τίκτει δὲ τὰ μαλάκια τοῦ ἔαρος. Pro quo Plin., Piscium molles vere pariunt. Et ap. [Xen. Cyn. 7, 1,] Thuc. [8, 3], πρὸς τὸ ἔαρ, Sub vere, et [4, 135], πρὸς ἔαρ ἤδη [et 5, 17 : Πρὸς τὸ ἔαρ ἤδη], Appetente jam vere. [Dat. ἔαρι Xen. H. Gr. 4, 8, 7 : Ἅμα δὲ τῷ ἔαρι.] Metaph. ap. Theocr. 13, [45] : Εὐνέικα καὶ Μαλὶς, ἔαρ θ' ὁρώσα Νυμφεία, pro ἥλαρόν καὶ ἡδὺ βλέπουσα, a verni temporis jucunditate. [Ariphron. ap. Athen. 15,

Digitized by Google

p. 702, B : Μετὰ σεῖο, μάκαιρ' ὑγίεια, τέθαλε πάντα καὶ λάμπει χαρίτων ἔαρ. Julian. Anth. Pal. 7, 599 : Φεῦ, χαρίτων ἐξαπόλωλεν ἔαρ· 601, 1 : Φεῦ φεῦ ἀμετρήτων χαρίτων ἔαρ ἠδὺ μαραίνει ἀμφὶ σοὶ ὠμοφάγων χεῖμα τὸ νερτερίων. Inc. ib. 7, 12 : Ἄρτι λοχευομένην σε μελισσοτόκων ἔαρ ὕμνων, ἄρτι δὲ κυκνείῳ φθεγγομένην στόματι ἤλασεν εἰς Ἀχέροντα ... μοῖρα. Antipater Sid. ib. 7, 29 : Εὖδει καὶ Σμέρδις, τὸ πόθων ἔαρ. Quibus ll. capiendum eodem modo ut ἄνθος in phrasi χαρίτων ἄνθος de flore, i. e. Summa præstantia et excellentia.] Sic Demades ap. Athen. 3, [p. 99, D] τοὺς ἐφήβους dicit esse ἔαρ τῆς πόλεως. [Et Gelo ap. Herodot. 7, 162 Græcis exercitum suum negans jubet nunciari ὅτι ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ τὸ ἔαρ ἐξαραίρηται. Pericles ap. Aristot. Rhet. 1, 7, p. 1365, 31 : Περικλῆς τὸν ἐπιτάφιον λέγων τὴν νεότητα ἐκ τῆς πόλεως ἀνῃρῆσθαι (dixit) ὥσπερ τὸ ἔαρ ἐξ ἐνιαυτοῦ εἰ ἐξαιρεθείη· et ib. 3, 10, p. 1411, 4. De flore ætatis Strato Anth. Pal. 12, 215 : Νῦν ἔαρ εἶ, μετέπειτα θέρος, ubi v. Jacobs. vol. 10, p. 101. Ælian. V. H. 13, 4 : Οὐ γὰρ μόνον τὸ ἔαρ τῶν καλῶν κάλλιστον, ἀλλὰ καὶ τὸ μετόπωρον. L. D. Eustath. in Ismen. p. 393 : Ὀλλύμενος ἐν ἔαρος ἀκμῇ καὶ μέσῃ νεότητι. Κοεnig. Pompeius Macer ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 106 : Παίζετ' ὦ νέαι φρένες· ὡς ἐστιν ὑμῖν τοῦτ' ἔαρ παντὸς βίου· ἥβη δὲ λῦπαι φροντίδες θ' ἡδῶς' ὁμοῦ. Valck. De prima adolescentis lanugine Crinag. Anth. Pal. 6, 242, 4 : Τοῖσι γὰρ οὐμὸς ὁμαιμος ἐτ' ἄχνος ηὔξατο θήσειν τὸ πρῶτον γενύων ἡθέοισιν ἔαρ.] Etym. deductum h. vocab. vult ab ἔω, i. e. πέμπω, quoniam eo tempore terra omnia emittat. [De forma εἶαρ HSt. :] Εἶαρ, αρος, τὸ, Ver : factum ex ἔαρ epenth. τοῦ ι, metri causa. Hesiod. Op. [460] : Εἴαρι [ἔαρι] πολεῖν· θέρεος δὲ νεωμένη οὔ σ' ἀπατήσει. [Oppian. Cyn. 1, 116 : Εἴαρι φυλλοτόκῳ. Et ib. 119, 377 etc. Nicand. Al. 590. De forma ἦρ HSt. :] Ἦρ, ἦρος, Ver, factum ex ἔαρ contr. ε et α in η : estque in usu tum ap. poet. tum prosæ scriptt. Theophr. C. Pl. 1, 14 [13, 2 Schn.] : Ἐμπεδοκλῆς ἀείφυλλα καὶ ἐμπεδόκαρπα φησὶ θάλλειν, Καρπῶν ἀφθονίῃσι κατ' ἦρα [ἦέρα nunc, ut delendum sit hoc ex.] πάντ' ἐνιαυτόν· ὑποτιθέμενός τινα τοῦ ἀέρος κρᾶσιν τὴν ἠρινὴν κοινήν. Ibycus ap. Athen. 13, [p. 601, B] : Ἦρι μὲν αἴτε Κυδώνιαι μηλίδες ἀρδόμεναι (θαλέθουσιν). Arist. Nub. [1008] : Ἦρος ἐν ὥρᾳ χαίρων, Verno tempore gaudens. [Ib. 311, ἔαρι, ubi gl. ἦρι.] Thuc. 5, [20] : Τελευτῶντος τοῦ χειμῶνος ἅμα ἦρι, Ineunte vere. [Conf. 2, 2, 103; 4, 117; 5, 40; 6, 8.] Athen. 14 : Καρποφορεῖ δὲ δὶς τοῦ ἔτους, ἦρός τε καὶ φθινοπώρου. [Ap. Hom. forma ἦρ non est, nisi in varietate script. Od. I, 51, ubi pro Ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ, al. ἦρος. Ap. Hesiod. Op. 460 : Ἔαρι πολεῖν, ubi εἴαρι libri, disyllabum est ἔαρι, itemque ἔαρ ib. 490 : Μήτ' ἔαρ γινόμενον πολιόν. Et apud Mimnerm. Stob. Flor. vol. 3, p. 282 : Ἡμεῖς δ' οἷά τε φύλλα φύει πολυάνθεμος ὥρη ἔαρος. Ἔαρ semper etiam Herodotus. Ἦρος Stesichor. fr. apud schol. Aristoph. Pac. 797 : Ἦρος ἐπερχομένου, et ap. eund. ib. 800 : Ἦρος ὥρᾳ. Alcæus ap. Athen. 10, p. 430, B : Ἦρος ἀνθεμόεντος. Ap. Pind. ἦρος Pyth. 4, 64, ἔαρ in fragm. ap. Dionys. De comp. verb. c. 22, p. 154, 6=308. Formarum discrimen pro casibus statuunt Herodian. p. 434 Piers. : Οἱ ἔπειτα (i. e. recentiores) τὸ ἔαρ τοῦ ἦρος, οὐχὶ τοῦ ἔαρος, καὶ τὸ ἔαρ, οὐχὶ τὸ ἦρ. Moschop. : Ἔαρ ἔαρος καὶ ἦρος, ἔαρι καὶ ἦρι, ἔαρ, πάντα ἐν χρήσει, παρὰ δὲ τοῖς ποιηταῖς καὶ τὸ ἦρ. Et sic præter ll. supra citt. ἦρος Thucyd. 4, 2; 6, 95; 7, 19, 20, 21, 50, et ἦρι, itemque Xenoph., neuter vero ἦρ, quæ forma est ap. Alcman. Athen. 10, p. 416, D, cum digamma : Καὶ τέτρατον τὸ ϝῆρ· Hippocr. De sal. vict. p. 337, 24 : Ἐκ τοῦ χειμῶνος εἰς τὸ ϝῆρ· Aret. Acut. pass. sign. 1, 6, p. 3=4; 10, p. 9=11; 2, 5, p. 18=21, et ponitur ab Etym. M. p. 437, 10, Eust. Il. p. 573, 28. L. D.] || Sanguis, Eust. [Od. p. 1851, 43] ex Oppiano [Hal. 2, 618 : Ἀρτιχύτοιο φόνοιο θερμὸν ἔαρ λάπτουσιν]. Hujus autem signif. rationem addit Suid. [et Etym. M. p. 307, 44], quod verno tempore sanguis abundet. [Cypriis hanc signif. tribuit Hesych. Idem : Ἦαρ, αἷμα, ψυχή. Ἴαρα, αἷμα. Quæ formæ depravatæ creduntur ex εἶαρ, de quo HSt. :] Εἶαρ per epenth. τοῦ ι, itidem Sanguis; unde ap. Eust. [l. c.] περὶ ληστηρίου citatur e quodam poeta [Callimacho, ut suspicatur Ruhnk. ad ejus fragm. cit., notans idem eund. l. afferri ab Suida v. Ἔαρ et Ἄξεινος] : Ἧχι κονίστραι Ἄξεινοι λύτρῳ τε καὶ εἴαρι πεπλήθωσι [πεπλήθασι]. Nicand. Al. [314], de potu sanguinis taurini : Ἥμος πιλνάμενον στέρνοις κρυσταίνεται εἶαρ. [Etym. M. p. 294, 47 : Εἶαρ, τὸ αἷμα, καὶ εἰαροπότης (scr. εἰαροπώτης) ὁ αἱματοπότης, ὡς φησι Καλλίμαχος (fr. 247, p. 529 ed. Ern.)· Τὸ δ' ἐκμῖλαν εἶαρ ἔδαπτεν (ἔλαπτεν Bentl.). Euphorio ap. sch. Theocr. 10, 28 : Αἰαχίδαο εἴαρος, Ex cruore Ajacis. Ceterum signif. Sanguinis, quam Salaminiis (Cypri, ut Hesych. in Ἔαρ) tribuit schol. Hom. Il. T, 87, memorat præter schol. Nic. et Hesych. : Εἶαρ, αἷμα ἢ ψυχή, Etym. M. etiam v. Ἐρωδιός p. 380, 6. Id. v. Κῆρ p. 511, 20 : Τὸ ἔαρ, ὅ ἐστι πνεῦμα, quod in αἷμα mutatum videtur voluisse Is. Voss. ad Hesych. p. 1058, 27.] || Pinguedo, ap. Nicandr. Al. [87] : Ἱρηκαδίης ἢ ὀργάδος εἶαρ ἐλαίας, i. e. λῖπος, ut schol. exp., citans e Callim. [fr. 201 Bentl, quem conf.] : Πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξεν ἔαρ, [de oleo. Ἔαρ et ἀὴρ confusa Aristot. De plantis 1, 2, p. 817, 22; Geopon. 2, 5, 9; 7, 15, 10; 17, 6, 3. L. Dindorf.]

[Ἔαρες, οἱ, gens Indica, ut ait Steph. Byz., τῶν μετὰ Δηριάδου Διονύσῳ πολεμησάντων, quibus addit versum Dionysii e Bassaricorum l. 4, sed in quo nomen gentis non legitur. L. Dind.]

[Ἐαρίδρεπτος, ὁ, ἡ, Vere decerptus. Pind. apud Dionys. De comp. verb. p. 153, 4 coll. 161, 6=306 coll. 320 : Ἰοδέτων λάχετε στεφάνων τᾶν τ' ἐαριδρέπτων λοιβᾶν. Inter varietates librorum, quas v. ap. Boeckh. Fr. Pind. p. 577, mirum prope est non comparere ἐαριθρέπτων, cui simile foret ἐαροτρεφὴς, de quo infra, ubi in primis notandus l. Moschi. L. Dind.]

Ἐαρίζω, Vernum tempus dego. Athen. 12, [p. 513, F] : Ἐαρίζουσι μὲν ἐν Ῥαγαῖς, χειμάζουσι δὲ ἐν Βαβυλῶνι· sicut ibid., Ἐχείμαζον μὲν ἐν Σούσαις, ἐθέριζον δὲ ἐν Ἐκβατάνοις. Lat. dicunt quidem Æstivare et Hybernare, sed Vernare alio sensu. [Xenoph. An. 3, 5, 15 : Ἐπὶ Σοῦσά τε καὶ Ἐκβάτανα, ἔνθα θερίζειν καὶ ἐαρίζειν λέγεται βασιλεύς. Pollux 1, 62.] || Verno, i. e. Vernam temperiem s. amœnitatem refero. Philo De V. M. 1, [vol. 2, p. 99, 6] : Οὕτως τοίνυν τῆς χώρης [χώρας] διακειμένης καὶ ταῖς χειμεριναῖς ἐαριζούσης τροπαῖς, Ut brumali die vernet. [Heraclid. Alleg. Hom. c. 71, p. 497 Gal. : Τὸ νοτερὸν τῆς ἐαριζούσης καταστάσεως. Angl. Id. p. 462 dicit τὸ δροσερὸν τῆς ἐαρινῆς καταστάσεως, Tempestatis vernæ. || Lex. De spiritibus p. 222 : Ἠάριζον, περὶ ἔαρος ἔλεγον. Hemst. Gloss. Aurivillii p. 11, Zon. p. 969 : Ἠάριζον, τὰ τοῦ ἔαρος ἔλεγον, et qui addit ἢ τὸ ἔαρ που διήγον, qua de signif. supra, Suidas. L. D.] Et in Axiocho [p. 371, C], Παντοῖοι δὲ λειμῶνες ἄνθεσι ποικίλοις ἐαριζόμενοι, Prata autem flosculis distincta vernant.

Ἐαρινὸς, ἡ, ὸν, Vernus, ut ὥρα, Vernum tempus [Polyb. 2, 54, 5 : Τῆς ἐαρινῆς ὥρας, et alibi; it. Plut. Num. c. 19, Heraclid. s. Ἐαρίζω cit.]; μῆλα, Verna poma ap. Dioscor. Πρὸ ἰσημερίας ἐαρινῆς, Ante æquinoctium vernum, ap. Plut. Probl. Rom. [Xen. Cyrop. 8, 6, 22 : Ἐν ἐαρινῷ θάλπει καὶ ψύχει διάγειν. || Pollux 7, 27 inter salsamenta recenset τάριχα καὶ ἡμίσεια, διημίσεια, ἐαρινά. L. D. Ἐαρινοὺς θεοὺς quos dicant Lycii, Venerem, Amorem, vide in Etymol. Ruhnken. p. 10, A. Valck.]

|| Εἰαρινὸς, ἡ, ὸν, Vernus. Il. Π, [463] : Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ· B, [471] : Ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι. Et εἰαρινὸς πλόος, Hesiod. [Op. 676. Auctor Cypriorum ap. Athen. 14, p. 682, E : Ἐν ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν. Valck. Sæpe legitur etiam in Anthol. et ap. alios poetas, exceptis Atticis.]

|| Ἠρινὸς, ἡ, ὸν, et Ἀρινὸς Dor. et Ἠερινὸς, interjecto ε, quod ex Epigr. citatur, Vernus. [Locus est Anth. Pal. 9, 122, ubi olim ferebatur ἀρινὸν ἠερίνα, nunc legitur e cod. τὸν θερινὸν θερινά : quo corruit etiam Valck. ad Eur. Hipp. v. 77 conj. ἠρινὸν εἰαρίνα.] Il. E [Non est hic versus apud Hom.] : Ὡραῖος παῖς ἦλθε φέρων μύρον ἠρινὸν ἡδύ. Aristoph. Av. [683] : Κρέκουσ' αὐλὸν σθένεσιν ἠρινοῖς. [Pac. 800 : Ὅταν ἠρινὰ μὲν φωνῇ χελιδὼν ἑζομένη κελαδῇ, adverbialiter, Tempore verno considens. Et alibi. Solon ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 237, v. 31 : Ἄνεμος ... ἠρινός. Xen. H. Gr. 3, 2, 10 : Ἀρξάμενος ἀπὸ ἠρινοῦ χρόνου. Πυλαίας ἠρινῆς, pro quo

ἐαρινῆς est ap. Demosth. p. 278, 18, 27, legitur in monum. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 823, 1. Adde l. Theophr. in Ἠρ cit. L. D. Heliod. 5, 2, p. 206 : Ἠρινῆς ἀηδόνος. Longus 3, c. 4 : Τὴν ἠρινὴν ὥραν ἀνέμενον, sec. conj. Valck. ad Hipp. v. 77 pro εἰρήνην.]

[Ἔαρῖνος, ὁ, Flavius Earinus, eunuchus, amasius Domitiani. Dio Cass. 67, 2. Frequens fuisse ap. Rom. videtur nomen, etiam cum feminis communicatum. Inscr. ap. Boissard. Antiq. vol. 3, p. 124, s. Gruter. Corp. Inscr. p. 830 : « Lucius Stratonicus Elpidi Earinæ conjugi ». L. Dind.]

[Ἐαρινῶς, Veris modo vel fort. tempore. Hesych. : Ἥρις ὡς, ἐαρινῶς. Quod ἠρινῶς scrib. vidit Schow. in Suppl. L. D. Epiphan. t. 2, p. 253, C : Ἐν ταῖς αὐλαῖς αὐτῶν ἐαρινῶς ἐξανθοῦντες. Hask.]

Ἔαριον, τὸ, Rosa, ῥόδον, Hesych.

[Ἔαρις, (ἴδος, ἡ.] Ἐαρίδας, Hesych. dici tradit τὰς κανθαρίδας : forsitan quoniam verno tempore præcipue reperiuntur. [Ejusd. gl. : Ἠρινολόγοι, οἱ τέττιγες, confert Alb. Arcad. p. 34, 7, inter oxytona in ρις recenset ἐαρίς.]

[Ἐαρῖτις, ιδος, ἡ, Verna. Theophyl. Sim. Hist. p. 44, C : Ἐαρίτιδες ὧραι. Boiss.]

Ἔαρον, Hesych. dici ait λωτῆρα ἢ πρόχουν [Pelvim, Urceum].

[Ἐαροτρεφής, ὁ, ἡ, Vere nutritus, altus, Vernus. Orph. Lith. 610 : Χροιὴν ἐαροτρεφέος μήλοιο. Quod Gesn. interpr. Colorem pallide rubentem. Mosch. 2, 67 : Τῶν ἡ μὲν νάρκισσον ἐϋπνοον, ἡ δ' ὑάκινθον, ἡ δ' ἴον, ἡ δ' ἔρπυλλον ἀπαίνυτο· πολλὰ δ' ἔραζε λειμώνων ἐαροτρεφέων θαλίθεσκε πέτηλα. Al. male ἐαροτροφέων.]

[Ἐαρόχροος, ὁ, ἡ, Qui vernі i. e. viridis est coloris. Orph. Lith. 264 : Ἐαρόχροον Ἰασπιν. Salmasio tamen aliisque placuit ἀερόχροον.]

Ἐάρτερος, Vernus. Nicand. Ther. [380] : Πρόσθε βοῆς τέττιγος ἐαρτέρου. || Ἐάρτερα Hesych. exp. etiam λεπτὰ, ἁπαλὰ [sic etiam Zonar. p. 592, ubi est var. ἑάρταρα], πυκνὰ, χρόνια. At Ἐαρτέρος ap. Eund. est ἀέρος ἢ ἐαρινοῦ, quasi a nomin. ἐαρτήρ. [Ἐαρτέρου et ἔαρος interpp.]

[Ἐασφόρος, ἑωσφόρος, Hesych.]

Ἑατέον, Sinendum, Dimittendum, Omittendum. [Herodot. 8, 108 : Ἑατέον ὦν εἶναι φεύγειν. Plato Polit. p. 260, B : Ἑατέον τά γε τῶν ἄλλων δοξάσματα χαίρειν· Leg. 12, p. 965, E : Ἥκιστα... ἑατέον που τὸ τοιοῦτον· Gorg. p. 512, E : Τοῦτο μὲν τὸ ζῆν ὁποσονδὴ χρόνον τόν γε ὡς ἀληθῶς ἀνδρα ἑατέον ἐστί. Et alibi. Aristot. Eth. Nic. 1, 13 : Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἅλις καὶ τὸ θρεπτικὸν ἑατέον. Tzetz. Exeg. Il. p. 41, 8 : Ἑατέον γὰρ τὰ Καλλαΐθῳ λελειμμένα. Signif. Sinendi, Permittendi Eur. Phœn. 1210 : Τῶν εἰς ὕποπτον εἶπας· οὐχ ἑατέον· Herc. F. 173 : Κακῶς γάρ σ' οὐχ ἑατέον κλύειν. Plut. Pomp. c. 75 : Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἑατέον, ὥσπερ ἔχει τὰ τῶν θεῶν. || Utraque signif. masc. ἑατέος ap. Plat. Reip. 3, p. 401, B : Ἢ ὁ μὴ οἷός τε ὢν οὐκ ἑατέος παρ' ἡμῖν δημιουργεῖν; Et in versu Pseudeuripideo Helen. 905 : Ἑατέος δ' ὁ πλοῦτος ἀδικός τις ὤν. Epicur. apud Athen. 12, p. 547, F : Χαίρειν ἑατέον, cit. Boiss. Demittendum vert. Geopon. 8, 3 : Ἀνήθου σπέρμα βλητέον εἰς ὀθόνιον, εἶτα ἑατέον εἰς οἶνον. Vid. loc. ex Act. Apost. cit. in Ἐάω. L. D. Tzetz. Hist. 8, 394 : Οὗ ἑατέον ταῦλα· 9, 510 : Ἀλλ' ἑατέον νῦν ἡμῖν τὰ Διρκαιοῦς πλατύνειν. Elberl.]

[Ἑαυτορέγμων affertur ex Hesych. vol. 1, p. 629, ubi duplex est gl. : Αὐτορέγμων, ἑαυτῷ ἐργαζόμενος. Αὐτορέγμονος πότμου, ὅσον ἑαυτὸν ἔρεζε, καὶ κατευθὺς τ ἑαυτορέγμονος, παρὰ τὸ ὀρέγειν τὴν χεῖρα Αἰσχύλος κρῄ (Κρήσσαις, ut videtur). Legendum, ὅσον ἑαυτὸν ἔρεξε καὶ κατέθυσε(ν). Αὐτορέγμονος παρὰ τὸ ὀρέγειν τὴν χεῖρα. Manifestum est enim duas grammaticum proponere vocabuli etymm., alteram qua ducatur ab αὐτὸς et ῥέζειν, alteram qua ab ὀρέγειν. L. Dind.]

[Ἑαυτότης, ητος, ἡ, q. d. Suitas. Procul. Theol. Plat. p. 328.]

Ἑαυτοῦ, Suiipsius : ἑαυτῷ, Sibiipsi : ἑαυτόν, Seipsum. Plur. ἑαυτῶν, Suiipsorum : ἑαυτοῖς, Sibiipsis : ἑαυτοὺς, Seipsos. Quæ pro fem. ac neutro mutantur secundum declinationem simpl. pronom. αὐτός. Æschin. [C. Ctes. p. 64, 36 ed. St.] : Τὼς θεοὺς φησιν ἑαυτῷ νύκτωρ διαλέγεσθαι. Idem [ib. p. 76, 28] : Θεωρῶν τὸν Ἀλέξανδρον οὐκ ἐκ τῆς Ἀλεξάνδρου φύσεως, ἀλλ' ἐκ τῆς ἑαυτοῦ ἀνανδρίας. Xenoph. : Καὶ εἶπε πρὸς ἑαυτόν· ut ap. Lucian. [Scyth. c. 6], ὁ λαλῶν ἑαυτῷ. Plut. [Mor. p. 345, E] : Διηγούμενος ἑαυτὸν ὡς ἄλλον. Aristot. Eth. [Nic.] 5, [c. 11] : Ἑαυτὸν σφάττων· et paulo post, Τῷ ἑαυτὸν διαφθείραντι. Sic Xenoph. [Cyrop. 7, 3, 5], ἑαυτὴν σφάττει. Interdum pron. simpl. præfigitur : ut Herodian. 5, [5] : Αἴτιόν τι οὐκ ἄλλον ἀλλ' ἢ αὐτὸν ἑαυτῷ γεγενῆσθαι ὄντων. Plut. [Mor. p. 345, E] : Αὐτὸς ἑαυτοῦ γίγονεν ἱστορία. Jungitur etiam cum superl. præcedente illo simpl. pron., ut, Ἐν οἷς αὐτὸς ἑαυτοῦ κράτιστός ἐστι, Plut. De aud. [et Sympos. p. 622, A.] Sæpius tamen illo pron. non præcedente, ut, Ἑαυτοῦ ἄριστα λέγων ap. Philostr., quod redditur, Melius quam unquam alias disserens. Plut. [Mor. p. 413, B] : Βελτίστους ἑαυτῶν γίγνεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ὅταν πρὸς τοὺς θεοὺς βαδίζωσιν, quod Turneb. interpr. Tum denique longe optimos fieri homines. Sed invenitur etiam, quod rarius esse puto, cum compar., Thuc. [1, 8] : Πλουσιώτεροι ἑαυτῶν γιγνόμενοι. Sic Xen. [Ven. 12, 20] : Ὅταν μὲν γάρ τις ὁρᾶται ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου, ἅπας ἑαυτοῦ ἐστι βελτίων. [Id. De re eq. 1, 14 : Ἅπαντα βελτίω ἔσται ἑαυτῶν, ubi leg. videtur ἅπ. βελτίων ἔσται ἑαυτοῦ (equus). Hippocr. Aphor. p. 1243, G : Πάντων δὲ μάλιστα παιδία, τουτέων δὲ αὐτέων ἃ ἂν τύχῃ αὐτὰ ἑωυτῶν προθυμότερα ἐόντα. Soph. fr. inc. fab. ap. Plut. Demetr. c. 45 : Χὥπανπερ αὐτῆς εὐγενεστάτη φανῇ, πάλιν διαρρεῖ. Conf. de hac similibusque formulis Salm. Plin. Ex. p. 410, a, F, G. Notanda porro locutio εἶναι vel γενέσθαι ἑαυτοῦ, Sui juris esse, fieri. Plut. Mor. p. 233, D : Ὅταν αὐτῶν οὐκ ἦτε, τότε καὶ ἄλλους ἔχειν ζητεῖτε; A quo Spartanorum apophthegmate natum Plut. tradit prov. : Ὃς αὐτὸς αὑτὸν οὐκ ἔχει, Σάμων θέλει. Aristid. vol. 1, p. 148=257 : Ἐπειδὴ γὰρ ἡ Ἑλλὰς ἑαυτῆς ἐγένετο καὶ πάντα ἐξεχωρήκει, νῆες, ἵπποι, τὸ πεζὸν, ὕπαρχοι, βασιλεύς. Aliæ phrases sunt Ἀφ' ἑαυτοῦ, Ἐφ' ἑαυτοῦ, Καθ' ἑαυτὸν, de quibus rectius agetur in illis præpositionibus, tum Ἐν ἑαυτῷ, Tacito. Hesych. : Ὠδουν, ὠργιζόμην, ἐν ἑαυτῷ ἠγανάκτουν, ἢ ἐμαυτῷ. Leg. : Ὠδουν ἐν ἑαυτῷ (ἢ ἐμαυτῷ), ὠργιζόμην, ἠγανάκτουν. Respexit enim l. Menandri ap. Herodian. Herm. p. 317 : Ὠδουν τ' ἐν ἐμαυτῷ. Schol. Soph. OEd. C. 131 : Ἐν ἑαυτοῖς δὲ μόνον καὶ κατὰ διάνοιαν εὐφημότερον διαλεγόμεθα. Et ἐν ἑαυτῷ γίγνεσθαι, Ad se redire, Sui compotem fieri, Xen. Anab. 1, 5, 17 : Ἀκούσας ταῦτα ὁ Κλέαρχος ἐν ἑαυτῷ ἐγίνετο. Et Ἐντὸς ἑαυτοῦ γίγνεσθαι, de quo similibusque infra in forma ἑαυτοῦ. Et Ἠρ' ἑαυτῷ, Domi suæ, Xen. Comm. 3, 13, 3 : Ἄλλου δ' αὖ λέγοντος ὅτι θερμὸν εἴη παρ' ἑαυτῷ τὸ ὕδωρ, ὃ πίνει. Corinth. 1, 16, 2 : Κατὰ μίαν σαββάτων ἕκαστος ὑμῶν παρ' ἑαυτῷ τιθέτω θησαυρίζων ὅ, τι ἂν εὐοδῶται, Apud se, Domi suæ seponat. Sic Πρὸς ἑαυτὸν, Ad se, Domum suam, Lucæ 24, 12 : Ἀπῆλθε πρὸς ἑαυτὸν θαυμάζων τὸ γεγονός· Jo. 20, 10 : Ἀπῆλθον οὖν πάλιν πρὸς ἑαυτοὺς οἱ μαθηταί. Aristoph. Lys. 1070 : Ἀλλὰ χωρεῖν ἀντικρυς, ὥσπερ οἰκαδ' εἰς ἑαυτῶν. Tum Τὸ ἑαυτοῦ, Se, ap. Thuc. 6, 12 : Εἴ τέ τις ἄρχειν ἄσμενος αἱρεθεὶς παραινεῖ ὑμῖν ἐκπλεῖν, τὸ ἑαυτοῦ μόνον σκοπῶν. Et Ἐν τοῖς ἑαυτοῦ ap. Athen. 1, p. 1, A : Ὑπάκειται δὲ τῷ λόγῳ Λαρήνιος Ῥωμαῖος, ... τοὺς κατὰ πᾶσαν παιδείαν ἐμπειροτάτους ἐν τοῖς ἑαυτοῦ οἰκετυμόνας ποιούμενος, In ædibus suis. || Neutrum ἑαυτὸ est ap. Xen. Comm. 3, 10, 12, et al. Jo. Alex. Tov. παραγγ. p. 25, 8 scribens : Εἰ δὲ ἅπαξ που παρ' Εὐριπίδῃ εὑρηται τὸ σιαυτὸ ... καὶ παρὰ Φιλήμονι τὸ αὐτὸ, scripsisse mihi videtur αὑτό. L. D.] || Alicubi autem ἑαυτοῦ et ἑαυτῷ ceteraque ponuntur, ubi simplicia etiam αὐτοῦ et αὐτῷ locum habent : sicut vicissim αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, et αὐτῷ pro ἑαυτῷ interdum posita reperiuntur, quæ exemplis probat Bud. p. 27. [Polyb. 1, 79, 2 : Βώσταρον συγκλείσαντες εἰς τὴν ἀκρόπολιν μετὰ τῶν ἑαυτοῦ πολιτῶν ἀπέκτειναν. Ap. Longin. De subl. 2, 3 : Εἰ ταῦτα ἐπιλογίσαιτο καθ' ἑαυτὰ ὁ τοὺς χρηστομαθοῦσιν ἐπιτιμῶν, leg. cum cod. καθ' ἑαυτόν.] Sciendum est autem hoc comp. pron. ab Hom. ignorari, dicente οἷ αὐτῷ, pro ἑαυτῷ, itidemque in ceteris casibus duo pronomina copulante. [V. Eust. Il. p. 103, 24; 1117, 39. Hesiod. vero Theog. 126 : Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ Οὐρανόν. L. Dind.] || Ἐωϊτὸν, Iones dicunt pro

ἑαυτὸν, Seipsum. Hippocr. Epidem. 7, [p. 1233, E] : Οὐδὲν δυνάμενος σάφα εἰπεῖν, οὐδὲ ἐὼν παρ' ἑωυτὸν, Nec apud se existens. Paulo ante [p. 1222, D, ubi est ἦν], ἐξ ἑωυτοῦ γίνεσθαι. Et rursum [p. 1222, E], Καὶ αὐτὸς ἑωυτοῦ μόγις ἐγένετο. [Ib. p. 1207, D : Καὶ εἴ ποτε ἐξ ὕπνου ἐγερθείης μόγις αὐτὸς ἑωυτοῦ· 1207, B : Μόγις γοῦν ἐντὸς ἑωυτοῦ ἐγένετο, et 1210; E, 1222, E. Ibid. G : Οὐ παρὰ ἑωυτοῦ ἦν· et H : Ἐκτὸς ἑωυτοῦ ἐγένετο· 1233, D : Ἐξ ἑωυτοῦ ἐγένετο.] Apud Herodot. etiam διαλελυμένως reperitur ἑωῦτοῦ, ἑωῦτῷ, ἑωῦτόν. [Ceterum rectius hæc scribuntur sine punctis diæresis ἑωυτοῦ etc. Ap. Aretæum Acut. pass. sign. 1, 7, p. 5= 6 est ἐφ' ὡϋτέου· et 2, 4, p. 17=20 ὡϋτέοισι, et Diut. pass. 1, 7, p. 34=40 bis ἐξ ὡϋτέων. L. Dindorf.] || Ἑαυτοὺς in 1 pers., ut si quis ἑαυτὸν pro ἐμαυτὸν dicat, habet Dem. [p. 238, 26] : Ἴστε ἡμᾶς παρεληλυθότας εἰσὼ Πυλῶν, καὶ τὰ κατὰ τὴν Φωκίδα ὑφ' ἑαυτοὺς πεποιημένους. [Æsch. Suppl. 806 : Τίν' ἀμφ' αὐτᾶς ἔτι πόρον τέμνω γάμου λυτῆρα; Themistius Or. 31, p. 352, D : Πρεσβείων ... πρεσβείας, τὰς μὲν καθ' ἑαυτὸν, τὰς δὲ τοῖς ἀρίστοις ὑμῶν κοινωνῶν. Polyb. 2, 37, 2 : Κατὰ δὲ τὴν ἐξ ἀρχῆς πρόθεσιν ἀπὸ τούτων τῶν χειρῶν ἐπηγγειλάμεθα ποιήσασθαι τὴν ἀρχὴν τῆς ἑαυτῶν συντάξεως, Operis nostri. Sæpe autem confusa ἑαυτοῦ et ἐμαυτοῦ : v. præter l. Hesychii supra emendatum Eur. Or. 634, Xenoph. Cyrop. 5, 1, 21, al.] || At exempla ἑαυτοῦ positi in 2 pers. pro σαυτοῦ, itidemque ἑαυτῷ pro σαυτῷ etc. lectori e Bud. petenda relinquo, p. 32. [Suid. : Ἑαυτῷ, ἐπὶ γ' προσώπου· οἱ Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ β' προσώπου μέχρηνται. Æsch. Ag. 1297 : Εἰ δ' ἐπητύμως μόρον τὸν αὑτῆς οἶσθα· 1544 : Ἦ σὺ τόδ' ἕρξαι τλήσει, κτείνας' ἄνδρα τὸν αὑτῆς Cho. 111 : Πρῶτον μὲν αὐτήν (προσέννεπε). Aristoph. Eq. 506 : Ὦ παντοίας ἡδὴ μούσης πειραθέντες καθ' ἑαυτούς. Polyb. 18, 6, 4 : Οἷς ὑμεῖς ἐκδιασάμενοι ταῖς ἑαυτῶν ἀρεταῖς φεύγειν ἠναγκάσατε. Dionys. H. Exc. p. 2347, 10 R. : Ἐμοὶ δ' ἀντὶ τούτων μήτ' ἄδικον μήτ' αἰσχρὸν πρᾶξιν ὑπηρετήσεις μηδεμίαν, ἀλλ' ἐξ ὧν αὐτὸς κρείττων ἔσῃ καὶ τιμιώτερος ἐν τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι· 2349, 1 : Ἵνα θαρρῶν πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ πολίτας λέγῃς. || Ἑαυτοῦ pro ἑαυτῆς inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 867, n. 1791 : Σωτὰς Σωσθένη τὸν γλυκύτατόν μου ἀνδρα, ἐκ τῶν ἑαυτοῦ μνείας χάριν. Ubi mou cum ἑαυτοῦ conjungitur, ut ib. n. 1656, B, p. 799 : Γάλλατις Πυθίωνος ἑαυτῷ καὶ τῇ γυναικὶ καὶ τοῖς τέκνοις μου, et sæpius in epitaphiis. Ap. Polyb. 3, 58, 9 : Ἔτι τῶν πρὸ τοῦ δυσχερέστερον τὸ τῶν ἑωρακότων τινὰ μετρίῳ χρῆσθαι τρόπῳ, καὶ καταφρονήσαντα τῆς παραδοξολογίας καὶ τερατείας ἑαυτοῦ χάριν προτιμῆσαι τὴν ἀλήθειαν, Schweigh. positum videtur pro ἑαυτῆς vel potius in illud mutandum. Sed utroque modo dicendum fuerat vel αὐτοῦ vel αὐτῆς. Quod quum non sit, referendum est ad narrantem. || Ἑαυτῶν pro ἀλλήλων. Hesych. : Ἑαυτοὺς, ἀλλήλους. Suid. : Ἑαυτοὺς, ἀντὶ τοῦ ἀλλ. οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Soph. Antig. 145 : Πλὴν τοῖν στυγεροῖν, ὦ πατρὸς ἐνὸς μητρός τε μιᾶς φύντε καθ' αὑτοῖν δικρατεῖς λόγχας στήσαντ' ἔχετον κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω. Ubi v. intt. Apollod. Poliorc. p. 27, 13 : Πασσάλοις πολλοῖς διεστῶσιν ἑαυτῶν. Eust. Od. p. 1547, 26 : Ὅτι οὐ ταὐτὸν ἀλλήλοις εἰπεῖν καὶ ἑαυτοῖς· τὸ μὲν γὰρ ἑαυτοὺς, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, ἐπὶ τῶν καθ' αὑτὰ λεγομένων τίθεται, οἷον, Αἴας καὶ Μενοικεύς φασιν ὁ Κρέοντος, ἑαυτοὺς ἀνελὼν, ἤγουν ἑκάτερος ἑαυτόν· τὸ δὲ ἀλλήλους ἐπί τινων συμπεπλεγμένων κεῖται, οἷον, οἱ τοῦ Οἰδίποδος παῖδες ἀλλήλους ἀπέκτειναν, ἤτοι ἕτερος τὸν ἕτερον. Μένανδρος οὖν, φασὶν, ἁμαρτάνει λέγων, Οὐκ ἠρχέσαμεν ἑαυτοῖς. Sed ita Menander peccaverit cum plurimis Atticorum.] || Αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, ut αὐτῷ pro ἑαυτῷ etc. sunt et ipsa in frequentissimo usu. Aristot. Eth. 5 : Εἴ τις πλέον ἑτέρῳ ἢ αὐτῷ νέμει εἰδὼς καὶ ἑκών, οὗτος αὐτὸς αὑτὸν ἀδικεῖ. || Αὑτῷ pro ἑαυτῷ dicitur, Sibiipsi. Interdum etiam pro σεαυτῷ, Tibiipsi : ut ap. Isocr. Ad Demon. [p. 5, B] : Καὶ γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λάθῃς, αὑτῷ γε [σαυτῷ codd. c. Urb.] συνειδήσεις, Tibiipsi saltem conscius eris. [Formis αὐτοῦ etc. Attici inde a Tragicis et Thucydide ceterique scriptores utuntur promiscue eum formis ἑαυτοῦ etc., nullo intercedente inter utrasque discrimine, nisi quod in universum frequentior est usus formarum trisyllabarum. Sic etiam in lapidibus modo ἑαυτοῦ modo αὐτοῦ, sed illud crebrius. Nihil autem tritius permutatione utriusque formæ in libris scriptis. L. Dindorf.]

Ἐάω, fut. ἀσω, aor. 1 εἴασα, Sino, Permitto. Cum infin. Il. T, [295] : Οὐδέ μιν οὐδ' ἐμ' ἔασκες ... Κλαίειν. Et B, [236] : Τόνδε δ' ἔῶμεν Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν. [Od. N, 359 : Αἶψα δ' ἔπειτα πρόφρων με Διὸς θυγάτηρ ... αὐτόν τε ζώειν... Il. Π, 60 : Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, etc. Thuc. 1, 82 : Τούς τε ξυμμάχους ἡμῶν ἐᾶν βλάπτειν, et alibi sæpiss. ap. quosvis.] Isocr. [p. 18, A] : Μήτε τὸν ὄχλον ὑβρίζειν ἐᾷς, μήτε ὑβριζόμενον περιορᾷς· ubi observa etiam ὑβριζόμενον περιορᾷς esse i. q. ὑβρίζεσθαι ἐᾷς. Xen., Οὐκ ἐῶ ποιεῖν. [Notandus huj. v. usus cum part. negativa : Οὐκ ἐα αὐτὸν τοῦτο ποιεῖν, modo signif. Non sivit, non passus est, Vetuit eum hoc facere : sed frequentius, præsertim ap. Herodot., Hortatus est, Postulavit, Rogavit, Precatus est cum, ne hoc faceret, 2, 30, et ibi Valck.; 5, 96; 9, 2, 77, etc. Schweigh. Priori signif. Hom. Il. E, 256 : Τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ἀθήνη· Od. Φ, 233 : Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοὶ, οὐκ ἐασουσιν ἐμοὶ δόμεναι βιόν. Hesiod. Th. 772 : Ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖτις ἐᾷ πάλιν. Altera Æsch. Pr. 378 : Πόρον δ' Ἰσμηνὸν οὐκ ἐᾷ περᾶν ὁ μάντις. Thuc. 1, 126 : Οὐκ εἶα ὑπείκειν (Pericles), ἀλλ' ἐς τὸν πόλεμον ὥρμα τοὺς Ἀθηναίους· 133 : Κἀκείνου ... περὶ τοῦ παρόντος οὐκ ἐῶντος ὀργίζεσθαι· 2, 21 : Οἱ μὲν κελεύοντες ἐξιέναι, οἱ δέ τινες οὐκ ἐῶντες· 3, 48 : Μήτε οἰκτιῳ πλέον νείμαντες μήτ' ἐπιεικείᾳ, οἷς οὐδὲ ἐγὼ ἐῶ προσάγεσθαι. Id. 2, 69 : Ὅπως ταῦτά τε ἀργυρολογῶσι καὶ τὸ λῃστικὸν τῶν Πελοποννησίων μὴ ἐῶσιν αὐτόθεν ὁρμώμενον βλάπτειν τὸν πλοῦν, i. e. κωλύωσιν. Et sim. 5, 41 : Ἔπειτα δ' οὐκ ἐώντων Λακεδαιμονίων μεμνῆσθαι περὶ αὐτῆς. Sæpiss. sic etiam Xenoph. Paullo aliter Soph. Aj. 1184 : Τάφου μελήθεις τῶδε, κἂν μηδεὶς ἐᾷ· Phil. 444 : Ὅπου μηδεὶς ἐᾷ. Plat. Reip. 1, p. 345, A : Οὐ πείθομαι ἀδικίαν δικαιοσύνης κερδαλεώτερον εἶναι, οὐδ' ἐὰν ἐᾷ τις αὐτὴν καὶ μὴ διακωλύῃ πράττειν ὃ βούλεται. L. Dindorf.] At ἐῶ χαίρειν vide in Χαίρω : et ἐῶ λέγειν, in Λέγω. [Cum accus. omisso infinit. Plut. Mor. p. 233, B : Τοὺς λόγους μὴ λόγους ἐᾶν, ἀλλὰ πράξεις ποιεῖν. Herodian. 8, 5 : Εἴασαν χυσί τε καὶ ὄρνισι βορὰν. Et similiter Act. Apost. 27, 40 : Τὰς ἀγκύρας περιελόντες εἴων εἰς τὴν θάλασσαν (τὸ πλοῖον). V. Ἑατέον.] || Bud. postquam dixit ἐῶ esse etiam Prætermitto, Omitto [Thuc. 2, 36 : Ὧν ἐγὼ τὰ μὲν κατὰ πόλεμον ἔργα ... μακρηγορεῖν ἐν εἰδόσιν οὐ βουλόμενος ἐάσω], quod sæpe signif. cum illo infin. λέγειν, ἐῶ ait interdum accipi pro Sino liberum abire, Non attingo : et affert e Dem. [p. 983, 7] : Οὐδ' ὅτ' Εὐέργῳ προηρῶ λαγχάνειν, εἶας ἂν με [εἶασας ἐμὲ], i. e. inquit, Reliquisses me quietum, sed etiam interpellasses. [Verte, Litem non intendisses; et conf. 634, 5; 646, 16. Signif. Omittendi Hom. Il. Δ, 226 : Ἵππους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἅρματα· Π, 260 : Παύε', ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα· 731 : Ἕκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα, οὐδ' ἐνάριζεν· Ο, 87 : Πάντες ἀνήϊξαν καὶ δεικανόωντο δέπασσιν· ἡ δ' ἄλλους μὲν ἔασε Θέμιστι δὲ ... δέκτο δέπας· 347 : Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, ἐᾶν δ' ἔναρα βροτόεντα· Ρ, 13 : Ἔα δ' ἔναρα βροτόεντα. Conf. Od. Β, 281. Δ, 212 : Ἡμεῖς δὲ κλαυθμὸν μὲν ἐάσομεν ὃς πρὶν ἐτύχθη· δόρπου δ' ἐξαῦτις μνησώμεθα. Hesiod. Op. 340 : Τὸν φίλεντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι. Plato Epist. 7, p. 330, E : Τὴν μὲν πολιτείαν ἐᾶν καὶ μὴ κινεῖν. Aliter Il. Δ, 42 : Ὁππότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαὼς πόλιν ἐξαλαπάξαι τὴν ἐθέλω, ὅτι τοι φίλοι ἀνέρες ἐγγεγάασιν μᾶλλ διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλά μ' ἐᾶσαι, sc. ἐξαλαπάξαι. Conf. Υ, 311, Ω, 557, Od. Κ, 291, Ξ, 444.] Item pass. participii hoc e Theophr. [H. Pl. 6, 6, 6] exemplum, de rosa scribente, Ἐπιτιμομένη δὲ, βέλτιον φέρει τὸ ἄνθος· ἐωμένη γὰρ ἐξαύξεται καὶ ἀπολοχμοῦται. [Thuc. 1, 142 : Καὶ προσέτι οὐδὲ μελετῆσαι ἐασόμενοι. Eur. Iph. A. 331 : Οὐχὶ δεινά; τὸν ἐμὸν οἰκεῖν οἶκον οὐκ ἐάσομαι· 1344 : Καίπερ οὐκ ἐωμένος.] Et ex Aristot. ἐαθεὶς pro Relictus, in Probl. : Ὁ σῖτος ἐαθεὶς ἐν τῷ ψύχει. Item ἔᾶσθαι eo sensu, quo dicitur Lat. Missa hæc fiant. Strabo : Ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἐάσθωσαν. [Soph. Tr. 329 : Ἅδ' οὖν ἐάσθω. Plut. Mor. p. 227, F : Πυνθανομένου δέ τινος διὰ τί τὰς κόρας ἀνομοθέτησαν ἀπροίκους ἐκδίδοσθαι, Ὅπως, ἔφη, μήτε δι' ἔνδειαν ἀγαμοί τινες ἐαθῶσι μήτε διὰ περιουσίαν σπουδάζωνται.] || Desino, Cesso, ex Hom., Bud. [Fort. dixit Bud. locos quales modo attuli in quibus tamen alia obtinet signif. || Relinquo,

c. dat. Plut. Mor. p. 233, D : Ἀθηναίων ἀξιούντων, ὅτε παρέδωκαν τὸ ἄστυ, Σάμον αὐτοῖς μόνον ἐᾶσαι. Pass. Soph. OEd. C. 368 : Πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρως Κρέοντί τε θρόνους ἑᾶσθαι μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν. De legantibus, Jo. Malal. p. 284, 4 : Τὰς προσόδους ἃς εἴασε τῇ τῶν Ἀντιοχέων πόλει Σωσίβιος· 440, 13 : Τὴν ὑπόστασιν, ἣν εἴασαν αὐτοῖς ὁ αὐτῶν πατήρ. L. D.] || Est ἔα interdum pro ἔασε, idque vel in imperf. Ion. demto augm., [Hom. Il. E, 517 : Οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος. Conf. N, 2, Od. Ψ, 77, 244], vel in imper. [Il. A, 276 : Ἀλλ' ἔα, ὡς οἱ πρῶτα δόσαν γέρας υἱες Ἀχαιῶν· B, 165 ; Μηδὲ ἔα νίας ἄλαδ' ἐλκέμεν, etc. Pind. Ol. 9, 43 : Ἔα πολίμων μάχαν τε πᾶσαν] : interdum etiam per apoc. pro ἐάτ in 3 sing. præs. indic. ut Il. E, [256] : Ἀντίον εἶμ' αὐτῶν, τρεῖν μ' οὐκ ἔα Παλλὰς Ἀθήνη, Non sinit me tremere. Ita enim vett. scribere testatur Eust. [p. 546, 8 sq.] Alioqui enim faciendam esse συνίζησιν, si perispomenos scriberetur ἐᾷ. [Eadem syniz. ap. Soph. OEd. C. 1192 : Ἀλλ' ἔα αὐτὸν, sive sic scribitur, sive sec. quorundam conj. ἔασον. Conf. dicenda in fine.] || Ἔάτ, pleonasmo poet. pro ἐᾷ, ut ὁράτ, βοάτ, ἰσχανάτ, et similia. [Hom. Il. Θ, 414 : Οὐκ ἐάτ Κρονίδης· Od. A, 110 : Τὰς εἰ μέν κ' ἐάτς, et al. Et ἐαῖν Od. Θ, 509. Notanda prætérea forma optat. ἐῷμι Od. Π, 85, coll. Apollon. Bekk. An. p. 516, 13. Imperf. frequent. Ἔασκε Il. B, 832, Λ, 330 : Οὐδὲ οὓς παῖδας ἔασκεν στείχειν ἐς πολιῶν : Ω, 17 : Τόνδε δ' ἔασκεν· T, 295 : Οὐδὲ μὲν οὐδέ μ' ἔασκες.]

|| Εἴάω, poet. epenthesi τοῦ ι metri causa dicitur pro ἐάω, Sino, συγχωρῶ. Affertur ex Hom. [Il. Δ, 55 : Εἴπερ γὰρ φρονέω τε καὶ ὡς εἰῶ διαπέρσαι· Od. Φ, 260, εἰῶμεν, et Il. B, 132 etc., εἰῶσι· Apoll. Rh. 1, 873, εἰᾶτε, Sinite, et 4, 409 : Εἰῶσι νέεσθαι.] || Εἴα, 3 pers. sing. præt. imp. pro συνεχώρει, a th. ἐάω, Sino. || Εἴασκον, Ion. pro εἴων. [Hom. Il. E, 802, I, 408, A, 125, Od. X, 427.] Εἴων, Permittebam. Ab ἐάω præt. imp. εἶασον, εἶων. [Ἔηκα perf. ab ἐάω memorat Suid. p. 1152, E : Ἔηκα, συνεχώρησα. De ἐακότες v. supra in Ἔακεν.] || Ἔησον, Hesych. affert pro ἔασον, Ion. forsan. [Ἔεσον Hom. Il. Θ, 243, etc., Aristoph. Eccl. 1059, Eur. Or. 634. Confusum cum ἑᾶ αὐτὸν vel ἑαυτὸν v. Aristoph. Ran. 1243, Gregor. Cor. p. 354, et, ut videtur, Soph. OEd. C. 1192. Formam Syrac. ἴθασον pro ἔασον annotavit schol. Pind. Pyth. 4, 249, Hesych., Suid., et plenius ceteris Zonar. p. 595, s. Etym. M. p. 308, 27 : Ἔθασον ἀντὶ τοῦ ἔασον συγχώρησον. Οὕτως Συρακούσιοι καὶ Λάκωνες. Γέγονε δὲ πλεονασμῷ τοῦ β (v. supra vol. 2, p. 1, B)· τὸ γὰρ ἔασον ἔθασον φασὶν, καὶ τὸ ἔατα(?) ἔβατα καὶ τὸ ἔα ἴθα. Ἔα non liquet utrum sit interjectio an imper. præs. Vitiose Gregor. p. 354 : Τὸ ἔα εὖε. Τὸ ἔασον εὔασον (dicunt Dorienses). Huic formæ addenda fort. monosyllaba ὦ pro ἐῶ et ᾶ pro ἔα, si locis Aristoph. iis ubi metrum vel suadet vel cogit ut unius instar syllabæ habeantur ἐὼ (Lys. 734) et ἔα restituenda sunt ὦ et ᾶ, ad vitandam, quam Hom. tragicique, ut dictum superius, admiserunt, comici vero fugiunt, synizesin. V. G. Dind. ad Lys. 176. || Pro ἐάζω quod est ap. Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 44, 5, scribendum αἰάζω. || Mensura secundæ ap. probos poetas est ᾰ : εἴᾰσα poeta recens et imperitus Anth. Pal. 3, 14, 4 : Καὶ πτανοῖς ἐπὶ γᾷ εἴασι νῶν· ὄσιος. Tzetz. Homer. 167 : Εἰπέμεναι τάδε ὥστε νεκροὺς ἐάσειν θάψαι· 304 : Εἴασαν ἐχθέμεν, ἡμιόνους δὲ ζεῦξαν ἀπήνῃ. In Anth. Pal. App. 271 : Εἰ δὲ πολύν με χρόνον ζωοῖς μίμνειν φθόνος αἰνὸς εἴασιν, οὐκ ἄν τίς μοι ἴσον γέρας ἔλλαχεν ἄλλος, εἴασ' scripsit Jacobs., quamvis non ignoraret Il. citt. L. Dindorf.]

[Ἐάων. V. Ἑός.]

[Ἔα. V. Ἐάω in fine.]

[Ἑβαργαριτίτιδες. V. Ἀβιργαριτίτιδες. Hase.]

[Ἑβάργουλις, vox Scythica, fort. fictitia, Lucian. Pseudom. 51. Hase.]

[Ἔβασον. V. Ἐάω.]

[Ἑβδεμήκοντα. V. Ἑβδομήκοντα.]

[Ἑβδομάγενὴς, ὁ, ἡ, Septimo die natus. Plut. Mor. p. 717, D : Ἑβδόμῃ δ' ἀμφοτέρας (τὰς ἑορτὰς, Thargelia et Carnea,) ἑορτάζουσι, καὶ τὸν θεὸν, ὡς ταύτῃ γενόμενον, ὑμεῖς οἱ προφῆται καὶ οἱ ἱερεῖς ἑβδομαγενῆ (ita Reisk. ex ed. Ald. et Bas. scriptura ἑβδομαγένη : ceteri ἑβδομαγέννην) καλεῖτε. Ea de opinione, septima natum esse Ap., v. Spanh. ad Callim. Del. 251. || Repetitur ab ead. epitheton dei ἑβδομαγέτας Æsch. Sept. 800 : Καλῶς ἔχει τὰ πλεῖστ' ἐν ἓξ πυλώμασι, τὰς δ' ἑβδόμας ὁ σεμνὸς ἑβδομαγέτας ἄναξ Ἀπόλλων εἵλετο. Schol. : Ἑβδομαγέτας) τὸν Ἀπόλλωνα λέγει, ὃς ἐν ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ τοῦ μηνὸς γεννηθεὶς ἐκλήθη ἑβδ. Proculus vero ad Tim. 3, p. 200 repetit ab rationibus musicis : Διὸ καὶ ἑβδομαγέτην ἐκάλουν τὸν θεὸν καὶ τὴν ἑβδόμην τοῦ θεοῦ ἱερὰν Λεγον. ᾶᾶ || Idem videtur qui memoratur in monum. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 465, n. 463 : Ἱερὸν Ἀπόλλωνος ἑβδομείου φρατρίας Ἀχναδῶν. L. Dindorf.]

[Ἑβδομαδάριος, ὁ, Hebdomadarius, Qui per septimanam officio quodam fungitur, in ecclesiis et monasteriis Græcorum. V. Ducang. Gl. p. 339. Apud Mich. Cerullarium Epist. ad Petr. Antioch. in Cotel. Eccl. Gr. mon. vol. 2, p. 165, B, ἑβδομάριος est pro ἑβδομαδάριος : Τῶν ἑβδομαρίων πάντων διακόνων. De coquo monasterii dictum illustrat Suicer. vol. 1, p. 980. L. Dindorf.]

Ἑβδομαδικὸς, ἡ, ὸν, e Greg. Naz. affertur pro Septenarius, Septimanus. [V. Ἑβδοματικός.] Sic Galen. : Μετὰ δὲ ταύτην, ἐκλύεσθαι μὲν τὰς τετράδας, ἑβδομαδικὰς δὲ γίνεσθαι χρίσεις, Septimanarias, i. e. Singulis hebdomadibus repetentes, Septima quaque die faciendas. [Nilus Narrat. p. 34 ed. Par. 1639. Boiss. Theol. Arithm. p. 45 : Διατιθέμενον δὲ καὶ τὸν ὠκεανὸν ὑπ' αὐτῆς (lunæ) κατὰ τοὺς ἑβδομαδικοὺς ἀριθμοὺς ὁρῶμεν. Georg. Sync. p. 9, A : Τῷ αὐτῷ ἐνιαυσιστῷ ἐνάτῳ ἔτει ἀνεῖλεν ὁ Κάϊν τὸν Ἄβελ, καὶ ἐπένθησεν αὐτὸν οἱ πρωτόπλαστοι ἑβδομαδικοὺς τέσσαρας, ἤγουν ἔτη εἴκοσιν ὀκτώ. Origenes De orat. vol. 1, p. 251, C ed. Delar. : Αἰώνων ἑβδομαδικῶν ἑπτά (ἐνιαυτούς). Quod in ἑβδομαδικοὺς mutabat Bentl. ut est ib. B : Αἰώνων ἑβδόμαδα. Sed fort. paullatim se insinuavit in linguam error similis ei quem notavi in Δεκάτη pro Δεκὰς posito. L. Dind. Antyll. ap. Stob. vol. 3, p. 288, 32, de hebdomadibus : Ἑβδομαδικῷ δὲ ἀριθμῷ περιεκλεομένας. Hase.]

[Ἑβδομάζω, Sabbatum celebro. Ezech. 21, 23.]

Ἑβδομαῖος, α, ον, dicitur qui τῇ ἑβδόμῃ aliquid facit : ut πυρετὸς, ap. Alex. Aphr. [Probl. 2, 10. Hippocr. Epid. 1, p. 961, G : Πυρετοὶ, οἱ μὲν ξυνεχέες, ... ἡμιτριταῖοι, τριταῖοι, τεταρταῖοι, πεμπταῖοι, ἑβδομαῖοι], Febris septima quaque die recurrens : Septimanam medici vocant, ut Tertianam, Quartanam. Et Lucian. [Navig. c. 7] dicit ἑβδομαίους ἰδεῖν αὐτοὺς, pro, Eos septimo die vidisse. Itidem [ap. Plut. Galb. c. 7] ἑβδομαῖος ἦκε, Qui septimo die venit. Et ἑβδομαία ἔτεκε, Quæ septimo die peperit. [Thuc. 2, 49 : Διεφθείροντο οἱ πλείστου ἐναταῖοι ἢ ἑβδομαῖοι. Xen. H. Gr. 5, 3, 19 : Ἑβδομαῖος, ἀφ' οὗ ἤκαμεν, ἐτελεύτησε. Diodor. Exc. vol. 2, p. 520, 28 : Ἑβδομαίας δ' οὔσης (ægrotæ), Quum diem septimum ægrotaret. Ubi respicitur fort. crisis, quæ sæpe solet fieri morborum diebus septimis. Lucian. Quom. hist. c. 1 : Τῶν ἑβδομαίων ἐκείνων τραγῳδῶν, de quibus modo dixerat, Περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν ... ἔλυσε τὸν πυρετόν. Cit. Schæf. Suid. : Ἑβδομαῖος, ἑβδομος.]

[Ἑβδομάκις, Septies. Callim. Del. 251 : Ἐκυκλώσαντο ἑβδ. περὶ Δῆλον. ᾰ ῐ]

[Ἑβδομάριος, ὁ. Ἑβδομάριοι dicti Selecti nobiles adolescentes, qui per vices singulis hebdomadibus cubiculum principis observabant. Exx. v. ap. Ducang. Gl. p. 340. V. etiam Ἑβδομαδάριος. L. Dindorf.]

[Ἑβδομαριστικὸς ἄρτος, Panis qui in singulas septimanas datur, in Vita S. Nili jun. (p. 40, 18). Ducang.]

Ἑβδομὰς, άδος, ἡ, Numerus septenarius. [Philo vol. 1, p. 21, 38 : Τὴν δὲ ἑβδομάδος φύσιν οὐκ οἶδ' εἴ τις ἱκανῶς ἀνυμνῆσαι δύναιτο, et sæpius deinceps. Inc. ap. Stob. Ecl. phys. 1, 10, vol. 1, p. 22 : Ἔτι δὲ τοῖς θεοῖς ἀπτικαζων (numeros) ἐπονόμαζεν (Pythag.), ὡς Ἀπόλλωνα μὲν τὴν μονάδα οὖσαν ... τὴν δὲ ἑβδομάδα καιρὸν καὶ Ἀθηνᾶν. Anth. Plan. 4, 131 : Δισσοὶ γὰρ δισσὰς ἑκτανον ἑβδομάδας, de 14 liberis Niobæ.] Interdum ἑβδομὰς dicitur Spatium septem dierum, s. Septem dies, ut Lat. Septimana : veluti quum mensis dicitur in quatuor ἑβδομάδας dividi, in quatuor septimanas : h. e. in quater septem dies. Sic Galen. : Ὡς τὰς τρεῖς ἑβδομάδας εἶχον ἡμέρας περιγράφεσθαι. Et Cic., Ne in quartam hebdomadem incideres. [Aristot. Polit. 7, 16 : Τῶν ποιητῶν τινὲς οἱ μετροῦντες ταῖς ἑβδομάσι τὴν ἡλικίαν· 17 : Οἱ γὰρ ταῖς ἑβδομάσι διαιροῦντες τὰς ἡλι-

κίας· H. A. 6, 17 : Κύουσι δὲ τούτων (piscium) ἔνιοι μὲν οὐ πλείους τριάκονθ' ἡμερῶν, οἱ δὲ ἧττον χρόνον, πάντες δ' ἐν χρόνοις διαιρουμένοις εἰς τὸν τῶν ἑβδομάδων ἀριθμόν. Ἑβδομὰς μεγάλη, ap. Christ. ea quæ præcedit pascha. Clem. Const. Ap. 1, 23 (33?) : Τὴν μεγάλην ἑβδομάδα. V. Ducang. Gl. p. 339, Suicer. vol. 1, p. 980.] Alioqui ἑβδομὰς dicitur etiam pro ἑβδόμη, sc. ἡμέρα, Septima dies, s. Septima quæque dies, ut Macch. l. 2, [6, 11], ἄγειν τὴν ἑβδ., Septimam quamque diem celebrare et festam habere, i. e. Diem Sabbati, ex instituto Mosis. [V. Harpocr. in Ἑβδομεύομαι cit. Greg. Or. 44 Εἰς τὴν πεντηκοστὴν p. 705 : Τὴν ἑβδομάδα τιμῶσιν Ἑβραίων παῖδες, i. e. interprete Thoma p. 258, τὴν ἑβδόμην. Conf. Dorvill. ad Char. p. 379=430. || Spatium septem annorum, Plut. Mor. p. 909, E : Ἄρχεσθαι τοὺς ἀνθρώπους τελειότητος περὶ τὴν δευτέραν ἑβδομάδα. Et ib. : Περὶ δὲ τὴν δευτέραν ἑβδομάδα ἔννοια γίνεται καλοῦ τε καὶ κακοῦ. Schweigh. Formarum ἑβδομάδαν in accus. et ἑβδομάδαι in nom. plur., tanquam a sing. ἑβδομάδα, exx. attulit Ducang. l. c. Ἑβδομὰς et ἑβδόμη confusa v. ap. Philon. vol. 2, p. 277, 2 et 15.]

[Ἑβδοματαῖος, α, ον, i. q. ἑβδομαῖος. Theod. Prodr. Epist. in Lazer. Misc. 1, 52, vel in Notit. Mss. vol. 6, p. 547 : Ἀναστηµάτια ... ἑβδοµαταῖα παλαµναῖαι φλυκτίδες ἐγένοντο. Boiss. Interjecto ι Joann. Clim. p. 64, 30 : Ἐπὶ ἑβδοματιαῖον χρόνον, et 65, 26, Totos septem dies. Hase.]

[Ἑβδοματίζω, Septennalia matrimonii celebro. Amphilochius in Homil. in Ὑπαπαντῆς festum : Ἑπτὰ ἔτη τῷ ἀνδρὶ συνίζησεν, ἀπὸ τῆς παρθενίας αὐτῆς ἐτῶν ἑβδομάδα πληρώσασα, καὶ ἐν τῷ ἑβδόμῳ ἔτει τὴν ἀνδρικὴν ὁμιλίαν καταπαύσασα, καλῶς ἑβδοματίσθη, καλῶς ἐσαββάτιζεν, καλῶς τὴν κυριακὴν τῆς χάριτος κατέλυσεν. Ducang.]

[Ἑβδοματικὸς, ἡ, ὸν, Septenarius. Greg. Naz. p. 45 post Philon. De sept. ed. Hoeschel. Boiss. V. Ἑβδομαδικός. Cyrill. in Chron. Pasch. p. 452, 20 : Ἐν τῷ ἑβδοματικῷ ἀριθμῷ. L. Dindorf.]

[Ἑβδοματικῶς, Septeno circuitu. Greg. Nyss. t. 2, p. 878, B : Τὸν εἰς ἑαυτὸν ἑβδ. ἀνακυκλούμενον ... αἰῶνα, Qui per septimanas in semetipsum revolvitur. Hase.]

[Ἑβδόματος, η, ον, Septimus. Hom. Il. H, 248 : Ἐν τῇ δ' ἑβδομάτῃ ῥινῷ σχίτο. Od. K, 81, Ξ, 252 : Ἐξῆμαρ ... ἑβδομάτῃ δέ. Hesiod. Op. 41 : Μέσσῃ δ' ἑβδομάτῃ, sc. die. Agathias Anth. Pal. 7, 589, 5 : Ἑβδόματον δέκατόν τε λαχὼν ἔτος. L. Dindorf.]

[Ἑβδόμειος. V. Ἑβδομαγενής.]

[Ἑβδομεύομαι, Septima die nomen accipio. Harpocr. : Ἑβδομευομένου, Αυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἐτεοκλέα περὶ χρημάτων, εἰ γνήσιος. Τοῖς ἀποτεχθεῖσι παιδίοις τὰς ἑβδομάδας καὶ τὰς δεκάτας ἦγον, καὶ τά γε ὀνόματα ἐτίθεντο αὐτοῖς οἱ μὲν τῇ ἑβδόμῃ, ὡς καὶ ὁ ῥήτωρ λέγει, οἱ δὲ τῇ δεκάτῃ. Ἑβδομευόμενα Suidas, Zon. p. 594, Etym. M. p. 308, 40.]

[Ἑβδομηκάζω, Septuagesimus sum. Tzetz. Hist. 10, 675 : Εἰς τὸν ἑβδομηκάζοντα κατακειμένην τόπον.]

[Ἑβδομηκονθεβδόμαδος, ὁ, Septuaginta septimanarum (conf. Daniel 9, 24 : Ἑβδομήκοντα ἑβδομάδες συντμήθησαν ἐπὶ τὸν λαόν σου). Tzetz. Chil. 8, 54 : Ἑβδομηκονθεβδόμαδον χρόνον. Elberling.]

Ἑβδομήκοντα, Septuaginta. [Forma Dor. ἑβδεμήκοντα est in monum. ap. Bœckh. vol. 1, p. 816, 18, in Tab. Heracl. p. 159, 23; 250, 137; 274, 56, 61; 278, 92; 279, 104. Lat. *Septem* confert Schneider. Ἑβδομείκοντα in inscr. Lebad. ap. Bœckh. vol. 1, p. 754, 19; 755, 52. Ευδομηκοντα errore lapicidæ, ut videtur, in Corcyræa ib. vol. 2, p. 20, 47. Ἑβδομήκοντα (ο') confus. cum διακοσίας (σ') v. Diod. 16, 77. L. Dindorf.]

[Ἑβδομηκοντάδυο, Septuaginta duo. Symeon Metaphr. in Anecd. t. 5, p. 56, n. 4. Boiss. Omitto addere exx. tum hujus tum ceterorum similium numerorum, ἑβδομηκονταπρεῖς ... ἑβδομηκονταεννέα, quum apud antiquiores certe talia rectius scribantur divisim. L. Dindorf.]

[Ἑβδομηκονταετηρὶς, ἡ, Septuaginta annorum spatium. Euseb. Demonstr. ev. p. 396, A : Ἡ συμπλήρωσις τῆς ἑβδομηκονταετηρίδος. Hase.]

[Ἑβδομηκονταετὴς, ὁ, ἡ, Septuagenarius, Septuaginta annorum. Clem. Alex. t. 1, p. 403, 31 : Ἀπὸ τῆς ἑβδομηκονταετοῦς αἰχμαλωσίας. Euseb. Dem. ev. p. 395, B : Τὸν ἑβδομηκονταετῆ χρόνον. Hase.]

[Ἑβδομηκονταετία, ἡ, Tempus septuaginta annorum. Jul. Afric. ap. Euseb. Dem. ev. p. 389, D : Τὴν ἑβδομηκονταετίαν τῆς αἰχμαλωσίας. Hase.]

Ἑβδομηκοντάκις, Septuagies. [Matth. 18, 22, Genes. 4, 24 : Ἑβδομηκοντάκις ἑπτά. Phot. Bibl. p. 537, 2 et 8. Hase.]

[Ἑβδομηκοντάπηχυς, ὁ, ἡ, Septuaginta ulnarum. Philo Byz. Mirac. 4. Schaef. a.]

[Ἑβδομηκοντὰς, άδος, ἡ, Septuaginta. Tzetz. Hist. 1, 974 : Διακοσίαις ταῖς ναυσὶ καὶ ἑβδομηκοντάδι, 270 navibus.]

[Ἑβδομηκοντίς. V. Ἑβδομηκοντοῦτις.]

Ἑβδομηκοντούτης, ὁ, Septuagenarius, Qui septuaginta annorum est. [Conon Narrat. 26 in Phot. Bibl. cod. 186, p. 135, 35 : Κόδρον, ἑβδομηκοντούτην ὄντα. Eudocia p. 56 : Ἑβδ. γενόμενος. Anon. Lucian. Pseudom. 34 : Ἑβδ. ἀπίθανεν. Just. Mart. p. 62, B. Hase.]

[Ἑβδομηκοντοῦτις, ιδος, ἡ, Septuagenaria. Lucian. Rhet. præc. c. 24 : Γυναικὸς ἑβδομηκοντούτιδος. Ubi ἑβδομηκοντίδος legebat Thomas p. 859 corrupte. Dio Cass. 46, 18 : Γυναῖκα ἑβδομηκοντοῦτιν.]

[Ἑβδομηκοστόδυος, q. d. Septuagesimus binus. Plut. Mor. p. 932, A : Αἰγυπτίους μὲν ἑβδομηκοστόδυον οἶμαι φάναι μόριον εἶναι (γῆς) τὴν σελήνην, Septuagies et bis lunam terra contineri, s. Ejus esse 1/72.]

[Ἑβδομηκοστόμονον, τὸ, Pars septuagesima una. Archimed. p. 206 ed. Tor. : Ἐλάσσονι μὲν ἢ ἑβδόμῳ μέρει τῆς διαμέτρου, μείζονι δὲ ἢ δέκα ἑβδομηκοστομόνους. Eutoc. p. 204 : Μείζον ἢ δέκα ἑβδομηκοστομόνους· 214 : Ἄπειρ ἐλάττονά ἐστι δέκα ἑβδομηκοστομόνων. Et ib. : Πολλῷ ἄρα ἡ τοῦ κύκλου περιφέρεια μείζων ἐστὶν ἢ τριπλασία καὶ δέκα ἑβδομηκοστόμονα, 10/71. L. Dind.]

[Ἑβδομηκοστόπεμπτος, ἡ, ὸν, Septuagesimus quintus. Tzetz. Hist. 12, 908 : Διακοστὴν ἐγράψαμεν ἑβδομηκοστοπέμπτην. Elberl. Vita Eur. ab Elmsl. ad Bacchas edita : Τὴν ἑβδομηκοστοπέμπτην Ὀλυμπιάδα. L. D.]

Ἑβδομηκοστὸς, ἡ, ὸν, Septuagesimus. [Hippocr. Epidem. 7, p. 1211, E : Ἑβδομηκοστῇ (die) ὁ πυρετὸς ἔξωθεν σφόδρα ἔψυχεν. Zachar. 1, 12 : Ἑβδομηκοστὸν ἔτος.]

[Ἑβδομηκοστοτρίτος, Septuagesimus tertius. Tzetz. Hist. 13, 439 : Καὶ εἰς διακοσιοστὸν ἑβδομηκοστοτρίτον.]

[Ἑβδομον, τὸ, Campus intra septimum ab urbe Cpoli miliare, *la Banlieue*. V. Ducang. ad Chron. Pasch. p. 595, B=vol. 2, p. 454 ed. Bonn. L. Dind.]

Ἕβδομος, η, ον, Septimus : pro quo poetæ dicunt Ἑβδόματος. Il. T, [118] : Ὅ δ' ἕβδομος εἰστήκει μείς, Septimus mensis. A Plut. vero [Num. c. 19] ἕβδομος μὴν dicitur September mensis, quoniam septimus ordine est, inchoando annum a Martio, ut fiebat olim Romæ. Sic ἑβδόμη ἡμέρα, Septima dies. At ἕβδομον ἡμιτάλαντον antiquo loquendi genere dicebatur pro ἓξ τάλαντα, ut docet Pollux 9, [54 : conf. 4, 175], vel potius τὰ ἓξ ἡμίσεια τάλαντα, ut vult Hesych. et ex eo Bud. De asse. [Immo talenta 6 1/2 : v. intt. Herodoti 1, 50, unde gl. petita. Ceterum nihil hæc pertinent ad Ἕβδομος neque huic numero sunt peculiaria.] Fem. ἡ ἑβδόμη, et poet. ἡ ἑβδομάτη, sub. ἡμέρα, Septima dies [Hesiod. Op. 6 : Πρῶτον ἔνη τετράς τε καὶ ἑβδόμη, ἱερὸν ἦμαρ. Aristot. Polit. 5, 3 : Ἐν Ἄργει τῶν ἐν τῇ ἑβδόμῃ ἀπολομένων ὑπὸ Κλεομένους· ubi dicitur itidem septima mensis : v. Schneid. Aretæus Causs. m. acut. 1, 10, p. 9=10 : Ἐντὸς ἑβδόμης οὔδε θνήσκουσι. Et sæpe ap. scriptt. Christianos de sabbato] : veluti cum Suid. dicit τῇ ἑβδόμῃ nomina imposita fuisse infantibus, Septimo die, a partu sc. [Aristot. H. A. 7, 12 : Τὰ πλεῖστα (τῶν παιδίων) ἀναιρεῖται πρὸ τῆς ἑβδόμης· διὸ καὶ τὰ ὀνόματα τότε τίθενται, ὡς πιστεύοντες ἤδη μᾶλλον τῇ σωτηρίᾳ. L. D. Qua notione forsan accipiendus titulus Dialogi Socr., Ἑβδόμη inscripti, ap. Diog. L. 2, 125. Schweigh. Lucian. Pseudolog. c. 16 : Καὶ ὁ μὲν κόθορνόν τινα εἶπεν ... ὁ δὲ ἑβδόμην, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἑβδόμαις, κἀκεῖνος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαιζε καὶ διεγέλα. Cui l. Solanus comparat Gell. N. A. 15, 2 : « In conviviis juvenum quæ agitare Athenis hebdomadibus lunæ sollemne nobis fuit. » Philonis scriptum Περὶ τῆς ἑβδόμης legitur vol. 2, p. 277. L. D.] Sic Od. Ξ, [252] : Ἑβδόμάτῃ δ' ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης εὐρείης Ἐπλόμεν, Septimo

die. [Ubi ἡμέρα repetitur e proximo ἑξῆμαρ.] Athen. vero [12, p. 522, C] : Ἡμερύχιται ταῖς ἑβδόμαις τοὺς βωμοὺς, Septima quaque die. [Ubi intelligi videtur Apollinis festus dies, septimo quoque die a novilunio celebratus, de quo Meurs. Gr. Feriata v. Ἑβδόμη. Schweigh. || De titulo urbis Magnesiæ ἑβδόμη τῆς Ἀσίας v. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 527. || Ἕβδομον, τὸ, Septimum. Xen. Cyrop. 8, 7, 1 : Ἀφικνεῖται εἰς Πέρσας τὸ ἕβδ. ἐπὶ τῆς αὐτοῦ ἀρχῆς. Dio Cass. fr. Peiresc. 112, p. 46, 12 : Ὕπατον ἕβδομον ἀποδειχθῆναι (Marium). || Pars septima. Metrod. Anth. Pal. 14, 140, 4 : Δύ' ἕκτα καὶ ἕβδομον. || Ἕβδομος pro ἑπτὰ, Æsch. Sept. 125 : Ἑπτὰ δ' ἀγήνορες πρέποντες στρατοῦ πύλαις ἑβδόμαις προίστανται πάλῳ λαχόντες, i. e. ἑπτὰ, ut recte interpr. Thomas p. 257, tametsi aliter visum est aliis. Conf. Δέκατος, Ἕνατος, Ὀγδόατος. || I. q. Cum aliis sex. Plat. Leg. 3, p. 695, C : Ἑλθὼν δ' εἰς τὴν ἀρχὴν (Darius) καὶ λαβὼν αὐτὴν ἑβδομος. L. D. || Τὰ ἕβδομα, Septima, i. e. septimana, it. Dies septimus. Genes. 29, 27 : Συντέλεσον οὖν τὰ ἕβδομα ταύτης, καὶ δώσω σοι καὶ ταύτην ἀντὶ τῆς ἐργασίας, ἧς ἐργᾷ παρ' ἐμοὶ ἔτι ἑπτὰ ἔτη ἕτερα. Ἐποίησε δὲ Ἰακὼβ οὕτως, καὶ ἀνεπλήρωσε τὰ ἕβδομα ταύτης. Paralip. 1, 9, 25 : Ἔρχεσθαι εἰς τὰ ἕβδομα τῶν καιρῶν.]

[Ἑβδῖνος, η, ον, i. q. Ἑβένινος, q. v. Jo. Malalas p. 286, 20 : Κατεῖχε ῥάβδον ἑβελίνην. Ita Chilm. : cod. ἑβελλίνην. L. D. Κατέχων ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ ῥάβδον ἑβελίνην, Pseudo-Callisthenes Ms. in Reg. Bibl. n. 113 Supplem. in-4°. Berger de Xivrey. Ἑβελλίνην exhibet eund. l. afferens Ducang. Gl. p. 341.]

Ἕβελος, ἡ, s. Ἕβενος, utrumque enim Suid. affert [et Zon. p. 594, hic quidem annumerans nominibus ἀρσενικοῖς. Quo genere Eust. Il. p. 362, 4 : Ἐν δὲ τῇ Ἰνδικῇ πολύς που ὁ ἕβενος· 891, 1 : Δῆλον δ' ὅτι δένδρον ἄξιον λόγου καὶ ὁ ἕβενος. L. D.], Ebenus s. Ebenum, lignum ex omni materie spississimum et gravissimum, cariem non sentiens, nigrum, politi cornus lævore, mordentis subastringentisque gustus, et, dum suffitur, odoratum : de quo plura vide ap. Diosc. 1, 130, Galen. Simpl. medic. [vol. 13, p. 170, Aetium fol. 7 verso, 8. L. D.], Plin. 12, 4 : necnon Servium in Virg. Georg. 2, [116]; item Theocr. 15, Herodot. 3, [97 : Διηκοσίας φάλαγγας ἑβένου, Ducentos ebeni stipites]. Apud Lat. interdum cum aspiratione scriptum reperitur [Herodian. Epim. p. 26 : Ἕβενος ὁ ἕβελος, ubi alter cod. ἕβενος, ἕβελος. L. D.], usurpatumque, teste Servio, et fem. et neutr. [Theophr. H. Pl. 1, 5, 4; 1, 6, 1; 5, 3, 1, 2; 9, 20, 4. Aristot. Meteor. 4, 7 : Τῆς ἑβένου τῆς μελαίνης. Diod. 1, 33 : Ἠλῆθος ἑβένου. Pausan. 1, 35, 3 : Ἄγαλμα ἐξ ἑβένου ξύλου. Conf. 1, 42, 5; 2, 22, 5; 8, 17, 2; 53, 11. Anth. Pal. 12, 163 : Οὐδ' ἐλέφαντ' ἔβενον (μῖξαι), λευκῷ μέλαν. Eustath. Opusc. p. 238, 20 : Μελανδρύοις μὲν τεθηλέναι καὶ ἑβένοις.]

[Ἑβένη, ἡ, Ebenus, arbor. Theophr. H. Pl. 4, 4, 6 : Ἴδιον δὲ καὶ ἡ ἑβένη τῆς χώρας ταύτης (Indiæ). Ταύτης δὲ δύο γένη κ. τ. λ.]

Ἑβένινος, η, ον, Ebeninus, Factus ex ebeno. [Vita Alex. M. Ms. ap. Berkel. ad Steph. Byz. p. 248, B : Ἅμα δὲ τῷ ταῦτα εἰπεῖν προσενεγκάμενος πίνακα καὶ πολυτίμητον βασιλικὸν, ὃν ἑρμηνεῦσαι τίς ποτε οὐ δύναται, ἐξ ἐλέφαντος καὶ ἑβεννίνου (sc. ξύλου) καὶ χρυσίου. Similiter in libris sæpius scriptum ἑβεννος duplici ν.]

[Ἑβενῖτις, ἰδος, ἡ, Polium. Diosc. 3, 124. Boiss.]

[Ἕβενος. V. Ἕβελος.]

Ἑβενότριχον, τὸ, dici a quibusdam τὸ ἀδίαντον, refert Gorr. e Diosc. [4, 104. Ἑβενότριχον, Polytrichum, Supercilium terræ, ap. Apuleium De virt. herb. c. 51. Ducang.]

[Ἔβισος, ἡ, Ebesus, una ins. Pityussarum, ejusque urbs. Dio Cass. 43, 29 : Τὴν Ἔβεσσον, quam formam Diodoro 5, 16 pro Ἔρεσσον restituebat Wess. Ἔβουσος est Strab. 3, p. 167, Ἔβυσος ib. p. 159, ubi est var. Ἔβοσος, et 2, p. 123. L. Dind.]

[Ἐβῆνοι, ἀλωπεκίδες, Hesych.]

[Ἑβιαιανώθ. V. Ἐρβιαιαθούμ.]

[Ἑβιάτῳ Ἑβιάτου in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 44, 36, dat. et gen. nominis Ἑβιατος, valde suspecti.]

Ἑβίσκος, secundum Medicos ἡ μαλάχη, quæ et ἀλθαία, inquit Suid. Galen. Simpl. medic. 6 [vol. 13, p. 170. Conf. Aet. fol. 7 verso, 1], ἑβίσκον s. ἀλθαίαν esse dicit μαλάχην ἀγρίαν, Malvam sylvestrem. Diosc. 3, 153] ἑβίσκον appellat, per ι, ut Plin. quoque [19, 5], et Virg. Hibiscum, præfixa etiam aspir. [Demetr. Hieracosoph. 1, 140 : Βοτάνην τὴν καλουμένην ἑβίσκην, ἤγουν ἀλθέαν, ἐψήσας μεθ' ὕδατος. Ducang.]

[Ἑβιωναῖοι, οἱ, Ebionæi, hæretici, quorum dogmata persequitur Euseb. H. E. 3, 27, addens : Αὐλόγχαστ τοῦ Ἑβιωναίων ὀνόματος, τὴν τῆς διανοίας πτωχείαν αὐτῶν ὑποφαίνοντος· ταύτῃ γὰρ ἐπίκλην ὁ πτωχὸς παρ' Ἑβραίοις ὀνομάζεται. Scriptura Αἰβιωναῖοι est ap. Suidam p. 1082, D, Zon. p. 64. L. D. Orig. Contra Cels. 2, 1 : Ἑβιωναῖοι· 5, 61 : Οἱ διττοὶ Ἑβ. et 65 : Ἑβ. ἀμφότεροι. Hase.]

[Ἔβορα, ἡ, Ebora, oppid. ad Oceanum, pone Gades, unde gent. Ἐβορεύς. Steph. Byz. ubi cod. Vrat. Ἔβηρα posita super η lit. o. Est eadem quæ Ἔβουρα Lusitaniæ ap. Ptol. 2, 5. Ab hac diversæ Ἔβουρα, urbs ad Bætin, ap. Strab. 3, p. 140 (unde Αἴβουρα citat Steph. Byz., ut est aliis in libris), quæ Ἔβορα dicitur a Ptol. 2, 4, et Ἐβόρα Edetanorum, vicina Cæsaraugustæ, Ptol. 2, 6. Apud Zonar. p. 594 afferuntur Ἔβουρις, Ἐβουδίκη ut nom. urbium. L. Dind.]

[Ἐβουσαῖος καὶ Ἐβούτιος, ὀνόματα κύρια, Nomina pr., Zonar. p. 594. Sed Ἐβούτιος certe vitium est pro Αἰβούτιος. L. Dindorf.]

[Ἔβουσος. V. Ἔβεσσος.]

Ἑβραΐζω, Hebræos imitor, Hebræorum more loquor aut vivo. [Joseph. Bell. Jud. 6, 2, 1 : Τά τε τοῦ Καίσαρος διήγγειλαν Ἑβραΐζων, Lingua Hebræa. At Gregor. Nyss. t. 1, p. 310, A : Τοῖς Ἑβραΐζουσι, Qui sectæ Judaicæ addicti sunt; conf. ib. p. 315, A, et Achm. Onirocr. p. 13, 25 : Χριστιανὸς ὢν, Ἑβραΐσαν. Hase.]

Ἑβραϊκὸς, ἡ, ὸν, Hebraicus, Qui vel Qualis Hebræorum est : ut Ἑβραϊκὴ διάλεκτος, Lingua Hebræa. [Luc. 23, 38 : Γράμμασιν Ἑβραϊκοῖς.]

Ἑβραῖος, α, ον, Hebræus : i. q. Judæus, ab Hebro progenitore : ut quum Paus. Attic. [1, 5, 5] dicit Adrianum Imp. Ἑβραίους τοὺς ὑπὲρ Σύρων χειρώσασθαι ἀποστάντας. [Memorat id. 5, 5, 2; 6, 24, 8; 10, 12, 9, et sæpiss. V. T. Fem. e. gr. Clem. Protr. p. 9 : Ἑβραία γυνή. De origine nominis v. intt. Steph. Byz. Ἑβραῖος et Χαλδαῖος confus. : v. *Taylor's Political Fragm.* p. 12. Angl.]

[Ἑβραῖς, ἴδος, ἡ, Hebraea.] Ἑβραϊκὴ διάλεκτος, Lingua Hebræa, quæ et Ἑβραΐς [Act. Ap. 21, 40; Joseph. De Macc. 16], ut Ἑλληνὶς pro Ἑλληνική.

Ἑβραϊστὶ, Hebræorum imitatione, More Hebræorum, Hebraice; h. e. Ita ut solent Hebræi. Sunt qui sine aspiratione hæc scribant : Hesych. et Suid. cum aspiratione, et rectius. [Prolog. Sap. Sirach. : Οὐ γὰρ ἰσοδυναμεῖ αὐτὰ ἐν ἑαυτοῖς Ἑβρ. λεγόμενα καὶ ὅταν μεταχθῇ εἰς ἑτέραν γλῶσσαν. Jo. 5, 2, et alibi in N. T. Hesych. v. Ἀμάη (post Ἀμάρησι).]

[Ἑβρεῖ, Ἑβραῖος, Hebræus, Hesych. ex Genes. 14, 13. Est Hebræum *Hebri*, h. e. Transiens.]

[Ἕβρος sec. Hesych. non tantum fluvius, sed etiam τράγος βάτης, Hircus salax.]

[Ἕβρος, ὁ, Hebrus, fl. Thraciæ, ap. Eur. Herc. F. 386, Aristot. Meteor. 1, 13, Polyb. 34, 12, 3, Nicand. Ther. 461, Hesych., Suid., Zonar. p. 594. Permutatum c. Ἕρμος Hom. Epigr. 1 in Cum. 5. L. Dindorf.]

[Ἑβρών, Ebron, oppidum Cananææ, unde gent. Ἑβρώνιος, ap. Steph. Byz. Eadem quæ Χεβρών. V. intt. Steph.]

[Ebyimion. Vox hæc occurrit in Regula Pachomii c. 14 ed. Rigalt. : « In die Dominica, vel oblationis, nullus deerit de hebdomadariis, sedens in loco Ebyimii, psallentique respondens. » Quum Regula illa ex sermone Æg. per Hieronymum Lat. conversa fuerit, pronum est colligere, vocem Ebyimii esse ab ipso Pachomio, adeoque Æg. Ap. Cassianum Coll. 1, c. ult., p. 196, loquentem de monachis Ægypti, hæc reperiuntur : « Hortatus est (beatus Moses) iisdem ipsis, quibus insidebamus, psiathis admonens incubare, embrimiis pariter capiti nostro cervicalium vice suppositis, quæ crassioribus papyris, in longos gracilesque fasciculos coaptatis, sesquipedali intervallo molliter nexa, nunc quidem humillimum se-

dile ad scabelli vicem fratribus in synaxi considentibus præstant.» In Apophth. Patrum, ap. Coteler. Monum. Eccl. Gr. t. 1, p. 493, legas: Καὶ ἔθηκεν ὁ γέρων δύο ἐμβρίμια, ἓν ἐκ δεξιῶν, καὶ ἓν ἐξ ἀριστερῶν αὐτοῦ, καὶ εἶπε, καθίσατε. Ibid. p. 422: Ἔστησαν οἱ τρεῖς μόνοι ἐπὶ τὸ αὐτὸ, εἰς ἓν ἐμβρίμιν (excudi debebat ἐμβρίμιον). [Ἐμβρίμιν est forma novi Græcismi et recte habet. L. D.] Et p. 535: Ἦσαν ἐκεῖ σκηνώματα Ἑλλήνων παλαιά. Καὶ λαβὼν ἓν ὑπέθηκε τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ ὡς ἐμβρίμιον. Ex his intelligitur, quid sint Embrimia. Recte proinde Is. Casaub. (in Exerc. 1 de reb. sacr. et eccles. p. 57), ubi locum Cassiani, quem et nos adduximus, attingit, ita judicat: «Suspicabamur nos, ἐμβρίμια dicta παρὰ τὸ βρίζειν, quod Dormitare et somnum levem capere significat.» Sunt igitur ἐμβρίμια Pulvinaria in quibus quietem somnumque capere licet. Videtur vox inprimis apud Ægyptios monachos in usu fuisse; unde etiam in Regulam Pachomii se insinuavit, tanquam esset Ægyptiaca. Jablonski De vocc. Ægypt. p. 62 sq.]

[Ἔβουσος. V. Ἔβεισος.]

[Ἐγγαγγις. V. Γαγγῆτις.]

[Ἐγγαδδα, Engada, vicus magnus apud Sodoma Arabiæ, unde gent. Ἐγγαδηνὸς, ἡ, ὸν, ap. Steph. Byz. Ἐνγάδα ap. Ptolem. 5, 16. L. Dind.]

Ἔγγαιος, ὁ, ἡ [fem. forma poet. ἐγγαίη infra notabitur], Qui in terra est. Plut. [Mor. p. 953, A]: Καὶ τὸ ἔρεβος τοῦτο ἦν ἄρα τὸ χθόνιον καὶ ἔγγαιον σκότος. Ubi Turnebus vertit, Ac profecto erebus ille terrenarum est tenebrarum obscuritas. [Id. p. 701, C: Ὁρᾷς γὰρ ὅτι καὶ τῶν λίθων τὰ ἔγγαια καὶ ζωόφυτα μέρη μαλακώτερα τῶν ἐπιπολῆς ἡ ἁλία φυλάττει. De diis inferis Anth. Pal. 7, 480, 7: Ἀλλὰ πρὸς ἐγγαίων Ἀϊδωνέος Ἑρμείᾳ τε καὶ Νυκτὸς, ταύτης ἐκτὸς ἴτ' ἀτραπιτοῦ. || Indigena. Æsch. Suppl. 59: Εἰ δὲ κυρεῖ τις πέλας οἰωνοπόλων ἔγγαιος· Pers. 922: Τὰν ἐγγαίαν ἥδαν. (Alterum feminini hujus ex Glossario Herodoteo, v. Ἐπιπλα: Ἡ μὴ ἐγγαία κτῆσις, exemit Bast. ad Greg. p. 516, restituto ex cod. ἔγγαιος.) || Tertia signif., qua est In terra situs, dicitur de fundis, contrariumque est bonis possessionibusque mobilibus. Gl.: Ἔγγαια κτήματα, Prædia. Xen. Conv. 4, 31: Νῦν δ' ἐπειδὴ τῶν ὑπερορίων στέρομαι, καὶ τὰ ἔγγαια οὐ καρποῦμαι, καὶ τὰ ἐκ τῆς οἰκίας πέπρατα. Polyb. 6, 45, 3: Τῆς μὲν δὴ Λακεδαιμονίων πολιτείας ἴδιον εἶναί φασι, πρῶτον μὲν τὰ περὶ τὰς ἐγγαίους κτήσεις, ὧν οὐδενὶ μέτεστι πλεῖον, ἀλλὰ πάντας τοὺς πολίτας ἴσον ἔχειν δεῖ τῆς πολιτικῆς χώρας. Dem. p. 893, 15: Ἄλλου δὲ συμβολαίου οὐκ ὄντος ἐμοὶ πρὸς τοῦτον οὔτε ναυτικοῦ οὔτ' ἐγγαίου, Nec nautici nec terrestris. Inscr. Dor. ap. Gruter. p. CCXVIII, A, 6: Ἐπὶ ὑποθήκαις ἐγγαίοις ἀξιοχρέοις. Lex. rh. Bekk. An. p. 251, 26: Ἔγγαια χρήματα, τὰ ἐπὶ ὑποθήκῃ διδόμενα. Qua signif. frequentior antiquioribus certe est forma ἔγγιος, quacum etiam permutatur in libris, ut l. Dem. cit. aliisque in Ἔγγειος indicandis. L. D. Peyron Papyr. græc. 1, p. 40, 31: Κυριείαν αὐτοῖς περιγίνεσθαί τινος ἐνγαίου (sic), Jus ipsis in aliquem fundum competere; conf. ib. p. 34, 37. Ib. p. 42, 26: Ἐφάπτεσθαί τινος αὐτῶν ἐνγαίου. Id. Pap. Zoid. p. 8, 25: Ἅμα τοῖς ἄλλοις ἐγγαίοις. Verum hæc Alexandro M. recentiora. Hase.]

Ἐγγαλακτοῦμαι pro γαλακτοῦμαι, Lactesco, In lac vertor, Theophr. [Immo ἐκγαλ., quod v.]

[Ἐγγαληνίζω, Acquiesco. Diogen. L. 10, 37: Τῶν μάλιστα τούτῳ ἐγγαληνιζόντων τῷ βίῳ. Interpres, Iis qui hoc vitæ instituto tranquille vivunt.]

Ἔγγαλον πρόβατον, Lac habens ovis, Hesych.: ap. quem tamen interpunctio habetur inter Ἔγγαλον et πρόβατον. Dicitur autem ἔγγαλον pro ἐγγάλακτον ea forma, qua γαλουχεῖν pro γαλακτουχεῖν.

[Ἐγγαμῶ. Hesych.: Ἐγγαμῶν, ὁ τὴν οἰκίαν κεχρημένος ἐν αὐτῇ. Phav.: Ἐγγαμεῖν λέγομεν τὸ ἐπ' ἀλλοτρίας οἰκίας εἰσέρχεσθαι.]

Ἐγγαμίζω, Nuptui colloco, [Marito, Gl.], in Pand.: Τότε ἀναγκάζονται οἱ γονεῖς ἐγγαμίζειν τοὺς ἰδίους παῖδας. [Eust. Il. p. 758, 54: Τοῦτο δὲ (τὸ γυναῖκα δοῦναι) ἐγγαμίζειν οἱ ὕστερον λέγουσιν, ὡς ἄν τις εἴποι ἐκπροικίζειν. Videtur autem ἐγγαμ. hic scribi pro ἐκγ., itemque infra ἐγγαμιστὴ pro ἐκγ. L. D. Georg. Alex. Vita Chrys. p. 221, 9: Ἐνεγάμισε. Hase.]

[Ἔγγαμος, ὁ, ἡ, Nuptialis. Procul. H. 4 in Ven. 10: Ἐγγαμίων ὁάρων.]

[Ἐγγαμιστὴ, Maritata, Nupta. Hesych.: Ἐδνωτὴν, ἐγγαμιστὴν νυμφίῳ. Wakef.]

[Ἔγγαμος, ὁ, ἡ, Matrimonio conjunctus. Chrysost. In 1 Cor. serm. 26, t. 3, p. 408: Ἤ τι γὰρ παρθένος, ἂν ὑβρίσῃ τὴν ἔγγαμον, οὐ μικρὸν ὑπετέμετο τοῦ μισθοῦ. Sykes. Basil. t. 1, p. 731, B: Μεμερισμένη γοῦν πρὸς τὴν ἔγγαμον ἡ παρθένος. Epiph. t. 1, p. 711, A; Greg. Nyss. t. 2, p. 851, C. Hase.]

[Ἐγγανᾶται, διέφθαρται, Hesych.]

[Ἐγγαστρίδυθος. V. Ἐγγαστρίμυθος.]

[Ἐγγαστρίζω, Photius Amphilochiis c. 83. Angl. Photius Ep. 151, p. 206 Mont.: Ἔοικε γὰρ τὸ δαιμόνιον τοῦτο φῦλον οὐ γυναικῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνδρῶν τῇ κόπρῳ φιλεῖν ἐγγαστρίζεσθαι. Osann.]

Ἐγγαστρίμαντις, ὁ, ἡ, [Qui e ventre vaticinatur. Pollux 2, 168, Suid., et Hesych. v. Ἐγγαστρίμυθος.]

Ἐγγαστριμάχαιραν, [τὴν], appellavit Hipponax ἐν παρῳδίᾳ Hippomedontem quendam vorantem οὐ κατὰ κόσμον, Camer. At Hesych. ἐγγαστριμάχαιραν exp. τὴν ἐν γαστρὶ κατατέμνουσαν. [Hipponax ap. Athen. 15, p. 698, C: Τὴν ἐγγαστριμάχαιραν.]

Ἐγγαστρίμυθος, ὁ, ἡ, q. d. Ventriloquus, quæ interpr. ex Augustino et e Gratiani Decretis affertur. Sic dicitur Qui in ventre dæmonem habet responsa interrogantibus dantem. Acta 16, 16 legitur, Παιδίσκην τινὰ ἔχουσαν πνεῦμα Πύθωνος, Ancillulam quandam, quæ habebat spiritum Pythonis: ubi annotat Beza, Gr. Interprr. aliquoties in Bibliis pro hoc spiritu dixisse ἐγγαστρίμυθον, quod ex obsessarum mulierculārum ventre oracula soleret edere, et Hebræos videri non prorsus dissimili ratione אוב et אובות vocasse, quod earum ventres utris instar intumescerent. VV. LL. annotant ex iisd. Interprr. ἐγγαστρίμυθοι et γνῶσται pro Magis, et Hariolis, et Iis qui Pythones in ventre habebant. Sic et ἐγγαστρίμυθος γυνὴ [apud Reg. 1, 28, 7, et Suid. et Zon.]. Item [Reg. 1, 28, 8]: Μάντευσαί μοι ἐν τῷ ἐγγαστριμύθῳ, pro Divina mihi in Pythone. Item [Paralip. 2, 33, 6], ἐγγαστρίμυθοι καὶ ἐπαοιδοὶ, Magi et Harioli. Ἐγγαστρίμαντις et ἐγγαστρίμυθος, inquit Camer., Vaticinatrix, quæ Πύθων postea dicta fuit, ut illa evocatrix animæ Samuelis. Galen. tamen in Exp. vocc. Hippocr. vult ap. eum ἐγγαστριμύθους appellari Qui clauso ore loquuntur, quod ventre loqui videantur. At Suid., non reddens hujus appellationis rationem, dicit duntaxat ἐγγαστρίμυθον esse, qui et ἐγγαστρίμαντις dicatur, quem, inquit, nunc quidam Pythonem vocant: Sophocles autem nominavit στερνόμαντιν: Plato Euryclem, ab Eurycle tali vate; sed εὐρυκλείτην s. εὐρυκλείτας pro εὐρυκλέα reponendum ap. illum arbitror. Quibus subjungit h. l. Aristoph. Vesp. [1019]: Μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν, Εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς, κωμῳδικὰ πολλὰ χέασθαι· ubi v. et schol. Fuerunt denique, ut in VV. LL. habetur, qui ἐγγαστριμύθους dictos putarint ἀπὸ τῆς γάστρης, vase quodam, e quo vaticinia caperentur. [Clem. Al. Coh. p. 11: Τοὺς ἀλευρομάντεις ἀγων καὶ χριθομάντεις καὶ τοὺς εἰαέτι παρὰ τοῖς πολλοῖς τετιμημένους ἐγγαστριμύθους· Pæd. 2, 1, 15, p. 174: Παραπλήσιος οὖν οὗτος τῷ ἐγγαστριμύθῳ καλουμένῳ. Fem. Hippocr. Epid. 5, p. 1156, G: Καὶ ἀνέπνευεν, ὡς ἐκ τοῦ βεβαπτίσθαι ἀναπνέουσι, καὶ ἐκ τοῦ στήθεος ὑπεψόφευεν, ὥσπερ αἱ ἐγγαστρίμυθοι λεγόμεναι quæ repetuntur 7, p. 1217, F, unde ap. Galen. Gloss. p. 460: Ἐγγαστρίμυθοι, οἱ κεκλεισμένου τοῦ στόματος φθεγγόμενοι, præferendam esse scripturam Ἐγγαστρίμυθος ἡ... φθεγγομένη animadvertit Foes. OEc. p. 107. OEnom. ap. Euseb. Pr. ev. 5, p. 219, G, Greg. Naz. vol. 1, p. 20, B, Stelit. 1, p. 71, A, citat Wyttenb. in ind. Plut. Locos Cyrilli Al. et Balsamonis v. ap. Suicer. vol. 1, p. 985.]

[Ἐγγάστριος, ὁ, ἡ, Uterinus. Manetho 1, 189: Μηδὲ βροτῶν μορφὴν ἐγγάστριον αὐχήσαντα (ἔμβρυα). Andreas Cret. in Nativ. S. Mariæ p. 1324, C: Ἐγγάστριον φέρουσα. Andreas Hieros. Serm. in salut. angel. p. 659, cit. ab Suicero vol. 1, p. 995: Ὁ ἄνω ὅλος σὺν τῷ κατρὶ ἐγκόλπιος, κάτω ὅλος μετὰ σοῦ ἐγγάστριος. Addit Boiss. Const. Man. Chr. p. 125, B: Ὅτι τὸν ὄφιν ἔθαλπεν ἐγγάστριον τιθεῖσα, Serpentem in sinu

fovit. Harmenop. 4, 1, 127, ἐγγάστριος γυνὴ dicentem de Gravida, citavit Ducang.]

Ἐγγαστρίτης, ὁ, affertur pro ἐγγαστρίμυθος. [Schol. Arist. Vesp. 1014 : Ἐγγαστρῖται δὲ καὶ Εὐρυκλεῖται ἐκαλοῦντο ἐντεῦθεν (ab Eurycle ventriloquo) πάντες οἱ μαντευόμενοι ἀπὸ Εὐρυκλέους πρῶτον τοῦτο ποιήσαντος.]

[Ἐγγαστρόχειρ, ὁ, i. q. Ἐγχειρογάστωρ, quod v. Schol. Apoll. Rh. 1, 989 : Διόδωρος μὲν Θεσσαλοὺς εἶναί φησιν ἐγγαστρόχειρας, ubi Paris. ἐγχειρογάστορας.]

[Ἐγγαστρόω, Gravido. Jo. Malalas p. 178, 22 s. Chr. Pasch. p. 113, D : Πορνευθεῖσα ὑπό τινος στρατιώτου, περὶ οὗ λέγουσι μυθολογοῦντες τὸν Ἄρεα ἐγγαστρῶσαι αὐτήν. Vita Ms. S. Symeonis ap. Ducang. Gl. p. 341 : Ἐν μιᾷ τινος δημότου ἐγγαστρώσαντος μίαν δούλην. Nicetas Metrop. Heracleæ in Responsis, ab Suicero vol. 1, p. 985 cit. : Περιέπεσεν ὁ ἀνὴρ εἰς τὴν αὐτοῦ πενθερὰν καὶ ἐνεγάστρωσε ταύτην. Nomocanon in Cotel. Eccl. Gr. mon. vol. 1, p. 132, B : Γυνὴ ἐὰν ποιῇ τὴν ἁμαρτίαν μετὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, καὶ ἀπεδράσῃ (sic) τὴν φύσιν αὐτῆς, ὥστε μὴ ἐγγαστρωθῆναι, ἔχει χρόνους γ'. Addit Wakef. gl. Hesych. (inter Ἐγκοιλίσαι et Ἐγκολήσατο) : Ἔγκυος, ἐγγαστρωμένη γυνή, quam Etymologico M. p. 311, 38 inseruit Turrisanus : nam in Veneta non legitur. Ubi neglecta reduplicatio, ut ap. eund. in gl. : Κοιτοφόρος, ἔγκυος, ἐγγαστρωμένη, et in l. Georgii Contaris l. 1 Hist. Athenarum ap. Ducang. : Ἥτις ὡς ἔγνω ἑαυτὴν ἐγγαστρωμένην παρὰ τοῦ Αἰγέως. V. id. in Append. p. 63. L. Dind.]

[Ἐγγαυριάω, Superbio. Hippol. De antichr. p. 80, A : Ὁ δὲ ἐγγαυριᾷ ἐν τοῖς ἀλλοτρίοις τέκνοις. Cf. Cat. in Jer. t. 2, p. 449, A. Hase.]

Ἔγγαυρον, Hesychio νοτερόν, ὑγρόν, ἄωρον, πρόσφατον, ἐκλιλυμένον, ἄνικμον [Humidum, Udum, Immaturum, Recens, Laxum, Siccum].

[Ἐγγαυροῦμαι, Superbio re aliqua. Tzetz. Exeg. p. 6, 21 : Τὸν δὲ κολοιὸν κολοιὸν ἀποδείξομεν, τὸν ἡμετέροις πτεροῖς ἐγγαυρούμενον· 51, 13 : Ψευδῶς τῷ τῆς φιλοσοφίας ὀνόματι ἐγγαυρούμενοι.]

Ἔγγαυσον, Hesychio ἐνσκαμβόν [Incurvum] : a γαυσός.

Ἐγγεγωνὼς, Hesychio βοήσας, Vociferatus. [Nisi forte vitium est pro ἐγεγώνειν, ἐβόησα.]

Ἐγγείβατα, τὰ, Hydraulica organa, quæ aquam bibentia tandem movent sigilla ceteraque quæ delectationibus oculorum et aurium usu sensus eblandiuntur, teste Vitruvio 10, 12, ubi a Ctesibio hæc inventa ait. Forsan autem inde dicta quod faciant hæc sigilla s. icunculas ἐν τῇ γῇ βαίνειν. [Locus Vitr. (10, 7, 4 Schn.) vehementer corruptus et ab HSt. secundum exemplaria mendosissima citatus, quomodo scribendus videatur alienum ab h. l. est quærere, quum ἐγγείβατα certe nihili esse constet ex ipsis librorum varietatibus *angabatæ*, *angubata*, *engubatæ*. L. Dindorf.]

Ἔγγειος, ὁ, ἡ, Qui in ipso solo est : ut ἐγγείους πηγὰς ἔχων, In ipso solo fontes habens. Ἔγγειος κτῆσις, Possessio, quæ in terra est, ἡ ἐν τῇ γῇ, ἡ ἐπὶ τῆς γῆς, Suid., non ἡ ἐπὶ τοῦ ἐγγυτέρω, ut quosdam intellexisse annotat. [Polyb. 32, 8, 4 : Τῶν ἐγγείων ... κτήσεων. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 862, 9 : Κτήσεις ἔγγειοι καὶ οἰκίαι. Alia ib. vol. 2, p. 78, 16 : Ἐγγείων ἐγκτησιν. Poll. 10, 10.] Sic accipit et illud Dem. [p. 893, 15] : Οὐκ ὄντος ἐμοὶ πρὸς τοῦτον οὔτε ναυτικοῦ οὔτε ἐγγείου συμβολαίου. [Ἐγγαίου legitur in libris omnibus. Ἔγγειος vero est p. 926 ult. : Καὶ ἐγγείων καὶ ναυτικῶν· 914, 9, 10 : Τόκοι ἔγγειοι· ib. 15 : Ὁ δὲ τόκος ὁ ἔγγειος. Sic ἔγγεια ὀνείσματα ap. Polluc. 3, 84, ἔγγειον χρεωφείλημα ap. eund. 8, 141.] Et ap. Lysiam [fr. ap. Suid. v. Ἔγγειον] : Τοῦ νόμου κελεύοντος τοὺς ἐπιτρόπους τοῖς ὀρφανοῖς ἔγγειον τὴν οὐσίαν καθιστάναι, οὗτος δὲ ναυτικὸν ἡμᾶς ἀποφαίνει. Sic ap. Pisidem ἔγγειον δρόμον [ab Suida] exp. χερσαῖον, ξηρὸν, Qui terra fit. [De plantis terrestribus Plato Reip. 8, p. 546, A : Φυτοῖς ἐγγείοις· Tim. p. 90, A : Φυτὸν οὐκ ἔγγειον ἀλλ' οὐράνιον. Theophrast. C. Pl. 2, 5, 3 : Τὰ δ' ἁλικὰ τῶν ὑδάτων τρέφει μὲν καὶ τὰ ἔγγεια, χεῖρον δὲ τῶν γλυκέων, ubi cod. ἐγγεια. Aristid. vol. 1, p. 127=221 : Ποίους φόβους ἐγγείους ἢ θαλαττίους. Themistius Or. 13, p. 168, B : Ἔγγειοι καὶ ἐναίριοι.] Ἔγγειον Suidæ etiam ἀσφαλές.

Ἐγγειότοκος, ὁ, ἡ, Qui in ipsa terra nascitur. Athen. 2, [p. 62, A], e Theophr. : Ἡ τῶν ἐγγειοτόκων τούτων γέννησις ἅμα καὶ φύσις, οἷον τοῦ τε ὄδνου καὶ τοῦ φυομένου περὶ Κυρήνην, ὃ καλοῦσι μίσυ. [Corrige ἐγγειοτόκων. Schweigh. Quem v. ad Ath. l. c. Sic libri Theophr. H. Pl. 1, 6, 13.]

Ἐγγειόφυλλος, ὁ, ἡ, Humi habens serpentia folia. Gaza exp. Humilifolium, ap. Theophr. H. Pl. 6, 6, [7].

[Ἐγγείσωμα] Ἐγγίσωμα, τὸ, Cranii fissura, in qua os affectum loco naturali dimovetur et desidet, atque ad inferiorem cerebri membranam pertingit, quam etiam urget premitque. Est autem in eo fissuræ genere omnino ossis fragmentum grandius; nam si os in plura fragmenta perruptum est, ἐκπίεσμα appellatur. Sic dicitur ἀπὸ τοῦ ἐγγὺς, Prope, quod os fractum ad subjectam membranam appropinquet. Ita Gorr. Meminit Galen. Therap. 6, et Defin. med. [Prava notatio. Scribendum ἐγγείσωμα, quod est a γεῖσον vel γείσσον. Hemst. Soranus De sign. fract. p. 44 : Κάταγμά ἐστι διαίρεσις ὀστοῦ, κατ' εἶδος δὲ ἐπὶ κρανίου τὸ μὲν ὠνόμασται ῥωγμὴ, τὸ δὲ ἐγκοπὴ, τὸ δὲ καμάρωσις, τὸ δὲ ἐγγείσωμα, τὸ δὲ ἐμπίεσμα. Oribas. De fract. p. 98 : Τὸ ἐγγ. διαίρεσίς ἐστιν ὀστέου τοῦ κρανίου μετὰ τοῦ τὸ κατεαγὸς ὀστέον ὑποκεχωρηκέναι κάτω καὶ ὑπειληλυθέναι τὸ κατὰ φύσιν. Δύο δέ εἰσιν τῶν ἐγγειτσωμάτων διαφοραί· ἡ γὰρ ἀπολυτον τὸ ὀστέον τὸ κατεαγὸς ὑπὸ τὸ ἀντικείμενον τὸ κατὰ φύσιν ἔχον χωρεῖ ἢ κυκλοτεροῦς γεγονότος τοῦ κατάγματος, τοῦ ἀπολελυμμένου (l. ἀπολελυμένου) ὀστέου πλατυτέρου ὄντος κατὰ τὴν βάσιν, στενωτέρου δὲ κατὰ τὴν κορυφὴν, τὸ ὑποκεχωρηκὸς εὑρίσκεται συνεχόμενον καθ' ὅλον τὸν κύκλον ὑπὸ ὀφρυώδους ἐξοχῆς.]

[Ἐγγελᾶνες. V. Ἐγγελάει.]

[Ἐγγελαστὴς, ὁ, Irrisor. Eur. Hipp. 1000 : Οὐκ ἐγγελαστὴς τῶν ὁμιλούντων.]

Ἐγγελάω, Irrideo, Illudo : cum dat. ἐγγελᾶν τινὶ, Illudere alicui. [Soph. El. 807 : Ἀλλ' ἐγγελῶσα φροῦδος.] Eur. Med. [1362] : Ἦν σὺ μὴ 'γγελᾷς. [Ib. 1355 : Σὺ δ' οὐκ ἐμελλες τἀμ' ἀτιμάσας λέχη τερπνὸν διάξειν βίοτον ἐγγελῶν ἐμοί· Bacch. 842 : Πᾶν κρεῖσσον, ὥστε μὴ 'γγελᾶν βάχχας ἐμοὶ, etc. Soph. El. 277 : Ὥσπερ ἐγγελῶσα τοῖς πονουμένοις. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 918, n. 863, B : Ὁμήρου δόξαις ἐγγελάσας. Meleagr. Anth. Pal. 12, 23 : Ἠγρεύθην ὁ πρόσθεν ἐγὼ ποτε τοῖς δυσίροισι κώμας ἠθείων πολλάκις ἐγγελάσας. Apoll. Rh. 3, 64 : Ὄφρα μὴ ἐγγελάσῃ Πελίης. Cum κατὰ Soph. OEd. C. 1339 : Ὁ δ' ἐν δόμοις τύραννος ... κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἀθρύνεται. Improprie Sosicrates ap. Athen. 11, p. 474, A : Λειπτὴ δὲ κυρτοῖς ἐγγελῶσα κύμασιν αὔρα. Conf. Γλασμα, Γελάω.]

[Ἐγγενέτης, ου, Indigena. Apollon. Rh. 4, 1549 : Δαίμοσιν ἐγγενέταις.]

[Ἐγγενεύς. Inscr. æræ in ins. Rhodo ap. A. F. Didot. *Notes d'un Voyage* 1, 344 : κοινον εγγενεγ. L. D.]

Ἔγγενὴς, ὁ, ἡ, Indigena, Bud. Inquilinus, Consanguineus, VV. LL. [Herodot. 2, 47 : Ἑόντες Αἰγύπτιοι ἐγγενέες.] Æschin. [p. 31, 15, ubi ἡμῖν deest libris melioribus] : Οὐκ ὢν ἐπιχώριος οὐδ' ἐγγενὴς ἡμῖν. Soph. [El. 430] : Πρὸς θεῶν τῶν ἐγγενῶν, i. e. ἐγχωρίων, seu, ut VV. LL. interpr., Per deos penates, Per deos gentilitios. [Id. Antig. 199 : Γῆν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς. Æsch. Sept. 582 : Πόλιν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς πορθεῖν. Gramm. Bekker. An. p. 187, 24 : Ἐγγενὴς, ἀστός. Lex. rh. ib. 259, 17 et Etym. M. p. 309, 14 : Ὁ ἀστὸς ἐξ ἀστῶν ἐγγενὴς καλεῖται. Pollux 9, 19 et 29 δῆμον ἐγγενῆ memorat ut contrarium adventitio. Æsch. Suppl. 330 : Κέλσειν ἐς Ἄργος κῆδος ἐγγενὲς τὸ πρίν· Cho. 466 : Ἰὼ πόνος ἐγγενὴς. Soph. OEd. T. 452 : Ξένος λόγῳ μέτοικος, εἶτα δ' ἐγγενὴς φανήσεται Θηβαῖος. Eur. Ion. 63 : Οὐκ ἐγγενὴς ὤν, Αἰόλου δὲ τοῦ Διὸς γεγὼς Ἀχαιός. Et ib. 293 etc. Plutarch. Thes. c. 2 : Οὐδέτερος δὲ δυστυχίαν περὶ τὰ οἰκεῖα καὶ νέμεσιν ἐγγενῆ διέφυγεν, ἀλλὰ καὶ τελευτῶντες ἀμφότεροι λέγονται τοῖς ἑαυτῶν προσκροῦσαι πολίταις. Fem. ap. eund. Dion. c. 3 : Καίτοι τῶν Συρακοσίων ἐβούλετο τὸ πλῆθος τὴν ἐγγενῆ πλέον ἔχειν τῆς ξένης. ‖Cognatus. Hesych. : Ἐγγενὴς, ἐντὸς τοῦ γένους. Soph. OEd. T. 1168 : Ἦ δοῦλος ἢ κείνου τις ἐγγενὴς γεγώς; 1430 : Τοῖς ἐν γένει γὰρ τἀγγενῆ μᾶλισθ' ὁρᾶν μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά· 1506 : Μή σε περιίδῃς πτωχὰς ἀνάνδρους ἐγγενεῖς ἁλωμένας· OEd. C. 1167 : Ὄρα

κατ' Ἄργος εἴ τις ὑμῖν ἐγγενὴς ἔσθ' · Antig. 659 : Εἰ γὰρ δὴ τά γ' ἐγγενῆ φύσει ἀκοσμα θρέψω.] || Innatus, Ingenitus, Bud. ap. Soph. El. [1328] interpr. : Ἡ νοῦς ἐνεστιν οὗ τις ὑμῖν ἐγγενὴς · ubi schol. ἐγγεγενημένος ἢ ἄξιος γένους. [Pind. Nem. 10, 51 : Οὐ θαῦμα σφίσιν ἐγγενὲς ἔμμεν ἀεθληταῖς ἀγαθοῖσιν, Non mirum innatum eis esse fortibus esse luctatoribus. Semel enim positum ἔμμεν mente repetendum est, fere ut ap. Xen. Anab. 3, 4, 13 : Τισσαφέρνης ἐπεφάνη, οὓς τε αὐτὸς ἦλθεν ἱππέας ἔχων καὶ τὴν Ὀρόντου δύναμιν, part. ἔχων. Confus. c. εὐγενὴς v. in Ἐγχώριος et Æschinis l. ab HSt. cit., ap. schol. Soph. OEd. C. 947, et fort. Diodor. Exc. p. 597, 90. L. Dindorf.]

[Ἐγγεννάω, Ingenero. Plut. Mor. p. 132, E : Καὶ γὰρ ἃς λέγουσιν ἔνιοι τῷ σώματι τὴν αἰτίαν ὁριμύτητας ἐγγεννᾶν καὶ πικρότητας. Themist. Or. 13, p. 166, D : Ἀποχρῶσιν (reges) ἑαυτοῖς καὶ γεννῆσαι καὶ ἐγγεννῆσαι δι' ὧν ῥίζονται τὴν ἀρχήν · 168, C : Τούτῳ ἐγγεννᾶν καὶ ἐντίκτειν λόγους καλούς. Schol. Arist. Vesp. 649 : Ἐντετοκυῖαν δὲ ἐγγεννηθεῖσαν ἢ ἐμφωλεύουσαν. Schol. Apoll. Rh. 1, 1184 : Πυρήια, ἃ παρατριβόμενα ἀλλήλοις πῦρ ἐγγεννᾷ. Schol. Lycophr. 580, Hesych. in Ἐγγείνωνται citandus.]

Ἔγγενῶς, i. e. γνησίως, ap. Soph. [OEd. T. 1225 : Εἴπερ ἐγγενῶς ἔτι τῶν Λαβδακιδῶν ἐντρέπεσθε δωμάτων.]

Ἔγγιον, i. q. ἔγγειον, Terrestre [Gl.], Suidæ τὸ ἀσφαλές [Tutum. Hesych. : Ἔγγεον, ἰοῦγον, Jugum.]

Ἐγγιότοκος, i. q. ἐγγειότοκος [quod v.].

[Ἐγγεύομαι, Degusto, ut αἵματος, Polyb. 7, 13, 7. Conf. 30, 14, 5, γεύεσθαι φόνου. Ἐγγεύσασθαι τῆς ἐλευθερίας, 17, 11, 7, in contextum velim receptum, pro mendoso ἐναύσασθαι. Schweigh. Lex.]

[Ἐγγηγενὴς vox nihili, ap. Heraclid. Alleg. Hom. p. 447 : Ἐνταῦθα γὰρ ἀνίενται ἐγγηγενῶς πυρὸς αὐτόματοι ῥόλγες. Leg. enim γηγενῶς. Conf. dicta in Γηγενής.]

Ἐγγήραμα, τὸ, Id cui insenescimus. Plut. Cat. [c. 24] : Ἀλλ' ὥσπερ Διονύσιόν τις ἔπεισε κάλλιστον ἐντάφιον εἶναι τὴν τυραννίδα, κάλλιστον αὐτὸς ἐγγήραμα τὴν πολιτείαν ποιησάμενος. [Cic. Ad Att. 12, 25 : « Nam quod scribis ἐγγήραμα, actum jam de isto est. » Ib. 29 : « Vel tu illud ἐγγήραμα, quemadmodum scribis, vel ἐντάφιον putato. »]

Ἐγγηράσκω, q. d. Insenesco. [Diodor. 11, 23 : Ἐγγηράσαι τῇ βασιλείᾳ. Athen. 4, p. 183, C : Ἐγγηράσας τῇ Ἐφεσίων πόλει. Hemst. Plut. Niciæ c. 14 : Οὐκ ἐπαύσατο καθήμενος ἢ περιπλέων ἢ βουλευόμενος, πρὶν ἐγγηράσαι μὲν αὐτῷ τὴν ἀκμὴν τῆς ἐλπίδος, ἐκρυῆναι δὲ τῶν πολεμίων τὸ θάμβος καὶ τὸν φόβον. Interpres, Donec vigor ei spei consenuit. Cit. Wakef. Id. Timol. c. 15 : Τοῖς τυραννίοις ὥσπερ ὁ πατὴρ ἐγγηράσας. Polyb. 6, 7, 4 : Τὸ μὲν οὖν παλαιὸν ἐνεγήρασκον ταῖς βασιλείαις οἱ χριθέντες ἅπαξ · 12, 15, 7 : Ἐγγηράσας τῇ δυναστείᾳ. Euseb. Præp. ev. 5, p. 229 : Οὐκ ἐνεδίω οὐδ' ἐνεγήρασεν ἐν ἐκείνῃ τῇ κοπρίᾳ. Aor. Ἐγγηράναι memorat Pollux 2, 14. Fut. est ap. Thuc. 6, 18 : Τὴν πόλιν, ἂν μὲν ἡσυχάζῃ, τρίψεσθαί τε αὐτὴν περὶ αὐτὴν, ὥσπερ καὶ ἄλλο τι, καὶ πάντων τὴν ἐπιστήμην ἐγγηράσεσθαι.]

[Ἐγγηροτροφέω, Insenescentem alo. Pollux 2, 13 : Γηροτροφηθῆναι, ἐγγηροτροφηθῆναι.]

Ἐγγίγνομαι, Insum, vel Innascor. [Herodot. 2, 92 : Ἐν τούτῳ τρωκτά, ὅσον τε πυρὴν ἐλαίης ἐγγίνεται συχνά. Conf. Ἐγγινομαι. Thuc. 2, 49 : Ἐπικατιόντος τοῦ νοσήματος ἐς τὴν κοιλίαν καὶ ἐλκώσεώς τε αὐτῇ ἰσχυρᾶς ἐγγιγνομένης καὶ διαρροίας · 62 : Αὔχημα μὲν γὰρ ... καὶ ἐειλῷ τινι ἐγγίγνεται. Eur. Iph. A. 1244 : Αἰσθημά τι κἀν νηπίοις γε τῶν κακῶν ἐγγίγνεται · Ion. 1524 : Ἃ παρθένοις ἐγγίγνεται νοσήματ' εἰς κρυπτοὺς γάμους. Plut. Brut. c. 44 : Ὡς οὐκέτι τῇ πόλει τηλικούτου φρονήματος ἐγγενέσθαι δυναμένου.] Plato De rep. 1, [p. 351, D] : Ἐν Ἐλευθέροις τε καὶ δούλοις ἐγγινομένη (ἡ ἀδικία), μισεῖν ποιεῖ ἀλλήλους. Apud Xen. [Comm. 1, 2, 21], sine ἐν, Ὁρῶ τῶν διδασκαλικῶν λόγων τοῖς ἀμελοῦσι λήθην ἐγγινομένην. Apud Eund. ἐγγίγνεται pro Innascitur, vel Natura comparatum est, ut Bud. interpr. [Hier. 10, 2] : Οἶδα γὰρ ὅτι ὥσπερ ἐν ἵπποις, οὕτω καὶ ἐν ἀνθρώποις τισὶν ἐγγίνεται, ὅσῳ ἂν ἐκπλεω τὰ δέοντα ἔχωσι, τοσούτῳ ὀξυστότεροι εἶναι. At ἐγγίνεται ἔχθος redditur Excitatur odium : sed malim Innascitur, vel Ingeneratur, odium. Et e Thuc. [1, 2] affertur, Δυνάμεις [τισὶ] μείζους ἐγγινόμεναι, ubi videtur accipi pro προσγινόμεναι. [Id. 2, 22 : Καὶ ἱππομαχία τις ἐνεγένετο βραχεῖα ἐν Φρυγίοις τῶν τε Ἀθηναίων τέλει ἑνὶ τῶν ἱππέων καὶ Θεσσαλοῖς. Xen. H. Gr. 2, 3, 48 : Καὶ τοιοῦδέ γ' αὖ δεῖ ἐναντίος εἶμι, οἳ οὐκ οἴονται καλὴν ἂν ἐγγενέσθαι ὀλιγαρχίαν, πρὶν ... Reip. Lac. 5, 6 : Ὥστ' ἐκεῖ ἥκιστα μὲν ὕβρει, ἥκιστα δὲ αἰσχρουργίαι ... ἐγγίγνεσθαι · H. Gr. 7, 1, 23 : Ἐγγενόμενος δέ τις Λυκομήδης ... ἐνέπλησε φρονήματος, Exortus. Ib. 6, 3, 10 : Ἀλλ' ὅπως μὲν ... οὐκ ἐγγεγένηται ἁμαρτήματα καὶ ἀφ' ἡμῶν καὶ ἀφ' ὑμῶν, ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ἔχειν μοι δοκῶ εἰπεῖν, Commissa esse peccata, Peccatum esse. Plato Ep. 11, p. 359, B : Καὶ γὰρ σχεδόν τι καὶ αἱ ἔμπροσθεν πόλεις οὕτω κατεσκευάσθησαν, καὶ ἔπειτα εὖ ᾤκησαν, ὑπὸ ξυμβάσεων πραγμάτων μεγάλων καὶ κατὰ πόλεμον καὶ κατὰ τὰς ἄλλας πράξεις γενομένων, ὅταν ἐν τοιούτοις καιροῖς ἀνὴρ καλός τε καὶ ἀγαθὸς ἐγγένηται · Charmid. p. 153, D : Περὶ τῶν νέων, εἴ τινες ἐν αὐτοῖς διαφέροντες ἢ σοφίᾳ ἢ κάλλει ἢ ἀμφοτέροις ἐγγεγονότες εἶεν · Reip. 4, p. 433, B : Τοῦτο εἶναι ὃ πᾶσιν ἐκείνοις τὴν δύναμιν παρέσχεν ὥστε ἐγγενέσθαι καὶ ἐγγενομένοις γε σωτηρίαν παρέχειν · Leg. 3, p. 690, E : Πότερον οὖν οἰόμεθα περὶ βασιλέως τοῦτ' ἐγγιγνόμενον ἑκάστοτε διαφθείρειν πρότερον ἢ ἐν τοῖσι δήμοις; Hippocr. De aere p. 281, 35 : Φαγεδαίνας κοινῶς ἐγγίνεσθαι ἀπὸ πάσης προφάσιος, ἢν ἕλκος ἐγγένηται. Polyb. 15, 23, 8 : Οὐδεμιᾶς προφάσεως ἐγγιγνομένης · 5, 50, 1 : Καί τινος ἐγγενομένης στάσεως τοῖς πολλοῖς. L. D.] || Intersum, Interjicior, de tempore dictum : ut διαγίνομαι. Thuc. 1, [113] : Χρόνου ἐγγενομένου · [4, 111 : Χρόνου ἐγγιγνομένου, et Polyb. 22, 1, 8.] 8, [8] : Διατριβῆς ἐγγιγνομένης. [Conf. Herodot. 1, 190; 2, 124. Herodian. 6, 8.] Et χρόνων ἐγγεγενημένων ap. Dem. [p. 966] idem interpr. Elapsis interim multis annis. Sic Æschin. [p. 85, 25] de longo tempore. Rursus ap. Dem., Ἵνα μηδεὶς χρόνος ἐγγένηται πράγμασιν. || Ἐγγίγνεται cum infin. Licet, Facultas est. Æschin. : Ἵνα δ' ἐγγένηται Δημοσθένει περὶ αὐτῆς εἰπεῖν, παρέλιπον. Sic Plut. : Ὡς ἐγγένηται τῷ ἀνδρὶ συμβῆναι. [Dionys. De comp. verb. p. 144, 6 R. : Ἐμοὶ δ' ἀποχρῆν ἐδόκει ταῦθ', ἵνα ἐγγένηταί μοι καὶ περὶ τῶν ἄλλων εἰπεῖν. Perf. Plut. Galb. c. 13 : Αὐτῷ δὲ μηδέποτε τοῦ Γάλβα στῆναι πλησίον ἐγγεγονέναι μηδ' ἐντυχεῖν ἰδίᾳ. Sine infin. Plut. Nic. c. 18 : Εἰ καὶ τοῦτό πως ἐγγένοιτο. Addito nomine, ut sit, Suppeto, Dionys. De comp. verb. p. 6, 5 R. : Ἐὰν δ' ἐγγένηταί μοι σχολή.] Et Ἐγγενόμενον eo modo, quo dicitur ἐνὸν et ἐξὸν, ap. Isæum p. 48 [p. 52, 31 St.] : Ἐγγενόμενον ἡμῖν ἀτιμῶσαι. Sic Isocr. Περὶ ζεύγους [p. 354, B, ubi Urb. πολλάκις ἐκγενόμενον αὐτῷ]. Interpr. autem Bud. ἐγγενόμενον, Quum in potestate esset, Quum occasionem nacti essemus. [Sic ἐγγίνεται frequenter ap. Herodot. 1, 132; 6, 38; 8, 83. Item, τοῦτό σφι ἐγγίνεται, Hoc illis, apud illos accidit : Ἀλλὰ γὰρ τοῦτο ἄπορον σφι καὶ ἀμήχανον μή κοτε ἐγγένηται (ut uni pareant). Schweigh.]

|| Ἐγγείνωνται [Ἐνγ. HSt. in Ind.], Hesychio ἐγγενήσωσιν [ἐνγ. HSt. ib.], Ingenerent, ab ἐγγείνομαι. Il. T, [25] : Μυῖαι καθεῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλὰς Εὐλὰς ἐγγείνωνται, ἀτιτύσσωσι δὲ νεκρόν.

|| Ἔγγεγαα, i. q. γέγαα. Hesych. enim ἐγγεγάασιν simpliciter exp. γεγάασιν, εἰσίν : itidemque ἐγγεγαῶτα, γεγεννημένα. Sic sane [Od. K, 138], Ἄμφω δ' ἐγγέγατον [immo ἐκγεγάτην : eadem confusio H. Cer. 134. Ἐγγέγατον Etym. M. p. 309, 38,] φαεσιμβρότου ἠελίοιο, pro ἐγένοντο, vel etiam ἐξεγένοντο. Alioqui ἐγγεγάασι signif. Insunt : ut Il. Z, [493] : Ἔᾶσιν, τοί Ἴλιῳ ἐγγεγάασιν, Omnibus qui sunt in Ilio. [Conf. P, 145. Od. N, 233 : Τίς γῆ, τίς δῆμος, τίνες ἀνέρες ἐγγεγάασιν; Conf. H. Cer. 134, Ap. 468.] Est præt. med. tanquam ab ἐγγάω, refertur autem ad ἐγγίνομαι. [Apoll. Rh. 4, 1561 : Εὐρύπυλον Λιβύῃ θηροτρόφῳ ἐγγεγαῶτα.]

[Ἐγγιγνώσκω, Agnosco. Aretæus Tard. pass. causs. 1, 5 : Οὔτος οὔτε μὴν ἦν ἔρωτα ἐγγιγνώσκων, Amorem agnoscere, fateri noluit.]

Ἐγγίζω, ίσω, Appropinquo. Jungitur [genit. Polyb. 4, 62, 5 : Ἔσχον γὰρ ἐκ τούτων διάληψιν, ὡς τῆς μὲν Αἰτωλίας οὐδ' ἐγγίζειν τολμήσοντος οὐδενός · 8, 6, 6 : Ὅταν ἐγγίσωσι τῆς χρείας · 12, 7, 1 : Ὅταν τῆς εὐθείας καὶ τῆς πρὸς ταύτην οἰκειότητος οὐκ ἐγγίζῃ · 15, 31, 3 : Ἐγγίσαντες τῆς δευτέρας (σύριγγος). Diodor. 13, 77 : Ὡς ἤδη τῆς Μυτιλήνης ἤγγιζον · 109 : Ὡς ἤγγισε τῆς πόλεως] dat. Jac. 4, [8] : Ἐγγίσατε τῷ θεῷ, καὶ ἐγγιεῖ

ἡμῖν. [Polyb. 17, 4, 1 : Ὁ δὲ Φίλιππος ἐγγίσας τῇ γῇ μᾶλλον ἢ πρόσθεν. Diodor. 2, 19 : Ὡς ἤγγισαν ἀλλήλοις τὰ στρατόπεδα, ubi al. ἀλλήλων· 14, 23 : Ἐπεὶ δ' ἤγγισαν οἱ μετὰ Κύρου τῶν τοῦ βασιλέως στρατοπέδῳ. Sigillum Rugerii ap. Ughell. Ital. Sacr. vol. 1, p. 944, C : Κώμης (sic) Καλαβρίας καὶ Σικελίας, προνίᾳ (sic) θείᾳ ἡμῖν ἐγγίσασα· ubi ἐγγίσασα ponitur pro ἐγγισάσης, ut sententia sit, Quæ nobis accessit, Dei gratia nobis commissa. L. D.] Aliquando cum εἰς, Matth. 21, [1]: Ἤγγισαν εἰς Ἱεροσόλυμα. [Job. 33, 22 : Ἤγγισε δὲ εἰς θάνατον ἡ ψυχὴ αὐτοῦ.] Aliquando cum πρός, Cebes Theb. [p. 98 Cor.] : Ἐγγίζοντες πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν, Propius accedentes. [Exod. 24, 2 : Καὶ ἐγγιεῖ Μωυσῆς μόνος πρὸς τὸν θεόν. Et alibi sæpe. Aliter Haggæi 2, 14 : Ὃς ἐὰν ἐγγίσῃ ἐκεῖ, μιανθήσεται, Qui illuc accesserit. Absolute de tempore Ezech. 7, 7 : Ἦκει ὁ καιρὸς, ἤγγικεν ἡ ἡμέρα. De cognatione Levit. 21, 3 : Ἐπ' ἀδελφῇ παρθένῳ τῇ ἐγγιζούσῃ αὐτῷ. Deut. 25, 5 : Ἀνδρὶ μὴ ἐγγίζοντι. Atque sic etiam Dio Chr. Or. 3, vol. 1, p. 138 : Καὶ τοὺς μὲν ἐγγίζοντας μάλιστα πάντων ἀγαπᾷ καὶ φίλους ἀναγκαίους νενόμικεν, ubi ἔγγυς ὄντας conjiciebat Valcken. in Mss. L. Dind.] Videtur autem ἐγγίζω accepisse ι e comp. ἐγγίων. [|| Admoveo. Polyb. 8, 6, 7 : Διὰ τῆς εἰρεσίας ... ἐγγίσαντες τῇ γῇ τὰς ναῦς. Genes. 48, 10 : Ἤγγισεν αὐτοὺς πρὸς αὐτόν (Jacobum Josephus filios suos). || Festino, item transitive, Esai. 5, 19 : Τὸ τάχος ἐγγισάτω ἃ ποιήσει. || Med. Hesych. : Δεξιώσασθαι, ἐγγίσασθαι γυναικί· sed ubi vox postrema jam edd. fuit suspecta, a quibus ne ἐγγίσασθαι quidem ferri videtur debuisse, sed mutari in ἐγγυήσασθαι. L. Dindorf.]

[Ἔγγιστος, Ἐγγίων. V. Ἐγγύς.]

[Ἔγγλαυκος, ὁ, ἡ, Cæruleus. Diodor. 1, 12 : Ἀπὸ τοῦ τὸν ἀέρα τὴν πρόσψιν ἔχειν ἔγγλαυκον. Eustath. Il. p. 124, 17 : Γλαυκῶπιν καλεῖσθαι διὰ τὸ τοῦ στοιχείου (aeris) ἔγγλαυκον. Jo. Laur. De mens. 4, 7, 17, p. 66 =168 : Γλαυκῶπιν δὲ διὰ [τὸ] τὴν τοῦ ἀέρος ὄψιν ἐγγλαυκον εἶναι.]

[Ἐγγλαυκόω.] Ἐγγλαυκῶσαι, Hesychio ἐμβλέψαι, Intueri.

[Ἐγγλαύκωσις, εως, ἡ, Aspectus. Hesychius : Ἐνγλαυσιν, ἐγγλαύκωσιν. Cit. Wakef.]

[Ἔγγλαυσις. V. Ἐγγλαύκωσις.]

[Ἐγγλαύω. Hesychius inter Ἐνεγκοῦσαν et Ἐνίδικτος : Ἔγγλαυος, φοβερὸς ἰδεῖν, Terribilis aspectu. Cod. Ἐνεγλαύκως, unde restituendum quod literarum series poscit Ἐνεγλαυκὼς a verbo Ἐγγλαύω, unde ἔγγλαυσις. L. Dindorf.]

Ἐγγλάφω, Insculpo : i. q. ἐγγλύφω : unde pass. ἐγγλαπῆναι, quod Etym. [M. p. 311, 52] exp. ἐγγλυφῆναι, ac proprie de pullis avium dici ait, παρὰ τὸ λέπος : quod mihi equidem parum fit verisimile; hoc enim potius ἐκγλαπῆναι diceretur, ut ἐκκολαφθῆναι. [Ἐκλαπῆναι, ἐκγλυφῆναι scribendum docuit Barker. ad Etym. M. p. 1094-5.]

Ἔγγλισχρος, Cui inest τὸ γλίσχρον, Viscosus, Glutinosus, Lentus, Tenax.

[Ἐγγλῠκάζω, Dulcis sum. V. Ἐγγλύσσω.]

[Ἐγγλῠκαίνω. Euseb. H. E. 5, 1, p. 207, 16 : Ἐμάνθανον ὁμολογεῖν, ἐγγλυκαίνοντος τοῦ ... θεοῦ. Interpres, Mitiorem eis succum infundente. Hemst. vero, qui l. jam ab Routh. cit. indicavit, suspicatur esse, Dulci blandimento illicere.]

[Ἐγγλῠκοθέᾱτος, ὁ, ἡ, Dulcis aspectu. Constantin. Cærim. p. 221, A : Χαρὰ εἰς τὰ κάλλη αὐτῶν τὰ ἐγγλυκοθέατα καὶ ῥόδα τὰ ῥοδοτύμορφα. L. Dindorf.]

Ἐγγλῠκος, ὁ, ἡ, Cui aliqua dulcedo inest, ut οἶνος, e Dioscor. [5, 10.]

[Ἔγγλυμμα, τὸ, Cælatura. Themist. Or. 4, p. 62, A : Οὐ μᾶλλον κατέχει τοὺς τύπους ἡ φαντασία ἢ οἱ δακτύλιοι τὰ ἐγγλύμματα.]

Ἐγγλύσσει, Hesych. exp. ἐγγλωκάζει, procul dubio respiciens ad Herodot. 2, [92] : Ἔστι δὲ καὶ ἡ ῥίζα τοῦ λωτοῦ τούτου ἐδώδιμη· καὶ ἐγγλύσσει ἐπιτηκέως, ἐὸν στρογγύλον, μέγαθος κατὰ μῆλον, Indulcat, Dulcedinem ori infert [potius Dulcis, Subdulcis est. Schweigh.] : nam et infra, 4, p. 176 [c. 177] : Ὁ δὲ τοῦ λωτοῦ καρπὸς, ἔστι μέγαθος ὅσον τὸ τῆς σχοίνου, γλυκύτητα δὲ τοῦ φοίνικος τῷ καρπῷ προσέοικε. Quæ verba indicant superius ἐγγλύσσει intelligendum esse non amplius de radice, sed de fructu, præsertim quum subjungat, orbicularem esse et pomi magnitudine. Sed et Theophrast. H. P. 4, 4, testatur loti fructum esse γλυκὺν καὶ ἡδύν : et ante eum Hom., Od. 1, socios Ulyssis reditus fuisse oblitos, postquam λωτοῖο φάγον μελιηδέα καρπόν. Unde Plin. 13, 17 : Nascitur densus in ramis, myrti modo, non, ut in Italia, cerasi, tam dulcis in cibo, ut nomen etiam genti terræque dederit, nimis hospitali advenarum oblivione patriæ. Perperam itaque intellexerunt Herodoti verba illi, qui sic interpr., Ad glutiendum facilis, quia teres : longe rectius Valla, qui vertit, Suavitate præstanti.

[Ἔγγλυφος, ὁ, ἡ, Cælatus. Gl. : Ἔγγλυφα, Cælata.]

Ἐγγλύφω, Insculpo. [Cælo, addunt Gl. Herodot. 2, 4 : Βωμούς τε καὶ ἀγάλματα καὶ νηοὺς θεοῖσι ἀπονείμαι σφέας (Ægyptios) πρώτους καὶ ζῶα ἐν λίθοισι ἐγγλύψαι· 106 : Ἑκατέρωθι δὲ ἀνὴρ ἐγγέγλυπται (in saxo juxta viam)· 124 : Λίθου τε ξεστοῦ καὶ ζώων ἐγγεγλυμμένων· 136 : Ἔχει μὲν γὰρ καὶ τὰ πάντα προπύλαια τύπους ἐγγεγλυμμένους· 138 : Περιθέει δ' αὐτὸ αἰμασιὴ ἐγγεγλυμμένη τύποισι· 148 : Οἱ δὲ τοῖχοι τύπων ἐγγεγλυμμένων πλέοι. Et ib. : Ἐν τῇ ζῶα μεγάλα ἐγγέγλυπται. Theophr. H. Pl. 5, 2, 4 : Ἐάν τις ἐγγλύψας θῇ λίθον εἰς τὸ δένδρον. Jo. Laur. De mens. 4, 7, 17, p. 66= 168 : Ἐν τοῖς ὡρολογίοις ἔθος ἐγγλύφεσθαι Γοργόνα. Tzetz. Exeg. Il. p. 93, 5 : Πρόσωπον ἐγγλύψας πέτρας. Philo vol. 2, p. 153, 44 : Ἀναγκαίως δὲ καὶ καθ' ἕτερον τῶν λίθων ἐξ ὀνόματα ἐγγλύφεται. L. Dindorf.]

Ἐγγλωττογάστωρ, ορος, ὁ, pro eod. [Γλωττογάστωρ, vol. 2, p. 663, C], ea forma factum, qua ἐγχειρογάστωρ. Aristoph. Av. [1695] : Ἔστι δ' ἐν φαναῖσι [Φαναῖσι] πρὸς τῇ χλεψύδρᾳ πανοῦργον ἐγγλωττογαστόρων γένος, οἳ θερίζουσίν τε καὶ σπείρουσι καὶ τρυγῶσι ταῖς γλώτταισι, συκάζουσί τε. [Eust. Od. p. 1471, 5. Hemst. Et p. 1825, 14, Etym. M. p. 309, 51, Hesych., Suid., Zon. p. 596.]

[Ἐγγλωττος, ὁ, ἡ, Linguatus. Suid. v. Κατεγλωττισμένον : Κυρίως δὲ κατεγλωττισμένον ἐστὶ τὸ ἐγγλωττον ῥῆμα, Quod fit lingua inserta. L. Dindorf.]

Ἐγγλωσσοτυπέω, sive Ἐγγλωττοτυπέω, quod exp. In ore semper habeo et jacto s. prædico. Ad verbum possis etiam interpretari Lingua crepo. Aristophan. Eq. [782] : Νικήσας, ἡμῖν μεγάλως ἐγγλωττοτυπεῖν παρέσχας, schol. τὴν γλῶτταν ψοφεῖν τὰ κατορθώματα, σεμνολογεῖν τὰ ἐκείνων καὶ ἀεὶ ἐπὶ γλώττης ἔχειν.

[Ἐγγνάμπτω, Inflecto, Implico. Hom. Il. Ψ, 731 : Ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν. L. D. Greg. Naz. vol. 2, p. 19 (? Bill.) Angl.]

Ἐγγοητεύω, [Incanto. Philostr. V. Ap. 3, 8, p. 100, 21 : Ὕπνον ἐγγοητεύσαντες τοῖς γράμμασιν, Somnum inferentes. Schaef. Indo præstigias. Greg. Nyss. t. 1, p. 98, C : Καί τινα κατὰ τὴν αἴσθησιν ἡδονὴν ἐγγοητεύσας τῇ γεύσει. Hase.]

[Ἐγγομφόω, Clavis affigo. Galen. vol. 4, p. 11 : Ὅταν ἀκριβῶς ἐγγομφωθῇ τι· 64 : Ὡς ἐπὶ τῶν ἐγγομφουμένων. || Clavos infigo. Pollux 1, 199 (?). Wakef.]

Ἐγγόμφωσις, εως, ἡ, Compages dentium, quæ et γομφίασις : quoniam sc. dentes gingivis veluti γόμφοι et clavi impacti sunt serie quadam continua. Galen. Τῶν κατὰ τόπ. 5, de dentibus loquens, Χαλαρωτέρας ἐγγομφώσεως γενομένης. Dioscor. 2 : Διακλυζόμενον παρηγορεῖ γομφιάσεις, Collutum dentium compagines mitigat.

[Ἐγγονέω. V. Ἐγκονέω.]

Ἐγγόνη, ἡ, Neptis. [Artemidor. 4, 69 : Καὶ υἱὸς καὶ υἱωνὸς καὶ πάππος καὶ θυγάτηρ καὶ ἐγγόνη καὶ μήτηρ καὶ μάμμη τὸν αὐτὸν ἔχουσι λόγον. Murator. Inscr. p. 164, 4. Schneid. Anon. Ant. Cpol. ap. Band. Imp. Or. vol. 1, p. 124, B : Μαρία ἡ πρώτη αὐτοῦ γυνὴ, ἡ γεγονυῖα ἐγγονὴ (sic) τοῦ ἁγίου Φιλαρέτου. Stemma apud Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 994 : Υἱὸς, θυγάτηρ, ἔγγονος, ἐγγόνη. Photius, Suid., Zon. p. 1061 : Θυγατριδῆ, ἐγγόνη. Conf. Ἐκγόνη. L. Dindorf.]

Ἔγγονον, τὸ, Fœtus, Fœtura, Bud. e Synes. : Ἀποτέκοιμι φωτοειδὲς ἔγγονον. [Plut. Mor. p. 228, B : Ὅπως ... τὰ ἔγγονα ἐρρωμενέστερα παρέχωσι. Schaefer. Aristot. Polit. 7, 16 : Ἐν γὰρ πᾶσι ζῴοις ἀτελῆ τὰ τῶν νέων ἔγγονα καὶ θηλυτόκα μᾶλλον· sed paullo post

p. 1335, 30, τὰ τῶν πρεσβυτέρων ἔκγονα. Ælian. V. H. 1, 6 : Τὰ ἔγγονα (testudinum). Symmach. Job. 31, 8 : Τὰ ἐγγονά μου βιζωθείη. L. D. || Hesych. : Ἔγγονα, τὰ τέκνα τῶν τέκνων, Nepotes. Etym. Gud. p. 157, 1 : Ἔγγονα διὰ τῶν δύο γγ σημαίνει τὰ τέκνα τῶν τέκνων· ὅτε δὲ διὰ τοῦ κ γράφεται ἔκγονα, τὰ ἴδια τέκνα. V. et Ἔγγονος in fine.]

Ἔγγονος, ὁ, Nepos, υἱωνὸς, υἱὸς υἱοῦ, Hesych. : ut Orph. et Musæus a Plat. De rep. 2 dicuntur Σελήνης τε καὶ Μουσῶν ἔγγονοι [al. ἐκγ. q. v.]. Herodian. 5, [3] : Σὺν ταῖς θυγατράσι καὶ τοῖς ἐγγόνοις, Cum liberis nepotibusque suis, Polit. [Dionys. A. R. 6, 37 : Γονεῦσι τοῖς τούτων ἄχρι καὶ πάππων καὶ παισὶν ἕως ἐγγόνων. Schaef. Conf. dicta in Ἐγγόνη. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 898, 26 : Διονύσιον καὶ τοὺς υἱῆς καὶ ἐγγόνους· 582, n. 1131 : Σέξτου Πομπήιον Σέξτου υἱὸν ..., Ἀριστοκράτες ἔγγονον· 793, n. 1626 : M. Οὐλπιον Παραμόνον, M. Οὐλπίου Βραχᾶ Παραμονιανοῦ ... υἱὸν, ἔγγονον M. Οὐλπίου Παραμόνου. Atque sic interpr. Eust., vocabuli usum alienum esse notans Homero, Il. p. 611, 12, Od. p. 1682, 16; 1871, 35. Ib. vero p. 1460, 18 rem docet alios invertisse, et statuisse sic ut Zonar. p. 596 : Ἔγγονος ὁ υἱός· ἔκγονος δὲ ὁ τοῦ υἱοῦ υἱός. Et sic ἔγγονοι de Liberis, nisi malis intelligere Posteros, (ut sæpe est in monumm. sepulcralibus Rom., et in Gl. ἔγγονοι, Posteri) inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 130, n. 91, 4 : Προξενία καὶ εὐεργεσία αὐτῷ καὶ ἐγγόνοις. Delphica ib. p. 820, n. 1692, 6 : Αὐτοῖς καὶ ἐγγόνοις προξενίαν. Et al. ib. n. 1752, p. 855, 2. Monum. Lac. ib. p. 653, n. 1335, 11 : Φῶνα ... καὶ ἐγγόνους αὐτοῦ. Conf. vol. 2, p. 129, 28; 224, 16. Quod in Bœot. ib. vol. 1, p. 735, n. 1562 dicitur αὐτὸν κὴ ἐσγόνως, et ib. 1563, a, b, et 737, 8, ἐκγόνους p. 123, n. 84; 126, 87; 129, 14; 738, n. 1566, 5; 1567, 10, p. 739; 1691, 2, p. 819; 1771, p. 863; 1772, 1773, p. 864; n. 989, a, p. 541, 20; n. 971, a, 15, p. 543; 1052, 11, p. 558. Mon. Att. ib. p. 449, n. 403 : Ἡ πόλις Ἀλράριον Σωσίκρατον δαδοῦχον, Δαμοτέλους καὶ Θισβιανοῦ τῶν δαδουχησάντων ἔγγονον. L. D. Epigr. ap. Pausan. 5, 25, 10 : Τῷ Διὶ τἀχαιοὶ τἀγάλματα ταῦτ' ἀνέθηκαν, ἔγγονοι ἀντιθέου Ταντάλιδα Πέλοπος. Wakef. || Pronepos. Inser. Lac. ap. Bœckh. vol. 1, p. 45, 1315 : Ἀντω]νεί[νον θεοῦ Ἁ]δρι[ανοῦ υἱὸν, θ]εοῦ [Τραϊανοῦ] Παρθι[κοῦ υἱω]νὸν, θε[οῦ Νέρ]α ἔγγονον· Ib. 1317 : Ἁ πόλις αὐτοκράτορα Κα[ίσαρ]α Μ. Αὐρήλιον Ἀντω[ν]εῖνον σεβ. θεοῦ Ἀν[τ]ωνείνου υἱὸν, θεοῦ [Ἁ]δριανοῦ υἱωνὸν, θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθ[ι]κοῦ ἔγγονον, θε[οῦ] Νέρβα ἀπόγονον. Conf. ib. 1319, p. 647, 11, 14; 1617, 3, p. 786. Pro quo ib. n. 1074, p. 567 bis et vol. 2, p. 203, n. 2217, υἱὸν ... υἱωνὸν ... ἔκγονον ... ἀπόγονον. Sumpsi autem signiff. singularum exx. nonnisi ex lapidibus, quoniam in libris perpetua est fluctuatio inter ἔγγονος et ἔκγονος, vix ut ulli liceat ex. fidere. V. Hom. Od. Γ, 123, ibique Eust. et Ern.; H. Ven. 285, Herodot. 7, 106, Demosth. p. 73, 13; 290, 26; 356, 8, Æsch. Ag. 374, Soph. OEd. T. 1474, Eur. Phœn. 1106, Anth. Pal. 10, 104, Diodor. 1, 73; 3, 72; 4, 23, 82; 5, 46, etc. || Improprie Theophanes Nonn. vol. 1, p. 294 : Οἱ ἔχοι φυσωδῶν πνευμάτων εἰσὶν ἔγγονοι. || Ἔγγονος ἀνὴρ, Progener. Ἐγγόνου γαμετὴ, Pronurus, Gl. || Ἡ, Neptis. Mon. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 459, n. 438 : Κλαυδίαν Μίνανδραν Κλαυδίου Φιλίππου ... θυγατέρα, Κλαυ. Δημοστράτου ἔγγονον, Αἰλίου Ἡραξαγόρου ἀπόγονον. Plut. Pericl. c. 3 : Ξάνθιππος γὰρ ὁ νικήσας ἐν Μυκάλῃ τοὺς βασιλέως στρατηγοὺς ἔγημεν Ἀγαρίστην, Κλεισθένους ἔγγονον. || Neutrum ap. Dionys. A. R. 1, 13 ab Schæf. cit. : Τούτων ἔγγονον αὐτὸ (τὸ φῦλον τὸ τῶν Ἀβοριγίνων) τῶν Οἰνώτρων πείθομαι· et Aret. Diut. pass. 2, 1, p. 49 =56 : Ἦν δὲ ἐς ἄκρας ἡ μίξις ἅμ' ἤκηται (l. ἴκηται) δυοῖν μεγάλοιν, μέζον κακὸν τὸ ἔγγονον, Majus nascitur malum, nisi ap. ambos leg. ἔκγονον, q. v. Conf. autem Ἔγγονον. L. D. Cum σύγγονος confusum Dionys. A. R. 1, 69. Schaef. || Ἔγγων pro ἔγγονος. Mart. SS. Alphii, Philadelphi et Cyrini n. 4 : Ἐρασμος δὲ ἦν ἔγγων τοῦ Βιταλίου. Const. De adm. imp. : Κατὰ διαδοχὴν ἦρξεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ πάλιν ὁ ἔγγων. Ducang. V. id. in App. p. 63; Constant. Cærim. p. 372, C. L. D.]

[Ἐγγονύκρουστος, ὁ, Valgus. Photius Lex. : Πλατσός ... ὁ γονύκρουσος, οἱ Ἴωνες ἐγγονύκρουστος. Ita Pors. : cod. ἐγγονύκρουτος. Quod fort. corrigendum potius ἐγγονύκροτος. Neque jam dubito etiam γονύκρουσος scrib. esse γονύκροτος, ut expungendum supra sit Γονύκρουσος. L. Dindorf.]

Ἐγγόργων [Ἐγγοργῶν Kuster.] Hesychio φοβερῶς βλέψας, Terribilis aspectu, Intuitu suo terrens. Sequitur ap. eum Ἐγοργώψατο, haud scio an perperam pro Ἐγγοργώψατο, exp. γοργὸν καὶ φοβερὸν ἔβλεψεν. [Idem : Ἐγοργοπίασκεν, ἀτενὲς ἔβλεπεν. Leg. Ἐγγοργωπίασκεν. L. Dindorf.]

Ἐγγράμματος, ὁ, ἡ, Scriptus [potius Literis comprehensus, Articulatus], ut φωνή. [Sext. Emp. Adv. math. 1, 5, p. 238 : Εἴκοσι τεσσάρων τοίνυν στοιχείων ὄντων τῆς ἐγγραμμάτου φωνῆς. Schaef. Arrian. Epict. 1, 20, 4 : Γραμματικὴ πάλιν περὶ τὴν ἐγγράμματον φωνήν· et 2, 14, 15. Diog. L. 3, 107 : Τῆς ἐμψύχου φωνῆς ἡ μέν ἐστιν ἐγγράμματος, ἡ δὲ ἀγράμματος· ἐγγράμματος μὲν ἡ τῶν ἀνθρώπων, ἀγράμματος δὲ ἡ τῶν ζώων. Memorat etiam Pollux 2, 114. Porphyr. De abst. 3, 3, p. 218, citat Wakef. || Ἐγγράμματον ῥῆσιν, Versus quibus describuntur scripturæ elementa, Athen. 10, p. 454, B : Εὐριπίδης δὲ τὴν ἐν τῷ Θησεῖ τὴν ἐγγράμματον ἔοικε ποιῆσαι ῥῆσιν. Strong.]

[Ἔγγραμμος, ὁ, ἡ, Literis notisve digestus. Philo ap. Euseb. Præp. ev. p. 323, D, si lectio sana : Ἵνα τὸ ὅλον ὥσπερ ἐπὶ τῆς ἐγγράμμου μουσικῆς συντιχήσῃ. Hase.]

[Ἐγγραπτέος, Inscribendus. Clem. Alex. Wakef.]

Ἔγγραπτος, ὁ, ἡ, in antiquis Lexx. Gr. Lat. exp. Conscriptus, sicut ἔγγραφος. Sonat tamen potius Inscriptus, Qui inscribi potest, et potest etiam ὀξύνεσθαι. [Diodor. 1, 94 : Ἐγγράπτοις νόμοις χρήσασθαι τὰ πλήθη. Strabo 6, p. 259 : Πρῶτοι δὲ νόμοις ἐγγράπτοις χρήσασθαι πεπιστευμένοι εἰσί. Polyb. 3, 24, 6 : Πρὸς οὓς εἰρήνη μέν ἐστιν ἔγγραπτος Ῥωμαίοις· 25, 3 : Ἐὰν συμμαχίαν ποιῶνται πρὸς Πύρρον ἔγγραπτον· 4, 82, 5 : Χρήσεται τοῖς Ἀχαιοῖς κατὰ τὴν ἔγγραπτον συμμαχίαν· 30, 4, 11 : Ἐξέβαλλε γὰρ ἔγγραπτον μετὰ ταῦτα ποιήσας τὴν σύνταξιν τῆς δικαιολογίας. Apud eund. 27, 15, 3 τιμαὶ ἔγγραπτοι sunt Honores qui constant titulis et decretis. Et τὰ ἔγγραπτα 3, 27, 1 etc. i. q. Argumentum v. c. fœderis.]

[Ἐγγραύλης. V. Ἔγγραυλις.]

Ἔγγραυλις, εως, ἡ, vulgo dicitur Pisciculus ille qui a spuma ἀφύη s. ἀφρὸς nominatur, teste schol. Aristoph. [Eq. 642, indeque Suid. v. Ἀφύα, qui conf. etiam in Αυκόστομος] : voce forsan corrupta ex ἐγχραυλίχολος, quæ species quædam est τῆς ἀφύης. [Ælian. H. A. 8, 18 : Ἔγγραύλεις, οἱ δὲ ἐγχραυλίχολους καλοῦσιν αὐτάς. Ap. schol. Oppiani Hal. est non solum ἐγγραύλεως 1, 767 et ἐγγραύλεις 1, 777, 788, sed etiam ἐγγραύλου 1, 767 et ἐγγραύλης 4, 470, quem l. cit. Wakef. Ἐγγραυλίδες ap. gramm. Hermanni p. 324, 35. L. Dind.]

[Ἔγγραυλος. V. Ἔγγραυλις.]

[Ἐγγραφεὺς, έως, ὁ, Descriptor, Gl.]

[Ἐγγραφέω pro Ἐγγράφω esse videtur in lap. ap. Gruter. p. ccxix, a, v. ult. : Εἰ δέ κα ὁ ἐπίσσοφος μὴ προαιρεῖται ἐγγράφειν παραχρῆμα τὸ κοινὸν ἀποκυρούτω ἄνδρα τὸν ἐγγραφοῦντα. Sed manifesto leg. ἐγγραψοῦντα. L. Dindorf.]

Ἐγγραφὴ, ἡ, Inscriptio [Gl.]. Vide Ἐγγράφω. [Demosth. p. 996, 1 : Συμβάσης δὲ τῷ πατρὶ τῆς τελευτῆς, πρὶν τὰς εἰς τοὺς δημότας ἐγγραφὰς γενέσθαι, ἐλθὼν εἰς τοὺς δημότας οὑτοσὶ ἀντὶ Βοιωτοῦ Μαντίθεον ἐνέγραψεν αὐτόν. Dionys. A. R. 2, 26 : Μέχρι τῆς εἰς τὰ ἀρχεῖα τὰ δημόσια ἐγγραφῆς (epheborum). Lucian. Hermotim. c. 24 : Τὸν γὰρ δὴ νόμον αὐτοῖς οὐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιεῖσθαι τὴν ἐγγραφήν. || Pollux 8, 29 : Καὶ δίκης μὲν λῆξις εἴη ἂν ὁ νῦν καλούμενος τύπος ... γραφῆς δὲ ἐπὶ τῶν δημοσίων ἀδικημάτων, ὅπερ ἂν εἴη ἡ νῦν ἐγγραφὴ, Inscriptio, quomodo Romanorum etiam ICtis dicitur accusatio. Mich. Psell. Synops. Legum v. 469 : Κινοῦσι δὲ τὸ μοιχικὸν ἀνὴρ, πατὴρ καὶ θεῖος πρὸς τῆς μητρὸς πρὸς τοῦ πατρὸς, σύγγονοί τε πρὸς τούτοις, μετ' ἐγγραφῶν οἱ σύμπαντες, κἂν εἰ τὸν ἄνδρα λέγῃς. Sensu forensi it. Aristot. Pol. 6, 8 : Μετὰ δὲ ταύτην (τὴν ἀρχὴν) ἐχομένη μὲν ἀναγκαιοτάτη δὲ σχεδὸν καὶ χαλεπωτάτη τῶν ἀρχῶν ἐστιν ἡ περὶ τὰς πράξεις τῶν καταδικασθέντων καὶ τὰς ἐγγραφὰς καὶ περὶ τὰς φυλακὰς τῶν σωμάτων, Relationem in tabulas τῶν ἐγ-

γεγραμμένων, de quibus in Ἐγγράφω, recte intelligit Schneid. Demosth. p. 778, 18 : Ἀπεσχοινισμένος πᾶσι τοῖς ἐν τῇ πόλει δικαίοις, γνώσεσι δικαστηρίων, τριῶν ἐγγραφῇ θεσμοθετῶν, ἑτέρᾳ πρακτόρων, τῇ τῆς βουλεύσεως, ἣν αὐτὸς διώκεις γραφῇ· 968, 9 : Τότε δὲ αὐτὸν αἴτιον αὑτῷ πρὸς τὸ δημόσιον γενέσθαι τῆς ἐγγραφῆς. Unde ψευδὴς ἐγγραφὴ vel ψευδεγγραφὴ, quod v. L. D. || Catalog. officior. Eccl. Cpol. ap. Ducang. Gl. p. 342 : Ὁ ἱερομνήμων ... δεχόμενος καὶ τὰς ἐγγραφὰς τῶν ἀρχιερέων. Quod Professiones fidei interpr. Ducang.]

[Ἔγγραφον, τὸ, Obligatio per scriptum, Syngrapha. Chrysost. Statuar. 21, t. 6, p. 610 : Οὐ μάρτυρας ἡμᾶς, οὐκ ἔγγραφα ἡμᾶς ἀπαιτεῖ, ἀλλ' ἀρκεῖται ψιλῇ τῇ φωνῇ. Seager. Eustratius Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 293, C : Τὸ παρόν μου ἔγγραφον γράψας καὶ ὑπογράψας ἐν αὐτῷ. Eustath. Opusc. p. 334, 6 : Τοῦ παρόντος ἐγγράφου μου ἀρκέσοντος αὐτοῖς ἀντὶ ἀσφαλείας ἁπάσης. Alia v. ap. Ducang., et ap. eund. τὸ ἔγγραφον τῆς πίστεως de Professione fidei.]

Ἔγγραφος, ὁ, ἡ, Scriptus, Scripto constans, In literas relatus [Inscriptus, Gl.] : contrar. τῷ ἄγραφος. [Polyb. 3, 21, 4 : Ἐν αἷς (induciis) περὶ μὲν Ἰβηρίας οὐκ ἔφασαν ὑπάρχειν ἔγγραφον οὐδέν· 26, 4 : Μήτε γεγονότος μήθ' ὑπάρχοντος τὸ παράπαν ἐγγράφου τοιούτου μηδενός. Poll. 8, 140, συνθήκη, ὁμολογία ἔγγρ.] Plut. Pericle [c. 8] : Ἔγγραφον μὲν οὖν οὐδὲν ἀπολέλοιπεν πλὴν τῶν ψηφισμάτων. Ἔγγραφος νόμος ap. Eund. [Lycurg. c. 13, ubi et καταλαμβάνειν ἐγγράφοις ἀνάγκαις.] Lucian. [Nigrin. c. 30] : Ἔγγραφος ἀναλγησία, Scripto testata. [Joann. Metrop. Euchaïtorum Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 69, A : Εἰς τὰς ἐγγράφους λοιδορίας τὰς κατὰ τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ πατριάρχου. L. D.] Apud Naz. autem, Ἔγγραφος ἡ τοῦ πνεύματος θεότης, est Sacris literis testata. [Jo. Chrys. Hom. 121, vol. 5, p. 795 : Δεῖ πανταχοῦ φεύγειν τὴν βίαν τῆς ἀλληγορίας καὶ μαρτυρίαις ἐγγράφοις σφραγίζειν τὰ λεγόμενα. Suicer. || Ἔγγραφοι milites memorantur in tit. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 302, 35. Σῦκα ἔγγραφα, Scripta, Inscripta, Geopon. 10, 47, quæ et κατάγραπτα ib. in inscript. L. D.]

Ἐγγράφω, Inscribo, i. e. Intra scribo. Xen. : Ἐγγράψας εἰς βιβλίον. [Lex. Septemv., unde hæc HSt. : « Ἐγγράφεσθαι ἀνθρώποις, hominibus inscribi et coalescere, Xen. ἐγγράψας εἰς βιβλίον, libro complexus. » Nomen Xen. igitur pertinet non ad ἐγγράψας εἰς β., quæ non sunt ap. eum, sed ad verba ἀνθρώποις, repetita ex Cyrop. 3, 3, 52 : Εἰ μέλλουσι τοιαῦται διάνοιαι ἐγγραφήσεσθαι ἀνθρώποις. Qui usus metaph. est etiam ap. Plut. Mor. p. 779, B : Οἱ λόγοι τῶν φιλοσόφων, ἐὰν ψυχαῖς ἡγεμονικῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν ἐγγραφῶσι βεβαίως.] Et ap. Geometras ἐγγραφόμενον σχῆμα, Quod intus ita comprehensum est, ut tamen angulis lineam comprehendentem stringat. Bud. p. 587. [C. εἰς etiam Æneas Tact. c. 31, p. 96 : Ἄλλα εἰς τὸν κηρὸν ἐνέγραψεν. C. dat. Æsch. Suppl. 946 : Ταῦτ' οὐ πίναξίν ἐστιν ἐγγεγραμμένα. C. accus., Soph. Tr. 157 : Δέλτον ἐγγεγραμμένην ξυνθήματα. C. ἐν monum. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 132, 38 : Ἐνγράψαι ἐν ταῖς στήλαις τοσούτῳ ἐλάττω τὴν μίσθωσιν. Eur. Suppl. 1202 : Ἔγγραψον ὅρκους τρίποδος ἐν ... κύτει, et alibi. Thuc. 1, 128 : Ἐνεγέγραπτο δὲ τάδε ἐν αὐτῇ (epistola)· 132 : Ἐν αἷς (literis) καὶ αὐτὸν εὗρεν ἐγγεγραμμένον κτείνειν. Sine casu Herodot. 4, 91 : Γράμματα ἐγγράψας. Xen. Cyrop. 8, 2, 17 : Ἐνέγραψε δὲ πρὸς πάντας καὶ Ὑστάσπην ὡς φίλον αὐτοῦ δέχεσθαι. Pass. Eur. Iph. A. 113 : Λόγῳ φράσω σοι πάντα τἀγγεγραμμένα· et 324.] || Inscribo : quo utebantur in liberorum professione. [Arist. Pol. 3, 1 : Καθάπερ καὶ παῖδας τοὺς μήπω δι' ἡλικίαν ἐγγεγραμμένους καὶ τοὺς γέροντας τοὺς ἀφειμένους φατέον εἶναι μέν πως πολίτας. Demosth. p. 412, 25 : Ὁ μὲν τὸν υἱὸν ἔπεμψε Φιλίππῳ, πρὶν εἰς ἄνδρας ἐγγράψαι· 995, 27 : Ἐγγράφει τοῖς Ἀπατουρίοις τουτονὶ μὲν Βοιωτὸν εἰς τοὺς φράτορας, τὸν δ' ἕτερον Πάμφιλον· Μαντίθεος δ' ἐνεγεγράμμην ἐγώ· 996, 2 : Ἐλθὼν εἰς τοὺς δημότας οὑτοσὶ ἀντὶ Βοιωτοῦ Μαντίθεον ἐνέγραψεν αὐτόν· 1315, 24 : Δεῦρ' ἐμαυτὸν ἐνέγραψα.] Et Inscribo, i. e. In rationes refero, Bud. e Demosthene [p. 997, 1; conf. Aristoph. Pac. 1180] : Κελεύει γὰρ αὐτὸ τοῦτο ἐγγράφειν, ὅτι οὔτ' ἔλαβον οὐδὲν τῶν τῆς πόλεως, οὔτ' ἀνήλωσα. [Hac signif. Æschyl. Choeph. 699, loco obscuro et corrupto, poni visum est nonnullis. V. Blomf. ad v. 687.] Apud eund. Dem. pro In numeros militares referre, aut inter classiarios. Et ἐγγράψαι ap. Eund. quum alibi [p. 791 seq.] tum C. Aristogit. [p. 771], pro Inter ærarios referre : unde exponitur et Mulctare : et ἐγγράφεσθαι, Mulctari : nam ἐγγεγραμμένοι Polluci [8, 22] quoque sunt οἱ κατάδικοι καὶ ἐζημιωμένοι. Dem. [973, 6] : Ἐγγραφῆναι τὸ διπλοῦν τῷ δημοσίῳ, Altero tanto mulctari. Plura Bud. p. 587. [Τὸ ἐγγεγραμμένον ὦφλε Pollux 8, 61.] Et Ἐγγεγραμμένοι ἐν ἀκροπόλει [ap. Demosth. p. 771, 6], In arcem relati, vel Quorum nomina Athenis in arcem relata, quemadmodum Lat. In æraria relati. Vide eund. Bud. Annot. [Aristoph. Vesp. 961 : Ἐγὼ δ' ἐβουλόμην ἂν οὐδὲ γράμματα (scire canem), ἵνα μὴ κακουργῶν ἐνέγραφ' ἡμῖν τὸν λόγον. Ubi schol. : Ὡς γραπτὸν δεδωκότος λόγον τοῦ ἀπολογουμένου κυνός. Plato Leg. 6, p. 784, D : Ἂν δὲ καὶ ἐκεῖνοί πως ἀδυνατήσωσι, πρὸς τὸ δημόσιον ἀποφηνάντων, ἀναγράψαντές τε καὶ ὀμόσαντες ἦ μὴν ἀδυνατεῖν τὸν καὶ τὸν βελτίω ποιεῖν· ὁ δὲ ἀναγραφεὶς ἄτιμος ἔστω, μὴ ἑλὼν ἐν δικαστηρίῳ τοὺς ἐγγράψαντας. Signif. in jus vocandi etiam Æschin. F. L. p. 48, 1 : Ἐνεγράφης λειποταξίου καὶ τὸν γραψάμενον Νικόδημον χρήμασι πείσας ἐσώθης. L. D. Pseudo-Plut. Vit. X Or. p. 833, A : Σὺν τοῖς ἐκγόνοις ἄτιμος ἐνεγράφη. Quod Plut. Themist. c. 6 dicit : Καὶ τοῦτον εἰς τοὺς ἀτίμους καὶ παῖδας αὐτοῦ καὶ γένος ἐνέγραψαν. Loco medii, Mihi inscribo, et quidem figurate, ut sit, Animo repono, poni putatur Arrian. Epict. 3, 16, 9 : Διατακήσεται ὑμῶν (f. ὑμῖν), εἴ τινα ἐν τῇ σχολῇ ἐγγράφετε. || Med. Gl. : Ἐγγράφεται, Inscribit. Ἐγγράψηται, Inscripsit. Ἐγγράψωνται, Inscribant. Ἐνεγράψατο, Inscripsit. Æsch. Prom. 789 : Πλάνην, ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν. Dionys. Ant. R. 5, 10 : Οἱ δ' ἐγγραψάμενοι ταῖς συνθήκαις ταῦτα πρόβουλοι καὶ τοὺς ὅρκους ὀμόσαντες ἀπὸ τούτων τῶν πόλεων ἦσαν ἄνδρες. L. D. Galen. vol. 8, p. 698, D : Ὁ πρώτως ἐγγραφόμενος τὴν ῥῆσιν. Hemst. Polyæn. 1, 24 : Οἰκέτην πιστὸν ἀποξύρας τὰς τρίχας στίγματα ἐνεγράψατο τῇ κεφαλῇ, ubi al. ἐνέγραψε. Wakef. || Ἐγγράψασθαι, In leges jurare, Gl. Pollux 8, 29, inter vocc. judiciaria ponit ἐγγράψασθαι, ἀποθέσθαι γραφὴν, ἀπενεγκεῖν, ἀπενέγκασθαι, etc.] || Pro προσγράφω, Ascribo, Addo : ut [Æschin. C. Tim. p. 7, 13 : Αὐτὸ μὲν τοὔνομα τοῦ ἔργου ... οὐκ ἐγγράφω.] Dem. : Ἐγγράφει τοῦτο εἰς τὸ ψήφισμα. Plut. Public. [c. 11, de senatoribus Rom.] : Τοὺς δ' ἐγγραφέντας ὑπ' αὐτοῦ. [Eumen. c. 12 : Εὐμένης δὲ πρώτην μὲν ἐνέγραψε τοῖς ὅρκοις τὴν Ὀλυμπιάδα. Dio Cass. 64, 6 : Καὶ διὰ τοῦτό γε καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐνέγραψα, ὅτι ἀξιώτατός ἐστι μνημονεύεσθαι, Historiæ inserui.] Et ἐγγράφεσθαι εἰς ἄνδρας s. ἐγγραφῆναι, Dem. p. 172, In album virorum referri; quod Lat. Togam virilem sumere. [Æschin. C. Tim. p. 3, 28 : Ἐπειδὰν ἐγγραφῇ εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον· 14, 31 : Ἐπειδὴ δ' ἐνεγράφη Τίμαρχος οὗτος εἰς τὸ ληξ. γρ. 48, 14 : Δι' ὃν εἰς τοὺς δημότας ἐνεγράφης, et Demosth. p. 314, 3. Dio Cass. 45, 38 : Ἐς τοὺς ἐφήβους ἐγγεγραμμένον, et alibi sæpe. Similiter Plut. Mor. p. 400, C : Αὐτοὶ δὲ γηγενὲς ζῷον ἢ φυτὸν ἔλειον ἀποφαίνετε τὸν ἥλιον, εἰς βατράχων πατρίδα ἢ ὕδρων ἐγγράφοντες· 37, A : Τῶν ἐγγραφομένων εἰς τὰς πολιτείας· 1034, A : Χρύσιππος δ' οὐκ ὀρθῶς ἐποίησεν, ἐγγραφεὶς εἰς τὴν πολιτείαν, etc. || Annumero. Ælian. N. A. 15, 16 : Ἡρόδοτον δὲ ἀξιῶ μή μοι μηνίειν, εἰ μύθοις ἐγγράφω ὅσα ὑπὲρ τῆς τῶν ἔχεων ὠδῖνος λέγω. Ita Gesn. Vulgo μύθους. || Recipio. Aretæus Diut. morb. 1, 2, p. 117=130 : Οἶνος λευκὸς, λεπτὸς, γλυκὺς μὲν (f. μὴν) ἐγγεγράφθω.] || Inscribo, s. Conscribillo, e Catullo, Scarifico. Bud. e Theophr. [H. P. 5, 1, 2] : Πλὴν ὑπὸ τὸν φλοιὸν ὑποδυόμενοι σκώληκες, ἐπιπολῆς ἐγγράφουσιν. [|| Pingo in. Herodot. 1, 203 : Ζῷα ἑωυτοῖσι ἐς τὴν ἐσθῆτα ἐγγράφειν. Plato Reip. 6, p. 501, C, de ζωγράφοις πολιτειῶν loquens : Καὶ τὸ μὲν ἂν, οἶμαι, ἐξαλείφοιεν, τὸ δὲ πάλιν ἐγγράφοιεν, ἕως [ἂν] ὅτι μάλιστα ἀνθρώπεια ἤθη εἰς ὅσον ἐνδέχεται θεοφιλῆ ποιήσειαν. Plut. Arat. c. 13 : Ἐπιτρέψαντος οὖν τοῦ Ἀράτου διήλειψεν ὁ Νεάλκης τὸν Ἀρίστρατον, εἰς δὲ τὴν χώραν φοίνικα μόνον ἐνέγραψεν. Dio Cass. 67, 12 : Τὴν οἰκουμένην ἐν τοῖς τοῦ κοιτῶνος τοίχοις εἶχεν ἐγγεγραμμένην· 72, 7 : Παιδίον τῷ πίνακι ἐνεγέγραπτο. Æneæ Tact. c. 31, p. 94 : Ἄλλος δὲ ἱππέα ἐκπέμπων εἰς τὴν ἡνίαν τοῦ χαλινοῦ βιβλίον ἐνέγραψεν, Casaub. restituit ἐνέρραψεν. L. Dindorf.]

Ἐγγράφως, Scripto s. In scripto, Cum scriptis. [Euseb. Hist. Eccl. 6, 3 init. : Ὡς που καὶ αὐτὸς ἐγγρ. ἱστορεῖ. Melito Eusebii in Routhii Rell. SS. 1, 111, schol. Dem. C. Lept. s. 28. Boiss. Clem. Al. Str. p. 564. Routh. Sozom. H. E. 5, p. 209, 44. Hemst. Chrysost. In Jud. 2, t. 6, p. 325 : Θάτερος ὢν λέγει ἐγγρ. παρέχῃ τὰς ἀποδείξεις. Seager. Dio Chrys. Or. 14, vol. 1, p. 441 : Οἵαι σοι ἔξεῖναι, ὅσα μὴ ἀπείρηται μὲν ὑπὸ τῶν νόμων ἐγγρ., αἰσχρὰ δὲ ἅλλως δοκεῖ τοῖς ἀνθρώποις. Eust. Op. p. 338, 62 : Εἰ δὲ καὶ τὸν δεῖνα ἰσχύσεις που ἰδεῖν, μὴ ὀκνήσῃς προσειπεῖν, ὅτι μηδὲ αὐτὸς ὤκνησεν ἐγγρ. μεμνῆσθαι ἡμῶν. Anon. De reb. Armeniæ in Combef. Hist. Monothel. p. 291, A; Maurit. Strateg. 7, 5, p. 140. L. D. Schol. Æsch. Suppl. 953. Angel. Herm. Trism. p. 24, 40 : Ἐγγρ. εἰ ἐδεδώκει, Si scriptis tradidisset. Euseb. Hist. eccl. 2, 25 : Ἐγγρ. Ῥωμαίοις ὁμιλῶν, Ad Romanos scribens; ut ib. 6, 7 : Ἐγγρ. διαλεχθείς· et 9, 5 : Λέγειν ἐγγρ. Hase.]

[Ἐγρήγορος, Solers, Gl. Scr. Ἐγρήγορος.]

Ἐγγριμᾶσθαι, Hesychio ἐναγίσαι τοῖς τετελευτηκόσι, Parentare mortuis.

Ἐγγρυσμός, Hesychio παροξυσμός [Incitatio].

[Ἐγγύα. V. Ἐγγύη. ||] Ἐγγύαν, Hesych. Laconibus esse dicit ὀψωνίαν [Opsonationem].

[Ἐγγυάζων Hesychio ἀντιφωνῶν, i. e. Spondens. V. Kuster.]

Ἐγγυαλίζω, ίσω, ίξω, q. d. In volam s. cavitatem manus do, In manum do, i. e. ἐγγυῶ, ἐγχειρίζω, vel, ut exp. Cam., Concilio et tribuo, quod quasi manu teneatur. Hom. Il. B, [436]: Μηδ' ἔτι δηρὸν Ἀμβαλλώμεθα ἔργον, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίξει, i. e. θεόσδοτον, ἤγουν ὃ θεὸς ἡμῖν εἰς κοίλην χεῖρα θήσει· κατὰ τὸ ἐμβάλλε κυλλῇ, ut Eust. exp. Il. A, [353] : Τιμήν πέρ μοι ὀφέλλει Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι. [1, 98 : Καί τοι Ζεὺς ἐγγυαλίξειν σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, etc. Hesiod. Th. 485 : Μέγαν λίθον ἐγγυαλίξεν Οὐρανίδῃ. Il. Merc. 497 : Ἑρμῆ δ' ἐγγυαλίξειν ἔχειν μάστιγα φαεινήν. Pindar. Isthm. 7, 43 : Μηδὲ Νηρέος θυγάτηρ νεικέων πέταλα δῖς ἐγγυαλιζέτω ἄμμιν. Apollon. Rh. 1, 489 : Εἰ καὶ ἐμοὶ τοιόνδε θεοὶ τελέουσιν ὀλέθρου, οἷον Ἀλωιάδῃσι πατὴρ τεὸς ἐγγυαλίξειν. Et alibi sæpe tum proprie tum figurate ipse aliique epici.]

Ἐγγυάω, ήσω, proprie esse volunt In χεῖρ s. Manus trado, ἐγγυαλίζω, ἐγχειρίζω, Budæo Sub fide sponsionis trado, fortasse ut κατεγγυῶ. Antipho : Ἐχρῆν γὰρ τὸν ἄνδρα δεδεμένον αὐτοὺς φυλάσσειν, ἢ τοῖς φίλοις τοῖς ἐμοῖς ἐγγυῆσαι, ἢ τοῖς ἄρχουσι παραδοῦναι. Est etiam Despondeo et uxorem do, vel etiam Desponsam trado, Bud. p. 76. Herodot. [6, 130] : Ἐγγυῶ τὴν παῖδά σοι. Dem. C. Neær. [p. 1363, 12] : Ἐξελεγχθεὶς ξένης θυγατέρα ἐγγεγυηκέναι. [Gramm. Bekker. An. p. 187, 12 : Ἐγγυῆσαι, ὅταν τις κριθέντος παράσχῃ δοῦλον ἀνθ' ἑαυτοῦ τιμωρηθῆναι.] || Spondeo, Promitto, Fidem do. Aristoph. Pl. [1202] : Ἀλλ' εἴ γε μέντοι, νὴ Δί', ἐγγυᾷ σύ μοι Ἥξειν ἐκεῖνον ὡς ἐμ', οἵσω τὰς χύτρας, Si mihi promittis venturum esse illum ad me. Notandum vero, h. v. varie augmentum suum accipere, nunc χρονικῶς, nunc συλλαβικῶς : ἠγγύησε enim reperitur [Eur. Iph. A. 703 : Ζεὺς ἠγγύησε καὶ δίδωσ' ὁ κύριος (Thetin Peleo). Plato Phæd. p. 115, D, ἠγγυᾶτο. Demosthen. p. 609, 17, ἠγγυήσατο, ubi al. ἐγγυήσατο· 899, 25, ἠγγυησάμην, et similiter p. 900-1, et 1254, 28, ἠγγυήσαντο, ubi al. ἐνεγυήσαντο, 1362, 1, ἠγγυᾶτο, ubi al. ἐνεγυᾶτο. Hesych. : Ἠγγυᾶτο, ὁ λαμβάνων ἤγετο. Ἠγγυηκέναι Demosth. p. 1363, 12 cum var. ἐγγεγυηκέναι. Ἐγγυηκὼς Dio Cass. 38, 9], et ἐνεγγύησα, sicut in præt. perf. ἐγγεγύηκε, Bud. [V. ex. supra cit., cui adde Isæi p. 42, 5 : Εἰ ἦσθα ἐγγεγυηκὼς τῷ Πύρρῳ τὴν ἀδελφήν. Dio Cass. 58, 11, ubi ἐγγεγυήκει, fr. Peiresc. 59, p. 26, 99, ubi ἐγγεγύηται, ut alibi ap. eund. Demosth. p. 900, 16, ubi ἐγγεγυημένος. Forma ἐνεγγύησε, ubi est, mutanda in ἐνεγύησε, ut ἐνεγγύα Bekkerus Isæi p. 42, 24 ex cod. scripsit ἐνεγύα, idemque ib. p. 43, 10; 46, 3 ἐνεγύησεν pro ἐνεγγύησεν recepit e cod., et 43, 23 ἐνεγεγύητο pro ἐγγεγύητο, et p. 45, 4 et 6 ἐνεγύα et ἐνεγυᾶτο pro ἐνεγγύα et ἐνεγγυᾶτο. || Relinquendum vero fort. est vitium Theophyl. Hist. 8, 3, p. 199, C, ubi mira signif. dici videtur : Τριῶν τοίνυν συντάξας δυνάμεις ἐς τὰ μάλιστα τοῖς Ῥωμαίοις, εἶτα ἐνεγγύησεν ἐς τὸ καρτερὸν τά τε πέρατα περισχίσαι αὐτίκα οὕτω τε τοὺς Ἀβάρους εἰσδέξασθαι, quod vertitur : Copiis quam potuit bene dispositis ac tripartito divisis, ad fortiter dimicandum omnes impensissime cohortatur, atque ut cornua mox diducant itaque Abaros in medium recipiant. Ceterum de augmento verbi quum syllabico tum temporali v. item compp. Διεγγ., Ἐξεγγ., Κατεγγ. et quæ plurima collegit Lobeck. ad Phryn. p. 155. L. D.] || Ἐγγυάομαι, med., Spondeo. Constr. aliquando cum infin., aliquando cum accus. interdum rei, interdum et personæ, sed rarius. [Pind. Ol. 10, 16 : Ἐγγυάσομαι μή νιν ... ἀφίξεσθαι. Xen. Anab. 7, 4, 13 : Ἠγγυᾶτο μηδὲν αὐτοὺς κακὸν πείσεσθαι· H. Gr. 7, 4, 38 : Ὅτι ἡ πόλις ἐγγυῷτο ἢ μὴν παρίξειν. Plato Phædon. p. 115, D : Οὗτος μὲν γὰρ ἢ μὴν παραμενεῖν, ὑμεῖς δὲ ἢ μὴν μὴ παραμενεῖν ἐγγυήσασθε.] Plutarch. Fabio : Αὕτη μὲν ἐγγυᾶταί σε μένειν ἐν τῷ στρατοπέδῳ. Lysias [p. 167, 28. Conf. ejusd. p. 132, 2] : Ἐγγυησάμενοι εἰς ἀγορὰν παρίξειν, ubi significat. ἐξωμότους ὁμολογήσαντες εἰς δικαστήριον παραστήσειν, Quum satisdato promisissent servum judicio sisti, s. Repræsentatum iri in judicio, Budæus. Dem. [p. 713, 3] : Τῶν τὰ μισθώματα [μισθώσιμα] μισθουμένων καὶ τῶν ἐγγυωμένων τὰς πράξεις, Qui spondent opera perfectum iri, quæ redemptores conduxerunt facienda. Plut. [Mor. p. 146, C] : Τὸ γῆρας οὐκ ἀξιόπιστον ἐγγυήσασθαι τὴν ἀναβολήν, Senectus nobis nullam moram spondet, seu, ut Bud. interpr., Senex homo non satis locuples sponsor est rei in futurum rejiciendæ. Dicitur vero et ἐγγύην ἐγγυᾶσθαι. Plut. [Mor. p. 164, C] : Τὴν ἐγγύην παραγινομένην, ἣν ἐγγυησάμενος ὁ Ζεὺς ἐσφάλη, Quam pollicitus Jupiter falsus fuit. Habes aliud exemplum ex Hom. in Ἐγγύη. [Plato Leg. 12, p. 953, E : Ἐγγύην ἣν ἂν ἐγγυᾶταί τις, διαρρήδην ἐγγυάσθω. Cum accus. pers. id. ib. p. 855, B : Ἐὰν ἄρα μή τινες ἐθέλωσιν αὐτὸν τῶν φίλων ἐγγυᾶσθαί τε καὶ ξυνεκτίνοντες ἀπελευθεροῦν. Et loco Phæd. infra cit. Polyb. 6, 17, 4 : Οἱ δ' ἐγγυῶνται τοὺς ἠγοραχότας, Spondent pro emtoribus.] In qua phrasi solet et accus. pers. addi cum præp. πρὸς, qualem constr. habes paulo post e Plat. Ἐγγυᾶσθαι δίκην, vide in Ἐγγύη. Ἐγγυῶμαι τὸ μέλλον, Recipio in me eventum rei et consilii, Præsto eventum, ut Dem. [p. 292, 5], Bud. interpr. Comm. 75, qui quod Cic. dicit Culpam præstare, αἰτίαν ἐγγυᾶσθαι reddit. || Ἐγγυᾶσθαι γυναῖκα, Uxorem desponsam accipere. [Herodot. 6, 130 : Φαμένου δὲ ἐγγυᾶσθαι Μεγακλέους, ἐκεχύρωτο ὁ γάμος. Desponsam accipere pro alio, s. Despondendam curare alii, Plut. Mor. p. 13, F : Ἐγγυᾶσθαι δὲ δεῖ τοῖς υἱοῖς γυναῖκας μήτε αὐγενιστέρας πολλῷ μήτε πλουσιωτέρας.] Dem. [p. 1311, 20] : Ἐγγυᾶται ὁ πάτηρ τὴν μητέρα τὴν ἐμὴν παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, i. e. Uxorem accepit et duxit, Bud. p. 76. || Cum accus. pers. etiam reperitur, sed raro, uti dixi. Prov. 6, [1] : Ἐὰν ἐγγυήσῃ τὸν φίλον, Si spoponderis pro amico. In hac vero signif. accus. illi pers. sæpe additur et dat. pers. Dem. [p. 901, 14] : Εἰ γὰρ ἐνεγυησάμην [ἐνεγυησ.] ἐγὼ τούτῳ τὸν Παρμένοντα, Si enim ego apud istum pro Parmenone spopondissem et fidejussissem. Plato autem in Phædro [Phædone p. 115, D] usus est præp. πρὸς, cum accus. : Ἐγγυήσασθε οὖν μοι πρὸς Κρίτωνα τὴν ἐναντίαν ἐγγύην, ἣ ἂν οὗτος πρὸς δικαστὰς ἠγγυᾶτο. [Absolute Xen. H. Gr. 1, 7, 7 : Ἐβούλοντο δὲ πολλοὶ τῶν ἰδιωτῶν ἐγγυᾶσθαι ἀνιστάμενοι· 35 : Ἐδέθησαν ὑπὸ τῶν ἐγγυησαμένων. Demosth. p. 715, 12 : Ποριοῦμεν τοὺς ἐγγυησομένους. Ap. Hesych. pro Ἐγγυῶνται, γεννῶσι Bentl. ap. Heyn. ad Hom. Il. T, 26 conj. ἐγγίνωνται.]

[Ἐγγύβαθος, ὁ, ἡ, i. q. ἀγχίβαθος. Dionys. Byz. fr. Anapl. Bosp. ap. Dufresne Constant. Christ. Cramer.]

[Ἐγγύβαθος vox nihili, ut videtur, ap. Suid. in gl. Ἀγχίβαθος ὁ ἐγγύβαθος. Zonar. enim p. 21 ὁ ἐγγὺς βάθους, similiterque alii gramm. L. Dindorf.]

Ἐγγύδιον, Propinquum, πλησίον, προσῆκον, Hesych.

Ἐγγύη, ἡ, Sponsio, Expromissio, ἀναδοχὴ, Bud. Fidejussio : quasi ἡ ἐν γυίοις s. χερσὶ, Manibus, τιθεῖσα τὸ ἐγγυηθὲν πρᾶγμα τῷ δεχομένῳ, καὶ οὕτως ὀχυρὸν ποιοῦσα τὸ συναλλαγμα· vel, ut Etym. vult, ἀσφαλὴς καὶ ἐστηριγμένη δόσις, παρὰ τὸ γύη s. γῆ· quod γῆ reliquis elementis sit stabilior, i. e. σταθηροτέρα : quam etym. et Suid. sequitur, exp. ἀσφαλῆ καὶ σταθηρὰν ἀντοποίησιν. Od. Θ, [351] : Δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι, i. e. τῶν κακῶν καὶ ἐγγύαι κακαὶ ὥστε ἐγγυᾶσθαι,

ut Eust. Dem. [p. 900, 26]: Προσελθεῖν αὐτόν μοι ἔχοντα μάρτυρας, καὶ ἀπαιτῆσαι τὴν ἐγγύην, Testato me interpellare de sponsione rei judicatæ, Bud. [Et ib. 8 : Διὰ τί οὐκ εὐθὺς τῆς γνώσεως γενομένης ἐπράττετο τὴν ἐγγύην; 17 : Οὐκ ἂν τρίτῳ ἔτει ὕστερον ἀλλ' εὐθὺς τότε εἰσέπραττεν ἄν με τὴν ἐγγύην· 1255, 2 : Τὴν οὐσίαν εἶναι δημοσίαν, ὃς ἂν ἐγγυησάμενός τι τῶν τῆς πόλεως μὴ ἀποδιῷ τὴν ἐγγύην.] Ἐπ' ἐμῇ ἐγγύῃ τοῦτο γένηται, Satisdetur fide mea, i. e. fidejussione et sponsione, Bud. Pandect. [Æsch. Eum. 898 : Καί μοι πρόπαντος ἐγγύην θήσει χρόνου; Plato Leg. 9, p. 872, B bis : Πλὴν τῆς ἐγγύης· 873, B : Ἐγγύας τὰς αὐτάς. Et alii plurimi.] ‖ Ἐγγύην ὁμολογεῖν, Vadimonium promittere, quod idem dicitur τὴν δίκην ἐγγυᾶσθαι, et δίκην ἀναδέχεσθαι, quasi Judicium promittere. Bud. Comm. p. 68, 69. [Dionys. A. R. 11, 32 : Ἀπάγεσθε οὖν, ὦ Νομιτόριε, τὴν κόρην, καὶ τὴν ἐγγύην ὁμολογεῖτε περὶ αὐτῆς εἰς τὴν αὔριον ἡμέραν. Plut. Mor. p. 196, B : Ἡλιοπολιτῶν δὲ πόλιν Βαθεῖαν, ἧς ὑπερφαίνετο ναὸς Ἀφροδίτης, ἐκέλευεν ἐκεῖ τὰς ἐγγύας ὁμολογεῖν, ὡς εἰς τρίτην ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀφροδίτης ἀκουσόμενος τῶν διαδικούντων.] ‖ Ἐγγύας παρέχειν, Satisdare, Offerre satisdationem. Theophil. Instt. ‖ Ἐγγύη est et ἡ γάμου ἀπογραφή, Eust. [Od. p. 1600, 6] e Rhet. Lex., s. Desponsio, Pollux [3, 34. Ἐγγύα, παρὰ δ' ἅτα, celebre effatum unius de septem sapientibus, de quo præter alios multos Diodor. Exc. Vat. p. 17 : Τὸ δὲ ἐγγύα, παρὰ δ' ἄτα τινὲς ὑπέλαβον γάμον ἀπαγορεύειν· τὴν γὰρ τοῦ γάμου σύνθεσιν παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν Ἑλλήνων ἐγγύην ὀνομάζεσθαι. Plat. Leg. 6, p. 774, E : Ἐγγύην δὲ εἶναι κυρίαν πατρὸς μὲν πρῶτον. Plut. Cat. maj. c. 24 : Καταβάντες εἰς ἀγορὰν εὐθὺς ἐποιοῦντο τὴν ἐγγύην, et alibi.] Hesychio item σημεῖον ἐν θυτικῇ.

[Ἐγγυηθήκη. V. Ἐγγυοθήκη.]

Ἐγγύησις, ἡ, Fidejussio, Vadimonium : ἐγγυήσεις συγκείμενα, Vadimonia constituta. [Demosth. p. 724, 6 : Εἴ τινες ὠφλικότες χρήματα, καὶ δεσμῷ προστετιμημένον αὐτοῖς, ἐγγυητὰς κατέστησαν κατὰ τὸν νόμον, μὴ εἶναι τὴν ἐγγύησιν αὐτοῖς. Unde citat Antiatt. Bekk. p. 94, 18; sed Harpocratio indidem Διεγγύησιν affert, ut est in libris melioribus. L. D. ‖ Sponsio. Alciphr. 3, 1 init. : Οὐκέτ' εἰμὶ ἐν ἐμαυτῇ, ὡὸ' ἁνέχομαι χήμασθαι ὦ με κατ' ἐγγύησιν ἐπηγγείλατο ἐναγχος ὁ πατήρ. Peyron Papyr. Zoid. p. 6, 22 : Τὰ ὀφειλόμενα ἐν αὐτῇ πρὸς τὴν προκειμένην ἐγγύησιν, Juxta supra dictam fidejussionem. Hase.]

Ἐγγυητής, ὁ, Fidejussor, Vas s. Vadis [Sponsor, Præs addunt Gl. Ead. : Ἐγγυηταί, Fidissimi vates]: ἐγγυητὰς καταστῆσαι [Xen. Hist. Gr. 1, 7, 35 : conf. 7, 2, 17. Antiphon p. 131 St.], Fidejussores dare, quod Plato [Leg. 9, p. 871, E] ἐγγυητὰς παρέχειν dicit. Dem. [712, 22] : Ἢ ἄλλῳ τινὶ ὑπὲρ ἐκείνου ἐγγυητὰς καταστῆσαι τοῦ ὀφλήματος, Aut cuivis ejus nomine prædes dare atque expromissores reip. ejus summæ, quam debet. Aristot. Polit. 3, [9] e Lycophr. sophista, Ἐγγυητὴς ἀλλήλοις τῶν δικαίων [ὁ νόμος], Sponsor juris unicuique sui obtinendi. Bud. Et Xen. Hell. 6, [2, 4] : Ἐγγυητὰς δεξαμένους τῶν χρημάτων. [Id. ib. 7, 2, 17 : Ἐγγυητὰς καθιστάντες τῶν ἀξόντων ὑποζυγίων· De vectig. 3, 14 : Ὁλκάδας δημοσίας ... ἐκμισθοῦν ἐπ' ἐγγυητῶν, ὥσπερ καὶ τἆλλα δημόσια. Seq. ἢ μὴν id. Cyrop. 6, 3, 29 : Γνωστῆρας ἐμοὶ προσαγαγὼν καὶ ἐγγυητὰς ἢ μὴν πορεύσεσθαι σὺν τῇ στρατιᾷ. Monum. Att. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 121, 22 : Ἀρκοῦντι ἀποτιμήματι ἢ ἐγγυητῇ. Conf. p. 142, n. 104, 3, 15. 423, 11 : Πρῶτον μὲν τῶν δεδωκότων, εἶτα καὶ ἐγγυητῶν. Polyb. 12, 16, 3 : Διδόναι τοὺς ἐγγυητάς. Et sæpe Dionys. H. aliique plurimi. L. Dindorf.]

[Ἐγγυητικός, ἡ, όν, Ad fidejussorem pertinens, Fidejussorius. Schneid.]

Ἔγγυητος, ἡ, όν, Sponsionis intercessione promissus, aut Sponsione traditus. Unde ἐγγυητὴ γυνή, Desponsa, ἡ μεμνηστευμένη, seu, ut Hom. vocat, μνηστή. Dem. [p. 1365, 18] : Ἐκ γυναικὸς ἀστῆς καὶ ἐγγυητῆς κατὰ τὸν νόμον, Desponsata, Conjugata, Justa uxore. Bud. [Conf. p. 1315, 20 : Εἰσήγαγεν ἐμὲ ἀστὸν ἐξ ἀστῆς ἐγγυητῆς αὐτῷ γεγενημένον εἰδώς. Isæus p. 45 St. : Ἡ ἐγγυητὴ γυνή. Locum Procop. Anecd. c. 1 : Ἐγγυητὴ ὕστερον Βελισαρίῳ γυνὴ γέγονεν, cit. Suid. Alciphr. 1, 6 : Οἵ με ἐγγυητὴν ἐπίκληρον ἐπὶ παίδων ἀρότῳ γνησίων συνῆψάν σοι γάμῳ· 3, 27 : Καθάπερ τινὰ ἐπίκληρον ἐγγυητὴν ἀγαγόμενος ἔχω.]

Ἐγγύθεν, E propinquo, Cominus, Prope. Il. K, [508] : Τόφρα δ' Ἀθήνη Ἐγγύθεν ἱσταμένη προσέφη Διομήδεα δῖον· Σ, [133] : Ἐπὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτοῦ. Dem. [p. 31, 2] : Ἰδεῖν ἐγγύθεν βούλεται τὰ δεινὰ, ἐξὸν ἀκούειν ἄλλοθι γιγνόμενα. Plut. Ad Col. [p. 1124, F] : Καὶ πέλας γάρ ἐστιν [γὰρ ἐστὼς] ὁ θεὸς, ἐγγύθεν βλέπει. [Tyrtæus ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 367 : Καὶ δηίων ὁρέγοιτ' ἐ. ἱστάμενος. Apoll. Rh. 2, 137 : Νήπιοι οὐδ' ἐνόησαν ὃ δὴ σφισιν ἐ. ἄλλο πῆμ' αἰδηλον ἦην· 1121 : Τάχα δ' ἐ. ἀντεβόλησαν ἀλλήλοις· 3, 122 : Ὁ δ' ἐ. ὀκλαδὸν ἧστο· 4, 1423 : Ταὶ δ' ἐλέαιρον ἐ. ἀχνυμένους. Nonnus Dion. 1, 50 : Ἐ. ὑγροπόρος βοῦς ... Εὐρώπην ἀνάειρε. Theocr. 4, 63 : Τό τοι γένος ἡ Σατυρίσκοις ἐ. ἢ Πανέσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσαι· 7, 112 : Τετραμμένος ἐ. ἄρκτου· 24, 20 : Ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐ. ἦνθον. Quibus ll. omnibus est i. q. ἐγγύς. Quod de Homero animadvertit jam Apollon. Bekk. An. p. 598, 25; 608, 29; 624, 2. Neque aliter Attici. Æsch. Cho. 852 : Εἶτ' αὐτὸς ἦν θνήσκοντος ἐ. παρών. Soph. OEd. T. 1259 : Οἳ παρῆμεν ἐ. Eur. Ion. 586 : Οὐ ταὐτὸν εἶδος φαίνεται τῶν πραγμάτων πρόσωθεν ὄντων ἐ. θ' ὁρωμένων, et alibi. Plat. Polit. p. 289, D : Ἵνα δὴ σκεψώμεθα τοὺς λοιποὺς, προσελθόντες ἐ., ἵν' αὐτοὺς εἰδῶμεν βεβαιότερον· Phileb. p. 41, E : Ἐν μὲν ὄψει τὸ πόρρωθεν καὶ ἐ. ὁρᾶν τὰ μεγέθη τὴν ἀλήθειαν ἀφανίζει· 42, B : Νῦν δέ γε αὐταὶ (αἱ δόξαι) διὰ τὸ πόρρωθέν τε καὶ ἐ. μεταβαλλόμεναι θεωρεῖσθαι μείζους φαίνονται. Plut. Public. c. 9 : Οὐ μὴν ἀλλ' ἑκατέροις ἐ. ὁρώμενα τὰ οἰκεῖα μᾶλλον ἐθιβαίου τὴν ἧτταν· Mor. p. 65, B : Ὅταν ἐγγύθεν ἀνετάζηται. Lucian. Pro imag. c. 12 : Ἦν μὲν πάνυ ἐ. σκοπῶμεν. Thucyd. 3, 13 : Ὧ γὰρ δοκεῖ μακρὰν ἀπεῖναι ἡ Λέσβος, τὴν ὠφέλειαν αὐτῷ ἐ. παρέξει. E propinquo vero est Xen. Comment. 2, 2, 12 : Οὐκοῦν καὶ τῷ γείτονι βούλει σὺ ἀρέσκειν, ἵνα ... ἄν τι σφαλλόμενος τύχῃς, εὐνοϊκῶς ἐ. βοηθῇ σοι· Anab. 4, 2, 27 : Ἐλαφροὶ γὰρ ἦσαν, ὥστε καὶ ἐ. φεύγοντες ἀποφεύγειν· Cyrop. 1, 6, 40 : Σκοπούς καθίστης, οἳ ἐ. ταχὺ ἔμελλον ἐπιγενήσεσθαι. Dio Cass. 39, 36 : Ἐ. γάρ ποθεν τοῖς πραττομένοις ἐφήρευον· 79, 7 : Ἐ. ἐκ τῆς Περγάμου ἀκριβώσας ἔγραψα. Conf. schol. Pind. in Ἔγγυς cit. L. D.]

Ἐγγύθετος, Suid. [et Zon. p. 596] ὁ προσεδρείων τόπος [Locus vicinus].

[Ἐγγυθήκη. V. Ἐγγυοθήκη.]

Ἐγγύθι, poet. pro ἐγγύς, Prope, cum gen. [Hom. Il. Z, 317 : Ἐγγύθι τε Πριάμοιο καὶ Ἕκτορος· Η, 341 : Ἕκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξαμεν ἐγγύθι τάφρον, etc. Hesiod. Op. 286 : Τὴν μέν τοι κακότητα καὶ ὁλοὸν ἔστιν ἑλέσθαι ῥηιδίως· λείη μὲν ὁδὸς, μαλα δ' ἐ. ναίει· 341 : Τὸν δὲ μάλιστα κάλεῖν, ὅστις σέθεν ἐ. ναίει· 386 : Οἵ τε θαλάσσης ἐ. ναιετάουσ' οἵ τ' ἄγκεα βησσήεντα· 698 : Τὴν δὲ μαλιστα γαμεῖν ἥτις σέθεν ἐ. ναίει. Theocr. 21, 8 : Ἑ. δ' αὐτῶν κεῖτο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα. Utitur sæpe etiam Apoll. Rh., ap. quem 2, 1046 libri variant inter Ἑ. et ἀγχόθι. Ἐγγύθ' eliso ι est in epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 77, n. 2055, in particula hexametri : .... Ξενώ εἰμι, ὁ δ' ἐμὸς πόσις ἐγγύθι ἐμεῖο. L. Dind.]

[Ἐγγυῖνος. V. Ἔγγυον.]

Ἐγγυιάω, In γυῖα, Manus, do, ἐγχειρίζω : unde ἐγγυιώσεται ap. Hesych. ἐναγκαλισθήσεται, συμπλακήσεται. [Schleusner. Lex. in V. T. : «Ἐγγυιόω, Membra jungo, Membra impono, Pronum me expando. Reg. 2, 4, 35, ἐνεγύωσεν. Scribitur ibi quoque ἐνεγύωσεν.»]

Ἐγγυμνάζω cum dat. rei, ut ἐγγυμνάζω τούτῳ, Exerceo hac in re. [Plato Phædr. p. 228, E : Ἐκκέκρουκάς με ἐλπίδος, ἣν εἶχον ἐν σοί, ὡς ἐγγυμνασόμενος.] Plut. [Cæs. c. 28] : Καὶ τοῖς Κελτικοῖς ἐγγυμνασάμενος πολέμοις. [Id. Mor. p. 628, D : Ἐγγυμνάσασθαι γὰρ, εἰ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον, ὁ λόγος παρέξει· 1135, E : Ἡμεῖς γὰρ μᾶλλον χειρουργικῷ μέρει τῆς μουσικῆς ἐγγεγυμνάσμεθα, et alibi.] Herodian. [2, 10] : Θήρας τε ἐγγεγύμνασθε. Et ἐγγεγυμνασμένος ἁρπαγαῖς [ib. 2, 2], Exercitatus in rapinis, pro, Rapinas exercere suetus. [Opusc. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 6, vol. 6, p. 319, A : Ἐγγεγύμνασμαι τῇ διδασκαλίᾳ. L. D.] ‖ Ἐγγυμνάζειν πολλοῖς ἄθλοις, pro Vexare, Bud. Sic Lat. part. Exercitus interdum capitur. [Ap. Polluc. 5, 149, capite περὶ τῶν ἐν στήλαις γραμμάτων, inter vocc. de inserr. usurpata recensentur ἐγκείμενα, ἐγγεγυμνασμένα, ἐνειργασμένα, sed ἐγγεγυμν. recte omittitur a cod. L. Dind.]

[Ἐγγύμνασμα, τὸ, Exercitatio. Greg. Naz. t. 2, p. 5, B: Ταῦτ' ἦν ἀγώνων ὥσπερ ἐγγυμνάσματα ἢ καὶ προπυλαῖα μειζόνων μυστηρίων.]

[Ἐγγυμναστέον, Exercitandum in. Themist. Or. 4, p. 51, B: Καὶ ἐμοὶ μὲν ἴσως ... ἐγγ. ἔτι καὶ ἰμμωλατητέον ἐστὶ πρὸ τῆς ἀληθινῆς θέας ταῖς εἰκόσι καὶ τοῖς κατόπτροις. Cit. Wakef.]

[Ἐγγυμναστήριον, τὸ, Exercitamentum, Exercitatio. Greg. presb. Vita S. Greg. Naz. p. 139, 40: Φιλοσοφίας τὸν καιρὸν ἐγγ. τίθεται. Hasx.]

Ἐγγυοθήκη, ἡ, volunt proprie esse Scrinium, in quo veluti in fidejussione deponimus numos et pretiosam supellectilem. Lucian. [Lexiph. c. 2]: Ἔχεις δὲ χάμαζε [χαμᾶζε] παρὰ τὴν ἐγγυοθήκην δύ' ὀβολώ. Scribitur et Ἐγγυηθήκη et Ἐγγυθήκη. Athen. [5, p. 210, B]: Γλαύκου, φησὶ, τοῦ Χίου τὸ ἐν Δελφοῖς ὑπόστημα, οἷον ἐγγυηθήκην [ἐγγυοθήκην scriptum ap. Athen., nec video memorari script. ἐγγυηθ.] τινὰ σιδηρᾶν. Suid. [Zon. p. 599, Harpocr. et sim. tradens Etym. M. p. 308, 56] dicit ἐγγυοθήκην esse σκεῦός τι πρὸς τὸ ἢ λέβητας ἢ τι τοιοῦτον οὐκ ἀλλότριον ἐπικεῖσθαι ἐπιτήδειον. Athen. l. c. [A] dicit esse χαλκῆν, et e Callixeno affert esse λεβήτων ὑπόθημα. Unde motus Bud. leg. putat Ἀγχιθήκη. [Conf. id. Ath. ib. p. 199, C, E. Conj. Budæi refellit Casaub. ad p. 210, F, q. v. Lex. rhet. Bekk. An. p. 245, 25: Ἐγγυθήκη σκεῦος ἱππικόν· οἱ δέ φασι προσκόσμημα (quod v.). Οἱ δὲ ἄγγος χωρητικὸν σκευῶν τῶν ἱππικῶν, οἷόν τι ὁ κυνικός ἐστιν· οὗτος γὰρ χωρητικός ἐστι τῶν κυνηγετικῶν σκευῶν. Οἱ δὲ ἐγγυοθήκην λέγουσι τὴν νῦν ἀγγοθήκην, παρὰ τὸ ἐγγὺς κεῖσθαι· ἔχουσι δὲ αἱ τοιαῦται ἀγαλμάτια χρυσᾶ τε καὶ ἀργυρᾶ καὶ χαλκᾶ εἰς κάλλος πεποιημένα. L. D. Incitega vertit C. O. Müller *Handb. der Arch.* § 299, 7, ex Festo s. h. v. Hasx.]

[Ἔγγυον, τὸ, Engyum s. Engyon (Sil. Ital. 14, 249: « Fœdera Callipolis lapidosique Engyon arvi »), oppidum Siciliæ, unde gent. Ἐγγῦῖνος. Steph. Byz.: Ἔγγυον, πόλις Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν Ἐγγυῖνος, ὡς Ῥηγῖνος. Scrib. Ἔγγυον, idemque reponendum pro eod. ap. Plut. Marcell. c. 20. Sic Ptolem. 3, 4. Et Diodor. 4, 79: Οἱ δὲ (pars Cretensium qui cum Minoe venerant in Siciliam) διὰ τῆς μεσογείου πλανηθέντες καὶ καταλαβόμενοι χωρίον ὀχυρὸν ἔκτισαν πόλιν, ἣν ἀπὸ τῆς ἐν τῇ πόλει ῥεούσης πηγῆς ὠνόμασαν Ἔγγυον. Id. 16, 72, πόλιν Ἔγγυον, Cospo tantum interprete Lat. præferente *Engyum*. Gentile Ἐγγυῖνος, Enguinus (Cic. Verr. 4, 44, 97; 5, 72, 186; Plin. N. H. 3, 8, 14, 91; perperam *civitatem Engynam* ap. Cic. Verr. 3, 43, 103), præter Diodor. 16, 72, ubi tamen libri vel Ἐγυινοῖς vel Ἐγγυηνοῖς, habet Phalar. Ep. 70: Ἐγγυίνοις. L. D.]

Ἔγγυος, ὁ, ἡ, Præs, adj., i. e., ut Ascon. enarrat, Satisdationibus obnoxius. Suidæ est ἀσφαλής, pro Eo quod satisdato et fide aliena debetur. [Suid. et Hesych.: Ἔγγυον ... ἀσφαλές.] Lysias [Adv. Diogit. p. 902 R.]: Ἀπέφηνε δ' αὐτὸν ἑκατὸν μνᾶς κεκομισμένον ἐγγύους ἐπὶ τόκῳ δεδανεισμένας, Eum recepisse ostendebat centum minas fœnori datas acceptis fidejussoribus a testatore. Ἔγγυος οὐσία, et ἔγγυα κτήματα ἢ χωρία, Bona prædia, i. e. Oppignerata, ut Bud. interpr., seu, ut Ascon. ap. Cic., Satisdationibus obnoxia, sive sint in mancipiiis, s. in pecunia numerata. Bud. Comm. et Annott. in Pand. ex Ascon. Ἔγγυα δανείσματα, Quæ satisaccepto credita sunt, quæ ὑπέγγυα etiam et ὑπεγγύως δεδανεισμένα dicuntur. Bud. [Themist. Or. 15, p. 197, C: Καὶ οὐδὲν θαυμαστὸν τὰ τῆς ἀρετῆς ὅπλα ἐπικρατέστερα καὶ ἐγγυέτερα εἶναι ὧν δημιουργοῦσιν ἀσπιδοποιοί. Ἔγγυα et ἐγέγγυα confus. Dionys. A. R. 8, 43.]

Ἔγγυος, ὁ, [ἡ, Nonnus Dion. 3, 10: Ζεφύροιο πρόαγγελος ἔγγυος Ὥρη, et Æschines paullo post cit.] subst., ὁ ἐγγυητής, Suid. [Mœris p. 160: Ἔγγυον Ἀττικῶς, ἐγγυητὴν Ἑλληνιωῶς. Cui Piers. annotavit Xen. Vect. 4, 20: Ὅπως γε μὴν τὰ ὠνηθέντα σώζεται, τῷ δημοσίῳ ἔστι λαμβάνειν ἐγγύους παρὰ τῶν μισθουμένων. Æschin. Epist. 11, p. 128, A: Ἀλλὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἔγγυον δίδωσι τοῦ πολίμου.] Sponsor, Fidejussor, Præs, [Vas, add. Gl.]. Aristot. OEcon. 2, [22]: Καθιστάναι τοὺς ἐγγύους εἴκοσι ταλάντων, Prædes dare viginti talentorum. Nonnus [Jo. c. 16, v. 17 Ev.] μῦθον vocat ἔγγυον αὐδῆς, q. d. Promissorem vocis, VV. LL. Sic in Epigr. [Philipp. Thess. Anth. Pal. 6, 5] πέτρος dicitur ἔγγυος πυρὸς, et in 2 Macc. [10, 28], ἡ ἐπὶ τῶν Κύριον καταφυγὴ vocatur ἰσημερίας [immo αὐημ.] ἔγγυος, Præs s. Sponsor prosperitatis. [Diodor. Exc. p. 555, 20: Ὃς οὐδὲ διστάσας ἔγγυος αὐθὶς ἐγενήθη θανάτου. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 863: Ἔνγυος τᾶς πράξιος Πολυμνίας. Et ib. n. 1772, p. 864. Polyb. 5, 27, 1: Καταλιπὼν τὸν Λεόντιον ἔγγυον τῶν εἴκοσι ταλάντων.] Hesych. ἔγγυον exp. non solum ἐγγυητὴν, sed etiam neutr. ἀσφαλές, pro quo supra ἔγγιον.

Ἔγγυς, Prope, ἀγχοῦ, σχεδόν. Eust. [Il. p. 587, 13] derivatum tradit παρὰ τὸ ἐν καὶ γυῖα, ut sit τὸ ἐν ὑπογυίῳ καὶ πρόχειρον. Aliquando sine casu, aliquando cum casu. Il. Δ, [496]: Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ· X, [453]: Ἔγγυς δή τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν. [Hesiod. Op. 247: Ἔγγυς γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἐόντες ἀθάνατοι λεύσσουσιν.... Sc. 464: Ἦλασαν αἶψ' ἐγγύς· 473: Οἳ ῥ' ἐγγὺς ναίουν πόλιος. Thucyd. 3, 55: Πρὸς Ἀθηναίους τραπέσθαι, ὡς ἐγγὺς ὄντας· 59: Ὅπερ δὲ ἀναγκαιόν τε καὶ χαλεπώτατον τοῖς ὧδε ἔχουσι, λόγου τελευτᾶν, διότι καὶ τοῦ βίου ὁ κίνδυνος ἐγγὺς μετ' αὐτοῦ. C. gen., ἐγγὺς τῆς Ὀλύμπης ib. 107. Τῶν ἐγγὺς ἀστυγειτόνων, 4, 44. Æsch. Sept. 59: Ἐγγὺς γὰρ ἧδη πάνοπλος Ἀργείων στρατὸς χωρεῖ.] Aristot. Probl.: Ἐγγύς ἐστι τῇ κοιλίᾳ. Et Ἐγγὺς κατάρας ἐστὶ, Confinis est imprecationi, s. proximus. Ἐγγὺς τοῦ δίχα, Quasi bifariam. [De similitudine sine casu Dio Chr. Or. 69, vol. 2, p. 367: Καὶ οὓς ἂν ἡγῶνται τοιούτους εἶναι ἢ γεγονέναι ἢ ἐγγύς. C. gen. Theophr. H. Pl. 6, 6, 6: Ἄνθος ἐν τῷ μήλῳ κνηκώδες ἢ ἀκανθῶδες, ἔχον δέ τινα χνοῦν, ὥστε ἐγγὺς εἶναι τῶν παππωδῶν σπερμάτων. Plato Menex. p. 248, A: Ὅτου γὰρ ἀνδρὶ εἰς ἑαυτὸν ἀνήρτηται πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα ἢ ἐγγὺς τούτου. Cf. Il. Thuc. in Ἐγγυτάτω citt. L. D.] Aristot. Probl.: Ἐγγὺς ἦλθεν τοῦ σφῆλαι καὶ καταβαλεῖν ἐπὶ θύρας τῆς Ῥώμης, Parum abfuit, quin. Synes.: Ἐγγὺς μὲν ἦλθεν ἀπολέσαι πάντας ἡμᾶς, Prope fuit, Parum abfuit, quin. Ἐγγὺς εἶναι, Proxime abesse. Plato De rep. 1: Ἐπειδάν τις ἐγγὺς ᾖ τοῦ οἴεσθαι τελευτήσειν. Οὐδ' ἐγγὺς post sententiam negativam eleganter ponitur pro Longe abest, Nequaquam. Dem. C. Mid.: Ἔχει δὲ οὐχ οὕτω ταῦτα, οὐδ' ἐγγύς· pro quo alibi dicit, πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Et Pro cor.: Ἀλλ' οὐκ ἐποιοῦντο τοῦτο, οὐδ' ἐγγύς. [Theophr. C. Pl. 6, 18, 4: Ἀεπτὴ γὰρ αὕτη καὶ τὴν εὐωδίαν οὐκ ἐγγὺς πρὸς ἐκείνην. Nisi legendum οὐδ', quod habet præter Demosth. p. 229, 12; 977, 26; 1427, 8, Aristid. vol. 1, p. 208=364: Ὅτι οὐκ ἔστιν εὑρεῖν ἴσα τοῖς ὑμετέροις ἕτερα οὐδ' ἐγγύς, et 274=480 et 338=600: Ὅσα τοῦ τύπου τούτου, πάντα μὲν οὐδ' ἐγγὺς εἴρηται. Et alibi. Lucian. Conviv. c. 21: Ἀμβλὺ καὶ ἡμεῖς τοιοῦτόν τι ᾠήθημεν· ἀλλ' οὐδ' ἐγγὺς ἦν τούτου· Pro imag. c. 10: Μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλικούτων ἀξίαν μηδ' ἐγγύς.] Sine casu capitur etiam ut Prope, pro Fere, Ferme, Circiter. Xen. [Hipparch. 1, 19]: Δαπανῶσα ἐγγὺς τετταράκοντα τάλαντα. Apud Eund. [H. Gr. 3, 1, 28]: Μισθὸς ἐξείργασται τῇ στρατιᾷ ἐγγὺς ἐνιαυτοῦ. [Id. De vectig. 3, 10: Ἔγγὺς δυοῖν μναῖν πρόσοδον, et alibi. Et cum gen. id. Anab. 5, 7, 9: Ὑμεῖς δὲ οἱ ἐξηπατημένοι ἐγγὺς μυρίων. Hippocr. Epidem. 7, p. 1217, D: Ὑπὸ δὲ τὰς μ', ἐγγὺς οἶμαι τῶν ἑξήκοντα (dierum). Dionys. A. R. 3, 10: Τόπον, ὃν ἐγγὺς ἐτῶν πεντακοσίων οἱ πατέρες ἡμῶν κατέσχον.] Sic Thuc.: Ἔτη ἐγγὺς τριακόσια. [Id. 6, 5: Ἔτεσι ... ἐγγὺς εἴκοσι μετὰ Ἄκρας. De cognatione Æsch. fr. Niob. ap. Plat. Reip. 3, p. 391, E: Οἱ θεῶν ἀγχίσποροι, οἱ Ζηνὸς ἐγγύς. Eur. Heracl. 37: Πεδία γὰρ τῇδε χθονὸς δισσοὺς κατοικεῖν Θησέως παῖδας λόγος, τοῖσδ' ἐγγὺς ὄντας. Æneas Tact. c. 10, p. 34: Τοὺς ἐγγὺς τὰ γένη. Qua signif. inpr. frequens usus compar. et superl., de quibus infra. De tempore. Gramm. Bekk. p. 192, 7: Ὁμοῦ καὶ ἐγγύς· καὶ ἐπὶ χρόνου κεῖται καὶ ἐπὶ τόπου. Conf. Eust. Il. p. 971, 10. Capi sic licet Xenoph. Cyrop. 2, 3, 2: Ὁ μὲν ἀγὼν ἐγγὺς ἡμῖν· προσέρχονται γὰρ οἱ πολέμιοι. Schol. Thucyd. 1, 20: Οὐ μόνον τὰ παλαιὰ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐγγὺς τῷ χρόνῳ. Superl. Plato Politici p. 273, C: Τὸν ἐγγύτατα χρόνον ἀεὶ τῆς ἀφίσεως. || Pro ἐγγύθεν, E vicinia, Pind. Pyth. 4, 125: Καὶ κασίγνητοί σφισιν ἀμφότεροι ἦλυθον κείνου γε κατὰ κλέος· ἐγγὺς μὲν Φέρης κράναν Ὑπερῆΐδα λιπὼν, sec. schol.: Ἐγγὺς ἀντὶ τοῦ ἐγγύθεν, ἐκ τοῦ σύνεγγυς τόπου. Nihil tamen hac expl. opus est. || De structura notandum frequentiorem esse genitivum

quam dat., cujus ex. Eur. Heracl. 37 supra citato add. Hierocl. Stob. Flor. vol. 2, p. 78 : Νόμος τοῖς φύσει δικαίοις ἐγγὺς βάλλων, et ut omittam Il. Arriani Epict., de quibus Schweigh. in indice p. 299, Pausan. 2, 8, 1 : Τῷ δὲ τῆς Πειθοῦς ἱερῷ τὸ ἐγγὺς τέμενος· 6, 24, 4 : Τῇ στοᾷ ... ἔστιν ἐγγὺς ἄλλη στοά. Cum accus. videri potest junxisse Tzetz. Hist. 4, 570 : Ἐγγὺς πεντεκαιδέκατον τρέχοντα γὰρ τὸν χρόνον, nisi vertendum, Propinquum anno 15, quod vix puto. || Formula ἐγγύς τι, ut dicitur σχεδόν τι, est in Plat. Phæd. p. 65, A : Ἐγγύς τι τείνειν τοῦ τεθνάναι· Reip. 8, p. 548, D : Ἐγγύς τι αὐτὸν Γλαύκωνος τουτονὶ τείνειν. L. Dind.]

Ἐγγύτερος, Propior, Propinquior, Similior. Dem. : Ἐγγύτερος λόγου, Qui plusculum rationis habere videtur, Xen. Cyrop. 8, [7, 21] : Ἐγγύτερον μὲν τῷ ἀνθρωπίνῳ θανάτῳ οὐδέν ἐστιν ὕπνου. Pro quo Cic. De senect. : Nihil morti esse tam simile quam somnum. [De l. Xen. v. paullo post. Adj. ἐγγύτερον memorat etiam Herodian. Περὶ μον. λ. p. 28, 10. Julian. Epist. 1, p. 4 Heyl. : Ἐγγυτέρας τὰς τοῦ σε πάλιν ἰδεῖν ἡγούμην ἐλπίδας. L. D. Phot. cod. 258, p. 484, 11 : Τῆς ἀληθείας ἐγγύτερος λόγος. Κοινῶ. Adverbialiter Æneas Tact. c. 39, p. 114, 11 : Προσπελάζουσι τῷ τείχει ἐγγύτερον τοῦ προσήκοντος. Xen. Cyr. 7, 1, 23 : Νομίσας ἥδη ἐγγ. εἶναι τῶν πολεμίων τὴν φάλαγγα. Qui l. docet, etiam illum quem citat HSt., annumerandum esse testimoniis adverbii ἐγγύτερον, non adj. ἐγγύτερος. Ib. 5, 5 : Οἱ ἱππεῖς δὲι ἐγγ. ἐγίγνοντο τοῦ ἄρχοντος· An. 1, 8, 8 : Ὅτε δὲ ἐγγ. ἐγίγνοντο· 4, 7, 23 : Ἐπεὶ δὲ βοὴ πλείων τε ἐγίγνετο καὶ ἐγγ. L. D.] Cujus adv. est Ἐγγυτέρω, Propius. Thuc. : Ἐγγυτέρω τῆς πόλεως· [4, 73 : Ἐγγ. τῆς θαλάσσης· 2, 21 : Ἐλπίδα εἶχον ἐς τὸ ἐγγ. αὐτοὺς μὴ προϊέναι· 89 : Ἐγγ. καταστῆσαι Ἀθηναίοις τὸν φόβον. Ion ap. Athen. 13, 604, C : Ἐγγ. τὴν κύλικα τοῦ ἑαυτοῦ στόματος ἦγεν. Soph. OEd. T. 1215 : Ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ ἁμῖραι κατέθεντο δὴ λόπας ἐγγυτέρω. Hippocr. De vict. rat. l. 2, p. 353, 28 : Διότι ἐγγ. τοῦ ἡλίου ἐστίν. Demosth. p. 305, 21 : Οὗτοι παρεσκευάκεισαν τοὺς περιχώρους πάντας ἔχθρας ἢ φιλίας ἐγγ. Theophr. C. Pl. 2, 12, 1 : Ὡς δὲ ἐγγ. λαβεῖν.]

Ἐγγύτατος, Proximus [Gl.]. Thucyd. 8, [96] : Μάλιστα δ' αὐτὸς καὶ δι' ἐγγυτάτου ἐθορύβει. [Æneas Tact. c. 3, p. 20, 2 : Τὰς ἐγγυτάτας ῥύμας. Sed v. seq. τὰς ἐγγυτάτω ῥύμας. Id. c. 28, p. 86, 5 : Τὰς ἐγγυτάτας πύλας. Job 6, 15 : Οὐ προσεῖδόν με οἱ ἐγγυτατοί μου.] Et adv. Ἐγγυτάτω et Ἐγγύτατα, Proxime. Thucyd. : Ἐγγύτατα τούτων ἐγένετο μάχη, Proxime ipsos. [Sententia loci Thuc. 5, 74 : Καὶ ἡ μὲν μάχη τοιαύτη καὶ ὅτι ἐγγ. τ. ἐγ. est, Pugna ad hunc modum vel proxime ad eum pugnata est. Dio Cass. 51, 14 : Οὕτω μὲν ἡ ὅτι ἐγγ. μετὰ δύο θεραπαινῶν ἀπώλετο. Lucian. De merc. cond. c. 9 : Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυνουσίας ἄγοντα ... ταῦτά ἐστιν ἢ ὅτι ἐγγ. τούτων. Thucyd. 4, 8 : Αὐτοὶ καὶ οἱ ἐγγ. τῶν περιοίκων· 67 : Οἱ ἐγγ. Πελοποννήσιοι.] Xen. [Cyrop. 5, 4, 42] : Ἐγγύτατα τῆς πόλεως. [Et alibi. Plat. Phæd. p. 65, E : Οὗτος ἂν ἐγγ. ἴοι τοῦ γνῶναι ἕκαστον. Sine genit. Æneas Tact. c. 3, p. 20, 4; 33, p. 107, 11. Plato Criton. p. 53, B : Εἰς τῶν ἐγγ. τινα πόλεων.] Et metaph. Thuc. [1, 143] : Ἐγγύτατα τούτου διανοηθέντες, Animo ad id proxime accedentes. [Id. 1, 13 : Ἐγγ. τοῦ νῦν τρόπου· 22 : Ἐχομένῳ ὅτι ἐγγ. τῆς ξυμπάσης γνώμης τῶν ἀληθῶς λεχθέντων· 3, 40 : Γενόμενοι δ' ὅτι ἐγγ. τῇ γνώμῃ τοῦ πάσχειν.] Xen. [Comment. 1, 6, 10] : Ἐγγυτάτω τοῦ κρατίστου, Proxime id quod optimum est. [Et ib. ἐγγ. τοῦ θείου εἶναι· 3, 9, 6, Dem. p. 404, 9, ἐγγ. μανίας. Soph. Ant. 933 : Θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτω τοῦπος ἀφῖκται.] Thuc. 3, [61] : Νόμοις μὲν καὶ τῷ σωφρονεστάτῳ ἐναντιώτατον, ἐγγυτάτω δὲ τυράννου, Proxime ad tyrannidem accedit. [Ib. 38 : Ἀμύνασθαι τῷ παθεῖν ὅτι ἐγγ. κείμενον. Demosth. p. 290, 7 : Ἐγγ. τῆς ἐκείνων χώρας. Æneas Tact. c. 2, p. 16 : Ἐκ τῶν ἐγγ. οἰκιῶν· 3, p. 20, 3 : Τὰς ἐγγ. ῥύμας. Ib. v. 7 : Ἐγγ. τῶν ὑστέρων οἴκων.] Sic dicuntur οἱ ἐγγύτατα aut ἐγγυτάτω γένει ὄντες, Qui proximo gradu contingunt aliquem. [Æneas Tact. c. 10, p. 34 : Ἐὰν δὲ μὴ ᾖ τέκνα, τῷ ἐγγυτάτω γενομένῳ. Demosth. p. 1067, 12 : Τὸν πρὸς πατρὸς ἐγγυτάτω, ubi ἀγχυτάτω liber unus. Conf. Ἐγγύθι. Ib. 1068, 7 : Ὁ ἐγγυτάτω γένους. Ibid. p. 1067, 29 : Ὁ ἐγγύτατα γένους. Et sic omisso γένους 1068, 6. Æschyl. Suppl. 388 : Φάσκοντες ἐγγ. γένους εἶναι. Plato Hipp. maj. p. 304, D : Καὶ γάρ μοι τυγχάνει ἐγγ. γένους ὤν· Leg. 866, B : Ὁ προσήκων ἐγγ. Soph. p. 264, E : Τοῖς ἐγγυτάτω γένει· Leg. 9, p. 866, A : Ὁ τοῦ τελευτήσαντος γένει ἐγγύτατα· 873, D : Τοὺς ἐγγ. γένει.] Capitur, ut ἐγγύς, etiam sine casu pro Fere, Circiter. Thucyd. 6, [4] : Ἔτεσι δὲ ἐγγύτατα ὀκτώ. [Ib. 5 : Ἔτεσιν ἐγγ. πέντε καὶ τριάκοντα.]

Pro his reperitur et ἔγγιον, Propius, Aristot. De mundo [c. 6, p. 397, 35, ubi πορρωτέρω] : Κατὰ τὸ ἔγγιον καὶ πορρώτερον θεοῦ, Pro eo quantus quantus accessus est ad Deum, vel abscessus ab eo. [Id. Categor. 5, p. 2, 8 : Ἔγγιον γὰρ τῆς πρώτης οὐσίας ἐστίν. Ap. eund. Eth. Nic. 9, 8, et alios] Ἔγγιον κνήμης γόνυ, proverb. Genu sura propius. [Hippocr. De vict. rat. 2, p. 356, 32 : Τὰ πρόσφατα ἁλῖτα καὶ ἕλκεα ξηρότερα τῶν παλαιῶν ὅτι ἔγγιον τοῦ πυρὸς καὶ τῆς ἐργασίης εἰσί· 361, 45, 47. Polyb. 16, 17, 3 : Ἔγγιον ὑπέλαβε τὴν Τεγέαν εἶναι. Doricis formis ἄσσιον pro ἄσσον, αἶψιον pro αἶψα, μᾶλλιον pro μᾶλλον, comparat Eust. Od. 1643, 33. Improbat Phryn. Ecl. p. 296, ubi plura e recentioribus exx. collegit Lobeck., et Zonar. p. 602. Masc. est Arriani Epict. 4, 6, 11 : Ἐμοὶ δ' οὐδείς ἐστιν ἔγγιος ἐμοῦ. Ruth. 3, 12 : Καί γε ἔστιν ἀγχιστεὺς ἐγγίων ὑπὲρ ἐμέ. Sed ubi nihil vetat legi ἔγγιον. L. D. Appian. B. C. 4, 108 : Αὐτοὶ μὲν ἔχοντες Ἀσίαν χορηγὸν καὶ ἐξ ἐγγίονος πάντα διὰ θαλάσσης ποριζόμενοι. Sic Schweigh., quum ἐξ ἐγγίων ὡς esset in libris. Cit. Wakef.] Et superl. Ἔγγιστα, Proxime. [Prope, Juxta addunt Gl. Ponit Suidas sine interpr.; improbat Zon. p. 602. Est ap. Hippocr. De vict. rat. 2, p. 353, 32 : Τὰ ἔγγιστα ἑκατέρων· 354, 22 : Καὶ τοῖσι μὲν οἰκέουσιν ἔγγιστα· 31 : Τοῖσιν ἔγγ. χωρίοισιν· in decreto apud Demosth. p. 282, extr. : Πρὸς τοὺς ἐγγ. τῆς Ἀττικῆς τόπους. Lucian. Cynic. c. 7 : Ἐν τῶν ἐγγ. κειμένων ἐπιλεξάμενος. Dionys. H. Jud. de Isocr. c. 18, p. 576, 8 R. : Τῷ Λυσίου χαρακτῆρι ἐγγ. προσελήλυθώς. Plut. Num. c. 19 : Καὶ γὰρ ἡ λέξις ἐγγ. τοῦτο σημαίνει· Mor. p. 66, C : Διυλίας δὲ καὶ μαλακίας ἀπωτάτω τίθεσθαι τὸν τρόπον, ἂν ἐγγ. φαίνωνται λαμυρίας καὶ θρασύτητος, et alibi. De tempore Dio Chrys. Or. 31, vol. 1, p. 625 : Τοιγαροῦν ἐγγ. ἐφ' ἡμῶν, ὡς ἐπίστασθε, τῶν αὐτοκρατόρων τις οὕτως ἡττήθη τοῦ πράγματος. Dionys. A. R. 6, 63 : Τοῦτο δ' ὅσον ἐστὶ πλῆθος ἐκ τῆς ἐγγ. γενομένης τιμήσεως μαθεῖν ῥᾴδιον ἂν εἴη· 7, 21 : Ὑπατείαν αὐτῷ μετιόντι ταῖς ἐγγ. γενομέναις ἀρχαιρεσίαις. De numero Polyb. 1, 32, 9 : Τὸ δὲ τῶν ἑκατόντων πλῆθος ἐγγ. που τῶν ἑκατόν. De amicis id. 9, 24, 2 : Φίλοις τοῖς ἐγγιστα. De cognatione Antipho p. 129 St. : Τὸν δὲ μικρὸν τῷ χρόνῳ ἀποδόντες φῆναι τοῖς ἐγγ. τιμωρεῖσθαι ὑπολείπετε. Num. 27, 11 : Ἐὰν δὲ μὴ ὦσιν ἀδελφοὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, δώσετε τὴν κληρονομίαν τῷ οἰκείῳ τῷ ἐγγ. αὐτοῦ. Levit. 21, 2 : Τῷ οἰκείῳ τῷ ἐγγ. αὐτῶν ἐπὶ πατρὶ καὶ μητρί. Vitiose Ἔγγυστα ap. Mich. Glyc. Ep. 13 in Fontani Anecd. vol. 1, p. 30, 31, 32. Ἐγγιστότατα ap. Hippocr. De vict. rat. 1, p. 352, 45, sed ἔγγιστα 2, p. 352, 32. || Adj. Ἔγγιστος est in decreto ap. Bœckh. vol. 2, p. 186, 35 : Εν ται εγγισται τω μηνος εκκλησιαι, Proxima mensis concione. L. D. Hesych. : Ἄγχιστον, ἔγγιστον γένους.]

Ἐγγύτης, ητος, ἡ, Propinquitas, Vicinitas. Alex. Aphr. Probl. 2, [35 : Ἡ διὰ τόπου γειτνίασιν καὶ ἐγγύτητα. Lex. rh. Bekk. An. p. 258, 2 : Ἐχόμενα, τὰ ἑφεξῆς ἐχόμενα καὶ συναρτώμενα διὰ τὴν ἐγγύτητα. Dionys. Thr. ap. Valck. ad Eran. Phil. p. 162, 8 : Δηλοῖ δὲ (voc. ὁμοῦ) καὶ ἐγγύτητα. Eust. Opusc. p. 144, 33 : Τὴν ἐγγύτητα, et mox ἐγγύτητος. Plur. Pollux 4, 155 : Ἄστρων στάσεις, ἀποστάσεις, ἐγγύτητες. L. D. Proprie Aster. ap. Phot. Bibl. p. 501, 18 : Καὶ ὁ μὲν πολλῷ τῷ μέσῳ τῆς πρὸς Θεὸν ἐγγύτητος ἐκεχώριστο. Figurate, Cognatio, Similitudo. Ptolem. Almag. p. 4, 5 Halm. : Ἀπὸ τῆς ἐγγύτητος τῆς περὶ τὰς αἰσθήσεις μὲν καὶ κινούσας ... ἀϊδίους δὲ καὶ ἀπαθεῖς οὐσίας. Hase.]

[Ἐγγυτί. V. Ἐγκυτί.]

[Ἐγγυτομέω, Appropinquo. Auctor inc. post Theophanem p. 429 : Καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἐγγυτόμησαν ἕως τῶν κλιτσουρῶν. Ducang.]

[Ἐνέγγυψεν, Imbuit, Gl. corrupte. Fort. leg. ἐνέβαψεν, ut in iisdem est Ἐμβάπτω, Imbuo, Ἐμβάπτει, Inbuit. Non videtur enim cogitandum de ἐνέγλυψεν.]

[Ἔγγων. V. Ἔγγονος.]

[Ἐγγῶνας, Ἐγκὰς, Cubitus, ἀγκών. Georg. Sanginatius De part. corp. Ms. : Κύβη, ἀγκώνη καὶ ἐγκὰς, ὠλὴν, ἐγγῶνάς ἐστι. Ducang.]

[Ἐγγωνιάζω, In angulis versor s. locis obscuris et abditis. Greg. Cor. ad Hermog. Reisk. Or. vol. 8, p. 914 : Ὁ Ἰσοκράτης ἐγγωνιάζων καὶ μὴ ἐπ' ἐκκλησίας δημηγορῶν. Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. vol. 9, p. 214. Boiss. Tzetz. Exeg. Il. p. 15, 13 : Ἀπράκτως ἐγγωνιάζων· Schol. p. 128, 14 : Δυστυχεῖ καὶ ἐγγωνι[άζοντι supplevit Spohn. De Odyss. p. 80]. Angl. Eust. Opusc. p. 250, 24 : Ἦ πόθεν οἱ μεγάλοι ἐκεῖνοι ἅγιοι ἐσοφίσθησαν; ἆρά γε ἀναστρεφόμενοι ἐν κώμαις ... ἢ ἐγγωνιάζοντες καὶ παντοίαις συγγινόμενοι ἀναγνώσεσι; 247, 50 : Καὶ τί δή ποτε ἀρχιερατεύει καὶ οὐκ ἐγγωνιάζει μοναχικῶς;]

Ἐγγώνιος, ὁ, ἡ, Angulos habens, [Angularis. Thucyd. 1, 93 : Ἐντὸς δὲ οὔτε χάλιξ οὔτε πηλὸς ἦν, ἀλλὰ ξυνῳκοδομημένοι μεγάλοι λίθοι καὶ ἐν τομῇ ἐγγώνιοι, quod schol. interpr. τετράπλευροι, τετράγωνοι. Apud Theophr. H. Pl. 3, 15, 4 : Φύλλον ... ἀγωνιώτερον τῆς ὄης, cod. Urb. exhibet ἐγγωνιώτερον. Ponuntur etiam ut contraria ἐγγ. et περιφερής. Theophr. H. Pl. 1, 10, 1 : Τὰ μὲν γὰρ νέα (folia arborum) περιφερῆ, τὰ δὲ παλαιότερα γωνιοειδῆ ... τοῦ δὲ κιττοῦ ἀνάπαλιν νέου μὲν ὄντος ἐγγωνιώτερα, πρεσβυτέρου δὲ περιφερέστερα. Plutarchus ap. Suid. s. v. : Τράπεζα ἐγγώνιος, quod expl. ἡ μὴ στρογγύλη καὶ μὴ ἄγαν περιφερὴς, sumens ex verbis assentatoris quem Plut. perhibet laudasse τράπεζαν ἐγγώνιον ut στρογγύλην καὶ ἄγαν περιφερῆ. Pollux 1, 143 : Τὰ δ' ἐγγώνια τὰ ἐντὸς τοῦ δίφρου, γωνίαι ἢ ἀγκῶνες. De usu Hippocrateo ita fere Foes. OEc. p. 108 : « Ἐγγώνιος dicitur Hipp. Angularis et is habitus qui est ad rectos angulos ut ἐγγώνιος πῆχυς, ubi cubitus cum brachio ad rectum angulum flectitur, p. 746, B : Οἷον τὸ ἐγγὺς τοῦ ἐγγ. πήχεος πρὸς βραχίονα, Veluti ubi cubitus cum brachio ad angularem prope figuram accedit. Quem l. mihi diserte expressisse videtur Erot. (p. 158) quum ἐγγωνίῳ πήχει ap. Hipp. exponit (si modo vitiosa non est lectio, ac non potius ἐγγωνίου legendum, quod alias ἐγγώνιον πῆχυν ap. Hipp. non temere reperias) his verbis : Ἔγγωνος (leg. videtur ἐγγώνιος. L. D.) πῆχυς λέγεται, ὅταν καμφθεὶς γωνοποιηθῇ (γονιοποιηθῇ cod. i. e. γωνιοπ. L. D.) κατὰ τὸν ἀγκῶνα, Cubitus angularis dicitur, ubi in flexu ad cubiti gibbum angulum rectum effecerit. Verum ap. Erot. ἔγγωνος pro ἐγγώνιος aut εὐγώνιος scribitur, ut et Galenus p. 675, 1, τὰ ἐγγώνια aut εὐγώνια dici scribit τὴν ὀρθὴν ἔχοντα γωνίαν, Quæ angulos rectos faciunt. Ἐγγώνιοι χεῖρες, Manus angulares, dicuntur, quæ ita figurantur ut rectum angulum in cubiti flexu faciant, p. 741, G : Ἦ ὡς τὸ στῆθος ἐπὶ γούνασιν ἔχειν ἄκρας χεῖρας ἐγγωνίους πρὸς τὸν βραχίονα, h. e. Manus angulares, quum cubitus ad brachium rectum angulum facit. Etiam p. 863, F, ἀγκῶνα ἐγγώνιον πρὸς βραχίονα ἔχοντα dicit cubiti gibbum eo habitu ut ad brachium rectum angulum efficiat. Et p. 850, H, σχῆμα ἐγγώνιον, Figuram angularem, ubi cubitus cum brachio rectum angulum efficit. Sic enim ubi cubiti gibbus exciderit, κατάστασις μὲν ἐν σχήματι ἐγγωνίῳ, τῷ πήχει κοινῷ, πρὸς βραχίονα, In habitu quidem angulari cubiti ad brachium communi reponitur, » etc. (Omitto enim quæ de Galeno addit Foes.) Confusum c. εὐγώνιος v. in illo.]

[Ἐγγωνοειδὴς, ὁ, ἡ, q. d. Anguliformis, i. fere q. Ἐγγώνιος, Angulosus. Theophr. H. Pl. 3, 12, 5 : Φύλλον ... ἐν ἄκρῳ σελινοειδὲς, μείζοσι σχίσμασι. Quæ integrius scripta in Ms. Urb. ap. Schneid. vol. 5, p. 23 : Σελινοειδὲς, τὸ δ' ἐπὶ τῶν παλαιοτέρων πολυσχιδὲς σφόδρα καὶ ἐγγωνοειδές.]

[Ἔγγωνον, τό. Tab. Heracl. 2, 107, p. 279 : Ἑκτὰ μερὶς τὸ ἔγγωνον τὸ πὰρ τὰς ἀμπέλως, Angulare juxta vineas. *Angulus* de agello dictum illustrat Mazochius. L. Dindorf.]

[Ἔγγωνος. V. Ἐγγώνιος.]

[Ἐγειρίχα, ἡ, Egiricha, n. pr. mulieris in inscr. Tanagr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 801, n. 1672. L. Dind.]

[Ἐγειρόφρων, ονος, ὁ, Mentem s. animum excitans et erigens. Etym. M. p. 20, 47 : Ἀερσίφρων, ἐγειρόφρων, ἐπαίρων τὰς φρένας.]

A Ἐγείρω, ερῶ [Æneas Tact. c. 22, p. 66 : Ἅμα δὲ καὶ τὸν φύλακα ... ἐγεροῦσι], ερκα, aor. 1 ειρα, Expergefacio; ut, Ὑπνώοντας ἐγείρει, Od. E, [48], Ω, [4]. Alicubi etiam ἐγείρειν ἐξ ὕπνου [Il. B, 41. C. gen. Eur. Herc. F. 1049 : Μὴ τὸν εὖ διαύοντα ὑπνώδεά τ' εὐνᾶς ἐγείρετε. || Expergiscor. Pseudeuripid. Iph. A. 624 : Τέκνον καθεύδεις πωλικῷ δαμεὶς ὄχῳ; Ἔγειρ' ἀδελφῆς ἐφ' ὑμέναιον εὐτυχῶς. L. D.] In pass. Ἐγείρομαι, Expergefio; ut ἔγειραι ὁ καθεύδων, quod a Paulo affertur, Ad Ephes. 5, [14. Plato Leg. 7, p. 808, A : Ἐγειρόμενόν τε καὶ ἐξανιστάμενον ἀεὶ πρῶτον, et sæpius ib. Æneas Tact. c. 18, p. 58 : Ὅτι εἰ καθυπνώσας τύχῃ (l. τύχοι), ἐγερθείη· c. 26, p. 80, v. ult. : Ὅπως ἂν ἐγερθῇ. Hesych. : Ἐγείρεο, ἐγέρθητι, ἀνάστηθι. Thomas Mag. p. 261 : Ἐγείρομαι καὶ ἔγρομαι οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Quem reprehendit Buttm. Gr. vol. 2, p. 114, ex aor. ἠγρόμην fingentem cum Etym. M. p. 312, 16 præs. ἔγρομαι, quod nullum fuerit. De eo huc retuli quæ tradit HSt. :] Ἔγρομαι per sync. pro ἐγείρομαι. Il. B, [41] : Ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου. Et Od. O, [46] : Ἔγρεο Νεστορίδη. B Aristoph. [Vesp. 774] : Κἂν ἔγρῃ μεσημβρινός. Ἔγρεο, Ion. sync. pro ἐγείρεο seu ἐγείρου. [At Buttmannum quidem errare, præs. Ἔγρομαι non modo ap. antiquiores, sed omnino uspiam legi negantem, docent Nonnus Jo. p. 124, 24 : Οἶδα καὶ οὔ με λέληθεν ἀνάστασις, ὡς ἐν ἐκείνῃ ἔγρεται ὀψιτέλεστος, ὅτε δρόμος ἔσχατος Ἠοῦς, ubi fut. signif. dictum videtur; Oppian. Hal. 2, 204, Quintus 5, 610, ubi ἀνέγρεται. Infinitivum notandum esse accentu non aor. ἐγρέσθαι, sed præs. ἔγρεσθαι, ut fit in libris, Od. N, 124 : Πρίν γ' Ὀδυσῆ' ἔγρεσθαι· Apoll. Rh. 4, 1352 : Καί μ' ἐκέλοντο αὐτόν τ' ἔγρεσθαι ἀνά θ' ὑμέας ὄρσαι ἰόντα· Lucian. Dial. mar. 14, 2 : Πρὶν ἀνέγρεσθαι τὰς ἀδελφὰς ἀνέπτατο, idem censet Buttm., reveritus auctoritatem librorum, quorum quam exigua sit in talibus fides ostendit frequentissimum vitium ἔρεσθαι. Locis quidem citt. aor. videtur convenientior quam præs. || Act. ἔγρω, quod memorat Arcad. p. 163, 13, ipse, ut arbitror, composuit. L. Dind. || Ἐγρόμενος, Oriens, Iniens, ap. Quint. 14, 35 : Ἐγρομένῳ ὑπὸ χείματι, Bruma ineunte. Id. 2, 216 : Πάντοθεν ἀγρομένων ἀνέμων, C unde ἐγρομένων citat Valck. ad Phœn. v. 248. Ἐγρόμενος confus. c. ἀγρόμενος v. ap. Hesych. v. Ἐγρόμενος, coll. Heyn. ad Il. H, 134, ab Schæf. cit., Apoll. Rh. 1, 1105.] || Ἐγείρω, vel Ἐγείρω ἐκ νεκρῶν, pro Excito a mortuis : et pass. Ἐγείρομαι [Cor. 1, 15, 42 sq.] s. Ἐγείρομαι ἐκ νεκρῶν, itidem pro Excitor a mortuis, in N. T. sæpe. Ibid. et ἐγείρειν νεκρούς. [Matth. 10, 8; Jo. 5, 21. Item ap. Apollod. 2, 5, 12, 5 : Ὁ δὲ (Hercules apud inferos) Θησέα μὲν λαβόμενος τῆς χειρὸς ἤγειρε. Nisi vert. hic est Excitavit e sede, ut Ἐγείρεσθαι est Surgere ap. Jo. Malal. p. 322, 13 : Ἐγείρεσθαι τὸν κατὰ καιρὸν βασιλέα καὶ προσκυνεῖν. Act. 9, 8 : Ἠγέρθη δὲ ὁ Σαῦλος ἀπὸ τῆς γῆς· 10, 26 : Ὁ δὲ Πέτρος αὐτὸν ἤγειρε, λέγων, Ἀνάστηθι. Matth. 17, 7 : Καὶ ἀκούσαντες οἱ μαθηταὶ ἔπεσον ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν καὶ ἐφοβήθησαν σφόδρα. Καὶ προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς ἥψατο αὐτῶν καὶ εἶπεν, Ἐγέρθητε καὶ μὴ φοβεῖσθε· Marc. 10, 49 : Θάρσει, ἔγειραι. De ægrotis Act. 3, 6 : Εἶπε δὲ Πέτρος ... ἔγειραι καὶ περιπάτει ... καὶ πιάσας αὐτὸν τῆς D δεξιᾶς χειρὸς ἤγειρε. Matth. 8, 15 : Καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν ὁ πυρετὸς, καὶ ἠγέρθη. Et metaph. Matth. 24, 7, Marc. 13, 8 : Ἐγερθήσεται ἔθνος ἐπὶ ἔθνος. Matth. 24, 11 : Πολλοὶ ψευδοπροφῆται ἐγερθήσονται· 11, 11 : Οὐκ ἐγήγερται ἐν γεννητοῖς γυναικῶν.] || Excito, i. e. Extruo, vide infra in Ἔγερσις. At Jo. 2, [20], quum vet. Interpr. reddat Excitabo, alii malunt Erigam reddere, Λύσατε τὸν ναὸν τοῦτον, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν. [Anth. Pal. 9, 696 : Τετραπόροις ἁψῖσι πόλιν Θεόδωρος ἐγείρας ἄξιός ἐστι πόλιν καὶ τέτρατον ἡνιοχεῦσαι, Porticibus urbem exstruxit, i. e. exstructis ornavit, instruxit. Insolentius it. Callim. Ap. 64 : Ὧδ' ἔμαθεν τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἐγείρειν, quem v. ejectum voluit Ruhnk., non refragante Ern., qui dubitat an fundamina, quæ jaciuntur potius et ponuntur, bene dicantur ἐγείρεσθαι. Pollux 7, 125 : Ἔργον δὲ τοῦ οἰκονόμου καὶ τὸ ὑπερῷα ἐγεῖραι, ὡς Ὑπερίδης ἔφη· 3, 102 : Χῶμα ἐγεῖραι· 1, 225 : Θημῶνας, ἀσπαλάθους ἐγείρειν. Dio C. 42, 12 : Πύργους ἑκατέρωθεν ... ἐγείραντος· 62, 23 : Βῆμα ὑψηλὸν ἠγέρθη· 42, 48 : Τρόπαιον ἐγηγέρκει.] At ἐγείρειν

τράπαιον ap. Herodian. [3, 6, etc.] sæpe, Excitare vel statuere trophæum. [Similia sunt hæc. Apollodor. Poliorc. p. 31, 25 : Ὅταν δὲ διαβαίνειν δέῃ, ἐπ' αὐτοῖς ἐγείρονται οἱ κανόνες, καὶ ἀεὶ ὀρθοὶ ἑστᾶσι. Plut. Anton. c. 63 : Τοὺς ταρσοὺς τῶν νεῶν ἐγείρας. Matth. 3, 9 : Λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι δύναται ὁ θεὸς ἐκ τῶν λίθων τούτων ἐγεῖραι τέκνα τῷ Ἀβραάμ.] || Metaph. ut Latine Excito Il. A, [213] : Ἔγειρε δὲ φυλοπιν αἰνήν. Et Σ, [304] : Ἐγείρομεν ὀξὺν ἄρηα. [Hesiod. Th. 666, 713 : Μάχην ... ἔγειραν.] Thuc. 1, [121] : Καὶ ἀδικούμενοι τὸν πόλεμον ἐγείρομεν. [Conf. Xen. Hipparch. 1, 19, Vectig. 4, 41.] Sic Lat. Excitare pugnam, s. bellum. Item ἐγείραν μένος ap. Hom. [Il. O, 232, 594 : conf. Orph. Arg. 416], ut Lat. Excitare animum. Apud Herodian. autem [5, 1] ἐγείραν ὀργήν, Excitare iram, Accendere iram. Interdum vero redditur Instigo. [Similia usus metaph. exx. sunt Pind. Ol. 9, 51 : Ἔγειρ' ἐπέων σφιν οἶμον· Nem. 10, 21 : Ἀλλ' ὅμως εὐχορδον ἔγειρε λύραν· Pyth. 9, 108 : Αὖτις ἐγεῖραι καὶ παλαιῶν δόξαν τεῶν προγόνων. Plato Polit. p. 272, D : Οὗ δ' ἕνεκα τὸν μῦθον ἠγείραμεν. Cratin. ap. Hephæst. p. 72 : Ἔγειρε δὴ νῦν, Μοῦσα, Κρητικὸν μέλος. Xen. Conv. 2, 24 : Ὁ οἶνος τὰς φιλοφροσύνας, ὥσπερ ἔλαιον φλόγα, ἐγείρει. Plut. Mor. p. 61, E : Ὥσπερ οὖν τῶν σιτίων ἔστιν ἃ αἰδοῖα παρακινεῖ, κοιλίαν ἐγείρει. Themist. Or. 2, p. 27, A : Τὸν μὲν δὴ ἐπὶ δήμου θορύβοις καὶ κρότοις ἐξογκούμενόν τε καὶ ἐγείροντα τὴν ὀφρῦν, Supercilia tollentem. Nonnus Dion. 1, 525 : Οἶστρον ἔγειρε· 4, 154 : Ὡς κεν ἐγείρω οἶκτον ἐμοῦ καὶ ζῆλον· conf. 165. Orph. H. 52, 5 : Ἡνίκα τὸν τριτῆ πάλι κῶμον ἐγείρῃ· 63, 7, de lege : Ὃς καὶ θνητοῖσιν βιοτῆς τέλος ἐσθλὸν ἐγείρει· 85, 4 : Νόον αὐτὸς ἐγείρεις (insomnium). Et ἐγειρόμενον κῦμα, ap. Poll. 1, 109 ; ἐγειρόμενος κονιορτός, 5, 84. Prov. Vat. 2, 72 ab Hemst. cit. : Οἱ ἑαυτοὺς ἐξ ἀγνοίας πράγματα ἐγείροντες. Callim fr. ap. schol. Soph. OEd. C. 510 (273 Ern.) : Τί δάκρυον εὖδον ἐγείρεις; Id. ap. Steph. Byz. v. Δωδώνη (306 Ern.) : Τὸν ἐν Δωδώνι λελεγμένον οὕνεκα χαλκὸν ἤγειρον, quod in garrulum dici conj. Bentl. V. Ern. Aristoph. Ran. 340 : Ἔγειρε φλογέας λαμπάδας. Apollod. Poliorc. p. 20, 18 : Ἐγείρουσι τὸ πῦρ. Æsch. Ag. 299 : Ἤγειραν ἄλλην ἐκδοχὴν πομποῦ πυρός. Soph. OEd. C. 1779 : Θρῆνον ἐγείρετε. Charito 8, 3 : Ἤγειρε θρῆνον ἐπὶ τούτοις. Eur. Or. 1353 : Κτύπον ἐγείρετε. De homine Hesiod. Op. 20 : Ἤτε καὶ ἀπάλαμόν περ ὄμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει· 571 : Δμῶας ἐγείρειν· Sc. 176 : Τοὶ δ' (icones) ἔτι μᾶλλον ἐγειρόμεθην, κοτέοντε μάχεσθαι. Xen. De art. eq. 3, 6 : Ἀγαθὸν δὲ καὶ ἄπειρον εἶναι, εἰ καὶ πληγῇ ἐγερθεὶς ἐθέλει ὁμοίως παίθεσθαι (equus)· 9, 10 ; 10, 15. Demosth. p. 439, 1 : Εἰ προσέχει τοῖς πράγμασιν ἤδη καὶ ἐγείρεται ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις. Diodor. 14, 69 : Εἰ γὰρ αἱ δι' αὐτῶν τῶν ἔργων ἀνήκιστα παθόντες οὐκ ἐγείρονται τοῖς θυμοῖς. Et alii plurimi sim. || Formam Æol. ἐγίρρω memorat Gregor. p. 587 : Τὰ ἀμετάβολα διπλασιάζουσι ... οἷον ἐγείρω ἐγίρρω· ubi ρ utrumque spiritu leni esse pronunciandum ex Herodiano Aldi Hort. Ad. p. 384 docet Bast. (Conf. Tzetz. Hist. 12, 636.) Permutatum c. ἀγείρω v. ap. Hom. Il. K, 166, Υ, 31, Ψ, 287, Dionys. A. R. 3, 23, p. 476, 1 R. et Exc. vol. 4, p. 2321, 7, Appian. Mithr. c. 33 coll. Bast. ad Greg. p. 131, estque fort. etiam in l. gramm. modo cit. non ἐγίρρω scrib. sed ἀγίρρω : v. Gramm. Meerm. in app. ad Greg. p. 660, August. ib. p. 670, Vat. p. 690. Ambigue Herodian. Περὶ μον. λ. p. 43, 16 γίρρω. Cum σπείρω, ap. Ælian. N. A. 17, 45, et notavit Wessel. ad Diodor. 3, 35, vol. 1, p. 201, 9.]

[Ἐγέλαστα, ας, ἡ, Egelasta, urbs Hispaniæ Tarraconensis. Strab. 3, p. 160 : Πρότερον μὲν οὖν διὰ μέσου τοῦ πεδίου καὶ Ἐγελάστας συνέβαινεν εἶναι τὴν ὁδὸν, ubi capitur tanquam n. gentis masc., sed intelligenda videtur urbs, quam Egelastam dixit Plin., Ἐτέλισταν Ptol. 2, 6. L. Dindorf.]

Ἐγεργεῖ, Hesychio γρηγορεῖ, Expergiscitur vel Vigilat. [Fort. leg. Ἐγερτεῖ, ἐγρηγορτεῖ, vel cum Valck. Diatr. p. 94, A, ἐγρηγόρως. L. Dindorf.]

[Ἐγέρρω. V. Ἐγείρω.]

[Ἐγερσιβόητος, ὁ, ἡ.] Ἔγερσ. ἀλέκτωρ Epigr. [Nonn. Jo. p. 154 extr.], gallus gallinaceus, Voce excitans.

[Ἐγερσίβροτος, ὁ, ἡ, Mortales expergefaciens, excitans. Procul. H. in Minerv. 14 : Ἐγερσιβρότων ἀρετάων. Schaef.]

[Ἐγερσίγελως, ωτος, ὁ, ἡ.] Ἐγερσίγελως Bacchus, Risum excitans. Epigr. [Pauli Sil. Anth. Pal. 11, 60.]

[Ἐγερσιθέατρος, ὁ, ἡ, Theatrum excitans, movens. Anth. Plan. 5, 361 : Οὗτος, ἐγερσιθέατρε, τοὺς τύπους, ὃν τοι ἐγείρει ἐσμὸς ἀριζήλων, Καλλιόπα, στεφάνων.]

[Ἐγερσικύδηλις. Lex. rh. Bekk. An. p. 336, 17 : Ἀγερσικύδηλιν Κρατῖνος Ἀμφικτύοσι τὸν μάντιν, ὡς ἀγύρτην καὶ θύτην· κύδηλις γὰρ ὁ πέλεκυς. Οἱ δὲ ἐγερσικύδηλιν ἐν τῷ δράματι γράφουσι, τὸν ἐφ' ἑαυτὸν ἐγείροντα τὸν πέλεκυν. V. Ἀγερσικύδηλις.]

[Ἐγερσίμαχᾶς, ου, ὁ, Pugnarum concitator. Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 424, 4 : Θοῦρος ἐγερσιμάχας (gallus).]

[Ἐγερσιμαχέω, Bella cieo. Tzetz. Hist. 12, 654 : Μὴ πειθομένους μηδαμῶς (Athenienses) συμβούλοις τῆς εἰρήνης, τοῖς ἐγερσιμαχοῦσι δὲ καὶ θορυβωδεστέροις.]

[Ἐγερσίμαχη, ἡ, Prœliorum s. Bellorum concitatrix. Nicias Anth. Pal. 6, 122 : Τίς νύ σε θῆκε θεᾶ δῶρον ἐγερσιμάχα ; Hesych. : Ἐγρεμάχας, ἐγερσιμάχας.]

[Ἐγερσίμοθος, ὁ, ἡ, i. q. ἐγερσιμάχης. Nonn. Dion. 3, 39 ; 23, 223 : Ἐγερσιμόθοιο Καμάνδρου. Oppian. Cyn. 1, 207 : Ἦχον ἐγερσίμοθον δολιχῶν πολεμήιον αὐλῶν. Fem. Nonn. Dion. 2, 169 : Ἐγερσιμόθου φάος Ἠοῦς.]

Ἐγέρσιμος, ut ὕπνος Nonno [Jo. p. 210, 9 ; 220, 19], q. d. Excitabilis somnus, pro somnus, e quo aliquis excitari potest. [Theocr. 24, 7 : Εὕδετ' ἐμὰ βρέφε γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον. Eust. Opusc. p. 212, 79 : Ὑπνοὶ τὸν μακρὸν μὲν, μακαρίως δὲ αὖθις ἐγέρσιμον (ὕπνον).]

[Ἐγερσίνικος, ὁ, ἡ, Method. Conv. p. 137, A. Routh. Legitur ap. Method. : Ἀνωθεν, παρθένοι, βοῆς ἐγερσίνεκος (sic) ἦχος ἦλθε, νυμφίῳ λέγων πασσυδὶ ὑπαντᾶσθαι λευκείαις (sic) ἐν στολαῖς καὶ λαμπάσι πρὸς ἀνατολάς. Scrib. videtur ἐγερσίνεκος vel ἐγερσίνεκρος, Mortuos excitans. L. Dindorf.]

Ἐγερσίνοος, ὁ, ἡ, Mentem excitans, Nonno [Jo. p. 42, 18 : Ἐγερσινόοιο γυναικός. Proc. H. in Solem 7 : Ἐγερσινόοιο προνοίης].

Ἔγερσις, ἡ, q. d. Expergefactio, Excitatio. [Hippocr. p. 129 : Αἱ ταραχώδεις ἐγέρσιες. Polyb. 9, 15, 4 : Ηγνίκα ποιητέον καὶ τὰς ἐγέρσεις καὶ τὰς ἀναζυγάς. Sed al. ἐξεγέρσεις. L. D. Τὰς ἐγέρσεις πυκνὰς ποιεῖσθαι, Polyæn. 2, 2, 6, quod 3, 10, 6, dicit πυκνὰς π. κινήσεις. Valck. Improprie Plato Tim. p. 70, C : Τῇ δὲ δὴ πηδήσει τῆς καρδίας ἐν τῇ τῶν δεινῶν προσδοκίᾳ καὶ τῇ τοῦ θυμοῦ ἐγέρσει. Aristot. Eth. Nic. 3, 11 : Τὴν τοῦ θυμοῦ ἔγερσιν. Dæmonem Ἔγερσιν quandam fingit Empedocles v. 15.] Item Resurrectio, de Christo, Matth. 27, [53. Joann. Metrop. Euchaitorum Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 67, C : Εἰς τὴν ἔγερσιν τοῦ ἁγίου Λαζάρου. L. D.] || Ἔγ. τῶν τειχῶν, Extructio, In altum ædificatio, Bud. ex Herod. [Herodian. 8, 5, ubi τειχίων. Esdr. 3, 5, 83 : Ἐπὶ τῇ ἐγέρσει τοῦ οἴκου. Joseph. A. J. 8, 5, 3 : Πρῶτός τε τοῦ Ἡρακλέους ἔγερσιν ἐποιήσατο ἐν τῷ περιτίῳ μηνί, quod C. Apion. s. 18, p. 449 dicit : Τὸ μὲν τοῦ Ἡρακλέους (τέμενος) πρῶτον ἐποιήσατο ἐν τῷ περιτίῳ μηνί. Confus. c. ἄγερσις ap. Herodot. 7, 5.]

[Ἐγερσιφᾶής. V. Ἐγερσιφανής.]

Ἐγερσιφανὴς πέτρος ex Epigr. affertur in VV. LL. pro ignarius lapis, q. d. Lucis excitatorius, ut ego intelligo. [Philipp. Thess. Anth. Pal. 6, 5, 5 : Καὶ τὸν ἐγερσιφαῆ πυρὸς ἔγκυον ἐμπλοκα πέτρον. Sic enim legitur in cod., non ἐγερσιφανῆ.]

[Ἐγερσίχορος, ὁ, ἡ, Choros excitans. Oppian. Cyn. 4, 236 : Βάκχου φοιταλιῆος ἐγερσιχόροιο τιθῆναι. ῑ]

[Ἐγερτέον, Excitandum. Eur. Rhes. 690 : Βοὴν ἐγ., Clamorem tollere oportet.]

[Ἐγερτήριον, τὸ, Incitamentum. Ælian. N. A. 13, 14 : Καὶ ὅπερ τοῖς λέουσί φασι τὴν ἀλκαίαν δύναθαι πρὸς τὸ ἐγείρειν αὐτοὺς καὶ ἐποτρύνειν, τοῦτό τοι καὶ ἐκείνῳ τὰ ὦτά ἐστι ῥώμης συνθήματα καὶ ἐγερτήρια δρόμου· V. H. 2, 44 : Μέλος διάτορον τε καὶ γεγωνὸς ὅτι μάλιστα καὶ οἷον εἰς τὴν μάχην ἐγερτήριον.]

Ἐγερτὶ, Vigilanter. Eur. [Rhes. 524 : Ὑμᾶς δὲ βάντας χρὴ προταινὶ τάξεων φρουρεῖν ἐγερτί. Soph. Antig. 413 : Ἐγ. κινῶν ἀνδρ' ἀνὴρ ἐπιρρόθοις κακοῖσιν, εἴ τις τοῦδ' ἀριδήσει πόνου, Strenue, Alacriter inter se probris lacessentes. Conf. Ἐγερτεῖ. ῑ]

Ἐγερτικός, ἡ, ὸν, Excitandi vim habens, s. provocandi; ut ἐγερτικὸς μανίας, Excitandi furoris vim habens, s. provocandi. In VV. LL. In furorem concitans, Insaniam provocans. Ibid. ἐγερτικὸς θυμοῦ [ex Plut. Lycurg. c. 21 : Καὶ τὰ μέλη κέντρον εἶχεν ἐγερτικὸν θυμοῦ. Plato Reip. 7, p. 523, D : Τό γε τοιοῦτον νοήσεως οὐκ ἂν παρακλητικὸν οὐδ' ἐγερτικὸν εἴη· 524, D : Οὐκ ἐγερτικὰ τῆς νοήσεως. A grammaticis ἐγερτικὰ dicuntur vocabula enclitica, quæ præcedentis vocis accentum gravem erigunt et oxytonas faciunt e barytonis. V. Herodian. in Bekk. Anecd. p. 1147, A; Jo. Charax ib. 1149, C. L. Dind.]

[Ἐγέρτιος vel Ἐγέρτιλος, variant enim libri, conditor ins. Chii, sec. Strab. 14, p. 633. L. Dind.]

[Ἐγερτὸς, Expergefaciendus. Aristot. De somno et vig. c. 1 : Διὸ ἀναγκαῖον ὕπνον πάντα ἐγερτὸν εἶναι. Ponit etiam Etym. M. p. 309, 53.]

Ἔγεστα, a Suida esse dicitur πολεμικὸν μηχάνημα ἐκ λίθων καὶ ξύλων καὶ χοῦ ἐγειρόμενον, Bellicum machinamentum e lapidibus, lignis, et terra fossitia excitatum. Vox est a Lat. sumta, signif. Terram egestam s. Aggerem, qui propugnaculi loco est. Agger enim, teste Vegetio, e terra lignisque extollitur contra murum, de quo tela jactantur. Supra habuimus Ἄγγεστα et Ἄγεστα : quibus itidem denotatur Terra aggesta. Gr. id χῶμα dicunt vocabulo suo.

[Ἔγεστα, ης, ἡ, Segesta, urbs Siciliæ, Thucyd. 6, 2, 6, Diodor. 12, 83; 13, 6; 14, 48, Dionys. A. R. 1, 52, Lycophr. 968, ubi acc. male ponitur in sec., ut ap. Steph. B. et Diod. l. pr. Gent. Ἐγεσταῖοι est ap. Herodot. 5, 46, Thucyd. 6, 6, 8, 10 etc., Diodor. 4, 23; 11, 86; 12, 82 etc.; 14, 48 (hic quidem vitio : v. annot.), Pausan. 3, 16, 5. Quibus ll. frequens est in libris varietas Αἴγεστα, Αἰγεσταῖοι, quo referendæ videntur gll. Suidæ et Zon. p. 65, Αἰγεσταῖος et Αἰγεστεὺς inter nn. pr. recensentium. Eam formam numorum auctoritate ap. Eckhel. D. N. vol. 1, p. 234-7 veteribus probatur incognitam fuisse. L. Dind.]

[Ἔγεστος, ὁ, Segestus, Trojanus, conditor Segestæ, sec. Steph. Byz., Αἴγεστος scriptus ap. Dionys. A. R. 1, 52, 67, qui etiam cognominem Numitoris f. memorat 1, 76, cum Appiano Rom. 1, 2, ap. Phot. cod. 57, p. 16, 38. L. Dind.]

Ἐγήγαρτος, Suidæ ὁ ἐπιχαρὴς, Lætus, Hilaris : Hesychio non solum ἐπίχαρτος, sed etiam ἐπίχαρις. [Dittographia videtur voc. ἐπίχαρτος, ut ἐπίχαρις scr. sit et pro ἐπιχαρὴς et pro ἐπίχαρσις, ἐπίχαρτος autem positum sit, ut ap. Alciphr. 2, 4 init. : Τὸ σῶμα γεγάνωσαι καὶ διαλάμπεις ἐπίχαρτόν τι καὶ εὐκταῖον, ubi al. ἐπιχάριτον, pro ἐπιχάριτος, Gratiosus. Quam rationem videntur firmare Zon. p. 596 : Ἐγήγαρτος καὶ ἐγήχαρτος, ὁ ἐπίχαρις· et Cyrill. : Ἐγήγαρτος, ὁ ἐπίχαρις. Aliter Ruhnk. in Auct. ad p. 1067 : « L. Ἔγχαρτος, ἐπίχαρτος, ἐπιχαρής. Suid. : Ἐγήγαρτος, ὁ ἐπιχαρής. Ubi similiter ἔγχαρτος ». Cujusmodi vox nondum alibi reperta est. L. Dind.]

Ἐγκαγχάζω, Irrideo, Illudo : vel potius Petulantibus cachinnis illudo. [Suid. v. Καγχάζει : Ὁ δὲ κατὰ θυμὸν ἐνακάγχαζε, ἠγανάκτει δὲ πρὸς τὸν αἶρα καὶ συνεχῶς ἐβρυχᾶτο. Hemst. Locus deest in ed. Mediol. Fort. autem leg. κατὰ θυμὸν μὲν ἐκάγχαζε, Intus quidem et in pectore cachinnabat. L. Dind.]

[Ἐγκαθαιρέω.] Ἐγκαθελεῖν Hesychio καταβαλεῖν, Dejicere, a them. ἐγκαθαιρέω.

[Ἐγκαθαίρω vox nihili. V. Ἐκκαθαίρω.]

[Ἐγκαθαρμοζω, Apto, Quadro. Aristoph. Lys. 684 : Ἀλλὰ τούτων χρῆν ἁπασῶν ἐς τετρημένον ξύλον ἐγκαθαρμόσαι λαβόντας τουτονὶ τὸν αὐχένα, Inducere collum in columbar.]

[Ἐγκάθεδρος, ὁ, Consessor, Gl.]

Ἐγκαθίζομαι, Insideo. Thucyd. 3 init. [1 : item 4, 2] : Καὶ ἐγκαθεζόμενοι, ἐδήουν τὴν γῆν. Ubi schol. exp. ἐνδιατρίβοντες, Non ultra proficiscentes, sed immorantes propter commeatus. [Aristoph. Eccl. 23 : Καταλαβεῖν δ' ἡμᾶς ἔδρας δεῖ τὰς ἑτέρας πως κἀγκαθιζομένας λαθεῖν· Ran. 1523 : Εἰς τὸν θᾶκον μηδ' ἄκων ἐγκαθεδεῖται. Lucian. Hipp. c. 7 : Οἶκος στῆναί τε καὶ ἐγκαθίζεσθαι προσηνέστατος. Dionys. A. R. 9, 62 : Ἐξελιλυθέναι μεγάλην δύναμιν Αἰκανῶν, καὶ ἐγκαθεζομένην ἐν τῇ ἑφατέρᾳ γῇ φέρειν τε πάντα καὶ ἄγειν. L. D. Navis ἐγκαθίζεται τῇ θαλάττῃ, i. e. onerata prora desidit in mare, Hesych. in Πρωράχθη. Hemst.]

Ἐγκαθείργνυμι sive Ἐγκαθειργνύω vel Ἐγκαθείργω, Includo. Plut. De pr. frig. [p. 951, B] : Ἀλλ' ἐγκαθειργνυμένη καὶ ἀποστρεφομένη θερμότητα παρέχει τοῖς διὰ βάθους ὑγροῖς, Quæ (exhalatio) inclusa et recidiva humorem in fundo calore afficit, Turneb. [Xenoph. Eph. 2, 6 : Τότε ἐκέλευσε δήσαντας αὐτὸν ἐγκαθείρξαί τινι οἰκήματι σκοτεινῷ. Scharf. Aretæus Causs. acut. pass. 1, 5, p. 3=4 : Πνεῦμα ἐγκατειρχθέν (sic)· 2, 8, p. 21=25 : Πῦρ ... ἐν τῇσι κοιλίῃσι ἀμφοῖν ἐγκαθειργμένον. Themist. Or. 34, p. 60 Mai. : Ὥσπερ εἴ τις λέοντα ἢ πάρδαλιν ἐγκαθείρξας ἐν δικτύοις μὴ καταφράξειεν. Tzetz. Exeg. Il. p. 64, 22 : Δημόκριτόν φασιν ἐν τάφῳ αὐτὸν ἐγκαθείρξαντα.... Hesych. : Ἐγκαθειργμένος, ἐγκατακλεισμένος. Conf. Ἐγκαθίγνυμι. L. Dind.]

[Ἐγκαθειρκτέον, Intus retinendum. Clem. Al. Pæd. 2, 10, 97, p. 228 : Οὐ μὴν οὐδ' ὡς ἐν σκότῳ νύκτωρ ἀχολαστητέον, ἀλλ' ἐγκ. τῇ ψυχῇ τὸ αἰδῆμον. L. Dind.]

[Ἐγκαθειρκτος, ὁ, ἡ, Inclusus. Syntipas 17 (n. 335 Fur. : Ἀλώπηξ θεασαμένη ἐγκαθειρκτον λέοντα). Boiss.]

[Ἐγκαθειρξις, εως, ἡ, Inclusio. Eustath. Opusc. p. 188, 93 : Ἀγχιθυροῦσι γάρ πως κατάκρισις καὶ ἐγκάθειρξις. Retentio, Joseph. Gen. De reb. Cpol. 4, p. 56, A : Κατὰ τοῦτον (portum Peloponnesi Hieracem) αὐτοῦ δυσφορίᾳ πιεζομένου διὰ τὴν ἐξ ἀνέμων ἐγκάθειρξιν. L. D.]

Ἐγκάθετος, ὁ, ἡ, Subdolus, Bud. e Basil. p. 611. Ab Hesych. [et Suida] exp. δόλιος, κατάσκοπος, Insidiator, VV. LL. [Subornatus. Epist. Demosth. p. 1483, 1 : Ὑπ' ἀνθρώπων ἐγκαθέτων διαβληθέντος. Axioch. p. 368, E : Οἱ δὲ περὶ Θηραμένην καὶ Καλλίξενον τῇ ὑστεραίᾳ προέδρους ἐγκαθέτους ὑφέντες. Joseph. B. J. 2, 2, 5 : Ἐγκαθέτους ὑποπέμψας τοὺς περιθήσοντας αὐτῷ τὸ διάδημα. Polyb. 13, 5, 1 : Τὸν Ἡρακλείδην ὑπώπτευον ἐγκάθετον εἶναι. Lucas 20, 20 : Παρατηρήσαντες ἀπέστειλαν ἐγκαθέτους ὑποκρινομένους ἑαυτοὺς δικαίους εἶναι. Hesych. : Ἔνετὸς, ἐγκαθετιστὸς (ἐγκάθετος recte Alb.). Id. : Ὑποστῆσαι, ὅταν τις ἐγκάθετον στήσῃ ἐπὶ τῷ ὠνήσασθαί τι, ubi Vadem intelligebat Alb., Subornatum rectius Lobeck. ad Phryn. p. 334. || Adoptatus, Subditus. Phryn. p. 333 : Ἐγκάθετος· οὕτως Ὑπερίδης ἀπερριμένως, δέον δοκιμώτερον χρήσασθαι τῷ θετὸς ἢ εἰσποιητὸς ἢ ὑπόβλητος. Antiatt. Bekk. p. 96, 30 : Ἐγκάθετος, Ὑπερείδης κατὰ Αὐτοκλείους. Ad hanc signif. referendus fort. Eustath. Opusc. p. 262, 5 : Λέγω γὰρ θαρροῦντως ὅτι τοὺς τόπους, οὓς οὐκ ἐπισκοπεῖ ὁ ἅμφυτος ἀρχιερεὺς, ὃν ἔστιν εἰπεῖν καὶ ἐγκάθετον καὶ ἀποστολικῶς αὐτοφυῆ καὶ γνήσιον κατὰ τὴν ἀνέκαθεν παράδοσιν, ᾗ καὶ τὸ προοίμιον συνεισέρχεται, οὐδὲ ὁ κύριος ἐπισκοπεῖ. || Id. Il. p. 1142, 16 : Ποιεῖ δὲ Ὅμηρος αὐτὸ καὶ νῦν εἰς ἐγκάθετον μνήμην τῆς τοῦ ἥρωος ποδωκείας, dicit mentionem non tam occultam quam obiter et per occasionem injectam. || Stationarius, Fixam sedem et stationem habens. Jo. Malal. p. 319, 8 : Οὐκ ἦν γὰρ πρώην ἐν Ἀντιοχείᾳ κόμης ἀνατολῆς ἐγκάθετος, ἀλλὰ κατὰ πόλεμον κινούμενον ὁηληγάτωρ ἐκάθητο ἐν Ἀντιοχείᾳ, καὶ ὅτε ἐπαύθη ὁ πόλεμος, ἐκουρίζετο ὁ ὁηληγάτωρ· 329, 13 : Καὶ ἐάσας ἐν τῷ Κιρκησίῳ κάστρῳ ὅσους εὗρεν ἐγκαθέτους στρατιώτας. Et in cand. signif. Gl. : Ἐγκάθετος, στρατιώτης, Sedulus. Unde explicandus Eust. Opusc. p. 69, 88 : Οἴδαμεν πάντες ... ὅτι διὰ νηστείας ἀγάπη περιγίνεται ἡμῖν οὐ μόνον ἡ ὡς ἂν τις εἴποι ἐγκάθετος, ἀλλὰ καὶ ἡ μεταβατικὴ, ἥ καὶ ἄλλως φράσαι ἡ αὐτοπαθὴς καὶ ἡ ἀλλοπαθής. Λέγω δὲ ἐγκάθετον μὲν καὶ αὐτοπαθῆ ἀγαπὴν τὴν ὑμπερωρισμένην τῷ νηστευτῇ αὐτῷ ἐκείνῳ καὶ μόνῳ.... Ὁ τοιοῦτος γὰρ ἑαυτῷ μοναχοῦ ἐγκαθημένην ἔχει τὴν ἀγάπην, καὶ αὐτὸς μόνος πάσχει τὸ τελειοποιὸν τοῦτο πάθος, οὐκ ἐξαπλῶν τὰς τῆς ἀρετῆς ἀκτῖνας εἰς λάμψιν καὶ ἄλλοις. ... Καὶ τοιαύτη μὲν ἡ ἐγκάθετος καὶ αὐτοπαθὴς ἀγάπη· ... ἡ δὲ μεταβατικὴ καὶ ἀλλοπαθὴς οὐ περιγράφει τὸ αὐτῆς καλὸν εἰς τινα ἕνα κ. τ. ἑ. Ubi nota pravam etym. qua ἐγκάθετος ducitur ab ἐγκαθῆσθαι. L. Dind.]

Ἐγκαθέτως, e Diod. Sic. de rebus gestis Philippi affertur pro Insidiose et fraudulenter. [16, 68 : Περισπωμένων δὲ τῶν Καρχηδονίων περὶ τοὺς ἐγκ. δημηγοροῦντας.]

Ἐγκαθεύδω, Indormio, Incubo. Ap. Plut. Apophth. [p. 190, F] Lysander militibus suis dicit, Τοιούτους φοβεῖσθε πολεμίους ὧν οἱ λαγοὶ δι' ἀργίαν ἐν τοῖς τείχεσιν ἐγκαθεύδουσι; Ob quorum pigritiam vel lepores muris

incubant, i. e. Tam ignavos ut lepores quoque in muris suis nidulari et indormire sinant. [Id. Mor. 981, A: Ἐγκαθεύδει γὰρ αὐτῷ (ceto piscis ἡγεμών)· Alcib. c. 16: Ὅπως μαλακώτερον ἐγκαθεύδοι. Aristot. H. A. 9, 3: Ἐγκαθεύδειν δὲ ψυχρότεραι οἷς αἰγῶν. Aristid. vol. 1, p. 39=71: Ἀλλὰ καὶ σοφίσματα πυκτικὰ πύκτῃ τινὶ τῶν ἐφ' ἡμῶν ἐγκαθεύδοντι προσεικάν λέγεται τὸν θεὸν, Incubanti (in æde). V. Wessel. ad Diod. 1, 53. || Metaph. Dormito, Aristoph. Lys. 614: Οὐκέτ' ἔργον ἐγκαθεύδειν, ὅστις ἐστ' Ἐλεύθερος.]

[Ἐγκαθεράλλομαι. V. Ἐγκατεπάλλομαι.]

[Ἐγκαθέψω.] Ἐγκαθεψόμενος, Incoctus, Qui incoquitur: ἐγκαθέψω enim est Incoquo, s. Decoquo in. [Hippocr. p. 651, 48: Καὶ σκόροδα ἐγκαθεψῶντα πολλά. Wakef. Leg. ἐγκαθέψοντα.]

Ἐγκαθηβάω, Pubesco, Juvenesco in, Pubertatem consumo in. Eurip. Hipp. [1095]: Καὶ γαῖ' Ἐρεχθέως, ὦ πέδον Τροιζήνιον, Ὡς ἐγκαθηβᾶν πόλλ' ἔχεις εὐδαίμονα, Quam multa habes, in quibus pubertatem beate transigere licet.

Ἐγκάθημαι, Insideo [Xen. Equ. 1, 11: Ὀσφὺς ἡ διπλῆ τῆς ἁπλῆς καὶ ἐγκαθῆσθαι μαλακωτέρα καὶ ἥδιον ἱππεύειν. Tzetz. Hist. 4, 940: Τῇ νυμφικῇ παστάδι δὲ νύμφην ἐγκαθημένην. Aretæus Acut. m. causs. 2, 7, p. 19=23: Καὶ ψυχῆς ἐπιθυμίη τῇδε (in jecinore) ἐγκάθηται. L. Dindorf.], Observo, Insidior, Bud. ex Æschine [p. 83]: Ἐγκαθήμενοι καὶ ἐνεδρεύοντες ἐν τῇ ἀκροάσει εἰσελαύνετε αὐτὸν εἰς τοὺς πράγματος λόγους, Attente eum audientes, et instantes, si quid extra materiam aberrarit, Bud. A Suida quoque ἐγκάθηται exp. ἐγκεκρυμμένος ἐστί: quoniam, inquit, οἱ κρυπτόμενοι ὑποκάθηνται. [Aristoph. Vesp. 1114: Ἀλλὰ γὰρ κηφῆνες ἡμῖν εἰσὶν ἐγκαθήμενοι· Thesm. 600: Σκοπεῖν τὸν ἄνδρα καὶ ζητεῖν ὅπου λέληθεν ἡμᾶς κρυπτὸς ἐγκαθήμενος· et sim. 688. Figuratius Ach. 343: Μὴ 'ν τοῖς τρίβωσιν ἐγκάθηνταί που λίθοι. Etym. Gud. p. 157, 49: Ἐγκάθηται, ἐπιτηρεῖ, ἐνεδρεύει. Quæ gll. referuntur fort. ad Ps. 9, 29. Signif. insidiandi Polyb. 5, 70, 8: Κἄπειτα πάλιν ἐκ μεταβολῆς τῶν φευγόντων καὶ διαναστάσεως τῶν ἐγκαθημένων συμβολάν. Id. signif. Inhærendi 2, 23, 7: Ἔτι περὶ Γαλατῶν ἐγκαθημένου ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν τοῦ παλαιοῦ φόβου. Et de præsidio urbi impositio 17, 11, 6: Ἐν Κορίνθῳ βασιλικῆς φρουρᾶς ἐγκαθημένης. Aristid. vol. 1, p. 451=2, 171: Τὸν ὕπαρχον, ὃς ἐγκαθήμενος μετὰ τῆς ἵππου καὶ στρατιᾶς ἀπείρου.... Strabo 12, p. 546: Ὕστερον δὲ ὑπὸ Λευκόλλου καὶ τοῦ ἐγκαθημένου τυράννου καὶ ἐντὸς ἅμα καὶ ἐκτὸς πολιορκουμένη. Geopon. 9, 3: Σφοδρότερον ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐγκαθημένου καιόμενα. Plut. Mor. p. 957, D: Ὅσα στάσιμα τῶν ὑδάτων καί τινα ἐν ἀδιεξόδοις ἐγκαθήμενα κοιλότησι. De sede s. habitatione frequens est in libris V. T., velut Exod. 23, 31: Παραδώσω εἰς τὰς χεῖρας ὑμῶν τοὺς ἐγκαθημένους ἐν τῇ γῇ· Num. 13, 19: Καὶ ὄψεσθε τὴν γῆν τίς ἐστι καὶ τὸν λαὸν τὸν ἐγκαθήμενον ἐπ' αὐτῆς. De insidendo in balneo Hippocr. De morb. mul. 2, p. 624, 55: Ἐν ὕδατι γλισχρῷ ἐγκαθήσθω. L. Dind. Athen. 11, p. 470, E: Ἡ κύλιξ αὕτη ἐγκάθηται περὶ τὰς λαγόνας. Vertunt, Depressa est, quasi subsidit, circa latera. Schweigh.]

[Ἐγκαθίγνῡμι, Includo. Hesych.: Ἐγκαθιγνύντες, ἀποκλείοντες. Musur. adversus seriem alphab. ἐγκαθειργνύντες, ut est ap. Suidam. Non minus suspectum est quod legitur ap. Hippocr. De morb. mul. 2, p. 674, 50: Ἐγκαθίγνυσθαι δὲ ἐν ῥόδων ἀφεψήματι (eodemque modo p. 665, 11: Καθίγνυσθαι ἐν ἐλαίῳ θερμῷ) pro ἐγκαθίννυσθαι, ut animadvertit Foes. OEc. p. 182, v. Καθίννυσθαι.]

Ἐγκαθιδρύω, Colloco in etc. Ἐγκαθίδρυμαι, Situs sum in, Sedem habeo in etc. Aristot. De mundo [c. 6, p. 397, 27]: Ἀκροτάτῃ κορυφῇ τοῦ σύμπαντος ἐγκαθιδρυμένος οὐρανοῦ, In summo cœli culmine suum habens domicilium situm et collocatum. [Athen. 11, p. 473, B: Ἄγγειον δ' ἐστὶν, ἐν ᾧ τοὺς κτησίους Δίας ἐγκαθιδρύουσιν. C. dat. Eur. Iph. T. 978: Διοπετὲς λαβεῖν ἄγαλμ' Ἀθηνῶν τ' ἐγκαθιδρῦσαι χθονί. Aristæn. 1, 1: Ἔνθα δὴ (in oculis puellæ) τὰς Χάριτας ἐγκαθιδρυμένας πάρεστι προσκυνεῖν. Cantacuz. 4, 50, p. 910, A: Ὃν τινα δεῖ τοῖς πατριαρχικοῖς θρόνοις ἐγκαθιδρύειν. || Med. Pollux 1, 11: Τὸ δὲ ἄγαλμα ἱδρύσασθαι ἐρεῖς καὶ στήσασθαι, ἐγκαθιδρύσασθαι, ἐνστήσασθαι.]

[Ἐγκαθιζάνω, Insideo. Constant. Man. Chron. p. 18, C: Καὶ τὸν ἐγκατιζάνοντα (l. ἐγκαθιζ.) τῷ θρόνῳ Σμέρδην εἶναι· 134, C: Ἐγκαθιζάνει μὲν εὐθὺς τοῖς θρόνοις τοῖς πατρῴοις. Cit. Boiss.]

Ἐγκαθίζω, Colloco in etc. Plato De rep. 8, [p. 553, C]: Εἰς τὸν θρόνον ἐκεῖνον τὸ ἐπιθυμητικὸν ἐγκαθίζει, καὶ μέγαν βασιλέα ποιεῖ ἐν ἑαυτῷ. [Polyb. 16, 37, 4: Περὶ τὴν ἑωθινὴν ἐνεκάθισε τὴν στρατιὰν ἐν τοῖς περὶ τὸν Σκοτίταν προσαγορευομένοις τόποις. Pollux 1, 11, capite περὶ ἱδρύσεως ἀγαλμάτων: Τὸ δὲ ἄγαλμα ἐρεῖς... ἐγκαθίσαι τῷ νεῷ.] Et apud Suid.: Οἱ δὲ ἐγκαθίζουσι λόγους ἐν τοῖς ἐπικαίροις τῶν χωρίων τόποις. [Improprie Geopon. 10, 12, 3: Ἐγκαθίσαι τὸ στέλεχος κατώτερον, Demittere. || Subsido. Pollux 1, 213: Ἐγκαθίζειν καὶ ταπεινοῦν ἑαυτὸν, ὥστε εὐπετῶς ἀναβαίνειν τὸν ἱππέα.] Item Insideo. [Pind. Pyth. 4, 153: Θρόνος, ᾧ ποτε Κρηθεΐδας ἐγκαθίζων. Pollux 1, 209: Ἐπόχως ἐγκαθίσαι (equo). Et 203. Zonar. p. 607: Ἐγκαθίζουσα, ἐνεδρεύουσα. Aristid. vol. 1, p. 451=2, 171: Ἐγκαθίσας εἰς τὴν Βοιωτίαν. Alia constr. schol. Eur. Hipp. v. 35: Γαργηττὸν ἐγκαθίζουσι μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν, ἵν'... ἐξ ἐφόδου προσπεσόντες λάθωσι τὴν πόλιν.] In pass. ap. Diosc. 3: Ἐγκαθιζόμενοι ῥίζαι κατα μήνια ἄγουσι, Radices ejus ad insedendum decoctæ, menses cient. [Id. 5, 21: Ὄξος ψύχει καὶ στύφει, εὐστόμαχόν τε ἐστι καὶ εὐόρεκτον, σταλτικόν τε αἱμορραγίας πάσης, πινόμενόν τε καὶ ἐγκαθιζόμενον, καὶ ἐπὶ ῥευμάτων κοιλίας συνεχόμενον ταῖς τροφαῖς ἁρμόζει.] Ἐγκαθίζομαι, Insideo: ut ἐγκαθιζόμενος ἐς θρόνον [Herodot. 5, 26]. Ἐγκαθίσατο præterea ex Eur. citatur, et exp. Instituit, Posuit, Fundavit. [Ex Hipp. 31: Πέτραν παρ' αὐτὴν Παλλάδος, κατόψιον γῆς τῆσδε, ναὸν Κύπριδος ἐγκαθίσατο, ubi meliores libri ἐγκαθείσατο.] Sic ab Hesych. καθίσατο exp. ἱδρύσατο annotavi. [Id.: Ἐκαθίσατο, ἱδρύσατο.]

Ἐγκαθίημι, Immitto, Demitto. [Proprie Aristoph. Lys. 308: Τῆς ἀμπέλου δ' εἰς χύτραν τὸν φανὸν ἐγκαθέντες. Polyb. 23, 13, 5: Τοῦ Φιλίππου πάλαι τοὺς αὐλικοὺς ἐγκαθειπότος εἰς τὰς πόλεις ταύτας. Suborno. Plut. Pyrrh. c. 11: Ἦσαν δέ τινες, οὓς αὐτὸς ὁ Πύρρος ἐκαθίει. Mando, Subjicio ap. Æschyl. fr. Ἰερειῶν ap. Macrob. Sat. 5, 22, schol. Soph. OEd. C. 793: Στέλλειν ὅπως τάχιστα· ταῦτα γὰρ πατὴρ Ζεὺς ἐγκαθίει Λοξίᾳ, de oraculo quod Jovis jussu ediderat Apollo. Intransitive apud schol. Pind. Ol. 1, 55: Διὰ δὲ τούτου εὐσεβὲς τὸ ἦθος χαρακτηρίζει, ὡς ὅτι δεῖ μηδόλως ἐγκαθιέναι τινὰ εἰς τὸν περὶ τῶν θεῶν λόγον. Sed leg. ex usu linguæ συγκαθιέναι. || Med. Zonar. p. 607: Ἐγκαθιέμενοι, ἀφιέντες. L. D. Part. præs. act. Joseph. Bell. Jud. 2, 8, 11, de Essenis: Ἄφυκτον δέλεαρ τοῖς ἅπαξ γευσαμένοις τῆς σοφίας αὐτῶν ἐγκαθιέντες. Hase.]

Ἐγκάθισμα, τὸ, Sessio in aqua medicata, ab imis pedibus vel feminibus usque ad umbilicum, ita ut supernæ partes non madescant: ut Gorr. tradit, addens, decoctorum horum usum esse in balnei penuria, aut ægroti id ferre non valentis imbecillitate, aut supernæ alicujus partis debilitate; adhiberique renibus inflammatis, calculosis affectibus, uteri et sedis vitiis, vulneribus: de quibus latius ab eo tractatur. Medici, qui hodie medicinam faciunt, Semicupium appellant, ut idem Gorr. testatur. Diosc. 3, 155: Τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτῆς, ἐγκ. ὑστέρας ἐσκληρυμμένης καὶ φλεγμαινούσης ἐστί. De quo Plin. 27, 30: Ad insidendum decocta in duritia vulvarum et inflammationibus. Diosc. 3, 127: Ἀπτιζεννύμεναι δὲ ἁρμόζουσιν εἰς γυναικεῖα ἐγκ., καὶ ἀγωγὴν ἐμμήνων καὶ ἐυτείρων. De earum altera Plin. 26, c. ult.: Menses et secundas ciet ramorum decoctum insidentibus. [Hermes Trism. post Jo. Laur. De mens. p. 317 Rœth.: Ἔφησεν τὴν βοτάνην σὺν ταῖς ῥίζαις, καὶ ἐγκαθίσματι χρῶ. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 160: Ἐγκαθίσματα τοῖς διὰ τήλεως. Ap. eund. ib. p. 46, ἐγκαθισμὸν, et 152, ἐγκαθισμοῖς. || Figurate de oratione Dionys. De comp. verb. p. 141, 3 R.: Αἱ μὲν μονοσύλλαβοί τε καὶ δισύλλαβοι λέξεις, πολλοὺς μεταξὺ χρόνους ἀλλήλων ἀπολείπουσαι, τὸ χρόνιον ἐμιμήσαντο τοῦ ἔργου· αἱ δὲ μακραὶ συλλαβαὶ στηριγμούς τινας ἔχουσαι καὶ ἐγκαθίσματα, τὴν ἀντιτυπίαν καὶ τὸ βαρὺ καὶ τὸ μόγις· 169, 9: Φωνηέντων δὲ συμβολὰς ἐν ταῖς δώδεκα περιόδοις ὀλίγου δεῖν τριάκοντα, ἡμιτόνων δὲ καὶ ἀφώνων ἀντιτύπων καὶ πι-

χρῶν καὶ δυσεκφόρων παραβολάς· ἐξ ὧν αἵ τ' ἀναχοπαὶ καὶ τὰ πολλὰ ἐγκαθίσματα τῇ λίξει γέγονε τοσαῦτα τὸ πλῆθος, ὥστ' ὀλίγου δεῖν καθ' ἕκαστον αὐτῆς μόριον εἶναί τι τῶν τοιούτων. Et eod. sensu ἐγκαθισμὸς De admir. vi Demosth. § 43, p. 1092, 5 R.: Τὰ ἡμίφωνα καὶ ἄφωνα, ἐξ ὧν στηριγμούς τε καὶ ἐγκαθισμοὺς αἱ ἁρμονίαι λαμβάνουσι. Videntur igitur esse quasi Sessiones i. e. Morationes vocis. L. D. Insidiæ. Basil. t. 1, p. 1107, D, ad Es. 15 (16), 2: Διὰ τὸ ἑρμηνεύεσθαι τὴν Ναβαῦ ἐγκαθισμόν· conf. Orig. Cat. in Jerem. t. 3, p. 12, A. Hase.]

[Ἐγκαθισμός. V. Ἐγκάθισμα.]

Ἐγκαθίστημι, Colloco. [Eur. Iph. T. 982: Καί σε... Μυκήναις ἐγκαταστήσω πάλιν. Demosth. p. 114, 19: Τοὺς ἐκ Σερρίου τείχους καὶ Ἱεροῦ ὄρους στρατιώτας ἐξέβαλλεν, οὓς ὁ ὑμέτερος στρατηγὸς ἐγκατέστησεν.] Isocr. [p. 75, A]: Φρουρὰς μείζους ἢ νῦν ἐν αὐταῖς ἐγκαταστήσας. Sic Plut. [Demetr. c. 7]: Καὶ ἐκκρούσας τὴν τοῦ Σελεύκου φρουράν, καὶ κρατήσας, ἰδίους ἐγκατέστησεν ἑπτακισχιλίους ἄνδρας. [Conf. id. Alcib. c. 30: Φρουρὰν ἐγκαταστήσας· Eum. c. 3: Φρουράρχους ἐγκατέστησε. B L. D. Strabo 12, p. 546: Ὁ ἐγκατασταθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως φρούραρχος. Hesyr. Ead. signif. formam ἐγκαθιστᾶν ponit Eust. Opusc. p. 69, 85: Ἀμροῖν τούτοιν (paradiso et cœlo) ἐγκαθιστᾶν ἡ νηστεία βούλεται τοὺς καλῶς αὐτῇ χαίροντας.] || Constituo, i. q. καθίστημι, s. potius Constituo in. Thuc. 1, [4]: Κάρας ἐξελάσας, καὶ τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας ἡγεμόνας ἐγκαταστήσας, Et suos filios duces s. principes constituens; [122]: Τύραννον δὲ ἐῶμεν ἐγκαθιστάναι πόλιν, τὸν δ' ἐν μιᾷ μοναρχους ἀξιοῦμεν καταλύειν, Tyrannum sinimus constitui in civitate. [Ἐγκαθιστάναι est ap. Thuc., ut sententia sit, Urbem sinimus tyrannum s. dominam constitui. Id. 6, 70: Καὶ μετὰ ταῦτα ἡ ξύνοδος ἦν, Ἀργεῖοι μὲν καὶ οἱ ξύμμαχοι τὸν τόνον καὶ ὀργῇ χωροῦντες, Λακεδαιμόνιοι δὲ βραδέως καὶ ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν νόμῳ ἐγκαθεστώτων, Lege institutorum. Demosth. p. 214, 20: Καταλέλυκε τὸν ὅῆμον ..., Χαίρωνα δὲ τὸν παλαιστὴν τύραννον ἐγκατέστησεν. Plut. Mor. p. 1013, F: Εἰ γὰρ ἀγέννητος ὁ κόσμος ἐστὶν, οἴχεται τῷ Πλάτωνι τὸ πρεσβύτερον τοῦ σώματος τὴν ψυχὴν οὖσαν ἐξάρχειν μεταβολῆς καὶ κινήσεως C πάσης, ἡγεμόνα καὶ πρωτουργὸν, ὡς αὐτὸς εἴρηκεν, ἐγκαθεστῶσαν. Conf. 1016, C; 1017, B. Jo. Anagnost. de postr. Thessalon. expugn. p. 358: Καὶ δὴ πρῶτον μὲν ἀνθρώπους ἀριθμητοὺς τῶν ἐπισημοτέρων καθ' αἱμά τε καὶ συγγένειαν τῆς δουλείας ἀπηλλάχθαι προσέταξε, παρισχηκὼς αὐτὸς τὰ λύτρα καὶ τῇ πόλει τούτους ἐγκατοικῆσαι, ἔπειτα δὲ τὰ καταπτωκότα (sic) ταύτης ἐν τῷ πολέμῳ μέρη ταχέως τε ἀνορθοῦσθαι καὶ ὡς πρότερον ἦσαν ἐγκαταστῆναι. C. dat. Plut. Mor. p. 430, E: Ἑκάστῃ (οὐσίᾳ) λόγον ἐγκαταστήσας ὥσπερ ἁρμοστὴν καὶ φύλακα. L. Dind.]

[Ἐγκαθοράω, Aspicio. Plat. Epin. p. 990, E: Ὃ δὴ θεῖόν τ' ἐστὶ καὶ θαυμαστὸν τοῖς ἐγκαθορῶσί τε καὶ διανοουμένοις. C. accus. Anacr. ap. schol. Hephæst. p. 124, 6: Θρεσκαρδίων ἀνδρῶν ἐγκαθόρα πόλιν. Plut. Demetr. c. 38: Ἐρασίστρατον ... εἴ τις εἰσίοι τῶν ἐν ὥρᾳ μειρακίων ἢ γυναικῶν ἐγκαθορᾶν τε τῷ προσώπῳ τοῦ Ἀντιόχου, καὶ τὰ ... κινήματα τοῦ σώματος ἐπισκοπεῖν. Id. Brut. c. 16: Βρούτος ἐγκατιδὼν τῷ τοῦ Λαίνα σχήματι δεομένου σπουδὴν καὶ οὐχὶ κατηγοροῦντος, Animadvertens in gestu Lænatis studium rogantis, non deferentis. Sol. c. 29: D Ὁ δὲ Σόλων ταχὺ τὸ ἦθος ἐφώρατεν αὐτοῦ καὶ τὴν ἐπιβουλὴν πρῶτος ἐγκατεῖδεν (Periclis).]

[Ἐγκαθορμάω, Niceph. Callist. Or. in S. Magdal. in Bandini Anecd. p. 36. Boiss. Pallad. Vit. Chrys. p. 221. Kall.]

Ἐγκαθορμίζομαι, Subeo portum: vel etiam In portu me contineo. Bud. sane ἐγκαθορμίζεσθαι afferens e Basilio p. 245, exp. et In portum ingredi, et In portu stare. [Thucyd. 4, 1: Ἔμελλον αὐτόσε ἐγκαθορμισάμενοι (naves) τὸν πόλεμον ἐντεῦθεν ποιήσεσθαι. Dio Cass. 48, 49: Οὐδεὶς αἰγιαλὸς ἐγκαθορμίσασθαι αὐτοῖς ἀσφαλὴς εὑρίσκετο. Pollux 1, 102. Pass. signif. ead. Nilus Ep. 1, 222, p. 82: Ἤκουσε γὰρ ὅτι ὁ μοναχὸς οὐκ ἔχει ἐξουσίαν γαμῆσαι καὶ καθάπερ λιμένι ἐγκαθορμισθῆναι τῇ χρήσει τῆς μίξεως. Nicet. Paphl. Orat. enc. in Combef. Auct. Patr. nov. p. 452, D: Διὰ προσοχῆς δὲ καὶ ἀταραξίας ὥσπερ ἐν λιμένι τινὶ γαληνῷ τῷ οἰκείῳ νῷ τοῦτον (τὸν λόγον) γαλιναίως (l. γαλην.) ἐγκαθορμιζόμενοι. L. D. Aster. Homil. 55 Rub. Boisson.]

[Ἐγκαθόρμισις, ἡ, Introitus portus. Arrian. Exp. 1, 18, 9, τῶν νεῶν.]

[Ἐγκαθυβρίζω, Insulto. Eur. Tro. 997: Οὐδ' ἦν ἱκανά σοι τὰ Μενέλεω μέλαθρα ταῖς σαῖς ἐγκαθυβρίζειν τροφαῖς, Lascivire luxuria. Jos. Genes. De reb. Cpol. 1, p. 8, D: Καὶ τὴν γαμετὴν αὐτοῦ ἀνοσίοις γάμοις ἐγκαθυβρίσαι, quod Symeon Logoth. dicit ἀνοσίοις γάμοις μιγῆναι. L. Dind.]

[Ἐγκαθυφαίνω, Intexo. Var. script. pro καθυφαίνω Exod. 28, 17.]

[Ἐγκαίνησις. V. Ἐγκαίνισις.]

Ἐγκαινίζω, i. q. ἀνακαινίζω. In Ep. ad Hebr. [10, 20: Ἣν ἐνεκαίνισεν ἡμῖν ὁδὸν, quod νεωστὶ ἔτεμεν, νέαν ὁδὸν ἐποίησεν et similiter interpr. Patres ab Suicero vol. 1, p. 989 citt. Idem addit in ex. signif. Restaurandi s. Innovandi Reg. 1, 11, 14: Ἐγκαινίσωμεν ἐκεῖ τὴν βασιλείαν· Ps. 50, 10: Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον· Jesa. 16, 11: Τὰ ἐντός μου ὡς τεῖχος ἐνεκαίνισας·] et 3 Reg. 8, [63], exp. Dedico, Ἐνεκαίνισε τὸν οἶκον Κυρίου ὁ βασιλεύς. Pollux [1, 11], post ἐγκαθίσαι τῷ νεῷ (τὸ ἄγαλμα) ponit ἐγκαινίσαι τῷ θεῷ. Quidam ἐγκαινίζεσθαι existimant dici Quæ sacro usui veluti initiantur, ex Ep. ad Hebr. 9, [10. || Sancio; Confirmo. Ep. ad Hebr. 9, 18: Ὅθεν οὐδὲ ἡ πρώτη διαθήκη χωρὶς αἵματος ἐγκεκαίνισται, Dedicatum, i. e. Confirmatum est, ἐκυρώθη, ut interpr. Chrysost. Hom. 16 in Ep. ad Hebr. p. 517. || Quemadmodum ἐγκαίνια de memoria resurrectionis Christi dicemus usurpari, ita eod. sensu verbo ἐγκ. usus est Greg. Naz. Or. 42, quæ est 2 In Pascha p. 693, dum quemlibet fidelem ita compellat: Ἐγκαίνισον τὴν ἀνάστασιν, Resurrectionis encænia celebra. Hæc fere Suicer. || Signif. propria, Innovo, Gl., Eust. Opusc. p. 277, 64: Περύκαμεν δὲ οἱ πολλοὶ πρὸς τὸ φιλόκαινον, ἐπιθυμηταὶ ὄντες καινῶν ξυμβαμάτων καὶ τὸν χρόνον ἀπαιτοῦντες ἐγκαινίζειν ἡμῖν ἄλλοτε ἄλλα ξενίζοντα.]

[Ἐγκαίνιον, τό.] Ἐγκαίνια, Festivitas dedicationis templi. Græce enim καινὸν dicitur Novum. Quandocunque enim novum aliquid fuerit dedicatum ἐγκαίνια vocatur. Hæc Augustinus. Jo. 10, [22]: Ἐγένετο δὲ τὰ ἐγκαίνια ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις, v. Bezam. [Et in Ind.]: Ἐγκαίνια, τὰ, Festum dedicationis cujuspiam rei: ut ap. Daniel. [3, 2] Nabuchodonosor jubet satrapas suos et præfectos εἰσελθεῖν εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς εἰκόνος, ἧς ἔστησεν, Convenire ad dedicationem statuæ, quam erexerat. Itidem ἐγκαίνια Hierosolymis dicebatur Festum illud quod agitabatur in memoriam templi post diutinam in Babylonia et Perside captivitatem instaurati: vel potius Festum illud quod Judas Maccabæus pulso Antiochi præsidio Hierosolymis instituit in memoriam templi cultusque divini a sese instaurati ac veluti renovati: nam, ut legimus 1 Macc. 4, [56], constituit Judas et fratres ejus, totaque Israelis concio, ut dies dedicationis altaris suis temporibus agitarentur singulis annis. Joann. 10: Ἐγένετο δὲ ἐγκαίνια ἐν Ἱεροσολύμοις. Suid. ἐγκαίνια esse dicit ἑορτὴν καθ' ἣν ἐκαινουργεῖτό τι, Festum in quo aliquid innovabatur; schol. Eur. [Or. 89], ἑορτὴν τὴν ἐν ἐγκαινισμῷ. Sunt qui ἐγκαίνιον pro Tyrocinio etiam accipiant in Quintil. 7, [2, 23]: Nec pro encænio ducendum scelus primum. Ita enim reponendum judicant, cum vulg. Edd. habeant Per ἐγκαίνια. [|| Memoria resurrectionis Christi. Menolog. M. Septembr. d. XIII: Μνήμη τῶν ἐγκαινίων τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν ἀναστάσεως. Ib.: Ἐγκαίνια ἑορτάζομεν τῆς τοῦ Χρ. ἀν. Suicer.]

[Ἐγκαινὶς, ἴδος, ἡ.] Ἐγκαινίδες, Pars quædam navis sunt, teste Suida [et Zon. p. 601], afferente hæc verba [Agathiæ 5, 21]: Ξυλὰ ἰθυτενῆ καθά που ζυγὰ καὶ ἐγκαινίδας ὑπερθε κατὰ τὸ ἐγκάρσιον ἐνθέντες, οὐ διὰ παντὸς, ἀλλὰ μόνον ἀμφὶ τὰ ἄκρα καὶ τὸ μεσαίτατον δεσμοῖς περισφίγξαντες. [Hemst. ad Suid. vol. 1, p. 1132, G, ed. Gaisf.: « Leg. est ἐγκινίδες. V. Etym. p. 357, 3. » Atque sic codices Ag. Rehdig. a pr. et LB. ab sec. m. V. Ἐγκενίς. L. Dindorf.]

[Ἐγκαίνισις, ἡ, Dedicatio, Numer. 7, 88, ubi in Alex. et Compl. perperam ἐγκαίνησις legitur. Schleusn.]

[Ἐγκαίνισμα, τὸ, i. q. ἐγκαινισμός. Photius Ecphr. in Band. Imp. Or. vol. 1, p. 121, D: Καίσαρι τοῦ περιωνύμου ναοῦ συνεστράζοντι τὰ ἐγκαινίσματα. Jos. Genes. De reb. Cpol. 4, p. 61, B: Νοσοκομείων, γηροκο-

μείων τε καὶ πτωχοτροφείων πολυειδῶν ἐγκαινίσμασιν. L. Dindorf.]

Ἐγκαινισμός, ὁ, Renovatio, Instauratio, Dedicatio. 1 Macc. 4, [59] : Ἵνα ἄγωνται αἱ ἡμέραι ἐγκαινισμοῦ τοῦ θυσιαστηρίου, ubi exp. Dedicationis altaris. [2 Par. 7, 9; Num. 7, 10, al. Schol. Eur. Or. 89. || Regeneratio. Basil. M. Hom. 28 de pœnit. p. 619, postquam initium cap. 3 Ad Galatas adduxisset, subjicit : Τί μετὰ ταῦτα ἐπιφέρει, δοὺς τόπον ἐγκαινισμοῦ; Suicer.]

Ἐγκαινόω, Innovo. Exp. etiam Initio, Dedico, ut ἐγκαινίζω.

[Ἐγκαίνωσις, ἡ, Dedicatio. Num. 7, 88, sec. Vat. Schleusn. Lex. V. T.]

Ἐγκαιρία, ἡ, Opportunitas. Plato enim in Politico [p. 305, D] ἐγκαιρίαν τῇ ἀκαιρίᾳ opponit. [Aretæus Ac. m. 1, 1, p. 73=83 : Ὅκως μὴ ἐν τῇ διαστάσει τῆς ἐπαφαιρέσιος διάλυται τῆς τροφῆς ἡ ἐγκαιρίη, Alimenti offerendi occasio.]

[Ἐγκαιριότης, ητος, ἡ, Opportunitas. Schol. Eur. Phœn. 471 : Ἔχει γὰρ αὐτὰ καιρόν) τὰ δίκαια ἔχει ἰσχὺν καὶ ἐγκαιριότητα.]

Ἔγκαιρος, ὁ, ἡ, Opportunus, Tempestivus, εὔκαιρος. [Plato Politici p. 282, D : Ἴσως γὰρ ὁ διορισμὸς ἔγκαιρος ἂν σοι γένοιτο· Leg. 11, p. 928, A : Ἔτι δ' ἀπειλή τις ἂν τοιάδε εἴη μᾶλλ' ἔγκαιρος· 4, p. 717, A : Μάτην οὖν περὶ θεοὺς ὁ πολὺς ἐστι πόνος τοῖς ἀνοσίοις, τοῖσι δὲ ὁσίοις ἐγκαιρότατος ἅπασι. Themist. Or. 26, p. 331, A : Καὶ ὅτι πλοίζεσθαι ἔγκαιρον καὶ ὅτι χρεμαννύειν ὑπὲρ κεφαλῆς τὰ πηδάλια. Pollux 6, 204.]

[Ἔνκαιρος (sic), ὁ, n. pr. viri in inscr. Carthæa ap. Bœckh. vol. 1, p. 56. L. Dindorf.]

Ἐγκαίρως, Opportune, εὐκαίρως. [Aretæus Diut. m. 1, 4, p. 123=136 : Οὐκέτι γὰρ ἐγκ. Schol. Eur. Phœn. 106 : Ἐγκ. ἐπορεύθης. Tzetz. ad Hesiod. Op. v. 594 : Ὁπόταν μὴ ἐγκ. λεγόμενα καταφορεῖ μὲν τῶν νέων τὰς ἀκοάς. Ubi est var. εὐκαίρως. Aristæn. Ep. 1, 15 : Ἐκ τοῦ Μυσῶντος ἐγκ. ἐπεξήμησε τῇ Μιλήτῳ. Pollux 6, 204, Suid. v. Εἰς καιρόν.]

Ἐγκαίω, Inuro, Exuro [Eur. Cycl. 393 : Ὀβελοὺς τ' ἄκρους μὲν ἐγκεκαυμένους πυρὶ ..., Præustos, Adustos] : unde Galen., οἱ ἐγκαυθέντες, A sole exusti, Qui æstuarunt. Qui et καυσούμενοι dicuntur. Galen. Ad Glauc. : Τοῖς ὑπερπονήσασι καὶ ψυχθεῖσι καὶ ἐγκαυθεῖσιν ἅμα τῷ κόπῳ, Ardore accensis, Bud. [Geopon. 18, 17, 1 : Ἐὰν ἥλιος ἐγκαύσας βλάψῃ τὰ πρόβατα. Symm. Ps. 38, 4, ἐνεκαιόμην. Sirac. 23, 16, ἐγκαύσῃ sec. Compl., Donec amasias suas eudem igne libidinis succenderit. Schleusn. Lex. V. T. Lucian. Veræ H. 1, 11 : Λουτρὰ δέ ἐστιν αὐτοῖς, οἷοι μεγάλοι, ὑάλινοι, τῷ πυρὶ κινναμώμῳ ἐγκαιόμενοι, Vaporatæ. Schneid. Pseudoherodot. Vita Hom. c. 32 : Κεραμέες τινὲς κάμινον ἐγκαίοντες κεράμου λεπτοῦ. Conf. Ἐγκαυστικός. L. D. || Incendo, Plut. Alex. c. 24 : Ἐγκαύσαντες δὲ πῦρ πολὺ, τοὺς μὲν τύθους ἐρρόδησαν. Quomodo dicitur ἐναύω, quod etiam fuit qui restitutum vellet loco Plut. Συγκαύσαντες est in libro Mon. 85 ap. Gœller. ad Dionys. De comp. vv. p. 213. || C. dat., Sacra super igni facio alicui. Pausan. 1, 42, 6 : Ἀναβραμὼν δὲ ἐς τὴν ἀκρόπολιν, τηνικαῦτα δὲ ὁ πατὴρ εἰ τῷ Ἀπόλλωνι ἐνέκαιεν, ἀπορρίπτει τὰ ξύλα ἀπὸ τοῦ βωμοῦ.] || Encaustica pingo, Plin. 35, 11 : Lysippus quoque Æginæ picturæ suæ inscripsit, ἐνέκαυσεν : quod profecto non fecisset, nisi encaustica inventa. Sed male ibi quædam exempll. habent Encausen, quædam Encauten. Sic ἐγκεκαυμένος, Inustus, Inustione et encausi pictus. [Basil. M. vol. 1, p. 314, C : Δυσέκνιπτος καὶ οἱονεὶ ἐγκεκαυμένος. Hemst. Photius Lex. : Στίξαι, τὸ ἐγκαῦσαι ἵππον. Nicet. Is. Ang. 3, 8, p. 287, B : Τὴν ἀνέκπλυτον καὶ οἷον εἰς βάθος ἐγκεκαυμένην τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ πρὸς τὸν κατίγνητον στοργήν. Lex. rh. Bekk. An. p. 250, 24 : Ἐγκεκαυμένη, ἐζωγραφημένη (sic et Etym. M. p. 310, 40, Zon. p. 607) καὶ πεποικιλμένη γραφαῖς. Maccab. 2, 2, 29 : Καθάπερ γὰρ τῆς καινῆς οἰκίας ἀρχιτέκτονι τῆς ὅλης καταβολῆς φροντιστέον, τῷ δὲ ἐγκαίειν καὶ ζωγραφεῖν ἐπιχειροῦντι τὰ ἐπιτήδεια πρὸς διακόσμησιν ἐξετασταῖον. Confusum c. ἐκκαίω v. Theophrast. fr. 5 De ventis § 16. L. Dind.]

[Ἐγκαίω.] Ἐγκαιοῦμεν, Hesych. ὑψοῦμεν, [Exaltamus. Conf. autem Ἐκκαίω. L. D. Fastidio. Theod. Prov. 3, 11 : Μηδὲ ἐγκακήσῃς, Nec male habeas. Symm. Gen. 27, 46; Num. 21, 5. Jes. 7, 16 : Ἀφ' ἧς σὺ ἐγκακῇς, Quæ tecum vexatur. Schleusn. L. V. T. Mala patior. Euseb. Dem. ev. p. 319, A : Τὴν γῆν ἐσίκχαινεν ἢ ἐδδελύσσετο, ἀποκάμνων ἢ ἐγκακῶν ἀπ' αὐτῆς. Hase.]

[Ἐγκακοπαθέω, Affligor, Vexor. Greg. Nyss. t. 1, p. 464, D : Στρατιωτικοῖς ἐγκακοπαθεῖ πόνοις. Hase.]

Ἐγκαλέω, Accuso : q. d. In jus voco ob aliquod crimen : ἐγκαλῶ σοι προδοσίαν, Appello te de proditione. Gall. itidem, *Je t'appelle de trahison*, ut olim præsertim loquebantur. [Dionys. A. R. 9, 8 : Προδοσίαν αὐτοῖς ἐνεκάλουν. Ita Vat. : ceteri αὐτῶν.] Ἐγκαλεῖν de privato judicio, ἐγκαλῶ σοι τοῦτο, De hoc te accuso. [Hesych. Ep. ad Eulog. p. 4, 7 : Οἷς ἐγκαλῶ Διογενιανῷ (iis inciderim ipse).] Bud. Comm. p. 66. Et cum gen. rei, ut ἐγκαλῶ σοι πληγῶν pro διώκω σε πληγῶν, Ago tecum injuriarum ob verbera. Bud. Comm. p. 48. Interdum absolute ἐγκαλεῖν τινι, Litem intendere. Libanius, Ἐνεκάλει τῷ Φορμίωνι. [Achill. Tat. 7, 13 : Πλὴν εἰ μὴ δούλη τις ἦν ἐγκαλοῦσα τῷ δεσπότῃ.] Sic Ἐγκαλεῖσθαι, In judicium vocari, et actione conveniri. Dem. [p. 907, 6 : Οὐδεμίαν πώποτε δίκην πρὸς ὑμᾶς εἰσῆλθομεν] οὔτ' ἐγκαλοῦντες, οὔτ' ἐγκαλούμενοι ὑφ' ἑτέρων. [Quæ formula, ἐγκαλεῖν δίκην, est ap. eund. p. 1014, 8 : Ὅτι ἀπέφυγον αὐτοὺς τὰς δίκας ἃς μοι ἐνεκάλουν.] Ἐγκαλεῖν χρέος, Petere debitum, Bud. in Isocr. C. Euthyn. [p. 402, C] : Ὅτι Τιμόθεος τουτονὶ τριάκοντα μνᾶς ἐπράξατο, οὐ χρέος ἐγκαλῶν, ἀλλὰ ἀπάξειν ἀπειλῶν. Vide aliud ex. hujus signif. ap. Bud. p. 65. [Isocr. ib. p. 367 : Τὰς τριακοσίας δραχμὰς ἐνεκάλεσεν. Xenoph. An. 7, 7, 33 : Ἀπολαβόντες ἃ ἐγκαλοῦσιν. Demosth. p. 877, 21 : Ὅτε τὰς ὀγδοήκοντα μνᾶς ἐνεκάλεις· 949, 1 : Τρισχιλίας ἐγκαλέσας ἀργυρίου δραχμάς. || Signif. Accusandi coram judicibus c. πρὸς jungitur in Vita Sophoclis : Καί ποτε ἐν δράματι εἰσήγαγε τὸν Ἰοφῶντα αὐτῷ φθονοῦντα καὶ πρὸς τοὺς ῥήτορας ἐγκαλοῦντα τῷ πατρί. Cit. Schæf.] || Ἐγκαλῶ dicitur et de quavis accusatione extra forum etiam. Isocrat. Panath. [p. 253, D] : Δικαίως [ἂν] ἐκεῖνοι μὲν ἅπαντες ἐγκαλέσαιμεν [-λέσειαν Urb.] ὡς ἀρχηγοὶ γεγενημένοι κ. τ. λ. [Diodor. 5, 11 : Τῆς δὲ γερουσίας ἐγκαλούσης, καὶ τῆς διαφορᾶς δεῖ μᾶλλον ἐκκαιομένης, ἡ μὲν γερουσία τοῖς στρατηγοῖς ἐν ἀπορρήτοις προσέταξεν ἀφανίσαι πάντας τοὺς ἐγκαλουμένους. Et paullo inf. : Ἀπέπλευσαν καταλιπόντες ἐν αὐτῇ τοὺς ἐγκαλουμένους. Ubi bis libri deteriores ἐγκαλοῦντας. 14, 89 : Παυσανίας ὁ τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐγκαλούμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἔφυγεν· Exc. p. 555, 32 : Ἀπέλυσεν ὁ Διονύσιος τῆς τιμωρίας τὸν ἐγκαλούμενον. Xenoph. An. 7, 7, 44 : Ἐνεκάλουν ἐμοὶ ὡς μᾶλλον μέλοι μοι. Seq. infin. Ages. 4, 1 : Ὑπὸ γὰρ Ἀγησιλάου στέρεσθαι μὲν οὐδεὶς οὐδὲν πώποτε ἐνεκάλεσεν. Id. Hier. 5, 3 : Ἡ δὲ τυραννὶς ἀναγκάζει καὶ ταῖς ἑαυτῶν πατρίσιν ἐγκαλεῖν, dicere videtur pro Ignominiam patriæ inferre.] Et ἐγκαλῶ σοι τοῦτο, De hoc te accuso, i. e. Hoc tibi objicio, Vitio verto. Xen. Cyrop. 7, [2, 22] : Οὐδὲν ἐνεκάλουν μετὰ τὸν τοῦ παιδὸς θάνατον ταῖς τύχαις. Plut. Lycurgo [c. 18] : Ἀδικίαν ἐγκαλεῖ τοῖς Λυκούργου νόμοις. [Soph. El. 778 : Ἐγκαλῶν δέ μοι φόνους πατρῴους. Lucian. Abdicat. c. 7 : Ἐπὶ δὲ, ὅπερ ἀληθέστατον, ἀδύνατον εἶναι φημὶ σώζεσθαι τὴν γυναῖκα ..., φησὶν ἰκόντα καθυφίεσθαι καὶ προδιδόναι τὴν ἄνθρωπον, ἐγκαλῶν ἐμοὶ τὴν ἀσθένειαν τῆς τέχνης, Objiciens, Exprobrans mihi.] Item Expostulo cum aliquo, ut amicus cum amico. Aristot. Eth. 9 : Ἐν δὲ τῇ ἐρωτικῇ φιλίᾳ ἐνίοτε μὲν ὁ ἐραστὴς ἐγκαλεῖ ὅτι ὑπερῴλιῶν οὐκ ἀντιφιλεῖται· 8 : Γελοῖος δ' ἂν φαίνοιτο ὁ ἐγκαλῶν τῷ μὴ τέρποντι φίλῳ ἔξὸν μὴ συνημερεύειν. [Photius Erotem. 3, p. 34 ed. Fontan. : Ἐγκαλεῖ δὲ αὐτῷ δι' ὧν γέγραφε τίνος χάριν τὸν Πέτρον ἐκβαλὼν τῆς ἐκκλησίας αὖθις αὐτὸν εἰσήγαγε. L. D.] Dicitur etiam ἐγκαλῶ τοῦτο, pro Hoc improbo et reprehendo. Dem. : Τούτοις νῦν ἐγκαλῶν, ὧν οὐκ εἶχες εἰπεῖν βελτίω. [Thucyd. 4, 123 : Ἔστι γὰρ ἃ καὶ αὐτὸς ἐνεκάλει τοῖς Ἀθηναίοις παραβαίνειν τὰς σπονδάς. Et omisso dat. 5, 46 : Εἴ τί τι ἄλλο ἐνεκάλουν. Plato Theæt. p. 168, E : Ἵνα μὴ τοῦτό γε ἔχῃ ἐγκαλεῖν. Alia constr. Plut. Mor. p. 73, B : Οὐκοῦν καὶ τῷ φίλῳ δίδωσιν ὁ καιρὸς εἰπεῖν πρὸς τὸν ἐπὶ μικροῖς καὶ μηδενὸς ἀξίοις ἐγκαλοῦντά τι, Παιδιᾷ καὶ πότοις καὶ φλυαρίαις λέγομεν, ubi τινι restituendum vidit Wytt. Diod. Exc. p. 570, 72 : Ἐπὶ τῷ μέρος μὴ εἰληφέναι τῶν σεσυλημένων χρημάτων ἐγκαλοῦντες τῷ Πλημμηνίῳ. Et pass.

ibid. p. 595, 5 : Ἐγκαλουμένους ἐπί τισι δικαίαις παρρησίαις διὰ τὴν παλλακὴν Εἰρήνην. Liban. 52, vol. 3, p. 22, 9 : Ἀλλὰ πῶς δεῖ ποιεῖν βοηθεῖν λόγῳ τοῖς ἐγκαλουμένοις ἐπ' αὐτῆς τῆς περὶ τῶν ἐπῶν φιλοτιμίας. V. infra. Aliter rursus Soph. Phil. 328 : Τίνος γὰρ ὧδε τὸν μέγαν χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλυθας, Tam vehementis indignationis culpam eis daturus. (Ubi not. etiam metonymia, per quam Indignatio dicitur pro Commotione indignationis, ut OEd. T. 702 : Λέγ' εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς, rixa dicitur pro culpa rixæ.) Schol. Thucyd. 1, 26 : Κατὰ τῶν Κερκυραίων ἐγκαλοῦντες. Constant. Porph. Basil. Maced. p. 63 : Πρόσοδον ἀρκοῦσαν ἀφώριστο, ἀφ' ἧς οἱ ἐγκαλοῦντες κατά τινων ἀπετρέποντο· 64 : Μηδαμοῦ εὑρηκέναι λέγοντες ἐγκαλοῦντα κατά τινος. Conf. de compositorum c. ἐν constructione cum κατὰ Lobeck. ad Aj. 957. Ἐγκαλῶ τινί τινος, Plut. Aristid. c. 10 : Ἀριστείδης δὲ πεμφθεὶς εἰς Λακεδαίμονα τῆς μὲν βραδυτῆτος αὐτοῖς ἐνεκάλει καὶ τῆς ὀλιγωρίας. L. D. C. accus. schol. Callim. Apoll. 100 : Ἐγκαλεῖ διὰ τούτων τοὺς σκώπτοντας αὐτὸν κ. τ. λ. Schæf. || Eadem struct., sed signif. Invocandi Strabo 14, p. 649 : Οὗτοι δ' εἰσὶ καὶ οἱ ἐγκαλοῦντες τὴν τῶν θεῶν ἰατρείαν, Deorum devocantes medicinam. L. D.] || Ἐγκαλεῖσθαι active pro ἐγκαλεῖν, Bud. Comm. p. 763 ex Isocr. [Trapezit. initio : Εἰ δὲ δόξω μηδὲν προσῆκον τοσαῦτα χρήματα ἐγκαλεῖσθαι, διαβληθείην ἂν τὸν ἅπαντα βίον. « *Le sens actif d'ἐγκαλέομαι est fondé sur le seul passage d'Isocrate, où cependant au lieu d'*ἐγκαλεῖσθαι *Denys d'Halicarnasse* (Jud. de Isocr. c. 19, p. 578, 6 Reisk.) *avait lu* ἐγκαλέεται. (Sic etiam cod. Urbinas.) *Voy. Isocr.* t. 2, p. 258, *de mon édit.* » Coraes. Tamen sic etiam, quanquam alia signif., Eurip. fr. Melanipp. Stob. vol. 3, p. 100 Gaisf. : Ὦ γὰρ θεὸς δίδωσι μὴ φῦναι τέκνα, οὐ χρὴ 'γκαλεῖσθαι πρὸς τὸ θεῖον, ἀλλ' ἐᾶν, Non oportet queri cum deo. Æschin. C. Tim. p. 10, 5 : Ἐγὼ ἀγόμενον εἰς δουλείαν ὑπὸ Ἡγησάνδρου Πιτταλακον ἀφειλόμην εἰς ἐλευθερίαν· χρόνῳ δ' ὕστερον ἦλθον πρὸς ἐμὲ Πιττάλακος ἵνα βούλεσθαι διαλυθῆναι τὰ πρὸς Ἡγήσανδρον, καὶ προπέμψαι (προσπέμψας Reisk.) αὐτῷ ἄρασθαι (διάλυσιν τῆς δίκης εὔρασθαι Reisk.) ἦν τε αὐτὸς ἐνεκαλέσατο Ἡγήσανδρον καὶ Τίμαρχον καὶ ἦν Ἡγήσανδρος τῆς δουλείας αὐτόν. L. D.] || Ἐγκαλεῖσθαι, Accusari, Reprehendi. Aristot. Eth. 4, [c. 1 med.] : Διὸ ἐγκαλεῖται τῇ τύχῃ, ὅτι οἱ μάλιστα ἄξιοι ἥκιστα πλουτοῦσι, Hoc vitio vertitur fortunæ, Hoc objicitur. Ἐγκαλοῦμαι τοῦτο, Hoc mihi objicitur, Hoc mihi vitio vertitur. Gregor. de ficu sterili loquens, p. 176 : Καὶ μὴ ταύτην ἐκτεμεῖν ἐγκαλουμένην τὸ ἄκαρπον. [Suid. : Ἀνεπικλήτως, μηδὲν ἐγκληθέντες. Alia v. supra in activo. Dionys. A. R. 7, 46 : Δικαστὴν τὸν δῆμον ὑπὲρ ὧν ἐνεκαλοῦντο ὑπομένειν. Genit. seq. Dio Cass. 58, 4 : Ἀσεβείας εἰς τὸν Τιβέριον ἐγκληθείς. Cum περὶ schol. Aristoph. Vesp. 756 : Ἐγκαλούμενον περὶ κλοπῆς, sec. cod. Ven. Vulgo enim deest περί.] Et τὰ ἐγκεκλημένα, Quæ objecta sunt. Dem. Πρὸς Ἀφοβον : Καὶ οὐδὲν ἔχων ἀπολύσασθαι τῶν ἐγκεκλημένων. [Polyb. 5, 27, 5 : Ποιήσασθαι τὴν ὑπὲρ τῶν ἐγκαλουμένων κρίσιν. Diod. Exc. p. 625, 35 : Ἐνδιγομένως ἀπολογησάμενοι πρὸς ἕκαστον τῶν ἐγκαλουμένων οὐ μόνον ἀπετρίψαντο τὰς διαβολάς. V. supra.] || Ἐγκαλεῖσθαι τὴν κρίσιν, Provocare judicium, A sententia appellare, VV. LL. sed leg. puto ἐκκαλεῖσθαι : de quo paulo post.

Ἐγκαλινδέω, Volvo, Voluto in. Et ἐγκαλινδέομαι, Volutor in, Versor in, h. e. Assiduus et occupatus sum in. Chrysost. : Τοῖς βωτικοῖς ἡδέως ἐγκαλινδεῖσθαι· ut Greg. dicit, Οἱ περὶ τὸ σῶμα καλινδούμενοι, Nimium occupati et assidui circa curam corporis : i. e. οἱ μὴ πνευματικοί. Item in VV. LL. Ἐγκεκαλινδημένη πάνυ ἀκριβῶς, Culta summo studio. [Athen. 6, p. 262, B : Ἀεί ποτε ἐγὼ ... τεθαύμακα τὸ τῶν δούλων γένος ὡς ἔστιν ἐγκρατὲς τοσαύτας ἐγκαλινδούμενον λιχνείαις. Aretæus Diut. Morb. 1, 2, p. 118=130 : Τῇσι ψάμμοισι ἐγκαλινδέεσθαι. Hesych. : Ἐγκαλινδούμενος, ἐγκυλιόμενος. Ἐγκαλινδεῖται, ἐναναστρέφεται, ἐνδιατρίβει. Eust. Opusc. p. 351, 6 : Ἐν ἴσῳ τίθεται, βορβόρῳ ἐγκαλινδεῖσθαι καὶ ὑπὸ σύσχιον πάγκαλον ἀναπαύεσθαι· 295, 4 : Οἱ ἁμαρτιῶν βορβόροις ἐγκαλινδούμενοι. Themist. Or. 29, p. 346, B : Τί ἂν οὖν τις πρός με ἀγανακτοίη, εἰ ὁμολογῶ δημοσίᾳ ὅτι πένομαι σοφίας καὶ ὀλίγα πάνυ ἐστὶν ἃ ἐπίσταμαι, καὶ ταῦτα ἐν πολλῷ χρόνῳ ἐκμελετῶν καὶ ἄνω καὶ κάτω ἐγκαλινδούμενος; Alia constr. Evagr. H. E. 5, p. 435, 39, ab Hemst. cit. : Περὶ τὰς ἡδονὰς ἐγκαλινδούμενος.]

[Ἐγκαλὶς ap. Arcad. p. 31, 8 recensetur inter vocc. in αλις, additurque, Τὸ γὰρ γ ἐκ τοῦ ν. Leg. ἀγκαλίς. L. Dindorf.]

[Ἐγκαλλύνω, Inorno, Exorno. Jo. Phocas Descr. terræ S. c. 14, p. 22 : Ὁ δὲ τοιοῦτος ναός ἐστι πάνυ περικαλλέστατος ... ἐντὸς καὶ ἐκτὸς ποικίλοις μαρμάροις καὶ ψηφῖσιν ἐγκαλλυνόμενος· 16, p. 27 : Τὸ δὲ δάπεδον τούτου μαρμάροις ἐγκαλλυνόμενον. L. Dind.]

Ἐγκαλλωπίζομαι. Plut. Antonio [c. 36] : Ἐγκαλλωπίσασθαι τοῖς αἰσχροῖς, pro καλλωπίσασθαι ἐν τοῖς αἰσχροῖς, In rebus turpibus sibi placere, ac sese ostentare. Id. [Mor. p. 85, C] : Καλοῖς καὶ ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἐγκαλλωπίσασθαι, Inter bonos et graves spectandum se præbere, Bud. Comm. p. 748. [Sic Ælian. V. H. 9, 35 : Ὁ δὲ Σωκράτης ἰδὼν τὸν Ἀντισθένη τὸ διερρωγὸς ἱματίου μέρος ἀεὶ ποιοῦντα φανερὸν, Οὐ παύσῃ, ἔφη, ἐγκαλλωπιζόμενος ἡμῖν; Themist. Or. 4, p. 57, D : Ὡς ἄρα ὑμῖν εἰκότως ἐγκαλλωπίζεται καὶ ἐναβρύνεται ὁ βασιλεύς ... ἅτε ἀληθινῶς καὶ ἐκ τοῦ βάθους συνηδομένοις. Priori signif. id. Or. 28, p. 341, B : Τίκτουσι δὲ οὐχ οἱ φιλόσοφοι μόνον ἀλλὰ καὶ οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ ῥήτορες πάνυ πολλοὺς λόγους, ἀλλ' οἱ μὲν κυδροῦνται ἐπὶ ταύτῃ τῇ παιδείᾳ καὶ ἐγκαλλωπίζονται καὶ ἐναβρύνονται καὶ ἀνακοινοῦνται αὐτοὺς τοῖς ἀνθρώποις. Agathias 1, 13 : Οὐ σύνηθες ἡμῖν βωμολοχίαις τε καὶ γλίσχραις ἐλπίσιν ἐγκαλλωπίζεσθαι. Suid. : Ἐγκαλλωπισαμένου, ἐναβρυνομένου. « Εἶτε τοῦ βασιλέως τῷ ψεύσματι ἐγκαλλωπισαμένου. » Niceph. Greg. 21, 5 : Ἐφ' οἷς ἐγκαλύπτεσθαι ἔδει, τούτοις ἐγκαλλωπίζεσθαι οἱ θεομισεῖς οὐκ αἰδούμενοι. Michael Glycas Ep. 13, in Fontani Anecd. vol. 1, p. 193 : Ἵνα τί τὸν Μωσέα διὰ στόματος φέρεις; πῶς ἐγκαλλωπίζῃ τοῖς ἐκείνου συγγράμμασιν; Et alii multi. Confusum c. ἐγκολπίζομαι notavit Schæf. in indice Dionys. p. 149, b. Aliter corruptum v. in Ἐγκομπέω. L. Dind.]

Ἐγκαλλώπισμα, τό. Thuc. 2, [62] : Καὶ ἐγκ. πλούτου, i. e. πλοῦτον, ᾧ ἐγκαλλωπιζόμεθα. [Verterim Ostentationem divitiarum. Themist. Or. 6, p. 53, C : Ἐγκ. ἐνεργὸν τῆς Ῥωμαίων ἡγεμονίας· 34, p. 22 Mai. : Ἀγάλματα ἃ τὴν μὲν χρείαν οὐ συμπληροῖ, κόσμος δέ ἐστι τῆς χρείας καὶ ἐγκ. Aristid. vol. 1, p. 224=392 : Ἡ δὲ σεμνὴ καὶ μεγάλη κατ' Αἴγυπτον Ἀλεξάνδρου πόλις ἐγκαλλώπισμα τῆς ὑμετέρας γίγνεται ἡγεμονίας. Conf. 512=2, 289. Basil. M. Hom. de grat. act. 7, vol. 2, p. 31, C : Παῖς μοι ἦν νεανίας, μόνος τῷ βίῳ διάδοχος, παραμύθιον γήρως, ἐγκ. γένους, ἄνθος τῶν ὁμηλίκων, στήριγμα τῆς οἰκίας, Generis decus et ornamentum. Photius Ecphr. in Band. Imp. Or. vol. 1, p. 121, B : Τῶν ὅσους ἥλιος ἐπαΐδε Καισάρων τὸ ἐγκ., Decus omnium quos sol vidit Cæsarum. L. Dind.]

Ἐγκαλοσκελεῖς, dicuntur qui habent τὰ σκέλη ἐν τοῖς χάλοις, Qui crura habent inclusa lignis s. numellis. Affertur hæc vox ab Hesych., qui dicit τοὺς μὴ ἀποδιδόντας τὰ χρέα solitos fuisse ἐν χάλοις δεσμεύεσθαι τοὺς πόδας.

Ἐγκάλυμμα, τὸ, Velamentum, quo aliquid integitur.

[Ἐγκαλυμμός, ὁ, Velatio, ap. Aristoph. Av. 1496, ubi vulgo, Τίς ὁ συγκαλυμμός; restituit Dawes. Misc. cr. p. 210=390 ed. Kidd. sec. Cui obloquitur Dorvill. ad Char. p. 275=366.]

Ἐγκαλυπτέος, Quem pudore affici decet s. moveri. In VV. LL. exp. Verecundia commovendus. [Apoll. Tyan. Ep. 18, p. 391 : Ἐγκαλυπτέος ἕκαστος ὁ ματαίως ἐν δόξῃ γενόμενος.]

Ἐγκαλυπτήρια, Quæ dantur, quum puella obvelata videri non vult : quod congruit deformi. Hæc in VV. LL. e Cælio Rhodigino, sed is testem nullum laudat. [Philostr. V. Soph. 2, 25, 4 : Ἑρμένου τινὸς αὐτὸν (Hermocratem), ὁπότε ἄγοι τὰ ἐγκαλυπτήρια, Ἐγκαλυπτήρια μὲν οὖν, ἔφη, τοιαύτην λαμβάνων.]

Ἐγκαλύπτω, Intego, Obvelo, cui opp. ἐκκαλύπτω, διακαλύπτω. [Aristoph. Ran. 911 : Πρώτιστα μὲν γὰρ ἕνα τιν' ἂν καθῖσεν ἐγκαλύψας Ἀχιλλέα τιν' ἢ Νιόβην. Æsch. fr. inc. 269 ap. Stob. Ecl. ph. 1, 4, 29, vol. 1, p. 120 : Οὐδ' ἐγκαλύπτει νὺξ κακῶς εἰργασμένα, si quidem ita scribendum.] Ἐγκαλύπτομαι, Integor, Obvelor. [Hesych. : Ἐγκαλύπτεται, συγκρύπτεται. Plato Phæ

don. p. 118, A : Ἐκκαλυψάμενος, ἐγκεκάλυπτο γάρ· Protag. p. 315, D : Ὁ μὲν οὖν Πρόδικος ἔτι κατέκειτο ἐγκεκαλυμμένος ἐν κωδίοις τισὶ καὶ στρώμασι. Xenoph. An. 4, 5, 19 : Ἐντυγχάνουσιν ἐν τῇ ὁδῷ ἀναπαυομένοις ἐπὶ τῆς γυμνοῖς τοῖς στρατιώταις ἐγκεκαλυμμένοις, Velatis.] Ἐγκαλύψασθαι voce med. pro ἐγκαλύψαι. Plut. Cor. [c. 23] : Τὴν κεφαλὴν ἐγκαλυψάμενος ἡσυχίαν ἦγεν. [Aristæn. Ep. 2, 5 : Αἰσχύνομαι τὸ πάθος, ἐγκαλύπτομαι τὴν νόσον. Hemst.] Interdum ἐγκαλύψασθαι per se accipitur pro Velare s. Obtegere se, i. e. faciem suam : qua in signif. et simplex καλύψασθαι accipi dicam infra. Aristoph. Nub. [735] : Οὐκ ἐγκαλυψάμενος ταχέως τι φροντιεῖς; [Pl. 707 : Μετὰ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εὐθὺς ἐνεκαλυψάμην. Conf. Dawes. Misc. cr. p. 209=389 sq. ed. Kidd. sec. Xen. Cyrop. 8, 7, 26 : Ὅταν δ' ἐγὼ ἐγκαλύψωμαι, αἰτοῦμαι ὑμᾶς ... μηδεὶς ἔτ' ἀνθρώπων τοὐμὸν σῶμα ἰδέτω. Plato Phædro p. 237, A : Ἐγκαλυψάμενος ἐρῶ, ἵν' ὅτι τάχιστα διαδράμω τὸν λόγον, καὶ μὴ, βλέπων πρὸς σέ, ὑπ' αἰσχύνης διαπορῶμαι. Aristot. De insomn. c. 3 : Ἐνίοις γὰρ τῶν νεωτέρων ... ἐὰν ᾖ σκότος, φαίνεται εἴδωλα πολλὰ κινούμενα, ὥστ' ἐγκαλύπτεσθαι πολλάκις φοβουμένους.] Isocr. Trapez. [p. 362, B] : Ἐγκαλυψάμενος ἔκλαιε. Eod. modo Athen. 9 : Ἔκλαιον οὖν ἐγκαλυψάμενος. [Liban. vol. 4, p. 641 : Τὸ μὲν οὖν προσῆκον ἦν πενθεῖν με νῦν ἐγκεκαλυμμένον καὶ θρηνεῖν συνεχῶς τὸ γύναιον. Jacobs. Plato Phæd. p. 117, C : Ἐμοῦ γε βίᾳ καὶ αὐτοῦ ἀστακτὶ ἐχώρει τὰ δάκρυα, ὥστε ἐγκαλυψάμενος ἀπέκλαιον ἐμαυτόν.] Quoniam vero id fieri solet ab iis quoque, quos alicujus rei pudet, sumitur pro Pudore affici, Verecundari, q. d. Præ pudore faciem obnubere s. velare, manu sc. aut veste. Æschin. [p. 42] : Ἐφ' οἷς οἱ συμπρέσβεις ἐνεκαλύψαντο, Ob quæ legati pudore affecti sunt. Bud. pp. 311, 679. [Niceph. Greg. 21, 5 : Ἐφ' οἷς ἐγκαλύπτεσθαι ἔδει, τούτοις ἐγκαλλωπίζεσθαι οἱ θεομισεῖς οὐκ αἰδούμενοι. Demosth. p. 1485, 9 : Τῆς Ἀριστογείτονος κρίσεως ἀναμνησθέντες ἐγκαλύψασθε. Æschin. C. Tim. p. 4, 35 : Ὥστε τούς γε ὦ φρονοῦντας ἐγκαλύψασθαι, αἰσχυνθέντας ὑπὲρ τῆς πόλεως. Plut. Mor. p. 987, C : Οὐκ ἐγκαλύπτῃ θρασὺς καὶ πτολίκορθος ἀποκαλούμενος;] Utuntur et voce pass. in hac signif. : sc. pro Faciem velare s. ob pudorem, s. aliam ob causam. Et pro Pudore affici. Aristoph. Pl. [713] : Σὺ δὲ πῶς ἰὼν ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε, Ὃς ἐγκεκαλύφθαι φῄς; Ubi observandum est hic per ἐγκαλύπτεσθαι declarari, quod paulo ante per συγκαλύψασθαι. [Id. Thesm. 500 : Ἐγκεκαλυμμένον τὸν μαγὸν ἐξέπεμψεν.] Plut. de Cicerone loquens [c. 47], Ἐγκεκαλυμμένου τοῦ Κικέρωνος ἀπῆγε κατὰ μικρὸν ἀπὸ τοῦ προσώπου τὸ ἱμάτιον. Æschin. [p. 61] : Κἂν μὴ θέλω ἀποκρίνασθαι, ἀλλ' ἐγκαλύπτωμαι, καὶ ἀποδιδράσκω, ἐκκαλύψειν μέ φησι προσελθών κ. τ. λ. Sic Athen. 9 [immo 7, p. 278, F] : Οὐκ ἐγκαλυπτόμενος ὁ Ἐπίκουρος λέγει, ἀλλὰ μεγάλῃ τῇ φωνῇ. [Appian. Mithr. c. 110 : Μιθριδάτης ... ἐπεμπέ τινας ἐρησομένους δ, τι χρήζοιεν οἱ βοῶντες. Οἱ δ' οὐκ ἐγκαλυψάμενοι, Τὸν υἱόν, ἔφασαν, βασιλεύειν· Civ. 2, 69 : Ἅπερ ὁ Πομπήιος ἀπιστρέφετο, καὶ, νεμεσῶν ἐπ' αὐτοῖς, ἐνεκαλύφατο. Zonar. p. 607 : Ἐγκαλύπτεται, ὑποστέλλεται.] Et Hesych. ἐγκαλύπτεσθαι exp. διατρίπτεσθαι, αἰσχύνεσθαι. [Phryn. Ecl. p. 69 : Ἐνεκαλυψάμην εὑρὼν παρὰ Φαβωρίνῳ, Erubui. Libanius vol. 3, p. 5, 20 : Πείσατε Ἄνυτον ἐγκαλύψασθαι. Zonar. p. 607 : Ἐγκαλύπτεται, αἰσχύνεται. || Cum gen. et accus. Appian. Civ. 1, 16 : Τὸ κράσπεδον τοῦ ἱματίου ἐς τὴν κεφαλὴν περιεσύρατο, εἴτε τῷ παρασήμῳ τοῦ σχήματος πλέονάς οἱ συντρέχειν ὡς ἐπισπώμενος εἴτε πολέμου τι σύμβολον τοῖς ὁρῶσιν ὡς κόρυθα ποιούμενος εἴτε θεοὺς ἐγκαλυπτόμενος ὧν ἔμελλε δράσειν. Quod vertitur, A deorum conspectu occulturus facinus quod meditabatur, quum videatur esse, Deos veritus s. erubescens propter ea quæ facere cogitabat, constr. eadem qua dicuntur θεσπίζειν, ζηλοῦν τινά τινος. || Metaph. schol. Lucian. Hermot. c. 55 : Τὸν ἐγκεκαλυμμένον λόγον, ὃς ἐστι σοφισματώδης, ἐπ' οὐδενὶ καταστρίφων χρησίμῳ ἀναλαμβάνει. Cit. Schæf.]

Ἐγκάλυψις, ἡ, Velatio, Faciei velatio præ pudore. [Strabo, M. Anton. Wakef.]

[Ἐγκάμνω, Delassor in. Aretæus Causs. diut. pass. 1, 15, p. 45=52 : Ἂν οὖν ἓς ἕκαστον ἔργον τὸ θερμὸν ἐγκάμνῃ, Si in singulis quasi delassetur calor. L. Dind. Joseph. Ant. Jud. 2, 15, 5 : Οὐτ' αὐτὸς ἐνέκαμνε τῇ περὶ αὐτοὺς προνοίᾳ, Nihil remisit; et 15, 9, 6 : Ταῖς ἐργασίαις οὐκ ἐγκαμόντος. Id. Bell. Jud. 3, 10, 2 : Δεινὸν ... ἡμᾶς ταῖς εὐτυχίαις ἐγκάμνειν, Languescere. Hase.]

Ἐγκάμπτω, Inflecto. Galen. Lex. Hippocr. ἐγκεκαμμένοι exp. ἐνηρτικότες καὶ γρυποί, de unguibus dici annotans. [Perf. pass. ἐγκέκαμμαι Eunap. p. 197=113 : Τῶν γοῦν γραφόντων τὰ ἄκρα ἐκτύλων ὑπὸ τῆς ἀλήκτου μελέτης καὶ χρήσεως ἐνεκέκαμπτο. Wakef. Xen. Eq. 1, 8 : Οὐ γὰρ ἐγκάμπτοντες, ἀλλ' ἐκτείνοντες τὸν τράχηλον καὶ τὴν κεφαλὴν ... Zonar. p. 1440 : Ὀκλαδεῖ ... παρὰ τὸ ἐγκλᾶν καὶ ἐγκάμπτειν τὰ γόνατα ἐν τῷ καθέζεσθαι, ubi Etym. M. p. 620, 39, simpl. κάμπτειν. L. Dind.]

[Ἐγκανάσσω. V. Ἐγκαναχάομαι.]

[Ἐγκαναχάομαι.] Ἐγκαναχᾶσθαι, Cum cachinno insonare, s. Cachinnos emittere ob : ut Theocr. 9, [27] Menalcas κόγλῳ a Daphnide sibi donato ἐγκαναχήσατο, pro τὸν κόγλον λαβὼν ἐπ' αὐτῷ ἡδέως ἐγέλασεν, schol. Vel etiam Præ lætitia insonuit, Lætus inflavit et resonare fecit. Ἐγκάναξον, Cum sonitu infunde : Μετὰ ψόφου ἔγχεον : sc. παρὰ τὴν χαναχήν, q. e. ἦχος. Aristoph. Eq. [105] : Ἴθι νῦν ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι πολύν. [Unde Hesych. : Ἔγκ., ἔγχει, sed male addens ἔκπιε, quod pertinet ad ἐκκάναξον. Add. Eust. Od. p. 1402, 29, qui recte ducit ab Ἐγκανάσσειν, ut HSt. non debuerit referre ad ἐγκαναχᾶσθαι.] Etym. quoque ἐγκανάζαι esse dicit τὸ ἐγχέαι μετὰ ψόφου, i. e. πολὺ, ὥστε ἠχεῖν : derivans et ipse παρὰ τὴν χαναχήν, ἣ σημαίνει κτύπον. Sed idem dicit τοὺς στρατιώτας ἐπὶ τοῦ θορύβου τάττειν τὴν λέξιν. [Alciphro 3, 36 : Τῷ δὲ ἐγκανάξας κόλικα εὐμεγέθη φλυαρίας φάρμακον ὤρεγον.]

[Ἐγκανθίς.] Ἐγκανθίδες et Ἐπικανθίδες, Canthorum radices. Pollux 2, [71] : Τὰ ἑκατέρωθεν τῶν βλεφάρων ἄκρα, κανθοί· ὧν αἱ ῥίζαι, ἐγκανθίδες ἢ ἐπικανθίδες. Meminit et Galen. Κατὰ τόπ. 4, [5]. || Est ἐγκανθὶς Morbi etiam nom. illa in parte nascentis. Ἐγκανθὶς, inquit Gorr., proprie quidem dicitur Oculorum angulus : inde vero Ejus etiam morbo inditum nomen est, signif. Tuberculum, quod in angulo minore nascitur, carne naturaliter excrescente, et palpebras haud facile diduci patitur. Id sicut aliquando, etc. In VV. LL. annotatur ex Ægineta [3, 22] ἐγκανθίδα esse Quum majoris anguli s. canthi caruncula excrescit justo amplius, et ad nares protuberat. Id quod præcipue patiuntur οἱ θαλασσουργοί. [Diosc. Parab. 1, 8 : Πταρμοὶς δὲ κινοῦσι παρακρατηθεῖσαι τοῖς ὀκτύλοις αἱ ἐγκανθίδες φλίδες. Hesych. : Ἐγκ., σάρξ ἐν ὀφθαλμῷ αὐξηθεῖσα τὸ πάθος ποιεῖ. Foes. OEc. Hipp. p. 108, B : « Galeno De tumor. præter nat. p. 357, 34 ἐγκανθὶς dicitur παρὰ φύσιν μέν τις ὄγκος ἐν τοῖς μεγάλοις γίνεσθαι κανθοῖς. Auctori Definitt. med. p. 400, 23 est ὑπερσχὴ σαρκὸς ἐν τῷ μεγάλῳ κανθῷ. Galenus De diff. morb. p. 204, 8, ἐγκανθίδα ἐν ταῖς τῶν κανθῶν ἀμτρίαις reponit, et ὀνομάζεται μὲν ἡ ἐπὶ πλέον αὔξησις ἐγκανθὶς, ἡ μείωσις δὲ βοτίς. »]

[Ἐγκάπλης, ὁ, ἡ, Inflexus. Hesych. : Ἐγκαπῆ, ἐπικαρπία. Is. Voss. ἐπικάρσια, Obliqua. (Sic ap. Suid. p. 1132, A, variatur inter Ἐγκάρσιον et Ἐγκάρπιον.) Quæ gl. adhiberi potest conjecturæ Salm. Anth. Pal. 6, 4, 1 restituentis εὐκαπὲς pro εὐκαμπές. L. Dind.]

[Ἔγκαπνος, ὁ, ἡ, Fumeus, Fumificus, Qui fumum emittit. Achm. Onirocr. p. 134, 12 : Τὸ πῦρ ὅσον ἐστὶν ἄνευ καπνοῦ καὶ φλογὸς ... τὸ δὲ ἐμφλογον καὶ ἔγκαπνον. Hase.]

Ἐγκάπτω, ap. Aristoph. Voro, in Pace [7] : Ὅλην ἐνέκαψε περικυλίσας τοῖν ποδοῖν. Eust. tamen p. 1481 affert ἐνέκαψε ex Aristoph., non ἐνέκαψε. [Strattis ap. Athen. 7, p. 327, E : Πολλοὺς δὴ μεγάλους τε φάγρους ἐγκάψας. Schweigh. Aristoph. Vesp. 791 : Κἄπειτ' ἐπίθηκε τρεῖς λοπάδας μοι κεστρίων, κἀγὼ 'νέκαψ'· ὀβολοὺς γὰρ ᾠόμην λαβεῖν. Hesych. : Ἐγκάπτει, ἐκπνεῖ. Toup. Em. vol. 3, p. 197 conj. ἐκπίνει. Hermipp. ap. schol. Arist. Av. 1550, correctus partim a Valck. ad Herodot. 2, 93, partim a Pors. App. ad Toup. vol. 4, p. 445 : Ἐγὼ δ' ἐνέκαψα λανθάνων τὴν διπροφόρον. Leonid. Tar. Anth. Pal. 9, 316, 6 : Αἴτ' ὠμὰς παραθῇς ἀχράδας, ἐγκέκαφεν.] || Alexis ap. Athen. [3, p. 76, E] : Ὁ δ' ἐγκάψας τὸ κερμ' εἰς τὴν γνάθον, quod Gall. diceretur *Le fourrant dedans* : quod verbum usurpamus et de cibo, quem ori avide indimus et quasi ingurgitantium se more. Sed γνάθον alicui fortasse non immerito suspectum fuerit. [Eur. Cycl. 625 : Σιγῶμεν ἐγκάψαντες αἰθέρα γνάθοις.]

Ἔγκαρ, αρος, ὁ, Cerebrum, vel Pediculus : ut quidam acceperunt ap. Hom. Il. I, [378], ubi Achilles de Agamemnone dicit, Τῶ δέ μιν ἔγκαρος αἴσῃ, ut sit, Non pluris eum facio quam pediculum aut cerebrum : non minus enim cerebrum olim fastidiebant in cibis quam pediculum : quod cerebrum a Lycophr. quoque [1104 : Τιθῆνα καὶ κύπελλον ἐγκάρῳ ξανεῖ,] ἔγκαρος dicitur ead. compositionis forma qua ἐγκέφαλος, sc. παρὰ τὸ ἐν τῇ κάρᾳ ἤτοι τῇ κεφαλῇ εἶναι : quemadmodum et Alcæus Epigr. [Anth. Pal. 9, 519, 3] dicit, Ὡς ὄφελόν γε καὶ ἔγκαρον ἐχθροῦ ἀράξας, Βρέγμα Φιλιππείης ἐξέπιον κεφαλῆς, pro Cerebrum inimici frangens. Sed rectius ii qui scribunt divisim ἐν Καρὸς, et interpr. Habeo eum pro Carico mancipio. Utriusque exp. meminit Eust. Apud Hesych. ἔγκαρος legitur, expositum αἴσιμος, positumque Dorice forsan pro ἔγκηρος. [V. de l. ejus in Ἔγκηρος. Ἔγκαρος inter hyperdisyllaba in ρος recenset Arcad. p. 70, 19, ubi delenda dittographia ἢ ἔγκυος.] A

[Ἐγκαρδιαῖος, α, ον, Qui est in corde. Iambl. De myst. 2, 7, p. 49 : Τῆς δὲ ἀποκεκαθαρμένης (animæ) πύριος ὁ τύπος βλέπεται καὶ ἄχραντον καὶ ἀμιγὲς τὸ πῦρ, τό τε ἐγκαρδιαῖον αὐτῆς φῶς καὶ τὸ εἶδος καθαρὸν καὶ ἐόραιον ὁρᾶται.] B

Ἐγκάρδιον, q. d. Pars in qua est cor. Sic enim dicitur Interna pars et medulla ligni. Diosc. 1, [150]: Ἐγκάρδιον τοῦ πρέμνου, Medulla candicis. Vide Καρδία de ligno. Sunt vero qui Cujuslibet etiam rei internam partem ita dici putent. [Theophr. H. Pl. 3, 8, 5 : Φασὶ δέ τινες οὐδ' ἐγκάρδιον εἶναι μόνῃ (latifoliæ quercui). Ib. 9, 3 : Τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ ἐγκ. αὐτῆς· 5 : Ὅταν μὴ μόνον τὸ ἐγκ., ἀλλὰ καὶ τὸ ἔξω τοῦ στελέχους ἐνδαδον γίνηται· conf. 5, 1, 2 et 3, 2. Geopon. 12, 25, 3 : Τοῖς ἁπαλοῖς ἐγκαρδίοις τοῦ πηγάνου εἴ τις τὰ ὦτα βύσειεν.]

[Ἐγκάρδιος, α, ον et ὁ, ἡ, Qui est in corde, sive de parte corporis dicitur cor sive de animo. Democritus Stob. Fl. vol. 2, p. 267 : Καὶ οἱ τοῦτο ἐγκάρδιον ἀνάγκη εἶναι. Diodor. 1, 45 : Οὕτω δ' ἐγκάρδιον αὐτῷ τὴν μεταβολὴν γενέσθαι, Adeo ei cordi fuisse mutationem. Anth. Pal. 12, 17 : Οὔ μοι θῆλυς ἔρως ἐγκάρδιος. Horap. Hierogl. 1, 7 : Ψυχὴν ἐγκαρδίαν. Suicer. Thes. vol. 1, p. 990 : « Etym. M. : Ἐγκάρδιον, τὸ μεγάλως δεινὸν καὶ ἁπτόμενον τῆς καρδίας (hæc etiam Lex. rh. Bekk. An. p. 250, 30), ἤτοι κρύφιον, ἐξ ἰσχυρᾶς διαθέσεως. Olymp. In cap. 22 Jobi verba v. 22 : Ἀνάλαβε τὰ ῥήματα αὐτοῦ ἐν καρδίᾳ σοῦ, p. 385 in Cat. interpr. : Τοὺς λόγους αὐτοῦ ἐγκαρδίους ποίησαι. OEcum. In c. 1 ad Philipp. p. 656 : Ἐγκαρδίους ἀεὶ περιφέρειν τινὰς, Aliquos semper in animo, oculis ferre. Id. : Ἐγκαρδίους ἔχειν καὶ ἀνεπιλήστους, Semper in animo et memoria habere. Chrysost. dicit ἐγκάρδιον ἔχειν τὴν εὐεργεσίαν. || Occultum. Photius ap. OEcumen. In c. 1, ad Ephes. p. 614 : Ἐγκάρδιον καὶ ἀπόρρητον τοῦ θεοῦ βούλημα. Jovian. imp. ap. Athanas. t. 2, p. 28 : Ἀνθρωποι γὰρ ὄντες τὸν λόγον ἀκούομεν, τὰ δὲ ἐγκάρδια ὁ θεὸς οἶδεν. Basil. Hom. 3 in Hexaem. (vol. 1, p. 23, D, ubi pro τῶν ἐγκαρδίων νοημάτων al. ἐν καρδίᾳ) ἐγκάρδια νοήματα, Cogitationes in corde conceptæ, Occultæ. » Clem. Al. Pæd. 1, 3, 9, p. 103 : Ὃς δὲ ὁ βλέπων καὶ ὁιορῶν τὰ ἐγκάρδια λόγος. || De ornamento quod in pectore gestatur, schol. Theocr. 2, 110 : Δαγὺς, κόσμος ἐγκαρδιός ἐστι γναιτῶν καὶ στέφανος περισφίγγων τὴν κεφαλὴν καὶ πεπηγὼς ἐπ' αὐτήν. Sed ibi sententiæ convenientior est scriptura cod. unius ἐγκάρσιος, ut redimiculum significetur caput muliebre oblique ambiens.] C

[Ἐγκαρδίως, In corde. Gregor. Acindynus Allat. Græc. Orthod. vol. 1, p. 763, 266 : Καὶ γνῶθι σεαυτὸν ὡ λαλεῖν ἐγκ. L. Dind.]

[Ἔγκαρος. V. Ἔγκαρ.]

Ἐγκαρπασθέντας, Hesych. exp. ἐγκριθέντας, ἐντυχόντας. [Ἐγκαρπισθέντας reponit Maittair. Misc. p. 132, coll. l. Synesii in Ἐγκαρπίζω cit. L. Dind.]

Ἔγκαρπὴς, ὁ, ἡ, Fructuosus : Ἔγκαρπὴς, inquit Hesych., ἐπικάρπια.

[Ἐγκαρπία, ἡ, q. d. Fructuositas. Etym. M. p. 797, 28 : Φοῖνιξ ... δύναται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ φυτοῦ λαμβάνεσθαι διὰ τὴν τῶν στελέχων ὀξύτητα· αἱμάσσουσι γὰρ καὶ φοινίσσουσι τοὺς ἁπτομένους αὐτῶν. Ἐντεῦθεν οἱ δίκαιοι εἰς τοῦτο παρεικάζονται διὰ τὸ λόγοις ἐγκαρπίας καὶ σωφροσύνης ὀξύνειν καὶ λεπτύνειν τὸν νοῦν, ἐκ δὲ τούτου καθαίρειν.] D

[Ἐγκαρπίζω, Frugiferum reddo, Impleo. Synes. De insomn. p. 135, B : Τοὺς δὲ καὶ ὑπνώοντας ἔτι ἐγκάρπισεν ἀλκῆς. Et mox : Τὸ γὰρ ἐγκαρπίσαι καὶ πλέον ἐστὶ τοῦ διδάξαι.]

[Ἐγκάρπιος, Fructum i. e. Semen habens intus in se. Hippocr. De viet. rat. 2, p. 360, 11 : Περὶ δὲ ὀπώρης ὧδε ἔχει· τὰ μὲν ἐγκάρπια διαχωρητικώτερα, quibus addit recensum mororum, pirorum, malorum et sim.]

[Ἔγκαρπον. V. Ἔγκαρπος.]

Ἔγκαρπος, In quo fructus insunt, Fructus in se habens [Soph. OEd. T. 25 : Φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός] : opp. τῷ ἄκαρπος, i. e. Qui sine fructu est. Soph. Trach. [237], de Hercule sacrificante, Ἔνθ' ὁρίζεται βωμοὺς, τελεῖ [τέλη] τ' ἔγκαρπα Κτηναίῳ Διΐ, Jovi e fructibus sacrificat. Apud Vitruv. autem Ἔγκαρπα Turn. existimat esse Ornamenta capituli columnarum palmites aut ramos cum suo fructu habentia, aut etiam arbusculas fructuosas, quæ vocantur δένδρα ἔγκαρπα a Græcis, aut frondibus et ramis implexos innexosque fructus. Hæc ille. Verba autem Vitruv. sunt 4, 1, de columnis in Dianæ æde constitutis, Basi spiram supposuerunt pro calceo, capitulo volutas, uti capillamento concrispatos cincinnos prædependentes, dextra ac sinistra collocaverunt, et cymatiis et encarpis pro crinibus dispositis frontes ornaverunt. Metaph. autem ἔγκαρπος mulier aliqua dicitur pro Gravida, In cujus utero fœtus est, velut fructus in arbore : h. e. ἔγκυος, ut Suid. [et loco non addito Zonar. p. 603] in hoc a se cit. l. exp., Ὁ δὲ Φίλιππος Ἀρετονίῃ ὁμιλήσας, εἶτα ἐξ αὐτοῦ κατέλιπεν ἔγκαρπον, καὶ ἔγει τὴν Ὀλυμπιάδα ἄγεται. [Proprie de terra messi vicina Æneas Tact. c. 7 init. : Ὅταν δὲ ἡ χώρα ἔγκαρπος διάκειται ... εἰκὸς πολλοὺς τῶν ἐν τῇ πόλει περὶ τοὺς ἐγγὺς χώρους διατελεῖν, γλιχομένους τοῦ καρποῦ. Schol. Soph. OEd. C. 688 : Ὠκυτόκα ποιῶν τὰ παιδία καὶ ἔγκαρπα. De plantis Theophr. C. Pl. 2, 4, 2 sec. cod. Urbin. : Τῶν δὲ βλαστητικῶν καὶ ἐγκάρπων οὐ κακῶς ἡ διαίρεσις ἡ πρὸς τὰ σπέρματα καὶ τὰ δένδρα λέγεται. De arboribus præter Poll. 1, 232; 5, 15, Plut. Mor. p. 2, E : Ποῖα δὲ δένδρα οὐκ ὀλιγωρηθέντα μὲν στριβλὰ φύεται καὶ ἄκαρπα καθίσταται, τυχόντα δὲ ὀρθῆς παιδαγωγίας ἔγκαρπα γίνονται καὶ τελεσφόρα; Sic de seminibus Plato Phædr. p. 276, B : Ὧν σπερμάτων κήδοιτο καὶ ἔγκαρπα βούλοιτο γενέσθαι. Dio Cass. 48, 52 : Ὄρνιθα κλώνιον δάφνης ἐγκάρπου φέρουσαν. Jerem. 38, 12 : Ψυχὴ αὐτῶν ὥσπερ ξύλον ἔγκαρπον. Compar. Theophr. C. Pl. 2, 14, 3 : Ἐγκαρπότεραι γὰρ γίνονται (vitex) : et 23, 3 : Ἐπὶ πιλούμενά γε βελτίω καὶ ἐγκαρπότερα. || Improprie, Fructuosus, i. e. Utilis. Plut. Mor. p. 776, B : Φιλίαν τιμᾶν, πολλοῖς μὲν ἰδίᾳ, πολλοῖς δὲ καὶ δημοσίᾳ χρήσιμον καὶ ἔγκαρπον γενησομένην. Aristid. vol. 2, p. 309=3, 515 : Οἳ λόγον μὲν ἔγκαρπον οὐδένα πώποτ' οὔτ' εἶπον οὔθ' εὗρον. L. D.] || Sunt et ἔγκαρπα Hesychio Segetes triticeæ, sectæ messæque, Turn. Sed ap. Hes. scribitur ἔγκαρτα, quod erit a κείρω, expositum τοὺς κεκουρευμένους σίτους [immo πυροὺς est ap. Hes.], Detonsa frumenta. Verum et ἔγκαρπα dixit Phrynichus Δάνειον [Δαναΐσιν], teste Eod. [De frumentis licet capere ap. Æneam Tact. c. 8 : Φθείροντα ἀφανίζειν τά τε βρωτὰ καὶ ποτὰ καὶ τὰ κατ' ἀγροὺς ἔγκαρπα. L. D. Confusa ἔγκ. et εὔκαρπος v. ap. Palæph. c. 19, p. 82.]

[Ἐγκαρποῦσθαι cum καρποῦσθαι memorat Pollux 4, 42. Sed vox deest cod. uni. Legendum certe ἐκκαρποῦσθαι. L. Dind.]

Ἐγκάρσιος, ὁ, ἡ, et α, ον, Obliquus, In obliquum porrectus, Transversus. Aristot. De mundo [c. 2, p. 392, 12] : Ὧν μέσος ὁ ζωοφόρος κύκλος ἐγκάρσιος : nam iste τῶν ιβ' ζωδίων κύκλος λοξὸς est et dicitur, quoniam τέμνει τοὺς παραλλήλους κύκλους, teste Procl. [Ib. c. 3, p. 393, 28 : Ἐξῆς δὲ τούτων ἐγκάρσιον τὸ Σικελικὸν (mare).] Sic Philostr. Heroic. : Ἐγκάρσιοι ἰμβολαὶ, Obliquæ, Quæ oblique fiunt. Et Philo V. M. 1 [vol. 2, p. 107, 13] : Ἐκτραπόμενος οὖν τῆς ἐπ' εὐθείας ἐγκάρσιον ἀτραπὸν εὗρεν, Relicta via recta nactus callem transversam. [Id. vol. 2, p. 478, 21 : Τὸν αὐχένα ἐγκάρσιον ἐπιστρέψαντες. Hemst. Thuc. 2, 76 : Δοκοὺς ... ὑπὲρ τοῦ τείχους ἀνελκύσαντες ἐγκαρσίας 6, 99 : Κάτωθεν τοῦ κύκλου τῶν Ἀθηναίων ἐγκάρσιον τεῖχος ἄγοντες. Perdiccas Ecphr. Them. dom. Hieros. p. 71 : Ὄρος μικρὸν ἀνιστηκὸς ἐστι τοῦ ἐλαιῶνος, ἐγκάρσιον, οὐκ ὄρθιον

κείμενον πρὸς τὴν ἕω. L. D. Polyæn. 6, 17 : Τῆς σύριγγος ἐπ' ἄκρῳ τάφρον ἐγκαρσίαν τεμόντες. Valck. Arrian. Exp. 2, 21, 8 : Τριακοντόρους ... ἐπέστησεν ἐγκαρσίας πρὸ τῶν τειχῶν. Agathias 4, 21 : Τότε δὲ ξύλα ἰθυτενῆ, καθά που ζυγὰ καὶ ἐγκενίδας ὕπερθε κατὰ τὸ ἐγκάρσιον τιθέντες. || Metaph. Plut. Mor. p. 630, A : Ἃ γὰρ ἀγνοοῦσιν οἱ μὴ λέγοντες ἄχθονται, καθάπερ αἰτηθέντες ὃ δοῦναι μὴ δύνανται, ἢ λέγοντες ἀποδείξεις ἐγκαρσίας καὶ οὐ βεβαίους διαταράσσονται καὶ κινδυνεύουσιν, Demonstrationes obliquas. Confus. c. ἐγκάρδιος v. in illo.]

[Ἐγκαρσίχολος. V. Ἐγκρασίχολος.]

Ἐγκαρσίως, Oblique, Transverse. Thuc. 2, [76] : Ὑπὲρ τοῦ τείχους ἀνελκύσαντες ἐγκ. [Ubi nunc cum libris plurimis ἐγκαρσίας. Schol. Aristoph. Eq. 1156 : Τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ δρόμου κείμενον ἐγκ. ξύλον. Suid. : Καρσίως, πλαγίως καὶ ἐγκ. L. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 830, A, de cruce : Ἡ δὲ ἐγκ. ἀγομένη διὰ πλαγίου κεραία ὀνομάζεται· conf. p. 829, C, et Joann. Xiphil. In Cruc. ador. p. 261, C Grets. Hase.]

[Ἔγκαρπα. V. Ἔγκαρπον.]

Ἐγκαρτερέω, ut, Ἐγκαρτερῶ ταῖς ἀλγηδόσι, Xen. [ut falso tradit Lex. Septemv. Sunt enim Plutarchi Mor. p. 251, B : Ἐγκαρτεροῦσαν ταῖς ἀλγηδόσιν] pro καρτερῶ ἐν ἀλγηδόσι, Patiens sum in doloribus, Forti animo præditus sum in doloribus, Fortiter me gero, Perduro in doloribus. Possumus et mutata constr. reddere, Patienter s. Forti animo dolores fero. Sic Aristot. Rhet. 1 : Ἐγκαρτερεῖν ταῖς ἀνάγκαις. At in h. Plut. l. ἐγκαρτερεῖν τῇ χειρουργίᾳ, pro ἐγκαρτερεῖν ταῖς τῆς χειρουργίας ἀλγηδόσιν accipio : de Mario [Mor. p. 202, B] : Καὶ μὴ στενάξας, μηδὲ τὰς ὀφρῦς συναγαγὼν, ἐνεκαρτέρησε τῇ χειρουργίᾳ. [Demetr. c. 38 : Προσλογιζόμενον τὸν Ἐρασίστρατον ὡς οὐκ ἂν ἑτέρας ἐρῶν βασιλέως υἱὸς ἐνεκαρτέρει τῷ σιωπᾶν μέχρι θανάτου.] Ab Eod. vero ἐγκαρτερεῖν per se positum, itidem pro ἐγκαρτερεῖν ταῖς ἀλγηδόσιν accipio, in hoc loco [Mor. p. 505, E] : Ἀνακρινομένη καὶ κελευομένη φράσαι τοὺς ἔτι λανθάνοντας, οὐκ ἔφρασεν, ἀλλ' ἐνεκαρτέρησεν, ἐπιδείξασα κ. τ. λ. Synes. Ep. 60 : Πῶς οἴει καὶ τότε δακνόμενος; ἀλλ' ἐνεκαρτέρουν ὡς οἷόν τε· q. d. Obfirmabam animum. Plautus certe vim hujus verbi καρτερῶ luculenter expressisse mihi videtur, ubi dixit, Feram et perferam usque ejus abitum animo forti atque obfirmato. [Plut. Lyc. c. 18 : Σπαρασσόμενος ὑπὸ τοῦ θηρίου τὴν γαστέρα τοῖς ὄνυξι καὶ τοῖς ὀδοῦσιν, ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν ἐγκαρτερῶν ἀποθανεῖν (λέγεται). Et alibi similiter. Diodor. 17, 118 : Μετὰ δὲ τὴν τοῦ βασιλέως τελευτὴν καὶ Σισύγαμβις πολλὰ καταθρηνήσασα τήν τε Ἀλεξάνδρου τελευτὴν καὶ τὴν ἑαυτῆς ἐρημίαν, ἐπὶ τῆς ἐσχάτης τοῦ βίου γραμμῆς ἐγκαρτερήσασα πεμπταία κατέστρεψε τὸν βίον· quod Omni victu abstinens interpr. Hemst. Tzetz. Hist. 4, 249 : Τῷ πόθῳ τούτου τέθνηκεν, ἐγκαρτερῶν ἀσίτως. Cum πρὸς Plut. Mor. p. 987, E : Τροφὴν ἀπωσάμενα καὶ πρὸς δίψαν ἐγκαρτερήσαντα.] || Interdum vero ἐγκαρτερῶ dicitur de perseverantia in aliis etiam rebus, vel potius de pertinaci quadam s. pervicaci perseverantia ; nam ap. Synes., Ἀλλ' ἐγὼ τοῖς δεδογμένοις ἐνεκαρτέρησα, non verterim simpliciter, ut quidam, Mansi in iis quæ decreta fuerant, sed Pertinaciter s. Obfirmato animo mansi. Sic autem et vetustiores scriptt. hac voce usos esse comperio ; ita enim Thuc. 2, [61] : Ταπεινὴ ὑμῶν ἡ διάνοια ἐγκαρτερεῖν ἃ ἔγνωτε. Quem velut imitans Xen. ita scribit, de equitibus in acie loquens [Hipparch. 8, 22] : Καὶ ἐπιθυμήσουσι τοῦ καλόν τι ἀκούειν, καὶ ἃ ἂν γνῶσιν ἐγκαρτερεῖν. Exp. etiam Persistere. [De prœliante Themist. Or. 7, p. 88, D : Πῶρον τὸν Ἰνδὸν οὐχ ὑφιέμενον ἐν τῇ μάχῃ, ἀλλ' ἄχρι τῶν ἐσχάτων ἐγκαρτερήσαντα.] || Ἐγκαρτερεῖν in h. Xen. l. [Comm. 2, 6, 22] : Τοῖς τῶν ὡραίων ἀφροδισίοις ἡδόμενοι [ἡδόμενοι], ἐγκαρτερεῖν δύνανται, redditur Sibi temperare, Se continere (quam signif. et simplici καρτερεῖν damus), sed videtur et ad illam signif. Perpessionis doloris, cujus modo exempla protuli, reduci posse. [Plut. Ages. c. 11 : Τοιοῦτος μὲν ἦν τοῦ Μεγαβάτου παρόντος· ἀπελθόντος γε μὴν οὕτω περιπαθῶς ἔσχεν, ὡς χαλεπὸν εἰπεῖν, εἰ πάλιν αὖ μεταβαλομένου καὶ φανέντος, ἐνεκαρτέρησε μὴ φιληθῆναι.] || Ἐγκαρτερεῖς θάνατον in VV. LL. ex Eur. [Andr. 261] pro Manes mortem, i. e. Expectas : quod mihi valde suspectum est et ob signif.
A et ob constr. : quippe qui nec in illis locis Thuc. et Xen. accusativo jungi existimem, sed esse ἐγκαρτερεῖν ἃ pro ἐγκαρτερεῖν ἐκείνοις ἅ. [Eur. iterum Herc. F. 1351 : Ἐγκαρτερήσω θάνατον. Et quem Hemst. citat Philostr. V. Ap. 7, 26, p. 305, 19 : Οἱ δὲ ἀθύμως παρεῖσθαι, οἱ δὲ ἐγκαρτερεῖν τὸν θάνατον. Itaque capere licet Themist. Or. 7, p. 99, A : Χαλεπωτέρα δὲ ἐλευθέρῳ λύπη τῆς διὰ τοῦ σώματος γινομένης ἡ διὰ τῆς αἰσχύνης ἐστί. Σημεῖον δέ· τὰς μὲν γὰρ ὑπομένουσι καὶ ἐγκαρτεροῦσι, δι' αἰσχύνην δὲ πολλάκις προΐενται τὸν βίον.]

[Ἐγκαρτερητέον, Perseverandum. Origen. C. Cels. p. 434.]

[Ἐγκαρτερία, ἡ, Continentia. Anna Comn. 3, p. 72, A : Αὕτη ἡ ἀληθὴς αἰτία τῆς εἰς τὰ βασίλεια τῆς βασιλίδος ἐγκαρτερίας, Mansionis in palatio. L. Dind.]

Ἐγκὰς, Galen. in Lex. Hippocr. [p. 460] exp. ἐν βάθει, In profundo. [Legitur ap. Hipp. De cap. vuln. p. 899, C : Οὐδὲ γὰρ εἰ πέφλασται, ἐόντων πεφλασμένων καὶ τοῦ κακοῦ γεγενημένου, γίνεται τοῖσιν ὀφθαλμοῖσι καταφανὲς ἰδεῖν αὐτίκα μετὰ τὴν τρῶσιν, ὥσπερ οὐδὲ τῶν
B ῥωγμάτων ἔνιαι ἑκὰς ἐοῦσαι καὶ ἐρρωγότος τοῦ ὀστέου. Quo l. ἐγκὰς legisse Galenum conj. Foes. Œcon. p. 108. Cui assentior. Schol. Oppian. Hal. 1, 692 : Ἀγκὰς) Ἐστὶ δὲ ἐπίρρημα, ὡς τὸ ὀγκάς. Leg., ni fallor, ὡς τὸ ἐγκάς. L. Dindorf.]

[Ἐγκὰς, Cubitus, sec. Ducang. Gloss. p. 343 in l. Georgii Sanginatii De part. corp. Ms. : Κύβη, ἀγκώνη καὶ ἐγκὰς, ὠλὴν, ἐγγῶνάς ἐστι.]

Ἔγκατα, τὰ, Intestina, Interanea, Viscera : τὰ ἔντερα, τὰ σπλάγχνα. Od. I, [293] : Ἔγκατά τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόεντα. Il. Λ, [176, etc.] : Αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει. [Hesiod. Th. 538 : Σάρκας τε καὶ ἔγκατα.] Lucian. Caucaso [c. 20] : Γῦπας ἂν ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντας. Reperitur et dat. ἔγκασι pro ἐντέροις, σπλάγχνοις, ap. Hesych. et Suid. quem Etym. vult συγκεκόφθαι ἐκ τοῦ ἐγκάτοισι, ut πρόβασιν e προβάτοισι. Usus autem eo est Homer. Il. Λ, [438] : Μιχθήμεναι ἔγκασι φωτός. Etym. annotat in sing. dici quidem ἔντερον, at non ἔγκατον. [Nisi quod Lexiph. Luciani c. 3 dicit : Τοῦ βοὸς τὸ πολύπτυχον ἔγκατον, et Aq. Ps. 63, 7
C ἔγκατον, et 81, 1, ἐν ἐγκάτῳ, et Hesych. voc. Ἔγχυλον exp. ἔγκατον. Arcad. enim p. 123, 25 ponens ἔγκατον vix est quod hic memoretur. Babrias ap. Suid. v. Πανθοίνην : Λέων μὲν αὐτὸς εἶχε δαῖτα πανθοίνην, Ἔγκατα λαφύσσων (ubi nota imitationem loci Hom. supra cit.). Ἔγκατα ἰχθύων sunt in Geopon. 20, 46, 1, ap. Poll. 6, 51. Inter τακτὰ, τακτα (quasi τἄγκατα) et τὰ ἔγκατα variant libri Diodor. Exc. vol. 2, p. 516, 52.]

[Ἐγκαταβαίνω, Descendo in. Pindar. Nem. 1, 38 : Οὔτοι λαθὼν χρυσόθρονον Ἥραν κροκωτὸν σπάργανον ἐγκατέβα. C. dat. Diodor. 14, 28, loco corrupto : Κατὰ κλιμάκων ταῖς οἰκίαις ἐγκαταβαίνουσι. Addit Hemst. Galen. vol. 8, p. 77, D, F : Ἐγκαταβαινούσῃ (ἀφῇ) ὑπείκοντα.]

[Ἐγκαταβάλλω, Dejicio in. Hom. Il. M, 206 : Μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὁμίλῳ, alii legebant ἐνικάββαλ' vel ἐγκάββαλ'. Atque ap. Apoll. Rh. 1, 1239 scribitur hodieque : Μέσῃ δ' ἐνικάββαλε δίνῃ, quod præstat, præferrique debuit ab iis qui non cogitarent de dirimendo composito in ἑῷ ἐγκάτθετο θυμῷ, etc. L. D. Aphrod.
D Probl. 2, 67 : Οὐ δίδωσι (oleum) χώραν ἑτέρᾳ ὑγρῷ ἐγκαταβληθῆναι εἰς αὐτὸ καὶ ἀναμιχθῆναι αὐτῷ. Kall. Basil. t. 2, p. 358.]

[Ἐγκαταβιόω.] Ἐγκαταβιῶσαι, Vitam consumere in, ut ap. Plut. [Mor. p. 783, D : Ἐκεῖ τοῖς τυραννείοις ἐγκατῳκοδομημένον ἄχρι γήρως ἐγκαταβιῶσαι] tyrannus quidam arci ἐγκατεβίωσε. [Id. Agid. c. 17 : Πότερον οὖν δεῖ με ... ἐγκαταβιῶναι ταύταις ταῖς συμφοραῖς; Longin. 44, 11 : Τὴν ῥᾳθυμίαν, ᾗ πλὴν ὀλίγων πάντες ἐγκαταβιοῦμεν. Wakef.]

[Ἐγκαταβλέπω, Despicio in. Hesych. : Ἐγκεκαροῦται, ἐγκαταβλέπει. Ἰνκατάπασον, ἐγκατάβλεψον.]

[Ἐγκαταβρέχω, Inficio, Imbuo, Humecto. Geopon. 13, 1, 7 : Ἀποδιώξεις τὰς ἀκρίδας, ἐὰν γάρον ἐξ αὐτῶν σκευάσας βόθρους ὀρύξῃς, καὶ τούτους ἐγκαταβρέξῃς τῷ γάρῳ.]

[Ἐγκαταβυσσόω, In profundum, Profunde demitto. Plut. Mor. p. 735, A : Ἐγκαταβυσσοῦσθαι τὰ εἴδωλα διὰ τῶν πόρων εἰς τὰ σώματα, Penetrare in corpora.]

[Ἐγκαταβύω, Abdo in. Georg. Pachym. in Andron.

7, 32, p. 444, B : Τοῖς φρουρίοις ἐγκατεβύοντο, Castellis se includebant. L. Dindorf.]

['Εγκαταγγίζω, In vas conjicio. Pallad. Hist. Laus. in Meurs. Opp. vol. 8, p. 352 : Τῷ λέβητί σε ἐνκαταγγισθῆναι (sic) κελεύω, pro quo mox, ἐμβληθῆναι τῷ λέβητι. Boiss.]

'Εγκαταγέλαστος, Qui irridetur, Ridiculus. Æsch. C. Ctes. [p. 64, 31, ubi καταγ. libri meliores] : 'Εγκαταγέλαστον τὴν πόλιν ποιῶν.

'Εγκαταγηράσκω, Consenesco in. 'Εγκαταγεγηρακὼς Bud. e Dinarcho [p. 105, 20 : Πονηρίαν γὰρ ἀρχομένην μὲν κωλῦσαι τάχα τις κολάζων δυνηθείη, ἐγκαταγεγηρακυῖαν δὲ καὶ γεγενημένην τῶν εἰθισμένων τιμωριῶν ἀδύνατον εἶναι λέγουσιν,] affert pro Inveteratus. [Plut. Phoc. c. 30 : Ὡς ἀρετὴν ἐπεδείκνυτο τὴν πενίαν, ἐν ᾗ τοσαυτάκις Ἀθηναίων στρατηγήσας καὶ βασιλεῦσι φίλοις χρησάμενος ἐγκατεγήρασε. Themist. Or. 19, p. 232, C : Ἐπεὶ καὶ Διονύσιος καὶ Τιβέριος ἐγκατεγήρων ταῖς μοναρχίαις.]

['Εγκαταγίγνομαι, Insum. Irenæus p. 12. Angl. Epiph. t. 1, p. 177, D : 'Εγκαταγενομένην δὲ τοῖς πάθεσι. Vertitur : In pristina illa commotione perseverantem. Hase.]

['Εγκαταγράφω, Inscribo. Ælian. ap. Suid. vv. Ἕρκος et ubi nomen auctoris fugit intt., Τέλος : Τοῖς εὐδαίμοσιν ἑαυτὸν ἐγκαταγράφειν, Beatis se annumerare. L. Dind. Delineo. Nil. ap. Phot. Bibl. p. 514, 13 Bekk. : Τοὺς τῶν μελῶν ἐγκαταγράψει τε καὶ διαμορφώσει χαρακτῆρας. Hase.]

['Εγκατάγω, Deduco in. Pollux 1, 73 : Οἰκῆσαι, ἐνοικῆσαι, καταγεσθαι, ἐγκατάγεσθαι, ἐνδιαιτηθῆναι, καταλῦσαι (Salm. ap. Kuhn. κοδαυλίσαι. Fort. volebat καταυλίσαι. Angl.), ἐναυλίσαι. || 'Εγκατάγεσθαι, Deversari alicubi, Suid. v. Νικόλαος Δαμ. fine : Ἔφη δὲ Νικόλαος (p. 417 Vales.) ὁμοίαν εἶναι τὴν ὅλην παιδείαν ἀποδημίᾳ· ὡς γὰρ ἐν ταύτῃ συμβαίνει τοῖς ἀποδημοῦσι καὶ μακρὰν ὁδὸν δεξιοῦσιν, ὅπου μὲν ἐγκατάγεσθαί τε καὶ ἐναυλίζεσθαι μόνον, ὅπου δὲ ἐναριστᾷν, ὅπου δὲ πλείους ἐνδημεῖν ἡμέρας. Schweigh.]

['Εγκαταδαμάζω, Perdomo. Hippocr. p. 1229, E : Σκελέων τὸ χρῶμα, οἷον ὑπὸ κωνώπων ἐγκαταδαμασθὲν, ut restituit Foes. pro ἐγκαταδαμάσειν, Afflictum, Compunctum a culicibus.]

['Εγκαταδαρθάνω, Indormio. Plut. Mor. p. 647, F : Ἱστοροῦσι γὰρ ὅτι καὶ σκιὰ σμίλακος ἀποκτίννυσιν ἀνθρώπους ἐγκαταδαρθόντας, ὅταν ὀργᾷ μάλιστα πρὸς τὴν ἄνθησιν. Cf. not. ad Nicet. Eugen. 4, 58. Boiss. Ib. p. 688, E : Τῶν ἐγκαταδαρθανόντων τῷ διψῆν, Qui sitientes obdormiscunt. Eust. Opusc. p. 177, 18 : Σκορπίον δὲ, κακὸν αὐθιγενὲς, καὶ τοιούτοις ὡς τὰ πολλὰ τόποις ἐγκαταδραθάνον (sic). L. Dindorf.]

['Εγκαταδέχομαι, Introrsum accipio. Epiph. t. 2, p. 110, A : Πείθετε αὐτὰ τὰ πάντα ἐγκαταδέξασθαι ὑμῶν. Hase.]

'Εγκαταδέω, Illigo. Plato Phædone [p. 84, A] : Καὶ λύπαις ἑαυτὴν πάλιν ἐγκαταδεῖν. [Oppian. Hal. 3, 201 : Πολλοὺς δὲ ... εἰς ἄτην ἐνέηκε (venter) καὶ αἴσχεσιν ἐγκατέδησε. Angl. Themist. Or. 23, p. 297, A : Ὑπὸ ἀγνοίας αὐτοῖς (laqueis) οἱ ἄνθρωποι ἐγκαταδοῦνται. Gemist. Pletho Schol. in Zoroastri Orac. in Maitt. Misc. p. 136 : Αἱ ποιναὶ, ἤγουν αἱ κολαστικαὶ δαίμονες, ἄγκτειραι τῶν ἀνθρώπων εἰσὶν, ἤτοι συνεκτικαὶ, τῷ ἀπάγειν τῆς κακίας αὐτοὺς τῇ ἀρετῇ ἐγκαταδοῦσαι. L. Dind.]

['Εγκαταδίδωμι.] 'Εγκαταδοῦναι, exp. Dimittere.

['Εγκαταδυναστεύω, Regno in. Niceph. Chumn. in Anecd. t. 3, p. 396 : Καὶ ἄρχεται ἤδη ἐγκαταδυναστεύειν καὶ κρατεῖν. Boisson.]

['Εγκαταδύνω, i. q. ἐγκαταδύομαι, Insinuo me, Penetro, Subeo. Hippocr. De aere p. 283, 20 : Τοῦ δὲ θέρεος ἔωθεν μὲν αὖραι ψυχραὶ πνέουσι καὶ δρόσοι πίπτουσιν, τὸ δὲ λοιπὸν ἥλιος ἐγκαταδύνων, ὥστε μάλιστα διέψει τοὺς ἀνθρώπους, διὸ καὶ ἀχρόους τε εἰκὸς εἶναι καὶ ἀρρώστους. L. D. || Occido. Schol. vet. Apoll. Rh. 3, 225 : Ἑσπερία δὲ δύσις λέγεται, ὅταν ἡλίου δύνοντος ἄστρον ὁραθῇ τι πρὸ τῶν ἄλλων ἐγκαταδῦνον αὐτό. Parisina ἐπικαταδῦνον.]

['Εγκατάδυσις, εως, ἡ, Occasus. Ps. 48, 2, ubi Aq., Symm. κατάδυσιν, al. ἐγκατάδυσιν. Schleusn. L. V. T.]

'Εγκαταδύω, [Mergo : unde aor. ἐγκατέδυν,] ut ἐγκατέδυν ὕδασι, pro κατέδυν ἐν ὕδασι, Subii aquas, Epigr. [Anth. Pal. 7, 532 : Ἀλλ' ἅμα νηὶ πρηνιχθεὶς κείνης ὕδασιν ἐγκατέδυν. Accus. jungit Oppian. Hal. 1, 153 : Μίμνει δ' ἐγκαταδὺς σκότιον μυχόν. Lysis in Galei Opusc. p. 738 : 'Εγκαταδεδύκαντι δὲ τῷ δάσει τούτῳ παντοῖαι κακότατες. Pass. Mergor, Subeo. Procop. H. arc. c. 1 : 'Εγκαταδυομένη τοῖς οἰκείοις ἐπιτηδεύμασιν. Eust. Opusc. p. 328, 91 : Τῇ τῶν ὑποκειμένων ἁπαλότητι ἐγκαταδύεσθαι. L. Dindorf.]

'Εγκαταζεύγνυμι, Adjungo, Adapto, Accommodo. Soph. [Aj. 735] : Νέας βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις.

['Εγκαταθάπτω, Inhumo. Athenag. Leg. 30, p. 135 edit. Dechair. M. D. M.]

['Εγκατάθεσις, ἡ, Intima penetratio, affectio. Schol. Climac. p. 241, 44 : Τὰς τῆς σαρκὸς ὀρέξεις, καὶ τὴν ἐγκατάθεσιν αὐτὴν, ἥτις ἀρχὴ τῆς πράξεως ἐστίν. Hase.]

['Εγκατάθετος, ὁ, ἡ, Qui irrepsit, Falsus, Adulterinus. Basil. t. 1, p. 1121, C : Οὐκ ἀληθινῶς ἐπιστρέφοντας, ἀλλ' ἐγκαταθέτους. Hase.]

['Εγκαταθνήσκω, Immorior. Apoll. Rh. 2, 834 : Χείρεσσι δ' ἑῶν ἐνικάτθαν' ἑταίρων.]

['Εγκατακαίω, Comburo in. Lucian. Piscat. c. 52 : Σὺ δὲ καὶ ὁ ἔλεγχος, ὦ Παρρησιάδη, κύκλῳ ἐπὶ πάντας αὐτοὺς ἰόντες ἢ στεφανοῦτε ἢ ἐγκατακαίετε, ὡς ἔφην.]

'Εγκατάκειμαι, q. d. Intus jaceo, Intus decumbo, Decumbo in. Aristoph. Pl. [742] : Οἱ δ' ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῷ. Ibid. autem dicitur κοσμίως κατεκείμεθα. At vero ap. Aristot. Probl. s. 5, [§ 11] : Διὰ τί τὰ ἐπίπεδα κοπιαρώτερα ἐγκατακεῖσθαι τῶν κοίλων ἐστὶ, Bud. vertit, Cur in planis ægrius incumbitur : addens, vel Accumbitur. Subjungit etiam l., in quo ἐγκατακλίνεσθαι ea signif. dicitur [ibid.] : Διὰ ταῦτα, καὶ τὰ ἐνδιδόντα τῶν μὴ ἐνδιδόντων ἀκοπώτερά ἐστι καὶ ἐγκατακλιθῆναι καὶ ἐνέζεσθαι. [Plut. Mor. p. 691, F : Ὥσπερ οὖν ἡμᾶς θερμαινόμενον θερμαίνει τὸ ἱμάτιον, οὕτως τὴν χιόνα ψυχόμενον ἀντιπεριψύχει· ψύχεται δὲ ὑπ' αὐτῆς ἀφείσης πνεῦμα λεπτόν· τοῦτο γὰρ συνέχει τὴν πῆξιν αὐτῆς ἐγκατακείμενον. Pollux 5, 149, capite περὶ τῶν ἐν στήλαις γραμμάτων : Ἐρεῖς δὲ ... ἐντετυπωμένα, ἐναποκείμενα, ἐγκατακείμενα, ἐμπεποιημένα.]

'Εγκατακεράννυμι, s. 'Εγκατακεραννύω, Immisceo : 'Εγκατακεραννύμενον τῷ οἴνῳ ὕδωρ, Eust.

['Εγκατακλειστέον, Includendum. Geopon. 19, 3, 1 : Τὰς λυττώσας ἐγκατακλειστέον. Ubi alius cod. : Κύνας νοσοῦντας κατακλειστέον.]

['Εγκατάκλειστος, ὁ, ἡ, Inclusus. Epiphan. t. 1, p. 657, A : Τὴν ψυχὴν φάσκει τὴν βεβρωμένην ἐγκατάκλειστον ... ἐν σώμασιν. Hase.]

'Εγκατακλείω, Includo, Concludo in. Aliis Intercludo. Apud Hippocr. De victu in morb. acut. [p. 385, 52] : Ὀκόσοισι σῖτος ἐγκατακέκλεισται, Galen. exp. ἐκ πολλοῦ χρόνου μὴ διακεχώρηκε. [Const. Manass. Chron. p. 84, D : Τοῖς Νικαέων τείχεσιν αὐτοὺς ἐγκατακλείει. Pallad. Laus. p. 5. Boiss. Hesych. in 'Εγκαθείργνυμι cit. Theophr. C. Pl. 5, 13, 2 : Ὁ δὲ συνεχὴς (πάγος), ἐγκατακλείσας τὸ θερμὸν, οὐχ ὁμοίως. Dio Cass. 79, 11 : Λέοντα καὶ πίθηκον καὶ ὄφιν τινὰ ζῶντα ἐγκατακλείσας. Aristot. Meteor. 3, 6 : Ὅσα δ' ἐν αὐτῇ τῇ γῇ ἐγκατακλειομένη τοῖς τῆς γῆς μέρεσιν (ἡ ἔκκρισις) ἀπεργάζεται, λεκτέον. Clem. Al. Pædag. 2, 12, 118, p. 241 : Τοῖς περιδεραίοις ἐγκατακλειόμενοι ἀμέθυστοι καὶ κεραυνῖται καὶ ἰάσπιδες. Eust. Opusc. p. 203, 83 : Τῷ βίβλοις ἑαυτὸν ἀφιέντι ἐγκατακλείεσθαι. 'Εγκατακλεισθεὶς et ἐγκατακλιθεὶς confusa Plut. Mor. p. 356, C. L. Dind.]

'Εγκατακλίνω, Relinquo, Depono in. Aristoph. Pl. [620] : Ἐγὼ δὲ καὶ σύ γ' ὡς τάχιστα τὸν θεὸν Ἐγκατακλινοῦντ' ἄγωμεν εἰς Ἀσκληπιοῦ, Reclinatum s. Depositum in lecto s. stragulo; jusserat enim Carionem τὰ στρώματα ἐκφέρειν, quo possent deferre Plutum in ædem Æsculapii : pro quo supra dicit, Κατακλινεῖν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ. || 'Εγκατακλίνομαι, Discumbo, Accumbo. Aristoph. Av. [121] : Εἴ τινα πόλιν φράσειας ἡμῖν εὔερον, Ὥσπερ σισύραν ἐγκατακλιθῆναι μαλθακὴν, Ut in molli e caprinis pilis stragulo accumbamus, decumbamus. Ex ejusd. Nub. [694] schol. citat, Ἀλλ' ἐγκατακλινῇ δευρὶ, Hic recumbe nobiscum. Sed in impressis libris legitur ibi, Ἀλλὰ κατακλινεὶς δευρὶ, interjecto, Τί δρῶ; Ἐκφρόντισόν τι τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων. [Conf. 'Εγκατάκειμαι. Plut. Mor. p. 989, E : Ταῖς δὲ σαῖς χλανίσι καὶ τάπησιν οὐδὲν ἂν μὰ Δία ἥδιον ἢ βαθεῖ καὶ μαλθακῷ πηλῷ μεστὸς ὢν ἐγκατακλιθείην ἀναπαυόμε-

νος. Ἐγκαταλεισθεὶς et ἐγκαταλιθεὶς confusa notavi in Ἐγκαταλείω.]

[Ἐγκατάλυσις, ἡ. Hippocr. De dec. hab. 4, var. lect. Boiss. V. Ἐγκατάντλησις.]

[Ἐγκαταλώθω.] Ἐγκαταλώσαντες Hesychio ἐνείραντες [Inserentes. Cyrill. Adv. Julian. p. 7, D : (Σοφοὺς) κεκλοφότας τὰ ἐκείνου καὶ τοῖς ἰδίοις λόγοις ἐγκαταλώσαντας. Boiss.]

[Ἐγκαταχοιμῶμαι, Dormio in, Incubo. Herodot. 8, 134 : Διὰ τοῦτο μὲν οὐκ ἔξεστι Θηβαίων οὐδενὶ αὐτόθι (in Amphiarai) ἐγκαταχοιμηθῆναι. Schweigh. Plerique libri κατακ., ut paullo ante, Κατακοίμησε ἐς Ἀμφιάρεω.]

Ἐγκαταχρούω, ex Aristoph. affertur pro Pulso, Moveo. [Ran. 331 : Θρᾶττε δ' ἐγκαταχρούων ποσὶ τὰν ἀκόλαστον φιλοπαίγμονα τιμὰν, χαρίτων πλείστων ἔχουσαν μέρος, ἁγνὰν, ἱερὰν, ὁσίοις μύσταις χορείαν. Ubi schol. : Τὸ δὲ ἐγκ. πρὸς τὸ ὁσίοις μύσταις, ut sit, Pulsans s. Saltans inter mystas choream. || Infigo. Clem. Al. Pæd. 2, 11, 116, p. 240 : Ἀλλὰ καὶ τοὺς ἥλους ἐλικοειδῶς τοῖς καττύμασιν ἐγκαταχρούειν ἀξιοῦσιν.]

[Ἐγκαταχρύπτω, Abscondo in. Lycophr. 1231 : Κῦδος μαρανθὲν ἐγκαταχρύψεις ζόφῳ. Joseph. B. J. 1, 31, 2 : Ἵνα τῷ πλήθει τῆς εἰς ταῦτα δαπάνης τοὺς εἰς ἐκεῖνα μισθοὺς ἐγκαταχρύψῃ· 7, 9, 1 : Πάντες παιδία τοῖς ὑπονόμοις, οἱ ποτὸν ἦγον ὕδωρ διὰ γῆς, ἐγκαταχρυβῆναι. Synes. p. 301, B : Τὰς βοῦς, τὰς ὄις, ὅσαι τῶν βαρβαρικῶν λῃστηρίων ἦσαν ἐγκαταλείμματα, ταῖς φάραγξιν ἐγκαταχρυπτόμεναι. Angl. Monum. ap. Boeckh. C. I. vol. 1, p. 458, 4 : Οὔνομα σιγάσθω· τοῦτ' ... αὐτὴ ἀμαιμακέτοις ἐγκατέκρυψα βυθοῖς. L. D. Amos. 9, 3 sec. Vatic.]

[Ἐγκαταχυδιστάω, Præcipito in. Coustant. Man. Am. 6, 14 : Γυμνοῖς τοῖς ξίφεσιν ἐγκαταβυσσήσει. Boissonad.]

Ἐγκαταλαμβάνω, Intus capio, comprehendo. [Æschin. C. Ctes. p. 62, 17 : Ἐὰν αὐτὸς ὁ τῆς ἀληθείας λογισμὸς ἐγκαταλαμβάνῃ τὸν Δημοσθένην. Terræ motus μικρῷ τοὺς πάντας ἐγκαταλαβών, Gregor. Naz. p. 169, A. Hemst. Thuc. 4, 116 : Ὅσους ἐγκατέλαβε διαφθείρει. Ceterum de act. rursus HSt. in fine.] A cujus pass. Ἐγκαταλαμβάνομαι dixit Æschin. ἐγκαταληφθῆναι pro Intus capti fuerunt [p. 30 R.] : Ὑπὸ δὲ τοὺς αὐτοὺς καιροὺς Ὀλυνθος ἥλω, καὶ πολλοὶ τῶν ἡμετέρων ἐγκατελήφθησαν πολιτῶν. Sic etiam Dem. [p. 388, 12] usus est. Herodot. autem dixit, Ἐγκατειλημμένοι ἐντὸς τείχεος, vacante præp., quæ est juncta verbo. || Interdum vero ἐγκαταλαμβάνομαι, Intercipior, Includor : ut ap. Antiphont. : Ἕνα δέ τινα τῶν νεωτέρων ἐρῶντα πατέρα πρεσβύτερον ὄντα, καὶ οὐ δυνάμενον ἀποχωρῆσαι, ἀλλ' ἐγκαταλαμβανόμενον, ἁράμενον φέρειν. Plutarch. [Mor. p. 947, C] : Ἀλλὰ πολλάκις ἐγκαταλαμβανόμενον ἀνθίστατι καὶ μάχεται. [Thucyd. 3, 33 : Κέρδος δὲ ἐνόμισεν ὅτι οὐδαμοῦ ἐγκαταληφθεῖσαι ἠναγκάσθησαν στρατόπεδον ποιεῖσθαι. Conf. 4, 8, 35, 39; 5, 3. Xen. H. Gr. 6, 4, 32 : Ἀναβαίνων ἐφ' ἵππων, ἐγκαταληφθεὶς καὶ πολλὰ τραύματα λαβὼν, ἀπέθανεν. Æschin. C. Ctes. p. 88, 2 : Οὗτος μέντοι ὁ αὐτὸς ἐγκαταληφθεὶς ὑπὸ τῶν νυνὶ παρόντων αὐτῷ κινδύνων.] || Ἐγκαταλαμβάνειν ὅρκοις, Thuc. 4, p. 128 [c. 19], ut alibi καταλαμβάνειν ὅρκοις, Obstringere s. Adigere jurejurando; sed hic addit κατ' ἀνάγκην.

Ἐγκαταλέγω, Recenseo inter, Annumero, Allego, Ascisco. [Hesych. : Ἐγκαταλέξει, ἀναριθμήσει. Ἐγκατειλεγμένος, ἐγκαταλεγόμενος.] Unde ἐγκαταλέγειν τοῖς πολλοῖς, vel τοῖς τυχοῦσι, pro, Plebeiis annumerare, In ordinem cogere, Bud. Et peculiariter pro Annumerare militibus, Numero militum ascribere. Sic quidam in Epigr. tit. Εἰς λαπτοὺς [Anth. Pal. 11, 265, 3], Τάϊε, καὶ σὺ φοβοῦ μὴ καί σε τῖς ἐγκαταλέξῃ. [Lucian. Parasit. c. 3 : Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαταλέξομεν. Themist. Or. p. 19, B : Τῇ συνόδῳ τῶν λαμπροτάτων πατέρων τὸν ἄνδρα ἐγκαταλέξας· C : Ὅταν τις ὑμῖν ἐγκαταλέγεσθαι μέλλῃ. Dio Cass. 43, 47 : Πολλοὺς δὲ καὶ ἐς τοὺς εὐπατρίδας ... ἐγκατέλεξεν· 52, 42 : Ἐς τοὺς ὑπατικοὺς δύο ἄνδρας ἐκ τῶν βουλευόντων ... ἐγκατέλεξεν. Clem. Al. Strom. 7, 17, 107, p. 899 : Μίαν εἶναι τὴν ἀληθῆ ἐκκλησίαν, εἰς ἣν οἱ κατὰ πρόθεσιν εἴκαιοι ἐγκαταλέγονται. Epiphan. Adv. hær. 1, 2, 23, vol. 1, p. 147, D : Ἐν οἷς ὀνόμασι καὶ τὸ ὄνομα Ἰωάννου τοῦ ἀποστόλου ἐγκαταλέγουσιν. L. D.] || Ἐγκαταλέγω pro Congero una cum aliis, vel simpliciter Congero : ut ἐγκατελίγησαν a pass. ἐγκαταλέγομαι, exp. Congesta sunt, in Thuc. 1, [93] : Πολλαί τε στῆλαι ἀπὸ σημάτων καὶ λίθοι εἰργασμένοι ἐγκατελέγησαν. [Ἐγκατωκοδομήθησαν interpr. Suid., conferens Od. Σ, 358 : Αἱμασιάς τε λίγων.] Ἐγκατειλεγμένος [ap. Suid.], Attice pro ἐγκαταλελεγμένος. [|| Aor. med. ἐγκατελέγμην, Indormivi, Apoll. Rh. 4, 431 : Τοῦ (pepli) δὲ καὶ ἀμβροσίη ὀδμὴ πίλιν ἔξέτι καίνου, ἐξ οὗ ἀνὴρ αὐτὸς Νυσήιος ἐγκατέλεκτο.]

Ἐγκατάλειμμα, τὸ, Reliquiæ, Monumentum, Mnemosynum, VV. LL. [Etym. M. v. Λείψανον, p. 563, 6 : Λείψανα γάρ εἰσι τὰ ἐγκαταλείμματα. Suid. : Ἐνθύμιον καὶ Ἐγκατάλειμμα ἐνθυμίου, βραχύ τι μόριον. Hemst. Gaisf. ad gl. Suidæ : « Ps. 75, 10 : Ὅτι ἐνθύμιον ἐνυπνίου ἐξομολογήσεταί σοι, καὶ ἐγκατάλειμμα ἐνυπνίου ἑορτάσει σοι. Quem locum diserte citavit Zonar. Cui is non in promptu erat, vulg. sic vertit Hemst. : Et reliquiæ animi religione contacti minimæ. » Synesii locum s. Ἐγκαταχρύπτω apposuimus. Eust. Il. p. 633, 1 : Κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην χρῆσιν, ἧς ἐγκατάλειμμά ἐστι παρὰ τοῖς ὕστερον πρὸς μόνον ὄνομα. Id. Opusc. p. 165, 60 : Καὶ γάρ τοι καὶ κροκόδειλος ποτάμιος ἀνθρώπου περιγενόμενος καὶ τὸν ὅλον κατασπάσας ἄχρι καὶ εἰς κεφαλὴν, εἶτα μαθὼν ἄσαρκον αὐτὴν εἶναι καὶ ἀχρεῖαν εἰς βρῶσιν, κλαίειν ἐθέλει οὐ πρὸς οἶκτον, ἀλλ' ὅτι μικρὰ κερδαίνει τοῦ ἐγκαταλείμματος. Et sæpius in V. T. L. D. Paul. Æg. 6, 36.]

Ἐγκαταλείπω, Intus relinquo : Ἐγκαταλείπειν φρουρὰν, Thuc. [1, 115. Id. 3, 51 : Ἐν τῇ νήσῳ τείχος ἐγκαταλιπὼν καὶ φρουράν. Conf. 2, 6, 78; 4, 25, 96, 121. Ib. 81 : Δόξας εἶναι κατὰ πάντα ἀγαθὸς ἐλπίδα ἐγκατέλιπε βέβαιον ὡς .. 2, 102 : Ἀπὸ Ἀκαρνᾶνος, παιδὸς ἑαυτοῦ, τῆς χώρας τὴν ἐπωνυμίαν ἐγκατέλιπε. Polyb. 4, 35, 7 : Οὗτος οἱ δυνάμενοι τῶν ἀνθρώπων ἐπιδεξίως ὁμιλεῖν τοῖς συμπεριφερομένοις οὐ μόνον παρόντες ἀλλὰ καὶ μακρὰν ἀφεστῶτες ἐγκαταλείπουσί τινα καὶ λίαν ἰσχυρὰ τῆς πρὸς αὐτοὺς εὐνοίας αἰθύγματα· 20, 5, 4 : Βραχέος δ' αἰθύγματος ἐγκαταλειπομένου τῆς προγονικῆς δόξης. Herodian. 1, 4 : Πόθον τε τοῖς καθ' αὐτὸν ἀνθρώποις ἐγκαταλιπών. L. D.] Et ap. [Hesiod. Op. 376 : Γηραιὸς δὲ θάνος ἕτερον παῖδ' ἐγκαταλείπων] Dem. [p. 1087 sæpius], Ἐγκαταλιπόντας υἱὸν γνήσιον, Si reliquant in aliena familia, Bud. [Conf. p. 1099.] Invenitur et pro Desero, ea signif. qua dicimur aliquem deserere qui in periculo versatur. [Aristot. Rhet. 2, 4 : Τοὺς σφόδρα φιλοφίλους καὶ μὴ ἐγκαταλείποντας· 5 : Οἱ συνιδόντες πεποιηκότι τι δεινὸν φοβεροὶ ἢ κατειπεῖν ἢ ἐγκαταλιπεῖν. Similiter Thuc. 4, 44 : Ἔχοντες τοὺς ἑαυτῶν νεκροὺς πλὴν ὀλίγων, οὓς ἐγκατέλιπον οὐ δυνάμενοι εὑρεῖν ... Τοὺς νεκροὺς οὓς ἐγκατέλιπον. Xen. H. Gr. 5, 4, 13 : Τὸν ἁρμοστὴν τὸν ἐγκαταλιπόντα τὴν ἀκρόπολιν· Cyrop. 8, 8, 4 : Τὰ τέκνα καὶ τοὺς τῶν φίλων παῖδας ὁμήρους παρὰ τῷ Αἰγυπτίῳ ἐγκαταλιπών, καὶ τοὺς μεγίστους ὅρκους παραβάς. Plato Conviv. p. 179, A : Ἐγκαταλιπεῖν τὰ παιδικὰ ἢ μὴ βοηθῆσαι κινδυνεύοντι. Demosth. p. 1316, 25 : Ἀνθρώπων ἀπόρων, ὧν τοὺς υἱεῖς ἐγκαταλελοίπασιν. Dinarch. p. 104 : Οὐκ ἐγκαταλέλοιπα τὴν πόλιν. Liban. 52, vol. 3, p. 1 : Πολλῆς τ' ἂν ἦν κακίας, ᾧ συνῆν τε πρότερον καὶ περὶ τῶν ἐμαυτοῦ σύμβουλον ἐποιούμην, τοῦτον, ἐπειδὴ πάσχει κακῶς, ἐγκαταλείπειν. Inscr. ap. Boeckh. vol. 2, p. 119 38 : Πολλῶν ἔργωνῶν ἐγκαταλιπόντων τὰ ἔργα. Polyb. 2, 53, 1 : Οἱ δ' Ἀχαιοὶ, καίπερ οὐ μετρίως ἡλαττωμένοι τοῖς ὅλοις, ὅμως οὐκ ἀρίστωντο τῆς προθέσεως· οὐδ' ἐγκατέλιπον τὰς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας. Pass. ἐγκαταλείπεσθαι de cursoribus in stadio deficientibus et ab aliis relictis, Herodot. 8, 59 : Οἱ δέ γε ἐγκαταλειπόμενοι οὐ στεφανοῦνται. Conf. Polyb. 16, 28, 9 : Τινὰς μὲν πρὸς τῷ τέρματι, καθάπερ οἱ κακοὶ τῶν σταδιέων, ἐγκαταλιπεῖν τὰς ἑαυτῶν προθέσεις. Et Hippocr. De fract. p. 771, F : Στρεφομένου γὰρ τοῦ ἄλλου σώματος ἡ τῇ ἡ τῇ οὐδὲν κωλύει ὁ δεσμὸς τὸν πόδα καὶ τὰ ὀστέα τῷ ποδὶ προσηρτημένα ἑπακολουθέειν τῷ ἄλλῳ σώματι· εἰ δὲ μὴ προσετέθετο, ἦσσον ἂν διαστρέφετο· ἦσσον γὰρ ἂν ἐγκατελείπετο ἐν τῇ κινήσει τοῦ ἄλλου σώματος.]

[Ἐγκαταλείχω, Inungo, Illino. Hippocr. De rat. vict. p. 402, 28 : Ἀλείφειν δὲ τὰ σκέλεα καὶ ὅσφῦν θερμῷ καὶ λίπος ἐγκαταλείφειν.]

[Ἐγκατάλειψις, ἡ, Reliquatio, Gl. Basil. Hom. Mor. p. 256. Schol. Jo. Climac. p. 27. Boiss. Suid. v. Κατεντυκτήν : Ἐδεδίει γὰρ τὴν παρὰ θεῷ ἐγκατάλειψιν. V. Ἐγκατάλημψις.]

Ἐγκατάληψις, ἡ, Comprehensio. Moschop. [Lucian. Parasit. c. 4]: Τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Ita Bud. Alii vero simpliciter legunt καταλήψεων. [Leg. esse ἐκ καταλήψεων multi viderunt. Conf. Gesn. et Reitz. ad l. Luciani. Thucyd. 5, 72: Τοῦ μὴ φθῆναι τὴν ἐγκατάληψιν. Foes. OEc. Hipp. p. 177, b: «Ἐγκ. Interceptio dicitur ac intus retentio; Vacuandorum humorum suppressio, quæ recidivas facit, p. 1169, E: Αὐτὴ γὰρ ἡ ἐγκατάληψις ἀμφοτέρων αἱ ὑποστροφαί, Ipsa enim utrorumque interceptio jure quodam recidivas facit. P. 1027, D, κατάληψις dicitur, et videtur Urinæ suppressionem aut retentionem idemque quod ἀπόληψις significare, velut ἀπόληψιν οὔρων sæpe effert Hipp. Sunt qui ἐγκατάλειψιν legant, et Eorum quæ vacuari debeant, superstites ac remanentes quasdam reliquias intelligant, quæ merito suspectas recidivas faciunt.» Scripturam ἐγκατάλειψις solam esse veram ostendit quod est s. initio: Τὰ ἐγκαταλιμπανόμενα μετὰ κρίσιν ὑποστροφώδεα.]

Ἐγκαταλιμπάνω, i. q. ἐγκαταλείπω. [Aristot. Rhet. 1, 10: Τοὺς γὰρ συγκινδυνεύοντας ἐγκαταλιμπάνουσι διὰ τὸν φόβον. Wakef. Alex. Trall. 12, 5, p. 730: Ὥσπερ οὖν οὐ δυνατὸν ἴασθαι τὸ γῆρας, οὕτως οὐδὲ τὸν τῷ ὄντι μαρασμόν· ὅμως δεῖ φιλονικεῖν διὰ φιλάνθρωπον τῆς τέχνης βοήθειαν καὶ μὴ ἐγκαταλιμπάνειν. Hemst. Ps. 118, 53: Ἀθυμία κατέσχε με ἀπὸ ἁμαρτωλῶν τῶν ἐγκαταλιμπανόντων τὸν νόμον σου. Pass. Hippocr. p. 1027, D, 1132, H, 1169, E: Τὰ ἐγκαταλιμπανόμενα μετὰ κρίσιν ὑποστροφώδεα. Aretæus Ac. morb. 1 fin. p. 93=104: Ἡ γὰρ ὑποστροφὰς ποιέει τὰ ἐγκαταλιμπανόμενα ἢ ἐς ἐμπύησιν τρέπεται. ἃ L. Dindorf.]

Ἐγκαταλογίζομαι, Computo, Annumero, Bud. ex Isæo p. 89 [88, 36: Κἀγὼ μὲν ἐγκ. καὶ τὰ τοῦ υἱέος.]

[Ἐγκαταλοχίζω, Distribuo in cohortes. Paralip. 2, 31, 18: Οὗτος ὁ καταλοχισμὸς τῶν ἱερίων κατ' οἴκους πατριῶν· καὶ οἱ Λευῖται ἐν ταῖς ἐφημερίαις αὐτῶν ἀπὸ εἰκοσαετοῦς καὶ ἐπάνω ἐν διατάξει καταλοχίσαι ἐν πάσῃ ἐπιγονῇ υἱῶν αὐτῶν καὶ θυγατέρων αὐτῶν εἰς πᾶν πλῆθος, ὅτι ἐν πίστει ἥγνισαν τὸ ἅγιον.]

[Ἐγκαταλύω, i. q. ἐγκατάγομαι, Deversor in. Theophyl. Bulg. Ep. 56, vol. 3, p. 694, A: Οἰκίδιον ἡμῖν ἐστιν, ἐν ᾧ ἐγκαταλύομεν καὶ τὰ χρειώδη ἐναποτίθεμεν.]

[Ἐγκαταμεμιγμένως, Permixte. Triclin. ad Soph. OEd. T. 95: Ἴστεόν ὅτι Κρέων παρ' Ἀπόλλωνος μαθὼν ἀκριβῶς ὅτι Οἰδίπους ἦν ὁ τοῦ λοιμοῦ αἴτιος, φονεύσας τὸν πατέρα Λαΐου καὶ ἀνόμως συνὼν τῇ μητρὶ, ἵνα μὴ δόξῃ αὐτῷ ἐπαχθὴς κατὰ πρόσωπον ἐλέγχων, καὶ ἅμα δεδὼς τὸ τῆς ἀρχῆς μέγεθος, ἐγκ. ταῦτά φησι, Ceteris immiscens profert.]

Ἐγκαταμένω, Permaneo in, s. Insideo. [Theophr. H. Pl. 1, 3, 4: Τά τε λαχανώδη πάντα ἢ τὰ πλεῖστα, ὅταν ἐγκαταμείνῃ (terræ), λαμβάνει τινὰς ὥσπερ ἀκρέμονας. Philo vol. 2, p. 602, 30: Εἰδὼς ὅτι μένοντος μὲν αἱ τῆς πολυθέου δόξης ἐγκαταμένουσαι ἀπάται ἔννοιαν ἀνήνυτον κατασκευάζουσιν. L. D. Epiph. t. 1, p. 423, C: Καὶ γὰρ τῷ μίσοντι ὅπου ἀναρυῇ ἀβρότονος, ἐκεῖ ὄφις οὐκέτι ἐγκαταμένει. Heliod. Æth. 7, 9: Ἐγκατέμεινεν. Id. 1, 33: Ἐγκαταμεῖναι τῇ νήσῳ· 5, 33: Ἐγκαταμείναντα τῷ λόφῳ· 2, 12: Ἔνθα, ὡς ἐνεδείχθη κατὰ τὴν πρώτην, ἐγκαταμείνασαν. Hase.]

Ἐγκαταμίγνυμι, vel Ἐγκαταμιγνύω [vel Ἐγκαταμίσγω, Etym. M. p. 770, 52, Gud. p. 533, 49], q. d. Immisceo in, intra, Admisceo. Sed accipitur potius pro καταμίγνυμι, aut etiam simplici μίγνυμι: partic. pass. ἐγκαταμεμιγμένον, Lucian. in Anacharsi, Ἐγκαταμεμιγμένον τοῖς πόνοις, ubi exp. Admixtum laboribus. [Id. Prometh. c. 7: Τὸ θῆλυ τῷ ἄρρενι ἐγκατα μίξας· Lexiph. c. 25: Τοιαῦτα ἐνια, μᾶλλον δὲ τὰ πλεῖστα ἐγκαταμιγνύεις τοῖς λόγοις, ἃ μηδὲ παῖς ἄρτι μανθάνων ἀγνοήσειεν. Dionys. A. R. 6, 2: Τοῖς πολιτικοῖς ἐγκαταμιγνύντες λόχοις. Herodian. 7, 12: Ἐγκαταμιξάντων ἑαυτοὺς τοῖς στρατιώταις. Aristides vol. 1, p. 93=164: Οἱ μὲν τοῖς συγγράμμασί που τοῖς ἄλλοις ἐγκαταμιγνύντες. Pass. Hippocr. De aere p. 283, 17: Ὁ ἀὴρ ... τῷ ὕδατι ἐγκαταμιγνύμενος τὸ λαμπρὸν ἀφανίζει. Dionys. De comp. verb. p. 196, 8: Ὅπερ οὖν ἔφην, οὐ δύναται ψιλὴ λέξις ὁμοία γενέσθαι τῇ ἐμμέτρῳ καὶ ἐμμελεῖ, ἐὰν μὴ περιέχῃ μέτρα καὶ ῥυθμούς τινας ἐγκαταμεμιγμένους ἀδήλως, ubi al. ἐγκατατεταγμένους· 195, 10: Γλωττηματικῶν τε καὶ ξένων καὶ τροπικῶν ... εἰς κόρον ἐγκατα μιγέντων τῇ ἁμίτρῳ λέξει. Et alibi. Aristid. vol. 1, p. 96=167.: Ταῖς νήσοις ἐγκαταμίγνυται (Attica)· 100=174: Ἡδέως τε κἄλλη καὶ χάριτας τῶν μὲν πρὸ τῆς πόλεως εὐθὺς ἀπὸ τοῦ τείχους, μᾶλλον δὲ ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως κεχυμένων καὶ ἐγκαταμιγνυμένων τῇ πόλει. L. Dindorf.]

[Ἐγκαταμικτέον, Immiscendum. Clem. Al. Ped. 2, 2, 24, p. 180: Τῷ μὲν οὖν ἀναγκαίῳ τῷ ὕδατι ὡς ὅτι πλείστῳ ἐγκ. καὶ τοῦ χρησίμου. L. Dindorf.]

[Ἐγκαταμυκτηρίζω. V. Ἐγκατιλλώπτω.]

[Ἐγκαταμύω, Conniveo. Eudocia p. 56 (?). Eust. Il. p. 182, 26: Οὓς (oculos) ἄλλοτε ἄλλους ἀνοίγων (Argus), καὶ τοῖς μὲν μύων, τοῖς δὲ βλέπων, ἄϋπνος ἦν διὰ βίου· ἄστροις μέν τισιν ἀνατέλλουσιν ἐπανοίγων τοὺς μύοντας ὀφθαλμοὺς συναντέλλοντας ὥσπερ καὶ αὐτοὺς, ἑτέρους δὲ αὖ πάλιν τῶν ἀστέρων δυομένοις ἐγκαταμύων τοὺς βλέποντας ὀφθαλμοὺς καὶ ὥσπερ συγκαταδύων τὸν ἐν αὐτοῖς ὀπτικὸν ἡλιον, ubi συγκαταμύων Schæf. ad Dionys. p. 147.]

[Ἐγκατάνα, κατὰ γνώμην, κατὰ νοῦν, Ex sententia, Hesych. Confert Alb. ejusd. gl.: Κατανᾶ, κατὰ νοῦν.]

[Ἐγκαταναίω, unde aor. ἐγκατένασα et poet. ἐγκατέννασα, Collocavi in, Habitare feci in. Mœro ap. Athen. 11, p. 491, B: Ἀθάνατον ποίησε καὶ οὐρανῷ ἐγκατέννασε. Apoll. Rh. 3, 116: Γανυμήδεα, τόν ῥά ποτε Ζεὺς οὐρανῷ ἐγκατέννασεν.]

[Ἐγκατάνευσις, vox nihili, Eust. Opusc. p. 162, 86: Τὸν σόλοικον ἄνθρωπον οὐκ ἐν μόνῳ τῷ λαλεῖν ἢ γράφειν ἐνδείκνυσθαι τὸ κατ' αὐτὸν ἐφαμάρτον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἐγκατανεύσεσι καὶ ἀνανεύσεσι. Leg. ἐν κατ. L. Dind.]

[Ἐγκαταντλέω, Infundo, Perfundo. Hippiatr. p. 87: Εἶτα ἐγκατάντλει ὕδατι θερμῷ. L. Dindorf.]

[Ἐγκατάντλησις, ἡ, Actio perfundendi aqua vel alio liquore aliquam corporis partem. Hippocr. De decenti hab. p. 24, 14: Μελετᾶν δὲ χρὴ ἐν ἰητρικῇ ταῦτα μετὰ πάσης καταστολῆς, περὶ ψηλαφίης καὶ ἐγκρίσιος καὶ ἐγκαταντλήσιος πρὸς τὴν εὐρυθμίην τῶν χειρέων. Ubi al. ἐγκαταλύσιος, al. ἐγκαταπλήσιος.]

[Ἐγκατανωτίζομαι, Dorso gesto. Tzetz. Hist. 6, 965: Οὗτος (Chiro) ἐγκατανωτιζόμενος μέρεσι τοῖς ἱππείοις τοὺς μαθητὰς ἐδίδασκε θήραν. Elberling. Recte Kiessl. versum duabus syllabis longiorem restituit: Οὗτος ἐννωτιζόμενος ..., quod voc. v.]

[Ἐγκαταπαίζω, Illudo. Euseb. H. E. 2, 13 fin.: Ταῖς ἀθλίαις ... γυναιξὶν ἐγκαταπαιζόντων. Cyrill. Hier. p. 72. Kall. Chrys. In Ps. 103, t. 1, p. 950, 22. Seager. Job. 40, 14: Πεποιημένος ἐγκαταπαίζεσθαι ὑπὸ τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ· 41, 24: Οὐκ ἔστιν οὐδὲν ἐπὶ τῆς γῆς ὅμοιον αὐτῷ πεποιημένον ἐγκαταπαίζεσθαι ὑπὸ τῶν ἀγγέλων μου.]

[Ἐγκαταπέλλομαι, Vibro in. Oppian. Hal. 4, 661: Καὶ τότ' ἀνὴρ ἁργῖλον ὁμοῦ πίειραν εἰρας βίζαν θ', ἣν κυκλάμινον ἐφήμισαν ἰητῆρες, μίξας ἐν παλάμῃσι δύω φυρήσατο μάζας, πόντῳ δ' ἐγκατέπαλτο λίνων ὕπερ, ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐταῖς κοιλάσι καὶ θαλάμῃσι δυσαλφάρμακα ἄλειψε χρίσματος ἐχθοδοποῖο καὶ ἐξεμίηνε θάλασσαν. Ubi est var. ἐγκατέπελτο, cum gl. ἐντὸς κατέθετο. Ea signif. capiendum foret etiam ἐγκατέπαλτο, si referretur ad μάζας. At perspicue refertur ad piscatorem mari insilientem venenisque illinentem cavernas, estque, quod conj. Angl., ab ἐγκατεφάλλομαι. Oppian. Cyn. 3, 120: Κίρκον ὑπὲρ τέγεος κατεπάλμενον, aliique in Κατεφάλλομαι citandi.]

[Ἐγκαταπείρω, Infigo, Defigo in. Cyrill. Al. Hom. 7, p. 76. Demetr. Hieracos. p. 6 (coll. Abresch. ad Catt. p. 97 cit. ab Schæf. ad Dionys. p. 147). Angl.]

Ἐγκαταπήγνυμι, Defigo s. Depango in. Unde partic. ἐγκαταπήξας. [Ap. Herodian. 1, 13: Τὴν κεφαλὴν ἀποτεμὼν δόρατι δὲ ἐπιμήκει ἐγκ. Hom. Il. 1, 350: Ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν· Od. A, 98: Ξίφος ἀργυρόηλον κουλεῷ ἐγκατέπηξα. Plut. Mor. p. 313, E: Τρώσασα τὸν Χρύσιππον ἐγκαταπήγνυσι τὸ ξίφος.]

[Ἐγκαταπίμπρημι, Comburo in. Phalar. Ep. 5, p. 28: Αἷς τοὺς ἄλλους, μηδὲν ἀδικήσαντας αὐτὸν, ἠπείχθη τέχναις ἐγκαταπρῆσαι, de Perilao.]

[Ἐγκαταπίνομαι, Imbibor, Haurior. Philo vol. 1, p. 455, 39: Νῶε δ δίκαιος, ὃς τῷ μεγάλῳ κατακλυσμῷ τῶν τοσούτων μερῶν τῆς ψυχῆς ἐγκαταποθέντων ἐρρωμένως ἐπικυματίζων καὶ ἐπινηχόμενος.... 2, p. 300, 24: Ἀλλὰ γὰρ καὶ ἐπὶ τούτοις θεῷ πρόσηκον εὐχαριστεῖν ὅτι καίτοι κατακλυζόμενος οὐκ ἐγκαταπίνομαι βύθιος. Hemst.

Id. vol. 1, p. 449, 31 : Ἐγκαταπίνονται γὰρ καὶ ἀφανίζονται πάντες οἱ σοφιστικοὶ λόγοι τῇ τῆς φύσεως ἐντέχνῳ ποικιλίᾳ. L. Dindorf.]

[Ἐγκαταπίπτω, Decido in, Incido. Apoll. Rh. 3, 655 : Αἰέτροισιν πρηνὴς ἐνικάπτεσεν εἰλιχθεῖσα. Anth. Pal. 9, 82, 3 : Καὶ γὰρ Ἴων ὄρμῳ ἐνικάπτεσεν. Theod. Prodr. Ep. p. 23. Anon. Greg. Nyss. t. 2, p. 820, A : Ὑδάτων ἀπείρων ἐπιῤῥοαὶ, ἐκ τῶν ἄνωθεν καταῤῥακτῶν τῷ ὑποκειμένῳ ἐγκαταπίπτουσαι. Hase.]

Ἐγκαταπλέκω, Innecto, Insero. [Xen. Cyneg. 9, 12 : Τοὺς ἥλους... ἐγκαταπεπλεγμένους ἐν τῷ πλοκάμῳ (πλοκάνῳ). Dionys. De comp. verb. p. 69, 1 : Τὰ μὴ τοιαύτην (mollem dulcemque) ἔχοντα φύσιν (vocabula) ἐγκαταπλέκειν τε καὶ συνυφαίνειν τοῖς δυναμένοις αὐτὴν (aurem) γοητεύειν. Galen. Gloss. Hipp. p. 478 : Ἠγκίστρευται, ἐγκαταπέπλεκται. Plut. Mor. p. 494, B : Συλλαμβάνουσα τὰς ἀκάνθας τῆς θαλαττίας βελόνης, καὶ ταύτας δι' ἀλλήλων ἐγκαταπλέκουσα καὶ συνείρουσα· 983, C : Συλλίξασα τὰς τῆς βελόνης ἀκάνθας συντίθησιν καὶ συνδεῖ πρὸς ἀλλήλας ἐγκαταπλέκουσα.]

[Ἐγκατάπληξις, εως, ἡ, Perculsio. LXX Esdr. 3, 3 : Ὅτι ἐγκαταπλήξει ἐπ' αὐτοὺς ἀπὸ τῶν λαῶν.]

[Ἐγκατάπλησις. V. Ἐγκατάντλησις.]

[Ἐγκατάποσις, ἡ, Deglutitio. Philo vol. 1, p. 116, 15 : Βάλλε (Genes. 30, 3) δ' ἐστὶν ἐγκατάποσις· conf. ib. p. 84, 7 et 523, 34, ubi interpretatur Κατάποσις. Hase.]

[Ἐγκαταπραγματεύομαι, Euthal. Edit. Act. 406. Kall.]

[Ἐγκαταριθμέω, Annumero, Numero in, inter. Schol. Pind. Ol. 10, 58 : Καὶ γὰρ αὐτὸς ἐγκαταριθμεῖται τοῖς ιϛ' θεοῖς. Conf. Schæf. ad Dionys. p. 147 et in ind. s. h. v. Clem. Al. Pæd. 3, 3, 19, p. 263 : Οὐδ' ὁπωστιοῦν ἐκτιλτέον παρὰ τὴν προαίρεσιν τοῦ θεοῦ τὴν ἐγκατηριθμημένην τῷ αὐτοῦ θελήματι, cit. Wakef.]

Ἐγκαταῤῥάπτω, Insuo, Desuo in. Xen. [Cyneg. 6, 1] : Ἐγκατεῤῥαμμένοι δὲ ἐγκεντρίδες, ἵνα τὰ γένη φυλάττωσι, Insuti aculei. [Æneas Tact. c. 31, p. 93 : Ἐγκαταῤῥάψας (literas calceis) ἀποστελλέτω τὸν ἄνδρα. Ib. p. 94 : Ἐνὶ ἐγκατεῤῥάφῃ ὑπὸ τὰ πτερύγια τοῦ θώρακος βιβλίον. Orph. H. 47, 3 : Βάκχον μηρῷ ἐγκατέῤῥαψας. L. Dindorf.]

[Ἐγκαταῤῥιζόω, Insero, vel q. d. Irradico. Basil. t. 2, p. 217, C : Ἣν (traditionem) οἱ ἐξ ἀρχῆς... διὰ μακρᾶς τῆς συνηθείας ταῖς ἐκκλησίαις ἐγκατεῤῥίζωσαν. Hase.]

[Ἐγκατάρχομαι, Incipio, Initium facio. Tzetz. Exeg. Il. p. 50, 17 : Τοῦτο γὰρ ποιητικὴ σκηνὴ, τοῦτο ποιητικὸν χαρακτήρισμα, τὸ ἀπὸ Μούσης ἢ θεᾶς ἐγκατάρχεσθαι.]

[Ἐγκαταῤῥίπτω, Dejicio in. Heliodor. 9, 5 : Ἤδη δὲ ἐσπέρας ἐπιούσης καὶ μέρος τι τοῦ τείχους καὶ μεταπύργιον ἐγκαταῤῥίπτεται (lacui). Ubi olim ἐκκαταῤῥ.]

[Ἐγκατασβέννῡμι.] Ἐγκατασβέννυσθαι, Extingui in, unde ἐγκατασβεσθῆ. [Plut. Mor. p. 975, C : Εἰς τὸν ἄθεον καὶ τιτανικὸν ἀπέῤῥιπται τόπον, ὥσπερ ἀσεβῶν χῶρον, οὗ τὸ λογικὸν καὶ νοερὸν ἐγκατέσβεσται τῆς ψυχῆς, ἐσχάτῳ δέ τινι συμπεφυρμένης καὶ κατακεκλυσμένης αἰσθήσεως μορίῳ σπαίρουσι μᾶλλον ἢ ζῶσιν ἔοικεν. Hemst. Id. 987, D : Πολλῶν δὲ θνησκόντων ἡ ἀλκὴ μετὰ τοῦ θυμοειδοῦς ἀποχωρήσασά που καὶ συναθροισθεῖσα περὶ ἓν τι τοῦ σώματος μόριον, ἀνθίσταται τῷ κτείνοντι καὶ πηδᾷ καὶ ἀγανακτεῖ, μάχρις ἂν ὥσπερ πῦρ ἐγκατασβεσθῇ παντάπασι καὶ ἀπόληται. Nicet. Eugen. 2, 351 ; 8, 13, πῦρ, utrobique sine dat. Boiss.]

[Ἐγκατασείω, Incutio. Theod. Prodr. in Notit. Mss. vol. 8, part. 2, p. 140. Boiss.]

[Ἐγκατασήπομαι, Imputresco. Stob. Flor. vol. 2, p. 95 : Εὐριπίδης, ὀνειδίζοντος αὐτῷ τινὸς ὅτι τὸ στόμα δυσῶδες ἦν, Πολλὰ γὰρ, εἶπεν, αὐτῷ ἀπόῤῥητα ἐγκατεσάπη. Ubi legendum δυσιώδης. L. D. Phot. cod. 107, p. 88, 4 : Τὸν ὅλον βίον τούτοις, ὡς ἔοικε, τοῖς ματαίοις κατὰ τῆς ἀσεβείας πόνοις ἐγκατασαπεὶς.]

[Ἐγκατασκάπτω, Diruo, Everto. Tzetz. Hist. 1, 787 : Τοιαύτης τότε συμφορᾶς τὴν Ῥώμην κατασχούσης Ἀννίβας κατημέλησε ταύτην ἐγκατασκάψαι. L. Dind.]

[Ἐγκατασκεπάζω, Obtego. Schol. Eur. Hipp. 191 (ubi ἐν κατεσκιασμένοις οἴκοις rectius Matth. e cod.).]

Ἐγκατασκευάζω, vel Ἐγκατασκευάζομαι, Intus conficio et condo, et perficio, Bud. p. 579, e Themistio. [Diodor. 14, 91 : Συμμαχίαν πρὸς ἀλλήλους ἐποιήσαντο καὶ συνέδριον ἐγκατεσκεύαζον, ubi vis præpositionis ἐν non magis apparet ulla quam 2, 24 : Τοῖς τε ἡγεμόσι τῶν ἄλλων ἐθνῶν συνίστατο καὶ πρὸς τὰς ἐστιάσεις καὶ κοινὰς ὁμιλίας ἐκτενῶς ἅπαντας παρελάμβανε, φιλίαν ἐγκατασκευάζων πρὸς ἕκαστον, unde factum opinor, ut Gemistus poneret κατασκευάζων. Tamen neque hic κατασκευάζων (quanquam sic est alibi ap. Diod. κατασκ. φιλίαν) nec supra συνέδριον ἐν κατεσκεύαζον videtur inferendum. Conf. enim Ἐγκατάρχομαι, Ἐγκατασβέννυμι, Ἐγκαταχέω. Ceterum Diod. iterum 16, 54 : Ἐγκατασκευάζων οὖν ἐν ταῖς πόλεσι προδότας... et 1, 54 : Τὴν πρὸς αὐτὸν εὔνοιαν κατεσκεύασε πᾶσι τοῖς κατ' Αἴγυπτον, ἐγκ. reponebat Reisk. Nilus Epist. 3, 5, p. 287 : Τί οὖν ἐστὶν ὃ λέγει ὅτι ἑκάστου ἡμῶν ἐν τῷ κρυπτῷ ζυγὸς ἐστι παρὰ τοῦ κτίσαντος ἡμᾶς ἐγκατασκευασθείς, ἐφ' οὗ τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων δυνατὸν ἐστι διακρίνεσθαι. Philo vol. 2, p. 98, 14 : Τοῖς εὐτελέσι καὶ μικροῖς ἁμάχους καὶ ἀηττήτους δυνάμεις ἐγκατασκευάσας ἀμύνεται δι' αὐτῶν τοὺς ἀδικοῦντας. L. Dindorf.]

[Ἐγκατασκευαστὸς, ὁ, ἡ, Concinne perfectus. Iren. fr. 15. Kall.]

Ἐγκατάσκευος, ὁ, ἡ, a nom. Κατασκευὴ, ea in signif. sumto, qua ponitur pro Structura et artificio orationis ap. Rhetores. Hinc enim ἐγκατάσκευος λόγος dicitur Oratio cui inest illa κατασκευὴ (i. e. Structura et artificium, aut Structura artificiosa, aut Artifex compositio), contra ἀκατάσκευος, Quæ illa caret. Est enim ἐγκατάσκευος λόγος, Oratio concinna et composita, et opificii rhetorici plena, h. e., certam quandam structuram habens, periodisque circumscripta: ut interpr. Bud., qui alibi testatur a Plut. in Vita Homeri [§ 15] ἐγκατάσκευον λόγον vocari Figuratam et tropis distinctam dictionem. Vide Comm. pp. 572, 578. [Ἐγκ. λέξις, Locutio artificiose elaborata, concinna, plena artificii oratorii, Dionys. De comp. c. 18, p. 118=241, Jud. Thuc. c. 23, p. 864. (Conf. p. 955, 11; 999, 15.) Sic et Demetrius Eloc. § 15, quum mixtam periodis et membris non periodicis orationem commendasset, Οὕτω γὰρ, ait, καὶ ἐγκατάσκευος (quatenus nempe periodis constat, in quibus arte opus est) ἔσται καὶ ἁπλοῦς ἅμα. Eandem etiam mox σοφιστικὴν appellat, h. e. Doctam, Exquisitam, Arte factam. Ernesr. Lex. rh.] In VV. autem Lexx. affertur ex Ejusd. Epist. prior. ἐγκατάσκευος φιλοσοφία pro Absoluta quædam et omnibus suis numeris instructa et conferta philosophia, accumulata et ornata. At de ἐγκατάσκευος τρόπος διηγήσεως, vide p. 573. [Hermogeni Περὶ εὑρ. 1, p. 62, ἐγκ. τρ. διηγ. est, Quum orator in causa narranda non simplicia et nuda facta profert, sed etiam arte sua et ingenio utitur, ut res gestas in invidiam adducat, etc. : unde talem διήγησιν etiam ῥητορικὴν vocat : cf. 2, 2, ubi narrationem ἐγκατάσκευον appellat, quæ confirmatione aliqua munita sit, ut ap. Quintil. 4, 2 : Nonnunquam etiam argumento aliquo confirmabimus quod proposuerimus, sed simplici et brevi. Ulpianus ad Dem. Cor. p. 216, λόγους ἐγκατασκεύους opponit τοῖς ἁπλούστερον λεγομένοις : vide Bud. Comm. L. Gr. p. 798. Ernesti l. c. Cedren. vol. 1, p. 2, B : Ἰωάννης ὁ Θρακήσιος... τὰς τῶν ἄνωθεν λεχθέντων συγγραφὰς ἱστορίας ἀναλεξάμενος, καὶ ἐγκατάσκευον ποιησάμενος τὴν γραφὴν, quod male cepit interpres. ‖ Lautus, Opulentus. Artemid. Onir. 4, 17 : Ἐπικτᾶσθαι καὶ πολυτελέστερον ἔχειν καὶ ἐγκατάσκευον οὐσίαν, τῆς τε οὔσης πολυτελεστέραν ἢ καὶ μετρίως ἀμείνονα, καλόν. ‖ Elaboratus. Ezech. 27, 24 : Φέροντες ἐμπορίαν ἐγκατασκεύοις εἱμάσιν.]

[Ἐγκατασκευῶς, Artificiose, Ornate. Eustath. Od. p. 1414, 52 : Καὶ σημείωσαι ὅτι νῦν μὲν ἁπλῆ ἐστι τῷ Τηλεμάχῳ ἡ διήγησις, ἐν δὲ τῇ β ῥαψῳδίᾳ καὶ ἐνδιασκεύως τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ ἐγκ. προαχθήσεται.]

[Ἐγκατασκηνόω, Tabernaculum statuo in. Method. Conv. virg. p. 166, 4 : Καὶ ἐγκατεσκήνωσεν ἐνανθρωπήσας εἰς αὐτὴν, In ea homine assumto inhabitavit. Hase.]

Ἐγκατασκήπτω, Invado et decumbo in, κατασκήπτω εἰς. Proprie de fulminibus aut ventis impetu devectis; item de morbis, aliisque malis quæ inferuntur s. invehuntur. Thuc. 2, [47], de morbo pestifero, Ἀργόμενον μὲν καὶ πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασκῆψαι καὶ περὶ Λῆμνον καὶ ἐν ἄλλοις χωρίοις· οὐ μέντοι τοσοῦτός γε λοιμὸς, Grassatum esse. Ἐνκατασκήψασαν Hesychio

ἐμπεσοῦσαν. [Eidemque et Suidæ, Ἐγκατέσκηψαν, ἐφώρμησαν, ἐπέδραμον, ἐπεδράξαντο. Dio Cass. 49, 15 : Κερανὸς ἐς αὐτὸν ἐγκατέσκηψε. Aristid. vol. 1, p. 258= 451 : Νίφος δὲ ὁρμηθὲν ἀπ' Ἐλευσῖνος καὶ ὑψωθὲν ὑπὲρ τῶν νεῶν ἐγκατέσκηψεν εἰς τὰς τῶν βαρβάρων ναῦς. Tzetz. Hist. 4, 386 : Σφαῖραν πυρὸς τῇ Κελτικῇ γράφων ἐγκαταση̃ψαι. Poll. 9, 41. || Transitive, Infligo. Æsch. Pers. 514 : Κακῶν ἃ Πέρσαις ἐγκατέσκηψεν θεός. Soph. Tr. 1087 : Ἔνεισον, ὦναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος. Clem. Al. Pædag. 3, 11, 62, p. 290, a Wakef. cit. : Οὐ μόνον οὖν αὐστηρὸν δεικνύει τὸν ἄνδρα τῆς κεφαλῆς τὸ ψιλὸν, ἀλλὰ καὶ δυσπαθὲς κατασκευάζει τὸ κρανίον, προσομιλεῖν ἐθίζον καὶ κρύει καὶ καύματι, καὶ τὰς ἀπὸ τούτων δωθεῖται βλάβας, ἃς ἡ κόμη σπόγγου τρόπον εἰς ἑαυτὴν ἀναλαμβάνουσα ἐγκατασκήπτει τῷ ἐγκεφάλῳ παράμονον ἐκ τῆς νοτίδος τὴν βλάβην.]

Ἐγκατάσκηψις, εως, ἡ, dicta, Quum morbus decumbit et invadit in partem aliquam corporis, aut totum corpus cum ipso etiam animo. Diosc. 7, 4 : Ἡ τοῦ ὑδροφόβου πάθους ἐγκατάσκηψις οὐδὲ ὡρισμένην ἔχει προθεσμίαν, Pavor aquæ non stato definitoque tempore invadit.

[« Ἐγκατασκιρρόω, exp. In scirrhum induro, Invetero, Induro. Hipparchus. » Lex. Gr. Lat. ap. P. Balduin. 1611. Αποι. Exstat in fragm. Hipparch. ap. Stob. Floril. vol. 3, p. 342, 17 Lips. : Ἀπορρώττεσθαι πάσαις μηχαναῖς τὰς ἐγκατασκιρρωμένας κηλῖδας τῷ κατὰ φιλοσοφίαν λόγῳ. Hase.]

[Ἐγκατασπαράσσω, Lanio. Theod. Prodr. Rhod. 1, p. 21 : Καὶ τὴν κορυφὴν τῇ κόνει πεπασμένος, καὶ τὴν παρειὰν ἐγκατεσπαραγμένος. Eldeal.]

[Ἐγκατασπάω, Detraho in. Greg. Nyss. t. 1, p. 878, B : Ἰκμάς τις, ἐγκατεσπασμένη τῷ βάθει τῆς γῆς. Sed fort. ibi legend. ἐγκατεσπαρμένη. Hase.]

Ἐγκατασπείρω, Spargo s. Semino in. Bud. interpr. Semen alicujus rei ingenero, in h. l. Plut. [Mor. p. 1061, B] : Ἦν ὁ Θεὸς ἐγκατέσπειρεν ἀφ' ἑαυτοῦ τῇ ὕλῃ καὶ κατέμιξε. [Id. Thes. c. 3 : Πολλὰς μὲν ἐκδόμενος θυγατέρας τοῖς ἀρίστοις, πολλοὺς δὲ ταῖς πόλεσιν υἱοὺς ἐγκατασπείρας ἄρχοντας· Cic. c. 14 : Μάλιστα δὲ τὸν Κατιλίναν ἐξηρθίζον οἱ Σύλλα παῖλαι στρατιῶται, διαπεφυκότες μὲν ὅλης τῆς Ἰταλίας, πλεῖστοι δὲ καὶ μαχιμώτατοι ταῖς Τυρρηνικαῖς ἐγκατεσπαρμένοι πόλεσιν.] At Herodian. dicit [2, 1] : Φήμην ἐγκατασπεῖραι ὅτι δὴ αἰφνιδίως τετελευτήκοι, Rumorem disseminare in urbe. [Themist. Or. 10, p. 131, C : Τὰ πάθη ... ἃ χρείας ἕνεκεν ἡ φύσις ἐγκατέσπειρε τῇ ψυχῇ· 27, p. 338, B : Τῇ μὲν (terræ) χρυσὸν ἐγκατέσπειρε, τῇ δὲ χαλκὸν, τῇ δὲ ἄργυρον· 32, p. 361, C : Ἡ φύσις καντὶ ἀνθρώπῳ ἴχνος τι ἐγκατέσπειρε φιλοσοφίας. Eunap. Procem. p. 9=4 : Τὸν ἴδιον καὶ [τὸν] τοῦ διδασκάλου (βίον) καθ' ἕκαστον τῶν βιβλίων ἐγκατέσπειρεν. Clem. Al. Strom. 7, p. 901 : Τὰ ζώπυρα τῶν τῆς ἀληθοῦς γνώσεως ἐγκατασπειράντων δόγματα. Eust. Opusc. p. 207, 15 : Ψυχῆς δίκην τοῖς τοῦ παντὸς ἐγκατέσπαρτο μέρεσι. Jo. Diac. Alleg. in Hes. Theog. p. 450 extr. ed. Gaisf. : Φύσει γὰρ ἡ εἰδητικὴ ὄρεξις τοῖς ἀνθρώποις ἐγκατέσπαρται. Usu paullo diverso de lanugine super pectore Glauci dispersa Philostr. Imag. 2, 16, p. 76 Jac. : Φαῦ τῶν στέρνων, ὡς λάχνη μὲν αὐτοῖς ἐγκατέσπαρται, βρύων κομῶσα καὶ φυκίων. L. Dindorf.]

[Ἐγκατασπορὰ, ἡ, Inspersio, vel q. d. Inseminatio (difficile enim ut plurimum Lat. reddere composita hujus generis). Clem. Al. Strom. 7 fin., p. 902 : Τὴν τῶν δογμάτων ἐγκ. Cit. Hemst.]

[Ἐγκατατειγάζω, Obtego. Psellus in Anecd. meis t. 3, p. 214, v. 276 : Ἀμφηρεπὴς, ὃ πέφυκεν ἐγκατατειχασμένον. Boissonad.]

[Ἐγκατατηρίζω, Fulcio in. Just. Mart. Epist. ad Diogn. 498.]

Ἐγκαταστοιχειόω, Una cum primis elementis et rudimentis indo, Imprimo et infigo quasi prima elementa et rudimenta. Plut. Lycurgo p. 85 meæ ed. [c. 13] : Τὰ μὲν οὖν κυριώτατα καὶ μέγιστα πρὸς εὐδαιμονίαν πόλεως, καὶ ἀρετὴν ἐν τοῖς ἤθεσιν, ὥστο καὶ ταῖς ἀγωγαῖς τῶν πολιτῶν ἐγκατεστοιχειωμένα, μένειν ἀκίνητα. [Id. Mor. p. 353, E : Οὐδὲν γὰρ ἄλογον οὐδὲ μυθῶδες οὐδὲ ὑπὸ δεισιδαιμονίας ... ἐγκατεστοιχειοῦτο ἱερουργίαις. Int., Etenim in sacrificia nihil est insertum ratione carens.]

[Ἐγκαταστρέφω, Intorqueo, in pilæ ludo. Antiphanes ap. Athen. 1, p. 15, A : Βραχεῖαν ἀπόδοσιν ἐγκαταστρέφει. Schweigh. Καταστρέφει propter versum conj. Porson.]

[Ἐγκατασυρφάζω.] Ἐνκατασυρφάζειν, ἐνυβρίζειν [Insultare], Hesych.

[Ἐγκατασφάζω, Obtrunco in. Plut. Demosth. c. 31 : Ἐγκατέσφαξεν αὐτοῦ τῷ κόλπῳ τὸν υἱόν.]

Ἐγκατασχίζω, Scarificando incido. Diosc. 8, 15.

[Ἐγκαταταράσσω, Perturbo, Confundo. Plut. Mor. p. 592, A : Ἑνίους δὲ (τῶν ἀστέρων) τοῖς κλωθομένοις ἀτράκτοις ὁμοίως ἐγκατατεταραγμένην καὶ ἀνώμαλον ἕλκοντας οὐ δυναμένους καταστῆσαι τὴν κίνησιν ἐπ' εὐθείας.]

Ἐγκατατάττω, q. d. Colloco inter alios, et veluti Interjicio iis quos collocavi, Interjicio iis quos in ordinem retuli. At VV. LL. exp. Ascribo, Adjudico; sed perperam in iis scriptum est ἐκκατατάττω, assentiente huic errori et ordine alphabetico, pro ἐγκατατάττω. [Synes. Serm. ad Pæon. p. 311, C : Ἀστέρες, ὧς μόνος Ἵππαρχος μετατιθεὶς ἐγκατέταξε τῷ ὀργάνῳ. Eust. Epist. p. 332, 35 : Ἥδη δὲ καὶ τιμίοις ἐγκατατάττεις τὸν οὐδενὸς λόγου τιμώμενον. Longin. c. 10, 7 : Οὐδὲν φλοιῶδες ἢ δαιμον ἡ σχολικὸν ἐγκατατάττοντες διὰ μέσου· 43, 3 : Οἱονεὶ στίγματα καθίσταται, παρὰ καιρὸν ἐγκατατατταττόμενα. Clem. Al. Strom. 1, 26, 173, p. 423 : Τοῦτον ἐγκαταταγέντα τῇ ἐκλεκτῇ υἱοθεσίᾳ. || Probo, ut sæpius dicitur ἐγκρίνω. Id. Pæd. 2, 10, 96, p. 227 : Ἀλλ' ἐγκεκρίσθω δὴ ὁ γάμος καὶ ἐγκατατετάχθω· πληθύνεσθαι γὰρ ὁ κύριος βούλεται τὴν ἀνθρωπότητα. Wakef.]

[Ἐγκατατέμνω, Concido in. Plato Reip. 8, p. 565, D : Ὡς ἄρα ὁ γευσάμενος τοῦ ἀνθρωπίνου σπλάγχνου, ἐν ἄλλοις ἄλλων ἱερείων ἑνὸς ἐγκατατετμημένου, ἀνάγκη δὴ τούτῳ λύκῳ γενέσθαι, Inciso et immisto aliis visceribus. Sic libri optimi. Ceteri ἐγκαταμεμιγμένου. Ap. Hippocr. De exsect. fœt. p. 914, C : Περὶ δὲ τῶν μὴ κατὰ τρόπον κυΐσκομένων, ἀλλ' ἐγκατατεμνομένων, vert., Qui intro excisi educuntur.]

Ἐγκατατίθημι, seu Ἐνκατατίθημι, poet., Depono s. Repono s. Condo in. [Orph. H. 24, 6 : Πάντα γὰρ ἐν Πρωτεῖ πρώτῃ φύσει ἐγκατέθηκεν· fr. 24 : Νεῶν μὲν ἐνὶ ψυχῇ, ψυχὴν δ' ἐνὶ σώματι ἀργῷ, ἡμέας ἐγκατέθηκε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.] Quemadmodum vero in aor. 2 verbi Κατατίθημι dicam poetas syncopen facere, ita in hujus quoque bicompositi aoristo idem fieri sciendum est. Nam dicitur Ἐγκάτεθτο [Hom. Il. Ξ, 223, Od. A, 613] pro ἐγκατέθετο et Ἐνικάτθεο pro ἐνικατάθεο s. ἐγκατάθεο. Quorum utrumque ap. Hesiod. legitur : illud, Theog. 487 : Τὸν τόθ' Ὅλων χείρεσσιν, ἑὴν ἐγκάτθετο νηδύν, In sua alvo condidit, i. e. devoravit. Ubi tamen dicunt quædam exempll. habere ἐσκάτθετο pro ἐγκάτθετο. [Eadem versus clausula ib. 890, 899, ubi ἐσκάτθετο nunc restitutum e libris.] Hoc autem, Op. 27 : Ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ, In pectore tuo repone, conde. l. c. Alta mente reponas, et subinde perpendas : quo sensu Hom. dicit, Σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι. [Proprie Hes. Op. 625 : Τεῷ ἐνικάτθεο οἴκῳ. Hom. Il. Ξ, 219 : Τοῦτον ἰμάντα τεῷ ἐγκάτθεο κόλπῳ. Apoll. Rh. 3, 282 : Γλυφίδας μέσσῃ ἐνικάτθετο νευρῇ. Oppian. Cyn. 3, 11 : Κόλποις ἐνικάτθετο Κρήτης. Aratus 34 : Ἄντρῳ ἐγκατέθεντο. Musæus 271 : Δεῦρο τεοὺς ἱδρῶτας ἐμοῖς ἐνικάτθεο κόλποις. Translate Od. Ψ, 223 : Τὴν δ' ἄτην ὦ πρόσθεν ἐῷ ἐγκάτθετο θυμῷ. Simonid. Anth. Pal. App. 83 : Παῦροί μιν θνητῶν οὖσαι ἐξάμενοι στέρνοις ἐγκατέθεντο. Theocr. 17, 14 : Ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο βουλάν. Dio Cass. 45, 33 : Τὴν ἔφεσιν ταύτην, ἣν ἅπαξ εἰς τὸν νοῦν ἐγκατέθετο. Pollux 5, 149, capite περὶ τῶν ἐν στήλαις γραμμάτων : Ἐρεῖς δὲ ... ἐνθεὶς, ἐνεργασάμενος, ἐγκαταθέμενος, ἐμποιήσας. Eust. Epist. p. 316, 5 : Ὃς καὶ τοὔνομα ἐγκατατίθεται τῷ μηνὶ, εἰπὼν εἶναι τὸν Ἰαννουάριον Ἰάνου ἐπώνυμον. Hesych. : Ἐγκαταθεμένω, ἐγκαταθέμενοι, δυϊκῶς.]

[Ἐγκατατομὴ, ἡ, Incisio. Hippocratis libellus, Περὶ ἐγκατατομῆς ἐμβρύου, De fœtus in utero mortui exsectione, legitur p. 914-15. Cit. Schleusner.]

[Ἐγκατατρίβω, unde ἐγκατατρίβεσθαί τινι, Conteri in re aliqua, Immorari rei, Operam rei dare, ap. Theophyl. Bulg. Comm. in Acta Ap. vol. 3, p. 38, D : Δύο τὰ ἐγκλήματα, ὅτι Πιλάτος ἤθελεν ἀπολύειν, ἄνθρωπος Ἕλλην, μηδὲν σημεῖον ἰδὼν, μηδένα τῶν προφητῶν ἐγνωκὼς, καὶ ὅτι ὑμεῖς Ἰουδαῖοι ὄντες, τοῖς σημείοις ἐγ-

κατατριβέντες, ταῖς τοῦ Χριστοῦ προφητείαις ἐνασχολούμενοι, ἐκείνου θέλοντος ἀπολύειν οὐκ ἐθελήσατε. Synes. Ep. 121 : Δριμύτατον μὲν ἀνθρώπων ἔοικας εἶναι καὶ ἐγκατατετριμμένον ἐν πράγμασιν.]

['Εγκαταυγάζω, Illustro. Epiphan. Ancor. 105, vol. 2, p. 106, B : Κακῷ γοῦν μόρῳ πεπληγμένοι εἰσὶ, μηδὲ (l. μήτε) τοῖς ἰδίοις φιλοσόφοις ἐγκαταυγαζόμενοι μηδὲ (l. μήτε) τοῖς τῆς ἀληθείας ἐγκυκληταῖς συνθεαταὶ γινόμενοι.]

['Εγκαταυλίζομαι, Pernocto in, fort. scrib. ap. Xenoph. Anab. 7, 7, 8 : Ἀποπορευομένους ἡμᾶς οὐδ' ἐναυλισθῆναι ὅσον δύνασαι ἐπιτρέπεις, ubi libri optimi οὐδένα καταυλισθῆναι. L. Dind.]

['Εγκαταφαγεῖν, Deglutire. Mimas in Galei Opusc. myth. p. 717 : Αἱ γὰρ δέοι τὸν πατέρα ἢ τὰν ματέρα φάρμακόν τι ἐγκαταφαγὲν, καὶ μὴ θέλοι, οὐ δίκαιόν ἐστι καὶ ἐν τῷ ῥοφήματι καὶ ἐν τῷ ποτῷ δόμεν, καὶ μὴ φάμεν ἐνῆμεν.]

['Εγκαταφλέγω, Comburo in. Geopon. 9, 6, 2 : Φρύγανα καὶ κάλαμον καὶ ὅσα εὔφλεκτα, ἐγκαταφλέξομεν τοῖς βόθροις. Angl. Metaphorice Greg. Nyss. t. 1, p. 112, B : Περὶ τοῖς σπλάγχνοις ἐγκαταφλέγεσθαι. Hase.]

['Εγκαταφυσάω, Inflo. Hippiatr. p. 87 : Πρῶτον μὲν ἐν ὕδατι θερμῷ κατάντλησον πολλῷ, εἶτα ἐγκαταφύσησον, οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ θερμῷ τρῖψον. L. Dindorf.]

['Εγκαταφυτεύω, Insero. Hesychius : Ἰνκαφύτευε, ἐγκαταφύτευε. Et quem Kall. citat Clem. Al. Protr. 2, 13, p. 13 : Σπέρμα κακίας καὶ φθορᾶς ἐγκαταφυτεύσαντας τῷ βίῳ τὰ μυστήρια.]

['Εγκαταφύω, Inhæreo. Galen. Gloss. Hipp. p. 478 : Ἠγκίστρευται, ἐγκαταπέπλεκται. Libri duo ἐγκαταπέφυκεν. Id. : Ἠγκυροβόληται, ἐγκαταπέφυκεν ἀγκύρᾳ ὁμοίως.]

['Εγκαταχέω, Infundo. Epigr. ap. Plut. Marc. c. 30 : Ἑπτάκι τὰν ὑπάταν ἀρχὰν ἐν Ἄρηι φυλάξας καὶ πολὺν ἀντιπάλων ἐγκατέχευε φόνον, Profudit sanguinem. V. in 'Εγκατασκευάζω. Hesych. : 'Εγκατέχεεν, ἐνέχεεν.]

['Εγκαταχρίω, Inungo, Illino. Diosc. Parab. 1, 124 : 'Εγκατάχριε δὲ μετὰ ταῦτα καὶ ᾠοῦ τὸ λευκὸν μετὰ μέλιτος.]

['Εγκαταχώννυμι, Obruo in. Dionys. A. R. 9, 21 : 'Εγκατέχωσαν αὐτοὺς τῷ πλήθει τῶν βελῶν. M. Antonin. 7, 10 : Παντὸς μνήμη τάχιστα ἐγκαταχώννυται τῷ αἰῶνι. Eustath. Opusc. p. 111, 76 : 'Εγκαταχωσθέντος τοῦ ἔργου ὀλέθρῳ οἷα καί τινι τάφῳ· 328, 92 : Μνημείῳ τινὶ ἐγκαταχώννυσθαι. Id. alia structura p. 190, 9 : Οἱ μὲν γὰρ ἐγκαταχωννύουσιν εἰς γῆν ὅλους ἑαυτούς. Sine casu Geopon. 4, 3, 3 : Τὸ δεύτερον τοῦ κλήματος μέρος ἐγκαταχώσας. Andr. Cret. p. 184, D : Τὸν λογικὸν μαργαρίτην ἐγκαταχώσαντες, citat Kall.]

['Εγκαταχωρίζω, Colloco in. Origen. Philoc. c. 25, p. 92.]

'Εγκατέθως, perperam alicubi pro 'Εγκαθέτως.

'Εγκατειλέω, Involvo, Implico. Πνεῦμα ἐγκατειλήθη τῆς γῆς κοιλώμασι, Ventus se insinuavit in terræ cavernas. VV. LL. [Ex Aristot. De mundo c. 4, p. 395, 34. Restituebat idem pro ἐγκατειλημμένους Valck. Herodoto 6, 133, ubi nunc κατειλημένους. L. D. Philo vol. 2, p. 504, 32 : Ὦ (terreno) τὸ πῦρ ἐγκατειλεῖσθαι συμβέβηκεν. Hase.]

['Εγκατευναστικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Indormitorius. Theod. Prodr. Amar. 125=465 : 'Εγὼ δέ τι τῆς Ἀνακρέοντος μούσης ὡς ἐνκατευνοστικῶς (sic. Lemma notæ ἐγκατευνουστ.) μοίρια ὑποτραγῳδήσας τὴν ἑορτήν· quæ Gaulm. corrigit, ὡς ἐν κατευναστικοῦ μοίρᾳ, ὑπ. τῇ ἑορτῇ. Elberling.]

'Εγκατεύειν, Ionibus esse διώκειν tradit [Gregorius] Corinth. [?]

['Εγκατεφάλλομαι. V. 'Εγκαταπάλλομαι.]

'Εγκατέχω, Insisto, VV. LL. [Contineo intus. Etym. M. p. 310, 7 : Ἔγκατα τὰ ἔντερα ἀπὸ τοῦ ἐγκατέχειν τὴν τροφήν. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 184, 2161, 6 : Σῶμα κόρης ... τύμβος ὅδ' ἐγκατέχει. Plut. Mor. p. 691, F : Ἅμα τε οὖν τὸ ψυχρὸν ἐγκατέχεται περιστεγόμενον τῷ ἱματίῳ. Paul. Æg. 6, 75, p. 203, 41 : Πολλάκις μετὰ τὴν τοῦ ἐμβρύου κομιδὴν ἐγκατέχεται κατὰ τὴν ὑστέραν τὸ χορίον. L. Dindorf.]

['Εγκατηρὰ, ἡ, Cibus multo sale conditus, uti censet Jac. Goupylus. Alex. Trall. 1, 12 : Καὶ σκόροδον δὲ πολλάκις χρονίας ἔλυσεν ὀδύνας, ὥσπερ καὶ τάριχος καὶ ἐγκατηρὰ λεγομένη καὶ κορίαξ· 12, 7 : Ἁλμυροῖς ... οἷον τῇ καλουμένῃ ἐγκατηρᾷ, quibus ll. ab Ducang. citt. addit Struv. ap. Schneid. eund. 7, p. 312, 333.]

['Εγκατίλλω. Hippocr. De morb. mul. 2, p. 672, 6 : Χηνὸς ἄλειφα ἢ μήλειον στέαρ, κηρὸν λευκὸν, νέτωπον, ῥόδινον ἔλαιον, ὡς ἄριστα ταῦτα ἀναμὶξ ποιέειν καὶ ῥάκεα ἐγκατίλλειν λεπτὰ, καὶ αὐτίκα λουσαμένη προστιθέσθω χλιαρὰ πρὸς τὸ στόμα, vertitur, Tenuibus concerptis panniculis excepta ad os uteri apponat, ut sit i. q. ἐγκατειλεῖν, quod v.]

['Εγκατιλλώπτω.] 'Εγκατιλλῶψαι, Hesych. ἐγκαταμυκτηρίσαι, Irridere. [Æsch. Eum. 113 : Ὑμῖν (Furiis) ἐγκατιλλώψας μέγα (Orestes), Vobis insultans. Id. fr. Sisyphi ap. Polluc. 10, 20 : Σὺ δ' ὁ σταθμοῦχος ἐγκατιλλώψας ἄθρει.]

['Εγκατόεις, εσσα, εν, Intestinus. Nicand. Th. 580 : Ἢ ἐλάφου νηδὺν, τὴν δὴ καλέουσιν ἐχῖνον, ἄλλοι δ' ἐγκατόεντα κεκρύφαλον.]

'Εγκατοικέω, Inhabito. Affertur et ἐγκατοικῶν ἐν αὐτοῖς, pro Inter illos habitans. [Eurip. fr. Antiop. ap. Dion. Chr. Or. 73, vol. 2, p. 393 : 'Εξ ὧν κενοῖσιν ἐγκατοικήσεις δόμοις. Lycophro 1204 : Νήσοις δὲ μακάρων ἐγκατοικήσεις. Metaph. Polyb. 18, 26, 13 : Οὐδεὶς γὰρ οὕτως οὔτε μάρτυς ἐστὶ φοβερὸς οὔτε κατήγορος δεινὸς, ὡς ἡ σύνεσις (συνείδησις) ἡ ἐγκατοικοῦσα ταῖς ἑκάστων ψυχαῖς. Hemst. Themist. Or. 4, p. 51, D : 'Εγκατοικεῖ δὲ (Constantio) πρᾳότης.]

'Εγκατοικίζω, Colloco in, Colloco intus. Budæo Colloco intus, afferenti e Plut. [Mor. p. 779, F] : Ὁ δ' ἐκ φιλοσοφίας τῷ ἄρχοντι πάρεδρος καὶ φύλαξ ἐγκατοικισθεὶς λόγος, ὥσπερ εὐεξίας, τῆς δυνάμεως τὸ ἐπισφαλὲς ἀφαιρῶν, ἀπολείπει τὸ ὑγιαῖνον. [Lycophr. 1261 : Δείμας δὲ σηκὸν Μυνδίᾳ Παλληνίδι πατρῷ' ἀγάλματ' ἐγκατοικιεῖ θεῶν. Kall. Lucian. Asin. c. 25 : Τὴν δὲ ἀγαθὴν ταύτην παρθένον τῷ ὄνῳ ἐγκατοικίσωμεν.]

'Εγκατοικοδομέω, Ædifico in. [Thucyd. 3, 18 : Φρούρια δὲ ἔστιν οἷ ἐπὶ τῶν καρτερῶν ἐγκατῳκοδόμηται. L. D.] Ædificio includo. [Æschin. C. Tim. p. 26, 7 : Εὑρὼν τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα διεφθαρμένην καὶ τὴν ἡλικίαν οὐ καλῶς διαφυλάξασαν μέχρι γάμου, ἐγκατῳκοδόμησεν αὐτὴν μεθ' ἵππου εἰς ἔρημον οἰκίαν.] Plut. Lycurgo [c. 9, ubi est, Ὁδὸν οὐκ ἐχούσης εἰς μέσον τῆς εὐπορίας, ἀλλ' ἐγκατῳκοδομημένης καὶ ἀργούσης], 'Εγκατοικοδομουμένη εὐπορία, Opes quæ domi concluduntur. [Id. Æmil. c. 8 : Ὅπλων μὲν γὰρ ἀργούντων ἀπέκειντο τρεῖς μυριάδες, ὀκτακόσιαι δὲ σίτου μεδίμνων ἦσαν ἐγκατῳκοδομημένου τοῖς τείχεσι· Lucull. c. 28 : Μία γὰρ ἀλκὴ τῶν καταφράκτων κοντὸς, ἄλλο δ' οὐδὲν οὔθ' ἑαυτοῖς οὔτε τοῖς πολεμίοις χρῆσθαι δύνανται διὰ βάρος καὶ σκληρότητα τῆς σκευῆς, ἀλλ' ἐγκατῳκοδομημένοις ἐοίκασιν. Schol. Thuc. 1, 93 : Πολλαί τε στῆλαι ... καὶ λίθοι εἰργασμένοι ἐγκατελέγησαν) ἐγκατῳκοδομήθησαν. Item Suidas in 'Εγκατελέγησαν. Id. addit locum Hieronymi, etiam in v. Ἀναγυράσιος cit., ubi est, 'Επήρωσεν αὐτὸν καὶ ἐγκατῳκοδόμησεν, Parietibus struxit s. inclusit. Eust. Opusc. p. 189, 4 : Ὁ τῷ σώματι μὲν ἐγκατῳκοδομημένος οἷον τῷ στύλῳ· conf. 194, 29. Plut. Mor. p. 783, D : Τοῖς τυραννείοις ἐγκατῳκοδομημένον, ἄχρι γήρως ἐγκαταβιῶσαι. Figuratius Aristot. De anima 2, 8 : Ὁ δ' ἐν τοῖς ὠσὶν (ἀὴρ) ἐγκατῳκοδόμηται πρὸς τὸ ἀκίνητος εἶναι, ὅπως ἀκριβῶς αἰσθάνηται πάσας τὰς διαφορὰς τῆς κινήσεως.]

['Εγκάτοικος, ὁ, ἡ, Incola. Schol. Hom. Il. B, 125 : 'Εφέστιοι δὲ οἱ ἐγκάτοικοι (al. ἔποικοι). L. D. Schol. Æsch. Prom. 411, 415.]

['Εγκατομβρέω, Irrigo, Madefacio. Jos. Genes. De reb. Cpol. 4, p. 61, B : Ὥστε πλείστοις μὲν ὕδασι, δαψιλέσι δὲ οἴνοις, πρὸς δὲ ταῖς ἐκ ῥόδων σταγόσι(ν) ἐγκατομβρούμενον μόλις που τῆς νεκρώσεως ἀπηλλάχθαι. L. D.]

['Εγκατον. V. 'Εγκατα.]

['Εγκατοπτρίζομαι, Intueor in speculum, In speculo me contueor et contemplor. Artemid. 3, 30 : Λεκάνη ἐγκατοπτρίζεσθαι τεκνῶσαι ἀπὸ θεραπαίνης σημαίνει. Kall. Philo De 7 mirac. p. 2.]

['Εγκάτοπτρον, τὸ, Speculum. Eustath. in Ismene l. 5, p. 170 : 'Εμειδία, καὶ χάριτας ὅλας ὡς ἐγκατόπτροις ὑπεζωγράφησε τοῖς ὀφθαλμοῖς, Blande risit omnesque Gratias oculis, tanquam in speculo exhibuit, de risu amabili. Confer eund. p. 78. Koenig.]

['Εγκατορθόομαι, ἀϊδίῳ ζωῇ, Recte fio ob æternam vitam, Clem. Al. Pæd. 1, 13, 102, p. 186=160, sed susp. Kall. Verba sunt : Καὶ ἔστιν ἡ μὲν πρᾶξις ἡ τοῦ

Χριστιανοῦ ψυχῆς ἐνέργεια λογικῆς κατὰ κρίσιν ἀστείαν καὶ ὀρεξιν ἀληθείας διὰ τοῦ συμφυοῦς καὶ συναγωνιστοῦ σώματος ἐκτελουμένη, καθήκων δὲ ἀκόλουθον ἐν τῷ βίῳ, θεῷ καὶ Χριστῷ βούλημα ἐγκατορθούμενον ἀϊδίῳ ζωῇ, ubi al. βούλημα ἐν, κατορθ.] A

[Ἐγκατορύσσω, Defodio in. Dionys. Art. rh. c. 5, p. 265, 10 : Μὴ βουλόμενος ... παλὶν χρόνον ἐγκατορωρύχθαι τὴν ψυχὴν ἐν τῷ σώματι, ὥσπερ ἐν τάφῳ ἢ ἐν δεσμωτηρίῳ. Eust. Opusc. p. 223, 81 : Προσμένων οὖν καὶ αὐτὸς καὶ ὡς οἷον ἐγκατορωρυγμένος εἰς γῆν τῇ τῶν ἔξω λήθῃ κ. τ. ἑ.] L. Dind. Clem. Al. Pæd. 2, 1, 18, p. 176 : Τὸν νοῦν ἐγκατορύξας τῇ κοιλίᾳ· Strom. 7, 15, 92, p. 889 : Ταῖς ἐξευρημέναις σρίσιν ἀνθρωπικαῖς τέχναις ἐγκατορύξαντες. Kall.]

[Ἔγκατος. V. Ἔγκατα.]

[Ἐγκατοχέω, vox dubiæ signif. Chandler. Inscr. ant. App. p. 96 : Ἐγκατοχήσας τῷ κυρίῳ Σαράπιδι. Schneid.]

[Ἐγκάτοχος, ὁ, ἡ, Continens, Occupans. Jos. Genes. De reb. Cpol. 4, p. 38, A : Συνήχετο (l. συνείχετο) τοίνυν τῇ νόσῳ καὶ χαλεπῶς ἐτετρύχωτο καὶ ἐγκατόχῳ κάρῳ B νενίκρωτο· sic enim fere cepit interpres, intelligens malum alte inhærens. Sed haud dubie dicitur Vertigo continens, continua. Ib. vero p. 54, D : Οἱ συκοφάνται κακῶς ἀπελήλανται, καὶ Αἰῶν τῆς βασιλείας ἐγκάτοχος γίνεται, est Regno potitur, Regni fit dominus. L. D. Ptolem. Tetrabibl. p. 163, 2, Ἱερῶν ἐγκατόχους vertitur, Superstitiosos. At in papyro Mus. Reg. Paris. quem propediem cum reliquis editurus docte, ut solet, explanabit vir summus Letronnius, Τὰς τῶν ἄλλων ἐγκατόχων παραθήκας sunt Res τῶν ἐν κατοχῇ ὄντων· quibus de sacerdotibus templo exire prohibitis conf. C. J. C. Reuvens, *Lettres à M. Letronne*, 3, p. 85. Hasz.]

[Ἐγκαττύω, Insuo, Intus insero. Alexis ap. Athen. 13, p. 568, B : Φελλὸς ἐν ταῖς βαυκίσιν ἐγκαπέττυται. Schneid. Affert quoque locum Alex. Clem. Al. vol. 1, p. 256, 3. Hasz.]

[Ἐγκατώδης, ὁ, ἡ, Viscereus. Schol. Aristoph. Eq. 1176 : Ταῦτα δὲ (χόλιξ et ἥνυστρον) ἐγκατώδη κρέα.]

Ἐγκαυλέω, Caulesco, Caulem emitto s. gigno. C Theophr. H. Pl. 1, [2, 2] : Ὅταν γὰρ σπερμοφορεῖν μέλλωσι, τότε ἐγκαυλοῦσι [ἐκκαυλοῦσι,] h. e., ut paulo ante dicit, ὁ καυλὸς αὐτοῖς ἀκολουθεῖ, Tunc caulis euascitur.

Ἔγκαυμα, τὸ, Nota inusta. Plato Timæo p. 145 [p. 26, C] : Ὥστε οἷον ἐγκαύματα ἀνεκπλύτου γραφῆς ἔμμονά μοι γέγονε. Unde encaustum. Bud. [Lucian. Catapl. c. 24 : Σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων (al. ἐκκαυμάτων, quod v.), quæ ib. dicuntur στίγματα. Etym. M. p. 771, 16, et Photius in Lex. : Τρυσίππειον, ἔγκαυμα ἵππου γεγηρακότος. Conf. Hemst. ad D. Mar. 11, 2. Schæf. Plut. Mor. p. 759, C : Αἱ δὲ τῶν ἐρωμένων εἰκόνες, ὑπ' αὐτῆς (τῆς ὄψεως) οἷον ἐγκαύμασι γραφόμεναι διὰ πυρὸς, εἴδωλα ταῖς μνήμαις ἐναπολείπουσι. Pollux 6, 91 : Τὰ δὲ ἐγκαύματα εὔσανα (appellantur). || Picturæ ἔγκαυστοι, i. e. inustæ, de quibus in Ἔγκαυστος. Dicæarch. Βίου Ἑλλ. fr. p. 186 (in Creuz. Mel. 3) : Ἡ δὲ πόλις (Oropus) τοῖς τε τῶν οἰκιῶν προθύροις καὶ ἐγκαύμασιν ἀναθεματικοῖς κάλλιστα κατεσκευασμένη. Cit. Hemst. ad l. Luc.] Inustio, Pustula ex ustione contracta. [Lucian. D. Deor. 13, 2 : Ὅτι σου (Herculis in OEta monte cremati) τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην. Schol. ejusd. Lexiph. c. 2 : Καύματα) Ἔοικε τὰ ἀπὸ τοῦ κρύους γενόμενα (l. γινόμενα) ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. Conf. Hemst. ad D. Mar. 11, 2. Cit. Schæf.] || Ulcus in oculo, quod a febre utplurimum cum crusta impura in nigro aut albo oritur. Quod si in nigro fit, sæpe profundum est, ac fere semper in ipsa expurgatione major tunicarum erosio contingit : adeo ut humores paulatim diffluant, et totus oculus effundatur, Act. 7, 26. Id oculi ulcus ἐπίκαυμα P. Ægin. appellat, a quo tamen diversum Act. facit, quod ipse ἐπίκαυμα nominat. Gorr. || Ἔγκαυμα, ἐπὶ τῶν καυσίμων, Pollux, Materia quæ cito ignem concipit. Bud. [7, 109, ubi rectius nunc ἐγκαύματα. Scoria argenti. Diosc. 5, 101 : Ἡ δὲ τοῦ ἀργύρου σκωρία καλεῖται ἴλυσμα ἢ ἔγκαυμα. Conf. Ἔγκαυσμα. Videtur autem ἔγκαυμα vel ἔγκαυσμα per dittographiam natum ex ἴλυσμα. L. Dind.]

Ἔγκαυσις, ἡ, Exustio, Æstus, Ardor. Galen. : Κάματος καὶ ἔγκαυσις· et, Τῶν πυρεξάντων ἐπ' ἐγκαύσει· Ad Gl. : Ἔνιοτι δὲ τούτους ἀφῇ διαγινώσκειν ὥσπερ καὶ τοὺς αὐχμώδεις τῶν πυρετῶν καὶ τοὺς ἐπὶ κόποις καὶ τοὺς ἐπ' ἐγκαύσεσι. Diosc. 5, 21, de aceto, Πρὸς τὰς ἐγκαύσεις τῆς κεφαλῆς, Ad capitis ardores. [Plut. Mor. p. 127, B : Οὐκ ἀγνῶ δὲ ὅτι καὶ διὰ κόπους πυρέττουσιν ἄνθρωποι καὶ δι' ἐγκαύσεις καὶ διὰ περιῴξεις.] || Ceris olim pingebant, unde κηρογραφία dicta est, ut ait Callixenus ap. Athen. [5, p. 204, B] : quod e Vitruv. etiam intelligitur, qui 4, 2, ait, [Tabellas ita formatas, uti nunc fiunt triglyphi, contra] tignorum præcisiones in fronte fixerunt, et eas cera cærulea depinxerunt. Eam picturam inurebant pictorum cauteriis, de quibus Martianus in Pandectis 33, de Fundo instructo, unde ἐγκαυσις dicta est. Non solum autem in cera fiebat, sed etiam in ebore cestro, ut videre est in Encaustum paulo post. [Monum. ap. Bœckh. vol. 2, p. 242 : Τὴν γραφὴν τῶν τε τοίχων καὶ τῆς ὀροφῆς καὶ τὴν ἔκαυσιν (sic) τῶν θυρῶν. Constantin. Basil. Mac. c. 56, p. 149 : Ἀργύρου σφυρηλάτου καὶ στιβαρῶ μετ' ἐγκαύσεως. L. Dind.]

[Ἔγκαυσμα, τὸ, Scoria argenti. Neophyt. Gloss. iatr. Mss., ἡ τοῦ ἀργύρου σκουρία, ἥτις καὶ ἴλυσμα λέγεται. Ducang. V. Ἔγκαυμα.]

Ἐγκαυστής, ὁ, Inustor; Pictor, qui ἐγκαύσει aliquid pingit. Vitruv. [7, 9?] Encausten vocat, retenta Gr. voce. [Plut. Mor. p. 348, E : Ἀγαλμάτων ἐγκαυσταὶ καὶ χρυσωταὶ καὶ βαφεῖς παρακολουθοῦντες. Aphrodisium quendam Epaphran, qui ἀγαλματοποιὸς ἐγκαυστὴς vocatur, ex inscr. ap. Reines. Inscr. 11, Cl. IX, confert Cuper. Harpocr. p. 136. || Forma ἐγκαυτὴς est Etym. M. p. 310, 40 : Ἐγκεκαυμένη, ἐζωγραφημένη, ἐπεὶ ἐγκαυταὶ λέγονται οἱ ζωγράφοι οἱ διαγράφοντες τοὺς τοίχους· quod in ἐγκαταὶ depravatum ap. Zonar. p. 607, 598, unde gl. inepta Ἐγκτὸς ὁ ζωγράφος ib. 597. L. Dind.]

Ἐγκαυστικὸς, ἡ, ὄν, Ad encausin pertinens, Encausi pictus, ut Encausticæ picturæ ap. Plin. Ἐγκαυστικὴ, sub. τέχνη, Ars inurendi s. encaustica pingendi, Plin. 35, 11, [39] : Non pinxisse tantum encaustica, sed etiam docuisse traditur Pausiam. [Vales. ad Euseb. V. Const. 1, 3 citat Hemst. ad Lucian. D. Mar. 11, 2. Schæf. || Ap. Jo. Malal. p. 294, 20 : Ἐκέλευσε δὲ (Severus) τοῖς αὐτόθι (Antiochiæ) πολιτευομένοις ἐκ τῆς περισσείας τῶν ἀπομεινάντων ἐγκαυστικῶν χρημάτων ἐκ τῶν δημοσίων τῶν πεσόντων κτίσαι τῇ πόλει δημόσιον λουτρὸν ἄλλο, intelligendæ videntur pecuniæ ad calefaciendas balnea necessariæ. Conf. Ἐγκαίω. L. Dindorf.]

[Ἔγκαυστον, τὸ, Atramentum. Jo. Carpathi episc. Ms. : Ἐφαίνοντο γὰρ ὡς ἀπὸ ἐγκαύστου μέλανος. Ducang. App. Gl. p. 63. Adde Montef. Palæogr. p. 2. L. D.]

Ἔγκαυστὸς, Inustus. Item ἐγκαύσει pictus. Martial. [4, 47] : Encaustus Phaethon tabula tibi pictus in hac est. Et Encaustum, genus picturæ quod inurendo fit. Exp. etiam Materia inusta ad pingendum apta. Plin. 35, 11, [41] : Encausto pingendi duo fuisse antiquitus genera constat, cera et in ebore cestro, i. e. viriculo, donec classes pingi cœpere. Hoc tertium accessit, resolutis igni ceris penicillo utendi. Idem, Figlinum opus encausto pinxit.

[Ἐγκαυτὴ, ἡ, Sacrum encautum. Basilic. 2, 5, 26 : Ἀνίσχυρος ἔστω βασιλικὴ χηρεύουσα ἀντιγραφὴ ὑπογραφῆς χειρὸς βασιλικῆς τῆς ἐξ ἐγκαυτῆς ἐσκευασμένης κόγλου. Ducang.]

[Ἐγκαυτής. V. Ἐγκαυστής.]

Ἐγκαυχάομαι, Jactor, Glorior, pro quo in VV. LL. habetur Ἐναυχάομαι, q. d. Insuperbio : ut ἐγκαυχᾶσθαι πλούτῳ, Insuperbire divitiis. [Clem. Al. Pæd. 1, 6, 50, p. 127 : Ἐφεῖται τοιγαροῦν ἡμῶν ἑκάστῳ τῶν νηπίων ἐγκαυχᾶσθαι τῷ κυρίῳ, ἐπιθεγγομένοις, Πατρὸς ὃ ἐξ ἀγαθοῖο καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι. Wakef. Ps. 73, 4 : Καὶ ἐνεκαυχήσαντο οἱ μισοῦντές σε ἐν μέσῳ τῆς ἑορτῆς σου. C. dat. rei, qua superbimus, Nicet. Paphlag. Orat. encom. Combef. Auct. Patr. nov. p. 339, B : Τοῖς ὀνειδισμοῖς καλλωπιζόμενοι καὶ ταῖς ἀτιμίαις καὶ θλίψεσιν ἐγκαυχώμενοι. Fab. Æsop. 342, p. 139 Fur. : Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι οὐ δεῖ τινα ἐγκαυχᾶσθαι τῇ τῶν ἑτέρων γενναιότητι. C. ἐν Nicetas Is. Ang. 1, 6, p. 241 : Ἤρξατο ἐγκαυχᾶσθαι ἐν τοῖς αὐτοῦ στρατηγήμασιν, Gloriari de rebus gestis suis. Quemadmodum aliquoties est in Psalmis, ut 51, 1 : Τί ἐγκαυχᾷ ἐν κακίᾳ ὁ δυνατὸς ἀνο-

μίαν; C. inf. Niceph. Greg. 19, 1 : Σωματικοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ θεοῦ τὴν οὐσίαν ὁρᾶν ἐγκαυχωμένου. Anna Comn. 9, p. 257, C : Πρὸς γίγαντας ἐγκαυχώμενος ἁμιλλᾶσθαι. L. Dindorf.]

Ἔγκαφος, τὸ, Buccella, Bolus, Frustulum, ψωμός. Eupolis ap. Suid., [Zon. p. 603, Etym. M.] et Eust. [Od. p. 1481, 33; 1817, 48] : Οὐ γὰρ λέλειπται τῶν ἐμῶν οὐδ' ἔγκαφος. Suid. [et Hesych.] exp. τὸ ἐλάχιστον, et addit, παρὰ τὸ ἐγκάπτω, sc. τὸ μηδὲ ἐγκάψαι ἀρκοῦν. [Conf. Piers. ad Mœr. p. 331, Valck. Anim. ad Ammon. p. 20, Toup. Opusc. vol. 2, p. 299=Emend. vol. 3, p. 197. Schæf.]

[Ἐγκαψικίδαλος, ὁ, q. d. Cepivorus. Lucian. Lexiph. c. 10 : Ἐγκ. ἄνθρωπος. Conf. Καψιπήδαλος.]

Ἔγκειμαι, q. d. Jaceo in, Positus sum in, Insum. [Hom. Il. X, 513 : Ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς (vestimentis).] Hesiod. [Th. 145], de oculo, Ἐνέκειτο μετώπῳ. [Nicand. Ther. 292 : Τοῦ μὲν ὑπὲρ νιφόεντα κεράατα δοιὰ μετώπῳ ἔγκειται. Xen. An. 4, 5, 26 : Ἐνῆσαν δὲ (poculis) καὶ αὐταὶ αἱ κριθαὶ ἰσοχειλεῖς, καὶ κάλαμοι ἐνέκειντο.] Exp. et Inhæreo, in Plut. Fabio [c. 16] : Βελῶν ἐπὶ τοῖς τραύμασιν ἐγκειμένων, Quum tela inhærerent vulneribus. [Id. Mor. p. 548, B : Περιορᾶν τὸ βέλος ἐγκείμενον. Aret. Acut. m. causs. 2, 7, p. 19=23 : Ἄλλοτε μὲν ἡ ὀδύνη ἐπὶ τὰ δεξιὰ διεληλαμένη, ὡς δοκέειν ὀξὺ βέλος ἐγκέεσθαι.] In h. autem l. redditur Insidere, Ἐγκείσεται ἐν τοῖς στέρνοις. Diosc. 3 : Ἐγκείμενος καρπὸς ἐν ἐριώδεσιν ἄνθεσι· ubi videtur exponi posse Qui inest. [Theophr. H. Pl. 5, 3, 6 : Τὰς ἶνας δὲ οὐ δι' ὅλου ἔχει, οὐδ' ὡσαύτως τῇ θέσει ἐγκειμένας πάσας. Mich. Psell. Lectt. admir. medicophys. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 477, B : Τὸν ἐγκείμενον τῇ πυρίνῃ καρπόν. Apollod. Poliorc. p. 18, 13 : Κατὰ δὲ τὸ ἕτερον ἄκρον κύλινδρος ἐγκείσθω ξύλινος. Conf. ib. 23, 8. Hesych. : Ἐγκείσθω, τεθείσθω. L. D.] Aristot. De mundo [c. 3] : Πέντε στοιχεῖα ταῦτα ἐν πέντε χώραις σφαιρικῶς ἐγκείμενα. [Plato Cratyli p. 419, B : Τὸ δέλτα δὲ ἔγκειται, ὥστε ἡδονὴ ἀντὶ ἠονῆς καλεῖται. Dionys. De comp. verb. p. 112, 11=232 : Τὰ γὰρ ὀνόματα ἔγκειται τοῖς πράγμασιν ὡς ἔτυχεν. Improprie Insum, Versor in. Soph. Phil. 1318 : Ὅσοι δ' ἑκουσίοισιν ἔγκεινται βλάβαις. Eur. Ion. 181 : Οἷς δ' ἔγκειμαι μόχθοις· Andr. 91 : Οἷσπερ ἐγκείμεσθ' ἀεὶ θρήνοισι· Iph. T. 144; Ὡς θρήνοις ἔγκειμαι· Andr. 784 : Ἐν δὲ χρόνῳ τελέθει ξηρὸν καὶ ὀνείδεσιν ἔγκειται δόμων, etc. Phrasi inversa schol. Soph. OEd. C. 513 : Περὶ τῆς ἐγκειμένης σοι ἀλγηδόνος ἡδέως ἂν πυθοίμην. Sed Polyb. 14, 9, 5 : Πάντα δ' ἦν οἰκεῖα μεταβολῆς τὰ κατὰ τὴν χώραν, ἅτε συνεχῶς ἐγκείμενα ταῖς κακοπαθείαις καὶ ταῖς εἰσφοραῖς διὰ τὸ πολυχρονίους γεγονέναι τοὺς κατὰ τὴν Ἰβηρίαν πολεμίους, videtur leg. ἐκκείμενα. Arat. 138 : Τόσσος μὲν μεγέθει, τοίῃ δ' ἐγκείμενος αἴγλῃ· 366 : Οἱ δ' ὀλίγῳ μέτρῳ, ὀλίγῃ δ' ἐγκείμενοι αἴγλῃ, de stellis fulgore magis minusve eminentibus. || Ap. grammat. dicitur de vocabulis simplicibus quæ continentur compositis iisque velut insita sunt. Apollon. De pron. p. 70=330, C : Τρύφων φησὶ τὸν ἴον ἐγκεῖσθαι (in pron. ἴ). Eust. Od. p. 1406, 12 : Ἔγκειται δέ φασιν ἡ κάπη καὶ τὸ ἅλις (in voc. καβαλίς). Ammon. p. 97 : Νεαρὸν μὲν γάρ ἐστι τὸ νεωστὶ κομισθὲν ὕδωρ· ἔγκειται γὰρ τῇ λέξει τὸ ἀρύειν. Schol. Aristoph. Nub. 630 : Ἔγκειται δὲ καὶ τὸ ἄθυρμα (in voc. σκαλαθυρμάτια)· Ran. 1181 : Ἀνθοσμίας δὲ ὁ εὐώδης, ἐγκειμένου τοῦ ἄνθους καὶ τῆς ὀσμῆς· Victorianus Eq. 198 : Ἔγκειται τῇ λέξει (κοάλεμος) τὸ ἠλέματον· Ach. 3 : Δύναται γὰρ ἐγκεῖσθαι τῇ λέξει (ψαμμοκόσια) τὰ (f. τὸ) κόσια. Aliter rursus ponitur apud Tzetzam Exeg. Il. p. 7, 4 : Ἡμεῖς δὲ πρῶτον πρὸ τῶν προθύρων καὶ τῶν ἐγκειμένων ἐπῶν τῇ ποιητικῇ μεγαλοφωνίᾳ περί τε πατρίδος καὶ γένους τοῦ ποιητοῦ ... ἐξελθόντες. Quibus verbis dicere videtur initium ipsum Iliadis. Pollux 5, 149, capite περὶ τῶν ἐν στήλαις γραμμάτων : Ἐρεῖς δὲ γράμματα ἐν στήλαις ἐγγεγραμμένα ... ἐμπεποιημένα, ἐγκείμενα. L. D. Jungitur etiam cum accus., ut ap. Apoll. Rh. 2, 629 : Νῦν δὲ περισσὸν δεῖμα καὶ ἀτλήτους μελεδῶνας ἔγκειμαι, Nunc mihi nimius terror et intolerabiles curæ incumbunt. Brunck. Libri potiores ἄγκειμαι. Vicissim in Theocr. 3, 33 : Οὕνεκ' ἐγὼ μὲν τὶν ὅλος ἔγκειμαι, τὺ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ, quod Hemst. interpr., In te totus amore feror, ἄγκειμαι conj. Brunck.] || Invado, Ingruo, Incumbo.

A Bud. ἐγκεισομένους exp. Invasuros in Thuc. 1, [144] : Εἰδέναι δὲ χρὴ ὅτι ἀνάγκη πολεμεῖν· ἢν δὲ ἑκούσιοι μᾶλλον δεχώμεθα, ἧσσον ἐγκεισομένους τοὺς ἐναντίους ἕξομεν. At ego aliud potius hic sonare puto, ut docebo paulo post. Idem exp. Incumbo, i. e. Innitor, in Synes. : Καὶ τούτῳ δὴ μάλιστα πάντων ἐνέκειντο, τῷ μὴ δεῖν ἀθετεῖσθαι τὸν παρὰ σοῦ θρονισμόν. At vero ap. Thuc. 1, [69], Ἰσχυρῶς ἐγκείσονται, exp. Vehementer incumbent, in metaph. verbi Incumbo signif. [Ib. 49 : Ἐπεὶ δὲ ἡ τροπὴ ἐγένετο λαμπρῶς καὶ ἐνέκειντο οἱ Κορίνθιοι· 3, 98 : Ἐνέκειντο καὶ ἐσηκόντιζον· 4, 80 : Τῶν γὰρ Ἀθηναίων ἐγκειμένων τῇ Πελοποννήσῳ. Conf. 5, 73, Xenoph. H. Gr. 3, 5, 20; 7, 2, 19.] In VV. LL. ἔγκειμαι κραυγῇ pro Incumbo clamori, non nominato auctore. [Aristoph. Eccl. 956 : Ἄτοπος δ' ἔγκειταί μοι τις πόθος. Hemst. Id. Ach. 309 : Οἶδ' ἐγὼ καὶ τοὺς Λάκωνας, οἷς ἄγαν ἐγκείμεθα, οὐχ ἁπάντων ὄντας ἡμῖν αἰτίους τῶν πραγμάτων. Thuc. 2, 59 : Πανταχόθεν δὲ τῇ γνώμῃ ἄποροι καθεστῶτες ἐνέκειντο τῷ Περικλεῖ. Conf. 5, 43. Xen. H. Gr. 5, 2, 1 : Ἔδοξεν αὐτοῖς, ὅσοι ἐν τῷ πολέμῳ τῶν B ξυμμάχων ἐνέκειντο καὶ τοῖς πολεμίοις εὐμενέστεροι ἦσαν ἢ τῇ Λακεδαίμονι, τούτους κολάσαι.] || Insto, Urgeo. Plut. Fab. [c. 9] : Ἐνέκειτο τῷ δήμῳ πολὺς μὴ προέσθαι δεόμενος τὸν Μινούκιον. Thuc. 2, [79 : conf. 81] : Καὶ ὁπότε μὲν ἐπίοιεν οἱ Ἀθηναῖοι, ἐνεδίδοσαν, ἀποχωροῦσι δὲ ἐνέκειντο. Plut. Fabio [c. 8] : Ἔγκειται τοῖς πολεμίοις. Synes. : Τῆς πόλεως τοῖς λειψάνοις ἐγκείμενος, Qui civitatis reliquias urget et opprimit. Bud. accipi ait pro Insto, i. e. Persequor, in Dem. p. 122 [294] : Ἐπειδὴ δὲ πολὺς τοῖς συμβεβηκόσιν ἔγκειται. [Herodot. 7, 158 : Πολλὸς ἐνέκειτο λέγων τοιάδε. Schweigh. Thucyd. 4, 22 : Κλέων δὲ ἐνταῦθα δὴ πολὺς ἐνέκειτο, λέγων ... L. D.] Existimo autem exponi posse Persequi et in Plut. [Mor. p. 868, F] : Οὐ δεῖ δὲ θαυμάζειν εἰ τοῖς ἀτυχήσασιν ἔγκειται. Accipi autem ἔγκειμαι a Gregor. et pro Infestus sum, testatur Bud. Sunt certe qui et in illo Thuc. l., quem paulo ante protuli e l. 1, sic accipiendum existiment. Sed potest fortasse et pro Instare s. Urgere sumi. [Dionys. A. R. 6, 62 : Ἐγκείσεται γὰρ ὑμῖν πέρα τοῦ δέοντος βαρύς. Aliique plurimi similiter. C Joseph. A. J. 1, 2, 1 : Τοῦ θεοῦ λιπαρῶς ἐγκειμένου καὶ πολυπραγμονοῦντος. Heliod. 2, p. 68 : Ὁ Θεαγένης οὐκ εἴα λιπαρῶς ἐγκείμενος, quos ll. Suidæ, v. Λιπαρῶς citanti l. anon., Πάλιν αὐτῶν ἐγκειμένων φιλανθρώπως ὑπήκουσε, contulit Toup. Em. vol. 1, p. 388, corrigens, Λιπαρῶς ἐγκ. || C. ἐπὶ Genes. 8, 21 : Ἔγκειται ἡ ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἐπιμελῶς ἐπὶ τὰ πονηρὰ ἐκ νεότητος αὐτοῦ, Inclinat. || Polyb. 15, 2, 7 : Ἐφώρμει γὰρ αὐτοῖς τὸ ναυτικὸν κατὰ τοὺς πρὸ τῆς Ἰτύκης ἐγκειμένους τόπους, videtur esse i. fere q. κειμένους.] Ἐγκείμεναι ἡμέραι, Constituti dies, VV. LL. ex Herodoto [3, 157, ubi nunc τὰς συγκ. ἡμέρας. Sic Dionys. De comp. vv. p. 195, 7=380 : Πᾶσα λέξις ἡ δίχα μέτρου ἐγκειμένη ποιητικὴν μοῦσαν ἢ μελικὴν χάριν οὐ δύναται προσλαβεῖν, συγκ. scrib. conj. Reisk., oblitus eandem corr. adhibere ib. p. 199, 1=386 : Αὐτίκα ὁ κατὰ Ἀριστοκράτους λόγος ἄρχεται μὲν ἀπὸ κωμικοῦ στίχου δι' ἀναπαίστων ῥυθμῶν ἐγκειμένου, ut a Gœllero primum proposita sit p. 213, qui συγκειμένη restituit etiam l. priori e cod. et ed. Ald. Forma Ion. ἐγκεομένη est ap. Aretæum Acut. morb. 1, 10, p. 91=102 : Τῆς ὀδύνης ἐγκεομένης. Ἔγκειμαι et ἄγκειμαι confusa præter ll. supra citt. in Anth. Pal. App. 129, 3. L. Dindorf.]

[Ἐγκείρω, apud unum legi Eurip. videtur El. 108 : Ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τήνδε προσπόλων τινὰ πηγαῖον ἄχθος ἐγκεκαρμένῳ κάρᾳ φέρουσαν, ubi nihil impedit scribere divisim ἐγ κεκ. L. Dindorf.]

[Ἐγκεκαροῦται, ἐγκαταβλέπει, Hesych.]

[Ἐγκεκρυμμένως, Latenter. Chrys. Cat. in Jerem. t. 2, p. 560, E : Περὶ Χριστοῦ τοῦτο εἴρηται, ὥς τινες, ἐγκ. Perperam excusum est ἐγκεκριμμ. Hase.]

Ἐγκελάδος, ὁ, ἡ, q. d. Cui inest κέλαδος. Sed ἐγκέλαδα ζῶα, Aristoph. scholiastæ Quædam animalcula de genere insectorum, quæ et βομβύκια appellantur, quæ διὰ τοῦ στήθους τὴν φωνὴν προΐεται. Sunt autem ita dicta ὅτι ἐν αὐτοῖς τὸν κέλαδον ἔχουσιν, ut inquit idem schol. Aristoph. [Nub. 159. Hesych. : Ἐγκέλαδος, ἡ Ἀθηνᾶ, ἢ ὄρος, ἢ εὔηχος. Etym. M. p. 310, 35 : Ἐγκέλαδος ἤτοι ἦχον ἐν τῇ κινήσει τῇ πολεμικῇ ἀποτελοῦσα ἢ ἐγκελευομένη, ἢ ἀπὸ τοῦ Ἐγκελάδου τοῦ γίγαντος.]

[Ἐγκέλαδος, ὁ, Enceladus, n. unius equorum Neptuni, διὰ τὸν κελάδοντα πόντον, sec. Eust. Il. p. 918, 16.]

[Ἐγκέλᾰδος, ὁ, Enceladus, gigas. Eur. Ion. 209, Herc. F. 908, etc., Batrachom. 275, Apollod. 1, 6, 2, 3 (ubi cod. ἐγκεφάλῳ), Pausan. 8, 47, 1, Orph. Arg. 1249, Oppian. Cyn. 1, 273. || F. Ægypti Apollod. 2, 1, 5, 3. L. Dindorf.]

[Ἐγκελαρύζω, Instrepo. Nicet. Eugen. 4, 365 : Πηγαὶ μόναι νῦν ἐγκελαρύζουσί σοι. Boiss.]

[Ἐγκέλευμα. V. Ἐγκέλευσμα.]

[Ἐγκέλευσις, ἡ, Hortatus, Gl. Themist. Or. 19, p. 232, B : Οἶδά σου καὶ τὴν ἱερὰν ἐγκέλευσιν, ὦ βασιλεῦ. Schol. Ven. Hom. Il. B, 8 : Τὸ πρέπον τῆς ἐγκελεύσεως διὰ τοῦ ἀσυνδέτου φαίνεται. Addit Seager. Eust. Il. p. 179, 42 : Τὴν πάντων τῶν Ἀχαιῶν πρὸς ἀλλήλους ἐγκέλευσιν, Routh. Theophyl. Ad Autol. 3, 25, Wakef. Zenob. 4, 6. In inscr. Don. Cl. 3, 45, Ἐξ ἐγκελεύσεως τοῦ πατρίου θεοῦ restituit Wessel. ad Hierocl. Synecd. p. 719, B. Pollux 5, 85 : Περὶ κυνῶν ἐγκελεύσεως.]

Ἐγκέλευσμα, τὸ, Hortamentum, Adhortamentum. Xen. Cyn. [6, 24] : Χρώμενον τοῖς αὐτοῖς ἐγκελεύσμασιν. [Al. ἐγκελεύμασιν. Cicero Ad Att. 6, 1, 8 : « Sed noli me putare ἐγκελεύσματα illa tua abjecisse, quæ mihi in visceribus hærent. » L. D. Cohortatio militum. Joseph. Bell. Jud. 2, 19, 8 : Ἀντήχει δὲ αὐτοῖς τὸ παρὰ Ἰουδαίων ἐγκέλευσμα. Hase.]

Ἐγκελευσμὸς, ὁ, Adhortatio. [Arrian. Exp. 2, 21, 14 : Τότε δὴ ξὺν βοῇ τε πολλῇ καὶ ἐγκελευσμῷ ἐς ἀλλήλους ἐπεφέροντο.]

[Ἐγκελευστικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Adhortatorius. Max. Tyr. Diss. 23, vol. 1, p. 450 : Καλὸν μὲν ἐν διώξει τὸ ἐγκελευστικὸν, καλὸν δὲ ἐν φυγῇ τὸ ἀνακλητικόν.]

Ἐγκελευστὸς, e Xenoph. [An. 1, 3, 13 : Οἱ δὲ καὶ ὑπ' ἐκείνου ἐγκέλευστοι· Cyrop. 5, 5, 39 : Ὑπὸ Κύρου ἐγκέλευστοι] affertur pro Jussus. [Oxyt. ap. Dionys. A. R. 4, 12 : Ἐγκελευστοί τινες διειληφότες τὴν ἀγοράν. Schæf. Joseph. Bell. Jud. 2, 1, 2 : Θρῆνος ἐγκέλευστος, Fletus jussus. Hase.]

Ἐγκελεύω, Hortor, Incito. Xen. Cyn. [9, 7] : Ἐν δὲ τούτῳ τῷ καιρῷ ἐγκελεύειν ταῖς κυσὶ, καὶ χρῆσθαι τοῖς ἀκοντίοις· [18] Ἐπιλύσαντα τὰς κύνας καὶ ἐπικελεύσαντα. [al. ἐγκ. Conf. ib. 6, 20, 21, 25. Pollux 5, 85. Xen. Hipparch. 2, 5 : Ἐγκελεύων ῥώμην ἂν ἐμβάλοι τοῖς ἔμπροσθεν. Æsch. Prom. 72 : Μηδὲν ἐγκέλευ' ἄγαν.] Dicitur etiam Ἐγκελεύομαι voce pass., Bud. E Plut. Popl. [c. 19] affertur partic. mediæ vocis, Ἐγκελευσαμένη ταῖς ἄλλαις, Adhortata alias. [Thom. M. p. 684 : Παρακελεύομαι καὶ διακελεύομαι καὶ ἐγκελεύομαι, κελεύω δὲ καὶ ἐπικελεύω. Dionys. A. R. 6, 10 : Καὶ τὰ παρακλητικὰ τῆς μάχης αἱ σάλπιγγες ἐνεκελεύσαντο. Charito 8, 7 : Ὁ δὲ δῆμος ἐνεκελεύετο, Ἐρωτώμενος ἄνωθεν ἄρξας πάντα ἡμῖν λέγε. Argum. Eur. Med. : Στάφυλος δέ φησι τὸν Ἰάσονα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι· ἐγκελεύσασθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργοῦς αὐτὸν κατακοιμηθῆναι. Schæf. Etym. M. p. 687, 34 : Ὁ δὲ Εὐφορίων οὐκ ὀρθῶς λέγει περὶ τοῦ Διονύσου ὅτι ταῖς γυναικείαις τάξεσιν ἐγκελευσάμενος ἐπρήνιξε τὴν Εὐρυμέδοντος πόλιν. Hemst. Themist. Or. 19, p. 232, B : Οἶδά σου καὶ τὴν ἱερὰν ἐγκέλευσιν, ὦ βασιλεῦ, ἣν ἐνεκελεύσω τοῖς δικασταῖς. Inscr. Byz. ap. Boeckh. vol. 2, p. 129, 24 : Ὅ τε δᾶμος ἐνεκελεύσατο τοῖς στραταγοῖς τειμᾶσαι τὸν ἄνδρα. Et Plutarchus præter l. cit. aliquoties, ut Pomp. c. 70 : Ἤδη δὲ συνθήματος διδομένου παρ' ἀμφοτέρων, καὶ τῆς σάλπιγγος ἀρχομένης ἐγκελεύεσθαι πρὸς τὴν σύστασιν. Dionys. A. R. 3, 20 : Τῶν Ἀλβανῶν τοῖς σφετέροις ἐγκελευομένων.]

Ἐγκέλλω, Insisto, Incumbo. Hippocr. De fract. [p. 771, H] : Ἐπιμελεόμενος ὅκως τὰ ἄκρα τῶν ῥάβδων μὴ ἐς τὸν χρῶτα, ἀλλ' ἐς τὰ ἄκρα τῶν σφαιρέων ἐγκέλσῃ· ibi enim Galen. [vol. 12, p. 447, F] exp. ἐνερείσῃ, ἐνστηρίξηται. [Confert Foes. in OEcon. p. 108 alterum de eadem re l. Hipp. p. 868, D, ubi dicit : Ὡς τὰ ἄκρα ἐς τὰς σφαίρας ἐνστηριζόμενα διαναγκάζῃ, revocatque ad hoc verbum gl. Galeni Expl. voc. Hipp. p. 460 : Ἐγκέλῃ, ἀνερίσῃ, reponendo Ἐγκέλσῃ, ἐνερείσῃ.]

[Ἐγκενὶς, ίδος, ἡ.] Ἐγκενίδας Etym. esse dicit πλαγίας σανίδας, Tabulas obliquas. [V. Ἐγκαινὶς et Ἐπηγκενίς.]

[Ἐγκενόω. V. Ἐκκενόω.]

A [Ἐγκεντέω ponit, vel fingit potius, Eust. Il. p. 1308, 62 : Ὥσπερ ἐγκεντρίζειν ἐστὶ τὸ ἐγκεντεῖν καὶ ἐμβάλλειν φυτῷ τινι κλαδίσκον ἄλλου φυτοῦ. Unde accepisse videtur Nicol. ad Geopon. 10, 75, 1, quod perhibet, Inserere Græcis dici non tantum ἐγκεντρίζειν, sed etiam ἐγκεντεῖν.]

Ἐγκεντρίζω, Stimulo, Pungo. Gregor. [Or. 10, p. 161], de amore erga pauperes : Ἀλλὰ σέ γε τοῦτο ἐγκεντριζέτω πρὸς τὸ φιλάνθρωπον, Bud. [V. in Ἐγχρίω. Sap. Salom. 16, 11 : Εἰς γὰρ ὑπόμνησιν τῶν λογίων σου ἐνεκεντρίζοντο, ubi al. ἐξεκεντρίζοντο.] || Insero. Theophrast. H. Pl. 2, [2, 5], de amygdalo arbore, Διὸ καὶ αὐξηθεῖσαν ἐγκεντρίζειν κελεύουσιν· εἰ δὲ μὴ, τὸ μόσχευμα μεταφυτεύειν πολλάκις. [Id. C. Pl. 2, 14, 5 : Καὶ εἰσὶν αὗται δύο μεταβολαὶ καὶ ἀπὸ δυοῖν ἥ τε ἀπὸ τῶν ῥιζῶν καὶ ἡ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμιζομένων ἢ ἐγκεντριζομένων ἢ ἐμφυτευομένων, et sec. cod. Urb. ib. 4 : Τὰ δὲ ὀφθαλμιζόμενα ἢ ἐγκεντριζόμενα.] Idem dicitur et ἐμβάλλειν, ἐμφυτεύειν, ἐμφυλλίζειν, ἐνοφθαλμίζειν, VV. LL. Item metaph. ap. Gregor. In Cæs. : Πατὴρ μὲν ἐκ τῆς ἀγριελαίου καλῶς ἐγκεντρισθεὶς εἰς τὴν καλλιέλαιον (Insertus in oleam, allegorice pro Christianus factus), καὶ τοσοῦτον κοινωνήσας τῆς ποιότητος, ὥστε καὶ τοὺς ἄλλους ἐγκεντρισθῆναι, Bud. [Metaph. Recipio aliquem in societatem aliquam, similitudine ab arboribus desumta; sic speciatim de receptione gentilium in cœtum verorum dei cultorum Rom. 11, 17, 19, 23, 24. Schleusn. L. N. T. Ἄπιος ἐγκεκεντρισμένη, Pirus arbor insititia, Athen. 14, p. 653, D, pro quo Aristoteles ἐπεμβολάς. Schweigh. Ex Ath. Eust. Od. p. 1405, 44. Hemst. Conf. eund. Il. p. 545, 42. Synes. Ep. edita ap. Possin. ad Pachym. Mich. Pal. p. 447 : Τοίνυν οὐδ' ἐλαία τίς ἐστιν ἐνοφθαλμισμάτων ἐστερημένη, ἐφ' ᾗπερ ἂν ὁ ἡδὺς φίλος ἐγκεντρισθείη, Cui inoculetur. Theophyl. Comm. in Matth. vol. 1, p. 37, A : Δένδρῳ δὲ ἀπεικάζει τὸν ἄνθρωπον διότι δύναται ἐγκεντρισθῆναι ἀπὸ τῆς ἀκάρπου ἁμαρτίας εἰς ἀρετήν. Mich. Psell. Lectt. admir. medicophys. Lamb. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 477, A : Συκάμινος δεξαμένη λευκὴν ἐγκεντρισθεῖσαν. Et sæpius in Geop. in Ἐγκεντρισμὸς citt. In iisdem 9, 16, 4 variatur inter ἐγκ. et ἐπικ. Epigr. Euodi in Centaurum Anth. Plan. 4, 116 : Ἵππος ἐην ἀκάρηνος, ἀνὴρ δ' ἀτέλεστος ἔκειτο, ὅν γε φύσις παίζουσα θόῳ ἐνεκέντρισεν ἵππῳ. L. Dind.]

[Ἐγκέντριον, τό.] Ἐγκέντρια ap. Hesych. Calcaria, οἷς οἱ ἵπποι κεντρίζονται : item μύωπες, Bud. [Hes. : Ἐγκεντρίοις, οἱ ἵπποι κεντρίζονται. Quod ἐγκέντρια, οἷς scrib. conj. Kust.]

Ἐγκεντρὶς, ίδος, ἡ, Aculeus, i. q. κέντρον, Pollux [5, 55, 56]. Aristoph. Vesp. [427] : Ὡς ἔγωγ' αὐτῶν ὁρῶν δέδοικα τὰς ἐγκεντρίδας, Aculeos. [Et ib. 1073 : Ἥτις ἐστὶν ἡ 'πίνοια τῆσδε τῆς ἐγκεντρίδος.] Xen. Cyn. [6, 1] : Πλατεῖς τοὺς ἱμάντας, ἵνα μὴ τρίβωσι τὰς λαγόνας αὐτῶν· ἐγκατεῤῥαμμέναι δὲ ἐγκεντρίδες, ἵνα τὰ γένη φυλάττωσι. Ponitur et pro Calcari, sicut κέντρον. [Eust. Il. p. 811, 40 : Κέντρα δέ φαμεν, ἃ καὶ ἐγκεντρίδας οἱ παλαιοὶ, ἤγουν τὰ περὶ τὰς πτέρνας, οἷς, φασὶν, ἐλαύνονται οἱ ἵπποι. Pollux 10, 53 : Τοῖς ἡνιόχοις (δεῖ) κέντρων, μαστίγων, μυώπων, ἐγκεντρίδων· καὶ γὰρ τὰς ἐγκεντρίδας ἐπὶ τῇ τῶν ὑποζυγίων χρήσει Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν Ἑορταῖς εἴρηκεν· 54 : Καὶ ἐγκεντρίδας δὲ τοῖς ποσὶ κατὰ τὰς πτέρνας οἱ ἱππεύοντες περιεδοῦντο· Φερεκράτης εἴρηκεν ἐν Δουλοδιδασκάλῳ· conf. ib. 142.] || Erat et in forensi supellectili ἐγκεντρὶς, ᾗ εἶλκον τὴν γραμμὴν, Pollux 8, [16], Graphium, Stylus, VV. LL. || Retinaculum ferreum, quo, qui scandit, uti aliquando solet. VV. LL. [Eust. Il. p. 811, 40, post verba supra cit. : Καὶ κλέπταις δὲ ἦσαν ἐγκεντρίδες τινές· Κόροιβος οὖν τοιαύτας ἔχων ἀνερριχᾶτο (sic) κλεπτικῶς διὰ τῶν τοίχων· Od. p. 1864, 25 : Καθειρχθεὶς πολλάκις καὶ διαδρὰς (Eurybatus), εἶτα πάλιν ἁλοὺς, καὶ παρακαλούμενος ἐπιδείξασθαι ὅπως διεδίδρασκε, τὰς ἐγκεντρίδας ὑποδησάμενος καὶ σπόγγους λαβὼν καὶ ἀναρριχώμενος διὰ τοῦ τείχους κ. τ. λ. Et iisdem fere verbis Suidas v. Εὐρύβατος, Greg. Cor. in Hermog. Reisk. Or. vol. 8, p. 925, Aristæn. Ep. 1, 20. Cit. Hemst. et Schneid.]

[Ἐγκεντρίσιμος, η, ον, Insertitius, Gl.]

Ἐγκέντρισις, ἡ, Insitio [latine dicitur], Colum. [De re rust. 3, 9, 6; 4, 29, 1. Jul. Ep. p. 34, 8 : Τὰς τῶν ἑτεροφύτων δένδρων γενέσεις ἐκτιθεὶς, καὶ ὅσαι ἀλληλούχοις ἐγκεντρίσεσιν εἴκουσιν. Hase.]

['Εγκεντρισμός, ὁ, ἐπὶ τοῦ παροξύνοντος, Incitatio, Instigatio, Gl. || Insitio. Geop. 4, 12 : Περὶ ἐγκεντρισμοῦ ἀμπέλων, et sæpe ib. 9, 16 : Περὶ ἐγκεντρισμοῦ ἐλαιῶν, et ib. 3, et 10, 75, 1, etc., ubi plura Nicolaus.] A

['Εγκεντριστέον, Inserendum. Geop. 9, 16, 2 : Τὰ μὲν οὖν παχύφλοια καὶ ὑγρόφλοια παρὰ τὸν φλοιὸν ἐγκ.]

['Εγκεντριστὴς, ὁ, Instimulator, Instigator, Gl.]

['Εγκεντρον, τὸ, Calcar, ponere videtur Hesych. scribens : 'Εγκέντριος, κέντρος, ὅμοιον καὶ μώωπες. Conf. 'Εγκέντριον. L. Dindorf.]

'Έγκεντρος, ὁ, ἡ, Aculeatus, Cui aculeus inest : opp. τῷ ἄκεντρος. [Aristot. H. A. 9, 41 : Ποικίλοι δὲ καὶ ἔγκεντροι πάντες. Et ib., Ἀμφισβητεῖται δὲ πότερον ἔγκεντροί εἰσιν ἢ ἄκεντροι, de vespis loquens. Cit. Hemst. Man. Philes De plantis 4, p. 120, v. 273 : Ἕλιξιν ἐγκέντρων βάτων, Flexibus aculeatorum ruborum. Scr. ἐγκέντρων. L. D. || Pallad. Vit. Chrys. p. 26 : Ἐγκεντρότερον (sic) ἀφηγήσατο, Expressius declaravit, Bigot. Boissonad.]

['Εγκεντροτέρως, Diligentius, Expressius. Georg. Alex. Vita Chr. t. 8, p. 243, 4 : Ἐγκεντροτέρως ἀφηγησάμενος. Hase.] B

'Εγκεντρόω, Aculeum infigo, Bud. At ἐγκεντρωθῆς, ἀσφαλισθῆς, Hesych., Suid. [Zon. p. 608, Cyrill.]

'Εγκεράννυμι, sive 'Εγκεράω, Immisceo, Misceo in s. inter. [Plato Cratyl. p. 427, C : Εἰς δὲ τὸ γογγύλον τοῦ οὗ δεόμενος σημείου, τοῦτο πλεῖστον αὐτῷ εἰς τὸ ὄνομα ἐνεκέρασε· Euthydemi p. 299, B : Ἐάν τις αὐτὸ τρίψας ἐγκεράσῃ ἐλλιβόρου ἅμαξαν.] Il. Θ, [188] : Πυρὸν ἔθηκεν, οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, Vinum miscens in poculo, nisi quis malit Infundens, sicut in Κιράννυμι infra dicetur. [Suid. : 'Εγκεράσαι, ἐγχεῖν.] Eubulus ap. Athen. [2, p. 36, B] : Τρεῖς γὰρ μόνους κρατῆρας ἐγκεραννύω. Plut. [Mor. p. 1108, D] : Ταῦτα μὲν ἐγκέκραται τοῖς Ἐπικούρου λόγοις, καὶ διαπεφοίτηκεν αὐτοῦ τῆς φιλοσοφίας, Immixta sunt, Permixta sunt. [Ib. p. 1035, C : Ὧν οὐδὲν ἔστι πεισθῆναι, μὴ διὰ βάθους ἐγκραθέντα τοῖς φυσικοῖς λόγοις.] Aristot. De mundo [c. 4, p. 396, 28] : Τῶν στοιχείων ἐγκεκραμένων ἀλλήλοις, Elementis inter se mixtis, Invicem permixtis et contemperatis. [Plut. Mor. p. 780, E : Κοσμεῖ δὲ ἥλιος ἅπαντα καὶ πᾶσι τοῦτο δὴ τὸ παρ' αὐτοῦ φῶτρον ἐγκεράννυσιν. Pass. ib. p. 17, C : Ὅτι τὸ μυθῶδες αὐτοῖς πολὺ καὶ τὸ ψεῦδος, ὥσπερ τροφαῖς τὸ φαρμακῶδες, ἐγκίρναται· 426, B : Ὑδάτων καὶ πυρὸς δυνάμεις ἐγκεκραμένας, et alibi.] Et voce med. ap. Eund. in eod. l. [c. 5, p. 396, 14] : Ζωγραφία μὲν γὰρ λευκῶν τε καὶ μελάνων, ὠχρῶν τε καὶ ἐρυθρῶν χρωμάτων ἐγκερασαμένη φύσεις, τὰς εἰκόνας ἀπετέλεσε, Miscens inter se et attemperans. [Metaph.' Herodot. 5, 124 : Ἐγκερασάμενος πρήγματα μεγάλα. Schweigh. Plato Politic. p. 268, D : Πάλιν τοίνυν ἐξ ἄλλης ἀρχῆς δεῖ καθ' ἑτέραν ὁδὸν πορευθῆναί τινα. — Ποίαν δή; — Σχεδὸν παιδιὰν ἐγκερασαμένους· συχνῶ γὰρ μέρει δεῖ μεγάλου μύθου προσχρήσασθαι κ. τ. ἑ., Ludum admiscentes.] C

['Εγκέραστος, ὁ, ἡ, Immistus. Plut. Mor. p. 660 C : Ὁ συμποτικὸς λόγος οὐκ ἐᾷ διαφορεῖσθαι παντάπασιν ὑπὸ τοῦ οἴνου τοὺς πίνοντας, ἀλλὰ ἐφίστησι καὶ ποιεῖ τῇ ἀνέσει τὸ ἥδιον καὶ φιλάνθρωπον ἐγκέραστον.]

['Εγκεραύλης, ὁ τοῖς Φρυγίοις αὐλῶν· ἔχει γὰρ ὁ ἀριστερὸς προσκείμενον κέρας. 'Εγκαίριον αὐλῆσαι (ἐγκεραυλῆσαι Salm.), τὸ αὐτό· προσκειμένου γὰρ κέρατος τῷ αὐλῷ ᾖδον· ὅθεν καὶ ὁ ἐγκεραύλης, Hesych.] D

'Εγκερτομέω, Convitia ingero, Probris incesso. Ex Eur. affertur pro Illudo. [Iph. A. 1006 : Ψευδῆ λέγων δὲ καὶ μάτην σ' ἐγκερτομῶν θάνοιμι. Nisi leg. σε κερτομῶν. Quod credo. Sic infra ἐγκραταίωσε pro ἐκραταίωσε. L. Dind.]

['Εγκέρχνω. Hippocr. De rat. vict. p. 393, 48 : Εἰ γὰρ ἀνάγοι μὲν τὰ ἐγκέρχνοντα καὶ ὀλισθον ἐμποιήσειεν. Vertitur, Nam si ea educeret quæ stridulam in faucibus asperitatem faciunt et lubricitatem induceret.]

'Εγκεσίμαργος, pro ἐγχείμαργος Hesych. [Immo ἐγχεσίμαργος est ap. Hes. itemque Etym. M. p. 316, 6.]

['Εγκεύθω, Occulto in. Chrysost. t. 5, p. 160, 26 : Τὸ δὲ τῆς διδασκαλίας μέλι ἐγκεύθεται τῷ συνειδότι. Verum ibi fort. leg. ἐγκάθηται. Hase.]

['Εγκεφαλιακὸς, ἡ, ὸν, Cerebellaris. Ms. Reg. ap. Has. ad Leon. p. 217, C : Καὶ γὰρ παλλάκις γιμιζομένων τῶν ἐγκεφαλιακῶν φλεβῶν ἡμῖν ἀνέμοις, κινουμένοις ἐξέρχεσθαι, συνταράττουσι τὴν κεφαλήν. Cit. Osann.]

['Εγκέφαλις, ἴδος, ἡ, vox nihili ap. Polluc. 2, 226 : Καὶ ὁ μὲν νοῦς καὶ λογισμὸς καὶ ἡγεμονικὸς, εἴτε περὶ ἐγκεφάλῳ κατὰ Πυθαγόραν καὶ Πλάτωνα ἱδρυμένος εἴτε παρ' ἐγκεφαλίδι ἢ μήνιγξιν, ὡς πολλοῖς τῶν ἰατρῶν δοκεῖ. Leg. παρεγκεφαλίδι, Cerebello. L. Dindorf.]

['Εγκεφαλίτης, ὁ, Ad cerebrum pertinens. Galen. vol. 4, p. 486 : Πολλοὶ μυελὸν ἐγκεφαλίτην ὁμοίως τῷ ῥαχίτῃ ὀνομάζουσιν αὐτὸν (τὸν ἐγκέφαλον), ἕτεροι δ' οὐκ ἐγκεφαλίτην, ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο μυελὸν ἐγκεφάλου ὀνομάζειν ἀξιοῦσιν.]

'Εγκέφαλος, ὁ, ἡ, Qui in capite est : μυελὸς, Medulla, quæ in capite est, Medulla capitis, i. e. Cerebrum. Rufus Eph. [p. 43 ed. Clinch.] : Μυελὸς δὲ, ὁ μὲν ἐν τῇ ῥάχει, ῥαχίτης· ὁ δὲ διὰ νώτου, νωτιαῖος, καὶ ἡ περὶ αὐτὸν μήνιγξ, νωτιαία· ὁ δὲ ἐν τῷ κρανίῳ ἐγκέφαλος· ὁ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις ὀστέοις, ὀστίτης. Sed ἐγκέφαλος frequentius absolute ponitur pro ἐγκέφαλος μυελὸς, sicut et νωτιαῖος interdum pro νωτιαῖος μυελὸς, ut paulo ante hæc verba Rufi jam citata, Νῦρα μὲν, τὰ μὲν ἀπ' ἐγκεφάλου καὶ νωτιαίου πρακτικὰ καὶ αἰσθητικά. Ceterum subaudiri voc. μυελὸς, ostendit hic Soph. locus ap. Athen. [2, p. 66, A], ubi docet ex Apollodoro, turpe fuisse apud antiquos si quis ἐγκέφαλον nominaret : Κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει μέσου Κρατὸς διασπαρέντος, qui l. est in Trach. p. 356 [v. 781], ubi Hyllus narrat Licham ab Hercule in mare projectum ac petræ allisum. Sed et Hecuba ap. Eur. [Tro. 1176] deflens Astyanactem a Græcis projectum, ibid. ait, Ἔνθεν ἐκγιλᾷ Ὀστέων ῥαγέντων φόνος· ἵν' αἰσχρὰ μὴ λέγω. Jam vero μυσαρὸν etiam erat comedere ἐγκέφαλον, Plut. Symp. 8, 9 [p. 733, E, Eust. Il. p. 757, 39]. Quanquam vero ἐγκέφαλος Medulla sit ac medullæ speciem gerat, imo et a quibusdam Medullæ esse principium dicatur, multum tamen ab ossium medulla differt, quod nec liquefieri nec absumi, ut illa, possit : ad hæc frigidum est, ac medulla calida : unde Aristot. De part. anim. 2, 7, medullam esse negat, et ap. Plin. 11, 37 : Cerebrum aliud esse quam medullam, eruditi docent, quoniam coquendo durescat. Il. Γ, 300 : Ὣδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι, ὡς ὅδε οἶνος, Λύτῶν, καὶ τεκέων [τεκέων]· in diris imprecationibus, quæ inter libandum et fœdus percutiendum concipiebantur, contra eos, qui priores fidem fœderis violassent. Sic Od. 1, [458] in diris imprecationibus, quibus Polyphemus Utin prosequitur, Τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπέος ἄλλυδις ἄλλῃ Θεινομένου ῥαίοιτο πρὸς οὐδέι. [Il. A, 97 : Ἐγκέφαλον δὲ ἑνὸς ἅπας πεπάλακτο, etc. Eur. Hipp. 1353, Cycl. 402, fr. Thes. 1. Plato Phæd. p. 96, B : Ὁ δὲ ἐγκέφαλός ἐστιν ὁ τὰς αἰσθήσεις παρέχων τοῦ ἀκούειν καὶ ὁρᾶν καὶ ὀσφραίνεσθαι, et al. Apollod. 3, 6, 8, 5 : Ὁ δὲ διελὼν (caput Melanippi) τὸν ἐγκέφαλον ἐξερρόφησεν. Sextus Emp. Pyrrh. Hyp. 3, 24, 207 : Ὁ Τυδεὺς τὸν ἐγκ. τοῦ πολεμίου λέγεται φαγεῖν.] Plut. De def. orac. [p. 425, B] : Ἐν ταῖς πτέρναις τὸν ἐγκ. φοροῦντα, καὶ τὴν καρδίαν ἐν τοῖς κροτάφοις, In calcibus cerebrum gerentem, cor in temporibus. [A Demosth. sumtum p. 74, E (88, 1 : Εἴπερ ὑμεῖς τὸν ἐγκ. ἐν τοῖς κροτάφοις καὶ μὴ ἐν ταῖς πτέρναις καταπεπατημένον φορεῖτε). Hemst. Conf. Valck. Diatr. Eur. p. 253. Anon. ap. Suid. v. Κραιπαλώδης : Φιλήδονος καὶ ἐν τοῖς αἰδοίοις ἔχων τὸν ἐγκέφαλον. Schaef.] Aristoph. Nub. [1276] : Τὸν ἐγκέφαλον ὥσπερ σισῖσθαί μοι δοκεῖς, Laborare cerebro, s. Cerebro attonito et perculso esse. Id. [Ran. 134] ἐγκεφάλου θρίω δύο vocat duas cerebri μήνιγγας s. membranas, quibus involutum est, a ficulneorum foliorum similitudine : vel, ut alii, quod his membranis cerebrum in capite ita involutum sit, ut cerebrum, quod assari solebat, foliis ficulneis involvebatur, una cum aliis quibusdam condimentis. In quem sensum Eust. ex eod. Aristoph. citat, Εὖ ἠρτυμένα θρία τοῦ ἐγκεφάλου· quæ edulia absolute quoque θρία vocata fuisse docet idem Eust. [Il. p. 757, 54] pro ἐγκεφάλου ἐψήματα περίεργα ἐντὸς κείμενα θρίων. At vero θέσιν ἐγκεφάλου Eust. [Il. p. 998, 17] vocari scribit τὸν σπόνδυλον, ὃς ἐστι κεφαλῆς καὶ αὐχένος συνεχμὸς s. συνοχὴ τραχήλου καὶ κεφαλῆς, τῷ ἰνίῳ συνάπτων. Dicitur etiam de ceterorum animantium cerebro, ut χοίρειοι ἐγκέφαλοι ap. Athen. [2,

p. 65, F], quorum esum a philosophis vetitum scribit. Id. [7, p. 315, E], de asello pisce ex Aristotele: Μόνος ἰχθύων τὴν καρδίαν ἐν τῇ κοιλίᾳ ἔχει καὶ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ λίθους ἐμφερεῖς μύλαις· cujus rei meminit et Plinius 32, 10, non iisdem tamen verbis. Et Philocles apud Athenæum [2, p. 66, A]: Οὐδ' ἂν ἐγκεφάλων [ἐγκέφαλον] ἔσθων λίπος [λίποι. Antonin. Lib. c. 18: Ἐδαίσατο τὸν ἐγκέφαλον τοῦ ἀρνός. Aretæus De diut. morb. 1, 4, p. 122=134: Ὑπὸς ἐγκέφαλος.] ‖ At Διὸς ἐγκέφαλος erat, ut e Pausania docet Eust. [Il. p. 757, 52], κάλλιστόν τι βρῶμα, quale et ἐγκεφάλου θρίξ, de quibus paulo ante. Athen. [12, p. 529, D, coll. 514, E] e Clearcho de rege Persarum, Τοῖς αὐτῷ παρίσασιν ἡδύ τι βρῶμα ἄθλα ἐτίθει, νοῦν οὐκ ἔχων· τοῦτο γάρ ἐστιν ὁ λεγόμενος, οἶμαι, Διὸς ἅμα καὶ βασιλέως ἐγκέφαλος. [Conf. dicta in Βασιλεὺς vol. 2, p. 167, B.] In palma vero ἐγκέφαλος dicitur ἡ κορυφή, ut Galen. exp. l. 2 De alim. [4, 15], i. e. Cacumen palmæ, ut Plin. vocat, dicens eo ablato pálmam ipsam sterilescere: Xen. autem [An. 2, 3, 16] eo exemto τὸν φοίνικα ὅλως ξηραίνεσθαι. Eust. id esse dicit τὸ ἀκρότατον καὶ κορυφαῖον μέρος τοῦ δένδρου. Sic Theophrast. [H. Pl. 2, 6, 2] de palma dicit, Ὅταν ἀφέλωσι τὸ ἄνω ἐν ᾧπερ ὁ ἐγκέφαλος. Plin. quoque Cerebrum appellat Prædulce, id est et gustatu gratissimum, sed κεφαλαλγές, ut Athen. post Plut. [Mor. p. 133, C] docet. Nicander Georg. ap. Athen. [2, p. 71, D], φοίνικος παραφυάδας ἐκκόπτοντες Ἐγκέφαλον φορέουσι, νέοις ἀσπαστὸν ἔδεσμα. Diversum vero esse putant, quod Dioscorides 1, 151, vocat φοίνικος ἐγκάρδιον, Medullam.

[Ἐγκέφαλος in Gll. chym. Mss. ἐστὶν ἀσβεστος τῶν ὠῶν τῶν φλοιῶν. Ducang.]

Ἐγκέχρεα, Suid. [Ἐγκέγχρεα Gaisf. e cod. Interpr. autem deest. Nam ἐγκεχείρικα est nova glossa] affert pro ἐγκεχείρικα. [Gl. ista temere omissa in ed. Kust. Videndum vero, ne, ut ἐγκέχρεα positum erat pro ἐγκεχείρικα, simili quadam ratione ἐγκεχρημένοι (πόλεμοι) ap. Herodot. 7, 145, idem valeat ac ἐγκεχειρημένοι, quod ibi c. Reisk. reponendum conj. Wessel. et Valck. Schweigh. V. Ἐγχράομαι.]

[Ἐγκηδεύω, Humo, Sepelio. Maccab. 4, 17, 9: Ἐγκεκηδεύονται. Angel. Joseph. Ant. Jud. 9, 5, 3: Οὔτε ταῖς πατρῴαις ἐνεκήδευσαν αὐτὸν θήκαις. Hase.]

[Ἐγκηρίς, (ίδος, ἡ. Ἐγκηρίδες, Cereæ massulæ. Galen. in Chirurg. Corch. p. 65, 17=vol. 12, p. 81: Τὰς ὀνομαζομένας ἐγκηρίδας. In ed. Bas. 5, p. 692, 17 perperam ἀγκ.]

[Ἔγκηρος, ὁ, ἡ.] Ἔγκηροι, Hesychio οἱ θνητοὶ, Mortales: Obnoxii sc. τῇ κηρὶ, Fato s. Morti. Sic Idem ἔγκηρος μοῖρα affert pro ἐνθανάσιμος μοῖρα. [Cod.: Ἔγ-

η

καρος αἶση, ἐγκοιρο. μοιρα, ἐνθανάσιμος μοῖρα. Quæ non admodum feliciter tentasse videtur Hemst. ad Aristophan. Pl. p. 6: Ἔγ καρὸς αἶσῃ, οἷον ἐν κηρὸς μοίρᾳ, ἐν θανασίμου μοίρᾳ.]

[Ἔγκηρος, ὁ, ἡ, Ceratus. Martyr. Pancratii ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 207, A: Ὁ οὖν ζωγράφος λαβὼν ἐγκηρώτατα (l. ἐγκηρότ.) χρώματα ἐζωγράφησεν τὴν εἰκόνα τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, Sumens colores valde ceratos vertit Lambec., qui de κηρογραφίᾳ agit ib. p. 702, C. L. Dind.]

Ἐγκηρόω, Incero, Hippocr. [Geopon. 10, 21, 5: Φυλάξεις τὰ μῆλα, ἐὰν εἰς χύτρας, ἐγκηρώσας ἐνδοθεν, ἀπόθοιτο, In ollis intus ceratis.]

[Ἐγκιθαρίζω, Citharam pulso in. Hom. Il. Ap. 201: Ἐν δ' αὖ τῆσιν Ἄρης καὶ εὐσκοπος Ἀργειφόντης παίζουσ', αὐτὰρ ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων ἐγκιθαρίζει, καλὰ καὶ ὑψι βιβάς, Citharam pulsat inter eas. In H. Merc. 17: Ἠῷος γεγονὼς, μέσῳ ἤματι ἐγκιθάριζεν, capitur pro ἐν μέσῳ ἤματι κιθάριζεν.]

Ἐγκιχράω, Immisceo, Misceo, i. q. ἐγκεράννυμι. [Etym. M. p. 423, 25: Ἔστιν εἶω τὸ πορεύομαι, ὡς φησι Σώφρων ἐν Θυννοθήρᾳ·] Ἐγκίχρα ὡς εἶω, i. e. κίρνα ὅπως πορευθῶ. [Et p. 121, 30: Ἔστιν εἶω διὰ τῆς ει διφθόγγου, σημαῖνον τὸ πορεύομαι, ὡς παρὰ Σ. οἷον, Ἐγκίρνα, ὡς εἶω, τουτέστι, κίρασον, ἵνα πορευθῶ. Eust. Il. p. 234, 40: Ἐκ δὲ τοῦ κρῶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τὸ κικρῶ, οὗ χρῆσις τὸ, Ἐγκίκρα, ὡς εἶω, ἤγουν κίρνα, ὡς ὁδεύω· 933, 41: Ἐγκίκρα, ὡς εἶω, ἤγουν κίρνα, ὅπως πορευθῶ.

Hesych.: Ἐγκίκρα, ἐγκίρνα. Præsens autem est non ἐγκικράω, sed ἐγκίκρημι. L. Dindorf.]

Ἐγκιλικίζεσθαι ap. Suid. et Hesych. legitur: s. potius ap. Hes. quidem pass. hæc vox Ἐγκιλικίζεσθαι, ap. Suid. vero [v. Κιλίκιος τράγος] act. Ἐγκιλικίζειν: et pass. Ἐγκιλικεύεσθαι. Postquam enim dixit Cilices improbitate fuisse infames, subjungit, Unde et Ἐγκιλικεύεται, pro κακοηθεύεται [et κακοπαθεῖται, addit in v.]. Est enim Ἐγκιλικίζειν, τὸ κακοηθίζεσθαι. Sed forsitan aliter scripta hæc reliquit: quum alioqui absurde videatur dici, ideo ἐγκιλικεύεσθαι esse κακοηθεύεσθαι, quod ἐγκιλικίζειν sit κακοηθίζεσθαι. Est enim idem per idem probare: nec magis ex ἐγκιλικίζειν confirmari potest signif. τοῦ ἐγκιλικεύεσθαι, quam ex ἐγκιλικεύεσθαι signif. τοῦ ἐγκιλικίζειν. [Etym. M. p. 310, 55: Ἐγκιλικίζειν, τὸ πονηρεύεσθαι, ἀπὸ τῆς τῶν Κιλίκων πονηρίας. Κίλικες γὰρ ἔθνος ἐπὶ πονηρίᾳ διαβαλλόμενον. Φερεκράτης, Ἀεί ποθ' ἡμῶν ἐγκιλικίζουσ' οἱ θεοί. Ῥητορική.]

Ἐγκιλικίστρια, Hesychio περιαγίστρια.

Ἔγκιλλον et Ἐγκίλλαφον Hesychio est [οὐρὰν et] οὐρὰ, Cauda.

[Ἐγκινδυνεύω, Periclitor in. Anth. Lex. Gr. Lat. ap. P. Balduin. 1611. Angel. Greg. Nyss. t. 2, p. 119, D: Αὐτῷ τῷ κεφαλαίῳ τῆς ἐλπίδος ἐγκινδυνεύομεν, De spei summa periclitamur. Hase.]

Ἐγκινούμενος, exp. Turbans, Impediens: sed sine exemplo. Id autem nobis suppeditat Aristoph. Ex ejus enim Babyloniis Etym. [M. p. 311, 1] et Lex. meum vet. afferunt, Ἀνήρ τις ἡμῖν ἐστιν ἐγκινούμενος, exponentes ταράττων καὶ ἐμποδίζων.

[Ἐγκίνυμαι, Moveor in. Quint. 13, 245: Ὡς εἰπὼν ἀπέκοψε χάρη πολιτοῖο γέροντος ... ἡ δὲ μέγα μύζουσα κυλίνδετο πολλὸν ἐπ' αἶαν νόσῳ· ἄλλων μελέων, ὁπόσοις ἐγκίνυται ἀνήρ. ῑῦ]

[Ἐγκίρνημι, Immisceo. Lysis ap. Iambl. De Pyth. vita c. 17, p. 64: Ἐγκρινᾶντι γὰρ (Pseudopythagorei) ἤθεσι τεταραγμένοις τε καὶ θολεροῖς θεωρήματα καὶ λόγους θείους. ‖ Infundo. Pind. Nem. 9, 70: Ἐγκιρνάτω τίς νιν, γλυκὺν κώμου προφάταν (poculum dicit). Clem. Al. Strom. 2, 2, p. 432: Οὐ γάρ ποτε ἐγκιρνάναι προσήκει φθονεροῖς καὶ τεταραγμένοις ἀπίστοις τε ἔτι ἤθεσιν, εἰς φυλακὴν ζητήσεων ἀναιδέσι τοῦ θείου καὶ καθαροῦ νάματος τοῦ ζῶντος ὕδατος. Cum tmesi Alcæus ap. Athen. 10, p. 430, B: Κάββαλλε τὸν χειμῶν', ἐπὶ μὲν τίθει πῦρ, ἐν δὲ κίρναις οἶνον ἀφειδέως. Et ib.: Ἐν δὲ κίρνατε τῶ μελιαδέος ὄττι τάχιστα κρατῆρα. Ἐγκίκρα in ἐγκίρνα depravatum notavi in Ἐγκικράω. L. Dind.]

[Ἔγκιρρος, ὁ, ἡ, Fulvus vertitur ap. Diosc. 1, 12: Ἐκλέγου δὲ τὴν ἔγκιρρον, εὔχρουν, κοραλλίζουσαν (casium).]

Ἔγκις et Ἔγκτισις ap. Hesych. hoc significatu [quo alibi Ἔγκυτις] legitur. [Utrumque ex cod. ἐγκυτὶ depravatum videri dicetur in Ἐγκυτί.]

Ἐγκισσᾶν, Coitum appetere, vel Concipere. Suid. enim ἐγκισσήσωσιν exp. non solum [cum Hesychio] ἐπιθυμήσωσι, sed etiam συλλάβωσιν [Zon. p. 608: Ἐγκισσῶσιν, ἐπιθυμοῦσι συλλαμβάνειν]: procul dubio desumtum e Genes. 30, [39]: Ἵνα ἐνώπιον τῶν ῥάβδων ἐλθόντων αὐτῶν εἰς τὸ πιεῖν, ἐγκισσήσωσι τὰ πρόβατα εἰς τὰς ῥάβδους. Ubi Hebr. textus versio habet, Ut ante oculos haberent virgas, et in aspectu earum conciperent. Paulo post dicitur ibid., Ἐν τῷ κειρῷ ᾧ ἐνεκίσσων τὰ πρόβατα ἐν γαστρὶ λαμβάνοντα, ἔθηκεν Ἰακὼβ τὰς ῥάβδους ἐναντίον τῶν προβάτων ἐν τοῖς ληνοῖς, τῷ ἐγκισσᾶσαι αὐτὰ κατὰ τὰς ῥάβδους. [Eo respicit Gregor Naz. t. 1, p. 475, C. Hemst.] Itaque ἐγκισσᾶν εἰς τὰς ῥάβδους, et ἐγκισσᾶν κατὰ τὰς ῥάβδους, dicuntur oves quum in virgarum inspectione concipiunt, s. quum juxta virgas stantes easque intuentes, concipiunt. [Huic verbo singularem usum addidit Epiphan. Adv. hær. vol. 1, p. 619, B: Ἐνεκίσσα ἐν τῇ αὐτοῦ διανοίᾳ ὁ διάβολος ... τὸ δεινὸν φρόνημα. Hemst. Method. Or. de resurr. ap. Phot. cod. 234, p. 293, 16: Φθόνον ἐγκισσήσας καθ' ἡμῶν, Invidiam erga nos concepit, de diabolo, citat Reines. Obss. p. 80.]

Ἐγκισσεύεσθαι, esse dicitur ἑλίσσεσθαι δίκην κισσοῦ, Hederæ modo convolvi atque implicari: ut ap. Hippocr. De nat. oss. [p. 278, 24]: Ἔντονα δὲ διὰ τῶν σφονδύλων πυκνοῖσι φλεβίοισιν ἐς τὸν νωτιαῖον μυελὸν, ἐγ-

κισσεύεται. Utitur et Galenus h. v. in libro Περὶ ὀστέων. Hesych. ἐγκισσεύεται exp. ἐμφύεται, πλέκεται. [In l. Hipp. Erotianum et Galenum legisse ἠγκίστρευται, quod ab iis in Gl. p 174 et 478 exponitur ἀγκιστροειδῶς συμπέφυκεν, ἐγκαταπέπλεκται, conj. Foes. p. 327, 55.]

[Ἐγκίσσημα, τὸ, Fœtus, s. Quod conceptum est. Epiphan. Adv. hær. vol. 1, p. 1065, A : Ἐξαλειφέσθω τὰ κακῶς γραφέντα ἐν καρδίᾳ τῶν ἠπατημένων, ἀμαυρούσθω ἐξ ὀφθαλμῶν τὸ ἐγκ. τοῦ ξύλου. Int., Extinguatur penitus malus ille fœtus ad infelicem arborem conceptus.]

Ἐγκίσσησις, ἡ, Suidæ ἡ ὄχευσις, Initus : ut Plin. dicit, Quæ primo initu generare cœperit. [Ap. Suid. ed. Med. : Ἐγκίσωσις (sic) ἡ ὄχευσις. Glossam delevit cum libris suis Gaisf. Zonar. p. 602 : Ἐγκίσσωσις, ἡ ὄχευσις. Τοῦ Ψελλοῦ, Ἐγκίσσωσις ἡ ὄχευσις, ἡ σύλληψις δὲ πλέον.]

Ἐγκλαστρίδια, τὰ, Genus ornamenti muliebris, VV. LL. [Poll. 5, 97 : Ἐκαλεῖτο δὲ παρὰ τοῖς κωμῳδοῖς καὶ ἐγκλ. Loquitur autem de inauribus.]

[Ἐγκλάω, s.] Ἐνικλάω, Infringo. Hom. Il. Θ, [408, 422], Jupiter de Junone, Αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾷν ὅ,ττι νοήσω, ubi Eust. annotat metaphoram esse ἀπὸ στερεῶν καὶ ἀτενῶν σωμάτων, qualia esse soleant Διὸς βουλεύματα, quæ Juno ἐνικλᾷν dicitur, Infringere, quantumvis rigida et inflexibilia. Alii interpr. Refragari. [Suid. : Ἐνικλᾶν, ἐμποδίζειν. Apoll. Rh. 3, 307 : Πῶς Αἰάνδε νέεσθε παλίσσυτοι, ἠέ τις ἄτη σωομένοις μεσσηγὺς ἐνέκλασεν, ubi libri pauci σωομένους, quod in ed. repudiavit Brunck., sed alio tempore fort. probavit : scribit enim in schedis : « In superiori ex. ἐνέκλασεν verti potest Impedimento fuit, ut interpr. schol., ἐνεπόδισε; sed potius locutio est elliptica et subaud. ὁδὸν, sicut et Horatius Rumpat et serpens iter institutum. » Callim. Jov. 90 : Αὐτὸς ἄνην ἐκόλουσας, ἐνέκλασσας δὲ μενοινήν· ubi ἐνέκλασας libri contra prosodiam. Etym. M. p. 518, 30 : Τὸ μετοκλάζειν παρὰ τὸ ἐγκλᾶν καὶ κάμπτειν τὸ γόνυ (conf. id. p. 620, 39, et Zonar. v. Ὀκλαδιᾶν) cit. Hemst. et Pausan. ap. Eust. Il. p. 918, 63 : Οἱ τὰ γόνατα ἀσθενοῦντες καὶ ἐκκλώμενοι (cui substitutum fort. voluit ἐγκλ.), additque : Hesych. idem verbum (ἀμφαξονεῖν) exponens habet τὰ γόνατα περικλᾶσθαι καὶ μὴ εὐτονεῖν. || Ἐγκεκλασμένη φωνὴ, ap. Philodem. De musica p. 180. V. Visconti Iscr. Triop. p. 67. Lucret. 5, 231, « Blanda et infracta loquela. » Angl. Metaph. etiam Appian. Civ. 1, 33 : Οὐδὲ Μετέλλου ... ἱκετεύοντος αὐτὸν ἐν ὄψει τοῦ δήμου ... ἐνεκλάσθη, Fractus, Emollitus est.]

[Ἐγκλεισμὸς, ὁ, Inclusio. Eust. Od. p. 1391, ult. : Ὅτι δὲ τὸ σιγᾶν ἐγκλεισμῷ λόγου ἔοικε δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς, εἰπὼν, Εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλείσοι φόβος. L. D. Pallad. Laus. p. 120, B. Hase.]

[Ἐγκλειστέον, Includendum. Geopon. 14, 7, 18 : Μετὰ δὲ τὴν σύνθεσιν τῶν ὠῶν ἐμβιβαστέον τὰς ὄρνεις καὶ ἐγκλ., ἵνα δι' ὅλης τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς θάλπωσιν αὐτά· 19, 7, 5 : Ἐὰν δὲ ἀδήλῳ νόσῳ συνέχωνται, ἐγκλ. δι' ὅλης ἡμέρας καὶ νυκτός.]

[Ἐγκλειστὴ, ἡ, Dies sepulti Salvatoris. Jo. Metrop. Naupacti in Confess. : Τὸν ἐγκλειστῆς καὶ τῆς ἁγίας ἀναστάσεως. Suicer.]

[Ἐγκλειστήριον, τὸ, Cella. Andreas Cret. p. 223, B : Ὁ τόπος τοῦ ἀρχαίου ἐγκλειστηρίου. Ducang. App. ad Gl. p. 63. V. id. in Gl. p. 344, s. Suicer vol. 1, p. 994. Cyrill. Scythop. Vita Sabæ in Cotel. Eccl. Gr. monum. vol. 3, p. 370, B : Διὰ πολλῶν χρόνων ἐξελθὼν τοῦ ἑαυτοῦ ἐγκλειστηρίου. L. Dind.]

[Ἐγκλειστήριος, ὁ, v. c. στῦλος, Columna in qua stylitæ appellati monachi sese includebant. Jo. Phocas Descr. terræ S. p. 23 : Καὶ ἐγκλειστήριος στῦλος ἐν ᾧ μέγας γέρων Ἰβὴρ ἐγκέκλειται (sic), etc. Ducang.]

[Ἔγκλειστος, η, ον, Inclusus. Tzetz. Hist. 9, 330 : Χωστοὺς, ἐγκλείστους. Quod esse capiendum de monachis qui in singularibus cellis vitam ducebant, pluribus docent exx. Suicer. vol. 1, p. 994 sq., Ducang. Gl. p. 344. Michael Glycas Ep. ad Alyp. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 619, B : Τῷ τιμιωτάτῳ μοναχῷ κυρῷ Ἀλυπίῳ τῷ ἐγκλειστῷ (sic). Et eod. accentu Symeon Thaumat. ib. p. 327, C : Πρός τινα τῶν ἐγκλειστῶν, et Neophytus ap. Cotel. Eccl. Gr. mon. vol. 2, p. 457 : Νεοφύτου πρεσβυτέρου μοναχοῦ καὶ ἐγκλειστοῦ. Sed in alio ap. eund. Lambec. Bibl. Cæs. l. 6, vol. 6, p. 134 cod. ms. est accentus ἔγκλειστον, item in Photii Erotem. 3, p. 26 ed. Fontan. : Ὃς καὶ ἔγκλειστος ὢν ἐκεῖ, et in codd. ap. Montef. Palæogr. p. 75 Fem. ἔγκλειστα de nonnis est ap. Epiphan. Hagiop. Syr. p. 57 : Καὶ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον εἰσὶν ἑκατὸν ἔγκλειστα ... καὶ ποιμαίνει αὐτὰς στηλίτης ἕτερος διὰ θυρίδος. L. Dindorf.]

[Ἔγκλειστρα, ἡ, Cavea. Scriptt. Rei accip. 31. Wakef. Ducang. : « Demetr. Hieracosoph. 1, 15 : Ἐσθίειν δὲ ἐν τῇ ἐγκλείστρᾳ κρέας θερμόν. Mox : Ἐν τῇ ἐγκλείστρᾳ. Et rursum : Λαμβάνομεν γὰρ ἀπὸ τῆς ἐγκλείστρας, etc. » Ap. eund. p. 344 et App. p. 63 s. ap. Suicer. p. 994, v. exx. dicti de cellis monachorum ἐγκλείστων, quas Carthusas vocamus. Adde Montef. Palæogr. p. 63, 75, 89. L. Dindorf.]

[Ἐγκλειστρίς. V. Ἐγκλυστρίς.]

[Ἔγκλειστρον, τὸ, i. q. ἐγκλειστήριον. Vita ms. S. Stephani jun. : Στυλοειδὲς μικρὸν ἔγκλ. ἐν τῷ τόπῳ οἰκοδομήσας. Ducang.]

Ἐγκλείω, Includo. [Apoll. Rh. 2, 1029 : Αἰμῷ μιν κεῖν' ἦμαρ ἐνικλείσαντες ἔχουσιν. Palæph. 2, 1 : Δαίδαλον δὲ ποιῆσαι βοῦν ξυλίνην, καὶ ἐγκλεῖσαι τὴν Πασιφάην εἰς αὐτήν. Metaph. Soph. Ant. 180 : Ἀλλ' ἐκ φόβου τοῦ γλῶσσαν ἐγκλείσας ἔχει· 505 : Λέγοιτ' ἄν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλείσοι φόβος. Eur. Hec. 1284 : Οὐκ ἐφέξετε στόμα; Ἐγκλείετ'· εἴρηται γάρ. Quibus ll. vertendum Occludere, ut proprie dicit Plat. Protag. p. 314, D : Ἐγκεκλημένης τῆς θύρας. Alcæus Mess. Anth. Pal. 6, 218 : Χὼ μὲν (leo) ἐνέκλεισεν φονίαν γένυν.] Et pass. Ἐγκλείομαι, Includor. [Plut. Mor. p. 1057 : Ὁ δὲ τῶν Στωικῶν σοφὸς ἐγκλειόμενος οὐ κωλύεται.] Unde ἐγκεκλεῖσθαι εἰς ἀγγεῖον, Diosc., Vase inclusum esse. [Diodor. 18, 13 : Τοὺς ἐγκεκλεισμένους ἐν τῇ πόλει. Plut. Mor. p. 426, B : Ἐγκεκλεισμένους εἰς τὸ σωματικόν. C. dat. Soph. Tr. 579 : Δόμοις γὰρ ἦν κείνου θανόντος ἐγκεκλεισμένον καλῶς. Sine casu de cinctis hostibus Tzetz. Hist. 3, 376 : Καὶ προσβαλὼν τοῖς Σικελοῖς, οὖσιν ἐγκεκλεισμένοις· 416 : Τῶν ἀνακτόρων ἔνδοθι καὶ γὰρ ἐγκεκλεισμένος.] At vero Soph. Aj. [1274] : Ἑρκέων ... ἐγκεκλεισμένους pro ἐντὸς τῶν ἑρκέων : i. e. τοῦ τείχους. Affertur autem et aor. med. ἐγκλεισάμενος, pro Inclusum s. Reconditum habens, in h. l. : Ἐγκλεισάμενος ἄργυρον. [Xen. H. Gr. 6, 5, 9 : Φθάνουσι, πρὶν καταληφθῆναι ὑπὸ τῶν διωκόντων, εἰς τὸν τῆς Ἀρτέμιδος νεὼν καταφυγόντες, καὶ ἐγκλεισάμενοι ἡσυχίαν εἶχον, Se includentes. Lucian. Alex. c. 41 : Οὓς ἐγκλεισάμενος, ὥσπερ ἀργυρωνήτοις ἐχρῆτο συγκαθεύδων. || Forma Ion. Herodot. 4, 78 : Ὅκως ἔλθοι ἐς τὸ τεῖχος καὶ τὰς πύλας ἐγκληίσειε (quanquam liber unus ἐγκλείσειε), Postquam fores occlusisset. Nonnus Dion. 4, 55 : Τοσσατίους Τιτῆνας ἐνεκλήισσε βερέθρῳ. L. Dind.]

Ἐγκλεπὶς, Hesychio ἐπιθυμία : et Ἐγκλεφὲς, Eid. ἐπιθυμητικόν : sed suspecta hæc sunt. [Nec minus tertia gl. : Ἐγκλέφωνος, ἐρεθιστὴς, διεφθαρμένος.]

Ἔγκλημα, τὸ, Id de quo quis accusatur, Accusatio, Actio, Petitio, Libellus actoris : i. e. τὰ ἐγκεκλημένα, et quæcunque judiciaria persecutio dicitur. [Demosth. p. 787, 9 : Ἀλλ' ἀδελφήν γε ἐπ' ἐξαγωγῇ ἀπέδοτο, ὥς φησι τὸ ἔγκλημα τῆς δίκης, ἣν ὑπὲρ τούτων ἔλαχεν αὐτῷ ὁ ... ἀδελφός· 788, 4 : Τὸ ἔγκλ. φέρε· 882, 11 : Αὐτὸς ὁμολογεῖ ἐν τῷ ἐγκλήματι· 912, 1 : Λάβε δή μοι καὶ τὸ ἔγκλ., ὃ ἔλαχον αὐτῷ πέρυσιν : ib. 6 : Τοῦτο τὸ ἔγκλ. ἔλαχον ἐγὼ, ubi est var. ἔγραφον, ut est 12 : Μὴ γὰρ οἴεσθέ με οὕτως ἀπόπληκτον εἶναι ... ὥστε τοιοῦτον γράφειν ἔγκλημα. Id. 988, 22 : Οὗτοι γὰρ γεγράφασιν εἰς ὃ νῦν ἔγκλ. διώκουσιν, i. e. εἰς τὸ ἔγκλ. ὃ νῦν δ. Et 948, 28 : Οὐδὲν ἔγκλημα πώποτε ἐποιήσατο πρὸς τουτονί. Lysias Apol. c. Sim. init. : Ὑπὲρ τούτων ὡς ἀδικούμενον ἔγκλημα ποιήσασθαι. Mœris p. 243 : Λαχεῖν δίκην, Ἀττικῶς, ἔγκλημα ἀπόδιδόναι, Ἑλληνικῶς. Quod suspectum fuit Piersono.] Unde ἐν ἐγκλήμασιν εἶναι sic dicitur ut ἐν αἰτίαις εἶναι, Crimina et controversias pati. Bud. Comm. p. 65. [Demosth. p. 311, 2 : Ὁ πολλάκις μὲν φυγὼν, μηδέποτε δὲ ἐξελεγχθεὶς ἀδικῶν ἐν ἐγκλήματι γίγνοιτ' ἂν διὰ ταῦτα δικαίως.] Ἀναδέχεσθαι τὸ ἔγκλημα, vide Αἰτίαν ἀναδέχεσθαι. Dem. : Ἐπὶ τῷ ἐπιεικεῖ τε καὶ τῷ καλῷ τόδε τὸ ἔγκλημα ἂν ἐνεκέκλητο, In bonum et honestum, In æquum et bonum actio

conciperetur, Bud. Ἀναιρεῖν τὸ ἔγκλημα dicitur accusator, quando non instat accusationi institutæ. Et ἐξεσμένον ἔγκλημα, vel κατεξυσμένον, vel ἀπαληλιμμένον, Interlita lis et inducta, etc. Bud. Comm. p. 161. ‖ Quod vitio vertitur, Quod objicitur, Crimen. Synes. Ep. : Ἀλλὰ φυγεῖν παρ' ὑμῖν ἔγκλημα δειλίας ᾐσχύνθημεν. Dicitur et φεύγειν ἔγκλημα ὑπό τινος, δίκην, qui actione aliqua in judicium tractus est, contra quem lege agitur. Bud. Ἔγκλημα αὐτὸ ποιῆτε, Thuc. [3, 53], Id crimini detis, In crimen id vertatis, Id vitio vertatis : 1, [126] : Ἐγκλήματα ποιούμενοι, pro Crimina objectantes, pro ἐγκαλοῦντες. [Conf. ib. 67 ; Dionys. A. R. 9, 18.] Ap. Eund. [1, 26 : Πάντων οὖν τούτων ἐγκλήματα ἔχοντες, quod schol. expl. ἐγκαλοῦντες ἕνεκα πάντων τούτων. Et 4, 23], Ἐγκλήματα ἔχοντες, pro Habentes crimina, quæ objiciant : unde schol. exp. ἐγκλήματα ἐπιφέροντες. [Ib. 86 : Οἷς τε τοὺς Ἀθηναίους ἐγκλήμασι καταπολεμοῦμεν. 1, 72, 73, 78, 82, 121. Diod. Exc. p. 575, 15 : Παρελθὼν γὰρ εἰς τοὺς ὀνομαζομένους Κομανοὺς ὡς φίλος, παρείλετο τὰ ὅπλα, μηδὲν ἔχων ἔγκλημα. Sim. quum alii plurimi tum Lysias Epitaph. p. 195 St. : Ὑστέρῳ δὲ χρόνῳ Ἑλληνικοῦ πολέμου καταστάντος διὰ ζῆλον τῶν γεγενημένων καὶ φθόνον τῶν πεπραγμένων, μέγα μὲν ἅπαντες φρονοῦντες, μικρῶν δ' ἐγκλημάτων ἕκαστοι δεόμενοι· Adv. Theomn. p. 118 : Οὐκ ἄρα δίκην παρ' αὐτοῦ λήψομαι; τίνος ὄντος ἐμοὶ πρὸς ὑμᾶς ἐγκλήματος; Πότερον ὅτι δικαίως ἀκήκοα; Quanam mea in vos culpa? Xen. H. Gr. 7, 4, 34 : Ὡς οὐ χρὴ τοῖς ἱεροῖς χρήμασι χρῆσθαι οὐδὲ καταλιπεῖν εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον τοῖς παισὶν ἔγκλημα τοῦτο πρὸς τοὺς θεούς, Nec relinquere liberis inexpiabile scelus divinum. Sic enim pro εἰς libri boni quum alii tum mei duo, commendatque l. Lysiæ, et hic Polyb. 2, 52, 4 : Προτείνας Ἀντιγόνῳ τὸν Ἀκροκόρινθον ἔλυσε μὲν τὸ γεγονὸς ἔγκλημα πρὸς τὴν οἰκίαν, ἱκανὴν δὲ πίστιν παρέσχετο τῆς πρὸς τὰ μέλλοντα κοινωνίας, Culpam suam adversus domum Antigoni. Id. Cyrop. 1, 2, 6 : Γίγνεται γὰρ δὴ καὶ παισὶ πρὸς ἀλλήλους ἐγκλήματα καὶ κλοπῆς καὶ ἁρπαγῆς. Conf. ib. 7. Aristot. Eth. Nic. 9, 1 : Οἱ δὲ προλαβόντες τὸ ἀργύριον, εἶτα μηδὲν ποιοῦντες ὧν ἔφασαν ... εἰκότως ἐν ἐγκλήμασι γίνονται, et paullo post ἐν ἐγκλ. εἰσιν. Diodor. 16, 52 ; 17, 15 : Ἀπολῦσαι τοὺς ἄνδρας τῶν ἐγκλημάτων, tertiumque 16, 52, Τῶν ἐγκλημάτων ἀπολῦσαι. Inscr. ap. Boeckh. vol. 2, p. 280, n. 2350 : Ἔδοξεν τοῖς Αἰτωλοῖς ποτὶ τοὺς Κείους τὰν φιλίαν τὰν ὑπάρχουσαν διαφυλάσσειν, καὶ μηθένα ἄγειν Αἰτωλῶν μηδὲ τῶν ἐν Αἰτωλίᾳ πολιτευόντων τοὺς Κείους μηθαμόθεν ὁρμώμενον μήτε κατὰ γᾶν μήτε κατὰ θάλατταν μήτε ποτ' Ἀμφικτυονικὸν μήτε ποτ' ἄλλο ἔγκλημα μηθέν, ὡς Αἰτωλῶν ὄντων τῶν Κείων. L. D.] ‖ Exp. etiam Querela : Thuc. [1, 79] : Τῶν ξυμμάχων [ἤκουσαν τὰ] ἐγκλήματα τὰ εἰς τοὺς Ἀθηναίους· 1, [34] : Πολέμῳ μᾶλλον ἢ τῷ ἴσῳ ἠβουλήθησαν τὰ ἐγκλήματα μετελθεῖν, Suas querelas persequi ; [140] : Βούλονται δὲ πολέμῳ μᾶλλον ἢ λόγοις τὰ ἐγκλήματα διαλύεσθαι, interpr. Controversias dirimere. [40 : Ὡς μὲν οὖν αὐτοί τε μετὰ προσηκόντων ἐγκλημάτων ἐρχόμεθα· 42 : Ἡ γὰρ τελευταία χάρις, καιρὸν ἔχουσα, κἂν ἐλάσσων ᾖ δύναται μεῖζον ἔγκλημα λῦσαι· 145 : Διαλύεσθαι περὶ τῶν ἐγκλημάτων. Soph. Tr. 361 : Ἔγκλημα μικρὸν αἰτίαν θ' ἑτοιμάσας· Phil. 323 : Ἦ γάρ τι καὶ σὺ τοῖς πανωλέθροις ἔχεις ἔγκλημ' Ἀτρείδαις. Ceterum nil differt hæc signif. priori.] ‖ Opprobium. Xen. OEc. 11, 3 : Τὸ πάντων δὴ ἀνοητότατον δοκοῦν εἶναι ἔγκλημα, πένης καλοῦμαι. Palæph. 49, 1 : Τῷ Φάωνι βίος ἦν περὶ πλοῖον εἶναι καὶ θάλασσαν. Πορθμὸς ἦν θάλασσα· ἔγκλημα δὲ οὐδὲν παρ' οὐδενὸς ἐνομίζετο, ἐπεὶ καὶ μέτριος ἦν καὶ παρὰ τῶν ἐχόντων μόνον ἐδέχετο. Hesych. : Ἔγκλ., πταῖσμα, μέμψις. Ἔγκλ. et ἄγαλμα confusa Diodor. 16, 52.]

Ἐγκληματεύω, Accuso, Queror, Querulus sum. Annotatur a Bud., sed absque exemplo. [Thom. M. p. 261 : Ἐγκαλῶ, τὸ κατηγορῶ, καὶ ἔγκλημα. Cod. LB. 2, καὶ ἐγκληματεύω καὶ ἔγκλημα. Schæf.]

[Ἐγκληματίζω, Accuso. Suidas : Ἐγκλημάτισεν sine int. Jos. Genes. De reb. Cpol. 1, p. 8, B : Ὁ δὲ ἐγκληματιζόμενος ἀνωμολόγει τὸ ἔγκλημα, ὡς ἀναμφισβήτητον, Reus culpam confitebatur. L. D. Ἐνεγκληματίζω, Bas. Cæs. in Greg. Naz. p. 75, t. 11 Notit. Mss. Delenda prima præp. Boiss.]

Ἐγκληματικὸς, ἡ, ὸν, Accusatorius, Querulus, Expostulator, Ligitiosus, Aristot., Bud. Comm. p. 66. [Arist. Eth. Nic. 9, 15 : Ἡ δὲ διὰ τὸ χρήσιμον (amicitia) ἐγκληματική· ἐπ' ὠφελείᾳ γὰρ χρώμενοι ἀλλήλοις ἀεὶ τοῦ πλείονος δέονται καὶ ἔλαττον ἔχειν οἴονται τοῦ προσήκοντος καὶ μέμφονται ὅτι οὐχ ὅσων δέονται τοσούτων τυγχάνουσιν ἄξιοι ὄντες. Id. Polit. 7, 16 : Ἥ τε γὰρ αἰδὼς ἧττον ὑπάρχει τοῖς τοιούτοις καὶ περὶ τὴν οἰκονομίαν ἐγκληματικὸν τὸ πάρεγγυς. L. D. Melamp. p. 486. Wakef. Ἐγκληματικὴ ζήτησις, Criminalis quæstio. Ἐγκληματικὸν δικαστήριον, ἐν ᾧ ἐγκλήματα, τουτέστι φόνοι, ἀναισχυντίαι, κόνδυλοι, καὶ τὰ ὅμοια ἐγκαλοῦνται, Basilic. et Glossæ. Ducang. Zonar. p. 599 : Ἐγκληματικαὶ δίκαι, αἱ εἰς τὴν οἰκείαν κατάστασιν τὸν κατηγορούμενον ζημιῶσαι, οἷον ἔκπτωσιν ἱερωσύνης, Caussæ criminales.]

Ἐγκληματικῶς, Accusatorie, Cic.; Querule. [Basil. t. 2, p. 607, C : Ἐκ τῶν ... ἐγκλ. εἰρημένων. Epiphan. t. 1, p. 677, A : Ἀλλὰ τοῦτο ἐγκλ. διηγεῖται, Criminose, Incessendi ac reprehendendi causa. Id. t. 2, p. 119, B : Ἐγκλ. τούτοις ἀπωδύρετο, Non sine illorum objurgatione deplorat. Hasz.]

Ἐγκληματοῦσθαι, Sarmentis sylvescere. Theophr. C. Pl. [3, 15, 4, ubi nunc ἐκκλ., quod v.] : Διὰ γὰρ τὸ πλῆθος, οὐ πεττούσας τόθ' ὑβρίζειν, ἀλλὰ καὶ ἐγκληματοῦσθαι. At pro ἄμπελος ἐγκληματοῦσα Ἰσραὴλ, quod affertur ex Hosea 10, [1], pro Vitis frondosa Israel, repone εὐκληματοῦσα, e Complut. ed. auctoritate.

[Ἐγκληματώδης, ὁ, ἡ, Querulus. Pallad. De Brachman. p. 6 : Τὰς ἐκείνων ἐγκληματώδεις φωνάς.]

[Ἐγκλήμων vox susp. Anth. Pal. 5, 188, 6 : Ἐγκλήμων δ' ἔσσομ' ἀλεξόμενος. V. conjj. editorum.]

[Ἐγκληρονομέω, Lego. LXX Deuteron. 3, 28 Compl. : Ἐγκληρονομήσει αὐτοῖς πᾶσαν τὴν γῆν.]

Ἔγκληρος, ὁ, ἡ, Consors, Particeps, i. q. σύγκληρος, μέτοχος. Soph. Antig. [814] : Ἀλλ' ἔμ' ὁ παγκοίτας Ἀΐδας ζῶσαν ἄγει τὰν Ἀχέροντος ἀκτὰν, οὔθ' ὑμεναίων ἔγκληρον, Exortem adhuc hymenæi et nuptiarum. [Ib. 837 : Καίτοι φθιμένῳ, τοῖς ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν, μέγ' ἀκοῦσαι, i. e. sec. schol., κοινὰ, ὅμοια τοῦ αὐτοῦ κλήρου καὶ τύχης. ‖ Qui sorte obtigit. Lycophro 1060 Ἐσθλῆς ἀρούρης πῖαρ ἔγκληρον χθονός. Schol. : Ἀγαθῆς γῆς τὸ κληρωθὲν τῷ Διομήδει πῖον καὶ λιπαρὸν ἔδαφος.] ‖ At ἔγκληρος εὐνή, Eur. [Hipp. 1011] esse dicitur Thalamus cum ampla dote s. hæreditate, Thalamus dotis et hæreditatis non expers. [Iph. T. 682 : Ῥάψαι μόρον σοι σῆς τυραννίδος χάριν, ἔγκληρον ὡς δὴ σὴν κασιγνήτην γαμῶν, ubi ἔγκληρος eadem quæ vulgo ἐπίκληρος. Herc. F. 468 : Σὺ δ' ἦσθα Θηβῶν τῶν φιλαρμάτων ἄναξ, ἔγκληρα πεδία τἀμὰ γῆς κεκτημένος, Dotalia mea. Hesych. : Ἔγκληρον, ἐπίκληρον, πλούσιον, ἐνούσιον.]

[Ἐγκληρόω, Sorte tribuo, Impertior. Ælian. V. H. 8, 1 : Φωνὴν ὁσίαν πομπῆς (θείᾳ πομπῇ conj. intt.) ἐγκεκληρωμένην αὐτῷ (appellabat Socrates dæmonium suum).]

Ἔγκλησις, ἡ, Criminatio, Accusatio : ut in hoc iambico versu Onirocritici, Ἐκκλησίαις ἑστῶσιν ἔγκλησιν φέρει, In concione stantibus crimen notat. I. e., Si quis somniet se stare in concione, significatur illi criminatio, accusatio. Cam. [Manetho 1, 221 : Ἐγκλήσεις μεγάλαι περὶ χρήματος. Etym. Gud. p. 158, 5 : Ἐγκαλῶ, ἔγκλησιν εἰσάγω. Constant. Porph. Basil. Maced. p. 63 : Καὶ ὥσπερ εἰς κοινὸν πρυτανεῖον εἰς τὸ τοιοῦτον διαιτητήριον καταφεύγοντας καὶ τὰς οἰκείας ἐγκλήσεις προβαλλομένους· 64 : Εἴ τίς ἐστι κατά τινος ποιούμενος ἔγκλησιν. ‖ Reprehensio. Clem. Al. Pæd. 1, 9, 80, p. 145 : Ἔγκλησις δέ ἐστι ψόγος ἀδικούντων. L. Dind.]

Ἐγκλητέος, α, ον, Reprehensione dignus, ἐπιλήψιμος, ἐπίμεμπτος, Bud. [Plut. Mor. p. 1051, C : Γίνονται καὶ ἐγκλητέαι ἀμέλειαι. Pollux 3, 139 : Καλοῖτο δ' ἂν ὁ μὲν ἔνοχος ... ἐγκλητέος, ἐπιλήψιμος, ἐπίμεμπτος.]

[Ἐγκλητεύσιμος, η, ον, Appellatorius. Hesych. : Ἐφέσιον, ἐγκλητεύσιμον. Repositum nunc ἐκκλητ. Sed fuit vitium recentioris dialecti ἐγκλητ. dicere pro ἐκκλητ. V. Ἐγκλητεύω, Ἔγκλητος, Ἐγκύκλημα.]

[Ἐγκλητεύω, Appello. Germani Ep. 1 ad Cyprios in Cotel. Eccl. Gr. mon. vol. 2, p. 473, C : Τὸ μὴ κωλύεσθαι τοὺς Ῥωμαίους, εἴτε ἱερωμένοι εἰσὶν εἴτε λαϊκοὶ, ἐγκλητεύειν πρὸς τοὺς Λατίνους ἐν ταῖς περὶ βιαιοτέρων πραγμάτων φιλονεικίαις, οἰομένους παρὰ τῶν ὁμογενῶν κριτῶν ἀδικεῖσθαι. ‖ Debitum posco, ut supra Ἐγκαλέω

ap. Ducam Hist. c. 43, p. 182, B : Ἕνεκα ὑποθέσεώς τινος, νομισμάτων χιλιάδων τεσσαράκοντα, ἣν ἐνεκλήτευσεν, etc. Leg. ἐνεκλήτευσιν. Plura v. ap. Ducang. Gl. p. 345. L. Dindorf.]

[Ἐγκλητικῶς, Accusatorie. Eust. Opusc. p. 180, 70 : Ἀλλὰ καὶ αἷμα τοῦτο μαρτυρικὸν τότε μὲν ἐδόα κατὰ τοῦ τυράννου ἐγκλ.]

Ἔγκλητος δίκη. V. Ἔκκλητος. [Ἔγκλητος, Appellatio, Gl. Michael Psellus Synops. Legum v. 341 : Ὅπερ ἐστὶ τοῖς ἥττοσι τὸ ἀποκαθιστάναι, τοῦτο μείζοσιν Ἔγκλητος πρὸς λόγους ἀναλόγως. Zonar. p. 600 : Ἔγκλητος, ἡ ἐπὶ σύνοδον παραίτησις. Hesych. : Ἔγκλητον, τὴν σύνοδον (συνόδου conj. intt.) παραίτησιν. Suid. : Ἔγκλητον λέγοντες δικαστήριον καὶ δίκην ἔγκλητον, ἐγκαλέσασθαι δὲ οὐ λέγουσι· ad quam gl. v. Toup. Ἔγκλητος libri nonnulli pro ἔκκλητος Xen. H. Gr. 5, 2, 33. De quo vitio v. in Ἐγκλητεύσιμος. || Ἔγκλητός, ἡ, ὁν (sic enim scribitur), Culpabilis. Plut. Mor. p. 1051, B : Περὶ τοῦ μηδὲν ἐγκλητὸν εἶναι μηδὲ μεμπτὸν κόσμῳ, κατὰ τὴν ἀρίστην φύσιν ἁπάντων περαινομένων, πολλάκις γεγραφώς, ἔστιν ὅπου πάλιν ἐγκλητάς τινας ἀμελείας οὐ περὶ μικρὰ καὶ φαῦλα καταλείπει. Sed ib. p. 1057, B : Οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως ἀνέγκλητός ἐστι, τοιαύτας ποιοῦσα φαντασίας, αἷς τὸ μὴ μάχεσθαι μηδ' ἀντιβαίνειν, ἀλλ' ἕπεσθαι καὶ εἴκειν ἔγκλητόν ἐστι, proparox. L. Dindorf.]

[Ἐγκλήτως, Culpabiliter, Criminaliter. Orig. C. Cels. 5, p. 255. Spencer.]

[Ἐγκλιδὸν, Inclinate. Hom. H. 23, in Jov., 3 : Ζῆνα ... ὅστε Θέμιστι ἐγκλ. ἑζομένῃ πυκινοὺς ὀάρους ὀάρίζει, Inclinata a sede. Apoll. Rh. 1, 790 : Ἡ δ' ἐγκλ. ὅσσε βαλοῦσα παρθενικὰς ἐρύθηνε παρηίδας· 3, 1008 : Ἡ δ' ἐγκλ. ὅσσε βαλοῦσα νεκτάρεον μειδήσει. Oppian. Cyn. 1, 356 : Ταὶ δὲ κλιδὸν ὅσσε βαλοῦσαι, leg. videtur ἐγκλιδὸν cum Jacobsio ad Anth. Pal. 5, 250, 3 : Χθιζά μοι ἀπροφάσιστον ἐπίστευεν ἐγκλιδὸν ὤμῳ ἡμετέρῳ κεφαλὴν ὀρθὸν ἐρεισαμένη. L. Dindorf.]

Ἔγκλῖμα, τὸ, Inclinatus, Inclinatio. Est etiam vocab. astronomicum, ut κλίμα. Proclus : Κατὰ πᾶν ἔγκλιμα τὴν αὐτὴν ἀπόστασιν ἔχουσι, In omni plaga eand. servant intercapedinem, VV. LL. Sed non incommode possumus ad verbum reddere Inclinatione : Gell. 14, 1 : Sub ea inclinatione cœli, sub qua tunc Chaldæi fuerunt. Paulo post dicit, Sub diversis cœli regionibus. Ibid. cad. signif., Quanta partium circulorumque cœli e devergentia et convexionibus mundi varietas sit, quis non videt? [Polyb. 9, 21, 8 : Τοῖς ἐγκλίμασι τῶν ἑῴων, Soli inclinationibus. 5, 59, 9 : Πρόσβασιν δὲ μίαν ἔχει κατὰ τὴν ἀπὸ θαλάττης πλευρὰν κλιμακωτὴν καὶ χειροποίητον, ἐγκλίμασι καὶ σκαλώμασι πυκνοῖς καὶ συνεχέσι διειλημμένην.] || In navi dicitur Id, in quod gubernator inclinatus decumbit. Pollux 1, [90] : Ἵνα δὲ κατακλίνεται ὁ κυβερνήτης, ἔγκλιμα καλεῖται. [Recte nunc ap. Poll. κυβερνήτης, ἄγκλιμα. || Inclinatio aciei in fugam, Polyb. 4, 58, 8 : Λαβόντες ἀφορμὴν ἐγκλίματος ἐνεργῶς ἐπέκειντο· 1, 19, 11 : Γενομένου δὲ ἐγκλίματος ὁλοσχεροῦς. Restituendum fort. Diodoro pro ἔκκλιμα, quod v. || Inclinatum vocabulum, ap. Apollon. De pron. p. 115=375, C : Θέμα γὰρ ἴδιόν ἐστι ὀξύτονον (σῳόν), οὐχὶ ἔγκλιμα τῆς σῳῶν. Et mox : Εἴρηται μὲν ὡς ἀδύνατον ἔγκλιμα μετάβασιν προσώπου σημαίνειν. Unde adj. Ἐγκλιματικὸς ap. Herodian. Bekk. An. p. 1144 : Ἐκ δὲ τῶν ἀντωνυμιῶν αἱ μὲν ἐγείρουσαι τὴν ὀξεῖαν τὴν πρὸ αὐτῶν ἐγκλιματικαὶ καλοῦνται, αἱ δὲ μὴ ἐγείρουσαι ὀρθοτονούμεναι. Sed leg. videtur ἐγκλιτικαί. L. D. || Latitudines astronomicæ, ut hodie dicimus. Ptol. Alm. p. 49, 28 : Τὰ τῶν οἰκήσεων, ἐν αἷς ἂν ποιώμεθα τὰς τηρήσεις, ἐγκλίματα· conf. ib. p. 77, 16. Hase.]

[Ἐγκλινία, ἡ, Anglia. Neophytus De calamit. Cypri ap. Coteler. Eccl. Gr. mon. vol. 2, p. 457, C : Ὁ Ἀλεμανίας φημὶ καὶ Ἐγκλινίας (βασιλεύς). Simili forma Eustath. Il. p. 372, 22 : Ὅτι δὲ καὶ βόρειοι Πυγμαῖοι περί που τὰ τῆς Θούλης ἀντιπείραια, ἔνθα τὰ Ἰγκλικά. L. Dindorf.]

[Ἐγκλίνιος, ὁ, Lecticæ impositus. Cedrenus p. 467, D : Κατὰ τὴν Ἀρκαδιούπολιν ὑπέστρεψεν ἐγκλίνιος. Boiss. Andr. Cret. p. 240.]

Ἐγκλίνω, Inclino. [V. infra.] Et in pass. ἐγκλίνομαι [Inclinor, et in perf.] Inclinatus sum [Xen. Cyneg. 5, 30 : Σκέλη ἐγκεκλιμένα μικρὸν ἔξω. Theophr. H. Pl. 3, 14, 2 : Διὸ καὶ οὐκ ὀρθὸν, ἀλλ' ἐγκεκλιμένον (folium).], Inclinatus recumbo, Innitor. Il. Z, [77], de Ænea et Hectore, Πόνος ὔμμι μάλιστα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐγκέκλιται, In vos res Trojana inclinata recumbit : ut Virg., In te omnis domus inclinata recumbit, ἀνάκειται. [Varias intt. vett. expll. v. apud Heyn., qui in suppl. p. 715, ducit a columna cui innititur tectum. Hesych. : Ἔγκ., ἔγκειται, ἐπήρτηται.] Polyb. [immo Xen. Conv. 3, 13] : Καὶ ἅμα ἐνεκλίθη αὐτῷ, In eum inclinatus recubuit. Sic fere Seneca, Ut nihil esset, ubi se dolor tuus inclinaret. Plut. [Camill. c. 22] : Ἐγκεκλιμένοι τοῖς σκίμποσι, Innixi. [|| Inclinari, i. e. succumbere. Soph. fr. Phædr. Stob. vol. 2, p. 459 Gaisf. : Καὶ τόνδ' (amorem) ἀπείργειν οὐδ' ὁ παγκρατὴς σθένει Ζεύς, ἀλλ' ὑπείκει καὶ θέλων ἐγκλίνεται. Plut. Cat. maj. c. 19 : Τὴν Ῥωμαίων πολιτείαν ἐγκεκλιμένην καὶ ῥέπουσαν ἐπὶ τὰ χείρω. Sic act. Apoll. Rh. 1, 62 : Οὔτε μιν (Cæneum) ἐγκλῖναι προτέρων σθένον οὔτε δαΐξαι. || Eur. Hec. 739 : Τί μοι προσώπῳ νῶτον ἐγκλίνασα σὸν δόρει, Tergum obvertens mihi. Dionys. A. R. 9, 26 : Οἱ δ' ὀλίγον τινὰ δεξάμενοι χρόνον, ἐγκλίνουσι τὰ νῶτα καὶ κατὰ τοῦ λόφου διωκόμενοι σποράδες ἀπώλλυντο.] Eo vero signif., quo Cic. dicit Ad Stoicos inclinat, et Plin., In vitium inclinans, Aristot. dicit itidem ἐγκλίνειν, neutraliter, Polit. 2, 4 [6], de mixta rep. : Φαίνεται μοναρχικὸν οὐδὲν, ἀλλ' ὀλιγαρχικὰ καὶ δημοκρατικά, μᾶλλον δ' ἐγκλίνειν βούλεται πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν. Præterea sicut animus dicitur Inclinare s. Inclinatus esse, i. e. Propensus esse, aut Aliquis animo inclinare, vel inclinato esse, ita etiam ἐγκλίνειν absolute ponitur. Plut. [Mor. p. 704, D] : Ὡς ᾐσθάνετο τοὺς πολλοὺς ἐγκεκλικότας καὶ παρέχοντας ὑφ' ἡδονῆς ὅ, τι βούλοιτο χρῆσθαι, Ubi sensit eos inclinare animis. [Id. p. 128, C : Καὶ μὴν τούς γε διὰ τὰς ἡδονὰς μὴ κρατοῦντας ἑαυτῶν, ἀλλ' ἐγκλίνοντας ἢ φερομένους ὑπὸ τῶν ἐπιθυμιῶν· Sullæ c. 1 : Τῶν βίων... ἐγκεκλικότων καὶ παραδεδεγμένων τρυφὴν καὶ πολυτελίαν ζῆλον.] Similiter Bud. ap. Plut. Cæs. [c. 57] : Πρὸς τὴν τύχην ἐγκεκλικότες τοῦ ἀνδρὸς, interpr. Inclinantes, Faventes : qua signif. Cic. Inclinant ad hoc meum consilium adjuvandum. [Proprie Plato Reip. 4, p. 436, E : Ὅταν δὲ τὴν εὐθυωρίαν ἢ εἰς δεξιὰν ἢ εἰς ἀριστερὰν ἢ εἰς τὸ πρόσθεν ἢ εἰς τὸ ὄπισθεν ἐγκλίνῃ. Aristot. H. A. 1, 17 : Μικρὸν τῆς διαιρέσεως τῶν μαστῶν ἐγκλίνουσα εἰς τὸν ἀριστερὸν μαστόν (ἡ καρδία). Id. Pol. 5, 7 : Ἐφ' ὁπότερον ἂν ἐγκλίνῃ ἡ πολιτεία, ἐπὶ ταῦτα μεθίστασθαι. Theophr. C. Pl. 2, 19, 5 : Καὶ γὰρ συμπεριφέρεται τῷ ἡλίῳ νεύοντα καὶ ἐγκλίνοντα πρὸς αὐτόν. Appian. Syr. c. 27 : Οἱ δ' ἐμβαλεῖν μὲν αὐταῖς οὐκ ἐτόλμων διὰ τὸ πῦρ, κύκλῳ δ' αὐτὰς περιπλέοντες ἐνέκλινον. Plut. Alex. c. 42 : Θεασάμενος τοὺς περὶ αὐτὸν ἱππεῖς ἅπαντας ἐγκεκλικότας ταῖς κεφαλαῖς καὶ πρὸς ποτὸν βλέποντας. Transitive Aristot. H. A. 2, 10 : Ὅλως μὲν γὰρ οἱ ἰχθύες ἀκανθώδη καὶ οὐκ ἀπολελυμένην ἔχουσι τὴν γλῶτταν, ἔνιοι δὲ πάμπαν, λεῖον καὶ ἀδιάρθρωτον μὴ ἐγκλίναντι στόμα τὸ χεῖλος, Nisi quis valde flexerit labrum. Plut. Philop. c. 10 : Μικρὸν ἐνέκλινε τὸν ἵππον (ἵππον). Et de voce Mor. p. 623, A : Λέγει δὲ Θεόφραστος μουσικῆς ἀρχὰς τρεῖς εἶναι, λύπην, ἡδονὴν, ἐνθουσιασμόν, ὡς ἑκάστου τούτων παρατρέποντος ἐκ τοῦ συνήθους καὶ ἐγκλίνοντος τὴν φωνήν.] Sicut etiam Inclinare acies dicitur, et Inclinare miles in fugam, quum victus cedit et tergum vertit; ita etiam ἐγκλίνειν neutraliter usurpatur, sicut κλίνεσθαι quoque, ut supra annotatum fuit. Xen. Hell. 7, p. 366 [2, 14] : Ἐγκλίνουσιν οἱ πολέμιοι· 2, p. 280 [4, 34] : Οἱ δ' ἐς χεῖρας μὲν ἐδέξαντο, ἔπειτα δὲ οἱ μὲν ἐξεώθησαν [ἐξεώσθ.] ἐς τὸν ἐν ταῖς Ἁλαῖς πηλὸν, οἱ δ' ἐνέκλιναν, Alii vero inclinabant, vel Inclinabant in fugam, ut Liv. loquitur. 4, [5, 16] : Ὡς δ' ἐνέκλιναν οἱ πελτασταί. Sic Plut. Fabio [c. 12] : Ἐγκλίναντες ἔφυγον. Polyb. libro 16 : Τοῦ δὲ πολεμίου σκάφους ἐγκλίναντος, καὶ ποιουμένου τὴν ἀποχώρησιν ὡς πρὸς τὴν γῆν, Hostili autem navi declinante, seque tanquam ad terram recipiente, Bayf. [Sæpius sic tum Xen. aliis Il. tum Dionys. A. R. 8, 18 : Ἐγκλίναντες ἔφευγον. Polyb. 1, 57, 6 : Οἱ δ' ἅπαξ ἐγκλίναντες, et alibi sæpe, et de classe 1, 54, 3 : Ἐγκλίνας εἰς τόπους τραχεῖς καὶ κατὰ πάντα τρόπον ἐπισφαλεῖς, καθωρμίσθη. Diodor. 13, 13 : Αἱ μάλιστα συνεγγίζουσαι ταῖς διαφθαρμέναις ναυσὶν ἐνέκλιναν. C. accus. Xenoph. Cyrop. 3, 3, 65 : Οἱ δ' ἐνέκλιναν καὶ τούτους, sed ubi libri meliores quum

aliorum tum mei τούτοις, Cesserunt s. Terga dederunt etiam his. Polyb. 14, 8, 8 : Ἅμα δὲ τῷ γενέσθαι τὴν πρώτην ἔροδον, εὐθέως οἱ Νομάδες ἐνέκλιναν τοὺς Ἰταλιτοὺς ἱππεῖς. C. dat. Dionys. A. R. 5, 54, sed alia signif. : Ἀπαγγέλλετε ἀπιόντες πρὸς τὸ κοινὸν τῶν Λατίνων ὅτι Ῥωμαίων δῆμος οὔτε πρότερον Ταρκυνίταις ἀξιοῦσιν ἐχαρίσατο τὴν τῶν τυράννων κάθοδον οὔθ' ὕστερον ἅπασι Τυρρηνοῖς ... ἐνέκλινεν. || Transitive Appian. Annib. c. 7 : Καί τινων καὶ τὰ νεῦρα ὑπέκοπτον καὶ τοὺς πιζοὺς ἐνέκλινον ἤδη.] Ἐγκλίνεσθαι est etiam vocab. gramm.; dicuntur enim vocabula aliqua ἐγκλίνεσθαι, quum accentu suo, quo elevari in pronuntiando solent, in præcedentem vocem aut etiam syllabam rejecto, inclinata in illam quasi recumbunt: ut κλῦθί μευ, πώμοι, οὔπω, οὔ τέ τί πω, γάρ πω, φημί σοι, σοί φημι, πώ ποτε, πώ μαλα· item οἵ τινες, ὧν τινων· item ἥμιν pro ἡμῖν. At in μάρτυροί ἐστε non recte ἐγκλίνεσθαι τὸ ἐστέ, tradit Eust., e quo sunt et illa. [Moschop. Περὶ σχεδῶν p. 85, 7 : Ἐμὲ ἀντωνυμία, ἥτις ἐγκλιθεῖσα ἀπέβαλε τὸ ε. Boiss. Etym. M. p. 409, 24 : Αἱ πρωτότυποι ἀντωνυμίαι ἐγκλίνονται· 739, 23 : Ὀξύνεται καὶ ἐγκλίνεται. Schaef. Schol. Aristoph. Pl. 143 : Ἀλλὰ καὶ ὅτε περιεσπωμένη ἐν τινι λέξει κεῖται μονοσυλλάβως..., ἐγκλινέσθω. Jo. Alex. Ton. παραγγ. p. 25, 24, aliique plurimi similiter. Act. schol. Hom. Il. Γ, 464 : Ἡ εὖ ἀντωνυμία ἐν τῇ συντάξει ἐνέκλινε τὸν τόνον. Dicitur vero etiam de accentu gravi, ut vicissim βαρύνειν dici de inclinato annotavimus in illo, propterea quod syllabarum gravatarum idem prorsus est tenor atque inclinatarum omnique accentus nota carentium : ut supersedere grammaticis licuerit notatione accentus gravis in synepia, perinde atque in singulis vocibus acutum vel circumflexum habentibus gravis omittitur. Herodian. in Bekk. An. p. 1142, B : Ἐγκλινόμενόν ἐστι μόριον λέξις κατὰ τὸ τέλος ὀξυνομένη, τρέπουσα δὲ εἰς βαρεῖαν κατὰ τὴν τοῦ λόγου σύνταξιν, καθάπερ ἔχει, Εἰ μὴ μητρυιὴ περικαλλὴς Ἠερίδοια. Schol. Ven. Hom. Il. Ξ, 499 : Ὁ μὲν Ζηνόδοτος καὶ τὸν δὲ καὶ τὸν φη ἐγκλίνει, i. e., ut vidit Buttmann. Lexil. vol. 1, p. 241, 7, scribit Zen. ὁ δὲ φὴ. Idem Buttm. ib. p. 62, 21 ejus signif. addit exx. schol. Od. Z, 149 : Τὸν ἡ ὁ Ἀσκαλωνίτης περισπᾷ, ... οἱ δὲ ἐνέκλιναν, i. e. scripserunt ἦ, et schol. Ven. Il. O, 146 : Καὶ τὸ Ζεὺς καὶ τὸ σφὼ ἐγκλιτέον τουτέστι βαρυτονητέον. Quibus conferre licet Eust. Od. p. 1407, 40 : Ὅτι τὸ ἡμῖν καὶ ἡμῶν καὶ ἡμᾶς ἐγκλίνονται μὲν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, οὐκ ἀναγκλίνουσι δὲ ἑτέρα λέξει τὸν τόνον, ἀλλ' ἀναπέμπουσιν εἰς τὴν οἰκείαν παραλήγουσαν, οἷον ἥμιν, ἥμων, ἥμας· Etym. M. p. 432, 34 : Ἥνίκα δὲ ἀπόλυτον ἔχει (ἡμῖν) τὸ σημαινόμενον, ἐγκλίνεται, Ὄφρ' ἥμιν. Ceterum usus verbi Ἐγκλίνειν apud grammaticos de accentu mihi non videtur repetendus cum HSt., cujus rationem præiverat Moschop. Περὶ σχεδῶν p. 120 : Ἐγκλίνεσθαι δὲ λέγεται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν μὴ δυναμένων ἐφ' ἑαυτοῖς στηρίζεσθαι καὶ διὰ τοῦτο ἐφ' ἑτέροις ἀναγκλινομένων κ. τ. ἑ., similibusque verbis Jo. Charax in Bekk. An. p. 1149, et dubitantius Herodianus ib. p. 1143, C, et alii plerique sequuntur, ab notione incumbendi (nusquam enim adjecto dativo dicitur verbum verbo ἐγκλίνεσθαι), sed ab inclinata voce, ut eadem dicitur κοιμίζεσθαι. Unde contraria ἐγκλισις est ὀρθοτονήσει, tribuiturque, ut dixi, etiam barytonis. || Ἐγκλίνεσθαι sensu grammatico usurpatur etiam de verbo per modos flexo. Dionys. De comp. verb. p. 37, 13 : Ἔτι πρὸς τούτοις καὶ ἠξίουν ... ἐν τοῖς ῥήμασι φυλάττειν, ἵνα τὰ ὀρθὰ τῶν ἐγκεκλιμένων ἡγῆται. Conf. Ἔγκλισις. De declinatione Arcadius p. 13, 24 : Τὰ εἰς μων..., εἰ μὴ ἐγκλίνοιτο διὰ τῶν νος. L. Diind.] In h. autem l. Od. X, 155, pro θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἁραρυῖαν Κάλλιπον ἀγκλίνας, ex Eust. reponendum ἐγκλίνας, qui exp. ἀνοίξας, cujus expositionis mentionem feci in Κλίνω. [Conf. de horum vv. permutatione Brunck. ad Apoll. Rh. 1, 63, cui add. Diod. 13, 13. Non infrequentior confusio vv. ἐγκλ. et ἐκκλίνω. V. Dionys. A. R. 8, 18. Ἐγκλίνας et ἐκκρίνας confusa Hom. H. Merc. 119.]

Ἔγκλισις, εως, ἡ, Inclinatio. Aristot. Pol. 7, 11, de urbium situ : Αἵ τε γὰρ πρὸς ἕω τὴν ἔγκλισιν ἔχουσαι καὶ πρὸς τὰ πνεύματα τὰ πνέοντα ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς, ὑγιεινότεραι, Quæ in orientem devergunt, inclinant. [De mundo c. 4, p. 396, 9 : Ταῖς εἰς ἑκάτερον ἐγκλίσεσι καὶ ἀναπλάσεσι.] Dicitur etiam de cœli inclinatione et devergentia, sicut ἐγκλιμα : ut πόλου ἔγκλισις [ap. Diog. L. 2, 9], Inclinatio s. Devergentia poli : cui opp. ἔπαρσις, ἔπαρμα, ἔξαρμα, Strabo. [Plut. Marii c. 11 : Οὐρανοῦ δ' εἰληχέναι, καθ' ὃ δοκεῖ μέγα λαμβάνων ὁ πόλος ἔξαρμα διὰ τὴν ἔγκλισιν τῶν παραλλήλων ὀλίγον ἀπολείπειν τοῦ κατὰ κορυφὴν ἰσταμένου σημείου πρὸς τὴν οἴκησιν.] A Suida exp. παρατροπή. [Theophr. De coloribus 8 : Φαίνεται δὲ καὶ ἡ θάλαττα πορφυροειδὴς, ὅταν τὰ κύματα μετεωριζόμενα κατὰ τὴν ἔγκλισιν σκιασθῇ. Plut. Mor. p. 891, A : Ἀρίσταρχος τὸν ἥλιον ἵστησι μετὰ τῶν ἀπλανῶν, τὴν δὲ γῆν κινεῖ περὶ τὸν ἡλιακὸν κύκλον, καὶ κατὰ τὰς ταύτης ἐγκλίσεις σκιάζεσθαι τὸν δίσκον. Ib. p. 53, D : Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως τὴν ἔγκλισιν τοῦ τραχήλου. Plat. Amator. p. 132, B : Κύκλους γοῦν γράφοντες ἐφαινέσθην καὶ ἐγκλίσεις τινὰς ἐμιμοῦντο τοῖν χεροῖν ἐπικλίνοντε καὶ μᾶλ' ἐσπουδακότε. || Apud grammaticos, Declinatio s. Modus verbi. Dionys. De comp. verb. p. 41, 14 : Ἐπὶ δὲ τῶν ῥημάτων πότερα κρείττονα ἔσται λαμβανόμενα, τὰ ὀρθὰ ἢ τὰ ὕπτια, καὶ κατὰ ποίας ἐγκλίσεις ἐκφερόμενα, ἃς δή τινες πτώσεις ῥηματικὰς καλοῦσι, κρατίστην ἕξιν λήψεται· 207, 8 : Τὰς πτώσεις τῶν ὀνομάτων καὶ τὰς ἐγκλίσεις τῶν ῥημάτων· De admir. vi Demosth. c. 52, p. 1115, 14 : Ὀνόματα λέγω καὶ ῥήματα καὶ συνθέσμους, καὶ τὰ συμβεβηκότα τούτοις ... γένη, πτώσεις, ἀριθμούς, ἐγκλίσεις. Etym. M. p. 643, 50 : Ὄφελον· κανών ἐστιν ὁ λέγων ὅτι τὸ ὄφελον ἀδιάπτωτόν ἐστιν καὶ ἀπαρεμφάτῳ συντάσσεται καὶ οὐκ ἄλλῃ τινὶ ἐγκλίσει, Infinitivo jungi, neque ulli præter illum modo. Schol. Hom. Il. Θ, 18 : Ἵνα εἴδετε πάντες, ὡς λέγετε· ἢ συστολὰς μὲν τὰ τοιαῦτα παραληπτέον ἢ ἐναλλαγὰς ἐγκλίσεων, Modorum permutationes (ut indicativus poni pro conjunctivo putetur). Moschopulus : Τὸ ἦλθον, ἑτέρου ἀορίστου μόνον τυγχάνον, εἰς ἅπασαν ἔγκλισίν ἐστιν εὔχρηστον, τὰ δ' ἄλλα ἄχρηστα. Photius Epist. 156 : Ὁ μὲν γὰρ πολλαχοῦ καὶ κατὰ διαφόρους ἐγκλίσεις σχηματίζων τὴν λέξιν ἐχρήσατο ταύτῃ· ἐγκεκόμβωται γάρ φησι καὶ ἀπαρτιφάτως ἐγκομβώσασθαι. Conf. Chœrob. Bekk. An. p. 1178, Zonar. p. 606. Vel ad hanc vel ad seq. signif. referendus Tzetz. Exeg. Il. p. 95, 5 : Περὶ διαλέκτων καὶ πνευμάτων καὶ ἐγκλίσεων. || Inclinatio accentus. Eust. Il. p. 1351, 47 : Γράφεται καὶ κατ' ἐγκλισιν, Καί τύ. L. D. Od. p. 1457, 48 : Εἰ δὲ ἀνήρηται τὸ ὀξυτονούμενον, ἄτοπος καὶ ἡ ἔγκλισις. Schaef. Confusum c. ἔκκλισις v. ap. Plut. Mor. p. 1034, D; 1037, F.]

[Ἐγκλιτέον, Inclinandum. Schol. Ven. Il. M, 204 : Οὕτως ἐγκλ. τὴν ἀντωνυμίαν (adde O, 146)· Townl. K, 546 : Ἐγκλ. τὴν σφωϊ· Vict. A, 627 : Ἐγκλ. τὴν σφωϊν· id. Ω, 292 : Ἐγκλ. τὴν οἱ. Schaef.]

Ἐγκλιτικὸς, ἡ, ὀν, Qui ἐγκλίνεσθαι solet. Dicitur ap. gramm. de iis vocibus, quæ accentum in præcedentem vocem aut syllabam rejicere solent : de qua re dixi in Ἐγκλίνω. [Eust. Od. p. 1407, 54 : Ῥῆμά ἐστιν ἐγκλιτικὸν (εἰς). Distinguunt autem grammatici ἐγκλιτικὰ et ἐγκλινόμενα sic, ut ἐγκλιτικὰ dicant ea tantum vocabula quæ præcedentis vocabuli ultimam erigunt, ἐγκλινόμενα non solum hæc, sed etiam quæ proprium acutum gravant et barytona ex oxytonis fiunt. Vid. Herodian. l. c. p. 1142, B, C, D; Jo. Charax ib. p. 1150, D; Apollon. De pron. p. 44=302, A. L. Diind. Comp. Apoll. Dysc. 2, 19, p. 140, 28 Bekk. : Ἐγκλιτικώτερον. Hase.]

[Ἐγκλιτικῶς, Enclitice. Schol. Ven. Hom. Il. Λ, 627 : Ἐγκλιτικῶς ἀναγνωστέον· Φ, 252 : Ἀρίσταρχος ἐγκλ., Μῶλανός του. L. Diind. Schol. Soph. Antig. 7 : Ἐγκλ. προστενακτέον τὸ τι.]

Ἐγκλοιόω, Includo, Includo s. Illigo τοῖς κλοιοῖς. Prov. 6, [21] : Ἐγκλοίωσαι περὶ σῷ τραχήλῳ, redditur, Circumda collo tuo.

[Ἐγκλονέω, Intus agito. Hippocr. p. 590, 1 : Τοῦ αἵματος ἐγκλονευμένου, Intus agitato sanguine.]

Ἐγκλῠδάζομαι, Intus fluctuo. Hippocr. De morb. [p. 451, 49] : Τοῦτο οὖν διασείεται καὶ ἐγκλυδάζεται τὸ πύος εἰς τὰ πλευρὰ προσπίπτον.

[Ἐγκλύδαξις, εως, ἡ, Fluctuatio. Diocles ap. Galen. vol. 7, p. 441 : Καῦμα πρὸς τοῖς ὑποχονδρίοις, ἐγκλύδαξις οὐκ ἰῶδες, ἀλλ' ἐπισχοῦσιν. L. Diind.]

Ἐγκλυδαστικὸς, ἡ, ὀν, Intus fluctuare et veluti æstuare solens. Hippocr. De victu in morb. acut. [p.

394, 41], loquens de aqua quæ bibitur: Ἐγκλυδαστικόν τε καὶ ἐπιπολαστικόν, βραδύπορόν τε· paulo ante dixerat: Πλημμυρίδα γάρ τινα ἐμποιεῖ.

Ἐγκλύζω, Diosc., Per clysterem indo, quod Plin. dicit Infundo, Bud. In VV. LL. affertur [e Diosc. 4, 155] cum accus. personæ, Ἐγκλύζουσι τοὺς ἰσχιαδικοὺς, pro Ischiadicis per clysterem infundunt. [Idem ἐγκλύζοντας 1, 186; ἐάν τις ... ἐγκλύσῃ, 4, 69; ἐγκλύζεται 1, 57; 1, 101; 2, 77; 2, 94; 2, 185; 4, 12; 5, 6; 5, 28. Ἐγκλυζόμενον quoque sæpe ap. eund., ut 2, 99. Ib. 5, 85, Ἔγκλυζε ὧδε κἀκεῖσε διαφέρων τὸν ἔνδεσμον, est: Perlue linteolum, huc atque illuc peragitans. Hase.] V. Διακλύζω. [Diodor. 1, 91: Ἐγκλύζων οἴνῳ φοινικείῳ καὶ θυμιάμασι. Schar. Hippiatr. p. 267: Ἔγκλυσον ὕδατι ψυχρῷ. L. Dind.]

Ἔγκλυσμα, τὸ, Quod per clysterem inditur, infunditur, Infusus, Infusio, Plinio: sicut et διακλυσμὸν ita verti ab illo, docui supra. Dioscor.: Ἔγκλυσμα δυσεντερίας ἐστὶ τὸ ἕψημα, Infunditur clystere dysentericis. Id.: Ὀδονταλγίας ἐστὶ διάκλυσμα, ἐγκλυσμά τε δυσεντερικοῖς βοηθεῖ, interpr. In dentium dolore utiliter colluitur, dysentericis infunditur.

[Ἐγκλυστέον, Infundendum. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 154: Πτισάνης χυλὸν μετὰ μέλιτος ἐγκλ. Boiss.]

[Ἐγκλυστρὶς, ἰδος, ἡ, Portulaca dicta Byzantiis. Neophytus: Ἀνδράχνη, Βυζάντιοι ἐγκλυστρίδα. Gll. iatr. Mss.: Ἀνδράχνη, τὸ σπέρμα τῆς ἐγκλιστρίδος ἤτοι τῆς ἀντράκλας. Ducange.]

[Ἔγκλυτος. V. Ἔκλυτος.]

[Ἐγκλώθω, Implico, Innecto. Schol. rec. Soph. OEd. T. 1264: Πλεκταὶς ἑώραις ἐμπεπλεγμένην) δεδεμένην, ἐγκεκλωσμένην κρεμάθραις.]

[Ἔγκλωμα, vox corrupta, ut videtur, Hippiatr. p. 258: Ὅσοι δέ εἰσι κατ' ὄνυχα πατοῦντες ἢ ἑτεροποδοῦντες φυσικῶς ἢ ἑτερόχηλοι ἐξ αἰτίας, καὶ ὅσοι ἔχουσιν ἐν τοῖς ὀπισθίοις ἐγκλώμα (sic) τὰ μεσοκύνια, ὥστε ἅπτεσθαι τῆς γῆς, καὶ ἐπισυρόμενοι τὰς ὁπλὰς χωλοί εἰσι, καὶ ἐκ τῶν ψοῶν ἀσθενεῖς καὶ τῷ δρόμῳ ὀλίσθονες. L. Dind.]

Ἐγκνήθω, Intero, radendo nimirum. Nicander Al. [368]: Ποτῷ ἐγκνήθειο ῥίζας, i. e. ἐντρίβε. [Iterum HSt. de forma poet.:] Ἐνικνήθω, Ungue vel Radula carptum intero: pro ἐγκνήθω. Nicander Ther. [911]: Ἄννησον Λιβυκάς τε ποτῷ ἐνικνήθειο ῥίζας· schol. exp. τρίβε, Intere.

Ἔγκνισμα, τὸ, Argivi appellant Carnem, quam in luctu ab Apollinis sacerdote pro hordeo sibi datam igne ab aliis mutuato torrent, ut fusius docet Plut. Hellen. p. 529 [Mor. p. 297, A].

[Ἐγκνώσσω, Indormio. Forma poet. ἐνικν. Mosch. 2, 6: Ὑπωροφίοισιν ἐνικνώσσουσα δόμοισιν.]

Ἐγκοακίσαι, Hesych. ἐγχέαι λάθρα, Clam infundere. [Belg. *Inquakken* comparat Alb.]

Ἐγκοιλαίνω, Incavo, ut Colum. [R. R. 4, 25, 2]; Cavo, Excavo. [Herodot. 2, 73: Σμύρνη δὲ ... ἐμπλάσσειν τοῦτο κατ' ὅ, τι τοῦ ὠοῦ ἐγκοιλήνας ἐνίθηκε τὸν πατέρα. Theophr. H. Pl. 5, 2, 4, ubi vulgo ἐγκοιλασθέντος, meliores libri ἐγκοιλανθέντος. Ap. Oribas. Cocchii Chir. p. 109, 22 portentum, non voc. Græcum, effinxit editor e scriptura cod.: Διὰ τοῦτ' οὖν οἱ νεώτεροι τοὺς κυλίσκους ἐξεῦρον, καλοῦσιν δ' οὗτος ἐκκοπέων εἶδος τινι κολλασμένον ἐπὶ τῷ πάρατι, reponens κοιλίσκους ... εἶδός τι ἠγκοιλασμένον, quod η in ε mutato repetiit Schneid. in Lex. Nicet. Jo. Comn. 3, p. 8, B: Ὅτι καὶ λέγεται τὴν Καισάρισσαν Ἄνναν ... τῇ φύσει τὰ πολλὰ ἐπιμεμφεσθαι, ὑπ' αἰτίαν τιθεῖσαν οὐχὶ μικρὰν ὡς αὐτῇ μὲν ἐνδιασχοῦσαν τὸ ἄρθρον καὶ ἐγκοιλάνασαν, τῷ δὲ Βρυεννίῳ τὸ μόριον ἀποτείνασαν καὶ σφαιρώσασαν.]

Ἔγκοιλος, ὁ, Qui in ventre est. Et τὰ ἐγκοίλια, Intestina, Interanea. Pollux 2, [181]: Ἐνιέρμενα ταῖς πλευραῖς σπλάγχνα, ἐγκοίλια καλεῖται. [Diosfor. 1, 91: Καθαίρει τῶν ἐγκοιλίων ἕκαστον. Id. ib. 35 distinguit a σπλάγχνῳ: Τῶν δ' ἐντοσθεν (hippopotami) οὐδὲν εὐώδιμον οὔτε σπλάγχνον οὔτ' ἐγκοίλιον. Inscr. ap. Boeckh. vol. 2, p. 287, 14: Τῶν ἐγκοιλίων, ὅσα ἂν ἔχῃ τὰ ἱερά.] || Ἐγκοίλια, Navium costæ, ligna transversaria in ipsa navi κοίλῃ. Theophr. H. Pl. 4, [2, 8], de spina nigra, Ἡ δὲ μέλαινα ἰσχυροτέρα τε καὶ ἄσηπτος· διὸ καὶ ἐν ταῖς ναυπηγίαις χρῶνται πρὸς τὰ ἐγκοίλια αὐτῇ· Plin. 13, 10: Nec minus spina celebratur in eadem gente duntaxat, nigra; quoniam incorrupta etiam in aquis durat, ob id utilissima navium costis. Athen. [5, p. 206, F], de nave Hieronis: Γόμῳ τε καὶ ἐγκοίλια καὶ σταμῖνας, καὶ τὴν εἰς τὴν ἄλλην χρείαν ὕλην. Hoc ἐγκοίλιον Aristophan. ἐντερωνίδα appellat. Pollux [2, 212]: Ἐντερωνίδα δὲ, τὰ καλούμενα ἐγκοίλια τῶν νεῶν, Ἀριστοφάνης ὠνόμασεν. [Strab. 15, p. 691: Κακοπλοεῖν τὰς ναῦς, φαύλως μὲν ἱστοπεποιημένας, κατεσκευασμένων δὲ ἀμφοτέρωθεν ἐγκοιλίων μητρῶν χωρίς. Schneid. Id. in ind. ad Theophr. confert schol. Med. Od. E, 163: Ἴκρια, τὰ ὀρθὰ ξύλα, ἐφ' ὧν τὰ τῆς νεὼς καταστρώματα προσπήγνυται, τὰ ἐγκοίλια λεγόμενα.]

Ἔγκοιλος, ὁ, ἡ, Introrsum cavus. Apollod. ap. Athen. [11, p. 479, A], de cotyla: Ποτηρίου τι γένος ὑψηλὸν καὶ ἔγκοιλον. [Aristot. H. A. 8, 24: Ἔγκοιλον γίνεται καὶ ῥυτιδῶδες. Theophr. H. Pl. 7, 13, 1: Τὸ δὲ τοῦ ἄρου πρὸς τῇ πλατύτητι καὶ ἔγκοιλον καὶ σικυωδὲς ἐστιν· 8, 5, 4: Καὶ ἔχει καθάπερ ἀρχήν τινα· τὰ μὲν προέχουσαν ... τὰ δὲ καὶ ἔγκοιλον. De locis cavis id. 8, 10, 2: Τὰ γὰρ προσήνεμα καὶ μετέωρα οὐκ ἐρυσιβοῦται ἢ ἧττον, ἀλλὰ τὰ ἔγκοιλα καὶ ἄπνοα· C. Pl. 3, 24, 4: Διὸ καὶ αἱ δροσοβόλοι χῶραι καὶ ἔγκοιλοι καὶ ἀπνεύματοι μάλιστα ἐρυσιβώδεις· fr. 5 De ventis 24: Ἔγκοιλοι καὶ εὐσκεπεῖς τόποι. Plato Phæd. p. 111, C: Τόπους δ' ἐν αὐτῇ εἶναι κατὰ τὰ ἔγκοιλα αὐτῆς (terræ). Dio Cass. 36, 32: Τὴν ἰχθὺν τὰ ὄρη ἔγκοιλα ὄντα καὶ ὑπεδέξατο καὶ ἀνταπέδωκε ῥιγωδεστάτην. Pollux 1, 186: Χωρία ... ἔγκοιλα. Id. ib. 188 capite de equi virtutibus: Κυνηπόδες, ἔγκοιλοι, στειροί. L. D.] At ὀφθαλμοὶ ἔγκοιλοι ἰσχυρῶς γενόμενοι, Hippocr. [Prænot. p. 37, 21], Oculi, qui vehementer subsederunt, Celso: Oculi cavati, Lucret. [Ap. Aristot. Phys. p. 809, 19, χαροπὸς ὀφθαλμοὺς ἐγκοίλους, dicitur habere leo. Ib. p. 811, 38: Οἱ δὲ τὴν βῖνα ἔγκοιλον ἔχοντες. L. D. Hesych.: Σμοκόρδους, τοὺς τὰς ὀρρῦς ἐγκοίλους ἔχοντας. Hemst.]

Ἐγκοίλωσις, ἡ, in VV. LL. Excavatio, ut Seneca, est a verbo Ἐγκοιλόω, signif. i. q. ἐγκοιλαίνω.

Ἐγκοιμάομαι, Indormio, Dormio super, Incubo. Strabo: Καὶ ἐγκοιμώμενοι δέρμασι. Pro eod. dicitur et ἐπικοιμᾶσθαι. [Lycophr. 1080: Δορᾶις δὲ μήλων τύμβον ἐγκοιμωμένους χρήσει, ubi not. duplex structura, Pellibus incubantes in tumulo. De incubatione in templo Strabo 11, p. 508: Μαντεῖον ἐγκοιμωμένων· 14, p. 649: Ἐγκοιμῶνταί τε ὑπὲρ αὐτῶν καὶ διατάττουσιν ἐκ τῶν ὀνείρων τὰς θεραπείας· 16, p. 761: Ἐγκοιμᾶσθαι δὲ καὶ αὐτοὺς ὑπὲρ ἑαυτῶν καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἄλλους· 17, p. 801: Ἐγκοιμᾶσθαι αὐτοὺς ὑπὲρ ἑαυτῶν ἢ ἑτέρων. Plut. Mor. p. 109. C: Προθυσάμενον δὲ, ὡς νόμος, ἐγκοιμᾶσθαι (templo).]

[Ἐγκοίμηθρον, τὸ, Dormitorium, Gl. Recentior forma est pro ἐγκοίμητρον, quod v. Conf. Ἐγκύκλιθρον, Θύριθρον, Κάλυνθρον. L. Dindorf.]

[Ἐγκοίμησις, ἡ, Incubitus. Diodor. 1, 53: Τῆς ἐγκοιμήσεως τῆς ἐν τοῖς ἱεροῖς. Clem. Al. Pæd. 2, 9, p. 216, 30: Πρὸς γὰρ τῷ ἐπιφόρῳ τῆς ἡδυπαθείας ἐπιβλαβὴς ἡ ἐν τοῖς χνώδεσι τῶν πτίλων ἐγκοίμησις.]

[Ἐγκοιμητηρίδιον. V. Ἐγκοιμήτωρ.]

[Ἐγκοιμητήριος, α, ον, Dormitorius. Pollux 6, 11: Τὰς δὲ ἐγκοιμητηρίας ψιάθους χαμευνίας ἑκάλουν, Storeas dormitorias.]

[Ἐγκοίμητρον, τὸ, Vestis stragula. Eustath. Od. p. 1750, 26: Ἐντύνατον δὲ, φασὶ, ἐγκοίμητρον, ἐγκοίτιον. Ammon. v. Χλαῖνα, p. 146: Χλαίνας ... λέγεσθαι ἐπὶ τῶν ἐγκοιμήτρων καὶ παχέων, ... μήποτε οὖν ἄμεινον λέγειν τὰς μὲν χλαίνας ἐπὶ τῶν ἐγκοιμήτρων καὶ φορουμένων, χλανίδας δὲ ἐπὶ μόνων τῶν φορουμένων, οὐκέτι δὲ ἐπὶ τῶν ἐγκοιμήτρων. Conf. Ἐγκοίμηθρον.]

[Ἐγκοιμήτωρ, ορος, ὁ, legitur in libris Pollucis 10, 123: Ὁ παρὰ τοῖς κωμῳδοῖς χιτὼν ἐνευνητὴρ, ὃς τοῦ νῦν ἐγκοιμήτωρ ἡδίων, qui quidem non carent verbis quinque postremis: sed etiam qui habent, non ἡδίων præbent, ut edidit Hemst., sed vel ἡδίονων vel ἡδίωνων vel νεῶν. Barbarismus τοῦ νῦν ἐγκοιμήτωρ neminem offendit nisi Kuhnium, qui conj.: ὃς τὸ νῦν ἐγκοιμητηρίδιον. Quod non satisfacit. V. Ἐνευνητήρ. L. Dind.]

[Ἐγκοιμίζω, Sopio in. Anth. Pal. 7, 260, 5: Τρισσοῖς παισὶν ἔδωκα γάμους, ἐξ ὧν πολλάκι παῖδας ἐμοῖς ἐνεκοίμισα κόλποις, Sopivi in sinu. Schol. Eur. Phœn. 1538 a Kall. cit.: Γεραιὸν πόδα διμνίοις δύστανον ἰαύων) ἐγκοιμίζων, ἐγκρύπτων. || Metaph. Hero Autom. p. 259, 20: Σπάρτος ἐπειληθεῖσα ἐγκεκοιμίσθω εἰς τὸ

βάθος τοῦ σωλῆνος, Immittatur in fundum canaliculi. Conf. Ἐγκοιτάζω. ἴ L. Dind.]

[Ἐγκοίμισμα, τὸ, Velum vel Pallium quo sepulcra teguntur. Barthol. mon. in Elencho Agareni p. 363, ubi de sepulcro Mahometi : Σὺ ἔχεις τάφον ἔχοντά τι ἔξωθεν ἐγκοίμισμα πάνυ θαυμαστὸν ἀπὸ χρυσίου καὶ μαργάρων. Ducang. App. ad Gl. p. 63.]

[Ἐγκοινοπολιτευομένοις vitiose pro ἐν κοινῷ πολιτευομένοις scriptum in Theodori Metoch. cod. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 326, E. L. Dind.]

Ἐγκοισυροῦσθαι, Cœsyræ moribus imbui : vel Cœsyram imitari, luxuriosa nimirum et voluptuosa vita : fuit enim Cœsyra Athenis femina quædam nobilis et dives, taxata a comicis ob luxum insignem. Apud Aristoph. Nub. [48] Strepsiades dicit se duxisse Megaclis neptem σεμνὴν, τρυφῶσαν, ἐγκεκοισυρωμένην· ubi schol. exp. περισσῶς κεκοσμημένην, Exquisitiore cultu se exornantem, i. e. Ambitiosius sese exornantem.

[Ἐγκοιτάζομαι, Incubo. Apollod. Poliorc. p. 26, 1 : Ἡ ἀρχὴ τοῦ κριοῦ ἄκμονα λήψεται ἐγκοιταζόμενον αὐτὸν [αὐτῷ margo] μέχρι τοῦ ἡμίσους αὐτοῦ; Caput arietis incudem habebit immissam ei usque ad dimidium. Conf. Ἐγκοιμίζω.]

[Ἐγκοιτὰς, άδος, ἡ, Cubile. Anth. Pal. 7, 626, 7 : Αἱ δὲ πρὶν ἀγραύλων ἐγκοιτάδες ἀκρώρειαι θηρῶν, Cacumina ferarum antea cubilia.]

[Ἐγκοίτειος. V. Ἐγκοίτιος.]

[Ἐγκοίτερον. V. Ἐγκοίτιον.]

[Ἐγκοιτέω, Incubo, Indormio. Dio Cass. 65, 8 : Οἱ στρατιῶται οἱ τὴν νύκτα ἐκείνην αὐτῷ (Capitolio) ἐγκεκοιτηκότες.]

[Ἐγκοίτιον, τὸ, Stragulum. Hesych. : Ἐνευναίου, ἐγκυτίου. Ἐνεύναιον, μέγα καὶ πολὺ ἐγκύτιον. Leges Homerit. Boiss. An. vol. 5, p. 105, 8, ab ipso cit. : Ἀπαιτουμένων καὶ τῶν ἐγκυτίων αὐτῶν παρὰ τῶν κυρίων αὐτῶν. Quibus ll. leg. esse ἐγκοιτ. viderunt edd. Schol. Hom. Od. Ξ, 51, Ἐνεύναιον, ἐγκοίτερον (al. ἔγκοιτρον, Eust. ἐγκοίμητρον), ἐγκοίτιον.]

[Ἐγκοίτιος, Stragulus. Etym. M. p. 255, 43 : Δέμνια, ἐγκοίτια στρώματα. Eadem Zon. p. 483, ἐγκοίτεια vitiose Suid. in edd. : nam cod. recte ἐγκοίτια.]

[Ἐγκοιτίς. V. Ἐγκυτίς.]

[Ἔγκοιτος, q. d. Lectualis. Hesych. : Δεμνιοτήρη, ἔγκοιτον.]

[Ἔγκοιτρον. V. Ἐγκοίτιον.]

Ἐγκόλαμμα, τὸ, Sculptura, s. Scalptura tundendo incisa. [Exod. 39, 5, ubi al. ἐκκόλαμμα.]

Ἐγκολαπτὸς, Insculptus, Incisus, Tundendo insculptus. [Athen. 11, p. 781, E (post p. 466) : Ὅτι διὰ σπουδῆς εἶχον οἱ ἀρχαῖοι ἐγκόλαπτον (sic) ἱστορίαν ἔχειν ἐν ἐκπώμασιν. Ita Schweigh. e conj. : cod. ἀκόλαστον. Altero accentu Reg. 3, 6, 29 : Πάντας τοὺς τοίχους τοῦ οἴκου κύκλῳ ἐγκολαπτὰ ἔγραψε γραφίδι Χερουβίμ· 31 : Καὶ ἐγκολαπτὰ ἐπ' αὐτῶν ἐγκεκολαμμένα.]

Ἐγκολάπτω, Insculpo, Incido, vel Tundendo insculpo, Tundendo incido. Plut. Pericle p. 52 [c. 21] : Τῶν Λακεδαιμονίων, ἣν ἔδωκαν αὐτοῖς Δελφοὶ προμάντειαν, εἰς τὸ μέτωπον ἐγκολαψάντων τοῦ χαλκοῦ λύκου. Pro quo ἐγκολάπτειν aliquanto post dicit ἐγχαράττειν : hæc enim sequuntur, Λαβὼν καὶ αὐτὸς προμάντειαν τοῖς Ἀθηναίοις, εἰς τὸν αὐτὸν λύκον κατὰ τὴν δεξιὰν πλευρὰν ἐνεχάραξεν. [Dio Cass. 60, 6 : Τὸ ἑαυτοῦ (ὄνομα) ἐκείνῃ (τῇ στήλῃ) ἐνεκόλαψεν.] Et pass. ap. Herodot. [2, 106] : Ἐγκεκολαμμένος ἐν πέτρῃσι, In petris incisus. [Ib. 136 : Πυραμίδα ..., ἐν τῇ γράμματα ἐν λίθῳ ἐγκεκολαμμένα τάδε λέγοντά ἐστι· 1, 93 : Καί σφι (terminis) γράμματα ἐνεκεκόλαπτο· 5, 59 : Ἴδον γράμματα ... ἐπὶ τρίποσί τισι ἐγκεκολαμμένα. (Eadem struct. Lucian. Zeux. c. 11 : Ἐπί τε τῷ τροπαίῳ κελεύει ἄλλο μηδὲν, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκολάψαι. Phocas Descr. terræ S. c. 10, p. 12 : Ἐγκεκολαμμένος ἐπὶ λευκῷ μαρμάρῳ [ὁ εὐαγγελισμός].) Inscr. ap. Boeckh. vol. 1, p. 838 : Ἐν ᾧ τρίπους ἐγκεκόλαπται. Synes. Serm. ad Pæon. p. 312, D : Τῶν δὲ ἐπιγραμμάτων, ἃ διὰ χρυσοῦ στερεοῦ ταῖς σχολαζούσαις ἀστέρων χώραις κατὰ τὸν ἀνταρκτικὸν κύκλον ἐγκολάψαντες ἐνεθήκαμεν. Anth. Pal. App. 311 inscr. : Εἰς βοῦν καὶ τράγον ἐπὶ πίνακος ἀργυροῦ ἐγκεκολαμμένους. Eust. Il. p. 632, 61 : Σημάδια ἐγκεκολαμμένα πίνακι πτυκτῷ. Adde Valck. ad Herodot. 8, 22. || Figurate Lysis ap. Iambl. De Pyth. V. c. 17, p. 63 : Σπίλως τὼς ἐν τοῖς στάθεσιν ἁμῶν ἐγκεκολαμμένως. Liban. vol. 4, p. 811, 9, quem cit. Jacobs. : Νόμους οὓς ἡ φύσις κατὰ μέσης ἐνεκόλαψε τῆς ψυχῆς. Alia Suicer. vol. 1, p. 994 sq. « Chrysost. in Epist. : Ἐγκολάπτειν τῇ διανοίᾳ, Menti imprimere. Id. : Ἐγκεκολαμμένον τι ἔχειν τῷ συνειδότι, Pectori insculptum habere. » Koenig.]

Ἐγκολεήσατο, Hesychio et Suidæ εἰς τὸν κολεὸν κατέθετο, sc. τὸ ξίφος, Ensem in vaginam reposuit. [Zonaræ, qui p. 608 : Ἐγκουλεήσατο, καθῆκεν εἰς τὸν κουλεὸν τὸ ξίφος, unus liber ἐγκολεήσατο.]

Ἐγκολλαβίζω, Instar κολλάβου deglutio, Instar κολλάβου in os ingero. Eust. [Od. p. 627, 47], quum dixisset κόλλαβον esse βλωμίδιόν τι κολούεσθαι δυνάμενον, id manifestum esse dicit ἐκ τοῦ ἐνεκολλάβισεν, i. e. δίκην κολλάβου κατέπιεν. [Aristoph. Eq. 263, quo referendus est Eust. : Εἶτ' ἀποστρέψας τὸν ὦμον αὐτὸν ἐνεκολάβησας, ubi nunc restitutum ἐνεκολήβασας collata Hesychii gl. Κοληβάζει, ἐσθίει, καταπίνει, quod verbum per οι scribitur in secunda paullo post : Κολοιβάζειν, ἀτάκτως ἐσθίειν. Idem Hesych. : Ἐνεκολάβησε, κατέπιεν, ἀπὸ τῶν ἀκόλων· ἢ καὶ ἐπέρανεν, ὥς τινες. Οἱ δὲ ἐνεκολήβασεν. Etym. M. p. 340, 33 : Ἐνεκολλήβασε, κατέπιεν, ἴσως ἀπὸ τοῦ κόλου καὶ τοῦ βῦσαι.]

[Ἐγκολλάω, Agglutino. Hero Autom. p. 265 ult. : Ἐναρμόζω εἰς τὸ τοῦ κανονίου τρύπημα ἀραρότως καὶ ἐγκολλῶ, et undecim versibus superius : Λαβὼν κεράτινον ἐπίουρον ἐνήρμοσα, εἰς μὲν τὸν ὦμον τετράγωνον ποιήσας καὶ ἐνεκόλλησα, ubi ed. vitiose ἐνηράσμοσα et ἐνεκώλυσα. Zachar. 14, 5 : Φραχθήσεται ἡ φάραγξ τῶν ὀρέων μου καὶ ἐγκολληθήσεται φάραγξ ὀρέων. Schol. Hom. Ven. Il. Υ, 271, p. 561, 29, a Bekk. : Ἤτοι ἐγκολλῶν ἢ ἐντορνεύων. Cujus verbi dittographia est quod additur post ἤτοι, ἐγκυκλῶν ἢ, jam seclusa a Bekk. L. Dindorf.]

[Ἔγκολλος, ὁ, ἡ, Glutinosus, Infixus (vel potius Agglutinatus). Philo vol. 1, p. 610, 38 : Δρυὸς γὰρ ἢ λίθου κωφῆς οὐδὲν ἂν δόξαιεν οἱ ἀφυεῖς διαφέρειν· ἔγκολλον γὰρ ἂν οὐδὲν αὐτοῖς ἁρμόζοιτο, πάντα δ' ὡς ἀπὸ στέρρου τινὸς ἀποπάλλεται καὶ ἀποπηδᾷ· 2, p. 363, 4 : Βουλόμενος ἔγκολλα τῇ ψυχῇ τὰ διατεταμένα γενέσθαι. Wakef.]

Ἐγκολπίας, ὁ, dicitur Ventus, qui e sinu maris prosilit. Aristot. De mundo [c. 4, p. 394, 15] : Οἱ δὲ ἐκ κόλπων διεξάττοντες (ἄνεμοι λέγονται) ἐγκολπίαι, Qui e sinibus prosiliunt, ἐγκολπίαι, quasi Sinuales vocantur. [Iidem ἐγκόλπιοι dicuntur, nisi fallit scriptura, apud Galen. vol. 3, p. 188 : Φαίνεται δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν ἀνέμων, ὅσοι ποταμῶν ἀποπνέουσιν ἢ λιμνῶν ἢ τῆς θαλάττης, οἷον οἵ τ' ἐγκόλπιοι προσαγορευόμενοι καὶ οἱ πελάγιοι. L. Dind.]

[Ἐγκολπίδιος, Qui est in sinu. Const. Man. Chr. p. 41=79 Meurs. : Ἐγκολπίδιον κρύπτων ξίφος. Schef.]

Ἐγκολπίζω, In sinum recipio, In sinu teneo. Philo De mundo [vol. 2, p. 603, 38] : Καὶ πλῆθος ἄλλων σωμάτων ὡς οἰκεῖα ἐγκεκόλπισται μέρη, Veluti suo sinu est complexus, In sinu suo gerit. [Id. vol. 1, p. 425, 26 : Κέκληται μὲν ἐτύμως θεὸς, ἐγκεκόλπισται δὲ τὰ ὅλα.] Plut. [Mor. p. 508, D] : Τοὺς ἀποῤῥήτους λόγους ἐγκολπισάμενοι καὶ συλλαβόντες, οὐ συγκρατοῦσιν. Item In sinu condo. Alciphr. Ep. 19 [1, 18] : Ὁ τὸν χρηστὸν καὶ ἡδὺν γάρον ἑψῶν ἐκ τῶν λεπτοτέρων ἰχθύων οὓς ἐγκολπίζεται τῇ σαγήνῃ, Quos in retis sinus condit s. ingerit; nam retia quoque suos habere κόλπους, supra dictum fuit. [Clem. Al. Strom. 2, 2, 5, p. 431 : Δυνάμει ἢ τὰ πάντα ἐγκεκόλπισται. Hemst. Id. 6, 4, 37, p. 758 : Τὸ ὑδρεῖον ἐγκεκολπισμένος· 5, 12, 82, p. 695 : Τὸ δ' ἀόρατον καὶ ἄρρητον κόλπον ὀνομάσας θεοῦ, βαθὺν αὐτὸν κεκλήκασιν ἐντεῦθέν τινες, ὡς ἂν περιειληφότα καὶ ἐγκολπισάμενον τὰ πάντα, ubi est var. ἐγκολπωσάμ. Theophyl. Hist. 3, 5, p. 68, B : Οἱ δὲ βάρβαροι τὸ πόλισμα ἐγκολπίζονται, unde citat Suidas. Legitur etiam in l. corrupto Plut. Mor. p. 776, B : Σωρκανὸν ἐγκολπίσασθαι καὶ φιλίαν τιμᾶν ... χρήσιμον καὶ ἔγκαρπον γενησομένην. Confus. c. ἐγκαλλωπίζεσθαι v. in illo.]

[Ἐγκόλπιον, τὸ, Georg. Pachym. Mich. Palæol. 4, 6, p. 179, C : Τὰ ἱερὰ περιάμματα, ἃ δὴ καὶ ἐγκόλπια ὁ κοινὸς ὀνομάζει λόγος. Jos. Genes. De reb. Cpol. 3, p. 30, A : Σταυρικὸν ἐγκόλπιον τούτῳ δίδωσι κρύφα, καὶ ἐν αὐτῷ διομόσας ἐπισχυρίζεται. Cantacuz. 3, 17, p. 403, B : Συμβάσεις δὲ θέμενοι περὶ γάμου καὶ κατὰ τὸ Ῥω-

μαίων ἔθος δι' ἐγκολπίων ἐμπεδώσαντες τὴν πρᾶξιν. Alia v. ap. Ducang. Gl. p. 345 s. ap. Suicer. vol. 1, p. 995, qui interpr., Quod e collo dependet in pectus. Descr. mont. Atho ap. Montefalc. Palæogr. p. 457 : Ἄλλοι μὲν σκάπτουσιν ἐγκόλπια καὶ σταυρούς· interpres, Thecas Reliquiarum. Cit. Kall.]

[Ἐγκόλπιος, ὁ, ἡ, Qui est in sinu. Andreas Cret. in Nativ. S. Mariæ p. 1325, C : Τὸν βασιλέα κύριον Σαβαὼθ ἐγκόλπιον φέρουσα (Τῶν τὴν αὐτὴν ἀσέβειαν ἐγκόλπιον φερόντων, Amplectentium, Phot. in Wolf. Anecd. Gr. vol. 1, p. 137. Kall.)· 1353, C : Τὴν κεφαλὴν ... ἣν οὐκ ἤνεγκαν ἐπὶ πολὺ κευθμῶνες γῆς ἐπικαλύπτειν ἐγκόλπιον. Heraclid. Alleg. Hom. p. 461 : Δίδωσι δὲ ἐγκόλπιον τῷ ἄρτι καὶ τὸν κεστὸν ἱμάντα. Georg. Pachym. Andron. 7, D : Ἐξανασπᾶν οἰόμενος τὸ οἷον κακὸν ἐγκόλπιον. Ceterum v. Ἐγκολπίζ. L. D. Greg. Naz. Or. 46, p. 721 de Eunomio : Ἐγκόλπιον ἡμῶν κακὸν Εὐνόμιος. Theophan. Homil. 8, p. 48 : Αὕτη τῆς ὑπομονῆς ἡ ἀντίδοσις ... τὸ γενέσθαι τοῦ πατριάρχου ἐγκόλπιον. Suicer. || Ἐγκ. σὺν πατρὶ, Qui in sinu Patris est, Andr. Cret. p. 23, D : Ὁ ἄνω ὅλος σὺν αὐτῷ ἐγκόλπιος. Kall.]

[Ἐγκόλπιος, ὁ, Encolpius, n. viri, in monum. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 407, 8 : Ἐνκόλπιος Ἐνκολπίου Βησ.... Encolpii vel Encolpi nomen invenitur etiam ap. Romanos. L. Dind.]

[Ἐγκόλπισμα, τό. Margo Lex. rhet. inediti SG. cod. Par. reg. 345, fol. 118 verso : Κόλπον, τὸ βάθος τῆς διανοίας καὶ τὸ διανοητικὸν τῆς καρδίας, καὶ ἐγκόλπισμα τὸ ἐστερνισάμενον (sic). Indicavit Osann.]

[Ἔγκολπον, τὸ, Locus medius, legitur Anast. Sin. Hodeg. p. 306, a : Οὐδὲ τὸ ἀμφιδέξιον τῆς καθέδρας, οὐδὲ τὸ ἔγκολπον. Hase.]

Ἐγκολπόω, In sinus colligo, constringo, Sinuosis recessibus coarcto. Aristot. De mundo [c. 3, p. 393, 23] : Ἡρῶτον μὲν οὖν λέγεται ἐγκεκολπῶσθαι ἐν δεξιᾷ εἰσπλέοντι τὰς Ἡρακλείους στήλας ὀχῶς, εἰς τὰς καλουμένας σύρτεις, [ἐπὶ θάτερα δὲ οὐκέτι ὁμοίως ἀποκολπούμενος τρίχα ποιεῖ πελάγη], Apul. sic interpr., Per angustias oris arctatum in arctissimos sinus funditur. [Suid. v. Χοιροκομεῖον : Ἀριστοφάνης (Lys. 1073), Χωροῦσιν ὥσπερ χοιροκομεῖον περὶ τοῖς μηροῖσιν ἔχοντες· ἐπεὶ ἦλθον ἐγκεκολπωμένα τὰ ἱμάτια ἔχοντες, Sinuata. Dio Cass. 62, 2 : Χιτῶνα παμποίκιλον ἐνεκεκόλπωτο καὶ χλαμύδα ἐν αὐτῷ παχεῖαν ἐνεπεπόρπητο. Orph. Arg. 1181 : Ἐν δ' ὀθόνας κόλπωσε (procella). || Med. In sinu colligere. Dio Cass. 48, 52 : Ἥτε Λιτυσία ἐγκολπώσασθαι καὶ τὴν τοῦ Καίσαρος ἰσχὺν καὶ ἐν πᾶσιν αὐτοῦ κρατήσειν ἐμελλε. Theophyl. Hist. 4, 13, p. 108, B : Οὐ γὰρ τὰς ἀπείρους φροντίδας τῆς περὶ τὸν κόσμον συντάξεως μίαν που μοναρχίαν δυνατὸν ἐγκολπώσασθαι. Eust. Opusc. p. 65, 71 : Τὴν δὲ θείαν (ἀγάπην) ἐγκολπωτάμενος· conf. p. 77, 92. Anon. ante Jo. Malal. p. 20, 17 : Πολὺ χρυσίον ἐγκολπωσάμενος. Pseudocallisthenes Vita Alex. M. ap. Berkel. ad Steph. Byz. p. 238, A : Ἐγκολπωσάμενος χρυσὸν ὅσον ἠδύνατο βαστάξαι. Conf. Ἐγκολπίζω. || Pass. Tanquam in sinu contineri, Jo. Phocæ Descr. terræ S. c. 5, p. 7 : Οὐ γὰρ φυσικός ἐστιν ὁ λιμὴν, ἀλλὰ τεχνικῶς γενόμενος μηνοειδῶς ἐγκολποῦται τῇ πόλει, Figura lunari ab urbe cingitur, nisi malis, Urbi se insinuat. L. Dind.]

[Ἐγκομάω, Como in. Joseph. Genes. De reb. Cpol. 4, p. 51, D : Ἐωράκει γὰρ φυτὸν μέγιστον ἐκφῦναι· καὶ ἄνθεσιν ἐγκομᾶν κατὰ τὸν οἶκον αὐτῆς, Floribus comare, florere. L. Dind.]

Ἐγκομβόω, ῶ, Illigo, Involvo. Hesych. enim ἐγκομβωθεῖς (et ἐνκομβωθεῖς) exponit δεθεῖς, et ἐγκεκόμβωται affert pro ἐνείληται. [Et Ἐνκομβώσασθαι, ἐπισωρεύσασθαι (ἐπιπορπώσασθαι Hemst.), στολίσασθαι. Zon. : Ἐγκ., στολίσασθαι. Alb. in Gloss. Gr. in N. T. p. 217 hanc gl. ad 1 Petr. v. 5 referendam esse censet et -σθε ubique reponendum e Gloss. cod. Coisl. 26 : Ἐγκομβώσασθε ἀντὶ τοῦ ἐνειλήσασθε, περιβαλέσθε ἢ ἀναστείλασθε. Angel.] Utitur hoc verbo 1 Petr. v. 5 dicens, Τὴν ταπεινοφροσύνην ἐγκομβώσασθε· quod interpr. Modestia estote intus ornati. Alii, Vobis insinuate, et veluti innodate. Possis etiam reddere, Modestia vos incingite s. induite. [Conf. Paul. Ad Col. 3, 12 : Ἐνδύσασθε ... ταπεινοφροσύνην.] Nam ἐγκόμβωμα vestimenti genus est. Scribit enim Poll. 4, 119 : Τῇ τῶν δούλων ἐξωμίδι προσκεῖσθαι καὶ ἱματίδιόν τι λευκὸν, quod ἐγκόμβωμα (perperam vulg. edit. habent ἐγκόδωμα [Sic in Etym. M. p. 311, 4 vulgo ἐγκόδωμα, sed contra etymologiam, notante Sylb. in ind. Angel.]) s. ἐπίβλημα nominari. Atque ita et Hesych. dicit κόσσυμβον s. κοσσύμβην fuisse ἐγκόμβωμα καὶ περίζωμα Αἰγύπτιον, κομβώσασθαι exponens itidem στολίσασθαι. [Addit Hesych. his, Καὶ τὸ ἐγκομβοῦσθαι, et κοσύμβη explicat etiam δεσμὸς, ἀνάδεσμα, καὶ ὅπερ αἱ Κρῆσσαι φοροῦσιν, δμοιον ἀσπιδίσκῳ s. ἀσπιδίσκη. Basil. M. Comm. in Esai. c. 3, vol. 1, p. 466, E : Ὑακίνθινα καὶ κόκκινα ἐγκομβώματα κροσσῶν, ἀπηρτημένα τοῦ λώματος περιφέρουσαι (αἱ θυγατέρες Σιών), videtur item dicere cirros quosdam de fimbriis vestimentorum pendentes. Utraque signif. subst. ἐγκ., ut sit vel Pallioli, quod ceteris vestibus superinjicitur, genus, de qua plura v. in ipso voc. Ἐγκόμβωμα, vel Cirrus, ducitur ab ead. verbi ἐγκομβοῦσθαι notione Constringendi seu Illigandi.] Etym. quoque et Lex. meum vetus ἐγκόμβωμα esse dicunt τὸν δεσμὸν τῶν χειρίδων, quod ab Atheniensibus ὄχθοιδον vocari, ab aliis κοσσύμβην : dici autem παρὰ τὸν κόμβον, τὸν ὑψηλὸν τόπον, unde nonnullos derivare etiam τὸ κομπάζειν. Sed notandum, Complut. edit. in illo loco Petri Apost. habere ἐγκομπώσασθε : ut ap. Suid. quoque ἐγκομπώσασθαι legitur expositum στολίσασθαι. [Etym. M. post superiora p. 311, 7 : Ἀπολλόδωρος, Τὴν ἐπωμίδα πτύξας διπλῶς ἄνωθεν ἐνεκομβωσάμην. Ἐπίχαρμος, Εἶγε μὲν ὅτι κεκόμβωται καλῶς ἀμύκω. Εἴρηται ἄνω. (« Videtur ad Ἄμυκος nos remittere p. 87, 11. » Sylb.) Suid. : Ἐγκομβώσασθαι· Ἀπολλόδωρος Καρυστίοις ἀπολιποῦσι (Καρύστιος Ἀπολιπούσῃ, v. Gatak. Advers. Misc. 1, 9), Τὴν ἐπωμίδα πτύξασα διπλῆν ἄνωθεν ἐνεκομβωσάμην. Ἐπίχαρμος, Εἶγε μὲν ὅτι κεκόμβωται καλῶς. Ἀμύκω. Vox Ἀμύκω h. l., ut et in Etym. M., sede sua mota, reponi debet post Ἐπίχαρμος, qui scripsit fabulam Amycus vocatam : v. Gatak. Adv. l. c. Quod ad Epich. v. attinet, Recte, inquit Toup. Em. vol. 1, p. 157, ἐγκεκόμβωται exhibet Photius Epist. 156 (e quo sumsit Hesych. hoc voc.), ubi de l. c. D. Petri agit : Θαυμάζω μάλιστα, εἰ καί σοι γραμματικευομένῳ καὶ ταῖς τῶν ποιητῶν λεσχηνεύοντι μελέταις, τὸ ἐγκομβώσασθαι βαρβάρου φωνῆς, ἀλλ' οὐχ Ἑλληνικὴ λέξις, ἔδοξεν. Ὁ μὲν γὰρ μακάριος καὶ κορυφαῖος Πέτρος, οὐδὲν περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν Ἑλληνικῶν ὀνομάτων σπουδάζων, ταύτην τοῖς ἑαυτοῦ παρείληφε γράμμασιν· οὐ γὰρ ἠχώ τινα καὶ τέχνην ῥημάτων, οὐδὲ λεξιδίων ψῆφον, καὶ κτύπον ῥημάτων, δι' ὧν τινες τὰ τῶν μειρακίων ὑπογαργαλίζουσιν ὦτα, καὶ κρότον ἑαυτοῖς ἐγείρουσιν ἐκεῖθεν, ἀλλὰ ψυχῶν σωτηρίαν τοῖς ἀκροαταῖς ἐνθεῖναι φροντίδα ἐτίθετο. Σὲ δὲ οἶμαι τῶν Ἐπιχάρμου μάλιστα καὶ Ἀπολλοδώρου τοῦ Καρυστίου τῶν σῶν μεμνημένον, ἐχοῆν περιπτύσσεσθαι μᾶλλον ἢ δυσχεραίνειν τῇ λέξει. Ὁ μὲν γὰρ πολλαχοῦ, καὶ κατὰ διαφόρους ἐγκλίσεις σχηματίζων τὴν λέξιν, ἐχρήσατο ταύτῃ. Ἐγκεκόμβωται γάρ, φησὶ, καὶ ἀπαρεμφάτως, ἐγκομβώσασθαι. Ὁ δὲ Καρύστιος ἐν Ἀπολιπούσῃ (εἰρήσθω γὰρ εἰς τὴν σὴν χάριν καὶ ἡ χρῆσις), Τὴν ἐπωμίαν (l. ἐπωμίδα), φησὶ, πτύξασα διπλῆν ἄνωθεν ἐνεκομβωσάμην. Οὓς ἐχρῆν ἀναλαμβάνοντα, μὴ βαρβαροφωνίας τὸν τῆς ἀληθείας κήρυκα αἰτιᾶσθαι, ὑπερθαυμάζειν δὲ μᾶλλον, ὅτι καὶ τῆς τοιαύτης σπουδῆς ὡς παιδιᾶς ὑπερορῶν, ὅμως κατὰ τοὺς τῶν Ἑλληνικῶν κριτὰς ὀνομάτων ἐστὶν οὗ (l. ἐστὶν οὓς) τὰς ἑαυτοῦ ἐπιστολὰς ἐξεδίδου. Ceterum hanc fabulam Ἀπολιποῦσαν, quam Apollodoro Carystio adsignant Phot. et Suid., Apoll. Geloo adscribit Athen. Angel. V. Κόμβος et Κομβίον.]

[Ἐγκόμβωμα, τὸ, Vestimenti, quod superinduitur, genus, Penula. Varro ap. Nonium 14, 38 : « Ut puellæ habeant potius in vestitu chlamydas, encombomata ..., quam togas ». Longus 2, 33 : Πέμπει οὖν Τίτυρον ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ σύριγγα, τῆς ἐπαύλεως ἀπεχούσης σταδίους δέκα. Ὁ μὲν βίψας τὸ ἐγκόμβωμα, γυμνὸς ὥρμησε τρέχειν ὥσπερ ναβρός. « Longus h. l. pastoribus ἐγκ. in usu fuisse indicat, et vestem quidem extimam, non interulam; superariam, non subuculam. Cave tamen γυμνὸς aliter intelligas, quam quo modo Saul coram Samuele nudus procidisse perhibetur 1 Reg. 19, 24; quo modo vati, nudus ambularet, injunctum est, Es. 20, 1; quo modo Petrus γυμνὸς fuisse dicitur, τὸν ἐπενδύτην οὐ διεζωσμένος, amiculo non præcinctus, Jo. 21, 7. » Gatak. l. in Ἐγκομβόω cit. Cum μαν-

δύαις, quod est item genus penulæ, componit Eust. Opusc. p. 263, 50 : Οὓς ὁ ἱερὸς περιστέλλει μανδύας, σφικτὸς (l. σφιγκτὸς) αὐτὸς ὢν ἐγκομβώμασιν. || De signif. Cirri v. in Ἐγκομβόω. L. D. Ἐγκομβώματα, Vincula, vel Nodi, vel Fibulæ manicarum, קשרים plur. Redimicula, Alligamenta, Theodot. Es. 3, 20. Conf. Cuperi Apotheos. Hom. p. 144. Angl. Confus. c. ἔκπωμα v. in Κόμβος.]

[Ἐγκόμβωσις, ἡ, Indutus. Nicetas in Isaac. Angel. 3, 8, p. 288, A : Ὁπόσαις τῶν γυναικῶν αἱ τῶν πεύσεων ἄσεμνοι καὶ ἀσχήμονες τῶν ἐσθημάτων ἐγκομβώσεις ὡς παιδιά τις περιεσπούδαστο γέλωτι σύμμικτος, Indecore indutus.]

Ἔγκομμα, τὸ, Impedimentum, Offendiculum, Obstaculum, Id ipsum, quod nobis iter intercidit et nos præpedit, πρόσκομμα, Hesych. [et Suid., Zon. p. 604. Int. inc. Exod. 34, 12. L. D. Euseb. Vita Const. p. 511, B : Ὥσπερ τινὰ λίθων ἐγκόμματα, τοῖς ἐν σκότῳ βαδίζουσι πρὸ τῶν ποδῶν ἐρριμμένα· conf. De laud. Const. p. 624, C. Hase.]

Ἐγκομπέω, Jactito me in, s. Ostento me inter, ut ap. Plut. [Mor. p. 583, C]: Κατὰ τὸ Καφισίου σῶμα, καλῆς ἑσθῆτος δεόμενον ἵνα τοῖς ἐρασταῖς ἐγκομπήσηται, τοσούτους οὖσι. Ita enim leg. videtur pro ἐγκομπίσηται: nisi malis ἐγκομπάσηται, eod. manente sensu. [Recte nunc ἐγκαλλωπίσηται.]

[Ἐγκομπόω. V. Ἐγκομβόω.]

Ἐγκονέω, Festino in, Festinus et celer sum in aliquo negotio, In opere exequendo propero, Accelero, ἐνεργῶ et πονῶ, ut vett. exposuisse Eust. annotat, deduci a πονέω volentes, Ion. more π in κ mutato. Il. Ω, [648] de ancillis, Αἶψα δ' ἄρ' ἑστόρεσαν δοιὼ λέχε' ἐγκονέουσαι· Od. Η, [340], Ψ, [291], itidem de ancillis, Αὐτὰρ ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι. Apoll. Rh. 2, [812]: Ἤρί γε μὴν ἐπὶ νῆα κατῆισαν ἐγκονέοντες. [4, 66 : Τὴν δ' αἶψα πόδες φέρον ἐγκονέουσαν.] Apud Soph. Aj. [811] ii, qui in Ajace quærendo properabant, Χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν· οὐχ ἑδρας ἀκμὴ, i. e. σπεύδωμεν, schol. etymon addens, ἐπεὶ οἱ μετὰ σπουδῆς πορευόμενοι κόνιν ἐγείρουσιν. Idem in Trach. [1257] introducens Herculem hortantem Hyllum et Philoctetem ad se rogo imponendum, Ἄγ' ἐγκονεῖτ', αἴρεσθε. [Aj. 987 : Ἴθ', ἐγκόνει, σύγκαμνε.] Eurip. Hec. [511]: Σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν, ἡγοῦ μοι, γέρον, Festinemus, Acceleremus. Similiter ap. Suid. ex Aristoph. Pl. [255] : Ἴτ', ἐγκονεῖτε, σπεύδετ'· ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν, Ἀλλ' ἐστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς. [Eur. Herc. F. 521 : Ἴτ' ἐγκονεῖτε, μὴ μιθῆτε.] Aristoph. Ach. [1088] : Ἀλλ' ἐγκόνει· δεῖπνεῖν κατακωλύει πάλαι· Αν. [1324]: Οὐ θᾶττον ἐγκονήσεις; Apud Hesych. vero scribitur non solum ἐγκονέω, a quo ἐγκονέοντες, σπεύδοντες, ἐνεργοῦντες, ἐπειγόμενοι : sed etiam Ἐγγονέω, unde ἐγγονεῖν, ἐνεργεῖν, σπεύδειν, idque suo loco. At prior scriptura melior est, atque in Mss. etiam libris reperitur. Legitur item in quodam nostro Lex. vet. : Ἐγκονεῖν, τὸ μετὰ σπουδῆς ἐνεργεῖν, a κόνις· οἱ γὰρ ἐπειγόμενοί τι πράττειν κατὰ τὸν δρόμον ἐγείρουσι κόνιν. [Lucian. De gymn. c. 4 : Ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθι πάντες ἐγκονοῦσι. || Cum accus. junxit Æschyl. Prom. 962 : Σὺ δὲ κέλευθον ἣν περ ἦλθες, ἐγκόνει πάλιν. Brunck. Eandem constr. Maximo 603 : Εἰ δὲ σιληναίῃ ξυνὴν τρίβον ἐγκονέῃσι, restituit Dorv. ad Char. p. 756=663. Paullo aliter Tzetz. Anteh. 79 : Οὐδ' ἐνόησαν ἐὸν φθόρον ἐγκονέοντες. C. inf. Oppian. Hal. 4, 103 : Δολιχὸν τέλος ἐγκονέουσιν ἐξανύσαι. Quint. 1, 157 : Ἐγκονέουσα διὰκ μεγάροιο νίεσθαι. || Anth. Pal. 6, 268, 4 : Εἴτι κατ' εἰνοσίφυλλον ὄρος ποσὶ, πότνια, βαίνεις, δεινὸν μαιμώσαις ἐγκονέουσα κυσὶν, Suid. interpr. διαγείρουσα, ἐποτρύνουσα, Excitans.]

[Ἐγκονητί.] In quodam nostro Lex. vet. τῷ ἀκονητὶ opp. ἐγκονητὶ, i. e. μετὰ πόνου, Non sine labore, negotio : quod ab ἐγκονέω etiam derivari posset. [Pind. Nem. 3, 35 : Καὶ ποντίαν Θέτιν (Peleus) κατέμαρψεν ἐγκονητί. Unde Suidas sine interpr.]

[Ἐγκονίζομαι. V. Ἐγκονίομαι.]

Ἐγκόνιος, Qui in pulvere est s. versatur : ἐγκόνιοι γραμμαὶ, Lineæ in pulvere descriptæ.

Ἐγκονὶς, ίδος, ἡ, Famula, Ministra, nam ἐγκονίδες Suidæ [et Zon. p. 601] sunt αἱ ὑπηρέτιδες : s. potius Famulæ studiose in opere suo versantes : quæ et Ἀγκονίδες.

Ἐγκονίομαι, Pulvere profundor, ut luctatores et athletæ. Xen. Conviv. [3, 8]: Ἀλλὰ γῆν πολλὴν κέκτησαι; ἴσως ἂν, ἔφη, Αὐτολύκῳ τούτῳ ἱκανὴ γένοιτο ἐγκονίσασθαι, Bud. [Lucian. Amor. c. 45 : Πρὸς ἥλιον μεσημβρινὸν θάλπος ἐγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνούμενον. Libri meliores ἐγκονίεται. ĭ]

Ἐγκόνως, Properanter, Festinanter, ταχέως, ἐσπευσμένως, Hesych.

Ἐγκοπεύς, έως, ὁ, Cælum, instrumentum quo marmorarii marmor incidunt : qua signif. κοπεὺς infra dicetur. Lucian. [Somn. c. 3] : Ἐγκοπέα γάρ τινά μοι δοὺς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ῥῆμα καθαίρεσθαι κλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης. Idem dicit et κοπέας et κολαπτῆρας. [Gl. Scalpellus. Suid., ἐργαλεῖον λιθοξόον (f. -ων).]

Ἐγκοπὴ, ἡ, Incisio, Incisura, Incisus. Apud Suid.: Χωρὶς ἐγκοπῶν καὶ κλιμακτήρων οὐκ ἦν ἐπιβῆναι τῆς πέτρας, Absque incisuris in petra factis, ut fieri solet in rupibus impervias, quo pedes in eis figi queant. [Eust. Od. p. 1404, 56 : Βαλβῖδες οὐ μόνον αἱ ἐπὶ ἀρέσεως δρομέων γραμμαὶ, ἀλλὰ καὶ ὅσαι ἐν φρέασι καὶ ἄλλοις τοιούτοις ἐγκοπαὶ καὶ ἐξοχαί. Hemst. Pro quo ap. sch. Apoll. Rh. 3, 1272 ἐκκοπαί.] Ἐγκοπὴ, inquit Gorr., Incisio : dicitur proprie in capitis ossibus, ut docet Galen. [vol. 4, p. 399], Soluta continuitas ab aliquo acuto occursante et abscindente. Vocatur aliis nominibus διακοπὴ, ἕδρα. [Soranus De signis fract. p. 44 : Ἐγκοπή ἐστι ῥῆξις ὀστέου πλαγία γινομένη διὰ πρόπτωσιν ἐπάκμου σώματος (leg. videtur πρόσπτωσιν, Acuti corporis accessum). V. Ἐγκύπη. L. D.] || Præpeditio, Intercisio itineris s. cursus : ἐγκοπὴν ἑνέδρων, ἐμπόδιον, Hesych. [et Suid. Ad 1 Cor. 9, 12 : Ἵνα μὴ ἐγκοπήν τινα δῶμεν τῷ εὐαγγελίῳ, refert Gaisf. Iambl. Protr. Symb. 22, p. 356 Kiessl. : Εἰκόνι δὲ ῥᾳθυμίας καὶ ἐγκοπῆς χρόνων χειδόνι κέχρηται, ὅτι μέρος τι τοῦ ἐνιαυτοῦ αὕτη ἐπιφοιτᾷ ἡμῖν. Vertitur Intercapedinis. Angl. Dionys. De comp. verb. p. 157, 15 : Τὸ δὲ μὴ εἱλικρινῶς αὐτῆς βραχὺ καὶ ἅμα τὸ ἐν τῇ κράσει τῶν γραμμάτων δυσέκφορον ἀναβολήν τε ποιεῖ καὶ ἐγκοπὴν τῆς ἁρμονίας. Longin. De subl. 41, 3 : Ὁμοίως δὲ ἀμεγέθη καὶ τὰ λίαν συγκείμενα καὶ εἰς μικρὰ καὶ βραχυσύλλαβα συγκεκομμένα καὶ ὡσανεὶ γόμφοις τισὶν ἐπαλλήλοις κατ' ἐγκοπὰς καὶ σκληρότητας ἐπισυνδεδεμένα. Theophyl. Hist. 8, 5, p. 202, D : Μὴ δεδωκὼς ἐγκοπὴν τῷ λιτανεύματι, Precibus non interruptis. Ib. 7, p. 202, B : Ἐγκοπὴν τῷ λόγῳ διὰ τὸ δάκρυον ποιησάμενος. L. Dind.]

Ἐγκόπησις, ἡ, Offensio, VV. LL. quod suspectum est. Pro ἐγκόπησις autem, quod ex Hieron. Comm. in Os. citant, vet. ed. habet ἐγκότησις, et quidem rectius.

[Ἐγκοπιάω, Laborem, Operam insumo. Inscr. Bosp. ap. Bœckh. vol. 2, p. 126, 21 : Ἔργων τε ἐπιμελείας καὶ κατασκευῆς ἐνεκοπίασεν. L. Dindorf.]

[Ἐγκοπὶς, ίδος, ἡ, Planula, Gl.]

Ἔγκοπος, ὁ, ἡ, Labore ac lassitudine plenus, In quo multum laboris ac lassitudinis inest, i. e. Laboriosus, Difficilis, δυσχερής : nam ἔγκοποι, Hesychio δυσχερεῖς. [Eccles. 1, 8 : Πάντες οἱ λόγοι ἔγκοποι, ubi Sym. κοπώδεις. Eust. Opusc. p. 9, 8 : Τὴν ἔγκοπον πληροφορήσας ἐργατείαν αὐτοῦ ἐν τῷ τέλει ἀναπαύσεται. Cuj. l. accedat iis quos elegantissime exposuit Hasius vir summus ap. R. Rochett. *Ant. gr. du Bosph. cimm.* p. 185 sq.] || Lassus, Lassatus : ἴχνος, Vestigium fessum, VV. LL. ex Epigr. [Anth. Pal. 6, 33, 7 : Ὡς ἂν ὑπ' ὀρχησμοῖν λελυγισμένον ἴχνος ἀμπαύσῃς. Job. 19, 12 : Ἕως τίνος ἔγκοπον ποιήσετε τὴν ψυχήν μου; Esa. 43, 23 : Οὐδὲ ἔγκοπον ἐποίησά σε ἐν λιβάνῳ.]

[Ἔγκοπρος, ὁ, ἡ, Stercoratus. Hesych. : Ἔγκ., ἡ μὴ δεομένη κόπρου χώρα.]

[Ἐγκοπτικὸς, ἡ, όν, Prohibitorius. Eust. Il. p. 1216, 51 : Τὸ δὲ, ὡς θεὸς, ἐγκοπτικόν ἐστιν ἀπορίας, κατασκευαστικὸν εἰς πιθανότητα τοῦ ῥεῖα μᾶλα ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἁρπαγῆναι τὸν Ἕκτορα, Dubitationem præcidit fidemque conciliat. Id. Opusc. p. 9, 12 : Ὡς τοῦ κοπιᾶν μὴ ἐνταττομένου εἰς ἀκραιφνῆ ζωὴν, ἀλλὰ ὑγείας ἐγκοπτικὴν, Vitam valetudini infestam. L. Dindorf.]

[Ἔγκοπτος, ὁ, ἡ, Infixus. Georg. Codin. De offic. c. 4 : Κόμπους χρυσοῦς ἐγκόπτους καὶ κονδύλους ὡσαύτως χρυσοῦς. Conf. Lobeck. ad Soph. Aj. v. 846.]

Ἐγκόπτω, Incido. || Intercido, Iter aut Cursum intercido, ut Cæsar dicit Pontem intercidere, Impedio, Præpedio. Gregor. : Ἡ καχέξις ἐγκοπτομένης ἡ

ἀρετῆς ὁδοποιουμένης. Ad Rom. 15, [22] : Ἐνεκοπτόμην τὰ πολλὰ τοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς, Præpeditus sæpe fui. [C. dat. Hippocr. p. 28, 35 : Διὸ παραινέω τουτέοισι λέγουσι μὲν προσέχειν, ποιέουσι δὲ ἐγκόπτειν ξυνεταλμένης διαίτης. Polyb. 24, 1, 12 : Διὰ τὸ τὸν Φίλιππον ἐγκόπτειν τῇ δικαιοδοσίᾳ. Hierocles Stob. vol. 3, p. 95 Gaisf. : Ὅθεν γαμοῦντες μὲν καὶ παιδοποιούμενοι πράττοιμεν ἂν οἷον μέρη τῆς ἐκείνων εὐχῆς· τὰ δ' ἐναντία φρονήσαντες ἐγκόπτοιμεν ἂν αὐτῶν τῇ προαιρέσει. Porphyr. ap. Theodoret. Gr. Pass. 1, p. 701 : Οὐδὲν γὰρ ἐνέκοπτεν αὐτῷ τοῦτο πρὸς σοφίαν.] Ἐνκόπτων, Hesychio ἐμποδίζων, διακωλύων. [Eidemque Ἐγκόπτει, ἀνακόπτει. Themist. Or. 14, p. 181, C : Εἰ γὰρ οὕπω πρὸς τοὺς ἀλιτηρίους παραταξάμενος τῷ πλησίον αὐλίζεσθαι μόνον καὶ ἁρμεῖν ἐνέκοψας αὐτῶν τὴν αὐθάδειαν.] || Interpello, ut διακόπτω, Act. 24, [4] : Ἵνα δὲ μὴ ἐπὶ πλεῖόν σε ἐγκόπτω, Ne autem te diutius interpellem, h. e. ab aliis actionibus avocem. Verba sunt Tertulli contra Apostolum, ad Felicem præsidem, h. e., ἵνα μὴ ἐπὶ πολὺν χρόνον παρενοχλῶ σοι χρηματιοῦντι, Ne te avocem a gerenda rep., ἵνα μὴ ἀπασχολῶ σε πολιτευόμενον. Cic. Ad Att., B Ego autem ad Pompeianum properabam, ubi interpellatores minus molesti, Bud. || Ἐγκόπτω πάτταλον, Impingo s. Infigo clavum, h. e. Cum ictu adigo. Theophr. H. Pl. 2, [7, 6] : Ἀμυγδαλῇ δὲ καὶ πάτταλον ἐγκόψαντες σιδηροῦν, ὅταν τετράνωσιν, ἄλλον ἀντιβάλλουσι δρύινον. [Id. C. Pl. 1, 17, 10 : Τῆς δὲ ἀμυγδαλῆς ἐάν τις ἐγκόψας τὸν πάτταλον ἀποκαθάρῃ τὴν ἐπιρροὴν τῆς ὑγρότητος. || Παΐσαι, Pulsare, interpr. Lex. rh. Bekk. An. p. 250, 26. || Dan. 9, 26 : Ἐγκοπήσονται ἐν κατακλυσμῷ, Peribunt in diluvio.]

[Ἐγκόπως, Operose, Laboriose. Achmet. Oniroer. p. 69, C : Εὑρήσει χρυσίον ἐγκ. 195, B : Εὑρήσει ἐγκ. ἀνάλογον πλοῦτον. Quos ll. indicavit et explicuit Hasius in R. Rochetti *Ant. gr. du Bosph. cimm.* p. 186. L. D.]

Ἐγκορδυλῆσαι, Hesychio ἐνιλῆσαι, Involvere. Unde ap. Aristoph. Nub. [11] : Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος, Involutus. Schol. exp. ἐγκεκρυμμένος, Intectus : quia sc. Cyprii κορδύλην [quod v.] vocitent τὸ περιείλημα τῆς κεφαλῆς. [Eust. Opusc. p. 288, 40 : Εἰ μή τις καλοίη καὶ οἴκου ἢ ἀμπέλου ἢ νεὼς φύλακα τὸν C ἔσω ἐγκορδυληθέντα καὶ οἰκουρικῶς καθήμενον. Theophyl. Hist. 2, 11, p. 47, B : Καὶ οἷα πτῶκές τινες ἢ νεβραι κυνηγέτου ἐπιβουλαῖς παρωθούμενοι πρὸς τὰ τέμπη παρεκρύπτοντο, ἐγκεκορδυλημένοι τοῖς ἄλσεσιν. L. D. Schol. Lucian. Lexiph. c. 13 : Πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων κρωβυλώδη τὴν πλοκήν) πλακοῦντα δὲ ἐξ ἐντέρων ἐγκεκορδυλιμένων, ὃν διὰ τοῦτο καὶ κρωβυλώδη εἶπεν.]

[Ἐγκορδυλίζομαι, Induo. Synes. De regno p. 16, A : Ἦν μὴ πέπλον τοιοῦτον ἐγκορδυλίσησθε. Quod scrib. videtur ἐγκορδυλήσησθε. L. Dind.]

Ἐγκορύπτω, Obarieto, s. Arietis modo impeto cornibus. [Lycophr. 558 : Τῷ δὲ ἑτυτέραν ἔπι πλαγὴν ἀθαμβὴς κριὸς ἐγκορύψεται.]

[Ἐγκορυφόω, In verticem tollo. Greg. Nyss. t. 1, p. 629, A : Κυμάτων εἴκην τῶν ἐγκορυφουμένων τοῖς ὕδασιν. Hase.]

Ἐγκοσμέω, Colloco ordine, Dispono in : ut ἐγκοσμεῖν τῇ νηΐ, Collocare ordine in navi, Disponere in navi; Imponere navi, collocando ordine. Od. O, 218 : Ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχε', ἑταῖροι, νηΐ μελαίνῃ. [Quo referenda gl. Hesych. : Ἐγκοσμεῖται, ἐν τάξει τίθεται. Dionys. A. R. 10, 54 : Ἀρχῇ ἐγκοσμηθεὶς μεγάλῃ, cod. Vat. κοσμηθείς. Aristid. vol. 1, p. 225=393 : Ἡ γῆ πᾶσα οἷον παράδεισος ἐγκεκόσμηται.]

[Ἐγκόσμιον, vox suspecta in schol. Par. Apoll. Rh. 4, 1191, ubi vet. κόσμια. Achmes tamen Introd. in Astrol. ap. Ducang. v. Βραχιάλιον : Ἐγκόσμια, ὀκτυλίδια, βραχιάλια. L. Dindorf.]

Ἐγκόσμιος, ὁ, ἡ, Qui est intra mundum, versatur in mundo. Cui opp. ἀποκόσμιος. [Dionys. Areop. De div. nom. 1, 6, p. 384, Deum vocat ἐγκόσμιον, περικόσμιον, ὑπερκόσμιον. Suicer. Synes. Hymn. 2, p. 318, B : Ὅθεν ἐγκόσμιος ἤδη χορὸς ἀρθίτων ἀνάκτων. Scriptor Hermippi dialogi p. 29 ed. Bloch. : Τάς τε ὑπερκοσμίους τε (del.) καὶ ἐγκοσμίους δυνάμεις· 31 : Τοῖς ἐγκοσμίοις. V. et Ἐγκοσμίως. L. D. Horap. Hierogl. 1, 13 : Θεὸν δὲ ἐγκόσμιον σημαίνοντες. Nemes. De nat. hom. p. 54, 2 Matth. : Παρὰ τὸν καιρὸν τῆς ἐγκοσμίου ζωῆς. Hierocl. ap. Phot. Bibl. p. 461, 37 : Τριῶν γὰρ ὄντων τῶν ἐγκοσμίων νοερῶν γενῶν. Conc. t. 9, col. 1357, B, Τὸν Φλωρεντῖνον σύλλογον ἀπάτην εἶναι ... καὶ ἐγκόσμιον καὶ βίαιον, perperam interpr. Universalem; est, Mundanum, i. e. Sæcularem ac politicum. Τὰ ἐγκόσμια, Res mundiales, Philop. De cr. mund. p. 22, 23; 23, 25; 214, 6; 230, 32. Hase.]

[Ἐγκοσμίως, Decenter. Basil. M. De virgin. vol. 3, p. 608, A : Καὶ πᾶς λόγος αὐτῆς (virginis) ... τοῦ στόματος ἐγκ. προδήσεται. || Annæ Comn. Al. 14, p. 451, B, a Kall. cit. : Ἐξαρτῶσι γὰρ αὐτοῦ πολλὰς καὶ ἄλλας ἀρχὰς ἐγκ. τε καὶ ὑπερκοσμίους, Intra supraque mundum, leg., ni fallor, ἐγκοσμίους τε καὶ ὑπερκοσμίους. L. Dindorf.]

[Ἐγκοσμογενής, ὁ, ἡ.] Ἐγκοσμογενεῖς, Hesych. esse dicit τοὺς ἅμα τῷ κόσμῳ ἐγκριθέντας. [Synes. Hymn. 4, 224, p. 340, C : Ἀγαθῶν παρσχὰν ἐγκοσμογενῶν.]

Ἐγκοτέω, i. q. κοτέω. Eust. τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον ἐγκοτῆσαι, κοτέσασθαι λέγει, loquens de h. l. Hom. Il. E, [177], Κοτεσσάμενος Τρώεσσι. Apud Suid. : Ἐνεκότει Ἐσαῦ Ἰακὼβ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ [Genes. 27, 41, ubi add. περὶ τῆς εὐλογίας. Æsch. Choeph. 41 : Τοῖς κρατοῦσί τ' ἐγκοτεῖν. Hesych. v. Ἐγκουράδες : Καὶ ἐνεκότουν παρὰ Σοφοκλεῖ. Ps. 54, 4 : Καὶ ἐν ὀργῇ ἐνεκότουν μοι. Eust. Opusc. p. 135, 43 : Ὦ ἐγκοτεῖς. Constant. Man. Chron. p. 18, B : Τούτῳ Καμβύσης ἐγκοτῶν ὡς βριαρῷ τὰς χεῖρας. Pass. Eust. Opusc. p. 117, 12 : Μνησικακίαν εἶναι κότου πέψιν, ὑποσμύχοντος δεξιῶς, πότε ἂν βλάψαι τὸν ἐγκοτούμενον. Vitiose pro ἐντίκτειν, ut videtur, Aretæus Diut. m. 1, 5, p. 125=137 : Αὐτὴ δὲ ἐς ἀνήκεστον τρέπεται (melancholia) ἐγκοτεῖ τε τῷ σκήνει ἑτέρων νοσημάτων τόκους. L. Dindorf.]

Ἐγκότημα, τὸ, et Ἐγκότησις, ἡ, Ira quæ alta mente reposita jacet, vetus et gravis; i. q. κότος. Hesychio ἐγκότημα est ὀργὴ, μανία, Ira furibunda. Hieron. in Os. 9, [7] : Pro Amentia, i. e. μανία, Aquila vertit ἐγκότησιν : quam nos vel Iracundiam vel Memoriam doloris in Latino possumus dicere. Sic enim ibi scribitur, non ἐγκόπησις, ut in VV. LL. [LXX Jerem. 48, 39, ubi al. ἐκκότημα.]

[Ἐγκοτητικός, ἡ, ὄν, Iracundus. Apollon. Lex. : C Ζάκοτος ... ἐγκ. Dahler.]

Ἔγκοτος, ὁ, Qui graves animo premit iras, Qui veteres iras animo conditas habet, vel etiam Iratus. [Æsch. Cho. 392 : Ἔγκοτον στύγος· 924 : Φύλαξαι μητρὸς ἐγκότους κύνας· 1054 : Μητρὸς ἔγκοτοι κύνες.] Φθόνος, Epigr. ap. Suid. [Anth. Pal. 7, 40] : Τίς φθόνος αἰὲν Θησείδας ἀγαθῶν ἔγκοτος αἰὲν ἔχει; Item Herodot. [8, 29] : Σφὶ ἀμφοτέρων ἔχοντες ἔγκοτον, Ob hæc ambo ipsis infensi. [3, 59 : Ταῦτα δὲ ἐποίησαν ἔγκ. ἔχοντες Σαμίοισι Αἰγινῆται· 6, 73 : Δεινόν τινά σφι ἔγκ. ἐλθὲ τὸν προπηλακισμὸν ἔχων· 133 : Ἀτάρ τινα καὶ ἔγκ. εἶχε τοῖσι Παρίοισι· 9, 110 : Τῇ μὲν γυναικὶ ταύτῃ οὐκ εἶχε ἔγκ. Eo retulerim verba Hes. glossæ Ἐγκουράδες annexa, Εἰ μὴ ἄρα ἰσοδυναμεῖ τῷ κότῳ, ut exciderit caput gl. Ἔγκοτος cum signif. adjectiva. Gen. neutro sic Dionys. A. R. 3, 34 : Τοιγάρτοι ῥᾴθιαί τε καὶ οὐδὲν ἔγκοτον ἔχουσαι προθυμίᾳ τῶν Ῥωμαίων αἱ διαλύσεις ἐπετελέσθησαν· 9, 7 : Ἃ κατὰ τὸ ἔγκοτον τῆς πρὸς τὸν ὕπατον τιμῆς (ὀργῆς conj. Sylb.) αἰσχρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως εἰργάσαντο.] Suid. quoque meminit hujus nominis substantive positi; loco enim citato subjicit, Ἔγκοτος οὖν ἡ ἐπίμονος ὀργή. Paulo ante vero ἔγκοτον exposuerat ἐχθρὸν ἐνθιάθετον. [In Procop. Anecd. c. 1 med. : Ὅπερ Ἀντωνίνα μαθοῦσα κεκρυμμένως αὐτῷ ἐχαλέπαινεν, ὅπως ἔγκοτα ἐνδείξηται τὸ εἰς αὐτὸν ἔχθος, libri variant inter hoc et ἔγγιστα et εἰκότος. L. Dind.]

Ἐγκοτύλη, Ludus quidam qui et ἐν κοτύλῃ dicitur, de quo v. in Κοτύλη. De eod. hæc scribit Pausan. ap. Eust. [Il. p. 550, 3] : Ἐγκοτύλη, παιδιά τις, ἐν ᾗ, κοιλάναντες χεῖρα, δέχονται τὰ γόνατα τῶν νενικηκότων οἱ νενικημένοι, καὶ βαστάζουσιν αὐτούς· quæ ad verbum citantur ab Athen. [11, p. 479, A.] Idem Paus. ap. eund. Eust. [Il. p. 1282, 55] : Παιδιά τις ἦν καλουμένη ἐγκοτύλη, ἐν ᾗ διαπλέξας τις ὀπίσω τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν ἐπενωτίζετο τῶν ἀναιρουμένων· ὁ δ' ἐνθεὶς τὸ γόνυ ταῖς χερσὶ, καὶ περιλαβὼν τοῦ αἴροντος τὴν κεφαλὴν ἢ τὸν τράχηλον, ἐβαστάζετο· appellatam autem ἐγκοτύλην scribit, quoniam τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς dicitur κοτύλη, εἰς ὃ ἐνετίθει τὸ γόνυ ὁ βασταζόμενος. [Hesych. v. Ἐρεθρίζειν : Παίζειν τὴν λεγομένην ἐρεθρισμὸν παιδιάν, ὅταν

περιαναγὼν τὰς χεῖράς τις κατὰ νώτου ἐκ τῶν κατόπιν A
βασπάζῃ τὸν νικήσαντα. Ταύτην δὲ τὴν παιδιὰν Ἀττικοὶ
ἐν κοτύλῃ λέγουσιν. Conf. Ἐγκριτικαδία.]

Ἐγκότως, Irato animo, Iracunde, [Hesychio] ὀργίλως. [Schol. Eur. Hipp. 1. Nam sic lego pro vulg. εἰκότως, quod bene ad sensum Heath. mutabat in ἐχθρῶς, sed longius a voce corrupta. Boiss. Restitue scholiastæ Aristoph. ad Eq. 84 pro εἰκότως. Philo vol. 2, p. 520, 6: Ἐγκότως γὰρ εἶχον. Hemst. Id. Philo vol. 2, p. 575, 17: Εἶχε δέ πως πρὸς τοὺς ἐγχωρίους ἐγκ. et 590, 29: Ἐγκ. ἔχων καὶ βαρύμηνις ἄνθρωπος. Hase.]

[Ἐγκουρὰς, άδος, ἡ.] Ἐγκουράδες, Hesychio teste sunt τὰ ἐν τῷ προσώπῳ στίγματα, Stigmata et notæ in facie: item οἱ ἐν ταῖς ὀροφαῖς γραφικοὶ προσώπων [Delendum videri voc. e proximo versu iteratum προσώπων dixi jam in Γραφικός] πίνακες· nam κουρὰς est ἡ κορυφὴ [ὀροφὴ conj. Schneid. Suppl. Lex. De quorum vocc. permutatione egi ad Diodor. 1, 98, vol. 4, p. 156] et ὁ γραπτὸς πίναξ: et ἐγκούρας ap. Æschyl. ὁ γεγραμμένος, Pictus. [Non ὁ γεγρ., sed γεγρ. est ap. Hes.: tum sequitur Αἰσχύλος Μυρμιδόσιν. Idem B
v. Κουρὰς expl.: Ἡ ἐν τοῖς ὀροφήμασι γραφὴ, ὀροφικὸς
πίναξ· παρὰ δὲ Αἰσχύλῳ ἐν Μ. ἀμφιβάλλει ἐγκουράδι.
Ἔστι δὲ ἐγκουρὰς ὀροφικὸς πίναξ.] Pro quo posteriore videtur ἐγκουρὰς potius scr., nisi sit primæ simplicium declinationis. Videtur etiam ἐγκουρὰς dici posse παρὰ τὴν κόρην, ut sit, Quæ in sese τῶν κόρων imagines pictas habet, Puellarum puerorumve imaginibus exornata. [De his lacunariorum picturis C. O. Müller *Handb. der Archæol.* § 320, 4. Hase.]

[Ἐγκραγγάνω. V. Ἐγκράζω.]

Ἐγκράζω, Inclamo, Cum clamore invehor, objurgo, convitia ingero. Aristoph. Pl. [427]: Οὐ γὰρ ἂν τοσουτονὶ Ἐνέκραγες ἡμῖν οὐδὲν ἠδικημένη. Item ap. Bud. ex auctore incerto [Synes. Ep. 79]: Ἐγκραγὼν γὰρ αὐτῷ δίς που καὶ τρὶς καὶ ἐξ ἁμάξης λοιδορησάμενος. Thuc. 8, [84]: Ὥρμησαν ἐγκραγόντες ἐπὶ τὸν Ἀστύοχον ὥστε βάλλειν, Magno clamore minas ei incutientes, schol. Ejusd. signif. est Ἐγκραγγάνω ap. Suid., Inclamo, ἐμβοῶ: quod ita a κράζω derivatur, ut κλαγγάνω a κλάζω. [Et corr. Ἐγκραμπανεῖν, βοᾶν, ap. Hesych. C
Plut. Mor. p. 357, C: Ἐγκραγοῦσαν, ὡς εἶδε περικαιόμενον τὸ βρέφος. Eust. Opusc. p. 252, 83: Λεόντειον ἐπιπηδᾷς καὶ διασπαράττειν βούλει τὸν ἐγκραγόντα σοι· 360, 92: Οὔτε τὴν χεῖρα ἐπιβαλών, οὔτε πόρρωθεν ἐγκραγών. Pass. 252, 62: Πολλὰ τῶν ἀλόγων ζώων ἐγκραζόμενα, ὅτε σφάλλονται, ἀνορθοῦνται· 48, 35: Λέων οὕτω ποιήσειεν ἐγκραχθείς.]

[Ἐγκραιπαλάω, Inebrior in. Herodian. 2, 10: Δοκίμιον δὲ στρατιωτῶν κάματος, ἀλλ' οὐ τρυφὴ, ἥπερ ἐκεῖνοι ἐγκραιπαλῶντές τε καὶ ἐναυξηθέντες οὐδ' ἂν τῆς βοῆς ὑμῶν ἀνάσχοιντο.]

[Ἐγκράνιος s. ἔγκρανος, Qui est in cerebro, vocc. ficta, ut videtur, ab Etym. M. p. 310, 31, Zonar. p. 597. L. Dind.]

[Ἐγκρᾶνὶς, ἡ, et Ἔγκρανον, τὸ, Cerebellum sec. quosdam. Galen. vol. 4, p. 498: Οὕτω γὰρ (ἐγκέφαλον et παρεγκεφαλίδα) ἑκατέραν τὴν μοῖραν αὐτοῦ (cerebri) καλεῖν ἔθος ἐστὶ τοῖς περὶ τὸν Ἡρόφιλον, τὴν μὲν ἔμπροσθεν τῷ τοῦ παντὸς ὀνόματι διὰ τὸ μέγεθος· ὄντος γὰρ αὐτοῦ διφυοῦς... τῶν μορίων ἑκάτερον πολὺ μεῖζόν ἐστιν ὅλης τῆς παρεγκεφαλίδος· τὴν δ' ὀπισθεν, ὅτι τῆς πρώτης φθασάσης τὸ τοῦ παντὸς ὄνομα σφετερίσασθαι δικαιότερον οὐκέτ' ἦν εὑρεῖν ἕτερον ὄνομα τῇ παρεγκεφαλίδι τοῦ νῦν ὄντος· ἄλλοι δ' αὖ τινες οὐχ οὕτως, ἀλλ' ἐγκρανίδα τε καὶ ἔγκρανον ὀνομάζουσι· καὶ οὐ χρὴ μέμφεσθαι τοῖς ἀνδράσιν, εἰ σαφοῦς ἕνεκα διδασκαλίας ἐποίουν ὀνομά τι, πολλῶν κἀν τῷ βίῳ παντὶ κατ' ἐξοχὴν ὠνομασμένων ἢ μεγέθους ἢ δυνάμεως ἢ ἀρετῆς ἢ ἀξιώματος ἕνεκα. L. D.] D

[Ἔγκρᾶσις, ἡ, Permistio, vel, si Lat. diceretur, Immistio. Theol. Arithm. p. 9=11: Τὸ κατὰ σύνθεσιν πλεῖόν τι ποιεῖν τοῦ κατ' ἔγκρασιν· et continuo: Ἐκ μὲν γὰρ ἐγκράσεως πλεῖον ποιεῖ, ἐκ δὲ παραθέσεως ἔλαττον· 37=38: Ταύτην (τὴν ἑξάδα) φλωσιν οἰκείως κατονομάζουσιν· αὕτη γὰρ συμπλεκτικὴ ἄρρενος καὶ θήλεος κατ' ἔγκρασιν, ἀλλ' οὐχ, ὡς ἡ πεντὰς, κατὰ παράθεσιν. L. Dindorf.]

Ἐγκρασίχολος, ὁ, ἡ, Cui permixta bilis est, admixtum fel est, Biliosus. Etymologo ἐγκρασίχολοι sunt ξηρόχολοι, κεκραμένην χολὴν ἐν τῇ κεφαλῇ ἔχοντες, ut et Lex. meo vet., nisi quod in eo transposito ρ scriptum ἐγκαρσίχολοι: additque uterque, Οἱ δ' ἰχθύες ἐν τῇ κεφαλῇ ἔχουσι τὴν χολήν· innuentes, dici de Quodam piscium genere qui τὴν χολὴν habeant ἐν τοῖς κρασὶ, i. e. κεφαλαῖς. || Ἐγκρασίχολοι dicuntur etiam Pisces quidam, qui ex apua cohibide nascuntur, Athen. [7, p. 300, F; conf. Callim. ib. 329, A]; Aristot. H. A. 6, 5 [immo 15], ap. quem ibid. pro μὲν ἀράδες ex Athen. repone μεμβράδες. [Conf. Ælian. N. A. 8, 18, Suid. v. Λυκόστομος, Hesych. in v. Eust. Opusc. p. 110, 50: Εἶπατε γοῦν εἰ μετὰ τὴν τοιαύτην χολὴν εἰσαῦθις ἐρρέχθη μάννα τοῖς, ὡς ἂν εἴποι τις, ἐγκρασιχόλοις ἐκείνοις;] Ἐγκαρσίχολος exp. Iracundus: sed sine exemplo vel auctoritate. [Zonar. p. 592 et Lex. HSt. superius ab eo cit.]

[Ἐγκραταιόω vox nihili ap. Jos. Genes. De reb. CPol. 4, p. 46, B: Τὸν μὲν ἐγκραταίωσε, τὸν δ' ἐσάθρωσε. Leg. ἐκραταίωσε. L. Dindorf.]

Ἐγκράτεια, ἡ, Continentia, Temperantia. Xen. Mem. 1, [5, 4]: Ἐγκράτειαν ἀρετῆς εἶναι κρηπῖδα. [Idemque sæpius similiter. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 854, n. 1749: Ἀρχὴ καρποφορίας ἄνθος, καὶ ἀρχὴ πρακτικῆς ἀρετῆς ἐγκράτεια. L. D.] Aristot. Eth. 7, 4: Καὶ ἡ ἐγκρ. ἡ τοῦ σωφρονος. Sed cum gen. frequenter, sicut et ἐγκρατὴς, et tum exp. etiam Abstinentia. Isocr. [p. 6, C]: Τούτων ἐγκράτειαν ἄσκει πάντων ὑφ' ὧν κρατεῖσθαι τὴν ψυχὴν αἰσχρὸν, Exerce abstinentiam ab iis rebus, i. e. Assuefacias te abstinentiæ: sunt tamen et qui exp. simplicius Abstinere. Apud Eund. [ib.] Ἐγκράτειαν ἄσκει κέρδους, exp. Temperantiam a lucro exerce; sed ab aliis melius, Continentiam exerce a cupiditate lucri. Possis etiam reddere, Impera cupiditati lucri, Ne lucro dedita sit mens tua. [Xen. Ages. 5, 4: Περί γε μὴν ἀφροδισίων ἐγκρατείας αὐτοῦ. Ib. 4, 3 paullo aliter: Οὐ τοῦτο καὶ μέγα τεκμήριον ἐγκρατείας χρημάτων; Plato Reip. 3, p. 390, B: Τί δέ; ποιεῖν ἄνδρα τὸν σοφώτατον λέγοντα ὡς δοκεῖ αὐτῷ κάλλιστον εἶναι πάντων, ὅταν παραπλεῖαι ὦσι τραπέζαι σίτου καὶ κρεῶν ... δοκεῖ σοι ἐπιτήδειον εἶναι πρὸς ἐγκράτειαν ἑαυτοῦ ἀκούειν νέῳ; Cum πρὸς seq. accus. simulque cum gen. videtur jungi a Xen. Comment. 2, 1, 1: Ἐδόκει δέ μοι καὶ τοιαῦτα λέγων προτρέπειν τοὺς συνόντας ἀσκεῖν ἐγκράτειαν πρὸς ἐπιθυμίαν βρωτοῦ καὶ ποτοῦ καὶ λαγνείας καὶ ὕπνου καὶ ῥίγους καὶ θάλπους καὶ πόνου. Plut. Ti. Gracch. c. 3: Πρὸς τὰς ἀρχὰς ἐπιμέλεια καὶ πρὸς τὰς ἡδονὰς ἐγκράτεια ἀπαράλλακτος. Definitt. Plat. p. 412, A: Ἀνδρεία... ἐγκράτεια ψυχῆς πρὸς τὰ δεινά. Aliud ejusd. structuræ ex., quod peti fortasse possit ex scriptura quorundam librorum Xen. Cyrop. 8, 1, 36, ut nimis incertum omitto. Diversam a καρτερίᾳ facit Aristot. Eth. Nic. 7, 2: Δοκεῖ δὴ ἥ τε ἐγκράτεια καὶ καρτερία τῶν σπουδαίων καὶ τῶν ἐπαινετῶν εἶναι· Plut. Mor. p. 1040, F: Τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν φρόνησιν καὶ τὴν ἐγκράτειαν καὶ τὴν καρτερίαν· et ib. 1041, A. Philo vol. 2, p. 107, 24: Ἐγκράτειαι, καρτερίαι, σωφροσύναι, ἀγχίνοιαι. Definitt. Plat. p. 412, B: Ἐγκράτεια δύναμις ὑπομενητικὴ λύπης, ἀκολούθησις τῷ ὀρθῷ λογισμῷ, δύναμις ἀνυπέρβλητος τοῦ ὑπερληφθέντος ὀρθῷ λογισμῷ· et C: Καρτερία ὑπομονὴ λύπης ἕνεκα τοῦ καλοῦ. || Dictum de jejunio s. tempore jejunii illustravit Ducang., de frugalitate victus Suicer. vol. 1, p. 998, idemque de castitate dictum p. 1001. Hesych.: Ἐγκρ., ἄσκησις. Zonar. Comment. in Epist. cathol. p. 8, C: Συμβαίνει δὲ καὶ τὴν θατέρου ἐγκράτειαν εἰς βλάβην ἴσως ἀποβαίνειν θατέρου (conjugis).] || Imperium, Ditio, VV. LL.

[Ἐγκράτευμα, τὸ, Continentia. Iambl. De Pyth. vit. c. 17, s. 72, p. 59=152: Χαλεπώτερον τῶν ἄλλων ἐγκρατευμάτων τοῦτο τὸ γλώσσης κρατεῖν.]

Ἐγκρατεύομαι, ab ἐγκρατὴς, ut ab ἀκρατὴς fit ἀκρατεύομαι, Continens sum, Continentia utor, Me contineo, Sum abstinens. 1 Cor. 7, 9: Εἰ δὲ οὐκ ἐγκρατεύονται, γαμησάτωσαν, Si autem se non continent, Sin continentiæ dono instructæ non sint. 9, 25: Πᾶς δὲ ὁ ἀγωνιζόμενος πάντα ἐγκρατεύεται, ubi πάντα ἐγκρατεύεται exp. In omnibus est continens: quod tamen alio pertinet, quam illud alterum ἐγκρατεύονται; refertur enim hic ἐγκρατεύεσθαι ad exquisitam gymnastarum diætam, propter quam certis cibis utebantur a multis

abstinentes. Huc pertinet et ἀναγκοφαγία eorum. [Phryn. Epit. p. 442 : Ἀκρατεύεσθαι· ἀδοκίμως ὄντι οἵ γε (τε l. cum Lob.) πολλοὶ χρῶνται τούτῳ τῷ ὀνόματι καὶ Μένανδρος. Λέγε οὖν οὐκ ἐγκρατεύεσθαι. Eadem Thomas p. 30. Sext. Emp. Adv. phys. 9, 153, p. 586, 1 : Ἐγκρατεύεται γὰρ, φασὶν, οὐχ ὁ θανατώσης γραὸς ἀπεχόμενος, ἀλλ' ὁ Ἀαῖδος καὶ Φρύνης. Origenes vol. 1, p. 110, B ed. Delar. : Τῷ χρίναντι ἐγκρατεύεσθαι καὶ ἀνέχειν ἑαυτὸν ἀπὸ μίξεων. Zonar. p. 450 : Ἐν ᾧ χρόνῳ ἐνεκρατεύετο ἡ παρθενείαν ἦσκει, annotavit Lobeck., Jo. Chrys. Opusc. vol. 4, p. 320, D : Τί οὖν, ἐὰν ὁ ἀνὴρ καταφερὴς ᾖ, ἐγὼ δὲ ἐγκρατεύεσθαι βούλωμαι, Abresch. ad Thom. p. 520, ab Schæf. cit. De V. et N. T. v. Schleusn., de Byzantinis Suicer. p. 1001 et Ducang. Dicitur autem præcipue de castitate. Cum gen., Abstineo, Clem. Al. Strom. 4, 3, 8, p. 566 : Ἐγκρατεύεσθαι μὲν γὰρ ἀγαθοεργίας κακίας ἔργον, ἀπέχεσθαι δὲ ἀδικίας σωτηρίας ἀρχή. L. Dind.]

[Ἐγκρατευτὴς, ὁ, Continens, Continentiam exercens. De jejunatoribus usurpat Eust. Il. p. 554, 8 : Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐπὶ ἐγκρατευτῶν ἀνδρῶν ῥηθήσεται τὸ, Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσιν, κ. τ. ἑ. L. D. Eodem sensu Mosch. Prat. spir. p. 1082, B, et Liturg. Chrys. p. 998, 37. Hase.]

[Ἐγκρατευτικὸς, ἡ, ὸν, Continens. Eust. Opusc. p. 90, 11 : Οὐ προσποιήσομαι οὐδὲ τὸ ἐγκρατευτικὸν, Continentiam simulabo. 195, 44 : Διὰ τὸ ἐγκρατευτικὸν καὶ ξηραντικὸν τῆς κατὰ σάρκα ὑγρότητος. L. Dind.]

[Ἐγκρατευτικῶς, Continenter. Eust. Opusc. p. 253, 60 : Ἀπέζευξας γὰρ σεαυτοῦ τὰ περιττὰ καὶ ὅσα μὴ ἀναγκαῖον συνεζεῦχθαι τῷ ἐγκρ. ζῆν πραγματευομένῳ. L. D.]

Ἐγκρατέω, Contineo me, i. e. Continens sum, VV. LL., non allato hujus signif. exemplo. Sed additur e Plut. De fortuna [p. 97, C, ubi ἐνεκαρτέρησε τῇ π.], Ἐγκρατῶ τῇ πενίᾳ, pro Persevero in paupertate. Ἐγκρατῆσαι Hesychio est καρτερῆσαι. [I. q. κρατέω, Potior, Dominor, cum gen., Metopus ap. Stob. vol. 1, p. 26 Gaisf. : Ὅσα μὲν τὸ λογιστικὸν μέρος τᾶς ψυχᾶς ἐγκρατῇ τῷ ἀλόγῳ, γίνεται καρτερία καὶ ἐγκράτεια. Schneid. Jos. Genes. De reb. Cpol. 4, p. 46, B : Νυκτὸς δὲ καταλαβούσης στρατηγὸς ἐκπέμπει τῶν εὐδοκίμων, ἐπαναβεβηκέναι τοῦ ὄρους καὶ ἐγκρατῆσαι αὐτοῦ· p. 47, C : Οὐ μὴν δὲ Βάρδας μόνης τῆς βασιλείας ἐρῶν ἐτυρβάζετο, ἀλλὰ καὶ τῶν τῆς ἐκκλησίας ἐγκρατεῖν οὐκ ἐπαύετο, ὥστε καθελεῖν τοῦ ἀρχιερατικοῦ θρόνου τὸν σεμνὸν Ἰγνάτιον διασκέψασθαι. L. Dind.]

Ἐγκρατὴς, ὁ, ἡ, dicitur quasi ὁ ἐν κράτει ἔχων, Qui in potestate habet (rem aliquam), potitur re aliqua. At Bud. exp. Imperium habens, Potens alicujus rei; sed accommodata mihi videtur esse illa mea prima interpr. plerisque ll., e quibus est hic Dem. : Ἐπειδὴ δὲ τάχιστα ἐγκρατὴς ἐγένετο τοῦ ἀργυρίου. Apte enim hic reddideris, meo judicio, Postquam in potestate habuit illam pecuniam. Ut omittam, In potestate bene convenire cum ἐν κράτει. [Herodot. 8, 49 : Τῶν αὐτοὶ χωρίων ἐγκρατέες εἰσί· 9, 106 : Τῆς Ἑλλάδος, τῆς αὐτοὶ ἐγκρατέες εἰσί. Thuc. 5, 35 : Τοὺς ἐπὶ Θράκης στρατιώτας ἀπαγαγεῖν, καὶ εἴ του ἄλλου ἐγκρατεῖς ἦσαν. Plato Leg. 1, p. 645, E : Ἥκιστα δὴ τότ' ἂν αὐτὸς αὑτοῦ γίγνοιτο ἐγκρατής. Et alias. Æneas Tact. c. 4 : Τῶν πλοίων ἐγκρατὴς ἐγένετο· c. 24, p. 75 : Τῶν πυλῶν ἐγκρατεῖς ὄντες. Et sæpe Xenoph. L. D. Ergias s. Erxias Athen. 8, p. 360, E : Πόλιν ἔχοντες ἰσχυροτάτην καὶ σίτου ἐγκρατεῖς ὄντες, Victus copia abundantes. Hesyr.] Alibi autem verbo Potiri aut ejus partic. uti possumus : alicubi etiam nomine Compos. [Soph. Phil. 75 : Ὥστ' εἴ με τόξων ἐγκρατὴς αἰσθήσεται. Id. intellecto gen. OEd. C. 1022 : Εἰ δ' ἐγκρατεῖς φεύγουσιν (potiti filiabus ej.).] Ἐγκρατὴς τῶν πραγμάτων Φίλιππος, Dem. et Isocr. [p. 100, C], quo locutus est modo et Plut. Solone Potiens rerum, Potitus rerum [c. 14, τῆς πόλεως, ut Isocr. p. 102, B, et sim. sæpe Polyb.]. Lucian. in Anach. [c. 13] : Ὡς μήλου καὶ κοτίνου ἐγκρατεῖς γένοιντο νικήσαντες, Ut potiantur oleastro, consequantur. At nomine Compos reddi potest : Ἐγκρατὴς τῆς βασιλείας γενόμενος, Compos regni factus, Regno potitus. Sed et peculiaris nominis Compos signif., qua dicitur aliquis Compos esse sui, huic nomini convenire putatur. Affertur enim e Plat. : Ἐγκρατὴς αὐτὸς αὑτοῦ, pro Compos sui. [Anon. ap. Suid. v. Ἐγκρατής : Ἔλεγε δὲ ὁ λεωργὸς τῶν φθανουσῶν ἰάσεων τύχῃ μᾶλλον ἢ βουλήσει θεοῦ ἐγκρατὴς γεγονέναι. Schaef.] || Ἐγκρατὴς redditur etiam Superior. Plut. Numa [c. 20] : Ἐγκρατὴς καὶ ὑπερδέξιος τῆς κακίας ἀρετὴ, Superior vitio virtus. Sic Xen. [OEc. 9, 11], ἐγκρατὴς ὕπνου, Qui est superior somno, somno non succumbit, non est deditus. Sic ἐγκρατὴς γαστρὸς, Qui ventri non est deditus; at in VV. LL. exp. Qui ventrem coercet et reprimit. [Xen. Cyrop. 1, 2, 8 : Διδάσκουσι δὲ καὶ ἐγκρατεῖς εἶναι γαστρὸς καὶ ποτοῦ. Et OEc. l. c.] Et ἐγκρατὴς οἴνου, Vino non deditus : ἀφροδισίων [Galen. vol. 7, p. 519, A. Hemst.] s. συνουσίας, Rebus venereis non deditus, Abstinens rerum venerearum. [Xen. Comment. 1, 2, 1 : Ἀφροδισίων καὶ γαστρὸς πάντων ἀνθρώπων ἐγκρατέστατος ἦν. Et alibi similiter.] At tria hæc, Ἐγκρατὴς τῆς γαστρὸς καὶ οἴνου καὶ συνουσίας [Xen. OEc. l. c.], Bud. vertit uno voc., Continens. Quam signif. habet aliquando hoc nomen ἐγκρατὴς et sine adjectione, ut videre potes in Ἀκρατὴς. At οὐκ ἐγκρατὴς θυμοῦ, cum i. valeat q. ἀκρατὴς θυμοῦ, apte reddetur itidem Impotens iræ. Sed et ap. Theodorit. H. E. 3 : Ἰδὼν ὅμως τὸν βασιλέα ἐγκρατῆ γενέσθαι τοῦ θυμοῦ μὴ δυνάμενον, reddere possumus μὴ δυνάμενον ἐγκρατῆ γενέσθαι τοῦ θυμοῦ, et his modis, Non posse iram suam compescere, cohibere, refrænare; Non posse moderari iræ suæ, ut Horat. [Xen. Comm. 4, 1, 14 : Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ τῆς μεγίστης ἡδονῆς πολὺ μᾶλλον συμφέρειν ἐγκρατῆ εἶναι. Dionys. A. R. 2, 10 : Οὕτως ἐγκρατὴς ὁ βίος ἦν αὐτοῖς ἁπάσης ἡδονῆς.] || Qui retinere potest, ut vicissim ἀκρατὴς aliquando Qui retinere non potest : cujus signif. ex. in Ἀκρατὴς attuli e Luciano. Sed ex Eod. [Dial. deor. 25, 2] affertur ἐγκρατὴς ἡνιῶν simpliciter pro Tenens habenas. E Plat. autem [Leg. 8, p. 839, B] ἐγκρατὴς νόμου, pro Retinens legem. [Hippocr. Epid. 7, p. 1211, G : Ἡδὴ ἀποληγοντος (τοῦ πυρετοῦ) τραχήλου ἄλγημα μέχρις ἐς βάχιν καὶ ὀσφῦν, καὶ οὐ πάνυ ἐγκρατὴς τούτων· 1212, B : Καὶ τῶν περὶ χεῖρας καὶ σκέλεα οὐ πολὺ ὕστερον ἐγκρατὴς ἐγένετο, Valebat manibus femoribusque. Aristot. H. A. 4, 9 : Τὰ δὲ παιδία ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων μορίων οὐκ ἐγκρατῆ ἐστιν, οὕτως οὐδὲ τῆς γλώσσης τὸ πρῶτον.] || Sine adjectione, Potens, Validus : Isocr. Archid. p. 148 [p. 125, A] : Ἐγκρατεστέραν τὴν ἀρχὴν τῶν πολιτῶν κατεστήσατο. [Æsch. Prom. 55 : Ἐγκρατεῖ σθένει. Soph. Antig. 715 : Αὕτως δὲ ναὸς ὅστις ἐγκρατὴς πόδα τείνας ὑπείκει μηδέν· OEd. T. 941 : Τί δ' οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι; Sed plane ut Is. Thucyd. 1, 118 : Τήν τε ἀρχὴν ἐγκρατεστέραν κατεστήσαντο, unde fort. Dionys. A. R. 3, 28 : Ἐξ ὧν ἐγκρατεστέραν ἂν τὴν ἀρχὴν κατεστησάμεθα. Plut. Aristid. c. 25 : Τῶν πραγμάτων ἐγκρατέστερον, ὡς ἔοικεν, ἐκβιαζομένων. De robore corporis Aristot. Physiogn. p. 806, 24 : Ἐπ' ἰσχυρῷ σώματος καὶ τὰ ἀκρωτήρια ἐγκρατῆ ἔχοντος. Xenoph. H. Gr. 7, 1, 23 : Ἥλειττον δὲ φῦλον τῶν Ἑλληνικῶν τὸ Ἀρκαδικὸν εἴη καὶ σώματα ἐγκρατέστατα ἔχοι· Eq. 1, 8 : Οὕτω γὰρ εὐσταλέστατός τε ὁ ἱππεὺς ἔσται καὶ ἡ χεὶρ ἐγκρατεστάτη· Ven. 10, 10 : Εἶτα, ὅστις ἂν ᾖ τῶν παρόντων ἐμπειρότατος καὶ ἐγκρατέστατος, προστιθέντα ἐκ τοῦ πρόσθεν τῷ προβολίῳ παίειν. Pollux 1, 44 : Λέγοις ἂν περὶ βεβαίου βαρῆς... ἔμμονος, ἐγκρατὴς, ἀνεξίτηλος. Id. 5, 60 : Κύνας... φιλοπόνους, εὐψύχους, ἐγκρατεῖς.]

[Ἐγκράτησις, ἡ, Continentia. Diog. L. 6, 77 : Τὴν τοῦ πνεύματος ἐγκράτησιν, Animæ continentiam. Conaes. Legitur in l. corrupto Plut., fr. De anima, p. 701, A ed. Wytt. vol. 5.]

[Ἐγκρατητὴς, ὁ, nomen hæreticorum. Clem. Al. Pæd. 2, 2, 33, p. 186, Strom. 1, 15, 71, p. 359; 7, 17, 108, p. 900, ubi ἐγκρατιτῶν. Orig. C. Cels. p. 281. Kall. Alia v. ap. Ducang. Gl. p. 347. Formæ vitiosæ Ἐγκρατίτης exx. ap. Suicer vol. 1, p. 1001.]

[Ἐγκρατητικὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἐγκρατευτικὸς, Continens. Epiphan. t. 1, p. 392, A : Ἐν τῷ προσχήματι τῆς ἐγκρατείας καὶ τοῦ ἐγκρατητικοῦ ἤθους. Hase.]

[Ἐγκρατύνομαι, Corroboro, Firmo. Jos. Genes. De rebus Cpol. 4, p. 46, E : Ἐκπεμφθέντων ἐκεῖσε ἀρχιερέων τινῶν ἐλλογίμων τὰ τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἐγκρατύνασθαι, Ad corroborandam fidem. L. Dind.]

Ἐγκρατῶς, Potenter, Cum potentia : ἐγκρ. ἄρχειν, ἔχειν τὴν ἀρχὴν, Firmum habere imperium. Aristot. Pol. 3, [c. 9] : Ἐπὶ γὰρ ἐγκρ. ἔσχον τὴν ἀρχὴν οἱ Ἀθηναῖοι,

ἐταπείνωσαν τοὺς Σαμίους καὶ Λεσβίους παρὰ τὰς συνθήκας, Postquam firmum habuerunt imperium, Bud. At VV. LL. e Thuc. [1, 76] afferunt Ἐγκρ. ἄρχειν pro Imperiose dominari [Dionys. A. R. 5, 71 : Ἄρχειν ἐγκρ. εἰθότος, et sæpe Dio Cass.]; et ἐπέρχεσθαι [6, 92] vertunt Acerrime : ἀντιλαμβάνεσθαι, Firme prehendere, Tenaciter prehendere. [Polyb. 1, 79, 5 : Εἶχον ἐγκρ. τὴν νῆσον. Dionys. A. R. 4, 42 : Ἐπεὶ δ' ἐγκρ. ἤδη κατέχειν ὑπελάμβανε τὴν ἀρχήν· 56 : Ὅπως ἂν ἐγκρατέστατα τὴν ἀρχὴν κατέχοι. Lucian. De gymn. c. 28 : Ὁπόταν οὕτως ἐγόντων ἀλλήλων ἀναγκάζωνται ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι. Ælian. V. H. 4, 15 : Ὁ δὲ εὖ διαβὰς ἐν τῇ στάσει καὶ ἐγκρ., στεφανούμενος ἀπῆει. Aristæn. Ep. 2, 8 inscr. : Ἐγκρ. ἀπομάχεται. Hesych. : Ἐγκρ., καρτερικῶς, ὑποστατικῶς. Suid. v. Προσκείμενοι : Εἶχετο καρτερικῶς καὶ μάλα ἐγκρ. || Forma soluta Ἐγκρατέως ead. signif. utitur Theocr. 25, 266 : Ἤγχον δ' ἐγκρ., στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας ἐξόπιθεν. Eademque Archestr. ap. Athen. 4, p. 163 E : Καὶ πρὸς Διόδωρον ἰόντας τὸν σοφὸν ἐγκρ. μετ' ἐκείνου πυθαγορίζειν, Strenue, Fortiter.] || Continenter, Cum continentia, Utendo continentia. [Plato Leg. 4, p. 710, A : Τοῖς μὲν ἀκρατῶς ἔχειν πρὸς τὰς ἡδονὰς ξύμφυτον ἅπανθεῖ, τοῖς δὲ ἐγκρ. Dio Chr. Or. 1, vol. 1, p. 62 : Ταῦτα δὲ ἔλεγεν, οὐχ ὥσπερ οἱ πολλοὶ τῶν λεγομένων ἐνθέων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἀσθμαίνουσα καὶ περιδινοῦσα τὴν κεφαλὴν καὶ πειρωμένη δεινὸν ἐμβλέπειν, ἀλλὰ πάνυ ἐγκρ. καὶ σωφρόνως. Charito 3, 6 : Ἐσίγησεν ἐγκρ., cui Dorv. confert quod est 4, 3, ἐγκρατῆ σιωπήν. Iambl. De Pyth. vita c. 3, s. 15, p. 12 = 40 : Ἐγκρ. καὶ σεμνῶς· c. 17, s. 72, p. 59=152 : Μετὰ δὲ τοῦτο τοῖς προσιοῦσι προσέταττε σιωπὴν πεντετῆ, ἀποπειρώμενος πῶς ἐγκρ. ἔχουσιν. Sæpius sic etiam Plut. || De castitate dicti ex. e Clem. Al. Strom. 3, p. 448 cit. Suicer. p. 1001.]

Ἐγκρεμάω, et Ἐγκρεμαννύω s. Ἐγκρεμάννυμι, Suspendo in. [2 Sam. 18, 9, Ἐνεκρεμάσθη ἐν τῷ δένδρῳ sec. Compl., ubi alii ἐκρεμάσθη habent. Geopon. 2, 4, 2 : Ἐγκρεμασθῆναι τὸ ἔριον μέχρι ἡμίσεως τοῦ ἀγγείου· 7, 20, 8 : Τὰ δὲ ἐν ὀθονίοις δεθέντα δεῖ ἐγκρεμάννυσθαι μετέωρα εἰς τὸ ἔχον τὸν οἶνον ἀγγεῖον. L. D. Chrysost. t. 6, p. 803, 23 : Ἀπὸ τῶν θλίψεων τούτων πάντοτε πρὸς αὐτὸν ἐγκρεμάμεθα. Atticus Plat. ap. Euseb. Præp. ev. p. 809, C : Πάντων οὖν τῶν Πλάτωνος δογμάτων ἀτεχνῶς ἐξηρτημένων καὶ ἐγκρεμαμένων τῆς κατὰ τὴν ψυχὴν θειότητός τε καὶ ἀθανασίας, Quum apta sint ac suspensa ex. Hase.]

[Ἐγκρημνίζω, Præcipito in. Jos. Genes. De reb. Cpol. 4, p. 51, A : Τῆς οὖν στασιώτιδος ἐπηρείας ἀθρόως ἐπισυστάσης, τοῦ τε βασιλέως ἐνθρονηθέντος καὶ τῷ πτώματι ἀκουσίως ἐγκρημνισθέντος. L. Dind.]

[Ἔγκρης, ητος, ὁ, Cretensis indigena. Chœrob. ap. Bekk. An. p. 1188 : Γνῆτες δὲ λέγονται οἱ Ῥόδιοι καὶ Ἴγνητες (vel Ἴγνητις sec. Apollon. De pron. p. 70= 330, C) οἱ γνήσιοι Ῥόδιοι, ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ Κρὴς Κρητὸς Ἔγκρης Ἔγκρητος. L. Dind.]

Ἐγκριδοπώλης, Qui venditat ἐγκρίδας, Athen. 14, [p. 645, E, et Poll. 7, 199] ex Aristoph. [Hœschel. ad Homilias quasd. sacras p. 537. Schaef.]

[Ἐγκριϊκάδεια s. Ἐγκρικάδια.] Ἐγκρικάδια, Hesychio συναφὴ χειρῶν, εἰς τοὐπίσω: forsan quum manus annulo ferreo insertæ a tergo vinciuntur. [Animadvertit Alb. ludi genus esse, quod dicitur etiam Ἐφεδρισμὸς et Ἐγκοτύλη, quæ v. Hesych. in Ἐφεδρίζειν : Ταύτην δὲ τὴν παιδιὰν Ἀττικοὶ ἐν κοτύλῃ λέγουσιν, ἄλλοι δὲ τὴν συναφὴν τῶν χειρῶν παρὰ τὸν κρυκίδων, ubi conj. Kust. : Ἄλλοι δὲ ἐγκρικαδίαν ἢ σ. τῶν χ. παρὰ τὸν κρίκον. Et excidisse v. ἐγκρικ. non dubium videtur, cetera nunc omitto. Adv. esse docet gramm. cod. Barocc. 50, f. 107, ap. Bekk. An. p. 1364, a : Τὰ διὰ τοῦ εια ἐπιρρήματα προπαροξύτονα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, οἷον δικάδεια τυπάδεια τροπάδεια κρυφάδεια ἐγκρικάδεια τελλοφάδεια (l. καταλλοφάδεια) καὶ εἴ τι ὅμοιον. L. D.]

Ἐγκρίκια, pro ξύλα κεκαυμένα, Ligna usta, affert Hesych. Idem ἐγκρίκῳ [ἐγκρὶ cod.] affert pro κοίλῳ καὶ κενῷ, Cavo et inani. [Κεκαμμένα, Curva, recte Is. Voss.]

[Ἐγκρικόω, Illigo. Hesych. : Ἐνεκρίκωσεν, ἐνέζησεν. Hippocr. p. 279, 54 : Καὶ τάς τε πλευρὰς καὶ τοὺς σφονδύλους ἐνεκρίκωσε πρὸς τὴν ἄκανθαν. Eodem respiciunt Greg. Cor. p. 563, Erotian. Gl. p. 156.]

Ἐγκρίνω, Admitto, Allego, Adopto, Decurio, Bud.; sed puto proprie esse Judicio meo probatum admitto, Admitto judicatum a me dignum. [Eur. Herc. F. 183 : Ἐροῦ τίν' ἀνδρ' ἄριστον ἐγκρίναιεν ἀν, Optimum judicent.] Aristid. [vol. 1, p. 109=188] : Ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐπήλυδας θεοὺς μετὰ τῶν ἄλλων ἐνέκριναν. Opp. τῷ ἀποκρίνω a Plat. [Reip. 2, p. 377, B] : Καὶ ὃν μὲν ἂν καλὸν μῦθον ποιήσωσιν ἐγκριτέον, ὃν δ' ἂν μή, ἀποκριτέον. [Leg. 11, p. 936, A : Καὶ ὃ μὲν ἂν οὗτος ἐγκρίνῃ, προφέρειν εἰς τὸ μέσον ἐξέστω τῷ ποιήσαντι, ὃ δ' ἂν ἀποκρίνῃ, μήτε αὐτὸς ἐπιδεικνύσθω μηδενὶ κ. τ. λ. 7, p. 802, B : Καὶ ὅ, τι μὲν ἂν ἱκανὸν εἶναι δόξῃ τῶν παλαιῶν ποιημάτων ἐγκρίνειν ... Conf. 12, p. 952, A.] Et pass. ap. Dem. [p. 489, 19] : Ἐπειδάν τις εἰς τὴν καλουμένην γερουσίαν ἐγκριθῇ. Sed et cum dat. interdum. Apud Plut. autem Lycurgo [18] : Τοῦ ἐρᾶν ἐγκεκριμένου παρ' αὐτοῖς, Quum amare esset res apud eos recepta, tanquam eorum judicio probata. [Id. Mor. p. 11, F : Τοὺς μὲν οὖν τῆς ὥρας ἐπιθυμεῖντας ἀπελαύνειν προσῆκε, τοὺς δὲ τῆς ψυχῆς ἐραστὰς ἐγκρίνειν κατὰ τὸ σύνολον. Polyb. 9, 2, 4 : Ὁ δὲ πραγματικὸς τρόπος ἐνεκρίθη, Probatus est a nobis, s. prælatus. Ejusd. 6, 7, 4 : Τὸ μὲν οὖν παλαιὸν ἐνεγήρασκον ταῖς βασιλείαις οἱ κριθέντες ἅπαξ καὶ τυχόντες τῆς ἐξουσίας, al. ἐγκριθέντες. De cursore ad certamen Olymp. admittendo Xen. H. Gr. 4, 1, 40 : Πάντ' ἐποίησεν ὅπως ἂν δι' ἐκεῖνον ἐγκριθείη τὸ στάδιον ἐν Ὀλυμπίᾳ, ubi εἰς τὸ στ. fuerunt qui conjicerent; sed multa sunt composita c. ἐν, quæ accus. asciscant. De oratoribus dictum in canonem criticorum receptis illustrat Ruhnk. Hist. cr. p. 97= 170 : « Suid. v. Δείναρχος : Ῥήτωρ τῶν μετὰ Δημοσθένους ἐγκριθέντων εἷς. Phot. cod. 61, p. 64 (=20, 25) : Αἰσχίνην Φρύνιχος εἰς τοὺς ἀρίστους ἐγκρίνει· 262, p. 1460 (=488, 15) : Ὧν (λόγων) τοῖς γνησιοις τρεῖς καὶ τριάκοντα καὶ διακοσίους ἐγκρίνουσιν. Lexx. SG. Ms. v. Αἱμορυγχία (Bekk. An. p. 362, 20) : Φρύνιχος μέντοι οὐκ ἐγκρίνει τὴν φωνήν. » In κριθῆναι corruptum idem cad. signif. dictum ap. Suid. v. Λυκοῦργος et, ut videtur, v. Πυθίας. Hesych. : Ἐγκοσμογενεῖς, τοὺς ἅμα τῷ κόσμῳ ἐγκριθέντας. || Misceri, Interesse, ἐνικρινθῆναι dicitur ap. Apoll. Rh. 1, 48 : Τῆς μιν ἀνώγει πηοσύνη καὶ κῆδος ἐνικρινθῆναι δμῳῇ· 227 : Ἀλλ' ἄρα καὶ τὼ μέλλον ἐνικρινθῆναι δμῳῇ. ῑ]

Ἔγκρις, ῐδος, ἡ, Hesychio γλυκὰς [γλύκασμα intt.] ἐξ ἐλαίου ὑδαρίς· Suidæ γλύκασμα ἐξ ἐλαίου ὑδαρές. Rursum ab Hes. clarius ἐγκρίδες esse dicuntur πέμμα ἐλαίῳ ἑψόμενον καὶ μελιτούμενον, Libum, quod oleo incoquitur et melle induleatur : quemadmodum Athen. quoque 14, [p. 645, E] esse ἐγκρίδας dicit πεμμάτιον ἑψόμενον ἐν ἐλαίῳ καὶ μετὰ τοῦτο μελιτούμενον. Sic sane et Exodi 16, [31], ubi mannæ gustus fuisse dicitur ὡς ἐγκρὶς ἐν μέλιτι, Lat. versio habet, Gustus ejus, quasi simila cum melle. Et Num. 11 [8] : Ἦν ἡδονὴ τοῦ μάννα ὡσεὶ γεῦμα ἐγκρὶς ἐν ἐλαίῳ, Erat sapor mannæ quasi panis oleati. Fuit igitur opus pistorium et dulciarium e simila, quod oleo incoquebatur et melle induleabatur : cujus Simonides quoque [ap. Ath. l. c.] meminit, dicens, Χόνδρον τε καὶ ἐγκρίδας, ἄλλα τε πέμματα, καὶ μέλι χλωρόν. [Pollux 6, 78 : Εἰσὶ δὲ οἱ αὐτοὶ (οἱ ταγηνίαι) ταῖς ἐγκρίσι.]

Ἔγκρισις, ἡ, q. d. Admissio, eo sensu, quo dicitur aliquid admitti et approbari, Adoptatio, Decuriatio, etc. [De commissura clunium cum femoribus Alciphro 1, 39 : Τὰ πορφυρᾶ τῶν ἰσχίων ταυτί, τὴν ἐπὶ τοὺς μηροὺς ἔγκρισιν, τὸ μήτε ὑπέρογκον αὐτῶν μήτε ἄσαρκον, τοὺς γελασίνους ἐπ' ἄκρων. || De admissione ad certamina, qua de dictum est in Ἐγκρίνω, legitur ap. Suid. : Ἔγκρισις, ἱερὸς ἀγών. Cui Gaisf. in Add. annotavit Artemid. 1, c. 59, περὶ ἐγκρίσεως, ubi v. Aristid. vol. 1, p. 508=2, 282 : Τῶν μὲν ἀθλητῶν ἐγκρίσεις ποιοῦμεν. Lucian. Pro imag. c. 11 : Τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνδριάντων ἀκριβεστέραν γίγνεσθαι τῆς τῶν ἀθλητῶν ἐγκρίσεως. || Simili sensu in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 862, 17 : Ὅσοι μέντοι μὴ κεκομισμένοι εἰσὶν τῶν ἐπιβαλλόντων αὐτοῖς, ἐὰν ὑμᾶς διδάξωσιν καὶ φαίνωνται εὐγνώμονα λέγοντες, στιχαζομένων ὑμῶν ἐκ τῶν ὑπ' ἐμοῦ γεγραμμένων ἐγκρίσεων, κρίνω δίκαιον εἶναι ἀποκαθίστασθαι αὐτοῖς. L. Dind.]

[Ἐγκριτέον, Admittendum. Plato Reip. 2, p. 377, B : Πρῶτον δὴ ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ἐπιστατητέον τοῖς μυ-

θοποιοῖς, καὶ ὃν μὲν ἂν καλὸν μῦθον ποιήσωσιν, ἔγκρ., ὃν δ' ἂν μή, ἀποκριτέον· 3, p. 413, D : Τὸν μὲν μνήμονα καὶ δυσεξαπάτητον ἔγκρ. 7, p. 537, A : Ὃς ἂν ἐντρεχέστατος ἀεὶ φαίνηται, εἰς ἀριθμόν τινα ἔγκρ. Dioscor. 3, 98 : Ἔγκρ. δὲ αὐτοῦ (ammoniaci) τὸ εὔχρουν καὶ ἄξυλον, Probandum est. Vita Pauli Theb. in Lamb. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 723, A : Διὰ ταῦτα καὶ τὰ Παύλου τοῦ Θηβαίου εἰς διήγησίν τε καὶ μίμησιν ἐγκριτέον. Jo. Chrys. in 2 Ad Cor. Serm. 10, t. 3, p. 603, 27 citat Seager. in ex. signif., Approbandum s. Admittendum.]

[Ἐγκριτήριος, α, ον. Inscr. Isthmia ap. Bœckh. vol. 1, p. 573, 12 : Τοὺς ἐνκριτηρίους οἴκους, Cellas probatorias (athletarum).]

Ἔγκριτος, ὁ, ἡ, Admissus, Approbatus, Qui est ex approbatorum numero. A Bud. exp. etiam In ordinem redactus, Unus e multis; Probus, Gregor. Epit. in Patrem : Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐπίδηλον ἦν τοῖς τε ἄλλοις ἅπασι καὶ τοῦ λαοῦ μάλιστα τῷ ἐγκρίτῳ τε καὶ καθαρωτάτῳ. [Hesych. : Ἔγκρ., ἐκλελεγμένος, ἐξειλεγμένος. Ἔγκριτοι, τὸ αὐτό. Plato Leg. 12, p. 966, D : Τὴν δὲ μὴ ἐπιτροπὴν εἶναι τὸ μηδέποτε τῶν νομοφυλάκων αἱρεῖσθαι τὸν μὴ θεῖον καὶ διαπεπονηκότα πρὸς αὐτὰ, μηδ' αὖ τῶν πρὸς ἀρετὴν ἔγκριτον γίγνεσθαι, ubi fort. leg. ἐγκρίτων, Eorum qui probatæ sunt virtutis. Quod ex Cyrilli Hieros. Catech. 10 afferri solet Πάντων ἔγκριτοι, ut sit, Omnium præstantissimi, scrib. videtur ἔκκριτοι. L. Dind.]

Ἐγκρωροῦσθαι, dicitur ut ἐγκοισυροῦσθαι : unde est particip. ἐγκεκρωρωμένη, quod Hesych. exp. ἐνειλημένη καὶ κεκορδυλημένη καὶ ἐγκεκαλυμμένη, Involuta et intecta : item σεμνυνομένη τῷ γένει, sc. διὰ Κριώραν τὴν Μεγακλέους μητέρα τοῦ Ἀλκμαιωνίδου. [Ἐγκεκοισυρωμένη ... διὰ Κοισύραν recte Palm. : illa vero ἐνειλημένη καὶ ἐγκεκαλυμμένη pertinent ad gl. Ἐγκεκορδυλημένη, ut vidit Hemst.]

[Ἐγκροαίνω, Exspatior in, Indulgeo. Eust. Od. p. 1680, 31 : Καὶ ἔστιν ἰδεῖν αὐτὸν ἐνταῦθα τῇ τῆς νεκυίας ἀφορμῇ πῇ μὲν ἱστοριικῶς ἐμπλατυνόμενον καὶ διηγήσεσιν ἐγκροαίνοντα. Wakef. Id. Opusc. p. 54, 16 : Ἡ δὲ λυρικὴ διαχείρισις, ἐν ᾗ προλάμπει ... Πίνδαρος, ἐξαίρετόν τινα ἑτεροιότητα ᾠδικὴν ἔχει παρά γε τὰς παλαιὰς, οὐ ποικίλως ἐγκροαίνουσα, καθὰ τρέχοι ἂν Ὅμηρος καὶ οἱ κατ' αὐτόν· 126, 51 : Ἡδυλογίᾳ γὰρ ἐγκροαίνειν ἀδρότερον οὔτε ἔστιν οὔτε ἔξεστιν.]

[Ἐγκρόταφος. Etym. Gud. p. 158, 32 : Ἐγκότραφος, ἐγκρότραφος, ὁ ἀντικέφαλος.]

Ἐγκροτέω, Infligo, Impingo, Illido : ἐγκροτοῦμεναι πυγμαί, Pugni impacti, ex Eur. [Iph. T. 1368 : Η. δ' ἦσαν ἐγκρ. Theocr. 18, 7 : Ἀτιδὸν δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέουσαι ποσσί. Anth. Pal. 7, 206, 8, pro αὐλείοις οὐ κοτέουσα θύραις legitur ab aliis ἐγκροτέουσα. Philostr. Apoll. 2, 20, p. 71 : Χαλκαῖ γὰρ πίνακες ἐγκεκρότηνται τοίχῳ ἑκάστῳ γεγραμμένοι, Infixæ parietibus tabulæ. L. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 399, C : Τὸν διὰ τῶν ἥλων ἐγκροτούμενον ἄργυρον· et 511, B : Τὰ ἐξ ὕλης ταύτης τῷ ὁμοιώματι τοῦ χρυσίου ἐγκροτούμενα στίγματα, Ad similitudinem auri impressæ notæ. Id. ib. p. 182, D, de gemmis in pectorali Pontificis : Τρεῖς καθ' ἕκαστον ἦσαν ἐγκεκροτημένοι. Hase.]

Ἐγκρούω, Pulsando introrsum adigo : ut ἐγκόπτω supra. Bud. interpr. Infigo, Appingo, citans ex Aristoph. [Vesp. 130], Πτασσάλους ἐνέκρουεν. [Quo referendus videtur Poll. 10, 173, πτασσάλους ἐκκρούειν citans ex Holcadibus per errorem, ut arbitror. Et ἐγκρούειν scripsit jam Brunck., Holcadum fragmm. inferens locum Poll. p. 260. Theophr. Char. c. 4, 4 : Εἰς τὰ ὑποδήματα ἧλους ἐγκροῦσαι. || Tundo, Pulso. Meleag. Anth. Pal. 7, 190, 4 : Ἀκρὶς ... κρέκε μοί τι ποθεινόν, ἐγκρούουσα φίλοις ποσὶ λάλους πτέρυγας. Schol. Arist. Pl. 152 : Σφόδρα δὲ ἄσχημον ἐγκρούειν τῷ πρωκτῷ, vert. videtur Succutere, si digna res explicatione.] || Ἐγκρουόμενοι, Inquieti, Fluctuantes, Conflictantes, VV. LL. [Ni fallor, ex Cebet. Euch. c. 4 : Ὅταν ἄψασθαί τινος ἔργου μέλλῃς, ὑπόμνησον σεαυτὸν ὁποῖόν ἐστι τὸ ἔργον· ἐὰν λουσόμενος ἀπίῃς, πρόβαλε σεαυτῷ τὰ γινόμενα ἐν βαλανείῳ, τοὺς ἀπορραίνοντας, τοὺς ἐγκρουομένους, τοὺς λοιδοροῦντας, τοὺς κλέπτοντας, ubi vert. malim, Trudentes inter sese. L. D.] || Ad numeros incedo, VV. LL. quæ exp. sumta est e schol. Aristoph. Ran. [371] : Χώρει δὴ νῦν [Χώρει νυν] πᾶς ἀνδρείως εἰς τοὺς εὐανθεῖς κόλπους τῶν καθ' Ἅδου [tria verba hæc del. c. libris] λειμώνων, ἐγκρούων καὶ σκώπτων [κἀπισκώπτων] καὶ παίζων, καὶ χλευάζων, exp., βαίνων εὐρύθμως. Addit tamen et aliam, sc. ἐκβάλλων.

[Ἐγκρύβω. V. Ἐγκρύπτω.]

Ἔγκρυμμα, τὸ, i. q. λόχος s. ἐνέδρα, teste Eust. [Il. p. 932, 17, ubi dicitur esse voc. plebeium], i. e. Milites qui aliquo in loco occuluntur ad circumveniendos hostes incautos. [Afric. Cest. p. 312, b, v. 5 a fine : Εἰς βίγλας καὶ ἀντιτυγήσεις ἐγκρυμμάτων τῶν πολεμίων· conf. ib. p. 313, b, 23. Tzetz. Hist. 12, 519 : Λόχος δὲ καὶ ἐνέδρα, τὸ ἔγκρυμμα, καλεῖται. Lib. De velitat. bell. p. 149, D, ed. Has. Paris. : Καρτερησάτω ἐν τῷ ἐγκρύμματι, ut grammaticos omittam ἐνέδραν expll. ἔγκρυμμα, scriptoresque a Ducangio citt. L. D.]

[Ἐγκρυπταζω, Abdo, Occulto. Nil. Ep. p. 334, 12 : Τὸ φιλήδονον πνεῦμα τὸ ἐγκρυπταζόμενον ἐν τοῖς τοῦ σώματος μέλεσι, Qui nidulatur in. Hase.]

Ἔγκρυπτος, Hesychio est πέμματος εἶδος : i. procul dubio q. ἐγκρυφίας. [V. Ἐγκρύπτω. || Occultus. Theodoret. Cat. in Psalm. t. 1, p. 681, 1 : Τὴν ἐγκρυπτόν σου δικαιοσύνην ἄγων εἰς φῶς. Hase.]

Ἐγκρύπτω, i. q. κρύπτω, Abscondo, Occulto. Sonat tamen q. d. Inocculto, i. e. Intus occulto. Sic autem ἀποκρύπτω et ἐπικρύπτω pro simplici : nisi quis velit præp. hic quoque vehementiæ aliquid addere significationi. [Bekk. An. p. 354, 31 : Αἰδοσύνη, ἐπὶ τῶν ἐγκεκρυμμένων καὶ ἀφανῶν καὶ λανθάνειν βουλομένων.] Exp. et Intego, Tego. Hom. Od. E, 488 : Ὡς δ' ὅτε τις ἐλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ. Matth. 13, [33] : Ζύμῃ, ἣν λαβοῦσα γυνὴ ἐνέκρυψεν εἰς ἀλεύρου σάτα τρία. [Callim. in Etym. M. v. Βωνίτης p. 218, 23 : Οἵους βωνίτησιν ἐνὶ κρύπτουσι γυναῖκες. Bentl. fr. 157 : « Lege ἐνικρύπτουσι. Quod de panibus subcineritiis accipiendum : nam id (Coquere sub cinere) est ἐγκρύπτειν, unde ἄρτοι ἐγκρυφίαι passim ap. scriptt. et Ἔγκρυπτος, πέμματος εἶδος, ap. Hesych. » Hom. Il. Merc. 416 : Χῶρον ὑποδλήδην ἐσκέψατο, ἐγκρύψαι μεμαώς. Aristoph. Av. 841 : Φύλακας κατάστησαι, τὸ πῦρ ἐγκρυπτ' ἀεί· ubi schol. : Ἵνα σχῇ αὐτὸ, εἰ χρεία γενήσεται φυλακῆς. (Conf. Ἐγκρυφίς.) Aristot. H. A. 9, 33 : Τοῦτο (genus avium Scythicum) τίκτει δύο νεοττοὺς, οὐκ ἐπικάθηται δὲ, ἀλλ' ἐν ἐέρματι λαγωοῦ ἢ ἀλώπεκος ἐγκρύψαν ἐᾷ. Apollodor. 1, 5, 1, 4 : Καταλαβοῦσα εἰς τὸ πῦρ ἐγκεκρυμμένον. Apoll. Rh. 1, 170 : Ἔνθα γάρ οἱ μυχάτῃ ἐγκρυφὲ καλιῇ. Nonnus Dion. 2, 74 : Ἐνεκρύπτοντο θαλάσσῃ. Clem. Al. Protr. 2, 12, p. 11 : Τὴν γοητείαν τὴν ἐγκεκρυμμένην αὐτοῖς. Plut. Mor. p. 1146, E : Ἀλλὰ γὰρ βαθύτερός ἐστι νοῦς ἐγκεκρυμμένος τοῖς ἔπεσιν· Æmil. c. 8 : Ἐσωμάσκει τὸν πόλεμον καὶ συνεῖχεν ὥσπερ ἐγκεκρυμμένον ἀδήλως· Aretæus Caus. ac. pass. 1, 7, p. 5=6 : Ὡς δοκέειν σφίσι αὐτέοισι ἐς θώρηκα ἐς τὸ ἀφανὶς ἐγκεκρύφθαι τὴν φλεγμονήν. || Aliæ formæ sunt ἐγκρύβω, ap. Diodor. 1, 80 : Τῶν ἐκ τῆς βύβλου πυθμένων τοὺς δυναμένους εἰς τὸ πῦρ ἐγκρύβεσθαι· Apollod. 3, 13, 6 : Εἰς τὸ πῦρ ἐγκρύβουσα τῆς νυκτός (ubi perperam Heyn. ἐγκρυβοῦσα, non cogitans rem sæpius repetitam indicari seqq. imperff. ἔφθειρεν ... ἔχριεν)· Hesych. v. Ἐμαυτῷ βαλανεύσω : Τῶν τὰς βαλάνους ἐγκρυβόντων εἰς πῦρ. Et ἐγκρύφω ap. Quint. 14, 556, a Wakef. cit. : Ἄλλοτε μὲν φορέεσκε πελώριον, ἄλλοτε δ' αὖτε ὑψόθεν ἄνδρα φάραγξιν ἐνέκρυφεν. Nonnus Dion. 6, 135 : Παῖδα πολυσφρίγιστον ἐνέκρυφε φωλάδι πέτρῃ. || Confus. c. ἐγκύπτω ap. Longum 3, 15, ubi εἰς τινα λόχμην ἐγκύψασα ἑαυτὴν pro ἐγκρύψασα olim legebatur.]

[Ἐγκρυφὴ sine interpr. ponit Suid. Est Occultatio vel fort. Insidiæ. Sed ab adj. ἐγκρυφὴς repetendum hoc Eust. Opusc. p. 93, 43 : Ὑποκρίσεως ἀποτέλεσμα καὶ τὰ ἐγκρυφῆ λῃστευτικά· μὴ θαρροῦντες γὰρ οἱ φονικοὶ τὴν ἀντιμέτωπον μάχην ὑποκάθηνται ἄλλως (f. ἀλλοις). L. D. It. Sim. Metaphr. Vita Chrys. t. 8, p. 384, 24 : Ἐκεῖνος ὑπὸ τοῦ συνοικοῦντος αὐτῷ πνεύματος τὰ ἐγκρυφῆ κατιδών. Hase.]

Ἐγκρυφιάζω, i. q. ἐγκρύπτω, ex Aristoph. Eq. [822] : Πολλοῦ δὲ πολύν με χρόνον καὶ νῦν ἐλελήθης ἐγκρυφιάζων· quod schol. exp. ἐμφωλεύων καὶ ἀποκρύπτων, item λανθάνων καὶ ἐγκρύπτων ἑαυτὸν, dicens ἀπὸ τοῦ ἐγκρυφίου ἄρτου ductam esse metaph. [Occulto, apud Procop. Aneed. c. 1 : Ἐπεὶ τὴν γυναῖκα ἤδρα οὐκέτι τὸ πάθος ἐγκρυφιάζειν οἵαν τε οὖσαν, et Georg. Pachym. Andron. 5, 25, p. 301, A : Τὸ μὲν στράτευμα ἐγγιστά που ἐνεκρυ-

φίαζον. Pass. Eust. Opusc. p. 64, 94 : Πρωὶ μὲν γὰρ ἡ μνηστεία ἐτελέσθη, αὐθωρὸν δὲ καὶ ὁ γάμος ἐγκρυφιασθεὶς ἐκληρώθη. ὕτᾶ L. Dindorf.]

Ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ, q. d. Occultatius s. Abditicius panis, sed exp. Subcineritius a Bud. quoque, in Lucian. [D. mort. 20, 4] : Ὁ δὲ σκοδοῦ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος, τίς ἐστιν; [Lexiph. c. 3 : Ἀλλ' εἰς κατέρον οὕτοσί αὐτὸς ἐμπολήσας γε, ὡς ὁρῶ, πυριάτην τέ τινα καὶ ἐγκρυφίας. Hippocr. De vict. rat. 2, p. 356, 14 : Οἱ δὲ κλιβανῖται καὶ ἐγκρυφίαι (ἄρτοι) ξηρότατοι· Epid. 7, p. 1208, E : Ἄρτος ὡς ἡμιτοίνικος ἐγκρυφίης. L. D.] Affert et ex lxx Ezech. 4, [12] : Καὶ ἐγκρυφίαν κρίτινον φάγεσαι. [Diocles ap.] Athen. [3, p. 110, B], loquens de pane quodam qui ἀπανθρακὶς dicitur, Ἔοικε δὲ καὶ οὗτος ἐπ' ἀνθράκων γίνεσθαι, ὥσπερ καὶ ὁ παρ' Ἀττικοῖς ἐγκρυφίας. At in VV. LL. affertur et e Num. 11, [8] : Ἐποίουν ἐγκρυφίας, et exp. Tortulas. [Memorat et Hesych., Suid., Eust. Od. p. 1548, 2. Idem p. 295, 22 : Τοῖς ἐκ πιτύρων ἐγκρυφίαις ἐχρεωκοποῦμεν τὸ τῆς γαστρὸς λίχνον. || Translate, Subdolus. Pollux 4, 47 : Κακίσαις δ' ἂν σοφιστὴν, λέγων γόης, ἀπατεών, ... ἐγκρυφίας, ἐπίσκιος ..., κρυψίνους. ὕτᾶ]

[Ἐγκρύφιος, ὁ, ἡ, Occultus. Philodem. Anth. Pal. 5, 124 : Πῦρ τύφεται ἐγκρύφιον. Sch. Orac. Sibyll. 8, p. 716. ὕτ]

[Ἔγκρυφος, ὁ, ἡ, idem. Nonn. Dion. 28, 295 : Ζηνὸς ὑποκλέπτων παλιναυξέος ἔγκρυφον ἦβην· 37, 68 : Ἔγκρυφον αὐτολόχευτον ἀνείρας λαίνεον πῦρ.]

[Ἐγκρύφω. V. Ἐγκρύπτω.]

[Ἐγκρυψις, εως, ἡ, Occultatio. Aristot. De vita et morte c. 5 : Ἡ δ' ἔγκρ. σώζει τὸ πῦρ· οὔτε γὰρ ἀποπνεῖν κωλύεται διὰ μανότητα τῆς τέφρας κ. τ. λ. V. Ἐγκρύπτω. L. Dindorf.]

Ἐγκτάομαι, q. d. Intus acquiro, possideo; sed nullum usus hujus verbi exemplum affertur, sicut nec verbalium Ἔγκτημα et Ἔγκτησις. [Herodot. 5, 23 : Ὦ βασιλεῦ, κοιόν τι χρῆμα ἐποίησας, ἀνδρὶ Ἕλληνι δεινῷ τε καὶ σοφῷ δοὺς ἐγκτήσασθαι πόλιν ἐν Θρηίκῃ; Ubi olim scribebatur ἐγκτίσασθαι. Demosth. p. 1208, 27 : Τοὺς προεισοίσοντας τῶν τε δημοτῶν καὶ τῶν ἐγκεκτημένων, Fundos possidentium. Xen. Vectig. 2, 6 : Εἶτα ἐπειδὴ καὶ πολλὰ οἰκιῶν ἔρημά ἐστιν ἐντὸς τῶν τειχῶν οἰκόπεδα, εἰ ἡ πόλις διδοίη οἰκοδομησαμένοις ἐγκεκτῆσθαι.]

[Ἐγκτερίζω, Sacrifico in, Immolo. Apoll. Rh. 1, 1060 : Τύμβῳ ἐνεκτερίξαν.]

Ἔγκτημα, τὸ, et Ἔγκτησις, ἡ, in VV. LL. exp. Possessio, Acquisitio. [Lex. rhet. Bekk. An. p. 260, 4 : Ἐγκτήματα κτημάτων διαφέρει· κτήματα μέν ἐστιν ἃ ἔχουσί τινες ἐν τῇ οἰκείᾳ γῇ, ἐγκτ. δέ, εἰ ἐν ἀλλοτρίᾳ γῇ τινι ὑπάρχει· conf. 251, 1. Demosth. p. 87, 6 : Ἑαυτῶν φασι τὴν χώραν οὖσαν οἰκεῖν καὶ οὐχ ὑμετέραν, καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα εἶναι ἐγκτήματα ὡς ἐν ἀλλοτρίᾳ, τὰ δὲ αὐτῶν κτήματ' ὡς ἐν οἰκείᾳ. Conf. Ἐπίκτημα. || Sicut ἔγκτημα dicitur de re possessa, sic de possessione ἔγκτησις ap. Xen. H. Gr. 5, 2, 19 : Αἱ γὰρ ἀκουσαι τῶν πόλεων τῆς πολιτείας κοινωνοῦσαι, αὗται, ἂν τι ἴδωσιν ἀντίπαλον, ταχὺ ἀποστήσονται· εἰ μέντοι συγκλεισθήσονται ταῖς τε ἐπιγαμίαις καὶ ἐγκτήσεσι παρ' ἀλλήλοις, ... Monum. Lac. ap. Boeckh. vol. 1, p. 652, 1334 : Ὑπάρχειν δὲ αὐτοῖς γᾶς καὶ οἰκίας ἐγκτασιν. Conf. ib. 1335, p. 653, b; 1566, 6, p. 738; 1567, 12, p. 739; n. 1771, p. 863; 1772, 1773, p. 864; 90, p. 129; vol. 2, p. 1, 14; 18, 6, etc. Ἔγγειων ἐγκτησιν ib. p. 78, 16. Decretum Byzant. ap. Demosth. p. 256, 7 : Διδόχθαι τῷ δάμῳ τῷ Βυζαντίων καὶ Περινθίων Ἀθηναίοις δόμεν ἐπιγαμίαν, πολιτείαν, ἐγκτασιν γᾶς καὶ οἰκιᾶν. Levit. 25, 16 : Καθότι ἂν πλεῖον τῶν ἐτῶν πληθυνεῖ τὴν ἔγκτησιν αὐτοῦ καὶ καθότι ἂν ἔλαττον τῶν ἐτῶν ἐλαττονώσει τὴν ἔγκτησιν αὐτοῦ, addit Corai. V. Ἐκτίμησις. || Et adj. ἐγκτητικὸς in mon. Att. ap. Boeckh. vol. 1, p. 139, 27 : Καὶ μὴ ἐγλέγειμ παρ' αὐτοῦ τὸν δήμαρχον τὸ ἐγκτητικὸν, Vectigal de fundis pendendum. L. Dindorf.]

Ἐγκτῆνες, et Ἔγκτες, dicebantur olim Boeoti, διὰ τὸ κτηνώδεις εἶναι καὶ χοιρώδεις, teste Etym. [M. p. 311, 36, coll. Gud. p. 158, 40, ubi Ἐγκτῆνες. Leg. Ἔκτηνες, quod v. L. Dindorf.]

[Ἔγκτησις, Ἐγκτητικός. V. Ἔγκτημα.]

Ἔγκτητος, ὁ, ἡ, in VV. LL. redditur Acquisitus, Comparatus, Possessus : et citatur h. l. e Levit. [22, 11] : Ἐὰν κτήσηται ψυχὴν ἔγκτητον ἀργυρίου. [It. Lev. 14, 34 : Τῆς γῆς τῆς ἐγκτήτου ὑμῖν· et Num. 31, 9 : Πάντα τὰ ἔγκτητα αὐτῶν. Hasp.]

Ἐγκτίζω, Condo in s. intus : ut quum aliquis regioni alicui dicitur ἐγκτίζειν πόλιν. [Plut. Mor. p. 328, E : Ἀλέξανδρος ὑπὲρ ἑβδομήκοντα πόλεις βαρβάροις ἔθνεσιν ἐγκτίσας.]

Ἔγκτισις ab Hesych. esse dicitur τὸ εἰς χρῶτα κεχάρθαι : pro quo supra attulerat Ἐγκίς. Infra Ἔγκυτί. [Ubi dicetur scrib. videri ἐγκυτίς.]

[Ἐγκυβερνάω, Guberno in. Diogen. l. 9, 1 : Εἶναι γὰρ ἐν τὸ σοφὸν, ἐπίστασθαι γνώμην, ἥτε οἱ ἐγκυβερνήσει πάντα διὰ πάντων, Quae cuncta gubernet in homine. Aretæus Caus. tard. pass. 1, 3 : Ἢν ζόφος τὰς ὄψιας σχῇ καὶ δῖνος ἀμφὶ τὴν κεφαλὴν ἕλίσσηται καὶ ὥσπα βομβέῃ ὄκως ῥεόντων καναχηδὸν ποταμῶν ἢ οἷον ἄνεμος ἰστίοισι ἐγκυβερνέῃ, ... ὀνομάζομεν σκότωμα τὸ πάθος, Velut ventus velis incumbit.]

[Ἐγκυβιστάω, Præcipito in. Suid. in Κύβος : Ἐγκυβιστᾶν τοῖς πράγμασι, τὸ βιψοκινδύνως τι πράττειν. Eust. Opusc. p. 330, 49 : Ἔοικε νόμος οὗτος εἶναι καὶ τῆς μετὰ βίον θαλάττης, τοὺς ἐν αὐτῇ γυμνουμένους ἐγκυβιστᾶν. Basil. Seleuc. De mir. S. Theclæ l. 2, p. 284, B : Βαθὺ καὶ πληθύον ἦν (χρέαρ) ὕδατι, ὡς ἐγκυβιστῆσαί τε τούτῳ καὶ ἐννήξασθαι. L. Dind.]

[Ἐγκύβιστος, ὁ, ἡ, Præceps, Projectus. Acta Philor. Combef. p. 171, 29 : Ἐγκύβιστον τῇ κεφαλῇ ταῖς τῶν σχοίνων κατὰ μικρὸν ἐπιδόσεσιν. Hasp.]

Ἔγκῦδον, Hesych. exp. ἔνδοξον, Magna gloria præditum, Celebrem, Clarum.

[Ἐγκύησις, ἡ, Graviditas. Theophr. C. Pl. 1, 6, 3 : Ἅμα γὰρ τῇ ἐγκυήσει καὶ τῇ βλαστήσει καὶ ὁ φλοιὸς ἐπιφύεται καὶ περιλαμβάνει.]

Ἐγκῦκάω, q. d. Misceo s. Confundo intra. [Diosc. Ther. 2, p. 424, A : Ἐγκυκήσαντας ὡς ἐν ἀλφίτῳ δεδευμένῳ, Subigentes. Cit. Hemst. Hom. Od. K, 235 : Ἐν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρὸν οἴνῳ Πραμνείῳ ἐκύκα. Lycophr. 674 : Ἐγκυκῶσαν ἀλφίτῳ θρόνα. Aristoph. Ach. 939 : Κύλιξ τὰ πράγματ' ἐγκυκᾶσθαι.]

[Ἐγκυκλεύω, Cingo, Circumdo. Epiphan. Ancor. 54, vol. 2, p. 58, A : Ὡς εἴτις ἔχει ὄρος καὶ πεδιάδα, τὴν δὲ πεδιάδα ἐγκυκλεύουσαν τὸ ὄρος, Planitiem circa montem sitam.]

Ἐγκυκλέω, Circumvolvo, VV. LL. [Hippocr. De arte p. 6, 37 : Καὶ αὐτὰ τὰ ἄρθρα, ἐν οἷσιν αἱ συμβολαὶ τῶν κινεομένων ὀστίων ἐγκυκλέονται. Schol. Hom. Il. Ven. Υ, 404 : Σύνηθες δὲ τοῖς ἰκετεύουσι καθ' ἕκαστον ἔτος ἐγκυκλεῖν τὰς θυσίας τῷ θεῷ, ubi vert. licet Repetere. Etym. M. p. 311, 49 : Ἐγκυκλίους λειτουργίας τὰς καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν· κύκλος γὰρ ὁ ἐνιαυτός· ἀπὸ τοῦ ἐγκυκλεῖσθαι τῇ τῶν ἡμερῶν περιόδῳ, Revolvi, Reverti. L. D.] Polluci [4, 128] ἐγκυκλεῖν est Circumvoluto eo, quod dicitur ἐγκύκλημα, spectatoribus ostendere quæ intus acta sint, ut videre licet in verbis quæ mox ex eo ascribam. [Scr. esse ἐκκυκλεῖν, quanquam ἐγκ. similiter dicit etiam schol. Hom. Il. Σ, 477 : Δαιμονίως τὸν πλάστην αὐτὸς διέπλασεν, ὥσπερ ἐπὶ σκηνῆς ἐγκυκλήσας καὶ δείξας ἡμῖν ἐν φανερῷ τὸ ἐργαστήριον, animadvertit Brunck. ad Arist. Thesm. 96. V. Ἐγκύκλημα. L. D.] In h. autem l., Εἰ μὴ σχολὴν ἔχεις κατελθεῖν, ἐγκυκλήθητι, Suid. exp. συστράφηθι. At schol. Aristoph. Vesp. [699 : Ὑπὸ τῶν ἀεὶ δημιζόντων] οὐκ οἶδ' ὅποι [ὅπῃ] ἐγκεκύκληται, exp. μεταβέβληται. [Suid. v. Ἐγκεκύκληται int. ἀνέστραπται. Quæ si veræ sunt loci intt., tamen inde non est existimandum defendi ἐγκυκλεῖν et ἐγκύκλημα de machinis scenicis. Vocc. enim, quæ iis sunt contraria, εἰσκυκλεῖν et εἰσκύκλημα, flagitant præp. non ἐν, sed ἐκ. || Ap. Hesych. pro Ἐγκυκλήσω, ἐγκαλύψω leg. videri Ἐκκυκλήσω, ἐκκαλύψω, dicetur in Ἐκκυκλέω. L. Dind.]

Ἐγκύκλημα, et Ἐγκύκληθρον, Pegma quoddam scenicum subjectis rotis, quo circumacto, quæ intus acta fuissent, spectatoribus ostendebantur. Eust. [Il. p. 976, 15] : Τὸ ἐγκύκλημα, ὃ καὶ ἐγκύκληθρον λέγεται, μηχάνημα ἦν ὑπότροχον, ὑφ' οὗ ἐδείκνυτο τὰ ἐν τῇ σκευῇ ἢ τῇ σκηνῇ. Pollux [4, 128] ἐγκύκλημα esse dicit ἐπὶ ξύλων ὑψηλῶν βάθρον, ᾧ ἐπίκειται θρόνος· δείκνυσι δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τὴν σκηνὴν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀπόῤῥητα πραχθέντα, καὶ τὸ ῥῆμα τοῦ ἔργου καλεῖται ἐγκυκλεῖν. Scribitur tamen ibi non ἐγκύκλημα, sed ἐκκύκλημα, ut et in quo-

dam l. præced., aliquanto tamen post ἐγκύκλημα, ut et ap. Eust. Apud Suid. vero [pro ἐγκύκλημα, ut nunc legitur,] perperam scribitur ἐγκύκληρα. [Machinam illam non ἐγκύκλημα dici, sed ἐκκύκλημα, pluribus dicetur in Ἐκκύκλημα. Ἐγκύκλημα tamen facile concedam recentibus grammaticis, ut scholl. Aristoph. Nub. 184, Sophocl. Aj. 346, quum γ pro κ positum et initio lit. Γ, vol. 2, p. 476, B, probavimus et in vv. Ἔγκλητος, Ἐγκληπάσιμος aliisque itidem observavimus. L. D.] || Ἐγκυκλήματα dicuntur etiam quæ infra ἐγκύκλια. Aristot. OEcon. 2, [c. 1]: Πρόσοδος ἡ ἀπὸ τῶν ἄλλων ἐγκυκλημάτων, Proventus e domestica parsimonia et dolore et iis quæ domi aluntur: quæ ἐγκύκλια ibid. dicuntur. VV. LL. Vid. Ἐγκύκλιος.

[Ἔγκύκλησις, ἡ, ap. Euseb. H. E. 3, 29: Ἀποβολὴ πάθους ἦν ἡ εἰς μέσον τῶν ἀποστόλων τῆς ζηλοτυπουμένης ἐγκύκλησις γυναικὸς, a Wakef. cit., mutandum est in ἐκκύκλησις, quod v.]

[Ἐγκυκλητὴς, ὁ, ap. Epiphan. Anc. 105, vol. 2, p. 106, B: Μηδὲ τοῖς τῆς ἀληθείας ἐγκυκληταῖς συνθεσταὶ γινόμενοι, vertitur, Nec una cum his, qui eandem veritatem ex humanioribus disciplinis hauserunt, hujus inspectores esse studeat.]

[Ἐγκύκλιον, τὸ, memoratur in codd. quibusdam Poll. 4, 127 inter instrumenta apparatus scenici: sed est suspectum non modo propter librorum, qui inter hoc et ἡμικύκλιον variant, dissensionem, sed etiam propter formam, si pro subst. accipitur, analogiæ non consentaneam. L. Dind.]

Ἐγκύκλιος, ὁ, ἡ et α, ον, Circularis, Rotundus, i. q. κύκλιος. [Eur. Iph. T. 429: Ὅπου πεντήκοντα χορᾶν τῶν Νηρήδων χοροὶ μέλπουσιν ἐγκύκλιοι. Æschin. C. Tim. p. 2, 23: Περὶ τῆς συμβουτήσεως τῶν παίδων καὶ τῶν χορῶν τῶν ἐγκυκλίων. Plut. Num. c. 11: Νουμᾶς δὲ λέγεται καὶ τὸ τῆς Ἑστίας ἱερὸν ἐγκύκλιον περιβαλέσθαι. Orph. Arg. 979: Ἐγκύκλιαι δινεῦντο... Πανδώρη Ἑκάτη τε· H. 2, 9: Ἐγκυκλίη, de nocte. 6, 4: Ἐγκυκλίοις δίνεισι, et 39, 15. Aristot. Meteor. 1, 4 et 7, Plutarch. Mor. p. 1024, D: Ἐγκύκλιον φορὰν. Ἐγκύκλιος gen. fem. est etiam in cod. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 888, B. Ib. l. 5, vol. 5, p. 207, B: Περὶ ἐπισημασιῶν ἐγκυκλίων ἑρμηνεία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Φιλοθέου. || Jovis epith. perhibere videtur Hesych.: Ἐγκύκλιον ... ἡ Ζεὺς παρ' Ἀθηναίοις. Obscura etiam Suidæ gl.: Ἐγκύκλια λέγεται καὶ τὰ ποιητικά. L. D.] Et ἐγκύκλιος παιδεία, quæ et Ἐγκυκλοπαιδεία, Disciplinarum orbis, qui septem liberalium artium numero censeri solebat. Quintil. 1, 10, tradens, oratori futuro necessariam esse plurium artium scientiam, Nunc de ceteris artibus, quibus instituendos, priusquam tradantur rhetori, pueros existimo, strictim subjungam, ut efficiatur orbis ille doctrinæ, quam Græci ἐγκυκλοπαιδείαν vocant. Inter quas artes numerat musicam et geometriam. [Ap. Quinct., sublato voc. nihili ἐγκυκλοπαιδείαν, legitur nunc c. libris ἐγκύκλιον παιδείαν. Zonar. p. 600: Ἐγκύκλιος· ἡ γραμματικὴ, ἡ ποιητικὴ, ἡ ῥητορικὴ, ἡ φιλοσοφία, ἡ μαθηματικὴ, καὶ ἁπλῶς πᾶσα τέχνη καὶ ἐπιστήμη, διὰ τὸ περιιέναι ταῦτα τοὺς σοφοὺς ὡς διά τινος κύκλου. Quibus schol. Basilii Ms. in Gregor. Naz. Epitaph. in Basil. (p. 79, 14 ed. Bas.) ap. Gaisf. ad Suid. vol. 1, p. 1139, G, addit: Φασὶ δὲ καὶ ἰδικῶς ἐγκύκλιον τὴν ποιητικὴν, περὶ ἧς καὶ Πρόκλος ὁ Πλατωνικὸς ἐν μονοβιβλίῳ (sic) περὶ κύκλου ἐπικοῦ γράψας τῶν ποιητῶν διέξεισι τὴν ἀρετὴν καὶ τὰ ἴδια κ. τ. λ.] Vitruv. Encyclion disciplinam dicit 1, 1: Quum autem animadverterint omnes disciplinas inter se conjunctionem rerum et communicationem habere, fieri posse faciliter credetur (sc. posse naturam tantum numerum doctrinarum perdiscere). Encyclios enim disciplina, uti corpus unum, ex his membris est composita. Et in præfat. libri 6 de suis parentibus, Me arte eruendiendum curaverunt, et ea, quæ non potest esse probata sine literatura encyclioque doctrinarum omnium disciplina. Athen. [4, p. 184, B], e Menecle et Androne, Ἀλεξανδρεῖς εἶεν οἱ παιδεύσαντες πάντας τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς βαρβάρους, ἐκλειπούσης ἤδη τῆς ἐγκυκλίου παιδείας· [1, p. 1, C], de Monio poeta, Ἀνὴρ καὶ κατὰ τὴν ἄλλην παιδείαν οὐδενὸς δεύτερος, καὶ τὴν ἐγκύκλιον οὐ παρέργως ἐζηλωκώς· [13, p. 588, A], de Epicuro, Ἐγκυκλίου παιδείας ἀμύητος ὤν. Et ap. Suid., Οἱ δὲ ἀξιώματος ἀντιποιούμενοι, τὴν ἐγκύκλιον ἐπαιδεύοντο παιδείαν· quæ, ut ipse annotat, διὰ πάσης ἐχώρει παιδεύσεως καὶ ῥυθμοῦ καὶ παντὸς κινήματος. Gregor. ἐγκύκλιον παίδευσιν dicit. Plut. [Mor. p. 1135, E: Περὶ τὴν ἄλλην ἐγκύκλιον παιδείαν·] Alex. p. 219 [c. 7]: Τοῖς περὶ μουσικὴν καὶ τὰ ἐγκύκλια παιδευταῖς. [Strabo 1, p. 13: Πολιτικὸν λέγομεν οὐχὶ τὸν παντάπασιν ἀπαίδευτον, ἀλλὰ τὸν μετασχόντα τῆς τε ἐγκυκλίου καὶ συνήθους ἀγωγῆς τοῖς ἐλευθέροις καὶ τοῖς φιλοσοφοῦσιν. Lucian. Amor. c. 45: Πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὴν ἡ διάνοια τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν χορτσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθερίοις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. Plut. Mor. p. 7, C: Τῶν καλουμένων ἐγκυκλίων παιδευμάτων. Ammon. p. 35 s. Eran. Philo p. 165 v. Γέρων: Παῖς ὁ διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων δυνάμενος εἶναι.] Quoniam vero hæc ἐγκύκλια a nonnullis etiam e vulgo discebantur, inde factum putatur, ut ἐγκύκλιος accipiatur pro Trivialis, Vulgaris, quemadmodum Quintil. dicit Trivialis scientiæ magister. Aristot. Polit. 1, [7]: Ἐδίδασκε τὰ ἐγκύκλια διακονήματα τοὺς παῖδας, qualem esse dicit τὴν ὀψοποιητικὴν, ut Cic. Pro Rosc. Amer., Artes illas vulgares, coquos, pistores, lecticarios. Idem in 2, [5]: Οἷς πλεῖστον προσχρώμεθα πρὸς τὰς διακονίας τὰς ἐγκυκλίους, Ad vulgares operas et obvias. [Ib. 9: Χρησίμου δ' οὔσης θρασύτητος πρὸς οὐδὲν τῶν ἐγκυκλίων, ἀλλ' εἴπερ πρὸς τὸν πόλεμον, βλαβερώτατα καὶ πρὸς ταῦθ' αἱ τῶν Ἀχαιῶν (γυναῖκες) ἦσαν, Ad usus quotidianos.] Et in OEc. 2, [1]: Πρόσοδος ἡ ἀπὸ τῶν ἐγκυκλίων, Reditus et fructus e domestica parsimonia et iis, quæ domi aluntur. Isocr. [Nic. p. 31, B]: Ἐν τοῖς ἐγκυκλίοις καὶ τοῖς καθ' ἡμέραν ἑκάστην γιγνομένοις. Plut. [Mor. p. 45, C]: Ἐγκύκλια καὶ κοινὰ πάσης ἀκροάσεως. Rursum Aristot. De cœlo 1, [c. 9 prope fin.]: Ἐγκύκλια φιλοσοφήματα· Eth. 3, ἐγκυκλίους λόγους dicit, quos alibi ἐξωτερικοὺς [Hesych.: Ἐγκύκλια μαθήματα, τὰ ἔξω. Aristot. Eth. Nic. 1, 3: Ἱκανῶς γὰρ καὶ ἐν τοῖς ἐγκυκλίοις εἴρηται περὶ αὐτῶν]: Meteor. 1, [c. 1]: Περὶ κεραυνῶν πτώσεως καὶ τυφώνων καὶ πρηστήρων καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων, ὅσα διὰ πῆξιν συμβαίνει πάθη τῶν αὐτῶν σωμάτων τούτων, De ceteris, quæ passim accidunt affectibus, quum hæc ipsa corpora condensantur et concrescunt, Bud. p. 990, ubi fusius et prolixius hæc citantur. Ad hanc vocem respexisse creditur Horat. A. P. [131] quum dixit, Publica materia privati juris erit, si Nec circa vilem patulumque moraberis orbem: h. e., si sententias persequaris non de medio nec e trivio sumtas, non vulgares et omnibus patentes. Homines etiam ἐγκύκλιοι dicuntur, i. e. Vulgares, ap. Isocr. Symm. [p. 176, B]: Τούτων τῶν ἐγκυκλίων ταφὰς ποιεῖσθαι, h. e. τῶν τυχόντων ἀνθρώπων. [Immo sic legitur e cod. Urb. et distinguitur l.: Πλὴν ἐν ἦν τοῦτο τῶν ἐγκ., ταφὰς ποιεῖν καθ' ἕκαστον τὸν ἐνιαυτὸν cet.] Bud. Dicitur etiam aliquid alicui ἐγκύκλιον esse, quod illi quotidianum est et quasi vile. Eunap. ap. Suid. de Carino, Ἀλλ' ἦν ἐγκύκλιον αὐτῷ καὶ πρόχειρον τὸ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτάνειν, sc. εἰς παῖδας ὑβρίζειν. Erat enim Carinus, ut Fl. Vopiscus scribit, homo omnium contaminatissimus, adulter, frequens corruptor juventutis. [Demosth. p. 792, 16: Ὃ γὰρ οὐδὲ τῶν ἴσων οὐδὲ τῶν ἐγκυκλίων δικαίων μετουσίαν διδόασιν οἱ νόμοι, ubi liber unus συνήθων. Dionys. A. R. 10, 33: Ἐγκύκλιον γὰρ δὴ τοῦτο καὶ ἐν ἔθει ἦν ἤδη τῇ πόλει, πολεμουμένῃ μὲν ὁμονοεῖν, εἰρήνην δ' ἀγούσῃ στασιάζειν. Plut. Mor. p. 45, C: Ἐκεῖνα μὲν γὰρ ἤδη... ὥσπερ ἐγκύκλια καὶ κοινὰ πάσης ἀκροάσεώς ἐστι. Dio Cass. 44, 29: Ὥσπερ τι ἔννομον καὶ ἐγκ. πρᾶγμα.] || In orbem rediens, Anniversarius, Annuus, ἐτήσιος, Suid., hæc subjungens exx. [Theophyl. Hist. 1, 8, p. 18, D]: Ἐξαιτοῦντος τὸν ἐγκύκλιον πλοῦτον ὃν ἀν' ἔτος ἕκαστον παρὰ Ῥωμαίων ἐλάμβανον. Item [ib. 6, 6, p. 151, B]: Ὁ δὲ στρατηγὸς τὰς ἐγκυκλίους διανομὰς τῶν χρημάτων αὐτοῖς ἐποιήσατο. Item [ib. 2, 10, p. 44, C]: Ἡ ἐγκύκλιος τῶν χρημάτων ἐπίδοσις. Et ἐγκύκλιοι ἀρχαὶ, inquit Bud., Magistratus qui sortito deferebantur, quasi in orbem redeuntes, vel quasi vulgares. Videntur hoc voc. significari ii magistratus, qui per certas annorum vices redeunt. [Et ἐγκύκλιοι λειτουργίαι, αἱ κατ' ἐνιαυτὸν γινόμεναι, οἷον χορηγίαι, γυμνασιαρχίαι καὶ ἱερῶν περίοδοι, sec. Lex. rh. Bekk. An. p. 250, 22, Zon.

p. 600, ubi ἐγκυκλίας, Etym. M. p. 311, 48. Demosth. p. 463, 13 : Πόσοι δήποτ' εἰσὶν οἱ τὰς ἐγκυκλίους λειτουργίας λειτουργοῦντες, χορηγοὶ καὶ γυμνασίαρχοι καὶ ἱστιάτορες; 496, 16; Dio Cass. 44, 40. Id. 71, 32 : Ἔξω τῶν ἐγκυκλίων δαπανῶν. Inscr. in Syro ins. reperta ap. Bœckh. vol. 2, p. 277, 55 : Ὁ ταμίας Ἀριστα-γόρας ὅτω Ὀνησάνδρῳ τὸ ἀποτεταγμένον εἰς τὸν στέφανον ἐκ τοῦ νόμου διάφορον ἀπὸ τῆς ἐγκυκλίου διοικήσεως, et ib. 63. Conf. sch. Hesiod. Theog. in Ἔγκυκλος cit. ‖ Ἐγκύκλια, de literis circularibus, exx. illustravit Ducang. Gl. p. 347 post Suicer. vol. 1, p. 1002. L. D. Peyron Pap. gr. 1, p. 34, 19 : Τὰ τέλη τετάχθαι εἰς τὴν τοῦ ἐνκυκλίου ὠνήν, Præstationes relatas esse in tabulas redemtionis tributi annui; conf. ib. p. 42, 14. Buttm. *Erkl. e. griech. Beischr.* p. 26, 23 : Δεκάτης ἐγκυκλίου· p. 8, 17 : Εἰκοστῆς ἐγκυκλίου, ibique Bœckh. Tributum decumæ vel vicesimæ. Reuvens *Lettres* etc. 3, p. 52, 20 : Δοκιμαστοῦ τοῦ ἐνκυκλίου. Hase.]

[Ἐγκυκλίως, Orbiculatim. Aristot. Meteor. 1, 2 : Ἡ τῶν ἐγκ. φερομένων σωμάτων φύσις. Id. ap. Stob. Ecl. ph. 1, 23, vol. 1, p. 486 : Κινούμενον περὶ τὸ μέσον ἐγκ. Angel. Hero Aut. p. 254, 20 : Πάντα τὰ ἐγκ. κινούμενα. Hase.]

[Ἔγκυκλον. V. Ἔγκυκλος.]

[Ἐγκυκλοπαιδεία vox nihili. V. Ἐγκύκλιος.]

[Ἐγκυκλοποσία, ἡ, sine testim. affert Schneid.]

Ἔγκυκλος, ὁ, ἡ, In orbem factus, rediens, Circularis, i. q. ἐγκύκλιος. [Signif. Rotundi Matro Athen. ζ, p. 137, B : Ὡς δὲ ἰδὼν ξανθὸν γλυκερὸν μέγαν ἔγκυκλον ... πλακοῦντα. Anth. Pal. 9, 21, 5 : Νῦν δὲ βάρος πέτρης Νισυρίτιδος (f. Νισυρίδος) ἔγκυκλον ἕλκω, lapidem molarem. Cit. Schneid. Athen. De mach. p. 4, v. penult. : Ὅπως ᾖ περίδρομος ἔγκυκλος. De iis quæ orbe circumvolvuntur et redeunt schol. Hesiod. Th. 139 : Ἐν χρόνῳ γάρ τινι ἐγένοντο ἔγκυκλοι περιφοραὶ τοῦ πυρὸς ἐκ τοῦ ἀέρος, quod paullo ante ad eund. v. τὰς ἐγκυκλίους δυνάμεις et τὰς ἐγκυκλίους φοράς. De rebus vulgaribus et semper redeuntibus, Hesych. : Ἔγκυκλα, τὰ ἐγκυκλούμενα τῷ βίῳ καὶ συνήθη, quod supra ἐγκύκλια. L. Dind.] At ἔγκυκλον a Polluce [7, 53, 96] numeratur inter vestes muliebres, talisque ei esse videtur, qualia τὰ περίνηττα. Aristoph. [Thesm. 261] ap. Suid. : Φέρ' ἔγκυκλον· τουτὶ λάμβαν' [λάβ'] ἀπὸ τῆς κλινίδος. Idem [Lys. 113] ap. Eund., Τοὔγκυκλον τουτὶ καταθεῖσαν. [Id. fr. Thesm. ap. Poll. l. c. : Χιτῶνα, βάραθρον, ἔγκυκλον, κομμώτριον.] At ἔγκυκλον quidem esse ἱμάτιον, κροκωτὸν autem ἔνδυμα, manifestum esse idem Suid. annotat. Eust. quoque [Il. p. 976, 12] ἔγκυκλον s. ἔκκυκλον scribit esse γυναικεῖον φόρημα, e Paus. subjungens, Ἔγκυκλον, περιπόρφυρον ἱμάτιον· καὶ χιτὼν γυναικεῖος, ὃν ἔνδοθεν ἐνδύνονται γυναῖκες, εἶτα τὸ ἔνδυμα· quam ἐπιγονατίδα etiam a quibusdam appellari ex eod. gramm. annotat, quoniam ad genua usque pertingat. [Aristoph. Lys. 1162, Pylon vocat ἔγκυκλον. Monum. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 246, 50 : Ἔγκυκλον ποικίλον. Photius v. Παράπηχυ p. 388, 13 : Τὸ δὲ κύκλῳ τὴν πορφύραν ἔχον (ἱμάτιον) ἔγκυκλον (καλοῦσι), quæ verba repetuntur p. 394, 24. L. D.]

Ἐγκυκλόω, Circo includo. Unde ἐγκυκλούμενος in VV. LL. Inclusus. ‖ Circumago, VV. LL. [Eur. Iph. T. 76 : Ἀλλ' ἐγκυκλοῦντ' ὀφθαλμὸν εὖ σκοπεῖν χρεών. ‖ In gyrum s. circulum colligo. Diodor. 3, 36 : Ὅταν τὰ μέγιστα τῶν θηρίων περισπειραθῇ, ποιεῖ ταῖς ἐγκυκλωθείσαις ἐπ' ἀλλήλαις σπείραις ἀναστήματα πόρρωθεν φαινόμενα λόφῳ παραπλήσια. ‖ Med. Circumdo. Plut. Mor. p. 50, D : Τοὺς ἀμφὶ πλουσίαν τράπεζαν ἐγκυκλουμένους, οὓς οὔτε πῦρ, οὐ σίδηρος, οὐδὲ (l. οὔτε) χαλκὸς εἴργει μὴ φοιτᾶν ἐπὶ δεῖπνον. Eur. Bacch. 292 : Τοῦ χθόν' ἐγκυκλουμένου αἰθέρος. Strabo præter l. in Ἐγκύκλωσις cit., 4, p. 193 : Ἐγκυκλοῦνται μὲν δή τινα χώραν ταῖς σκολιότησι καὶ οὗτος (Rhenus) καὶ ὁ Σηκουάνας· 5, p. 216 : Κατέχουσι μὲν ἅπασαν ὅσην ἐγκυκλοῦνται τὰ Ἀπέννινα ὄρη. Conf. ib. p. 217; 15, p. 724. Plut. Marc. c. 6 : Ὁ δὲ Μάρκελλος, ὡς μὴ φθαῖεν αὐτὸν ἐγκυκλωσάμενοι καὶ περιχυθέντες, ὀλιγοστὸν ὄντα, τὰς Ὕας ἦγε πόρρω τῶν ἱππέων· Ti. Gracchi c. 5 : Τῶν Νομαντίνων ... τὸ πᾶν ἐγκυκλουμένων στράτευμα. Dio Cass. 40, 39 : Ἀπέλαβεν ἐν Σηκουανοῖς γενόμενον καὶ ἐνεκυκλώσατο· 41, 60 : Πόρρωθεν ἐγκυκλούμενοί τινες· 77, 13 : Συνεκάλεσε γὰρ τὴν ἡλικίαν αὐτῶν, καὶ πᾶσαν ... ἐνεκυκλώσατο καὶ κατέκοψεν· 49, 36 : Πᾶσαν τὴν πόλιν ἐγκεκύκλωται. Pass. id. 56, 12 : Φρούριον ... φάραγξι βαθείαις ... ἐγκεκυκλωμένον. ‖ Circueo. Diodor. 5, 23 : Μετὰ δὲ ταῦτα βουλόμενος ἐγκυκλωθῆναι πᾶσαν Σικελίαν, ubi not. aor. forma pass. signif. act., ut loco abhinc secundo. Et inferius ib. : Τότε δ' ὁ Ἡρακλῆς ἐγκυκλούμενος τὴν Σικελίαν. Et ubi nunc est κυκλωθείς, sed leg. esse ἐγκυκλωθείς monstrant varietates librorum, c. 24 : Αὐτὸς δὲ κυκλωθεὶς τὸν Ἀδρίαν. L. D. ‖ Hinc translate de voce, Circumsono, Aristoph. Vesp. 395 : Ὥσπερ φωνή μέ τις ἐγκεκύκλωται. ‖ In orbem redeo. Hesych. : Ἔγκυκλα, τὰ ἐγκυκλούμενα τῷ βίῳ καὶ συνήθη. Confus. c. ἐγκολλᾶν v. in illo.]

[Ἐγκύκλωσις, ἡ, Circuitus. Strabo 2, p. 88 : Τὸν Τίγριν καὶ τὸν Εὐφράτην ἐγκυκλοῦσθαι τήν τε Μεσοποταμίαν καὶ τὴν Βαβυλωνίαν καὶ τὸ πλέον γε τῆς ἐγκυκλώσεως τὸν Εὐφράτην ποιεῖν. Sir. 43, 14 : Ἐγύρωσεν οὐρανὸν ἐγκυκλώσει δόξης.]

[Ἐγκυλίδωτος. Hippocr. De morb. mul. 1, p. 623, 3 : Ἔπειτα ξυμμίξας πάντα, ἔλαιον ἐπιχέας καὶ ἀρελῶν, χλιήνας εἰρίον ἐγκυλίδωτον ἐνελίξας προστίθει τῇ μήτρῃ. Quo referenda glossa Galeni p. 412 : Ἀγκυλιδώτων, ἀγκύλην ἔχον· εἴρηται δὲ ἐπὶ κυρτώματος. Ubi pro κυρτώματος, quod Gibbositatem interpretatur ed. Junt., ante HSt. legebatur ἅρματος, i. e. ἁμματος, Fasciæ, ut viderunt editores Britannici v. Ἀγκυλιδωτός. Ἀγκυλιδωτὸς autem in ἐγκυλίδωτος depravatum, ut ἀγκυλισταὶ in ἐγκυλισταὶ ap. Hesych. v. Ἀγκύλη. L. D.]

Ἐγκυλίνδέω, Involvo, Voluto in : ut ἐγκυλίω. [Q. v. Moschop. Περὶ σχεδῶν p. 152 : Ἐνειλινδεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ ἐγκυλινδεῖσθαι. L. D. Epiphan. t. 1, p. 708, D : Τὰ μάγων ἐπίστανται, καὶ ἐν αὐτοῖς ἐγκυλινδεῖται. Hase.]

Ἐγκυλίνδησις, ἡ, Volutatio. Plut. Othone [c. 2 : Τὰς ἀνοσίους ἐν γυναιξὶ πόρναις καὶ ἀκαθάρτοις ἐγκυλινδήσεις].

[Ἐγκύλισμα, τὸ, Volutabrum. Schol. Arist. Nub. 32, quem indicat Weigel. : Ὡς που καὶ ἐν τοῖς Βατράχοις (904) ἁλινδήθρας τε καὶ ἐγκυλίσματα. Sed rectius et integrius Suid. v. Ἐξαλίσας : Ἀρ. ἐν Β., Πολλὰς ἁλ. τε καὶ ἐκκυλίσματα, ut schol. ipse dicit paullo ante ἐξαλίσας, ἐκκυλισθῆναι ποιήσας. Ap. Epiphan. Adv. hær. 61, 3, vol. 1, p. 508, A, ab Routh. cit. : Ναῦς οὐκ ἀπὸ ἑνὸς ξύλου ἁρμόζεται, ἀλλ' ἐκ διαφόρων, καὶ τὴν μὲν τρόπιν ἀπὸ ἑνὸς ξύλου κέκτηται, ἀλλὰ οὐ μονοδόλως, τὰς δὲ ἀγκύρας ἑτέρων, περιτόνεά (l. περιτόναιά Angel.) τε καὶ σανίδας καὶ τὰ ἐγκυλίσματά τε καὶ μέρη πρύμνης καὶ τοίχων καὶ ζυγωμάτων, ἱστίων τε καὶ πηδαλίων ... ἐκ διαφόρων ξύλων ἔχει τὴν συναγωγήν, Petav. conj. χελύσματα. Itaque auctoritates voc. ἐγκ. ad nihilum recidere videntur. L. Dind.]

Ἐγκυλίω, Involvo, Devolvo in, Implico. Metaphorice plerumque capitur. Xen. [Comm. 1, 2, 22] : Εἰς ἔρωτας ἐγκυλισθέντες [ἐκκυλ., q. v.], Amoribus implicati, capti, ut Cic. Implicare se societate omnium, Implicari erroribus, maleficio. Greg. Naz. De resurrectione : Καὶ εἰ μόνη ταῖς ἡδοναῖς ἐνεκυλίσθη ἡ ψυχή, μόνη δικαίως ἂν ἐκολάζετο, Si sola volutata et versata esset in voluptatibus : s., Se involvisset voluptatibus, ut Plin. Otio se involvere; sed in bonam partem. [Act. Pherecr. Stob. Flor. vol. 3, p. 431, 6 : Πολλοῖς ἐμαυτὸν ἐγκυλίσαι πράγμασιν. Schaer. Med. proprie Involvor, in monum. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 233, 31 : ΕΝΤΩΙ ΚΙΒΩΤΙΩΙ ΕΝΙ ΕΓΚΥΛ..... ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΝ ΔΑΚΤΥΛΙΟΝ ΕΧΟΣΑ, quæ ita explet Bœckh. p. 237, 50, ἐγκυλιόμενα σφραγίς; sed in ἐγκυλ latere vel adj. quoddam vel subst. mihi videor colligere ex eo quod verbi tempus præsens alienum est sententiæ. L. D. ‖ Volutor in. Theophr. H. Pl. 1, 6, 11 : Καλεῖται δὲ περδίκιον διὰ τὸ τοὺς πέρδικας ἐγκυλίεσθαι καὶ ὀρύττειν. Lucian. Hippiæ c. 6 : Οἶκος ἐγκυλίσασθαι ὠφελιμώτατος. ‖ Translate Dionys. A. R. 11, 36 : Εἰς τὰς πολιτικὰς πράξεις ἐγκυλισθείς. Prov. 7, 18 : Δεῦρο καὶ ἐγκυλισθῶμεν ἔρωτι. Sir. 23, 14 : Καὶ ἐν ἁμαρτίαις οὐκ ἐγκυλισθήσονται· 37, 3 : Πόθεν ἐνεκυλίσθης; Mich. Glycas Ep. 16 in Fontani Anecd. vol. 1, p. 130 : Ἐπεὶ δὲ εἶδε μηδὲν ἡμᾶς ἐκ τούτων προκόπτοντας, εἰς κακίαν δὲ πᾶσαν ἐγκυλιομένους (sic). L. D. Sext. Emp. Adv. phys. 2, 103, p. 651, 13 : Οὐ λύουσι τὴν ἀπορίαν, ἀλλ' ὁμοίως ἐγκυλίονται αὐτῇ. Aspas. ad Aristot. Eth. Nic. 7, f. 128, A.

Hemst. Clem. Al. Str. 7, 4, 25, p. 843 : Μέθαις ἐγκυλιόμενοι. Schneid. Hesych. : Ἐγκαλινδούμενος, ἐγκυλιόμενος. Mich. Psell. Lectt. admir. medicuphys. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 478, B : Ῥᾷστον δὲ αὐτῷ καὶ τὴν πολλοῖς ἐγκυλισθεῖσαν (male ap. Koll. ἐγκυκλισθ.) ἀνδράσι γυναῖκα παρθένον αὖθις ἐργάσασθαι. ὕϊ L. Dindorf.]

[Ἔγκυλον. V. Ἔγκυτον.]

[Ἐγκῦμαίνω, Inaestuo. Basil. M. in Hexaem. vol. 1, p. 15, B : Εἴπερ κατασκευὴ γῆς ὁ οἰκεῖος αὐτῇ κατὰ φύσιν κόσμος, λήια μὲν ταῖς κοιλότησιν ἐγκυμαίνοντα, λειμῶνες χλοάζοντες κ. τ. ἑ. Id. Epist. 210, vol. 3, p. 315, A : Ἀλλ' ὑμεῖς τὰς οἰνοβαρεῖς κεφαλὰς, ἃς ὁ ἐκ τῆς κραιπάλης ἀναφερόμενος ἀτμὸς, εἶτα ἐγκυμαίνων, καταφαντάζει, χαίρειν ἀφέντες, ubi al. ἐκμαίνων. L. D. Clem. Al. t. 1, p. 179, 28 : Οὐδὲ γὰρ ὡς ἐπιπλεῖστον ἐγκυμαίνονται ἔτι τῶν πρεσβυτέρων αἱ ὁρῶσαι περὶ τὰ τῆς μέθης ναυάγια, Fluctuare solent circa ebrietatis naufragia. Hase.]

[Ἐγκυματίζω, Jacto fluctibus, Exagito. Greg. Nyss. t. 1, p. 283, D : Οἱ δὲ τῇ ταραχῇ ταύτῃ καὶ τῷ σάλῳ τῶν κυμάτων ἐγκυματισθέντες. Hase.]

[Ἔγκυματος, ὁ, ἡ, Qui in undis est. Secund. Sentt. p. 25=639, de navigio, ἐγκ. ὁδοιπορία. Wakef. ὕᾶ]

[Ἐγκυματόω, i. q. ἐγκυματίζω. Greg. Nyss. t. 2, p. 536, D : Πάλιν τῷ ἀστατοῦντι καὶ ἀλλοιουμένῳ ἐγκυματοῦσθαι βίᾳ, Fluctuare in. Hase.]

Ἐγκῦμονίω, pro ἐγκύμων εἰμί, Gravida sum, Fero uterum. Bud. exp. etiam Utero ingravesco, in Pand. [Hae signif., Gravida fio, Geopon. 14, 26, 2 : Γῦπας δὲ μὴ συγγίνεσθαι ἀλλὰ ἀντιπρώρους τῷ νότῳ πετομένους ἐγκυμονεῖν. Eust. Opusc. p. 100, 66 : Ὅμως ἐγκυμονοῦσιν οἷα καὶ μητέρες τινὲς αἱ ποιότητες. || Priori signif. accus. jungit Apollod. 1, 2, 6 : Ὀπηνίκα τὸν Δία ἐγκυμονοῦσα ἐτύγχανε. Hemst. Tzetz. Hist. 4, 870 : Ἐξανηρώτα, τίς αὐτὸν ἐγκυμονήσας βρέφος ἐκ τῆς γαστρὸς ἐγέννησεν, ἆρ' ὁ πατὴρ ἢ μήτηρ. Figurate Anna Comn. 11, p. 330, B : Τὴν ἔχθραν ἣν πάλαι κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος ἐγκυμονήσας εἶχεν. Mich. Glycas Ep. 14 in Fontani Anecd. vol. 1, p. 63 : Ἔστοτε λοιπὸν οὐ παύεται ἡ γῆ καθ' ἕκαστον ... βοτάνας τε ἐγκυμονεῖν καὶ πρὸς γένεσιν ἄγειν αὐτάς. L. D. Incerta signif. Hesych. : Ἐξαμβλίδει, διαφθείρει, ἐγκυμονεῖ. || Pass. In utero gestor, Dionys. A. R. 1, 60 : Ἧς τὸ ἐγκυμονούμενον ἀποκυησάσης. Hemst. Eust. Il. p. 83, 27 : Τὸ ἐγκυμονούμενον ἐξέθορε, τελεία κόρη ἔνοπλος. Seager. Epiphan. Adv. hær. 1, 5, vol. 1, p. 121, A : Γνόντες δὲ αὐτὸν ἐκ Ναζαρὲτ, ἐν γαστρὶ ἐγκυμονηθέντα. L. Dind.]

[Ἐγκυμόνησις, ἡ, Conceptio. Aristot. De plantis 1, 2, p. 817, 31 : Ὅτι τὸ σπέρμα τοῦ φυτοῦ ὅμοιόν ἐστιν ἐγκυμονήσει ζῴου, ἤτις ἐστὶ μῖξις ἄρρενός τε καὶ θήλεος. L. D. || Graviditas. Epiphan. Adv. hær. 2, 63, vol. 1, p. 521, C : Ἵνα μὴ ἁρπαγῶσι τὰ ἑαυτῶν σπέρματα ὑπὸ ἀκαθάρτων πνευμάτων εἰς ὑποδοχὴν ἐγκυμονήσεως. Ib. 3, 28, p. 1022, B : Διὰ τῆς ἐγκυμονήσεως τῆς ἁγίας παρθένου. Const. Man. Chr. p. 37, B, a Boiss. cit. : Καὶ τῆς ἐγκυμονήσεως ἄγουσαν ἕκτον μῆνα. Eust. Opusc. p. 100, 82 : Μύλην ἀποτικτούσης ἢ εἴτι που ἄλλο τὴν ἀληθῆ ἐγκυμόνησιν ψεύδεται.]

[Ἐγκυμονικὸς, ἡ, ὄν, i. q. ἐγκύμων. Epiph. t. 1, p. 1044, C, de leonis fœtu : Ξέειν τε τὰς ἐγκυμονικὰς μήτρας τε καὶ ὑστέρας, Matris uterum. Hase.]

Ἔγκυμων, ὁ, ἡ, Fœtum habens, Gravida, Prægnans; sed hoc passim usitatum est, quum contra rarus sit illius [ἀκύμων] usus. Phocyl. [174] : Μηδὲ τεῇ ἀλόχῳ ἐγκύμονι χεῖρα βάλοιο. Nonn. [Jo. p. 27, 28] : Ἐγκύμονα γαστέρα σύνων. [Conf. id. Dion. 1, 5; 4, 170.] Dicitur et ἐγκύμων βοῦς [ap. Plut. Num. c. 12. Xen. Cyn. 7, 2 : Ἵνα θᾶττον ἐγκύμονες γίγνωνται (canes). Theophr. C. Pl. 3, 2, 8 : Ἔτι τὸ μὲν μετοπωρινὸν ἐγκυμον εἶναι καὶ ἐπίφορον, τὸ δὲ ἐαρινὸν ἄρτι κυίσκεσθαι. De elephante Aristot. H. A. 5, 14.] Item, ἐγκύμονα σπέρματα a Diosc. [Nicand. Th. 89 : Ἠὲ καὶ ἀγριάδος μαλάχης ἐγκύμονα καρπόν.] Et cum gen. ap. eund. Nonn. [Jo. p. 88, 2] pro Refertus, Plenus, Ἀμπλακίης ἐγκύμονα κόσμον ἐλέγχω, Peccato gravem et refertum, et quasi gravidum. [Eur. Tro. 11 : Ἐγκύμον' ἵππων τευχέων ξυναρμόσας. Diosc. 5, 160 : Ἀετίτης λίθος ὁ ἐν τῷ κινεῖσθαι ἦχον ἀποτελῶν, ὡς ἑτέρου ἐγκύμων λίθου ὑπάρχων. Cit. Hemst. Nonnus Dion. 1, 353 : Ζαθέης ὠδῖνος ἐὴν ἐγκύμονα νύμφην. Improprie Plato Theæt. p. 210, B : Ἐὰν τοίνυν ἄλλων μετὰ ταῦτα ἐγκύμων ἐπιχειρῇς γίγνεσθαι. Conf. 148, E, 151, B. Conviv. p. 208, E : Οἱ μὲν οὖν ἐγκύμονες κατὰ σώματα ὄντες, cui contrarium p. 209, A : Τούτων ὅταν τις ἐκ νέου ἐγκύμων ᾖ τὴν ψυχήν. Nonnus Jo. p. 92, 11 : Δυσσεβίης ἐγκύμονες. Anth. Pal. 9, 210 : Κρατερῶν καμάτων ἐγκύμονα βίβλον. De terra Plato Epinom. p. 979, A : Διὰ δὲ ταῦθ' ἡμῖν καρποί τε καὶ ἐγκύμων ἡ γῆ γέγονεν. ὕ L. D.]

[Ἐγκύμων, ονος, ὁ, Encymon, n. pr. viri fictum, ap. Alciphr. Ep. 1, 14, 15, 16. Ubi duci a κῦμα ostendit adjunctum Ἀλίκτυπος. ὕ L. Dind.]

Ἔγκῦος, i. q. κυοφοροῦσα, κυοῦσα, ἐγκύμων, Gravida [Aristot. H. A. 3, 20 : Οὐ γίνεται δὲ γάλα, πρὶν ἢ ἔγκυον γένηται· 5, 5 : Αἱ πέρδικες ... ἔγκυοι γίνονται. Apollod. 1, 3, 6 : Γενομένην ἔγκυον καταπίνει· et ib. 8, 5, 1. L. D. Dionys. A. R. 9, 22 : Γυναῖκας ἐγκύους. Diodor. 4, 2 : Τὴν Σεμέλην ἔγκυον οὖσαν. Palæph. 43, 3 : Ἔγκυος γεγονυῖα. Schol. Eur. Hec. 454 Matth. : Ποιήσαντος αὐτὴν ἔγκυον. Schaef.] : quod et de cane dicitur, κύων ἔγκυος, VV. LL. ex Epigr. [Nonnus Dion. 1, 88 : Ὅτι βρυχίην Ἀφροδίτην Οὐρανίης ὤδινεν ἀπ' αὐλακος ἔγκυον ὕδωρ· 4, 485 : Θερμαίνων νέφος ἔγκυον. L. D.] Item pro Plenus, Refertus, ex lisd. [Antiphil. Anth. Pal. 9, 156], Εἰσιδὲ πῶλον εὐόπλου Δαναῶν ἔγκυον ἡσυχίης. [Nonn. Dion. 3, 29 : Λαῖφος ἐκαλπώθη βεβιημένον ἔγκυον αὔρης. Id. Jo. p. 6, 33 : Θεοδινέος ἔγκυος ὁμφῆς· et ib. p. 24, 22; 54, 24. Ib. p. 220, 4 : Δίκτυον ἔλκων ἔγκυον ἀλλομένων νεπόδων. Philippus Thess. Anth. Pal. 6, 5 : Πυρὸς ἔγκυον ἔμβλογα πέτρον, de pyrite. Meleag. ib. 4, 1, 7 : Νάρκισσόν τε χορῶν Μελανιππίδου ἔγκυον ὕμνων. De fœtu s. utero gravidæ Nonnus Dion. 5, 193 : Ἀμοιβαίῃ δὲ λοχείῃ ἔγκυον ἔκυσε θυγατρογόνου καμάτοιο. Et figurate Manetho 1, 159 : Ἔγκυον ὠδίνουσιν ἐὸν μόρον ἐντὸς ἔχοντες. || C. accus. Tzetz. schol. Exeg. Il. p. 138, 7 : Ἔγκυος ἐγεγόνει τὸν Ἀδωνιν· 139, 27 : Τὴν Σεμίραμιν ἔγκυος ἐγεγόνει. Schaef. Id. Hist. 2, 172 : Οὕστις ἐγκύου τότε δὴ Διὶ καὶ τῆς Ἀρχίππης πλὴν ἀτελὲς ἐπάμηνον τέκνον τὸν Εὐρυσθέα. L. Dindorf.]

Ἔγκυα, Hesych. exp. ἔγκυον : sed suspectum. [Vitiose id. v. Θηλυτεράων : Μόναι γὰρ αἱ γυναῖκες ἔγκυαι οὖσαι πλησιάζουσιν ἀνδράσιν, quod non offendit Toupium Em. vol. 2, p. 360, ab Schæf. cit. Leg. ἔγκυοι.]

[Ἐγκύπη, Heliodor. Περὶ καταρτισμῶν διαφορᾶς, ap. Oribas. in Cod. Medic. : Μέσην ἔχει ἐγκύπην καὶ εἰς τὴν ἐγκύπην ἔχειται ἡ ῥίζα· nisi leg. ἐγκοπήν. Schneid.]

Ἐγκύπτω, Pronus incumbo, Propendens incumbo : cum dat. Unde ἐγκεκυφότες ap. Thuc. [4, 4, et Aristophan. Nub. 191 : Τί γὰρ οἶδε δρῶσιν οἱ σφόδ' ἐγκ.; Aristot. Physiogn. p. 813, 13 : Οἱ δὲ τοῖς ὤμοις ἐπενσαλεύοντες ἐγκ. μεγαλόφρονες. Dio Chr. Or. 30, vol. 1, p. 559 : Ἐγκεκυφότας ἐσθίειν. Plut. Mor. p. 159, D : Ἕκαστος ἐγκεκυφὼς ἐσθίλει τῇ περὶ τὴν τροφὴν χρείᾳ], Incurvi, Proni, Bud. [Ἐγκ. καὶ ταπεινοῖ opositi τοῖς ἀνατεταμένοις, Galen. vol. 11, p. 483, F. Hemst. Plato Reip. 2, p. 359, D : Θυρίδας, καθ' ἃς ἐγκύψαντα ἰδεῖν νεκρὸν· 8, p. 555, E : Οἱ δὲ δὴ χρηματισταὶ ἐγκύψαντες οὐδὲ δοκοῦντες τούτους ὁρᾶν. Plut. Alex. c. 12 : Ἐγκύπτοντος τοῦ Θρᾳκὸς (in puteum). Dio Cass. 41, 58 : Ἐγκύψαντες ἠτρέμιζον ὥσπερ ἀθυχοι.] Vide Ἐπικύπτω. [Intueor, Curatius inspicio, Herodot. 7, 152 : Ἐγκύψαντες ἐς τὰ τῶν πέλας κακά. Ibi olim ἐσκύψ. quod inde in Lexx. relatum est. Schweigh. Themist. Or. 2, p. 29, B : Ὅσῳ ἂν μᾶλλον ἐγκύπτων ἀτενίζω τοῖν ὀφθαλμοῖν, τοσῷδε ἐναργέστερον ἀναφαίνεται καὶ ἐκλάμπει· 18, p. 218, B : Τοῦτο δὲ οὐκ ἂν ἄλλως αὐτῷ συμβαίνοι, εἰ μὴ ἐγκύπτων πρῶτον εἰς ἑαυτὸν καὶ τὰ ἑαυτοῦ ἔργα ἐπισκοπῶν πλοῦτον ὁρᾷη πράξεων ἀγαθῶν καὶ καλῶν. L. D. Ammon. in Porph. Isag. p. 3 : Κλεόμβροτος τις ὀνόματι, ἐγκύψας τῷ Πλάτωνος Φαίδωνι, ubi Bentl. ad Callim. Epigr. 24, p. 294 conj. ἐγκύρσας, « quam emendationem infringit Actuarius De spir. animal. l. 1, p. 7, de apibus : Τοῖς αὐτοῖς δ' ἀεὶ καὶ σφίσιν οἰκείοις ἐγκεκύφασιν ἔργοις, quo verbo etiam usi sunt Origenes Philoc. p. 170 et Palladius Hist. Laus. p. 158; Achilles Tat. l. 1, p. 21 : Καὶ ἐγκεκυφὼς ἀνεγίνωσκον· Jo. Chrysost. In Psalm. 5, p. 538 : Ἐγκύπτωμεν τοῖς ἐγγεγραμμένοις, » Bernard. ad Theoph. Nonn. vol. 1, p. 178. Tzetz. Exeg. Il. p. 51, 26 : Οὐ δεῖ τοὺς ἀμυήτους σοφίας Ὁμηρικῆς ἐγκύπτειν ποιήμασιν· 52, 1 : Ἐγκύψαι

κἂν μὴ ἀκνήσητε τῷ Ἀριστοφάνους συγγράμματι. Schaef. Confus. c. ἐγκρίπτω v. in illo.]

Ἐγκυράσαι, Erot. in suo Lex. Hippocr. [p. 162] exp. ἐπουλωθεῖη, κατουλωθεῖη, Ad cicatricem perducatur. [Leg. videtur c. nonnullis : Ἐγκῦσαι, ἐντυγχάνειν. Ἐπουλωθεῖη, κατουλωθεῖη.]

[Ἐγκυρέω. V. Ἐγκύρω.]

[Ἔγκυρσις, ἡ, Incursio. Proprie Sext. Emp. Adv. log. 7, 84, p. 387, 11 : Ἐκ γὰρ τῆς τοῦ χυλοῦ ἐγκυρήσεως ἐγγίγνεται ἡμῖν ὁ κατὰ ταύτης τῆς ποιότητος ἐκφερόμενος λόγος· Adv. phys. 10, 299, p. 682, 21 : Πᾶν τὸ λαμβανόμενον ἀνθρώπῳ ἤτοι αἰσθήσει λαμβάνεται καὶ κατὰ ψιλὴν ἐγκύρησιν ἢ διανοίᾳ. Improprie id. 1, 37, p. 12, 6 : Ὁ παρὰ τὰς συνεχεῖς ἢ σπανίους ἐγκυρήσεις (τρόπος), ubi est Accidentia, sed in συγκυρήσεις mutatur a Salm., ut est 141, p. 36, 19. Cit. Kall.]

[Ἐγκυρσεύω. V. Ἐγκύρω.]

Ἐγκύρτια, τά, Suid. esse dicit τὰ ἐν τοῖς κύρτοις ἐνυφάσματα [In sagenis intexta]. Platonem autem in Timæo [p. 78, B, C, D] usum esse h. v. ἐπὶ τῆς φάρυγγος [De gutture s. faucibus. Aristot. De part. anim. 3, 5 (?) cit. Schneid.].

[Ἔγκυρτος, ὁ, ἡ, Incurvus. Aristot. Physiogn. 47 (p. 807, 30) : Μικρὸν ἔγκυρτος. Kall.]

[Ἐγκύρτωσις, ἡ, Incurvatio. Cassii Probl. 38 : Κατάγματος μετ' ἐγκυρτώσεως γενομένου. Weigel.]

Ἐγκύρω, ὑρσω, et Ἐγκυρέω, ήσω, Incido, Incurro, i. q. ἐντυγχάνω. [Hom. Il. N, 145 : Ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε φάλαγξιν.] Hesiod. Op. [214] : Ἐγκύρσας ἀτῆσιν, Quum in infortunia s. incommoda incurrerit. [Bacchyl. ap. Clem. Al. Str. 6, 2, 14, p. 745 : Πρὶν ἐγκῦρσαι δόλ. Quo respexit, quem Hemst. affert, Hesych. : Πρὶν ἐγκῦραι, πρὶν πλησιάσαι τῆς κακοπαθείας. Pind. Pyth. 1, 100 : Τὸ δὲ παθεῖν εὖ πρῶτον ἄθλων, εὖ δ' ἀκούειν δευτέρα μοῖρ'· ἀμφοτέροισι δ' ἀνὴρ ὃς ἂν ἐγκύρῃ καὶ ἕλῃ, στέφανον ὕψιστον δέδεκται· 4, 282 : Πρίσβυς ἐγκύρσαις ἑκατονταετεῖ βιοτᾷ. Hippocr. De prisca med. p. 18, 26 : Ὅταν δ' ἐγκύρσῃ πλατεῖ τι καὶ ἀντικειμένῳ, καί τι πρὸς αὐτὸ ἀντιπίσῃ· De artic. p. 788, B : Ἔπειτα μεσηγὺ τῶν ἐσχαρῶν ἄλλην ἐσχάρην ἐμβάλλειν λεπτῷ σιδηρίῳ καὶ διακαῦσαι, ἄχρις ἂν τῷ ὑπαλείπτρῳ ἐγκύρσῃ. Soph. El. 863 : Τμητοῖς ὅλκοις ἐγκῦρσαι. Anth. Pal. vol. 3, p. 968, App. n. 398 : Ταῖσδ' ἐνέκυρσε τύχαις. Synes. De insomn. p. 149, C : Ἐπειδὰν ἐγκύρσῃ τοῖς ψυχικοῖς πνεύμασιν. L. D.] Herodot. [3, 77] : Ἐνέκυρσαν τοῖς ἐκείνοις [immo τοῖσι εὐνούχοισι], Inciderunt in illos, Offenderunt illos. [Ib. 4, 125 : Ἐνέκυρσε ἀμφοτέρῃσι τῇσι μοίρῃσι τῶν Σκυθέων.] Ex Eod. [7, 208] affertur, Ἐνεκύρσε ἀλογίης, pro Contemtui habuit, Neglexit. [Ἀλογίης πολλῆς in genit. est in libris Her., unde ἐκύρσης conj. Valck. Ib. 218 : Ἐνεκύρσησαν στρατῷ· 2, 28 : Τῇ ἕκαστος ἡμέρῃ γενόμενος ὁτέοισι ἐγκυρήσει. Archil. ap. Plat. Eryx. p. 397, E : Καὶ φρονεῦσι τοῖ' ὁκοίοις ἐγκυρέωσιν ἔργμασι. Antiatt. Bekk. An. p. 96, 14 : Ἐγκυρῆσαι, ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν, Κρατῖνος Δηλιάσιν. Et ex eod. Suidas, Zon. p. 609. Sæpius ita Polyb., ut 7, 12, 11 : Ἔμελλε ταῖς τῶν πραγμάτων συντελείαις ἐγκυρήσειν ἐναντίαις ἢ πρότερον· 8, 1, 5 : Πῶς οὐκ εὐλόγως ἔμελλε τοῖς προειρημένοις ἐγκυρήσειν, Incidere in ea quæ diximus, et alibi. Dionys. Ant. R. 3, 59 : Δυσχωρίαις ἐγκυρήσαντες ἀνιξόδοις.] Utitur Arrianus quoque h. v., licet Ἰωνικωτέρῳ, 5, [23, 7] : Ἀμφὶ γὰρ τὴν δευτέραν φυλακὴν ἐκπίπτοντες ἐκ τοῦ τείχους οἱ πολλοὶ αὐτῶν, ἐνέκυρσαν ταῖς προφυλακαῖς τῶν ἱππέων. [Ἆδαν ἐγκύρσαντες ἀλάμπετον, epigr. Marm. Oxon. p. 78, ubi nota accusativo jungi. Ἐγκύρσας λαΐνεᾳ στήλῃ, Perlecto titulo columnæ sepulcralis, Reines. Inscr. Cl. 12, 132. Κακῷ ἐνέκυρσαν ἰτοίμῳ, Demosth. ap. Steph. Byz. in Ἡραία. Hesych. : Ἐνέκυρσεν, ἐπλησίασεν. Hemst. || Forma Ἐγκυρσεύω ead. signif. est ap. Heraclit. Clem. Al. Str. 2, 2, 8, p. 432, ab Schneid., cui dubia videtur, cit. : Οὐ γὰρ φρονέουσι τοιαῦτα πολλοί, ὁκόσοι ἐγκυρσεύουσιν, οὐδὲ μαθόντες γινώσκουσιν, ἑωυτοῖσι δὲ δοκέουσι κατὰ τὸν γενναῖον Ἡράκλειτον.]

[Ἐγκυσινόχωλος. V. Ἐγκυσίχωλος.]

Ἔγκυσις, Partus, VV. LL. Scribitur tamen ἔγκυρσις in illis; sed non dubium est, quin ἔγκυσις scriptum reliquerit, quicunque primus hanc v. illi inseruit, e quocumque eam scriptore sumserit. [Neutrum verum, sed leg. Ἔγκυήσις, quod v.]

Ἐγκυσίχωλος, ὁ, Hesychio est ἄνωθεν ἀπὸ [ἐπὶ cod.] τοῦ κύσου χωλός : ut Etymologo quoque [et Zonar. p. 597] ὁ ἀπὸ τοῦ κύσου χωλὸς καὶ ἀπὸ τῆς κοτύλης : nam κύσον a comicis nominari solere tradit etiam τὸν πρωκτόν, περὶ ὃν ἡ κοτύλη. [Photius : Κυσινόχωλος καὶ Ἐγκυσινόχωλος, ὁ ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν κυσὸν τόπου χωλός.]

Ἐγκυτήριον, τό, [Medicamentum adjuvans conceptum], VV. LL.

Ἔγκυτι, Ad cutim usque. Etym. enim dicit esse adverb., significans τὸ ἐν χρῷ : ut ap. Archiloch., Χαίτην ἀπ' ὤμων ἔγκυτι κεκαρμένος· i. e., inquit, πρὸς αὐτῷ τῷ δέρματι, παρὰ τὸ κύτος, quod et σκύτος vocatur. [Callim. (fr. 311 Ern.) ap. Suid. in v. et in Ἐν χρῷ : Τὸ δ' ἔγκυτι τέκνον ἑκάρσω.] Apud Hesych. ἐγχὶς et ἔγκτισις hoc signif. legitur. [Ubi leg. videtur non ἔγκυτι, sed ἐγκυτὶς, quam formam testificatur gramm. Bekk. An. p. 1319, b : Τὰ εἰς δις ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ὑπεσταλμένων τῶν διὰ τοῦ δις ἢ ακις, εἴτε ὀξύτονα εἴτε βαρύτονα, διὰ τοῦ ι γράφεται, ἐγκοιτὶς κ. τ. λ. Leg. ἐγκυτίς. L. Dind.]

Ἔγκυτον (ita enim leg. [pro Ἔγκυλον] esse alphabetica series declarat), Hesych. Laconibus esse dicit ἔγκατον, Intestinum, Interaneum, Quod sc. est ἐν τῷ κύτει τοῦ σώματος.

Ἐγκύω, i. q. κύω : unde ἐγκύουσα ap. Aristot. quæ et ἔγκυος, Gravida, Bud. Vide Κύος. [Theon Soph. 16. Seager.]

[Ἔγκωλον legitur ap. Hesych. in gl. obscura et suspecta : Δαῖμα, τὸ ἔγκωλον τοῦ σχοινίου.]

[Ἐγκωλύω. V. Ἐγκολλάω.]

[Ἐγκωμάζω, Comessor, Gl.]

Ἐγκωμιάζω, [άσω, schol. Pind. Ol. 1, 58 : Ἐγὼ δέ σε ... ἐγκωμιάσω. άσομαι, Æschin. C. Tim. p. 18 : Οὐκ ἀρέξεται δ' οὐδὲ τῶν Ὁμήρου ποιημάτων, ... ἀλλὰ καὶ τὴν λεγομένην γενέσθαι φιλίαν δι' ἔρωτα Πατρόκλου καὶ Ἀχιλλέως ὑμνήσει καὶ τὸ κάλλος, ὥσπερ οὐ πάλαι μακαριζόμενον, ἂν τύχῃ σωφροσύνης, νῦν ἐγκωμιάσεται. L. D.], Laudo, Laude afficio, ἐγκώμιον λέγω. Æschin. C. Ctes. [p. 75] : Ἀναβὰς ἐπὶ τὸν τάφον τῶν τετελευτηκότων, ἐγκωμιάζειν τὴν ἐκείνων ἀρετήν. Isocr. [Areop. p. 154, C] : Ἐγκεκωμίακα τὴν δημοκρατίαν, et, Τοὺς μετὰ τέχνης ἐγκωμιάζοντας· in Evag. [p. 190, C] : Ἀνδρὸς ἀρετὴν διὰ λόγων ἐγκωμιάζειν. [Ibid. : Τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας εὐλογεῖν μηδὲν χεῖρον τῶν ἐν ταῖς ᾠδαῖς καὶ τοῖς μέτροις ἐγκωμιαζόντων.] Eademque constr. Plut. Lyc. [c. 26] : Ἐγκωμιάζουσαι δι' ὠδῆς τὴν ἀρετήν. [Plato Tim. p. 19, C : Ἐμαυτοῦ μὲν αὐτὸς κατέγνωκα μήποτ' ἂν δυνατὸς γενέσθαι τοὺς ἄνδρας καὶ τὴν πόλιν ἱκανῶς ἐγκωμιάσαι· Reip. 2, p. 363, D : Ταῦτα δὴ καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐγκωμιάζουσι δικαιοσύνην. Id. c. ἐπὶ Euthyphr. p. 9, B : Ἐγκωμιάζων σε ἐπὶ σοφίᾳ.] Et pass. Ἐγκωμιασθεὶς ἐπ' ἀνδραγαθίαις, Isocr. Ceterum Xen. post ἐπαινεῖν addidit ἐγκωμιάζειν, tanquam majus aliquid significans, Cyrop. 5, [3, 3] : Ὡς δὲ τοῦτ' ἤκουσαν, πάντες μὲν ἐπῄνουν, πάντες δ' ἐνεκωμίαζον. [De vitio in libris non raro ἐνεγκωμίαζον v. intt. Thomæ p. 747, quibus add. Diodor. 1, 72. Ap. Isocr. Archid. p. 137, D, cod. Urb. θαυμασθησόμεθα, ceteri ἐγκωμιασθησόμεθα.]

Ἐγκωμιαστής, ὁ, Laudator [Gl. Legitur ap. Tatian. Or. ad Græc. p. 11. Hasæ].

Ἐγκωμιαστικός, ἡ, όν, q. d. Laudativus, s. Laudatorius, Ad laudationem pertinens : ἐγκωμιαστικὴ ἰδέα ex Hermog. pro Genere demonstrativo. [Dionys. Art. rh. c. 9.] Item ἐγκωμιαστικοὶ ap. Longin. [8, 3], sicut et ἐπαινετικοὶ, Qui lubenter laudant, Laudationibus dediti, Ad laudationes propensi aut ad laudandum. [Thomas p. 562 : Τοῦ κατὰ τέχνην ἐγκωμιαστικοῦ λόγου. Schaef. Schol. Pind. Isthm. 4, 58 : Τοὺς ἐγκ. λόγους. Anonymi λόγος ἐγκ. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 217, C. It. ap. Suid. v. Ἐγκώμιον. Polyb. 8, 13, 2 : Τὰς ἐγκωμιαστικὰς ἀποφάσεις αὐτοῦ περὶ Φιλίππου· 10, 24, 8 : Ὥσπερ γὰρ ἐκεῖνος ὁ τόπος, ὑπάρχων ἐγκωμιαστικός, ἀπήτει τὸν καρπαλιμώδη ... ἀπολογισμόν. Plut. Mor. p. 743, D : Ἥ τε Κλειὼ τὸ ἐγκωμιαστικὸν προσάγεται· κλέα γὰρ ἐκάλουν τοὺς ἐπαίνους· 744, D : Ἐν δὲ τῷ ῥητορικῷ τὸ ἐγκ. πρῶτον γεγονέναι λέγουσιν. L. D.]

Ἐγκωμιαστικῶς, q. d, Laudative, Laudatorie, Eorum more, qui laudationem aliquam scribunt. [Poll. 4, 26. Kall. Tzetz. Hist. 4, 472 inscr. : Τὸ πανηγυρικὸν, ᾧ ταῖς ἱστορίαις τοὺς μὲν ἐγκ., τοὺς δὲ μεμπτικῶς ἐπιφέρει. Elberling, Socrates H. E. 3, p. 199.]

[Ἐγκωμιαστὸς, ἡ, ὀν, Laudabilis. Philo vol. 1, p. 453, 26 : Τὸν γὰρ ἀγαθὸν καὶ ὁ ἐπαινῶν ἐγκωμιαστὸς, καὶ ὁ ψέγων ἐμπαλιν ψεκτός. Hase.]

[Ἐγκωμιογράφος, ὁ, Qui scribit encomium. Artemid. 1, 56, p. 82 : Ποιητὰς δὲ καὶ ἐγκωμιογράφους καὶ πάντας λογοποιοὺς εἰς τὴν αὐτὴν τοῖς χοροῖς ἀναχτέον μοῖραν, ubi est var. κωμῳδιογράφους. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 767, 6 : Ἐγκωμιογράφος εἰς τὸν αὐτοκράτορα. Conf. p. 358, 15. L. Dind.]

[Ἐγκωμιολογικὸς, ἡ, ὀν, Ad encomium s. orationem vel carmen laudatorium pertinens. Versus genus ἐγκωμιολογικὸν dictum sæpe memoratur in Pind. schol. metr., quorum Pyth. 12 : Τὸ ιγ' ἐγκωμιολογικὸν παρὰ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν, cit. Wakef., ego unum pono ad Ol. 3 : Τοῦ τρίτου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων θ' · τὸ α (Τυνδαριδαις τε φιλοξεινοις ἀδειν) ἐγκωμιολογικὸν καταληκτικὸν, ἦγουν ἀπὸ δύο πενθημιμερῶν πρώτου δακτυλικοῦ καὶ δευτέρου ἰαμβικοῦ λιποὺσης συλλαβῆς · οὕτω δὲ ἐλέγετο παρόσον τούτῳ τῷ ῥυθμῷ ἐγκώμια συνετίθεντο τοῖς παλαιοῖς -uu-uu----u-, s. Trichæ p. 56 : Τὸ α ἐγκωμιολογικὸν καταληκτικόν · ἐγκ. δέ ἐστι τὸ διπενθημιμερὲς λεγόμενον · πενθημιμερῆ γάρ εἰσι δύο, ἰαμβικὸν καὶ δακτυλικὸν, καὶ ἔστιν ὅτε ἐνὶ στίχῳ μίγνυνται · ἀλλ' ἂν μὲν προτιθῆται (l. προτιθ.) τὸ ἰαμβικὸν, ἰαμβέλεγος καλεῖται ἀπὸ τῆς ποιότητος (sic), εἰ δὲ τὸ δακτυλικὸν, διπενθημιμερὲς ἀπὸ τῆς ποσότητος · τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ἐγκ. · σύγκειται γὰρ ἐγκώμια ἐκ τοῦ τοιούτου μέτρου. Conf. gramm. Vrat. et Mosc. ap. Bœckh. p. 89 etc. || Ἐγκωμιολογιῷ vicisse dicitur Polyxenus quidam in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 770, 11, ubi intelligendum videtur ποιήματι. L. Dind.]

Ἐγκώμιον, τὸ, Dictum laudatorium, Laudatio, Laus. Plato Minoe [p. 319, B], postquam hæc de Minoe verba Homeri protulit, quæ sunt ex Od. T, [178], Ἐνθα τε Μίνως Ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστὴς, subjungit, Minoem accepisse hoc ἐγκώμιον ab Hom. quale nullus heroum ab eo acceperit, et quidem paucis verbis comprehensum; dicit enim διὰ βραχέων εἰρημένον : et paulo post γέρας id appellat. Ideo autem hoc exemplum primum protuli, ut ostenderem vanam esse illam distinctionem, quæ quum ab aliis, tum ab Aphthonio annotatur inter ἐγκώμιον et ἔπαινον, in qua inter alia dicit ἔπαινον quidem ἐν βραχεῖ γίνεσθαι, at vero ἐγκώμιον κατὰ τέχνην ἐφέρεσθαι. Affertur porro ex eod. Plat. [Leg. 8, p. 829, B], ἐγκώμια [τε καὶ ψόγους] ποιεῖν pro Laudare : sicut ex Aristoph. [Nub. 1205], Ἐγκώμιον ᾄδειν εἰς τὸν υἱὸν, pro Canere carmen de laudibus filii. [Id. fr. Tagenist. ap. Athen. 15, p. 677, C : Ἄδωμεν εἰς τὸν δεσπότην ἐγκώμιον. De Pindari carminibus sic dictis v. Bœckh. ad fragm. p. 605. Isthmicis ἐγκωμίῳ vicisse dicitur quidam Plutarch. Mor. p. 723, B.] Legitur et ἐγκώμιον λέγειν l. 4 : Καὶ ἄλλο ἄλλου λέγων ἐγκώμιον. Apud Isocr. ἐγκωμίων τυγχάνειν et ἐπαίνων ἀξιοῦσθαι, pro eod., in Panath. [p. 80, A.] Dem. autem [p. 300, 3] dixit, δεῖξαι ἐγκώμια, Καί τοι τρία ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ πᾶσιν ἀνθρώποις ἔδειξαν ἐγκώμια Θηβαῖοι καθ' ὑμῶν τὰ κάλλιστα, ἓν μὲν ἀνδρίας, ἕτερον δὲ δικαιοσύνης, τρίτον δὲ σωφροσύνης · quod perinde est ac si diceret, Tria ostenderunt Thebani vobis inesse summa laude dignissima; Triplici laude ornati fuistis testimonio Thebanorum. Sicut autem hic dicit καθ' ὑμῶν, qui præpositionis κατὰ usus novus alioqui videri cuipiam possit, ita et Philipp. 2, [p. 68, 3] : Ὃ καὶ μέγιστόν ἐστι καθ' ὑμῶν ἐγκ., ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ubi etiam observa non tam esse Laudem, quam Laudis materiam et argumentum, Id quo quis laudem meretur, laude dignus censetur. [De versibus Homeri quibusdam Achillem cum laude memorantibus Plut. Mor. p. 30, B : Καὶ τοῦτο μὲν Ἀχιλλέως τὸ ἐγκώμιόν ἐστι, τὰ δ' ἐξῆς ὑπὲρ ἁπάντων εἴρηται χρησίμως. Aristot. Eth. Nic. 1, 12 : Τὰ δ' ἐγκώμια τῶν ἔργων δμοίως καὶ τῶν σωματικῶν καὶ τῶν ψυχικῶν.] || Interdum est Oratio scripta de laudibus alicujus. Ἐγκώμιον Ἡρακλέους, quod scripsit Matris teste Athen. [10, p. 412, B.] Et ap. Plut. Mor. p. 217, D] Antalcidas sophistæ cuidam recitare volenti suum ἐγκώμιον Ἡρακλέους, objecit, Τίς γὰρ αὐτὸν ψέγει; [Xen. Ages. 10, 3 : Ἀλλὰ γὰρ μὴ, ὅτι τετελευτηκὼς ἐπαινεῖται, τούτου ἕνεκα θρῆνόν τις τοῦτον τὸν λόγον νομισάτω, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἐγκώμιον · ... ἐγκωμίων δὲ τί ἀξιώτερον ἢ νῖκαί τε αἱ κάλλισται καὶ ἔργα τὰ πλείστου ἄξια ;] || Ἐγκώμιον dictum putant quum alii [Pollux 9, 37, Herodian. p. 478 Piers., Thomas p. 561, distinguentes cum Ammon. p. 139 ab ὕμνῳ qui in honorem deorum, ἐγκ., quod in homines componitur. Atque sic Plato Reip. 10, p. 607, A : Εἰδέναι δὲ ὅτι ὅσον μόνον ὕμνους θεοῖς καὶ ἐγκώμια τοῖς ἀγαθοῖς ποιήσεως παραδεκτέον εἰς πόλιν. Sed in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 767, 7 est : Ἐγκώμιον εἰς Μούσας. L. D.], tum Aphthonius, quod olim soleret ἐν κώμαις ᾄδεσθαι, i. e. τοῖς στενωποῖς, τοῖς ἀμφόδοις · nec plura de hac derivatione ap. quemquam invenio, præterquam ap. Etym. [M. p. 311, 26] : sed quæ is addit, sunt plane etymo repugnantia : hinc sc. ἐγκώμιον nomen accepisse, quod qui ab opulentioribus aliquam injuriam acceperant, venientes εἰς κώμας i. e. εἰς ἀμφόδα, Lat. In trivia s. compita, multa adversus eos probra jactabant. Quod si et meæ conjecturæ s. derivationi locus hic superest, dixerim potius a κῶμος esse derivatum ἐγκώμιον, ut sit ita vocatum quasi ἐν κώμῳ λεγόμενον, quod sc. amator amicæ suæ decantaret. Facit autem pro hoc etymo et κῶμος in ea signif., quam ei dat Pind. Ol. 4, [13], sc. pro ὁ μετὰ χορείας ἔπαινος, s. simpliciter, ἐγκώμιον, ut antea docui. [Tzetz. Prol. ad Lycophr. p. 260 : Ἐπιθαλαμιογράφοι δὲ ποιηταὶ, ὅσοι πρὸς τοὺς νυμφίους ἐν γάμοις ἐγκώμια ἔγραφον. Liber unus ἐγγάμια a correctore. L. Dindorf.]

Ἐγκώμιος λόγος, i. q. ἐγκώμιον, Eust. [Od. p. 1919, 19. Pind. Ol. 11, 80 : Ἀείδετο δὲ πᾶν τέμενος τερπναῖσι θαλίαις τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον · 13, 28 : Δίξαι δί οἱ στεφάνων ἐγκώμιον τεθμόν · Nem. 1, 7 : Ἐγκώμιον μέλος · Ol. 2, 52 : Ἐγκωμίων τε μελέων λυρᾶν τε τυγχανίμεν · Pyth. 10, 53 : Ἐγκωμίων ἄωτος ὕμνων.]

[Ἐγκώμιος, ὁ, ἡ, i. q. ἐγχώριος. Hesiodi Op. 342, quod est in libris : Εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγκώμιον ἄλλο γένοιτο, corrigendum esse ἐγκώμιον auctoritate Proculi, Steph. B. in Κώμη tradentis : Ὁ οἰκήτωρ ἐγκώμιος, Hesiodique v. apponentis, Hesychii et Suidæ in gl., Ἐγκώμιον, ἐνδημον, animadvertit Ruhnk. Ep. crit. ad Valck. p. 84. Conf. in Ἐγχώριος.]

[Ἐγκώμιος, ὁ, Encomius, n. pr. viri. Suid. : Πρατίνας Πυρρωνίδου ἢ Ἐγκωμίου Φλιάσιος. L. Dind.]

[Ἐγκωπαια, τὰ περιδέρραια (scr. περιδέραια), Collaria. Suid. et, cujus unus liber ἐγκόπαια, Zonar. p. 604. L. Dind.]

Ἐγκωπὴ, Hesychio ἐμπόδιον : quod supra per ο μικρόν.

Ἔγκωπον, τὸ, Ea pars navis, in qua remi sunt collocati, Bayf. ap. Athen. [Spatium inter remos interceptum, Athen. 5, p. 204, B. Schweigh.]

[Ἐγκωφόω, Amphiloch. p. 36, D, loco manifesto vitioso : Ἃ συνετῶν τόμοις ἐγκεκώφωσε, quod certe scrib. foret ἐκκεκ. Cit. Kall. L. Dind.]

Ἔγμα, Hesychio ὀχύρωμα, στῦλος : procul dubio παρὰ τὸ ἔχειν. Eid. ἔγματα sunt τύποι. [Heringa Obss. p. 214 : « Ἔγμα, ὀχ., στ. Ἐκμαγεῖον, ἐκτύπωμα. Ἔγματα, τύποι. Ita hæc vulgantur, ubi tamen media gl. literarum ordinem manifesto turbat : si nihil vitii adest in ultima, præcedentia in unum conjecerim : Ἔγμα, ὀχ., στ., ἐκμ., ἐκτ. Idem est enim ἐκτύπωμα ac τύπος. Est vero ἔγμα, quatenus saltem per ὀχ. et στῦλος explicatur, pro Ἔκμα. » Pro ἔρμα potius esse crediderim. Pro ἔγματα recte Ruhnk. in Auct. Ἐκμάγματα, ut sit tertia gl. L. Dind.]

[Ἐγνάτία, ἡ, Egnatia, urbs Appuliæ, ap. Strab. 6, p. 282, 283, Ptolem. 3, 1. || Ἐγνατία ὁδὸς, Via Egnatia, ducta ab Apollonia in Macedoniam, memoratur Straboni 7, p. 322 sq. L. Dind.]

Ἐγξέω, Intus rado. Item Insculpo s. Inscalpo. [Eur. fr. Beller. Stob. Flor. vol. 3, p. 215 : Οὐκ ἂν γένοιτο τραῦμα, εἴ τις ἐνξύσῃ θάμνοις ἐλαίοις, οὐδ' ἂν ἐκ μητρὸς κακῆς ἐσθλοὶ γένοιντο παῖδες εἰς ἀλκὴν δορός. Conj. Grotius τραύματ', Matthiæ ἦν, Heath. denique propter versum, qui non fert ἐγξύσῃ media longum, ἐγξέσῃ, Si quis arundinibus (i. e. sagittis sine cuspidibus) cutem scalpat adversarii. Cit. Seager.]

[Ἐγξηραίνω, Sicco. Hippocr. De morb. mul. 2, p. 636, 11 : Μετὰ δὲ ταῦτα ξηραίνειν, ἄχρις οὗ δυνατὸν διαπλάσαι φθίσεις, εἶτα ἐγξηραίνειν, χρεμάσας ἄνω.]

[Ἐγξίφος, ὁ, ἡ, Ense armatus. Theodos. Acr. 1, 51, a Boiss. cit.: Ἔστησε τὰς φάλαγγας ἐγξίφους ὅλους. Ubi fort. leg., τὰς φ., ἐγξίφους ὄχους, Currus falcatos. Regg. prosod. p. 462, ult.: Ἔγξιφος, ἐγχέω, συγχέω. L. Dindorf.]

[Ἐγξύλος, ὁ, ἡ, Lignum intus habens, legitur Æneæ Tact. c. 31, p. 96 Or.: Ἤδη δέ τις ἐν δίλτῳ ἐνξύλῳ γράψας κηρὸν ἐπέπηξε, quod pariter pro ἐγξύλῳ ac pro ἐν ξύλῳ, et quidem rectius fort. pro hoc, licet accipere. Tzetz. Hist. 10, 502: Ἐπεὶ πυραὶ δὲ ἔνυλοι ἀνάπτονται ἐκ ξύλων, ἃς ἐνηφαίστους τε ὁμοῦ καλοῦμεν καὶ ἐγξύλους. L. Dind.]

[Ἐγξύρω, Rado in. Tzetz. Hist. 3, 512: Λαβὼν οἰκίτην τῶν πιστῶν, οὗ κιφαλὴν ἐγξύρας, καὶ γράψας γράμματα στικτὰ, ἐάσας τε κομᾶσαι. Elberl. ῡ]

[Ἐγξύω, Rado in. Theophr. H. Pl. 9, 13, 3: Τὰ μὲν οὖν προσάγειν (herbam aristolochiam) κελεύουσιν ἐν ὕδατι ἀναδεύσαντα καὶ καταπλάττοντα, τὰ δὲ ἄλλα εἰς μέλι ἐγξύσαντα καὶ ἔλαιον, i. q. paullo inf. dicit ἐν οἴνῳ ... κνίσαντα (l. κνήσαντα, ut c. 20, 4, κνησθεῖσα pro κνισθεῖσα). Pro quo c. 20, 4, unde hæc repetita, Εἰς μέλι ξυομένη καὶ ἔλαιον. Hippocr. De intern. aff. p. 555, 40: Ἐν μελικρήτου κοτύλῃ ποίην θαψίης ἐγξῦσαι, εἶτα οὕτως ἐγκλύσαι. Ubi alii libri habere dicuntur ἐψῆσαι. Conf. Ἐγξέω. L. Dind. ῡ]

[Ἐγούσιος, α, ον, Segusinus. Arrian. Venat. 13, 4: Καλοῦνται δὲ Ἐγουσίαι αἵδε αἱ κύνες, ἀπὸ ἔθνους Κελτικοῦ τὴν ἐπωνυμίαν ἔχουσαι, οὗ πρῶτον, ὡς γέ μοι δοκεῖ, ἔφυσάν τε καὶ εὐδοκίμησαν. Ubi plura de gente Segusiorum vel Segusianorum v. ap. intt. Scrib. autem Ἐγούσιαι. L. Dind.]

[Ἔγρα, πόλις Ἀραβίας, πρὸς τῷ Αἰλανίτῃ κόλπῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ἔγρηνος, ὡς Βοστρηνός, Steph. Byz. Meminit ejusd. in Ἰάθριππα.]

[Ἐγρανία, vox nihili ap. Orph. H. 9, 2, ubi Οὐρανία conj. Portus.]

Ἐγρεκύδοιμος, Minerva, Tumultum bellicum excitans. [Hesiod. Th. 924, Stesich. ap. schol. Aristoph. Nub. 964, Orph. Lith. 580, Lucian. Tragœdop. v. 98, Nonnus Dion. 36, 21. Id. 20, 193: Ἐγρεκύδοιμον ἀπειλήν· 35, 95 de baccha, et gen. masc. 23, 218, δόος· 34, 140, θρόος αὐλοῦ· 36, 206, κτύπος. L. D. De Marte Maxim. Περὶ κατ. v. 268 (coll. Dorv. ad Char. p. 776=674), Nonnus Dion. 32, 164; 33, 156; 43, 1, Manetho 4, 355. De Eride Quintus 1, 180.]

[Ἐγρεμάχας. V. Ἐγρεμάχος.]

[Ἐγρεμάχη, ἡ, Prœliorum concitatrix. Hom. H. Cer. 424: Παλλάς τ' ἐγρεμάχη. Orac. ap. Diodor. Exc. Vat. p. 13: Παλλάδι τ' ἐγρεμάχῃ, ubi cod. ἐγρυμάχης. Orph. Ad Mus. 38: Παλλάδα τ' ἐγρεμάχην. Hesych.: Ἐγρεμάχας, ἐγερσιμάχας.]

Ἐγρεμάχος, ὁ, Pugnam excitans, vel, Ad pugnam excitans. [Ἐγρεμάχᾶς Soph. OEd. C. 1054: Τὸν ἐγρεμάχαν Θησέα.]

[Ἐγρέμωθος, ὁ, ἡ, idem. Nonnus Dion. (ut omittam 13, 511, ubi ἐγχεμώχθων legebatur ante Græf.) 20, 291: Ἐγρεμόθους Διόνυσος ἑοὺς ἀπεσείσατο θύρσους· 23, 147: Ἐγρεμόθων πρυλέων· 24, 335: Ἐγρεμόθοισιν ὀνείροις· 26, 165: Ἐγρεμόθων Ἀριηνῶν· 34, 175: Ἐγρεμόθοισι μαχηταῖς, etc. Fem. 20, 43: Ἐγρεμόθῳ φάτο φωνῇ. L. Dind.]

Ἔγρεμος, ὁ, Egremus, f. Eurynomi. Schol. Vict. Hom. Il. Σ, 483. L. Dind.]

[Ἐγρεσίδομος legitur in libris Maneth. 4, 325: Λαοτόμους πέτρης σκληρώδεσι ἐγρεσιδόμους, contra versum. Ἐγρεσιοίκους conj. Spitzner De versu her. p. 223.]

Ἐγρεσίκωμος, ὁ, Bacchus in Epigr. [Anth. Pal. 9, 524, 6], Excitans comessationem.

[Ἐγρεσίοικος, Domum erigens, exstruens. V. Ἐγρεσίδομος.]

Ἐγρηγορέω, Vigilo. Aristot. [H. A. 4, 10, 1]: Ὅτι τὰ ἔναιμα καὶ πιζὰ πάντα καὶ καθεύδει καὶ ἐγρηγορεῖ [ἐγρήγορεν Bekk. ex libris]. Xen. [Ven. 5, 11]: Ὅταν μὲν ἐγρηγορῇ, καταμύει τὰ βλέφαρα· ὅταν δὲ καθεύδῃ, τὰ βλέφαρα ἀναπέπταται. [Ἐγρηγόρῃ ab ἐγρήγορα recte Schneid. ad Anab. 4, 6, 22. Æque dubium videtur quod ex Hippocr. De insomn. c. 1 attulit Lobeck. ad Phrynich. p. 119, ἐγρηγορῶσα vel γρηγορῶσα, p. 375, 51: Ἡ δὲ γρηγορῶσα γινώσκει, et cum Homerico ἐγρηγορόων, de quo statim, contulit Buttmannus Gr. vol. 2, p. 115. Themistio Or. 26, p. 315, B: Ἐγὼ μέντοι ἐγρηγορῶσιν ὑμῖν καὶ ἀντιλαμβανομένοις τῶν λόγων ἀσμενίστερον διαλεγοίμην ἢ χασμωμένοις τε καὶ ναυτιῶσιν, restituendum esse ἐγρηγορόσιν conjecit Lobeck. Similiter corruptum jam antiquitus plusquamperf. ἐγρηγόρεσαν in ἐγρηγόρησαν (conf. Antiatt. Bekk. p. 96, 27) notavit Porson. Xen. Anab. 4, 6, 22.] Sed ll. Υ, [6] legitur ἐγρηγορόων, ubi annotat Eust. esse ab ἐγρήγορα med. præt. hoc modo, ἐγείρω, fut. ἐγερῶ, præt. ἤγερκα, med. ἤγορα, et Att. ἐγήγορα, et cum pleonasmo τοῦ ρ, ἐγρήγορα: unde esse ἐγρηγορῶ, servato ε primitivi. [Ab indic. ἐγρηγοράω repetendum videtur Buttmanno l. c.] Sciendum est autem et med. illud præt. sæpe legi, et quidem interdum pro Vigilavi, sed sæpius pro Vigilo. Aristoph. Pl. [744, ubi ἐγρηγόρεσαν]: Τὴν νύχθ' ὅλην ἐγρηγόρασι, ubi exp. Totam noctem vigilarunt, vel Insomnem duxerunt. Herodian. 2, [1, 3]: Οἱ δὲ ἐγρηγορότες, κἀκεῖνοι εἰς ὕπνον κατεφέροντο. [Plusquamperf. Aristoph. Eccl. 32: Ἐγὼ δέ γ' ὑμᾶς προσδοκῶσ' ἐγρηγόρη τὴν νύκτα πᾶσαν. Ad constructionem notandus l. Clem. Al. Pæd. 2, 2, 27, p. 182: Ὑπνώδης γὰρ πᾶς ὁ μὴ εἰς σοφίαν ἐγρηγορῶν, ἀλλὰ ὑπὸ μέθης βαπτιζόμενος εἰς ὕπνον, ubi recte cod. ἐγρηγορώς. Ib. 2, 9, 79, p. 218: Οὐδὲν γὰρ ἀνδρὸς ὄφελος καθεύδοντος, ὥσπερ οὐδὲ τεθνεῶτος· διὸ πολλάκις καὶ τῆς νυκτὸς ἀνεγερτέον τῆς κοίτης καὶ τὸν θεὸν εὐλογητέον· μακάριοι γὰρ οἱ ἐγρηγορότες εἰς αὐτὸν, σφᾶς αὐτοὺς ἀπεικάζοντες ἀγγέλοις, οὓς ἐγρηγόρους καλοῦμεν. Translate de animo, Attentus sum, Xenoph. Cyrop. 1, 4, 20: Θαυμάζων ὡς καὶ ἐῤῥάνει καὶ ἐγρηγόρει. Plut. Mor. p. 12, C: Δεῖ τοίνυν τοὺς ἐμφρονας πατέρας παρὰ τοῦτον μαλιστα τὸν καιρὸν φυλάττειν, ἐγρηγορέναι, σωῤῥονίζειν τοὺς μειρακίσκους. Liban. vol. 3, p. 7, 28: Ἐγρηγορὼς καὶ φροντίζων ὅπως καλέσει μὲν εἰς δύναμιν ἐξελάσειων. Et aliter Aristoph. Lys. 306: Τουτὶ τὸ πῦρ ἐγρήγορεν θεῶν ἕκατι καὶ ζῇ, Ignis ardet. Conf. supra Ἐγείρω de flammis accendendis dictum. L. Dind.] || Ἐγρήγορεν, ἔνηφεν, Sobrius fuit, Suid. [Quod capiendum eod. sensu de quo modo dictum, docet Constant. Porph. Basil. Maced. c. 38, p. 99: Ἐξ ἀνθρώπων μὲν ὁ φαῦλος γίνεται βασιλεὺς, ἐπὶ δὲ τὸν ἐγρηγορότα καὶ νήφοντα τῶν κοινῶν φροντιστὴν Βασίλειον τὰ τῆς αὐτοκράτορος ἐξουσίας περιγίνεται πράγματα. L. D.] Sic particip. ἐγρηγορὼς ap. Plat. [Leg. 7, p. 819, C] et Xen. [Eq. 1, 9: Καὶ μὴν τὸ ἐξόφθαλμον εἶναι ἐγρηγορὸς μᾶλλον φαίνεται τοῦ κειλοφθάλμου], Vigilans; cui opp. καθεύδων. Apud Plut. autem [Mor. p. 87, B ἐγρηγορὼς opp. τῷ ὑπνώδει, Somniculoso, s. Dormitatori. [Æsch. Eum. 706: Εὐδόντων ὕπερ ἐγρηγορὸς φρούρημα γῆς καθίσταμαι· Ag. 345: Θεοῖς δ' ἂν, ἁπλάκητος εἰ μόλοι στρατὸς, ἐγρηγορὸς τὸ πῆμα τῶν ἁλωλότων γένοιτ' ἄν. Infinit. Anna Comn. 14, p. 421, B: Ὥστε πανύχους ἐγρηγορέναι. L. D.] Ἐγρήγορθα pro ἐγρήγορα, Il. K, [419]: Οἱ δ' ἐγρηγόρθασι. Et ἐγρηγόρθατ [K, 67], item ἐγρήγορθε in imperat. [H, 371; Σ, 299], pro Vigilate, s. Excubias agite, ut Bud. interpr. De quibus lege Eustath.

[Ἐγρηγόρησις, ἡ, Vigilantia. Anna Comn. 14, p. 421, B: Πρὸς ἐγρηγόρησιν ἀνηρέθιζεν, ὥστε πανύχους ἐγρηγορέναι. L. D. Chrysost. t. 5, p. 880, 17. Hase.]

[Ἐγρηγορικὸς, ἡ, όν.] Ἐγρηγορικὸς dicitur ποιμὴν a Basil., Vigil s. Pervigil, Bud. Quem tamen h. v. usum valde miror, quum aliter potius accipiatur: ut ap. Aristot. [De somn. 2], ἐγρηγορικαὶ πράξεις, Quæ fiunt a dormientibus tanquam vigilantibus. [Ib.: Κινοῦνται δ' ἔνιοι καθεύδοντες καὶ ποιοῦσι πολλὰ ἐγρηγορικά· De divinat. in somno c. 1: Αἱ γὰρ μεθ' ἡμέραν γινόμεναι κινήσεις, ἂν μὴ σφόδρα μεγάλαι ὦσι καὶ ἰσχυραὶ, λανθάνουσι παρὰ μείζους τὰς ἐγρηγορικὰς κινήσεις.]

Ἐγρήγορος, ὁ, ex LXX. Interpr. affertur pro Vigil, Thren. 4, [14. Conf. Fabric. not. ad Cod. Pseud. V. T. p. 180. Schleusn. Thomas p. 625: Νενηχότως καὶ ἐγρηγορότως, οὐκ ἐγρηγόρως, οὐ γὰρ ἔστιν ὁ ἐγρήγορος, ἀλλ' ὁ γρήγορος, εἰ καὶ ἀσύνηθες· ἀντὶ γὰρ τούτου ὁ νήφων καὶ ὁ γρηγορῶν. Schaf. Ex Africano Cest. p. 314, B, 36, Polemone Phys. 1, 20, p. 248 (adde Etym. M. p. 605, 31, Suid.: Ἐγρήγορος, ὁ νηφαλέος) affert Lobeck. ad Phryn. p. 119. Æschylo Ag. 346 exemit Pors. Memorat Pollux 1, 43; 3, 120. Sed cui bis restituendum, quod etiam cod. monstrat, ἐγρηγορώς. || Ἐγρήγο-

ροι dicti Angeli, qui, ut est Genes. c. 6, assumptis filiabus hominum, ex iis gigantes procrearunt, de quibus inprimis Clem. Al. Pæd. 2, 9, Georg. Sync. (de quo v. ind. Goari), et ex Sync. Cedrenus et alii; Scalig. ad Græca Euseb. p. 404 ed. 2, Goar. ad Sync. p. 6. Ducang. App. ad Gl. p. 64. V. etiam Suicer. p. 1003. Ap. Cedren. p. 8, D; 9, C, est nom. Ἐγρήγορες metaplastus. L. Dindorf.]

Ἐγρηγορότως, Vigilanter, Vigilando. [Probat Pollux 1, 157; 3, 121, Thomas in Ἐγρήγορος cit. Ex Plut. Mor. p. 32, A : Ἐθιστέον ἅμα καὶ τούτων ἐγρ. τὸν νίον ἀκούειν, Clem. Const. Apost. 2, p. 46, A, cit. Lobeck. ad Phryn. p. 119. Diodorus Photii p. 526, 5 ed. Wess. : Οὐ μόνον ἐξ ὀνείρων ἐμαντεύετο, ἀλλὰ καὶ ἐγρ. θεοὺς ὁρᾶν ὑπεκρίνετο. Eustath. Opusc. p. 81, 10 : Ἔχειν ἐγρ. μὲν διὰ τὴν τῶν ἐκεῖθεν φώτων χάριν, ἀναπαυμένως δὲ διὰ τὴν νύκτερον ἐπιπρόσθεσιν (l. -ησιν).]

Ἐγρηγόρσιος, ὁ, Vigilias citans, Vigilare faciens et somnum arcens : vide Παυσινύσταλον. [Etym. M. p. 312, 18 : Ἐγρηγόρσιον, τὸ ποιῶν ἐγρηγορέναι εἴτε βρῶμα εἴτε ἄλλο τι τοιοῦτον. Φερεκράτης ἐγρηγόρσιον, τουτέστι παυσινύσταλον· ῥητορική. Eust. Od. p. 1493, 53. Conf. Γρηγόρσιον.]

Ἐγρήγορσις, ἡ, q. d. Vigilatio, Vigilia. Apud Aristot. [H. A. 4, 10, 1, et in scripto Περὶ ὕπνου καὶ ἐγρ.], itidemque Plut. De liber. instit. [p. 9, C] opponitur ὕπνῳ, Somno. [Conf. id. p. 106, F; 958, D, Aret. Diut. pass. causs. 1, 11, p. 40=46, Hippocr. De humor. p. 49, 23, De victus rat. 1, p. 344, 53. L. D. Niceph. Chumn. in Boiss. Anecd. ab ipso cit. vol. 5, p. 220, 4 : Νήψεσι καὶ ἐγρηγόρσεσι. Signif. Vigilantiæ ponit Pollux 1, 43, 157; 3, 120.] Exp. etiam Excubiæ. Item Vigilantia.

Ἐγρηγορτί, Vigilanter. [Hom. Il. K, 182 : Ἀλλ' ἐγρηγορτὶ σὺν τεύχεσιν εἵατο πάντες. Ap. Hesych. Ἐεργεῖ (ἐγερτὶ) interpr. γρηγορεῖ, leg. esse ἐγρηγορτὶ suspicatus sum in Ἐεργεῖ. τ L. Dindorf.]

[Ἐγρηγόρως, Vigilanter. Lucian. Hermotim. c. 1 : Ἦν μὴ πάνυ τις ἐγρηγόρως ἀτενὲς ἀεὶ καὶ γοργὸν ἀποβλέπῃ εἰς αὐτήν (philosophiam). Sed ἐγρηγορῶς restituit jam Guietus. Alciphro 3, 38 : Δοξάντα δὲ εἶναι ῥωμαλέον καὶ ἐγρηγόρως βλέποντα, ubi usitatius esse ἐγρηγορὸς animadvertit Bergl. Ap. Dion. Chr. Or. 1, p. 63, quod erat in edd. : Ἄκουε δὴ τοῦδε τοῦ μύθου σφόδρα ἐγρηγόρως τε καὶ τὸν νοῦν προσέχων, decepitque Thomam, qui Dionem propter usum huj. adv. vituperat, p. 625, sustulit Reisk. restituto ἐγρηγορῶς, confirmatque cod. Eadem correctio adhibenda Plut. Mor. p. 178, F. Certiora sunt exx. Hesych. vv. Ἀδρὶξ et Ἀδανῶς, ἐγρηγόρως, ut omittam l. ej. in Ἐγερτὶ cit.]

[Ἐγρηνός. V. Ἔγρα.]

Ἐγρήσασα, Hesychio μαθοῦσα. [Eidemque Ἔγρηνται, ἔρρηνται (ἤρ.). Pro ἐγρήσασα Ruhnk. in Auct. εὑρήσασα.]

Ἔγρησις, ἡ, Galen. Lex. Hippocr. [p. 460] exp. ἐγρήγορσις, Vigilia. [Leg. videtur ἔγερσις, quod v.]

Ἐγρήσσω, poet. i. q. ἐγρηγορῶ, Vigilo. Hom. Il. A, [550; P, 660] : Πάννυχοι ἐγρήσσοντες. [Conf. Od. Υ, 53. Ib. 33 : Τίπτ' αὖτ' ἐγρήσσεις;] Apoll. Rh. 2, [308 : Παννύχιοι ... ἐγρήσσοντες· conf. 4, 1124. Oppian. Cyn. 3, 514 : Νυκτὶ δέ τ' ἐγρήσσουσι. In Hom. H. Merc. 242 conj. restituebat Martinus. Aret. Acut. morb. 1, 1, p. 75= 84 : Ἦν γὰρ πάννυχοι μὲν ἐγρήσσωσι. Memorat etiam Hesych.]

Ἐγρῆτα, Hesych. exp. παρακαταβολὴν ἢ δίκης ἢ κρίσεως.

[Ἔγρομαι. V. Ἐγείρω.]

Ἐγρυπνεῖ, i. q. ἀγρυπνεῖ, Hesych.

Ἐγχαΐδες, Hesychio νίον, ἄκρατον. [V. Ἐγχαλής.]

Ἐγχαίνω, Inhio [Alciphro 1, 22 : Ἐγὼ δὲ ... ἀνέμενον ἐπαφήσειν ἐμαυτὸν ἐγχανῶν τῷ πλακοῦντι], Hiante ore illudo. Solent enim illusiones irrisionesque quædam fieri ore hiante et distorto. In qua signif. Aristoph. mediam vocem usurpavit, Vesp. [1007] : Κοὐκ ἐγχανεῖταί σ' ἐξαπατῶν Ὑπέρβολος, Neque illudet te fallens Hyperbolus. Et rursum [1349] : Ἀλλ' ἐξαπατήσεις κἀγχανεῖ τούτῳ μέγα, Falles, et cachinnans illudes istum valde. [Ach. 1197 : Κἄτ' ἐγχανεῖται ταῖς ἐμαῖς τύχαισιν.] Quo sensu et ἐγχάσκειν infra Idem usurpat : Eq. [1313] : Οὐ γὰρ ἡμῶν γε στρατηγῶν ἐγχανεῖται τῇ πόλει, schol. ἐνυβρίσειεν, καταπτύσειεν : sed magis proprie in superiori loco Idem exposuerat ἐγγελάσει σοι. Ex eod. comico [Nub. 1436] affertur ἐγχανὼν τεθνήξει pro Ore aperto hianteque morieris [Me irriso moriere, Brunck. Hesych. : Ἐγχαλτῖν, καταχασμᾶσθαι, Λάκωνες. Ἐγχαντῖν conj. Kust., Λάκ. ad seq. gl. referens; Ruhnk. vero in Auct., servato Λάκ., ἐγχάδδειν, i. e. ἐγχάζειν. Lucian. Icar. c. 13 : Μεμνήσομαι σπένδειν τί σοι κἀν ταῖς γουμηνίαις πρὸς τὴν σελήνην τρὶς ἐγχανὼν προσεύχεσθαι. C. dat. id. De morte Peregr. c. 13 : Ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγχανών· De merc. cond. c. 14 : Ἀπεισί σοι πλατὺ ἐγχανών. Pollux 2, 97 : Προσήκοι δ' ἂν τῷ στόματι τὸ χαίνειν, χανεῖν ... ἐγχανεῖν. Eust. Opusc. p. 222, 95 : Ἡ ἀντικατάστηναι χρόνῳ ἐγχανόντι κατὰ τῆς μονῆς ἢ ἄλλο τι ἐνάρετον καταπράξεσθαι (l. -ασθαι c. cod. Vind.), fort. vert. Tempori inhianti cœnobio.]

[Ἐγχαλάω, Laxo. Plut. Mor. p. 690, A : Ἐνδυομένη γὰρ ἐξωθεν ἡ ὑγρότης εὐχυμότερα ποιεῖ καὶ τροφιμώτερα τῷ ἐγχαλᾶσθαι τὰ ἐντός. Schol. Arat. 421 : Ἐγχαλάσαι τοῖς τοῦ ἁρμένου ποσί, Pedem velorum laxare. Scheid. Tzetz. Hist. 6, 648 : Παντάρβη λίθος οὖσά τις τοὺς λίθους ἐπισπᾶται, ὁμοῦ χρυσόν τε καί τινα βυθοῖς ἐγχαλασθεῖσα, ὡς ἡ μαγνῆτις σίδηρον εἰωθεν ἐπισπᾶσθαι, videtur esse, In fundum demissa. L. Dind.]

[Ἐγχαλής. Ἐγχαλὲς pro ἐγχαδὲς, q. v., Hesychio restituendum conj. Kust.]

Ἐγχαλινόω, i. q. χαλινόω, Frænum injicio, Infræno, χαλινὸν ἐμβάλλω. Unde pass. voce et signif. [Herodot. 3, 14] : Ἐγκεχαλινωμένοι τὰ στόματα, Frænata habentes ora. [Xen. An. 7, 2, 21 : Ἵπποι περὶ αὐτὴν κύκλῳ ἐγκεχαλινωμένοι· διὰ γὰρ τὸν φόβον ... ἐγκεχαλινωμένους ἐφυλάττετο, et ib. 7, 6. Hesychio Ἐναμπυκίσαι (ἐνανοπυκίσαι) expl. ἐκχαλινῶσαι, Alb. restituit ἐγχαλινῶσαι. Cit. Dahler. Translate Hippocr. De oss. nat. p. 280, 17 : Ἐγκεχαλίνωνται (venæ) περὶ τὰ ὦτα αὐτέης (τῆς καρδίας), καὶ ἐς τὰ κοῖλα τὰ ἐντὸς διερρυήκασιν. Quod Galen. in Gloss. p. 460 exp. χαλινοῖς ἐμφερῶς περίκεινται (περίκεινται Foes.). Plut. Lys. c. 21 : Ὀλίγῳ δὲ ὕστερον ἀποστάντων πάλιν τῶν Ἀθηναίων αὐτὸς μὲν αἰτίαν ἔλαβεν ὡς ἐγκεχαλινωμένον τῇ ὀλιγαρχίᾳ τὸν δῆμον ἀνεῖς αὖθις ἐξυβρίσαι.]

[Ἐγχαλίς, ίδος, Clavus. Hesych. : Ἐγχαλίδες, διαπεπαρμένοι ἧλοι. Cui gl. addendum conj. Kust. quod antecedenti adhæserit, Λάκωνες. V. Ἐγχάλκη.]

[Ἐγχαλκεύω, Cudendo imprimo. Cyrill. Alex. l. 10 In Jo. 15, 12 : Φρόνημα τὸ νεανικὸν καὶ φιλόθεον ἐγχαλκεύειν. Convenit cum ἐγχαράττω. Suicer. Schol. Hom. Ven. Il. Σ, 468, p. 505, 32 : Τούτων δ' ἑκάτερον Ὅμηρος ὑποσημαίνων πόλεις δύο ἐνεχάλκευσε τῇ ἀσπίδι. L. Dind.]

Ἔγχαλκος, ὁ, ἡ, Æreus, Cui æs inest. At in Epigr. 2, p. 136 meæ ed. [Anth. Pal. 11, 425], Ἔγχαλκος γραῖα, Cui est æs, i. e. pecunia : oppositum privativo ἄχαλκος. [Athen. 13, p. 584, E : Εἰσελθόντος δέ τινος ὡς αὐτὴν καὶ ἰδόντος ἐπί τινος ἀγγείου ὠά, εἰπόντος τε, Ὠμὰ ταῦτα, Γνάθαινα, ἡ ἐφθά; Ἔγχαλκα, ἔφη, παιδίον. Casaub. : « Ærea, h. e. ære paranda, si quis velit edere ». Strabo.]

[Ἐγχανδής, ὁ, ἡ, Capax, Amplus. Nicand. Al. 63 : Ἐγχανδέα νηδύν, ubi est var. εὐχανδέα.]

[Ἐγχαυνόω, Effero, Inflo. Greg. Nyss. t. 1, p. 303, D : Μὴ ἐγχαυνοῦσθαι τοῖς τῶν πειρασμῶν ἀγωνίσμασιν. Ib. p. 594, A : Τῇ μαρτυρίᾳ ταύτῃ ἐγχαυνωθεῖσα. Hase.]

[Ἐγχάραξις, ἡ, Incisio. Apollod. Pol. p. 43, 20 : Συναρμόζονται δὲ ἀλλήλοις τὰ τοιαῦτα τέσσαρα δι' ὀλίγης ἐγχαραγῆς ἐπιδεσμούμενα σχοινίοις.]

Ἐγχάραγμα, τὸ, Vestigium διὰ τοῦ χαράσσεσθαι impressum, ut torrens in terra ἐγχάραγμα facit, quum eam excavans, sulcum efficit qui χαράδρα nominatur, a quibusdam κοίλωμα φαραγγῶδες. Polyb. [12, 20, 4] : Τοὺς γὰρ ἀπὸ τῶν ὀρῶν χειμάρρους καταφερομένους τοσαῦτά φησι ποιεῖν ἐγχαράγματα κατὰ τὸ πεδίον, ὥστε καὶ τῶν Περσῶν κατὰ τὴν φυγὴν διαφθαρῆναι λέγουσι τοὺς πλείστους ἐν τοῖς τοιούτοις κοιλώμασι. Sic enim reponendum censent nonnulli pro ἐγκηρύγματα, quod in vulg. ed. habetur. Interpretantur autem e Quintil. Terræ fistulosas fissiones : subjungentes hos duos locos Curtii, Torrentesque atque eluvies iter morabantur. Et, Ab altera parte voragines eluviesque præruptæ sunt. [Conf. Ἐγχάραξις. || Literæ in tabulis exaratæ. Joann. Rhaith. ap. Clim. p. ij, 35 :

Δέξασθαι ταχίως καὶ περιπτύξασθαι τὰ παρ' ἡμῶν ἐλπιζόμενα τίμια ταῖς πλαξὶν ἐγχαράγματα. Hase.]

[Ἐγχαρακτέον, Incidendum. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 372 : Τὰς ὑπὸ τὴν γλῶτταν φλέβας τμητέον ἢ αὐτὴν ἐγχ. τὴν γλῶτταν. L. Dind.]

Ἐγχάραξις, ἡ, Insculptura, Incisura, Incisio. Medicis Scarificatio, quæ est cutis et subjectæ etiam carnis per scalpellum dissectio multis foraminibus : differt autem ἀπὸ τῆς φλεβοτομίας, quod hæc uno vulnere venam aperiat, illa multis vulneribus cutem carnemque dividat. Ipsa porro divisio quum multas habere possit differentias, in tres tamen referri potest, secundum Galen. Ad Glauc. 2 : aut enim tenuis et superficiaria est, aut e contrario magna et profundior, aut longitudine et profunditate inter eas media. Quibus omnibus Galen. se usum fuisse prodidit in abscessuum curatione. Quæ in superficie fiunt, non attrahunt e longinquo, non revellunt, non derivant, sed in summa modo cute hærentem humorem, qua ulcuscula facta sunt, educunt, nec magnis morbis opitulantur. Quæ longæ sunt et profundæ, plurimum sanguinis exhauriunt, adeo ut animi deliquium aliquando inducant; et e partibus etiam remotissimis, ut a capite in crura, a crure in manum, revellunt. Quæ ambarum mediæ sunt, earum pariter incommoda declinant, ideoque aliis præferri debent, siquando scarificationis usus inciderit. Ea autem tribus de causis suscipitur, ad revulsionem, ad derivationem, ad vacuationem humoris tum corpore toto redundantis, tum ea in parte quæ scarificari debet impacti. Quæ omnia quamvis per phlebotomiam consequamur, quia tamen, ut ex Apollonio refert Oribas., multum nocere solet corporibus venæ sectio sæpius repetita, ideo ea omissa tutius est scarificationes moliri, quod eæ citra validam totius molis corporeæ commotionem eadem quæ et venæ sectio commoda præstare valeat. Itaque si crura fluxione vexentur, si phlegmone laborent, manus scarificare conveniet, ut e contrario crura, si manus male affectæ fuerint. Itidemque si dextrum crus doleat aut dextra manus, sinistrum crus aut sinistram manum scarificare poterimus : quod revulsio non tantum a summo deorsum, aut ab imo sursum, verum etiam a dextris ad sinistra, et contra, fieri recte possit, uti et secundum alias situs differentias. Itidemque si humorem derivare volumus, aut eum, qui parte aliqua inhæret, vacuare, scarificationibus utemur : vel si plenitudinem tollere. Ceterum, ut monet Antyllus, pars quæ scarificari debet, prius, si fieri potest, lavanda est; sin minus, aqua tepida, quousque rubescat, perfundenda est, aut spongiis fovenda, aut soli ignive exponenda. Incisiones etiam faciendæ in cruribus, abdomine, thorace, dorso, cervice κατ' εὐθυωρίαν, in capite secundum capillorum positionem, in fronte autem per transversum. Debent etiam magnitudine inter se æquales esse, et paribus distare intervallis. Scarificationis autem principium idem consulit ab infernis partibus sumendum esse : sic enim fieri ut sanguis ad superficiarias partes decurrens, eam non obscuret, quæ postea scarificanda venit; præterea vero scarificationem non κατὰ πλαγήν, sed κατὰ συρμόν, h. e. non Punctim, sed Cæsim, faciendam esse, quod ita minus doloris moveat. Hæc inter alia Gorr. [Aret. Tard. morb. 1, 2, p. 129= 116 : Ἔασι δὲ καὶ τοῖσι δημότῃσι πολλοὶ τῆς ἐγχαράξιος οἱ τρόποι. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 142 : Εἶτα σικύας κατὰ τοῦ ἰνίου κολλητέον μετ' ἐγχαράξεως· 2, 182 : Σικύας κατὰ τοῦ ἰσχίου μετὰ φλογώσεως ἢ καὶ ἐγχαράξεως· 272 : Ὠφελεῖ δὲ καὶ ἡ ἐγχ. τοῦ τόπου. L. D. Ἐγχ. τοῦ ἅρματος, Orbita, Rotæ vestigium, Suid. v. Ἁρματωλία. Schleusn. Schol. Hom. Il. Δ, 464 : Χαράδρης, τῆς ἐγχαράξεως τοῦ ὑδάτους τῆς γιγνομένης ἀπὸ τῶν καταφερομένων ὀμβρίων ὑδάτων. Hemst. Schol. Apoll. Rh. 3, 413 : Ὀλκοῖσι, ταῖς ἐγχαράξεσιν· ἑλκομένου γὰρ τοῦ ἀρότρου ἡ γῆ διαρρήγνυται. Corrupte Plut. Mor. p. 56, E, τυμπάνων ἐγχαράξεις. L. D. Bœckh. Inscr. vol. 2, p. 179, 26 legit : Καὶ τὴν ἐγχάραξιν τῆς ἐπιγραφῆς. Hase.]

Ἐγχαράττω, Insculpo, Inscribo, Imprimo, Incido, ea sc. signif. qua Cic. dicit Incisum ac notatum in monumentis rerum gestarum. Idem cum ἐγγράφω et ἐγκολάπτω, ut vel e Plut. patet, in Pericle p. 198 meæ ed. [c. 22] : Τῶν Λακεδαιμονίων ἣν ἔδωκαν αὐτοῖς Δελφοὶ προμαντείαν, εἰς τὸ μέτωπον ἐγκολαψάντων τοῦ χαλκοῦ λύκου, λαβὼν καὶ αὐτὸς προμαντείαν τοῖς Ἀθηναίοις, εἰς τὸν αὐτὸν λύκον κατὰ τὴν δεξιὰν πλευρὰν ἐνεχάραξε, Insculpsit, Incidit. [Hesych. : Ἐγκολάψας, ἐγχαράξας. Plut. Rom. c. 21 : Γραμμάτων ἀμυδρῶν ἐγκεχαραγμένων· Marii c. 27 : Τοὔνομα τοῦ Κάτλου παρὰ τὸ ξύλον αὐτῶν ἐγχαράξαντος· Themist. c. 9 : Ἐνεχάραττε κατὰ τῶν λίθων ἐπιφανῆ γράμματα.] Greg. Naz. pass. voce et signif., Τὴν αὐτὴν ἐγκεχαράχθωσαν εἰκόνα, Eandem insculpantur imaginem, Eadem effigies eis imprimatur s. impressa sit. [Schol. Arist. Nub. 23 : Κοππατίας ἵππους ἐκάλουν, οἷς ἐγκεχάρακτο τὸ κ στοιχεῖον, ὡς σαμφόρας τοὺς ἐγκεχαραγμένους τὸ σ. Mœris v. Βαλβίδες p. 103 : Αἱ ἐπὶ τῶν ἀρίστων βάσεις ἐγκεχαραγμέναι. Schaef. Lucian. Alex. c. 58 : Ἐκεῖνο δὲ πῶς οὐ μεγα ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ τόλμημα τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸ αἰτῆσαι παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος ... νόμισμα καινὸν κόψαι ἐγκεχαραγμένον τῇ μὲν τοῦ Γλύκωνος, κατὰ θάτερα δὲ Ἀλεξάνδρου, Nomine vel effigie signatum Glyconis. Dio Cass. 44, 4 : Πρός τε τούτοις πατέρα τε αὐτὸν τῆς πατρίδος ἐπωνόμασαν καὶ ἐς τὰ νομίσματα ἐνεχάραξαν. Iambl. Protr. c. 4, p. 46 : Ἄνθρωπος πάντων ζώων ἐπὶ πολλὸν γέγονε σοφώτατος ... παρὸ καὶ ἐνεχάραξε καὶ ἐπεσημήνατο τὸ θεῖον αὐτῷ τὸ τῶ παντὸς λόγω σύσταμα. Monum. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 833, n. 1710, b, 2 : Ἐνχαράξασα εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος. Et fort. ib. p. 835, 9. Et p. 850, B, 6 : Τὰ δὲ σημεῖα καὶ τοὺς ὅρους τῆς μετρήσεως ἐνχαράξουσι. Et mox Ὅταν ἐνχαραχθῶσιν. Scriptor Philopatrid. c. 13 : Ἀνέγνωκάς ποτε τὰ τοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ δραματοποιοῦ ὄρνιθας ποιημάτια; — Ἐγκεχάρακται παρ' αὐτοῦ τοιόνδε· Χάος ἦν καὶ Νύξ, Scriptum est. Id. c. 17 : Ἀλλά μοι τόδε εἰπέ, εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυθῶν ἐν τῷ οὐρανῷ ἐγχαράττουσι, In commentarios referant, Annotent. Incido, seq. accus., Geopon. 5, 38, 2 : Δρεπάνῳ οὖν τὸ πρέμνον ἐγχαράξομεν. Improprie Charito 2, 6 : Ἑρμοκράτην τὸν στρατηγὸν τῆς πολλῆς Σικελίας ἐγκεχαραγμένον μεγάλως, ὃν βασιλεὺς ὁ Περσῶν θαυμάζει καὶ φιλεῖ. Quod proprie capit Dorv., de benefactoribus in commentarios regis Persarum referri solitis, sed additum μεγάλως docet accipiendum esse improprie ut illud Eur. Medeæ 157 : Κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου (tametsi ibi dicitur in malam partem), Summa apud regem gratia florentem. Med. Clem. Al. Pæd. 3, 11, 59, p. 289 : Ἄγκυρα ναυτική, ἣν Σέλευκος ἐνεχαράττετο τῇ γλυφῇ, Insculptam habere solebat. L. Dindorf.]

[Ἐγχαρίζομαι ex uno affertur loco Anth. Pal. 9, 114 : Παιδὸς ἀφ' ὑψηλῶν κεράμων ὑπὲρ ἄκρα μέτωπα κύπτοντος ... μήτηρ ἐξόπιθεν μαζῷ μετέτρεψε νόημα, ὅις δὲ τέκνῳ ζωὴν ἐγκεχάριστο γάλα, ubi quum otiosa videatur præp., fort. leg. ἐγ κεχάριστο γάλα, Bis unum idemque lac puello vitam conservavit, ut arguta fiat antithesis inter ἐν et δίς. L. Dind.]

[Ἔγχαρτος. V. Ἐγήγαρτος.]

Ἐγχάσκω, i. q. ἐγχαίνω, Irrideo et Illudo, sc. cachinnans et os magno hiatu diducens. Aristophan. [Vesp. 721] : Ὧν οὕνεκ' ἐγώ σ' ἀπέκλειον ἀεί, βόσκειν ἐθέλων, καὶ μὴ τούτους ἐγχάσκειν σοι στομφάζοντας, Volens alere te, et non istos tibi illudere et te ludificari, ἐπιγελᾶν σοι. [Philodem. De vitiis Vol. Hercul. P. 1, col. 24 : Καὶ προσέχειν μὲν διαλεγομένῳ καὶ ἐγχάσκειν. Hesych. : Ἐγχάσκειν, καταγελᾶν. Ἐγχημώμενοι, ἐγχάσκοντες. Jo. Cinnamus 2, 9, p. 33, C : Ἵππους τῶν ἐν ταῖς σκηναῖς ἀνέτῳ στόματι τῇ πόᾳ ἐγχάσκοντας. L. Dindorf.]

[Ἐγχαύω, Amitto, Perdo. Achmet. Onir. p. 203, 2 : Ἔβαλε τὰ δύο (sandalia), καὶ ἐβάδιζε· τὸ δὲ ἐνεχαύθη. Perperam interpr. Ruptum fuisse. Hase.]

Ἐγχίζω, Incaco, Caco in. Unde præt. med. Ἐγκέχοδα, Incacavi, Cacavi in. Aristoph. Ran. [479], ubi Xanthiæ interroganti Bacchum, Οὗτος, τί δέδρακας; respondet ille, Ἐγκέχοδα, κἀλει θεὸν, Incacavi, subaudiendo aptum dativum : ut nunc diceretur, Incacavi caligis, ἔχεσα s. ἀπεπάτησα διὰ φόβον. [Hujusmodi affectioni quum obnoxii sint homines meticulosi, lepide Aristoph. Vesp. 627 junxit huic voc. accusativum, ut dicitur τεθνάναι τινὰ τῷ δέει, pro οὕτω δεδιέναι τινὰ ὥστε τεθνάναι : Κἂν ἀστράψῃ, ποππύζουσιν κἀχει-

χόδασίν μ' οἱ πλουτοῦντες καὶ πάνυ σεμνοί. L. Dind.]

Ἐγχεία, s. Ἐγχείη, i. q. ἔγχος, unde et derivatum est, Hasta: ut Hesych. quoque ἐγχείῃ exp. δόρατι: Etym. vero esse vult τὴν ἐπιδορατίδα, Cuspidem s. Ferrum hastæ. Il. E, [279]: Νῦν αὖτ' ἐγχείῃ πειρήσομαι, αἴκε τύχοιμι. Et ap. Athen. 15, [p. 699, B]: Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν. Rursum Il. Γ, [137]: Μακρῇς ἐγχείῃσι μαχήσονται. Item [345]: Σείοντ' ἐγχείας, ἀλλήλοισιν κοτέοντε. Et Il. Φ, [69]: Ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ Ἔστη ἱεμένη χροὸς ἄμμεναι ἀνδρομέοιο. [Apoll. Rh. 1, 1001: Ἠμὲν ὀϊστοῖς ἠδὲ καὶ ἐγχείῃσι δεδεγμένοι. Conf. 2, 1072; 4, 1055.] Idem ἐγχείην vocat etiam Peritiam certandi hasta, s. torquendi hastam: ut Il. B, [530]: Ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο· quod schol. exp. τῇ διὰ δόρατος μάχῃ.

[Ἐγχείβρομος, ὁ, ἡ, Hasta crepitans. Pind. Ol. 7, 43: Κόρᾳ τ' ἐγχειβρόμῳ, de Minerva. Unde Eust. Opusc. p. 56, 15.]

Ἐγχειγάστωρ, ὁ, ἡ, Hasta vivens, i. e. bello, in VV. LL. Sed puto mendosum esse pro ἐγχειρογάστωρ, de quo alibi. [Zonar. p. 598: Ἐγχειγάστωρ, ὁ διὰ τοῦ δόρατος ζῶν.]

[Ἐγχεῖδαι, τηρηταὶ δανείων, Hesych.]

[Ἐγχείδιον, Etym. M. Wakef.]

Ἐγχεικέραυνος, ὁ, q. d. Hastifulminus, Ita dicitur Jupiter tanquam fulmine pro hasta utens. Eust. [Il. p. 839, 10; 1240, 54. Pind. Ol. 13, 74: Ζηνὸς ἐγχεικεραύνου· Pyth. 4, 194: Ἐγχεικέραυνον Ζῆνα.]

Ἐγχειμάζω, Hyemem dego in, Hyemo s. Hyberno in: ut ἐνεαρίζω, Vernum tempus transigo s. traduco in. Ambo ap. Polluc. 1, [62. Julian. Ep. 53, p. 103, 5 Heyl.: Ἡμᾶς μὲν ἐν Θρᾴκῃ διάγειν μέσῃ, καὶ τοῖς ἐνταῦθα σιροῖς ἐγχειμάζειν. Greg. Nyss. t. 2, p. 956, D: Οἷόν τινι καταιγίδι τῷ πάθει τῆς λύπης ἐγχειμαζόμενον, Affectu doloris jactatum; et t. 1, p. 170, C: Τὴν ψυχὴν ... μηδαμοῦ ταῖς τοῦ βίου ζάλαις ἐγχειμασθεῖσαν. Hase.]

Ἐγχείμαργος, ὁ, Hasta furens, i. e. Bellicosus. Sic Ense furens dixit quidam Lat. poeta; sed et alia quædam hujusmodi memini me ap. Lat. poetas legere. [Cum ὀρείαυλος componit Eust. Il. p. 460, 26. Etym. M. p. 313, 14: Ἐγχείμαργος, ὁ μαινόμενος τῷ δόρατι, παρὰ τὴν ἔγχει δοτικὴν, καὶ μαργαίνω τὸ μαίνομαι. Zonar. p. 598.]

[Ἔγχειος, Ἀφροδίτη. Κύπριοι, Venus apud Cyprios, Hesych.]

Ἐγχειρέω, sonat quidem q. d. In manum sumo, si ratio habeatur præpositionis ἐν: sed est tamen Manum admoveo, ut dicitur Manum admovere operi. Reddi etiam potest uno verbo Aggredior. Schol. Thuc. [4, 4] ἐγχειρεῖν vult esse τὴν χεῖρα ἐντιθέναι τῇ πράξει, ut mox docebo; sed fortassis ἐγχειρῶ habet potius illam Sumendi in manus signif., et quatenus illam habet, dici potest respici ad instrumenta quæ in manum sumuntur, quum illa operi admovenda est. Utut sit (nam ne Sumendi quidem signif. aperte in hoc verbo inclusa est, sed e præp. ἐν eam elicio), constat dici ἐγχειρεῖν ἔργῳ pro Manum admovere operi, Aggredi opus. Cum nonnullis autem dativis possumus et verbo Capessere uti, ut ἐγχειρεῖν τῇ μάχῃ, Capessere pugnam. Porro ut dicitur ἐγχειρεῖν τῷ ἔργῳ, ita Thuc. [4, 4] dixit, Ἐγχειρήσαντες εἰργάζοντο, ubi quidam interpr. Aggressi opus urgebant, schol. χεῖρας ἐνθέντες τῇ πράξει. Sed haud scio an idonei alicujus scriptoris auctoritate confirmari hoc loquendi genus possit, χεῖρας ἐντιθέναι τῇ πράξει, vel τῷ ἔργῳ, quum præpositio ἐν verbo τίθημι juncta alium potius usum habeat. Ceterum ut ἐγχειρῶ sine adjectione casus ponitur in illo Thuc. loco, sic in isto Plat. Timæo: Μήτε οὖν οἴεσθε δεῖν ἐμὲ λέγειν, οὐδ' αὐτὸς ἂν πείθειν ἐμαυτὸν εἴην δυνατὸς ὡς ὀρθῶς ἐγχειροῖμ' ἄν, τοσοῦτον ἐπιβαλλόμενος ἔργον. [Thuc. iterum 1, 84: Διὰ τὸ ἀπαράσκευοι ἐγχειρεῖν· 4, 47: Ὥστε τοὺς τεχνησαμένους ἀδεέστερον ἐγχειρῆσαι. Soph. El. 1026: Εἰκὸς γὰρ ἐγχειροῦντα καὶ πράσσειν κακῶς, Male aggredientem male etiam se habere. Eur. Med. 377: Οὐκ οἶδ' ὁποίᾳ πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι, πότερον ὑφάψω δῶμα ... ἤ. De pugnantibus Xen. H. Gr. 4, 5, 16: Αὐτοὶ μὲν ἀεὶ ἐλάττους τε καὶ μαλακώτεροι ἐγίγνοντο, οἱ δὲ πολέμιοι θρασύτεροί τε καὶ ἀεὶ πλείους οἱ ἐγχειροῦντες· Hipparch. 5, 3: Θάρσος αὐτοῖς ἐμποιεῖν, ὡς ἐγχειρῶσιν. Et seq. inf. Reip. Lac. 8, 1: Ἐγὼ μέντοι οὐδ' ἐγχειρῆσαι οἶμαι πρότερον τὸν Λυκοῦργον ταύτην τὴν εὐεξίαν καθιστάναι, πρὶν ὁμογνώμονας ἐποιήσατο τοὺς κρατίστους ἐν τῇ πόλει. V. infra.] Quum autem casui jungitur, dativum habere solet, ut dictum est supra, ἐγχειρεῖν ἔργῳ et ἐγχειρεῖν μάχῃ. [Xen. Vectig. 6, 1: Πῶς οὐκ ἄξιον ὡς τάχιστα τούτοις ἐγχειρεῖν· H. Gr. 3, 2, 20: Οἱ ἐγχειρήσαντες ταῖς σφαγαῖς. Diodor. 17, 48: Μεγάλαις ἐπιβολαῖς ἐγχειρήσας.] Nonnunquam tamen pro illo dat. habet infin.; nam ut dicitur ἐγχειρῶ τῷ ἔργῳ et ἐγχειρῶ τῇ μάχῃ, ita etiam ἐγχειρῶ ἐργάζεσθαι et ἐγχειρῶ μάχεσθαι, ut sc. Lat. dicitur Aggredior pugnam et Aggredior pugnare. (Affertur tamen e Thuc., ἐγχειρῶ μάχεσθαι redditum Tento pugnam.) Sic ἐγχειρῶ χρῆσθαι, e Xen. [Comment. 2, 3, 7], Aggredior uti. Quin etiam verbo Incipio et verbo Conor interdum redditur cum nonnullis infin. ut ap. eund. Xen. [Comment. 2, 3, 12]: Πρότερος ἐγχειρῶ ἐπιμελεῖσθαι, Prior incipio curare. [Locus integer est: Εἰ δὲ βούλοιο τῶν φίλων τινὰ προτρέψασθαι, ὁπότε ἀποδημοίης, ἐπιμελεῖσθαι τῶν σῶν, τί ἂν ποιοίης; Δῆλον ὅτι πρότερος ἂν ἐγχειροίην ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἐκείνου, ὁπότε ἀποδημοίη· commodiusque vertitur, Me conferrem, Accingerer ad.] Dem.: Τοὺς ἐγχειροῦντας τὰ ψευδῆ μαρτυρεῖν, Qui conantur falsa testimonia dicere, Cam. [Aristoph. Pl. 717: Πρῶτον δὲ πάντων τῷ Νεοκλείδῃ φάρμακον κατάπλαστον ἐνεχείρησε τρίβειν. Hemst. Æneas Tact. c. 11, p. 38: Τοὺς ἐγχειροῦντας ἐπιθέσθαι· 22, p. 63: Εἴ τινές τι ἐγχειροῖεν νεωτερίσαι. L. D. Diodor. quum alibi tum 14, 91: Ἐνεχείρησαν μὲν καταλαμβάνειν· 20, 3: Μηδ' ἂν ἐγχειρήσειν αὐτὸν τοῖς Καρχηδονίοις ἀντιταχθῆναι. Schol. Hom. Il. A, 127: Ὁμοῦ ἐνεχείρουν κρατεῖν τοὺς ἵππους. Cum accus. Plutarch. Mor. p. 239, A: Ἐπιλέγουσι δὲ καὶ οἱ παροιμιαζόμενοι, Τὰν χεῖρα ποτιφέροντα τὰν τύχαν καλεῖν, ὡς δέον ἐπικαλεῖσθαι τοὺς θεοὺς μετὰ τοῦ ἐγχειρεῖν τι καὶ πράττειν, ἄλλως δὲ μή. || Xen. An. 5, 1, 8: Οἴομαι οὖν βέλτιον εἶναι ἡμῖν εἰπεῖν τὸν μέλλοντα ἐξιέναι, φράζειν δὲ καὶ ὅποι, ἵνα ... ἐάν τις τῶν ἀπειροτέρων ἐγχειρῇ ποι, ξυμβουλεύωμεν, πειρώμενοι εἰδέναι τὴν δύναμιν ἐφ' οὓς ἂν ἴωσιν. Ita libri optimi, ceteri ἐγχειρῇ τι ποιεῖν. Conf. videtur Diodor. 14, 80: Ἐπεχείρησε μὲν εἰς τὰς ἄνω σατραπείας, qua de constr. v. in Ἐπιχειρέω. L. D.] || Ἐγχειρῶ cum dat. personæ, pro Aggredior, significante Adorior, ut Polyb. [1, 12, 1]: Ἐγχειρεῖν τοῖς Καρχηδονίοις, pro ἐπιχειρεῖν, Aggredi Carthaginienses, s. Adoriri. [Id. 1, 11, 12: Πρῶτον ἐγχειρεῖν τοῖς Συρακοσίοις· 3, 18, 3: Ταύτῃ (urbi) πρῶτον ἐγχειρεῖν· 1, 42, 13: Τοῖς ἔργοις ἐγχειρῶν, εἴ πως δύναιτο πῦρ ἐμβαλεῖν· 45, 6: Κατὰ πλείους τόπους ἐνεχείρει τοῖς ἔργοις.] Sic ap. Arist. Pol. 5: Καὶ οὗτοι τοῖς μονάρχοις ἐγχειροῦσιν. Sic et ap. Thuc. [4, 121]: Ἐγχειρήσειν ταῖς πόλεσι, schol. ἐπιθήσειν, sed ἐπιθήσεσθαι potius dicendum fuerat. [C. πρὸς, Mauric. Strateg. 2, 1, p. 47: Πρὸς διαφόρους ἐπελεύσεις εὐκόλως ἐγχειροῦσιν. Quo l. defenditur ab intt. l. Polyb. ab Seager. cit. 2, 22, 11: Ἐνεχείρησαν ὁμοθυμαδὸν ἐν τούτοις τοῖς καιροῖς πρὸς τὰ κατὰ τοὺς πολεμίους, nisi quod libris pluribus exhibentibus πρὸς τοὺς, leg. videtur πρὸς τοὺς κατ' αὐτοὺς πολ. || De medico ægrotum tractante Hippocr. De arte p. 3, 28: Τὸ μὴ ἐγχειρέειν τοῖσι κεκρατημένοισιν ὑπὸ τῶν νοσημάτων· 8, 9: Οὐκ εὐδιορθώτοισι δικαίως οὐκ ἂν ἐγχειρέοι τῇσι νούσοισιν ἢ ἐγχειρευμένας ἀναμαρτήτους ἂν παρέχοι. Aret. Acut. pass. causs. 1, 6, p. 5=6: Τοῖσι οὖν κεκρατημένοισι οὐκέτι ἐγχειρέων ξυνάχθεται μοῦνον. L. D.] || Pass. autem Ἐγχειρεῖσθαι dicitur Id cui manus admovetur, Id quod aggredimur. Synes.: Οὔπω δὲ τότε φόνος ἐνεκεχείρητο. [Plut. Mor. p. 687, E: Ἐδόκει δὴ μο. ταῦτα πιθανῶς μὲν ἐγκεχειρῆσθαι, πρὸς δὲ τὸ μέγιστον ἐναντιοῦσθαι τῆς φύσεως τέλος, Probabiliter disputata, excogitata. Id. Cic. c. 21: Αὐτός τε γὰρ ἀναστὰς ἐνεχείρησεν εἰς ἑκάτερον, τὰ μὲν τῇ προτέρᾳ, τὰ δὲ τῇ γνώμῃ Καίσαρος συνειπὼν, In utramque partem disputabat. Schneid. Ἐγχειρεῖν c. ἐπιχειρεῖν confus. v. Polyb. 1, 82, 11; 4, 37, 4, Diodor. 2, 5; 13, 45, 46. Cum ἐγχειρίζειν Diod. 5, 79; 13, 21, etc., Anton. Lib. c. 40, p. 270.]

Ἐγχείρημα, τὸ, Id quod aliquis aggreditur s. aggressus est, Quod quispiam molitur, Molimen, Molimentum, Cœptum. [Τόλμημα, ἐπιτήδευμα, Hesych. Soph. Œd. T. 540: Ἆρ' οὐχὶ μῶρόν ἐστι τοὐγχείρημά σου·

Demosth. p. 824, 12 : Ἵν' εἰδῆτε ὅτι οὐ μικρᾶς ἀναιδείας τὰ ἐγχειρήματ' αὐτῶν ἐστιν. Polyb. 4, 57, 4 : Οἰκείους ὄντας τῶν τοιούτων ἐγχειρημάτων. Dionys. A. R. 3, 71 : Πρῶτον μὲν τῶν περὶ τὰς φυλὰς ἐγχειρημάτων ἀπέστη, et alibi. Plut. Cleom. c. 25 : Διὸ καὶ τὸ δεύτερον ἐγχ. τοῦ Κλεομένους ἔδοξε μὲν τετολμῆσθαι παραβόλως. Poll. 2, 148, 154; 6, 181; 9, 150.] Synes. : Ὧ δὲ Κύκλωπα μὲν ὄντα τῇ τόλμῃ Σίσυφον δὲ τοῖς ἐγχειρήμασι, Cœptis, Ausis. Interdum vero videtur esse potius Aggressio, i. e. Ipsa actio aggrediendi aliquid, Conatus. Isocr. Ad Nic. [p. 16, C] : Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τόδε [τό γε] ἐγχείρημα καλῶς ἔχει, τὸ ζητεῖν τὰ παραλελειμμένα. [Confusum cum ἔγχριμα vid. apud Schæf. ad Gregor. p. 565 sq.]

[Ἐγχειρηματικός, ἡ, ὸν, Argutulus, Gl.]

Ἐγχείρησις, ἡ, Aggressio, Conatus. [Diodor. Exc. p. 527, 49 : Παραχρῆμα πείθει ἔχεσθαι τῆς ἐγχειρήσεως. Cod. Coisl. ap. Tyrwh. Diss. de Babrio p. 202 : Δέον τὰ τέλη τῶν πραγμάτων ἡμᾶς προορᾶν καὶ οὕτως τὴν τούτων ἐγχείρισιν ποιεῖσθαι, leg. ἐγχείρησιν. Schaef. Aristid. vol. 1, p. 449=2, 167 : Ἔστι τοίνυν ἅπαντα οὐδ' ἐγγὺς τῆς νῦν ἐγχειρήσεως. Plut. Cæs. c. 66 : Κάσσιος εἰς τὸν ἀνδριάντα τοῦ Πομπηίου πρὸ τῆς ἐγχειρήσεως ἀποβλέπων. Euseb. H. E. 3, 27 : Ὅθεν παρὰ τὴν τοιαύτην ἐγχείρησιν τῆς τοιᾶσδε λελόγχασι προσηγορίας. Pollux 6, 178 : Ἐγχείρησις τολμης. Conf. Ἐγχείρισις. De aggressione bellica Mauric. Strateg. 2, 1, p. 46 : Οὐδὲ (f. οὔτε hic et infra) γὰρ διὰ πλήθους σωμάτων οὐδὲ ἐξ ἁπλουστέρας ἐγχειρήσεως ... οἱ πόλεμοι κρίνονται· 47 : Τὸ μετὰ τάξεως καὶ συμφωνίας ποικίλως τὸν στρατὸν καὶ ἀσφαλῶς τὰς ... ἐγχειρήσεις ποιεῖσθαι. L. D.] Sed affertur etiam ἐγχείρησις ἀνατομική e Galeno pro Tractatione anatomica.

[Ἐγχειρητέον, Aggrediendum. Xen. Ag. 1, 1 : Οἶδα μὲν ὅτι τῆς Ἀγησιλάου ἀρετῆς τε καὶ δόξης οὐ ῥᾴδιον ἄξιον ἔπαινον γράψαι· ὅμως δ' ἐγχ. Hipparch. 5, 11 : Ἢ οὐκ ἐγχ. ἄρχειν ἡ ... Plato Polit. p. 304, A : Διὰ δὴ μουσικῆς αὐτὸν ἐγχ. ὀκλῶσαι. Strabo 8, p. 332 : Ὡς δ' οὖν ἐνατὸν, ἐγχ. Aristid. vol. 1, p. 514=2, 292 : Ἐγχ. δὲ, ὥσπερ ὑπεθέμην, ... διελθεῖν. || Argumentandum, Clem. Al. Strom. 4, 1, p. 564 : Ἐπὶ τούτοις ὕστερον πληρωθείσης ὡς ἔνι μάλιστα τῆς κατὰ τὰ προκείμενα ἡμῖν ὑποτυπώσεως τὰ περὶ ἀρχῶν φυσιολογηθέντα τοῖς τε Ἕλλησι τοῖς τε ἄλλοις βαρβάροις ὅσον ἦκον εἰς ἡμᾶς αἱ δόξαι ἐξιστορητέον καὶ πρὸς τὰ κυριώτατα τῶν τοῖς φιλοσόφοις ἐπινενοημένων ἐγχ. Synes. De regno p. 3, A : Ἐγχ. τῷ καλλίστῳ τῶν λόγων. Kall.]

Ἐγχειρητής, ὁ, Qui aliquid aggreditur s. molitur. Et sicut ἐγχείρημα reddidi Molimen et Molimentum, ita ἐγχειρητὴς apte redditurum me puto Molitor. At in VV. LL. perperam Executor, cum ἐγχειρεῖν non sit Exequi. Sed et alius error ibi admissus est, in scriptura sc.; neque enim ἐγχειρητὴς solum habent, idque post ἐγχείρησις, sed etiam ἐγχειρίτης post ἐγχειρισμὸς, ex Aristoph. Av. [258, ubi nunc χαιτῶν τ' ἔργων ἐγχειρητής. Ἐγχειρίτης ex Aristoph. etiam Poll. 2, 154]. Quam tamen scripturam Cam. quoque habet. [Philo vol. 2, p. 27, 12 : Τὸν δὲ τί προσῆκεν ἐπαινεῖν ὡς ἐγχειρητὴν κεκαινουργημένης πράξεως; Quasi novum aliquod facinus adgressum. Id. ib. p. 577, 32 : Βραδὺς ἦν ἐγχ., Rem cunctanter adgrediebatur; conf. vol. 1, p. 664, 10. Hasz.]

Ἐγχειρητικὸς, ἡ, ὸν, Aptus ad aggrediendas res s. moliendas; Solers in rebus vel hominibus aggrediendis, Bud., eundem ἐπιχειρηματικὸν quoque appellari docens. Apud Xen., de Diphrida Lacedæmonio, Hell. 4, [8, 22] : Ἦν δὲ οὗτος ὁ ἀνὴρ εὐχαρίς τε οὐχ ἧττον τοῦ Θίμβρωνος, μᾶλλον δὲ συντεταγμένος καὶ ἐγχειρητικώτερος στρατηγός [ἐγχειρητικώτερος ἀρετῆς diserte hinc citant Pollux 2, 153, Priscian. 18, 23, 182]· οὐδὲ γὰρ ἐκράτουν αὐτοῦ αἱ τοῦ σώματος ἡδοναὶ, ἀλλ' ἀεὶ πρὸς ᾧ ἦει ἔργῳ, τοῦτο ἔπραττεν, Cam. Erat vir ille neque minus comis Thimbrone, et magis compositis moribus, et dux solertior atque attentior. Nam neque vinci sese a corporis voluptatibus patiebatur, et quicquid aggressus esset, id exequebatur. [Archytas Stob. Flor. vol. 3, p. 426 : Ἁπλῆσαι δὲ καὶ γῆρας ἔχει ποτὶ νεότατα, καὶ ποτὶ ἃ μὲν νεότας ἐγχειρητικῶς, τὸ δὲ γῆρας προνοατικῶς. Cf. Wakef., non correcto tamen vitioso qui est in edd. Stob. accentu, —ῶς.]

[Ἐγχείρια, ἡ, Aggressio, Tractatio. Hippocr. De articulis p. 802, A : Ὡς οὖν εἴρηται, ἀνώητον ἐγχειρίην ἐπιτηδεύοντες ἄσμενοι ῥινὸς καταγείσης ἐπιτυγχάνουσιν, ὡς ἐπιδήσωσι. V. dicta in Ἐγχειρίω de signif. Tractandi ægrotos. Hesych. : Ἐγχειρίας, ἀδείας (quo tamen sensu leg. ἐκχειρίας), ἢ ἐπιχειρήματα.]

Ἐγχειρίδιον, τὸ, Parvus gladius s. ensis, Pugio, Sica [Gl.]. Vocatur autem ἐγχειρίδιον, quod aptius manu gestari et tractari possit, ob brevitatem, quam gladius s. ensis. Xen. Hell. 2, [3, 50 : conf. 55] : Καὶ ἐπιστῆναι ἐκέλευσε τοὺς τὰ ἐγχειρίδια ἔχοντας φανερῶς τῇ βουλῇ ἐπὶ τοῖς δρυφράκτοις. Antea [23] eadem ξιφίδια vocarat. Thuc. 6.: Καὶ εἴ τις εὑρέθη ἐγχειρίδιον ἔχων. Fuisse autem ejusmodi, quæ ob brevitatem occultari facile possent, ostendunt non pauci historicorum loci, in quibus ὑπὸ κόλπου gestari dicuntur, s. ὑπὸ μάλης. [Conf. Thucyd. 3, 70; 4, 110, et qui in cucurbitis occultata ἐγχειρίδια memorat Æneas Tact. c. 29, p. 89, aliique plurimi.] Sed quamvis ἐγχειρίδιον diminutivi formam habeat, interdum tamen dicitur ἐγχειρίδιον μικρὸν, Pugio parvus, i. e. Pugiunculus. Plut. Numa [c. 13] : Ἐγχειρίδιοις δὲ μικροῖς τὰ ὅπλα κρούοντες. Hesych. postquam ἐγχειρίδιον esse dixit ξιφίδιον μικρὸν, addit [cum Suida] ἢ τμητικὸν ὄργανον. Sed videndum ne pro ξιφίδιον μικρὸν scr. sit ξιφίδιον, ξίφος μικρόν : quod adjectivum μικρὸν ut hic alioqui abundare videtur, ita deesse ap. Polluc. [2, 154], ubi ἐγχειρίδιον esse ait ξίφος Xenophonti. [Μικρὸν sæpe addi diminutivis in Μικρὸς dicetur. Ξίφος autem interpr. etiam Suid.] At metaphorice ἐγχειριδίων appellatio Libellis quibusdam tributa fuit, quod tales sint qui manu facile gestari possint, aut certe tales qui semper in promtu haberi atque adeo manu gestari debeant, Gell. ultimi sui libri ult. c. [procem.] de variis inscriptionibus loquens, inter alias affert et hasce duas, Πυθαγορείου et Ἐγχειρίδιον. Extat Epicteti libellus hoc Ἐγχειριδίου titulo inscriptus : διὰ τὸ, ut Simplicius scribit, πρόχειρον αὐτὸ εἶν καὶ ἕτοιμον εἶναι τοῖς βουλομένοις εὖ ζῆν· καὶ γὰρ τὸ στρατιωτικὸν ἐγχειρίδιον ξίφος ἐστὶ πρόχειρον ἀεὶ τοῖς χρωμένοις ὀφεῖλον εἶναι. At Erasmus quoque noster sæculo conscripsit libellum inscriptum Enchiridion Militis Christiani, titulo duobus modis conveniente. [Ἐγχειρίδια, Libri manuales, in quibus flores sententiarum ex optimis scriptoribus notantur, quas ad manum habeamus ad repentinos usus, Philostr. V. Sophist. p. 565, ubi hoc additur : Τὴν ἀρχαίαν παλυμάθειαν ἐν βραχεῖ ἀπηνθισμένα. Ernest. Lex. Techn. Longin. fr. 3, 10, p. 168 : Ἐπιγέγραπται δὲ (liber Hephæstionis De metris) οὐχ, ὥς τινες ὠήθησαν, διὰ τὸ ξίφος καὶ διὰ τὸ ὀξύνειν τῶν μετιόντων τὰς ψυχὰς, ἀλλὰ διὰ τὸ ἐν χερσὶν ἔχειν τοὺς βουλομένους τὰ κεφάλαια τῶν μετρικῶν παραγγελμάτων, etc., quæ v. Interpretati sic videntur qui teste Gellio N. A. 7 præf. libellos suos non solum ἐγχειρίδια sed etiam παραξιφίδες inscriberent.] || Ἐγχ., [Manualium, Mantuarius, Gl.,] Pars qua manus aliquid prehendit, q. d. Immanuarium, i. e. Pars qua imponitur manui aliquid. Unde redditur Manubrium : ut ἐγχειρίδιον κώπης, ap. Athen. [5, p. 204, A : quem l. respicit Eust. Od. p. 1959, 64], pariter et Polluc. [1, 90], Manubrium remi, Pars remi quæ manu tenetur : Τῆς δὲ κώπης, inquit Poll., τὸ μὲν οὗ λαμβάνονται οἱ ναῦται, ἐγχειρίδιον· at Medium ὠράκος : Extremitas, πτερὰ et ταρσοὶ κωπῶν. Sed et Capulus ensis (ita enim potius quam Manubrium appellatur), ἐγχειρίδιον dictus fuisse traditur, absque exemplo tamen. Quæ autem Hesych. de hoc vocab. habet, præter illa quæ modo attuli, ejusmodi sunt quæ dubitationem movere possint. Ea ap. illum videnda tibi relinquo : hoc unum addens, si quis cum nominis ἐγχειρίδιον usum, cui priorem locum dedi, posteriorem dandum esse contendat, non magnopere me refragaturum, sed me meo judicio esse usum. Hoc certe constat, in hac posteriore signif. minime diminutivi nominis usum præstare. [Theophr. H. Pl. 4, 3, 3 : Τῶν δὲ ξύλων τὴν ῥίζαν εἶναι μελαντέραν μὲν πολὺ, πυκνὴν δὲ ἧττον καὶ εἰς πλάττω χρησίμην· εἰς γὰρ τὰ ἐγχειρίδια καὶ τὰ ἐπικολλήματα χρῆσθαι.]

[Ἐγχειρίδιος, Qui in manu tenetur. Æsch. Suppl. 22 : Σὺν τοισδ' ἰκετῶν ἐγχειριδίοις ἱκροστέπτοισι κλάδοισιν. Hesych. : Ἐγχειρίδια, τὰ ἐν χειρί. Nisi hic quoque est ab ἐγχειρίδιον. Eust. Opusc. p. 325, 40 : Οὐκ ἀντιλέ-

γομεν, ἐγχειριδίους καὶ κειμηλίους Δίγχους ἀποτίθεσθαι τοῖς τέως οὐκ εἰδόσι τὰ καθ' ἡμᾶς.]

[Ἐγχειρίδοτος. V. Ἐγχείριστος.]

Ἐγχειρίζω, In manum s. manus trado, In manum do. Potest vero et simpliciter reddi, Trado, interdum etiam Committo. Greg. Naz. : Τί τὰ ξίφη τοῖς ἐχθροῖς ἐγχειρίζομεν; Cur hostibus enses in manus tradimus? Synes. : Ὃν σοι μετὰ τῆς ἐπιστολῆς υἱὸν ἐγχειρίζω, Quem tibi cum epistola filium in manum trado. Cum nonnullis autem accusativis redditur simpliciter Trado, Committo, Committo fidei alicujus. [Polyb. 5, 44, 1 : Τά τε γὰρ ἱπποφόρβια πάντα τὰ βασιλικὰ Μήδοις ἐγκεχείρισται.] Dem. : Ἐγχειρίζειν τὰς πόλεις. [Polyb. 1, 10, 8 : Ἐγχειριζομένης αὐτοῖς τῆς Μεσσήνης. Ib. 11, 4 : Τούτῳ τὴν πόλιν ἐνεχείριζον. Tzetz. Hist. 3, 370 : Οἱ Σικελοὶ ταῖς μάχαις δὲ πολλάκις ἡττημένοι, Ῥωμαίοις ἐνεχείριζον τὴν πόλιν εἰς δουλείαν. Herodot. 5, 72 : Τοῖσι στασιώτῃσι τὰς ἀρχὰς ἐνεχείριζε. Sæpius sic etiam Xenoph. Monum. Ægin. ap. Boeckh. vol. 2, p. 173 : Τᾶς ἀρχᾶς ... τᾶς ἐγχειρισθείσας αὐτῷ. Demosth. p. 373, 7 : Λόγος ... τὰ πράγματα τῆς πόλεως τοῖς ἐχθροῖς ἐγχειριῶν. L. D.] Herodian. [2, 9, 16] : Τὴν ἀρχὴν ἐγχειρίσαι, ubi tamen VV. LL. exp. Præbuit. Plut. Fabio [c. 20]: Ἐνεχείρισεν αὐτῷ τὴν γυναῖκα. Apud Herodian. cum dat. πίστεως, 1, [5, 9] : Φέρων τέ με πολλάκις νήπιον ὄντα ταῖς ὑμετέραις ἐνεχείρισε πίστεσι, ubi Polit. duplicem interpr. verbo ἐνεχείρισε dedit, hoc modo, Quin infantem sæpe me in ulnis gestans, vobis dabat in manus, quasique vestræ mandabat fidei. Ut autem hic ἐγχειρίζειν πίστεσι, sic διὰ πίστεως ἐγχειρίζειν ap. Xen. legitur, Anab. [3, 2, 8] : Οἱ διὰ πίστεως αὐτοῖς αὐτοὺς ἐνεχείρισαν. Ubi διὰ πίστεως fuerit forsitan Fide interposita : alioqui ἐγχειρίζειν ἑαυτόν τινι, sine ulla adjectione possit reddi Committere se fidei alicujus, vel in fidem, aut Dare se in potestatem s. Tradere. Plut. [Mor. p. 181, C] : Ἐνεχείρισεν ἑαυτὸν Ἀλεξάνδρῳ μετὰ τῆς πέτρας. Sic vero et ap. Thuc. ἐγχειρίζειν τινά, pro Dare in potestatem. [2, 67 : Τοὺς ἄνδρας ἐγχειρίσαι σφίσιν.] At in VV. LL. Ἐγχειρίσας τούτοις ἑαυτὸν, sine auctoris nomine [Est Luciani Icar. c. 5], His ubi memet docendum tradidissem. Apud Thuc. vero [5, 108] ἐγχειρίσασθαι κινδύνους schol. exp. ἀναδέξασθαι. [Xen. Oec. 8, 10 : Τὸ εἰδέναι ὅπου ἕκαστόν ἐστι, ταχὺ ἐγχειριεῖ, ὥστε μὴ ἀπορεῖν χρῆσθαι, Præbebit, Suppeditabit. || Ἐγχειρίζειν κληρονομίαν, Pro herede se gerere, Agnoscere hereditatem, in Basilic. et ap. Harmenop. Ducang.] || Ἐγχειρίζομαι, pass. ut voce, ita etiam signif. q. d. In manus traditum, s. Mihi commissum habeo, vel obtineo. Vel potius, mutata orationis forma, In manus mihi traditur, Mihi committitur s. creditur. Greg. Naz. : Καὶ μέρος οὐκ ὀλίγον ἐγχειρίζεται τῆς οἰκουμένης, ubi Bud. vertit, Pars non contemnenda orbis terrarum imperio ejus creditur et commendatur. Apud Lucian. [Prom. c. 3] : Τὴν νομὴν τῶν κρεῶν ἐγχειρισθείς, Distributionem carnium sibi commissam et demandatam habens. Vel, Cui distribuendarum carnium munus demandatum est. Alicubi autem possumus et nomine Cura commodissime uti, ut ap. Herodian. 3, [11, 12] : Τὴν νυκτερινὴν φρουρὰν ἐκ περιόδου ἐγκεχειρισμένος, Cui nocturnæ custodiæ cura commissa est, s. demandata est. Sic 2, [5, 4] : Ἣν ἐγκεχείριστο φρουράν. Apud Eund. et cum aliis accus., 4, [12, 7] : Πάσας ὑπ' αὐτοῦ ἐν Ῥώμῃ πράξεις ἐγκεχειρισμένῳ, Cui rerum suarum omnium curam in urbe crediderat. [Argum. Arist. Av. : Πονηρῶν τινων τὰ πράγματα ἐγχειρισθέντων. Schaefer. Ælian. N. A. 6, 52 : Ὁ τῆς τούτου κομιδῆς ἐγχειρισθεὶς τὴν φροντίδα· 7, 9 : Οἱ τὴν τούτων ἐγκεχειρισμένοι κομιδήν. Lucian. Amor. c. 39 : Ἄλλο τις ἄλλῃ τῶν ὑπηρετουσῶν ἐγκεχείριστα, λεκανίδας ἀργυρᾶς καὶ προχόους κ. τ. λ. Pro merc. cond. c. 12 : Δοξαιμ' ἂν σοι οὐ τὸ σμικρότατον τῆς ἀρχῆς ἐγκεχειρίσθαι. Dio Cass. fr. Peiresc. 30, p. 15, 69 : Ὁ Κάμιλλος παρακαλούμενος τὴν ἡγεμονίαν ἐγχειρισθῆναι οὐχ ὑπήκουσεν. Et alibi crebro.] Invenitur et cum infin. (quam constr. raram esse puto) ap. Eund. 8, [7, 12] : Ἡμεῖς δὲ διέπειν καὶ διοικεῖν τὰ τῆς ἀρχῆς σὺν ὑμῖν ἐγχειρίσμεθα, ubi Polit. Nobis autem dispensatio tantum atque administratio principatus una vobiscum demandata est. Nec vero duntaxat dicitur aliquis ἐγχειρίζεσθαι rem quampiam, ea forma qua dicitur ἐπιτρέπεσθαι, sed vicissim quoque res quæpiam dicitur alicui ἐγχειρίζεσθαι. Sic 8, [5, 19] : Τὰ ἐγκεχειρισμένα τῆς φρουρᾶς χωρία. Appellat Idem τὰ ἐγκεχειρισμένα, Negotia commissa alicui, 6, [8, 5] : Ὁ δὲ μετὰ πάσης ἐπιμελείας ποιούμενος τὰ ἐγκεχειρισμένα, Obiens s. Administrans cum omni diligentia negotia sibi commissa, demandata sibi munia. || Ἐγχειρίσασθαι autem, medium aor. cum accus. κινδύνους, vide supra cum act. Ἐγχειρίζω. [Dio Cass. fr. Peiresc. 33, p. 16, 18 : Πάντα ὅσα ἐνεχειρίσαντο κατεργάσασθαι· 47, p. 21, 87 : Ὥσθ' ὅτι ἐνεχειρίζετο, ῥᾳδίως κατεργάσασθαι· 56, p. 25, 68 : Οὐδὲν γὰρ ... πρὶν ἐς τε τὸ Καπιτώλιον ἀναβῆναι καὶ χρόνον τινὰ ἐνδιατρῖψαι, ἐνεχειρίζετο. Sext. Empir. Pyrrh. hypotyp. 1, 14, 91, p. 25, 19 : Τὸν τρίτον τῇ τάξει τρόπον ἐγχειριζόμεθα. Cum infin. Jo. Phocas Descr. terræ S. c. 29, p. 44 : Καὶ ὅπῃτα ἐγχειρισάμενος καὶ αὐτὸν μὲν ὑπανοῖξαι, πῦρ ἐξαλλόμενον ὡράθη τοῦ τάφου. || In manus trado. Præf. ad Aristot. Περὶ φυτῶν p. 814, 23 : Ἰταλὸς γάρ τις ἐκποθεν ἡμῖν αἰφνιδίως ἀναφανεὶς ... πρόσεισιν ὡς ἡμᾶς, ἀσπάζεται χαριέντως, τὰ φιλικὰ προσλαλεῖ, εἶτα τὴν ποθουμένην βίβλον ἡμῖν ἐγχειρίζεται. L. D. Cum ἐγχειρεῖν confus. v. in Ἐγχειρέω.]

Ἐγχειρίθετος, ὁ, ἡ, q. d. In manu positus. Cam. reddit In manus traditus : afferens ex Herodot. 5, [108] : Καὶ τὸν Μιλήτου ἐπίτροπον τοῦτον, τὸν ταῦτα μηχανησάμενον, ἐγχειρίθετον παραδῶ, Utique illum, cui Mileti commissa est administratio, horum omnium auctorem et structorem, in manus tibi tradam. Ap. Polluc. autem [2, 154] vox ista ἐγχειρίθετον depravata fuit in ἐγχειρηθετόμευον. [Codd. etiam ἐγχειρίδοτον.]

[Ἐγχείριον, τό. Germanus CPl. in Theoria Myst. p. 150 : Τὸ ἐγχείριον τὸ ἐπὶ τῆς ζώνης, ἔστι τὸ ἀπομάξαν τὰς χεῖρας αὐτοῦ λίντιον, καὶ πέφυκε τὸ ἐγχείριον ἔχειν ἐπὶ τῆς ζώνης, ἀντίτυπον τοῦ ἀπομάξαντος τὰς χεῖρας, καὶ τοῦ ἀθῶός εἰμι ἐπιφωνήσαντος, Enchirium, quod est in zona, linteum est, quo manus suas extersit : et enchirium habere in zona, typum refert extergentis manus, etc. Legitur etiam in Actis Concil. Ephes. p. 313, sub fin. Epist. Nicephori Cpol. ad Leonem P. Rom. : Ἐπιτραχήλιον καὶ ἐγχείριον, πεποικιλμένα χρυσῷ. Est ergo i. q. ἀπόμακτρον, Mantile. Suicer. Strophiolum linteum, quod sacris ministris a femore pendet, Amphil. Metaphr. p. 234, ubi v. Combef. Kall. Hudson. ad Mœr. p. 348, A : « Σουδάρια τὰ τῶν κεφαλῶν σιμικίνθια, τὰ ἐγχείρια, Gloss. Ms. » Schaef. Petr. Ant. Ep. ad Mich. CP. in Cotel. Eccl. Gr. mon. vol. 2, p. 149, C : Ἐγχείρια καὶ ἐπιμάνικα. Alia v. ap. Ducang. Gl. p. 348, et App. p. 64.]

Ἐγχείρισις, ἡ, Ipsa actio tradendi aliquid in manus, s. committendi aliquid. In VV. LL. e Theophilo in Instit. Civil. ἐγχειρισμὸς, Commissio. Ἐγχείρισιν autem Cam. dicit vocatum fuisse Quod alteri daretur veluti elaborandum : ut divisa materia a rhetore, quæ discipulis traditur exequenda dictione aut scriptione. Cujus tamen signif. ex. nullum affert. [Mandatum, Gl. et sine interpr. Hesych. Hippocr. De arte p. 8, 7 : Ὥστ' οὐ θαυμάσιον αὐτῶν τάς τε πίστιας χρονιωτέρας γίνεσθαι τάς τ' ἐγχειρίσιας βραχυτέρας (vel βραδυτέρας). Leg. ἐγχειρήσιας.]

[Ἐγχειρισμός, ὁ. V. Ἐγχείρισις.]

[Ἐγχειριστής, ὁ, Mandator, Gl. Adamant. Physiogn. 2, 27 : Ταχύτης ἐν κινήσει ... ἐγχειριστὴν, ὁράστην ἔφηνεν. Ubi sententia poscit ἐγχειρητήν. L. Dind.]

Ἐγχειριτὴς perperam scribi pro ἐγχειρητής, ut vicissim habuisti supra διαχειρήσει pro διαχειρίσει, doceo in Ἐγχειρητής.

Ἐγχειριγάστωρ, [ορος, ὁ, Qui manuum labore ventrem implet, vivit. Athen. 1, p. 4, D : Τὸν βίον εὐσταθεῖς, οὐκ ἐγχειριγάστορες, Angl. *Not living from hand to mouth.* Strong. Sch. Eur. Or. 953 (et Eust. Il. p. 286, 21) : Κύκλωπες οἱ ἐγχειρογάστορες. Schneid. Hesych. : Ἐγχειρογάστορες, οἱ ἀπὸ τῶν χειρῶν γαστριζόμενοι καὶ τῇ γαστρὶ πορίζοντες. Λέγονται δέ καὶ γαστρόχειρες. Conf. Lex. rh. Bekk. An. p. 230, 13, Suid., Zon. p. 598. L. D. V. Ἐγγαστρόχειρ.]

Ἐγχειροτονέω, Inter alios creo. A Polluce [2, 150] inter χειροτονεῖν et ἀντιχειροτονεῖν ponitur ἐγχειροτονεῖν. In quo comp. videtur verbi χειροτονεῖν signif. Creandi magis quam altera convenire, in eo usu sc. quo dici-

tur Creare magistratum. [Dio Cass. 41, 39 : Πρὶν ἐς τὴν ὑπατείαν, ἐς ἣν ἐνεχειροτόνητο, ἐσελθεῖν. L. Dind.]

Ἐγχειρουργέω. Greg. Naz. De homine, loquens de statuario, Καὶ τὸ ἀκριβὲς εἶδος ἐγχειρουργήσας τῷ λίθῳ, Postquam perfectam formam arte manus suæ lapidi imposuit s. indidit : perinde ac si dixisset, χειρουργήσας ἐν τῷ λίθῳ. [It. Greg. Nyss. t. 1, p. 137, A : Τέλειον καὶ ἀκριβὲς εἶδος ἐγχειρουργήσας τῇ ὕλῃ. Hase.]

[Ἐγχελᾶνες. V. Ἐγχελίας.]

[Ἐγχελίας s. Ἐγχελίης, ὁ, unde Ἐγχελίαι, Encheleæ, gens Illyrica. Steph. B. : Ἐγχελεῖς, ἔθνος Ἰλλύριον, ἢ ἀπὸ τοῦ Ἐγχελῆς (ἐγχελὴς cod. Vrat.) ἢ ἀπὸ τοῦ Ἐγχέλευς (Ἐγχελεὺς id.). Λέγεται καὶ Ἐγχελίαι ἀπὸ τοῦ Ἐγχελίης ἢ Ἐγχελίας. Λέγεται καὶ Ἐγχελὴς θηλυκῶς, οἱ οἰκοῦντες Ἐγχελεῖς. Id. inter Ἐγγάδα et Ἐγγύιον : Ἐγχελᾶνες, ἔθνος Ἰλλυρίας, οἱ αὐτοὶ τοῖς Ἐγχελίαις, ὡς Μνασέας ἐν γ' τῶν περιηγήσεων. Cui formæ similis forma Ἐγχελᾶνες apud Polyb. 5, 108, 8, ubi Ἐγχελάνας. Iterum Steph. B. : Δεξάροι, ἔθνος Χαόνων, τοῖς Ἐγχελίαις προσεχεῖς. Libri Herodoti 5, 61 Ἐγχέλεας, et 9, 43 præbent Ἐγχέλεων, tanquam ab Ἔγχελις, quod nihili. Scrib. Ἐγχελίας et Ἐγχελίων ab recto Ἐγχελεύς, qua forma utuntur Apoll. Rh. 4, 518 : Ἀνδράσιν Ἐγχελέεσσιν, citatus in testim. flexionis in έως ab Etym. M. p. 312, 55, Diodor. 19, 53, ubi est nomin. Ἐγχελεῖς. Ut ap. Herod. sic Appiani Ill. c. 2 est Ἐγχέλεις de gente et Ἐγχέλεα in accus. de conditore gentis pro Ἐγχελίες et Ἐγχελίαν, et ap. Apollod. 3, 5, 4, 1, Pausan. 9, 5, 3 Ἐγχέλεας pro Ἐγχελίας. Ἐγχελίοις scribitur ap. Strab. 7, p. 326, estque ι in tertia etiam ap. Melam 2, 3, 11, Lucan. Phars. 2, 189, ubi *Encheliæ* (sed *Encheleæ* Plin. H. N. 3, 21), et in vico ficto ap. Jo. Malal. p. 49, 5 : Ἀμφίων κτίζει πόλιν (Thebas), ... τὴν πρώην μὲν οὖσαν κώμην, λεγομένην Ἐνχελίαν. Quod conjeci repetendum ab historia de Cadmi ad Encheleas secessu. Nomen terræ Ἐγχέλη ponit Etym. M. p. 312, 54. L. Dind.]

[Ἐγχέλειον. V. Ἐγχέλειος.]

Ἐγχέλειος, ὁ, ἡ, q. d. Anguillaris, Anguillarius : κρέας, Anguillaris caro s. Anguillaria, Anguillæ caro. Ex Aristoph. Ach. [1043] : Ὀπτᾶτε ταγχέλεια, pro τὰ ἐγχέλεια, subaudiendo κρέα. [Sic schol., imperite quidem : rectius vero adjicit ἢ λέγει τὰς ἐγχέλεις. Nempe est Ἐγχέλειον, τὸ, Anguillula, dimin. τοῦ ἔγχελυς. Sic enim idem Arist. ap. Athen. 3, p. 104, A : Οὐδ' ἐγχέλειον οὐδὲ κάραβον μέγαν. Et Callias ib. 7, p. 286, B : Ἐγχέλεια, κάραβοι· cf. p. 303, A. Similiter in disjectis poetæ membris ib. 3, p. 96, B, pro τίμαχος ἐγχέλειον leg. videtur τίμαχος ἐγχελείου (immo ἐγχέλειον). Schweigh. Antiphanes ib. 7, p. 295, D; 14, p. 662, B : Οὐκ οὖν τὸ μὲν γλαυκίδιον ... ἕψειν ἐν ἅλμῃ φημὶ ... Τὸ δ' ἐγχέλειον; Ἅλες, ὀρίγανον, ὕδωρ. Phereer. ap. Poll. 6, 59 : Τεύτλοισί τ' ἐγχέλυα συγκεκαλυμμένα. Plut. Mor. p. 349, A : Οἱ δὲ χορηγοὶ τοῖς χορευταῖς ἐγχέλεια ... παρατιθέντες εὐώχουν. Ita Wyttenb. tacite : olim ἐγχέλια. Eust. Il. p. 1231, 36 : Ἐγχέλεια δὲ τὰ τεμάχη φησὶ (Æl. Dionys.) τῶν ἐγχέλεων. Ceterum ἐγχέλειον in locis comicorum non est dimin., sed adj. Dimin. enim sec. eund. Eust. ib. p. 1240, 22, est ἐγχέλιον : Ἀριστοτέλης δὲ διὰ τοῦ ι εἶπεν ἔγχελις, ὅθεν Ἀντιφάνης ὑποχοριστικῶς ἔφη, Τὰ ἐγχέλια γραφόμενα λειποταξίου. Nisi tamen id ipsum scrib. ἐγχέλεια et ad ἐγχέλειος est referendum. L. Dind.]

[Ἐγχελιοτρόφος. V. Ἐγχελυοτρόφος.]

[Ἐγχελεύς. V. Ἐγχελίας.]

Ἐγχελεών, ῶνος, ὁ, Vivarium anguillarium, ut vertit Gaza ap. Aristot. Habes autem hoc nomen in loco quem ex eo protuli in Ἐγχελυοτρόφος. [Ib. paullo post est : Μεταβαλλόμεναι τῶν θέρους εἰς τοὺς ἐγχελεῶνας (sic) ἐκ τῶν λιμνῶν ἀποθνήσκουσι. Sed alii libri per ε.]

[Ἔγχελη, Ἐγχελὴς, Ἔγχελιοι, Ἐγχελίς. V. Ἐγχέλεας.]

[Ἔγχελις. V. Ἔγχελυς.]

[Ἐγχελύδιον, τὸ, Anguillula. Amphis ap. Athen. 7, p. 296, F : Ἔχειν καθαρίους ἐγχελυδίου τι καὶ ... Cit. Schweigh. Ephippus ib. 8, p. 359, B : Ἐγχελύδια Θήβηθεν ἐνίοτ' ἔρχεται. Utroque l. est var. ἐγχελίδ. οἱ L. Dindorf.]

Ἐγχελυοτρόφος, vel Ἐγχελιοτρόφος, ὁ, Anguillarum nutritor, Qui habet vivarium s. vivaria ubi aluntur anguillæ. Athen. [7, p. 298, B, C] : Ἀριστοτέλης δὲ χαίρειν φησὶ τὰς ἐγχέλεις καθαρωτάτῳ ὕδατι· ὅθεν τοὺς ἐγχελυοτρόφους καθαρὸν αὐταῖς ἐπιχεῖν· πίνεσθαι γὰρ ἐν τῷ θολερῷ. At vero ap. Aristot. (in vulgatis quidem certe edd.) non hæc, sed altera scriptura habetur : H. A. 8, [2 med.=4, 5 Schn.] : Καὶ τοῦτο τηροῦσιν οἱ ἐγχελιοτρόφοι [ἐγχελυοτρόφοι Bekk.], ὅπως ὅτι μάλιστα καθαρὸν ᾖ, ἀποῤῥέον ἀεὶ καὶ ἐπιῤῥέον ἐπὶ πλατειῶνων, ἢ κονιῶνται τοὺς ἐγχελεῶνας· ἀποπνίγονται γὰρ ταχύ, ἐὰν μὴ καθαρὸν ᾖ τὸ ὕδωρ. Sed quemadmodum ἐγχέλεις et ἐγχέλυας, item ἐγχέλειον et ἐγχελύων, sic ἐγχελιοτρόφος et ἐγχελυοτρόφος dici posse constat. Gaza eo in loco ἐγχελιοτρόφοι vertit, Qui vivariis anguillariis dant operam.

Ἔγχελυς, υος, et εως [ἡ, de masc. v. infra], Anguilla. A nomine Ὗς et verbo χέεσθαι vel ἔχεσθαι. Nam Eust. [l. infra cit.] vult hoc nomen ἔγχελυς esse dictum ἀπὸ τοῦ ἐν ὑλῇ χέεσθαι, Etym. autem, ἀπὸ τοῦ ἐν ὑλῇ ἔχεσθαι. Athen. [7, p. 299, D] ἐκ τῆς ὑλύος esse deductum scribit, sed non addit quonam verbo huic nom. præfixo fiat ista compositio. Affert enim locum ex Aristoph. Eq. [864] de anguillarum piscatoribus, quibus ad capturam aqua turbida et limosa s. cœnosa commodissima est (qui l. plane convenit cum Gallico proverbio, *Il fait bon pescher en eau trouble*; neque enim dubium est quin hoc ab iisdem piscatoribus originem duxerit) : eique loco hæc subjungit, Σαφῶς δηλοῖ ὅτι ἡ ἔγχελυς ἐκ τῆς ὑλύος λαμβάνεται· ὅθεν καὶ τοὔνομα εἰς ὑς ἐπερατώθη. Quibus subjungit, Poetam (i. e. Homerum) volentem ostendere fundum ipsum fluvii comburi, dixisse, Τείρονε' ἐγχελυές τε καὶ ἰχθύες. Mentionem enim ἐγχελύων factam ab eo esse ἰδιωτέρον et κατ' ἐξαίρετον, ut fundum ardentis s. incensæ aquæ declararet. Extat autem locus ille Hom. Il. Φ, [353 : conf. ib. 203], ubi annotat Eust. hujus nominis ἐγχέλυες nominat. sing. esse ἔγχελυς, proparoxytone : et ita dictam fuisse παρὰ τὴν ὑών : sonare enim ἔγχελυς quasi quis dicat ἐν ὑλῇ χωμένη : generari enim ἐκ τῆς ὑλύος, idque scribere Oppianum. Quod autem ad declinationem hujus nom. attinet, eadem tradit quæ et Athen.; vel potius affert quæ ab eo traduntur : sc. ut nominativum esse ἔγχελυς, sic accus. ἔγχελυν [dat. ἐγχέλυϊ ap. Hippocr. De morb. mul. 2, p. 640, 48] : sed pluralem sequi declinationem nominis πῆχυς, cujus gen. est πήχεως : dici enim ἐγχέλεων in gen., et ἐγχέλεις in accus. [Conf. Chœrob. Bekk. An. p. 1366. A, Suid., Zon. p. 601.] Apud ipsum Athen. tamen legimus in plur. tam ἐγχέλυς quam ἐγχέλεις : ut [8, p. 331, E] : Ἐν τῷ Ἑλώρῳ ποταμῷ λάβρακας εἶναί φησι (Νυμφόδωρος) καὶ ἐγχέλυς [ἐγχέλεις ed. Cas.] μεγάλας, κ. τ. λ. (Statim post autem ipse Athen. non ἐγχέλυς, sed ἐγχέλεις dicit.) [Τὰς ἐγχέλυς scribitur etiam in Theophr. fr. 12 De pisc. c. 4, et ap. Aristot. H. A. 6, 16, p. 570, 15.] Sic ἐγχέλεις Βοιώτιαι [Antiphanes] ap. eum [1, p. 27, E]. Invenitur etiam ἐγχέλυες, Aristot. H. A. 8, [2, p. 592, 23] : Ζῶσι δ' ἐνιαι ἐγχέλυες καὶ ἑπτὰ καὶ ὀκτὼ ἔτη, (quum alioqui paulo ante [v. 10] dixisset, Ἀποθνῄσκει δὲ αἱ ἐγχέλεις οὐκ ἐπιπολάζουσιν, οὐδὲ φέρονται ἄνω, ὥσπερ οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων· itidemque gen. ἐγχέλεων paulo ante usurpat.) [Utroque l. ἐγχέλυς Bekk., idemque 6, 14, p. 569, 3; 6, 16, p. 570, 3. Al. libri ἐγχέλεις, quod verum, ut arbitror. Ap. eund. 6, 13, p. 567, 21; 14, p. 569, 6 variatur inter ἐγχέλυος et ἐγχέλεως, et inter ἐγχέλυων et ἐγχελέων 6, 16, p. 570, 13; 8, 2, p. 591, 30, et inter ἐγχέλυσι et ἐγχέλεσι 8 extr. p. 608, 5.] Quin etiam e Luciano afferunt VV. LL. nomin. hunc ἐγχέλυες, itidemque accus. ἐγχέλυας, et dat. ἐγχέλυσιν : et quidem partim feminino, partim masc. genere. Nomin. ἐγχέλυες masc. Anachars. [c. 1] : Ὥσπερ οἱ ἐγχέλυες ἐκ τῶν χειρῶν διολισθάνοντες. [Ubi leg. al : διολισθάνοντες enim non refertur ad anguillas. Loc. Tim. continuo citando est var. ὥσπερ οἱ ἐγχέλεις, itemque ap. Aristot. H. A. 8 extr. p. 608, 5, τοῖς ἐγχ. in libro pro ταῖς.] At vero dativum, fem. genere, ib. [c. 28, ubi al. ἐγχέλεσιν] : Ταῖς ἐγχέλυσιν εἴκαζες, itidemque accus. τὰς ἐγχέλυας. Reperio alioqui ap. Eund. alteram illam declinationem, qua dicitur ἐγχέλεις, quum alibi, tum in hoc Timonis l. [c. 29] : Οὐδεμίαν ἀντλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ [αἱ addunt libri meliores] ἐγχέλεις ἢ οἱ ὄφεις, διὰ τῶν ἀ-

κτύλων ὀραπετεύεις οὐκ οἶδα ὅπως. Sic et ap. Plut. ἐγχέλεις A in accus. legimus [Mor. p. 976, A]: Πολλὰς μὲν ἐγχέλεις ἱερὰς λεγομένας, ἀνθρώποις χειροήθεις, ὥσπερ τὰς ἐν τῇ Ἀριθούσῃ. Ubi observa simul genus femininum: quod etiam multo frequentius me invenire passim ap. auctores memini. Affert vero idem Athen. [7, p. 299, C] ex Aristot. [De part. an.: sed eam scripturam negat se invenisse ap. Arist. Schweigh.] et nomen Ἐγχελις [Gl.], cum ι: (neque tamen [cum Etym. M. p. 312, 57] gen. ἐγχέλεως inde esse putandus est, si ea, quæ ex Eust. modo allata sunt, sequi volumus: sc. ita ab ἔγχελυς dici ἐγχέλεως, ut dicitur πήχεως a πῆχυς.) At vero schol. Aristoph. Ach. [889]: Σκέψασθε, παῖδες, τὴν ἀριστην ἐγχέλυν, annotat, Atticos ἐγχέλυν, Bœotos ἔγχελιν appellare. Scribo autem ἐγχέλυν cum accentu in penult., sicut ap. utrumque scriptum est, sc. ap. poetam et ap. schol. Quæ scriptura si mendosa non est, fuerit itidem nomin. ἐγχέλυς, cum accentu in penult. scribendus. Sed eam suspectam mihi reddunt Suidas et Eust. Ille enim eadem tradens (ut alibi docui multa illum cum schol. B Aristoph. habere communia), non ἐγχέλυς habet, sed ἔγχελυς: ita enim scriptum est ap. eum, Ἔγχελυς Ἀττικῶς, παρὰ Βοιωτοῖς δὲ ἔγχελις. Hic autem illum ipsum hujus comici versum afferens (in quo non ἀρίστην, sed κρατίστην legit), habet ἐγχέλυν proparoxytone scriptum: sicut etiam dixerat paulo ante hoc nomen προπαροξύνεσθαι. Sed non tam Eustathii quam Athenæi auctoritate hic nitendum est, quum ille ex hoc eum locum sumserit, sicut et alios, in quibus itidem ἐγχέλυν et ἔγχελυς invenies, p. 7. Putavit tamen Bud. veram esse illam, non hanc, scripturam; quippe qui illam in hujus locum reponat, i. e. accentum ex antepenultima in penultimam transferat. Sed fieri potest ut ille idem Aristoph. et ejus scholiastæ locus istud ei persuaserit. [Accentus parox. est etiam ap. Aristot. H. A. 2, 13, p. 504, 32; 505, 15; 2, 15, p. 506, 9; 3, 10, p. 517, 8; 17, p. 520, 24; 4, 8, p. 534, 20; 11, p. 538, 3 (sed ἔγχελυς 1, 5, p. 489, 27), ap. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 33, 1, et diserte memoratur ab Eust. l. c. p. 1231, 35: Φαίνεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ως ἔχειν τὴν κλίσιν, ἡ παροξυτόνως ἐγχέλυς ἢ ἄλλως ἔγχελυς προπαροξυτόνως, sed non videtur analogiæ consentaneus, quum ἔγχελυς haud dubie ducatur a χέλυς.] Habes porro ap. eund. illum poetam, paucis versibus ante, Ἐγχέλεις Κωπαΐδας, item Τὰς ἐγχέλεις. Sic et in variis ll. quos Athen. [7, p. 297, C, D; 298, B seq.] profert, fem. genere, non masc., usurpatum est hoc nomen. [Hesych., ante Ἐγχαλεῖν: Ἐγχύλης διὰ τοῦ υ εἶδος ἰχθύος. Corrigunt edd. ἔγχελυς. Accus. ἐγχέλεας est in inscr. Geopon. 20, 23, sed ibi verum videtur χελώνας, quod est in libris. L. D.] || Ceterum ex illo Aristoph. loco cujus antea memini, de iis qui anguillas in aqua turbida et limosa piscantur, manavit proverbium, Ἐγχέλεις θηρώμενος, Anguillas venans s. captans, Erasm.: qui etiam docet eos dici anguillas venari, qui privati compendii causa tumultus cient. Sumsit autem hanc proverbii istius expositionem e Suida: Ἐγχέλεις θηρώμενος, inquit, ἐπὶ τῶν διὰ κέρδος ἴδιον ταραχὰς ποιούντων. Non dubium est certe, ut ante dixi, quin et Gallicum illud prov. *Il fait bon pescher en eau trouble*, eand. originem habeat. [Aristophanem esse auctorem proverbii confirmat quod Nub. 559 videtur perstringere collegas propter ablatum sibi ab iis bellum illud anguillarum inventum: Τὰς εἰκοὺς τῶν ἐγχέλεων τὰς ἐμὰς μιμούμενοι. L. D.]

[Ἐγχελυών. V. Ἐγχελεών.]

Ἐγχελυωπός, Anguillæ aspectum habens. In VV. LL. est ἐγχελύωπον (ita enim ibi scriptum est, non ἐγχελυωπὸν), genere neutro; eique tribuitur illa exp., sed absque auctoris nomine. Esse quidem certe poeticum potius quam solutæ orationi usitatum constat. [Lucian. V. H. 1, c. 35: Ἔθνος ἐγχελυωπὸν καὶ καρδοπρόσωπον.]

[Ἐγχεσίμαργος. V. Ἐγκεσίμαργος.]

[Ἐγχεσίμαργος, ἡ, Enchesimargos, n. Amazonis ap. Tzetz. Posthom. 180. L. Dind.]

Ἐγχεσίμωρος, In vibranda hasta exercitatus; et e consequenti Bellicosus, ap. Hom. [Il. B, 692: Καδ δὲ Μύνητ' ἔβαλεν καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεσιμώρους· 840: Πε- λασγῶν ἐγχεσιμώρων· H, 134: Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι· Od. Γ, 188: Μυρμιδόνας ἐγχεσιμώρους.] Sic autem dici volunt [Hesych. et Eust.] quasi ὁ περὶ τὰ ἐγχεα μεμορημένος, i. e. πεπονημένος, mutato o in ω: vel ὁ ἐγχείων ὥραν ἔχων, i. e. φροντίδα. || At in Epigr. [Anth. Pal. 11, 16] Appianus jocose dixit δύο Θετταλοὶ ἐγχεσίμωροι, deducens a μωρὸς, quod Stultum signif., et ita vocans Pugnatores stultos, fatuos, stolidos. Ibid. est et compar. ἐγχεσιμωρότερος.

[Ἐγχεσίπαλλος. V. Ἐγχέσπαλος.]

[Ἐγχεσίχειρ, ος, ὁ, Hastam manibus gestans. Mercurius Trism. in Maitt. Misc. p. 4, 18, s. Orpheus in Brunck. Anal. vol. 3, p. 1 (Jacobs. Anth. vol. 3, p. 222): Δυσμενίες βροτοὶ ἐγχεσίχειρες.]

Ἐγχέσπαλος, Hastam vibrans, Hastæ vibrandæ peritus; e quo intelligitur Bellicosus ap. Hom. et ceteros poetas. [Il. B, 131: Ἐγχέσπαλοι ἄνδρες· Ξ, 449: Πουλυδάμας ἐγχέσπαλος· O, 605: Ἄρης ἐγχ. Simias ap. Hephæst. p. 75: Ἔγχ. ... Ἐνυάλιος.] Sed et Ἐγχεσίπαλλος dicitur; nam Hesych. ἐγχεσίπαλλοι exp. οἱ τὰ δόρατα B πάλλοντες, πολεμισταί. Est autem regularius hoc quam illud, licet rarius.

[Ἐγχεστόρος, ὁ, ἡ, Hastam gestans. Pind. Nem. 3, 59: Ἐγχεστόροις ... Αἰθιόπεσσι.]

Ἐγχέω, [ύσω, Hero Spirit. p. 186, 12: Ἐγχύσομεν τὸν οἶνον διὰ τοῦ φ τραχήλου. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 726], Infundo. [Hom. Od. I, 10: Μίθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων οἰνοχόος φορέῃσι καὶ ἐγχείῃ δαπάτασιν, forma poet. pro ἐγχέῃ.] Aristoph. Pl. [1022]: Θάσιον ἐνεχείς [ἐνέχεις], Infundebas Thasium vinum. [Id. Pac. 1246: Τὸν μὲν μόλυβδον, ὥσπερ εἶπον, ἔγχεον. Quo eod. imper. aor. 1 utitur Eur. Cycl. 569: Φέρ' ἐγχέον νυν. Adde Aristoph. fr. Cocali ap. Athen. 11, p. 485, A, Pac. 1102, 1105. Hesych.: Ἔγχεον, ἄπαρξαι θεοῖς. Suid. et Zon. p. 610: Ἐγχεῖν, ἐγκεράσαι, ἢ ἀντὶ τοῦ σπεῖσαι. Quibus adjungitur l. Xen. An. 4, 3, 13: Αὐτός τε ἔσπενδε καὶ τοῖς νεανίσκοις ἐγχεῖν ἐκέλευε· Qui usus verbi in facienda re divina est etiam in ll. Aristoph.] Xen.: Ἐγχέω σοι πίνειν, Infundo tibi vinum quod bibas. [Cyrop. 1, 3, 9, ubi καλῶς σοι πιεῖν ἐγχέας. C Philemo ap. Athen. 14, p. 663, F: Πιῶν τις ἡμῖν ἐγχεάτω. Theocr. 10, 53: Εὐκτὸς ὁ τῷ βατράχῳ, παῖδες, βίος· ὠ μελεδαίνει τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα. Xen. l. cit. 8: Οἱ δὲ τῶν βασιλέων τούτων οἰνοχόοι κομψῶς τε οἰνοχοοῦσι καὶ καθαρίως ἐγχέουσι.] Aristot. OEcon. 2: Κελεύσας ἐγχέαι, Jubens infundere s. infundi. [Hesych.: Ἐωνοχόει, ἐνέχει. Lucian. D. mer. 12: Μὴ ἂν ἄλλῳ ἐγχέαι. De aqua quæ causam dicturo in clepsydram infundebatur, id. Pisc. c. 28: Ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ. Conf. Demosth. p. 407, 16; 1053, 21, et HSt. infra.] Synes. vero Ep. 140 [p. 276, C]: Τί οὖν ποτνιᾷ, καὶ ταῖς ἐπιστολαῖς τῶν δακρύων ἐγχεῖς; pro Epistolas lacrymis rigas et perfundis? Epistolis lacrymas inspergis? Et paulo post, Προσείρησο οὖν παρὰ πάντων, ἑκάστου μονονοὺ ἐγχέαντος τὴν ψυχὴν τῇ προσρήσει, Quum singuli propemodum profuderint s. effuderint animam in salutationem. [Xen. Cyrop. 1, 3, 9: Τοῦ δὴ, εἰ φάρμακα ἐγχέουν, μὴ λυσιτελεῖν αὐτοῖς, Si venena infudissent vinis. (Conf. Plut. Alex. c. 77: Ὡς τούτου τὸ φάρμακον ἐγχέαντος. Metrodor. Stob. Flor. vol. 1, p. 342: Ἑτοιμαζονταί τινες διὰ βίου τὰ πρὸς τὸν βίον, βιωτόμενοι μετὰ τὸ λεγόμενον ζῆν, οὐ συνορῶντες ὡς πᾶσιν ἡμῖν θανάσιμον ἐγκέχυται τὸ τῆς γενέσεως φάρμακον.) Id. aliter cum accusativo. Conv. 2, 23: Ὁ παὶς ἐγχεάτω μοι τὴν μεγάλην φιάλην. Soph. fr. Achæor. conv. ap. Athen. 15, p. 686, A: Ἐγχείτω βαθὺν κρητῆρα. Quod Epicharm. ap. Athen. 11, p. 498, E, cum præp.: Φέρ' ἐγχίας εἰς τὸ σκύφος, itemque Aristoph. Ran. 620: Ἐς τὰς βίνας ὄξος ἐγχέων, et Ach. 1051, 1068, Pac. 1242, Av. 1081. Addenda his constr. c. gen. nominis amicarum quarum in gratiam poculum ebibitur, ap. Meleagr. Anth. Pal. 5, 137: Ἔγχει τᾶς Πειθοῦς καὶ Κύπριδος Ἡλιοδώρας, καὶ πάλι τᾶς αὐτᾶς ἀδυλόγου Χάριτος. Quam esse locutionem ellipticam docet Marcus Arg. ib. 110: Ἔγχει Λυσιδίκης κυάθους δέκα. (Similes sunt loci, sed constructione diversi ib. 136: Ἔγχει καὶ πάλιν εἰπέ, πάλιν πάλιν, Ἡλιοδώρας· 12, 51, 1: Ἔγχει, καὶ πάλιν εἰπὲ Διοκλῆς.) || De infusione medica Hippocr. p. 475, 55: Καὶ ἢν σοι δοκῇ καθαίρεσθαι κατὰ λόγον, ἐγχεῖν καὶ πυριᾶν· ἢν μὲν παχὺ ᾖ τὸ

πῶν, πυριᾶν, ἢν δὲ λεπτὸν, ἐγχεῖν· 476, 11 : Ἐγχίαι χλιαρόν· et ib. 17, 20. Tum 30 : Ἐγχεῖν δὲ διὰ τρίτης ἡμέρης· 477, 5 : Ἔπειτα ἐγχεῖν οἶνον καὶ ἔλαιον χλιαίνων αὐλίσκῳ· 479, 38 : Ἐγχέειν εἰς τὸν πλεύμονα καὶ θυμιᾶν. Conf. Ἔγχυμα, Ἔγχυτον. Pass. Geopon. 16, 2, 4 : Αἱ μικρότεραι μὲν γάρου καὶ ἐλαίου κυάθοις τρισὶν, αἱ μείζους δὲ τῷ διπλασίονι ἐγχείσθωσαν. Et 16, 14, 1 : Ἐρεγμῷ κεκαθαρμένῳ ἐφθῷ στέατος ἐλαφείου μιχθέντος ... διὰ τοῦ στόματος ἐπὶ ἡμέρας γ' ἐγχείσθω. Conf. Ἐγχυματίζω. L. D.] Pass. ἐγχέομαι, Infundor. Æschin. C. Ctes. [p. 82 St.] : Ἐγχεῖται γὰρ τὸ μὲν πρῶτον ὕδωρ τῷ κατηγόρῳ καὶ τοῖς νόμοις, Prima aqua infunditur accusatori et legibus, Prima clepsydra datur accusatori. Solebant enim olim Athenis ad certam mensuræ aquam clepsydræ infusam dicere. [V. paullo ante. Pass. it. Apollod. Poliorc. p. 21, 8 : Ὀξους ἢ ἄλλου τινὸς τῶν δριμέων ἐγχεομένου. Plato Leg. 6, p. 773, D : Οἶνος ἐγκεχυμένος. Ap. Dionys. Per. 70 : Πόντος μὲν πρώτιστος Ἰδηριὸς ἀρχομένοισιν ἐγκέχυται· 86 : Αὐτὰρ ἔπειτα πρὸς αὐγὰς ἠελίοιο κυρτὸς ἐπιστρέφεται Σικελὸς ῥόος· αὐτὰρ ἐνιρθὶν ἐγκέχυται καὶ μέχρι πολυκλύστοιο Παχύνου· 164 : Τοῦ καὶ πρὸς βορέην Μαιώτιδος ὕδατα λίμνης ἐγκέχυται, vert. Interfusum est. V. et Ἐγχύω.] Med. autem vocis aor. ἐγχεάμενος active pro ἐγχέας, Qui infundit, ap. Xen. [Cyrop. 1, 3, 9 : Οἱ τῶν βασιλέων οἰνοχόοι, ἐπειδὰν ἐνδιδῶσι τὴν φιάλην, ἀρύσαντες ἀπ' αὐτῆς τῷ κυάθῳ, εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἐγχεάμενοι καταρροῦσι, sibi infundentes. Conv. 2, 26 : Ἢν μὲν ἀθρόον τὸ ποτὸν ἐγχεώμεθα, Nobis infundamus vel infundi jubeamus. Aristoph. Vesp. 617 : Κἄτ' ἐγχέομαι κλίνας. Medio instar activi videtur uti Eust. Opusc. p. 319, 60 : Πᾶσιν οὖν τῆς τοῦ φρονεῖν ἀμβροσίας ὁ Προμηθεὺς ἐγχεάμενος.]

Ἔγχηλος, Hesychio ἐπίδεσμος ἰατρικός [Ligatio medica].

[Ἐγχημάομαι.] Ἐγχημώμενοι, Hesychio ἐγχάσκοντες [Inhiantes, Irridentes].

[Ἐγχήρης, ὁ, ἡ, Cuspidatus. Nicetas Is. Ang. 1, 6, p. 242, C : Ἱππικῷ θυρεῷ καὶ ξίφει ἐπιμήκει καὶ ὀράτει ἐγχήρει φραττόμενος, Lancea cuspidata.]

Ἐγχθόνιος, ὁ, ἡ, Qui in terra est. Pro Terrenus, Testaceus, affertur ex Epigr. [Apollonid. Anth. Plan. 4, 235, 6 : Ἐγχθονίου γλευκοποτῆς κύλικος.]

Ἐγχίδιον, Hesychio ἔγγιον, Propius. [Fort. leg. Ἐγγίδιον vel Ἐγγύδεν, quod v. Angl.]

[Ἐγχλαινόω, Læna induo. Lycophr. 974 : Ἐσθῆτα προστροπαίων ἐγχλαινούμενος· 1347 : Στέρφος ἐγχλαινούμενον.]

[Ἔγχλίσμα, τὸ, μαῦρον ὄνομα, Hesych. Μύρου ὄν., Nomen unguenti, conj. Kust. Ἔγχρισμα hac signif. positum notabimus infra.]

Ἐγχλίω, [Lascivio in, Insulto. Æsch. Suppl. 914 : Κάρβανος ὢν δ' Ἕλλησιν ἐγχλίεις ἄγαν] i. q. ἐντρυφῶ, Hesych. [Ἐγχλίει, ἐντρυφᾷ.]

[Ἐγχλοάω, Viresco. Nicand. Ther. 154 : Ἄλλῳ δ' ἐγχλοάουσα λιπὴς περιμήκεα κύκλον ποικίλον αἰόλλει. Schol. : Ὁ δὲ λόγος, ἄλλου δὲ ὄφεως ἐγχλωρίζουσα ἡ λεπὶς τὴν ἐπὶ μῆκος τεινομένην σπεῖραν ποικίλην ποιεῖ.] Ἐγχλοᾶσθαι, Hesychio ἐμφῦναι [Innasci].

[Ἐγχλοιάω. V. Ἐχλοιάω.]

[Ἔγχλοος, ὁ, ἡ, Viridis. Nicand. Th. 506 : Ἦν σὺ καὶ αὐαλέην, ὅτε δ' ἔγχλοον ὅλμῳ ἀράξας· 615 : Κονυζῆεν φυτὸν ἔγχλοον. Id. utitur forma accus. ἔγχλοα tanquam ab nominat. ἔγχλους, qui tamen nullus fort. fuit, ib. 676 : Ἔγχλοα φλοιόν· 885 : Ἔγχλοα ῥίζαν, et quod ambiguum est ad utram sit referendum 683 : Ἔγχλοα φύλλα.]

[Ἐγχλωρίζω, Viresco. V. Ἐγχλοάω.]

Ἔγχλωρος, ὁ, ἡ, Virorem in se habens, Virens, Viridis. Pro Prope viridis affertur e Nicandro. [Ap. quem non hoc est, sed ἔγχλοος. Theophr. H. Pl. 3, 12, 5 : Τὸ δ' ἄνθος πασῶν ὅμοιον ἀμυγδαλῇ, πλὴν οὐκ ἐρυθρὸν, ὥσπερ ἐκείνης, ἀλλὰ ἔγχλωρον· 9, 12, 4 : Συλλέγεται δὲ πρὸ τοῦ θερισμοῦ τῶν κριθῶν, ἐγχλωροτέρα δὲ μᾶλλον (genus papaveris ῥοιὰς dictum).] At Ἔγχωρος, quod pro hoc ἔγχλωρος reperiri aiunt, mihi non potest non esse suspectum.

Ἔγχνοος, s. Ἔγνους, Lanuginem in se habens, In quo inest lanugo, Lanuginosus. [Nicand. Th. 762 : Στεγνὰ δέ οἱ πτερὰ πάντα καὶ ἔγχνοα.]

[Ἐγχόδια, ἀθρόα, Conferta, Hesych. V. Alb.]

[Ἐγχοιριλόω verbum latere in gl. Hesych. : Ἐγκεχυρωμένη, λέπρα, post Ἐγκέφαλος posita, conj. intt.]

[Ἐγχονδρίζω.] Ἐγχονδρίζειν duobus modis interpr. : sc. vel χόνδρον ἐπιπάττειν s. καταπλάσσειν, Chondro s. Alica perspergere, aut Ipsam cataplasmatis modo imponere : vel, τὸν χόνδρον ἐναρμόζειν, Cartilaginem coaptare. Quam postremam interpr. dant huic loco Archigenis ap. Galen. Τῶν κατὰ τόπους 3, [1] : Ἐγχονδρίσας ἐπιμελῶς ἀγκτηρίασον, Cartilagine probe coaptata fibulas imponito.

Ἔγχονδρος, Cartilaginem in se habens, Cartilagineus, Grumos in se habens, In grumos concretus, Grumosus : λίβανος, ap. Diosc. 1, [83], Marcell. interpr. Thus grumosum : merito dissentiens ab Hermolao, qui Cartilagineum vertit.

[Ἔγχορδος, ὁ, ἡ, ut ὄργανα ἔγχορδα, Instrumenta chordis intenta. Pollux 4, 58 : Ὄργανα ἐντατὰ, ἔγχ.]

Ἐγχορεύω, Choros duco in, Salto s. Tripudio in. [Plut. Mor. p. 332, B : Βούλομαι πάλιν ἐν Ἰνδίᾳ νικῶντας Ἕλληνας ἐγχορεῦσαι. Theodor. Prodr. in Maittair. Misc. p. 110, v. 220 : Ἔχθρας γὰρ ἀμφοῖν ἐγχορευσάσης μέσον, Inimicitia inter eos coorta. L. D. Philo vol. 1, p. 612, 43 : Εὐκτὸν μὲν, ἀθρόῳ τῷ πλήθει τῶν ἀρετῶν ἐγχορεύειν, Cum toto virtutum cœtu choream agitare. Ib. p. 378, 46 : Τὸν ταῖς γενικαῖς καὶ κατ' εἶδος ἀρεταῖς ἐμμελετῶντα καὶ ἐγχορεύοντα, Qui iis incumbit et oblectat sese. Ib. p. 522, 11 : Τὸν ἐγχ. ταῖς ἐγκυκλίοις θεωρίαις· p. 167, 45 : Διάνοια ἐντρεφομένη καὶ ἐγχορεύουσα ἀρεταῖς· p. 335, 22 : Σύμβολον ψυχῆς τῆς ἄρτια βλεπούσης, ἀρεταῖς ἐγχορευούσης. Proprie Basil. t. 1, p. 212, D : Τούτῳ ἐξήρχοντο ἐγχορεύουσαι γυναῖκες. Hase.]

[Ἐγχόρηγος et Ἐγχώρηγος. Mauric. Strat. 10, 4 (coll. Leone Tact. c. 15, 77) : Ἐγχόρηγοι κινστέρναι. Cedren. p. 399, A : Ἔκτισε δὲ καὶ τὸ λωβῶν γηροκομεῖον, εἰς τὰ Ἡρίου, τὸ λεγόμενον τοῦ ζωτικοῦ, ἐγχώρηγον. Typicum Ms. monasterii τῆς κεχαριτωμένης c. 73 : Τοῖχον ἐγχόρηγον ... ὠκοδόμησε, τόπον ἀναπαύσεως καὶ παρηγορίας· 74 : Τῷ ... ἐγχορήγῳ τοίχῳ τῆς ἔξω αὐλῆς. Anon. ap. Suid. v. Σεμίραμις : Ἡ αὐτὴ ἐκτείνασα τὸν ποταμὸν Ἰνδὸν, καὶ ἐντὸς τῆς κοίτης κτίσασα παλάτια ἐπὶ ὑψωμάτων ἐγχορήγων ἠσφαλτωμένων, αὖθις ἀπέλυσεν εἰς τὴν κοίτην. Jo. Phocas Descr. terræ S. n. 24 : Καὶ ὁ ναὸς μέσον αὐτῆς ἐγχόρηγος τρουλλωτὸς ἔδρυται, ἐν κυλινδρωτοῖς θόλοις ἐπικαθήμενος. Codin. Orig. Cpol. n. 12 : Ἐποίησε δὲ καὶ γάβους ἐγχορήγους ἐπὶ πᾶσαν τὴν πόλιν βαθεῖς τῷ ὄψει ὅσον τῶν ἐμβόλων. Ubi cod. Vat. : Καὶ ἐπὶ πάντα ἄλλον τόπον ἔκτισε κανάλους θολωτούς. Ib. : Ἔκτισε δὲ ὁ αὐτὸς καὶ τέσσαρας ἐμβόλους ἀπὸ τοῦ Παλατίου μέχρι τῶν χερσαίων τειχῶν ἐγχορήγων θόλους. Ubi id. cod. Vat. θολωτοὺς etiam hic præfert. Harmenop. 4, 8, 45 : Οἱ τοίχους ἐργαζόμενοι καὶ θόλους ἐγχωρήγους ἢ καμάρας, etc. Quibus ll. per vocem ἐγχόρηγος vel ἐγχώρηγος quidpiam capax et amplum plerique intt. augurantur. Sed si singulorum scriptt. verba scrupulosius expendantur, longe aliud sonat : quidpiam scilicet in χορῷ vel Circuli aut potius hemicycli, i. e. in fornicis speciem superne convexum ac orbiculatum, quod sane omnino indicant verba Mauricii, μέχρις οὗ οἱ ἐγχόρηγοι κινστέρναι γένωνται, i. e. Donec cisternæ in fornicem superne coeant. In l. vero Codini ἐγχόρηγον Cameratum ædificium significat. In Typico τοῖχος ἐγχόρηγος dicitur τόπος ἀναπαύσεως καὶ παρηγορίας, ita ut fuerit porticus species deambulationi idonea, ac forte claustrorum monachalium porticus. Ap. Suid. ὑψώματα ἐγχόρηγα nihil aliud sunt quam altiores fornices, quibus inædificata erant palatia. In ll. denique allatis ex Phoca, Codino et Harmenop. ἐγχ. idem omnino sonat quod θολωτὸς, proinde ubique scribenda hæc vox cum o non cum ω. || Nam longe aliud fuit, nisi ipse fallar, Ἐγχώρηγον, quædam scilicet materia extructionibus et muris ædificandis idonea, ut ex scriptoribus docemur. Const. Porph. De adm. imp. c. 29, p. 86 (92, C, ed. Band.) : Τὸ αὐτὸ κάστρον οὔτε ἀπὸ βησάλου ἐστὶν ἐκτισμένον οὔτε ἀπὸ ἐγχωρήγου, ἀλλ' ἀπὸ λίθων τετραδικῶν. Anna 3, p. 72, C : Καὶ γὰρ ἀγχοῦ τῶν τούτου τειχῶν λιμὴν δι' ἐγχορήγου καὶ μαρμάρων ... ὠκοδόμητο. Achmes Onir. c. 142 : Εἰ δὲ ἴδῃ τις ὅτι ἔκτισεν ἐγχωρήγῳ κτίσει καὶ ξύλου, ... Mox : Εἰ δὲ τὸ κτίσμα ἐστὶν ἐκ πλίνθου. Et

c. 145, ubi de ædificiis : Καὶ εἰ μέν ἐστι τὸ κτίσμα ἀπὸ πηλοῦ, πλίνθου καὶ ξύλου, ... εἰ δ' ἀπὸ μαρμάρου ἢ λίθου, ... εἰ δὲ τὸ κτίσμα ἀπὸ βησάλου ἐγχωρήγως, εὑρήσει οὗτος χαρὰν καὶ δόξαν, ἀλλὰ μετὰ κόπου διὰ τὴν ἐκ τοῦ πυρὸς τῶν ὑλῶν ὄπτησιν. Leo Tact. 15, 73 : Ἀποτειχίζειν χρὴ τὸ προσποιητὸν οἰκοδόμημα καὶ ἐγχορήγῳ ἰσχυρῷ κτίζειν αὐτὸ καὶ ὀχυροποιεῖν. Ubi ap. Mauric. 10, 4 ἐγχωρήγῳ editum. Neque alia notione videtur usurpasse Harmenop. 2, 4, 92 : Χρὴ ποιεῖν εἰς τὰ αὐτὰ ἑαυτῶν μέρη τοῦ ἐπικοίνου τοίχου πρὸς τοῖς γινομένοις χριστηρίοις τοῖχον ἐγχώρηγον, οὗ τὸ πάχος οὐκ ἔλαττον πήχεως καὶ διμοίρου. Sane ex his ll. nemo, opinor, inficiabitur quin per v. ἐγχώρηγον Materia ædificationi apta intelligatur : neque tamen lapis quadratus aut marmor aut later, uti vult Salm. Exx. Plin. p. 1031—3, sed aliud ab hisce quidpiam diversum, ac fort. in ipso χώρῳ seu loco erutum, cujusmodi sunt lapides quos nativos, naturales, ex ipso solo erutos, denique *Incores*, quasi ἐγχώρους, vocant Agrimensores, ut a nobis observatum ad Annam p. 266, etc. Hæc fere Ducang.] A

Ἔγχος, τό, Hasta. Hom. Il. B, [389] : Περὶ δ' ἔγχει χεῖρα κάμπτει, Circum hastam manu fatigabitur. Et [Il. Γ, 135], Παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν. Et alibi passim ap. Hom. ceterosque poetas [veluti Hesiodum, Pind., Æsch., Eurip., Apoll. Rh., ut licet videre in indd.]. Volunt autem dictum ἔγχος grammatici παρὰ τὸ ἔχειν, Tenere. || Ensis, Soph. sæpe, ut [Aj. 286] : Ἀμφῆκες λαβὼν ἐμαυτὸ' ἔγχος. [Conf. id. Antig. 1236, Trach. 1013, OEd. T. 969, 1255, citt. a Brunck. ad Aj. 658 cum Eur. Phœn. 1413 : Δι' ὁμφαλοῦ καθῆκεν ἔγχος· El. 700 : Πρόχειρον ἔγχος χειρὶ βαστάζουσ' ἐμῇ. Quibus ll. omnibus dici ensem docet contextus.] Ex Eod. affertur [OEd. T. 170], φροντίδος ἔγχος, metaph. dictum pro βοήθεια. [|| Pila. Etym. M. p. 313, 1 : Ἰστέον ὅτι ἔγχος καὶ ξίφος καὶ ὄρυ τὸ αὐτὸ οἶδεν Ὅμηρος. (Immo semper Homero est Jaculum. V. Heyn. ad Il. H, 255.) Ὁ δὲ Σοφοκλῆς τὴν σφαῖραν ἔγχος κέκληκεν, οἷον, Τὸ δ' ἔγχος ἐν ποσὶ κυλίνδεται· καὶ τὸ πῦρ, οἷον, Ἔγχος ἱέμενος, τὸ τὴν ὁρμὴν ἔχον. Ubi fort. leg. ἱέμενον, nisi verba aliter sunt confusa et respicitur fr. Rhizot. ap. schol. Apoll. Rh. 3, 1215 : Ἥλιε δέσποτα καὶ πῦρ ἱερὸν, τῆς Εἰνοδίας Ἑκάτης ἔγχος. || De sagittis Eur. Herc. F. 1098 : Πτερωτά τ' ἔγχη τόξα τ' ἔσπαρται πέδῳ.] B

[Ἔγχων, τὸ στεάτιον. Ἀάκωνες, Hesych.]

Ἔγχουσα, ἡ, Attice dicitur ἡ ἄγχουσα, Anchusa, herba qua sibi mulieres ruborem faciei conciliant affricta. [Hesych. : Ἔγχ., ῥίζα τις παρ' ἧς ἐρυθραίνουσιν αἱ γυναῖκες.] Unde et Ἐγχουσίζεσθαι dicuntur αἱ γυναῖκες pro τῇ ἐγχούσῃ χρίεσθαι τὸ πρόσωπον, ut testatur Lex. meum vet. cum Etym. [M. p. 313, 34-38], qui hæc affert exx. Amipsias, Δυοῖν ὀδόλοιν ἔγχουσαν καὶ ψιμύθιον. [Xenoph. OEc. 10, 2 : Ἐντετριμμένην πολλῷ μὲν ψιμυθίῳ, ὅπως λευκοτέρα ἔτι δοκοίη εἶναι ἢ ἦν, πολλῇ δὲ ἐγχούσῃ, ὅπως ἐρυθροτέρα φαίνοιτο τῆς ἀληθείας. Et ib. 7 : Καὶ ἐμὲ τοίνυν νόμιζε ... μήτε ψιμυθίου μήτε ἐγχούσης χρώματι ἥδεσθαι μᾶλλον ἢ τῷ σῷ. Ubi marg. Steph. ἀγχ. De qua forma, falso ut videtur postposita formæ ἔγχουσα a Thoma p. 263, quum ἄγχουσα potius esset antiquior et magis Attica forma dicenda, v. in ipsa. Dio Cass. 79, 14 : Ψιμυθίῳ τε καὶ ἐγχούσῃ ἐχρίετο. Poll. 5, 101. L. D.] Item : Κοσμεῖσθαί τε τῇ ἐμῇ στολῇ καὶ ψιμυθιοῦσθαι, καὶ ἐγχουσίζεσθαι τὸ πρόσωπον. C

[Ἐγχουσίζω. V. Ἔγχουσα.]

[Ἐγχρόω. V. Ἐγχώννυμι.]

[Ἐγχραίνω, Theod. Diac. Exp. Cret. Acr. 5, 70 : Ἔχουσιν ὡς ἄχραντον ἐγκεχραμμένον (pallium Mohammedis.)]

Ἐγχράομαι, de eo dicitur quo quis utitur. [Ad hoc thema Portus in Lex. Ion. refert pass. Ἐγκεχρημένος, quod interpr. ὁ ἐν χρήσει ὤν, Quo quis utitur, Quem quis in manibus habet et tractat. Herodot. 7, 145 : Ἦσαν δὲ (αὐτοῖς) πρός τινας καὶ ἄλλους ἐγκεχρημένοι (πόλεμοι), Erant illis et adversus alios quosdam bella in manibus jam suscepta. Quod verb. ib. alii corruptum judicant, alii ad Ἐγχράω referunt, ubi v. Conf. etiam v. Ἐγκέχρεα. Schweigh. V. etiam Ἐγχρίω.] D

Ἐγχράω, i. q. χράω, i. e. ἐπιπίπτω βαρίως. Verumtamen active etiam et transitive usurpatum reperitur pro Impingo, Infringo, Infligo : ea sc. signif. qua Colaphum alicui dicimur Impingere, Infringere, Infligere, ut in h. l. Herodoti [6, 75] ap. Eust. p. 579 : Ἐνέχρασε εἰς τὸ πρόσωπον τὸ σκῆπτρον· quem citat quum dixisset χράω esse ἐπιπίπτω. Sed possis et hoc ἐνέχρασε derivare ab Ἐγχράω : nam et ipsum significat Impingo, Infligo, Infringo. [Ap. Her. nunc ἐνέχρασε. V. Wess. et Valck. Ad id. thema Damm. in Lex. etym. p. 2762, s. Ἐπιχράω, refert illud ἐγκεχρημένοι, quod legitur ap. Herodot. 7, 145. Schweigh. Ἐγχράω memorat etiam Etym. M. p. 313, 51.]

[Ἐγχρεμετίζω, Adhinnio. Pollux 10, 56 : Ἐκαλοῦντο δέ τινες καὶ αὐλωτοὶ ψιμοὶ, διὰ τὸ κώδωνας ἔχειν προσηρτημένους, οἷς ἐγχρεμετίζοντες οἱ ἵπποι ἦχον ἐποίουν προσόμοιον αὐλῷ. Quod Eustath. Il. p. 1157, 34 dicit ἐμφυσῶντες.]

Ἔγχρεμμα, τό, dicitur Quum alicui inspuimus, s. in aliquem excreamus. Plut. [Mor. p. 82, B] : Ἐγχρέμματα καὶ φύσους καὶ κακοηθείας. [Ἐγχρίμματα, quod v., conj. Gatak. ad Antonin. 12, 27, p. 360, a, G.]

Ἐγχρίμπτομαι, Inspuo, Excreo in. [Lucian. Gall. c. 10 : Ἐνεχρέμπτετο μύχιόν τι, Tussiebat ex imis recessibus.]

[Ἐγχρῄζω, Indigeo. Euseb. H. E. 10, 2, p. 312= 382=421 : Τοῖς ἔτι καθάρσεως καὶ περιρραντηρίων τῶν διὰ ὕδατος ... ἐγχρῄζουσιν. Kall. Lucian. Quom. hist. scr. c. 22 : Οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγχρῄζοντα, Necessaria. Gl. : Ἐγχρῄζοντα, Impendia. Geopon. 20, 19 inser. : Δῶλος πρὸς τρίγλας καὶ σκάρους μεγάλους, ὥστε ἐγχρῄζειν εἰς ὕδωρ, ᾧ διὰ τὴν ταχύτητα τοῦ ὄλους ὠὰν τῶν μικρῶν προσέρχεται, vertitur vel, Ut in aqua furiose invadant, vel, Quam inspergemus aquis.]

[Ἔγχριμμα, τό, Offensio. V. Ἔγχρεμμα. Restituebat idem Kust. ad Hesych. vol. 1, p. 1235 Philostrato sen. Im. 2, 12 : Αἱ δὲ εἴσω μέλιτται περιεργάζονται τὸ παιδίον, ἐπιβάλλουσαι τὸ μέλι, καὶ τὰ κέντρα ἀνέλκουσαι δέει τοῦ ἐγχειρήματος, scribens ἐγχρίμματος. Et verbum ἐγχρίμπτειν quidem; de apibus dictum, notabimus in illo. Sed ap. Phil. codd. scriptura ἐγχειρῆσαι magis commendat Ruhnkenii ad Tim. p. 105 conj. ἐγχρῖσαι.]

Ἐγχρίμπτω, [s. Ἐγχρίπτω] i. q. simplex χρίμπτω, Appropinquare facio, Facio ut propius accedat, Appello, Admoveo. Herodot. [2, 60] : Ἐγχρίμψαντες βάριν τῇ γῇ, Navim appellentes ad terram. [Appian. Civ. 5, 81 : Δρᾶν δὲ οὐκ ἀναγομένους ἐς τὸ πέλαγος οὐδὲν μέγα ἔχων, ἐς τὴν γῆν ἐγχρίμπτων ἐξιώθει.] Idem, Ἐγχρίμπτει τῇ θήλεῃ, Admovet feminæ : nimirum 3, [85], de equisone Darii : Τῶν θηλίων ἵππων μίην ἀγαγὼν ἐς τὸ προάστειον, κατέδησε, καὶ ἐπήγαγε τὸν Δαρείου ἵππον· καὶ τὰ μὲν πολλὰ περιήγαγε ἀγχοῦ τῇ ἵππῳ ἐγχρίμπτων τῇ θήλεῃ, Admovens. [Hippocr. De artic. p. 800, B : Ῥᾴων γὰρ οὗτος ἐς τὴν φύσιν ἥξει ἢ εἰ ἐγχρίπτων τις ἐς ἄλληλα τὰ ὀστέα παραναγκάζειν πειρᾶται. Aretæus Diut. morb. 1, 5, p. 125=137 : Ἔπειτα σιχύην τοῖσι μέσοισι προσβάλλειν, τῷ ἥπατι ἐγχρίπτοντα. || Infigo. Ælian. H. A. 16, 41 : Μεγασθένης φησὶ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν σκορπίους γίνεσθαι πτερωτοὺς μεγέθει μεγίστους, τὸ κέντρον δὲ ἐγχρίπτειν τοῖς Εὐρωπαίοις παραπλησίως· 17, 35 : Ἐγχρίμπτουσαι δὲ ἄρα αὐτοῖς τὰ κέντρα (apes). Philostr. jun. Im. c. 17 : Ἐγχρίψαντος αὐτῷ τοῦ ὕδρου τὸν ἰὸν ἐς θάτερον τοῖν ποδοῖν. Poll. 6, 125 : Σκορπίος ζητῶν ὅτῳ ἐγχρίψει τὸ κέντρον. Quo l. vulgatam olim scripturam τῷ κέντρῳ non defendendam suscepisset, ut puto, Ruhnk. ad Tim. p. 105, si frequens in libris vitium animadvertisset omittendi sic v finalis. Ita τῷ Ἀποστολίῳ cod. Vat. Chr. Pasch. p. 591, 16, pro τὸ Ἀποστολεῖον. L. D.] Et pass. ἐγχρίμπτομαι, Propinquo s. Appropinquo, Prope accedo. Il. P, [413] : Νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον [ubi commodius redditur, Concurrebant]· N, [146], de Hectore Græcos persequente, Ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε φάλαγξι, Στῆ ῥα μάλ' ἐγχριμφθείς, Prope admodum accedens : (schol. tamen exp. ἐνερείσας). [Ψ, 338 : Ἐν νώσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω· P, 405 : Τό μιν οὔποτε θέμις ἦεν θυμῷ τεθνάμεν, ἀλλὰ ζωὸν, ἐνεγχριμφθέντα πύλῃσιν, ἀψ ἀπονοστήσειν. Herodot. 2, 93 : Ἐγχρίμπτουσι τῆς γῆς ἐπ' ἀριστερὰ καταπλώουσι ἐς θάλασσαν (pisces), καὶ ἀναπλώοντες ὀπίσω τῆς αὐτῆς ἀντίκεινται, ἐγχριμπτόμενοι καὶ ψαύοντες ὡς μάλιστα. Apoll.

Rh. 4, 939 : Ἀλλ' ὅτε δὴ πλαγχτῆσιν ἐνιχρίμψεσθαι ἔμελλον. Orph. Lith. 117 : Τὸν δ' ἐγὼ ἐγχριμφθεὶς ὑπεναντίον ἁξάντα οὐκ ἴδον. Suid. : Ἐγχρίπτεται, ἐγγίζει. « Τοῖς χριοῖς ὁπότ' ἐπιφέροιντο, ἐπέβαλλον βάρη, ὡς ἐγχριπτομένοις ὀλλύοιτο ἡ βία. » Leo Diac. 2, 7, p. 15, B : Τοῦ κριοῦ τοῖς τείχεσιν ἐγχριμφθέντος καὶ κραταιῶς ταῦτα τύπτοντος, Mœnibus admoto.] Sic Herodot. 4, p. 163 [c. 113], de Amazonibus et Scythis castra non procul a se invicem habentibus, Καί τις μουνωθεισέων αὐτέων τινὶ ἐνεχρίπτετο· καὶ ἡ Ἀμαζὼν οὐκ ἀπωθέετο, ἀλλὰ περιεῖδε χρήσασθαι· ubi possit esse et pro illo ἐπλησίαζε, quod de coitu dicitur. [Eur. Hipp. 218 : Ἕρασαι κυσὶ θωὼξαι βαλιαῖς ἐλάφοις ἐγχριμπτομένα, Irruens. Oppian. Cyn. 2, 65 : Οἷα δ' ἐνὶ πτολίεμῳ βυθίῳ ... δοιαὶ πανυπείροχα νῆες ἀντίβιον πρώρῃσι μετωπαδὸν ἐγχρίμπτονται. De bestiis mordentibus Orph. Lith. 417 : Οὐδ' εἴ κεν στείχοντος ἐνιχρίμπτοιντο πόδεσσιν (ἑρπετά). De morbo Aretæus Diut. pass. 2, 12, p. 65=74 : Ἐγχρίμπτεται δὲ ἡ ἀρθρῖτις ἄλλοτε ἐς ἄλλα ἄρθρα. De egestate Synes. Hymn. p. 330, D : Μηδὲ κατηρὴς πενία μελάθροις ἐγχριπτομένα περὶ γᾶν ἕλκοι φροντίδα θυμοῦ. L. D.] Verum et act. vox ἐγχρίμπτω pro ἐγχρίμπτομαι posita signif. Appropinquo, Prope accedo. Il. Ψ, [334] : Τῷ, sc. τέρματι, i. e. Metæ, σὺ μάλ' ἐγχρίμψας ἐλάαν σχεδὸν ἅρμα καὶ ἵππους. [Ubi licet intelligere ἅρμα, ut ap. Herodot. 9, 98 : Ἐνθαῦτα μὲν ἐν τῇ νηῒ παραπλέων, ἐγχρίμψας τῷ αἰγιαλῷ τὰ μάλιστα, navim. Sed melius capitur absolute. Hippocr. De oss. nat. p. 280, 12 : Αἱ δὲ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ σπληνὸς πρὸς τὴν ἄκανθαν ἐγχρίπτουσαι (venæ). Appian. Civ. 2, 95 : Αὐτὸς δὲ λέγεται παρὰ τὴν φυγὴν ἐγχρίμπτων ἅπασιν ἐπιστρέφειν αὐτούς.] Soph. El. [904] : Μή πού τις ἡμῖν ἐγγὺς ἐγχρίμπτῃ βροτῶν, i. e. πλησιάζῃ. Ubi nota additum fuisse ἐγγύς, ut in præcedente Hom. l. σχεδὸν, et in superiore Herodoti ἀγχοῦ. Apoll. Rh. 2, [398] : Ἕως μυχάτῃ εἰνιχρίμψητε θαλάσσῃ, pro ἀφίκησθε, Accesseritis s. Perveneritis. (Leo Diacon. 9, 1, p. 88, B : Τῇ τάφρῳ ἐγχρίπτουσιν. Incido ap. Apoll. Rh. 1, 1259 : Ἀλλὰ ἑλικτῆρες ἐνιχρίμψαντες ἄγουσιν. Oppian. Cyn. 3, 313 : Εἰσόκεν ἄγρῃ ἐγχρίμψῃ (lupus)· ib. 386 : Θηρὸς ἐτ' ἀσθμαίνοντος ἐνιχρίμψειεν ὀδόντι. || Ferio, Mordeo, de bestiis, inpr. venenatis. Apoll. Rh. 4, 1512 : Ὅ τε μοῦνον ἐνιχρίμψῃσιν ὀδοῦσιν (ὄφις). Nicand. Ther. 336 : Οἷσιν ἐνιχρίμψῃ βλοσυρὸν δάκος, ut pro ἐνισκήψῃ legebat schol. 445 : Οὗ μὲν δή' αὖτως ἐγχρίμψαι ἤλγυνε· 719 : Τῷ δὲ καὶ ἐγχρίμψαντος ἀνουτήτῳ ἴκελος χρὼς μίμνει ὅμως. Philostr. V. Ap. 8, 19, p. 363, 7 : Ἑρπετῶν, ἃ τοῖς κατισοῦσιν ἐγχρίπτει (ἐγχρίμπτει Ms. Vratisl. ap. Jacobs. ad Imag. c. 13, p. 663). De elephante Oppian. Cyn. 2, 535 : Ἐγχρίμψας θηκτῆσιν ἀπειρεσίαις γενύεσσιν. De telis Agath. 1, 12, p. 23, C : Ἡ δὲ πληγὴ τοῖς ξύλοις ἐγχρίπτουσα· 2, 5, p. 41, A : Καὶ εἰ μὲν σώματί που ἐγχρίψειεν, εἰσδύεται μὲν εἴσω (telum). De dolore Hippocr. De morb. mul. 2, p. 654, 23 : Ἢν μὲν ἐς τοὺς βουβῶνας καὶ κτένα καὶ κύστιν ἐγχρίμψῃ (ἡ ὀδύνη). L. D.] Rursum ἐγχρίμπτεται rei alicui, qui corruens in eam impingitur, ut Il. Η, [272] : Βλῆψε δέ οἱ φίλα γούνατ', ὁ δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη, Ἀσπίδι ἐγχριμφθείς· τὸν δ' ἂψ ὤρθωσεν Ἀπόλλων, Impactus et allisus. Nisi quis malit Innixus : quod tamen non tam bene quadrat. Schol. exp. προσπελασθεὶς, ἐγγίσας. [E, 662 : Αἰχμὴ ... ὀστέῳ ἐγχριμφθεῖσα. Orph. Arg. 243 : Ἡ δέ οἱ ἐγχριμφθεῖσα ποτὶ ψαμάθῳ βεβάρητο (navis Argo).] Hesych. quoque ἐγχρίπτεται exp. inter alia ἐμπίπτει. Verum et ἐγχρίψαι affertur pro Incidere, Appropinquare. Ἐνχρίμψας, Hesychio ἐμπελάσας : afferenti et ἐνχριμφθεῖσαν pro ἐμπελαθεῖσαν. [|| Incido in aliquem. Pseudoherodot. V. Hom. c. 30 : Πορευόμενος δὲ ἐγχρίμπτεται γυναιξὶ ... θυούσαις. || Med. signif. transitiva Themist. Or. 15, p. 192, A : Ὥσπερ τοὺς ἁρπαγὰς φασιν ἐν ταῖς χειραῖς κακὰ φάρμακα βεβρωκότας ζητεῖν ὅτῳ ἂν ἐγχρίψαιντο τὴν τοῦ ὀλέθρου παρασκευήν, Quibus injiciant. Ubi not. etiam forma carens lit. μ, quæ comparet etiam in libris Eurip. et Herodoti ll. citt., aliisque exx., tanquam antiquior, firmatur ab Ruhnk. ad Tim. p. 105, 106. Ap. Hesych. est non solum ἐγχρίπτων, sed in cod. quidem etiam ἐγχριπτᾶται. Ἐγχρίμπτειν confus. c. ἐνσκήπτειν vel ἐνσκίμπτειν v. præter l. Nicand. supra cit. Th. 336, ap. Apoll. Rh. 3, 765].

[Ἐγχρίμψις, ἡ, Percussio. Andr. Cæsar. In Apocal. p. 725, D. Hase.]

Ἔγχρῖσις, ἡ, Inunctio, Illitio. Hippocr. De decenti hab. p. 24, 13 : Μελετᾶν δὲ χρὴ ἐν ἰητρικῇ ταῦτα μετὰ πάσης καταστολῆς, περὶ ψηλαφίης καὶ ἐγχρίσιος καὶ ἐγκαταντλήσιος. || Ictus. Ælian. H. A. 3; 22 : Τῆς τε βίνὸς τὸ ἄκρον ἀπαλὸν ὂν καὶ ἐγχρίσει τῇ τῆς ἀσπίδος (serpentis) τρόπον τινὰ ἐκκείμενον φρουρεῖ (ichneumon). Conf. Ruhnk. ad Tim. p. 105, a.]

[Ἔγχρισμα, τὸ, idem. Hippocr. p. 48, 25 : Χρίσμασιν, ἐγχρίσμασιν. || Ducang. App. ad Gl. p. 63 : « Ἔγκρισμα, μύρον, in Lexico Nicomedis Ms., Unguentum. » Scr. ἔγχρισμα. L. D. Jul. Afric. Cest. p. 293, 12 : Ἔγχρ. δὲ ἔστω δύο ἑξῆς ἡμέρας. Hase.]

[Ἐγχριστέον, Inungendum. Geopon. 16, 6.]

Ἔγχριστος, ὁ, ἡ, Inunctus, Illitus, Qui illinitur s. illini solet, Qui inungitur s. inungi solet. Galen. : Τὰ ἔγχριστα φάρμακα, Medicamenta liquida quæ illinuntur. [Theocr. 11, 2 : Φάρμακον ... οὔτ' ἔγχριστον ... οὔτ' ἐπίπαστον. Aristot. De generat. an. 2, 7 : Τοῖς ἐγχρίστοις εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς χρώμασιν.]

[Ἔγχρῑω, Infigo, Pungo. Plato Phædro p. 251, D : Ἡ δ' ἐντὸς μετὰ τοῦ ἡμέρου ἀπωκειλεισμένη, πηδῶσα, οἷον τὰ σφύζοντα, τῇ διεξόδῳ ἐγχρίει, ἑκάστῃ τῇ καθ' αὑτήν. Ubi Hermias : Ἐγχρίει ἀντὶ τοῦ κεντεῖ καὶ ἐμπίπτει, ὡς ἐπὶ τῶν φαλαγγίων καὶ τῶν μυώπων καὶ τῶν μελισσῶν. Hesych. : Ἐνέχρισεν, ἐνεκέντρισεν, ubi v. intt. (Id. : Ἐγκέχρικεν, ἐγκεκέντρικεν. Ἐγχρίει, τύπτει, ἐγκεντρίζει. Κέχρικεν, ἐγκέχρικεν.) Plerique hunc verbi usum scorpii vel vespæ ictu definiunt, ut Æl. Dionys. ap. Eust. Od. p. 1450, 34, Ammon. v. Ἐγχρίσαι, et Hermias l. c. Phryn. (Bekk. An. p. 46, 18) : Κεχρίσθαι σκορπίῳ, ἀντὶ τοῦ πεπλῆχθαι ὑπὸ σκορπίου καὶ σὺν τῇ προσθήκῃ ἐγκεχρίσθαι. Ælian. H. A. 1, 54 : Καὶ ἔπαοιδαί δὲ ἐπράυναν τινων ἐγχρισθέντα ἰόν· 6, 20 : Ἐγχρίσας δὲ ἕκαστος αὐτῶν τὸ κέντρον. Philostr. jun. Im. c. 13 : Μέλιττα τὸ κέντρον ἀρυλάκτως ἐγχρίσασα. Hæc fere Ruhnk. ad Tim. p. 104-6. Adde dicta in Ἔγχριμμα. || Oblino. Hesych. : Ἐγκεχρημένοι, σποδιᾷ (σπονδᾷς cod.) ἔχοντες. Corrigunt intt. (et Hemst. ad Callim. Dian. 69 ab Schæf. cit.) ἐγκεχριμένοι, conferuntque ejusd. gl. : Κέχριται, ἐκονίσατο. Sed ordini literarum sola convenit scriptura cod. ἐγκεχρημένοι, cui etiam conveniet interpretatio, si σπονδᾶς mutetur in σπουδάς. Id. : Ὑπογεγραμμένη, ἐγκεχριμένη. Tzetz. Hist. 4, 407 : Σκάροδα τρίψας ἔγχρισον. Anth. Pal. 11, 117, 1 : Ἰητρὸς Καπίτων Χρύσην ἐνέχρισεν· 122, 2 : Πέντ' ἐνέχρισε πάλιν (ægrotos)· 126, 5 : Ἂν δὲ ὀῖς ἐγχρίσῃ μι. Aretæus Acut. morb. 2, 10, p. 112=123 : Ἐγχρίειν δὲ τάδε τοῖσι γυναικείοισι χώροισι. Duris ap. Athen. 12, p. 542, D : Τοῖς ἄλλοις ἀλείμμασιν ἐγχρίων ἑαυτόν. Dio Cass. 72, 14 : Βελόνας ὀηλητηρίοις τισὶ φαρμάκοις ἐγχρίοντες. Jerem. 4, 30 : Ἐὰν ἐγχρίσῃ στίβῃ τοὺς ὀφθαλμούς σου. Tob. 11, 7 : Σὺ ἔγχρισον τὴν χολὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ. Apocal. 3, 18, c. dupl. accus. : Κολλούριον ἔγχρισον τοὺς ὀφθαλμούς σου. Improprie Lycophro 1455 : Ψευδηγόροις φήμαισιν ἐγχρίσας ἔπη. Med. Me illino. Arrian. Epict. 2, 21, 20 : Τὰ γὰρ κολλύρια οὐκ ἄχρηστα τοῖς ὅτε δεῖ καὶ ὡς δεῖ ἐγχριομένοις. Strabo 15, p. 699 : Ἐπὰν δὲ καταπηδῆσαν τὸ θηρίον ἐγχρίσηται τῷ ἰῷ, Viscum se illeverit. L. Dindorf.]

[Ἐγχρονεία, ἡ, Anni designatio, Data. Eucholog. p. 611 : Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ εὐσεβεστάτου κυρίου τοῦ δεῖνος Παλαιολόγου, ἐν μηνὶ τῷ δεῖνι, τῆς ἐγχρονείας καὶ ἰνδικτιῶνος τόσης. Ducang. App. p. 1764. Rectius vertitur Annus et scribitur Ἐγχρονία ap. Tzetz. Epist. 1, p. 267=524 : Ἡ βραδύτης δὲ τῶν ἀποδείξεων τῶν τελεσμάτων τῆς νῦν ἐγχρονίας οὐκ ἀλλοθέν πωθεν ἐγένετο ἢ ἐκ τοῦ μὴ τὸν γραμματηφόρον ὑποχείριον εἶναι τῆς σῆς ἁγιότητος, tum in codd. ap. Montef. Palæogr. p. 55, A : Τῆς ἐγχρονίας ,ϛωλθ'· 69, C : Ἐν μηνὶ Φεβρουαρίῳ κα', ἐγχρονίας ,ϛωμ'.]

[Ἐγχρονία, ἡ, Moratio. Hippocr. Prænott. p. 28, 38 : Ξυγχωρίῃ ἐγχρονίη νούσου, Indulgentia morbi prolongatio (si ita Latine dicere licet). Non puto enim adjective hic usurpari. L. Dind.]

Ἐγχρονίζω, Diu s. Longo tempore permaneo in, Immoror, Tempus tero in, ἐνδιατρίβω. Thuc. 3, p. 91 [c. 27] : Ὡς αἵ τε νῆες αὐτοῖς οὐχ ἥκον ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου, ἀλλὰ ἐνεχρόνιζον, καὶ ὁ σῖτος ἐπελελοίπει, ubi

schol., ἔν τινι τόπῳ πολὺν χρόνον μένουσαι διεβίβαζον. A [Immo est Cunctor, Moror, ut ap. Aristot. Rhet. 3, 10 : Καὶ τὸ Ἀναξανδρίδου ἰαμβεῖον ὑπὲρ τῶν θυγατέρων πρὸς τὸν γάμον ἐγχρονιζουσῶν, Ὑπερήμεροί μοι τῶν γάμων αἱ παρθένοι. Theophr. C. Pl. 5, 11, 1 : Ἐγχρονίζουσι γὰρ αὗται μάλιστα (αἱ διὰ νόσον φθοραὶ τῶν δένδρων), Tardiores sunt. Polyb. 33, 14, 2 : Ποιούμενος δὲ τὴν παρεπιδημίαν μετὰ τερατείας ἅμα καὶ κακουργίας ἐνεχρόνιζε. Anth. Pal. App. 282, 7 : Ἀνθ' ὧν δ' ἐγχρονίσας ἐπετήσιον οὐκ ἀπέδωκε, Cunctatus. Longius duro est ap. Aret. Diut. m. causs. 1, 15, p. 46=53 : Ἢν δὲ καὶ ἐγχρονίσῃ (affectus). Hippiatr. p. 11 : Ἐὰν δὲ ἐγχρονίσῃ τὸ πάθος. Significatione vero ab HSt. posita Theophr. fr. 14 De bestiis catervatim apparentibus, § 3 : Ἐγχρονίζουσι δὲ (locustæ) ἢ διὰ τὸ περιέχεσθαι τὸ χωρίον ὄρεσιν ὑψηλοῖς... ἢ διὰ τὸ ἐπιτήδειον τῆς χώρας. Et cum dat. Polyb. 15, 36, 6 : Οὐδεὶς τοῖς παρὰ φύσιν ἐγχρονίζων εὐδοκεῖ. C. ἐν Dio Cass. fr. Peiresc. 70, p. 30, 13 : Ἐν τοῖς τῶν ἡττηθέντων κτήμασιν ἐγχρονίσαντες· 42, 9 : Ἐν τῇ Αἰγύπτῳ ἐνεχρόνισεν ἀργυρολογῶν· 44, 46 : Ἐν αὐτῇ ἐνεχρόνισε, et alibi.] Item Invetero s. Inveterasco. Philo B De V. M. 3 [vol. 2, p. 156, 29] : Μὴ χρόνου μήκει μαραινόμενον, ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἐγχρονίζει καινούμενον καὶ νεάζον, Quanto magis inveterascit s. inveterat, Turn. [Sic Eust. Il. p. 1327, 23 : Οἰκότριβες, οἱ οἰκογενεῖς δοῦλοι διὰ τὸ ἐγκεχρονικέναι οἴκῳ καὶ κατατετρῖφθαι. Pass. Inveterasco. Plat. Gorg. p. 480, A : Ὅπως μὴ ἐγχρονισθὲν τὸ νόσημα τῆς ἀδικίας ὕπουλον τὴν ψυχὴν ποιήσει καὶ ἀνίατον· Ep. 13, p. 362, A : Μὴ ἀναλωθὲν δὲ, ἀλλ' ἐγχρονισθέν. Aristot. H. A. 7, 7 : Ὅταν δὲ λάβηται τὸ σπέρμα τῆς ὑστέρας καὶ ἐγχρονισθῇ, ὑμὴν περιίσταται. L. D. Diodor. 3, 46 : Πρόσφατος μὲν οὖσα (herba quædam)... ἐγχρονισθεῖσα δὲ συντόμως γίνεται ἐξίτηλος.]

[Ἐγχρονισμὸς, ὁ, Commoratio. Aetius fol. 64, r., 42 : Φυλακτέον δὲ τὸν ἐγχρονισμὸν (in adhibendo prosclymate), καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν εὐπαθῆ τὴν κεφαλὴν ἐχόντων· καταφορᾶς γὰρ καὶ ψύξεως κινδυνώδους κατάρχει. Restituendum Oribasio p. 249 ed. Matth. pro ἐχθρονισμός. Weigel. || Prolatio. Apollon. Lex. p. 466 : Μῶλος, ὁ ἐγχρ. τῆς μάχης. Angl.]

Ἔγχρονος, opp. superiori ἄχρονος : ab Hesych. exp. πρόσκαιρος, Temporarius, Ad tempus durans, Per aliquod tempus durans. Suidas ἐγχρόνων exp. οὐ πρὸ πολλοῦ χρόνου συντεθεισῶν, in hoc Appiani l., Κατεφρόνουν τῶν σπονδῶν ἔτι ἐγχρόνων οὐσῶν· mallem ego, Quarum constitutum tempus nondum erat elapsum, Quæ adhuc durabant : ut ἄχρονοι etiam σπονδαὶ videri queant dici posse Quibus nullum certum tempus præfinitum est. [Zonar. p. 720 : Ἐγχρόνῳ, οὗ τὸ εἶναι μετρητὸν ὑπὸ χρόνου.]

[Ἐγχρόνως, Ad tempus, In tempore. Just. Mart. Quæst. p. 182, A : Μηδενὸς τοίνυν τῶν ἀγεννήτων ἐγχρ. ποιούντων. Hase.]

Ἔγχρυσος, ὁ, ἡ, opp. ἄχρυσος, Aurum in se habens, In quo aurum inest. Aliis etiam Inauratus. [Diodor. 3, 39 : Τοπάζιον, ὅπερ ἐστὶ λίθος ... ὑάλῳ παρεμφερὴς καὶ θαυμαστὴν ἔγχρυσον πρόσοψιν παρεχόμενος. Philostr. sen. Im. 1, 22, ab Hemst. cit. : Στολὴν ἔγχρυσον. Chr. Pasch. p. 585, 13 : Εἰκὼν ἔγχρυσος. Restituebat idem Koen. ad Greg. p. 607, ab Schæf. cit., in inscr. Cum. ap. Caylum *Recueil d'Ant. ég.*, t. 2, pl. 57, 35 : D Γραπτὰν ἐν ὅπλῳ ἐγχρυσῷ (εἰκόνα), scribens ἐγχρ. L. D.]

[Ἐγχρυσόω, Inauro. Tzetz. Hist. 3, 975 : Ἐν τάφῳ ἀπὸ λίθου μὲν, ἀλλ' ἐγκεχρυσωμένῳ.]

[Ἐγχρώματος, ὁ, ἡ, Coloratus. Aristoph. Plut. 530 : Ποικιλομόρφων) Gl. Dorv. ἐνχρωμάτων. Schæf.]

[Ἐγχρώννυμι.] Ἐγχρόω, sive Ἐγχρώννυμι, aut Ἐγχρωννύω, vel etiam Ἐγχρώζω, Colore imbuo : unde ἐγχρώσας : quod tamen Hesych. exp. χρίσας. Signif. etiam Imbuo veluti colore. Aristot. Eth. 2, 3 [immo 2. Loquitur autem de ἡδονῇ] : Διὸ καὶ χαλεπὸν ἀποτρίψασθαι τοῦτο τὸ πάθος ἐγκεχρωσμένον τῷ βίῳ, Quando vita eo imbuta est, veluti colore, ut ap. Horat., Quo semel est imbuta recens, servabit odorem Testa diu.

[Ἐγχρώντως pro ἀποχρώντως liber unus Dionysii De comp. verb. p. 5, 4.]

[Ἐγχυλιάζω, Infundo. Const. De adm. imp. : Πάντες δὲ οἱ μοχλοὶ ὑπὸ σιδηρῶν κατέχονται ἐγχυλιασμένων μολύβδῳ. Ducang. Nescio an l. dicat diversum ab hoc p. 92, C, ed. Band. : Μύθων ... οἵ τινές εἰσι συνηρμοσμένοι καὶ συνδεδεμένοι εἰς ἀλλήλους μετὰ σιδήρων ἐν μολίβδῳ ἐγχυλιασμένων, ubi vertitur, Ferro in plumbum liquefactum impacto. L. Dind.]

Ἐγχυλίζω, In succum redigo s. resolvo, etiam Succum exprimo et elicio. Theophr. C. Pl. 6, [11, 15] : Διὸ καὶ παρασκευάζουσιν αὐτὸ, τὰ μὲν ἐγχυλίζοντες καὶ ξηραίνοντες, τὰ δ' ἐντέμνοντες, ὅπως ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἀὴρ πήξει καθάπερ τὰς ῥητίνας.

Ἐγχύλισμα, τὸ, Ejusmodi succus. [Diosc. 1, 133 : Τὸν δὲ καρπὸν, ... ἐξ οὗ καὶ ἐκθλίβεται τὸ ἐγχ., ξηραινόμενον ἐν σκιᾷ. Ubi est var. χύλισμα. ῡ]

Ἔγχυλος, ὁ, ἡ, Oppositus præcedenti ἄχυλος, Succum in se habens, In quo succus est, Succulentus, Succosus. Theophr. C. Pl. 4, [13, 3] : Τὰ δ' ὄσπρια θερίζουσιν ἐγχυλότερα, καὶ πρὸς τὸ δύνασθαι συλλέγειν· ξηρανθέντα γὰρ διαῤῥεῖ. Ubi nota τὰ ἔγχυλα opponi τοῖς ξηρανθεῖσιν, et synonymum habere τὰ ὠμά. [Ib. 12, 11 : Τὸ μὴ ἔγχυλα θερίζεσθαι· 6, 6, 4 : Ἐρυθραινόμενον δὲ ἐξυγραίνεται, καθάπερ ἔγχυλον γινόμενον· 5 : Ὧν ἐξ ἀρχῆς ἧττον ἔγχυλος ἡ ὑγρότης.] Præterea ut ἄχυλος est Insipidus, ita ἔγχυλος, Sapidus, In quo sapor est, C. Pl. 6 [3, 2] : Ἅπαντα δ' οὖν ταῦτα μίξει τινὶ καὶ ἀλλοιώσει ἔγχυλα γίνεται [ἔγχυμα φαίνεται edd. : sed ἔγχυλα φ. libri plures] καὶ ὀσμώδη. [H. Pl. 6, 17, 6 : Τὰς δ' ὀσμὰς ἴσως ἐνίων μᾶλλον διατηρεῖ (ἡ τοῦ καύματος ὑπερβολὴ) ... πολλὰς δὲ καὶ φθείρει, δηλονότι τὰς ἐν τοῖς καρποῖς διὰ τὸ ἐγχυλοτέρας καὶ μεμιγμένας τινὰς εἶναι, etc., quæ docent etiam in l. ab HSt. cit. ἔγχυλος esse Succosum, quippe succo gignente odorem. Ceterum ἔγχυλος legitur etiam in l. suspecto Alciphr. fr. 5, p. 222, ubi v. annot. Et ap. Alexin Athen. 9, p. 383, D, ab Hemst. cit. : Τὰ κρεάδι' ἔσται δ' οὐκ ἀπεξηραμμένα, ἔγχυλα δέ. Cum εὔχυλος permutatur Theophr. H. Pl. 8, 11, 3.]

[Ἐγχύλως, q. d. Succose. Archigenes ap. Galen. vol. 8, p. 156 : Διασεσαγμένην ἐγχύλως.]

[Ἐγχύλωσις, ἡ, Succi derivatio. Aretæus Diut. pass. 2, 12, p. 135=150 : Ἢν δὲ πελιδναὶ ἔωσι αἱ σάρκες, προεγχαράσσειν ἐγχυλώσεως εἵνεκεν. Nisi leg. ἐκχυλώσεως. Schneid.]

Ἔγχυμα, τὸ, Id ipsum quod infusum est vel infunditur. Medici ἐγχύματα s. ἔγχυτα φάρμακα vocant Medicamenta liquida, quæ guttatim in dolentes aures, oculos, naresve instillantur; s. Succos liquoresque, quorum infusione et instillatione (ut loquitur Plin.) quibusdam ægris partibus succurrimus : veluti ap. Galen. Περὶ εὐπορίστων leguntur ἐγχύματα εἰς τὰ ὦτα· et ἔγχυτον εἰς τὰς ῥῖνας· atque ejusmodi pharmacorum alia infunduntur s. injiciuntur per ὠτεγχύτας, alia per ῥινεγχύτας, alia per μητρεγχύτας, alia per alias fistulas siphonesque. || Ἔγχ., Infusio, est etiam species altera τοῦ πλήθους, h. e. Plenitudinis et copiæ humorum, ea sc. quam locus continens metitur. Quum enim duplex sit omnis multitudo, una ad vires, altera ad vasa, illam τὸ πρὸς δύναμιν, hanc τὸ κατὰ τὸ ἔγχυμα πλῆθος appellant. Siquidem vasis tantum humoris affusum videtur, quantum ipsa capere et continere possunt. Nec vero ad animantes modo pertinet, sicut ea quæ ad vires dicitur, verum etiam ad inanimata ænea ferreaque, quod hæc quoque concluso in iis copiosiore spiritu rumpantur. [|| Πλακούντων εἶδος, Genus placentarum, Hesych. V. Ἔγχυτον.]

Ἐγχυματίζω, Infundo, Instillo, ἐγχέω. [Geop. 4, 7, 3 : Ὀπὸν ... ἐγχυματίζουσι· conf. 16, 9, 6; 17, 21, 2; 18, 11. Scriptt. rei accip. p. 56. Angl. Hippiatr. p. 20 : Ἐλέφαντος πρίσμα ... ἐγχυμάτιζε. Et alibi.] E Diosc. 1 : Ἐγχυματίζεται πρὸς μελασμοὺς τριχῶν, Infunditur instillaturque ad capillorum nigritiem. 2 : Ἐγχυματισθεὶς ἐπ' ὀφθαλμῶν, Oculis infusus. Alioqui ἐγχυματίζω cum accus. personæ junctum significat etiam Infusione curo, ἐγχύματι θεραπεύω, ut Hippiatr. [p. 8] : Ἐγχυματίζειν δεῖ τὸν πυρέττοντα ἵππον [ὠοῖς τρισὶ, ῥοδίνου οὐγγίαις δυσίν. Et sic c. dat. medicamenti ib. 8 : Ἀλεύρῳ κριθίνῳ μετὰ ψυχροῦ ὕδατος ἐγχυμάτισον. C. accus. ib. p. 24 : Ἐγχυμάτιζε τὸ ζῶον. L. D. Et cum accus. morbi, Suid. v. Διάρροια : Τὴν κραῦραν οἱ νομεῖς ἐγχυματίζουσι. Hemst. Sine augm. Hippiatr. p. 124 : Καὶ ἐπειδὴ τρώγειν οὐκ ἠδύνατο, οὐδὲ κινῆσαι τὰς σιαγόνας, ἄρτους καθαροὺς ἐμβρέξας εἰς αὐτὸν ἀνακειμένῳ ἐγχυμάτισα τρίτον. L. Dind.]

Ἐγχυματισμός, ὁ, Infusio, Salviatum. [Agathotychus in Hippiatr. p. 7 : Ἀγαθοτύχου ἐγχυματισμὸς εἰς τὸ αὐτό (adversus febrem). Absyrtus ib. p. 11 : Εἰρηνται δὲ οὗτοι οἱ ἐγχυματισμοὶ τοῖς πρὸ ἡμῶν, et sæpius ib. L. D.] Hierocl. in Hippiatr. [p. 6] : Δυνήσῃ δὲ τῷ ἵππῳ πυρεταίνοντι [καὶ] δι' ἐγχυματισμῶν βοηθῆσαι· qui ἐγχυματισμὸς ibi fit διὰ τοῦ στόματος : alibi enim dicit ἔγχει εἰς τοὺς μυκτῆρας [vel ἔγχει διὰ μυκτῆρος p. 13, ἔγχει εἰς τὸν ἀριστερὸν μυκτῆρα p. 20]. Bud. [Alex. Trall. 2, p. 21.]

[Ἐγχυματιστέον, Infundendum, Instillandum. Geopon. 18, 17, 1. Seq. dat. 17, 26 : Ἐγχ. διηθηθέντι οἴνῳ μέλανι. Addito accus. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 160 : Ἔσωθεν δὲ ἐγχ. γάλα γυναικεῖον. L. Dind.]

[Ἐγχυματιστὸς, ἡ, ὄν, Infusus, Instillatus. Diosc. Parab. 1.]

[Ἐγχῡμίζω, Insucco, Gl. Eust. Opusc. p. 13, 86 : Ἐγκεχυμίσθαι φαύλαις ἑκείναις ποιότησι καὶ χρησίμους.]

Ἔγχῡμος, ὁ, ἡ, opp. superiori ἄχυμος (ut ἔγχυλος opp. τῷ ἄχυλος), i. e. Succum in se habens, Succo et sapore præditus, Succulentus, Succi plenus, Sapidus. Theophr. [C. Pl. 5, 4, 3] : Φύσει τε γὰρ εὔζωά ἐστι καὶ βλαστικὰ διὰ τὴν πυκνότητα καὶ τὸ ἔγχυμον, i. e. διὰ τὸ πυκνὰ εἶναι καὶ ἔγχυμα, Sapida, ut Bud. interpr. qui ap. Aristot. quoque exp. Saporem habens, in lib. De sensu [c. 5], ubi ἄχυμον oppositum habet : Ὅτι δὲ ἀπ' ἐγχύμου ἐστὶν ἡ ὀσμὴ [τὸ πάθος est ap. Arist., de odore loquentem : pro ἀπ' ἐγχύμου autem libri meliores ἅπαν χυμοῦ], δῆλον ἐκ τῶν ἐχόντων καὶ μὴ ἐχόντων ὀσμήν· τά τε γὰρ στοιχεῖα, ἄοσμα, οἷον πῦρ, ὕδωρ, γῆ· rursum, Ἔτι δὲ λίθος μὲν ἄοσμος· ἄχυμος γάρ· τὰ δὲ ξύλα, ὀσμώδη· ἔγχυμα γάρ. [Et ib. : Ὅπερ γὰρ ποιεῖ ἐν τῷ ὑγρῷ τὸ ξηρὸν, τοῦτο ποιεῖ ἐν ἄλλῳ γίνει τὸ ἔγχυμον ὑγρόν. Plato Tim. p. 74, D : Σάρκα ἔγχυμον καὶ μαλακήν. Eust. Opusc. p. 131, 50 : Μιανθεῖσα οὐχ οὕτω τοῖς σωματικωτέροις καὶ ἐγχύμοις, ὅσον ταῖς ἀσωμάτοις φαυλότησιν. Cum ἔγχυλος confusum v. in illo.]

[Ἐγχύμωμα. V. Ἐκχύμωμα.]

[Ἐγχύμωσις. V. Ἐκχύμωσις.]

[Ἐγχύνω, Infundo, forma novitia pro ἐγχέω. Lucian. Pro imag. c. 29 : Μακρὰ γὰρ εἰρηται σοι καὶ ταῦτα καὶ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ ἐγχυνόμενον. Quem l. cum ll. Heron. Spirit. p. 169, 6 : Ἐγχυνομένου τοῦ ὕδατος (male ed. ἐκχυνομένου)· 177, 17 : Τῷ ἐγχυνομένῳ ὕδατι· 204, 8 : Ἐγχυνομένου τοῦ ὑγροῦ (adde ib. p. 224, 32, ubi ἐγχύνεσθαι, 38, ubi ἐγχυνόμενον, 40, ubi ἐγχυνομένου), citavit Lobeck. ad Phryn. p. 726. Ἐγχυνόμενον ὕδωρ, Theod. Reg. 2, 14, 14. Conf. Ἐκχύνω.]

Ἐγχυράζω, s. Ἐγχυριάζω, Pignero, Oppignero, Pignori pono. Interdum etiam Pignus accipio s. aufero : unde ἐγκεχυρασμένον dicitur ἡ ὑποθήκη, teste Bud. Posterioris ἐγχυριάζειν, pro Pignora auferre, hoc affertur exemplum ex Joseph. Ant. Jud. : Ἂν δὲ ἀναισχυντῶσι περὶ τὴν ἀπόδοσιν, μὴ πρὸς τὴν οἰκίαν βαδίσαντες ἐγχυριάζειν πρὶν ἡ δίκη περὶ τούτων γένηται.

Ἔγχυρον, affertur pro ἐνέχυρον, Pignus.

Ἔγχῡσις, εως, ἡ, Infusio. [Plut. Mor. p. 38, F : Τὰ μὲν γὰρ ἀγγεῖα πρὸς τὴν ὑποδοχὴν τῶν ἐγχυομένων ἐπικλίνουσι καὶ συνεπιστρέφουσιν, ἵν' ἔγχυσις ἀληθὴς, μὴ ἔκχυσις γένηται. Schneid. Basil. t. 1, p. 714, B : Τῇ τοῦ οἴνου ἐγχύσει ζέουσαν τοῦ σώματος τὴν ἀκμὴν ἔτι μᾶλλον ἐξάψαντες. It. Hero Mathem. p. 166, E; 177, B; 191, A; 192, A; 194, A; 196, A, C; 201, A; 206, A; 212, B; 213, A. Hase.]

Ἐγχῡτέον, Infundendum. [Geopon. 6, 7, 4 : Καὶ τὸν μέλανα δὲ (οἶνον) εἰς τοὺς τοιούτους ἐγχ. 16, 9, 2 : Σίδια ῥοιᾶς μετὰ ὕδατος ἐγχ.]

Ἔγχῡτος, ὁ, ἡ, Infusus, Qui infundi solet aut potest, ut ἔγχυτον φάρμακον : quod et ἔγχυμα. [Hippocr. De morb. mul. 1, p. 603, 25 : Ἔγχυτον χηνὸς ἅλειφα ξὺν ἐλαίῳ. Aretæus Acut. morb. 2, 10, p. 112=124 : Ἢν ἔγχυτον ἐκ τῶνδε ξυστῇ, ἐγχεῖν τῇ ὑστέρῃ· Diut. morb. 1, 3, p. 118=131 : Κυκλαμίνου χυλὸς ἐγχυτὸς (sic) εἰς τὴν ῥῖνα. Ἔγχυτος πλακοῦς, Placenta infusa (in formam, ut censet Schneid.), ap. Menandr. Athen. 14, p. 644, D : Ὁ μάγειρος γὰρ ἐγχύτους ποιεῖ πλακοῦντας ὀπτοὺς, et Chrysipp. ib. p. 647, D : Ἐκ τυροῦ δὲ γίνεται πλακούντηρα τάδε, ἔγχυτος, σκριβλίτης, κ. τ. λ., et Pallad. Anth. Pal. 9, 395 : Ἐν γὰρ τοῖς Κίρκης ἐκχυτον οὐκ ἔφαγεν, ubi recte reponi videtur ἔγχυτόν, denique Poll. 6, 77, et Mœrin p. 84 : Ἅμης Ἀττικῶς, ἔγχυτος πλακοῦς Ἑλληνικῶς, et in Gl. : Scriblita, Ἔγχυτον, πλακοῦς, ubi ἔγχυτος conj. Piers., et, Subitillus, Ἔνθυτος, ubi leg. videtur ἔγχυτος. Cato R. R. c. 80 : « Encytum ad eundem modum facito uti globos, nisi calicem pertusum cavum habeas, ita in unguen caldum fundito, » etc. Ubi notat Schneid. Scaligerum ad Festum v. Subucula ex Gloss. suis protulisse gl. : Subitillus, ἔγχυτον. Qua refelli videtur conj. Piersoni. Gl. Ἐγχύτου, Scriblita, i. e., opinor, Ἔγχυτον.]

[Ἐγχύτρια. V. Ἐγχυτρίστρια.]

Ἐγχυτρίζω, In olla pono, In cacabo s. testa condo; In fictili expono, ἐν ὀστράκῳ ἐκτίθημι, ut Aristoph. loquitur : scribit enim Hesych. ἐγχυτρίζειν esse ἐκτιθέναι βρέφος ἐν χύτρᾳ. Idem ἐγχυτριεῖς exp. ἀποκτανεῖς, translatum esse dicens ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς χύτραις ἐκτιθεμένων παίδων, procul dubio respiciens ad Aristoph. Vesp. [289] : Καὶ γὰρ ἀνὴρ παχὺς ἦκει τῶν προδόντων τἀπὶ Θρᾴκης, ὃν ὅπως αἰσχυνεῖς, ἐγχυτριεῖς, ubi schol. quoque pro φονεύσεις accipi ait, sed ἐκ τοῦ παρεπομένου : quoniam fortassis mortuorum cineres in fictilibus et urnis condi solebant. [Conf. Pierson. ad Mœr. p. 138.]

Ἐγχυτρισμὸς, ὁ, dicebatur ἡ τοῦ βρέφους ἔκθεσις [Infantis expositio], Bud. [sec. Thomam M. p. 264, Mœrin p. 138.]

Ἐγχυτρίστρια, sive Ἐγχύτρια, ἡ, Quæ cacabo s. fictili aliquid imponit. Aristoph. schol. [Vesp. 289] annotat ἐγχυτρίας nominari τὰς χοὰς τοῖς τετελευτηκόσιν ἐπιφερούσας, καὶ ὅσαι τοὺς ἐναγεῖς καθαίρουσιν, αἷμα ἐπιχέουσαι ἱερείου, καὶ τὰς θρηνητρίας· præterea etiam τὰς μαίας τὰς ἐκτιθείσας ἐν χύτραις τὰ βρέφη. Quæ ap. Suid. quoque [et in Etym. M. p. 313, 41] leguntur; sed ap. eum scriptum est ἐγχυτρίστριαι, quinque syllabis, ut et ap. Plat. Minoe [p. 315, D], quem uterque auctorem citat : Ὥσπερ καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς οἶσθά που αὐτὸς ἀκούων οἷοις νόμοις ἐχρώμεθα πρότερον περὶ τοὺς ἀποθανόντας, ἱρείά τε προστάττοντες πρὸ τῆς ἐκφορᾶς τοῦ νεκροῦ, καὶ ἐγχυτριστρίας μεταπεμπόμενοι [Feminas ossa in urnam legentes, int. Bœckh. p. 58. Angl.], Mulieres quæ defunctorum sepulcris libamina solemni ritu fundunt, vel etiam conductæ deflent mortuum; quas Lat. vocant Præficas. Festus enim Præficas dici scribit Mulieres ad lamentandum mortuum conductas, quæ dant ceteris modum plangendi, quasi in hoc ipso præfectas : Nonius, Quæ adhiberi solebant funeri mercede conductæ, ut et flerent et fortia facta laudarent. Lucill. : Mercede quæ conductæ flent alieno in funere præficæ, multo et capillos scindunt et clamant magis. Sed notandum est, ἐγχυτρίστρια quidem esse a verbo ἐγχυτρίζω, at ἐγχύτρια potius ab ἐγχύω, Infundo (tanquam præcedente masculi. ἐγχυτὴς), quia sc. mortuorum sepulcris libamina solemnia infundunt.

Ἐγχύω, dubium itidem thema, Infundo. At ex Apoll. Rh. [1, 1062 : Ἐνθ' ἔτι νῦν περ] ἐγκέχυται [τόδε] σῆμα [καὶ ὀφιγόνοισιν ἰδέσθαι], pro Aggestum est sepulcrum, Ex aggesta humo factum est. [Liber unus ἀγκέχυται. V. Ἐγκέω.]

[Ἔγχω, ἡ, dicta Semele sec. Hesych.]

[Ἐγχωλαίνω, Claudico in Acta Philorom. Combef. p. 179, 8 : Ἕως πότε ἐπ' ἀμφοτέραις ὑμῶν ταῖς ἰγνύαις... ἐγχωλαίνετε; Hase.]

[Ἔγχωμα, τὸ, Terra aggesta. Polyb. 4, 39, 9 : Ἐκπιεζόμενον τὸ ὑγρὸν ὑπὸ τῶν συνισταμένων ἐγχωμάτων· 40, 9 : Τῆς μὲν θαλάττης ἐκπεπιεσμένης ὑπὸ τῶν ἐγχ.]

[Ἐγχώννυμι.] Ἐγχόω, sive Ἐγχωννόω, aut Ἐγχώννυμι, Terra aggesta impleo. Appian. [Civ. 5, 36], de Perusina obsidione : Προσπεσόντες δὲ μεθ' ὁρμῆς βιαίου τὴν τάφρον ἐνέχωσαν. [Pun. c. 97 : Ἐχώσων τὴν τάφρον. Id. aliter Civ. 2, 75 : Τὸ τεῖχος ὑρύπων... καὶ ἐς τὴν τάφρον αὐτὸ ἐνεχώννυον. Diodor. 4, 22 : Τὸν Ἡρακλέα λέγεται τὸν μὲν ἔκρουν ἐγχῶσαι, ubi al. vitiose ἐκχῶσαι. 17, 42 : Ἐκ τῆς ὀρεινῆς ἐκκόπτων ὑπερμεγέθη δένδρα παρεκόμιζε, καὶ σὺν αὐτοῖς τοῖς κλάδοις ἐγχώσας ἐνέφραξε τὴν βίαν τοῦ κλύδωνος. Polyb. 4, 40, 4 : Φαμὲν δὴ χώννυσθαι μὲν καὶ πάλαι καὶ νῦν τὸν Πόντον, χρόνῳ γε μὴν ὁλοσχερῶς ἐγχωσθήσεσθαι τήν τε Μαιῶτιν καὶ τοῦτον. L. D. Steph. Byz. v. Βέσβικος : Ἐγχῶσαι τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ῥυνδακοῦ ζητοῦντες. Hesych. v. Οἰναῖοι :

Καταρραγέντα τὸν ποταμὸν τῶν κτημάτων πολλὰ διαφθεῖραι καὶ τῶν τόπων τοὺς κύκλους (κοίλους Salm.) ἐγχῶσαι. Hemst. || Terram ingero, injicio. Eust. Opusc. p. 223, 78 : Ἐνταῦθα ἐνθυμοῦ καὶ ὅτι νόμος γεωργικὸς παραδέδοται, τῷ πλείονι μὲν ἵστασθαι τὸ φυτὸν ἐγκεχωσμένον τῇ γῇ, Terra tectum et obrutum. L. Dind.]

Ἐγχωρίω, Concedo, Admitto, tanquam locum dans. Dem. [p. 1094, 3] : Λοιπὸν δ' ἐστὶν, ἂν [ἐὰν] ἐγχωρῇ τὸ ὕδωρ, καὶ μὴ μέλλωμεν ὑμῖν ἐνοχλεῖν, ἐξελέγξειν [ἐξελέγξαι] τὰ ὑπὸ τούτων ῥηθησόμενα, Si aqua hoc concedit, Si hoc temporis spatium nobis indulget. Apud Lysiam cum infin. [p. 790] : Ὁ χρόνος οὐκ ἐγχωρεῖ ἄλλον ἀπεκληρῶσαι, Tempus nobis non dat facultatem sortiendi alium. [Xen. A. Eq. 12, 13 : Καὶ γὰρ ἀποστρέψαι καὶ μεταλαβεῖν παλτὸν οὕτω μᾶλλον ὁ χρόνος ἐγχωρεῖ.] Sed et ipse τόπος dicitur ἐγχωρεῖν (quæ signif. maxime propria fuerit). Affertur enim e Diosc. : Εἰ ὁ τόπος ἐγχωροίη· redditurque, Si locus patiatur. Malim, Si locus spatium vel satis spatii concedat (si quidem de loci magnitudine agatur). Ex Herodoto, Ὅσον ἐνεχώρεε ἡ δεκάτη, Ad quod faciendum sufficeret decima. Dionys. Areop. ἐγχωρῶσαν θεωρίαν et ἐνδεχομένην γνῶσιν pro eod. dixit, i. e. Quæ pro captu cujusque contingit. [Xen. Hipparch. 4, 17 : Καὶ τὸ μὲν κλαπῆναι δυνατὸν πέμπειν χρὴ τοὺς ἐπιτηδείους κλέψοντας, τὸ δὲ ἁρπασθῆναι ἐγχωροῦν ἐᾶν τοὺς ἁρπάσοντας, Quod rapi licet.] || Ἐγχωρεῖν pro συγχωρεῖν etiam ponitur, si Suidæ credimus, in quodam l. quem affert in Ἐνεχώρουν. [Οἱ δὲ ἱερεῖς καταπεπληγμένοι τῷ δέει ἐξίστανto καὶ ἐνεχώρουν αὐτῇ ἅπαντες, ἀντὶ τοῦ συνεχώρουν. Xen. H. Gr. 2, 3, 16 : Ὁ δὲ ... ἀντέλεγεν ὅτι οὐκ ἐγχωροίη τοῖς πλεονεκτεῖν βουλομένοις μὴ οὐκ ἐκποδὼν ποιεῖσθαι τοὺς ἱκανωτάτους διακωλύειν.] || Ἐγχωρεῖ, impersonaliter (multo usitatius), Licet. Commodissime autem exprimi posse existimo vim hujus verbi nomine Locus, cum gerundio : ut, Ἐγχωρεῖ τοῦτο ποιεῖν, Locus est hoc faciendi. Ita enim Latini loquuntur : ut, Non erit locus faciendæ medicinæ, Cic. Et, Locus disserendi, ap. Eund. Item, Si est nunc ullus gaudendi locus, εἰ νῦν ἐγχωρεῖ χαίρειν. A Bud. redditur, Licet, Possibile est, Facultas est. Dionys. H. in Isocr. Vita, Καὶ χρῶμαι παραδείγματι ἐνί· οὐ γὰρ ἐγχωρεῖ πλείοσι· subaudi χρῆσθαι. [Plato Phæd. p. 116, E : Ἀλλὰ μηδὲν ἐπείγου· ἔτι γὰρ ἐγχωρεῖ· Soph. 246, D : Εἰ δὲ τοῦτο μὴ ἐγχωρεῖ, λόγῳ ποιῶμεν· Leg. 12, p. 950, B : Οὐκ ἐγχωρεῖ τό γε παράπαν. L. D. Phrynich. Ecl. p. 137 : Ἐνταῦθα ἐγχωρεῖ τὸ ἐπριάμην, Hic locum habet ἐπρ.] Ex Aristide, Καθόσον ἐγχωρεῖ, Quantum fieri potest. [Dionys. De comp. verb. p. 42, 7 R : Τοῦτο τὸ στοιχεῖον ἐν μὲν ποιητικῇ ἀφιλέστερόν ἐστιν, ἐν δὲ λόγοις πιζοῖς σπανιώτερον γίγνεταί τε, καὶ ἐν τούτοις, ἐφ' ὅσον ἂν ἐγχωρῇ.] Xen. [H. Gr. 2, 2, 21] : Οὐ γὰρ ἔτι ἐνεχώρει μένειν [μέλλειν], διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀπολλυμένων τῷ λιμῷ. [C. dat. Plat. Gorg. p. 520, C : Καὶ προέσθαι γε δήπου τὴν εὐεργεσίαν ... μόνοις τούτοις ἐνεχώρει· Theæt. p. 190 : D : Οὔτ' ἄρ' ἀμφότερα οὔτε τὸ ἕτερον δοξάζοντι ἐγχωρεῖ ἀλλοδοξεῖν· Leg. 11, p. 916, E.] Dem. [p. 1277, 22] : Καίτοι πᾶσι μᾶλλον ἐνεχώρει τοῦτο πράσσειν. Lysias [p. 752] : Ἐγὼ δ' ὑμᾶς, ὦ βουλή, σαφῶς οἶμαι δεῖν διαγινώσκειν οἵς τ' ἐγχωρεῖ τῶν ἀνθρώπων ὑβρισταὶ εἶναι καὶ οἷς οὐ προσήκει, Qui improbe contumeliosi esse possunt. Synes. : Γράφε οὖν ὁσάκις ἂν ἐγχωρῇ, Quoties tibi licebit, Quoties poteris, Quoties tibi commodum erit. [C. infinit. signif. paullo diversa Æneas Tact. c. 10, p. 34, ubi agit de necessitate amovendorum ex urbe oppugnanda quæ obsides dederit parentum illorum : Ἐγχωρεῖ γὰρ αὐτοὺς ἔνδον ὄντας καὶ ὑπεναντίον τι πρᾶξαι, Fieri enim potest, ut intus si sint, adversi quid machinentur. L. D.] Et fut. ἐγχωρήσει, ap. Isæum, Licebit, Facultas erit : Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτου καὶ ὕστερον ἐγχωρήσει εἰπεῖν. Quin etiam particip. ἐγχωροῦν, itidem impersonaliter, ap. Greg. Naz. : Θαυμάζω δὲ ὅτι μηδὲ καὶ τοῦτο τολμᾷς, συνδυασμούς τινας ἐννοεῖν καὶ χρόνους κυήσεως· ὡς οὐδὲ γεννᾶν ἐγχωροῦν, εἰ μὴ οὕτω γεγέννηκεν, Tanquam possibile non fuerit, Bud. [Eust. Opusc. p. 130, 2 : Κατά γε τὸ ἐγχωροῦν.] Ab Eod. οὐκ ἐγχωρεῖ redditur Non contingit, Non contingens est. Εἰ ἐγχωρεῖ εἶναι Aristot. sæpe dixisse tradit pro ἐνδέχεται εἶναι, itidemque Galen. Sed et Platon. De rep. 3, [p. 408, E : Οὔ γὰρ ἂν αὐτὰ ἐνεχώρει κακὰ εἶναί ποτε καὶ γενίσθαι], eod. modo usum esse addit. Hæc tamen ejusd. libri verba [p. 403, E] : Ἦντινα γάρ που μᾶλλον ἐγχωρεῖ ἡ φύλακι μεθυσθέντι, μὴ εἰδέναι ὅπη γῆς ἐστὶ, interpr. Nullus est in quem non cadat minus absurde, Nulli tam incongruum est et dissentaneum, Nulli minus licet. E Galen. οὐκ ἐγχωρεῖ affertur etiam pro Non vacat, Otium non est, Ad Gl. : Γράψαι νῦν περὶ πάντων οὐκ ἐγχωρεῖ.

[Ἐγχώρησις, ἡ, Concessio. Greg. Nyss. De resurr. p. 234, A, ubi 2 libri ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 3, p. 27, ἐχώρησιν.]

[Ἐγχωρητέον, Concedendum. Man. Palæol. in Notit. Mss. vol. 8, p. 345. Elberl.]

[Ἐγχωριάζω, Theod. Prodr. p. 118. Elberl. Euseb. Hierocl. p. 525, A; 530, B. Hask.]

Ἐγχώριον, τὸ, τόπος, et δάνειον [Fœnus], Hesych.

Ἐγχώριος, ὁ, ἡ, et α, ον, Qui natus est in ea ipsa regione in qua versatur s. degit, Indigena. Item aliquid dicitur esse ἐγχώριον, i. e. Patrium. [Pind. Ol. 9, 60 : Ἐγχώριοι βασιλῆες αἰεί.] Thuc. 2, [74] : Εἰς ἐπιμαρτυρίαν καὶ θεῶν καὶ ἡρώων τῶν ἐγχωρίων Ἀρχίδαμος κατέστη, Eo ventum est ut Archidamus et deos et heroes indigenas testaretur. [Conf. 4, 87.] Ap. Eund. p. 71 legimus, ibid. [c. 71] : Μάρτυρας δὲ θεοὺς τούς τε ὁρκίους τότε γενομένους ποιούμενοι, καὶ τοὺς ὑμετέρους πατρῴους καὶ ἡμετέρους ἐγχωρίους. Philostr. Epist. : Οἷς πᾶσιν ἥδιον χρώμεθα ἢ τοῖς ἐγχωρίοις. [Pind. Ol. 5, 11 : Ἐγχωρίαν τε λίμναν.] Ex Herodot. [6, 35], ἐγχωρίη ἐσθής, Patria vestis. E Can. 17 Chalced. Concilii, ἐγχώριος παροικία, Curia vici s. pagi. Ex Hesiodo autem affertur χρῆμα ἐγχώριον pro Negotium domesticum; sed videndum est quomodo hæc interpr. admitti queat. Locus Hesiodi est hic Op. [341] : Εἰ γάρ φοι καὶ χρῆμ' ἐγχώριον ἄλλο γένηται, Γείτονες ἄζωστοι ἔκιον, ζώσαντο δὲ πηοί. Ubi quidam interpr. Si qua res ex alia regione acciderit : quod alioqui videatur illud ἄλλο vacare. Nam sequendo hanc exp., quæ alioqui se prima fronte offert, ut ἐγχώριον χρῆμα sit ἡ χρεία ἡ συμπίπτουσα πᾶσι τοῖς ἐν τῷ αὐτῷ δήμῳ κατοικοῦσι, quem usum illud ἄλλο habebit? (Est autem illa exp. Procli, qui certe videtur exponere potius voluisse vocem ἐγκώμιον. Addit enim, Κώμας γὰρ ἐκάλουν τοὺς δήμους. Et paulo post, Διὸ τὰ συστήματα τῶν οἰκήσεων, κώμας ὠνόμαζον.) Tzetzes in exp. huj. l. illud ἄλλο prætermisit, quippe qui ita scribat, Εἰ γὰρ ὑπόθεσίς τις ἢ θόρυβος ἐγχώριος παρεμπέσοι. Ubi miretur etiam aliquis non immerito, χρῆμα exponi ὑπόθεσιν et θόρυβον. Quam exp., aut certe aliam ei similem secutus videtur Nic. Valla, quum interpretatus est, ... nam si Adversi quicquam acciderit de more, repente Primum illa occurret, sc. vicinia. (Jungo autem hæc verba De more, cum præcedentibus, quæ vulg. edd. jungunt cum sequentibus.) Sed hic quoque omitti ἄλλο videmus. Ut autem et meam ipsius tandem hoc de loco sententiam proferam, existimo χρῆμα ἐγχώριον ἄλλο significare Aliud negotium tale, qualia esse solent inter ejusdem loci incolas. Ita enim malo quam Ejusdem regionis. Et in vocab. ἄλλο respici puto ad id quod dixerat, Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν· ut intelligamus, eum quem ad sacrificia vocarimus (quæ sacrificia χρήματος appellatione censeantur), ad epulum etiam vocandum esse. Nam si aliud χρῆμα inciderit, etc. Sed ne hæc quidem satis mihi faciunt; ideoque tantisper ea amplectar, dum meliora mihi aliunde allata fuerint. [Χρῆμα ἐγχ. ap. Hesiod. est Res quæ ad agrestes et ruricolas pertinet, Opus et negotium rusticum. Χώρα enim et χῶρος est Vicus, Pagus, Ager. Proclus legit olim ἐγκώμιον, uti ex ejus exp. apparet; ἐγκώμιον vero i. est q. ἐγχώριον. V. Græv. ad Hes. p. 309. Brunck.] Ἐγχώριοι, Hesychio, οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου ὄντες. [Ἐγχώριοι, Incolæ, Cives. Eur. Ion. 1167 : Κῆρυξ ἀνεῖπε τὸν θέλοντ' ἐγχώριον (vel ἐγχωρίων) ἐς δαῖτα χωρεῖν· Iph. T. 303 : Κόγλους τε φωτῶν συλλέγων τ' ἐγχωρίους. || Localis. Theophr. C. Pl. 5, 12, 11 : Τὰ δὲ πνεύματα τοῖς μὲν ψυχροῖς φύσει τῶν τόπων ἐγχώρι' ἄττ' ἂν εἴη, καθάπερ ἐν τῷ Πόντῳ καὶ τῇ Θράκῃ. Hesych. : Γυγᾶ, Ἀθηνᾶ ἐγχώριος. Polyb. 2, 8, 5 : Οὐ μὴν ἀλλὰ τότε μὲν ἐπέσχε διὰ τὰς ἐγχωρίους ταραχάς. Τὸ ἐγχώριον adverbialiter Thuc. 4, 78 : Ὥστε εἰ μὴ δυναστείᾳ μᾶλλον ἢ ἰσονομίᾳ

ἐχρῶντο τὸ ἐγχώριον οἱ Θεσσαλοί, οὐκ ἄν ποτε προῆλθεν, More regionis, Localiter: ἐγχωρίως interpr. schol. L. D. || Ἐγχώριοι, Milites indigenæ, *milices*. Synes. Ep. ad Anys. 78, p. 223, B: Στρατιωτῶν οὐ τῶν ἐγχωρίων λεγομένων μόνων, ἀλλὰ καὶ ὅσοι πώποτε κατὰ συμμαχίαν εἰς τούσδε τοὺς τόπους ἀφίκοντο. Ducang. Ἐγχ. et ἐπιχώριος confusa ap. Herodot. 7, 114, Dionys. A. R. 2, 1. Schaef. Inter utrumque distinguunt gramm. in Bekk. An. p. 187, 25: Ἐγχώριος καὶ ἐπιχώριος· ἐγχ. ὁ ἐπιδημῶν· ἐπιχ. ὁ ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ γεγενημένος. Lex. rh. ib. p. 259, 18: Ἐγχ. ἐστὶν ὁ ἐν τῇ χώρᾳ ὤν, τουτέστιν ὁ ἐπιδημῶν, εἴτε ξένος εἴη εἴτε ἀστός· ἐπιχ. ὁ γένει εὐγενὴς (l. ἐγγενὴς) καὶ πολίτης (γένει πολίτης Bekk., deleto supra γένει). L. Dind.]

[Ἐγχωρίως, More regionis. Schol. Eur. Phœn. 136 (134): Θέλει δὲ εἰπεῖν ὅτι ἐγχ. καθώπλισται, ὡς οἱ Αἰτωλοί. Steph. Byz. p. 372. Adde schol. Thuc. in Ἐγχώριος cit. L. D. Basil. t. 2, p. 221, C: Καὶ Καππαδόκαι δὲ οὕτω λέγομεν ἐγχ. Hase.]

Ἔγχωρος, ὁ, ἡ, affertur pro ea ipsa signif. quam habet ἐγχώριος. Sed parum usitatum illud ἔγχωρος esse arbitror. Legitur alioqui inter γνώμας μονοστίχους, hoc in versu [qui Sophocli tribuitur ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 104, errore librarii, ut conj. Meinek. ad Menand. p. 327: sequitur enim locus Soph. ex Antig.]: Νόμοις ἕπεσθαι τοῖσιν ἐγχώροις καλόν, Mores patrios sequi, pulcrum est. Quod si quis dicat propter metrum positum fuisse hic ἐγχώροις pro ἐγχωρίοις, haud certe inficiabor. Nam ita scribendo, Νόμοις ἕπεσθαι τοῖς ἐγχωρίοις καλόν, videmus esse spondæum in quarta sede. [Reapse sic scribitur quum ap. Stob. tum ap. Menandrum l. c. Et quum versus vix sit Sophocleus, rescribendum videtur c. Bentleio ἐπιχωρίοις. Habent vero formam ἔγχωρος Soph. Phil. 692: Οὐδέ τιν' ἐγχώρων κακογείτονα· Lycophr. 509: Θάμβος ἐγχώριος μέγα· 859: Γυναιξὶ δ' ἔσται τιθμὸς ἐγχώριος· 267: Ἔγχωρα τίφη, et alibi. Eust. Opusc. p. 30, 43: Μετοίκους τινὰς ἐκ τῆς Ἀσίας, οἷς οἱ τοιοῦτοι ἄγιοι ἔγχωροι ἦσαν. Zonar. p. 604: Ἔγχωρα, ἐντόπια. Memorat Pollux 9, 7. V. etiam Ἔγχλωρος.]

Ἔγχωσις, ἡ, Ejusmodi impletio quæ fit terra aggesta in locum cavum, vel quum alveus fluminis obducto limo paulatim completur. [Aristot. Meteor. 1, 14, p. 352, 34: Δῆλον γὰρ ὡς ἐγχώσεως μὲν γενομένης ἐγένοντο λίμναι καὶ χέρσος.] Polyb. [4, 40, 4]: Φαμὲν δὴ χώννυσθαι καὶ πάλαι καὶ νῦν τὸν τόπον· χρόνῳ γεμὴν ὁλοσχερῶς ἐγχωσθήσεται, τῶν αἰτίων τῆς ἐγχώσεως ἐνεργούντων κατὰ τὸ συνεχές. [Id. 4, 39, 10: Τῆς δ' ἐγχώσεως καὶ τῆς ἐπιρρύσεως ἀδιαπαύστου καὶ συνεχοῦς γιγνομένης ἐκ τῶν ποταμῶν. Strabo 5, p. 235: Ἐκκοπάς τε λόφων καὶ ἐγχώσεις κοιλάδων.]

Ἐγχωστήριος, η, ον, Aptus ad implendum terra aggesta. Appian. [Civ. 5, 36]: Ἐφέρετο δὲ καὶ τάφρων ἐγχωστήρια ὄργανα, καὶ πυργοὶ πτυκτοί. Bud. [Segaar. in Daniel. p. 77. Schaef.]

Ἐγὼ, communi lingua, et Ἔγωγε Att. [v. infra], Ego: pron. 1 pers. Hom. Il. 1, [48]: Νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε μαχησόμεθ'. Xenoph. Cyrop. 1, [6, 7]: Ἐγὼ καὶ σὺ ἐλογιζόμεθα. Od. P, [400]: Δός οἱ ἑλών· οὔτι φθονέω· κέλομαι γὰρ ἔγωγε. Verbo 1 personæ raro additur, nisi aut emphaseos aut διαστολῆς causa, ut testatur Eust. Od. A, [251]: Αὐτὰρ ἐγώ τοι εἰμὶ Ποσειδάων ἐνοσίχθων. Xenoph. Cyrop. 2, [1, 2]: Ἐγὼ μὲν οἶμαι ἱππέας μὲν ἄξιον οὐ μεῖον δισμυρίων. Interdum et αὐτὸς additur. Od. Φ, [207]: Ἔνδον μὲν δὴ ἔσ' αὐτὸς ἐγὼ κακὰ πολλὰ μογήσας. Sæpius vero vacat; ut ap. Plat. Apol., Ἐγὼ μὲν γὰρ ἑκὼν, quod Cic. vertit, Equidem vellem. [Cum articulo Plut. Mor. p. 1119, A: Τίς ὢν οὗτος ὁ ἐγὼ τυγχάνω. Conf. infra in Ἐμέ. In respondendo est loco affirmationis. Theocr. 15, 60: Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ; — Ἐγών, ὦ τέκνα. Et interrogative pro Itane, Aristoph. Eq. 1336: Ὅσα με δέδρακας ἀγαθ' ἀφιψήσας. — Ἐγώ; Ἀλλ', ὦ μέλ', οὐκ οἶσθ' οἷος ἦσθ' αὐτὸς πάρος.] Nonnunquam cum particulis γε, γέτοι, δὴ, τοι, præsertim vero in responsionibus et affirmationibus, copulatur; ut ἐγὼ δὴ, Equidem. Bud. e Dem., Βούλεσθε οὖν ἀκοῦσαι τὸ τούτων αἴτιον; ἐγὼ δὴ φράσω. Sic et ἔγωγε Att. valet i. q. καὶ μάλα, vel πάνυ γε, vel μάλιστά γε: h. e. Sane quidem. [Soph. Tr. 1248: Πράσσειν ἄνωγας οὖν με πανδίκως τάδε; — Ἔγωγε. Aristoph. Nub. 769: Τὴν ζάλον λέγεις; — Ἔγωγε.] Xen. identidem, Ἔγωγε, ἦν, Equidem prorsus. Synes.: Ἔγωγέ τοι τοῖς πάθεσι τῆς πατρίδος περιεχόμενος, Ego siquidem, ut Bud. interpr. Idem: Ἀλλ' ἐγώ τοι καὶ ἐπῳδὰς οἶδα. Et Xen.: Ἐγώ τοί σε δίκαιον μὲν νομίζω. Plato: Καὶ ἐγώ τοι, ὦ φίλε, Et quidem ego. Bud. Ὡς ἔγωγε exp. Equidem ap. Naz. vel, Ut ego quidem existimo. [Apollon. De pron. p. 321=61, C: Ἡ ἐγὼ τῆς ἔγωγε Ἀττικῆς διαφέρει συντάξει· ἡ μὲν γὰρ καὶ κατ' ἀρχὴν τοῦ λόγου τίθεται καὶ καθ' ὑπόταξιν, ἡ δὲ ἔγωγε οὐ συνήθης εἰς ἀρχὴν λόγου παραλαμβάνεσθαι, καθὸ καταφατικωτέρα ἡ ἔγωγε· πολλάκι γοῦν καὶ κατά τινας ἐρωτήσεις συγκατατιθέμενοί φαμεν ἔγωγε ἐν ἴσῳ τῷ ἐγώ.] Aliquando per synalœphen dicitur ἐγῲδα, ἐγῶμαι, seu, ut quidam scribunt, ἐγὼμαι [Plato Lys. p. 209, B, aliique multi], ἐγὼδα [Soph. OEd. C. 452, aliique plurimi], pro ἐγὼ οἶδα, ἐγὼ οἶμαι. Xen. Mem. 2, [6, 13]: Οἱ παρά σοι τούτων οὐδὲν ἐπίστανται ποιεῖν; respondet alter, Πάντα μὲν οὖν, ὡς ἐγῶμαι· pro quo paulo post divisim, ὡς ἐγὼ οἶμαι. [V. de ἐγὼ quæ argutatur Chrysippus ap. Galen. De dogm. Hippocr. et Plat. l. 2 init. Gataker.] Et Ἐγὼν Dor. pro ἐγὼ, Il. A, [76]: Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καί μοι ὅμοσσον. [Κἠγών, Dor. pro καὶ ἐγὼ, Philoxenus Cyther. ap. Athen. 4, p. 147, E: Κἠγὼν ἐφάμαν. Schweigh. Theocr. 21, 45: Ἰχθύα κἠγών· 14, 34: Τᾶμος ἐγὼν, τὸν ἴσης τύ, utroque l. ante consonantem, ut ap. Aristoph. Ach. 748, 754. Hom. vero, ut recte animadvertit Eust. Il. p. 52, 18; 695, 26, nonnisi ante voc., ut Pind. Pyth. 3, 77: Ἐγὼν ἐθέλω. (Nusquam igitur Hom. ἐγὼ cum hiatu. Oppianus vero Cyn. 1, 16: Τοιγὰρ ἐγὼ ἔραμαι.) Apollon. De pron. p. 323=63, B: Δωριεῖς ἐγών. Σώφρων· Ἐγὼν δέ τυ καὶ πάλαι ὤφειον. (Idemque infra p. 328=68, B: Καὶ τί τυ ἐγὼν ποιέω;) Καὶ ὁ ποιητὴς δὲ συνεχῶς διὰ τοῦ ν, ὅτε φωνῆεν ἐπιφέροιτο, σαφὲς ὅτι τὸ χασμῳδοῦν τῶν φωνηέντων ἀναπληροῖ τῇ τοῦ ν προσθέσει. Id. p. 324=64, B: Αἰολεῖς βαρέως· Ἔγων δ' ἐμ' αὐτᾳ τοῦτο σύνοιδα, Σαπφώ. Quem l. paullo aliter scribit p. 366=103, A. Et Epicharm. p. 356=96, A. Tragicorum unus semel utitur Æsch. Pers. 931: Ὃς' ἐγὼν οἷοί αἰακτός. L. D.] Item Ἐγώνη, et ipsum Dor. pro ἐγὼ, ut pro σὺ, τύνη, iidem Dor. dicunt. Eust. [Il. p. 641, 51; 1359, 33] pleonasm. esse scribit τοῦ νη. [Hesych.: Ἐγώνη, ἐγὼ, Λάκωνες. Apollon. De conj. Bekk. An. p. 524, 4: Ὡς ἀπὸ τοῦ ἐγών τὸ ἐγώνη παρὰ Ταραντίνοις. Id. De pron. p. 324=64, B: Οἱ αὐτοὶ Δωριεῖς Ἐγώνγα καὶ Ἐγώνη. Οὐ γὰρ ἐγώνγα ἄνασσα Διὸς θύγατερ, Ἀλκμάν. Ἐγώνγα etiam Megarensis ap. Aristoph. Ach. 736: Ἐγώνγα καὐτός φαμι· 764: Χοίρους ἐγώνγα μυστικούς, et Laco Lys. 986, 990, ubi olim ἐγώνγ. || De formis Bœot. Ἰὼν et Ἰώνγα aspiratis id. Apoll. ib. B, C, additis exx. Corinnæ: Μέμφομαι δὲ καὶ λιγουρὰν Μυρτίδ' ἰώνγα, alteroque, ιωνει τὸ' ἡρώων ἀρετὰς χειρωΐδων (f. χηρωΐδων, ut in ιωνει τὸ' lateat pron. ἰών verbique ἀείδειν tempus quodpiam). In verbis Bœoti Arist. Ach. 898 consentiunt libri in ἰώγα vel ἰώγε. Quod nisi insuper firmaretur glossa Hesychii: Ἰώγα, ἔγωγε, Βοιωτοί, scrib. esse ἰώνγα colligerem e simillimo vitio ἐγώγα pro ἐγώνγα, de quo paullo ante. Ἰὼ, quod quidem nusquam invenitur, cum Ital. *io* comparabat Buttm. Lexil. vol. 1, p. 52 annot. Ceterum in formis ἐγωνγα, ἰωνγα (et in ἐμινγα infra notando) neque accentum rejici in primam nec γ scribi pro ν testatur Etym. M. p. 315, 11=27, ubi ἰὼν scriptum et ἰώνγα spiritu leni. L. Dind.]

Ἐμοῦ, Mei. Unde ἐμοῦ γε ἕνεκα [Aristoph. Ach. 387], i. q. Lat. Per me quidem; ut ap. Plaut.: At tu ægrota si vis, per me quidem, ætatem. [Non scrib. esse conjunctim docet Apollon. l. c. p. 323=63, A.] Pro quo Ἐμέο, resolutione Ion. Et Ἐμεῦ synæresi poet. s. Dor. et Æol. [Hom. Il. A, 88: Ἐμεῦ ζῶντος etc. Apollon. Rh. 1, 1343: Ἀμφ' ἐμεῦ etc.] Theocr. [16, 21]: Οὗτος ἀοιδεῦν λῷστος ὃς ἐξ ἐμεῦ οἰέεται οὐδέν. [V. de utroque Apollon. l. c. p. 342=82, C.] Et Ἐμεῖο per epenth. τοῦ ι, Il. A, [259]: Ἀλλὰ πίθεσθ' ἀμφὼ δὲ νεωτέρω ἔστον ἐμεῖο. Et Ἐμέθεν per paragog. Att., ut quidam scribunt. Il. A, [525]: Τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν. [V. Apoll. l. c. p. 343=83, C, ubi etiam de Μεθεν enclitico affert ex. Sophronis: Ἔτι μεθὲν ἁ καρδία παθῇ, quod repetit p. 358=98, A. Hesych.:

Μίθεν, ἐμοῦ. De gen. formis Bœot. et Syracus. Ἐμοῦς, ap. Corinnam et Epicharmum (Arist. Ach. 911 pro ἐμὰ intulit Brunckius), Dor. Ἐμέος (p. 355=95, C) et Ἐμεῦς ap. Epicharmum, Ἐμεῖο, ἐμείω, ἐμείος, ἐμῶς ap. Rhinthonem, v. id. p. 354=94, C, 355=95, A, B. Ἐμέω et ἐμέως memorat p. 356=96, C. Ἐμῶ p. 318=58, A, nisi scrib. ἐμῶ, ut est p. 398=138, C: Aeolicis ἔμεο, σῶ, ὦ. Hesych. : Ἐμήνη, ἐμοῦ· quod Kust. scrib. conjicit Ἐμίνη, ἐμοῖ, Hemst. vero Ἐμεύνη, ἐμοῦ, coll. ejusd. Hesych. gl. : Ἐξεχέμεναι, χωρὶς ἐμοῦ, Λάκωνες, quam ad eand. formam ita revocat : Ἐξεχ' ἐμεύνη. || Ἐμοῦ pro ἐμαυτοῦ, it. ἐμὲ pro ἐμαυτὸν dictum vindicat Antiatt. Bekk. p. 92, 16 exx. Anaxandridis : Ὑπὲρ σεαυτοῦ πρᾶτ' ὅ,τι ἂν σοι δοκῇ, ἐγὼ δ' ὑπὲρ ἐμοῦ, et Philemonis : Σῶζε σαυτὸν, ἐγὼ δ' ἐμέ. L. Dind.] At Μοῦ aphæresi τοῦ ε, ex ἐμοῦ factum est. Pro quo Μεῦ Dor. et poet. est. Il. A, [37] : Κλῦθί μευ, ἀργυρότοξ', ubi Eust. annotat τὸ ἐμοῦ, ablata litera initiali ε, enclit. esse. [Et alibi sæpe. Inser. Grut. p. 217, A : Οἱ διάδοχοί μευ. Formæ enclit. μου, μοι, με si quando reperiuntur positæ, ubi vis sententiæ postulat ἐμοῦ, ἐμοὶ, ἐμὲ, fit hoc vel librariorum incuria vel scriptorum si forte corrupta loquendi consuetudine. Sic in elementa grammaticæ peccabat quod legebatur Eurip. Bacch. 170 : Ταὐτό μοι πάσχεις ἄρα, et Ion. 3 : Ἦ μ' ἐγείνατο Ἑρμῆν, ubi scripsi ταὐτ' ἐμοὶ et ἦ 'μ' ἐγείνατο. At Jo. Malalæ p. 110, 4 : Οὔτε γὰρ πλέον μου κέκμηκας Ἕλλησιν, fort. relinquendum est vitiosum μου pro ἐμοῦ. L. Dind.]

Ἐμοὶ, Mihi. Et ἔμοιγε, Mihi quidem, Att. [Apollon. l. c. p. 323=63, A; 364=104, B], ut ἔγωγε. Ἐμοὶ δοκεῖν, Ut mihi videtur, Mea opinione. Quod Arist. Pl. [736] pleno sermone dixit, Ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖν· sicut et Plut. Themist. [c. 4] : Ὡς ἐμοὶ δοκεῖν [Utrobique codices δοκεῖ], et Τὸ ἐπ' ἐμοὶ, Quantum in me est, vel fuit, aut erit, Pro virili mea. De quo et similibus loquendi formulis dicam in Ἐμός. [Ἐμ' elisa diphthongo, in ἐμ' αὖτε v. in fr. Sapphonis in Ἐγὼν cit.] Et Ἐμοίνη, pleonasmo τοῦ νη, ut in ἐγώνη, pro ἐμοί. [Verum ἐμίνη exhibet Apoll. l. c. p. 364=104, C : Ἡ ἐμίνη συνήθης Ταραντίνοις· ἡ δὲ γρῆυς παρὰ Ῥίνθωνι. Et 365=105, C : Σύζυγος τῇ ἐμίνῃ ἡ τίνη, ἡ ἔστι παρὰ Ταραντίνοις. Et 329=69, B : Ἰέου γὰρ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐμὶν ἐμίνη καὶ τὶν τίνη. Conf. Etym. M. p. 314, 46.] Et μοι aphæresi syll. initialis : unde et enclit. est. Il. Z, [165] : Ὅς μ' ἤθελεν φιλότητι μιγήμεναι οὐκ ἐθελούσῃ. Et duplicatum ap. Demosth. Epit. [p. 1393, 20] : Προϊστάμενα γάρ μοι πάντα εἰς ἕνα καιρὸν, δύσκριτον καθίστησί μοι τὴν αἵρησιν αὐτῶν. Interdum, ut Mihi, gratiam addit; idque frequenter in postulationibus aut interrogationibus. Il. X, [439] : Ἕκτορ, μή μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον· Σ, [61] : Ὄρρα δέ μοι ζώει καὶ ὁρᾶ φάος ἠελίοιο. [Et antecedens, T, 287 : Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ.] Xenoph. Cyr. 1, [6, 10] : Τὸ δὲ μάλιστα μέμνησό μοι [Aristoph. Pac. 76 : Ὦ Πήγασιόν μοι, φησὶ, γενναῖον πτερὸν, ὅπως πετήσει μ' εὐθὺ τοῦ Διὸς λαβών. Eurip. Iph. A. 613 : Σὺ δ' ὦ τέκνον μοι, λεῖπε πωλικοὺς ὄχους. Ap. Æsch. Ag. 905 perperam scribitur Νῦν δ' ἐμοὶ, φίλον κάρα, ἔκβαιν' ἀπήνης τῆσδε, pro δέ μοι. L. Dind.] Et Ἐμὶν, Dor., Theocr. [4, 30] : Δῶρον ἐμὶν νιν ἔλειπε. [De ἐμὶν et ἐμίνγα formis Dor., Æol. Ἔμοι, Bœot. Ἐμὺ vid. Apollon. l. c. p. 364=104, B, C. Ἐμὶν est etiam in oratione Megarensis ap. Aristoph. Ach. 733, et in ipsius Av. 928, 930, ubi Pindarum, ap. quem hodie non reperitur ἐμὶν, propter crebrum ejus formæ in precationibus usum rideri notat schol.]

Ἐμὲ, Me, τὸ κατ' ἐμὲ, Quantum in me est; cujusmodi loquendi formulas plures habes in Ἐμόν. [Ἐμὲ c. artic. Plato Theæt. p. 166, A : Γέλωτα δὴ τῶν ἐμὲ ἐν τοῖς λόγοις ἀπέδειξε. Locos Menandri, Τὸν ἐμὲ τουτονὶ, et Callimachi, Ναὶ μὰ τὸν αὐτὸν ἐμὲ, affert Apollon. l. c. p. 275=15, A. V. supra Ἐγώ. Ἐμεῖ, Dor. pro ἐμὲ, ut τεῖ pro τὲ, σεῖ, ap. Apollon. l. c. p. 366=106, B. Id. p. 323=63, A, ἐμέ γε scribi docet, non, ut sæpe fit in edd. recentioribus, ἔμεγε.] Et Μ' aphæresi literæ initialis pro eod. Tunc vero enclit. est, ut δίδασκέ με.

Νῶϊ, Nos duo. Et in accus. Nos duos. Il. [I, 48] : Νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε μαχησόμεθ'. Lucian. [Hermotim. c. 35] : Νῶϊ δ', ἐγὼ καὶ σύ. Il. E, [224] : Τὼ καὶ νῶϊ πολιηδὲ σαώσετον, Nos duos; [235] : Νῶϊ δ' ἐπαίξας μεγαθύμου Τυδέος υἱός. [Hesych. ponit etiam signif. genit. : Νῶι, ἡμᾶς, ἡμεῖς, ἡμῶν. Sed puto ἡμῶν irrepsisse e versu seq. : Νῶιν, ἡμῶν τῶν δύο καὶ ἡμῖν. Pro ἡμῖν ponitur in versibus, ut dici vix opus est, commentitiis Eur. Iph. A. 1207 : Εἰ δ' εὖ λέλεκται νῶϊ, μὴ δή γε κτάνῃς τὴν σήν τε κἀμὴν παῖδα. Νῶι pro νῶν positum ridet Lucian. Solœcistæ l. mox citando. L. D.] Et Νὼ, vel νὼ, per apoc. τοῦ ι, ut a σφῶϊ Eust. [Il. p. 153, 42] factum esse σφὼ annotat. Il. E, [219] : Πρίν γ' ἐπὶ νὼ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι Ἀντιβίην ἐλθόντε σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι, Priusquam nos duo hunc virum experiamur. [Discrimen inter Νὼ et Νῶι facit Eust. Il. p. 541, 10 : Παρασημειοῦνται Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος τὸ νὼ μονοσύλλαβον δυϊκὸν κατὰ πτῶσιν αἰτιατικὴν ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς ἅπαξ ἐν Ἰλιάδι κεῖσθαι καὶ ἅπαξ ἐν Ὀδυσσείᾳ. (Hodie vero in Od. quidem bis, O, 475 : Νὼ ἀναδησάμενοι· et Π, 306 : Ἤμὲν ὅπου τις νὼ τίει καὶ εἰδῇσι θυμῷ. Sed manifesto gramm. alterius l. alteram habebant scripturam, nunc fere neglectam, νῶι τίει.) Ὁ οὐδὲ περισπᾶται, ὡς δυϊκὸν λέγων εἰς ω. Φησὶν οὖν ὦδε ὁ ποιητής, Πρίν γ' ἐπὶ νὼ τῷδ' ἀνδρὶ καὶ ἑξῆς. Ὅτε μέντοι σὺν τῷ ι λέγει αὐτὸ, ἐπ' εὐθείας τε τάσσεται, οἷον, Νῶι δ', ἐγὼ Σθένελός τε, ἥγουν ἡμεῖς, καὶ ἐπὶ αἰτιατικῆς, οἷον ἐνταῦθα τὸ, Οἳ καὶ νῶι πολιηδὲ σαώσετον καὶ, Νῶι δ' ἐπαίξας, καὶ ἀλλαχόθι, Οὐδ' ἂν νῶι ἠέλιος διαδράκοι, ἥγουν ἡμᾶς. Et iisd. prope verbis Apollonius ap. schol. ad Il. E, 219, ubi etiam citat se De pron. p. 369=109, C : Εὐθείας μὲν καὶ αἰτιατικῆς κοινῶς νῶι σῴζει, Ἀττικαὶ δὲ τῶν αὐτῶν πτώσεων νὼ καὶ σφὼ, αἷς καὶ ὁ ποιητὴς προσχρῆται (Od. O, 475)· Νὼ ἀναδησάμενοι. Μονοσυλλάβως Εὐπολις Μαρικᾷ, Νὼ γὰρ, ἄνδρες, οὐχ ἱππεύομεν· καὶ ἔτι ἐν Φίλοις, Εὔφρανῶ δὲ νώ. Et p. seq. B : Αἱ Ἀττικαὶ κατὰ τὴν εὐθεῖαν ὀξυτόνως ἀνεγνώσθησαν παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ ἅπασι τραγικοῖς τε καὶ κωμικοῖς (v. Soph. El. 75, 984 etc., Arist. Av. 13 etc.), αἵ τε γραφαὶ οὐκ ἔχουσι τὸ ι προσκείμενον κ. τ. λ. Atque νὼ, non νῶ, scribendum docet etiam Etym. M. p. 609, 42 : Ὅτι τὸ νὼ καὶ τὸ σφὼ σὺν τῷ ι τινὲς γράφουσι... ἀλλ' ἡ παράδοσις οὐκ οἶδε τὸ ι ἐγκείμενον. || De forma Νῶε Apollon. p. 373=113, B : Διὰ τοῦ ε ἡ νῶε παρὰ Ἀντιμάχῳ ἐνθάδισεν (in Thebaidis libro quodam)· Ἔδρακε νῶε μολοῦσα, καὶ τοῦτε νῶε ἐν Ἰολάῳ Κόριννα. L. D.] Νῶϊν, Nostrum duorum. Et in dat. Nobis duobus. Od. Π, [256] : Ἀλλὰ σύ γ', εἰ δύνασαί τιν' ἀμύντορα μερμηρίξαι, Φράζευ ὅ κέν τις νῶϊν ἀμύνει πρόφρονι θυμῷ, Qui nobis auxilio sit, nos protegat. Plato : Ὁμολογήθη νῶϊν, Inter nos convenit. Lucian. [Solœc. c. 6] : Πρὸς γοῦν τὸν εἰπόντα, νῶϊ τοῦτο δοκεῖ, σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν ἐρεῖς ὡς ἁμαρτάνομεν. Et Νῶιν facta contr. pro eod., Aristoph. Ran. [1367] : Τὸ γὰρ βάρος νῶιν βασανιεῖ τῶν ῥημάτων. [Et alibi. Semper enim νῶν Attici, non νῶιν. Mœris p. 266 : Νῶιν, μὴ συναφωνουμένου τοῦ ι, ἡμῖν. || Νῶιν pro ἡμῖν usurpavit sæpe Quintus, ut 1, 213 : Οὔς φαμεν οὐκέτι νῶιν ὑπαντιάσειν· 369 : Νῶιν κακὰ πολλὰ φέροντες· 725 : Ἦ νῶιν κακὰ πολλὰ λιλαίετο μητίσασθαι. Quem esse indocti imitatoris errorem, non repetitum ex ultima antiquitate usum evidentius fort. affirmare licuerat Buttmanno Lexil. vol. 1, p. 51, ubi recte animadvertit priscam formæ νῶϊ signif. conservatam esse Latino *nos*, ut nihil dicam de Ital. *noi*.]

Ἄμμε, Nos duo. Et in accus. Nos duos. [Sappho ap. Apollon. p. 387=127, A : Ὀπτᾶς ἄμμε.] Æol. vero et Dor. est, sec. analogiam nominat. plur., Theocr. [8, 25] : Τίς ἄμμε χρινεῖ, τίς ἐπίκοος ἔσσεται ἀμῶν; [Et 5, 61, al.] Sæpius tamen poet. pro accus. plur. accipere consueverunt. Il. A, [59] : Ἀτρεΐδη, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὄΐω. Theocr. [10, 38] : Ἦ καλὰς ἄμμε ποιῶν ἐλελήθη βῶκος ἀοιδάς. [Pind. Ol. 9, 114 : Μία δ' οὐχ ἅπαντας ἄμμε τρέφει μελέτα. Decret. Byzant. ap. Demosth. p. 256, 3 : Ἐξελθεῖν ἄμμε ἐκ τῶν μεγάλων κινδύνων. Et alii sæpe.] || Ἄμε, Dor. pro Æol. ἄμμε usurpatum aiunt ab Aristoph., e quo afferunt παρ' ἄμε, positum pro παρ' ἡμῖν: nisi potius scr. παρ' ἡμᾶς: nam ἄμε, vel potius ἄμμε, est nomin. et accus. casus in num. duali. [Gregor. p. 237 : Καὶ τὸ παρ' ἡμᾶς παρ' ἀμέ φασιν (Dorienses). Ubi tamen alii libri

ες

τὸ παρ' ἡμᾶς παρ' ἐμὲ vel τὸ παρ' ἡμᾶς παρ' ἀμεῦς (sive

ἁμὶς sive ἁμᾶς), vel τὸ παρ' ἡμῖν παρὰ μὲ ... καὶ τὸ παρ' ἡμᾶς παρ' ἁμᾶς vel παρ' ἄμμες, quasi agatur de accus. plur. Ἀμὲ spiritu aspero scribitur ap. Apollon. l. c. p. 387=127, A: Ἀμὲ Δωριεῖς· Ἃ δ' ἄρ' ἁμὲ λωβῆτο· Σώφρων γυναικείοις, cui Koen. addit παρ' ἁμὲ in Eleuthernæorum decreto Antiq. As. p. 108, 3; ποθ' ἁμὲ in Allariotarum p. 137, ποτ' αμε in Saxiorum p. 115, 10 (ut ib. 12 est ποτι τὸ θεῖον), et ubi in ἅμε depravatum est, ap. anon. Galei Opusce. myth. p. 728, 3, et locum Aristoph., quem dicit HSt. et fort. Gregorius, Ach. 759: Πῶς δ σῖτος ὥνιος; — Παρ' ἁμὲ πολυτίμητος ἅπερ τοὶ θεοί. Ubi ita offendit Elmsleium accusativus, ut ipse novam fingeret formam dativi ἁμὶ, quam recepit. V. quæ dicentur in Παρά. Præter h. l. quinquies ἁμὲ reperitur ap. eund. Arist., Lys. 95: Μύσιδδέ τοι δ, τι λῇς ποθ' ἁμέ· et cum leni ibid. 1099: Αἰκ' εἶδον ἁμέ· 1250: Ἀμὲ τώς τ' Ἀσανταίως· 1254: Ἀμὲ δ' αὖ Λεωνίδας ἄγει· 1265: Ὡς συνέχῃς πολὺν ἁμὲ χρόνον. Ubi scrib. videtur ἁμέ. L. Dind.]

Ἡμεῖς, Nos. Pro quo Ἡμέες Ion., et Ἄμες Dor. [Ἀμὶς, Tim. Locr. p. 96, A, Alcman ap. Apollon. De pron. p. 378=118, C. Ἀμὲς, ut est in l. Alcm., et ap. Arist. Lys. 1162, non ἄμες, ut est ap. Ap. ipsum, anon. Galei Op. myth. p. 728, 12, et olim erat ap. Aristoph. Lys. 168, scribendum docent quæ de formis Doricis in ες continuo tradit Ap.] Et Ἄμμες, Æol. Eust. ψιλῶς scribit ἄμες, ut ἄμμες quoque: quorum illud Dor., hoc Æol. esse dicit. [Apollon. l. c. p. 381=121, A: Τὴν ἀμὲς Δωρικὴν καὶ τὴν ἄμμες Αἰολικήν.] Sunt qui properispwmenos etiam scribant Ἄμες. Od. I, [303]: Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον. [Pind. Pyth. 4, 144: Τρίτταισιν ἐν γοναῖς ἄμμες αὖ κείνων φυτευθέντες. Apollon. l. c. p. 379=119, B: Αἰολεῖς ἄμμες, Ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσον. Τοιοῦτον καὶ τὸ, Ἄμμες εἴσκομεν.] Ἡμῶν, Nostrûm. Pro quo Ἡμέων Ion. Il. Γ, [101]: Ἡμέων δ' ὁπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται, Τιθωνίη. Et Ἡμείων interjecto ι metri causa. Od. Ω, [169]: Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο κρατεροῖο βιοῖο Νευρὴν ἐντανύσαι. Et Ἧμων secundum Eust. e vett. auctoritate, retracto accentu in præcedentem syll. ut in ἧμιν et ἧμας. [Od. p. 1407, 40. Apollon. De constr. 2, 17, p. 134=130, 5; 18, p. 140=135, 26. Arcad. p. 143, 14; 145, 6.] Et Ἀμῶν Dor., Theocr. [2, 158]: Ἦ ῥ' οὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλαστα; et Ἀμμέων, Æol. secundum analogiam nominat. ἄμμες. [Ἀμῶν et Ἀμέων Dor., it. Bœot. Ἀμίων memorat Apollon. l. c. p. 381=121, A-C; Æol. ἀμμέων ex Alcæo p. seq. B; alteram Æolicam ἀμμων p. 381=121, A, quæ ἀμων vel ἀμῶν scribitur vitiose ap. eund. De constr. 2, 17, p. 134=131, 15. Ἀμῶν Lacæna ap. Arist. Lys. 168.] Ἧμῖν, Nobis. [Ἧμῖν positum sic, ut μοι supra dictum est poni in sermone familiari, habet Plato Soph. p. 216, D: Τῶ μέντοι ξένου ἡμῖν ἡδέως ἂν πυνθανοίμην. Et al. plurimi.] Pro quo Ἧμιν Ion. [v. Etym. M. p. 84, 16] et Att. Il. P, [415]: Ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἧμιν εὐκλείης ἀπονέεσθαι. Ubi Eust. non admittit eos qui ἡμῖν εὐκλεὶς scribebant, eo quod prior scriptura sit antiquior. Soph. OEd. T. [921]: Ὅπως λύσιν τιν' ἧμιν εὐαγῆ πόροις. Phryn. Myste, Ἐβουλόμην ἂν ἧμιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ. Quæ duo exx. Eust. [Il. p. 1112, 35] ut Att. ponit. [Conf. Apollon. l. c. p. 312=52 seq.; 383=123, A. Atticorum exx. addo tantum Comici tria, Av. 386: Μᾶλλον εἰρήνην ἄγουσιν ἡμὶν, ὥστε τὴν χύτραν· Lys. 124: Ἀφειτία τοίνυν ἡμῖν ἐστι τοῦ πέους· Plut. 286: Ὄντως γὰρ ἔστι πλουσίοις ἅπασιν ἡμὶν εἶναι, de quibus v. G. Dindorf. ad l. Av. Ἡμῖν, ubi vim habet pronomen, ἧμιν (sic) ubi non, scribi perhibet Etym. M. p. 432, 29.] Et Ἀμὶν, Dor., Theocr.: Πολλαὶ δ' ἀμὶν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο Αἰγειροι. [7, 135 sec. Eust. l. c. oxytonon ἀμὶν ex h. l. diserte citantem: nam in libris Th. est ἄμμιν, ut 1, 15; 2, 14, 35, 66; 5, 25; 7, 2 (unde tamen ἀμὶν citat Apoll. De pron. p. 312=52, C, De constr. 2, 15, p. 131=127, 11), 126, 145 (quo l. est var. ἀμὶν); 15, 17, 59, 76; 22, 170; 15, 179 (ubi al. ἡμῖν); 27, 17; 28, 3, ap. Bion. 5, 5, ubi inter ἀμῖν, ἄμδιν, ἄμμιν fluctuant libri, Stob. Fl. vol. 2, p. 423. Ἀμὶν vero est 7, 11; ἀμῖν 8, 13; 11, 7; 18, 28; 22, 147, 148. Quorum Il. in tribus ἄμμιν restitutum volebat Valck. ad Adon. p. 236, B. Æsch. Eum. 347: Γιγνομένοισι λάχη τάδ' ἐφ' ἁμὶν ἐκράνθη. Ἄμιν simul et ἀμὶν ponit Apollon. l. c. p. 383=123, B: Ἡ ἀμῖν Δωρικὴ ἐγκλινομένη συστέλλει τὸ ι, ἐν οἷς προπερισπᾶται, Αἱ γὰρ ἄμιν τούτων μέλοι (Sophronis quæ putabat verba tentavit Valck. ad Adon. p. 237, A). Ὀξύνομεν (al. ὀξυνομένη) τι (f. δὲ), Ἀμὶν δ' ὑπαυλήσει μέλος, Ἀλκμάν. Et sic Aristoph. Lys. 1681: Παντᾷ τις ἴλαὼν ἀμὶν εἰράναν σέτω, et seq. conson. ib. 1162, 1298, sed ἀμῖν in sermone Megarensi et Bœoti Ach. 821, 903. Doricum dicit ἡμὶν (immo ἀμὶν) correpta secunda Etym. M. p. 84, 22; 432, 30. L. D.] Et Ἀμῖν, producto ι, itidem Dor., Theocr. [5, 106]: Χ' ἁμῖν ἐστι κύων φιλοποίμνιος. Et Ἄμμιν, Æol., Od. M, [275]: Ἔνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφασαν. [Et alibi. Apoll. Rh. 3, 1082. Pind. Pyth. 4, 154: Τὰ μὲν ἄνευ ξυνᾶς ἀνίας λῦσαν ἄμμιν, etc. Apollon. l. c. p. 380=120, B: Ἄμμιν γὰρ Δωριεῖς καὶ ἄμμιν Αἰολεῖς.] Et Ἄμμι, itidem Æol., A, [384]: Χαῖρε ξεῖνε παρ' ἄμμι φιλήσεαι. Apollon. Rh. [2, 248]: Ἄμμι γε μὴν νόος ἔνδον ἀτύζεται. [Philoxenus ap. Athen. 4, p. 146, F: Εἰς δ' ἕτερον ἐπλέοσι παῖδες λιπαρῶπα τράπεζαν ἄμμι. Theocr. 1, 102: Ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἅλιον ἄμμι δεδύκειν. Æsch. Sept. 156: Τί πόλις ἄμμι πάσχει, τί γενήσεται; Apollon. l. c. p. 383=123, B; 384=124, B. Idem l. priori, C, ex quarto Alcæi profert Ἀμμέσιν πεδάορον pro ἡμῖν. L. D.] Ἡμᾶς, Nos: Καθ' ἡμᾶς διασώζονται, Ad nostram usque ætatem. Pro quo Ἡμέας, Ion., Od. Δ, [452]: Ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν. Et Ἧμας, retracto accentu, sicut in ἧμιν et ἧμων, ut Eust. e vett. auctoritate docet. [Immo ἧμας Od. Π, 273: Μηδ' ἧμας ὑπεκφύγοι, quem l. citat Apollon. p. 387=127, A.] Et Ἀμᾶς, Dor. et Ἄμμας, Æol. [Theocr. 29, 2: Κἄμμες χρὴ μεθύοντας ἀληθίας ἴμμεναι. Brunck. e conj. κἄμε, de quo supra. Neque ἁμᾶς, præterquam in l. Gregorii p. 237 in Ἀμὲ cit., vel ἄμμας uspiam reperire memini.]

Ἐγώγυον, Hesych. et Suidæ τὸ ἀρχαῖον, Antiquum: pro quo et ὠγύγιον dici testantur. [Ἐγώγιον ap. Zon. p. 604.]

[Ἐγὼν, Ἐγώνη. V. Ἐγώ.]

[Ἐδάνη, εἶδος ἀμπέλου, Vitis genus, Hesych. Ubi usum Nicandreum voc. ἐδανὸς comparant intt. Ita scrib. foret ἐδάνη. L. Dind.]

Ἐδανὸς, Jucundus, Suavis, i. q. ἡδύς: factum autem ex ἥδω per systolen literæ η, quasi ἡδανὸν, ut tradunt gramm. [de quibus v. Heyn. ad] Il. Ξ, [171]: Ἀλείψατο δὲ λίπ' ἔλαίῳ Ἀμβροσίῳ, ἐδανῷ [qui versus repetitur H. Ven. 63]. Γλεῦκος, Nicander [Al. 181], ut ἡδὺς οἶνος ap. Hom. [Ἐδανὸς dictum esse pro ἀδανὸς conjicit Buttm. Lexil. vol. 2, p. 15. Ἐδανὸν scribitur ap. Zonar. p. 613. Eust. Il. p. 974, 53: Ἐδανῶ, ... ἐκ τοῦ ἥδω, ἐξ οὗ ἡδανὸς, καὶ κατὰ μεταβολὴν ἐδανὸς· διὸ καὶ δασύνεται, ὡς καὶ τὸ ἑδνον, ὁμοίως καὶ αὐτὸ παραγόμενον. Conf. id. ib. p. 1417, 16.]

[Ἐδανὸς, Edulis. Hesych.: Ἐδανὰ, ἐδώδιμα, βρώσιμα. Ἐδανοῖς, βρωσίμοις, Αἰσχύλος. Diversum, ut videtur, locum spectans ab Ag. 1407: Τί κακὸν, ὦ γύναι, χθονοτριφὲς ἐδανὸν ἢ ποτὸν πασαμένα κ. τ. λ. Ἐδανὸς memorat etiam Herodian. Περὶ μον. λ. p. 7, 23, sed qui scripsisse videtur ἐδανός.]

Ἔδαρ, ατος, τὸ, i. q. ἔδεσμα. Et sæpius Εἶδαρ, per epenth. τοῦ ι, metri causa, pro eodem, Hom. Il. N, [35]: Παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ Ἔδμεναι· Od. I, [84]: Λωτοφάγων, οἵτ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν· [Orph. Lith. 729 de melle: Μελίσσης ἄνθιμον εἶδαρ. Theocr. 15, 115: Εἰδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται.] M, [252]: Ἁλιεὺς περιμήκεϊ ῥάβδῳ Ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἶδατα βάλλων. [De esca etiam Apollonides Anth. Pal. 7, 702, 3: Εἶδαρ δ' ἀγκίστρου φόνιον πλάνον ἀμφιχανοῦσα ...] || Hesychio præter βρῶμα et σιτίον, est etiam ὄφελος [Emolumentum. Id.: Ἴδαρ, βρῶμα, quod in εἶδαρ mutat Heringa Obs. p. 219].

Ἔδας, nom. Mercurii ap. Gortynios, παρὰ τὸ ἐάων δοτῆρα εἶναι, pleonasmo τοῦ δ, quasi ἔας, si Etym. [M. p. 315, 28, ubi ἐάων, ἐᾶς, ἐδάς] credimus, et Lex. meo vet.

[Ἐδαφεινὸς fingit Etym. M. p. 745, 54, indeque ducit ταπεινός. Cit. Wakef.]

[Ἐδαφιαῖος, α, ον, Pavimentitius. Tzetz. Hist. 3,

211 : Τοῦ οἴκου πᾶσαν μάρμαρον αὐτῆς ἐδαφιαίαν ἄρδην ἐξανασπάσασα. Elberling.]

Ἐδαφίζω, Solo æquo, Solo allido, s. simpl. Allido. Synes. Ep. 57 : Μακάριος ὃς ἐδαφιεῖ τὰ νήπια αὐτῶν πρὸς τὴν πέτραν. [Ex Ps. 136, 12. Conf. Ose. 10, 14; 14, 1, Nah. 3, 10. Ead. signif. Hesych. : Ἐδαφιοῦσι, προσκρούσουσι τῇ γῇ. Priori Epiphan. Adv. hær. 2, 1, 14, vol. 1, p. 416, A : Πέπουζάν ποτε καλουμένην πόλιν, νῦν δὲ ἠδαφισμένην. Constantin. Basil. Maced. c. 54, p. 142 : Τὸν θεῖον οἶκον, ἠδαφισμένον σχεδὸν, κατάλληλον τοῦ πρώην ἐδείματο. Conf. ib. c. 63, p. 162. Hesych. : Ἐδάφισαν (sic sine augm.), κατέβαλον. Ἐδαφίσθησαν, εἰς ἔδαφος ἀνῃρέθησαν. L. D. ‖ Pavio, Pavimento. Theophr. [H. Pl. 9, 3, 1 : Ὅταν κατασκευάσωσιν ὁμαλῆ τόπον, ὥσπερ ἅλω ποιήσαντες... καὶ ταύτην ἐδαφίσωσι· 9, 4, 4 : Ἐνιαχοῦ μὲν ὑποβεβλῆσθαι ψιάθους, ἐνιαχοῦ δὲ τὸ ἔδαφος μόνον ἠδαφίσθαι, καὶ καθαρὸν εἶναι·] C. Pl. 3 : Ὥσπερ [immo 4, 8, 2 : Καθάπερ] ἐδαφιζομένης τῆς γῆς, Pavita terra, s. Pavimentata. [Polyb. 6, 33, 6 : Τὸν περὶ τὴν σκηνὴν τόπον ἠδάφισαν.]

Ἐδάφιον, τὸ, dimin. ab ἔδαφος, Eust. [Od. p. 1532, 63. Id. Opusc. p. 251, 75 : Γράμματα μὲν γὰρ οὐκ οἴδασιν..., ὥστε οὔτε περιέλευσις ἐν αὐτοῖς βιβλιακοῦ ἐδαφίου εἰς ἐμπορίαν πνευματικὴν οὔτε ἀκρόασις ἀναγνώσματος ἱεροῦ· 315, 36 : Ἃ πολλοῖς ἐδαφίοις βίβλων κατέσπαρται, ἡμεῖς ἀποτεμόμενοι εἰς τὴν σὴν φιλολόγον ψυχὴν φέροντες ἐντιθέαμεν. Cinnamus Hist. 5, 10, p. 128, C : Χθὲς γὰρ καὶ οὐ πολλῷ πρότερον βασιλεῖ Μανουὴλ ταῦτα διωμολόγεις· κἂν αὐτὸς ἀρνηθείης, ἀλλ' αἱ βίβλοι κηρύττουσιν, αἱ τὰ γράμματά σου τῷ ἐδαφίῳ μετεδέξαντο· ubi non percepta signif. Ducangius conj. γραφίῳ. Tzetz. Hist. 4, 202 : Οὕτω δὲ τὸ ἐδάφιόν ἐστιν ἐγγεγραμμένον, h. e. Textus vel Archetypum. Conf. Cotel. Eccl. Gr. mon. vol. 2, p. 651. L. Dind.]

[Ἐδάφιος, ὁ, Edaphius, diaconus, ap. Phot. cod. 59, p. 18, 16. L. Dind.]

[Ἐδαφιστήριον, τὸ, q. d. Pavimentarium. Hesych. : Λίστρον... ὁμάλιστρον, ἔνιοι ἐδαφιστήριον. Wakef.]

[Ἐδαφίτης, ὁ, Pavimentarius. Tzetz. Hist. 1, 906 : Πολὺν τὸν χοῦν ἐγχέοντες κορμοῖς τοῖς ἐδαφίταις. ῑ]

Ἔδαφος, εος, τὸ, Solum. Thuc. 3, [68] : Ὕστερον δὲ, καθελόντες αὐτὴν ἐς ἔδαφος πᾶσαν ἐκ τῶν θεμελίων, i. e. Solo tenus. [Aristid. vol. 1, p. 493=2, 252 : Ἡ πόλις πᾶσα καθῃρεῖτο εἰς ἔδαφος.] Sic ap. Plut. [Mor. p. 5, F] : Ἐξανδραποδισάμενος τὴν πόλιν, εἰς ἔδαφος κατέβαλε. [Id. translate p. 515, C : Ἐπεὶ τοίνυν ἔστι τινὰ πάθη νοσώδη καὶ βλαβερὰ... ἄριστον μὲν ἐξωθεῖν ταῦτα καὶ καταλύειν εἰς ἔδαφος. Aliæ phrases sunt ib. p. 1097, B : Τὴν πατρίδα κειμένην ἐν ἐδάφει πάλιν ἀνέστησε· Poplic. c. 10 : Κατέσκαψεν εἰς ἔδαφος πᾶσαν (domum). Polyb. 4, 64, 10 : Κυριεύσας τοῦ τόπου εἰς ἔδ. καθεῖλε· 65, 4 : Τὸ τεῖχος κατέσκαψε πᾶν εἰς ἔδ. Thuc. 4, 109 : Κατέσκαψαν ἑλόντες εἰς ἔδ. Et vicissim de ædificando Evagr. H. E. 1, 18 : Ἐξ ἐδάφους ἀνοικοδομεῖ.] Æsch. C. Ctes. [p. 72, 40 St.] : Οὐκέτι περὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμονίας ἀγωνίζεται, ἀλλ' ἤδη περὶ τοῦ τῆς πατρίδος ἐδάφους. [Plur. Demosth. p. 803 extr. : Τῆς πόλεως ὑπὲρ αὐτῶν τῶν ἐδαφῶν (immo ἐδάφων : v. infra) εἰς κίνδυνον μέγιστον κατακεκλειμένης. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 287, 5, in qua agitur de metallifodinis : Ἐν τοῖς ἐδάφ[εσι τοῖς τοῦ δεῖνα]· 17 : Ἐν τοῖς] ἐδάφεσι τοῖς Ἐπαμείνονος.] Theophr. posuit pro Solo, i. e. Terræ qualitate, ut Bud. interpr., quum de Cyrno insula scribit, Τὸ ἔδαφος καὶ τὸν ἀέρα πολὺ διαφέρει τῶν ἄλλων. [Conf. C. Pl. 4, 11, 8.] Et De C. Pl. 2 : Ἐπεὶ δὲ καὶ τὰ ἐδάφη μεγάλας ἔχει διαφοράς. [Dicæarch. Βίου Ἑλλάδος init. p. 181 ed. Marx. : Πάντα κατάδενδρα καὶ τοῖς ἐδάφεσι ποώδη. Geopon. 2, 6, 35 : Τῶν ἐδάφων τὰ γένη. Sic fere Plut. Sol. c. 32 : Ὡς δὲ χώρας καλῆς ἔδαφος ἔρημον... ἐξεργάσασθαι καὶ διακοσμῆσαι φιλοτιμούμενος· Mor. p. 910, D : Οὐ γὰρ αἱ διαφοραὶ τούτων χρηστικὸν οἶνον ποιοῦσιν, ἀλλ' ἐκ τοῦ τρέφεσθαι ἐδάφοις (αἱ τοῦ τρέφοντος ἐδάφους conj. Wyttenb.). Tzetz. Exeg. Il. p. 114, 7 : Ἔδ. σημαίνει τὴν σπορίμην γῆν.] ‖ In domo signif. Pavimentum. [Duris ap.] Athen. 12, [p. 542, D], describens Demetrii ἡδυπάθειαν : Ἄνθινά τε πολλὰ τῶν ἐδάφων ἐν τοῖς ἀνδρῶσι κατεσκευάζετο. [Pollux 1, 80 : Καλοῖτο δ' ἂν τὸ μὲν ὑπὸ τοὺς πόδας ἔδαφος, de partibus domus loquens. Id. 7, 121 : Αἰθόστρωτον ἔδ. Solum, i. e. Fundus cui quid superstruitur. Schol. Vict. Hom. Il. Δ, 89 : Λαβὼν ἔδαφος κτίζει Ζέλειαν. Plut. Mor. p. 1125, B : Ἀλλὰ πόλις ἂν μοι δοκεῖ μᾶλλον ἐδάφους χωρὶς ἢ πολιτεία τῆς περὶ θεῶν δόξης ἀναιρεθείσης παντάπασι σύστασιν λαβεῖν. Et alibi.] ‖ Ἔδαφος quandoque pro Fundo capitur. Od. E, [249] : Ὅσσον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνώσεται ἀνὴρ Φορτίδος εὐρείης. [Demosth. p. 883, 22 · Διέκοπτε τοῦ πλοίου τὸ ἔδαφος. Plutarch. Thes. c. 19 : Τὰ ἐδάφη τῶν Κρητικῶν νεῶν φησιν (Pherecydes) ἐκκόψαι τὸν Θησέα τὴν δίωξιν ἀφαιρούμενον. Pollux 1, 92 : Ἔδ. νεώς.] Aristot. H. A. 4, [8, 10] : Πρὸς τῷ ἐδάφει τῆς θαλάσσης ποιοῦνται τὰς διαγωγὰς, In fundo maris. [Xenoph. Cyrop. 7, 5, 18 : Εἰ πορεύσιμον εἴη τὸ ἔδ. τοῦ ποταμοῦ. Joseph. A. J. 5, 1 : Πορευτὸς ἔδοξεν ὁ ποταμὸς, τοῦ μὲν βάθους ἐπεσχημένου, τοῦ δὲ κάχληκος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κειμένου. Suid. v. Κάχληκες (quod interpr. λίθακες ἐν τοῖς ὕδασιν) : Κάχληκος τοῦ ἐμφερομένου τοῖς ἐδάφεσι.] Athen. 11, [p. 481, B], e Pherecrate : Ποτήρια πλατέα, τοίχους οὐκ ἔχοντ', ἀλλ' αὐτὸ τοὔδαφος μόνον. [Plut. Pericl. c. 13 : Τοὺς ἐπ' ἐδάφους κίονας... τοὺς ἄνω κίονας. ‖ I. q. ἐδάφιον, quod v., ap. Galen. vol. 12, p. 91 : Τῷ ἐδάφει τοῦ συγγράμματος, et in libro a Kuehnio primum edito vol. 16, p. 202 et p. 468, ubi ἐδάφοις. L. D. Textus, Contextus scripturæ. Basilic. Fabr. t. 1, p. 2 proœm. : Ὅσα δὲ ἐν τοῖς κώδιξι, καὶ ταῦτα συναγαγὼν ἐν ἰδίῳ ἐδάφει διώρισεν, Ea collecta proprio in textu discrevit. Epiphan. t. 2, p. 164, C : Ἐκ τῆς τοῦ ὀβελοῦ σημειώσεως τοῦ τῇ λέξει παρακειμένου δηλοῦται, ὅτι ἀνῄρηται ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ γεννητικοῦ τόπου, ἤτοι τοῦ ἐδάφους τῆς γραφῆς, Declaratur, hæc verba ex originali loco sive textu Scripturæ sublata fuisse. Utrobique perperam interpr. Greg. Nyss. t. 2, p. 82, B : Ὁ φιλόπονος ἀναγνοὺς τῆς θείας γραφῆς τὰ ἐδάφη· conf. Cat. in Jerem. t. 1, p. 15, A, B. V. Suicer. s. h. v. Hase. ‖ Vitiosum accent. ἐδαφῶν pro ἐδάφων notarunt Thomas p. 264, gramm. Bachm. An. vol. 2, p. 371, 3. Sic scriptum in l. Demosth. supra cit. Nam in l. Ath. e l. 12 allato, ubi item ἐδαφῶν est in libris, tacito vitium correxit HSt.]

[Ἐδαφόω, Fundo. Hesych. : Ἠδάφωται, κατῴκισται.]

[Ἐδαφώδης, ὁ, ἡ, Pavimentitius, Gl.]

[Ἔδδανα, πόλις πρὸς τῷ Εὐφράτῃ, κατοικία Φοινίκων ἀπὸ Ἐδδανοῦ ἡγεμόνος· τὸ ἐθνικὸν Ἐδδανεὺς, Steph. Byz.]

Ἐδέατρος, ὁ, vocabulum, ut Æl. Dionys. ap. Eust. [Od. p. 1403, 40] scribit, Græcum, sed de re, cujus usus ap. Persas : est nempe προγεύστης, Prægustator, ὁ προεσθίων τοῦ βασιλέως ἀσφαλείας ἕνεκα· postmodum vero ἐδέατρος vocatus fuit ἐπιστάτης τῆς ὅλης διακονίας καὶ παρασκευῆς, ut Eust. et Suid. [Zon. p. 612, Etym. M. p. 315, 37-40] tradunt : seu ἐπιμελητὴς δείπνου, ut Hesych. [In Etym. M. post superiora additur : Οὕτως εἰς τὸ πρῶτον λεξικόν· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ εὗρον οὕτως· Ἐδέατρος ὁ ἐπὶ τῶν διδύμων (δείπνων?) καὶ τῆς τοιαύτης παρασκευῆς.] Differre ab ἐλέατρος annotat Ammon. [p. 48], quod ἐλέατρος sit Coquus, ab ἐλεός : ἐδέατρος autem, προστάτης, ab ἔδω. Athen. tamen 4, [p. 171, B, C] quod Eust. de ἐδέατρος dicit, ἐλεάτρῳ tribuit, nisi mendum subest. [Mendose utique ap. Ath. l. c. olim ἐλεάτρους pro ἐδ. legebatur : sed recte ib. paullo ante εἰλέατροι, idem valens ac ἐλ. Vide utrobique notata, et conf. p. 142, 145. Schweigh. Conf. Valck. Anim. ad Ammon. p. 73. Schæf. « Festus: *Edeatre, qui præsunt regiis epulis, dicti* ἀπὸ τῶν ἐδεσμάτων, ubi Scalig. *Edeatræ;* Christ. Colerus Parerg. c. 18 *Edeatri* vel *Edeatræ.* » Albert. ad Hes.]

[Ἐδεβησσὸς, πόλις Λυκίας, ὡς Καπίτων ἐν Ἰσαυρικῶν α'. Τὸ ἐθνικὸν Ἐδεβησσεὺς καὶ Ἐδεβήσσιος, Steph. Byz. ΕΛΕΒΕΣΣΟΣ vitiose Hierocl. Synecd. p. 683. L. D.]

[Ἐδέθλιον. V. Ἔδεθλον.]

Ἔδεθλον, τὸ, i. q. ἕδρασμα, Suid. [Zon. p. 613], Firmamentum, Basis. Item ἔδαφος, Solum. Ἐδέθλιον, pro eod. [Lycophr. 987 : Δῃώσαντες ἐν ναῷ θεᾶς τοὺς πρόσθ' ἔδεθλον (sic) Ξουθίδας ᾠκηκότας. Schol. τὸ ἔδαφος, ἕδος, γῆν. Templum interpr. Hemst. ap. Antimachum Pausan. 8, 25, 4 : Δήμητρος τόθι φασὶν Ἐρινύος εἶναι ἔδεθλον. Sic Apoll. Rh. 4, 330 : Δοιὰς Ἀρτέμιδος Βρυγηίδας ἀγχόθι νήσους· τῶν δ' ἤτοι ἑτέρῃ μὲν ἐν ἱερὸν ἔσκεν ἔδεθλον. Æschylo Ag. 776 pro ἐσθλὰ restituit Stanleius. ‖ Forma ἐδέθλιον Nonnus Dion. 13, 369 : Τικτομένης ναίοντες ἐδέθλια γείτονα Μήνης. Schæf. Id.

Jo. p. 44, 23 : Ἔδραμεν εἰς Καναναῖον ἐδέθλιον. Apoll. Rh. 4, 630 : Ἵνα τ' εἰσὶ πύλαι καὶ ἐδέθλια Νυκτός. Lycophr. 800 : Ὅ τ' αἰπὺ ναίων Τραμπύας ἐδέθλιον. L. D.]

Ἐδεῖς, Hesychio ἱερεῖς, Sacerdotes. [Eidemque Ἐδέσιν, ἱερεῦσιν.]

Ἐδελώνη, Hesychio ἄνθος, Flos.

[Ἐδὲμ, τρυφὴ, Hesych. Suid. addit, καὶ ὁ ἐν γῇ παράδεισος. Ita LXX reddiderunt Hebr. עדן *Eden* : Voluptas, Regio amœna, Genes. 2, 8, 10; 4, 16.]

[Ἔδεος, Θεσσαλικὸς θρόνος, Thessalica sella, Hesych. Genitivum esse ab ἕδος conjiciunt intt.]

[Ἐδερίων, ωνος, ὁ, Ederio, rex Achajæ. Tzetz. ad Lyc. v. 88 : Τὶς γοῦν βασιλεὺς Κύων καλούμενος, υἱὸς Ἐδερίωνος βασιλέως Ἀχαΐας· ad v. 506 : Μοιχευθεῖσα ὑπὸ νεωτέρου τινὸς (Leda), Κύκνου καλουμένου, υἱοῦ δὲ Ἐδερίωνος, βασιλέως Ἀχαΐας. Conf. Cedren. vol. 1, p. 120, A. L. Dind.]

Ἔδεσμα, τὸ, Edulium, Penus. Isocr. De pace [p. 181, C] : Χαίροντας μὲν καὶ τῶν ἐδεσμάτων καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων τοῖς καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν βλάπτουσιν.] Athen. [2, p. 44, C] : Μήτε ποτῷ χρήσασθαί ποτε, ἢ ἐδέσματι ἄλλῳ ἢ μόνῳ γάλακτι πάντα τὸν βίον. Idem ῥαφανίδα dicit esse εὐτελὲς σφόδρα ἔδεσμα· et 14, [p. 641, E] scribit τράγημα tantum a βρῶμα differre, quantum ἔδεσμα a τρωγάλιον. [Batrachom. 31 : Σύκοις καὶ καρύοις καὶ ἐδέσμασι παντοδαποῖσι, et alibi. Plat. Reip. 8, p. 559, B : Ἀλλοίων ἐδεσμάτων ἐπιθυμία· Tim. p. 73, A : Ἐδέσματός τε ἕξει. Aret. Acut. m. causs. 1, 5, p. 1=2 : Ἀπεψίη ἐπὶ σμικροῖσι ἐδέσμασι, Post cibum s. cœnam exiguam. Plut. Timol. c. 6 : Τὰ πλήσμια τῶν ἐδεσμάτων, et alibi. || Pulmentum, quo modo hæc vox usurpatur in regulis monasticis. Typicum monast. τῆς κεχαριτωμένης, c. 46 : Ἡ δὲ τροφὴ ὑμῶν ἔσται ἐν ταῖς λιταῖς ἡμέραις κατὰ τὸ ἄριστον τρίτῃ μὲν καὶ πέμπτῃ καὶ σαββάτῳ καὶ κυριακῇ ἐδέσματα δύο ἢ τρία, etc. Ib. c. 47 : Ἐδέσματα μαγειρευτὰ μετέχοντα ἐλαίου. Ducang.]

[Ἐδεσμάτιον, τὸ, diminit. ab ἔδεσμα, ejusdemque signif., ap. Procul. ad Hesiod. Op. 41 : Ἐπιμενίδην φησὶ μικρόν τι ἐδεσμάτιον προσφερόμενον ὧδε διὰ ὅλην τελεῖν τὴν ἡμέραν.]

Ἐδεσματοθήκη, ἡ, Penaria cella, s. simpl. Penaria, Ubi edulia reponuntur, quam κυμινοθήκην quoque appellatam tradit Pollux [10, 93. Schol. Od. Z, 76 : Λέγεται δὲ ἡ ἐδεσματοθήκη (κίστη). Wakef.].

[Ἔδεσσα, ἡ, Edessa, n. urbium Macedoniæ et Syriæ. Steph. Byz. : Πόλις Συρίας, διὰ τὴν τῶν ὑδάτων ῥύμην οὕτω κληθεῖσα ἀπὸ τῆς ἐν Μακεδόνι (conf. de Edessæ aliarumque urbium Syriæ nominibus sæpe Macedonicis Appian. Syr. c. 57). Κατὰ μὲν τοὺς ἐγχωρίους (gentile est) Ἐδεσσηνὸς (Zosim. 3, 12 : Ἐδεσηνοὶ, Suid. : Ἐδεσηνὸς, ὁ ἀπὸ πόλεως Ἐδέσης, Zon. p. 612), παρὰ δὲ τοῖς πλείοσι τῶν ἀρχαίων (τῶν ἀ. om. Ms. Vrat.) Ἐδεσσαῖος. Ita numi Macedonicæ ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 71, Hesych. : Ἐδεσσαῖος, ὁ Ἡρακλῆς ἐν Ἐδέσσῃ, et scriptt. Latini. Vitiosam esse scripturam, quæ non infrequens est in libris, Ἔδεσα, adeoque Ἐδεσαία in lap. ap. Bœckh. vol. 1, p. 521, n. 838, ex iisdem constat numorum inscriptionibus. L. Dind.]

Ἐδεστέον, Edendum. [Plato Protag. p. 314, A : Ἐδ. ἢ ποτέον· Criton. p. 47, B : Ταύτῃ ἄρα αὐτῷ γυμναστέον καὶ ἐδ. γε καὶ ποτέον.]

Ἐδεστὴς, ὁ, Comestor [Comesor] : κρεῶν ὠμῶν, Carnibus crudis vescentes. [Herodot. 3, 99 : Κρεῶν ἐδεσταὶ ὠμῶν. Antiphanes Athen. 8, p. 339, A : Μισγόλας γὰρ οὐ πάνυ τούτων ἐδεστής.]

Ἐδεστὸς, ἡ, ὸν, Edulis, Esculentus. Bud. ex Aristot. : Ἔστι δὲ θηρευτὸν ὃ ἂν ἄγριον ᾖ ἐδεστὸν ζῶον· et ἐδεστὰ plur. Edulia, Esculenta. [Eurip. fr. Cret. 1 ap. Porphyr. De abst. 4, p. 173 : Τήν τ' ἐμψύχων βρῶσιν ἐδεστῶν πεφύλαγμαι. Plato Tim. p. 72, E : Τὴν ἐσομένην ἐν ἡμῖν ποτῶν καὶ ἐδεστῶν ἀκολασίαν. Aret. Diut. m. causs. 1, 6, p. 31=37 : Ἐκμαίνει δὲ καὶ τῶν ἐδεστῶν μετεξέτερα. Conf. 15, p. 46=52. Plut. Mor. p. 716, E : Οὔτε γὰρ ποτὸν οὐδὲν οὔτε ἐδεστὸν οὕτως ἀηδές· 733, F : Τὴν τάξιν τῶν ἐδεστῶν. Suid. : Ἐδεστὰ κρέατα, τὰ τρωγόμενα. Fem. Hesych., Suid. : Ἐδεστὴ, βρωτή. ‖ Devoratus. Soph. Antig. 206 : Ἐᾶν δ' ἄθαπτον καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεστὸν αἰκισθέντ' ἰδεῖν. ‖ Consumtus. Soph. Trach. 677 : Ὦ γὰρ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρτίως ἔχριον ἀργῆτ' οἰὸς εὐείρῳ πόκῳ, τοῦτ' ἠφάνισται διάβορον πρὸς οὐδενὸς τῶν ἔνδον, ἀλλ' ἐδεστὸν ἐξ αὑτοῦ φθίνει.]

[Ἔδη, ἡ, Vinculum. Etym. M. p. 465, 6, ubi agit de barytonis (femininis) in δη : Ἔδη, σημαίνει δὲ τὸν δεσμόν. Sylb. quum scriberet in indice : «Verius Escam significaret,» cogitabat fort. ἐδωδὴν de esca positum a Theocrito, coll. Etym. M. p. 317, 10 : Ἐδωδὴ, παρὰ τὸ ἔδω τὸ ἐσθίω ἐδὴ, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν ἐδωδή. Videtur autem leg. πέδη. L. Dind.]

Ἐδηδὼν, όνος, ἡ, Phagedæna, Serpigo; ab exedenda carne. [Hesych.]

Ἐδητὺς, ύος, ἡ, Cibus, Quod comeditur. Hom. Od. Δ, [788] : Κεῖτ' ἄρ' ἄσιτος, ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος· Γ, [473] : Πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο. [Utitur etiam Hesych. in expl. voc. Ἑδνὰς, q. v.]

Ἔδιον, τὸ, Commeatus, VV. LL.

Ἐδίτια, τὰ, plur. Convivia publica. Plut. Lycurgo [c. 12], συσσίτια a Lycurgo instituta, quæ φιδίτια Spartæ nominabantur, vel quasi φιλίτια, ὡς φιλίας καὶ φιλοφροσύνης ὑπάρχοντα : vel quasi φειδίτια, ὡς πρὸς εὐτέλειαν καὶ φειδὼ συνεθίζοντα : scribit ἐδίτια etiam appellari posse παρὰ τὴν δίαιταν καὶ τὴν ἐδωδήν. De convivii autem illius ratione plura ibid. narrantur, quæ inde tibi petenda reliqui.

Ἑδναία Suidæ [et Zon. p. 613] ἡ καθέδρα [Sedes] : nimirum ab ἕζειν.

[Ἑδνάομαι, Doto. Eur. Helen. 933 : Ἑδνάσομαί τε θυγατέρ', ἣν οὐδεὶς γαμεῖ, Dotabo filiam. ᾱ]

Ἑδνὰς, Hesychio dicitur ἡ ἀπὸ τῶν ἕδνων ἐδητὺς, Epulum quod acceptis muneribus sponsalibus paratur.

Ἐδνεύειν, Hesych. exp. ἐνεχυράζειν [Oppignerare] : forsitan quoniam τὰ ἕδνα sunt veluti pignora contrahendi connubii.

Ἔδνιος χιτὼν [Hesychio], ὃν πρῶτον ἡ νύμφη τῷ νυμφίῳ δίδωσι, Tunica quam primam sponsa sponso dat. Tunicam jugalem et sponsalem nominare queas, vel etiam nuptialem.

[Ἕδνον, τὸ, Donum. Callim. ap. schol. Pind. Ol. 8, 21 (fr. 193 Ern.) : Ζηνί τε καὶ Νεμέῃ τι χαρίσιον ἕδνον ὀφείλω. Anth. Pal. App. 298 : Τόνδ' ἱερὸν ἔκτισα νηὸν ... χειρὸς ἀπ' οὐτιδανῆς Ἰοβιανὸς ἕδνον ἄνακτι.] Ἕδνα, τὰ, sive Ἕδνα, et tenui enim [ap. Diodor. 4, 35 bis, nec raro in libris Hom. aliorumque] et aspero spiritu notatum reperitur, sed rectius aspero, si Etym. et Eust. [Il. p. 152, 29; 974, 52; Od. 1417, 17] credimus, qui παρὰ τὸ ἥδω dici volunt, quasi ἥδανα, quod iis exhilaretur et concilietur sponsa sponso, vel παρὰ τὸ ἕζω, quasi ἕδρανα et στηρίγματα τοῦ γάμου : Dos, Munera quæ sponsus sponsæ dat, s. ii, qui sponsi nomine eam ambiunt. Hesych. enim proprie ἕδνα esse vult τὰ ὑπὸ τῶν μνηστήρων ταῖς μνηστευομέναις διδόμενα, ut et Etym., τὰ πρὸ τοῦ γάμου ὑπὸ τοῦ νυμφίου διδόμενα δῶρα τῇ νύμφῃ. [Conf. Poll. 3, 36.] Atque adeo id ex Hom. quoque patet : quippe ap. quem Od. A, [280] : Χλῶριν περικαλλέα Νηλεὺς Γῆμεν ἑὸν διὰ κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα. Et Il. Π, [190], Actorides Echeclis filiam ἠγάγετο πρὸς δώματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα. Itidem paulo ante, Ὅς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπυιε, πορὼν ἀπερείσια ἕδνα. Et Od. A, [116], N, [378] : Μνώμενοι ἀντιθέην ἄλοχον καὶ ἕδνα διδόντες. Item et ἀνάεδνον vocat Cui talia munera non data sint a sponso vel amicis sponsi : interdum tamen etiam Eam, quam parentes dote non donarint, ut supra docui. Ovid. Dona jugalia vocat hæc sponsalia munera. [Æsch. Prom. 560 : Ὅτι τὰν ὁμοπάτριον ἕδνοις ἄγαγες Ἡσιόναν πιθὼν δάμαρτα κοινόλεκτρον. Pausan. 3, 12 : Διέπεμπε δὴ ὁ Δαναὸς ἕδνων ἄνευ δώσειν ᾗ ἂν ἕκαστος κατὰ κάλλος ἀρέσκηται· 4, 36 : Ταύτας γὰρ δὴ τὰς βοῦς Νηλεὺς ἕδνα ἐπὶ τῇ θυγατρὶ ᾔτει τοὺς μνωμένους. Anth. Pal. 9, 621 : Ἡ δ' ἔτι κούρη ὀτρυνέει πλείστους ἕδνα πορεῖν λεχέων, aliique multi ap. Verh. ad Anton. Lib. c. 39, p. 261 sq. De signif. Dotis v. in forma Ἕεδνα.]

‖ Ἕεδνα, s. Ἔεδνα, pleonasmo τοῦ ε dicitur pro ἕδνα s. ἔδνα : quæ sunt Dona jugalia, Dos : h. e. Munera quæ sponsus vel amici sponsi dant sponsæ. Od. Z, [159] : Ὅς κέ σ' ἑέδνοισι βρίσας οἶκονδ' ἀγάγηται· Π, [391] : Ἀλλ' ἐκ μεγάροιο ἕκαστος Μνάσθω ἑέδνοισι διζήμενος. Et O, [17] : Ὁ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας Μνηστῆρας δώροισι,

καὶ ἐξώφελλεν ἕεδνα. Sic Θ, [318] : Εἰσόκε μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδώσει ἕεδνα Ὅσσα οἱ ἐγγυάλιξα κυνώπιδος εἵνεκα κούρης. Idem poeta ἕεδνα vocat etiam Dotem, quam pater dat filiæ nubenti : ut A, [277], de parentibus Penelopes, Οἱ δὲ γάμον τεύξουσι καὶ ἀρτυνέουσιν ἕεδνα Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι. [V. de utraque signif. Eust. Il. p. 742, 58; 937, 52, Od. 1417, 11. Signif. Dotis Pind. Ol. 9, 11 : Ἀκρωτήριον Ἄλιδος, ... τὸ δή ποτε Λυδὸς ἥρως Πέλοψ ἐξάρατο κάλλιστον ἕδνον Ἱπποδαμείας. Eurip. Androm. 873 : Οὐ γάρ τί σ' αἰχμάλωτον ἐκ Τροίας ἔχει, ἀλλ' ἀνδρὸς ἐσθλοῦ παῖδα, σὺν πολλοῖς λαβὼν ἕδνοισι, πόλεώς τ' οὐ μέσως εὐδαίμονος. Ambigue Mich. Psellus Synops. Legum v. 391 : Διδόσθω δὲ τῇ γυναικὶ ἐκ τῶν αὐτοῦ πραγμάτων ἡ προὶξ σὺν ἕδνοις ἅπασα. Conf. Ἑδνόω. Ap. Pind. Pyth. 3, 94 : Ἕδνα τε δέξαντο, improprie dici Dona Peleo et Cadmo a diis data in nuptiis, Nuptialia, notat schol. Sim. Orph. Arg. 871 : Ἕδνον Ἐνυαλίοιο, de dentibus draconis Æetæ a Marte donatis. Dion. Cass. 79, 12 : Γυναῖκα Ἐλαγαβάλῳ ἐμνήστευσε ... ἕδνα τε αὐτῇ παρὰ πάντων τῶν ὑπηκόων, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἑαυτοῦ γυναικῶν, ἤθροισε. Τὰ μὲν δὴ οὖν ἕδνα, ὅσα ἐδόθησαν ζῶντος αὐτοῦ, μετὰ ταῦτα εἰσεπράχθη· τὴν δὲ δὴ προῖκα οὐκ ἔφη κομίσεσθαι. L. Dind.]

[Ἑδνοφορέω, Dona offero, et quidem sponsalia. Eust. Od. p. 1414, 49 : Δέον ὃν μᾶλλον ἑδνοφορεῖν ὡς μνηστῆρας.]

[Ἑδνοφόρος, ὁ, Qui affert sponsalia munera, Paranymphus. Greg. Nyss. t. 1, p. 479, B : Ταῦτα τοίνυν ἡ παρθένος δεξαμένη τὰ θεῖα δωρήματα παρὰ τῶν καλῶν ἑδνοφόρων. Hase.]

[Ἑδνόω, Doto, Dote data eloco. Theocr. 22, 147 : Ἁμῖν τοι Λεύκιππος ἐὰς ἕδνωσε θύγατρας.] || Ἐδνοῦσθαι, quod esse dicitur Dotem dare uxorem tradendo, in Epigr. [Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 648 : Παίδων] τίς [μνήσαιτο καὶ] ἑδνώσαιτο γυναῖκα; Veruntamen potius esse videtur Datis jugalibus donis ducere. Ἑεδνοῦσθαι pater filiam dicitur pro Dote data elocare : ut Od. B, [53], de procis Penelopes, Οἳ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπερρίγασι νέεσθαι Ἰκαρίου, ὥς κ' αὐτὸς ἑεδνώσαιτο θύγατρα, Δοίη δ' ᾧ κ' ἐθέλοι, Ut ipse dote donatam filiam det, cui vult. Hic enim ἑεδνώσασθαι θύγατρα vocat quod in præcedente l. ἀρτύνειν ἕεδνα : unde et schol. exp. ἕδνα ἐπιδοίη : catachrηsticῶs usurpatam h. v. annotans, quum ἕδνα proprie sint τὰ διδόμενα ὑπὸ τοῦ γαμοῦντος τῇ γαμουμένῃ. [V. Ἕεδνα.]

Ἑδνωτής, ὁ, Socer : Etymologo κηδεστής, πενθερός : Qui filiam elocat addita dote. [Ap. Zonar. p. 612 Ἐδνωτής.] Ἑεδνωταὶ schol. Hom. exp. προικοδόται, Il. N, [378] : Δοῖμεν δ' Ἀτρείδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην, Ἄργεος ἐξαγαγόντες, ὀπυιέμεν. — Ἀλλ' ἕπευ, ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισιν Ἀμφὶ γάμῳ· ἐπεὶ οὗτοι ἑεδνωταὶ κακοί εἰμεν. Hesych. exp. πενθεροί, κηδεσταί : sed perperam ap. eum scriptum ἑεδνωτοί. [Ἐδνωτοὶ codex. Suidas : Ἐεδνωτής, ὁ προικιστής, ὁ πενθερός.]

[Ἑδνωτὸς, ὴ, όν.] Ἐδνωτὴν, Hesych. dici tradit ἐγγαμιστὴν νυμφίῳ, Quæ sponso jam nupta est vel desponsata : nimirum donata ab illo τοῖς ἕδνοις et donis jugalibus.

[Ἑδοξοέω, Statuas fabricor, eruebat Ruhnk. ad Tim. p. 93 e gl. Hesychii Ἐδοξοποίει, ἀγαλματοποίει, reponens : Ἑδοξοεῖ, ἀγαλματοποιεῖ. Schæf. Conf. C. O. Müller *Handb. der Arch.* § 68, 1. Hase.]

Ἐδὸς, ὁ, Comedo, ὁ φαγᾶς, Suid. [Zon. p. 612 : Ἐδὸς, ὁ φάγος, ὁ λαίμαργος. Moschop. Περὶ σχεδ. p. 188 : Ἐδὸς ποιητικῶς ὁ τρώκτης καὶ φάγος. Lex. de spirit. p. 215 : Ἐδὸς, ὁ λαίμαργος. L. Dind.]

Ἕδος, εος, τὸ, Sedes, Sella. Hom. Od. Z, [42] : Οὔλυμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ Ἔμμεναι. Ad q. l. respexit Plut. Pericle fine : Τὸν μὲν τόπον, ἐν ᾧ τοὺς θεοὺς κατοικεῖν λέγουσιν, ἀσφαλὲς ἕδος καὶ ἀσάλευτον καλοῦντες, οὐ πνεύμασιν, οὐ νέφεσι χρώμενον. [Hesiod. Sc. 203 : Θεῶν ἕδος ... Ὄλυμπος· Theog. l. paullo post ab HSt. cit. et 128. Pind. Nem. 6, 3 : Ὁ δὲ χάλκεος ἀσφαλὲς αἰεὶ ἕδος μένει οὐρανός. Eurip. fr. Cadmi ap. Prob. ad Virg. Ecl. 6, 31 : Οὐρανὸς ... ἕδος δαιμόνιον vel δαιμόνων. Pind. Ol. 2, 13 : Ἀλλ' ὦ Κρόνιε παῖ Ῥέας, ἕδος Ὀλύμπου νέμων. Apoll. Rh. 1, 1099 : Νιφόεν θ' ἕδος Οὐλύμποιο.] Il. A, [533] : Θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν Ἐξ ἑδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον. [Apoll. Rh. 2, 429 : Οἱ δ' ἀνόρουσαν ἐξ ἑδέων ἥρωες, ὅπως παρεόντας ἴδοντο.] Hippocrat. De artic. [p. 783, G] : Πάνυ μὲν ἱκανῶς ἔχει καὶ περὶ μέγα ἕδος Θεσσαλικὸν, i. e. δίφρον Θεσσαλικὸν, ut alii scriptt. loquuntur : est autem δίφρος Θεσσαλικὸς ap. antiquos, πᾶς δίφρος ἀνακλισμὸν ἔχων, ut tradit Erotian. || I. q. ἔδαφος, Eust. [Il. p. 146, 2; 872, 61], i. e. Solum. [Hesych., Suid. : Ἕδη, τὰ ἐδάφη. Ἕδος, ἔδαφος, γῆ. || Similiter dicti de locis exx. plura v. infra in signif. Domicilii. Sic Æsch. Sept. 165 : Ἑπτάπυλον ἕδος, de Thebis; ibidemque 242, de arce urbis, Τάνδ' ἐς ἀκρόπτολιν, τίμιον ἕδος, ἱκόμαν. || Pollux 1, 76 de januæ partibus agens : Εἶτα οὐδὸν, καὶ ἕδος, καὶ τὰ περὶ τὰς θύρας μέρη, θαιρὸς κ. τ. λ. L. D.] || Item ἕδρασμα Suidæ, i. e. Basis, Firmamentum : Πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ Γαῖα ap. Hesiod. Theog. [117. Eur. Ion. 870 : Ἀλλ' οὐ τὸ Διὸς πολύαστρον ἕδος. Anth. Pal. App. 373, 6 : Αὐτῆμαρ πριστῆρες ἐπὶ χθονὶ δαιτὸς ὀδόντες πίπτουσιν, γενύων ὄρφανα θέντες ἕδη.] || Delubrum, Ædes, s. Ædicula, Locus in quo Deorum simulacra collocantur. [Hesych. : Ἕδη, τὰ ἱερά. Timæus p. 93 : Ἕδος, τὸ ἄγαλμα, καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἵδρυται. Ubi vid. Ruhnken. Isocr. [Nicocl. p. 28, C] : Τοὺς εἰς τὰ τῶν θεῶν ἕδη ἐξαμαρτάνοντας. Bud. citat ex Eod. [Paneg. p. 73, B] : Τὰ τῶν θεῶν ἕδη καὶ τοὺς νεὼς συλᾷν. Et ex Antiphonte [Lycurgo p. 147, 43, cui loco conferendus alter ejusdem p. 168, 17] : Καὶ κρίνω προδόντα αὐτὸν καὶ τοὺς νεὼς καὶ τὰ ἕδη καὶ τὰ τεμένη καὶ τὰς ἐν τοῖς νόμοις θυσίας. [Apoll. Rh. 4, 250 : Τό γε μὴν ἕδος ἐξέτι κείνου, ὅ ῥα θεᾷ ἥρωες ἐπὶ ῥηγμῖσιν ἔδειμαν, ἀνδράσιν ὀψιγόνοισι μένει καὶ τῆμος ἰδέσθαι. Fort. sic intelligendus Æsch. Pers. 404 : Ἐλευθεροῦτε δὲ παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρῴων ἕδη. Et fr. Niobæ ap. Strab. 12, p. 580 : Ἔνθ' Ἀδραστείας ἕδος. Possunt enim hæc referri etiam ad signif. proximam, perinde ac l. Plat. Phæd. p. 111, B : Καὶ δὴ καὶ θεῶν ἕδη τε καὶ ἱερὰ αὐτοῖς εἶναι, ἐν οἷς τῷ ὄντι οἰκητὰς θεοὺς εἶναι.] || Imo et ipsum Simulacrum ἕδος dicitur ut ap. Suid., Τό, τε τῆς τύχης ἕδος τὸ πάτριον προσκυνήσας, τὴν ἐπάνοδον αἰτεῖ. Sic Phidias, quem Plin. ex ebore quidem et auro, sed et ex ære signa fecisse scribit, dicitur alicubi fecisse τῆς θεοῦ τὸ χρυσοῦν ἕδος, Aureum deæ signum. Plut. Sol. [c. 12] : Ἐξάψαντες τοῦ ἕδους κρόκην. [Id. Aristid. c. 20 : Τὸ ἕδος ἔστησαν. Soph. El. 1374 : Πατρῷα προσκύσανθ' ἕδη θεῶν, ὅσοιπερ πρόπυλα ναίουσιν τάδε. Et fort. OEd. T. 886 : Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν ἢ λόγῳ πορεύεται, Δίκας ἀφόβητος οὐδὲ δαιμόνων ἕδη σέβων. Xenoph. H. Gr. 1, 4, 12 : Τοῦ ἕδους κατακεκαλυμμένου τῆς Ἀθηνᾶς. Callim. ap. Euseb. Pr. ev. 3, 8, fr. 105 Ern. : Καὶ γὰρ Ἀθήνης ἐν Λίνδῳ Δαναὸς λαᾶν (vel κίον') ἔθηκεν ἕδος. Dionys. A. R. 3, 69 : Ἐν αὐτῷ τῷ σηκῷ πλησίον τοῦ ἕδους. Et sæpius in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 248, 473. Pollux 1, 7 : Αὐτὰ δὲ ἃ θεραπεύομεν ἀγάλματα ... ἕδη θεῶν. Eust. Il. p. 872, 61 : Ὅτι δὲ ἕδος λέγεται καὶ τὸ ἵδρυμα καὶ ἄγαλμα, ὁ Παυσανίας φησί. Nec tantum de statua sedentis sed etiam stantis, ut manifesto apud Aristid. vol. 1, p. 360=643 : Ὁρῶ τὸν νεὼν Πλάτωνος ὄντα τοῦ φιλοσόφου, καὶ τὸ ἄγαλμα ἐκείνου μέγα καὶ καλὸν ἑστηκὸς, ἐκ δεξιᾶς δ' αὐτοῦ οὐκ οἶδ' ὅστις εἱστήκει. Καθῆστο δ' ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ γυνὴ μάλ' εὐσχήμων, ἣ διελέγετο περί τε τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ ἕδους.] || Ἕδος, sicut et ἕδρα et καθέδρα, Mora, interdum ponitur etiam pro Cunctatio, et q. d. Sessitatio aut desidia. Il. Ψ, [204] : Ἡ δ' αὖθ' ἕζεσθαι μὲν ἀνήνατο, εἶπε δὲ μῦθον, Οὐχ ἕδος· εἶμι γὰρ αὖθις ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥέεθρα, Non desidendum est, Non desidendi tempus est. Quod festinantis est : quemadmodum ap. Soph. Aj. [811] : Χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν, οὐχ ἕδρας ἀκμή. Et ap. Herodot. 1, [17] : Ἐφ' ἕδρης εἶναι στρατιῇ μὴ ἔργον. [Hesych. : Οὐχ ἕδος, οὐ καιρὸς τοῦ καθέζεσθαι, οὐ καθέδρας φροντίς. || Domicilium, ut ἕδρα dici in illo notabitur, vert. ap. Steph. B. (vel Eust. ad Dionys. v. 536) v. Τένεδος : ... οἱονεὶ Τενούεδος, s. Τένου ἕδος. Eur. Or. 1247 : Μυκηνίδες ὦ φίλαι, τὰ πρῶτα κατὰ Πελασγὸν ἕδος Ἀργείων. Pind. Nem. 4, 12 : Αἰακιδᾶν ἠΰπυργον ἕδος, de Ægina. Pyth. 2, 7 : Ὀρτυγίαν, Ποταμίας ἕδος Ἀρτέμιδος· 12, 1 : Καλλίστα βροτεᾶν πολίων, Φερσεφόνας ἕδος. Theocr. 7, 116 : Οἰκεῦντες ξανθᾶς ἕδος αἰπὺ Διώνας. Apoll. Rh. 1, 187 : Ἰμβρασίης ἕδος Ἥρης Παρθενίην. Orph. Arg. 551 : Δίνδυμον αὐτίκ' ἔπειτα Ῥέης ἕδος εἰσ-

ἀναβάντες· Il. 54, 17 : Ἔρχεο, Κυπρογενὶς θείων γένος, εἴτ' ἐν Ὀλύμπῳ ἕσσι ... εἴτε καὶ εὐλιβάνου Συρίης ἕδος ἀμφιπολεύεις. Æsch. Prom. 411 : Ὁπόσοι δ' ἔποικον ἀγνᾶς Ἀσίας ἕδος νέμονται· Pers. 890 : Καὶ τὰς ἀγχιάλους ἐκράτυνε μεσάκτους Λῆμνον Ἰκάρου θ' ἕδος. Eur. Iph. A. 1527 : Δολόεντα Τροίας ἕδη. Quæ nihil sunt nisi circumlocutiones pro Asia, Icaro, Troja. Pind. Isthm. 1, 31 : Ὑψίπεδον Θεράπνας ἕδος, de Lacedæmone, quod Pyth. 11, 63 dicit ἕδραισι Θεράπνας. Lycophr. 646 : Ὀγχηστοῦ θ' ἕδος· schol. τὸ ἵδαφος· 1058 : Σαλάγγων γαῖαν Ἀγγαίων θ' ἕδη· schol. τὴν γῆν, τὰ ἐδάφη. V. Ἕδρα et Ἕδρανον. || Λόγος, φρόντισμα, ὥρα, Ratio, Cura, interpr. Hesych., quas expll. vel ad Ἔπος vel ad vocabuli Ἕδος usum Hom. paullo ante notatum referunt intt. || Βέδος formam Dor. infeliciter Toup. Em. vol. 4, p. 167 quærebat in gl. Hesychii Βεῦδος... ἄγαλμα, ubi olim erat Βίδος : de qua v. in Βεῦδος.]

[Ἑδουμαῖοι. V. Ἰδουμαῖοι.]

[Ἐδοῦνοι, οἱ, Eduni, ὄνομα ἔθνους, Nomen gentis, Suid. Zonar. p. 612 : Ἐδοῦοι, ὁ. ἕ. Sunt Ædui. L. D.]

[Ἕδους, ὁ, Dens.] Ἐδόντας, ut a quibusdam annotatur, Æol. dicunt pro ὀδόντας. [Gregor. Cor. p. 597 : Τὸ ο εἰς ε τρέπουσιν (Æoles) ἐπαγομένου τοῦ δ· τοὺς γὰρ ὀδόντας ἐδόντας λέγουσι. Ubi al. liber paroxyt. ἐδόντας. Proparoxyt. Proculus Comment. in Plat. Cratyl. c. 83, a Boiss. ad Greg. cit. : Τοὺς γὰρ ὀδόντας ἐδόντας καλοῦσιν. Isque verus erit existimandus accentus, sive nom. est ἐδών sive is quem posui : Æoles enim βαρυντικοί. L. Dind.]

Ἕδρα, ἡ, Sella, Sedes. Hom. Il. T, [77] : Αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, οὐτ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς. [Od. Γ, 7 : Ἐννέα δ' ἕδραι ἔσαν. Pind. Pyth. 94 : Καὶ Κρόνου παῖδας βασιλῆας ἔδον χρυσείαις ἐν ἕδραις. Æsch. Prom. 201 : Οἱ μὲν θέλοντες ἐκβαλεῖν ἕδρας Κρόνου. Et plur. ib. 389 : Ἡ τῷ νέον θακοῦντι παγκρατεῖς ἕδρας, et sæpe ap. Tragicos eod. numero. Theocr. 16, 12 : Ἐνθ' αὖη σφισὶν (Musis) ἕδρα, ἐπὰν ἀπραχτοι ἴωνται. De spectatorum in theatro sedibus dictum annotat Pollux 4, 121. V. locos Dionis Cassii paullo post citandos.] Xenoph. Cyrop. 6, [3, 15] : Ὡς εἶδεν, ἀναπηδήσας ἐκ τῆς ἕδρας ὑπήντα τε αὐτῷ καὶ ἐξῃώσατο. [Conf. H. Gr. 4, 5, 7.] Apud Eund. De re eq. [5, 5; 12, 9], ἕδρα ἵππου, i. q. ἅρμις et ὀχῆς, ἐν ᾗ ἐγκάθηται ὁ ἀναβάτης. Bud. [Conf. Ἑδραῖος. Ceterum frequentes in signif. Sedis sunt locutiones ἕδραν s. ἕδρας ἔχειν, Æsch. Eum. 41, etc., Soph. Tr. 1152, Eur. Andr. 304. Vel θάκεῖν, ut l. Æsch. supra cit., sive προσθάκεῖν Soph. OEd. C. 1166, καθῆσθαι Eur. Heracl. 55.] || Sella s. Sedes, quæ honoris gratia alicui collocatur. Xen. Cyrop. 8, [1, 39] : Τούτους καὶ δώροις, καὶ ἀρχαῖς, καὶ ἕδραις, καὶ πάσαις τιμαῖς ἐγέραιρεν. [OEc. 4, 8 : Δώροις κοσμεῖ καὶ ἕδραις ἐντίμοις γεραίρει.] Ibid. [8, 4, 5] de Cyro, Duces et optimates assuefaciebat ἀγαθοῖς ἔργοις προδῆναι εἰς τὴν τιμιωτάτην ἕδραν. [Hom. Il. M, 311 : Νῶι τετιμήμεσθα μάλιστα ἕδρῃ τε κρέασιν τε. Eust. : Ἕδρην δὲ τὴν προεδρίαν φησί. Suid. : Ἕδρα ... καὶ ἡ προεδρία παρὰ Ἀριστοφάνει (Eq. 1405), Καί σ' ἀντὶ τούτων εἰς τὸ πρυτανεῖον καλῶ εἰς τὴν ἕδραν θ' ἵν' ἐκεῖνος ἦν ὁ φαρμακός. Καὶ Ἀρριανός, Ὅτι με καὶ ὄμμασι καὶ φωνῇ καὶ ἕδρᾳ ἐτίμησας, ἀντὶ τοῦ καθέδρᾳ. Dio Cass. 58, 18 : Θέαν τοῖς διαστρατευσαμένοις αὐτῶν ἐν τῇ τῶν ἱππέων ἕδρᾳ δίδοσθαι· 60, 7 : Τήν τε ἕδραν τὴν νῦν οὖσαν τοῖς βουλευταῖς ἀπέκρινε· 55, 18 : Ἕδραι τε ἄτιμοι καὶ στάσεις ἐπονείδιστοι τό τε προλυπηθῆναι καὶ τὸ προσοδυθῆναι συχνοὺς βελτίους ἐποίησε. || Ara. Æsch. Ag. 596 : Καὶ γυναικείῳ νόμῳ ὀλολυγμὸν ἄλλος ἄλλοθεν κατὰ πτόλιν ἔλασκον εὐφημοῦντες ἐν θεῶν ἕδραις θυηφάγον κοιμῶντες εὐῴδη φλόγα· Suppl. 412 : Μηδ' ἐν θεῶν ἕδραισιν ὧδ' ἱδρυμένας ἐκδόντες· 423 : Μηδ' ἕδης μ' ἐξ ἑδρᾶν πολυθέων ῥυσιασθείσαν· 501 : Ἡγεῖσθε βωμοὺς ἀστικοὺς, θεῶν ἕδρας. V. ib. 494, Soph. OEd. C. 90. L. D.] || Sedes, i. e. οἰκεῖος τόπος. Hippocr. ἐν τῷ Μοχλικῷ [p. 863, G] : Καταναγκάσαι δὲ τὰ ὑπερέχοντα ἐς ἕδρην πτέρνῃ ἢ θέναρι. Gorr. [Ejusdem Epid. 5, p. 1155, F : Ἕδρη εἰς τοὺς ὄρχιας, Heringa Obs. p. 57 interpr., Sedes doloris. Eur. Bacch. 928 : Ἀλλ' ἐξ ἕδρας σοι πλόκαμος ἐξέστηχ' ὅδε· et ib. 931. Aret. Acut. m. causs. 2, 10, p. 8=10 : Ἐν ἕδρῃ γὰρ ἔζει τῇ ἑωυτέου ὁ ὑμήν· Diut. 1, 6, p. 35=41 : Ἐξ ἕδρης κινουμένης τῆς γνάθου. Conf. ib. 2, 1, p. 53=61 : Παιδίοισι δὲ πολλὸν ὑπὸ τοῦ αἵματος τὸ ἰλυῶδες ἐφηθὲν γενέσιος ὄκως πῦρ τὴν ἕδρην ἴσχει. Theocr. 25, 237 : Μεσσηγὺς δ' ἔβαλον στηθέων, ὅθι πνεύμονος ἕδρα. Plut. Fab. c. 3 : Ῥεύματα ποταμῶν ἐξ ἕδρας μετίστη· Mor. p. 653, F : Καθόλου μὲν γὰρ ἐξ ἕδρας τὰ σώματα μεθιστάναι πλήκτην ὄντα ... τὸν ἀκρατον. Et alibi. Dio Cass. 57, 21 : Ἐς τὴν ἀρχαίαν ἕδραν ... ἐπανήγαγε (τὴν στοάν).] || Domicilium, ut Lat. Sedes. Soph. Trach. [1153] : Ἀλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδ'· ἀλλ' ἐπακτία Τίρυνθι συμβέβηκεν ὥστ' ἔχειν ἕδραν· et [Aj. 460], ἕδραι ναύλοχοι, Navales stationes. [Pind. Ol. 5, 8 : Τὰν νέοικον ἕδραν, de Camarina. Sim. ib. 14, 1 : Καφισίων ὑδάτων λαχοῖσαι αἵτε ναίετε καλλίπωλον ἕδραν. Conf. dicta in Ἕδος. Æsch. Eum. 11 : Ἐς τήνδε γαῖαν ἦλθε Παρνησοῦ θ' ἕδρας. Eur. Tro. 557 : Φοινία δ' ἀνὰ πτόλιν βοὰ κατῖξε Περγάμων ἕδρας. Æsch. Eum. 805 : Ἐγὼ γὰρ ὑμῖν πανδίκως ὑπίσχομαι ἕδρας τε καὶ κευθμῶνας ἐνδίκου χθονός. Eur. Or. 1441 : Πέλοπος ἐπὶ προπάτορος παλαιᾶς ἕδραν ἑστίας Tro. 1099 : Ἣ δίπορον κορυφὰν Ἰσθμιον, ἔνθα πύλας Πέλοπος ἔχουσιν ἕδραι· Bacch. 952 : Μὴ σύ γε τὰ Νυμφῶν διολίσῃς ἑρύματα καὶ Πανὸς ἕδρας, ἐνθ' ἔχει συρίγματα. Et alibi eod. similive modo. Insolentius bis in Rheso, 8 : Λῦσον βλεφάρων γοργωπὸν ἕδραν· et 554 : Θέλγει δ' ὄμματος ἕδραν ὕπνος· periphrasi quadam pro βλέφαρα, ὄμμα. Lycophr. 255 : Πρὸς αἰθέρος κυροῦσα νηνέμους ἕδρας. Schol., βάσεις, καθέδρας. 445 : Νερτέρων ἕδρας· iterumque de iisd. 707, ὁρκωμότους ἕδρας· 960, μονοτκήτους ἕδρας. Eur. Alc. 125 : Ἕδρας σκοτίους. Metaph. Eur. El. 458 : Περιδρόμῳ μὲν ἴτυος ἕδρᾳ, de margine clipei. L. D. Galen. vol. 2, p. 75, B : Τὴν ἀρετὴν ἑκάστου τυγχάνειν ... καθ' ἣν ἕδραν ἔχειν (ἔχει) πρὸς ὃ πέφυκε. Hemst.] || Basis et sedimentum. Bud. e Plut. Demetrio [c. 21] de machina, Ἧς ἕδρα μὲν ἦν τετράγωνος· ibid. Basis dicitur. [Mor. p. 436, A : Τοῦ κρατῆρος ἕδρα καὶ βάσις, ἣν Ἡρόδοτος ὑποκρητηρίδιον ὠνόμασεν.] Sic Damasc. p. 37. [Aristoph. Nub. 1507 : Καὶ τῆς σελήνης ἐσκοπεῖσθον τὴν ἕδραν, ubi alluditur ad signif. seq. Orph. H. 22, 1 : Ὦ κατέχων πόντου ῥίζας, κυανεογίτιν ἕδρην. Geopon. 5, 5, 9 : Κεδρία ἐλαχίστῃ τὰ ἄκρα τῆς ἕδρας τοῦ φυτοῦ χρίειν. Lucian. De Syr. dea c. 30 : Ἕδρη μεγάλη ἀνέχει ἐκ γῆς, ἐπὶ τῆς ὁ νηὸς ἵπκειται. L. Dind.] || Apud medicos, ut et Lat. Sedes, dicitur Meatus ventris inferior continendis transmittendisque excrementis destinatus, Gorr. : ut, Ἕδρα ἐκτρεπομένη ἢ προπίπτουσα, Sedes conversa vel procidua, Bud. e Dioscor. [Herodot. 2, 87 : Κατὰ τὴν ἕδρην ἐσηθήσαντες. Hippocr. De aer. p. 281, 51 : Αἱμορροΐδας ἐν τῇ ἕδρῃ. Theophr. Hist. Pl. 9, 8, 6 : Τὴν ἕδραν ἐκπίπτειν. L. D. Hesych. in Ῥαφανιδωθῆναι : Τοὺς μοιχοὺς ταῖς ῥαφανίσι ἤλαυνον κατὰ τῆς ἕδρας. Hemst. Eust. Opusc. p. 295, 39 : Εἶτα στραφέντες καὶ τὰ περὶ τὴν ἕδραν γυμνώσαντες. || Latrina. Suid. : Ἀφ' ἑδρῶν, ἀπὸ τῶν ἑδρῶν. Ἕδραι γὰρ λέγονται αἱ σέλλαι, σελλάρια, σωτήρια, i. e. cloacæ. L. D.] || Apud Hippocr. l. De vulnerib. capitis, est Ossis fracturæ species ejusmodi, ut in eo teli vestigium remaneat atque appareat, qua telum impactum fuit. Gorr. e Galeno : addens, Eund. De caus. morb. scribere eo nom. peculiariter designari Solutam in ossibus capitis continuitatem ab aliquo acuto occursante atque abscindente, vocarique etiam ἐγκοπὴν et διακοπὴν ab Hippocr. De vuln. cap. [p. 903, B : Τὰ δὲ βέλεα καὶ προμήκεα ἐπὶ πολὺ λεπτὰ ἐόντα καὶ ὀξέα καὶ κοῦφα, τήν τε σάρκα διατάμνει μᾶλλον ἢ φλᾷ καὶ ὁστέων ὡσαύτως· καὶ ἕδρην μὲν ἐμποιέει αὐτὸ καὶ διακόψαν· διακοπὴ γὰρ καὶ ἕδρη τωὐτόν ἐστι. Iisdemque verbis p. 901, A; 904, A. Et 900, C : Διακοπὴ δ' ὁπόση τις οὖν γινομένη μήκεός τε καὶ εὐρύτητος ἐν τῷ ὀστέῳ ἕδρη ἐστὶν ἢν τἀλλ' ὀστέα τὰ περιέχοντα τὴν διακοπὴν μένῃ ἐν τῇ φύσει τῇ ἑωυτῶν καὶ μὴ συνεφλᾶται τῇ διακοπῇ ἔσω ἐκ τῆς φύσιος τῆς ἑωυτῶν· οὕτω δ' ἐφλασις ἂν εἴη καὶ οὐκέτι ἕδρη. Sic autem ἕδρη ponitur illo in libello p. 898, A; 899, H; 900, A, ubi dicitur : Καὶ ἕδρη δὲ τοῦ βέλεος γίνεται ἐν τῷ ὀστέῳ· ἕδρη δὲ καλέεται, ὅταν μένον τὸ ὀστέον ὅῆλον ποιήσῃ ὅπῃ ἐστήριξεν· ib. B, H; 902, B, 903, F, G, H; 907, E; 909, H; 911, B.] || Consessus. Od. Γ, [31] : Ἵξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἀγυρίν τε καὶ ἕδρας, i. e. συνέδρια, ut schol. exp. [Θ, 16 : Καρπαλίμως ἐμπλητο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἕδραι. Et ad hanc vel ad proximam signif. referendus Pollux 8, 145 : Βουλῆς ἦν ἕδρα, συναγηγερμένοι ἦσαν οἱ βουλευταί. Hesych. : Ἕδραι βουλῆς, αἱ ἐγίνοντο

κατὰ πενταήμερον. Dio Cass. 47, 19 : Τὴν ἡμέραν, ἐν ᾗ ἐφονεύθη (Cæsar), κυρίαν ἀεί ποτε ἕδραν βουλῆς ἔχουσαν· 54, 30 : Θυμιᾶν τε τοὺς βουλευτὰς ἐν τῷ συνεδρίῳ, ὁσάκις ἂν ἕδρα αὐτῶν ᾖ· 55, 3 : Ὁ δ' Αὔγουστος τάς τε τῆς γερουσίας ἕδρας ἐν ῥηταῖς ἡμέραις γίγνεσθαι ἐκέλευεν· et alibi. L. D.] || Sessio, Sessitatio. [Proprie Xen. Re eq. 1, 11 : Τῷ ἀναβάτῃ ἀσφαλεστέραν τὴν ἕδραν ... παρέχεται· 7, 5 : Οὐ τὴν ὥσπερ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἕδραν ἐπαινοῦμεν· Hipparch. 4, 1 : Ἔν γε μὴν ταῖς πορείαις ἀεὶ δεῖ τὸν ἵππαρχον προνοεῖν ὅπως ἀναπαύῃ μὲν τῶν ἵππων τὰς ἕδρας, ἀναπαύῃ δὲ τοὺς ἱππέας τοῦ βαδίζειν. Figurate] Athen. 14, [p. 631, C] e Bacchylide : Οὐχ ἕδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς. Sic Thuc. 5, [7] : Τῶν γὰρ στρατιωτῶν ἀχθομένων τῇ ἕδρᾳ, schol. exp. προσμονῇ, διατριβῇ, ἀργίᾳ : vide Ἕδος. [Herodot. 9, 41 : Μαρδόνιος περιημέκτει τῇ ἕδρῃ. Soph. Aj. 811 : Οὐχ ἕδρας ἀκμή. Eur. Or. 1291 : Οὐχ ἕδρας ἀγών. || Aretæus Diut. m. causs. 2, 1, p. 49=56 : Κὴν γὰρ ἐκραγῇ ποτε τὸ ὕδωρ αὐτομάτως ἔξω, ἢ ταμών τις τὸ ὑποχόνδριον ἐκχέῃ, ἐφ' ἕδρης ἔασι οἱ ὑδρωπιώδεες, vertitur, Morbus tamen hydropicis confirmatus remanet. L. Dind.]

Ἑδράζω, Stabilio, Fundo, Firmo : καθίζω, Suidæ. Damascen. : Ἄλλος δέ φησιν, ὁ ἑδράσας τὴν γῆν ἐπ' οὐδενός. [Dionys. De comp. verb. p. 40, 10 R. : Ποίῳ δεῖ λίθῳ τε καὶ ξύλῳ καὶ πλίνθῳ ποῖον ἁρμόσαι λίθον ἢ ξύλον ἢ πλίνθον, ἔπειτα πῶς τῶν ἁρμοζομένων ἕκαστον καὶ ἐπὶ ποίας πλευρᾶς ἑδράσαι. Simias Anth. Pal. 15, 24 : Λεῦσέ με τὸν Γᾶς τε βαθυστέρνου ἄναξ' Ἀκμονίδαν τ' ἄλλυδις ἑδράσαντα. Tzetz. Hist. 2, 306 : Ἐφ' ᾧ πόλιν τὴν Ἄδδηραν ὁ Ἡρακλῆς ἑδράσας. Hesych. : Ἔδρασεν (sic), ἐκάθισεν.] Et pass. ap. Hesych. ἑδρασθῆναι et ἑδρασμένη [ἠδρασμένη : conf. Dorvill. ad Char. p. 404], i. q. παγῆναι et βεβαιωθεῖσα. [Callixenus Athen. 15, p. 204, D : Ἑδρασθῆναι τὸ πλοῖον ἀσφαλῶς ἐπὶ τῶν φαλάγγων. Schweigh. Procli Inst. theol. 64 ibique not. Cazuzea. Tzetz. Hist. 1, 22 : Ὅπως βωμὸς Ἀπόλλωνι πάγχρυσος ἑδρασθείη. Artemid. 2, 25, p. 182 Reiff. : Εὐθαλῆ καὶ ταῖς ῥίζαις ἠδρασμένην (ἐλαίαν). Constantin. Basil. Mac. c. 34, p. 90 : Μηδὲ ἐπί τινος ἀσφαλοῦς ἐλπίδος ἑδρασθῆναι ἠδύνατο. L. Dindorf.]

Ἕδραιος, ὁ, ἡ et α, ον, Sedentarius, Sellularius, Sessilis. Xenoph. Lac. Rep. [1, 3] : Οἱ πολλοὶ τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων ἑδραῖοί εἰσι. [Plato Tim. p. 59, D : Τὰς βάσεις ἧττον ἑδραίους οὔσας· 64, B : Ἑδραῖον ὂν κατ' οὐδένα τε κύκλον ἰόν· Reip. 3, p. 407, B : Καὶ γὰρ πρὸς οἰκονομίας καὶ πρὸς στρατείας καὶ πρὸς ἑδραίους ἐν πόλει ἀρχὰς δύσκολος. Aristot. H. A. 7, 9 : Ταῖς δὲ γυναιξὶ συμβαίνουσιν οἱ πόνοι ἰσχυρότεροι, καὶ μάλιστα ταῖς ἑδραίαις. Poll. 7, 6 : Τέχναι ... ἑδραῖοι. L. D. Crinag. Anth. Pal. 11, 42 : Εἰ καί σοι ἑδραῖος ἀεὶ βίος. Hesych. : Διῤῥίς, ὁ ἑδραῖος καὶ καθήμενος ἀεί, οἷον ἀργός. Hemst. Hippocr. De artic. p. 820 : Ἡ σκυτίνη ἔργα ἢ χαλκείης ἢ ἄλλο τι ἑδραῖον ἔργον· Epid. 6, p. 1180, E : Ὕπνος ἑδραῖος, Somnus sedentis : v. Foes. OEcon. p. 111, A. Qui non reminiscebatur Aretæi Diut. m. causs. extr. p. 47=54 : Ὕπνος ἑδραίοις μὲν οὐδαμῇ, κεκλιμένῳ δὲ νυσταγμός. L. D. || Ad sedem s. partem equi cui insidet eques, pertinens. Eur. Rhes. 783 : Ἵππους ... εἶδον ... λύκους ἐπιμηδεῶντας ἑδραίαν ῥάχιν, Lupos dorsis equorum insidentes. Conf. Ἕδρα.] || Stabilis, Turn. ap. Eur. [Andr. 266], Κάθησ' ἑδραία, exp. Stabilis sedeto. Plut. De primo frig. [p. 954, D] dicit terræ elementum non esse κινητικόν, sed ἑδραῖον ὡς κύβος, καὶ συνερειστικόν, i. e., ut idem Turn. interpr., Stabile ut tessera, suoque nixu se continens. [Id. Mor. p. 288, D : Δεῖ δὲ τὸν μὲν ἄνδρα τετράγωνον εἶναι ... τὴν δὲ γυναῖκα, καθάπερ τὸν κύβον, ἑδραῖον καὶ οἰκουρὸν καὶ δυσμεταχίνητον. Quem usum apprime illustrat Pollux 10, 74 : Ἔστι δὲ χειραμοῦν ἀγγεῖον, οὐκ ἔχον ὄξυν τὸν πυθμένα, ἀλλὰ ἑδραῖόν τε καὶ στάσιμον, de olla fundum habente latum, in quo possit collocari in mensa.] Et ἑδραῖα ζῶα dicuntur animalia stabilem vitam agentia : quibus opp. νομαδικά, Quæ necesse habent pabulari, ut apes, Bud. Δυνάμενον ἑδραῖον εἶναι, In eadem sede permanere potens, [Aristot.] OEcon. 2 [immo 1, 3. Hesych. v. Φοιτῶντα, ab Hemst. cit. : Τὴν ἑδραίαν μανίαν φοίτον ἔλεγον. Aret. Diut. m. sign. 2, 10, p. 63=71 : Ἢν ἀνοχλίδιος καὶ μὴ ἑδραίη γένηται ἡ κάθαρσις, Continua, Diuturna. Id. Acut. m. cur. 2, 1, p. 96=107 : Κλίνην ἑδραίην, ὄκως μηδὲν σείηται, Lectum firmum, immotum. L. Dind.

A African. Cest. p. 298 : Τρίδολοι χαλκεύονται σιδηροῖς ὀξεῖς, ἑδραῖοι. Schaef. Compar. Constantin. Basil. Mac. c. 54, p. 140 : Τὸν ναὸν ... ἐκ βάθρων ἀνωκοδόμησε καὶ ἑδραιότερον τοῦ προτέρου εἰργάσατο. Superl. ib. 59, p. 157 : Τῶν πρὸς ἀνατολὰς τούτου ἑδραιοτάτων οἰκημάτων. Timæus Locr. p. 98, C : Ἑδραιότατον καὶ σταδαίον σῶμα. L. D. Ἑδραιότατον Plotin. p. 602, C. Cauz.]

[Ἑδραιότης, ητος, ἡ, Stabilitas. Clem. Al. Strom. 7, 7, 46, p. 859 : Διὰ τὴν τῆς γνώμης πάντοθεν μονότονον ἑδραιότητα· ib. 18, 109, p. 901 : Αὕτη γὰρ ἡ τῶν ὀιχηλούντων ἑδραιότης. L. D. Theophyl. Bulg. Comm. in Luc. c. 10, vol. 1, p. 352, D : Τὸ δὲ καθίσαι τῆς ἑδραιότητος σύμβολον.]

Ἑδραιόω, Stabilio, Firmo, Bud. e [Pseudo-] Luciano. [Philopatr. c. 16 : Οὐχ ὁρᾷς ὡς ἀδιόρθωτα τὰ τῶν ποιητῶν καὶ ἀμῤῥίλοξα (f. ἀμφίλοξα) καὶ μηδέπω ἡδραιωμένα; Memorat etiam Arcad. p. 163, 18. L. D. Epiphan. t. 1, p. 932, B : Ἡδραίωται ταύτης ὁ θεμέλιος. Id. p. 512, C : Ὁ οἶκος ἡδραιωμένος ἐν Θεῷ· p. 364, D : Διαστρέφειν τὴν ὁδὸν τὴν καλῶς ἡδραιωμένην, Pervertere egregie munitam viam; p. 762, D : Τῶν ... ἐν διανοίᾳ ἐναργῶς ἡδραιωμένων· t. 2, p. 94, C : Ἑδραιωθῆναι ἡμᾶς ἐν τῇ ἐλπίδι, Confirmari nos. Joann. Clim. p. 17, 34 : Οἱ δὲ ἐπάνω τῆς γῆς στύλοις ἑδραιώσαντες· conf. ib. p. 8, 7. Hase.]

Ἑδραίωμα, τὸ, Basis, Fulcimentum, Firmamentum. [Gl. Ms. ad Pind. Ol. 2, 12. G. D. Pseudoorig. C. Marcion. p. 2 Wetst. Strev. Suid. : Ἑδραῖος καὶ Ἑδραίωμα. Timoth. 1, 3, 16 : Στῦλος καὶ ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας. L. D. Epiphan. t. 1, p. 1080, B : Ἑδραίωμα πίστεως. Id. ib. p. 384, D; 479, A; 912, B; t. 2, p. 50, D; Pseudochrys. t. 7, p. 438, 13; 581, 20. Hase.]

Ἑδραίως, q. d. Sessim : inclusam enim habet καθέδρας sign. ut Erotian. [p. 150] annotat ap. Hippocr., addens, videri sibi errare Bacchium et Epiclem, quorum alter exp. ἐπιμόνως, alter ἐγκαθίσματι χρονίῳ καὶ ἐπιμόνῳ. [In l. Hipp. de quo in Ἑδραῖος, quæ vera scriptura est.] || Stabiliter, Firmiter. Herodian. 3, [14, 10] : Καὶ ἐπ' ὀχυροῦ βήματος ἑδραίως ἑστῶτες μάχοιντο. [Athen. De mach. p. 10 extr. : Ἵνα ὅταν προσερείσῃ ταῖς ἐπάλξεσι τὸ μηχάνημα, ... οἱ κόρακες ἑδρ. τῶν ἐπάλξεων ἐπιλάβωνται. Constantin. Basil. Mac. c. 54, p. 142 : Ἑδρ. ἱστηκέναι πεποίηκεν (templum instauratum). L. Dindorf.]

[Ἑδραίωσις, ἡ, Stabilitas. Tzetz. Exeg. Il. p. 120, 11. Schaef.]

[Ἑδράκις, ἀλιγάκις, Raro, Hesych., qui eod. modo interpr. Ἀδράκις et Ἀρδάκις.]

[Ἑδρανής, vox nihili, in schol. Æsch. Eum. 292 : Δεῖται γὰρ ἑδρανοῦς βοηθοῦ, ubi leg. ἐνδρανοῦς. L. D.]

Ἕδρανον, τὸ, Sedes, δίφρος, καθέδρα Hesychio, θρόνος Suidæ ap. Soph. [Aj. 194] : Ἀλλ' ἄναξ [ἄνα] ἐξ ἑδράνων ὅπου μακραίων [μακραίωνι] στηρίζῃ [στηρίζει] σχολῇ. [Æsch. Pers. 4 : Καὶ τῶν ἀρνειῶν καὶ πολυχρύσων ἑδράνων φύλακες, etc. Orac. ap. Euseb. Præp. ev. p. 239, A : Περικαλλέος ἕδρανα σηκοῦ. Hemst. Restituit in alio ejusdem ib. p. 241, D, Valcken. Diatr. Eurip. p. 287, B : Ἕδρανα μαντοσύνης γὰρ ἐν ἀστράσι νῦν πεπίδηται, idemque ad Phœn. v. 1448 in Orph. H. 17, 7 ἕδρανον ἀθανάτων pro ἕδραν, de terra. Ib. 25, 4 de eadem : Ἕδρανον ἀθανάτου κόσμου, et de Neptuno 16, 9 : Ἕδρανα γῆς σώζοις καὶ νηῶν εὔδρομον ὁρμήν· 18, 3 : Παμμακάρων ἕδρανον θείας βρονταῖσι τινάσσων. Nonnus Dion. 2, 214 : Ἥδη γὰρ σταθεροῖο τινάσσεται ἕδρανα κόσμου· 3, 203 : Κατέκλυσεν ἕδρανα κόσμου. Id. 5, 53 : Πολυσχιδέων δὲ κελεύθων ἕδρανα καρχαρόεντοι βοῶν κεχάρακτο σιδήρῳ. || Sedes, Domicilium. Hesiod. fr. ap. Strab. 7, p. 327 : Δωδώνην φηγόν τε, Πελασγῶν ἕδρανον. Videtur enim ita potius capiendum quam eo sensu quo Strabo ipse ib. Dodonam dicit Πελασγῶν ἕδρυμα, A Pelasgis conditam. V. Ἕδος et Ἕδρα.] || Item ἕδρασμα, i. e. Basis, Firmamentum, Fulcimentum. Idem ex Epigr. [Juliani Anth. Pal. 6, 28] : Νηῶν ἕδρανον ἀσταθέων ἄγκυραν.

Ἑδρανός, Stabilis. [Tragicus ap. Clem. Al. Strom. 5, p. 722, 18 : Γῆ ἑδρανῶν ἔρημος· ubi pro incolis, qui sedes fixas habent, poni videtur. Hemst.]

Ἑδρανῶς, adv. στερεῶς [Stabiliter, Firmiter], Eust. [Il. p. 769, 23-8, ubi docet circumflecti in ultima.]

[Ἑδράριον, τὸ, Sedicula, Gl.]

Ἕδρασμα, τὸ, Firmamentum, Fundamentum. [Euripid. fr. Belleroph. ap. schol. Eur. Or. 871 : Καὶ ξεστὸν ὄχθον Δαναϊδῶν ἑδρασμάτων. Schol. Soph. El. 1393 : Ἑδώλια, ἑδράσματα. Constantin. Basil. Mac. c. 54, p. 141 : Τὸν δὲ τοῦ μάρτυρος Αἰμιλιανοῦ (ναὸν) ... καινουργεῖ ἑκατέρωθεν πυργώσας ἑδράσμασι. L. D. Eadem vox legebatur Exod. 15, 17, unde habet Philo vol. 1, p. 336, 41. Herm. Trism. p. 16, 11 : Ὁ βαθμὸς οὗτος, ὦ τέκνον, δικαιοσύνης ἐστὶν ἕδρασμα. Clem. Al. t. 1, p. 445, 14 : Ἡ δὲ πίστις ἕδρασμα ἀγάπης, ἀντεπάγουσα τὴν εὐποιΐαν. Theolog. Arithm. p. 55, 35 : Ἡ ὀγδοὰς ἀσφάλεια καλεῖται καὶ ἕδρ. Cat. in Psalm. 32, 14, t. 1, p. 571, 21 : Ἀντὶ δὲ τοῦ, ἐξ ἑτοίμου κατοικητηρίου, ὁ μὲν Ἀκύλας, ἀπὸ ἑδράσματος καθέδρας αὐτοῦ. Macar. Homil. p. 523, A; Eustrat. De op. anim. p. 348, B. Hase.]

[Ἑδρασμένως, Theod. Rhaitens. De incarn. p. 229 Balf. Boiss. Leg. ἡδρασμένως.]

[Ἑδρασμὸς, ὁ, Collocatio. Geopon. 6 argum. : Ἑδρασμὸν πίθων· 6, 2 insc. : Περὶ οἰνοθήκης καὶ πίθων ἑδρασμοῦ.]

[Ἑδραστέον, Collocandum. Geop. 6, 2, 2 : Τοὺς δὲ πίθους ἑδρ. μὴ ψαύοντας ἀλλήλων· et ib. 3 et 10. || Sedendum. Apollon. Lex. p. 240 et schol. Hom. Il. Ψ, 205, Οὐχ ἕδος explicant οὐχ ἑδραστέον.]

[Ἑδραστήριος, ὁ, ἡ, Ad sedem pertinens. Isidor. Epist. 4, 114 : Οἱ μὲν εἰς τὴν ἔννομον φύσιν παροινοῦσιν, οἱ δὲ καὶ τὴν ἑδραστήριον ὑβρίζουσιν, Posticam corporis partem. Hase.]

[Ἑδραστικὸς, ἡ, ὸν, Stabiliens, Qui firmat. Epiphan. t. 1, p. 181, B : Δύο ἐνεργείας ἔχειν αὐτὸν (Horum Valentini) ἀποφαινόμενοι, τὴν ἑδραστικὴν καὶ τὴν μεριστικὴν, Sustentandi videlicet atque partiendi. Hase.]

[Ἑδρεύσιμος, η, ον, Sedentarius, Gl.]

[Ἕδρευσις, ἡ, Sessio, Gl.]

Ἑδρεύω exp. et Sedeo et Sisto : sed sine exemplo.

Ἑδρήεις, εσσα, εν, Sessilis, Stabilis : ἑδρήεντα ap. Hesych. βέβαια. [Cod. ἑδριεσσὰ, ut scr. videatur ἑδρήεσσα, idemque paullo ante Ἕδρισο, καθῆσο, ubi ἑδρήσω perperam Musur.]

[Ἑδρίας, ἀεὶ πνέων, Semper spirans, Hesych.]

[Ἑδριάω et] Ἑδριάομαι, Sedeo, Sedem habeo [Hesych. Ἑδριᾶσθαι expl. καθέζεσθαι et καθῆσθαι] : ut [Hom. Il. Α, 646 : Κατὰ δ' ἑδριάασθαι ἄνωγεν, et alibi;] Hesiod. Theog. [388] : Πὰρ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ ἑδριόωνται. Ἑδριόωντο, Ion. pleonasmo τοῦ ο pro ἑδριῶντο, Sedebant, ἐκαθέζοντο. [Hom. Il. Κ, 198 : Ἑδριόωντο ἐν καθαρῷ· Od. Η, 98 : Ἔνθα δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἑδριόωντο· Π, 344 : Αὐτοῦ δὲ προπάροιθε θυράων ἑδριόωντο. Et Apoll. Rh. plus semel. Act. Theocr. 17, 19 : Παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς ἑδριάει. Orph. Arg. 802 : Ἑξείης ἥρωας ὁμιλαδὸν ἑδριόωντας. Apoll. Rh. 3, 170 : Ἠρέμας ᾗ ἐνὶ χώρῃ ἐπισχερὼ ἑδριόωντες.]

[Ἑδρίζομαι. Imperat. perf. ἕδρισο pro ἥδρισο exhibere videtur gl. Hesychii in Ἑδρήεις notata, nisi mendum subest. L. Dind.]

Ἑδρικὸς, ἡ, ὸν, Ad sedem pertinens : ut φάρμακα ap. Medicos, Sedi accommoda : et ἕλκη ap. Ægin., Sedis ulcera, Ulcera sedem infestantia. [Oribas. et Actius 14, 2, ἑδρ. ἔμπλαστρος.]

Ἕδριον, τὸ, Consessus : ἕδρια enim Hesychio i. q. συνέδρια. [Id. : Ἑδώλια ... μεταφορικῶς καὶ τὰ τῆς οἰκίας ἕδρια, Fundamenta domus.]

Ἑδρὶς, i. q. ἑδραῖος [Sedentarius], Hesych.

[Ἑδρίτης, ὁ.] Ἑδρῖται, Supplices : Οἱ ἱκέται [οἰκέται Etym. M. p. 316, 53] ἀπὸ τοῦ καταφεύγειν ἐπὶ τὴν ἑστίαν, Suid. [Steph. Byz. : Ἕδρα ... ἀφ' οὗ ἑδρίτης ὁ οἰκέτης. Leg. ἱκέτης c. Salm. Zonar. p. 612 : Ἑδρηστὴς ἢ ἑδρίτης, ὁ ἱκέτης ἀπὸ τοῦ καταφ. ἐπὶ τὴν ἑστ. Cyrillus Tittm. : Ἑδρῖται, οἱ οἰκέται. L. Dindorf.]

Ἑδροδιαστολεὺς, ὁ, Instrumentum medicorum, quo anum compressum, sede aliquando ita inflammata et angustata, ut per ipsam non transmittantur alvi recrementa, diducunt : sic enim vocatur a Galeno et Hippocr. κατοπτὴρ, sicut matris præclusæ, ut vocant, speculum ab ipso nominatur διόπτρα, i. e. γυναικῶν διαστολεύς. [Paul. Æg. p. 205, 44. Weigel.]

[Ἑδροστρόφος, ὁ, Podicem versans. Theocr. 24, 109 : Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες ἀλλάλως σφάλλοντι παλαίσμασιν.]

[Ἑδρὺς, ύος, ἡ, Erotian. (?) Wakef.]

[Ἐδύνη, ἡ, forma Æol. pro ὀδύνη, Dolor. Greg. Cor. p. 597 : Τοὺς γὰρ ὀδόντας ἔδοντας λέγουσι καὶ τὰς ὀδύνας ἐδύνας. L. Dindorf.]

Ἔδω, Edo. Hom. Od. Γ, [480] : Ὄψα τε οἷα ἔδουσι διοτρεφέες βασιλῆες· Il. Μ, [319] : Ἔδουσί τε πίονα μῆλα. [Optat. Il. Ν, 322 : Ὃς θνητός τ' εἴη καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτήν. Conj. ἔδωμεν Od. Π, 389. Partic. Eur. Cycl. 245 : Θερμὴν ἔδοντος δαῖτα. Utitur Hippocr. De prisca med. p. 10, 3 : Ἔδων καὶ πίνων. Tzetz. Hist. 5, 66 : Εἰ δ' ἄνθρωπος ὥσπερ ἐγὼ τυγχάνεις ἄρτον ἔδων. Lucian. Rhet. præc. c. 11 : Μάθοις ἂν ὡς οὐχὶ τῶν καθ' ἡμᾶς τίς ἐστιν, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν.] Cujus præt. est Ἐδήδοκα, facto e fut. inus. ἐδήσω pr. ἐδηκα, et pleonasmo syll. δο, ἐδήδοκα, ut ab ἄγω, ἀγήοχα. Alexis apud Athen. 12, [p. 516, E] : Κάνδαυλον οὐκ ἐδήδοκα : unde part. ἐδηδοκώς. [Aristoph. Eq. 362, Xen. An. 4, 8, 26. Et Ἐδηδὼς, καταβεβρωκὼς, ap. Hesych. ex Il. P, 542 : Ὥς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς. Et plusquamp. ἐδηδόκεις Lucian. Gall. c. 4.] Et pass. Od. X, [56] : Ὅσσα τοι ἐκπέποται καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισι. Et ἐδηδεσμένον ap. Paul. [Ex Athenag. De resurr. 4, et ἐδεσθῇ ex Hippocr. De vict. 2, 25, vol. 2, p. 225 citat Fischer. ad Veller. 3, 1, 78.] Et Ἔδμεναι infin. pro ἐδέμεναι, i. e. ἔδειν. Od. Ξ, [42] : Ἄλλοισιν δὲ σύας σιάλους ἀτιτάλλω Ἔδμεναι. [Et alibi ap. Hom. Ἐέδμεναι Empedocl. ap. Euseb. Pr. ev. 4, 14, p. 152, Porphyr. Abst. 2, p. 172, v. 314, p. 527 Sturz. : Ἀλλὰ μύσος τοῦτ' ἔσκεν ἐν ἀνθρώποισι μέγιστον θυμὸν ἀπορραίσαντας ἐέδμεναι ἠέα γυῖα. L. D.] Cetera tempora in usu non sunt. [Hesych. : Ἔδει, ἤσθιεν, ἢ ἐσθίει, ex Hom. Il. Ο, 636 : Ὁ δέ τ' ἐν μέσσῃσιν ὀρούσας βοῦν ἔδει. Ubi tamen est temporis præs., ut Od. Π, 431 : Τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις, μνάᾳ δὲ γυναῖκα. Imperf. vero legitur Od. Ψ, 9 : Οἵ τε οἱ οἶκον κήδεσκον καὶ κτήματ' ἔδον. Cujus alia forma est ἔδεσκεν. Il. Χ, 501 : Μυελὸν οἷον ἔδεσκε καὶ οἰῶν πίονα δημόν.] || Med. [« Pass. » male HSt. Ms. Vind.] quoque vox in act. signif. usurpatur. Plato De rep. 2 : Δεήσει δὲ καὶ τῶν ἄλλων βοσκημάτων, εἴ τις αὐτὰ ἔδεται, Si quis eis vescatur. Aristoph. [Nub. 121] : Οὐκ ἄρα τῶν γ' ἐμῶν ἔδει. Et ap. Poll. [6, 38] ἐδόμεθα, ἔδεσθαι, ἐδόμενος. [Hesych. : Ἔδωνται, φάγωσιν.] Unde est et præt. med. Ἐδηδώς [de quo supra]. Ἔδομαι, Edam : peculiari quodam more pro ἐδοῦμαι, ut φάγομαι, πίομαι : Att. sc. Aristoph. : Οὐκ ἄρα τῶν γ' ἐμῶν ἔδει, Non de meis comedes. Sic Plato De rep. [Lucian. Deor. dial. 4, 3] : Ἀμβροσίαν ἔδῃ καὶ νέκταρ πίῃ. [Hom. Od. Ι, 369 : Οὔτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι ... τὸ δέ τοι ξεινήιον ἔσται· Il. Δ, 237 : Τῶν ἤτοι αὐτῶν τέρενα χρόα γῦπες ἔδονται· Η, 836. V. infra.] || Ἔδω improprie de vermibus dicitur ligna aut aliam materiam corrodentibus : et metaph. edi dicuntur κάματος, θυμὸς, et hujusmodi. Od. Φ, [395] : Μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν ἀποιχομένοιο ἄνακτος. Et med. Il. Χ, [509] : Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεί κε κύνες κορέσονται, Γυμνόν. Od. Ξ, [81] : Ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδουσι· Ι, [75] : Κείμεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες. [Apoll. Rh. 1, 1289 : Θυμὸν ἔδων.] Et med. Il. Ω, [129] : Τέκνον ἐμὸν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων Σὴν ἔδεαι κραδίην; [Ἔθοντες pro ἔδοντες scriptum in epitome Athen. 3, p. 101, D fefellerat Eustathium Il. p. 773, 36. L. D.]

Ἐδωγαθὴ, Hesychio ἡ τροφὴ, Cibus, Edulia. [Vitiose pro ἐδωδή.]

Ἐδωδὴ, ἡ, Cibus, Quod comeditur. Hom. Od. Ξ, [111] : Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ. [Et sim. aliis ll., quor. duos addo Od. Ε, 196 : Νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδήν· Ζ, 76 : Ἐδωδὴν παντοίην.] Hesiod. Op. [591] : Ἐν σκιῇ ἑζόμενον, κεκορημένον ἦτορ ἐδωδῆς. Plato De rep. 1, [p. 350, A] : Ἐν τῇ ἐδωδῇ ἢ πόσει πλεονεκτεῖν. [Et sæpe alibi. Xen. Hier. 1, 19 : Κόρος ἐμπίπτει τῆς ἐδωδῆς. Athen. 1, p. 8, F : Τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰς ἡδονὰς ἰσχυροτάτας γίνεσθαι περὶ ἐδωδὴν καὶ πόσιν. Ib. p. 13, C : Οὐ μνημονεύει δὲ τοιαύτης ἐδωδῆς ἐπὶ τῶν δείπνων, ὡς οὐκ οἰκείας νομιζομένης, de piscibus ab Hom. non memoratis inter cibos. Plur. ib. p. 16, C : Οἶδε δ' Ὅμηρος καὶ ποικίλας ἐδωδάς. L. D.] Ap. Galen. autem Ad Glauc. Ἡ τῶν ἐχιδνῶν ἐδωδὴ exp. Esus viperarum, i. e. quum eduntur viperæ. [Sic Aret. Diut. m. causs. 1, 6, p. 32=38 : Βοροὶ καὶ λάβροι ἐν τῇ ἐδωδῇ. Dionys. P. v. 743 : Οὐ γάρ σφιν σίτοιο μελίφρονός ἐστιν

ἐδωδή, ῥᾳδὲ μὲν οὐδ' οἶνος μεταδήμιος. Athen. 1, p. 13, C: Ἀλλὰ καὶ ὀστρέοις ἐχρῶντο, καίτοι τῆς τούτων ἐδωδῆς οὐ πολὺ ἐχούσης τὸ ὠφέλιμον. || Pabulum. Hom. Il. Θ, 504: Ἀτὰρ καλλίτριχας ἵππους λύσαθ' ὑπὲξ ὀχέων, παρὰ δέ σφισι βάλλετ' ἐδωδήν. || De esca piscium Theocr. 21, 43: Καθεσδόμενος δ' ἐδόκευον ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέστειον ἐδωδάν.]

Ἐδώδιμος, ὁ, ἡ et η, ον, Qui esui est, Edulis, Esculentus. [Herodot. 2, 92: Ἔστι δὲ καὶ ἡ ῥίζα τοῦ λωτοῦ τούτου ἐδωδίμη· 3, 108: Ὅσα μὲν γὰρ ψυχήν τε ἑλκὰ καὶ ἐδώδιμα, ταῦτα μὲν πάντα πολύγονα πεποίηκεν. Xen. OEc. 7, 36: Καὶ ὅ γε ξηρὸς σῖτος ὅπως καλῶς ἐδώδιμος γίγνηται ἐπιμελητέον.] Thuc. 7, [39: Ὅσα τις ἔχει ἐδώδιμα· 78:] Βουλόμενοι ἐκ τε τῶν οἰκιῶν λαβεῖν τι ἐδώδιμον. Theophr. [H. Pl. 7, 14]: Τοῦ σκολύμου δὲ οὐχ ὅτι τοῦτο μόνον ἴδιον ὅτι τὴν ῥίζαν ἐδώδιμον ἔχει. Pro quo Plin.: Scolymus carduorum generis, ab iis distat, quod radix ejus vescendo est. Diosc. 3, 66: Ἡ δὲ ῥίζα ἑφθή, ἐδώδιμος, ὥσπερ σταφυλῖνος. Sed 3, 59 dicit ῥίζα ἐδωδίμη. [Athen. 1, p. 1, E: Εἰ ἡ μήτρα κεῖται ἐπὶ τοῦ ἐδωδίμου βρώματος. Aret. Acut. m. cur. 2, 9, p. 109=121: Ξὺν ἐλαίῳ ἢ ὄξει ἐδωδίμῳ, Aceto esculento, cui contrarium acetum quod bibitur. L. Dind.]

Ἐδωδός, ὁ, ἡ, Edax. Hippocr. De vuln. in cap. [immo De aere p. 283, 52]: Ἐδωδούς τε εἶναι τοὺς τοιουτέους καὶ δυψηρούς. Et aliquanto ante, Ἐδωδοὺς δὲ ἀνάγκη τὰς τοιαύτας φύσιας εἶναι. Itidem in lib. De aere [p. 282, 23, ubi ea ipsa verba leguntur, non in scripto De vuln. cap.].

Ἐδωλιάζω, Sedeo, κάθημαι. Harpocr. e Lycurgi Apologismo ὧν πεπολίτευται. Suid. postquam ἐδωλιάσαι [cum Zon. p. 618, Etym. M. p. 317, 6] exp. συγκαθῆσαι, conjungit ἐδωλιάσαι et ἰκριῶσαι [ἰκριῶσαι], addens, utroque usos fuisse scriptt.: ac ἐδωλιάσαι dici quasi συνθεῖναί ἐκ τινων ξύλων ἁπλῶς πρὸς τόπον τινὰ συντιθέντων [συντιθέντων. Eadem Lex. rh. Bekk. An. p. 259, 32. Quod autem ipsum verbum ἰκριῶσαι docere poterat, agi hic de theatro, confirmat Pollux 4, 121, capite de partibus theatri: Τοὺς δ' ἀναβαθμοὺς καὶ βάθρα καὶ ἕδρας καὶ ἐδώλια καὶ ἐδωλιάζειν τὸ συγκαθίζειν. L. Dind.]

Ἐδώλιον, τὸ [ἐδ. ap. Hesych. in Ἐδώλια et Ἐδωνὰ, ἐδωλίον Etym. M. p. 317, 9: Ἡ ἐδωλίον], Sedes: καθέδρα, ἕδρασμα. Suid. e Soph. [El. 1393]: Ἀρχαιόπλουτα πατρὸς ἐδώλια, i. e. οἰκήματα. [Quo fort. respexit Hesych.: Ἐδ. ... μεταφορικῶς καὶ τὰ τῆς οἰκίας ἕδρια. Differre inter se ἕδρα, καθέδρα, ἕδρανον et ἐδ. indicat Pollux 3, 90, quum post illa vocc. addit: Τὸ γὰρ ἐδώλιον ἄλλης ἐστὶ χρείας. Æsch. Sept. 455: Πωλικῶν ἐδωλίων, et Cho. 71: Νυμφικῶν ἐδ., Sedilium vel Habitaculorum puellarium, nuptialium, i. e. parthenonis et thalami. Jocose Aristoph. ap. Athen. 3, p. 112, E: Ἥκω Θεαρίωνος ἀρτοπώλιον λιπών, ἵν' ἐστὶ κριβάνων ἐδώλια, altero etiam versu tragici cujuspiam locum, ut videtur, perstringens, sicut priori Hecubæ initium. Certe hac una ratione stat conj. Casaub. restituentis vocem tragœdiæ propriam ἐδώλια pro scriptura cod. ἐδωδία, quæ aliter ab aliis est tentata. In periphrasi, qualem notavimus in Ἕδος et Ἕδρα, utitur Soph. fr. Achæor. conv. ap. Plutarch. Mor. p. 74, B: Ἤδη τὰ Τροίας εἰσορῶν ἐδώλια δέδοικας; Male interpres, Fana. L. D.] || Ἐδώλια peculiariter in navi dicuntur Fori [Gl.], i. e. Tabulata in quibus remiges sedent. Alio nom. Transtra et Juga Lat. appellantur: a Græcis poet. κληῖδες καὶ ζυγὰ εἰρεσίας, ut Eust. [Il. p. 153, 35; 174, 14] annotat. [Hesych.: Ἐδ., τὰ τῆς νεὼς ζυγὰ, ἐφ' ὧν οἱ ἐρέσσοντες καθίζονται. Et sim. Suid., Zon. p. 614. Etym. M. vero p. 455, 4: Θρῆνυς, ὑποπόδιον· βέλτιον δὲ θρῆνυν καλεῖσθαι ὑπὸ Ὁμήρου τὰς καθέδρας τῶν ἐρετῶν ... τινὲς δὲ τόπον τῆς νεὼς βάσιν ἔχοντα ἐφ' οὗ τὸν κυβερνήτην τοὺς πόδας τιθέναι· ὃ καὶ ἐδώλιόν φασιν.] Soph. Aj. [1276]: Ἀμφὶ μὲν νεῶν Ἀχαιοῖσιν ἤδη ναυτικοῖς ἐδωλίοις Πυρὸς φλέγοντος, Quum jam fureret immissis Vulcanus habenis Transtra per et remos, ut Virg. loquitur. Herodot. 1, [24], de Arione: Τὸν δὲ ἐνδύντα τε πᾶσαν τὴν σκευὴν, καὶ λαβόντα τὴν κιθάρην, στάντα ἐν τοῖσι ἐδωλίοισι, διεξελθεῖν νόμον τὸν ὀρθιον, i. e., ut Gell. 16, 19 interpr., Atque ibi mox de more cinctus, amictus, ornatus, stansque in summo puppis foro, carmen quod Orthium dicitur, voce sublatissima cantavit. Aristot. Mechan. Quæst. 7, [6, p. 851, 40]: Διὰ τί ὅσῳ ἂν ἡ κεραία ἀνωτέρα ᾖ, θάττον πλεῖ τὰ πλοῖα τῷ αὐτῷ ἱστίῳ καὶ τῷ αὐτῷ πνεύματι; ἢ διότι γίνεται ὁ μὲν ἱστὸς μοχλὸς, ὑπομόχλιον δὲ τὸ ἐδώλιον, ἐν ᾧ ἐμπέπηγεν; [Et ib. 851, 5.] Unde desumtum volunt quod Vitruv. scribit 10, 8: Quum in summo cacumine antennæ subductæ sunt, tunc (navis) vehementiori progeditur impetu, quod non proxime calcem mali, quod est loco centri, sed in summo longius, et ab eo progressa recipiunt in se vela ventum: ibi enim calcem mali dici ἐδώλιον. Pollux 1, [89] scribit esse etiam ἐδώλιόν quoddam πρωρατικὸν, ἐφ' οὗ κάθηνται. [Eur. Hel. 1571: Καθίζετ' ἐν μέσοις ἐδωλίοις (navis)· Cycl. 238: Κἄπειτα συνδήσαντες ἐς θἀδώλια τῆς νηὸς ἐμβαλόντες ἀποδώσειν τινὶ πέτρους μοχλεύειν. Lycophr. 296: Ἐξ ἐδωλίων πηδῶντες. Schol. τῶν σανιδωμάτων καὶ καταστρωμάτων τῆς νεώς.] || In theatro etiam ἐδ. vocantur Subsellia, e quibus spectatur: quos ἀναβαθμοὺς quoque et βάθρα et ἕδρας nominari tradit Poll. [4, 121.] Livius etiam narrat 1, [35, 8], in circo divisa loca patribus equitibusque, ubi sibi spectacula quisque faceret, Foros appellatos fuisse. Apud Harpocr. scribitur ἐδωλίαι, eodemque modo exp., sc. αἱ ἐν ταῖς ναυσὶ καθέδραι: citat autem ex Herodot. 1, procul dubio intelligens l. supra cit.: ubi omnes edd. habent ἐδωλίοισι: at in Lex. τῶν Ἡροδοτείων λέξεων, scribitur ἐδώλοισι. [Pollux iterum 4, 132, capite de partibus theatri: Αἱ δὲ γαρώνιοι κλίμακες κατὰ τὰς ἐκ τῶν ἐδωλίων καθόδους κείμεναι τὰ εἴδωλα ἀπ' αὐτῶν ἀναπέμπουσι.]

Ἐδώλιος, ὁ, Hesychio avis species: cujus et Aristoph. schol. [Av. 884] meminit, innuens dici etiam εἰδώλιον. In textu vero ipsius comici [Av. 887, 1142] legitur ἐρωδιός: unde suspicor ἐδώλιον et ἐρωδιὸν eand. esse avem, Ardeam. [Verba schol. sunt: Ἡ γὰρ βάσκα καὶ καταρράκτα εἰσὶ παρὰ Καλλιμάχῳ ἀναγεγραμμέναι, καὶ ἀντὶ ἐδωλίου εἰδώλιος. Bentl. ad fr. Callim. Περὶ ὀρνέων, p. 469: «In l. Arist., quem nunc exponit schol., legitur ἐρωδιῷ. Quamobrem aut in textu leg. ἐδωλιῷ aut in scholiis (quod malo) ἀντὶ ἐρωδιοῦ εἰδώλιος.» Qui gl. Hesych. non meminerat.]

[Ἔδωλον, τὸ, i. q. ἐδώλιον, Transtrum navis. Lycophr. 1320: Ἐδώλων Χαονιτικῶν ἄπο, de Argo. V. etiam Ἐδώλιον.]

Ἐδωλὸς, dicebatur λόχος quidam Lacedæmoniorum, teste Hesych.

Ἐδωνὰ, Hesychio ζυγὰ κατὰ ζῶμα [ζυγὰ, κατάστρωμα] νηός: quæ supra ἐδώλια. [Quod ἐδωνὰ scriptum invenerat Hesych.]

[Ἐέ. V. Οὖ.]

[Ἔεδνον. Ἐεδνόω. Ἐεδνωτός. V. Ἐδν-.]

[Ἐείδω. V. Εἴδω.]

[Ἐείκοσι, etc. V. Εἴκοσι.]

[Ἐείκω. V. Εἴκω.]

[Ἔεις. V. Εἷς.]

[Ἑλδω. Ἑλδόμαι. Ἐέλδωρ. V. Ἔλδω. Ἔλδωρ.]

[Ἔελμαι. Ἐέλσαι. V. Ἔλλω.]

[Ἑλπομαι. V. Ἔλπομαι.]

[Ἐέργνυμι. Ἐέργω. V. Ἔργω.]

[Ἐέρση. Ἐερσήεις. V. Ἔρση. Ἐερσήεις.]

[Ἐές, Heus. Acclamationes in Conc. Cpol. sub Mena Act. 5: Ἐὲς ἀνελθε εἰς τὸν ἄμβωνα, ἐὲς πεῖσον τὸν λαόν σου. Occurrit ibi pluries. Ducang. Reisk. ad Const. Cærim. p. 29, B, 11 (p. 147, vol. 2 ed. Bonn.: Οἱ κράκται, Ἐς ὁ ἀναστὰς θεὸς ἡμῶν τοὺς δεσπότας φύλαττε. Καὶ ὁ λαὸς ὁμοίως ἐκ τρίτου, Οἱ ἐς ἀναστὰς θεὸς ἡμῶν τοὺς δεσπότας φύλαττε): «Ἐς. Recurrit sæpius in hoc codice. Est proculdubio idem quod Ἐὲς, Heus, exclamatio: v. Ducang. v. Ἐὲς, pro quo etiam εἷς habemus; item ας ap. Symeon. Mag. p. 493, B, f., item οἱ ἐς (vel οἱ εἷς Constant. Cær. p. 30, A), quod aliud nihil quam Huë, Ohe.» V. id. ad p. 117, B, 8. L. Dind.]

[Ἐέσχατος. V. Ἔσχατος.]

Ἐετῶς, Hesych. affert pro εὐχερῶς, εὐκινήτως: forsitan poet. pro ἑτῶς s. ἀφέτως, ab ἵημι: ut sit Libere et Remisso s. laxato freno. [Εὐχερῶς int. etiam Suid., Zon. p. 619.]

[Ἐεύς. V. Ἑός.]

[Ἑζεκίας, ου, ὁ, Ezechias, n. pr. regis Judaici, f. Achasi. Matth. 1, 9, 10.]

Ἑζηῶν, Hesych. νέων καὶ ἀκμαίων, Juvenum: quod supra αἰζηῶν, per αι diphthongum.

[Ἕζομαι. V. Ἕζω.]

[Ἑζοφωμένως, Obscure. Niceph. Chumnus, Anecd. Gr. t. 5, p. 196: Ὡς ἐξ ὕπνου ... ἐπὶ τὰς ἱερὰς ἐγκύπτουσι βίβλους, νομίσαντες ... ἑζ. καὶ πλημμελῶς ταῖς γραφαῖς ὁμιλεῖν etc. Boiss.]

Ἕζω, Sedere facio, Colloco, Pono. [Imperat. ἕζε, κάθισον, memorat Cypriisque tribuit gramm. apud Bekk. An. p. 1095 ima.] Ἕσω, fut., Sedere faciam, Collocabo. Εἷσα, Posui, Collocavi, Statui: Hom. [Il. Δ, 329]: Εἷσαν λόχον. Herodot.: Εἷσε ἄγων ἐς θρόνον, Perductum in solium posuit. Ἔσσα, Sedere feci, Locavi: poet. pro εἷσα. [Conf. infra in Ἔω.] Ἔσσας, Qui collocavit, Qui sedere jussit vel fecit, ab ἕζω. Poetæ geminato metri causa σ dicunt ἔσσας. [Inf. Pind. Pyth. 4, 273: Ῥᾴδιον μὲν γὰρ πόλιν σείσαι καὶ ἀφαυροτέρους· ἀλλ' ἐπὶ χώρας αὖτις ἔσσαι δυσπαλὴς δὴ γίγνεται.] || Ἕζομαι, Sedeo. Hom. Il. B, [42]: Ἕζετο δ' ὀρθωθείς· Od. Γ, [389]: Ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε. [K, 378: Κατ' ἄρ' ἕζεαι Ἶσος ἀναύδῳ· Il. Z, 354: Ἕζεο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ· Σ, 247: Οὐδέ τις ἔτλη ἕζεσθαι· Ψ, 204: Ἡ δ' αὖθ' ἕζεσθαι μὲν ἀνήνατο· Ω, 522: Κατ' ἄρ' ἕζιν ἐπὶ θρόνου. Herodot. 8, 22: Εἰ δὲ ὑμῖν ἐστι τοῦτο μὴ δυνατὸν ποιῆσαι, ὑμεῖς δὲ ἔτι καὶ νῦν ἐκ τοῦ μέσου ἡμῖν ἕζεσθε. Quod de iis dictum qui neutrarum partium sunt, illustravit Wessel. Cum dat. Nonnus Dionys. 1, 73: Ἑζομένῃ δελφῖνι. Tzetz. Hist. 1, 784: Οἱ γέροντες δ' ἑζόμενοι τοῖς ταύτης προπυλαίοις. C. accus. Æsch. Eum. 3: Δευτέρα τόδ' ἕζετο μαντεῖον. Soph. Aj. 249: Θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἑζόμενον ποντοπόρῳ ναὶ μεθέναι. C. ἐπὶ Soph. OEd. C. 100: Κἀπὶ σεμνὸν ἑζόμην βάθρον. Aristoph. Ran. 682: Ἐπὶ βάρβαρον ἑζομένη πέταλον. C. ἀμφὶ Eur. Phœn. 1516: Τίς ἀρ' ὄρνις δρυὸς ἢ ἕλατας ἀκροκόμοις ἀμφὶ κλάδοις ἑζομένα ...; Fut. ἑδεῖται, quod ponit Lex. de spir. p. 215 fictum est e comp. Καθεδεῖται. L. Dind.]

|| Ἔω, F. ἕσω, Colloco, i. q. ἵζω, καθίζω. Hom. Od. Ξ, [280]: Ἐς δίφρον δέ μ' ἔσας ἄγεν· O, [285]: Πὰρ δέ οἱ αὐτῷ Εἷσε θεοκλύμενον, Sedere jussit, Collocavit. [Il. E, 693: Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα εἶσε ἑταῖροι εἷσαν ὑπ' αἰγιόχοιο Διὸς περικαλλέϊ φηγῷ· Ω, 720: Παρὰ δ' εἷσαν ἀοιδούς. Imperat. Od. H, 163: Ξεῖνον μὲν ἐπὶ θρόνου ἀργυροηλου εἷσον ἀναστήσας.] Herodot. [3, 61]: Εἷσε ἄγων εἰς ... θρόνον. [De statua collocanda in Epigr. ap. Boeckh. C. I. vol. 1, p. 444, n. 390: Μυστῶν ἡγητῆρα Πολύζηλον ... εἷσε. Rarissimus hujus formæ ap. Atticos usus est, nec fort. extra carmen melicum. Soph. OEd. C. 712: Σὺ γάρ νιν εἰς τόδ' εἷσας αὐχημ' ἀναξ Ποσειδᾶν. Nam apud Eurip. Phœn. 1188: Ἕξω τάφρου καθεῖσεν Ἀργείων στρατὸν, scribendum ex usu linguæ καθῖσεν. Partic. est in gl. corrupta Galeni Gloss. p. 434: Ἀνείσας, ἐν ὕψει ἀνοτάτῳ κρεμάσας. Σύγκειται γὰρ ἐκ τοῦ ἄνω καὶ τοῦ εἷσας. Leg. Ἀνεκάς, ἐν ὑ. ἀ. Σύγκειται ... καὶ τῆς ἑκάς. L. D.] Præt. pass. est Εἷμαι, Collocor, Statuor, ἕδρυμαι, Lucian.: Εἵαται τὰ ἕδη, Statutæ et erectæ sunt ædiculæ s. delubra, Ion. pro εἵνται, i. e. ἕδρυνται. [V. paullo post in Ἧμαι. Quo referendum esse Lucianeum εἵαται intellexit Buttm. Gr. vol. 2, p. 428, coll. Herodot. 9, 57: Τῇ καὶ Δήμητρος Ἐλευσινίης ἱρὸν ἧσται· Callim. fr. 122 Ern.: Καὶ παρ' Ἀθηναίοις γὰρ ἐπὶ στέγος ἱερὸν ἧνται καλπίδες.]

|| Ἧμαι, Sedeo. Hom. Il. B, [254]: Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν Ἧσται ὀνειδίζων, Sedes convitians. Π, [402]: Εὐξέστῳ ἐνὶ δίφρῳ Ἧστο ἁλείς. Lucian. [Pseudolog. c. 11]: Ἧσο, ξεῖν'· ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήομεν ἕδρην. [Orac. ap. Herodot. 7, 148: Πεφυλαγμένος ἧσο. Et partic. ἥμενος Il. A, 330: Παρά τε κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ ἥμενον, etc. De Tragicis, qui sæpe utuntur, memoro tantum constr. c. dat. Eur. Cycl. 16: Παῖδές τ' ἐρετμοῖς ἥμενοι. Et cum accus. Æsch. Ag. 183: Δαιμόνων δέ που χάρις βιαίως σέλμα σεμνὸν ἡμένων. Eur. Rhes. 547: Σιμόεντος ἡμένα κοίτας. Tum usum impropr. Æsch. Suppl. 100: Ἥμενον ἄνω φρόνημα· Eur. Alc. 604: Πρὸς δ' ἐμᾷ ψυχᾷ θάρσος ἧσται· Andr. 699: Σεμνοὶ δ' ἐν ἀρχαῖς ἥμενοι κατὰ πτόλιν φρονοῦσι δήμου μεῖζον. Hujus perf. in prosa Atticorum nullus videtur usus fuisse. Plusquamperf. Hom. Il. Δ, 21: Πλησίαι αἵ γ' ἥσθην, etc. Soph. Trach. 24: Ἐγὼ γὰρ ἥμην κπεπληγμένη φόβῳ. Orph. Arg. 893: Δοιὼ δ' ἑκάτερ-

θεν ἑήσθην θυγατέρες. Notioni sedendi notionem Desidendi adjungit Callinus ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 372: Ἐν εἰρήνῃ δὲ δοκεῖτε ἧσθαι, ἀτὰρ πόλεμος γαῖαν ἅπασαν ἔχει. Cui l. similes sunt Il. Æsch. Cho. 921: Τρέσει δέ γ' ἀνδρὸς μόχθος ἡμένας ἔσω (mulieres). Eur. fr. Æg. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 450: Κατθανεῖν δ' ὀφείλεται καὶ τῷ κατ' οἴκους ἐκτὸς ἡμένῳ πόνων. L. D.] Et Ionice Il. Γ, [134]: Οἳ δὴ νῦν ἕαται, pro ἧνται, Sedent. Et addito ι per epenth. metri gratia [B, 137], Εἵαται ἐν μεγάροις, itidem pro ἧνται. Γ, [149]: Εἵατο δημογέροντες, Sedebant, ἧντο. [Et in Ind.:] Εἵατο, poet. epenth. τοῦ ι pro ἕατο: itidemque Εἵαται pro ἕαται: hæc autem Ionice pro ἧντο et ἧνται, ab ἧμαι. Il. Γ: Εἵατο δημογέροντες, Sedebant. Εἵαται ἐν μεγάροις, Sedent. E Luciano autem [De dea Syr. c. 31], Εἵαται τὰ ἕδεα, pro Positæ sunt ædiculæ. Εἵσομαι, Collocabo, Statuam: ab εἷω. Cujus aor. med. Εἰσάμην. Apoll. Rh. [2, 807]: Εἵσομαι ἱρὸν αἰπὺ, Statuam, Erigam: aut Dedicabo. [Aor. partic. Herodot. 1, 66: Ἱρὸν εἰσάμενοι.] Plut. Themist. [c. 22]: Εἰσάμενος ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος. [Conf. Thes. c. 7, Pyrrh. c. 1. Theocrit. 17, 123: Μητρὶ φῶς καὶ πατρὶ θυώδεας εἵσατο ναούς. Thucyd. 3, 58: Θυσίας τὰς πατρίους τῶν ἐσαμένων καὶ κτισάντων ἀφαιρήσεσθε. Quod schol. interpretatur ἱδρυσαμένων. Hom. Od. Π, 443: Καὶ ἐμὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς πολλάκι γούνασιν οἷσιν ἑφεσσάμενος. Sed librorum Thucyd. unus εἰσαμένων, alius ἐσαμένων, quod quidem probat Buttm. Gr. vol. 1, p. 545, 7. Erotianus p. 160: Εἰσάσθω ἀντὶ τοῦ καθισάτω. Indicativi alia forma est Hom. Od. Ξ, 295: Ἐς Αἰθόην μ' ἐπὶ νηὸς ἔεσσατο ποντοπόροιο, quod ἔεσσατο scrib. censet Buttm. l. c. || Aor. pass. conj. est nonnullis in libris Soph. OEd. C. 195: Ἢ 'σθῶ; Quam scripturam agnoscit glossema in cod. quodam superscriptum καθεσθῶ; sed aliud aliam eamque veram ἦ στῶ. V. quæ dicentur in Καθέζομαι. L. Dindorf.]

Ἐητὴς, Hesychio ἀγαθότης, [Bonitas. Ἐητὺς conjicit Guietus, Ἐΰτης Ruhnk. in Auct.].

Ἐθαγενὴς, Hesychio ἐγχώριος [sic etiam Zon. p. 621], ἐντόπιος, Indigena, Suidæ ὁ ἐγχώριος καὶ ὁ ἐν τόπῳ ἰδίῳ γεγενημένος· pro quo infra Ἰθαγενής. [Conf. intt. Gregorii Cor. p. 551.]

Ἐθὰς, άδος, ὁ, ἡ, Assuetus, Consuetus. [Hippocr. De morb. mul. 1, p. 597, 2: Οὐ δύνανται φέρειν τὴν γονὴν, πρὶν ἢ ἐθάδες γένωνται καὶ ἰσχύωσιν.] Thuc. 2, [44: Οὗ ἂν] ἐθὰς γενόμενος [ἀφαιρεθῇ], Assuefactus. Plut. Oth. [c. 5]: Τῷ κάμνειν ἐθάδες ὄντες· id. [ib. c. 12 et Mor. p. 8, D]: Ἐθάδες πολεμικῶν ἀγώνων. Galen.: Κινώσεως ἐθάδες εἰσὶ, Vacuationi sunt assueti; ἐθάδες μιᾶς διαίτης [Plut. Mor. p. 342, A. Ib. p. 668, F, Dion. c. 4]. Sic ἐθάδες τῆς σοφίας, Plut. [Artemid. 2, 12, p. 158 Reiff.: Φοβερὸν γὰρ τὸ ζῷον καὶ μάλιστα τοῖς μὴ ἐθάσιν αὐτοῦ. Hemsr. C. dat. Hippocr. De morbo sacro p. 307, 46: Ὁκόσοι δὲ ἤδη ἐθάδες εἰσὶ τῇ νούσῳ. Tzetz. Hist. 4, 284: Ἐθάδες τούτῳ κύνες δὲ δραμόντες βοῇ τούτου. || Consuetus. Hippocr. De morb. mul. 2, p. 645, 32: Ἧσιν ἐθάδες ἀπὸ νεότητος αἱ νοῦσοι. Eust. Il. p. 1370, 14: Ταῦτα δὲ πάντα καὶ ὅσα τοιαῦτα ὑποχρουσάμενος τοῖς Ὁμηρισταῖς ὁ ποιητὴς αὐτὸς αὖθις ἐπελύσατο διά τε θείων προσώπων καὶ διὰ λόγων δεξιότητος καὶ δι' ὀνείρου καὶ ἑτεροίων τρόπων ἐθάδων αὐτῷ.]

Ἔθειρα, ἡ, Coma, Cæsaries, cui videl. φυλόκομοι de more curam impendunt. V. Eust. [Il. p. 1240, 14. Pind. Isthm. 4, 10: Ὄντιν' ἀθρόοι στέφανοι χερσὶ νικάσαντ' ἀνέδησαν ἔθειραν· ubi est var. ἐθείρας, quæ accuratius respondet versui antistrophico. Æsch. Pers. 1062: Καὶ ψαλλ' ἔθειραν. Eur. Hel. 1124: Τάλαιναν ὧν ἁλόχων χεῖρας ἔθειραν· 1364: Βαχεύουσά τ' ἔθειρα Βρομίῳ. Theocr. 5, 91: Αἰπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείετ' ἔθειρα. L. D.] || Plur. Hom. Il. Π, [795]: Μιάνθησαν δὲ ἔθειραι Αἵματι καὶ κονίῃσιν. [Æsch. Cho. 175: Ποίαις ἐθείραις; Eur. Hel. 632: Γέγηθα, κρατὶ δ' ὀρθίους ἐθείρας ἀνεπτέρωκα. De pube Callim. ap. Suid. v. Κτεὶς et schol. Towl. Hom. Il. T, 382, fr. 308 Ern.: Οὐδ' οἷσιν ἐπὶ κτενὸς ἔσκεν ἔθειραι· quem reprehendit schol. Hom., cum Hesychio, Suida ἐθείρας Comas pexas et comtas, τὰς ἐξ ἔθους ἐπιμελουμένας τρίχας, dici perhibens, sc. ut ab ἔθος facto vocabulo. V. Ἐθείρω.] Dicitur vero et de Juba equorum ab Hom. [Il. Θ, 42: Ἵππων ... χρυσείῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε. Theocr. 16, 81;

Ἵππειαι δὲ κόρυν σκεπάουσιν ἴθειραι. Conf. 22, 186, Oppian. Cyn. 1, 315. De juba leonis Theocr. 25, 244, Oppian. Cyn. 2, 28. Conf. 3, 317. Draconis Nonni Dion. 2, 612 : Δρακοντείης ὀλιχόσκιος ὶὸς ἐθείρης. De apri setis Oppian. Cyn. 3, 395 : Ἀμφὶ δὲ ῥινὸς τρηχείαις λασίαισι πέριξ πέφρικεν ἴθειραις, et 398. De pilis caudæ camelopardalis ib. 481. L. D.] Sic in Epigr., ἐθείρης βόστρυχος. [De gallinæ pennis Oppian. Cyn. 3, 123 : Καὶ πάσαις ἑκάτερθε θοῶς ἐφριξεν ἴθειραις. Schneid. De nominat. Suid. : Ἔθειρ, ἡ θριξ, ἡ αἰτιατικὴ ἴθειρα. Quibus additur in edd. vett. : Οἱ δὲ ἴθειρα ἰθείρας φασὶ, quod additam. codd. auctoritate sustulit Gaisf. Memorat nom. ἴθειρ etiam Etym. M. p. 107, 37. Gen. ἰθείρης est Eur. Iph. A. 1366 : Ἄξει δ' οὐχ ἑκοῦσαν ἁρπάσας; Δηλαδὴ ξανθῆς ἰθείρης. Leg. ἰθείρας Ap. Mosch. 2, 68 : Αἱ δ' αὖτε ξανθοῖο κρόκου θυόεσσαν ἰθείρην ἐρέπτον, leg. ἴθειραν, nec cogitandum de forma quæ ultimam producat vel hic vel ap. Pind. l. supra cit. L. Dind.]

Ἐθειράζω, Comam colo, vel Comam comptam habeo, aut Comam nutrio et como, ap. Theocr. [1, 33]: Ἦρ δέ οἱ ἄνδρες Καλὸν ἰθειραζοντες.

[Ἐθειράς, ἀδος, ἡ, unde] Ἐθειράδες pro ἔθειραι, Hom. Od. [Π, 176 : Κυάνεαι δ' ἐγίνοντο ἰθειράδες ἀμφὶ γένειον, ubi jam legitur γενειάδες cum libris et gramm. Maïx et Maïας comparabat Eust. Od. p. 1799, 24.]

Ἐθείρω, De more aliquid facio, Aliquid facere soleo. Hesych. ἐθείρῃ exp. ἐπιμελείας ἀξιώσῃ : afferens et ἐθειρόμενον pro κοσμούμενον, ἀγαλλόμενον. [Prior Hes. gl. petita ex Il. Φ, 347 : Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρὲς' ἀλωὴν αἶψ' ἀνῇρανῃ (scr. ἀγξ., si scribitur conjunctim), χαίρει δέ μιν ὅστις ἰθείρῃ· quod intt. vett. exp. partim ut Hes., partim, ὅστις ἐξ ἔθους ἐπιμελοῖτο, s. κοσμῇ καὶ θεραπεύῃ, quasi ducatur ab ἔθος. Sed ab eo si esset formatum, non posset simul et curæ et consuetudinis notionem complecti, sed tantum consuetudinis, quam patet esse alienam tum ab l. Hom. tum ab eo quem spectat altera gl. Hes., Ἐθειρόμενον, κοσμ., ἀγ., qua signif. videtur esse Orph. Arg. 927 : Χρυσαῖς γὰρ φολίδεσσιν ἰθείρεται (ὄφις), nisi vert. potius Squamatur, coll. Oppiano in Ἔθειρε cit. Ceterum interpretationem Hesychii commendat etiam voc. ἴθειρα sec. gramm. non simpliciter comam, sed pexam et comtam significans. L. Dindorf.]

[Ἐθελακρίβεια, ἡ, Nimia et inanis diligentia. Cyrill. Expos. Symb. Nic. p. 191 Par. : Ταῦτα τῆς τῶν αἱρετικῶν ἐθελακριβείας τὰ ῥήματα. Suicer. Schol. Clem. Al. Pæd. 3, 3, 20, p. 263, 37 : Τίς οὖν ἡ ἄκαιρος αὕτη καὶ πολυπράγμων ἐθελακρίβεια; L. Dind.]

[Ἐθελακρίβης, ὁ, ἡ, Nimis diligens. Schol. Lucian. Vit. Auct. c. 21 : Οἱ Στωϊκοὶ ἐθελακριβεῖς ὄντες καὶ ξενίζουσιν ἀγαπῶντες ὀνόμασι χρῆσθαι.]

[Ἐθελάστειος, ὁ, ἡ, Nimis urbanus. Heliod. 7, p. 319=368 : Ἑταιρίδιον ἐθελάστειον.]

Ἐθέλιχθρος, ὁ, ἡ, Inimicitiarum amans, Qui lubenter inimicitias exercet, suscipit. Usus est autem Cratinus hoc voc., teste Polluce [3, 64. L. D. Philo vol. 2, p. 269, 12 : Ἐθέλιχθρος, δημοκόπος, Simultatis appetens. Hase.]

Ἐθελέχθρως ἔχειν πρός τινα, Lubenter cum aliquo inimicitias exercere, Occasionem inimicitiarum quærere. Dem. [p. 1005, 15] : Μὴ ἔχε οὕτω πρὸς ἡμᾶς ἐθ. [Unde fort. repetit Poll. 3, 64; 5, 115. Philo vol. 2, p. 120, 21 : Ἐθ. καὶ φιλαπεχθημόνως ἔχοντες· 523, 12 : Ἐθ. ἔχουσι. Aristid. vol. 1, p. 527=2, 317 : Πρὸς τοὺς ἀλλοφύλους ἐθ. καὶ φιλονείκως ἔχειν. Mœris p. 151 per errorem ἐθελέχθρως vel ἐθέλιχθρος citans e Ξενοφῶντος Ἀπομνημονεύμασιν nomen librosque illos Xenophontis ascriptos fortasse invenerat ad voc. ἐθελοντήν, quod v. L. Dindorf.]

Ἐθελημὸς, ὁ, ἡ, Voluntarius, Lubens. Hesiod. Op. [118], de hominum genere ante Promethei dolum : Οἱ δ' ἐθελημοὶ Ἥσυχοι ἔργα νέμοντο· unde et præcedit, Καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα Αὐτομάτη πολλόν. Apoll. Rh. 2, [656] : Μητέρι συνναίεσκεν ἐθελημός. [Callim. Dian. 31 : Φέρευ τέκος, ὅσσ' ἐθελημὸς αἰτίζεις, Quæ ipsa petis; refertur enim ad Dianam diciturque insolentius gen. fem. De accentu ἐθέλημος v. in Ἐθελήμως. De forma trisyllaba HSt. :] Θέλημος, i. q. ἐθελημός. VV. LL. [Memorat Etym. M. p. 103, 48, ut primitivam formæ θελιμὸς, quod v., iterumque in Ἐθέλημος dicit p. 318, 43 : Ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ (in versu Hesiodi supra cit.) θελημοί, ἥσυχοι. Et ἥσυχος, Tranquillus, interpr. etiam Zon. p. 621 et Cyrill.]

Ἐθελήμων, ονος, ὁ, idem. Plato Crat. [p. 406, A] : Ληπτὸν δὲ ἀπὸ τῆς πρᾳότητος τῆς θεοῦ, κατὰ τὸ ἐθελήμονα εἶναι ὧν ἄν τις δέηται, Velle ea quæ petantur, Acquiescere iis quæ petantur. || Θελήμων, i. q. ἐθελήμων, Volens, Voluntarius, Spontaneus. Apoll. Rh. 2, [556] : Οἱ δ' ὑπ' ἀνωγῇ Τίφυος Ἀγνιάδαο θελήμονα ποιήσαντο Εἰρεσίην.

Ἐθελημῶς, Voluntarie, Ultro, Libenter. Scribitur et ἐθελήμως, sicut et ἐθέλημος. [Hesych. : Ἐθελήμως, προθύμως.]

[Ἐθελοακρότης, ητος, ἡ, Nimia s. Affectata perfectio. Epiphan. Ancor. 14, vol. 2, p. 19, C : Οὐ διὰ πίστιν ἀρνιαζόντων καὶ ἑαυτοὺς ἀφοριζόντων οὐδὲ διά τι ἕτερον, ἀλλὰ κατὰ ἐθελοακρότητα δικαιοσύνης δῆθεν, διὰ τὸ μὴ συγκοινωνεῖν ἐπισκόποις κ. τ. λ.]

[Ἐθελοβλέπω, ex Athan. t. 2, p. 590, D, etiam a Bastio ad calcem Scap. Oxon. indicatum : Παρὰ τὴν ἐσφαλμένην ἡμῶν καὶ ἐθελόδουλον προαίρεσιν, καὶ τὴν ἐθελοβλέπουσαν (sic) περὶ ταῦτα τῆς ψυχῆς ἡμῶν διάκρισιν, ἥτις αὐτεξουσίως πρὸς τὴν παράχρησιν τούτων (bonorum a deo datorum) ἐξελισθαίνει ἐξ οἰκείας φιλησυχίας, etc., et Πολυβλέπω, Phav. p. 93, sunt verba nihili, in Ἐθελοβλεπίω et Πολυβλεπίω mutanda. Angel.]

[Ἐθελοδιδάσκαλος, ὁ, Sponte docens. Athan. vol. 2, p. 174, C : Μηδὲ ἐθ. γένου. Kall.]

[Ἐθελοδικαιοσύνη, ἡ, Affectata justitia. Epiphan. Adv. hær. 2, 1, 15, vol. 1, p. 416, C : Ἀπὸ τοῦ τιθέναι ἑαυτῶν τὸν δάκτυλον τὸν λεγόμενον λιχανὸν ἐπὶ τὸν μυκτῆρα ἐν τῷ εὔχεσθαι, ὄῆθεν κατηφείας χάριν καὶ ἐθελοδικαιοσύνης. Bast. Id. Epiphan. ib. p. 729, B : Οὐδὲν γὰρ ἦν διηλλαγμένος τῇ πίστει, ἢ μόνον προσχήματι ἐθελοδικαιοσύνης, Nisi sola affectatæ cujusdam pietatis specie. Hase.]

[Ἐθελοδόκησις, ἡ, Apparentia. Epiphan. t. 1, p. 317, C : Ἅ τινα παρ' αὐτῷ πάλιν ἐφευρομεν, ὡς ἐν ἐθελοδοκήσει τῶν τοῦ ἀποστόλου Παύλου ἐπιστολῶν, Apud eundem hunc in finem usurpata, ut Epistolarum Pauli apost. speciem præ se ferrent. Hase.]

[Ἐθελοδοξία, ἡ, Pertinacia. Macar. De patientia c. 1. Cramer.]

[Ἐθελοδουλεία. V. Ἐθελοδουλία.]

[Ἐθελοδουλέω, Libenter servio. Dio Cass. 45, 35 : Ἡμᾶς δ' ἐν αὐτονομίᾳ πολιτευθέντας ἐθελοδουλῆσαι· 54, 32 : Τοὺς Γαλάτας μὴ ἐθελοδουλεῖν.]

Ἐθελοδουλία, s. Ἐθελοδουλεία, ἡ, Voluntaria servitus. Plato Symp. [p. 184, C], de iis, qui aliquem ob doctrinam aut virtutes colunt, Αὕτη ἡ ἐθελοδουλία οὐκ αἰσχρὰ εἶναι, οὐδὲ κολακεία. Lucian. Nigr. [c. 23], de salutatoribus et cœnipetis, Πρὸς ὀλίγον ἀπέσχοντο τῆς ἐθελοδουλείας ταύτης. [De merc. cond. c. 5 : Ἡ πρώτη ὑπόθεσις τῆς ἐθελοδουλείας. Est autem in libris Plat. et Luciani ἐθελοδουλείας. Quam formam ponunt etiam Suid. sine interpr., Poll. 3, 80.]

Ἐθελόδουλος, ὁ, ἡ, Voluntarius servus, Qui sponte sua se alii mancipat. [Plato Reip. 8, p. 562, D : Τοὺς δέ γε τῶν ἀρχόντων κατηκόους προπηλακίζει ὡς ἐθελοδούλους. Aristæn. 2, 2 : Δεῦλόν με θέλεις ἔχειν; Ὡς ἐθελόδουλον ἔχε. Xiphil. Epit. Dion. Cass. l. 44, p. 157 Sylb. : Διὰ φρονήματος ἀξίωμα φιλελεύθερον καὶ προαιρέσεως εὐγένειαν ἥκιστα ἐθελόδουλον. Schaef. Hac voce Tiberium usum credo, quum curia egrediens Græcis verbis in hunc modum eloqui soleret, O homines ad servitium paratos : Ὦ ἄνθρωποι ἐθελόδουλοι, teste Tacit. Ann. 3, 65. Philo vol. 1, p. 376, 25 : Μιμούμενοι τοὺς ἐθελοδούλους ἑκόντες ἑαυτοὺς πικροῖς δεσπόταις ὑπέῤῥιψαν. Hemst. Memorat et Poll. 3, 69, 80.]

[Ἐθελοδούλως, Serviliter. Plut. Arat. c. 25 : Τῶν δὲ πολλῶν ἧδη διὰ συνήθειαν ἐθ. ἐχόντων.]

[Ἐθελοευλάβεια, ἡ, Voluntaria s. Affectata pietas. Basil. M. Constit. monast. vol. 2, p. 575, D : Προφάσει δῆθεν κενοδόξου ἐθελοευλαβείας. Ubi al. libri εὐλαβείας.]

Ἐθελοθρησκεία, et Θελοθρησκεία, in VV. LL., Voluntarius cultus, Cultus divinus, Religio, quam sibi quis sponte s. arbitratu suo delegit, Certi ritus cultus divini, quos sponte quis amplexus est, quibus se dedidit. Exp. et Superstitio. Paul. Ad Col. 2, 23 : Ἅ

τινά ἐστι λόγον μὲν ἔχοντα σοφίας ἐν ἐθελοθρησκείᾳ καὶ ταπεινοφροσύνῃ καὶ ἀφειδίᾳ σώματος. At vero versu 18 dixerat, Ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ θρησκείᾳ, sed θέλων præfixerat, quod in ἐθελοθρησκείᾳ includitur: adeo ut ibi quoque ἐθελοθρησκείαν indicari existimem. [Epiphan. Resp. ad epist. Acacii p. penult. C: Γραμματεῖς, οἵτινες νομικοὶ μὲν ἦσαν καὶ δευτερωταὶ παραδόσεων τῶν παρ' αὐτοῖς πρεσβυτέρων, τῇ περιττοτέρᾳ ἐθελοθρησκείᾳ ἔθη φυλάττοντες, ἃ οὐ διὰ τοῦ νόμου μεμαθήκασιν. L. Dindorf.]

[Ἐθελοθρησκευτικὸς, ἡ, ὸν, Superstitiosus. Epiphan. vol. 1 ab initio.]

[Ἐθελοθρησκεύω, i. q. ἐθελοθρησκέω. Epiphan. Adv. hær. 2, 1, 61, vol. 1, p. 506, B: Διὰ τὸ ἐθελοθρησκεύειν.]

Ἐθελοθρησκέω, Voluntarium cultum amplector, Religionem aliquam arbitratu meo deligo: ἐθελοθρησκεῖ, ἰδίῳ θελήματι αἱρεῖται τὸ δοκοῦν, Suid.

[Ἐθελόθυτος, ὁ, ἡ, Sponte sacrificatus. Acta Bacchi jun. p. 73 Combef. Boiss.]

Ἐθελοκακέω, Sponte malus sum, De industria improbe ago: ut et Suid. ἐθελοκακῆσαι exp. ἑκουσίως ἑλέσθαι τὸ κακὸν, afferens h. l.: Ἐθελοκακοῦντα αὐτὸν περὶ τὴν πορείαν καὶ καταληφθῆναι παραμένοντα. Bud. interpr. Sponte deteriora consector et capesso, in h. l. Luciani [Somn. c. 18]: Εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ, καὶ πρὸς τὰ ἥττω ἀποκλίνει. Idemque addit, Pausan. usurpasse etiam pro κακουργεῖν κατὰ τῆς πόλεως, i. e. Male cogitare, et reip. mala moliri, σκευωρεῖσθαι. [Cuj. l. v. infra.] Itidem et Polyb. 5, [1, 7; 2, 8; 4, 11; 20, 3; 100, 7] pro quo et κακοτροπεύεσθαι dixisse. Locum Polybii vide ap. eum Comm. p. 25. [Polyb. 4, 38, 6: Βυζαντίων ἤτοι βουλομένων ἐθελοκακεῖν καὶ συνδυάζειν ποτὲ μὲν Γαλάταις, τότε δὲ πλείονα Θρᾳξίν· 6, 15, 5: Ὥστ' ἀπράκτους γίγνεσθαι τὰς ἐπιβολὰς τῶν ἡγουμένων, ἐθελοκακεῖν καὶ κωλυσιεργεῖν προθεμένης τῆς συγκλήτου. Ælian. N. A. 4, 43: Ἄνευ τινὸς ὑποτιμήσεως ἐθελοκακούσης καὶ σκήψεως, εἰς ἣν ὑποχωρεῖ τὸ ῥᾴθυμον.] || Milites vero ἐθελοκακεῖν dicuntur, quum non pleno conatu pugnant, sed consulto vires submittunt ut vincantur: i. e. De industria ignavius pugnare, Consulto sese ignavos et instrenuos præbere, Sponte cedere. Cujus signif. exx. habes ibid. e Paus. et Herodiano. Et ap. Suid. ex Appiano: Ἐθελοκακοῦντες αὐτῷ διὰ πλείους αἰτίας. [Herodot. 1, 127: Οἱ δὲ πλεῖστοι ἐθελοκάκιόν τε καὶ ἔφευγον· 5, 78: Δηλοῖ ὧν ταῦτα ὅτι κατεχόμενοι μὲν ἐθελοκάκεον, ὡς δεσπότῃ ἐργαζόμενοι. Conf. 6, 15; 8, 22, 69, 85; 9, 67. Pausan. 1, 35: Καταγνόντες ἐθελοκακῆσαι σφᾶς ἐν τῷ πολέμῳ τῷ πρὸς Κάσσανδρον καὶ τὴν πόλιν γνώμῃ τὸ πλέον Μακεδόσιν ἐνδοῦναι. De iis qui caussam deserunt in foro, Pollux 8, 143: Ἐξέλιπε τὸν ἀγῶνα οὐκ ἐπεξελθών, ἐγκατέλιπεν ... ἐθελοκακῶν, ὑποχωρῶν, καταλιπόμενος. De forma Θελοκ. HSt.:] Θελοκακέω, De industria ignaviter ago: quod et ἐθελοκ.

Ἐθελοκάκησις, εως, ἡ, ap. Polyb. [3, 68, 10; 5, 5, 10; 27, 13, 13] i. q. ἐθελοκακία: ut quum ii, qui pugnant, nolunt vincere ob indignationem vel proditionem. Consultam ignaviam vocare queas, s. Deliberatam victoriæ proditionem.

Ἐθελοκακία, ἡ, Deliberata malitia: vel Consulta ignavia. [Suid.]

Ἐθελόκακος, ὁ, Qui de industria malus s. improbus est. Item Qui studio et data opera segnior est et ignavior. [Constant. Porph. Basil. Mac. c. 37, p. 96: Ἐδειξε τὸν Ἀνδρέαν οὐκ ἐθελόκακον καὶ δειλόν. L. D.] Hesych. ἐθελοκάκων exp. τῶν κακὰ θελόντων, Malevolorum: ut et τὸ ἐθελόκακον accipiunt pro Malevolentia.

Ἐθελοκάκως, Deliberata malitia: vel Consulta ignavia: ut quum milites studio et de industria segnius pugnant. Appian. ap. Suid. [fr. vol. 1, p. 37 Schw.]: Τῷ δὲ στρατηγῷ στρατὸς ἦν δυσπειθὴς ὑπὲρ [ὑπὸ] μνησικακίας, ἐθελοκάκως τε ἠγωνίζοντο καὶ ἔφευγον, ἐπιδησάμενοι τὰ σώματα ὡς τετρωμένοι.

Ἐθελοκίνδυνος, ὁ, Qui sua sponte se periculis objicit, nulla necessitate postulante, ideoque Temerarius, Audax. Synonymum τοῦ θρασὺς et βλοκίνδυνος ap. Polluc. [3, 134.]

[Ἐθελοκινδύνως, Temerarie, Audacter. Appian. Pun. c. 120: Καὶ εἴ τις ἄλλος ἔμπορος ὑπὸ χείρους ἐθελοκινδύνως ἠπείγετο.]

[Ἐθελοκωφέω.] Ἐθελοκωφῶν, Hesychio ὁ ἐθελόντως κωφεύων, Qui sponte surdus est, Qui consulto et dedita opera non audit: h. e. Qui audire non vult: ut qui simulat se non audire, quum tamen audiat. [Clem. Al. Str. 6, p. 773, 42: Ἐθελοκωφῶσι τὴν ἀλήθειαν, singularis constructio. Hemst. Schol. Æsch. Sept. 252 (?). Boiss. Strabo 1, p. 36: Ἀλλὰ καὶ λέγει, οὐ δοκεῖ δὲ τοῖς ἐθελοκωφοῦσιν. Procop. De B. G. p. 598, C. L. Dind. Euseb. Marc. p. 166, B: Ἐν οἷς προσήκει ἐπισκέψασθαι, τίνα τρόπον ἐθελοκωφῶν τοῦ μὲν, Συμπαρήμην, οὐκ ἀκούει. It. Anon. De cruce t. 4, p. 227, A Grets. et Vita Euphem. p. 220, B. Hasz.]

Ἐθελόκωφος, ὁ, i. q. ἐθελοκωφῶν. Suid. enim ἐθελοκώφων affert pro μὴ βουλομένων ἀκούειν, θελήσει παρακούοντων.

[Ἐθελοντεὶ, quod pro ἐθελοντὶ legebatur ap. Dion. Cass. 52, 29: Τίς γὰρ οὐκ ἂν ἴδοι σε πρὸς μὲν τὰ οἰκεῖα φειδωλότατον, πρὸς δὲ τὰ κοινὰ ἀφειδέστατον ὄντα, ἐθελοντεὶ συντελέσειί τι; sustulit Sturzius. Ἐγρηγορτεὶ et Ἐθελοντεὶ ex Chœrob. Orthogr. cod. Barocc. f. 113 memorat Cramerus.]

Ἐθελοντηδὸν, pro eod. [Ἐθελοντὴν], Thuc. 8, [98]: Ἐθ. προσκαλέσαντες τοὺς Βοιωτούς. [Unde Suid.: Ἐθ., Θουκ. διὰ τοῦ η', h. e. libro 8.] Polyb. [6, 31, 2]: Τῶν ἐθ. στρατευομένων, Qui sponte militabant. Bud. [Dio Cass. 53, 8: Ἐθ. πειθαρχούντων· 58, 14: Τῶν ἐθ. πρὸ τῆς δίκης τελευτώντων· 67: Ἵνα ἐθ., ἀλλ' οὐχ ὑπ' ἀνάγκης δοκῶσι τοῦτο πάσχειν.]

Ἐθελοντὴν, Ultro, Sponte, Lubenter. Suid. e Polyb.: Τοῖς βουλομένοις πάντα κίνδυνον ἐθ. ὑπομένειν. [Inter ἐθελοντὴν et ἐθελοντεὶ sæpe variant libri Polybii. Locos indicavit Schweigh. in Lex.] Apud eund. Suid. est, Τοὺς παραβόλους κινδύνους ἐθ. ἀναδεδειγμένους. Item, Ἐκ παντὸς ἐπέλεξε τοῦ στρατεύματος ἐθ. τοὺς ἀρίστους. Huc pertinet et Herodot. 1, [5]: Οὕτω δὴ ἐθ. αὐτὴν τοῖσι Φοίνιξι συνεκπλῶσαι. [Conf. 6, 25. Xen. Comm. 2, 1, 3: Μὴ φεύγειν τοὺς πόνους ἀλλ' ἐθ. ὑπομένειν.] Eust. tamen Od. A, [p. 1428, 17] illud Homericum πρωθήβην accus. esse docens, a nominativo masc. πρώθηβος, ut ἔφηβος et similia, addit, fortassis sic declinari ap. Eur. quoque illud τῆς πατροφόνου μητρὸς, et ap. Herodot. illud, Ἐθελοντὴν τὴν Ἰὼ τοῖς Φοίνιξι συνεκπλῶσαι. [Eustathio τῆς πατροφόντου (non πατροφόνου) μητρὸς citanti ex Eur. observatum esse l. Or. 193, ubi est πατροφόνου ματρὸς, non τῆς πατροφόντου μητρὸς, quæ sunt verba Soph. Tr. 1125, animadverterunt edd. ad l. Soph. Ejusd. de adv. ἐθελοντὴν in l. Her., ubi pro adj. habuit, errorem notavit Lobeck. ad Phryn. p. 5. Idem Herod. 6, 25: Τὰς μὲν ἐθελοντὴν τῶν πολίων ὑποκυψάσας, ubi al. ἐθελοντί. De forma adv. in τὴν conf. Buttm. Lexil. vol. 1, p. 16, ab Angl. cit.] Sic VV. LL. Ἐθελοντὸς afferunt, cujus hoc femin. esse volunt. [Diodor. 16, 42 liber unus ἐθελοντοὶ pro ἐθελοντεί, al. ἐθελοντείς.]

Ἐθελοντὴρ, ῆρος, ὁ, Voluntarius, Ultroneus, Libens, poet. Hom. Od. B, [291]: Ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἑταίρους Αἴψ' ἐθελοντῆρας συλλέξομαι.

Ἐθελοντὴς, ὁ, Voluntarius, Ultroneus, Lubens: unde vet. vox Gall. *Entalenté*. [Herodot. 5, 110: Ἀρτυβίῳ ἐθελοντὴς ἀντετάσσετο Ὀνήσιλος, ubi var. ἐθελοντί. 9, 26: Προεκρίθη τε δὴ ἐκ πάντων συμμάχων ἐθελοντὴς Ἔχεμος. Et plur. 5, 104: Κύπριοι δὲ ἐθελονταί σφι προσεγένοντο, et alibi, libris item variantibus inter ἐθελονταὶ et ἐθελοντί. Xen. H. Gr. 5, 3, 9: Πολλοὶ δὲ αὐτῷ καὶ τῶν περιοίκων ἐθελονταὶ καλοὶ κἀγαθοὶ ἠκολούθουν. Ib.: Ξυνεστρατεύοντο δὲ καὶ ἐκ τῶν συμμαχίδων πόλεων ἐθελονταί.] Thuc. 2, [96]: Τοὺς μὲν μισθῷ ἔπεισθεν, οἱ δ' ἐθελονταί ξυνηκολούθουν· 1, [60]: Οἱ πλεῖστοι ἐθελονταὶ ξυνέσποντο. [Conf. 3, 20.] Dem. Pro Cor. [p. 247, 24]: Ὥστε τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας αὐτεπαγγέλτους ἐθελοντὰς παραχωρῆσαι Φιλίππῳ. Sic ap. Eust. ἐθελονται διδάσκαλοι δραμάτων dicuntur οἱ ἐκ τῶν ἰδίων χορηγοῦντες. Ἐθελονταὶ ap. Suid. φερωνύμως nominati scribuntur Servi qui pro cæsis ad Cannas dominis ultro militarunt. Athen. quoque 11 [14, p. 621, F] scribit Comicos s. Mimos, qui σοφισταὶ a multitudine appellarentur, ab aliis δεικηλισταὶ, φαλλοφόροι, φλοίακες, αὐτοκάβδαλοι, peculiariter a Thebanis vocitatos fuisse ἐθελοντὰς,

nihil tamen de ratione nominis aliud addens, nisi Thebanos fuisse καινουργοῦντας κατὰ τὰς φωνάς. Idem habet et Eust. [Il. p. 884, 21. De re scenica dictum habet etiam Hesych.: Ἐθελοντὰς, τοὺς βουλομένους ἢ χορηγούς. Ubi ἢ male delevit Musurus. Suid.: Ἐθελοντὴς, βουλόμενος ἢ χωρητὸς, quod χορηγὸς scribit Kust. In accus. pl. sæpe variatur in libris inter ἐθελοντὰς et ἐθέλοντας, velut Xenoph. OEc. 21, 3, Dionys. A. R. 5, 21; 9, 63. || Formam Θελοντὴς ex Porphyr. schol. ad Hom. p. 246 Valck. et codd. duobus Herodoti 6, 92 citavit Lobeck. ad Phryn. p. 7.]

Ἐθελοντὶ, pro ἐθελοντὴν, ap. Suid. [Thucyd. 8, 2: Ἐθ. ἰτέον ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους. Diodor. 1, 67: Τῶν ξένων τοὺς ἐθ. εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀποδημοῦντας, ubi est var. ἐθελοντῆ, forma nihili. 18, 53: Ἔσχε στρατιώτας ἐθ. ὑπακούοντας πλείους τῶν δισχιλίων· 61: Παλλοὶ καὶ ἐκ τῶν τῆς Ἑλλάδος πόλεων ἐθ. κατήντων, ubi al. ἐθελονταί. Dio Cass. 37, 20: Τῶν μὲν πλείστων ἐθ. ἂν αὐτὸν διξαμένων· 38, 24: Τοῦ ἐθ. αὐτὸ ὁρῶντος. Probat Thomas p. 285. De alia forma Ἐθελοντεὶ v. supra.]

Ἐθελόντιος, Voluntarius, Ultroneus, Lubens, derivatum ab ἐθελοντὴς, ut videtur: illius hoc ap. Suid. est ex. adespoton: Προσεδόκησεν ἐθελοντίους τοὺς Ἀραβίους ὁμολογήσειν.

[Ἐθελοντὶς.] Femin. nominis ἐθελοντὴς est Ἐθελοντὶς, ἴδος. Synes. De insomn. [p. 139, C]: Θῆσσα γὰρ κατιοῦσα τὸν πρῶτον βίον ἐθελοντὶς, ἀντὶ τοῦ θητεῦσαι δουλεύει, Voluntaria, Lubens, Ultronea.

[Ἐθελόντως, Lubenter. Schol. Hom. Il. T, 79: Τινὲς ἑσταότως ἀντὶ τοῦ εὐσταθῶς, ἡσύχως, ἀκουόντως, ἐθελόντως. Hesych. v. Ἐθελακωφίω cit. L. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 767, D: Ἐθ. τὴν τῆς δουλείας μορφὴν ὑποδύεται. Hasz.]

[Ἐθελόξενος. V. Ἐθελοπρόξενος.]

[Ἐθελοπερισσοθρησκεία, ἡ, Voluntaria sive Affectata et nimia religio vel superstitio. Epiphan. Adv. hær. 1, 16, 1, vol. 1, p. 34, C: Ἐλέγοντο δὲ Φαρισαῖοι διὰ τὸ ἀφωρισμένους εἶναι αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἄλλων διὰ τὴν ἐθελοπερισσοθρησκείαν παρ' αὐτοῖς νενομισμένην.]

[Ἐθελοπονία, ἡ, Sedulitas, Strenuitas. Xen. OEc. 21, 6: Ἀλλ' ὥσπερ ἰδιώταις ἔστιν οἷς ἐγγίγνεται ἐθελοπονία τις, οὕτω καὶ ὅλῳ τῷ στρατεύματι ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἀρχόντων ἐγγίγνεται καὶ τὸ φιλοπονεῖν. Libri plerique φιλοπονία. Sed v. Ἐθελόπονος.]

Ἐθελόπονος, ὁ, i. q. φιλόπονος, Cupidus laborum, Strenuus laborator, Qui libenter laborat: ideoque Impiger, s. Qui nunquam non vult labores, Semper promtus paratusque ad subeundos labores. Xen. Cyrop. 2, [1, 9]: Ἑαυτὸν παρέχειν εὐπειθῆ τοῖς ἄρχουσι καὶ ἐθελόπονον καὶ φιλοκίνδυνον. [Ælian. N. A. 4, 43: Οὕτως ἄρα αὐτοῖς (formicis) τὸ ἐθελουργὸν καὶ τὸ ἐθελόπονον παρεστι. Wakef. Muson. ap. Stob. vol. 3, p. 163, 55 Lips.: Τὸ δ' ἐθελόπονον, ὡς σωτήριον, ζηλοῦν. Hasz.]

Ἐθελόπορνος, Qui sponte sua corpus suum prostituit et quæstui habet, Qui consulto meret corpore, nulla compulsus necessitate. Athen. [12, p. 533, F], ex Anacr.: Ἀρτοπώλοισιν [ἀρτοπώλισιν] καὶ ἐθελοπόρνοισιν ὁμιλέων ὁ πονηρὸς Ἀρτέμων· perperam enim ibi scriptum ἐθελοπόροισι.

Ἐθελοπρόξενος, ὁ, Qui est publicus hospes, idque ultro, i. e. Qui ultro suscepit hoc munus excipiendi hospitio peregrinos, nomine civitatis, quum alioqui iis qui πρόξενοι dicuntur, demandari soleret a civitate. Thuc. 3, p. 107 [c. 70]: Ἦν γὰρ Πειθίας ἐθελοπρόξενός τε τῶν Ἀθηναίων, καὶ τοῦ δήμου προειστήκει, ubi schol., ἀφ' ἑαυτοῦ γενόμενος (sub. πρόξενος) καὶ μὴ κελευσθεὶς ἐκ τῆς πόλεως. Et subjungit, Οἱ γὰρ πρόξενοι κελευόμενοι ἐκ τῆς ἑαυτῶν πόλεως ἐγίγνοντο· quæ verba Suid. quoque habet. Hesych. exp. ἑκὼν πρόξενος. [E Thuc. affert Antiatt. Bekk. p. 95, 19, Hesych., Poll. 3, 59, 60.] Sed nequaquam assentior iis qui Latine interpr. simpliciter Voluntarius hospes, quum e præcc. [in Πρόξενος] pateat πρόξενος non posse reddi simpliciter Hospes. At vero Ἐθελόξενος ap. Polluc. [l. c.] legitur, sed mendose, ut opinor, pro ἐθελοπρόξενος, præsertim quum e Thuc. afferat, ap. quem haberi ἐθελοπρόξενος docui modo. Adjuvat autem conjecturam meam et quod sequitur ap. Eund.: Ποιεῖ δὲ ταῦτα καὶ ἐθελοπρόξενος· nec enim dubito quin utrobique eand. vocem ille scripserit. At quidam hunc errorem non animadvertentes, interpr. ἐθελόξενος, Qui voluntarie peregrinatur, ut qui legatione libera olim apud Romanos regiones exteras invisebant. Et, quod ineptissimum est, a Thuc. ita usurpari tradunt.

[Ἐθελορήτωρ, ορος, ὁ, Qui orator vult videri, ut ἐθελοφιλόσοφος, Qui philosophus. Antiatt. Bekk. p. 95, 18: Ἐθελορήτωρ· ἐκβάλλουσι τὰ σύνθετα. Θουκυδίδης ἐθελοφιλόσοφος, καὶ Θουκυδίδης δὲ ἐθελοπρόξενος. Quæ sunt confusa. Non est enim ap. Thuc. ἐθελοφιλόσοφος, sed tantum ἐθελοπρόξενος.]

[Ἐθελόρμητος, ὁ, ἡ, Spontaneum impetum capiens, Spontaneus. Constant. Man. Chron. p. 6, B: Καὶ γνώμην χαρισάμενος (leg. cum libris καὶ χάριν ὠρησάμενος) ἐθελορμήτου γνώμης, Spontaneæ voluntatis beneficio donans hominem deus.]

[Ἐθελοσέβεια, ἡ, Affectata pietas, Superstitio. Hesych. v. Ἐθελοθρησκεία.]

[Ἐθελοσοφία, ἡ, Affectata sapientia. Epiphan. Adv. hær. 3, 1, vol. 1, p. 958, D: Διὰ τὸ ἐκ τῆς ἰδίας ἐθελοσοφίας μωρίαν ἡγεῖσθαι τὴν τοῦ θεοῦ ἀλήθειαν.]

[Ἐθελόσοφος, ὁ, ἡ, Affectans sapientiam. Epiphan. Adv. hær. 2, 1, vol. 1, p. 517, B: Ὅπως πείσῃ σε μὴ βλασφημεῖν, ὦ ἐθελόσοφε. Basr. Id. Epiphan. ib. p. 13, A; 532, D; 534, A; 603, D; 614, B; 832, D. Hasz.]

[Ἐθελόσυγχος, ὁ, ἡ, Lubenter frequentans. Etym. M. p. 299, 31: Σημαινοῦται παρὰ Κράτητι τὸ ἐθελόσυγχος ἀπὸ τοῦ ἰθέλω· σημαίνει δὲ τὸν θέλοντα συχνάζειν.]

[Ἐθελοσφαγίομαι, Patior me obtruncari. Const. Man. Chron. p. 88, D: Ἀλλὰ γὰρ τοὺς μονάζοντας ὡς κύων ἀντιχνίων, ὡς ἄρνας φεῦ κατέθυεν ἐθελοσφαγουμένους.]

[Ἐθελοταπεινοφροσύνη, ἡ, Voluntaria modestia, animi demissio. Basil. M. Homil. de synisactis p. 89. Boissonad.]

[Ἐθελότρεπτος, ὁ. ἡ, Cujus voluntas mutabilis est. Damasc. l. 2 Orthod. fidei c. 3, p. 69, de angelis: Ἔστι τοίνυν φύσις λογικὴ, νοερά τε καὶ αὐτεξούσιος, τρεπτὴ κατὰ γνώμην, ἤτοι ἐθελότρεπτος. Theophyl. Bulg. Comm. in Jo. c. 6, vol. 1, p. 600, A: Ἐθελότρεπτον ζῶον ὁ ἄνθρωπος.]

[Ἐθελουργέω, Promptus sum ad laborandum. Ælian. N. A. 7, 13: Τὸ μὲν τοῦ ἡμιόνου τοῦ φιλοπόνου καὶ τῆς δημοσίας αὐτῷ ἐσθέσεως τροφῆς ἐξ Ἀθηναίων ὑπὲρ τοῦ ἐθελουργεῖν καθ' ἡλικίαν Ἀριστοτέλης εἶπε. Cyrill. Al. In cap. 1 Haggæi p. 637: Κἂν εἴ τινος τὸ ἐθελουργεῖν εἰς τὸ ἀγαθόν.]

[Ἐθελουργία, ἡ, Strenuitas. Cyrill. C. Julian. 3, p. 79: Ἐθελουργίᾳ ἔδει τιμᾶσαι κτίσιν τὴν λογικήν.]

Ἐθελουργὸς, ὁ, ἡ, Qui sponte opus subit, Promtus et impiger factor operis: ὁ φιλεργὸς καὶ πρόθυμος, Polluci [3, 120. V. id. 1, 155; 5, 18, 60, ubi de canibus]. Xen. in equi laude ponit τὸ ἐθελουργὸν, De re eq. [10, 17]: Καὶ οἱ θεώμενοι τὸν ἵππον τοιοῦτον, ἀποκαλοῦσιν ἐλευθέριόν τε καὶ ἐθελουργὸν καὶ ἱππαστὴν καὶ θυμοειδῆ καὶ σοβαρὸν, καὶ ἅμα ἡδύν τε καὶ ἅμα γοργὸν ἰδεῖν. Hesychio est ἕτοιμος, ὁ κατὰ θέλησιν ἐργαζόμενος. [Ælian. N. A. 4, 43: Τὸ ἐθελουργὸν καὶ τὸ ἐθελόπονον (formicarum)· 6, 49: Τοῦ φιλοπόνου καὶ ἐθελουργοῦ καθ' ἡλικίαν ἑαυτὸν οὐκ ἀφῆκεν (mulus). Philon. vol. 2, p. 220, 38: Ἐπαινέσας οὖν ὁ θεὸς τὴν ἀριστείαν αὐτοκελεύστῳ καὶ ἐθελουργῷ σπουδῇ γενομένην, cit. Hemst. Cyrill. Al. In Jo. p. 601: Ἐθελουργῷ καὶ αὐτοκελεύστῳ ῥοπῇ πρόεισιν ὁ σωτὴρ ἐπὶ τὸ θέλειν ἱάσασθαι τὸν ἄνθρωπον.]

[Ἐθελουργῶς, Strenue. Pollux 3, 121.]

Ἐθελούσιος, ον, i. q. ἐθελοντὴς, deductum, ut videtur, a partic. fem. ἐθέλουσα, sicut ἐθελοντὴς ab ἐθέλων masc. Xen. Cyrop. [4, 2, 6]: Οὐκ ἀνάγκη, ἀλλ' ἐθελούσιοι καὶ χάριτος ἕνεκα ἐξιόντες· 6, [3, 12]: Ἐγώ σοι, ὦ Κῦρε, ἐθελούσιος ὑφίσταμαι. [Fem. H. Gr. 4, 8, 10: Καὶ ἄλλαι πόλεις ἐθελούσιαι συνετείχισαν· Conv. 8, 13: Φιλεῖν γε μὴν τῶν μὲν τὸ ἦθος ἀγαμένων ἀνάγκη ἰδίᾳ (l. ἑκοῦσα) καὶ ἐθελουσίᾳ καλεῖται. Dio Cass. 37, 23: Κἂν τὰ μάλιστα ἐθελούσιοί τι ψηφίσωνται· 43, 12: Ἐθελούσιον ἱκετεύσαντα· et alibi. Eust. Od. p. 1446, 11: Οὓς οἱ μὲν Ὅμηρον ἑκουσίους καὶ ἐθελουσίους φασί. L. Dindorf.]

[Ἐθελούσιος, ὁ, Ethelusius, n. pr. viri in mon. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 296, 19. L. Dindorf.]

Ἐθελουσίως, Ultro, Lubenter. [Xen. Hier. 11, 12:

Ἐκόντας δὲ τοὺς πιθομένους ἔχοις ἂν καὶ ἐθ. σου προνοοῦντας θαῖρο ἄν, si vitio vacat scriptura. Improbat Thomas p. 285. Ap. Diodor. 1, 67 verior videtur scriptura aliorum librorum ἐθέλοντι, quo alibi usus est Diod. Zonar. p. 625 : Ἐθ., ἑκουσίως.]

[Ἐθελοφιλόσοφος, ὁ, i. q. σοφιστὴς sec. Etym. M. p. 722, 17 : Ἐλέχθη δὲ καὶ ὁ ἐθ. σοφιστὴς, ὁ δὲ τῷ ὄντι σοφός. Conf. Ἐθελορήτωρ. L. D. Pallad. Laus. p. 899, B : Ἐν οἷς καὶ Μανιχαίοι καὶ τὸ λοιπὸν σύστημα τῶν ἐθελοφιλοσόφων. Hase.]

[Ἐθελοφρονίμότης, ητος, ἡ, Passio Tarachi p. 248 post Palladium. Boiss.]

[Ἐθελοψῡχέω, Lubenter vivo, Vitæ cupidus sum. Eust. Opusc. p. 283, 90 : Καὶ ἦν μὲν τὸ πρᾶγμα καὶ ἡμῖν ἐφετὸν, οἷα ἐθελοψυχοῦσιν.]

Ἐθελυμνοι, Suidæ πυκνοὶ, Densi, Spissi. [Fort. corruptum ex προθέλυμνοι.]

Ἐθέλω, f. ήσω, Volo. [De discrimine verborum Ἐθέλω et Βούλομαι dixit Buttm. Lexil. vol. 1, p. 26 sq., animadvertitque ἐθέλειν generatim dici eum qui In mente habet rem facere, βούλεσθαι, qui Optat, B Concedit, Præfert ut aliquid fiat. Unde constructiones nonnullæ propriæ sunt verbi βούλεσθαι, eædemque alienæ verbo ἐθέλειν, ut βούλεσθαι νίκην, βούλεσθαι ἢ seq. inf. Contra in aliis multis locutionibus nihil interest utrum ἐθέλειν ponatur an βούλεσθαι : v. quæ dicta sunt in Βούλομαι, p. 366, C, D.] Hom. Od. Γ, [272]: Τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὄνδε δόμονδε. [Pind. Nem. 4, 89 : Τὸν Εὐφάνης ἐθέλων... ἀείσατο.] Il. A, [554] : Φράζεαι ὅσσ' ἐθέλησθα, paragoge poet. pro ἐθέλῃς. Dem. Olynth. 1 [init.] : Προσήκει προθύμως ἐθέλειν ἀκούειν τῶν βουλομένων συμβουλεύειν. Xen. Hell. 6, [5, 21] : Οὐδεὶς ἠθελήκει μάχεσθαι· Cyr. 5, [2, 14] : Ἔνδον δειπνεῖν οὐκ ἠθέλησεν. Plato Apol. [p. 41, A] : Πολλάκις ἐθέλω τεθνάναι, Sæpe emori vellem, Lex. Cic. p. 2. Dem. : Ταῦθ' ὡς ἀνελεῖν δεῖ λεγόντων τινῶν ἐθέλειν ἀκούειν, Velle audire, Lubenter audire. Plato De LL., Ἐθέλω ἄρχεσθαι, Lubenter pareo : Phædro, Λέγειν ἐθέλω, Lubet dicere, Cic. p. 6 mei Lex. Cic. [Xen. Cyrop. 1, 1, 3 : Κύρῳ γοῦν ἑσμεν ἐθελήσαντες πείθεσθαι· 8, 1, 28 : Καὶ γυναῖκας δὲ ἃς ἂν αἰδουμένας αἰσθάνωνται, ἀνταιτεῖσθαι μᾶλλον ἐθέλουσιν ὁρῶντες· 7, 1, 49 : Οὔτε τρέφειν οὐδεὶς ἐθέλει καλὸς κἀγαθὸς κάμηλον, ὥστ' ἐπιχειρεῖσθαι οὔτε μελετᾶν ὡς πολεμήσων ἀπὸ τούτων. Absolute Lucian. Amor. c. 10 : Ἀλλ' ἐπεὶ καιρὸς ἦν ἀνάγεσθαι, σύμπλους ἐθελήσαντας αὐτοὺς ἐπηγόμην. Ὁ ἐθέλων, Quilibet. Plato Gorg. p. 508, E : Εἰμὶ δ' ἐπὶ τῷ βουλομένῳ, ὥσπερ οἱ ἄτιμοι τοῦ ἐθέλοντος. Imperat. c. infin. facit circumlocutionem imperativi, ut ap. Lat. Noli. Hom. Il. B, 247 : Ἴσχεο, μηδ' ἐθέλ' οἷος ἐριζέμεναι βασιλεῦσι· Η, 111 : Μηδ' ἐθέλ' ἐξ ἐριδος σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι etc. Eurip. fr. Antig. 14, ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 373 : Μὴ οὖν θέλε λυπεῖν σαυτόν. Aoristo Æsch. Prom. 783 : Τούτων σὺ τὴν μὲν τῇδε, τὴν δ' ἐμοὶ χάριν θέσθαι θέλησον. Fut. c. inf. facit circumlocutionem verbi simplicis. Aristoph. Ach. 318 : Κἂν γε μὴ λέξω δίκαια μηδὲ τῷ πλήθει δοκῶ, ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν κεφαλὴν ἔχων λέγειν. Et sec. pers. in interrogatione. Aristoph. Vesp. 291 : Ἐθελήσεις τί μοι οὖν, ὦ πάτερ, ἦν σού τι δεηθῶ; Athen. 1, p. 2, A : Ἆρ' οὖν ἐθελήσεις καὶ ἡμῖν τῶν καλῶν ἐπικυλικείων λόγων μεταδοῦναι; || C. infin. significatione futuri. Herodot. 1, 109 : Εἰ δὲ θελήσει τούτου τελευτήσαντος ἐς τὴν θυγατέρα ταύτην ἀναβῆναι ἡ τυραννὶς, ... ἄλλο τι ἢ λείπεται τὸ ἐντεῦθεν ἐμοὶ κινδύνων ὁ μέγιστος; 2, 11 : Εἰ ὧν δὴ ἐθελήσει ἐκτρέψαι τὸ ῥέεθρον ὁ Νεῖλος ἐς τοῦτον τὸν Ἀράβιον κόλπον, τί μιν κωλύει ῥέοντος τούτου ἐχνωσθῆναι. Conf. 2, 2, 14. 7, 49 : Εἰ ἐθέλοι τοι μηδὲν ἀντίξοον καταστῆναι, τοσοῦτῳ τοι γίνεται πολεμιωτέρη (terra) ὅσῳ ἂν προβαίνῃς ἑκαστέρω. Aristoph. Vesp. 536 : Ὁρᾷς γὰρ ὡς σοι μέγας ἐστὶν ἀγὼν ... εἴπερ, ὃ μὴ γένοιθ', οὗτός σ' ἐθέλει κρατῆσαι. Exx. recentiorum nonnulla v. ap. Reisk. ad Constant. Cær. p. 96=306. || Construitur c. accus. Æsch. Prom. 118 : Πόνων ἐμῶν θεωρὸς, ἢ τί δὴ θέλων; Eur. Suppl. 740 : Μήτρια θέλοντος οὐκ ἐγρήζομεν λαβεῖν. Thucyd. 5, 50 : Ὡς δὲ οὐδὲ ταῦτα ἤθελον. Et locis ejusmodi, ut Hom. Il. Η, 182 : Ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης, ὃν ἄρ' ἤθελον αὐτοί, ad ἤθελον intelligendum ἐκθορεῖν. Eur. Alc. 285 : Ἀλλ' ἀνδρα τε σχεῖν Θετταλῶν ὃν ἤθελον, ubi repetere licet infinitivum verbi antegressi, coll. Æsch. Pers. 779 : Κἀγὼ πάλαι δ' ἐκυρσα τοῦπερ ἤθελον. Aliud accus. ex. ap. Jo. Malal. p. 387, 11 : Ἐγώ σε θέλω, et ad sententiam anceps est et ad scripturam. Nisi enim fallit int. Lat., locum mutilasse videtur typogr. Oxon. || Cum conjunctivo. Soph. El. 80 : Θέλεις μείνωμεν αὐτοῦ κἀνακούσωμεν γόων· OEd. T. 650 : Τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω; || Cum infin. part. ὥστε juncto Eur. Hipp. 1327 : Κύπρις γὰρ ἤθελ' ὥστε γίγνεσθαι τάδε.] || Volo, ea signif., qua Cic. De N. D. 1 : Quatuor naturas, e quibus omnia constare censet, divinas esse vult : i. e. Statuit, Censet. Herodian. 8, [3, 19] : Σέβουσί τε ὑπερφυῶς, Ἀπόλλωνα εἶναι ἐθέλοντες. Sic Paus. Att. [c. 4, 6] : Αὐτοὶ δὲ Ἀρκάδες ἐθέλουσιν εἶναι τῶν ὁμοῦ Τηλέφῳ διαβάντων ἐς τὴν Ἀσίαν, Dici se volunt. Vel conjicientis est, ut βούλεται, Bud. [|| Contendo, de cunte. Nonnus Dion. 2, 145 : Οὐκ ἐθέλω παρὰ Κύθνον, Nolo (ire) ad Cythnum.] || Att. pro Possum : plerumque de rebus inanimatis [vel certe non de hominibus]. Il. Φ, [365] : Ζέε δ' ὕδωρ· Οὐδ' ἐθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο. Plato [Phædr. p. 230, D] : Τὰ χωρία οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν. [Id. Epinom. p. 975, B : Ἡ δ' οὖν ἀληθὲς τε καὶ ἀλεύρων ποίησις... καλὴ μὲν καὶ ἀγαθὴ, σοφὸν δὲ ἄνδρα τελέως οὐκ ἐθελήσει ποτὲ ἀπεργάσασθαι.] Thuc. 2, [89] : Ἠσσωμένων [ἡσσημένων] δὲ ἀνδρῶν οὐκ ἐθέλουσιν αἱ γνῶμαι πρὸς τοὺς αὐτοὺς κινδύνους ὁμοῖαι εἶναι, Non possunt, Non solent. [Herodot. 1, 74 : Ἄνευ γὰρ ἀναγκαίης ἰσχυρῆς συμβάσιες ἰσχυραὶ οὐκ ἐθέλουσι συμμένειν. Xen. Comm. 3, 12, 8 : Ταῦτα δὲ οὐκ ἔστιν ἰδεῖν ἀμελουῦντα· οὐ γὰρ ἐθέλει αὐτόματα γίγνεσθαι· H. Gr. 5, 4, 61 : Τὰ γὰρ σιταγωγὰ αὐτοῖς πλοῖα ἐπὶ μὲν τὸν Γεραιστὸν ἀφίκετο, ἐκεῖθεν δ' οὐκέτι ἤθελε παραπλεῖν. Hippocr. De art. p. 825, H : Ἄκρος δὲ ὁ πῶς ἧσσόν τι προκύπτειν ἐθέλοι ἐς τοὔμπροσθεν. Archestr. Athen. 1, p. 5, D : Τρίγλη δ' οὐκ ἐθέλει νεύρων ἐπιήρανος εἶναι. V. infra in Θέλω. || Similis est usus Herodot. 4, 131 : Αὐτὸς δὲ τοὺς Ηέρσας ἐκέλευε, εἰ σοφοί εἰσι, γνῶναι τὸ ἐθέλει τὰ ὄῶρα λέγειν· 6, 37 : Πλανωμένων δὲ τῶν Λαμψακηνῶν ἐν τοῖσι λογίοισι, τὸ θέλει τὸ ἔπος εἶναι. Hinc simpl. ap. Suid. v. Πυθαγόρα τὰ σύμβολα p. 3171, B : Ἤθελε δὲ αὐτῷ τὸ μὲν πῦρ μαχαίρᾳ μὴ σκαλεύειν, ὅτι δυνατῶν ὀργὴν καὶ οἰδούντων θυμὸν μὴ κινεῖν, Significabat ei.] || Paus. Lacon. [c. 11, 1] : Ἐμοὶ δ' ἐξ ἀρχῆς ἠθέλησεν ὁ λόγος ἀπὸ πολλῶν καὶ οὐκ ἀξίων ἀφηγήσεων ἀποκρῖναι τὰ ἀξιολογώτατα, Sic ab initio tulit ratio mea scribendi. Bud. [Ἐθέλωμι, conj. forma epica, pro ἐθέλω, Hom. Il. I, 397, Apollon. De conj. Bekk. An. p. 516, 12.] Ἐθέλῃσθα, Ion. paragoge pro ἐθέλῃς, Velis. Il. Δ, [353] : Ὄφρα ἢν ἐθέλῃσθα. [Et alibi. Ἐθέλῃσι Il. Θ, 142. Imperf. frequent. ἐθέλεσκον Il. I, 353 : Ὄφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολέμιζον, οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν. Et alibi. Herodot. 6, 12 : Ἐσβαίνειν οὐκ ἐθέλεσκεν ἐς τὰς νέας.]

|| Θέλω, ήσω, Volo, i. q. ἐθέλω, eodemque modo fut. habens tanquam a th. contracto, non autem barytono. Hoc voc. ap. Hom. reperiri negat Eustath. : quamobrem et Il. A, [277] : Μήτε σὺ, Πηλεΐδη, θέλ' ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν [βασιλῆϊ], antiquos super ᾗ collocasse acutum cum apostropho, synalœphen facientes, sic, Πηλεΐδ' ἤθελ'. [Similem circumlocutionem in fut. notavimus in Ἐθέλω.] Quædam vero exemplaria D Hom. habent Πηλεΐδῃ θελ'. Xen. [Comm. 1, 2, 9, ubi nunc ἐθέλειν γρ.], θέλει χεῤῥῆσθαι· Dem., λαμβάνειν· Aristot. De animal. 1, εἶναι, Esse expetit, Gaza. Θέλει ἐν σοι ὁ βασιλεὺς, 1 Reg. 18, [22], Places regi, q. d. Voluntas regis in te acquiescit. Quod tamen loquendi genus ap. probatos scriptt. non reperias. Herodot. 1, [109] : Εἰ δὲ θελήσει τούτου τελευτήσαντος, ἐς τὴν θυγατέρα ταύτην ἀναβῆναι ἡ τυραννὶς, Si tyrannis ad ejus perventura est filiam. [V. in Ἐθέλω. Θέλων, Volens, Lubens. Æsch. Cho. 19 : Γενοῦ δὲ κάτοισθα, συγχώρει θέλων. Ὁ θέλων, Quilibet. Soph. Aj. 1146 : Κατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλων. Eurip. Iph. A. 340 : Καὶ θύρας ἔχων ἀκλήστους τῷ θέλοντι δημοτῶν. Quorum ad exemplum Il. probabiliter Lobeck. ad Aj. in Ion. 1167, pro τὸν θέλοντ' ἐγχωρίων reponit ἐγχωρίων.] || Ponitur et Att. pro Possum, ut ἐθέλω : attributum videl. rebus animatis [immo inanimatis, ut recte supra HSt. in Ἐθέλω]. In qua signif. citat Bud. e Plat.

Phæd. p. 34 [p. 230, D, ubi rectius nunc : Τὰ μὲν οὖν χωρίς καὶ τὰ δένδρα οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν, οἱ δ' ἐν τῷ ἄστει ἄνθρωποι]. Sic etiam ap. Eurip. pro Solet, Assolet ponitur : cujusmodi ex. e Thucyd. attuli in Ἐθέλω. [|| De jubente Tzetz. Hist. 2, 310 : Ἕνατον πρὸς ζωστῆρά τε τρίχει τῆς Ἱππολύτης τῆς Εὐρυσθέως θυγατρὸς Ἀδμήτης θελησάσης.] || Τεθελκέναι non dici, sed ἠθελκέναι, annotat Phryn. [Epit. p. 332 : Τεθ., Ἀλεξανδρεωτικὸν τοὔνομα· διὸ ἀρτίως Ἀλεξανδρεῦσιν αὐτὸ καὶ Αἰγυπτίοις, ἡμῖν δὲ ῥητέον ἠθελκέναι. Lobeck. : « Τεθελκέναμεν Moschio Παθ. Γνν. p. 14, τεθελκάσι p. 19; τεθελκόσι schol. Ven. Il. A, 38; τεθελκέναι Sext. Emp. Adv. rhet. 2, p. 296; ἐτεθελκέασαν Dio Cass. 44, 26, nisi is ἠθελκέασαν scripsit, et 79, 2, p. 1351; 46, 47, 483; ἐθελκέει 37, 126. » Thom. M. p. 417 eadem tradentem quæ Phryn., et Æschin. F. L. p. 46, 31, ubi olim τεθέλκας, nunc ἠθέλκας, addit Schæf. Imperf. Hom. Od. N, 341 : Ἀλλά τοι οὐκ ἐθέλεσκε Ποσειδάωνι μάχεσθαι. Qua forma præter Epicos utuntur tantum recentiores, ut Charito 3, 8 : Καλλιρόη δὲ μόνη ἐθέλησε. In ceteris temporibus formarum θέλω et ἐθέλω ap. optimos scriptores usus promiscuus est, antiquioribus tamen magis propendentibus ad formam trisyllabam. Sic ap. Hom. (de quo v. Eust. Il. p. 104, 45), veteresque Epicos, formæ θέλω exx. vel suspecta sunt, ut H. Apoll. 46 : Εἴ τίς οἱ γαίων υἷεϊ θέλοι οἰκία θέσθαι, vel manifesto falsa, et dudum in edd. melioribus sublata, ut iis ll. omnibus ubi præcedit syllaba in ε terminata. Sed Apollonio Rh. 2, 960 : Οὐδ' ἔτι μιμνάζειν θέλον ἔμπεδον, θέλον vindicatur forma qua idem utitur, antiquiores autem uti non solent, θελήμων. Nec Bucolici abstinuerunt forma breviori. Inter utramque variatur in libris Herodoti, ut appareat non uni cum formæ se astrinxisse. Ap. Pind. Isthm. 5, 40 : Θυμῷ θέλων ἀρὰν ἄκουσας, accurate respondet versui antistrophico. Inter Atticos ap. Thucyd. et, ni fallor, Platonem nullus est usus formæ θέλω. Contra ambabus promiscue utuntur Scenici, Xenophon, Oratores.] Habet etiam nonnulla pass. tempora. Unde est in VV. LL. e Naz. Or. 4 : Τὸ μὲν αὐτοῦ θελῆσαν, τὸ δὲ θεληθέν· quod Mosell. verterit, Pars quidem ejus voluit, pars rationi paruit. Ex Eod. : Καὶ ἴσως οὐδὲ ἄνθρωποι, καὶ οἷοι μὴ τεθελήμεθα, καὶ ἀφιέντες καὶ ἀφιέμενοι, Et fortasse ne homines quidem sumus, ut qui non pro nostra voluntate, sed ut evenerit, dimittamus, dimittamurque, Mosell. [Θέλω cum πέλω fort. confusum Eurip. fr. Antig. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 342 : Οὔτ' εἰκὸς ἄρχειν οὔτ' ἐχρῆν εἶναι νόμον τύραννον εἶναι· μοιρία δὲ καὶ θέλειν, ὃς τῶν ὁμοίων βούλεται κρατεῖν μόνος. L. Dind.]

[Ἐθέλων, ὁ.] Ἐθέλοντες, Histriones : vide Διηλιτσταί. [V. Ἐθελοντής.]

[Ἔθεν. V. Οὗ.]

Ἔθεν ab Hesych. exp. ἐκάς, ἄνωθεν [Procul, Desuper. Id. : Ἀπὸ ἔθεν, ἀπὸ ἄνωθεν, ἀπὸ ἑαυτοῦ. Quæ gl. quum manifesto deprompta sit ex Il. Z, 62 : Ὃ δ' ἀπὸ ἕθεν ὦσατο χειρὶ ἥρῳ Ἀδρήστου, videntur fuisse qui eo l. ἕθεν caperent pro ἑκάς. L. Dind.]

[Ἐθίγχις (Ἔθεγχις), Potamogeton, herba ap. Ægyptios. Dioscor. 4, 101, p. 469. V. Jablonski Opusc. t. 1, p. 63.]

[Ἔθη, ἀγαθά, Bona, Hesych. V. Ἐτεός.]

[Ἐθημολογέω, ap. Antiphilum Anth. Pal. 9, 551, 4 : Τεναγίτιν δ' εἰς ἅλα κῶλον ἑλαφρὸν στήσας ψαμμίτην δόρπον ἐθημολόγει (ardea), ὑσμινίες τότ' ἔδησαν ἐπὶ πτόλιν ἀντιπέρηθεν, More suo colligebat int. Jacobs.]

Ἐθημοσύνη, ἡ, Consuetudo, Assuetudo, συνήθεια, ἐθισμός, Suid. [Qui addit formam ἐθιμοσύνη cum iisd. intt. Hesych. : Ἐθημοσύνη, συνήθεια. Zonar. p. 621 : Ἐθιμ., σ.]

Ἐθήμων, ονος, ὁ, ἡ, Assuetus, Consuetus, Solitus. [Musæus v. 312 : Ἐθήμονος ἐλπίδι νύμφης. Nonnus Jo. p. 76, 12 : Ἐθήμονι λαίλαπι λύσσης, et alibi. Dion. 1, 35 : Ἐθήμονος ἀντὶ χιτῶνος· 279 · Ἐθήμονι πήγνυτο πέτρῃ· 309 : Ἐθήμονα χεῖρα, etc. Hesych. : Ἐθήμων, ἐθῶν ἢ ἔμπειρος, πρόθυμος, συνήθης. Ubi ἐθῶν ἔμπ. vel ἐθων ἢ ἔμπ. conjiciunt intt. V. quæ dicentur in Ἔθος, ubi de forma Βέσορ. Πρόθυμος ad ἐθελήμων refert Reisk.]

Ἐθίζω, Assuefacio. Isocr. Panath. : Τοὺς παῖδας τοὺς ἑαυτῶν ἐθίζουσι περὶ τοιαύτας πραγματείας διατρίβειν [p. 276, E, et sim. Nicocl. p. 38, E. Add. p. 20, D; 106, B]. Lucian. Anachars. : Πρὸς τοὺς πόνους τὰ σώματα ἐθίζοντες. [Xen. Comm. 2, 1, 2 : Τὸ οὖν προαιρεῖσθαι ... πότερον ἂν αὐτῶν ἐθίζοιμεν; Eq. 9, 9 : Ἀγαθὸν δὲ ἐθίζειν αὐτὸν καὶ τὸ ἡρεμεῖν ... καὶ τὸ ὡς ἥκιστα ἄλλῳ τινὶ ἅπτεσθαι· 7, 7 : Δεῖ δὲ τὸν ἱππέα καὶ τὸ ἀνωθεν ... σῶμα ὡς ὑγρότατον ἐθίζειν εἶναι.] Et ἐθίζω σε ἔθη, e Plat. De LL. [V. Ἐθίζομαι. Id. Menon. p. 70, B : Καὶ δὴ καὶ τοῦτο τὸ ἔθος ὑμᾶς εἴθικεν. Xen. H. Gr. 6, 1, 15 : Καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ δὲ ταὐτὰ εἴθικεν.] Et Ἐθίζομαι, Assuefio : ut ἐθίζομαι τοῦτο, e Plat. [Leg. 3, p. 681, B. Ἔθη ... ἃ εἰθίσθησαν περὶ θεούς τε καὶ ἑαυτούς. Id. absolute 2, p. 653, B : Ὀρθῶς εἰθίσθαι ὑπὸ τῶν προσηκόντων ἐθῶν. Utraque structura Xen. Eq. 8, 6 : Ἐπειδὰν τοῦτο ἐθισθῇ· 3, 8 : Μαθόντες καὶ ἐθισθέντες. Dat. seq. Theophr. C. Pl. 5, 9, 11 : Ὅπως ἐθισθῶσι πνεύματι καὶ ψύχει.] At Xen. Cyrop. 1, [6, 19]: Σὺν τοιούτῳ ἔθει ἐθισθέντες. Et cum infin. [2, 3, 22 : Ἵνα ἐθίζωνται καὶ ἕπεσθαι·] Εἰθισμένοι ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν, 3, [2, 25]. Ἐθίζω, neutr., Assuesco, Soleo. Alex. Aphr. : Ἐθίσαντες αὐτῷ, οὐκέτι αἰσθανόμεθα αὐτὸ θερμόν. Et cum infin. ap. Eund. Probl. 1, [39] : Εἴθισε γὰρ ἡ ὄψις ἀεὶ τῷ ἀέρι προσομιλεῖν. [Plut. Lycurg. c. 12 : Παίζειν εἰθίζον καὶ σκώπτειν, ubi male illatum εἰθίζοντο contra libros.] Εἴθισμαι, Assuefactus sum : s. Consuevi, Soleo : ab ἐθίζω : vel etiam ab εἰθίζομαι : nam et hoc utuntur in carmine, addito ι metri causa. Pythag. [C. aur. 9, 35], Κρατεῖν δ' εἰθίζειο τῶνδε, Hæc cohibere assuesce. [Thucyd. 1, 77 : Οἱ δὲ εἰθισμένοι πρὸς ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ ἴσου ὁμιλεῖν. Xen. Cyrop. 2, 1, 16 : Γέρρον δ πάντες εἰθίσμεθα φορεῖν. De re consueta ib. 8, 7, 10 : Ὡς οὖν παλαιὰ καὶ εἰθισμένα καὶ ἔννομα λέγοντος ἐμοῦ οὕτως ἀποδέχεσθε· Reip. Lac. 6, 4 : Οὐ μὴν οὐδ' ἐκεῖνό γε παρὰ τοῖς ἄλλοις εἰθισμένον ἐποίησεν ἐπιτηδεύεσθαι· Hier. 9, 7 : Τὸ πάντων μὲν χρησιμώτατον, ἥκιστα δὲ εἰθισμένον διὰ φιλονεικίας πράττεσθαι. Ἠθισμένος scribitur apud Hesych. v. Ἐθάς, et alibi non raro in codicibus : quod de optimo Parisino Demosthenis testatur Bekker. ad p. 833, 27. Simile augmentum ἠργαζόμην pro εἰργαζόμην s. v. Ἐργάζομαι notabimus. De bestia cicure Etym. M. p. 542, 43 : Οἱ δὲ νεώτεροι τάσσουσι τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ εἰθισμένου καὶ γεγονότος ἡμέρου ζώου. Τὰ εἰθισμένα, Consueta, Polyb. 4, 34, 1 : Λακεδαιμόνιοι δὲ τῶν εἰθισμένων ἐποίησάν τι. L. Dind.]

Ἐθικὸς, ἡ, ὸν, Ad consuetudinem pertinens. Plut. [Mor. p. 3, A : Καὶ τὰς ἠθικὰς ἀρετὰς ἐθικὰς ἄν τις λέγῃ, οὐκ ἂν τι πλημμελεῖν δόξειεν. Ubi respicit Peripateticorum argutam definitionem ap. Stob. Ecl. eth. 2, 7, vol. 2, p. 244 : Διὸ καὶ τὴν ἠθικὴν ἐθικὴν εἶναι.]

[Ἐθίμιον, τὸ, Consuetudo. Apost. Const. p. 244, 3 (ubi al. ἔθιμον, q. v.). Wakef.]

Ἔθιμος, ὁ, Consuetus, Assuetus, συνήθης, ἐθὰς, Suid. [Verba Suidæ sunt : Ἐθημοσύνη, συνήθεια, ἐθισμός. Καὶ ἔθιμος συνήθης καὶ ἐθάς. Ubi verbis quinque postremis caret liber Bruxell., Gaisf. autem hæc substituit : Ἔθιμος καὶ Ἐθιμοσύνη, συνήθεια, ἐθισμός. Sed mihi ἔθιμος nihil videtur, nisi dittographia seq. ἐθισμός. In Gl. tamen est : Ἔθιμος ἡμέρα, Dies sollemnis. Ἔθιμον, τὸ, Consuetudo, præter Clem. in Ἐθίμιον cit. habent Gloss. : Ἔθιμον, Consuetum, Sollemne. Ἔθιμα, Solennia, Sueta. Τὰ ἔθιμα, Justa. Diodor. Exc. p. 577, 43 : Καθὼς ἐστι Ῥωμαίοις ἔθιμον. Antig. Car. c. 15, p. 25 : Καθάπερ ἐστὶν ἔθιμον πᾶσι προσπαρατιθέναι. Schol. Aristoph. Pl. 1186 : Τὰ ἔθιμα τῶν παρεχομένων τοῖς ἱερεῦσι σέρματα καὶ κωλαῖ. Ducang. Gl. p. 351 : « Ἔθιμον, Mos, Consuetudo. Gl. Gr.-Lat. : Ἔθιμον, Consuetum Solemne. Ἔθιμα Ἰουδαϊκὰ, ap. Clem. l. 6 Constit. Apost. c. 28. Nicetas De Cpol. statu n. 5 : Καὶ τὰ μὲν πρῶτα κατά τι πάτριον ἔθιμον, etc. Utitur Codinus De offic. aulæ Cpol. c. 6, n. 46, 49; c. 14, n. 12; c. 16, n. 4, etc. || Ἔθιμα, Menstrua. Nicephorus Patr. CP. in Jure Græco-Rom. p. 70 : Ἐὰν τελεία γυνὴ γενομένη Χριστιανὴ μετὰ μίαν ἢ δύο ἢ ὅσας ὁπωστε ἡμέρας μέχρι τῶν ἑπτὰ ἴδῃ τὰ ἔθιμα αὐτῆς. »]

[Ἐθίμως, Sollemniter. Apollon. Dysc. De pron. p. 361=101, A : Ἐν οἷς οὖν ὁτιοῦλλαβεῖ, σαφὲς ὅτι ἁπλῆ ἐστι, λείπουσα ἐθίμως αὐτῷ τῇ ἡμῶν. 397=137, B : Λείπειν φασὶ τὴν περὶ ἐθίμως. Theodor. Metoch. p. 550

citat Cramer. Gloss. : Ἐθ., Rite, Ritu, Solemniter.]

Ἔθισμα, τό, i. q. ἐθισμός. Xen. De art. eq. [6, 13]: Ἐν τοῦτο καὶ δίδαγμα καὶ ἔθισμα πρὸς ἵππον, ἄριστον. [Plato Leg. 7, p. 793, D : Νόμιμα ἢ καὶ ἐθίσματα.]

Ἐθισμός, ὁ, Assuefactio, Consuetudo. Et pro Instituto ap. Plut. Bud. [Mor. p. 83, B : Τηρεῖ καὶ διαμνημονεύει τὸν ἐθισμόν· 714 : Περὶ τοὺς ἀρχαίους ἐθισμούς. Et alibi. Aristot. Eth. Nic. 1, 7 : Τῶν ἀρχῶν δ' αἱ μὲν ἐπαγωγῇ θεωροῦνται, αἱ δ' αἰσθήσει, αἱ δ' ἐθισμῷ τινι. Antiatt. Bekk. p. 93, 19 : Ἐθισμὸς, ἀντὶ τοῦ ἔθος, Ποσείδιππος Φιλοπάτορι. Polyb. 1, 17, 11 : Ἡ τῶν ἐθισμῶν διαφορὰ καὶ τότε καὶ πολλάκις ἤδη σέσωκε τὰ Ῥωμαίων πράγματα· 3, 110, 4 : Διὰ τὸ παρὰ μίαν ἐκ τῶν ἐθισμῶν μεταλαμβάνειν τὴν ἀρχὴν τοὺς ὑπάτους, Ex more. Et alibi.]

Ἐθιστέον, Assuefaciendum. Xen. [Comm. 2, 1, 28]: Τῇ γνώμῃ ὑπηρετεῖν ἐθ. τὸ σῶμα, Corpus assuefaciendum ut animo serviat. [Isocr. Evag. p. 190, C: Τοὺς δ' ἄλλους ἐθ. ἀκούειν. Angl. Nicostr. ap. Stob. Floril. vol. 3, p. 77, 53 Lips. : Τοὺς οἰκέτας ἐθ. οὕτως, ὅπως ὁμιλεῖν μηδενὶ ἐξέστω αὐτῶν πρὸς τὸ οὖς. Anton. Ad seips. 3, 4 : Ἐθ. ἑαυτὸν, μόνα φαντάζεσθαι, περὶ ὧν κ. τ. λ. Hase.]

Ἐθιστὸς, ἡ, ὸν, Qui assuetudine acquiri potest. Aristot. Eth. 1, [9] : Ὅθεν καὶ ἀπορεῖται πότερον ἐστι μαθητὸν, ἢ ἐθιστὸν, ἢ ἄλλως πως ἀσκητόν. [Id. Rhetor. 1, 10 : Ἔστι δὲ καὶ τὸ σύνηθες καὶ τὸ ἐθιστὸν ἐν τοῖς ἤθεσιν· Eth. Nic. 7, 9 : Ἀρετὴ ἡ φυσικὴ ἢ ἐθιστή.]

Ἐθμὴ, ἡ, Hesychio ἀτμὴ, ἀτμὸς, καπνὸς [καμπτὸς cod.], λεπτὸς, Vapor, Tenuis fumus. [Epiphan. t. 1, p. 459, B, de hypocaustis : Ὑποκαίειν δὲ κάτω, διὰ τὸ εἶναι ἐθμὴν εἰς θάλψιν τῶν ἔνδον ἐν τῷ οἰκίσκῳ συναγομένων. Hase.]

Ἔθμοὶ, Hesychio πολλοὶ, δεσμοὶ, πλόκαμοι. Sed illud πολλοὶ valde convenit cum ceteris. [Δεσμοὶ, πλόκαμοι, ad Δεθμοὶ, quod in ἐθμοὶ depravatum alicubi invenerit Hes., refert Valck. Ep. ad Rœv. p. 47, πολλοὶ autem ad Ἔθμοὶ pro ἑσμοὶ, quod v.]

[Ἐθναγός. V. Ἐθνάρχης.]

Ἐθνάρχης, ὁ, Gentis præfectus. Lucian. Macrob. [c. 17] : Ἀντὶ ἐθνάρχου βασιλεὺς ἀναγορευθεὶς Βοσπόρου. 2 Ad Cor. 11, [32] : Ὁ ἐθνάρχης Ἀρέτα τοῦ βασιλέως. 1 Macc. [14, 47], ἐθνάρχης τῶν Ἰουδαίων Simo. Areopagitæ autem ἐθνάρχαι dicuntur Angeli, et Ἐθναγοί. [Ἔθναρχος Const. Man. Chron. p. 52, A : Τοῖς ἐθνάρχοις, ubi cod. ἐθνάρχαις. Boiss. Sic ib. p. 13, C : Ἐθνάρχαι καὶ χωράρχαι. Theophyl. Hist. 7, 8, p. 175, C : Τὸν τοῦ Κόλχ ἐθνάρχην. Origen. Ep. ad Afric. ed. Delar. vol. 1, p. 28, A : Ὅσα συγχωροῦντος Καίσαρος ὁ ἐθνάρχης παρ' αὐτοῖς (Judæis) δύναται. || Ap. Byzantinos Præfectus militaribus copiis ἐξ ἐθνῶν in Romanorum auxilium contractis. Scylitz. p. 787 : Καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἡγεμόνα καταστήσας τὸν πατρίκιον Νικηφόρον τὸν Βρυέννιον, καὶ ἐθνάρχην ταῦτον κατονομάσας, et Bryenn. l. 4, c. 16 citat Ducang. Gl. p. 351.]

Ἐθναρχία, ἡ, Præfectura gentis. [Constant. Man. Chron. p. 36, D : Καὶ κατατροπωσάμενος μυρίας ἐθναρχίας· 77, B : Καὶ πᾶσαν περιταύριον ἦγειρεν ἐθναρχίαν· 121, B : Εἶχε δ' αὐθὶς Βασιλειον Ἀράβων ἐθναρχία. Cf. not. ad Nicet. Eugen. 1, 19. Boiss. Ephraem. Cæs. 399 : Ὃς ἀρξας ἐθνῶν ἁπλέτων ἐθναρχίας. Theodoret. Serm. 10 ad Græcos : Ἐθναρχίαι καὶ μερικαὶ βασιλεῖαι, citat Ducang. Gl. p. 351.]

[Ἔθναρχος, ὁ, i. q. ἐθνάρχης, quod v. Eust. Opusc. p. 281, 30 : Ὁ τῶν Ἀγαρηνῶν ἔθναρχος.]

[Ἐθνέσται, οἱ, ἔθνος Θεσσαλίας· ἀπὸ Ἐθνέστου τῶν Νεοπτολέμου παίδων ἑνὸς, ὡς Ῥιανὸς δ' καὶ ε', Steph. B.]

[Ἐθνηδὸν, Tota gente. Joseph. Maccab. vol. 2, p. 500 : Τοὺς Σικιμίτας ἐθν. ἀποσφάξαντες.]

Ἐθνικὸς, ἡ, ὸν, Ad gentem aliquam aut gentes pertinens, Genti alicui s. nationi peculiaris. Ab Athen. [7, p. 329, A] citantur Ἐθνικαὶ ὀνομασίαι Callimachi. Et ap. Hermog. legitur Ἐθνικὴ λέξις. Sunt autem qui itidem verba, quæ Fabius vocat Regionibus quibusdam magis peculiaria, ἐθνικὰ ὀνόματα esse putent. A gramm. vocatur etiam nomen ἐθνικὸν, A gentis vel etiam urbis appellatione deductum. Quod nomen frequenter ap. Steph. B. occurrit : ut quum dicit ab Αἴγυπτος esse ἐθνικὸν Αἰγύπτιος : ab Ἀβδὴρ esse ἐθνικὸν Ἀβδηρίτης : ab Ἀβυδὸν esse ἐθνικὸν Ἀβυδώνιος. Hinc vocatur ab Eust. ὁ τὰ Ἐθνικὰ γράψας. [Diodor. 18, 3 : Μετὰ δὲ ταῦτα Αἰτωλοὶ μὲν ἀξιώσαντες τὸν Λεωσθένην διά τινας ἐθνικὰς χρείας κατὰ τὸ παρὸν ἀπελθεῖν ἐπ' οἶκου, Propter res suæ gentis, Domesticas. Polyb. 30, 10, 6 : Πρὸς μὲν οὖν τὰς ἄλλας πόλεις καὶ τὰς ἐθνικὰς συστάσεις, Gentium concilia. Dionys. De Thuc. c. 7, p. 823, 3 : Ἐθνικὰς καὶ τοπικὰς ἐκφέροντες ἱστορίας.] || Ἐθνικοὶ ap. Eccles. Scriptt., A religione Christiana alienæ gentes, Gentiles, Ethnici. [Matth. 6, 7 : Ὥσπερ οἱ ἐθνικοί· 18, 17 : Ἔστω σοι, ὥσπερ ὁ ἐθνικός. Paulus Æg. p. 196, 2 : Σίδας ἐθνικόν. Constant. Basil. Mac. c. 53, p. 134 : Εἰσήχθη καὶ αὐτὴ πρὸς βασιλέα ἐντίμως τε καὶ λαμπρῶς εἰσαγαγοῦσα καὶ ὧρα πολυτελῆ (mulier Peloponnesia) οἷα τῶν ἐθνικῶν βασιλέων ὠδεῖς σχεδὸν μέχρι καὶ τότε πρὸς βασιλέα Ῥωμαίων εἰσήγαγεν. L. D. Ἐθνικὸς βίος, in Concil. Nicæno 1, c. 2. Ducano. Zonar. ad Can. 24 Carthag. p. 412 : Ἐθνικοὺς ἐνταῦθα τοὺς ἀπίστους νοεῖν δεῖ. Suicer.]

Ἐθνικῶς, More τῶν ἐθνικῶν, Gentilium. E Tacito interpr. More gentico. [Chrysost. In Galat. 2, t. 3, p. 731. Seager. Wassenb. ad Hom. p. 57. Schæf. Galat. 2, 14 : Ἐθνικῶς ζῆς καὶ οὐκ Ἰουδαϊκῶς. Peculiari gentis usu, ap. Hesych. : Ἴλικον, τὸν τραγίσκον ἐθνικῶς. L. D. Diog. Laert. 7, 56 : Διάλεκτος δέ ἐστι λέξις κεχαραγμένη ἔθν. τε καὶ ἑλληνικῶς. Clem. Al. t. 2, p. 885, 41 : Ὁ ἐθν. ἐν ἐκκλησίᾳ πολιτευόμενος, Qui gentiliter vivit in Ecel. Hase.]

[Ἐθνιστὴς, ὁ.] Ἐθνισταὶ Hesychio οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους : pro quo ap. Suid. in Ms. etiam Cod. scriptum ἐθνῖται, cum ead. exp. [Eust. Il. p. 901, 9 : Ὥσπερ φυλέτης καὶ πολίτης καὶ θιασώτης καὶ λοχίτης καὶ ἐθνίτης. Hemst.]

[Ἐθνίτης. V. Ἐθνιστής.]

[Ἐθνοκράτωρ, ὁ, Gentium rector. Epiphan. t. 2, p. 257, C : Αὐτὸς ὁ παντοκράτωρ, καὶ κοσμοκράτωρ, καὶ ἔθν. καὶ ἀληθὴς Θεός. Hase.]

[Ἐθνόμυθος, ὁ, ἡ, Gentilis et fabulosus. Epiphan. Adv. hær. 1, 7, vol. 1, p. 8, D : Ἀπὸ τῆς τῶν Αἰγυπτίων ἐρανισάμενοι ἐθνομύθου πλάνης· 1, 2, 31, 3, p. 166, A : Τῆς ἐθνομύθου πλάνης καὶ διδασκαλίας. Et paullo aliter 2, 1, 61, 7, p. 519, A : Διὸ καὶ ἔλεγεν αὐτὸς ὁ κύριος, Ἐγώ εἰμι ὁ ὤν,... ἵνα αὐτοὺς ἀποστρέψῃ τῆς τῶν ἐθνομύθων πλάνης, Gentilium fabulatorum.]

[Ἐθνοπάκτος. V. Ἐθνόπληκτος.]

[Ἐθνοπάτωρ, ορος, ὁ, Gentis pater. Joseph. Hist. Maccab. c. 16.]

[Ἐθνόπληκτος. Joseph. Hist. Maccab. c. 7 : Ὥσπερ γὰρ ὁ πατὴρ Ἀαρὼν τῷ θυμιατηρίῳ καθωπλισμένος διὰ τοῦ ἐθνοπλήκτου πυρὸς ἐπιτρέχων τὸν ἐμπυριστὴν ἐνίκησεν ἄγγελον. Quod esse putatur Populum ferientis. Ἐθνοπάκτου, pro quo al. cod. ἐθνοπάγκτου, Toup. autem ἐθνοπλάγκτου, ex eo l. citavit Suidas.]

[Ἐθνόρυστις, ἡ, Populi servatrix. Anon. Hymn. in Virg. 6.]

Ἔθνος, τὸ, Gens, Natio. Thuc. [1, 3 : Ἔθνη ἄλλα τε καὶ τὸ Πελασγικόν. Et 122, ubi paullo aliter.] 1 : Καὶ καθ' ἔθνη καὶ καθ' ἕκαστον ἄστυ. [Id. 2, 68 : Διελύθησαν κατὰ ἔθνη· 6, 67 : Κατά τε ἔθνη ἕκαστα καὶ ξύμπασι. Xen. Anab. 1, 8, 9 : Πάντες οὖτοι κατὰ ἔθνη ἐν πλαισίῳ πλήρει ἀνθρώπων ἕκαστον τὸ ἔθνος ἐπορεύετο· 5, 5, 5 : Πομπὰς ἐποίησαν κατὰ ἔθνος ἕκαστοι τῶν Ἑλλήνων.] Xen. Cyrop. 1, [1, 4] : Καὶ τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἔθνη. Vide ibid. et alia exx. Æschin. C. Ctes. : Ἡ πόλις, ἡ ἰδιώτης, ἡ ἔθνος. [Theocr. 17, 77 : Ἔθνεα μυρία ῳωτῶν. Cum λαὸς jungit Cedren. vol. 1, p. 17, C : Ἡ τῷ θεομισοῦς αὐτῷ καὶ ὑπερηφάνου πνεύματος ὁσμὴ τὴν οἰκουμένην διατρέχουσα, βασιλέων τε καὶ ἀρχόντων καὶ λαῶν ἀσυνέτων καὶ ἐθνῶν καρδίας πληρώσασα. L. D.] || Metaph., ut Lat. Genus et Natio, pro ordine et societate ac genere hominum : ut τὸ τῶν ἱερέων ἔθνος, Aristot. Et δημιουργικὸν ἔθνος, Plato [Gorg. p. 455, B]. Cui exemplo, quod affert Bud. p. 541, ubi et vide Natio candidatorum e Cic., addo ex cod. scriptore istud, De rep. 1, [p. 351, C] : Ἡ πόλιν, ἢ στρατόπεδον, ἢ λῃστὰς, ἢ κλέπτας, ἢ ἄλλο τι ἔθνος ὅσα κοινῇ ἐπί τι ἔρχεται ἀδίκως. [Leg. 12, p. 943, C : Ἀριστεῖον δὲ περὶ κρίνεσθαι τὸν βουλόμενον ἐν τοῖς αὐτῶν ἔθνεσι. Xen. Conv. 3, 6 : Οἴεσθά τι ἔθνος γλιθιώτερον βαψῳδῶν;] Non dubito autem quin ἔθνος pro Certorum hominum multitudine, ex Hom. petierint ejus posteri, dicente aliquoties ἔθνος ἑταίρων,

aliaque hujusmodi nonnulla : ut Il. P, [114] : Στῆ δὲ μεταστρεφθείς, ἐπεὶ ἴκετο ἔθνος ἑταίρων· [679] : Ὅσσε φαεινὼ Πάντοσε δινείσθην, πολίων κατὰ ἔθνος ἑταίρων. Sic Od. A, [34], ἔθνεα νεκρῶν. Quibus in ll. apte nos arbitror vertere posse Agmen, Agmina; hujus enim itidem vocis signif. extendunt Lat. poetæ. [Pind. Pyth. 10, 28, Nem. 3, 71 : Βρότεον ἔθνος· et sim. ἀνέρων ἔθνος Ol. 1, 66; θνατὸν ἔθνος Nem. 11, 42; ἔθνει γυναικῶν Pyth. 4, 252; Μερόπων ἔθνεα Isthm. 5, 30. Eur. Or. 977 : Πανδάκρυτ' ἐφαμέρων ἔθνη πολύπονα. Æsch. Eum. 366 : Ζεὺς γὰρ ἀξιόμισον ἔθνος τόδε λέσχας ἄς ἀπηξιώσατο, de Furiis.] || Ἔθνεα de brutis etiam dicitur : ut Virg., Vasti gens humida ponti. Sic ap. Hom. ἔθνεα legimus χηνῶν [Il. B, 459], et γεράνων, et κύκνων : necnon μελισσῶν [ib. 87] : ut dixit Colum. quoque de apibus, Intestino bello totæ gentes consumuntur. [Et Od. Ξ, 73 : Ἔθνεα ... χοίρων.] Hom. autem imitati ceteri poetæ ita usi sunt : ut Oppian. [Cyn.] 3, [1] : Ἀλλ' ὅτε δὴ κεραῶν ἠείσαμεν ἔθνεα θηρῶν. Lucill. Epigr. [Anth. Pal. 11, 191, 6] : Ὀψὲ καὶ γυπῶν ἔθνεα καὶ κοράκων. Quibus etiam ll. ἔθνεα nomen illud Agmina convenire arbitror. Lucret. autem dixit etiam Secla ferarum. [Soph. Antig. 345 : Θηρῶν ἀγρίων ἔθνη· Phil. 1147 : Ἔθνη θηρῶν. Plato Tim. p. 92, C : Ἰχθύων ἔθνος. Theocr. 25, 114 : Ἐκπάγλως θαύμαζε βοῶν τόγε μυρίον ἔθνος εἰτορέων. Philostr. V. Apoll. 2, 14, p. 66, 4 : Φαλαίνας δὲ καὶ φώκας καὶ τὰ ζωοκτόνα ἔθνη· V. Soph. 1, 2, p. 532, 12 : Πολλὰ δὲ ἔθνη κυνῶν. Conf. Eust. Od. p. 1751, 22. L. D.] || Ἔθνος pro γένος, i. e. Sexus, e Xen. OEc. [7, 26] : Ὥστε οὐκ ἂν ἔχοις διελεῖν, πότερα τὸ ἔθνος τὸ θῆλυ ἢ τὸ ἄῤῥεν τούτων πλεονεκτεῖ. [|| Item pro γένος, de gente civitatis. Pollux 9, 8 : Καὶ τὸ πλῆθος δῆμος, ὄχλος, δημόται, φυλέται, γένη, ἔθνη. Id. 8, 111 : Ὅτε μέντοι τέσσαρες ἦσαν αἱ φυλαί, εἰς τρία μέρη ἑκάστη διῄρητο, καὶ τὸ μέρος τοῦτο ἐκαλεῖτο τριττὺς καὶ ἔθνος καὶ φρατρία· ἑκάστου δὲ ἔθνους γένη τριάκοντα ἐξ ἀνδρῶν τοσούτων, ἃ ἐκαλεῖτο τριακάδες ... τρία δὲ ἦν τὰ ἔθνη πάλαι, Εὐπατρίδαι, Γεωμόροι, Δημιουργοί. Phot. et Suid. : Τριττὺς τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς· αὕτη γὰρ διῄρηται εἰς τρία μέρη, τριττῦς καὶ ἔθνη καὶ φρατρίας, ὡς Ἀριστοτέλης φησί. L. D.] Ceterum ab ἔθος deducit Etym. : cui et Eust. [Il. p. 178, 12; 255, 21] subscribit. [|| Ἔθνη, Provinciæ populi Rom. Dio Cass. 36, 24 : Τῆς Σαρδοῦς ἄρξαι λαχὼν οὐκ ἠθέλησε, μισήσας τὸ πρᾶγμα διὰ τοὺς πολλοὺς τοὺς οὐδὲν ὑγιὲς ἐν τοῖς ἔθνεσι ὁρῶντας· conf. 37, 50, etc. L. D. Euseb. Vita Const. 1, 25 : Ἐπισκοπῶν οὖν πολλῇ τῇ φιλανθρωπίᾳ πάνθ' ὅσα πρότερον ἔθνη ὑπὸ τῇ τοῦ πατρὸς μοίρᾳ διεκυδερνᾶτο. Zonar. in Antonino Phil. ex Dione : Ἐνομοθέτει τότε μηδένα τοῦ ἔθνους ἄρχειν ὅθεν ἐγένετο. Et in Severo : Ἄπληστος δὲ ὢν παρὰ πάντων ἤτει καὶ οὔτε ἔθνος οὔτε πολιν ἀρῆκεν ἀσύλητον. Ita alibi non semel. Ducang.] Gentes, Gentiles. Matth. 10, 5 : Εἰς ὁδὸν ἐθνῶν μὴ ἀπέλθητε. Rom. 11, 13 : Ὑμῖν γὰρ λέγω τοῖς ἔθνεσιν· ἐφ' ὅσον μέν εἰμι ἐγὼ ἐθνῶν ἀπόστολος, τὴν διακονίαν μου δοξάζω. « Concil. Laodic. c. 39 : Οὐ δεῖ τοῖς ἔθνεσι συνεορτάζειν καὶ κοινωνεῖν τῇ ἀθεότητι αὐτῶν. » Ducang. Arethas In Apocalypsin c. 52 ait S. Scripturam τοῦ Ἰσραὴλ χωρὶς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἔθνη προσαγορεύειν. Id. in App. p. 64.]

[Ἐθνοσατράπης, ὁ, Gentis satrapa. Theodor. Prodr. Galeom. 283, 359. Boiss.]

[Ἐθνόφρων, ονος, ὁ, ἡ. Ἐθνόφρονες, Hæretici, sic appellati, quod, licet Christiani, gentilium ritus et superstitiones sectarentur. De iis agunt Nicetas in Thesauro orthodoxæ fidei l. 4, p. 252—3, Auctor De initiis hæreseon (in Cotelerii Eccl. Gr. mon. vol. 1) n. 94, etc. Ducang.]

[Ἐθνοφύλαξ, κος, ὁ, Gentilitius, Gl.]

[Ἐθνυμών, όνος, n. gentis, corruptum, ut videtur, memorat Arcad. p. 14, 2.]

Ἔθος, τὸ, Mos, Consuetudo. Dem. Pro cor. : Δεδώκατε ἔθει τινὶ φαύλῳ πολλὴν ἐξουσίαν, Perverso more, Cic. Idem, Παυστέον τούτων τῶν ἐθῶν. Xen. [Cyrop. 1, 6, 33] : Ὅπως οὖν τοιούτῳ ἔθει εἰθισθέντες [ἐθ.], πρακτέροι πολῖται γένοιντο. Isocr. [De pac. p. 177, C] : Ἔθος καθέστηκε τοῖς τυράννοις· sic dicitur ἔθος ἔχουσιν. Et, Ἐν ἔθει γενόμενος τῆς ὄψεως, Consuetus aspectui. [Pro his Et ... aspectui HSt. Ms. Vind. : « Herodian. l. 4 [immo 5, 5] : Βουλόμενος ἐν ἔθει γενέσθαι τῆς τοῦ σχήματος ὄψεως τὴν σύγκλητον, Volens assuescere senatum conspectui illius habitus. » Hippocr. De judic. p. 55, 36 : Ἡ αἷμα πολὺ ἐκ τῶν ῥινῶν ῥυὴν ἡ μανίη τοῦ μεγάλου νοσήματος ἐν ἔθει γενομένου λύσις. Sextus Pyrrhon. hypot. 1, 142, p. 36 : Καὶ ὁ σεισμὸς δὲ οὐχ ὁμοίως θορυβεῖ ... τοὺς ἐν ἔθει τούτου γενομένους, iterumque paullo post. Aret. Diut. m. sign. 2, 12, p. 67=75 : Τὸ μὴ ἐν ἔθει μηδὲ οἰκεῖον. Dionys. A. R. 6, 53 : Χαλεπὴ δὲ παῖρα τῶν μὴ ἐν ἔθει, Insuetorum. Plut. Comp. Demetr. c. Anton. c. 4 : Γεγονὸς ἐν ἔθει τοῖς Μακεδόνων βασιλεῦσιν.] Thuc., ἐν ἔθει εἶναι, In moribus esse, Cic. [2, 64 : Ταῦτα γὰρ ἐν ἔθει τῇ πόλει πρότερόν τε ἦν ... Id. 4, 32 : Κατὰ τὸ ἔθος. Aliæ phrases sunt ἐξ ἔθους, De more, ap. Plat. Phæd. p. 82, B : Ἐξ ἔθους τε καὶ μελέτης γεγονυῖαν ἄνευ φιλοσοφίας τε καὶ νοῦ. Plut. Alex. c. 57 : Ὑπὸ τῶν Βαβυλωνίων, οὓς ἐξ ἔθους ἐπήγετο πρὸς τὰ τοιαῦτα. Tzetz. Exeg. Il. p. 86, 3 et 17. Soph. Phil. 894 : Τό τοι σύνηθες ὀρθώσει μ' ἔθος. Athen. 1, p. 10, E : Ἀρχαῖον δὲ τοῦτο ἔθος· 12, A : Ὡς παρὰ πολλοῖς τῶν βαρβάρων ἔτι καὶ νῦν ἔθος ἐστί. || Ἔθος ποιέω, Consuesco. Hippocr. De morbo sacro p. 307, 23 : Ὃ δὲ ἀπὸ παιδίου συνηύξηται καὶ συντέτροφεν, ἔθος πεποίηκεν ἐν τῇσι μεταβολῇσι τῶν πνευμάτων τοῦτο πάσχειν, Consuevit. Hesych. : Ἐθίζει, ἔθος ποιεῖ. || Forma Lacon. Βέσορ latere visa est quum intt. tum Valcken. ad Theocr. Adon. p. 282, B, in gl. Hesychii : Βεσὸν, ἔθος καὶ ὁ τῶν ἐθῶν ἔμπειρος. Λάκωνες δὲ βεστικὸν κ. τ. λ. Ubi conj. Valck. Βέσορ, ἔθος, καὶ Βεσῶν ἄμπειρος, ὁ τῶν ἐθῶν ἔμπειρος. Λάκωνες. Comparanda erat ejusd. Hesych. gl. : Ἐθήμων, ἐθῶν ἢ ἔμπειρος, ubi ἔθων repositum est ab edd. Fort. leg. Βέσων, ἐθὰς καὶ ὁ τῶν ἐθῶν ἔμπειρος, et Βέσορ, ἔθος, καὶ Βέσων ὁ τῶν ἐθ. ἔμπ. Ἔθος et ἦθος confusa Polyb. 1, 65, 7, Plut. Mor. p. 12, A, et sæpe alibi. L. Dindorf.]

[Ἐθρεκτή, Erica. Append. Dioscor. 2, 170, p. 446.]

Ἔθρις, Hesychio τομίας [ταλμίας cod.] κριὸς, Aries exsectus, Vervex.

[Ἔθω, i. q. ἔδω, quod v.]

Ἔθω, E consuetudine facio. Hom. Il. Π, [259] : Σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο Εἰνοδίοις, οὓς παῖδες ἐριθμαίνουσιν ἔθοντες, Alii κερτομέοντες· I, [540] : Ὅς κακὰ πολλ' ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν, Qui de more afficiebat magno damno OEnei aream. Ubi tamen Eust. fuisse quosdam scribit, qui metathesin esse vellent pro θέων, alios, qui Dor. esse dicerent pro ἔδων : qui hoc niterentur exemplo, Ὡς πίνουσι μόνον βατράχων τρόπον οἱθὲν ἔδοντες· sic vero et μαθὲν eosd. Dores dicere pro μαδὸν, et ψῦθος pro ψεῦδος. Hesych. ἔθει exp. φθείρει, ἐρεθίζει, τρέχει : afferens mox ἔθειν pro ἐξ ἔθους ἔρχεσθαι, et ἔθοντες pro ἐθιζόμενοι. [Id. : Ἐέθων (sic), μαθών, et Εἰθεῖν, μαθεῖν.] Unde Εἴωθα præt. med. Consuevi, Soleo. Jungitur infin. : ut τοῦτο ποιεῖν. [Hom. Il. E, 766 : Ἣ ἐ μάλιστ' εἴωθε κακῆς ὀδύνῃσι πελάζειν. Thucyd. 1, 99 : Οὐκ εἰωθόσιν οὐδὲ βουλομένοις ταλαιπωρεῖν· 132 : Χρώμενοι τῷ τρόπῳ ᾧπερ εἰώθασιν ἐς σφᾶς αὐτούς ... Et verbo omisso 1, 139 : Λεγόντων ἄλλο μὲν οὐδὲν ὧν πρότερον εἰώθεσαν.] A quo partic. εἰωθὼς, Consuetus, Solitus. Plato Pol. 1, [p. 337, A] : Αὕτη ἐκείνη ἡ εἰωθυῖα εἰρωνεία Σωκράτους· Apol. [p. 40, A] : Ἡ εἰωθυῖά μοι μαντική. [Thucyd. 1, 67 : Ξύλλογον σφῶν αὐτῶν ποιήσαντες τὸν εἰωθότα· 3, 82 : Τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν· 84 : Πανίας τῆς εἰωθυίας.] Et τὰ εἰωθότα, Consueta. Aristoph. Ran. [1] : Εἶπω τι τῶν εἰωθότων, ὦ δέσποτα; Thuc. 2, [51] : Καὶ ἄλλο παρελύπει κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον οὐδὲν τῶν εἰωθότων. Plato, Τὸ εἰωθὸς διαπράττεσθαι. Et κατὰ τὸ εἰωθὸς Παύλῳ, Ut solet Paulus. [Thucyd. 4, 67 : Ἀνοιχθεισῶν κατὰ τὸ εἰωθὸς (portarum).] Παρὰ τὸ εἰωθὸς, Præter morem. [Thuc. 4, 17 : Τοὺς δὲ λόγους μακροτέρους οὐ παρὰ τὸ εἰωθὸς μηκυνοῦμεν· conf. ib. 55; 7; 60, 75. || Forma Ion. Ἐωθα est ap. Herodot. 1, 11 : Ἐώθεε ... φοιτᾶν. L. Dindorf.]

Ἐθώκατι, Hesych. affert pro εἰώθασι, Consueverunt. [Ἐθώκαντι conj. Alb. Id. : Εὐέθωκεν, εἴωθεν. Utrique gl. Koen. ad Gregor. p. 356 confert notationem Greg. : Τὸ εἴωθα (al. εἰώθειν) ἠθῶ καὶ τὸ κἀωχεῖσθαι ἐῶ (dicunt Dorienses), ubi conj. ἔθωκα. Τὸ ἐώωχ. Probans correctionem Buttm. Lexil. vol. 1, p. 296 dubitat an verius sit ἤθωκα. L. Dindorf.]

[Ἐθωθιὰ, τὰ, in titulo operis Sanchoniathonis, si vera lectio ap. Euseb. Præp. ev. p. 41, B : Εἵρηται

ὲὲ ἡμῖν περὶ αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐπιγραφομένοις Ἐθωθιῶν ὑπομνήμασιν. Alii Chronica interpretantur, alii aliter, varie mutantes vocem. Hase.]

Εἰ, Si. Hujus particulæ sl frequentiorem primum et simpliciorem usum e seqq. exemplis declarabo. Xen. Anab. 7, p. 247 [7, 30] : Ποτέρως οὖν οἴει μᾶλλον ἂν φοβεῖσθαί τε αὐτοὺς καὶ φρονεῖν [σωφρονεῖν] τὰ πρός σε, εἰ ὁρῷέν σοι τοὺς στρατιώτας οὕτω διακειμένους, ὡς νῦν τε μένοντας ἂν, εἰ σὺ κελεύεις [-σις], αὖθίς τ' ἂν ταχὺ ἐλθόντας, εἰ δέοι; et paucis interjectis, Ἢ εἰ καταδοξάσειαν κ. τ. λ. Cyrop. 8, p. 124 [2, 11] : Εἰ δέ τις οἴεται ἕνα αἱρετὸν εἶναι ὀφθαλμὸν βασιλεῖ, οὐκ ὀρθῶς οἴεται. Ὀλίγα γὰρ εἰς ἂν ἴδοι καὶ εἰς ἀκούσειε· καὶ τοῖς ἄλλοις ὥσπερ ἀμελεῖν ἂν παραγγελλόμενον εἴη, εἰ ἑνί τοῦτο προστεταγμένον εἴη. Rursum Anab. 1, p. 154 [7, 5] : Ἂν δ' εὖ γένηταί τι, οὐ μεμνῆσθαί σε. Ἔνιοι δὲ [λέγουσιν], οὐδ' εἰ μέμνοιό τε καὶ βούλοιο, δύνασθαι ἂν ἀποδοῦναι ὅσα ὑπισχνῇ. Sic cum optat. sæpe et in alia orationis structura : ut Hell. 6, [5, 18] : Εἰ μὲν οὖν αὐτὸς ἀφηγοῖτο, ἐροῖτο μὴ, etc. Lucian. Dial. mort. [29 init.] : Εἰ σὺ μανείς, ὦ Αἶαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, τί αἰτιᾷ τὸν Ὀδυσσέα; [Omittendus hic erat l. Luc., ubi εἰ est Quando, Quum.] Quam varie autem construatur hæc particula sequente ἂν in altero membro, ex iis, quos subjungam, diversorum auctorum ll. planum faciam. Primum igitur præt. imperf. junctam hanc particulam, sequente ἄν, habemus hic : Plut. Alex. [c. 29] et Apophth. [p. 180, B] : Ἐγὼ μὲν εἰ Ἀλέξανδρος ἦμην, ἔλαβον ἂν ταῦτα. Sed in Apophth. mutato ordine dicit, ἔλαβον ἄν, εἰ Ἀλέξανδρος ἦμην, Si Alexander essem, ista accepissem; Accepissem ista, si Alexander essem. Apud Dem. Ol. 2, [p. 19, 22] : Ἐγὼ μὲν οὖν σφόδρα ἂν ἡγούμην φοβερὸν εἶναι, εἰ τὰ δίκαια πράττοντα ἐώρων αὐτὸν ἠξιημένον. Sic Æschin. tam εἰ, quam ἂν cum præt. imperf. : Εἰ ἐσωφρονεῖτε, οὐδ' ἂν ὠνομάζετο τοὔνομα τοῦ δήμου, Si saperetis, ne nominaretur quidem populi nomen. Dem. autem junxit ἂν plusquamperfecto, sequente εἰ cum præt. : Ὅτι τῶν ἀδικημάτων ἂν ἐμέμνητο τῶν ἑαυτοῦ, εἴ τι περὶ ἐμοῦ γέγραφε· sed hic præt. perf. vim imperf. habere existimatur. Jungitur particula εἰ aoristo quoque, sequente ἄν : ut Plato Apol. : Εἰ ἐγὼ πάλαι ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολιτικά, πάλαι ἂν ἀπολώλειν, Si jampridem remp. administrassem, jampridem periissem. Gregor. : Εἰ μὲν οὖν ἐμείναμεν ὅπερ ἦμεν, ἐγενόμεθα ἂν ὅπερ οὐκ ἦμεν. Quibus in ll. videmus indicativos Græcus Latinis optativis reddi. [Εἰ c. indicat., seq. in apodosi indicat. c. ἄν, semper dicitur de re quæ non est, sed esse fingitur; c. optat. de re quæ incertum est sit an non sit. Xen. Conv. 4, 21 : Εἰ πλαστικὸς ἦ ζωγραφικὸς ἦν, οὐδὲν ἂν ἧττον ἐκ τοῦ εἰδώλου ἢ πρὸς αὐτὸν ὁρῶν, ὅμοιον αὐτῷ ἀπειργασάμην.] Sed invenitur εἰ et cum optat. sequente ἄν cum indic. : ut Aristoph. Pl. [1011] : Εἰ λυπουμένην γ' αἰσθοιτό μ', Νιτάριον [νηττάριον] ἂν καὶ Βάτιον [ῥάττιον] ὑπεκορίζετο, Si mœstam me sensisset, appellabat, etc. Xen. Mem. 1, [3, 4] : Εἰ δέ τι δόξειεν αὐτῷ σημαίνεσθαι παρὰ θεῶν, ἧττον ἂν ἐπείσθη παρὰ τὰ σημαινόμενα ποιῆσαι, [ἢ εἴ τις αὐτὸν ἔπεισθεν ὁδοῦ λαβεῖν ἡγεμόνα τυφλόν. Intelligitur autem ex verbis quæ adjeci, omittendum hic fuisse l. Xen., ubi ἂν propter membrum illud ἢ εἴ τις ἔπεισθεν necessarium est. Diversissimus etiam l. Xen. ab l. Aristoph., ubi part. ἄν imperfecto addit vim quandam iterativam, deberetque abesse si de re ageretur semel facta.] Nec raro utraque particula optat. habet : estque regularior hæc constr. [immo sensu ab superioribus, ut dixi, longe diversa] : ut Dem. Ol. 2, [p. 19, 1] : Καὶ γὰρ εἰ μετ' ἀληθείας τις σκοποῖτο, ἐνθένδ' ἂν μέγαν αὐτὸν ἴδοι γεγενημένον· ibid. : Εἴ τις αἵρεσίν μοι δοίη, τὴν τῆς ἡμετέρας πόλεως τύχην ἂν ἑλοίμην. [Xen. H. Gr. 3, 4, 5 : Ἀλλὰ βουλοίμην ἄν, εἰ μὴ οἰοίμην γε ὑπὸ σοῦ ἐξαπατᾶσθαι. Et alibi sæpissime.] Plut. Romulo [c. 13] : Μάλιστα δ' ἂν τις τυγχάνοι τοῦ εἰκότος εἰ νομίζοι τὸν Ῥωμύλον οὕτως ὀνομάσαι κ. τ. λ. Jungitur autem εἰ optat. et in alia sermonis forma, ac sine ἄν : ut Thuc. : Εἴ τινα λάβοιεν, ἀπέκτεινον. Lucian. [Dial. deor. 21, 1] : Εἰ θελήσαιμι ἀνελκύσαι ὑμᾶς μετεωρωῖ. Idem, Εἰ θαύσαιο, ἠσθήσῃ. Plut. : Εὐξάμενος, εἰ καταβάλλοι, τῷ Διὶ φέρον ἀναθήσειν αὐτὸς τὰ ὅπλα τοῦ ἀνδρός. Ut autem εἰ σκοπεῖτο in illo Dem. l. legitur per optat., ita εἰ σκοπῶμεν per subj. apud Isocr. Evag. [p. 202, B. Urb. et Vat. pr. σκοποῖμεν], quæ tamen constr. et rara et suspecta est. [Æsch. Pers. 791 : Πῶς ἂν ἐκ τούτων ἔτι πράσσοιμεν ὡς ἄριστα Περσικὸς λεώς; — Εἰ μὴ στρατεύοισθ' ἐς τὸν Ἑλλήνων τόπον, μηδ' εἰ στράτευμα πλεῖον ᾖ τὸ Μηδικόν. Ubi ἦν Brunckius e conj. Suppl. 91 : Πίπτει δ' ἀσφαλὲς οὐδ' ἐπὶ νώτῳ, κορυφᾷ Διὸς εἰ κρανθῇ πρᾶγμα τέλειον. Thucyd. 6, 21 : Πρὸς οὖν τοιαύτην δύναμιν οὐ ναυτικῆς καὶ φαύλου στρατιᾶς μόνον δεῖ, ἀλλὰ καὶ πεζὸν πολὺν ξυμπλεῖν, εἴπερ βουλόμεθα ἀξιόν τι τῆς διανοίας δρᾶν καὶ μὴ ὑπὸ ἱππέων πολλῶν εἴργεσθαι τῆς γῆς, ἄλλως τε καὶ εἰ ξυστῶσιν αἱ πόλεις φοβηθεῖσαι καὶ μὴ ἀντιπαράσχωσιν κ. τ. λ., ubi tamen est var. ἦν. Sic etiam Soph. Antig. 710 : Ἀλλ' ἄνδρα, καΐ τις ᾖ σοφὸς, τὸ μανθάνειν πολλ' αἰσχρὸν οὐδέν, al. libri κἦν, it. OEd. T. 198 : Εἴ τι νὺξ ἀφῇ· 874 : Εἰ πολλῶν ὑπερπλησθῇ. Sed ej. OEd. C. 1443 conveniunt omnes in scriptura εἰ σου στερηθῶ, cum gramm. Bekk. An. p. 144, 26, addente exx. Cratini e Γείτοσιν, Εἰ σοφὸς ᾖ· Xen. Cyrop. 3, 3, 50 : Εἰ μὴ πρόσθεν ἠσκηκότες ὦσι, ubi ἦν libri meliores, et Plat. Leg. 12, p. 958, D : Εἴτε τις ἄρρην εἴτε τις θῆλυς ᾖ. Fort. igitur Tragici veteresque Attici sequuti sunt morem Epicorum et Lyricorum, εἰ conjunctivo jungentium, ut Hom. Il. E, 258 : Εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγῃσιν· A, 116 : Ἢ ὅ εἴπερ τε τύχῃσι μάλα σχεδὸν, etc. Apoll. Rh. 3, 61 : Τὸν μὲν ἐγὼν, εἰ καίπερ ἐς Ἄϊδα ναυτίλληται ... βύσομαι. Pind. Ol. 6, 11 : Καλὸν εἴ τι ποναθῇ· Pyth. 4, 266 : Εἴ ποτε χειμέριον πῦρ ἐξίκηται. Ejus structuræ ap. Herodotum nimis dubia propter varietates librorum sunt exx., quam de quibus hic dicendum videatur. Ap. Hippocr. (ut omittam εἰ τύχῃ, De cap. vuln. p. 898, B, ubi τύχοι scrib. docet sequens εἰ τύχοιεν ... τύχοι), Εἰ δὲ μὴ οἷόν τε ᾖ τοῦτο ποιῆσαι est De morb. mul. 1, p. 618, 35, et Εἰ δὲ ᾖ κάρσιον τὸ ὀστέον De cap. vuln. p. 907, D, et Εἰ καὶ χρόνος ἐγγένηται De morb. mul. 2, p. 640, 24. Ap. Aret. Acut. m. causs. 1, 5, p. 2=3 : Ἀναισθησίᾳ, καὶ εἰ μέγα ἐμβοᾷς· 6, p. 3=4 : Εἰ μὴ κατάρξῃ τρῶμα· Diut. 2, 1, p. 49=57 : Εἴ τις ... ξυμβῇ. Quæ tamen exx. incerta reddit non modo frequens in libris confusio partt. ἦν et εἰ, de qua dictum jam in Ἐὰν, terminationumque optativi et conjunctivi, sed etiam consuetudo recentiorum εἰ conjunctivo sæpissime jungentium, per quam facile potuit inferri antiquioribus. Jo. Malal. p. 140, 9 : Εἰ μὴ τὸ ἄγαλμα ... ἀγάγητε· 172, 5 : Εἰ μὴ συγκαθεσθῇ, etc. Etymol. M. p. 17, 43 : Χωρὶς εἰ μὴ ὥσι σύνθετα· 130, 29 : Εἰ μὴ ᾖ περιεκτικά· 324, 15 : Χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῇ μετὰ παρέλκοντος. Diversa ab his ratio videtur loci Aristoph. Pac. 450 : Καΐ τις στρατηγεῖν βουλόμενος μὴ ξυλλάβῃ, ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γ' ἥκοιτο μαστιγούμενος, ubi ξυλλάβῃ, ut authypotacton, fort. tenet locum indicativi futuri. Conf. Ep. ad Philipp. 3, 12 : Διώκω δὲ, εἰ καὶ καταλάβω. Præterea ejusd. Arist. Eq. 698—701 legitur in libris : Οὔ τοι μὰ τὴν Δήμητρά γ' εἰ μή σ' ἐκφάγω ἐκ τῆσδε τῆς γῆς, οὐδέποτε βιώσομαι. — Εἰ μὴ 'κφάγῃς; Ἐγὼ δέ γ', εἰ μή σ' ἐκπίω, κἄτ' ἐκφοήσας αὐτὸς ἐπιδιαρραγιῶ. Et ib. 805 : Εἰ δέ ποτ' οὗτος εἰς ἀγρὸν ἀπελθὼν εἰρηναῖος διατρίψῃ καὶ χίδρα φαγὼν ἀναθαρρήσῃ καὶ στιμφύλῳ εἰς λόγον ἔλθῃ, γνώσεται κ. τ. λ. L. Dind. || Jungitur in eod. membro duobus modis, ut optat. et indic. Thucyd. 1, 27 : Εἰ δέ τις παραυτίκα μὲν μὴ ἐθέλοι ξυμπλεῖν, μετέχειν δὲ βούλεται τῆς ἀποικίας, ut legitur in libris optimis pro ἐθέλει. Conf. Apoll. Rh. 2, 46 : Πειραζων εἴθ' ὡς πρὶν ἐϋτρόχαλοι φορέονται μηδ' ἁμυδις καμάτῳ τε καὶ εἰρεσίῃ βαρύθοιεν. Indic. et conj. ap. eund. 3, 1080 : Εἰ ἑτεόν γε φεύξομαι ἀσκηθὴς ἐς Ἀχαιΐδα, μηδέ τιν' ἄλλον Αἰήτης προδάλῃσι κακώτερον ἄμμιν ἄεθλον. Demosth. p. 723, 12 : Εἴ τινι τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ προστετίμηται κατὰ νόμον ἢ κατὰ ψήφισμα δεσμοῦ ἢ τὸ λοιπὸν προστιμηθῇ· pro quo 764, 18 est : Εἴ τινι προστετίμηται δεσμοῦ κἂν τὸ λοιπόν τινι προστιμηθῇ. || Futuro. Eur. El. 336 : Αἰσχρὸν γὰρ, εἰ πατὴρ μὲν ἐξεῖλεν Φρύγας, ὁ δ' ἀνὴρ ἓν' εἰς ὢν οὐ δυνήσεται κρατεῖν. Xen. Cyrop. 3, 1, 29 : Τὴν δ' Ἀρμενίων βασιλείαν εἰ μὴ ἕξει, οἶσθά τινα νῦν λυπούμενον μᾶλλον ἢ ἡμᾶς; H. Gr. 4, 1, 33 : Οὕτω νῦν διάκειμαι ὑφ' ὑμῶν ὡς οὐδὲ εἶπον ἔγω, εἰ μή τι ... ξυλλέξομαι· Cyrop. 6, 3, 25 : Οὕτως οὐδὲ φάλαγγος οὔτε ἄνευ τῶν πρώτων οὔτε ἄνευ τῶν τελευταίων, εἰ μὴ ἀγαθοὶ ἔσονται, ὄφελος οὐδέν. || Infinitivo in oratione

obliqua. Herodot. 2, 172 : Εἰ γὰρ πρότερον εἶναι δημότης, ἀλλ' ἐν τῷ παρεόντι εἶναι αὐτῶν βασιλεύς. Participio. Herodot. 7, 10 : Ἐν δὲ τῷ ἐπισχεῖν ἐνεστι ἀγαθὰ, εἰ μὴ παραυτίκα δοκέοντα εἶναι, ἀλλ' ἀνὰ χρόνον ἐξεύροι τις ἄν· 21 : Λῦται αἱ πᾶσαι καὶ οὐδ' εἰ ἕτεραι πρὸς ταύτῃσι γενόμεναι στρατηλασίαι μιῆς τῆσδε οὐκ ἄξιαι. L. D.]

Εἰ jungitur et aliis particulis; dicitur enim εἴ γε, εἴ περ, εἰ δή, pro Si quidem, Si modo. Lucian. : Εἴ γε ἐκεῖνοί εἰσι. [Xen. Comm. 1, 5, 3, etc.] Ap. Gregor. autem εἴ γε et pro Si tamen : Hesychio εἴπερ. [Et εἰ ... γε Soph. El. 394, 583, etc.] Apoll. Rh. 2, [236] : Εἰ δὴ ἐγὼν ὁ πρίν ποτ' ἐπίκλυτος κ. τ. λ. [De εἰ δή v. plura in Δή. Elliptice, ut εἴπερ continuo explicandum, ponit Theophr. C. Pl. 4, 4, 5 : Περὶ δὲ τῆς ἐξαλλαγῆς εἰς ἕτερον γένος, ὥσπερ τῶν πυρῶν εἰς αἵρας, καὶ εἰ δή, πάλιν τῶν αἰρῶν εἰς πυρούς κ. τ. λ. Sic εἰ δ' οὖν Athanasius Ep. de decr. Nic. Syn. vol. 1, P. 1, p. 231, A (sive p. 255, E) : Καὶ τὴν μὲν ἐπιστολὴν, ὡς προεῖπον, διὰ τὰς περιστάσεις οὐκ ἔγω προκομίσαι· εἰ δ' οὖν (intell. εἶχον), αὐτά σοι τὰ τότε ῥήματα, μᾶλλον δὲ καὶ πάσης ἂν ἐπεμψα τὸ ἀντίγραφον. Id. De synod. vol. 1, P. 2, p. 731, D : Καὶ τὰς μὲν ἐπιστολὰς αὐτῶν οὐκ ἔσχον ἐν ἑτοίμῳ, ὥστε καὶ ἀποστεῖλαι· εἰ δ' οὖν, καὶ ἀντίγραφα καὶ (delet καὶ editor) αὐτῶν ὑμῖν ἐπεμψα ἄν. L. D.] Sed cum εἴ περ sæpe sunt quædam verborum ellipseis, ac præsertim quum dicitur εἴ περ ἄρα, ἀλλ' εἴ περ : quarum exx. habes ap. Bud. p. 989, 990, 991. [Theophr. C. Pl. 5, 14, 8 : Ἡ δὲ τοῦ καύματος ὑπερβολὴ ... τὰ ἐρριζωμένα καὶ ἔγοντα μίγεθος οὐ φθείρει διὰ τὸ μὴ δύνασθαι διαδύεσθαι, ἀλλ', εἴπερ, τοὺς βλαστοὺς καὶ τοὺς καρποὺς ἐπικάει· 6, 5, 1 : Ὅλως μὲν γὰρ ἡ οὐδὲν ἡ βραχύ τι πάμπαν ἐστὶν ἐν τοῖς ἀλόγοις ζώοις τὸ τὴν εὐωδίαν διῶκον αὐτῆς χάριν, ἀλλ', εἴπερ, κατὰ συμβεβηκὸς, ὧν ἡ τροφὴ τοιαύτη· fr. De igni 3, 63 : Οὐ μὴν ἀλλ', εἴπερ, ἐκείνην ὑπολητέον τὴν αἰτίαν. Musonius ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 49 : Τοσοῦτον, εἴπερ ἄρα, περιττεύουσα, ὅσον καὶ ἀπόθεσιν τροφῆς ἀνθρωπίνης ἐπιτηδείαν ἔχειν. Dio Chr. Or. 2, p. 81 : Οὐδέ γε ᾄδειν τὰ Σαπφοῦς ἢ Ἀνακρέοντος ἐρωτικὰ μέλη πρέπον ἂν εἴη τοῖς βασιλεῦσιν, ἀλλ', εἴπερ ἄρα, τῶν Στησιχόρου μελῶν ἢ Ἡνιόχου, ἐὰν ᾖ τις ἀνάγκη. Eodem modo εἴ ποθεν Soph. Phil. 1204 : Ξίφος, εἴ ποθεν, ἢ γένυν ἢ βελέων τι προπέμψατε. L. D.] Ibid. meminit et τοῦ εἴ περ pro Quandoquidem : quo exp. modo et εἰ δή, Il. A, [61]. Sed affertur εἴ περ et pro Quamvis, ex Il. Γ, [25] : Μᾶλα γάρ τε κατεσθίει, εἴ περ ἂν αὐτὸν Σεύωνται. [Pro An est ap. Quint. 4, 343 : Ἄμφω χεῖρας ἴας πειρώμενοι, εἴπερ ἔασιν ὥς ποτ' ἐυτρόχαλοι. Sic defenditur fort. Jo. Malal. p. 30, 8, Chr. Pasch. p. 76, 13 : Ὁ δὲ Ἀγήνωρ καὶ Βῆλος κατέλαβον τὴν Συρίαν καὶ αὐτοὶ εἰς ἀναζήτησιν τῆς Ἰὼ, εἰ ἔτι ζῇ, καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς, εἴπερ εἰσὶν, quod olim conjeci scrib. εἰ περίεισιν. L. D.] Interdum vero ad εἴ περ additur et alia quæpiam particula, ut quum dicitur εἴ περ δὴ et εἴ περ γε [Æsch. Cho. 198 : Εἴπερ γ' ἀπ' ἐχθροῦ κρατὸς ἦν τετυμμένος· Suppl. 343 : Εἴπερ γ' ἀπ' ἀρχῆς πραγμάτων κοινωνὸς ἦν. Thucyd. 3, 113 : Εἴπερ γε ὑμεῖς ἐν Ἰδομένῃ χθὶς ἐμάχεσθε. Vel divise εἴπερ ... γε, ut Soph. Aj. 84 : Εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὁρᾷ· OEd. T. 369 : Εἴπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος, etc.] pro εἴ γε simpl., vel εἴ περ. At εἴ πέρ ποτε est Si unquam alias. [Eur. Andr. 553 : Ῥώμην μ' ἐπαινῶ λαμβάνειν, εἴπερ ποτέ. Thucyd. 4, 20 : Ἡμῖν δὲ καλῶς, εἴπερ ποτὲ, ἔχει ἀμφοτέρωις ἡ ξυναλλαγή· 55 : Ἐς τε τὰ πολεμικὰ, εἴπερ ποτὲ, μάλιστα δὴ ὀκνηρότεροι ἐγένοντο· 7, 64 : Καρτερήσατε, εἴπερ ποτέ. Aristoph. Eq. 594 : Δεῖ γὰρ τοῖς ἀνδράσι τοῖσδε πάσῃ τέχνῃ πορίσαι σε νίκην, εἴπερ ποτὲ, καὶ νῦν.] Αἴπερ, Dor. pro εἴπερ, Si, ap. Theocr. [8, 37.] Ab Hesych. tamen et Suida exp. ὥσπερ, Tanquam. [Ἅπερ conj. Kust. Dicitur etiam divisim Εἰ ... περ. Theocr. 2, 34 : Καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο· 7, 4 : Εἴ τι περ ἐσθλόν· et l. Apoll. Rh. 3, 61, supra posito. L. Dindorf.] Retinet suam significationem εἰ et cum ἄρα : sed ἄρα vertitur Forte [Thucyd. 1, 27 : Εἰ ἄρα κωλύοιντο· 123 : Καὶ μὴ μεταβάλλειν τὸ ἦθος, εἰ ἄρα πλούτῳ τε νῦν καὶ ἐξουσίᾳ ὀλίγον προφέρετε. Item εἰ ... ἄρα ib. 121 : Ἢ δεινὸν ἂν εἴη, εἰ οἱ μὲν ἐκείνων ξύμμαχοι ... οὐκ ἀπεροῦσιν, ἡμεῖς δ' ... οὐκ ἄρα ἀπανήσομεν... Et alibi] : sic et cum [πῃ : Xen. Cyrop. 5, 2, 26 : Εἴ πῃ γε δύναιντο συμμῖξαι. Thuc. 1, 49 : Εἴ πῃ πίζοιντο· 2, 83 : Εἴ πῃ προσπίπτοιεν etc. Et cum πού Thuc. 1, 82 : Εἴ πού τινα δύναμιν προσληψόμεθα. Et cum ποι : Thuc. 1, 53 : Ἄλλοσε εἴ ποι βουλόμεθα πλεῖν. Quod ib. paullo post dicitur, Εἰ μὲν οὖν ἄλλοσέ ποι βούλεσθε πλεῖν. Et ib. 129. Et εἴ ποτε Thucyd. 1, 68 : Εἴ ποτε πολεμήσονται· 2, 48 : Εἴ ποτε καὶ αὖθις ἐπιπέσοι. Dor. Εἴ ποκα ap. Timæum L. p. 94, D. Cum] που, nam εἴ που est Sicubi. [Xen. H. Gr. 2, 1, 10 : Πάσας ξυνήθροισεν, εἴ πού τις ἦν· 2, 2 : Καὶ εἴ τινά που ἄλλον ἴδοι. Εἰπουθεν, ἀντὶ τοῦ ὡς ἔοικεν, δήπουθεν, συλλογιστικῶς, memoratur in Lex. rh. Bekk. An. p. 258, 15. De εἴ πως v. paullo post.] At vero cum καὶ aliam signif. accipit; nam εἰ καὶ accipitur pro Etiamsi, Etsi. Εἰ καὶ μὴ πάντα, Dem., Etsi non omne. Gregor. autem eleganter et γὰρ interjecit pro Etsi enim, Εἰ γὰρ καὶ χρηστὸς ὁ νέος ζυγὸς, καὶ τὸ φορτίον ἄλαρρον, ἀλλὰ τὴν ἐλπίδα κ. τ. λ. [Thuc. 1, 38 : Καλὸν δ' ἦν, εἰ καὶ ἡμαρτάνομεν, τοῖσδε μὲν εἶναι· 6, 56 : Εἰ καὶ ὁποσονοῦν τολμήσειαν. Xen. Comm. 4, 8, 1 : Ὥστε, εἰ καὶ μὴ τότε, οὐκ ἂν πολλῷ ὕστερον τελευτῆσαι τὸν βίον. Cum partic. ib. 4, 1, 1 : Ὥστε τῷ σκοπουμένῳ τοῦτο, εἰ καὶ μετρίως αἰσθανομένῳ, φανερὸν εἶναι, ubi al. καὶ εἰ.] Interdum vero præponitur καὶ eo modo, quo a Lat. Etiam in Etiamsi, itemque Et in Etsi. Il. N, [316] : Καὶ εἰ μᾶλα κάρτερός ἐστιν, Αἰνεί οἱ ἐσσεῖται μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι. [Æsch. Sept. 447 : Καὶ στόμαργός ἐστ' ἄγαν· Pers. 295 : Λέξον κατασκὰς, καὶ στένειε κακοῖς ὅμως etc.] De εἰ μὴ autem dicam seorsim paulo post : at de εἰ δ' οὖν dicendum potius fuerit in Οὖν. [Εἰ ... ἂν, ubi εἰ est Si. Cum conj. Hom. Il. Γ, 25 : Μᾶλα γάρ τε κατεσθίει, εἴπερ ἂν αὐτὸν σεύωνται ταχέες τε κύνες θαλεροί τ' αἰζηοί· E, 225 : Τὼ καὶ νῦν πολινδε σαώσετον, εἴπερ ἂν αὖτε Ζεὺς ἐπὶ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ κῦδος ὀρέξῃ. Theocr. 8, 43 : Αἱ δ' ἂν ἀρίρκῃ, χὠ ποιμὰν ξηρός. Apoll. Rh. 2, 689 : Εἰ δ' ἂν ὀπίσσω γαῖαν ἐς Αἰμονίην ἀσκηθέα νόστον ὀπάσσῃ, δὴ τότε οἱ κεραῶν ἐπὶ μηρία θήσομεν αἰγῶν. Sigillum Rogerii ap. Ughell. Ital. Sacr. vol. 1, p. 950, D : Εἰ ἂν μὴ παραυτίκα διορθώθῃ (sic pro διορθωθῇ), si scriptura est sincera. Cum optat. Pind. Nem. 7, 89 : Εἰ δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἂν ἔχοι, εἰ τίν κ' ἐθέλοι. Apoll. Rh. 2, 17 : Εἰ δ' ἂν ἀπηλεγέοντες ἐμὰς πατέοιτε θέμιστας, ἦ κέν τις στυγεροῖς κρατερὴ ἐπιέψει ἀνάγκη. Sigillum Rogerii l. c. p. 948, D : Εἴ τι ἂν δικαίωμα εἶχον ἐγώ. Jo. Malal. p. 172, 13 : Καὶ εἴ τι δὲ ἂν ἐκέλευε θεσπίζων. Idemque sæpius εἴ τις ἐάν, de quo in Ἐάν. Εἰ ... ἄν, ubi εἰ est An. Aristoph. Av. 1018 : Ὡς οὐκ οἶδ' ἄρ' εἰ φθαίης ἄν. Æschin. C. Tim. p. 11, 35 : Σὺ δὲ τί οἶσθα, εἰ ἡμεῖς ἂν τούτου κατεψηφισάμεθα; An ... damnaturi fuissemus. Pro quo dicitur etiam ἂν εἰ in formula οὐκ οἶδ' ἂν εἰ, ap. Eur. Med. 941 : Οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι· Alc. 49, et quos ad l. Med. citavit Elmsl. L. Dind.]

|| Εἰδὴ, Hesychio ὁμοῦ, ἅμα, Simul, Una. Hom. tamen ὁμοῦ ei subjungit, Il. A, 61 : Εἰδὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμῇ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς· quare nonnulli positum esse volunt pro ἐπειδή. Sunt etiam qui divisim scribant εἰ δή. [Apud Hesych. est Εἰδὴ ὁμοῦ, εἰδὴ ἅμα, ut ὁμοῦ non sit expl. partt. εἰ δὴ, sed una cum illis petitum e l. Hom. De enclisi part. δὴ, quam in εἰ δὴ nemo duxit probandam, vid. in Δή. || Εἴ κα conjungitur 1. conjunctivo. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 21, 103 : Εἰ δέ τί κα ὁ ἀγωνοθέτας ἢ οἱ χειρίζοντες τὸ ἀργύριον μὴ ὀρθῶς ἀπολογίζωνται· 22, 114 : Πάντων δὲ τούτων καὶ εἴ τινός κα ἄλλου δοκῇ· 137 : Εἰ δέ κα διόρθωσις τῶν νόμων γίνηται. 2. Optativo ib. p. 20, 25 : Εἰ δέ τι κ' ἀδύνατον γένοιτο διὰ πόλεμον καὶ μὴ ἀποστείλῃ ἃ πόλις ἐπὶ τοὺς τεχνίτας, ἢ μὴ παραγένοιντο οἱ τεχνῖται ἢ λίπῃ τις τὸν ἀγῶνα· ubi notabilis utriusque modi alternatio.] Εἶκε, s. εἴ κε, est ἐάν πως, Hesych. [Εἴ κε conjunctivo jungit Hom. (in quo fere me contineo, omissis recentioribus Epicis) Il. B, 258 : Εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι, ὡς νύ περ ὧδε, μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆι χάρη ὠμοισιν ἐπεῖη, εἰ μὴ ἐγώ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω· E, 131 : Εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη ἔλθῃσ' ἐς πόλεμον. Et ubi est An, Il. Π, 860 : Τίς δ' οἶδ' εἴ κ' Ἀχιλεὺς ... φθήῃ ... θυμὸν ὀλέσσαι. Conf. Od. B, 332. Indicativo Il. P, 557 : Σοὶ μὲν ... ἄνειδος ἔσσεται, εἴ κ' Ἀχιλῆος ἀγαυοῦ πιστὸν ἑταῖρον ... κύνες ἐλκήσουσιν· Od. Π, 238 : Φράσσομαι εἴ κεν νῶι δυνησόμεθ' ἀντιόρεσθαι μούνω ἀνευθ' ἄλλων ἢ καὶ ὀιζησόμεθ' ἄλλους. Theocr. 2, 126 : Εὖδον δ' εἴ κε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦς ἐφίλασα. Optativo Od. Θ, 353 : Ἦ̃ς ἂν ἐγώ

Digitized by Google

σε δέοιμι, εἴ κεν Ἄρης οἴχοιτο· Il. Α, 60 : Νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας δῶμ' ἀῒ ἀπονοστήσειν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν· Θ, 205 : Εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν. ‖ Εἴ πως Hom. Il. Ν, 807 : Εἴπως οἱ εἴξειαν ὑπασπίδια προβιβῶντι. Eur. Med. 176 : Εἴπως βαρύθυμον ὀργὰν καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη, etc. Thucyd. 1, 56; 2, 67; 3, 4 : Εἴ πως πείσειαν· 2, 77 : Εἴ πως σφίσιν ... προσαχθείη. Conf. 4, 11, 37, 58. Herodot. 1, 38 : Φυλακὴν ἔχων, εἴ πως δυναίμην ἐπὶ τῇς ἐμῆς σε ζόης διακλέψαι. Et seq. ἀλλὰ Leo Diac. 2, 2, p. 11, B : Εἴ πως ἀλλὰ τάς τε τῶν βαρβάρων ἐπιδρομὰς ἀναστείλαιτο· 4, 9, p. 42, B : Εἴ πως ἀλλὰ ταύτῃ ... ἀρέξοιντο. Ejus ad exemplum quod finxerunt veterum nonnulli εἴως pro εἰ ὡς (v. Eust. Od. I, 376, p. 1754, 12) verbo satis est memorasse. L. D.]

Εἰ per An interdum verti debet : ut Lucian. [Dial. deor. 8, 1] : Πειρᾷ μου εἰ μέμηνα. Plut. Lyc. [c. 17] : Ἀπόδειξιν δίδους, εἰ μετὰ λόγου κολάζει. Et passim cum v. ἐρωτᾶν, aliisque synonymis : ut [Thucyd. 1, 5 : Ἐρωτῶντες εἰ λῃσταί εἰσι· 118 : Ἐπηρώτων τὸν θεὸν εἰ πολεμοῦσιν ἄμεινον ἔσται· 52 : Βουλόμενοι εἰδέναι εἰ ναυμαχήσουσιν· 69 : Χρῆν γὰρ οὐκ εἰ ἀδικούμεθα ἔτι σκοπεῖν.] Xenoph. : Ἐπηρώτα εἰ ἔλεξε. Plut. Lyc. [c. 29] : Εἰ καλῶς κείμενοι νόμοι τυγχάνουσιν, ἠρώτησε. Quod imitatus Horat. dixit, ... chlamydes Lucullus, ut aiunt, Si posset centum scenæ præbere rogatus : ἐρωτηθεὶς εἰ δύναιτο. Sic autem et in aliis Lat. scriptt. positum Si observavi. [Hom. Od. Θ, 133 : Δεῦτε, φίλοι, τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα, εἴ τιν' ἄεθλον οἶδέ τε καὶ δεδάηκε. Seq. conjunct. vel optat. Herodot. 1, 53 : Ἐντέλλεται Κροῖσος ἐπειρωτᾶν τὰ χρηστήρια εἰ στρατεύηται ἐπὶ Πέρσας Κροῖσος· et ib. iterum et 75. C. opt. 1, 46 : Διέπεμπε ... ὡς, εἰ φρονέοντα τὴν ἀληθείην εὑρεθείη, ἐπείρηται σφέας δεύτερα πέμπων, εἰ ἐπιχειρέοι ἐπὶ Πέρσας στρατεύεσθαι, sed ubi leg. videtur ἐπιχειρέῃ. ‖ Εἰ pro An in interrogatione recta. Genes. 17, 17 : Καὶ εἶπεν ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ λέγων, Εἰ τῷ ἑκατονταετεῖ γενήσεται υἱός; Καὶ εἰ ἡ Σάρρα ἐνενήκοντα ἐτῶν τέξεται; Lucæ 22, 49 : Ἰδόντες δὲ οἱ περὶ αὐτὸν τὸ ἐσόμενον εἶπον αὐτῷ, Κύριε, εἰ πατάξομεν ἐν μαχαίρᾳ; Act. Ap. 1, 6 : Ἐπηρώτων αὐτὸν λέγοντες, Κύριε, εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἀποκαθιστάνεις τὴν βασιλείαν τῷ Ἰσραήλ;]

Εἰ μέν, εἰ δέ, pro Si et Sin, Xen. autem εἰ μέντοι in utroque membro posuit [V. s. Μέντοι], et ap. Hom., εἰ μέν κε, εἰ δέ κε pro eodem. [Od. Ξ, 395] : Εἰ μέν κεν νοστήσῃ ἄναξ, deinde Εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσι. Sed et εἰ μὲν ac εἰ δὲ ponuntur sæpe in anantapodoto : ut [Hom. Il. Α, 135 : Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί ... εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι. Ubi alia exx. apponit Eust., q. v. cum Greg. Cor. p. 47-9 et intt. ejus;] Xen. [Comment. 3, 1, 9 : Εἰ μὲν καὶ διαγιγνώσκειν σε τοὺς ἀγαθοὺς καὶ τοὺς κακοὺς ἐδίδαξεν· εἰ δὲ μή, τί σοι ὄφελος ὧν ἔμαθες;] Cyrop. 8, p. 140 [7, 24] : Εἰ μὲν οὖν ἐγὼ ὑμᾶς ἱκανῶς διδάσκω, οἵους χρὴ πρὸς ἀλλήλους εἶναι· εἰ δὲ μή, καὶ παρὰ τῶν προγεγενημένων μανθάνετε. Ut autem est verborum eclipsis [«ellipsis» HST. Ms. Vind.] inter εἰ μὲν διδάσκω et alterum membrum, sic et in alia orationis forma particula εἰ secum verborum ἔλλειψιν [«Ἔλλειψιν» id.] relinquit : sicut et εἰ ὅ' ἄρα vel εἴπερ ἄρα, et ἐὰν δὲ interdum, item εἰ ὅ' ἄγε, necnon εἰ βούλει δέ : de quibus lege Bud. p. 990, 991 : iisque adde ex Il. I, [46] : Εἰ δὲ καὶ αὐτοί, pro εἰ δὲ βούλονται καὶ αὐτοί. Sed sciendum est, esse interdum et ante εἰ ipsas verborum ellipses, de quibus, quoniam variæ sunt, alibi dicere statui. [Hom. Il. I, 262 : Εἰ δὲ, σὺ μέν μιν ἄκουσον, ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω. Plato Reip. 4, p. 432, A : Εἰ μὲν βούλει φρονήσει, εἰ δὲ βούλει ἰσχύϊ, εἰ δὲ, καὶ πλήθει ἢ χρήμασιν· Euthyd. p. 285, C : Καὶ εἰ μὲν βούλεται, ἐρέτω, εἰ δ', ὅ,τι βούλεται τοῦτο ποιείτω· Alcib. 1 p. 114, B : Εἰ μὲν βούλει, ἐρωτῶν με ὥσπερ ἐγώ σε, εἰ δὲ, καὶ αὐτὸς ἐπὶ σεαυτοῦ λόγῳ διίξιλθε. Quod apud Æsch. Ag. 555, 563 bis est, Μόχθους γὰρ εἰ λέγοιμι καὶ δυσαυλίας, et, Χειμῶνα δ' εἰ λέγοι τις οἰωνοκτόνον, nulla seq. apodosi, minus huc pertinet propter orationem aliter quam inchoata erat absolutam. Quemadmodum explicandi sunt etiam ll. Xenoph. H. Gr. 2, 4, 27 : Εἰ δὲ καὶ τοῦτο δεῖ εἰπεῖν, τοῦ μηχανοποιοῦ, ὃς ... ἐκλεψε, et comparatus ei a Bekkero in Ephem. Jen. a. 1810, p. 273 Isocrateus Archid. p. 128, E : Εἰ δὲ δεῖ καὶ περὶ τῶν ἔξωθεν βοηθεῖν εἰπεῖν πολλοὺς ἔσεσθαι τοὺς βουλομένους ἐπαμύνειν ἡμῖν, ut legebatur ante librum Urbin., qui ἡγοῦμαι πολλούς. ‖ Εἰ, Quando. Herodot. 5, 97 : Πολλοὺς γὰρ οἷκε εἶναι εὐπετέστερον διαβάλλειν ἢ ἕνα, εἰ Κλεομένεα μὲν μοῦνον οὐκ οἷός τε ἐγίνετο διαβάλλειν, τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθηναίων ἐποίησε τοῦτο· 9, 68 : Δηλοῖ τέ μοι ὅτι πάντα τὰ πρήγματα τῶν βαρβάρων ἤρτηντο ἐκ Περσέων, εἰ καὶ τότε οὗτοι, πρὶν ἢ καὶ συμμῖξαι τοῖσι πολεμίοισι, ἔφευγον. Æsch. Prom. 345 : Ἐγὼ γὰρ οὐκ εἰ δυστυχῶ, τοῦδ' οὕνεκα θέλοιμ' ἂν ὡς πλείστοισι πημονὰς τυχεῖν. L. Dind.]

Εἰ pro ὅτι, Quod. Demosth. : Ἔχαιρον εἰ προσέχει. Synes. : Ἔκλαιον οὐκ εἰ τεθνηξόμην. Vide alia exempla ap. Bud. : itemque Livii imitationem, pp. 978, 979. Sed affert et locum Dem., in quo vel εἰ ita accipiendum, vel ante ipsam aliquid subaudiendum putat. Ego vero alicubi εἰ cum suo optat. per infin. etiam resolvendum esse censeo. Ceterum ad hanc τοῦ ὅτι signif. pertinet et εἴ περ pro Quandoquidem, ap. eund. Bud. p. 991. [Εἰ sic ponitur post θαυμάζω, ut Æschin. C. Tim. p. 13, 30 : Ἀποθαυμάζων οὖν περιέρχεται καὶ τεραστευόμενος κατὰ τὴν ἀγορὰν, εἰ ὁ αὐτὸς πεπόρνευταί τε καὶ τὰ πατρῷα κατεδήδοκεν. Xen. Cyr. 4, 5, 20 : Οὐδὲν θαυμάζω, εἰ Κυαξάρης ... ἀκνεῖ· 5, 2, 20 : Οὐκέτι θαυμάζω εἰ ἐκπώματα μὲν καὶ ἱμάτια ... ἡμεῖς ὑμῶν πλείονα κεκτήμεθα. Vel post ἄχθομαι, Xen. OEc. 9, 16 : Οὐκ ἂν ἄχθοιτο δικαίως, εἰ πλείω αὐτῇ πράγματα προστάττω. Et αἰσχύνομαι Polyb. 8, 14, 6 : Ὥστε μᾶλλον ὁ παθὼν τοῦ πράξαντος ἠσχύνετο τὸ γεγονὸς, εἰ ... τοιαῦτα ταπείνεια κεκόμισται.]

Εἰ, pro Ne, ex Eur. affertur, Φόβῳ εἴ τις αἰσθήσεται, Metu ne quis audiat. [Εἰ vertendum in his, quæ non reperi ap. Eur., Si, nec magis pendet e voc. φόβῳ, quam in exx. superioribus e verbis χαίρειν vel κλαίειν et reliquis.]

Εἰ μή, Nisi, ad verbum Si non, quo utitur Horat., ut in illo celebri dicto Alexandri [Plut. Alex. c. 14], Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος ἦμην, Διογένης ἂν ἤμην. Xen. Mem. 1, [1, 5] : Οὐκ ἂν προέλεγεν εἰ μὴ ἐπίστευεν ἀληθεύσειν. Apud Plat. cum indic. itidem, sed cum ejus præt. plusquam perf. [Reip. 1, p. 336, D] : Καί μοι δοκῶ, εἰ μὴ πρότερος ἐωράκειν αὐτὸν ἢ ἐκεῖνός ἐμέ, ἄφωνος ἂν γενέσθαι. Et cum fut. indic. Xen. ibid. [1, 2, 52] : Οὐδὲν ὄφελος εἴνους εἶναι εἰ μὴ καὶ ὠφελεῖν δυνήσονται. Alia constr. ap. Eund. [ib. 2, 7, 14] : Ὑμεῖς γε, εἰ μὴ ἐγὼ προφυλάττοιμι ὑμᾶς, οὐδ' ἂν νέμεσθαι δύναισθε. [Notandus porro usus particularum Εἰ μὴ pro ἀλλὰ, Sed. Diodor. 1, 71 : Πολλῷ θαυμασιώτερον ἦν τὸ μήτε δικάζειν μήτε χρηματίζειν τὸ τυχὸν αὐτοῖς ἐξεῖναι μηδὲ τιμωρήσασθαι μηδένα ἐπ' ὕβριν ἢ διὰ θυμὸν ἤ τινα ἄλλην αἰτίαν ἄδικον, ἀλλὰ καθάπερ οἱ περὶ ἑκάστων κείμενοι νόμοι προσέτασσον. Liber unus εἰ μὴ καθάπερ (ut ἀλλὰ pro εἰ μὴ vicissim liber Procopii Vand. 1, 13, p. 210, C). Theophanes Chronogr. p. 135, A : Οἱ δὲ μέσοι τῇ καθαιρέσει Μακεδονίου οὐχ ὑπέγραψαν, εἰ μὴ μόνον τοῖς συνοδικοῖς Τιμοθέου· 153, C : Ὥστε μὴ πολιτεύεσθαι τοὺς Ἑλληνίζοντας μηδὲ τοὺς αἱρετικοὺς, εἰ μὴ μόνους τοὺς ὀρθοδόξους Χριστιανούς· 348, D : Μὴ λογίσῃ υἱὸν θεοῦ εἶναι ὃν ἔτεκεν ἡ Μαρία, τὸν λεγόμενον Χριστὸν, εἰ μὴ ψιλὸν ἄνθρωπον. Cujus locis Reiskius, de signif. hac disserens ad Constantin. Cærim. p. 51, A=vol. 2, p. 161, addit Aristoph. Av. 1681 : Μὰ τὸν Δί' οὔχ οὗτός γε παραδοῦναι λέγει, εἰ μὴ βατίζει γ', ὥσπερ αἱ χελιδόνες· ipse addo ejusd. Eq. 186 : Μῶν ἐκ καλῶν εἰ κἀγαθῶν; — Μὰ τοὺς θεούς, εἰ μὴ 'κ πονηρῶν γ'· Lysistr. 943 : Οὐχ ἡδὺ τὸ μύρον μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτογί, εἰ μὴ διατριπτικόν γε κοὐκ ὄζον γάμων· Thesm. 898 : Αὕτη Θεονόη Πρωτέως. — Μὰ τὼ θεὼ, εἰ μὴ Κριτυλλά γ' Ἀντιθέου. Prætereo autem librariorum in his ll. errores. L. D.] Interdum particula γε inter εἰ et μὴ inseritur, et dicitur εἰ γε μὴ pro εἰ μὴ simpl. : ut Lucian. [Dial. deor. 21, 2] : Καὶ εἴ γε μὴ ἡ Θέτις κατελεήσασα ἐκάλεσε Βριάρεων, κἂν ἐδέδετο. Sed et aliud quodpiam voculæ genus interjicitur : ut Aristot. De mundo [4, p. 394, 11] : Ἀναθυμιάσεις ἀόρατοι, εἴ τι μὴ κατὰ τὰς ἰώας ἐστί. [V. infra in Εἴ τις.] Lucian. autem [De luctu c. 19] præfixit ἐκτὸς, Ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σπεῖσθαι πεπιστεύκατε, pro Nisi vero, Præterquam si : ubi et εἰ μὴ sufficiebat. Dicitur autem et πλὴν εἰ μὴ, item χωρὶς εἰ μή. [Sextus Adv. log. 8, 53, p. 467 : Τοίνυν οὐδὲ τὸ πιθανὸν ἐστιν ἀληθὲς, ἐκτὸς εἰ μή τι τὸ πολλάκις

πεῖθον τοῦτ' ἐροῦμεν τἀληθές. Et sine tali voc. post negationem. Thucyd. 1, 118 : Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι αἰσθόμενοι οὔτε ἐκώλυον, εἰ μὴ ἐπὶ βραχύ· 2, 98 : Ἀπεγίγνετο μὲν οὐδὲν τοῦ στρατοῦ εἰ μή τι νόσῳ· 4, 67 : Ἤσθετο οὐδεὶς εἰ μὴ οἱ ἄνδρες οἷς ἐπιμελὲς ἦν εἰδέναι. Aristoph. Ach. 684 : Οὐχ ὁρῶντες οὐδὲν εἰ μὴ τῆς δίκης τὴν ἠλύγην. Æsch. Ag. 1139 : Ἦοι δή με δεῦρο τὴν τάλαιναν ἤγαγες; Οὐδέν ποτ' εἰ μὴ ξυνθανουμένην.] Nonnunquam vero post εἰ μὴ additur περ, interdum et γε præterea : ac dicitur εἰ μή περ, εἰ μή περ γε, ut Aristoph. [Nub. 1183] et Xen. [OEc. 1, 13 ; 7, 17], pro εἰ μή, i. e. Nisi forte, Tamen. [Dicitur etiam εἰ μή γε, ut ap. Eurip. Alc. 493 : Εἰ μή γε πῦρ πνέουσι· Heracl. 272, Aristoph. Pac. 828, Xen. Conv. 6, 6, Dion. Chr. Or. 7, vol. 1, p. 238, Synes. Dion. p. 60, D, De insomn. p. 145, E, Theophyl. Sim. Hist. p. 10, C; 15, E, Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 48, A; 51, E; 202, B; 245, C; 320, D. Et εἰ μὴ ... γε Aristoph. Pac. 1070 : Εἰ γὰρ μὴ Νύμφαι γε θεαὶ Βάκιν ἐξεπάτασκεν· Xen. OEc. 1, 10 : Εἰ μὴ ἀποδιδοῖτό γε αὐτούς. Et Eur. Andr. l. infra cit. Εἰ μὴ καὶ Thucyd. 6, 60 : Λέγων τε ἔπεισεν αὐτὸν, ὡς χρὴ, εἰ μὴ καὶ δέδρακεν, αὐτόν τε ἀδεᾶ ποιησάμενον σῶσαι καὶ τὴν πόλιν τῆς παρούσης ὑποψίας παῦσαι. Ubi unus liber εἰ καὶ μή. Εἰ μή τι pro εἰ μή, ap. Sextum Adv. log. 8, 53, p. 467, modo cit. Εἰ μή τι γε Pachym. Andron. p. 48, C.] || At Τί δὲ εἰ μὴ ὑπισχνεῖτο ap. Xen. [OEc. 9, 1] redditur a Bud. p. 1047, Quid aliud tandem nisi pollicebatur? || Et εἰ δὲ μή, Sin minus, et Alioqui. Lucian. : Ἐγὼ μὲν γὰρ εὔχομαι τοῖς θεοῖς, μάλιστα μὲν ἡμῖν καὶ χρήματα πολλὰ γενέσθαι· εἰ δὲ μή, τό γε πιστοῖς εἶναι δοκεῖν, διαμένειν. Alibi, inquit Bud., pro Aut certe, p. 224 : Ἀλλ' ἴσασιν ἅπαντες, εἰ δὲ μὴ πολλοί γε. Sed non video quid vetet et hic Sin minus interpretari. Vide autem alia exx. ap. Bud. p. 991. [Thucyd. 1, 26 : Προεῖπον Ἐπιδαμνίων τε τὸν βουλόμενον καὶ τοὺς ξένους ἀπαθεῖς ἀπιέναι, εἰ δὲ μή, ὡς πολεμίοις χρήσεσθαι. Et ib. 28, 32, et alibi sæpiss. Addo tantum poni etiam post negationem. Eurip. Andr. 254 : Λείψεις τόδ' ἄγνὸν τέμενος ἐναλίας θεοῦ; — Εἰ μὴ θανοῦμαί γ'· εἰ δὲ μή, ὦ λείψω ποτέ. Soph. Tr. 586 : Εἰ τι μὴ δοκῶ πράσσειν μάταιον· εἰ δὲ μή, πεπαύσεται. Xen. Cyrop. 3, 1, 35 : Πρὸς τῶν θεῶν ... μὴ οὕτω λέγε· εἰ δὲ μή, οὐ θαρροῦντά με ἕξεις. Εἰ δὲ μή γε Plato Reip. 4, p. 425, F : Εἰ δὲ μή γε, πολλὰ τοιαῦτα τιθέμενοι ... τὸν βίον διατελέσουσιν· Dio Chr. Or. 16, vol. 1, p. 460 : Διανοίας ... μάλιστα μὲν ἀτρώτου ..., εἰ δὲ μή γε, μὴ ῥᾳδίως ... τιτρωσκομένης. Plut. Mor. p. 13, E, Basil. M. vol. 1, p. 317, A.] Invenitur et εἰ δ' οὖ apud Gregor., pro εἰ δὲ μή, Ὥστε μάλιστα μὲν τὸν κόσμον ὅλον συμφωνῆσαι, εἰ οἷόν τε, καὶ εἰς ἓν ἐλθεῖν· εἰ δ' οὖ, ἀλλ' αὐτόν γε μετὰ τῆς βελτίστης γενέσθαι.

De εἰ μὴ admoneo præterea lectores, ne in his particulis decipiantur, sicut deceptos plerosque animadverti, putantes ubique εἰ μὴ esse Nisi : quum contra alicubi interjiciendum sit verbum inter εἰ et μὴ in ordinanda oratione, ut Thucyd. 1, [32] : Καὶ ξυγγνώμη εἰ μὴ μετὰ κακίας, δόξῃς δὲ μᾶλλον ἁμαρτίᾳ, τῇ πρότερον ἀπραγμοσύνῃ ἐναντία τολμῶμεν· ita enim resolvenda est ista oratio, εἰ τολμῶμεν μὴ μετὰ κακίας, Si attentamus non improbitate animi, sed etc. Non tamen id fieri potest, ubicunque εἰ μὴ simpl. accipitur pro Si non : ut videre est in hoc Æschin. l. : Εἰ μὴ εἴδωκε δίκην, οὐκ ἀγαπᾷ, Non contentus est, si non dedit pœnas, i. e. Quod non dedit. [Dicitur etiam εἰ οὐ. Hom. Il. O, 162 : Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογήσει· Od. B, 274 : Εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἐσσὶ γόνος καὶ Πηνελοπείης. Anon. ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 443 : Τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὡς μένει τὸν κακὸν δίκη; Εἰ δ' οὐ παρὰ πόδα τιμωρίης ἔτυχεν, ἀλλ' ἐν χρόνῳ κ. τ. λ. Bion 5, 4, ap. eund. vol. 2, p. 423 : Εἰ μοι καλὰ πέλει τὰ μελύδρια ... εἰ δ' οὐκ ἀδέα ταῦτα. Apollon. Rh. 1, 904 : Εἰ δ' οὔ μοι πέπρωται ἐς Ἑλλάδα γαῖαν ἱκέσθαι· 3, 511 : Εἰ δ' οὔ τοι μάλα θυμὸς ἔῃ ἐπὶ πάγχυ πέποιθεν ἠνορίῃ. Apud Atticos non videtur dici nisi ubi vel negatio conjunctior est voc. cuipiam sequenti quam part. εἰ, ut ap. Lysiam p. 135, 27 : Εἰ μὲν οὖν οὐ πολλοὶ (i. e. ὀλίγοι) ἦσαν, καθ' ἕκαστον ἂν περὶ αὐτῶν ἠκούετε· vel εἰ est i. q. Quando, Quum, ut ap. Soph. Aj. 1131 : Ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι θεῶν νόμους; — Εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἐᾷς θάπτειν παρών· Eurip. Med. 88 : Εἰ τοῦσδέ γ' εὐνῆς οὕνεκ' οὐ στέργει πατήρ· vel denique ubi structuræ quædam mutatio et negligentia subest, ut ap. Thucyd. 1, 121, cui l. similis est Herodoteus 7, 9 : de quo genere accurate egit Buttmann. Gr. min. ed. a. 1829, p. 424. Εἰ οὐ, Annon, est ap. Herodot. 1, 90 : Εἰρωτᾶν εἰ οὔτι ἐπαισχύνεται· Plat. Protag. p. 341, B : Ἐρωτᾷ εἰ οὐκ αἰσχύνομαι. L. Dind.]

[Forma Dor. et Æol. est Αἰ, qua Epici quibus legibus utantur v. in Αἰ. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 26 : Αἰ δέ τιρ τὰ γράφια ταὶ καδαλλοιτο. Conf. ib. 805, 9, 18 etc. Et addito κα vel κεν, ib. 19 : Αἰ δέ κα μὴ ἀποτίνῃ· 33 : Αἴ τίς κα μὴ παρέχῃ. Fœdus Lacedæm. cum Argivis ap. Thucyd. 5, 77 : Αἰ δέ κα μὴ εἴκωντι. Et ib. : Αἰ δέ κα ... ᾖ ... Αἴκα αὐτοῖς δοκῇ.] Αἰ μή, Dor. pro εἰ μή, Nisi. Theocr. 5, [150] : Ἀλλὰ γενοίμαν, Αἰ μή τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα, Nisi te contudero. [Conjunctivo junctum αἰ est in fœdere Lacedæm. et Argiv. ap. Thucyd. 5, 77 : Καὶ αἴ τινα τοὶ Λακεδαιμόνιοι παῖδα ἔχωντι, ἀποδόμεν ταῖς πολίεσι πάσαις. Sed recte alii libri ἔχοντι. Ib. : Αἰ δέ τι καὶ ἄλλο δοκῇ τοῖς ξυμμάχοις, ubi plurimis libris desunt verba τι καὶ, καὶ natum videtur e κα, ut paullo ante ὅπᾳ καὶ multi præbent pro ὅπᾳ κα. Tamen 5, 79 consentientibus libris legitur, Αἰ δέ τινι τᾶν πολίων ᾖ ἀμφίλογα, et paullo ante, Αἰ δέ ποι στρατιᾶς δέῃ χοινᾶς, uno tantum alterove præbente δέοι, ut sequitur, Αἰ δέ τις τῶν ξυμμάχων πόλις ἐρίζοι. Archytas apud Stob. Flor. vol. 1, p. 38 : Αἰ γὰρ μὴ ἔχῃ φῶς. Vid. Αἴτε. Ceterum conf. Αἰ. || Forma Bœot. est Ἢ. Inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 741, 48 : Ἢ δέ κά τις [πράτ]ῃ. Et ib. 45 : Κἢ κά τινα ἀσαμα ἰωνθι. L. D.]

Εἰ pro Utinam vide in Εἴθε. [Ubi HSt. :] Εἰ pro εἴθε, Od. [Γ, 205] : Εἰ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν· [P, 513 : Εἰ γάρ τοι, βασίλεια, σωφρήσειαν Ἀχαιοί.] Lucian. Caucaso, Εἰ γὰρ γένοιτο ταῦτα. — Εἰ Suid. esse dicit εὐκτικὸν, et κατ' ἔκτασιν dici etiam εἴθε : ut ap. Pisid., Εἰ γὰρ ἂν τὸ Πέρσιδος ἐσβέστοο θράσος. Sic Hesych. εἰ γὰρ affert pro εἴθε γάρ. Sunt qui sine accentu scribant. [Pind. Pyth. 1, 46 : Εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὅλβον μὲν οὕτω καὶ κτεάνων δόσιν εὐθύνοι, καμάτων δ' ἐπῴασιν παράσχοι· Nem. 7, 98 : Εἰ γὰρ σφίσιν ἐμπεδοσθενέα βίοτον ἁρμόσαις. Xenoph. Cyrop. 6, 1, 38 : Εἰ γὰρ γένοιτο. Eurip. Alc. 91 : Εἰ γὰρ ... ὦ Παιάν, φανείης· Suppl. 369 : Εἰ γὰρ ... εἶξλοι. Et seq. imperf. Alc. 1072 : Εἰ γὰρ ... εἶχον· Or. 1614 : Εἰ γὰρ τόδ' ἦν. Vel aor. Or. 1580 : Εἰ γὰρ κατέσχον μὴ θεῶν κλῃθεὶς ὕπο. Plato Criton. p. 44, D : Εἰ γὰρ ὠφελον οἷοί τε εἶναι οἱ πολλοὶ τὰ μέγιστα κακὰ ἐξεργάζεσθαι. || Sine γὰρ Æsch. Sept. 260 : Αἰτουμένῳ μοι κοῦφον εἰ δοίης τέλος. Eurip. Hec. 836 : Εἰ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίοσι.]

[Εἰ et ἐὰν vel ἢν confusa notavi in Ἐάν. Cum ἢ permutatur ap. Polyb. 8, 14, 6, Apoll. Rh. 3, 402. Cum ᾗ ib. 816. Cum ᾖ ib. 1062.]

Εἶδ' ἄγε νῦν, Hesych. affert pro ἄγε δὴ ἄρτι : et Εἶδε ἄγε pro ἄγε δή. Ubi εἶδε ἄγε quidam volunt esse εἶα δὴ ἄγε, positis ἐκ παραλλήλου synonymis adverbiis εἶα et ἄγε. Qua de re vide quæ dixi in meis in Librum de Dialectis animadversionibus, in artic. s. tmem. 15, p. 24. V. et supra in Εἰ μέν, Εἰ δέ. [Olim ap. Hes. legebatur, Εἶδ' ἄγε· νῦν ἄγε δὴ ἄρτι, pro quo HSt. recte Εἶδ' ἄγε νῦν. « Conjunge Εἶδ' ἄγε νῦν, ex Hom. Il. Π, 667 : Εἶδ' ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κελαινεφὲς αἶμα κάθηρον. Ita Suid. (et Zonar. : Εἶδ' ἄγε νῦν· διὸ δὴ,) et Phavor. » Albert. Et sic Wakef. ad marg. Hesych. : Εἶδ' ἄγε· ἄγε δὴ, εἰ δ' ἄγε δή. Εἶδα· ἴδη, ἄγε δή. (Cyrill. Voss. : Ἐλαδή· ἄγε δή.) « Hæc sic lego et distinguo : Αἰ δ' ἄγε· ἄγε δή. Εἰ δ' ἄγε δή· εἴγε δή, ἄγε δή. » Kuster. Porro Hesych. : Εἴγε ἄγε· ἄγε δή. « Leg. Εἶδε ἄγε· ἄγε δὴ, ut series postulat. Vide Suid. et Hes. paulo ante. » Is. Voss. Εἶδ' ἄγε corrigit etiam notante Alb. V. D. in Misc. Obs. 3, 3, p. 329, citans Hom. Il. A, 524 : Εἶδ' ἄγε, τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποίθῃς, ubi scribitur Εἰ δ' ἄγε. Wakef. ad marg. sic legit, Εἶδ' ἄγε, ἄγε δή, laudato Hom. Il. I, 262 : Εἰ δὲ, σὺ μέν μευ ἄκουσον, ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω. Jacobs. Anth. vol. 9, p. 408 : « In fr. Callim. 121, ap. schol. Pind. Nem. 4, 10 : Εἶδ' ἄγε νῦν ἐλέγοισιν ἐνιψήσασθε λιπώσας Χεῖρας, ἵνα μοι πουλὺ μένωσιν ἔτος, Valck. in Callim. p. 276 priorem versum sic, ut scripsimus, egregie restituit

(Ed. Rom. ἴλλᾶτε νῦν, ἐλέγοιτι δ'. Quod accentu tantum peccat. Scrib. enim ἴλλατε, forma Æol. pro ἴλητε. V. Εἴλημι. Ceterum pro εἰ δ' ἄγε νῦν, quod præter ll. citt. habet Apoll. Rh. 3, 1, rectius scribitur εἰ δ' ἄγε νυν. Quod prope miror non animadvertisse Brunckium qui non tulit νῦν in Ap. l. simillimo 4, 370. L. D.); in altero corrigendum suspicor, Χείρας, ἵν' ἀκμαῖοι (ἴν' ἀίδιοι probabiliter Hemst. L. D.) πουλὺ μένωσιν ἔτος. Ἀκμαῖον μένειν, i. q. ἀκμάζειν. Hoc autem poetæ sibi exoptare solent, ut carmina sua diu floreant, ἀκμάζωσι, et lectoribus placentia vivant, Horat. Epist. 1, 19. » Jacobsii conjecturam satis felicem ignorabat Blomf. ad Callim. p. 238, cujus hæc sunt verba : « Χείρας ἐμὰς supplet (imo ἐμοῖς ... μενοῦσιν scribit) Toup. Emendd. t. 2, p. 192. Ἔλλετε pro ἔρρετε in bonam partem sumi posse non ostendit T. Hemst. judice Porsono Append. ad Toup. p. 473, cui probatur correctio Wakefieldii, ἴλατε. Valck. vero εἰ δ' ἄγε, quod melius puto. » Melius distinxeris, judicio nostro, Εἶδ' ἄγε νῦν, ἐλέγοισιν ἐνιψήσασθε λιπώσας Χεῖρας. Εἶδ' ἄγε νῦν enim phrasis est Homerica, quam imitatus est Callim. Eust. Il. p. 107, 18 : Ὅτι τὸ, Εἶδ' ἄγε μὴν πείρασαι ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε, τινὲς μὲν σχῆμα νοοῦσιν ἐλλείψεως, οἷον, εἰ δὲ βούλει, ἄγε πειράθητι· ἕτεροι δὲ καὶ τοῦτο σχῆμα ἐκ παραλλήλου φασὶ, δύο ἐνταῦθα ἰσοδυνάμων λειμένων λέξεων, τοῦ τε εἰ παρακελευσματικοῦ ἐπιρρήματος, καὶ τοῦ ἄγε, ἀντὶ τοῦ, εἶα ἄγε, ὡς ἐάν τις εἴποι, ἄγε δὴ φέρε, ὡς τοῦ δέ ἀντὶ τοῦ δή λαμβανομένου, ἵνα λέγῃ ὅτι, εἶα δὴ ἄγε πείρησαι· φασὶ δὲ καὶ ὅτι τοῦτο τὸ εἰ προσλήψει τοῦ α γίνεται εἶα, ὃ δηλοῖ τὸ ἄγε φέρε, καὶ ἀρέσκει οὕτω τῷ Νικάνορι, καὶ δοκεῖ κρειττόνως οὕτως ἔχειν· ἐν γὰρ τοῖς ἑξῆς εὑρεθήσονται τοιαῦτα σχήματα· ἐν οἷς τὸ μὲν εἰπεῖν, εἰ δὲ βούλει, ἄγε ποίησον τόδε, οὐκ ἔσται εὔοδον, τὸ δὲ εἰπεῖν, εἶα δὲ ἄγε ποίησον, πάνυ εὐοδωθήσεται. Angl. Theocr. 2, 95 : Εἶδ' ἄγε Θέστυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὑρέ τι μᾶχος, ubi al. εἴ' ἄγε. Apoll. Rh. 3, 131 : Εἰ δ' ἄγε μοι πρόφρων τέλεσον χρέος· conf. 4, 758, 1073. Plurali Hom. Il. Z, 376 : Εἰ δ' ἄγε μοι, δμωαὶ, νημερτέα μυθήσασθε. Callim. Dian. 81 : Κύκλωπες, ἢ μοί τι Κυδώνιον, εἰ δ' ἄγε, τόξον ... τεύξατε. Apoll. Rh. 1, 657 : Ὦ φίλαι, εἰ δ' ἄγε δὴ μενοεικέα δῶρα πόρωμεν ἀνδράσιν· et 3, 897. Orph. Arg. 253 : Εἰ δ' ἄγε νῦν στερεοῖσιν ὑπὸ στέρνοισι κάλωας βρίσατε. Ap. Diod. Zon. Anth. Pal. 9, 226, 1 : Αἱ δ' ἄγετε ξουθαὶ συμβληῖδες ἄκρα μέλισσαι φέρβεσθ' ἢ θυμίων βικνὰ περικνίδια, εἰ δ' ἄγετε conj. Brunck.]

|| Εἴτε, Sive. [Hom. Il. A, 65 : Εἴτ' ἄρ' ὅ γ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται εἴθ' ἑκατόμβης. Thucyd. 4, 118 : Εἰ δέ τι ὑμῖν εἴτε κάλλιον εἴτε δικαιότεσον τούτων δοκεῖ εἶναι· 6, 60 : Εἴτε ἄρα καὶ τὰ ὄντα μηνῦσαι εἴτε οὔ. Notanda porro collocatio post articulum. Dio Chr. Or. 36, vol. 2, p. 118 : Τὴν δὲ ἀφορμὴν ἔλαβεν ἐκ τῆς περὶ τοὺς λόγους εἴτ' ἐπαφροδισίαν αὐτὴν εἴθ' ὅτι δήποτε χρὴ καλεῖν τοῦτο. Plut. Camill. c. 33 : Τὴν δ' εἴτε Τουτούλαν εἴτε Φιλωτίδα ... ἄραι· Mor. p. 1089, D : Τὴν εἴτε ἀπονίαν εἴτε ἡδονὴν ... μεταίροντες.] Aristoph. Nub. [1481] : Καί μοι γενοῦ ξύμβουλος εἴτ' αὐτοὺς γραφὴν Δωκάθω γραψάμενος, εἴθ' ὅ,τι σοι δοκεῖ. [Ubi est non Sive, sed Utrum ... an, ut Hom. Od. Γ, 90 : Οὐ γάρ τις δύναται σάφα εἰπέμεν εἴθ' ὅγ' ἐπ' ἠπείρου δάμη ἀνδράσι δυσμενέεσσιν εἴτε καὶ ἐν πελάγει. Thucyd. 2, 4 : Ἐβουλεύοντο εἴτε καταλύσωσιν, εἴτε τι ἄλλο χρήσωνται· conf. 7, 1. 3, 111 : Ἦν πολλὴ ἔρις καὶ ἄγνοια εἴτε Ἀμπρακιώτης τίς ἐστιν εἴτε Πελοποννήσιος· 4, 19 : Ἀμεινον ἡγούμενοι ἀμφοτέροις μὴ διακινδυνεύεσθαι εἴτε βία διαφύγοιεν, εἴτε καὶ ἐκπολιορκηθέντες μᾶλλον ἂν χειρωθεῖεν. Rarius unum εἴτε, Sive. Æsch. Ag. 1403 : Σὺ δ' αἰνεῖν εἴτε με ψέγειν θέλεις ὅμοιον· Soph. OEd. T. 517 : Λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν. Eurip. ap. Clem. Al. Strom. 5, p. 581 : Σοὶ τῷ πάντων μεδέοντι χοὴν πέλανόν τε φέρω, Ζεὺς εἴτ' Ἀΐδης ὀνομαζόμενος στέργεις. Plato Sophist. p. 224, E : Καπηλικὸν εἴτε αὐτοπωλικόν. Schol. Aristoph. Pl. 493 : Τὸ δὲ βαδιεῖται καὶ φευξεῖται οὐ μόνον Αἰολικὰ εἴτε Δωρικὰ ἀλλ' ἤδη καὶ Ἀττικά. Et pro An, Soph. Tr. 236 : Ποῦ γῆς, πατρῴας εἴτε βαρβάρου λέγε. Apoll. Rh. 2, 46 : Πειράζων εἴθ' ὡς πρὶν εὐτρόχαλοι φορέονται μηδ' ἀμυδὶς καμάτῳ τε καὶ εἰρεσίῃ βαρύθοιεν. Ubi not. etiam duplex modus, de qua constr. supra in Εἰ. Obscurus est l. Aret. Acut. m. causs. 2, 8, p. 21=25 : Ἀτὰρ εἴτε πίνουσι ψυχρὸν χανδὸν πολὺ πλεῖστον, καὶ ἐς μὲν βραχὺ ἀνεκουφίσθησαν, εἶτ' αὐτοῖς ἐξάπτεται τὸ δίψος αὖθις ἀδὴν πίνουσι. Quo l. f. restituendum ἀτὰρ ἦδὲ quod est in aliis ejusd., ut l. c. 2, 11, p. 24=29; 12, p. 25=30, Diut. 1, 1, p. 26=32; 6, p. 40=34, etc. L. D.] Interdum dicitur εἴτε, et in altero membro εἴτε καὶ μή. Plato tamen dixit in Epistolis : Εἴτε ἀρχεῖ καὶ εἰ μή. [Herodot. 1, 19 : Εἴτε δὴ συμβουλεύσαντός του εἴτε καὶ αὐτῷ ἔδοξε. Et εἴτε καὶ ... εἴτε καί. Thucyd. 5, 65 : Εἴτε καὶ διὰ τὸ ἐπιβούλημα εἴτε καὶ αὐτῷ ἄλλο τι ἢ κατὰ τὸ αὐτὸ δόξαν. Polyb. 5, 47, 4 : Εἴτε καὶ στρατηγήματος χάριν εἴτε καὶ διαπιστήσας ταῖς δυνάμεσι. Diodor. 19, 107 : Εἴτε καὶ κατ' ἀλήθειαν αὐτῶν διανοηθέντων τι πρᾶξαι τοιοῦτον εἴτε καὶ ψευδέσι διαβολαῖς φυγάδων πεισθείς.] Nonnunquam vero additur οὖν, quod abundat. Plato Apol. [p. 27, C] : Δαιμόνια φῄς με νομίζειν καὶ διδάσκειν εἴτ' οὖν καινὰ, εἴτε παλαιά· [conf. Leg. 7, p. 808, A;] ibid. [p. 34, E] : Εἴτ' οὖν ἀληθὲς, εἴτ' οὖν ψεῦδος. [Æsch. Cho. 683 : Εἴτ' οὖν κομίζειν δόξα νικήσει φίλων εἴτ' οὖν ... θάπτειν. Et εἴτ' οὖν ... εἴτε Ag. 491 : Εἴτ' οὖν ἀληθεῖς εἴτ' ὀνειράτων δίκην, etc. Εἴτ' οὖν γε ... ἢ ... εἴτ' οὖν. Tzetz. Hist. 7, 52 : Εἴτ' οὖν γε ταύρου τοῦ Κρητὸς ἐκείνου τοῦ πυρπνόου ἢ τοῦ Ἐρυμανθίου τε κάπρου καὶ Καλυδῶνος, εἴτ' οὖν τινος τῶν ὑψηλῶν ... ζώων. Ponitur etiam unum εἴτουν ap. grammaticos pro Sive. Suid. : Ἤγουν, εἴτουν, ἐπιρρήματα διασαφητικά. Schol. Aristoph. Pl. 590 : Εἰκὸς γὰρ τὸν φιλοχειρδῆ καὶ σμικρολόγον εἶναι εἴτουν ἀνελεύθερον. V. Bast. ad Greg. p. 876, Tzetz. Hist. 1, 570, ubi est εἴτ' οὖν γε; 5, 189, Eust. Il. p. 50, 15. Pseudo-Lucian. Philopatr. c. 29 : Παυομένας εἴτ' οὖν καὶ ἀνακοπτομένας. Dicitur etiam εἴτε ... ἤ. Plato Phædr. p. 277, D : Ὡς εἴτε Λυσίας ἢ τις ἄλλος πώποτε ἔγραψεν· Leg. 5, p. 739, D : Εἴτε που θεοὶ ἢ παῖδες θεῶν αὐτὴν οἰκοῦσιν. Etym. M. p. 299, 26 : Εἴτε ἀπὸ τοῦ εἴλω γέγονεν ἢ ἀπὸ τοῦ εἰλίσσω. Et Utrum ... an, ib. 292, 15 : Ἀδῆλον εἴτε ... ἤ. Andromachus ap. Galen. vol. 13, p. 877 : Εἴτε σε Τρωικαῖοι, δαῖμον, ἔχουσι λόφοι, ἢ Ῥόδος ἢ Βούρινν. Lucian. Hermot. c. 38 : Εἴτε φιάλη τις ἢ σκύφος ἢ στέφανος. Diodor. 19, 107 : Εἴτε καὶ κατ' ἀλήθειαν αὐτῶν διανοηθέντων τι πρᾶξαι τοιοῦτον εἴτε καὶ ψευδέσι διαβολαῖς φυγάδων πεισθεὶς ἢ καὶ νὴ Δία χρημάτων βουλόμενος εὐπορῆσαι. Dio Cass. 79, 1 : Εἴτε Ψευδαντωνῖνος εἴτε καὶ Ἀσσύριος ἢ καὶ Σαρδανάπαλος. Eurip. Hipp. 142 : Εἴτ' ἐκ Πανὸς εἴθ' Ἑκάτης ἢ ματρὸς ὀρείας φοιταλίου. Aristoph. Nub. 270 : Εἴτ' Ὀλύμπου κορυφαῖς ἱεραῖς ... εἴτ' Ὠκεανοῦ πατρὸς ἐν κήποις ... εἴτ' ἄρα Νείλου προχοαῖς ὑδάτων ... ἢ Μαιῶτιν λίμνην ἔχει' ἢ σκόπελον νιφόεντα Μίμαντος. Et εἰ ... εἴτε. Æsch. Cho. 768 : Εἰ ξὺν λοχίταις εἴτε καὶ μονοστιβῆ· Eum. 468 : Σύ τ' εἰ δικαίως εἴτε μὴ κρῖνον δίκην· 612 : Ἀλλ' εἰ δικαίως εἴτε μὴ τῇ σῇ φρενὶ δοκεῖ τόδ' αἷμα κρῖνον. Soph. OEd. T. 91 : Εἰ τῶνδε χρῄζεις πλησιαζόντων κλύειν, ἕτοιμος εἰπεῖν εἴτε καὶ στείχειν ἔσω. Et ἢ ... εἴτε. Eur. Alc. 114 : Ἀλλ' οὐδὲ ναυκληρίαν ἔσθ' ὅποι τις αἴας στείλας ἢ Λυκίας εἶτ' ἐπὶ τὰς ἀνύδρους ... ἔδρας. Tzetz. Hist. 2, 294 : Ἑβδόμον ταῦρον Κρητικὸν νικήσας ἄγει ζῶντα ἢ τὸν διαπορθμεύσαντα πρὸς Κρήτην τὴν Εὐρώπην εἴτε τὸν ὃν ἐξήνεγκεν ὁ Ποσειδῶν θαλάσσης. Et id. Exeg. Il. p. 46, 17 : Ἐκλεγέντα ἢ ἀπὸ διαφόρων βιβλίων εἴτε ἀπὸ διαφόρων τόπων βιβλίου ἑνός. Et τε ... εἴτε id. Hist. 7, 848 : Τῇ πρὸς Ἑβραίους μάχῃ τε εἴτε πρὸς Ἀμαζόνας.] Αἴτε, Dor. pro εἴτε, Sive. Phanias Epigr. [Anth. Pal. 6, 304] : Αἴτε σύγ' ἐν κύρτῳ μελανουρίδας, αἴτε τιν' ἀγρεῖς Μόρμυρον. [Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 26 : Αἴτε Γέτας αἴτε τελίστα αἴτε ὄᾶμός ἐντ'. Fœdus Lacedæm. et Argiv. ap. Thucyd. 5, 79 : Αἴτε περὶ ὅρων αἴτε περὶ ἄλλου τινός. Conjunctivo jungitur ap. Archytam Stob. Flor. vol. 1, p. 38 : Αἴτε ἔχῃ ὕλαν ... αἴτε σπανίζῃ· et, Αἴτε φῶς ἔχῃ ..., αἴτε ἐν σκότῳ διατελῇ, ubi olim σπανίζοι ... ἔχει ... διατελεῖ. || Utrum ... an. Theocr. 5, 74 : Μή τύ τις ἠρώτα ... αἴτε Συβάρτα αἴτ' ἐμόν ἐντι τὸ ποίμνιον. Confusum cum εἴθε v. in illo. L. Dindorf.]

[|| Εἴ τις, Si quis, rariores quosdam habet usus : quorum eos hic omitto qui ad τις, non ad εἰ referuntur. 1. Ponitur sæpissime verbo omisso. Soph. OEd. C. 734 : Πρὸς πόλιν δ' ἐπίσταμαι σθένουσαν ἥκων, εἴ τιν' Ἑλλάδος, μέγα. Thucyd. 1, 14 : Αἰγινῆται γὰρ καὶ Ἀθηναῖοι, καὶ εἴ τινες ἄλλοι, βραχέα ἐκέκτηντο· 2, 13 : Χωρὶς δὲ χρυσίου ἀσήμου ... εἴτε ἀναθήμασιν ... καὶ ὅσα ἱερὰ σκεύη περί τε τὰς πομπὰς καὶ τοὺς ἀγῶνας καὶ σκῦλα

Μηδικὰ καὶ εἴ τι τοιουτότροπον. Xen. Anab. 5, 3, 3: Οἱ δὲ ἄλλοι ἀπώλοντο ὑπό τε τῶν πολεμίων καὶ χιόνος καὶ εἴ τις νόσῳ· H. Gr. 4, 3, 21: Ὥστε οὐκ ἀπέθανον αὐτῶν πλὴν εἴ τις ὑπὸ Τεγεατῶν. 2. Post εἰ vel εἰ μή. Thuc. 1, 17: Ἐπράχθη δὲ ἀπ' αὐτῶν οὐδὲν ἔργον ἀξιόλογον, εἰ μὴ εἴ τι πρὸς περιοίκους τοὺς αὐτῶν ἑκάστοις. Plato Conviv. p. 205, E: Οὐ γὰρ τὸ ἑαυτῶν, οἶμαι, ἕκαστοι ἀσπάζονται, εἰ μὴ εἴ τις τὸ μὲν ἀγαθὸν οἰκεῖον καλεῖ· Gorg. p. 480, B: Εἰ μὴ εἴ τις ὑπολάβοι ἐπὶ τοὐναντίον· Lach. p. 196, A: Εἰ μὴ εἰ θεόν τινα λέγει αὐτὸν εἶναι. Aristoph. Thesm. 343: Ἢ μοιχὸς εἴ τις ἐξαπατᾷ, ubi certe antecesserat εἰ v. 335. 3. Εἴ τις μὴ i. q. εἰ μή τις. Thucyd. 1, 72: Βούλεσθαι καὶ αὐτοὶ ἐς τὸ πλῆθος αὐτῶν εἰπεῖν, εἴ τι μὴ ἀποκωλύοι. Æsch. Ag. 1308: Τί τοῦτ' ἔφευξας, εἴ τι μὴ φρενῶν στύγος; Pers. 158: Εἴ τι μὴ δαίμων παλαιὸς νῦν μεθέστηκε στρατοῦ. Soph. Tr. 586: Εἴ τι μὴ δοκῶ πράσσειν μάταιον· 712: Εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι γνώμης. Et similiter εἴ τις δὲ in monum. ap. Bœckh. vol. 2, p. 65, n. 2015: Εἴ τις δὲ τολμήσει. 4. Est idem fere quod ὅστις. Herodot. 1, 24: Ὡς δὲ ἄρα παρεῖναι αὐτοὺς κληθέντας, ἱστορέεσθαι εἴ τι λέγοιεν περὶ Ἀρίονος. Φαμένων δὲ ἐκείνων ὡς εἴη τε σῶς περὶ Ἰταλίην κ. τ. λ. Ib. 30: Νῦν ὦν ἵμερος ἐπείρεσθαί μοι ἐπῆλθε, εἴ τινα ἤδη πάντων εἶδες ὀλβιώτατον; ... Σόλων δὲ ... λέγει, Ὦ βασιλεῦ, Τέλλον Ἀθηναῖον. (Conf. 3, 35). V. ib. 27; 2, 32. 5. Dicitur τις εἰ pro εἴτις. Eur. Iph. A. 296: Ὦ τις εἰ προσαρμόσει βαρβάρους βάριδας, νόστον οὐκ ἀποίσεται. Polyb. 4, 4, 5: Ὦ τις εἰ περιέθηκε τὴν καυσίαν καὶ χλαμύδα τοῦ Δοριμάχου, μὴ οἷόν τ' εἴη διαγινώσκειν. Sæpe in libris confusa reperiuntur εἴ τις et ὅστις, ut Xen. Cyrop. 3, 3, 2, Anab. 1, 6, 9, etc. L. Dind.]

[Εἶ, i. q. ἦ. Etym. M. p. 416, 50: Ἦ ἐπίρρημα ὁρκικόν· ὅπερ καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται, Εἶ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε (Genes. 22, 17), ἢ ὄντως καὶ ἀληθῶς, καί ἐστιν ἐπίρρημα βεβαιώσεως. In libris V. T. Græcis scribitur ἦ μήν. L. Dind.]

[Εἶ, Ubi, Dor. pro οὗ, ut αὐτεῖ pro αὐτοῦ, πεῖ pro ποῦ. Apollon. De advv. Bekk. An. p. 625, 9: Τὸ γὰρ (Sophronis, ut videtur, exemplum) Εἶ τὰ τῶν χοιραγχᾶν ἐν ἴσῳ ἐστὶ τῷ ὅπου. Pluribus de eodem agit ib. p. 552, 31; 622, 18, De constr. 3, 15, p. 237—238, 12. Conf. Koen. et Bast. ad Gregor. p. 351. L. Dindorf.]

Εἴα, Suidæ et Hesychio χόρτος, Gramen. [V. Εἰὰ et Εἰαμενή.]

[Εἰὰ, ἡ.] Εἰαὶ, Leguminum purgamenta, ut Hesych. innuit. [Idem ead. signif. ponit Εἶοι. Quibus formis tertiam gen. neutr. ἤια, quod v., confert Kust. A qua nihil differt quam idem Hes. ponit paullo post: Ἐΐα· λέγεται δὲ καὶ δισυλλάβως εἶα. Ἐπισκεπτέον δὲ εἰ ταὐτόν ἐστιν ἤια καὶ ἐΐα. Ὅταν γὰρ τὸ η, γίνεται βρῶμα, ὅταν δὲ τὸ ε, οὐ βρώματα, ἀλλ' ἢ χόρτος καὶ ἡ παράθεσις. Etym. M. p. 410, 12: Ζειαὶ αἱ ὄλυραι ... πλεονασμῷ τοῦ ζ, εἰαί τινες οὖσαι· εἰαὶ γὰρ αἱ τροφαὶ, οἷον, Θώων παρδαλίων τε λύκων τ' ἤια πέλονται (Il. N, 103). V. Εἴα. L. Dind.]

Εἴα, Suidæ et Hesychio παρακελεύσεως ἐπίρρημα, quod properispωmenωs etiam effertur Εἶα, hortat. adv., ut Lat. Eia. [Eur. Med. 400: Ἀλλ' εἶα, φείδου μηδὲν ὧν ἐπίστασαι· 820: Ἀλλ' εἶα χώρει· 1242: Ἀλλ' εἶ' ὁπλίζου· Or. 1618: Ἀλλ' εἶ' ὕφαπτε δώματα.] Quod et cum plur. verbo ponitur interdum: ut [Eurip. Herc. F. 622: Ἀλλ' εἶ' ὁμαρτεῖτε. Et alibi.] Aristoph. Pl. [760]: Ἀλλ' εἶ' ἀπαξάπαντες ἐξ ἑνὸς λόγου ὀρχεῖσθε· Vesp. [430]: Εἶα νῦν γ' ὦ [νῦν, ὦ] συνδικασταὶ σφῆκες κ. τ. λ. [C. sing. simpliciter Theocr. 5, 78: Εἶα λέγ', εἴ τι λέγεις· Meleag. Anth. Pal. 5, 152, 4: Εἶα πέτευ. C. aliis particulis et voculis. Hesych.: Εἶδα, ἔδη, ἄγε δή, vitiose pro εἶα δή, ἄγε δή. Eur. fr. Sylei cit. ab Etym. M. p. 294, 46 aliisque: Εἶα δή, φίλον ξύλον, ἔγειρέ μοι σεαυτό. Æsch. Ag. 1650: Εἶα δή, φίλοι λοχῖται, τοὔργον οὐχ ἑκὰς τόδε· 1651: Εἶα δή, ξίφος πρόκωπον πᾶς τις εὐτρεπιζέτω. Aristoph. Thesm. 659: Εἶα δή, πρώτιστα μὲν χρή, κοῦφον ἐξορμᾶν πόδα· Ach. 494: Εἶά νυν, ἐπειδήπερ αὐτὸς αἱρεῖ, λέγε· Pac. 459: Ὦ εἶα. — Εἶα μάλα. — Ὦ εἶα. — Εἶα ἔτι μάλα. 467: Εἶα νῦν. — Εἶα ὦ. 486: Ὦ εἶα. — Εἶα μάλα. — Ὦ εἶα. — Εἶα νὴ Δία. — Εἶα νῦν. — Εἶα ὦ. Lys. 1303: Εἶα μάλ' ἔμβη ὠΐα (quod pro ὦ εἶα acceperunt qui id ipsum ὦ εἶα (sic) intulerunt in libros nonnullos, probante Brunckio in Add. vol. 3, p. 180) κοῦφα πάλλων. Hodie quoque nautas Græcos in Græcia et Ægypto remigantes uti partt. εἶα μόλα narrat A. F. Didot. *Notes d'un voyage*, vol. 1, p. 181. Porro Arist. Ran. 394: Ἄγ' εἶα νῦν καὶ τὸν ὡραῖον θεὸν παρακαλεῖτε δεῦρο. Οὐκ εἶα Eur. Iph. T. 1423: Οὐκ εἶα πώλοις ἐμβαλόντες ἡνίας παράκτιοι δραμεῖσθε; Hel. 1597: Οὐκ εἶ' ὁ μέν τις λοῖσθον ἀρεῖται δόρυ; et sec. conj. Musgr. Or. 1622: Ὦ γαῖα Δαναῶν ἱππίου τ' Ἄργους κτίται, οὐκ εἶ' ἐνόπλῳ ποδὶ βοηδρομήσετε; ubi libri partim οὔκουν, plurimi autem οὐχί. Εἶα duci ab εἰ παρακελευστικῷ opinio est schol. Ven. Hom. Il. I, 46, de qua simulque de prosodia vocis Eust. p. 107, 20: Φασὶ δὲ καὶ ὅτι τοῦτο τὸ εἰ προσλήψει τοῦ α γίνεται εἶα, ὃ δηλοῖ τὸ ἄγε, φέρε· καὶ ἀρέσκει οὕτω τῷ Νικάνορι ... Δοκεῖ δὲ τὸ ῥηθὲν εἶα παροξύνεσθαι, ὡς κατ' ἐπέκτασιν ἔχον τὸ α, ὁποῖόν τι καὶ ἐν τῷ ναίχι γίνεται. Ὅτι δὲ τὸ εἶα συνεσταλμένην ἔχει τὴν λήγουσαν ἡ τραγῳδία δηλοῖ (inde addit exx. quædam). Σημείωσαι δὲ ὅτι κατὰ τὴν τέχνην τοῦ Γεωργίου προπερισπᾶται τὸ ῥηθὲν εἶα, εἰπόντος ὅτι τε παρακελευσματικὸν ἐπίρρημά ἐστι καὶ ὅτι ὡς ῥέω ῥέα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι ῥεῖα, οὕτως ἕω τὸ ἐκπέμπω, ἔα καὶ πλεονασμῷ εἶα. De accentu εἶα v. Brunck. ad l. Thesmoph. et Lys. et var. script. in ll. Eurip. L. Dind.]

Εἰάζω, Hesychio εἶα ἐπικελεύω, ex Eur. Chrysippo. [Εἰάζων, εἶα ἐπικελεύων, Eja acclamans.]

Εἰαμενή, ἡ, Hesychio [aliisque grammaticis citt. ab Heyn. ad Il. Il.] τόπος ὅπου πόα φύεται ποταμοῦ ἀποβάντος, vel ἕλος παραποτάμιον κάθυδρον· aut ἀναβολὴ ποταμοῦ φυτὰ ἔχουσα· afferenti et εἰαμεναὶ pro τόποι κάθυδροι, Loca humecta et uliginosa. Hom. Il. Δ, [483], de populo arbore, Ἦ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο πεφύκει. Et [O, 631], de bobus, Αἵ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο νέμοντο. Sic Apoll. Rh. 2, [795]: Βαθυῤῥείοντος ὑφ' εἰαμεναῖς Ὑπίοιο, Locis irriguis et herbosis, Viretis s. Pratis: [2, 818, 1202, 1220; 4, 316. Demosth. Bith. ap. Steph. Byz. et Etym. M. v. Ἡραία: Εἰαμενὴ δὲ καὶ οὐ βάθος ἐστὶ θαλάσσης. Hemst.] Videtur porro εἰαμενὴ dici vel quasi εἰαμένη, ab ἐάω, ut sit Locus quem aqua reliquit, post inundationem sc.: vel ab εἶα signif. χόρτος, Gramen, Herba. Apud Suid. paroxytonωs scriptum εἰαμένη, expositumque itidem κάθυγρος τόπος: ut ap. Hesych. rursum Εἰαμένον, νήνεμον, κοῖλον, βοτανώδη. [Id.: Ἰαμεναὶ, οἱ ὑλώδεις καὶ ἔνυδροι τόποι καὶ πόαν ἔχοντες, ἀπὸ τοῦ ἀνιέναι τὴν ὕλην, τενάγη, τέλματα. Ἰαμενὰς τὰς πόλεις (πόας Heringa Obs. p. 218). Et: Ἰαμενῇ, καθύδρῳ τόπῳ. Eust. Il. p. 1035, 18: Οἱ δὲ παλαιοί φασι καὶ ὅτι εἰαμεναὶ λειμῶνες, νομαὶ τεναγώδεις, ὅθεν ἂν ποταμὸς ὑποχωρήσῃ. Spiritu aspero, ut ap. Apoll. (ubi παρ' Etym. M. p. 93, 2), scribitur etiam Theocr. 25, 16: Λειμῶνες θαλέθουσιν ὑπόδροσοι εἰαμεναί τε, eumque Eust. Il. p. 1035, 16, qui sæpius memorat tum illo l. tum p. 1146, 47 (ubi etiam accentus male ponitur in penult., contra ipsius testimonium p. 501, 6), schol. Hom. Il. Δ, 483 et Etym. M. p. 295, 16 etymologia, παρὰ τὴν ἔσιν ... ἐσαμενὴ, videri possint confirmare, nisi ipsa talis etymologia grammaticos impulit ut asperum spiritum præferrent. Quæ est sententia Buttmanni Lexil. vol. 2, p. 24, εἰαμενὴ comparantis cum epitheto Scamandri ἠιόεις Il. E, 36, quod interpretatur Per prata labentem. Idem argutius distinguere videtur inter usum Homeri et recentiorum poetarum, qui hi latius quam ille extenderint signif. ad locos non tantum vicinos paludibus sed etiam eos qui ipsi interdum stagnarent. L. Dindorf.]

[Εἰανὸς s. Εἰανός. V. Ἐανός.]

[Εἶαρ. V. Ἔαρ.]

[Εἰάρινος. V. Ἐαρινός.]

Εἰαρίτης λίθος, i. q. αἱματίτης, ut Nicandri schol. docet. [Εἰαριήτης Aglaius Byzant. Schneid.]

[Εἰαρόεις, εσσα, εν, Vernus. Manetho 4, 275: Κριοῦ τ' εἰαρόεντος.]

[Εἰαρόμασθος s.] Εἰαρόμαστος, ἡ, Vernantes mammas habens, Epigr. [Anth. Pal. 5, 76: Αὕτη πρόσθεν ἐην ἐρατόχροος, εἰαρόμασθος.]

Εἰαροπότης, ὁ, Sanguipota, αἱμοπότης, ψυχοπότης, Hesych. [Id.: Ἰαροπότης, αἱμοπότης. Etym. M. p. 294, 47: Εἶαρ, τὸ αἷμα, καὶ εἰαροπότης ὁ αἱματοπότης. Et

421, 57 : Ἠεροφοῖτις Ἐρινὺς... ἡ παρὰ τὸ ἔαρ, ὃ σημαίνει τὸ αἷμα, καὶ ὁ αἱματοπότης ἠεροπότης, ubi εἰαροπότης reponenti Heynio ad Il. T, 87, quo refertur gl. Etym., obstat quodammodo gl. Hesychii : Ἠεροπότης, αἱμοπότης. Ceterum scrib. esse, ut dixi jam in Εἶαρ sub Ἔαρ, εἰαροπώτης confirmat quod ap. schol. Hom. memoratur etiam fem. εἰαροπῶτις, sive inventum alicubi a grammaticis sive ab ipsis invectum in locum Homerici ἠεροφοῖτις. L. Dind.]

[Εἰαροπώτης. Εἰαροπῶτις. V. Εἰαροπότης.]

Εἶαρος, Vestis, VV. LL. Metuo ne perperam pro εἰανός.

[Εἰαροτερπὴς, ὁ, ἡ, Vere gaudens. Orph. H. 50, 14 : Νύσιαι, οἰστρομανεῖς, παιωνίδες, εἰαροτερπεῖς (Nymphæ).]

[Εἰάω. V. Ἐάω.]

Εἴβιμος, ὁ, ἡ, Stillatitius, Stillans, στάζων, Eust. [Od. p. 1471, 30. Sec. eund. Il. p. 1336, 28 est n. pr. : Τοῦ δὲ εἴβειν καὶ ὄνομα παράγεται κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁ Εἴβιμος.]

Εἴβω, ψω, i. q. λείβω, ex eoque factum περιαιρέσει τοῦ λ : Ionicæ et Æolicæ dialecto magis familiare, Eust. [Od. p. 1471, 27], alibi [ib. p. 1525, 8] ex Herodiano tradens, ita λ in hoc verbo ablatum esse ut σ in ὗς. Frequens est δάκρυον εἴβειν, Fundere lacrymas, ut infra δάκρυα λείβειν habebis. Od. H, [219] : Ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβον· [Δ, 153] : Πυκνὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβε, Χλαῖναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖσιν ἀνασχών. Alibi autem [Ψ, 33] dicit, Βλεφάρων ἄπο δάκρυον ἧκε· [Δ, 114] : Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε· [H, 260] : Εἵματα δάκρυσι δεύεσκον· [Il. Ω, 162] : Δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον· quæ duo posteriora itidem a liquidis desumta sunt ut εἴβω s. λείβω. Et Εἴβομαι, Fundor ut vinum e patera inter libandum; Fluo, Destillo, στάζω. Hesiod. Theog. [910] de Gratiis, Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβετο δερκομενάων Λυσιμελής. Apoll. Rh. 2, [664] : Ἄσπετος ἱδρὼς Εἴβεται ἐκ λαγόνων. [Soph. Antig. 527 : Φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη. Anon. ab Etym. M. p. 182, 3 cit. : Τῆς δ' ὀλοφυρομένης ἀμφ' ἀγνύϊ εἴβεται αἰὼν, Vita profunditur.]

Εἶγμα, ατος, τὸ, Imago, Similitudo.

[Εἶδα, Hesych. vitiose in gl. de qua v. in Εἶα.]

[Εἶδ' ἄγε. V. Εἰ.]

[Εἰδαίνω, Scio. Athanasius Hom. in SS. Patres et Prophet. vol. 2, p. 451, D : Ὁ δὲ Δαβὶδ, Οὐ χρείαν ἔχεις, δέσποτα, ἐρωτήσεως ἢ ὑπομνήσεως, ὧν προγνώστης καὶ εἰδαίνων τὰ προγνώσεως, καὶ ποίας προαιρέσεως ἔχει γενέσθαι ὁ μέλλων τίκτεσθαι ἄνθρωπος. L. Dind.] Εἰδαίνομαι, Formam rei alicujus accipio, Similis fio : unde εἰδήνατο, Nicander Al. [613] pro ὡμοιώθη, Μολίβδῳ εἰδήνατο χροιήν· ib. [76] : Γάλακτι πάντοθεν ἀφρίζοντι νέην εἰδήνατο χροιήν. Sic ἐφήνατο a φαίνομαι. [Rectius εἰδήνατο et ἐφήν.]

[Εἰδαλίζομαι. Hesych. : Εἰδαλίζεται, ἐναλίζεται. Ubi deesse videtur interpretatio, quum ἐναλίζεται vix sit aliud quid quam dittographia antecedentis voc., ΙΔ in N mutato vel vicissim. Similis est gl. ejusd. : Ἐνδίσματα, ἐναλίσματα. L. Dind.]

Εἰδάλιμος, η, ον, Formosus. Ut enim ab εἶδος fit εἰδάλιμος, sic Formosus a Forma. Hom. Od. Ω, [278] : Τέσσαρας εἰδαλίμας, ἃς ἤθελεν αὐτὸς ἑλέσθαι. [Suid. : Εἰδάλιμον, τὸ εὐειδές.] Exp. et ἐπιστήμων. [V. Eust. ad l. Hom.] At ἰδάλιμον καῦμα, ab ἰδίειν est.

Εἰδαλὶς, Hesychio Avis quædam.

Εἰδάλλομαι, Similis videor, appareo, Assimilor. [Hesych. : Εἰδάλλεται, φαίνεται. Ἰδάλλεται, φαίνεται. V. Ἰνδάλλομαι.]

[Εἶδαρ. V. Ἔδαρ.]

Εἶδας, Hesychio εἰς αὔριον, In crastinum s. Cras. [Id. : Ἔνσας, αὔριον.]

Εἴδαυλος, Hesychio [et Zon. p. 628] est λόγιος, Suidæ [et Cyrillo ap. Tittm. ad Zon. p. 628] συνετὸς λογισμὸς, si tamen non potius scripsit συνετὸς, λόγιος. Etym. habet Εἰδύλος, [λόγιος, συνετός. Hinc Suidæ quoque εἰδύλος restituit Kust., restituendum etiam Hesych. et Zonaræ, tametsi Etym. Ms. Dorv. Εἴδαυλος præbere testatur Gaisf. ad Suid. Videtur autem εἴδαυλος vetus error pro εἴδυλλος, terminatione υλος, ut sæpe, depravata in υλλος. Ἀίδυλος confert Albert. L. Dindorf.]

[Εἰδέα. V. Ἰδέα.]

[Εἰδεάρχης, ὁ, Dionys. Areop. De divv. nomm. p. 176, C. Kall. Ubi legitur : Τελεία μέν ἐστιν (ἡ τοῦ Ἰησοῦ θεότης) ἐν τοῖς ἀτελέσιν, ὡς τελετάρχις· ἀτελὴς δὲ ἐν τοῖς τελείοις, ὡς ὑπερτελὴς καὶ προτέλειος· εἶδος εἰδοποιὸν ἐν τοῖς ἀνειδέοις, ὡς εἰδεάρχις (sic)· ἀνείδεος ἐν τοῖς εἴδεσιν, ὡς ὑπὲρ εἶδος (sic).]

[Εἴδεκτος, ὁ, Idectus, Corinthius, memoratur Pausan. 4, 19, 2, si scriptura sana. L. Dind.]

[Εἰδέχθεια, ἡ, Deformitas. Zonar. p. 632 : Εἰδ., ἡ ἀμορφία. Memorat etiam Suid. in Εἰδεχθής. L. D. Philoth. In exalt. cruc. p. 130, B : Ὥστε μὴ ἔχειν σπῖλόν τινα ἢ ῥυτίδα, μηδέ τι τῶν ἀμορφίαν καὶ εἰδέχθειαν ἐμποιούντων. Sap. 16, 3; Chrys. t. 4, p. 788, 21 et 23. Hase.]

Εἰδεχθὴς, ὁ, ἡ, Qui odioso est aspectu, Deformis, Fœdus, Odiosam s. Invisam faciem habens, Aspectu deformis. [Polyb. 37, 2, 1 : Προυσίας... εἰδεχθὴς ὢν κατὰ τὴν ἔμφασιν. Diodor. 3, 29 : Ταῖς ἰδέαις ἄγριοι καὶ παντελῶς εἰδεχθεῖς. Artemid. 1, 68, p. 112 Reiff. : Εἰ δὲ πρεσβῦτις εἴη ἢ εἰδεχθὴς ἢ καὶ ἄμορφος καὶ κακοείμων εἴη. Eust. Opusc. p. 353, 41 : Ἐν εἰδεχθέσιν ὕδνοις ἐπιδεικνυμένη τὸ γόνιμον ἡγῇ. Psell. De dæm. p. 50. ‖ Fœtidus. Hippocr. De morb. mul. 2, p. 645, 28 : Ἐπὴν δὲ κάτω ἑλκυσθῶσιν (αἱ ὑστέραι), ὑποθυμιῇν τὰ εἰδεχθέα, ὑπὸ δὲ τὰς ῥῖνας τὰ εὐώδεα· ubi est var. ἰδεχθέα. Ib. 640, 21 : Ῥόος πύρρος ῥέει, οἷον ἐξ ὠοῦ εἰδεχθέος πουλύ τε καὶ δύσοδμον, Ex ovo putrido. De forma Ἰδεχθὴς, quæ in Gl. exp. Fœdus, HSt. :] Ἰδεχθὴς Hesychio Deformis [it. ἀσθενὴς, Imbecillus], qui potius Εἰδ. [Ad eam gl. scripturamque εἰδεχθὴς pertinuerunt fort. verba διὰ τῆς διφθόγγου, quæ nunc ponuntur in proxima.]

[Εἰδεχθῶς, Deformiter, Turpiter. Greg. Nyss. t. 1, p. 410, A : Παρειᾶς εἰδ. ἐν οὐλῇ κοιλανθείσης· et t. 2, p. 701, B : Εἰδ. καὶ γελοίως. Hase.]

Εἰδέω, et alicubi etiam Εἴδω, secundum quosdam, Scio. Hom. Il. Υ, [213] : Ὄφρ' εὖ εἰδῇς, et alibi ὄφρ' εὖ εἰδῇ. Sed et Εἰδέω Il. Ξ, [235, ubi al. ἰδέω· Od. H, 236] ut dicetur paulo post. Et alibi [Il. A, 546] εἰδήσειν, ex eoque factum εἰδησέμεν [Od. Z, 257. Εἰδήσεις Od. H, 327, H. Merc. 466. Εἰδήσετε H. Apoll. 484]. Sed et εἰδέναι infin. ex εἰδηκέναι, itidemque partic. εἰδὼς ex εἰδηκὼς per syncopen factum esse putarunt quidam gramm. Quinetiam εἰδήμων ac εἴδησις, et si qua sunt hujusmodi, e præt. pass. hujus verbi εἰδέω deduxerunt. Itidem tamen optat. εἰδείην εἰδείης [Hom. Il. M, 229, Π, 73, Od. E, 206] ex εἴδοιμι εἴδοις, per metaplasm. formarunt, ab εἴδω [εἰδεῖμεν Plat. Lachet. p. 190, B] : sicut et deductum inde εἴδετε ab Hom. [Il. Θ, 18; Σ, 53; Od. I, 17, et εἴδομεν Il. A, 363 etc.] in signif. verbi contracti poni tradiderunt. Sunt autem usitata in prosa, εἰδέναι, εἰδείην, εἰδῶ, εἰδώς. Affertur etiam εἰδήσῃς ex Isocr. Ad Demon. [Immo εἰδήσεις e p. 11, E, de quo v. post. Aoristo Iambl. V. Pyth. c. 9, 48, p. 36 : Σπουδάζειν δὲ καὶ τοῦτο ὅπως αὐτοί τε μόνας ἐκείνας εἰδήσωσιν, αἵ τε γυναῖκες μὴ νοθεύσωσι τὸ γένος. Ubi honeste dicitur de consuetudine virorum cum mulieribus. Infin. Aristot. Eth. maj. 1, 7 : Μετὰ τοίνυν τοῦτο δεῖ βουλομένους εἰπεῖν τὸ τί ἐστιν ἡ ἀρετὴ, εἰδῆσαι τίνα ἐστὶ τὰ ἐν τῇ ψυχῇ γινόμενα. Fut. Isocr. Dem. p. 11, E : Τὴν μὲν γὰρ τούτων χρείαν ῥᾳδίως εἰδήσεις. Æschin. Epist. 11, p. 689 : Αὐτοὶ γὰρ εἰδήσομεν ἃ χρὴ πράττειν. L. D. Anth. Pal. 9, 601, 4 : Εἰδήσεις ναῦς ὅτι κοινότατον.] Horum prima signif. sc. pro Scire, passim obvia est. [Thuc. 1, 5 : Ὡς οὔτε ὧν πυνθάνονται ἀπαξιούντων τὸ ἔργον οἷς τ' ἐπιμελὲς εἴη εἰδέναι, οὐκ ὀνειδιζόντων]; sed quibusdam loquendi generibus adhibetur, in quibus Latini alio utuntur verbo, ut εἰδέναι χάριν, ad verbum Scire gratiam, Nosse gratiam, pro quo Lat. potius Habere gratiam. Utitur autem et Hom. illo genere loquendi, Il. Ξ, [235] : Ἐγὼ δέ κε τοι εἰδέω χάριν ἤματα πάντα. Galli certe hic synonymo verbo utuntur, quum dicunt *Scavoir gré*, Scire gratiam. [Plato Theag. p. 128, A : Χάριν πρὸς τούτοις εἰδέναι· Menex. p. 241, E : Χάριν αὐτοῖς εἰδέναι. Xenoph. Cyrop. 3, 1, 29 : Τίνα σοι τούτου χάριν οἴει αὐτὸν εἴσεσθαι; 6, 2, 2 : Ἔτι μᾶλλον ὑμῖν χάριν εἴσομαι τούτου.] Sed quendam etiam peculiarem Homero ceterisque poetis usum habet, itidem accus.

junctum, de quo in præt. Οἶδα dicetur. Hoc quoque illis peculiare est, ut partic. εἰδὼς genit. jungant, ut Il. I, [440] : Νήπιον, οὔπω εἰδότ' ὁμοίου πολέμοιο· E, [608] : Εὖ εἰδότε χάρμης· P, [5] : Οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο, Non ante experta partum. Hanc autem constr. imitatus est Horat., Sciens pugnæ, Sciens citharæ. [Sic etiam optat. Hom. Il. M, 229 : Ὡδέ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, ὃς σάφα θυμῷ εἰδείη τεράων, καί οἱ πειθοίατο λαοί. Sed jungitur partic. etiam accusativo. Od. I, 215 : Οὔτε δίκας εὖ εἰδότα οὔτε θέμιστας, ubi constr. notat Eust.] Ut autem εἰδὼς partic. in nomen transit, quum dicit Hom., Εἰδυίῃσι πραπίδεσσι· sic et Sciens interdum, unde Scientior et Scientissimus. Sunt tamen qui ἰδυίῃσι sine ε in hoc aliisque similibus ll. scribendum tradant. [Veriorem esse scripturam per ι ipsi intellexerunt vett. gramm. (vid. Heyn. ad Il. A, 608), tametsi εἰδυίῃσι non raro illatum est libris quum Homeri tum aliorum formulam Hom. repetentium : v. Heyn. ad Σ, 482, fr. Νόστων in argum. Eur. Medeæ initio. De scriptura autem per ι v. in Ἰδυῖα. Iidem vero gramm. distinguunt inter ἰδυῖα adjective B dictum, ut in ἰδυίῃσι πραπίδεσσι, et εἰδυῖα loco participii positum casuique conjunctum, ut ἔργ' εἰδυῖα, ubi ἔργ' εἰδυῖα, non ἔργα ἰδυῖα, scrib. esse : v. Eust. Il. p. 1263, 26. Quod fictum ab iis discrimen esse, nescientibus formam εἰδυῖα non pati elisam ante se vocalem, et scribenda etiam talia esse per ι, ἔργα ἰδυῖα, censet Heyn. l. c.] Sed et εἰδὼς dicta ἡμέρα, Dies [V. Εἰδοί] : et ὀψὶς ac φρόνησις, item Εἰδυῖα. Hesych., Eust., schol. Aristoph. [Hæc pertinent ad Εἶδος et Εἰδὼ, quæ v. Εἰδὼς ἀκοῇ, Fando edoctus, Thucyd. 6, 55. Εἰδὼς absolute Pind. Pyth. 4, 142 : Εἰδότι τοι ἐρέω. Thucyd. 2, 36 : Μακρηγορεῖν ἐν εἰδόσιν οὐ βουλόμενος ἐάσω· 4, 59 : Τί ἂν τις πᾶν τὸ ἐνὸν ἐκλέγων ἐν εἰδόσι μακρηγοροίη; 6, 39 : Ἥ ἀμαθέστατοί ἐστε ὧν ἐγὼ οἶδα Ἑλλήνων ἢ ἀδικώτατοι, εἰ εἰδότες τολμᾶτε. Ἐειδὼς est in versiculo Georgii Pachym. Andron. 4, 14, p. 211, D, vitioso et obscuro : Τόρρα καὶ ἐς μετέωρα ἐειδώς τις ἔιπε. L. Dind.]

|| Οἶδα autem præt., de cujus formatione ab εἴδω, pro εἶδα, lege Eust. [Il. p. 853, 5, Od. p. 1600, 26; 1618, 49], Novi [Comperi. Thucyd. 7, 11 : Τὰ μὲν πρότερον πραχθέντα, ὦ Ἀθηναῖοι, ἐν ἄλλαις πολλαῖς ἐπιστολαῖς ἴστε. L. D.], Scio. Nam ut Novi in præt. signif. habet præsentis, ita et οἶδα. Hom. Il. [P, 219] : Ἐπεὶ πρότερος γενόμην καὶ πλείονα οἶδα. Od. Σ, [227] : Αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα, Ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια. Alibi autem οἶδε et ἐεδάηκε copulat. [Od. Θ, 134 : Δεῦτε, φίλοι, τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα, εἴ τιν' ἄεθλον οἶδέ τε καὶ ἐεδάηκε.] Plato Apol. [p. 21, D] : Εἰδέναι οὐκ οἶομαι ἃ μὴ οἶδα. [Soph. OEd. C. 24 : Τὰς γοῦν Ἀθήνας οἶδα, τὸν δὲ χῶρον οὔ· El. 1110 : Οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόνα, etc.] Sed ap. Hom. Il. Ω, [41] : Ἄγρια οἶδεν, qui est ἄγριος : E, [761] : Οὔτινα οἶδε θέμιστα, qui est ἀθέμιστος. Ita enim hæc exp. puto, quum apud ipsum Hom. legamus Od. T, [329] : Ὅς μὲν ἀφηνὴς αὐτὸς ἐὼν καὶ ἀπηνέα εἰδῇ [εἰδῇ]. Sed et ἤπια οἶδε ap. Eund. [Il. Δ, 361 : Οἶδα γὰρ ὥς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν ἤπια δήνεα οἶδε. Et cum dat. Π, 73 : Τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους πλήσειαν νεκύων, εἰ μοι κρείων Ἀγαμέμνων ἤπια εἰδείη· Od. N, 405, O, 39 : Ὅς τοι ὑῶν ἐπίουρος, ὁμῶς δέ τοι ἤπια οἶδεν· 557 : Ἀνάκτειαν ἤπια εἰδώς] ita resolvi posse videtur, quum et ἥπιος ac ἠπίη cum verbo itidem subst. ap. Eund. reperiatur. Sed inusitatum est solutæ orationi hoc dicendi genus. Habet autem vicissim illa quendam accus. usum qui in Lat. interpr. resolvitur in nominat., si ea sit ad verbum. Isocr. Hel. Enc. [p. 208, B] : Ὅστις οὐκ οἶδε Πρωταγόραν ὅτι κατέλιπεν, pro ὅστις οὐκ οἶδεν ὅτι Πρωταγόρας κατέλιπεν, Qui non scit Protagoram quod reliquit. Sed rectius per infin., Qui nescit Protagoram liquisse. Sic autem et Terent. [Eun. 5, 8, 5] : Scin' me in quibus sim gaudiis? Vide Bud. p. 956. [Plato Euthyd. p. 294, C : Οἶσθα Εὐθύδημον ὅσους ὀδόντας ἔχει; Plusquamperf. sic Hom. Il. B, 409 : Ἤδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο.] In eadem soluta oratione participio jungitur οἶδα, ubi Lat. infinitivo : ut Xen. [Cyrop. 1, 4, 4] : Οἶδα ἐμαυτὸν ἥττονα ὄντα. Idem [ib. 1, 6, 28] : Οἶδα [al. οἶσθα] μανθάνοντας ὑμᾶς πολλὰς κακουργίας. Et cum partic. præs. pass., Οἶδα ἐξαπατώμενος, Aristoph. [Av. 1641], Scio me decipi. [Eurip. Tro. 898 : Ἀτὰρ σχεδὸν μὲν οἶδά σοι στυγουμένη.] Et cum aor., Οἶδα γεγονὼς εὐδαίμων, Dem. [Partic. sic Thucyd. 2, 40 : Εἰδὼς οὐκ ἐς χάριν ἀλλ' ἐς ὀφείλημα τὴν ἀρετὴν ἀποδώσων.] Et, Οἶδα δέ ποτε αὐτὸν καὶ Κρίτωνος ἀκούσαντα, Xen. [Comm. 2, 9, 1.] Idem [ib. 2, 10, 1] : Οἶδα καὶ Διοδώρῳ αὐτὸν τοιαῦτα διαλεχθέντα. Sed his duobus in ll. sunt qui οἶδα vertant Memini : quod non probo. [Ead. struct. quum alii plurimi tum Thuc. 5, 13 : Εἰδότες τοὺς Λακεδαιμονίους πρὸς τὴν εἰρήνην μᾶλλον τὴν γνώμην ἔχοντας. Plusquamperf. Hom. Il. P, 402 : Οὐδ' ἄρα πώ τι ἤδεε Πάτροκλον τεθνηότα δῖος Ἀχιλλεύς. || Cum inf. Aristoph. Vesp. 376 : Ἵν' εἰδῇ μὴ πατεῖν τὰ τῶν θεῶν ψηφίσματα, Ut discat. L. D.] ‖ At vero ap. Alex. Trall., Τοῦτο γὰρ καὶ πάνυ καταφερομένους ὕπνῳ βαθεῖ καὶ κωφώδει οἶδε διεγείρειν, οἶδε redditur Solet : sed tum in hoc tum in aliis ei similibus ll. non minus apte verti posse existimo, Potest : ut Nescit cum infin. sæpe pro Non potest : sic et Nescius qui non Potest : ut, Corda nescia mansuescere [Virg. Georg. 4, 470. Soph. fr. Iobat. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 456 : Τὸν Ἅιδαν γὰρ οὐδὲ γῆρας οἶδε φιλεῖν. Euseb. ib. vol. 1, p. 51 : Εἰδείην γενναίως φέρειν τὰ προσπίπτοντα. Et mox : Εὐτυχίην εἰδείην φέρειν σωφρόνως· 52 : Εἰδείην ἐμαυτὸν αἰδέεσθαι. Et : Εἰδείην σιγᾶν περὶ ὧν ἄμεινον.] In 2 pers. Οἶσθα, in qua syncopen esse volunt gramm. pro οἶδασθα. Il. O, [93] : Οἶσθα καὶ αὐτή. Utuntur autem et prosæ scriptt. Sed et οἶσθας in versu pro eod. ponitur. [Hesych. : Οἶσθας (sic cod., non οἶσθα ut edd.), οἶδας, ἑκατέρως Ἀττικῶς. Contra Mœris p. 283 : Οἶσθα, χωρὶς τοῦ σ Ἀττικῶς, οἶδας Ἑλληνικῶς. Eust. Od. p. 1773, 27 : Τὸ δὲ οἶσθα γὰρ οἷος θυμὸς ἐλέγχει Ζηνόδοτον καὶ τοὺς κατ' αὐτὸν κακῶς γράφοντας τὸ οἶσθας παρὰ τῷ ποιητῇ. Ἐν τίλει μὲν γὰρ στίχου ἢ καὶ ἐπιφορᾷ φωνήεντος εἴη ἂν γενέσθαι συγχωρηθεῖσαν τοιαύτην γραφήν· ἐνταῦθα δὲ οὐκ ἂν γένοιτο διὰ τὸ κακομέτρητον. Ἄλλως μέντοι Διονύσιος γράφει ὅτι καὶ τὸ οἶσθα καὶ τὸ οἶσθας ἅμφω Ἑλληνικά, καθὰ καὶ ἦσθα καὶ ἦσθας. Photius Lex. p. 323, 19 et Suidas : Οἶσθα· ἀντὶ τοῦ οἶδας. Λέγεται καὶ χωρὶς τοῦ σ, μετὰ δὲ τοῦ σ C ποτὲ ἢ διὰ τὸ μέτρον ἢ διὰ τὸ μὴ συγκρεῦσαι σύμφωνα (leg. φωνήεντα cum Suida). Chœrobosc. Bekk. An. p. 1295 extr. : Εὕρηται δὲ καὶ μετὰ τοῦ σ, οἶσθας, ὡς παρὰ Κρατίνῳ ἐν Μαλθακοῖς. Restituit hanc formam G. Dindorf. Euripidi Ion. 999 (præf. ad Poet. scen. p. 26), scriptura codd. Ἐριχθόνιον οἶσθ' ἢ τί γ' (vel τί δ') οὐ μέλλεις, γέρον, mutanda in οἶσθας, τί δ' οὐ μέλλεις; Et minus certa emendatione Piers. ad Mœr. Posidippo ap. Athen. 9, p. 377, C, ubi οἶσθα ὦ βλάτιστ' ὅτι est in cod., quod οἶσθα δ' correxit Grotius. In epigr. Nicarchi Anth. Pal. 11, 73 : Γραῖα καλή· τί γάρ, οἶσθα ὅτ' ἦν νέα, οἶσθας repon. conj. Meinek. ad Menand. p. 122, idemque pro eod. ap. Theocr. 22, 116 : Εἰπὲ θεά, σὺ γὰρ οἶσθα· ἐγὼ δ' ἑτέρων ὑποφήτης, et ap. Coru, Long. Anth. Pal. 6, 191 : Ἐκ πενίης, ὡς οἶσθα, ἀκραιφνίος, ἀλλὰ δικαίης, ubi οἶσθ' Jac. Ut nimis dubios omitto locum ipsius Menandri, item ll. Aristoph. Vesp. 4, ubi pro ἆρ' οἶσθά γ' οἷον κνώδαλον φυλάττομεν, liber unus οἶσθ', alius οἶσθας, et Plut. Mor. p. 408, A, in orac. ab Herodoto 4, 157 memorato, Αἱ τὺ ἐμεῦ Λιβύην μηλοτρόφον οἶδας ἄμεινον, exhibentis οἶσθας ἄρειον. D ‖ Forma οἶδας utuntur Hom. Od. A, 337 : Πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἶδας (Eust. l. c. : Ἁπαξ δέ φασι παρ' Ὁμήρῳ τὸ οἶδας ἐν τῷ Π. γ. ἀ. β. θ. οἶδας), tum auctor H. in Merc. 456 : Νῦν δ' ἐπεὶ οὖν, ὀλίγος περ ἐών, κλυτὰ μήδεα οἶδας· 467 : Σὺ δὲ φρεσὶ πάντ εὖ οἶδας· post hos Eur. Alc. 780 : Τὰ θνητὰ πράγματ' οἶδας ἣν ἔχει φύσιν; Xen. Comment. 4, 6, 6 : Οἶδας δέ τινας ἄλλα ποιοῦντας ἢ ἃ οἴονται δεῖν· Philemo ap. Athen. 4, p. 175, D : Οὐκ οἶδας, ἐμβρόντητε σύ; Strattis ib. 9, p. 382, F : Ὅμηρον οὐκ οἶδας λέγοντα; — Καὶ μέλα. Phœnicides ib. 10, p. 416, E : Χαίριππον· οὗτος, ὥσπερ οἶδας, ἰσθίει· ut omittam male illatum pro οἶσθα libro uni in versu Pherecr. 4, p. 171, D. Quibus add. ll. recentiorum quos collegit Lobeck. ad Phryn. p. 236. Formæ plur. οἴδαμεν, οἴδατε, οἴδασι (improbatæ Atticistis, velut Phryn. Bekk. p. 53, 15 : Οἴδατε, ἄμεινον τὸ ἴστε) raræ sunt in scriptis antiquiorum. Herodot. 2, 17 : Οὔρισμα δὲ Ἀσίη καὶ Λιβύη οἴδαμεν οὐδὲν ἐὸν ὀρθῷ λόγῳ· 9, 60 : Συνοίδαμεν δὲ ὑμῖν...ἐοῦσι

πολλὸν προθυμοτάτοισι. Plat. Alcib. 2 p. 141, E: Ταῦτα γὰρ οὐκ ἄλλων ἀκηκόαμεν, ἀλλ' αὐτοὶ παρόντες οἴδαμεν. Antiphon p. 115, 10: Σαφῶς γὰρ οἴδαμεν. Cod. unus ἴσμεν. Eur. Suppl. 1044: Ἀλλὰ τῇδέ νιν δοξάζομεν μάλιστ' ἂν εἶναι. Φράζετ' εἰ κατοίδατε, ubi κατείδετε scrib. suspicatus est Elmsl. Xen. OEc. 20, 14: Ἴσθι δὲ πάντες οἴδασιν ὅτι εὖ πάσχουσα εὖ ποιεῖ. Manifesto vitio libri pravi Aristoph. Av. 600 οὗτοι γὰρ οἴδασι pro ἴσασι. Ejusd. tamen Ach. 294: Ἀντὶ δ' ὧν ἐπαισάμην οὐκ ἴσατ', ἀλλ' ἀκούσατε, οἴδατε probabiliter restituit G. Dindorf. Athen. 15, p. 686, D: Ἢ οὐκ οἴδατε; 1, p. 24, F: Ὅτι δὲ οἴδασι τὰς λαχανείας δῆλον ἐκ τῶν ... πρασιῶν. Secundam plur. Οἶσθε ex Sophocle citat gramm. Paris. apud Bachmann. Anecd. vol. 2, p. 358, 20: Οἶσθε ἐπὶ δευτέρου προσώπου γράφει ὁ Σοφοκλῆς, καὶ πέποσθε παρ' Ὁμήρου, ἀπὸ τοῦ πεπόνθατε· οὕτως τὸ οἶσθε ἀπὸ τοῦ οἴδατε· κατὰ συγκοπὴν καὶ τὰ δύο. Quam notationem ad OEd. T. 926, ubi libri plerique Μάλιστα δ' αὐτὸν εἶπαθ' εἰ κάτοισθ' ὅπου, pauci recte κάτισθ', referendam conjecit G. Dindorf. præf. ad Poet. scen. p. 13. || Ad constructionem notandus usus quo mediæ orationi inseritur, ut ap. Æschyl. Prom. 504: Οὐδείς, σάφ' οἶδα, μὴ μάτην φλῦσαι θέλων etc. Pers. 838: Μόνης γάρ, οἶδα, σοῦ κλύων ἀνέξεται. Soph. Aj. 560: Οὗτοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μή τις ὑβρίσῃ, etc. Et εὖ οἶδ' ὅτι post verbum quod pendet ab ὅτι positum. Aristoph. Pl. 838: Καὶ κατιγέλων δ' εὖ οἶδ' ὅτι· Lys. 154: Σπονδὰς ποιήσαιντ' ἂν ταχέως εὖ οἶδ' ὅτι. Et οὐκ οἶδ' ὅπως, Lucian. Bis accus. c. 34: Χαίρει γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως τὰ τοιαῦτα λεπτολογῶν. Aristoph. Av. 356: Πῶς γὰρ ἂν τούτους δοκεῖς ἐκφυγεῖν; Οὐκ οἶδ' ὅπως ἄν. Tum locutiones οἶσθ' ὡς, ὅ, sequente imperativo. Soph. OEd. T. 543: Οἶσθ' ὡς ποίησον; Eur. Heracl. 452: Ἀλλ' οἶσθ' ὅ μοι σύμπραξον· Iph. A. 725: Οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον· Taur. 1204: Οἶσθά νυν ἃ μοι γενέσθω; Et structura compendiosa Xen. Anab. 3, 5, 17: Ἐκάθισαν χωρὶς τοὺς ἑκασταχόσε φάσκοντας εἰδέναι, Qui se scire profitebantur quo singula ducerent itinera. Et seq. genit. absol. Mosch. 7, 6: Ἃ δ' οὐκ οἶδε θάλασσα διερχομένου ποταμοῖο, de qua constr. cf. dicenda in Εἶδω sub init. L. D.] At Εἴσομαι, Sciam, tanquam ab εἶδομαι. Od. Ω, 505: Ἤδη μὲν τόδε γ' εἴσεαι αὐτὸς ἐπελθών. Sic et in prosa, Xen. [Cyr. 6, 2, 2]: Εἰσομαί σοι χάριν. [Plato Protag. p. 310, A: Καὶ χάριν γε εἰσομαι. Eur. fr. Andromed. ap. Diog. 4, 29 et alios: Ὦ παρθέν', εἰ σώσαιμί σ', εἴη μοι χάριν; Æsch. Ag. 489: Τάχ' εἰσόμεσθα λαμπάδων ... παραλλαγάς. Eur. Andr. 258: Σὺ δ' οὖν κάτειθι· θεοὶ γὰρ εἴσονται τάδε· Iph. A. 970: Τάχ' εἴσεται σίδηρος· Phœn. 253: Μάχης, ἂν Ἄρης τάχ' εἴσεται, ubi plura Valck. Thuc. 6, 6: Πρέσβεις πέμψαντες ... τὰ τοῦ πολέμου ἅμα πρὸς τοὺς Σελινουντίους ἐν ὅτῳ ἐστὶν εἰσομένους· 42: Ἔπειτα δὲ προὔπεμψαν καὶ ἐς τὴν ... Σικελίαν τρεῖς ναῦς εἰσομένας αἵτινες σφᾶς τῶν πόλεων δέξονται· 60: Δεινὸν ποιούμενοι, εἰ τοὺς ἐπιβουλεύοντας σφῶν τῷ πλήθει μὴ εἴσονται. Cum partic. Eurip. Hipp. 663: Τῆς σῆς δὲ τόλμης εἴσομαι γεγευμένος. Callim. Del. 170: Ὁ δ' εἴσεται ἦθεα πατρὸς, Ern. interpr., Imitabitur. Malim conferre explicatum supra ἥπια δήνεα εἰδώς. || Passive dictum putavit Erfurdt. ad Soph. OEd. T. 1512 Br. ab Æsch. Cho. 305: Θήλεια γὰρ φρήν· εἰ δὲ μή, τάχ' εἴσεται, Scietur. || Conjunctivi εἰδῶ primæ plur. frequens Homero est forma εἰδομεν pro εἰδῶμεν, ut Il. A, 363: Ἵνα εἰδομεν ἅμφω, etc.] Εἰδείην, præs. opt. act. ab Εἶδημι, ut τιθείην a τίθημι: itidemque εἰδέναι in præs. infin. ab eod., ut τιθέναι a τίθημι. Alii tamen illud volunt μεταπεπλάσθαι ex εἴδημι: hoc vero, συγκεκόφθαι ex εἰδήκεναι. [Vide sub initium.]

At Ἤδειν dicitur in præt. plusquamperf. pro Sciebam, Noram. [Antiphon p. 117, 8: Σαφῶς ἤδειν· ib. 18: Ἤδειν ἐκαστοσόμενος. Hanc formam libris Atticorum sæpe illatam pro Attica Ἤδη docuit Piers. ad Mœrin p. 173–4.] Interdum vero ἤδειν Att. pro ἤδει, Sciebat: ut Aristoph. Pac. [1182: Τῷ δὲ σιτ' οὐκ ἐώνητ'·] οὐ γὰρ ἤδειν ἐξών. [Vesp. 558: Ὃς ἐμ' οὐδ' ἂν ζῶντ' ἤδειν, εἰ μὴ διὰ τὴν προτέραν ἀπόρρυσιν· 635: Καλῶς γὰρ ἤδειν ὡς ἐγὼ ταύτῃ κράτιστός εἰμι· Ach. 35: Τὸν δ' ἐμὸν δῆμον πόθων, ὃς οὐδεπώποτ' εἶπεν, Ἀνθρακας πρίω, οὐκ ὄξος, οὐκ ἔλαιον, οὐδ' ἤδειν πρίω, ἀλλ' αὐτὸς ἔρερε πάντα χὠ πρίων ἀπῆν, ubi libri vel ἤδη vel ἤδει, ἤδειν autem unus servavit Suidas locum negligenter citans v. Πρίων. Eurip. Ion. 1187: Κοὐδεὶς τάδ' ἤδειν· ἐν χεροῖν ἔχοντι δὲ... V. de tertia sing. plusquamperf. in τιν Buttm. Gr. vol. 1, p. 433.] Ap. Apoll. Rh. autem pro ἤδεισαν, Sciebant, 2, [65]: Οὐδέ τι ἤδειν Νήκτοι. Ionica autem dialysi dicitur ἤδεα [Hom. Il. Ξ, 71: Ἤδεα μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν· Θ, 366: Εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ἤδε' ἐνὶ φρεσί· Od. Δ, 745: Ἤδε' ἐγὼ τάδε πάντα· N, 340: Ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ ἤδε' ὃ νοστήσαις. V. Chœrob. Bekk. An. p. 1287 ima]: unde ἤδεε Hom. pro ἤδει, Sciebat. [Il. B, 409, 832, Λ, 330, P, 402, et ἤδειν Σ, 404, Od. Ψ, 29; et ἤδεε in fine versus H. Ven. 208. Quod in carminibus Hom. scribitur ἤδη, de quo infra. Συνηδέατε Herodot. 9, 58. Ἤδεις sec. pers. est Aristoph. Thesm. 554: Ὅσα γὰρ ἤδεις ἐξέχεας ἅπαντα. Antiphontis p. 131, 14: Εὖ γὰρ ἤδεις ὅτι.... Et προήδεις et συνήδεις apud Demosth. p. 293, 28; 314, 26 citt. cum pluribus de recentt. ab Lobeck. ad Phryn. p. 237.] Sed et ἤδη hinc facta contr. pro ἤδειν, Sciebam, invenitur: de quo lege Eust. [Il. p. 50, 17 sq. Ea autem Attica forma est. Mœris p. 173: Ἤδη Ἀττικῶς, ἤδειν Ἑλληνικῶς. Ubi v. Piers., et in pr. Eust. Od. p. 1946, 21. Ἤδης sec. pers. Aristoph. Nub. 329, cujus ex alia fabula modo attulimus formam ἤδεις. Tertia pers. ἤδη Hom. Il. A, 70; B, 38, 213, etc. Quod recentiori Atticismo tribuit Chœrob. Bekk. An. p. 1288: Τὸ ἤδη ἐγώ τῆς παλαιᾶς Ἀθήδος ἐστὶ, τὸ δὲ ἤδη ἐκεῖνος τῆς νέας Ἀθήδος ἐστὶν, ὥστε οὐκ οὐκ ἔστι κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον τὸ ἤδη ἐγὼ καὶ ἤδη ἐκεῖνος. Ἐπειδὴ δὲ εὑρίσκομεν παρὰ τῷ ποιητῇ χρήσεις τοῦ τρίτου προσώπου, λέγω δὴ ἤδη ἐκεῖνος, οἷον, Ὃς ἤδη τά τ' ἐόντα ... καὶ πάλιν, Νήπιος, οὐδὲ τὰ ἤδη... Ὄντος δὲ τοῦ ποιητοῦ τῆς παλαιᾶς Ἀθήδος λέγομεν ὅτι Ἀριστάρχειόν ἐστι τὸ ἁμάρτημα κ. τ. λ. Apud Att. ἤδει, ut Thucyd. 3, 22; 7, 44.] Legitur vero et ἠείδει ap. Apoll. Rh. pro ἤδει, Sciebat. [2, 822: Οὐδέ τις ἀνδρῶν ἠείδει. Et ap. eund. 4, 1701 ἠείδειν, pro ἤδεισαν, Sciebant: Αὐτοὶ δ' εἶτ' Αἰδῃ εἴθ' ὕδασιν ἐμφορέοιντο ἠείδειν οὐδ' ὅσσον. Sequitur autem Hom. Il. X, 280: Οὐδ' ἄρα πώ τι ἐκ Διὸς ἠείδης τὸν ἐμὸν μόρον, ubi al. ἠείδεις· Od. I, 206: Οὐδέ τις αὐτὸν (vinum) ἠείδη δμώων οὐδ' ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ, ubi al. ἠείδει. Quæ scriptura tametsi minus convenit formæ trisyllabæ usui Homerico, qui esse videtur ἤδη, non ἤδει, eam tamen a vett. grammaticis alteri esse prælatam haud dubie arguit usus Apollonii. Non ferendum vero existimo quod est melioribus in libris Herodoti 1, 45: Συγγινωσκόμενος ἀνθρώποις εἶναι τῶν αὐτὸς ἠείδε βαρυσυμφορώτατος, sed εἶδε potius quam ἠείδει scribendum esse cum aliis libris.] Quod autem ap. Plat. [Euthyd. p. 277, E] habemus ἤδεισθα pro Noveras, factum censetur accessione syllabæ θα. [Ap. Plat. ἤδησθα invitis libris scripsit Bekk., ut ap. Aristoph. Eccl. 551 Brunckius, qui testatur Etym. M. p. 420, 12: Ἤδεισθα τὸ κοινότερον διὰ τοῦ ε, τὸ δὲ Ἀττικώτερον, διὰ τοῦ η, ἤδησθα, Εὔπολις. Atque sic libri Hom. Od. T, 93: Πάντα γὰρ εὖ ἤδησθα. Plur. Soph. OEd. T. 1232: Λείπει μὲν οὐδ' ἃ πρόσθεν ἤδειμεν, τὸ μὴ βαρύστον' εἶναι, ubi ἤδειμεν contra libros Elmsl., fretus l. Eurip. Bacch. 1343: Οὐ' ἐμάθετ' ὑμεῖς, ὅτε δ' ἐχρῆν οὐκ ἤδετε, ubi scripturam ἤδετε, cujus loco εἴδετε est in cod. uno, tuetur auctoritas Antiatt. Bekk. p. 98, 14: Ἤδεται Εὐριπίδης Βάκχαις. Ἤδεσαν Thucyd. 8, 74. De formis dual. ἦστην, plur. ἦσμεν, ἦστε, ἦσαν Pierson. ad Mœrin p. 174: « Harpocr.: Ἤειμεν ἀντὶ τοῦ ἤδειμεν. Ἀντιφῶν πρὸς τὴν Καλλίου ἔνδειξιν ἀπολογίᾳ, Ἡμεῖς μὲν οὔτε ναυτικὸν ἤειμεν ὁπόσον δέοι. Pro ἤειμεν, quod Græcum non est, lit. E in Σ mutata, castigandum ἦσμεν. Eximius hanc in rem Etym. M. locus est p. 438, 52: Ἧσμεν· ἰστέον ὅτι ἀπὸ τοῦ ἤδειν ἤδειμεν ἤδειτε τὸ δυϊκὸν ἤδειτον ἠείτην καὶ κατὰ συγκοπὴν τῆς ει διφθόγγου καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς σ γίνεται ἦστην, οἷον, Τὼ δ' ἄρ' οὐδὲν ἦστην ἄλλο πλὴν ὀάκνιαι (Aristoph. Av. 19, ubi v. schol. et Suid. [qui memorant scripturam vitiosam ἴστην]), ἀντὶ τοῦ ἤδεσαν· καὶ τὸ πληθυντικὸν ἦσμεν· Εὐριπίδης Ἑκάβῃ (1119, ubi ἴσμεν), Εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν πύργους πεσόντας ἦσμεν, ἀντὶ τοῦ ἤδειμεν, καὶ Σοφοκλῆς Κόλχοις, Ὑμεῖς μὲν οὐκ ἄρ' ἦστε τὸν Προμηθέα, ἀντὶ τοῦ ἤδειτε· Εὐριπίδης Ῥήσῳ, Οὐδ' ἀριγμένον τὸ πάμπαν ἦσαν, ἀντὶ τοῦ ἤδεισαν. Unde Eurip. Rhes.

v. 855 emendavi Veris. l. 1, c. 67, f. (Olim enim ibi ἦσαν vel ἴσαν.) Idem fr. Euripide non memorato citat Suid. (et Zon. p. 1009): Ἦσαν, ἤδεισαν, ἐγίνωσκον, Οὐδ' ἀριγμένοι τὸ πάμπαν ἦσαν. In vett. autem Harp. edd. Ἧμεν legitur inter Ἡρία et Ἡτημένην: unde ex ipsa litterarum serie correctio nostra probatur. Hoc etiam restituendum Eur. Cycl. 230: Οὐκ ἦσαν ὄντα θεὸν με καὶ θεῶν ἄπο, ubi Barn. pro ἴσαν male posuit ἴσαν· et Æschylo Prom. 450: Κοὔτε πλινθουργεῖς δόμους προστέλους ἦσαν, ὡς ξυλουργίαν. Editur ἴσαν. = Ubi ἦσαν nunc etiam e libris prolatum. Formas ἦστην, ἦσμεν, ἦστε, ἦσαν memorat ex Ori Milesii Orthographia etiam Zonar. p. 1010. De ἦστην HSt. :] Ἥστην, Sciebant, pro ἠδείτην. Aristoph. [l. c.]: Τὼ δ' οὐκ ἂρ ἦστην οὐδὲν ἄλλο πλὴν δακεῖν. [Ἧσμεν Æsch. Ag. 1103: Ἡ μὴν κλέος σου μαντικὸν πεπυσμένοι ἦσμεν, restituit Pors. Libri ἦ μὴν vel ἧμεν. Et Aristophani fr. Gerytadæ ap. Athen. 12, p. 551, B, Tyrwhit. ad Toup. Emend. vol. 4, p. 424. Denique notanda forma augmento carens συνείδετε Herodot. 8, 113, Καὶ εἴ τέοισί τι χρηστὸν συνείδετε πεποιημένον, sed ubi aliis in libris legitur συνήδετε, ut alibi est ap. eund. L. D.]

|| Ἴσημι, Scio. Putatur autem ἴσημι ex εἴσω fut. inusitato verbi εἴδω factum esse: ut sc. fut. εἴσω in ἐσάω ἰσῶ transierit, e quo deductum sit ἴσημι: ut ab ἱστάω est ἵστημι. Theocr. [5, 119] ἴσαμι pro ἴσημι dixit Dor., Καλῶς μάλα τοῦτο [γ'] ἴσαμι. [Pind. Pyth. 4, 248. Sec. pers. ἴσῃς Theocr. 14, 35. Tert. pers. Dor. ἴσατι Theocr. 15, 146: Ὀλβία ὅσσα ἴσατι.] In plur. ἴσαμεν, Scimus [Pind. Nem. 7, 14], et per sync. ἴσμεν [Thucyd. 1, 13: Ναυμαχίᾳ παλαιτάτῃ, ὧν ἴσμεν· 18: Ἐπὶ πλεῖστον, ὧν ἴσμεν, χρόνον στασιάσασα. Et alibi], ac Dor. et Æol. [et Ion.] ἶσμεν, quo utitur Hom. Il. Υ, [203]: Ἶσμεν δ' ἀλλήλων γενεὴν, ἶσμεν δὲ τοκῆας. [Item Herodot. 1, 6 etc. Abutitur forma poet., ut solent recentissimi, Georg. Pachym. Mich. Pal. 1, 2, p. 5, C: Ἐξ ὧν αἰτιῶν ἶσμεν μαθόντες.] Est autem ἴσμεν et in prosa usitatum. In 2 pers. ἴστε, pro quo potius ἵστε utrobique in usu est. Tertia ἴσασι, Sciunt. Il. Υ, [214]: Πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασι. [Thucyd. 1, 20: Οὐκ ἴσασιν ὅτι ... ἦρχε. Dor. ἴσαντι Pind. Pyth. 3, 29: Πάντα ἴσαντι νόῳ. Theocr. 15, 64: Πάντα γυναῖκες ἴσαντι.] In præt. imperf. ἴσην, Sciebam, cujus exemplum non affertur, sicut nec ceterarum personn. Sed ex 3 plur. ἴσασαν fit per sync. ἴσαν, quo utitur Hom. [Il. Σ, 405: Οὔτε τις ἄλλος ἤδεεν οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν· Od. Δ, 772: Τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο.] Imper. autem modus in omnibus numeris et personis syncopen patitur; dicitur enim ἴσαθι et per sync. ἴσθι: sic ἰσάτω et ἵστω. In duali, ἴσατον et ἵστον: ἰσάτων et ἵστων. Plur. ἴσατε et ἵστε: ἰσάτωσαν et ἵστωσαν, necnon ἵστων. Sciendum est autem ἴσμεν in infin. quoque dici, sicut et ἴσμεναι, pro Scire. [Hom. Il. A, 718, Od. Θ, 146. Ἴσμεναι Il. N, 273 et al.] Ἴσθι, Scias, Scito: per sync. pro ἴσαθι, a th. ἴστμι. Plato De rep. 2: Εὖ ἴσθι ὅτι ἄκοντες ἁμαρτάνομεν. Sic Aristoph. Nub. [819]: Ἴσθι τοῦθ' οὕτως ἔχον, Scias hoc ita esse. Et Pl. [962]: Ἴσθ' ἐπ' αὐτὰς τὰς θύρας ἀφιγμένη, Scias te ad ipsas fores pervenisse. Idem alibi, Ἴσθι θνήξων [τεθνήξων Ach. 325], Scias te moriturum esse. Ubi nota hæc genera loquendi, nimirum ἴσθι participio præsentis, præteriti vel futuri jungere, Attica esse. [C. inf. Eur. Iph. A. 1005: Ὡς ἔν γ' ἀκούσας' ἴσθι μὴ ψευδῶς μ' ἐρεῖν. V. Elmsl. ad Med. v. 580.] Cum accus. Herodot. [9, 79]: Ἴσθι χάριν [ἐὼν ἀπαθὴς], Gratiam habeas, s. Loco beneficii ponas. Ἴστω, Sciat, per sync. pro ἰσάτω, ab ἴστημι. Od. [P, 155]: Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν. Soph. [Aj. 418]: Τοῦτό τις φρονῶν ἴστω. Sic ἴστωσαν φοβούμενοι, Sciant se timere. [Thucyd. 1, 122: Τὴν ἧσσαν ἴστω οὐκ ἄλλο τι φέρουσαν ἢ ἀντικρυς δουλείαν. Cum indicat. Hom. Il. K, 329: Ἴστω νυν Ζεὺς αὐτὸς ... μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος. Apollon. Rh. 4, 1019: Ἴστω δ' ἱερὸν φάος Ἠελίοιο μὴ μὲν ἐγὼν ἐθέλουσα .. ἀφορμήθην. Hom. Il. T, 258: Ἴστω νυν Ζεὺς ... μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ Βρισηίδι χεῖρ' ἐπινεῖκαι. Plura de usu imperat. ἴστω in formulis jurandi Valck. ad Eurip. Phœn. 1671. Formam Bœot. Ἴττω habet Aristoph. Ach. 860: Ἴττω Ἡρακλῆς· 911: Ἴττω Διός· Plato Phæd. p. 62, A, Epist. 7, p. 345, A.]

[Εἰδέω.] Εἰδεῖ ab Hesychio exp. ἐλαύνει, κυλίει, κλείει, κατέχει. [Videtur leg. Εἴλει.]

Εἶδη, Hesychio εἶδος, καῦμα, χρῶμα, σῶμα, ὄψις, πρόσωπον, Species, Ardor, Color, Corpus, Aspectus, Facies. Idem εἴδη παντοία affert pro ὕλη παντοία, addens, Æoles et Ioues εἴδας vocare τὰς ὕλας. [V. Ἴδα.]

[Εἰδή. V. Εἰ.]

Εἰδῆθμὸς, Hesychio συστροφὴ, φυγὴ, Conversio, Fuga. [Pro εἰληθμὸς, ut conj. Kust., vel fort. pro εἰλυθμός.]

[Εἴδημα, τὸ, Scientia. OEnomaus ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 212, D, de Apolline Crœso oracula edente: Τῷ ἀλιζόνι καὶ ἀναιδεῖ, καὶ ἐπὶ τοῖς κενοῖς οἰδήμασι τὴν ὀφρῦν ἐπαίροντι. Margo Vigeri γρ. εἰδήμασι.]

[Εἰδημονικῶς, ἐμπείρως, Perite, Suid., Zon. p. 649.]

Εἰδήμονως, Scienter, Perite: quod in prosa ἐπιστημόνως: sicut et ἐπιστήμων, non εἰδήμων. [Hesych.: Εἰδ., ἐπιστημόνως. Suidas, ap. quem Εἰδήμονος, ἐπιστήμονος, scripsisse videtur Εἰδημόνως, ἐπιστημόνως. L. Dind.]

Εἰδήμων, ονος, ὁ, ἡ, Sciens, Gnarus, Peritus: poet., sicut et ἴδμων. [Apollon. Lex. p. 90, 5: Ἰδυίῃσι πραπίδεσσι, εἰδυίαις, εἰδητικαῖς, εἰδήμοσι. Schaer. Voc. ὑπομόχθηρον, Non probum, dicit Pollux 9, 151, ἰδιωτικὸν, Plebeium, id. 5, 144. Georg. Pachym. Mich. Pal. 1, p. 41, C: Ἐξ ὧν γεωπονῶν οὐκ ἀνίει δι' εἰδημόνων ἀνδρῶν. Hesych.: Εἰδήμων, γνωστικός. L. D. Athen. ap. Diog. Laert. 6, 14 et 7, 30: Ὦ Στωϊκῶν μύθων εἰδήμονες. Hephæst. Apotel. p. 14, 23: Πολλῶν τεχνῶν καὶ μάλιστα μουσικῶν εἰδήμων ἔστω. Euseb. Hist. eccl. 3, 36: Ἀνὴρ τὰ πάντα ὅτι μάλιστα λογιώτατος καὶ τῆς γραφῆς εἰδ., Scripturarum peritus; et Præp. ev. p. 518, C: Μετεωρολόγος τις οὗτος, καὶ τῆς τῶν ἄστρων θεωρίας, τῶν τε κατ' οὐρανὸν μαθημάτων εἰδήμων τὸ πρίν. Clem. Al. t. 1, p. 410, 12: Τῆς ἑλληνικῆς διαλέκτου εἰδήμονας. Hase.]

Εἴδησις, ἡ, Scientia, Peritia. [Schol. Soph. OEd. C. 505: Εἴ τι τῆς εἰδήσεως ἀγνοεῖς περὶ τὸν τόπον. Schol. Hom. Il. A, 247: Ἐν κινδύνοις οὖν παρεισάγων τὸν Νέστορα πολλὴν αὐτῷ μαρτυρεῖ τῶν λόγων εἴδησιν. Clem. Al. Strom. 2, 17, p. 468: Παράκειται δὲ τῇ ἐπιστήμῃ ἥ τ' ἐμπειρία καὶ ἡ εἴδησις. Sextus Adv. gramm. s. 44, p. 225: Γραμματικὴ τοίνυν λέγεται ἡ κατὰ ὁμωνυμίαν κοινῶς τε καὶ ἰδίως, καὶ κοινῶς μὲν ἡ τῶν ὁποίων δήποτ' οὖν γραμμάτων εἴδησις. Hesych.: Εἴδησις, γνῶσις. L. D. Theodosius Gramm. ap. Oudend. ad Thomam p. 302: Τὴν γνῶσιν καὶ τὴν εἴδησιν.]

[Εἰδητικὸς, ἡ, ὸν, Ad scientiam pertinens. Porphyrius apud Stob. Ecl. ph. vol. 1, p. 822: Παραλλαγὰς ἔχουσα εἰδητικάς. Sed ubi leg. εἰδικάς. Ex Damascio citatur Bekk. An. p. 1366, b, verbis non additis. Jo. Diac. Alleg. in Hesych. Theog. p. 450 extr. ed. Gaisf.: Φύσει γὰρ ἡ εἰδητικὴ ὄρεξις τοῖς ἀνθρώποις ἐγκατέσπαρται, Cupiditas discendi. L. D. Procli Elem. Theol. c. 178. Creuzer.]

[Εἰδικὸν, τὸ, memorat Constantinus in Basilio Mac. c. 23, p. 59: Ἀλλὰ μετὰ ταῦτα προσιγένετο καὶ ἕτερον χρημάτων πλῆθος αὐτῷ ἱκανὸν, τοῦτο μὲν θεοῦ διὰ τὸν πρὸς τοὺς πένητας ἔλεον αὐτοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην πολλοὺς τῶν ὑπὸ γῆν θησαυρῶν ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ εἰς φῶς εὐδοκήσαντος προελθεῖν, τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ εἰδικῷ εὑρεθέντος χρυσοῦ κ. τ. λ. L. Dindorf.]

Εἰδικὸς, ἡ, ὸν, et Ἰδικὸς, Specialis. Opponitur enim τῷ γενικῷ, Generali. Galen.: Εὑρημένων δὲ τῶν τῆς ἐνδείξεως τρόπων τῶν γενικῶν, οὓς καὶ καθόλου προσαγορεύομεν, ἐπὶ τὰς διαφορὰς τῶν ἰδικῶν τε καὶ κατὰ μέρος εἶναι χρὴ βοηθημάτων. Paulo post, Καθ' ἕνα μὲν τρόπον τὸν κοινότατον, ἰδικωτέρους δὲ δύο. Sic autem dicitur ἰδικὸς sine ε, ut et ἰδία. [Origen. De princ. l. 3, vol. 1, p. 132: Τὸ εἰδικὸν τόδε ἤτοι τὸ κινεῖσθαι πρὸς τὸ τύπτειν ... τὸ γενικὸν τὸ κινεῖσθαι. Schol. Aristoph. Av. 102: Τὸ γενικὸν εἶπων, εἶτα ἐπαγαγὼν τὸ εἰδικόν. Et sæpe gramm., ut Etym M. ll. ab Sylb. in ind. citt. Compar. Schol. Eur. Med. 128: Τὸ δὲ ὀργισθῇ εἰδικώτερον εἴρηκεν· ἔδει γὰρ εἰπεῖν ὅταν χολωθῇ. || Ap. Plut. Mor. p. 876, F: Σπεύδει δὲ αὐτῷ τῶν ἀρχῶν ἡ μὲν ἐπὶ τὸ ποιητικὸν αἴτιον καὶ εἰδικὸν, ὅπερ ἐστὶ νοῦς ὁ θεὸς, ἡ δὲ ἐπὶ τὸ παθητικόν τε καὶ ὑλικόν· vertitur, Ad effectricem caussam ac formantem. Et ib. 900, A: Πέντε τὰς ἰδικὰς αἰσθήσεις, Sensus quibus formæ apprehendantur: ubi al. libri rectius εἰδικάς. || Forma Ἰδικὸς, cujus e

Gal. exx. citat HSt., erat in schol. Vict. Hom. Il. P, 389: Προτάσσειν τὸ γενικὸν τοῦ ἰδικοῦ, sublata a Bekk. Nec dubito eximere tum Il. Gal. tum Athen. 7, p. 299, D: Ἰδικώτερον δὲ καὶ κατ' ἐξαίρετον ἐγχέλυες, ἵνα καὶ τὸ βάθος τοῦ κεκαυμένου ἡλίου δηλώσῃ, et simili ejusd. l. 9, p. 373, B, ubi ἰδικοῦ. Schol. Thucyd. vero 1, 87: Ἰδικὴ δὲ αὕτη ἡ λέξις, et Suidas gl. ejus repetens in Διαγνώμη, genitivumque adjiciens: Ἡ λέξις ἰδικὴ Θουκυδίδου, tum schol. Aristid. vol. 3, p. 336, ad 161, 14: Ἰδική ἐστι λέξις τοῦ Πλάτωνος, et Gloss.: Ἰδικὸς, Peculiaris, Specialis, utrum ipsi sint in culpa an librarii, non decreverim. Minus etiam excusandum videtur Ἰδικὸς pro ἴδιος positum apud Suidam in gl.: Ἰδιαίτερον, ἰδικώτερον, ubi ἰδιώτερον conj. Oudendorp. ad Thomam p. 466, et Maneth. 5, 122: Οὐκ ἰδικὴν γὰρ ἔχει φάσιν ἡ θεὸς, ἀλλά τιν' αὐγὴν χείρων Ἠελίοιο δανείζεται, ubi corrigitur ἰδίην. Ap. Zonaram vol. 2, p. 1089 duplex ἰδικὸν in ἴδιον, ut sæpe est ibid., vel æqualitatis gratia mutandum censeo. In epigr. Diotimi Anth. Pal. 5, 106, 4: Παρθενικὴν γὰρ ἄγεις περικαλλέα, τῆς ἐπιβαίνων ἴχνεσι τὴν ἰδικὴν οἶμον ἴδ' ὡς φέρομαι, εἶδος ἐσαυγάζων μοῦνον γλυκὺ, recte legere videtur Planud. ἰδίην, nisi aliud quid hic delituit. Manifesto mendosum τῆς ἰδικοῦ, Phalar. Ep. 137, ab Schæf. cit. V. tamen Ἰδικῶς. L. Dind.]

Εἰδικῶς, Specialiter, Speciatim. [Inscr. Chia apud Bœckh. vol. 2, p. 205, n. 2222, 15: Ὅσα ὑπὲρ Ῥωμαίων διέθηκάν τε Μιθριδάτην ἀνδραγαθοῦντες καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἔπαθον, ἡ σύνκλητος εἰδικῶς ἐβεβαίωσεν. L. D. Schol. Platon. p. 29=364: Κατὰ μέρη) εἰδικῶς. De forma Ἰδικῶς HSt.:] Ἰδικῶς, Specialiter: Suidæ et Hesychio κατὰ μόνας, Seorsim. [Chrysost. In Genes. hom. 39, t. 1, p. 322. Seager. Ubi leg. videtur εἰδικῶς, ut pro eod. ap. Hesych. v. Ὄσπρια, Καὶ γενικῶς καὶ ἰδικῶς λέγεται. Ap. Polluc. vero 1, 8: Ἐσχάρα δ' ἰδικῶς δοκεῖ μὲν ὧδε ὠνομάσθαι, leg. cum codd. ἐσχ. δοκεῖ μὲν ὀνομάζεσθαι, ejecto ἰδικῶς, quod pro ἰδίως an recte scriptum invenerint Hes. et Suid., ab HSt. citt., aut ipse usurpaverit Hesych. in gl.: Ἰδίως, ἰδικῶς, ipsi viderint. L. Dindorf.]

Εἴδιον, νενοτισμένον, ὑγρὸν, Hesych. Humectum, Udum.

[Εἴδιος. V. Ἴδιος.]

[Εἰδιφυὴς scriptura vitiosa pro ἰδιοφυὴς ap. Georg. Sync. p. 29, B.]

[Εἰδίω, pro Ἰδίω, bis ponit Hesych. tum propria signif. Sudandi tum translata Metuendi, in gll. Εἰδεῖεν (i. e. Ἴδιεν), ἐφοβεῖτο, ἠνιᾶτο, et Εἰδίω, ἱδρῶ, ἀγωνιῶ. Nam Alberti ratio in Auctar. ad col. 1099, 11, εἰδεῖεν repetentis ab οἶδα, ipsa interpretatione, quæ verbi num. sing. poscit, refellitur. L. Dind.]

Εἰδογραφία, ἡ, q. d. Faciei pictura s. picturatio. Gregor. [Carm. p. 151, D], de fucatis mulieribus, Εἰδογραφίης κενεαυχέος. Bud.

[Εἰδογράφος, ὁ, Qui in species describit, cognomen Apollonii. Schol. Pind. Pyth. 2, 1: Ἀπολλώνιος ὁ εἰδ. Etym. M. p. 295, 52: Εἰδογράφος Ἀπόλλων (sic), ἐπειδὴ εὐφυὴς ὢν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τὰ εἴδη τοῖς εἴδεσιν ἐπένειμεν· τὰς γὰρ δοκούσας τῶν ᾠδῶν Δώριον μέλος ἔχειν ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνῆγε καὶ Φρυγίας καὶ Λυδίας, μιξολυδιστὶ καὶ ἰαστί.]

Εἰδοθέα, ἡ, Idothea, filia Protei, ap. Hom. Od. Δ, [366], quæ et Εἰδοθέεια dicitur Ionice, teste Eust. [Od. p. 1501, 52, ab Dionysio Per. 259. Et forma dimin. Εἰδὼ sec. schol. Dionys. Bekk. An. p. 857, 9: Τῶν δὲ θηλυκῶν (diminutivorum) τύποι τρεῖς, ὁ εἰς ω, οἷον Ὑψὼ Ὑψιπύλη, Εἰδὼ Εἰδοθέα ... Conf. schol. Arist. Eq. 1065, Etym. M. p. 264, 7; 505, 34; 760, 54. || Εἰδοθέα, soror Cadmi, secundum quosdam conjux Phinei, memorata Sophocli in Tympanistis ap. schol. Antig. 980. L. Dindorf.]

[Εἰδόθεος, ὁ, Idotheus, n. pr. viri. Σωκράτης ἐν τῷ πρὸς Εἰδόθεον citatur ab schol. Apoll. Rh. 1, 1209. Eundem librum ap. Suidam v. Χιάζων vitiose citari ut Isocratis πρὸς Εἰδοθέαν annotavit Fabric. B. Gr. vol. 4, p. 286 ed. Harl. L. Dindorf.]

Εἰδοὶ, αἱ, Idus, pars mensis ap. Romanos: utpote qui mensem dividant in Calendas, Nonas, Idus. Sunt autem octo dies, qui nonas sequuntur [immo dies Martii, Maji, Julii, Octobris quintus decimus, ceterorum mensium tertius decimus]. Plut. Publ., Εἰδοῖς Σεπτεμβρίαις, Idibus Septembribus. Idem Camillo, Περὶ τὰς Φεβρουαρίας εἰδοῦς, Circa Idus Februarias. Et rursum, Ὀλίγαις ἡμέραις ὕστερον Κυϊντιλλίων εἰδῶν, Paucis diebus post Quintiles Idus, s. Julias. Item in Geop.: Ἄχρι τῆς πρὸ ἑβδόμης εἰδῶν Φεβρουαρίων, Usque ad tempus illud, quod est ante diem septimum Id. Febr. [Dionys. A. R. 1, 28: Ταῖς καλουμέναις ἰδοῖς (sic)· 6, 89: Εἰδῶν Δεκεμβρίων. Scriptura Eidus affertur etiam ex antiquis inscrr. Latinis. Altera est v. c. sæpius in cod. Vat. Chr. Pasch., velut p. 504, 10. Accentu circumfl. notatum exhibet Zonar. p. 631: Εἰδοῖ τοῦ μηνὸς ἢ τῇ ἡμέρᾳ, quem εἰδοῖ habuisse pro dat. conjicere licet e gl. quæ est apud eund. ead. pag.: Εἰδῶς, ἡ ἡμέρα, et Eust. Il. p. 921, 53: Τὸ δὲ εἴδεται ἦμαρ ἀρχή ἐστι τοῦ λεχθῆναι τὴν ἡμέραν εἰδῶ. Ducang. Gl. p. 352: «Moschop. (Περὶ σχεδ. p. 144): Εἰδοὶ, παρὰ Ῥωμαίοις αἱ κατὰ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς ἡμέραι. (Εἰς τρία γὰρ οὗτοι τοὺς μῆνας διῄρουν, καὶ τὰς μὲν αὐτῶν ὠνόμαζον καλάνδας, ἤγουν τὰς νουμηνίας, τὰς δὲ νόνας, τὰς δὲ λοιπὰς εἰδούς.) Balsamon ad Can. 62 Conc. 6: Καλάνδαι λέγονται αἱ πρῶται δέκα ἡμέραι τοῦ μηνὸς, νόνναι αἱ δεύτεραι, καὶ εἰδοὶ αἱ τρίται· ἐκλήθησαν δὲ οὕτως ἀπὸ τριῶν Ῥωμαίων μεγιστάνων ἀνδρῶν ἐν καιρῷ λιμοῦ τὸ περὶ τὴν Ῥώμην ἀποθρεψάντων. Similes ineptias ineptit Jo. Tzetz. Chil. 3, 869: Ἐῶ Καλάνδον, Νόννον τε καὶ τὸν Εἰδὸν σὺν τούτῳ.»]

Εἰδομαλίδης, ὁ, dicitur ὁ καλλωπίζων τὰ μῆλα τῆς ὄψεως, Eust. e vett. [Od. p. 1412, 31; 1571, 43: Τῶν τις μεθ' Ὅμηρον, τὸ μὲν μῆλον δωρίσας εἰς μᾶλον, τὴν δὲ ὄψιν εἰς εἶδος μεταλαβὼν καὶ μεταθεὶς τὰς λέξεις, Ἀλκαῖος δὲ ἦν ἐκεῖνος ὁ κωμικὸς, εἰδομαλίδην ἔφη σκωπτικῶς τινα διὰ τὸ καλλωπίζεσθαι τὰ μῆλα τῆς ὄψεως. Hesych. vitiose: Ἰδομαλιάδαι, οἱ τὰς ὄψεις κοσμούμενοι. L. Dind.]

[Εἰδομενεὺς, εως, ὁ, Idomeneus, n. pr. viri. Inscr. Lesbia ap. Bœckh. vol. 2, p. 194, n. 2184: Ἁ βολλὰ καὶ ὁ δᾶμος Εἰδομενέα Εἰδομενέως τὸν εἱρέα κ. τ. λ. L. D.]

[Εἰδομενὴ, ἡ, πόλις Μακεδονίας. Θουκυδίδης β' (100). Τὸ ἐθνικὸν Εἰδομένιος ὡς Κλαζομένιος, Steph. Byz. Ap. Thuc. Εἰδομένην. V. Holst. ad Steph. Aliis est Ἰδομένη. L. Dindorf.]

Εἰδοποιέω, Speciem efficio, s. formam. Philoponus In Procl. ὑπόστασιν εἰδοποιουμένην vocat Quæ in formam et speciem aliquam τῶν ὄντων producta est. Ea autem, quæ στηρητικὰ sunt, non sunt εἰδοποιά. [Stob. Ecl. ph. vol. 1, p. 8: Τοῦ περισσοῦ καὶ ἀδιαιρέτου λόγου Ἀριστοτέλης ἀπεφήνατο πρῶτον καὶ ἀμέριστον εἶδος τὸ ἕν· κατὰ δὲ τὴν τούτου ποίησιν εἰδοποιουμένη μονὰς ἀρχὴ καὶ στοιχεῖον τῶν ἀριθμῶν.] Bud. Apud Plut. autem εἰδοποιεῖν et σχηματίζειν redditur Formare et fingere. [Mor. p. 1054, A: Τόνους ἀερώδεις, οἷς ἂν ἐγγένωνται μέρεσι τῆς ὕλης, εἰδοποιεῖν ἕκαστα καὶ σχηματίζειν. Conf. Alex. c. 1: Ὥσπερ οὖν οἱ ζωγράφοι τὰς ὁμοιότητας ἀπὸ τοῦ προσώπου καὶ τῶν περὶ τὴν ὄψιν εἰδῶν, οἷς ἐμφαίνεται τὸ ἦθος, ἀναλαμβάνουσιν ..., οὕτως ἡμῖν δοτέον εἰς τὰ τῆς ψυχῆς σημεῖα μᾶλλον ἐνδύεσθαι καὶ διὰ τούτων εἰδοποιεῖν τὸν ἑκάστου βίον. Heliodor. 3, 13, p. 148: Θεοὶ καὶ δαίμονες ... ἐπιφοιτῶντές τε εἰς ἡμᾶς καὶ ἀποφοιτῶντες εἰς ἄλλο μὲν ζῶον ἐπ' ἐλάχιστον, εἰς ἀνθρώπους δὲ ἐπὶ πλεῖστον, ἑαυτοὺς εἰδοποιοῦσι. Schæf. Theolog. Arithm. p. 4: Καὶ πᾶν δὲ πλήθους σύστημα ὑποτομῆς μόριον κατὰ μονάδα εἰδοποιεῖται. Schol. Thuc. 1, 29: Ἐπισκευάζω τὸ ἐκ παλαιότητος εἰς νέαν κατάστασιν εἰδοποιῶ. Gregor. Acind. ap. Allat. Græc. Orthod. vol. 1, p. 762, 245: Τὸ θεῖον εἰδοποιῶν. Jo. Diac. Alleg. in Hesiod. Theog. p. 457 Gaisf.: Στοιχεῖα ... ἐκ τῆς ἀνειδέου (l. ἀνιδέου) ὕλης ἐκείνης εἰδοποιηθέντα. L. D. || Similem reddo. Cyrillus Al. Adv. Julian. 5, p. 172: Ἀξιόκτητον ἀγαθὸν τῶν εἰωθότων ἡμᾶς πρὸς θεὸν εἰδοποιεῖν, τὸ πέρα κεῖσθαι θυμοῦ, Deo nos similes efficere. || Speciem constituo. Clem. Al. Strom. 8, p. 925: Οὐκ ἀνάγκη δὲ πάσας λέγειν ἑκάστου τὰς διαφορὰς, ἀλλὰ τὰς εἰδοποιούσας. Suicer.]

[Εἰδοποίημα, τὸ, et Εἰδοποίησις, ἡ, i. q. εἰδοποιία. Timario Notitt. Mss. vol. 9, p. 186. Boiss. Theol. arithm. p. 9, 12: Οἱ ἑξῆς ἀριθμοὶ περιττοὶ, εἰδοποιήματα αὐτῆς (unitatis) ὄντες. Hase.]

[Εἰδοποίησις, ἡ, i. q. seq. Theol. arithm. p. 34, 15; 36, 31; 40, 34; 56, 32. Nicom. Geras. p. 132, 9; Iamblich. in eund. p. 18, B. Justin. Mart. p. 146, B, et Melet. Piga De myst. p. 104, 31: Τὸ εἰδοποιοῦν αἰ-

τιον καὶ ὁ τρόπος τῆς εἰδοποιήσεως, ubi perperam interpr. Verte : Causa specificans et specificationis modus. Est enim in ejusmodi scriptt. Εἶδ. Actio causæ efficientis, per quam materia in certam quandam speciem transformatur. Hase.]

[Εἰδοποιία, ἡ, Effectio speciei. Strabo 1, p. 11 : Τοσαύτας δὲ καὶ τὰς πολιτείας νομίζομεν, ὁμωνύμως καλοῦντες ὡς ἂν ἀπ' ἐκείνων τὴν ἀρχὴν ἐχούσας τῆς εἰδοποιίας. Longin. De subl. c. 18 : Τί δ' ἐκεῖνα φῶμεν, τὰς πτώσεις τε καὶ ἐρωτήσεις; Ἆρα οὐκ αὐταὶς ταὶς τῶν σχημάτων εἰδοποιίαις παραπολὺ ἐμπρακτότερα καὶ σοβαρώτερα συντείνει τὰ λεγόμενα; Philo Belep. p. 50, v. ult. : Ἐν ταὶς κατὰ μέρος εἰδοποιίαις. Maxim. Schol. in Dionys. Areop. p. 14 : Οὐ γὰρ αὐτῶν τῶν ἀγγέλων, ὡς εἰσιν αἱ εἰκόνες ἐγράφησαν, ἀλλ' ἐμφασίν τινα εἰδοποιίας ἀσωμάτων ὑπεμφαίνουσιν.]

Εἰδοποιὸς, ὁ, ἡ, Specificus, ut interpr. Argyropylus, Speciem efficiens : ut τὸ πτηνὸν et τὸ πεζὸν sunt εἰδοποιὸς διαφορὰ, sicut docet Aphrod., at non item τὸ θῆλυ et τὸ ἄρρεν. [Simplic. ad Epict. p. 75. Aristot. Eth. Nic. 10, 3 : Αἱ πολλαὶ (κινήσεις) ἀτελεῖς καὶ διαφέρουσαι τῷ εἴδει, εἴπερ τὸ πόθεν ποῖ εἰδοποιόν. Hesych. : Εἰδοποιὸς, ἀναμορφωτής. Zachar. Mityl. Dial. p. 204, 10 citat Boiss.]

Εἶδος, τὸ, Facies, Forma, Species. Hom. Il. Γ, [39]: Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε· B, [57]: Μάλιστα δὲ Νέστορι δῖῳ Εἶδός τε, μέγεθός τε, φρήν τ', ἄγχιστα ἰώκει. Et καλὸν εἶδος ap. Eund. [Herodot. 1, 8 : Τὸ εἶδος τῆς γυναικὸς ὑπερεπαινέων, etc. Id. de pulchra facie, quo referri et hic l. potest, 1, 199 : Ὅσαι μέν νυν εἰδεῖς τε ἐπαμμέναι εἰσὶ καὶ μεγάθεος· 8, 105 : Ὅκως κτήσαιτο παῖδας εἶδεος ἐπαμμένους· 113 : Τοῖσι εἶδεα ὑπῆρχε διαλέγων. Plut. Mor. p. 172, E : Κῦρον γεγονέναι γρυπὸν τὸ εἶδος.] Xen. Cyrop. 4, [5, 57] : Ἐκλεξάμενος αὐτῶν τοὺς τὰ εἴδη βελτίστους. Apud Gregor. λεόντειον εἶδος προβάλλεσθαι, Leoninam speciem præ se ferre, Bud. Idem a Xen. [Cyn. 3, 3 et 11; 4, 2], de canibus loquente, εἶδος dici de Totius corporis habitu scribit. [De colore Herodot. 3, 107 : Ὀφρύες ... ποικίλοι τὰ εἴδεα. Oppian. Cyn. 1, 434 : Ἡ ὁπόσοι ὀθμητρι παντείκελον εἶδος ἔχουσι σιτοχρόοι. Plut. Mor. p. 994, D : Χρόας ἀνθηρὸν εἶδος. Cum μορφὴ conjungit Apoll. Rh. 4, 1193 : Θάμβεεν δ' εἰσορόωσαι ἀριπρεπέων ἡρώων εἴδεα καὶ μορφάς. Oppian. Cyn. 1, 401 : Τὰ δὲ μύρια φῦλα πέλονται, τῶν ἀμόθεν μορφαί τε καὶ εἴδεα τοῖα πελέσθω. (Add. Plut. Mor. p. 1013, C, paullo post cit.) Differt autem a μορφὴ ita, ut μορφὴ sit corporis figura, εἶδος species et facies. Rursus ib. 431—4 etiam μορφὰς eod. sensu quo εἶδος dicere videtur, de canibus loquens qui lupis, tigridibus, vulpibus, pardalisque essent similes. L. D.] || Interdum Statura : ut Hesiod. Theog. [153]: Ἰσχὺς δ' ἀπλητος, κρατερὴ, μεγάλῳ ἐπὶ εἴδει. Sic Lucian. [Halc. c. 6] : Ὅσην ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου ὑπεροχὴν πρὸς τὸ Σωκράτους εἶδος. [De habitu corporis sæpius Hippocr., ut De nat. hom. p. 228, 26 : Τὸ δὲ ξύμπαν γνῶναι δεῖ τὸν ἰητρὸν ἐναντίον ἱστασθαι τοῖσι καθεστεῶσι καὶ νουσήμασι καὶ εἴδεσι καὶ ὥρῃσι καὶ ἡλικίῃσι· et ib. 51 : Δεῖ ... σκεψάμενον τοῦ ἀνθρώπου τὴν φύσιν τήν τε ἡλικίην καὶ τὸ εἶδος καὶ τὴν ὥρην τοῦ ἔτεος ... τὴν θεραπείην ποιέεσθαι. Plura v. ap. Foes. OEc. p. 111, qui docet eandem ab eo ἰδέαν etiam dici.] || Apud Aristot. et ceteros philosophos Forma rei, Bud. [Contraria ὕλη, Materiæ. Aristot. Phys. acroas. 2, 1, p. 193, 31 : Ἕνα μὲν οὖν τρόπον οὕτως ἡ φύσις λέγεται, ἡ πρώτη ἑκάστῳ ὑποκειμένη ὕλη τῶν ἐχόντων ἐν αὑτοῖς ἀρχὴν κινήσεως καὶ μεταβολῆς, ἄλλον δὲ τρόπον ἡ μορφὴ καὶ τὸ εἶδος τὸ κατὰ τὸν λόγον· 4, 1, p. 209, 21 : Οὔτε γὰρ ὡς ὕλη τῶν ὄντων οὔτε ὡς εἶδος καὶ λόγος τῶν πραγμάτων· 2, p. 209, 2 : Ὥστε δόξειεν ἂν τὸ εἶδος καὶ ἡ μορφὴ ἑκάστου ὁ τόπος εἶναι, ᾧ ὁρίζεται τὸ μέγεθος καὶ ἡ ὕλη ἡ τοῦ μεγέθους. Plut. Mor. p. 440, D : Τὸ μὲν πάθος ὕλην ἔχειν, τὸν δὲ λόγον εἶδος· 1013, C : Σωματικῆς οὐσίας καὶ νοητῆς, ὧν ἡ μὲν ὕλην καὶ ὑποκείμενον, ἡ δὲ μορφὴν καὶ εἶδος τῷ γενομένῳ παρέσχε. || Εἶδος, σῶμα, Corpus, Hesych., et eod. modo in Εἶδη. Quæ expl. referri videtur ad eam potestatem qua εἶδος est contrarium rei cogitatæ, de qua in Εἰδοποιῶ.] || Apud Thucyd. [3, 82 : Καὶ ἐπέπεσε πολλὰ καὶ χαλεπὰ κατὰ στάσιν ταῖς πόλεσι, γιγνόμενα μὲν καὶ ἀεὶ ἐσόμενα ἕως ἂν ἡ αὐτὴ φύσις ἀνθρώπων ᾖ, μᾶλλον δὲ καὶ ἡσυχαίτερα καὶ τοῖς εἴδεσι διηλλαγμένα] schol. εἴδη exp. τρόποι. Sic autem et Herodian. [5, 5, 4] : Εἰς εἶδος τιάρας, Ad tiaræ modum, Politian. At in Thucyd. [3, 62] : Σκέψασθε ἐν οἵῳ εἴδει ἔπραξαν, videtur ἐν οἵῳ εἴδει esse potius In quo statu, quam Quo pacto, VV. LL. || Τρίτον οὐσίας εἶδος, Cic. ap. Plat. [Tim. p. 35, A], Tertium materiæ genus. Sic, Ἔστι δὲ παιᾶνος δύο εἴδη, Aristot. [Rhetor. 3, 8], Duo sunt pæanis genera. Vel, ut Cic., Pæan est duplex. In similibus autem Il. vertitur et Species a nonnullis, minus tamen Lat. voce. Sed quod Aristot. dicit Polit. 1, [c. 4] : Ἐν ὀργάνου εἴδει ταὶς τέχναις ὑπηρέτης ἐστὶ, fortasse ex Horatio reddi possit Instrumenti speciem præbet : pro quo alii, Instrumenti locum obtinet. [Plato Reip. 10, p. 576, A : Εἶδος γάρ που τι ἓν ἕκαστον εἰώθαμεν τίθεσθαι περὶ ἕκαστα τὰ πολλὰ οἷς ταὐτὸν ὄνομα ἐπιφέρομεν. Xen. Cyrop. 8, 2, 6 : Ἄρτους ποιεῖν καὶ μηδὲ τούτους παντοδαπούς, ἀλλὰ ἀρκεῖ ἂν ἓν εἶδος εὐδοκιμοῦν παράσχῃ. Sextus Emp. Adv. log. 8, 40, p. 465 : Τῶν αἰσθητῶν τὰ μέν ἐστι γένη, τὰ δὲ εἴδη· καὶ γένη μὲν αἱ ἐνδιήκουσαι ἐν τοῖς κατὰ μέρος κοινότητες, ... εἴδη δὲ αἱ καθ' ἕκαστον ἰδιότητες. Aret. Diut. m. causs. 1, 6, p. 31=36 : Μανίης τρόποι εἴδεσι μὲν μυρίοι, γένει δὲ μοῦνος εἷς.] || Sicut et ἰδέα, peculiari quadam signif. apud Thuc. Vide in Ἰδέα. [Thuc. 2, 41 : Τὸν αὐτὸν ἄνδρα παρ' ἡμῶν ἐπὶ πλεῖστ' ἂν εἴδη καὶ μετὰ χαρίτων μάλιστ' ἂν εὐτραπέλως τὸ σῶμα αὐταρκες παρέχεσθαι. Quod sch. interpr. εἰς διάφορα, εἰς πολλὰ πράγματα. Ib. 50 : Γενόμενον γὰρ κρεῖσσον λόγου τὸ εἶδος τῆς νόσου· 6, 77 : Ἡ μέν νυν ἐς ἂν ἕκαστοι κατὰ πόλεις ληφθῶμεν, εἰδέτες ὅτι ταύτῃ μόνον ἀλωτοί ἐσμεν καὶ ὁρῶντες αὐτοὺς ἐπὶ τοῦτο τὸ εἶδος τρεπομένους ὥστε τοὺς μὲν λόγους ἡμῶν διιστάναι, κ. τ. λ. 8, 56 : Ἀλκιβιάδης δὲ ... τρέπεται ἐπὶ τοιόνδε εἶδος, ὥστε τὸν Τισσαφέρνην ὡς μέγιστα αἰτιοῦντα παρὰ τῶν Ἀθηναίων μὴ ξυμβῆναι. Quod schol. exp. τύπον, μηχανήν. Archytas Stob. Flor. vol. 1, p. 46 : Ὥσπερ δὲ τὸ σῶμα βλάπτει μὲν καὶ τὸ τῆς ἐνδείας καὶ τὸ τῆς ὑπερβολῆς εἶδος, ... οὕτω καὶ ψυχὰν βλάπτει μὲν καὶ τὸ τῆς εὐτυχίας ἢ ἀτυχίας εἶδος, ubi est quasi circumlocutio pro ἔνδεια et ὑπερβολὰ, etc. Plato Phædon. p. 100, B : Ἔρχομαι γὰρ δὴ ἐπιχειρῶν σοι ἐπιδείξασθαι τῆς αἰτίας τὸ εἶδος, ὃ πεπραγμάτευμαι. Item ap. Aret. Acut. m. causs. 1, 5, p. 1=2 : Ἦν δὲ πλησίον εἴδεος ἢ τοῦ παροξυσμοῦ, i. q. πλησίον τοῦ παροξυσμοῦ. Plut. Mor. 1104, E : Ἐπὶ μέντοι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων τοσοῦτον ἐπιδέδωκε τὸ τῆς διαφορᾶς εἶδος.] || Εἶδη Tullium vertisse etiam Partes, docet meum Cic. Lex. || Εἶδη Pindari sunt qui dicta putent tanquam Diversa odarum genera. [V. Εἰδογράφος, Εἰδύλλιον. || Pollux 1, 7 : Αὐτὰ δὲ ἃ θεραπεύομεν ἀγάλματα, ξόανα, ἕδη θεῶν, εἰκάσματα θεῶν, εἰκόνες, μιμητὰ τυπώματα, εἴδη, ἰδέαι.] || Εἶδος significasse etiam Acetum, scribit Pollux 6, c. 1. [Falsam lectionem esse pro ἦδος quod ap. Cyrenæos Acetum significabat, monuit Barker. in Epist. crit. ad Boiss. p. 246-51, ad Etym. M. p. 1096-7. Angl.] Sed latius etiam patuisse hac in parte signif. εἴδους suspicor, cum scribat Alex. Aphr. [Probl. 2, p. 322, 5 Sylb.] : Ἐπιῤῥαίνουσα ὄξος σὺν ἑτέρῳ τινὶ εἴδει. [Hippocr. De morb. mul. 2, p. 645, 16 : Ὄξος σὺν τοῖς εἴδεσιν ἢ οἴνον, cum loco Alex. confert Foes. OEcon. p. 112. L. D. Εἴδη, Res quævis aromaticæ, Species. Theophanes an. 17 Heraclii : Εὗρον δὲ καὶ εἴδη ἀπομείναντα ἀλόην ... ζάχαρ τε καὶ γιγγίβερ καὶ ἄλλα εἴδη πολλά. Ducang.] || Εἶδος pro εἴδησις, et pro μαντική, ab altera τοῦ εἰδέναι vel potius εἰδῆναι signif. vide ap. Eust. [Il. p. 937, 48, ubi male sanam refert quorundam interpretationem versus Hom. Il. N, 365, in quo εἶδος ἀρίστη dicitur Cassandra.] || Hesych. εἶδος testatur accipi non solum pro Specie, Forma, sed etiam Ardor, Æstus : nec enim tantum εἶδος ἦκε σελας affert pro μορφῆς ἀφῆκε φῶς, sed etiam εἶδος ἐνδόιου pro καύματος μεσημβρινοῦ : itidemque εἶδος exp. et σῶμα, χρῶμα, et καῦμα : necnon εἶδος rursum afferens pro καύματος, θάλπους. Sed in hac posteriore signif. etiam sine diphth. scribitur ἶδος [ἶδος], ut videbis s. v. [Sic ap. eund. Εἶδεῖν, pro ἰδεῖν, et Εἰδίω pro ἰδίω.]

Εἰδότως, Scienter : e part. εἰδώς. [Æschin. C. Tim. p. 15, 39 : Μετὰ ταῦτα ἤδη διεξῆει περὶ τοῦ πράγματος καὶ μᾶλλα εἰδότως καὶ σαφῶς. Boiss. Aristot. Phys.

acroas. 1, 4, p. 188, 5 : Τὸ δὲ μηδέποτε διακριθήσεσθαι οὐκ εἰδότως μὲν λέγεται, ὀρθῶς δὲ λέγεται. M. Antonin. 6, 42, p. 195 : Πάντες εἰς ἓν ἀποτέλεσμα συνεργοῦμεν, οἱ μὲν εἰδότως καὶ παρακολουθητικῶς.... Pollux 5, 144.]

Εἰδοφορέω, Speciem alicujus rei gero, Repræsento. [Dionys. A. R. 7, 72, p. 1488, 2 : Ἤγετο δὲ καθ' ἕκαστον χορὸν εἷς ἀνὴρ, ὃς ἐνεδίδου τοῖς ἄλλοις τὰ τῆς ὀρχήσεως σχήματα πρῶτος, εἰδοφορῶν τὰς πολεμικὰς καὶ συντόνους κινήσεις ἐν τοῖς προκελευσματικοῖς ὡς τὰ πολλὰ ῥυθμοῖς. Ib. p. 1491, 3 : Μετὰ γὰρ τοὺς ἐνοπλίους χοροὺς οἱ τῶν Σατυριστῶν ἐπόμπευον χοροὶ, τὴν Ἑλληνικὴν εἰδοφοροῦντες σίκιννιν.]

[Εἰδυῖα, ἡ, Ithya, Æetæ conjux. Lycophr. 1024 : Αἶης Κορίνθου τ' ἀρχὸς, Εἰδυίας πόσις. Conf. Ἰδυῖα. L. D.]

[Εἰδυλὶς, ἴδος, ἡ, Gnara, Perita.] Εἰδυλίσκ, Suidæ [et Zonaræ p. 629] ἡ ἐπιστήμων : pro quo Etym. [M. p. 295, 30] habet εἰδυλὶς [quod Suidæ restituit Kust.], exponit et ipse ἐπιστήμων, dicensque e part. fem. εἰδυῖα, q. e. a v. εἴδω τὸ γιγνώσκω, fieri εἰδύλη : cujus paronymum esse hoc εἰδυλίς. [Eod. modo εἰδυλὶς interpretantur Etymm. Mss. Bibl. Reg. et Ultraj.]

[Εἰδύλλιον, τό. Sicut Pindari carmina dicta sunt εἴδη,] sic etiam Εἰδύλλια Theocriti, dimin. forma, ut ἐπύλλιον ab ἔπος, quod varia sint poematiorum genera. [Toup. Add. in Theocr. p. 409, ab Schæf. cit. : « Atque hæc scripsimus ad Theocriti Idyllia et Epigrammata. Nam si Epigrammata excipias, reliqua omnia tum Theocriti tum Moschi et Bionis, nescio quomodo uno nomine Εἰδύλλια nuncupantur. De qua voce alii aliter, ut solent interpretes. Etymologus Ἠδύλλια vocat, sed perperam. Auctor nescio quis Prolegomenon ad Theocritum : Εἰδύλλιον λέγεται, ὅτι εἶδός ἐστιν, ὁποῖόν ἐστι λόγος· ὑποκοριστικῶς δὲ εἴρηται Εἰδύλλιον. Ut Εἶδη Pindari, sic Εἰδύλλια Theocriti. (Vide Eustath. Πρόλογ. τῶν Πινδ. παρεκβολῶν, p. 60, 28 Opusc.) Adscribam insignem locum Pempeli Pythagorei ap. Stob. p. 681 (vol. 3, p. 124), ex quo vide an aliquid certi de hoc loco designari possit : Εἴ δέ τινα φάμα ἀμήητος (leg. ἀμήητον) ὤπων ποτικώψωσιν κατίσχει τοιῶνδε λόγων, εἰδύλλεται ὡς καὶ δαίμοσιν ἐχθρὸς πέλει καὶ ἀνθράσιν τοῖς ποτὶ συνέσιος ἐρπύξασιν ἀτραπόν. Ubi notandum verbum εἰδύλλεσθαι, et lexicographis commendandum. Nam antiquum et notæ interioris est. » Cod. Stob. Paris. εἰδύλλετο. Quod mihi scrib. videtur εἰδυλλίτω, et vertendum, Sciat. V. Εἰδύλος. Addo etiam in voc. ἀτραπὸν compendium codicis ducere ad ἀταρπιτόν. L. Dind.]

[Εἰδύλλιος. V. Εἰδύλλιον.]

Εἰδύλος, ὁ, Etym. [p. 295, 30] affert pro λόγιος, συνετός [Intelligens, Prudens] : pro quo Hesych. habet εἴδαυλος. Ἰδύλευμα, eid. Hesych. μάθημα, Disciplina. [V. Εἴδαυλος, Εἰδύλλιον, Ἄϊδυλος.]

[Εἴδυος. V. Ἴδυιος.]

Εἰδύω, Dormio. Hesych. enim εἰδύει affert pro καθεύδει.

Εἶδω, f. εἴσω, Video, βλέπω, unde ἄϊς, Eust. : hujus tamen act. verbi exemplum non invenio : at pass. εἴδεται pro Videtur; eo sensu, quo dicimus aliquid nobis tale vel tale videri, aut videri aliquid faciendum; ap. Hom. Il. A, [228] : Τόδε τοι κἠρ εἴδεται εἶναι· Ω, [197] : Τί τοι φρεσὶν εἴδεται εἶναι. [Aor. Il. B, 215 : Ἀλλ' ὅτι οἱ εἴσκετο γιλοίοισιν Ἀργείοισιν ἐμμεναι, et alibi. Theocr. 13, 60 : Ἡρεὼν δὲ μάλα σχεδὸν εἴδετο πόρρω. Schol., ἤγουν ἐώκει πόρρω εἶναι. Aret. Acut. morb. cur. 2, 3, p. 100 = 112 : Εἴδεται γὰρ τὰ εἴσω πάντα σημήια, Interpres, Noscuntur.] Et Od. H, [343] : Τῷ δ' ἀσπαστὸν ἰείσατο κοιμηθῆναι. || Interdum vero Εἰδόμενος cum dat. dicitur Qui apparet similis, assimilatur : ut Il. B, [280] : Εἰδομένη κήρυκι. Sic Od. B, [268] : Μέντορι εἰδομένῃ. [Pind. Pyth. 4, 21 : Θεῷ ἀνέρι εἰδομένῳ. Æsch. Ag. 771 : Εἰδομέναν τοκεῦσιν. Anth. Pal. App. n. 396, vol. 3, p. 967 : Ἄμφω πρωθήβας, ἔρνεσιν εἰδομένους. Herodot. 6, 69 : Φάσμα εἰδόμενον Ἀρίστωνι· 7, 56 : Ἀνδρὶ εἰδόμενος Πέρσῃ.] Et in aor., Il. P, [555] : Εἰσαμίνη Φοίνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν. At vero Od. Θ, [283] : Εἶσατ' ἰμὰν ἐς Ἀῆμνον, non solum exp. ἐφάνη, sed et προσεποιήσατο, Simulavit : quod malo. || Εἶδον autem aor. 2, pro Vidi, Intuitus sum, tam in prosa, quam in carmine usitatus est, ubi et ἴδον sæpe ponitur. Luc.

A 33 : Ὅτι γιλοιότατα εἰδον. [Omissis hujus generis, quæ innumera sunt, exemplis, noto tantum structuram seq. genit., cujus similem notavi supra in Οἶδα, ap. Aristoph. Ran. 815 : Ἥνίχ' ἀν ὀξυλάλου περ ἴδῃ θήγοντος ὀδόντας ἀντιτέχνου. Xen. Comm. 1, 1, 11 : Οὐδεὶς δὲ πώποτε Σωκράτους οὐδὲν ἀσεβὲς οὐδὲ ἀνόσιον οὔτε πράττοντος εἶδεν οὔτε λέγοντος ἤκουσεν. Plat. Reip. 8, p. 558, A : Ἦ οὕπω εἶδες ἐν τοιαύτῃ πολιτείᾳ ἀνθρώπων καταψηφισθέντων θανάτου ἢ φυγῆς, οὐδὲν ἧττον αὐτῶν μενόντων τε καὶ ἀναστρεφομένων ἐν μέσῳ; A qua diversa εἶδα seq. genit. positum a Sophrone infra citato, et Theocriteum 12, 25 : Ὧν ἴδες, ὧν εἶπας, si ea est vera scriptura. Frequens est usus infinit. cum verbis, adverbiis, adjectivis conjuncti, ut Xen. Cyrop. 5, 4, 11 : Σὲ ἐπαναθεασόμενος ἦκα ὁπόσος τίς ποτε φαίνῃ ἰδεῖν· 8, 3, 3 : Πῶς ἂν τοῖς μὲν εὖνοις κάλλιστα ἰδεῖν ποιοῖτο τὴν ἐξέλασιν· Conv. 8, 40 : Σῶμα ἀξιοπρεπέστατον μὲν ἰδεῖν τῆς πόλεως ἔχεις.] At ἴδον in carmine, uti dixi : ut Od. Ψ, [40] : Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, ἀλλὰ στόνον οἷον ἄκουσα [ἄκουον]. Et part. ἰδὼν, Intuitus.

B Il. P, [141] : Ἕκτορ' ὑπόδρα ἰδών. Interdum vero cum præp. εἰς, ut Il. Ω, [484] : Ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο. [Æsch. Eum. 102 : Ἰδέσθω δ' εἰς ὕβριν βρότειον. Et cum πρὸς, Eurip. Phœn. 1442 : Πρὸς κασιγνήτην δ' ἰδών· fr. inc. fab. ap. Clem. Al. Str. 6, p. 749 : Πρὸς τὰς διαίτας τῶν ἐνοικούντων πόλιν τὴν γῆν τ' ἰδόντας. Xen. Cyrop. 1, 6, 8 : Ὅταν πρὸς ἄλλους ἀνθρώπους ἰδὼν κατανοήσω· Il. Gr. 6, 3, 13 : Πρὸς τὰ κατὰ θάλατταν ἰδόντες. Et signif. tralata Cinnamus p. 6, C : Ἐς ἀποστασίαν ἰδόντες.] Sic Lat. Intueri aliquem, et in aliquem. Utitur autem et alibi voce pass. ut ἴδωμαι Il. Σ, [190 : Πρίν γ' αὐτὴν ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι, etc. Et loco futuri Il. A, 262 : Οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας οὐδὲ ἴδωμαι, etc.]. Sed et εἴδοντο cum ει, Π, [278; P, 724, Theocr. 24, 53], pro εἶδον, Viderunt. [Herodot. 2, 32 : Τῶν τὰ μακρότατα ἰδομένων· 4, 3 : Ἐπὰν δὲ ἴδωνται, etc. Et sæpe Tragici, velut Æsch. Pers. 179 : Ἀλλ' οὔτι πω τοιόνδ' ἐναργὲς εἰδόμην· Eum. 142 : Ἰδώμαθ' εἴ τι τοῦδε φροίμιον ματρὸς, etc.] Affertur autem et e Dem. [p. 413 fin.] pass. [med.] vox pro act. in uno e compp. hujus

C verbi, sc. προειδόμενος : Μὴ προειδόμενος τὴν ἐξ ἐκείνης τῆς ὄψεως ὑποψίαν, Non providens, Bud. [Ubi nunc recte προϊδόμενος. Ap. Æschin. C. Tim. p. 23 : Ἀνὴρ εἷς τῶν πολιτῶν οὐδὲν προειδόμενος ὧν ὀλίγῳ πρότερον ἐγὼ διεξῆλθον πρὸς ὑμᾶς λέγεται ... ἡταιρηκέναι, recipiendum προϊδόμενος jam a cod. oblatum.] || Ἰδεῖν τινα pro Videre aliquem et cum eo colloqui. Thuc. [4, 125] : Πρὶν τὸν Βρασίδαν ἰδεῖν. [Xen. An. 2, 4, 15 : Ἠρώτησε τοὺς προφύλακας πῶ ἂν ἴδοι Πρόξενον ἡ Κλέαρχον· OEc. 11, 14 : Ἀνίστασθαι μὲν ἐξ εὐνῆς εἴθισμαι, ἡνίκ' ἂν ἔτι ἔνδον καταλαμβάνοιμι, εἴ τινα διόμενος ἰδεῖν τυγχάνοιμι. Dio Cass. 71, 35 : Ἠσπάζετό τε τοὺς ἀξιωτάτους, ... πρὶν τὸν πατέρα ἰδεῖν.] Sic Lucian. [Dial. deor. 9, 1] : Οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν, et Οὐκ ἂν ἐντύχοις αὐτῷ, pro eod. Unde non dubitem illud Lucæ itidem 8, [20], Ἰδεῖν σε θέλοντες, interpr. Tecum colloqui, Te alloqui, convenire : quum præsertim Matth. habeat σοὶ λαλῆσαι. Sed et hoc annotandum hic est, συντυχεῖν et ἰδεῖν de re ead. dici, sicut Lucian. ἴδοις et ἐντύχοις. Sic vero et Gall. dicitur, *Tels princes se virent en tel lieu*, pro *Parlementèrent ensemble.*

D || Provideo. Soph. Aj. 1165 : Ἀλλ' ὡς δύνασαι, Τεῦχρε, ταχύνας σπεῦσον κοίλην κάπετόν τιν' ἰδεῖν τῷδ', ἵνθα βροτοῖς τὸν δείμνηστον τάφον εὐρώεντα καθέξει. De quo usu conf. dicenda in Ὁρᾶν et Σκοπεῖν. Vel Specto. Dio Chrys. Or. 45, vol. 2, p. 204 : Μόνον εἶδον τὸ τῆς πόλεως, Sola civitatis commoda spectavi. || Specto, i. q. θεῶμαι. Dio Cass. 55, 22 : Τὰς ἱπποδρομίας χωρὶς μὲν οἱ βουλευταὶ, χωρὶς δὲ οἱ ἱππεῖς ἀπὸ τοῦ λοιποῦ πλήθους εἶδον. L. D.] || Ἰδεῖν ad mentis oculos translatum, Intelligere, Animadvertere : quam signif. habet et Videre. [Soph. OEd. T. 505 : Ἀλλ' οὔποτ' ἐγωγ' ἂν, πρὶν ἴδοιμ' ὀρθὸν ἔπος, μεμῳρωμένων ἂν καταφαίην· 537 : Δειλίαν ἡ μωρίαν ἰδὼν τιν' ἔν μοι. Aristot. Phys. acroas. 1, 2, p. 185, 22 : Ἀρχὴ δὲ οἰκειοτάτη πασῶν, ἐπειδὴ πολλαχῶς λέγεται τὸ ὄν, ἰδεῖν πῶς λέγουσιν οἱ λέγοντες. L. Dind.] Demosth. : Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὁ τιθεὶς τὸν νόμον, εἶδε. Sic autem et apud Hom. ἴδωμαι ac ἴδηται. [Il. Φ, 61 : Ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ ἑκάστῳ· B, 237 : Τόνδε δ' ἴδωμεν αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν, ὄφρα ἴδηται ἢ ῥά τί οἱ χήμεῖς προσ-

αμώνομεν ἦι καὶ οὐκί. || Sæpe ut contraria pronuntur ἰδεῖν et ἀκοῦσαι. Eur. Med. 652 : Εἴδομεν, οὐκ ἐξ ἑτέρων μύθων ἔχομεν φράσασθαι· Tro. 481 : Καὶ τὸν φυτουργὸν Πρίαμον οὐκ ἄλλων πάρα κλύουσ' ἔκλαυσα, τοῖσδε δ' εἶδον ὄμμασιν αὐτὴ κατασφαγέντα· unde corrigendus locus corruptus Iph. T. 900 : Ἐν τοῖσι θυμαστοῖσι καὶ μύθων πέρα τάδ' εἶδον αὐτὴ καὶ κλύουσ' ἀπαγγελῶ, reponendo κοὐ κλύουσ' ἀπαγγελῶ. Sic ap. Soph. Tr. 747 : Αὐτὸς βαρεῖαν ξυμφορὰν ἐν ὄμμασιν πατρὸς θεσπρωτὸς κοὐ κατὰ γλῶσσαν κλύων, καὶ exhibent libri plerique. Notandum etiam in l. Soph. illud ἐν ὄμμασιν, quod cum ἰδεῖν jungit Eur. Or. 1020 : Ὡς σ' ἰδοῦσ' ἐν ὄμμασι πανυστάτην πρόσοψιν ἐξέστην φρενῶν, et cum ἰδέσθαι Hom. Il. A, 587 : Μή σε φίλην περ ἰοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι θεινομένην· Σ, 190, etc., ut supra ἐν ὄρεσιν. Hesiod. Sc. 335 : Ἔνθα κε γυμνωθέντα σάκευς ὑπὸ δαιδαλέου ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς. Hippocr. De arte p. 3, 12 : Ἃ γε εἴη καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν· 6, 40 : Οὐ γὰρ δὴ ὀφθαλμοῖσί γε ἰδόντι τούτων τῶν εἰρημένων οὐδενὶ οὐδὲν ἔστιν εἰδέναι. L. D. || De imperat. utriusque formæ HSt.:] Ἴδι et Ἰδού, Ecce. Sunt autem e verbis imper. modi, signif. Vide, facta adverbia, mutatis duntaxat accentibus : nam et ἰδὲ in imper. quidam scr. putant potius quam ἴδε, ut Gall. *Voilà* factum est e *Voy-là*. Vide ibi. [Atticum esse ἰδὲ, non ἴδε, tradunt schol. Hom. Il. A, 85, Eust. Il. p. 341, 22, Mœris p. 193. In libris scriptis ἰδὲ vix reperitur, sed ἴδε, ut Æsch. Suppl. 349 : Ἴδε με τὰν ἰκέτιν· Soph. OEd. C. 1463 : Ἴδε μάλα μέγας κτύπος ἐρείπεται· Tr. 222 : Ἴδε ἴδ', ὦ φίλα γύναι, ut ibi scribitur in libris vitioso cum hiatu. Cum gen. Sophron apud Athen. 3, p. 96, D : Ἴδε καλᾶν κουρίδων, ἴδε καμμάρων, ἴδε, φίλα, ubi Palat. ἰδέ. Xenoph. Anab. 4, 1, 20 : Ἴδε ὡς ἅπαντα πάντα ἐστί. Construitur autem ἴδε, sicut ἰδού, etiam cum plur. verbi, instar interjectionis. Soph. Tr. 821 : Ἴδ' οἷον, ὦ παῖδες, προσέμιξεν ἅρμ' ἄρα τοὔπος τὸ θεόπροπον ἡμῖν. Et cum nominat. Jo. 1, 29: Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ θεοῦ· 48 : Ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλίτης· 19, 5 : Ἴδε ὁ ἄνθρωπος.] Sed ἰδού non esse Att., sicut ἴδε, e Luciano annotatur. Utitur tamen eo non ipse solum, sed et nonnulli vett. Attici : e quibus est Aristoph., ut in Nub. [82] : ΣΤΡ. Τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν. ΦΕΙΔ. Ἰδού. Τί ἐστι; [Ἰδοῦ scribendum esse, ubi est imperativus, ἰδού, ubi adverbium, statuerunt Græv. ad Luciani Solœc. c. 7, Oudendorp. ad Thom. p. 468, non memorato, de quo infra dicam, Eustathio. Loco imperativi est Æsch. Cho. 231 : Σκέψαι τομῇ προσθεῖσα βόστρυχον τριχός· ἰδοῦ δ' ὕφασμα τοῦτο, σῆς ἔργον χερός· 247 : Ζεῦ Ζεῦ, θεωρὸς τῶνδε πραγμάτων γενοῦ· ἰδοῦ δὲ γένναν εὐνις αἰετοῦ πατρός. Et plur. Prom. 92 : Ἴδεσθέ μ' οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεός, etc. Loco adverbii Ag. 1125 : Ἃ ἃ ἰδοὺ ἰδού, ἄπεχε τῆς βοὸς τὸν ταῦρον· 1269 : Ἰδοὺ δ' Ἀπόλλων αὐτὸς ἐκδοὺς ἐμὲ χρηστηρίαν ἑσθῆτα. Aristoph. Eq. 993 : Ἰδού, θέασαι, κοὐχ ἅπαντας ἱκρίνω. Soph. Phil. 776 : Ἰδοὺ δέχου, παῖ. Et cum plur. verbi Tr. 1079 : Ἰδοὺ θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας. Inter ἴδε et ἰδοὺ distinguit Lucian. Solœc. c. 7 : Τῷ δὲ ἰδού ἐπὶ τοῦ ἴδε χρωμένου τινός, Ἕτερα ἀνὸ' ἑτέρων, ἔφη, σημαίνεις. Contra Hesychius Ἴδε explicat ἰδού. Thomas autem p. 468 : Ἰδοῦ Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐκ ἴδε, addens l. Eurip. Hec. 808 : Ἰδοῦ με κἀνάθρησον οἵ' ἔχω κακά. Quem eundem in exemplum scripturæ ἰδοὺ citat Eustath. Il. p. 752, 2 : Ἔστι δ' εἰπεῖν καὶ ὅτι ὥσπερ τὸ ἰδοὺ (immo ἰδοῦ) ῥῆμα, ὡς τὸ, Ἰδού με κἀνάθρησον, μεταπεσὸν εἰς ἐπίρρημα ἐξέπεσε καὶ τοῦ περισπᾶσθαι, οὕτω πως ἔπαθε καὶ τὸ χρή. Videntur igitur grammatici, ubi opus est imperativo, ἰδοῦ magis Atticum judicasse quam ἴδε. L. D.] Et ap. Lucian. [Dial. mar. 6, 2], quum Neptunus adduci sibi celerem quempiam delphinem jussisset, Trito eum adducens dicit illi, Ἰδού σοι οὑτοσὶ ὁ ἐλαφίνων ὠκύτατος. Dicitur etiam ἰδοὺ δή, quod Bud. interpr. En tibi, sermonem esse tradens ejus, qui rem peractam esse signif. : subjungit autem h. l., non ascripto auctoris nomine [Lucian. Gall. c. 29] : ΜΙ. Τί οὖν τὰ μετὰ τοῦτο ποιῶ; ΑΛ. Ἐπίθες τὸ πτερὸν ἐπὶ τὸ κλεῖθρον. ΜΙ. Ἰδοὺ δή, En tibi impositam. Idem vero, ni fallor, de illo Aristoph. l. dici potest. Sed hoc addo, ἰδοὺ δὴ non semper ita accipi : ut apparet e Luciano [Dial. mort. 25, 1] : Ἰδοὺ δή, Μένιππος οὑτοσὶ δικάσει, πότερος εὐμορφότερός ἐστιν. Frequens est autem in N. T. hoc adv. ἰδοὺ, optimeque nonnullis in ll. ejus usus cum Gallico convenit : ut Matth. 9, [18] : Ἰδοὺ ἄρχων ἐλθὼν προσεκύνει αὐτῷ· ita enim diceremus, *Voilà venir un capitaine, qui l'adora*. Et Ἦν ἰδοὺ ap. Lucian. ead. signif. initio Anacharsis [et Dial. mort. 10, 10]. Sed ego tam in h. l., quam in ceteris, scr. puto ἦν' ἰδοὺ, posita post ἦν' apostrophi nota : nec enim dubito quin elisum sit ι adverbii ἦνι, quod ἐκ τοῦ παραλλήλου adjungatur τῷ ἰδού : perinde ac si diceretur ἦνι ἰδού. [Eurip. Herc. F. 867 : Ἦν' ἰδοὺ, καὶ δὴ τίνασσει κρᾶτα βαλβίδων ἄπο. Aristoph. Pac. 327 : Ἦν' ἰδοὺ, καὶ δὴ πέπαυμαι. Conf. Ran. 1390. Alciphro fr. 18, vol. 2, p. 228 Wagn. : Ἀλλ' ὑπὸ ταῖς μυρρίναις ἦν' ἰδοὺ τὸ χωρίον, sec. conj. Piers. ad Mœr. p. 375. Cod. enim ἦν.] Nam Ἦνι etiam est Ecce. Aristoph. [Pl. 75] : Ἦνι μεθίεμεν, Ecce te mittimus. [Ubi nunc ἦν· ut scribendum sit etiam ubi vocalis sequitur, non ἦν', sed ἦν. Id quod confirmatur altero l. Ar. Eq. 26, ubi versum claudit part. : Μόλωμεν αὐτὸ μόλωμεν, αὐτομόλωμεν. — Ἦν, | οὐχ ἡδύ ;] Theocr. 3, [10] : Ἦνι δέ τοι δέκα μᾶλα φέρω· ubi tamen schol. aspirari scribit. [Ἤνιδε exhibuit Valck. hic et 1, 149; 2, 38. Et certe ἦνι nihili videtur. Peccat enim Suidas, Ἦνι, ἀντὶ τοῦ ἰδοῦ Δωριχῶς dici confirmans exemplo Philippi Anth. Pal. 6, 236, 3 : Ἦνι δὲ σιμβλεύτει κηρότροφα δῶρα μελισσῶν, ubi dudum correctum ἤνιδε.] At Ἤνιδε idem esse quod ἦνι, male annotarunt quidam : quum potius ἤνιδε dicatur ἐκ τοῦ παραλλήλου, sicut alterum illud, juncto sc. ἦνι cum ἴδε, ut ibi ἦνι cum ἰδού : unde etiam fortasse scr. fuerit ἦν' ἴδε, ut ἦν' ἰδού. In Callim. tamen Epigr. [1, 8] habetur ἤνιδε, et in aliis exempll. ἤνιδε, in nonnullis etiam ἦνι δὲ, hoc in versu, Ἤνιδε κεῖνοί σοι πᾶν ἐρέουσιν ἔπος. [Id. Del. 132 : Ἤνιδ' ἐγώ. Anth. Pal. 9, 157, 3 : Ἤνιδ' ἄπιστα τῆς θεοδηλήτου σκῦλα μιαιφονίης. Accusativo jungitur ib. 373, 5 : Ἤνιδε καὶ κίγλην καὶ κόσσυφον, ἤνιδε τόσσους ψᾶρας. Nulli casui ap. Meleag. ib. 12, 101, 4 : Τὸ δ' ἐπ' ὀφρύσι κεῖνο φρύαγμα σκηπτροφόρου σοφίας ἤνιδε ποσσὶ πατῶ.]

|| Ἐείδω, poet. pleonasmo pro εἴδω dicitur : ut [ap. Theocr. 25, 58 : Ὡς που καὶ βασιλεῦσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ἧσιν αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος] in Epigr. : Ἐείδετο μᾶλλον Ἐλίσσειν, Videbatur. Hesych. ἐειδόμενος affert pro ὁμοιούμενος [Pind. Nem. 10, 15 : Ἦτοι οἱ ὄψιν ἐειδόμενος ἀθανάτων βασιλεὺς αὐλὰν ἐσῆλθεν] : ut et ἐεισάμενος ponitur pro ὁμοιωθείς, Assimilatus, Il. B, [22] : Τῷ μὲν [μιν] ἐεισάμενος προσεφώνεε. [Conf. Il, 720, P, 326, 585, Υ, 82, et ubi ἐεισαμένη est Il. B, 795, Γ, 389; Od. Z, 24. Hesych. : Ἐείδεσθαι, δοξάζειν, Opinari.] Εἴσω quoque [Hom. Il. I, 645 : Πάντα τί μοι κατὰ θυμὸν ἐείσω μυθήσασθαι, Visus es], quod est ὁμοιώθης [ὑμ.], est ab eod. ἐείδομαι per pleonasm. poet. τοῦ ι positum pro εἴσω, in aor. 1 med. At Ἐείσω, quod VV. LL. afferunt pro Assimilo, mendosam habet scripturam : scr. enim sine diphthongo ἴσκω, quod vide. — Ἴδεσκε, Vidit, Ion. pro ἴδε. Il. Γ, [217] : Στάσκεν, ὁπαὶ δὲ ἴδεσκε κατὰ χθονός. — Ἰδέω, Ion. dialysi pro ἰδῶ, Videro : item pro γνώσομαι, Cognoscam, teste Hesych. : qui affert et Ἰδέων pro φαινόμενος, subjungens etiam, εἶδος ἀεπῶ. — Ἴδομαι, Videor : affertur enim e Plut. Theseo [c. 24, ubi ἴδρυται. Ἴδονται unde hauserit Lex. Sept., e quo repetit HSt., mihi non compertum] : Ὅπου νῦν ἴδονται, pro Ubi nunc visuntur. Sic ap. Hesych. quoque Ἴδονται, φαίνονται. [Pro εἴδονται. Forma Alex. aor. 1 εἶδα Orph. Arg. 116 : Ἡρῶτα δὲ εἶδα βίην Ἡρακλῆος θείοιο. Et aor. 1 tert. pl. εἴδοσαν Ps. 76, 17, Etym. M. p. 282, 35. Ἰδέμεν pro ἰδεῖν Pindar. Ol. 13, 109. Fut. Dor. Ἰδησῶ ap. Theocr. 3, 37 : Ἀρά γ' ἰδησῶ αὐτάν; Et Εἴσω ap. Epiphan. vol. 2, p. 147, D : Ἔδωκεν δὲ πέρας τοῖς ἐν Ἰουδαίᾳ ὅτι ὄψονται ἐν τῷ ναῷ φῶς μέγα διαλάμψαν, καὶ οὕτως εἰσουσιν τὴν δόξαν τοῦ θεοῦ. Quo revocandum fort. quod est ap. eund. ib. 146, D : Προεφήτευσεν δὲ ὅτι ὅταν εἴσωσιν ἐν Ἱερουσαλὴμ ἔθνη πολλὰ, ὑπὸ δυτικῶν ἕως ἑῴων ἀφανισθήσεται, ubi alii ὅτε ἴδωσιν. L. Dind.]

Εἰδῶ, Hesych. exp. φρόνησιν, ὄψιν. Schol. Aristoph. [Eq. 1065] Εἰδὼ diminutive dici vult τὴν Εἰδοθέαν [q. v.], ut Ὑψὼ τὴν Ὑψιπύλην.

Εἰδωλεῖον, τὸ, Idoli templum. 1 Cor. 8, [10]. Affertur et ex [3] Esdr. [2, 10. Maccab. 1, 1, 47 : Οἰκοδομῆσαι βωμοὺς καὶ τεμένη καὶ εἰδωλεῖα· 10, 83 : Εἰσῆλθον εἰς Βηθδαγὼν τὸ εἰδωλεῖον. Athanas. De comm.

essent. P., F. et Sp. S. vol. 2, p. 24, E : Γυναῖκες γοῦν ἐν εἰδωλείοις τῆς Φοινίκης πάλαι προεκαθέζοντο. V. Εἰδώλιον. De accentu εἰδωλεῖον vid. Eustath. Od. p. 1562, 50.]

[Εἰδωλιανὸς, ὁ, nomen ex Ἰουλιανὸς detortum ad significandam Juliani superstitiosam idolorum venerationem, in cod. Hermogenis Paris. 1983 ap. Bast. ad Greg. p. 59 : Καὶ ὁ θεολόγος τὸν Ἰουλιανὸν Εἰδωλιανόν. L. Dindorf.]

[Εἰδωλικὸς, ἡ, ὸν, Imagineus, Idolis deditus. Martyrium Anan. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 525, C : Τῆς εἰδωλικῆς μανίας. Schol. Plat. Gorg. p. 342 B. : Τὴν εἰδωλικὴν ῥητορικήν· et ib. iterum, et alii. L. D. Clem. Al. Protr. p. 14 : Φησί τις ποιητὴς εἰδωλικός. Strev. Mich. Sync. in Laud. S. Dionysii p. 389 ed. Par. 1562 : Τοῖς τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς εἰδωλικοῖς ἐπαγλαϊζόμενος σεβάσμασι. Angel. Synes. Ep. 153, p. 243, A : Περὶ τῆς εἰδωλικῆς ἁπάσης ψυχῆς.]

[Εἰδωλικῶς, Imaginaliter. Schol. Plat. Gorg. p. 342, B : Τὸ ἁπλοῦν καὶ ἀμετάβλητον καὶ ὡρισμένον τῆς θείας φύσεως οἱ δαίμονες διὰ ποικιλίας καὶ κινήσεως καὶ τῆς ἐπὶ πᾶν προόδου μιμοῦνται, εἰδωλικῶς τὰς ἀληθείας ὑποκρινόμενοι. L. D. Justin. Mart. p. 205 ed. Par.]

Εἰδώλιον, τὸ, Effigies idoli. Suid. enim quum εἰδωλεῖον esse dixisset τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων, subjungit, Εἰδώλιον δὲ, τὸ ὁμοίωμα τοῦ εἰδώλου [Eadem Gloss. Mss. ap. Ducang. Gl. p. 352, Zon. p. 629] : addens, signif. etiam τὸν ζυγὸν τῆς νηός : quod supra ἐδώλιον sine diphth. [Schol. Dionys. Thr. ap. Bast. ad Gregor. p. 29 : Εἴδωλον, εἰδώλιον. L. D. Epiphan. t. 1, p. 525, A : Λάβετε οὖ τὸν θαλλὸν τοῦ εἰδωλίου, ἀλλὰ τὸν θαλλὸν τοῦ Χριστοῦ. Hase.]

[Εἰδώλιος. V. Ἐδώλιος.]

[Εἰδωλόδουλος, ὁ, Idolorum servus, cultor. Alex. mon. De inv. Cruc. p. 6, B Grets. : Φιλίαν ἦγε πρός τινα Ἀντίπατρον Ἀσκαλωνίτην εἰδωλόδουλον. Hase.]

[Εἰδωλοθυσία, ἡ, Immolatio, Gl.]

Εἰδωλόθυτον, τὸ, Idolis immolatum. [Act. Apost. 15, 29 : Ἀπέχεσθαι εἰδωλοθύτων καὶ αἵματος· 21, 25 : Φυλάττεσθαι αὐτοὺς τό τε εἰδωλόθυτον καὶ τὸ αἷμα. Conf. Cor. 1, 8, 1 et 4 et 7 et 10 etc.]

Εἰδωλολατρεία, ἡ, Idolorum cultus, in N. T. [Cor. 1, 10, 14, Coloss. 3, 5, Petr. 1, 4, 3, Galat. 5, 20. Clem. Al. Strom. 3, p. 552; Gregor. Nys. 3, p. 533; Naz. Or. 38, p. 620. Suicer. Martyr. Neophyti apud Lamb. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 715, C. D. Suidas, ubi alius liber εἰδωλολατρία, Zon. p. 632. L. Dind.]

Εἰδωλολατρέω, Sum idololatra, Basil. [Hom. in mart. Gordium vol. 2, p. 144, B : Τὸν μετὰ τῶν θηρίων βίον τῆς πρὸς τοὺς εἰδωλολατροῦντας κοινωνίας ἡμερώτερον ἡγησάμενος. Suicer. Const. Man. Chron. p. 28 =54 Meurs. Schaef. Athanas. Exp. in Ps. vol. 1, p. 1228.]

Εἰδωλολάτρης, ὁ, Qui cultum idolorum exhibet, in N. T. [Cor. 1, 5, 10 et 11; 6, 9, etc. Genit. fem. Euseb. Dem. ev. p. 228, A : Πρῶτοί τε κατάρξαι τῆς εἰδωλολάτρου πλάνης, Primosque errori, quo simulacra colerentur, portas aperuisse. Hase.]

Εἰδωλομάνεια, s. Εἰδωλομανία, ἡ, Insanus idolorum cultus. Prius in Vita Dionysii Areop. legitur, posterius ap. Basil. : Ὁ λαὸς ἐκεῖνος ὁ τὸν θεὸν διὰ τῶν μεγίστων τεραστίων ἐσθιαγμένος, εἰς τὴν Αἰγυπτίων εἰδωλομανίαν ἐξεκυλίσθη. [Const. Manass. Chron. p. 11 (22) : Εἰς πλέον προκοπτούσης δὲ τῆς εἰδωλομανίας. Acta Eustathii p. 3 bis ed. Combef. Boiss. Forma εἰδωλομανία est etiam in Martyrio Eusignii ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 242, C, ap. Athanas. De incarn. vol. 1, P. 1, p. 59, B. Εἰδωλομάνεια autem vitiosum est et expungendum. L. Dind.]

[Εἰδωλομανέω, Cultu idolorum insanio. Georg. Sync. p. 99, B : Εἰδωλομανῶν ἕως θανάτου αὐτοῦ. L. D. Gregor. Nyss. t. 1, p. 720, D : Εἰδωλομανοῦντος τηνικαῦτα τοῦ βασιλέως· et t. 2, p. 898, B : Εἰδ. τῷ τῇδε λαῷ. Id. ib. p. 938, C : Εἰδωλομανοῦντι τῷ τῆς στρατιᾶς ἄρχοντι. Id. t. 1, p. 231, D : Ὑπ' αὐτῶν τῶν ποτὲ εἰδωλομανούντων στομάτων· t. 2, 142, C : Τὴν περὶ τοὺς δαίμονας πλάνην τῶν εἰδ. 193, D : Τῇ ἀπωλείᾳ τῶν εἰδ. Evagr. Hist. eccl. 1, 11 : Μή μοι δέ τις τῶν εἰδ. ἐπιγελάσῃ. Hase.]

[Εἰδωλομανὴς, ὁ, ἡ, Insano idolorum amori deditus. Jo. Chrys. Hom. 31, t. 5, p. 192. Seager. Id. ib. p. 933, 29; Athenag. p. 30, C. Hase.]

[Εἰδωλομανία. V. Εἰδωλομάνεια.]

[Εἰδωλόμορφος, ὁ, Imaginis speciem referens. Geopon. 10, 9 : Εἰδωλόμορφον τὸν προειρημένον καρπὸν ποιήσεις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπου ἢ ἄλλου ζώου κατὰ τόνδε τὸν τρόπον· ib. 27 inscr. : Εἰδωλόμορφον κυδώνιον ποιῆσαι.]

Εἴδωλον, τὸ, Simulacrum, Imago, Effigies. In Lex. Cic. εἴδωλον habes redditum non solum Imago, sed et Spectrum ac Signum. Hom. Il. E, [450] εἴδωλον dicitur Αὐτῷ τ' Αἰνείᾳ ἴκελον καὶ τεύχεσι τοῖον. Od. Δ, [796] : Εἴδωλον ποίησε, δέμας δ' ἴκτο γυναικί. Il. Ψ, [104] copulat ψυχὴ καὶ εἴδωλον. [Æsch. Prom. 568 : Εἴδωλον Ἄργου γηγενοῦς. Plato Reip. 9, p. 586, C : Ὥσπερ τὸ τῆς Ἑλένης εἴδωλον ὑπὸ τῶν ἐν Τροίᾳ Στησίχορός φησι γενέσθαι περιμάχητον. Et alii.] Denique Hom. εἴδωλον et σκιὰν atque ὄνειρον pro eod. dixisse annotat Eust. [Od. p. 1679, 60] : qui tamen addit, videri Hom. per εἴδωλον alicubi aliquid et σκιᾶς et ψυχῆς ἀμενηνότερον intellexisse : ab eo certe constat εἴδωλα καμόντων vocari [Il. Ψ, 72; Od. Λ, 476, Ω, 14], quas Lat. Umbras dicunt. Sic Lucian. [Dial. mort. 16, 1] umbram Herculis ap. inferos vocavit εἴδωλον. Lat. Manes etiam et Simulacra hac signif. dicunt. [Æsch. Ag. 839 : Εἴδωλον σκιᾶς, eod. sensu quo Pind. Pyth. 8, 99 dixit σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος. Plato Reip. 7, p. 532, C : Ἢ δέ γε λύσις τε ἀπὸ τῶν δεσμῶν καὶ μεταστροφὴ ἀπὸ τῶν σκιῶν ἐπὶ τὰ εἴδωλα καὶ τὸ φῶς καὶ ἐκ τοῦ καταγείου εἰς τὸν ἥλιον ἐπάνοδος καὶ... πρὸς φαντάσματα θεῖα καὶ σκιὰς τῶν ὄντων, ἀλλ' οὐκ εἰδώλων σκιάς (βλέπειν). Eurip. Phœn. 1543, de OEdipo : Πολιὸν αἰθέρος ἀφανὲς εἴδωλον, quod schol. interpr., τυφλὴν σκιάν. Et figurate Plato Phæd. p. 66, C : Ἐρώτων καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ φόβων καὶ εἰδώλων παντοδαπῶν καὶ φλυαρίας ἐμπίπλησιν ἡμᾶς πολλῆς (τὸ σῶμα). L. D. Liban. vol. 4, p. 172, 3 : Ὡς εἴδωλον περιέρχομαι, Spectri instar. Jacons. || De figuris siderеis Apoll. Rh. 3, 1004 : Μέσῳ δέ οἱ αἰθέρι τέχμωρ ἀστερόεις στέφανος τόν τε κλείουσ' Ἀριάδνης, πάννυχος οὐρανίοισιν ἑλίσσεται εἰδώλοισιν. Nonnus Dion. 1, 256 : Γείτων δ' Ἠριγόνης ἑλατὴρ δυόροιτος ἁμάξης πήχεϊ μαρμαίροντι καλαύροπα πάλλε Βοώτης· γούνατι δ' εἰδώλοιο καὶ ἀγχιπόρῳ παρὰ κύκνῳ φόρμιγξ ἀστερόεσσα Διὸς μαντεύσατο νίκην. L. D.] || Sciendum est autem alioqui εἴδωλον tam late patere, quam Lat. Imago et Simulacrum; appellatur enim εἴδωλον Quicquid est, quo repræsentatur nobis forma rei alicujus vel fictæ, vel etiam veræ. [Herodot. 1, 51 : Γυναικὸς εἴδωλον χρύσεον τρίπηχυ, τὸ Δελφοὶ τῆς ἀρτοκόπου τῆς Κροίσου εἰκόνα λέγουσιν εἶναι· conf. 6, 58. Xen. Comm. 1, 4, 4 : Πότερά σοι δοκοῦσιν οἱ ἀπειργασμένοι εἴδωλα ἄῤῥενά τε καὶ ἀκίνητα ἀξιοθαυμαστότεροι εἶναι ἢ οἱ ζῶα ἔμψυχά τε καὶ ἐνεργά; Polyb. 31, 3, 13 : Τὸ δὲ τῶν ἀγαλμάτων πλῆθος οὐ δυνατὸν ἐξηγήσασθαι· πάντων γὰρ τῶν παρ' ἀνθρώποις λεγομένων ἢ νομιζομένων θεῶν ἢ δαιμόνων προσάτε δὲ ἡρώων εἴδωλα διήγετο.] Item Forma ac species rei in animo conceptæ. [Xen. Conv. 4, 21 : Οὐκ οἶσθ' ὅτι οὕτω σαφὲς ἔχω εἴδωλον αὐτοῦ ἐν τῇ ψυχῇ, ὡς εἰ πλαστικὸς ἢ ζωγραφικὸς ἦν, οὐδὲν ἂν ἧττον ἐκ τοῦ εἰδώλου ἢ πρὸς αὐτὸν ὁρῶν ὅμοιον αὐτῷ ἀπειργασάμην;] Interdum vero εἰκὼν et εἴδωλον copulantur : ut Plut. : Εἰ λόγος μὲν ἔργου, καὶ λόγου δὲ μῦθος εἰκὼν καὶ εἴδωλόν ἐστι. Idem vero μίμημα et εἴδωλον conjunxit De orac. def. [p. 428, D : conf. 436, B] : Ἕκαστον ἑκάστου μίμημα τῇ φύσει καὶ εἴδωλόν ἐστι γεγενημένον. Sed et εἴδωλα ac σκιὰς Idem alicubi copulavit. [Id. Mor. p. 589, C : Ὀνομάτων, οἷς χρώμενοι πρὸς ἀλλήλους οἱ ἄνθρωποι συμβόλοις εἴδωλα τῶν νοουμένων καὶ εἰκόνας ὁρῶσιν, αὐτὰ δ' οὐ γινώσκουσι. || Sæpe etiam contrarium est rei veræ. Plat. Theæt. p. 150, A : Οὐ γὰρ πρόσεστι γυναιξὶν ἐνίοτε μὲν εἴδωλα τίκτειν, ἔστι δ' ὅτε ἀληθινά· C : Βασανίζειν πότερον εἴδωλον καὶ ψεῦδος ἀποτίκτει τοῦ νέου ἡ διάνοια ἢ γόνιμόν τε καὶ ἀληθές· E : Ψευδῆ καὶ εἴδωλα περὶ πλείονος ποιησάμενοι τοῦ ἀληθοῦς.] || Ap. Eccles. autem Scriptt. εἴδωλα, Lat. etiam Idola, peculiari signif. vocantur Simulacra numen aliquod repræsentantia, quod honore et cultu dignamur. [Ep. ad Corinth. 1, 8, 4 : Περὶ τῆς βρώσεως οὖν τῶν εἰδωλοθύτων, οἴδαμεν ὅτι οὐδὲν εἴδωλον ἐν κόσμῳ, καὶ ὅτι οὐδεὶς θεὸς ἕτερος εἰ μὴ εἷς. Reg. 4, 17, 12 : Καὶ ἐλάτρευσαν τοῖς εἰδώλοις. Et alibi sæpe in utriusque Fœderis libris.

Plura vid. apud Suicer. Thes. vol. 1, p. 1009-10.]

[Εἰδωλοπλαστέω, Simulacra fingo. Heraclid. Alleg. Hom. c. 66 : Τὴν εἰδωλοπλαστήσασαν ἕκαστα πρόνοιαν (καλεῖσθαι) Εἰδοθέαν.]

[Εἰδωλόπλαστος, ὁ, Imagineus et fictus. Lycophr. 173 : Εἰδωλοπλάστῳ προσκαταξανεῖ βέθει. Schol. φαντασώδει.]

[Εἰδωλοπλάττω, i. q. εἰδωλοπλαστέω. Schol. Lyc. l. c. : Εἰδωλοπλάττοντι κατὰ τοὺς ὕπνους ἐριθίσει σώματι. Est vox facta contra usum linguæ, condonanda huic Græculo, ut alii supra notatum Δακρυπέμπων. L. D.]

Εἰδωλοποιέω, Speciem et imaginem fingo, s. repræsento, vel Species et imagines, Synes. [Plato Reip. 10, p. 605, C : Εἴδωλα εἰδωλοποιοῦντι, τοῦ δὲ ἀληθοῦς πόρρω πάνυ ἀφεστῶτι. Longin. De subl. c. 15, 7 : Ἀχιλλέως προφαινομένου τοῖς ἀναγομένοις ὑπὲρ τοῦ τάφου· ἣν οὐκ οἶδ' εἴ τις ὄψιν ἐναργέστερον εἰδωλοποίησε Σιμωνίδου. Plut. Mor. p. 347, A : Τῶν ἱστορικῶν κράτιστος ὁ τὴν διήγησιν ὥσπερ γραφὴν πάθεσι καὶ προσώποις εἰδωλοποιήσας. Diodor. Exc. p. 519, 22 : Τῶν γὰρ Ῥωμαίων οἱ ταῖς εὐγενείαις καὶ προγόνων δόξῃ διαφέροντες μετὰ τὴν τελευτὴν εἰδωλοποιοῦνται κατά τε τὴν τοῦ χαρακτῆρος ὁμοιότητα καὶ κατὰ τὴν ὅλην τοῦ σώματος περιγραφήν. Suid. : Πολέμοιο τέρας, τὸν εἰδωλοποιούμενον Πόλεμον, ubi vert. Bellum forma s. specie indutum, Corporeum factum, ut ap. sch. Pind. Ol. 8, 106 : Οὗτος εἰδωλοπεποίηκεν Ἑρμοῦ θυγατέρα τὴν Ἀγγελίαν. Addit Hemst. schol. Aristophan. Acharn. 197 : Ὡς γυναῖκας εἰδωλοποιεῖ τὰς σπονδάς.]

[Εἰδωλοποίησις, ἡ, Imaginatio. Sextus Pyrrh. 2, 222, p. 117, 17 : Τάχα οὐκ ἂν ἔχοι τις λέγειν μὴ οὐχὶ ἀναπλάσσων τινὰς εἰδωλοποιήσεις· ubi respicit Il. Plat. in Εἰδωλοποιικὸς citandos.]

[Εἰδωλοποιητικὸς scriptura mendosa pro Εἰδωλοποιικὸς, quod v.]

Εἰδωλοποιία, ἡ, Imaginis fictio, Repræsentatio personæ mortuæ tanquam vivæ, quum ejus umbram introducimus : ut quum ab Eurip. introducitur Polydori εἴδωλον in Hecuba. [Tzetz. Exeg. Il. p. 70, 15 : Διαφέρει δὲ εἰδωλοποιία, ἠθοποιία καὶ προσωποποιία· καὶ εἰδωλοποιία ἐστι τὸ νεκρὸν ἐπιφέρειν φθεγγόμενον ἅττα δήποτε τῷ εἰδωλοποιοῦντι ἔοικεῖ. Plato Tim. p. 46, A : Τὴν τῶν κατόπτρων εἰδωλοποιίαν· Critia p. 107, C : Τὴν τῶν γραφίων εἰδωλοποιίαν. Diodor. 1, 96 : Τὰς καὶ τῶν ἀσεβῶν ἐν Ἅιδου τιμωρίας καὶ τοὺς τῶν εὐσεβῶν λειμῶνας καὶ τὰς παρὰ τοῖς πολλοῖς εἰδωλοποιίας ἀναπεπλασμένας παρεισαγαγεῖν (Orpheum). Longin. De subl. c. 15, 1 : Ὄγκου καὶ μεγαληγορίας καὶ ἀγῶνος ἐπὶ τούτοις καὶ αἱ φαντασίαι παρασκευαστικώτατα· οὕτω γοῦν εἰδωλοποιίας αὐτὰς ἔνιοι λέγουσι, Imaginationes.]

[Εἰδωλοποιικὸς, ἡ, ὄν, Imagini s. Umbræ fingendæ aptus. Plato Soph. p. 235, B : Δέδοκται τοίνυν ὅτι τάχιστα διαιρεῖν τὴν εἰδωλοποιικὴν τέχνην· 236, C : Τοῦτο τοίνυν τὼ δύο ἔλεγον εἰδὼ τῆς εἰδωλοποιικῆς, εἰκαστικὴν καὶ φανταστικήν· 260, E : Τὴν εἰδωλοποιικὴν καὶ φανταστικήν· quibus ll. olim erat forma vitiosa εἰδωλοποιητική. Ib. p. 264, C : Διειλόμεθα τῆς εἰδωλοποιικῆς εἰδὴ δύο, τὴν μὲν εἰκαστικὴν, τὴν δὲ φανταστικὴν, et 266, A, C, 268, D.]

[Εἰδωλοποιὸς, ὁ, ἡ, Imaginum s. Simulacrorum fabricator. Plato Sophist. p. 239, D : Ὅταν εἰδωλοποιὸν αὐτὸν καλῶμεν.]

[Εἰδωλοπρεπὴς, ὁ, ἡ, Idolorum cultui congruens. Cyrill. Cat. in Jerem. t. 2, p. 462, A : Ἔθη τιμήσαντες εἰδωλοπρεπῆ. Hasr.]

[Εἰδωλουργικὸς, ἡ, ὄν, i. q. εἰδωλοποιικός. Plato Soph. p. 266, D : Τῆς τοίνυν εἰδωλουργικῆς ἀναμνησθῶμεν ὅτι τὸ μὲν εἰκαστικὸν τὸ δὲ φανταστικὸν ἐμελλεν εἶναι γένος.]

[Εἰδωλοφανέω.] Εἰδωλοφανοῦντες, οἱ, exp. Simulacri speciem habentes.

[Εἰδωλοφανὴς, ὁ, ἡ, Imaginis formam ostendens, Imaginis vel Simulacri instar apparens. Plut. Mor. p. 908, E : Ἐμπεδοκλῆς τὰς πρώτας γενέσεις τῶν ζώων καὶ φυτῶν μηδαμῶς ὁλοκλήρους γενέσθαι, ἀσυμφυίσι δὲ τοῖς μορίοις διεζευγμένας· τὰς δὲ δευτέρας συμφυομένων τῶν μερῶν εἰδωλοφανεῖς. Apollon. De pronom. p. 378=118, B : Τὸ γὰρ ἐν Εἰδωλοφανεῖ ὑμέας Αἰόλιον. Περιχεύετε παρὰ Παρθενίῳ ὑπὸ ποιητικῆς ἀδείας παραληφθὲν οὐ καταψεύσεται διαλέκτου πιστουμένης ἑλλογίμοις συγγραφεῦσιν. Ubi del. interpunctio post Αἰόλιον. Est enim titulus libri Parthenii et fragmentum constans verbis Ὑμέας Αἰόλ. περιχ. L. Dindorf.]

[Εἰδωλοχαρὴς, ὁ, ἡ, Idolis gaudens. Synes. Hymn. 3, 92, p. 321, C : Δαίμων ὕλας, νεφέλα ψυχᾶς, εἰδωλοχαρής.]

[Εἰδών, ωνος, ὁ, n. pr. herois, ap. gramm. in *The philolog. Mus.* 5, p. 415 : Εἰδών, Εἴδωνος, τὸ ἐπὶ τῷ ἥρωος. L. Dind.]

[Εἰδώς. V. Εἰδοί.]

[Εἴελος. V. Εἰλεός.]

[Εἶεν. V. Εἰμί.]

[Εἶεσθαι. V. Εἶμι.]

[Εἰζηλὸς, φρούριον Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν Εἰζηλῖνος, Steph. Byz. Εἰζιλῖνος Ms. Vrat.]

[Εἴζω, εἴζομαι. V. Ἵζω.]

[Εἴηδος, n. pr. inter hyperdisyllaba in δος, quæ penult. natura longam habeant, refert Arcad. p. 48, 19. L. Dindorf.]

Εἴθαρ, Statim, Confestim. Hom. Il. E, [337] : Εἴθαρ δὲ δόρυ χρὸς ἀντετόρησε, i. e. εὐθέως καὶ παραχρῆμα διέτρησε. Hesych. exp. non solum ταχέως, εὐθέως, ἤδη κατ' εὐθὺ, ὀξέως, sed etiam χθὲς, Heri. [Antimach. ap. Athen. 11, p. 468, A : Καὶ ἐς λοετὸν χέον εἴθαρ χρυσείη προχόῳ. Hemst. Theocr. 25, 213 : Περὶ δ' ἶσν ἐγίστονον εἴθαρ ἔδησα. Apoll. Rh. 2, 408 : Τοὺς ὅ' εἴθαρ ἕλεν δίος ἰσαίοντας, etc.]

Εἴθε, Utinam. Hom. Od. Ξ, [468] : Εἴθ' ὡς ἠβώοιμι, Utinam ita ætate vigerem. [Et alibi sæpius quum apud Hom. tum ap. Tragicos.] Et Phocyl. [30] : Εἴθε δὲ μὴ χρῄζοις. Sic Plato Phædro, Εἴθε γράψειεν, Utinam scriberet. [Xen. H. Gr. 4, 1, 38 : Εἴθ', ὦ λῷστε, σὺ τοιοῦτος ὢν φίλος ἡμῖν γένοιο.] Jungitur et indic., ut [Æsch. Ag. 1537 : Ἰὼ γᾶ γᾶ, εἰθ' ἐμὲ ἐδέξω, etc.] Xen. [Mem. 1, 2, 46] : Εἴθε σοι τότε συνετγενόμην, ὅτε δεινότατος σαυτοῦ ταῦτα ἦσθα. Aristoph. [Nub. 24] : Εἴθ' ἐξεκόπην. Lucian. : Καὶ εἴθε γε κἂν ἐκείνου εἷς κόρον ἦν πιεῖν οἶνου. Jungitur et infin., ut Phocyl. [40] : Εἴθε σε μὴ θνητοῖσι γενέσθαι πῆμα ποθεινόν. Sic Epigr. [Antipatri Anth. Pal. 9, 408] : Εἴθε με πλάζεσθαι. [Crinag. ib. 284, 3. Et Euripid. Hel. 263 : Εἴθ' ... αἴσχιον εἶδος ἀντὶ τοῦ καλοῦ λαβεῖν, ubi alii libri λάβω.] Sed interdum inseritur in hac constructione ὄφελε : ut Εἴθ' ὤφελ' ἡ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς, Aristoph. [Nub. 41.] Vide Ὄφελω. [Æsch. Pers. 915 : Εἴθ' ὄφελε, Ζεῦ, καμὲ μετ' ἀνδρῶν τῶν οἰχομένων θανάτου κατὰ μοῖρα καλύψαι. Soph. El. 1021 : Εἴθ' ὤφελες τοιάδε τὴν γνώμην ... εἶναι. Eur. Med. 1 : Εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος. Εἴθε γὰρ, quod est apud Hesych. in Αἴγαρον, ut Ἑλληνικὸν et κοινὸν notat Mœris p. 161.] Dicitur et Αἴθε pro εἴθε. [Theocr. 4, 49 : Αἴθ' ἦς μοι βοικὸν τὸ λαγώβολον· 27, 61 : Αἴθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.] Ἄθε, adv. εὐχῆς σημαντικὸν, pro εἴθε, Utinam, teste Suida. Sed forsan scr. αἴθε. [Εἴθε et εἴτε confusa ap. schol. Par. Apoll. Rh. 2, 955.]

Εἴθεσις τοῦ δράματος, perperam in VV. LL. pro Εἴσθεσις.

[Εἰθίω.] Εἰθεῖν Hesychio μαθεῖν, Discere, Cognoscere. [V. Ἔθω.]

[Εἰθίζω. V. Ἐθίζω.]

[Εἰθισμένως, Consueto, Solito. Apollon. Lex. p. 63, 16 : Ἔθοντες, εἰθισμένως ἐπιφοιτῶντες. Schaef. Diog. L. 4, 35 : Ἐπεὶ δὲ καὶ παρακίναιδος ὢν, ὡς εἰς βαρὺν τὸν Ἀρκεσίλαον ἔρῃ, Ἔξεστ' ἐρωτᾶν, πότνι', ἢ σιγὴν ἔχειν; ἔρη ὑπολαβὼν, Γύναι, τί μοι τραχεῖα καὶ οὐκ εἰθισμένως λαλεῖς; Wakef. Poll. 5, 144.]

[Εἰθύνω, Εἰθὺς, Εἰθύφαλλος. V. Ἰθ—]

Εἰθυπτίωνα Hesych. exp. ἐπ' εὐθείας φερόμενον, Qui recta fertur : afferens et Εἰθὺ pro ἐπ' εὐθείας.

Εἰθύω, Impetu feror, Appeto : unde εἰθύοντα, Hesych. ὁρμῶντα. Infra et ipsum per simplex ι.

Εἰκαδάρχης, ὁ, Viginti virorum præfectus. Hesychio εἰκαδάρχαι sunt προστάται τινὸς συστήματος. [V. Εἰκάς.]

Εἰκάδιος, ὁ, nom. propr. cujusd. viri, ex eo ei inditum, quod τῇ εἰκάδι ἐγενήθη, quæ festa erat Apollini. Etym. [M. p. 297—8. Memorat etiam Suid. Exx. ejus v. in numis Smyrn. ap. Eckhel. Add. ad D. N. p. 32 sq. L. Dind.]

Εἰκαδισταὶ, dicebantur Epicurei, quoniam τὴν εἰ-

κάδα cujusque mensis colebant, qua Epicurus esse natus credebatur. Athen. [7, p. 298, D]: Ἐπικούρειος δέ τις εἰκαδιστὴς τῶν συνδειπνούντων, ἐγχύλους παρατεθείσης ἡμῖν, Πάρεστιν, ἔφη, τῶν δείπνων Ἑλένη. [Colebant autem conviviis: v. Εἰκάς.]

Εἰκάζω, Assimilo, Effingo ad imitationem exemplaris, Bud. ex Aristot. Item, Comparo. Aristoph. Nub. [350]: Κενταύροις ἤκασαν αὐτάς. Lucian.: Ἀλλ' Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκάζομεν. [Prometh. c. 3.] Plut. Galba [c. 1]: Εἰκαζε τὴν Μακεδόνων στρατιὰν τῷ ἐκτετυφλωμένῳ Κύκλωπι. [Ead. signif. Comparandi Æsch. Cho. 633: Ἤκασιν δέ τις τὸ δεινὸν αὖ Λημνίοισι πήμασιν· Eum. 49: Οὐδ' αὖτε Γοργείοισιν εἰκάσω τύποις. Herodot. 9, 34: Ὡς εἰκάσαι βασιλήιην τε καὶ πολιτηίην. Plato Conv. p. 216, C: Ὡς ὁμοιός ἐστιν οἷς ἐγὼ εἰκασα αὐτόν.] Thuc. 4, [36]: Ὡς μικρὸν μεγάλῳ εἰκάσαι. [Et Lucian. Pro merc. cond. c. 13: Μικρὰ μεγάλοις εἰκάζειν.] Pro quo dicit Aristot. alia constr., Meteor. 2, p. 192: Ὡς εἰκάσαι πρὸς μικρὸν μεῖζον. Ead. constr. Plut. Romulo [c. 7]: Εἰκάζων πρὸς τὴν ὄψιν τὸν χρόνον· quod redditur Conferens tempus cum viso. [Immo Conjiciens secundum speciem. Pass. Aristoph. Ach. 783: Ποττὰν ματέρ' εἰκασθήσεται. Euripid. Bacch. 942: Πότερα δὲ θύρσον δεξιᾷ λαβὼν χερὶ ἢ τῇδε, βάχχῃ μᾶλλον εἰκασθήσομαι; 1253: Εἴθε παῖς ἐμὸς εὔθηρος εἴη, μητρὸς εἰκασθεὶς τρόποις. Xen. Hl. Gr. 7, 5, 22: Ὥστε εἰκάσθη στρατοπεδευομένῳ, et alibi.] Hinc partic. pass. εἰκασμένος, Assimilatus, Effictus, Expressam imaginem habens: Εἰκ. εἰς τὸ ἀκριβέστατον, Expressus ad vivum. Et Εἰκασμένη γραφὴ εἰκών [Herodot. 2, 182], Depicta imago. [Xen. OEc. 10, 1: Εἰ Ζεῦξις μοι καλὴν εἰκάσας γραφὴν γυναῖκα, ἐπεδείκνυεν.] Sic et sine adjectione. [Herodot. 3, 28: Ὁ Ἆπις ... ἐπὶ μὲν τῷ μετώπῳ λευκὸν τετράγωνον φορέει ... ἐπὶ δὲ τοῦ νώτου αἰετὸν εἰκασμένον. Eur. Alc. 349: Σοφὴ δὲ χειρὶ τεκτόνων δέμας τὸ σὸν εἰκασθὲν ἐν λέκτροισιν ἐκτανθήσεται, de statua.] Lucian. [Herod. c. 6]: Μισθὸν εἰκασμένου γάμου, προσλαβὼν ἀληθῆ γάμον. [Frequens vett. genus ludi jocique fuit cavillatio per comparationem ridiculam, ut εἰκάζειν idem fere sit quod σκώπτειν. Plato Menon. p. 80, B: Γιγνώσκω οὗ ἕνεκά με εἴκασας, ubi fuerat paullo ante Δοκεῖς μοι παντελῶς, εἰ δεῖ τι καὶ σκῶψαι, ὁμοιότατος εἶναι τό τε εἶδος καὶ ταλλα ταύτῃ τῇ πλατείᾳ νάρκῃ τῇ θαλαττίᾳ. Et Conviv. l. supra cit. Xen. Conv. 6, 8: Σὺ μέντοι δεινὸς εἶ, ὦ Φίλιππε, εἰκάζειν, et sæpius in seqq. V. Aristot. Rhetor. 3, 4. L. D.] || Figurate loquor, Dico εἰκόνα, quæ similis est metaphoræ. Bud. ex Aristot. Rhet. [Herodot. 4, 31: Τὰ ὦν πτερὰ εἰκάζοντας τὴν γοόνα τοὺς Σκύθας τε καὶ τοὺς περιοίκους ἐοικέναι λέγειν.] || Conjicio, Conjecto. Thuc. 3, [22]: Ἀλλ' ἐν ἀπόρῳ ἦσαν εἰκάσαι τὸ γιγνόμενον· [5, 9: Τοὺς γὰρ ἐναντίους εἰκάζω ... ἀναβῆναι]· 6, [92]: Ὅσῳ τὰ μὲν Ἀθηναίων οἶδα, τὰ δ' ὑμέτερα εἰκαζον. Æschin. autem [p. 76, et Plato Menon. p. 98, B, Xen. An. 1, 6, 11, etc.] τῷ εἰκάζων opp. itidem εἰδὼς, sed adjungens σαφῶς. [Thuc. 4, 126: Ἀφ' ὧν ἐγὼ εἰκάζω τε καὶ ἄλλων ἀκοῇ ἐπίσταμαι.] Et εἰκάζω τούτῳ, ἐκ τούτου, Ex hoc conjecturam facio: e [Thuc. 1, 9: Εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ ταύτῃ τῇ στρατείᾳ οἷα ἦν τὰ πρὸ αὐτῆς·] Plut. Popl. [c. 14]: Εἰκάζειν τοῖς πραχθεῖσι. [Æsch. Sept. 356: Τίν' ἐκ τῶνδ' εἰκάσαι λόγον πάρα;] Thuc. 3, [20]: Ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον, Quum e crassitudine lateris conjectassent mensuram, vel, ut quidam, Ratiocinati essent. [C. ἀπὸ Thuc. 1, 10: Ἀθηναίων ... διπλασίαν ἂν τὴν δύναμιν εἰκάζεσθαι ἀπὸ τῆς φανερᾶς ὄψεως τῆς πόλεως ἢ ἔστιν· 8, 46: Ὅσα γε ἀπὸ τῶν ποιουμένων ἦν εἰκάσαι.] Interdum cum infin. Xen. Cyrop. 6, [3, 12]: Εἰκάζομεν ἡλώνειν αὐτούς. [Herodot. 4, 132: Εἰκάζοντος τὰ ὥρα λέγειν.] Nonnunquam etiam ὡς εἰκάσαι sine adjectione [Herodot. 1, 34; Eur. Bacch. 1078, Herc. F. 713. Et simpl. εἰκάσαι Soph. OEd. T. 82: Ἀλλ' εἰκάσαι μὲν ἡδύς], ἔσον εἰκάσαι, pro Ut conjicere licet, licebat, licuit, Quantum conjicere licet. Utroque utitur Synes. [Pass. Thuc. 6, 60: Ἐπ' ἀμφότερα γὰρ εἰκάζεται, τὸ δὲ σαφὲς οὐδεὶς ... ἔχει εἰπεῖν. Conf. ib. 6, 31; 8, 87. Lucian. De merc. cond. c. 40: Διαβολὴ πρὸς τὸ μεῖζον εἰκαζομένη, Opinione aucta. Thuc. 5, 65: Καταπλαγέντες οὐκ εἶχον ὅ, τι εἰκάσωσιν, Nesciebant quid opinarentur. Cum accus. dupl. Æsch. Suppl. 288: Καὶ τὰς ἀνάνδρους χρεοδότους τ' Ἀμαζόνας, εἰ τοξοτυγεῖς ἦτε, κάρτ' ἂν ἤκασα ὑμᾶς. Soph. Antig. 1244: Τί τοῦτ' ἂν εἰκάσειας; Eur. fr. Belleroph. ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 77: Οὐδέποτ' εὐτυχίαν κακοῦ ἀνδρὸς βέβαιον εἰκάσαι χρεών. Imperf. εἴκαζον erat secundum plerosque libros Thucyd. 2, 54; 6, 92, ubi nunc ἤκαζον. Eam Atticam formam esse notat Eust. Il. p. 50, 20, Etym. M. p. 166, 36, etc., schol. Dionys. Bekk. An. p. 804, 30, Mœris p. 182. Nullum ejus, ut propriæ antiquioris Atticismi, ap. Xenoph. et Platonem vestigium est. Soph. El. 662 et Eur. Phœn. 166 contra libros vel omnes vel plerosque restituta est ab editt. Plusquamperf. act. εἰκάκειμεν cum aliis similibus formis commemorat Suidas. Forma Æol. Ἐϊκάσθω est ap. Sapph. Hephæst. p. 41. L. Dindorf.]

Εἰκάθω, Cedo. [Frequentat imprimis Sophocles: Phil. 1352: Ἀλλ' εἰκάθω δῆτα; Ant. 1096: Τό τ' εἰκάθειν γὰρ δεινόν· El. 396, 1014: Τοῖς κρατοῦσιν εἰκάθειν· OEd. T. 650: Τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω; Col. 1178: Καὶ μή μ' ἀνάγκη προσβάλῃς τάδ' εἰκάθειν. Apoll. Rh. 2, 790: Παφλαγόνες τ' ἐπὶ τοῖς Πελοπήϊοι εἰκαθον αὐτῳ. C. dat. 3, 849: Οὔτε κεν αἰθομένῳ πυρὶ εἰκάθοι. Nonn. Dion. 1, 219: Οὐδὲ χορευσομένῳ Τιτηνιὰς εἰκαθε Μήνῃ. C. dat. et gen. Apoll. 1, 505: Ὥς τε βίῃ καὶ χερσὶν ὁ μὲν Κρόνῳ εἰκαθε τιμῆς. Ceterum nullum esse præsens εἰκάθω, εἰκάθειν, sed εἰκάθω et εἰκαθεῖν esse conj. et inf. aor., ut ἔλθω et ἐλθεῖν, animadvertit Elmsl. ad Eur. Med. 186, notavitque falso in libris poni accentum in penultima infinitivi. L. D. Conf. quæ s. v. Διωκάθω dixi. G. D. Ad hoc verbum referendæ videntur gll. Hesychii: Βεικάσθων, κατ' ὀλίγον προδάς. Εἰκαθέσομεν, παραχωρήσωμεν.]

[Εἰκαιοβολέω vox nihili.] Legitur et εἰκαιοβολεῖν. [Immo εἰκοβολεῖν, quod v.]

Εἰκαιοβουλία, ἡ, Vanum consilium, Temeritas in capiendo consilio. Hesychio ματαιότης, Suidæ ματαιοφροσύνη. [Cyrill. Al. In cap. 14 Iesaiæ, p. 234, de Lucifero: Ἤλεγξε τὴν σὴν εἰκαιοβουλίαν τῶν πραγμάτων τὸ πέρας. Suicer. Ματαιοβουλία exp. Zonar. p. 631.]

[Εἰκαιόβουλος, ὁ, ἡ, Temerarius in capiendo consilio, Temerarius. Cyrill. Al. In Hos. præf. p. 1: Οἰηθείη μὲν ἄν τις περιττὸν εἶναί πως καὶ εἰκαιόβουλον. Proclus De fide ad Armenios: Εἰκαιόβουλοι ἄνθρωποι. Suicer.]

[Εἰκαιοδάπανος, ὁ, ἡ, Temere sumtuosus. Const. Apost. 2, 24, p. 238: Μὴ εἰκαιοδαπάνους. Kall.]

[Εἰκαιολαλέω. V. Εἰκοβολέω.]

[Εἰκαιολεσχία, ἡ, Vana et inanis garrulitas. Cæsarius Quæst. theol. 170. Suicer.]

[Εἰκαιολέσχης, ὁ, Inanis garritor. Cæsar. Quæst. theol. 153. Suicer.]

[Εἰκαιολογέω, Temere loquor. Cyrilli Al. Def. 1 Anathem. p. 206: Εἰκαιολογεῖς, ἄνθρωπε. Suicer.]

[Εἰκαιολογία, ἡ, Vaniloquentia, Garritus, Hesychio ματαιολογία. Id.: Βλαβυρίαν, εἰκαιολογίαν. Ἅτας, εἰκαιολογίας. Philo vol. 1, p. 674, 2: Ταῦτα μὲν οὖν, ὅπως ἂν ἀληθείας ἡ εἰκαιολογίας ἔχῃ, παρειτέον τοῖς μετεωροθήραις σκοπεῖν. Wakef.]

[Εἰκαιολόγος, ὁ, Garritor, Nugator. Philodem. in Vol. Hercul. Oxon. 2, fol. 10. Passov.]

Εἰκαιομυθέω, Vana fabulor, loquor: unde εἰκαιομυθεῖ, ματαιολογεῖ, φλυαρεῖ, Hesych. et Suidæ, ap. quem εἰκαιορρημοσύνη synonymum est sequenti εἰκαιομυθία [Cyrill. Al. In cap. 6 Hos. p. 97, de sacerdotibus Baalis, tempore Eliæ Baalem invocantibus: Τοὺς μὲν γὰρ ἀνεῖλεν Ἠλιοὺ παρὰ τὸ Βάαλ τὸ θυσιαστήριον, εἰκαιομυθοῦντάς τε καὶ λέγοντας, Ἐπάκουσον ἡμῶν ὁ Βάαλ.]

Εἰκαιομυθία, ἡ, Vaniloquentia, ut Liv. et Tac., s. Verba vana, ματαιολογία Hesychio, φλυαρία Suidæ. [Leo Diac. 4, 9, p. 42, B: Ἡ τῶν Ἑλλήνων εἰκαιομυθία, de mythologia gentili. Ubi v. Hasius.]

[Εἰκαιόμυθος, ὁ, ἡ, Nugator. Cyrill. Al. In Sophon. 3, p. 620: Ἀπομαθοῦσα γλῶσσα τὰ εἰκαιόμυθα καὶ ἥκιστα μὲν ἁμαρτοεπῆς. Suicer.]

[Εἰκαιοπονία, ἡ, Vana sedulitas. Cyrill. Al. In Jo. 4, 5, ad c. 7, 11: Εἰς τὴν Ἑλλήνων εἰκαιοπονίαν κατολισθαίνοντες. Suicer.]

Εἰκαιορρημονέω, et Εἰκαιορρημοσύνη, ἡ, i. q. εἰκαιομυθέω et εἰκαιομυθία. Utrumque ap. Suid. [alterum etiam ap. Zon. p. 631] legitur. Affert enim εἰκαιορρη-

μονεῖ pro μάταια λέγει: et εἰκαιοβρῆμοσύνη pro ματαιολογία.

Εἰκαῖος, α, ον, Temerarius, Qui temere et εἰκῇ aliquid facit: ut Alcibiades ap. Athen. 11, [p. 506, C], τὸν Ἀθηναίων ὅχλον εἰκαῖον εἴρηκε κριτήν, ἔτι πρόχωπον. [Verba postrema duo del. Polyb. 7, 7, 5: Καὶ τῷ μὲν τρόπῳ διαφερόντως εἰκαῖον αὐτὸν γεγονέναι καὶ παράνομον φατέον· 15, 25, 4: Παρεισαγαγὼν ἐκ τῆς εἰκαιονίας καὶ τῆς ἄλλης ὑπηρεσίας τοὺς εἰκαιοτάτους καὶ θρασυτάτους· 32, 21, 8: Συνδιέβαινηκότων πρὸς αὐτὸν τῶν χειρίστων καὶ τῶν εἰκαιοτάτων ἀνθρώπων.] Unde τὸ εἰκαῖον, Temeritas: Hesychio τὸ μωρόν. Dicitur εἰκαῖον etiam Id, quod εἰκῇ et temere factum est vel fit: ut εἰκαῖα κόμης σκύλματα in Epigr. [Mæcii Anth. Pal. 5, 130, 1], Comæ temere discerptæ. [Soph. fr. Iphig. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 30: Τίκτει γὰρ οὐδὲν ἐσθλὸν εἰκαία σχολή. Lucian. Jov. Conf. c. 6: Ἀποτρέποντες καὶ τοὺς ἄλλους θύειν καὶ εὔχεσθαι, ὡς εἰκαῖον ὄν. Plut. Mor. p. 80, B: Μὴ δόξῃς εἰκαίας ἕνεκα, Vanæ et inanis gloriæ. Philo vol. 2, p. 482, 18: Σπιδάδες εἰσὶν εἰκαιοτέρας ὕλης, Vilioris materiæ. Ib. 575, 15: Αὐτοσχέδιον ἀνιστῶσι βωμὸν εἰκαιοτάτης ὕλης. L. Dind.] Item, Qui temere et fortuito se offert: ὁ τυχών. Quo referri potest εἰκαῖος ἀναγνώστης, quod exponitur, Lector vulgaris et trivialis doctrinæ. Alioqui exp. etiam Levis, Vanus, Futilis: ut Hesych. quoque et Suid. εἰκαῖον exp. μάταιον, ἀργὸν, ἀνωφελές, μωρόν. Affertque Suid. in exemplum hæc verba adespota: Μηδὲν γὰρ εἰκαῖον Πλάτων λέγειν φησί. [Εἰκαῖα adverbialiter, Frustra, Lycophr. 748: Αὐτουργότευκτον βᾶριν εἰς μάτην τρόπιν εἰκαῖα γόμφοις προστεταργανωμένην. Schol. εἰκῇ καὶ μάτην.]

Εἰκαιοσύνη, ἡ, Temeritas: vel Futilitas, Vanitas. [Timon ap. Diog. Laert. 5, 11: Οὐδ' ἄρ' Ἀριστοτέλους εἰκαιοσύνης ἀλεγεινῆς. Hase.]

Εἰκαιότης, ητος, ἡ, idem. Apud Suid.: Θεραπεία δὲ τοῦ ἐν ἑκάστῳ ἡμῶν δαίμονος, τοῦτον καθαρὸν πάθους τηρεῖν, καὶ εἰκαιότητος, καὶ δυσαρεστήσεως τῆς πρὸς τὰ ἐκ θεοῦ καὶ ἀνθρώπων γινόμενα. [Philodem. in Vol. Herc. Oxon. 2, fol. 9: Πᾶσαν εἰκαιότητα διαφεύγειν. Passov. Philo vol. 1, p. 193, 29: Ἐξ οὗ μοι δοκεῖς εἰκαιότητα καὶ εὐχέρειαν ἀπελίγχειν σεαυτοῦ. L. D. Diog. Laert. 7, 48: Ὥστε εἰς ἀκοσμίαν καὶ εἰκαιότητα τρέπεσθαι τοὺς ἀγυμνάστους ἔχοντας τὰς φαντασίας, Ut in absurditatem ac vanitatem vertantur. Antonin. Ad seips. 2, 5: Ἑκάστην πρᾶξιν ἐνεργῆς, ἀπηλλαγμένην πάσης εἰκαιότητος· et ib. 13: Καθαρὸν πάθους διατηρεῖν καὶ εἰκ. Justin. Mart. p. 496, D, et Cyrill. Cat. in Jerem. t. 2, p. 443, B: Εἰκαιότητος γὰρ ταῦτα, καὶ ἕτερον οὐδέν. Hase.]

[Εἰκαιοτροπία, ἡ, Vanitas, Stultitia. Niceph. Blemm. p. 668 ed. Mai.: Ἡ τοῦ ναυαρχοῦντος εἰκ. Cramer.]

[Εἰκαιοφαγία, ἡ, Voracitas. Hesych.: Τρυφὴ, εἰκ.]

[Εἰκαιόψογος, Demetr. Phal. § 291, falsa lectio pro εἰ καὶ ψόγους. Schneid.]

[Εἰκαίως, Temerario. Etym. M. p. 565, 56 (?). Hemst. Id. p. 297, 32: Εἰκοβολεῖν ... παρὰ τοῦ (f. τὸ) εἰκαίως καὶ ὡς ἔτυχε βάλλειν. Zonar. p. 649: Εἰκαίως ἀντὶ τοῦ μάτην, καὶ εἰκῇ, παρὰ τὸ εἰκω γέγονεν. Epist. Themist. 21: Μὴ βραδέως μόνον μηδὲ εἰκαίως. L. D. Diog. Laert. 2, 128: Ἀναίσθητον ἀναφέροντά τι αὐτῷ εἰκ. Joseph. Bell. Jud. 4, 8, 4: Εἰκ. προπηδῶσιν ἐπὶ τοὺς περὶ τὸν Πλάκιδον. Compar. id. ib. 3, 2, 2: Πρὸς ὁπλίτας ἐξηρτυμένους εἰκαιότερον ὡπλισμένοι, Temerius s. Levius armati. Hase.]

Εἰκάς, άδος, ἡ, Vicenarius numerus, Viginti. Item εἰκὰς dicitur Vigesima mensis dies. Aristoph. Nub. [17]: Ὁρῶν ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας, Lunam agere vicenarios dies, h. e. Agere tertiam decadem et inclinare εἰς τὴν τριακάδα, ideoque τὸν μῆνα φθίνειν. [Hesiod. Op. 818: Παῦροι δ' αὖτε μετ' εἰκάδα μηνὸς ἀρίστην. Inscr. ap. Gruter. p. ccxvi: Θυέτω τᾷ μὲν ἐνιαχαιδεκάτα ταῖς Μούσαις, τᾷ δὲ εἰκάδι τοῖς ἥρωσιν. Alia ap. Bœckh. vol. 1, p. 154, 4: Ἕκτῃ μετ' εἰκάδα. Et Coreyræa ib. vol. 2, p. 20, 2: Τετάρτῃ ἐπὶ εἰκάδι. Olbiensis ib. p. 117, n. 2058, A: Ἔδοξε βουλῇ καὶ δήμῳ εἰκάδι. Plut. Rom. c. 12: Τρίτῃ καὶ εἰκάδι (quod Plato Leg. 8, p. 849, B dicit τρίτῃ εἰκάδι). Et mox ἡμέρᾳ πρώτῃ μετ' εἰκάδα. Et plurali Camill. c. 19: Οἱ δ' Ἀθηναῖοι τὴν περὶ Νάξον ἐνίκων ναυμαχίαν τοῦ Βοηδρομιῶνος περὶ τὴν πανσέληνον, ἐν δὲ Σαλαμῖνι περὶ τὰς εἰκάδας. L. D.] Sic Etym. dicit ἐν τῇ εἰκάδι τοῦ μηνὸς ἑορτὴν solitam ἐπιτελεῖσθαι τῷ Ἀπόλλωνι [item in memoriam Epicuri. Ipse in testam. ap. Diog. L. 10, 18: Ἐκ δὲ τῶν γινομένων προσόδων τῶν δεδομένων ἀφ' ἡμῶν ... μεριζέσθωσαν ... εἰς τὴν γινομένην σύνοδον ἑκάστου μηνὸς ταῖς εἰκάσι. Conf. id. 6, 101, Plut. Mor. p. 1089, C. Porro vicesima vocabatur una mysteriorum Eleus. dies. Eur. Ion. 1076: Λαμπάδα θεωρὸν εἰκάδων. Plut. Phoc. c. 28: Εἰκάδι Βοηδρομιῶνος μυστηρίων ὄντων. Schol. Aristoph. Ran. 326: Μία τῶν μυστηρίων εἰκάς ἐστιν]: addens, τὴν ἑρτειαν quoque dictam fuisse εἰκάδα. Hesychio εἰκάδες sunt μέρη τινὰ φυλῆς, Partes quædam tribus: a quibus forsitan οἱ εἰκαδάρχαι dicuntur.

Εἰκασία, ἡ, Assimilatio, Repræsentatio imaginis. [Xenoph. Comm. 3, 10, 1: Ἆρα ἡ γραφικὴ ἐστιν εἰκασία τῶν ὁρωμένων. Plut. Mor. p. 1013, C: Τῆς μὲν ὕλης τὸ μετοχῇ καὶ εἰκασίᾳ τοῦ νοητοῦ μορφωθέν. Hesych.: Εἰκ., ὁμοιότης. Callixenus Athen. 5, p. 196, E: Ἑναλλὰξ δ' ἐπλέκετο εἰκασίαι παντοῖαι.] || Comparatio: distinguitur tamen ἀπὸ τῆς παραβολῆς ab auctore libri, qui Demetrio Phal. tribuitur: qui etiam esse dicit μεταφορὰν πλεονάζουσαν [§ 80, ubi vide. Adde eund. § 174. Plut. Themist. c. 29: Ἡσθέντος τοῦ βασιλέως τῇ εἰκασίᾳ (Themistoclis qui orationem hominis vestibus stragulis contulerat). Conf. Mor. p. 109, E; 765, E.] || Conjectura, Lucian. [Amor. c. 8: Τὰ δὲ πολλὰ καὶ αὐτὸς εἰκασίᾳ προυλάμβανον.] Redditur et Imaginatio apud Plat. Pol. 6, [p. 511, E; 7, p. 534, A], ubi quatuor animi παθήματα enumerat, νόησιν, διάνοιαν, πίστιν, εἰκασίαν. Bud. tamen Simulationem et Simulacri effictionem interpr. p. 116. [Inter voce. Opinionem significantia ponit Poll. 5, 126.]

[Εἰκάσιμος, Æstimabilis, Gl.]

[Εἴκασις, ἡ, in loco corrupto Archilochi ap. schol. Theocr. 2, 49 a Wakef. cit.: Ἐσθλὴν γὰρ ἄλλην οἷδα τοιούτου φυτοῦ εἴκασιν, ubi ἄκεσιν conj. Ruhnk.]

Εἴκασμα, τὸ, Simulacrum, Effigies, Imago. Plut. Ad Col. [p. 1123, C: Εἰκάσματα καὶ παίγνια ταῦτα ὑπάρχειν. Æschyl. Sept. 523: Τοῦ χθονίου εἴμας δαίμονος ἐχθρὸν εἴκασμα βροτοῖς τε καὶ ἁρμοδίοισι θεοῖσι. Antonin. Lib. c. 4, p. 26: Ποιησαμένους Ἀγροτέρης εἴκασμα. Memorat etiam Poll. 7, 127. Et εἰκάσματα θεῶν 1, 7.] || Conjectura. [Maxim. Tyr. Diss. 9, p. 155: Ἀποδεικνὺς δὲ τεκμηρίοις καὶ πίστεσι καὶ εἰκάσμασιν.]

Εἰκασμός, ὁ, Conjectura. Plut. [Camill. c. 22: Ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἰκασμῷ λέλεκται· Marii c. 11: Ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἰκασμῷ μᾶλλον ἢ κατὰ βάθος ἱστορίαν λέγεται· Mor. p. 399, B: Οὐκ ἔστιν εἰκασμὸς τῶν τάχα γενησομένων. Schol. Thucyd. 6, 31: Εἰκασθῆναι) εἰκασμὸν δοῦναι. Zonar. p. 631: Εἰκασία, εἰκασμός. L. D. Lucian. Hermot. 16: Ὅς περὶ τῶν τοιούτων εἰκασμῷ φῂς καὶ πλήθει κρῖναι, Conjectura et juxta multitudinem. Euseb. Præp. ev. p. 742, B; Greg. Nyss. t. 1, p. 512, A: Ἐκ τινος εἰκασμοῦ ταῖς ψυχαῖς ἐγγινόμενον. Hase.]

Εἰκαστέος, Comparandus [apud Maximum Tyr., schol. Theocr. Wakef.].

Εἰκαστὴς, ὁ, Conjector. Thuc. 1, [138: Ἦν γὰρ ὁ Θεμιστοκλῆς ... τῶν μελλόντων ἐπὶ πλεῖστον τοῦ γενησομένου ἄριστος εἰκαστής. Memorat Poll. 4, 9. L. D. Joseph. Ant. Jud. 18, 9, 2: Οὔτε αὐτὸς ψευδὴς σαφὴς εἰκαστὴς εἶναι τῶν πρασσομένων τοῖς πολεμίοις. Hase].

Εἰκαστικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Assimilatorius. Plato Soph. [p. 235, D; 236, C; 264, C] τέχνην εἰκαστικὴν esse dicit τὴν εἰκόνας ἀπεργαζομένην, i. e. μιμητικήν. Quidam εἰκαστικὰς τέχνας [ap. Plat. Leg. 2, p. 667, C] interpr. Similium repræsentativas. [Eust. Il. p. 1238, 48: Ἐντεῦθεν δὲ λαβόντες οἱ μετ' Ὅμηρον σοφοὶ τὴν εἰκαστικὴν ἀλληγορίαν ὑπονοίας εἴδος ἔφασαν εἶναι διὰ τὸ ταὐτὸν τοῦ εἴκειν καὶ τοῦ ὑπονοεῖν. Pollux 7, 127: Καὶ μὴν εἰκόνα εἴποις ἂν τὸ πρᾶγμα... καὶ τὸν ἄνδρα εἰκαστικόν.] || Conjecturalis. Item εἰκαστικὰ adverbia, quæ Dubitativa s. Dubitandi vocantur, ut ἴσως, e Gaza. [Cum εἰκαστὴς memorat Poll. 4, 9. Cum εἰκάζων 9, 152. Lucian. Alex. c. 22: Ἔχρη οὖν καὶ ἐθίσπιζε, πολλῇ τῇ συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος καὶ τὸ εἰκαστικὸν τῇ ἐπινοίᾳ προσάπτων. Sequitur: Ἀπίτρεπεν ἡ προὔτρεπεν, ὡς ἄμεινον ἔδοξεν αὐτῷ εἰκάζοντι.]

[Εἰκαστικῶς, Assimilanter, Conjecturaliter. Pollux 4, 10: Εἰκ., ὁμοιωτικῶς· 7, 14, ubi percenset ζωγράφων ἔργα καὶ ἐργαλεῖα, Καὶ μὴν εἰκόνα εἴποις ἂν τὸ πρᾶ-

γμα καὶ εἰκασίαν καὶ εἰκὼς καὶ εἴκασμα, καὶ τὸν ἄνδρα εἰκαστικὸν καὶ τὸ ἐπίρρημα εἰκαστικῶς. Hero Ms. apud Schow. Suppl. Hes. p. 683 : Καὶ γὰρ οἱ ἐν τῇ περὶ Χίον πολιορκίᾳ εἰκ. τοῦ σκοποῦ ἀστοχήσαντες καὶ ὑψηλοτέρας τῶν πύργων τὰς σαμβύκας προσενεγκόντες, τοὺς ἐπ' αὐτὰς ἀναβάντας ὑπὸ τῶν πυρὸς ἀπολέσθαι ἐποίησαν. L. D.]

[Εἰκαστὸς, ἡ, ὀν, unde] Εἰκαστοὶ λόγοι, Verisimiles atque Opinabiles, Bud. p. 184. [Comparabilis, Similis. Soph. Tr. 699 : Μορφῇ μάλιστ' εἰκαστὸν, ὥστε πρίονος ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας ἐν τομῇ ξύλου.]

Εἵκατι, Dor. pro εἵκοσι, Viginti [quod v.]. || Exp. etiam Gratia, Causa : afferturque e Lasc. εἵκατι Καλλιόπης, pro Beneficio Calliopes. Sed scr. foret potius ἕκατι in hac signif., ut sit pro ἕκητι.

[Εἱκατίδειος vel Ἰκατίδειος, ὁ, vel Ἰκατίδειον, τὸ, vox sæpe repetita in Tab. Heracl., præfixo semper signo spiritus ε, de qua conjecturas Mazochii p. 181 ap. ipsum legi malim et exx. tantum appono : 2, v. 57 : Τρίτα μερὶς μᾶκος ἀπὸ τῶ εἱκατιδείω ἐπὶ τὰν τράφον τὰν παρ ποταμόν· 75 : Καὶ κατελίπομες πόθοδον ἐκ τῶ εἱκατιδείω ποτὶ τὰν οἰκίαν εἱκατίπεδον. Et formæ per ι, ib. 18 : Διαβάντες δὲ τὰν τριακοντάπεδον ἐμετρῶμες ποτὶ τὸν Ἰκατίδειον· 23 : Ἀπὸ δὲ τῶ Ἰκατιδείω τὰν ἐς ποταμὸν τὸν Ἄκιριν γᾶν· 37 : Ἀπὸ δὲ τούτω τῶ τριγώ ἐμετρήσαμες ποττὸ Ἰκατίδειον δεύτερον τρίγωνον· 42 : Διαβάντες δὲ τὸν Ἰκατίδειον ἐποιήσαμες πράταν μερίδα· 44 : Καὶ ἐτάμομες κοινὰν πόθοδον ἐκ τῶ Ἰκατιδείω ποττὰν οἰκίαν· 45 : Ἐμετρῶμες ἀπὸ τῶ Ἰκατιδείω τῶ ποτ' Ἄκιριν· 51 : Ἁ οἰκία, ἃς ἐστι μᾶκος ἀπὸ τῶ Ἰκατιδείω ἐπὶ τὰν τράφον τὰν παρ ποταμὸν, et iisd. verbis 63. 66 : Τὸν ἄντομον... τὸν ἐτάμομες ἐκ τῶ Ἰκατιδείω ἐς ποταμὸν, et sim. 74, 80, 84, 87, 91, 93, 97, 99, 103, denique 77 : Ταύτᾳ τᾷ μερίδι ποτιδασσάμεθα ἀμπέλων τὰν πράταν στάσιν τὰν ποττὸν εἱκατίδειον. L. Dind.]

[Εἰκέλιος, ὁ, Similis. Manetho 3, 237 : Ζηνὶ συνὼν Κρόνος αἰπὺς ἢ εἰσορόων τετράγωνος ἢ ὅτε καὶ διάμετρος ἀπὸ πλευρῆς τε τρίγωνου ἐωρεῖται φιλίην βασιλήιον ἑᾷ γ' ἄναξιν εἰκελίων ἀνδρῶν, Amicitiam regalem vel similium regibus virorum. Cit. Wakef.]

Εἰκελόνειρος, ὁ, Somno vel Somnio similis, Vanus, Inanis. [Aristoph. Av. 687 : Ἀνέρες εἰκελόνειροι.]

Εἴκελος, η, ον, Similis. Hom. Il. X, [134] : Ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἴλαμπετο εἴκελος αὐγῇ Ἢ πυρὸς αἰθομένοιο, ἢ ἠελίου ἀνιόντος. Est vero poetis tantummodo usitatum hoc vocab. [Orph. Arg. 220 : Δίμας εἴκελοι ἀθανάτοισιν. Femin. Hom. Od. Φ, 411 : Ἡ δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε, χελιδόνι εἴκελη αὐδήν. Neutr. K, 304 : Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος· Λ, 207 : Σκιῇ εἴκελον. Hesiod. Scut. 451 : Φλογὶ εἴκελα τεύχεα πάλλον, unde Apoll. Rh. 1, 544 : Φλογὶ εἴκελα τεύχεα. Id. 3, 287 : Βέλος... φλογὶ εἴκελον· 4, 173 : Φλογὶ εἴκελον ἔρευθος. Herodot. 8, 8 : Λέγεται μέν νυν καὶ ἄλλα ψευδέα εἴκελα. Plut. Mor. p. 410 : Ὅταν χορώνης ποᾖ εἴκελα γένηται. Quod cum masc. conjungitur Orph. Arg. 513 : Τῆμος ἀρηίφατοι κίον ἄνέρες,... εἴκελα θηρσὶ Τιτῆσιν βριαροῖς τ' ἐναλίγκιοι ἠδὲ Γίγασιν. De forma Ἴκελος, quæ et ipsa usurpatur in prosa, sed nonnisi Ionum, vid. in illa. L. Dindorf.]

[Εἰκελόφωνος, ὁ, ἡ, Qui similis est voce, vocem alius imitatur. Philipp. Anth. Pal. 6, 247 : Κερκίδας ὀρθρολάλοισι χελιδόσιν εἰκελοφώνους.]

[Εἰκέλως, Similiter. Etym. M. p. 408, 28 : Τὰ διὰ τοῦ λως ἐπιρρήματα παραληγόμενα τῷ ε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φιλεῖ περισπᾶσθαι, εὐτελῶς ἐπιμελῶς. Πρόσκειται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τὸ εὐτραπέλως εἰκέλως. L. Dind.]

Εἰκῇ, Temere, Casu fortuito et sine consilio. Isocr. Panath. [p. 238, A] : Τοῖς εἰκῇ καὶ χύδην ὅ,τι ἂν ἐπέλθῃ, λέγουσιν. Idem [De pace p. 165, C] : Αἶαν εἰκῇ, Valde temere et inconsulto. Ceb. Theb., Πλανῶνται εἰκῇ, Temere et fortuito casu vagantur huc illuc. Plura exx. vide ap. Suid. [Hippocr. Epid. 1, p. 955, D : Οἱ εἰκῇ καὶ ἐπὶ τὸ ῥᾴθυμον βεβιωκότες. Ælian. V. H. 4, 1 : Τὸν εἰκῇ ζῶντα, et ibi Perizon. Hemst.] Affertur et τὸ εἰκῇ pro Temerarium, Fortuitum : item pro Temeritas, Casus. [Philo vol. 1, p. 619, 2 : Ἅτε μὴ πάνυ τὰς φύσεις τῶν πραγμάτων ἠκριβωκότες, ἀλλὰ πολλοῦ τῷ εἰκῇ μετέχοντες. L. D.] Rursum εἰκῇ exp. Frustra : ab Hesych. ὡς ἔτυχεν, ἀκαίρως, μάτην. [Æsch. Prom. 450 : Ἔφυρον εἰκῇ πάντα· 885 : Θολεροὶ δὲ λόγοι παίουσ' εἰκῇ στυγνῆς πρὸς νύμασιν ἄτης. Eurip. Bacch. 686 : Αἱ δ' ἐν ὄρεσι φύλλοισι πρὸς πέδῳ κάρα εἰκῇ βαλοῦσαι σωφρόνως. Soph. OEd. T. 979 : Εἰκῇ κράτιστον ζῆν ὅπως δύναιτό τις. Eurip. El. 379 : Κράτιστον εἰκῇ ταῦτ' ἔᾶν ἀρειμένα. Plato Leg. 8, p. 844, C : Μεθιεὶς εἰκῇ τὰ ῥεύματα· Phæd. p. 97, B : Εἰκῇ φύρω. Xen. Cyrop. 2, 2, 24 : Ἡ ἀρετὴ πρὸς ὀρθὸν ἄγουσα οὐ πάνυ δεινή ἐστιν ἐν τῷ παραυτίκα εἰκῇ συνεπισπᾶσθαι. De nave procella correpta Theocr. 22, 14 : Κρέμαται δὲ σὺν ἰστίῳ ἄρμενα πάντα, εἰκῇ ἀποκλασθέντα. Diodor. Exc. vol. 2, p. 590, 75 : Μηδὲν εἰκῇ καὶ προπετῶς περὶ τῶν τοιούτων ψηφίζεσθαι. Id. 11, 86 : Πολλῶν εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε πεπολιτογραφημένων. Longin. 33, 4 : Παροράματα δι' ἀμέλειαν εἰκῇ που καὶ ὡς ἔτυχεν ὑπὸ μεγαλοφυίας ἀνεπιστάτους παρεννενεγμένα. Porphyr. De antro Nymph. c. 32 : Οὐκ εἰκῇ οὐδ' ὡς ἔτυχε. || Prov. Εἰκῇ τῷ Ἡρακλεῖ, ἐπὶ τῶν ἀνεπιλήπτως τὰ πράγματα ἐπιτελούντων, de iis qui sine reprehensione rem gerunt, memorat Suid. In App. Vat. p. 270 pro ἀνεπιλήπτως est ἀσυκοφαντήτως, ut ap. Suid. paullo post v. Εἰκότων, additurque, ἐπειδὴ Ἡρακλῆς ἦγε καὶ ἔφερε τὰ ἀλλότρια. || Confusum cum ἐκεῖ v. Diodor. 20, 96.]

[Εἰκλέω.] Εἰκλεῖ, Hesychio est δειπνεῖ, Cœnat; afferenti et Εἰκλὸν pro δεῖπνον, Cœna, quæ supra per αι. [Laconica hæc. V. Kuster. ad Hesych. v. Ἐξείκλω et supra Αἶκλον. Angl.]

[Εἰκλὸν vel potius Εἶκλον. V. Εἰκλέω.]

Εἰκνεῖται, Hesych. exp. ἄλλος αὐτὸν εἰσφέρει.

Εἰκοβολεῖν, Etym. [M. p. 297, 32] Atheniensibus esse dicit τὸ εἰκάζειν, Conjicere s. Conjectari : παρὰ τὸ εἰκαίως, καὶ ὡς ἔτυχε βάλλειν. Suid. quoque [et gramm. Bekk. An. p. 39, 25] exp. εἰκάζειν, εἰκῇ καὶ μάτην βάλλειν, afferens e Polybio, Φῶς ἑαυτοῖς παρεσκεύαζον εἰς τὸ μήτε σφάλλεσθαι, μήτ' εἰκοβολεῖν. Metaph. ex Aristoph. εἰκοβολοῦντες καὶ πλάττοντες, Conjectantes : ab iis, qui temere, et prout casus fert, tela conjiciunt. [Pollux 9, 154 : Ἐπὶ τούτου δὲ ἴσως καὶ τὸ εἰκοβολεῖν, Ἀριστοφάνους εἰπόντος, Εἰκ. καὶ πλ. Eur. ap. Clem. Al. Strom. 5, p. 732, 10 (fr. inc. 158) : Ὃς τάδε λεύσειν θεὸν οὐχὶ νοεῖ, Μετεωρολόγων δ' ἑκὰς ἔρριψεν Σκολιὰς ἀπάτας, ὧν ἀτηρὰ Ἴλιγξ' εἰκοβολεῖ περὶ τῶν ἀφανῶν, Οὐδὲν γνώμης μετέχουσα. Hemst. Restituendum hoc voc. arbitror Antigono Car. c. 141, p. 190 : Διὸ καὶ τὸν Φιλόξενον οὐδεὶς ἂν εἰκοτολαβεῖν εἶποι λέγων· οὕτως· sic enim cod. ap. Bast. Ep. cr. p. 92, nisi quod β olim fuisse videtur κ. Conjecturæ enim quum Bastii κομπολακτεῖν, tum Nicolai εἰκοτολεγεῖν, Meursiique εἰκοτολαλεῖν (quanquam hi quidem duo scribebant ἀνεικ.), denique Clintoni Fast. vol. 3, p. 513 εἰκαιολαλεῖν, occupata ab Schaef., minus videntur vel scripturæ codicis vel sententiæ vel usui linguæ accommodatæ. L. Dind.]

Εἰκονίζω, Effingo, Imaginem omnibus lineamentis ad exemplar exprimo, Iconice exprimo. Imaginem repræsento. Aphthon : Λόγος ψευδὴς εἰκονίζων ἀλήθειαν. [Plut. Mor. p. 88a, D : Ἰδέα ἐστὶν οὐσία ἀσώματος, αὐτὴ μὲν μὴ ὑφεστῶσα καθ' αὑτὴν, εἰκονίζουσα δὲ τὰς ἀμόρφους ὕλας καὶ αἰτία γινομένη τῆς τούτων διείζεως. Recte int., Formæ expertem materiem informat. Narrat. de imag. S. Deiparæ ap. Lamb. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 705, D : Τὸν ἑαυτῆς τοῦτον ἐθεάσατο χαρακτῆρα διηκριβωμένως αὐτὴν εἰκονίζοντα· 707, E : Γυναικὸς ἐπίσημον εἰκονισμένον χαρακτῆρα. (V. de augmento in h. v. nullo Etym. M. p. 419, 44.) Eust. Il. p. 3, 26 : Ἐν μύθοις ἀλήθειά τις εἰκονίζεται. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 324 : Ὡς οἴεσθαι τὸν ὀκκόντα κύνα ἐν τοῖς ὕδασιν εἰκονίζεσθαι. Suid. : Εἰκονίζειν καὶ χαρακτηρίζειν ταὐτόν ἐστιν· ἀπὸ γὰρ τοῦ σχήματος κυρίως ἅμῳω λαμβάνεται. L. D.]

Εἰκονικὸς, ἡ, ὀν, Omnibus lineamentis ad exemplar expressus, Bud. [Εἰκ. ἄγαλμα, Imago ad vivum expressa, Callixenus ap. Athen. 5, p. 205, F : Ἱδρυτο δ' ἐν αὐτῷ (specu) τῆς τῶν βασιλέων συγγενείας ἀγάλματα εἰκονικὰ λίθου λυχνέως. Schweigh. Plut. Lysand. c. 1 : Πολλοὶ τὸν ἐντὸς ἑστῶτα τοῦ εἴκου παρὰ ταῖς θύραις λίθινον ἀνδριάντα Βρασίδου νομίζουσιν εἶναι· Λυσάνδρου δ' ἐστὶν εἰκονικός· Comp. Dionis c. Bruto c. 5 : Τοῦτον (τὸν ἀνδριάντα) ὕστερον ἰδὼν Καῖσαρ εἰκονικὸν ὄντα καὶ χαριέντως εἰργασμένον παρῆλθε.] Ut Iconicum simulacrum dixit Suet. Calig. [c. 22], sic Plin. 35, 8, scribit, tempore Panæi fratris Phidiæ adeo colorum usum percrebuisse adeoque artem pictoriam pertectam fuisse,

ut in prælio apud Marathona facto, iconicos duces pinxerit. Idem 34, 4, narrat eis, qui ter Olympico certamine superiores evasissent, statuas dicari solitas, e membris ipsorum similitudine expressa, quas Iconicas vocarint. Metaph. vero in Epigr. [Lucilli Anth. Pal. 11, 233] : Φαίδρος ἔγραψε λαβὼν εἰκονικὴν ἀποχήν, pro Expressam s. Exactam, accurateque ad formulam redactam accepti lationem. [Rectius Brodæus interpr., Imaginarium debiti soluti testimonium, coll. Harmenopulo (sive Vett. Glossis verbb. juris p. 454 ed. Lond.) : Εἰκονική ἐστι πρᾶξις ἡ ἐσχηματισμένη καὶ ὡ καλῶς γινομένη. Ead. potestate Euseb. H. E. 6, 43, p. 198 : Μετὰ βίας ἠνάγκασεν εἰκονικῇ τινι καὶ ματαίᾳ χειρεπιθεσίᾳ ἐπισκοπὴν αὐτῷ δοῦναι. || Παράσιτος εἰκονικὸς inter personas scenicas memoratur Polluci 4, 146, 148.]

[Εἰκονικῶς, Ad imaginem. Cyrill. Hier. p. 289 (?). Wakef. Procli Inst. Theol. § 65. Creuzer. Codinus De off. aulæ Cpol. c. 4, n. 2 et 7. Ducange. Imaginaliter. Schol. Hom. Il. N, 772 : Εἰκονικῶς δὲ ὁ ποιητὴς προσβάλλεται τὴν φωνὴν καὶ τὸ βλίμμα τοῦ σχετλιάζοντος. L. Dindorf.]

Εἰκόνιον, τὸ, Imaguncula, Ecuncula s. Icuncula, ut Suet. Ner. dicit Ecunculam puellarem. Plut. Erot. [p. 753, B] : Ἐπὶ θύρας ἆρ' ἦν τὸ παρακλαυσίθυρον; ἀναθεῖν τὰ εἰκόνια; [Themist. c. 22 : Τῶ Θεμιστοκλέους εἰκόνιον. Polemo ap. Athen. 13, p. 574, D : Βοΐδιόν τι χαλκοῦν καὶ τὸ προειρημένον εἰκόνιον. Herist. Lucillus Anth. Pal. 11, 75, 5 : Εἰκόνιον γὰρ ἀδελφὸς ἔχων προενήνοχεν αὐτοῦ. Schaef.]

[Εἰκόνιον, τό. Ita diem quendam appellabant Alexandrini ob victoriam Theodosii contra barbaros, cum quibus epomide S. Senuphii eremitæ et baculo armatus conflixit. Vita Ms. SS. Abba, Cyri et Joannis : Τὴν δὲ τὴν ἡμέραν καὶ νῦν πάνδημος Ἀλεξανδρεῦσιν αὐτὴ καὶ πολυτελὴς διὰ χρόνου, Εἰκόνιον οὕτω παρ' αὐτῶν ὀνομαζομένη· πεποίηται γὰρ δή τις τοῦ βασιλέως αὐτοῖς εἰκὼν ὁπλισμένη τὸν τότε τρόπον, καὶ τῇ μὲν κεφαλῇ τὴν ἐπωμίδα περικειμένη, τῇ δεξιᾷ δὲ τὴν βακτηρίαν προΐσχουσα. Ducang. In loco scriptoris anon. quum leg. videatur non αὐτὴ sed ἑορτὴ, εἰκόνιον non dici, sed festi nomen dicendum erit. Ceterum scr. Τήνδε vel potius Ταύτην δὲ τὴν ἡμέραν ... ὡπλ. L. Dind.]

[Εἰκόνιος, ὁ, Iconius, n. pr. viri, ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 535, n. 942 : Ἑλλάδιν Εἰκονίου νοῦσος ἔπαυσε βίου. L. Dindorf.]

[Εἰκόνισμα, τὸ, Simulacrum. Phalæc. Anth. Pal. 13, 6 : Τοῦτ' ἐγὼ τὸ πέρισσον εἰκόνισμα τοῦ κωμῳδογέλωτος. Schaef. Eust. Il. p. 3, 27 : Ἀφέντες τὸ σωματικὸν εἰκόνισμα ἀνατρέχουσιν εἰς τὴν ἐξ ἀλληγορίας θεραπείαν τοῦ μύθου. Seager. Porphyr. ap. Stob. Ecl. ph. 1, 51, vol. 1, p. 780 : Ὡσαύτως δὲ καὶ ἡ φαντασία ἀεὶ ἐπὶ τὸ ἔξω φέρεται, καὶ τῇ τάσει αὐτῆς τὸ εἰκόνισμα παρυφίσταται.]

Εἰκονισμὸς, ὁ, Effictio, Iconica repræsentatio. [Seneca Epist. 95 : « Descriptiones has, et, ut publicanorum utar verbo, εἰκονισμοὺς ex usu esse confiteor. »] || Figura orationis, quam Auctor ad Herenn. Effictionem vocat, quum sc. exprimitur et effingitur verbis corporis cujusdam forma, quoad satis sit ad intelligendum. Hom. Od. T, [245] : Καὶ τόν τοι μυθήσομαι, οἷος ἔην περ, Γυρὸς ἐν ὤμοισιν, μελανόχροος, οὐλοκάρηνος· nam ibi schol. scribit esse τρόπον εἰκονισμοῦ. [Plut. Mor. p. 54, B : Παρασίτου γὰρ ὁ τοιοῦτος εἰκονισμός ἐστι, de versibus quibusdam de cancro dictis, sed parasitum ad vivum exprimentibus.]

[Εἰκονιστικὸς, ἡ, ὄν, Imaginans. Maximus Conf. vol. 1, p. 40 : Ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἐκράτει τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ὁ νόμος, οὐκ ἦν δικαιοσύνης καρπῶν, ἀλλ' εἰκονιστικὸς τῶν ἐν δικαιοσύνῃ καρπῶν. Interpres, Quod futuros in justitia fructus simulacro repræsentaret. L. Dind.]

Εἰκονογραφέω, verbum rhetoricum, Rerum Personarumve imaginem oratione exprimo, Iconice describo. Longin. [c. 10] : Τοὺς ἀεὶ καὶ μονονουχὶ κατὰ πᾶν κῦμα πολλάκις ἀπολλυμένους εἰκονογραφεῖ. [Proprie Philo vol. 2, p. 588, 27 : Τὸν δὲ ἀόρατον εἰκονογραφεῖν ἢ διαπλάττειν οὐχ ὅσιον ἐνομίσθη τοῖς ἡμετέροις προγόνοις, Pingere aut fingere. Εἰκονογραφούμενος Chrysost. t. 5, p. 721, 17. Hase.]

[Εἰκονογράφημα, τὸ, Imago picta. Constant. Man. Chron. p. 86, C : Καθαίρεσιν σεπτῶν εἰκονογραφημάτων. Boiss.]

[Εἰκονογραφία, ἡ, Imaginatio, Gl. Strabo 15, p. 718 : Τὴν γὰρ ἰδέαν ταῦ μάλιστα ἐγγίζειν (avem orionem), τὴν δὲ λοιπὴν εἰκονογραφίαν παρ' ἐκείνου ληπτέον, Reliqua adumbratio ab illo (Clitarcho) petenda. Dionys. Areop. Cœl. Hier. 15, 9, p. 173 : Ἔστι δὲ καὶ κατ' ἄλλην ἀναγωγὴν ἀνακαθᾶραι τὴν νοερῶν τροχῶν εἰκονογραφίαν, i. e. εἰκόνα, Imaginem.]

[Εἰκονογράφος, ὁ, Imaginum pictor. Aristot. Art. poet. c. 15 : Ἐπεὶ δὲ μίμησίς ἐστιν ἡ τραγῳδία βελτιόνων, ἡμᾶς δεῖ μιμεῖσθαι τοὺς ἀγαθοὺς εἰκονογράφους. Themist. Or. 24, p. 309, B : Ἀλλά τινα ἐξεῦρεν εἰκόνα, οἷα τῆς ἀρετῆς εἰκονογράφος (Homerus).]

[Εἰκονοθραύστης et Εἰκονοκλάστης, ὁ, Imaginum fractor, illud ap. Jo. Hierosol. Vitæ Joannis Damasc. p. 252, 2; hoc ap. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de imagg. p. 135, 142, 143, a Boiss. citt.]

[Εἰκονολογία, ἡ, Oratio per imagines. Plato Phædro p. 267, C : Διπλασιολογίαν καὶ γνωμολογίαν καὶ εἰκονολογίαν· 269, A : Ὧν νῶν δὴ ἡμεῖς διῆμεν τῶν παγκάλων τεχνημάτων, βραχυλογιῶν τε καὶ εἰκονολογιῶν καὶ ὅσα ἄλλα.]

[Εἰκονομανία, ἡ, Imaginum insanum studium s. cultus insanus. Const. Man. Chron. p. 90, A : Τὸν σπόρον κατεβάλλοντο τῆς εἰκονομανίας.]

[Εἰκονομαχέω, Imaginum cultui repugno. Sim. Thess. Contra hær. ap. Fabric. B. Gr. vol. 14, p. 53 : Κατὰ τῶν εἰκονομαχούντων Βογομίλων. Cramer.]

[Εἰκονομαχία, ἡ, Imaginum oppugnatio. Const. Man. Chron. p. 90, A : Τὴν ἀκανθαν αὐτόρριζον τῆς εἰκονομαχίας ἀνέσπασαν, et iisdem prope verbis p. 101, D. Niceph. Greg. 20, 4, p. 613, D = 976, 17 : Τὰ ... τῆς εἰκονομαχίας ὄργια.]

[Εἰκονομαχικὸς, ἡ, ὄν, Ad imaginum oppugnationem pertinens. Anon. ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 4, p. 131 : Τῆς εἰκονομαχικῆς αἱρέσεως. Boiss. Theod. Stud. p. 234, B Grets. : Εἰς ὄλεγχον καὶ ἀνατροπὴν τῆς εἰκ. αἱρέσεως. Hase.]

[Εἰκονομάχος, ὁ, Imaginum oppugnator. Constant. Basil. Mac. c. 25, p. 65 : Τοὺς περιλειπεῖς τῶν εἰκονομάχων αἱρετικῶν τῷ ἀναθέματι δοὺς. Eust. Op. p. 294, 75 : Θῆρα εἰκονομάχον Γελέλμόν τινα. Suicer. Thes. v. Σχολάριοι : « Libellus Synodicus in Constantinop. Synodo, sub Constantino et Irene narrat Synodum voluisse ἀναθεματίσαι εἰκονομάχους. »]

[Εἰκονόμορφος, ὁ, Simulacrorum formator, Statuarius. Manetho 4, 343 : Ζωοτύπους, μαχάρων ἀποπλάστορας, εἰκονομόρφους θήσονται.]

[Εἰκονοπερίγραπτος, ὁ, ἡ, Simulacro circumscriptus, expressus. Nomocanon in Cotel. Eccl. Gr. mon. vol. 1, p. 139, B : Εἴ τις οὐ πιστεύῃ τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τὴν ἐνσαρκον αὐτοῦ οἰκονομίαν εἰκονοπερίγραπτον. L. Dind.]

[Εἰκονοποιέω, Simulacrum facio. Just. Mart. Apol. 2, p. 65 : Καί τις ὄλεγεν, Ἐκ μικρᾶς τινος ῥανίδος τῆς τοῦ ἀνθρωπείου σπέρματος δυνατὸν ὀστέα τε καὶ νεῦρα καὶ σάρκας εἰκονοποιηθέντα, οἷα ὁρῶμεν, γενέσθαι, Ad eam quam videmus formam efficta.]

[Εἰκονοποιὸς, ὁ, Simulacrorum factor, Statuarius. Aristot. Poet. c. 25 : Ὥσπερ ἂν εἰ ζωγράφος ἢ τις ἄλλος εἰκονοποιὸς. Angl. || Adj. Basil. t. 2, p. 116, C : Εἰκὼν εἰκονοποιὸς, Imago imaginis effectrix. Hase.]

[Εἰκονοστάσιον, τὸ, ap. Codin. De off. aulæ Cpol. c. 6, n. 2 : Ἱστῶσιν εἰκονοστάσιον, εἰς ὃ κρέμανται ἅγιαι εἰκόνες, et Sguropulum in Hist. Conc. Flor. s. 18, c. 18 : Ἔρη δὲ ὁ βασιλεύς, Καὶ ἔχει αὐτὸ εἰς τὸ εἰκονοστάσιόν σου, Ducang. Gl. p. 352 sq. intelligit, Quippiam capellæ seu oratorio simile, in quo sacræ quædam historiæ opere sculptorio repræsentarentur, baculo aut hastæ impositum, et quod ante analogium, ubi sacrum evangelium impositum erat, sisteretur. Capellam vero quam hodie appellamus, in Pœnitent. Ms. cod. Colbert. : Οἱ δὲ τρίγαμοι οὐκ εὐλογοῦνται ἐν ἐκκλησίᾳ, ἀλλ' ἐν ἰκονοστασίῳ ἁπλῷ στεφάνων. Typico Ms. monasterii τῆς κεχαριτωμένης c. 80 fin. : Πάλιν κάμπτει πρὸς ἄρκτον, διαιρῶν ἀριστερὰ τὸ εἰκονοστάσιον τῆς βασιλείας μου. V. etiam Ἡμιωβόλιον.]

Εἰκονούργημα, τὸ, Imago, Figura. Germ. Const. p. 242, A Grets. : Ὁ δι' ἑαυτοῦ τὰ εἰκονουργήματα πρὸς τὸ ἐντελόμορφον διαζωγραφήσας Λόγος Θεοῦ. Hase.]

[Εἰκονουργία, ἡ, i. q. præc. Anon. De cruce Grets. t. 4, p. 30, C. Hase.]

[Εἰκονώδης, ὁ, ἡ, Imaginosus, Gl.]

[Εἰκός. V. Εἴκω.]

[Εἰκοσάγωνον. V. Εἰκοστάγωνον.]

[Εἰκοσαέδρης. V. Εἰκοσάεδρος.]

Εἰκοσάεδρος, ὁ, Qui vicenorum sessuum est. Plut. [Mor. p. 427, A : Πυραμὶς καὶ ὀκτάεδρον καὶ εἰκοσάεδρον καὶ δωδεκάεδρον, ἃ πρῶτα τίθεται Πλάτων, καλὰ μέν ἐστι πάντα συμμετρίαις λόγων καὶ ἰσότησι καὶ κρεῖττον οὐδὲν αὐτῶν ... μιᾶς γε μὴν πάντα συστάσεως οὐκ εἴληχεν οὐδ' ὁμοίαν ἔχει τὴν γένεσιν, ἀλλὰ λεπτότατον μέν ἐστι καὶ μικρότατον ἡ πυραμὶς, μέγιστον δὲ καὶ πολυμερέστατον τὸ δωδεκάεδρον· τῶν δὲ λειπομένων δυεῖν τοῦ ὀκταέδρου μεῖζον ἢ διπλάσιον πλήθει τριγώνων τὸ εἰκοσάεδρον. Et ib. C, 428, A, E; 719, E; 887, C; 1003, C. Theolog. Arithm. p. 38=37 : Κύβου τε καὶ ὀκταέδρου καὶ εἰκοσαέδρου πλευραί. Pollux 4, 161 : Μέτρα, πλευρὰ, ἰσόμηκες ... βάθος ἔχων, ἀδαθὲς, εἰκοσαέδρις, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ubi leg. εἰκοσάεδρον. Forma εἰκοσίεδρος est ap. Timæum Locr. p. 98, D, sed cum var. εἰκοσάεδρος. Recentiorum esse consuetudinem in compositis hujusmodi α ponendi pro ι animadvertit Eust. Il. p. 1273, 35. V. Εἰκοσίκλινος, Εἰκοσίπηχυς. L. Dind.]

[Εἰκοσαετηρικὸς, ἡ, όν. Euseb. V. Const. 1, 1 : Εἰκοσαετηρικοῖς ὕμνοις ἐγειραίρομεν, Hymnis in regni vicennalia compositis.]

[Εἰκοσαετηρὶς, ίδος, ἡ, Vicennium. Euseb. H. E. 8, 13, p. 252 : Δεκαετηρίδας καὶ εἰκοσαετηρίδας τῆς βασιλείας ἐκπλήσαντες. Chron. Pasch. p. 698, 14 : Ἀπὸ τῆς εἰκοσαετηρίδος αὐτοῦ (Constantini M.). Et ib. p. 525, 11 ; et ubi cod. male εἰκοστῆς ἐτηρίδος 527, 2, et ubi κ' ἐτηρίδος ib. 4, 542, 19. L. Dind.]

Εἰκοσαετὴς et Εἰκοσέτης, ὁ, ἡ, Qui viginti annorum est : εἰκοσαετὴς ἑταιρία, Viginti annorum amicitia ; χρόνος, Tempus viginti annorum. [Euseb. V. Const. 3, 15 : Εἰκοσαετὴς χρόνος· 22 : Τῆς εἰκοσαετοῦς βασιλείας. Plut. Mor. p. 113, D : Εἰ δὴ ὁ τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων χρόνος εἰκοσαετὴς ἦν, τὸν πεντεκαιδεκαέτη ἀπογενόμενον ἐνομίζομεν ἂν μηκέτι ἄωρον τελευτᾶν. Tzetz. Exeg. Il. p. 18, 25 : Εἰκοσαετεῖς τε καὶ τριακονταετεῖς, Vicennales. Pollux 1, 56. V. Δεκαέτης.]

[Εἰκοσαετία, ἡ, Vicennium. Zonar. Expos. Canon. p. 60. Boiss. Zonar. p. 383 : Βετράνος, ὁ ἀπολυθεὶς τῆς στρατείας· ἐπὶ εἰκοσαετίαν δὲ οὗτοι ἐδούλευον. Philo vol. 2, p. 224, 31 : Προστέτακται γὰρ ἕκαστον ἀνὰ πᾶν ἔτος ἀπαρχὴν εἰσφέρειν, ἀπὸ εἰκοσαετίας ἀρξαμένους. Joseph. A. J. 8, 5, 3 : Ταῦτα ὁ Σολομὼν εἰκοσαετίᾳ κατασκευάσας. L. Dindorf.]

Εἰκοσαετὶς [rectius fort. Εἰκοσαέτις, έτιδος, ἡ, Vicennalis], Plato De rep. 5, [p. 360, E] : Γυναικὶ μὲν ἀρξαμένῃ ἀπὸ εἰκοσαετίδος μέχρι τεσσαρακονταετίδος τίκτειν τῇ πόλει. Ubi de muliere dixit, non de annorum numero. Bud.

Εἰκοσάκις, Vicies. [Hom. Il. I, 379 : Οὐδ' εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη. Plato Leg. 6, p. 771, B : Εἰκοσιν εἰκοσάκις. Dio Cass. 59, 7 : Καὶ ἵπποι δύο ἡμέρας ἠγωνίσαντο, τῇ μὲν πρωτέρᾳ εἰκοσάκις. Schol. Hom. Il. X, 349 : Εἰκοσάκις ἐξισούμενα.]

Εἰκοσακισχίλιοι, οἱ, Vicies mille, Viginti millia.

[Εἰκοσάκλινος. V. Εἰκοσίκλινος.]

[Εἰκοσάκωλος, ὁ, ἡ, Viginti cola s. membra habens. Schol. Aristoph. Nub. 1153 : Διπλῆ εἴσθεσις εἰς μῖλος ἀμοιβαῖον τῶν ὑποκριτῶν εἰκοσάκωλος. Κῶλα autem gramm. appellant versus singulos.]

Εἰκοσάκωπος, ὁ, ἡ, Viginti remos habens : ναῦς, Navis quæ viginti remis impellitur, i. q. εἰκοσήρετμος. [Etym. M. et Hesych. v. Εἰκοσόροιο, Suid. v. Εἴκοσιν.]

Εἰκοσάμηνος, ὁ, ἡ, Qui viginti mensium est, Epigr. [Leonidæ Anth. Pal. 7, 662 : Ἡθέωσα τὸν εἰκοσάμηνον ἀδελφόν.]

[Εἰκοσαμναῖος, αἷα, αῖον, Qui viginti minarum saxum projicit. Philo Belop. p. 95, 10 : Καὶ ἑκατέρωθεν ἐφ' ἑκάστῳ πετροβόλος εἰκοσαμναῖος. Hase.]

[Εἰκοσάπηχυς. V. Εἰκοσίπηχυς.]

Εἰκοσαπλάσιος, α, ον, Vigecuplus, Vicies auctus. Plato Tim. [p. 35, C, ubi ἑπτακαιεικοσαπλ., in aliis libris vero ἑπτακαιεικοσιπλ. L. D. Legitur in Theol. Arithm. p. 40, 1. Hase.]

[Εἰκοσαπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, idem. Schol. brev. Hom. Il. X, 349. Boiss. Etym. v. Εἰκοσινήριτος, Archimed. p. 121, 13. Angel. Plut. Mor. p. 925, C : Τὸ τοῦ ἡλίου ἀπόστημα τοῦ ἀποστήματος τῆς σελήνης, ὃ ἀφίστηκεν ἡμῶν πλέον μὲν ἢ ὀκτωκαιδεκαπλάσιον, ἔλαττον δὲ ἢ εἰκοσαπλάσιόν ἐστι.]

[Εἰκοσαπλοῦς, ῆ, οῦν, Viginticuplus. Hesych. (in gl. ex Hom. Il. X, 349 petita, ubi eadem schol. et Eust., Εἰκοσινήριτ' ἄποινα). Wakef. Id. : Ἐεικοσάδοιον, ἢ εἰκοσαπλοῦν.]

Εἰκοσαπρωτεία, ἡ, Vigintiprimatus.

Εἰκοσάπρωτοι, οἱ, Viginti primi. [V. Πεντάπρωτοι.]

[Εἰκοσάριθμος, ὁ, ἡ, Numerum vicenarium implens, vel Vicies numeratus, Vicenarius, recensetur ab Suida, a Wakef. cit., inter compp. c. εἴκοσι, et ab Etym. M. p. 297, 44 adhibetur explicando voc. εἰκοσινήριτος.]

[Εἰκοσὰς, άδος, ἡ, Numerus vicenarius. Sextus Adv. astrol. 4, 32, p. 337, 18 : Ἀκολουθήσει γὰρ τῇ τῆς μονάδος προσθέσει τὴν δεκάδα εἰκοσάδα γίνεσθαι. Lucian. Alex. c. 11 : Πένθ' ἑτέρας μονάδας καὶ εἰκοσάδα τρισάριθμον. Pollux 1, 63 : Μετὰ δὲ τὴν ι' Ἡσίοδος μὲν ε' τὴν μέσην φησὶ τὴν ε' τε καὶ ι' λέγων, ἡμῖν δὲ ῥητέον α' ἐπὶ ι', β' ἐπὶ ι', καὶ μέχρι τῆς εἰκοσάδος, ubi est var. εἰκάδος.]

[Εἰκοσαστάδιον, τό (Spatium viginti stadiorum). *Je ne sais pas si on le trouve nulle part dans cette forme substantive dont M. Schneider doute avec raison. Mais on trouve l'adjectif* Εἰκοσαστάδιος *dans Strabon* 9, p. 426, Εἰκοσασταδίῳ πορθμῷ, *Un détroit large de* 20 *stades*. Conaes. Eust. Od. p. 1417, 31 : Ὡς ἐν συνθέσει ποτὲ μὲν φυλάττει τὸ ι (voc. εἴκοσι), ποτὲ δὲ αὐτὸ εἰς α τρέπει, οἷον εἰκοσιστάδιον καὶ εἰκοσαστάδιον, Αἴλιος Διονύσιος λέγει.]

[Εἰκοσαστάδιος, ὁ, ἡ, Viginti stadiorum mensuram habens. V. Εἰκοσαστάδιον.]

[Εἰκοσάστεγος, ὁ, ἡ, Viginti habens contignationes. Athen. Mechan. p. 70, B Rigalt. Hase.]

[Εἰκόσατος, ὁ, Vigesimus. Tzetz. Anteh. 360 : Εἰκοσάτου πρώτου δὲ χρόνου τότε τήνδε ἐοῦσαν, Annum agentem vigesimum primum. Ubi olim εἰκοσίτου. L. D.]

Εἰκοσάφυλλος, ὁ, ἡ, Viginti folia habens. E Theophr. affertur εἰκοσάφυλλα ῥόδα, Quibus vicena folia insunt, H. Pl. 6, 6, [4].

[Εἰκοσετηρὶς, ίδος, ἡ, Vicennium. Dio Cass. 58, 24 : Οἱ δ' ὕπατοι τὴν δεκετηρίδα τὴν δευτέραν ἐώρτασαν· οὕτω γὰρ αὐτὴν, ἀλλ' οὐκ εἰκοσετηρίδα ὠνόμαζον. L. Dind.]

[Εἰκοσέτης, ους, ὁ, Qui viginti annorum est. Gregor. Anth. Pal. 8, 123 : Εἰκοσέτης πᾶσαν Εὐφήμιος, ὡς μίαν οὖσις, ... μοῦσαν ἐφιππάμενος. L. D. Lucill. Anth. Pal. 11, 77 : Εἰκοσέτους σωθέντος Ὀδυσσέος εἰς τὰ πατρῷα, Post viginti annos. Scheer. Inscr. Muratori p. 1693. Angel.]

[Εἰκοσέτις, έτιδος, ἡ, Quæ viginti est annorum. Dioscorides Anth. Pal. 7, 166 : Αἱ παρὰ Νείλῳ κρύπτουσιν Αἰδὼς ἡόνες εἰκοσέτιν.]

Εἰκοσήρετμος, ὁ, ἡ, ναῦς, Navis habens viginti remos.

Εἰκοσήρης ναῦς, Navis viginti ordinum. [Athen. 5, p. 203, D : Εἰκοσήρης μία.]

Εἴκοσι [et ante vocalem Εἴκοσιν : v. Etym. M. p. 297, 51], Viginti. Hom. Od. Π, [249] : Πίσυρές τε καὶ εἴκοσι κοῦροι, Viginti et quatuor, εἰκοσιτέσσαρες· [Il. B, 510 : Κοῦροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον· N, 260 : Δούρατα δ' αἶψ' ἐθέλησθα καὶ ἓν καὶ εἴκοσι δῆσαι, producta syllaba ante σι, propter digamma, quo non caruisse hoc voc. testificantur formæ infra notandæ. Quamobrem Bentl. A, 25 : Δώδεκα δὲ χρυσοῖο καὶ εἴκοσι χαστιτέροιο, legebat χρυσοῦ. || Οἱ εἴκοσι, Viginti viri, in specie dicuntur quos Athenienses post exactos triginta tyrannos ad rempublicam constituendam legerunt. V. Poll. 8, 112, ibique Kuhn.] || Ἐείκοσι, poet. pleonasmo τοῦ ε pro εἴκοσι, Viginti. Hom. Il. Π, [847] : Εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν. [Eadem forma ap. Herodot. 2, 121, 122, 130; 3, 23, sed cum variet. εἴκοσι. Forma Dor. est Εἴκατι, ap. Theocr. 5, 86, unde inter Dorica refert Gregor. Cor. p. 270; in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 16, 10, 11, Tab. Heracl. p. 274, 55; 275, 71. Laconica Βείκατι, quod v. Æolica, ut videtur, Ἴκατι in gl. Hesychii Ἴκατιν (cod. ἰκάντιν), εἴκοσιν. Ejus formæ ex. ambiguum est quod

scribitur ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 697, FPKATI. Sed clare in Bœot. ib. p. 741, III, 39: Fίκατι, et ΓΙΚΑΤΙ in Tabb. Heracl. p. 161, 37; 162, 45; 193, 33, 35, etc. Conf. Buttm. Lexil. vol. 2, p. 264. L. D.]

Εἰκοσίβοιος, sive Ἐεικοσάβοιος, per pleonasm. τοῦ ε, et τροπῇ τοῦ ι εἰς α, Viginti boum, s. ejus nom. numum, pretio æstimabilis. Hom. Od. A, [431]: Ἐεικοσάβοια δ' ἔδωκεν· ubi Eust. exp. σταθμός τις ὕλης μεταλλικῆς, δι' οὗ εἴκοσι βόας ἦν ὠνήσασθαι. [X, 57: Τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες ἐεικοσάβοιον ἕκαστος.]

[Εἰκοσιδύο, Viginti duo. Eust. Il. p. 726, 13: Πήχεων ἐστὶν εἰκοσιδύο. Schol. Lycophr. p. 90.]

[Εἰκοσίεδρος. V. Εἰκοσάεδρος.]

[Εἰκοσιεννέα, Εἰκοσιὲξ, Εἰκοσιεπτὰ (et de quo infra Εἰκοσιοκτὼ), Viginti novem s. Undetriginta, Viginti sex, Viginti septem, quæ leguntur primum in libris Athen. 13, p. 608, A, ap. schol. Platon. p. 454 Bekk.; alterum in Vita Eurip. ab Elmsl. Baccharum fabulæ subjecta; tertium ap. Hippocr. De oss. nat. p. 274, 1, Diodor. 12, 35, p. 501, 94; 14, 97, p. 716, 96, Plut. Mor. p. 1017, D; 1018, C; 1028, B, manifesta sunt librariorum inventa, numeros literis κθ', κϛ', κζ' expressos in numeralia transferentium. Veteres enim sine hiatu certe dixissent εἰκοσινεννέα, etc. Nam in lap. ap. Bœckh. vol. 1, p. 563, n. 1066, 8 quod esse putatur εἰκοσιὲξ ἀνύσαντα, incertius videtur quam cui multum tribuam. L. Dindorf.]

[Εἰκοσιετὴς, οῦς, ὁ, Qui est viginti annorum. Dio Cass. 55, 9: Ὥστε τινὰ νεώτερον εἰκοσιετοῦς ὑπατεῦσαι. Forma Bœot. FικατιFέτιες est in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 757, 2. L. Dind.]

Εἰκοσιετὶς, ίδος, ἡ, Quæ est viginti annorum.

[Εἰκοσικαιτέτρατος, η, ον, Vigesimus quartus. Anth. Pal. 7, 343, 8: Εἰκοσικαιτέτρατον βιότου λυκάβαντα περῶντα.]

[Εἰκοσίκλῖνος, ὁ, ἡ, Viginti lectorum capax. Antigonus Caryst. ap. Athen. 12, p. 548, A: Ἐν τῇ Κόνωνος οἰκίᾳ εἶχεν εἰκοσίκλινον οἶκον. Diodor. 1, 49: Ὁμότοιχον δὲ τῇ βιβλιοθήκῃ κατεσκευάσθαι περιττῶς οἶκον εἰκοσίκλινον. De forma per α Eust. Il. p. 1273, 35: Εἰκοσάπηχυ δὲ, φασὶν, εἰπεῖν, καὶ εἰκοσάκλινον οὐ χρὴ, κἂν ἔδοξε τοῖς ὕστερον οὕτω λέγειν, οἳ καὶ πεντάκλινον καὶ τοιαῦτά τινα λέγουσι. L. Dindorf.]

Εἰκοσίμετρος, ὁ, ἡ, Viginti mensuras capiens, Viginti mensurarum capax. Hom. Il. Ψ, [264]: Ὠτώεντα λέβητα δύω καὶ εἰκοσίμετρον, i. e. δύο καὶ εἴκοσι μέτρα χωροῦντα. [Rectius nunc δυωκαιεικοσίμετρον.]

Εἰκόσιμνος, ὁ, ἡ, Qui viginti minarum est, apud Lysiam [Poll. 9, 57], Τετύχηται δέ μοι καὶ εἰκοσίμνος ἔρανος. [Libri Poll. meliores τετύχηκε et εἰκοσίμνος (ut secundo l. scripsit ipse HSt.) vel εἰκοσίμνως. Nec ferendam esse scripturam per ο in ultima, vidit jam Lobeck. ad Phryn. p. 554.]

Εἰκοσινήριτος, ὁ, ἡ, De quo viginti inter se contendant. Hom. Il. X, [349]: Οὐδ' εἶκεν δέκακις καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα Στήσωσ', i. e. πρὸς εἴκοσιν ἐριστὰ, vel εἰκοσάκις ἐρίζοντα καὶ ἐξισάζοντα, Eust.

[Εἰκόσιοι, οἱ, Viginti. Anth. Pal. App. 262: Τρεῖς γὰρ ἐπ' εἰκοσίοις τελέωσε βιοῦσ' ἐνιαυτοὺς, καὶ μετὰ τοῦσδ' ἔθανεν τοῦτο λιποῦσα φάος. Miretur aliquis poetam noluisse uti forma εἰκοστοῖς, sed finxisse novam, ut videtur, εἰκοσίοις. Εἰκοστοῖς enim si scriberetur, ordinale esset loco cardinalis, cujus permutationis exx. v. in Δέκατος, Ἕνατος, Ὀγδόατος.]

Εἰκοσιοκτὼ, Viginti octo. [Diodor. 14, 102, p. 720, 79; Proculus ad Hes. Op. 766. V. Εἰκοσιεννέα.]

[Εἰκοσιπενταέτις, ιδος, ἡ, Quæ viginti quinque est annorum. Anth. Pal. App. 209, 8: Εἰκοσιπενταέτις Τρυφέρα τῇδ' ἐν χθονὶ κεῖμαι. Osann. Syll. 1, 47, p. 146, et Bœckh. Inscr. Gr. 1, p. 547.]

[Εἰκοσιπέντε.] Ἐεικοσιπέντε pro εἰκοσιπέντε, Vigintiquinque. [Demosth. p. 926, 4: Ἐπὶ διακοσίαις εἰκοσιπέντε. Schol. Lucian. Alex. c. 11: Τριακόσια καὶ εἰκοσιπέντε, et mox iterum. L. Dind.]

Εἰκοσίπηχυς, ὁ, ἡ, ut εἰκόσιμνος, sive Εἰκοσάπηχυς, ut εἰκοσάμηνος, Qui viginti cubitorum est. [Chares ap. Athen. 12, p. 538, D: Κίονες εἰκοσαπήχεις. Ubi fort. scrib. εἰκοσιπήχεις. V. l. Eust. in Εἰκοσίκλινος cit. Lucian. Dial. mort. 27, 4: Ἐπήλαυνεν εἰκοσάπηχύν τινα κοντὸν προβεβλημένος.]

[Εἰκοσιστάδιον. V. Εἰκοσαστάδιον.]

Εἰκοσιτέσσαρες, et Εἰκοσιτέσσαρα, Vigintiquatuor. [Diodor. 14, 92: Ἔτη εἰκοσιτέσσαρα. V. Εἰκοσιεννέα. L. D. Schol. Arat. 27. Anecd. Gr. t. 5, p. 98, 100, εἰκοσιτεσσάρων. Boiss.]

[Εἰκοσιτρεῖς, ία, Viginti tres. Athen. 13, p. 585, B: Στίχων τριακοσίων εἰκοσιτριῶν, ubi liber unus εἴκοσι καὶ τριῶν. Tzetz. Hist. 5, 187: Εἰκοσιτρεῖς εἰς ἀριθμόν. L. Dindorf.]

[Εἰκοσόργυιος, ὁ, ἡ, Qui viginti est ulnarum. Xen. Ven. 2, 5: Τὰ δὲ δίκτυα δεκόργυια, εἰκοσόργυια, τριακοντόργυια.]

Εἰκόσορος ναῦς, Navis quæ viginti remis agitur. [Nicostratus ap. Athen. 11, p. 474, B: Ἡ ναῦς δὲ πότερ' εἰκόσορός ἐστιν; Valck. Demosth. p. 926, 7: Ὃς πλευσεῖται ... ἐν τῇ εἰκοσόρῳ ἣν Ὑβλήσιος ναυκληρεῖ. Teles Stob. Flor. vol. 2, p. 84: Εἰς τὴν εἰκόσορον μεταβάντα.] || Ἐεικόσορος dicitur pro εἰκόσορος, sc. ναῦς, Navis quæ viginti remis impellitur: ut Hesych. quoque ἐεικοσόροιο exp. εἰκοσακώπου, et φορτηγοῦ τελείας. [Ex Hom. Od. I, 322: Νηὸς ἐεικοσόροιο.]

[Εἰκοστάγωνον, τὸ, q. d. Vigintiangulum, vox nihili ap. Iamblichum Vita Pyth. c. 34, 247, p. 198=482, ab Schneid. cit.: Φθαρῆναι γὰρ ὡς ἀσεβήσαντα ἐν θαλάσσῃ τὸν δηλώσαντα τὴν τοῦ εἰκοσταγώνου σύστασιν (τοῦτο δ' ἦν δωδεκάεδρον, ἓν τῶν πέντε λεγομένων στερεῶν σχημάτων) εἰς σφαῖραν ἐκτείνεσθαι. Cod. Ciz. εἰκοσαγόρου. Legendum εἰκοσαγώνου. L. Dind.]

Εἰκοσταῖος, α, ον, Vigesimanus: qui τῇ εἰκοστῇ, Vigesima die, aliquid facit: ut qui vigesima die nascitur s. provenit. [Theophr. H. Pl. 7, 1, 3: Τὸ μὲν ἐννεακαιδεκαταῖον, ἐνιαχοῦ δὲ εἰκοσταῖον. Hippocr. De morb. vulg. 2, p. 1121, G: Ἀπέθανεν ἐγγὺς εἰκοσταίη.]

[Εἰκοστοέβδομος, Vigesimus septimus. Plut. Mor. p. 1027, E: Ὅπου δὲ τρίτον καὶ ἕνατον καὶ εἰκοστοέβδομον. L. Dindorf.]

Εἰκοστολόγος, ὁ, Qui τὴν εἰκοστὴν, i. e. Vigesimam, sc. partem, colligit: ut δεκατηλόγος, Qui decimam. Aristoph. Ran. [363]: Θωρυκίων ὢν εἰκοστολόγος, κακοδαίμων, ubi schol. exp. τὰ εἰκοστὰ ἐν τῇ κρίσει συνάγων. [Rectius Mœris p. 165: Εἰκοστολόγον, τὸν εἰκοστώνην, ὡς Ἀρ. ἐν Βατρ. Bis memorat Pollux 6, 128; 9, 29. V. Εἰκοστή. L. D. Bœckh. Inscr. Gr. n. 89, 22: Εἰκοστολόγον καὶ τοὺς ταμίας, sec. conject. Bœckhii. Hase.]

[Εἰκοστόμονον, τὸ, 1/21. V. Εἰκοστόπρωτον.]

[Εἰκοστόπεμπτος, η, ον, Vigesimus quintus. Geopon. 8, 23, 2: Εἰκοστόπεμπτον μέρος. Nicomach. Arithm. 1, 12, p. 17=83: Ὁ δὲ κε' πρὸς τῷ εἰκοστοπέμπτῳ τῷ παρωνύμῳ ἑαυτοῦ ἔτι καὶ ἑτερωνύμῳ χρῆται τῷ πέμπτῳ, Numerus 25 præter cognominem numerum 25 resolvitur etiam in numerum diversi nominis quinarium.]

[Εἰκοστόπρωτον, τὸ, Pars una et vigesima. Nicomach. Arithm. 1, 12, p. 17=83: Ὁ δὲ κα' (μέρει χρῆται) ἑβδόμῳ καὶ τρίτῳ πρὸς τῷ εἰκοστοπρώτῳ, Numerus 21 dividitur non solum in septem et tria, sed etiam in 1/21. Cod. Ciz. sec. Schneid. Suppl. Lex. εἰκοστομόνῳ, fort. melius. V. Ἑβδομηκοστόμονον. L. Dind.]

Εἰκοστὸς, ἡ, ὸν, Vigesimus. [Hom. Od. E, 34: Ἤματί κ' εἰκοστῷ, etc. Aretæus Acut. m. causs. 2, 10, p. 9=10: Ἐντὸς εἰκοστῆς (sc. ἡμέρας). Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 143, n. 105, 4: Ἕκτῃ καὶ εἰκοστῇ. Et sim. ib. p. 224, 13 sqq. Speciatim Εἰκοστὴ, Vicesima, Gl. Varia autem sunt vigesimarum genera, ut εἰκοστὴ τῶν γιγνομένων, quam Pisistratidas exegisse ab Atheniensibus narrat Thucyd. 6, 54. Εἰκοστὴ τῶν κατὰ θάλασσαν ap. eund. 7, 28, coll. Bekk. An. p. 185, 21: Δεκάτη καὶ εἰκοστή· οἱ Ἀθηναῖοι ἐκ τῶν νησιωτῶν ταῦτα ἐλάμβανον. Εἰκοστὴ Ἐλευθερίας, Vigesima manumissionis, cujus mentio fit in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 538, n. 963. L. Dind.] || Ἐεικοστὸς pro εἰκοστὸς, Vigesimus. Od. P, [327]: Ἐεικοστῷ ἐνιαυτῷ. [Il. Ω, 765. Metrod. Anth. Pal. 14, 2, 5; 3, 6; 118, 4.]

[Εἰκοστοτέταρτος, η, ον, Vigesimus quartus. Plut. Mor. p. 935, D: Μεῖζον ἢ εἰκοστοτέταρτον. Chron. Pasch. p. 204, 3: Εἰκοστοτέταρτον τῆς οἰκείας ἡλικίας ἐνιαυτὸν ἄγοντες (Romulus et Remus). Nicomach. Arithm. p. 14=80: Ἐν τῷ κδ' ... εἰκοστοτέταρτον α', Numeri 24 pars 24 est 1.]

[Εἰκοστώνης, ου, ὁ, Vigesimarum conductor. Mœris p. 165: Εἰκοστολόγον, τὸν εἰκοστώνην. Ad quem Piers.: « Arrian. Epictet. 4, 1: Τοῖς εἰκοστώναις ἐπιθυμεῖ δοῦναι ἀργύριον· ubi Lipsius in Exc. ad Taciti An. 13, 1 et Uptonus e Philoxeno (Εἰκοστωτὴς, ὁ τὰς εἰκοστὰς ἀπαιτῶν, Vicesimarius) etiam reponere voluerunt εἰκοστώταις. Sed recte Ernestius ad Lipsii Exc. monuit in Gl. pro εἰκοστώτης castigandum esse εἰκοστώνης ».]

[Εἰκοστώτης. V. Εἰκοστώνης.]

Εἰκοσώρυγος, ὁ, Qui viginti vallorum s. fossarum est. [E Xen. Ven. 2, 6, ubi recte nunc εἰκοσόργυιος.]

[Εἰκότερον. V. Εἴκω.]

Εἰκοτολογέω, Similitudinem veri consequor in iis, quæ dico. Hesych. [et Zon. p. 640] εἰκοτολογῆσαι exp. ἐστοχασμένως εἰπεῖν, quod alii reddunt E conjecturis dicere. [Strabo 13, p. 620: Εἰκοτολογεῖν δ' ἐστὶ κἂν εἴ τις τὸν ἀκριβῆ ζητῇ κατὰ τὸν ποιητὴν ὅρον, μέχρι τίνος οἱ Κίλικες διέτεινον. Philo vol. 2, p. 554, 13: Δειναὶ γὰρ αἱ εὔθικτοι καὶ μεγάλαι φύσεις εἰκοτολογῆσαι.]

[Εἰκοτολογία, ἡ, Probabilitas, Verisimilitudo. Archytas Stobæi Ecl. ph. vol. 1, p. 724: Αἰτιολογίαι δὲ καὶ εἰκοτολογίαι ἐν φυσιολογίᾳ. Strabo 13, p. 620: Ταῦτα μὲν οὖν τοιαύτην τινὰ ἔχει τὴν εἰκοτολογίαν, De his hæc licet probabiliter dicere. Iamblich. Vita Pyth. c. 18, 86, p. 71=184: Αἱ προστιθέμεναι εἰκοτολογίαι περὶ τῶν τοιούτων. Eust. Il. p. 729, 20: Τὸ τῶν Ἑλλήνων ἀριθμήσαντες πλῆθος κατά τινα εἰκοτολογίαν λογιστικήν. L. D. Hermias schol. in Plat. Phædr. f. 50: Αὕτη γὰρ ἡ ἀνάπτυξις γλίσχρος ἐστὶ καὶ εἰκοτολογία. Cramer.]

Εἰκότως, Ut rationi consentaneum est, par est. [Thucyd. 3, 53: Τόν τε γὰρ ἀγῶνα περὶ τῶν δεινοτάτων εἶναι εἰκότως ὑποπτεύομεν· 6, 20: Οὐδ' ἂν τὴν ἀρχὴν τὴν ἡμετέραν εἰκότως ἀντ' ἐλευθερίας προσδεξαμένας.] Sed redditur sæpius, Merito, Jure. Thuc. [1, 37: Ἡμεῖς τε οὐκ ἀδικοῦμεν καὶ αὐτοὶ οὐκ εἰκότως πολεμοῦνται· 2, 54: Ἐνίκησε δὲ ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰκότως λοιμὸν εἰρῆσθαι· 60]: Οὐκ ἂν εἰκότως νῦν γε τοῦ ἀδικεῖν αἰτίαν φεροίμην. Idem, Πῶς οὐκ εἰκότως ἠθύμουν; [3, 13: Τοιαύτας ἔχοντες προφάσεις καὶ αἰτίας ἀπέστημεν, σαφεῖς μὲν τοῖς ἀκούουσι γνῶναι ὡς εἰκότως ἐδράσαμεν. Conf. 46, 58. 6, 82: Ἀνάγκη καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς εἰπεῖν ὡς εἰκότως ἔχομεν· 83: Καὶ οὐ καλλιεπούμεθα ὡς ἢ τὸν βάρβαρον μόνοι καθελόντες εἰκότως ἄρχομεν. Et ib. 89; 7, 18. Æsch. Suppl. 403: Νέμων εἰκότως ἄδικα μὲν κακοῖς, ὅσιά τ' ἐννόμοις, etc. Plato Epin. p. 979, D: Ὦ ξένε, ὡς εἰκότως εἶπες ὅτι κ. τ. λ. Xen. Cyrop. 8, 8, 20: Τά γε μὴν πολεμικὰ πῶς οὐκ εἰκότως νῦν τῷ παντὶ χείρους ἢ πρόσθεν εἰσί;] Plut. De def. orac. [p. 409, F]: Ἐκεῖνον μὲν οὖν εἰκότως ὁ θεὸς ἠμύνατο. Interdum ponitur in fine orationis, pro Et merito quidem. [Frequentat impr. Lycurgus: v. c. p. 157, 36; 161, 42; 163, 21; 165, 34; 166, 39. Thucyd. 1, 77: Ἡ δὲ ἡμετέρα ἀρχὴ χαλεπὴ δοκεῖ εἶναι εἰκότως· τὸ παρὸν γὰρ ἀεὶ βαρὺ τοῖς ὑπηκόοις· 2, 93: Ἦν δὲ ἀφύλακτος καὶ ἄκληστος εἰκότως διὰ τὸ ἐπικρατεῖν πολὺ τῷ ναυτικῷ. Isocr. Demon. p. 12, D: Πάντες γὰρ μισοῦσιν οὐχ οὕτω τοὺς ἐξαμαρτάνοντας ὡς τοὺς ἐπιεικεῖς μὲν φάσκοντας εἶναι, μηδὲν δὲ τῶν τυχόντων διαφέροντας, εἰκότως· ὅπου γὰρ κ. τ. λ. || Infinitivo junxit Eur. Or. 735: Εἰκότως κακῆς γυναικὸς ἄνδρα γίγνεσθαι κακόν. Alia phrasis est Iph. T. 911: Σθένειν τὸ θεῖον μᾶλλον εἰκότως ἔχει. Permutatum c. εἰκὸς v. Demosth. p. 11, 6; Diodor. 5, 2. L. Dindorf.]

[Εἰκτέον, Cedendum est, adj. verbale ab Εἴκω. Philo vol. 2, p. 68, 41: Ἀλλ' εἰ τῆς ἐμῆς βουλήσεως ἐπικρατέστερα τὰ τῆς ἀνάγκης ἐστὶν, εἰκτέον. Hase.]

Εἰκτικὸς, ἡ, ὸν, Ad cedendum aptus, Facile cedens. Themist. p. 42 εἰκτικὸν opp. τῷ ἀντιτύπῳ. [Origenes De princip. l. 3, ed. Delar. vol. 1, p. 124, A: Τί ἄλλο ἐστὶν ἤ τι εἰκτικὸν γενέσθαι καὶ μὴ ἀντίτυπον πρὸς τὴν ἀλήθειαν; L. Dind.]

[Εἰκτὸς, ἡ, ὸν, Obsequiosus. Etym. M. p. 297, 8: Εἴκω... ἐξ οὗ καὶ εἰκτὸς ὁ ὑπείκων καὶ ὑποταττόμενος.]

[Ἐϊκτὸς, ἡ, ὸν, Similis. Suid.: Ἐϊκτὸν, τὸ ὅμοιον.]

[Εἰκτὼν, numen ab Ægyptiis cultum. Iambl. De myst. Æg. s. 8 c. 3: Τούτου δὲ (τοῦ Ἡμῆφ) τὸ ἓν ἀμερὲς καὶ ὅ φησιν (Hermes) πρῶτον μάγευμα, ὃν καὶ Εἰκτὼν ἐπονομάζει. Crediderim esse cognomen Cnephi, atque significare Copt. *Ich-tho*, i. e. Spiritum Universi. Pluribus de nomine hoc dixi in Panth. 1, c. 4, § 6. Jablonsk. Opusc. vol. 1, p. 64. Pro Ἡμῆφ videtur legendum Κνὴφ vel Καμὴφ, et pro μάγευμα potius μαίευμα, Partus. V Gale in notis p. 301. Addit autem ille multa de deo Εἰκτὼν procudisse Kircherum, sibi autem istud nomen adhuc incompertæ esse significationis. Tewater. Adde Jo. Gottlob Guil. Dunckelii Εἰκτὼν Ægyptius s. de Ictonis, dei Ægyptiorum, nomine et numine, in Misc. Lips. Nov. vol. 10, P. 1, p. 7-32. Sturz. De dial. Mac. et Al. p. 90.]

Εἴκω, Similis sum. Aristoph. Nub. [1000]: Εἰ ταῦτ', ὦ μειράκιον, πείσει τούτῳ, Τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, Similis eris, Idem tibi quod Hippocratis filiis accidet. [Unde ἐείξεις falso citat Etym. M. p. 317, 43.] Exp. tamen ὁμοιῶ ab Etym. et Eust. [Il. p. 714, 54.] || Εἶκε, Videbatur, Consentaneum erat, Hom. Il. Σ, [520]: Οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον, ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι· sic enim ibi accuratiora exemplaria scriptum habere tradit Eust., exp. ἐῴκει, ἔπρεπεν: si vero ἧκε scribatur, esse καθῆκε. A pass. sunt, Il. Ψ, [379]: Αἰεὶ γὰρ δίφροις [δίφρους] ἐπιβησομένοισιν ἐΐκτην, Similes erant rhedam conscensuris, Videbantur conscensuri. Ex eod. libro Eust. [p. 1288, 7] citat [v. 107] Ἔϊκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ, exp. ὡμοίωτο, ἐῴκει. Od. Δ, [27], de Nestoride et Telemacho, Γενεῇ δὲ Διὸς μεγάλοιο ἔϊκτον. [Et in Ind.:] Ἐΐκτην, Similes erant: ὡμοιώθησαν, per sync. pro εἰκείτειν, dissoluta diphth.: præt. plusquamp. ab εἴκω. Il. A, [104, et Hesiod. Sc. 390]: Ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην. Ἔϊκτο, poet. dialysi pro εἶκτο: pr. plusquamp. pass. ab εἴκω. Epigr. [Christodori Ecphr. v. 20, Anth. Pal. 2, vol. 1, p. 38]: Ἀλλ' ἔτι βουλὴν σκεπτομένῳ ἔϊκτο, Similis erat. || Videbatur, ἐνομίζετο, ἐδόκει. Apoll. Rh. 2, [39]: Γαίης εἶναι ἔϊκτο πέλωρ τέκος. || Ἐείκω, i. q. εἴκω. Unde in pass. ἔεικται, Similis est, ὡμοίωται. At ἤϊκτο Od. Δ, [796]: Εἴδωλον ποίησε, δέμας δ' ἤϊκτο γυναικὶ, est ab ἐΐσκω. Ἤϊκτο, Hesych. exp. ἐφίετο, ὡμοίωτο: quorum illud est ab ἀΐσσω, hoc ab ἐΐσκω.

|| Ἔοικα, præt. med. ab Εἴκω, Similis sum. Hom. Od. Z, [242]: Πρόσθεν μὲν γὰρ δή μοι ἀεικέλιος δόατ' εἶναι, Νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε. Il. Γ, [158]: Ἀθανάτοισι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν. Od. A, [208]: Κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας Κείνῳ. Hæc de formæ habitusque corporis similitudine ap. Hom. præcipue exempla sunt: ap. Eund. reliquosque scriptt. ad alia quoque transfertur: ut, Ἔοικας βασιλῆϊ, Od. Ω, [252]; Ἀτασθάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας, Θ, [166]. Sic ap. Xen. Conviv. [6, 9]: Ἵνα μὴ καὶ σὺ λοιδορουμένῳ ἐοίκῃς. [Conf. ib. 8.] Dem. Ol. 2, [p. 18, 9]: Δαιμονίᾳ τινὶ καὶ θείᾳ παντάπασιν ἔοικεν εὐεργεσίᾳ. Quibus in ll. modis duobus vocab. hoc Lat. exprimi potest: nam βασιλῆϊ ἔοικας reddere potes, Regi similis es: item, et quidem frequentius, Videris rex esse. Sic illud Xen., Ἵνα μὴ καὶ σὺ λοιδορουμένῳ ἐοίκῃς, Ne et tu convitianti similis sis, convitiari videaris. Sic ap. eund. Xen. [Comm. 1, 6, 10]: Ἔοικας τὴν εὐδαιμονίαν οἰομένῳ τρυφὴν καὶ πολυτέλειαν εἶναι, Videris existimare. || Ἔοικα, Videor. Aristoph. [Pl. 826]: Δῆλον ὅτι τῶν χρηστῶν τις, ὡς ἔοικας, εἶ, Ut videris. Et nonnunquam cum infin., ut ap. [Æsch. Prom. 971: Χλιδᾶν ἔοικας· 984: Ἐρεῖν ἔοικας, etc.] Plat. De LL.: Ἔοικα τυχεῖν, Videor mihi consecuturus. [Soph. Phil. 317: Ἔοικα κἀγὼ τοῖς ἀφιγμένοις ἴσα ξένοις ἐποικτείρειν σε. De somniante Alciphro 3, 10: Ἐῴκειν δὲ καὶ τὼ χεῖρε δακτυλίων πεπληρῶσθαι, quod ib. paullo ante ἐδόκουν. Participio ubi conjungitur modo nominat. ponitur modo dat. Plato Leg. 12, 948, B: Ἔοικε δὴ δικαστῇ μὲν ἀνθρώπων οὐδενὶ διανοούμενος δεῖν ἐπιτρέπειν, θεοῖς δέ. Xen. H. Gr. 6, 3, 8: Ἐοίκατε τυραννίσι μᾶλλον ἢ πολιτείαις ἡδόμενοι, ubi nonnulla Schneid. Dat. Plat. Reip. 3, p. 414, C: Ὡς ἔοικας ὀκνοῦντι λέγειν. Inter utrumque casum fluctuant libri Xen. Comm. 4, 3, 8.] Synes.: Ἐοίκασιν ὕπαρ μοι δώσειν κακόν. At Xen. Mem. 1, [4, 6]: Οὐ δοκεῖ σοι καὶ τόδε προνοίας ἔργον ἐοικέναι; redditur, Nonne videtur tibi fuisse? Ubi tamen aut ἐοικέναι videtur mendosum, aut potius ἔργῳ legi debere. [Ita libri quidam.] At Ἔοιγμεν pro ἐοίκαμεν Soph. Aj. [1239], Videmur [Male scriptum ἔϊγμεν Etym. M. p. 253, 26, recte ap. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 24, 1. Eur. Cycl. 99: Βρομίου πόλιν ἔοιγμεν εἰσβαλεῖν, et Heracl. 681. Et signif. proxime posita ib. 427: Ἔοιγμεν ναυτίλοισιν]: sicut εἴξασι [et εἴκασι] pro ἐοίκασι

Plat. dixisse annotat Suid. [ex Timæo Lex. Plat. p. 98], citans et Aristoph. Nub. [343] : Εἴξασιν γοῦν ἐρίοισιν πεπταμένοισι. Item in altera signif. pro Videtur, Eur. Iph. A. [848] : Μνηστεύω γάμους οὐκ ὄντας, ὡς εἴξασι, Quæ nullæ sunt, ut videntur. [Locos Plat. aliosque indicavit Ruhnk. ad Tim. Εἴκασι qui dixerit, nondum vidi. Memorat εἴξασι etiam Herodian. Περὶ μον. λ. p. 45, 14, Etym. M. p. 297, 15. Infin. Εἰχέναι (εἰχέαι cod.), ἐοικέναι, quod scribendum εἰκέναι, memorat Hesychius. V. Προσείκω. Opt. ἐοίκοι Pollux 7, 162 : Ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης ἂν ἐοίκοι καλεῖν, ubi al. libri male ἔοικε. Subjunct. præter Xenoph. in l. Conv. ab HSt. cit. Dio Cass. 78, 39 : Ἵν' ὅτι μάλιστα ἰδιώτῃ τινὶ ἐοίκῃ.] Et Ἐώκειν plusquamperf. Similis eram. Il. B, [57] : Νέστορι δίῳ Εἶδός τε, μέγεθός τε, φυήν τ', ἄγχιστα ἐώκει. [Ἧκει pro ἐώκει ex Aristoph. Av. 1298 : Ὄρτυξ καλεῖτο (καλεῖται Suid., ἐκαλεῖτο Ar.)· καὶ γὰρ ἧκει ὄρτυγι, afferunt Suidas et gramm. Barocc. Bekk. An. p. 1379, a, ubi ἧκεν libri deteriores, meliores εἶκεν. L. D.] Sed et Οἶκα pro ἔοικα dici annotat Eust. [Il. p. 759, 5; 1160, 21] : imo ἔοικα ex hoc, præfixo ε, fieri. Sic et Pollux 1 [immo 9, 131] pro ἐοικέναι et προσοικέναι scribit dici posse οἰκέναι et προσοικέναι. Unde esse ap. Herodot. Ionice οἰκὸς pro ἐοικός : nam ἐοικὸς Att. esse. [Iterum HSt. :] Οἰκὼς, i. q. ἐοικὼς, sed hoc magis Att. est. Signif. autem Similis. Herodot. [3, 61] : Οἰκὼς μάλιστα τὸ εἶδος, Corporis habitu quam simillimus. Idem Εἰκότα, ut ἐοικότα, vocat Probabilia, Verisimilia, Consentanea. [Nunc ap. Herod. ubique restituta forma οἰκὼς, de qua v. exx. ap. Schweigh. in Lex. Georg. Choerob. ap. Bekk. An. p. 1404, a : Οἶκας παρ' Ἀλκμᾶνι ἀντὶ τοῦ ὅμοιος εἶ.] || Ἔοικε impers. sumtum, Videtur. Plato De LL. [1, p. 643, A] : Τὰ μὲν τοίνυν ὑμέτερα ἀκούειν, ὡς ἔοικε, ἕτοιμα ἂν εἴη, Vos quidem igitur audire, ut videtur, parati. Plut. De pr. frig. [p. 949, C] : Ὃ δὲ ἀὴρ ὡς ἔοικε συνελαύνων τὰ σώματα, Ut conjicere licet, videtur. [Eur. Med. 522 : Δεῖ μ', ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν φῶνατ λέγειν. Et alibi crebro. Hac signif. dativo personæ jungi videtur Andr. 551 : Ἡγοῦ σὺ θάσσον· οὐ γὰρ, ὡς ἔοικέ μοι, σχολῆς τόδ' ἔργον. Sed interpungendum est οὐ γὰρ, ὡς ἔοικε, μοι, vel potius, ut fit in edd. vett., omnis interpunctio tollenda. Eodemque modo in l. Menandri ap. schol. Aristoph. Thesm. 423 et Suidam v. Ἀαχωνικαὶ κλεῖδες : Ἀαχωνικὴ κλεὶς ἐστιν, ὡς ἔοικέ μοι, περιοιστέα. Pereunt igitur exx., quibus usus est Porson. Advers. p. 292, ut probaret quod recte negaverat Bentl. ad Menand. p. 2, Græcum esse ἔοικε sic cum dat. conjunctum. L. D.] || Consentaneum est, Par est, Æquum est. Od. Θ, [358] : Οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικε, τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι. Il. A, [118] : Ὄρρα μὴ οἷος Ἀργείων ἀγέραστος ἔω· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε. Sic etiam nonnunquam reddi potest ὡς ἔοικε, Ut par est, æquum est, dignum est, consentaneum est. Thuc. 1, [77] : Ἀδικούμενοι δὲ, ὡς ἔοικε, οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον ὀργίζονται ἢ βιαζόμενοι. || Aliquando cum dat. construitur, significatque Decet. Il. K, [440] : Τὰ μὲν οὕτι καταθνητοῖσιν ἔοικεν Ἄνδρεσσιν φορέειν. Apoll. Rh. 2, [11] : Ἵδμενας ὔμμιν ἔοικε, Scire vos decet. Plato De LL. 9, [p. 879, C] : Ἔοικε δὲ νέῳ παντὶ ὑπὸ γέροντος πληγέντι, ῥᾳθύμως ὀργὴν ὑποφέρειν, Decet juvenem, Par est juvenem etc. [Et in Ind. :] Εἶκε ap. Hom. per sync. pro ἔοικε : interdum et pro συνεχώρει, ab εἴκω. Εἶξασι, Similes sunt, pro ἐοίκασι. Ἔοιγμεν, per sync. Att. ap. Soph. pro ἐοίκαμεν, verso simul κ in γ. [V. supra.]

|| Ἐοικὼς, Similis. Hom. Od. T, [380] : Ἀλλ' ὥπω τινὰ φημὶ ἐοικότα ὧδε ἰδέσθαι Ὡς σὺ, δέμας, κεφαλήν τε, πόδας τ', Ὀδυσῆϊ ἔοικας· A, [605] : Ἑρμείῃ νυκτὶ ἐοικώς. Xen. Cyrop. 6, [2, 14] : Πάνυ ἐοικότας πεφοβημένοις ἀνθρώποις. Plato Pol. 2, [p. 377, E] : Γραφεὺς μηδὲν ἐοικότα γράφων, οἷς ἂν ὅμοια βουληθῇ γράψαι, Nulla e parte similes iis, quorum formam exprimere velit. Plut. Numa [c. 15] : Μύθοις ἐοικότες τὴν ἀτοπίαν λόγοι, Fabulis simillimi. At ἐοικότες ἀλλήλοις, in VV. LL. exp. Inter se convenientes. [Thucyd. 7, 71 : Ὅ τε φόβος ἦν ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος οὐδενὶ ἐοικὼς, Metus rerum futurarum incomparabilis, i. e. ingens. Xen. Cyneg. 9, 10 : Τό τε τάχος οὐδενὶ ἐοικὸς ἔστι τῶν τοιούτων νεβρῶν, ubi εἰκὸς est in libris, qua forma non alibi usus reperitur Xen. Vectig. 4, 31 : Τό γε μὴν πάσας (τὰς ζυλὰς) ἀποτυχεῖν οὐδενὶ τῶν παρεληλυθότων ἐοικὸς, Inauditum est. Et simili formula Anab. 6, 5, 17 : Τὸ μὲν ἀπιέναι ἀπὸ πολεμίων οὐδενὶ καλῷ ἔοικε.] || Consentaneus, Conveniens, Meritus. Od. [Γ, 125] : Οὐδέ κε φαίης Ἄνδρα νεώτερον ὧδε ἐοικότα μυθήσασθαι, Consentanea, Convenientia, Decentia. Od. A, [46] : Καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότ' κεῖται ὀλέθρῳ, Merito interitu occubuit. Herodian. 4, [9, 10] : Ταύταις αὐτοῦ ταῖς ὑποσχέσεσι πιστεύσαντες οἱ νεανίαι πάντες, ἐοικότα τε ἐλπίσαντες διὰ τὴν προϋπάρξασαν παρ' αὐτοῦ ἐς τὴν πόλιν τιμὴν, Eaque, quæ consentaneum erat, sperantes; Verisimili spe adducti, Polit. Gregor. : Εἰ δ' ἄγε σὺ, καὶ μῦθον ἐοικότα μυθολογήσω Αἴσχεσιν ὑμετέροις, Consentaneum, Convenientem. [Pind. Ol. 4, 30 : Φύοντα δὲ καὶ νέοις ἐν ἀνδράσι πολιαὶ θαμὰ καὶ παρὰ τὸν ἀλικίας ἐοικότα χρόνον· Nem. 7, 58 : Τὶν δ' ἐοικότα καιρὸν ὅλβου δίδωσι. Et alibi. Ol. 1, 35 : Ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν ἐοικὸς ἀμφὶ δαιμόνων καλά· Nem. 2, 10 : Ἔστι δ' ἐοικὸς ὁρτιᾶν γε Πελειάδων μὴ τηλόθεν Ὠρίωνα νεῖσθαι. || Probabilis. Aret. Diut. m. sign. 2, 12, p. 65=74 : Αἰτίην δὲ ἀτρεκέα μὲν ἴσασι μοῦνοι θεοὶ, ἐοικυῖαν δὲ καὶ ἀνθρωποι. Ammonius tamen p. 54 : Ἐοικότα Εἰκότων διαφέρει· τὰ μὲν γὰρ πίστεως ἐχόμενα, τὰ δ' ἐμφερῆ ἐοικότα. || Ἐοικυῖαν et οἰκείαν confusa ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 54 Gaisf. Forma εἰοικυῖα est Hom. Il. Σ, 418 : Νεήνισιν εἰοικυῖαι.] || Εἰκὼς, Similis. Il. [Φ, 254] : Τῷ εἰκὼς, ἤϊξεν, de Achille, quem aquilæ comparat. Et in fem. gen. Il. T, [286] : Γυνὴ εἰκυῖα θεῇσι· sic Il. Z, [389] : Μαινομένῃ εἰκυῖα. [Forma εἰκὼς est in l. suspecto Pind. Isthm. 3, 63 : Τόλμα γὰρ εἰκὼς θυμὸν ἐριβρεμετᾶν θηρᾶ λεόντων ἐν πόνῳ, ubi al. εἴκων. Æsch. Ag. 760 : Μετὰ μὲν πλείονα τίκτει, σφετέρᾳ δ' εἰκότα γέννᾳ· Cho. 560 : Ξένῳ γὰρ εἰκὼς ... ἥξω. Eur. Cycl. 376 : Μόθος εἰκότ' οὐδ' ἔργοις βροτῶν.] || Verisimilis, Probabilis. [Thucyd. 2, 88 : Ἃ λογιζόμενοι οὕτω τῷ οὐκ εἰκότι πλέον πεπόθηνται ἡμᾶς ἢ τῇ κατὰ λόγον παρασκευῇ, Propter improbabilitatem (si Latine diceretur).] Εἰκότες λόγοι ap. Plat. [Tim. p. 29, C; 30, B; 48, D] Cicero interpr. Oratio quæ similitudinem veri consequitur. Vide ap. Eund. in meo Cic. Lex. alias interprr. [Plato Leg. 4, p. 706, C : Εἰκυίας αὐτοῖς γίγνεσθαι προφάσεις· 12, p. 944, C : Μετ' εἰκυίας βίας.] Aristoph. [Vesp. 1321] cum dat. dixit λόγους οὐδὲν εἰκότας τῷ πράγματι, quod quidam interpr. Verba nihil attinentia ad rem; sed quum addatur dat., videtur potius esse, Nullam cum re similitudinem aut affinitatem habentia. [Iambl. Vita Pyth. c. 18, 86, p. 71=184 : Ἀλλ' ἐνίων ἔξωθεν ἐπισοφιζομένων καὶ πειρωμένων προσάπτειν εἰκότα λόγον.] Exp. alicubi et Decens. [Sic fere ap. Thucyd. 1, 10 : Οὐκουν ἀπιστεῖν εἰκός· 6, 80 : Ὥστε οὐκ ἀθρόους γε ὄντας εἰκὸς ἀθυμεῖν. Eurip. Ion. 557 : Τῷ θεῷ γοῦν οὐκ ἀπιστεῖν εἰκὸς, et alibi sæpe.] || Εἰκὸς, Verisimile, Probabile, Consentaneum, Rationi consentaneum. Thucyd. 3, [10] : Οὐ γὰρ εἰκὸς ἦν αὐτοὺς, οὓς μὲν μεθ' ἡμῶν ἐνσπόνδους ἐποιήσαντο, καταστρέψασθαι, Non probabile erat. Id. 6, [55] : Εἰκὸς γὰρ ἦν τὸν πρεσβύτατον πρῶτον γῆμαι, Rationi consentaneum erat, Par erat. Et statim post, Οὐδὲ τοῦτο ἀπεικότως, pro eod. [1, 10 : Τῇ Ὁμήρου αὖ ποιήσει εἴ τι χρὴ κανταῦθα πιστεύειν, ἦν εἰκὸς ἐπὶ τὸ μεῖζον μὲν ποιητὴν ὄντα κοσμῆσαι. Ib. : Περίνεως δὲ οὐκ εἰκὸς πολλοὺς ξυμπλεῖν. Et 81 : Οὕτως εἰκὸς Ἀθηναίους φρονήματι μήτε τῇ γῇ δουλεῦσαι μήτε ὥσπερ ἀπείρους καταπλαγῆναι τῷ πολίῳ.] Sic autem sæpe in narrationibus, ὡς εἰκὸς [Thucyd. 8, 48], ὥσπερ εἰκὸς [Eurip. Med. 1386], οἷα εἰκὸς, veluti per parenth. interjectum, redditur, Ut verisimile est, Ut credibile est, etc. Xenoph. Cyr. 8, [7, 1] : Καὶ ὁ μὲν πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ πάλαι δὴ, ὥσπερ εἰκὸς, ἐτετελευτήκεσαν· 2, [1, 2] : Πρῶτον μέν, ὥσπερ εἰκὸς, ἠσπάσαντο ἀλλήλους. [Thuc. 3, 104 : Τὰ δὲ περὶ τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ πλείστα κατελύθη ὑπὸ ξυμφορῶν, ὡς εἰκός.] Alicubi autem ὡς εἰκὸς redditur etiam Ut æquum est. Sed et iis nonnunquam adhibetur Il., ubi Lat. adhibent, Ut assolet, fit (alioqui enim hæc significare ὡς εἰκὸς, dicere non ausim), et Galli, *Comme il se fait*, et, *Comme vous pouvez penser* : quod posterius loquendi genus ad signif. Gr. vocis propius accedit : et interpretando huic Thuc. loco 4, [26] convenientissimum esse arbitror, Ἀλλὰ διαμένοντες τὸν χάγληκα οἱ πλεῖστοι ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ, ἔπινον οἷον εἰκὸς ὕδωρ· ubi tamen οἷον

non ponitur adverbialiter, ut alibi quum dicitur οἷα εἰκός. [Æneas Tact. c. 16, p. 45 : Ἑτέρων δὲ πεφοβημένων εἰς τοὺς κινδύνους προϊέναι, οἷα εἰκὸς προσφάτως ἠγγελμένων. Thucyd. 6, 103 : Καὶ κύρωσις μὲν οὐδεμία ἐγίγνετο, οἷα δὲ εἰκὸς ἀνθρώπων ἀπορούντων καὶ μᾶλλον ἢ πρὶν πολιορκουμένων, πολλὰ ἐλέγετο κ. τ. λ. Id. 7, 25 : Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα πρὸς ἀλλήλους οἷον εἰκὸς τῶν στρατοπέδων ἐγγὺς ὄντων... ἐμηχανῶντο.] Illa vero interpr. Ut assolet, fit, illi posteriori Xen. l. quadrare possit. Bud. ὡς εἰκὸς non solum esse ait Ut par est, erat, ap. Xen. identidem : sed interdum etiam Ut decet, decuit. Dicunt vero pro Verisimile, Æquum est, etiam ὡς τὸ εἰκὸς [Plato Phæd. p. 67, A, Reip. 5, p. 465, A], κατὰ τὸ εἰκὸς [Thuc. 1, 121 : Μιᾷ τε νίκῃ κατὰ τὸ εἰκὸς ἁλίσκονται· 2, 54 : Ἦν δέ γε οἶμαί ποτε ἄλλος πόλεμος καταλάβῃ Δωρικὸς τοῦδε ὕστερος καὶ ξυμβῇ γενέσθαι λιμὸν, κατὰ τὸ εἰκὸς οὕτως ᾄσονται, Verisimiliter ita canent, Verisimile est eos ita canturos. 3, 30 : Κατὰ γὰρ τὸ εἰκὸς ἀνδρῶν νεωστὶ πόλιν ἐχόντων πολὺ τὸ ἀφύλακτον εὑρήσομεν. Conf. 4, 8; 5, 86; 6, 72; 8, 68, 71], ἐκ τοῦ εἰκότος [Thuc. 4, 17 : Ὁ τῇ τε ὑμετέρᾳ πόλει δι' ἐμπειρίαν καὶ ἡμῖν μάλιστ' ἂν ἐκ τοῦ εἰκότος προσείη. Conf. 5, 105; 7, 66, 68], ἐκ τῶν εἰκότων [Plato Leg. 6, p. 775, D : Οὐδὲν εὐθύπορον... σῶμα ἐκ τ. εἰκ. γεννῴη ποτ' ἄν, etc. Thucyd. 6, 23 : Ὅτι ἐλάχιστα τῇ τύχῃ παραδοὺς ἐμαυτὸν βούλομαι ἐκπλεῖν, παρασκευῇ δὲ ἀπὸ τῶν εἰκότων ἀσφαλὴς ἐκπλεῦσαι. Ἐξ εἰκότων commemorat Pollux 8, 69], quæ duo interdum et per Merito redduntur, quinetiam τῷ εἰκότι ap. Thuc. [6, 19 : Ἡ τῆς Ἑλλάδος, τῶν ἐκεῖ προσγενομένων, πάσης τῷ εἰκότι ἄρξομεν] pro eod. legitur. Et illi κατὰ τὸ εἰκὸς opp. παρὰ τὸ εἰκὸς, ut Thuc. 2, [62] : Εἰ μὴ καταπεπληγμένους ὑμᾶς παρὰ τὸ εἰκὸς ἑώρων, ubi quidam reddunt Præter æquum; sed malim, Contra quam rationi consentaneum sit. [3, 40 : Παρὰ τὸ εἰκός τοι καὶ τούσδε ξυμφόρως δεῖ κολάζεσθαι.] Interdum vero additur gen. : ut a Gregor. Enc. Macc. : Παρὰ τὸ εἰκὸς τῆς φύσεως· ubi verti itidem posse arbitror, Ultra quam naturæ consentaneum sit. Alii tamen, Præter solitum naturæ. Alicubi autem εἰκὸς per subst. verti debet Probabilitas. [Ἦ εἰκὸς bis est ap. Xenoph., Hipparch. 1, 21 : Φιλοτιμοῖντο γὰρ ἂν, ᾗ εἰκὸς, ὡς πλείστους ἕκαστος ἀποδεῖξαι ἀκοντιστάς· Cyrop. 7, 3, 17 : Καὶ τούτων μὲν ᾗ εἰκὸς ἐπεμελήθη.] Sed et Argumenta Cic. dixit, quæ Plato εἰκότα, Cic. Lex. p. 30. [Εἰκότα, Æqua, Thuc. 2, 74 : Προκαλεσάμενοι γὰρ πολλὰ καὶ εἰκότα οὐ τυγχάνομεν· 3, 57 : Εἰ δὲ περὶ ἡμῶν γνώσεσθε μὴ τὰ εἰκότα, ὁρᾶτε κ. τ. λ. 5, 90 : Τὰ εἰκότα καὶ δίκαια· 6, 36 : Λογιεῖσθε τὰ εἰκότα· 8, 45 : Ἐντελῆ αὐτοῖς ἀποδώσειν τὸν μισθὸν καὶ τὰς πόλεις τὰ εἰκότα ὠφελήσειν. Eurip. Iph. A. 1134 : Σὺ δ' ἤν γ' ἐρωτᾷς εἰκότ', εἰκότ' ἂν κλύοις. Εἰκότα quasi adverbialiter Lucian. Tim. c. 9 : Καὶ μὴν οὐ παροπτέος ἀνὴρ οὐδὲ ἀμελητέος· εἰκότα γὰρ ἠγανάκτει δυστυχῶν. Et cum art. Charidem. c. 6 : Καὶ πρὸς θεῶν καὶ πρὸς ἀνθρώπων τὰ εἰκότα τετιμημένοι. L. Dind. Comparativo Antiphon p. 116, 35 : Εἰ γὰρ νῦν διὰ τῆς ἔχθρας τὸ μέγεθος εἰκότως ὑφ' ὑμῶν καταδοκοῦμαι, πρὶν ἐργάσασθαι εἰκότερον ἦν τὸν εἰδότα τὴν ὑποψίαν τὴν νῦν εἰς ἐμὲ οὖσαν... διακωλύειν μᾶλλον.] Ἰκὸς s. Εἰκὸς, Hesychio τάχα, ἴσως, Forsan, Forsitan. Idem Ἰκόσι affert pro εὐπρεπέσι, Decoris, Decentibus.

Εἴκω, Cedo, Non repugno, quod et ὑπείκω, cum dat. pers. Isocr. Ad Dem. [p. 8, E] : Θυμουμένοις μὲν [αὐτοῖς] εἴκειν. Dem. Pro cor. [p. 272] : Θρασυνομένῳ, καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν, οὐκ εἶξα, οὐδ' ὑπεχώρησα. [Pro οὐκ εἶξα οὐδ' libri meliores οὐχ : id quod confirmat Diodor. 16, 85, p. 148, 66. L. D.] Ut autem in duobus illis ll. dicitur aliquis cedere irato, ita in Thuc. 1, [38] Cedere iræ, Εἶξαι τῇ ἡμετέρᾳ ὀργῇ. Item εἴκειν τινὶ et δέχεσθαί τινα opp. ap. Eund. A quo etiam dicitur libro 1, [84], et 2, [60, 64], εἴκειν ταῖς ξυμφοραῖς, Cedere calamitatibus, s. potius Succumbere. [Æschyl. Ag. 1071 : Εἴκουσ' ἀνάγκῃ τῇδε. Et similiter alibi ipse ceterique Tragici.] At vero ap. Xen. [Cyr. 1, 6, 21] εἴκειν ταῖς ζημίαις, Bud. vertit Mulctæ metu cedere. Apud Hom. cum datt. θυμῷ, μένεϊ, κάρτεϊ [Od. N, 144; Σ, 139], aliisque nonnullis [ut Il. K, 122 : Οὔτ' ὄκνῳ οὔτ' ἀφραδίῃσι νόοιο (conf. Aret. Diut. m. causs. 1, 15, p. 46=52 : Ὄκνῳ εἴκοντες· Dionys. A. R. 6, 72 : Οὔτ' ὄκνῳ οὔτ' αἰσχύνῃ εἴκειν), et N, 225, Od. X, 288. Il. K, 238 : Αἰδοῖ εἴκων], redditur itidem Succumbere a quibusdam, ab aliis Cedere. Bud. certe εἴκειν vertit Cedere, Non resistere, Vinci, in Od. Ξ, [262] : Ἔνθ' [Οἱ δ'] ὕβρει εἴξαντες, ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ. Addit vero et interpr. hanc, Incontinentia et improbitate acti. At ego hujusmodi in ll. lubentius verterim εἴκω, Morem gero, Indulgeo. [Herodot. 7, 18 : Οὐκ ἔων σε τὰ πάντα τῇ ἡλικίῃ εἴκειν. Conf. l. Pind. Isthm. 3, 60 in Εἰκὼς s. Εἴκω cit. L. D. Euseb. ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 427 : Πάντα... εἴκοντες ἑωυτοῖς καὶ... χαριζόμενοι. Hemst.] Quinetiam quod a Lat. dicitur Impotens iræ et Impotens animi, Impatiens iræ, non puto aptius Græce reddi posse quam εἴκων θυμῷ, ὀργῇ. [In Soph. Antig. 718 : Ἀλλ' εἶκε θυμῷ καὶ μετάστασιν δίδου, qui l. perperam huc relatus est ab nonnullis, structuram esse καὶ θυμῷ μετάστασιν δίδου, vidit Gaisf.] Quod dicendi genus, quamvis alioqui poet. sit potius, observavi quum ap. alios prosæ scripit., tum ap. Philon. V. M. 1 [vol. 2, p. 102, 44] : Εἴξαντος δ' αὐθαδείᾳ τῇ συνήθει. In VV. LL. εἴκων ὄκνῳ, ap. Hom. redditur Pigritia detentus [V. supra]; πενίῃ εἴκων [Od. Ξ, 157], Paupertate victus, ubi malim Paupertate impulsus. [Proprie Recedo, Il. E, 606 : Ἀλλὰ πρὸς Τρῶας τετραμμένοι αἰὲν ὀπίσσω εἴκετε· M, 48 : Τῇ τ' εἴκουσι στίχες ἀνδρῶν· Od. Σ, 374 : Εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ. Herodot. 9, 63 : Εἶξαν τοῖσι Λακεδαιμονίοισι. Qui figurate 8, 3 : Ἀντιβάντων δὲ τῶν συμμάχων εἶκον οἱ Ἀθηναῖοι· conf. 9, 106. Thuc. 1, 140 : Μὴ εἴκειν Πελοποννησίοις· 141 : Μὴ εἴξοντες μηδὲ ξὺν φόβῳ ἕξοντες ἃ κεκτήμεθα· 2, 61 : Εἴξαντας εὐθὺς τοῖς πέλας ὑπακοῦσαι· 4, 61 : Πέφυκε γὰρ τὸ ἀνθρώπειον διὰ παντὸς ἄρχειν μὲν τοῦ εἴκοντος, φυλάσσεσθαι δὲ τὸ ἐπιόν· 126 : Οἱ δ' ἂν εἴξωσιν αὐτοῖς (τοῖς ὄχλοις). Fœdus Lacedæm. c. Argivis ib. 5, 77 : Αἱ δέ κα μὴ εἴκωντι τοὶ Ἀθηναῖοι ἐξ Ἐπιδαύρω. || Cedo i. e. Inferior sum. Hom. Il. X, 459, Od. Λ, 514 : Τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων. Additur etiam alio modo dat. Polyb. 2, 20, 5 : Ἡττηθέντες δ' ὁλοσχερῶς τῇ μάχῃ μόλις εἶξαν ταῖς ψυχαῖς.] || Εἴκω σοι τῆς ὁδοῦ, Cedo tibi via. [Herodot. 2, 80.] Tale est, Εἴκειν δὲ γέρουσιν ἕδρης, e Carm., VV. LL. [Plut. Mor. p. 58, C : Εἴκων ἕδρας καὶ κλισίας ἐπιόντι. Hom. Il. Δ, 509 : Ὄρνυσθ' ἱππόδαμοι Τρῶες, μηδ' εἴκετε χάρμης Ἀργείοις. || C. accus. Hom. Il. Ψ, 337 : Εἶξαί τέ οἱ ἡνία χερσίν. Soph. Phil. 465 : Ἡμεῖς δ' ἴωμεν, ὡς ὁπηνίκ' ἂν θεὸς πλοῦν ἡμὶν εἴκῃ, τηνικαῦθ' ὁρμώμεθα, h. e. συγχωρήσῃ, διδῷ, Concedet, ut exp. schol. Plato Leg. 6, p. 781, A : Τὸ θῆλυ, οὐκ ὀρθῶς τοῦτο εἴξαντος τοῦ νομοθέτου, δύστακτον ὂν ἀφείθη. Et aliter Soph. Aj. 1243 : Εἴκειν ἃ τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκεν κριταῖς· OEd. C. 172 : Ὦ πάτερ, ἀστοῖς ἴσα χρὴ μελετᾶν εἴκοντας ἃ δεῖ κἀκούοντας. || Aor. frequent. εἴξασκον est Hom. Od. E, 332 : Ἄλλοτε μέν τε Νότος Βορέῃ προβάλεσκε φέρεσθαι, ἄλλοτε δ' αὖτ' Εὖρος Ζεφύρῳ εἴξασκε διώκειν. Aor. ἔειξα ap. Alcman. cit. ab Apoll. De pron. p. 142=402, B : Τὸ, Σφεᾶς ἔειξε χώρας, παρ' Ἀλκμᾶνι τῷ ε πλεονάζει. De quo l. v. Bast. ad Greg. p. 900, Albert. ad Hesych. vol. 2, p. 1322, 19.]

[Εἰκώ. V. Εἰκών.]

Εἰκὼν, όνος, ἡ, Simulacrum, ut Cicero ap. Plat. vertit, Imago, Effigies, proprie hominis aut animalis [Ammon. p. 46 : Εἰκὼν καὶ Προτομὴ διαφέρει· εἰκὼν μὲν γάρ ἐστιν ἐπ' ἀνθρώπου· προ. δὲ λέοντος καὶ ἵππου καὶ τῶν ἄλλων], aliusve rei corporeæ. [Plato Reip. 3, p. 402, B : Οὐκοῦν καὶ εἰκόνας γραμμάτων, εἴπου ἢ ἐν ὕδασιν ἢ ἐν κατόπτροις ἐμφαίνοιντο, οὐ πρότερον γνωσόμεθα, πρὶν ἂν αὐτὰ γνῶμεν; Leg. 11, p. 935, E : Ποιητῇ δὴ κωμῳδίας ἤ τινος ἰάμβων ἢ Μουσῶν μελῳδίας μὴ ἐξέστω μήτε λόγῳ μήτε εἰκόνι μηδαμῶς μηδένα τῶν πολιτῶν κωμῳδεῖν. Ficinus, Persona.] Isocr. [Evag. p. 204, A] : Ἡγοῦμαι μὲν εἶναι καλὰ μνημεῖα καὶ τὰς εἰκόνας τῶν σωμάτων [τὰς τῶν σ. εἰκ.]. Æschin. C. Ctes. : Αὐτῷ χαλκῆν εἰκόνα σταθήσεσθαι. [Et Lycurg. p. 167, 14.] Plut. Pol. Præc. [p. 806, D] : Γλυψάμενος εἰκόνα. Lucian. [De sacrif. c. 11] : Εἰκόνας αὐτῶν ἀπεικάζουσι. [De imagine acu picta Eurip. Iph. T. 223 : Οὐδ' ἱστοῖς ἐν καλλιφθόγγοις κερκίδι Παλλάδος Ἀτθίδος εἰκὼ... ποικίλλουσα· 816 : Εἰκώ τ' ἐν ἱστοῖς.] Herodian. 7, [2, 15] : Τῷ δήμῳ ἐδήλωσεν, ἀλλὰ καὶ γραφῆναι κελεύσας μεγίσταις εἰκόσιν ἀνέθηκε πρὸ τοῦ βουλευτηρίου, Maximis imaginibus ante curiam publicavit. [Plut. Pomp. c. 2 : Κἀκείνης εἰκόνα

γραψάμενον ἀναθεῖναι. Id. Demosth. c. 30 : Εἰκόνα χαλκῆν· Marii c. 2 : Αἰθίνην εἰκόνα· 32 : Εἰκόσι χρυσαῖς. Notanda phrasis ap. Dion. Chr. Or. 37, vol. 2, p. 115 : Ὅπου γε καὶ Φρύνην τὴν Θεσπιακὴν ἔστιν ἰδεῖν ἐπὶ εἰκόνος.] Ad Col. 1, [15] de Christo, Ὃς ἐστιν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου, In quo incarnato Deus, suapte natura inconspicuus, conspiciendum se hominibus præbet. [|| Usum ecclesiasticum de idolis explicuit Suicer. Thes. vol. 1, p. 1013 sqq. || De spectro s. umbra Eurip. Herc. F. 1002 : Ἀλλ' ἦλθεν εἰκών, ὡς ὁρᾶν ἐφαίνετο, Ἕλλάς. Lucian. Dial. mort. 16, 1 : Οὐ γὰρ ἐκεῖνος (Hercules) τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ. Et sim. Plato Reip. 9, p. 588, B : Εἰκόνα πλάσαντες τῆς ψυχῆς λόγῳ ... οἷαι μυθολογοῦνται παλαιαὶ γενέσθαι φύσεις ἥτε Χιμαίρας καὶ ἡ Σκύλλης.] || Metaph. quoque accipitur. Demetr. Phal. [De eloc. § 236] dicit unumquemque εἰκόνα τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς γράφειν ἐπιστολήν. Herodian. 7, [6, 4] : Ὡς ὄψιν καὶ τύχην ἔχειν πρὸς ὀλίγον, ὥσπερ ἐν εἰκόνι, τῆς Ῥώμης τὴν Καρχηδονίων πόλιν· [7, 9, 21] : Ἐν εἰκόνι τε βασιλείας τελευτήσας. Sic ap. Lat. somnus dicitur Mortis imago, i. e. aliquid morti simile. [Eur. Tro. 1178 : Ὦ χεῖρες, ὡς εἰκὼς μὲν ἠδείας πατρὸς κέκτησθε. Plato Crat. p. 400, C : Τοῦτον δὲ περίβολον ἔχειν, ἵνα σώζηται, δεσμωτηρίου εἰκόνα.] || Figura orationis, qua exprimitur rerum aut personarum imago, Quintil. 5, 11. Auctor libri ad Herenn. 4 Imaginem Lat. nomine appellat, dicens esse Formæ cum forma cum quadam similitudine collationem. At Cic. De inv. est Oratio demonstrans corporum aut naturarum similitudinem : cujus figuræ exempla ll. citt. reperies. [De imaginibus agit Aristot. Rhet. 3, 4. Plato Phæd. p. 87, B : Εἰκόνος γάρ τινος .. δέομαι· Conviv. p. 215, A : Σωκράτη δ' ἐγὼ ἐπαινεῖν οὕτως ἐπιχειρήσω δι' εἰκόνων, etc. Xen. OEc. 17, 15 : Οἷόν ἐστι τὸ τῷ τὰς εἰκόνας ἐπάγεσθαι.]

Sed et Εἰκώ, οῦς, ἡ, dicitur pro eod. Aristoph. Nub. [559] : Τὰς εἰκοὺς τῶν ἐγχέλεων τὰς ἐμὰς μιμούμενοι. Eur. [Tro. 1178 : Εἰκοὺς ἠδείας πατρός. Sing. gen. Hel. 77 : Ἀπόλαυσιν εἰκοῦς ἔθανες ἀν' Διὸς κόρης. Accus. Æsch. Sept. 559 : Ἐχθίστου δάκους εἰκὼ φέροντα. Eur.] Med. [1161] : Λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην, Ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος. [Id. fr. Andromedæ 29 (10 Matth.) : Παρθένου τ' εἰκὼ τινα ... σοφῆς ἄγαλμα χειρός. Conf. Iph. T. 223, 816, Hel. 73. Herodot. 7, 69 : Εἰκὼ χρυσέην σφυρήλατον. Anth. Pal. App. 198 : Ἡρακλέους εἰκὼ, item accusativo, nec debebat poni nom. εἰκὼ, qui nullus fuit. Hesych. tamen Εἰκὼ, εἰκὼν, χαρακτὴρ, ὄψις· sed literarum certe series deleri jubet εἰκώ.]

Εἶλᾶ [Εἶλα], ἡ, Hesychio ὄσπριον, καλάμη, Legumen, Stipula, Culmus. [Legendum esse ὀσπρίων viderunt intt., coll. ejusd. gl. Εἶλη, τῶν ὀσπρίων ἡ καλάμη.]

Εἰλᾶδόν, Catervatim, Turmatim : pro Ἰλαδόν. Hesychio ἀθρόως, [et Suidæ, Zonaræ p. 650] κατὰ συστροφήν, Confertim, More eorum quæ conglobata sunt. [Eust. Il. p. 179, 23 : Καὶ πάλαι μὲν καὶ ἡ Ὕλη καὶ τὸ Ἰλαδὸν διὰ τῆς ει διφθόγγου εἶχε τὴν ἀρχουσαν ... ὕστερον δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλ' ἐν τῷ ι αὐτοῖς ἡ γραφή. De forma Ἰλαδὸν HSt. :] Ἰλαδὸν, Turmatim, Catervatim, Confertim, Magno agmine. Il. B, [92] : Ἐστιχόωντο Ἰλαδὸν εἰς ἀγορήν. Hesiod. Op. [285] : Τὴν μέντοι κακότητα καὶ Ἰλαδὸν ἔστιν ἑλέσθαι Ῥηϊδίως. [Herodot. 1, 172 : Τοῖσι γὰρ κάλλιστόν ἐστι κατ' ἡλικίην τε καὶ φιλότητα Ἰλαδὸν συγγίνεσθαι ἐς πόσιν καὶ ἀνδράσι καὶ γυναιξὶ καὶ παισί. Ubi tres libri meliores εἰλαδόν. Appian. Civ. 2, 63 : Κατά τε σφᾶς ἐπιστρεφόμενοι πρὸς ἀλλήλους Ἰλαδὸν κατὰ μέρη συνώμνυντο. Ita liber unus : ceteri εἰλαδόν.]

[Εἰλαῖος s. Ἰλαῖος, ὁ, Ilæus, mensis Delphicus. Tit. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 833, n. 1710, 2 : Μηνὸς Εἰλαίου. Al. ib. p. 832, n. 1708 : Μηνὸς Ἰλαίου. Ab Ἴλαις s. εἴλαις dictum conjicit Bœckh. p. 814, b, coll. Pind. Nem. 5, 38 : Ἔνθα νιν εὐῤῥονες Ἴλαι σὺν καλάμοιο βοᾷ θεὸν δέχονται. L. Dind.]

Εἰλαμίς, ίδος, ἡ, plur. num., εἰλαμίδες, Polluci [2, 44] dicuntur μήνιγγες, Membranæ duæ cerebrum ambientes, inde vocatæ, quod περὶ μυελὸν εἰλοῦνται.

Εἰλαπινάζω, Epulor, Convivor. Hom. Od. B, [57], P, [536] : Βοῦς ἱερεύσαντες καὶ ὄις [δῖς] καὶ πίονας αἶγας Εἰλαπινάζουσιν, πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον. [Pind. Pyth. 10, 40 : Δάφνᾳ δὲ χρυσίᾳ κόμας ἀναδήσαντες εἰλαπινάζοισιν εὐῤῥόνως. Ap. Suid. p. 1757, D, ponitur Ἰλαπινάζω, εὐωχοῦμαι.]

Εἰλαπιναστὴς, ὁ, Conviva epuli particeps, σύνδειπνος ἢ παράσιτος, Eust. Hom. Il. P, [576] : Μάλιστα δέ μιν τίων Ἕκτωρ Δήμου, ἐπεὶ οἱ ἑταῖρος ἦεν φίλος εἰλαπιναστής. Athen. [8, p. 362, E] : Τὰς θυσίας καὶ τὰς λαμπρότερας παρασκευὰς ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ εἰλαπίνας, καὶ τοὺς τούτων μετέχοντας, εἰλαπιναστάς. [|| Epith. Jovis ap. Cyprios. Athen. 4, p. 174, A : Κἀν Κύπρῳ δέ φησι τιμᾶσθαι Ἡγήσανδρος ὁ Διλφὸς Δία εἰλαπιναστήν τε καὶ σπλαγχνοτόμον. Unde Eust. Od. p. 1413, 23.]

Εἰλαπίνη, ἡ, Epulum, Convivium opiparum, Compotatio, a λάπτω s. λαπάζω, διὰ τὴν ἐν αὐτῇ παρασκευὴν γινομένην καὶ δαπάνην· λαφύττειν γὰρ καὶ λαπάζειν τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν, Athen. [8, p. 362], ap. Æsch. et Eurip. exponens εὐωχία. Eust. quoque [Od. p. 1831, 15] a λάπτω derivat, διὰ τὸ λαπτικὸν τῆς τοιαύτης λαμπρᾶς παρασκευῆς καὶ δάπανον· addit tamen, antiquis gramm. εἰλαπίνην esse εὐωχίαν πολυτελῆ, ἐν ᾗ κατὰ εἴλας ἢ ὁμοῦ εἱλούμενοι πολλοὶ ἔπινον. [Conf. p. 1413, 1.] Secundum quos non derivatum erit a λάπτω, pleonasmo diphthongi ει, sed comp. ex εἴλη et πίνω : quæ tamen etymologia verisimilis non videtur, quum Hom. post εἰλαπινάζουσι addat πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον. Idem exp. etiam θυσίαν καὶ παρασκευὴν λαμπροτέραν : ut et Athen. supra in Εἰλαπιναστής. Od. A, [225] : Τίς δαὶς, τίς δὲ ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο, τίπτε δέ σε χρεώ; Εἰλαπίν' ἢ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστί. A, [413] : Ἐν ἀρνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο Ἢ γάμῳ, ἢ ἐράνῳ, ἢ εἰλαπίνῃ τεθαλυίᾳ. Il. K, [217] : Αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρεῖσαι· Ψ, [201] : Εἰλαπίνας [—νην] δαίνυντο. [Eurip. Med. 193 : Ἐπί τ' εἰλαπίναις καὶ παρὰ δείπνοις· Hel. 1337 : Ἐπεὶ δ' ἔπαυσ' εἰλαπίνας. Plut. Mor. p. 169, D : Ἥδιστα δὲ τοῖς ἀνθρώποις ἑορταὶ καὶ εἰλαπίναι πρὸς ἱεροῖς.]

[Εἰλαπινουργὸς, ὁ, Qui convivia habet. Manetho 4, 300 : Μεθυχάρμονας, εἰλαπινουργούς.]

Εἶλαρ, τὸ, Propugnaculum, intra quod nos conclusos continemus ad vim extrinsecus arcendam, αἰλέξημα, ἕρυμα, φραγμὸς, φυλακὴ, ἀσφάλεια : sic nempe a gramm. exp. derivantibus ab εἴλέω s. εἴλω, i. e. συγκλείω, εἴργω, κωλύω. Hom. Il. Ξ, [55] : Τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν, Ἄῤῥηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι· Η, [338] : Πύργους ὑψηλοὺς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν. Et alibi ap. Eust. [Il. p. 684, 22] : Κύματος εἶλαρ, quod exp. τὸ περὶ τοὺς τοίχους τῆς νεὼς ἄνω πλέγμα. Apud Suid. scribitur εἶλαρ, spiritu aspero.

[Εἰλαρίδης. V. Ἐλάρα.]

[Εἰλαρχία, Turmæ sum præfectus. Dio Cass. 55, 10 : Παντήγυρίν τινα ... ὑπὸ τῶν ἀεὶ εἰλαρχούντων ποιεῖσθαι. Inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 760, n. 1576 : Εἰλαρχέοντες Ἀγάθων Τελενίκω, Πλάτων Δαμάρχω. Et alia ib. p. 770, n. 1588, 3 : Εἰλαρχεόντων Ἀρίστωνος Θρασωνίω, Ἐπιτίμω Σωκρατείω. L. Dind.]

[Εἰλάρχης, ὁ.] Εἰλάρχαι, i. q. Ἰλάρχαι, Turmarum præfecti : Suidæ ταξιάρχαι, Ordinum præfecti. [De forma Ἰλ. HSt. :] Ἰλάρχης, Præfectus agmini equitum 64, Turmarius, VV. LL. Ἰλάρχαι ibidem, Præfecti elephantis octo, h. e. Turmæ principes. [Polyb. 6, 25, 1 : Τρεῖς προκρίνουσιν Ἰλάρχας. Ib. 35, 8 : Τὸν πρῶτον Ἰλάρχην. Plutarch. Timol. c. 31 : Τοῖς μετὰ τοῦ Τιμολέοντος Ἰλάρχαις. Ἴλαρχος ap. Zonar. p. 531, a : Ἴλαρχόν τε φυλῆς γενέσθαι. De forma Tarentina, ut videtur, Βιλάρχας v. in Βιλαρμόστας.]

[Εἰλαρχία, ἡ.] Ἰλαρχία, ἡ, Functio turmarii.

[Εἰλάσσω, vox nihili ap. Suidam v. Εἴλειν p. 1606, D : Ἔνθεν (a verbo Εἴλω) καὶ τὸ εἰλάσσειν. Libri ap. Gaisf. Ἰλάσειν, altero σ superne lineolis notato ut sit Ἰλάειν, ἐλάσειν, et Ἰλάσειν. Quorum verum est postremum. Suidas infra p. 1759, C : Ἰλάσει, τοῖς δισσοῖς. L. Dindorf.]

[Εἰλατίδης. V. Ἐλατίδης.]

[Εἰλάτινος. V. Ἐλάτινος.]

[Εἰλάω. V. Εἴλω.]

[Εἰλίατρος. V. Ἐλίατρος.]

[Εἰλιδανός. V. Ἐλλιδανός.]

Εἰλείθυια, ἡ, pro quo et Εἰλήθυια scriptum alicubi [v. var. script. Herodot. 4, 35, Theocr. 17, 60, Strab. 17, p. 817] observavi, Lucina, Dea [f. Jovis et Junonis, Hesiod. Theog. 922], quæ parturientibus opi-

tulatur : unde Aristoph. Eccles. [369] : Ὦ πότνι' Εἰλείθυια, μή με περιίδῃς· sicut Terent., Juno Lucina, fer opem. Sed et pro Ipso partu ponitur ab Hesiodo. [Immo Homero, nisi forte HStum fefellit quod in Lex. Septemv. ex «interprete Hesiodi» citatur μετ' εἰλείθυιαν, Post partum. Hesych. : Εἰλήθυιαι (Εἰλείθυιαι Suid.), αἱ ἐπὶ τῶν τικτουσῶν θεαί. Εἰληθυίας (ordo literarum poscit Εἰλειθυίας), ἐνίοτε μὲν τὰς θεὰς (Hom. Il. A, 270 : Μογοστόκοι Εἰλείθυιαι), ἐνίοτε δὲ τὰς ὀδύνας (ὠδῖνας schol. Hom. Il. T, 119 : Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχέθε δ' Εἰλειθυίας), ὁ ποιητὴς δὲ ἑνικῶς, Ἥρα ἐν Ἄργει. Hom. Il. Π, 187 : Μογοστόκος Εἰλείθυια, et alibi. Formulam Εἰλειθυίαις εὔχεσθαι, de parturientibus, ponit Pollux 3, 49.] || Vocantur etiam εἰλείθυιαι, nisi mendum Theophr. [C. Pl. 5, 4, 4] exemplari subest, τὰ ἐκ τῶν ξύλων ἐκφυόμενα, καὶ μάλιστα Ὀλτίνων. [Ubi cod. Urbinas εἰλειθυίας, εἰληθυίας in marg. posito. Conf. autem H. Pl. 5, 9, 8 : Ὃ δὲ καλοῦσιν οἱ μάντεις Εἰληθυίας ἄρεδρον, ὑπὲρ οὗ καὶ ἐκθύονται, πρὸς τοῖς Ὀλτίνοις γίνεται, συνισταμένης τῆς ὑγρότητος. Sic enim vulg. scripturam καλοῦσιν Ὀλτίαν τῆς Εἰλ. ἔρυδρον ... πρὸς τοὺς Ἐκατίνους refinxit Lobeck. Aglaoph. p. 882. || Forma, ut videtur, Bœot. Εἰλειθὴ est in mon. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 777, n. 1597. Εἰλήθυια, ἐπιτεταγμένη τοκετῷ ponit Hesych., ubi Εἰλήθυια series alphabetica poscit. L. Dind.]

[Εἰλειθυίας πόλις, ἡ, urbs Ægypti. Gentile Εἰλειθυιοπολίτης, utrumque apud Steph. Byz. Memorant urbem etiam Diodor. 1, 12, Strabo 17, p. 817, Plut. Mor. p. 380, D, Porphyr. ap. Euseb. Præp. ev. 3, 12. L. Dindorf.]

Εἰλείθυιον, τὸ, Templum Εἰλειθυίας, Lucinæ, Eust. [Il. p. 1053, 61, e Lex. rhet.]

[Εἰλειθυιοπολίτης. V. Εἰλειθυίας πόλις.]

[Εἰλενία, ἡ, Ilenia, urbs. Suid., Zon. p. 629. Plenius Etym. M. p. 298, 26 : Εἰλενία πόλις, καὶ Εἰλενία Ἀθηνᾶ. Φιλοκτήτης γὰρ παραγενόμενος εἰς Ἰταλίαν ἵδρυσατο Εἰλενίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν, ἀπὸ τοῦ ἐν ἐκείνῳ συγκεκλεῖσθαι τῷ τόπῳ· παρὰ τὸ εἰλῶ οὖν Εἰλενία. Ἐν ὑπομνήματι Αυκόφρονος. Ὧρος. V. Ἑλλενία. L. Dindorf.]

[Εἶλεον, τὸ, Stabulum, Habena, Vinculum, Lorum, Collare. Hesych. : Εἶλεα, ἅθλια, χαλινοί, δεσμοί, φιμοί, εἴρκτια. Corrigit Kust. αὔλια, cui gl. Κατεῖλεα, τὰ ἐσώτερα οἰκήματα, Ἐρυθραῖοι, confert Alb. V. Εἰλεὸς in fine, unde fort. εἶλεα per metaplasmum, ut sing. εἴλεον nullus sit. L. Dind.]

Εἰλεὸς, ὁ, Volvulus, Convolvulus, ut quidam interpr. Ileus Plinii Morbus est intestinorum, in quo flatus frigidus in intestina insinuatus, nec per superiora, nec per inferiora egredi potest, sed μίμνει ἐπιπολὺ διεσσόμενον ἐν ὀλίγῃσι τῶν ἄνω ἑλίξεσι, τούνεκα καὶ τὸ πάθος ἐπίκλησιν ἔσχεν εἰλεόν, Aret. [Acut. m. causs. 2, 6 : ubi semper spiritu aspero εἱλεός. Sic et Ac. m. cur. 2, 5] : seu quoniam anfractus intestinorum εἱλοῦνται, Actuar. [Περὶ διαγν. 1, 45] : Scrib. Larg. interpr. Inflationem tenuium intestinorum; at Marcell. Emp. Inflationem omnium vel plurimorum intestinorum. Celsus 4, 3, Diocles Carystius, inquit, tenuioris intestini morbum χορδαψὸν, plenioris εἰλεὸν nominavit. A plerisque video nunc illum priorem εἰλεὸν, hunc κωλικὸν nominari. Gorræo est Tenuis intestini obstructio peracuta et dolorifica, nihil sinens deorsum descendere : addit vero idem, nihil vetare etiam in crassiore intestino obstructionem ejusmodi fieri, ut scribit Galen. Comm. 2 in Epidem. 3. Alio autem nomine vocari χορδαψὸν. Aretæus tamen a chordapso distinguit. [Pierson. ad Mœrin p. 197 : «Schol. Aristoph. ad Ach. 581 : Ἰλιγγιῶ· σκοτοδινῶ, ὑπὸ τῆς γαστρὸς συνέχομαι. Τοῦτο δὲ καὶ Συρακούσιοι εἶλεον λέγουσι. Unde medelam exspectat graviter affectus Suidæ locus in Εἰλιγγιῶ : Τοῦτο δὲ οἱ Συρακούσιοι σίλον (σίλ Zonar. p. 645) λέγουσι. Imo εἶλεον, vel Ὄλεον.» Hippocr. Prædict. 1, p. 81, E : Εἰλεοῖσι δυσώδεσι· De gland. p. 273, 7 : Εἰλεοὶ τὰ πάθη χρόνια· De flat. p. 298, 40 : Ὁκόσοι μὲν ἂν εἰλεοὶ εἶεν ἢ εἰλήματα· De int. aff. p. 556, 55 : Εἰλεὸς ἰκτερώδης. Aret. Diut. m. cur. 2, 4, p. 130=144 : Στρόφοισι καὶ εἰλέῳ κώλου· Diut. m. sign. 2, 7, p. 59=67 : Κωλικοὶ δὴ κτείνονται εἰλεῷ καὶ στρόφῳ ὀξέος. L. D.] || Vitis species, quam Hippias Rheginus βιβλίαν nominari tradit ap. Athen. 1, [p. 31, B : Ἵππυς δὲ ὁ Ῥηγῖνος τὴν εἰλεὸν καλουμένην ἄμπελον βιβλίαν φησὶ καλεῖσθαι. Conf. paullo post ponendam de Ὄλεος gl. Hesychii, ubi Uvæ, non Vitis nomen perhibetur.]

Εἰλεὸς, ὁ, pro εἰλυὸς, ap. Polluc. et Hesych. Scribit Poll. [5, 14], εἰλεοὺς, sicut et χειὰς, proprie serpentium esse, καταχρηστικῶς autem de aliarum etiam ferarum Latibulis dici. [V. l. Xenoph. in Εἰλυὸς citandum.] Hesychio ἡ τοῦ θηρίου κατάδυσις et στρόφος : Etymologo [M. p. 298, 3 (εἰλεὸν), Gud. 166, 2 (εἶλεον) et Zonaræ p. 632, ponenti inter nomm. gen. fem. Sed recte ad finem vel ipse vel glossator : Οἶμαι ὅτι ἀρσενικόν ἐστιν ὁ εἰλεός] ἡ μαγειρικὴ τράπεζα : pro quo infra Ὄλεός. [Eust. Il. p. 749, 4, Od. p. 1766, 44.] || Ὄλεος, pro eod. ap. Hesych. [Θηρίου φωλεός· τίθεται ἡ λέξις καὶ ἐπὶ ἀλωπέκων· ἢ ὁ τῶν ἐντέρων σπαραγμός. Photius : Ὄλεος, κατάδυσις θηρίου. Arcadius p. 38, 17 : Εἰλεὸς, ἡ κατάδυσις, ubi al. Ὀλεός. Quæ forma est ap. Theocr. 15, 9 : Ὄλεον οὐκ οἰκησιν. Ubi Valck., de origine nominis cognatorumque Ὀλυὸς s. εἰλυὸς disserens non neglexit Hesychii gll., ut ipsi videbatur, vitiosas, de quibus HSt. :] Εἴλεος, Hesychio εἴλιγγος, Vertigo s. Vortex. Ὄλεος, i. q. εἰλεὸς, seu, ut Hes. exp., ὁ τῶν ἐντέρων σπαραγμός. || Uvæ species quædam [σταφυλῆς εἶδος, quæ verba tamen per errorem posita sunt in antecedenti gl. Ὄλεοι, σῦμενεῖς] eid. Hesych. [Et rursus de posteriori :] Ὄλος, Hesychio est ὁ τῶν ἐντέρων ταραγμὸς, Intestinorum turbatio et tormina : quod potius scr. εἰλεὸς s. Ὀλεός. [Sed quominus formæ, quæ ε habent non post sed ante λ, rejiciantur, ut vitiosæ, obstat vox Laconica, non tantum ab eod. Hes. sed pluribus aliis relata grammaticis, Βατίλοπες, Lora quædam significans, ut dictum supra vol. 2, p. 211, B. Quam esse ab eadem stirpe qua Εἰλεὸς s. Ὄλεος et Εἴλεος s. Ἴελος præter Εἶλεον, quod v., docet vox Ἴλλας item Funem significans. L. Dind.]

Εἰλεσιὰς, Hesychio εἶδος καλάμου [Genus calami. Fort. scrib. Εἰλετίας, coll. Theophr. H. Pl. 4, 11, 13 Schn. : Ἔστι δὲ ὁ μὲν ἄρρην (κάλαμος) στερεός· καλεῖται δὲ ὑπό τινων εἰλετίας· quemadmodum l. lacunosum explet Ms. Urbinas. L. Dind.]

[Εἰλέσιον, τὸ, Ilesium, oppidum Bœotiæ, unde gent. Εἰλεσιεὺς sec. Steph. Byz. Hom. Il. B, 499 : Καὶ Εἰλέσιον καὶ Ἐρυθράς. Unde memorat Zonar. p. 636 et Suid., qui suo loco ponunt etiam Εἰρέσιον, πόλις Βοωτίας, quem non esse errorem librariorum docet Etym. M. p. 303, 11, nominis oppidi rationem ab remigatione, εἰρεσίᾳ, repetens. L. Dind.]

[Εἰλέτης, βλάσφημος, Calumniator, Hesych. Qui etiam Λειτὸν interpr. βλάσφημον.]

Εἰλέω, Coarcto, Cogo, Concludo, In angustum redigo. Bud. Hom. Il. Φ, [7], de Trojanis Achillem fugientibus : Ἡμίσεες δὲ Ἐς ποταμὸν εἱλεῦντο βαθύῤῥοον. [Theophr. C. Pl. 6, 11, 8 : Ἐφισταμένης οὖν καὶ ὥσπερ εἱλουμένης ἐνταῦθα (τῆς τροφῆς) καὶ ἡ πυκνότης καὶ ἡ οὐλότης γίνεται τῶν ξύλων. Lucian. Icaromen. c. 19 : Οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγορὰν ἰωρακέναι, τοὺς μὲν εἱλουμένους, ἐνίους δ' ἐξιόντας, ἑτέρους δὲ ἐπανιόντας αὖθις εἰς τὴν πόλιν, quod Discurrentes vertitur; rectius, ut arbitror, vertetur, Inter se trudentes. Plut. Crass. c. 25 : Τοὺς Ῥωμαίους εἱλουμένους ἐν ὀλίγῳ καὶ συμπίπτοντας ἀλλήλοις, Confertos. Id. Lycurg. c. 25 : Εἱλουμένους περὶ τὸν ἄρχοντα· Brut. c. 47 : Εἱλούμενοι (sic) πρὸς Ὄλεσι.] Il. B, [293] : Παρὰ νηῒ πολυζύγῳ, ἥντερ ἄλλαι Χειμερίαι εἱλέωσιν, ὀρινομένη τε θάλασσα, schol. exp. συγκλείωσι, i. e. (In portu) conclusam detinuerint, quominus navigari possit : unde in ἀποδόσει subjicit, Ἐνθάδε μιμνόντεσσι. Bud. hic interpr. Coegerint in angustum et progressu arcuerint. Arrian. p. 160 [6, 9, 5] : Καὶ εἱληθεὶς ὑπὸ τῇ ἀσπίδι, ἀνέβαινε, Conditus sub scuto, Bud. Erotian. εἱλεῖν dicit Att. esse, et signif. συγκλείειν, συνέχειν. [Il. Θ, 215 : Εἵλει δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηι Ἕκτωρ. Od. M, 210 : Ὅτε Κύκλωψ εἵλει ἐνὶ σπῆι γλαφυρῷ κρατερῇσι βίῃφιν· Λ, 572 : Θῆρας ὁμοῦ εἱλεῦντα· X, 460 : Εἵλεον ἐν στείνει. Imperf. c. augm. syllabico ἐείλεον Il. Σ, 447 : Αὐτὰρ Ἀχαιοὺς Τρῶες ἐπὶ πρύμνῃσιν ἐείλεον. Quibus Il. omnibus obtinere signif. Trudendi, Cogendi, Arcendi, Coercendi, recte animadvertit Buttm. Lexil. vol. 2, p. 144, 149. Post quem de v. Εἰλέω et cognatis vocc. disputavit anon. in *The philolog. Museum* fasc. 2, p. 405—419. V.

Εἵλω. Signif. Congregandi ponit Eust. Od. p. 1413, 2 : Ἡ δὲ εἱλαπίνη εὐωχία ἐστὶ καὶ αὐτὴ πολυτελὴς, ἐν ᾗ κατὰ εἵλας ... ἢ ὁμοῦ εἱλούμενοι πολλοὶ ἔπινον. Id. Il. p. 538, 45 sive schol. E, 203, εἱλόμενος ait dici et εἱλούμενος, ut στερόμενος et στερούμενος, ἐπιμελόμενος et ἐπιμελούμενος. L. D.] || Eust. [Il. p. 947, 5] exp. συστρέφω ὡς ἐν ᾗθει [εἴδει] στρεβλώσεως. Pausaniæ enim εἱλᾶσιν [Leg. εἱλλειν. L. D.] esse στρεβλοῦν, πιέζειν, maximeque id dici de liquidis, ut uvis aut oleis : et εἱλεῖν Eidem esse τὸ συνάγειν εἰς ταυτὸ σταφυλὰς, alium autem τεχνικὸν dicere εἱλεῖν esse ἐκπιέζειν ἐλαίας ἢ στέμφυλα. [Ab hac Calcandi signif., quæ conjunctissima est primitivæ verborum hujus stirpis Farciendi, ipsam oleam dictam esse ἐλάαν probabiliter conjicit Buttm. Lexil. vol. 2, p. 155, qui opinioni suæ de verbo ὀλέω ib. p. 81 adhibere potuerat Lat. *Olea*. Ceterum signif. Torquendi ponunt Hesych. : Εἱλῶν, συστρέφων. Aspero spiritu Zonar. p. 645 : Εἵλησας, συστρέψας. Sed id. ib., Εἱλούμενος, συστρεφόμενος. Etym. M. p. 116, 45 : Ἀπὸ τοῦ ἕλλω ῥήματος τοῦ σημαίνοντος τὸ συστρέφω, ἢ εἱλῶ. Sed id. 641, 2 : Τὸ εἱλῶ τὸ συστρέφω. Atticis asperum, Ionibus lenem deberi suspicatur Buttm. Lexil. vol. 2, p. 157. L. D.] || Verso, Circumago. Apoll. Rh. [2, 571] : Νῆα δ' ἔπειτα πέριξ εἵλει ῥόος, i. e. περιέστρεφε, schol. [Libri vel εἵλει vel ἕλλει. Aspero spiritu omnes etiam 4, 181 : Ἄλλοτε δ' αὖτε εἵλει ἀφασσόμενος (vellus Iason), nisi quod unus εἵλιτ' ῥαπτόμενος. V. infra in pass. || Fornico. Jo. Malal. p. 339, 2 : Εἵλησας ἀψῖδας ἐπάνω τοῦ λεγομένου Ἁρμενίου χειμάρρου ποταμοῦ· ib. 16 : Ἔκτισε δὲ καὶ τὰς δύο σφενδόνας τοῦ κυνηγίου, εἵλησας αὐτὰς καὶ πληρώσας βάθρων. Conf. Εἵλημα, Εἱλληματικὸς, Εἱλητός. L. D.] || Involvo, Circumvolvo. Athen. 7, [p. 293, D, e Sotade comico], de pisciculo, Θρίοιτι ταύτην εἵλησ', [meliores codd. ἕλας. Unde hodie legitur e conj. Porsoni ἅλις ἑλ.] ἑλαδὸν διεὶς, Σπαργάνωσα [Ἔσπ.] περὶ πάσας [περιπάτας] ὀρίγανον, Ἐνίκρυφά τε [θ'] ὥσπερ ὀλὸν ἐν πολλῇ τέρρᾳ. Scribitur vero in his duobus ll. aspero spiritu, contra quam in exx. ante citatis : adeo ut in VV. LL. εἱλέω, cum spiritu aspero, exp., Verto, Volvo : item, Implico, Insinuo [Reg. 4, 2, 8 : Καὶ ἕλασεν Ἠλιοὺ τὴν μηλωτὴν αὐτοῦ καὶ εἵλησε, Convolvit]. at εἰλέω cum tenui, In arctum cogo, In angustum redigo, στενοχωρῶ. [Spiritu leni scribitur, significatione Volvendi, et quidem Evolvendi s. Explicandi librum, Anth. Pal. 9, 540 : Μὴ ταχὺς Ἡρακλείτου ἐπ' ὁμαλὸν εἵλαε βίβλον. Strato ib. 12, 208, 4 : Ἡ τρυφερὸς σφίγξει (libellum alloquitur) περὶ χείλεσιν ἢ κατὰ μηρῶν εἱλήσει δροσερῶν, ὦ μακαριστότατον. Lycophr. 1102 : Ἐν γυιοκόλλοις σπαργάνοις εἱλημένον, alii εἱλημένων, alii εἱλιγμένον]. || Pro quo Ἑλέω quoque ap. Hesych. scribitur : ἑλέοντο enim exp. ἐστρέφοντο : at ἑλέωσιν, ἴσχωσιν : prius nempe aspero, posterius tenui spiritu ap. eum notatur. || Εἱλοῦμαι, Circumplicatus sum et involutus, ut terra circum axem mundi. Bud. e Plat. Tim. [p. 40, B, de quo l. v. in Εἵλω] : Εἱλουμένη περὶ τὸν διὰ παντὸς πόλον τεταμένον. [Circumvolvor. Theocr. 1, 31 : Τῶ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς ..., ἁ δὲ κατ' αὐτὸν καρπῷ ἕλιξ εἱλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι. Mosch. 4, 104 : Περὶ δ' αὐτὸν ἀθέσφατος εἱλεῖτο φλόξ. Apoll. Rh. 4, 1271 : Οἰόθι δ' ἅλμη ἄπλοος εἱλεῖται γαίης ὕπερ ὅσσον ἔχουσα· 1067 : Ἐν δέ οἱ ἦτορ ὀξείης εἱλεῖτο πεπαρμένον ἀμφ' ὀδύνῃσιν. Oppian. Cyn. 1, 510 : Σευόμενος δὲ (canis) εἱλεῖται σκολιῶσιν ἐπεμβεβαὼς πεδίοιτιν. Arat. Phæn. 944 : Χελιδόνες ἀίσσονται, γαστέρι τύπτουσαι αὖτως εἱλεύμενον ὕδωρ. Dionys. Per. 162 : Σῆμα δ' ἔχει χεράων σκαιὸς πόρος, ὅστ' ἐπὶ δισσὴν εἱλεῖται στροφάλιγγα· 925 : Ὅστε μεσηγὺ εἱλεῖται Συρίης τε καὶ Ἀραβίης ἐρατεινῆς. Tzetz. Hist. 4, 756 : Οὕτω τὸ πᾶν ἐκτρέπεται τοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων, ἄνω καὶ κάτω σφαιρηδὸν εἱλούμενον ἀστάτως. Geopon. 1, 11, 7 : Φύλλα ὑπὸ ἀνέμων εἱλούμενα. De spiritu bis dictum supra in act.] || Versor. Herodot. 2, [76] de altera Ibis specie, Τῶν δ' ἐν ποσὶν μᾶλλον εἱλευμένων τοῖσι ἀνθρώποισι, Earum vero, quæ hominibus magis obversantur. At Valla, Earum, quæ pedes humanis similes habent. [Male. Recte Buttm. Lexil. vol. 2, p. 157 confert 3, 79 : Ἐκτεινον πάντα τινὰ τῶν μάγων τὸν ἐν ποσὶ γινόμενον, Qui in conspectum veniret.] Apud eund. Herod. Εἱλεῦνται κῆρες ἀμφὶ exp. in VV. LL. Circum fata feruntur. [Immo poetæ incerti verba sunt ap. Plut. Mor. p. 115, A : Τοιάδε θνητοῖσι κακὰ κακῶν ἀμφί τε κῆρες εἱλεῦνται. Forma vitiosa εἱλῶνται vel pro εἱλέονται vel pro εἵλονται ap. Aret. Diut. m. causs. 1, 2, p. 27=33 : Ὀφθαλμοὶ ... τῇδε κἀκεῖσε σπασμώδεες ἐνδὸν εἱλῶνται σκοτοδίνως. Ib. 5, p. 30=35 : Ἡ αἰτίη (morbi) ἀμφὶ τὰς φρένας εἱλέεται. L. D. Περὶ χαμαιτυπίας εἱλούμενον, Alciphr. 3, 64. Εἱλεῖσθαι περὶ τὸν αὐτὸν τόπον, Hesych. in Ἠλασκάζει et Ἠλάσκουσι. Ῥητόρων ... περὶ αὐτὰ εἱλουμένων, Philopon. ad Aristot. 1 τῶν A. Y. p. 87. Mox, Περὶ τὰς αὐτὰς ἱστορίας εἱλεῖσθαι· cujus vice ibidem ponit στρέφεσθαι et σπουδάζειν περί τι. Hermsr. Max. Tyr. 28, 58 : Οἱ πρὸς τὰς δίκας εἱλούμενοι. Niceph. Greg. 20, 4, p. 613, D=976, 15 : Περὶ τὸ ὄρος ἐκεῖνο διηνεκῶς ἐξ ἀνάγκης εἱλῶνται. Conf. Buttm. l. c. Vel huc vel ad signif. proxime antecedentem referendus Orph. H. 25, 9 : Περὶ τὴν (terram) κόσμος πολυδαίδαλος ἄστρων εἱλεῖται φύσει ἀνάγκῃ καὶ ῥεύμασι δεινοῖς, vel δίνῃς. Εἱλούμενα ἄστρα memorat Pollux 4, 156. L. D.] Εἱλεῖται, κρύπτεται, κακουργεῖ, Hesych. [Latet, Insidiatur, Latrocinatur : sic enim puto vertendum esse κακουργεῖ, ut κακοῦργος est Latro quum alibi tum ap. Plut. Thes. c. 6, bis : Λῃστῶν καὶ κακούργων· Thucyd. 1, 8 : Οἱ ἐκ τῶν νήσων κακοῦργοι ἀνέστησαν ὑπ' αὐτοῦ, et κακουργεῖν Latrocinari ejusd. 2, 22 : Ἱππέας μέντοι ἐξέπεμπεν ἀεὶ τοῦ μὴ προδρόμους ἀπὸ τῆς στρατιᾶς ἐσπίπτοντας ἐς τοὺς ἀγροὺς τοὺς ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν, et sim. 7, 19. Ceterum v. Ἑλόω in Εἵλω. L. Dind.]

Εἱλάω, Insolo, ἐν ἡλίῳ ξηραίνω, Eust. [Od. p. 1573, 45.]

Εἱλεώδης, ὁ, ἡ, Ileosus : οἱ εἱλεώδεις ab Aretæo vocantur Qui ileo laborant. [Acut. m. causs. 2, 3, p. 18 =21 : Αἰτίη τοῦ εἱλεοῦ (sic) συνεχὴς μὲν διαφθορὴ σιτίων πολλῶν τε καὶ ποικίλων καὶ οὐ ξυνηθέων, καὶ ἕλλη ἐπ' ἄλλῃ ἀπεψίη, μάλιστα δ' ἐπὶ τοῖσι εἱλεώδεσι, ἐκείων τι μέλλανι σηπίης. Recte int., Præcipue ab esu earum rerum quæ ileum excitare consuerunt. L. D. Galen. vol. 2, p. 380 : Ἔμετοί τε γίνονται τῶν εἱλεωδῶν. Scuner.]

Εἵλη, ἡ, Agmen, Grex, ab εἱλέω, quod est In arctum cogo, Congrego : ut κατὰ εἵλας, Gregatim, Herodot. [1, 202. Ib. 73 : Τῶν νομάδων εἵλη ἀνδρῶν.] Et εἵλαι ἱππέων, Agmina equitum. Eustathio est ἡ τάξις, Suidæ ἡ ἐπὶ τοῦ τάγματος καὶ τοῦ πλήθους συστροφὴ, citanti Xen. [Ap. quem ἕλη, de quo infra.] Sunt qui Turmam exp. || Eidem est etiam ὀπὴ, i. e. Foramen. Scripturam vero hanc τοῦ εἵλη usurpati ἐπὶ τοῦ τάγματος καὶ πλήθους, ap. antiquos usitatam fuisse tradit e Lex. Rhet. Eust. [Il. p. 179, 23], simul annotans et Ἕλη pro eod. scribi : quæ scriptura præcedente longe usitatior est : sed alteram etymologiæ causa præposui. Plut. Lycurgo [c. 16 s. Mor. p. 237, B], de adolescentibus Spartanis : Ἐκάθευδον δὲ ὁμοῦ κατ' ἕλην καὶ ἀγέλην ἐπὶ στιβάδων, ἃς αὐτοὶ συνεφόρουν, τοῦ παρὰ τῷ Εὐρώτᾳ πεφυκότος καλάμου, Gregatim, Agminatim. [Xen. Reip. Lac. 2, 11 : Ὡς δὲ καὶ, εἴ ποτε μηδεὶς τύχοι ἀνὴρ παρὼν, μηδ' ὡς ἔρημοι οἱ παῖδες ἄρχοντος εἶεν, ἔθηκε τῆς ἕλης ἑκάστης τὸν τορώτατον τῶν εἰρένων ἄρχειν.] Callim. Lav. P. [33] : Ἐξιὸ' Ἀθαναίᾱ· παρά τοι καταθύμιος ἕλα, Παρθενικαὶ μεγάλων παῖδες Ἀκεστοριδᾶν, Nympharum φρατρία et ἀθροισις, schol. Soph. Aj. [1406] : Μίᾱ δὲ ἐκ κλισίας ἀνδρῶν ἕλη τὸν ὑπασπιδιον κόσμον φερέτω, i. e. σύστημα, schol. dicens [cum Suida] proprie esse φρατρίαν. [Pind. Nem. 5, 38 : Ἔνθα μιν εὔφρονες ἕλαι σὺν καλάμοιο βοᾷ θεὸν δείκνυται. Euripid. Alc. 580 : Λεόντων ἃ ἐκφοινὸς ἕλα.] Peculiariter vero ἕλη vocab. militare est, i. e. agmen 64 equitum, ut in Ord. Mil. exp. Alam alii interpr., alii Turmam. [Xen. Cyrop. 6, 2, 36 : Τούτους δὲ ... πρὸ τῶν ἁμαξῶν κατ' ἕλας πορεύεσθαι· Anab. 1, 2, 16 : Οἱ δὲ παρῆλαυνον τεταγμένοι κατὰ ἕλας καὶ κατὰ τάξεις. Plut. Mor. p. 259, E : Ἦρχε δὲ Θρᾳκίου τινὸς ἕλης· Pyrrh. c. 16 : Ἕλης ἡγεμὼν, et alibi. || Vel ex Εἵλη vel ex Ἕλη vel ex Βεῖλη, nisi quarta quædam forma subest, depravata videtur gl. Hesychii, Ὕλη, ὅμιλος. Ἕλη reponebat Ruhnk. Ep. cr. p. 135.]

[Εἵλη, ἡ, τὰ ἄχυρα καὶ τῶν ὀσπρίων ἡ καλάμη, Paleæ et Loguminum stipula, Hesych. V. Εἶλα.]

Εἵλη, ἡ, i. q. ἕλη [Calor vel Splendor solis : quanquam Buttm. Lexil. vol. 2, p. 191 utriusque formæ primitivam putat Caloris significationem, vocabulis

εἴλη s. εἶλη nihil commune fuisse opinatus cum voc. ἥλιος. Et Eust. quidem Od. p. 1573, 30 εἴλης interpr. θερμότητος ἡλίου] : utrumque enim ap. vett. in usu fuisse tradit Eust. e Lex. Rhet. [l. c. 45.] Aristoph. Vesp. [771] : Ἦν ἐξέχῃ εἴλη κατ' ὀρθόν, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον. Et ex Luciano in Lexiph. [c. 2] : Νῦν δ' ἥδη καιρός ἐστι χρίεσθαι τὸ ἡλιοκαὲς καὶ πρὸς τὴν εἶλην θέρεσθαι. [Aristoph. fr. cit. ab Etym. M. p. 298, 53 : Καὶ τῶν πρὸς εἶλην ἰχθύων ὠπτημένων. Et, ut omittam Il. Æliani N. A. et Philostr. ab Ruhnk. ad Tim. p. 96 citt., Alciphro 1, 12 : Τῇ εἴλῃ (sic) θέρεσθαι. Ejusd. 3, 42 quod olim legebatur : Τοῖς γὰρ γυμνοῖς σισύρα καὶ ἐρεστρὶς ἡ φλὸξ, καὶ τὸ ἐκ τῆς ὕλης θέρεσθαι, cum Ruhnk. l. c. p. 95 auctoritate cod. Par. in ἕλης mutavit Wagner. : sed præstare videtur εἴλης. Sic enim, εἴλη, ab Atticis certe scribi perhibet schol. Arist. l. c. : Εἴλη ἡ τοῦ ἡλίου αὐγὴ δασέως, ληφθέντος δὲ διὰ τοῦ ι ψιλῶς. Et mox : Οὕτως δὲ οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ι εἶλην λέγουσιν. Quæ Dobræus non videtur debuisse sollicitare in annot. ad schol. p. 200=218. Eundem spiritum asp. agnoscit Arcad. 200, 9. L. Dind.]

[Εἰληδά, i. q. εἰληδόν, Confertim, Catervatim. Aratus Dios. 185=916 : Ἀντία μελλόντων ἀνέμων εἰληδὰ φέροντα. Cit. Wakef., male addens : Vera lect. est Ἰληδά.]

Εἰληδὸν [Εἰληδὸν], Suidæ συνεστραμμένως. [Memorat etiam Zonar. p. 650.] Εἰλεδὸν pro Convolutim et Implicatim affertur ex Epigr. [Εἰληδὸν, συνεστραμμένως, Anthol. p. 61 HSt. (Antiphilus Anth. Pal. 9, 14, 6), de Polypo, qui δισκευθεὶς ἐπὶ θάμνον ἐς οἰκία δειλὰ λαγωοῦ Εἰληδὸν ταχινοῦ πτυχὸς ἔδησε πόδας· ubi in editis et in libro quodam Ms., qui fuit olim Jo. Lascaris, quem vidi, male scriptum est εἰλιδὸν, quæ vox Græca non est, et hic Epigrammatis l. in fraudem induxit HStum, qui ex eo εἰλιδὸν citat. Bruncx. Idem Ἰληδὸν scribitur ap. Quint. 1, 7 : Ἀλλὰ φέβονται, Ἰληδὸν πτώσσουσαι ἀνὰ ῥωπήια πυκνά (vaccæ)· 2, 397 : Ἀργείους Ἰληδὸν ὑπ' ἐγχεῖ δηιόωντα.]

Εἰληθριάω, Ad solem calesco, Insolor, Apricor, ἐν ἡλίῳ θέρομαι, Bud. e Galen. Therap. 8 : Εἰληθριῶντα καθ' ἑκάστην, καὶ τῇ κόνει χρώμενον. [Hippocr. De morb. 2, p. 485, 22 : Ἀλλὰ καὶ ἐπὴν λούηται εἰληθριᾷν· 486, 10 : Θερμῷ ὡς ἥκιστα λούσθω, ἀλλὰ καὶ εἰληθριάτω.] Athen. voce pass. pro eod. dicit εἰληθριᾶσθαι : quod et ἡλιάζεσθαι ab ἥλιος. [Apud Athen. me legere non memini : sed puellas εἰληθριώσας, In aprico stantes, dicit Xenarchus comicus ap. eum 13, p. 569, B : Ἂς ἔξεσθ' ὁρᾶν εἰλ. Schweigh. Philostr. V. Ap. 6, 6, p. 235, 5 : Γυμνοὺς δὲ ἐστάλθαι κατὰ ταῦτα (leg. ταὐτὰ) τοὺς εἰληθριῶντας Ἀθήνησιν. Cit. Hemst. Herodian. Philet. p. 444 : Εἰληθρεῖν, τὸ ἐν ἡλίῳ θέρεσθαι. Hesych. : Εἰληθριῶν, ἡλιαζόμενος. Εἰληθρήσαντες, ἐν ἡλίῳ θαλφθέντες. Εἰληθρεῖν, ἐν ἡλίῳ θερμαίνεσθαι. Pass. Galen. Gloss. Hipp. p. 464 : Ἐλιθρείσθω (εἰληθρείσθω), ἡλιούσθω. Hesych. : Εἰληθριούμενος, ἐν ἡλίῳ θερμαινόμενος, et similiter Suid. Aspero spiritu scribit Eust. Il. p. 700, 18, Od. 1573, 45. Lucian. Rhet. præc. c. 17 : Οὕτω γάρ σε ὁ λεὼς ὁ πολὺς ἀποβλέψονται καὶ θαυμαστὸν ὑπολήψονται καὶ τὴν παιδείαν ὑπὲρ αὐτοὺς, εἰ ἀποστλεγγίσασθαι μὲν τὸ ἀποξύσασθαι λέγοις, τὸ δὲ ἡλίῳ θέρεσθαι εἰληθρεῖσθαι, qui significat obsoletum jam fuisse verbi usum.]

Εἰληθρὴς, ὁ, ἡ, A sole calefactus, Insolatus, ut ὕδωρ, Eust. [Il. p. 700, 19] τὸ ὑπὸ ἡλίου τεθερμασμένον. [Galen. vol. 13, p. 5, A : Τὸ μήτε ψυχρὸν ἐπιφανῶς μήτε θερμὸν, ἀλλ' οἷον τὸ καλούμενον εἰληθρές. Hemst. Hippocr. De morb. 2, p. 471, 18 : Ἀναγαργαρίζειν τὸ ἀπὸ τῶν φύλλων εἰληθρέει, ubi recte Foes. Œc. p. 112, B τῷ ... εἰληθρεῖ, recteque animadvertit adj. εἰληθρὴς e loco hoc sumpsisse Galen. Gloss. p. 464 : Ἐλιθρὲς (sic), τὸ ὡς ἀπὸ ἡλίου θερμόν.]

[Εἰληθμός. V. Εἰδήθμος.]

[Εἴληθρα, Εἴληθρον, τὸ ... (excidit interpretatio), Suidas.]

[Εἰλήθυια. V. Εἰλείθυια.]

Εἰλήϊον, τὸ, Hesychio ἐν ἡλίῳ θερμανθὲν, In sole calefactum : ab εἶλη, quod Eid. est ἡ τοῦ ἡλίου αὐγὴ θερμασία· item τὰ ἄχυρα et τῶν ὀσπρίων ἡ καλάμη.

Εἴλημα, τὸ, Involucrum, Integumentum. Athen. 12, [p. 533, F] ex Anacr. de Artemone, Καὶ ψιλὸν περὶ πλευρῇσι βοὸς νεόπλουτον εἴλημα [νεόπλυτον et εἴλυμα, quod vide, nunc restitutum] καχῆς ἀσπίδος. [Aq. Ezech. 27, 24 : Φέροντες ἐμπορίαν ἐγκατασκεύοις εἰλήμασι. Anon. ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 443 : Πρὸς δὲ χερὸς ἀντίληψιν εἴλημα μίτρης ἐδέσμευε πάντοθεν (circum baculum). Ubi olim εἴληκα. || Morbus i. q. supra Εἰλεός. Hippocr. De flat. p. 298, 40 : Τῶν δὲ ἄλλων ἀρρωστημάτων ὁκόσοι μὲν ἂν εἰλεοὶ εἶεν ἢ εἰλήματα ἢ στρόφοι, ubi al. ἐνειλήματα, cui ἀνειλήματα, quod v., confert Foes. in annot. p. 333, A. || Fornix. Jo. Malal. p. 339, 8 : Ἐπάνω τῶν εἰλημάτων τῶν τοῦ χειμάρρου· de quibus ib. a dicitur εἰλήσας ἀψῖδας ἐπάνω τοῦ .. χειμάρρου. L. Dind.]

[Εἰληματικὸς, ἡ, ὀν, Volubilis, Cameratus, Rotundus. Vita Constantini M. et Helenæ matris : Καὶ κατελθοῦσα ἐν τῇ πρεσβυτέρᾳ Ῥώμῃ τελευτᾷ, καὶ κατάκειται ἔξω τῆς πόλεως ἐν στρογγυλοειδεῖ εἰληματικῷ ναῷ, ἐν λάρναξι πορφυρῷ. Ubi perperam edit. κλιματικῷ. Constantinus De adm. imp. c. 29, p. 87 : Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος ναὸς πλησίον αὐτοῦ εἰληματικὸς, ἡ ἁγία τριὰς, καὶ ἐπάνω τοῦ ναοῦ αὐτοῦ πάλιν ἕτερος ναὸς ... καὶ αὐτὸς εἰληματικός. Ib. : Ἐν οἷς (χίοσιν) ἐμελλεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Διοκλητιανὸς εἰληματικὰς ἐγείρει καμάρας. Ducang. Vid. Salm. Plin. Ex. p. 857-8. L. Dind.]

[Εἴλημι, i. q. Ἴλημι, Propitius sum. Unde imperat. præs.] Εἴλῃθι, Hesychio Ἵλεως γένου [γίνου]· quod infra Ἴλῃθι, per simplex ι et δασέως [vel Εἶλαθι, ut Ἴλαθι, et Æol. Ἔλλαθι. Chœrob. Bekk. An. p. 1366, b, extr. : Εἶλαθι· οἱ Αἰολεῖς γὰρ Ἴλαθι λέγουσιν. Quod ipsum Ἴλαθι habet Simonid. ap. schol. Ven. Hom. Il. K, 252 : Καὶ σὺ μὲν, εἰκυῖα παίδων μᾶτερ, Ἴλαθι. Sic enim Villois. : Bekk. nescio quo auctore Ἵλαθι. Plur. Ἵλατε Callimacho restitui supra v. Εἰ δ' ἄγε. L. Dind.]

Εἶλης [immo εἴλῃς, quod Musurus scripsit εἴλης] εἶ, Hesych. affert pro Ἵλεως εἶ, Propitius es. [Εἶ prius si abesset, posset εἶλης haberi pro 2 pers. præs. v. Εἴλημι.]

Εἴλησις, εως, ἡ, Æstus, Bud. e Plat. De rep. 2, [p. 380, E] : Πᾶν φυτὸν ὑπὸ εἰλήσεώς τε καὶ ἀνέμων καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων ἀλλοιοῦται· 3, [p. 404, B] : Πολλὰς μεταβολὰς ἐν ταῖς στρατείαις μεταβάλλοντες ὑβάτων τε καὶ τῶν ἄλλων σίτων καὶ εἰλήσεως καὶ χειμώνων. [Leni spiritu Suid. et Zonar. p. 629, Plut. Mor. p. 688, A, Plotin. Enn. 1, 8, p. 81 ab Ruhnk. ad Tim. p. 97 citt., qui etiam tertium addidit l. Plat. Leg. 5, p. 747, D, ubi δι' εἰλήσεις pro διειλήσεις restituendum ostendit. Ipse addo Aristot. Phys. acroas. 2, 5, p. 197, 23 : Ὅμως δ' ἐπ' ἐνίων ἀπορήσειεν ἄν τις ἆρ' οὖν τὰ τυχόντα αἴτι' ἂν γένοιτο τῆς τύχης, οἷον ὑγιείας ἢ πνεῦμα ἢ εἴλησις, ἀλλ' οὐ τὸ ἀποκεκάρθαι. L. Dind.]

Εἵλησις [s. εἰλήσις], εως, ἡ, i. q. περιστροφὴ [Turbo], schol. Apoll. Rh. [1, 438 : Ταῖς τοῦ πυρὸς καμπαῖς καὶ εἰλήσεσιν· 4, 142 : Ταῖς εἰλήσεσι καὶ συστροφαῖς τοῦ σφοδροῦ καπνοῦ· 144 : Ῥυμβόνας δὲ τὰς εἰλήσεις τῆς σπείρας, τὰς περιδινήσεις. V. Διάσπασις infra in Εἰλισπάω. De motu siderum dictum ponit Pollux 4, 156. L. D. Phryn. Epit. p. 396 : Οἱ δ' ἀρχαῖοι τὴν βίαιον τοῦ ἀνέμου εἵλησιν καὶ συστροφὴν στρόβιλον καλοῦσιν. Hemst. Et sic cum leni spiritu Zonar. p. 629, Etym. M. p. 20, 3; 534, 30; 624, 10, Gud. p. 342, 26, in quo alibi cum spiritu asp.]

[Εἰλητάριον, τὸ, Volumen, Codex. Gloss. Basilic. : Σεκούνδουμ κνάρτας, ἡ ἐκ χαρτῶν ἤγουν τῆς ἐν εἰλιταρίῳ διαθήκης διαταγή. Hesych. : Φαινόλης (φαιλόνης est ap. Hesych.), εἰλητάριον (ita Salm. confirmante cod.) μεμβραΐνων (μεμβράϊον cod.) ἢ γλωσσόκομον. Sexta Synod. Cpol. Act. 14 : Προσενεχθῆναι καὶ τὸ χαρτῶν αὐθεντικὸν εἰλητάριον τῆς ἑβδόμης πράξεως τῆς ἁγίας πέμπτης συνόδου. Infra : Τὸ μὲν χαρτῶον φαλσευθὲν εἰλιτάριον ὁρίζομεν χωσθῆναι κατὰ τοὺς τόπους, ἐν οἷς αἱ προσθῆκαι γεγόνασι. Andreas Cæsar. Ad Apocal. c. 18 : Ἡγούμεθα δὲ καὶ τῇ ἀρχαίᾳ συνηθείᾳ χρήσασθαι τὸν ἀπόστολον· εἰλιταρίοις γὰρ οἱ Ἑβραῖοι ἀντὶ τῶν παρ' ἡμῶν βιβλίων ἐχρῶντο. Ducang. Arethas In Apocal. c. 18 : Εἰλητάριον ὁ Ἑβραῖος ἀντὶ τῶν παρ' ἡμῖν βιβλίων ἐκέχρητο. Id. in Append. p. 64.]

Εἰλητικὸς, ἡ, ὀν, Qui sese εἰλεῖ : ut εἰλ. ζῶα dicuntur Animantia, quæ tractim ambulant, i. e. quæ sese volvunt et trahunt inter incedendum. [Aristot. H. A. 1, 1, § 9 : Τῶν πεζῶν (animalium) τὰ μὲν πορευτικὰ, τὰ

δὲ ἑρπυστικὰ, τὰ δὲ εἱλητικά. Sic Sylburg. sine var. l. Schneid. et Bekk. ἰλυσπαστικά. Suid. in Μαγάς: Ἔστι δὲ καὶ εἱλητικὸν μόριον.]

[Εἱλήτιος (εἱλήτι codex), Ζεὺς ἐν Κύπρῳ, Juppiter in Cypro, Hesych.]

Εἱλητὸς, ἡ, ὸν, Convolutus, vel Convolubilis: ut quum Aristoph. schol. dicit, ἡ εἵλησις ἡ τῶν ἐντέρων, ἐστὶ χορδὴ, ἣν εἱλητὴν καλοῦμεν. [Pseudochrys. Liturg. t. 6, p. 993. Seager. Εἱλητὸν, τὸ, Corporale linteum, cui nullo interjecto discus et calix superponuntur, sic dictum ἀπὸ τοῦ ἐνειλιχθῆναι, a Christi corpore involvendo. Germanus patr. Cpol. p. 153: Τὸ εἱλητὸν σημαίνει τὴν σινδόνα ἐν ᾗ ἐνειλίχθη τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἐκ τοῦ σταυροῦ καταβὰν καὶ ἐν τῷ μνημείῳ τεθὲν, etc. Ducang. Etym. M. p. 790, 8, Cyrill. ap. Ducang. Gl. v. Φαιλόνης, p. 1657, Lex. ap. Montefalc. Bibl. Coisl. p. 476, v. Φαινώλης: Εἱλητὸν τομάριον μεμβράϊνον, Volumen chartaceum. V. Εἱλητάριον. || Εἱλητὸς ναὸς, i. q. εἱληματικὸς, v. Salmas. l. in Εἱληματικὸς cit. p. 858, a, A. L. Dind.]

Εἱλιγγιάω, In verticem s. gyrum agor, συστρέφομαι. || Torminibus ventris laboro, συνέχομαι ὑπὸ τῆς γαστρὸς, VV. LL. || Vertigine capitis tentor s. conflictor, σκοτοῦμαι, σκοτοδινιῶμαι, Hesych. [Clem. Al. Pæd. 2, p. 183 fin.: Ἐνθαλαττεύων τε εἱλιγγιᾷ (ὁ νοῦς) τῷ ζόφῳ τῆς καταιγίδος. Diog. L. 7, 184 sive Anth. Pal. 7, 706, 1: Εἱλιγγίασε Βάκχον ἐκπιὼν χανδὸν Χρύσιππος. Ubi al. ἰλιγγίασε. Schol. Arist. Ach. 581, Suid.: Εἱλιγγιῶ, τὸ μὲν ῥῆμα διὰ διφθόγγου ... τὸ δὲ ὄνομα ἴλιγγος διὰ τοῦ ι. Ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ εἱλιγγιῶ. Eadem Zonar. p. 645, sed addens vel ipse vel glossator (v. dicta in Εἰλεός): Ἐγὼ δὲ καὶ τὰ δύο διὰ τοῦ ι γράφω· it. p. 1105. De scriptura per ι HSt.:] Ἰλιγγιάω, Vertigine laboro. Alexander Aphr. Probl. 2, [71, p. 327, 24 Sylb.]: Ἰλιγγιῶσι σκοτοδινιῶντες, ἀπὸ τῆς ἔξωθεν ἴλιγγος τῶν ὑδάτων καὶ τῆς περιστροφῆς δεξάμενοι τοὔνομα, Vertigine corripiuntur caligantes, ab aquarum vorticosa convolutione deducto nomine. Plato Protag. [p. 339, E]: Ἐσκοτώθην καὶ ἰλιγγίασα, Vertigine affectus sum. [Theæt. p. 175, D: Ἰλιγγιῶν τε ἀφ' ὑψηλοῦ κρεμασθεὶς καὶ βλέπων μετέωρος ἄνωθεν· Phæd. p. 79, C: Ἰλιγγιᾷ ὥσπερ μεθύουσα· Epist. 7, p. 325, E: Βλέποντα εἰς ταῦτα... τελευτῶντα ἰλιγγιᾶν.] Plut. Artax. [c. 11]: Πολὺ δὲ αἷμα τοῦ τραύματος ἐκβάλλοντος, ἰλιγγιάσας καὶ καρωθεὶς ὁ Κῦρος ἔπεσε. || Æstuo dubitatione, Hæsito, et quasi oculorum vertigine correptus, non video quo me vertam. Plato Crat. [p. 411, B]: Ὑπὸ τοῦ πυκνὰ περιστρέφεσθαι, ζητοῦντες ὅπῃ ἔχει τὰ ὄντα, ἀεὶ ἰλιγγιῶσι· Gorg. [p. 486, B]: Οὐκ ἂν ἔχοις ὅ,τι χρήσαιο σαυτῷ, ἀλλ' ἰλιγγιῴης καὶ χασμῷο, Non haberes quod ageres, Incertus esses consilii, et stuperes hæreresque ut vertigine correptus et oscitans, Bud. Plut. [Mor. p. 17, F]: Ἐν οἷς τοὺς φιλοσόφους ἰλιγγιῶντας ὁρῶσιν. Synes. Ep. 44: Οὐκ ἰλιγγιάσεις, οὐκ ἀπορήσεις; ἕλξει σιγῶν καὶ ἐκκείσει τῇ δίκῃ; Non æstuabis? [Aristoph. Ach. 581: Ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ τῶν ὅπλων ἰλιγγιῶ· 1218: Ἰλιγγιῶ κάρα λίθῳ πεπληγμένος. Lucian. Dial. mar. 9, 2: Ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως (Helle). Alia v. ap. Pierson. ad Mœr. p. 197 sq.]

Εἴλιγγος, ὁ, Vortex, Gyrus. Apoll. Rh. 4, [139]: Τυφομένης ὅλης ὑπὲρ αἰθαλόεσσαι Καπνοῖο στροφάλιγγες ἀπείριτοι εἱλίσσονται· et mox, Εἱλίγγοισιν ἐπήορος ἐξανιοῦσα. || Tormen intestinorum, στρόφος. Nicand. Al. [609]: Πνεύματ' ἀνειλίσσοντα κατ' ὀμφάλιον βρομέῃσιν, Οἷά περ εἱλίγγοιο δυσαλθέος, ὅστε δαμάζει Ἄνδρας ἀπροσφώτοισι ἐνιπλήσσων [Ἄνερας ἀπροφάτοισιν ἐπαίσσων Schneid.] ὀδύνῃσι. || Vertigo capitis, σκότωσις, Suid., [Hesych., qui ponit etiam plur. Εἱλίγγους, σκοτοδινιάσεις. V. de scriptura per εἰ in Εἱλιγγιάω. In Εἱλιγμὸς corruptum Etym. M. p. 551, 18: Τὸν γινόμενον εἱλιγμὸν καὶ σκότον τοῖς πίνουσι, notavit Piers. ad Mœr. p. 197, b.] Scriptum reperitur alicubi εἴλιγγος cum aspero, alibi εἴλιγγος cum tenui. [Vel Ἴλιγγος, de quo HSt.:] Ἴλιγγος, Vertigo oculorum, seu, ut Aristoph. [Ach. 581, 1216] schol. annotat, σκότος ἐκ τοῦ περὶ τὴν καρδίαν στρόφου. Sappho ap. Plut. [Mor. p. 763, A] dicit, Τῆς ἐρωμένης ἐπιφανείσης, τήν τε φωνὴν ἴσχεσθαι καὶ φλέγεσθαι τὸ σῶμα, καὶ καταλαμβάνειν ὠχρότητα καὶ πλάνον αὐτὴν καὶ ἴλιγγον. Quæ Plut. verba referenda videntur ad illa Sapphus, Ἐμοὶ γὰρ αὐδᾶς Οὐδὲν ἔθ' ἥκει· Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσ' ἔαγ'· ἂν δὲ λέπτον Αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμακεν, Ὀμμάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημι. [Aret. Acut. m. causs. 1, 5, p. 1=2: Ἀμβλύτητες καὶ ἴλιγγοι, et al. Plato Reip. 3, p. 623, B: Κεφαλῆς τινὰς ἀεὶ διατάσεις καὶ ἰλίγγους ὑποπτεύουσα· Nicand. Ther. 247: Ἀμφὶ καὶ ἰλίγγοις δέμας ἄχθεται, et alios aliorum ll. annotavit Piers. ad Mœr. p. 197, a.] || Æstus et hæsitatio hominis, qui quo se vertere debeat, quasi oculorum vertigine correptus, non videt. Plut. [Mor. p. 46, E]: Ἱδρῶτος καὶ ἰλίγγου μεστὸν, αἰσχύνῃ φλεγόμενον τὴν ψυχήν. Id. [ib. 782, E]: Ἴλιγγος ἴσχει καὶ σάλος, ἐξελέγχων τὸ πάθος αὐτῶν. Lucian. [Nigr. c. 35]: Πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ κατειλημμένος, τοῦτο μὲν ἱδρῶτι κατερρεόμην. [Plat. Leg. 10, p. 893, A: Μὴ δὴ σκοτοδινίαν ἴλιγγόν τε ὑμῖν ἐμποιήσῃ, παραφερόμενός τε καὶ ἐρωτῶν ἀήθεις ὄντας ἀποκρίσεων· Themist. Or. 20, p. 235, A: Ὥστε ὁ μὲν ἄρτι προσιὼν τοῖς ἀδύτοις φρίκης τε ἐνεπίμπλατο καὶ ἰλίγγου, ἀδημονίᾳ τε ξυνείχετο καὶ ἀπορίᾳ ξυμπάσῃ, contulit Piers. ad Mœr. p. 197, b. V. Ἔχιγγος.]

[Εἰλιγγώδης, ὁ, ἡ, Vorticulosus, Gl.]

Εἴλιγμα, τὸ, Involutio, Bud. e Thuc. [Ap. quem nihil tale legitur. Etym. M. p. 723, 35: Σπείρημα τὸ τοῦ ὄφεως εἴλιγμα (εἴλιγμα Gud. p. 508, 15). Schol. Par. Lycophr. v. 1202: Σπαργάνοις) εἱλίγμασι. L. D. Horap. Hierogl. 1, 57: Τὸ δὲ ὄνομα τοῦ βασιλέως ἐν μέσῳ τῷ εἱλίγματι (serpentis) γράφουσιν. Hase.]

Εἰλιγματώδης, ὁ, ἡ, Tortuosus, Flexuosus, Intortus.

[Εἰλιγμός. V. Ἑλιγμός.]

[Εἴλιγξ, γγος, ἡ, Vortex. Etym. Gud. p. 166, 30: Εἰλιγγιῶ, ἀτονῶ, σκοτοῦμαι, ἀπὸ τοῦ εἴλιγξ, εἴλιγγος, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ἑλίσσω ἑλίξω γίνεται κ. τ. λ. Usitatior forma, de qua HSt.:] Ἴλιγξ, γος, ἡ, Vertex, s. Vortex, Diod. Sic. [17, 97]: Μεγάλων δὲ ῥείθρων εἰς ἕνα τόπον συῤῥαττόντων, ἴλιγγες πολλαὶ καὶ φοβεραὶ συνίσταντο. [Plut. Mor. p. 568, A: Αὐτὸν δὲ ὥσπερ ὑπὸ σύριγγος ἐξαίφνης σπασθέντα πνεύματι νεανικῷ σφόδρα καὶ βιαίῳ τῷ σώματι προσπεσεῖν, ἴλιγγος restituit Krebsius Lectt. Diodor. p. 188. L. D.] || Dubitatio et hæsitatio hominis deprehensi, sententiis alternantibus, aut mente prorsus hærente, ut Lat. Æstus. Plinius: Explica æstum meum. Lucian. [De merc. cond. c. 11]: Πολὺς μὲν ὁ ἱδρὼς, ἀθρόος δὲ ὁ ἴλιγξ. Bud. Comm. [Ap. Luc. legitur ἴλιγγος. Certior testis est Hesych.: Ἴλιγγος καὶ ἴλιξ (f. Ἴλιγξ), ὁ τῆς κεφαλῆς σκοτισμὸς, cujus auctoritatem nescio cur repudiavit Piers. ad Mœrin p. 197, a. Idem Εἰλισκότωσις, στρόφος, quod probabiliter corrigitur Εἴλιξ vel potius Εἴλιγξ, σκότωσις. Eidem tertiam debemus formam: Ἰλίγγη, συστροφὴ καὶ τὰ ὅμοια. L. Dindorf.]

[Εἰλιδόν. V. Εἰληδόν.]

[Εἰλίζω. V. Ἑλίσσω.]

Εἰλιθιότης, Hesychio ἡ παντελῶς ἀπόγνωσις. Infra autem ἠλιθιότης est Dementia.

[Εἰλικοειδής. V. Ἑλικοειδής.]

Εἱλικόεις, εσσα, εν, Tortuosus, Voluminibus tortus: ut ἀσπίσι, Nicander Ther. [201], Aspidibus sinuosis. Tortum anguem Lat. dicunt: et Soph. ἑλικτὸν δράκοντα. Est autem poet. pro ἑλικόεις. [Oppian. Cyn. 1, 388: Καὶ κτίλοι εἱλικόεντες ἐν εἴαρι μηλοβατεῦσι, videntur esse arietes cornua torti. V. Εἱλικόμορφος. L. Dindorf.]

[Εἱλικόμορφος, ὁ, ἡ, Tortam figuram habens. Oppian. Cyn. 2, 98: Ἀρμενίοις (tauris) δίδυμον μὲν ἀτὰρ κέρας εἱλικόμορφον... ἠέρτηται.]

Εἰλικρίνεια, ἡ, Sinceritas, Puritas. Suidæ καθαρότης. [Sext. Emp. Adv. phys. 9, 73, p. 568, 13: Διὰ τὴν εἰλικρίνειαν τοῦ ἀέρος. Hemst. Didymus Stob. Flor. vol. 3, p. 346: Οὐ γὰρ ἐκβιβάζειν τὴν παράληψιν τῶν ὑλικῶν ἀρχῶν τῆς εἰλικρινείας τοῦ καλοῦ τὴν εὐδαιμονίαν. Theophr. fr. 20 De color. § 14: Πολλὰς γὰρ καὶ τὸ ἁλουργὲς ἔχει καθ' αὑτὸ τὰς διαφορὰς καὶ τὸ φοινικοῦν καὶ τὸ λευκὸν καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστον καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον καὶ κατὰ τὴν πρὸς ἄλληλα μῖξιν καὶ εἰλικρίνειαν αὐτῶν.]

Εἰλικρινέω, Sincerum reddo. Aristot. De mundo [c. 5]: Γῆς δὲ περιπνεομένης αὔραις, τά τε ὑπ' αὐτὴν καὶ τὰ ὑπὲρ αὐτὴν εἰλικρινεῖται, Quum tellus auris perspiratur, ad sinceriorem statum reducuntur quæ tum subter tum supra eam sunt. [Butherus Stobæi Ecl.

ph. 1, 5, vol. 1, p. 16 : Τὸ ἓν οὐσία καὶ φύσις καὶ νοῦς καὶ πλήρωμα ... καὶ τὰ ἄλλα διὰ τούτου μετείληφεν ἃ ἔστι, καὶ νοεῖται τῇ τούτου φύσει ἕκαστον ἀπὸ τῶν ἄλλων εἰλικρινούμενον.] A

Εἰλικρῑνής, ὁ, ἡ, Distinctus, Non permixtus. Xen. Cyrop. 8, [5, 14] : Καὶ διὰ τὸ εἰλικρινῆ ἕκαστα εἶναι τὰ ῥᾴω, πολὺ μᾶλλον ἦν ὅπλα καὶ ὁπότε τις εὐτακτοίη, καὶ εἴ τις μὴ πράττοι τὸ προσταττόμενον. [Plato Conviv. p. 211, E : Εἰ τῷ γένοιτο αὐτὸ τὸ καλὸν ἰδεῖν εἰλικρινές, καθαρόν, ἄμικτον· Reip. 5, p. 478, D : Τὸ ἀμφοτέρων μετέχον ... καὶ οὐδέτερον εἰλικρινὲς ὀρθῶς ἂν προσαγορευόμενον· 8, p. 549, B : Οὐκοῦν καὶ χρημάτων ὁ τοιοῦτος νέος μὲν ὢν καταφρονοῖ ἄν, ὅσῳ δὲ πρεσβύτερος γίγνοιτο, μᾶλλον ἀεὶ ἀσπάζοιτο ἂν τῷ τε μετέχειν τῆς τοῦ φιλοχρημάτου φύσεως καὶ μὴ εἶναι εἰλικρινὴς πρὸς ἀρετήν. Theophr. fr. 20 De color. 18 : Τῶν δὲ χρωμάτων οὐδὲν ὁρῶμεν εἰλικρινὲς οἷον ἔστιν, ἀλλὰ πάντα κεκραμένα ἑτέροις. Hippocr. De vict. rat. p. 351, 4 : Πυρὸς τοῦ εἰλικρινεστάτου καὶ ὕδατος σύγκρησιν. Polyb. 8, 33, 1 : Ὄντος φωτὸς εἰλικρινῶς. Poll. 2, 77 : Ἐρεῖς δὲ δοκιμάζομεν τὰς ὁσμὰς, διακρίνομεν τὰ πνεύματα, πνεῦμα εἰλικρινές. Id. 3, 87; 7, 98 ponit εἰλικρινὴς de auro.] || Impermixtus, Purus, Sincerus, Merus, Verus, Non fucatus : item et Apertus, Manifestus, Perspicuus : et quasi dicas τῇ εἵλῃ κρινόμενος, quoniam ad splendorem solis, i. e. τὴν εἵλην, τὰ μεμιγμένα καὶ τὰ ἀμιγῆ facile διακρίνεται. Auctor Axiochi [p. 370, C] : Οὐδὲ ἀφαίρεσιν ἕξεις τῶν ἀγαθῶν, ἀλλ' εἰλικρινεστέραν τὴν ἀπόλαυσιν, Veriorem et sinceriorem fruitionem. Xen. [Comm. 2, 2, 3] : Εἰλικρινής τις ἂν ἀδικία ἡ ἀχαριστία, Mera et indubitata. [Polyb. 2, 38, 6 : Τῆς ἰσηγορίας καὶ παρρησίας καὶ καθόλου δημοκρατίας ἀληθινῆς σύστημα καὶ προαίρεσιν εἰλικρινεστέραν οὐκ ἂν εὕροι τις· 4, 84, 7 : Φάσκων τοὺς περὶ τὸν Ἄρατον οὐκ εἰλικρινῆ τὴν φιλίαν ἄγειν πρὸς τοὺς Μακεδόνας.] B

Εἰλικρινοειδής, ὁ, ἡ, Simile puro et Sincero, Suid. [Leg., ut vidit Portus, εἰλικρινές. Fefellit librarium vicinum εἰλικνοειδές (l. εἰλικοειδές).]

[Εἰλικρινότης, ητος, ἡ, Sinceritas, Gl.]

Εἰλικρινῶς, Sincere, Pure, Vere, Aperte. [Plato Reip. 5, p. 477, A : Εἰ δὲ δή τι οὕτως ἔχοι ὡς εἶναί τε καὶ μὴ εἶναι, οὐ μεταξὺ ἂν κέοιτο τοῦ εἰλ. ὄντος καὶ τοῦ αὖ μηδαμῇ ὄντος; Conv. p. 181, C : Καί τις ἂν γνοίη καὶ ἐν αὐτῇ τῇ παιδεραστίᾳ τοὺς εἰλ. ὑπὸ τούτου τοῦ ἔρωτος ὡρμημένους· Menex. p. 245, D : Διὰ τὸ εἰλ. εἶναι Ἕλληνες καὶ ἀμιγεῖς βαρβάρων. Hippocr. De morb. vulg. 4, p. 1121, E : Οὐ κρινόμενα εἰλικρινέως, φλυποστροφώδεα, Non integre judicati, recidivi. Dionys. De comp. vv. p. 157, 13=314 : Τὸ μὴ εἰλ. αὐτῆς βραχύ. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 258, 48 : Εἰλικρινῶς γνησίαν ἔχοντι πρὸς πάντας φιλοστοργίαν, sec. conj. Bœckhii. L. Dindorf.] C

[Εἰλικτός. V. Ἑλικτός.]

Εἰλινδέομαι, Verso, Bud. ex Alciphr. [1, 26] : Μέγα τι κακὸν οἱ περὶ τὰς ψήφους καὶ τῶν δακτύλων τὰς κάμψεις εἰλινδούμενοι, Versantes. [Libri Parisini ap. Bast. Ep. cr. p. 210 ἁλινδούμενοι. Plut. Agid. c. 3 : Χρόνον ἠλινδημένῳ πολὺν ἐν αὐλαῖς σατραπικαῖς. Ita nunc e cod.; olim εἰλ. Itaque ad nihilum reciderunt exx. simplicis εἰλινδεῖσθαι, quod tamen tueri studuit Buttm. Lexil. vol. 2, p. 168. L. Dind.]

[Εἰλίνδησις, εως, ἡ, Volutatio. Aq. Psalm. 54, 6.]

[Εἰλινύω. V. Ἐλινύω.]

[Εἴλιξ. V. Ἕλιξ.]

Εἰλιόνες, ut Pollux tradit [3, 32] apud poetas sunt οἱ σύγγαμβροι s. συγκηδευταί, i. e. οἱ δύο ἀδελφὰς γήμαντες [Quibus duæ sorores nupserunt] : qui supra ἁλιοὶ et αἰέλιοι. [Κηδεμόνες recte Valck. ad Phœn. v. 431, p. 159. Hesych. : Εἴλιον, παράφερνον, Quod extra dotem est. Cui Alb. confert ejusd. gll. Ἴλια, δῶρα γυναικεῖα, et Ἴλιον (ὁηλοῖ) κόσμον γυναικεῖον παρὰ Κῴοις. Μείλιον conj. Kust. L. Dind.]

[Εἰλιονία, nomen corruptum ex Εἰλείθυια ap. Plut. Mor. p. 277, B : Ἀργείους δὲ Σωκράτης φησὶ τῇ Εἰλιονίᾳ κύνα θύειν διὰ τὴν ῥᾳστώνην τῆς λοχείας.]

Εἰλιπόδης, ὁ, i. q. εἰλίπους, sicut dicitur οἰδίπους et οἰδιπόδης. Hesychio ὁ ἐν [τῇ] Ἐλιγῇ τοὺς πόδας ἔχων. [Nonnus Dion. 1, 60 : Καὶ πλόον εἰλιπόδην ἐπιθάμβεε Κυανοχαίτης, de Jove forma taurina mare perambulante. Ab eod. 5, 284 : Ἰθυτμῆτες ἀγυιαὶ ὀρχηθμῷ μιμηντο· παρὰ προπύλαια δὲ παστοῦ εἰλιπόδην ὑμέναιον ἀνεκρούσαντο πολῖται, sic vocatur hymenæus, quod excitat choreas. In 32, 222 : Εἰλιπόδην τε βίβλιθον ἑλὼν καὶ Δίκθυν ὀλέσας, minus perspicua est vis epitheti. De spiritu v. in Εἰλίπους. L. Dind.]

[Εἰλίπορος, ὁ, ἡ, Qui curvo gressu incedit. Joann. Gaz. M. Tab. 1, 248. Cramer.]

Εἰλίπους, οδος, ὁ, ἡ, Flexipes, Vertens et curvans pedes inter eundum, ὁ τοὺς πόδας κατὰ τὴν πορείαν ἑλίσσων [ut int. Hesych.]. Hom. Od. Λ, [92] : Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς. Servius enarrans hoc Virg. [Ecl. 6, 58], Errabunda bovis vestigia, Illud expressit, inquit, quod uno verbo Hom. ait εἰλίποδας βοῦς, i. e. Flexis pedibus incedentes. In illo autem Il. Π, [488], Ἐπ' εἰλιπόδεσσι βόεσσι, Æolice ψιλοῦσθαι annotat Eust. [p. 1072, 12.] Quædam tamen exempll. ibi scriptum habent non ἐπ' sed ἐν. [Spiritum lenem confirmat etiam constans librorum Hesiodi scriptura, Th. 983 : Βῶν ἕνεκ' εἰλιπόδων ἀμφιρρύτῳ εἰν Ἐρυθείῃ. Asper igitur spiritus ubique in lenem mutandus videtur. Simpl. de bobus Theocr. 25, 131 : Πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν. Qui ib. 99, Βοῶν... εἰλιπόδων. Neutro Empedocles ap. Plut. Mor. p. 1123, B : Τοῖς Ἐμπεδοκλέους ἐοικότα τεράτεσσιν, ὧν καταγελῶσιν, Εἰλίποδα κριτόχειρα καὶ βουγενῆ ἀνδρόπρῳρα· ubi conj. Reisk. κριόχηλα, certe melius Wyttenbachio, cujus conjectura κριόχειρα brachia propria facit arietibus. Ceterum vix dubito leg. esse εἰλίποδ' ἀκριτόχηλα, Boves (adversus naturam) solidipedes. L. Dind.] Sed et γυναῖκες εἰλίποδες dicuntur ab Eupolide [ap. Athen. 7, p. 286, B], διὰ τὴν ἔνδεσιν τῶν μηρῶν, ut e Pausania Eust. [Od. p. 1394, 41] annotat, i. e. ut VV. LL. interpr., quod fascientur, ut loquitur Spartianus : vel fasciolis femora implicent. [Hesych. : Γυναῖκες εἰλίποδες διὰ τὴν δέσιν τῶν σκελῶν καὶ πλοκὴν τὴν κατὰ τὴν συνουσίαν. Hanc autem grammaticorum interpr. εἰλίπους, sive de bobus sive de mulieribus dictum, referentium ad significationem Volvendi, quæ communis est verbis εἰλεῖν et ἑλίσσειν, rejecit Buttm. Lexil. vol. 2, p. 154, comparato Hippocr. De artic. p. 785, C : Ἀτὰρ καὶ ἄλλως ὁ βοῦς χαλαρὸν φύσει τὸ ἄρθρον τοῦτο (femur) ἔχει μᾶλλον τῶν ἄλλων· διὰ τοῦτο καὶ εἰλίπους ἐστὶ μᾶλλον τῶν ἄλλων ζώων καὶ μάλιστα ὅταν λεπτὸν καὶ γηραλέον ᾖ. Διὰ ταῦτα πάντα καὶ ἐκπίπτει βοὶ μάλιστα (femur). Ipse repetit ab ea signif. verbi εἰλεῖν, qua est Calcare, frumenta scilicet quibus triturandis adhiberentur boves. Verior et rei naturæ convenientior ratio quam præivit Hippocr. et sequitur Schneid. in Lex., epitheta εἰλιπόδης, εἰλίπους tam in bobus quam in mulieribus notare languidiorem motum femorum inter incedendum huc illuc versatorum. Ipse enim Buttm., etsi multum laboravit ut omnem Versandi s. Volvendi significationem in verbis hujus stirpis ignotam antiquissimis scriptoribus fuisse probaret, non potuit tamen quin fateretur p. 152-3 ab Aristotele, 156-7 ab Sophocle et Herodoto vel ea ipsa vel simili vi quadam acceptas esse formas Εἴλω, Ἴλλω, Εἰλέω. Ceterum conf. Ἑλλοπος. L. Dindorf.] D

Εἰλισκότωσις, εως, ἡ, Vertigo tenebricosa, σκοτοδινίασις. Hesychio στρόφος, Vertigo : quæ et σκοτοδινία. Sonat autem Vertiginem conjunctam cum oculorum offuscatione. [Εἰλιξ, σκότωσις, conj. intt., ob ordinem literarum. V. Εἰλιγξ. Similis, et ipsa fort. corrupta, vox est in fr. Sophronis ap. Ammon. p. 122 : Τὸ μὲν γὰρ Ἰῶς καὶ Ἰοῖ τὴν εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ, τὸ δὲ Ἰεῖ τὴν ἐν τόπῳ, τὸ δὲ Ἰῶ τὴν ἐκ τόπου, ὥσθ' οἱ δωρίζοντες καὶ λέγοντες Ἰεῖ πορεύῃ ἁμαρτάνουσι· δέον γὰρ Ἰῶς πορεύῃ· τὸ γὰρ Ἰεῖ τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν δηλοῖ. Σώφρων, Ἰεῖ γὰρ ἄσφαλτος, ποῖος εἰλισκοπεῖται, ἀντὶ τοῦ πού.]

[Εἰλισσός, ὁ, Ilissus, n. pr. viri a Penthesilea perempti, Quinti 1, 228. Conf. Ἴλισσός. Ubi dicetur etiam de scriptura per σ simplex.]

[Εἰλίσσω. V. Ἑλίσσω.]

Εἰλιτενής, ὁ, ἡ, Qui volutatim in altum extenditur. Theocr. 13, [42] : Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις, i. e. [sec. schol.] ἡ συνεστραμμένη, καθὸ εἰλεῖται ἐπὶ μῆκος καὶ περιπλέκεται τοῖς φυτοῖς κισσοειδῶς. [Prava Etym. M. p. 298, 18 etymol., sec. quem est ἡ ἐν τοῖς ἕλεσι γινομένη.] Notandum quod tria hæc compp. [Εἰλίπους, Εἰλισκότωσις, Εἰλιτενής] attinet,

posse ea tam ab εἰλέω, quam ab εἰλίσσω derivari: ab εἰλίσσω, ut a τανύω τανύπεπλος, a μιαίνω μιαίφονος: ab εἰλέω, ut ab οἰδέω οἰδίπους: sic enim Etym. annotat. [Schol. Soph. Antig. 826: Ἀτενὴς) ὁ μὴ εὐθὺς τετραμμένος, ἀλλ' εἰλιτενής. Hesvst.]

[Εἰλατὴς, αἴτιος, Hesychius. V. Εἰρητής.]

[Εἰλατήρ. V. Ἐλατήρ.]

[Εἴλαω. V. Εἴλω.]

Εἰλόπεδον, Locus solis calori expositus et ad insolandum aptus, πέδον εἴλῃ βαλλόμενον, τουτέστιν ἡλίου θερμασίᾳ, Eust. [Il. p. 43, 38 et similiter Etym. M. p. 449, 30. Εἰλόπεδον scribit Gregor. Cor. p. 454, Etym. Gud. p. 167, 2, sed εἰλ. 256, 37, Ὀλόπεδον, φυλόπεδον Trypho in Mus. crit. Cantabr. p. 1, XI. Omnes autem fingunt tantum Εἰλόπεδον, ex eoque natum perhibent Θειλόπεδον, redundante litera θ. Sed schol. Eur. Flor. Orest. 1481, ab Schneid. cit.: Ἐν ταῖς αἱματιαῖς τῶν λειμώνων καὶ τῶν κήπων καὶ τῶν εἰλοπέδων καὶ ἀμπελώνων.]

Εἶλος, Hesychio πᾶν τὸ ἐπιπίπτον βάρος, et τὸ ἐν ταῖς πάγαις ἐπιπίπτον ξύλον: quod et εἶπος. B

Εἶλος, τὸ, VV. LL. afferunt pro Frænum, Habena, Vinculum: nescio unde. [Ex Hesychio, de cujus gl. dixi in Εἶλτον.]

Εἰλτῆρες, Hesychio ἐνώτια, Inaures: pro quo alphabetica series postulat εἰλκτῆρες: sunt et ἕλικες ex Inaurium genere. [V. Ἑλικτήρ.]

Εἰλυθμὸς, ὁ, Latibulum, κατάδυσις, φωλεὸς, Etym. [M. p. 299, 45, Zonar. p. 626, Suid.] citans Nicandr. [Ther. 283]: Ὅστε κατ' εἰλυθμοὺς πετρώδεας ἐνδυκὲς αὖτε, Τρηχὺν ὑπ' ἄρπεζαν θαλάμην ὀλιγήρεα τεύχων, Ἔνθ' εἰλυθμὸν ἔχεσκεν. [|| Hesych.: Εἰλυθμὸς, ἕλκος, τρόμος, ubi ὀλκὸς conj. Arnaldus, ut sit Tractus, Tremor. De forma voc. v. Valck. ad Theocr. Adon. p. 247, C.]

Εἰλύϊος, Hesychio θηρίον ἀπὸ φρυγάνων σκωληκοειδὲς, ᾧ χρῶνται πρὸς ἕλκεα.

Εἴλυμα, vel Εἴλυμα, τὸ, Involucrum, Integumentum, Indumentum. Hom. Od. Z, [178]: Δὸς δὲ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι, Εἴ τι που εἴλυμα σπείρων ἔχες ἐνθάδ' ἰοῦσα, i. e. περίβλημα, ἢ κάλυμμα ἱματίων. Apoll. Rh. 2, [1129]: Ὑμέας γουναζόμεθ', αἴκε πίθοισθε, Δοῦναι ὅσον θ' C εἴλυμα περὶ χροός. [V. Εἴλημα.]

[Εἰλυόεις, εσσα, εν, Limosus, legebatur ap. Nonn. Dion. 1, 273: Πόντιος εἰλυόεντι λέων ἐκαλύπτετο κόλπῳ, ubi Ἰλυόεντι recepit Græf., de quo HSt.:] Ἰλυόεις, Limosus. [Apoll. Rh. 2, 823: Ἰλυόεντος ἀνὰ θρωσμοὺς πεδίοιο. Nicand. Th. 568: Ὅς τε καὶ ἐκ ποταμοῖο λιπὼν ζάλον Ἰλυόεντα· 203: Τάρταρον Ἰλυόεσσαν.] Qua in signif. dicitur etiam Ἰλυώδης, estque hoc magis in soluta oratione receptum. Ap. Galen. autem αἷμα Ἰλυῶδες redditur Sanguis fæculentus, Ad Glauc.: Αἷμα μέλαν καὶ παχὺ καὶ Ἰλυῶδες. [Geopon. 2, 9, 2: Ἡ ποταμόχωστος (γῆ), ἣν Ἰλυώδη προσαγορεύουσι· 22, 3: Ὕδωρ Ἰλυῶδες ὂν καὶ θολερόν· et 38, 1: Γῇ Ἰλυώδει καὶ νοτερᾷ.]

Εἰλυὸς, ὁ, idem [quod Εἴλυθμός]. Apoll. Rh. 1, [1144]: Θῆρες δ' εἰλυοὺς τε κατὰ ξυλόχους τε λιπόντες, Οὐρῇσιν σαίνοντες ἐπήλυθον. [Nicand. Ther. 143: Τρόχμαλά θ' αἱμασιάς τε καὶ εἰλυοὺς ἐρέοντες. Xenoph. Ven. 5, 16: Καταδύονται εἰς φάραγγας καὶ εἰς εἰλυούς. Ita Brod.: libri εἰσιλοῦσι vel εἰς εἰλοὺς, quod scribi potest etiam εἰλεούς. Per ι scribitur ap. Suid.: Ἰλυοῖσι, ταῖς D καταδύσεσιν. « Ἑρπετὰ δ' Ἰλυοῖσιν ἐνέκρυφθεν. » De forma voc. v. Valck. ad Theocr. Adon. p. 247, C. Alia forma ap. Hesych.: Ἰλύαι, ἔνθα τὰ θηρία αὐλίζεται, φωλεοί. V. HSt. in Ἰλύω s. Εἰλύω.]

[Εἰλύ. V. Εἰλύς.]

[Εἴλυς s.] Ἴλυς, ύος, ἡ, Limus. Redditur etiam Lutum; sed magis proprie Limus, quum dicatur de paludibus et fluviis. Hom. Il. Φ, [318]: Οὔτε τὰ τεύχεα καλὰ, τά που μάλα νειόθι λίμνης Κείσεθ' ὑπ' Ἰλύος κεκαλυμμένα. Quem in l. annotat Eust. hoc vocab. producere hic penultimam, quum alibi corripiat [Confer incertam υ literæ mensuram in Εἰλύω, Εἰλυφάζω et Εἰλυφάω] : et derivari a verbo εἰλύω, εἰλύσω, quod διφορεῖται. Quum autem scribit, ὃ διφορεῖται, perinde est ac si diceret οὗ ἡ γραφὴ διφορεῖται. (Obiter autem observa hunc usum verbi Διφορεῖσθαι, grammaticis usitatum, ac præsertim isti schol. Videtur autem sumta hæc signif. ex eo verbi φέρεσθαι usu quem habet, quum dicitur, Φέρεται ἡ τοιαύτη γραφὴ παρὰ τῷ Θουκυ- A δίδῃ, vel παρὰ τῷ Ξενοφῶντι, vel ap. alium, i. e. Extat. Neque enim a ratione abhorret, ut φορεῖσθαι in compositione talem signif. verbi φέρεσθαι imitetur. Extat certe hic verbi φέρεσθαι usus in cod. illo Eustathii l., paulo post illud verbum διφορεῖται, ubi de εἰλύω loquens, dicit, Φέρεται αὐτὸ ἐν τῷ ι στοιχείῳ. Legitur porro ap. Eund. et γραφὴ διφορουμένη.) Quomodo autem scriptura hujus verbi sit διφορουμένη, paulo post docet, ex auctoritate cujusdam veteris Lex., in quo hæc tradi ait: Ἰλύσω, τὸ περιχαλύψω Ἰλύϊ. De qua scriptura suam hanc conjecturam profert: Ὡρμήθη δὲ ἴσως ἡ τοιαύτη γραφὴ ἐκ τοῦ δοκεῖν παρηχεῖν ἐν τοῖς ῥηθεῖσι τὸ Ἰλύος καὶ τὸ εἰλύσω· κἀντεῦθεν δόξαι ταυτογραφεῖσθαι τὸ Ἰλύειν καὶ τὴν Ἰλύν. l. c. Profecta est autem fortasse talis scriptura ex eo, quod in iis, quæ retuli, viderentur Ἰλύος et εἰλύσω efficere parechesin: adeo ut existimata sint eod. scribi modo Ἰλύειν et Ἰλύς. (Ubi observa obiter et signif. verbi Παρηχεῖν, a quo Παρήχησις figura, quæ qualis sit, suo loco declarabitur: ideoque verti Efficere parechesin, Græcam illam appellationem retinens. Possit alioqui reddi παρηχεῖν, Habere parechesin, vel Dici per parechesin. Aut denique, non retinendo vocem Gr., Sono esse assimilia, vel Sonum affinem habere. Possis fortassis reddere etiam Sono inter se convenire.) Ceterum quum dicit ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, In iis quæ retuli, s. quæ relata fuerunt, aut etiam recitata, intelligit verba ex Homerico contextu sumta (ibi enim post Κείσεθ' ὑπ' Ἰλύος κεκαλυμμένα, sequitur, κεδδέ μιν αὐτὸν Εἰλύσω φαμάθοισιν). Verum quum Eust. derivet nomen istud Ἰλὺς a v. εἰλύω, quidam contra εἰλύω ab Ἰλὺς deductum esse existimabunt fortasse. Eustathii tamen sententia auctoritate mei vet. Lex comprobatur; ac possit etiam (meo quidem judicio) nominis Ἰλὺς exemplo comprobari, quod itidem ab Ἰλύω derivatum est. Sed quid vicissim pro altera derivatione facere videatur, docebo in Ἰλύω. || Quod autem attinet ad alteram hujus verbi scripturam, Ἰλύω, sciendum est eam ap. Hesych. quoque extare, undecunque eam sumserit. Legitur enim ap. eum Ἰλύσαι, expositum χρύψαι et καλύψαι. Atque adeo illud ipsum futurum, quod in illo Hom. loco legitur, ap. eum ι solo scriptum est, non ει. Habet enim, Ἰλύσω, Ἰλύϊ περιχαλύψω, χρύψω· neque enim dubium cuiquam esse debet quin hoc futurum ex eo l. depromtum fuerit. Sed enim idem lexicogr. alteram quoque scripturam et indidem sumtam affert, sc. Εἰλύσω, per ει: exponens ἐν Ἰλύϊ χρύψω. In meo certe vet. exempl. illius poematis Homerici scriptura hæc, non illa, extat; et explicatur εἰλύσω, Ἰλύϊ περιχώσω. Sciendum est autem quemadmodum invenitur altera illa scriptura cum Ἰλὺς conveniens, utpote habens ι solum, ita vicissim inveniri per ει scriptum nomen Εἰλὺς, conveniente hac scriptura cum εἰλύσω, habente ει. [Et ejusd. gl. Εἰλὺ, μέλαν.] Legimus enim ap. Hesych.: Εἰλὺς, εἰλύος, τὸ πηλῶδες τοῦ ποταμοῦ· item Εἴλυος, τέλματος. Habet alioqui et alteram scripturam idem lexicogr.; sed aptius exp. eo in l. quam in Ἰλὺς, sicut paulo post docebo. (Ut autem minus duplicem illam scripturam mirer, facit comp. εἰλυσπῶμαι: nam et sine ε invenitur scriptum Ἰλυσπῶμαι, ut annotabo et paulo post.) Hoc quoque sciendum est, inveniri hoc fut. in quibusdam Hom. exempll. aspiratum, quum alioqui magis recepta sit ejus tenuatio. Convenit tamen aspiratio cum ea derivatione quæ in illo meo Lex. traditur: ab ἕλος sc.: quamvis ne ibi quidem aspiretur, sed tenuetur. Ita enim scriptum est, Ἰλὺς, ὁ πηλώδης καὶ χάθυγρος τόπος, ἤγουν ἡ ὑποστάθμη τῶν ὑδάτων· ἀπὸ τοῦ ἕλος γίνεται ἑλύω καὶ εἰλύω, εἶτα ῥηματικὸν ὄνομα Ἰλύς. Ubi observa inter alia voc. ὑποστάθμη in expositione, quod et ap. Hesych. habetur. Nam Ἰλὺς ap. eum est πηλὸς et ὑποστάθμη. Quibus hæc subjunguntur, Ἰλύος, ὑλώδους ὑποστάθμης ποταμοῦ. Sed his expp. præferenda videtur illa, quæ datur ab Eod. nomini εἰλὺς, scripto per ει, sc. τὸ πηλῶδες τοῦ ποταμοῦ: sic tamen ut quamvis dicatur τῶν ποταμῶν, non minus intelligendum sit τοῦ ἕλους, s. τῆς λίμνης, ut in illo Hom. l. quem paulo ante protuli. At Ἰλὺν τοῦ ποταμοῦ legimus quum alibi, tum ap. Ctesiam [in Indicis ap. Phot. cod. 72, p. 49, a, 15]: Καὶ τὴν μὲν ἡμέραν ἐν τῇ

Ὑλύϊ τοῦ ποταμοῦ διαιτῶνται. Sic ap. Plut. [Mor. p. 602, D]: Ὑλὺν νεοπαγῆ τοῦ Ἀχελώου [προσχωννύντος]. Et Herodian. 3, [14, 12], postquam dixit τὰ πλεῖστα τῆς Βρεττανῶν χώρας ἐπικλυζόμενα ταῖς τοῦ ὠκεανοῦ συνεχῶς ἀμπώτεσιν ἑλώδη γίγνεσθαι, subjungit, Οἷς ἔθος τοῖς μὲν βαρβάροις ἐννήχεσθαί τε καὶ διαθεῖν βρεχομένοις μέχρις ἰξύος· γυμνοὶ γὰρ ὄντες τὰ πλεῖστα τοῦ σώματος, τῆς Ὑλύος καταφρονοῦσι, Polit. Cœnum. Suidas dativi etiam pluralis Ὑλύσι meminit; postquam enim Ὑλὺς exposuit βόρβορος, addit, Καὶ Ὑλύσι τὸ πληθυντικόν. [Figurate Aret. Acut. m. causs. 2, 4, p. 17=20 : Πρόσθεν μὲν γὰρ ἐν Ὑλύϊ τοῖσιν ὑγροῖσιν ἔην καὶ ζόῳω (anima).] || Fæx vini. Aristot. De gen. anim. 3, [2] : Ὥσπερ οἱ οἶνοι ἐν ταῖς ἀλέαις ὀξύνονται, μιγνυμένης τῆς Ὑλύος. Idem, Διὸ καὶ ἀναθολοῦται ὁ οἶνος μιγνυμένης τῆς Ὑλύος. At in VV. LL. contra annotatur (sed non addito auctoris nomine), Vini fæcem non recte dici Ὑλύδα, sed τρύγα. Ubi etiam accus. Ὑλύδα pro Ὑλὺν mihi valde suspectus est. [Hunc voc. usum improbabant Atticistæ. Phryn. Ecl. p. 72 : Ὑλὺς οἴνου οὐκ ὀρθῶς λέγεται· ποταμοῦ μὲν γὰρ Ὑλύς, οἴνου δὲ τρύξ ἡ ὑποστάθμη. Exx. a Trillero ad Thomam, præceptum hoc repetente p. 472, allata ex Aristot. De part. anim. 3, 3 : Φαίνεται χρωματίζειν ἡ Ὑλὺς τοῦ μέλανος οἴνου· Hippocr. De morb. mul. 1, p. 615, 55 : Σμῆγμα ἐκ τῆς Ὑλύος, Lobeck. auxit Il. similibus, Galeni vol. 10, p. 144, F : Ἡ χολὴ ἐστιν οἷον Ὑλύς τις αἵματος, οἷα καὶ τοῖς οἴνοις καθισταμένοις ὑφίστασθαι πέφυκεν, ἣν ὀνομάζουσι τρύγα· 3, p. 61, F : Αἵματος ὑπόστασις καὶ Ὑλύς· 174, C : Ὑλὺς καὶ τρὺξ τοῦ αἵματος (adde Andromach. ap. eund. vol. 13, p. 876 : Καὶ μογερῶν στέρνων ἀπολύσεται ἔμπυον Ὑλύν)· Hesychii : Ἀμόργη, τρυγία ἐλαίου, Ὑλύς, animadvertitque nihil ea facere adversus observationem Atticistarum. Photius autem quum scribit Lex. p. 617, 20 : Ὕλην τὸ καθίζον τοῦ οἴνου ἢ τοῦ ὕδατος, οὕτως Ἀριστοφάνης, ubi Ὑλὺν conj. Lob., (quæ vocc. confusa sunt Aristot. H. A. 6, 14, p. 569, 3, et alibi) incertum relinquit aquæ an vini et serione an joco Ὑλὺν dixerit Aristoph., si modo Ὑλὺν scripsit ille, non Ὕλην: de quo dubito. Nam ut omittam etiam ap. Hesych. Ὕλη poni pro Ὑλὺς, quum voc. Χέραδος explicatur ἡ μετ' ὀστράκων καὶ λίθων Ὕλη, indeque defendi ap. eund. v. Ἄσιν, τὴν μετ' ὀστράκων λίθων Ὕλην, scripturam codicis a Valck. Opusc. vol. 1, p. 218, ab Schæf. cit., ab aliorum conjectura Ὑλὺν, usus voc. Ὕλη de fæce certissime firmatur testimonio vocabulorum Ὑλιστὴρ et Ὑλίζω, de quibus hic unam pono gl. Etym. M. p. 771, 4 : Τρύγοπος, ὁ Ὑλιστὴρ, coll. schol. cod. LB. Aristoph. Pl. 1088 : Τρὺξ τρυγὸς, ἡ τοῦ οἴνου Ὕλη· τρύγοπος δὲ λέγοιτ' ἂν κυρίως, δι' οὗ τὴν Ὕλην τοῦ οἴνου σαχελίζομεν· cetera v. in ipsis et vv. Ὑλώδης, Διυλίζω, Καθυλίζω. ĭ L. D.] Ὑλὸς, ap. Hesych. legitur, cand. cum Ὑλὺς signif. habens. Exp. enim illud Ὑλὸς per hoc Ὑλύς : cui subjungit βόρβορος. Sed addit γλοιός. [Strigmentum, Mucor. Ὑλὸς esse dittographiam sequentis Ὑλὺς conjiciunt intt.]

Εἴλῦσις, εως, ἡ, i. q. πορεία, ut schol. Soph. [Phil. 291, ubi cod. εἵλησις] annotat. Fuerit tamen potius Reptatio, quum quis quasi volvitur et reptat, quod incedere nequeat. [Versatio vert. ap. Hesych. Εἰλυφόων explicantem εἰς εἵλυσιν (sic) ἄγων. Quod εἵλησις scrib. dicerem, nisi voce εἵλυσις etymologicam quandam rationem verbi Εἰλυφόων reddere videretur Hesych.]

Εἱλυσπάω, Volvendo traho; volunt enim hoc vocab. compositum esse ex εἱλύω et σπάω. Εἱλυσπᾶσθαι vero proprie dicuntur vermes et serpentes, qui sese in arctum colligentes et posteriora attrahentes, progrediuntur. Quod eleganter Virg. expressit de serpente loquens, Tractu se colligit anguis. Pollux 5, [168] tit. περὶ τοῦ συστρέψαι τὸ σῶμα καὶ ἁπλῶσαι, postquam veluti synonyma enumeravit ἀναγαγεῖν, συνελκύσαι, συναθροῖσαι, συστεῖλαι, συσπειρᾶσαι, συσπειρᾶσθαι, συγκάμψαι, addit, τὸ εἱλυσπᾶσθαι simile aliquid νοεῖν. [Etym. M. p. 299, 55, addens per ι scrib. esse.] Scribitur vero et Ἱλυσπᾶσθαι per ι simplex, Eust. [Od. p. 1413, 33] e Rhet. Lex., addens multa vocc. ejusmodi duob. modis scripta fuisse ap. antiquos, ut εἰστέον et ἰστέον, sic εἵλη et Ἵλη. [De qua forma HSt. :] Ἱλυσπάομαι, locum hic [post Ἱλὺς] habet, si verum est quod in meo Lex. vet. legitur: nimirum dici quasi ἐν Ὑλύϊ σπᾶσθαι. Postquam enim ibi [iisdemque verbis ap. Hesych.] traditum est, Ἱλυσπᾶσθαι esse παραπλησίως τοῖς σκώληξι καὶ τοῖς ὄφεσιν ἕρπειν, additur [et ap. Zonar. p. 1106], οἱονεὶ ἐν τῇ Ὑλύϊ σπᾶσθαι· τουτέστιν ἐν τῇ γῇ κυλίεσθαι. At supra est scriptum Εἱλυσπᾶσθαι cum ει : quæ scriptura ap. Hesych. extat, et quidem cum illa ipsa exp. quam ex meo Lex. attuli : sc. παραπλησίως τοῖς ὄφεσι καὶ τοῖς σκώληξιν ἕρπειν. (Sed habet etiam Εἱλυσπώμενος expositum εἱλούμενος : et Εἱλυσπῶνται, περὶ τὸν αὐτὸν τόπον στρέφονται μετὰ καμάτου· nec non Εἱλυσπᾶτο, συνεσπᾶτο.) Eust. quoque ὄφεσιν et σκώληξιν hoc verbum tribuit, i. e. Serpentibus et vermibus, sed ita ut ex εἱλεῖσθαι et σπᾶσθαι compositum esse velit; exp. enim, ὁμοίως ὄφει καὶ σκώληκι εἱλεῖσθαι καὶ σπᾶσθαι· ἤγουν κινεῖσθαι. Affert tamen Ἱλυσπᾶσθαι solo ι scriptum; sed tanquam unum ex iis quæ duplicem scripturam admittunt, sc. et per ει et per ι simplex. In VV. LL. affertur itidem hæc scriptura Ἱλυσπᾶσθαι, et exp. Serpentium instar aut vermium progredi. Additurque, expressisse id Virg., Nec rapit immensos orbes per humum neque tanto Squameus in spiram tractu se colligit anguis. Item ubi canit de anguibus itidem,... pars cetera pontum Pone legit, sinuatque immensa volumine terga. Alibi vero dicit, Longos dat corpore tortus: nec non, Nexantem nodis seque in sua membra plicantem. Verum isti verbo convenire videtur præsertim ille primus locus, in quo dicitur anguis rapere orbes per humum. Convenit item verbum Volvi, quod alibi de angue itidem usurpat. (A quo verbo est nomen Volumen, cujus ablat. et hic de illo usurpatur.) Respondet enim verbo εἱλεῖσθαι (si tamen derivationem hanc potius sequi oportet). Quod vero dicit In spiram se colligere, eo videri possit exprimi σπᾶσθαι : parum enim placet hoc quidem in verbo exponere κινεῖσθαι, cum Eust. In iisd. Lexx. Ἱλυσπᾶσθαι redditur Contrahi, et Provolvi; afferturque ex Josepho, de captivitate Jud. : Ὅτι τὸ τεῖχος ἀνέβη, Ἱλυσπώμενος ὑπὸ τῶν τραυμάτων κατέπεσεν [B. J. 3, 7, 21, ubi cod. LBat. εἱλυσπ., ut duo alii in ej. A. J. 1, 1, 4 : Ποδῶν αὐτὸν ἀποστερήσας σύρεσθαι ἐπὶ τῆς γῆς Ἱλυσπώμενον ἐποίησε], Præ vulneribus revolutus corruit. Sed mihi parum placet hæc interpr.; crediderim enim potius Ἱλυσπώμενος dici de Eo qui, præ vulneribus firma vestigia figere non valens, reperet s. reptaret serpentum more. Sic certe ap. Greg. Naz. Rependi signif. habere videtur, licet ad animum translatum, Περὶ τὰ κάτω καὶ τὴν αἴσθησιν Ἱλυσπώμενος, de Eo qui nihil mysteriis divinis dignum, sed terrena tantum et humilia sapit. Sed et Horat. Serpere humi dicit eum, cujus poesis humilis est; eodemque sensu Sermones repentes per humum appellat. In iisd. Lexx. Ἱλυσπώμενος redditur Contractus per limum. Sed parum apte subjungitur h. Plat. l. in Timæo [p. 92, A] : Ἱλυσπώμενα ἐπὶ γῆς, quum reddat Serpentia humi, de qua signif. dictum modo fuit. At in isto l. [Æliani V. H. 8, 14] quem Suidas affert, Εἰς τέρμα (hoc enim reponendum est pro τέρμα) βοῶν ἐμπεσόντα καὶ Ἱλυσπώμενον, ἕως τεθνάναι, non male quis suspicetur, meo quidem judicio, Ὑλύος, i. e. Limi signif. hoc participio inclusam esse, quamvis ipse Suidas exp. simpliciter συνειλούμενον. [Plut. Mor. p. 567, B : Ἱλυσπωμένους παρὰ φύσιν καὶ ἅμα καμπτομένους, ὥσπερ αἱ θαλάττιαι σκολόπενδραι καταπιοῦσαι τὸ ἀγκιστρον ἐκτρέπουσιν ἑαυτάς. Euseb. V. Const. 2, 1 : Οἷά τις θὴρ δεινὸς ἡ σκολιὸς ὄφις περὶ ἑαυτὸν Ἱλυσπώμενος. Agath. Hist. 3, 4, p. 76, B : Ἱλυσπώμενον δὲ αὐτὸν ἔτι καὶ ἐπαναστησείοντα ... κατατείνει. Alia exx. tum proprie tum improprie positi v. ap. Piers. ad Mœrin p. 204-5, qui : Ἱλυσπώμενος Ἀττικῶς, εἱλούμενος Ἑλληνικῶς. V. Ἱλύσπασις paullo post. Act. Hesych. : Ἱλισπῶντες, συνελοῦντες (Ἱλυσπ., συντιλ. Heringa Obs. p. 220, anteque eum Huds. ad Mœrin p. 204).] Inde verbale Ἱλύσπασις, εως, ἡ, Reptatio illa quæ fit tractim et volutim, quam Aristot. hirudini et lumbricis tribuit. [De incessu anim. c. 9, p. 709, 28 : Τὰ δ' Ἱλυσπᾶσι χρώμενα, καθάπερ τὰ καλούμενα γῆς ἔντερα καὶ βδέλλαι. Ubi est var. εἱλήσει.]

Εἱλύσπωμα, τὸ, Ejusmodi [qualis est εἱλυσπῶντος] motus, Eust. [Od. p. 1413, 34.]

Εἱλύσσω, deriv. ab εἱλύω, signif. itidem Intego, Involvo. Scribitur vero aspero spiritu, Gaza et Chrysol.

[Hesych.: Εἰλύσσεται, εἰλεῖται. Εἰλύσσω, περιβαλῶ. Quod scrib. vel περιβάλλω vel Εἰλύσω. L. Dind.]

Εἰλῠφάζω, pro Εἰλυφάω, Verso, Torqueo. Hom. Il. Υ, [492]: Πάντη τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει. || Neutr. pro pass. Hesiod. Scut. [275]: Τῆλε δ' ἀπ' αἰθομένων ἐκ δίφρων σέλας εἰλύφαζε Χερσὶν ἐνὶ δμώων, Eminus versabatur, torquebatur. [Pass. Hesych.: Εἰλυφάζετο, εἰλίσσετο, συνιστρέφετο.]

Εἰλῠφάω, Verso, Torqueo. Hom. Il. Α, [156]: Ὡς δ' ὅτε πῦρ αἰθηλον ἐν ἀξύλῳ ὕλῃ, Πάντῃ τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει. Hesiod. Theog. [690]: Οἱ δὲ κεραυνοὶ Ἰκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ποτέοντο Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς, ἱερὴν φλόγα εἰλυφόωντες.

Εἰλυφόει, Hesychio τινάσσει τὴν φλόγα: item στρέφει, ζητεῖ. At Εἰλυφόων, poet. et Ion. pleonasmo τοῦ ο, vel dialysi τοῦ ω, dicitur pro εἰλυφῶν, ab εἰλυφάω. [Hesych.: Εἰλυφόων, εἰς εἴλυσιν (sic) ἄγων ἢ συντείλων τὸ φῶς μετὰ συστροφῆς. Εἰλυφόων, συστρέφων ἄνεμος, ex Hom. Timæus p. 97 et Suid.: Εἰλυφόωσιν, εἰλοῦσι, συνάγουσιν.]

Εἴλῡω, seu Εἴλυμι, Verso, Volvo: ut, Εἴλυε βίβλον, in Epigr. [Anth. Pal. 9, 540, ubi nunc cum cod. Pal. εἴλει], Volve librum, sc. legendo. [Hesych.: Ἐδνοπάλιζεν, ἀνήρει, ἀνέτρεπεν, ἐρόνευεν, ἐσκύλευεν, ἐκακοποίει, ἐπίνασσεν, εἴλυεν (εἴλκεν cod.). Orph. Lith. 134, de dracone convoluto: Εἴλυτο (sic) δὲ πυκνῶς γνάμπτων εὐκύκλως ταναὴν ῥάχιν.] || Εἰλύομαι, Volvor, Repto, de homine, qui quum incedere nequit, repit: ut Soph. Phil. [289]: Ὅ μοι βαλοι Νευροσπαδὴς ἄτρακτος, αὐτὸς ἂν τάλας Εἰλυόμην δύστηνος, ἐξέλκων πόδα Πρὸς τοῦτ' ἄν· et [701]: Ἕρπει γὰρ οὖλος· ἄλλα, τότ' ἂν εἰλυόμενος, παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας. [Metagenes Athen. 6, p. 269, F: Ὠθεῖ κῦμα ναστῶν καὶ κρεῶν ἐφῶν τε βατίδων εἰλυομένων αὐτόσε. Ubi notandum est υ, quod produxit Soph., corripi, si sana est scriptura. V. in fine dicenda. L. D.] || Intego, Induo. Hom. Il. Ε, [186]: Νεφέλη εἰλυμένος ὠμοὺς· Σ, [522]: Εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ· Od. Ξ, [479]: Σάκεσιν εἰλυμένοι ὤμους. || Involvo, Occulto. Il. Η, [639]: Βελέεσσι καὶ αἵματι, καὶ κονίῃσιν, Ἐκ κεφαλῆς εἵλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους, i. e. ἐκεκάλυπτο, Absconditus et obrutus erat. [Od. Ε, 403: Εἵλυτο δὲ πάνθ' ἁλὸς ἄχνη.] Sic Od. Ξ, [135]: Ὅστέα δ' αὐτοῦ Κεῖται ἐπ' ἠπείρου, ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ. Apoll. Rh. [2, 861: Ἐντυπὰς εὐκήλως εἰλυμένοι·] 3, [1291: Ἵνα τε σφίσιν ἔσχε βόαυλα χαρτερὰ λιγυσίεντι πέριξ εἰλυμένα καπνῷ· 296:] Τοίος ὑπὸ κραδίῃ εἰλυμένος αἴθετο λάθρῃ Οὖλος ἔρως, Ardebat occultus sub pectore. [V. Ἑλύω. Hom. Il. Μ, 286: Ἄλλα τε πάντα εἰλύαται (al. εἴλῦται, de quo v. Eust.) καθύπερθε· Od. Υ, 352: Νυκτὶ μὲν ὀμίων εἰλύαται κεφαλαί τε πρόσωπά τε.] Notandum vero alicubi vocab. hoc aspero spiritu, alicubi, et quidem frequentius, tenui notatum reperiri. [Mensuram secundæ ancipitem esse in præsenti (nam in perf. et fut. constanter producitur) supra dixi. Corripuit etiam Aratus Phæn. 431: Ὀλίγῃ δέ μιν εἰλύει ἀχλύς. Nicand. Al. 18: Ἀμφὶ δὲ πρώτοις εἰλύεται στέρνοισι. || De εἰλυσθεὶς a Theocrito ead. signif. posito qua ab aliis poetis dicitur ἑλυσθείς, v. in Ἑλύω. Ceterum huc referenda duxi quæ HSt. de] Ἰλύω, Oblimo, Limo obduco, obvolvo s. involvo. Unde comp. Κατιλύω: e cujus pass. Κατιλύομαι est part. ap. Xen. OEc. [17, 13] κατιλυθείς, Limo obductus, Τῷ οὖν κατιλυθέντι σίτῳ τί ποιοῦντες ὀχοῦσιν ἂν ἐπικουρῆσαι; Quum seges oblimata est, limo obducta est. Ceterum quamvis antea [v. Εἰλύς in Ἰλύς] dictum sit quosdam gramm. nomen Ἰλύς ab εἰλύω derivasse, et pro hoc εἰλύω scriptum etiam fuisse Ἰλύω, minime tamen dubium est quin Ἰλύω, de quo nunc agitur, collocari hic possit post Ἰλύς, atque adeo collocari debuerit. De ris enim derivatt. hoc sentio: Ἰλύω, quod ab Ἰλύς dehvatur, ejus signif. sequi, vel potius ab eo signif. suam accipere: εἰλύω autem, a quo derivatur Ἰλύς, non item: sed in sua signif. manere, ea quidem qua ponitur pro Involvo: ut ideo Ἰλύς, i. e. Limus, deducatur ab εἰλύειν (pro qua deductione facit etiam altera scriptura illius nom., scil. Εἰλύς), quod alicujus pedes involvat, ita ut in eo hærere cogatur. Ideoque minime probare possum illam exp. quam illi dant qui alioqui hanc ipsam derivat. afferunt: ut sc. sit Ἰλύς ab εἰλύειν s. Ἰλύειν, significante Ἰλύϊ κρύπτειν, s. καλύπτειν, aut comp. περικαλύπτειν. Atque adeo miror quomodo in eo quoque Hom. l., quem attuli [supra v. Ἰλύς sub Εἰλύς posita] ex Il. Φ, [319] futurum εἰλύσω exposuerint Ἰλύϊ κρύψω, s. περικαλύψω, quum a poeta adjungatur dat. ψαμάθοισι. Ita enim ibi legitur, Καδδέ μιν αὐτὸν Εἰλύσω ψαμάθοισι, ἅλις χεράδος περιχεύας. Quomodo autem duo hi dativi, Ἰλύϊ, ψαμάθοισι, stare simul poterunt? Concurrere tamen eos necesse est, sequendo illam exp.: hoc modo, κρύψω, s. περικαλύψω, Ἰλύϊ, ψαμάθοισι. Sed hæc exp., cujus verba cum verbis textus non cohærent, minime mira mihi aut nova est, quod alias hujusmodi observare me meminerim, in quibus sc. verbum explicabatur alio verbo, cui additum erat nomen, quod obstabat quominus aptari textui illæ expp. possent. Quod si quis in retinenda illa de qua nunc agitur exp. pertinacior esse vellet, ad eam quam affero rationem oculos claudens, eum interrogarem cur non itidem ap. hunc poetam, ubi εἴλυτο jungitur dativis βελέεσσι et αἵματι et κονίῃσι, uno eodemque in loco, Il. Η, [640]: Βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίῃσι Ἐκ κεφαλῆς εἵλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους, addendus his sit dat. ille Ἰλύϊ, et dicendum, ἐκεκάλυπτο Ἰλύϊ βελέεσσι καὶ αἵματι κ. τ. λ. Sic ubi scribit, νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους, item εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ, item σάκεσιν εἰλυμένοι ὤμους· ubi denique alii cuipiam dat. hoc verbum jungit. Ceterum ap. Hesych. legitur et præt. pass. Ἴλυται, expositum κέκρυπται et καλύπτεται. Item Ἰλύαται, περιειλυμένοι εἰσί. Apud Eund. alteram scripturam habent act. fut. Εἰλύσω (cujus antea memini), expositum ἐν Ἰλύϊ κρύψω. Pass. Εἴλυται, καλύπτεται. Item Εἴλυτο, κατεκεκάλυπτο (sed huic exp. præfixa est alia haud itidem præcedentibus consentanea: sc. κατεσκεύαστο). Et particip. Εἰλυθέντες, καλυψάμενοι. Quin etiam act. Εἵλυεν passive exp. ἐκρύπτετο. Apud Eund. habemus Εἰλύεται, expositum non solum εἰλεῖται, et συστρέφεται, et κρύπτεται, verum etiam κακουργεῖ, et τετραποδίζει: de quibus expp. disseram paulo post, ubi agam de Ἰλύει, cui itidem valde remotas a præcedentibus signiff. tribuit. || Ἰλύσω ab Hesych. exp. Ἰλύϊ περικαλύψω, ap. Hom., uti dixi: item Ἰλύσαι, κρύψαι, καλύψαι. Sed habet præterea Ἰλύει expositum κοιμᾶται, et κτυπεῖ, item ἐκτρέφει, διατρίβει. At quid de his expp. tam diversis a præcedente sentiendum est? Equidem ad hoc Ἰλύω, quod ab Ἰλύς derivatum est, eas minime pertinere existimo; sed quoduam sit illud Ἰλύω (i. e. quam derivationem habeat), quod sibi illas vindicare possit, mihi ignotum esse, et fortasse ipsis etiam vett. gramm. fuisse dico. Præsertim tamen de duabus expp. id a me dictum intelligi volo, sc. κτυπεῖ et ἐκτρέφει [κρύπτει et στρέφει conj. intt.]. Nam quod attinet ad primam et ultimam, κοιμᾶται et διατρίβει, eas suspicor esse a nomine Ἰλυός, sive Ἰλύα, quibus significatur Latibulum ferarum, s. Lustrum. Neque enim dubium esse potest quin Ἰλυός scribi possit, aut etiam scriptum fuerit, non minus quam Εἰλυός: tum quod pro Εἰλύω scriptum fuerit itidem Ἰλύω, ut abunde antea docui: tum vero quod Ἰλύαι ap. Hesych. extet, expositum, ἔνθα τὰ θηρία αὐλίζονται, et φωλεοί. Quin etiam verbum Εἰλύει (habens ει in prima) ab eo expositum itidem κοιμᾶται [eodemque modo ab eod. vitiose scriptum Εἰδύει], sententiam meam, vel conjecturam potius, confirmare videtur. At in εἰλύεται magis etiam hæreo, quippe quod exponatur ab eod. lexicogr. non solum εἰλεῖται, συστρέφεται, κρύπτεται, sed quoque κακουργεῖ et τετραποδίζει. Si tamen et hic conjectura locum habet, dixerim τετραποδίζει quidem dici quatenus ii, qui βαδίζουσι τετραποδιστί, reptantia imitantur quodammodo; at vero κακουργεῖ, quod οἱ κακουργοὶ soleant irrepere in ea loca ubi volunt κακουργεῖν. Sed ne mihi quidem hæc mea conjecturalia commenta satis placent: qui tamen hoc addo, posse facilius aliquam idoneam excogitari harum signiff. rationem, quam illarum duarum quæ dantur activæ voci Ἰλύει, sc. κτυπεῖ, et ἐκτρέφει. Verum cur magis has expp. quam alias plurimas quæ ap. eund. lexicogr. extant, mirabimur?

Εἴλω, seu Εἵλλω [vel Εἴλλω, de quo spiritu v. in Εἰλέω], i. q. εἰλέω, i. e. In angustum cogo. Hom. Il. Θ, [214]: Ἦλθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων Εἱ-

λομένων· εἶλει δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ Ἕκτωρ Πριαμίδης, i. e. Coactorum, Conferctorum, ut Bud. interpr., seu, ut Hesych., συστρεφομένων, περιειλουμένων, συγκεκλεισμένων, συνηθροισμένων. [Ib. E, 782: Ἕστασαν, ἀμφὶ βίην Διομήδεος ἱπποδάμοιο εἰλόμενοι· 203: Ἀνδρῶν εἰλομένων. Inter se trudentes, Confertos interpr. Buttm. Lexil. vol. 2, p. 144. V. Εἰλέω.] || Verso, στρέφω. Aristoph. Nub. [761]: Μὴ νῦν περὶ σαυτὸν εἶλαι [ἴλλε al., plerique εἶλλε] τὴν γνώμην ἀεί· Ἀλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' ἐς τὸν ἀέρα, Ne tecum verses s. agites; ἀπόκλειε, ἔφελκε, Suid. [Ad hanc signif. refertur ab Aristot. De cœlo 2, 13 Plat. Tim. p. 40, B: Γῆν δὲ, τροφὸν μὲν ἡμετέραν, εἱλλομένην (alii εἰλλ. vel εἱλομένην vel εἱλουμ. vel εἱλομ. vel ἱλλ. vel ἱλλομένην) δὲ περὶ τὸν διὰ παντὸς πόλον τεταμένον, φύλακα καὶ δημιουργὸν νυκτός τε καὶ ἡμέρας ἐμηχανήσατο. Scribit enim p. 293, 30: Ἔνιοι δὲ καὶ κειμένην ἐπὶ τοῦ κέντρου φασὶν αὐτὴν ἴλλεσθαι περὶ τὸν διὰ παντὸς τεταμένον πόλον, ubi libri nonnulli ἴλλεσθαι (s. εἱλεῖσθαι vel εἰλεῖσθαι) καὶ κινεῖσθαι· et 14, p. 296, 24: Καθάπερ γὰρ εἴπομεν, οἱ μὲν αὐτὴν ... ἐπὶ τοῦ μέσου θέντες ἴλλεσθαι καὶ κινεῖσθαί φασι περὶ τὸν πόλον μέσον κ. τ. λ. Aristotelis interpretationem sequitur Diog. L. 3, 75: Οὖσαν δ' ἐπὶ τοῦ μέσου κινεῖσθαι περὶ τὸ μέσον, reprehendunt Proculus ad Tim. p. 281: Ἰλλομένην δὲ τὴν σφιγγομένην δηλοῖ· οὐ γὰρ, ὡς Ἀριστοτέλης οἴεται, τὴν κινουμένην, et Simplicius ad Aristot. p. 129, B: Τὸ δὲ ἰλλομένην εἰ διὰ τοῦ ι γράφεται, τὴν προσδεδεμένην σημαίνει. Καὶ οὕτω καὶ Ἀπολλώνιος ὁ ποιητὴς (1, 129) Δεσμοῖς ἰλλόμενον, τουτέστιν ἐνδεδεμένον, μεγάλων νώτων ἐξέωσεν· καὶ Ὅμηρος (Il. N, 572) Ἰλλάσιν, τουτέστι δεσμοῖς, οὐ βίᾳ δεσμοῦντες ἄγουσιν. Εἰ δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, καὶ οὕτω τὴν κωλυομένην σημαίνει, ὡς Αἰσχύλος ἐν Βασσάραις. Discrimen quod facit Simpl. inter formas per ει et ι, non agnoscit Athen. 7, p. 308, C: Ἔστι γὰρ τὸ μὲν ἴλλεσθαι εἴργεσθαι. Ceterum plura v. in Ἴλλω.] || Arceo, Prohibeo: unde εἰλλόμενον Hesych. exp. εἰργόμενον, citans ex Æsch. Bassaris [Bassaridibus, tametsi ap. Hesych. pro Βάσσαρες scr. esse non Βασσαρίσι sed Βασσάραις ostendit Simplicius]: et εἴλλῃ ap. Eund. εἴργῃ, κωλύῃ. [V. l. Simplicii supra cit. Tit. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 805, 20: Εἰλέσθω τοῦ ἱαροῦ· 48: Εἰλέσθων τοῦ ἱαροῦ. Verbum antiquum dicit Suidas. V. composita Ἀνείλω, Ἀπείλω, Ἐξείλω. Referenda autem huc etiam ea quæ in Ἔλλω ponit HSt., quæ forma nulla fuit.] Ἔλλω, i. q. ἴλλω s. κατέχω. Ἔλσαι putatur per syncop. dictum pro ἐλάσαι, ideoque exp. συνελάσαι, συγκλεῖσαι, συσχεῖν: possit tamen esse etiam ab ἔλλειν, ut κέλσαι a κέλλειν: nam et ipsum ἔλλειν exp. ἴλλειν, κατέχειν, συνέργειν. Hom. Il. A, [409]: Πρὶν ἀμφ' ἅλα ἔλσαι Ἀχαιοὺς, Compellere, Concludere. [Λ, 413: Ἔλσαν δ' ἐν μέσσοισι (Trojani Ulixem)· Σ, 294: Θαλάσσῃ τ' ἔλσαι Ἀχαιούς· Φ, 225: Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων, πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστυ. Pind. Ol. 10, 45: Ὁ δ' ἄρ' ἐν Πίσᾳ ἔλσαις ὅλον τε στρατὸν λείαν τε πᾶσαν Διὸς ἄλκιμος υἱός, Coacto universo exercitu, Continens universum exercitum. Callinus ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 372, v. 10: Ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ ἔλσας (sic), quod Arrianus l. in Εἰλέω cit. dicit: Εἰληθεὶς ὑπὸ τῇ ἀσπίδι ἀνέβαινε.] Ἔλσαι, poet. pleonasmo τοῦ ε dicitur etiam ipsum pro ἔλσαι, Coercere, Concludere: vel etiam Compellere: volunt enim ἔλσαι alii esse pro εἰλῆσαι et συνεῖρξαι, alii pro ἐλάσαι per sync. Il. Φ, [295]: Πρὶν κατὰ Ἰλιόφιν κλυτὰ τείχεα λαὸν ἔλσαι Τρωϊκὸν, Antequam intra Ilii muros populum Trojanum compuleris s. concluseris. Unde præt. pass. Ἔελμαι, Compulsus s. Conclusus sum. Il. Ω, [662]: Οἶσθα γὰρ ὡς κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα· Σ, [287]: Ἦ οὔ πω κεκόρησθε ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων· [Nonn. Dion. 2, 484: Νεφέλης ἔντοσθεν ἐελμενός.] M, [37]: Διὸς μάστιγι δαμέντες, de Græcis, Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐελμένοι ἰσχανόωντο. [Apoll. Rh. 1, 870: Οὐ μὰν εὐκλειεῖς γε σὺν ὀθνείῃσι γυναιξὶν ἐσσόμεθ' ὧδ' ἐπὶ δηρὸν ἐελμένοι, Conjuncti cum mulieribus. 4, 604: Ἀμφὶ δὲ κοῦραι Ἡλιάδες, ταναῇσιν ἐελμέναι αἰγείροισι, μύρονται κινυρὸν μέλεαι γόνον, sec. conj. Gerhardi Lectt. Apoll. p. 52, quum ἀειμέναι vel ἐειμέναι vel ἑλιγμέναι sit in libris, quorum postremum cum illo permutatum etiam H. Merc. 306: Ἄμφω δὲ παρ' οὔατα χερσὶν ἐώθει σπάργανον, ἀμφ' ὤμοισιν ἐελμένος, ut annotavit Wellauerus.] Metaph. vero quidam [Christodor. Ecphr. 249] in Epigr. dixit, Ἀμφασίης πελάγεσσιν ἐελμένος, Conclusus s. compulsus intra dubitationes, pro Nescius quid diceret. In iisd. Epigr. Lascaris dicitur ἐελμένον exposuisse Speratum, quasi ab ἐέλπομαι. [Diversa ab his signif. Percutiendi semel est Hom. Od. E, 132, H, 250: Νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ, sed ubi est var. ἐλάσας. Ἔλσας pro ἐλάσας Buttm. Lexil. vol. 2, p. 147 confert cum ἠλσάμην pro ἠλασάμην, de quo in Ἐλαύνω. Idem ib. p. 144 recte huc refert aor. ἐάλην, ἀλῆναι, de quo HSt. in Ἄλημι. L. Dind.]

Εἴλως, ωτος, ὁ, sive Εἱλώτης, ου, ὁ, Helos s. Helota. Ita ap. Lacedæmonios dicebatur Servus, Minister: quoniam totum fere servitium, quo utebantur, erat ex Helotis captis: etenim, quum diu et infestis animis oppugnarent Helos, urbem Peloponnesi ipsis vicinam, quoscunque inde caperent, in servitutem sibi redigebant, et retento gentis nomine Εἴλωτας vocabant, non δούλους, in majorem ipsorum contumeliam [Etym. M. p. 300, 8, Lex. rh. Bekk. An. p. 246, 16]: aliis tamen Quævis mancipia sic ab iis appellata volentibus in contumeliam Helotarum, quibuscum semper eis bella erant et dissidia. [Thucyd. 1, 101: Πλεῖστοι δὲ τῶν Εἱλώτων ἐγένοντο οἱ τῶν παλαιῶν Μεσσηνίων τότε δουλωθέντων ἀπόγονοι, ᾗ καὶ Μεσσήνιοι ἐκλήθησαν οἱ πάντες. Athen. 6, p. 272, A: Θεόπομπος δ' ἐν ἑβδόμῳ Ἑλληνικῶν περὶ τῶν Εἱλώτων λέγων ὅτι καὶ Ἐλεάται καλοῦνται γράφει οὕτως· Τὸ δὲ τῶν Εἱλώτων ἔθνος παντάπασιν ὠμῶς διάκειται καὶ πικρῶς· εἰσὶ γὰρ οὗτοι καταδεδουλωμένοι πολὺν ἤδη χρόνον ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, οἱ μὲν αὐτῶν ἐκ Μεσσήνης ὄντες, οἱ δ' Ἐλεάται κατοικοῦντες πρότερον τὸ καλούμενον Ἕλος τῆς Λακωνικῆς· sic enim scribitur in libris Ἐλεάται cum sp. leni et acuto in penultima. Schol. Plat. Alcib. 1 p. 388: Εἴλωτες παρὰ Λακεδαιμονίοις οἱ νόθοι καὶ ἐξ αἰχμαλώτων δοῦλοι γενόμενοι ἀπὸ τοῦ Ἕλους πόλεως ἐν Πελοποννήσῳ.] Sed verior est prior opinio; legimus enim ap. Plut. init. Lycurgi, Τοὺς Εἴλωτας ἐποιήσαντο δούλους οἱ Σπαρτιᾶται. Itidemque ap. Athen. 5 [immo 6, p. 265, B, C], Lacedæmonios et Thessalos κατασκευάσασθαι τὴν δουλείαν ἐκ τῶν Ἑλλήνων τῶν οἰκούντων πρότερον τὴν χώραν· illos, ex Achæis: hos, e Perrhæbis et Magnesiis: ac illos, τοὺς καταδουλωθέντας appellasse Εἴλωτας, hos autem, πενέστας. Porro οἱ Εἴλωτες, inquit rursum Plut. Lycurgo, αὐτοῖς εἰργάζοντο τὴν γῆν, ἀποφορὰν τὴν εἰρημένην τελοῦντες. Nec vero in agris solum colendis eos occupabant, sed etiam opera eorum in bellis utebantur, ac si strenuos sese præstitissent, manumittebant, ut discimus e Thuc. 4, p. 148 [c. 80. Memorat eosd. ib. 8, 26, 41, 56, 80; 5, 14, 34, 35, 56, 64, Xen. H. Gr. 1, 2, 18, etc.] Quoniam vero πάνυ ὑβριστικῶς αὐτοῖς ἐχρῶντο οἱ Λάκωνες, ideo sæpe ἐνεωτέριζον καὶ ἀφίσταντο: quamobrem et fere semper suspecti erant. Qua de re Athen. 14, [p. 657, D], et Thuc. l. c.: item Plut. Lycurgo, et Pausan. in Attic. [1, 29, 8; qui memorat iterum 3, 11, 8. Ib. 20, 6: Τοῦτο (τὸ ἐπὶ θαλάσσῃ πόλισμα Ἕλος) ᾤκισε μὲν Ἕλιος (leg. Ἔλειος: v. Heyn. ad Apollod. 2, 4, 5, 2) νεώτατος τῶν Περσέως παίδων, Δωριεῖς δὲ παρεστήσαντο ὕστερον πολιορκίᾳ· καὶ πρῶτοί τε ἐγένοντο οὗτοι Λακεδαιμονίων δοῦλοι τοῦ κοινοῦ, καὶ Εἴλωτες ἐκλήθησαν πρῶτοι, καθάπερ γε καὶ ἦσαν· τὸ δὲ οἰκετικὸν τὸ ἐπίκτητον ὕστερον, Δωριᾶς Μεσσηνίους ὄντας, ὀνομασθῆναι καὶ τούτους ἐξενίκησεν Εἴλωτας· 4, 25, 5 et 6; 8, 51, 3.] Rursum Plutarch. init. Demetrii: Οἱ παλαιοὶ Σπαρτιᾶται τοὺς Εἴλωτας ἐν ταῖς ἑορταῖς πολὺν ἀναγκάζοντες πίνειν ἄκρατον, εἰσῆγον εἰς τὰ συμπόσια, τοῖς νέοις, οἷόν ἐστι τὸ μεθύειν, ἐπιδεικνύντες. [V. etiam Ἑλῶπες. || Fabulam satyricam, Εἴλωτες οἱ ἐπὶ Ταινάρῳ inscriptam, citatam invenerat Eust. Il. p. 297, 34: Οἱ Εἴλωτες οὐ μόνον δουλικοῦ εἰσιν ὀνόματος, ἀλλὰ καί τι ἑτεροῖον δηλοῦσιν· ἐν γοῦν τοῖς Ἡρῳδιανοῦ εὕρηται ὅτι Εἴλωτες οἱ ἐπὶ Ταινάρῳ Σάτυροι. Eandem idem Herodianus, quem non intellexerat Eust., bis memorat Περὶ μον. λ. p. 10, 34; 26, 29, ubi cod. Ὁ τοὺς εἰλώτας et Παρὰ τῷ τοὺς εἴλωτας, et Athen. 9, p. 400, C; 14, 638, E, quorum ll. in altero cod. ἰλεώτας. Non diversam fuisse ab Eupolidis Εἴλωσι, eidem Ath. 4, p. 138, F, citatis, conjecit Mueller. in Mus. Rhen. Niebuhrii 3, 4, p. 480.

‖ Gen. plur. εἰλωτέων, tanquam ab εἱλώτης est ap. Herodot. 6, 58, 75, 80; 9, 28. Inter εἱλωτέων et εἱλώτων variant libri 9, 80, in quibus εἵλωτα est 7, 229, εἵλωτας 6, 81. Εἱλώτων pro εἱλωτέων Herodoto constanter reddendum censet vir d. in *The philolog. Mus.* 4, p. 15, barbaram existimans formam εἱλώτης, quam diserte memorat Steph. Byz., ab ipso cit., v. Ἕλος: Οἱ πολῖται Εἵλωτες ... λέγονται καὶ Εἱλῶται καὶ Ἕλειοι καὶ Ἑλεάται. Epist. Themistocl. 5, p. 21 ed. princ.: Τὸν λόγον τοῦ εἱλώτου ἀνδρός. In ead. p. 17 εἱλώτης ἀνὴρ pro εἷς αὐτὸς ἀνὴρ restituit Koen. ad Greg. p. 195. Leni spiritu Εἵλωτες scribitur ap. Photium vv. Καλλικύριοι, (p. 127, 17; 165, 15), Κλαρωταί, Πενέσται (p. 409, 15; 410, 1). L. Dindorf.]

Εἱλωτεία, ἡ, Helotici ministerii præstatio, Servitus: δουλεία [Suid. et Zon. p. 634, cujus liber unus εἱλωτία, Etym. M. p. 300, 11]. E Plat. autem De LL. [6, p. 776, C] affertur ἡ Λακεδαιμονίων εἱλωτεία, pro Servilis turba, Servitia, Mancipia: quemadmodum Steph. Byz. Εἱλωτείαν, nisi forte per simplex ι scripsit Εἱλωτίαν, vocari ait τὴν τῶν Εἱλώτων χώραν.

Εἱλωτεύω, Sum Εἵλως, Heloticum ministerium præsto, Servio. Isocr. Paneg. [p. 67, E], de Lacedæmoniis, Τῇ αὑτῶν πόλει τοὺς ὁμόρους Εἱλωτεύειν ἀναγκάζουσι. [Id. Epist. 3, p. 412, D: Ὅταν τοὺς μὲν βαρβάρους ἀναγκάσῃς εἱλωτεύειν τοῖς Ἕλλησι. L. Dind.]

[Εἱλωτία, ἡ, i. q. εἱλωτεία, ap. schol. Plat. Alcib. 1 § 38, p. 78 (=389 Bekk., qui εἱλωτεία, quod v.). Boiss.]

Εἱλωτικός, ἡ, ὁν, Heloticus, Qui vel Qualis Helotum est: ut Εἱλωτικὸς πόλεμος, Bellum Heloticum, ap. Plut. De virt. mul. Quale ap. Romanos fuit Bellum servile. Apud Eund. Solone [c. 21], τὸ Εἱλωτικὸν πλῆθος, Multitudo Helotarum, i. e. οἱ Εἵλωτες. Dicitur et τὸ Εἱλωτικόν, pro τὸ Εἱλωτικὸν πλῆθος, i. e. οἱ Εἵλωτες: ut τὸ Εἱλωτικὸν ἀφιστάντες, Helotas ad descisendum solicitantes: quemadmodum et τὸ στρατωτικὸν dicuntur οἱ στρατῶται. [Pausan. 4, 23, 1: Τῶν δὲ Μεσσηνίων ὁπόσοι ... ἐγκατελήφθησαν, τούτους μὲν οἱ Λακεδαιμόνιοι προσένειμαν ἐς τὸ εἱλωτικόν. Steph. Byz. v. Ἕλος: Καὶ κτητικὸν Εἱλωτικός. Photius Lex. p. 426: Πενεστικόν, τὸ παρὰ Θετταλοῖς θητικόν, ὡς τὸ εἱλωτικὸν (sic) παρὰ Σπαρτιάταις. L. D. Max. Tyr. Diss. 29, 2: Θητικὰ ταῦτα, εἱλωτικὰ ταῦτα ὑπὸ ἀσπίδων σώζεται.]

Εἱλωτὶς, ἡ, interdum pro Εἱλωτική, interdum pro Serva, Ancilla. [Plut. Ages. c. 3: Τοῦτο δ' οὐ πάνυ εὐσχόλως τὴν Τιμαίαν ἐνεγκεῖν φησι Δοῦρις, ἀλλὰ καὶ ψιθυρίζουσαν οἴκοι πρὸς τὰς εἱλωτίδας Ἀλκιβιάδην τὸ παιδίον οὐ Λεωτυχίδην καλεῖν. Sic enim scribitur ibi paroxyt. et est scribendum, si ducitur ab Εἰλώτης: sin ab Εἵλως, εἱλωτὶς, ut est ap. Suid.: Εἱλωτὶς, ἡ δούλη. Steph. Byz. v. Ἕλος: Καὶ θηλυκὸν Εἱλωτίς. L. Dind.]

Εἷμα, τὸ, Indumentum, Vestimentum, Vestis. Hom. Il. Γ, [392]: Κάλλεῖ τε στίλβων καὶ εἵμασι. Od. Η, [265]: Ἄμβροτα εἵματα ἕσσεν· Ζ, 61]: Καθαρὰ χροΐ εἵματ' ἔχοντα· Θ, [249]: Εἵματά τ' ἐξημοιβά. Utitur hoc voc. Plut. quoque in Probl. Rom. [Mor. p. 270, E] quum scribit non minus de nigro quam de purpureo dici posse, Δολερὰ μὲν τὰ εἵματα, δολερὰ δὲ τὰ χρώματα· sed respiciens ad id, quod alibi [Mor. p. 863, D] ex ipso Herodoto [3, 22] adducit de Æthiope ad unguenta et purpuram dicente, Ὡς δολερὰ μὲν τὰ χρώματα (sic enim ibi leg. videtur pro χείματα, ut præced. l. ostendit, nisi forte χύματα a χύω [ἀλείμματα Wyttenb. c. aliis]), δολερὰ δὲ τὰ εἵματα τῶν Περσέων ἐστί. [Hippocr. De morb. mul. 2, p. 640, 16: Δίφρον δὲ χρὴ ὀπήεντα εἶναι καὶ ἀμριζίεσθαι τὴν γυναῖκα περιστειλαμένην εἵμασιν, ὡς μὴ παραπνέῃ. Herodot. 1, 10: Τιθεῖσαν τὰ εἵματα. Ap. Eund. De indumento bovis 2, 132: Ἡ δὲ βοῦς τὰ μὲν ἄλλα κατακέκρυπται φοινικέῳ εἵματι. Et de pallio quod tunicæ superinduitur 155: Κιθῶνας ὑποδύντιν τοῖσι εἵμασι. ‖ Vestis stragula. Æsch. Ag. 921: Μηδ' εἵμασι στρώσας' ἐπίχθονον πόρον τίθει· 963: Πολλῶν πατησμὸν εἱμάτων ἂν εὐξάμην, et fort. 960: Εἱμάτων βαφάς. L. D. Εἷμα et αἷμα confusa Eur. Phœn. 1062, coll. schol. Ven. Hom. Il. Γ, 354.] ‖ Ἔμμα Æol. pro eod., Hesych., a quo tamen additur, ἢ καθαπτόμενον ἢ ἀπομασσόμενον.

Εἱμάδες, Hesychio ποιμένων οἰκίαι, Pastoritiæ casæ, Tuguria.

[Εἱμαρμένη. V. Μοῖρα.]

[Εἱμάρσην, ενος, ὁ, ἡ, Viriliter indutus s. amictus. Dosiadæ Ara 2 Anth. Pal. 15, 26: Εἱμάρσενός με στήτας πόσις Μέροψ δίσαβος τεῦξε. Ubi schol. Hoboloi, qui sequebatur vitiosam scripturam Εἱμ' ἄρσενος: Τῆς ἄρσενος καὶ τῆς ἀνδρώας· ἐπιβουλεύσασα γὰρ Μήδεια Θησεῖ καὶ φωραθεῖσα ἔφυγεν εἰς τὸ μέρος τῆς Ἀσίας, ὃ νῦν Μηδία ἐξ αὐτῆς καλεῖται, ἀνδρώαν περιβαλοῦσα στολήν. Dicuntur autem hæc de Iasone Medeæ marito.]

Εἱμαρτὸς, ἡ, ὀν, Fato decretus, assignatus, Fatalis: ut εἱμαρτὸς χρόνος, Plut. Alex. [c. 30. Neutr. Euseb. Præp. ev. p. 244, B: Γενήσεται γὰρ τὸ εἱμαρτὸν ἐξ ἀνάγκης, Necessario quidquid in fatis est eveniet. Hase.]

[Εἱματίζομαι, Induor, Vestior. Eust. Opusc. p. 300, 49: Εἰ γάρ τις εἱματίζοιτο εἰς ἀκέραιον, ἀνεθεματίζετο παρ' αὐτοῖς ὁ μὴ λωποδυτήσας τὸν ἄνθρωπον. Etym. M. p. 300, 24: Τὸ δὲ ἱματισμένον εὗρον αὐτὸ (f. αὐτὸς) διὰ διῤῥόγγου. V. Ἱματίζω.]

[Εἱματοποιέομαι codex Sancroft. Herodoti 4, 74. Sed recte vulgo εἵματα ποιεῦνται.]

[Εἱματοπώλης, ὁ, Vestiarius, Vestimentorum venditor, Dositheus Ms.]

[Εἱματοφυλάκιον, τὸ, Capsarium, Vestiarium, Dositheus Ms.]

[Εἱματοφύλαξ, κος, ὁ, Capsarius, Custos vestimentorum, Dositheus Ms.]

[Εἱμείρομαι. V. Ἱμείρομαι.]

Εἰμὶ, Sum. Præt. imperf. ἦν, Eram. Fut. ἔσομαι, Ero. Cetera partim e seqq. exemplis, partim e gramm. pete. Hom. Il. Ω, [397]: Μυρμιδόνων δ' ἐξ εἰμι· πατὴρ δέ μοί ἐστι Πολύκτωρ. Ἀρνειὸς μὲν ὅδ' ἐστὶ, γέρων δέ μοι [δὴ δὴ], ὡς σύ περ ὦδε. Ἐξ δέ οἱ υἷες ἔασιν· ἐγὼ δέ τοι ἕβδομος εἰμι. Sed pro ἐξ εἰμὶ scribitur et conjunctim ἕξειμι. Od. Ι, [19]: Εἶμ' Οὐδυσεὺς Λαερτιάδης, ὃς etc. Il. Φ, [154]: Εἶμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου· quibus in ll. retrahitur in priorem syll. accentus, ob elisum ι: in hoc tamen posteriore l. sunt et qui pro εἶμι accipiant, de quo infra. [Retracto accentu scribendum Εἶμ'.] Id. [ib. Ω, 368]: Οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσὶ· poet. pro εἰς, quo ipso utitur alibi: ut Il. Φ, [150]: Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν; Est et infin. ἶμεναι ap. Eund. [Il. Α, 117, etc. Sed et ap. Aret. Acut. morb. causs. 1, 7, p. 5=6; 10, p. 8=10; 2, 2, p. 14=17, et ib. 15=18, etc.], ἔμεναι [Il. Γ, 40, etc. Aret. Diut. m. causs. 7, 1, p. 27=32, sed ubi leg. ἶμεναι. Itemque ib. 5, p. 29=35; 6, p. 31=37; ib. p. 32=37; 34=39], itidem poeticus, sicut et ἶμεν [Hom. Il. Δ, 299, et alibi, inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 746, 17. Ἔμμεν Il. Σ, 364, etc. Pind. Pyth. 4, 98, Soph. Antig. 623], aliaque multa, quæ docebunt gramm. [Εἶμεν infin. forma Dor. in fœd. Laced. et Argiv. Thucyd. 5, 77, 79, ap. Timæum Locr. p. 93, A, B, etc. in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 558, n. 1052; 653, n. 1334, 4; vol. 2, p. 1, 7, 11, etc. Εἶμεναι in sermone Megarensis ap. Aristoph. Ach. 775.] Ceterum observandum est Il. Ω, [373], hoc loquendi genus, Οὕτω πῃ τάδε γ' ἐστὶ, φίλον τέκος, ὡς ἀγορεύεις· ad verbum Hæc ita sunt, pro Hæc ita se habent. [Thucyd. 1, 78: Ὁποτέρως ἔσται ἐν ἀδήλῳ κινδυνεύεται. ‖ I. fere q. Fio, Accido, Provenio. Thucyd. 1, 2: Φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη οὐ πάλαι βεβαίως οἰκουμένη, ἀλλὰ μεταναστάσεις τε οὖσαι τὰ πρότερα καὶ ῥᾳδίως ἕκαστοι τὴν ἑαυτῶν ἀπολείποντες· 3, 22: Καὶ αὐτίκα βοὴ ἦν· 25: Ὅτι ἐσβολή τε ἅμα ἐς τὴν Ἀττικὴν ἔσται· 36: Μετάνοια τις ἦν αὐτοῖς. Eur. Ion. 945: Τοῦτ' (leg. τότ') ἦν ἃ νῦν σοι φανερὰ σημαίνω κακά· Hel. 1602: Παρακέλευσμα δ' ἦν πρόμνηθεν Ἑλένης· Hec. 929: Κέλευσμα δ' ἦν κατ' ἄστυ Τροίας τόδε· Iph. T. 1366: Ὅθεν τὰ δεινὰ πλήγματ' ἦν γενετάδων· 1368: Πυγμαὶ δ' ἦσαν ἐγκροτούμεναι. Xenarch. ap. Athen. 6, p. 225, D: Ἦσαν δὲ πληγαί. Aristot. Eth. Eud. 2, 8: Ὅταν..., ἂν μὴ τοῦτο πράττωσι, πληγαὶ ἢ θάνατοι ὦσι. Plut. Coriol. c. 9: Ὡς δ' ἦσαν ἐμβολαὶ δοράτων. Thuc. 1, 33: Τὸν δὲ πόλεμον, ὃς ὕστερον χρήσιμος ἂν εἴημεν, εἴ τις ὑμῶν μὴ οἴεται ἔσεσθαι· 2, 2: Προϊδόντες γὰρ οἱ Θηβαῖοι ὅτι ἔσοιτο ὁ πόλεμος· 13: Ὡς ἔγνω τὴν ἐσβολὴν ἐσομένην· 3, 12: Εἰδέναι εἴ τι αὐτῶν ἔσται. Soph. Phil. 1160: Πόθεν γὰρ ἔσται βιοτά; Dio Cass. 60, 7: Τήν τε ἕδραν τὴν νῦν οὖσαν τοῖς βουλευταῖς ἀπέκρινε. Rarius sic cum art. Thuc. 4, 103: Ἦν

βιασάμενος ῥᾳδίως ὁ Βρασίδας, ἅμα μὲν τῆς προδοσίας A
οὔσης, ἅμα δὲ καὶ χειμῶνος ὄντος. Diodor. 12, 27 : Τῶν
μὲν αἱρουμένων τὴν δημοκρατίαν, τῶν δὲ βουλομένων τὴν
ἀριστοκρατίαν εἶναι· 17, 7 : Ὁρᾶσθαι τὸν ἥλιον ἔτι τῆς
νυκτὸς οὔσης ἀνατέλλοντα. || Versor. Thucyd. 2, 47 :
Ὄντων αὐτῶν οὐ πολλάς πω ἡμέρας ἐν τῇ Ἀττικῇ. || Exsto,
Duro. Thuc. 1, 2 : Τῆς γὰρ ἐμπορίας οὐκ οὔσης, οὐδ' ἐπι-
μιγνύντες ἀλλήλοις ἀδεῶς κ. τ. λ. 3 : Δοκεῖ δέ μοι ... καὶ
πάνυ οὐδὲ εἶναι ἡ ἐπίκλησις αὕτη· 1, 58 : Ἕως ἂν ὁ πρὸς
Ἀθηναίους πόλεμος ᾖ· 139 : Ὅτι Λακεδαιμόνιοι βούλονται
τὴν εἰρήνην εἶναι· εἰ δ' ἄν, εἰ τοὺς Ἕλληνας αὐτονόμους
ἀφεῖτε· 4, 118 : Αἱ δὲ σπονδαὶ ἐνιαυτὸν ἔσονται. || Reapse
sum, ut contrarium sit speciei. Thuc. 1, 10 : Διπλα-
σίαν ἂν τὴν δύναμιν εἰκάζεσθαι ἢ ἔστιν. || Vivo. Hesych. :
Ἐσόμεθα, βιώσομεν. Ubi Philostr. Ep. 8, p. 918 : Οἱ
δὲ μηδὲν ὄντες ὁπότε εἶσι, τίνες ἂν εἶεν ὁπότε οὐκ εἶσί;
confert Alb. Polyb. 2, 43, 9 : Μέχρι μὲν οὖν ἦν Ἀντίγο-
νος ὁ Γονατᾶς. Hac signif. frequens est in primis Eu-
ripidi, ut Alc. 271 : Οὐκέτι δὴ μάτηρ σῶν ἔστιν· 278 :
Σοῦ γὰρ φθιμένης οὐκέτ' ἂν εἴην· 393 : Βέβηκεν, οὐκέτ'
ἔστιν Ἀδμήτου γυνή, etc. Et de rebus, Supersum, Tro. B
1292 : Ὤλωλεν οὐδ' ἔτ' ἔστι Τροία. Et similiter de gente
Sophocles vel tragicus nescio quis ap. schol. Vat.
Eur. Tro. 822 : Ὁρᾷς; ἐν τῇδε μὲν ὄντων Φρυγῶν τύραν-
νος ὤχει τυγχάνων γέρων ἀπορρὴς Λαομέδων καλούμενος·
nisi melius ibi legitur ὁ τῶν Φρ. τ. οἰκῶν τυγχάνει, ut
conjecit jam Meinekius Quæst. Scen. 3, p. 34. L. D.]
Est autem in soluta etiam oratione frequentissimum
hoc verbum, et variis modis. Ac simpl. quidem pro
Sum, ut πλούσιος, πένης εἰμί. Sic ἀγαθὸς, κακός εἰμι :
quæ etiam invertuntur, ut εἰμὶ πλούσιος, etc. Et cum
neutro nomine, Ἀσφαλές ἐστι λέγειν, Dem. De Chers.,
Tutum est dicere. Hunc autem aliosque vulgares
hujus verbi usus passim ap. auctores lector inveniet,
adeo ut afferre exempla minime necesse sit. At de
ceteris dicam, ea exemplis probans. Primum igitur
ut Lat. dicitur cum gen. Non cujusvis est hoc facere :
ita puto dixisse Thuc. [6, 22] : Οὐ πάσης ἔσται πόλεως
ὑποδέξασθαι· 1, [142] : Τὸ δὲ ναυτικὸν τέχνης ἐστίν, ut
Lat. dici solet, Hæc res est artis, pro Artem requi-
rit, Arte opus habet. At quod ex Eod. affertur, C
Ἔστιν ὁ πόλεμος ὅπλων, redditur, Constat bellum ope
armorum. Utuntur hoc verbo cum gen. et ubi Lat.
verbo Sum cum ablat. Aristoph. Pl. [246] : Τούτου τοῦ
τρόπου πῶς [πώς] εἰμ' ἀεί, Hoc sum ingenio, Præditus sum
hoc ingenio, his moribus. Aliquando vero εἶναι cum
gen. reddi ad verbum non potest : ut εἶναι ἑαυτοῦ, Sui
juris esse, Mentis suæ potestatem habere, Bud. p. 84
e Basil. [Demosth. p. 1456, 9 : Ταῦθ' ὅταν ποτὲ βού-
λησθε ὑμῶν αὐτῶν ὄντες ἀκούειν. V. Ἑαυτοῦ] : huic au-
tem opponitur ἔξω ἑαυτοῦ εἶναι, pro Extra se esse,
Mente alienatum esse, Bud. p. 77. Interdum vero
inter hoc v. et genit. subaud. εἷς, ut Aristoph. [Pl. 345],
Εἷ γὰρ τῶν φίλων, Es enim amicorum. Id. [ib. 869],
εἰμὶ τῶν πονηρῶν. Gallice eod. modo loquimur, *Tu es*
des amis, *Tu es des bons*. Sic et [Plato Leg. 12, p. 950,
E : Τὰς δὲ κατὰ πόλεμον καὶ στρατείας ἀποδημίας οὐκ ἐν
ἐκδημίαις πολιτικαῖς ἄξιον ἀγορεύειν ὡς τούτων οὔσας·]
Gregor. : Κἀγὼ τῶν ἐπαινούντων εἰμὶ τὸν νόμον. [Thu-
cyd. 1, 120 : Σωφρόνων μέν ἐστιν, εἰ μὴ ἀδικοῖντο, ἡσυ-
χάζειν. Æsch. Ag. 940 : Οὔτοι γυναικός ἐστιν ἱμείρειν D
μάχης, et alibi. Plato Phæd. p. 85, C : Πάνυ μαλθακοῦ
εἶναι ἀνδρός.] Ut autem in his loquendi generibus sub-
intelligitur εἷς, ita puto subintelligi υἱός, quum dici-
tur ab Isæo [p. 46 (69 R.)] εἶναι Θρασυμάχου Νικόστρα-
τον, et a Dem. Παιάνος ὤν. Interdum vero additur
πατρός. [Epigr. ap. Thucyd. 6, 59 : Ἥ πατρός τε καὶ
ἀνδρὸς ἀδελφῶν τ' ὦσα τυράννων, Παίδων τ', οὐκ ἤρθη νεῶν
ἐς ἀτασθαλίην. Qui l. optime ostendit non esse in ta-
libus intelligenda vocc. εἷς vel υἱὸς, sed genitivum
quam maxime propria hic poni significatione.] Quod
si subaudiri ibi υἱὸς dixero, itidem δοῦλος sub. esse
ap. Dem. dicam in Νικαράτης ἦν, καὶ ἠκολούθει ἐκείνῃ
[p. 1351, 21. Non esse intelligendum δοῦλος, tum
per se manifestum est tum ex ll. qualis Thucyd. 5,
84 : Οἱ δὲ Μήλιοι Λακεδαιμονίων μέν εἰσιν ἄποικοι, τῶν
δ' Ἀθηναίων οὐκ ἤθελον ὑπακούειν ... ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον
οὐδετέρων ὄντες ἡσύχαζον, Neutris accedentes. Æsch.
Ag. 269 : Τροίαν Ἀχαιῶν οὖσαν. Soph. Antig. 737 :
Πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ' ἥτις ἀνδρός ἐσθ' ἑνός. Plato Reip. 4,

p. 419 : Δι' ἑαυτούς, ὧν ἐστὶ μὲν ἡ πόλις τῇ ἀληθείᾳ, etc.
Soph. OEd. T. 917 : Ἀλλ' ἐστὶ τοῦ λέγοντος, ἢν φόβους
λέγῃ. Aristoph. Eq. 860 : Ὦ δαιμόνιε, τοῦ μὴ λέγοντος
ἔσθι. Plato Phæd. p. 85, A : Οἱ κύκνοι ... τοῦ Ἀπόλλωνος
ὄντες. Aliter Demosth. p. 982, 3 : Οἱ τέχνην τὸ πρᾶ-
γμα πεποιημένοι μήτε συγγνώμης μήτ' ἄλλου μηδενός εἰ-
σιν ἀλλ' ἢ τοῦ πλείονος, Neque indulgentiæ neque
alius cujusquam rei nisi lucri rationem habent.]
Budæus tamen p. 103 scribit, εἶναι illic quidem
esse pro γεγονέναι, at hic pro δουλεύειν. Vide et p. 84.
At vero quo dicunt Græci modo εἰμὶ τῆς πόλεως τῆσδε,
quo utitur Plato [Reip. 6, p. 494, C : Μεγάλης πό-
λεως ὤν], eodem Galli *Je suis de ceste ville* : nobis
enim *De* genit. est nota. Item, ut τοῦ γένους εἰμὶ
a Xen. [Cyrop. 1, 2, 1, H. Gr. 3, 3, 3, et alibi] dicitur
pro Agnatus sum, ita Galli *Je suis de la parenté*.
[Thuc. 3, 70, Ὁ Πειθίας, ἐτύγχανε γὰρ καὶ βουλῆς ὤν.
Et ib. : Ἕως ἔτι βουλῆς ἐστι.] Bud. autem hoc loquendi
genus liguratum esse vult p. 84, sicut et illud εἶναι ἑαυ-
τοῦ. Denique, ut legimus ap. Lucian. [Vit. auct. c.
26], Πόσου ἐστὶ τοῦτο, quo utuntur et alii, pro Quanti
pretii est, æstimatur, sic Galli, *De combien est-il?*
cum *De* gen. nota, uti dixi. [De εἶναι pro ἔξεστι posi-
to v. infra in Ἔστι.] || Εἶναι cum dat. periphrasi
servit aliis linguis non usitatæ : ut ἦν μοι βουλομένῳ,
pro Volebam, de quo alibi dictum est. [Thucyd. 7, 35 :
Οὐκ ἂν σφίσι βουλομένοις εἶναι. Plato Soph. p. 254, B :
Ἂν ἔτι βουλομένοις ἡμῖν ᾖ· Lach. p. 187, C : Εἰ δὲ βου-
λομένοις ὑμῖν ἐστι περὶ τῶν τοιούτων ἐρωτᾶσθαι. Et ib. :
Ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ Μελησίᾳ τῷδε δῆλον ὅτι ἡδομένοις ἂν
εἴη.] Sic et ἦν αὐτῷ προσδεχομένῳ [Thucyd. 6, 46], pro
προσεδέχετο. At e Philostr. Her. [c. 14, p. 723] afferunt
VV. LL., εἰμὶ κατὰ τὸν Αἰνείαν ταῖς μάχαις, pro Haud
secus atque Æneas in pugnis versor. [Dativo junctum
plerumque significat Pertinere ad aliquem, Proprium
esse alicui. Soph. Aj. 514 : Ἐμοὶ γὰρ οὐκέτ' ἐστὶν εἰς
δ, τι βλέπω· El. 847 : Ἐμοὶ δ' οὔτις ἔτ' ἔστι.] || De
constr. autem infinitivi εἶναι cum dat., itidemque cum
accus., lege Bud. p. 57-8, ubi et subaudiri aliquando
docet. [Thucyd. 1, 10 : Λακεδαιμονίων γὰρ εἰ ἡ πόλις
ἐρημωθείη, λειφθείη δὲ τά τε ἱερὰ καὶ τῆς κατασκευῆς τὰ
ἐδάφη, πολλὴν ἂν εἰμαι ἀπιστίαν τῆς δυνάμεως προελθόν-
τος πολλοῦ χρόνου τοὺς ἔπειτα πρὸς τὸ κλέος αὐτῶν εἶναι·
20 : Οἴονται ... τὸν Πιτανάτην λόχον αὐτοὺς εἶναι, ὃς οὐδ'
ἐγένετο πώποτε. Æsch. Pers. 238 : Ἀργύρου πηγή τις αὐ-
τοῖς ἐστι, et alibi ipse ceterique Tragici. Aliæ phrases
ead. struct. sunt : Thuc. 1, 118 : Κατὰ κράτος πολεμοῦσι
νίκην ἔσεσθαι. Æsch. Suppl. 948 : Εἴη δὲ νίκη καὶ κράτη
τοῖς ἄρσεσιν. Soph. OEd. C. 1332 : Οἷς ἂν σὺ προσθῇ,
τοῖσδ' ἕφασκ' εἶναι κράτος.] || Servit porro periphrasi
hoc verbum non solum cum illo dat., sed et cum
partic., ut εἰμὶ πεποιηκὼς pro πεποίηκα : de quo lege
Bud. p. 136. [Æsch. Pers. 759 : Τοιγάρ σφιν ἔργον ἐστὶν
ἐξειργασμένον. Thucyd. 3, 68 : Εἴ τι Λακεδαιμονίους ...
ἀγαθὸν ἐν τῷ πολέμῳ δεδρακότες εἰσίν. Et alii plurimi.
Nec solum c. part. præt. sed etiam præs. et aor.
Æsch. Cho. 136 : Ἐκ δὲ χρημάτων φεύγων Ὀρέστης
ἐστίν· Eum. 549 : Αἰδόμενός τις ἔστω. Soph. Aj. 1320 :
Οὐ γὰρ κλύοντες ἐσμὲν αἰσχίστους λόγους; OEd. C. 1433 :
Ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἥδ' ὁδὸς ἔσται μέλουσα· T. 126 : Δοκοῦντα
ταῦτ' ἦν. Plato Leg. 9, p. 860, E : Εἰ δὴ ταῦτα οὕτως
ἔχοντά ἐστι· Epist. 7, p. 326, A : Τὰ γὰρ τῶν νόμων
αὐταῖς σχεδὸν ἀνιάτως ἔχοντά ἐστι, etc. Narrat. De
imag. Deiparæ ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8,
p. 706, A : Ἐφ' ὅσον γὰρ οἱ λατόμοι ξέοντες ἦσαν τὴν ...
εἰκόνα ... Vita Pauli ib. p. 725, B : Καρπῷ τὰ δένδρα
βρίθοντα ἦν· 729, B : Κατὰ τὴν ἑτέραν ἔρημον αὐλιζόμε-
νος ἦν. Et cum ipso part. ὤν. Herodot. 3, 49 : Νῦν δὲ
αἰεὶ, ἐπεί τε ἔκτισαν τὴν νῆσον, εἰσὶ διάφοροι ἑόντες ἑωυ-
τοῖσι· 108 : Καί κως τοῦ θείου ἡ πρόνοια, ὥσπερ καὶ οἰκὸς,
ἔστι ἐοῦσα σοφή. Quibus locis non comparandus
Demosth. p. 616, 21 : Τῶν ἔργων ὧν ὑπομνήματα
ἦσαν ὄντες οἱ στέφανοι, ubi ὄντες vertendum Donec
erant. || Cum partic. aor. Sophocl. OEd. T. 90 :
Οὔτε γὰρ θρασὺς οὔτ' οὖν προδείσας εἰμί· Phil. 1337 :
Ἀνὴρ γάρ ἐστιν ἡμὶν ἐκ Τροίας ἁλούς. Æsch. Suppl. 463 :
Τίν' αὐδὴν τήνδε γηρυθεῖσ' ἔσει; Soph. OEd. T. 1146 :
Οὐ σιωπήσας ἔσει; Antig. 1067 : Νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν
ἀντιδοὺς ἔσει. Herodot. 7, 194 : Βασιλέα μὲν δὴ Δαρεῖον
οὕτω διαφυγὼν μὴ ἀπολέσθαι περιῆν· τότε δὲ ἐς τοὺς Ἕλ-

λῃνας καταπλώσας ἔμελλε οὐ τὸ δεύτερον διαφυγὼν ἔσεσθαι. Xenoph. An. 7, 6, 36 : Ἢν δὲ ποιήσητε ἃ λέγετε, ἴστε ὅτι ἄνδρα καταφανόντες ἔσεσθε..., ubi libri optimi καταφανότες, forma perf. non satis certa. Soph. OEd. T. 970: Οὕτω δ' ἂν θανὼν εἴη ἐξ ἐμοῦ. De participio cum participio verbi v. infra in Ὤν. L. D.] Alicubi vero infin. εἶναι vacat etiam omnino, ut in ἐκὼν εἶναι, τὸ νῦν εἶναι, τὰ νῦν εἶναι, de quibus scribit Bud. p. 394-5. [Thucyd. 2, 89 : Τὸν δὲ ἀγῶνα οὐκ ἐν τῷ κόλπῳ ἐκὼν εἶναι ποιήσομαι· 6, 14 : Ἑκὼν εἶναι μηδὲν βλάψῃ. Et sæpe Herodotus, ut 7, 104, etc. Photius : Τὸ νῦν εἶναι· παρῖλκει τὸ εἶναι. Θεόπομπος. Plato Crat. p. 396, E : Τὸ μὲν τήμερον εἶναι χρήσασθαι αὐτῇ.] || Nonnunquam ponitur in indic., sequente partic., ut, Φανερὸς ἦν δημοτικὸς καὶ φιλάνθρωπος ὤν, Xen. [Comm. 1, 2, 60. Hippocr. De prisca med. p. 8, 25 : Καταφανέες εἰσὶ ἁμαρτάνοντες.] || Dicitur et τυγχάνω ὤν pro εἰμὶ, de quo vide in Τυγχάνω. || Utuntur præterea præt. imperf. pro præs., dicentes ἦν pro ἐστὶ : et ap. philosophos, τὸ τί ἦν εἶναι, pro τί ἐστι : quorum exempla Bud. habet p. 102. [V. infra.]

¶ Εἰσὶν, οἱ, Sunt qui, pro Aliqui. Sic εἰσὶ δ' οἵ. Item ἔστιν οἷς [Thucyd. 1, 6 : Ἔτι δὲ καὶ ἐν τοῖς βαρβάροις ἔστιν οἷς νῦν, καὶ μάλιστα τοῖς Ἀσιανοῖς, πυγμῆς καὶ πάλης ἆθλα τίθεται· 23 : Αὐχμοὶ ἔστι παρ' οἷς μεγάλοι· 5, 25 : Ἔστιν ἐν οἷς οὐ ποιοῦντες ... ἃ εἴρητο· 7, 11 : Ἀπὸ τῶν ἐν Σικελίᾳ πόλεων ἔστιν ὧν· 3, 92 : Πλὴν ... Ἀχαιῶν καὶ ἔστιν ὧν ἄλλων ἐθνῶν· 6, 88 : Ἔστιν ὧν πόλεων ἐπαγγελλομένων· 8, 65 : Ἔστιν ἀφ' ὧν χωρίων καὶ ὁπλίτας ἔχοντες. Herodot. 7, 187 : Ὥστε οὐδέν μοι θῶμα παρίσταται προδοῦναι τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν ἔστι τῶν], ἔστιν οὓς, necnon ἔστιν ὡς, et ἔστιν ἐν τρόπῳ, præterea οὐκ ἔστιν οἵτινες, οὐκ ἔστ' ἐφ' ὅτῳ, vide ap. Bud. p. 1098-9. [Thucyd. 1, 12 : Τῆς τε ἄλλης Ἑλλάδος ἔστιν ἃ χωρίᾳ· 65 : Ἔστιν ἃ καὶ πολίσματα εἶλε· 2, 67 : Ἀκρίτου καὶ βουλομένους ἔστιν ἃ εἰπεῖν· 1, 23 : Εἰσὶ δὲ αἱ καὶ οἰκήτορας μετέβαλον· 6, 88 : Καὶ σῖτόν τε κατεκόμιζον τῷ στρατεύματι καὶ εἰσὶν οἳ καὶ χρήματα· 7, 44 : Οἱ δὲ ὕστερον ἥκοντες εἰσὶν οἳ διαμαρτόντες τῶν ὁδῶν ... ἐπλανήθησαν· 2, 13 : Ἔστι δὲ αὐτῷ ὃ καὶ ἀφύλακτον ἦν· 3, 24 : Εἰσὶ γάρ τινες αὐτῶν οἳ ἀπετράποντο. Et alibi. Porro 4, 32 : Ἔστι δ' ἧ ἐλάσσους· 7, 70 : Δύο περὶ μίαν καὶ ἔστιν ἧ καὶ πλείους. De ἔστιν ὅπῃ v. in Ὅπῃ, de οὐκ ἔσθ' ὅπως in Ὅπως. Thuc. 1, 25 : Ναυτικῷ δὲ καὶ πολὺ προέχειν ἔστιν ὅτε ἐπαιρόμενοι· 2, 39 : Καὶ οὐκ ἔστιν ὅτε ξενηλασίαις ἀπείργομέν τινα ἢ μαθήματος ἢ θεάματος· 81 : Καὶ ἔστιν ὅτε οὐδὲ ἐωρῶντο. Conf. 3, 43, 45; 6, 38. Hesych. : Ἔσθ' ὅτε, ἔστιν ὅτε, ἢ ἴσως, ἐνίοτε, πολλάκις. Id. : Ἔστοκα, ἐνίοτε, παρὰ Ταραντίνοις. Quod ἔστ' ὄκα vel ἔσθ' ὄκα scrib. conjiciunt intt. Archytas Stob. Flor. vol. 1, p. 40 : Ὁ δ' εὐδαίμων ἔστιν ὅτ' ἀφαιρίσεται τὰν εὐδαιμοσύναν. Id. p. eadem ima : Ἔστι δ' ὄκκα καὶ δι' ἀγαθῶν ἀμετρίαν. Ἔστιν ὡς, Quodammodo, ap. Aristot. Phys. ausc. 2, 5, p. 197, 10 : Καὶ ἔστιν ὡς οὐδὲν ἀπὸ τύχης δόξειεν ἂν γίγνεσθαι· 4, 5, p. 212, 34 : Τὸ δὲ πᾶν ἔστι μὲν ὡς κινήσεται, ἔστι δ' ὡς οὔ. Et ib. 11; 219, 13 et 31; 220, 28. Infin. Thuc. 3, 87 : Ὥστε Ἀθηναίων γε μὴ εἶναι ὅ, τι μᾶλλον ἐκάκωσε τὴν δύναμιν. L. Dind.]

Εἰμὶ autem cum præp. varias interprr. accipit. Cum ἐν interdum reddi potest ad verbum Gall. sermone, ut εἶναι ἐν πενίᾳ, *Estre en pauvreté*, q. d. Esse in paupertate, pro Pauperem esse. Tale est ap. Xen. [Anab. 3, 1, 2], ἐν πολλῇ γε εἰμὶ ἀπορίᾳ. Nonnunquam redditur Versor, Εἰμὶ ἐν τοῖς κακοῖς, Isocr., Versor in malis, Constitutus sum in malis. [Et p. 248, C : Ἐν κολέμῳ καὶ ταραχαῖς ὄντες. Thucyd. 7, 8 : Νομίζων ἐν δεινοῖς εἶναι. Conf. ib. 48.] Alicubi vero observavi præsertim ap. vett. scriptt. εἶναι cum ἐν habente nomen verbale, reddi debere verbo : ut ἐν δυνάμει εἶναι per δύνασθαι, ἐν διανοίᾳ εἶναι pro διανοεῖσθαι, Thuc. [3, 93 : Οἱ Θετταλοὶ ἐν δυνάμει ὄντες τῶν ταύτῃ χωρίων· 6, 65 : Εἶναι ἐν διανοίᾳ. Plato Menex. p. 244, C : Ἡμῶν ἐν τοιαύτῃ διανοίᾳ ὄντων.] Sed alicubi cum verbali resolvitur in pass. verbum, ut ἐν εἰσαγγελίᾳ εἶναι, Dem. [p. 374, 8] in εἰσαγγέλλεσθαι, Deferri. Sæpe vero εἰμὶ cum ἐν signif. Occupatus sum : ut Xen. Cyrop. 3, [1, 1] et 6 : Ὁ Κῦρος ἐν τούτοις ἦν, In his occupatus erat; Hæc agebat, Hæc accurabat, Bud. [Thucyd. 7, 11 : Μαθόντας ὑμᾶς ἐν ᾧ ἐσμέν. Conf. ib. 14. 1, 8 : Ἐν τούτῳ τῷ τρόπῳ μᾶλλον ἤδη ὄντες ὕστερον χρόνῳ ἐπὶ Τροίαν ἐστράτευσαν· 22 : Ἢ μέλλοντες πολεμήσειν ἢ ἐν αὐτῷ ἤδη ὄντες· 68 : Ἐπειδὴ ἐν τῷ ἔργῳ ἐσμέν· 78 : Ἐν οὐδεμίᾳ πω τοιαύτῃ ἁμαρτίᾳ ὄντες· 99 : Ἦσαν οἰκέται ὁμοίως ἐν ἡδονῇ ἄρχοντες· 130 : Ὢν καὶ πρότερον ἐν μεγάλῳ ἀξιώματι· 6, 15 : Ὢν ἐν ἀξιώματι ὑπὸ τῶν ἀστῶν· 2, 12 : Ὁρῶντες ἡδῇ σφᾶς ἐν ὁδῷ ὄντας· 13 : Ξυλλεγομένων τε ἐς τὸν Ἰσθμὸν καὶ ἐν ὁδῷ ὄντων· 21 : Ἐν πολλῇ ἐριδι ἦσαν. Conf. 6, 35. 3, 79 : Ἐν πολλῇ ταραχῇ καὶ φόβῳ ὄντας· 2, 45 : Ὅσαι νῦν ἐν χηρείᾳ ἔσονται· 51 : Διὰ τὸ προειδέναι τε καὶ αὐτοὶ ἤδη ἐν τῷ θαρσαλέῳ εἶναι· 3, 65 : Ἐν στάσει ὄντες· 75 : Ἐν ἀσφαλείᾳ εἶναι· 74 : Ἐν φυλακῇ ἦσαν. Conf. 4, 55. 3, 75 : Ἐν κινήσει ὦσιν· 76 : Τῆς δὲ στάσεως ἐν τούτῳ οὔσης· 6, 46 : Ἐν ἀθυμίᾳ ἦσαν. 7, 55 : Ἐν παντὶ δὴ ἀθυμίας ἦσαν· 4, 65 : Τοὺς ἐν τέλει ὄντας. Conf. 6, 88; 7, 73; 5, 27. 6, 54 : Ἅτε τινα ἐπιμέλοντο σφῶν αὐτῶν ἐν ταῖς ἀρχαῖς εἶναι· 4, 70 : Λέγων ἐν ἐλπίδι εἶναι ἀναλαβεῖν Νίσαιαν· 7, 25 : Ὅ, τι ἐν ἐλπίσιν εἶσι· 5, 40 : Ἐν ὀρνιθματι ὄντες τῆς Πελοποννήσου ἡγήσεσθαι· 77 : Ὅσοι δ' ἐκτὸς Πελοποννάσω τῶν Λακεδαιμονίων ξύμμαχοί ἐντι, ἐν τῷ αὐτῷ ἐσοῦνται ἐν τῷπερ καὶ τοὶ τῶν Λακεδαιμονίων· conf. 79. 6, 26 : Καὶ οἱ μὲν ἐν παρασκευῇ ἦσαν· 34 : Κὰν σφεῖς ἐν πόνῳ εἶναι· 38 : Πρὶν ἐν τῷ παθεῖν ὦμεν· 74 : Στασιάζοντες καὶ ἐν ὅπλοις ὄντες. Plato Menon. p. 91, E : Οἶμαι γὰρ αὐτὸν ἀποθανεῖν ... τετταράκοντα ἔτη ἐν τῇ τέχνῃ ὄντα. Et alibi sim. Herodot. 1, 13 : Ἐν ὅπλοισι ἦσαν· 16 : Ἄλλα δὲ ἔργα ἀπεδέξατο, ἐὼν ἐν τῇ ἀρχῇ, ἀξιαπηγητότατα τάδε· 22 : Τοὺς ἀνθρώπους ἐν εὐπαθείῃσι ἐόντας. L. D.] Εἰμὶ autem cum ἐπὶ et πρὸς, aliisve præpp. vide in illis : itidem vero et ἐν ἑαυτῷ εἶναι, vide in Ἐν. [Thucyd. 1, 99 : Ἵνα μὴ ἀπ' εἴκου ὦσι. Et cum διὰ idem 6, 34 : Ἅτε διὰ φόβου εἰσί· 6, 59 : Διὰ φόβου ἤδη μᾶλλον ὤν. Et cum ἐκ, Plut. Mor. p. 129, E : Ἐκ μὲν ἀφροδισίων καὶ κόπων ὄντας. De εἶναι πρός τινι quum in Πρὸς egerit HSt., dicendum hic tantum de ejusd. formulæ constr. c. accus. Polyb. 1, 26, 3 : Ὄντων τῶν μὲν πρὸς τὸ κωλύειν, τῶν δὲ πρὸς τὸ βιάζεσθαι. Diodor. Exc. vol. 2, p. 562, 1 : Ἁπάντων ὄντων πρὸς ἀπόστασιν. Stob. Flor. vol. 1, p. ult. : Πρὸς πίστιν ὅρκων ἐόντας ἀνθρώπους. Teles ib. vol. 3, p. 253 : Οὐκέτι οὗτος πρὸς τὸ πονεῖν ἢ ζητεῖν ἔτι ἐστίν. Plut. Cæs. c. 29 : Τῆς ἐκεῖ δυνάμεως εὐθὺς ἐσομένης πρὸς ἐκεῖνον. L. Dind.]

|| Εἶς, Es, ὑπάρχεις, ab εἰμὶ, Sum. [Hom. sæpe, it. Herodot. 7, 17. Atticis enim usitata forma est Εἶ. Εἶς acuto accentu notatum ponit Herodian. Περὶ μον. λ. p. 44, 21, ubi scriptum etiam per η : Ἦς. Οὐδὲν εἰς ης λῆγον δεύτερον πρόσωπον ὀξύνεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἦς. Αἵματος ἦς ἀγαθοῖο (Hom. Od. Δ, 611). Τὸ δὲ αἴτιον ἐν τοῖς περὶ ῥημάτων ἐρῶ. V. de inclinatione totius verbi Charax ap. Bekk. An. p. 1151, Arcad. p. 142, 10-19; 147, 23-148, 5. De tertiæ personæ ἐστὶ Epimer. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 147, 22—148, 19.]

|| Ἐστὶ, Licet; ἦν, Licebat. Hom. Il. Ξ, [212] : Οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι· Od. O, [391] : Ἔστι μὲν εὖδειν, Ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκουέμεν. Exempla autem hujus signif. e prosa vide ap. Bud. p. 102-3, ubi et Latini Esse talem ostendit usum. [Thucyd. 2, 63 : Ἧς οὐδ' ἐκστῆναι ἔτι ὑμῖν ἐστιν· 7, 11 : Ὥστε μὴ εἶναι ἔτι περιτειχίσαι αὐτούς· 12 : Τὰς μὲν γὰρ ναῦς οὐκ ἔστιν ἀνελκύσαντας διαφῦξαι· 44 : Διὰ τὸ μὴ εἶναι ἄλλῳ τῳ γνωρίσαι· 8, 53 : Τοῦτο τοίνυν οὐκ ἔστιν ἡμῖν γενέσθαι. Optat. Pind. Pyth. 1, 29 : Εἴη, Ζεῦ, τὶν εἴη ἀνδάνειν· 2, 96 : Ἀδόντα δ' εἴη με τοῖς ἀγαθοῖς ὁμιλεῖν. Fut. Thucyd. 1, 35 : Εἰ τοῖσδε μὲν ἀπό τε τῶν ἐνσπόνδων ἔσται πληροῦν τὰς ναῦς καὶ προσίτι καὶ ἐκ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος· 3, 46 : Ὡς οὐκ ἔσται μεταγνῶναι.] Μοὖστιν, Att. synalœphe pro μοῦ ἐστίν. [Immo pro μοι ἐστὶν, Aristoph. Ran. 1180, Eccl. 1006, 1029, Pl. 828.]

|| Εἰμὲν, poet. pro ἐσμὲν, Sumus. Hom. Od. O, [197 et alibi sæpe] : Ἀτὰρ καὶ ὁμήλικες εἰμέν. [Pind. Pyth. 3, 60; Herodot. 1, 97; 7, 51; 9, 26. Dor. Εἰμὲς Theocr. 2, 5; 15, 73, etc. Ἐμὲν Callim. fr. 294, ap. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 24, 3, Eust. Od. p. 1457, 50, in Epimer. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 207, 19 : Γρῆες ἐμέν. Ap. Soph. El. 21 : Ὡς ἐνταῦθ' ἐμὲν, ἵν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς, legendum esse ἐνταῦθ' ἵνα οὐκ ἔστ' ἔτ' ὀκνεῖν καιρὸς, animadvertit Porsonus. In fab. Æsop. 412, p. 167 Fur. : Τί δήποτε ἀλλήλοις μὴ σύνεμεν, scrib. συνίμεν. Plur. 3 pers. forma ἐᾶσι utitur Hom. Il. Γ, 168 : Ἧτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μέ-

ζονες ἄλλοι ἐσσι, etc.] At Εἶμεν est ὑπάρχοιμεν, Simus, teste Hesych. : sc. per sync. pro εἴημεν, ut τιθεῖμεν pro τιθείημεν. [Plato Parmenid. p. 127, A : Ἔλεγον αὐτῷ ὧν ἕνεκα παρεῖμεν· Reip. 8, p. 558, D : Ἂς τι οὐκ ἂν οἷοί τ' εἶμεν ἀποστρέψαι. Eur. Alc. 921 : Ὡς εὐπατρίδαι καὶ ἀπ' ἀμφοτέρων ὄντες ἀριστέων σύζυγες εἶμεν. Secunda plur. εἶτε est Hom. Od. Φ, 195 : Ποῖοί τ' εἶτ' Ὀδυσῆι ἀμυνέμεν, εἰπὲ θεοὶ ὧδε μάλ' ἐξαπίνης· quod alios εἶτε scribentes dictum putasse pro ἐστέ, ut εἶμεν pro ἐσμέν, idque improbasse Heraclidem tradit Eust. p. 1907, 43. Dual. εἶτην est Plat. Phileb. p. 41, D, Parmen. p. 149, E; 155, A, Sophist. p. 243, E, Amat. p. 132, B, ubi constanter olim ἦτην. Quos ll. citavit Buttm. Gr. vol. 2, p. 428. Tertiæ pers. duplex forma est εἶεν et εἶησαν. Εἶεν Hom. Il. B, 372, etc. apud quem nusquam εἶησαν, contra εἶησαν ap. Herodot. 1, 2, Thuc. 1, 9, 72; 3, 22; 6, 96. Εἶεν Thucyd. 1, 67; 3, 10; 6, 11, 85; 8, 72.]

‖ Ἴσθι, Sis, Esto. Plat. De rep. 1, [p. 336, E] : Μὴ χαλεπὸς ἡμῖν ἴσθι. Sic Matth. 2, [13], et 5, [25] : Ἴσθι ἐκεῖ, Esto illic. [1] Ad Timoth. 4, [15] : Ἴσθι ἐν τούτοις, In his esto. Itidem dicitur βραδὺς ἴσθι πρὸς κακουργίαν. [De forma ἔσθι Epimer. Homeri, in Crameri Anecd. vol. 1, p. 207, 20 : Τοῦ ἐμὲν (de quo supra dixi) τὸ προστακτικὸν ἔσθι (quod ponitur in iisd. Epim. p. 133, 16), καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἔσθι· Ἑκαταῖος, Ἐνθάδε (sic) ἔσθι· ὅπερ οἱ Ἀττικοὶ ἴσθι κατὰ τροπήν, ὥσπερ τὸ ἔσχω ἴσχι. Alia imperat. forma est Ἔσσο. Hom. Od. A, 392 : Ἀλκινόε ἔσσο, ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ. Sappho ap. Dionys. De comp. verb. c. 23, p. 179, 8 : Σύμμαχος ἔσσο. Eadem cum simpl. σ, ἔσο, utuntur recentiores, ut Pseudoplut. Mor. p. 241, A, D, F, schol. Eur. Hecub. 342, etc.]

Ἔστω, Sit, Sit ita. Ἦτω, Sit, pro εἴτω, ex Ἔω. Plato De rep. 2, [p. 361, C] : Ἀλλ' ἦτω ἀμετάστατος μέχρι θανάτου. [Aretæus, qui alias frequentat formam ἔστω, Acut. m. cur. 1, 2, p. 79=89 : Ὀλίγη δὲ ἦτω ἡ χρῆσις. Sæpius est in N. T., ut Cor. 1, 16, 22 : Ἤτω ἀνάθεμα. Doricum pro εἴτω perhibebat Heraclides ap. Eust. Od. p. 1411, 23.] Refertur ad εἰμί. [Tertiæ plur. triplex forma est : 1. Ἔστωσαν, ap. Herodot. 1, 147, Thuc. 8, 18, Eur. Ion. 1131, Plat. Reip. 1, p. 352, B; 354, A, Leg. 6, p. 762, D; 765, C; 779, D, Sophist. p. 231, A, Aret. Acut. m. cur. 1, 7, p. 88 =98, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 747, 50; 781, b, 16. 2. Ἔστων, Xenoph. Cyrop. 4, 6, 10; 8, 6, 11, ubi bis alii ἔστωσαν, Plat. Reip. 6, p. 502, A, Leg. 6, p. 759, E, Aret. Acut. m. cur. 1, 1, p. 74=84, Oppian. Cyn. 1, 407, 447. 3. Ὄντων, Plat. Leg. 9, p. 879, B. Et Dorice Ἐόντων in inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 805, 31 : Καὶ τὰ πορπάματα καὶ ἁ στεφάνα χρύσεα ἐόντων. Pro quo Ἐόντω est in alia ib. p. 825, 11 : Οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντω συλέοντες. Et iisd. verbis 829, n. 1704, 13; n. 1705, 13. Et p. 830, n. 1706, 13; vol 2, p. 22, 128.]

[Præterea notandæ formæ 1. pr. præs. Ἐμὶ in inscr. Sigea ap. Bœckh. vol. 1, p. 15 : ΦΑΝΟΔΙΚΟ ΕΜΙ, et in Deliaca ib. p. 24 : ΕΜΙ ΑΝΔΡΙΑΣ, et in Att. ib. p. 49 : ΑΘΑΟΝ ΕΜΙ : v. Bœckh. p. 17, b. Et Ἐμμὶ in fr. Sapph. ap. Longin. De subl. c. 10, 2, v. 15, Theocr. 20, 32, cui convenit secunda ἐσσὶ (a prima ἐμὶ ducta a quibusdam sec. Chœrob. Bekk. An. p. 1375, a), qua sæpe utitur Hom. ceterique poetæ præter Atticos. De forma ἐσσίν v. Bekker. in censura ed. Hom. Wolf. p. 122. 2. Ἐντὶ vel ἔντι, forma Dor. et Æol. pro ἐστί. Gregor. Cor. p. 280 : Τὸ ἐντὶ ἀντὶ τοῦ ἐστὶ λέγουσι (Dorienses). Ubi Koen. Epicharmo Athen. 2, p. 59, C, restituit Ὑγιέστερον τῆν' ἐντὶ κολοκύντας πολύ, quum ἔτι esset in libris. Inscr. Elea ap. Bœckh. vol. 1, p. 26 : Αἴτε Γέτας αἴτε τελέστα αἴτε δᾶμος ἔντι. Theocr. 1, 17, etc. Perictyone Stob. Fl. vol. 1, p. 25 sq. et Metopus ib. p. 27, 29, 30, Theages p. 34, 36. Pro quo ἐντὶν ib. p. 28, 37. L. D.] Ἐντὶ, Dor. pro εἰσὶ, ab εἰμί. [Gregor. l. c. : Καὶ ἐπὶ τοῦ εἰσὶ δὲ λαμβάνουσιν αὐτό· ubi exx. Theocr. 5, 109 et al. indicavit Koen. Quibus add. fœd. Laced. et Argiv. Thucyd. 5, 77.]

‖ Ἦν, Erat : a th. εἰμί, Sum. [De forma Ἤμην Phryn. Ecl. p. 152 : Ἤμην εἰ καὶ εὑρίσκεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' ἦν ἐγώ. Xenoph. Cyr. 6, 1, 9 consentientibus libris : Ἐγὼ δέ, ὅτε μὲν οἶκοι ἤμην, ἐστρατευόμην. Lysias p. 111, 17 : Ἕτοιμος ἤμην, εἴτινα βούλοιτο, παραδοῦναι βασανίζειν. Plurima recentt. exx. collegit Lobeck. ‖ Antiquiorum autem Atticorum propria est forma Ἦ. Eust. Od. p. 1761, 51 : Τὸ ... ἐκ διαλελύσθαι δοκεῖ ἀπὸ τοῦ ἦ, οὗ μνήμη καὶ παρὰ Ἀλέξει Διονυσίῳ, εἰπόντι ὡς Ἴωνες μὲν ἔκ φασιν, Ἀττικοὶ δὲ ἦ μονοσυλλάβως, οἱ δὲ μέσοι σὺν τῷ νῦ, οἷον (Aristoph. Plut. 695)· Ἐπειδὴ μεστὸς ἦν, ἀνεπαυόμην. (Conf. ib. v. 29, 822.) Τὸ δὲ τρίτον οὐδέ ποτέ φησιν ἄνευ τοῦ νῦ. Sophoclis et Cratini exx. (quibus add. Æsch. Cho. 523) citat schol. Ven. Il. E, 533 (coll. Ambros. Od. Θ, 186), additque : Τῶν δὲ Ἀττικῶν οἱ μὲν μονογράμματον αὐτὸ (τὸ ἦ) προφέρονται, οἱ δὲ νεώτεροι σὺν τῷ ν, καθάπερ τῶν πρεσβυτέρων τινές. Utitur forma ἦν etiam Eurip. Alc. 655 : Ἃ ἐγὼ σοὶ ἦν τῶνδε διάδοχος δόμων· Hippol. 1012 : Μάταιος ἆρ' ἦν, οὐδαμοῦ μὲν οὖν φρενῶν· Ion. 280 : Βρέφος νεογνὸν μητρὸς ἦν ἐν ἀγκάλαις· Iph. A. 944 : Ἐγὼ κάκιστος ἦν ἄρ' Ἀργείων ἀνήρ. Quos ll., quamvis manifesto sanos, corruptos putavit Elmsl. præf. ad Soph. OEd. R. p. 10. Rectius idem judicasse videtur, quum Sophocli, cujus libri inter ἦ et ἦν variant OEd. R. v. 1123, 1389, ἦ restituit invitis libris ejusd. fabulæ v. 801, 1393, et aliis aliarum fabularum locis. Quum enim nullus sit l. Sophoclis, qui poscat ἦν, quales sunt Euripidis et Aristophanis in Pluto fabula novissima; sint autem, ubi forma ἦν formæ exquisitiori ἦ supposita a librariis videatur, non potest non suspecta ap. eum esse forma recens ac vulgaris. Qua abstinuisse videtur etiam Plato, cujus in libris frequens est variatio inter ἦ et ἦν : v. l. Reip. 1, p. 328, C, Conviv. p. 173, a, aliosque ab Schneidero præf. ad Reip. vol. 1, p. 45-48 citatos, coll. Chœrob. Bekk. An. p. 1379, a, qui agit de eod. ib. p. 1293. Vicissim forma ἦ non videntur usi Euripides (nihil enim tribuerim Ion. v. 638, coll. var. lect. Suppl. 484) et Xen.; Aristoph. vero, modo forma ἦν, ut jam supra dixi, modo forma ἦ : v. Plut. 77, Lys. 643, 645, Vesp. 1091, etc. L. D.] ‖ Interdum pro ἐστὶ usurpatum reperitur : ut ap. Aristot. Topic. [1, 4] : Ἔστι δὲ ὅρος μὲν λόγος ὁ τὸ τί ἦν εἶναι σημαίνων. [Conf. Metaphys. 6, 3 et 4.] Ubi et Alexand. exp. τὸ τί ἐστι, Quid res sit. Alia exx. ex eod. philosopho, necnon Plat., Aristoph., et Joanne etiam Ev., vide ap. Bud. Comm. p. 101, 102. [Ponitur sic in oratione ethica, inprimis c. partt. ἆρα, ἦ, ὡς. Eur. Hipp. 1169 : Ὡς ἆρ' ἦσθ' ἐμὸς πατὴρ ὀρθῶς. Iph. A. 1330 : Ἦ πολύμοχθον ἆρ' ἦν γένος ἢ πολύμοχθον ἀμερίων. Et alibi. Herodot. 4, 64 : Δέρμα δὲ ἀνθρώπου... ἦν ἄρα σχεδὸν δερμάτων πάντων λαμπρότατον λευκότητι. Theocr. 5, 79 : Ἦ στωμύλος ἦσθα. Dicæarch. Βίου Ἑλλάδος initio p. 180 ed. Marx. : Ὧδε ἦν τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ κάλλιστον θέατρον, i. e. ἐστί.] ‖ Ponitur etiam pro ἐξῆν, Licebat. Æschin. : Ὡς ἦν ὕστερον ἀκούειν. Alia ap. Bud. habes ibid. p. 102, 103. [V. paullo ante.] ‖ Invenitur ἦν usurpatum etiam pro ἦσαν, ut ᾖδειν pro ᾖδεισαν, inquit scholiast. Apoll. Rh. [2, 65.] Cujus hoc exemplum extat ap. Hesiod. Theog. [321] : Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαὶ, Tria erant capita. [De ἦν pro ἦσαν, item de eod. pro ἦμεν, Eramus, posito Herodian. Περὶ μον. λ. p. 44, 32 (coll. Chœrob. in Bekk. An. p. 1293 Herodiani de h. v. μονόβιβλον expilante) : Ἦν. Οὐδὲν ῥῆμα ὁριστικὸν ἐνικὸν πρῶτον πρόσωπον κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ὁρᾶται πρῶτον πρόσωπον ἐνικοῦ καὶ τρίτον ἐνικοῦ καὶ πρῶτον καὶ τρίτον πληθυντικοῦ, ὅτι μὴ μόνον τὸ ἦν. Ἦν γὰρ ἐγὼ, Ἀττικοὶ λέγουσι, καὶ Ἦν ἐκεῖνος, καὶ πληθυντικῶς Σιμωνίδης ἐπὶ πρώτου προσώπου, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν, Ἦν ἑκατὸν φιάλαι δίχα σφίσιν· ἀντὶ γὰρ τοῦ ἦμεν ἦν. Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαὶ, καὶ, Κωροὶ δ' ἦν προπάροιθεν. Οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι ἄλλως ποικίλως λέγεται τὸ ῥῆμα. In quibus non omnia sana videntur. Ἦν pro ἦσαν, sequente plur., est et ap. Soph. Trach. 520 : Ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι χλίμακες· Epicharm. Athen. 2, p. 65, B : Ἦν δ' ἐρωδιοὶ, et ib. 7, 286, B; 306, A, et præcedente ap. eund. ib. p. 278, A : Φάσσαι τε τοσσαῦται παρῆν· Eur. Ion. 1146 : Ἐνῆν... ὑφαί· in epigr. ap. Æschin. Ctes. p. 80, 9 : Ἦν ἄρα κἀκεῖνοι ταλακάρδιοι. Jo. Malal. p. 432, 3 : Ἦν δὲ ἐν τῇ πόλει συναλλαγαὶ Ῥωμαίων τε καὶ Οὔννων· 470, 1 : Ἦν γὰρ λαβόντες ἀπόκρισιν. Gramm. Bekk. An. p. 148, 4 : Ἦν μετὰ πληθυντικοῦ ὀνόματος. Ἀππιανὸς ἐν τῇ βασιλικῇ,

Ἐριὸες ἦν. L. D.] Ἦς, Eras: ab εἰμί. Aristoph. Nub.: Ἦνιχ' ἦς. [Legebatur olim v. 1029: Εὐδαίμονες ἀρ' ἦσαν οἱ τότε ζῶντες, ἡνίχ' ἦς, τῶν προτέρων, nunc οἱ ζῶντες τότ' ἐπὶ προτέρων, sublatis verbis ἡνίχ' ἦς. Eur. Iph. A. 339: Ὡς ταπεινὸς ἦς ἁπάσης ἐξιᾶς προσθιγγάνων, ἦσθ' restituit Marklandus. Axioch. p. 365, E: Ἀρχὴν γὰρ οὐκ ἦς, περὶ ὃν ἂν ἦν. Recentiorum exx. plurima v. ap. Lobeck. ad l. Phryn. p. 149: Ἦς ἐν ἀγορᾷ σάλευσον· λέγε οὖν ἦσθα.] || Dor. etiam pro ἦν ponitur, ut ἦμες pro ἦμεν. Theocr. 2, [90]: Αὐτὰ δὲ λοιπὰ Ὅσσ' ἐσ' ἦς καὶ ἔρμα. Et mox, Ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἔλαφρόν. [Theodoridas Anth. Pal. 13, 21, 4: Ἁ μοῖρα δ' αὐτῶ τᾶς Σιμωνίδα πλάτας ἦς ἀποσπάραγμα. Epicharm. Athen. 7, p. 306, A, 326, E: Κίθαρος ἐνῆς. Archytas Stob. Flor. vol. 1, p. 38: Οὐ γὰρ ἁ κτῆσις τᾶς ἀρετᾶς εὐδαιμονίας ἦς, ἀλλὰ χρῆσις. Philoxenus Athen. 4, p. 147, A: Μικρὰ δὲ καππαδὶς (f. καππάδ' ἦς cum Schweigh. et mox παρῆς). L. D.] Ἦσθα, Æol. paragoge pro ἦς, Eras: Atticis etiam usitatum. Aristoph. [Pl. 833]: Οἰκοῦν μετὰ ταῦτ' ἦς [ἦσθ'] ἄθλιος. [Et alibi sæpissime ap. eund. ceterosque Atticos.] Ap. Plut. Themist. [c. 18]: Ἐμοῦ μὴ γενομένης σὺ οὐκ ἂν ἦσθα, Tu non exstitisses, s. Tu non fores, Tu non esses. [Ἦσθας memorat Eust. Od. p. 1773, 3: Αἴλιος μέντοι Διονύσιος γράφει ὅτι καὶ τὸ οἶσθα καὶ τὸ οἶσθας ἁμῶς Ἑλληνικά, καθὰ καὶ ἦσθα καὶ ἦσθας.] Ἦστην, pro ἦτην, Erant: ab εἰμί. Aristoph. Eq. [981]: Εἰ μὴ γένοιθ' οὗτος ἐν τῇ πόλει μέγας, οὐκ ἂν ἦστην σκυτίῃ δὸν χρησίμω, Non essent, Non forent. Sic Hesiod. Scut. [50]: Καστιγήτω γε μὲν ἦστην, Erant: pleonasmo τοῦ σ pro ἦτην. [Eur. Hippol. 387: Οὐκ ἂν δὺ' ἦστην ταὐτ' ἔχοντε γράμματα. Quem versum citans schol. Ven. Il. A, 104, exhibet ἦτην. Xen. Anab. 2, 6, 30: Ἦστην δὲ ἅμαξαι ἀμφὶ τὰ πέντε καὶ τριάκοντα ἔτη· Comm. 1, 2, 18: Ἔστε Σωκράτει συνήστην, ubi est var. συνήτην. Timæus Locr. p. 94, B: Ἦστην ἰδέα τε καὶ ὕλα.] Ἦμεθα, ap. Matth. 23, 30 nonnulli Codd. habent pro ἦμεν, quod in aliis legitur, ambo sunt a th. εἰμί: sed illud præt. plusquamp., hoc autem imperf. [Immo idem utrumque. Jo. Malal. p. 404, 6: Καὶ αὐτοῦ καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ οἱ δύο ἡμεῖς ᾠδοι ἦμεθα.] Ἦμεν interdum est Eramus: de quo in Ἦμεθα paulo ante. Interdum pro ἦμεν, poet. ἐστάσι: hoc autem pro εἶναι, Esse, itidem ab εἰμί. Theocr. 2, [40]: Ὅς με πάλαιεν Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν. [Psephisma Byzant. ap. Demosth. p. 256, 10; Aristoph. Ach. 741, 771; Theages ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 33, 34, 35, 36, 37, Archytas ib. p. 38, 41, 42, 43, 44.]

|| Ἔα interdum Ion. resolutione pro ἦν, ut [Od. Ξ, 222]: Τοῖος ἔ' ἐν πολέμῳ, ibi enim α metri causa ablatum est. Et Δ, [321]: Τότε κοῦρος ἔα, Tunc juvenis eram. Et E, [887]: Ἦ κεν ζὼς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῆσι. [Ubi α producitur vi cæsuræ. Utitur autem Herodotus quum prima pers. 2, 19: Πρίηνος δὲ ἔα τεῦξε παρ' αὐτῶν πυθέσθαι· tum sec. ἔας 1, 187: Εἰ μὴ ἄπληστος ἔας χρημάτων, ubi al. ἔεις et ἔῃς, et 2 plur. ἔατε 4, 119: Εἰ μὲν μὴ ὑμεῖς ἔατε οἱ πρότερον ἀδικήσαντες· 5, 92: Εἰ δὲ αὐτοὶ ἐμπαιρόμενοι ἔατε.] || Ἔην, Ion. dialysi pro ἦν, Eram. [Ἔην, Eram, quod memorat Eust. Od. p. 1761, 54, semel est Il. Λ, 762: Ὡς ἐόν, εἴ ποτ' ἔην γε μετ' ἀνδράσιν, ubi scripturam aliorum librorum ἐόν præfert Buttm. Gr. vol. 1, p. 551, annot., ut ἔην proprium maneat 3 pers., quomodo est Il. Β, 217: Αἴσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν· φολκὸς ἔην, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, etc. Herodoti 7, 143: Τῷ οὔνομα μὲν ἦν Θεμιστοκλέης, etc. Tertiæ autem pers. ἔην altera forma est ἦεν initio versuum (ut animadvertit Matthiæ Gr. p. 414) Il. Λ, 808: Ἶνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε ἦεν, et Od. Τ, 283, Ψ, 316, Ω, 342. Eandem primæ pers. locum tenere voluerunt qui Il. Ο, 83: Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος, ὅστ' ἐπὶ πολλὴν γαῖαν ἐληλουθὼς φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ, ἐνθ' εἴην ἢ ἔνθα, prætulerunt ἦην, quo spectat gl. Hesychii: Ἦεν, ἦν, ἤμην.] Ἔησθα, poet. pleonasmo τοῦ ε pro ἦσθα: hoc autem Æol. paragoge pro ἦς, Eras, ab εἰμί. [Hom. Il. Χ, 435: Ἦ γάρ κε σφι μάλα μέγα κῦδος ἐήσθα, etc.] At ἐῄσθα est subj. præs. pro ἦς, Sis, ab eod. ut in h. l. qui ex Hesiodo [Op. 312] affertur, Ἀείμνοτ' ὄλος ἐῄσθα, pro Cujuscunque sis conditionis. [Εἰῄσθα pro εἶ ης ap. Theogn. 715: Οὐδ' εἰ ψεύδεα μὲν ποιοῖς ἐτήμοισιν ἔμοιγε ... ὠκύτερος δ' εἰῄσθα πόδας ταχέων Ἁρπυιῶν.] Ἔσαν, Erant: poet. pro ἦσαν. Od. Ο, [105]: Ἐνθ' ἔσαν οἱ πάλοι. [Et alibi sæpe. It. ἔσσαν Pind. Ol. 9, 57. Libri Herodoti variant inter ἔσαν et ἦσαν: v. 1, 31, 70, 72, 74, 79, coll. 1, 30, 93; 3, 45; 4, 138, etc.] Ἦεν, pleonasmo alterius η pro ἦν s. ἦμεν, Erat vel Eram. Hesych. [V. paullo ante.] Ἦα, pro ἔα, κατ' ἔκτασιν Ἰωνικήν: aor. 1 verbi εἶμι ex ἴω, teste Eust. qui exp. ἦν, ὑπῆρχον, ὑπῆρξα, Eram, Fui. Od. Ξ, 206: Ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιος ἦα. [Et alibi.] Ἔσαν, Eram vel Erant: Ion. pro ἦν et ἦσαν: ab ἴω s. εἶμι. [Ap. Epicos et Herodotum. Cujus tamen formæ vix aliæ præter 1 et 3 sing., et 3 pl. personæ videntur usurpatæ esse (licet Etym. M. p. 881, 40 ponat etiam ἔσκες). Quod casu fort. factum. Recte enim Buttm. Gr. vol. 1, p. 552 animadvertit ἔσκον ap. Hom. esse loco simplicis imperfecti, ap. Herodotum vero semper habere signif. iterativam. Priori modo ponit etiam Æsch. Pers. 656: Θεομήστωρ δ' ἐκυλίσκετο Πέρσας, θεομήστωρ δ' ἔσκεν, ἐπεὶ στρατὸν εὗ ἐπολόκησε. Formæ ἦσκε Alcman testis citatur in Epimer. Hom. Crameri Anecd. vol. 1, p. 159, 32: Ἠσκέ τις σκαφεύς (l. σκάφευς) ἀνάσσων, additurque alios male legisse divisim ἦς κε. || Forma imperf. Ἔσν, tanquam ab ἴω, bis est ap. Hom. Il. Α, 762: Ὡς ἐόν, εἴ ποτ' ἔην γε μετ' ἀνδράσιν· Ψ', 643: Ὡς ποτ' ἐόν. Et ap. Alcæum Eust. Od. p. 1759, 25. Formam mediam inveniebant nonnulli Od. Υ, 106: Φήμην δ' ἐξ οἴκου γυνὴ προέηκεν ἀλιτρὸς πλησίον, ἔνθ' ἄρα οἱ μῦλαι εἵατο ποιμένι λαῶν, scribentes εἵατο v. Eust. et schol. ad l., Heyn. ad Il. Ω, 84; sed εἵατο ab ἧμαι recte prætulit Buttm. Gr. vol. 1, p. 549.]

|| Ἔω, Ion. dialysi a poetis usurpatur pro ὦ, Sim: a th. εἰμὶ, vel ἴω. Hom. Il. Α, [118]: Ὄφρα μὴ οἷος Ἀργείων ἀγέραστος ἔω. Alioqui ἔω est etiam inus. th. a quo εἰμὶ et derivatum est et tempora quædam mutuatur. || Ἔῃ, Ion. dialysi pro ᾖ, Sit, ab εἰμί. Ἔῃσι, pro ᾖ, itidem ab εἰμὶ, dicitur poet. pleonasmo τοῦ ι, et Ion. paragoge τοῦ σι. Od. Λ, [433], Ω, [201]: Ἦ κ' ἐτεὸς ἔῃσι. Ἦσι, Sit: poet. paragoge pro ᾖ. Hesiod. [Op. 292 in versu suspecto]: Τά κ' ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ἦσιν ἀμείνω. Ἧς autem est Sis: ab eod. them. [Εἴη pro ἔῃ deprehendere sibi videbatur Schæferus ad Hesiod. Op. ed. Brunck. 538 tum in l. Hes.: Ἵνα τοι βίος ἀρκιος εἴη, tum in Homericis Il. I, 245, Od. P, 586, ubi εἴη scribitur et pro opt. habetur. Forma Bœot. Ἰωνῦι pro ἴωσι s. ὦσι est in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 741, 46. L. D.] Ἔοι, Hesychio εἴη, γένοιτο, ὑπάρχοι: ab inus. th. ἔω, pro quo εἰμὶ dicitur. Utitur autem eo Hom. [Ἔα forma Æol. pro εἴη in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 26: Συναχθείσα κ' ἔα ἐκκτὸν Γέτεα, ut ib. bis συνέαν pro συνείησαν s. συνεῖεν. L. Dind.]

|| Ἔσομαι, Ero: fut. 1 med. verbi εἰμὶ, ex inusit. them. ἔω. Ἔσεῖ [ἔσει], Att. pro ἔσῃ. Ἐσοῦνται, Dor. pro ἔσονται, Erunt. [Fœdus Laced. et Argiv. Thucyd. 5, 77, 79: Ἐν τῷ αὐτῷ ἐσσοῦνται· 79: Ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐσσοῦνται. Ἐσσῖται Annæ Comn. Alex. 15, p. 476, D: Οὐ γάρ σοι πρὸς καλὸν ἐσσῖται. Et duplicato σ Ἐσσῆ Theocr. 10, 5, Bion. 2, 13; Ἐσσῆται in Tab. Heracl. 1, 90, 103, 112, 115, 129. Ἐσσεῖται Hom. Il. Β, 393, etc., Theocr. 5, 56; 7, 67, Perictyone Stob. Flor. vol. 1, p. 25. Ἐσσεῖσθαι Sophron. ap. Apoll. De pron. p. 332= 72, C. Ἐσσόμενοι, apud Epicos, Posteri. Hom. Il. Β, 119: Αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι, etc. Orac. ap. Tzetz. Hist. 7, 574 et al.: Ἐσσεται ἐσσομένοις. Et cum ἄνθρωποι Il. Γ, 287: Ἦτοι καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέλῃται, etc. Et fem. Od. Λ, 434: Οἵ τε κατ' αἶσχος ἔχευε καὶ ἐσσομένῃσιν ὀπίσσω θηλυτέρῃσι γυναιξί. Ἐσσόμενα, Futura, Il. Α, 70: Ὅς ἤδη τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα. L. Dind.]

At Εἶεν in naturam adverbii transiit. Εἶεν, inquit Bud. ap. Dem. identidem, pro Age vero, Jam vero: ut Εἶεν, εἰ δέ σε ἔροιτό τις. [Conf. Antiphon. p. 126, 11.] Idem [p. 479, 16]: Εἶεν, ἀλλὰ νὴ Δία τὸν παῖδα τὸν Χαβρίου περιΐδωμεν. [Sequente similiter interrogatione hortativa Æsch. Cho. 719: Εἶεν, φίλται ὁμωΐδες οἴκων, πότε δὴ στομάτων δείξομεν ἰσχὺν ἐπ' Ὀρέστῃ; C. imperat. Soph. El. 534: Εἶεν, δίδαξόν δή με τοῦ χάριν τίνων ἔδωκεν αὐτήν.] Addit significare ap. Eund., ut et ap. Plat. interdum, Præterea. Affert et hunc Ejusd.

l., Εἶεν, τῶν δὲ χρόνων διὰ τί; Perinde, inquit, ac si dicat, Esto ut præteritorum ratio reddenda sit; Hoc concedo. In VV. LL. exp. etiam Sit ita, Sic fiat: vocaturque adv. concedentis et permittentis: afferturque e Plat. De rep. 1, [p. 350, D]: Ἐγὼ δέ σοι ὥσπερ παῖς γραυσὶ τοὺς μύθους λεγούσαις Εἶεν ἐρῶ, καὶ κατανεύσομαι καὶ ἀνανεύσομαι. Et ex Aristoph. [Nub. 1075]: Εἶεν, πάρειμ' ἐντεῦθεν εἰς τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας. Dicitur et εἶεν δή a Plat. Symp. [Vim adv. ita definiunt grammatici, ut confirmandis eo antecedentibus ad sequentia transiri dicant. Schol. Aug. Eur. Phœn. 849 Matth.: Ἔστι δὲ ἐπίρρημα, τοῦ μὲν προτέρου λόγου λητικὸν, ἑτέρου δὲ ἀρκτικόν. Al. ad eund. l. interpr. ταῦτα μὲν οὕτως, ut Hesych. aliique gramm., velut Etym. M. p. 296, 49, ubi ponitur etiam definitio superior. Atque sic fere utitur Æsch. Eum. 244: Εἶεν· τοῦ ἐστὶ τἀνδρὸς ἐκφανὴς τέκμαρ, et l. paullo inferius cit. Soph. Aj. 101: Εἶεν· τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου, ποῦ σοι τύχης ἑστηκεν; OEd. C. 476: Εἶεν· τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρή; 1308: Εἶεν· τί δῆτα νῦν ἀφιγμένος κυρῶ; Phil. 1308: Εἶεν· τὰ μὲν δὴ τοῦδ' ἔχεις. Plato Reip. 1, p. 350, D: Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ· τοῦτο μὲν ἡμῖν οὕτω κείσθω· Protag. p. 312, E: Εἶεν· ὁ δὲ δὴ σοφιστὴς περὶ τίνος ἔστιν ὧν ποιεῖ λέγειν; Εἶεν locum spondei tenet, quamvis seq. vocali, ap. Æsch. Cho. 655: Εἶεν, ἀκούω. Πεδάσας ὁ ξένος, πόθεν; Aristoph. Pac. 663: Εἶεν, ἀκούω. Ταῦτ' ἐπιχαλεῖς; μανθάνω.]

‖ Ὤν, et Ἐών poet., Qui est, Ens, non Existens. Interdum vero ὁ ὢν dicitur peculiariter de Deo, ut ostendit Naz. Ὄν pro ὄντος, ut ἀδήλων ὄν pro ἀδήλου ὄντος, Thuc. [1, 2, et 8, 96. Id. 4, 17: Ἐπιχώριον ὂν ἡμῖν· 7, 44: Ἀδύνατον ὂν ἐν νυκτὶ ἄλλῳ τῳ σημῆναι.] Sed talia e gramm. petenda sunt. [Formam Æol. partic. Εἷς, unde lat. Ens, memorat Heraclid. ap. Eust. Od. p. 1756, 13: Κατὰ δὴ τὸ ὅμοιον καὶ ἀπὸ τῆς ὢν πρωτοτύπου μετοχῆς συζυγίας πρώτης τῶν περισπωμένων εἴη ἂν εὐκτικὸν τὸ οἴη, καὶ Αἰολικῶς εἴη, ἐπεὶ καὶ ἡ μετοχὴ εἷς· et p. 1787, 43: Μή ποτε οὖν καὶ τὸ εἴη ῥῆμα Αἰολικόν ἐστιν ἀπὸ τῆς εἷς μετοχῆς, ἧς κλίσις (l. κλίσεις) παρὰ τοῖς ποιηταῖς εἰπὼν (Heracl.) φυλάττεσθαι παράγει χρῆσιν ἐξ Ἀλκμᾶνος τὸ, Ἔστι παρέντων μνᾶστιν ἐπιθέσθαι, ὡ κατὰ ἔξαρσιν, φησὶ, τοῦ ο ἀπὸ τοῦ παρόντων, ἀλλ' ἐκ τοῦ εἷς ἔντος Αἰολικοῦ. Item Chœrob. Bekk. An. p. 1293, Etym. M. p. 296, 53, et alibi, Epimer. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 129, 11; 134, 1; 133, 16. Hinc ἔντες et ἔντεσσιν (sic) in Tab. Heracl. 1, 69, 130 et 1, 56. Forma accus. Dor. Εὖντα est ap. Theocr. 2, 3, et fem. Εὖσα ejusd. 2, 76; 5, 26; 28, 16, ap. Sapphonem, ut videtur, Stob. Flor. vol. 3, p. 46, Erinnam Anth. Pal. 7, 710, 5. Alia fem. forma Dorica est Ἔᾶσα ap. Timæum Locr. p. 96, A, D; 97, C; 98, A, ubi olim scribebatur ἔασσα, Ocellum Stob. Ecl. ph. vol. 1, p. 428, Eurypham. ejusd. Flor. vol. 3, p. 344, ubi est var. ἐούσας, Gaisf. autem ἐούσας exhibuit, restituenda Theagi Stob. Flor. vol. 1, p. 34, ubi variatur inter ἐοῦσα, ἔᾶσαι, ἔασα, unde ἐοῖσα effecit Gaisf. Ἔασσα Buttm. Gr. vol. 1, p. 550 comparabat cum πρόφρασσα. Forma Bœotica est Ἰών, unde ἰώσας pro οὔσης est in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 735, n. 1563, b, 9; 737, 13. L. D.]

‖ Οὐκ ὄντες νόμοι, Leges nullæ et irritæ; ἡ μὴ οὖσα δίκη, Judicium nullum. At vero δικῶν οὐκ οὐσῶν, alio sensu dicunt, Justitium signif. Vide Bud. pp. 24, 110. In VV. LL. ἡ οὖσα πόλις e Dem., Salva et incolumis. In iisd. ἡ οὖσα ἀρχὴ pro Vera, e Plat.: ut ἡ οὐκ οὖσα, pro Falsa, e Soph. [Aristoph. Ran. 1052: Πότερον δ' οὐκ ὄντα λόγον τοῦτον περὶ τῆς Φαίδρας ξυνέθηκα, ubi sententia est: Num ego de nihilo finxi fabulam de Phædra? Philostr. Imag. 2, 4, p. 814: Μητρυιὰ γὰρ Φαίδρα ξυνθεῖσα λόγον ἐπ' αὐτῷ οὐκ ὄντα ὡς δὴ ἐρῷτο ὑπὸ τοῦ Ἱππολύτου. Thucyd. 6, 38: Οὔτε ὄντα οὔτ' ἂν γενόμενα λογοποιοῦσιν. Plato Sophist. p. 240, E: Λόγος τά τε ὄντα λέγων μὴ εἶναι καὶ τὰ μὴ ὄντα εἶναι. Et sic sæpe τὸ μὴ ὄν, Nihilum, velut ib. p. 238, C: Συννοεῖς οὖν ὡς οὔτε φθέγξασθαι δυνατὸν ὀρθῶς οὔτε εἰπεῖν οὔτε διανοηθῆναι τὸ μὴ ὂν αὐτὸ καθ' αὑτό; etc. ‖ Mortuus. Thucyd. 2, 44: Ἰδίᾳ τε γὰρ τῶν οὐκ ὄντων (παίδων) λήθη οἱ ἐπιγιγνόμενοί τισιν ἔσονται· 45: Τὸν γὰρ οὐκ ὄντα ὅπως εἴωθεν ἐπαινεῖν. V. supra in præs. Et ex contrario οἱ ὄντες, Viventes. Polyb. 9, 29, 2: Οὐδεὶς γάρ ἐστι τῶν ὄντων οὕτως ἀπράγμων, ὃς οὐχὶ πέπυσται. ‖

A Perditus. Thucyd. 6, 92: Οὐδ' ἐπὶ πατρίδα οὖσαν ἔτι ἡγοῦμαι νῦν εἶναι, πολὺ δὲ μᾶλλον τὴν οὐκ οὖσαν ἀναστᾶσθαι. L. D.] Huc pertinet τὸ ὄν, pro Vero, pro Veritate ap. Plat. [Min. p. 315, A]: Ἡ ἀληθὴς δόξα, τοῦ ὄντος ἐστὶν ἐξεύρεσις. [Et alibi sæpiss. Thucyd. 3, 22: Ἄλλο τι νομίσαντες τὸ γιγνόμενον εἶναι ἢ τὸ ὄν· 6, 60: Εἴτε ἄρα καὶ τὰ ὄντα μηνῦσαι εἴτε καὶ οὔ· 7, 8: Τῷ ὄχλῳ πρὸς χάριν τι λέγοντες οὐ τὰ ὄντα ἀπαγγέλλωσιν.] Sic τὰ ὄντα, Paus. Cor. [2, 29, 9]: Φῶκος δὲ οὐκ ἐκ τῆς αὐτῆς, ἀλλ' ἐκ τῆς Θέτιδος, εἰ δὴ τὰ ὄντα λέγουσιν Ἕλληνες, Si veritatem dicunt Græci, Si vera loquuntur Græci. Xenoph. autem dixit Ἀσκοτέρα τοῦ ὄντος, OEc. [immo Comm. 2, 1, 22] pro Albior quam revera esse. [Τὰ ὄντα sæpe etiam contraria sunt futuris vel præteritis. Eur. Helen. 13: Τὰ θεῖα γὰρ, τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα πάντ' ἠπίστατο.] Ἐών, Ion. pro ὤν, Existens, Quod est. [Herodot. 1, 30: Σόλων δὲ οὐδὲν ὑποθωπεύσας, ἀλλὰ τῷ ἐόντι χρησάμενος· 95: Τὸν ἐόντα λέγειν λόγον.] Hinc Ὄντι, et Τῷ ὄντι, et Τῳόντι etiam, ut alicubi scriptum reperitur. [Thucyd. 4, 28: Γνοὺς δὲ τῷ ὄντι παραθωσσόμενον· 8, 92: Φοβούμενοι μὴ τῷ ὄντι ὦσι. Τῷ ὄντι, ut sæpe ὄντως, usurpatur etiam in dictis aliorum ad rem præsentem adhibendis. Xenoph. Conv. 2, 24: Τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἀρδων τὰς ψυχὰς κ. τ. λ (quæ videntur referri ad Aristoph. Eq. 98: Τὸν νοῦν ἵν' ἀρδω· H. Gr. 7, 2, 9: Πάντας δὲ τοὺς παρόντας τότε γε τῷ ὄντι κλαυσιγέλωτας ἔσχε (quod ex Hom. Il. Z, 484: Δακρυόεν γελάσασα, repetit Pollux 2, 64)· Hieron. 3, 5: Ὥστε νομίζω τῷ ὄντι αὐτόματα τἀγαθὰ τῷ φιλουμένῳ γίγνεσθαι. Quod fuisse prov. docet etiam Aristoph. Ach. 978: Αὐτόματα πάντ' ἀγαθὰ τῷδέ γε παρίζεται. Plato Phæd. p. 66, D: Ὥστε τὸ λεγόμενον ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ φρονῆσαι ἡμῖν ἐγγίγνεται οὐδέποτε οὐδέν. ‖ Conjungitur partic. ὢν cum alio participio. Hom. Il. T, 88: Χαλεπὼ γὰρ, ἐπιστάμενόν περ ἐόντα. Quanquam ἐπιστάμενος ap. Hom. plerumque est loco adjectivi. Aristoph. Ran. 721: Οὔτε γὰρ τούτοισιν οὖσιν οὐ κεκτδδηλευμένοις...χρώμεθ' οὐδέν. Eurip. Hec. 358: Τοὔνομα... οὐκ εἰωθὸς ὄν. Aristot. Phys. ausc. 3, 8, p. 208, 10: Πεπερασμένου ὄντος τοῦ παντός. Schol. Apoll. Rh. 2, C 477: Συγγεγενημένη γὰρ οὖσα αὐτῷ, ubi nonnulla Schæf.] ‖ Τὰ ὄντα, Bona, Facultates: ut et τὰ ὑπάρχοντα. Plut. Anton. [c. 24]: Ἀφῃρεῖτο γὰρ εὐγενεῖς ἀνθρώπους τὰ ὄντα· quod postea dicit οὐσίαν. [Coriol. c. 7: Τοὺς μὲν γὰρ κεκτημένους μέτρια πάντων ἀφῃροῦντο τῶν ὄντων.] Οὖσα, Existens: fem. participii ὤν, ab εἰμί: ut δικῶν οὐκ οὐσῶν, Quum est justitium. Et οὖσα πόλις ap. Dem., Urbs, quæ adhuc stat, nec eversa est. At ἡ οὖσα ἀρχὴ ap. Plat., Principatus qui revera principatus est, Verus principatus: ut contra ap. Soph. οὐκ οὖσα [σκῆψις, El. 584], Falsa: ἡ μὴ οὖσα s. οὐκ οὖσα δίκη, Judicium nullum, s. irritum: unde τὴν μὴ οὖσαν ἀντιλαγχάνειν, Judicium quod irritum factum est, resortiri. [Dialectorum varietates v. in masculino.]

[Subjiciam his nonnulla de verbo εἰμὶ, quæ supra desiderantur. Jungitur adverbio ubi est i. q. ὑπάρχω, γίγνομαι. Eur. Heraclid. fin.: Τὰ γὰρ ἐξ ἡμῶν καθαρῶς ἔσται βασιλεῦσιν. Thucyd. 5, 23: Ταῦτα δ' εἶναι δικαίως καὶ προθύμως καὶ ἀβόλως. Eur. Hec. 532: Σίγα πᾶς ἔστω λεώς. ‖ Ἔστω, Esto, i. e. Posito s. Ut concedatur. D Dio Chrys. Or. 74, vol. 2, p. 403: Ἔστω γὰρ εἶναί τινα τοιοῦτον· ἀλλὰ τάχ' ἂν... οὐκ ἂν ἐπιγνοίης αὐτὸν ἀσάλευτον. Plut. Mor. p. 961, B: Ἔστω δὲ μὴ δεῖσθαι τοῦ νῷ τὴν αἴσθησιν πρὸς τὸ αὑτῆς ἔργον, ἀλλ' ὅταν γε τῷ ζῴῳ πρὸς τὸ οἰκεῖον καὶ τὸ ἀλλότριον ἡ αἴσθησις ἐνεργασαμένη διαφορὰν ἀπέλθῃ, τί τὸ μνημονεῦόν ἐστιν ἡδὺ...; 987, B: Ἔστω σοι καὶ τοῦτο οὕτως· 1072, D: Ἔστω γάρ, ὡς αὐτοὶ λέγουσιν, εὐλόγιστος ἐλογῆ, τῶν ἀξίαν ἐχόντων πρὸς τὸ εὐδαιμονεῖν· 1092, A: Ἔστω δ' ἔχειν ἐπίστης. Et aliter id. Themist. c. 4: Εἰ μὲν δὴ τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὸ καθαρὸν τοῦ πολιτεύματος ἐθέλαψεν ἡ μὴ ταῦτα πράξας, ἔστω φιλοσοφώτερον ἐπισκοπεῖν, Accuratius considerandum est. ‖ Bis ponitur rhetorice. Soph. Phil. 1241: Ἔστιν τις ἔστιν ὃς σε κωλύσει τὸ δρᾶν· OEd. C. 1670: Ἔστιν, ἔστι νῶν δὴ ὡ τὸ μὲν, ἄλλο δὲ μὴ... στενάζειν. Lycophr. 535: Ἀλλ' ἔστι γάρ τις ἔστι καὶ παρ' ἐλπίδα ἡμῖν ἀρωγός. Moschio ap. Stob. Ecl. phys. 1, 9, 38, vol. 1, p. 240: Ἦν γάρ ποτ' αἰὼν κεῖνος, ἦν, ὁπηνίκα θηρσὶν διαίτας εἶχον ἐμφερεῖς βροτοί. L. Dindorf.]

Εἶμι, Eo [i. e. Contendo]. Et sæpe Ibo. Hom. Il. A,

[426]: Καὶ τότ' ἔπειτά τοι εἶμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ, Ibo. Sic Ω, [92]: Εἶμι, καὶ οὐχ' [μέν· οὐδ'] ἅλιον ἔπος ἔσσεται. Sic Od. P, [277]: Ἐγὼ δ' εἶμι προπάροιθε. Itidem Thuc. 2, [36]: Ταῦτα δηλώσας πρῶτον, εἶμι καὶ ἐπὶ τὸν τῶνδε ἔπαινον. [Signif. præs. Hom. Il. B, 87: Ἠΰτε ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἀδινάων· Λ, 415: Ὁ δέ τ' εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο· Od. Δ, 401: Τῆμος ἄρ' ἐξ ἁλὸς εἰσι γέρων· raro Attici, ut Thucyd. 4, 61: Οὐ γὰρ τοῖς ἔθνεσιν, ὅτι δίχα πέφυκε τοῦ ἑτέρου, ἔχθει ἐπίασιν. Et ib.: Καὶ οὕτως οὐ πόλεμος πολέμῳ, εἰρήνῃ δὲ διαφοραὶ ἀπραγμόνως παύονται, οἵ τ' ἐπίκλητοι εὐπρεπῶς ἄδικοι ἐλθόντες εὐλόγως ἄπρακτοι ἀπίασιν. Apud hos enim signif. fut. prope legitima est, ut Soph. El. 475: Εἰ μὴ 'γὼ παράφρων μάντις ἔφυν,... εἶσιν ἁ πρόμαντις δίκα,... μέτεισιν οὐ μακροῦ χρόνου· OEd. C. 1352: Νῦν δ' ἀξιωθεὶς εἶσι, ut omittam ll. ejusmodi ubi εἶμι dicitur ab abeuntibus, ut Soph. Tr. 86, 389 etc. Nec solum indicativo, sed etiam partic. et inf., ut Thucyd. 6, 63: Παρεσκευάζοντο ὡς ἐπ' ἐκείνους ἰόντες. Xen. Hist. Gr. 7, 5, 2: Παρασκευάζονται ὡς ἐξιόντες· Cyrop. 5, 2, 20: Ὡς εἰς οἶκον ἀπιὼν ἀνίστατο. Plato Phæd. p. 103, D: Καὶ τὸ πῦρ... ἢ ὑπεξιέναι ἢ ἀπολεῖσθαι. Sed horum quidem modorum usitatior est signif. præs. vel aor.] Est etiam Venio ; et ita quidam Od. A, [170] interpr. εἷς, Venis, Τίς, πόθεν εἷς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες; ubi tamen et pro Es sunt qui accipiant: sicut et Il. Φ, [154]: Εἶμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου, utroque modo reddi docui in Εἰμί. [Ubi hæc tradit:] Εἷς, Is, Vadis, Venis: πορεύει. Il. Φ, [150], Od. H, [238], Ξ, [187], Τίς πόθεν εἷς ἀνδρῶν; Quisnam et undenam gentium es vel venis? Accipiunt etiam pro Ibis, Venies, ap. Hesiod. Op. [206], ubi accipiter lusciniæ captæ dicit, Τῇ δ' εἷς ᾗ σ' ἂν ἄγω. Ibi tamen et pro Is s. Vadis accipere nihil vetat. — Et Εἶσι pro It: Γ, [61]: Ὅστ' εἶσιν διὰ δουρός. Et εἴσομαι, Ibo, Veniam, Hom. [V. infra.] Infin. Ἰέναι, Ire, utrisque scriptt. usitatus. Sed ἰέναι εἰς λόγους vide in Λόγος: ut ἰέναι εἰς φιλίαν, in Φιλία: itidemque in ceteris. [Cum εἰς Thucyd. 1, 1: Ἀκμάζοντες ᾖσαν ἐς αὐτόν (bellum Peloponn.). Quam scripturam pro ᾖσαν e libro Augustano revocavit Bekk. testanturque gramm. a Duk. citati. Ib. 78: Ἰόντες τε οἱ ἄνθρωποι ἐς τοὺς πολέμους τῶν ἔργων πρότερον ἔχονται· 118: Ὄντες μὴ ταχεῖς ἰέναι ἐς τοὺς πολέμους· 123: Θαρσοῦντας... ἰέναι ἐς τὸν πόλεμον· 121: Ὁμοίως πάντας ἐς τὰ παραγγελλόμενα ἰόντας· 3, 55: Ἰέναι δὲ ἐς τὰ παραγγελλόμενα εἰκὸς ἦν προθύμως· 91: Οὐκ ἐθέλοντας ὑπακούειν οὐδὲ ἐς τὸ αὐτῶν ξυμμαχικὸν ἰέναι· 5, 30: Τοὺς Κορινθίους ἰέναι ἐς τὴν ξυμμαχίαν, et 6, 80. 7, 21: Ἰέναι οὖν ἐκέλευεν ἐς τὴν πεῖραν τοῦ ναυτικοῦ. Philoxenus Athen. 4, p. 147, E: Ὅτε δ' ἤδη βρωτύος ἠδὲ ποτᾶτος ἐς κόρον ἑταῖροι ἴμεν. C. ἐπὶ Thucyd. 8, 92: Ἤεσαν ἐπὶ τὰ πράγματα. Conf. l. supra cit. 2, 36, coll. 1, 37. C. πρὸς Thuc. 1, 71: Καὶ ἡσυχαζούσῃ μὲν πόλει τὰ ἀκίνητα νόμιμα ἄριστα, πρὸς πολλὰ δὲ ἀναγκαζομένοις ἰέναι πολλῆς καὶ τῆς ἐπιτεχνήσεως δεῖ· 91: Εἰ δέ τι βούλονται Λακεδαιμόνιοι ἢ οἱ ξύμμαχοι πρεσβεύεσθαι παρὰ σφᾶς, ὡς πρὸς διαγιγνώσκοντας τὸ λοιπὸν ἰέναι τά τε σφίσιν αὐτοῖς ξύμφορα καὶ τὰ κοινά. C. διὰ Thucyd. 2, 11: Ἐλπίζειν διὰ μάχης ἰέναι αὐτούς. Soph. OEd. T. 773: Διὰ τύχης τοιᾶσδ' ἰών· Antig. 742: Ὦ παγκάκιστε διὰ δίκης ἰὼν πατρί. L. D.] Ἰὼν particip. usitat. et ipsum utrisque scriptt. [Particip. ἰὼν pro Veniens, ap. Lys. p. 87: Τούτῳ ἡλίου δεδυκότος ἰόντι ἐξ ἀγροῦ, ἀπήντησα. HST. Ms. Vind.] Videtur autem Plut. Numa [c. 20] ἰόντες ἐκ τοῦ στόματος λόγοι dixisse pro ἐξιόντες. [Eur. Hec. 294: Λόγος γὰρ ἔκ τ' ἀδοξούντων ἰὼν κἀκ τῶν δοκούντων αὐτὸς οὐ ταὐτὸν σθένει.] Ceteram conjug. e gramm. petendam relinquo, quorum quidam exempla quoque usus singulorum temporum afferunt, simul etiam inus. themata, a quibus unumquodque formandum est proferentes. Sed hoc præterea sciendum est, tam hujus verbi, quam ejus composs. participia tria tempora significare, Bud. p. 100-1. Sed iis, quæ a Bud. dicuntur, addo, ipsum etiam infin. futuri interdum signif. accipere. [V. initio dicta. Proprie, Eo, vel ut sit Abeo vel ut Adeo, Venio. Soph. Aj. 654: Ἀλλ' εἶμι πρός τε λουτρά· Phil. 626: Ἀλλ' ἐγὼ μὲν εἶμ' ἐπὶ ναῦν· 975: Οὐκ εἶ μεθεὶς τὰ τόξα ταῦτ' ἐμοὶ πάλιν; Thucyd. 1, 26: Οἰκήτορα τὸν βουλόμενον ἰέναι κελεύοντες· 27: Ἀποικίαν ἐς τὴν Ἐπίδαμνον ἐκήρυσσον, ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ τὸν βουλόμενον ἰέναι· 40: Οὐ τοῖς ἐπὶ βλάβῃ ἑτέρων ἰοῦσιν ἡ ξυνθήκη ἔσται. Ib.: Ἐπὶ τούτους μεθ' ἡμῶν ἰέναι· 44: Ἐάν τις ἐπὶ Κέρκυραν ἴῃ. Et alibi. Cum εἰς id. 5, 23: Ἦν δέ τινες ἴωσιν ἐς τὴν γῆν πολέμιοι, iterumque ib.: Καὶ ἤν τινες ἐς τὴν Ἀθηναίων γῆν ἴωσι πολέμιοι. Conf. ib. 47. Et aliter ib. 23: Ἀνανεοῦσθαι δὲ κατ' ἐνιαυτὸν Λακεδαιμονίους μὲν ἰόντας ἐς Ἀθήνας πρὸς τὰ Διονύσια, Ἀθηναίους δὲ ἰόντας ἐς Λακεδαίμονα πρὸς τὰ Ὑακίνθια. Conf. ib. 47. Veniendi signif. Xen. H. Gr. 4, 4, 5: Ἐπεὶ δὲ καὶ οἱ φίλοι αὐτοὺς ἔπειθον καὶ μητέρες ἰοῦσαι καὶ ἀδελφοί· 8, 5: Τοὺς μὲν ἰόντας ἁρμοστὰς φίλως ἐδέχοντο, τοὺς δὲ ἀπόντας μετεπέμποντο· 5, 4, 29: Οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Σφοδρίαν οὐχ ὁρῶντες τὸν Ἀρχίδαμον ἰόντα, πρόσθεν δὲ θαμίζοντα. De equitantibus Dio Cass. 76, 14: Ἤεσαν μὲν γὰρ ἐπὶ ἵππων. Improprie Soph. El. 374: Κακὸν μέγιστον εἰς αὐτὴν ἰόν. Xen. An. 1, 8, 16: Θορύβου διὰ τῶν τάξεων ἰόντος. Thucyd. 1, 4: Τοῦ τὰς προσόδους μᾶλλον ἰέναι αὐτῷ. Aret. Acut. m. causs. 2, 2, p. 12=15: Ἦν γὰρ τὸ αἷμα ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἴῃ. Ib. 11, p. 24=29: Ἦν δὲ μετακινέηταί κοτε ἐς ἕδρην ἡ ὑστέρη, πρὶν ἐς τέλος ἰέναι τὸ πάθος. Idem Acut. m. cur. 1, 1, p. 74=84: Ἦν ἐς μῆκος ἡ νοῦσος ἴῃ. C. accus. Pind. Pyth. 11, 39: Ὀρθὰν κέλευθον ἰὼν τὸ πρίν. Thuc. 4, 85: Διὰ τῆς ἀλλοτρίας πολλῶν ἡμερῶν ὁδὸν ἰόντες. Xen. Cyr. 2, 4, 22: Ἴθι τὴν ὀρεινήν. Arist. Av. 12: Τὴν ὁδὸν ταύτην ἴθι. Figurate Thuc. 3, 64: Μετὰ γὰρ Ἀθηναίων ἄδικον ὁδὸν ἰόντων ἐχωρήσατε. C. accus. loci quo itur, Pind. Ol. 14, 21: Νῦν μελαντειχῆ δόμον Φερσεφόνας ἴθι. Soph. Aj. 805: Οἱ δ' ἑσπέρους ἀγκῶνας οἱ δ' ἀντηλίους ζητεῖτ' ἰόντες τἀνδρὸς ἔξοδον· OEd. T. 631: Οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους. Absolute de rebus. Plato Apol. p. 19, A: Ὅμως δὲ τοῦτο μὲν ἴτω ὅπῃ τῷ θεῷ φίλον. Soph. OEd. T. 324: Ὁρῶ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν πρὸς καιρόν· 1458: Ἀλλ' ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ' ὅπῃπερ εἶσ' ἴτω· C. 618: Μυρίας ὁ μυρίος χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰών.]

|| Εἴημι, Hesychio [col. 1103] πορεύομαι, Eo, Proficiscor. [Similiter, sed vitiose, cod. Constant. Cærim. p. 109, D, ἀπίεισι pro ἄπεισι. V. infra in Ἵεμαι sub finem. De orthographia Εἶμι et Ἶμι (quam controversam esse inter technicos commemorat Eust. Il. p. 782, 7; 1126, 50; 1254, 10, Od. p. 1664, 17) Chœrob. Bekk. An. p. 1367, a: Ὁ Ἀπολλώνιος τὸ εἶμι διὰ τοῦ ι γράφει ἐκ τοῦ καὶ τὰ δυϊκὰ καὶ τὰ πληθυντικὰ διὰ συνεσταλμένου τοῦ ι εἶναι, οἷον ἴτον ἴμεν ἴτε, καὶ ἐν συνθέσει ἔξιτον, καὶ τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἴσι καὶ ἴασιν, οἷον, Καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν. Οὐ συνᾴδει δὲ αὐτῷ ἡ παράδοσις· φησὶ γὰρ ὁ Ἡρωδιανὸς ἀεὶ τὴν παράδοσιν ἀναγινώσκειν τὸ εἶμι ἐν τοῖς ἐνικοῖς διὰ τῆς ει διφθόγγου, οἷον, Εἶμι μὲν, οὐδ' ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται (Od. B, 318).] Εἶσθα, pro εἷς, Is, vel Ibis. [Il. K, 450]: Εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. [Od. T, 69: Ἦ τάχα καὶ δαλῷ βεβλημένος εἶσθα θύραζε. Hesych.: Εἶσθα, πορεύσῃ ἢ πορεύου.] Εἴω, Vado, sed dicitur potius εἶμι. [Conjunctivi Εἴω ex. v. infra in conj. Ἴω. Ind. εἴω fingere videtur Etym. M. p. 301, 12 et 26: Τὸ δὲ εἴω γράφεται καὶ διὰ διφθόγγου καὶ διὰ τοῦ ι.] Εἴσομαι, Ibo, s. Veniam: ab εἴω. Od. O, [213]: Ἀλλ' αὐτὸς καλέων δεῦρ' εἴσεται. Sic Il. Ω, [462]: Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι. [Hesych.: Εἰσόμενον, ὁδοιποροῦντα. Ἴσονται, πορεύσονται. Hujus formæ immemor erat Valck. ad Eurip. Phœn. 257, quum scholiastam, qui εἴσεται expl. πορευθήσεται, legisse crederet ἵξεται.] Εἴη, præs. opt. interdum ab εἶμι, ut Od. Ξ, [496]: Ἀλλά τις εἴη Εἰπεῖν Ἀτρείδῃ, Eat dictum: πορεύοιτο. [Il. Ω, 139: Τῇδ' εἴη, ὃς ἄποινα φέροι καὶ νεκρὸν ἄγοιτο· conf. Buttm. Gr. vol. 1, p. 562.] Interdum ab εἰμί, et signif. Sit vel Esto. Hesych. esse ἄφεσιν dicit. Ἤϊον, aor. 2 a th. εἴω, Eo, dialysi Ion. et τροπῇ poet. pro εἶον. [Hom. Od. Ψ, 370: Ὤιξαν δὲ θύρας, ἐκ δ' ἤιον· conf. Ω, 501. K, 251: Ἤομεν, ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμά· 570: Ἤομεν ἀχνύμενοι.] Ἤϊα, Ivi: Ion. dialysi et τροπῇ pro εἶα: præt. med. ex εἶμι s. εἴω. Od. Δ, [571]: Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας Ἤϊα. Et [433]: Παρὰ θῖνα θαλάσσης εὐρυπόροιο Ἤϊα, πολλὰ θεοὺς γουνούμενος. Et Il. A, [47]: Ἤϊε νυκτὶ ἐοικώς. Herodot. [5, 49]: Ἤϊε ἐς λόγους ἐκείνῳ, Cum illo in colloquium iit, i. e. Eum convenit. Idem [4, 82]: Τὸν ἤϊα λέξων λόγον. Legitur ap. Plat. quoque: ut in Apol. Socrat.: Ἐντεῦθεν ἐπὶ ἄλλον ἤϊα [ᾖα recte nunc p. 21, D, et ib. 37, C et semper ap. Atticos. Plur. ἤισαν proprius est Ionum, ut Hom. Il. K, 197 etc., Herodot. 1, 43; 3, 76; 4, 140; 8, 130, 138;

1, 191, ubi recte cod. Flor. ἐσήισαν, quomodo etiam 1, 62, 105; 2, 163; 9, 5, scribendum pro ἦσαν]. At ἦϊα, τὰ, v. Ἤϊον. Ἦϊα, pro ἦϊα: ex εἴω enim, pro quo εἶμι potius dicitur, fit præt. med. εἶα: inde dissolutione Ion. ἔϊα, et ἐκτάσει τοῦ ε, ἦϊα, unde per contr. ἦα, subscripto ι. Meminit et Suid.: nam ἦα διευλάβως significare ait τὸ ἐπορευόμην: scribi autem σὺν τῷ ι, utpote factum ex Ion. ἦϊα. [Etym. M. p. 301, ult.: Εἰσῆα, ἀντὶ τοῦ εἰσήειν. Plato Reip. 5, p. 449: Ἐγὼ μὲν ἦα τὰς ἐρεξῆς ἰρῶν· Charm. p. 153, A: Ἦα ἐπὶ τὰς ξυνήθεις διατριβάς.] Apollon. Rh. 2, [198]: Ἦε θύραζε, Ibat foras. [Sine augm. Εἶεν, ap. Hesych.: Εἶεν, ἐπορεύετο. Hesiod. Sc. 254: Ψυχὴ δ' Ἀϊδόσδε κατῆεν.] Ἤειν, Iveram: præt. plusquamp. e perf. ἦα. [Rarior ap. Att. videtur primæ pers. forma ἤειν quam ἦα. Xen. OEc. 6, 15: Τούτῳ προσήειν· Demosth. p. 911, 3: Προσήειν αὐτῷ ἀπαιτῶν, citavit Buttm. Gr. vol. 1, p. 559. Alciphr. 3, 37: Ἤειν ἐς Ἐρυαρροδίτου. Sec. ἦεις ap. Demosth. p. 232, 22, ubi διεξῆεις, Dinarch. p. 94, 38: Περιῆεις καταπεπυσμένος λογοποιούς· Æschin. C. Ctes. p. 77, 12: Ἂς ἐξηρτημένος ἐκ τῶν δακτύλων περιῆεις· vel ἦεισθα ap. Plat. Euthyphr. p. 4, B, Tim. p. 26, C, ubi ἐπεξῆεισθα et διῆεισθα. Quæ magis Attica forma est: v. Lobeck. ad Phryn. p. 237.] Interdum pro imperf. ponitur, Ibam. Plut. Camillo: Ἤει ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας. [Ἤειν Att. dicitur etiam 3 pers. Plato Tim. p. 60, C: Ὅθεν ἀνῆειν ὁ νέος ἀήρ. Ubi plerique ἀνῄει. Aristoph. Pl. 696: Ὁ δὲ θεὸς ὑμῖν οὐ προσῄειν; Οὐδέπω. Ubi tamen est varietas προσῄει γ'. Προσῄειν citat etiam Moschop. Περὶ σχ. p. 143. Male cand. formam inferre videntur libri nonnulli ib. 709: Σκοπῶν περιῄει πάντα κοσμίως πάνυ. Vitiose ap. Eust. Il. p. 882, 2 εἶειν. L. D.] At ἦμεν, Att. pro ἤειμεν, ab εἶμι, Ibamus. Aristoph. [Pl. 659]: Ἔπειτα πρὸς τὸ τέμενος ἦμεν τοῦ θεοῦ. [Conf. Eccl. 490.] Plato De rep. 1, [p. 328, B]: Ἦμεν οὖν οἰκαδε εἰς τοῦ πολιτάρχου. Ibid. [C]: Ἀλλ' ἡμεῖς ἂν παρά σε ἦμεν, Ad te iremus. [Eurip. El. 775: Εἰσβάντες ἦμεν ὄχεστον εἰς ἁμαξιτόν. Sec. pers. ἦτε est ap. Xen. An. 7, 7, 6, Eur. Cycl. 40. Cujus l. εἰσῆειτε, ἐξῆειτε est ap. Æschin. C. Ctes. p. 73, 30, Andocid. p. 20, 38. Tertia ἦσαν ap. Thuc. 1, 1, quo de l. v. supra. Hom. Od. T, 445: Ὡς ἐπέγοντες ἐπῆσαν. Etym. M. p. 301, 56: Εἰσῆμεν ἀντὶ τοῦ εἰσήειμεν, σὺν τῷ ι, Καλλίας Πεδήταις, καὶ εἰσῆσαν ἀντὶ τοῦ εἰσήεισαν, σὺν τῷ ι, Ἀγάθων Ἀερόπῃ. Id. p. 420, 4 ex Aristoph. Gerytade citat, Ἦσαν αὖθις τοῦ Διονυσίου. Forma ἦεσαν frequens est Xenophonti, ut ἀντεξῆεσαν Cyrop. 5, 3, 5, προσῆεσαν 3, 3, 25, προσῆεσαν Comm. 4, 2, 40, συνῆεσαν Cyrop. 6, 3, 8. Quæ forma, poetis epicis inaudita (nam Apollon. Rh. 3, 442: Οἱ δ' ἦσαν ἐκ μεγάροιο, scr. esse ἦεσαν ostendit idem illud ἦεσαν pro ἦισαν in edd. quasdam illatum ib. 1331), ne Theocrito quidem 25, 136: Πρῶτοι τοί γε μάχηνδε κατὰ χροὸς ἦεσαν ὁμὴν, relinquenda est. L. Dind.] Ἴασι, Eunt: ab εἶμι. Hom. Il. Π, [160]: Καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου. [De forma ἰοῦσι v. in Ἴεμαι sub finem. Ἴσι, Theognidi 716: Τῶν ἄφαρ εἰσὶ πόδες, perperam illatum a Brunckio, ubi al. libri formam exhibent æque vitiosam εἶσι, agnoscere videtur Apollonius initio cit.] Εἰσάσθην quoque, quod Hesych. exp. ὥρμησαν, ἐπῆλθον, pleonasmo τοῦ σ dicitur pro εἰσάθην [ex Il. O, 544: Τὼ μὲν ἐισάσθην χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων συλήσειν, ubi cod. modo int. scholl. Ib. Δ, 138: Διαπρὸ δὲ εἴσατο (ὄιστὸς) καὶ τῆς (μίτρης). Ubi schol. expl. διῆλθε, Hesych. in v., εἰσῆλθεν. Et M, 118: Εἴσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ, ubi schol. Ven.: Ἡ διπλῆ, ὅτι πολλὰ σημαίνει τὸ εἴσατο, ὧν μὲν τὸ ὥρμησε καὶ ἐπορεύθη, ἀπὸ τοῦ εἶμι. Et: Τὸ δὲ εἴσατο ἀπὸ τοῦ εἶμι, διὸ καὶ ψιλοῦται. Conf. μετεισάμενος, μετείσασθαι in Μέτειμι]: ut et ἐεισάτην pro εἰσάτην, in aor. 1, a th. εἶμι, Eo, Vado. Εἶ, interdum signif. πορεύου: interdum ὑπάρχεις, teste Hesych. Illud, ab εἶμι, Vado, Eo: hoc, ab εἰμὶ, Sum, pro quo et εἰς dicitur. [Aristoph. Nub. 633: Ἔξει τὸν ἀσκάντην λαβών. Epictet. Ench. c. 32=39: Μὴ φέρε οὖν πρὸς τὸν μάντιν ὄρεξιν ἢ ἔκκλισιν, μηδὲ τρέμων αὐτῷ πρόσει.] Εἶν, Ibam, præt. imperf. [Fictum a gramm., ut haberent unde repeterent εἶεν, de quo ante dixi.] Ἴθι, I, Vade: metaplasmo pro ἴε ab εἶμι. Il. B, [8]: Βάσκ' Ἴθι οὖλε ὄνειρε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. || Aliquando adverbialiter ponitur pro εἶα, ut ἄγε quoque aliquando esse adv. hortandi scimus. Xen. [Comm. 1, 6, 4]: Ἴθι οὖν ἐπισκεψώμεθα, Agedum igitur consideremus. [Ib. 3, 4, 7: Ἴθι δὴ, ἔφη, ἐξετάσωμεν· Hier. 8, 3: Ἴθι δὴ, ἐπαινεσάντων ἀμφοτέρων τὸν αὐτὸν, τὸν ποτέρου δοκεῖς, ἔπαινον ἐξικνεῖσθαι μᾶλλον εἰς εὐφροσύνην;] Interdum seq. alio imperativo, idque vel immediate, ut ap. eund. Xen., Ἴθι εἰπὲ, Age dic. [Non satis HSt. intellexisse videtur quod est in Lex. Septemv. v. Ἴθι, «Ἴθι, εἰπὲ, Age dic, Xen. Ἴθι οὖν ἐπισκ.» In quibus nomen Xen. refertur ad sequens, non ad antecedens ex.] Et Aristoph. [Ran. 1170]: Ἴθι πέρανε, Agedum expedi. [Hom. Il. A, 32: Ἀλλ' ἴθι μή μ' ἐρέθιζε.] Vel interjecta particula aliqua aut pluribus verbis: ut ap. eund. Aristoph. [Nub. 237]: Ἴθι νῦν κατάβηθι, Agedum descende. Et Plato De rep. 1: Ἴθι δὴ μετὰ ταῦτα τόδε σκέψαι, Agedum hoc deinde considera et perpende. [Xen. Comm. 3, 3, 3: Ἴθι δὴ λέξον ἡμῖν· OEc. 12, 17: Ἴθι, καὶ τόδε μοι... δήλωσον.] Cum duali etiam et plur. ap. Aristoph. [Ran. 1378: Ἴθι νυν παρίστασθον] legi tradunt. [Soph. Tr. 1070: Ἴθ', ὦ τέκνον, τόλμησον· 1146: Ἴθ', ὦ τέκνον,... κάλει. Plur. Soph. Aj. 843: Ἴτ', ὦ ταχεῖαι ... Ἐρινύες, γεύεσθε· OEd. T. 1480: Δεῦρ' ἴτ' ἔλθετε ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας· C. 248: Ἀλλ' ἴτε νεύσατε τὰν ἀδόκητον χάριν.] || Affertur porro et ἴσθι pro I, Vade. E Plut. Othone [c. 17, ubi edd. sine var. ἴθι]: Ἴσθι καὶ ποίει τοῖς στρατιώταις ἐμφανῆ ἑαυτὸν [σαυτ.], Abi et ostende te militibus. Et e Prov. Solom. 6, [6, ubi ἴθι, Aq., Theod. πορεύου: sed ib. v. 3 iidem c. Symm. πορεύου, ubi ceteri ἴσθι μὴ ἐκλυόμενος, παρόξυνε δὲ...]: Ἴσθι πρὸς τὴν μύρμηκα, Vade ad formicam. Sed in hac signif. scr. esse ἴθι, satis liquet. [Optativi forma præter ἴοιμι altera exstat Ἰοίην, v. c. ap. Xenoph. Conv. 4, 16, Isocr. Phil. p. 102, A.] Ἴω, Eam, vel Ivero: aor. 2 [immo præs.] subj. a th. εἶμι vel εἴω. Od. O, [510]: Ἦ ἴθυς σῆς μητρὸς ἴω. [Soph. Antig. 315: Ἦ στρατηγεῖς οὕτως ἴω; Et ἴησθα Hom. Il. K, 67.] Ἰὼν, Iens, Vadens, ab eod. εἶμι s. εἴω. [Formæ εἴω ex. Sophronis vid. in Ἐγκυκράω. || Optat. Ἰείην semel legitur Hom. Il. T, 209: Πρὶν δ' οὔπως ἂν ἐμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη οὐδὲ βρῶσις, ubi spiritum lenem exhibet pars codd. et testantur gramm., de quibus v. Heyn.] Ἴεσκε, Hesychio βαδίζουσα, Iens. Ἴτω, Eat, Abeat. Greg. Naz.: Ἀλλ' ἴτω μὲν ἡμῖν ἥλιος, Sol hinc abeat, s. hinc concedat. [Improprie de re Soph. Antig. 1328: Ἴτω ἴτω φανήτω μόρων ὁ κάλλιστ' ἐμῶν... ἴτω ἴτω· Tr. 209: Ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων ἴτω κλαγγά. Aristoph. Av. 856: Ἴτω δὲ Πυθιὰς βοὰ τῷ θεῷ. De forma εἴτω v. Lobeck. ad Phryn. p. 16. Formam ἰέτω damnat Phryn. p. 15. Hujus quoque exx. v. ap. Lob., quibus add. var. script. Xen. Anab. 1, 4, 8. Ibid. in libris melioribus et Cyrop. 5, 3, 42 in deterioribus est 3 plur. ἰόντων, qua utitur Pind. Isthm. 7, 41: Ἰόντων δ' ἐς ἄρθιτον ἄντρον εὐθὺς Χείρωνος αὐτίκ' ἀγγελίαι. Ἰτων Æsch. Eum. 32: Ἴτων πάλῳ λαχόντες. Ἴτωσαν Eurip. Iph. T. 1480. L. D.] Ἶον, 1 pers. aor. 2 indic., a th. εἶμι s. εἴω, signif. Ivi, vel Ibam: cujus 3 pers. ἔε. Il. B, [872]: Πόλεμόνδ' ἴεν ἠΰτε κοὐρη. Plur. ἴομεν [immo ἶμεν, de quo paullo post], Ivimus, vel Ibamus: item poet. systole pro ἴωμεν, Eamus, [ib. 440, I, 625, Ξ, 374] prima producta. [Correpta Il. Z, 526, K, 126, 251 etc.: Ἀλλ' ἴομεν. Et alibi.] Ac ut in subj. facit ἴωμεν, sic in opt. ἴοιμεν: cujus 3 pers. plur. ἴοιεν, ap. Plat. De rep. 2: Ἐπὶ ταυτὸν ἴοιεν, Eodem irent, s. tenderent. At ἰὼν, Iens: particip. præs. vel aor. 2 [immo præs.], ab eod. th. Ἴτε, Ite, Vadite: πορεύεσθε, ab εἶμι. Sicut vero ἴθι supra dictum est esse hortandi adv.: ita et ἴτε δὴ sciendum est ap. Plat. De LI. usurpari, pro Agite sc. [V. supra in Ἴθι.] Affertur et Εἰ ἴτε μετ' αὐτῶν e Thuc. [1, 40] pro Si ab eis steteritis: sed ea scriptura suspecta est. [Sing. Ἴε bis ponit Hesych.: Ἴε, βάδιζε, πορεύου. Ἀλλ' ἴε, ἀλλὰ πορεύου. Sic enim probabiliter Vales. et Is. Voss. pro ἄλλ' ἦει, quum gl. ponatur inter Ἀλλᾶκα et Ἀλλιξ.] Ἶμεν, et Ἴμεναι, per sync. pro ἴεμεν [quod est ap. Archytam Stob. Flor. vol. 1, p. 39: Ἀσκητέον ὧν ποττὰν μετριοπαθίαν ἴεμεν (sic). L. D.] et ἰέμεναι: hæc autem Ion. s. Dor. pro ἰέναι, Ire, a th. εἶμι: ut ap. Hom. passim [Il. E, 167 etc.], Βῆ δ' ἶμεν, et [Il. Υ, 32 etc.], Βῆ δ'

ἶμεναι. Alioqui ἴμεν signif. etiam Imus [Il. B, 127. Ead. signif. interdum reperiri formam vitiosam ἴιμεν docuit Lobeck. ad Phryn. p. 16], et Ibamus [Philoxenus Athen. 4, p. 147, E : Ὅτε δ' ἤδη βρωτύος ἠδὲ ποτῆτος ἐς κόρον ἐπλήσθησαν ἴμεν. L. D.] : interdum etiam Ibimus, ab eod. th. Pro quo Imus s. Ibimus, ap. Od. K, [431] : Ἀλλ' ἄειλοί πόσ' ἴμεν; [His infinitivi formis addenda quarta vel quinta ἶναι, quam præter Machonem Athen. 13, p. 580, C : Εἰς τὴν ἀγορὰν λέγουσιν αὐτὴν ἐξίναι (unde citari videtur in Regg. prosod. p. 446, 115 : Τὸ ι κατ' ἀρχὴν ἔχον τὴν β' συλλαβὴν ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ ν μὴ κατὰ κλίσιν ῥηματικήν, ἐκτείνεσθαι φιλεῖ... προσέθηκα δὲ μὴ ἐν κλίσει ῥηματικῇ διὰ τὸ ἶναι (l. ἶναι) καὶ ἐξίναι ἀπαρέμφατα) servat orac. ap. Strab. 9, p. 408 : Εἰς Σκῶλον μήτ' αὐτὸς ἶναι μήτ' ἄλλῳ ἐπισθαι· vel sic enim vel εἶναι libri meliores cum Eust. Il. p. 265, 28, Arsenio Viol. p. 223 (ubi ἴέναι), 234 : ceteri cum Apostolio Prov. cent. 7, 87, p. 88 ἴμεν ex emendatione indocta. Memorat τὸ ἀπαρέμφατον ἶναι διὰ τοῦ ι etiam Etym. M. p. 467, 19, sed cui nihil admodum tribuendum est, etiam ab εἶμι formatum ἶναι ponenti p. 301, 43. Damnat Phryn. Ecl. p. 15 : Ἐπίναι, κατίναι, προσίναι, ἐξίναι, πάντα ἀδόκιμα ἄνευ τοῦ ε λεγόμενα· χρὴ γὰρ σὺν τῷ ε ἀπίναι καὶ ἐξίναι λέγειν καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως. L. Dindorf.]

|| Ἴημαι cum tenui, Eo cum impetu, Impetu feror aut etiam simpliciter pro Eo. Hom. Il. B, [153] : Αὐτὰρ ὃ οὐρανὸν ἶκεν Οἰχαδὲ ἰημένων, ita enim leg., sicut et habet mea ed. : non οἰχαδ' ἰμένων, ut habent ceteræ edd., quædam vero et ἰμείνων, duplici errore, schol. ὁρμωμένων, et οἰχαδὲ ἀπίναι προθυμουμένων. Hesych. autem ἶενται exp. ὁρμῶσιν. Apud eund. Hom. [Il. Υ, 279], Ἐγχείη ἰμένη, Hasta impetu delata, incitata, Bud. Utuntur autem prosæ quoque scripti. Plut. Amat. Narr. [p. 774, F] : Ἡ κόρη φυγοῦσα ἵετο διὰ τῆς χώρας· ib. [B] : Ἐπὶ τοὺς βασιλέας ἵεται· Popl. [c. 13] : Ἵεντο παντὶ τάχει ἐπὶ τὴν πόλιν. Alia exempla vide ap. Bud. p. 540. [Ad prosodiam quod attinet, in libris perpetua est fluctuatio inter lenem et asperum spiritum. In præs. scrib. esse spiritu aspero ἵημαι, tanquam ab ἵημι, in imperf. vero ἵέμην, tanquam ab ἵεμαι, opinio fuit Brunckii ad Aristoph. Vesp. 422 et Eq. 346, Soph. OEd. T. 1242. Cui ita assensi sunt recentiores poetarum scenicorum editores ut spiritum lenem omnino tollerent. Lenis tamen spiritus præter libros duo exstant testes, alter Etymol. M. p. 467, 30 : Ἵεντο, προεθυμοῦντο, ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ, τὸ παθητικὸν ἵεμαι· ὅθεν ἡ μετοχὴ ἱέμενος, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμῶν, καὶ Οἰχαδὲ ἰεμένων (Hom. Il. l. c.). Ἐπὶ μὲν τοῦ πέμπω ἐκσώνεται· ἐπὶ δὲ τοῦ πορεύομαι ψιλοῦται· ἵεμαι οὖν, ὁ παρατατικὸς ἱέμην, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἵεντο (ap. Hom. et Hesiod.)· alter et gravior Herodian. Περὶ μον. λ. p. 33, 26 : Ὡς παρὰ τὸ ἵεμαι ἱότης. Quorum Etym. quidem scripsisse ἵημι, ἵεμαι, ἱέμην, ex iis consequitur quæ infra afferentur ex eodem, Herodianum non scripsisse ἵεμαι probare videtur voc. ἱότης, cujus aliam prosodiam quam est ap. Herod. non memini memoratam : ut suspicari liceat ipso Herod. antiquiorem esse scripturam ἵεμαι. Nec Brunckius, ut ἵεμαι damnaret, defenderet autem ἱέμην, alia adducebatur ratione quam quod ι producti nullam nisi ab augmento excusationem inveniri posse crederet. At, si modo certis possit grammaticorum testimoniis probari spiritus lenis, ι productum in ἵεμαι non magis offenderit quam in ἵημι, cujus prima sæpe corripitur. Nunc quum lenis spiritus testes nulli sint admodum graves, fatendum est asperum ipsa significatione medii ἵεμαι solum commendari.] Εἵσθαι Hesychio est ἀκολουθῆσαι, ὁμοιῶσθαι, Sequi, Similem esse. [Nisi leg. εἴδεσθαι.] Idem ἵετο exp. ἐπιθύμει, ὥρμα : quod et ἵετο s. ἵετο per simplex ι. [Cui orthographiæ conferenda παρίστατα ap. Aret. Diut. m. causs. 1, 6, p. 33=39; 34=40, et, quod διΐστατ scrib. cum Buttmanno Gr. vol. 2, p. 430, Empedocleum διίστατι ap. Simplic. in Aristot. Phys. ausc. l. 8, c. 1, (p. 252, 7 Bekk.), in Peyroni Emped. et Parmen. fr. p. 52 : Ἔνθ' οὔτ' ἠελίοιο διΐστατ' ὠκέα γῆ (ἀκτὶς Schneid. in Lex.). Sed Apollon. Rh. 2, 372 : Ἐπὶ δὲ στόμα Θερμώδοντος κόλπῳ ἐν εὐδιόωντι Θεμισκύρειον ὑπ' ἄκρην μύρεται, εὐρείης διατμένος ἠπείροιο, quod scholl. exp. : Διατμένον δέ φησι τὸν Θερμώδοντα εὐρείης ἠπείρου ὅτι διὰ πολλῆς γῆς ἔρχεται ἤγουν ῥέει. Ἀπὸ τοῦ ἵεμαι (ἵημι schol. vet.) γὰρ τὸ πορεύομαι εἶμαι (εἶμαι sch. vet.) παρακείμενος, et : Διατμένος δὲ κατὰ ἀντιστροφὴν διαφερόμενος, μεθ' ὁρμῆς ῥέων, non accedo Buttm. διατμ. referenti, non ad ἵημι, sed ad εἶμι, et comparanti formis mediæ vocis supra notatis εἰσάμην et εἴσομαι, etsi idem puto voluisse scholiastam, quem scripsisse, non ut est in Paris. ἵεμαι et εἶμαι, sed ut in vett. ἵημι et εἶμαι, persuadeor glossis Etym. M. p. 467, 1, et Ms. Augustani Eur. Hecubæ v. 160, formam ἵημι, τὸ πορεύομαι, iterum iterumque ponentium et ab ἵημι, τὸ πίμπω, accurate distinguentium : quibus addenda gl. Hes. ab HSt. in fronte posita Εἶμι, τὸ πορεύομαι, ejusdemque similis Εἶτω, ἐλθέτω. Cui conf. Suid. : Εἶτω, πορευέτω (al. πορευέσθω), συγχωρείσθω (qui etiam ἥομεν ab εἶω ducit p. 1677, B), Zonar. p. 649 eand. gl. ponens et εἶτω distinguens ab εἰ τῷ, Eust. Od. p. 1770, 47 : Τὸ δὲ (Ξ, 496), Ἀλλά τις εἴη ἐλπὶν Ἀγαμέμνονι, οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοι κεῖται, ἀλλὰ καὶ μόνον ἀντὶ τοῦ πορεύοιτο, ὡς ἀπὸ τοῦ εἶω ἐνεστῶτος, ὅθεν καὶ εἶσατο ἀντὶ τοῦ ἐπορεύθη. Add. Lobeck. ad Phryn. p. 16, Epimer. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 128, 17 et 32, et quæ dicta sunt supra in Εἶ imperat. et Ἴω vel Εἶω conjunctivo. || Formam medii, quæ ο habet pro ε, agnoscere videtur Hesychius : Εἰσίοντο (nisi leg. εἴσιον), εἰσήρχοντο, cujus activum est in gl. hanc sequente, Εἰσίουσιν, εἰσέρχονται, nisi leg. εἰσίασιν. L. Dindorf.]

Εἰμὶν, Hesych. affert pro ἑαυτὸν, Se ipsum. [Εἴ μιν recte intt., ut in expl. scrib. sit εἰ αὐτὸν vel similiter.]

Εἵμορος, Hesychio πεπρωμένος, Fatalis. [Leg. Ἔμμορος.]

[Εἴμων, ονος, n. servile, ut videtur, in lap. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 781, 24 : Δούλους Ζώσιμον καὶ Εἴμονα. L. Dindorf.]

[Εἶν. V. Ἐν.]

[Εἶν. Εἴν. V. Ἶν.]

Εἶν, Hesych. teste, pronomen est, i. q. ἐκεῖνος. [V. Ἶν.]

[Εἰναετὴς, Εἰναετίς. V. Ἐννατής.]

[Εἰνάκις, etc. V. Ἐνάκις.]

[Εἰναλίδινας, al, In mari circulantes, epith. αἰθυιῶν, Mergorum, ap. Arat. Phæn. 917 : Εἰναλίδινατ αἰθυιαι, ubi al. εἰναλιδῖναι. Aliter expl. schol. : Τὰς δὲ αἰθυίας εἰναλιδίνας φησὶν, ἐπειδὴ δινουσῶν αὐτῶν τῇ θαλάσσῃ ἐπιγίνεταί τις δῖνος.]

[Εἰναλινήχυτος, Theod. Prodr., in Nott. Mss. t. 8, P. 2, p. 184, sed forte εἰν ἁλὶ νήχυτος. Boisson.]

[Εἰνάλιος. V. Ἐνάλιος.]

Εἰναλίφοιτος, ὁ, ἡ, Marivagus, In mari vagans, s. Per mare, ut εἰναλίφοιτα λίνα [ap. Archiam Anth. Pal. 6, 16, 4], Retia per mare vagantia, quasi εἰν ἁλὶ φοιτῶντα. Eadem forma dicitur qua ἠερόφοιτος. Est autem hoc diversum ab illis, quæ composita vocavi alicubi, sunt autem facta ex compositis : non enim hoc ex alio fit jam composito, sed e tribus simplicibus componitur. Ideoque post εἰνάλιος non posui, ne videretur ex illo factum, quasi esset εἰναλίφοιτος pro εἰναλιφοίτος.

Εἰνάνυχες, Per novem noctes, ἐπὶ ἐννέα νύκτας, Hesych. Hom. Il. I, [466] : Εἰνάνυχες δέ μοι ἀμφ' αὐτῷ περὶ νύκτας ἔσαν. Est autem poeticum hoc εἰνάνυχες pro Ἐννεάνυχες, ut Eust. annotat.

[Εἶναξ, κάλλος, Hesych. Fort. leg. Οἶναξ, κλάδος. V. Γοίναξ. G. Dind.]

[Εἰνάπτυχος. V. Ἐννεάπτυχος.]

[Εἰνάρετος. V. Ἐνάρετος.]

[Εἰνὰς. V. Ἐννεάς.]

[Εἰνάτηρ, τερος, ὁ.] Εἰνάτερες, ut refert Æl. Dionys. ap. Eust. p. 648 sunt αἱ τοὺς ἀλλήλων ἀδελφοὺς γεγαμηκέναι, quas συννύμφους dicunt : ut et Pollux 3, [32] εἰνάτηρας, sic enim apud eum scriptum est, vocari tradit τὰς ἀδελφοὺς δύο συνοικούσας. Hom. Il. Z, [378] : Ἦ ἔδη Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἐκ μεγάροιο Ἧκε πὴ ἐς γαλόων, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων; Et X, [473], de Andromache itidem, Ἀμφὶ δέ μιν γαλόω τε καὶ εἰνατέρες ἅλις ἔσταν, i. e. Fratriæ [Gl.]. Nonio enim teste, Fratriæ vocantur fratrum inter se uxores : ut et Festus tradit Fratriam esse uxorem fratris. Apud Eustath. legitur nomin. sing. Εἰνάτειρ, p. 648 : Ἡ δὲ εἰνάτειρ τὴν

σύννυμφον δηλοῖ· ὁποία ἡ Ἑλένη τῇ Ἀνδρομάχῃ. Ubi etiam addit, γίνεσθαι παρὰ τὸ ἑνάζειν, ut sit olovεὶ ἡ συνευνάτειρα πρὸς ἄλλην. Ap. Suid. vero Εἰνάτηρ, [ἡ νύμφη. Scribendum esse εἰνάτηρ, ut est apud Zonar. p. 631, et ubi εἰνάτειρ, 634 (quam formam inter alias similes refert Etym. M. p. 107, 37, et ubi manifesto leg. εἰνάτηρ, p. 302, 16, habetque Eust. Il. p. 648, 43), non ut scribitur in edd. Hom., εἰνατὴρ, docet Herodian. Περὶ μον. λ. p. 16, 22 : Τὰ εἰς τηρ λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν θηλυκὰ ὄντα βαρύνεσθαι θέλει, μήτηρ θυγάτηρ εἰνάτηρ Δημήτηρ. Εἰνάτορες vel εἰνάτηρες vitiose libri Pollucis 3, 32. Ἰνατέρων Hesych. L. Dind.]

[Εἰνάτιον, λοξὸν, Obliquum, Hesych. Ejusd. gl. Ἐνατίπον, λοξὸν, confert Kust. Indidem Hemst. restituebat Εἰνάπουν. Sed quum forma -πον sit in utraque gl., fort. servandum Εἴναπον. L. Dind.]

[Εἴνατος. V. Ἔνατος.]

[Εἴνατον, τὸ, s. Εἴνατος, ὁ, et Εἰνατία, ἡ, Inatum vel Inatus, et Inatia, locus Lyciæ s. Cretæ, et epitheton Lucinæ. Hesych. : Εἴνατον, τόπος Λυκίας καὶ Κρήτης. Etym. M. p. 302, 12 : Εἰνατία, ἐπίθετον Εἰλειθυίας. Καλλίμαχος, Εἰνατίην ὁμόδελφον ἐπ' ὠδίνεσσιν ἰδοῦσα. Εἴνατος, τόπος Κρήτης, ἐνθα τιμᾶται ἡ Εἰλείθυια. « Pro Εἰνατίην (ipsa enim Lucina numquam peperit) lege Εἰνατίης, sc. ἐν ὠδίνεσσιν Εἰνατίης. Sic Virgilius, Altera tum primos Lucinæ experta labores. Huc refer illa Stephani : Εἴνατος, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων φησί. Τὸ ἐθνικὸν Εἰνάτιος. Τινὲς δὲ ὄρος καὶ ποταμὸν, ἐν ᾧ τιμᾶσθαι τὴν Εἰλείθυιαν Εἰνατίνην. Lege Εἰνατίην. » Bentl. ad fr. Callim. 168 Ern. p. 505.]

[Εἰναῴωσσον, ωνος, ὁ, ἡ, Novem vela habens. Lycophr. 101 : Εἰναῴωσσωνα στόλον. Quod schol. interpr. ἐννεάπλοον et ἐννεάρμενον.]

[Εἵνεκα, Εἵνεκεν. V. Ἕνεκα.]

[Εἶνες. V. Ἷς.]

[Εἰνεσία. V. Ἐνεσία.]

[Εἰνί. V. Ἐν.]

[Εἰνόδιος. V. Ἐνόδιος.]

[Εἰνοσίγαιος. V. Ἐννοσίγαιος.]

[Εἴνοσις. Εἰνοσίφυλλος. V. Ἔνοσις. Ἐνοσίφ.]

[Εἶξις, εως, ἡ, Cessio. Diog. L. 10, 43 : Τοῦ κενοῦ C τὴν ἕξιν (l. εἶξιν) ὁμοίαν παρεχομένου καὶ τῇ κουφοτάτῃ καὶ τῇ βαρυτάτῃ. Sext. Emp. Adv. phys. 10, 221, p. 670 : Ἡ ἀντιτυπία μὲν τοῦ σώματος, εἶξις δὲ τοῦ κενοῦ· οὔτε γὰρ σῶμα δυνατόν ἐστί ποτε νοῆσαι χωρὶς τῆς ἀντιτυπίας οὔτε τὸ κενὸν χωρὶς εἴξεως. Et ib. : Εἴτε δὲ κενῷ πελάζοι, διὰ τὴν εἶξιν (sic) φέρεται δι' αὐτοῦ. Plut. Mor. p. 447, A : Καὶ γὰρ ἐπιθυμίαν καὶ ὀργὴν καὶ φόβον ... εἶναι ... ὅλου τοῦ ἡγεμονικοῦ βοπὰς καὶ εἴξεις καὶ συγκαταθέσεις.]

[Εἶο. V. Οἶ.]

Εἷον, τὸ, Malum citreum, Malum Medicum s. Persicum. Ita VV. LL. e Macrob. Saturnal. 3, 19 [immo 15]. Sed sciendum est mendosa esse ibi Macrobii exemplaria, et pro εἷον reponendum esse θύον, ut Turnebo etiam videtur. Nam et Homerus, inquit, qui citreum εἷον [θύον cod. Montis Pess.] appellat, ostendit esse Odoratum pomum : εἷον [θύον id.] ἀπὸ καλὸν ὀδώδει. Et quod ait Oppius inter vestem poni citreum, idem significat et Homerus, quum dicit εἵματα. Hinc et Nævius poeta in Bello Punico ait Citrosam vestem. Hæc ille, vel potius vulg. ejus Edit. Sed perperam, uti dictum est. Posterior enim locus sic restituendus, ex Od. E, 264, de Calypso, Εἵματά τ' ἀμφίεσσα θυώδεα, λούσασά τε. Prior quoque ex eod. libro desumtus videtur, utpote in quo, v. 59, legatur, Τηλόσε δ' ὀδμὴ Κέδρου τ' εὐκεάτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει Δαιομένων· licet ibi θύου nomine non Pomum odoratum, sed Lignum intelligatur, thyinum sc. [Εἷον, τὸ εἰς τὸ εἶναι ἐπιτρίθειον, inter disyllaba in ιον recenset Arcad. p. 119, 7.]

[Εἶος, ὁ.] Εἶοι Hesychio ὀστρέων [ὀσπρίων Kust.] τὰ καθάρσια : cui supra εἶαι fuerant τῶν ὀσπρίων τὰ ἀποκαθάρματα, Purgamenta leguminum, ut sunt glumæ et acera : et εἶλαι pro eodem.

[Εἰπάδειον, ἐπίπονον, Molestum, Hesych. Fort. leg. Εἰπαλέον pro ἐπ. Sic in Gl. Εἰπωσις et Εἰπωτήριον. L. Dindorf.]

[Εἴπερ, Εἴποθι, Εἴποτε, Εἴπου, Εἴπως. V. Εἰ.]

[Εἶπος, τό.] Apud Hesych. est etiam Εἶπος, παγὶς, καὶ πᾶν βάρος [Laqueus, Onus cujuscunque generis. Pollux 10, 155 : Ἐν δὲ Πλούτῳ εἶπὸν (vel εἶπον) τὴν μυάγραν καλεῖ (Aristoph.). Καὶ Καλλίμαχος δὲ ἔφη (fr. 233 Ern.), Εἶπόν τ' ἀνδίκτην τε, μελ' εἰδότα μακρὸν ἁλέσθαι, ὡς καὶ τὸν ἀνδίκτην ὄντα εἶδος μυάγρας. Dicere Pollucem Pluti v. 815 : Ὁ δ' ἵππος γέγον' ἡμῖν ἔξαπίνης Πεφάντινος, adeoque deceptum esse scriptura vitiosa εἶπος vel ἵπος ἡμῖν ἐξ., suspicatus est Jungerm.]

Εἶρ, Suida teste est λαῖλαψ ἢ λαμπηδών [Procella s. Splendor. Λαῖλαψ interpr. etiam Hesych. Qui interpretibus respicere videntur varias interpretationes vocis Chald. עיר *Ir* : Nuntius, Dan. 4, 10, quam in vers. Theodot. expressit εἶρ. Sed ab ea diversam esse vocem quam interpretantur Suidas et qui εἶρ exhibet Hesych. Tertium quoddam Εἰρ, ut nomen fl., memorat Zonar. p. 626, 627, et qui gen. masc. esse docet Chœrob. Bekk. An. p. 1200, cui conf. Arcad. p. 20, 19. L. Dindorf.]

[Εἶρα, ἡ, Ira, mons oppidumque in eo Messeniæ. Pausan. 4, 17, 10 : Τὴν Εἶραν τὸ ὄρος. Et ib. 18, 1, 2, 7; 19, 1, 4; 20, 1, 5, 8, 10; 21, 1; 22, 1, 2, 3, 4; 23, 1, 3, 4. Steph. Byz. : Ἰρὰ (sic Ms. Vratisl. : vulgo Ἰρὰ) ὄρος Μεσσηνίας. Ῥιανὸς ἐν Μεσσηνιακῶν πρώτῳ. Conf. Ἰρή. Eadem orthographiæ inter ι et ει fluctuatio infra nobis notabitur v. Εἴρη.]

[Εἶρα. V. Εἴρη.]

[Εἰραμάγγης, ὁ, vel Εἰραμάγγη, ἡ, voc. obscurum et fort. corruptum Pseudo-Luciani Philopatr. c. 20 : Καὶ τὰς εἰραμάγγας δέξεται, μὴ ἐξετάζων τῆς τέχνης, quod ab aliis aliter tentatur.]

[Εἰραφιώτης, ὁ.] Bacchi etiam epith. Εἰραφιώτης huc [ad Ῥάπτω] pertinet, secundum quosdam : qui tradunt ita cognominatum διὰ τὸ ἐῤῥάφθαι ἐν τῷ μηρῷ τοῦ Διὸς [Etym. M. p. 302, 53], Quod insutus fuerit femori Jovis. In VV. LL. Assutitius; sed malim, si fingendum vocabulum est, Insutitius. Dionys. Per. p. 93 ed. patris mei [v. 576] : Οὐχ, οὕτω Θρῄϊκος ἐπ' ἠϊόσιν Ἀφύνθοιο [ἤσιν Ἀφίνθοιο] Βιστονίδες καλέουσιν ἐρίβρομον εἰραφιώτην, κ. τ. λ. In quem l. Eust. annotat et aliud hujus epitheti etymum : dicit enim ita vocatum vel παρὰ τὸ ἐῤῥάφθαι ἐν τῷ μηρῷ τοῦ Διὸς, vel παρὰ τὸ ἔριν φαίνειν : quod οἶνος ὑπὲρ μέτρον πινόμενος sit πατὴρ ἔριδος. Sed legimus ap. eund. poetam, p. 134 [v. 939] : Ἐτεὸν γὰρ ἀνὰ χθόνα λύσατο κείνην Ζεὺς αὐτὸν Διόνυσον ἐῤῥαφίσ παρὰ μηροῦ· quod certe prius illud etymum confirmat. Pro quo facit etiam μηροῤῥαφὴς ejusd. Bacchi epithetum, i. e. Femori insutus : qui μηρὸς propterea vocatur ἐῤῥαφὴς in alio l. Dionysii.

[Εἰργάθω. V. Ἐργάθω.]

Εἰργμὸς, ὁ, Inclusio, In carcerem conjectio, Adulteri deprehensi detentio, Bud. Comm. p. 279. [Plut. Mor. p. 84, F : Μήτε φυγὴν Ἀριστείδου μήτε εἰργμὸν Ἀναξαγόρου μήτε πενίαν Σωκράτους. Leni sp. Pollux 6, 154 : Εἰργμοῦ (δίκη)· 8, 72 : Εἰργμός· Ælian. H. A. 7, 17 : Τῶν αφύκτων ἐκείνων εἰργμῶν τε καὶ δεσμῶν (serpentis spirarum) τὸν ἀετὸν ἀπολύει· Hesych : Εἰργμὸς, κώλυσις, δεσμὸς, συνέχεσις (sic), denique Herodian. Epim. p. 52, si quidem ap. eum pro Εἰρμὸς, εἴρεσμος, ὁ δεσμὸς, scrib. Εἰργμός.] || Videtur sumi et pro Carcere : D ut ostendit comp. Εἰργμοφύλαξ. [Conf. Ἐργμός. Referri huc possunt ll. Plat. Phæd. p. 82, E : Γιγνώσκουσι γὰρ οἱ φιλομαθεῖς ὅτι παραλαβοῦσα αὐτῶν τὴν ψυχὴν ἡ φιλοσοφία ἀτεχνῶς διαδεδεμένην ἐν τῷ σώματι καὶ προσκεκολλημένην, ἀναγκαζομένην δὲ ὥσπερ δι' εἱργμοῦ διὰ τούτου σκοπεῖσθαι τὰ ὄντα ... καὶ τοῦ εἱργμοῦ τὴν δεινότητα κατιδοῦσα ... Reip. 6, p. 495, D : Ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν εἱργμῶν εἰς τὰ ἱερὰ ἀποδιδράσκοντες. || Vinculum, δεσμὸς, ut expl. Hesych., vertendum videtur ap. Iamblichum Stob. Ecl. ph. 1, 17, vol. 1, p. 184 : Οὗτος τοίνυν εἷς εἱργμὸς συμπεφυρμένος ἐστὶν ἀπὸ τοῦ πλήθους, quod paullo ante dixerat ὁ σύνδεσμος τῶν πλειόνων αἰτιῶν. L. Dind.]

Εἰργμοφύλαξ, ακος, ὁ, Carceris custos. Xen. Hell. 5, [4, 8] : Ἦλθε πρὸς τὸ ἀναγκαῖον, καὶ εἶπε τῷ εἱργμοφύλακι, ὅτι ἄνδρα ἄγει παρὰ πολεμάρχου, ὃν εἱρξαι δέοι. [Vitiosæ sunt formæ præter hanc ab HSt. notatæ] : Ἑρμοφύλαξ affertur pro Carceris præfectus; qui itidem εἱρμοφύλαξ s. εἱργμοφ.

[Εἴργω s. Εἵργω. V. Ἔργω.]

Εἰρέα, ἡ, exp. Concio, Cœtus, ap. Hesiod. Theog. 801 : Ἐννάτιες δὲ θεῶν ἀπαμείρεται αἶψα ἐόντων, Οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται, οὐδ' ἐπὶ δαῖτας, Ἐννέα πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις Εἰρέας ἀθανάτων. Ubi etiam e præcedentibus sub. ἐπί. [Collato l. Hom. in Εἰρη citando εἴρατις scrib. conjecit Ruhnk. Ep. cr. p. 98.]

Εἰρεδάδε, Hesychio εἰς ἑρεδος. Habet poeticam epenthesin τοῦ ε.

Εἰρεθύρη, ἡ, Cardo januæ, στροφεὺς, ὀρσοθύρα, Hesych.

Εἰρεναρχῆς, esse dicitur magistratus, quum Ulpian. in Pand. dicat : Irenarchæ sunt qui disciplinæ publicæ et corrigendis moribus præficiuntur. Sed videtur scrib. potius εἰρηνάρχαι cum Bud.; nam εἰρεναρχαι forent οἱ τῶν εἰρένων ἄρχοντες.

Εἴρεον, Hesych. affert pro δουλείαν, αἰχμαλωσίαν, Servitutem, Captivitatem : afferens etiam εἴρερον itidem pro δουλείαν [Suid. : Εἴρερος, ἡ δουλεία. Etym. M. p. 303, 2] : procul dubio ex Od. Θ, 528 : Κόπτοντες δούρασσι μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμους, Εἴρερον εἰσανάγουσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀιζύν· nam et schol. ibi εἴρερον exp. αἰχμαλωσίαν, δουλείαν τὴν περὶ τὰ ἔργα· itidemque Eust. qui ab εἴρειν ipsum derivat, quoniam οἱ ἐν δουλείᾳ καὶ τοῦ εἴρειν, i. e. λέγειν, στέρονται, μὴ παῤῥησιαζόμενοι. [Addenda his tertia Hesychii gl. : Εἰσέρερον, εἰς δουλείαν, quam suspectam facit ipse l. quo ponitur inter Εἰς ἐμφανῶν et Εἶσεν.]

Εἰρεσία, ἡ, Remigatio, Remigium. Hom. Od. A, 639 : Πρῶτα μὲν εἰρεσίη, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος· M, [224] : Μήπως μοι δείσαντες ἀπολλήξειαν ἑταῖροι Εἰρεσίης. Et εἰρεσίην ποιεῖσθαι Apoll. Rh. [2, 557], pro Remigare. Polyb. 16 : Οὐ μὴν ἀλλὰ χρησάμενοι ταῖς εἰρεσίαις, ἐνεργῶς προσέβαλον, Veruntamen usi summa remigum alacritate, impetum fecerunt, Bayf. [Plur. etiam Orph. Arg. 370 : Τυτθὸν ὑπ' εἰρεσίῃσιν ἐκέκλετο κῦμα γαράσσειν· 1035; Ὑπ' εἰρεσίῃσι θοῇσι. Thucyd. 7, 14 : Ἐπισταμένοις δ' ὑμῖν γράφω ὅτι βραχεῖα ἀκμὴ πληρώματος καὶ ὀλίγοι τῶν ναυτῶν οἱ ἐξορμῶντές τε νεῶν καὶ ξυνέχοντες τὴν εἰρεσίαν. Herodot. 1, 203 : Ἐοῦσα μῆκος πλόου, εἰρεσίῃ χρεωμένῳ, πεντεκαίδεκα ἡμερέων. Soph. Aj. 249 : Ὥρα τιν' ἡδὺ ... θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἑζόμενον ποντοπόρῳ ναὶ μαθεῖναι, remigationem nominans pro remigibus. Simili figura Antipat. Thess. Anth. Pal. 7, 287, 6 : Τὸν οὐκ ἐπὶ φορτίδι νηὶ ἔμπορον, ἀλλ' ὀλίγης ναυτίλον εἰρεσίης, θηκαμένη ναυτηγὸν, quod Schneid. in Lex. interpr. Naviculæ. || Remus. Philo p. 179 ed. Turn. : Καὶ τὰς εἰρεσίας μέντοι, κἂν σφόδρα ὦσιν εὐθυντενεῖς, κεκλασμένας ὁρᾶσθαι συμβαίνει καθ' ὕδατος. Qua signif. Musgr. accipit Eur. Hel. 1453 : Φοίνισσα Σιδωνὶὰς, ὦ ταχεῖα κώπα, βυθίοισι μάτηρ, εἰρεσία φίλα, χορεγὲ τῶν καλλιχόρων δελφίνων. De transtris usurpat Polyb. 1, 21, 2 : Καθίσαντες ἐπὶ τῶν εἰρεσιῶν ἐν τῇ χέρσῳ τοὺς ἄνδρας.] || Lucian. [Timon. c. 40] εἰρεσίαν πτερῶν metaph. dixit, ut Virg. [Æn. 1, 301] Remigium alarum. Alia autem metaph. dixit poeta quidam ap. Athen. [Dionysius, 15, p. 669, A] : Εἰρεσίῃ γλώσσης ἀποπέμψομεν εἰς μέγαν αἶνον. Vide Ἐρέτης. [Ubi citat l. ejusd. ap. eund. 10, p. 443, D : Καί τινες οἶνον ἀγοντες ἐν εἰρεσίᾳ Διονύσου συμποσίου ναῦται καὶ κυλίκων ἐρέται. Eur. Tro. 570 : Ἁρπὰ δ' εἰρεσίᾳ μαστῶν (Andromachæ) ἕπεται φίλος Ἀστυάναξ. || Modus musicus, quo utebantur nautæ inter remigandum. Plut. Alcib. c. 32 : Αὐλεῖν μὲν εἰρεσίαν τοῖς ἐλαύνουσι Χρυσόγονον. De quo Oppian. Hal. 5, 295 conferri jussit Schneid. || De forma Ἐρ. HSt. :] Ἐρεσία, Remigatio, κωπηλασία. Dicitur tamen potius εἰρεσία, quod v.

[Εἰρεσία πέτρα, circa Salaminem sita et a prœlio Atheniensium c. Persis nuncupata, ὥσπερ διὰ τοῦ ὀνόματος τρόπαιον οὖσα τῆς Ἀττικῆς, memoratur ab schol. Aristoph. Eq. 782. L. Dindorf.]

[Εἰρεσίδαι, οἱ, Iresidæ, δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς· ὁ δημότης Εἰρεσίδης, τὰ τοπικὰ ἐξ Εἰρεσιδῶν καὶ τὰ λοιπὰ οὕτως, Steph. Byz. Vitiose Lex. rh. Bekk. An. p. 246, 26 : Ἐρεσιάδαι, δῆμος Ἀκαμαντίδος. L. Dindorf.]

[Εἰρέσιον. V. Ἐλαίσιον.]

Εἰρεσιώνη, ης, ἡ, Ramus oleaginus [vel laureus] lana obvolutus : quem, circumpendentibus arborum fructibus, ante januas ædium suspendere solebant ad famem arcendam ex oraculi præcepto, ut fusius tradit schol. Aristoph. [Eq. 725] et ex eo Suidas. Aristoph. Pl. [1055] : Ἐὰν γὰρ αὐτὴν εἷς μόνος σπινθὴρ λάβῃ, Ὥσπερ παλαιὰν εἰρεσιώνην, καύσεται· Vesp. [399] : Καὶ ταῖσι φυλλάσι παῖς Ἦν πως πρύμναν ἀναχρούσηται, πληγεὶς ταῖς εἰρεσιώναις. Eandem εἰρεσιώνην festo quodam circumferre solebant, accinentes versus quosdam τὴν ἀφορίαν deprecantes, ut videre est ap. Plut. Theseo [c. 22], et ap. eund. schol. Aristoph. Dicitur autem εἰρεσιώνη διὰ τὰ ἔρια, teste Suida. [Cui conf. Pausan. ap. Eust. Il. p. 1283, 7 sq. Lex. rh. Bekk. An. p. 246, 27. Εἰρεσιώνη de festo εἰρεσιώνης dicere videtur Photius v. Πυανοψία : Πύανα γὰρ ἕψουσιν ἐν αὐτοῖς καὶ ἡ εἰρεσιώνη ἄγεται. || Ap. Eugenicum Laud. Trapezunt. p. 372, 72 : Τοῖς γοῦν κοτίνοις καὶ ταῖς εἰρεσιώναις ἐλαίαις τῶν εὐγενῶν (permistæ crescunt), est Oleæ agrestis species. L. Dindorf.]

[Joseph. Ant. Jud. 3, 10, 4, de Judæis gestantibus εἰρεσιώνην μυρσίνης καὶ ἰτέας σὺν κράδῃ φοίνικος πεποιημένην, τοῦ μήλου τοῦ τῆς περσέας προσόντος, v. interprr. In marm. Att. Bœckh. Inscr. vol. 1, p. 537 : Εὐμόλποιο θυηπόλοι, εἰρεσιώνην Τεύξαντες, videtur esse Corona ab Eumolpidis confecta ad ornandum defunctum. Hase.]

[Εἰρεύς. V. Ἱερεύς.]

Εἴρη, ἡ, Hesychio ἐρώτησις, φήμη, κληδών [Interrogatio, Rumor] : ab εἴρω. [Id. : Ἴρη, ἴρα, ἐρώτησις. Conf. Ἴρες, Ἴρίω. || Hom. Il. Σ, 531 : Οἱ δ' ὡς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον παρὰ βουσὶν, εἰράων προπάροιθε καθήμενοι, quod Apoll. Lex. H. interpr. ἐκκλησιαστηρίων, scholl. vel τῶν βουλευτηρίων, Curiarum, vel ad hunc modum : Εἴρας λέγει τὰς ἀγορὰς, σχηματίζων ἀπὸ τοῦ ἐρεῖν ὅ ἐστι λέγειν (ita Ven. : br. ἀπὸ τοῦ εἴρειν καὶ λέγειν, ὡς Ἴρες). Referendæ eodem gll. Etym. M. p. 483, 3 : Τὸ εἶρα, ὃ σημαίνει τὴν ἐκκλησίαν (sic interpr. etiam Orio p. 59, 1) καὶ τὴν μαντείαν, καὶ τὸ Κάειρα ἀμφιβάλλονται, et p. 303, 39 : Καὶ γὰρ τὰς ἐκκλησίας εἴρας προσηγόρευον· εἰ μὲν παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω διὰ διῤῥόγγου, εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ ἵεμαι εἶναι διὰ τοῦ ἰῶτα, quæ loquuntur de duplici orthographia εἶρα et ἶρα, quarum altera diserte memoratur ab eod. Etym. in v. Ἴραι p. 475, 12, ubi ἱράων scriptum est in l. Hom. citato, sicut in libro ejusd. Lips., ap. Hesych. v. Ἱράων, Apollon. Lex. H. p. 368, pro quo ἰράων libri quidam Homeri et scholiorum cum Eustathio, et Hesychio vol. 2, p. 69, Arcadio p. 97, 1 : Τὰ δὲ μὴ συνιεταλμένον τὸ α ἔχοντα ὀξύνεται, ἱρὰ ἡ ἐκκλησία, si ἱρὰ ap. eum legendum cum Is. Vossio ad Hesych. p. 1112, 35, non εἰρά. De qua orthographiæ inter ει et ι fluctuatione conf. dicta in Εἶρα. || Pro Ἴρις est ap. Hesych. : Εἴρη, ἡ ἐκ τοῦ ἡλίου γενομένη (l. γινομένη) ταῖς νεφέλαις χρόα, τὸ καλούμενον τόξον.]

Εἴρην, ενος, ὁ, Qui jam fari potest, ab εἴρω : ut μείραξ itidem ab εἴρω quasi εἴραξ. Sed dicti sunt tamen εἴρενες [s. Ἰρενες, Wessel. et Valck. ad Herodot. 9, 85] a Lacedæmoniis, teste Plut. Lycurgo [c. 17], Qui jam secundum post pueritiam annum attigerant. [I. e. vigesimum, ut docet Plut., quum pergit : Οὗτος οὖν ὁ εἴρην, εἴκοσιν ἔτη γεγονὼς, ἄρχει τε τῶν ὑποτεταγμένων ἐν ταῖς μάχαις κ. τ. λ. Εἴρην, non εἴρην scribit Gloss. Herodot. l. 9, additque : Βαρυτόνως δὲ μελέτην, ὥσπερ πυθμὴν ἀπύθμην, αὐχὴν ὑψαύχην. Arcadius p. 9, 18 etsi ponit εἴρην, non declarat tamen quem accentum probet. Hesych. fort. e dialecto : Ἴρανες, οἱ εἴρωνες (εἴρενες), οἱ ἄρχοντες ἡλικιῶται (ἡλικιωτῶν), δυώκοντες (f. del.). Et : Ἴρίνες (sic), μελλέφηβοι. V. infra Ἰράνα in Εἰρήνη. L. Dind.]

[Εἰρηναγωγίω, Pacifice deduco. Clem. Al. Pæd. 1, 8, p. 137 : Ὁ μέγας ἡμῶν ἐκεῖνος στρατηγὸς ἐπὶ τὴν ἱερὰν τῆς πολιτείας ὁμόνοιαν εἰρηναγωγεῖ.]

[Εἰρηνάζω. Hesych. : Εἰρηνάζει, κρατεῖ. Quod ab εἴρην ducit Kust. Quo modo scrib. foret εἰρανάζει. L. Dindorf.]

[Εἰρηναῖον, τὸ, Irenæum, Templum Pacis. Dio Cass. 72, 24 : Εἰς τὸ Εἰρηναῖον ἐμπεσών.]

Εἰρηναῖος, α, ον, Pacificus, Ad pacem pertinens, Pacatus. Thuc. 1, [29] : Ὡς δὲ ὁ κήρυξ τε ἀπήγγειλεν οὐδὲν εἰρηναῖον παρὰ τῶν Κορινθίων. [Æneas Tact. c. 22, p. 69 : Ἀκινδύνων δὲ καὶ εἰρηναίων ὄντων, In rebus securis et pacatis. Ap. Herodot. non solum signif. Pacati est 2, 68 : Ὁ δὲ τροχὸς εἰρηναίου οἱ ἐστι, et 6, 42 :

Καί σφισι ταῦτα μὲν εἰρηναῖα ἦν, sed etiam de iis quæ in pace fiunt 6, 57 : Τὰ δὲ ἄλλα τὰ εἰρηναῖα (γέρα regum Spartanorum) κατὰ τάδε σφι δίδοται. Menand. Exc. p. 175, B=425, 7 : Ἦσαν δὲ τὰ εἰρηναῖα χρήματα ἑκάστῳ ἔτει ἀμφὶ χιλιάδας ὀγδοήκοντα, Pecuniæ pro pace solvendæ.]

[Εἰρηναῖος, ὁ, Irenæus, n. pr. 1. viri Att. in monum. ap. Bœckh. vol. 1, p. 312, n. 180, 13. Et aliorum in aliis ib. p. 332, 11; 333, n. 196, 8; 380, n. 274; 408, n. 307, 14; 444, n. 394, 6. 2. grammatici, de quo v. Suidas s. Εἰρηναῖος, testimoniisque a Kust. et Gaisf. collectis add. schol. Eur. Med. 222. 3. episcopi Lugdunensis, cujus supersunt opera quædam. 4. referendarii, cujus epigrr. tria leguntur in Anth. Pal. 5, 249, 251, 253. L. Dind.]

[Εἰρήναις, ιος, nomen nonnisi forma diversum a proximo, terminatione in ως mutata in ις. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 373, n. 270, 15 : Ζωσιμᾶς, Εἰρήναις, Ἡραμόνος, ubi v. Bœckh. L. D. Chartæ Borg. 10, 9.]

Εἰρηναίως, Pacifice, Placide. [Suid. : Εἰρ., φιλικῶς.] B

[Εἰρηναρχέω.] Εἰρηναρχῶ a Bud. exp. Fungor irenarchia. Putantur autem, ut ille addit, dicti εἰρηνάρχαι Qui corrigendis moribus præfecti erant, quasi Pacis præsides. [Εἰρηναρχήσαντα ex inscr. Aphrodisiensi inedita citat Masson. Coll. de Aristidis vita p. CXXVIII ed. Lips.]

Εἰρηνάρχης, ὁ, Magistratus quidam, inquit Bud., ap. Jurisconsultos. [Et Εἰρήναρχος, Epist. Eccl. Smyrn. de morte Polycarpi § 6 (in Cotelerii Patr. vol. 2, p. 197, B). Καιι. Nicephorus Call. 3, 35, p. 272. Suicer. Ducang. Gloss. p. 354 : « Εἰρηνάρχης, Pacator, Irenarcha in Glossariis, dignitas, cujus munus erat seditiosos homines et pacis publicæ turbatores comprehendere, et præmissa notoria ad tribunalia judicum perducere. ... Interpretes Græci ap. Cujacium ad leg. 9 Cod. de jure fisci l. 10 : Εἰρηνάρχαι, οἱ τῆς τοῦ δήμου εὐταξίας ἐπιστατοῦντες. Habetur Nili epistola inscripta Gerasimo Εἰρηνάρχῳ, 276, l. 2 », etc. J. Casperii Specim. diss. de Xen. Eph. § 2 (p. v sqq. ed. Peerlk.), Chr. Gottl. Schwarzii Diss. de Irenarchis, et alia ap. Locell. ad Xen. Eph. p. 207 (246 P.), indicat Schæf. Eundem φύλακα τῆς εἰρήνης dicit Aristid. vol. 1, p. 338=601, a Valck. cit. Conf. Masson. in Εἰρηναρχέω indicatus, et Εἰρηνοφύλαξ.] C

Εἰρηναρχία, ἡ, Bud. e Dionysio affert, de Deo dictum, ut θεαρχία.

[Εἰρηναρχικός, ἡ, όν, Pacificatorius. Schol. Aristoph. Ran. 1103 : Πάραλος γὰρ καὶ Σαλαμινία τριήρεις εἰρηναρχικαί.]

[Εἰρήναρχος. V. Εἰρηνάρχης.]

[Εἰρήνευσις, εως, ἡ, Pacificatio. Iambl. Vita Pyth. c. 16, 69, p. 57=146 : Τῶν ἐγκεχρυμμένων αὐτῷ ἐναντίων δυνάμεων εἰρήνευσιν καὶ συμβιβασμόν.]

Εἰρηνεύω, In pace ago s. vivo, Pace fruor. Ad Rom. 12, [18] : Μετὰ πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύοντες· Ad Hebr. [12, 14] : Εἰρήνην διώκετε μετὰ πάντων. [Diodor. Exc. vol. 2, p. 491, 7 : Ἀγαθοκλῆς πολὺν χρόνον εἰρηνεύων πρὸς Καρχηδονίους. Dio Cass. 42, 15 : Ἡ Ἰδηρία, καίπερ εἰρηνεύουσα· 74, 5 : Φοβερὸς μὲν πολεμῆσαι, σοφὸς δὲ εἰρηνεῦσαι ὤν. Absolute Plato Theæt. p. 180, B : Ἴσως τοὺς ἄνδρας μαχομένους ἑώρακας, εἰρηνεύουσι δὲ οὐ συγγέγονας. Suid. v. Κρεμάω : Κρεμάσαι τὴν ἀσπίδα, ἀντὶ τοῦ εἰρηνεῦσαι.] || Paco. In pace contineo, Bud. e Basil. p. 296. [C. accus. conjunctum memorat Suid. Constant. Cærim. p. 253, B : Ὁ δὲ πατριάρχης ἐδηλοποίησεν τὸν μάγιστρον ἐλθεῖν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ εἰρηνεῦσαι τὸν λαόν. Ubi Reisk. confert Dionem Cass. 77, 12, p. 1297, 70 : Ἐκάλεσε μὲν φιλικοὺς γράμμασιν, ὡς δὴ εἰρηνεύσων αὐτούς. Intelligitur autem ap. Const. ritus liturgicus quo sacerdos populo pacem apprecatur, de quo ipsoque verbo εἰρηνεύειν sic posito pluribus agitur ap. Ducang. Gl. p. 355, et App. p. 64. L. D.] || Εἰρηνευομένη χώρα, Bud. ap. Polyb. 5, [8, 7] interpr. Quæ bello non infesta est, a bello tranquillitatem habet. Appian. εἰρηνευομένην Ἰταλίαν et πολεμουμένην inter se opposuit. Apud Aristot. autem cum πρὸς junctum, Εἰρηνεύεσθαι πρὸς τοὺς κρείττονας.

[Εἰρηνέω, Otior, Tranquillitate fruor. Diog. L. 2, 5 : Μεταναστὰς ἐκ Σάμου εἰς Κρότωνα ἐνθάδε εἰρήνευε. Strabo. Dio Cass. 37, 52 : Ὁ δὲ δὴ Καῖσαρ, ἐξὸν αὐτῷ εἰρηνεῦν, κ. τ. λ. Exc. Peiresc. 31, p. 15, 87 : Εἰρηνεῖν οὐκ ἠπίστατο, et alibi. Suid. in Εἰρηνήσειν. || Paco. Etym. Gud. p. 170, 52 : Εἰρηνῶ, τὸ εἰρηνοποιῶ. || Medio Vita Abercii in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 481 : Τὰ κατὰ τοὺς κάτω βαρβάρους στασιάζοντας εἰρηνούμενος. Nisi potius passive dicitur. Cit. Boiss.]

Εἰρήνη, ἡ, [Forma Dorica Εἰράνα, apud Tragicos vero εἰρήνα, ut ap. Eurip. Heracl. 372, Bacch. 419], παρὰ τὸ εἰς ἓν εἴρειν, alii vero ab εἴρειν, Dicere, Pax. Hom. Il. B, [797] : Ὡς ποτ' ἐπ' εἰρήνης· πόλεμος δ' ἀλίαστος ὄρωρεν. Xen. Hell. 7, [4, 10] : Οὐκ εἰρήνη, ἀλλὰ πολέμου μεταλλαγή. Lucian. [Nigrin. c. 13] : Καὶ μὴν εἰρήνη γε μαχρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον. Æschin. [p. 38, 12] : Εἰρήνην ποιήσασθαι, Pacem facere : πράττειν, Dem. [et Andoc. p. 25, 30; κατεργάζεσθαι, id. 24, 26.] Xen. addidit etiam dat. [Cyrop. 3, 2, 12] : Εἰρήνην ποιεῖν Ἀρμενίοις καὶ Χαλδαίοις, Pacem facere inter. At Εἰρήνην ἄγω πρός σε [Plato Reip. 5, p. 46, B : Εἰρήνην πρὸς ἀλλήλους οἱ ἄνδρες ἄξουσι. Xen. Vectig. 5, 13 : Ὡς χρὴ καὶ πρὸς τοῦτον εἰρήνην ἄγειν. C. dat. Aristoph. Av. 386 : Μᾶλλον εἰρήνην ἄγουσιν ἡμῖν], Pacem ago tecum. || Εἰρήνη τῶν τοιούτων, Plato De rep. 1, Quies ab hujusmodi rebus. Quidam tamen hic quoque vertunt Pax. [Similiter signif. translata Eur. Med. 1004 : Δέσποιν', ἀφεῖνται παῖδες οἷδε σοὶ φυγῆς, καὶ δῶρα νύμφη βασιλὶς ἀμένη χερῶν ἐδέξατ', εἰρήνη δὲ τἀκεῖθεν τέγνοις. Dionys. A. R. 9, 37 : Εἰρήνην μὲν ἄγοντες ἀπὸ τῶν ἔξωθεν πολέμων. Prov. Sal. 17, 1 : Κρείσσων ψωμὸς μεθ' ἡδονῆς ἐν εἰρήνῃ ἢ οἶκος πολλῶν ἀγαθῶν καὶ ἀδίκων θυμάτων μετὰ μάχης. Reg. 1, 20, 7 : Εἰρήνη τῷ σοὶ ὠὐλῳ σου. Et al. Luc. 19, 42 : Τὰ πρὸς εἰρήνην σου. De usu eccles. in formula εἰρήνην διδόναι de osculo pacis vel manu imposita v. Suicer. Thes. vol. 1, p. 1032 sq., Ducang. Gl. p. 354-5. Matth. 10, 13 : Καὶ ἐὰν μὲν ᾖ ἡ οἰκία ἀξία, ἐλθέτω ἡ εἰρήνη ὑμῶν ἐπ' αὐτήν· Jo. 14, 27 : Εἰρήνην ἀφίημι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν, etc. Anth. Plan. 2, 9 : Εἰρήνη πάντεσσιν, ἐπίσκοπος εἶπεν ἐπελθών. || Forma Bœot. Ἰράνα est in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 735, n. 1563, 5, etc. Quanquam etiam εἰράνα est in Bœotica ib. p. 739, n. 1567, 12. || Confus. c. Κυρήνη v. Diodor. 11, 77, p. 463, 99, Chr. Pasch. p. 58, 4. L. D.]

[Εἰρήνη, ἡ, Irene, n. pr. 1. Horæ ap. Hesiod. Th. 902 : Δεύτερον ἠγάγετο (Juppiter) λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὥρας, Εὐνομίην τε Δίκην τε καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν. Pind. Ol. 13, 7 : Δίκα καὶ ὁμότροπος Εἰράνα. Orph. H. 42, 2 : Εὐνομίη τε Δίκη τε καὶ Εἰρήνη πολύολβε. 2. deæ Pacis. Eur. Or. 1683 : Τὴν καλλίστην θεῶν Εἰρήνην τιμῶντες. Aristoph. Pac. 1020 : Οὐχ ἥδεται δήπουθεν Εἰρήνη σφαγαῖς οὐδ' αἱματοῦται βωμός. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 233, 24 : Ἐν ἑτέρῳ κιβωτίῳ Εἰρήνη ἐλεφαντίνη κατάχρυσος. Alia ib. p. 251, 31 : Ἐκ τῆς θυσίας τῇ Εἰρήνῃ. Tum pellicis Ptolemæi Physconis ap. Diodor. Exc. vol. 2, p. 595, 6, ubi Joseph. C. Apion. 2, 5, p. 473 confert Wessel. et recte animadvertit frequens ap. Alexandrinos nomen fuisse. Eodem fuit Ptolemæi Lagi filia ap. Athen. 13, p. 576, E, et alius Ptolemæi concubina ib. 13, p. 593, A, B (quam dicit fort. Plutarch. Mor. p. 243, D : Οὐδὲ Εἰρήνη φίλανδρος, ὡς Ἀλκηστις), item amica Dioscuri, episc. Alexandriæ, in Anth. Plan. 2, 19 et Actis Synodi Chalcedon. Porro ejusdem nominis memorantur Edessæa quædam apud Bœckh. C. I. vol. 1, p. 521, n. 838, aliæque ib. 748, 30; p. 917, n. 703, B; vol. 2, p. 11, n. 1831; p. 42, n. 1930, C, tum imperatrices Rom. tres, Leonis IV, Alexii Comneni I, Manuelis Comneni conjuges. Postremo fuit n. insulæ Calaureæ antiquius sec. Anticlidem ap. Harpocrat., Steph. Byz. et Photium in Καλαύρεια. L. Dind.] D

[Εἰρηνία, ἡ, Irenia. Lucian. Quom. hist. scr. c. 31 : Καὶ πόλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ὠκισε, ... ἔτι μέντοι ἐπισκοπεῖ καὶ διαβουλεύεται εἴτε Νίκαιαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι εἴτε Ὁμόνοιαν εἴτε Εἰρηνίαν. L. D.]

Εἰρηνικός, ἡ, όν, Pacificus, Pacatus. Polit. ap. Herodian. non semel εἰρηνικὸν σχῆμα vertit Pacatorium habitum. Can. 7 Concilii Antioch. : Ἄνευ εἰρηνικοῦ δέχεσθαι, pro Sine literis pacificis, VV. LL. Eadem nos ad Can. 11 Concilii Chalced. remittunt de differentia inter ἐπιστόλια εἰρηνικὰ et συστατικά. [Lucian. Imag. c. 1 : Καίτοι τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνικώτε-

ρών ἐστι· quod Bosius ab Hemst. cit. interpr. Placidius, coll. Ep. ad Hebr. 12, 11 : Πᾶσα δὲ παιδεία πρὸς μὲν τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ χαρᾶς εἶναι, ἀλλὰ λύπης· ὕστερον δὲ καρπὸν εἰρηνικὸν ἀποδίδωσιν, Lætum vel Jucundum fructum.] || Isocrati εἰρηνικὸς λόγος, Oratio de pace. [Superl. p. 82, C : Ὃν δ' ὑπελάμβανον τῶν λόγων εἰρηνικώτατον εἶναι.] || Pacis studiosus, Eid. [p. 19, D; 186, C. Conf. l. Hermetis in Εἰρηνοποιὸν citandum. Schol. br. Il. B, 103 : Εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεός. Inter epitheta regis refert Pollux 1, 41. Id. 7, 159 memorat τὰς εἰρηνικωτέρας τῶν τεχνῶν. Xen. OEc. 1, 17 : Εἰρηνικὰς ἐπιστήμας· 6, 1 : Τῶν θεῶν κυρίων ὄντων οὐδὲν ἧττον τῶν εἰρηνικῶν ἢ τῶν πολεμικῶν ἔργων. Plato Leg. 7, p. 814, E : Εἰρηνικὴν ... ὀρχησιν· Conf. ib. 815, B, C, D. || Εἰρηνικὰ de Collectis, et Εἰρηνικαὶ de Epistolis pacificis dicta illustrarunt Ducang. Gl. p. 355-6, Suicer. Thes. vol. 1, p. 1034-5.]

Εἰρηνικῶς, Pacifice : cui Isocr. [Philipp. p. 91, C] opp. πολεμικῶς. [Xen. H. Gr. 3, 1, 22 : Καὶ τὸ στράτευμα ἠκολούθει αὐτῷ ἐς δύο εἰρ. Lucian. Bis acc. c. 11 : Εἰρ. ἐνάρχονται τῶν πρὸς ἀλλήλους λόγων. Palæph. Incr. c. 38, 5 sec. cod. : Εἰρηνικῶς διῆγον. Compar. Lucian. Fugit. c. 5 : Ὡς παύσαιντο μὲν ἀδικοῦντες ἀλλήλους ... ἀναβλέψαντες δὲ πρὸς τὴν ἀλήθειαν εἰρηνικώτερον ξυμπολιτεύοιντο. Confus. cum τυραννικῶς propter seq. εἰρήνην ap. Diodor. arg. l. 19, p. 315, 77.]

[Εἰρήνιππος, ὁ, Irenippus, n. pr. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 137, 4. L. Dind.]

[Εἰρηνίς, ίδος, ἡ, Irenis, n. pr. mulieris ap. Lycurg. C. Leocr. p. 150, 1, indeque Athen. 13, p. 586, F. L. Dindorf.]

[Εἰρηνίων, ωνος, ὁ, et Dor. Εἰρανίων, Iranio, n. pr. viri in monum. Lac. ap. Bœckh. vol. 1, p. 615, n. 1239, 9. Conf. p. 616, 12; 636, 18. L. Dind.]

[Εἰρηνοβράβευτος, ὁ, ἡ, Pacem largiens. Theod. Stud. p. 234, D Grets. : Σταυρὸς, οὐρανοῦ καὶ γῆς εἰρηνοβράβευτον συναπτήριον. Hase.]

[Εἰρηνοδίκης, ὁ.] Εἰρηνοδίκαι, Dionysio H. Feciales, ea forma, qua dicitur Ἑλλανοδίκαι. Legitur tamen et Εἰρηνοδίκοι. Vide Εἰρηνοποιός. [Dion. A. R. 2, 72 : Τῶν καλουμένων Φετιαλίων· οὗτοι δ' ἂν εἴησαν κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν καλούμενοι διάλεκτον εἰρηνοδίκαι· 6, 89 : Διὰ τῶν εἰρηνοδικῶν, οὓς καλοῦσι Ῥωμαῖοι φετιάλεις· Exc. vol. 4, p. 2322, 12 : Τοὺς εἰρηνοδίκας ἐπὶ τοῦτο ἄγοντες· 2325, 7 : Ὁ τῶν Ῥωμαίων εἰρηνοδίκης.]

[Εἰρηνόδοτος, ὁ τὴν εἰρήνην διδούς, Pacem dans, Etym. Gud. p. 170, 51. L. Dind.]

[Εἰρηνόδωρος, ὁ, ἡ, Pacem largiens. Dionys. Areop. p. 209, D : Καὶ αὐτοειρήνη καὶ εἰρηνόδωρος ὑμνεῖται πρὸς τῶν ... θεολόγων· 260, B : Ταῖς εἰρηνοδώροις αὐτῆς προνοίαις. Kall. Ex Theognosto f. 63 citat Bekk. An. p. 1367, A.]

[Εἰρηνοπάτριος, ap. Menand. Eclog. Legat. p. 52= 137, A, legitur inter titulos regis Persarum : Θεῖος, ἀγαθὸς, εἰρηνοπάτριος, ἀρχαῖος Χοσρόης, βασιλεὺς βασιλέων. Struv.]

[Εἰρηνοποιῶ.] Εἰρηνοποιῶ, Pacifico, Paco, Ad Col. 1, [20] : unde sumsit et Basil. [Prov. Sal. 10, 11 : Ὁ ἐννεύων ὀφθαλμοῖς μετὰ δόλου συνάγει ἀνδράσι λύπας, ὁ δὲ ἐλέγχων μετὰ παρρησίας εἰρηνοποιεῖ. Hermes ap. Stob. Ecl. ph. 1, 52, vol. 1, p. 984 : Ὅταν οὖν οἱ κατάγοντες αὐτὴν (animam) ἄγγελοι καὶ δαίμονες πολεμικοὶ ὦσι, τούτων περικρατεῖν τῆς γνώμης ἡ ψυχὴ ἔχει ἡ ἐπιλαθομένη τῶν ἑαυτῆς ἔργων, μᾶλλον δὲ μαθημένη τούτων μέχρι τῶν τῆς ἑτέρας συνοδίας προσγεγονότων· ὅταν δὲ εἰρηνικοί, τότε καὶ αὐτὴ τὸν ἴδιον δρόμον εἰρηνοποιεῖται. Videtur esse, Per cursum suum pacificatur.]

[Εἰρηνοποίησις, εως, ἡ, Pacificatio. Clem. Al. Strom. 4, 6, 40, p. 581 : Εἰη δ' ἂν ἡ τελεία εἰρ. ἡ ἐπὶ παντὶ τῷ συμβαίνοντι ἄτρεπτον φυλάσσουσα τὸ εἰρηνικόν. Wakef.]

[Εἰρηνοποιία, ἡ, Pacificatio. Basil. M. Ep. 97, vol. 3, p. 191, C : Τῶν μισθῶν τῆς εἰρηνοποιίας ἐπιτυχεῖν· 156, p. 245, B : Σοὶ μὲν οὖν παράσχοι ὁ κύριος τὸν μισθὸν τῆς εἰρηνοποιίας. L. D. Id. vol. 2, p. 882, D : Ἐπιθυμῶν τὸν τῆς εἰρ. μισθὸν ὑποδέξασθαι· et p. 1049, A : Διὰ τῆς εἰρ. Hase.]

Εἰρηνοποιὸς, ὁ, Pacificator, Pacis conciliator. Xen. Hell. 6, [3, 4] : Ὅταν δὲ ἡσυχίας ἐπιθυμήσῃ, εἰρηνοποιοὺς ἡμᾶς ἐκπέμπει. [Dio Cass. 44, 49 : Τίθνηκεν ... ὁ εἰρ. 72, 15 : Εἰρηνοποιὸς τῆς οἰκουμένης.] Plut. [Mor. p. 279, B] Feciales ait esse velut εἰρηνοποιούς. At Matth. 5, [9], εἰρηνοποιοὶ nove, ut opinor, dicuntur Pacifici, i. e. Qui sunt pacifico ingenio et pacis amante. [De quo usu v. plura ap. Suicer. Thes. vol. 1, p. 1036. Memorat et Poll. 1, 41.]

[Εἰρηνόπολις, εως, ἡ, Urbs pacis. Suid. v. Μελχισεδέκ : Σαλὴμ, ὁ ἐστιν Εἰρηνόπολις, ubi εἰρήνης πόλις Gaisf. e libris, ut est paullo post. Εἰρηνόπολις, vel forma Byzantina Εἰρηνούπολις (ap. Hierocl. Synecd. p. 705, ubi v. Wessel., Jo. Malal. p. 345, 9), Irenopolis, i. urbs Ciliciæ secundæ, Sozom. 3, 10, Theodoret. 1, 7. 2. Isauriæ ap. Hieroclem p. 710, ubi v. Wessel. Gentile Εἰρηνοπολιτῶν est ap. Basil. De mirac. S. Theclæ p. 303, C. L. Dind.]

[Εἰρηνοφόρος, ὁ, Pacifer, Gl.]

[Εἰρηνοφυλάκιον, Pacis custos sum. Philo vol. 2, p. 209, 14 : Τῷ δὲ μεγάλῳ βασιλεῖ τὴν κοινὴν ἀσφάλειαν (vel ὠφέλειαν) ἐπιγεγράφθαι τοῦ παντὸς, εἰρηνοφυλακοῦντι καὶ τὰ τῆς εἰρήνης ἀγαθὰ πάντα τοῖς πανταχοῦ πᾶσιν ἀεὶ πλουσίως καὶ ἀφθόνως χορηγοῦσι (χορηγοῦντι).]

Εἰρηνοφύλαξ, ακος, ὁ, Pacis custos. Æschin. [p. 76] refert Demosthenem a populo εἰρηνοφύλακα χειροτονηθῆναι, Pacificatorem, VV. LL. [Xenoph. Vectig. 5, 1 : Ἆρ' οὐκ ἄξιον καὶ εἰρηνοφύλακας καθιστάναι; Plut. Num. c. 12 : Οἱ μὲν γὰρ Φητιάλιοι εἰρηνοφύλακές τινες ὄντες. Locum Aristidis vol. 1, p. 338=600 : Ἐπέμπετο τοῖς ἡγεμόσι κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἀφ' ἑκάστης πόλεως ἑκάστου ἔτους ὀνόματα ὅκα ἀνδρῶν τῶν πρώτων. Ταῦτα δεῖσι σκεψάμενον τὸν ἡγεμόνα ἕνα δν προκρίνειεν ἐξ ἁπάντων καθιστάναι φύλακα τῆς εἰρήνης, annotavit Wyttenbach. Memorat et Poll. 1, 41. L. D. Philo vol. 1, p. 502, 10 : Παρὰ τοῦ καθαιρεῖν πολέμους ἐγνωκότος, εἰρηνοφύλακος ἀεὶ Θεοῦ· et vol. 2, p. 567, 23, de Augusto Cæs. : Ὁ εἰρηνοφύλαξ, ὁ διανομεὺς τῶν ἐπιβαλλόντων ἑκάστοις. Hase.]

[Εἰρηνοχύτος, ὁ, ἡ, Pacem diffundens. Dionys. Areop. p. 261, B : Τί ἄν τις εἴποι περὶ τῆς κατὰ Χριστὸν εἰρηνοχύτου φιλανθρωπίας; Kall.]

[Εἰρκτὴς, αἴτιος, Hesych. V. Εἱκτής.]

[Εἰρίνεος, α, ον, HSt. post Εἰρίον :] Hinc Εἰρίνεος, Laneus; nam hinc potius quam ab εἶρος deducendum mihi videri, antea docui. [Et antea :] Εἰρίνεος, quo significatur Laneus, fortassis ab εἰρίον potius fuerit, quod Lanam itidem declarat. [Herodot. 1, 195 : Εἰρίνεον χιθῶνα· et 7, 91. 4, 73: Πίλους εἰρινέους.]

[Εἴριον s. Εἰρίον. V. Ἔριον.]

[Εἰριπόλιοι. V. Αἰριπόλιοι.]

[Εἰρίσκος, ὁ, Iriscus, n. pr. Pythagorei ap. Iambl. De Pyth. V. c. 36, 267, p. 215=524. L. Dind.]

Εἰρκτέον, Arcendum, Prohibendum. Soph. [Aj. 1250] : Ἀλλ' εἰρκτέον τάδ' ἐστὶ, Prohibenda et vetanda hæc sunt.

Εἰρκτὴ, ἡ, [vel Εἱρκτή. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 678, 23 : Τὸ εἱρκτὴ οἱ μὲν Ἀττικοὶ δασύνουσιν, ἡμεῖς δὲ ψιλοῦμεν. Leni spiritu Poll. 4, 125; 8, 72, Etym. Gud. p. 170, 58; 613, 49. Asperum memorat Eust. Il. p. 1387, 4, habetque Poll. 9, 45], Carcer, Locus in quo sontes concluduntur. Plut. Camillo [c. 36] : Εἰς τὴν εἱρκτὴν ἐνέβαλε τὸν Μάλλιον, In carcerem conjecit Manlium. Thuc. 1, [131] : Εἰς τὴν εἱρκτὴν ἐσπίπτει, In carcerem conjicitur. Plut. [Arat. c. 24] : Ἐκ τῆς εἱρκτῆς ἀφεῖναι, E custodia dimitti, Carcere liberari. [Plur. Eur. Bacch. 497 : Εἱρκταῖσί τ' ἔνδον σῶμα σὸν φυλάξομεν· 550 : Σκοτίαις κρυπτὸν ἐν εἱρκταῖς.] Et metaph. Xen. Cyrop. 3, [1, 29] : Ἃ ἐνόμιζεν ἑαυτῷ ἐχυρὰ χωρία ἀποκεῖσθαι, ταῦτα εἱρκτὰς αὐτῷ ἔλαθε προκατασκευάσας, Ea sibi imprudens carcerem et claustra præparavit. || Ponitur et pro Conclavi, Gynæceo; ut annotant VV. LL., a Xen. [Comm. 2, 1, 5] : Οἱ μοιχοὶ εἰσέρχονται εἰς τὰς εἱρκτὰς, εἰδότες ὅτι κίνδυνος τῷ μοιχεύοντι. [Immo quam maxime proprie dicit Xen., de mœchorum stultitia loquens, bestiarum instar in retia se induentium.]

[Εἱρκτὴ vel Εἱρκτὴ, locus editus et munitus inter Erycem et Panormum Siciliæ, quem accurate describit Polyb. 1, 56, 3 sq. Ἑρκτὴν φρούριον et Ἑρκτῶν ὀχύρωμα dicunt Exc. Diodori p. 498, 55; 506, 36. || Cognominem Argorum locum dicere videtur Xen. H. Gr. 4, 7, 7 : Περὶ τὰς Εἱρκτὰς στρατοπεδευομένου αὐτοῦ (Agesipolidis). L. Dindorf.]

[Εἱρκτικὸς, ἡ, ὸν, Carcerarius, κωλυτικὸς, Arcivus, Gl.]

[Εἱρκτοφυλακίω, Carceris custos sum. Philo vol. 1, p. 290, 2 : Σπουδαρχίαις δὲ ... ὑποβαλοῦσα σαυτὴν, ἡδὺ κακὸν τὸ εἱρκτοφυλακεῖν καὶ μέγιστον ἀναδέξῃ.]

[Εἱρκτοφύλαξ, ακος, ὁ, Custos carceris. Joseph. A. J. 17, 7 : Τῷ εἱρκτοφύλακι, et mox τοῦ εἱρκτοφύλακος. Angl. Philo vol. 1, p. 289, 42 : Ἂν δ' ἅρα ἀγκιστρευθῇς ὑπὸ πάθους, δεσμώτης (fort. δεσμῶτις) μᾶλλον ἢ εἱρκτοφύλαξ ὑπόμενον γενίσθαι. Id. ib. p. 604, 40 : Καταστήσας εἱρκτοφύλακα· vol. 2, p. 53, 43 et 26 : Ὅσης δ' οἱ εἱρκτοφύλακες ἀπανθρωπίας γέμουσι καὶ ὠμότητος, οὐδεὶς ἀγνοεῖ· et vol. 1, p. 437, 39 : Τὰς ὥσπερ εἱρκτοφύλακας ἡδονὰς καὶ ἐπιθυμίας. Hasz.]

[Εἱρκτωσις, εως, ἡ, Incarceratio, Constrictio. Pseudo-Chrys. Serm. 51, t. 7, p. 392. Suicer.]

[Εἱρμολόγιον, τὸ, βιβλίον τι, Suid. « Liber sic dictus, quod εἱρμοὺς (de quibus v. in Εἱρμός) contineat, seu ut præfert illius titulus, περιέχον πάντας τοὺς εἱρμοὺς τῆς ὀκτωήχου τῶν τε δεσποτικῶν καὶ θεομητορικῶν καὶ ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ. Is quem legi editus est Venetiis a. 1643. » Ducang. V. Suicer. Thes. vol. 1, p. 1036.]

Εἱρμὸς, ὁ, Nexus, Series. Philo V. M. 3, [p. 175, 42] : Τῆς κατὰ τὸν ἐν χρόνοις εἱρμὸν ἀκολουθίας καὶ τάξεως, Consequentiæ et ordinis in serie temporis. Cic. [De divin. 1, 55] quod Græci dicunt εἱμαρμένην esse εἱρμὸν αἰτίων, Lat. vertit, Ordinem seriemque causarum. [Plut. Mor. p. 885, B : Οἱ Στωϊκοὶ (τὴν εἱμαρμένην interpretantur) εἱρμὸν αἰτιῶν, τουτέστι τάξιν καὶ ἐπισύνθεσιν ἀπαράβατον. Improprie de oratione Longin. De subl. c. 22, 1 : Τὴν ἐκ τοῦ κατὰ φύσιν εἱρμοῦ παντοίως πρὸς μυρίας τροπὰς ἐναλλάττουσι τάξιν (irati et animis commoti). Schol. Pind. Nem. 2, 2 : Οἱ δέ φασι τῆς Ὁμήρου ποιήσεως μὴ ὄρ' ἓν συνηγμένης, σποράδην τε ἄλλως καὶ κατὰ μέρη διηρημένης, ὁπότε ῥαψῳδοῖεν αὐτὴν, εἱρμῷ τινι καὶ ῥαφῇ παραπλήσιον ποιεῖν, εἰς ἓν αὐτὴν ἄγοντας. Schaer. Donatus Art. Gramm. 3, 6, p. 32 ed. Lindem. : « Εἱρμὸς est series orationis tenorem suum usque ad ultimum servans, ut (Virg. Æn. 6, 724) : Principio cœlum ac terras camposque liquentes lucentemque globum Lunæ Titaniaque astra spiritus intus alit. » L. D. ‖ Εἱρμὸς dicitur Hymnus sive Troparium, a quo reliquorum tropariorum quæ in ea ode canuntur consequentia et series ducitur, qui ideo canon et regula est modulationis subsequentis. Zonaras ad canones anastasimos Jo. Damasceni : Εἱρμὸς δὲ λέγεται ὡς ἀκολουθίαν τινὰ καὶ τάξιν μέλους καὶ ἁρμονίας διδοὺς τοῖς μετ' αὐτοῦ τροπαρίοις. Πρὸς γὰρ τὸ τῶν εἱρμῶν μέλος κἀκεῖνα ῥυθμίζονται καὶ πρὸς ἐκεῖνον ἀναφερόμενα ἁρμόζονταί τε καὶ ψάλλονται, etc. Ducang. Anon. poeta de animalibus, de cygno : Καὶ τῷ φυσικῷ τοῦ τραχήλου βαρβίτῳ κινεῖ τὸν εἱρμὸν τῶν μελῶν ὁ τεχνίτης. Id. App. p. 64. Alia v. ap. Suicer. Thes. p. 1037. Confus. c. εἱργμὸς v. in illo.]

[Εἱρμοφύλαξ. V. Ἱρμοφύλαξ in Εἱργμοφύλαξ.]

Εἱροκόμος, ὁ, ἡ, Lanam tractans s. potius excolens (ut Ovid. dixit Rudem lanam excolere). In VV. LL. redditur Lanarius, e Plauto : item Cui lanificium curæ est. Hom. Il. Γ, [388] δοκεῖν εἱρια καλὰ tribuit ei, quam εἱροκόμον appellat : ubi Eust. annotat, κομεῖν et δοκεῖν idem valere, et addi verba illa ab Hom., ne quis intelligat τὴν εἱρουσαν κόμας, ἤτοι πλέκουσαν. Hesych. εἱροκόμῳ, sumtum, ut opinor, ex illo Hom. loco, exp. ἐριουργῷ. [Antip. Sid. Anth. Pal. 6, 160, 8 : Εἱροκόμων κούρα θήκατο δεσπότιδι, Lanificarum ... dominæ (Minervæ). Leonid. ib. 289, 4 : Τὸν ὀρφνίταν εἱροκόμον τάλαρον, Lanarium qualum. Εἱροτόμῳ ... κτενὶ pro εἱροκόμῳ legebatur olim Nonni Dion. 6, 146.]

[Εἱρομαι. V. Ἔρομαι.]

Εἱροπόκος, ὁ, ἡ, epith. ovis, ap. Hom. pariter et Hesiod., sicut a Lat. poetis dicitur Lanigera. Il. E, [137] : Ἐπ' εἱροπόκοις ὄεσσι. [Od. I, 443 : Εἱροπόκων ὀΐων.] Hesiod. Theog. [446] : Ποίμνας τ' εἱροπόκων ὀΐων. Et Op. [232] : Εἱροπόκοι δ' ὄιες μαλλοῖς καταβεβρίθασι. [Theocr. 8, 9 : Ποιμὴν εἱροπόκων ὀΐων. In Orac. Sibyll. 13, 30 (Maji Novæ Coll. Vat. vol. 3, 3, p. 210) : Βλάψας εἱροπόκους· οἷς περὶ δ' ὄρχια βίψει, leg. ὄιας. L. D.] Ceterum hujus comp. duæ sunt exposs. : quidam enim putarunt ei inesse duo ejusd. signif. nomina, εἶρος et πόκος, idque ἐκ παραλλήλου : alii autem ex εἶρος et πέκω factum esse dixerunt. Quin etiam tertia deductio afferri possit, ad quam respexerunt qui εἱροπόκος exposuerunt, Habens vellera innexa. Si enim hanc exp. sequamur, e πόκος et verbo εἴρω deductum dicemus illud vocab. : convenietque hic verbi εἴρω signif. cum illa quam habet, quum εἶρος ex eo deducitur. Sed minime dubium est quin optima omnium deductio sit ea, quæ ex εἶρος et verbo πέκειν deducit. Pro qua voce activa tamen afferenda potius passiva fuerit : ut εἱροπόκος sit ἡ πέκεται εἰς εἶρος, s. ἡ πεκομένη. Hesych. quoque passivo verbo in hac exp. utitur, quum εἱροπόκοις exp. ἔρια χειρόμενα ἔχουσι. At vero Hesiodi schol. Tzetzes εἱροπόκοι exponere maluit, πόκους ἐρίων τρέφοντες. ‖ Εἱροπόκος Hesychio est etiam ἐριουργός. Ap. eum enim legitur Εἱροπόκῳ, ἐρουργῷ· pro quo εἱρουργῷ cum scripsisse ἐριουργῷ, aut illi nomini signif. hujus dare voluisse, persuasum habeo. Sed quid si aliquis hanc exp. non dativo εἱροπόκῳ, sed dativo εἱροπόνῳ Hesychium dedisse suspicetur? Is certe facile in suam sententiam s. potius suspicionem me pertrahet.

Εἱροπόνος, Cui labor est circa lanas, Qui lanis excolendis aut lanificio laborem impendit. [Suid. Εἱρ., ὁ περὶ τὰ ἔρια πονῶν. V. Εἱροπόκος.]

Εἱρόπους, in VV. LL. dicitur esse itidem Ovis epith., et significare Lanigera; sed vereor ne hoc vocab. multis supposititiis et ex errore ortis, quæ in illis leguntur, addi debeat.

[Εἶρος, ὁ. Erotian. Exp. voc. Hipp. p. 140 : Εἶρος, οἱ μὲν σχηματισμὸν τῆς περὶ τὸν σπλῆνα σκιρρώδους ὀγκώσεως εἶναί φασιν, οἱ δὲ τὴν περὶ ὅλον τὸ σῶμα κάκωσιν· οὐ καλῶς ἀμφότεροι. Ἔστι γὰρ ὁ εἶρος πυρετοῦ εἶδος. Locum Hippocr. non repererat Foes. OEc. p. 113, A. L. Dind.]

Εἶρος, τὸ, Lana. Hom. Od. Δ, [135] : Αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ Ἠλακάτη τετάνυστο, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα. [Et sim. ib. I, 426.] Etym. εἶρος fieri ex ἔρος tradit, per pleonasmum literæ ι : vel ex ἔῤῥω significante κάμνω, fieri ἔῤῥος : deinde mutando ρ in ι, εἶρος : ut sit ὁ μετὰ ταλαιπωρίας ἐργαζόμενος. Quæ postrema verba sequendo, dicendum esset εἶρος masc. esse generis; alioqui enim respiciendo ad neutrum genus nominis εἶρος, scribere debuisset, τὸ μετὰ ταλαιπωρίας ἐργαζόμενον. Verum illa verba nequaquam hoc mihi persuaserint, sc. εἶρος in masculino etiam genere usurpatum reperiri : sive librarii incuriæ sive etiam ipsius Etymologi fallaci memoriæ error ille imputandus sit. Sed (quod majoris est momenti) etymum hoc, sicut alia quamplurima, nimis longe petitum, et coactum, ut ita dicam, mihi videtur : de meo autem etymo, quod εἶρος a verbo εἴρω deducit, nihil tale dici posse existimo : sic tamen ut aliorum judicio id relinquam. Vide Εἱροπόκος. ‖ Εἶρος ab Hesych. exp. non solum ἔριον, sed etiam πτωχός : quod corrupte scriptum esse pro πόκος annotant VV. LL. Sed contra mendo carere hanc scripturam, et de Eo mendico id intelligendum esse dico, qui potius Ἶρος nominatur, cum ι, non cum ει. Fortasse etiam de Quovis mendico usurpari hanc vocem significare voluit : ut Lat. quoque Irus interdum est Quivis mendicus : ut vicissim Crœsus vocatur Quilibet qui sit prædives. [Conf. Ruhnk. Ep. cr. p. 138, qui eodem refert ejusd. gll. Ἐῖρος, ταλαίπωρος, et Ἄειρος, δυστυχής. Opinioni suæ adhibere potuerat quod Etym. M. p. 303, 53 εἶρος, quanquam significatione Lanæ, expl. ὁ μετὰ ταλαιπωρίας ἐργαζόμενος. Εἶρων et Ἶρος confusa sunt apud Suid. v. Παύσων καὶ Ἶρος. L. Dindorf.]

[Εἶρὸς, Boeckh. Inscrr. Grr. vol. 2, p. 5, n. 1798, Æolice et Dorice pro Ἶρὸς, q. v. Hasz.]

[Εἱροτόμος vox nihili. V. Εἱροκόμος.]

[Εἱροῦργος. V. Εἱροπόκος.]

[Εἱροχαρὴς, ὁ, ἡ, Lana gaudens s. ea repletus, ut supra εἰδωλοχαρὴς, ap. Archiam Anth. Pal. 39, 6 : Εἱροχαρῆ τάλαρον.]

[Εἱρύσιμον. V. Ἐρύσιμον.]

[Εἴρω. V. ἔρω.]

Εἴρω, Dico, Interrogo, Eust. p. 780. Nullum tamen hujus præs. exemplum affertur, sed futuri ejus ἐρῶ, Dicam, extant passim plurima. [Præs. Hom. Od. B, 162 : Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω· μνηστῆρσιν δὲ μάλιστα πιφαυσκόμενος τάδε εἴρω· Λ, 137 :

Τάδε τοι νημερτέα εἴρω· N, 7 : Ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐρεύμενος τάδε εἴρω. Pass. Arat. 172 : Καὶ λίην κείνων ὄνομ' εἴρεται· 261 : Ἀλλὰ μάλ' αὖτως εἴρεται.] Pro quo ἐρῶ Hom. et ceteri poetæ per dialysin sæpe usurpant ἐρέω : ut Od. Ξ, [463] : Ἔπος ἐρέω. Et alibi, Ὡς ποτέ τις ἐρέει. Sed et pro Interrogo [Il. Π, 128] : Πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε. At A, [62], ἐρείομεν cad. signif. interjecto ι, Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, Interrogemus. [Hac signif. dictum referendum est ad eandem stirpem, a qua est εἴρομαι, de quo in Ἔρομαι dicetur.] || Nuntio, ἀγγέλλω. [Et in Ind. :] Ἐρῶ Dicam : et ἐρῶν, Dicturus : fut. a th. εἴρω. In Epigr. : Σὲ κακῶς ἐρεῖ, Male tibi dicet. Et ap. Eur. [Alc. 705 : Εἰ δ' ἡμᾶς κακῶς ἐρεῖς. Conf. Hec. 1178. Et cum duplici accus. Alc. 954] : Ἐρεῖ με τάδε, Hæc in me dicet. At Plutarch. : Ἐρῶν προῆλθε, Prodiit ad dicendum, i. e. ad orandum, sc. causam. || Εἰρέω, Dico : unde particip. Ion. εἰρεῦσαι, signif. λέγουσαι, ap. Hesiod. Theog. v. 38, de Musis, Εἰρεῦσαι τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα. Signif. etiam Interrogo. Hesych. enim εἰρεῦντα, quod Ionicum itidem est pro εἰροῦντα, exp. ἐρωτῶντα. Idem εἰρεῖς affert pro πνίγεις, Suffocas, Strangulas. Εἴρηται eidem Hes. est ἐρωτᾷ, Interrogo. Derivatum igitur ex εἰρέω, quod itidem ἐρωτᾶν signif. dictum est. Ἔρημαι, Hesychio βούλομαι ἐρωτῆσαι, Volo interrogare. Ἴρεω, Dico. Hesych. enim ἰρεῖν affert pro λέγειν : quod et εἰρεῖν. Paulo ante enim dixerat, Ἰράων, ἐκκλησιῶν· ἀπὸ τοῦ ἐν αὐταῖς εἰρεῖν, ὅ ἐστι λέγειν. Sed alii εἴρειν scribunt pro hoc εἰρεῖν. [Hesych. : Εἴρει, λέγει, ῥητορεύει. Εἴροντες, λέγοντες, σπείροντες. Plato Crat. p. 398, D : Τὸ γὰρ εἴρειν λέγειν ἐστίν· 408, A : Τὸ εἴρειν λόγου χρεία ἐστίν. Et ib. B : Καὶ ἡ γε Ἶρις ἀπὸ τοῦ εἴρειν ἔοικε κεκλημένη, ὅτι ἄγγελος ἦν.] || Ἐρέω, pro ἐρευνῶ ponitur, si Eustathio credimus, in Il. Η, [127] : Ὅς ποτέ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθεεν ὧ ἐνὶ οἴκῳ, Πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε. Hic enim annotat, ἐρέων et ejus th., ἐρέω sc., πρωτότυπα esse τοῦ ἐρευνῶ et ἐρευνῶν : quemadmodum enim ex ἴκω fit ἱκνῶ, ex οἴχω fit οἰχνῶ, sic ex ἐρέω fieri ἐρεύω, et per pleonasmum literæ ν Dor. ἐρευνῶ, sec. usum communem. Plura ap. Eund. vide ibid. Sunt tamen et qui ἐρωτῶν exp. Brevium Scholiorum auctor et per ἐρευνῶν et per ζητῶν exp. || Est alioqui et ἐρέων, tanquam ab εἴρω, quod per fut. exp., ἐρωτήσων, ζητήσων, ab Hesych. : quibus præfigit μαντευσόμενος. Idem, ἐρέω exp. λέξω, et ἀπαγγελῶ. Sed addit et expos. per præs. σημαίνω, atque ἐπερωτῶ. Il. Φ, [30] : Ἵππους δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐν μεγάροισι Τὰς ἐρέων Ὀδυσῆϊ συνήντετο· ubi non solum per fut., sed et per præs., posse exp. videtur. Sed Eust. vult hic itidem esse pro ἐρευνῶν. Habet alioqui ἐρέω quibusdam in Il. certam fut. signif., præsertimque ubi ponitur pro Dicam : ut Od. Ω, [247], Il. Ψ, [82], et aliis plerisque Il., Ἄλλο δέ τοι ἐρέω. Sic Od. Η, [243] et alibi, Τοῦτο δέ τοι ἐρέω. Et Il. Ζ, [462] : Ὡς ποτέ τις ἐρέει. Sic φόως ἐρέων exp. possumus φόως ἀπαγγελῶν, in Il. Ψ, [226] : Ἦμος δ' ἑωσφόρος εἶσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν· sicut φόως ἐρέουσα idem schol. exp. ἀπαγγελοῦσα. Qui tamen alioqui in illo ipso versu Il. Φ præsentis potius signif. participio illi tribuit : quippe qui dicat ἑως φέρειν i. esse q. ϕῶς ἐρεῖν, i. e. ἀγγεῖλαι : ut antea dixerat ἀγγέλων φάος ἠριγενείης. Itidemque in Ταῦτα πάρις ἐρέουσα particip. ἐρέουσα exp. per præs. ἀγγέλλουσα. Vide Εἴρω. [Instar præsentis utuntur recentiores. Athen. 9, p. 400, A : Ὥσπερ δὲ ναὸν λεγόντων ἡμῶν ἐκεῖνοί φασι νεὼν καὶ λαὸν λεών, οὕτω λαγὸν ὀνομαζόντων ἐκεῖνοι λαγὼν ἐροῦσι. Galen. vol. 7, p. 265 : Μετ' ὀλίγον ἐρεῖ· 287 : Πρῶτον μὲν γὰρ ἐρεῖ· 289 : Προελθὼν ἐρεῖ· 523 : Εἶθ' ἑξῆς ἐπιφέρων ἐρεῖ. Conf. vol. 8, p. 381, 382, 446. L. D.] || Ἐρέω, pro ἐρέω usurpatum afferunt VV. LL., sed sine exemplo. Hesych. vero affert ἐρευε pro ἐραύνα : et ἐρεύσομεν pro ζητήσομεν : a quo ἐρεύω erit ἐρευνάω. Unde Aurora ap. Hom. Il. Β, [49] et alibi, Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν, i. e. ἀπαγγέλλουσα, Eust. Qui tamen alioqui Od. Ψ, [16]; Ταῦτα πάρις ἐρέουσα, exp. per præs. ἀγγέλλουσα. Sic autem Εἰρεῦσαι Hesiod. l. c. per præs. exp. Narrantes, Memorantes, licet pro εἰρέουσαι dictum putetur. [Perf. εἴρηκα, Dixi, et εἴρημαι, Dictus sum. Xen. Η. Gr. 6, 5, 37 : Ὡς ὀρθῶς τε καὶ δίκαια εἰρηκότος· 7, 31 : Περὶ μὲν δὴ Φλιασίων, ὡς ... διέμενον, εἴρηται· 4, 1 : Τὰ μὲν περὶ Εὔφρονος εἴρηται. Et signif. Jubendi Herodot. 7, 26 : Ἐνταῦθα γὰρ εἴρητο συλλέγεσθαι πάντα τὸν ... στρατόν. Xen. Cyrop. 8, 3, 6 : Εἴρηκα δὲ ἐγὼ πάντας πείθεσθαί σοι· 4, 5, 7 : Οἱ φύλακες, ὥσπερ εἰρημένον ἦν ὑπὸ Κύρου, οὐκ εἰσαφῆκαν αὐτούς· Anab. 3, 4, 4 : Εὐθὺς ἔθεον ὁμόσε οἷς εἴρητο. Et εἰρημένος, Condictus, Stipulatus. Hesiod. Op. 368 : Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω, quod Moschop. exp. συμπεφωνημένος. Xen. Cyr. 1, 6, 11 : Ὅ,τι δ' ἂν πρὸς τοῖς εἰρημένοις λαμβάνῃ τις, ταῦτα καὶ τιμὴν νομιοῦσι. Et structura insolentiori Xen. Η. Gr. 7, 1, 28 : Κισσίδας ὁ ἄρχων τῆς παρὰ Διονυσίου βοηθείας ἔλεγεν ὅτι ἐξήκοι αὐτῷ ὁ χρόνος ὃς εἰρημένος ἦν παραμένειν, pro ὃν εἰρημένον ἦν αὐτὸν παραμένειν, ut Cyrop. 6, 2, 38 : Ἢν δέ τις καὶ ἔμπορος βούληται ἕπεσθαι πωλεῖν τι βουλόμενος, τῶν μὲν προειρημένων ἡμερῶν τὰ ἐπιτήδεια ἕξειν, ἢν τι πωλῶν ἁλίσκηται, πάντων στερήσεται. Εἰρημένον absolute Thucyd. 1, 140 : Εἰρημένον γὰρ δίκας ... ἀλλήλοις διδόναι καὶ δέχεσθαι ... οὔτε αὐτοὶ δίκας πω ἔτεισαν. || Fut. εἰρήσομαι, Dicar. Xen. Cyr. 7, 1, 9 : Οὕτω γὰρ αὐτῷ εἰρήσεται. Et alii quivis.]

Εἴρω, ἐρῶ, Necto. [Pind. Nem. 7, 77 : Εἴρειν στεφάνους ἑλαφρόν.] Unde εἴρας, Exerens, Extrahens, Bud. ex Herodiano. [Zaleuc. ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 200 Gaisf. : Εἰς βρόχον εἴρας τὸν τράχηλον λεγέτω τοῖς πολίταις περὶ αὐτοῦ. Herxst. Ἐξείραντα ex Herodot. 3, 87, ἔρας ex Hippocr. De morb. 2, 33, ἐνειρμένος ex Suida s. v. citat Buttmann. Gr. vol. 2, p. 126. Inter ἐνειρμένων et ἐνειρμ. variant libri Herodoti 4, 190. Gl. : Εἰρμένος, Nexus.] Et in pass. ap. Aristot. Rhet. [3, 9] : Τὴν δὲ λέξιν ἀνάγκη εἶναι ἢ εἰρομένην καὶ τῷ συνδέσμῳ μίαν, ὥσπερ αἱ ἐν τοῖς διθυράμβοις ἀναβολαί, Dictionem necesse est aut tractam esse et conjunctione unam, ut dithyrambicorum cantica, Turn. Vide et p. 190 mei Lex. Cic. [Ut intelligi possit quid sibi velit Aristot., adjicienda sunt quæ sequuntur : Ἡ μὲν οὖν εἰρομένη λέξις ἡ ἀρχαία ἐστίν, Ἡροδότου Θουρίου ἥδ' ἱστορίης ἀπόδεξις. Ταύτῃ γὰρ πρότερον μὲν ἅπαντες, νῦν δὲ ὡ πολλοὶ χρῶνται. Λέγω δὲ εἰρομένην, ἡ οὐδὲν ἔχει τέλος καθ' αὑτήν, ἂν μὴ τὸ πρᾶγμα λεγόμενον τελειωθῇ· ἔστι δὲ ἀηδὲς διὰ τὸ ἄπειρον. Dionys. Hal. De Thucyd. jud. c. 9, vol. 6, p. 830, 3 : Χρὴ δὲ τὴν ἱστορικὴν πραγματείαν καὶ ἀπερίστατον εἶναι. Pollux 4, 27 : Εἶραι, συνεῖραι ἀπνευστὶ περιόδους, et ib. 113. V. et supra in Εἴρω, Dico. Plut. Mor. p. 506, F : Εἶτα οὕτως ἐπιγονὴν λαμβάνει καὶ πολλαπλασιασμὸν, εἰρομένης τῆς ἀκρασίας, ὁ λόγος, Continuata incontinentia. 1047, A : Τὴν ῥητορικὴν ὁρίζεται τέχνην περὶ κόσμον καὶ εἰρομένου λόγου τάξιν, ut leg. vidit Wyttenb. pro εἰρημένου. Dio Chr. Or. 36, vol. 2, p. 79 : Καὶ γάρ ἐστιν ὡ τῶν μακράν τινα καὶ συνεχῆ ποίησιν εἰρόντων.] || Eustathio [Il. p. 31, 35] est τὸ ἐς μάχην συμπλέκω, derivanti inde ἐρίθω. Notandum vero Etym. [M. p. 304, 30] velle εἴρω i. e. λέγω, tenui spiritu notari, at cum signif. συμπλέκω, aspirari : quæ tamen scriptura non observatur. [Omnino tam rara est scriptura verbi εἴρω cum aspero, quam crebra subst. ἑρμός, quod vix usquam scribitur εἱρμός. Suid. : Εἴρω, συνάπτω, ὅθεν εἱρμός. Arcad. ap. Ducang. Gl. p. 356 : Εἱρμὸς ... μελουργία εἱρόμενος. Etym. M. p. 303, 45 : Εἱρμὸς παρὰ τὸ εἴρω. L. D.] || Ἔειρω, i. q. εἴρω, poet. redupl. literæ initialis, ut in ἐείκω et similibus. Unde in pass. Od. Σ, [295] : Ἠλέκτροισιν ἐερμένον ἠέλιον ὥς. Ἔερτο poet. pro ἔρτο s. εἴρτο, ab εἴρω, Nexus erat : aliis συνείλητο, συνεπέπλεκτο. Od. Ο, [459] : Χρύσεον ὅρμον ἔχων· μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο [al. ἔερκτο]. Itidemque Σ, [295] : Ὅρμον Χρύσεον ἠλέκτροισιν ἐερμένον, Nexum s. consertum. Hesych. ἔερτο exp. ἐκρέμνα. [Et Εἰρεῖς (l. εἴρεις), πνίγεις, Suffocas, cui ejusd. gl. : Ἀπόερσε (Hom. Il. Ζ, 348), ἀπέπνιξε confert Kust.] || Ἔῤῥω [immo ἔῤῥω], Æol. pro εἴρω, unde fut. ἔρσω : ut φθέῤῥω [φθερῥω] pro φθείρω, unde φθέρσω. [Etym. M. p. 90, 13.] || Ἴρω, idem quod εἴρω, Necto, Connecto : unde ap. Hesych. ἴρεται, exp. συνάπτεται : qui et ipse per diphth. εἴρεται scribi monet. At ἰρῶ idem exp. et ἐρῶ, Dicam, et λέγω, Dico. [Id. : Εἶρε, αἶρε. || Εἰρμένος et εἰργμένος confusa Callim. fr. 140 Ern.]

Εἴρων, ωνος, ὁ, ἡ, Dissimulator in oratione [immo in omni actione : Philemo ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 79, ult. : Οὐκ ἔστ' ἀλώπηξ ἡ μὲν εἴρων τῇ φύσει, ἡ δ' αὐθέκα-

στος. L. D.], Dissimulate loquens, Qui aliter loquitur ac sentit. Cic. Offic. 1, [30]: Atque in omni oratione dissimulatorem, quem εἴρωνα Græci nominarunt, Socratem accepimus. Nam mendose omnino in quibusdam exempl. Simulatorem ibi legi existimo. [Simulatorem recte legi videtur in libris omnibus.] Aristot. [Eth. 4, 13, et Plut. Mor. p. 618, E] εἴρωνα opp. ἀλαζόνι, medium esse dicens τὸν ἀληθῆ. [Id. ib. 8: Εἴρωνα πρὸς τοὺς πολλούς (esse magnanimum). Conf. Lex. rh. Bekk. An. p. 243, 20. Lucian. Anach. c. 18: Ὁ ἐγὼ περὶ ὑμῶν ἤκουον τῶν Ἀθηναίων ὡς εἴητε εἴρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Cum genit. jungit Pollux 6, 146: Φλυαρίας εἴρων, nisi fallit scriptura. || Iners, Segnis. Photius: Κατειρωνευσάμενοι, καταρραθυμήσαντες καὶ στραγγευσάμενοι· ὅθεν καὶ εἴρωνα τὸν ἀργὸν λέγουσι. L. Dindorf.]

Εἰρωνεία, ἡ, Dissimulatio in oratione, e Cic. De or. 2, [67]: Urbana etiam dissimulatio est, quum aliter sentias ac loquare. Et paulo post: In hoc genere Faunius in annalibus suis Africanum hunc Æmilianum dicit fuisse, et cum verbo Græco appellat εἰρωνα. Sed uti ferunt, qui melius hæc norunt, Socratem opinor in hac εἰρωνείᾳ dissimulantiaque longe lepore et humanitate omnibus præstitisse. Vide et Acad. Quæst. 4, ubi de ea Socratis Ironia loquitur. [Plato Reip. 1, p. 337, A: Αὕτη ἐκείνη ἡ εἰωθυῖα εἰρωνεία Σωκράτους. Aristot. Eth. Nic. 4, 8: Διὸ καὶ ἀληθευτικὸς (ὁ μεγαλόψυχος) πλὴν ὅσα μὴ δι' εἰρωνείαν· 13: Οἱ δὲ μετρίως χρώμενοι τῇ εἰρωνείᾳ καὶ περὶ τὰ μὴ λίαν ἐμποδὼν καὶ φανερὰ εἰρωνευόμενοι χαρίεντες φαίνονται. Plut. Fab. c. 11: Ὁ δὲ ταῦτα μὲν εἰρωνείαν ἡγεῖτο γεροντικήν· Timol. c. 15: Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος παρὰ πόντον τινὰ λόγον μετ' εἰρωνείας ἐμβαλόντος περὶ τῶν μελῶν ... Et alibi. Non semper autem dicitur Dissimulatio quæ fit cum lepore. Sic trib. pl. ap. Dionys. A. R. 9, 47 post orationem nihil minus quam lepidam et urbanam: Παρεὶς δὲ καὶ αὐτὸς ἅπασαν εἰρωνείαν ἔργου ἄρξομαι, et Appius Claudius ejusd. 7, 43: Πρῶτον μὲν οὖν θαυμάσαι ἔχω Δέκιον τῆς εἰρωνείας· οὐ γὰρ ἠλιθιότητός γε, Admiror Decii dissimulationem, non dixerim enim stultitiam (ac si vera putet, quæ loquitur). Tzetz. ad Hesiod. Op. 454: Ἀπέθετο τὸ τῆς εἰρωνείας πρόσωπον, καὶ φανερῶς ἄφρονα λέγει τοῦτον. Conf. Εἰρωνεύομαι. Varias intt. ponit Hesychius, κολακεία, ψευδολογία, ὑπόκρισις, ἀπάτη, χλεύη. Εἰρωνεία ἐστὶ λόγος ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον δηλοῦν μετὰ τινὸς ὑποκρίσεως. Εἰρωνία male in Gl. cum interpr. Pellicatio (l. Vellicatio), Cavillatio, et Εἰρωνίας, Blanditiæ. L. Dind. Theophr. De charact. c. 1: Εἰρ. δόξειεν ἂν εἶναι προσποίησις ἐπὶ χείρον πράξεων καὶ λόγων. V. ibi Duport. Ap. Aristot. Rhet. 2, 7 εἰρ. opponitur τῇ ἀλαζονείᾳ, inter quæ in medio ponitur veritas. Ap. Demosth. p. 42, 7 εἰρ. dicitur de eo qui quum opibus, pecunia, opera remp. juvare possit, id se facere posse dissimulat, et se suaque nimis extenuat, ut munia publica subterfugiat. Κοσμιο. Justin. Mart. Ep. ad Diognet. p. 235, C ed. Par. 1742, de Judæis: Τὸ περὶ τὰς βρώσεις αὐτῶν ψοφοδεὲς ... καὶ τὴν τῆς περιτομῆς ἀλαζονείαν καὶ τὴν τῆς νηστείας καὶ νουμηνίας εἰρωνείαν.]

[Εἰρώνευμα, τὸ, Lusus. Max. Tyr. Diss. 24, 5, p. 463: Τί βούλεται τῷ Σωκράτει ταυτὶ τὰ κομψὰ εἴτε αἰνίγματα εἴτε εἰρωνεύματα; Wakef.]

Εἰρωνεύομαι, Utor dissimulatione in loquendo. Plato Apol. [p. 38, A]: Οὐ πείσεσθέ μοι ὥσπερ εἰρωνευομένῳ. [Sophist. p. 268, B: Δημοσίᾳ καὶ μακροῖς λόγοις πρὸς πλῆθη δυνατὸν εἰρωνεύεσθαι· Reip. 1, p. 337, A: Εἰρωνεύσοιο καὶ πάντα μᾶλλον ποιήσοις ἢ ἀποκρινοῖο· Conv. p. 216, E: Εἰρωνευόμενος καὶ παίζων πάντα τὸν βίον πρὸς τοὺς ἀνθρώπους διατελεῖ. Aristot. Eth. Nic. 4, 13, cujus verba vide in Εἰρωνεία. Alciphro 2, 2: Καὶ σωκρατίζειν καὶ στωμυλεύεσθαι θέλει καὶ εἰρωνεύρεσθαι. Quibus ll. dicitur de simulatione urbana. At ap. Demosth. p. 1394, 13: Τὰ μὲν οὐ προορώσης τὰ δ' εἰρωνευομένης. Dionys. A. R. 9, 60: Ἐφ' οἷς ὁ Φάβιος ἀγαναχτῶν, καὶ τὰς ψευσθείσας πρὸς αὐτὸν ὁμολογίας ἀνακαλούμενος, ὡς εἶδεν εἰρωνευομένους τοὺς Αἰκανοὺς καὶ εἰς βουλὴν χρόνον αἰτουμένους· Dion. Cass. 57, 7: Τὴν ἀρχὴν οὐδὲν ἧττον εἰρωνευόμενος ὑπεδέξατο, est simpliciter Dissimulare et Simulare. Et fort. ap. Philostr. V. Apoll. 1, 17, p. 21, 10: Οὐδὲ εἰρωνευομένου τις ἤκουσεν. Conf. Εἰρωνεία.]

Εἰρωνευτής, ὁ, i. q. εἴρων. [Timo ap. Diog. L. 2, 19: Μυκτὴρ, ῥητορόμυκτος, ὑπαττικὸς, εἰρωνευτής.]

[Εἰρωνευτικός, ἡ, όν, Cavillatorius. Schol. vet. Apoll. Rh. 1, 486: Κερτομίοισιν) εἰρωνευτικοῖς. L. Dind.]

[Εἰρωνία. V. Εἰρωνεία.]

[Εἰρωνίζω, Cavillor. Philostr. V. Sophist. 1, 7, 1, p. 487, 16: Ἦν δὲ αὐτῷ (Dioni Chrys.) καὶ τὸ τῆς ἄλλης φιλοσοφίας ἦθος οὐ κοινὸν οὐδ' εἰρωνίζον. Ubi Olear. memorat Socratis simulandæ ignorantiæ consuetudinem. Cit. Wakef.]

Εἰρωνικὸς, ἡ, όν, Qui dissimulatione in loquendo gaudet. [Plato Sophist. p. 268, A: Εἰρωνικὸν μιμητήν· Leg. 10, p. 908, E: Τὸ εἰρωνικόν. Schol. Par. Apoll. Rh. 1, 486: Κερτομίᾳ δέ ἐστιν εἰρωνικὸς λόγος. L. D.]

Εἰρωνικῶς, Cum dissimulatione in loquendo, Dissimulate. [Plato Conv. p. 218, D: Μάλα εἰρ. ἔλεξεν· Amat. p. 133, D: Μάλα εἰρ. εἶπε· Euthyd. p. 302, B: Εἰρ. πάνυ ἐπισχών. Tzetz. ad Hesiod. Op. 453, 639. L. Dindorf.]

Εἷς, ἑνὸς, Unus. Neutr. Ἕν, Unum. At fem. Μία, Una. Prov. [ap. Suid.], Εἷς ἀνὴρ, οὐδεὶς ἀνὴρ, Unus vir, nullus vir. Eurip. itidem proverbialiter [Phœn. 752]: Εἷς ἀνὴρ οὐ πάνθ' ὁρᾷ. Et εἷς τῶν πολλῶν, Dem., Unus e vulgo. [Thucyd. 1, 85: Εἷς τῶν ἑτοίμων τότε ὤν· 3, 40: Καί τινος ἑρομένου ποτὲ ὕστερον τῶν Ἀθηναίων ξυμμάχων δι' ἀχθηδόνα ἕνα τῶν ἐκ τῆς νήσου αἰχμαλώτων. Insolentius Steph. Byz.: Βίεννος, πόλις Κρήτης· οἱ μὲν ἀπὸ Βιέννου τοῦ τῶν Κουρήτων ἑνός. C. ἀπὸ Soph. Phil. 1143: Κεῖνος δ' εἷς ἀπὸ πολλῶν ταχθείς.] Interdum relinquitur subintelligendum, ut Τῶν τριάκοντα ὤν, Xen. [Comm. 1, 2, 31. Loci vero hujusmodi referendi sunt ad εἶναι c. gen., ut sæpe, conjunctum. Addam his quædam quæ notabiliora videntur. Thucyd. 2, 60: Τὰ ξύμπαντα τούτου ἑνὸς ἂν πωλοῖτο, Hoc uno veneant. Ead. signif. c. art. Hom. Od. Υ, 110: Ἤ δέ μ' οὔπω παύετο, Hæc una. Plat. Criton. p. 48, A: Οὐκ ἄρα πάνυ ἡμῖν οὕτω φροντιστέον ὅ,τι ἐροῦσιν οἱ πολλοὶ ἡμᾶς ἀλλ' ὅ,τι... ὁ εἷς. Xen. Comm. 3, 14, 6: Ὁ δὲ συνεθιστὴς τὸν ἕνα ψωμὸν ἑνὶ ὄψῳ προπέμπειν. Alibi ὁ εἷς est Alter, ut ap. Constant. Basil. Mac. c. 47, p. 121: Τὸν ἕνα τῶν ὀφθαλμῶν ἐκκοπείς, ἀφαιρεθεὶς δὲ καὶ τῶν χειρῶν τὴν μίαν. Jo. Malal. p. 137, 14: Ἀφορισθῆναι τὸν ἕνα καὶ ἀχθῆναι τὸν ἄλλον εἰς θυσίαν. Cujus l. duplex ὁ εἷς est Esaiæ 6, 2: Ἓξ πτέρυγες τῷ ἑνὶ καὶ ἓξ πτέρυγες τῷ ἑνί. (Quod omisso art. Tzetz. Hist. 1, 898: Ἕνα πρὸς πρώραις τῶν νεῶν, ἕτερον δὲ πρὸς πρύμναις· 2, 25: Ἥλιος κλῆσις μὲν ἑνὶ, τῷ θήλει δὲ Σελήνη.) Vel simpl. Unus. Xen. Anab. 6, 6, 11: Ὁ δὲ τρεῖς ἀφεὶς τὰς τελευταίας τάξεις ... τὴν μὲν ... τὴν δὲ ... τὴν δὲ μίαν. || Additur superlativis, ut sit Unus omnium maxime. Herodot. 6, 127: Ὅς ἐπὶ πλεῖστον δὴ χλιοῖς εἷς ἀνὴρ ἀπίκετο. Soph. Tr. 460: Οὐχὶ χαιρέρας πλείστας ἀνὴρ εἷς Ἡρακλῆς ἔγημε δή; Aj. 1340: Ἕν' ἀνὴρ ἰδεῖν ἄριστον Ἀργείων, ὅσοι Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλέως· OEd. T. 1380: Κάλλιστ' ἀνὴρ εἷς ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφείς. Xen. An. 1, 9, 12: Καὶ γὰρ οὖν πλεῖστοι δὴ αὐτῷ ἑνί γε ἀνδρὶ τῶν ἐφ' ἡμῶν ἐπεθύμησαν καὶ χρήματα καὶ πόλεις καὶ τὰ ἑαυτῶν σώματα προέσθαι. Vel aliis voce. simili quadam vi, ut pron. ἄλλος Thucyd. 1, 80: Πλούτῳ, ὅσος οὐκ ἐν ἄλλῳ ἑνί γε χωρίῳ Ἑλληνικῷ ἐστιν. Æsch. Sept. 6: Εἰ μὲν γὰρ εὖ πράξαιμεν αἰτίᾳ θεῶν· εἰ δ' αὖθ', ὃ μὴ γένοιτο, συμφορᾷ τύχοι, Ἑτεοκλέης ἂν εἷς πολὺς κατὰ πτόλιν ὑμνοῖθ' ὑπ' ἀστῶν. Dio Cass. 63, 20: Εἷς περιοδονίκης, εἷς ἀπ' αἰῶνος· conf. 61, 20. Tit. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 790, 36: Εἷς φιλόπατρις καὶ εὐεργέτης νομιζόμενος. Conjungitur c. part. ὤν. Aristoph. Eq. 861: Μηδ' οἰηθῇς ἐμοῦ ποθ' εὑρήσειν φίλον βελτίον', ὅστις εἷς ὢν ἔπαυσα τοὺς ξυνωμότας. Soph. OEd. T. 247: Τὸν δεδραχότ', εἴτε τις εἷς ὢν λέληθεν εἴτε πλειόνων μέτα. Eurip. Phœn. 894: Εἷς γὰρ ὢν πολλῶν μέτα τὸ μᾶλλον ... πείσομαι· El. 337: Ὁ δ' ἀνὴρ' ἓν' εἷς ὢν οὐ δυνήσεται κτανεῖν. Xenoph. Conv. 4, 12: Τυφλὸς δὲ τῶν ἄλλων ἁπάντων μᾶλλον ἂν δεξαίμην εἶναι ἢ ἐκείνου ἑνὸς (al. liber ἐκείνου καὶ ἑνὸς) ὄντος. Hermipp. ap. Athen. 8, p. 344, D: Τοὺς μὲν ἀρ' ἄλλους οἰκουρεῖν χρῆν, πέμπειν δὲ Νόθιππον ἕν' ὄντα· εἷς γὰρ μόνος ὢν κατεδρόχθισεν ἂν τὴν Πελοπόννησον ἅπασαν. Construitur c. dat. Plutarch. Mor. p. 1089, A: Οἱ Κυρηναϊκοὶ, καίπερ ἐκ μιᾶς οἰκοχόης Ἐπι-

κούρω πεπωκότες, quod Aristoph. Eq. 1289 dicit οὔποτ' ἐκ ταὐτοῦ μεθ' ἡμῶν πίεται ποτηρίου. L. D.] || Ἕνα καὶ δύο dixit Hom., quod Lat. Unum et alterum. [Il. B, 346 : Τούσδε δ' ἐκ φθινύθειν, ἕνα καὶ δύο. End. formula signif. diversa utitur Alcæus ap. Athen. 10, p. 430, D : Ἔγχει κίρνας ἕνα καὶ δύο, i. e. ἕνα κύαθον ὕδατος καὶ δύο οἴνου. || Alia est formula εἷς καὶ ὁ αὐτὸς, s. εἷς ὁ αὐτός τε, s. ὁ αὐτὸς καὶ εἷς. Æneas Tact. c. 7 : Σύνθημα δὲ ἔχειν αὐτοὺς ἓν καὶ τὸ αὐτό. Pericityone Stob. Flor. vol. 1, p. 25 : Ὅστις ὢν ἀναλῦσαι οἷός ἐστι πάντα γένη ὑπὸ μίαν καὶ τὰν αὐτὰν ἀρχάν. Aret. Acut. m. causs. 2, 8, p. 20=24 : Οὐνεκεν μία καὶ ὠυτὴ ἐστιν ἡ φλέψ. Timo Phlias. in Brunckii Anal. vol. 2, p. 72 : Ὅπῃ γὰρ ἐμὸν νόον εἰρύσαιμι, εἰς ἓν ταὐτό τε πᾶν ἀνελύετο. Aristot. Phys. ausc. 3, 1, p. 201, 3 : Τὸ δὲ ὑποκείμενον καὶ τὸ ὑγιαῖνον καὶ τὸ νοσοῦν, εἶθ' ὑγρότης εἶθ' αἷμα, ταὐτὸν καὶ ἕν· 3, 2, p. 202, 1 : Δύο ἑτέρων τῷ εἶδει τὴν αὐτὴν καὶ μίαν εἶναι ἐνέργειαν. Et alibi. Similis εἷς καὶ ὅμοιος, Plat. Phædr. p. 271, A : Πότερον ἓν καὶ ὅμοιον πέφυκεν ἢ κατὰ σώματος μορφὴν πολυειδές. Diodor. 17, 108 : Ἐκ μιᾶς μὲν ἡλικίας καὶ ὁμοίας συνεστηκός. De εἷς καὶ δεύτερος, εἷς ἢ δεύτερος v. in Δεύτερος. Cum μόνος conjungitur tribus modis, vel ut dicatur εἷς μόνος vel ut μόνος εἷς vel ut εἷς καὶ μόνος. Hom. Od. Ψ, 227 : Ἀλλ' οἷοι, σύ τ' ἐγώ τε, καὶ ἀμφίπολος μία μούνη. Et μ' οἴη ib. I, 207 etc., ut Apoll. Rh. 4, 286 : Ὅς δή τοι τείως μὲν ἀπείρονα τέμνετ' ἄρουραν εἷς οἷος. Aristoph. Pl. 1054 : Ἐὰν γὰρ αὐτὴν εἷς μόνος σπινθὴρ λάβῃ. Hermipp. ap. Athen. 8, p. 344, D : Εἷς γὰρ μόνος ὢν κατεδρόχθισεν ἂν τὴν Πελοπόννησον ἅπασαν. Aret. Diut. m. causs. 1, 6, p. 31=36 : Μανίης τρόποι εἴδεσι μὲν μυρίοι, γένει δὲ μοῦνος εἷς. Dionys. A. R. 3, 64 : Ἕως ἦν αὐτοῖς μόνος εἷς ὁ πρὸς τοὺς ἀντιτεταγμένους ἀγών. Epigr. Anth. Pal. 7, 324 : Ἆδ' ἐγὼ ἁ περίβωτος ὑπὸ πλακὶ τῇδε τέθαμμαι, μούνῳ ἐνὶ ζώναν ἀνέρι λυσαμένα. Lucian. Zeux. c. 2 : Ἐκινδύνευον πιστεύειν αὐτοῖς ἕνα καὶ μόνον ἐν τοῖς Ἕλλησιν εἶναι λέγουσιν. Dionys. A. R. 1, 74 : Ἐπὶ τοῦ παρὰ τοῖς ἀρχιερεῦσι χειμένου πίνακος ἑνὸς καὶ μόνου. Ap. Eunap. p. 89 Boiss.: Τὸν δὲ Προαιρέσιον πάντων ἕνεκα καὶ μόνον ἐθαύμαζον, scrib. conjicio ἕνα. Tzetz. Hist. 7, 727 : Μιᾷ ῥοπῇ καὶ μόνῃ. L. D.] || Interdum vertitur εἷς geminatum per Alter, ut εἷς ἀνθ' ἑνὸς ποιῶν, Alter alterius loco cedens, e Diosc. [Thessal. 1, 5, 11 : Οἰκοδομεῖτε εἷς τὸν ἕνα.] Sic Basil. : Καὶ μία τῆς μιᾶς ἥρτηνται, Una alteri hæret, Bud. [I. q. Solus. Theocr. 6, 22 : Οὐ τὸν ἐμὸν, τὸν ἕνα γλυκύν. Aret. Acut. m. causs. 1, 7, p. 5=6 : Καὶ γὰρ ἐν χαρωνίοισιν αἱ πνῖξις οὐ σωμάτων πάθεϊ ὀξύταται γίγνονται, ἀλλὰ καὶ μιᾷ εἰσπνοῇ θνήσκουσι ἄνθρωποι, πρὶν τὸ σῶμα κακόν τι παθέειν. || Unusquisque. Tzetz. Hist. inscr. : Ἀκριβέστατος ἐκμαθεῖν, φίλτατε, κεχρημένος μιᾶς ἐμῆς ἐπιστολῆς σύμπασαν ἱστορίαν, εὐκρινημένως μάνθανε πρῶτον ἐκ τῆς τοῦ Κροίσου. Si ita accipiendus est l. ambiguus. L. D. || Primus, in V. T. Solent enim Hebræi uti numero cardinali pro ordinali. Genes. 1, 5 : Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωὶ, ἡμέρα μία. Joseph. Ant. Jud. 1, 2, quum de opere primi diei fuisset locutus, addit : Καὶ αὕτη μὲν ἡ πρώτη ἡμέρα· Μωυσῆς δὲ αὐτὴν μίαν εἶπεν. Basil. M. Homil. 2 in Hexaem. vol. 1, p. 20, D, multum laborat in investiganda caussa, cur dicatur ἡμέρα μία, non πρώτη. Veram, quia linguæ Hebrææ consuetudo ei fuit ignota, non est assecutus. Eadem enallage numeri in N. T. quoque occurrit. Quam Matth. c. 28, 1 vocat μίαν σαββάτων, eam Marcus c. 16, 9 πρώτην. Suicer. Dionys. De comp. verb. p. 174 : Μία μὲν αὕτη συζυγία. Et mox : Αὕτη δευτέρα συζ. Cujus modi Il. εἷς etiam reddi licet Unus. Sed pro ordinali sæpe utuntur Græci, ubi conjungitur cum alio ordinali. Herodot. 5, 89 : Τῷ ἑνὶ καὶ τριηκοστῷ (anno). Marm. Par. ep. 48, ap. Bœckh. vol. 2, p. 296, 48 : Ἔτους εἰκοστοῦ καὶ ἑνός. Diodor. 16, 71 : Εἰσὶ δὲ αἱ βίβλοι τρεῖς, ἀπὸ τῆς μιᾶς τετταρακοστῆς ἄχρι τῆς τρίτης καὶ τετταρακοστῆς. Dionys. A. R. 3, 46 : Παραλαμβάνει τὴν βασιλείαν ἐνιαυτῷ δευτέρῳ μάλιστα τῆς μιᾶς καὶ τετταρακοστῆς Ὀλυμπιάδος. Tzetz. Hist. 6, 602 : Ἑκατοντεσσαράκοστον καὶ μίαν ὑπηργμένην... ἱστορίαν. L. D.] || At vero εἷς καθ' εἷς, Marc. 14, [19] : Ἤρξαντο λυπεῖσθαι καὶ λέγειν αὐτῷ εἷς καθ' εἷς, Singuli, Singulatim, Sigillatim. Habetur autem idem loquendi genus Jo. 8, 9 : Ἐξήρχοντο εἷς καθ' εἷς· ubi vet. Interpr. reddit Unus post unum exibant; al. Singulatim unus post alium exibant. At Rom. 12, 5, Ὁ δὲ καθ' εἷς, pro Singuli, ei opp. πολλοί. Tale est quod affertur ex 3 Macc. [5, 34] : Ὁ δὲ καθ' εἷς τῶν φίλων, Unusquisque amicorum. At in Epigr. Ἓν καθ' ἓν ἀθρῆσαι. Et Καθ' ἕνα τῶν οἰκετῶν ap. Plut. [Cat. min. c. 68], Singulos servos. [Et sine genit. id. Pyrrh. c. 33, Alcib. 26, Lucull. 35. Herodot. 1, 9 : Ἐπὶ τοῦτον τῶν ἱματίων κατὰ ἓν ἕκαστον ἐκδύνουσα θήσει. Aret. Diut. m. causs. 1, 6, p. 33=39 : Ἄλλοτε μὲν μέρεα καθ' ἕν, ὀρρῶς μούνη ἡ ὀάκτυλος. Polyb. 24', 1, 8 : Παρῆγον κατὰ μίαν πρασβείαν.] Item Καθ' ἕν τι, Singula, ap. Isæum. [Plat. Epinom. p. 978, E : Τὸ καθ' ἓν αὐτὸ καθ' αὑτὸ σκοπῶν.] De quibus Bud. p. 772. Sed videndum num potius καθ' in his ll. sit e κἄτα pro καὶ εἶτα : quum alioqui in εἷς καθ' εἷς non videatur locum habere κατὰ, at καθ' pro καὶ εἶθ' illi convenire. Alii autem, quod, ut opinor, hic laborarent, καθεῖς scripserunt : ut quam scripturam aliqua etiam e nostris exemplaribus N. T. habebant. || Item ἓν παρ' ἓν pro Vicissim, Plut. ap. Bud. p. 242 [Mor. p. 106, E : Ὡς γὰρ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πηλοῦ δύνανταί τις πλάττων ζῶα συγχεῖν, καὶ πάλιν πλάττειν καὶ συγχεῖν, καὶ τοῦτο ἓν παρ' ἓν ποιεῖν ἀδιαλείπτως· F : Ὁ περὶ ἡμᾶς ἀὴρ, ἓν παρ' ἓν ἡμέραν καὶ νύκτα ποιῶν. || Et c. ἐπὶ Etym. M. p. 356, 51 : Ἐξ ἀμοιβῆς ἀλλήλοις ἐπιχείμενοι, εἷς ἐφ' ἕνα.] || Et ἓν πρὸς ἕν, Bud. e Thucyd. [2, 97], pro Unum cum uno comparando. [Herodot. 4, 50 : Ἐπεὶ ὕδωρ γε ἓν πρὸς ἓν συμβάλλειν, ὁ Νεῖλος πλήθει ἀποκρατέει. Plato Leg. 1, p. 647, B : Τὴν ἐν τῷ πολέμῳ νίκην καὶ σωτηρίαν, ἓν πρὸς ἓν οὐδὲν οὕτω σφόδρα ἡμῖν ἀπεργάζεται· 5, p. 738, E : Δεῖ δὴ πάντα ἄνδρα ἓν πρὸς ἓν τοῦτο σπεύδειν ἐν πάσαις πόλεσιν ὅπως... Epin. p. 976, D : Μία γὰρ ὡς εἰπεῖν πρὸς μίαν ἡ τὸν ἀριθμὸν ὁδοῦσα παντὶ τῷ θνητῷ γένει τοῦτ' ἂν ὁράσειε.] Plato De rep. 1, [p. 331, B : conf. Phileb. p. 63, C], ἓν ἀνθ' ἑνὸς, itidem pro Si unum uni conferatur, VV. LL. [Leg. 4, p. 705, B : Οὔ μείζον κακὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν πόλει ἀνθ' ἑνὸς ἓν οὐδὲν ἂν γίγνοιτο. || Harpocrat. v. Σῖτος : Τιμαχίδας δὲ ἡγεῖται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς σῖτον λέγεσθαι τὸν τόκον· ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ἓν ἀνθ' ἑνὸς οὐδέποτε παρ' αὐτοῖς ὁ τόκος σῖτος λέγεται. Valesius : « Ἓν ἀνθ' ἑνὸς dicunt gramm. pro Simpliciter et absolute. Eust. Od. p. 1393, 8 : Εἰπεῖν γὰρ ἓν ἀνθ' ἑνὸς νόστος ἐστὶν ἐπανέλευσις. Suid. in Κάπηλος : Ἓν ἀνθ' ἑνός τινες οἴονται εἶναι οἰνοπώλην (paullo aliter Suid. cum Etym. M. p. 490, 5) etc. Athen. 15, p. 677, E : Τιμαχίδας δὲ καὶ Σιμμίας ἀποδιδόασιν ἓν ἀνθ' ἑνὸς, Ἴσθμιον, στέφανον ». Suid. v. Ἤππα : Ὅτι πάππα καὶ τέττα καὶ ἄππα οὐχ ὁ τροφεὺς ἓν ἀνθ' ἑνός ἐστιν, ἀλλὰ προσῳώνησις πρὸς τροφέα. Ubi recte Kust. : « Sic gramm. loqui solent, quum significare volunt duas voces esse synonymas et alteram pro altera simpliciter poni ». L. D.] Ap. Lucian. [De saltat. c. 12] παρ' ἕνα χορεύοντες redditur Per manus alternatim reste ducta. At quum dicitur παρ' ἕνα τοσοῦτοι, signif. Uno demto totidem. || Et εἷς ἕν, ut Lat. In unum. [Eurip. Orest. 1640 : Ἐπεὶ τῷ τῆσδε καλλιστεύματι Ἕλληνας εἷς ἓν καὶ Φρύγας ξυνήγαγον. Xen. Reip. Ath. 2, 7 : Ταῦτα πάντα εἰς ἓν ἠθροίσθη. Thucyd. 6, 85 : Ἰσχὺς τοσαύτη ἐς ἓν ξυστᾶσα. Suid. : Εἰς ἓν ἰόντα, ὁμοῦ πορευόμενον. Apoll. Rh. 1, 39 : Ἀπόπροθεν εἰς ἓν ἰόντες, et alibi. Suid. : Εἰς ἓν ἦλθον, ἀντὶ τοῦ ὡμονόησαν. Addito genit. Eurip. Hel. 742 : Ὅπως ἂν εἰς ἓν ἐλθόντες τύχης, ἐκ βαρβάρων σωθῶμεν.] Sed e Philostr. affertur et pro Privatim. Ex Aristot. autem citatur Ἐφ' ἓν ἁμαρτάνει, pro Peccat uno modo. [Καθ' ἕν, Una. Xen. H. Gr. 3, 4, 27 : Τὸ πεζὸν πολὺ ἂν ἰσχυρότερον εἶναι, καθ' ἓν οὗσης τῆς ἰσχύος ἀμφοτέρας. Thucyd. 3, 10 : Ἀδύνατοι δὲ ὄντες καθ' ἓν γενόμενοι διὰ πολυψηφίαν· 11 : Τό τε ναυτικὸν ἡμῶν παρεῖχέ τινα φόβον μήποτε καθ' ἓν γενόμενον ἢ ὑμῖν ἢ ἄλλῳ τῳ προσθέμενον κίνδυνόν σφισι παράσχῃ. Et 8, 48. Aret. Acut. m. causs. 2, 8, p. 21=25 : Εὖτε πρώην καθ' ἓν ἐκφανῆναι τὸ αἷμα, θνήσκουσι οἵδε.] Ὑφ' ἓν et Diosc. pro Sigillatim, Ὑφ' ἓν προεκθέμενοι. Ex Alex. Aphr., Ὑφ' ἓν ὅλον σήπεται, pro Simul omne putrescit; ἐξάπτεται, Simul omne accenditur. At vero a gramm. dicuntur ὑφ' ἓν ἀναγινώσκεσθαι, Legi, quæ velut uniuntur in pronuntiatione, quum alioqui divisa sint : ut Terent., Heri semper-lenitas. Sed et nota, quæ his ll. apponebatur, ὑφ' ἓν dicta fuit a quibusdam : reperiturque et

ὑρὶν scripta. V. schol. Dionys. Thr. ap. Villois. Anecd. vol. 2, p. 108, ubi et ἡ ὑρὶν, intellecto προσωδία, est, ut ap. Porphyr. ib. p. 115, Eust. Od. p. 1465, 16. De signis quibus exprimitur v. Fischer. ad Veller. 1, p. 225. Ὑφ' ἕν, In unum (Gl.: Una, Adunitas), Theophr. H. Pl. 1, 1, 9: Καυλὸν δὲ λέγω τὸ ὑπὲρ γῆς πεφυκὸς ὑφ' ἕν. Cedren. vol. 1, p. 2, B: Οὐκ ὀλίγα συλλίξαντες... καὶ ὑφ' ἓν ἐπιδρομάδην συνθέμενοι.]

Εἷς ἀνὴρ, ap. Aristid. eo modo, quo Gall. dicimus *Un homme*, VV. LL. non addito exemplo. [Æschin. C. Tim. p. 26, 7: Ὥστ' ἀνὴρ εἷς τῶν πολιτῶν, εὑρὼν τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα διαφθαρμένην ... ἐγκατωκοδόμησεν αὐτήν. Aristoph. Av. 1292: Πέρδιξ μὲν εἷς κάπηλος ὠνομάζετο, et fort. Eq. 402: Εἴ σε μὴ μισῶ, γενοίμην ἓν Κρατίνου κώδιον, ubi al. ἓν. Xenoph. Comm. 3, 3, 12: Οὐκ ἐντεθύμησαι ὡς ὅταν γε χορὸς εἷς ἐκ τῆσδε τῆς πόλεως γίγνηται, ὥσπερ ὁ εἰς Δῆλον πεμπόμενος, οὐδεὶς ἄλλοθεν οὐδαμόθεν τούτῳ ἐφάμιλλος γίγνεται· de quo fallitur Schneid. Æschin. Epist. 10, p. 683: Ἀνομένην αὐτὴν μετὰ μιᾶς γραὸς ἰδών. Plut. Cat. min. c. 16: Μάρκος, εἷς συνάρχων τοῦ Κάτωνος. Chron. Pasch. p. 594, 18: Καὶ λαβὼν εἷς Γότθος λίθον ἔδωκεν αὐτὸν κατὰ τῆς ἀκοῆς· 597, 1: Εἷς Γότθος τῶν διαφερόντων αὐτῷ· 608, 8: Εἷς Μαῦρος ἐρρῖψεν ἐπάνω τοῦ βασιλέως, et alibi. Thucyd. 4, 50 quod dixit: Ἀριστείδης, εἷς τῶν ἀργυρολόγων νεῶν Ἀθηναίων στρατηγὸς, minus huc pertinet: dixit enim στρατηγὸς, ne insuavius diceret στρατηγῶν. Ceterum non addito subst. frequenter dicitur εἷς pro τις etiam ap. vett. Aret. Diut. m. sign. 2, 1, p. 49= 56: Εἴ τις τῶν μειόνων ἐνὶ τῶν μειζόνων ἐς τωὐτὸ ξυμβῇ. L. D.] At in N. T. εἷς pro τὶς rarum non est, quale est et συκῆν μίαν Matth. [21, 19.] Ibidem vero legitur et εἷς τις, ut Marc. 14, 47: Εἷς δέ τις τῶν παριστηκότων· ubi vertitur simpl. Quidam. Nam Cic. addit quidem et ipse Unus cum Aliquis, sed tum, quum incerta est persona. [Soph. OEd. T. 118: Θνήσκουσι γὰρ, πλὴν εἷς τις. Theophr. C. Pl. 4, 5, 1: Μιᾷ τινι λύσει' ἂν αἰτίᾳ· 6, 7: Ἔτι δὲ τῶν μὲν ὠῶν μία τις ἡ πέψις. Ephippus Athen. 12, p. 538, B: Εἷς τις τῶν ὀπισθοφυλάκων. Et εἷς... τις Tzetz. Hist. 7, 735: Ἐν γόνυ τι. Et τις εἷς, Plat. Sophist. p. 235, B: Τὸ μὴ οὐ τοῦ γένους εἶναι τοῦ τῶν θαυματοποιῶν τις εἷς. Soph. Ant. 269: Αἴγει τις εἷς. Thucyd. 6, 61: Καί τινα μίαν νύκτα καὶ κατέδαρθον ἐν Θησείῳ. Et εἷς γέ τις, Thucyd. 6, 34: Ἐξ ἑνός γέ του τρόπου· 77: Οἱ δεσπότην ἢ Μῆδον ἢ ἕνα γέ τινα ἀεὶ μεταβάλλοντες δουλοῦνται. Et εἷς γε, Soph. Phil. 1203: Ἔν γέ μοι εἶχος ὀρίξατε· OEd. T. 845: Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος. Eur. Iph. A. 1394: Εἷς γ' ἀνὴρ, κρείσσων γυναικῶν μυρίων ὁρᾶν φάος· 1005: Ὡς ἓν γ' ἀκούσας' ἴσθι μὴ ψευδῶς μ' ἐρεῖν, etc. L. D.] || At vero ap. Aristot. εἷς ὁστισοῦν, est Unusquisque, Pol. 7, [c. 3 extr.]: Ὁμοίως δὲ τοῦτο ὑπάρχει καθ' ἑνὸς ὁτουοῦν τῶν ἀνθρώπων. Sic De cœlo 2: Τῶν γὰρ πλανωμένων ἓν ὁτιοῦν πλείους φορὰς φέρεται. [Aristid. Or. 53, vol. 2, p. 631, 2: Ἀτελείας δὲ οὐδ' εἱστισοῦν μὰ τοὺς θεοὺς λόγος τότ' ἦν· 640, 26: Εἰ δὲ καὶ τυραννίδος εἷς θέσιν νόμων ἐδέησεν εἱστισοῦν, ut Niebuhrius refinxit scripturam cod. l. posteriori οἱστισοῦν. Comparari potest ἐκ τινοσοῦν ap. Aristot. Metaphys. 12, 8, p. 1083, 35. L. D.] At εἷς ἕκαστος, ad verbum respondet Latino Unusquisque. [Antiatt. Bekk. p. 96, 10: Εἷς ἕκαστος, Ἀλεξις Ἑλένῃ μνηστῆρσιν. Thuc. 1, 77: Ἄμικτα γὰρ τά τε καθ' ὑμᾶς αὐτοὺς νόμιμα τοῖς ἄλλοις ἔχετε καὶ προσέτι εἷς ἕκαστος ἐξιὼν οὔτε τούτοις χρῆται κ. τ. λ. 2, 60: Ὁπότε οὖν πόλις μὲν τὰς ἰδίας ξυμφορὰς οἷα τε φέρειν, εἷς δὲ ἕκαστος τὰς ἐκείνης ἀδύνατοι· 6, 15: Ὧν καθ' ἓν ἕκαστον, ἐν ὅτῳ γίγνοιτο, ἔπρασσεν. Xenoph. Cyneg. 6, 24: Ἐὰν δὲ εἷς τὰς ἄρκυς ἐμπίπτῃ ἢ ἔξω ἢ ἐντὸς παρενεχθῇ, καθ' ἓν ἕκαστον τούτων ὁ ἀρχωνὸς γεγωνείτω. V. etiam supra in Εἷς καθ' εἷς. Εἷς τις ἕκαστος, Soph. OEd. T. 262: Εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὐ ξειργασμένος. Notandum etiam hoc Jo. Tzetzæ Hist. 7, 331: Ἐκβάντες ἐκ τῆς λάρνακος ὁ εἷς εἷς ἕκαστος αὐτῶν. Cui simile quodammodo μία μία, de quo paullo post in Μία, et Εἷς εἷς Paralip. 1, 24, 6: Καὶ ἄρχοντες τῶν πατριῶν τῶν ἱερέων καὶ τῶν Λευιτῶν οἴκου πατριᾶς εἷς εἷς τῷ Ἐλιάζαρ καὶ εἷς εἷς τῷ Ἰθάμαρ. || Οὐχ εἷς, ut ap. Lat. Non unus, pro Multis. Æsch. Sept. 103: Κτύπον ἐΐδορκα, πάταγον οὐχ ἑνὸς δορός. Eurip. fr. Ægei ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 406: Τῆς τύχης οὐχ εἷς τρόπος·

A Cycl. 517: Στεφάνων δ' οὐ μία χροιὰ περὶ σὸν κρᾶτα τάχ' ἐξομιλήσει. Nonn. Dion. 2, 250: Φθεγγομένου δὲ γίγαντος ἀμειβομένη στίχα φωνῆς παντοίη σμαράγησε καὶ οὐ μία σύνθροος ἠχώ. || Conjungitur etiam c. οὐδείς, ut Herodoti 1, 32: Ὡς δὲ καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἓν οὐδὲν αὐταρκές ἐστι, Nullum unum. Thucyd. 2, 51: Ἕν τε οὐδὲν κατέστη ἴαμα· τὸ γὰρ τῳ (immo τὸ γὰρ τῷ) ξυνεναγκὸν ἄλλοτε τοῦτο ἔβλαπτε, Nulla erat una medicina. || De Οὐδὲ εἷς, Οὐδ' ὑφ' ἑνὸς pro Οὐδεὶς et Ὑπ' οὐδενὸς vel eod. modo conjuncto εἷς c. μηδὲ HSt. egit in Οὐδὲ, ubi v. Addo h. l. etiam Εἷς οὐ, Εἷς μὴ dici pro οὐδεὶς et μηδεὶς, vel ordine inverso, idque significantius altero. Aristoph. Thesm. 549: Μίαν γὰρ οὐκ ἂν εἴποις τῶν νῦν γυναικῶν Πηνελόπην, Φαίδρας δ' ἁπάσας· Eccles. 153: Νῦν δ' οὐκ ἐάσω κατά γε τὴν ἐμὴν μίαν ἐν τοῖς καπηλείοισι λάκκους ἐμπεσεῖν. Xen. Anab. 5, 6, 12: Εἰ μὲν πλοῖα ἔσεσθαι μέλλει ἱκανὰ ἀριθμῷ, ὡς ἵνα μὴ καταλείπεσθαι ἐνθάδε, ἡμεῖς ἂν πλέοιμεν. L. D.]

B || Μία autem vox fem. varium et ipsa usum habet, ob subaudita cum ea nomina varia subst. II. B, [379]: Εἰ δέ ποτ' ἐς γε μίαν βουλεύσομεν· ubi Eust. sub. αἰτ βουλὴν, q. d. In unum consilium consultabimus. Lat. tamen diceretur potius In unum, Una. [Plene Thuc. 5, 111: Ὅτι περὶ πατρίδος βουλεύσεσθε, ἣν μιᾶς πέρι καὶ ἐς μίαν βουλὴν τυχοῦσάν τε καὶ μὴ κατορθώσασαν ἴστε. Meleag. Anth. Pal. 7, 421, 14: Ἐπεὶ καὶ μοῦσαν ἔρωτι καὶ χάριτας σοφίαν τ' εἰς μίαν ἁρμόσαο. Et poeta inc. ib. 626, 6: Φῦλον ἐπεὶ νήριθμον ἐν ἰγνοπέδαισιν ἀγρευθὲν ἐς μίαν αἰχμηταῖς Καῖσαρ ἔθηκεν. Ælian. N. A. 5, 9: Οὐ μὴν ὁμολογοῦσι τούτοις οὐδὲ εἰς μίαν νοοῦσι καὶ τὴν αὐτὴν οἱ τέττιγες οἱ τῶνδε καὶ τῶνδε.] Aristoph. [Vesp. 595], Μίαν διάσαντες· ubi quidam μίαν exp. ἅπαξ, quum subaudiatur δίκην cum μίαν: ut apud Eund. [Ran. 693] subauditur ναυμαχίαν cum μίαν, Μίαν ναυμαχήσαντες, et ap. Eund. γνώμην, cum κατ' ἐμὴν μίαν. [Dicit l. Eccl. 153, de cujus vera sententia modo dixi.] Apud Xen. autem [Cyrop. 4, 6, 2]: Μιᾷ ὅς ἐφεξῆς βέβληκα, sunt qui cum μιᾷ sub. posse existiment vel ἡμέρᾳ, vel χειρὶ. Eodem modo subaudiendum est subst. ap. Lucam 14, [18]: Ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι· quum autem commode intelligi possit φωνῆς, non male vertitur Uno ore. || Sed et cum præp. varias interprr. admittit: ut Κατὰ μίαν οἰκησιν e Plat. affertur pro Per singulas familias, pro quo ap. Herodot. Κατὰ μίαν ἑκάστην, et, Ταῖς κατὰ μίαν πόλεσι ex Aristide, pro Singulis urbibus. Ap. Thuc. vero Κατὰ μίαν ναῦν τεταγμένοι schol. exp. μίαν ἔχοντες ὀπίσω τῆς μιᾶς· unde et in hoc l. [2, 90], Κατὰ μίαν παραπλέοντας, exp. Navem navi sequente navigantes. [Vid. in Κατά.] At de παρὰ μίαν et ὑπὲρ μίαν, sub. subst. ἡμέραν, vide in Παρὰ, Ὑπέρ. [Ap. Jo. Malal. p. 137, 15: Ἀφώρισαν παρὰ μίαν τὸν Ὀρέστην, vertitur, Oreste seorsim posito. || Μίαν μίαν pro κατὰ μίαν, ex Eride Sophoclis excerpsit Antiatt. Bekk. p. 108, 9. Constant. Cærim. p. 152, C: Ἀπέρχεται μία μία προσκυνοῦσα. L. Dindorf.]

D || Ἕνις, poet. pleonasmo τοῦ ε pro εἷς, Unus. Hesiod. Theog. [145], de Cyclope, Ὀφθαλμὸς ἕνις. [Anth. Pal. 7, 341, 4: Αἴθι δὲ καὶ ψυχὰς χῶρος ἕνις λελάχοι. De accentu in priori conf. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 18, 30. Memorat etiam Eust. Il. p. 1055. 12; 1202, 8, cum aliis gramm. || De forma Dor. Ἥς Epimer. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 171, 18: Φυλάττουσι δὲ τοῦ εἷς τὴν δίφθογγον καὶ Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς οἱ παλαιότατοι· παρὰ γὰρ Ῥίνθωνι ἐτράπη, Οὐδ' ἧς (sic) κύων, ἀντὶ τοῦ οὐδεὶς εἷς. Duo hujus formæ exx. e Tab. Heracl. 1, 88, ubi item οὐδὲ ἧς, et Theocr. 11, 33: Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι, ubi libri quidam ἧς, citavit Koen. ad Gregor. p. 278. Arcad. p. 126, 9 inter exx. mutati per dialectum ει in η ponit ἧς. Etym. Gud. p. 171, 47: Διῳρεῖται δὲ τὸ εἷς, διὰ τῆς ει διφθόγγου καὶ διὰ τοῦ η παρὰ Δωριεῦσιν. L. Dind.] || Ἕις, Lascar. in epigr. quodam pro εἷς, Unus, usurpavit. Aliud ejus exemplum non affertur.

|| Ἑνὶ, Uni. Dicitur ὡς ἑνί γε εἰπεῖν, sc. λόγῳ, pro Ut uno verbo dicam, Ut semel dicam. Et ap. Nonn. εἰν ἑνὶ, Semel. [Rectius, Simul, Uno ore, et sim. Jo. p. 46, 13: Καὶ μίαν εἰν ἑνὶ πάντες ὀπάονες ἔαχον αὐδήν· 52, 5: Ἔργα γὰρ εἰν ἑνὶ πάντα πατὴρ ἐμὸς ὀπποσα βέζει· 54, 31: Ὑμέας εἰν ἑνὶ πάντας ἐμοῖς ἐπέεσσι σαώσω.

116, 28 : Εἰν ἑνὶ πᾶσιν ὀπάσσω· et sic cum πᾶς ib. 164, 19; 166, 7; 172, 6 etc.] || Παρὲν, Hesychio κατὰ τὸ ἑξῆς : quod et divisim παρ' ἕν. [Accusat. εἶνα memorant Moschop. Περὶ σχεδ. p. 125 : Εἶνα τὸν ἕνα κατὰ προσθήκην τοῦ ἰῶτα ποιητικῶς διφθόγγως. Arcad. p. 200, 7 : Εἶνα τὸ ἕνα. Lex. de spirit. p. 240, Herodian. Epim. p. 50. Callimacho fr. 452 Ern., Ταῦρον ἐριμύκην εἶν' ἑνὸς ἀντ' ἐρέτου restituit Buttm. Mythologi vol. 2, p. 142 sive Gramm. vol. 2, p. 412. || Ἕνα pro ἕν, quo hodie Græci utuntur, reperitur jam ap. Jo. Malal. p. 279, 8; 280, 13; 346, 11. Conf. Reisk. ad Constantin. p. 68, A, B. L. Dind.]

|| Μίος affertur pro Unus : sed sine exemplo : nam fem. μία ad εἷς refertur. [De vitio in libris Herodoti (et aliorum Ionum, ut Aretæi Diut. m. causs. 1 extr.) obvio μίη, μίην pro μία, μίαν (ut multa sunt in iis vel nimis vel minus quam debuerant Ionica), vid. Schweigh. in Lex. v. Εἷς. Quinti 11, 361 : Μίη δ' ἅπαν ἥρμοσεν ἅρμη, leg. μιῇ ... ἅρμῃ. || Εἷς pro μία esse videtur in loco Eugenici obscuro in Γρυπαρία cit. : tametsi Etymol. M. p. 305, 16 (qui l. repetitur in Epim. Hom. Crameri Anecd. vol. 1, p. 133 sq.) feminini de εἷς unam agnoscit formam μία, eodem loco quo οὐδεὶς tam masc. quam fem. generis esse docet : Τοῦ μὲν εἷς τὸ θηλυκὸν μία, τοῦ δὲ οὐδεὶς ὁμοφώνως οὐδεὶς (ἡ οὐδεὶς γὰρ Gud. p. 172, 54). Cujus quidem formæ fem. unum mihi succurrit ex. Jo. Malalæ p. 177, 10 s. Chr. Pasch. p. 210, 1 : Οὐδεὶς γὰρ ἠνείχετο τῶν γυναικῶν καταμῖξαι τοῖς στρατιώταις. Longe rarissimus etiam plur., quem nullum esse affirmant Etym. s. Epim. Hom. l. c., sed cujus genit. utitur Aristot. Metaphys. 12, 8, p. 1083, 25 : Ἓν μὲν εἶναί τι πρῶτον τῶν ἑνῶν, ubi al. ἕνων vel ἑνάδων. || Formæ duæ singulares sunt ap. Hesych. : Ἴγγια, εἷς, Πάφιοι, et Ἴττον, ἕν, Κρῆτες. || Εἷς confusum c. τις v. ap. Diodor. 17, 112, ubi pro Νεάρχῳ δ' ἑνὶ τῶν Ἀλεξάνδρου φίλων, al. δέ τινι, et Demosth. p. 155, 16. L. Dindorf.]

Εἰς, vel Ἐς, Ad : ut Ἤλυθον εἰς Τροίην [Hom. Il. K, 28], Veni ad Trojam; sed Lat. Veni Trojam. [Polyb. 2, 23, 1 : Ἧκον εἰς τὸν Πάδον ποταμόν.] Hesiod. [Sc. 83] : Ἵκετο δ' εἰς Κρείοντα. Hom. [Il. Π, 574 : Ἐς Πηλῆ' ἱκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν, ut ap. Hesiod. Scut. 13 : Ἐς Θήβας ἱκέτευσε, φερεσσακέας Καδμείους. Od. Ξ, 127] : Ἐλθὼν ἐς δέσποιναν ἐμήν. Soph. [Aj. 1006] : Ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν; ἐς ποίους βροτούς; Hom. Od. X, [435] : Συβώτην εἰς ἓ καλεσσάμενος. [Apoll. Rh. 2, 465 : Εἰς ἓ κομίσσαι· 1, 1330 : Ὁ δ' ἐσσυμένως ἐβεβήκει Αἰακίδης Τελαμὼν ἐς Ἰήσονα· 2, 276 : Ὅτ' ἐς Φινῆα καὶ ἐκ Φινῆος ἴοιεν· 775] : Ἐς Αἰήτην τόσσον πλόον etc. Herodot. 4, 147 : Ἀποπλεύσεσθαι ἐς τοὺς συγγενέας. Frequenter sic cum nominibus gentium. Xen. Cyr. 1, 5, 4 : Εἰς Πέρσας ἔπεμπε πρός τε τὸ κοινὸν καὶ πρὸς Καμβύσην· 2, 1, 2 : Ἀφίκετο ὁ Κῦρος εἰς Μήδους πρὸς Κυαξάρην. Thucyd. 5, 32 : Ἐλθόντες ἐς τοὺς Βοιωτοὺς ἐδέοντο· 39 · Ἦλθον ἐς τοὺς Βοιωτοὺς πρεσβευόμενοι· 6, 41 : Ὅ,τι ἂν αἰσθώμεθα, ἐς ὑμᾶς οἴσομεν. Rarius de uno. Dio Cass. fr. Peiresc. 122, p. 52, 51 : Ὅτι ὁ Μέτελλος ὑπὸ Κίννου ἡττηθεὶς ἐς τὸν Σύλλαν ἧκε.] Xen. Hell., in princ., Ἐστράτευον καὶ εἰς τὴν Φωκίδα· et, Τὴν [del.] ἐπρέσβευον εἰς τὴν Λακεδαίμονα· et, Διαβιβάζουσιν εἰς Φωκέας· et aliquanto post, Ἀφίκετο εἰς τὴν Λακεδαίμονα. Aristophan. [Ran. 85 : Ἀποίχεται] ἐς εὐωχίαν [Thucyd. 5, 41 : Ἥκειν ἐς τὰ Ὑακίνθια τοὺς ὅρκους ποιησομένους]· et εἰς ἐμὲ ἥκει, Idem. Sic cum verbo κομίζω, aliisque hujusmodi : ut Εἰς τοὺς Ἕλληνας χρυσὸν ἐκόμισε, Portavit ad Græcos, apportavit Græcis, Importavit. Item [Soph. OEd. C. 975], Xen. [Cyrop. 8, 1, 1], εἰς χεῖρας ἐλθεῖν, eo modo, quo Lat. Ad manus venire. Interdum vero εἰς gen. jungitur, sed cum quo sub. accus., ut quum dicitur εἰς ἄϊδος s. ἀϊδός δε, ἀΐδαο, et in prosa εἰς ᾅδου [Eust. Il. p. 718, 19, Od. p. 1666, 33, 50], cum ἦλθεν, ἔπεμψεν, aut alio hujusmodi verbo, sub. οἶκον, τόπον. Tale est ἐς διδασκάλου [ap. Plat. Alcib. 1 p. 109, D, vel διδασκάλων Lach. p. 201, A, Protag. p. 325, D, et εἰς παιδοτρίβου ib. p. 326, B], et ἐς μυσταγωγῶν. [Aristoph. Lys. 1070 : Ἀλλὰ χωρεῖν ἀντικρυς, ὥσπερ οἴκαδ' εἰς ἑαυτῶν. Plato Hipp. maj. p. 304, D : Ἐπειδὰν εἰσέλθω οἴκαδε εἰς ἐμαυτοῦ. Herodot. 1, 78 : Ἔπεμπε θεοπρόπους ἐς τῶν ἐξηγητέων Τελμησσέων· 108 : Φέρων ἐς σεωυτοῦ ἀπόκτεινον· 113 : Ἐλθὼν ἐς τοῦ Ἁρπάγου· 119 : Ἰέναι ἐς Ἀστυαγέος· 9, 108 : Ἠγάγετο ἐς ἑωυτοῦ Δαρείῳ τὴν γυναῖκα. Et inpr. omisso ἱερὸν, Herodot. 1, 92 : Τὰ μέν νυν ἔς τε Δελφοὺς καὶ ἐς τοῦ Ἀμφιάρεω ἀνέθηκε· 8, 134 : Κατεκοίμησε ἐς Ἀμφιάρεω. Xen. H. Gr. 6, 5, 30 : Εἰς Γαιαόχου. Plat. Amat. p. 132, A : Εἰς Διονυσίου τοῦ γραμματιστοῦ εἰσῆλθον· Reip. 9, p. 509, E : Υἱὸν ἢ θυγατέρα ἐδουλοῦτο, καὶ ταῦτ' εἰς ἀγρίων τε καὶ κακῶν ἀνδρῶν. || Conjungitur verbis quæ cum aliis præpositt. composita sunt. Soph. OEd. T. 744 : Ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς δεινὰς προβάλλων· El. 436 : Ἔνθα μήποτ' εἰς εὐνὴν πατρὸς τούτων πρόσεισι μηδέν. Thucyd. 2, 12 : Οὐ προσεδέξαντο αὐτὸν ἐς τὴν πόλιν. Et verbo ἁλίσκεσθαι prægnanti quadam signif. Xen. H. Gr. 1, 1, 15 : Παρὰ δὲ Ἱπποκράτους... ἐς Λακεδαίμονα γράμματα πεμφθέντα ἑάλωσαν ἐς Ἀθήνας. Dio Cass. 35, 17 : Καὶ ὁ μὲν ἁλούς τε ἐς καταποντιστὰς καὶ ἀφεθεὶς ὑπ' αὐτῶν· 40, 27 : Τὸ δέ τι καὶ ἐς τοὺς πολεμίους ἑάλω. || Ponitur post accus. Hom. Od. O, 541 : Οἵ μοι Πύλον εἰς ἅμ' ἕποντο. Et in l. in Εἰσάγω cit., nisi ibi scrib. εἰσαγαγών. Eur. Alc. 85 : Ἀρίστη δόξασα γυνὴ πόσιν εἰς αὐτῆς γεγενῆσθαι.] || Alicubi vacat εἰς, habens signif. motus, ut quum dicitur ab Hom. εἰς ἅλαδε : nisi quis malit otiosam esse part. δε : ut sit εἰς ἅλα δε pro εἰς ἅλα. [Conf. Eust. Od. p. 1661, 53.] || Et ut Lat. dicitur prodesse aliquid ad hanc vel illam rem : sic et Xen. Cyrop. 3, [3, 55] : Λόγος ὠφελήσειεν εἰς ἀνδραγαθίαν. || Item ut dicitur Ad quid? pro Cujus rei gratia, In quem usum, sic εἰς τί affertur in VV. LL. [Theocr. 27, 54 : Φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέστιχες· ἐς τί δ' ἔλυσας; Bion. 17, 6 : Ἐς τί δέ νιν πτανὸν καὶ ἑκαβόλον ὤπασας ἄμμιν; Soph. El. 403 : Σὺ δ' εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσασ' ἔχεις;] Itemque Εἰς τοῦτο ἐξελήλυθα, Marc. 1, [38]. Quibus addi potest ex 1 Ad Tim. 4, [10] : Εἰς τοῦτο γὰρ καὶ κοπιῶμεν κ. τ. λ. || De εἰς pro Ad, i. e. Usque ad, pro Ad, i. e. Circiter, pro Ad, i. e. Apud, dicetur infra : necnon de τὸ εἰς ἐμὲ, pro Quod ad me attinet.

|| In : ut, Ἀγησίλαος ἀφίκετο ἐς τὴν Φρυγίαν, Xen. Hell. 4, [1, 1] : hic enim non dixeris Venit ad Phrygiam, sed In Phrygiam. Sic, Ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, et in similibus ll. Quinetiam in superiorum exx. nonnullis locum magis habere possit In quam Ad. Sic et in seqq. ll. : ut Od. K, [37] : Ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον. Quo dixit modo quidam Tragicus [Eur. Ion. 732], Εἰς ὄμματ' εὔνου φωτὸς ἐμβλέψαι. Lat. autem vel Intueri in aliquem, vel Intueri aliquem, sine præp. [Herodot. 8, 77 : Ἐς τοιάδε πρήγματα ἐσβλέψας. Æsch. Pers. 801 : Ἐς τὰ νῦν πεπραγμένα βλέψαντες, etc. Et signif. diversa Soph. El. 954 : Εἰς σὲ δὴ βλέπω· 958 : Εἰς τίν' ἐλπίδων βλέψασ' ἔτ' ὀρθήν;] || Sic et εἰς λόγους ἐλθεῖν, In colloquium venire, Plut. [Camill. c. 27, et alibi.] Sic et ubi εἰς pro ἐν ponitur, tunc vertitur In : ut, Εἰς τὴν ἐκκλησίαν καθέζομαι, Æschin., In concione sedeo. [Et εἰς τὸ ἱερὸν, Demosth. p. 586, 23; εἰς τὸν κεγχρεῶνα, 974, 16.] Et, Στὰς εἰς τὸ μέσον, pro ἐν τῷ μέσῳ, Xen. Cyrop. 4, [1, 1. Herodot. 3, 80 : Στάντα ἐς ταύτην τὴν ἀρχὴν, In eo imperio constitutum.] Et εἰς στήλην γράφειν, Dem. [p. 121.] Affertur et εἰς τὸ βουλευτήριον ἀναῤῥηθῆναι ex Æschine [In Ctes. p. 60, 1 St.], pro In senatu pronuntiari. [Εἰς pro ἐν positi quæ citari solent exx. apud antiquiores talia fere sunt quale hoc Herodoti 1, 21 : Ὁ μὲν δὴ ἀπόστολος ἐς τὴν Μίλητον ἦν, q. d. Miletum erat i. e. ierat, non Erat Mileti. Id. 5, 38 : Ἐς Λακεδαίμονα τριήρεϊ ἀπόστολος ἐγίνετο· 8, 71 : Συνδραμόντες ἐκ τῶν πολίων ἐς τὸν Ἰσθμὸν ἵζοντο, alibique sæpe cum verbis Sedendi et sim. Id. 8, 60 : Πρὸς μὲν τῷ ἰσθμῷ συμβάλλων ἐν πελάγεϊ ἀναπεπταμένῳ ναυμαχήσεις, ἐς ὃ ἥκιστα ἡμῖν σύμφορόν ἐστι νῆας ἔχουσι βαρυτέρας, i. e. ἐς ὃ ἐσιόντας ναυμαχῆσαι· quamquam l. h. aliter expl. a Schweigh. Lex. vol. 1, p. 285. 2, 2 : Παιδία δύο νεογνὰ ... διδοῖ ποιμένι τρέφειν ἐς τὰ ποίμνια. Thucyd. 6, 54 : Ἐς τὰ ἱερὰ ἔθυον· 62 : Παρῆν ἐς τὸ στράτευμα. Xen. Reip. Ath. 1, 19 : Διὰ τὰς ἀρχὰς τὰς εἰς τὴν ὑπηρορίαν, Quarum caussa proficiscuntur in regiones peregrinas. Reip. Lac. 13, 9 : Οὐδ' ἀκούεται γὰρ εἰς ἑκάστην πᾶσαν τὴν ἐνωμοτίαν ἀφ' ἑκάστου ἐνωμοτάρχου ἔξω. Frequentissimum autem εἰς temere pro ἐν positum scriptoribus ævi Byzantini,

ad quos transierat e dialecto Hellenistica. Marci 2, 1 : Καὶ ἠκούσθη ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι, ubi est var. ἐν οἴκῳ. Ælian. V. H. 7, 8 : Ὅτι Ἡφαιστίων εἰς Ἐκβάτανα ἀπέθανε. Etym. M. p. 676, 41 : Πλήμνας τοὺς τροχούς, ἃς ἔνιοι χοινικίδας καλοῦσιν, εἰς ἃς ὁ ἄξων ἐνστρέφεται. Exx. ap. Byzantinos omnes omnibus paginis reperienda omitto repetere, exceptis quibusdam rarioris generis, veluti quod est Etymol. M. p. 650, 53 : Οὕτως εὗρον εἰς τὸν Σέλευκον. Et ubi verbum est omissum Geopon. 2, 13, 3 : Εἰς γὰρ καταξήρον γῆν κόπτοντα πρὶν φῦναι, In arida corrumpuntur.] || Εἰς redditur In itidem, ubi jungitur quibusdam temporis adverbiis, aut nominibus quæ temporis et ipsa signif. habent : ut quum dicitur εἰς ἔπειτα s. εἰσάπειτα, et εἰς αὖθις s. εἰσαῦθις : sic εἰς ἀεί, et εἰς τὴν ἐπιοῦσαν : item εἰς τὸ παρὸν, ubi rursum εἰς pro ἐν accipitur; dicitur enim εἰς τὸ παρὸν [Xen. Hier. 5, 2 : Τῆς εἰς τὸ π. ἐξουσίας ἕνεκα], pro ἐν τῷ παρόντι : Lat. tamen In præsens, non In præsenti. [Herodot. 7, 29 : Οὔτε ἐς τὸ παρεὸν οὔτε ἐς χρόνον μεταμελήσει. Conf. 9, 7.] Sic εἰς τὸ παραχρῆμα. [Aret. Diut. m. sign. 2, 1, p. 51=59 : Οὐκ ἐς μακρὸν θνήσκουσι. Et similiter ibid. 13, p. 70= 78; Acut. m. cur. 1, 1, p. 73=83; ib. 8, p. 89=99.] Aliquando vero εἰς in hujusmodi ll. omnino vacat : ut quum adverbio αὔριον jungitur, et dicitur εἰς αὔριον pro αὔριον simpliciter : sicut ap. Plat. Critone [p. 43, D] : Καὶ ἀνάγκη δὴ εἰς αὔριον (vel εἰσαύριον) ἔσται, τὸν βίον σε τελευτᾶν. [De quo iterum HSt. :] Est autem Εἰσαύριον, quod et disjunctim Εἰς αὔριον, ut antea ostendi, Cras, vel In posterum diem, Postridie. [Hom. Il. Θ, 538 : Ἠελίου ἀνιόντος ἐς αὔριον· Od. A, 351 : Ἐπιμένειν ἐς αὔριον. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 126, 28 : Καλέσαι ... ἐς τὸ πρυτανεῖον ἐς αὔριον.] Sic et cum ἀεὶ sæpe vacat. Quinetiam ἐς πότε ap. Soph. [Aj. 1185] legitur pro πότε solo. Sic εἰς ἅπαξ pro ἅπαξ. [De quo iterum HSt. :] Εἰσάπαξ, Semel, Simul et semel. Quod Gallice dicitur *Tout en une fois*, vel *Tout à la fois*. [Herodot. 6, 125 : Ἀπικόμενον δὲ δωρέεται χρυσῷ, τὸν ἂν δύνηται τῷ ἑωυτοῦ σώματι ἐξενείκασθαι εἰσάπαξ. Thuc. 5, 85 : Ἐπαγωγὰ καὶ ἀνέλεγκτα εἰσάπαξ ἀκούσαντες. Æsch. Prom. 750 : Κρεῖσσον γὰρ εἰσάπαξ θανεῖν. Soph. OEd. C. 1419 : Πῶς γὰρ αὖθις αὖ πάλιν στράτευμ' ἄγοιμι ταὐτὸν εἰσάπαξ τρίσας; etc.] Ἐς τρὶς pro τρὶς ap. Herodot. [1, 86 : Ἐς τρὶς ὀνομάσαι Σόλωνα. Pind. Ol. 2, 75 : Ὅσοι δ' ἐτόλμασαν ἐς τρὶς ... ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν ψυχάν· Pyth. 4, 61 : Ἢ σε χαίρειν ἐς τρὶς αὐδάσασα. Theocr. 17, 71 : Ὁ δ' ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ ἐς τρὶς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις. Soph. ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 455 : Τίν' οὐ παλαίουσ' ἐς τρὶς ἐκβάλλει θεῶν; Plura de εἰς cum advv. conjuncto v. sub fin.] Interdum autem εἰς cum nominibus temporis itidem signif. habentibus, non redditur In, sed adverbio utimur in interpr. : ut [εἰς νύκτα, Æneas Tact. c. 27, p. 83 : Εἰς νύκτα ὅταν τις θόρυβος γίνηται,] ἐς ἑσπέραν, Vesperi : ἐς τὴν ὑστεραίαν, Postridie; ἐς τρίτην ἡμέραν, Perendie : ut Bud. interpr. in Luciano [D. deor. 10, 1] : Ὦ ἥλιε, μὴ ἐλάσῃς τήμερον, μηδὲ αὔριον, μηδ' ἐς τρίτην ἡμέραν. Sed tamen ἐς τρίτην ἡμέραν, quod et de similibus intelligendum est, non ita semper reddi potest; sed alicubi, Tertio abhinc die, T. post die, Intra tertium diem. Sic et εἰς τριακοστὸν ἔτος, Xen. Cyrop. 8, [4, 27], pro Tricesimo abhinc anno : quod tamen interpr. ad verbum reddidit, Ad tricesimum annum. [Ib. 3, 3, 6 : Ἥκατε εἰς τὴν τριακοστὴν ἡμέραν· Anab. 1, 7, 1 : Εἰς τὴν ἐπιοῦσαν ἓω ἥξειν βασιλέα· 2, 3, 25 : Εἰς μὲν τὴν ὑστεραίαν οὐχ ἥκειν· 5, 3, 10 : Θήραν ἐποιοῦντο εἰς τὴν ἑορτήν· Reip. Lac. 11, 2 : Πρῶτον μὲν τοίνυν οἱ ἔφοροι προκηρύττουσι τὰ ἔτη εἰς ἃ δεῖ στρατεύεσθαι. De Εἰσότε et Εἰσόκε HSt. in Ὅστε :] E neutro autem ὅτε et præp. εἰς compositum est Εἰσότε [Hom. Od. B, 99 : Εἰς ὅτε κέν μιν μοῖρ' ὁλοὴ καθέλῃσι. Apoll. Rh. 4, 1212 : Εἰσότε Βακχιάδαι ... ἀνέρες ἐννάσσαντο. Conf. 2, 857, ubi inter hoc et εἰσόκε variant libri. Gætulic. Anth. Pal. 11, 409, 6 : Εἰσότε καὶ νεκύων ἦλθεν ἐπὶ ψάμαθον. Eratosth. apud Steph. Byz. in Ἄστυ : Εἰσότε δὴ Θορικοῦ καλὸν ἔκανεν ἄστυ· sic enim leg. ostendit scriptura cod. Vrat. εἰ ὅτε pro εἰς τε ὅτε, quod in εἰσόκε mutabat Ruhnk. ad H. Cer. 126. Hesych. : Εἰς ὅτε, ἕως ἄν, vitiose pro εἰς ὅτε], sicut Εἰσόκε, pro εἰς ὅ, τε et εἰς ὅ κε, Donec, Usque dum. Hom. Od. T, [145] : Εἰσόκε κέν μιν Μοῖρ' ὁλοὴ καθέλῃσι πανλεγέος θανάτοιο. [Et :] Εἰσόκε sive Εἰσόκεν, pro εἰς ὅκε s. εἰς ὅκεν, Usque dum, Donec. Il. I, [48] : Εἰσόκε τέκμωρ Ἰλίου εὕρωμεν. Et Od. T, [143] : Εἰσόκε φᾶρος Ἐκτελέσω. Et cum indicativo ap. Apoll. Rh. [1, 820] : Εἰσόκε τις θεὸς ἄμμιν ὑπέρβιον ἐμβαλε θάρσος. [Hom. Il. Γ, 409 : Καί ἑ φύλασσε, εἰσόκε σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται ἢ ὅ γε δούλην· I, 46 : Εἰσόκε περ Τροίην ἐκπέρσομεν· Φ, 133 : Εἰσόκε πάντες τίσετε· Od. B, 318 : Δόλος καὶ δεσμὸς ἐρύξει, εἰσοκέ μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδώσει ἑτοῖμα. H. in Minerv. 14 : Εἰσόκε κούρη ἐλθεῖ' ἀπ' ἀθανάτων ὤμων θοτείχεα τεύχη. Multis de eo disputatur in Etym. M. p. 306, 47, s. in Epim. Hom. Crameri An. vol. 1, p. 138, 30 sq.] Ἰσόκεν, Hesychio ἕως ἄν, Donec. Id tamen potius εἰσόκεν dicitur, [ut est ap. eund. Εἰσόκεν, ἕως ἄν. Dor. Εἰσόκᾶ Bion. 2, 14 : Ὀλβιος ἐσσῇ, εἰσόκα μή μιν ἕλῃς.] || Εἰς redditur per In, etiam in aliis loquendi generibus, ut εἰς πόλεμον παρέχειν χρήματα, Isocr., Suppeditare pecunias in bellum vel ad bellum. [Herodot. 1, 6 : Τοὺς μὲν κατεστρέψατο, Ἑλλήνων ἐς φόρου ἀπαγωγήν· 2, 98 : Ἡ Ἀνθυλλα πόλις ἐς ὑποδήματα δίδοται τοῦ ἀεὶ βασιλεύοντος τῇ γυναικί. Thucyd. 1, 19 : Καὶ ἐγένετο αὐτοῖς ἐς τόνδε τὸν πόλεμον ἡ ἰδία παρασκευὴ μείζων· 25 : Τῇ ἐς πόλεμον παρασκευῇ. Et alibi. Similis est usus 6, 83 : Ναυτικὸν πλεῖστόν τε καὶ προθυμίαν ἀπροφάσιστον παρεσχόμεθα ἐς τοὺς Ἕλληνας· 7, 21 : Ἐλπίζειν γὰρ ἀπ' αὐτοῦ τι ἔργον ἄξιον τοῦ κινδύνου ἐς τὸν πόλεμον κατεργάσασθαι.] || Item In pro Adversus, Contra : ut εἰς τὸν δῆμον, Adversus populum, ex Æschine. [Thucyd. 5, 45 : Ἦν ἐς τὸν δῆμον ταῦτα λέγωσιν.] Sic dicitur epigramma aut aliud quidpiam scribi εἴς τινα, In aliquem, pro Adversus aliquem. [Thucyd. 1, 66 : Τοῖς δ' Ἀθηναίοις καὶ Πελοποννησίοις αἰτίαι μὲν αὗται προσγεγένηντο ἐς ἀλλήλους. Et iterum ibid. 130 : Τῇ ὀργῇ οὕτω χαλεπῇ ἐχρῆτο ἐς πάντας.] Sed interdum εἰς bene sonat cum hujusmodi etiam verbis : ut [Thucyd. 1, 38 : Οὔτε πρὸς τοὺς ἄλλους οὕτε ἐς ἡμᾶς τοιοῖδε εἰσίν· 128 : Εὐεργεσίαν δὲ ἀπὸ τοῦδε πρῶτον ἐς βασιλέα κατέθετο· 2, 9 : Τούτοις δ' ἐς ἀμφοτέρους φιλία ἦν. Æsch. Prom. 945 : Τὸν ἐξαμαρτόντ' εἰς θεούς· Sept. 1050 : Ἀλλ' εἰς ἅπαντας ἀνθ' ἑνὸς τόδ' ἔργον ἦν. Soph. El. 24 : Σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς· Phil. 522 : Τοῦτ' οὐκ ἴσθ' ὅπως ποτ' εἰς ἐμὲ τοὐνειδος ἕξεις ἐνδίκως ὀνειδίσαι.] Greg., εἰς Βασίλειον λέγειν, In laudem Basilii scribere. Nisi quis malit simpl. De Basilio scribere. [Herodot. 1, 44 : Οὐδέν τι μᾶλλον ἐς ἑωυτὸν λέγων ἢ ἐς ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον.] Sic εἰς Εὐαγόραν, Isocr. pro De Evagora [p. 203 extr.] : Τῶν εἰς Εὐαγόραν πολλὰ μὲν οἶμαι παραλιπεῖν. Xen. autem Hell. 7, [4, 30] : Καταφρονεῖσθαι εἰς τὰ πολεμικά, Contemni in rebus bellicis, vel, Quod ad bellicas res attinet. Εἰς redditur et Ob in ll. illi similibus : ut, Εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται, Aristot., Ob justitiam laudatur. Et in contrario loquendi genere, Εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖσθαί τινι, Plut. [Mor. p. 187, B], Ob ignobilitatem irridere. Sic Polyb. [9, 35, 6], εἰς ἀσέλγειαν ὀνειδίζειν. At ego in illo quidem l., Εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται, εἰς verti posse Ob existimo : sed, quum dicitur εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖσθαι, puto commodius reddi posse quam per Ob : sc. interpretando, Probra in alicujus ignobilitatem jacere. Sed et præp. omittendo, ita, Ignobilitatem alicujus insectari. Quinetiam illud, Εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται, verti posse crediderim omissa itidem præp. Commendatur ejus justitia. Aut certe, Commendatur ille ab justitia. Est autem hujus generis illud Xenoph. [H. Gr. 7, 4, 30], καταφρονεῖσθαι εἰς τὰ πολεμικά, aliam tamen interpr. per In commodius admittens. [Aristoph. Pac. 740 : Εἰς τὰ ῥαχία σκώπτοντας δεῖ. Et aliter Dio Chr. vol. 2, p. 356 : Ἐὰν μὲν γὰρ εἰς λίχνον ἢ φιλάργυρον σκώψῃς ἢ κιναιδον ἢ καθόλου πονηρὸν τὸν ἐπὶ τῇ σωφροσύνῃ κομῶντα καὶ τὴν ἀρετὴν ἐπιγεγραμμένον, ὅλον ἀπολώλεκας. Schol. Aristoph. Pl. 665 : Εἰς πολλὰ κεκωμῴδηται, εἰς ῥήτορα καὶ τὰ δημόσια κλέπτοντα καὶ ξένον καὶ τὰς ὄψεις λελωβημένον. || Versus, de situ. Thucyd. 1, 56 : Ἐκέλευον τὸ ἐς Παλλήνην τεῖχος καθελεῖν· 64 : Τὸ δ' ἐκ τοῦ ἰσθμοῦ τεῖχος εὐθὺς οἱ Ἀθηναῖοι ἀποτειχίσαντες ἐφρούρουν, τὸ δ' ἐς τὴν Παλλήνην ἀτείχιστον ἦν· 5, 82 : Τειχίζει μακρὰ τείχη ἐς θάλασσαν.]

|| Circiter : quam signif. habet et Ad interdum. Thuc. [1, 74 : Ναῦς ἐς τὰς τετρακοσίας· 3, 20] : Εἰς ἀν-

ὁρας διακοσίους καὶ εἴκοσι μάλιστα [ἐνέμειναν τῇ ἐξόδῳ· 85 · Διασώθησαν γὰρ αὐτῶν ἐς πεντακοσίους. Et ib. 70, etc. Æsch. Pers. 339 : Ὁ πᾶς ἀριθμὸς ἐς τριακάδας δέκα ναῶν.] Pausan. : Εἰς τριακοσίους ἐγένοντο συνωμόται, Circiter trecentos, Ad trecentos. [Eod. modo poni videtur Thucyd. 2, 7 : Ὡς ἐς τὸν πάντα ἀριθμὸν πεντακοσίων νεῶν ἐσομένων.]

‖ Apud. Thucyd. [8, 47] : Εἰς βελτίονας [ἐς τοὺς βελτίστους] μνησθῆναι. [Id. 1, 33 : (Δύναμις) φέρουσα εἰς μὲν τοὺς πολλοὺς ἀρετήν, οἷς δὲ ἐπαμυνεῖτε χάριν.] Dem. Pro cor. : Ἀπελθὼν εἶπον εἰς ὑμᾶς. [Id. p. 715, 20 : Οὐδ' εἰς τὴν βουλὴν, οὐδ' εἰς τὸν δῆμον περὶ τούτων εἰπὼν οὐδέν. Thuc. 5, 45 : Ἐς τὸν δῆμον παρελθόντες· 6, 89 : Περὶ τῆς ἐμῆς διαβολῆς πρῶτον ἐς ὑμᾶς εἰπεῖν. Herodot. 8, 26 : Εἰπέ τι ἐς πάντας τάδε. Æsch. Pers. 161 : Ἐς δ' ὑμᾶς ἐρῶ μῦθον. Plato Protag. p. 312, A : Οὐκ ἂν αἰσχύνοιτο εἰς τοὺς Ἕλληνας σαυτὸν σοφιστὴν παρέχων ;] Sic Plut., Λεκτέον εἰς ἅπαντας, Apud omnes, coram omnibus. Pausan. : Διαβεβλημένος εἰς τοὺς Μακεδόνας. [3, 4, 3 : Διέβαλλεν (Demaratus Cleomenem) ἐς τῶν Λακεδαιμονίων τὸ πλῆθος.] Item [1, 27, 4], Εἰς ἅπαντας γνώριμον, Apud omnes, Apud vulgus, In vulgus notum, s. vulgo. [Thuc. 7, 56 : Καλὸν σφίσιν ἐς τοὺς Ἕλληνας τὸ ἀγώνισμα φανεῖσθαι.]

‖ Usque ad, in qua signif. interdum et Ad sine adjectione ponitur, ut εἰς ἐμὲ, ἐς ἐμὲ, Paus. [1, 1, 2; 10, 35, 2; 38, 4, Herodot. 1, 92, 93; 3, 97; 5, 45], Usque ad me, i. e. Usque ad ætatem meam. Sic εἰς τόδε χρόνου, Ad hoc usque tempus. Et εἰς τοῦτο, Hactenus. [Ἐς τόδε Thucyd. 1, 69, Herodot. 7, 123. Memorat etiam Eust. Il. p. 161, 45, idemque ib. 571, 27 ἐς τί de tempore dictum.] Item, ἐς ὅ, ἐς ὅ δὴ [Herodot. 1, 93, 191; 2, 115, etc.] pro Usque dum, Donec. Vide Ἔστε. [Thucyd. 5, 66 : Μάλιστα δὴ Λακεδαιμόνιοι ἐς ὅ ἐμέμνηντο ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ ἐξεπλάγησαν, Quantum memoria repetebant. 1, 13 : Ἔτη δέ ἐστι μάλιστα τριακόσια ἐς τὴν τελευτὴν τοῦδε τοῦ πολέμου, et iisdem propemodum verbis ib. 18. Et ib. : Ἀπὸ τῶν Μηδικῶν ἐς τόνδε τὸν πόλεμον. 2, 77 : Ἐς γε ἐκεῖνον τὸν χρόνον. Æsch. Sept. 21 : Καὶ νῦν μὲν ἐς τόδ' ἦμαρ εὖ ῥέπει θεός. Thuc. 1, 51 : Ἡ ναυμαχία ἐτελεύτα ἐς νύκτα. Aret. Diut. m. causs. 1, 6, p. 36=42 : Θέρμη ἐς τὴν ἕω. ‖ Ἐς οὗ ἄν, μέχρις ὅτου, ἄχρι, Donec, Hesych. Herodot. 1, 67 : Ἐς οὗ δὴ Λίχης ... ἀνεῦρε· 3, 31 : Ἐς οὗ ἀποθάνωσι, ut omittam ejusd. ll. incertæ scripturæ.]

‖ Quod attinet ad : Pausan. [1, 27, 6; add. 2, 30, 8; 3, 2, 3, al.], Τὰ μὲν εἰς Μέδουσαν, Τολμίδην, Quæ ad Medusam, ad Medusæ historiam, ad Tolmiden, pertinent, Bud. p. 1041. Sic ap. Xen. [H. Gr. 7, 4, 30] καταφρονεῖσθαι εἰς τὰ πολεμικὰ dixi posse reddi Contemni quod ad bellicas res attinet. At vero ex Eur. τὸ εἰς ἐμὲ affertur, pro Quod ad me attinet, Sors mea. [Iphig. Taur. 691 : Τὸ μὲν γὰρ εἰς ἐμ' οὐ κακῶς ἔχει. Soph. OEd. T. 706 : Τό γ' εἰς ἑαυτόν. Polyb. 25, 1, 7 : Μηδὲν εἶναι τῶν κατὰ Λακεδαίμονα εἰς αὐτούς· ubi πρὸς conjiciebat Reisk., ut est 24, 10, 11.] Sed et illud εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖσθαι, Bud. putat accipi posse pro Quod ad ignobilitatem attinet, afferens et Εἰς ὦπα ἐώκει ex Hom. [Od. A, 411] et Ἐπιφανὲς εἰς κακίαν e Plut. tanquam similia, quæ habes p. 1040-1. [Æsch. Pers. 326 : Πρῶτος εἰς εὐψυχίαν. Soph. Tr. 489 : Τοῦ τῆσδ' ἔρωτος εἰς ἅπανθ' ἥσσων ἔφυ. Herodot. 5, 24 : Τά τοι ἐγὼ καὶ ἀμφότερα συνειδὼς ἔχω μαρτυρέειν εἰς πρήγματα τὰ ἐμά. Thuc. 1, 1 : Οὐ μεγάλα νομίζω γενέσθαι οὔτε κατὰ τοὺς πολέμους οὔτε ἐς τὰ ἄλλα (bella s. res gestas Peloponnesiacis antiquiores)· 17 : Τύραννοι δὲ ὅσοι ἦσαν ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πόλεσιν τὸ ἐφ' ἑαυτῶν μόνον προορώμενοι ἐς τε τὸ σῶμα καὶ ἐς τὸ τὸν ἴδιον οἶκον αὔξειν· 2, 37 : Οὐκ ἀπὸ μέρους τὸ πλεῖον ἐς τὰ κοινὰ ἢ ἀπ' ἀρετῆς προτιμᾶται· 40 : Τὰ ἐς ἀρετὴν ἡγαντιώμεθα τοῖς πολλοῖς· 49 : Τὸ ἔτος ... ἐκ πάντων μάλιστα δὴ ἐκεῖνο ἄνοσον ἐς τὰς ἄλλας ἀσθενείας ἐτύγχανεν ὄν· 5, 26 : Καὶ ἐς ἄλλα ἁμαρτήματα ἐγένοντο· 67 : Ἄσκησιν τῶν ἐς τὸν πόλεμον· 6, 72 : Ἀνὴρ καὶ ἐς τἆλλα ξύνεσιν οὐδενὸς λειπόμενος· 90 : Τὰ μὲν ἐς τὰς ἐμὰς διαβολὰς τοιαῦτα ξυνίεσαν. Etym. M. p. 57, 38 : Συμφωνεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ Μεθόδιος εἴς τινα.]

‖ Εἰς cum adjuncto ei nomine, sæpe redditur per adv., ut εἰς ὑπερβολὴν, Summe. Æschin. [p. 25] : Λέγειν δ' εἰς ὅτι δυνατόν. Sic εἰς τὸ ἀκριβέστατον pro ἀκριβέστατα, Lucian. Sic εἰς τὰ πρῶτα, et εἰς τὰ ἔσχατα [Herodot. 1, 23 : Τετρῶσθαι ἐς τὸ ἔσχατον κακοῦ· etc. Xen. Reip. Lac. 1, 2 : Εἰς τὰ ἔσχατα μᾶλλα σοφὸν ἡγοῦμαι], et εἰς τὰ μάλιστα, quod et ἐν τοῖς μάλιστα, itidem pro Summe. [Herodot. 1, 20 : Ξεῖνον ἐς τὰ μ. Thuc. 6, 104 : Χειμασθεὶς ἐς τὰ μ. 8, 6 : Ἑατρικὸς ἐς τὰ μ. ξένος ὤν.] Potest autem εἰς et in hujusmodi ll. videri accipi pro Usque ad, ea forma, qua dicitur Lat. aliquis Eloquens esse, Doctus ad miraculum usque. Sic et quum dicitur εἰς βάθος, pro Profunde. Sed in multis ll., ubi itidem per adv. redditur, hanc signif. habere non potest : ut quum dicitur εἰς καιρὸν [Herodot. 4, 139 : Ἐς κ. ἐπείγεσθε, etc.], εἰς καλὸν [Soph. OEd. T. 78 : Ἀλλ' εἰς κ. σύ τ' εἶπας. Plato Theag. p. 122, A : Σὺ οὖν ἡμῖν εἰς κ. παρεφάνης] pro Opportune s. Commode : ubi εἰς pro ἐν accipitur : quum valeat i. q. ἐν καλῷ. Sic εἰς δέον pro ἐν δέοντι. [Herodot. 2, 173 : Ὥστε ἐς τὸ δ. οὐκ ἂν ἔχοιεν αὐτοῖσι χρᾶσθαι. V. Δέω, p. 1035 sq.] Quin et εἰς τάχος, χάλλος itidem adv. ab Att. dici quidam annotarunt cum verbo γράφειν, pro ταχυγραφεῖν et καλλιγραφεῖν. [V. Γράφω, p. 778 sq. Respicit IISt. Aristoph. Ach. 686 : Ἐς τάχος παίει. Ubi schol. : Τὸ δὲ ἐς τάχος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τοῖς διδασκαλείοις παίδων, ἐφ' ὧν οὕτως ἐλέγετο, ἐς τάχος γράφει, ἐς κάλλος. Conf. intt. Hesychii ad gl. Εἰς κάλλος, τὸ καλλιγραφεῖν. Nec tantum cum γράφω. Xenoph. Ages. 9, 1 : Νομίζων αἰσχρουργίαν μὲν τὸ ἀφανίζεσθαι πρίπειν, τῷ δὲ εἰς κ. βίῳ τὸ φῶς μᾶλλον κόσμον παρέχειν· Cyrop. 8, 1, 33 : Ἰδὼν ἂν αὐτοὺς ἡγήσω τῷ ὄντι εἰς κ. ζῆν. Aristid. vol. 1, p. 508=2, 281 : Ὅπως εἰς κ. βιώσονται.] Huc pertinet εἰς τέλος pro Omnino. [Proprie Ad extremum. Eur. Ion. 1615 : Χρόνια μὲν τὰ τῶν θεῶν πως, εἰς τ. δ' οὐκ ἀσθενῆ. Theocr. 6, 23 : Ὤ πεθορῆμι ἐς τ.] Item ἐς δύναμιν, quod Bud. vertit Quam potuit maxime. Sed redditur etiam Pro viribus, Totis viribus, Pro virili parte : sicut et ἐς τὸ δυνατόν. [Plato Reip. 9, p. 590, D : Ἵνα εἰς δύναμιν πάντες ὅμοιοι ὦμεν· Politic. p. 273, B : Ἀπομνημονεύων ... εἰς δ.] At εἰς μαχρὰν et οὐκ εἰς μαχρὰν, aliaque loquendi genera per εἰς, vide in iis vv., quibus hæc præp. præfixa est. [Thucyd. 1, 14 : Τριήρεις περί τε Σικελίαν τοῖς τυράννοις ἐς πλῆθος ἐγένοντο καὶ Κερκυραίοις, Affatim. 2, 40 : Εἰδὼς οὐκ ἐς χάριν ἀλλ' ἐς ὠφέλημα τὴν ἀρετὴν ἀποδώσων. C. adjectivis. Thuc. 1, 6 : Ἐς τὸ φανερὸν ἀποδύντες λίπα μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι ἠλείφαντο, Publice vestem exuentes. Et 23 : Αἱ δ' ἐς τὸ φ. λεγόμεναι αἰτίαι αἵδ' ἦσαν. Id. 6, 82 : Ἐς τὸ ἀκριβὲς εἰπεῖν. Æsch. Prom. 844 : Τὰ λοιπὰ δ' ὑμῖν τῇδέ τ' ἐς κοινὸν φράσω· Eum. 408 : Πᾶσι δ' ἐς κ. λέγω. Et in formula εἰς τὸ πᾶν, qua crebro utitur Æsch., velut Eum. 83 : Ὥστ' ἐς τὸ πᾶν σε τῶνδ' ἀπαλλάξαι πόνων· 200 : Αὐτὸς σὺ τούτων οὐ μεταίτιος πέλει, ἀλλ' εἰς τὸ π. ἔπραξας, ὡς παναίτιος, etc.] ‖ Sunt et qui εἰς ἕνα ap. Xen. Cyrop. 2, [1, 26] reddant adverbio Sigillatim, Εἰς ἕνα πορεύοιτο ἡ τάξις· et tamen [3, 21], εἰς δύο ἄγειν τὸν λόχον, reddunt Per binos : et ibid., Ὡς εἰς τέσσαρας ἴοι ὁ λόχος, Per quaternos. [H. Gr. 3, 1, 22 : Τὸ στράτευμα ἠκολούθει αὐτῷ ἐς δύο εἰρηνικῶς. Et alibi tam de latitudine quam de altitudine, ut Cyrop. 6, 3, 23 : Ἐγὼ μὲν γὰρ τοὺς εἰς ἑκατὸν τούτους ὁπλίτας εἰς μυρίους ἂν μᾶλλον βουλοίμην τετάχθαι· οὕτω γὰρ ἂν ἐλαχίστοις μαχοίμεθα. Thuc. 2, 37 : Καὶ ὄνομα μὲν διὰ τὸ μὴ ἐς ὀλίγους, ἀλλ' ἐς πλείονας οἰκεῖν δημοκρατία κέκληται.]

[Ex Ind. :] Ἐσύστερον, vel potius ἐς ὕστερον, In posterum, Posthac. Nonn. [Jo. p. 154, 26. Hom. Od. M. 126 : Ἢ μιν ἔπειτ' ἀποπαύσει ἐς ὕ. ὁρμηθῆναι. Herodot. 5, 74 : Βοιωτῶν μὲν καὶ Χαλκιδέων ἐς ὕ. ἐμελλον μνήμην ποιήσεσθαι. Et pro Postea 5, 41 : Ἡ ἐσύστερον ἐπελθοῦσα γυνὴ τίκτει τὸν δὴ Κλεομένεα τοῦτον. Plato Sophist. p. 247, E : Ἴσως γὰρ ἂν εἰσύστερον ἡμῖν τε καὶ τούτοις ἕτερον ἂν φανείη. Tzetz. Hist. 1, 553 : Ἀλώπεκος ἐσύστερον εἶτα τῆς Τευμησίας ἐργαζομένης ὅλεθρον· 2, 703 : Τὸν Ἡλυδεύκην λέγοντες μὴ τεθνηκέναι μάχῃ, ἐκ δὲ Διὸς ἐσύστερον τοῦτο ζητῆσαι δῶρον. Conf. ib. 895; 5, 447. ‖ Aliæ phrases quæ formantur conjuncto cum εἰς adverbio, sunt : Εἰσάγαν vel Ἐσάγαν s. divisim Εἰς et Ἐς ἄγαν, Valde. Procop. De æd. 5, 3, p. 98 : Ὁ μέγας δὲ ποταμὸς οὗτος, ὄνπερ Σάγγαριν καλοῦσι νῦν, σφοδρῷ μὲν κατιὼν ἐσάγαν τῷ ῥείθρῳ· Goth. 3, 18, p. 507, B : Δοκοὺς ἐς ἄγαν μακρὰς. Tzetz. Hist. 1,

2 : Ὁ δὲ χιτῶνα περιὸς εὐρύκολπον εἰσάγαν. || Εἰσαεὶ vel Ἐσαεί. V. Ἀεί. || Εἰς ἅλις, i. q. ἅλις, Satis. Theocrit. 25, 17 : Ἀειμῶνες θαλίθουσιν ὑπόδροσοι εἰαμεναί τε εἰς ἅλις. ||] Ἐσάντα, quod et Ἐς ἄντα divisim scriptum invenitur, pro simpl. ἄντα : ut Hom. Il. P, [334]: Ἔγνω ἐσάντα ἰδών· Od. Π, [458] : Γνοίη ἐσάντα ἰδών. || Εἰσάπαν, pro Omnino, Prorsus, e Philone affertur. Sonat autem ad verbum In totum, si hoc Latinitas pateretur. [Philo vol. 1, p. 151, 16 : Τὰς γὰρ φυσικὰς κῆρας καὶ τὸν ἀκούσιον πλάνον εἰσάπαν ἐκεῖναι χαλεπόν· 2, p. 224, 37 : Ἐλευθερίαν ὁμοῦ καὶ σωτηρίαν εἰσάπαν καρποῦσθαι· ubi est var. εἰς πάντα. Et alibi. Pausan. 1, 33, 8 : Ὁρίστης δὲ διὰ τὸ ἐς τὴν μητέρα τόλμημα παρεῖθη, παραμεινάσης τὸ ἐς ἅπαν Ἑρμιόνης αὐτῷ καὶ τεκούσης παῖδα. Plut. Marcell. c. 12 : Οὗτοι μὲν οὖν πιστοὶ παρέμειναν εἰς ἅπαν αὐτῷ τε τῷ Μαρκέλλῳ καὶ τοῖς μετ' αὐτὸν στρατηγοῖς. Charito 6, 5, p. 140, 11 : Πλὴν οὐκ ἠμελήθης εἰς πάντα, ἀλλὰ κήδονταί σου θεοί. Cui Maneth. 6, 271 : Γονῆς ἐσπάμπαν ἄμοιροι, confert Dorv. Scheef. De εἰς τὸ πᾶν v. supra. || Ἐσάρτι, Adhuc. Eust. Od. p. 1402, 18: Μέχρι καὶ ἐσάρτι.] || Εἰσαῦθις, ut αὖθις, In posterum [Gl.], In futurum, Posthac. Plato De rep. 1 : Τοῦτο εἰσαῦθις σκεψόμεθα. Plut. Romulo, Τῆς εἰσαῦθις εὐνοίας πηγή. Plut. : Ὁ πλείστην μὲν αὐτῷ χάριν ἐν τῷ παρόντι καὶ εἰσαῦθις ἤνεγκε. [Eur. Suppl. 415 : Ὁ δ' αὐτίχ' ἥδε καὶ διδοὺς πολλὴν χάριν ἐσαῦθις ἔβλαψε· 551 : Οἱ μὲν τάχ', οἱ δ' ἐσαῦθις. Plato Protag. p. 347, B : Ἐπιδείξω, ἂν βούλησθε ... Ναί, εἰσαῦθίς γε· Phileb. p. 24, D : Εἰσαῦθις ... λεχθέντα. Plut. Mor. p. 131, F : Καὶ γὰρ αὖθις σφόδρα καὶ βαρύνουσι (eruditates), καὶ λείψανον εἰσαῦθις πονηρὸν ἀπ' αὐτῶν παραμένει.] Sicut dicitur etiam εἰσέπειτα. At Xen. Conv. [2, 7] : Τοῦτο μέν, ἐπειδὴ ἀμφίλογόν ἐστιν, εἰσαῦθις ἀποθώμεθα, pro εἰς τὸν αὖθις χρόνον. Ubi malim εἰς αὖθις disjuncte scribere, ut in plane simili l. Thuc. 4, p. 142 [c. 63] : Τὰς ἰδίας διαφορὰς ἐς αὖθις ἀναβαλώμεθα. [Aristoph. Eccl. 983 : Ἐσαῦθις ἀναβιβλήμεθα. Phryn. Ecl. p. 214 : Ἀνατίθεμαι εἰσαῦθις τὸ πρᾶγμα. Eur. Iph. T. 377 : Πολλὰ δ' ἀπεθέμην ἀσπάσματα ἐσαῦθις, ὡς ἥξουσ' ἐς Ἄργος αὖ πάλιν. Archias Anth. Pal. 6, 16, 5 : Ὧν τὸν μὲν καὶ ἐσαῦθις ἐν ἠέρι ... θείης εὐστοχον.] Ἐσαῦτις, s. Ἐσαῦθις, Iterum, Denuo. Pro Alias, ex Apoll. Rh. 2, [1165] : Ἐσαῦτις ἐνίψομεν. Scribuntur vero hæc et divisim. [Vel Εἰσαῦτις. Arcesil. Anth. Pal. App. 10, 4 : Ἔσσεται εἰσαῦτις πολλὸν ἀοιδοτέρη. Apoll. Rh. 2, 294 : Μὴ μὲν Ἀγηνορίδαο ὁμοῖος ἔτι τάσδε πελάσσαι εἰσαῦτις Φινῆος. || Εἰσαυτίκα, Statim. Aristoph. Pac. 367 : Ἐς τίν' ἡμέραν; — Ἐς αὐτίκα μάλα. Arat. Dios. 769 : Τῶν, αἰ' ἐθέλῃσ', εἰς αὐτίκα δῶσει Ζεύς· 1102 : Σήματ' ἐπιγνῶναι καὶ ἐσαυτίκα ποιήσασθαι. Et cum articulo Thucyd. 5, 16 : Ἐς τε τὸ αὐτίκα πόνων πεπαῦσθαι.] || Ἐσάχρι, Adusque. Apoll. Rh. [1, 604 : Ἐσάχρι Μυρίνης.] || Εἰσέπειτα, seu Ἐσέπειτα, sunt qui una voce scribant pro εἰς ἔπειτα, ἐς ἔπειτα : de quo in Ἔπειτα dicetur. [Thomas p. 371 : Ἐς νέωτα Ἀττικὸν καὶ ἐσέπειτα. Soph. Aj. 34 : Πάντα γὰρ τά τ' οὖν πάρος τά τ' εἰσέπειτα σῇ κυβερνῶμαι χερί. Thucyd. 1, 130 : Ἃ τῇ γνώμῃ μειζόνως ἐσέπειτα ἐμελλε πράξειν. Eust. Opusc. p. 257, 90 : Τὴν εἰσέπειτα ἴξιν. C. artic. Thucyd. 2, 64 : Ἡ δὲ παραυτίκα τε λαμπρότης καὶ ἐς τὸ ἔπ. δόξα. Conf. 4, 18, 64. Ἐς τὰ ἔπ. id. 6, 55. Pausan. 5, 6, 8 : Ἐποιήσαντο νόμον ἐς τὸ ἔπ.] || Εἰσέτι, pro quo et Εἰς ἔτι scribitur, interdum præp. otiosam habere videtur : ut Lucian. [De sacrif. c. 14], εἰσέτι καὶ νῦν, s. εἰς ἔτι καὶ νῦν. Interdum vero dicitur pro Adhuc in posterum, In posterum quoque. Plut. Apophth. [p. 188, D] : Εἰ γὰρ τήμερον, ἔφη, τέθνηκε, καὶ αὔριον ἔσται καὶ εἰσέτι τεθνηκώς. Ubi tamen vulgo exp. Ulterius. [Theocr. 27, 18 : Καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμύξω, Ettamnum. Mosch. 2, 19 : Ἀμφοτέρως δὲ εἰσέτι πεπταμένοισιν ἐν ὄμμασιν εἶχε γυναῖκας· 45 : Εἰσέτι πόρτις ἐοῦσα. Conf. 3, 54, 93. Ead. signif. cum νῦν Apoll. Rh. 1, 1354 : Τούνεκεν εἰσέτι νῦν περ Ὕλαν ἐρέουσι Κυανοί· 2, 717 : Καί τ' εἰσέτι νῦν γε τέτυκται, etc. Phanocles ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 478 : Ποινὰς δ' Ὀργῆι κταμένῳ στίζουσι γυναῖκες εἰσέτι νῦν κείνης εἵνεκεν ἀμπλακίης. || Εἰς μάτην. Aristid. vol. 2, p. 417=3, 716 : Ἅμα μὲν σχεδὸν ὥσπερ εἰς μ. γίγνεσθαι τοὺς λόγους. Origen. De princip. l. 3, vol. 1, p. 130 : Ἐὰν μὴ κύριος φυλάξῃ πόλιν, εἰς μ. ἠγρύπνησεν ὁ φυλάσσων. Gl. Gratis, In vacuum. || Εἰς ὅτε, Εἰς ὅκι. V. HSt. supra, ubi de εἰς c. advv. agit.

A || Εἰς ὁμέ Thuc. 8, 23 : Ἀναγαγόμενος τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐς ὁμέ. ||] Εἴστοτε, VV. LL. e Plat. pro Tunc : sed potius scr. εἰς τότε, quibus voculis videtur signif. quod dicimus Gallice *pour lors*. [Leg. 8, p. 845, C : Ἐὰν εἰς τότε τὰ τοιαῦτα περὶ αὐτοῦ τοὺς τότε κριτάς τις ἀναμιμνήσκῃ· 10, p. 888, B : Περίμετρον οὖν εἰς τότε κριτὴς περὶ τῶν μεγίστων γίγνεσθαι. Alia vid. apud Lobeck. ad Phryn. p. 46.]

[De formis εἰς et ἐς notandum promiscuum esse videri inde ab antiquissima ætate usque ad recentissimam utriusque usum, ita quidem, ut poetæ vel euphoniæ vel metri gratia vel hanc vel illam præferrent; prosæ scriptorum alii, et quidem antiquiores vel antiquitatis speciem affectantes, forma ἐς, alii altera vel sola vel maxime uterentur. Itaque apud prosæ scriptores Ionas, Dorienses, et inter Atticos ap. Thucydidem sola probanda videtur forma ἐς, tametsi summa est librorum inconstantia, nec librorum tantum sed ipsorum saxorum. Sic in una eademque inscr. Att. satis antiqua ap. Bœckh. vol. 1, p. 126 est ἐς et εἰσφορά. Aliæ constant sibi modo in εἰς modo in ἐς. V. c. gr. ib. p. 224, 253. De usu Homerico Epimer. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 172, 4 : Ἐς ... παρὰ τῷ ποιητῇ συμφώνου μὲν ἐπιφερομένου ἐκβάλλειν τὸ ῑῶτα λέγεται· φωνήεντος δὲ ἐπιφερομένου φυλάττει. (Od. Γ, 317) Ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον· (Il. Κ, 573) Ἐσβάντες κνήμας τ' ἠδὲ λόφον· (Il. Η, 312) Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον· (Od. Θ, 296) Εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες (in edd. Τὼ δ' ἐς δ.). Μάχεται τὸ (Od. Ι, 103) Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαίνουν, εἰ μὴ ἄρα οὐκ ἦν παράθεσις, ἀλλὰ σύνθετον. Ἀμφίβολον τὸ (Il. Ζ, 347) Εἰς ὄρος ἢ εἰς κῦμα· ἀναγινώσκεται γὰρ καὶ ἐς κῦμα. Et 179, 8 : Εἰς, πρόθεσις ... ἀδιαφόρως κειμένη παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ ἐπὶ ἐμψύχων καὶ ἐπὶ ἀψύχων, (Od. Γ, 317) Ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον, καὶ (Od. Σ, 85) Εἰς Ἔχετον βασιλῆα. Οἱ μέντοι μεταγενέστεροι ἀξιοῦσι τὴν μὲν εἰς ἐπὶ ἀψύχων, Εἰς Ῥώμην, Εἰς Ἀλέξανδρον (l. Ἀλεξάνδρειαν), τὴν δὲ ἐς ἐπὶ ἐμψύχων, Ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον. Παρὰ μέντοι τῷ ποιητῇ οὐδεμία διαφορά, (Il. Η, 312) Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον, καὶ (Od. Α, 184) Ἐς Τεμέσην ... Φασὶ δέ τινες τὴν εἰς πρόθεσιν παραλαμβάνεσθαι παρὰ τῷ ποιητῇ ὁπότε φωνῆεν ἐπιφέρεται, Εἰς Ἀγ. δῖον, (Il. Ι, 147) Εἰς οἶκον Πηλῆος, τὴν δὲ ἐς, ὁπότε σύμφωνον, (Il. Α, 142) Ἐς δ' ἱρῆτας ἐπιτηδές, (438) Ἐς δ' ἑκατόμβην βῆσαν. Ἀλλ' ἡμεῖς γε λέγομεν ὅτι χρὴ προσθεῖναι τὸ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον· οὐ γὰρ ἐν τῷ καθόλου οὕτως κέχρηται ταῖς προθέσεσιν· ἐπεὶ τί φήσουσι περὶ τοῦ, Εἰς ὄρος ἢ εἰς κῦμα, καὶ πάλιν, Οἱ δ' ἐπ' εἰσβαίνον (v. de his ll. supra); Ὡς τῇ εἰς κέχρηται συμφώνου ἐπιφερομένου, οὐκ ἐν τῷ καθόλου οὖν, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. (Leg. ὥστε τῇ, deleto οὖν, vel οὐκ ἐν τῷ καθ. οὖν, ἀλλ' ὡς ἐ. τὸ π. τῇ εἰς etc.) Comicos ante vocalem non uti forma ἐς, ne in compositis quidem, animadvertit Porson. Præf. ad Eurip. Hec. p. 1111. Cujus observationi addit G. Dindorfius ad Aristoph. Ach. 242, ante vocalem ne Tragicos quidem, nisi metro cogente, prætulisse videri formam ἐς, ante consonantes autem et Comicos et Tragicos dixisse ἐς, non εἰς. Fuisse certis locutionibus propriam apud Atticos alterutram formam prodit Helladius Phot. cod. 279, qui quum p. 533, 10 formam ἐς analogiæ convenientiorem judicasset, p. 535, 2 tradit : Οἱ Ἀττικοὶ κατά τι πάτριον ἔθος οὐ χρῶνται τῇ ει διφθόγγῳ ἐν τῷ λέγειν ἐς κόρακας ἢ ἐς μακαρίαν, ἀλλ' ἄνευ τοῦ διχρόνου ἐκφωνοῦσι τὴν πρόθεσιν· ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων ἁπάντων καὶ μετὰ τοῦ διχρόνου καὶ χωρὶς τοῦ διχρόνου τὴν πρόθεσιν λέγουσιν. Quæ observatio confirmatur quum Aristophanis ll. plurimis tum verbo σκοραχίζω. Suidas tamen sub Εἰς recenset formulam εἰς κόρακας, vel nescius vel securus usus Atticorum, perinde ut Eust., qui multis de hac formula disputans Od. p. 1746, 62 sqq., nunc εἰς exhibet nunc ἐς, nisi fallit scriptura. Ceterum pro ἐς in inscr. ap. Grut. p. 218, 4, exhibetur ἐζ. || Tertia forma est Ἐν, quam dial. Doricæ tribuit Gregor. p. 355, ubi ex. Pindaricum ap. Dionys. De comp. verb. c. 22, p. 152, 4=304 : Δεῦτ' ἐν χορὸν, Ὀλύμπιοι, annotavit Koen. Conf. grammat. Meerm. p. 658, et, ubi Bœotica dicitur, Epim. Hom. in Crameri An. vol. 1, p. 169, 22. Add. Valck. ad Theocr. Adon. p. 364, C. Ἐν τὸν θησαυρὸν esse videtur in inscr. Bœot. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 754, 13. || Quarta

forma est Ἐνς. Eust. Il. p. 722, 60 : Καὶ ἔστι κατ' αὐτὸν (Heraclidem) τὸ οὐ μέντον Ἀργείων καὶ Κρητῶν γλώσσης, οἳ πολλάκις ἐξαιροῦντες, φησί, τὸ ι ἐντάττουσι τὸ ν, τὴν εἰς πρόθεσιν ἐνς λέγοντες καὶ τὸ τιθεὶς τιθένς. Quibus conf. Herodian. in Aldi Hort. Adon. p. 409, ex cod. Leid. emend. a Koen. ad Greg. p. 355. || Quinta, ut videtur, Ἰν. Hesych. : Ἰν φάος, εἰς τὸ φῶς· idemque in gl. vitiosa : Ἰν ἀκρίαν, εἰς ἀκρισίαν. Conf. Valck. l. c. || Sexta Bœotica Ἰς, in lap. ap. Bœckh. vol. 1, p. 790, 18; 791, 62, 78, quanquam ib. 81 est εἰς. || Εἰς in libris permutatur sæpe c. ὡς, ut Xen. Anab. 4, 6, 6; 7, 3, 48. Aliquando etiam cum ἐν, ut Diodor. 12, 51; 13, 7; 20, 15. Et c. πρὸς, Xen. Cyrop. 2, 1, 20; 5, 4, 51. L. Dindorf.]

Εἰσαγγελεὺς, έως, ὁ, Qui nuntiat adventum alicujus, ut in Εἰσαγγέλλω ex Xenoph. proferemus, Κρούσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι, εἰσαγγεῖλαι ὅστις τε εἴη. Sed peculiariter de eo qui apud regem aut alium principem hoc munere fungitur nuntiandi ei alicujus adventum et illum ad eum admittendi. Bud. Admissionalem vocat, ex Lampr. [in Alex. Sev. c. 4 : « Salutaretur quasi unus de senatoribus, patente velo, admissionalibus remotis »] fortasse sumta voce. Herodot. [3, 84] : Παριέναι ἐς τὰ βασιλήϊα πάντα τὸν βουλόμενον τῶν ἑπτὰ ἄνευ ἐσαγγελέος. Quo alludens, ut opinor, Lucian. De Syria dea [c. 25] dixit, Ἀπίξεαι δὲ παρ' ἡμέας ἄνευ ἐσαγγελέος. Utrobique autem habes ἐσαγγελέος Ionice pro εἰσαγγελέως. [V. in Ἀγγελιηφόρος, Ἀπαγγέλλω, et Ἐξαγγέλλω. Heliodor. 10, 22, p. 491 : Καὶ ταῦτα εἰπὼν, τῆς τε σκηνῆς πλησίον ἐφ' ὑψηλοῦ προκαθίσας, ἥκειν τοὺς πρεσβευτὰς... Ὁ δὴ οὖν εἰσαγγελεὺς Ἁρμονίας, εἰ πάντας ἅμα, ἢ ἐν μέρει, καὶ ἔθνους ἑκάστου κεκριμένως, καὶ δὴ, εἰ καὶ ἰδίᾳ προσάγειν κελεύοι, διηρώτα. Max. Tyr. Diss. 17, p. 337 Reisk. : Βασιλέα δὲ αὐτὸν δὴ τὸν μέγαν ἀτρεμοῦντα, ὥσπερ νόμον, παρέχοντα τοῖς πειθομένοις σωτηρίαν ὑπάρχουσαν ἐν αὐτῷ· καὶ κοινωνοὺς τῆς ἀρχῆς πολλοὺς μὲν ὁρατοὺς θεοὺς, πολλοὺς δὲ ἀφανεῖς, τοὺς μὲν περὶ τὰ πρόθυρα αὐτὰ εἱλουμένους, οἷον εἰσαγγελέας τινὰς καὶ βασιλεῖ συγγενεστάτους ὁμοτραπέζους αὐτοὺς καὶ συνεστίους, τοὺς δὲ τούτων ὑπηρέτας, τοὺς δὲ ἔτι τούτων καταδεεστέρους. Diodor. 16, 47 : Οὗτος δ' (Aristazanes Persa) ἦν εἰσαγγελεὺς τοῦ βασιλέως, καὶ πιστότατος τῶν φίλων μετὰ Βαγώαν. « Id illi muneris in aula Persica erat, ut res nuntiatas ad regem perferret, exterarum gentium legatos et ceteros, quibus rege convento erat opus, introduceret. Vide Synes. Or. de reg. p. 18, A. Nomen Persicum Admissionum magistri, sic enim Latini vocant, ut Ammian. 15, 5, cum Valesii nota, servavit Hesych. : Ἀζαραπατεῖς· οἱ εἰσαγγελεῖς παρὰ Πέρσαις ». Wessel. Adde Kuhn et Perizon. ad Ælian. V. H. 1, 21. Angl. Plut. Alex. c. 46 : Χάρης, ὁ εἰσαγγελεὺς, et mox : Φίλιππος ὁ εἰσαγγελεύς. Ubi leg. secundo loco Θεαγγελεὺς viderunt intt. Conf. de l. Plut. et dignitate εἰσαγγελέως in aula regis Persarum et Alexandri M. *The philolog. Museum* fasc. 2, p. 373—381. L. D.] || Delator [Gl.], sed proprie ὁ τῶν δημοσίων καὶ μεγάλων μηνυτὴς, Suid. [et Zonar. p. 626.]

Εἰσαγγελία, ἡ, [Nuncius. Polyb. 9, 9, 7 : Λακεδαιμόνιοι μὲν γὰρ τῇ πρώτῃ εἰσαγγελίᾳ συνεκχυθέντες τὴν μὲν Σπάρτην ἔσωσαν.] Delatio, Accusatio. Εἰσαγγελίαν, inquit Bud., esse aiunt de rebus perperam factis, γραφὴν de legibus perperam latis. Isæus tamen, Harpocrat. teste, rem eandem εἰσαγγελίαν et γραφὴν appellavit. Isocr. De pace [p. 185, C] : Καὶ πολλὴν χάριν ἔχοντα ταῖς εἰσαγγελίαις, καὶ ταῖς γραφαῖς, καὶ ταῖς ἄλλαις συκοφαντίαις. Demosth. Pro cor. [p. 310, 4] ad εἰσαγγελίας et γραφὰς addit etiam εὐθύνας. [Harpocr. et Suid. : Εἰσαγγελία· δημοσίας τινὸς δίκης ὄνομα (δημοσίου δίκης ἀγράφου ὄνομα Suid.) ἐστὶ, τρία δέ ἐστιν εἴδη εἰσαγγελιῶν· ἡ μὲν γὰρ, ἐπὶ δημοσίοις ἀδικήμασι μεγίστοις, καὶ ἀναβολὴν μὴ ἐπιδεχομένοις, καὶ ἐφ' οἷς μήτε ἀρχὴ καθέστηκε, μήτε νόμοι κεῖνται τοῖς ἄρχουσι, καθ' οὓς εἰσάξουσιν (εἰσάγουσιν Suid. perperam), ἀλλὰ πρὸς τὴν βουλὴν, ἢ τὸν δῆμον, ἡ πρώτη κατάστασις ἔστω (l. ἐστί : γίνεται Suid.) καὶ ἐφ' οἷς τῷ μὲν φεύγοντι, ἐὰν ἁλῷ, μέγισται ζημίαι ἐπίκεινται· ὁ δὲ διώκων, ἐὰν μὴ ἕλῃ, οὐδὲν ζημιοῦται, πλὴν ἐὰν τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων μὴ μεταλάβῃ, τότε (γὰρ add. Suid.) χιλίας ἐκτίνει· τὸ δὲ παλαιὸν καὶ οὗτοι μειζόνως ἐκολάζοντο. Ἑτέρα δὲ εἰσαγγ. λέγεται ἐπὶ ταῖς κακώσεσιν· αὗται δέ εἰσι πρὸς τὸν ἄρχοντα, καὶ τῷ διώκοντι ἀζήμιοι, κἂν μὴ μεταλάβῃ τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων. Ἄλλη δὲ εἰσαγγ. ἐστὶ κατὰ τῶν διαιτητῶν· εἰ γάρ τις ὑπὸ διαιτητῶν (διαιτητοῦ Suid.) ἀδικηθῇ, ἐξῆν τοῦτο εἰσαγγέλλειν πρὸς τοὺς δικαστὰς, καὶ ἁλοὺς, ἠτιμοῦτο. Ἰσαῖος μέντοι περὶ τοῦ Ἀγνίου (αὐτοῦ Suid. et olim ipse Harpocr.; sed Vales. : « Lego Ἀγνίου. Locus est p. 78, ubi γραφὴν pro εἰσαγγελίᾳ κακώσεως τοῦ παιδὸς ὀρφανοῦ sumit sæpe, et p. 79. ») Κλήρου (τὸ Suid.) αὐτὸ πρᾶγμα εἰσαγγελίαν καὶ γραφὴν ὠνόμασεν. De h. l. vide quæ notavit Vales., Petit. De Legg. Att. p. 419—45, Herald. Animm. ad Salm. Obss. in Jus Attic. et Rom. 3, 7, p. 220. Lex. rh. Bekk. An. p. 244 : Εἰσαγγελία· δηλατορία. Εἰσαγγελία δὲ καὶ γραφὴ διαφέρει· εἰσαγγ. μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν μεγάλων καὶ δημοσίων ἀδικημάτων γίνεται, γρ. δὲ ἐπὶ μικρῶν. Καὶ κυρίως γρ. ἐπὶ τῶν τὰ παράνομα γραφόντων· εἰσαγγ. δὲ κυρίως ἡ περὶ καινῶν καὶ δημοσίων ἀδικημάτων εἰσαγομένη δίκη ὑπὸ τῶν πρυτάνεων, περὶ ὧν διαῤῥήδην μὲν οὐδὲν λέγουσιν οἱ νόμοι, συγχωροῦσι δὲ κρίσεις γίνεσθαι· καὶ τοῦτό ἐστιν, οἷον τὸ ἐν ταῖς τῶν σοφιστῶν διατριβαῖς μελετώμενον τὸ τῶν ἀγράφων ἀδικημάτων. (V. Turnebi Adv. 10, 6.) Idem articulus exstat ap. Suid. s. v. et Zonar. p. 633, sed utrobique e Lex. rhet. Bekk. refingendus. Sedes autem glossæ est Plat. De rep. 8, p. 565, C : Εἰσαγγελίαι δὴ καὶ κρίσεις καὶ ἀγῶνες περὶ ἀλλήλων γίγνονται, ut patet e Scholl. in Plat. p. 187 Ruhnk. (=p. 416 Bekk.), ubi eadem verba leguntur. Omnino conferendus est Pollux 8, 51-53, et 95, ubi v. interpp. « Memorantur causæ publicæ ad senatum et populum etiam deferri solitæ, εἰσαγγελίαι peculiari nomine appellatæ. Ita nempe vocabantur Accusationes de gravissimis criminibus publicis, quæ summam reipublicæ attingerent, in primis proditionis (v. Demosth. supra cit.), quo crimine tenebantur etiam ii, qui arma in prœliis abjecerant, patriam in discrimine versantem deseruerant, in terram hostilem, non missi publica auctoritate, vel ad statum popularem evertendum, abierant, in imperio commiserant aliquid, quod commodis rei publicæ adversaretur, frumentum aliquo, quam Athenas vel ad hostes devexerant; porro si quis promissum populo non præstiterat, vel senatum populumve in fraudem induxerat calumniando, aut decreto senatus vel populi non obtemperaverat, etiam si quis vel statum popularem convellere conatus erat, vel ea dixerat, quæ populo non utilia essent, vel in senatu aut concione petulantem, protervum, immodestum se gesserat, in universum εἰσαγγελία locum habebat in causis omnibus, quæ ad quemnam magistratum primo loco cognoscendæ, examinandæ, in forum adducendæ deferrentur, lege cautum non erat. » Aug. Matthiæ Diss. de judiciis Atheniensium P. 2, in Misc. Philol. vol. 1, P. 3, p. 229 sqq. Plura apud ipsum virum doctum vide in notis, idoneos locos e Gr. scriptt. et gramm. afferentem. Angl.]

Εἰσαγγέλλω, Renuntio, Refero. Xenoph. Cyrop. 8, [3, 20] : Εἰσαγγέλλετε πρὸς ἐμὲ, ἵνα κοινῇ βουλευόμενοι κ. τ. λ. Idem Symp. [1, 11] : Κρούσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι, εἰσαγγεῖλαι ὅστις τε εἴη. [De janitore item Herodot. 3, 118 : Ἤθελε ἐς τὰ βασιλήϊα ἐσελθὼν χρηματίσασθαι τῷ βασιλεῖ· καὶ γὰρ δὴ καὶ ὁ νόμος οὕτω εἶχε τοῖσι ἐπαναστᾶσι τῷ μάγῳ ἔσοδον εἶναι παρὰ βασιλέα ἄνευ ἀγγέλου, ἢν μὴ γυναικὶ τυγχάνῃ μισγόμενος ὁ βασιλεύς. Οὔκων δὴ Ἰνταφέρνης ἐδικαίευ οὐδένα οἱ ἐσαγγεῖλαι, ἀλλ' ὅτι ἦν τῶν ἑπτὰ, εἰσιέναι ἤθελε. Lysias p. 23, 5 : Ἔπειτα ὡς αὐτὴ τελευτῶσα εἰσαγγείλειε, de ancilla amasii adventum heræ nuntiante. Lucian. Nigrin. c. 2 : Καὶ κόψας τὴν θύραν, τοῦ παιδὸς εἰσαγγείλαντος, ἐκλήθην. Eurip. Bacch. 173 : Ἴτω τις, εἰσάγγελλε, Τειρεσίας ὅτι ζητεῖ νιν. De nuntio allato] Demosth. [p. 1207] : Εἰσαγγελθέντων ὑμῖν πολλῶν καὶ μεγάλων πραγμάτων. [Thucydid. 8, 79 : Εἰσηγγέλλετο αὐτοῖς ἡ ἐν τῇ Σάμῳ ταραχή· 92 : Ὡς εἰσηγγέλθη τοῖς τετρακοσίοις, ἔτυχον δὲ ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ξυγκαθήμενοι. Valck. Id. 1, 117 : Ἐσαγγελθέντων ὅτι Φοίνισσαι νῆες ἐπ' αὐτοὺς πλέουσιν· 131 : Ἐς δὲ Κολωνὰς τὰς Τρῳάδας ἱδρυθεὶς πράσσων τε ἐσηγγέλλετο αὐτοῖς πρὸς τοὺς βαρβάρους. Conf. 3, 3; 6, 41, 52. Act. id. 8, 51 : Ταῦτα εἰσαγγείλας. Xen. Hipparch. 4, 8 : Ἀεὶ οὕτως κατεσκευάσθαι χρὴ, ὥσπερ ἢν ἥξοντες εἰσηγγελμένοι ὦσιν οἱ πολέμιοι.] || Defero, Postulo, Accuso,

In jus voco. [Plato Leg. 10, p. 910, B : Ὁ μὲν αἰσθόμενος καὶ εἰσαγγελλέτω τοῖς νομοφύλαξιν.] Isocr. Περὶ ζεύγ. [p. 348, A] : Εἰσήγγελλον εἰς τὴν βουλὴν, λέγοντες ὡς ὁ πατήρ μου κ. τ. λ. Et ὁ εἰσαγγείλας pro Delatore, ap. Isæum [p. 45, 2 : Οὐδ' ἐὰν οὐδεμίαν τῶν ψήφων οἱ εἰσαγγείλαντες μεταλάβωσι. Xen. H. Gr. 3, 3, 5 : Εἶπεν ὁ εἰσαγγείλας.] Sic et in voce pass. εἰσαγγέλλομαι pro Deferor, Accusor. [Plato Leg. 6, p. 763, E : Ὁ δὲ μὴ θέλων, ἐὰν εἰσαγγελθῇ πρὸς τοὺς ἄρχοντας, ζημιούσθω πεντήκοντα δραχμαῖς.] Dem. Pro cor. [p. 310, 16] : Οὐκοῦν ἐν μὲν οἷς εἰσηγγελλόμην ὅτε ἀπεψηφίζεσθέ μου. Plut. [Cat. min. c. 26] : Περὶ ὧν εἰσηγγέλθη καὶ διεβλήθη πρὸς τὴν σύγκλητον. Dicitur autem non solum εἰσαγγέλλω σε, sed et εἰσαγγέλλω τι περὶ σοῦ. Plut. [Cic. c. 19], de conjuratione Catilinæ loquens, Τοιαῦτα δ' ἕτερα καὶ Πείσων ἀνὴρ ὑπατικὸς εἰσήγγειλε. Sic Liv. Crimina de aliquo ad Senatum deferre, dixit. [Antiphon. p. 782, 26 R. : Κατηγορήσειν ἔμελλον Ἀριστίωνος ... περὶ ὧν εἰσήγγειλα εἰς τὴν βουλήν. Dio Cass. 38, 14 : Ὁ Κικέρων, ἐπειδὴ καὶ ἐσηγγέλκει περὶ αὐτῶν. Isæus p. 44 : Καὶ οὐκ ἂν εἰσήγγελλες πρὸς τὸν ἄρχοντα. Demosth. Lept. p. 481, 4 : Μίαν μὲν πόλιν εἰ ἀπώλεσεν, ἢ ναῦς δέκα μόνας, περὶ προδοσίας ἂν αὐτὸν εἰσήγγελλον οὗτοι. Plut. Mor. 833, A : Μετὰ δὲ τὴν κατάλυσιν τῶν τετρακοσίων εἰσαγγελθεὶς ... ἑάλω, καὶ ... σὺν τοῖς ἐκγόνοις ἄτιμος ἐνεγράφη. V. Pollux in Εἰσαγγελία cit. Dionys. A. R. 7, 61 : Ἐπειδὴ πάντως, ὦ δήμαρχοι, ψῆφον ἐπενεχθῆναι περὶ τοῦ ἀνδρὸς προθυμεῖσθε, μηθὲν ἔξω τοῦ ἐγκλήματος κατηγορεῖτε, ἀλλ' ἐπειδὴ τυραννίδι αὐτὸν ἐπιχειρεῖν ἐσηγγείλατε, τοῦτο διδάσκετε, καὶ περὶ τούτου τὰς πίστεις φέρετε. Suid. et Zon. p. 648 : Εἰσήγγειλεν, ἐσυκοφάντησεν. « Ὁ Δωὴκ τὸν Ἀχιμέλεχ εἰσήγγειλε παρὰ τῷ Σαοὺλ, καὶ εἰς μαιφονίαν τῶν ἱερέων ἐξέμηνεν. » Quæ res narratur 1 Reg. 22 et ab Josepho A. J. 6, 12, notante Kust. Plura v. in Εἰσαγγελία. || Εἰσαγγέλλομαι, Promitto. Dio. Cass. 71, 12 : Καὶ οὗτοι μὲν ἔπραξάν τι ὧν ὑπέσχοντο· Κοτινοὶ δὲ ἐσηγγείλαντο αὐτοῖς ὅμοια ... οὐ μόνον οὐκ ἐποίησαν τοῦτο, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ἐκεῖνον δεινῶς ἐκάκωσαν, καὶ μετὰ ταῦτα ἀπώλοντο. Sic locum accepit Reimar. in ind., at in vers. est, Quum similia Marco nuntiari jussissent. Angl. Leg. videtur ἐπηγγείλαντο. L. Dind.]

[Εἰσάγγελσις, εως, ἡ, i. q. εἰσαγγελία, Annuntiatio. Platon. Definit. p. 414, C : Αἴσθησις ψυχῆς φορὰ, νοῦ κίνησις, ψυχῆς διὰ σώματος εἰσάγγελσις εἰς ὥρας ἀνθρώπων. Coraes.]

Εἰσαγγελτικὸς, ἡ, ὸν, Ad εἰσαγγελίαν pertinens [Accusatorius], Pollux. [8, 51 : Ἡ δ' εἰσαγγελία τέτακται ἐπὶ τῶν ἀγράφων δημοσίων ἀδικημάτων, κατὰ τὸν νόμον τὸν εἰσαγγελτικόν. Demosth. In Timocr. p. 720, 18 : Τιμοκράτης εἶπεν, ὁπόσοι Ἀθηναίων κατ' εἰσαγγελίαν ἐκ τῆς βουλῆς ἢ νῦν εἰσὶν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, ἢ τὸ λοιπὸν κατατεθῶσι, καὶ μὴ παραδοθῇ ἡ κατάγνωσις αὐτῶν τοῖς θεσμοθέταις ὑπὸ τοῦ γραμματέως τοῦ κατὰ πρυτανείαν, κατὰ τὸν εἰσαγγελτικὸν νόμον (« Legem de actionibus εἰσαγγελίας nomine venientibus » Reisk.), δεδόχθαι τοῖς θεσμοθέταις, εἰσάγειν τοὺς ἕνδεκα εἰς τὸ δικαστήριον (ἐντὸς) τριάκονθ' ἡμερῶν, ἀφ' ἧς ἂν παραλάβωσιν, ἐὰν μή τι δημοσίᾳ κωλύῃ· ἐὰν δὲ μὴ, ὅταν πρῶτον οἷόν τ' ᾖ. Angl. Dionys. Hal. De Dinarcho, t. 1, p. 364 ed. Gros : Καθ' Ἱμερίου, εἰσαγγελτικὸς, Delatio, Accusatio publica. Perperam interpr. Lat. Expostulatio. Hase.]

Εἰσαγείρω, pro simplici ἀγείρω, Colligo, Congrego [proprie, Intus colligo]. Item, Recolligo, eo sensu quo Recolligere animum dicimus. Hom. Il. O, [240] : Νέον δ' ἐσαγείρατο θυμόν. [Ubi Eust. : Τὸ δὲ, Νέον ἐσαγ. θ., ἀλλαχοῦ συνθεὶς, θυμηγερέειν φησίν· ἀγείρει δὲ θυμὸν ὁ ὀλιγοθυμήσας, ὅπερ ὁ Ποιητὴς ὀλιγηπελέειν φησὶ, καὶ ὀλιγοδρανέειν, καὶ ὀλίγον ἔτι θυμὸν ἐνεῖναι.] Et Φ, [417] : Μόγις δ' ἐσαγείρατο θυμόν. || Ἐσαγείρατο, pass. signif. pro ἀγήγερται, vel ἠγέρθη, Od. Ξ, [248] : Ἐννέα νῆας στεῖλα, θοῶς δ' ἐσαγείρατο λαός. [Apoll. Rh. 3, 634 : Μόλις δ' ἐσαγείρατο θυμὸν, ubi e cod. Guelferb. et Il. Φ, 417 leg. μόγις. Angl.]

[Εἰσαγορεύω. Joseph. A. J. 18, 2, 3 : Μιαροὺς δὲ ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας εἶναι τοὺς οἰκήτορας εἰσαγορεύει ἡμῖν τὸ νόμιμον. Kall. Cod. LB., ὡσαγορεύει, Coccei. προσαγορεύει, vel ὑπαγορεύει. « Vox nuspiam obvia et inepta h. l. Scr. ἀγορεύει. Eis ortum e fine præced. verbi. » Ernesti. At quum lex dicatur διαγορεύειν, non ἀγορεύειν, malimus διαγορεύει. Angl.]

A Εἰσάγω, Induco, Introduco, Intromitto. Hom. Od. Ξ, [419] : Οἱ δ' ὃν εἰσάγαγον [εἰσῆγον] μάλα πίονα πενταέτηρον. [Polyb. 24, 1, 8 : Ἐπὶ δὲ τούτῳ τὸν Δημήτριον εἰσαγαγόντες οἱ στρατηγοὶ παρεκαλέσαντο τοὺς κατηγοροῦντας τοῦ Φιλίππου πάντας· 30, 4, 6 : Εἰσαγαγόντος αὐτοὺς Ἀντωνίου τοῦ δημάρχου (in concionem). Imperf. freq. Herodot. 1, 196 : Ταύτας ... ἐς ἓν χωρίον ἐσάγεσκον ἁλέας. Ap. eund. de fluvio derivando 1, 191 : Τὸν ποταμὸν διώρυχι ἐσαγαγὼν ἐς τὴν λίμνην. Et de uxore in matrimonium ducenda 5, 40 : Καὶ ἄλλην πρὸς ταύτῃ ἐσάγαγε γυναῖκα τεκνοποιόν.] Apud Is. εἰσάγειν δῶρα, Afferre munera exponitur. [Constantin. Basil. Mac. c. 53, p. 134 : Εἰσήχθη καὶ αὐτὴ πρὸς βασιλέα ... εἰσαγαγοῦσα καὶ δῶρα πολυτελῆ. L. D.] Verbo εἰσάγω opponitur ἐξάγω : sic Xen. τοῖς κάμνουσιν ἰατροὺς εἰσάγειν dixit, Medicos intromittere ad ægrotos, vel adducere. Quidam interpr. Medicos ægrotis adhibere. [Comm. 2, 4, 3 : Καμνόντων φίλων τε καὶ οἰκετῶν ὁρᾶν τινας ἔφη τοῖς μὲν οἰκέταις καὶ ἰατροὺς εἰσάγοντας. Demosth. p. 1159, 20 : Ἐπειδὴ ... ἐπαγγείλαντός μου αὐτῷ θεραπεύειν τὴν ἄνθρωπον, ἣν συνέκοψαν, καὶ ἰατρὸν εἰσάγειν, οὐκ ἐφρόντιζον, ἐγὼ αὐτὸς εἰσήγαγον ἰατρόν. Improprie Thucyd. 5, 35 : Βοιωτοὺς δὲ πειράσεσθαι καὶ Κορινθίους ἐς τὰς σπονδὰς ἐσαγαγεῖν. Et alia figura Soph. El. 39 : Ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ· Tr. 29 : Νὺξ γὰρ εἰσάγει καὶ νὺξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον. Et rursus aliter Polyb. 4, 20, 6 : Οὐδὲ τοὺς παλαιοὺς Κρητῶν καὶ Λακεδαιμονίων αὐλὸν καὶ ῥυθμὸν εἰς τὸν πόλεμον ἀντὶ σάλπιγγος εἰκῇ νομιστέον εἰσαγαγεῖν. || Importo. Thucyd. 2, 6 : Στρατεύσαντες ἐς Πλάταιαν σῖτόν τε ἐσήγαγον καὶ φρουροὺς ἐγκατέλιπον· 4, 26 : Ἐς τὴν νῆσον ἐσάγειν σῖτον, et mox iterum iterumque. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 78, 15 : Ἀτέλειαν χρημάτων πάντων ὧν ἂν εἰσάγωσι καὶ ἐξάγωσι ἐπὶ κτήσει· 220, 18 : Ἀσυλία ἐν Δήλῳ καὶ αὐτοῖς καὶ ἐργάταις καὶ σκεύεσι καὶ ὅσα ἐξάγωσιν ἢ εἰσάγωσιν ἐφ' ἑαυτῶν χρείᾳ. Æneas Tact. c. 10, p. 31 : Τῷ εἰσάγοντι κατὰ πλῆθος τῶν εἰσαγομένων τόκους προκεῖσθαι. || Infero. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 166, 28 : Τὴν τιμὴν εἰσαγέτω ἐπὶ τὴν [δημοσίαν τράπε]ζαν. || Introduco, Adhibeo. Eur. Phœn. 1408 : Καί πως νοήσας Ἐτεοκλῆς τὸ Θεσσαλὸν εἰσήγαγεν σόφισμ' ὁμιλίᾳ χθονός. || Construitur c. dat. Eur. Alc. 1112 : Σὺ δ' αὐτὸς αὐτὴν εἴσαγ', εἰ δοκεῖ, δόμοις· Hipp. 526 : Εἰσάγων γλυκεῖαν ψυχαῖς χάριν. C. accus. Hom. Il. Ω, 719 : Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα. Itaque ib. 620 : Ἔπειτά κεν αὖτε φίλον παῖδα κλαίοισθα, Ἴλιον εἰς ἀγαγὼν, malim εἰσαγαγών. V. l. Herodoti in Εἰσάγομαι citandum. Æsch. Cho. 77 : Ἐκ γὰρ οἴκων πατρῴων δούλιον ἐσᾶγον αἶσαν. Eur. Hec. 1148 : Μόνον δὲ σὺν τέκνοισί μ' εἰσάγει δόμους· Phœn. 365 : Ἥ μ' εἰσήγαγε τείχη πατρῷα. L. D.] Passiva εἰσάγεσθαι et ἐξάγεσθαι, Importari et Exportari. Dem. Pro cor. [p. 276] : Οὔτε γὰρ ἐξήγετο τῶν ἐκ τῆς χώρας γιγνομένων οὐδὲν, οὔτ' εἰσήγετο, ὧν ἐδεῖτ' αὐτῷ. [Thucyd. 6, 103 : Τὰ δ' ἐπιτήδεια τῇ στρατιᾷ ἐσήγετο ἐκ τῆς Ἰταλίας πανταχόθεν. Xen. Reip. Ath. 2, 3 : Οὐ γάρ ἐστι πόλις οὐδεμία ἥτις οὐ δεῖται εἰσάγεσθαί τι ἢ ἐξάγεσθαι. Æneas Tact. c. 10, p. 29 : Τῶν δὲ ἐκπεμπομένων καὶ εἰσαγομένων ἐπιστολῶν εἶναι ἐπισκόπησιν. || Introducere, de moribus, religionibus, et sim. Herodot. 2, 49 : Οὐ γὰρ δὴ συμπεσέειν γε φήσω τά τε ἐν Αἰγύπτῳ ποιεύμενα τῷ θεῷ καὶ τὰ ἐν τοῖσι Ἕλλησι· ὁμότροπα γὰρ ἂν ἦν τοῖσι Ἕλλησι καὶ οὐ νεωστὶ ἐσαγμένα. Argum. Arist. Nub. : Ξένους εἰσάγοντος δαίμονας (Socratis). Eur. Bacch. 260 : Τελετὰς πονηρὰς εἰσάγων.] Sed εἰσάγομαι activa etiam signif. positum reperitur, ut [Hom. H. Apoll. 2, 389 : Καὶ τότε δὴ κατὰ θυμὸν ἐφράζετο Φοῖβος Ἀπόλλων, οὕστινας ἀνθρώπους ὀργίονας εἰσαγάγοιτο. Herodot. 3, 70 : Ὀτάνης μέν νυν εἰσάγεται Ἰνταφερνέα, quod in ἐπάγεται mutabat Valck., Schweigh. autem Lex. p. 286, b, interpr. Ascivit, προσεταιρίζεται. Id. de uxore in matrimonium ducenda, ut supra act., medio 5, 39 : Τὴν ἔχει γυναῖκα ... ἀπέντα ἄλλην ἐσαγαγέσθαι· 6, 63 : Οὕτω μὲν δὴ τὴν τρίτην ἐσηγάγετο γυναῖκα. Et 5, 34 : Σῖτα καὶ ποτὰ τὸ τεῖχος ἐσάξαντο, de qua constr. dixi in activo. Sic autem ἐκ πόλιος ἄξαντο, ἄξασθε est Hom. Il. Θ, 545, 505. Thucyd. 8, 16 : Τὸν δὲ πεζὸν οἱ Τήιοι τὸ πρῶτον οὐχ ἐσδεχόμενοι, ὡς ἔφυγον οἱ Ἀθηναῖοι, ἐσηγάγοντο· 91 : Τοὺς πολεμίους ἐσαγαγόμενοι· 108 : Ὁπλίτας ἐσηγάγοντο. Æneas Tact. c. 11 : Ἐπεὶ δὲ ἐν τῷ εἰσάγεσθαι τοὺς ξένους ἦσαν οἱ πλούσιοι· 29 : Ἐογάτας ἅμα οὕτως εἰσηγάγοντο,

ubi est Introducere. Et ubi Importare, apud eund. c. 29: Ἐπεὶ οὐδενὶ ἄλλῳ τρόπῳ ἠδύναντο ἑτοιμάσασθαι οὐδὲ εἰσαγαγέσθαι ὅπλα. L. D.] ap. Aristot.: Ἀλλὰ μὴν εἰσάγονταί γε ἐφ' ἑαυτοὺς οἱ ἰατροὶ κάμνοντες τοὺς ἄλλους ἰατροὺς, Introducunt. Exponitur et Accersunt, Acciunt. Sic e Xen. paulo ante εἰσάγειν. Polyb. 2, [57]: Τούτους εἰς τὰς οἰκίας ἰδίας εἰσαγόμενοι, οὐδὲν ἀπέλιπον τῆς μετὰ ἀλλήλων φιλοφροσύνης. [Apoll. Rh. 3, 622: Ὄφρα δέ μιν σφέτερον δόμον εἰσαγάγοιτο. Aliter Hippocr. De nat. hom. p. 228, 29: Αἱ δὲ νοῦσοι γίνονται αἱ μὲν ἀπὸ τῶν διαιτημάτων, αἱ δὲ ἀπὸ τοῦ πνεύματος, ὃ ἐσαγόμενοι ζῶμεν, Ab aere quem ducentes vivimus. Improprie Philostr. V. Soph. 2, 5, 3, p. 573 extr.: Ῥυθμούς τε ποικιλωτέρους αὐλοῦ καὶ λύρας ἐσηγάγετο ἐς τὸν λόγον. L. D.] || Εἰσάγω, Introduco, ut quum in scriptis nostris personas introducimus loquentes. [Plato Leg. 8, p. 838, C: Ὅταν ἢ Θυέστας ἤ τινας Οἰδίποδας εἰσάγωσιν ἢ Μακαρέας τινὰς ἀδελφαῖς μιχθέντας λαθραίως· Reip. 2, p. 381, D: Μηδ' ἐν τραγῳδίαις ... εἰσαγέτω Ἥραν ἠλλοιωμένην. Schol. Arist. Pac. 656: Κωφὸν γὰρ εἰσάγει τὸ πρόσωπον. Et de spectaculis ipsis Plat. Apol. p. 35, B: Ὅτι πολὺ μᾶλλον καταψηφιεῖσθε τοῦ τὰ ἐλεινὰ ταῦτα δράματα εἰσάγοντος.]

|| Εἰσάγω, verbum forense, In judicium sisto, ut Bud. interpr. in hoc l. Dem. In Timocr. [p. 733, 12]: Δησάντων αὐτὸν οἱ ἕνδεκα καὶ εἰσαγόντων εἰς τὴν Ἡλιαίαν, Eum undecimviri in vincula conjiciunto atque ad judicium sistunto. Idem Dem. Pro cor. [p. 266]: Ὅτ' ἐμὲ εἰσῆγον οἱ λογισταὶ, Quum a ratiociniorum præfectis rationem gestæ administrationis reposcebar. Dicebatur autem εἰσάγειν interdum actor, interdum judex, qui et εἰσάγειν εἰς τὸ δικαστήριον dicitur a Dem. [p. 1147, 1175, Xenoph. Hipparch. 1, 9 et 10.] Ceterum plena locutio est εἰσάγειν τὴν δικὴν, vel εἰσάγειν τὴν γραφὴν, Dictare judicium, de quibus vide Bud. Comment. p. 111—112. [Æsch. Eum. 582: Εἰσάγω δὲ τὴν δίκην. Conf. ib. 580. Plato Leg. 9, p. 871, D: Τὰς δίκας εἰσαγόντων ταύτας. Et cum accus. rei id. Apol. p. 29, A: Τότ' ἄν με δικαίως εἰσάγοι τις εἰς δικαστήριον· 25, C: Πότερον ἐμὲ εἰσάγεις δεῦρο ὡς διαφθείροντα τοὺς νέους. Et cum dat. p. 24, D: Ἐμὲ εἰσάγεις τουτοισὶ καὶ κατηγορεῖς. Et c. genit. criminis p. 26, A: Εἰ δ' ἄκων διαφθείρω, τῶν τοιούτων καὶ ἀκουσίων ἁμαρτημάτων οὐ δεῦρο νόμος εἰσάγειν ἐστίν.] || Εἰσάγειν ap. Hom. pro εἰς ἓν ἄγειν, In unum adducere, ut exp. Eust. in Il. M, [18]: Ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες. || Item ἐσάγειν, positum pro εἰσάγειν, accipi ait pro εἰσιέναι vel ὑπάγειν in Il. Z, [252]: Λαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην, intelligens, ut opinor, esse ἐσάγουσα Λαοδίκην, pro ἄγουσα ἐς Λαοδίκην, Proficiscens ad Laodicen; nam et brevium scholl. auctor habet πρὸς Λαοδίκην πορευομένη. Eust. in illo etiam præced. loco ait εἰσαγαγόντες posse intelligi εἰσελθόντες, sed βιαίως καὶ μυθικῶς id intellectum iri.

|| Ἐσάγω, Ionice et Attice pro εἰσάγω, Introduco, vel Duco aut Deduco, in Il. Ω, [446], de Mercurio, Ἄφαρ δ' ὤϊξε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας, Ἐς δ' ἄγαγε Πρίαμόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ἐπ' ἀπήνης. At Il. Z, [252]: Λαοδίκην ἐσάγουσα, pro πορευομένη πρὸς Λαοδίκην. Neutraliter enim aliquando accipitur pro Introeo, Ingredior, ut et alia ab ἄγω composita.

[Εἰσαγόμενοι, Catechumeni, quibus prima fidei Christianæ elementa traduntur. Origenes C. Cels. 3, p. 142: Τὸ τηνικάδε αὐτοὺς εἰσάγειν, ἰδίᾳ μὲν ποιήσαντας τάγμα τῶν ἄρτι ἀρχομένων καὶ εἰσαγομένων. Et p. seq. de Paulo loquens: Ὁ δ' αὐτὸς ἐπιστάμενος μέν τινα τροφὴν εἶναι τελειοτέραν ψυχῆς, τὰ δὲ τῶν εἰσαγομένων παραβάλλεσθαι γάλακτι νηπίων. Euseb. Præp. ev. 12, p. 337: Παρ' ἡμῖν τοῖς μὲν ἄρτι εἰσαγομένοις καὶ τὴν ἕξιν ἀτελέσιν, ὡς ἂν τὰς ψυχὰς νηπίοις, ἁπλούστερον ἡ ἐν ταῖς θείαις γραφαῖς ἀνάγνωσις παραδίδοται. Suicer. || Novitii monachi. Joannes Colobus in vita Ms. S. Païsii: Ἦν γάρ τις τῶν εἰσαγομένων ἀνὴρ κατὰ μόνας ἐν τῇ ἐρήμῳ ἀσκῶν. Infra νέον μοναχὸν et εἰσαγωγικὸν ἀρχάριον notat. Ducang. App. Gl. p. 64.]

Εἰσαγωγεὺς, έως, ὁ, [Introductor. Plato Leg. 6, p. 765, A: Ἱκανὸς δὲ καὶ περὶ μονῳδίαν εἷς (ἄρχων), εἰσαγωγεύς τε εἶναι καὶ τοῖς ἁμιλλωμένοις τὴν διάκρισιν ἱκανῶς ἀποδιδούς. Arrian. Epict. 3, 26: Καθαρτὴς ἀνομίας καὶ ἀδικίας, εἰσαγωγεὺς δὲ δικαιοσύνης καὶ ὁσιότητος, de Hercule. || I. q. εἰσαγγελεύς. Suid.: Εἰσαγωγεὺς, ὁ εἰσάγων πρός τινα ἄνθρωπον. « Εὐνοῦχον μὲν τὸν εἰσαγωγέα, καὶ τοὺς τῇδε παρόντας πολλοὺς τὸν ἄνθρωπον λιπαρεῖν, ἐπίπροσθεν βαίνειν. » Quæ sunt verba Procopii An. c. 12. ||], Qui actionem rei dare potest, et lege agere jubere. Dem. [p. 976]: Οἱ δὲ νόμοι καὶ τούτων διδόασι τὰς παραγραφὰς ἀντιλαγχάνειν, περὶ ὧν οὐκ εἰσὶν εἰσαγωγεῖς, Legibus autem exceptiones dantur earum rerum, quarum actiones apud judices proditæ non sunt. V. Bud. Comm. p. 112. [Id. ib.: Τοῦτο τοίνυν ἐμοῦ παραγεγραμμένου πρὸς τῇ ἄλλῃ παραγραφῇ, καὶ οὐκ ὄντων εἰσαγωγέων τῶν θεσμοθετῶν ὑπὲρ ὧν λαγχάνει Πανταίνετος, ἐξαλήλιπται, καὶ οὐ πρόσεστι τῇ παραγραφῇ. Pollux 8, 38: Τὰ μὲν πρυτανεῖα ὡρισμένα, ὅ,τι ἔδει καταβαλεῖν πρὸ τῆς δίκης τὸν διώκοντα, καὶ τὸν διωκόμενον· εἰ δὲ μὴ, διέγραφον τὴν δίκην οἱ εἰσαγωγεῖς· 93: Εἰσαγωγεῖς, ἀρχῆς κληρωτῆς ὄνομα· οὗτοι δὲ τὰς δίκας εἰσήγαγον πρὸς τοὺς διαιτητάς. Lex. rh. Bekk. An. p. 246, 14: Εἰσαγωγεῖς ἦσαν ἑκάστου δικαστηρίου οἱ ἄρχοντες, οἳ εἰσῆγον αὐτοῖς τὰς δίκας. Gl.: Εἰσαγωγεὺς, Lator, Institutor, Accensor. Memorantur εἰσαγωγεῖς etiam in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 339, 19; ib. n. 205, 2, 17, p. 341, 14. L. D. In papyris Ægyptiacis est Princeps Chrematistarum, h. e. summorum judicum provincias obeuntium ad jus dicendum. Peyron Pap. gr. 1, p. 26, 6: Τοῖς ἐν τῇ Θηβαΐδι χρηματισταῖς ... ὧν ἦν εἰσαγωγεὺς Διονύσιος. Id. 2, p. 2, 37. Χρηματιστὰς, ὧν εἰσαγωγεὺς Ἀμμώνιος· it. p. 25, 11, et 1, 95, 8. Hase.]

[Εἰσαγωγέω, Introduco. Zonar. p. 644: Εἰσαγωγῶ, τὸ ὁδηγῶ, καὶ εἰσαγωγὴ, ἡ ἐπὶ τὰ τέλη ὁδήγησις τῶν λόγων. « Kul. τέλεια, recte; explicatur enim usus ecclesiasticus. » Tittmann. Leg. εἰσάγω.]

Εἰσαγωγὴ, ἡ, Introductio, Intromissio, Importatio. Synes. Epist. 57: Εἰσαγωγῆς ἄρτων ἀπηγορευμένης τοῖς δεσμοφύλαξι. [Plato Leg. 8, p. 847, D: Ἵππαρχοι καὶ στρατηγοὶ τούτων ἔστωσαν κύριοι εἰσαγωγῆς τε καὶ ἐξαγωγῆς. Pollux 9, 22, de terra: Οὐκ ἀρκοῦσαν τρέφειν τοὺς οἰκήτορας, εἰσαγωγῆς χρῄζουσαν, εἰσαγωγίμων σιτίων, ἐπεισάκτων τροφῶν. Introductio, de homine. Antipater Stob. Fl. vol. 3, p. 18: Τὴν δὲ τῆς γυναικὸς εἴσοδον οἱονεί τινος φρουρᾶς εἰς πόλιν εἰσαγωγήν (νομίζουσιν). De aquæductu s. canali inscr. Phoc. ap. Bœckh. vol. 1, p. 849, n. 1730: Θεοῖς σεβαστοῖς καὶ τῇ πόλει τὴν κρήνην ... Ξενοκράτης καὶ Εὐμαρίδας ἀνέθηκαν ἐκ τῶν ἰδίων καὶ τὴν τοῦ ὕδατος εἰσαγωγήν. L. D.] || Εἰσαγωγὴ, sequendo signif. τοῦ εἰσάγειν, quum est verbum forense, Constitutio judicii in aliquem. Et τὴν δίκης εἰσαγωγὴν ἀναδύεσθαι καὶ παραιτεῖσθαι, Experiundi juris potestatem auferre, certamenque detrectare, Bud. Comm. p. 51. [Plato Leg. 9, p. 855, D: Εἰσαγωγὰς δὲ τούτων (criminum) καὶ προσκλήσεις· 871, C: Τίς ὁ τρόπος τῶν τοιούτων δικῶν τῆς εἰσαγωγῆς. || Hesych.: Εἰσαγωγὴ, ἀρχὴ Ἀθήνησι τῶν τὰ ἐγκλήματα εἰσαγόντων. Ubi Scalig. εἰσαγωγεῖς. Sed « nihil mutandum esse, docet Ulpian. ad Dem. C. Mid. p. 151, ubi totidem verba ». Alb.] || Est præterea εἰσαγωγὴ, Scriptio qua prima artis alicujus elementa tradimus, et ad eam lectores velut introducimus, id est ad ejus cognitionem. [Gellius N. A. 16, 8, 1: « Quum in disciplinas dialecticas induci atque imbui vellemus, necessum fuit adire atque cognoscere quas vocant Dialectici εἰσαγωγάς. » Ernest. Lex. rhet.: « Εἰσαγωγὴ, Propositio, Declaratio, ut τοῦ κεφαλαίου εἰσαγωγὴ, Firmamentorum propositio et tractatio, ap. Hermog. Π. εὑρεσ. 3, p. 90, fit quatuor modis, προτάσει, ὑποφορᾷ, ἀντιπροτάσει, λύσει. Quum vero a Dionys. H. Censur. scriptt. 11, p. 423, Euripides dicitur πολὺς ἐν ταῖς ῥητορικαῖς εἰσαγωγαῖς, significantur Artificia, methodus et formæ dicendi, quibus oratores maxime uti soleant ». Arrian. Epict. 1, 29, 23: Καὶ ποίαν ἔπραξα ἂν εἰσαγωγὴν, ἵν', ἂν ἰσχυρότερος ἐπιλάβηταί μου τοῦ ἱματίου, μὴ συρῶμαι· 2, 16, 34: Ὅτι εἰσαγωγὰς ἔπραξά τινας καὶ Χρυσίππεια ἀνέγνων. Athen. 4, p. 159, D: Χρύσιππος δ' ἐν τῇ εἰσαγωγῇ τῇ εἰς τὴν περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν πραγματείαν. Conf. 11, p. 464, D, et dicenda in Συναγωγή. Sextus Adv. log 8, 428, p. 538: Ὅτι δ' ἀνεπίκριτόν ἐστι τὸ ὑγιὲς συνημμένον αἱ εἰσαγωγαὶ τῶν Στωικῶν διδάσκουσιν. Ubi Fabricius: « Non dubium mihi est ad Chrysippum a Sexto respici: inter illius enim scripta Diog. L. 8, 195 memorat περὶ συλλογισμῶν, εἰσαγωγῶν (al.

εἰσαγωγικῶν) πρὸς Ζήνωνα α', τῶν πρὸς εἰσαγωγὴν τρόπων πρὸς Ζήνωνα γ'. Conf. supra 223, p. 500 : Κατ' ἀρχὴν τῆς πρώτης περὶ συλλογισμῶν εἰσαγωγῆς παρὰ Χρυσίππῳ τεταγμένοι.» Cum genit. Proculus De sphæra p. 7 ed. Antv. : Πρὸς τὴν πρώτην εἰσαγωγὴν τῆς ἀστρολογίας, iterumque ibid. L. D. Plut. Mor. p. 43, F: Ἀναστάντες γὰρ ἀπὸ τοῦ θρόνου, καὶ ἀποθέμενοι τὰ βιβλία καὶ τὰς εἰσαγωγὰς, ἐν τοῖς ἀληθινοῖς τοῦ βίου μέρεσι μικροὶ καὶ ὑπὸ χεῖρα φαίνονται τοῖς πολλοῖς. Angl. Athen. 8, p. 362, E : Ἔρανοι δὲ εἰσὶν αἱ ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων εἰσαγωγαί· legendum putes συναγωγαί, sed vulgatam defendit Eustath. Od. p. 1702, 6. Vid. Casaub. Hemst. Gl. Inductio, Introductio, Institutio, Institutum.]

Εἰσαγωγικὸς, ἡ, ὸν, Introductorius. Liber aliquis s. tractatus dicitur εἰσαγωγικὸς, ad verbum Introductorius, quo aliqui adhuc rudes ad aliquam disciplinam velut introducuntur. Item τὸ εἰσαγωγικὸν, Quod datur pro importatione. [Εἰσαγωγικοὶ sunt Incipientes, Tirones, Pueri adhuc in prima disciplina constituti. Hesych. : Εἰσαγωγικοὺς, νεαροὺς, ἀρχαρίους. Lat. Novelli. V. Ἀρχάριος (et Ducang. supra in Εἰσάγω). Theophan. Hom. 2, p. 8, rationem reddens, cur Christus multa per parabolas docuerit : Ἐπειδὰν πρὸς εἰσαγωγικοὺς ἐποιεῖτο τοὺς λόγους καὶ παχεῖς τὴν διάνοιαν, τούτοις δὲ μᾶλλον ἁρμόδιον ἡ ἐν εἴδει διηγήματος ἐσχηματισμένη διδασκαλία,... διὰ τοῦτο ἐν παραβολαῖς διαλέγεται μάλα γλυκέως τοῦτο ποιῶν. Et Hom. 22, p. 140 : Διὰ τοῦτο προσήκει νοεῖν, ὡς τὸ ἀκολουθῆσαι Χριστῷ καὶ τοῖς εἰσαγωγικοῖς ἐφαρμόζει καὶ τοῖς εἰς τὸ τέλειον φθάσασι τῆς ἀνθρωπίνης δυνάμεως. Et p. 141, de apost. Petro : Πάλιν εἰσαγωγικὴν φωνὴν ἀκούει, (Jo. 21, 23) Ἐὰν θέλω μένειν αὐτὸν ἕως ἔρχομαι, τί πρός σε; Ita baptismus Joannis vocatur εἰσαγωγικὸν βάπτισμα. Ita ap. Dionys. Areop. cap. 2 Eccl. Hier. Contempl. 3, p. 218, εἰσαγωγικὴ ψυχαγωγία, Introductoria animæ directio vel institutio. In his posteriorib. ll. εἰσαγωγικὸν ad verbum est Introductorium quid, quo adhuc rudes ad aliquam disciplinam vel aliud quidpiam velut introducuntur. Suicer. Novitius in statu religioso, Vita S. Nili etc. p. 14 et 20. Boiss. Conf. Eustath. Opusc. p. 216, 70, aliisque ll., qui indicati sunt in indice.]

[Εἰσαγωγικῶς, Institutionis causa. Dionys. cap. 5 Eccl. Hier. n. 2, p. 305 (5, 1, 2, p. 119, D ed. Lanss.) : Πρὸς ἣν ἱερὰν σκηνὴν εἰσαγ. ἱερογραφῶν τὴν κατὰ νόμον ἱεραρχίαν,... ἐκάλει πάντα τὰ κατὰ τὸν νόμον ἱερουργούμενα. Suicer. Εἰσαγωγικώτερον Pappus Alex. ad Apoll. Perg. Conic. proœm. 5. Cramer.]

Εἰσαγώγιμος, ὁ, ἡ, cui opponitur ἐξαγώγιμος, τροφὴ, Victus qui aliunde importatur. Aristot. Rhet. [1, c. 17 : Ἔτι δὲ, περὶ τροφῆς, πόση δαπάνη ἱκανὴ τῇ πόλει, καὶ ποία ἡ αὐτοῦ τε γιγνομένη καὶ εἰσαγώγιμος, καὶ τίνων τ' ἐξαγωγῆς δέονται, καὶ τίνων εἰσαγωγῆς] : τέχνη, Ars advectitia, externa, Plat. De LL. [8, p. 847, D. Ib. C : Τέχνην δεομένην ξενικῶν τινων εἰσαγωγίμων. Σιτία, Pollux in Εἰσαγωγὴ cit. Schol. Thucyd. 5, 83 : Τουτέστι τῶν εἰσαγωγίμων ἢ τῆς θαλάττης αὐτοὺς ἀπέκλεισαν. Translate Eurip. fr. inc. 136, 3 : Ἀβέλτεροι δ' ὅσοι γε τὴν σωτηρίαν οἴκοι παρ' αὐτῶν σχόντες... ἄλλην θέλουσιν εἰσαγώγιμον λαβεῖν· Erechth. 1, 8 : Αἱ δ' ἄλλαι πόλεις, πεσσῶν ὁμοίως διαφοραῖς ἐκτισμέναι, ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν εἰσαγώγιμοι, i. e. εἰσαγόμεναι.] || Εἰσαγώγιμος δίκη, Lis contra cujus exordium præscriptio objici jure non potest, Bud. e Dem. et Isocr. Vide Comm. p. 112. [Pollux 8, 57 : Παραγραφὴ δ' ἦν ἡ αὐτὴ, καὶ παραμαρτυρία (Ms. διαμ.), ὅταν τις μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι λέγῃ τὴν δίκην. « Εἰσαγώγιμος causa, quæ est ejusmodi, ut liceat eam judicio cognoscendam committi. Demosth. p. 882, 2; 939, 12 : Παραγεγραμμένος μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην. Et 908, 10. Id. 888, 19 : Ἃ (χρήματα) μὴ καταπλεῖν ὅλως οὗτος δεῦρο ἔπραττε, ταῦτ' εἰσαγώγιμα (i. e. τὴν περὶ τούτων κρίσιν εἰσαγώγιμον) τούτῳ ψηφίσαισθε; Quas ille merces operam dedit ut prorsus huc ne deferrentur, super iis cognitionem in foro vestro agitari a vestris judicibus decernatis?» Reisk. Dinarch. C. Demosth. p. 35 : Καὶ πότερον εἰσαγωγίμους καὶ τὰς τῶν ἄλλων δωροδοκίας ποιήσετε, ἢ ἀνέδην ἐξέσται δῶρα λαμβάνειν καθ' ὑμῶν;]

[Εἰσαείρω. V. Εἰσαίρω.]

Εἰσαθρέω, Conspicio, Conspicor. Hom. Il. Γ, [450]: Εἴ που ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοειδέα. [Plato ap. Diog. L. 3, 29 (Anth. Pal. 7, 669) : Ἀστέρας εἰσαθρεῖς Ἀστὴρ ἐμός. Hemst. Theocr. 25, 215 : Πάντῃ δ' ὅσσε φέρων ὀλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον, εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι. Musæus 335 : Εἴπου ἐσαθρήσειεν ἀλώμενον ὃν παρακοίτην. Wakef. Orph. Arg. 516 : Οὓς τότ' ἐσαθρήσαντες... ἐς μόθον ὁρμαίνοντας· 644 : Ἐσαθρήσασαι ἰόντα· 784 : Ταῦτα δ' ἐσαθρήσας. Anth. Pal. App. 197, 3 : Κἄμ' ἔφυγες ποθέοντα καὶ οὐκ ἐσάθρησας ἰοῦσα· Pal. 9, 159, 1 : Κρανίον ἐν τριόδοισι κατοιχομένου τις ἐσαθρῶν. Menand. Exc. Leg. p. 162, C=401, 3 : Εἴ γε τὴν κατ' ἐμὲ ἱππείαν ἐσαθρήσουσι.]

Εἰσαίρω, Infero. Εἰσαίρεται ἡ τράπεζα, Apponitur mensa, interpr. Camer. qui auctorem non citat. Ap. Polluc. 6, c. 12 [§ 83] : Αἱ δὲ ἐπιτιθέμεναι καὶ αἰρόμεναι τράπεζαι. [Aristoph. Ran. 518 : Ἀλλ' εἴσιθ', ὡς ὁ μάγειρος ἤδη τὰ τεμάχη ἤμελλ' ἀφαιρεῖν χἠ τράπεζ' εἰσήρετο, i. e. sec. schol. εἰσεφέρετο. Conf. Valck. ad Theocr. Adon. p. 326, B—7, B. Ead. signif. utitur forma poet. Εἰσαείρω Theogn. 976 : Οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὃν πρῶτ' ἐπὶ γαῖα καλύψῃ ... τέρπεται οὔτε λύρης οὔτ' αὐλητῆρος ἀκούων οὔτε Διωνύσου δῶρ' ἐσαειράμενος (ἐσαειρόμενος Schæf.).]

Εἰσαΐσσω, Irruo aliquo, Irrumpo. Et Ἐσαΐσσω [εἰσάσσω] ap. Aristoph. Nub. [543]; unde affertur in VV. LL., Οὐδ' εἰσῇξε δᾷδας ἔχουσα. [996 : Μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσάττειν. De qua forma HSt. :] Εἰσάττω, Insilio, Ingredior, VV. LL. Fortasse sonat Raptim aut Cum velocitate insilio. [Aristid. vol. 1, p. 313=553 : Συσπειραθεὶς δὲ ὡς εἶχον εἰσῇξα εἰς τὸ δωμάτιον.]

Εἰσαΐω, Audio. Interdum cum gen. rei, interdum et cum accus. Cum gen. rei, ut ap. [Theocr. 7, 88 : Φωνᾶς εἰσαΐων· Apollon. Rh. 1, 764;] Nonn. [Jo. p. 112, 7] : Φθογγῆς εἰσαΐοντα· cum accus., ut Epigr. [Anth. Plan. 4, 227, 4], Τεττίγων εἰσαΐοντα μέλος. Personæ autem genitivum habet. [Apoll. Rh. 2, 194 : Εἰσαΐων ἐνοπὴν καὶ δοῦπον ὁμίλου· 1085 : Κόναβον τεγέων ὕπερ εἰσαΐοντες. Oppian. Cyn. 1, 212 : Εἰσαΐειν κρατερῶν σύνθημα λοχαγῶν. Nicand. Al. 219 : Ἰδαίης ῥιγηλὸν ὅτ' εἰσαΐωσιν ὑλαγμόν. Anth. Pal. 9, 189, 6 : Ἦ γλυκὺν ὕμνον εἰσαΐειν αὐτῆς δόξετε Καλλιόπης. Nonn. Jo. p. 96, 27 : Εἰσαΐειν ... θέσκελον ὀμφήν. Apollon. Rh. 3, 903 : Τὰ δὲ σῖγα νόῳ ἔχετ' εἰσαΐουσαι. L. D. Nullo seq. casu Rhian. ap. schol. Apoll. Rh. 3, 1 : Πᾶσαι δ' εἰσαΐουσι, μιᾶς ὅτε τοὔνομα λέξεις. Hemst. Apoll. Rh. 1, 1103; 3, 145 : Τῷ δ' ἀσπαστὸν ἔπος γένετ' εἰσαΐοντι· 3, 368 : Ἄναξ δ' ἐπεχώσατο μύθοις εἰσαΐων, etc. Quintus 12, 121 : Οἱ δέ οἱ εἰσαΐοντες ἀπειρέσιον κεχάροντο.]

[Εἰσακοὴ, ἡ, Exauditio. Philo vol. 1, p. 593, 33 : Συμεὼν ὄνομα μαθήσεως καὶ διδασκαλίας ἐστίν· εἰσακοὴ γὰρ ἑρμηνεύεται· quæ iterantur ib. p. 663, 32. Hase.]

[Εἰσακολουθέω scriptura vitiosa duorum librorum Diodori 19, 30.]

Εἰσακοντίζω, Jaculor in aliquem locum. In VV. LL. exp. Missilia Ingero. [Et in Ind. :] Jaculor in, Jacula immitto, Jacula torqueo in. [Herodot. 1, 43 : Περιστάντες τὸ θηρίον κύκλῳ ἐσηκόντιζον· 9, 49 : Ἐσινέοντο πᾶσαν τὴν στρατιὴν... ἐσακοντίζοντές τε καὶ τοξεύοντες.] Thuc. 2, [79] : Ἀποχωροῦσι δὲ ἐνέκειντο καὶ ἐσηκόντιζον. [Conf. 3, 97, 98; 5, 10; 7, 78. Id. 3, 23 : Ἐσηκόντιζον ἐς τὰ γυμνά. Xen. An. 7, 4, 15 : Ἐπεὶ δ' ἐγένοντο κατὰ τὰς θύρας ἑκάστου τοῦ οἰκήματος, οἱ μὲν εἰσηκόντιζον, οἱ δὲ τοῖς σκυτάλοις ἔβαλλον. L. D. Epinicus ap. Athen. 11, p. 497, B : Ὁ Βελλεροφόντης ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Πηγάσου τὴν πύρπνοον Χίμαιραν εἰσηκοντικώς. Schneid. Pass. Philo vol. 2, p. 101, 31 : Καὶ γὰρ πόρρωθεν μετὰ ῥοίζου καθάπερ βέλος εἰσακοντίζεται. Wakef. Improprie Eur. Hel. 1588 : Αἵματος δ' ἀπορροαὶ ἐς οἶδμ' ἐσηκόντιζον οὔρια ξένῳ, de victimæ cruore in mare manante.]

[Εἰσάκουσις, ἡ, Docilitas. Greg. Tephr. Disput. p. 57, 1 : Διὰ τοῦτο ἄξιος εἶ πειθοῦς καὶ εἰσακούσεως. Hase.]

[Εἰσακουστὸς, ἡ, ὸν, Qui exauditur, Exaudibilis. Basil. t. 1, p. 220, C : Τοῦ τοιούτου ἡ κραυγὴ εἰσακουστὴ τῷ Κυρίῳ. Hase.]

Εἰσακούω, vel Ἐσακούω, Exaudio [Gl.], ea signif. qua dicitur a Cic., Ut idem omnes exaudiant, voce clarissima dicam. Thucyd. 4, p. 133 [c. 34] : Ὑπὸ δὲ τῆς μείζονος βοῆς τῶν πολεμίων, τὰ ἐν αὐτοῖς παραγγελλόμενα οὐκ ἐσακούοντες. Sic 5, p. 180 [c. 45] : Τοῦ Ἀλκιβιάδου καταβοῶντος ἐσήκουον. [Locus posterior pertinet ad signif. Obtemperandi s. Morem gerendi, de

qua infra. Eurip. Iph. A. 1368 : Μῆτερ, εἰσακούσατε τῶν ἐμῶν λόγων. Theocr. 13, 61 : Ἐσακούσας νεβρῷ φθεγξαμένας· 24, 34 : Ἀλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς. Aret. Diut. m. sign. 2, 1, p. 49=57 : Ἐσακούειν τοῦ κλύδωνος. Pass. Aristot. Probl. 11, 37 : Διὰ τί ἔξωθεν εἰς τὰς οἰκίας εἰσακούεται μᾶλλον ἢ ἔσωθεν ἔξω;] || Ponitur ἐσακούω et pro Pareo, ab [Hom. Il. Θ, 97 : Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἐσάκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς, ἀλλὰ παρήιξεν κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, quanquam eo l. subest etiam signif. Exaudiendi,] Thuc. et alibi. [1, 126 : Ἐπρεσβεύοντο πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, ἐγκλήματα ποιούμενοι, ὅπως σφίσιν ὅτι μεγίστη πρόφασις εἴη τοῦ πολεμεῖν, ἢν μή τι ἐσακούωσι· 3, 4 : Οὐκ ἐσακουόντων δὲ τῶν Μυτιληναίων ἐς πόλεμον καθίσταντο. Conf. 4, 110; 5, 50; 8, 31, 32, 86. Et c. gen. 5, 22 : Ὡς δ' αὐτῶν οὐκ ἐσήκουον. Xen. H. Gr. 5, 2, 13 : Ἐπεὶ δὲ εἰσήκουσαν αἱ ἐγγύτατα αὐτῶν (civitates), ταχὺ καὶ ἐπὶ τὰς πόρρω καὶ μείζους ἐπορεύοντο. C. dat. Herodot. 1, 214 : Ὡς οἱ ὁ Κῦρος οὐκ ἐσήκουσε· 6, 86 : Ὡς οἱ οὐδὲ οὕτω ἐσήκουον οἱ Ἀθηναῖοι. Id. c. accus. rei 9, 60 : Ὥστε καὶ ταῦτα ἐσακούειν.] || Εἰσακούω, in N. T. et ap. LXX Interprr., pro Exaudio, illo etiam sensu quo dicitur Deus exaudire preces. Sic et pass. Εἰσακούομαι, Exaudior, Preces meæ exaudiuntur, ut Matth. 6, [7] : Ὅτι ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται. Dicitur et ipsa precatio εἰσακούεσθαι, ut Lucæ 1, [13] : Διότι εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου. || Εἰσακούω simpliciter pro ἀκούω, ap. Soph. [Aj. 789] : Τοῦδ' εἰσάκουε τἀνδρός. [OEd. C. 1645 : Τοσαῦτα φωνήσαντος εἰσηκούσαμεν· Tr. 351 : Τούτου λέγοντος τἀνδρὸς εἰσήκουσ' ἐγώ. C. accus. rei Soph. El. 38 : Ὅτ' οὖν τοιόνδε χρησμὸν εἰσηκούσαμεν. Eurip. Hec. 555 : Κἀπεὶ τόδ' εἰσήκουσε δεσποτῶν ἔπος, etc. Apollon. Rh. 1, 766 : Ἐλπόμενος πυκινήν τιν' ἀπὸ σφείων ἐσακοῦσαι βάξιν· 3, 696 : Τοῖ' ἐσάκουσεν. Duplici structura c. gen. pers. et accus. rei id. 3, 914 : Ὅτ' ἤδη τήνδε κασιγνήτων ἐσάκουσεν ἠερίην Ἑκάτης ἱερὸν μετὰ νηὸν ἰοῦσαν. Quod schol. exp. : Παρὰ τῶν κασιγνήτων εἰσήκουσε τὴν Μήδειαν κατὰ τὸν ὄρθρον ἀφίξεσθαι εἰς τὸν τῆς Ἑκάτης ναόν. C. partic. sic etiam Eur. El. 416 : Ζῶντ' εἰσακούσας παῖδα. Et similiter Herc. F. 516 : Ὅδ' ἐστὶν ὃν γῆς νέρθεν εἰσηκούομεν. L. Dind.]

[Εἰσακτέον, Introducendum, In jus vocandum. Xenoph. Hipparch. 1, 10 : Εἰς τὸ δικαστήριον τούτους εἰσακτέον. Aristoph. Vesp. 839 : Τοῦτ' ἆρα πρῶτον τἀδίκημα τῷ πατρὶ εἰσακτέον μοι. Hermog. p. 370.]

[Εἰσάκτης, ου, ὁ, Inductor, Gl.]

[Εἰσαλαλάζω. Hesych. : Ἐσαλάλαζεν, ἐποτνίαζεν, Precabatur.]

[Εἰσαλείφω, Inungo. Hippocr. De nat. mul. p. 566, 14 : Ἐσαλείφειν δὲ ἐς τὸ στόμα τῶν ὑστερέων ἔλαιον χήνειον. L. Dind.]

Εἰσάλλομαι, Insilio. Aor. 1 med. εἰσηλάμην. [Eubul. ap. schol. Arist. Pl. 1130 : Ἀσκὸν εἰς μέσον καταθέντες εἰσάλλεσθε, καὶ καγχάζετε ἐπὶ τοῖς καταρρέουσιν.] — Ἐσάλλομαι, Insilio, ut [Pind. Ol. 8, 38 : Γλαυκοὶ δὲ δράκοντες, ἐπεὶ κτίσθη, νέον πύργον ἐσαλλόμενοι τρεῖς. Hom. Il. M, 438, Π, 558 : Ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν. Soph. Antig. 1346 : Τὰ δ' ἐπὶ κρατί μοι πότμος δυσκόμιστος εἰσήλατο. Xen. Cyrop. 7, 4, 4 : Ἐν ταύτῃ (nocte) εἰσήλατο εἰς τὰ τείχη, de eo qui castellis quibusdam dolo potitus esset], Ἐσήλατο πυρὸς κρατῆρας, in [ep. Diog. L. 8, 75] Anthol. [Pal. 7, 124, 3], Insiliit in crateras ignis. Dicitur et ἐσᾶλτο per syncopen a poetis. [Hom. Il. M, 466 : Ὅτ' ἐσᾶλτο πύλας· N, 679 : Πύλας καὶ τεῖχος ἐσᾶλτο. Aor. sec. forma vulg. Athen. 1, p. 23, D : Σάτυρος παρὰ Σοφοκλεῖ τοῦτό φησιν, ... Τῷ Ἡρακλεῖ ... μέσον εἰς τὸν αὐχέν' εἰσαλοίμην.]

[Εἰσαμείβω, Ingredior. Æsch. Sept. 558 : Ὃς οὐκ ἐάσει γλῶσσαν ἐργμάτων ἄτερ ἔσω πυλῶν ῥέουσαν ἀλδαίνειν κακὰ, οὐδ' εἰσαμεῖψαι θηρὸς ἐχθίστου δάκους εἰκὼ φέροντα πολεμίας ἐπ' ἀσπίδος.]

Εἰσαναβαίνω, Inscendo, Ascendo. Hom. [Il. Θ, 291] : Ἐμὸν [ὁμὸν] λέχος εἰσαναβαίνει [-νοι]. Id. [Il. Ω, 97] : Ἀκτὴν δ' εἰσαναβᾶσαι ἐς οὐρανὸν ἀϊχθήτην. [Et alibi ipse aliique Epici. Soph. OEd. T. 876 : Ἀκρότατον εἰσαναβᾶσα. Orac. Theseo editum ap. Gronov. ad Herodot. 1, 65 et Schweigh. ad 5, 92 : Ὄλβιος οὗτος ἀνὴρ, ὃς νῦν κατὰ λάϊνον οὐδὸν Φοίβου Ἀπόλλωνος χρηστήριον εἰσαναβαίνει.]

[Εἰσαναβιβάζω, Impono. Cod. Brunckianus Soph. OEd. T. 877 εἰσαναβιβάσασα vitiose pro εἰσαναβᾶσα.]

[Εἰσαναβολὴ, ἡ, pro ἀναβολὴ, Dilatione, dictum putatur ap. Dion. Cass. 46, 41 : Ἐκεῖνος δὲ ... δεινῶς ἀγανακτῶν οὐκ ἔτ' ἐσαναβολὰς ἐποιήσατο, ἀλλ' ἐπί τε τὰ ὅπλα καὶ τὴν ἰσχὺν αὐτῶν ἐτράπετο. Sed leg. cum intt. ἀναβ. vel ἐς ἀναβ.]

Εἰσαναγκάζω, pro simplici ἀναγκάζω, Cogo, etc. Platoni : ut εἰσβιάζεσθαι pro βιάζεσθαι, inquit Bud. [Æsch. Prom. 290 : Τό τε γάρ με, δοκῶ, ξυγγενὲς οὕτως ἐσαναγκάζει. Plato Tim. p. 49, A : Νῦν δὲ ὁ λόγος ἔοικεν εἰσαναγκάζειν ... ἐπιχειρεῖν.]

[Εἰσανάγω, Deduco in, Adduco. Hom. Od. Θ, 529 : Εἴρερον εἰσανάγουσι. Tryphiodor. 136 : Ὅπως αὐτάγρετον ἄλγος Τρῶες ἀταρβήτοιο θεῆς ἀπατηνορα τέχνην Ἴλιον εἰσανάγωσιν, ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες. Wakef. Marian. Anth. Plan. 4, 201, 8 : Ἀλλ' ἐγὼ ἐς καθαρὴν μερόπων φρένα πυρσὸν ἀνάπτω εὐμαθίης, ψυχὴν δ' οὐρανὸν εἰσανάγω. Polyb. 1, 82, 2 : Τοὺς δὲ ζωγρείᾳ πρὸς αὐτὸν εἰσαναχθέντας.]

[Εἰσαναλίσκω, Insumo. Antiphanes Athen. 3, p. 104, A : Οὐ βέβαιον οὐδέν ἐστι, πλὴν ὅσ' ἂν καθ' ἡμέραν εἰς ἑαυτὸν ἡδέως τις εἰσαναλίσκων τύχῃ.]

Ἐισανδρόω, Viris impleo, Virili prole habitatum reddo. Apoll. Rh. 2 [1, 872] : Τὸν δ' ἐνὶ λέκτροις Ὑψιπύλης εἰᾶτε πανήμερον, εἰσόκε Λῆμνον Παισὶν ἐσανδρώσῃ, Donec Lemnum virili sobole implerit. Paulo ante dicit, Ὄφρα κεν αὖτις Ναίηται μετόπισθεν ἀκήρατος ἀνδράσι Λῆμνος. Olim enim in Lemno [ib. 611] κουριδίας μὲν ἀπηνήναντο γυναῖκας Ἀνέρες ἐχθήραντες, ἔχον δ' ἐπὶ ληϊάδεσσι Τρηχὺν ἔρον. Quamobrem illæ zelotypia tactæ et accensæ σὺν τῇσιν ἑοὺς ἔρραισαν ἀκοίτας Ἀμφ' εὐνῇ, πᾶν δ' ἄρσεν ὁμοῦ γένος. [Nisi leg. ἐνανδρ. Hemst.]

[Εἰσάνειμι, Ascendo in. Hom. Il. H, 423 : Ἐξ Ὠκεανοῦ οὐρανὸν εἰσανιών. Et sim. Hesiod. Theog. 761. Apoll. Rh. 1, 1092 : Τόδ' ἱερὸν εἰσανιόντα.]

Εἰσανέχω, Insurgo, Exsurgo, VV. LL. [Apoll. Rh. 1, 1360 : Χθονὸς εἰσανέχουσαν ἀκτήν· 4, 291 : Βαθὺν διὰ κόλπον ἵησι σχιζόμενος πόντου Τρινακρίου εἰσανέχοντα· 1578 : Κεῖνο δ' ὑπηέριον θείην Πελοπηίδα γαῖαν εἰσανέχει πέλαγος Κρήτης ὕπερ.]

[Εἰσανοράω, Suspicio. Hom. Il. Ω, 307 : Οὐρανὸν εἰσανιδών.]

[Εἰσανορούω, Irruo. Quintus 2, 658 : Τότε δ' ἄμβροτος Ἠὼς οὐρανὸν εἰσανόρουσεν ὁμῶς πολυαλδέσιν Ὥραις· 14, 2 : Ἠὼς οὐρανὸν εἰσανόρουσεν.]

[Εἰσαντλέω, Infundo, Ingero. Athen. 10, p. 416, B : Κλέαρχος δ' ἐν πέμπτῳ βίων Καντιβάρι φησὶ τῷ Πέρσῃ, ὁπότε κοπιάσειε τὰς σιαγόνας ἐσθίων, κεχηνότι καθάπερ εἰς ἄψυχον ἀγγεῖον εἰσαντλεῖν τὴν τροφὴν τοὺς οἰκείους.]

[Εἰσαποβαίνω, Escendo in. Apoll. Rh. 4, 650 : Στοιχάδας εἰσαπέβαν νήσους· 1781 : Ἀσπασίως ἀκτὰς Παγασηίδας εἰσαπόβητε. Egredior in, ib. 927 : Ἐκ δὲ τόθεν Ῥοδανοῖο βαθὺν ῥόον εἰσαπέβησαν.]

[Εἰσαποκλείω, Includo. Severus inter Rhett. Select. Galei p. 229 : Τοὺς ἐχθροὺς ... τοῖς τείχεσιν εἰσαπέκλειον.]

[Εἰσαποστέλλω, Emitto s. Mitto in vel ad. Antonin. Lib. c. 41, p. 274 : Πρόκριδι δὲ εἰσαπέστειλεν ἄνδρα οἰκέτην ... φέροντα χρυσὸν πολύν. Argum. Eur. Or. initio : Νυκτὸς μὲν Ἑλένην εἰσαπέστειλε, μεθ' ἡμέραν δὲ αὐτὸς ἦλθε.]

[Εἰσαράσσω vel Εἰσαράττω, Illido, Impello, Intrudo. Dio Cass. 42, 40 : Τοὺς λοιποὺς ἐς τὰς ναῦς ἐσήραξαν· 51, 26 : Τὴν ἵππον ἐς τοὺς πεζοὺς ἐσήραξε· 68, 31 : Ὥστε καὶ ἐς τὸ στρατόπεδον αὐτοὺς ἐσαραχθῆναι. Gl. : Εἰσήραξον, Inger. De forma Ἐσαρ. HSt. :] Ἐσαράσσω, άξω, Repello : unde illud in VV. LL., Ἐσαράξαντες [σφεας] ἐς τὰς νέας. [Ex Herodot. 5, 116, Postquam eos rejecerunt in ... Id. 4, 128 : Ἐσαράξαντες τὴν ἵππον, scil. ἐς τοὺς πεζοὺς, Rejectis, Repulsis equitibus usque ad pedites. Schweigh.]

[Εἰσαριθμέω, unde εἰσαριθμούμενος pro εἷς ἀριθμούμενος legebatur olim ap. Diodorum Exc. vol. 2, p. 491, 21.]

[Εἰσαρπάζω, Arripio. Lysias p. 94=29 R. : Οὕτως, ὦ ἄνδρες, ἐκεῖνος τούτων ἔτυχεν, ὥνπερ καὶ οἱ νόμοι κελεύουσι τοὺς τὰ τοιαῦτα πράττοντας, οὐκ εἰσαρπασθεὶς ἐκ τῆς ὁδοῦ, οὐδ' ἐπὶ τὴν ἑστίαν καταφυγών· 97=142 : Φύλακας δὲ κατέστησαν ἐπὶ τοῦ τέγους, ἵν' ὁπότε ἐξέλθοι τὸ μειράκιον, εἰσαρπάσαιεν αὐτόν. Seager. Vertendum, Intus rapio.]

[Εἰσαρτίζω vel Ἐσαρτίζω, Quadro in. Hippocr. De morb. 2, p. 471, 48 : Εἶναι δὲ μέγεθος (spongiam), ὥστε ἐσαρτίζειν ἐς τὸν μυκτῆρα.]

[Εἰσαρύομαι, Haurio. Hippocr. De gland. 4 (?). Schneid.]

[Εἰσᾶς, ᾶ, n. pr. viri in mon. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 382, 57 : ΗΙΠΕΥΣΙ ΕΙΣΑ. Videtur poni pro Ἰσᾶ, ut in iisdem frequens est Εἰσιδότος et sim. Conf. p. 386, n. 277, 16; p. 391, n. 282, 23; p. 397, n. 287, 9. L. Dindorf.]

[Εἰσάττω. V. Εἰσαίσσω.]

[Εἰσαυγάζω, Intueor.] Ἐσαυγάζω, ex Epigr. [Diotimi Anth. Pal. 5, 106, 5 : Εἶδος ἐσαυγάζων μοῦνον γλυκύ], pro Inspicio.

[Εἰσάφασμα, τό. V. Εἰσαφάσσω.]

[Εἰσαφάσσω, Attrecto, Tracto, Immitto manum contrectandi causa. Hippocr. De nat. mul. p. 566, 50 : Ἢν ἐσαφάσῃς τὸν ἕκτυλον, quod p. 576, 55 ἀφάσσων dicitur. Hesych. : Εἰσαφάσματα, εἰσπτήματα, ἀπὸ τοῦ εἰσαφιέναι· ἢ σπαράγματα, Αἰσχύλος Προμηθεῖ λυομένῳ. Id. : Ἐπεισαφάσσεσθαι, λαθεῖν, Λάκωνες. Quæ gl. varie tentatur ab intt.]

Εἰσαφίημι, Jacio intro s. projicio. Aut etiam Jaculor intro. [Intromitto. Xenoph. Cyrop. 4, 5, 14 : Οἱ φύλακες... οὐκ εἰσαφῆκαν αὐτοὺς πρὸ ἡμέρας. Strabo 15, p. 704 : Εἶτ' εἰσαφιᾶσι (in locum fossa circumdatum) τὰς θηλείας τὰς ἡμερωτάτας τρεῖς. Hemsr. Joseph. Bell. Jud. 1, 13, 3 : Παρακαλεῖ Πάκορον εἰσαφεῖναι, In urbem admitti; et ib. 5, 13, 1 : Εἰσαφεῖναι τὸν Σίμωνα βοηθὸν, Recipere. Hasz.]

Εἰσαφικάνω, Advenio, Pervenio. Hom. Od. X, [99] : Μάλα δ' ὦκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν. [Theocr. 22, 29 : Βέβρυκας εἰσαφίκανε.] Apud Hesiod. quoque [Sc. 45], Ἐὸν δόμον εἰσαφίκανε. [Id. fr. ap. schol. Pind. Pyth. 6, 19 : Ὅτ' εἰς δόμον εἰσαφίκηαι. Apoll. Rh. 3, 888 : Νηὸν δ' εἰσαφίκανε, etc. ᾱ]

Εἰσαφικνέομαι, Advenio, i. q. ἀφικνέομαι. Hom. Od. O, [38] : Συβώτην εἰσαφικέσθαι. [Eur. Andr. 13 : Ἑλλάδ' εἰσαφικόμην. Apoll. Rh. 4, 302 : Ἕως Ἴστροιο μέγαν ῥόον εἰσαφίκοντο, et al.] —Ἐσ., Pervenio ad, Accedo. Ἐσαπικνέεσθαι, Venire ad, Accedere : Ionice ap. Herodot. pro εἰσαφικνεῖσθαι. [1, 2 : Τῇ τε ἄλλῃ χώρῃ ἐσαπικνέεσθαι καὶ δὴ καὶ ἐς Ἄργος· 9, 100 : Φήμη τοῖσι Ἕλλησι τοῖσι ταύτῃ ἐσαπίκετο· 101 : Πρὶν τὴν φήμην ἐσαπικέσθαι. Plato Leg. 8, p. 848, A : Ὅσοι χρεία τινὶ πόλεως ... εἰσαφικνοῦνται· Menon. p. 92, B : Αἱ πόλεις ἐῶσαι αὐτοὺς εἰσαφικνεῖσθαι. Xen. Vectig. 3, 12 : Τοῖς εἰσαφικνουμένοις δημόσια καταγώγια· 5, 1 : Πολὺ γὰρ ἂν αὕτη ἡ ἀρχὴ ... πυκνοτέραν εἰσαφικνεῖσθαι πᾶσιν ἀνθρώποις ποιήσειε τὴν πόλιν. Æneas Tact. c 30, p. 91 : Τὰ εἰσαφικνούμενά τε καὶ ἠθροισμένα ὅπλα. L. D. Aristid. vol. 1, p. 182=317 : Τῇ τῶν Ἐλευσινίων τελετῇ τοῖς εἰσαφικνουμένοις ἐξηγηταὶ τῶν ἱερῶν καὶ μυσταγωγοὶ κέκλησθε. Hemsr.]

[Εἰσαφύομαι, Infundo, Haurio. Apoll. Rh. 4, 1692 : Ὕδωρ δ' εἰσαφύσαντο. ῡ]

Εἰσβαίνω, vel Ἐσβαίνω, [ήσομαι, Thucyd. 8, 96], Ingredior. [Hom. Od. I, 103 : Οἱ δ' αὖθ' εἰσβαινον.] Ἐσβὰς ἐς ποταμὸν, Herodot. [Ap. eund. est ἐς νῆα ἐσβ. 7, 128; 3, 58, et in var. script. 2, 29; 5, 109, ubi alii ἐμβ. Eur. Electr. 775 : Εἰσβάντες ᾖμεν εἴκροτον ἐς ἁμαξιτόν.] Apud poetas autem εἰσβῆσαι act. etiam pro Impono, et q. d. Ingredi facio : Hom. Il. A, [310] : Ἐς δ' ἑκατόμβην βῆσε θεῷ, Imposuit navi, ut contra [438] : Ἐκ δ' ἑκατόμβην βῆσαν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι, pro Exposuerunt e navi in terram, Eduxerunt e navi. Sic Apoll. Rh. [2, 167] : Ληΐδα τ' εἰσβήσαντες ὅσην χρεὼ ἦεν ἄγεσθαι. [Eur. Alc. 1055 : Ἢ τῆς θανούσης θάλαμον εἰσβήσας τρέφω (mulierem); Bacch. 466 : Πόθεν δὲ τελετὰς τάσδ' ἄγεις ἐς Ἑλλάδα; Διόνυσος ἡμᾶς εἰσέβης' ὁ τοῦ Διός. C. accus. Eur. tum alibi tum Iph. T. 1079 : Εἰσβαίνειν δόμους· Tro. 681 : Αὐτὴ μὲν οὔπω ναὸς εἰσέβην σκάφος. Soph. OEd. C. 997 : Τοιαῦτα μέντοι καὐτὸς εἰσέβην κακά. Anth. Pal. 7, 621, 1 : Στυγερὸν δόμον Ἄϊδος ἐσβην. C. πρὸς Soph. Antig. 1205 : Πρὸς ... νυμφεῖον εἰσβαίνομεν. C. dat. Soph. Tr. 298 : Ἐμοὶ γὰρ οἶκτος δεινὸς εἰσέβη. Sine casu Hom. Il. K, 573 : Αὐτοὶ δ' ἴδρῳ πολλὸν ἀπενίζοντο θλάσσῃ ἐσβάντες, ubi al. ἐμβ., quam confusionem vidimus supra in Il. Herod. De navibus conscensis Thuc. 1, 143 : Ἐσβάντων αὐτῶν τε καὶ τῶν μετοίκων· 2, 67 : Πορευομένους αὐτοὺς ... ἐπὶ τὸ πλοῖον ... πρὶν ἐσβαίνειν ξυλλαμβάνει. Et alibi sæpe. Xen. H. Gr. 1, 6, 25 : Ἐσβαίνειν ἀναγκάσαντες ἅπαντας. Æsch. Suppl. 471 : Ἄτης δ' ἄθυσσον πέλαγος οὐ μάλ' εὔπορον τόδ' ἐσβέβηκε, κοὐδαμοῦ λιμὴν κακῶν. Ubi al. ἐσβέβηκα.]

Εἰσβάλλω, Injicio, Immitto, opp. τῷ ἐκβάλλω. Sic Herodot. [1, 179], εἰσβάλλειν τὸ ῥέεθρον, ut Hom. citra comp., εἰς ἅλα βάλλειν. Quo etiam modo dictum est illud, Ῥόον εἰς ἅλα βάλλει. [Thucyd. 2, 48 : Ὥστε καὶ ἐλέχθη ὑπ' αὐτῶν ὡς οἱ Πελοποννήσιοι φάρμακα ἐσβεβλήκοιεν ἐς τὰ ῥέεθρα· 67 : Τοὺς ἐμπόρους ... ἐς φάραγγας ἐσβαλόντες. Translate de cohortibus acici inserendis 5, 71 : Ἐς δὲ τὸ διάκενον τοῦτο παρήγγελλεν ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ κέρως δύο λόχους τῶν πολεμάρχων Ἱππονοΐδᾳ καὶ Ἀριστοκλεῖ ἔχουσι παρελθεῖν καὶ ἐσβαλόντας πληρῶσαι. Æsch. Prom. 1075 : Μηδέ ποτ' εἴπῃθ' ὡς Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόοπτον πῆμ' εἰσέβαλεν. Soph. Aj. 60 : Εἰσέβαλλον εἰς ἔρκη κακά. Plut. Mor. p. 653, B : Ἐσπάραττον τὸν Ἐπίκουρον, ὡς οὐ καλὸν οὐδ' ἀναγκαῖον εἰσβεβληκότα λόγον περὶ καιροῦ συνουσίας εἰς τὸ συμπόσιον. L. D.] Eur. quoque [Iph. T. 261] εἰσβάλλειν accus. junxit, sed qui regatur a præp. : Βοῦς πόντον εἰσεβάλλομεν, Boves ad mare ducebamus, vel agebamus. [Id. ead. signif. c. præp. El. 79 : Ἐγὼ δ' ἅμ' ἡμέρᾳ βοῦς εἰς ἀρούρας ἐσβαλὼν σπερῶ γύας.] || Εἰσβάλλω usitatius neutr. pro Ingredior, Introeo, [Irripio, Introrumpo add. Gl.] : cum præp. εἰς Theophr. [H. Pl. 9, 7, 1] : Εἰσβάλλοντι δὲ εἰς τόπον εὐθὺς ἡ ὁσμὴ προσβάλλει. [Diodor. 4, 51 : Εἰς τὴν πόλιν εἰσβαλεῖν ἅμα ἡμέρᾳ. Et ib. : Εἰσβαλεῖν τὴν Μῆδειαν εἰς τὰ βασίλεια. Palæph. Incr. c. 14, 4 : Εἰσβάλλοντες εἰς τὴν πόλιν διεφήμιζον ὡς οἱ περὶ Ἀταλάντην καὶ Μειλανίωνα εἰς λέοντας μετεβλήθησαν. C. πρὸς Thucyd. 4, 25 : Τῷ δὲ πεζῷ πρὸς τὴν πόλιν ἐσέβαλλον. Translate Geop. 2, 3, 4 : Ἡ τοῦ ἡλίου θερμότης τάχιον εἰσβάλλουσα (in ædes).] Sic fluvii ipsi dicuntur εἰσβάλλειν, Ingredi, i. e. Influere, ut Polyb. 4, [41, 1] : Τῷ γὰρ Ἴστρου πλείοσι στόμασιν εἰς τὸν πόντον εἰσβάλλοντος. De iisdem dicitur et ἐκβάλλειν. Quomodo autem hæc duo contraria signif. verba dici de re ead. possint, docebo in Ἐκβάλλω. [Thomas p. 278 : Ἐκβάλλει καὶ ἐκδίδωσιν ὁ ποταμὸς εἰς τὴν θάλατταν καὶ ἐξίησιν, οὐκ εἰσβάλλει. Quam observationem refellit Herodot. 4, 48 : Ὁ δὲ ὁ Ἀραρός τε καὶ ὁ Νάπαρις ... ἐσβάλλουσι ἐς τὸν Ἴστρον· 49 : Ἐκ δὲ τοῦ Αἵμου τῶν κορυφέων τρεῖς (ποταμοὶ) ἐσβάλλουσι ἐς αὐτόν· 57 : Ἐς Τάναϊν ἄλλος ποταμὸς ἐσβάλλει. Xen. An. 1, 7, 15 : Εἰσβάλλουσι δὲ εἰς τὸν Εὐφράτην (αἱ διώρυχες)· ut omittam recentiores ab intt. Thomæ citatos. C. accus. Eur. Hipp. 1198 : Ἐπεὶ δ' ἔρημον χθόν' εἰσεβάλλομεν. Conf. Bacch. 1043, Andr. 968. Apoll. Rh. 1, 927 : Κούρης Ἀθαμαντίδος αἱπὰ ῥέεθρα εἰσέβαλον· 4, 639, 826. Et divisim 4, 596 : Ἐς δ' ἅλαλον μύχατον ῥόον Ἠριδανοῖο.] || Ingredior hostiliter; Invado, Aggredior, ut εἰσβάλλειν εἰς τὴν Ἀττικὴν, Thuc. [1, 109, 114, 125, etc.], quod et ἐμβάλλειν, et quidem frequentius. [Diodor. 12, 78 : Εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἀργείαν. Absolute Thuc. 2, 54 : Ἐσβεβληκότων τῶν Πελοποννησίων. De incurrentibus in hostem id. 6, 70 : Ἐσβαλόντες ἐς τοὺς ὁπλίτας, εἴ τινας προδιώκοντας ἴδοιεν, ἀνέστελλον· 101 : Ἐσβάλλουσιν ἐς τὸ δεξιὸν κέρας τῶν Ἀθηναίων.] Et pyretos εἰσβάλλει, non addita præp., Galeno, Febris invadit, s. adoritur. [Aret. Acut. m. cur. 1, 1, p. 73=83 : Ἢν μὲν ὧν ἡ παραφορὴ ξὺν πυρετῷ ἀρχῆθεν εἰσβάλλῃ· ib. 2, p. 79=89 : Ἢν ἀρχῆθεν ἡ νοῦσος εἰσβάλλῃ· 5, p. 83=94 : Ἢν ὀξέως εἰσβάλλῃ ἡ νοῦσος. L. Dindorf.] — Ἐσβάλλω, pro εἰσβάλλω, Injicio, Immitto [Herodot. 1, 14 : Ἐσέβαλε μέν νυν στρατιὴν καὶ οὗτος ... ἐς τε Μίλητον καὶ ἐς Σμύρνην (l. Σμύρναν). Et ib. 17, 18], Impono. Herodot. [6, 95] : Ἐσβάλλομαι τοὺς ἵππους ἐς νέας, Impono s. Introduco equos in naves. [1, 1 : Ἐσβαλομένους ἐς τὴν νέα (Europam) οἴχεσθαι ἀποπλέοντας. Thuc. 8, 31 : Τὰ μὲν διήρπασαν καὶ ἀνάλωσαν, τὰ δὲ ἐσβαλόμενοι, ἀπέπλευσαν. L. Dind.] Ap. Eundem neutraliter pro Ingredior, Ἐσβάλλει ἐς Τάναϊν : et Ἐσβάλλει ἐς Αἴγυπτον. [Conf. 1, 15 : Ἐς Μίλητόν τε ἐσέβαλε· 16 : Ἐς Κλαζομενάς τε ἐσέβαλε, etc.] Alioqui in neutr. signif. pro Irruo, Invado, Irrumpo. Aristoph. Ach. [762] : Οὐκ' ἐσβαλεῖτε, τὼς ἀρουραίοι μύες, Quum irruetis in agros veluti agrestes s. arvales mures. Ubi schol. ἐσβαλεῖν esse vult τό τινας ἐν ἀγρῷ εἰσελθόντας ἐκκόψαι πάντα τὰ ἐν αὐτῷ. [Soph. El. 719 : Ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα

καὶ τροχῶν βάσεις ἤρριζον, εἰσέβαλλον ἱππικαὶ πνοαί. || Ordior. Schol. Pind. Nem. 7, 1 : Ἀπὸ τῆς Εἰλειθυίας εἰσβέβληκε, Ab Ilithyia carmen orsus est. Galen. vol. 12, p. 357, D : Κατὰ τὸ ἦαρ εἰσβάλλον, Initio veris. Hemst. Eust. Od. p. 1405, 45 : Τὸ δὲ εἰσβάλλειν καὶ ἡ εἰσβολὴ ἀρχήν τινα ἔργου ἢ πάθους ἢ καὶ τοπικὴν ἐμφαίνει. || Εἰσβαλόντες et εἰσβάντες confusa Diodori 18, 25.]

Εἰσβάσις, εως, ἡ, Ingressus. [Eur. Iph. T. 101 : Ἦν δ' ἀνοίγοντες πύλας ληφθῶμεν, εἰσβάσεις τε μηχανώμενοι, θανούμεθα. Seager. Thucyd. 7, 30 : Καὶ ἀποκτείνουσιν αὐτῶν ἐν τῇ ἐσβάσει (in naves) τοὺς πλείστους. Dio Cass. 41, 42 : Ἐν τῇ ἐς τὰ πλοῖα ἐσβάσει. L. Dindorf.]

Εἰσβατὸς, ὁ, ἡ, ut εἰσβατὸς τόπος, Locus quem ingredi possumus. [Thuc. 2, 41 : Πᾶσαν μὲν θάλασσαν καὶ γῆν ἐσβατὸν τῇ ἡμετέρᾳ τόλμῃ κατεναγκάσαντες γενέσθαι. Procop. De B. V. p. 286, B : Ὅπως μὴ αὖθις τοῦτο δὴ τὸ ὄρος Μαυρουσίοις ἐσβατὸν ἔσται· De B. G. p. 309, B : (Ἠιὼν) τῷ πεζῷ στρατῷ ἐσβατή. L. D.]

[Εἰσβάλλω, Sugo. Galen. vol. 4, p. 374 : Ὥστε δι' ἅμφω ταῦτα ἀδύνατον ἦν αὐτοῖς, ὥσπερ φυτοῖς τὸν ἐκ τῆς γῆς εἰσβάλλειν χυμόν. L. Dindorf.]

Εἰσβιάζομαι, Vim infero, Violenter aliquid facio. Dem. [p. 1004] : Κατὰ τῶν αὐτοὺς εἰσβιαζομένων ἄκοντας ποιεῖσθαι, Qui violenter se cogunt adoptari. Hæc Bud. Item, Vi ingredior, Bud. q. d. Per vim irrumpo, Vi in aliquem locum contendo. Basil. : Εἰς βασιλείαν εἰσβιασάμενος. Sic Plut. [Num. c. 1] : Εἰσβιάζονται εἰς τοὺς οἴκους. [Aristoph. Av. 32 : Ὁ μὲν γὰρ ὢν οὐκ ἀστὸς εἰσβιάζεται. Diodor. 14, 9 : Εἰσβιάσαντο πρὸς τὸν Διονύσιον, ubi εἰσιβιάσαντο libri. Ib. 86 : Ἐντὸς τοῦ διατειχίσματος εἰσβιάζοντο. Lucian. Nigrin. c. 31 : Καὶ τοῦτο δὲ τὸ ἐν ταῖς τραγῳδίαις τε καὶ κωμῳδίαις λεγόμενον ἤδη καὶ παρὰ θύραν εἰσβιαζόμενοι· Bis acc. c. 31 : Κωμαζόντων ἐπ' αὐτὴν, ... ἐνίων δὲ καὶ εἰσβιάζεσθαι σὺν οὐδενὶ κόσμῳ τολμώντων. Dio Cass. 42, 47 : Ἐπὶ τὸν Βόσπορον μετὰ τοῦτο ἐσβιαζόμενον ὁ Ἀσανδρος εἶρξέ τε καὶ ἀπέκτεινε.]

Εἰσβιβάζω, Inscendere facio. Isocr. [De pace p. 169, A] : Καὶ τότε μὲν εἰ τριήρεις πληροῖεν, τοὺς μὲν ξένους καὶ δούλους ναύτας εἰσεβίβαζον.—Ἐσβιβάζω, Introduco. Ion. vel Attice. [Herodot. 1, 60 : Τὴν γυναῖκα ἐς ἅρμα ἐσβιβάσαντες· 6, 95 : Τὸν πεζὸν στρατὸν ἐσβιβάσαντες ἐς τὰς νέας. Thuc. 7, 60 : Τὰς ναῦς ἁπάσας ... πάντα τινὰ ἐσβιβάζοντες πληροῦσαι. Ib. : Τοξότας ... ἐσιβίβαζον. Xen. An. 5, 3, 1 : Τοὺς πρεσβυτάτους τῶν στρατηγῶν εἰσβιβάσαντες (in naves)· H. Gr. 1, 6, 24 : Ἐσβιβάζοντες τοὺς ἐν ἡλικίᾳ ὄντας ἅπαντας.]

[Εἰσβλέπω, Intueor, Inspicio. Eur. Ion. 732 : Εἰς ὄμματ' εὔνου φωτὸς εἰσβλέψαι γλυκύ. Seager. Ap. Eur. præter Plut., Stob. ab editoribus citatos Fronto Ep. ad Cæs. 4, 8, legebant ἐμβλέψαι. Cum scriptura librorum conf. Xen. Cyn. 10, 12 : Εἰσβλέποντα εἰς τὸ ὄμμα τοῦ θηρίου. Herodot. 8, 77 : Χρησμοῖσι δὲ οὐκ ἔχω ἀντιλέγειν ὡς οὐκ εἰσὶ ἀληθέες, οὐ βουλομενος ἐναργέως λέγοντας πειρᾶσθαι καταβάλλειν, ἐς τοιάδε πρήγματα ἐσβλέψας. Xen. Cyn. 6, 23 : Εἰσβλέπουσαι εἰς τὸν κυνηγέτην. Theocrit. 6, 35 : Ἦ γὰρ πρὰν ἐς πόντον ἐσίβλεπον, ubi cod. unus ἐσέῤῥακον. Cum accus. Eur. Or. 105 : Οὐκ ἂν δυναίμην μητρὸς ἐσβλέψαι τάφον. Absolute Xen. Conv. 4, 3 : Ἔφη ὁ Ἀντισθένης, ἅμα εἰσβλέπων, ὡς ἐλέγχων αὐτόν. L. D. LXX Job. 6, 28; 21, 5. Symm. Jer. 48, 19. Kall.]

[Εἰσβοάω, Exclamo. Greg. Nyss. t. 2, p. 782, D : Πρὸς τὴν τῶν ὀημίων ἀπειλὴν ἐλεεινῶς εἰσβοώντων. Hask.]

Εἰσβοηθέω, Ingredior ad ferendum auxilium : Auxilior, VV. LL.

Εἰσβολὴ, ἡ, Ingressus, Introitus, [Accessio, Gl.] Sed frequentissime de hostili ingressu : unde et Incursus, et Irruptio, item Expeditio redditur. [Herodot. 6, 92 : Συναπέδησαν δὲ καὶ ἀπὸ Σικυωνίων νεῶν ἄνδρες τῇ αὐτῇ ταύτῃ ἐσβολῇ. Eur. Ion. 722 : Ξενικὴν εἰσβολάν. Thucyd. 2, 13 : Ὡς ἔγνω τὴν ἐσβολὴν ἐσομένην. Et ib. : Ὅτε ἡ ἐσβολὴ τὸ πρῶτον ἐμελλε Πελοποννησίων ἔσεσθαι. Et 32, etc. Xen. H. Gr. 1, 2, 7.] Polyb. : Μετὰ δὲ τὴν εἰσβολὴν, κατεστρατοπεδεύσατο, κ. τ. λ. [Et 4, 1, 1; 5, 4; 57, 1.] Herodian. 7, [12] : Τῆς ἐπ' Ἰταλίαν εἰσβολῆς εἴχετο. Est etiam Aggressio : unde et εἰσβολὴ τοῦ πυρετοῦ. [Aret. Acut. m. cur. 1, 1, p. 74 =84 : Καιρὸς δὲ πάσης τέγξιος, πλὴν τῆς εἰσβολῆς τοῦ παροξυσμοῦ· 2, p. 80=90 : Πλὴν τῆσι ἐσβολῆσι τῶν παροξυσμῶν. Ammon. p. 78 : Εἰσβολὴ, περιοδος τοῦ πυρετοῦ. Galen. vol. 7, p. 299 : Καλῶ δὲ εἰσβολὴν παροξυσμοῦ τὸν ἀριθμῶς ἤδη πρῶτον χρόνον ἁπλατῆ, τὸν δ' αὐτὸν τοῦτον ἐπισημασίαν εἰώθασιν ὀνομάζειν.] Et Locus ad aggrediendum s. invadendum opportunus. Polit. ap. Herodian. 3, [6, 23], Φρουράσοντα τῆς Ἰταλίας τὰς εἰσβολὰς, vertit, Qui aditus Italiæ obsideret. [Herodot. 2, 75 : Ἐσβολὴ ἐξ οὐρέων στεινῶν ἐς πεδίον μέγα. Ib. : Τὰς δὲ ἴβις τὰς ὀρνιθας ἀπαντώσας ἐς τὴν ἐσβολὴν ταύτης τῆς χώρας· 7, 207 : Τῆς ἐσβολῆς, de Thermopylis, ubi al. ἐμβ. Thuc. 3, 112 : Αὐτὸς μὲν τὸ ἥμισυ ἔχων ἐπὶ τῆς ἐσβολῆς· 4, 83 : Ἐπὶ τῇ ἐσβολῇ τῆς Λύγκου. Et ib. 127. Eur. Med. 1264 : Κυνιᾶν λιποῦσα Συμπληγάδων πετρᾶν ... ἐσβολάν. Xen. An. 1, 2, 21 : Ἡ δὲ εἰσβολὴ (in Ciliciam) ἦν ἐδὼς ἁμαξιτός. Diodor. 2, 2 : Τὴν Κασπιανὴν, εἰς ἣν εἰσιν εἰσβολαὶ στεναὶ παντελῶς· 33 : Πρὸς ταῖς εἰς τὴν χώραν εἰσβολαῖς· 20, 61 : Τῶν ἀπὸ τῆς χώρας εἰσβολῶν ἀπέκλεισε τοὺς ἐναντίους. Aristid. vol. 2, p. 338=3, 567 : Περὶ τὰς εἰσβολὰς τὰς ἐξ Ἀράβων εἰς Αἴγυπτον. Palæph. Incr. c. 39, 3 : Ἐν δὲ τῇ εἰσβολῇ τῆς χώρας ἦν τῷ Λέρνῳ πολίχνιόν τι, In introitu terræ. Aristoph. Eq. 857 : Ὥστ' εἰ σὺ βριμήσαιο καὶ βλέψειας ὀστρακίνδα, νύκτωρ καθαρπάσαντες ἂν τὰς ἀσπίδας θέοντες τὰς εἰσβολὰς τῶν ἀλφίτων ἂν καταλάβοιεν ἡμῶν. Schol. : Εἰσβολὰς ὡσεὶ ἔλεγε τῆς χώρας· εἰσβολὰς δὲ ἔλεγον τοὺς τόπους δι' ὧν εἰσέβαλλον οἱ πολέμιοι. Xen. Anab. 1, 2, 21 : Ἐλέγετο δὲ καὶ Συέννεσις εἶναι ἐπὶ τῶν ἄκρων φυλάττων τὴν εἰσβολήν.] || Ingressus fluminis et ostium. Paus. : Ὁ δὲ ποταμὸς κατὰ τὴν εἰσβολὴν, τὴν ἐς τὸ πέλαγος, ἁλμυρὸς ἤδη γίνεται. Sed et εἰσβολὴ, et plur. εἰσβολαὶ sine adjectione sæpe dicuntur. [Herodot. 7, 182 : Ἐξοκέλλει ἐς τὰς ἐσβολὰς τοῦ Πηνειοῦ. Polyb. 4, 40, 9 : Τῆς τῶν ποταμῶν εἰσβολῆς· 41, 6 : Παρ' αὐτὰς τὰς εἰσβολάς. Arrian. Exp. 1, 19, 10 : Ἀπὸ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ τῶν εἰσβολῶν, ubi al. ἐκβ.] || Εἰσβολὴ, Bud. Ingressus et principium, Prœmium, ut εἰσβολὴ τοῦ λόγου, et εἰσβολαὶ τῶν λόγων. Dionys. H. Lysia [§ 17, p. 489, 8 : add. ib. p. 492, 3; 599, ult.] : Φημὶ δὴ πάντων δεξιώτατον εἶναι τὸν ῥήτορα κατὰ τὰς εἰσβολὰς τῶν λόγων καὶ χαριέστατον. Sic Quint., Ingressus operis. Sic autem εἰσβολὴν a Longino [38, 2] accipi puto : Ὁ δ' εὐθὺς ἐν τῇ εἰσβολῇ ταῦτα τίθησιν. [Schol. Hephæst. p. 69=126 : Ἡ εἰσβολὴ τῆς Ἀτυχαδίας Μενάνδρου. Suid. v. Ἄρκτος Σολεύς : Συνέταξε δὲ βιβλία ταῦτα· τὰ Φαινόμενα, ὧν θαυμάσιος ἡ εἰσβολή. Clem. Al. p. 474, B (=564, 5) : Κατὰ τὴν τοῦ προοιμίου εἰσβολήν. Hemst. Argum. Eur. Med. : Ἐπαινεῖται δὲ ἡ εἰσβολὴ (fabulæ). Antiphan. Athen. 6, p. 223, A : Τὴν καταστροφὴν, τὴν εἰσβολὴν (comœdiæ).] — Ἐσβολὴ, pro εἰσβολὴ. Signif. et Irruptio, Invasio : et Ingressus. Herodot. [2, 75] : Ἐσβολὴ ἐς πεδίον, Ingressus in planitiem. Id. Ἐσβολαὶ ἐς Αἴγυπτον, Ingressus in Ægyptum. Aristoph. Ran. [1104] : Ἐσβολαὶ γάρ εἰσι πολλαὶ χ' ἅτεραι σοφισμάτων, schol. exp. itidem εἰσοδοι, item ὁρμαὶ, ἀρχαί. [Ib. 956 : Λεπτῶν τε κανόνων εἰσβολὰς ἐπῶν τε γωνιασμοὺς, Subtilium regularum usus. Eur. Suppl. 93 : Ἔα, τί χρῆμα; κανὼς ἐσβολὰς ὁρῶ λόγων· Ion. 677 : Ὁρῶ δάκρυα καὶ πενθίμους ... στεναγμάτων εἰσβολάς. Seager. Vertendum Initia, de qua signif. dictum proxime ante hanc. De ead. Eust. Od. p. 1405, 45 : Τὸ δὲ εἰσβάλλειν καὶ ἡ εἰσβολὴ ἀρχήν τινα ἔργου ἢ πάθους ... ἐμφαίνει. || Horreum. Suid. : Εἰσβολὰς ἀλφίτων, τὰ σιτοφυλάκια, τὰς ἀποθήκας. || Confus. c. ἐκβολὴ et ἐμβολὴ v. supra in ll. Herodoti et Arriani.]

[Εἰσγίνεσθαι vox nihili, ap. Æschin. Epist. 11, p. 689, ubi εἰσεγένοντο est manifesto vitio. L. D.]

[Εἰσγραφὴ, ἡ, Inscriptio. Dio Cass. 59, 2 : Ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ ἐς τοὺς ἐφήβους ἐσγραφῇ.]

[Εἰσγράφω, Inscribo. Dio Cass. 36, 36 : Ἐκεῖνον ἐς τε τοὺς φίλους καὶ ἐς τοὺς συμμάχους ... ἐσέγραψε· 37, 46 : Πάντας τοὺς ἐν ταῖς ἀρχαῖς γενομένους ἐς τὸ βουλευτικὸν ἐσέγραψαν. Et alibi. Idemque pass. 37, 9 : Τῶν στηλῶν, ἐς ἃς οἱ νόμοι ἐσεγράφοντο, et sæpe alibi. Ælian. N. A. 12, 25 : Πορφυραι σκιαὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῷ (pisci χάραχι) μέσους εἰς κάλλος εἰσγράφουσιν. Med. Mihi inscribo, Soph. Trach. 1167 : Μαντεῖα, ἃ ... Σελλῶν ἐσελθὼν ἄλσος ἐσεγραψάμην. Inscribi facio. Schol. Lucian. Demon. c. 40, a Kall. cit. : Ἀδηλον ποίᾳ τινὶ εἰσεγράψατο αὐτὸν φρατρίᾳ. Thucyd. 1, 31 : Ἦσαν γὰρ οὐδενὸς Ἑλλή-

νων ἐνσπονδοι, οὐδὲ ἐσεγράψαντο ἑαυτοὺς οὔτε ἐς τὰς Ἀθηναίων σπονδὰς οὔτε ἐς τὰς Λακεδαιμονίων. Dio Cass. fr. Peiresc. 32, p. 16, 6 : Οἱ Ῥωμαῖοι οὐχ ὅτι κακὸν αὐτοὺς ἔδρασαν, ἀλλὰ καὶ ἐς τὴν πολιτείαν μετὰ ταῦτ' ἐσεγράψαντο.]

[Εἰσδανείζω, Mutuor. Plato Reip. 8, p. 555, C : Ἵνα ὠνούμενοι τὰ τῶν τοιούτων καὶ εἰσδανείζοντες ἔτι πλουσιώτεροί τε καὶ ἐντιμότεροι γίγνωνται.]

[Εἰσδεκτικὸς, ἡ, ὸν, sine interpr. e Const. Apost. 2, 124 (?) cit. Kall. || Εἰσδεκτικὸν, τὸ, Renovationis pretium. Nov. 13 Leonis Imp. : Τῶν γὰρ ἐκδιδομένων ἔφασαν οἰκημάτων, ἤδη τοῦ συμπεφωνημένου χρόνου ἐκμετρηθέντος καὶ περιόδου ἐνστάσης ἀρχῆς καὶ ἀνανεώσεως τῆς τούτων διακατοχῆς, οὐ γίνεσθαι τὴν καταβολὴν ὡρισμένην τινὰ, ἣν καὶ ἰδίως εἰσδεκτικὸν καλοῦσιν, etc. Alexius patr. Cpol. in Jure Græco-Rom. l. 4, p. 258 : Καὶ μάλιστα εἰ μὴ προφανὶς καὶ δῆλον ὅτι εἰς χρειώδεις ἡ ἀναγκαίας ἐξόδους τῶν φροντιστηρίων προεχώρησαν τὰ εἰσδεκτικά. Ducanc.]

[Εἰσδεκτὸς, ἡ, ὸν, Intro admittendus, Receptus. Sec. Vatic. legitur Levit. 22, 21 et 29 : ubi viri docti divisim jubent scribi, εἰς ἑκτὸν, coll. v. 19. Vid. Schleusn. Lex. Vet. Test. s. h. v. Epiphan. tamen t. 1, p. 497, D : Εἰσδεκτοὶ οὗτοι γίνονται, καὶ οὐκ ἀποβληθήσονται. Hase.]

[Εἰσδεξις, ἡ, i. q. εἰσδοχή. Epiphan. t. 1, p. 506, C : Οὔτε γὰρ παραπεπτωκότος τινὸς εἰσδεξις ἔτι γίνεται. Hase.]

Εἰσδέρκω [Εἰσδέρκομαι], Intueor, Inspicio. [Eur. Hipp. 908 : Ἦ φάος τόδε οὔπω χρόνον παλαιὸν εἰσεδέρκετο.] Unde ἐσέδρακον. [Hom. Il. Ω, 223 : Αὐτὰς γὰρ ἄκουσα θεοῦ καὶ ἐσέδρακον ἀντην· Od. 1, 146 : Οὔτις τὴν νῆσον ἐσέδρακεν. Apoll. Rh. 1, 598 : Φάραγγας Ὄσσης Οὐλύμποιό τ' ἐσέδρακον. Orph. Arg. 463 : Οὐλύμπου δὲ βαθυσκοπέλου πρηῶνας εἰσέδρακον Μινύαι. Et forma Alexandrina εἰσέδρακα ib. 130 : Τρισσὴν δ' Ἑρμείαο κλυτὴν εἰσέδρακα γίνναν. Perf. εἰσδέδορκα, Eur. Androm. 615 : Αὐθέντην δέ σε, μιάστορ' ὥς τιν' εἰσδέδορκ' Ἀχιλλέως· El. 558 : Τί μ' εἰσδέδορκεν, ὥσπερ ἀργύρου σκοπῶν λαμπρὸν χαρακτῆρα;]

Εἰσδέχομαι, Admitto [Gl.] intro, Recipio intro, Excipio. [Pindar. apud Apollonium De constr. p. 142 = 138, 12 : Αὐτόν με πρώτιστα συνοικιστῆρα γαίας ἑσδέξαι τεμενοῦχον. Sophocles Trach. 376 : Τίν' εἰσδέξεσθαι πημονὴν ὑπόστεγον; El. 1128 : Ὡς σ' ἀπ' ἐλπίδων οὐχ ὧνπερ ἐξέπεμπον εἰσδεξάμην. Herodot. 1, 144 : Μηδαμοὺς ἐσδέξασθαι τῶν προσοίκων Δωριέων ἐς τὸ Τριοπικὸν ἱρόν· 145 : Οὐκ ἐθελῆσαι πλεῦνας ἐσδέξασθαι. Thuc. 4, 111 : Τοὺς λοιποὺς ἤδη τῶν πελταστῶν ἐσεδέχοντο. Conf. 8, 16. Demosth. p. 219, 24 : Ἐν ταῖς κοιναῖς ὁμολογίαις διειρημένου μηδὲν τοιοῦτον εἰσδέχεσθαι· 1010, 19 : Ἠξίωσεν αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν παρ' αὐτὸν εἰσδέξασθαι· 1276, 12 : Τὸ ὕδωρ εἰσδεξάμενον εἰς τὸ ἐμαυτοῦ χωρίον. Geopon. 2, 3, 8 : Τὸν ἀέρα εἰσδεχόμενα. Diog. L. 4, 7 : Τὸν δὲ ἕνεκα τοῦ ἀνθρωπίνου εἰσδέξασθαι (Phrynen). Constantin. Basil. Mac. c. 53, p. 134 : Δοχῆς δὲ γεγονυίας ἐν τῇ Μανιάρᾳ, καθὼς ἔστιν ἔθος τοῖς βασιλεῦσι Ῥωμαίων ποιεῖν, ὅταν τινὰ τῶν ἐφ' ἡγεμονίας ἔθνους τινὸς περιφανῶν καὶ μεγάλων εἰσδέχεσθαι μέλλωσι. C. accus. Eur. Suppl. 876 : Φθόνον δὲ χρυσὸν πολλάκις δωρουμένων οὐκ εἰσδέξατ' οἶκον. C. dat. Eur. Cycl. 35 : Ὡς τόν τ' ἀπόντα δεσπότην Κύκλωπ' ἐμὸν καθαροῖσιν ἄντροις μᾶλά τ' εἰσδεξώμεθα. C. gen. Soph. OEd. T. 238 : Τὸν ἀνδρ' ἁπανδῶ τῶνδε, ὅστις ἐστὶ, γῆς τῆσδε ... μήτ' εἰσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν τινα. Eur. Phœn. 451 : Κοινὰς βραβείας, αἷς ὑποσπόνδων μολεῖν τόνδ' εἰσδέξω τειχέων πείσασά με.]

[Εἰσδίδωμι. Thomas M. p. 279 : Ἐκβάλλει καὶ ἐκδίδωσιν ὁ ποταμὸς εἰς τὴν θάλατταν καὶ ἐξίησιν, οὐκ εἰσβάλλει οὐδὲ εἰσδίδωσιν οὐδὲ εἰσίησιν. Pro ἐκδιδόναι interdum infertur ab librariis, ut Herodoti 4, 44, 48, Liban. vol. 4, p. 909, 2 (coll. Bast. ad Greg. p. 721). Appian. Civ. 2, 153 pro ἐνδούς τι πρὸς τὴν παρρησίαν, quod est in melioribus, olim scribebatur ἐσδούς. L. D. || Offero, Trado, quo sensu videtur vox Alexandrina. Aristeas De leg. transl. p. 106, 35 : Εἰσδοθέντος δὲ τοῦ προστάγματος, ὅπως ἐπαναγνωσθῇ τῷ βασιλεῖ· et ib. 51 : Τὸν Δημήτριον ἐκέλευσεν εἰσδοῦναι, Libellum sibi dare. Peyron Pap. gr. 1, p. 173, 29 : Εἰσέδωκα ὑπόμνημα κατὰ τῶν εἰρημένων. Hase.]

[Εἴσδοσις, ἡ, Libellus supplex, *Eine Eingabe*. Aristeas De leg. transl. p. 106, 57 : Τῆς δὲ εἰσδόσεώς ἐστιν ἀντίγραφον τόδε· Βασιλεῖ (in ed. non est interpunctum) μεγάλῳ παρὰ Δημητρίου. Et p. 107, 24 : Τῆς δὲ εἰσδόσου ταύτης γενομένης, videtur item leg. εἰσδόσεως, quod habent codd. Hase.]

[Εἰσδοχεῖον, τὸ, Receptaculum, ex Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 157 citat Lobeck. ad Phryn. p. 307.]

Εἰσδοχὴ, ἡ, Admissio. [Receptio, Eurip. El. 396 : Αἰνῶ μὲν οὖν τοῦδ' ἀνδρὸς εἰσδοχὰς δόμων. Etym. M. p. 133, 23 : Αἱ μὲν ἄλλαι αἰσθήσεις κατὰ εἰσδοχὴν ἐνεργοῦσιν· αὕτη δὲ (ἡ ὅρασις) μόνη κατὰ ἐκπομπήν.]

Εἰσδρομὴ, s. Ἐσδρομὴ, ἡ, Incursus, Incursio, Impressio, Invasio. [Eurip. Rhes. 604 : Πυλῶν ἔσω λόγχῃ πλατείαν εἰσδρομὴν ποιούμενον. Thucyd. 2, 25 : Ἐσπίπτει ἐς τὴν Μεθώνην, καὶ ὀλίγους τινὰς ἐν τῇ ἐσδρομῇ ἀπολίσας τῶν μεθ' ἑαυτοῦ τήν τε πόλιν περιεποίησε κ. τ. λ. L. Dindorf.]

Εἰσδύνω, vel Εἰσδύω, Ingredior, δύνω. Alex. Aphr. : Εἰσδύνοντα τοὺς πόρους. [Stob. Ecl. phys. 2, 7, vol. 2, p. 180 : Ὀδύνην δὲ (dicunt) λύπην εἰσδύνουσαν καὶ καθυνουμένην. Pseudo-Emp. Sphæræ v. 160 (Fabr. B. Gr. vol. 1, p. 488=824) : Ὁ δ' εἰς νότου κέλευθον εἰσδύνω βίᾳ. Aor. εἰσέδυνα Jo. Malal. p. 238, 10 : Λάθρᾳ εἰς τὸ περὶ αὐτὴν εἰσδύνασα πλῆθος. L. D.] Et pass. εἰσδυόμενος [-ον] ἡμῖν [πνεῦμα ex Aristot. Probl. 7, 5; add. 5, 6], Nos subiens, VV. LL. [Herodot. 2, 123 : Ἐς ἄλλο ζῶον ἐσδύεται (anima). Xen. An. 4, 5, 14 : Εἰσεδύοντο εἰς τοὺς πόδας οἱ ἱμάντες. Polyb. 13, 5, 5 : Αὐτὴ δ' αὑτῆς (ἡ ἀλήθεια) εἰς τὰς ψυχὰς εἰσδύεται τῶν ἀνθρώπων. Antig. Car. c. 25 : Τῶν δὲ γαλεῶν τὰ ἔμβρυα ... πάλιν ἐνδύεται κατὰ τὸ στόμα, cod. Par. ap. Bast. Ep. cr. p. 85 εἰσδύεται. Geopon. 5, 20, 2 : Τὰς ῥίζας τὰς εἰσδυομένας τῶν δένδρων ἐκτεμοῦμεν· 22, 4 : Εἰς γὰρ τὴν ἔχουσαν (ἑλοιὸν χάρακα) κανθαρίδες ... εἰσδύονται. Hesych. : Εἰσδύεται, εἰσέρχεται. Εἰσδυόμενα, εἰσερχόμενα. Εἰσδύσῃ (εἰδῇς cod.), εἰσελεύσει.] At, Εἰσέδυνε σφίσι δεινόν τι, ibid. ex Herodoto [6, 138] pro Considerarunt rem esse indignam. Suspicor autem esse i. q. Lat. dicitur Subiit animum cogitatio.—Ἐσδύνω, et Ἐσδύομαι, Ingredior, Introeo, aor. 2 ἐσέδυν, Ingressus sum, tanquam ab Ἔσδυμι. [Soph. OEd. T. 1317 : Οἷον εἰσέδυ μ' ἅμα κέντρων τε τῶνδ' οἰστρημα καὶ μνήμη κακῶν. Pseudeurip. Iph. A. 1583 : Τὴν παρθένον δ' οὐκ εἶδεν οἵ γῆς εἰσέδυ. Herodot. 2, 121 : Ἐσδύντα (in thesaurum). Unde Tzetz. Hist. 1, 13 : Τοὺς θησαυροὺς εἰσδεδυκώς. Apollod. ap. Athen. 6, p. 243, D : Ὡς τὸν Ὀρφέλαν ἄκλητον εἰσδεδυκέναι, cit. Valck. ὖν, ὖκα, ὖνω, ὖω L. Dindorf.]

Εἴσδυσις, εως, ἡ, Ingressus, Introitus : ut εἴσδυσις μικρὰ, Aristot. [Inc. ap. Plut. Mor. p. 115, A : Κενὴ δ' εἴσδυσις οὐδ' αἰθέρι. Zosimus 5, 1 : Ἠδη καὶ τὴν βασιλείαν ἑαυτῷ μνᾶσθαι Ῥουφῖνος ὠνειροπόλει, διανοούμενος, ἣν εἶχε θυγατέρα γάμων ὡραίαν κατεγγυῆσαι τῷ βασιλεῖ· ὅπερ εἰσδύσεως πρόφασιν εἶχε. Geopon. 15, 2, 26 : Ὥστε μήτε ἀέρι μήτε ἀνέμῳ εἴσδυσιν ... εἶναι. Eust. Od. p. 1519, 63 : Τὸ δὲ ἀμφίδυμοι ... δηλοῖ τοὺς οἷον διὸύμους διὰ τὸ ἐξ ἑκατέρου μέρους ἔχειν εἰσδύσεις, ταύτην δ' εἰπεῖν καταγωγάς. Conf. Hesych. et Etym. M. in Ἀμφίδυμοι λιμένες. L. Dindorf.]

[Εἰσεάω, Immitto. Geopon. 15, 2, 27 : Τρίτῃ δὲ ἑβδομάδι χρὴ πάντοθεν ἐξανοίξαντα εἰσεᾶσαι φῶς τε καὶ ἀέρα καθαρόν.]

[Εἰσεγγίζω, ap. Polyb. 12, 19, 6 : Ποιήσασθαι τὸ βάθος αὐτῆς (phalangis) ἐπὶ τριάκοντα καὶ δύο, μετὰ δὲ ταῦτα πάλιν εἰς ἑκκαίδεκα, τὸ δὲ τελευταῖον εἰσεγγίζοντα τοῖς πολεμίοις εἰς ὀκτὼ, vel ἐγγίζοντα scrib. videtur cum Reiskio vel συνεγγίζοντα.]

Εἰσεγείρω, Incito, Cogo, VV. LL. Sonat q. d. Incito s. Incitando compello intro. [Videtur fictum ex Εἰσαγείρω.]

[Εἰσειλέω vox nihili, lecta olim Xenoph. Ven. 5, 16 : Καταδύονται εἰς φάραγγας καὶ εἰσειλοῦσι, ubi Brod. εἰς εἰλυούς. Nam quod est ap. Hesychium, Εἰσηλεῖν, εἰσάγειν, εἰσελαύνειν, etiamsi scrib. sit εἰσειλεῖν, vel ut Alb. suspicatur εἰσεῖλλειν, huic non poterit conferri. L. Dind.]

Εἴσειμι, Introeo, Intro, Ingredior, Introibo etc. Unde εἰσίθι, Xen. [Comm. 3, 11, 15], Ingredere. Et εἰσιέναι εἴς τινα, Ingredi ad aliquem, pro Ingredi domum ejus : quod Bud. interpr. Convenire domi, ap. Lys. [ap. quem ἐπὶ est p. 98, 25.] Hebraica autem

loquendi consuetudine accipitur et aliter voc. Ingredi. At quum Dem. [p. 407, 2] dicit εἰσιέναι περὶ γραφῆς pro Postulari et Causam dicere, sub. δικαστήριον. [Plato Apol. p. 17, C: Οὐδὲ γὰρ ἂν δήπου πρέποι... ὥσπερ μειρακίῳ πλάττοντι λόγους εἰς ὑμᾶς εἰσιέναι. De legatis pro concione dicentibus Thucyd. 4, 118: Ἐκκλησίαν δὲ ποιήσαντας τοὺς στρατηγοὺς καὶ τοὺς πρυτάνεις, πρῶτον περὶ τῆς εἰρήνης βουλεύσασθαι Ἀθηναίους, καθ' ὅ,τι ἂν ἐσίῃ ἡ πρεσβεία περὶ τῆς καταλύσεως τοῦ πολέμου. De choreutis Plato Leg. 2, p. 664, C: Πρῶτον μὲν τοίνυν ὁ Μουσῶν χορὸς ὁ παιδικὸς ὀρθότατ' ἂν εἰσίοι πρῶτος.] Sed et εἰσιέναι γραφὴν, ἀγῶνα: item εἰσιέναι εὐθυδικίαν, εὐθυδικίᾳ: de quibus lege Bud. p. 110, ubi exx. τοῦ εἰσιέναι et εἰσελθεῖν commiscet. Et res quæpiam dicitur aliquem εἰσιέναι, pro Eum subire, Ei occurrere. [Proprie Herodot. 4, 43: Αὐτοὶ δὲ ἀδικέειν οὐδὲν ἐσιόντες (oppida). Eurip. Andr. 876: Εἴσιθ' εἴσω, etc. Aristoph. Vesp. 177: Ἀλλ' εἰσιών μοι τὸν ὄνον ἐξάγειν δοκῶ. Cum accus. Hom. Il. Ω, 463: Οὐδ' Ἀχιλῆος ὀφθαλμοὺς εἴσειμι. Eurip. Hipp. 1067: Τίνος ξένων δόμους ἔσειμι· Hel. 1167: Ἐξιών τε κεἰσιὼν δόμους. Et cum præpositt. Eurip. Or. 1119: Εἴσιμεν ἐς οἴκους· El. 661: Καὶ μὴν ἐπ' αὐτάς γ' εἰσίτω δόμων πύλας. Xen. H. Gr. 6, 4, 36: Εἰσιέναι ἐπὶ τὸν Ἀλέξανδρον, Intrare ad obtruncandum. Anab. 1, 7, 8: Εἰσῄεσαν παρ' αὐτόν. Thucyd. 2, 51: Αἰσχύνῃ γὰρ ἠφείδουν σφῶν αὐτῶν, εἰσιόντες παρὰ φίλους, Visentes amicos. Plato Phæd. p. 59, D: Εἰσῇμεν παρὰ τὸν Σωκράτη. Xen. Cyrop. 2, 4, 5: Εἰσῄει πρὸς τὸν Κυαξάρην· 1, 3, 14: Εἰσιέναι ὡς ἐμέ. De amatoribus ad amicas commeantibus Athen. 13, p. 585, A: Νόμον συσσιτικὸν συνέγραψε (Gnathæna), καθ' ὃν δεῖ τοὺς ἐραστὰς ὡς αὐτὴν καὶ τὴν θυγατέρα εἰσιέναι. Et similiter Xen. Conv. 9, 2: Διόνυσος εἴσεισι πρὸς αὐτὴν (Ariadnen). Antonin. Lib. c. 41, p. 280: Ἔπειτα δὲ παρὰ τὴν Πασιφάην εἰσιὼν (Minos) ἐμίγνυτο. Ubi v. Munck. Translate de alimentis Xen. Cyrop. 1, 6, 17: Ἐκπονῶ τὰ εἰσιόντα. Dio Cass. 63, 6: Τἄλλα ὅσα ἐσῄει, χρυσῷ ἐκεκόσμητο.] Et Δεινὸν εἰσῄει Dem., Metus vehemens incessit. Item τὸ εἰσιὸν λέγειν, Quicquid in mentem venit. Bud. p. 111, 218. Item τὰ εἰσιόντα, Cibus et potus, Aristot. De gen. animal. 4. || Εἰσιέναι, Ἐσιέναι, Inire: ἐς σπονδὰς [Thucyd. 5, 30: Οὔκουν παραβαίνειν τοὺς τῶν ξυμμάχων ὅρκους ἔφασαν, οὐκ ἐσιόντες ἐς τὰς τῶν Ἀθηναίων σπονδάς. Et ib. 40, 46 bis. Et absolute τοὺς μὴ ἐσιόντας ib. 35], In fœdera concedere s. ire. [Dio Cass. 55, 12: Τά τε δόρατα, ἃ παρὰ τῶν ἱππέων ἐς τοὺς ἐφήβους ἐσιόντες χρυσᾶ εἰλήφεσαν.] Sic ἐσίῃ, Ineat, Incessat. Herodot.: Ἐπεὰν σφέας ἐσίῃ οἶστρος. [Id. 1, 116: Ταῦτα λέγοντος τοῦ παιδὸς τὸν Ἀστυάγεα ἐσῄει ἀνάγνωσις αὐτοῦ. Soph. Tr. 1199: Γόου δὲ μηδὲν εἰσίτω δάκρυ. Eurip. Or. 1668: Καίτοι μ' ἐσῄει δεῖμα. Thucyd. 4, 30: Ἀπὸ δὲ τοῦ Αἰτωλικοῦ πάθους... οὐχ ἥκιστα αὐτὸν ταῦτα ἐσῄει· 6, 31: Μᾶλλον αὐτοὺς ἐσῄει τὰ δεινά. Plato Phæd. p. 58, E: Οὔτε ὡς θανάτῳ παρόντα με ἀνδρὸς ἐπιτηδείου ἔλεος εἰσῄει. Xen. An. 6, 1, 17: Ἤδη μᾶλλον ἢ πρόσθεν εἰσῄει αὐτοὺς ὅπως ἂν καὶ ἔχοντές τι οἴκαδε ἀφίκωνται. C. dat. Plato Phæd. p. 59, A: Διὰ δὴ ταῦτα οὐδὲν πάνυ μοι ἐλεεινὸν εἰσῄει. Dio Cass. fr. Peiresc. 137, p. 56, 80: Ἀλλά τις αὐτῷ πόθος εἰσῄει. Pseudeurip. Iph. A. 1580: Ἐμοὶ δέ τ' ἄλγος οὐ μικρὸν εἰσῄει φρενί. Utramque structuram memorat cum ll. Plat. Thomas p. 272. || In scenam prodeo. Plut. Phoc. c. 19: Ὁ μὲν τραγῳδὸς εἰσιέναι μέλλων. Et cum accus. Ago personam in scena. Thomas p. 273: Εἰσῄει τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ ὑπέδυ κάλλιον ἂν εἴποις ἢ ὑπεκρίθη. Demosth. p. 418, 13: Ἴστε γὰρ δήπου τοῦθ' ὅτι ἐν ἅπασι τοῖς δράμασι τοῖς τραγικοῖς ἐξαίρετόν ἐστιν ὥσπερ γέρας τοῖς τριταγωνισταῖς τὸ τοὺς τυράννους καὶ τοὺς τὰ σκῆπτρα ἔχοντας εἰσιέναι. Qui l. elapsus e memoria erat Valck. ad Theocr. Adon. p. 391, A. Liban. vol. 3, p. 376, 7: Ὁ μὲν τὴν Πλαγγόνα εἰσιών. || Munus adeo, capesso. Demosth. p. 1138, 8: Ὅτε Σόλων εἰσῄει τὴν ἀρχήν· 1369, 19: Ὅτε εἰσῄει εἰς τὴν ἀρχήν. Plutarch. Mor. p. 813, D: Εἰσιόντα εἰς ἅπασαν ἀρχήν. Unde οἱ εἰσιόντες dicuntur Magistratum inituri. Demosth. p. 1269, 10: Τοὺς ὄρχεις τοὺς ἐκ τῶν χοίρων, οἷς καθαίρουσιν ὅταν εἰσιέναι μέλλωσι. Herodot. 6, 59: Ἐπεὰν ἀποθανόντος τοῦ βασιλέος ἄλλος ἐνίστηται βασιλεὺς, οὗτος ὁ ἐσιὼν ἐλευθεροῖ ὅστις τι Σπαρτιητέων τῷ βασιλέϊ ἢ τῷ δημοσίῳ ὤφειλε. Dionys. A. R. 8, 75: Ἐπειδὴ βραχὺς ὁ λειπόμενός ἐστι τῆς ἀρχῆς τοῖς ὑπάτοις χρόνος, τοὺς εἰσιόντας ὑπάτους ὡς ἂν αὐτοῖς κράτιστα δοκῇ ἕξειν, ἐπιτελέσαι· 76: Τὴν δὲ αἵρεσιν τῶν ἀνδρῶν καὶ τἄλλα, ὅσα δεῖ γενέσθαι, τοὺς εἰσιόντας ἐπιτελέσαι ὑπάτους. Similiter Pollux 8, 105: Εἰς μὲν τοὺς ἐφήβους εἰσῄεσαν ὀκτωκαίδεκα ἔτη γενόμενοι. L. Dind.]

[Εἰσείρω. Εἰσειρόμενος var. script. pro διειρόμενος Dionys. De comp. verb. p. 221, 7=430.]

[Εἰσελασία, ἡ, ap. Jo. Malal. p. 396, 7: Καὶ μετ' ὀλίγον καιρὸν ἀπετελέσθη ἐν τῇ Δάφνῃ Ἀντιοχείας κατὰ τὸ ἔθος ἡ συνήθεια τῶν Ὀλυμπίων ἡ λεγομένη· καὶ τοῦ πλήθους τῶν Ἀντιοχέων ἀνελθόντος ἐν Δάφνῃ, οἱ ἐκ τῆς εἰσελασίας ὁρμήσαντες μετὰ τοῦ ἡνιόχου Καλλιόπα κ. τ. λ., Chilmeadus vertit, Qui ex equitatu erant. Rectius fort. Qui e pompa. L. Dindorf.]

[Εἰσέλασις, εως, ἡ, Incursio. Plut. Artox. c. 7: Ὡς πρὶν ἐν χερσὶ γενέσθαι διακόψοντα τὰς τάξεις βίᾳ τῆς εἰσελάσεως, de curribus falcatis.]

[Εἰσελαστικὸς, ἡ, ὸν, unde] Εἰσελαστικὸς ἀγὼν, quo die athletæ Olympionicæ aut Hieronicæ patriam solenni pompa ingrediebantur, Bud. p. 887. [Plin. Ep. 10, 118, ubi vid. intt. Carm. Sibyll. 2, p. 195 Ops.: Καὶ τόθμαι μέγας γὰρ αἰὼν εἰσελαστικὸς (in marg. conj. τότε γὰρ μ. αἰ. ἐσελ.) εἴη. Angl. Εἰσελαστικὰ, ludi in honorem athletæ, in patriam cum victoria revertentis. Eckhel. Doctr. num. 4, p. 443. Hase.]

Εἰσελαύνω, [Intro ago. Hom. Il. O, 385: Ἵππους δ' εἰσελάσαντες· Od. K, 83: Ὅθι ποιμένα ποιμὴν ἠπύει εἰσελάων, ὁ δέ τ' ἐξελάων ὑπακούει. Plut. Mor. p. 962, F: Καὶ τὴν θήλειαν, ἐὰν πλείονα χρόνον ἀποπλανηθῇ, κόπτων ὁ ἄρρην εἰσελαύνει πρὸς τὰ ᾠὰ καὶ τοὺς νεοττούς. L. D. Æschin. C. Tim. p. 25, 10: Ὥσπερ ἐν ταῖς ἱπποδρομίαις εἰς τὸν τοῦ πράγματος αὐτὸν δρόμον εἰσελαύνετε· C. Ctes. p. 83, 25: Ἐνεδρεύοντες ἐν τῇ ἀκροάσει εἰσελαύνετε αὐτὸν εἰς τοὺς τοῦ πράγματος λόγους, καὶ τὰς ἐκτροπὰς αὐτοῦ τῶν λόγων ἐπιτηρεῖτε. Valck.] Invehor, Ingredior equo, curru, Bud. p. 887 e Plut. [Mor. p. 763, F: Κεκοσμημένος εἰσελαύνει πολλαῖς συνωρίσι φιλίας καὶ κοινωνίας. Xen. An. 1, 2, 26: Κῦρος δὲ ἐπεὶ εἰσήλασεν εἰς τὴν πόλιν.] Idem ex Herodiano [4, 11, 3]: Εἰσελάσας εἰς τὴν Παρθυαίων γῆν. Sed generalius etiam pro Ingredior, [navi, Hom. Od. N, 113: Ἔνθ' οἵ γ' εἰσέλασαν·] Apoll. Rh. 2, [672]: Αἰμέν' εἰσελάσαντες. [Et alibi.] Et εἰσελάαν ἀΐδην, Epigr. [Macedonii Anth. Pal. 6, 70, 4: Νῆα ... ἧς ἔπι δειλὸς πολλάκις ὠισάμην εἰσελάαν Ἀΐδῃ· sic enim Ms. Palat. dativo.] Sed et cum διά: ut, Εἰσελάσας διὰ τῆς Κολλίνης πύλης, VV. LL., Ingressus per portam Collinam. Ibid. vero e Plut. Themist. [c. 29] affertur Εἰσελαύνει [εἰσελάσαι] διὰ Σάρδεων, pro Incedit per Sardes. [Ap. eund. sæpe de triumphantibus, ut Marc. c. 8: Ψηφισαμένης τῆς συγκλήτου μόνῳ Μαρκέλλῳ θρίαμβον εἰσήλαυνε· Poplic. c. 9: Ἐθριάμβευσε ... Οὐαλέριος εἰσελάσας τεθρίππῳ πρῶτος ὑπάτων. Et de triumpho ipso Marii c. 12: Τήν τε ὑπατείαν ἀνέλαβε καὶ τὸν θρίαμβον εἰσήλασε· Cat. min. c. 31: Τοὺς μέλλοντας εἰσελαύνειν θρίαμβον. L. D. Ælian. V. H. 12, 58: Διώξιππος Ὀλυμπιονίκης ἀθλητὴς ὁ Ἀθηναῖος εἰσήλαυνεν εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τὸν νόμον τῶν ἀθλητῶν. Jo. Chrysost. vol. 2, p. 309, D; 455, E. Valck.] || Irrumpo, Irruo, quocunque modo quis invehatur, Bud. ibid. e Plut. Phoc. [c. 6: Κατέστρεψε τὸν βίον ἐν Χίῳ πρῶτος εἰσελάσας τῇ τριήρει καὶ βιαζόμενος πρὸς τὴν ἀπόβασιν.]

Εἰσέλευσις, εως, ἡ, Ingressus, Introitus. [Thomas M. p. 712: Ἐκβολαὶ (λέγονται) αἱ εἰσελεύσεις αὐτῶν (fluviorum) εἰς τὴν θάλασσαν. Panaret. Chron. Trapez. p. 367, 15: Μετὰ τὴν ἐν Κερασοῦντι εἰσέλευσιν· 368, 4: Ἡ εἰσέλευσις αὐτοῦ.]

[Εἰσελκύω, Traho, Rapio in. Aristoph. Ach. 378: Εἰσελκύσας γάρ μ' εἰς τὸ βουλευτήριον διέβαλλε καὶ ψευδῆ κατεγγλώττιζέ μου (Cleo).] Ἐσελκύω, Att. et Ion. pro εἰσελκύω, Attraho in.

[Εἰσέλκω, idem. Xenarch. ap. Athen. 13, p. 569, B: Αὗται (meretrices) βιάζονται γὰρ εἰσέλκουσί τε. Schneid. Greg. Nyss. t. 1, p. 394, A, de vino: Μετὰ σπουδῆς ἐπὶ τὸ ἐντὸς εἰσελκόμενος· et t. 2, p. 480, B, de aere quem spiramus: Ἀναγκαίως εἰσελκομένου τε καὶ προχεομένου. Hase.]

[Εἰσελούσιον. V. Εἰσηλούσιον.]

[Εἰσεμβαίνω, Inscendo. Marc. Argent. Anth. Pal. 7,

374, 8 : Ἀλλ' οὐδ' ὡς ναύτην ἕλιπον ὁρόμον, ἀλλ' ἀπὸ A
νηὸς ἄλλην πὰρ φθιμένοις εἰσενίδην ἄκατον. Leg. videtur εἰσανίδην. L. Dindorf.]

[Εἰσεμπλίκω, Intexo. Hesych. : Ἐνδιάσθη, εἰσενεπλάκη. V. Ἐνδιάζω.]

Εἰσεμπορεύομαι, i. q. ἐμπορεύομαι εἰς, ut Chion loquitur, h. e. Mercaturæ faciendæ gratia aliquo proficiscor, Importandarum mercium causa me confero aliquo. Hesychio vero εἰσεμπορεύεσθαι est τὸ εἰς πολέμους ἐμπορίας χάριν ἀπιέναι, Mercaturæ causa in militiam proficisci.

[Εἰσένεγξις, ἡ, i. q. εἰσαγωγή, quod v. Quærendum an hæc vox recte formata sit. Schol. Plat. p. 234 (= 455 Bekk. : Εἰσαγωγοί εἰσιν αἱ εἰς τὰ δικαστήρια εἰσενέγξεις ἑκάστου (sic) τῶν δικῶν). Cod. Paris. 1807 habet εἰσένεξις. Ita προσένεξις exhibet Montefalc. in Anal. Gr. t. 1 indice. Bast.]

Εἰσεπιδημέω, Peregre veniens aliquo deverto. Plato De LL. 12, [p. 952, D] : Ὁ μὲν οὖν ἐκδημῶν, οὕτω καὶ τοιοῦτος ὢν ἐκδημείτω· τὸν δ' εἰσεπιδημήσαντα μετὰ τοῦτον χρὴ φιλοφρονεῖσθαι.

[Εἰσέργω vel εἰσέργνυμι, Includo, non improbabile B
est latere in gl. Hesychii inter Ἐσένας et Ἔσεσθαι posita Εἰσερνοῦσι, ἐγκλείουσιν, ut scribatur εἰσεργνῦσι vel εἰσέργουσι. Similiter Pergerus et Kust. Herodot. 2, 86 : Ποιησάμενοι δὲ (ξύλινον τύπον ἀνθρωποειδέα) ἐσεργνῦσι τὸν νεκρόν. Fort. Hes. respexit l. Her. L. Dind.]

[Εἰσερπύζω, Irrepo. Plut. Cleom. c. 8 : Εἴς τι δωμάτιον εἰσερπύσας μικρόν. Ælian. N. A. 12, 32 : Ὅφις, ὃς ἂν ἀποκτείνῃ ἄνθρωπον ... οὐκέτι καταδῦναι καὶ εἰσερπύσαι εἰς τὴν ἑαυτῷ οἰκίαν ἴσχει. Philo vol. 2, p. 553, 4 : Βραχέσιν εἰσερπύσας χωρίοις.] Ἐσερπύζω, Irrepo, pro εἰσερπύζω.

[Εἰσέρπω, idem. Plato t. 9, p. 199 ed. Bip. (?) Angl.]

[Εἰσέρρω, Illabor, Irrumpo, unde] Εἰσέρρησεν, Irrupit, Aristoph. Eq. init. [4] : Ἐξ οὗ γὰρ εἰσέρρησεν εἰς τὴν οἰκίαν. V. schol. [Perf. id. Thesm. 1075 : Νὴ Δί' ὀγληρά γ' εἰσέρρηκας λίαν. Pollux 9, 158 : Εἰσέρρηκεν. Synes. p. 107, C : Παιδάριά τε ἀκολαστότερα τότε δὴ καὶ πλείους μᾶλλον εἰς τὴν οἰκίαν εἰσέρρησαν· 24, C : Στρατεύματα μεγάλα ... συγγενῆ τῶν παρ' ἡμῖν δούλων, εἰς τὴν C
Ῥωμαίων ἡγεμονίαν εἰσερρυηκότα. Cod. ap. Bast. ad Greg. p. 94 εἰσερρηκότα. Hesychius : Εἰσέρρησεν, εἰσερθάρη. Suidas addit ll. Menandri Exc. Leg. p. 133 : Ὁ δὲ προτερήσας εἰσέρρησεν αὐτόθι, et Simocattæ : Λόγος εἰσέρρησε τοῖς τὴν γείτονα πόλιν οἰκοῦσιν ὡς ἥλω ἡ πόλις. Ubi nota omissum augm., ut in alio ap. eund. Suid. fragm. v. Ἀβρὸς, p. 25, A : Εἰσέρρει πρὸς τὸν βασιλέα. Jo. Curopalata p. 815, C : Μοῖρα δέ τις αὐτῶν οὐκ ὀλαχίστη τούτων ἀποτμηθεῖσα ἄχρι Θεσσαλονίκης καὶ αὐτῆς Ἑλλάδος εἰσήρισε. Margo, « Ἴσ. εἰσήρισε. » Leg. εἰσέρρησε. L. Dindorf.]

[Εἴσερσις, ἐως, ἡ, Insertio. Schol. Thucyd. 1, 6 : Χρυσῶν τεττίγων ἐν ἕρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι) ἐν ἕρσει ἢ ἐν εἰσέρσει ἢ ἐν πλοκῇ.]

[Εἰσερύω, Traho in. Hom. Od. M, 317 : Νῆα μὲν ὁρμίσαμεν, κοίλον σπέος εἰσερύσαντες. Licet etiam scribere divisim εἰς ἐρύσαντες, cujus posituræ ex. v. in Εἰς. L. Dindorf.]

Εἰσέρχομαι, vel Ἐσέρχομαι, [fut. εἰσελεύσομαι, Hom. Od. A, 88], Ingredior, Eo ad, Accedo. Hom. Il. [X, D
56 : Ἀλλ' εἰσέρχεο τεῖχος·] Γ, [184] : Ἴδεν καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν· [O, 522 : Μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν. Æsch. Ag. 1334 : Μηκέτ' ἐσέλθῃς ταῦτ' (μέλαθρα). Soph. Tr. 1167 : Σελλῶν ἐσελθὼν ἅλσος. Eur. Alc. 563 : Εἰσελθεῖν δόμους, etc.] Od. O, [406] : Πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐπέρχεται. Herodian. 2, [13] : Ὡς λαθόντες τό, τε στρατόπεδον εἰσέλθοιεν ἀνδρῶν κενόν. [Thucyd. 1, 106 : Κατέλευσαν πάντας τοὺς ἐσελθόντας· 134 : Ἐς οἴκημα οὗ μέγα ὃ ἦν τοῦ ἱροῦ εἰσελθόν· 2, 2 : Ἐσῆλθον περὶ πρῶτον ὕπνον ἐς Πλάταιαν. Et alibi. Xen. H. Gr. 5, 4, 28 : Εἰσῆλθεν οἴκαδε. Æschin. Epist. 10, p. 682 : Ὡς δὲ οἴκαδε εἰσέρχομαι, καταλαμβάνω τὸν Κίμωνα. Plato Hipp. maj. p. 304, D : Ἐπειδὰν εἰσέλθω οἴκαδε εἰς ἐμαυτόν. De choris, ut supra εἰσειμι, Plat. Reip. 9, p. 580, B : Καθάπερ γὰρ εἰσῆλθον, ἐγωγε ὥσπερ χορούς κρίνω, ἀρετῇ καὶ κακίᾳ καὶ εὐδαιμονίᾳ καὶ τῷ ἐναντίῳ. Similiter de artifice prodeunte in conspectum spectatorum Xen. Anab. 6, 1, 9 : Μετὰ τοῦτο Μυσὸς εἰσῆλθεν· 7, 3, 26 : Εἰσῆλθεν ἀνὴρ Θρᾷξ. Dio Cass. 56, 47 : Τῶν ἀρχηστῶν τινος μὴ θελήσαντος ἐπὶ τῷ τεταγμένῳ μισθῷ ἐς τὸ θέατρον ἐν τοῖς Αὐγουσταλίοις ἐσελθεῖν. C. πρὸς Xen. Comm. 3, 10, 1 : Εἰσελθών ποτε πρὸς Παρράσιον. Ib. 6 : Ἰρὸς Κλείτωνα τὸν ἀνδριαντοποιὸν εἰσελθών. Et 9 : Πρὸς Ἱστίαν τὸν θωρακοποιὸν εἰσελθών. Dio Cass. 51, 12 : Πολλάκις πρὸς ἐμὲ ἐσῆλθεν· 68, 9 : Πρὸς τὸν Τραϊανὸν εἰσελθών. Improprie Xen. Reip. Lac. 7, 5 : Νόμισμα ... εἰς οἰκίαν εἰσελθόν· Vectig. 5, 12 : Τῶν προσόδων τὰς εἰσελθούσας. Thucyd. 2, 54 : Ἐς μὲν Πελοπόννησον οὐκ ἐσῆλθεν (ἡ νόσος) ὅ,τι ἄξιον καὶ εἰπεῖν. Et aliter 5, 36 : Οὕτω γὰρ ἥκιστα ἀναγκασθῆναι Βοιωτοὺς ἐς τὰς Ἀττικὰς σπονδὰς ἐσελθεῖν, ibidemque 48 : Οὐκ ἐσῆλθον ἐς αὐτάς (indutias). Xen. H. Gr. 5, 1, 33 : Ἐς τὰς σπονδὰς ἐσελθεῖν ἠναγκάσθησαν· Cyrop. 1, 5, 1 : Εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἐφήβους.] In VV. LL. Εἰσέρχεσθαι εἰς τὸ βουλευτήριον ex Æschine [conf. p. 72, 42] pro Adoptari in curiam. At εἰσέρχεσθαι περὶ γραφῆς, Dem., Postulari et causam dicere : et ἀγῶνα, γραφὴν εἰσελθεῖν, necnon εἰσελθεῖν sine adjectione, pro eod. Bud. p. 110. [Demosth. p. 260, 19 : Γραφεὶς τὸν ἀγῶνα τοῦτον, εἰς ὑμᾶς εἰσῆλθον· 261, 8 : Τὸ ψήφισμα, καθ' ὃ εἰσῆλθον τὴν γραφήν· et sim. 516, 8; 907, 6; 938, 2. Nude 423, 26, et alibi sæpe. L. D. Antiphon p. 146, 25 : Ἐπειδὴ γὰρ οὗτοσὶ ὁ βασιλεὺς εἰσῆλθεν, Munus annuum auspicatus est. Valck. Dio Cass. 41, 39 : Πρὶν ἐς τὴν ὑπατείαν, ἐς ἣν ἐκεχειροτόνητο, ἐσελθεῖν· 59, 9 : Πρὶν ἀρξαί τινα ἀρχήν, ὅτ' ἐς ἐς τὴν γερουσίαν ἐσερχόμεθα· 64, 7 : Ἀλλ' ὦ γὰρ εἶχεν, ἅπαξ ἐπὶ τὴν ἀρχὴν εἰσελθὼν ἀνεῦνει. Ubi pro ἐπὶ in aliis libris fuisse videtur ἐς. L. D.] Item Εἰσέρχεσθαι τὸν Δία, Subire personam Jovis, quod et ὑποδύεσθαι dicitur. Item εἰσελθεῖν εἴς τινα, pro Convenire eum domi. Bud. p. 110, e Lys. [V. s. Εἰσειμι. C. πρὸς de medico ægrotum visente Macho Athen. 8, p. 341, B : Ἰατροῦ τινος πρὸς αὐτὸν εἰσελθόντος. Diog. L. 4, 37 : Εἰσελθὼν οὖν ποτε πρὸς Κτησίβιον νοσοῦντα (Arcesilaus). Cit. Hemst.] Ibid. affert e Plat. [Reip. 1, p. 330, D], Εἰσέρχεται αὐτῷ δέος. Sic autem cum dat. ex Herodoto [1, 24] : Τοῖσι ἐσελθεῖν ἡδονήν. [3, 14 : Αὐτῷ τε Καμβύσῃ ἐσελθεῖν οἶκτόν τινα. Soph. OEd. C. 372 : Εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις καχή.] Et cum accus., quæ multo frequentior est constr., ex Eod. [Leg. 8, p. 838, B] : Ἀλλ' οὐδ' ἐπιθυμία ταύτης τῆς συνουσίας τοπαράπαν εἰσέρχεται τοὺς πολλούς. Item [Leg. 8, p. 835, E] : Εἰσῆλθε δέ [δή] με φοβηθῆναι. Sic Lat. res aliqua dicitur Subire, Incessere animum alicujus, aliquem. De quibus ibid. affertur et ex Eur., Ὅτι μ' εἰσέρχεται, pro Quod mihi in mentem venit [Iph. A. 522. Ib. 1411 : Μᾶλλον δὲ λίκτρων σῶν πόθος μ' εἰσέρχεται, et alibi sæpe similiter. Æsch. Prom. 1002 : Εἰσελθέτω σε μήποθ' ὡς ... γενήσομαι· Pers. 845 : Ὡς με πόλλ' ἐσέρχεται κακὰ ἄλγη. Herodot. 6, 125 : Ἰδόντα δὲ τὸν Κροῖσον γέλως ἐσῆλθε· 3, 42 : Τὸν δὲ ὡς ἐσῆλθε θεῖον εἶναι τὸ πρῆγμα· 7, 46 : Ἐσῆλθέ γάρ με λογισάμενον κατοικτεῖραι ὡς βραχὺς εἴη ὁ πᾶς ἀνθρώπινος βίος· 8, 137 : Τὸν δὲ ἀκούσαντα ἐσῆλθε αὐτίκα ὡς εἴη τέρας.]

[Εἰσευπορέω, Suppedito. Diodor. 16, 40 : Ἡρίσθεις ἐξέπεμψαν πρὸς τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα, παρακαλοῦντες εἰσευπορῆσαι τῇ πόλει χρήματα.]

Εἰσεφίημι, Intro admitto, i. q. εἰσίημι. [Fort. vitiose pro εἰσαφίημι.]

Εἰσέχω, vel Ἐσέχω, Pertineo, Pertingo, Pervado, Bud. ap. Herodot. In VV. LL. ex Eod. [1, 193; 2, 158] affertur ἐσέχειν ἐς ποταμὸν, θάλασσαν, pro Evadere, Exire. Item [8, 137] : Εἰσέχει εἰς τὸν οἶκον ἥλιος, pro Sol in ædes immeat [vel potius Illucet]. Sed et cum alia constr. ex Eod. [2, 11] : Ἐσέχων κόλπος ἐκ τῆς ἐρυθρῆς. [Ib. : Ἕτερον τοιοῦτον κόλπον καὶ τὴν Αἴγυπτον δοκέω γενέσθαι κου· τὸν μὲν ἐκ τῆς βορηίης θαλάσσης κόλπον ἐσέχοντα ἐπὶ Αἰθιοπίης, τὸν δὲ Ἀράβιον ... ἐκ τῆς νοτίης φέροντα ἐπὶ Συρίης. Ubi eadem signif. dicitur ἐσέχοντα qua φέροντα, E mari aquilonari Æthiopiam versus influentem.] Item [2, 138] : Ἐκ τοῦ Νείλου δώρυχες ἐσέχουσι, ubi quidam ἐσίεσιν interpr. Erumpendo ingredi. At ap. Aristid. [vol. 1, p. 128= 222 et totidem verbis ap. Plut. Alex. c. 44] : Εἰσεχόντων κόλπων ἀπὸ τῆς ἔξω θαλάσσης, redditur, Sinuum ab exteriori Oceano in mediterraneum irrumpentium. [Id. vol. 2, p. 354=3, 598 : Τετάρτη δ' ἐκ βορέου καὶ Κασπίας πύλης εἰς τοὺς παρ' ἡμῖν τόπους εἰσέχει θά-

λαττα, ἡ καλεῖται Κασπία. Dio Chr. Or. 5, vol. 1, p. 190 : Ἔστι δὲ ἡ Σύρτις κόλπος θαλάττης εἰσέχων ἐπὶ πολὺ τῆς χώρας. Conf. Εἰσήκω. Pausan. 3, 14, 2 : Τὴν ἄκραν τὴν ἐς θάλασσαν ἐσέχουσαν, Excurrentem in mare. Aliter Herodot. 3, 78 : Ἦν γὰρ δὴ θάλαμος ἐσέχων ἐς τὸν ἀνδρεῶνα, Thalamus exitum habens in conclave virorum. || Subsido, in picturis, ut εἰσοχὴ dici de partibus picturarum reductis infra notabimus. Philostr. V. Apoll. 2, 20, p. 71 ult. : Καὶ ὥσπερ λόγος εὐδοκίμου γραφῆς, οἷον εἰ Ζεύξιδος εἴη τι ἢ Πολυγνώτου ἢ Εὐφράνορος, οἳ τὸ εὔσχιον ἠσπάσαντο καὶ τὸ εὔπνουν καὶ τὸ εἰσέχον τε καὶ ἐξέχον. Conf. c. ἐπίχω ap. Meleagr. Anth. Pal. 7, 461, 2 : Παμμῆτορ γῆ χαῖρε· σὺ τὸν πάρος οὐ βαρὺν εἰς σὲ Αἰσιγένην καὐτὴ νῦν ἐπίχοις ἀβαρῆς, ubi cod. ἐσέχοις.]

[Εἰσηγέομαι.] Εἰσηγοῦμαι, Consilio meo alicui velut præco, Consilium do aliqua de re, Suadeo. [Absolute inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 646, 6 : Εἰσηγησαμένου καὶ τὰ ἀναλώματα παρασχόντος. Ib. vol. 2, p. 26, 7 : Εἰσηγησαμένου Ἀντιφῶντος. Thucyd. 4, 76 : Πτοιοδώρου μάλιστ' ... ἐσηγουμένου τάδε αὐτοῖς παρεσκευάσθη. Conf. 6, 99.] Dicitur autem εἰσηγοῦμαι τοῦτο, σοὶ τοῦτο, περὶ τούτου : interdum et cum infin., necnon cum ὅπως. Εἰσηγοῦμαι πόλεμον, Dem. [p. 276, 23.] Xen. Hell. 1, [6, 8] : Εἰσηγοῦντο πόρον χρημάτων· et [Comm. 2, 7, 10] : Μὴ οὖν ὄκνει ταῦτα εἰσηγεῖσθαι αὐταῖς. [Thuc. 3, 20 : Εἰσηγησαμένου τὴν πεῖραν αὐτοῖς Θεαινέτου.] Isocr. Paneg. [p. 76, C] : Περὶ τοῦ πολέμου ... εἰσηγεῖσθαι καὶ συμβουλεύειν. Et [seq. inf. Plato Criton. p. 48, A : Εἰσηγούμενος ... δεῖν ἡμᾶς φροντίζειν. Dionys. A. R. 6, 51 : Τί οὖν οἱ τὸν πόλεμον ὑπομένειν εἰσηγούμενοι ληροῦσι;] Εἰσηγήσατο δοῦναι, Plut. Popl. [c. 16.] Εἰσηγήσατο λυθῆναι τὸν περὶ τῶν νόθων νόμον, Pericle [c. 37]. Sed et cum ὅπως ap. Eund. Themist. [c. 20] : Εἰσηγουμένων ὅπως ἀπειργωνται τῆς Ἀμφικτυονίας, ubi exp. etiam Referre de ea re, Consilium in medium afferre, s. proponere. [Thuc. 7, 73 : Ἐσηγεῖτο τοῖς ἐν τέλει οὖσιν ὡς οὐ χρεὼν ἀποχωρῆσαι.] Sic εἰσηγεῖσθαι γνώμην Plut. [Alcib. c. 20], et Synes. [et schol. Arist. Av. 256 coll. Suid. v. Καινός.] Ubi tamen εἰσηγεῖσθαι non est simpl. Proponere, sed Proponere quasi præcundo et in viam deducendo. Itidem vero εἰσηγεῖται νόμον, qui legem proponens suadet. Suasor legis, et lator rogationis, ὁ γράφων appellatur, Bud.; et ὁ εἰσηγούμενος, ut Lucian. [Tim. c. 44] : Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδης. [Dionys. A. R. 11, 50 : Συναγορευσάντων αὐτοῖς τῶν δημάρχων καὶ νόμον εἰσηγησαμένων. Diodor. 12, 17 : Ἀπολύσεσθαι τὸν εἰσηγησάμενον.] Idem εἰσηγοῦμαι τοῦτο exp. etiam Auctor sum hujus rei, Principium et originem do hujus rei, p. 814. [Dionys. A. R. 11, 50 : Πρῶτοι Ῥωμαίων ἁπάντων τοῦτο εἰσηγησάμενοι τὸ ἔθος (triumphi).] Instituo quoque alicubi redditur : Plut. [Mor. p. 226, D], de Lycurgo, Καὶ τῶν χρεῶν ἀποκοπὰς εἰσηγησάμενος. Ceterum illi voc. εἰσηγοῦμαι signif., qua pro Suadeo ponitur, primum locum dedi, quod et frequens sit, et in ea simplicis etiam signif. e parte aliqua retineatur : quod ut ostenderem, usus sum illa periphrasi, Consilio meo alicui velut præco. Si quis tamen primum locum illi dare malit, qua ponitur pro Auctor sum, Principium do et originem, non magnopere repugnabo; nam qui illud facit, is itidem aliis velut præit. Ceterum Bud. alibi εἰσηγεῖσθαι, sicut et ὑπάρχειν, exp. etiam Exemplum præbere, Præire, Præmonstrare. Ego vero his addo, posse εἰσηγεῖσθαι, meo judicio, alicubi reddi etiam ad verbum Introducere, et quidem e Cic. : ut quum dicit De off. 3 : Ejusmodi deliberationem introducere. Sic et quod Athen. dicit [6, p. 274, F] de Lucullo, Εἰσηγητὴς ἐγένετο τρυφῆς, verterim, Introduxit luxum; i. enim est q. εἰσηγήσατο τρυφήν. Atque adeo quum infinitivo etiam jungat hoc verbum Cic., non dubitarim, quod idem Athen. dicit, Θεὸν εἰσηγήσατο Ἀλέξανδρον, reddere, Introduxit, Alexandrum esse deum; nam subaud. εἶναι. [Eurip. vel Critias ap. Sext. Emp. 9, p. 563, 16 : Ἐντεῦθεν οὖν τὸ θεῖον εἰσηγήσατο· 25 : Διδαγμάτων ἥδιστον εἰσηγήσατο. Polyb. 2, 21, 8 : Γαΐου Φλαμινίου ταύτην τὴν δημαγωγίαν εἰσηγησαμένου καὶ πολιτείαν· 6, 3, 6 : Πότερον ὡς μόνας ταύτας ἢ καὶ νῦ Δί' ὡς ἀρίστας ἡμῖν εἰσηγοῦνται τῶν πολιτειῶν· 11, 25, 8 : Τοιάνδε τινὰ τῶν ἐνεστώτων εἰσηγεῖτο λύσιν. Diodor. 1, 1 : Ἀκίνδυνον διδασκαλίαν τῶν συμφέροντος εἰσηγησάμενοι (rerum scriptores)· 45 : Τρυφὴν καὶ πολυτελῆ βίον εἰσηγήσασθαι· 5, 55 : Ἄλλα τῶν εἰς τὸν βίον χρησίμων τοῖς ἀνθρώποις εἰσηγήσασθαι· 73 : Πολλὰ τῶν ἐν ταῖς ἄλλαις ἐπιστήμαις εἰσηγήσασθαι τοῖς ἀνθρώποις. Suid. v. Φερεκύδης Βάϐυος : Πρῶτον τὸν περὶ τῆς μετεμψυχώσεως λόγον εἰσηγήσασθαι.] || Sed et pro Explico affert Bud. e Plat. Symp. [p. 189, B] : Ἐγὼ οὖν πειράσομαι ὑμῖν εἰσηγήσασθαι τὴν δύναμιν αὐτοῦ τοῦ θεοῦ· ὑμεῖς δὲ τῶν ἄλλων διδάσκαλοι ἔσεσθε. — Ἐσηγέομαι, Induco, Adduco, Suadeo. [Confus. c. ἡγεῖσθαι Diodor. Sic. 1, 1; 5, 73; Dionys. A. R. 2, 45 sec. conj. Steph. C. ἐξηγεῖσθαι ap. schol. Aristoph. Av. 256 coll. Suida v. Καινός.]

[Εἰσήγημα, τὸ, Suasio, Admonitio. Isocr. Epist. 1, p. 404, C : Ὅτι πάντες τοῖς λεγομένοις μᾶλλον ἢ τοῖς γεγραμμένοις πιστεύουσι, καὶ τῶν μὲν ὡς εἰσηγημάτων, τῶν δ' ὡς ποιημάτων ποιοῦνται τὴν ἀκρόασιν. Æschin. C. Tim. p. 12, 3 : Εἶπεν ὅτι τὸ εἰσήγημα τὸ Τιμάρχου ἀποδοκιμάζει ἡ βουλή. Valck.]

Εἰσήγησις, εως, ἡ, Suasio, Admonitio, Theodorit. H. Eccl.; διδασκαλία Hesychio.—Ἐσήγησις, Inductio. Aliis etiam Caput. [Thucyd. 5, 30 : Καὶ ἠτιῶντο (Lacedæmonii) τήν τε εἰσήγησιν τοῦ παντὸς καὶ εἰ Ἀργείοις σφῶν ἀποστάντες ξύμμαχοι ἔσονται. Ubi schol. : Τὸ εἰσηγήσασθαι δηλονότι προσχωρῆσαι τοῖς Ἀργείοις τοὺς Ἕλληνας. Plut. Mor. p. 11, D : Πολὺς δ' ὄκνος ἔχει με καὶ τῆς εἰσηγήσεως καὶ τῆς ἀποτροπῆς τοῦ πράγματος· 826, D : Ψηφίσματος εἰσήγησιν. Pollux 6, 177 : Εἰσήγησις ψηφισμάτων. Dio Cass. 36, 7 : Τήν τε γὰρ εἰσήγησιν αὐτοῦ (Gabinii trib. pl.) ἀπεδείξαντο, Rogationem. Ib. 21 : Μεταρρυθμίσαι πη τὴν εἰσήγησιν αὐτοῦ· 39, 37 : Ἑκόντες ἀφῆκαν τὴν εἰσήγησιν· 41, 17 : Τὴν περὶ τῶν χρημάτων εἰσήγησιν· 38, 1 : Αὐτὸς μὲν γὰρ τῇ τε εὐρήσει καὶ τῇ εἰσηγήσει τοῦ πράγματος ἠρκεῖτο. Constantin. Basil. Mac. c. 51, p. 130 : Πνευματικῶν νουθετημάτων καὶ εἰσηγήσεων. Cedren. vol. 1, p. 4, D : Μετὰ τὴν πονηρὰν εἰσήγησιν. L. D. Ammon. p. 132 : Συμβουλὴ ... ἐστὶν εἰσήγησις ἀντιλογίαν ἐπιδεχομένη.]

[Εἰσηγητέον, Introducendum, Suadendum. Thucyd. 6, 90 : Περὶ δὲ ὧν ὑμῖν τε βουλευτέον, καὶ ἐμοί, εἴ τι πλέον οἶδα, εἰσηγητέον, μάθετε ἤδη. L. D. Theod. Prodr. Rhod. p. 382 : Καὶ τὴν ἑαυτῶν σκεπτέον σωτηρίαν, καὶ ποῖ λαθεῖν σχοίημεν εἰσηγητέον. Boiss.]

Εἰσηγητήριον, τὸ, Tempus quo quis ad magistratum gerendum, aut ad fungendum sacerdotio velut introducitur. Ita quidam interpr. ex Hesych., Εἰσηγητήρια, ὅταν ἀρχηταί βουλεύειν ἢ θύειν.

Εἰσηγητής, ὁ, Suasor, Monitor, Auctor. [Thucyd. 8, 48 : Πορισταὶ ὄντας καὶ εἰσηγητὰς τῶν κακῶν τῷ δήμῳ. Dio Cass. 46, 28 : Μηδὲ εἰσηγητὴς ἡμῖν τῆς πρὸς ἀλλήλους φιλίας γεγονώς· 52, 41 : Πρὸς πάντα προθυμότατα συνήρατο, ὥσπερ ἂν εἰ καὶ εἰσηγητὴς αὐτῶν ἐγεγόνει.] Εἰσηγητὴς ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων, Lucian. [Anach. c. 14], ubi potest etiam verti fortasse Qui introduxit, ea sequendo, quæ paulo ante dixi.—Ἐσηγητής, Dux : Qui sc. aliquo introducit.

[Εἰσηγητικὸς, ἡ, ὄν, Qui introducit. Clem. Alex. t. 1, p. 22, 28 : Ἕκτος ἐστὶν εἰσηγητικὸς τρόπος ἀπάτης, θεῶν περιποιητικός. Hase.]

[Εἰσηγορέομαι, Alloquor. Sir. 13, 11 : Μὴ ἴσχε εἰσηγορεῖσθαι μετ' αὐτοῦ. Al. ἰσχγ.]

Εἰσηγορία, ἡ, Accusatio, Querimonia. Suid. [et Zonar. p. 630] : Εἰσηγορία, καὶ ἐπηγορία, καὶ κατηγορία, ἀντὶ τοῦ μέψις, καὶ λοιδορία.

Εἰσηθίζω, vel Ἐσηθίζω, Colando infundo, Per colum instillo. Unde ἐσηθίσαντες in Lex. Herodot., quod exp. ὑλίσαντες. [Immo Ἐσηθέω, unde ἐσηθήσαντες Herodoti 2, 87 : Κατὰ τὴν ἕδρην ἐσηθήσαντες, Per anum injicientes.]

Εἰσήκω, Venio intro, Ingredior. [Aristoph. Vesp. 606 : Κἄτ' εἰσήκουθ' ἅμα πάντες ἀσπάζωνται.] Unde affertur εἰσῆξε ap. Aristoph. [Nub. 543] : quod tamen alii [et recte quidem] ab εἰσαίσσω, cujus simplex αἴσσω, pro ἄισσω : tunc autem fuerit scr. εἰσῇξε cum η habente ι subscriptum. [Dio Chrys. Or. vol. 1, p. 198 : Ἐν δὲ τῇ Κορίνθῳ τὸ θέρος ἔπνουν διὰ τοὺς εἰσήκοντας κόλπους. Ubi Reisk. conj. εἰσέχοντας, quod v.]—Ἐσήκω, Venio, s. Pervenio in. [Æsch. Ag. 1181 : Λαμπρὸς δ' ἴσικεν ἡλίου πρὸς ἀντολὰς πνέων ἐσήξειν (ὁ χρησμός).

Dio Cass. 37, 32 : Ἐς τὴν τοῦ Κικέρωνος οἰκίαν ἅμα τῇ ἡμέρᾳ ἐσήξειν.] A

Εἰσηλούσιον, τὸ, Vectigal quod penditur pro introitu, Hesych. ut εἰσέλευσις sit *l'Entrée*, at εἰσηλούσιον, si mendose non scribitur, *l'Entrage*. [Gl. : Εἰσελούσιον, Introitum. Εἰσηλύσιον, Introitum. Veram esse scripturam postremam per η in secunda et υ in tertia recte vidit Ducang. Gl. p. 357. Hinc Εἰσηλυσία, ἡ, sive] Ἐσηλυσίη, pro εἰσέλευσις, Ingressus, Epigr. [Macedon. Anth. Pal. 9, 625, 2 : Κρίνων λουομένων καιρὸν ἐσηλυσίης.]

[Εἰσηλυσία, Εἰσηλύσιον. V. Εἰσηλούσιον.]

[Εἰσηχέω, q. d. Insono. Greg. Nyss. t. 1, p. 179, C : Ἔκπληξιν τῇ ψυχῇ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐμποιῆσαι, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀκοῆς εἰσηχεῖτο τὰ φοβερὰ, Per auditum injiciebatur terror. Hase.]

[Εἰσθεάομαι, Conspicio, Specto, si recte ex cod. emendant vers. Ezech. tragici Euseb. Præp. ev. p. 440, C : Τὸ δέ σ' εἰσθεᾶσθαι γῆν ὅλην οἰκουμένην. Ed. : Τὸ δέ σε τεθεᾶσθαι. Hase.]

[Εἴσθεσις, εως, ἡ, Intercalatio, Interpositio, διπλῆς ἀμοιβαίας, duplicis mutati metri, schol. Aristoph. Pl. 253, 487. ‖ Propositio, Expositio, τοῦ δράματος, schol. Eurip. Hec. init., Or. 1 et 1369. Kall. Utriusque generis locis rectius vertitur, Initium. Schol. Aristoph. Ach. 565 : Ὑφ' ὃ διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς περίοδον ὀκτάκωλον. V. Ἔκθεσις. L. D. Alio sensu etymologias more suo captans Philo vol. 1, p. 278, 48 : Αἴσθησις μὲν οὖν, ὡς αὐτό που δηλοῖ τοὔνομα, εἴσθεσίς τις οὖσα τὰ φανέντα ἐπεισφέρει τῷ νῷ. Hase.] B

[Εἰσθέω, Accurro, Curro intro. Aristoph. Av. 1169 : Ἀλλ' ὅδε φύλαξ γὰρ τῶν ἐκεῖθεν ἄγγελος ἐσθεῖ πρὸς ἡμᾶς δεῦρο, πυρρίχην βλέπων. Philostr. V. Apoll. 1, 28, p. 37, 4 : Εἰσέθεον οὖν εὐαγγελιζόμενοι πᾶσιν ὅτι ἀνὴρ ἐπὶ ταῖς βασιλέως θύραις ἑστήκοι. Dio Cass. 62, 16 : Οἱ ἐκ τῶν ὁδῶν εἴσω ἐσέθεον.]

[Εἰσθλίβω, in l. lacero et corrupto Plutarch. Mor. p. 688, B : Τὰ γὰρ ὀξέα καὶ δριμέα καὶ ἁλμυρὰ θρύπτοντα τὴν ὕλην διαφορεῖ καὶ σκίδνησιν, ὥστε νεαρὰν ποιεῖν τὴν ὄρεξιν εἰσθλιβομένων οὐ μετασχηματιζόμενοι παύουσιν οἱ πόροι τὸ δίψος, cum Reiskio scrib. videtur ἐκθλιβομένων. Nec fort. aliter ap. Themist. Or. 15, p. 197, A, de barbaris utrinque conterendis loquentem : Ἐπανάξετε οὐ σὺν πολλῷ πόνῳ εἰς τὴν προτέραν τάξιν τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν ... ὁρμηθέντες ἔνθεν καὶ ἔνθεν καὶ εἰσθλίψαντες εἴ τι ἐν μέσῳ τοῦ δυσωνύμου καὶ ἀθεμίτου φύλου ἀπορραγὲν λείψανον ἐμμεμένηκεν. Item ap. Philagrium in Matthæi Med. p. 58, 9 : Διττὴ δ' ἐστὶ σύνθεσις ἀπομέλιτος· τὸ μὲν γὰρ μόνων ἑψωμένων ἐν ὕδατι τῶν κηρίων γίνεται μετὰ τὴν εἴσθλιψιν τοῦ μέλιτος, leg. videtur ἔκθλιψιν. L. Dindorf.] C

Εἰσθορέω, sive Ἐσθορέω, Insilio. Unde ἔσθορεν, Insiliit. [Hom. Il. M, 462 : Ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἕκτωρ ... Φ, 18 : Ὁ δ' ἔσθορε δαίμονι ἶσος, ubi al. ἔνθ. et ἔκθ. Æsch. Sept. 454 : Πρὶν ἐμὸν ἐσθορεῖν δόμον. Ælian. N. A. 14, 24 : Φαρμάκου ... διὰ βραγχίων αὐτοῖς εἰσθορόντος. Ceterum præs. rectius ponitur Εἰσθρώσκω.]

[Εἰσίας, ὁ, Isias, n. viri. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 572, n. 1098; p. 850, b, 37. Videtur id. q. Ἰσίας. L. Dindorf.]

[Εἰσιὰς, άδος, ἡ, Isias, n. feminæ, pro Ἰσιὰς, ut videtur, positum, in marm. ap. Bœckh. vol. 1, p. 516, n. 789, et fort. 475, n. 505; vol. 2, p. 55, n. 1971, B. L. Dindorf.] D

[Εἰσίδοτος, Εἰσίδωρος. V. Ἰσίδοτος, Ἰσίδωρος.]

[Εἰσιδρύω, Colloco in. Herodot. 4, 62 : Κατὰ νομοὺς ἑκάστοισι τῶν ἀρχηίων ἐσίδρυταί σφι Ἄρηος ἱρὸν τοιόνδε. Al. ἵδρυται.]

[Εἰσίζομαι, Insideo. Hom. Il. N, 285 : Τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἂρ τρέπεται χρὼς οὔτε τι λίην ταρβεῖ, ἐπειδὰν πρῶτον ἐσίζηται λόχον ἀνδρῶν.]

Εἰσίημι, Intromitto. Xen. [H. Gr. 1, 3, 12] : Διὰ ταῦτ' οὖν τοὺς πολεμίους ἔφη εἰσέσθαι, Admisisse, εἰσαγαγεῖν εἰς τὴν πόλιν, Bud. Ἐσῆκεν, Immisit, Herodot. [3, 158] : Ἐσῆκε τοὺς Πέρσας ἐς τὸ τεῖχος, Introduxit. [Id. proprie 2, 87 : Ἐξιεῖσι ἐκ τῆς κοιλίης τὴν κεδρίην, τὴν ἐσῆκαν πρότερον. Dio Cass. 43, 23 : Ὕδωρ ἐς αὐτὸ ἐσῆκε. Thom. M. p. 279 : Ἐκβάλλει καὶ ἐκδίδωσιν ὁ ποταμὸς εἰς τὴν θάλατταν καὶ ἐξίησιν, οὐκ εἰσβάλλει οὐδὲ εἰσδίδωσιν οὐδὲ εἰσίησιν. Quod præceptum confutat Herodot. 7, 109 : Ἐς τὴν ποταμοὶ δύο ἐσιεῖσι τὸ ὕδωρ, ut Schweigh. conj. pro ἐσεῖσι vel εἰσεῖσι. Nisi forte de intransit. usu loquitur Thomas.]

Εἰσίθμη, ἡ, Introitus angustus s. ingressus, Hesych. At Suidæ est ῥύμη. [Hom. Od. Z, 264 : Πόλιος ... ἣν πέρι πύργος ὑψηλὸς, καλὸς δὲ λιμὴν ἑκάτερθε πόληος, λεπτὴ δ' εἰσίθμη. Hesych. : Εἰσθμὸς, εἴσοδος ὕδατος στενή. Leg. videtur Εἴσιθμος. Conf. de formis vocc. hujusmodi in θμος et θμη Valck. Ep. ad Rœv. p. 43.]

[Εἰσικνέομαι, Venio in. Æsch. Suppl. 558 : Ἱκνεῖται δ' (Io) εἰσικνουμένη βέλει βουκόλου πτερόεντος Δῖον πάμβοτον ἄλσος. Al. libri εἰσικνουμένης vel εἰσικνουμένου. Quorum nihil satisfacit. Herodot. 3, 108 : Ἐπεὰν ὁ σκύμνος ἐν τῇ μήτρῃ ἐὼν ἄρχηται διακινεόμενος, ὁ δὲ ἔχων ὄνυχας θηρίων πολλὸν πάντων ὀξυτάτους, ἀμύσσει τὰς μήτρας· αὐξανόμενός τε δὴ πολλῷ μᾶλλον ἐσικνέεται καταγνάφων, Penetrat. Hermesian. ap. Athen. 13, p. 597, D : Ἀσκραίων ἐσικέσθαι ἔχονθ' Ἑλικωνίδα κώμην. L. Dind.]

[Εἰσιππεύω, Equito intro. Diodor. 17, 12 : Τεταγμένως εἰσέππευον εἰς τὴν πόλιν. Dio Cass. 44, 10 : Ἐσιππεύοντα αὐτὸν ἀπὸ τοῦ Ἀλβανοῦ (Cæsarem) βασιλέα αὖθίς τινες ὠνόμασαν.]

Εἰσίπτημι, s. Εἰσίπταμαι, Involo. [Hom. Il. Φ, 494 : Ὥστε πέλεια, ἥ ῥά θ' ὑπ' ἴρηκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην.] Aristoph. [Av. 1173 : Τῶν γὰρ θεῶν τις ἄρτι τῶν παρὰ τοῦ Διὸς διὰ τῶν πυλῶν εἰσέπτατ' εἰς τὸν ἀέρα. Improprie Herodot. 9, 100 : Ἡ φήμη ἐσέπτατο ἐς τὸ στρατόπεδον. Ib. 101 : Ἡ κληδὼν σφι ἐσέπτατο. Schweigh.] ‖ Εἴσπταμαι, Involo, Volo in : ut εἰσπέτομαι. [Εἴσπταμαι est forma non Græca. Aor. act. est ap. Athen. 9, p. 395, A : Περιστερᾶς ... εἰς τὸν νεὼν εἰσπτάσης. Plut. Sull. c. 7 : Στρουθὸς εἰσέπτη· Mor. p. 461, E : Ὄρνις τις εἰσπτᾶσα. V. Εἰσπέτομαι.]

[Εἰσιτέον, Introeundum. Iambl. Angl.]

[Εἰσιτήριος, ὁ, ἡ.] Εἰσιτήριος λόγος, Oratio quæ habetur in alicujus ingressu, et qua ille velut excipitur s. salutatur, ut ἐξιτήριος, Quæ habetur in digressu. A Suida [et Zon. p. 626] exp. ὁ εἰσόδιος λόγος. At Εἰσιτήρια, τὰ, Dies ejus festi, in quo magistratus omnes accedunt, Suid. [et gramm. Bekk. An. p. 187, 22.] Alii rectius meo judicio sacra fuisse tradunt, quæ Jovi Βουλαίῳ fierent, quum senatores judicium ingressuri essent. [Lex. rh. Bekk. An. p. 245, 20.] — Ἐσιτήρια, τὰ, Sacra quæ initio anni fiebant, ut felix totius anni auspicium foret : Romæ Calendis Januariis, Athenis νουμηνίᾳ τοῦ ἑκατομβαιῶνος. Dem. [p. 400, 24] : Ἡ βουλὴ τὰ ἐσιτήρια ἔθυσεν, συνειστιάθη, σπονδῶν, ἱερῶν ἐκοινώνησεν· οἱ στρατηγοὶ, σχεδὸν, ὡς εἰπεῖν, αἱ ἀρχαὶ πᾶσαι. [552, 2 : Ἐπαιτιασάμενός με φόνου τοιοῦτο πρᾶγμα ἐπαγαγὼν εἴασε μέν με εἰσιτήρια ὑπὲρ τῆς βουλῆς ἱεροποιῆσαι καὶ θῦσαι καὶ κατάρξασθαι κ. τ. λ.] Dion. Cocceius [45, 17] : Τοῦ Ἰουλίου [Οὐιβίου] τὰ ἐσιτήρια τῇ νουμηνίᾳ θύοντος, ῥαβδοῦχός τις αὐτοῦ ἔπεσεν. [Id. fr. Peiresc. 120, p. 49, 9 : Θυόντων τῶν Ῥωμαίων ἱσταμένου τοῦ ἔτους τὰ εἰσιτήρια· l. 73, 14 : Ὅτε τὰ ἐσιτήρια πρὸ τοῦ βουλευτηρίου ἔθυεν ὁ Ἰουλιανός. V. Vales. ad l. pr. Piers. ad Mœr. p. 222 : « Εἰσιτήριοι θυσίαι, Sacrificia in introitu sacerdotii, ap. Heliodor. 7, 2, p. 299 : Τοῦ δὲ Θυάμιθος, ὡς ἂν πρεσβυτέρου παιδὸς, ἐπὶ τὴν προφητείαν κληθέντος καὶ τὰς εἰσιτηρίους θυσίας πανδημεὶ τελοῦντος. In Gloss. vett. legitur : Εἰσιτήριον, Per introitum. Nullus dubito quin reponi debeat Pro introitu, » etc.] Hesychio, ἐσιτήριον est τὸ ἐν μέσῳ αὔλημα.

Εἰσιτητέον, Ingrediendum est, Introeundum est. [Alciphr. 1, 23 : Ὡς οὖν ᾐσθόμην οὐκ εἶναί μοι εἰς ταῦτα εἰσιτητέον. Ubi olim εἰσιτητόν. L. D. Lucian. Hermot. 73 : Κατὰ τὴν ἀρχὴν εὐθὺς σκέψασθαι, εἴπερ εἰσιτητέον, Intrandumne sit? Hase.]

Εἰσιτητὸς, Ad quem ingressus patet, q. d. Ingressibilis, Accessibilis. Naz. De fatuis virg. : Μηκέτι ὁ νυμφὼν αὐταῖς εἰσιτητὸς ᾖ. [Procop. Goth. 3, 18, p. 507, B : Πύργους δύο ... τεκτηνάμενος φυλακτήριον κατεστήσατο μαχίμων ἀνδρῶν, ὡς μηκέτι ἀκάτοις τισὶν ἢ πλοίοις ἄλλοις ... ἐς τὴν πόλιν ἐσιτητὰ εἴη. Suid. et Zon. p. 626 : Εἰσιτητὸς, ὁ πορευτός. V. Εἰσιτητέον.]

[Εἰσιτὸς, var. script. ap. Zon. p. 626 pro εἰσιτητός.]

[Εἰσκαθίζω, Insidere facio vel jubeo. Jo. Chrysost. Hom. 83, vol. 5, p. 570. Seager. Id. p. 330, D Grets. : Ἀηστὴν ἄνθρωπον ἢ ἕτερόν τινα τῶν ὁμοδούλων μεθ' ἑαυτοῦ εἰσκαθίσαντα. Hase.]

[Εἰσκαθοράω, Conspicio. Apollon. Al. De constr. p. 55, 22 Bekk. affert formam Ionicam : Ἐσκατορᾷς πόλιν. Hase.]

[Εἰσκαλαμάομαι. V. Ἐκκαλαμάομαι.]

Εἰσκαλέω, Ad me voco, Intro voco. Aristoph. Vesp. [937] : Τοὺς μάρτυρας γὰρ ἐσκαλῶ. Synes. Ep. 52 : Εἰσκέκλειται τοι τὸν ξένον κ. τ. λ. [Xenoph. OEcon. 4, 15 : Φασὶ δὲ καὶ ὅταν ὥρα διδῷ ὁ (del.) βασιλεὺς, πρῶτον μὲν εἰσκαλεῖν τοὺς πολέμῳ ἀγαθοὺς γεγονότας. Cyrop. 8, 3, 1 : Εἰσκαλέσας πρὸς αὐτὸν τοὺς τὰς ἀρχὰς ἔχοντας. Æschin. F. L. p. 31, 10 : Ἐπειδὴ δὲ εἰσεκλήθημεν (legati ad Philippum missi). Medio Polyb. 22, 5, 2 : Εἰσεκαλέσαντο τοὺς Σμυρναίους (in curiam). Aretæus Acut. m. causs. 1, 7, p. 6=7 : Οἱ δὲ ὀξύτατοι θνήσκουσι αὐτῆμαρ, ἴσθ' ὅτῃ καὶ πρὶν καλέσασθαι τὸν ἰητρὸν, οἱ δὲ καὶ ἐσκαλεσάμενοι οὐδὲν ὤναντο. L. Diem.]

[Εἰσκαλλιγραφεῖν, vel Ἐσκ., verbum ponere videtur Hesychius in gl. Ἐσκαλλιγράφειν, καλλιγραφεῖν, ubi ἐς κάλλος γράφειν conjiciunt intt.]

[Εἰσκαταβαίνω, Descendo in. Orac. ap. Herodot. 5, 92 med. : Ὄλβιος οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἐμὸν δόμον ἐσκαταβαίνει. Ubi est var. ἐγκαταβ. Ἐσκαταβαίνει recte Valcken. dictum censet notione penetrandi in abditum sanctuarium.]

[Εἰσκαταδύνω, Subeo. Timon ap. Diog. L. 4, 42 : Ὡς εἰπὼν ὄγλοιο περίστασιν εἰσκατέδυνεν.]

Εἰσκειμαι, in VV. LL. ἐμβάλλομαι, Impositus sum : sine auctoris nomine. [Herodot. 2, 73 : Ἐσκειμένου δὲ τοῦ πατρὸς (avis phœnicis in ovo excavato) γίνεσθαι τωυτὸ βάρος. Ubi al. ἐγκειμένου. Thucyd. 6, 32 : Ἐπειδὴ δὲ αἱ νῆες πλήρεις ἦσαν καὶ ἐσέκειτο πάντα ἤδη ὅσα ἔχοντες ἔμελλον ἀνάξεσθαι.]

[Εἰσκέλλω, Appello. Aristoph. Thesm. 877 : Ποίαν δὲ χώραν εἰσκέλσαμεν σκάφει;]

Εἰσκηρύττω, Voce præconis evoco, διὰ τοῦ κήρυκος καλῶ. Aristoph. Ach. [135] : Ἕτερος ἀλαζὼν οὗτος εἰσκηρύττεται, In concionem vocatur [« a prætore » addit HSt. Ms. Vind.], Bud. [Soph. El. 690 : Ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβῆς ὁρόμων διαύλων ἆθλ' ἅπερ νομίζεται, τούτων ἐνεγκὼν πάντα τἀπινίκια. Dio Cass. 61, 20 : Παρῆλθε καὶ αὐτὸς ὁ Νέρων ἐς τὸ θέατρον, ὀνομαστὶ πρὸς τοῦ Γαλλίωνος ἐσκηρυχθείς.]

[Εἰσκλάω, Intro reflecto. Dioscor. Parab. 1, 53 : Τὰς εἰσκλωμένας ἢ παραφυομένας τρίχας.]

[Εἰσκλείω.] Ἐσκλείω, Ion. s. Attice pro εἰσκλείω. [Hesych. : Ἐσκλείει, εἰσάγει. Sed Ἐσκυλίει conjiciunt intt.]

[Εἰσκλέπτω, Suffuror, Involo. Clem. Rom. Hom. t. 1, p. 550, D Cotel. : Καὶ ὃν ποτε εἰσεκλάπην χρόνον ἐλπίσι δονούμενος. Hase.]

[Εἰσκλύζω, Illuo, Inundo. Strabo 5, p. 213 : Δέχεται δ' οὐ μικρὸν τῆς θαλάττης μέρος (Ravenna) ἐν ταῖς πλημμυρίσιν, ὥστε καὶ ὑπὸ τούτων καὶ ὑπὸ ποταμῶν εἰσκλυζόμενον τὸ βορβορῶδες πᾶν ἰᾶται τὴν δυσαερίαν.]

[Εἰσκλύω, Inaudio. Oppian. Hal. 2, 107 : Τοῖα καὶ ἀγκυλόμητιν ἐπέκλυον ἐντύνασθαι χερδώ. Libri tres ἐσέκλυον.]

[Εἰσκνάω.] Ἐσκνᾶσθαι, Radendo interere : εἰσκνῆθειν. Hesychio ξυρῆσαι.

Εἰσκεκοισυρωμένος, Effeminatus, Mollis. Dictum a cujusdam fœminæ moribus, cui nomen Κοισύρη [Κοισύρᾳ], VV. LL. [Pro ἐγκεκοισ., quod v. in Ἐγκοισυρόω.]

[Εἰσκολάπτω, i. q. κολάπτω, Tundo, Tundendo excavo, Sculpo. 1 Reg. 6, 35, εἰσκεκολαμμένα sec. Cod. Alex., ubi reliqui libri habent ἐγκεκολαμμένα.]

[Εἰσκολπίζω, Insinuo. Philostorg. H. E. 3, 6. M.]

[Εἰσκολυμβάω, Innato. Schol. Thucyd. 4, 26 : Ἐσίνεον) εἰσεκολύμβων.]

Εἰσκομιδὴ, ἡ, Importatio, Invectio, Invectus. Thuc. 7, [c. 24] : Καὶ διὰ μάχης ἤδη ἐγίγνοντο αἱ ἐσκομιδαὶ, i. e., αἱ εἰσαγωγαὶ τῶν ἐπιτηδείων, Invectio rerum necessariarum : ut Cic. : Earum rerum, quibus abundaremus, exportatio, et earum, quibus egeremus, invectio. Paulo ante, Οὐ γὰρ ἔτι οὐδ' οἱ ἔσπλοι ἀσφαλεῖς ἦσαν τῆς ἐπαγωγῆς τῶν ἐπιτηδείων. [Ib. c. 4 : Ῥᾴων αὐτῷ ἐφαίνετο ἡ ἐσκομιδὴ τῶν ἐπιτηδείων ἔσεσθαι. || Inscr. ap. Boeckh. vol. 2, p. 122, 77 : Τὰ δ' ἀπὸ τῶμ προσόδωμ κίπτοντα ἐν τοις τῆς πολιτείας χρόνοις παραδεξάμενος εἰσκομιδὴν ἑαυτῷ, ὡ γιγνημένου τούτου ἐπ' ἀληθείας. Videtur vert., Solutionem. L. Diemar.]

Εἰσκομίζω, s. Ἐσκομίζω, Importo, Inveho, Introduco. Xen. Cyrop. 1, [4, 10] : Ὁ Κῦρος εἰσκομίσας τὰ θηρία, ἐδίδου τῷ πάππῳ. [Thucyd. 5, 10 : Διασώσαντες ἐς τὴν πόλιν ἔτι ἔμπνουν ἐσεκόμισαν. De introducendo Æsch. Ag. 950 : Τὴν ξένην δὲ πρευμενῶς τήνδ' ἐσκόμιζε. Soph. OEd. T. 1429 : Ἐς οἶκον ἐσκομίζετε. Eur. Herc. F. 1422 : Ἀλλ' ἐσκόμιζε τέκνα. Thucyd. 4, 110 : Ἑτέρων τὴν πρόσοδον, καὶ ὡς ᾔσθοντο παρόντα, ἐσκομίζουσι παρ' αὐτοὺς ἐγχειρίδια ἔχοντας ἄνδρας φιλους ἑπτά. Conf. ib. 111. 6, 45 : Ἐς τὰ περιπόλια τὰ ἐν τῇ χώρᾳ φρουρὰς ἐσεκόμιζον. Improprie de nuncio Ælian. V. H. 1, 22 : Ὁ χιλίαρχος ὁ καὶ τὰς ἀγγελίας εἰσκομίζων καὶ τοὺς ἀπομένους εἰσάγων.] Et Εἰσκομίζομαι, Importor, Invehor, Intro feror s. ducor. [Eur. Herc. F. 242 : Ἐπειδὰν δ' ἐσκομισθῶσιν πόλει (ligna).] Accipitur etiam active pro εἰσκομίζω. Thucyd. 1, [117] : Καὶ ἐσεκομίσαντο καὶ ἐξεκομίσαντο ἃ ἐβούλοντο, Importabant et exportabant : 2, [6 : Τὰ ἐκ τῆς χώρας κατὰ τάχος ἐσεκομίσαντο· 13] : Παρῆνει δὲ καὶ ... παρασκευάζεσθαί τε ἐς τὸν πόλεμον καὶ τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐσκομίζεσθαι. [Et ib. 14. Et omisso accus. 19 : Οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι ἐσεκομίζοντο ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ· 6, 22 : Ἵνα καὶ τὰ ἐπιτήδεια ῥᾷον ἐσκομιζώμεθα· 49 : Εἰκὸς δὲ εἶναι καὶ ἐν τοῖς ἀγροῖς πολλοὺς ἀπολειφθῆναι ἔξω διὰ τὸ ἀπιστεῖν σφᾶς μὴ ἥξειν· καὶ ἐσκομιζομένων αὐτῶν τὴν στρατιὰν οὐκ ἀπορήσειν χρημάτων. Quod schol. explicat, τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὴν πόλιν μεταφερόντων. 7, 13 : Παρὰ τὴν ἐκείνων πόλιν χαλεπῶς καὶ νῦν ἐσκομιζόμενοι. || Εἰσκομίζομαι, Intro feror. Plut. Mor. p. 699, F : Εἰ γὰρ ὁ στόμαχος ἅμα τῷ σιτίῳ τὸ ποτὸν ἀναλαμβάνει καὶ τῇ κοιλίᾳ παραδίδωσιν, οὐδὲν ἴδιον πόρου δεῖται τὸ περίττωμα τῆς ὑγρᾶς τροφῆς, ἀλλὰ εἷς ἀρκεῖ καὶ κοινὸς ὥσπερ εὐδιαίτοις, ἀμροτέροις εἰς ταὐτὸ διὰ ταὐτοῦ εἰσκομιζομένοις. Intro me recipio. Thucyd. 2, 100 : Καὶ οἱ μὲν Μακεδόνες οὗτοι, ἐπιόντος πολλοῦ στρατοῦ ἀδύνατοι ὄντες ἀμύνεσθαι, ἐς τε τὰ καρτερὰ καὶ τὰ τείχη, ὅσα ἦν ἐν τῇ χώρᾳ, ἐσεκομίσθησαν, Se receperunt. Confus. c. ἐκκομίζω v. in illo. L. Diemar.]

[Εἰσκόμισμα, τὸ. Εἰσκομίσματα, Infertitia, Gl.]

[Εἰσκομιστέον, Inferendum, Gl.]

[Εἰσκόσμησις, Deminutio, nisi fallit scriptura Achm. Onirocr. p. 141, 11 : Πτωχείαν καὶ εἰσκόσμησιν ὑπάρξεως· et p. 145, 5 : Εἰσκ. χρυσίου καὶ τοῦ πλούτου. Hase.]

Εἰσκρίνω, Intromitto, Ingredi facio. [Hesych. : Εἰσκρίνει, εἰσχωρίζει, μερίζει. Suidas : Εἰσκρίνειν, εἰσχωρίζειν.] Et Εἰσκρίνομαι, Ingredior, Insinuo me. Philo De mundo [vol. 2, p. 604, 28], loquens de animabus in aere agentibus, Ὧν τὰς μὲν εἰσκρίνεσθαι λόγος ἔχει σώμασι θνητοῖς· huic opp. ἐκκρίνεσθαι. [Suid. : Εἰσκεκριμένον, ἐπίσακτον, καὶ Εἰσκριθείς, εἰσελθών. Et : Εἰσκριθείς, ἀντὶ τοῦ εἰσελθών, ἐναρίθμιος γενόμενος· « Ὁ δὲ εἰς τὸ ἄντρον εἰσκριθεὶς ἐπίπονον βίον συνεστήσατο καὶ θηριώδη » (qui l. integrior est v. Ἔρεδρος). Ap. Philon. vol. 1, p. 49, 40 : Ἄνθρωπον δὲ τὸν ἐκ γῆς λογιστέον εἶναι νοῦν εἰσκρινόμενον σώματι, οὗπερ δ' εἰσκεκριμένον. Hemst. Leon. Anth. Pal. 9, 578, 7 : Σοφὸς δ' ἀναμφίλεκτος εἰσκριθήσεται, nunc scriptum εἰς κριθήσεται. Diog. L. 1, 7 : Εἰδώλων πλήρη εἶναι τὸν ἀέρα κατὰ ἀπόρροιαν ὑπὸ ἀναθυμιάσεως εἰσκρινομένων ταῖς ὄψεσι τῶν ὀξυδερκῶν. Pollux 2, 76 : Ἐρεῖς δὲ, εἰσκρίνεται κατὰ τὰς ῥῖνας τὸ πνεῦμα. Geopon. 15, 6, 2 : Ἅφες εἰσκρίνεσθαι τὸν καπνόν.]

Εἰσκρίσις, εως, ἡ, Insinuatio : ut dicitur εἰσκρίνεσθαι de Eo qui se insinuat in aliquem locum. [Plut. Mor. p. 901, A : Δημόκριτος, Ἐπίκουρος, κατὰ εἰδώλων εἰσκρίσεις ᾠήντο τὸ ὁρατικὸν συμβαίνειν. (Conf. Stob. App. Flor. vol. 4, p. 23 Gaisf.) Ib. 906, E : Οἱ Στωικοὶ συμπαθείᾳ τῆς διανοίας κατὰ ῥευμάτων εἰσκρίσεις καὶ ἀκτίνων, οὐκ εἰδώλων, γίνεσθαι τὰς ἀλλήλων ὁμοιότητας. L. D. Joseph. Hypomn. p. 327 : Κατ' εἰσκρισίν τινος ἐπιπνοίας· 331 : Τὰς μαντικὰς εἰσκρίσεις δίχεσθαι. Hemst. Philo De vita contempl. p. 242 in Dahlii Chrestom. Philon. Boiss.]

[Εἰσκρούω, Tundendo introrsum adigo. Pherecr. ap. Poll. 10, 79 : Λαβοῦσα μὲν τῆς κοίνικος τὸν πύνδακα εἰσέκρουσεν. V. Ἐκκρούω.]

[Εἰσκρύπτω, Abscondo in, Obtego. Basil. t. 2, p. 366, D, ad prædicationem humanas facultates non esse adhibendas, Ἵνα μὴ εἰσκρύπτηται αὐτοῖς ἡ τοῦ Θεοῦ χάρις. Hase.]

[Εἰσκτάομαι, Acquiro. Eurip. fr. Archel. ap. Stob.

vol. 2, p. 3 Gaisf. : Οὐκ ἔστιν ὅστις ἡδέως ζητῶν βιοῦν εὔκλειαν εἰσεκτήσατ', ἀλλὰ χρὴ πονεῖν.]

Εἰσκυλίω, Advolvo, Volvendo et rotando introduco, Introveho, Infero, εἰσφέρω. Aristoph. Vesp. [1474] : Νὴ τὸν Διόνυσον, ἅπορά γ' ἡμῖν πράγματα Δαίμων τις εἰσεκύλικεν εἰς τὴν οἰκίαν, i. e. εἰσήνεγκεν. [Athen. 6, p. 270, E : Θεασάμενος παντοδαπῶν ὄψων παρασκευὴν εἰσκυκλουμένην, Opsoniorum copiam videns inferri. Schweigh. Pollux 9, 158: Εἰσπεπήδηκεν, ἐπεισπεπήδηκεν, εἰσεκυκλήθη, ἐπεισεκυκλήθη. Dicitur etiam de machina scenica iisque qui ejus ope spectatoribus in scena ostenderentur. Aristoph. Thesm. 265 : Εἴσω τις ὡς τάχιστά μ' εἰσκυκλησάτω. Ubi v. Brunck.] Hesych. εἰσκυκλήσας exp. περιελθών [Circumgressus]. ‖ 2 Macc. 2, [24] : Εἰσκυκλεῖσθαι τοῖς τῆς ἱστορίας διηγήμασι θέλοντες, Aggredi volentes narrationes historiarum, i. e. Volentes legere et versari in historiis, VV. LL.

Εἰσκύκλημα, τὸ, dicebatur, Id ipsum, super quo ἐγκύκλημα [ἐκκ.] introducebatur [vel potius intro vertebatur]. Pollux [4, 128] : Ἐφ' οὗ δὲ εἰσάγεται τὸ ἐγκύκλημα, εἰσκύκλημα ὀνομάζεται. [Ἐκκύκλημα pro ἐγκ. Brunck. ad Aristoph. Thesm. 96. Cetera Pollucis verba, quæ idem ita refinxit, ὅτι δὲ εἰσάγεται τὸ ἐκκ., εἰσκυκλεῖν ὀνομάζεται, correctione non indigere recte videtur judicasse Elmsl. ad Ach. 408.]

[Εἰσκυλίω, Voluto, Provolvo in. Aristoph. Thesm. 651 : Εἰς οἷ' ἐμαυτὸν εἰσεκύλισα πράγματα· 767 : Κἄμ' ἐσκυλίσας ἐς τοιαυτὶ πράγματα. Callim. Del. 33 : Νήρῃ δὲ πάσας ἐκ νεάτων ὤγλισσε καὶ εἰσεκύλισε θαλάσσῃ. V. Εἰσελίω. ῑ]

Εἰσκύπτω, Exerto capite introspicio, Introspicio quasi exerto capite. At in VV. LL. simpliciter exp. Intueor.—Ἐσκύπτω, Pronus introspicio, Intueor capite inclinato. [V. Ἐγκύπτω.]

[Εἰσκυρσις, ως, ἡ, Incursus. Isidor. Pelus. l. 1, ep. 452 : Ὅθεν ἀγγέλου χειρὶ τὴν νίκην εἰργάσατο, εἰς βέλη μὲν οὐ χωρῶν οὐδὲ εἰσκύρσεις ποιῶν, εἰς δεήσεις δὲ καὶ λιτὰς τὰς πρὸς τὸν θεὸν ἀγουπνῶν. Ita emendat Chatardus, ubi Ms. prætulit οὐδὲ εἰς κύρσεις πονῶν. V. Κοῦρσος. Ducang.]

Εἴσκω, Assimilo, Comparo : ut Hom. Il. Γ, [197] : Ἀρτεμῖ μὲν ἔγωγε εἴσκω. [E, 181 : Τυδείδῃ μὲν ἔγωγε δαΐφρονι πάντα εἴσκω.] Hesiod. [Op. 62] : Θεαῖς εἰς ὦπα εἴσκειν Παρθενικῆς καλὸν εἶδος. Vide Eust. [Theocr. 25, 140 : Ὅν ῥα βοτῆρες ἀστέρι πάντες ἴσκον. Medio, Me assimilo, Nonnus Dion. 4, 72 : Καὶ τύπον οὐρανίοιο μεταλλάξασα προσώπου Πειστινόῃ δέμας ἶσον εἴσκετο. L. D.] Sunt qui ab ἵστημι derivare malint. [‖ Conjicio. Theocr. 25, 199 : Οἷον δ' ἀθανάτων τιν' εἴσκομεν ἀνδράσι πῆμα ἱρῶν μηίσαντα, Φορωνήεσσιν ἐρεῖναι. ‖ Quod Hom. Il. Φ, 332 est : Ὄρσεο, κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος· ἄντα σέθεν γὰρ Ξάνθον δινήεντα μάχῃ ἠείκομεν εἶναι, ubi sententia postulat non imperfect., sed præsens, Buttmann. Lexil. vol. 2, p. 83 scrib. censet εἰσκομεν, ut sit præsens, quod per analogiam non posse formari ἠείκω. De forma Ἴσκω vide in ipsa. L. Dindorf.]

Εἰσκωμάζω, Comessabunde et temulenter me infero. [Lycophr. 1355 : Αὖθις δὲ κίρκοι ... Ἀγυλλαν Αὐσονῖτιν εἰσεκώμασαν. Aristid. vol. 1, p. 353=629 : Αἰγυπτίου τινὸς ἀνθρωπίσκου ... εἰσκωμάσαντος εἰς τὴν πόλιν. Lucian. Lexiph. c. 9 : Εἰσκώμασαν ἡμῖν αὐτεπάγγελτοι. Memorat etiam Pollux 9, 158.] Impudenter et velut temulenter me infero, Bud. qui et Εἰσκώμασεν ὁ ἄργυρος ap. Athen. [6, p. 231, E] vertit, Luxum adventu suo attulit argentum, quod impudenter in supellectilem irrepsit. [Signif. translatæ Irrependi exx. Suicer. Thes. eccl. vol. 1, p. 1042 addit : Jo. Chrysost. Adv. vituperat. vitæ mon. l. 1, c. 7 : Οὐ γὰρ ἄνθρωπος, ἀλλά τις πονηρὸς δαίμων καθάπερ τύραννος ἄγριος ... μετὰ πάσης αὐτοῦ τῆς φάλαγγος εἰς τὰς τῶν ἀνθρώπων εἰσεκώμασε ψυχάς· Hom. 64 in Jo. p. 829 : Τοῦτο (τὸ κακὸν) καὶ εἰς τὰς ἐκκλησίας εἰσεκώμασεν· Hom. 11 in Ep. ad Rom. p. 85 : Οὐδὲ τῆς θαλάσσης ἀπέσχετο τοῦτο τὸ κακὸν, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ μετὰ πολλῆς εἰσεκώμασε μανίας, etc.]

Εἰσλάμπω, Illuceo, Luceo in, de sole irradiante ap. Theophr. C. Pl. 2, [7, 4 : Σκιατροφούμενος δὲ καὶ μετρίως εἰσλάμποντος (τοῦ ἡλίου) σώζει τε τὴν οἰκείαν ὑγρότητα καὶ παπαίνει. Plut. Mor. p. 929, B : Εἰσλάμπει καὶ συνεξάπτει περὶ αὐτὴν τὸ φῶς.]

[Εἴσλειψις, Theod. Jer. 30, 11, ubi tamen dubio caret leg. esse ἔκλειψις. Schleusner. Lex. V. T.]

[Εἰσλεύσσω,] Ἐσλεύσσω, Intueor, Inspicio. Soph. [Aj. 260] : Ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη. [Manetho 4, 36 : Ζεὺς δ' ἐπὶ γεινομένοισιν ὅταν κυδόσκοπον ὄρνιν εἰσλεύσσῃ φαίθοντι πυρὸς θερμοῖο σελασμῷ.]

[Εἰσμάσσομαι.] Εἰσμάσσω, sive Ἐσμάσσω, Intus tango, vel Intro tango. Hom. Il. P, [564] : Τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παραστάμεναι καὶ ἀμύνειν Πατροκλῆι· μᾶλα γάρ με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμὸν, i. e. inquit Eust., οὐχ ἁπλῶς ἐπιπολῆς ὠλίσθησεν, ἀλλ' ἐνεμάξατό μοι τὴν ἀλγηδόνα· dicens huic contrarium esse ἀπομάσσεσθαι et ἐκμάσσεσθαι. Exp. etiam, λίαν μοι καθίκετο τῆς ψυχῆς καὶ καθῆψατο.—Ἐσμασάμενος, Erot. [p. 164] ex Hippocr. affert pro ἐμβαλών. [Loci sunt De artic. p. 811, H : Εἰ μή τις διαταμὼν τὸν ἄνθρωπον ἔπειτα ἐσμασάμενος ἐς τὴν κοιλίην ἐκ τοῦ εἴσωθεν τῇ χειρὶ ἐς τὸ ἔξω ἀντωθέοι· De morb. mul. 1, p. 618, 35 : Εἰ δὲ μὴ οἷόν τε ἦ τοῦτο ποιῆσαι, ἀποτάμνειν ὅ,τι ἂν ἔξω ᾖ ... καὶ τοὐπίλοιπον ἐσμασάμενος προῶσαι. Aretæus Diut. m. sign. 2, 9, p. 62 =70 : Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τὴν χεῖρα δυνατὸν ἔσω ἐσμάσασθαι L. D. De præs. Galen. t. 12, p. 343, C : Τὸ μὲν μάττεσθαι ζητεῖν σημαίνει· τὸ δὲ ἐσμάττεσθαι τῶν ἐν βάθει τι ζητεῖν· p. 388, A (ad l. priorem Hipp.) : Ἐσμασάμενος, τουτέστιν ἐντιθεὶς εἰς βάθος τὴν χεῖρα χάριν τοῦ διαζητῆσαί τι τῶν ἐν αὐτῷ. Hemst. Hippocr. De artic. p. 799, C : Πυκνὰ δὲ περὶ τὴν γλῶσσαν ἐσμάττεσθαι χρὴ καὶ πολὺν χρόνον ἀντέχειν τοῖσι δακτύλοισι κατορθοῦντα τοῦ ὀστέου τὸ ἐγκλιθέν. Post quem l. allatum ita pergit Foes. OEc. Hipp. v. Μάττεσθαι p. 242 : « Ματεύειν etiam et ματεῦσαι, aut ματεύεσθαι et ματτεύεσθαι pro ματεῖν aut ματεῖσθαι ponuntur, et Hesychio ματῆσαι, ματεῦσαι, ζητῆσαι exponitur. Quæ omnia Inquirere, Investigare, Explorare denotant. Unde ἐσματτεύεσθαι dicitur Hipp. ead. notione qua ἐσμάττεσθαι antea, pro Digitis immissis contrectare et sensim explorare. De art. p. 803, C : Τὴν δὲ διόρθωσιν ὀκλονότι χρὴ ποιέεσθαι οὐκ ἰσόρροπον ἀμφοτέρωθεν, ἀλλὰ τότε ἐγκεκλιμένον ὠθέειν ἐς τὴν φύσιν ἑκατοσθεν ἀναγκάζοντα καὶ ἐσματτευόμενον ἐς τοὺς μυκτῆρας καὶ τὰ ἔσω βεύσαντα (l. νεύσαντα) διορθοῦν. Digitis in nares immissis contrectare et sensim explorare. Pro quo ἐσματεύμενος dicitur De morb. mul. 1, p. 618, 41 : Τῷ λιχανῷ δακτύλῳ ἐσματεύμενον, Digito indice explorando, leniter investigando, inquirendo. Et certe quum Hesych. ἐσματευόμενον, ζητοῦντα, ἐρευνῶντα exponit, hanc dictionem ex Hipp. agnoscere mihi videtur, etsi pro ἐσματτευόμενον ap. eum vitiose ἐσμαντευόμενον legitur.» Idem comparat similem librorum Hipp. inter καταματτευόμενος et καταματτόμενος vel καταματούμενος fluctuationem. Hesychius : Ἐσμασσόμενος, ἐμβαλλόμενος. Mirum autem et suspectum in forma per τ duplex τ pro σ, quod alienum est dial. Ionicæ. Ceterum non admodum probabili conj. Heringa Obs. p. 217 huc referebat gl. Hesych.: Ἐσωματωσασθαι, εἰσηγήσασθαι, scribendo ἐσματώσασθαι. Conf. autem Ἐκματεῖσθαι.]

Εἰσμάσσω, vel Εἰσμάττω, s. Ἐσμάττω, Imprimo, Epigr. [Bianor Anth. Pal. 9, 548, 5 : Ἀντὶ δέ οἱ θοίνης ἐσμάξατε φοίνια κέντρα, ubi nunc ex cod. ἐνεμάξατε. Med. Theocr. 17, 37 : Τᾷς μὲν Κύπρον ἔχοισα, Δώνας πότνια κώρα, κόλπον ἐς ὠὸδῃ ῥαδινὰς ἐσμάξατο χεῖρας.]

[Εἰσμίγνυμι, Immisceo. Plut. Mor. p. 127, B : Ἀλλ' ὥσπερ αἱ τῶν ἀνθέων ὀσμαὶ καθ' ἑαυτὰς ἀσθενεῖς, εἰσμιχθεῖσαι δὲ τῷ ἐλαίῳ ῥώμην ἴσχουσι. Recte alii libri ἀσθενεῖς εἰσὶ, μιχθεῖσαι. Ἐσμιχθῆναι, Intrare, Convenire, bis est in Panareti Chron. Trapez. p. 367, 65 : Μὴ ἐσμιχθέντες διὰ τὸν ἐπεισπεσόντα τοῖς Τούρκοις αἰφνίδιον θάνατον, μεθ' ἡμέρας κζ' πάλιν ἐστράφημεν ἐν Τραπεζοῦντι, ibidemque v. 64 : Ἐσμιχθῶμεν τὸν αὐτοῦ γαμβρόν. Et ἐσμιξις ead. signif. ib. 15 : Μετὰ τὴν ἐν Κερασοῦντι εἰσέλευσιν αὐτοῦ καὶ ἐσμιξιν μεθ' ἡμῶν. L. D.]

[Εἰσνέομαι, Intro. Antipat. Anth. Pal. 9, 59, 5 : Ἐς δὲ νέονται οὐρανόν.]

Εἰσνέω, Innato, Adnato, Commeo, VV. LL. [Ælian. N. A. 13, 6 : Εἰσνέων καὶ ἀνιὼν εἰς οἶκόν τινα πάραλον. Wakef.]—Ἐσνέω, Innato, Natando ingredior,

εἰσχολυμβάω. [Thucyd. 4, 26 : Ἐστίντων δὲ καὶ κατὰ τὸν λιμένα κολυμβηταὶ ὕφυδροι, ubi εἰσεχολύμβων reddit schol. L. Dind.]

[Εἰσνήχομαι, idem. Ælian. N. A. 14, 24 : Ἐς τοὺς στενοὺς καὶ βαθεῖς εἰσνήχονται πορθμούς (pisces). Schol. Thucyd. l. in Εἰσνέω citato, εἰσεχολύμβων, εἰσήρχοντο, quod εἰσενήχοντο scrib. conj. Bauer.]

Εἰσνέω, unde aor. εἰσένησα, quo utuntur poetæ interdum pro Animadverti, aut etiam Vidi : ut et simplex ἐνῆσα hanc signif. interdum ap. eos habere dicetur. [Hom. Il. Ω, 700 : Πέργαμον εἰσαναβᾶσα, φίλον πατέρ' εἰσενόησεν· Od. Λ, 572 : Τὸν δὲ μέτ' Ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα. Et ib. 601. H. Ven. 218 : Ἴχνια δ' εἰσενόησεν ἑκηβόλος. Agathias Anth. Pal. 5, 267, 3 : Ποῦ δέ μιν εἰσενόησας; Apoll. Rh. 1, 1053 : Ἠῶθεν δ' ὁλοὴν καὶ ἀμήχανον εἰσενόησαν ἀμπλακίην ἄμφω, et alibi. Divisim 1, 321 : Ἐς δ' ἐνόησαν Ἄκαστον.]

[Εἰσοδεύω, Intro. Andr. Cret. p. 86, A : Χριστῷ τὴν προφητοκτόνον Ἱερουσαλὴμ εἰσοδεύεται. Kall. Constant. Cærim. p. 113, C : Εἰσοδεύει μετὰ τοῦ πατριάρχου. Et ib. : Εἰσοδεύει ἐν τῷ ναῷ. L. D. Arist. De leg. transl. p. 113, 43 : Οὐδὲ εἰσοδεύειν εἴων οὐδένα. Hask.]

[Εἰσοδιάζω, Redigo, Gl. Id est pecuniam colligo et exigo. Eust. Od. p. 1788, 2 : Τὸ εἰσφέρειν, ὃ κοινότερον εἰσοδιάζειν λέγεται. V. Εἴσοδος. Jo. Antioch. patr. De charisticanis Cotel. Eccl. Gr. mon. vol. 1, p. 180 : Ἀεὶ εἰς τὸ εἰσοδιάζειν αὐτοῦ βλέποντος μόνον, οὐχὶ καὶ εἰς τὸ ἐξοδιάζειν, citavit Ducang. Gl. p. 358. Non de pecunia Athanas. vol. 2, p. 332, E : Ὅταν εἰσοδιάσῃ τὸν καρπόν. Nilus in Actis Monac. vol. 3, f. 1, p. 80, v. 92 : Εἰσοδίαζε φίλους. Eust. Opusc. p. 11, 46 : Ἀλλὰ ἐγὼ τὸν θεὸν καὶ αὐτὸν εἰδὼς καὶ τὴν αὐτοῦ δεσποτείαν, ὅτι πᾶν ἀγαθὸν ἀνθρώπινον εἰσοδιάζει κομιζόμενον αὐτῷ, καὶ οὐδὲν ἐξουθενοῖ· 242, 29 : Πόθεν δὲ καὶ εἰρηκότες ἄλλο ἄξιον (σιτάριον)... εἰσοδιάσουσι. L. D.] Εἰσοδιάζομαι, Redeo, Inferor : ut pecunia s. proventus redire et inferri dicuntur, 4 Reg. 12, [4] : Εἰσοδιαζόμενον ἀργύριον, Pecunia quæ infertur a transeuntibus : itidemque 2 Paral. 15, [18?] : Εἰσοδιασθὲν ἀργύριον εἰς οἶκον Κυρίου, Pecunia illata in domum Domini. [Conf. Hemsterh. ad Aristoph. Pl. v. 380. Eustath. Opusc. p. 137, 57 : Τὸν θεόθεν τῆς ψυχῆς θησαυρὸν, ὃς καὶ διὰ θύρας ταύτης (oculorum) εἰσοδιάζεται πληθυνόμενος.]

[Εἰσοδιασμός, ὁ, Radicatio, Gl. Valck. ad Theocr. Adon. p. 339, C : « Εἰσοδ., Redactio. Sic recte vox barbara Radicatio corrigitur in libro Bibl. Leidensis. » Est autem Redactio pecuniæ exactio vel repetitio. Εἰσοδίασμα eod. sensu positum, ex Epist. Gr. citat Ducang. Gl. p. 358.]

[Εἰσοδικὰ, τὰ, Redituum imperii inventarium : quod Basilius Bulgaroctonus Imp. confici jussit anno Chr. 995. Catalogus Impp. Cpol. Codino De orig. subjunctus in eod. Basilio : Καὶ προστάξας γενέσθαι τὰ ἰσωδικὰ (leg. εἰσοδικὰ) etc. Ducang. Εἰσοδικὸν, de oratione quæ in ingressu S. Evangelii canitur, explicuit id. p. 359.]

Εἰσόδιον, τὸ, Reditus, i. q. εἴσοδος in posteriori signif. Ab Hesych. εἰσόδια exp. πρόσοδοι, ἀναλώματα. Honorarium, inquit Bud. De asse, appello, quod Græci εἰσόδιον et εἴσοδον, Xenium adventitium quod datur ingredienti quamque urbem magistratui, ut hodie principibus nostris quum primum urbes pompatice ingrediuntur. — Ἰσόδιον, Xenium adventitium quod dabatur ingredienti quamque urbem magistratui, ut hodie principibus. Latini Honorarium appellant. Ita VV. LL., sed perperam, pro εἰσόδιον. [Dan. 11, 13 : Καὶ εἰς τὸ τέλος τῶν καιρῶν (s. ἐνιαυτῶν) ἐπιλεύσεται εἰσόδια ἐν δυνάμει μεγάλῃ. Εἰσόδια τῆς θεοτόκου, Festum præsentationis deiparæ, quod 21 Nov. celebrat Ecclesia, illustravit Ducang. Gl. p. 357.]

Εἰσόδιος, ὁ, ἡ, ut λόγος ap. Suid. [et Zon. p. 626] ὁ εἰσιτήριος, Quæ in introitu alicujus habetur oratio : et εἰσόδιον ἄνθος ap. Greg., Flos qui spargitur ingredienti, Bud. [Gregorii archiep. Thessalon. Ὁμιλία ἐκφωνηθεῖσα κατὰ τὴν εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων εἰσόδιον ἑορτὴν τῆς θεοτόκου (de quo festo v. in Εἰσόδιον) ex indice Ms. libr. Gr. Bibl. Vat. citatur a Ducang. Gl. p. 357. || De homine dictum annotavit Wyttenb. in Ind. Plut. ex Antipatro Stob. vol. 3, p. 43 Gaisf. : Ποικίλως ἐξητακέναι καὶ διὰ δούλων καὶ ἐλευθέρων τῶν τε ἐνδοθεν καὶ τῶν ἔξωθεν καὶ διὰ γειτόνων καὶ τῶν ἄλλων εἰσοδίων εἶσι, διὰ φίλων ἐπιπλοκὰς ἰατριτικάς.]

[Εἰσοδοέξοδος, ἡ, Introitus et exitus. Eust. Opusc. p. 165, 62 : Ψευδόμεθα τὸ τεθυρῶσθαι τὸν τοῦ θεοῦ ἐν ἡμῖν οἶκον, οἷς ἔνεστι διαγάσκουσιν αἱ κατ' αὐτὸν εἰσοδοέξοδοι αἱ διὰ τῶν αἰσθήσεων. Zonar. p. 1849 : Χερρόνησος... ἡ μήτε χέρσος μήτε θάλασσα, ἀλλὰ περιχλυζομένη καὶ μίαν ἔχουσα εἰσοδοέξοδον. In Constant. Cærim. p. 57, B : Ὡσαύτως καὶ ἐν ταῖς τῶν κλητωρίων εἰσοδιεξόδοις μίνσων τε καὶ λοιπῶν χρειῶν, leg. videtur εἰσοδοεξόδοις. || Reditus et expensa. Typicum Ms. monasterii Deiparæ τῆς κεχαριτωμένης c. 24 ap. Ducang. Gl. p. 329 v. Δοχεῖον : Δύο γὰρ δοχειαρίας τυποῦμεν εἶναι ἐν τῇ μονῇ, ὧν τὴν μὲν μίαν κρατεῖν τὸ κιδώτιον τῶν τῆς εἰσοδοεξόδου νομισμάτων. Conf. Δεσμόβροχος. L. Dindorf.]

Εἴσοδος, ἡ, Ingressus, Introitus, Via qua introitur, quæ in locum aliquem fert. Hom. Od. K, [90] : Ἀρακὴ δ' εἴσοδός ἐστι. Plut. Alex. [c. 16] : Μάχεσθαι μὲν ἴσως ἀναγκαῖον ἦν, ὥσπερ ἐν πύλαις τῆς Ἀσίας περὶ τῆς εἰσόδου. Ædium quoque vestibula et aditus et januæ per quas intratur, ab Aristoph. εἴσοδοι dicuntur. [Eurip. Ion. 104 : Πτόρθοισι δάφνης στέφεσίν θ' ἱεροῖς ἐσόδους Φοίβου καθαρὰς θήσομεν, de introitu templi Delphici. Herodot. 1, 9 : Κεῖται δὲ ἀγχοῦ τῆς ἐσόδου θρόνος· 2, 138 : Τὸ δὲ ἱρὸν αὐτῆς ὧδε ἔχει· πλὴν τῆς ἐσόδου τὸ ἄλλο νῆσός ἐστι. Et alibi. || In scena pars qua chorus introgreditur. Aristophan. Nub. 326 : Παρὰ τὴν εἴσοδον· Av. 296 : Οὐδ' ἰδεῖν ἐστ' ἔσθ' ὑπ' αὐτῶν πετομένων τὴν εἴσοδον. Schol. : Εἴσ. δὲ λέγεται, ἢ ὁ χορὸς εἰσιτσιν ἐν τῇ σκηνῇ. Καὶ ἐν ταῖς Νήσοις· Τί σὺ λέγεις; εἰσὶν δὲ ποῦ;— Αἰδὶ κατ' αὐτὴν ἣν βλέπεις τὴν εἴσοδον. Phot. et Suid. : Παρασκήνια... ὁ δὲ Δίδυμος τὰς ἑκατέρωθεν τῆς ὀρχήστρας εἰσόδους οὕτως φησὶ καλεῖσθαι. || Potestas intrandi, Herodot. 3, 118 : Καὶ γὰρ δὴ καὶ ὁ νόμος οὕτω εἶχε τοῖσι ἐπαναστᾶσι τῷ μάγῳ ἔσοδον εἶναι παρὰ βασιλέα ἄνευ ἀγγέλου. || Pind. Pyth. 6, 50, ἱππίαν ἔσοδον, schol. interpr. Ἱππικὰς ἀμίλλας, Certamina equestria, idemque 5, 116 : Ὅσαι τ' εἰσὶν ἐπιχωρίων καλῶν ἐσόδοι) τῶν καλῶν ἔθη, Præclara instituta. || Ingressus ingredientis. Aret. Diut. m. causs. 1, 4, p. 28=34 : Δαίμονος ἐς τὸν ἄνθρωπον εἰσόδου. Xen. H. Gr. 4, 4, 7 : Παρασχεῖν εἴσοδον ἐς τὰ τείχη, et mox : Ἔπραττε τὴν εἴσοδον. Et 8 : Φοβούμενος τὴν εἴσοδον. Pollux 4, 108 : Ἡ μὲν εἴσοδος τοῦ χοροῦ πάροδος καλεῖται. Schol. Soph. Antig. 100 : Ἐπεὶ καὶ τὰς προφάσεις τῆς εἰσόδου τῶν χορῶν πιθανὰς εἶναι δεῖ. Plur. Æsch. Eum. 30 : Καὶ τῶν τυχεῖν με τῶν πρὶν εἰσόδων μακρῷ ἄριστα δοῖεν. Figurate Plato Criton. p. 45, E : Ἡ εἴσοδος τῆς δίκης εἰς τὸ δικαστήριον.] || Budæo Honorarium, quod pro introitu datur : vide Εἰσόδιον. || Reditus, Tributum, Vectigal quod penditur, ἡ εἰσφορὰ, Suid. [Εἴσοδος et εἰσφορὰ etsi sunt ejusd. rei appellationes, differunt tamen eo quod εἴσοδος dicitur ratione accipientis, εἰσφορὰ dantis. Sed fort. εἴσοδος etiam dictum fuit pro εἰσφορὰ, ut int. Suidas, si quidem in inscr. Att. ap. Boeckh. vol. 1, p. 423, 5 recte reponitur εἴσοδον pro apographorum scriptura εισορον vel εισθεον : Ἐὰν δὲ οἱ παραδοθέντες εἰσφέρειν μὴ βούλωνται, εἶτα ὑπεύθυνοι ἑστωσαν, πρῶτον μὲν ἑκατοστιαίων τόκων, ἀφ' ὧ, δέον ποιήσασθαι τὴν εἴσοδον, οὐκ ἐποιήσαντο. Conf. l. Eust. in Εἰσοδιάζω cit. L. D.] Qua [Reditus] signif. citatur e Polyb. [6, 13, 1] et e Can. 15 Concilii Ancyrani. [Inscr. ap. Gruter. p. 218 : Γραφέτω δὲ καὶ τὰν ἔσοδον καὶ ἔξοδον τὰν γινομέναν ἐπ' αὐτοῦ. Conf. Hemst. ad Aristoph. Pl. v. 380. Valck. ad Theocr. Adon. p. 339, C : « In εἴσοδος et ἔξοδος turpiter erratum fuit et alibi et ap. Jo. Chrysost. Opp. t. 3, p. 83, A. Vid. Plut. Lyc. c. 9 : Πλεῖον οὐδὲν ἦν τοῖς τὰ πολλὰ κεκτημένοις, ὁδὸν οὐκ ἐχούσης εἰς μέσον τῆς εὐπορίας. » Alia v. ap. Ducang. Gl. p. 357-8. Id. ib. exposuit de voc. usu eccles., de quo et Suicer. Thes. vol. 1, p. 1043, explicans signiff. Incarnationis Christi, tum Introitus vel Ingressus sacerdotis in ecclesiam, et exponens differentiam inter εἴσοδον μικρὰν et μεγάλην.]

[Εἰσοιδαίνω, Inflo, Intumescere facio. Aret. Diut. m. cur. 1, 2, p. 117=129 : Φάρμακα, ὁπόσα ἐσοιδαίνει τὸ δέρμα καὶ ὀγθοῖσι ἕλκεα ἐκφύει βλαστήματα.]

Εἰσοικειόω, Concilio, Adjungo, Familiarem et amicum reddo, Ascisco. [Xen. H. Gr. 5, 2, 25 : Ὁ μέντοι

Ἀεοντιάδης ἄλλως τε ἰθεράπευεν αὐτὸν καὶ ἐπεὶ εἰσωχετώθη, ἔλεγε τοιάδε, Quum ei se insinuasset. Plut. Alex. c. 10 : Ἐγίνοντο λόγοι καὶ διαβολαὶ ... ὡς Ἀρριδαῖον ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ Φιλίππου γάμοις λαμπροῖς καὶ πράγμασι μεγάλοις εἰσοικειοῦντος.]

Εἰσοικέω, Habitatum aliquo migro. [Incolo. Hegesipp. Anth. Pal. 7, 320, 3 : Τίμων μισάνθρωπος ἐσοικέω, ubi al. ἐνοικέω. Eædem varr. cum tertia οἰκέειν sunt Herodoti 2, 178.] Ἐσοικησάμενος, in VV. LL. habetur simpliciter pro Habitans. [Vitiose pro εἰσοικισάμενος. L. Dind.]

[Εἰσοίκησις, εως, ἡ, Inhabitatio. Soph. Phil. 534 : Προσκύσαντε τὴν ἔτω δόμων εἰσοίκησιν.]

Εἰσοικίζω, Domum introduco, recipio. Interdum etiam In urbem habitatum mitto : ut contra ἐξοικίζω, Domo expello. Polyb. 5, [100, 8] : Τοὺς μὲν ὑπάρχοντας οἰκήτορας ἐξηνδραποδίσατο, Μακεδόνας δ' εἰσοικίσας κ. τ. λ. [Idem in Excerptis Vat. p. 435, 32 : Μακεδόνας εἰς τὴν Περσῶν εὐδαιμονίαν εἰσοικίσασα (fortuna). L. D.] Greg. Naz. : Εἰσοικίσαντες ἑαυτοῖς ὅλον τὸν Χριστὸν, In suam domum intromittentes, recipientes. Et pass. ap. Eund. : Χριστὸν εἰσοικισθέντα σοι διὰ τῆς χάριτος. [Herodot. 7, 171 : Ἐς δὲ τὴν Κρήτην ἐρημωθεῖσαν ἐσοικίζεσθαι ἄλλους τε ἀνθρώπους καὶ μάλιστα Ἕλληνας. Figurate Polyb. 6, 57, 5 : Εἰσοικιζομένης εἰς αὐτὴν (τὴν πολιτείαν) ἐπὶ πολὺ τῆς εὐδαιμονίας. Dio Cass. 43, 27 : Ἦλθέ τε γὰρ ἐς τὸ ἄστυ μετὰ τοῦ ἀνδρὸς (Cleopatra) καὶ ἐς αὐτοῦ τοῦ Καίσαρος ἐσῳκίσθη.] In VV. LL., Ἐσοικισθέντες ἐς τοὺς Αἰθίοπας, Coloni ad Æthiopas collocati. Apud Basil. autem in Ep. ad Julittam, de columbis; Πρὸς δὲ τὰς εὐπτοούσας καὶ αἱ λοιπαὶ συνεφίπτονταί τε καὶ εἰσοικίζονται, exp. Idem tectum subeunt. Generalius autem accipitur interdum εἰσοικίζω pro Introduco, Recipio. || Εἰσοικίζομαι, activa signif. pro εἰσοικίζω, Bud. p. 237, e Basil. et Greg. In VV. LL. e Plut. [Sol. c. 7] : Εἰσοικισάμενοι χώραν καὶ καταλαβόντες, pro Qui agrum invaserunt ac possident. [Plato Reip. 4, p. 424, D : Οὐδὲ γὰρ ἐργάζεται (ἡ παρανομία) ἄλλο γε ἢ κατὰ σμικρὸν εἰσοικισαμένη ἠρέμα ὑπορρεῖ πρὸς τὰ ἤθη. Geopon. 15, 4, 2 : Ἱστάντος δὲ καὶ εἰσοικισαμένου τοῦ ἐσμοῦ. || Comparo, Apud me, In me recipio. Hesych. : Εἰσοικίζεται, εἰσφέρει ἢ εἰσφέρεται ἢ ἰδιοποιεῖται. Eust. Opusc. p. 29, 84 : Ὡς εἰ μὴ ... τοῦ ἀγωτάτου τρίτου τὴν καὶ τελειοτάτην καὶ τελεστικὴν εἰσοικισόμεθα χάριν, οὐ συλλεξάμενοι, ὡς ἐν ἐπελεύσει δίκην ἑράνου.... L. Dindorf.]

[Εἰσοίκισις, ἡ, i. q. seq. Ita enim videtur leg. Greg. Nyss. t. 2, p. 870, B, ubi ed. : Τοῦ παραδείσου τὴν εἰσοίκησιν, τῶν οὐρανῶν τὴν ἐπάνοδον. Hase.]

Εἰσοικισμὸς, ὁ, Introductio in ædes, Receptio in ædes, Ipsa actio introducendi, etc. [Heliod. Æth. 8, 1 : Τὸν εἰς τὰ βασίλεια τοῦ Θεαγένους εἰσοικισμόν. Hase.]

[Εἰσοικοδομέω, Inædifico. Thucyd. 2, 75 : Ἐσῳκοδόμουν ἐς αὐτὸ (τεῖχος) πλίνθους. L. Dind.]

Εἰσοιστέος, α, ον, Inferendus, Introducendus : νόμος, Dem. [p. 707, 26], Ferenda lex.

[Εἰσοιχνέω, Intro. Hom. Od. Z, 157 : Μάλα πού σφισι θυμὸς αἰὲν ἐϋρροσύνῃσιν ἰαίνεται εἵνεκα σεῖο, λευσσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν· I, 120 : Οὐδέ μιν (πάτον) εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται. Quo respicit Hesych. : Εἰσοιχνεῦσιν, εἰσπορεύονται καὶ ἐνεδρεύονται. Æsch. Prom. 122 : Πᾶσι θεοῖς ... ὁπόσοι τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσοιχνεῦσιν.]

[Εἰσομιλέω, Adulor. Hesych. : Εἰσωμίλει, ἐκολάκευεν. Frequentius hac signif. comp. καθομιλέω.]

[Εἰσομόργνυμαι, Imprimo. Chæremo Athen. 13, p. 608, C : Κρόκον θ', ὃς ἡλιῶδες εἰς ὑφάσματα πέπλων οἰκίας (σκιᾶς Casaub.) εἰδώλων εἰσομόργνυται.]

[Εἰσόπιν, In posterum. Æsch. Suppl. 617 c. genit. : Ἰκεσίου Ζηνὸς κότον μέγαν προφωνῶν μήποτ' εἰσόπιν χρόνου παχῦναι.]

[Εἰσοπίσω, idem. Tyrtæus ap. Lycurg. p. 162, 42 : Οὔτ' αἰδὼς εἰσοπίσω τελέθει. Soph. Phil. 1105 : Ὃς ἤδη μετ' οὐδενὸς ὕστερον ἀνδρῶν εἰσοπίσω τάλας ναίων ἐνθάδ' ὀλοῦμαι. Rhian. Anth. Pal. 6, 34, 5 : Καὶ εἰσοπίσω Πολύαινον εὐαγρον πέμποις.]

[Εἴσοπτος, ὁ, ἡ.] Εἰσοπτοι, Pollux [2, 58] ex Antiphonte citat quidem, sed non exponit. Significare videtur Εἴσοπτος, Qui inspectus est, Inspici potest. [Herodot. 2, 138 : Ἐὸν δ' ἐν μέσῃ τῇ πόλι τὸ ἱρὸν κατορᾶται πάντοθεν περιιόντι· ἅτε γὰρ τῆς πόλιος μὲν ἐχκεχωσμένης ὑψοῦ, τοῦ δ' ἱροῦ οὐ κεκινημένου, ὡς ἀρχῆθεν ἐποιήθη, ἐσόπτου ἐστι.]

[Εἰσοπτρίζω, s. Ἐσοπτρίζω, Imagino instar speculi. Plut. Mor. p. 696, A : Τὸ γάλα τῶν ὑγρῶν μόνον οὐκ ἐσοπτρίζειν. Unde med. Εἰσοπτρίζομαι, s.] Ἐσοπτρίζομαι, Inspicio speculum, In speculo faciem intueor. [Plut. Mor. p. 143, C : Τῶν ἐσοπτριζομένων ναπίσκων. Iamblich. Protr. p. 314, 24 et p. 360 : Παρὰ λύχνον μὴ ἐσοπτρίζου. Ubi sunt var. ἀποπτρίζου et εἰσοπτρίζου.]

[Εἰσοπτρικὸς, ἡ, ὸν, Specularis. Plut. Mor. p. 920, F : Εἰκόνας ἐσοπτρικάς.]

[Εἴσοπτρις, ἴδος, ἡ, Speculum. Phanias Anth. Pal. 6, 307, 1 : Εὐγάθης Λαπιθανὸς ἐσοπτρίδα ... ἀπέπτυσε.]

[Εἰσοπτρισμὸς, s. Ἐσοπτρισμὸς, ὁ, Imago specularis. Plut. Mor. p. 936, F : Οὐδὲ γὰρ τὸ γάλα τοὺς τοιούτους ἐσοπτρισμοὺς ἀποδίδωσι.]

[Εἰσοπτροειδὴς, ὁ, ἡ, Specularis. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 530 : Τό τε ἐν τῷ οὐρανῷ πυρῶδες καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ πυροειδὲς κατὰ τὸ ἐσοπτροειδές. Καζ. Plut. Mor. p. 890, B : Ὥστε προσεοικέναι ἡλίῳ τὸ ἐν τῷ οὐρανῷ πυρῶδες, τό τε δὴ ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἐσοπτροειδές.]

Εἴσοπτρον sive Ἔσοπτρον, τὸ, Speculum, quia faciei ornandæ gratia inspici solet. Frequentiori in usu est ἔσοπτρον. [Pind. Nem. 7, 14 : Ἔργοις δὲ καλοῖς ἔσοπτρον ἴσαμεν ἑνὶ σὺν τρόπῳ, εἰ Μναμοσύνας ἔκατι λιπαράμπυκος εὑρηται ἄποινα μόχθων κλυταῖς ἐπέων ἀοιδαῖς.] Anacr. [11, 2,] : Λαβὼν ἔσοπτρον, ἄφρει Κόμας μὲν οὐκ ἔτ' οὔσας. Plut. [Mor. p. 139, F] : Ἐσόπτρου κατασκευασμένου χρυσῷ καὶ λίθοις ὄφελος οὐδέν ἐστιν εἰ μὴ δείκνυσι τὴν μορφὴν ὁμοίαν. Joseph. A. J. [12, 2, 9] : Τῶν ἐσόπτρων τὴν λαμπρότητα πολὺ διαυγίστερον. [Plut. Mor. p. 765, A : Οὕτως ἡμῖν ὁ οὐράνιος Ἔρως εἴσοπτρα καλῶν καλὰ ... μηχανώμενος ... δείκνυσι.]

Εἰσοράω, vel Ἐσοράω, Intueor, Aspicio. Orpheus [fr. 1, 10], de Deo loquens : Οὐδέ τις αὐτὸν Εἰσοράᾳ θνητῶν, αὐτὸς δέ γε πάντας ὁρᾶται. [Æsch. Prom. 569 : Τὸν μυρωπὸν εἰσορῶσα βούταν· 899 : Ταρβῶ γὰρ ἀστεργάνορα παρθενίαν εἰσορῶσ' Ἰοῦς μέγα δαπτομέναν. Et ib. 941, 1093. Eur. Suppl. 176 : Σοφὸν δὲ πενίαν τ' εἰσορᾶν τὸν ὄλβιον. Xen. Cyrop. 5, 1, 15 : Οὔτε πυρὸς ἐκὼν εἶναι ἅπτομαι οὔτε τοὺς καλοὺς εἰσορῶ. Epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 444, 390 : Παῖδα Ξεινάγορα καὶ Πραξαγόρας ἐσορᾷς μ.ε. De diis homines observantibus Soph. OEd. C. 1370 : Τοιγάρ σ' ὁ δαίμων εἰσορᾷ μέν· 1536 : Θεοὶ γὰρ εὖ μὲν, ὀψὲ δ' εἰσορῶσ' ὅταν τὰ θεῖ' ἀφεὶς τις εἰς τὸ μαίνεσθαι τραπῇ. || De mente Eur. Herc. F. 144 : Τίν' ἔλπίδ' ἀλκήν τ' εἰσορᾶτε μὴ θανεῖν; Soph. Tr. 1112 : Ὦ τλῆμον Ἑλλὰς πένθος οἷον εἰσορῶ ἕξουσαν. Phil. 501 : Εἰσορῶν ὡς πάντα δεινὰ κἀπικινδύνως βροτοῖς κεῖται παθεῖν μὲν εὖ· OEd. C. 772 : Ἡνίχ' εἰσορᾷς πόλιν τέ μοι ξυνοῦσαν εὖνουν τήνδε καὶ γένος τὸ πᾶν. || Seq. μὴ El. 584 : Ἀλλ' εἰσόρα μὴ σκέψιν οὐκ οὖσαν τιθῇς.] Hom. Il. X, [321] : Εἰσορόων χρόα καλὸν, ὅπη εἶξαι μάλιστα· Od. O, [519] : Τὸν νῦν ἴσα θεῷ Ἰθακήσιοι εἰσορόωσι. Cui simile et Il. M, [312] : Πάντες δὲ θεοὺς ὡς εἰσορόωσι. [Qui ll. referri possunt ad signif. Respiciendi; de alia paullo post HSt. Pind. Ol. 8, 8 : Ἦν δ' ἐσορᾶν καλὸς, Aspectu pulcher. Æsch. Prom. 246 : Καὶ μὴν φίλοις ἔλεινός εἰσορᾶν ἐγώ. Soph. El. 664 : Πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾶν ἐγώ. Cum ἐς Herodot. 4, 68 : Ἦν μέν μιν καὶ οὕτοι, εἰσορέωντες ἐς τὴν μαντικὴν, καταδήσωσι ἐπιορκῆσαι, In artem divinatoriam intuentes, eamque consulentes. Cum genitt. absolutis Soph. Trach. 394 : Ὡς ἔροντος εἰσορᾷς ἐμοῦ. || Specto. Eur. El. 1097 : Ὅστις δὲ πλοῦτον ἢ εὐγένειαν εἰσιδὼν γαμεῖ πονηράν, μῶρός ἐστιν. || I. q. Vergeo. Oppian. Cyn. 2, 170 : Ὕπτια δ' εἰσορόωσι πρὸς αἰθέρα φοίνια κέντρα, de cornibus tauri. L. D.] Et pass. εἰσοράσθαι [Il. Ξ, 345 : Οὔτε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι·] Od. Γ, [246] : Ὥστε μοι ἀθανάτοις ἐνάλλεται εἰσοράασθαι. [Apoll. Rh. 1, 85 : Τόσσον ἐκὰς Κόλχων, ὅσσον τέ περ ἠελίοιο μεσηγὺς δύσιές τε καὶ ἀντολαὶ εἰσορόωνται.] Alibi autem active utitur, ut Il. Ψ, [495] : Ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσοράασθε Ἵππους. [Soph. Tr. 909 : Ἔκλαιεν ἡ δύστηνος εἰσορωμένη· El. 1080 : Οἰωνοὺς ἐσορώμενοι. Apoll. Rh. 4, 975 : Τὰς δὲ καὶ αὐτοὶ βοσκομένας ποταμοῖο παρ' ὄχθας εἰσορόωντο, etc. Aor. Soph. Tr. 151 : Τότ' ἂν τις εἰσίδοιτο ... κακοῖσιν οἷς ἐγὼ βαρύνομαι.] At Od. Υ, [166] : Ξεῖν', ἦ ἄρτι σε μᾶλλον Ἀχαιοὶ εἰσορόωσιν, Eust. annotat esse ἀγάπης ὀηλωτικόν : quod et de verbo Respicere alicubi posse

dici existimo. [Aor. optat. ἐσορήσας in fr. Orph. 2, 16 : Σὺ δέ κεν ῥέα πάντ' ἐσορήσαις.]

[Ad Εἰσοράω referenda porro aor. Εἰσιδον vel Ἐσίδεσκον, et Εἰσιδόμην. Hom. Od. A, 582 : Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσιδον, etc. Æsch. Pers. 914 : Τήνδ' ἡλικίαν ἐσιδόντ' ἀστῶν· Prom. 184 : Πᾷ ποτε τῶνδε πόνων χρή σε τέρμα κίλσαντ' ἐσιδεῖν. Aret. Diut. m. causs. 1, 6, p. 37=42 : Πλευρὰς οὐ καταλίξαι μοῦνον εὐσημον, ἀλλὰ καὶ ὅπη κραίνουσι ἐσιδεῖν ῥηΐδιον, Ubi desinant videre. 2, 1, p. 48=56 : Ὑδρωψ ἀτερπὴς μὲν ἐσιδεῖν πάθος. De cujus imper. HSt. :] Εἰσιδε, Vide, Intuere : ab Εἰσείδω inusitato, pro quo dicitur εἰσοράω. [Theocr. Epigr. 19, 1 : Ἀρχίλοχον καὶ στᾶθι καὶ εἰσιδε. Indicat. Hom. Od. A, 118 : Εἰσιδ' Ἀθήνην, etc. Ψ, 94 : Ἄλλοτε μέν μιν ἐνωπαδίως ἐσίδεσκεν. Med. Od. Ω, 101 : Ὡς ἐσιδέσθην. Æsch. Prom. 427 : Μόνον ... εἰσιδόμαν· 140 : Δίεργθ' ἐσιδέσθ' οἷῳ δεσμῷ ... Tum fut. Εἰσόψομαι. Hom. Il. Ε, 212 : Ἐσόψομαι ὀφθαλμοῖσιν πατρίδ' ἐμὴν, et Ω, 206. Herodot. 1, 9 in var. script. pro μή σε ὄψεται. Eur. El. 49 : Γάμους ἀδελφῆς δυστυχεῖς ἐσόψεται. Soph. OEd. T. 1295 : Θέαμα δ' εἰσόψει τάχα τοιοῦτον οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι. Lycophr. 673 : Ἐσόψεται ὀράκαιναν. Oppian. Hal. 2, 608 : Δὴ τότε λώσαν ἐσόψεαι ἠγητῆρος γωομένου· 657 : Οὔποτ' ἐσόψεαι ὑπνώοντας. Nicarch. Anth. Pal. 11, 406, 6 : Καὐτὸν ἐσοψόμεθα. Ab eo fut. HSt. non recte finxit præs. quod nullum fuit :] Εἰσόπτομαι s. Ἐσόπτομαι, Inspicio.

Εἰσορμάω, Impetum facio in, Cum impetu ingredior, Irrumpo. Plut. cum præp. πρός. [Mor. p. 775, A : Οὐ δεξαμένων δὲ αὐτοὺς τῶν Ὀρχομενίων πρὸς Ἱππότας εἰσώρμησαν. Dioscor. Anth. Pal. 7, 707, 7 : Καὶ πάλιν εἰσώρμησα τὸν ἄρσενα Δωρίδι μούσῃ ῥυθμόν. Orac. Sib. 13, 148 (Maii Nov. Coll. Vat. vol. 3, 3, p. 211) : Πέρσαι δ' ἐπὶ μῶλον Ἄρηος αὖθις ἐσορμήσουσι μεμηνότες Αὐσονίοισιν. Med. Soph. Tr. 913 : Ἐξαίφνης σφ' ὁρῶ τὸν Ἡράκλειον θάλαμον εἰσορμωμένην.]

[Εἰσορμίζομαι, Portum intro. Pollux 1, 101 inter verba de appellendo usitata refert εἰσορμίσασθαι, ἐνορμίσασθαι, ἐγκαθορμίσασθαι. Xen. Vectig. 3, 1 : Ναυσὶ καλλίστας καὶ ἀσφαλεστάτας ὑποδοχὰς ἔχει, ὅπου γ' ἔστιν εἰσορμισθέντας ἡδέως ἕνεκα χειμῶνος ἀναπαύεσθαι. Plut. Cim. c. 12 : Οἱ δὲ πρῶτον μὲν, ὡς μὴ βιασθεῖεν, εἰς τὸν ποταμὸν εἰσωρμίσαντο.]

[Εἰσορούω, Irruo, Irrumpo. Pind. Ol. 8, 52 : Εἴς δ' ἐσόρουσε βοάσαις. Hom. Il. Φ, 18 teste schol. Ven. fuerant qui legerent αἶψ' ἐσόρουσεν vel ἐπόρουσεν pro ἔσθορεν.]

[Εἶσος s. Ἔϊσος. V. Ἴσος.]

[Εἰσότε. V. Εἰς.]

[Εἰσοχετεύω. Derivo in. Suid. et Zon. p. 649 : Εἰσωχέτευσαν, ἕνδον μετέφερον. Heliodor. 9, 3 : Εἰς τὸν ἀπὸ τῶν σκελῶν ὠλκὸν τὴν ἀπορροὴν εἰσωχέτευσεν. Schneid. Pass. Method. Conv. virg. p. 40, 8 : Κἂν εἰς ἀλλοτρίαν ὑπό τινος εἰσοχετεύηται κακοτρόπως ὀπήν. Hase.]

Εἰσοχή, ἡ, contr. ἐξοχῆ, Eminentiæ, Prominentiæ [ut sit Inflexio, Concavitas (non suppetit enim voc. Lat., quod propius accedat). Sext. Emp. Pyrrhon. hypot. 1, 14, 92, p. 25, 22 : Αἱ γοῦν γραφαὶ τῇ μὲν ὄψει δοκοῦσιν εἰσοχὰς καὶ ἐξοχὰς ἔχειν. Int., Videntur aliquid prominens et aliquid retrusum habere. Ib. 120, p. 32, 4 : Ἡ αὐτὴ εἰκὼν ἐξυπτιαζομένη μὲν λεία φαίνεται, ποσῶς δὲ ἐπινευομένη εἰσοχὰς καὶ ἐξοχὰς ἔχειν δοκεῖ· 2, 7, 70, p. 82, 36 : Τύπωσιν ... κατ' εἰσοχὴν καὶ ἐξοχήν. Conf. Adv. log. 1, 228, p. 417, 6; 372, p. 443, 24; 373, ib. 28. Cit. Hemst. Strabo 2, p. 125 : Ἥ γε πᾶσα ἄλλη ἠὼν μικρὰς ἔχει ἰσοχάς τε καὶ ἐξοχάς· 12, p. 536 : Καθάπερ γὰρ ἐν ταῖς ῥᾳγμα λαβούσαις πέτραις καὶ σχισθείσαις δίχα τὰς κατὰ τὴν ἑτέραν ἐξοχὰς ὁμολόγους εἶναι συμβαίνει ταῖς κατὰ τὴν ἑτέραν εἰσοχαῖς οὕτως ὥστε κἂν συναρμοσθῆσαι δύνασθαι. V. Εἰσέχω.]

[Εἴσοψις, εως, ἡ, Intuitus. Eur. El. 1085 : Τὰ γὰρ κακὰ παράδειγμα τοῖς ἐσθλοῖσιν εἴσοψίν τ' ἔχει, Intueri licet bonis in detestabilia ab iisque exemplum sumere.]

Εἰσπαίω, Insilio, Irrumpo, Impetum facio. Exp. etiam simpliciter Ingredior; sed tria illa malo, quod sumtam esse putem metaph. ab iis qui ingrediuntur cum impetu et manibus sublatis ad percutiendos obvios. Quo dicimus modo in sermone vernaculo *Donner dedans*. [Soph. OEd. T. 1252 : Βοῶν γὰρ εἰσέπαι-

A σεν Οἰδίπους. Eur. Rhes. 560 : Ἀλλ' ἦ κρυπτὸν λόχον εισπαίσας διώλωλε; Thom. M. p. 674 : Εἰσπαίω, τὸ εἰσέρχομαι. Hesych. : Εἰσπεπαυκότες, εἰσπεπηδηκότες. Suid. et Zon. p. 649 : Εἰσπεπαίκασιν, εἰσπεπηδήκασιν. L. D. Xenarch. ap. Athen. 2, p. 63, F : Φθίνει δόμος ... ἁλάστωρ τ' εἰσπίπτας, sc. εἰς τὸν δόμον. Schweigh.]

[Εἰσπαραδόω, Latenter insinuo. Philo vol. 2, p. 432, 25 : Ἁλμυροῦ καὶ πάνυ πικροῦ φορᾷ ῥεύματος εἰσπαραδυομένου. Hase.]

[Εἰσπειράομαι vox nihili, ex Hippocr. De artic. p. 829, 1 allata in Lexx. : Ἢν δὲ μὴ ἐμβληθῇ (ossa) μηδ' ἀπ' ἀρχῆς μηδ' εἰσπειρηθῇ ἐμβάλλειν, περιγίνονται οἱ πλεῖστοι αὐτῶν. Leg. enim μηδεὶς πειρηθῇ. L. Dind.]

Εἰσπέμπω, Mitto in vel intro. Plut. Philopœm. p. 673 meæ edit. [c. 20] : Ἀνοίξας τὸ δεσμωτήριον, εἰσέπεμψε δημόσιον οἰκέτην, Intromisit carnificem. [Thucyd. 1, 137 : Μετὰ τῶν κάτω Περσῶν τινος πορευθεὶς ἄνω ἐσπέμπει γράμματα ὡς βασιλέα Ἀρτοξέρξην· 4, 16 : Ταῦτα δὲ ὁρώντων τῶν Ἀθηναίων ἐσπέμπειν (in urbem). Et ib. 26, 40; 5, 18. Plato Leg. 2, p. 671, D : Εἰσιόντι τῷ μὴ καλῷ θάρρει τὸν κάλλιστον διαμαχόμενον φόβον εἰσπέμπειν. Soph. OEd. T. 705 : Μάντιν κακοῦργον εἰσπέμψας. Eur. Herc. F. 850 : Οὔ γέ μ' εἰσπέμπεις δόμους· Iph. T. 1440 : Ἀδελφῆς τ' Ἄργος εἰσπέμψων θέμις. Pass. Bacch. 610 : Ἵνίχ' εἰσεπεμπόμην.] || Exp. etiam Induco, Importo, Accerso. Attice dicitur Ἐσπέμπω. Unde Ἐσπέμπομαι, quod etiam interpr. Accerso. [Figurate Xen. Comm. 1, 4, 6 : Τὸ στόμα, δι' οὗ ὧν ἐπιθυμεῖ τὰ ζῷα εἰσπέμπεται.]

Εἰσπεράω, Transeo, Trajicio in, περάω εἰς. Nonn. : Εἰς σε περήσει. Penetro, Ingredior, Hesiod. Op. [653] : Ἐνθάδ' ἐγὼν ἐπ' ἀίθλα δαίφρονος Ἀμφιδάμαντος Χαλκίδα τ' εἰσεπέρησα, In Chalcidem trajeci, sc. navi. [Orph. Arg. 74, 354, 466, 905, 1372.]

Εἰσπέτομαι, et Εἰσπέταμαι, Involo, Volando introeo. [Geopon. 15, 2, 9 : Διὰ τῶν ὀπῶν εἰσπετόμενα. Dio Cass. 40, 22 : Βίλη... ἐς τοὺς ὀφθαλμοὺς σφῶν ἐσπετόμενα. Aor. 45, 17 : Κόρακες ἐς τὸ Διοσκούρειον ἐσπτώμενοι. Ser. ἐσπτόμενοι. L. D.] Pro quo dicitur etiam Εἰσπετάομαι. Aristot. H. A. 9, 40 : Οὐ θιγγάνει ἄλλου γε ἕως ἂν εἰς τὸ σμῆνος εἰσπεταισθῇ, Donec in alveum involarit, i. e. ἕως ἂν εἰς τὸ σμῆνος ἁρίκηται, ut paulo post sequitur. [Ælian. Anot. V. Εἰσίπταμαι. Act. Nilus in Actis Monac. vol. 3, fasc. 1, p. 81, v. 94 : Οὐρανὸν εἰσπέτα.]

Εἰσπηδάω, Insilio, Saltu impetuque invado, Saltu irruo, insilio, ut loquitur Plin. [Xen. An. 1, 5, 8 : Εἰσπηδήσαντες εἰς τὸν πηλόν.] Dem. [p. 539] : Εἰσεπήδησαν εἰς τὴν οἰκίαν, Assiliebant isti introque irruebant in ædes meas, Bud. Herodian. 7, [5, 6] : Οἱ δὲ νεανίσκοι ξιφήρεις ξὺν παντὶ τῷ πλήθει βιασάμενοι τὰς ταῖς αὐλείαις προεστῶτας, εἰσπηδήσαντες καταλαμβάνουσιν αὐτὸν, Proturbatis janitoribus impetum in ædes faciunt, Polit. Rursum e Dem. [p. 522] : Εἰσπηδήσας πρός με. [Cum accus. Joseph. Hypomnest. 5, 125, p. 259 : Τοὺς αὐτοὺς οἴκους εἰσπηδῶν. Perf. fort. ex Demosth. p. 1314, 10 memorat Pollux 9, 158.]

[Εἰσπηδησιῶνες, Defectarii. Liber de officiis Proconsulis, Gl. Alibi in iisdem : Ἐπεισπηδηταὶ, Derectarii.]

[Εἰσπιμπλημι. Suid. : Εἰσπιμπλὰς, Ξενοφῶν· « Ὁ δὲ Κῦρος εἰσπιμπλὰς ἁπάντων τὴν γνώμην ἀπέπεμπεν. » Anab. 1, 7, 7, ubi in libris legitur ἐμπιπλάς.]

[Εἰσπίνω, si vera scriptura εἰσπιόντες ap. Eubulum Athen. 1, p. 36, C, ubi al. ἐκπιόντες. Schweigh. Non εἰσπιόντες sed εἰσπίνοντες legitur vitiose pro ἐκπιόντες.]

Εἰσπίπτω, [fut. εἰσπεσοῦμαι, Xen. H. Gr. 7, 1, 18 : Δρόμῳ ἐφέροντο πρὸς τὰς πύλας ... ὡς εἰ ἀνεῳγμέναι τύχοιεν, εἰσπεσούμενοι], Incido in, super : ut Virg. : Et Danaum super agmina late Incidit; Irruo, Irrumpo, Impetum do. Εἰσπίπτειν εἰς τὴν πόλιν, Herodot. [immo Isocr. Panath. p. 256, D] : post quem ita usus est et Herodian. [8, 6, 16.] Sed et ap. Isocr. pro Irruo s. Irrumpo legitur. Apud Thuc. vero [1, 131] : Εἰσπίπτειν εἰς τὴν εἰρκτὴν, redditur et verbo passivo Conjici in carcerem. Sic Ἐμπεσὼν εἰς δεσμωτήριον, Bud. vertit Conjectus in carcerem. [Sic Dio Cass. 38, 9 : Ἐς τε τὸ οἴκημα ἐσέπεσε, κἀνταῦθα οὐ πολλῷ ὕστερον ἐδολοφονήθη. Et iisd. verbis 40, 45. Cum ἐπὶ Plut. Oth. c. 17 : Μετὰ βοῆς οἱ στρατιῶται εἰσέπιπτον ἐπὶ τὰς θύρας

Incido, proprie, Thucyd. 3, 98 : Ἐσπίπτοντες ἐς τε χαράδρας ἀνεκδάτους καὶ χωρία, ὧν οὐκ ἦσαν ἔμπειροι, διαφθείροντο, et in iisd. verbis 3, 112. 7, 84 : Ὡς δὲ γίγνονται ἐπ' αὐτῷ, ἐσκίπτουσιν οὐδενὶ κόσμῳ ἔτι (in fluvium)· 1, 106 : Οἱ δὲ νικώμενοι ὑπεχώρουν καί τι αὐτῶν μέρος οὐκ ὀλίγον προσβιασθὲν καὶ διαμαρτὸν τῆς ὁδοῦ ἐσέπεσεν ἐς του χωρίον ἰδιώτου. De mari id. 4, 24 : Ἐσπίπτουσα ἡ θάλασσα ἐς αὐτό. Dio Cass. 41, 61 : Κεραυνοὶ ἐς τὸ στρατόπεδον ἐσέπιπτον. Eur. Ion. 1196 : Κἀν τῷδε μόχθῳ πτηνὸς εἰσπίπτει δόμοις κῶμος πελειῶν. || Improprie Thucyd. 4, 4 : Τοῖς στρατιώταις σχολάζουσιν ὁρμὴ ἐσέπεσε περιστᾶσιν ἐκτειχίσαι τὸ χωρίον. Eur. Andr. 99 : Δούλιον ἦμαρ εἰσπεσοῦσα· Or. 1312 : Ἠσθόμην κτύπου τινὸς κλιθεὶς εἰσπεσόντος ἀμφὶ δώματα. || I. q. Reperio. Xen. Cyn. 3, 5 : Ὑλακτοῦσι περὶ τὰ ἴχνη, ὅτε εἰσπίπτουσιν εἰς αὐτά. || Impetum facio, Irrumpo. Soph. Aj. 55 : Ἔνθ' εἰσπεσὼν ἔκειρε πολὺκερων φόνον. Thucyd. 2, 4 : Ἐσπίπτουσιν ἐς οἴκημα μέγα· 22 : Ἱππέας μέντοι ἐξέπεμπεν ἀεὶ τοῦ μὴ προδρόμους ἀπὸ τῆς στρατιᾶς ἐσπίπτοντας ἐς τοὺς ἀγροὺς τοὺς ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν· 25 : Ἐσπίπτει ἐς τὴν Μεθώνην· 4, 68 : Τῶν πυλῶν ἀνοιχθεισῶν ἐσπίπτειν τοὺς Ἀθηναίους. Et ib. 112, 130, etc. || Construitur præter modos supra notatos, sæpe c. accus. Eur. Hel. 415 : Ὄχλον γὰρ εἰσπεσεῖν ἡσχυνόμην· Tro. 1181 : Εἰσπίπτων πέπλους· Andr. 984 : Ξυμφορᾶν τήνδ' εἰσπεσοῦσ' ἀμηχανεῖς· Ion. 700 : Πολιὸν εἰσπεσοῦσα γῆρας.]

[Εἰσπίτνω, idem. Eur. Tro. 746 : Νεοσσὸς ὡσεὶ πτέρυγας εἰσπίτνων ἐμάς.]

Εἰσπλέω, [εὐσομαι. Thucyd. 2, 89 : Οὐδὲ ἐσπλεύσομαι ἐς αὐτόν (portum)], q. d. Innavigo, pro Intronavigo, Navigando ingredior, Adnavigo. [Herodot. 6, 35 : Τὰ ἐπ' ἀριστερὰ ἐσπλέοντι τοῦ Ἑλλησπόντου. Thuc. 2, 69 : Μήτ' ἐκπλεῖν ἐκ Κορίνθου καὶ τοῦ Κρισαίου κόλπου μηδένα μήτ' ἐσπλεῖν (Plato comic. ap. Plut. Themist. c. 32 : Τοὺς τ' ἐκπλέοντας εἰσπλέοντάς τ' ὄψεται)· 86 : Ἐσπλεῖν ἐς τὰ στενά. Et ib. 92 etc. Accusativo Eur. Iph. T. 1389 : Εὔξινον πόρον ... εἰσπλεύσαμεν.] Plut. Lyc. : Εἰσέπλει εἰς τὸν λιμένα, ubi redditur, In portum invehebatur. [Conf. Alex. c. 73.] Aristot. De mundo [c. 3] : Εἰσπλέοντι τὰς Ἡρακλείους στήλας. [Thucyd. 3, 51 : Τοῖς Μεγαρεῦσιν ἅμα μηδὲν ἐσπλεῖν. Conf. 6, 2 ; 7, 1, 7, 23. Xen. H. Gr. 2, 4, 29 : Ὁ δὲ ναύαρχος κατὰ θάλατταν ἐφύλαττεν, ὅπως μηδὲν ἐσπλέοι αὐτοῖς τῶν ἐπιτηδείων. Singulari structura Soph. OEd. T. 423 : Ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις ἄνορμον εἰσέπλευσας.]

[Εἰσπληρόω, Impleo. Diog. L. 10, 142 : Πανταχόθεν εἰσπληρουμένοις τῶν ἡδονῶν.]

[Εἴσπλοια, ἡ, Aditus, Ingressus navigantium. Etym. M. p. 89, 35 : Ὁ ἀφ' ἑκατέρου μέρους εἴσπλοιαν ἔχων (portus). Εἴσπλουν Hesych. L. Διῳν.]

Εἴσπλους et Εἶσπλους per contr., ὁ, Adnavigatio, Ingressus navigantis. [Thucyd. 7, 22 : Οἱ μὲν βιάσασθαι βουλόμενοι τὸν ἔσπλουν, οἱ δὲ κωλύειν. Xen. H. Gr. 2, 2, 9 : Τὰ πλοῖα εἶργε τοῦ εἰσπλου. Inscr. ap. Boeckh. vol. 2, p. 77, n. 2053, C : Μεσσαμβριανοὶ ἔδωκαν Καλλίππῳ ... προξενίαν ... καὶ εἴσπλουν εἰς πολιν. Ib. p. 78, 17 : Διεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ δεδόσθαι αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις προξενίαν ... καὶ εἴσπλουν καὶ ἔκπλουν καὶ πολέμου καὶ εἰρήνης ἀσυλεὶ καὶ ἀσπονδεί.] In VV. LL. Navium accessus, et Locus per quem introeunt naves in portum, e Thucyd. : Ἔσπλους τοῦ λιμένος, Aditus s. Fauces portus, Introitus, ubi sc. ingrediuntur in ipsos naves. [Thucyd. 3, 51· Τὸν ἔσπλουν ἐς τὸ μεταξὺ τῆς νήσου ἐλευθεροῦσι· 4, 8 : Τοὺς ἔσπλους τοῦ λιμένος ἐμφράξαι. Iterumque ib. : Τόν τε λιμένα ... ἐχυρὸν ποιεῖ καὶ τοὺς ἔσπλους στενούς. Et tertio : Τοὺς ἔσπλους ... Βύζην κλῆσιν ἔμελλον. 13 : Φράξει τοὺς ἔσπλους· 7, 24 : Οὐ γὰρ ἔτι οὐδ' οἱ ἔσπλοι ἀσφαλεῖς ἦσαν· et ib. 41. Et sing. 4, 8 : Τὰ αὐτῆς τῆς Πύλου ἔξω τοῦ ἔσπλου πρὸς τὸ πέλαγος ἑλίμενα ὄντα. Et ib. 14, 107, 108. Polyb. 1, 46, 5 : Διὰ τὸ τῷ στόλῳ τοὺς Ῥωμαίους ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸν εἴσπλουν στόματος ἐφορμεῖν· 47, 1 : Μέγιστα δὲ συνεβάλλετο πρὸς τὴν τόλμαν αὐτῷ τὸ διὰ τῶν βραχέων ἐκ τῆς ἐμπειρίας ἀκριβῶς σεσημειῶσθαι τὸν ἔσπλουν.]

Εἰσπνέω, sive Εἰσπνείω, poetis duntaxat usitatum, Inspiro; Afflo. Aristoph. Ran. [314] : Δάδουν γ' ἐμὲ αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστιωτάτη· verba Bacchi ad Xanthiam, interrogantem εἰ οὐ κατήκουσεν αὐλῶν πνοῆς. [Aret. Acut. m. causs. 1, 7, p. 5=6 : Ἀτὰρ καὶ ἀπὸ γλώσσης κυνὸς εἰσπνεύσαντος μοῦνον ἐς τὴν ἀναπνοὴν, οὔτι μὴν ἐνδακόντος λυσσᾷ ὁ ἄνθρωπος. Ib. p. 5=7 : Ποθὴ ψυχροῦ ἠέρος· εἰσπνέουσι δὲ μικρὸν πάνυ, ἐς τε καὶ ἀπεπνίχθησαν, vertendum, Spirant s. Trahunt (aerem). Pollux 2, 76 : Εἰσπνέομεν (ἀέρα). Aristot. Probl. 8, 2 : Ὁ δὲ καθεύδων ἐκπνεῖ μᾶλλον ἢ εἰσπνεῖ. L. D. Heliodor. 2, 35 : Οἱ μυκτῆρες ἐλευθέρως τὸν ἀέρα εἰσπνέοντες. Aristæn. 1, 3 : Τῇ βίνι προσάγων (τὸ φύλλον) γλυκυτέρας ἐπὶ πλεῖστον εἰσέπνεον εὐωδίας. Hemst. Philostr. Vit. Ap. 2, 8, p. 57, 8 : Ὡς μήτε ὄεσθαι τὸ ἱερὸν μήτ' ἀνέμων εἰσπνεῖσθαι.] Pass. Εἰσπνέομαι, Inspiror, Aspiror, Afflor : ut ὁ εἰσπνεόμενος ἀὴρ, Alex. Aphr., Aer qui nobis inspiratur, h. e. attrahitur, Aer quem spirantes ducimus. || Εἰσπνεῖν a Lacedæmoniis dictum pro ἰρᾶν, ut in Lex. meo vet. annotatur : sic Hesych. ἐμπνεῖ μου exp. ἐρᾷ μου. Vide Ἐμπνέω. [Ælian. V. H. 3, 12 : Αὐτοὶ γοῦν δέονται (pulchri ap. Lacedæmonios) τῶν ἐραστῶν εἰσπνεῖν αὐτοῖς· Λακεδαιμονίων δέ ἐστιν αὕτη ἡ φωνὴ, ἐρᾶν δεῖν λέγουσα. Etym. M. p. 306, 22 : Εἰσπνήλης, ὁ ἐρώμενος ... ὁ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος εἰσπνεόμενος· Λακεδαιμόνιοι γὰρ εἰσπνεῖν φασι τὸ ἐρᾶν. V. Εἰσπνήλης.]

Εἰσπνήλης, ὁ, quod ibid. [in Lex. vet. HSt.] exp. ὁ ἐρώμενος, ὁ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος εἰσπνεόμενος, Amasius, Amoris ignibus afflatus. Sed annotatur ibid., posse et ab ἔσπομαι derivari, παρὰ τὸ ἕσπεσθαι τοῖς ἐρωμένοις, quasi ἑσπνήλης τις ὤν. Habentur eadem ap. Etym., [M. p. 306, 22, ubi tamen ἕπεσθαι et ἑπνήλης. V. Zonar. p. 628, Etym. iterum p. 43, 34], ubi et hic Callimachi pentameter [fr. 169 Ern.] additur, Μέμβλετο δ' εἰσπνήλαις ὁππότε κῶρος ἴοι. Apud Theocr. vero 12, 12 legitur Εἴσπνηλος, quod ipse poeta ait Amyclæorum [h. e. Spartanorum] esse peculiare vocab., et schol. exp. ἐραστής, Amator : cujus correlativum, ἄϊτας, quod Thessalicum esse ait, et schol. exp. ἐρώμενος : hos δοὼ φῶτε sese mutuo dicit φιλῆσαι ἴσῳ ζυγῷ. Sed notandum, ap. schol. ejus scribi Εἰσπνίλος. Sic et ap. Eust. scribitur, p. 732, [25], ubi tamen e veteribus tradit i. esse q. ἀΐτης. Idem p. 1547, [19], Ἀΐτης, ὁ ἐρώμενος, κατὰ τοὺς παλαιούς, διὰ τοῦ ῑ̃ῶτα, ὁ εἰσπνέων τῷ ἔρωτι τὸν ἐραστήν· εἰσπνεῖται γάρ, φασί, τῆς μορφῆς τι καὶ ὥρας· ὅθεν καὶ εἰσπνῖλαι διὰ ὀιχρόνου, ἢ ἐν τῷ ῆ, παρὰ Λάκωσιν οἱ ἐρασταί. [Laconicum voc. dicunt etiam grammatici supra citt. Vitiose ap. Bekk. An. p. 1384, b : « Ἴσπληνος ἰσπλήνης ἰσπλήνου· σημαίνει δὲ τὸν ἐρώμενον (paullo infra τὸν ἐραστήν), Chœrob. ad Theodos. » Veram autem esse scripturam ἐραστής, Amator, ex ipso Etym. p. 43, 31 v. Ἀΐτης, quod explicat ὁ ἐρώμενος ... ὁ εἰσπνέων τὸν ἔρωτα τῷ ἐραστῇ· φασὶ γὰρ γίνεσθαι τὸν ἔρωτα ἐκ τοῦ εἰσπνεῖσθαι ἐκ τῆς μορφῆς τοῦ ἐρωμένου· ὅθεν καὶ εἰσπνήλας καλοῦσι τοὺς ἐραστὰς παρὰ Λάκωσιν, et schol. Theocr. docuit Bentl. ad Callim. fr. cit. L. Διῳδωρ.]

Εἰσπνοή, ἡ, Inspiratio. Εἰσπνοὴ ἀέρος, Attractio aeris in spirando, Ducere s. Attrahere spiritum. V. Πνευματώδης. [Aret. Acut. m. causs. 1, 7, p. 5=6 : Καὶ γὰρ ἐν χαρωνίοισιν αἱ πνῖξιες οὐ σωμάτων πάθει ὀξύτατα γίγνονται, ἀλλὰ καὶ μιῇ εἰσπνοῇ θνήσκουσιν ἄνθρωποι. Plut. Mor. p. 903, E : Τοῦ ἀέρος ἀντεπεισαχθέντος εἰς τὰ διὰ τοῦ αἵματος ἀραιώματα τὴν εἰσπνοὴν γίνεσθαι. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 445 : Διὰ τῆς εἰσπνοῆς τῇ καρδίᾳ ἐμφερόμενος (aer). L. Διῳδωρ.]

[Εἴσπνοος, ὁ, ἡ, Inflatus. Hippocr. vol. 1, p. 812 ed. Lind. : Ἔκπνοον καὶ εἰσπνοον ὅλον τὸ σῶμα.]

[Εἰσποδίζω. Harpocrat. et omisso testimonio Zonar. p. 647 et Suid. : Εἰσεποδίζον, ἀντὶ τοῦ εἰσέβαινον τοὺς πόδας τοῦ χωρίου. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς ὀργεῶνας. Leg. esse ἐγεισεποδίζον ... ὕφαινον τοὺς γεισίποδας, vidit Vales.]

Εἰσποιέω, vel Ἐσποιέω, Ascisco, Adopto. Dem. [immo Dinarch. p. 94, 23] : Καὶ τῶν πραττομένων εἰσεποίει κοινωνὸν αὑτόν. Sic Lucian. [Abdicat. c. 16] : Μετὰ τῆς τέχνης ἐμαυτὸν εἰσεποίησα, ubi tamen redditur Insinuavi me artis auxilio. Et, Εἰσεποίει ἑαυτὸν εἰς τὴν δύναμιν αὐτοῦ, Plut. [Pomp. c. 16. Demosth. p. 462, 20 : Σκεψώμεθα δὴ τίνας ἡμῖν εἰσποιεῖ χορηγοὺς εἰς ἐκείνας τὰς λειτουργίας, iterumque paullo inf.] Ap. Aristid. autem, Εἰσποιῶ τινὰ εἰς ὁμοιότητα. [Immo εἰσποιούντων ἑαυτοὺς τῇ πόλει citat Lex. Septemv. ex Aristid. (vol. 1, p. 180=314). Alterum unde petierit, non indicat.]

Plut. Numa [c. 19] : Τοὺς δ' ἐφεξῆς μῆνας Δομετιανὸς εἰσποίησε ταῖς αὐτοῦ ἐπωνυμίαις, Suis cognomentis ascivit. Sic Adoptare herbam pro De suo nomine nuncupare, Plin. [Philostr. V. Soph. 2, 4, 2, p. 570 : Ἐπίδειξιν γὰρ ἐν αὐτῇ πεποίηται λέξεώς τε καὶ ἱστορίας, ἐσποιῶν ἐς αὐτὴν καὶ τὸ φιλοκαλεῖν. Dio Cass. 38, 12 : Πικροτάτους ἐχθροὺς ἑαυτῷ ἐσεποίει.] || Sæpe autem in propria signif. Adoptandi; nam εἰσποιεῖν est Adoptare, ut ἐκποιεῖν, In adoptionem dare. [Plato Leg. 9, p. 878, A : Ἕνα τῷ τοῦ τελευτήσαντος πατρὶ καὶ τοῖς ἄνω τοῦ γένους υἱὸν ὡς ἐκείνων εἰσποιοῦντας. Demosth. p. 1088, 3 : Καὶ μὴ τῷ τετελευτηκότι ... υἱὸν εἰσποιεῖν. Ap. eund. notandæ constructiones p. 1054, 20 : Ἐμοὶ γὰρ οὐκέτι οἷόν τ' ἦν κυρίῳ ἐπιγεγράφθαι, εἰσπεποιηκότι τὸν παῖδα εἰς τὸν οἶκον τοῦ Εὐβουλίδου· 1088 extr. : Τῷ Ἀρχιάδῃ, πρὸς ὃν εἰσεποιήθης· 1091, 14 : Ὠόμεθα δεῖν κριθῆναι πρῶτον τὴν κληρονομίαν παρ' ὑμῖν, πρὶν ἐπὶ τὸ ὄνομά τινα τὸ τοῦ Ἀρχιάδου εἰσποιηθῆναι. Dio Cass. 55, 13 : Φοβηθεὶς μὴ καὶ νεοχμώσῃ τι, τὸν Γερμανικὸν οἱ τὸν ἀδελφιδοῦν, καί τοι καὶ αὐτῷ υἱὸν ἔχοντι, ἐσεποίησε· 69, 21 : Τόν τε Κομμόδου υἱὸν Κόμμοδον εἰσεποίησεν αὐτῷ. Quibus ll. omnibus, pariterque ceteris ab HSt. supra memoratis, manifesta est signif. Insinuandi, Immittendi, Adoptandum præbendi, non Adoptandi vel Asciscendi : hæc enim medii propria est.] Et εἰσποιεῖσθαι, Adoptari. Demosth. : Μετὰ ταῦτ' ἤδη ἐσπούδαζεν, ὅπως ἐκ τῆς θυγατρὸς εἰσποιηθῇ αὐτῷ υἱὸς εἰς τὸν οἶκον τὸν ἑαυτοῦ, ubi tamen Bud. cod. sensu vertit In adoptionem daretur; qui enim a me adoptatur, is mihi in adoptionem datur. [Sim. Isæus p. 58, 32; 81 sæpius, et alibi. Suid. : Εἰσεποιήθη, εἰσεκρίθη. « Ἐνιαύσιος ἦν ἡμέρα, ἐν ᾗ Τραϊανὸς ἐπὶ διαδοχῇ τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ πατρὸς Νερουᾶ εἰσεποιήθη. » Dio Cass. 46, 47 : Καὶ ἐς τὸ τοῦ Καίσαρος γένος κατὰ τὰ νομιζόμενα ἐσεποιήθη. Et alibi.] Et εἰσπεποιημένος, Adoptatus. Vide Comm. p. 114; vide item quæ dicam in Ἐκποιέω. Ἐσπεποιημένος, Ascititius, s. Ascitus. [Hesych. : Εἰσπεποιημένη, ἔξωθεν γεγενημένη. || Medio Εἰσποιέομαι, Adopto. Dio Cass. 44, 5 : Τὸν δὲ δὴ υἱὸν, ἄν τινα γεννήσῃ ἢ καὶ ἐσποιήσηται· 60, 33 : Ὁπότε δὲ ὁ Κλαύδιος τὸν Νέρωνα τὸν υἱὸν αὐτῆς εἰσεποιήσατο. Eust. Il. p. 767, 25 : Τὸν γνήσιον, ὃς ἀντίκειται τῷ θετῷ, ὃν ποιεῖταί τις, κατὰ τὸν ποιητὴν εἰπεῖν, κατὰ δὲ τοὺς ὕστερον καὶ εἰσποιεῖται. L. D. Εἰσποιεῖσθαι, Adoptare, in medio, non activo, ut HSt. hic falso tradit. Isæus ap. Dionys. in Isæo c. 17 : Τίνος ἕνεκεν τοῦτον μὴ ὄντα αὐτοῦ υἱὸν εἰσποιοῖτο. Et mox : Ξένους ἀνθρώπους εἰσποιεῖσθαι. Et : Δι' ἐρημίαν τοῦτον εἰσποιοῖτο. Kuster. || Subjicio. Suid. : Εἰσεποιεῖτο, ἀντὶ τοῦ ὑπετίθει. « Ὁ δὲ πόρος ἐφράττετο καὶ μεγάλας ἐλπίδας εἰσεποιεῖτο τῶν ἐπιφερομένων. » Repetit explicationem in Εἰσποίητον. L. Dindorf.]

Εἰσποίησις, εως, ἡ, Adoptatio, pro quo dicitur potius Adoptio. Plut. [Mor. p. 338, F] : Τοῦτο εἰσποίησις ἦν Ἀλεξάνδρου διὰ θεῶν μαρτύρων. [Galbæ c. 23 : Πυθόμενος δὲ τὸν ἐκεῖ νεωτερισμὸν ὁ Γάλβας οὐκέτι τὴν εἰσποίησιν ἀνεβάλλετο· Oth. c. 16 : Ἀναβαλέσθαι τὴν εἰσποίησιν. Dio Cass. 45, 5 : Τὴν εἰσποίησιν αὐτοῦ τὴν ἐς τὰ τοῦ Καίσαρος.]

[Εἰσποιητέον, Inferendum, Introducendum. Theod. Prodr. p. 465 : Γυναῖκας, ἦν δ' ἐγὼ, τὰς ἐπιβούλους εἰσποιητέον ἂν εἴη.]

Εἰσποιητὸς, ἡ, ὸν, Adoptatus, qui et θετὸς et υἱόθετος. [Demosth. p. 1088, 3 : Τῷ τετελευτηκότι τῷ αὐτῷ εἰσποιητῷ ὄντι· 1390, 8 : Ὁμοίους εἶναι τοῖς εἰσποιητοῖς τῶν παίδων. Hesych. : Εἰσποιητὸν, θετὸν, νόθον. Etym. M. p. 448, 20 : Τοὺς γὰρ εἰσποιητοὺς καὶ θετοὺς ἔλεγον. Pollux 3, 21 : Εἰσποιητὸς δὲ καὶ θετὸς, ὃν ἄν τις οὐ γεννήσας, ἀλλ' ἑλόμενος ἐπὶ τοῖς χρήμασιν ἐποιήσατο. Suid. : Εἰσποίητον, θετὸν, οὐ γνήσιον. Gl. : Εἰσποιητὸς, Adoptivus. Cyrill. In Jo. l. 2, c. 4, ad v. 2, c. 17, p. 951 : Πάντα μὲν ἐν θεῷ φυσικῶς τε καὶ ἰδίως τὰ ἀγαθὰ νοεῖταί τε καὶ ἔστι κατὰ ἀλήθειαν, εἰσποιητὰ δὲ ἐν ἡμῖν καὶ διὰ θείας χορηγούμενα χάριτος, cit. Suicer. Accentus in secunda collocatur etiam in Lex. rh. Bekk. An. p. 247, 11, et Etym. M. p. 781, 35. L. Dindorf.]

Εἰσπομπὴ, ἡ, Intromissio, [Injectio]. Apud Suid. [et Zon. p. 631] ita legitur, Εἰσπομπὴ, εἰσβολή. Eunap. [immo Theophyl. Sim. Hist. 2, 6] : Περιεφέρετο δὲ ὁ Ἀριστεὺς [ἀρ.] καὶ δόρατα [δόρατος] εἰσπομπὴν ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου βραχίονος· pro quo divisim reponendum εἰς πομπήν : itidemque in expos., εἰς βολήν. Verum censeo ibi πομπὴν non signif. βολὴν, sed Pompam. In VV. LL. Εἰσπομπὴ exp. Impetus, Insultus : occasione hujus expositionis sumta ex isto Suidæ l. [De quo inducenda quæ scripsit HSt., exempli allati sedem et auctorem ignorans.]

[Εἰσπονέω, vox nihili, ut recte judicavit Bast. ad Greg. p. 245, ap. Erotian. Gloss. Hipp. p. 10 ed. Franz. a Wakef. cit. : Λυσιμάχου τοῦ Κῴου καὶ βιβλίον εἰσπονήσαντος πραγματείαν, ubi al. Ms. ἐκπονήσαντος, ut leg. videatur κ' (vel alio quocunque numero) βιβλίων ἐκπονήσαντος πραγματείαν. L. Dind.]

[Εἰσπορεύω, Introduco. Eur. El. 1285 : Πυλάδης μὲν οὖν κόρην τε καὶ δάμαρτ' ἔχων, Ἀχαιΐδος γῆς οἴκαδ' εἰσπορευέτω. Reisk. emendat ἐκπορευέτω, Ex Achaia deducat in suam patriam.] Εἰσπορεύομαι, Ingredior, Ceb. Theb. [Xen. Cyrop. 2, 3, 21 : Κατέκλινεν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, ὥσπερ εἰσεπορεύοντο. Æneas Tact. c. 18, p. 53 : Ὅταν δὲ οἱ εἰσπορευθέντες παραγένωνται· 18, p. 58 : Παρῆν διεσκευασμένος μεθ' ὧν ἔμελλεν εἰσπορεύεσθαι, εἰς χωρίον ῥητόν· 24, p. 74 : Καὶ μάλιστα ἐν ταῖς νυξὶν ἐξεπορεύετο καὶ εἰσεπορεύετο εἰς ἀγρόν. Et ibid. paullo post, εἰσεπορεύετο et εἰσεπορεύθη. Ut omittam exx. plurima quæ sunt in V. et N. T., Geopon. 15, 3, 6 : Τοὺς οὖν εἰσπορευομένους ἐπὶ βλάβῃ πλείους περιστᾶσαι ῥᾳδίως καθαιροῦσι (apes). L. Dind.]

Εἰσπορίζω, Suppedito. Item Paro, in VV. LL. Quæ interpr. suspecta est. [Isocr. Philipp. p. 106, E, quod legebatur, Βίον ἱκανὸν αὐτοῖς εἰσπορίσαντες, auctoritate cod. Urb. mutatum in β. αὐτοῖς ἱκ. πορίσαντες. L. D. Εἰσπορίζομαι, Comparo, Andr. Cr. p. 200, C : Οὐκοῦν ὅσοι μὲν τοῖς ἄνωθεν εἰρημένοις πειθόμενοι ἐκείνῳ ἀκολουθεῖν ἐπαγγέλλονται, τὴν ἀρετὴν εἰσποριζόμενοι τῆς ἀγήρω δηλονότι ζωῆς ἔσονται κληρονόμοι. Kall.]

[Εἰσπρακτέον, Theophyl. Bulg. Allocut. 13, p. 280 ed. Mingar. Boisson.]

[Εἰσπράκτης, ὁ, Exactor. LXX Exod. 5, 6 et 13, Job. 39, 7.]

Εἰσπράκτωρ, ορος, ὁ, Exactor. Hesych. exp. ἐπαίτης. [Ἀπαιτητὴς conjiciunt intt.]

Εἴσπραξις, εως, ἡ, Exactio; pro quo et ἔσπραξις. Suidas exponit ἀπαίτησις. [Thucyd. 5, 53 : Ἐς τὴν Ἐπίδαυρον διὰ τοῦ θύματος τὴν ἔσπραξιν ἐσβαλοῦντες. Plutarch. Demetr. c. 27 : Τῆς εἰσπράξεως συντόνου καὶ ἀπαραιτήτου γενομένης (tributi imperati). Pollux 10, 30 : Τὸ δὲ τέλος ... δεκάτη καὶ εἰκοστὴ καὶ πεντηκοστὴ καὶ κατὰ τὸ μέρος τῆς ἑκασταχοῦ εἰσπράξεως τὸ ὄνομα. Suid., Lex. rh. Bekk. Anecd. p. 245, 11, Etym. M. p. 306, 21 : Εἴσπραξις, ἀπαίτησις. Constantin. Basil. Mac. c. 24, p. 64 : Τῆς τῶν φόρων εἰσπράξεως· c. 26, p. 67 : Καὶ πλέον δ' ἂν τὴν εἴσπραξιν ἐμετρίασεν. | Pecunia exacta. Pollux 4, 46 : Ὁ δὲ μισθὸς ἀργύριον, χρήματα, φορὰ, καταφορὰ, χρημάτων φορὰ, τέλος, εἴσπραξις, τέλεσμα, εἰσφορά. || Figurate, Punitio, ap. Jo. Curopal. p. 817, B : Ἦν δὲ ταῦτα καὶ εἴσπραξις μὲν ἁμαρτημάτων. L. Dind.]

Εἰσπράσσω, s. Εἰσπράττω, Ἐσπράττω, item Εἰσπράττομαι, cum duobus accus. Exigo. Isocr. Ad Phil. [p. 111, E] : Τοσοῦτον πλῆθος τῶν χρημάτων εἰσπράξασα τοὺς συμμάχους. [Plato Leg. 12, p. 949, D : Οἷς ἂν πόλις ἅμα καὶ νόμος εἰσπράττειν προστάττῃ. Inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 22, 120 : Τὸν δὲ κατακριθέντα οἱ τὰς κρίσιας γραψάμενοι εἰσπράξαντες. L. D.] Et εἰσπράττω vel εἰσπράττομαι τὴν ἐγγύην, Dem. [p. 900], Exigo sponsionem. [Polyb. 13, 7, 3 : Ὁπότε δέ τινας τῶν πολιτικῶν εἰσκαλέσαιτο βουλόμενος εἰσπρᾶξαι χρήματα. Plut. Mor. p. 1044, A : Τὸ μισθάριον εἰσπράττων. Medio, quod memorat etiam Pollux 4, 29; 5, 103, Eur. Iph. T. 559 : Ὡς εὖ κακὸν δίκαιον εἰσπράξατο. De mercede a discipulis exigenda Plut. Mor. p. 837, D : Χιλίας, ἃς μόνας εἰσπράττετο (drachmas), οὐκ ἔχειν φάναι παρασχεῖν· 1043, E : Εἰσπράττονται δὲ τὸν μισθὸν οὐ πάντες οἱ νοῦν ἔχοντες ὡσαύτως. Inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 22, 124 : Ὅσα δὲ Ἀριστομένει ἢ Ψύλλᾳ ἢ τοῖς ἐπινόμοις ἐπιτίμια ἐπιβάλλει, αὐτοὶ εἰσπράσσονται. Fut. signif. passiva Dion. Cass. 71, 3 : Ὅσῳ ἂν πλεῖόν τι παρὰ τὸ καθεστηκὸς λάβωσι, τοῦτ' ἐκ τοῦ αἵματος τῶν τε γονέων σφῶν καὶ τῶν συγγενῶν εἰσπράξεται.] Dicitur et pass. signif. εἰσπράττομαι χρήματα, Exigor pecunias, i. e.

Exiguntur a me pecuniæ. Itidemque cum accus. δίκην ap. Greg. Naz. : Ταύτην εἰσπράττεται τὴν δίκην, Has pœnas exigitur, Hæ pœnæ de eo exiguntur s. sumuntur. [Dio Cass. 45, 28 : Ἀλλὰ καὶ ταύτην (τὴν τιμὴν) μετὰ πάσης ὕβρεως καὶ βίας εἰσεπράχθη· 77, 9 : Τῶν ἐπιτηδείων, ἃ ... εἰσεπρασσόμεθα.]

[Εἴσπτημα, τὸ, q. d. Involatio. Hesych. : Εἰσαφάσματα, εἰσπτήματα.]

Εἰσπτύω, Inspuo, Spuo in, cum præp. εἰς : ut, Εἰσέπτυσε εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.

Εἰσρέω, Influo, Illabor. [Eur. Iph. T. 260 : Τὸν εἰσρέοντα διὰ Συμπληγάδων πόντον. Plato Phæd. p. 112, A : Ἐκρεῖν τε ἐντεῦθεν καὶ εἰσρεῖν πάντα τὰ ῥεύματα· Phileb. p. 62, C : Ἀφῶ πάσας τὰς ἐπιστήμας εἰσρεῖν καὶ μίγνυσθαι ὁμοῦ καθαρᾷ τὴν ἐνδεεστέραν; Polyb. 16, 5, 2 : Εἰσρεούσης εἰς τὴν ναῦν τῆς θαλάττης. Aret. Acut. m. causs. 2, 2, p. 12=15 : Ἐσρέει δὲ καὶ ἐς τὸν στόμαχον. Pollux 2, 76 : Εἰσρεῖ κατὰ τὰς ῥῖνας τὸ πνεῦμα. Geopon. 13, 7, 2 : Δι' ἧς τὸ πνεῦμα εἰσρυήσεται.] Lucian. [Tim. c. 18] : Ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθησομένου τοῦ ἐπιῤῥέοντος. Sed εἰσρεῖν dicitur etiam quod aquam admittit, inquit Bud. Item metaphorice, Ὅσοι ἦσαν εἰσρυέντες εἰς τὴν πόλιν, Ingressi in urbem quasi illabendo. [Synes. p. 24, C : Στρατεύματα ... συγγενῆ τῶν παρ' ἡμῖν δούλων εἰς τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν εἰσερρυηκότα· ubi tamen cod. ap. Bast. ad Greg. p. 94 εἰσῤῥηκότα. Id. 32, B : Εἰ μὴ θυραυλήσουσιν οἱ λόγοι περὶ τὰ ὦτα, ἀλλ' εἰσρυήσονταί τε καὶ τοῖς μυχοῖς τῆς ψυχῆς ἐνδιαιτήσονται. Lucian. Alex. c. 42 : Ἀθρόαν τὴν ἀγαθὴν τύχην ᾠήθη ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῷ εἰσρυήσεσθαι. Plut. Lycurg. c. 30 : Ἀγιδος δὲ βασιλεύοντος εἰσερρύη νόμισμα πρῶτον εἰς τὴν Σπάρτην· Anton. c. 24 : Τοιοῦτος ἄλλος Ἀσιανῶν ἀκροαμάτων θίασος ... εἰσερρύη καὶ διώκει τὴν αὐλήν. C. accus. Num. c. 20 : Πόθος εἰσερρύη πάντας εὐνομίας. L. D. C. dat. Greg. Naz. vol. 1, p. 99. Schaef. Oribasii cod. Ms. Collect. 9, c. 20 : Πάλιν (ὁ ἄνεμος) εἰς τοὺς αὐτοὺς ἀσθενὴς εἰσερρύει τόπους καὶ ἀντικυμαίνει. Weigel. Leg. εἰσερρύη, ut ap. Dionys. Art. rh. c. 17, p. 392, 7 : Εἰσερρύη δὲ τοῦτο τὸ ἁμάρτημα ἐν ταῖς μελέταις, male vulgo εἰσερρύει.]

[Εἰσροή, ἡ, i. q. εἴσρυσις. Ælian. N. A. 1, 53 : Ἔχει τι πλεονέκτημα ἡ αἴξ, τὴν τοῦ πνεύματος εἰσροήν. Marcian. Peripl. p. 5 : Ἀπὸ τοῦ καλουμένου Ἀτλαντικοῦ πελάγους τὴν εἰσροὴν ἔχουσα. L. D. Pisid. Hex. p. 9, A. Pseudochrys. t. 7, p. 570, 37 : Συνεχῶς γὰρ ὁ θώραξ ἀναπτυσσόμενος καὶ συμπτυσσόμενος δέχεται τὴν εἰσροὴν τοῦ πνεύματος. Figurate Marc. Præc. sal. p. 948, A : Εἰσροὴ γὰρ αἵματος ἐκροὴν πνεύματος ἀπεργάζεται. Hase.]

[Εἴσρους, ου, ὁ. V. Εἴσρυσις.]

Εἴσρυσις, εως, ἡ, et Εἴσρους, ὁ, Influxio. Aristot. De mundo [c. 3] : Τὸν εἴσρυσιν εἰς τὴν ἔσω θάλασσαν ποιεῖται, pro εἰσρέει, Influit.

[Εἰσπάω, Intro traho. Jo. Chrysost. In Gen. or. 43, vol. 1, p. 355, 12 (e Gen. 19, 10) : Εἰσεσπάσαντο γάρ, φησὶ, τὸν Λὼτ εἰς τὸν οἶκον καὶ τὴν θύραν ἀπέκλεισαν. Seager.]

[Εἰστείνω. Suidas s. schol. Aristoph. Thesm. 261 : Βάθρων τι ἡ κλινὶς εἰστεταμένον. Ubi corrigitur ἐκτεταμένον. L. Dindorf.]

[Εἰστελίω. Initio. Plato Polit. p. 290, E : Ὥστε περὶ μὲν Αἴγυπτον οὐδ' ἔξεστι βασιλέα χωρὶς ἱερατικῆς ἄρχειν, ἀλλ' ἐὰν ἄρα καὶ τύχῃ πρότερον ἐξ ἄλλου γένους βιασάμενος, ἀναγκαῖον εἰς τοῦτο εἰστελίσθαι αὐτὸν τὸ γένος.]

Εἰστίθημι, s. Ἐστίθημι, Impono, Pono in, Condo intra, Indo. Qua in signif. aor. med. 2 frequens est. [Eur. Hel. 1566 : Οἱ δ' ἐς κέλευσμ' ἧλθόντες ἐξανήρπασαν ταῦρον φέροντές τ' εἰσέθεντο σέλμασι. Xen. H. Gr. 1, 6, 20 : Ἐσθέμενοι σῖτα μέτρια ἐξέπλευσαν. Callimach. fr. 106 Ern. : Ὅσσα δ' ἀκουαῖς εἰσεθέμην.] Paus. Arcad. : Ἐσθέμενος αὐτὴν ὁμοῦ τῷ παιδὶ ἐς λάρνακα, ἀφῆσιν ἐς θάλασσαν, Conditam una cum filio in arcula. Appian. B. C. 4, [19] : Ἐς φορεῖον ἐσθέμενοι τὸν Κικέρωνα, αὖθις ἐπὶ [τὴν] θάλασσαν ἦγον, Vehiculo s. Lecticæ impositum. At εἰς χεῖρας ἐσθεῖναι est potius Dare s. Tradere in manus, Præbere in manum, ap. Herodot. : Ἐσθεὶς ἐς τὰς χεῖρας τῷ παιδὶ Κροῖσον. [Proprie Impono, Thucyd. 4, 100 : Φύσας μεγάλας ἐσθέντας. Aristot. Phys. acroas. 4, 8, p. 214, 19 : Ποῖ οἰσθήσεται τὸ εἰσταθὲν εἰς αὐτὸ σῶμα;]

[Εἰστιμάομαι, In censum defero, ap. Dionys. A. R. legebatur 4, 11 : Καὶ οἱ τὰ ἀλλότρια ἀποδιδόντες οἵδε, ἀντιμέτρους τῶν εἰσφορῶν τῶν εἰς τοὺς πολέμους, ὅτι εἰστιμήσασθαι τοὺς βίους ἀναγκασθήσονται. Reisk. edidit ὅτι τιμ. Cod. Vat. εἰ τιμ.]

[Εἰστιτρώσκω, Perforo. Aret. Diut. m. cur. 1, 130, p. 116=129 : Οἱ δὲ καὶ ἐσίτρωσαν τῷ ὀστέῳ μέσφι μήνιγγος.]

[Εἰστοξεύω, Jaculor in. Var. script. Herodoti 9, 49 : Ἐσακοντίζοντες καὶ ἐστοξεύοντες, ubi al. τοξεύοντες. Dio Cass. 48, 25 : Ὑπαγομένου σφᾶς διὰ βιβλίων τινῶν, ἃ ἐς τὸ στρατόπεδον ἐστοξευε. Hic etiam al. ἐτόξευε. L. D. Item Heliod. Æth. 9, 19, Cor. emendat, Μικροῖς μὲν τοῖς βέλεσιν, ἷς δὲ ὀρακόντων πεφαρμαγμένοις τοξεύοντες, ubi vett. edd. εἰστοξεύοντες. At citra controversiam videtur scriptura ib. 3, 7 : Οἷον ὑπήνεμα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ πάθη ταῖς ψυχαῖς εἰστοξεύονται. Hase.]

[Εἴστοτε. V. Εἰς.]

Εἰστρέπομαι, Vertor in s. intra, Verto me intra, Recipio me intra s. intus. Affertur ex Aristot. H. A. 9, [37=25, 4 : Ὅταν καταπίῃ (ἡ σκολόπενδρα) τὸ ἄγκιστρον, ἐκτρέπεται τὰ ἐντὸς ἐκτός ... εἶθ' οὕτως εἰστρέπεται πάλιν ἐντός.]

[Εἰστρέφω, Innutrio, Enutrio. Gregor. Nyss. t. 2, p. 1032, D : Ταύτῃ τῇ θείᾳ καὶ ἀποκειμένῃ ἐλπίδι εἰστρεφόμενος. Hase.]

[Εἰστρέχω, ὁραμοῦμαι, ἔδραμον, Incurro. Æneas Tact. c. 39, p. 113 : Εἰς τὴν πόλιν χρὴ ἔνθεν καὶ ἔνθεν παρὰ τὰς λελειμμένας παρόδους εἰστρέχειν· 114 : Τοὺς εἰστρέχοντας πολεμίους. Xen. An. 5, 2, 16 : Οἱ φύλοι εἰσεδραμόντες ἥρπαζον. Thucyd. 4, 67 : Καὶ πρῶτον μὲν οἱ περὶ τὸν Δημοσθένην Πλαταιῆς τε καὶ περίπολοι ἐσέδραμον· 111 : Ὅπως ὁπότε πύλαι τινὲς ἀνοιχθεῖεν, ... πρῶτοι ἐσδράμοιεν. De navi Theocr. 13, 23 : Βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν (navis). De sanguine Triclin. ad Soph. Aj. 1030 : Τοῦ τὴν θέρμην ἐμποιοῦντος αἵματος εἰς τὴν καρδίαν εἰσδραμόντος. Imperat. Hesychius : Ἐσδραμοῦλιξον, εἰσδραμε. Forma aor. minus probata Lycophro 1163 : Ἕως ἂν εἰσθρέξωσιν Ἀμφείρας δόμους. L. Dind.]

Εἰστρῠπάω, Terebro intro, Terebrando penetro, Insinuo me, Clam me ingero, παρεισέρχομαι, Suid. [et Zon. p. 649] : qua de signif. vide et Ἐκτρυπάω. [Eust. Od. p. 1532, 5 ; Ἅλλιος δὲ Διονύσιος εἰστρυπᾶν καὶ ἐκτρυπᾶν φησι τὸ παρεισελθεῖν καὶ λάθρᾳ μετὰ βίας ἐξελθεῖν.]

[Εἰσφαίνω. Philomnestus Athen. 3, p. 75, A : Καὶ τοὺς ταῦτα πράττοντας καὶ εἰσφαίνοντας ἐκάλουν, ὡς ἔοικε, συκοφάντας, Coactores qui exigerent et eorum proventum suis rationibus ostenderent. Ignorant lexicographi verbum εἰσφαίνειν : quod tamen recte hic esse positum quum codd. consensus, tum ipsa orationis connexio dubitare nos non sinit. Igitur quemadmodum ἀναφαίνειν non modo Ostendere, Demonstrare signif., sed et Facere ut appareat, Facere ut sit, Efficere, Reddere, Præstare aliquem talem : sic vis verbi ἀναφαίνειν in hoc inerit, Facere ut intus appareat, Curare ut intus adsit, quod percommode in eum dicetur, qui curat ut tributa et multæ in ærarium inferantur. Εἰσφέροντας corrigendum censuerat Villebr. Schweigh. Clem. Rom. Hom. t. 1, p. 554, C : Τοῦ ἐν Ἰουδαίᾳ εἰσφανέντος ἀνδρὸς, τῷ σημεῖα καὶ τέρατα ποιοῦντι, Qui conspectus est. Nisi tamen legere mavis, ἐπιφανέντος. Hase.]

Εἰσφέρω, Infero, Fero intro, Importo, Inveho. [Proprie, Importo. Hom. Od. 11, 6 : Ἐσθῆτά τε ἑσφέρον εἴσω. Xen. Conv. 1, 15 : Οὐδὲ νομίζεται εἰς τὴν ἐμὴν οἰκίαν δεῖπνον εἰσφέρεσθαι· 2, 11 : Εἰσηνέχθη κύκλος. Et de hominibus correptis Xen. H. Gr. 5, 1, 21 : Ἦσαν δέ τινες, οἳ καὶ ἐκπηδήσαντες ἐς τὸ δεῖγμα ἐμπόρους τέ τινας καὶ ναυκλήρους ξυναρπάσαντες ἐς τὰς ναῦς εἰσήνεγκαν.] Paul. Ad Tim. ep. 1, c. 6, [7] : Οὐδὲν γὰρ εἰσηνέγκαμεν εἰς τὸν κόσμον, ὅτι οὐδὲ ἐξενεγκεῖν τι δυνάμεθα, Nihil enim intulimus in mundum, nimirum nec efferre quicquam possumus. Vel, Nihil importavimus in mundum. Nonnunquam vero Ingero. Aristot. : Ἀδυνατεῖ δὲ πέσειν ἡ θερμότης διὰ τὸ πλῆθος καὶ ὑπερβολὴν τῆς εἰσφερομένης τροφῆς. Dicitur etiam aliquis εἰσφέρεσθαι τροφὴν, ut docebo quum agam de hac passiva voce. [I. q. Domum comporto. Xen. Œc. 7, 20 : Δεῖ μέντοι τοῖς μέλλουσιν ἀνθρώποις ἔξειν ὅ,τι εἰσφέρωσιν εἰς τὸ στεγνὸν ἔχειν τοὺς ἐργαζομένους τὰς ἐν τῷ ὑπαίθρῳ

ἐργασίας. Et ib. 21, 25, 33, 35, 36, 39, 40; 8, 1. || Introduco. Plato Leg. 12, p. 961, B : Πρῶτον δὲ αὐτὸν κρίναντα ἑκάστων εἶναι φύσει καὶ τροφῆ τὸν νέον οὕτως εἰς τοὺς ἄλλους εἰσφέρειν, καὶ ἐὰν μὲν δόξῃ καὶ τοῖς ἄλλοις, προσλαμβάνειν.] At vero Εἰσφέρειν χρήματα, q. d. Inferre pecunias, ut Plin. in Paneg. Græcorum more dixit Inferre tributum. [Xen. Hier. 9, 7 : Χρήματα θᾶττον εἰσφέροιεν. Thucyd. 3, 19 : Προσδεόμενοι δὲ οἱ Ἀθηναῖοι χρημάτων ἐς τὴν πολιορκίαν καὶ αὐτοὶ ἐσενεγκόντες τότε πρῶτον ἐφορὰν διακόσια τάλαντα. Conf. 8, 45, 63. Æneas Tact. c. 13 : Τῶν εἰς τὴν πόλιν εἰσφερομένων παρὰ ἑκάστου τελῶν.] Plut. Popl. [c. 12] : Ἔδει χρήματα εἰς τὸν πόλεμον εἰσενεγκεῖν ἀπὸ τῶν οὐσιῶν τοὺς πολίτας, ubi redditur Conferre pecunias. Simile est autem εἰσενηνοχέναι τὴν οὐσίαν πᾶσαν, ex Aristot. [Pol. 5, 11], ubi redditur, Cunctas facultates solvendis tributis consumsisse. Sciendum est autem εἰσφέρειν sine adjectione etiam poni pro Inferre tributum, ut loqui Plin. dictum est, i. e. Pendere tributum. Plut. : Ὥστε μηκέτι τὸν δῆμον εἰσενεγκεῖν, Ita ut populus tributum pendere desierit, Bud. Possunt autem huic exemplo alia pleraque adjici, et quidem e Dem. etiam [p. 565] : Εἰσφέρων οὐκ ἀπὸ ὑπαρχούσης οὐσίας, ὑπὸ γὰρ τῶν ἐπιτρόπων ἀπεστερήμην, ἀλλ' ἀπὸ τῆς δόξης ὧν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε, καὶ ὧν δίκαιον ἦν με δοκιμασθέντα κομίσασθαι, Tributa pendens non pro modo facultatum quas habebam, ut qui eis fraudatus essem a tutoribus; sed pro eo quantum erat patrimonium quod homines opinabantur a patre mihi relictum. Ex cod. Dem. [p. 312] : Χορηγεῖν, τριηραρχεῖν, εἰσφέρειν, μηδεμιᾶς φιλοτιμίας μήτε ἰδίας μήτε δημοσίας ἀπολείπεσθαι· qui l. ab ipso Bud. affertur paulo post illum Plutarchi, agente de verbali εἰσφορά. Qui etiam vertit, In publicum pro modo census conferre. Rursum Plut. De exilio [p. 602, C] : Καὶ πατρίδα μὴ περιεσῶσαν, μὴ ἐνοχλοῦσαν, μὴ προστάττουσαν, Εἰσένεγκε, πρέσβευσον εἰς Ῥώμην, ubi animadvertendus est idem usus vocis mediæ. Ceterum pro illo Inferre tributum, quod plane ad verbum respondet τῷ εἰσφέρειν, dicunt potius Lat. Conferre tributum. Atque adeo quemadmodum εἰσφέρειν sine adjectione usurpari docui, sic et Conferre interdum poni sine accus. sciendum est, et dici Conferre pro Conferre tributum, s. potius generaliter Conferre pecuniam. Liv. [4, 60] : Patres bene cœptam rem perseveranter tueri; conferre ipsi primi. Et quia nondum argentum signatum erat, æs grave plaustris quidam ad ærarium convehentes, speciosam etiam collationem faciebant. Sic certe εἰσφέρειν non semper est Conferre tributum, sed interdum generalius Conferre pecunias, aut pecuniam. [Xen. Cyrop. 7, 1, 12 : Ὦ ἄνδρες, εἰς τίνα ποτ' ἂν καλλίονα ἔρανον ἀλλήλους παρακαλέσαιμεν ἢ εἰς τόνδε; Νῦν γὰρ ἔξεστιν ἀγαθοὺς ἀνδράσι γενομένοις πολλὰ κἀγαθὰ ἀλλήλοις εἰσενεγκεῖν. Plato Conv. p. 177, C : Ἐγὼ οὖν ἐπιθυμῶ ἅμα μὲν τούτῳ ἔρανον εἰσενεγκεῖν καὶ χαρίσασθαι. Formulam εἰσφέρειν μισθοὺς habet Pollux 4, 46.] Εἰσφέρειν, inquit Bud., dicitur et de privata benignitate, et de annuis aut menstruis privatis hominibus collatis. Dem. Pro cor. : Τῷ πώποτε τῶν Ἀθηναίων εἰσήνεγκας; ἢ τίνα εὖ πεποίκας; Hæc ille. Jungi autem non raro cum accus. εἰσφοράν, significante itidem Collationem, ostendam infra. [Aristid. vol. 1, p. 469=2, 207 : Οἶμαι μὲν ὑπὸ τοῦ πλήθους ἑκατέρων τῶν εὐεργεσιῶν οὐκ ἔχειν ὧν διακρῖναι πότεροι πλείους καὶ μείζους εἰσενηνόχασιν ἡμῖν.] Ceterum ut εἰσφέρω in superioribus illis exx. commode reddi potest verbo Confero, sic et cum nonnullis aliis accusativis, veluti quum dicitur εἰσφέρειν σπουδήν, ut e [Geopon. procem. 6 : Οὐκ ὀλιγίστην σπουδὴν περὶ τοῦτο τὸ μέρος εἰσήνεγκας·] Chrysost. : Εἰσφέρω πολλὴν περὶ ταῦτα σπουδήν. Sic certe Lat. Conferre studium et Conferre operam dicunt. [Formulam εἰσφέρειν χάριν memorat Pollux 5, 140.] || Εἰσφέρω interdum et in malam partem, ubi reddi potest itidem verbo Infero, vel Inveho; ut enim affertur e Plut. Camillo [c. 19, ubi ἐνήνοχε est] : Εἰσενήνοχε τοῖς βαρβάροις ἀτυχίας, sic Lat. dicitur interdum Inferre infortunia, calamitates, Invehere. [Eur. Bacch. 367 : Πενθεῖς δ' ὅπως μὴ πένθος εἰσοίσει δόμοις τοῖς σοῖσι· Hel. 38 : Πόλεμον γὰρ εἰσήνεγκεν Ἑλλήνων χθονί. || Induco, Affero, Introduco. Eur. Suppl. 540 : Δειλίαν γὰρ εἰσφέρει τοῖς ἀλκίμοισιν, οὗτος ἢν τεθῇ νόμος· Andr. 177 : Ἃ (incesta et parricidia) μὴ παρ' ἡμᾶς εἰσφέρει ... Bacch. 353 : Ὃς εἰσφέρει νόσον καινὴν γυναιξὶ καὶ λέχη λυμαίνεται· 256 : Τὸν δαίμον' ἀνθρώποισιν εἰσφέρων νέον· 650 : Τοὺς λόγους γὰρ εἰσφέρεις καινοὺς ἀεί· Andr. 757 : Οὐ μὴ γυναικῶν δειλὸν εἰσοίσεις λόγον; Hel. 1037 : Τί τοῦτ' Ὀρέστᾳ; εἰσφέρεις γὰρ Ὀπίδας· Ion. 1340 : Τί φῄς; ὁ μῦθος εἰσενήνεκται νέος. Xen. Comm. 1, 1, 1 : Ἀεὶ Σωκράτης ... ἕτερα καινὰ δαιμόνια εἰσφέρων. Ib. 3 : Ὁ δὲ οὐδὲν καινότερον εἰσέφερε.]

At Εἰσφέρειν νόμον, Legem ferre, s. Ad populum ferre, Legem rogare, Cum populo agere, Bud. afferens ex Athen. [13, p. 577, B] : Ἀριστοφῶν δὲ ὁ ῥήτωρ ὁ νόμον εἰσενεγκὼν ἐπ' Εὐκλείδου ἄρχοντος· e Demosth. [p. 707] : Ἐφ' ἡμῖν ἐποίησαν οἱ νόμοι διαχειροτονίαν, πότερον εἰσοιστέος ἐστὶ νόμος καινὸς, ἢ δοκοῦσιν ἀρκεῖν οἱ κείμενοι. Sed et εἰσφέρω τοῦτο s. ταῦτα, ut ap. Aristot. Polit. 2, [9] : Ἃ δ' ἂν εἰσφέρωσιν οὗτοι πρὸς τὸν δῆμον, οὐ διακοῦσαι μόνον ἀποδιδόασι τῷ δήμῳ τὰ δόξαντα τοῖς ἄρχουσιν, ubi animadverte etiam addi πρὸς τὸν δῆμον. Ex Æschine [p. 70] εἰσφέρειν δόγμα, in VV. LL. Ubi et εἰσενεγκεῖν γνώμην ἐς τὸν δῆμον, Rogationem ad populum ferre [ex Thucyd. 8, 67. Xen. H. Gr. 1, 7, 9 : Ἐκκλησίαν ἐποίουν, ἐς ἣν ἡ βουλὴ εἰσήνεγκε τὴν ἑαυτῆς γνώμην]. Bud. vertit εἰσφέρειν, In medium afferre : scribens, Εἰσφέρειν τὴν γνώμην ἐν τῇ βουλῇ, In medium afferre sententiam, Palam censere aliquid faciendum, et auctorem esse ejus sententiæ. Nam γνώμην ἀποφαίνεσθαι est Sententiam dicere quoquo modo. [Herodot. 3, 80 : Ὀτάνης μὲν δὴ ταύτην τὴν γνώμην ἐσήνεικε· conf. 81 extr. Polyb. 2, 26, 5 : Οἷς Ἀνηρούετης ὁ βασιλεὺς γνώμην εἰσέφερε, λέγων.... Absolute inscr. ap. Boeckh. vol. 2, p. 25, n. 1846, 10 : Εἰσήνεγκε Σώστρατος Λαμίσκου. Thucyd. 5, 38 : Οὐκέτι ἐσήνεγκαν περὶ Ἀργείων ἐς τὰς βουλάς· 8, 67 : Καὶ ἐσήνεγκαν οἱ ξυγγραφῆς ἄλλο μὲν οὐδὲν, αὐτὸ δὲ τοῦτο, ἐξεῖναι κ. τ. λ. Xen. H. Gr. 1, 7, 7 : Τὴν δὲ βουλὴν προβουλεύσασαν ἐσενεγκεῖν ὅτῳ τρόπῳ οἱ ἀνδρες κρίνοιντο· 26 : Τὴν βουλὴν ἐκέλευσαν ἐς τὸν δῆμον ἐσενεγκεῖν μιᾷ ψήφῳ. Simili sed paullo diversa signif. Polyb. 35, 4, 5 : Μήτε τοὺς εἰσφερομένους ὑπὸ τῶν ὑπάτων πρεσβευτὰς ὑπακούειν, Delectos a consulibus s. Propositos.] || Εἰσφέρειν, Referre, ut εἰσφέρειν εἰς τοὺς νομοφύλακας, e Plat. De Leg. VV. LL. Ibid. : Εἰσοίσομεν Σωκράτει, Ad Socratem referemus. [Inferre, de nuncio, Herodot. 1, 114 : Τῷ δέ τινι τὰς ἀγγελίας ἐσφέρειν ἐδίδου γέρας. || Afferre, Proferre, Commemorare. Polyb. 2, 58, 12 : Ὁ συγγραφεὺς αὐτῆς τῆς τερατείας χάριν οὐ μόνον ψεῦδος εἰσήνεγκε τὸ ὅλον, ἀλλὰ καὶ τὸ ψεῦδος ἀπίθανον· 22, 6, 3 : Οὗτοι δὲ πολλοὺς ἀπολογισμοὺς εἰσήνεγκαν περὶ τῆς αὐτῶν εὐνοίας καὶ προθυμίας. || Introduco. Schol. Arist. Plut. 423 : Εἰώθασιν οἱ τραγῳδοὶ Ἐρινύας εἰσφέρειν μετὰ λαμπάδων· Pac. 789 : Ὀρχηστὰς δέ, εἰσίφερε γὰρ αὐτοὺς ὁ πατὴρ ἐν τοῖς δράμασιν ὀρχουμένους. Seq. infin. schol. Eur. Hec. 339 Matth. : Ἐνταῦθα ἐφύλαξεν ὁ Εὐριπίδης τὸ ἡρωϊκὸν ἦθος· οὐ γὰρ ταπεινῶς, ἀλλὰ μετὰ παρρησίας τὴν Πολυξένην λέγειν εἰσήνεγκεν. L. Dind.]

Pass. Εἰσφέρομαι, Inferor, Importor. Item Ingeror, ut τροφή, i. e. Cibus, dicitur εἰσφέρεσθαι, sicut antea docui in Εἰσφέρω. Sed dicitur etiam aliquis εἰσφέρεσθαι τροφήν, sicut et προσφέρεσθαι. Bud., postquam attulit εἰσφέρομαι ex Aristot. pro Admitto intro, subjungit, Simile est εἰσφέρεσθαι ἀντὶ τοῦ προσφέρεσθαι, Cibum sumere, Haurire quippiam. Subjungitque ex cod. Aristot. De gen. anim. 4, [3] : Μάλιστα δὲ διὰ τὴν τοῦ ὕδατος τροφήν· τοῦτο γὰρ πλεῖστον εἰσφέρονται, καὶ ἐν πᾶσίν ἐστι τοῦτο τροφὴ καὶ ἐν ξηροῖς. Hæc ille. Sed quum additur accus. τροφήν, aut alius ejusmodi, dicendum non est εἰσφέρεσθαι per se significare Cibum sumere. Herodian. cum plurali τροφάς, 6, [6, 2] : Τροφάς τε πλείονας εἰσφερόμενοι, ubi Polit. vertit, Largius cibum capientes. Sequitur autem εἰσφέρομαι et ceteras passivæ vocis signiff.; ut enim εἰσφέρειν χρήματα, Conferre pecunias, sic εἰσφέρεσθαι χρήματα dicuntur Conferri pecuniæ. Item ut νόμον εἰσφέρειν, Ferre legem, s. Rogare, ita νόμος εἰσφέρεσθαι, Lex ferri s. rogari, etc. [|| Feror in. Thucyd. 3, 98 : Τοὺς δὲ πλείους τῶν ὁδῶν ἁμαρτάνοντας καὶ ἐς τὴν ὕλην ἐσφερομένους, ὅθεν διέξοδοι οὐκ ἦσαν.] Præterea τὰ εἰσφερόμενα, Ea de quibus ad populum aut senatum refertur. Bud. ex

Aristot. Polit. 4, p. 153. Verum εἰσφέρομαι activa interdum signif. capitur pro Affero in medium [Eur. Bacch. 279: Βότρυος ὑγρὸν πῶμ' εὗρε κεἰσηνέγκατο θνητοῖς· Hel. 664: Ἀπέπτυσα μὲν λόγον οἷον οἷον ἐσοίσομαι. Ubi obiter corrigendum εἰσοίσομαι, ut versus, qui nullus nunc est, revocetur ad dimetrum dochmiacum, cretico inter utrumque dochmium interposito, quemadmodum in eod. illo οἷον οἷον bis fecit poeta in Ione 799: Ἀν' ὑγρὸν ἀμπταίην αἰθέρα πόρσω γαίας Ἑλλανίας | ἀστέρας ἑσπέρους, οἷον οἷον ἄλγος ἔπαθον (sic enim illa sunt describenda), et 1470: Ὦ τέκνον, τί φῄς; οἷον οἷον ἀνελέγχομαι. L. D.], Introduco, Bud. afferens e Dionys. Hal. de Lysia [c. 1, p. 454, 4]: Τίνι δὲ κέχρηται χαρακτῆρι λόγων, καὶ τίνας ἀρετὰς εἰσενήνεκται, ἤδη πειράσομαι λέγειν. Significat etiam Intro admitto, cujus signif. ex. profert ex Aristot. De somno et vigil. [Proprie Hom. Il. A, 495: Ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι χειμάρρους κατ' ὄρεσφιν..., πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας ἐσφέρεται, πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει. Eurip. Ion. 1454: Στέφανον ἐλαίας... ἣν πρῶτ' Ἀθάνα σκόπελον εἰσηνέγκατο. Thucyd. 5, 115: Καὶ ἄνδρας τε ἀπέκτειναν καὶ ἐσενεγκάμενοι σῖτόν τε καὶ ὅσα πλεῖστα ἐδύναντο χρήσιμα ἀνεχώρησαν. Æneas Tact. c. 28, p. 86: Καὶ ἐάν τι δέῃ εἰσενέγκασθαι σίτου ἢ ἐλαίου ἢ οἴνου. Locutionem εἰσενέγκασθαι προῖκα memorat Poll. 3, 36. Phrases figuratæ sunt εἰσφέρεσθαι σπουδὴν ap. Polyb. 22, 12, 12: Πᾶσαν εἰσεφέρετο σπουδὴν καὶ φιλοτιμίαν· Diodor. 1, 84: Μεγάλην εἰσφέρονται σπουδὴν εἰς τὴν πολυτέλειαν τῆς τροφῆς, ubi v. Wessel. Et ap. Aristid. vol. 1, p. 68=121: Πάντων πᾶσαν προθυμίαν εἰσφερομένων· 2, p. 60=3, 102: Οἱ δὲ αὐθαδείας πλέον ἢ φρονήσεως εἰσηνέγκαντο· 296=3, 492: Ἐν αὐτοῖς τούτοις τοῖς λόγοις ἐν οἷς διασύρει ταῦτα τὰ ἔθνη, τοσοῦτον χαρίτων καὶ ἡδονῆς εἰσηνέγκατο. Polyb. 5, 74, 9: Ἀντιλογίας καὶ σκήψεις εἰσφερόμενος· 11, 10, 2: Ὅταν δὲ καὶ τὸν ἴδιον βίον ἀκόλουθον εἰσφέρηται τοῖς εἰρημένοις ὁ παρακαλῶν, ἀνάγκη λαμβάνειν τὴν πρώτην πίστιν τὴν παραίνεσιν. Ib. 5: Παράδειγμα γὰρ ἐν πᾶσι τὸν ἴδιον βίον εἰσφερόμενος οὐ πολλῶν ἐποίει προσδεῖσθαι λόγων τοὺς ἀκούοντας.]

|| Ἐσφέρω, Ionice s. Attice pro εἰσφέρω, Infero. Thuc. [6, 46: Τὰ ἐκ τῶν ἐγγὺς πόλεων καὶ Φοινικικῶν καὶ Ἑλληνίδων αἰτησάμενοι ἐσέφερον ἐς τὰς ἑστιάσεις ὡς οἰκεῖα ἕκαστοι.] Unde Ἐσφορὰ, Illatio: item Collatio, Tributum. Ἐσενείκασθαι, Intulisse: Ionice pro εἰσενέγκασθαι, ab εἰσενέγκω s. εἰσφέρω. [Ἐσενηνεῖχθαι, Ion. pro εἰσενηνέχθαι, Herodot. 9, 41; ἐσενειχθεὶς, ib. 37.]

Εἰσφθείρομαι, Cum certa pernicie irrepo et introducor; nam εἰσεφθάρη Bud. p. 1802 e Greg. Naz.: Ταῖς ἐκκλησίαις ἡμῶν εἰσεφθάρη, affert pro Cum certa pernicie irrepsit et introducta est. [Pollux 9, 158: Εἰσεκώμασεν, εἰσεφθάρη, εἰσήρρηκεν. Et gramm. in Εἰσέρρω citandi. L. D. Gregor. Nyss. t. 2, p. 433, D: Ὁ ἐπὶ λύμῃ τῆς ἀληθείας ταῖς τῶν εὐσεβούντων σπουδαῖς εἰσφθειρόμενος· et p. 580, D: Εἰσεφθάρη τῇ ζωῇ τῶν ἀνθρώπων ἡ τοῦ ἁμαρτάνειν ἀκολουθία, Irrepsit peccandi consuetudo. Conf. Philoth. Laud. S. Bas. p. 321, D. Hase.]

[Εἰσφλᾶσις, εως, ἡ, Depressio. V. Εἰσφλάω.]

[Εἰσφλάω, s. Ἐσφλάω, Deprimo introrsum, Desidere facio. Hippocr. De cap. vuln. p. 899, F: Ἐσφλᾶται τὸ ὀστέον ἐκ τῆς φύσιος τῆς ἑωυτοῦ ἔσω σὺν τῇσι ῥωγμῇσι· ἄλλως γὰρ οὐκ ἂν ἐσφλασθείη. Τὸ γὰρ ἐσφλώμενον ἀπορρηγνύμενόν τε καὶ καταγνύμενον ἐσφλᾶται ἔσω ἀπὸ τοῦ ἄλλου ὀστέου μένοντος ἐν τῇ φύσει τῇ ἑωυτοῦ. Καὶ δὴ οὕτω ῥωγμὴ ἂν προσείη τῇ ἐσφλάσει. Τρίτος οὗτος τρόπος. Ἔσφλασται (l. ἐσφλᾶται) δὲ τὸ ὀστέον πολλὰς ἰδέας κ. τ. λ.]

Εἰσφοιτάω, s. Ἐσφοιτάω, Ingredior, Intro, Sæpe ingredior. Pro Sæpe adire, ex Eurip. [Andr. 946] affertur εἰσφοιτᾷν, ex Aristoph. [Eq. 1033] ἐσφοιτᾷν. [Dio Cass. tum propria signif., cujus omitto exx., tum translata 43, 24: Τοῦτο τὸ ὕφασμα... παρ' ἐκείνων καὶ πρὸς ἡμᾶς ἐσπεφοίτηκεν· 60, 11: Οὐδὲν τὴν χειμερινὴν ἐσεφοίτα.]

[Εἰσφοίτησις, εως, ἡ, Introitus. Cinnamus p. 105, D: Καὶ Ῥενάλδος μὲν ἀποθέν που τῆς βασιλείου σκηνῆς ἵστατο, ὡς ἂν μὴ θαρρῶν τὴν εἰσφοίτησιν. L. Dindorf.]

Εἰσφορὰ, ἡ, Illatio, ab ea signif. τοῦ εἰσφέρω, qua ponitur pro Infero. [Xen. OEc. 7, 40: Γελοία δ' αὖ ἡ ἐμὴ εἰσφορὰ φαίνοιτ' ἄν, εἰ μὴ εἴη ὅστις τὰ εἰσενεχθέντα σώζοι.] Sed plerumque εἰσφορὰ sequitur eam verbi εἰσφέρω signif. qua ponitur pro Confero: unde redditur Collatio (quod respondet ad verbum) et Pensio, Pensitatio. Item Tributum. Εἰσφορὰ, inquit Bud., est Tributum et collatio. Subjungitque e Lysia in Apol. δωροδ. [p. 161, 42]: Ὅμως εἰσφορὰν, τὴν μὲν, τριάκοντα μνᾶς, τὴν δὲ, τετρακισχιλίας δραχμὰς εἰσενήνοχα. [Id. 150, 1: Μεγάλας δ' εἰσφορὰς εἰσενηνοχόσι καὶ λελειτουργηκόσι κάλλιστα.] Et e Thuc. [3, 9]: Εἰσενεγκόντες εἰσφορὰν διακόσια τάλαντα, ubi vertit Pensitantes. Quibus in ll. observa jungi hoc verbale suo verbo, et ita quidem ut illud otiosum censeri possit, quum alioqui eo sublato eadem maneat sententia. Quod si in interpretatione velit quispiam utrumque reddere, commodius videtur redditum iri accus. per gen., ut in illo Thuc. l., Collationem ducentorum talentorum. [Id. 1, 141: Αἱ δὲ περιουσίαι τοὺς πολέμους μᾶλλον ἢ αἱ βίαιοι ἐσφοραὶ ἀνέχουσι.] In VV. LL. e Plut. Popl. [c. 12]: Ἀνεθείσης τῆς εἰσφορᾶς ὀρφανοῖς παισί. [Et Cat. maj. c. 18.] Et εἰσφορὰ τῶν τελῶν, ex Aristot. Pol. 5, [11], Pensio tributorum. E Dem., εἰσφοραὶ χρημάτων. [Xen. H. Gr. 6, 2, 1: Ἀποκναιόμενοι χρημάτων εἰσφοραῖς.] Et, Ἐν ταῖς τῶν εἰσφορῶν καταβολαῖς, e Chrysost., In pendendis tributis. [Plato Leg. 5, p. 738, A: Εἰσφορῶν τε πέρι καὶ διανομῶν· 744, B: Ἀρχαί τε καὶ εἰσφοραὶ καὶ διανομαὶ, etc. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 126, n. 87, 35: Μηδὲ χορηγὸν μηδένα καταστῆσαι μηδ' εἰσφορὰν μηδεμίαν ἐπιγράφειν. Lex. rh. Bekk. p. 243, 14: Εἰσφορὰ, τέλεσμα, κέρδος, εἰσαγωγή.] Item εἰσφορὰ νόμου, Rogatio legis, Promulgatio legis. [Dio Cass. 37, 51: Ἐν τῇ ἐσφορᾷ τοῦ φρατριακοῦ νόμου· et 39, 11. 38, 13: Νόμων ἐσφοράς.] Apud LXX, εἰσφορὰ, Oblatio, ut Exod. 30, [13]: Τὸ ἥμισυ τοῦ διδράχμου εἰσφορὰ τῷ Κυρίῳ. [Conf. ib. 14, 15, 16.]

[Εἰσφορέω, Importo. Thucyd. 2, 75: Διελόντες τοῦ τείχους ᾗ προσέπιπτε τὸ χῶμα, ἐσεφόρουν τὴν γῆν. Xen. An. 4, 6, 1: Εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ εἰσεφόρησαν ὡς ἐδύναντο πλεῖστα. Dio Cass. 50, 15: Πάντα τὰ τιμιώτατα λαθραίως ἐς αὐτὰς (naves) ἐσεφόρησαν. Tzetz. Posthom. 271 (ubi imitatur Hom. Il. A, 495 l. in Εἰσφέρομαι cit.): Ἐσφορέει δὲ πέτρους μεγάλους καὶ κάγκανον ὕλην. Apoll. Rh. 4, 1145: Ἄνθεα δέ σφιν Νύμφαι ἀμεργόμεναι λευκοῖς ἐνὶ ποικίλα κόλποις ἐσφόρεον. Euseb. V. Const. 3, 26, a Boiss. cit.: Γῆν ἔξωθέν ποθεν εἰσφορήσαντες.]

[Εἰσφορητέον, Inferendum. Zachar. Mityl. Dial. p. 169 med. Borss.]

Εἰσφράττω, Obstruo, VV. LL. Videtur autem potius signif. Obstruo intra.

Εἰσφρέω, pro εἰσφέρω secundum quosdam (ut ἐκφρῶ pro ἐκφέρω), Admitto intus, Recipio intus. Demosth. [p. 473, 6]: Καὶ εἰσέφρουν τὸ στράτευμα, Admiserunt, εἰσεδέξαντο, Bud. Idem addit ex Aristoph. Vesp. [892]: Εἴ τις θύραισιν [θύρασιν] ἡλιαστὴς, εἰσίτω. Ὡς ἡνίκ' ἂν λέγωσιν, οὐκ εἰσφρήσομεν, Nam quum causæ orari cœptæ fuerint, jam neminem admittemus intro. Et e Diog. L. in Anacharside [1, 102]: Ὁ δὲ καταπλαγεὶς τὴν ἑτοιμότητα, εἰσέφρηκεν αὐτὸν, καὶ μέγιστον φίλον ἐποιήσατο. Apud Aristot. pro Devorare, Audit. mirab. [c. 13]: Φασὶ τοὺς πελεκᾶνας τὰς ἐν τοῖς ποταμοῖς γινομένας κόγχας ὀρύττοντας κατεσθίειν· ἔπειτα ὅταν πλῆθος εἰσφρήσωσιν αὐτῶν, ἐξεμεῖν, Quum multas devorarint, postea evomere. Dem. autem passiva voce utitur in Or. περὶ τῶν ἐν Χεῤῥονήσῳ [p. 93, 17] dicens εἰσφρήσεσθαι pro εἰσφρήσειν, Admissuros esse. Vide Bud. p. 406. [Eurip. Tro. 647: Εἴσω τε μελάθρων κομψὰ θηλειῶν ἔπη οὐκ εἰσεφρούμην. Hesych.: Εἰσφρήσασθαι, καυχήσασθαι (hæc interpr. alio pertinere videtur Kustero), μετὰ σπουδῆς εἰσενεγκεῖν. Aristid. vol. 1, p. 496, 16: Ἔπειτ' εἰ καὶ δυοῖν αἵρεσις ἦν, ἄμεινον Φωκεῦσι πολεμεῖν ἢ τοῦτον εἰσφρήσεσθαι, leg. videtur εἰσφρήσασθαι. Ceterum εἰσφρῆσαι est Intro admittere, εἰσφρήσασθαι, Intro ad se admittere. L. D.] Invenitur autem et imper. Εἴσφρες, sicut ἄφες, tanquam ab Εἴσφρημι. [Hesych.: Εἰσέφρησεν, εἰσήγαγεν. Εἰσέφρηκεν (εἰσέφρικεν cod.), εἰσεπήδησεν, εἰσαφῆκεν. Interpretationem εἰσεπήδησεν recte Alb. refert ad Aristoph. Eq. 4 scripturam ab schol. annotatam: Ἐξ οὗ γὰρ εἰσέφρησεν (εἰσήρρησεν libri) εἰς τὴν οἰκίαν, ut εἰσέφρησεν etiam ap. Hesych. restituendum videatur, sicut Diog. l. c. variatur inter εἰσέφρικεν et εἰσέφρησεν. Porro Hesych.: Εἰσφρῆναι,

εἰσάξαι, ἐνεγκεῖν. Εἰσφρήσῃ, εἰσαγάγῃ, εἰσάξῃ. Intransitiva signif. memoratur etiam ab Suida : Εἰσφρήσας, εἰσελθὼν, et fort. in gl. Εἰσφρήσωσιν, ἀντὶ τοῦ εἰσδεχθῶσιν. « Εἴσω τῶν ἱερῶν εἰσφρήσωσιν. » Polyb. 22, 10, 7 : Ἱππεῖς..., οἳ καὶ παραβιασάμενοι τὸν μεταξὺ χάρακα τῶν πολεμίων εἰσέφρησαν εἰς τὴν πόλιν· sed ubi recte judicat Schweigh. Heronem, qui l. illum servavit, suis non Polybii verbis uti. Alciphro 3, 53 : Χθὲς Καρίωνος περὶ τὸ φρέαρ ἀσχολουμένου εἰσέφρησα εἰς τοὐπτάνιον. Jo. Laurent. De mag. reip. R. p. 260. L. Dindorf.]

[Εἰσφύρω, Immisceo. Maxim. Tyr. 2, p. 65 : Νῦν δὲ ἀναμὶξ εἰσφύρεται πάντα ἐν τοῖς λόγοις.]

Εἰσχειρίζω, In manus trado, Committo, VV. LL. Sed dicitur potius ἐγχειρίζω, hac in signif. : alicubi tamen et illud legisse mihi videor. [Soph. OEd. T. 384 : Ἣν (ἀρχὴν) ἐμοὶ πόλις δωρητὸν, οὐκ αἰτητὸν, εἰσεχείρισε.]

Εἰσχέω, Infundo : ead. forma qua dicitur ἐγχέω. [Proprie Eur. Cycl. 389 : Λευκὸν εἰσχέας γάλα. Hom. Il. M, 270 : Οἱ δὲ κατ' αὐτὰς ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας· Φ, 610 : Ἐσσυμένως ἐσέχυντο ἐς πόλιν. Hesych. : Ἐσέχυντο, ἀθρόως προῆσαν (προῄεισαν Musur.). Suid. : Εἰσεχέοντο, εἰσήρχοντο, fort. ex Herodoti 9, 70 : Τῇ δὴ ἐσεχέοντο οἱ Ἕλληνες. Pollux 2, 76 : Εἰσχεῖται κατὰ τὰς ῥῖνας τὸ πνεῦμα. L. Dindorf.]

[Εἴσχυσις, ἡ, i. q. ἀνάχυσις, Æstuarium. Ptolem. Geogr. 2, 2 : Κλώτα εἴσχ. quæ est Clota Taciti Agric. 23. Item Ptol. ib. Ἰτούνα εἴσχ., Μορικάμβη εἴσχ., ac sic crebro cap. eodem. Hase.]

Εἰσχωρέω, Procedo s. Penetro intro. In VV. LL. redditur simpliciter Ingredior. Afferturque εἰσχωρεῖν εἰς βάθος pro Pessum ire. [Hero Spirit. p. 174, 4, ubi vid. legend. Τὸν ... ἀέρα ... διὰ τοῦ η στομίου εἰσχωρεῖν, Ut ingrediatur. Hase.]

[Εἰσχωρίζω, Colloco in. Hesych. : Εἰσκρίνει, εἰσχωρίζει. Suid. : Εἰσκρίνειν, εἰσχωρίζειν. L. Dind.]

Εἴσω, Intra. Et pro εἰς, Hom. In : cum accus. ut Il. A, [71] : Ἴλιον εἴσω· Od. O, [40] : Τὸν δ' ὀτρῦναι πόλιν εἴσω· Il. Γ, [322] : Δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω· sic alibi. In prosa autem cum gen., ut Εἴσω τοῦ χάρακος, Plut. Cam. [c. 34. Æsch. Sept. 232 : Μένειν εἴσω δόμων. Soph. Tr. 202 : Αἵ τ' ἔσω στέγης αἵ τ' ἐκτὸς αὐλῆς. Xen. An. 2, 4, 12 : Παρῆλθον εἴσω αὐτοῦ (muri)· 7, 1, 40 : Εἴσω τοῦ τείχους ἀπῄει, etc. Quemadmodum autem dicitur εἴς τινος, In domum cujuspiam, sic εἴσω dixit Eur. Ion. 1039 : Σὺ μέν νυν εἴσω προξένων μέθες πόδα.] Interdum vero sine casu, Intro, Intus. [Æsch. Ag. 1035 : Εἴσω κομίζου καὶ σύ· Sept. 560 : Ἣ ἔξωθεν εἴσω τῷ φέροντι μέμψεται· Ag. 1343 : Ὦ μοι, πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν ἔσω. Eur. Rhes. 750 : Οἵα μ' ὀδύνη τείρει φονίου τραύματος εἴσω, etc.] Aristoph. [Pl. 231] : Εἴσω [al. ἔσω] μετ' ἐμοῦ δεῦρ' εἴσιθι. Et cum artic. ὁ εἴσω, Interior, Penitior. Εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρὸς, Plato De rep., In partem interiorem manus. [Forma εἴσω utitur Hom. Il. Ω, 155, etc., Thucyd. 2, 76, 83; 6, 44, 57, 96, tametsi abstinuisse videtur forma εἰς. Sed quum 2, 90 sit ἔσω cum var. εἴσω, illis etiam ll. scrib. videtur ἔσω, ut est 2, 90 paullo post l. modo citatum, et ib. 100 : Ἔσω δὲ τούτων ... οὐκ ἀφίκοντο· et 3, 21 : Διήκοντες ἔς τε τὸ ἔσω μέτωπον αὐτοῦ, et 4, 109. Tragicos, si versus admitteret, prætulisse εἴσω, Comicos omnino abstinuisse forma ἔσω arbitratur Elmsl. ad Eur. Med. v. 88, restituitque in versiculo Hermippi ab schol. Eur. Med. 995 aliisque cit. : Φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεοὺς ἰοῦσ' ἔσω, ἰοῦσ' ἐγώ. Εἴσω magis analogum esse quum ἔσω arbitrabatur Hellad. Phot. cod. 279, p. 533, 27, licet ib. 10 ἐς dixisset ἀναλογώτερον quam εἰς. Atticum dicit ἔσω Etym. M. p. 306, 9. Fluctuatur inter ἔσω et εἴσω etiam ap. Iones, ut Aret. Diut. m. sign. 2, 12, p. 67=75. L. D.] || Πρὶν εἴσω βέλους ἐλθεῖν, Synes., ut Lat. Intra teli jactum. [Eur. Or. 1531 : Μενέλεων δ' οὐ τάρβος ἡμῖν ἀναλαβεῖν εἴσω ξίφους.] || Εἴσω τριάκοντα ἡμερῶν, Hermog., ut Lat. Intra dies triginta. Gall. itidem, *Dedans trente jours*. [Argum. 2 Aristophan. Eq. : Κλέων τις βυρσοπώλης ἀναστὰς ὑπέσχετο δεσμίους φέρειν τοὺς ὑπεναντίους εἴσω εἴκοσιν ἡμερῶν.] || At Εἴσω πέντε ταλάντων ex Eod. pro Infra quinque talenta. — Dicitur et ἔσω. Apud Basil. ὁ ἔσω ἄνθρωπος, et ὁ ἔνδοθεν pro eod. [V. supra. Comparat. Ἐσωτέρω, Interius, Herodoti 8, 66 : Ὅσῳ γὰρ δὴ προέβαινε ἐσωτέρω τῆς Ἑλλάδος ὁ Πέρσης, τοσούτῳ πλέα ἔθνεά οἱ εἵπετο. Hippocr. De artic. p. 783, E : Ἦν καὶ μόνον ἐσωτέρω ἔῃ τὸ ξύλον τῆς κεφαλῆς. Unde adj. ἐσώτερος, Interior. Symm. 1 Reg. 6, 16. Memno Phot. cod. 224, p. 238, 38 : Ἔφευγον εἰς τὰ ἐσώτερα τοῦ Πόντου. Superl. Ἐσωτάτω, Intime. Hippocr. De oss. nat. p. 276, 18 : Καὶ ἀπὸ τῶν ἐξωτάτω καὶ ἀπὸ τῶν ἐσωτάτω (φλεβῶν)· De artic. p. 785, C : Ὅκως τὸ ἄκρον τοῦ ξύλου ὡς ἐσωτάτω τῆς μασχάλης ἔσται. Unde adj.] Ἐσώτατος, η, ον, Intimus, Penitissimus. [Philo vol. 2, p. 147, 9 : Εἰς τὸ ἐσώτατον πλάτος. Josephus Hypomnest. 5, 106, p. 221 : Ἀπὸ δὲ τῶν ἑξήκοντα πηχῶν τοῦ ναοῦ οἱ ἐσώτατοι τῷ ἁγίῳ τῶν ἁγίων διῄρηνται· ib. 111, p. 237 : Τὸ ἐσώτατον ἄδυτον. L. D. Schol. Pind. Nem. 1, 61 : Εἰς τὸ ἐσώτατον τῶν οἴκων. Tzetz. ad Lycophr. 208 : Παρ' ἄντρα) παρὰ τοὺς ἐσωτάτους (2 codd. ἐσωτάτω) τόπους τοῦ ναοῦ. Boiss.]

[Εἴσωθεν vel] Ἔσωθεν, Intrinsecus, et q. d. Abintus, [s. Foras. Herodot. 8, 37 : Ὅπλα ... ἔσωθεν ἐξενηνειγμένα ἱερά. Aristot. Probl. 11, 37 : Διὰ τί ἔξωθεν εἰς τὰς οἰκίας εἰσακούεται μᾶλλον ἢ ἔσωθεν ἔξω; Babrias ap. Suid. v. Καμειραία ἰσχάς : Ἔσωθεν ἐκκύψας.] Interdum et simpl. pro Intus : ut Matth. 7, [15] : Ἔσωθεν δέ εἰσι λύκοι ἅρπαγες, Intus. Nec enim necesse hic Intrinsecus reddere. [Æsch. Pers. 11 : Ὀρσολοπεῖται θυμὸς ἔσωθεν. Æneas Tact. c. 22, p. 68 : Μᾶλλον δὲ αὐτῆς (clepsydræ) κεκηρῶσθαι τὰ ἔσωθεν. C. gen. Eur. Cycl. 516 : Δροσερῶν ἔσωθεν ἄντρων· 593 : Δαλὸς δ' ἔσωθεν αὐλίων ὠθεῖ καπνόν· Iph. T. 41 : Σφάγια δ' ἄλλοισιν μέλει ἄρρητ' ἔσωθεν τῶνδ' ἀνακτόρων θεᾶς· 1389 : Ὧνπερ οὕνεκ' Εὔξενον πόρον Συμπληγάδων ἔσωθεν εἰσεπλεύσαμεν. || Rarissima, ut videtur, forma εἴσωθεν legitur apud Hippocr. De artic. p. 811, H : Ἐκ τοῦ εἴσωθεν τῇ χειρὶ ἐς τὸ ἔξω ἀντωθέοι· 812, A : Ἀνθρώπους, οἷσιν εἴσωθεν ἔπεσον σπόνδυλοι. Ἔσωθε Æschyl. Choeph. 800 : Οἵ τ' ἔσωθε δωμάτων πλουτογαθῆ μυχὸν νομίζετε. Sed ubi antistropha poscit ἔσω. L. D. Tzetz. Exeg. Il. p. 120, 20. Schæf. Ἔωθεν et ἔσωθεν confusa Chron. Pasch. p. 723, 5. Ἔξωθεν et ἔσωθεν fort. Pseudeur. Iph. A. 1567 : Κάλχας δ' ὁ μάντις ἐς κανοῦν χρυσήλατον ἔθηκεν ὀξὺ χειρὶ φάσγανον σπάσας κολεῶν ἔσωθεν, si scribendum, non, ut Piers. et Reisk. voluerunt, ἔξωθε κολεῶν, sed κολεῶν ἔξωθεν, cum vitio carminis auctori illius non indecoro. L. Dindorf.]

Εἰσωθέω, Intrudo, etiam Interpello. [Aret. Diut. m. sign. 2, 1, p. 49=57 : Θιγεῖν ἠδὲ ἐρείσαντά πῃ τὴν χεῖρα κατὰ λόγον εἰσωθεῖν. Zonar. p. 644 : Εἰσώθη, εἰσάγη. Quod Εἰσωθεῖ, εἰσάγει scr. conj. Tittm. Med. Xen. An. 5, 2, 18 : Νικῶσι τοὺς ἐκπίπτοντας οἱ εἰσωθούμενοι. Ita libri optimi pro εἴσω ὠθούμενοι. L. Dind.]

[Εἰσωθίζομαι, idem. Appian. B. C. 4, 78 : Εἰσωθιζομένους ἀμφὶ τὸν εἴσοδον. Angl. Basil. t. 2, p. 1042, D : Καὶ ἄκλητοι εἰσωθίζεσθαι, Nos vel invocatos rebus ipsorum ingessisse. Hase.]

Εἰσωνία, ἡ, Vectigal quod penditur nomine mercium quæ venduntur, Poll. [7, 15] e Lysia [ubi recte nunc ἰσωνία].

[Εἰσωπὴ vel] Ἐσωπὴ, ἡ, Aspectus. [Oppian. Hal. 4, 358 : Τοὺς δ' ὀδμή τε φίλη δολόεσσά τ' ἐσωπὴ ... ἐφέλκεται.]

Εἰσωπὸς, q. d. εἰς ὦπα, s. ὦπας ἔχων, In oculis s. conspectu aliquid habens, s. Ante conspectum : ut Hom. Il. O, [653] : Εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, pro ἐν ὄψει ἔσχον, quas antea habebant κατὰ νώτου. Vide Eust. Affertur autem et ex Apoll. Rh. [2, 751] : Εἰσωποὶ, ἀνέμοιο νέον λήγοντος, ἔκελσαν, pro Obversi vento. [Arat. Phæn. 79 : Κεῖνοί γε καὶ ἂν διχόμηνι σελήνῃ εἰσωποὶ τελέθοιεν· 122 : Εἰσωπὸς ἐλεύσεσθαι χατέουσιν.]

Εἶτα, Postea, Deinde, Tum. [Soph. El. 63 : Ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς λόγῳ μάτην θνήσκοντας· εἶθ', ὅταν δόμους ἔλθωσιν αὖθις, ἐκτετίμηνται πλέον. Conf. ib. 1102, Tr. 770. OEd. T. 452 : Οὗτός ἐστιν ἐνθάδε ξένος λόγῳ μέτοικος, εἶτα δ' ἐγγενὴς φανήσεται Θηβαῖος· 261 : Ἦ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς, ἥ μ' ἐγείνατο, ἔχθιστα συμβέβηκεν· εἶτα ... ξύνειμι. Thucyd. 4, 58 : Τοῦ δ' αὐτοῦ θέρους ἐν Σικελίᾳ Καμαριναίοις καὶ Γελῴοις ἐκεχειρία γίγνεται πρῶτον πρὸς ἀλλήλους· εἶτα καὶ οἱ ἄλλοι Σικελιῶται ξυνελθόντες κ. τ. λ. Xen. An. 2, 4, 22 : Ὀκνοῦντες μὴ οἱ Ἕλληνες ... μένοιεν ... τὰ δ' ἐπιτήδεια ἔχοιεν ἐκ τῆς ἐν μέσῳ χώρας ... εἶτα δὲ καὶ ἀποστροφὴ γένοιτο. Dio Cass.

65, 11 : Προσβοηθούντων ... ἄλλων, εἶτ' ἄλλων.] Dem. [p. 12] : Τὸ πρῶτον Ἀμφίπολιν λαβὼν, μετὰ ταῦτα Πύδναν, πάλιν Ποτίδαιαν, Μεθώνην αὖθις· εἶτα Θετταλίας ἐπέβη. Menander ap. Athen. [13, p. 559, E] : Ἐξώλης ἀπόλοιθ' ὅστις ποτὲ Ὁ πρῶτος ἦν ὁ [dele] γήμας, ἔπειθ' ὁ δεύτερος, Εἶθ' ὁ τρίτος, εἶθ' ὁ τέταρτος, εἶθ' ὁ μεταγενής· quo in l. triplicatum est. [Demosth. p. 1318, 13 : Πρῶτον μέν γε τοῦ πατρὸς δοκιμασθέντος, εἶτ' ἐμοῦ, εἶτ' ἐν τῇ προτέρᾳ δοκιμασίᾳ. Longin. 21, 1 : Φέρε οὖν πρόσθες τοὺς συνδέσμους, ὡς ποιοῦσιν οἱ Ἰσοκράτειοι. Καὶ μὴν οὐδὲ τοῦτο χρὴ παραλιπεῖν ὡς πολλὰ ἂν ποιήσειεν ὁ τύπτων, πρῶτον μὲν τῷ σχήματι, εἶτα δὲ τῷ βλέμματι, εἶτά γε μὴν αὐτῇ τῇ φωνῇ.] Lucian. [Lexiph. c. 2] : Εἶτα περιδινησόμεθα ἐν Λυκείῳ· νῦν δὲ ἤδη καιρός ἐστι χρίεσθαι, Postea, Deinde obambulabimus in Lycæo : nunc autem etc. [In media oratione Tzetz. Hist. 2, 268 : Πρὸς δὲ τὸν Ἐρυμάνθιον εἶτα βαδίζει ταῦρον.] Greg. : Εἶτα τί; Quid tum postea? [Aristoph. Nub. 347 : Εἶτα τί τοῦτο; Ran. 129 : Καθέρπυσόν νυν ἐς Κεραμεικόν. — Εἶτα τί; Conjungitur c. οὕτως. Plut. Mor. p. 69, C : Καὶ γὰρ αἱ τίτθαι τοῖς παιδίοις πεσοῦσιν οὐ λοιδορησόμεναι προστρέχουσιν, ἀλλ' ἤγειραν καὶ περιέπλυναν καὶ κατέστειλαν, εἶθ' οὕτως ἐπιπλήττουσι καὶ κολάζουσι. Dionys. De comp. verb. p. 211, 7 R. : Πρῶτον μὲν τὰ ὀνόματα αὐτῶν (literarum) ἐκμανθάνομεν, ἔπειτα τοὺς τύπους καὶ τὰς δυνάμεις, εἶθ' οὕτω τὰς συλλαβάς.] || Itaque, Idcirco : ut Bud. accipit illud Demosth. Lept. [p. 500, 5] : Εἶτα μεγίστας δίδοτε ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου δωρεὰς τοῖς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας νικῶσι· paulo ante tamen præcessit πρῶτον μέν. || Εἶτα interdum est ἀπορηματικὸν, i. e. dubitantis, pro Anne, Numquid, Lucian. [Phalar. 1 c. 6] : Εἶθ' οἱ ἄνθρωποι ἐμὲ τῆς ὠμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἔτι λογιζόμενοι παρὰ ποτέρου ἡμῶν ἦν ἡ πρώτη τούτων ἀρχή; || Nonnunquam in interrogationibus indignantis est, pro Itane vero. Dem. [p. 468] : Εἶθ' ὑμεῖς ἔτι σκοπεῖτε, εἰ χρὴ τοῦτον (τὸν νόμον) ἐξαλεῖψαι; Idem, Εἶτ' οὐκ αἰσχυνόμεθα; Et non erubescimus? Synes. epistolam quandam ad fratrem indignationis plenam, ab hoc adv. exorditur. [Xen. Comm. 2, 2, 13 : Εἶτα τούτων μὲν ἐπιμελεῖσθαι παρεσκεύασαι, τὴν δὲ μητέρα οὐκ οἴει δεῖν θεραπεύειν; 2, 7, 6 : Εἶτ' οὐκ οἶσθα ὅτι ...; Ib. 13 : Εἶτα οὐ λέγεις αὐταῖς τὸν τοῦ κυνὸς λόγον; Et alibi ipse aliique. Κᾆτα sic ponit Eur. Iph. A. 894 : Κᾆτα πῶς φέρων γε δέλτον οὐκ ἐμοὶ δίδως λαβεῖν; Phœn. 598 : Κᾆτα σὺν πολλοῖσιν ἦλθες πρὸς τὸν οὐδὲν ἐς μάχην; Aristoph. Ran. 205 : Κᾆτα πῶς δυνήσομαι ἄπειρος, ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνιος ὢν εἶτ' ἐλαύνειν; Xen. OEc. 2, 4 : Κᾆθ' οὕτως ἐγνωκὼς σὺ μὲν οὐχ ἡγεῖ προσδεῖσθαι χρημάτων; H. Gr. 7, 3, 10 : Κᾆτα εἰ μὲν ἀπεχόμενος τῆς ὑμετέρας πόλεως ἀπέκτεινέ τις αὐτὸν, ἐπαίνου ἂν ἐτύγχανε; Et extra interrogationem Soph. OEd. C. 1005 : Καί σοι τὸ Θησέως ὄνομα θωπεῦσαι καλὸν, καὶ τὰς Ἀθήνας, ὡς κατῴκηνται καλῶς. Κᾆθ' ὧδ' ἐπαινῶν πολλὰ τοῦδ' ἐκλανθάνει κ. τ. λ. Eur. Ion. 825 : Νεανίαν θ' ὡς ᾔσθετ' ἐκτεθραμμένον, ἐλθεῖν σ' ἔπεισε δεῦρ' ἀπαιδίας χάριν. Κᾆθ' ὁ θεὸς οὐκ ἐψεύσαθ', ὅδε δ' ἐψεύσατο κ. τ. λ.] || Εἶτα interdum vacat, sicut ἀμέλει quoque et ποτὲ, Eust. [Il. p. 205, 35], qui sic accipit illud [Aristoph. Pl. 910], Εἴ σοι μηδὲν μετὸν, εἶτ' ἀπεχθάνῃ. [Sophocl. Aj. 468 : Ἀλλὰ δῆτ' ἰὼν πρὸς ἔρυμα Τρώων, ξυμπεσὼν μόνος μόνοις καὶ δρῶν τι χρηστὸν, εἶτα λοίσθιον θάνω; Et alibi. Eur. Hipp. 703 : Τρώσασαν ἡμᾶς εἶτα συγχωρεῖν λόγοις. Plura exx. v. ap. Koen. ad Greg. 146, qui εἶτα etiam antecedere participium docuit ex. Aristoph. Lys. 654 : Τὸν ἔρανον τὸν λεγόμενον παππῷον ἐκ τῶν Μηδικῶν εἶτ' ἀναλώσαντες οὐκ ἀντεισφέρετε τὰς εἰσφοράς. Κᾆτα sic ponit id. Eq. 392 : Ἀλλ' ὅμως οὗτος τοιοῦτος ὢν ἅπαντα τὸν βίον, κᾆτ' ἀνὴρ ἔδοξεν εἶναι. Ponitur vero sic etiam post indicativum. Thuc. 1, 35 : Καὶ δεινὸν εἰ τοῖσδε μὲν ἀπό τε τῶν ἐνσπόνδων ἔσται πληροῦν τὰς ναῦς καὶ προσέτι καὶ ἐκ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ..., ἡμᾶς δὲ ἀπὸ τῆς προκειμένης τε ξυμμαχίας εἴρξουσι καὶ ἀπὸ τῆς ἄλλοθέν ποθεν ὠφελείας, εἶτα ἐν ἀδικήματι θήσονται πεισθέντων ὑμῶν ἃ δεόμεθα. Xen. Cyneg. 3, 8 : Αἱ δὲ ὑποθέουσιν, εἶτα ἁμαρτάνουσιν. L. D.] Et Κᾆτα per crasin, pro καὶ εἶτα : quod ἀπορηματικὸν quoque esse Chrysoloras annotat. [Soph. OEd. T. 1023 : Κᾆθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα; 1500 : Κᾆτα τίς γαμεῖ; etc.]

Εἶτεν et Ἔπειτεν Ion. esse, et ab Herodoto usurpari pro εἶτα et ἔπειτα, ex Æl. Dionysio annotat Eust. [Il. p. 1158, 38. Εἶτεν ap. Her. non repererat Schweigh. Scymnus Descr. orb. 501 : Εἶτεν συνάπτει Μέγαρα Δωρικὴ πόλις. V. Ἔπειτα. L. Dindorf.]

[Εἶτε. V. Εἰ.]

[Εἰτεαῖοι. V. Ἰτεαῖοι.]

ἐ

[Εἰτισκαὶ, πηγὴ π τῶς κλειτῶς, Hesychius, unde παρὰ τοῖς Κλειτορίοις infelici conj. fecit Musurus.]

[Εἰωθὰς, ἡ κατοικίδιος περιστερὰ, Herodian. Philet. p. 446. Vox aliunde non cognita, cui similis ἐθάς. Hoc analogiæ convenit, εἰωθὰς vix videtur posse defendi. Bast.]

Εἰωθότως, Consuete, More consueto s. solito. [Soph. El. 1456 : Ἦ πολλὰ χαίρειν εἶπας οὐκ εἰωθότως. Plato Conv. p. 218, D : Μάλα εἰρωνικῶς καὶ σφόδρα ἑαυτῷ εἰωθότως ἔλεξεν.]

[Εἴωλος. V. Ἕωλος.]

[Εἴως. V. Ἕως.]

Ἐκ vel Ἐξ, Ex, A, E. Sed ἐκ seq. conson. [Ἐγ ante B in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 250, 23 : Ἐγ Βενδιδέων. Et ante Δ ib. 7, 11, 17 : Ἐγ Διονυσίων· 253, 28 : Μισθώσεις τεμενῶν ἐγ Δήλου· in Bœot. ib. p. 747, 24 : Ἐγ δὲ τῶν λοιπῶν. Et ante A ib. p. 190, 18 : Ἐγ Λέσβου· 483, n. 525 : Ἐγ λιμένος. Et p. 504, n. 671 : Ἐγ Λαμπτρέων. Et ante M ib. p. 310, n. 175, 2 : Ἐγ μεγάρων· 312, n. 181, 10 : Ἐγ Μυρινούττης. Et ante Σ ib. p. 512, n. 764 : Ἐγ Σκαμβωνιδῶν, quanquam ibi Fourm. ἐξ. Et Ἐξουνιέων pro ἐκ Σουνιέων ib. p. 516, n. 789. Et ἐχ ante Σ in alia ib. p. 220, 34 : Τὰ ἐχ Σάμου. Ἐξ ante conson. ib. p. 253, 26 : Μισθώσεις τεμενῶν ἐξ Ῥηνείας· vol. 2, p. 239, n. 2292, 4 : Εἰαθεὶς (ἰαθεὶς) ἐξ σέθεν. Ita ἐξπλεῖν scriptum in vet. cod. Vat. schol. Eur. Rhes. 508. Etym. M. p. 324, 14 : Ἡ ἐξ πρόθεσις, ὅταν αὐτῇ σύμφωνον ἐπιφέρηται, τρέπει τὸ ξ εἰς κ. Δεῖ δὲ προσθεῖναι, χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῇ μετὰ παρέλκοντος, οἷον ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ, Διὲξ σωλῆνος, καὶ πάλιν, Διὲξ τὸ μύρτον, ἀντὶ τοῦ διὰ τὸ μύρτον· σημαίνει δὲ τὴν μυρσίνην. Ἔτι δεῖ προσθεῖναι καὶ χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῇ ἐν τέλει στίχου, οἷον ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ (22, 30), Ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ τοίχων ἄνδρες ἔβαινον... καὶ χωρὶς τοῦ παρὲξ κ. τ. λ. Forma ἐξ an ἐκ analogiæ convenientior sit disceptat Hellad. Phot. cod. 279, p. 533, 10. Formam Bœot. ἐς memorant Epimer. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 160, 19 : Παρὰ Βοιωτοῖς (pro ἐκ vel ἐξ) λέγεται ἐς συμφώνου ἐπιφερομένου· ἐὰν δὲ καθαρεύῃ, εἰς δύο σσ, Ἔσσαρχος ποταμός. Vestigia ejus supersunt in gll. Hesychii Ἐσκλητὸς, de qua v. in Ἔκκλητος, et Ἐσσῆαι, ἐκχέαι, et in forma Ἔσγονος, de qua v. in Ἔκγονος. Alius formæ idem Hes. memoriam servasse videtur in gl. Ἐττῶν, ἐκ τῶν, cui simile est ἔλλυσις pro ἔκλυσις, de quo in Ἔκλυσις. L. D.], ἐξ seq. vocali. Hesiod. Op. [36] : Ἰθείῃσι δίκαις, αἵτ' ἐκ Διός εἰσιν ἄρισται. Hom. Il. B, [197] : Τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι· et [69] : Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται Ἐκ Διός· quibus in locis ἐκ Διὸς significat Ab Jove. [Æsch. Ag. 1279 : Οὐ μὴν ἄτιμοί γ' ἐκ θεῶν τεθνήξομεν, etc. Xen. Reip. Ath. 2, 6 : Νόσους τῶν καρπῶν αἱ ἐκ Διός εἰσι.] Utraque scriptura utitur hic, A, [269] : Ἐκ Πύλου ἐλθὼν Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης. Sic autem et in prosa dicitur ἔρχομαι ἐξ ἐκείνου τοῦ τόπου, ἐκεῖθεν. Thuc. [5, 72 : Ἄτε ἐν αὐτῇ τῇ ἐφόδῳ καὶ ἐξ ὀλίγου παραγγείλαντι· 7, 73 : Προσελάσαντες ἐξ ὅσου τις ἔμελλεν ἀκούσεσθαι. Et alibi] : Ἐξ αὐτῆς ἀνεχώρησαν· 2 : Φυγὴ αὐτῷ ἐγένετο ἐκ Σπάρτης. [5, 80 : Ἦν δὲ καὶ αὐτὸς τὸ ἀρχαῖον ἐξ Ἄργους.] Et in aliis loquendi generibus, ubi itidem utimur præp. Ex : ut, Ἐξ ἀκροπόλεως ἐξαληλιμμένοι, Ex arce expuncti. [Thucyd. 6, 74 : Ἀλκιβιάδης γὰρ ὅτε ἀπῄει ἐκ τῆς ἀρχῆς ἤδη μετάπεμπτος.] Alicubi ἐξ et ἀπὸ in eod. loquendi genere locum habent : ut Xen. : Λαμβάνομεν δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν, οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν, Percipimus e terra. Præp. ἐξ usus est et Cyrop. [1, 1, 2] ead. in re : Τοῖς καρποῖς τοῖς γιγνομένοις ἐξ αὐτῶν. Aristoph. [Pl. 755] : Ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι, Ex justo, i. e. justitia : sunt et qui per adv. interpr. Quo pertinet istud loquendi genus, Ἐκ ταπεινῶν καὶ φαύλων πραγμάτων μεγάλας δυναστείας κατεργασαμένους, Isocr. Evag. [p. 201, A.] Sæpe ponitur pro ὑπό : ut Ἐκ φύσεως δοθεὶς, A natura datus. Et, Ἐκ Πρηξάσπεος προδεδόσθαι, Herodot. [3, 62.] Sic ἐκ τῶνδ' ἄρχομαι,

Soph. [El. 264. Ib. 124 : Ἐκ δολερᾶς ... μητρὸς ἀλόντ' ἀπάτας Ἀγαμέμνονα. Herodot. 1, princ. : Τὰ γενόμενα ἐξ ἀνθρώπων, et alibi. Ib. 9 : Ἀρρωδέων, μή τι οἱ ἐξ αὐτέων γένηται κακόν. Et ib. : Μή τί τοι ἐξ αὐτῆς γένηται βλάβος. Thuc. 2, 65 : Ἐξ ὧν ἄλλα τε πολλὰ ... ἡμαρτήθη καὶ ὁ ἐς Σικελίαν πλοῦς, nisi ibi neutro gen. capiendum est pron. 3, 69 : Ἔκ τε τῶν Ἀθηναίων ἐπιδωχθῆσαι καὶ πρὸς τῇ Κρήτῃ χειμασθῆσαι· 5, 104 : Τῇ μὲν τύχῃ ἐκ τοῦ θείου μὴ ἁλασώτεσθαι· 7, 13 : Ἡμῖν δ' ἐκ πολλῆς ἂν περιουσίας νεῶν μόλις τοῦτο ὑπῆρχε. Rarius c. subst. ut Herodoti 2, 148 : Εἰ γάρ τις τὰ ἐξ Ἑλλήνων τείχεά τε καὶ ἔργων ἀπόδειξιν συλλογίσαιτο. Æsch. Eum. 331, 344 : Ὕμνος ἐξ Ἐρινύων· Pers. 373 : Οὐ γὰρ τὸ μέλλον ἐκ θεῶν ἠπίστατο. || I. q. παρὰ, Æsch. Eum. 867 : Τοιαῦθ' ἑλέσθαι σοι πάρεστιν ἐξ ἐμοῦ· Suppl. 692 : Τὸ πᾶν τ' ἐκ ξαμώνων λάβοιεν. || In locutionibus ex plagio et sim. Thucyd. 7, 6 : Τοὺς δ' ἱππέας καὶ τοὺς ἀκοντιστὰς ἐκ πλαγίου τάξας τῶν Ἀθηναίων. Xen. Cyrop. 7, 1, 10 : Τοὺς δ' ἐκ πλαγίου· 8, 5, 15 : Ἢ ἐκ δεξιᾶς ἢ ἀριστερᾶς. Soph. El. 7 : Οὐξ ἀριστερᾶς θέα· Phil. 20 : Βαιὸν δ' ἑνερθεν ἐξ ἀριστερᾶς. Et alibi ἐκ δεξιῶν, ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἐκ πολλοῦ, πλείονος, πλείστου, de quibus v. in illis adjj.] || Ἐκ θυμοῦ φιλεῖν, Ex animo amare, Hom. [Il. I, 343. Bion. 4, 2 : Αἱ Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα τὸν ἄγριον οὐ φοβέονται, ἐκ θυμῶ δὲ φιλέοντι. Æsch. Ag. 48 : Μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες Ἄρη. Cui locutioni similes ap. eund. Sept. 873 : Καὶ δόλος οὐδεὶς μὴ 'κ φρενὸς ὀρθῶς με λιγαίνειν· 919 : Δακρυχίων ἐκ φρενός· Ag. 1491, 1515 : Φρενὸς ἐκ φιλίας τί ποτ' εἶπω; Xen. OEc. 10, 4 : Ἀσπάσασθαι ἐκ τῆς ψυχῆς. || E, de materia. Herodot. 1, 194 : Οὐκ ἐκ ξύλων ποιεῦνται τὰ πλοῖα, ἀλλ' ἐκ διφθερίων. Æsch. Suppl. 953 : Εὑρήσετ' οὐ πίνοντας ἐκ κριθῶν μέθυ. Vel de partibus Xen. Conv. 8, 32 : Ὡς καὶ στράτευμα ἁλκιμώτατον ἂν γένοιτο ἐκ παιδικῶν τε καὶ ἐραστῶν.] || Ἐκ μετοίκων, Ex inquilinis, i. e. Ex inquilinorum numero. Interdum ἐκ ad originem refertur, ut οἱ ἐξ ἐκείνου, Dem., Nepotes illius, Posteri. [Æsch. Sept. 532 : Μητρὸς ἐξ ὀρεσκόου βλάστημα, etc. Soph. Phil. 384 : Πρὸς τοῦ κακίστου κἀκ κακῶν Ὀδυσσέως. Plato Gorg. p. 512, D : Βελτίων εἶναι καὶ ἐκ βελτιόνων· Alcib. 1 p. 121, A : Βασιλεῖς εἰσιν ἐκ βασιλέων.] Nonnunquam una cum suo gen. Latine unico nomine, quod adject. est, redditur, ut Thuc. : Ἐκ Λακεδαίμονος Παυσανίας, Lacedæmonius Pausanias [8, 28 : Ὅτι ἦσαν οἱ πλεῖστοι ἐκ Πελοποννήσου. Æsch. Cho. 674 : Ξένος μέν εἰμι Δαυλιεὺς ἐκ Φωκέων] : οἱ ἐκ τοῦ περιπάτου, Peripatetici. [Lucian. Piscat. c. 43. Id. Hermot. c. 11 : Πρὸς Εὐθύδημον τὸν ἐκ τοῦ περιπάτου. Porphyr. De abst. p. 5 : Τῶν φιλοσόφων οἵ τ' ἐκ τοῦ περιπάτου καὶ τῆς στοᾶς. Athen. 1, p. 34, A : Δίων ὁ ἐξ Ἀκαδημίας.] Sic ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή, Areopagiticus senatus. [Thucyd. 1, 25 : Τόν τε οἰκιστὴν ἀποδεικνύοντες σφῶν ἐκ Κορίνθου ὄντα. Huic usui affines sunt phrases qualis Thucyd. 1, 120 : Ἐκ πάντων προτιμῶνται· 2, 49 : Τὸ ἔτος ἐκ πάντων μάλιστα δὴ ἐκεῖνο ἄνοσον ... ἐτύγχανεν ὄν.] || Ex cum multis genitt. ita ponitur ut Lat. A, Ab, quum dicitur, Ab ævo, Ab æterno. Et A pueritia, juventute, etc. Talia enim sunt ἐξ αἰῶνος, νέας, νεότητος, νέου [Plat. Apol. p. 21, A. Et ἐκ νέων Reip. 2, p. 367, A], μειρακίου, παιδὸς [Xen. Cyrop. 5, 1, 1. Ἐκ παιδίου ib. 1, 6, 20; ἐκ παιδίων OEc. 3, 10], πρώτης ἡλικίας. Jungitur vero et aliis genitt. Itidem in temporis signif., ut ἐκ πολλοῦ χρόνου, A longo, Jam a longo, tempore. Sed frequentius omittitur χρόνου, dicturque ἐκ πολλοῦ [Thucyd. 2, 85 : Τὴν Ἀθηναίων ἐκ πολλοῦ ἐμπειρίαν. Conf. 4, 67; 5, 67, 69], ἤδη ἐκ πολλοῦ : potiusque per adv. redditur, Jamdiu, Jampridem. Sic et ἐκ παλαιοῦ, Jam olim [Xen. Comm. 3, 5, 8] : τοσούτου, Ex illo, A tanto, tempore : ἐξ οὗ, ὅσου, E quo, E quanto, sub. tempore. Sed et cum adv., ut ἐκ τότε, ἐκ τόθεν. [V. Ἐκτοτε, Ἐκτοθέν. De pluribus similibus noto hic tantum unum et alterum, ut ἐξ ἀντικρὺ ap. Philon. vol. 2, p. 147, 14; ἐκ πῶ ap. Tzetz. Hist. 1, 837 : Μάθε καὶ τὸν Ἑλλήσποντον ἐκ ποῦ καὶ μέχρι πόσου.] At de ἐκ τούτου dicetur aliquanto post. Huc pertinet et ἐκ νυκτὸς, de quo tractabitur paulo post. [Æsch. Pers. 762 : Ἐξ οὗτε τιμὴν Ζεὺς ἄναξ τήνδ' ὤπασεν· Eum. 25 : Ἐξ οὗτε βάκχας ἐστρατήγησεν θεός. Thucyd. 1, 2 : Τὴν γοῦν Ἀττικὴν ἐκ τοῦ ἐπὶ πλείστον διὰ τὸ λεπτόγεων ἀστασίαστον οὖσαν ἄνθρωποι ᾤκουν οἱ αὐτοὶ ἀεί· 18 : Ἐκ παλαιτάτου καὶ εὐνομήθη καὶ ἀεὶ ἀτυράννευτος ἦν· 8, 68 : Ἐκ πλείστου ἐπιμεληθείς· 90 : Ἐκ πλείστου ἐναντίος τῷ δήμῳ· 91 : Ταῦτ' οὖν ἐκ πλείονος ὁ Θηραμένης διεθρύπτε· 5, 20 : Ἐκ Διονυσίων εὐθὺς τῶν ἀστικῶν αὐτόδεκα ἐτῶν διελθόντων. Et in phrasi ἐξ ἀρχῆς ap. Æsch. Eum. 284 et alios quosvis, vel ἐξ ὑπαρχῆς Soph. OEd. T. 132. || Ab, c. gen. pers. Herodot. 1, 8 : Ἐκ τῶν μανθάνειν δεῖ. Thucyd. 1, 22 : Οὐκ ἐκ τοῦ παρατυχόντος πυνθανόμενος. Æsch. Ag. 348 : Τοιαῦτά τοι γυναικὸς ἐξ ἐμοῦ κλύοις. Et ut sit E domo, ap. Apoll. Rh. 2, 277 : Ἀτὰρ Διὸς οὔ κεν ἐπίσθην νόσφιν, ἐπεὶ Ζεφύροιο παραίσσεσκον ἀέλλας αἰὲν, ὅτ' ἐς Φινῆα καὶ ἐκ Φινῆος ἴοιεν.] || Interdum ponitur pro Lat. De, ea signif., qua dicitur De meo, tuo, ut, Ἐκ τῶν ἰδίων χρημάτων λόγω, Dem. [p. 412, 21.] Sic, Ἐκ δὲ τῶν κοινῶν ταῖς ἰδίαις ἀπορίαις βοηθεῖν ζητούντων, Isocr. [Panath. p. 262, A. Æsch. Ag. 1638 : Ἐκ τῶν δὲ τοῦδε χρημάτων πειράσομαι ἄρχειν πολιτῶν.] Ponitur ἐκ pro De et in ἐξ ὀνόματος εἰδέναι, Nosse de nomine. Interdum Lat. exprimitur participio : ut τὰ ἐκ τοῦ μέλιτος μῆλα, Mala e melle, i. e. mala melle condita. Sic Galen. Ad Glauc. : Ἐκ κονίας σπόγγον ἐπιτιθέναι. Interdum vero ἐκ cum suo gen. redditur solo ablat., ut Aristoph. : Ἐκ χειρὸς ἀπώλετο, Manu interiit; ἐκ χειρὸς κτεναρίζειν, Soph. Aj. [26], Manu occidere. Ἐξ ὧν ἐφθείροντο, Thuc. [1, 2], Quibus peribant. Sic ἐκ παντὸς τρόπου pro παντὶ τρόπῳ, Omni modo, Quovis modo, Isocr. [Paneg. p. 60, B; Thucyd. 6, 92.] Sic ἐκ τρόπου τοιούτου, Lys., Hoc pacto. [Id. p. 145, 31 : Ἐκ παντὸς τρόπου κακῶς ποιῆν. Et Demosth. p. 1050, 14.] Et ἐκ τίνος τρόπου; Dem., Quonam modo? [Thucyd. 8, 66 : Εἰ δέ τις καὶ ἀντείποι, εὐθὺς ἐκ τρόπου τινὸς ἐπιτηδείου τεθνήκει.] Ἐκ τούτου τοῦ λόγου, Hac ratione, ap. Eund. Sic ap. Eund. : Ἐκ ψυχῆς δικαίας γίνεται, Animo justo fit. [Conf. p. 325. Soph. El. 48 : Τέθνηκ' Ὀρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης· Phil. 73 : Σὺ μὲν πέπλευκας οὔτ' ἐνορκος οὐδενὶ οὔτ' ἐξ ἀνάγκης.] Itidem in isto Isocr. l. [Ad Demon. p. 13, C] : Ἐκ ταύτης τῆς ἐπιμελείας τὰς τῆς φύσεως ἁμαρτίας ἐπικρατεῖν, Hac diligentia. Est enim ἐκ pro διὰ, adeo ut sit ad verbum, Per hanc diligentiam. Sic e Soph. affertur ἐκ Τεύκρου, pro Per Teucrum [Aj. 1241] : Εἰ παντάχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοί. [Plato Leg. 5, p. 743, A : Ἡ ἐκ δικαίου καὶ ἀδίκου κτῆσις.] Sic autem ἐκ θαλάσσης ap. Thuc. [1, 81] exp. schol. διὰ θαλάσσης. Utimur dat. in exponenda hac præp. et quum in Luciano [Lucio c. 23], ἐκ τῆς οὐρᾶς λαμβάνεσθαι, exp. Cauda prehendere. Sed et in hoc loquendi genere Xen. p. 74 [Cyrop. 5, 3, 3], ἐκ χρυσῶν φιαλῶν πίνειν, ablat. potius utimur. At ἐκ νυκτὸς vel ablat. Nocte, vel adv. Noctu reddi potest : sed Horat. Græcorum imitatione dixit De nocte. [Eur. Rhes. 13 : Τίνες ἐκ νυκτῶν τὰς ἁμετέρας κοίτας πλάθουσι· 17 : Μῶν τις δόλος ἐκ νυκτῶν; Xen. Cyrop. 8, 5, 12 : Ὅπως καὶ ἐκ νυκτὸς ... ἀκοντιζοιεν· 1, 4, 2 : Καὶ γὰρ ἐκ νυκτὸς, εἴτινος εἴοιτο Ἀστυάγης, πρῶτος ἠσθάνετο Κῦρος. Sic et ἐξ ἡμέρας. Soph. El. 780 : Ὥστ' οὔτε νυκτὸς ὕπνον οὔτ' ἐξ ἡμέρας ἐμὶ στεγάζειν ἡδύν. Æschin. Epist. 10, p. 681 : Ἦν δὲ αὐτῷ δηλαδὴ τὸ στρατήγημα τοῦτο καὶ ὁ λόχος ἐξ ἡμέρας ἐπὶ τὴν Καλλιρρόην τὐτρεπῆς. Thucyd. 2, 35 : Οἱ μὲν πολλοὶ τῶν ἐνθάδε εἰρηκότων ἤδη ἐπαινοῦσι τὸν προσθέντα τῷ νόμῳ τὸν λόγον τόνδε, ὡς καλὸν ἐπὶ τοῖς ἐκ τῶν πολέμων θαπτομένοις ἀγορεύεσθαι αὐτόν· 36 : Μεθ' οἵας πολιτείας καὶ τρόπων ἐξ οἵων μεγάλα ἐγένετο· 3, 83 : Μὴ λόγοις τε ἥσσους ὦσι καὶ ἐκ τοῦ πλουτρόπου αὐτῶν τῆς γνώμης φθάσωσι προεπιβουλεύομενοι.]

|| Ἐκ τοῦ ἐμοῦ νόμου et κατὰ τὸν ἐμὸν νόμον, Dem. Pro cor. eadem signif. dixit. Sic autem ap. Æschin. [p. 26], Ἐκ τῶν νόμων, pro Juxta leges, E præscriptis legum. [Æschyl. Eum. 92 : Σέβει τοι Ζεὺς τόδ' ἐκ νόμων σέβας. Thucyd. 5, 25 : Ἔστιν ἐν οἷς οὐ ποιοῦντες ἐκ τῶν ξυγκειμένων ἃ εἴρητο. Æsch. Pers. 397 : Ἔπεισαν ἅλμην βούχιον ἐκ κελεύσματος. Et alibi.] Sic etiam quum dicunt ἐκ τῶν ἐνόντων aliaque hujusmodi, i. propemodum videtur esse ἐκ q. κατά : ut sit ἐκ τῶν ἐνόντων pro κατὰ τὰ ἐνόντα, Bud., Prout res ferret, in Dem. [p. 312] : Οἷς ἐκ τῶν ἐνόντων ὡς ἂν δύνωμαι μετριώτατα χρήσομαι. Addit signif. alibi et Prout res tulit. [Thuc. 2, 3 : Ἐπεὶ δὲ ὡς ἐκ τῶν δυνατῶν ἑτοῖμα ἦν· 4, 51 : Ἐκ τῶν δυνατῶν μηδὲν περὶ σφᾶς νεώτερον βουλεύειν.]

|| Ex, Post. Xenoph. Hell. 6, [5, 17] : Ἐξ ἀρίστου

προῆγε τὸ στράτευμα, Post prandium, A prandio. [Plut. Mor. p. 623, E: Τήνδε τὴν ἡμέραν ἐκ τοῦ πότου ἐκάθευδεν· Niciæ c. 20: Δημοσθένης μὲν ἔμελλε μεγαλῳ στόλῳ πλεῖν ἐκ χειμῶνος.] In qua signif. usitatissimum est cum gen. τούτων, pro Postea, Deinde, Deinceps. Xen. Cyr. 4, [2, 9]: Ἐκ τούτου πέμπει τὸν ἕτερον αὐτῶν πρὸς αὐτούς. Dicitur et ἐκ τούτων in hac signif., rarius tamen, ut ap. Eupol. [Comm. 2, 9, 3]: Καὶ ἐκ τούτων ἀνευρίσκουσιν Ἀρχέδημον. Qui gen. plur. obstat, quominus illud ἐκ τούτου esse dicamus pro ἐκ τούτου τοῦ χρόνου, sicut et cum aliis hujusmodi genn. subaudiri dictum paulo ante fuit. At vero quum dicitur τὰ ἐκ τούτων, non dubium est quin ἐκ itidem signif. Post, redditur autem a Bud. Quod consequens est, res poscit: qui e Xenoph. [H. Gr. 2, 3, 22] affert: Παραδίδομεν, ἔφη, Θηραμένην τουτονὶ κατακεκριμένον κατὰ τὸν νόμον· ὑμεῖς δὲ λαβόντες, καὶ ἀπαγαγόντες, οἱ ἑνδεκα, οὗ δεῖ, τὰ ἐκ τούτων πράσσετε. Crediderim autem ἐκ signif. Post, et in isto loquendi genere, Πόρους ἐκ πόρων ὑποσχέσθαι, Alciphro p. 123. Cujusmodi est, Λόγον ἐκ λόγου λέγειν, Dem. Pro cor. Sic Lat. Alia ex aliis. [Plato Soph. p. 224, B: Πόλιν ἐκ πόλεως ἀμείβοντε· Politici p. 289, E: Πόλιν ἐκ πόλεως ἀλλάττοντες. Plut. Lucull. c. 24: Πόλεμον ἐκ πολέμου δώκει Λούκουλλος οὐδὲν τῆς πόλεως δεομένης. Soph. OEd. T. 235: Ἀκ τῶνδε δράσω· 282: Τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμι. Et in formulis ἐξ οὗ, ἐξ ὅτου ap. eund. Tr. 38, Phil. 493 aliosque quoslibet. Thucyd. 1, 120: Ἀνδρῶν γὰρ σωφρόνων μέν ἐστιν, εἰ μὴ ἀδικοῖντο, ἡσυχάζειν, ἀγαθῶν δὲ ἀδικουμένους ἐκ μὲν εἰρήνης πολεμεῖν, ἐὰ δὲ παρασχὼν ἐκ πολέμου πάλιν ξυμβῆναι. Herodot. 1, 86: Ἀνανεικάμενόν τε καὶ ἀναστενάξαντα ἐκ πολλῆς ἡσυχίης. Xen. Conv. 4, 56: Ὡς δ' ἅπαξ εἶπον, Πάνυ μὲν οὖν, τοῦτο πάντες ἐκ τοῦ λοιποῦ ἀπεκρίναντο, Deinceps. Plato Leg. 4, p. 709, E: Τί σοι καὶ πῶς πολιν ἔχουσαν ὠμεν, ὃ λαβὼν ἕξεις ὥστ' ἐκ τῶν λοιπῶν αὐτὸς τὴν πόλιν ἱκανῶς διοικῆσαι; In posterum.]

‖ Ex pro Extra; ut ἐκ καπνοῦ καταθεῖναι ap. Hom. [Od. Π, 288; Τ, 7] pro ἐκτὸς τοῦ καπνοῦ. Vide Eust. In VV. LL. affertur itidem ἐξ ἑαυτῆς ἐγένετο, ex [2 Paral. 9, 4] pro Extra se. [Vid. Ἑαυτοῦ.] Ego vero non dubitem hanc signif. τοῦ ἐκτὸς s. ἔξω dare præpositioni ἐκ in isto loquendi genere Ἐκ μέσου γενόμενος, ap. Æschin. Epist. [12, p. 695: Τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὅτι ἀποθανόντες οἱ ἄνθρωποι οὕτω καὶ φεύγοντες ἐκ τῶν πατρίδων τότε δὴ καὶ μάλιστα ὁποῖοί τινες ἐγένοντο τοὺς τρόπους διαδείκνυνται; Καὶ γὰρ ἃ συνέκρυπτον αὐτοὶ πρότερον, ἐκ μ. γενομένων ἀναφαίνεται καθαρῶς] pro E medio sublatus; nam γενόμενος verti non posset Sublatus nisi respectu signif. illius, quæ datur præpositioni ἐκ. Quod considerandum est et ubi ἐκ μέσου γίνεσθαι redditur Secedere. Sic quum dicitur ἐκ μέσου θέσθαι τὴν ἀσίδειαν, q. d. Ponere extra medium, pro E medio tollere. [Ἐκ τόξου ῥύματος, E conjectu sagittæ, i. e. Intra teli jactum, Xen. An. 3, 3, 15: Ἐν ὀλίγῳ δὲ ὡδ' εἰ ταχὺς εἴη πεζὸς πεζὸν ἂν δώκων καταλάβοι ἐκ τόξου ῥύματος· H. Gr. 4, 5, 15: Ὡς δὲ ἐδίωκον ἥρουν οὐδένα ἐξ ἀκοντίου βολῆς, ὁπλῖται ὄντες πελτασταί. Plut. Demetr. c. 21: Ζωΐλος ἐκέλευσεν ἐξ εἴκοσι βημάτων ἀφεῖναι καταπελτικὸν βέλος. ‖ De aciei longitudine vel latitudine Xen. Cyrop. 6, 3, 23: Ἐξ ὅσων μέντοι ἐγὼ τὴν φάλαγγα βαθυνῶ, οἶομαι ὅλην ἐνεργὸν καὶ σύμμαχον ποιήσειν αὐτὴν ἑαυτῇ· H. Gr. 3, 4, 23: Οἱ δὲ βάρβαροι τοὺς πρώτους οὐ πλέον ἢ ἐκ δώδεκα ποιήσαντες, τὸ βάθος ὅ' ἐπὶ πολλῶν. Sed l. posteriori recte Morus correxit ἐς δώδεκα; priori vero ἐξ pendet ex seq. ποιήσειν, idemque est atque ἐκ τούτου ὅτι βαθυνῶ ... οἶομαι ποιήσειν.]

‖ Ex pro διὰ, Per, alicubi accipi modo dixi: nunc addo, pro διὰ etiam, Propter, interdum sumi, et quidem teste Thucyd. schol., qui p. 279 [8, 51]: Καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου, καὶ ὡς μέλλουσα Σάμος, θᾶσσον ἐτειχίσθη, vult ἐκ τοῦ τοιούτου esse pro διὰ τὸ τοιοῦτον, in quo certe illi assentior. [Ib. 47: Πεῖσαι δ' ἂν ἐνόμιζε μάλιστα ἐκ τοῦ τοιούτου, εἰ Τισσαφέρνης φαίνοιτο αὐτῷ ἐπιτήδειος ὤν· 1, 122: Τὴν...καταφρόνησιν, ἢ ἐκ τοῦ πολλοὺς σφᾶλλειν τὸ ἐναντίον ὄνομα ἀφροσύνη μετωνόμασται· 6, 38: Ὁ δὲ νόμος ἐκ τοῦ μὴ δύνασθαι ὑμᾶς μᾶλλον ἢ δυναμένους ἑτέθη ἀτιμάζειν. Quod schol. exp. διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ὑμᾶς ἄρχειν.] Sic autem et ap. Xen. [Comm. 2, 9, 8]: Ἐκ δὲ τούτου εἷς τῶν Κρίτωνος φίλων ἦν, redditur Hac de causa: ubi tamen videtur posse accipi et pro Deinceps. At in h. l., quem Demosthenis esse puto, Δι' ἣν ταραττόμεθα, ἐκ τοῦ μηδὲν φροντίζειν, ὧν ἐχρῆν, non dubito quin ἐκ τοῦ sit itidem pro διὰ τό. Rursus ap. Xen. ita videtur accipi ἐξ ὧν h. in l. [Comm. 1, 2, 31]: Ἐξ ὧν δὴ καὶ ἐμίσει τὸν Σωκράτην. Sic Gregor.: Ἐκ τῆς ἁμαρτίας πεσόντας ἡμᾶς τὸ ἀπ' ἀρχῆς, pro διὰ τὴν ἁμαρτίαν. [Thucyd. 1, 1: Ἐκ δὲ τεκμηρίων, ὧν ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντί μοι πιστεῦσαι ξυμβαίνει, οὐ μεγάλα νομίζω γενέσθαι, Ex signis ... conjicio. Conf. ib. 21. 7, 48: Ἀλλ' ἐξ ὧν ἄν τις εὖ λέγων διαβάλλοι, ἐκ τούτων αὐτοὺς πίσεσθαι. Æsch. Ag. 1183: Φρενώσω δ' οὐκέτ' ἐξ αἰνιγμάτων. Soph. El. 279: Πατέρα τὸν ἀμὸν ἐκ δόλου κατέκτανε· Phil. 88: Ἔρυμ γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς· 91: Οὐ γὰρ ἐξ ἑνὸς ποδὸς ἡμᾶς...χειρώσεται· 563: Ὡς ἐκ βίας μ' ἄξοντες· 945: Ἐκ βίας μ' ἄγει· 710: Πλὴν ἐξ ὠκυβόλων εἴ ποτε τόξων πτανοῖς ἰοῖς ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν. Plut. Eum. c. 14: Ἐτύγχανεν ὁ Εὐμένης ἐκ νόσου τινὸς ἐπισφαλοῦς ἐν φορείῳ κομιζόμενος.]

‖ Ex cum variis genitt. redditur et per adv., ut ἐξ ἑτοίμου, Promte, Alacriter [Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 122, 36: Τὸ τὴν ἀρίθμησιν ποιήσασθαι ἐξ ἑτοίμου τοὺς ἐργώνας· 258, 13: Προθυμότατα ἐδωκεν ἐξ ἑτοίμου τόκων πολὺ κουφοτέρων. Æneas Tact. c. 22, p. 62: Ἵν' ... ἐξ ἑτοίμου ὑπάρχωσι]: ἐκ τοῦ [ἐμφανέος Herodot. 3, 150; προδήλου Soph. El. 1429,] φανεροῦ [Thucyd. 4, 106: Τῶν πρασσόντων ἤδη καὶ ἐκ τοῦ φ. διαδικαιούντων αὐτά. Conf. 5, 76], προφανοῦς [6, 73; 8, 68], Aperte; παῤῥήκτου, Confidenter; ἐκ δευτέρου, Iterum [schol. Eur. Hec. 791 Matth.]. Et cum subst. ἐκ ῥιζῶν, Radicitus: θειοῦ, Divinitus. Item ἐκ ποδῶν, quod adverbiali forma scribitur ἐκποδών, Procul: ἐκ περιουσίας Abundanter: interdum et pro Ex abundanti. [V. Harpocrat. v. Ἐκ περιουσίας, ibique Vales., Aristot. Probl. 4, 27, Thucyd. 7, 13; 8, 45. Id. ead. signif. 8, 46: Τὰς Φοινίσσας ναῦς φάσκων ἕξειν καὶ ἐκ περιόντος ἀγωνιεῖσθαι.] Quædam vero vel adv. vel nomine reddi possunt cum præp. Ex: ut ἐκ προαιρέσεως, Consulto, Ex industria, De industria. Sic ἐκ παρασκευῆς, Composito, ut Virg.; E composito: ἐξ ἀπροσδοκήτου, Improviso, Ex improviso, inopinato: ἐκ χειρὸς, Comminus, E propinquo. Multa vero sunt, quæ itidem adv. ponuntur, sed Lat. tamen, ut et Græce, per Ex duntaxat efferuntur, vel E: ut ἐκ ποδὸς, E vestigio, ἐξ ἐναντίας, E regione, ἐκ τοῦ παραχρῆμα [Thucyd. 6, 56, 59], Ex tempore; ἐκ τοῦ ἴσου, ἐξ ἴσου, quod et ἐξ ἰσοτιμίας, Ex æquo. [Herodot. 8, 135: Οὐκ ἐξ ἴσου γίνεται ἡ συμβουλίη. Soph. Tr. 485: Κείνου τε καὶ σὴν ἐξ ἴσου κοινὴν χάριν. Thuc. 1, 120: Χρὴ γὰρ τοὺς ἡγεμόνας τὰ ἴδια ἐξ ἴσου νέμοντας τὰ κοινὰ προσκοπεῖν· 4, 62: Ἐξ ἴσου γὰρ δεδιότες προμηθείᾳ μᾶλλον ἐπ' ἀλλήλους ἐρχόμεθα. Et ib. 63. Et c. art. id. 2, 3: Ὅπως μὴ κατὰ φῶς θαρσαλεωτέροις οὖσι προσφέρωνται καὶ σφίσιν ἐκ τοῦ ἴσου γίγνωνται. Id. 1, 143: Οὐκέτι ἐκ τοῦ ὁμοίου ἔσται Πελοποννήσου μέρος τι τιμηθῆναι καὶ τὴν Ἀττικὴν ἅπασαν· 2, 44: Οὐ γὰρ οἷόν τε ἴσον τι ἢ δίκαιον βουλεύεσθαι οἱ ἂν μὴ καὶ παῖδας ἐκ τοῦ ὁμοίου παραβαλλόμενοι κινδυνεύουσι· 4, 10: Καὶ οὐκ ἐν γῇ στρατὸς ἔστιν ἐκ τοῦ ὁμοίου μείζων. Conf. 6, 78, 87. Æsch. Ag. 1423: Ἐκ τῶν ὁμοίων. Plato Phædr. p. 243, D: Ἐρῶντι μᾶλλον ἢ ἐραστῇ ἐκ τῶν ὁμοίων χαρίζεσθαι. Thuc. 4, 67: Ὅτι οὐκ ἐκ προσηκόντων ἁμαρτάνουσι· 5, 40: Ἐκ τῶν παρόντων κράτιστα πρὸς Λακεδαιμονίους σπονδὰς ποιησάμενοι· 6, 70: Ὡς ἐκ τῶν παρόντων ξυνταξάμενοι. Et ib. 93; 7, 62, 77. 7, 74: Ὅπως ξυσκευάσαιντο ὡς ἐκ τῶν δυνατῶν· 76: Ὡς ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἐθάρσυνε· 8, 1: Ὅμως δὲ ἐκ τῶν ὑπ. ἐδόκει χρῆναι μὴ ἐνδιδόναι. Æsch. Suppl. 357: Μηδ' ἐξ ἀέλπτων κἀπρομηθήτων πόλει νεῖκος γένηται. Et Soph. Aj. 716.] Jam vero sunt et genitt., quibus juncta præp. ἐξ redditur In: ut ἐκ περιόδου, περιτροπῆς, In orbem. Et ἐξ ἐπιπολῆς, In superficie. Sed et, Ἐκ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου videtur pro ἐν τῷ παρεληλυθότι poni a Dem. [p. 40. Thucyd. 4, 108: Ὧν αἰσθόμενοι οἱ μὲν Ἀθηναῖοι φυλακὰς, ὡς ἐξ ὀλίγου καὶ ἐν χειμῶνι, διέπεμπον ἐς τὰς πόλεις· 1, 142: Καὶ οὐκ ἐνδέχεται, ὅταν τύχῃ, ἐκ παρέργου μελετᾶσθαι· 7, 27: Ὃς οὐκ ἐκ παρέργου τὸν πόλεμον ἐποιεῖτο. Et 7, 57: Ἀνάγκη μὲν ἐκ τοῦ εὐπρεποῦς. Ἐκ τρίτων Eur. Or. 1178: Σωτηρίαν σοι τῷδέ τ' ἐκ τρίτων τ' ἐμοί. Pro τρίτον, Tertium, ex Damascio annotat Phot. cod. 242,

p. 335, 33; 342, 23. Aristid. vol. 2, p. 316=3, 525: Ἔτυχε γάρ μοι λόγος τις πεποιημένος ἐκ τρίτων πρὸς Λεπτίνην, quod de tritagonista Aristide post alios duos capiendum vidit Wolf. Prol. ad Dem. Lept. p. 34 annot. Etym. M. p. 409, 43: Ὁ ἐκ τρίτου παροχούμενος πάροχος λέγεται, Qui tertius est in curru πάροχος dicitur. Ἐκ πλήρους, Plene. Schol. Hom. Il. X, 470: Θ') Ἐκ πλήρους ὁ τέ σύνδεσμος. Eust. Il. p. 633, 61: Ἀλκαῖος οὖν ἐκ πλήρους ἔρη. V. Ἐκπλήρης. || Ponitur in figura grammatica, quam attractionem dicimus, pro aliis præposs. loci. Soph. El. 137: Ἀλλ' οὔτοι τόν γ' ἐξ Ἅιδα παγκοίνου λίμνας πατέρ' ἀνστάσεις, Patrem, qui est in orco, ex eo non suscitabis. Thucyd. 1, 8: Οἱ γὰρ ἐκ τῶν νήσων κακοῦργοι ἀνίστησαν ὑπ' αὐτοῦ, Latrones in insulis ab eo ex iis sunt ejecti. 2, 5: Τὰ ἐκ τῆς χώρας κατὰ τάχος ἐσεκομίσαντο· 13: Τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐσκομίζεσθαι· 3, 25: Οἱ ἐκ τῆς πόλεως Πλαταιῆς κήρυκα ἐκπέμψαντες... ἐσπένδοντο· 4, 108: Τὰ δὲ καὶ βουλόμενοι μᾶλλον τούς τε ἄνδρας τοὺς ἐκ τῆς νήσου κομίσασθαι καὶ τὸν πόλεμον καταλῦσαι· 5, 80: Ἔπεμψαν δὲ καὶ παρὰ τοὺς Ἀθηναίους οἱ Ἀργεῖοι πρέσβεις, τὸ ἐξ Ἐπιδαύρου τεῖχος καθεύοντες ἐκλιπεῖν. Xen. Anab. 4, 6, 25: Ἐν τούτῳ καὶ οἱ ἐκ τοῦ πεδίου... δρόμῳ ἔθεον· 7, 4, 13: Καταβαίνοντές τινες τῶν ἐκ τοῦ ὄρους. Quanquam ita ponitur etiam citra talem structuram, ut Herodot. 1, 3: Σφέας μὲν δὴ τοὺς ἐκ τῆς Ἀσίης. Thucyd. 1, 18: Ἐπειδὴ δὲ οἵ τε Ἀθηναίων τύραννοι καὶ οἱ ἐκ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ἐπὶ πολὺ καὶ πρὶν τυραννευθείσης οἱ πλεῖστοι καὶ τελευταῖοι πλὴν τῶν ἐν Σικελίᾳ ὑπὸ Λακεδαιμονίων κατελύθησαν· 3, 22: Ἤσθοντο οἱ ἐκ τῶν πύργων φύλακες· 29: Τοὺς μὲν ἐκ τῆς πόλεως Ἀθηναίους λανθάνουσι. Polyb. 4, 71, 11: Τέλος οἱ μὲν ἐκ τῆς πόλεως τραπέντες ἔφευγον· 5, 24, 6: Τὴν δὲ δύναμιν ἐξέταξεν ἐν τοῖς ἐπιπέδοις εὐσύνοπτον τοῖς ἐκ τῆς πόλεως. Xen. H. Gr. 2, 4, 33: Ἐπεὶ δὲ ἔτυχον ἐξοπλιζόμενοι οἵ τε πελτασταὶ πάντες καὶ οἱ ὁπλῖται τῶν ἐκ Πειραιῶς. Polyb. 2, 40, 5: Κατὰ πόλιν διελυθέντος τοῦ τῶν Ἀχαιῶν ἔθνους ὑπὸ τῶν ἐκ Μακεδονίας βασιλέων· 3, 97, 1: Οἱ ἐκ τῆς συγκλήτου. Conjungitur sic verbo, quod videtur potius præpos. ἐν asciscere, prægnanti quadam vi posito. Thucyd. 6, 37: Στρατοπέδῳ ἐκ νεῶν ἱδρυθέντι καὶ ἐκ σκηνιδίων, quod est ἱδρυθέντι ἐν ναυσὶ καὶ ὁρμωμένῳ ἐκ νεῶν.]

|| Ex abundat interdum ap. poetas, sicut et aliæ multæ præpp., veluti quum dicunt [Hom. Il. Θ, 19] ἐξ οὐρανόθεν pro οὐρανόθεν simpl., et [ibid. 304] ἐξ αἰσύμηθεν pro αἰσύμηθεν. Sic autem et in comp. vacat interdum: ut in ἐξερίζειμι, Soph. [Aj. 795]: quum alioqui ἐξ in compositione verbis, quibus præfigitur, et ornatum et vehementiam addat. [Orph. fr. 2, 37: Ἐκ θεόθεν. || Ponitur etiam alio modo, ubi genit. sine præpos. exspectabatur. Polyb. 1, 81, 6: Κατὰ τὴν ἐξ αὐτῶν φύσιν φθείροντα τὸ συνεχὲς οὐκ ἴσχει παῦλαν, ubi ἑαυτῶν suspicabatur Reisk. Diodor. Exc. p. 489, 3: Αὕτη γὰρ (ἡ πλεονεξία) διὰ τὴν ἐκ τοῦ συμφέροντος ἐλπίδα προκαλουμένη πολλοὺς πρὸς ἀδικίαν μεγίστων κακῶν αἰτία γίνεται· ipse 17, 23: Παρελίσθαι μὲν τῶν στρατιωτῶν τὰς ἐκ τοῦ φεύγειν ἐλπίδας. Sequitur etiam pone. Hom. Il. Δ, 508: Περγάμου ἐκ κατιδών. Quintus 8, 430: Οὐρανοῦ ἐκκατιδών· scr. ἐκ κατιδών. Hom. Il. T, 351: Οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο· Z, 157 etc.: Μάχης ἐκ νοστήσαντε. Lycophr. 118: Ὁ Θρῄκης ἐκ που' εἰς ἴπακτίαν... γέφυρον περάσας. L. D. Soph. OEd. Col. 220: Οἶδ. Ἀκίου ἔστε τιν' ἐξ; Χορ. ὀκνῶ. Nam sic corrigenda librorum scriptura Ἀκίου ἔστε τιν' ἀπόγονον; ὦ ὦ ἰού. G. D. Vel ponitur adverbialiter, ut separatum a verbo per tmesin videatur, non solum ap. Epicos, quorum exx. plurima omitto, sed etiam Atticos, ut Soph. Ant. 427: Ἐκ δ' ἀρᾶς κακᾶς ἠρᾶτο· 1233: Ἐκ δ' ὀρωμένου πατρὸς φυγαῖσιν ἤμπλακε· Tr. 565: Ἐκ δ' ἦσα' ἐγώ· 925: Ἐκ δ' ἐλώπισεν πλευρὰν ἅπασαν· 1053: Ἐκ μὲν ἰσχάτας βέβρωκε σάρκας· 1055: Ἐκ δὲ γλωρὸν αἷμά μου πέπωκεν ἠΐη. || Permutatur sæpissime c. ἀπό, velut Aristoph. Nub. 1296: v. Porson. *Tracts* p. 181. Et cum εἰς: v. Bast. ad Greg. p. 245. L. Dindorf.]

[Ἐκ. V. Ἐξ.]

[Ἑκά. V. Ἑκάς.]

[Ἑκάβη, ἡ, Hecuba, Priami, regis Trojanorum, conjux, ap. Hom. ceterosque poetas et mythologos. Argum. Eur. Hecubæ Havn.: Τὰ περὶ τῆς Ἑκάβης ἱστορῆται. Φιλόχορος γὰρ ἐν τῷ περὶ τραγῳδίας συγγράμματι γράφων Χοιρίλλην αὐτὴν κεκλῆσθαί φησιν, ἴσως διὰ πολλοὺς παῖδας γεγενῆσθαι αὐτῆς· ἡ χοῖρος γὰρ πολλὰ τίκτει, καὶ ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς οἱ χοῖροι ἑκάβαι (scr. Ἑκάβαι) προσηγορεύοντο· οἱ δὲ λοιποὶ τῷ κυρίῳ αὐτὴν ὀνόματι προσηγόρευσαν. Confus. c. Ἑκάλη v. in illo. ἄ L. Dindorf.]

[Ἑκαβόλος. V. Ἑκηβόλος.]

[Ἑκαδήμεια, Ἑκαδημία, Ἑκάδημος. V. Ἀκαδημία.]

[Ἑκαέργη, ἡ, Hecaerge, filia Boreæ. Callim. Del. 292: Οὔπίς τε Λοξώ τε καὶ εὐαίων Ἑκαέργη, θυγατέρες Βορέαο. Ἑκαέργη et Ὠπιδὶ Deliorum filias comam totondisse memorat Pausan. 1, 43, 4; qui earundem mentionem facit iterum 5, 7, 8, it. Nonnus Dion. 5, 491; 48, 332, Etym. M. p. 641, 56. Pro iis ap. scriptorem Axiochi p. 371, A, viri duo memorantur Ὠπίς τε καὶ Ἑκάεργος. V. autem Ἑκάεργος.]

Ἑκάεργος, ὁ, Procul arceus, s. expellens, aut abigens. Apollinis epith., qui sic dictus putatur quasi ἑκὰς s. ἑκαθεν εἴργων: quod suis telis seu sagittis procul arceat. Alii παρὰ τὸ ἑκαθεν ἐργάζεσθαι dictum putant. [Hesych.: Ἑκάεργον, μακροβόλον, τοξότην. Ἑκάεργος, ὁ μακρόθεν εἴργων τοῖς βέλεσιν.] Quidam et ἀπὸ τῆς Ἑκαέργης, quæ nutrix ejus fuit. Vide Eust. Dicitur autem ἑκάεργος Ἀπόλλων, vel ἑκάεργος sine adjectione: ut Hom. Il. A, [147]: Ὄρρ' ἡμῖν ἑκάεργον ὄλσσεαι. [Ib. 474: Μέλποντες Ἑκάεργον, etc. Pind. Pyth. 9, 29: Ἐκ Ἀπόλλων. Phædim. Anth. Pal. 13, 22: Τόξον μὲν, ὦ γίγαντος ὤλεσας σθένος, Ἰσχε βίης, Ἑκάεργ' ἀνάσσων. Orph. H. 33, 7: Βρόγχια καὶ Διδυμεῦ, Ἑκάεργος, Λοξίη, ἀγνέ. Vid. etiam Ἑκαέργη. De venatore vel aucupe Longus Past. 3, 8: Οἱ δὲ ἐπήνουν τὸν Ἑκάεργον. || Ἑκαέργη, ἡ, nomen vel epith. Dianæ esse et pro Diana poni videtur in versiculo Branchi ap. Clem. Al. Strom. 5, p. 674: Μέλπετε, ὦ παῖδες, Ἑκάεργον καὶ Ἑκαέργαν. Conf. Spanhem. ad Callim. Del. 292. Et ubi est cognomen mulierum quæ instar dearum colerentur, ap. Antonin. Lib. c. 1, p. 10: Οἱ δὲ θύουσι ἄχρι νῦν Ἰουλιῆται μὲν Ἀφροδίτῃ, Κτήσυλλαν ὀνομάζοντες, οἱ δὲ ἄλλοι Κτήσυλλαν Ἑκαέργην· 13, p. 96: Ἀντὶ δὲ τοῦ σώματος (Aspalidis) ἐφάνη ξόανον παρὰ τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἑστηκός· ὀνομάζεται δὲ παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις τοῦτο τὸ ξόανον Ἀσπαλὶς Ἀμιλήτη Ἑκαέργη.]

Ἑκάθεν, ab Ἑκάς, formam habet adverbii e loco: significatque duntaxat De procul, quo quidam e Plauto utuntur: Eminus, E longinquo. Hom. Il. B, [456]: Ἑκάθεν δέ τε φαίνεται αὐγή· [N, 107: Νῦν δ' ἑκάθεν πόλιος κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται. Pind. Ol. 11, 7: Ἑκάθεν ἐπελθών. Æsch. Suppl. 421: Τὰν ἑκαθεν ἐκβολαῖς δυσθέοις ὁρμένων. Hippocr. De int. aff. p. 561, 33: Ἀλείφαντα λιπαρῶς πρὸς τὸ πῦρ ἑκαθεν θάλπειν. Dio Cass. 50, 3: Καὶ ἑκαθεν καὶ ἐν χρῷ ἐμαχέσαντο. V. Ἑκατηβελέτης. Formam ἑκαθε usurpat Tzetz. Exeg. Il. p. 76, 19; 117, 17, ut idem sæpe ἔθε pro ἔθεν et alia ejusmodi.]

[Ἑκάλειος, ὁ, cogn. Jovis, sec. Plut. Thes. c. 14: Ἔθυον γὰρ Ἑκαλήσιον οἱ περιξ δῆμοι συνιόντες Ἑκαλείῳ Διΐ. Hesych.: Ἑκάλειος Ζεύς, ὃν Ἑκάλη ἱδρύσατο. Steph. Byz. v. Ἑκάλη: Καὶ Ἑκάλιος Ζεύς.]

[Ἑκάλη, ἡ, Hecale, heroina, quæ Theseum juvenem hospitio exceperat. Plut. Thes. c. 14, Etym. M. p. 319, 43, Suidas. Περὶ Ἑκάλης καὶ πόσαις γίγονεν ἐπώνυμον τοῦνομα egerat Ptolem. Hephæstio Phot. cod. 190, p. 148, 20. Notum etiam poema Callimachi Hecale inscriptum. || Δῆμος τῆς Αἰαντίδος (eadem Lex. rh. Bekk. An. p. 247, 7) φυλῆς. Ὁ δημότης Ἑκάλιος. Τὰ τοπικὰ Ἑκάληθεν, Ἑκαλήνδε, Ἑκαλῆσι. Καὶ Ἑκάλιος Ζεύς, Steph. Byz. De Ἑκάλιος v. in Ἑκάλειος. Inscr. Eleusin. ap. Bœckh. vol. 1, p. 46: Δήμῳ Ἀθηναίων ἀ... κάληθεν Ἀλκίφρονα. ἄ L. Dind.]

[Ἑκαλήσιον, τὸ, Hecalesium, sacrum Jovi Hecalio fieri solitum. V. l. Plutarchi in Ἑκάλειος cit.]

[Ἑκαλίνη, ἡ, dimin. ab Ἑκάλη. Plut. Thes. c. 14: Ἔθυον γὰρ Ἑκαλήσιον οἱ περιξ δῆμοι συνιόντες Ἑκαλείῳ Διΐ, καὶ τὴν Ἑκάλην ἐτίμων Ἑκαλίνην ὑποκοριζόμενοι. Ita Coraes pro Ἑκαλήνην. Id Εὐκολίνην scrib. videri posset, si, ut alia taceam, in gl. Etym. M. p. 392, 27: Εὐκολίνη, ἡ Ἑκάτη λέγεται παρὰ Καλλιμάχῳ, probabilis esset Bentleji et Ruhnkenii (in Add. ap. Etm.) conj. Ἑκάλη. L. Dind.]

[Ἑκάλιος. V. Ἑκάλη.]

[Ἑκαμήδη, ἡ, Hecamede, Nestoris pellex. Hom. Il. A, 624, Ξ, 6.]

[Ἑκανόμος, ἀγελαῖος φιμὸς, Hesych.]

Ἑκὰς, Procul, vel De procul, e Plauto, Eminus, E longinquo. Genitivo jungitur, Hom. Od. [Ξ, 496]: Νηῶν ἑκὰς ἤλθομεν· P, [72]: Οὐδ' ἄρ ἔτι δὴν Τηλέμαχος ξείνοιο ἑκὰς τράπετ', ἀλλὰ παρέστη. [Pind. Pyth. 8, 22: Ἔπεσε δ' οὐ Χαρίτων ἑκάς. Soph. OEd. C. 1668: Αἴ δ' οὐχ ἑκάς· Phil. 41: Κάστ' οὐχ ἑκάς που. Eur. Herc. F. 198: Ἑκὰς δ' ἀφεστώς. Et seq. gen. Eur. Heracl. 673: Καὶ δὴ παρῆκται σφάγια τάξεων ἑκάς· Phœn. 907: Ἀπελθέτω νυν θεσφάτων ἐμῶν ἑκάς.] Utitur hoc adv. et Herodot., necnon Thuc. [1, 80: Πρὸς δὲ ἄνδρας, οἳ γῆν τε ἑκὰς ἔχουσι καὶ προσέτι θαλάσσης ἐμπειρότατοί εἰσι.] Sed minus usitatum usum habet in h. l. qui ex Herodoto [8, 144] affertur, Οὐχ ἑκὰς χρόνου παρέσται ἐσβαλὼν, pro Non diu differet ingredi. In VV. LL. habetur et Ἑκὰ, sed mendi suspicione apud me non caret. — Ἕκη, Longe, VV. LL. sed sine exemplo vel auctoritate. [Utrumque fictum e compositis ἑκα— et ἑκη—. Accentum Atticum ἕκας memorat Apollon. De adverb. p. 570, 26: Οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἐντυπὰς ἑκὰς ἀνεκὰς, ἅπερ Ἀττικοὶ οὐ δεόντως ἀναβιβάζουσιν. ᾰ L. D. De comparat. HSt.:] Ἑκαστέρω, Magis procul, Longius: aut Ulterius. [Hom. Od. H, 321: Εἴπερ καὶ μάλα πολλὸν ἑκαστέρω ἐστ' Εὐβοίης· H. Bacch. 29: Ἢ ἐς Ὑπερβορέους ἢ ἑκαστέρω. Herodot. 3, 101.] Ἑκαστέρω τῶν Περσῶν, Longius a Persis. [Id. sine gen. 6, 108; 7, 49; 8, 60; 9, 2, 122. Eurip. Herc. F. 1648: Ἑκ. πρόβατε.] Apoll. Rh. 2, [855]: Οὐδέ οἱ ἦεν Μοῖρ' ἔτι ναυτίλλεσθαι ἑκαστέρω. [Et alibi. Quod legitur apud Theocr. 15, 7: Τὺ δ' ἑκαστοτέρω ἔμ' ἀποικεῖς, suspectum est quum propter formam tum propter scripturam. Cod. enim unus certe præbet ἑκαστέρω. || De superlat. HSt.:] Sic autem Ἑκαστάτω, Maxime procul, Longissime. Ex Herodoto, Ἑκαστάτω τῆς Λιβύης, in Africam longissime [4, 204. Conf. 4, 33; 9, 14. Hom. Il. K, 113: Τῶν γὰρ νῆες ἔασιν ἑκαστάτω, οὐδὲ μάλ' ἐγγύς. Procop. Vand. 1, 2, p. 179, D: Ἑκ. τῆς τοῦ βαρβάρου ἐπιβουλῆς ὄντες· 4, p. 188, B: Οὕτω τε ἀποπτάντας τῆς πόλεως ἑκ. γενέσθαι.] Affertur et Ἑκάστω ead. signif. ex Herodoto, Τοὺς ἑαυτοῦ ἑκάστω οἰκημένους. Sed suspecta hæc scriptura est, nisi syncop. passum hoc adv. dicatur. [Aldinæ vitium dicit 1, 134, ubi codd. recte ἑκαστάτω. Idem ap. Hippocr. De artic. p. 785, H: Οὕτω γὰρ ἂν οἵη ἑκάστω εἴη τοῦ χωρίου, sustulit Foes. OEc. p. 112, B, coll. a Valck. ad Theocr. Adon. p. 238, A.]

[Ἕκας, α, ὁ, Hecas, n. pr. vatum duorum ap. Pausan. 4, 16, 1; 21, 7 et 12.]

[Ἑκαστάκις, Quoque tempore. Inscr. Corcyræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 16, 11: [Τοῖς ἑ]καστάκις προβούλοις. Alia ib. p. 20, 8: Ἑλέσθω δὲ ἁ βουλὰ ἑκ. εἰς ἐνιαυτὸν τοὺς ἐκδανισοῦντας. Ib. 22: Οἱ ἑκ. ἐόντες ἄρχοντες· 21, 65: Οἱ ἑκ. αἱρεθέντες· 82: Οἱ ἑκ. ἄρχοντες· 97: Ἀπολογιξάσθωσαν δὲ καὶ οἱ χειρίζοντες τὸ ἀργύριον ἑκ. εἰς βουλάν. L. Dindorf.]

[Ἑκαστάτω. V. Ἑκάς.]

Ἑκασταχῇ, Ubique, Ubilibet, πανταχοῦ, Suid. [et Zon. p. 680] afferens, Ταῦτα μὲν ἑκασταχῇ ἐπράσσετο. [Xen. Cyr. 6, 2, 5: Τιμῶν τοὺς κρατίστους ἑκασταχῇ, nunc e libris melioribus ἕκαστα, quod pendet e κρατίστους.]

Ἑκασταχόθεν, Undique, Undelibet, πανταχόθεν. [Xen. H. Gr. 3, 4, 3: Ὅσους δέοι ἑκ. πέμπεσθαι. Thuc. 7, 20: Νησιωτῶν ὅσοις ἑκ. οἷόν τ' ἦν πλείστοις χρήσασθαι· 21: Ἄγων ... στρατιὰν ὅσην ἑκ. πλείστην ἐδύνατο. Plut. Demetr. c. 31: Ἐξέπιπτον γὰρ ἑκ. αἱ φρουραί. L. D.]

Ἑκασταχόθι, Passim, Ubique gentium, Dio. [Plut. Lysand. c. 19: Πολλαῖς μὲν ἔχθραις, πολλαῖς δὲ πλεονεξίαις τῶν ἑκ. φίλων χαριζομένου τὰ τοιαῦτα· Cat. min. c. 19: Διὰ τῶν ἑκ. ξένων καὶ φίλων. Dio Cass. 41, 9: Πρὸς τοῖς ἱεροῖς ἑκ. περιιόντες, etc.]

[Ἑκασταχοῖ, Quocunque. Cod. Barocc. ap. Bekk. Anecd. p. 1397, a: Τὰ εἰς οι ἐπιρρήματα ... ἑκασταχοῖ. Ap. Plut. Marii c. 20: Ὁ δὲ Μάριος ἑκασταχοῦ διαπέμπων, nuper demum correctum est ἑκασταχοῖ. L. D.]

Ἑκασταχόσε, Quocunque, Quoquoversum, In quemcunque locum. [Xen. Anab. 3, 5, 11: Ἐκάθισαν χωρὶς τοὺς ἑκ. φάσκοντας εἰδέναι. Thucyd. 4, 55: Κατὰ δὲ τὴν χώραν φρουρὰς διέπεμψαν, ὁπλιτῶν πλῆθος, ὡς ἑκ. ἔδει· 8, 5: Ἑκ. δεινὸς παρῆν. Dio Cass. 48, 13: Διέπεμπον ἑκ. L. Dindorf.]

Ἑκασταχοῦ, Ubilibet, Ubique. [Thuc. 3, 82: Διαφορῶν οὐσῶν ἑκ. τοῖς τε τῶν δήμων κ. τ. λ. 5, 20: Τῶν ἑκ. ἢ ἀρχόντων ἢ ἀπὸ τιμῆς τινος τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν ὀνομάτων ἐς τὰ προγεγενημένα σημαινόντων. Plato Phædr. p. 257, E: Οἳ ἂν ἑκ. ἐπαινῶσιν αὐτούς. Plut. Lycurg. c. 30: Τοὺς μὲν ἄνδρας ἁρμοστὰς καὶ σωφρονιστὰς τῶν ἑκ. δήμων καὶ ἀρχόντων ὀνομάζοντες. L. Dind.]

[Ἑκαστέρω. V. Ἑκάς.]

[Ἑκάστοθεν, Undique. Diog. L. 1, 93: Καὶ τοὶ ἑταῖροι δὲ ἑκαστόθεν (sic) πάρ τοι βασοῦνται. Wakef. Scrib. esse ἑκάστοθεν docet schol. Dionys. Bekk. An. p. 945, 29: Τὰ εἰς θεν τῷ ο παραληγόμενα παροξύνεται, οἷον οὐρανόθεν Ἰλιόθεν, εἰ μὴ παρὰ πρόθεσιν γένοιτο ... ἢ ἀπὸ ὀνομάτων ἐπιμεριζομένων, ἄλλοθεν ἑκάστοθεν.]

[Ἑκάστοθι, Ubique. Hom. Od. Γ, 8: Προὔχοντο ἑκ. ἐννέα ταύρους. Æneas Tact. c. 11, p. 38: Συνέβαινε δὴ ἐνταῦθα (f. δὲ ἐντεῦθεν) διεσκεδασμένους εἶναι τοὺς πλουσίους, καὶ ἐν ταῖς ἑκατοστύσιν ὀλίγους ἑκάστοθι παραγίνεσθαι ἐν πολλοῖς δημόταις. L. Dindorf.]

Ἕκαστος, Quisque, Ἑκάστη, Quæque, neutr. Ἕκαστον, Quodque. [Thuc. 1, 22: Ἀκριβείᾳ περὶ ἑκάστου ἐπεξελθών. Conf. 4, 22.] Dicitur vero et ἕκαστοι plur. [Thucyd. 1, 2: Ῥᾳδίως ἕκαστοι τὴν ἑαυτῶν ἀπολείποντες· 15: Πρὸς ὁμόρους τοὺς σφετέρους ἑκάστοις. Et ib. 17, etc.] Hom. Il. A, [606]: Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἶκόν δε ἕκαστος, ut Lat. Iverunt domum quisque suam. Ψ, [203]: Κάλεόν τέ μιν εἰς ἓ ἕκαστος. Od. A, [232]: Ἡ δὲ [ἠδὲ] ἑκάστη Ὃν γόνον ἐξαγόρευεν, ubi observa articulum: in neutro autem Od. Ξ, [362]: Ταῦτα ἕκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθες, ἠδ' ὅσ' ἀλήθης. [Il. A, 550: Μήτι σὺ ταῦτα ἕκαστα διείρεο. Conf. K, 432. Herodot. 5, 13: Οἱ μὲν δὴ αὐτὰ ἕκαστα ἔλεγον, ubi libri deteriores ταῦτα. Quod gramm. Bekk. An. p. 464, 28 interpr. αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν, et pro αὐθέκαστα poni putat. Æsch. Prom. 950: Καὶ ταῦτα μέντοι μηδὲν αἰνικτηρίως, ἀλλ' αὖθ' ἕκαστ' ἔκφραζε. Quod junctim olim scribebatur αὐθέκαστα. Eur. Phœn. 494: Ταῦτ' αὖθ' ἕκαστα, μῆτερ, οὐχὶ περιπλοκὰς λόγων ἀθροίσας εἶπον. Ubi recte animadvertit Valck. nihil interesse junctim an divisim scribatur.] Thuc. [6, 93: Πολλῷ μᾶλλον ἐπερρώσθησαν διδάξαντος ταῦτα ἕκαστα αὐτοῦ·] 2, [87]: Θαρσοῦντες οὖν καὶ κυβερνῆται καὶ ναῦται τὸ καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος ἕπεσθε. [Conf. 7, 44.] Xen. Cyrop. 3, [3, 2]: Καὶ φέροντες καὶ ἄγοντες εἴ τι ἕκαστος ἄξιον εἶχε. Herodian. 4, [13, 16]: Καὶ οἱ μὲν ἕκαστος εἰς τὰς σκηνὰς ἐπανῆσαν. Apud Thuc. sæpe ὡς præfigitur huic nomini, sequente verbo, ut 2, [17]: Κατεσκευάσαντο δὲ καὶ ἐν τοῖς πύργοις τῶν τειχῶν πολλοὶ, καὶ ὡς ἕκαστός που ἐδύνατο. [Conf. 3, 81.] Et in 1, [98]: Ἔπειτα δὲ καὶ τῶν ἄλλων ὡς ἑκάστη [ἑκάστῃ] ξυνέβη. [Conf. 3, 90.] Rursum 2: Ὡς ἑκάστῳ ἐτύγχανέ τι κ. τ. λ. Et 4, [25]: Διατάχους ἀπέπλευσαν ὡς ἕκαστοι ἔτυχον εἰς τὰ οἰκεῖα στρατόπεδα τότε. [Conf. ib. 34.] 7, [13]: Οἱ μὲν ἐπ' αὐτομολίας προφάσει ἀπέρχονται, οἱ δὲ, ὡς ἕκαστοι δύνανται. [6, 76: Τοῖς δ' ὡς ἑκάστοις τινὰ εἶχον αἰτίαν εὐπρεπῆ ἐπενεγκόντες κατεστρέψαντο· 85: Τοὺς ἐκεῖ ξυμμάχους ὡς ἕκαστοι χρήσιμοι ἐξηγούμεθα· 7, 57: Ὡς ἑκάστοις τῆς ξυντυχίας ... ἔσχεν. Herodot. 1, 29: Ἀπικνέονται ἐς Σάρδις ... οἱ πάντες ἐκ τῆς Ἑλλάδος σοφισταὶ, ὡς ἕκαστος αὐτέων ἀπικνέοιτο.] Sed sæpe etiam ὡς cum ἕκαστοι [vel ἕκαστος] jungitur, non seq. verbo: quod an subaudiri debeat, ambigitur. [Thuc. 1, 3: Οἱ δ' οὖν ὡς ἕκαστοι Ἕλληνες κατὰ πόλεις τε, ὅσοι ἀλλήλων ξυνίεσαν, καὶ ξύμπαντες ὕστερον κληθέντες, οὐδὲν ... ἀθρόοι ἔπραξαν· 15: Κατ' ἀλλήλους δὲ μᾶλλον ὡς ἕκαστοι οἱ ἀστυγείτονες ἐπολέμουν. Et ib. 89, 107, 113; 2, 22; 3, 107; 4, 32; 5, 4, 57; 6, 77; 7, 65, 74. Herodot. 1, 114: Ὡς ἑκάστῳ ἔργων προστάσσων· conf. 6, 31, 79. Pind. Pyth. 9, 103: Ἄφωνοί θ' ὡς ἑκάστα φίλτατον παρθενικαὶ πόσιν ἢ υἱὸν εὔχοντ', ὦ Τελεσίκρατες, ἔμμεν.] || Οἱ καθ' ἕκαστον, ὁ καθ' ἕκαστον, Singuli: neutr. τὰ καθ' ἕκαστον, τὸ καθ' ἕκαστον, Singula, ex Aristot. Bud. p. 771, quem vide. [Plut. Mor. p. 712, A: Οὕτω δεήσει γραμματικὸν ἑκάστῳ τὸ καθ' ἕκαστον ἐξηγεῖσθαι· 1023, A: Σῶμα μεριζόμενον εἰς τὸ καθ' ἕκαστον. 568, F: Τὰ δὲ καθ' ἕκαστα περὶ τούτων ὁ ἕτερος μῦθος ... αἰνίττεται· 1024, E: Τὴν αἴσθησιν ἀπὸ

τοῦ ἑτέρου πρὸς τὰ καθ' ἕκαστα· 570, A : Τὸ δ' ἄπειρον ἐν τῷ καθ' ἕκαστα. Constantin. Basil. Mac. c. 33, p. 87 : Ἄλλως τε καὶ ἐπεὶ ὁ χρόνος ἤδη ῥεύσας διὰ μέσου πολὺς τὰ καθ' ἕκαστα τῶν ἔργων διὰ τῆς μεταξὺ σιγῆς οἷον ἠμαύρωσε. Παρ' ἕκαστα adhibet Hesych. ad expl. ἑκάστοτε.] Dicitur vero et καθ' ἕκαστον non præcedente artic., quod et adverbio Sigillatim reddi potest, ut Isocr. Ad Nic. : Καὶ τί δεῖ καθ' ἕκαστον λέγοντα διατρίβειν; [Thucyd. 1, 141 : Τὰ δὲ τοῦ πολέμου καὶ τῶν ἑκατέροις ὑπαρχόντων ὡς οὐκ ἀσθενίστερα ἔξομεν γνῶτε καθ' ἕκαστον ἀκούοντες· 2, 39 : Οὔτε γὰρ Λακεδαιμόνιοι καθ' ἑκάστους, μετὰ πάντων δ' ἐς τὴν γῆν ἡμῶν στρατεύουσι· 41 : Ξυνελών τι λέγω τήν τε πᾶσαν πόλιν τῆς Ἑλλάδος παίδευσιν εἶναι καὶ καθ' ἕκαστον δοκεῖν ἂν μοι τὸν αὐτὸν ἄνδρα παρ' ἡμῶν ἐπὶ πλεῖστ' ἂν εἴδη καὶ μετὰ χαρίτων μάλιστ' ἂν εὐτραπέλως τὸ σῶμα αὔταρκες παρέχεσθαι· 64 : Πολέμοις μεγίστοις ἀντίσχομεν πρός τε σύμπαντας καὶ καθ' ἑκάστους. 5, 68 : Ἀριθμὸν δὲ γράψαι ἢ καθ' ἑκάστους ἑκατέρων ἢ ξύμπαντας οὐκ ἂν ἐδυνάμην ἀκριβῶς· 7, 8 : Ἀγγέλλων πολλάκις μὲν καὶ ἄλλοτε καθ' ἕκαστα τῶν γιγνομένων· 64 : Ἐνθυμεῖσθε καθ' ἑκάστους τε καὶ ξύμπαντες· 8, 28 : Παραδόντες καὶ τὰ ἀνδράποδα πάντα ..., ὧν καθ' ἕκαστον στατῆρα δαρεικὸν παρ' αὐτῶ ξυνέβησαν λαβεῖν· 50 : Γράψας καθ' ἕκαστα.] At vero καθ' ἑκάστην dicitur pro Quotidie, subaud. ἡμέραν. [Jo. Malal. p. 177, 14 : Ἀλλ' ἔλεγον ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτοῖς καθ' ἑκάστην ἐλπὶς ζωῆς. Notavit inter ellipses Atticas καθ' ἑκάστην pro καθ' ἑκ. ἡμέραν vel ὥραν Gregor. Cor. p. 33. Genitivo Vita Theophanis fol. ρ iij verso C : Αὐτὸς δὲ ἑαυτοῦ χρείσσων ἑκάστης γενόμενος. || Παρ' ἕκαστον, Semper s. Quavis occasione. Polyb. 4, 82, 5 : Συνίστανε δὲ καὶ τῷ Φιλίππῳ, προσεπιδεικνύων αὐτῷ παρ' ἕκαστον· 5, 4, 11 : Ἐθελοκακοῦντες καὶ παρ' ἕκαστον ἀποδειλιῶντες, et ib. 11, 2; 9, 31, 4. Vel παρ' ἕκαστα, idem 3, 57, 4 : Οὐ βουλόμενοι παρ' ἕκαστα διασπᾶν τὴν διήγησιν.] || Dicitur etiam εἷς ἕκαστος, ut Lat. Unusquisque, et πᾶς ἕκαστος, necnon αὐτὸς ἕκαστος, de quibus Bud. p. 770. Sed omittit ἕκαστός τις, quo utitur Thuc. 3, [45] : Ὡς ἑκάστη τις κατέχεται· 4, [4] : Καὶ ξυνετίθεσαν ὡς ἕκαστόν τι ξυμβαίνοι. Alicubi vero et τις præponit, ut [6, 31] : Ξυνίδη δὲ πρός τι σφᾶς αὐτοὺς ἅμα ἴριν γενέσθαι, ᾧ τις ἕκαστος προσετάχθη. [7, 75 : Ἔφερον ὅτι τις ἐδύνατο ἕκαστος χρήσιμον. Pind. Nem. 4, 92 : : Ἔλπεταί τις ἕκαστος ἐξοχώτατα φάσθαι. || Conjungitur cum genit. Philomel. 2, p. 145, 18 : Ἕκαστα τῶν εἰς τὰς λειτουργίας. Diodor. 14, 5 : Τῶν γὰρ ταπεινῶν ἕκαστοι, τὴν θηραμένους ἀρετὴν θεωροῦντες οὕτω προπηλακιζομένην, τὴν περὶ αὐτοὺς ἀσθένειαν οὐδενὶ λόγῳ παραναλωθήσεσθαι διειλήφεισαν. || Dicitur etiam de binis, pro ἑκάτερος. Eustath. ad Dionys. v. 401 : Διοσῆ ζωσθεῖσα θαλάσσῃ, Αἰγαίῃ Σικελῇ τ' · ἄνεμον δέ τοι ἕλλαχ' ἑκάστη) Ὅρα ὅτι ὀφείλων ἑκατέρα εἰπεῖν διὰ τὴν Αἰγαίαν καὶ τὴν Σικελὴν ... ὁ δὲ ἑκάστη εἶπεν, ὅπερ ἐπὶ πλήθους εἴωθε λέγεσθαι. Ποιήσει δὲ τοῦτο καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα, καὶ ἔστι τοιοῦτόν τι καὶ παρὰ τῷ Ἑρμογένει. Conf. id. ad v. 929. L. D. Dionys. A. R. 3, 2 : Ἐξ ἑκάστης πόλεως· 6, 42 : Ἕκαστος τῶν ὑπάτων. Eundem usum deprehendi quidam putabant Hom. Il. Γ, 1; Ι, 180, 652. Cit. Schæf. || Notandum etiam articulum 1. collocari ante nomen, sequente ἕκαστος. Herodot. 3, 6 : Δεῖ τὸν μὲν δήμαρχον ἕκαστον ἐκ τῆς ἑωυτοῦ πόλιος συλλέξαντα .. ἄγειν. Thucyd. 1, 22 : Τοῖς ἔργοις ἑκάστοις· 4, 98 : Τῆς γῆς ἑκάστης· 5, 47 : Τῆς ἡμέρας ἑκάστης· 49 : Κατὰ τὸν ὁπλίτην ἕκαστον· 6, 63 : Κατὰ τὴν ἡμέραν ἑκάστην. Inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 805, 17 : Κατιὸ πέλεθρον ἕκαστον. Corcyr. ib. vol. 2, p. 21, 54 : Τὸν μῆνα ἕκαστον τὰν μνᾶν ἑκάσταν. 2. post ἕκαστος. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 132, 4 : Ἑκατὸν πεντήκοντα ὑσὶν δραχμῶν ἕκαστον τὸν ἐνιαυτόν. Xen. Cyrop. 6, 1, 54 : Καὶ πολὺ ῥᾷον ἦγε τὰ ὀκτὼ ζεύγη τὸν πύργον καὶ τοὺς ἐπ' αὐτῷ ἄνδρας ἢ τὸ σκευοφορικὸν βάρος ἕκαστον τὸ ζεῦγος. 3. omitti, vel sequente pronomen substantivo vel antecedente. Herodot. 5, 117 : Ταύτας (urbes) ἐπ' ἡμέρης ἑκάστης αἱρεῖ, Singulas singulis diebus. Thucyd. 3, 70 : Καθ' ἑκάστην χάρακα· 4, 66 : Κατὰ ἔτος ἕκαστον· 6, 32 : Κατὰ ναῦν ἑκάστην· 67 : Κατὰ ἔθνη ἕκαστα. Hom. Od. Α, 9, Μ, 151 : Ἡμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα ποιησάμενοι κατὰ νῆα. 4. ante ἕκαστος vel absolute positum vel junctum substantivo. Hom. Il. Α, 706, Od. Μ, 16 : Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν. A Conf. M, 165, Ξ, 375; H. Merc. 313. Theocr. 25, 195 : Ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τοῦδε πιλώρου. Nicand. Th. 837 : Οἷσιν ἐγὼ τὰ ἕκαστα διείσομαι ἄρκια νούσων. Hesiod. Theog. 370 : Οἱ δὲ ἕκαστοι ἴσασιν, οἳ ἂν περιναιετάωσιν. || Ἕκαστα et κἄτα confusa ap. Aristoph. Polluc. 9, 46 : Ἑκασταποστὴν ἥλιος τέτραπται. Leg. κἄτα ποστήν, non, ut plerique, εἶτα. L. Dindorf.]

Ἑκάστοτε, Semper et ubique. Athen. [4, p. 146, C] : Ὁ δὲ μέγας Ἀλέξανδρος δειπνῶν ἑκάστοτε μετὰ τῶν φίλων, Cœnans semper et ubique cum amicis, Bud. : Suid. quoque exp. ἀεί : nec enim dici πάντοτε. Hesych. præter ἀεί, etiam παρ' ἕκαστα. Herodot. [8, 115] cum ἵνα adv. loci conjunxit pro Quocunque, Quemcunque in locum : Ἐπιτάσσων τῇσι πόλισι, ἵνα ἑκάστοτε ἕλαύνων, τρέφειν, Injungens civitatibus, ut in quamque veniebat, uti pascerent. [Thucyd. 1, 68 : Οὐ περὶ ὧν ἐδιδάσκομεν ἑκάστοτε τὴν μάθησιν ἐποιεῖσθε· 4, 126 : Ἀγαθοῖς γὰρ εἶναι ὑμῖν προσήκει οὐ διὰ ξυμμάχων παρουσίαν ἐκ., ἀλλὰ δι' οἰκείαν ἀρετήν. Plato Reip. 3, p. 393, B : Οὐκοῦν διήγησις μέν ἐστι καὶ ὅταν τὰς ῥήσεις ἐκ. λέγῃ. Conjungitur c. ἀεί, Aristoph. Nub. 1279 : Πότερα νομίζεις καινὸν ἀεὶ τὸν Δία ὕειν ὕδωρ ἑκάστοτε. Quanquam hic l., ubi ἀεὶ ad καινὸν, ἑκάστοτε ad ὕειν refertur, minus appositus est altero ejusd. fab. 1448 : Ἀεὶ ποιοῦμεν ταῦθ' ἑκάστοθ', ὁντιν' ἂν γνῶμεν· ubi tamen ἡμῖν præbuit liber Ravennas, frustra rejectum a Pors. ad Eur. Hec. 1175. Et c. πολλάκις, Plat. Phileb. p. 58, A : Ἤκουον μὲν ἐγωγε τοῦτ', ὦ Σώκρατες, ἐκ. Γοργίου πολλάκις. In ἑκάστοσε depravatum legitur ap. Cinnam. p. 73, A.] B

[Ἑκαστοτέρω, Ἑκάστω. V. Ἑκάς.]

[Ἑκαταίας cujusdam mentio quater fit in inscr. Thasi reperta ap. Bœckh. vol. 2, p. 185, n. 2164. L. Dindorf.]

[Ἑκαταῖον, τὸ, Sacrum Hecatæ oblatum. Demosth. p. 1269, 10 : Τούτους τά τε Ἑκαταῖα κατεσθίειν καὶ τοὺς ὄρχεις τοὺς ἐκ τῶν χοίρων, οἷς καθαίρουσιν, ὅταν εἰσιέναι μέλλωσι, συλλέγοντας ἑκάστοτε συνδειπνεῖν ἀλλήλοις. Lex. rhet. Bekk. An. p. 247, 27 : Ἑκαταῖα, τὰ τῇ Ἑκάτῃ θυόμενα, ἅπερ ἐστὶ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα· ἡ γὰρ Ἑκάτη ἐπὶ τῇ τιμῇ τῶν νεκρῶν ἦν. Etym. M. p. 626, 44 : Ὀξυθύμια, τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, ἃ δὴ καὶ Ἑκαταῖα λέγονται, ἢ τὰ τῶν οἰκιῶν καθάρματα τὰ ἐν τοῖς (l. ταῖς) τριόδοις τιθέμενα. || Spectrum ab Hecate immissum. Schol. Apoll. Rh. 3, 860 : Φάσματα ἐπιπέμπει (Hecate) τὰ καλούμενα Ἑκαταῖα (Ἑκάτεια cod. Paris.).] C

[Ἑκάταιον, τὸ, Hecatæ sacellum. Aristoph. Vesp. 804 : Κἂν τοῖς προθύροις ἐνοικοδομήσοι πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ δικαστηρίδιον μικρὸν πάνυ, ὥσπερ Ἑκάταιον, πανταχοῦ πρὸ τῶν θυρῶν. Schol. : Ἱερὰν (l. ἱερὸν) Ἑκάτης, ὡς τῶν Ἀθηναίων πανταχοῦ ἱδρυομένων (ita cod. Ven. pro ἱδρυμένων) αὐτὴν ὡς ἔφορον πάντων καὶ κουροτρόφον. Ἑκάταιον οὖν Ἑκάτης ἄγαλμα, τὸ Ἑκατήσιον λεγόμενον. Τῇ προσῳδίᾳ Καλλίστρατος ὡς ἐπινίκιον· ἔν τισι γὰρ εὕρηται Ἑκατεῖον. Cujus auctoritate nunc scribitur Ἑκάτειον ap. Arist. Id. Ran. 366 : Ἡ κατατιλᾷ τῶν Ἑκαταίων. Schol. expl. τῶν ἀγαλμάτων τῆς Ἑκάτης.]

[Ἑκαταῖος, α, ον, Ad Hecaten pertinens. Pollux 6, 83 : Ἔστι μέντοι καὶ τὸ τῆς μαγίδος (quod est genus mensæ) ὄνομα παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν χρήσει, Τὰς Ἑκαταίας μαγίδας δόρπων· 10, 81 : Καὶ μὴν καὶ τὰ ἐπιτιθέμενα τοῖς τρίποσι τράπεζαι καλοῦνται καὶ μαγίδες, ὅστις χρῆσθαι βούλοιτο τῷ ὀνόματι κυρίως ῥηθέντι ἐπὶ τῆς μάκτρας ἢ ἐπὶ τῆς τὰ ἱερὰ δεῖπνα ἢ τὰ πρὸς θυσίαν φερούσης, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ εἴρηται, Ἑκαταίας μαγίδας δόρπων.] D

[Ἑκαταῖος, ὁ, Hecatæus, 1. historicus Milesius, de quo Herodot. 2, 143, Diodor. 1, 37, etc., Suid. 2. Abderita, philosophus, de quo item Suid. 3. Alius, qui jussu Alex. M. Attalum proditorem interemit sec. Diodor. 17, 5. L. Dindorf.]

[Ἑκάτειον, τὸ, Hecateum, s. Hecates simulacrum vel sacellum. Suid. : Ἑκάτης ἄγαλμα. Καὶ παροιμία, Θεαγένους Ἑκάτειον, ex Aristoph. Lysistr. 64 : Ἢ γοῦν Θεαγένους ὡς δεῦρ' ἰοῦσα θοὐκάτειον ἤρετο, Hecatæ simulacrum interrogavit. V. Ἑκαταῖον, Ἑκάταιον.]

Ἑκατεράκις, Alterutra s. Utraque vice. Xen. Cyrop. 4, [6, 2] : Βέβληκα μιᾷ ἧς ἑρεῖς, καὶ καταβέβληκα θῆρας ἑκ. [Galen. vol. 4, p. 495 : Ἐκ. ἐκκαθαίρονται, ποτὲ μὲν ἔσω, ποτὲ δ' ἔξω τοῦ πνεύματος ἰόντος. Hesych. : Ἐκ., δίς. L. Dindorf.]

[Ἑκάτερθε, Ἑκάτερθεν V. Ἑκατέρωθεν.]

[Ἑκατερέω. Hesych.: Ἑκατερεῖτο, πρὸς τὰ ἰσχία πηδᾶν ἑκατέραις ταῖς πτέρναις, Ambabus calcibus coxas ferire. Recte Kust.: Ἑκατερεῖν, τὸ ... Similis lusus videtur ei de quo in Ἑκατερίς.]

Ἑκατερίς, ίδος, ἡ, Genus saltationis, in qua manus alternatim movere assuescebant, VV. LL.: Pollux 4, [102] ἑκατερίδας et θερμαστερίδας scribit esse ἔντονα ὀρχήματα: et ἑκατερίδας quidem, τὸ χειρῶν κίνησιν ἀσκοῦν: θερμαστερίδας autem, πηδητικόν: unde Cam. ἑκατερίδας, fortasse de vicibus jactationis et permutatione flexuum, ait χειρονομικὸν ὄρχημα fuisse cum manuum motu. [V. Ἑκατερέω.]

[Ἑκατερομάσχαλος, ὁ, Utrinque manicatus s. manuleatus. Pollux 2, 138: Ἀφ' ὧν (μασχαλῶν) ὁ ἀμφιμάσχαλος καὶ ἑκατερομάσχαλος καὶ ἑτερομάσχαλος χιτών.]

Ἑκάτερος, α, ον, Alteruter, Alter e duobus [immo Uterlibet, Uterque. Recte Ammonius p. 14: Ἀμφότεροι καὶ Ἑκάτεροι διαφέρουσιν. Ἀμφότεροι μὲν γὰρ ἐροῦμεν, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ κατὰ τὸ αὐτὸ πράττωσιν· ἀμφότεροι τὴν δοκὸν μίαν οὖσαν φέρουσιν· Ἑκάτεροι δέ, ἐπειδὰν χωρὶς ἑκάτερος τὸ ἑαυτοῦ πράττῃ, οἷον, ἑκάτερος αὐτῶν δοκὸν φέρει, ἤτοι ὅταν ἑκάτερος αὐτῶν μίαν φέρῃ κατ' ἰδίαν. Demosth. p. 927, 1: Καὶ ἐνὶ ἑκατέρῳ τῶν ἐναντιουμένων καὶ ἀμφοτέροις. Lysias p. 193, 44: Ἵν' ἐν μέρει πρὸς ἑκατέραν, ἀλλὰ μὴ πρὸς ἀμφοτέρας ἅμα τὰς δυνάμεις κινδυνεύωσιν. Thucyd. 1, [1]: Καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ὁρῶν ξυνιστάμενον πρὸς ἑκατέρους, Cum alterutris se conjungere Peloponnesios et Athenienses. Ib. [22]: Οὐ ταὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἔλεγον, ἀλλ' ὡς ἑκατέρων [ἑκατέρῳ nunc, sc. Lacedæmoniis vel Atheniensibus] τις εὐνοίας ἢ μνήμης ἔχοι, Non eadem de iisdem dicebant, sed ut quisque alterutrius partis benevolentia affectus erat. Item Uterque, Uterlibet. Thuc. [1, 23: Αἱ δ' ἐς τὸ φανερὸν λεγόμεναι αἰτίαι αἷδ' ἦσαν ἑκατέρων. Et ib. 49. Et addito ὡς, ut dici solet ὡς ἕκαστοι,] 3, [74: Παυσάμενοι τῆς μάχης] ὡς ἑκάτεροι ἡσυχάσαντες τὴν νύκτα ἐν φυλακῇ ἦσαν. Utrique. [Conf. 4, 14, 16, 39.] Lucian. in Harm.: Ἐκεῖνοι μόνοι ἑκάτερος αὐτῶν δύο ἔφερον, Uterque, Utercunque ipsorum, Utervis ipsorum. Basil.: Ἑκάτεροι ἀρνοῦνται τὸν ἀγαθόν· ὁ μὲν, οὐκ εἶναι τὸ παράπαν λέγων· ὁ δὲ οὐκ ἀγαθὸν αὐτὸν εἶναι, Uterlibet ipsorum, Uterque. Et sing. ap. [Thucyd. 1, 20: Τοὺς Λακεδαιμονίων βασιλέας μὴ μιᾷ ψήφῳ προστίθεσθαι ἑκάτερον ἀλλὰ δυοῖν· 6, 62: Δύο μέρη ποιήσαντες τοῦ στρατεύματος καὶ λαχὼν ἑκάτερος ἔπλεον.] Aristot. Eth. 6: Ληπτέον ἑκατέρου τούτων τίς ἡ βελτίστη ἕξις. Jungitur et cum præp. [ἐπὶ, Thucyd. 5, 73: Παρεῤῥήγνυτο ἤδη ἅμα καὶ ἐφ' ἑκάτερα. Diodor. 19, 38: Προῆγον ἐφ' ἑκάτερα μέρη τῆς οἰκουμένης χώρας] κατὰ et παρά. [Xen. An. 5, 6, 7: Οὐ γάρ ἐστιν ἄλλη ἢ ἡ τὰ κέρατα τοῦ ὄρους τῆς ὁδοῦ καθ' ἑκάτερά ἐστιν ὑψηλά.] Synes. Epist. 44: Καθ' ἑκάτερόν μοι προσήκει συμβουλεῦσαί σοι τὸ φαινόμενον βέλτιστον, In utroque. [Philo vol. 2, p. 146, 7: Καθ' ἑκάτερον πρός τε τὴν ἰσχὺν καὶ εὐεξίαν ἐπιδιδούς. Ἐξ ἑκατέρου, Utrinque. Etym. M. p. 409, 39: Κάθηνται δὲ τρεῖς ἐπὶ τῆς ἁμάξης· μέση μὲν ἡ νύμφη, ἐξ ἑκ. δὲ ὁ νυμφίος καὶ ὁ πάροχος. Ἐξ ἑκατέρων cad. sign. Lucian. Amor. c. 14: Τῶν δὲ τοῖς ἰσχίοις ἐνεσφραγισμένων ἐξ ἑκ. τύπων.] Philo V. M. 1: Παρ' ἑκατέρα βαθεῖα καὶ ἀτριβὴς ἐρήμη [ἐρημία, vol. 2, p. 106, 9. Ib. 147, 11: Ἐν ταῖς παρ' ἑκατέρα τῆς μέσης γωνίαις], Ex utroque latere: De mundo: Συνάψῃ τὰς παρ' ἑκάτερα, Ad utraque protendatur et pertineat. [Constantin. Basil. Mac. c. 57, p. 153: Οἱ δὲ παρ' ἑκάτερα τοῖχοι.] Eust. ex Etym. tradit, comparativi formam obtinere, et ab ἑκὰς derivari, quod, quum de duobus dicatur, ὡς οἷα τολμῆσαν διάστασιν ἐκ ὄνασμοῦ, ἑκαθεν τῆς μονάδος ἐστί. [Conjungitur numero sing. positum cum plur. verbi. Xen. Cyrop. 5, 2, 22: Ταῦτα εἰπόντες ἀπῆλθον ἑκάτερος ἐπὶ τὰ προσήκοντα· 6, 1, 19: Καὶ τεῖχος ἑκάτερος ... τειχίσασθαι ἔφασαν. Ponitur sequente articulo Thucyd. 4, 14: Καθ' ἑκάτερον τὸν ἔσπλουν· 93 (et 5, 67): Ἐφ' ἑκατέρῳ τῷ κέρᾳ· 96: Ἑκατέρων τῶν στρατοπέδων· 5, 16: Ἑκατέρα τῇ πόλει· 20: Ἑκατέρου τοῦ ἐνιαυτοῦ. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 594, 30: Ἑκατέραις ταῖς πόλεσιν. Ib. 850, 2, 32: Ἑκατέρων τῶν ἀγρῶν. Dio Cass. 69, 3: Φιλολόγος ἐν ἑκατέρᾳ τῇ γλώσσῃ. Præcedente Thucyd. 4, 93: Ἐπὶ τῷ κέρᾳ ἑκατέρῳ. Dio Cass. 77, 18: Τῶν τι ἐπιστολῶν ἑκατέρων. Et subst. post ἑκάτερος posito, Aret. Diut. m. causs. 1, 6, p. 37=43: Ὑπερίσχει γὰρ ἡ ἀκανθα τῶν σπονδύλων ἡ πρόσθεν κοίλη τῶν ἑκατέρων ἐκτετηκότων μυῶν. Sed ubi legendum videtur ἑκατέρωθεν. Sozom. Hist. eccl. 4, 8: Τοὺς ἑκατέρους ἀρχομένους. Seq. genit. Thucyd. 3, 62: Ἐν οἵῳ εἶδει ἑκάτεροι ἡμῶν τοῦτο ἔπραξαν· 6, 17: Τῇ ἑκατέρου ἡμῶν ὠφελείᾳ. Xen. Eq. 7, 18: Ἔσται ποτὲ ὅτε ἑκατέρου τούτων δεήσει. Æschin. C. Ctes. p. 77: Ἀντιθέντες ἑκάτερα τούτων. Diodor. 4, 10: Ἑκατέρᾳ τῶν χειρῶν τὸν αὐχένα σφίγξας· 20, 85: Ἑκάτερον τούτων. || Plurali non de binis sed de unis Polyb. 10, 48, 1: Εἰσὶ δ' ἑκάτεροι (Oxus et Tanais) κατὰ τὸ μέγεθος πλωτοί. Sic positum legebatur Xen. Cyrop. 2, 3, 16: Ἀνίσταντο δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἑκατέροις συναγορεύοντες· sed alii libri ἑκατέρῳ, quidam neutrum agnoscunt. Ἑκάτερος et ἕτερος confusa Plut. Mor. p. 8, B. Ex. et ἕτερος Polyb. 2, 47, 2; 2, 69, 7; 10, 47, 3.]

[Ἑκατερὸς, n. pr. suspectum ap. Plut. Mor. p. 177, F: Δυεῖν δὲ ἀδελφῶν Ἀμφοτεροῦ καὶ Ἑκατεροῦ τὸν μὲν Ἑκατερὸν ἔμφρονα καὶ πρακτικὸν ὁρῶν (Philippus Amyntæ), τὸν δὲ Ἀμφοτερὸν εὐήθη καὶ ἀβέλτερον, ἔφη τὸν μὲν Ἑκατερὸν ἀμφότερον εἶναι, τὸν δὲ Ἀμφοτερὸν οὐδέτερον. Fabulæ lepide excogitatæ acumen hebetatur eo quod fratris Amphoteri verum nomen non Ἑκατερὸς fuit, sed Κρατερός. V. Arrian. Exp. 1, 25, 12, a Wytt. cit.]

Ἑκατέρω, In utramque partem. Galen. De oss., in defin. συναρθρώσεως. Apud Herodot. [2, 169, ubi nunc ἑκαστέρω]: Ἑκατέρω τοῦ μεγάρου ἐστί, exp. Ex altera parte cœnaculi.

[Ἑκατέρωθε. V. Ἑκατέρωθεν.]

Ἑκατέρωθεν, Ab alterutra [malim, utraque] parte, Utrimque. [Thucyd. 2, 75: Ξύλα μὲν οὖν τέμνοντες ἐκ τοῦ Κιθαιρῶνος παρῳκοδόμουν ἐκ. Et ib. 76; 4, 32, 33, 47, 69, etc.] Herodian. 1, [12, 19]: Πολλῶν ἐκ. πιπτόντων, Multis utrimque occumbentibus. Geop. [5, 27, 4]: Χάρακας ἐκ. ὀξύνειν. Pro quo Columella, Ridicas dedolatas utraque parte exacuere. [Cum genit. Thucyd. 3, 6: Στρατόπεδα δύο ἐκ. τῆς πόλεως· 4, 31: Πρὸ δὲ τῆς ἑω ὀλίγον ἀπέβαινον τῆς νήσου ἐκ. ἐκ τε τοῦ πελάγους καὶ πρὸ τοῦ λιμένος. Xen. Cyrop. 3, 3, 9: (Ἑστασαν) διοχλίοι ἐκ. τῶν πυλῶν. || Forma ἑκατέρωθε est ap. Joseph. Hypomnest. 5, 111, p. 234: Ἑκατέρωθε δὲ τῆς εἰσόδου. L. D. Tzetz. Exeg. Il. p. 100, 23. Schaer.] Et Ἑκάτερθεν, metri causa exemta syllaba, pro eod. Hom. Il. Γ, [340]: Ἑκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν, Ex utraque multitudinis parte, schol. ἐξ ἑκατέρου πλήθους. [Ψ, 329: Λᾶε δὲ τοῦ ἐκ. ἐρηρέδαται δύο λευκώ. Et sine casu Od. 1, 386: Ἀψάμενοι ἑκάτερθε· 430: Ἑκάτερθεν ἴτην. In prosa Aret. Diut. m. sign. 2, 1, p. 52=60: Ἐμπρόσθασι δὲ οἷδε (canaliculi) τοῖσι ὤμοισι τῆς κύστιος ἑκάτερθεν. L. Dind.]

Ἑκατέρωθι, In alterutra parte, Utrobique. [Pind. Ol. 2, 76: Ἐκ. μείναντες. Plut. Mor. p. 415, A: Εἴτ' Αἰγύπτιος ἢ Φρύγιος, ὡς τιμαιρόμεθα ταῖς ἐκ. τελεταῖς. Dio Cass. 43, 1: Καὶ μετὰ τοῦτο καὶ συνάρχοντα ἐκ. προσεῖλετο, Collegam utriusque magistratus ascivit. Et alibi.]

Ἑκατέρως, Alterutro modo, Utroque modo. [Plato Leg. 10, p. 895, E: Μῶν οὖν οὐ ταὐτὸν ἐκ. προσαγορεύομεν; Schol. Aristoph. Thesm. 917: Ὡς δῆλον εἶναι ὅτι ἐκ. ἔλεγον.]

Ἑκατέρωσε, In alterutram partem, utramque partem, Utroque. [Plato Gorg. p. 523, C: Ὅτι φοιτῶσιν ἄνθρωποι ἐκ. (in insulas beatorum et in tartarum) ἀναξιοι· Phæd. p. 112, E: Δυνατὸν δ' ἐστὶν ἐκ. μέχρι τοῦ μέσου καθιέναι, Utrinque.]

[Ἑκάτη, ἡ, Hecate, eadem quæ Diana, sec. alios vero dæmon ab ea diversa. V. Eust. Il. p. 1197, 27, coll. 1714, 43. Asteriæ et Persei f. præter Apollod. 1, 2, 4, et qui matrem non nominat Diodor. 4, 45, dicit, qui primus ejus mentionem facit, Hesiod. Theog. 411, agitque de ea ib. 418, 441. Iphigeniam in Hecaten mutatam tradiderat id. in Catalogo mulierum sec. Pausan. 1, 43, 1. Alios Persei, alios Jovis, alios Cereris vel Noctis, alios Aristæi, alios Pherææ filiam perhibere tradunt schol. Apoll. Rh. 3, 467, Theocr. 2, 12 et 36. Ceterum sæpe memoratur ap. poetas excepto Homero. Plurali Lucian. Philops. c. 39: Ἑκάτας ὁρᾶν. Dianæ epith. est Æsch. Suppl.

676 : Ἄρτεμιν δ' Ἑκάτην γυναικῶν λόχους ἐφορεύειν. || N. Amazonis ap. Tzetz. Posthom. 182. || Ἑκάτης ἄγαλμα· τὰς κύνας οὕτω φασὶ, διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι Ἑκάτῃ κύνας· ἔνιοι δὲ καὶ αὐτὴν κυνοκέφαλον πλάττουσιν, Hesych. iisdemque verbis in Ἄγαλμα Ἑκάτης, et qui Aristophanem ita vocasse canem perhibet gramm. Bekk. An. p. 336, 31. Riserat autem Aristoph., cujus l. servavit Eust. Od. p. 1467, 35, l. Euripideum ap. Plut. Mor. p. 379, D : Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου κύων ἔσει. || Ἑκάτης δεῖπνον, Cœna Hecates, i. e. sacrum Hecatæ oblatum. Aristoph. Pl. 594 : Φησὶ γὰρ αὕτη (Hecate) τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλουτοῦντας δεῖπνον κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν. Lucian. D. mort. 1, 1 : Εἶπου εὗροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον. Ubi v. copiosa annot. Hemsterh. || Ἑκάτης Μυχός. Plut. Mor. p. 944, C : Ἔστι δ' οὐ τοιοῦτον, ἀλλ' ὥσπερ ἡ παρ' ἡμῖν ἔχει γῆ κόλπους βαθεῖς καὶ μεγάλους, ἕνα μὲν ἐνταῦθα διὰ στηλῶν Ἡρακλείων ἀναχεόμενον εἴσω πρὸς ἡμᾶς, ἔξω δὲ τὸν Κάσπιον καὶ τοὺς περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλατταν, οὕτω βάθη ταῦτα τῆς σελήνης ἐστὶ καὶ κοιλώματα. Καλοῦσι δ' αὐτῶν τὸ μὲν μέγιστον Ἑκάτης Μυχὸν, ὅπου καὶ δίκας διδόασιν αἱ ψυχαὶ, καὶ λαμβάνουσιν, ὧν ἂν ἧδη γεγενημέναι ἢ πάθωσιν, ἢ δράσωσι. || Ἑκάτη, ξύλον ἐν τοῖς φυλακίοις, ᾧ τοὺς κακούργους προσδεσμεύοντες ἐμαστίγουν, Hesych. Lignum in carceribus, cui alligatos maleficos cædebant. || Ἑκάτη παρὰ Χαλδαίοις. Oracula Magica p. 18 ed. Opsop.: Ἀκτῆς ἐν λαγόσιν κοίτης (l. Ἑκάτης) ἀρετῆς πέλε πηγή, Ἔνδον ὅλη μίμνουσα, τὸ παρθένον οὐ προϊεῖσα. Ad quæ Psellus : Τὴν Ἑκάτην οἱ Χαλδαῖοι θεὸν ὁρίζονται μεσαιτάτην ἄγουσαν τάξιν, καὶ οἷον κέντρον ἔχουσαν τῶν ὅλων δυνάμεων, καὶ ἐν μὲν τοῖς δεξιοῖς αὐτῆς μέρεσι τιθέασι τὴν πηγὴν τῶν ψυχῶν, ἐν δὲ τοῖς ἀριστεροῖς τὴν πηγὴν τῶν ἀρετῶν· καί φασιν, ὅτι ἡ μὲν πηγὴ τῶν ψυχῶν ἕτοιμός ἐστιν εἰς τὰς ἀπογεννήσεις· ἡ δὲ πηγὴ τῶν ἀρετῶν ἐν ὅροις μένει ἑνὸν τῆς ἰδίας οὐσίας, καὶ οἷον παρθένος ἐστὶ καὶ ἀμιγὴς, τὸ στάσιμον τοῦτο καὶ ἀκίνητον ἀπὸ τῆς τῶν ἀμειλίκτων λαβοῦσα δυνάμεως, καὶ ζωστῆρι κοσμηθεῖσα παρθενικῷ. ἄ]

Ἑκατηβελέτης, ὁ, Eminus jaculans : ὁ ἑκαθεν βάλλων. Sic enim exp. esse docet Eust. [et Hesych.] dicens Simonidem parum semnῶς de Apolline scripsisse, quod ἑκατὸν βέλεσιν ἀντεῖλεν τὸν ἐν Πυθοῖ δράκοντα· nisi quis ἑκατὸν numerum finitum pro πολλοῖς infinito accipere velit. Hom. Il. A, [75] : Μῆνιν Ἀπόλλωνος ἑκατηβελέταο ἄνακτος. [H. Apoll. 157 : Κῶραι Δηλιάδες ἑκατηβελέταο ἄνακτος. Et Hesiod. Sc. 100. Inscr. apud Bœckh. vol. 1. p. 590, n. 1176 : Ἀπόλλωνι ἑκατηβελέτῃ. Macrob. Sat. 1, 17 : «Inde Ἐκηβόλος et ἑκατηβόλος dictus ἑκαθεν τὰς ἀκτῖνας βάλλων, e longissimo altissimoque radios in terram usque demittens.» Ἑκατηβόλος est ap. Hesiod. Sc. 58, Hom. Il. A, 370 : Ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος, etc. Pind. Pyth. 8, 64 : Τὸ δ' Ἑκαταβόλε. V. Ἑκατος. Id. Pind. Ol. 9, 5 : Ἑκαταβόλων Μοισᾶν ἀπὸ τόξων. Schol. Rav. Aristoph. Thesm. 80 : Ἀλλ' οὐδὲ ψυχρεύεσθαί τις δύναται λέγων ὅτι τρίτη ἡ τρισκαιδεκαταία, ὡς ἑκαταῖα ἑκατηβόλος σελάνα, ἑκκαιδεκαταία. Scrib. videtur ἑκταία. L. Dind.]

[Ἑκατηβελέτης, ιδος, ἡ, Numeri senarii nomen. Theol. Arithm. p. 37 : Ἑκατηβελέτην δὲ αὐτὴν (τὴν ἑξάδα) ... ἐκάλουν, ἑκατηβελέτην μὲν ἀπὸ τοῦ τὴν τριάδα, ἣν Ἑκάτην οὖσαν παρειλήφαμεν, βολήσασαν καὶ οἷον ἐπισυντεθεῖσαν ἀπογεννῆσαι αὐτήν.]

[Ἑκατηβόλος, i. q. ἑκατηβελέτης, q. v.]

[Ἑκατήσια (sic, ut sit neutr. pl.), οὕτως ἡ Ἠδρίας πόλις ἐκαλεῖτο Καρίας. Ναὸν γὰρ τεύξαντες οἱ Κᾶρες τὴν θεὸν Λαγινίτην (l. Λαγινῖτιν) ἐκάλεσαν ἀπὸ τοῦ φυγόντος ζώου ἐκεῖ, καὶ τὰ ἑτήσια (Ἑκατήσια f. leg. conj. Berkel., tametsi videret etiam ἑτήσια non esse aliena) τελοῦντες ὠνόμασαν. Ὁ πολίτης Ἑκατήσιος, Steph. Byz. || Festum Hecates Pollux 1, 37. L. Dind.]

[Ἑκατήσιον, τὸ, Hecateus. Manetho 5, 302 : Δόξαν ἔχει τέχνης Ἑκατησίου εἵνεκα κέρδους, καὶ μαγικῇ συνέσει πίπιθεν τὰ πνεύματα φεύγειν. [V. Ἑκατήσια. L. D.]

[Ἑκάτης Νῆσος, Hecatæ insula. Harpocr. : Ἑκάτης νῆσος· Λυκοῦργος κατὰ Μενεσαίχμου. Πρὸ τῆς Δήλου κεῖταί τι νησύδριον, ὅπερ ὑπ' ἐνίων καλεῖται Ψαμμητίχη, ὡς Φανόδημος ἐν πρώτῃ Δηλιακῶν. Ψαμμητίχην δὲ κεκλῆσθαί φησιν ὁ Σῆμος ἐν τῇ πρώτῃ, διὰ τὸ τοῖς ψαμμήτοις τιμᾶσθαι τὸν θεόν· ψάμμητα δ' ἐστὶ ψαιστῶν τις ἰδέα. Eadem fere Suidas, nisi quod Ψαμμίτη scribit et ψαμμίτοις et ψάμμιτον, hic et s. Ψαμμίτη. Athen. 14, p. 645, B : Σῆμος ἐν δευτέρῳ Δηλιάδος, ἐν τῇ τῆς Ἑκάτης φησὶ νήσῳ τῇ Ἰριδι θύουσι Δήλιοι τοὺς βασυνίας καλουμένους. V. Vales. ad Harpocr. Angl.]

[Ἑκατι. V. Ἑκητι.]

[Ἑκατικὸς, sive Ἑκατινὸς στρόφαλος. Orac. Magica p. 74 : Ἐνέργει περὶ τὸν Ἑκατινὸν στρόφαλον· ubi Psellus : Ἑκατικὸς στρόφαλος σφαῖρά ἐστι χρυσῆ, μέσον σάπφειρον περικλείουσα, διὰ ταυρείου στρεφομένη ἰμάντος, ὃ' ὅλης αὐτῆς ἔχουσα χαρακτῆρας· ἣ (l. ἦν) δὴ στρέφοντες ἐποιοῦντο τὰς ἐπικλήσεις, καὶ τὰ τοιαῦτα καλεῖν εἰώθασιν ἴυγγας, εἴτε σφαιρικὸν εἶχον, εἴτε τρίγωνον, εἴτε καὶ ὅ τι σχῆμα. Ἃ δὴ δονοῦντες τοὺς ἀσήμους ἢ κτηνώδεις ἐξεχώνουν ἤχους, γελῶντες καὶ τὸν ἀέρα μαστίζοντες. Διεδάσκει οὖν τὴν τελετὴν ἐνεργεῖν, ἤτοι τὴν κίνησιν τοῦ τοιούτου στροφάλου, ὡς δύναμιν ἀπόῤῥητον ἔχουσαν. Ἑκατινὸς δὲ καλεῖται, ὡς τῇ Ἑκάτῃ ἀνακείμενος. Ἡ δὲ Ἑκάτη θεός ἐστι παρὰ Χαλδαίοις, ἐν δεξιᾷ μὲν αὐτῆς ἔχουσα τὴν πηγὴν τῶν ἀρετῶν. Ἔστι δὲ τὸ πᾶν ῥεῦμα. Vide nos infra ad vv. Ἴυγξ et Ῥόμβος. Angl. Marin. V. Procli c. 28, p. 68=22 : Πρὸ δὲ τούτων ἐν τάξει ὁ φιλόσοφος τοῖς Χαλδαϊκοῖς καθαρμοῖς καθειρόμενος, φάσμασι μὲν Ἑκατικοῖς φωτοειδέσιν αὐτοπτουμένοις ὡμίλησεν, ὡς καὶ αὐτός που μέμνηται ἐν ἰδίῳ συγγράμματι. De l. Theophrasti, in quo Ἑκατίνους legebatur pro ἐλατίνους, v. in Ἐλειθυια. L. Dind.]

[Ἑκατόγγυιος, ὁ, ἡ, Centum corpora habens. Pindar. fr. ap. Athen. 13, p. 573, F : Ὦ Κύπρου δέσποινα, τὸν δεῦρ' ἐς ἅλσος φορβάδων κορᾶν ἀγέλαν ἑκατόγγυιον Ξενοφῶν τελείαις ἐπήγαγ' εὐχωλαῖς ἰανθείς. Loquitur de choro centum, ut videtur, puellarum.]

[Ἑκατόγκαρηνος, ὁ, ἡ, Centum capita habens. Pro scriptura librorum ἑκατονταπάρανον Æsch. Prom. 354 Pauwius scrib. conjecit : Ἑκατογκάρηνον ... Τυφῶνα, Ἑκατογκάρανον Blomf. Hesych. : Ἑκατογκάρανοι, ἑκατὸν αἱ ἐπιζήμιον πρασσόμεναι. Ubi duæ in unam gll. videntur confusæ.]

[Ἑκατογκεφαλᾶς, α, ὁ, idem. Pind. Ol. 4, 7 : Ἑκατογκεφάλα Τυφῶνος. Aristoph. Nub. 336 : Ἑκατογκεφάλα Τυφῶ.]

[Ἑκατογκέφαλος, ὁ, ἡ, idem. Eur. Herc. F. 882 : Ἑκατογκεφάλοις ὄφεων ἰαχήμασι· 1188 : Ἑκατογκεφάλου βαφαῖς ὕδρας. Aristoph. Ran. 473 : Ἐχιδνά θ' ἑκατογκέφαλος. Tzetz. Hist. 8, 141 : Τυφὼν ἔστι καὶ δαίμων τις τῶν ἑκατογκεφάλων. Eust. Il. p. 123, 41 : Ἑκατογκέφαλον τὸν Τυφῶνα ὁ μῦθος ... ἔπλασε.]

[Ἑκατόγκρανος, ὁ, ἡ, idem. Pind. Pyth. 8, 16 : Τυφὼς ἑκατόγκρανος.]

[Ἑκατογκρήπις, ῖδος, ὁ, ἡ, Centenam basin habens. Julian. Epist. 24, p. 40 ed. Heyl. : Ναοὺς ἑκατονταπέδους καὶ βωμοὺς ἑκατογκρήπιδας.]

Ἑκατόγχειρ, vel Ἑκατόγγειρος, Centimanus, Centum manus habens; epith. ap. Hom. gigantis, quem a diis Briareum, ab hominibus Ægæonem vocatum tradit, Il. A, [402] : Ὣχ' ἑκατόγχειρον καλέσας' ἐς μακρὸν Ὄλυμπον, Ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δέ τε πάντες Αἰγαίων'. Ut autem hic ἑκατόγχειρος s. ἑκατόγχειρ appellatus fuit, ita Typhon dictus fuit ἑκατογκέφαλος. Et hoc quidem allegorice symbolum ἀρχικῆς περιποίας existimatur, καὶ τοῦ πολλὰ δοκεῖν φρονεῖν : illud vero, τοῦ πολλὰ πράττειν αἴνιγμά ἐστι, ut scribit Eust. Ceterum ἑκατόγχειρος Æolice dictum quidam tradunt pro ἑκατοντάχειρος. [Ἑκατόγχειρ est ap. Polluc. 2, 150 et Plut. Mor. p. 93, C; accus. ἑκατόγγειρα et gen. ἑκατόγχειρος in schol. Hom. l. c., Etym. M. p. 213, 15; 327, 40, ap. Eust. Il. p. 182, 39. Plut. Marcell. c. 17 : Τοὺς μυθικοὺς ἑκατόγχειρας.]

[Ἑκατόδωρος, ὁ, Hecatodorus, n. pr. viri. Ἑκατοδώρου statuarii mentio fit ap. Polyb. 4, 78, 5. Sed Ὑπατοδώρου leg. docet Paus. 8, 26, 7. Probabilius idem restituitur e conj. Reiskii ejusd. Polyb. 4, 47, 4 memorantis Byzantium principem Ἑκατοντόδωρον vel sec. Perottum Ἑκατόνδωρον. L. Dind.]

[Ἑκατόζυγος. V. Ἑκατόνζυγος.]

Ἑκατόμβαια, τά, Festum, quo hecatombe peragebatur, celebrari solitum antiquitus in Laconica singulis annis, eo quod ἑκατόμπολις esset, Eust. [Il. p. 293, 33 et ad Dionys. P. 419 ex Strabone, qui 8, p. 362 : Τὸ δὲ παλαιὸν ἑκατόμπολίν φασιν αὐτὴν (Laconicam) καλεῖσθαι, καὶ τὰ ἑκατόμβοια διὰ τοῦτο θύεσθαι παρ' αὐτοῖς. Sic enim libri plurimi optimique Strab.; ceteri ἑκατόμβαια cum Eust., schol. Pind. Pyth. 8, 114 : Δίδυμος δέ φησι τὰ Ἑκατόμβαια αὐτὸν νῦν λέγειν ἐπιχώριον ἀγῶνα Αἰγινητῶν· Hesychio: Ἑκατόμβαια, ἑορτὴ ἐν Ἄργει καὶ ἀγὼν τελούμενος· titulo Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 843, n. 1715 : Ἑκατόμβαια τρίς. Contra in alio Tegeæ reperto ib. p. 702, a, 9 : Ἑκατόνβοια (sic) ἄνδρας ὁλίγον ἵππιον, et ib. 23 in iisd. verbis Ἑκατόμβοια, et b, 8, Ἑκατόμβοια. L. D.] Et Ἑκατομβαιών, ῶνος, ὁ, mensis cujusdam nomen ab istis sacrificiis fieri tum solitis denominati, quem Hippodromium Bœotis, Macedonibus Loum vocari scribit Plut. [Camill. c. 19; Alex. c. 3.] Etym. Κρονίωνα ante appellatum fuisse [Plut. Thes. c. 12 : Κρονίου μηνὸς, ὃν νῦν Ἑκατομβαιῶνα λέγουσιν], Gaza vero solstitium æstivum in hunc incidisse, primumque Atticorum fuisse, auctor est. [Primo loco ponit, menses Atticos recensens, Tzetz. ad Hesiod. Op. 502. Lex. rh. Bekk. An. p. 247 : Ἑκ. μὲν τῶν Ἀθηναίων ὁ πρῶτος.] Interpretum Plut. alii Maium et Aprilem, alii Junium, quidam et Augustum dixerunt. [Rectius Julium, ut docent Aristot. H. A. 5, 11 : Θέρους περὶ τὸν Ἑκατομβαιῶνα ... περὶ τροπὰς θερινάς· Theophr. H. Pl. 4, 11, 5 : Τίμνουσι γὰρ δὴ νῦν τοῦ Σκιροφοριῶνος καὶ Ἑκατομβαιῶνος ὡσπερεὶ πρὸ τροπῶν μικρὸν ἢ ὑπὸ τροπάς. Conf. Ideler. Chronol. vol. 1, p. 292. Id. ib. p. 360 et vol. 2, p. 609 explicat quomodo intelligendum sit quod traditur in Menologio Atheniensium Ms. ap. HSt. in App. ad Thes. p. 225 : Ἑκατομβαιὼν ὁ καὶ Κρόνιος, ὁ Σεπτέμβριος. De origine nominis Suid.: Ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ πλείστας ἑκατόμβας θύεσθαι τῷ μηνὶ τούτῳ. Aliam rationem affert Lex. rh. quam referre non tanti videtur. Aliam rursus Etym. M. p. 321, 6, 7, consentiens cum Lex. rh. nomen mensi impositum esse ab Apolline, sed secus quam facit Lex. rh., repetens a cogn. dei ἑκατομβαίῳ vel ἑκατομβοίῳ. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 132, 6 : Τὴν δὲ μίσθωσιν ἀποδιδόναι τῷ Ἑκατομβαιῶνος μηνός. Et ib. p. 141, 14 : Τὴν μὲν ἡμισείαν ἐν τῷ Ἑκατομβαιῶνι, τὴν δὲ ἡμισείαν ἐν τῷ Ποσιδεῶνι. Antiphon. p. 146, 25 : Ἐπειδὴ γὰρ οὗτοσὶ ὁ βασιλεὺς εἰσῆλθεν, ἔξὸν αὐτοῖς ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ἀρξαμένους τοῦ Ἑκατομβαιῶνος μηνὸς τριάκονθ' ἡμέρας συνεχῶς ... ἀπογράφεσθαι. Et alibi. L. Dind.]

[Ἑκατόβαιον, τὸ, Hecatombæum, locus Dymææ. Polyb. 2, 51, 3 : Ὀλοσχερῶς ἔπταισαν (Achæi) ἐν τῇ Δυμαίᾳ περὶ τὸ καλούμενον Ἑκατόμβαιον. L. Dind.]

[Ἑκατόμβαιος, ὁ, Hecatombæus, epith. Apollinis et Jovis. Hesych. : Ἑκ., ὁ Ἀπόλλων παρὰ Ἀθηναίοις, καὶ Ζεὺς ἐν Γορτύνῃ καὶ παρὰ Καρσὶ καὶ Κρησίν. Pro script. codicis παράκαρσι, quam in παρὰ Καρσὶ mutarunt Salm. et alii, reponendum erat παρ' Ἀρκάσι. Etym. M. p. 321, 6 : Ἑκατομβαιὼν δὲ ὠνόμασται διὰ τὰς τοῦ Ἀπόλλωνος θυσίας· θύουσι γὰρ αὐτῷ ἑκατομβαιῶ, τουτέστι πολυτίμῳ, μᾶλλον δὲ ἑκατὸν βόας εὐχόμενοι. Ubi ἑκατομβοίῳ reponit Sylb., ut est in Gud. p. 175, 6. L. Dind.]

[Ἑκατομβαιών, ῶνος, ὁ, Hecatombæon. V. Ἑκατόμβαια.]

[Ἑκατομβεύς, έως, ὁ, Hecatombeus, mensis Lacedæmoniorum. Hesych. : Ἑκ., μὴν παρὰ Λακεδαιμονίοις, ἐν ᾧ τὰ Ὑακίνθια. Thargelioni Attico respondisse censet Corsin. F. A. diss. 14, p. 452, X. || Ἑκατονδεύς, incertum, hominis an mensis, mentio fit in lap. Lacon. ap. Bœckh. vol. 1, p. 691, n. 1474. L. Dind.]

Ἑκατόμβη, ἡ, Sacrificium centum boum, quale Conon Lacedæmoniis devictis apud Cnidum, obtulisse diis scribitur, s. pecorum : partem capiendo pro toto; nam in ἑκατόμβῃ Hom. [Il. A, 65, etc.] complectitur etiam ἄρνας et αἶγας [Pind. Pyth. 10, 33 : Κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας] : quomodo et Pind. [ap. Strab. 3, p. 155] dixit, Πάντα ἑκατὸν θύειν. [Et Soph. Tr. 760 : Ταυροκτονεῖ μὲν δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων λείας ἀπαρχὴν βοῦς· ἀτὰρ τὰ πάνθ' ὁμοῦ ἑκατὸν προσῆγε συμμιγῆ βοσκήματα.] Alii intelligunt θυσίαν ἐξ ἑκατὸν βάσεων, i. e. ποδῶν, in qua A immolarentur animalia quadrupeda vigintiquinque, quorum pedes centum numero. Alii finitum numerum pro infinito acceperunt, ut ἑκατόνζυγον ναῦν pro πολύζυγον, et similia. Unde Eust. [Il. p. 49, 4, Od. p. 1454, 26] et χιλιόμβην fingit. Jul. Capitol. in V. Maximi et Balbini Impp. [c. 11] paulo aliter describit : Hecatombe autem, inquit, tale sacrificium est : centum aræ uno in loco cespititiæ extruuntur, et ad eas centum sues, centum oves mactantur : nam [jam] si imperatorium sacrificium sit, centum leones, centum aquilæ, et cetera hujusmodi animalia centena feriuntur. [Hesych. : Ἑκ., θυσία ποτὲ μὲν ἑκατὸν βοῶν, ποτὲ δὲ βοὸς καὶ προβάτου καὶ αἰγὸς, οἱ δὲ τὴν ἀπὸ παντὸς γένους θυσίαν· ἢ θυσία σύσκιος ρ' βοῶν καὶ (εἴκοσι πέντε βοῶν Schow.) διὰ τὸ ἑκατὸν πόδας ἐχόντων (f. ἔχειν). Sim. Etym. M. p. 320, 41, Tzetz. Exeg. Il. p. 112, 25. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 579, 13 : Θύσαντα τῷ Διὶ τῷ Νεμείῳ ἑκατόνβαν πρῶτον καὶ μόνον. Plut. Marii c. 26 : Νεμάμενος ὁ Μάριος τὰς χεῖρας καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνασχὼν ηὔξατο τοῖς θεοῖς κατὰ ἑκατόμβης. L. D.

B Herodot. 4, 179 : Ἐσθέμενον ἐς αὐτὴν ἄλλην τε ἑκατόμβην καὶ δὴ καὶ τρίποδα. Improprie Ephipp. ap. Athen 14, p. 642, E : Ὡῶν ἑκατόμβη. || Collyrium. Alex. Trall. 2, p. 49.]

[Ἑκατομβοίδιον, τὸ, Centum boum pretium. Hesych. : Ἑκ., ἑκατὸν βοῶν τιμή.]

Ἑκατόμβοιος, ὁ, ἡ. Centum boum, s. ejus nom. numum, pretio æstimabilis. Bud. De asse, ubi de βοῦς Monetam quandam signif. tractat : Quare ἑκατόμβοιον, inquit, dictum quicquid duabus minis Atticis æstimabile esset, i. e. ducentis drachmis. [Plut. Thes. c. 25 : Ἔκοψε δὲ καὶ νόμισμα (Theseus) βοῶν ἐγχαράξας ... Ἀπ' ἐκείνου δέ φασι τὸ ἑκατόμβοιον καὶ τὸ δεκάβοιον ὀνομασθῆναι. Etym. M. p. 320, 47 et schol. Hom. : Ἑκατόμβοιος, ἑκατὸν βοῶν τιμῆς ἄξιος ἢ ἑκατὸν χρυσῶν νομισμάτων. Tum Etym. : Οἱ γὰρ παλαιοὶ, πρὶν ἐπινοηθῆναι τὰ νομίσματα, τὰς συναλλαγὰς διὰ τῶν τετραπόδων ἐποιοῦντο· ὅθεν ὕστερον, ἐφευρεθέντων τῶν νομισμάτων, βοῶν ἐξετύπουν ἐν αὐτῷ, τὸ ἀρχαῖον ἔθος ἐπιδεικνύμενοι. Schol. vero : Οἱ γὰρ ἀρχαῖοι, ὑπερτιμῶντες τὸ ζῶον τὸν βοῦν διὰ πολλὰ

C μὲν καὶ ὅτι ἱερόν ἐστιν, ἐνεχάραττον τῷ μὲν ἑνὶ μέρει τοῦ νομίσματος βοῦν, τῷ δὲ ἑτέρῳ τὸ τοῦ βασιλέως πρόσωπον.] Inde Hecatombœa arma, Hom. Il. Z, [236], ut quidam volunt. B, [449] : Ἑκατόμβοιος δὲ ἕκαστος, i. e. ἑκατὸν βοῶν, i. e. ζώων, ἄξιος, Eust. [Hesych. : Ἑκατόμβοιον, ἑκατὸν βοῶν ἢ πολλοῦ ἄξιον.] Et Φ, [79] : Ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον· ubi exp. idem Eust. σταθμοῦ τι εἶδος, quam exp. pleniorem habes in Εἰκοσάβοιος. [|| Ἑκατόμβοια, τά. V. Ἑκατόμβαια.]

[Ἑκάτομνος, ου, ὁ, Hecatomnus, regulus Cariæ, ap. Diodor. 14, 98; 15, 2. Memorat etiam Suidas ex Harpocratione, quum in Ἀρτεμισίᾳ, Δίξιππος, Ἑκάτομνος tum in Ἴδριεὺς ipse Photiusque. Ἑκάτομνος ap. Isocr. Paneg. p. 74, D, præbuit cod. Urbinas : ceteri Ἑκατόμνος cum Suida v. Ἐπίσταθμος p. 1395, A. Ἑκατόμνων accus. ap. Phot. cod. 176, p. 120, 25. Ap. eund. cod. 97, p. 83, 36; 84, 2 memoratur Ἑκατόμνως Milesius athleta. L. Dind.]

D [Ἑκατόμπεδος, ἡ, Hecatompedus, locus Syracusarum. Plut. Dion. c. 45 : Εἰσέβαλε (Dio) διὰ τῶν πυλῶν εἰς τὴν Ἑκατόμπεδον λεγομένην. L. Dind.]

[Ἑκατόμπεδος, ὁ, ἡ, Centum pedes longus aut latus, Hom. Il. Ψ, 164 : Ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα, ubi v. Heyn. Pind. Isthm. 6, 32 : Μυρίαι δ' ἔργων καλῶν τέτμηνθ' ἑκατόμπεδοι ἐν σχερῷ κέλευθοι. Schwzigh. Thucyd. 3, 68 : Νεὼν ἑκατόμπεδον λίθινον ᾠκοδόμησαν αὐτῇ (Junoni). Ubi libri pauci ἑκατόμπεδον, sicut vicissim l. Hom. cit. al. ἑκατόμπεδον. Aristid. vol. 1, p. 360=643 : Μετὰ ταῦτα ἐχωροῦμεν ἔξ τὸ Λύκειον καὶ νεώς τις ἐξεδέχετο πάνυ μέγας καὶ καλὸς, οὐχ ἧττον ἢ ἑκατόμπεδος. Polyb. 6, 29, 7 : Ἑκατόμπεδον σχῆμα, Pedes centum quaquaversum patens. Athen. 12, p. 529, B : Σχῆμα ἑκατόμποδον, ubi libri pravi ἑκατόνπεδον. Eratosth. ap. Eutoc. Comm. in Archim. De sphæra et cyl. p. 20 : Τῶν ἀρχαίων τινα τραγῳδοποιῶν φασιν εἰσαγαγεῖν τὸν Μίνω τῷ Γλαύκῳ κατασκευάζοντα τάφον· πυθόμενον δὲ ὅτι πανταχοῦ ἑκατόμπεδός εἴη, εἰπεῖν, Μικρόν γ' ἔλεξας βασιλικοῦ σηκὸν τάφου. V. Ἑκατόμπεδον, Ἑκατονταπεδος.]

Ἑκατόμπεδον, τὸ, Templum Athenis, centum pe-

des patens ab omni parte. Plut. Pericle [c. 13] ἑκατόμπεδον παρθενῶνα vocat, VV. LL. [Id. Mor. p. 349, D : Παρθενῶνες ἑκατόμπεδοι· 351, A : Ὅσῳ χρόνῳ τὰ προπύλαια Περικλῆς ἀνέστησε καὶ τοὺς ἑκατομπέδους.] Hesych. ἑκατόμπεδον dicit esse τὸ θέατρον, ἢ ἑκατὸν ποδῶν. [Id. : Ἑκατόμπεδος, νεὼς ἐν τῇ ἀκροπόλει παρθένος (f. τῇ παρθένῳ) κατασκευασθεὶς ὑπὸ Ἀθηναίων μείζων τοῦ ἐμπρησθέντος ὑπὸ τῶν Περσῶν ποσὶ πεντήκοντα. Etym. M. p. 321, 21 et Lex. rh. Bekk. An. p. 247, 24 : Ἑκατόμπεδον· νεώς ἐστι τῆς Ἀθηνᾶς, ποδῶν ἑκατὸν ἐκ πάσης πλευρᾶς· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ὠνομάσθη. Καλοῦσι γὰρ αὐτόν τινες Παρθενῶνα. Plut. Mor. p. 970, A : Τὸν γὰρ ἑκατόνπεδον (sic) νεὼν Περικλέους ἐν ἀκροπόλει κατασκευάζοντος, ὡς εἰκὸς, λίθοι προσήγοντο πολλοὶ ζεύγεσι καθ' ἡμέραν. Inscr. Att. ap. Boeckh. vol. 1, p. 184, 4 : Ἐν τῷ νεῷ τῷ ἑκατομπέδῳ. Conf. p. 193, 39; 196, 20, 35. Harpocr. et partim Suid. : Ἑκατόμπεδον. Λυκοῦργος ... Ὁ Παρθενὼν ὑπό τινων Ἑκατόμπεδος ἐκαλεῖτο διὰ κάλλος καὶ εὐρυθμίαν, οὐ διὰ μέγεθος, ὡς Μενεκλῆς ἡ Καλλίστρατος ἐν τῷ περὶ Ἀθηνῶν. In inscrr. Att. supra citt. certa ædis pars, non, ut ap. gramm., universa ædes, dici hoc nomine videtur. V. Boeckh. p. 177, a. || Ἑκατόμπεδον inter urbes Epiri mediterraneas refert Ptolem. 3, 14. L. Dindorf.]

[Ἑκατόμπηχυς, ὁ, ἡ, Qui centum est ulnarum. Hesych. : Ἑκατόγχειρον κυρίως κατὰ τὸ μυθικὸν, ἢ ἑκατόμπηχυν διὰ τὸ μέγεθος. Apollon. Lex. H. p. 251 : Ἑκατόγχειρον ... οὐ διὰ τὸ πλῆθος τῶν χειρῶν, ἀλλὰ διὰ τὸ μέγεθος, οἷον ἑκατόμπηχυν.]

Ἑκατομπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, Centuplus, Centuplicatus, VV. LL.

[Ἑκατόμποδος, ὁ, ἡ, V. Ἑκατόμπεδος.]

Ἑκατόμπολις, ὁ, ἡ, Centum urbibus insignis, Cretæ epith. a centum oppidis : de qua vide et Hom. in Πόλις, ubi nonaginta tantum ei urbes tribuit. [Il. B, 649 : Οἱ Κρήτην ἑκατόμπολιν ἀμφενέμοντο.] Plin. 4, 12 : Creta centum urbium clara fama. [Strabo 8, p. 362 ex eoque Eust. ad Dionys. P. 419 : Ἑκατόμπολις δὲ ἡ Λακωνικὴ τὸ παλαιὸν, καθὰ καὶ ἡ Κρήτη λέγεται. L. D.]

Ἑκατόμπους, οδος, ὁ, ἡ, Centum pedes patens, Qui habet centum pedes, Centipes. [Soph. OEd. C. 718 : Ἃ δ' εὐήρετμος ἑκπαγλ' ἁλία χερσὶ παραπτομένα πλάτα θρώσκει, τῶν ἑκατομπόδων Νηρήδων ἀκόλουθος. Schol. Ἐκ. Νηρηίδων) Ἀκολούθως (scribendum N. ἀκόλουθος), ὅτι αἱ Νηρηίδες ν' εἰσίν. Sed rectius ab aliis centum Nereides, et quidem saltantes, intelligi videntur, sive quod tot puellas numeravit poeta sive quod numerum rotundum posuit. V. Ἑκατόγγυιος. L. Dind.]

[Ἑκατομπτολίεθρος, ὁ, ἡ, i. q. ἑκατόπολις. Eurip. fr. Cret. 2, 4, ap. Porphyr. De abst. 4, 19 : Κρήτης ἑκατομπτολιέθρου. Seager.]

Ἑκατόμπυλος, ὁ, ἡ, Centum portas habens, Thebarum Ægyptiarum epith. ap. Hom. [Il. I, 383, Dionys. Per. 249], cujus meminit et Plin. 35, 14. [Maneth. ap. Euseb. Præp. ev. p. 45, D : Κτίσαι τε πόλιν ἐν τῇ Θηβαΐδι ἑκατόμπυλον, ἣν τινας μὲν Διόσπολιν, ἐνίους δὲ Θήβας προσειπεῖν. Hase.]

[Ἑκατόμπυλος, ἡ, Hecatompylus, i. urbs et regia Parthiæ; Strab. 11, p. 514, Ἑκατόνπυλον βασιλειον Ptolemæo 6, 5, Ἑκατόμπολις olim ap. Appian. Syr. c. 57, *Hecatonpolis* Tab. Peuting. XII, D. Gentile Ἑκατομπύλιος memorat Stephan. Byz.; 2. urbs Libyæ ap. Diodor. 4, 18, Exc. vol. 2, p. 565, 50. V. Ἑκατοντάπυλος. L. Dind.]

[Ἑκατομφόνια, τὰ, Sacra pro centum hostibus occisis facta. Pausan. 4, 19, 3 : Ἔθυσε δὲ καὶ (Aristomenes) τῷ Διὶ τῷ Ἰθωμάτᾳ τὴν θυσίαν ἣν ἑκατομφόνια ὀνομάζουσιν· αὕτη δὲ καθεστήκει μὲν ἐκ παλαιοτάτου, θύειν δὲ αὐτὴν Μεσσηνίων ἐνομίζετο ὁπόσοι πολεμίους ἄνδρας κατεργάσαιντο ἑκατόν. Plut. Rom. c. 25 : Καὶ Μισηνίοις κόμπῳ χρήσασθαι δοκοῦσι, περὶ Ἀριστομένους λέγοντες ὡς τρεῖς ἑκατομφόνια θύσειεν ἀπὸ Λακεδαιμονίων· Mor. p. 159, E : Θύομεν ἑκατομφόνια, καθάπερ φασὶ νόμον εἶναι Μεσσηνίοις· 660, F : Ἡμεῖς μὲν οὖν ἠγνοοῦμεν ἑκατομφόνια δειπνήσαντες, ὥσπερ ἐπ' Ἀριστομένους. Polyæn. 2, 3, 2 : Ἀριστομένης Μεσσηνίων ἡγεμὼν τρεῖς ἑκατομφόνια θύσας κατὰ Λακεδαιμονίων.]

Ἑκατὸν, Centum. Thuc. 6, [4] : Ὀκτὼ καὶ ἑκατόν. [1, 10, 25; 4, 39, 45, 129; 6, 43, etc. : Εἴκοσι καὶ ἑκατόν· 46 : Πεντήκοντα καὶ ἑκατόν· 47 : Δέκα καὶ ἑκατόν. 2, 5 : Ἦσαν δὲ ὀγδοήκοντα καὶ ἑκατόν. Sed ordine inverso Hom. Il. B, 510 : Κοῦροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι. Thucyd. 6, 43 : Ὁπλῖται δὲ τοῖς ξύμπασιν ἑκατὸν καὶ πεντακισχίλιοι. Inscr. Att. apud Boeckh. vol. 1, p. 132, 3 : Ἑκατὸν πεντήκοντα δυοῖν.] || Capitur interdum pro infinito πολλοὶ, sicut et μύριοι, Eust. qui sic intelligi posse existimat Il. B, [448] : Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο· Hesiod. Op. [129] : Ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ Ἑτράφετ' ἀπάλλων· et [454] : Ἑκατὸν δέ τε δούρατ' ἀμάξης. Sic quoque accipi posse ἑκατόμβη, ἑκατόχειρ, ἑκατόζυγος, et similia. [De forma Ἑκατὸν v. in Ἑκατόμβαια.]

[Ἑκατόνδωρος. V. Ἑκατόδωρος.]

Ἑκατόνζυγος, Quæ est centum transtrorum, et e consequenti, q. d. Centiremis. [Hom. Il. Υ, 247 : Οὔτ' ἂν νῆες ἑκατόνζυγος ἄχθος ἄροιτο· ubi nunc cum libris melioribus ἑκατόζυγος, ut συζυγία dicimus, non συνζυγία etc.]

[Ἑκατοννήσιον. V. Ἑκατόννησοι.]

[Ἑκατόννησοι, αἱ, Hecatonnesi. Steph. Byz. : Ἑκατόννησοι· οὕτω περὶ τὴν Λέσβον νησία κ', ὡς Στράβων, παρὰ τὸν Ἕκατον τὸν Ἀπόλλωνα· τιμᾶται γὰρ διαφόρως ἐν τοῖς τόποις, Σμινθεὺς, Κιλλαῖος, Γρυνεύς. Οἱ οἰκοῦντες Ἑκατοννήσιοι. « Habuisse St. in genuino suo opere integrum Strabonis locum, ex hoc compendio manifestissime liquet; ita enim geographus de viginti hisce insulis, 13, (p. 618) : Κατὰ δὲ τὸν πορθμὸν τὸν μεταξὺ τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Λέσβου, νησία ἐστὶ περὶ εἴκοσι· ὡς δὲ Τιμοσθένης φησὶ, τετταράκοντα. Καλοῦνται δ' Ἑκατόννησοι συνθέτως, ὡς Πελοπόννησος, κατὰ ἔθος τι τοῦ ν γράμματος πλεονάζοντος ἐν τοῖς τοιούτοις, ὡς Μυόννησος καὶ Προκόννησος λέγεται, καὶ Ἀλόννησος· ὥστε Ἑκατόννησοί εἰσιν οἷον Ἀπολλώνησοι. Ἕκατος γὰρ ὁ Ἀπόλλων· παρὰ πᾶσαν γὰρ τὴν παραλίαν ταύτην ὁ Ἀπόλλων ἐκτετίμηται μέχρι Τενέδου, Σμινθεὺς ἢ Κιλλαῖος καλούμενος, ἢ Γρυνεύς, ἤ τινα ἄλλην ἐπωνυμίαν ἔχων. Ad quem l. v. Casaub. ex Diodoro (13, 77 : Πρός τινι νήσῳ τῶν Ἑκατὸν καλουμένων), et Herodoto (1, 151 : Ἐν Τενέδῳ δὲ μία οἰκέεται πόλις, καὶ ἐν τῇσι Ἑκατὸν νήσοισι καλεομένῃσι ἄλλη μία), locum adducentem, qui existimant hasce insulas nomen habere a voce ἑκατὸν, sed illorum opinioni adversatur Eustath. Il. p. 49, 18. Postquam dixerat τὸ ἑκατὸν sæpissime ab antiquis indefinite sumi, hæc subjicit, Οὗ μὴν τοιοῦτον καὶ αἱ Ἑκατόννησοι· ἐκεῖναι γὰρ ὡς Ἑκάτου, ἤγουν Ἀπόλλωνος, νῆσοι, οὕτω λέγονται. » Bekker. V. et Il. Vales. ad Harpocr. Angl. Hesych. : Ἑκατοννήσους, οἱ (f. αἱ) περὶ Λέσβον. Ubi literarum quidem series postulat simplex ν. Nihil impedit autem Herodoto restitui de sententia grammaticorum Ἑκατοννήσοισι, etiamsi Diodoro error relinquitur. L. Dindorf.]

Ἑκατόνσεμνον, Augustum, Multum, Magnum. Hesychio πολὺ, μέγα.

[Ἑκατόνστοιχος. Memnon p. 86 Steph. : Ἑκατόνστοιχον ἄνδρες ἥρεττον, nisi leg. —στοιχοι.]

[Ἑκατονταβόχος, ὁ, ἡ, Qui capit centum. Julian. Ep. 24, p. 40 ed. Heyl. : Τοὺς ἑκατονταβόχους ἀνδρῶνας.]

[Ἑκατονταδραχμος, ὁ, ἡ, Qui centum est drachmarum. Galen. De comp. med. per gen. 2, 2, p. 621, D.]

[Ἑκατονταετηρὶς, ίδος, ἡ, Centum anni, Seculum. Plato Reip. 10, p. 615, A : Τοῦτο δ' εἶναι κατὰ ἑκατονταετηρίδα ἑκάστην.]

[Ἑκατονταέτηρος, ὁ, ἡ, Qui centum est annorum. Orph. Arg. 1105 : Δώδεκα χιλιάδας μηνῶν ἑκατονταετήρους.]

Ἑκατονταέτης [vel Ἑκατονταετὴς], ὁ, ἡ, Qui est centum annorum, Qui est centum annos natus. [Pind. Pyth. 4, 282 : Ἑκατονταετεῖ βιοτᾷ. Gen. 17, 17 : Εἰ τῷ ἑκατονταετεῖ γενήσεται υἱός; L. D. Jo. Chrys. In Gen. hom. 31, vol. 1, p. 333. Seager.]

[Ἑκατονταέτια, ἡ, Centum anni, inscriptio libri 22 Appiani. Photius Bibl. cod. 57, p. 16, 21 : Ὁ δὲ εἰκοστὸς δεύτερος λόγος ἐπιγράφεται ἑκ. Anon. apud Schweigh. vol. 3, p. 13 : Ὁ δὲ ἑξηξῆς κβ' ἐπιγράφεται ἑκ. Passov. Cyrill. Catech. p. 37, B. Philo vol. 1, p. 101, 6 : Ἡ δὲ ψυχὴ μέχρις ἑκατονταετίας ἐστὶν ὅτε τὸν τοῦ ἀνθρώπου φέρει κουφως ἀνδριάντα. Hase.]

[Ἑκατονταθύσανος, ὁ, ἡ, Centum fimbrias habens. Julian. Ep. 24, p. 39 : Δοκεῖ δέ μοι καὶ Ὅμηρος οὐχ ἁπλῶς οὐδὲ ἀργῶς ἐν τοῖς ἔπεσι τὴν ἑκατονταθύσανον αἰγίδα τῷ

Διὶ περιθεῖναι. Hom. Il. B, 448 : Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθονται. Conf. Ξ, 181. L. Dind.]

[Ἑκατοντᾰκάρανος, ὁ, ἡ, Centiceps. Pind. Pyth. 1, 16 : Τυφὼς ἑκατοντακάρανος, quæ verba Hesiodo tribuit schol. Æsch. Prom. 359. V. Ἑκατογκάρηνος. L. D.]

Ἑκατονταικῐφάλας, ὁ, Centiceps, Qui centum capita habet. Ap. Aristoph. Nub. [336] : Πλοκάμους θ' ἑκατονταικεφάλα [ἑκατογκεφάλα, quod v.] Τυφῶ, qui gen. est Doricus.

[Ἑκατοντᾰκέφαλος, ὁ, ἡ, Centiceps. Julian. Ep. 24, p. 39 ed. Heyl. : Τὸν γίγαντα τὸν ἑκατονταπλάσιον. L. D. Schol. Aristoph. Pac. 755 : Τὴν ἑκατονταπλάσιον ὕδραν. Angel. Epiphan. t. 1, p. 262, B : Οὕτοι γὰρ πάντες εἰς ἑκ. ἑαυτοὺς ἀνατυπώσαντες σῶμα, In cent. se corpus transformantes. Hase.]

Ἑκατοντάκις, Centies [Gl. Hero Spirit. p. 142, 3 : Ταῦτα ἑκ. ποιήσας, λάβε τῶν γινομένων κυβικὴν πλευράν, His centuplicatis. Hase].

Ἑκατονταεισχῐλιοι, Centum millia.

Ἑκατοντᾰ́κλινος, ὁ, ἡ, Centum lectis instructus. [Chares ap.] Athen. [12, p. 538, C] : Ἦν δὲ ὁ οἶκος ἑκατοντάκλινος, ἐν ᾧ ἑκάστη τὴν κλίνη κεκοσμημένη στολῇ γαμικῇ εἴκοσι μνῶν, ἀργυρᾶ· ἡ δὲ αὐτοῦ, χρυσόπους ἦν, de nuptiis Alexandri. [Joseph. B. J. 5, 4, 4 : Ξενῶνας ἑκατονταλίνους. Ubi male ἑκατοντατρικλίνους editum ex uno cod.]

Ἑκατονταλαντία, ἡ, Centum talenta. Pollux 9, [52].

Ἑκατοντᾰ́λαντος, Qui centum talentorum est, Centum talenta ponderans. [Aristoph. Eq. 440.]

[Ἑκατονταλίθος, ὁ, ἡ. Theod. Prodr. in Notit. Mss. vol. 8, part. 2, p. 183, in epigr. εἰς Παυσανίαν ἀπολιθωθέντα διὰ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Πέτρου, v. 2 : Πέτρος ἔχω Πέτρον. Ἥρπτό τις τίνα. Οὐκ ἐπικεύσω· υἱέα Παυσανίου, ξεῖν', ἑκατονταλίθου. Boiss. Ducang. Gl. p. 1606, postquam multis disputavit quid sit ἱερὸν τρίλιθον, de quo v. quæ dicentur in Τρίλιθος, addit : « Utut res sit, eadem ratione non aliud fuerit ἑκατονταλίθος quam Marmor distinctum multis ac variis crustis : hic enim centenarius numerus pro multiplici sumitur. Symeon Thessalon. in Chron. Ms., de Philippico Imp. : Ὁ δὲ Θεοδόσιος ἀβλαβῆ τοῦτον τηρήσας ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐξώρισεν· ἀνεκομίσθη δὲ τὸ σῶμα αὐτοῦ μετὰ τὸ ἀναιρεθῆναι παρὰ Λέοντος, καὶ ἐτέθη ἐν τῷ ναῷ τῶν ἁγίων ἀποστόλων ἐν ἑκατονταλίθῳ λάρνακι, ἣν Κοχλανίτην λέγουσι. Origines seu Patria Cpoleos a nobis ex Mss. laudata l. 3 Cpol. Christ. p. 110, ubi de sepulcris Impp. : Ἑτέρα λάρναξ ἑκατονταλίθου, ἐν ᾗ ἀπόκειται Κώνστας ὁ υἱὸς Κωνσταντίνου υἱοῦ Ἡρακλείου. Infra : Ἵσταται λάρναξ ἀπὸ λίθου ἑκατονταλίθου, ἐν ᾗ ἀπόκειται Κωνσταντίνα ἡ τοῦ Μαυρικίου γυνή. Quod vero istiusmodi lapidem Κοχλανίτην vocet Logotheta, id forte causæ fuerit, quod crustæ illæ cochlearum, ut aliæ apud Plinium, ovorum et orbium figuram expresserint. » Constant. Cerim. p. 372, C : Ἕτερος λάρναξ ἀπὸ λίθου Σαγαρινοῦ ἑκατονταλίθου, et ib. 373, D. L. Dind.]

[Ἑκατοντάμαχος, ὁ, ἡ. Joseph. A. J. 13, 12, 5 : Εἶχε μέντοι (Sepphorim) τοὺς προμαχομένους ἀκτακισχιλίους, οὓς ἑκατονταμάχους προσήγορευεν, ἐπιχάλκοις χρωμένους τοῖς θυρεοῖς. Quod Hudson. exp., Quorum singuli centum hominum impetum sustinere poterant.]

[Ἑκατόνανδρος, ὁ, ἡ, Centum viris constans. Julian. Ep. 24, p. 40 ed. Heyl. : Ὅ γε μὴν ἀριθμὸς οὗτος οἶδε καὶ στρατιωτικὴν ὁμοῦ καὶ εἰρηνικὴν τάξιν κοσμῆσαι, καὶ φαιδρύνει τὴν ἑκατόνανδρον λοχαγίαν, Centurias militares.]

Ἑκατονταόργυιος, ὁ, ἡ, Qui centum ulnarum est : malim Ἑκατοντόργυιος [ut erat olim ap. Aristoph. Av. 1130, ubi nunc ἑκατοντορόγυιος. Pind. fr. ap. schol. Arat. Phæn. 282 : Γενυμήδην γὰρ αὐτὸν ἔφασαν οἱ περὶ τὸν Πίνδαρον ἑκατοντόργυιον ἀνδριάντα.]

[Ἑκατοντάπεδος, ὁ, ἡ, i. q. ἑκατόμπαδος, nisi ita leg. Julian Ep. 24, p. 40 ed. Heyl. : Ναοὺς ἑκατονταπέδους. Cod. ἑκατονπέδους.]

[Ἑκατοντάπηλος legitur ap. Eumath. Ism. 4, p. 125 =146 : Καί τις ἀνὴρ ἑκατοντάπηλος παρακάθηται τῇ ὀλογῖ, ὅλος ῥυτὶς, ὅλος πολιά. Ubi tres codd. Monacc. (cum Vat. n. 165 et duobus Barberr.) ἑκατονταπίμπηλος, Decrepitus. Jacobs.]

[Ἑκατοντάπηχυς, ὁ, ἡ, Qui centum est ulnarum. Joseph. B. J. 2, 10, 2.]

[Ἑκατονταπλασιάζω, Centuplico. Orig. Exhort. ad Mart. p. 176.]

[Ἑκατονταπλασιασμὸς, ὁ, q. d. Centuplicatio. Orig. Exhort. ad Mart. p. 177.]

[Ἑκατονταπλάσιος. V. Ἑκατονταπλασίων.]

Ἑκατονταπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, s. Ἑκατονταπλάσιος, Centuplus. [Xen. OEc. 2, 3 : Πλέον ἂν εὕροι ἡ ἑκατονταπλασίονα τούτου.] Luc. 8, [8] : Ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα. [Reg. 2, 24, 3 : Προσθείη κύριος ὁ θεὸς πρὸς τὸν λαὸν ὥσπερ αὐτοὺς καὶ ὥσπερ αὐτοὺς ἑκατονταπλασίονα. Scelerus. Vita Pythag. ap. Phot. Bibl. p. 440, 18 : Ὅτι ὁ μὲν ἥλιος ... ἑκατονταπλασίων ἐστὶ τῆς γῆς. Hase.]

[Ἑκατονταπλασίως, Centupliciter. lxx 1 Par. 21, 3 : Προσθείη κύριος ἐπὶ τὸν λαὸν αὐτοῦ, ὡς αὐτοὶ ἑκατονταπλασίως.]

[Ἑκατοντάπλεθρος, ὁ, ἡ, Qui centum jugerum est. Julian. Ep. 24, p. 40 ed. Heyl. : Τὰς ἀρούρας τὰς ἑκατονταπλέθρους.]

[Ἑκατοντάπυλος, ὁ, ἡ, i. q. ἑκατόμπυλος.] Ἑκατοντάπυλος Θήβη in Epigr. [Antipatri Sidon. Anth. Pal. 7, 2. Confusum c. ἑκατόμπυλος ap. Dionys. Per. 249. || Ἑκατοντάπυλος, ἡ, Hecatontapylus, urbs Africæ, quæ Diodoro Ἑκατόμπυλος, ap. Polyb. 1, 73, 1. It. urbs Parthiæ, quæ Polybio et Straboni Ἑκατόμπυλος, Diodor. 17, 75. L. Dind.]

[Ἑκατοντάρουρος, Aristeas De lxx Interprr. p. 270.]

[Ἑκατονταρχέω, Centurio sum. Dio Cass. 52, 25 : Τῶν ἀπ' ἀρχῆς ἑκατονταρχησάντων· 67, 13 : Καίπερ ἑκατονταρχηκότα· 69, 19 : Ἑκατονταρχοῦντα αὐτὸν ἐσκαλίσαντι.]

Ἑκατοντάρχης, ου, ὁ, sive Ἑκατόνταρχος, Centurio. Xen. [Cyrop. 5, 3, 41 bis] : Ἑκατόνταρχοι τῶν ἱππέων. [Ἑκατόνταρχος, Centenarius, Centurio, Gl. Dionys. A. R. 11, 42 : Τῶν ἑκατοντάρχων τοῖς πλείοσι. Plut. Sull. c. 33 : Τῶν ἑκατοντάρχων, et ib. 35 ἑκατόνταρχοι. Dio Cass. 56, 42 : Ἑκατόνταρχοι, etc. Herodian. 7, 1, 11 : Πολλῶν τε ἑκατοντάρχων συμπιπτόντων. Matth. 8, 5, etc. : Ἑκατόνταρχος. Et sæpe apud lxx. Pollux 1, 128 : Ἑκατόνταρχοι, καὶ δεκάδαρχοι ... Forma ἑκατοντάρχης Æschyl. fr. Palamed. ap. Athen. 1, p. 11, E : Καὶ ταξιάρχας καὶ στρατάρχας καὶ ἑκατοντάρχας. Act. Apost. 10, 1 : Ἑκατοντάρχης ἐκ σπείρας τῆς καλουμένης Ἰταλικῆς. Dionys. A. R. 2, 13 : Τρεῖς ἑκατοντάρχαι· ib. 14 : Ἑκατοντάρχας κατὰ λόχους. Plut. Sull. c. 33, Pomp. c. 78, ἑκατοντάρχην et ἑκατοντάρχης ib. c. 18, Cam. c. 32, Cic. c. 45, 48, Galb. c. 26, ἑκατοντάρχη Pomp. c. 33, ἑκατοντάρχαι Brut. c. 36, Galb. c. 26, Oth. c. 13, ἑκατοντάρχας Crass. c. 11, 27, Pomp. c. 78, Oth. c. 3. Act. Ap. 10, 1, et 22 : Ἑκατοντάρχης, etc. Philo vol. 2, p. 131, 9 : Χιλίαρχοι καὶ ἑκατοντάρχαι (sic). || « Divinatores nescio qui, de quibus agit Canon 61 Synodi Trullanæ : Οἱ μάντεσιν ἑαυτοὺς ἐπιδιδόντες ἢ τοῖς λεγομένοις ἑκατοντάρχαις ἢ τισι τοιούτοις. » Ducang.]

[Ἑκατονταρχία, ἡ, Centuria. Dio Cass. 48, 42 : Δύο τε ἑκατονταρχίας ἐδεκάτευσε. || Centuriatus. Id. 78, 5 : Ἑκατονταρχίαν αἰτήσαντι οὐκ ἐδεδώκει· 6 : Τά τε γὰρ ἄλλα καὶ ἑκατονταρχίαις σφᾶς ἐτίμα.]

[Ἑκατόνταρχος. V. Ἑκατοντάρχης.]

Ἑκατοντᾶς, ἀδος, ἡ, Centuria, Centenarius numerus. Herodian. [3, 8, 15] : Θηρίων ἑκατοντάδας ἀντίλε πολλάκις, Centenas sæpenumero occidit bestias. Ἑκατοντάδες δύο, Ducenti : ἑκατοντάδες ἑκκαίδεκα [Herodot. 7, 185], Mille sexcenti. [Id. ib. 184 : Ἑκατοντάδες ἑξ. Lucian. Hermot. c. 56 : Ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας βιβλίων ἕκαστοι συγγεγράφασιν.]

[Ἑκατοντατρίκλινος. V. Ἑκατοντάκλινος.]

Ἑκατοντᾰ́φυλλος, ὁ, ἡ, Centum folia habens. E Theophr. affertur Ἑκατοντάφυλλα, Quibus centena folia insunt, Centifoliæ, H. Pl. 6, [4 : Ἔνια γὰρ εἶναί φασιν (ῥόδα), ἃ καὶ καλοῦσιν ἑκατοντάφυλλα].

[Ἑκατοντάχειρ, ὁ, Centimanus. Plut. Mor. p. 478, F : Οἱ γὰρ δὴ τρισώματοι καὶ ἑκατοντάχειρες, εἴπερ ἐγένοντο, συμφυεῖς... Julian. Ep. 24, p. 39 ed. Heyl. : Τὸν ἑκατοντάχειρα τὸν Βριάρεω. Palæph. c. 20, s. Eudocia p. 91 : Κόττος καὶ Βριάρεως καὶ Γύγης οἱ ἑκατοντάχειρες. Schol. Hom. Il. A, 402. Accentum in penult. testatur Arcad. p. 20, 17.]

[Ἑκατονταχειρία, ἡ, Urbs a centimanis Cotto et Briareo habitata. Eudocia p. 91 : Τῇ πόλει, ἐν ᾗ ὤκουν

Κόττος καὶ Βριάρεως, ὄνομα Ἑκατονταχειρία. Conf. Palæphat. c. 20. L. Dindorf.]

[Ἑκατονταχείρειος, ὁ, Centimanus. Athanas. vol. 1, p. 12, C : Τοῦ ἑκατονταχείρου Αἰγαίωνος. Kall.]

Ἑκατονταχους, ὁ, ἡ, Cum centesimo fundens : i. e. Centies auctum sese in horreum refundens. Theophr. H. Pl. 8, [7, 4], de frumentis aliisque seminibus : Γίνεται δὲ μὴ καλῶς ἐργασαμένοις, πεντηκονταχοα, τοῖς δὲ ἐπιμελῶς, ἑκατονταχοα· ut in Evangelio semen, quod in bonam terram ceciderat, ἐδίδου ὃ μὲν ἑκατὸν, ὃ δὲ ἑξήκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα, Matth. 13, [8], Marc. 4, [8], Luc. 8, [8]. Huc pertinet iste Plinii l., usurpantis Reddere nec non Fundere hac de re : 18, 10 : Tritico nihil est fertilius, utpote quum e modio, si sit aptum solum, centeni quinquageni modii reddantur. Et mox, Cum centesimo quidem et Leontini Siciliæ campi fundunt.

[Ἑκατοντάχρους, ὁ, ἡ, Multicolor. Eumath. Ism. 1, p. 9=10 : Λίθος ἦν ὁ αὐλὸς, καὶ λίθος ἑκατοντάχρους ἐκ Θετταλῆς λίθου.]

[Ἑκατοντεσσαράκοστος, ὁ, ἡ, Centesimus quadragesimus. Tzetz. Chil. 6, 603 : Ἑκατοντεσσαράκοστον καὶ μίαν ὑπηργμένην ... Ἱστορίαν. Boiss.]

[Ἑκατοντόδωρος. V. Ἑκατόδωρος.]

[Ἑκατοντόπυλος, i. q. ἑκατοντάπυλος. Herodes vel Marcellus Anth. Pal. App. 50, 3 : Ῥώμης ἑκατοντοπύλοιο. Cui πεντηκοντόγυος contulerunt intt.]

[Ἑκατοντόργυιος, s. Ἑκατοντορόγυιος. V. Ἑκατοντοόργυιος.]

[Ἑκατόντορος, ὁ, ἡ, q. d. Centiremis. Pollux 1, 82 : Ἑκ., πεντηκόντορος κ. τ. λ.]

[Ἑκατοντούτης, ὁ, Qui centum est annorum. Lucian. Macrob. c. 14 : Κῦρος ... ἑκ. γενόμενος.]

[Ἑκατοντοῦτις, ιδος, ἡ, Quæ centum annorum est. Athen. 14, p. 697, E : Σπονδὰς ... ἑκατοντούτιδας.]

[Ἑκατοντόφθαλμος, ὁ, Centoculus. Jo. Malal. p. 69, 20 : Ἄργος, ὃν ἑκατοντόφθαλμον ἐκάλουν. L. Dind.]

Ἕκατος, ὁ, Apollinis cognomentum, ita dicti a jaciendo procul. Hom. Il. [A, 384] : Ἄμμι δὲ μάντις Εὖ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας Ἑκάτοιο [ubi schol. : Ἀπόλλωνος, τοῦ μακρόθεν βάλλοντος, τοῦ τοξικοῦ]. Convenit autem hoc ejus epith. cum altero Ἑκάεργος. [H, 83 : Καὶ χρεμόω ποτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος Ἑκάτοιο· et Υ, 295. Ib. 71 : Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, κασιγνήτη Ἑκάτοιο. Hesych. : Ἑκάτοιο, μακροβόλου. Zonar. p. 651 : Ἕκατος, ὁ ἥλιος, ἐκ τοῦ ἑκὰς, ἕκατος. Etym. M. p. 320, 9; 321, 55. Eust. Il. p. 52, 10 : Ὅτι οὐχ ὁμοίως τῷ ποιητῇ σεμνοί εἰσιν ἐν τοῖς μύθοις οἱ μετ' αὐτὸν ποιηταί· πῶ γὰρ σεμνὸν Ὁμήρου ἑκατηβελέτην εἰπόντος τὸν Ἀπόλλωνα (Il. A, 75), μυθεύεσθαι τὸν Σιμωνίδην ὡς ἑκατὸν βέλεσιν ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων τὸν ἐν Πυθοῖ δράκοντα, δέον ὃν μιᾷ βολῇ νεκρῶσαι τὸ θηρίον· οὐ γὰρ ἀρετῇ τοξότου τὸ πολλὰ βαλόντα βλάψαι· οὔκουν ἑκατηβελέτης ὁ τοιοῦτος, ἀλλ' ὁ ἕκαθεν βάλλων· τοῦτο γὰρ ἰδιότης τοξεύοντος. Διὸ καὶ ἑκάεργος ὁ αὐτὸς, ὡς ἕκαθεν εἴργων. Δύο οὖν τῶν ἐπιρρημάτων τοῦ ἕκας καὶ ἕκαθεν· ἀπὸ μὲν τοῦ ἑκὰς, ἑκηβόλος λέγεται· ἀπὸ δὲ τοῦ ἕκαθεν, ἑκατηβελέτης. Εἰ δέ τις ἑκατηβελέτην Ἀπόλλωνα εἰπεῖν θέλει, ὡς ἀπὸ ἑκατὸν βελῶν, κάλλιον οὕτως εἰπεῖν αὐτὸν, ὡς ἑκατὸν ἦγον πολλὰ ἔχοντα βέλη. Διὸ καὶ Πίνδαρος (Pyth. 9, 45) εὐρυφαρέτραν αὐτὸν λέγει. V. Gaisford. ad Simonid. fr. 227, p. 410, quem fugit insignis hic Juliani l. in Epist. 24, p. 395, D (=40 Heyl.) : Σιμωνίδῃ δὲ ἆρα τῷ μελικῷ πρὸς τὴν Ἀπόλλωνος εὐφημίαν ἀρκεῖ τὸν θεὸν Ἕκατον προσειπόντι, καὶ καθάπερ ἀντ' ἄλλου τινὸς ἱεροῦ γνωρίσματος αὐτοῦ τὴν ἐπωνυμίαν κοσμῆσαι, διότι τὸν Πύθωνα τὸν δράκοντα βέλεσιν ἑκατὸν, ὥς φησιν, ἐχειρώσατο· καὶ μᾶλλον αὐτὸν Ἕκατον, ἢ Πύθιον χαίρειν προσαγορευόμενον, οἷον κλήρου τινὸς ἐπωνυμίας συμβόλῳ προσφωνούμενον. Eust. p. 1197, 27 : Κασιγνήτη Ἑκάτοιο, τουτέστιν Ἀπόλλωνος, διὸ καὶ αὐτὴν Ἑκάτην οἱ μεθ' Ὅμηρον λέγουσιν ἀπὸ τοῦ ἀρσενικοῦ παρονομάσαντες, ὥσπερ πάλιν τινὲς ἀνάπαλιν ἀπὸ θηλυκοῦ τῆς Τιτανίδος Φοίβης, τὸν Φοῖβον εἰρῆσθαί φασιν. Vox Ἕκατος legitur in H. Apoll. 1 : Μνήσομαι οὐδὲ λάθωμαι Ἀπόλλωνος Ἑκάτοιο· 63 : Ἑκάτοιο ἄνακτος et 275 sq. Hymn. 8, 1 : Ἄρτεμιν ὕμνει μοῦσα κασιγνήτην Ἑκάτοιο· et 23, 1. Epigr. inc. 479, Anth. Pal. App. 101 : Ἀδ' ἐγὼ ἁ Φοίβοιο σαφηγορὶς εἰμι Σίβυλλα Τῷδ' ὑπὸ λαϊνέῳ σάματι πυθομένα, ... Μοῖραν ἔχουσ' Ἑκάτῳ τᾶς τότ' ἀναστορίης. Apol. Pæan ap. Aristot. Rhetor. 3, 8 : Χρυσιοκόμα Ἕκατε, παῖ Διός. Alcman. ap. Hephæst. p. 66 Gaisf. : Ἕκατον μὲν Διὸς υἱόν. L. Dind.]

[Ἑκατοστεύω.] Ἑκατοστεύουσα χριθὴ, Centuplicatum hordeum, LXX Genes. 26, [12]. At in VV. LL. perperam ἑκατοτίνουσα. [Locum LXX affert quoque Philo vol. 1, p. 607, 12 et 619, 13. Hasz.]

[Ἑκατοστιαῖος, α, ον, Centesimus. Jo. Chrysost. In Matth. hom. 56, vol. 2, p. 362. Szaops. Ἑκατοστὴ, Usura centesima. Ἑκατοστιαῖος τόκος, in Basilic. l. 9, t. 3, § 87, ap. ejus interpr. ad l. 25, p. 26 : Ἑκατοστιαῖος τόκος ἐστὶν νομίσματα ιϐ'· τοῦτο ἀπαιτοῦσιν οἱ ἐν θαλάσσῃ πραγματευόμενοι. Ducang. Zonar. p. 650 : Ἑκατοστιαῖος τόκος ὁ τοκιζόμενος εἰς δώδεκα νομίσματα τὰ ἑκατόν (νομίσματα). Apud Alb. ad Hesych. vol. 1, p. 1127, 7, Zonaræ gl. ex Ms. citantem, scriptum ἑκατοστυαίος per υ, vitiose. Inser. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 423, 4 : Ὑπεύθυνοι ἔστωσαν πρῶτον μὲν ἑκατοστιαίων τόκων, ἀφ' οὗ, δέον ποιήσασθαι τὴν εἰσοδον, οὐκ ἐποιήσαντο. L. D.]

[Ἑκατοστοτεσσαρακοστόγδοον, τὸ, Pars centesima undetrigesima. Nicom. Arithm. p. 11=77, 16 ed. Ast. : Καὶ προϊόντι ἐφ' ἑκάτερα ... τελευταῖον κατὰ τὰς ἀπορότητας ἑκατοστοτεσσαρακοστόγδοον μὲν ἡ μονὰς, ὅλον δὲ κατὰ τὴν μονάδα ἔμπαλιν τὰ ρκη'. Hasz.]

[Ἑκατοστολόγος, ὁ, Qui centesimam colligit. Basil. t. 1, p. 165, C : Ἑκατοστολόγοι καὶ δεκατολόγοι τινὲς, ῥητὰ καὶ ἀκουσθῆναι ὀνόματα. Hasz.]

[Ἑκατόστομος, ὁ, ἡ, Centum ostia habens. Eur. Bacch. 404 : Πάρον θ' ἃν ἑκατόστομοι βαρβάρου ποταμοῦ ῥοαὶ καρπίζουσιν ἀνομβροι.]

Ἑκατοστὸς, ἡ, ὸν, Centesimus. Herodot. : Ἐπ' ἑκατοστὰ, Ad centena. [Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 558, n. 1053 : Ἑκατοστὸν ἔτος. Thucyd. 8, 68 : Ἔτει ἑκατοστῷ.] Ἡ ἑκατοστὴ, Centesima usura. Plut. [Lucull. c. 20] : Πρῶτον μὲν ἑκατοστὴν ἐκέλευσε καὶ μὴ πλέον ἐς τοὺς τόκους λογίζεσθαι, ubi Bud. μερίδα subintelligit. Aristoph. Vesp. [658] : Κἄξω τούτου τὰ τέλη χωρὶς, καὶ τὰς πολλὰς ἑκατοστὰς, ubi schol. exp. δραχμὰς ὑπὲρ τοῦ τέλους χορηγουμένας ἀπὸ τῶν πόλεων. [Xenoph. Reip. Ath. 1, 17 : Πρῶτον μὲν γὰρ ἡ ἑκατοστὴ τῇ πόλει πλείων ἢ ἐν Πειραιεῖ.]

Ἑκατοστὺς, ύος, ἡ, Centuria. Plut. [Rom. c. 8] : Συλλελογισμένοι εἰς ἑκατοστύας. Utitur et Xen. [Cyrop. 6, 3, 34 : Αἱ δ' ἕτεραι ἑκατοστύες τῶν ἁρμάτων], Bud. [|| Hesych. : Ἑκατοστὺς, ὡς χιλιοστὺς, συγγένεια, Cognatio. Ita dictum fort. in inscr. Byz. ap. Bœckh. vol. 2, p. 130, 30 : Εἶμεν δὲ αὐτὸν καὶ πολείταν καὶ τοὺς ἐγγόνους αὐτοῦ, καὶ ποτιγραφῆναι ποθ' ἃν κα θέλῃ τῶν ἑκατοστύων. Æneas Tact. c. 11, p. 38 : Παραπλησίως δὲ ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ ἐν τῷ Πόντῳ, οὔσης δημοκρατίας, καὶ ἐπιβουλευόντων τῶν πλουσίων τῷ δήμῳ, καὶ μελλόντων ἐπιτίθεσθαι, προγόντες οἱ προστάται τοῦ δήμου τὸ μέλλον, οὐσῶν αὐτοῖς τριῶν φυλῶν καὶ τεσσάρων ἑκατοστύων, ἐποίησαν τὸ πλῆθος ἑξήκοντα εἶναι ἑκατοστύας, ἵνα ἐν ταύταις καὶ εἰς τὰς φυλακὰς καὶ εἰς τὰς ἄλλας λειτουργίας φοιτῶσιν οἱ πλούσιοι. Συνέβαινε δὴ ἐνταῦθα (f. δὲ ἐντεῦθεν) διασκεδασμένους εἶναι τοὺς πλουσίους, καὶ ἐν ταῖς ἑκατοστύσιν ὀλίγους ἑκάστοθι παραγίνεσθαι ἐν πολλοῖς δημόταις. Numerum tessarum vitiosum esse animadvertit Casaub. L. Dindorf.]

[Ἑκάτων, ωνος, ὁ, Hecato, n. pr. viri. Arcad. p. 15, 19 : Τὸ Ἀρίστων Ἑκάτων Χαρίτων βαρύνονται. Fuit eo philos. Stoicus ap. Diog. L. 7, 2, Cicer. Off. 3, 15, 63; 23, 89, et al. Ab eo diversum videtur nomen Ἑκάσων ap. Hippocr. Epid. 5, p. 1151, A, B. L. Dindorf.]

[Ἑκατώνυμος, n. pr. viri, conjicit Bœckhius esse in lap. Att. vol. 1, p. 402, n. 296, 4, ubi tantum supersunt literæ Εκατωνυ. Sinopensis ejus nominis quidam memoratur Xen. An. 5, 5, 7 et 24; 6, 3. L. D.]

[Ἑκάτωρ librorum quorundam scriptura H. Hom. in Bacch. 55 : Θάρσει, δῖ' ἑκάτωρ, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ, quæ verba sunt Bacchi ad gubernatorem navis. Al. δῖε κάτωρ, quod varie tentatum est.]

[Ἐκβαδάζω.] Ἐκβαδάξαι, Excutere, VV. LL. Hesychio ἐκαλεῦσαι, afferenti e Soph. [in Antenoridis.]

[Ἐκβαδίζω vox nihili. V. Ἐμβαδίζω.]

[Ἐκβάζω, ξω, Eloquor. Æsch. Ag. 498 : Ἀλλ' ἢ τὸ χαίρειν μᾶλλον ἐκβάξει λέγων. Qui l. adhibendus supplendis iis quæ dicta sunt de forma fut. in Βάζω.]

[Ἐκβαθρεύω, Exstirpo, Funditus everto. Clem. Homil. in Cotel. Patr. Apost. vol. 1, p. 680 : Ἕτοιμός

εἰμι ... πᾶσαν ὑμῶν ἐκβαθρεῦσαι πόλιν· 737 : Πλάνῳ δὲ διδασκαλίᾳ εἰς φοβερὸν θεὸν ἀποβλέπουσα (ἡ ψυχὴ) τῶν κατὰ φύσιν ἐκβαθρεύεται· 740 : Ἀντιτυπίαν γὰρ οὐκ ἔχων (ὁ νοῦς) εἰς κενὸν ἐκβαθρεύεται. Valck.]

['Εκβαθύνω, Ex profundo promo. Georg. Pisid. Hexaem. v. 1681 : Εἰ καὶ βάθος γὰρ ἐκβαθύνει σοι λόγου. Hase.]

'Εκβαίνω, [βήσομαι, Eur. Iph. T. 98, aliique infra citandi], Egredior, Exeo. Hom. Od. E, [415] : Μήπως μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ. [Et sim. H, 278. Θ, 38 : Δησάμενοι ἐρετμὰ ἔκβητε. H. Apoll. 457 : 'Επὶ γαῖαν ἐκβῆτε. Cum gen. Il. Δ, 107 : Πέτρης ἐκβαίνοντα. Cujusmodi l. respexit Hesych. : 'Εκβῆναι ὄρος, καὶ ποταμὸν διαβῆναι.] Idem disjuncta præp., Il. A, [437] : 'Εκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης· [439] : 'Εκ δὲ Χρυσηΐς νηὸς βῆ ποντοπόροιο. [Diphil. ap. Athen. 7, p. 292, B : 'Υπὸ τοῦτον ὑπέμυξ' εὐθὺς ἐκβεβηκότα. Hemst. Et similiter Xenoph. H. Gr. 2, 1, 24, Thuc. 7, 40 bis, 53, Polyb. 2, 5, 4; 17, 8, 6.] Thuc. addit ἐκ, scribens [1, 137], Μηδένα ἐκβῆναι ἐκ τῆς νεώς. Hom. Il. Γ, [113] : 'Εκ δ' ἔβαν αὐτοί· ubi exp. Descenderunt, sc. de curribus, vel Desiluerunt. [Æsch. Ag. 906, 1039 : 'Εκβαιν' ἀπήνης. Escendo, Evado in locum editum. Xenoph. Anab. 4, 2, 3 : 'Επεὶ δὲ ἦσαν ἐπὶ χαράδρᾳ οἱ ὀπισθοφύλακες, ἣν ἔδει διαβάντας πρὸς τὸ ὄρθιον ἐκβαίνειν· 25 : Ξενοφῶν ὄπισθεν ἐκβαίνων πρὸς τὰ ὄρη· 26 : Χειρίσοφος ἐκβαίνων καὶ πειρώμενος ἀνωτέρω γίγνεσθαι τῶν κωλυόντων· 3, 23 : 'Εξέβαινεν ἐπὶ τοὺς ἄνω πολεμίους· 6, 3, 20 : Κατεστρατοπεδεύσαντο ἐπὶ λόφον ἐκβάντες. Vel simpl. Evado, Egredior. Id. Cyr. 6, 2, 31 : 'Οταν δ' ἐκβαίνωμεν εἰς ἀκέραια.] In VV. LL. ἐκβαίνω τῆς φύσεως, A natura discedo. [Eur. Iph. T. 907 : Σοφῶν γὰρ ἀνδρῶν ταῦτα, μὴ 'κβάντας τύχης, καιρὸν λαβόντας ἡδονὰς καλὰς λαβεῖν.] Et e Plat. De rep. 2, [p. 380, D] : Τῆς ἑαυτοῦ ἰδέας ἐκβαίνειν. [Ib. 4, p. 425, E : Οὐκ ἐθέλοντας ὑπὸ ἀκολασίας ἐκβῆναι πονηρᾶς διαίτης· 10, 614, B : 'Επειδὴ οὗ ἐκβαίνειν τὴν ψυχήν.] Et, 'Εκβαίνω ἐκ τῆς νομοθεσίας, ex Eod. [Leg. 5, p. 744, A], A ferendis legibus me vindico, Levor, Defungor. At, 'Εκβαίνω τῶν ὅρκων, ex Ejusd. Symp. [p. 183, B, ubi nunc τὸν ὅρκον, de qua constr. v. infra], Bud. interpr. Non sto jurejurando, Fidem promissam non præsto. [Notanda porro ejusd. Plat. Reip. 7, p. 523, B : Τὰ μὲν οὐ παρακαλοῦντα (τὴν νόησιν εἰς ἐπίσκεψιν), ὅσα μὴ ἐκβαίνει εἰς ἐναντίαν αἴσθησιν ἅμα· τὰ δ' ἐκβαίνοντα ὡς παρακαλοῦντα τίθημι. Figurate Soph. Aj. 892 : Τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους; Eur. Iph. T. 200 : 'Ενθεν τῶν πρόσθεν δμαθέντων Τανταλιδᾶν ἐκβαίνει ποινὰ εἰς οἴκους· Tr. 701 : 'Εκ λόγου γὰρ ἄλλος ἐκβαίνει λόγος. Ap. Polyb. 1, 55, 2 : Οἱ δὲ 'Ρωμαῖοι, πρότερον μὲν ἐπὶ ποσὸν ἠτυχηκότες, τότε δ' ὁλοσχερῶς, ἐκ μὲν τῆς θαλάττης ἐξέβησαν, τῶν δ' ὑπαίθρων ἐπεκράτουν, est Excesserunt. Et sim. 3, 40, 7 : 'Εγκαταλιπόντες τοὺς ὁμήρους, οὓς ἔδοσαν ἐκβαίνοντες ἐκ τοῦ πολέμου τοῦ προγεγονότος, Omittentes bellum.] || Digredior. Dionys. H. 6 : 'Επάνειμι δὲ, ὅθεν εἰς τοῦτον ἐξέβην τὸν λόγον, Redeo, unde digressus fui. Sic autem ante illum locutus fuerat Xen. Hell. 7, [4, 1] : 'Ενθεν ἐπὶ ταῦτα ἐξέβην ἐπάνειμι. [Plato Leg. 9, p. 864, C : 'Ιωμεν δὴ τὰ μετὰ ταῦτα ἐκεῖσε ὁπόθεν ἐξέβημεν δεῦρο. Dem. p. 298, 12 : 'Επανελθεῖν οὖν, ὁπόθεν εἰς ταῦτ' ἐξέβην, βούλομαι.] || Cum adv. ad locum, aut præp. εἰς, Eur. Iph. T. [781] : 'Εξέβην γὰρ ἄλλοσε, Alio digressus eram, vel abieram. Plut. De def. orac. [p. 429, D] : Καὶ γὰρ οἱ μὲν ἄλλοι πολλαπλασιαζόμενοι πρὸς ἄλλους, εἰς ἕτερον αὐτῶν ἀριθμὸν ἐκβαίνουσιν. [Soph. Phil. 896 : Τί δ' ἔστιν, ὦ παῖ; ποῖ ποτ' ἐξέβης λόγων; Eur. Med. 56 : 'Εγὼ γὰρ ἐς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος. Liban. vol. 4, p. 1051, 8 : 'Ηλιος θερμότερος μὲν ἢ τοῦ χειμῶνος προσβάλλων, οὔπω δ' εἰς ἀμετρίαν τῆς θερμότητος ἐκβαίνων, sec. cod. Par. ap. Bast. ad Greg. p. 721, quum εἰσβ. sit in edd. Xen. Lac. reip. 3, 1 : 'Οταν γε μὴν ἐκ παίδων εἰς τὸ μειρακιοῦσθαι ἐκβαίνωσι. Nic. Damasc. p. 453 : 'Εως μὲν νέος ἦν, ὑβριστὴς ἦν ... ἐκβὰς δὲ εἰς ἄνδρα σωφρονέστατος.] || Cum accus., ut Plato De rep. 1 : Τὸν τοῦτο ἐκβαίνοντα κολάζουσι, In eum, qui hoc transgreditur, animadvertunt. [Aliud ejusd. constr. in ead. signif. ex. e Plat. Conv. v. supra. Id. Polit. p. 295, D : Μὴ ἐκβαίνειν τὰ ἀρχαῖά ποτε νομοθετηθέντα· Reip. 5, p. 461, B : 'Οταν αἵ τε γυναῖκες καὶ οἱ ἄνδρες τοῦ γεννᾶν ἐκβῶσι τὴν ἡλικίαν. Eur. Herc. F. 82 : 'Ως οὔτε γαίας ὄρι' ἂν ἐκβαῖμεν λάθρᾳ. L. D. Bacch. 1044 : 'Επεὶ ... ἐξέβημεν Ἀσωποῦ ῥοάς. Wakef. Addæus Anth. Pal. 9, 300, 2 : Νάπος ἐκβαίνοντι Δοβήρου. Schæf. 'Εκβάντες τὸ κρίνειν, Galen. De sect. opt. 11, 14. 'Εκβῇ συμμετρίαν, 20, 12. Gataker. Dionys. Ant. R. 8, 50 : 'Υπέραυχα καὶ τὴν θνητὴν φύσιν ἐκβεβηκότα δικαιώματα. Schneid. 'Εκβεβηκὼς τὴν κοινὴν φύσιν, Euseb. E. A. 3, p. 130, D. 'Εκβαίνειν τὸ κοινὸν τῶν πολλῶν, Muson. ap. Stob. Fl. p. 460, 32 (vol. 3, p. 123 Gaisf.). Hemst.] || Exitum habeo, Evenio. Item Evado. Demosth. [p. 12, 6] : Πρὸς γὰρ τὸ τελευταῖον ἐκβὰν, ἕκαστον τῶν προϋπαρχόντων, ὡς τὰ πολλὰ, κρίνεται. [De eventu belli Herodot. 7, 209 : Λέγοντα τόπερ ὥρων ἐκβησόμενα πρήγματα ταῦτα. Et ib. : 'Ην μὴ ταῦτά τοι ταύτῃ ἐκβῇ· et sim. 221; 8, 60; 9, 15. Soph. Tr. 672 : Τοιοῦτον ἐκβέβηκεν, Accidit, Factum est. Plato Epin. p. 982, C : Τὸ δὲ ἀμετάστροφον ... τὸ τέλεον ἐκβαίνει ... κατὰ νοῦν· Menex. p. 247, D : Πάντα δὲ οὐ ῥᾴδιον θνητῷ ἀνδρὶ κατὰ νοῦν ἐν τῷ ἑαυτοῦ βίῳ ἐκβαίνειν. Demosth. p. 14, 3 : 'Αν τι μὴ κατὰ γνώμην ἐκβῇ· 252, 16 : Πάντα γὰρ ἐκβέβηκεν ἃ προείπατε. Schol. Pind. Isthm. 4, 73 : 'Επὶ τῶν ἐκβεβηκυιῶν ἐλπίδων. Themist. Or. 16, p. 207, B : Εἰς ὅ,τι τὸ κακὸν τοῦτο ἐκβήσεται. Ammon. p. 132 : Διὰ τὸ ἄδηλον τοῦ ἐκβησομένου. Τὰ ἐκβαίνοντα, Eventus, ap. Polyb. 10, 23, 2 : Τὴν ἐπιγραφὴν τῶν ἐκβαινόντων ἡ φάλαγξ λαμβάνει, et sim. 2, 27, 5. Et addito nomine 15, 15, 5 : Τὰ περὶ τὰς μάχας ἐκβαίνοντα παράλογα. Τὸ ἐκβὰν et τὸ ἐκβεβηκὸς memorat Pollux 9, 157. || Evado, *To prove, To turn out*, Eur. Med. 229 : Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὗμὸς πόσις. Longin. c. 44, 3 : Διόπερ οὐδὲν ὅτι μὴ κόλακες ἐκβαίνομεν μεγαλοφυεῖς. Seager. Eurip. Tro. 1052 : 'Οπως ἂν ἐκβῇ τῶν ἐρωμένων ὁ νοῦς. Plato Reip. 3, p. 414, A : Βασανιζόμενον καὶ ἀκήρατον ἐκβαίνοντα. Nic. Damasc. p. 449, 15 : Ἀνόμοιοι ἐκβεβήκασι. Hemst. Eust. Od. p. 1969, 18 : 'Οτι καταισχύνει τις γένος, ὅτε κατ' ἀρετὴν ἀνόμοιος τοῖς προγόνοις ἐκβαίνει. Et mox : 'Ως γὰρ παῖς ἐκβὰς ἀγαθὸς οὐ καταισχύνει ἀγαθοὺς γονεῖς. || Desino. Appian. Syr. 23 : 'Επὶ δὲ τὸν Ἀντίοχον ἠπείγετο, πρὶν ἐκβῆναι τῷ ἀδελφῷ τὴν στρατηγίαν, quod 25 extr. dicit : 'Ο χρόνος ἔληγε Λιβίῳ τῆς ναυαρχίας.] || 'Εκβῆσαι, act. pro ἐκβιβάσαι, Educere, q. d. Egredi facere. Hom. Od. Ω, 300 : 'Η ἔμπορος εἰλήλουθας Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, οἱ δ' ἐκβήσαντες ἔβησαν; Qui autem te eduxerunt e navi, vel, Qui e navi in terram te exposuerunt. [Antiatt. Bekk. p. 85, 8 : 'Εκβῆσαι δέ φασι δεῖν λέγειν καὶ καταβῆσαι, οὐκ ἐκβιβάσαι. Στράττις. Eur. Hel. 1616 : 'Ες δὲ γαῖαν ἐξέβησέ σοι τάδ' ἀγγελοῦντα.] Vide aliud ex. [Il. A, 438] supra in Εἰσβαίνω. [Præsenti Aristoph. in Etym. M. p. 280, 30 : Καταντιβολεῖτον αὐτὸν ὑποπεπτωκότες, ἐκβαίνετον τὸν πατέρα τοῖς ὀρχήμασι. Qui l. forte corruptus. Hemst. Leg. videtur ἐκμαίνετον, ut Eccl. 965 : Κύπρι, τί μ' ἐκμαίνεις ἐπὶ ταύτῃ; Duo diversa fragmenta esse vidit Brunckius p. 286. Aor. secundo Eur. Heracl. 805 : 'Εκβὰς τεθρίππων 'Υλλος ἁρμάτων πόδα. Et signif. Demendi, sæpe in Chron. Pasch., velut p. 395, 18 : Γίνονται οζ'. 'Εκβα β' λ', γίνονται ξ' (quod p. 140, 13 dicitur ἔξελε β' λ', γίνονται ξ')· 710, 10 : Γίνονται ψλγ'. 'Εκβα τούτων τὸ ζ' ρδ', ubi ed. Paris. contra codicem ἔκβαλε, sicut eadem 406, 21 : Γίνονται μδ'. 'Εκβα λ', cum cod. vitiose ἔκβαλε λ', tertiumque 375, 16 : Γίνονται μ'. 'Εκβα λ', ambo præbent ἐκβαλών. || Forma 'Εκβάω, Exeo, est in fœdere Laced. c. Argivis Thucyd. 5, 77 : 'Εξ 'Επιδαύρω ἐκβῶντας, ubi libri pravi ἐκβάντας vel ἐκβαλόντας. V. in Βαίνω vol. 2, p. 45, B. L. Dindorf.]

['Εκβάκχευμα, τὸ, Bacchatio. Schol. Pind. Ol. 1, 68. Boiss. Georg. Alex. Vita Chrys. t. 8, p. 179, 32 : Πάντες παρεῶντες τὰ ἅρματα καὶ τοὺς σατανικοὺς αὐλοὺς, καὶ τὰς πορνικὰς κωμῳδίας, καὶ τὰ δαιμονιώδη ἐκβακχεύματα. Hase.]

['Εκβάκχευσις, εως, ἡ, idem. Eunap. p. 70=40 : Μεταξὺ τοῦ κορυβαντιασμοῦ καὶ τῆς ἐκβακχεύσεως.]

'Εκβακχεύω, Vehementer bacchor, Debacchor [Gi Hesych. : 'Εκβακχεύει, ἀσέμνως ἑορτάζει], βακχεύω. Vel transit., In bacchicum furorem impello. ['Εκβακχεύει, ἐκταράσσει, Hesych. Eur. Tro. 408 : Εἰ μή σ' Ἀπόλλων ἐξεβάκχευσεν φρένας.] Quæ signif. et simplici βακχεύω supra tributa fuit. [Plato Phædr. p. 245, A : 'Εγείρουσα καὶ ἐκβακχεύουσα. Schæf. Alexis ap. Athen. 3,

p. 124, A : Ἐπὶ ταῖς ἀβυρτάκαισι δ' ἐκβακχεύομεν, Insanimus in. Philostr. Vit. Soph. 2, 10, 4, p. 588, 26 : Σεβήρου δὲ διαβάλλοντος αὐτὸν, ὡς σοφιστικὰς ὑποθέσεις ἐκβακχεύοντα, Argumentis sophisticis insanientem.] Pass. [med.] Ἐκβακχεύομαι, itidem Bacchor, Debacchor. [Eur. Suppl. 1001 : Προσέβαν δρομὰς ἐξ ἐμῶν οἴκων ἐκβακχευσαμένα. Pass. Eur. Bacch. 1296 : Πᾶσά τ' ἐξεβακχεύθη πόλις. Plato Reip. 8, p. 561, A : Ἀλλ' ἐὰν... μὴ πέρα ἐκβακχευθῇ. Herodian. 5, 8 : Τῶν μάλα δοκούντων σεμνῶν εἰς ὕβριν καὶ παροινίαν ἐκβεβακχευμένων. Tzetz. in Lycophr. p. 35 : Ἡ Μήδεια ὅτι ξένῳ ὄντι τῷ Ἰάσονι ἐφιλάνθη καὶ ἐξεβακχεύθη. Gataker. Aristæn. Ep. 1, 16 : Ἐκβακχευθεῖσα τῷ ἔρωτι. Boiss. Clem. Al. Str. 5, p. 726 : Πίνδαρος οἷον ἐκβακχεύεται· 6, p. 785 : Περιττὴ δὲ μουσικὴ ἀποπτυστέα ἡ κατακλῶσα τὰς ψυχὰς καὶ εἰς ποικιλίαν ἐμβάλλουσα τοτὲ μὲν θρηνώδη — τοτὲ δὲ ἐκβακχευομένην καὶ μανικήν. Wakef.]

Ἐκβάλλω, Ejicio. [Proprie Hom. Il. A, 109 : Ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων. Et aliter Il. A, 436, Od. O, 497 : Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον. Herodot. 7, 170 : Σφέας χειμῶνα μέγαν ἐκβαλέειν ἐς τὴν γῆν. Palæph. 13, 5 : Ἐκβληθεὶς δὲ ὁ Ἴκαρος ὑπὸ τῶν κυμάτων, παρὰ τοῦ πατρὸς ἐτάφη. Hedylus Anth. Pal. 5, 161, 4 : Γυμνοὺς ναυηγῶν ἥσσονας ἐξέβαλον (meretrices amicos). Ἐκβάλλειν τὴν ναῦν propria quadam signif. dicit Polyb. 1, 51, 12 : Ὅσοι μὴ... τὰς ναῦς εἰς τὴν γῆν ἐκβαλόντες ἀπεχώρησαν, Impingentes litori. Et sim. 3, 96, 5, etc.] Expello. Plut. Polit. præc. : Ἡμῶν ἐκβαλόντων, ὑμεῖς ἐδέξασθε. Demosth. [p. 13, 1] : Τοὺς μὲν ἐκβαλὼν, τοὺς δὲ καταστήσας τῶν βασιλέων. [Id. p. 1391, 3 : Τὸν Ἀμαζόνων στρατὸν ἐλθόντ' ἐκράτησαν οὕτως ὥστ' ἔξω Φάσιδος ἐκβαλεῖν. Lycurg. C. Leocr. p. 160, 16 : Τοὺς ἐπιστρατευομένους ἐκ τῆς χώρας ἐξέβαλε. Conf. Thucyd. 2, 68; 4, 71; 6, 5; 8, 47, 84, 108.] Et ἐκβάλλειν ἐκ τῆς ἀρχῆς, Isocr. [p. 54, E. Æsch. Prom. 201 : Ἐκβαλεῖν ἕδρας Κρόνον, et sim. ib. 910. Soph. El. 649 : Καὶ μή με πλούτου τοῦ παρόντος εἴ τινες δόλοισι βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν, ἐφῇς. Plato Gorg. p. 472, B : Ἐπιχειρεῖς ἐκβάλλειν με ἐκ τῆς οὐσίας καὶ τοῦ ἀληθοῦς. Thomas M. p. 321 : Ἐξεῖλε τοῦτον αἰτίας κάλλιον λέγειν ἢ ἐξέβαλε. Lex sodalium ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 172, 42 : Εἰ δέ τις μάχας ἢ θορύβους κεινῶν φαίνοιτο, ἐκβαλλέσθω τοῦ ἐράνου.] Sic ἐκβάλλειν ἐκ τῆς πατρίδος, Expellere patria, Ablegare, In exilium mittere. [Plato Gorg. p. 468, C : Εἴ τις ἀποκτείνει τινὰ ἢ ἐκβάλλει ἐκ πόλεως· et ib. 508, D.] Pro quo et ἐκβάλλειν interdum per se ponitur : ut Dem. [p. 991, 5] : Οὐκ ἔτ' ἐκβαλεῖν κύριος τὸν αὐτόν ἐστι, Finibus patriæ expellere quum non possit, Bud. [Et p. 506, 24; 561, 19. Plato Reip. 8, p. 560, D : Σωφροσύνην δὲ ἀνανδρίαν καλοῦντές τε καὶ προπηλακίζοντες ἐκβάλλουσι· Epist. 7, p. 329, C : Δίωνα ... ἐξέβαλεν ἀτίμως. Improprie Soph. Aj. 808 : Ἔγνωκα γὰρ ... τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη. Xen. Cyrop. 1, 3, 9 : Ἐκβαλῶ σε ἐκ τῆς τιμῆς· Anabas. 7, 5, 6 : Ἔδεισε μὴ ἐκ τῆς Σεύθου φιλίας ἐκβληθείη. Polyb. 4, 82, 6 : Τὸν Ἄρατον ἐκβαλεῖν ἐκ τῆς ὑποθέσεως. Eunap. p. 91 Boiss. : Τῶν προσηκόντων λογισμῶν ἐκβαλεῖν.] At ἐκβαλεῖν τέκνον, Eur. Ione [964], non Expellere, sed Exponere Camer. interpr. [Simili quadam ratione cum contemtu dicitur de sepultis, quasi ejectis potius quam humatis. Eur. Hel. 854 : Κακοὺς δ' ὑφ' ἕρμα στερεὸν ἐκβάλλουσι γῆς. De quo l. conf. Buttm. Lexil. vol. 1, p. 115. Charito 1, 8 : Οὐχ ὅτι με ἀπέκτεινας, ἀλλ' ὅτι με ἔσπευσας ἐκβαλεῖν ἐκ τῆς οἰκίας. De uxore repudianda Pseudo-Demosth. p. 1366, 11 : Φράστορα δ' ἐκβαλόντα τὴν θυγατέρα· 1373, 10 : Τὴν ἄνθρωπον ἐκβάλλει ἐκ τῆς οἰκίας, etc. Diodor. 12, 18 : Κἂν ἀνὴρ ἐκβάλῃ γυναῖκα, μὴ γαμεῖν ἄλλην νεωτέραν ταύτης τῆς ἐκβληθείσης. Liban. vol. 4, p. 147, 4 : Ἀλλ' ἐρεῖ τις τῶν πολιτῶν, ἔκβαλε τὸ γύναιον, aliique. V. Valck. ad Eran. Phil. p. 160.] Item ἐκβάλλειν, Excutere; ut, Ἐκβαλὼν τὴν θύραν, Dem., Excusso ostio [p. 1158, 15 : Ἐκβ. τὴν θύραν, ἥνπερ καὶ τῇ προτεραίᾳ ἐξέβαλε κακῶς ἐνεστηκυῖαν. Eur. Herc. F. 999 : Σκάπτει, μοχλεύει θύρετρα, κἀκβαλὼν σταθμὰ δάμαρτα καὶ παῖδ' ἐνὶ κατέστρωσεν βέλει· Or. 1474 : Δόμων θύρετρα καὶ σταθμοὺς μοχλοῖσιν ἐκβαλόντες· Hec. 1044 : Ἄρασσε, φείδου μηδὲν ἐκβάλλων πύλας. Polyb. 5, 25, 3 : Ἐκβάλλειν τὰς θύρας, et 15, 31, 3.] || Δάκρυ, Eur. Ione [924], Lacrymas profundo. [Conf. Hec. 298, Iph. A. 451, 477, T. 228. Helen. 1336 : Πηγάς τ' ἀμπαύει δροσερὰς λευκῶν ἐκβαλεῖν ὑδάτων· Herc. F. 933 : Ῥίζας τ' ἐν ὄσσοις αἱματῶπας ἐκβαλὼν, Extrorsum vertens. Ἐκβάλλω ἔπος, λόγον, ῥῆμα, Projicio, Profero, Edo. Pind. Pyth. 2, 148 : Ἀδύνατα δ' ἔπος ἐκβαλεῖν κραταιὸν ἐν ἀγαθοῖς δόλιον ἀστόν. Herodot. 6, 69 : Ὡς ἀνοίῃ τὸ ἔπος ἐκβάλοι τοῦτο. Æsch. Ag. 1663 : Κἀκβαλεῖν ἔπη τοιαῦτα· Cho. 47 : Ἔπος τόδ' ἐκβαλεῖν. Eur. Ion. 929 : Σῶν λόγων ὕπο, οὓς ἐκβαλοῦσα ... μετῆλθες· Tro. 1180 : Ὦ πολλὰ κόμπους ἐκβαλὸν φίλον στόμα, et ead. phrasi Herc. F. 148. Plato Reip. 5, p. 473, E : Τοιοῦτον ἐκβέβληκας ῥῆμά τε καὶ λόγον. Conf. Pollux 5, 147. Et sensu meliore ap. Polyb. 30, 4, 10 : Ἐξέβαλλε (l. ἐξέβαλε) γὰρ ἔγγραπτον μετὰ ταῦτα ποιήσας τὴν σύνταξιν τῆς δικαιολογίας, Publicavit. 29, 7, 5 : Ἡ δὲ σύγκλητος ... ἀπόκρισιν ἐξέβαλεν· 30, 7, 6 : Λόγον ἐν τῷ μέσῳ τοιοῦτον ἐξέβαλον· 32, 6, 7 : Πραγματικὰς ἀποφάσεις ἐξέβαλε· 30, 5, 12; 17, 6, δόγμα ἐκβαλεῖν, de senatu Romano. || Excutio. Xen. Comm. 3, 12, 7 : Λήθη καὶ ἀθυμία καὶ δυσκολία καὶ μανία πολλάκις πολλοῖς ... εἰς τὴν διάνοιαν ἐμπίπτουσιν οὕτως ὥστε καὶ τὰς ἐπιστήμας ἐκβάλλειν. Theocr. 22, 210 : Χερῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυκτὰν μάρμαρον. || Abjicio. Eur. Andr. 629 : Ἐκβαλὼν ξίφος φίλημ' ἐδέξω. Aristoph. Lys. 156 : Ὁ γῶν Μενέλαος τᾶς Ἑλένας τὰ μᾶλά πο γυμνὰς (leg. γυμνᾶς) παρενιδὼν ἐξέβαλ', οἰῶ, τὸ ξίφος. Theocr. 22, 198 : Ὁ δὲ πλαγεὶς ξίφος ἔκβαλεν. Xenoph. Anab. 2, 1, 6 : Τοῖς οἰστοῖς, οὓς ἠνάγκαζον οἱ Ἕλληνες ἐκβάλλειν τοὺς αὐτομολοῦντας. || Perdo. Soph. Aj. 965 : Τἀγαθὸν χεροῖν ἔχοντες οὐκ ἴσασι, πρίν τις ἐκβάλῃ. Aristoph. Eccl. 751 : Οὐ γὰρ τὸν ἐμὸν ἱδρῶτα καὶ φειδωλίαν οὐδὲν πρὸς ἔπος οὕτως ἀνοήτως ἐκβαλῶ· Eq. 404 : Εἴθε φαύλως, ὥσπερ εὗρες, ἐκβάλοις τὴν ἔνθεσιν· Thesmoph. 3 : Πρὶν τὸν σπλῆνα κομιδῇ μ' ἐκβαλεῖν. || Projicio, Prosterno, Everto, Aboleo. Euripid. fr. Erechth. ap. Lycurg. Adv. Leocr. p. 161, v. 45 : Προγόνων παλαιὰ θέσμι' ὅστις ἐκβαλεῖ. Sophocl. OEd. T. 849 : Ἀλλ' ὡς φανέν γε τοὔπος ὧδ' ἐπίστασο, κοὐκ ἔστιν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν, quod schol. interpr. ἀποκρύπτεσθαι ἢ ἀποστερέψαι, gl. autem Brunckii male μεταβαλεῖν. Polyb. 11, 10, 6 : Πολλάκις λόγους μακροὺς ... δι' ὀλίγων ῥημάτων ἐξέβαλε· 29, 9, 5 : Οἱ περὶ τὸν Καλλικράτην ἐξέβαλον τὸ διαβούλιον, Decretum everterunt.] || Ἐκβάλλειν peculiari signif. dicuntur et mulieres, quæ abortum faciunt, pro Partum ejicere, s. Fœtum abigere aut expellere. Quod Ulpian. quoque dixit Ejicere, sub. itidem accus. Theophr. [H. Pl. 9, 18, 8] : Ἡ δὲ θηλυπτερὶς, γυναικὶ ἐὰν δοθῇ, ἐὰν μὲν ἐγκύμονι, ἐκβάλλειν φασίν. Interdum additur accus., ut Plut. [Poplic. c. 21] : Πᾶσαι γὰρ αἱ τότε γυναῖκες ἐξέβαλον ἀνάπηρα. [Hippocr. De morb. mul. 1, p. 611, 44 : Διαφθείρει καὶ ἐκβάλλει· De sterilib. p. 686, 27 : Ἢν δὲ γυνὴ ἐκτιτρώσκῃ ἀέκουσα καὶ μὴ θέλῃ ἐκβάλλειν· Epid. 4, p. 1131, H : Ἐξέβαλε θῆλυ. Diogen. L. 2, 102 : Ἡ γὰρ τῶν Ἀθηναίων πόλις, οὐ δυναμένη με φέρειν, ὥσπερ ἡ Σεμέλη τὸν Δία ἐξέβαλε. Et de medicamento quo partus ejicitur, Hipp. De morb. mul. 1, p. 827, 19 : Ἐκβόλιον, ὃ τὸ παιδίον βλητὸν γενόμενον ἐκβάλλει· ibidemque 21 et 26 et 29. Antyll. in Matth. Med. p. 122, 9 : Ἔμβρυα εὐτύστατα ἐκβάλλει· ib. 11 : Ἐκβάλλει δὲ καὶ δεύτερα, et ib. 331, 8. || Pario. Antonin. Lib. c. 34, p. 230 : Τὸ βρέφος μὲν ἐξέβαλεν ἐκ τῆς γαστρός. Schol. Callim. Dian. 232 : Ἥτις (Nemesis) ἔτεκεν ᾠὸν, ὅπερ εὑροῦσα ἡ Λήδα ἐθέρμανε, καὶ ἐξέβαλε τοὺς Διοσκούρους καὶ τὴν Ἑλένην, Exclusit vel Peperit, non Abortum fecit. Vita Theophanis fol. e recto, A : Τῆς μητρῴας νηδύος ἐκβάλλεται. Geopon. 14, 18, 3 : Τριετεῖς δὲ αἱ θήλειαι γενόμεναι τίκτουσιν· αἱ δὲ νεώτεραι ἢ οὐκ ἐκβάλλουσιν ἢ οὐκ ἐκτρέφουσι τὰ νεόττια. || Luxo. Ἐὰν ἵππου ὦμος ἐκβληθῇ, et ἐκβεβλημένος ὦμος, Hippiatr. p. 87. (Hippocr. De artic. p. 830, E : Ἢν δὲ ἄρα ἐμβεβλημένῳ σπασμὸς ἐπιγένηται, ἐμβάλλειν τὸ ἄρθρον δεῖ ταχὺ, Foes. reponit ἐκβάλλειν. Sic ib. p. 837, A : Οὐ γινώσκοντες ὅτι ἐξέβαλον αὐτὸ μᾶλλον ἢ ἐνέβαλον. Hesych. v. Παλίνωρον, Suid. v. Ἐξεκόκκισε.) Conf. Lucian. Ver. hist. 1, 41 : Πολλαὶ μὲν οὖν (naves) ἀντίπρωροι συνηράσσοντο ἀλλήλαις, πολλαὶ δὲ καὶ ἐκβληθεῖσαι κατεδύοντο. Hemst. Referendus ad signif. Loco movendi, Dejiciendi, etiam Aristoph. Thesm. 401, ab eod. cit. : Κἂν ἐκβάλῃ σκεῦός τι, κατὰ τὴν οἰκίαν πλανωμένη, ἀνὴρ ἐρωτᾷ, τῷ κατέαγεν ἡ χύτρα; || Exsero. Eur. Or. 527 : Ὅτ' ἐξέβαλλε μαστὸν ἱκετεύουσά σε. Conf. Ἐκβολή.] ||

Rejicio, Repudio. Plato De rep. 2, [p. 377, C]: Ὧν δὲ νῦν λέγουσι μύθων τοὺς πολλοὺς ἐκβλητέον. [Aristoph. Nub. 1477: Ὡς ἐμαινόμην ἄρα, ὅτ' ἐξέβαλλον τοὺς θεοὺς διὰ Σωκράτη. De poetis explosis Aristoph. Eq. 525: Ἐξεβλήθη πρεσβύτης ὢν (Magnes), ὅτι τοῦ σκώπτειν ἀπελείφθη. Demosth. p. 542, 21: Ἐκβάλλει καὶ ἀτιμοῖ τὸν διαιτητήν· 1264, 22: Τὸν γοῦν τῆς Βραυρωνόθεν ἱερείας πατέρα ... ἐξέβαλεν ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου. De histrionibus Demosth. p. 449, 19: Ἐξεβάλλετε αὐτὸν καὶ ἐξεσυρίττετε ἐκ τῶν θεάτρων. Axiochi p. 368, D: Τίς γὰρ ἂν εὐδαιμονήσειε πρὸς ὄχλον ζῶν, εἰ ποππυσθείη καὶ κροτηθείη δήμου παίγνιον ἐκβαλλόμενον, συριττόμενον; Lucian. Nigr. c. 8: Ὑποκριτὰς τῶν συριττομένων λέγω τούτων καὶ διαφθειρόντων τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομένων· quanquam id proprie potius capiendum de exactis e theatro. Gl.: Ἐκβάλοι, Rejecerit. Ἐκβάλλεσθαι, Refutari. Ἐξεβλήθη, Repulsus est. Ἐκβληθείσης, Explosa (sic). Ἐκβεβλημένος, Explosus. Improprie sic Eur. Bacch. 1008: Τὰ δ' ἔξω νόμιμα δίκας ἐκβαλόντα. Soph. OEd. C. 631: Τίς δῆτ' ἂν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι τοιοῦδε, et ib. 636, sed utrobique alludens ad expulsionem OEdipi. Plat. Criton. p. 46, B: Τοὺς δὲ λόγους οὓς ἐν τῷ ἔμπροσθεν ἔλεγον, οὐ δύναμαι νῦν ἐκβαλεῖν. Polyb. 1, 14, 4: Ἐν μὲν οὖν τῷ λοιπῷ βίῳ τὴν τοιαύτην ἐπιείκειαν ἴσως οὐκ ἄν τις ἐκβάλοι· 6, 56, 12: Διόπερ οἱ παλαιοὶ δοκοῦσί μοι τὰς περὶ θεῶν ἐννοίας καὶ τὰς ὑπὲρ τῶν ἐν Ἅδου διαλήψεις οὐκ εἰκῇ εἰς τὰ πλήθη παρεισαγαγεῖν, πολὺ δὲ μᾶλλον οἱ νῦν εἰκῇ καὶ ἀλόγως ἐκβάλλειν αὐτά. Xenoph. Eph. p. 2: Ἔρωτά γε μὴν οὐδὲ ἐνόμιζε εἶναι θεὸν, ἀλλὰ πάντῃ ἐξέβαλε, Nullo loco habebat. Ubi v. Hemst. || Polyb. 1, 68, 10: Καθόλου δὲ ἀεί τε καινὸν προσεξεύρισκον, εἰς ἀδύνατον ἐκβάλλοντες τὴν διάλυσιν, Reisk. interpr. Differentes, alii ut supra Rejicientes.] || At ἐκβάλλειν in Ev. Lucæ redditur Proferre, 20, 35: Ἐκβαλὼν δύο δηνάρια. Vide Βαλλάντιον. [Πεδία ἐκβάλλουσι στάχυν, Eurip. Bacch. 749. Ἐκβάλλειν ὀδόντας, i. q. ἐκφύειν, Hesych. in Κατηρτυκώς: Κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων, ὅταν ἐκβάλῃ πάντας τοὺς ὀδόντας. Ita βάλλειν etiam poni solet: ὁ μηδέπω βεβληκὼς ὀδόντας, Suid. in Ἀβολήτωρ: ubi male vertitur; nec Kusterus in notis sibi cavit Hesychii locum Latine interpretans. Comic. ap. Eustath. ad Od. A, p. 1404, 62. Id. ib. 1405, 19: Ὁ ἄβολος ἵππος, ὁ μηδέπω, φασὶν, ἐκβεβληκὼς πῶλος τὸν γνώμονα ὀδόντα. (Solon qui dicitur ap. Philon. vol. 1, p. 25, 24, s. Clem. Al. Str. 6, p. 814: Παῖς μὲν ἄνηβος ἐὼν ἔτι νήπιος ἕρκος ὀδόντων φύσας ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἕπτ' ἔτεσιν. Aristot. H. A. 6, 22, p. 576, 13 (qui l. exprimitur in citato Geop.): Ἤδη δέ τις τὸ πρῶτον εὐθὺς ἅμα πάντας (dentes) ἐξέβαλε, καὶ ἄλλος ἅμα τοῖς τελευταίους ἅπαντας. Geopon. 16, 1, 13: Τὸν δὲ χρόνον καὶ τὴν ἡλικίαν τῶν ἵππων... γνωσόμεθα ἀπὸ τῆς τῶν ὀδόντων ἐκβολῆς. Α' μὲν γὰρ μηνῶν γενόμενος ὁ πῶλος πρωτοβολεῖ, τῶν ἐμπροσθίων ὀδόντων, οὓς καλοῦμεν τομεῖς, τοὺς μέσους δύο κάτωθεν καὶ ἄνωθεν ὁμοίως τοὺς δύο ἀποβάλλων. Ἀρχόμενος δὲ τοῦ τετάρτου ἔτους ἐκβάλλει πάλιν ἄλλους δύο ... Τελειώσας δὲ τὰ δ' ἔτη, καὶ τοῦ ε' ἐπιλαβόμενος τοὺς λοιποὺς ἐκβάλλει. Quæ Varro 2, 2, 7 vertit: « Equus triginta mensium primum dentes medios dicitur *amittere* ... Incipientes quartum agere annum itidem *ejiciunt* et totidem proximos eorum quos amiserunt. Quinto anno incipiente item eodem modo *amittere* binos », eodemque modo Pallad. 4, 13, 9, Colum. 6, 29, 4, ut certum sit ἐκβάλλειν in his verti debere Ejicere, perinde ut supra (vol. 2, p. 87, C) dictum est βάλλειν ὀδόντας esse Abjicere. Sic Eur. Cycl. 644: Καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκβαλεῖν οὐ βούλομαι τυπτόμενος. L. D.) Pari modo προβάλλειν Luc. Ev. 21, 30. Hemst. In Chron. Pasch. p. 731, 13: Ὡς ὅτι μέγαν χειμῶνα εὗρον εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ζᾶρα, καὶ ὅτι ἐξέβαλον ἐκ τῶν καστελλίων Πέρσας καὶ ἄλογα, καὶ οὕτω κόπτουσι τοὺς (sic) χιόνας, dicitur fere ut ap. Eust. Il. p. 1302, 9: Ἰδοὺ γὰρ αὐτὸς μὲν, ἵνα μὴ στρατεύσηται, ἀλλ' ἀπολαύοι τοῦ οἴκαδε πλούτου, δῶρον ἐξαίρετον τὴν Αἴθην δέδωσι, κακοῦ τούτου, οἶμαι, κατάρξας ἐκεῖνος, τῆς τῶν, ὡς ἂν φορολόγος τις εἴποι ἀνὴρ, ἀλόγων ἐκβολῆς, de conferendis equis vel jumentis, nisi quod in Chron. dicitur de iis ipsis, quibus conferrentur. Jo. Malal. p. 475, 22: Ἔσπευδε γὰρ τὸ πλῆθος φορεσίαν βασιλικὴν ἐκβάλαι αὐτῷ ἐκ τοῦ παλατίου, Efferre, Suppeditare. || Deduco, Educo. Jo. Malal. p. 332, 3: Καὶ ἀπεδέξατο αὐτοὺς, μὴ φονεύσας αὐτοὺς, ἀλλὰ δοὺς λόγον αὐτοῖς, ἵνα ἐκβάλωσι τὸν στρατὸν ἐκ τῆς ἐρήμου χώρας. Schol. Aristoph. Av. 662: Ἐκβίβασον δὲ, ἔκβαλον, ἐξάγαγε. Similiter ap. eund. ad Av. 252: Ἐν αἷς (diebus) τίκτουσα (halcyon) ἐκβάλλει τοὺς νεοττοὺς, Excludit. || Excipio. Schol. Apoll. Rh. 4, 1677: Ἐκβεβλήσθω τὸ τιμή (ut quod solum acuitur in ultima inter nomina in μη). L. D.] || Exeo, Erumpo: unde ἐκβολαὶ ποταμῶν, Ostia fluviorum, q. d. Exitus. Plato Phæd. [p. 113, A]: Τρίτος δὲ ποταμὸς τούτων κατὰ μέσον ἐκβάλλει. Pro eod. ἐκπίπτειν dicit. Sic Polyb. [3, 47, 2; 4, 39, 2; 16, 17, 5] ἐκβάλλειν et ἐκβολή. Dicitur autem pro eod. εἰσβάλλειν ποταμὸς et ἐκβάλλειν, Ingredi et Egredi, s. Exire, i. e. Influere et Effluere: sed diverso respectu: ἐκβάλλειν sc., quatenus ex uno loco exit, antequam alium ingrediatur: εἰσβάλλειν autem, quatenus ex uno egressus, alium ingreditur: quorum utrumque in στομάτων etiam et ostiorum signif. consideramus. Sed ἐκβάλλειν Hom. dixit, at posteri ejus εἰσβάλλειν potius et εἰσβολάς. [Immo contra non Hom., sed recentiores Homero ἐκβ., ut animadvertit Eust. Il. p. 880, 57. De homine Eur. El. 96: Ἵν' ἐκβάλω ποδὶ ἄλλην ἐπ' αἶαν, ubi est var. ἐμβάλω. || De plantis germinantibus et prorumpentibus, Exc. Phryn. Bekk. An. p. 38, 17: Ἐξορμενίζειν, τὸ ἐξανθεῖν, ὅπερ οἱ πολλοὶ ἐκβάλλειν λέγουσιν. Similiter, sed transitive Hippocr. De nat. infantis p. 242, 32: Οὐ δύναται τὸν καρπὸν ἐκβάλλειν (planta). Theophr. C. Pl. 3, 2, 7: Ἐκβεβηκυίας ἤδη καὶ κυούσης τῆς ῥίζης, Schneid. conj. ἐκβεβληκυίας. || De terra extensa et patente schol. Apoll. Rh. 4, 71: Διὸ καὶ ἤπειρος λέγεται καταχρηστικῶς πᾶσα γῆ· κυρίως δὲ ἡ εἰς ἄπειρον ἐκβάλλουσα, In immensum protensa. || Ἐκβάλλομαι, Ejiciendum curo. Demosth. p. 926, 17: Πλὴν ἐκβολῆς ἣν ἂν οἱ σύμπλοι ψηφισάμενοι κοινῇ ἐκβάλωνται. De equis e navibus exponendis in terra Herodot. 6, 101: Κατασχόντες δὲ ταῦτα τὰ χωρία αὐτίκα ἵππους τε ἐξεβάλοντο καὶ παρεσκευάζοντο ὡς προσοισόμενοι τοῖσι ἐχθροῖσι. Confusum c. ἐκλαμβάνω Soph. Phil. 1429. C. ἐμβάλλω Diodori 2, 48, Polyb. 1, 58, 8. C. ἐσβάλλω schol. Apoll. Rh. 4, 71. C. ἐκκαλεῖν Aristoph. Vesp. 271.]

Ἐκβαρβαρόω, idem [quod βαρβαρόω, Barbarum facio], sed usitatius. Isocr. Evag. [p. 192, E]: Τὴν πόλιν ἐξεβαρβάρωσε. Et ἐκβεβαρβαρωμένος, ibid. [p. 198, C], Effectus barbarus, Qui barbaros mores induit. [Plato Epist. 8, p. 353, A: Ὅτε κίνδυνος ἐγένετο ἔσχατος Σικελίᾳ τῇ τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ Καρχηδονίων ἀνάστατον ὅλην ἐκβαρβαρωθεῖσαν γενέσθαι. Schæfer. Aristot. ap. Athen. 14, p. 632, A: Οἷς συνέβη τὰ μὲν ἐξ ἀρχῆς Ἕλλησιν οὖσιν ἐκβεβαρβαρῶσθαι. Polyb. 3, 58, 8: Διὰ τὸ τοὺς μὲν ἐκβεβαρβαρῶσθαι, τοὺς δ' ἐρήμους εἶναι τόπους· 11, 34, 5: Ἐκβαρβαρωθήσεσθαι τὴν χώραν.]

[Ἐκβαρβάρωσις, εως, ἡ, Barbariæ introductio. Plut Timol. c. 17: Ὥστε πάντας οἴεσθαι τὴν πάλαι λεγομένην καὶ προσδοκωμένην ἐκβαρβάρωσιν ἥκειν ἐπὶ τὴν Σικελίαν.]

[Ἐκβασανίζω, ίσω s. ιῶ, Examino. Joseph. Ant. Jud. 15, 8, 4: Ἐκβασανισθεῖσαι γυναῖκές τινες ὡμολόγησαν. Philostr. V. Apoll. 2, 30, p. 83, 18: Μεγάλων γὰρ δὴ ἀξιουμένης φιλοσοφίας ἐνταῦθα, ... ἀνάγκη πᾶσα ἐκβασανίζεσθαί τε τοὺς ἐπ' αὐτὴν ἰόντας ἐλέγχοις τε ὑποβεβλῆσθαι μυρίοις.]

[Ἐκβασιλίζομαι, Regios mores assumo. Hesych. inter Ἐκβολὴ et Ἐκβόσκεται: Ἐκβολίζεται, εἰς βασιλέως ἔθη τρέπεται. Probabiliter Scaliger Ἐκβασιλίζεται.]

Ἐκβάσιος Apollo, q. d. Egressivus, consecratus ab Argonautis ad Cyzicum, Apoll. Rh. 1, [966], sicut vicissim Ἐμβάσιος in litore consecratus, quum navem conscensuri essent. [V. Ἐκβατήριος.]

Ἔκβασις, εως, ἡ, Egressus. Hom. Od. E, 410: Ἔκβασις οὔπη φαίνεθ' ἁλὸς πολιοῖο θύραζε. [Æsch. Suppl. 771: Οὕτω γένοιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἔκβασις στρατοῦ καλὴ πρὶν ὅρμῳ ναῦν θρασυνθῆναι. Eur. Med. 279: Ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων, κοὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις. Polyb. 3, 14, 6: Τὸ μὲν πλεῖστον αὐτῶν μέρος διεφθάρη περὶ τὰς ἐκβάσεις· 4, 64, 5: Κακοποιήσειν πολλὰ τοὺς Μακεδόνας περὶ τὴν ἔκβασιν. Et alibi. Antiatt. Bekk. p. 12, 31: Ἀποβάθρα, ἡ τῆς νεῶς ἔκβασις, δι' ἧς εἴσιμέν τε καὶ ἔξιμεν. Conf. Xenoph. An. 4, 3, 20 et 21, qui ib. 1, 20: Βλέψον πρὸς τὰ ὄρη καὶ ἴδε ὡς ἄβατα πάντα ἐστί· μία δὲ αὕτη ὁδὸς ἣν ὁρᾷς ὀρθία,

καὶ ἐπὶ ταύτῃ ἀνθρώπων ὁρᾶν ἔξεστί σοι ὄχλον τοσοῦτον, οἱ κατειληφότες φυλάττουσι τὴν ἔκβασιν, et 2, 1, 2 : Τὴν φανερὸν ἔκβασιν, usurpandi de exitu ex saltibus et angustiis.] || Exitus, Eventus, Areop. [Mauric. Strateg. p. 124 : Μέχρις ἐκβάσεως τοῦ πολέμου, Ad finem pugnæ. Conf. p. 141. De exitu litis dictum e Basilicis citat Ducang.] Evasio, Apoll. Rh. 2, [1050] : Οὐκ ἔλπομαι ἰοὺς Τόσσον ἐπαρκέσσειν εἰς ἔκβασιν, Ad vadendum. ‖ Ἔκβασις e Serv. [ad Virg. G. 2, 209] affertur pro Figura, quæ Lat. Excursus dicitur. At Quintil. 5 ἐκβάσεις aliter accipit, quem vide. [Quinct. libri cit. 10, 85 : « Quidam hæc quæ vel ex causis vel ex efficientibus diximus, alieno nomine vocant ἐκβάσεις, id est Exitus ». Schol. Monac. ad Demosth. p. 572, 9 : Ἀπὸ τοῦ ὁμοίου. Ἔστι δὲ ἀπὸ τῆς ἐκβάσεως ἀσπίνες. Schol. Luciani Timon. c. 3 : Καταλλήλως ἄγαν καὶ προσφυῶς ἑκάστῃ πληγῇ τὴν ἔκβασιν ἐπιφέρει. Ernest. Lex. techn. p. 97 : « Apsines Art. rhet. p. 682 προοίμιον statuit ex his quatuor rebus duci posse, κατὰ περίστασιν, κατὰ τὴν ἔκβασιν, κατὰ τὰς ποιότητας τῶν προσώπων ἢ κατὰ τρόπους ». Hesych. : Ἐκβ., πέρας τινὸς ὑποθέσεως ἢ ἐκβλάστησις. Plutarch. Mor. p. 62, B : Ὅθεν, εἰ μὴ λανθάνωμεν (l. λανθάνομεν) ἑαυτοὺς ἐπιθυμοῦντες, ἀναισχυντοῦντες, ἀποδειλιῶντες, οὐ λήσεται ἡμᾶς ὁ κόλαξ. Ἔστι γὰρ ὁ συνηγορῶν ἀεὶ τούτοις τοῖς πάθεσι καὶ περὶ τὰς τούτων ἐκβάσεις παρρησιαζόμενος, quod Transgressiones interpretatus erat Xyl., ex aliorum librorum scriptura ἐμβάσεις Wyttenb. scrib. conj. ἐνστάσεις, ut adulator dicatur assentari indulgenti, obloqui resistenti cupiditatibus.]

[Ἔκβασος, ὁ, Ecbasus, f. Argi, ap. Steph. Byz. in Παρρασία. L. Dind.]

[Ἐκβαστάζω, Eveho, Exporto, Gl. Theod. Prodr. Ep. p. 25. Bast.]

[Ἐκβάτανα, ων, τὰ, Ecbatana, Mediæ caput. Steph. B. : Ἐκβάτανα, ἡ μεγάλη μερὶς (l. μητρόπολις cum Holst.) τῆς Μηδίας. V. Aristoph. Ach. 64, etc., Xen. Cyrop. 8, 6, 22, Anab. 2, 4, 25; 3, 5, 15, Polyb. 10, 27, 3, Diodor. 2, 13, etc. Hesych. || Urbs Syriæ. Steph. B. : Ἔστι καὶ Συρίας πόλις. Utramque urbem Ἀγβάτανα Herodotus vocat, Medicam 1, 98, 110, 153; 3, 92, Syriam 3, 62, 64. Quibus ll. omnibus libri nonnulli Ἐκβ., sicut apud Ctesiam Photius cod. 72, p. 36, 11, 17, exhibet Ἐκβ., tametsi Ctesiam semper scripsisse Ἀγβάτανα diserte testatur Steph. B. in Ἀγβ., ubi et alios citat utriusque orthographiæ auctores. Probabilis igitur conjectura est ead. forma Ἀγβ. constanter usum esse Æschylum in Persis, quanquam ejus in libris nonnisi levia quædam vestigia extant vv. 16, 535, 961. || Gent. Ἐκβατανηνός, sec. eund. Steph., qui confert Ταβηνός. Tamen cod. Vratisl. Ἐκτανεὺς (Ἐκβατανεὺς), quod non de nihilo esse ostendit idem Steph., in Ἀγβάτανα tradens gentilis formam Persicam esse Ἀγβατανηνός, Græcam Ἀγβατεύς (Ἀγβατανεὺς recte Holsten.). L. Dind.]

[Ἐκβατήριος, α, ον, Qui ad exitum pertinet. Philostr. V. Soph. 1, 12, p. 562, 4 : Θύσας ἐκβατήρια τῆς νόσου, Sacra faciens pro liberatione a morbo. Himer. Ecl. 13, 38 : Οἱ δέ μου λόγοι καὶ προλαβεῖν μικροῦ τὸ μέλλον ὠδίνουσι καὶ τοῖς ἐκβατηρίοις μέλεσι τὴν ᾠδὴν τὴν ἐπιβατήριον συνάψαι σπεύδουσιν, quod de carminibus propempticis, quæ exituris dicerentur, capiendum animadvertit Wernsdorf. Conf. Piers. ad Mœr. p. 223. Hesychius : Ἐκβακτηρίας, Ἄρτεμις ἐν Σίφνῳ. Quæ conferenda Apollini ἐκβασίῳ de quo supra, ut recte Ἐκβατηριάς (vel fort. ἐκβατηρία) correxerit Bachm. ad Lycophr. v. 516, ubi idem vitium est in libris nonnullis. Dicit autem Lyc. : Μηδὲ πτερωτὰς ὁπλίσαντες ὀλκάδας πρύμνης ἀπ' ἄκρης γυμνὸν αἰψηρὸν πόδα εἰς Βεβρύκων ῥίψειαν ἐκβατηρίαν, quod schol. int. αἰγιαλὸν, ἔκβασιν, ξόδον, Litus, Exscensionem.]

[Ἐκβατικῶς, Cum eventu, Effective. Olympiod. Cat. in Job. p. 153, 19 : Εὐτικῶς μὲν λεγόμενα, ὁριστικῶς δὲ καὶ ἀποτελεσματικῶς, εἰτοῦν ἐκβ. νοούμενα. Hase.]

[Ἐκβάω. V. Ἐκβαίνω.]

Ἐκβεβαιόω, pro eod. [ἐμβεβαιόω, Constabilio, Confirmo, quod ex Plut. Lyc. c. 22 : Τρεψάμενοι δὲ καὶ νικήσαντες ἰδίωκον, ὅσον ἐμβεβαιώσασθαι τὸ νίκημα τῇ φυγῇ τῶν πολεμίων, ubi nunc item ἐκβ., attulerat HSt.], in VV. LL., si mendo caret. [Heliodor. 9, p. 444=381 : Τοῦτο καὶ τῆς προσηγορίας ἐκβεβαιουμένης. Plut. Ages. c. 19 : Ὡς δ' ἐπεμψαν οἱ πολέμιοι νεκρῶν ἀναίρεσιν αἰτοῦντες, ἐσπείσατο, καὶ τὴν νίκην οὕτως ἐκβεβαιωσάμενος εἰς Δελφοὺς ἀπεκομίσθη· Pomp. c. 19 : Ἅμα δὲ ἡμέρᾳ παρεταξάντο μὲν ἀμφότεροι πάλιν, ἐκβεβαιούμενοι τὸ νίκημα· 41 : Ἐκβεβαιώσασθαι βουλόμενος αὐτοῦ τὴν διάνοιαν ὁ Πομπήιος ἐστράτευσεν ἐπὶ τὴν Πέτραν· Alex. c. 36 : Δίνων δέ φησι καὶ ὕδωρ ἀπό τε τοῦ Νείλου καὶ τῶν Ἴστρου μετὰ τῶν ἄλλων μεταπεμπομένους εἰς τὴν γάζαν ἀποτίθεσθαι τοὺς βασιλεῖς, οἷον ἐκβεβαιουμένους τὸ μέγεθος τῆς ἀρχῆς καὶ τὸ κυριεύειν ἁπάντων· Galb. c. 15 : Καὶ τότε παόντος ἐκβεβαιώσασθαι τὴν στρατείαν· Mor. p. 283 : Χρωμένων ἀνεπιρρόθως τῇ τιμῇ καὶ τὸ ἐξεῖναι μόνον ἐκβεβαιουμένων· 492, B : Καθάπερ ἐκβεβαιουμένη τὴν προτέραν ἀναγόρευσιν. Cum ἐπιβεβαιοῦνται confunditur Agid. c. 2, cum διαβ. Diodor. 20, 68.]

[Ἐκβεβαίωσις, εως, ἡ, Confirmatio. Plut. Mor. p. 85, C : Τὸ μηκέτι ταράττεσθαι σφόδρα μηδ' ἐρυθριᾶν... ἔχει τινα τοῦ συνειδότος ἐκβεβαίωσιν.]

[Ἐκβήσσω s.] Ἐκβήττω, Bud. ap. Galen. interpr. Extussio. [Hippocr. Prorrh. 2, p. 91, E : Ὅταν ξυνεστραμμένον τι καὶ μικρὴν (f. μιαρὴν. L. D.) ὀδμὴν ἔχον ἐκβήσσωσι· De morb. 2, p. 475, 11 : Ἐκβήσσεται χλωρά· 37 : Ἢν ξηρανθῇ ὁ πλεύμων καὶ ἐκβήξῃ, ὑγιάζεται· Epid. 2, p. 1012, E : Νικόστρατος οὐκ ἐξέβησεν. Anon. Tzetz. Hist. 6, 126 : Τρίβων κεφαλὴν καὶ συνεχῶς ἐκβήττων. L. D. Aristot. H. A. 1, 16, p. 495, 19 : Πόνον παρέχει (arteria aspera), ἕως ἂν ἐκβήξῃ τὸ κατειλθόν. Hase.]

Ἐκβιάζω, Vi exturbo, Vi compello ex uno loco s. statu in alium. Plut. Symp. 4, [p. 662, A] : Αἱ γὰρ ἐκτροπαὶ καὶ μεταβολαὶ τῆς εἰς ὑγείαν εὐθείας ἐκβιάζουσι, Exturbant nos et dejiciunt a recta via ad sanitatem. [Arrian. Diss. 1, 18, 21 : Οὗτος ἐξεβίασε τὸν πρῶτον χλῆρον, ubi al. ἐξεβίβασε.] Idem, Ἐκβιασθέντες ὑπὸ τοῦ πάθους. Pass. [med.] in act. tamen signif. capitur pro Vi adigo, Per vim compello. [Diog. L. 6, 21 : Τοῦ δὲ διωθουμένου διὰ τὸ μηδένα προσίεσθαι, ἐξεβιάζετο τῇ προσεδρείᾳ. Hemst. Polyb. 18, 6, 4 : Ἐκβιασάμενοι ταῖς ἑαυτῶν ἀρεταῖς φεύγειν ἠναγκάσατε. Aret. Acut. morb. causs. 2, 11, p. 24=28 : Ἢν ἐκβιάσηται (ἡ ὑστέρα) τὰ σπλάγχνα. Κῦμα ἐκβιαζόμενον memorat Pollux 1, 109.] Herodian. 3, [4, 11] : Ἐκβιασάμενοι δὲ αὐτοὺς οἱ Ἰλλυριοὶ, Imminentibus a tergo Illyricianis, ut Polit. vertit. Idem [2, 2, 10] : Ἵν' αὐτοὺς ἐκβιάσοιντο ὑπακοῦσαι, Itaque velut ad obsequium impulsuri. Sic Plut. [Mor. p. 584, E] : Εἰ γὰρ ὀψᾶν [ὀῖψαν] ἐκβιάζεται καὶ πεινᾶν [πεῖναν] ἡ πρὸς τροφὴν καὶ ποτὸν ἀντίδοσις τοῦ λογισμοῦ. Etiam Exprimo, Extorqueo, Bud. [Gl. : Ἐκβιάζομαι, Extorqueo, Enitor. Ἐκβιαζόμενος, Eliciens. Ἐξεβιάσατο, Elicuit. Ἐκβιάσηται, Elicuerit. Ἐκβιασθείη, Elicutum sit. Soph. Phil. 1129 : Ὦ τόξον φίλον, ὦ φίλων χειρῶν ἐκβιβασμένον, De manibus extortum. Polyb. 1, 28, 6 : Ἐκβιασθέντες οἱ περὶ τὸν Ἀμίλχαν εἰς φυγὴν ὥρμησαν· 11, 15, 2 : Ἐπεὶ δ' ἐώρα τούτους ἐκβιαζομένους. Ap. Photium cod. 138, p. 97, 42 : Συνθήκη ἐκβιβασμένη, Compositio contorta, violenta. || Forma Ἐκβιάομαι utitur Hippocr. De arte p. 7, 52 : Ὁδοῖσί τε προσάντεσι καὶ δρόμοις ἐκβιᾶται καταγορέειν, Prodere cogit. Ἐξεβιάσθη pro ἐξεβράσθη var. script. Diodori 20, 76. Ἐκβιάσαντες et ἐκβιβάσαντες confusa Thucyd. 5, 98. L. D. Part. perf. pass. Nimis expressus, Elaboratus. Plut. Timol. 36 : Τὰ Διονυσίου ζωγραφήματα τῶν Κολοφωνίων, ἰσχὺν ἔχοντα καὶ τόνον, ἐκβεβιασμένοις καὶ καταπόνοις ἔοικε· conf. Müller *Handb. der Archæol.* § 135, 1. Hase.]

[Ἐκβιαστὴς, ὁ, Extortor, Exactor. Georg. Pis. C. Sev. 652 : Ἅμφω γὰρ ὄντες ἐκβιάσται τῆς δίκης. Zonar. p. 450 : Γραμματοεισαγωγεῖς, ἐκβιασταὶ, Literarum publicarum promulgatores, exactores. Quod infra ἐκβιβαστής. Anon. Climac. p. 35, 12 : Ὁ τῆς ἀγάπης νόμος καὶ πρὸς τὰ ὑπὲρ δύναμιν ἐκβιαστὴς, Etiam ad ea tentanda urget quæ vires excedunt. Hase.]

Ἐκβιβάζω, E navi [immo e loco quovis] educo et emitto, Exire facio : sic dicitur ut ἀποβιβάζω : utroque enim pro eod. utitur Xen. Hell. 1, [6, 14; 2, 4] Bud. Plato Gorgia [p. 511, E] : Εἰδὼς, ὅτι οὐδὲν βελτίους αὐτοὺς ἐξεβίβασεν ἢ οἵοι ἐνέβησαν. Sic Diod. S. :

Ἐκβιβάσας τοὺς στρατιώτας, Navi educens. [Ἐμβιβάσας nunc in loco Diodori 13, 77. Thucyd. 7, 39 : Ἐκβιβάσαντας τοὺς ναύτας· conf. 8, 41. Id. 6, 64 : Εἰ ἐκ τῶν νεῶν πρὸς παρεσκευασμένους ἐκβιβάζοιεν. Xenoph. H. Gr. 2, 1, 24 : Καὶ οὐ πρότερον ἐξεβίβασεν ἐκ τῶν νεῶν. Et simpl., omisso similiter accusativo, 1, 6, 20 : Ἐς δὲ τὴν ἠσπέρχν, ἐπὶ σκότος εἶη, ἐξεβίβαζεν. Tum 5, 1, 7 : Ἐκβιβάσας δ' εὐθὺς ἐδείπνιζε τοὺς στρατιώτας. Aliter Hipparch. 1, 18 : Ἐκβιβάζοντας τῶν ὁδῶν (equos). Herodot. 7, 130 : Τὸν ποταμὸν ... χώματι ἐκ τοῦ αὐλῶνος ἐκβιβάσαντα. Arist. Av. 662 : Ἐκβίβασον ἐκ τοῦ βουτόμου τοὐρνίθιον, ἐκβίβασον αὐτοῦ ... αὐτήν. Figurate Thuc. 5, 98 : Τῶν ἐκκλείων λόγων ἡμᾶς ἐκβιβάσαντες. Magis Atticum, certe exquisitius judicasse gramm. quosdam ἐκβῆσαι quam ἐκβιβάσαι intelligitur e l. Antiatt. in ἐκβῆσαι sub Ἐκβαίνω citato. Polyb. 27, 6, 8 : Θέλοντος αὐτοῦ ἐκείνους κατὰ πάντα τρόπον ἐκβιβάζειν εἰς τὸν πόλεμον. Ἐμβιβ. conj. Reisk. Confusum cum ἐκβιάζω et ἐμβιβάζω v. in illis.] || Ἐκβιβάζειν vero τὸ πρόσταγμα, idem Bud. in Pand. exp. Exequi [Gl. : Ἐκβιβάζει, ἀνύει, δοκιμάζει] : paulo ante vero annotarat ex iisd. Pand. : Ὁ μετὰ τὴν ἀπόφασιν παρερχόμενος ἐπὶ τῷ ἐκβιβάσαι τὰ ἀποφανθέντα : quod eod. modo exp. posse videtur. [Forma Ἐκβιβάω est ap. Tzetz. Hist. 1, 830 : Ὃς τὸν Δαρεῖον μέλλοντα κατὰ Σκυθῶν ἰλαύνειν ... πρὸς τὴν Εὐρώπην ἐκβιβᾷ στρατεύμασιν ἀπείροις. L. Dind.]

[Ἐκβιβασμός, ὁ, Effectus, Executio, Apparitio, Gl. Angl. Basilic. t. 1, p. 830, A Fabrot. : Ὅθεν καὶ ἡ κυριακὴ οὕτω τιμάσθω, ὥστε μηδὲ ἕνα προβαίνειν ἐκβιβασμὸν ἐν αὐτῇ, Nulla ut in ea fiat executio. Hase.]

Ἐκβιβαστής, οῦ, ὁ, quod interpr. idem Bud. Exactor rei judicatæ, Executor sententiæ, Apparitor, Viator, qui in jus vocat. [Gl. : Ἐκ., Executor, Viator, Apparitor, Intercessor. Ἐκβιβασταὶ ἱερέων, Calatores. V. Ἐκβιαστής, Ἐκβιβάζω, et plura ap. Ducang. exx., qui etiam Ἐκβιβαστικὰ de Sportulis executorum affert e Glossis Basilicorum.]

[Ἐκβιβαστικός, ἡ, όν, Executorius, si Lat. diceretur, Qui cœptum opus prosequitur. Proculus Paraphr. Ptol. p. 219, 1 : Μνησιχάκους, ἐκβιβαστικούς. Hase.]

[Ἐκβιβρώσκω, Exedo. Soph. Trach. 1053 : Ἐκ μὲν ἰσχάτας βίβρωκε σάρκας. Cornutus De nat. deor. p. 180, ab Hemst. cit. (s. Eudocia p. 347) : Ὥσπερεὶ (ita Hemst. pro ὥσπερ εἰς) τὰ σπλάγχνα ὑπὸ λιπτομερωνίας ἐκβιβρωσκομένη. Geopon. 2, 35, 7 : Φασὶ δὲ τὸν χάμαιν ἐκβρωθέντα ἀναπληροῦσθαι πάλιν. Ἐκβιβρωμένη, Exesa, Gl. Hesych. : Ἐκβόσκεται, ἐκβιβρώσκει. L. D. Horap. Hierogl. 2, 60 : Ἐκβιβρώσκουσα (vipera) τὴν γαστέρα τῆς μητρὸς ἐκπορεύεται. Hase.]

[Ἔκβιος, ὁ, ἡ, Expers vitæ. Artemid. 4, 32, p. 221=347 : Ἐγώ σε ἔκβιον ποιήσω. Etym. M. p. 323, 44.]

Ἐκβιοῦζειν, Ululare : Hesych. exp. θρηνεῖν μετὰ κραυγῆς. [Bœotice, ut videtur, pro ἐξιώζειν.]

[Ἐκβιόω, Morior. Eust. Opusc. p. 225, 11 : Παρὰ βραχύ τι ἐκβιούς. L. Dind.]

Ἐκβλαστάνω, Egermino. Theophr. C. Pl. 1, 3 : Τὰ μὲν οὖν πλεῖστα παρ' αὐτὸ τὸ στέλεχος ἐκβλαστάνει. [Plato Reip. 8, p. 565, D : Ὅταν περ φύηται τύραννος, ἐκ προστακτικῆς ῥίζης καὶ οὐκ ἄλλοθεν ἐκβλαστάνει.] Et in VV. LL. citatur, Ἐκβεβλάστηκε τῆς σαρκός. [Eurip. fr. Hipp. 7 in var. script. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 55 : Ἀντὶ πυρὸς γὰρ ἄλλο πῦρ μεῖζον ἐκβλαστοῦμεν γυναῖκες πολὺ δυσμαχώτερον, ubi Clem. Al. Str. 6, p. 742 ἔβλαστον. Id. fr. inc. 58, ap. Stob. ib. p. 121 : Κείνου γὰρ ἐξέβλαστον. Seager. In Lysidis Tarentini ad Hipparchum epist. ap. Iambl. V. P. p. 66 (Galei Opusc. p. 738), Τὰς μὲν οὖν ἀκρασίας ἐξεβλάστησαν ἄθεσμοι καὶ μέθαι καὶ φθοραὶ editur : ἐκβεβλαστάκοντι produxit Valck. Ep. ad Rœv. p. 64 e cod. Franeq., quocum in eand. lect. egregiam conspirat optimus cod. Cizensis. Kuen. ad Greg. Cor. p. 82=190. Cod. Par. 1038 ἐξεβλάστασαν. Boiss. Job. 38, 27 : Τοῦ ἐκβλαστῆσαι ἔξοδον χλόης. Transitive capitur Hippocr. De alim. p. 380, 51 : Τὴν μὲν ἰδίην ἰδέην ἐξεβλάστησε. Aret. Acut. m. cur. 2, 3, p. 103=114 : Κάματος οὐκ ἀγεννὴς, ἀτὰρ ἠδ' εὖδον ὁρᾶται, καὶ ἦν ἴλῃ μιν ὕπνος, ἐξέπεψε μὲν τὰ σιτία, ἐξέννιψε δὲ τὴν αἴσθησιν, ἀτὰρ ἠδ' ἐξεβλάστησε τὴν ῥυήν. Heliodor. De chrysopœia Fabric. B. Gr. ed. Harl. vol. 8, p. 123, v. 146 : Γῆν ἐκβλαστάνειν χλοηφόρους παντοίας ἀνθῶν εἰδάς· 151 : Τὴν γαῖαν (f. γῆν) ἐκβλαστάνειν γένη τῶν ἀνθέων παντοῖα καὶ καρποφορεῖ (l. -εἶν.) L. D.]

Ἐκβλάστημα, τὸ, Germen, Id quod egerminavit. [Philo vol. 1, p. 48, 17 : Ἀλλὰ τὸ μὲν ἀγρῶ χλωρὸν τὸ νοητόν ἐστιν, ἐκβλ. νοῦ. Hase.]

Ἐκβλάστησις, ἡ, Egerminatio. Diosc. 1 : Ἐκβλάστησις πρώτη, Prima germinum eruptio; et ibid., Ἐκβλάστησις τῶν φύλλων. [Geopon. 3, 25, 1 : Ὁ μετὰ τὴν ἐκβλάστησιν σκάπτων. Hesych. in Ἔκβασις cit.]

[Ἐκβλέπω, Prospicio. Philostr. jun. Imag. 1, p. 863 =111, 25 : Ἀλλ' αἱ μὲν ἀτεχνῶς ἐς θήλειαν ὥραν ἀποκλίνουσι, βολαῖς τε ὀφθαλμῶν ἁπαλὰ ἐκβλεκούσαις καὶ παρειᾶς ἄνθη. Ælian. N. A. 3, 25 : Βραδέως δὲ ἐκβλέπει καὶ τὰ ταύτης (hirundinis) βρέφη, ὡς καὶ τὰ τῶν κυνῶν σκυλάκια. Aristid. vol. 1, p. 298=525 : Καὶ μέσως ἔχειν ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως καὶ βούλεσθαι ἐκβλέπειν.]

[Ἐκβλήσκομαι, Ejicior. Theophanes Chronogr. p. 156, D : Διότι προνόμια εἶχον τοῦ μηδένα ἐκβλήσκεσθαι τοῦ ναοῦ, ἕως οὗ πάθῃ τὸ ἱκανόν. L. Dindorf.]

[Ἐκβλητέον, Ejiciendum. Phryn. Ecl. p. 206 : Νοσάριον ἐκβλ. τελέως. Schol. Vict. Il. Π, 97 : Πάντελῶς ἐκβλ. τοὺς δ' στίχους. Schæf. Clem. Al. Pæd. 2, 12, p. 244 : Τὴν μὲν φιλοκοσμίαν ... ἀρδὴν ἐκβλ. Geop. 6, 43 (?), 14. 7, 17, 10 (?). Kall. Jo. Chrysost. In 1 Ep. ad Cor. serm. 26, t. 3, p. 409. Seager. V. Ἐκβάλλω.]

[Ἐκβλητικὸς, ἡ, όν, Excussorius. Aristot. H. A. 9, 6 init. : Φασὶ τὰς αἴγας τὰς ἀγρίας, ὅταν τοξευθῶσι, ζητεῖν τὸ δίκταμνον· δοκεῖ δὲ τοῦτο ἐκβλητικὸν εἶναι τῶν τοξευμάτων ἐν τῷ σώματι. Unde repetit Antig. Caryst. c. 36. L. Dind.]

Ἐκβλητος, ὁ, ἡ, Ejiciendus, vel Rejiciendus, Rejectaneus, Rejiculus, Dignus qui rejiciatur, ἀπόβλητος : ut Heraclitus [apud Strabon. 16, p. 784, vel Empedocles ap. Eust. Il. p. 384, 25, schol. Hom. Il. Ω, 54, ap. Sturz. v. 354], Νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι. [Pollux 5, 163 : Τῶν ἐν ταῖς τριόδοις καθαρμάτων ἐκβλητότερος, κοπρίων ἐκβλητότερος. V. Kuster. ad Suid. v. Ἡράκλειτος. Philo vol. 1, p. 477, 23 : Καὶ ἐπειδὰν γῆν καὶ τέφραν καὶ εἴ τι ἐκβλητότερον, ἐμαυτὸν αἰσθωμαι. Lycophro 1079 : Ἔκβλητον αἰάζουσα ... δέμας.] Item ἔκβλητον, Euripid. Hec. [699], Maris ejectamentum, ut loquitur Tacit. [Unde citat Eustath. Od. p. 1405, 47. Hemst. Et Il. p. 384, 25. Ἔκβλητος, Emotus, Projectus, Gl.] || At βρέφος ἔκβλητον, Infans expositus, ἔκθετον, Eust. [Il. p. 384, 25. Id. p. 502, 39 memorat ἔκβλητον ἔπος.]

[Ἐκβλήτρια, ἡ, Expultrix. V. Ἀγαπήτρια. Seager.]

Ἐκβλίζω, Elido, Exprimo, VV. LL. [Hesych. : Ἐκβλίσαι, ἐκθλῖψαι, ἐκπιέσαι. Βλίζειν γὰρ τὰ (f. τὸ) κηρία ἐκθλίβειν.]

Ἐκβλιστέος, ἐκθλιπτέος [Exprimendus], Hesych.

Ἐκβλύζω, Excaturio, Bud. e Plut., Emano. [Ti. Gracch. c. 13 : Ἐρράγη γὰρ ὁ νεκρὸς καὶ διεφθορότων ὑγρῶν πλῆθος ἐξέβλυσεν. Clem. Al. Strom. 1, 5, 29, p. 332 : Αἱ πηγαὶ αἱ τῆς αὐτῆς ἐκβλύζουσαι γῆς. Wakef. Orph. Lith. 484 : Θολὸν ἐκβλύζοντα νηδύος. Eustath. Opusc. sæpe quum transitiva signif. tum intransit. p. 150, 8 : Ὁπόσον ἰσῶται εἰς δέον ἐκβλύζει τῶν σαρκῶν ὁ γεωπονῶν· 222, 41 : Πηγὴ οὐκ ἀξιόλογον ἐκβλύζουσα λιβάδιον. Id. intransit. c. dat. p. 234, 66 : Παράδεισός τις αὐτὴ (l. αὖτη), οὐ τέσσαρσιν ἐκβλύζουσα ποταμοῖς μεγάλοις. Confus. cum ἐγκλύζω ap. Herm. Trism. post Jo. Laur. De mens. 327 Rœth.]

[Ἔκβλυσις, εως, ἡ, Scaturigo, Profusio. Eustath. Opusc. p. 11, 42 : Ἱδρώτων ἐκβλύσεως· 166, 87 : Τὴν τοῦ αἵματος καὶ μύρου ἔκβλυσιν· conf. 170, 22. L. D.]

[Ἐκβλυστάνω, idem. Philo Carpas. In Cant. p. 174. Boiss. Epiphan. vol. 1, p. 110.]

[Ἐκβλύω, idem. Apoll. Rh. 1417 : Ἤ τινα πετραίην χύσιν ὕδατος ἢ τινα γαίης ἱερὸν ἐκβλύοντα ῥόον. ῡ]

Ἐκβοάω, [ήσω, Theodos. Acroas. 2, 216 : Τίς ἐκτραγῳδῶν ἐκβοήσει τοὺς φόνους. V. in Βοάω, vol. 2, p. 301, C], Exclamo. Basil. : Οἱονεὶ παιδία τινὰ ὑπὸ πληγῶν ἐκβοῶντα. Item Proclamo. Unde ἐκβεβοημένος, Fama celebratus, Celeber, Bud. ex Herodoto. [Xenoph. Cyn. 6, 10 : Ἐπιθέων μὲν ἐκβοάτω. Polyæn. 13 (7, 48 : Αἱ δὲ γυναῖκες ἐκβοήσασαι τοῖς ἀνδράσι τὰ ξίφη προσέδωκαν, ubi Coraes : γρ. ἐμβοήσασαι.) Ælian. (pluribus ll.). Wakef. Suid. : Ἐξεβοήθη τὸ ἐλαλήθη.

Memorat Poll. 2, 126; 6, 207. Ἐκβοῆσαι et ἐκσοβῆσαι confusa Anacr. 33, 19.] || Ap. Thuc. 1, [105], ἐκβοάω, Cum clamore erumpo : Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐκβοήσαντες [ἐκβοηθήσαντες nunc restitutum e codd.] ἐκ τῶν Μεγάρων, τούς τε τὸ τροπαῖον ἱστάντας διαφθείρουσι, i. e., ut schol. exp., μετὰ βοῆς ἐξελθόντες. [Confusum c. ἐκβοηθέω v. iterum Diodor. 14, 116.]

[Ἐκβοή. V. Ἐκβόησις.]

Ἐκβοήθεια, ἡ, Eruptio, ut exp. ap. Thuc. 3, [18]: Καὶ ἐκβοηθείας τινὸς γενομένης, πληγέντες ὑπό τε τῶν Ἀντισσαίων καὶ τῶν ἐπικούρων· quæ expos. simile quid habet cum illa τοῦ ἐκβοάω pro μετὰ βοῆς ἐξέρχομαι. [Aristot. Pol. 7, 5 fin. : Δεῖ γὰρ πρὸς τὰς ἐκβοηθείας κοινὴν εἶναι τῶν τόπων ἁπάντων.]

Ἐκβοηθέω, Ad opitulandum procurro, Auxilium fero. Plut. [Mor. p. 773, F] : Καὶ νεανίσκων πολλῶν ἐκβοηθούντων. [Herodot. 9, 26 : Ἐκβοηθήσαντες ἐς τὸν Ἰσθμόν. Diodor. 12, 49 : Ἐξεβοήθουν μετὰ πολλῆς ταραχῆς. Et sæpe Xen. et Polybius. Conf. Ἐκβοάω. L. D. Theopomp. ap. Athen. 10, p. 435, B : Ἦν γὰρ πολυπότης (Philippus Amyntæ) καὶ πολλάκις μεθύων ἐξεβοήθει. Hemst.]

[Ἐκβοήθησις, ἡ, Subsidium quo quid arcetur. Athen. Mechan. p. 4, 30 : Εἰς τὴν ἐκβοήθησιν τῶν ἐμπρησμῶν. Hase.]

Ἐκβόησις, ἡ, Exclamatio. Synes. Ep. 67 : Καὶ πεσόντες ἱκέτευον, ὡς πρὸς παρόντα τὰς ἐκβοήσεις καὶ τὰς ὀλοφύρσεις ποιούμενοι. [Philo vol. 2, p. 159, 43 : Ἐπεὶ δὲ αἱ ἐν τῷ στρατοπέδῳ συνεχεῖς ἐκβοήσεις ... ἄχρι πολλοῦ διαστήματος ἐχώρουν. Alia signif., ut sit Declaratio publica, Sozom. H. E. 2, 25 : Γραμματεῖον ἀνεγινώσκετο δημοτικῶν ἐκβοήσεων. L. D. Ἐκβοὴ, Greg. Naz. Kall. Heliod. Æth. 10, 17 : Τοὺς δήμους ἐπαλλήλοις ταῖς ἐκβοήσεσι χρονιώτερον ἐντρυφῶντας. Evagr. Hist. eccl. p. 316, C : Ἐ. κεχρῆσθαι. Hase.]

[Ἐκβοητικός. V. Βοητικός.]

Ἐκβολὰς, άδος, ἡ, vide Ἐκβόλιμος. [Adjective, Ejectitia, de vulva quæ abortum fecit, Hipparch. ap. Athen. 3, p. 101, A : Ἐν λοπάσιν μ' εὐφραίνει μήτρης καλὰ πρόσωπα ἐκβολάδος. Sopater ib. : Ἀλλ' οἷα μήτρα καλλίκαρπος ἐκβολὰς δίεφθα λευκανθεῖσα τυροῦται δέμας. Plin. N. H. 11, 211 : « Vulva ejecto partu melior quam edito. Ejectitia vocatur illa, hæc porcaria ... Proxima ejectitiæ est occisæ uno die post partum », etc. Huc referendum haud dubie σύαγρον ἐκβόλειον ap. Dionys. Athen. 9, p. 401, F. || Hesych. : Ἐκβωλὰς (sic), γῆ χωστὴ, Humus aggesta.]

[Ἐκβολβάω, i. q. ἐκβολβίζω. Epiphan. vol. 2, p. 176, C : Ἐξεβολβήθη τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτομάτῳ νόσῳ, Ipse sibi evulsit radicitus oculos. Hase.]

[Ἐκβολβίζω, Decortico, Deglubo, Tunica vel Integumentis exuo. Aristoph. Pac. 1123 : Τουτονὶ τῶν κωδίων ἐκβολβιῶ. Seager. Hesych. : Ἐκβεβόλβισται, ἐξώρυκται (ἐξορώρυκται Suid.), ἠφάνισται, ἐπὶ (f. ἀπὸ) τῶν βόλβων. Ἐκβολβίσαι, ἐκ ῥιζῶν ἀνασπάσαι.]

[Ἐκβόλειον. V. Ἐκβολάς.]

Ἐκβολὴ, ἡ, Ejectio, Expulsio. [Plato Soph. p. 230, B : Ταύτης τῆς δόξης ἐπὶ ἐκβολήν· Reip. 3, p. 412, E : Τίνα λέγεις τὴν ἐκβολήν (δόξης); Epist. 7, p. 333, D : Τὴν εὐπρέπειαν τῆς ἐκβολῆς τῆς Δίωνος. Polyb. 4, 8, 4 : Περὶ τῆς Αἰτωλῶν ἐκ τῆς Πελληνέων πόλεως ἐκβολῆς. De repudio Liban. vol. 4, p. 147, 16 : Εἰ δὲ δικαστήριον ταῦτ' ἦν καὶ γυναικὸς ἐκβολή.] Item Ejectio mercium in tempestate, Jactura. [Jactus, Jactura, Gl.] Bud. e Dem. p. 434 [926, 16 : Πλὴν ἐκβολῆς, ἣν ἂν οἱ σύμπλοι ψηφισάμενοι κοινῇ ἐκβάλωνται. Pollux 1, 99 : Ἐκβολὴν ποιήσασθαι τῶν φορτίων. Lucian. De merc. cond. c. 1 : Τὰς τρικυμίας καὶ ζάλας καὶ ἀκρωτήρια καὶ ἐκβολὰς καὶ ἱστίων κλάσεις, int. intelligit Ejectiones mercium in tempestate.] Aristot. autem ἐκβολὰς dixit plur., Ethic. 3, [c. 1 : Τοιοῦτον δέ τι συμβαίνει καὶ περὶ τὰς ἐν τοῖς χειμῶσιν ἐκβολάς· ἁπλῶς μὲν γὰρ οὐδεὶς ἀποβάλλεται (f. ἀποβάλλει τι) ἑκὼν, ἐπὶ σωτηρίᾳ δ' αὑτοῦ καὶ τῶν λοιπῶν ἅπαντες οἱ νοῦν ἔχοντες. Æsch. Sept. 769 : Πρόπρυμνα δ' ἐκβολὰν φέρει ἀνδρῶν ἀλφηστᾶν ὄλβος ἄγαν παχυνθείς. Ap. eund. Eum. 748 : Ἐκβολὰς ψήφων, de quibus ib. 742 : Ἐκβάλλεθ' ὡς τάχιστα τειχέων πάλους· Suppl. 421 : Ἐκβολαῖς δυσθέοις ὁρμέναν. Plato Ep. 7, p. 336, D : Μάχαις καὶ ἐκβολαῖς ἀνθρώπων. Euripid.

A Herc. F. 743 : Χαρμοναὶ δακρύων ἔδοσαν ἐκβολάς. Polyb. 2, 56, 7 : Κόμας διερριμένας, καὶ μαστῶν ἐκβολὰς, Exsertiones. V. Ἐκβάλλω. Ἐκβολὴ ὀδόντων, Abjectio dentium, Hippocr. ap. Philon. vol. 1, p. 26, 6 : Καὶ παιδίον μέν ἐστιν ἄχρις ἑπτὰ ἐτῶν, ὀδόντων ἐκβολῆς. Geopon. 16, 1, 12. || Quod ejicitur. Euripid. Hec. 1078 : Οὐρείαν ἐκβολάν, Infantes in montibus expositos. L. D. Humus egesta fodiendo. Soph. Antig. 250 : Ἐκεῖ γὰρ οὔτε του γενῆδος ἦν πλῆγμ' οὐ δικέλλης ἐκβολή. De æris proventu Strabo 14, p. 680 : Πολλὴ δ' ἡ ἐκβολὴ καὶ τὰ ὀρύγματα σημεῖα τῆς πάλαι μεταλλείας.] || Eruptio; ut ἐκβολὴ σίτου, Thucyd. [4, 1], Eruptio frumenti e terra. Erumpentia s. Enascentia frumenta Camer. vertit. [De spicæ ex calyce eruptione intelligit schol. : Σίτου ἐκβολὴν τὴν τῶν σταχύων ἐκ τῶν καλύκων γένεσίν φησιν· ἐπιφέρει γὰρ (c. 2), Ὑπὸ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους τοῦ ἦρος (πρὶν τὸν σῖτον ἐν ἀκμῇ εἶναι)· ἦρος δὲ στάχυες ἐκφύονται. Ἤγουν ὅτε ὁ στάχυς δημιουργεῖται καὶ ἤδη προβάλλεται ἤγουν ἐκβάλλεται, ἔχων τὸν κόκκον τοῦ σίτου διατετυπωμένον, οὔπω δὲ εἰς ἀκμὴν
B προαχθέντα. Itaque etiam Eust. Od. p. 1405, 11, item Photius et Suid. v. Σίτου ἐκβολὴ, hi quidem diserte repudiantes interpretationem HSt. : Ὅταν ὁ στάχυς τῆς κάλυκος ἐκφύηται, οὐχ ὅταν ἐκ τῆς γῆς ἀναδιδῶται τὰ σπέρματα. Hesych. vero : Ἐκβολὴ σίτου, ὁ σπόρος, et : Σίτου ἐκβολὴ, ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς χλόης. Memorat sine interpr. Pollux 1, 61, 180, 237. Idem 1, 116 ἐκβολὴν ὕδατος. Max. Tyr. 19, 5, p. 367 : Πυρὸς ἐκβολὰς καὶ πνευμάτων ἐμβολὰς, cit. Wakef.] Apud Diosc. quoque ἐκβολὴ τοῦ καυλοῦ exp. Eruptio caulis. [Philostr. Ep. 23, p. 923 : Αἱ τῶν φύλλων τῶν ἐν τοῖς ῥόδοις ἐκβολαί. Ἐκβολὴ ἡλίου, Ortus, Cleomed. 2, p. 88, 32 (109 Bak.) : Τάχιον τῇ τοῦ ἡλίου ἐκβολῇ ἐντυγχάνειν. Hemst.] Sed et ἐκβολαὶ ad artem navalem pertinens ab eod. Camer. redditur Eruptiones. [Eur. Iph. T. 1424 : Οὐκ εἶα ... ἐκβολὰς νεὼς Ἑλληνίδος δέξεσθε;] Thuc. 7, [35], Ἐκβολὴ ποταμοῦ, Exitus fluminis, Ostium. [Herodot. 7, 128 : Τὴν ἐκβολὴν τοῦ Πηνειοῦ. Plato Phæd. p. 113, A : Τρίτος δὲ ποταμὸς τούτων κατὰ μέσον ἐκβάλλει, καὶ ἐγγὺς τῆς ἐκβολῆς ἐκπίπτει εἰς τόπον μέγαν. Plut. Pomp. c. 34 :
C Τὸν Ἀράξην ... ποιεῖσθαι τὴν ἐκβολὴν εἰς ταὐτὸ πέλαγος.] Sæpius autem plur. ἐκβολαί. [Ἐκβολαὶ τῶν ποταμῶν, Ostia, Gl.] Thuc. [2, 102] : Τοῦ Ἀχελώου τῶν ἐκβολῶν οὐδὲν ἀπέχουσαι. [Plut. Marii c. 37 : Τὰς ἐκβολὰς τοῦ Λίριος ποταμοῦ. Et alibi.] Politian. ap. Herodian. interpr. Fauces. Nec tantum Exitum fluminis signif. ἐκβολὴ, verum etiam Quemcunque exitum. Plut. Demetr. [c. 48] : Ἅμα δὲ τὰς εἰς Συρίαν ἀπετείχιζεν ἐκβολάς. [Herodot. 9, 38 : Συνεβούλευσε Μαρδονίῳ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Κιθαιρῶνος φυλάξαι· 39 : Πέμπει τὴν ἵππον ἐς τὰς ἐκβολὰς τὰς Κιθαιρωνίδας.] Sed ducta ἀπὸ τῶν ποταμοῦ ἐκβολῶν metaph. vocari ἐκβολὴν ἔπους, Finem versus, tradit Eust. p. 900, [24. Athen. p. 532, E (?). Hemst.] || Et ἐκβολὴ τοῦ λόγου, Digressio ab instituto sermone. Thuc. 1, [97] : Καὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ λόγου ἐποιησάμην. [Thomas p. 280 citat non solum ex. Thuc., sed etiam Aristidis, ubi ἐκδρομὴ nunc scribi dicetur in illo. Philostr. Her. p. 740, 8 : Τὰς ἐκβολὰς τῶν λόγων. Hesych. : Ἐκβολὴ λόγου, παράβασις, μετάβασις. || Ἐκβολὴ ὁδοῦ, E via, Philostr. p. 66 (?).
D De barba, 171 (?). Wakef. || Prominentia. Achill. Tat. 1, 1, p. 4, 24 : Ἐν δὲ τῷ τοῦ λειμῶνος τέλει πρὸς ταῖς ἐπὶ θάλατταν τῆς γῆς ἐκβολαῖς τὰς παρθένους ἔταξεν ὁ τεχνίτης. Cui l. Jacobsius annotavit Philostr. jun. Imag. 12, p. 883=133, 20 : Ὅπως δὲ ὀξεῖα ἡ τοῦ στόματος ἐκβολὴ, de beluæ ore prominente. L. D.] || Luxatio artuum, in Hippocr., quæ alibi ἔκπτωσις. Item χάλασμα. Bud. [Plut. Mor. p. 164, F : Καθάπερ αἱ μετὰ τραύματος ἐκβολαὶ τῶν ἄρθρων, οὕτως αἱ μετὰ πάθους διαστροφαὶ τῆς ψυχῆς χαλεπώτεραι. || Ejectio partus ex utero. Hippocr. De morb. mul. 1, p. 627, 21 : Ἕτερον ποτὸν ἐκβολῆς, ὃ τὸ παιδίον ἐκβάλλει πελιδνόν. || Ἐκβολὴ ἀλόγων, Collatio equorum. V. Ἐκβάλλω, et conf. diploma Andronici ap. Ducang. Ἐκβολὴ de Infusione aquæ citat id. ex Nicolao Cabasila. || Confusum cum ἐμβολὴ Herodoti 9, 39, Dionys. A. R. 1, 45; 11, 17, Diodori 1, 33.]

[Ἐκβολιμαῖος. V. Ἐκβόλιμος.]

Ἐκβόλιμος, ὁ, ἡ, Ejectitius. Cui opp. ἐμβόλιμος, Intercalaris. Ita Bud. p. 434, qui et affert ex Aristot.

[De partt. anim. 3, 4] : Ἐν τοῖς ἐκβολίμοις τῶν ἐμβρύων. [H. A. 6, 21 : Ὅ, τι δ' ἂν ἔμπροσθεν ἐξενεχθῇ τῶν εἰρημένων χρόνων, ἐκβόλιμόν ἐστι καὶ οὐ θέλει ζῆν]. Sed ἐκβόλιμον ἔμβρυον quidam exp. etiam Abortivum : et addunt e Plin., Ægyptus ecbolimam habet (uvam) abortus facientem. Quidam tamen libri ἐκβολάδα habent : quam etiam lectionem admittit Bud. Sed in VV. LL. annotatur et ἐκβολὰς pro Purgamento argenti e Strab. [9, p. 399 : Καὶ δὴ καὶ οἱ ἐργαζόμενοι, τῆς μεταλλείας ἀσθενῶς ὑπακουούσης, τὴν παλαιὰν ἐκβολάδα καὶ σκωρίαν ἀναχωνεύοντες εὕρισκον ἔτι ἐξ αὐτῆς ἀποκαθαιρόμενον ἀργύριον.] || Ἐκβόλιμος et Ἐκβολιμαῖος, Expositus; ea signif. qua dicitur Expositus infans. Camer. [Ἐκβόλιμον ᾠὸν, Aristot. De gen. an. 3, 2. || Abjectus. Plut. Mor. p. 44, E : Οὐδὲ γὰρ οἷόν τε παντελῶς οὕτως ἐκβόλιμον εἶναι τὸν λέγοντα καὶ διημαρτημένον, ὥστε μήτε νοῦν τινα παρασχεῖν ἄξιον ἐπαίνου, μήτε... Seag. || Hephæst. Theb. in Capricorno p. 18 : Ἔσται ἐκβολιμαῖος καὶ θηριόβρωτος.]

Ἐκβόλιον, τὸ, q. d. Ejectorium, i. e. Ejectrix medicina. [Abortum, Gl.] Nam hoc nomine vocatur a Diosc. et aliis Medicamentum ejiciens s. abigens ex utero fœtus enectos : ut 2 : Ἐκβόλιον τῶν ἐμβρύων τεθνηκότων. Idem 4, sine adjectione, ut ἐκβολίοις χρώμεναι. [Plut. Mor. p. 134, F : Καθάπερ ἀκόλαστοι γυναῖκες ἐκβολίοις χρώμεναι καὶ φθορίοις. Hippocr. De morb. mul. 1, p. 627, 19 : Ἐκβόλιον, ὃ τὸ παιδίον... ἐκβάλλει, ibidemque 24. Et 624, 55 : Ἐκβόλιον ὑστέρων· De nat. mul. p. 584, 12 : Ἐκβόλιον ἐμβρύου καὶ μητρέων.] Et ἐκβόλιος οἶνος, Vinum quo partus ejicitur. [Conf. Ἐμβόλιον.]

Ἔκβολος, ὁ, ἡ, [Ejectitius], ut ἔκβολον οἴκων βρέφος, Eur. Phœn. [811] pro ἐκβόλιμος, Expositus infans. [Lucian. Tragœdop. 214 : Ἀλλ' ἔκβολον βροτῶν σε (podagram) θήσουσιν βίον. || Abortivus. Eurip. Bacch. 90 : Ὃν ποτ' ἔχουσ' ἐν ὠδίνων λοχίαις ἀνάγκαισι πταμένας Διὸς βροντᾶς νηδύος ἔκβολον μάτηρ ἔτεκεν.] Item ἔκβολος, Euripidi ὀξὺ ἀκρωτήριον, ut tradit Eustath. [Od. p. 1405, 47 : Καὶ ἔμβολος ὁ κατωτέρω ἔκβολος... ἐξ αὐτοῦ δὲ... καὶ ὁ ἐπὶ ὀξέος ἀκρωτηρίου ἔκβολος, ὁποῖον καὶ τὸ ἀντικρὺ Ῥόδου, ὃ τριήρους παραυγάζει σχῆμα τοῖς πόρρωθεν βλέπουσιν. Locus est Iphig. T. 1042 : Ποῖ δῆτα; Πόντου νοτερὸν εἶπας ἔκβολον; ubi nihil impedit pro neutro haberi. || Ἔκβολον, τὸ, Ejectamentum. Eur. Hel. 422 : Οὔτε γὰρ σῖτος πάρα οὔτ' ἀμφὶ χρῶτ' ἐσθῆτες, αὐτὰ δ' εἰκάσαι πάρεστι, ναὸς ἐκβόλοις ἀμπίσχομαι· 1214 : Λιπὼν δὲ ναὸς ποῦ πάρεστιν ἔκβολα; Callim. Cer. 116 : Αἰτίζων ἀκόλως τε καὶ ἔκβολα λύματα δαιτός.]

[Ἐκβομβέω, Bombito, Bombum facio. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de imagg. p. 126 ed. Combef. Boiss. Pollux 1, 118 inter verba de tonitru usurpanda ponit : Περιήχησεν, ἐξεβόησε, περιεβόμβησεν, ubi al. libri ἐξεβόμβησε. L. Dind.]

[Ἐκβόμβησις, εως, ἡ, Bombitatio, signum approbationis. Themist. Or. 23, p. 282, D : Ἆρ' οἴεσθέ με, ὦ ἄνδρες, ἐπιδεῶς ἔχοντα ἔτι κρότου τε καὶ ἐκβομβήσεων, ὧν δαψιλῶς μοι εἰώθατε χορηγεῖν ἑκάστοτε, ὅταν λέγω, ἐγεῖραί τε αὖ καὶ τήμερον ἀγεῖραι ἀναβῆναι ἐπὶ τοῦ βήματος καὶ ἑτοίμως δέχεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοὺς θορύβους, οὓς ἂν διδῶτε ἐπὶ τοῖς ῥήμασιν; Confert Schneid. Philostr. V. Soph. 2, 5, 3, p. 572, 8 : Εὐσταλὴς δὲ οὕτω τοῖς Ἀθηναίοις ἔδοξεν (Alexander Peloplato) ὡς καὶ βόμβον διελθεῖν αὐτῶν ἔτι σιωπῶντος ἐπαινεσάντων αὐτοῦ τὸ εὔσχημον. Sueton. Ner. c. 20 : « Quinque amplius millia... juventutis undique elegit (Nero), qui divisi in factiones plausuum genera condiscerent, *bombos* et imbrices et testas vocabant, operamque navarent cantanti sibi. » Unde supplenda nostra in Βόμβος.]

Ἐκβόσκω, Depasco, Absumo. Alex. Aphr. [Probl. 2, 29] : Ἐκ πολλῆς ὑγρότητος, ἐκβοσκησάσης τὰ ὑγρὰ, γίνεται ἡ δίψα. In pass. quoque ead. signif. usurpatur ap. Eund. [ib. 1, 89] : Ὑγρότητα ἐκβοσκόμενος ἥλιος, i. e. διεσθίων, ἐκβιβρώσκων, Exhauriens. [Sicut est ap. Hesych. : Ἐκβόσκεται, διεσθίει, ἐκβιβρώσκει. Nicand. Ther. 803 : Τοὶ δ' ὑπὲρ ἄκρων ἱπτάμενοι ἀθέρων λεπυρὸν στάχυν ἐκβόσκονται. Clem. Al. Protr. c. 10, 92, p. 75 : Σκωλήκων δίκην περὶ τέλματα καὶ βορβόρους τὰ ἡδονῆς ῥεύματα καλινδούμενοι ἀνονήτους καὶ ἀνοήτους ἐκβόσκονται τρυφάς. Schol. Hom. Il. Φ, 341 : Παρ' ὅσον τὸ πῦρ ἀκμητὶ ἐκβόσκεται τὴν ὕλην. Wakef. Aristæn. p. 144, 10 : Ἐκβόσκεταί με ὀδύνη. Hemst. Part. aor. pass. ἐκβοσκηθεὶς Athenag. p. 44, A. Hase.]

[Ἐκβοτανίζω, Aberrunco, Deruncino. Ἐκβοτανίζειν, Exherbare, Gl.]

Ἐκβράζω, potius quam Ἐκβράσσω, Bullire facio s. Fervere facio. [Act. signif. transitiva Suid. v. Ἡρώδης, a Wakef. cit. : Ὁ δὲ ἄθλιος Ἡρώδης... σκώληκας ἐκβράζων, ἐλεεινῶς τὸν βίον κατέλυσεν. Neutra, Gl. : Ἐκβράσαι, Ebullire. Apollod. 1, 6, 3, 5 : Πολλὴ ἐκ τοῦ στόματος πυρὸς ἐξέβρασε ζάλη. Ælian. N. A. 6, 15 : Ἑαυτὸν ἐς τοὺς αἰγιαλοὺς ἕλκων ἐξέβρασε. Dionys. A. R. Exc. vol. 4, p. 2364, 1 : Τὰ δ' ἱερὰ χρήματα ἐπὶ τὰς ἔγγιστα τῶν Λοκρῶν θῖνας ἐξέβρασεν.] Ἐκβράζομαι, Ebullio, Effervesco. Chrysost. : Εἰς τὸν ἔρωτα τοῦτον ἐξεβράσθησαν. || Ἐκβράσσω [vel Ἐκβράττω], Æstus impetu ejicio, s. expuo. [Ἐκβράσσω, Evomo. Ἐκβράσσει τὸ σῶμα ἡ θάλασσα, Respuit corpus, Gl. Hippocr. De morb. mul. 2, p. 639, 16 : Ἄλλοτε δὲ καὶ ῥόον ἐρυθρὸν ἐκβράσσει. V. Ἐκβρήσσω. Diodor. 14, 68 : Τὸ δὲ μέγεθος τοῦ χειμῶνος ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν αὐτοῖς τὰς ναῦς ἐξέβραττε. Lycophro 66 : Ἐκβράσασα κύμβαχον δέμας, et alibi sæpe. Eustath. Opusc. p. 91, 66 : Οὐδ' ἂν πηγαία χύσις ἡτισοῦν ἐκβράσοι ῥᾷον... τὸ ὕδωρ. Act signif. neutra de foliis, ut sit Germino, Pullulo, Geop. 2, 6, 28 : Καὶ ἐκβράσσουσι δ' ἐκ μιᾶς ῥίζης.] Unde Ἐκβράσσομαι. [Herodot. 7, 188 : Αἱ δὲ ἐς Μελίβοιαν πόλιν, αἱ δὲ ἐς Κασθαναίην ἐξεβράσσοντο· 190 : Ὃς πολλὰ μὲν χρύσεα ποτήρια ὑστέρῳ χρόνῳ ἐκβρασσόμενα ἀνείλετο. De humoribus Hippocr. De gland. p. 271, 11 : Τό τε περισσὸν καὶ ἐκβρασσόμενον ἐπὶ τὰς ἐσχατιάς. Geopon. 2, 22, 2 : Τὰ ἐκ τῆς θαλάσσης ἐκβρασσόμενα βρυώδη· 10, 29, 3 : Φυκίοις τοῖς ἀπὸ θαλάσσης ἐκβρασσομένοις.] Chrysost. : Νεκροὺς τοὺς εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς ἐκβρασσομένους. Diosc. : Τῇ τοῦ ποταμοῦ ῥύμῃ ἐκβράσσεται εἰς τὰς ἠϊόνας. Athen. [6, p. 259, B : Τὸ τοῦ Κνωποῦ σῶμα] ἐξεβράσθη ταῖς Ἐρυθραῖς κατὰ τὴν ἀκτήν. [Diodor. 14, 100 : Τούτων δ' ἅμα ταῖς ναυσὶν ἐκβρασθέντων. Ad cuj. l. cap. 68 plura Wess. Longum 3, 27 : Εἰς τὰς ἄκρας πέτρας ἐξεβράσθη (navis), cit. Hemst. Ἐκβρασθεὶς, ἐκριφθεὶς, Expulsus, Gl. Suid. in Ἀμύκλαι : Ὃς ἔρριψεν ἑαυτὸν νύκτωρ εἰς τοὺς κρατῆρας τοῦ Αἰτναίου πυρὸς, ὡς μὴ φανῆναι αὐτοῦ τὸ σῶμα· τοῦ δὲ σανδαλίου αὐτοῦ ἐκβρασθέντος.... || Media forma signif. act. Hippocr. De int. aff. p. 531, 21 : Ἔπειτα θρόμβους αἵματος ἐκβράσσεται κατ' ὀλίγον καὶ θαμινά. Leg. videtur θρόμβος. L. Dind.]

[Ἐκβρᾶσις, εως, ἡ, Eruptio. Hesych. : Ἐρυγὴ, ἔκβρασις. Schæf. Ubi de mari dici docet Suid. in v. Id. s. Καλλισθένης : Καὶ φέρεται λόγος ὡς ὁ Καλλισθένης ὑπὸ φθειρῶν ὑπερβλύσεως καὶ ἐκβράσεως τὸν βίον καταστρέφει. De loco ubi fit ἔκβρασις Etym. M. v. Καχλάζω, p. 494, 14 : Ὁ λεπτὸς ἀφρὸς τοῦ κύματος καχλάζοντος, οἱονεὶ ταρασσομένου πρὸς ταῖς σπιλάσι ταῖς τραχείαις καὶ ταῖς κοίλαις ἐκβράσεσιν. Verbis enim ταῖς κοίλαις ἐκβρ. exprimit verba Apollon. Rh. 2, 568, κοῖλαι σπήλυγγες.]

[Ἔκβρασμα. V. Ἐκβρασμός.]

Ἐκβρασμὸς, ὁ, Ebullitio [vel latine Eruptio], ἔκζεσις, Suid. [Id. c. Photio : Πομφόλυξ, ἐκβρασμὸς ὕδατος. Hesych. : Ἐκβρ., ἔκζεσις, ταραχὴ, θόρυβος, ταραγμός.]—Ἔκβρασμα, τὸ, Quod erumpit quasi ebulliendo. [Bernard. ad Synes. De febr. p. 142 ἔκβρασμον (sic) commemorat ex Jo. Lydi Tonitruali edito in Rutgers. Var. Lectt. 3, 16, p. 249. Schæf. Lex. Bachm. Anecd. vol. 1, p. 212, 14 : Ἔκζεσις, ἔκβρασμα, pro quo ἐκβρασμὸς Suid. in cod. voc. Symm. Levit. 13, 7.] Unde Ἐκβράσματα pro Papulis ardentibus, e Galeno et Ægin. [Papulæ, Excrementia, Gl.] || Ἐκβρασμὸς, Ipsa ejiciendi actio, quæ fit ab æstu. At Ἐκβράσματα θαλάσσης e Tacito redditur Ejectamenta maris. Sed ap. Diosc. 5, [107] : Αὐτομάτως γίνεται οἱονεὶ ἔκβρασμα ὃν Ἰνδικῶν καλάμων, redditur, Spumæ modo erumpens. [Vita S. Nili p. 106, 14 : Μὴ ἔχων πῶς ἀποκενώσῃ τὸ ἔκβρασμα τῆς καρδίας αὐτοῦ, Iracundiam effervescentem. Hase.]

[Ἐκβράσσω s. Ἐκβράττω. V. Ἐκβράζω.]

[Ἐκβρήσσω, Exscreo, Extussio. Galen. Gloss. p. 462 : Ἐκβρήσσει, ἐκβάλλει, ἐκβράσσει. Suspicatur Foes. OEc. Hipp. p. 114 notari l. De morb. mul. 2, p. 639, 16 in Ἐκβράσσω cit., ubi ἐκβρήσσει legisse Gal. Quod si est,

ἐκβρήσσω vertendum Ejicio, quum eo l. agatur de sanguine non sursum sed deorsum mittendo. L. D.]

[Ἐκβρῖθὴς, var. script. Plut. Mor. p. 1005, B, ubi recte al. ἐμβριθεῖς. Eod. vitio cod. Vat. ἐκβρίσαντος pro ἐμβρίσαντος Anth. Pal. 7, 532, 5.]

[Ἐκβρίμησις, εως, ἡ, Excandescentia. Aq., Symm. Hos. 7, 16; Ps. 37, 4; Aq. Ps. 75, 7; Ezech. 21, 31. Kall. ῑ]

[Ἐκβροντάω, Tonando excutio. Æsch. Prom. 362: Φρένας γὰρ εἰς αὐτὰς τυπεὶς ἐφεψαλώθη κἀξεβροντήθη σθένος. Pollux 1, 118, inter verba de tonitru ponit ἐξεβρόντησεν, ἐπεβρόντησεν.]

Ἐκβρῡχάομαι, Rugio, vel potius Vehementer rugio, ut præp. ἐκ vim significationi addat. [Eurip. Iph. T. 1390: Οἱ δὲ στεναγμὸν ἡδὺν ἐκβρυχώμενοι ἔπαισαν ἅλμην· Hel. 1557: Ἀλλ' ἐξεβρυχᾶτ', ὄμμ' ἀναστρέφων κύκλῳ (bos).]

Ἔκβρωμα, τὸ, Edulium, Quod editur. Sed a Soph. Tr. p. 356 [v. 700] Scobs s. Scobes metaphorice dicitur πρίονος ἔκβρωμα, q. d. Edulium serræ, vel Esca serræ, s. Quod serra comedit: quoniam serra scobem ejiciendo, eam velut edere videtur: Ὥστε πρίονος Ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας ἐν τομῇ ξύλου. Ubi schol.: Θαυμαστῶς δὲ ἐκβρώματα πρίονος εἶπε τὰ πρίσματα· τρόπον γάρ τινα ἐσθίων τὸ ξύλον ὁ πρίων, ἐκεῖνο τὸ λεπτὸν ἀποβάλλει. [Eust. Opusc. p. 259, 68: Γεύσας τινὰ ἑνὸς ἢ δύο τῶν γλυκέων ἀμυγδάλων, καὶ ἐπαγαγόμενος τῷ ἡδύσματι, εἶτα πικρὸν ἐπιδοὺς εἰς ἔκβρωμα, ἐκίνησε τοῖς θεωμένοις γέλωτα τῷ πικράσματι. Ap. Aristot. H. A. 9, 40, p. 625, 9, in ἔκτρωμα mutavit Schneider.]

[Ἔκβρωσις, ἡ, Erosio, Ulcus. Achm. Onirocr. p. 62, 10: Ἐτραυματίσθη ἡ σὰρξ αὐτοῦ δίκην ἐκβρώσεως. Sed fort. leg. ἐκβράσεως, q. v. Hase.]

[Ἐκβῡθίζομαι, Emergo. Callistr. Stat. 14, p. 907, 5 =162, 21: Ἔν γε μὴν τοῖς τοῦ πίνακος τέρμασιν Ἀμφιτρίτη ἐκβυθιζομένη.]

[Ἐκβυρσεύω, i. q. ἐκδέρω. Inc. Levit. 11, 44.]

[Ἐκβυρσόω, Decorio, Gl., unde ἐκβυρσώμενα, τὰ, Galen. V. Ἐκβύρσωμα. Nicet. Eugen. 5, 78: Χρόνος δὲ τὰς σὰς ἐξεμύρσωσε (sic) γνάθους. Ubi conf. Boiss.]

[Ἐκβύρσωμα, τό. Ἐκβυρσώματα dicuntur recentioribus τὰ ἐξίσχοντα ἄρθρα, Articuli cute extantes, aut ossa in articulis foras eminentia, veluti extra corium (h. e. cutem) eminentiæ et ejectiones. Galen. Comm. 4 in l. De art. (p. 650, 1.) Ἐκβυρσώμενα eidem dicuntur ibid. (p. 651, 19), et ἐκβύρσωσις auctori Medici p. 387, 56. Foes. OEc. Hippocr. p. 114. Apud Galen. l. c. vol. 12, p. 449 est: Ἡνίκα περὶ τῶν ἐκβυρσωμένων ὁ λόγος ἦν· quod scrib. videtur ἐκβυρσωμάτων, ne peccet in elementa grammaticæ. L. Dind.]

[Ἐκγαλακτόω, Lactescere facio. Theophr. C. Pl. 3, 23, 1: Ἡ μὲν γὰρ ὑγρὰ καὶ πηλώδης (terra) διαχεῖ καὶ ἐκγαλακτοῖ. Pass. Lactesco, Lac fio. Theophr. H. Pl. 8, 6, 1: Ἀπόλλυται γὰρ καὶ ἐκγαλακτοῦται τὰ σπέρματα. Clem. Al. Pæd. 1, 6, 45, p. 124: Εἰ τοίνυν ἡ μὲν κατεργασία τῆς τροφῆς ἐξαιματοῦται, τὸ δὲ αἷμα ἐκγαλακτοῦται. || Ἐκγαλατοῦσθαι ap. schol. Hesiodi Theog. 353 (p. 417 ed. Gaisf.): Γαλαξαύρη, διὰ τὸ ὑπὸ τῶν ἀνέμων λευκαίνεσθαι καὶ οἷον ἐκγαλατοῦσθαι.]

[Ἐκγαλάκτωσις, εως, ἡ, q. d. Lactificatio. Theophr. C. Pl. 4, 4, 7: Σπέρματος μὲν οὖν ἐκγαλάκτωσις ὅλως διάχυσις ἢ σῆψις· 9: Τὴν δὲ τοῦ σπέρματος φθορὰν οὐδεμίαν τῶν εἰρημένων ὑποληπτέον σῆψιν ἢ ἐκγαλάκτωσιν. L. Dindorf.]

[Ἐκγαμέομαι, Enubo. Suid. s. Zon. p. 663 (et minus plene Lex. rh. Bekk. An. p. 259, 30): Ἐκγαμηθῆναι, ὅταν εἰς ἕτερον γένος ἐκδοθῇ παρθένος, οἱονεὶ τοῖς μὴ προσήκουσι, τοῦτο ἐκγαμεῖσθαι λέγεται.]

Ἐκγαμίζω, Nuptui colloco: unde ἐκγαμίζεσθαι, Matth. 22, [30. V. Ἐγγαμίζω.]

Ἐκγαμίσκω, i. q. ἐκγαμίζω: unde ἐκγαμίσκεσθαι ap. Luc. [20, 34, 35] pro eo, quod γαμίσκεσθαι Marc., ἐκγαμίζεσθαι Matth. habet.

Ἐκγαυρόομαι, Insolesco, Insolens vel Superbus fio, aut Arrogans, Superbio. Ex Eurip. autem affertur, signif. act. [Iph. A. 101]: Ἐκγαυροῦμαι τἀξίωμα τἀνδρὸς, pro Dignitatem viri exaggero.

Ἐκγελάω, Risum effundo s. emitto, In risum erumpo. [Hom. Il. Z, 471: Ἐκ δ' ἐγέλασσε πατήρ.] Hesiod. [Op. 59]: Ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Et Hom. Od. Σ, [35]: Ἡδὺ δ' ἄρ' ἐκγελάσας προσεφώνεε μνηστήρεσσι. [H. Merc. 389: Ζεὺς δὲ μέγ' ἐξεγέλασσεν. Xen. Cyrop. 1, 3, 9: Τὸν Κῦρον ἐκγελάσαντα ἀναπηδῆσαι πρὸς τὸν πάππον· 8, 4, 22: Ὁ Κῦρος ἐξεγέλασε. Theocr. 4, 37: Χὠ βωκόλος ἐξεγέλασσεν. Rationem et signif. præpositionis disceptat Eust. Il. p. 656, 33; 1330, 4, Od. 1805, 8; 1836, 54. Paullo diversam signif. agnoscere videtur Hesych. in gl. Ἐκγελιώσαιμι, ἐκχλευάσαιμι, quæ non alio quam ad ἐκγελάσαιμι referenda videtur cum intt. || Improprie Eurip. Tro. 1184: Ἔνθεν ἐκγελᾷ ὀστέων ῥαγέντων φόνος, Unde erumpit cruor. Plato Reip. 5, p. 473, C: Εἰ καὶ μέλλει γέλωτί τε ἀτεχνῶς, ὥσπερ κῦμα ἐκγελῶν, καὶ ἀδοξίᾳ κατακλύσειν.]

Ἔκγελως, ωτος, ὁ, Risus effusus, γέλως ἄσβεστος, VV. LL., quæ ex Hom. afferunt, adduntque πλατυς γέλως, ex Poll. 8 [immo 6, 199]. Sed ap. Poll. [l. c.] inter πλατὺς γέλως et ἔκγελως interjectum est σαρδώνιος γέλως. Quod autem ad Hom. attinet, voc. h. apud illum minime extare puto: et hinc natum errorem esse, quod, quum aliquis ap. eum legisset, Ἐκ δὲ γέλως ὦρτ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, licet magis recepta lectio sit ἐν δὲ γέλως, falso crediderit præp. ἐκ cum γέλως esse jungendam, quum deberet verbo ὦρτο adjungi.

Ἐκγενέτης, ου, ὁ, i. q. ἔκγονος, Oriundus, Ortus ex, ut Λακεδαίμονος, Eur. [Andr. 128: Δεσπόταις ἁμιλλᾷ ... Λακ. ἐκγενέταισι· Bacch. 1153: Τοῦ δράκοντος ἐκγενέτα.]

[Ἐκγενὴς, ὁ, ἡ, Exsors generis s. familiæ. Soph. OEd. T. 1506: Πτωχὰς ἀνάνδρους ἐκγενεῖς ἀλωμένας. Nam sic corrigenda scriptura librorum ἐγγενεῖς. Contrario errore El. 1328 libri quidam ἐκγενὴς pro ἐγγενής. G. Dind.]

[Ἐκγεννάω, Gigno. Eupolis ap. Athen. 9, p. 373, E: Οὐ δεινὸν οὖν κριοὺς μὲν ἐκγεννᾶν τέκνα. Erotian. Gloss. p. 148: Ἐκλαπήσεται, ἀντὶ τοῦ ... ἐκγεννηθήσεται. Cit. Schæf.]

Ἐκγῐγαρτίζω, Nucleum eximo: nam γίγαρτα sunt Acinorum vinaceorum nuclei. Diosc. 1, 14: Ἐκγιγαρτίζω τὴν σταφίδα, Uvæ passæ eximo nucleos. Ex eod. cap. affertur ἐκγεγιγαρτισμέναι σταφίδες, Uvæ passæ, quibus exemti sunt nuclei. [Galen. vol. 6, p. 344 Ἀσταφίδος λιπαρᾶς γλυκείας ἐκγεγιγαρτισμένης· et vol. 13, p. 385. Geopon. 8, 27, 1: Μῆλα... εἰς λεπτὸν κατατεμὼν, καλάμῳ ἐκγιγαρτίσας αὐτά. Dion. 20 (?). Wakef. Matthæi Med. p. 355, 16: Σταφὶς ἐκγιγαρτισμένη· unde Matth. p. 254, 1 ἐκγιγ. pro ἐγγιγ. Eadem forma Theoph. Nonn. vol. 2, p. 118: Σταφίδων ἐκγιγ. L. Dind.]

Ἐκγίγνομαι, Enascor, Oriundus sum: ut in hoc hemistichio [Hesiodi Theog. 106], Οἳ γῆς ἐξεγένοντο, Qui e terra nati sunt. [Hom. Il. E, 637: Οἳ Διὸς ἐξεγένοντο· Ξ, 115: Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο· Υ, 231: Τρωὸς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο· 305: Οἳ ἔθεν ἐξεγένοντο, etc. Hesiod. Theog. 648: Ὅσοι Κρόνου ἐκγενόμεσθα, etc. Herodot. 4, 155: Ἐξεγένετό οἱ πάϊς.] Plut. De virt. mul. [p. 246, A]: Οὐ γὰρ ἐνταῦθά γε δύνασθε καταδῦναι φεύγοντες, ὅθεν ἐξεγένεσθε, In uteros matrum, unde editi estis. Sic Artemid. Onirocr. 1: Τοῦτο δὲ σημαίνει τὴν πατρίδα, ἧς ἐξέφυ τις καὶ ἐξεγένετο. [Perf. Eur. Bacch. 1340: Οὐχὶ θνητοῦ πατρὸς ἐκγεγώς. || Egredior, Exeo. Xenoph. H. Gr. 6, 4, 23: Οἴεσθαι οὖν χρὴ καὶ Λακεδαιμονίους ἂν, εἰ ἀναγκάζοιντο ἐκγενέσθαι τοῦ ζῆν, ἀπονοηθέντες διαμάχεσθαι.] || Ἐκγίνεται cum infin. pro Licet, etc. ut dixi de ἐγγίνεται. Æsch. C. Ctes. [p. 61 extr.]: Ὑμῖν γὰρ ἐξεγένετο ἂν ποιήσασθαι. Et Herodot. [quum alibi tum 5, 105]: Ἐκγενέσθω [ἐκγενέσθαι] μοι Ἀθηναίους τίσασθαι, Facultas detur, Contingat mihi Athen. ulcisci. [Aristoph. Eq. 851: Ἀλλ' ἔστι τοῦτ', ὦ Δῆμε, μηχάνημ', ἵν', ἢν σὺ βούλῃ τὸν ἄνδρα κολάσαι τουτονὶ, σοὶ τοῦτο μὴ 'κγένηται. Dem. p. 836, 11: Εἰ μὲν οὖν τότ' ἐξεγένετο, καὶ μὴ τῷ χρόνῳ τοῦτ' ἐνεδρεύθημεν, παρεσχόμεθ' ἂν μάρτυρας, ὡς.... Seager. Plut. Mor. p. 147, E. || Herodot. 2, 175: Ἀναστενάξαι, οἷά τε χρόνου ἐκγεγονότος πολλοῦ, καταχθόμενον τῷ ἔργῳ, Schweigh. conj. ἐγγεγονότος. Aor. med. Ἐξεγεινάμην, Peperi. Lucian. Tragœdop. 4: Ἦν ... Μέγαιρ' Ἐρινὺς γαστρὸς ἐξεγείνατο. Perf. med. Ἐκγέγαα, Enatus, Ortus sum. Hom. Od. K, 138: Ἄμφω δ' ἐκγεγάτην φαεσιμβρότου Ἠελίοιο· Il.

Ε, 248 : Αἰνείας δ' υἱὸς μὲν ἀμύμονος Ἀγχίσαο εὔχεται ἐκγεγάμεν· et ib. Υ, 106, 209. Φ, 185 : Ποταμοῖό περ ἐκγεγαῶτι· Γ, 199 : Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα, et ib. 418 etc. Orph. H. 71, 4 : Ἄρτεμιν ἠγεμόνην, μεγαλώνυμον, Εὐβουλῆος αἵματος ἐκγεγαῶσαν, ἀπρόσμαχον, forma Alexandrina pro ἐκγεγαυῖαν. || Hinc facta nova forma præs. Ἐκγεγάομαι, Hom. Il. Ven. 198 : Σοὶ δ' ἔστω φίλος υἱὸς, ὃς ἐν Τρώεσσιν ἀνάξει, καὶ παῖδες παίδεσσι διαμπερὲς ἐκγεγάονται· ubi fut. signif. dicitur Enascentur, si vitio vacat scriptura. In ejusd. Epigr. 17, 2 : Τοίων γὰρ πατέρων ἐξ αἵματος ἐκγεγάατε, ut est apud Herodot. Vit. Hom. c. 35, Suidas v. Ὅμηρος exhibet ἐκγεγάασθε, signif. perf., Orti estis.]

[Ἐκλευκίζομαι, Mustum esse desino. Hippocr. Epid. 7, p. 1227, D : Ἐκλελευκισμένος μέλας (οἶνος). Galen. Gloss. p. 460 : Ἐκλελευκισμένος, ὁ ὑπόγειος, πεπαυμένος τοῦ λευκὸς (l. γλεῦκος) εἶναι. Ἐκλελευκισμένος reponit Foes. OEc. Hipp. p. 109, qui vid.]

[Ἐκλισχραίνω, Viscosum reddo. Aret. Diut. m. cur. 2, 4, p. 130=144 : Τὸ γάρ τοι αἷμα πάντα ποιέει, ἐλίη μὲν χαλᾷ, πᾶ δὲ ἐκλισχραίνει.]

[Ἐκλῦφή, ἡ, q. d. Exclusio pullorum. Ælian. N. A. 4, 12 : Οἱ πέρδικες, ἐν τοῖς ὠοῖς οἰκοῦντες ἔτι καὶ κατειλημμένοι τοῖς περιπεφυκόσι σφίσι ὀστράκοις, οὐκ ἀναμένουσι τὴν ἐκ τῶν γεναμένων ἐκλυφήν. Wakef.]

[Ἐκλύφω, Exsculpo, Excavo. Plato Reip. 10, p. 616, D : Ὥσπερ ἂν εἰ ἐν ἑνὶ μεγάλῳ σφονδύλῳ κοίλῳ καὶ ἐξεγλυμμένῳ διαμπερὲς ἄλλος τοιοῦτος ἐγκείοιτο ἁρμότων. De excudendis vel excludendis ovis, ut est in Gl., Excudo, Plut. Ti. Gracch. c. 17 : Εἰς τοῦτο (τὸ χράνος) καταδύντες ὄφεις πλαθον ἐντεκόντες ὠά, καὶ ταῦτα ἐξεγλύφαντο. Et activo Geop. 14, 7, 28 : Τὰ ὠὰ ... ἐκγλύφει· 29 : Ὅπως δύο ἢ τρισὶν ἡμέραις ... ὕστερον ἐκγλύφῃ. Ælian. N. A. 2, 33 : Ὅταν ἐκγλύψῃ τὰ νεόττια (et ib. initio : Κροκόδειλος ὁ ἐκγλυφεὶς πρῶτον, ubi olim ἐκλεπὶς)· 3, 30 : Καὶ οἱ μὲν ὄρνιθες οἱ προειρημένοι τὰ μηδὲν σφίσι προσήκοντα ἐκγλύφουσιν. Erotian. Gloss. p. 141 : Ἐκλαπήσεται ἀντὶ τοῦ ἐκγλυφήσεται καὶ ἐκγεννηθήσεται. Hac signif. nonnisi a recentioribus usurpari putat Barker. ad Etym. M. p. 1095 (ad 311, 52, ubi male ἐγγλυθῆναι). Hesych. : Ἐξίλεψεν, ἐξέγλυψεν. Turbe ἐξεγλυμμένος ex scriptore non nominato affert Eust. Il. p. 759, 43, a Wakef. cit. Etym. M. p. 311, 54 : Ἐγλυμμένος, ἐκ τοῦ γεγλυμμένος, οἷον, Ὡς οἵγεται μὲν τυρὸς ἐξεγλυμμένος.]

[Ἐκγοητεύω, Decipio. Joseph. B. J. 1, 11, 3 : Ἡρώδην πεπιστευμένον τὰ ὅπλα πολλαῖς ἀπολογίαις καὶ δρκοις ἐκγοητεύσας. Wakef.]

[Ἐκγόνη, ἡ, Neptis, Gl. Jo. Malal. p. 413, 9 : Γυναῖκα Ῥωμαίαν τὴν ἐκγόνην Νόμου τοῦ πατρικίου, ὀνόματι Οὐαλεριανήν. Pro quibus Chr. Pasch. p. 613, 16 ἔκγονον Ὀνίνου. Quod est in libris Eur. Hel. 1667 : Οὐδ' ἡ θεᾶς Νηρῆδος ἐκγόνη κόρη, scrib. esse ἔκγονος animadvertit Matthiæ.]

[Ἔκγονον, τὸ, Fœtus. Proprie de animantibus Soph. OEd. T. 171 : Οὔτε γὰρ ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς αὔξεται. Plato Reip. 5, p. 459, D : Τῶν μὲν τὰ ἔκγονα τρέφειν, τῶν δὲ μή· 460, B : Τὰ ἀεὶ γιγνόμενα ἔκγονα· Theæt. 152, E : Εἰπὼν γὰρ (Hom.) Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τηθὺν, πάντα εἰρηκεν ἔκγονα ῥοῆς τε καὶ κινήσεως. Molpis ap. Athen. 4, p. 141, E : Πολλοὶ δὲ καὶ ποίμνι' αὐτῶν τρέφοντες ἀρθόνους μετεδίδοσαι τῶν ἐκγόνων. Cit. Schweigh. Æsch. Prom. 137 : Τῆς πολυτέκνου Τηθύος ἔκγονα, de filiabus Tethyos. Eur. Herc. F. 208 : Εἰ τῶν ἀρίστων τάκγον' αὐτὸς ὢν κακὸς δείδοικας· fr. Æoli ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 493 : Ἴδοιμι δ' αὐτῶν ἔκγον' ἄρρεν' ἀρρένων. Adjective Iph. A. 599 : Στῶμεν, Χαλκίδος ἔκγονα θρέμματα. Quem tamen locum jam olim ostendi totum suppositum esse.] Ἔκγονα, Liberi liberorum, τέκνα τέκνων, Hesych. [Paul. Ad Tim. 1, 5, 4 : Εἴ τις χήρα τέκνα ἢ ἔκγονα ἔχει. || Figurate Plato Conviv. p. 209, D : Εἰς Ὅμηρον ἀποβλέψας καὶ Ἡσίοδον καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς τοὺς ἀγαθοὺς ζηλῶν, οἷα ἔκγονα ἑαυτῶν καταλείπουσιν. Callim. Lav. Min. 26 : Χρίματα τᾶς ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶς.]

Ἔκγονος, ὁ, [ἡ, Filius, Filia. Hom. Il. E, 813 : Οὐ σύγ' ἔπειτα Τυδέος ἔκγονος ἐσσί· Υ, 206 : Φασὶ σὲ μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι· Od. Γ, 123 : Εἰ ἐτεόν γε κείνου ἔκγονός ἐσσι. Soph. Aj. 842 : Αὐτοσφαγεῖς πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο. Eur. Herc. F. 876 : Ὁ Διὸς ἔκγονος, et alibi sæpe. Femin. Hom. Od. A, 236 : Ἣ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι. Soph. OEd. T. 1474 : Ἐκγόνοιν ἐμοῖν, de filiabus OEdipi. Eur. Hec. 955 : Τὴν ἀρτίως θανοῦσαν ἔκγονον σέθεν· Herc. F. 822 : Νυκτὸς ἔκγονον Λύσσαν. Conf. Ἐκγόνη.] I. q. ἀπόγονος. Antipho : Μέμνησθε τοίνυν, ὦ ἄνδρες, τῆς προνοίας ταύτης, καὶ οἷον ἀνδρῶν ἔκγονοί ἐστε· alibi ἀπόγονοι dixit. Bud. Et Plato Tim. [p. 18, D] : Τοὺς δὲ ἔμπροσθεν καὶ ἄνωθεν, γονέας τε καὶ γονέων προγόνους, τοὺς δὲ εἰς τὰ [τὸ] κάτωθεν, ἐκγόνους τε καὶ παῖδας [ἐκγ. παῖδάς τ'] ἐκγόνων, i. e. Liberos. Bud. Idem Plato Ep. 7, [p. 334, D] : Οὐκ ἄμεινον αὐτοῖς καὶ παισὶ, παίδων τε ἐκγόνοις· Tim. [p. 40, D] : Ἐκγόνους θεῶν. Cic. vertit Progeniem deorum. Ibid. : Καὶ πάντες ὅσους ἴσμεν ἀδελφοὺς λεγομένους αὐτῶν, ἔτι δὲ τοὺς τούτων ἄλλους ἐκγόνους, Reliquos quos fratres inter se agnatosque usurpare atque appellare solemus, et eorum, ut utamur veteri verbo, prosapiam, Cic. Isocr. Evag. [p. 191, D] : Αἰακὸς ὁ Διὸς ἔκγονος. Ἔκγονοι ἐκγόνων, Nepotes. Plato Critiæ p. 112, C : Οἰκήσεις, ἐν αἷς αὐτοί τε καὶ ἐκγόνων ἔκγονοι καταγηρῶντες ἄλλοις ὁμοίως τὰς αὐτὰς ἀεὶ παρεδίδοσαν. De incolis terræ id. Leg. 3, p. 695, A : Περσῶν, τραχείας χώρας ἐκγόνων.] Adjective etiam capitur : ut Plato De rep. : Ἔκγονοι χώρης τραχείας, Oriundi regione aspera. [Dicit l. rectius supra citatum. In quo non magis quam in seqq. adjective, sed substantive dicitur.] Apud Eund. [Leg. 10, p. 901, E] : Ἔκγονος δειλίας ἀργίᾳ· ut et ἔκγονον ἀδικίας ὕβριν Idem dixit [ib. 3, p. 691, C]. Et ἔκγονος παιδειῶν pro Disciplinis imbutus, et literarum quasi alumnus, ap. Eund. [ib. p. 695, E. Critias ap. Athen. 1, p. 28, C : Τὸν δὲ τροχοῦ γαίης τε καμίνου τ' ἔκγονον εὗρε. || Nepos, Gl. Hanc signif., de qua jam dictum in Ἔγγονος, alienam ab Homero perhibere videatur Ammon. p. 47 : Ἔκγονος καὶ ἀπόγονος διαφέρει· ἔκγονος μὲν γάρ ἐστιν ὁ υἱός· φησὶ γὰρ Ὅμηρος (Od. Γ, 123), Εἰ ἐτεόν γε κείνου ἔκγονός ἐσσι, καὶ ὅτι ὅλης τῆς ποιήσεως τετήρηκεν· ἀπόγονος δ' ὁ ἤτοι υἱωνὸς ἢ ἔτι ἄποθεν. Sed conferendo Eust. Od. p. 1682, 16 intelligitur, grammaticos in his de usu voc. ἔκγονος ap. Hom. observationibus magis loqui de constanti ejus consuetudine ἔκγονος scribendi per κγ, non per γγ. Idem Eust. Od. p. 1780, 53 (ad O, 225) : Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ Μελάμποδος ἔκγονος ἦν διὰ τοῦ κάππα ἔκγονος λέγεται ὁ κοινότερον ὀφείλων ἔγγονος λεχθῆναι· ὡ γὰρ κυρίως κατὰ κοινολεξίαν ὁ Θεοκλύμενος ἔκγονός ἐστι τοῦ Μελάμποδος, ὅτι μηδὲ υἱός· δισέγγονος γὰρ ἐκεῖθέν ἐστιν, ἐπεὶ Μελάμποδος Μάντιος, οὗ Πολυφείδης, οὗ Θεοκλύμενος ... Ἔστι δὲ εἰπεῖν πρὸς τὴν διὰ τοῦ κ γραφὴν τοῦ ἔκγονος, ὅτι τὸ ἐξεγίνετο ῥῆμα εἰδὼς Ὅμηρος ἔκγονον ἐξ αὐτοῦ λέγει τὸν ἐκ τινος γένους, ὡσεἰπερ ἴρη ἀπόγονον· ἡ δὲ τοῦ ἐγγόνου γραφὴ τῶν μεθ' Ὅμηρόν ἐστιν. Eur. El. 673 : Οἰκτίρε δῆτα, σούς γε φύντας ἐκγόνους, in precatione Electræ ad Jovem, ubi facilis foret correctio σοῦ γε φύντας ἐκ γένους, ut Heracl. 36 : Θησέως παῖδας.. ἐκ γένους Πανδίονος. Xenoph. Cyrop. 5, 3, 19 : Οἵ σοι.. πειρασόμεθα μὴ χείρονες βοηθοὶ παραστῆναι ἢ εἰ παῖδας ἢ ἐκγόνους ἐκέκτησο· ubi libris nonnullis defit ἢ secundum. Herodoti vero 7, 106 : Τοῖσι Μασκαμείοισι ἐκγόνοισι, Posteri seu Nepotes intelliguntur potius quam Liberi. Charito ab Schæf. cit. 2, 9 : Ἀλλ' ἐγὼ τέκω δεσπότῃ τὸν Ἑρμοκράτους ἔκγονον (filia Hermocratis loquitur)· 11 : Ἡδέως δὲ Ἑρμοκράτης ἔκγονον ἀπολήψεται, στρατηγεῖν ἤδη δυνάμενον· 3, 8 : Κρείττων Ἑρμοκράτους ὁ ἔκγονος. Quorum ll. primo Dorv. contulit epigr. Anth. Pal. App. 147, 6 : Μάτηρ Ποικιλίω, ἐκγόνω ἀμφοτέρων (Hippomedontum patris et filii). Idem notat errorem interpretis ap. Plat. Reip. 6, p. 507, A : Τοῦτον δὲ δὴ οὖν τὸν τόκον τε καὶ ἔκγονον αὐτοῦ τοῦ ἀγαθοῦ, vertentis Nepotem, quum sit Fœtus. Jo. Malal. p. 42, 9 : Τῷ υἱῷ τοῦ Ἐχίονος τῷ Πενθεῖ, τῷ ἐκγόνῳ αὐτοῦ (Cadmi). Josephus Hypomnest. 5, 147, p. 335 : Ἀπὸ δὲ τοῦ Ἡσαῦ, ὃς ἔκγονος τῷ Ἀβραὰμ γεγόνει. Latiori signif. de Posteris Æsch. Prom. 772 : Τῶν σῶν τιν' αὐτὸν ἐκγόνων. Polyb. 6, 7, 3 : Ἐὰν δέ ποτε τοῖς ἐκγόνοις δυσαρεστήσωσι. Conf. Pollux 3, 19. Interdum ambiguum est Posteri an Liberi intelligantur. V. quæ de inscriptt. dicta sunt in Ἔγγονος. || Formæ Bœot. Ἔσγονος, quæ repetenda a forma Bœot. ἐς pro ἐκ, de qua in Ἐκ, v. ex. in Ἔγγονος. De permutatione voce. ἔκγονος et ἔγγονος v. ibid. Cum ἐπίγονος confus. Eur. Suppl. 1224. L. Dind.]

Ἔγγραφος, est Tropus in geometria, teste Mart. Capella, qui monstrat quibus argumentis, dato circulo, verbi gratia, imperatum trigonum vel quid aliud in medio possimus convenienter ascribere. Ibid. sunt quum alii tropi, tum ἀνάγραφος et περίγραφος.

Ἐγγράφω, vel Ἐγγράφομαι, Exscribo, Describo, Exemplum sumo. [Act. subscriptio codicis ap. Brunck. in procem. annot. ad Aristoph. Ran. p. 147: Μιχαὴλ ὁ τοῦ Αυγγᾶ... ἐξέγραψεν. Inscr. Corcyræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 18, n. 1842, 11: Τὰν δὲ προξενίαν ἐγγράψαντες εἰς χάλκωμα ἀναθήμεν. L. D.] Dem. [p. 1180, 22]: Καὶ κοινῇ ἐγγραψαμένους ἡμᾶς τὰς συνθήκας, πάλιν σημήνασθαι, τὰ δ' ἀντίγραφα ἐμβαλέσθαι εἰς τὸν ἐχῖνον. Alibi [1197, 6]: Ἔδωκα ζητεῖν τὰ γράμματα, καὶ ἐγγράφεσθαι. [Aristoph. Ran. 151: Ἡ Μορσίμου τις ῥῆσιν ἐξεγράψατο· Av. 983: Ὁ χρησμὸς, ὃν ἐγὼ παρὰ τἀπόλλωνος ἐξεγραψάμην. Athen. 1, p. 4, C: Ἀρχὰς ποιημάτων πολλῶν ἐγγραψάμενος. || Ἐγγράφω, Expungo. Andocid. p. 10, 36: Ἢ εἴ τις μὴ ἐξεγράφη, quod Reisk. int., Expunctus est ex ærariis. Dionys. Epit. 18, 22: Ἂν ταῦτα λέγοντες ἐγγράψωσί με τῆς βουλῆς.]

Ἐγκρυτεύω, Scrutor, servata ead. plane metaph. [qua in Γρυτοπώλης]; ἐγκρυτεύσῃ, ἐξερευνήσῃ, Hesych.

[Ἐγυμνάζω, Exerceo, Gl. || Ἐγγεγυμνασμένα, Eventilata, Gl. Conf. de signif. Excutiendi s. Ventilandi quæ dicta sunt in Γυμνάζω, Διαγυμνάζω.]

[Ἐγυμνόω, Denudo. Eumath. 4, p. 114: Τὸ πᾶν τοῦ σώματος πλὴν τῆς αἰδοῦς ἐγεγύμνωσε. Theod. Prodr. p. 358: Μέχρι καρπῶν ἐξεγύμνου τὰς χέρας· 81: Εἶπον τὸ θερμὸν τῆς πρὸς αὐτὴν ἀγάπης, καὶ τὴν ἐνοῦσαν ἐξεγύμνωσα σχέσιν. Elbealing. Ap. Hesych. in Ἐξώργησα, ἐξεγύμνωσα conj. Alb. ἐξεθύμωσα, quomodo ἐξώργισα explicatur ap. Suidam Cit. Dahler. Ἐγγυμνωθεῖσα et ἐκλιμνωθεῖσα confusa ap. Steph. Byz. v. Πλαταιαί, ab Hemst. cit.]

[Ἐγυναικόω, Effemino. Germ. Cpol. In ador. cruc. p. 255, D Grets.: Ἐξεγυναίκωσε τὸ ἀρρενωπόν. Hase.]

[Ἐκδαδόω, Piceum facio. Theophr. C. Pl. 6, 11, 9: Ὕστερον γὰρ τῆς καρποφορίας ἐκδαδοῦνται (ligna arborum). L. Dindorf.]

[Ἐκδαῆναι aor. (nullum enim præs. in usu est), signif. Sciendi, usurpant Apoll. Rh. 4, 1565: Ἀπίδα καὶ πέλαγος Μινώϊον εἴ νύ που, ἥρως, ἐξεδάης, Nosti. Manetho 6, 469: Ἡ γὰρ μέτρα μακρῆς χθονὸς ἐξεδάησαν.]

[Ἐκδαίνυμαι. V. Ἐξαίνυμαι.]

[Ἐκδαίω, Exuro, agnoscere videtur Hesych. in gl. Ἐκδάθη, ἐκαύθη, Λάκωνες, si quidem ἐκδάθη est pro ἐξεδάη.]

Ἐκδάκρυον, τὸ, Lacryma stillans, Gutta inter lacrymandum cadens, susp. [Vox nihili, ficta, ut videtur, e sequenti.]

Ἐκδακρύω, Illacrymor. [Soph. Phil. 278: Ποῖ' ἐκδακρῦσαι, ποῖ' ἀποιμῶξαι κακά; Eur. Or. 1122: Ὥστ' ἐκδακρῦσαί γ' ἔνδοθεν κεχαρμένην· Phœn. 1344: Ὥστ' ἐκδακρῦσαί γ', εὖ φρονοῦντ' ἐτύγχανον (τὰ δώματα). Plut. Mor. p. 475, A: Ὁ γὰρ Ὀδυσσεὺς τοῦ μὲν κυνὸς θανόντος ἐξεδάκρυσε. || Stillo, de plantis succum emittentibus. Plut. Mor. p. 384, B: Τῶν φυτῶν ἐκδακρυόντων. Cit. Wakef. ū]

[Ἐκδαμάζω, Perdomo. Const. Man. Chron. p. 40 (?). Kall.]

Ἐκδανείζω, i. q. δανείζω [Eloco], ut τῇ πόλει ἐκδανεῖσαι χρήματα, Aristot. OEcon. 2, [21. Inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 20, 8: Τοὺς ἐκδανισοῦντας τὸ ἀργύριον ἄνδρας, et ib. 13 ἐκδανεισθέντι, et 27 ἐκδανιζέσθω et 43 ἐκδανεῖσαι et p. 21, 50 ἐγδανεισάντω (iterumque 22, 122) et 67 ἐγδανείσαιεν, et 77 ἐγδανεισώντι, et 79 ἐγδανεισθῆμεν, et ἐγδανιζέσθω 22, 131, denique ἐκδανειζέσθω 22, 134, 136. L. D. Clem. Al. Strom. 1, 1, 3: Τῷ δὲ ἀποκρυψαμένῳ τὸ πιστευθὲν ἀργύριον εἰς τὸ ἐκδανεῖσαι. Wakef. Agathias p. 252, 19: Τὸ χρυσίον... ἐντελὲς καὶ ἀλώβητον ὥσπερ ἐκδεδανεισμένον. Philipp. Anth. Pal. 11, 173: Εἰ τὸ μὲν ἐκδεδάνεικας, ὃ δ' ἄρτι δῖδως. Medio, Mutuum sumo, Eustath. Opusc. p. 71, 63: Ἰδοὺ πλοῦτος οὗτος, ὦ θεὶς καὶ, ἀνεκδιήγητος· ἐκδανείζεσθε.]

[Ἐκδάνεισις, εως, ἡ, Locatio pecuniæ. Inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 20, 10: Ἃ δὲ ἐκδάνεισις καὶ ἀναπραξις τοῦ ἀργυρίου γινέσθω καὶ ἁ λοιπὰ διοίκησις καθὼς κα δοκῇ βουλῇ καλῶς ἔχειν. L. Dindorf.]

[Ἐκδανιστὴς, ὁ, Locator pecuniæ. Inscr. ap. Grut. p. 218, b: Καὶ ἐπίσκοφον καὶ ἐκδανιστάς.]

Ἐκδαπανάω, i. q. δαπανῶ. [Expendo, Consumo. Polyb. 21, 8, 9: Ἐκδαπανᾶν τὰς τῶν ἰδίων συμμάχων χορηγίας καὶ παρασκευάς· 25, 8, 4: Τοῖς κοινοῖς ὡς ἰδίοις χρώμενος ἐξεδαπάνα τὰς προσόδους· 17, 11, 10: Τῶν πλείστων αὐτοῖς χορηγῶν ἐκδεδαπανημένων. Cor. 2, 12, 15: Ἐγὼ δὲ ἥδιστα δαπανήσω καὶ ἐκδαπανηθήσομαι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν, ubi al. ἐκδαπανήσω. Vita S. Theophanis fol. 1, iij verso: Ταῖς καλλίσταις τῶν πράξεων ἐκδαπανήσας τὸ ὕνασθαι, commodius legi videtur ἐνδαπανήσας. L. D. Eust. Opusc. p. 313, 22: Οἵπερ οὐ μόνον ἐκδαπανῶσι τὰ τοῦ ζῆν ἐπιτήδεια. Tatianus p. 25, 3, a Valck. cit.: Κἂν ἐν ποταμοῖς καὶ ἐν θαλάσσαις ἐκδαπανηθῶ, Moriar.]

[Ἔκδαρσις, εως, ἡ, q. d. Decoriatio. Nectar. Homil. p. 6 ed. Par. 1554. Boiss.]

[Ἐκδαρτικὸς, ἡ, ὀν, q. d. Decoriatorius. Tzetz. ad Hesiodi Op. v. 502: Βούδορα ἀναιρετικὰ τῶν ζώων καὶ ἐκδαρτικά. L. Dind.]

[Ἐκδασύνω, Hispido. Hesych.: Ἐκδεδασύνθαι, (τὸ) σῶμα δασὺ γεγονέναι. L. Dind.]

[Ἐκδεδιητημένως, Delicate. Pollux 6, 185: Θρυπτικῶς, ἐκδ. Angl. Cat. in Psalm. t. 1, p. 656, 36: Ὁρμὴ ἀναπίαγετος πρὸς τὸ ἐκδ. βιοῦν. Hase.]

Ἐκδεὴς, ὁ, ἡ, Cui aliquid deest, Imperfectus. [Suid. (et Zon. p. 659): Ἐκδεὲς, ἀτελὲς, ὀλιγεῖς, addito l. Æliani, ut putabat Hemst.: Ἔδοξε δὲ αὐτοῖς πρότερον, ὡς μηδὲν ἐκδεὲς εἴη τῶν θείων λογίων, εἰς τὴν πόλιν εἰσελθεῖν.]

[Ἐκδέησις, i. q. δέησις, Libellus supplex. Evagr. Hist. eccl. 1, 9: Ἐκδεήσεων δὲ αὐτῷ πρὸς Θεοδόσιον γενομένων. Hase.]

Ἔκδεια, ἡ, Penuria. Quomodo differat ab ἔνδεια, vide in illa v. [Thuc. 1, 99: Αἱ τῶν φόρων καὶ νεῶν ἐκδεῖαι. Dem. p. 890, 14: Ὁ μὲν διὰ σοῦ τὴν γεγονυῖαν ἐκδειαν οὐκ ἀποδώσειν ἡμῖν οἴεται. Lex. rh. Bekk. An. p. 247, 9: Ἔνδεια, ἡ ἔλλειψις τοῦ φόρου, leg. videtur ἐκδεια. Commemorat et Pollux 6, 197. L. Dind.]

Ἐκδείκνῡμι, Ostendo, vacante præp. Dicitur autem potius ἐνδείκνυμι. [Soph. El. 348: Εἰ λάβοις σθένος, τὸ τούτων μῖσος ἐκδείξειας ἄν· OEd. C. 1021: Ἵν' εἰ μὲν ἐν τύποισι τοῖσδ' ἔχεις τὰς παῖδας ἡμῶν, αὐτὸς ἐκδείξῃς ἐμοί· Phil. 426 pro δὺ' αὖτως δεῖν' ἔλεξας, al. δὺ' αὐτὼ δ' ἐξέδειξας. Eur. Hipp. 1298: Ἀλλ' εἰς τόδ' ἦλθον, παιδὸς ἐκδεῖξαι φρένα τοῦ σοῦ δικαίαν. Medio Joseph. A. Jud. 2, 8, 13: Ταῖς δὲ ἐγκύμοσιν οὐχ ὁμιλοῦσιν, ἐκδεικνύμενοι τὸ μὴ δι' ἡδονὴν ἀλλὰ τέκνων χρείαν γαμεῖν. Ubi leg. videtur ἐνδ., quicum permutatum ἐκδείκνυμι v. Plut. Mor. p. 25, B. L. Dind.]

[Ἐκδειμαίνω, i. q. sequens. Hierocles p. 148. Angl. Heliod. Æth. 9, 8: Καὶ τοσοῦτος ἦγος καὶ δοῦπος ἀπετελέσθη, διὰ τῆς ἀκοῆς τὴν διάνοιαν ἐκδειμαίνων. Hase.]

Ἐκδειματόω, Exterreo. Plato De rep. 2, [p. 381, E]: Μηδὲ μητέρες τὰ παιδία ἐκδειματούτωσαν [ἐκδειματοῦντων], Neque filiolos territent matres. [Dionys. De adm. vi Demosth. c. 54, p. 1121, 17: Ταῦτα ἐκδειματώθητι, His percellere. Zosimus 3, 25, 5: Ἐκδειματωθέντος δὲ πλέον τοῦ στρατοῦ. Suid.: Ἐκδειματοῦντες, ἐκφοβοῦντες. Eustath. Opusc. p. 325, 70: Τὰ ἐκείνου ἐκδειματοῦντα ἐνδάλματα. Jo. Chrysost. vol. 13, p. 343, A: Καὶ γὰρ ἐξεδειματοῦτο, φοβερὰς ὄψεις ὁρῶν ἐπὶ τῆς νυκτὸς, pro ἐξέδειμα τοῦτο, restituit Segaar. Anim. in Daniel. p. 38.]

[Ἐκδεινόω, Exaggero. Joseph. A. Jud. 17, 5, § 5: Μειζόνως ἐκδεινῶν.]

[Ἐκδειπνέω, Cœnare desino. Pollux 6, 112, capite περὶ τοῦ διαλύσασθαι τὸ συμπόσιον: Αἤξαι τὸν πότον, ἐκδειπνῆσαι.]

[Ἐκδείρω, Regluvo, Gl. Decorio, schol. Ven. Il. E, 9: Γέγονε δὲ τὸ Δάρης ἤτοι παρὰ τὸ δείρω καὶ ἐκδείρω. Hesych.: Ἐκδείρεται, ἐκδερματοῦται. Schol. Vict. Aristoph. Nub. 1397: Ἐκδείροιμεν αὐτούς. Conf. Ἐκδέρω.]

[Ἐκδεκατόω, Decimo. Diodor. 4, 21: Εὐξάμενος ἐκδεκατεύσειν Ἡρακλεῖ τὴν οὐσίαν. Et mox: Τῶν μεγαλοπλούτων τινὲς εὐξαμένους ἐκδεκατεῦσειν Ἡρακλεῖ, καὶ μετὰ ταῦτα γενομένους εὐδαίμονας, ἐκδεκατεῦσαι τὰς οὐσίας.]

[Ἐκδεκτέον, Intelligendum. Orig. C. Cels. 1, p. 36. Seidea. Athen. 5, p. 189, D : Ἐκδ. οὖν καὶ τὸ παρ' Ἐρατοσθένει ἐν τῷ Ἑρμῇ θηλυκῶς εἰρῆσθαι, βαθὺς διαρύεται αὐλών, ἀντὶ τοῦ βαθεῖα. Wakef. Etym. M. p. 422, 2 : Τὸ ἡ ὡς ἄρθρον ἐκδ.]

Ἐκδεκτικός, ἡ, όν, ex Ulpiano redditur Exceptorius.

[Ἐκδέκτωρ, ορος, ὁ, Exceptorius. Æschyl. fr. Prom. sol. ap. Plut. Mor. p. 98, C et Porphyr. De abst. 3, 18, p. 257 : Ἵππων ὄνων τ' ὀχεῖα καὶ ταύρων γονὰς δοὺς ἀντίδουλα καὶ πόνων ἐκδέκτορα. Id. Plut. p. 964, F, pro ἐκδίκτορα vitiose, ut videtur, exhibet ἀνδέκτορα.]

[Ἐκδελιάζω, Obesco, Gl.]

[Ἐκδενδρόω, Arbores exstirpo. Chron. Pasch. t. 1, p. 495, 11 : Τὸν κῆπον ἐκδενδρώσας. Corrars. Eadem Jo. Malalas p. 292, 13. L. Dind.]

[Ἐκδέξιος, ὁ, ἡ, Qui est ad dextram. Jo. Chrysost. t. 5, p. 974, 1 : Τὴν ἡμετέραν φύσιν, τὸν ἐκδέξιον τοῦ Θεοῦ καταλαβοῦσαν θρόνον. In ora tamen, conjectura probabili, ἐνδέξιον. Hasr.]

Ἔκδεξις, ἡ, Exceptio ab ea signif. excipiendi, qua quis dicitur aliquid excipere ab alio, cui succedit. Ἔκδ. τῆς βασιλήης, Successio regni, Herodot. [7, 3]. A Galen. [Gloss. p. 462] ap. Hippocr. exp. ἀποδοχή.

[Ἐκδέρκομαι, Prospicio. Hom. Il. Ψ, 477 : Οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκδέρκεται ὄσσε, ubi nunc ἐκ δέρκεται divisim. Compositum diserte agnoscit Eust. L. D. Adamant. Phys. 1, 2 : Ἀεπτὸν ἐκδέδορκε. Kall.]

[Ἐκδερματίζω, Decorio. Photius et Suid. : Περισκυτίζοντος, ἐκδερματίζοντος. Suid. : Ἀσκὸν δέρειν· τὸ δέρμα μου εἰς ἀσκὸν ἐκδερματίζειν.]

[Ἐκδερματόω, idem. Hesych. : Ἐκδείρεται, ἐκδερματοῦται. Wakef. Schol. Rav. Aristoph. Thesm. 760 : Ἐκδερματώσαντες τὰ ἱερεῖα. L. Dind.]

Ἐκδέρω, i. q. ἀποδέρω [Decorio, Deglubo, Gl. Eur. Electr. 824 : Βύρσαν ἐξέδειρεν. Plato Euthyd. p. 301, C : Σφάττειν καὶ ἐκδέρειν. Xen. An. 1, 2, 8 : Ἐνταῦθα λέγεται Ἀπόλλων ἐκδεῖραι Μαρσύαν. Apollod. 3, 1, 4, 2 : Ἐκδείρας βοῦν. Schol. Ven. Hom. Il. X, 80 : Αἶγας ἀνιεμένους ἀντὶ τοῦ γυμνοῦντας καὶ ἐκδέροντας. Schol. Aristoph. Nub. 441, τὸ σῶμα. Diodor. 4, 47 : Τοῦ σώματος ἐκδαρέντος, ubi al. ἐκδαρθέντος, de qua formarum varietate v. in Δέρω. Prov. Ἐκδεδαρμένον δέρεις, ἐπὶ τῶν μάτην ποιούντων, explicat Suidas. De flagellando usurpasse traditur Hyperides ap. Poll. 3, 79 : Κρεμάσας ἐκ τοῦ κίονος ἐξέδειρεν, ὅθεν καὶ μωλώπων ἔτι νῦν τὸ δέρμα ματτὸν ἔχει. Aristoph. Vesp. 450 : Εὐρὼν τοὺς βότρυς κλέπτοντά σε προσαγαγὼν πρὸς τὴν ἰλάαν ἐξέδειρ' εὖ κἀνδρικῶς. Schol. Ran. 519 : Ἐκ τούτου δείκνυται ὅτι παρέτιλλον καὶ οἱονεὶ ἐξέδειρον ἢ ἔτυπτον τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Improprie de arbore decorticata Eustath. Il. p. 726, 14 : Τὸ δόρυ, τουτέστι τὸ ἐκδεδαρμένον ξύλον. Ubi alludit ad etymologiam voc. δόρυ, quod sec. Etym. M. p. 283, 27, nonnulli ducebant a δέρω, τὸ λεπίζω. Locos Pollucis et Eust. cit. Hemst.]

Ἐκδεισμόω, Religo, sequente ablativo. [Polyb. 3, 33, 8 : Πάνυ δ' ἐμπείρως καὶ φρονίμως ἐκλογιζόμενος ἐκ μὲν Λιβύης εἰς Ἰβηρίαν, ἐκ δ' Ἰβηρίας εἰς Λιβύην διεβίβαζε στρατιώτας, ἐκδεσμεύων τὴν ἑκατέρων πίστιν εἰς ἀλλήλους διὰ τοιαύτης οἰκονομίας. Schol. Hom. Il. Ψ, 121 Ἔκδεον) ἐξεδίσμευον, citat Wakef.]

[Ἐκδεσμέω.] Ἐκδεσμεῖν ap. Gregor. pro Irretire.

[Ἔκδετος, ὁ, ἡ, Religatus. Alpheus Anth. Pal. 9, 97, 4 : Ἔκδετον ἐξ ἵππων Ἕκτορα συρόμενον.]

[Ἐκδέφω, Cædo, unde Ἐκδέφηται, ἐκμαστιγώσηται ap. Hesychium.]

Ἐκδέχομαι, Excipio, Succedo, Herodot. : Τούτου ἐκδέξασθαι τὴν βασιληίην. [V. 1, 26, 107; 8, 44. Etiam absolute, ἐξεδέξατο, sc. τὴν βασιληίην, 1, 16, 103. Schweigh. Adde 2, 161.] Sic ἐκδέχεσθαι τὴν ἀρχήν, et διαδέχεσθαι, Paus. in Lac. pro eod. At Ἥλιεμος ἐμφύλιος ἐξεδέξατο Ῥωμαίους, Polyb. [1, 65, 2], eo modo, quo dicit Liv. : Nec tranquillior nox diem tam fœde actum excepit. [Similia hæc Herodoti 4, 1 : Τοὺς δὲ Σκύθας ... ἐξεδέξατο οὐκ Ἑλάσσων πόνος τοῦ Μηδικοῦ· 1, 185 : Ἔκ τε τῶν πλόων ἐκδέχηται περίοδος τῆς λίμνης μακρή· 4, 39 : Ἥ τε Περσικὴ καὶ ἡ ἀπὸ ταύτης ἐκδεχομένη Ἀσσυρίη· 99 : Ἡ Σκυθικὴ ἐκδέκεται. Proprie Hom. Il. N, 710 : Ἕταροι, οἳ οἱ σάκος ἐξεδέχοντο. Æsch. Cho. 762 : Ὀρέστην ἐξεδεξάμην πατρὶ, A patre accepi. Herodot. 2, 166 : Τὰ ἐς πόλεμον ἐπασκέουσι μοῦνα, παῖς παρὰ πατρὸς ἐκδεχόμενος. De oratione, Plato Euthyd. p. 277, B : Καὶ οὕπω σφόδρα τι ταῦτα εἴρητο τῷ Εὐθυδήμῳ, καὶ ὁ Διονυσόδωρος, ὥσπερ σφαῖραν ἐκδεξάμενος τὸν λόγον πάλιν ἐστοχάζετο τοῦ μειρακίου. Iambl. Vit. Pyth. c. 27, 125, p. 105=266 : Ἐκδεξάμενον τῶν Πυθαγορείων τινὰ φῆσαι. De aliis rebus. Demosth. p. 352, 25 : Ἐκεῖνος ἐκδέχεται τὴν αἰτίαν καί φησιν αὐτὸς αἴτιος γεγενῆσθαι. Diodor. 18, 26 : Τὸ δ' ἐκδεχόμενον τὴν καμάραν περίστυλον χρυσοῦν ὑπῆρχεν. || Excipio succedentem. Dioscor. Anth. Pal. 12, 169, 4 : Δεσπόσυνον καὶ τρίτον ἐκδέχομαι.] || Expecto. [Præstolor, Operior; Ἐκδέξαι, Operire, addunt Gl.] Basil. De avaritia, Μὴ λιμὸν ἐκδέχου διὰ χρυσὸν, μὴ ἀνάμενε σιτοδείαν. In qua signif. aliquoties et in N. T. habetur, sicut et ἀπεκδέχομαι. In vett. autem scriptt. usitatius est hac in signif. προσδέχομαι, quantum quidem ego meminisse possum. [Suid. : Ἐκδέχεσθαι οὐκ ἐπὶ τοῦ ἀναμεῖναι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀναδέξασθαι καὶ ἀναλαβεῖν. Soph. Phil. 123 : Σὺ μὲν μένων νυν κεῖνον ἐνθάδ' ἐκδέχου. Demosth. p. 61, 25 : Τὸ δοκεῖν ἐκδέχεσθαί τι τῶν ἐκείνοις πεπραγμένων. Schol. Hom. Il. B, 145 : Τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐκδεχόμενος ἔμεινε παρὰ ταῖς Κωκάλου θυγατράσιν. Tryphiod. v. 197 : Τλήμονες ἐκδέχεται πότε παύεται ὄβριμον ὕδωρ. Schol. Vat. Eur. Tro. 244 : Τίνα τῶν Τρωάδων πότμος εὐτυχὴς ἐκδέχεται; Dionys. A. R. 6, 67 : Παρεκάλεσαν ἐκδέχεσθαι μεθ' ἡσυχίας ἕως ἂν γένηται τὸ προβούλευμα τῆς βουλῆς. || Accipio, Intelligo, Interpretor. Polyb. 10, 18, 12 : Οὐκ ὀρθῶς τοὺς ἡμετέρους ἐκδέχῃ λόγους· 12, 16, 11 : Τὴν προαίρεσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐκδεχόμενος· 38, 2, 5 : Βέλτιον ἐκδεχομένων τὸ γεγονός. Diodor. 14, 56 : Ἐξεδέχοντο τὴν ζημίαν πρὸς τὸ συμφέρον ἑαυτοῖς. Iambl. Protr. 19, p. 348 : Τὸ δὲ ἐπὶ χοίνικι μὴ καθίζου πυθαγορικώτερον ἐκδέξαιτο ἄν τις. Ammon. p. 54 : Εἰσὶ δὲ οἱ μὲν ἀνεψιοὶ τῶν ἀδελφῶν παῖδες, καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα· 107 : Ὀρεῖδει δέ τις, ὡς ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα. Schol. Apoll. Rh. 2, 1088 : Κράτης δὲ ἐξεδέξατο (cod. ἐξελ., cod. vitio quo ap. Athen. 3, p. 85, F, ἐκλιξάμενοι libri pro ἐκδ.) τὸν δοκόν. Confert Schæf. schol. Ven. Hom. Il. Θ, 163 : Εἰ δὲ τὸ ἄντα ἐπίρρημα ἐκδέχονται, ἐναντίον τῇ διανοίᾳ παραλήψονται· N, 450 : Ζηνόδοτος γὰρ ὡς ἐπίκουρον, ἐκδεχόμενος βασιλέα καὶ φύλακα, etc. Confus. c. ἐνδέχομαι Eur. Phœn. 475.]

Ἐκδέω, Religo ab aliqua re, Lucian. Appendo, Bud. [Hom. Od. X, 174 : Σανίδας δ' ἐκδῆσαι ὄπισθεν. Eur. Andr. 556 : Τίνι δίκῃ χέρας βρόχοισιν ἐκδήσαντες οἶδ' ἄγουσί σε; Seq. genit. Il. Ψ, 121 : Τὰς μὲν (quercus) ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοὶ ἕκδεον ἡμιόνων. Od. K, 96 : Πέτρης ἐκ πείσματα δῆσας. Pollux 9, 124 : Οὗ ζῷου λίνον ἐκδήσαντες ἁρπᾶσαι. Basil. M. vol. 1, p. 47, B : Οἱ δὲ τοὺς ὀλύνθους ἐκδήσαντες τῶν εὐκάρπων καὶ ἡμέρων συκῶν τὴν ἀτονίαν ἰῶνται. Figurate, Pendeo ex, Presse sequor, pass. utitur Liban. vol. 4, p. 835, 13, quem cit. Jacobs. : Οἱ πόδες οἱ μὲν ἐβουλόμην οὐ προσῆσαν (l. προήσαν), τῶν δὲ τῆς ἑταίρας ἰχνῶν ἐξεδέεντο. Et aliter Plotin. p. 272, A, a Creuzero coll., de quæstione nectenda. || Med. Ex me suspendo vel Mihi suspendo, Herodot. 4, 76 : Τὴν ὀρτὴν πᾶσαν ἐπιτέλεε τῇ θεῷ, τύμπανόν τε ἔχων καὶ ἐκδησάμενος ἀγάλματα. Eur. Hipp. 167 : Μουνάγου δ' ἀκταῖσιν ἐκδήσαντο πλεκτὰς πεισμάτων ἀρχάς, ἐπ' ἀπείρου τε γᾶς ἔβασαν. Ubi de constr. c. dat. v. Valcken. Ex eo l. phrasin ἐκδήσασθαι τὰ πείσματα fort. sumpsit Pollux 1, 103. Philo vol. 2, p. 89, 12 : Τῶν ἰμονιῶν ἐκδησάμεναι τοὺς καθίσκους.]

[Ἐκδηθόνω, Perduro. Aret. Diut. m. cur. 1, 1, p. 114=127 : Ἢν δὲ καὶ ἐκδηθύνῃ (morbus), χρόνιος καρτερὰ ἔσται.]

Ἔκδηλος, ὁ, ἡ, i. q. διάδηλος, sed potius in carm.; Conspicuus, Illustris, [Clarus, Perspicuus, Gl.]. Epigr. [Hesych. : Ἔκδηλος, φανερὸς ἢ ὑπερέχων. Hom. Il. E, 2 : Ἵν' ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν Ἀργείοισι γένοιτο. Demosth. p. 24, 10 : Πάντα ἐποίησεν ἔκδηλα (mala, si bellum est propinquum). Polyb. 3, 12, 4 : Ἀσεβούσης μὲν οὖν προαποθανὼν οὐ πᾶσιν ἔκδηλον ἐποίησε τὴν αὐτοῦ προαίρεσιν· 30, 10, 7 : Τῶν ἐκδήλων τι πεποιηκότων. Aret. Diut. m. sign. 2, 13, p. 68=76 : Ὡς δοκέειν τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῖσι ὤμοισι ἰζάνειν, καὶ ὧδε οὐκ ἔκδηλον, Per se non admodum conspicuam. L. D. Eust. Opusc. p. 322, 1 : Τὴν δὲ γλῶσσαν, διαδεξαμένην αὐτὰ τὰ νοήματα, ἐπιμελῶς

μαιεύεσθαι καὶ προάγειν εἰς ἔκδηλον. Argum. 2 Aristoph. Pluti : Ἐπερωτᾷ δὲ τὸν θεὸν πῶς ἂν εἰς ἔκδηλον ἀβρόν τε μετασταίη βίον, Splendidum.]

Ἐκδηλόω, i. q. δηλόω [Manifesto, Aperio. Theophr. C. Pl. 2, 18, 4 : Καὶ τοῦτο οὐθὲς ἐκδηλοῖ κατὰ τὴν βλάστησιν· fr. 5 De ventis, 35 : Ὁ γὰρ ἀὴρ ... ἐξεδήλωσεν ἀεὶ τὴν ἐπιοῦσαν πνοήν· C. Pl. 2, 6, 4 : Ὅπερ ἐκδηλούμενον φαίνεται καὶ ἐπὶ τούτου τοῦ ὕδατος.]

[Ἐκδήλως, Manifeste, Gl. Pachymeres Epist. 187, ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 1086, D : Γράμματα ... ἐκδ. πρεσβυτερικά. L. D. Athen. 13, p. 561 : Τῆς Ἀκαδημίας ἐκδ. τῇ Ἀθηνᾷ καθιερωμένης. Hesych. : Ἐκπρεπῶς, ἐκδ. Angl. Pollux 6, 207. Compar. Cat. in Psalm. t. 1, p. 315, 21 : Ἐκδηλοτέρως δὲ ταῦτα λαβεῖν ἔξεστιν εἰς τὸν Χριστὸν, Manifestius accipere liceat de.... Hase.]

Ἐκδημαγωγέω, i. q. δημαγωγέω [Populum allicio, duco, pellicio. Dionys. A. R. 5, 61 : Ὑφ' ὧν ἐκδημαγωγηθέντες ὅσοι τοῦ Λατίνων μετεῖχον γένους· 7, 4 : Λόγου πολιτικοῦ δύναμιν ἀσκήσας ἐξεδημαγώγησε τὸ πλῆθος· 56 : Ὑπὸ τῶν κακίστων ἐκδημαγωγούμενος (ὁ ὅμιλος). Cum δημ. confus. ib. 25.]

Ἐκδημέω, E populo s. Gente mea peregre abeo, Peregrinor; ut in Hist. Eccl. : Καὶ τὴν ἐσχάτην Ἰνδίαν ἱστορῆσαι ποθήσας, μετὰ τοῖς δύο μειρακίοις ἐξεδήμησε. Sic, Ἐξεδήμησεν ἐς τὴν Ἑλλήδα. Et Naz. : Ἐκδημήσομεν πρὸς θεόν. [Herodot. 1, 30 : Αὐτῶν τούτων καὶ τῆς θεωρίης ἐκδημήσας ὁ Σόλων εἵνεκεν. Plato Leg. 9, p. 864, E : Τὸν ἐνιαυτὸν ἐκδημῶν· et ib. 12, 952, D; 961, A. L. D. Soph. OEd. T. 114 : Θεωρὸς, ὡς ἔφασκεν, ἐκδημῶν. Aristæn. Ep. 2, 13 : Ὅσον ἡμῶν ἐκδεδήμηκας χρόνον, cit. Hemst. Hesych. : Ἐκδημεῖ, ἀποδημεῖ, ἀναχωρεῖ. Probat etiam Thomas M. p. 280. || Morior. Triodium : Ἐὰν γένηται ἀδελφὸν ἐκδημῆσαι πρὸς κύριον ἐν ταῖς ἁγίαις ταύταις ἡμέραις. Ita Typicum c. 30. Ducang.]

Ἐκδημία, ἡ, Discessus s. Abitus e populo, Peregrinatio [Profectio add. Gl.], s. simpl. Discessus. Gregor., de Basilio discedente Athenis loquens et a se distracto, Ἡρπῆν ἡ τῆς ἐκδημίας ἡμέρα καὶ ὅσα ἐκ τῆς ἐκδημίας. [Antiatt. Bekk. p. 93, 26 : Ἐκδημία, οὐ μόνον ἀποδημία. Εὐριπίδης Ὑψιπύλῃ. Plato Leg. 9, p. 869, E : Ἐνιαυτὸς εἷς ἔστω τῆς ἐκδημίας· 12, p. 950, E : Τὰς δὲ κατὰ πόλεμον ... ἀποδημίας οὐκ ἐν ἐκδημίαις πολιτικαῖς ἄξιον ἀγορεύειν. Polyb. 16, 22, 5 : Αὐτὸν μὲν ἄνδρα γεγονέναι διὰ τὴν ἐκδημίαν καὶ διὰ τὸ Μακεδόσιν ὡμιληκέναι· 25, 6, 4 : Ἐγένετο περὶ τὴν ἐκδημίαν. Cum genit. Diodor. 1, 82 : Κατὰ δὲ τὰς στρατείας καὶ τὰς τῆς χώρας ἐκδημίας θεραπεύονται πάντες οὐδένα μισθὸν ἰδίᾳ διδόντες.] || Peculiariter dicitur etiam de Discessu ex hac vita. Gregor. : Διηνὸν ὑστεροβουλία, καὶ τῆς ζημίας αἰσθάνεσθαι μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἐκδημίαν, Post obitum. [Inscr. Anth. Pal. 3, 5 : Ἔστι δὲ καὶ Μιροπὴ βάκτρον κατέχουσα καὶ συνεργοῦσα τῷ υἱῷ πρὸς τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἐκδημίαν. L. Diap.]

[Ἐκδημιουργέω, Creo, Effingo. Joann. Jejun. apud Chrysost. t. 7, p. 654, 20 : Τὸν πόδα κινοῦσα, ὡς ὁ δεσπότης ἐξεδημιούργησεν, ἐν τῇ καταστολῇ κοσμίως. Hase.]

Ἐκδημοκοπέω, Popularitate mihi populum servire perpello. Chio [Epist. 15] : Ὅταν δέ τις δουλωσάμενος ἐκδημοκοπήσῃ τοὺς δουλωθέντας. Bud. Comm.

Ἔκδημος, ὁ, ἡ, Qui a populo dissitus et remotus est, Qui extra populi alicujus fines est, [Profector, Gl.]. Dicturque et de re aliqua, et de persona. De persona, Xen. Cyrop. 8, [5, 12] : Ὅταν δὲ οὗτος ἔκδημος ᾖ, Quum vero peregre abfuerit. Sic ἔκδημος ξένος [Eur. Andr. 880], Qui peregre degit. Interdum vero et gen. additur, et signif. simpl. Absens; ut Eur. [Hipp. 281] : Ἔκδημος τῆσδε χθονὸς, Absens, ab hoc solo. [Conf. ibid. 659, Bacch. 215. Pseudeurip. Iphig. Aul. 419] : Ἔκδημος ὢν δωμάτων, Procul a penatibus foris agens. De re, Thuc. 2, [10] : Τά τε ἐπιτήδεια, οἷα εἰκὸς ἐπὶ ἔξοδον ἔκδημον, Ad longinquam expeditionem : 1, 1 : Ἔκδήμους στρατείας πολὺ ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν, Longinqua bella procul domo. [Ἔκδημος στρατεία, Liban. t. 4, p. 114, 23. Sic cod. Monac. pro ἔνδημος. Jacobs.] Sic πόλεμος, Exterum et longinquum bellum, Bud. e Plut. [Memorat idem Pollux 1, 177; 9, 9.] Et ἔως, Eur. [Hipp. 32. Et ib. 37 : Ἔκδημον φυγήν. Mœris p. 143 : Ἔκδημος Ἀττικῶς, ἀπόδημος Ἑλληνικῶς, ubi v. Piers. Pollux 4, 28 : Εἴποις δ' ἂν τὴν πρεσβείαν ἔκδημον πολιτείαν.]

[Ἐκδημος, ὁ, Ecdemus, vir Megalopolitanus, ap. Polyb. 10, 25, 2, Plut. Philopœm. c. 1, Suidam v. Φιλοποίμην, p. 3801, B. Vitiose Ἐκδηλος vocari videtur id. ap. Plut. Arat. c. 5, Pausan. 8, 49, 2, Suidam ib. p. 3802, B. L. Diapoar.]

[Ἐκδημοσιεύω, Publico, Divulgo. Dio Cass. 61, 12 : Ἐκδημοσιευθῆναι τὸ μίασμα.]

Ἐκδημόσιος. Pollux 8 [immo 7, 200] : Συνθηματιζίους δὲ στεφάνους εἶρηκεν Ἀριστοφάνης τοὺς ἠργολαβημένους, οὓς οἱ νῦν ἐκδημοσίους λέγουσι. [Ἐκδοτικοὺς suspicatur HSt. in Συνθηματιζίους. Sed rectius Kuhnius conj. ἐκδοσίμους.]

[Ἐκδηόω, Everto, Vasto, Excido. Hesych. : Ἐξεδήωσεν (ἐξεδήωσεν), ἐπόρθησε, κατέκοψεν. L. D. Med. Procop. Hist. arc. p. 57, B : Ὥσπερ γάρ τις ποταμὸς ἄένναος ἐς ἡμέραν ἑκάστην ἐκδηούμενος κατελήιζετο τοὺς ὑπηκόους. Sed ibi Suid. v. Ἄένναος exhibet ἐδῄου τε καὶ ἐλῃίζετο.]

[Ἐκδιαβαίνω, Egredior per, Pertranseo. Hom. Il. K, 198 : Τάφρον δ' ἐκδιαβάντες.]

Ἐκδιαδοχή, ἡ, Successio, Traditio, VV. LL. Vacat autem præp. [Var. script. pro ἐκδοχὴ ap. Thom. Mag. p. 281. L. Diapoar.]

[Ἐκδιαζομεύω. V. Διαζωμεύω.]

Ἐκδιαιτῶμαι ab hac τοῦ διαιτῶμαι signif. [ut sit i. q. πολιτεύομαι] manasse arbitror. Loquor de ἐκδιαιτῶμαι signif. Licentiose vivo, Insolenti quodam et minime laudabili vitæ genere utor. Item, In luxum effusus sum, Luxuriose vivo; ut Bud. interpr. ap. Appian. in Libyco, de Nasicæ sententia loquens in senatu : unde ἐκδεδιητημένος exp. etiam ἀκόλαστος. Sed ἐκδιαιτῶμαι potius cum adjectione reperio quam per se positum; ut Thuc. [1, 132] : Τά τε ἄλλα αὐτοῦ ἀνεσκόπουν, εἴτι που ἐξεδεδίητο τῶν καθεστώτων νομίμων, Descivisset s. Defecisset a patria disciplina, sed si vis verbi consideranda sit, intelligendum est Descivisset, δίαιταν immutando, vel ab ea discedendo. [Quod ap. Thuc. est ἐξεδιήτητο, respici ab Hesychio in gl. Ἐξεδιατεῖ, τὸ ἔξω τῆς νομίμου διαίτης ἐγεγόνει, post intt. animadvertit Valck. Diatr. Eur. p. 278, C. Adde Poll. 6, 185, Hesych. et Suid. Max. Tyr. Diss. 9, p. 163 : Δικαστήριον πονηρὸν ... ἐκδεδιητημένον ὑπ' ἐξουσίας. Synes. De regno p. 2, C : Τὰ ὦτα ἐκδεδιήτηται. Dionys. A. R. 5, 74 : Κράτιστος ἦν βασιλεὺς ὁ δικαιότατός τε καὶ νομιμώτατος καὶ μηδὲν ἐκδιαιτώμενος τῶν πατρίων.] Philo autem [vol. 2, p. 128, 3] dixit c. accus. : Πρὶν ἂν ἐκδιαιτηθῇς τὰ πάτρια, Priusquam a patriis institutis desciveris. Sic Id.: Ἀλλὰ πάντα τὰ τῆς ἀρχαίας πολιτείας ἐκδεδιητημένους. [Clem. Alex. fr. 1018 ita lego, Μεμακαρισμένον δὲ ὁρῶν καὶ ἐκδεδιητημένον. Routh.] Id. dixit : Ὅταν εἰς ἀναρχίαν ἐκδιαιτῶνται. Qua constr. legimus et ap. Athen. p. 232 [13, p. 556, C], sed in bonam partem, Μήδεια ἦδη εἰς τὰ ἁμείνω καὶ Ἑλληνικὰ ἐκδεδιητημένη, q. d. Quæ mutata pristina diæta (intelligo autem, mutato pristino vitæ genere) transiisset ad meliores ritus. Idem vero et sine adjectione usus est p. 75, ubi μεταβάλλειν τὴν δίαιταν pro eod. dicere videtur. [Hippocr. De insomn. p. 378, 27 : Περὶ μὲν τῶν οὐρανίων σημείων, ἄστρων, οὕτω χρὴ γινώσκοντα προμηθέεσθαι καὶ ἐκδιαιτᾶσθαι. Hemst. Aret. Diut. m. sign. 2, 6, p. 57=65 : Ξύνηθες δὲ καὶ τοῖς ὑπό τε ἀνάγκαις ἐκδεδιητημένοις λιπτῇ καὶ σκληροτέρῃ διαίτῃ.] Dicitur et ἐκδιαιτᾶν act. pro Male administrare, ex Suid. [Ἐκδιήτησε, κακῶς διῴκησε, et qui κακῶς οἰκονόμησεν addit Zonar. p. 664. Idem et Hesych. et Zon. 775 : Ἐξεδιήτησε, κακῶς διῴκησε.]

Ἐκδιαίτησις, ἡ, q. d. Discessio a diæta, Mutatio instituti vitæ in pejus. Et cum gen., Ἐκδιαίτησις τῶν πατρίων ap. Philon. [vol. 2, p. 124, 43. Conf. id. ib. 160, 24; 176, 38], Defectio a disciplina patria, ita intelligendo Defectionem ut Deficere exp. in Ἐκδιαιτᾶσθαι. Item, Vita in luxum effusa. [Altera hæc signif. nonnisi per consequens ducitur e locis qualis hi sunt Plut. Alex. c. 45 : Ἀπόπειρά τις ὑρεῖτο τῆς προσκυνήσεως αὐτῇ τοῖς Μακεδόσι, κατὰ μικρὸν ἀνασχέσθαι τὴν ἐκδιαίτησιν αὐτοῦ καὶ μεταβολὴν ἐθιζομένους· Mor. p. 493, C : Καταμαρτυρῆσαι τοῦ βίου ἡμῶν πολλὴν τοῦ κατὰ φύσιν

ἐκδιαίτησιν καὶ παράβασιν. Memorat Pollux 6, 185.] A

[Ἐκδιαιτητής, ὁ, Corruptor. Theophyl. Sim. Hist. 4, p. 97, C: Παίδων γνώμης ἐκδιαιτητὴς ὁ μὴ ταῖς ἑαυτοῦ πράξεσι δεδικαχὼς τὰ συμφέροντα.]

[Ἐκδιαπρίζω, Serra disseco. Appian. Civ. 4, 20: Ὁ δὲ Λαίνας ... ἐκ τοῦ φορείου τὴν κεφαλὴν (Ciceronis) ἐπισπάσας ἀπέτεμεν, ἐς τρὶς ἐπιπλήσσων καὶ ἐκδιαπρίζων ὑπὸ ἀπειρίας. Nisi leg. διαπρίζων.]

Ἐκδιάστρα, ἡ, Stamen, κλῶσμα, ὁ στήμων, Hesych.

[Ἐκδιαφεύγω, Effugio. Nemes. De nat. hom. p. 158, 5 Matth.: Ἵνα δὲ (Aristoteles) καὶ ἄλλα τινὰ δοκοῦντα εἶναι ἄτοπα ἐκδιαφύγῃ. Hase.]

[Ἐκδίδαγμα, τὸ, Documentum. Eur. Ion. 1418: Σκέψασθ' ὁ παῖς ποτ' οὖσ' ὕφασμ' ὕφην' ἐγώ. — Ποῖόν τι; πολλὰ παρθένων ὑφάσματα. — Οὐ τέλεον, οἷον δ' ἐκδίδαγμα κερκίδος.]

[Ἐκδιδακτέον, Docendum. Tzetz. Iamb. v. 15: Ἀλλ' ἐκδ. μοι τοῖς φυτοσπόροις ... ἣν νῦν ἀγωγὴν ἐκδιδάσκειν χρὴ τέκνα. Elberling.]

Ἐκδιδάσκω, Edoceo, Bud. ex Antiphonte [p. 711]: Ὁ γὰρ χρόνος καὶ ἡ ἐμπειρία τὰ μὴ καλῶς ἔχοντα ἐκδι- B δάσκει τοὺς ἀνθρώπους. [Æsch. Prom. 698: Λέγ', ἐκδίδασκε· 981: Ἀλλ' ἐκδιδάσκει πάνθ' ὁ γηράσκων χρόνος. Soph. Phil. 436: Λόγῳ δέ σε βραχεῖ τοῦτ' ἐκδιδάξω. Theocr. 6, 40: Ταῦτα γὰρ ἁ γραία με Κοτυταρὶς ἐξεδίδαξεν· 24, 103: Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν. L. D. Themist. Or. 23, p. 289, D: Ὀρθοέπειαν μισθοῦ ἐκδιδάσκων τοὺς νέους. Hemst. Aliæ constrr. sunt c. inf. Soph. El. 395: Μή μ' ἐκδίδασκε τοῖς φίλοις εἶναι κακήν· Ant. 298: Τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ' ἵστασθαι βροτῶν. Aristoph. Ran. 1026: Εἶτα διδάξας Πέρσας μετὰ ταῦτ' ἐπιθυμεῖν ἐξεδίδαξα νικᾶν ἀεὶ τοὺς ἀντιπάλους. Et cum adj. ib. 1019: Καὶ σὺ τί δράσας οὕτως αὐτοὺς γενναίους ἐξεδίδαξας; Et cum ὡς Soph. OEd. T. 1370: Ὡς μὲν τάδ', οὐχ ὧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα, μή μ' ἐκδίδασκε. || Forma aor. inf. ἐκδιδασκῆσαι est ap. Pind. Pyth. 4, 217: Λιτάς τ' ἐπαοιδὰς ἐκδιδάσκησεν σοφὸν Αἰσονίδαν.] Et in pass. Edoceor s. Disco; ut, Ἐκδιδάσκομαι τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν, Lingua Græca imbuor. [Soph. El. 621: Αἰσχροῖς γὰρ αἰσχρὰ πράγματ' ἐκδιδάσκεται· OEd. C T. 38: Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον οὐδ' ἐκδιδαχθείς· Trach. 934: Ὄψ' ἐκδιδαχθεὶς τῶν κατ' οἶκον, οὕνεκα ἄκουσα πρὸς τοῦ θηρὸς ἔρξειεν τάδε· 1110: Ἵν' ἐκδιδαχθῇ πᾶσιν ἀγγέλλειν· 1245: Ἀλλ' ἐκδιδαχθῶ δῆτα δυσσεβεῖν;] || Sicut autem διδάσκομαι exp. Instituendum s. Docendum loco vel curo, sic hoc ἐκδιδάσκομαι quoque redditur Edocendum loco, Edocendum curo; ut Eur. Med. [295]: Χρὴ δ' οὔποθ' ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ, Παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς.

Ἐκδιδράσκω, Ion. Ἐκδιδρήσκω, Aufugio, Profugio. [Herodot. 3, 4: Ἐκδιδρήσκει πλοίῳ ἐξ Αἰγύπτου· 4, 148: Οἱ Μινύαι ἐκδράντες ἐκ τῆς ἑρκτῆς· 6, 24: Σκύθης ἐκ τῆς Ἰνύκου ἐκδιδρήσκει ἐς Ἱμέρην· 90: Νικόδρομος ἐς πλοῖον ἐσβὰς ἐκδιδρήσκει ἐκ τῆς Αἰγίνης· et 9, 88. Eur. Heracl. 14: Πρῶτον μὲν ἡμᾶς ἤθελ' Εὐρυσθεὺς κτανεῖν, ἀλλ' ἐξέδραμεν. Thuc. 1, 126: Ὁ μὲν οὖν Κύλων καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἐκδιδράσκουσιν· et 6, 7. Aristoph. Eccl. 55: Πάνυ ταλαιπώρως ἔγωγ' ἐκδρᾶσα· Vesp. 126. Dio Cass. 37, 47: Ἐπὶ Οὐεντίαν πόλιν στρατεύσας οὕτως D αὐτοὺς κατέπληξεν, ὥστε τοὺς πλείους ἐκδρᾶναι, alibique sæpe. Figurate Eust. Od. p. 1634, 13: Γρίφους ... τὴν μὲν ἀρχὴν λεπτούς τινας καὶ οἵους ῥᾷον ἐκδιδράσκεσθαι, τέλος δὲ ἁδροὺς καὶ δυσδιαφύκτους. Plur. tert. ἐξέδρᾰν memorat Phryn. Bekk. An. p. 11, 7. L. Dindorf.]

[Ἐκδιδύσκω, i. q. ἐκδύω. Joseph. Bell. Jud. 2, 14, 2: Πόλεις δὲ ὅλας ἐξεδίδυσκε, Despoliabat. Conf. apud LXX 2 Sam. 23, 10; Nehem. 4, 23; Hos. 7, 1.]

Ἐκδίδωμι, q. d. Extra do. [Soph. OEd. T. 1040: Ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι, Tradit. Pind. Ol. 13, 102: Δὶ τοῦτ' Ἐνυλίῳ τ' ἐκδώσομεν πράσσειν, Permittemus.] Hanc enim puto constituendam velut generalem signif., quæ in alias postea dividatur. Ac primum includi hanc signif. verbo ἐκδίδωμι dico, quum vertitur Dedo: ut ap. Thuc. 1, [136: conf. 137, 115; 8, 21]: Εἰ ἐκδοίη αὐτὸν, σωτηρίας ἂν τῆς ψυχῆς ἀποστερῆσαι. [Æschyl. Suppl. 340: Αἰτοῦσι μὴ 'κδῷς παισὶν Αἰγύπτου, πάλιν, etc. Soph. Phil. 1386: Ὅς γε τοῖς ἐχθροῖσί μ' ἐκδοῦναι θέλεις. Herodot. tum alibi sæpe tum 1, 74: Οὐ γὰρ δὴ ὁ Ἀλυάττης ἐξεδίδου τοὺς Σκύθας ἐξαιτέοντι Κυαξάρει. Aristot. Art. poet. c. 14: Ὁ υἱὸς τὴν μητέρα ἐκδιδόναι μέλλων. Polyb. 3, 8, 8: Τὸν Ἀννίβαν ἐκδιδόναι σφίσι τοὺς Καρχηδονίους, etc.] Sic Plut. [Thes. c. 19]: Ἐκδιδόναι Δαίδαλον αὐτῷ κελεύων. Sic alibi ἐκδιδόναι τοὺς αὐτόχειρας. Usus est et Dem. pro Hosti permittere, p. 175, 176 [p. 420, 15: Ἀμφίπολιν ἐξέδωκε καὶ ἀπέδοτο· 425, 15: Χώρας ἐκδεδωκὼς ἐν αἷς τοὺς θεοὺς ὑφ' ὑμῶν ... τιμᾶσθαι προσῆκεν. Et sim. p. 524, 4 et 12. Pollux 1, 168 inter vocc. Deditionem signiff.: Σφᾶς αὐτοὺς ἐξέδοσαν.] Sed et ἐκδοῦναι ἀνδράποδον ἐπὶ βασάνῳ ab Eod. dicitur, sicut et ἐξαιτεῖν, In Aphob. p. 32 [p. 855, 24, etc. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 479, A: Τὸ μηδὲν ἄλλο πάσχειν τῶν λυπηρῶν μηδὲ τιμωρίαις ἐκδίδοσθαι. L. D. Polyæn. 6, 7, p. 560: Αὐτὸν εἰς πᾶσαν τιμωρίαν ἐξέδωκε τοῖς δικασταῖς. Ἐκδιδόναι ἑαυτὸν πρὸς vel εἴς τι, Can. 51 Conc. 6 in Tr p. 218, B, C. Hemst. Pollux 6, 127: Τὸ σῶμα ἐκδεδωκὼς εἰς αἰσχύνην. Ἐκδίδωμι ἐμαυτὸν seq. dat., Dedo me rei. Euseb. H. E. 1, 3: Ἀνοσιουργίαις ἑαυτοὺς ἐκδεδωκότες. Philo vol. 2, p. 605, 4: Ἐκδόντες ἀστάτοις καὶ τυχηροῖς πράγμασιν ἑαυτούς. L. D. Liban. vol. 4, p. 909, 2 sec. cod. Paris. ap. Bast. ad Greg. p. 721: Θεοὺς τῇ τῶν νοσημάτων ἰσχύι ἐκδεδωκότας τὰ τῶν ἀνθρώπων σώματα.] || Ad primam illam signif. reducitur ἐκδίδωμι et quum Edo exponitur, ut Diosc. 5: Ἐκδίδωσι τὸν καρπὸν, Edit fructum s. profert. Et Lucian. [De electro c. 2]: Ἐκδιδοῦσι τὸ ἤλεκτρον αἱ αἴγειροι. [Strabo 5, p. 222: Μέταλλα ... τοσαῦτ' ἐστὶ καὶ τηλικαῦτα μονολίθους ἐκδιδόντα πλάκας. Hemst. De alvo Aret. Acut. m. causs. 2, 8: Κοιλίη τοῖς μὲν οὐδὲν ἐκδιδοῖ· Diut. 1, 5, p. 30=36: Ἢν δέ κοτε ἐκδιδῷ (alvus), ξηρὰ, στρογγύλα· conf. 14, p. 43=50, et de vesica ib. 2, 4, p. 55=63. L. D.] Dicitur et ἐκδιδόναι βίβλον s. λόγον, ut Edere librum, scriptum aliquod: habet enim Athen. [4, p. 168, E]: Ῥουτιλίῳ τῷ τὴν Ῥωμαίων ἱστορίαν ἐκδεδωκότι τῇ Ἑλλήνων φωνῇ. Sic, Ἐκδοῦναι τῶν χρόνων ἀναγραφὴν, Plut. Numa [c. 1]. Idem Fabio [c. 24]: Γράψας τὸν λόγον ἐξέδωκε, ubi exp. etiam Publicavit. Et ap. Eund. [Thes. c. 20]: Ἴδιον δέ τινα περὶ τούτων ἐξέδωκε λόγον· quod redditur, De his proprium quiddam literis prodidit. [Diog. L. 8, 88: Γεγραφέναι μὲν Αἰγυπτίους τῇ αὐτῶν φωνῇ, τοῦτον δὲ μεθερμηνεύσαντα ἐκδοῦναι τοῖς Ἕλλησι. Hemst. Isocr. Philipp. p. 84, D: Ὁ πρότερον ἐκδοθεὶς (λόγος).] Affert et aliam constr. Bud. e Dem. [p. 268, 9: Ὥσπερ ἀνδριάντα] ἐκδεδωκὼς κατὰ συγγραφήν. [I. e. Quasi statuam faciendam locaris. De qua locandi signif. quum infra agatur, ex. hujus memorandi ibi locus fuerat.] Ceterum quod ad illud ἐκδιδόναι λόγον attinet, sciendum est accipi etiam pro Edere rumorem in vulgus: quod tamen potius dicitur Vulgare rumorem, s. Spargere: unde Synes.: Ἐκδεδομένου λόγου κατὰ τὴν πόλιν, Vulgato rumore. Et ἐκδεδομένη historia ap. Polyb. 30 (a tergo), Prodita, vel Edita, Budæus interpretatur. [2, 37, 6: Διὰ τὸ τὴν μὲν ὑπὲρ τῶν προγεγονότων παρ' αὐτοῖς ἱστορίαν ὑπὸ πλειόνων ἐκδεδόσθαι καὶ γνώριμον ὑπάρχειν ἅπασιν· 16, 26, 3: Παραιτουμένου δὲ καὶ φάσκοντος εἶναι φορτικὸν τὸ κατὰ πρόσωπον εἰσελθόντα διαπορεύεσθαι τὰς εὐεργεσίας ... γράψαντα αὐτὸν ἠξίουν ἐκδοῦναι περὶ ὧν ὑπολαμβάνει συμφέρειν.] || Ἐκδίδωμι inclusam habere videtur primam illam signif. et quum accipitur pro Loco docendum, ut Bud. interpr. ap. Xen. [Eq. 2, 2]: Ὥσπερ τὸν παῖδα ὅταν ἐπὶ τέχνην ἐκδῷ. [Ib. 3: Ὅπως πρᾷος ὁ πῶλος ... ἐκδιδῶται τῷ πωλοδάμνῃ.] Item quum pro Loco faciendum, eod. modo interpr. ap. Dem. [p. 521 extr.]: Ἐκδόντος μοι Δημοσθένους στέφανον χρυσοῦν ὥστε κατασκευάσαι. [« Poll. quoque l. 1, c. 23 [§ 75], scribit Herodotum dicere ἐκδιδόναι pro μισθοῦσθαι οἶκον l. 1, [68]: Ἐμισθώσατο παρ' οὐκ ἐκδιδόντος τὴν αὐλήν. » HST. Ms. Vind. Ἐκδοῦναι τῷ σκυτοδέψῃ ἀπορράψαι, Theophr. Char. 16, p. 76. Ælian. V. H. 14, 15: Ἀγανακτοῦντος οὖν τοῦ τὸ πινάκιον ἐκδόντος, ὡς παρὰ τὰς ὁμολογίας γράψαντος. Hemst. Magis luculentum hoc ex. adde e Luciano Phal. 1 c. 11: Καιρὸς ὑμᾶς ἀκοῦσαι ὅθεν καὶ ὅπως τὸν ταῦρον τοῦτον ἐκτησάμην, οὐκ ἐκδοὺς αὐτὸς τῷ ἀνδριαντοποιῷ. Brunck. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 594, 27: Ἐγδόμεν στάλαν, Statuam faciendam locare; et ib. 747, 28: Ἐγδότω δὲ ἡ ἀρχή. Polyb. 6, 17, 2: Πολλῶν γὰρ ἔργων ὄντων τῶν ἐκδιδο-

μαιεύεσθαι καὶ προάγειν εἰς ἔκδηλον. Argum. 2 Aristoph. Pluti : Ἐπερωτᾷ δὲ τὸν θεὸν πῶς ἂν εἰς ἔκδηλον ἀδρόν τε μεταστήσῃ βίον, Splendidum.]

Ἐκδηλόω, i. q. δηλόω [Manifesto, Aperio. Theophr. C. Pl. 2, 18, 4 : Καὶ τοῦτο εὐθὺς ἐκδηλοῖ κατὰ τὴν βλάστησιν· fr. 5 De ventis, 35 : Ὁ γὰρ ἀὴρ ... ἐξεδήλωσεν αὐτὴν ἐπιοῦσαν πνοήν· C. Pl. 2, 6, 4 : Ὅπερ ἐκδηλούμενον φαίνεται καὶ ἐπὶ τούτου τοῦ ὕδατος.]

[Ἐκδήλως, Manifeste, Gl. Pachymeres Epist. 187, ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 1086, D : Γράμματα ... ἐκδ. πρεσβυτερικά. L. D. Athen. 13, p. 561 : Τῆς Ἀκαδημίας ἐκδ. τῇ Ἀθηνᾷ καθιερωμένης. Hesych. : Ἐκπρεπῶς, ἐκδ. Ancr. Pollux 6, 207. Compar. Cat. in Psalm. t. 1, p. 315, 21 : Ἐκδηλοτέρως δὲ ταῦτα λαβεῖν ἔξεστιν εἰς τὸν Χριστόν, Manifestius accipere liceat de.... Hase.]

Ἐκδημαγωγέω, i. q. δημαγωγέω [Populum allicio, duco, pellicio. Dionys. A. R. 5, 61 : Ὑφ' ὧν ἐκδημαγωγηθέντες ὅσοι τοῦ Λατίνων μετεῖχον γένους· 7, 4 : Λόγου πολιτικοῦ δύναμιν ἀσκήσας ἐξεδημαγώγησε τὸ πλῆθος· 56 : Ὑπὸ τῶν κακίστων ἐκδημαγωγούμενος (ὁ δῆμος). Cum δημ. confus. ib. 25.]

Ἐκδημέω, E populo s. Gente mea peregre abeo, Peregrinor; ut in Hist. Eccl. : Καὶ τὴν ἐσχάτην Ἰνδίαν ἱστορῆσαι ποθήσας, μετὰ τοὺς δύο μειρακίους ἐξεδήμησε. Sic, Ἐξεδήμησεν ἐς τὴν Ἑλλήδα. Et Naz. : Ἐκδημήσομεν πρὸς θεόν. [Herodot. 1, 30 : Αὐτῶν τούτων καὶ τῆς θεωρίης ἐκδημήσας ὁ Σόλων εἵνεκεν. Plato Leg. 9, p. 864, E : Τὸν ἐνιαυτὸν ἐκδημῶν· et ib. 12, 952, D; 961, A. L. D. Soph. OEd. T. 114 : Θεωρὸς, ὡς ἔφασκεν, ἐκδημῶν. Aristæn. Ep. 2, 13 : Ὅσον ἡμῶν ἐκδεδήμηκας χρόνον, cit. Hemst. Hesych. : Ἐκδημεῖ, ἀποδημεῖ, ἀναχωρεῖ. Probat etiam Thomas M. p. 280. || Morior. Triodium : Ἐὰν γένηται ἀδελφὸν ἐκδημῆσαι πρὸς κύριον ἐν ταῖς ἁγίαις ταύταις ἡμέραις. Ita Typicum c. 30. Ducang.]

Ἐκδημία, ἡ, Discessus s. Abitus e populo, Peregrinatio [Profectio add. Gl.], s. simpl. Discessus. Gregor., de Basilio discedente Athenis loquens et a se distracto, Ἁρπῆν ἡ τῆς ἐκδημίας ἡμέρα καὶ ὅσα ἐκ τῆς ἐκδημίας. [Antiatt. Bekk. p. 93, 26 : Ἐκδημία, οὐ μόνον ἀποδημία. Εὐριπίδης Ὑψιπύλῃ. Plato Leg. 9, p. 869, E : Ἐνιαυτὸς εἷς ἔστω τῆς ἐκδημίας· 12, p. 950, E : Τὰς δὲ κατὰ πόλεμον ... ἀποδημίας οὐκ ἐν ἐκδημίαις πολιτικαῖς ἄξιον ἀγορεύειν. Polyb. 16, 22, 5 : Αὐτὸν μὲν ἄνδρα γεγονέναι διὰ τὴν ἐκδημίαν καὶ διὰ τὸ Μακεδόσιν ὡμιληκέναι· 25, 6, 4 : Ἐγίνετο περὶ τὴν ἐκδημίαν. Cum genit. Diodor. 1, 82 : Κατὰ δὲ τὰς στρατείας καὶ τὰς τῆς χώρας ἐκδημίας θεραπεύονται πάντες οὐδένα μισθὸν ἰδίᾳ διδόντες.] || Peculiariter dicitur etiam de Discessu ex hac vita. Gregor. : Δεινὸν ὑστεροβουλία, καὶ τῆς ζημίας αἰσθάνεσθαι μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἐκδημίαν, Post obitum. [Inscr. Anth. Pal. 3, 5 : Ἔστι δὲ καὶ Μεροπὴ βάκτρον κατέχουσα καὶ συνεργοῦσα τῷ υἱῷ πρὸς τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἐκδημίαν. L. Dind.]

[Ἐκδημιουργέω, Creo, Effingo. Joann. Jejun. apud Chrysost. t. 7, p. 654, 20 : Τὸν πόδα κινοῦσα, ὡς ὁ δεσπότης ἐξεδημιούργησεν, ἐν τῇ καταστολῇ κοσμίως. Hase.]

Ἐκδημοκοπέω, Popularitate mihi populum servire perpello. Chio [Epist. 15] : Ὅταν δέ τις δουλωσάμενος ἐκδημοκοπήσῃ τοὺς δουλωθέντας. Bud. Comm.

Ἔκδημος, ὁ, ἡ, Qui a populo dissitus et remotus est, Qui extra populi alicujus fines est, [Profector, Gl.]. Dicitur et de re aliqua, et de persona. De persona, Xen. Cyrop. 8, [5, 12] : Ὅταν δὲ οὗτος ἔκδημος ᾖ, Quum vero peregre abfuerit. Sic ἔκδημος ξένος [Eur. Andr. 880], Qui peregre degit. Interdum vero et gen. additur, et signif. simpl. Absens; ut Eur. [Hipp. 281] : Ἔκδημος τῆσδε χθονὸς, Absens, ab hoc solo. [Conf. ibid. 659, Bacch. 215. Pseudeurip. Iphig. Aul. 419] : Ἔκδημος ὢν δωμάτων, Procul a penatibus foris agens. De re, Thuc. 2, [10] : Τά τε ἐπιτήδεια, οἷα εἰκὸς ἐπὶ ἔξοδον ἔκδημον, Ad longinquam expeditionem : 1, 1 : Ἔκδημους στρατείας πολὺ ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν, Longinqua bella procul domo. [Ἔκδημος στρατεία, Liban. t. 4, p. 114, 23. Sic cod. Monac. pro ἔνδημος. Jacobs.] Sic πόλεμος, Exterum et longinquum bellum, Bud. e Plut. [Memorat idem Pollux 1, 177; 9, 9.] Et ἔως, Eur. [Hipp. 32. Et ib. 37 : Ἔκδημον φυγήν. Mœris p. 143 : Ἔκδημος Ἀττικῶς, ἀπόδημος Ἑλληνικῶς, ubi v. Piers. Pollux 4, 28 : Εἴποις δ' ἂν τὴν πρεσβείαν ἔκδημον πολιτείαν.]

[Ἐκδήμος, ὁ, Ecdemus, vir Megalopolitanus, ap. Polyb. 10, 25, 2, Plut. Philopœm. c. 1, Suidam v. Φιλοποίμην, p. 3801, B. Vitiose Ἔκδηλος vocari videtur id. ap. Plut. Arat. c. 5, Pausan. 8, 49, 2, Suidam ib. p. 3802, B. L. Dindorf.]

[Ἐκδημοσιεύω, Publico, Divulgo. Dio Cass. 61, 12 : Ἐκδημοσιευθῆναι τὸ μίασμα.]

Ἐκδημόσιος. Pollux 8 [immo 7, 200] : Συνθηματιαίους δὲ στεφάνους εἴρηκεν Ἀριστοφάνης τοὺς ἠργολαβημένους, οὓς οἱ νῦν ἐκδημοσίους λέγουσι. [Ἐκδοτικοὺς suspicatur HSt. in Συνθηματιαῖος. Sed rectius Kuhnius conj. ἐκδοσίμους.]

[Ἐκδηόω, Everto, Vasto, Excido. Hesych. : Ἐξεδίωσεν (ἐξεδήωσεν), ἐπόρθησε, κατέκοψεν. L. D. Med. Procop. Hist. arc. p. 57, B : Ὥσπερ γάρ τις ποταμὸς ἄνανδρος ἐς ἡμέραν ἑκάστην ἐκδηούμενος κατελήϊζετο τοὺς ὑπηκόους. Sed ibi Suid. v. Ἄνανδρος exhibet ἐδῄου τε καὶ ἐληΐζετο.]

[Ἐκδιαβαίνω, Egredior per, Pertranseo. Hom. Il. K, 198 : Τάφρον δ' ἐκδιαβάντες.]

Ἐκδιαδοχή, ἡ, Successio, Traditio, VV. LL. Vacat autem præp. [Var. script. pro ἐκδοχὴ ap. Thom. Mag. p. 281. L. Dindorf.]

[Ἐκδιαζωμεύω. V. Διαζωμεύω.]

Ἐκδιαιτῶμαι ab hac τοῦ διαιτῶμαι signif. [ut sit i. q. πολιτεύομαι] manasse arbitror. Loquor de ἐκδιαιτῶμαι signif. Licentiose vivo, Insolenti quodam et minime laudabili vitæ genere utor. Item, In luxum effusus sum, Luxuriose vivo; ut Bud. interpr. ap. Appian. in Libyco, de Nasicæ sententia loquens in senatu : unde ἐκδεδιῃτημένος exp. etiam ἀκόλαστος. Sed ἐκδιαιτῶμαι potius cum adjectione reperio quam per se positum; ut Thuc. [1, 132] : Τά τε ἄλλα αὐτοῦ ἀνεσκόπουν, εἴτι που ἐξεδεδίητο τῶν καθεστώτων νομίμων, Descivisset s. Defecisset a patria disciplina, sed si vis verbi consideranda sit, intelligendum est Descivisset, δίαιταν immutando, vel ab ea discedendo. [Quod ap. Thuc. est ἐξεδιήτητο, respici ab Hesychio in gl. Ἐξεδιαιτεῖ, τὸ ἔξω τῆς νομίμου διαίτης ἐγεγόνει, post intt. animadvertit Valck. Diatr. Eur. p. 278, C. Adde Poll. 6, 185, Hesych. et Suid. Max. Tyr. Diss. 9, p. 163 : Δικαστήριον πονηρὸν ... ἐκδεδιῃτημένον ὑπ' ἐξουσίας. Synes. De regno p. 2, C : Τὰ ὦτα ἐκδεδιῄτηται. Dionys. A. R. 5, 74 : Κρατίστος ἦν βασιλεὺς ὁ δικαιότατός τε καὶ νομιμώτατος καὶ μηδὲν ἐκδιαιτώμενος τῶν πατρίων.] Philo autem [vol. 2, p. 128, 3] dixit c. accus. : Πρὶν ἂν ἐκδιαιτηθῇς τὰ πάτρια, Priusquam a patriis institutis desciveris. Sic Id. : Ἀλλὰ πάντα τὰ τῆς ἀρχαίας πολιτείας ἐκδεδιῃτημένους. [Clem. Alex. fr. 1018 ita lego, Μεμαχαρισμένον δὲ ὁρῶν καὶ ἐκδεδιητημένον. Routh.] Id. dixit : Ὅταν εἰς ἀναρχίαν ἐκδιαιτῶνται. Qua constr. legimus et ap. Athen. p. 232 [13, p. 556, C], sed in bonam partem, Μήδειτ ἤδη εἰς τὰ ἀμείνω καὶ Ἑλληνικὰ ἐκδεδιητημένη, q. d. Quæ mutata pristina diæta (intelligo autem, mutato pristino vitæ genere) transiisset ad meliores ritus. Idem vero et sine adjectione usus est p. 75, ubi μεταβάλλειν τὴν δίαιταν pro eod. dicere videtur. [Hippocr. De insomn. p. 378, 27 : Περὶ μὲν τῶν οὐρανίων σημείων, ἄστρων, οὕτω χρὴ γινώσκοντα προμηθέεσθαι καὶ ἐκδιαιτᾶσθαι. Hemst. Aret. Diut. m. sign. 2, 6, p. 57=65 : Ξύνηθες δὲ καὶ τοῖς ὑπό τε ἀνάγκαις ἐκδεδιῃτημένοις λεπτὴ καὶ σκληροτέρη διαίτη.] Dicitur et ἐκδιαιτᾶν act. pro Male administrare, ex Suid. [Ἐκδιήτησε, κακῶς διῴκησε, et qui κακῶς οἰκονόμησεν addit Zonar. p. 664. Idem et Hesych. et Zon. 775 : Ἐξεδιήτησε, κακῶς διῴκησε.]

Ἐκδιαίτησις, ἡ, q. d. Discessio a diæta, Mutatio instituti vitæ in pejus. Et cum gen., Ἐκδιαίτησις τῶν πατρίων ap. Philon. [vol. 2, p. 124, 43. Conf. id. ib. 160, 24; 176, 38], Defectio a disciplina patria, ita intelligendo Defectionem ut Deficere exp. in Ἐκδιαιτᾶσθαι. Item, Vita in luxum effusa. [Altera hæc signif. nonnisi per consequens ducitur e locis qualis hi sunt Plut. Alex. c. 45 : Ἀπόπειρά τις ὑρεῖτο τῆς προσκυνήσεως αὐτῇ τοὺς Μακεδόσι, κατὰ μικρὸν ἀνασχίσθαι τὴν ἐκδιαίτησιν αὐτοῦ καὶ μεταβολὴν ἐθιζομένοις· Mor. p. 493, C : Καταμαρτυρῆσαι τοῦ βίου ἡμῶν πολλὴν τοῦ κατὰ φύσιν

ἐκδιαίτησιν καὶ παράδασιν. Memorat Pollux 6, 185.]

['Εκδιαιτητής, ὁ, Corruptor. Theophyl. Sim. Hist. 4, p. 97, C: Παίδων γνώμης ἐκδιαιτητὴς ὁ μὴ ταῖς ἑαυτοῦ πράξεσι διδιαχῶς τὰ συμφέροντα.]

['Εκδιαπρίζω, Serra disseco. Appian. Civ. 4, 20: Ὁ δὲ Λαίνας ... ἐκ τοῦ φορείου τὴν κεφαλὴν (Ciceronis) ἐπισπάσας ἀπέτεμεν, ἐς τρὶς ἐπιπλήσσων καὶ ἐκδιαπρίζων ὑπὸ ἀπειρίας. Nisi leg. διαπρίζων.]

'Εκδιάστρα, ἡ, Stamen, κλῶσμα, ὁ στήμων, Hesych.

['Εκδιαφεύγω, Effugio. Nemes. De nat. hom. p. 158, 5 Matth.: Ἵνα δὲ (Aristoteles) καὶ ἄλλα τινὰ δοκοῦντα εἶναι ἄτοπα ἐκδιαφύγῃ. Hase.]

['Εκδίδαγμα, τὸ, Documentum. Eur. Ion. 1418: Σκέψασθ' ὃ παῖς ποτ' οὖσ' ὑφασμ' ὑφὴν' ἐγώ. — Ποῖόν τι; πολλὰ παρθένων ὑφάσματα. — Οὐ τέλεον, οἷον δ' ἐκδίδαγμα χερκίδος.]

['Εκδιδακτέον, Docendum. Tzetz. Iamb. v. 15: Ἀλλ' ἐκδ. μοι τοῖς φυτοσπόροις ... ἦν νῦν ἀγωγὴν ἐκδιδάσκειν χρὴ τέκνα. Elberling.]

'Εκδιδάσκω, Edoceo, Bud. ex Antiphonte [p. 711]: Ὁ γὰρ χρόνος καὶ ἡ ἐμπειρία τὰ μὴ καλῶς ἔχοντα ἐκδιδάσκει τοὺς ἀνθρώπους. [Æsch. Prom. 698: Αἰγ', ἐκδίδαξα· 981: Ἀλλ' ἐκδιδάσκει πάνθ' ὁ γηράσκων χρόνος. Soph. Phil. 436: Λόγῳ δέ σε βραχεῖ τοῦτ' ἐκδιδάξω. Theocr. 6, 40: Ταῦτα γὰρ ἁ γραῖα με Κοτυταρὶς ἐξεδίδαξεν· 24, 103: Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν. L. D. Themist. Or. 23, p. 289, D: Ὀρθοέπειαν μισθοῦ ἐκδιδάσκων τοὺς νέους. Hemst. Aliæ constrr. sunt c. inf. Soph. El. 395: Μή μ' ἐκδίδασκε τοῖς φίλοις εἶναι κακήν· Ant. 298: Τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγματ' ἵστασθαι βροτῶν. Aristoph. Ran. 1026: Εἶτα διδάξας Πέρσας μετὰ ταῦτ' ἐπιθυμεῖν ἐξεδίδαξα νικᾶν ἀεὶ τοὺς ἀντιπάλους. Et cum adj. ib. 1019: Καὶ σὺ τί δράσας οὕτως αὐτοὺς γενναίους ἐξεδίδαξας; Et cum ὡς Soph. OEd. T. 1370: Ὡς μὲν τάδ', οὐχ ὧδ' ἔστ' ἀριστ' εἰργασμένα, μή μ' ἐκδίδασκε. || Forma aor. inf. ἐκδιδασκῆσαι est ap. Pind. Pyth. 4, 217: Αἰτᾶς τ' ἐπαοιδὰς ἐκδιδάσκησεν σοφὸν Αἰσονίδαν.] Et in pass. Edoceor s. Disco; ut, 'Εκδιδάσκομαι τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν, Lingua Græca imbuor. [Soph. El. 621: Αἰσχροῖς γὰρ αἰσχρὰ πράγματ' ἐκδιδάσκεται· OEd. T. 38: Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον οὐδ' ἐκδιδαχθείς· Trach. 934: Οὐ' ἐκδιδαχθεὶς τῶν κατ' οἶκον, οὕνεκα ἄκουσα πρὸς τοῦ θηρὸς ἕρξειν τάδε· 1110: Ἵν' ἐκδιδαχθῇ πᾶσιν ἀγγέλλειν· 1245: Ἀλλ' ἐκδιδαχθῶ δῆτα δυσσεβεῖν;] || Sicut autem διδάσκομαι exp. Instituendum s. Docendum loco vel curo, sic hoc ἐκδιδάσκομαι quoque redditur Edocendum loco, Edocendum curo; ut Eur. Med. [295]: Χρὴ δ' ὥσπερ' ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνήρ, Παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς.

'Εκδιδράσκω, Ion. 'Εκδιδρήσκω, Aufugio, Profugio. [Herodot. 3, 4: 'Εκδιδρήσκει πλοίῳ ἐξ Αἰγύπτου· 4, 148: Οἱ Μινύαι ἐκδράντες ἐκ τῆς ἐρετῆς· 6, 24: Σκύθης ἐκ τῆς Ἰνύκου ἐκδιδρήσκει ἐς Ἰμέρην· 90: Νικόδρομος ἐς πλοῖον ἐσβὰς ἐκδιδρήσκει ἐκ τῆς Αἰγίνης· et 9, 88. Eur. Heracl. 14: Πρῶτον μὲν ἡμᾶς ἤθελ' Εὐρυσθεὺς κτανεῖν, ἀλλ' ἐξέδραμεν. Thuc. 1, 126: Ὁ μὲν οὖν Κύλων καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἐκδιδράσκουσιν· et 6, 7. Aristoph. Eccl. 55: Πάνυ ταλαιπώρως ἔγωγ' ἐκδρᾶσα· Vesp. 126. Dio Cass. 37, 47: 'Επὶ Οὐεντίαν πολιν στρατεύσας οὕτως αὐτοὺς κατέπληξεν, ὥστε τοὺς πλείους ἐκδρᾶναι, alibique sæpe. Figurate Eust. Od. p. 1634, 13: Γρίφους ... τὴν μὲν ἀρχὴν λεπτούς τινας καὶ οἵους ῥᾴων ἐκδιδράσκεσθαι, τέλος δὲ ἀδρούς καὶ δυσδιαφύκτους. Plur. tert. ἐξέδρᾱν memorat Phryn. Bekk. An. p. 11, 7. L. Dindorf.]

['Εκδιδύσκω, i. q. ἐκδύω. Joseph. Bell. Jud. 2, 14, 2: Πόλεις δὲ ὅλας ἐξεδίδυσκε, Despoliabat. Conf. apud LXX 2 Sam. 23, 10; Nehem. 4, 23; Hos. 7, 1.]

'Εκδίδωμι, q. d. Extra do. [Soph. OEd. T. 1040: Ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι, Tradit. Pind. Ol. 13, 102: Δὶ τοῦτ' 'Ενυλίῳ τ' ἐκδώσομεν πράσσειν, Permittemus.] Hanc enim puto constituendam velut generalem signif., quæ in alias postea dividatur. Ac primum includi hanc signif. verbo ἐκδίδωμι dico, quum vertitur Dedo: ut ap. Thuc. 1, [136: conf. 137, 115; 8, 21]: Εἰ ἐκδοίη αὐτὸν, σωτηρίας ἂν τῆς ψυχῆς ἀποστερῆσαι. [Æschyl. Suppl. 340: Αἰτοῦσι μὴ 'κδῶς παισὶν Αἰγύπτου, πάλιν, etc. Soph. Phil. 1386: Ὅς γε τοῖς ἐχθροῖσί μ' ἐκδοῦναι θέλεις. Herodot. tum alibi sæpe tum 1, 74: Οὐ γὰρ δὴ ὁ Ἀλυάττης ἐξεδίδου τοὺς Σκύθας ἐξαιτέοντι Κυαξάρει. Aristot. Art. poet. c. 14: Ὁ υἱὸς τὴν μητέρα ἐκδιδόναι μέλλων. Polyb. 3, 8, 8: Τὸν Ἀννίβαν ἐκδιδόναι σφίσι τοὺς Καρχηδονίους, etc.] Sic Plut. [Thes. c. 19]: Ἐκδιδόναι Δαίδαλον αὐτῷ κελεύων. Sic alibi ἐκδιδόναι τοὺς αὐτόχειρας. Usus est et Dem. pro Hosti permittere, p. 175, 176 [p. 420, 15: Ἀμφίπολιν ἐξέδωκε καὶ ἀπέδοτο· 425, 15: Χώρας ἐκδεδωκως ἐν αἷς τοὺς θεοὺς ὑφ' ὑμῶν ... τιμᾶσθαι προσῆκεν. Et sim. p. 524, 4 et 12. Pollux 1, 168 inter voce. Deditionem signiff.: Σφᾶς αὐτοὺς ἐξέδοσαν.] Sed et ἐκδοῦναι ἀνδράποδον ἐπὶ βασάνῳ ab Eod. dicitur, sicut et ἐξαιτεῖν, In Aphob. p. 32 [p. 855, 24, etc. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 479, A: Τὸ μηδὲν ἄλλο πάσχειν τῶν λυπηρῶν μηδὲ τιμωρίαις ἐκδίδοσθαι. L. D. Polyæn. 6, 7, p. 560: Αὐτὸν εἰς πᾶσαν τιμωρίαν ἐξέδωκε τοῖς δικασταῖς. 'Εκδιδόναι ἑαυτὸν πρὸς vel εἴς τι, Can. 51 Conc. 6 in Tr p. 218, B, C. Hemst. Pollux 6, 127: Τὸ σῶμα ἐκδεδωκὼς εἰς αἰσχύνην. 'Εκδίδωμι ἐμαυτὸν seq. dat., Dedo me rei. Euseb. H. E. 1, 3: Ἀνοσιουργίαις ἑαυτοὺς ἐκδεδωκότες. Philo vol. 2, p. 605, 4: Ἐκδόντες ἀστάτοις καὶ τυχηροῖς πράγμασιν ἑαυτούς. L. D. Liban. vol. 4, p. 909, 2 sec. cod. Paris. ap. Bast. ad Greg. p. 721: Θεοὺς τῇ τῶν νοσημάτων ἰσχύι ἐκδεδωκότας τὰ τῶν ἀνθρώπων σώματα.] || Ad primam illam signif. reducitur ἐκδίδωμι et quum Edo exponitur, ut Diosc. 5: Ἐκδίδωσι τὸν καρπὸν, Edit fructum s. profert. Et Lucian. [De electro c. 2]: Ἐκδίδοῦσι τὸ ἤλεκτρον αἱ αἴγειροι. [Strabo 5, p. 222: Μέταλλα ... τοσαῦτ' ἐστὶ καὶ τηλικαῦτα μονολίθους ἐκδιδόντα πλάκας. Hemst. De alvo Aret. Acut. m. causs. 2, 8: Κοιλίη τοῖς μὲν οὐδὲν ἐκδιδοῖ· Diut. 1, 5, p. 30=36: Ἢν δέ ποτε ἐκδιδῷ (alvus), ξηρὰ, στρογγύλα· conf. 14, p. 43=50, et de vesica ib. 2, 4, p. 55=63. L. D.] Dicitur et ἐκδιδόναι βίβλον s. λόγον, ut Edere librum, scriptum aliquod: habet enim Athen. [4, p. 168, E]: Ῥουτιλίῳ τῷ τὴν Ῥωμαίων ἱστορίαν ἐκδεδωκότι τῇ Ἑλλήνων φωνῇ. Sic, Ἐκδοῦναι τῶν χρόνων ἀναγραφὴν, Plut. Numa [c. 1]. Idem Fabio [c. 24]: Γράψας τὸν λόγον ἐξέδωκε, ubi exp. etiam Publicavit. Et ap. Eund. [Thes. c. 20]: Ἴδιον δέ τινα περὶ τούτων ἐξέδωκε λόγον· quod redditur, De his proprium quiddam literis prodidit. [Diog. L. 8, 88: Γεγραφέναι μὲν Αἰγυπτίους τῇ αὐτῶν φωνῇ, τοῦτον δὲ μεθερμηνεύσαντα ἐκδοῦναι τοῖς Ἕλλησι. Hemst. Isocr. Philipp. p. 84, D: Ὁ πρότερον ἐκδοθείς (λόγος).] Affert et aliam constr. Bud. e Dem. [p. 268, 9: Ὥσπερ ἀνδριάντα] ἐκδεδωκὼς κατὰ συγγραφήν. [I. e. Quasi statuam faciendam locaris. De qua locandi signif. quum infra agatur, ex. hujus memorandi ibi locus fuerat.] Ceterum quod ad illud ἐκδιδόναι λόγον attinet, sciendum est accipi etiam pro Edere rumorem in vulgus: quod tamen potius dicitur Vulgare rumorem, s. Spargere: unde Synes.: Ἐκδεδομένου λόγου κατὰ τὴν πόλιν, Vulgato rumore. Et ἐκδεδομένη historia ap. Polyb. 30 (a tergo), Prodita, vel Edita, Budæus interpretatur. [2, 37, 6: Διὰ τὸ τὴν μὲν ὑπὲρ τῶν προγεγονότων παρ' αὐτοῖς ἱστορίαν ὑπὸ πλειόνων ἐκδεδόσθαι καὶ γνώριμον ὑπάρχειν ἅπασιν· 16, 26, 3: Παραιτουμένου δὲ καὶ φάσκοντος εἶναι φορτικὸν τὸ κατὰ πρόσωπον εἰσελθόντα διαπορεύεσθαι τὰς εὐεργεσίας ... γράψαντα αὐτὸν ἠξίουν ἐκδοῦναι περὶ ὧν ὑπολαμβάνει συμφέρειν.] || 'Εκδίδωμι inclusam habere videtur primam illam signif. et quum accipitur pro Loco docendum, ut Bud. interpr. ap. Xen. [Eq. 2, 2]: Ὥσπερ τὸν παῖδα ὅταν ἐπὶ τέχνην ἐκδῷ. [Ib. 3: Ὅπως πρᾶος ὁ πῶλος ... ἐκδιδῶται τῷ πωλοδάμνῃ.] Item quum pro Loco faciendam, eod. modo interpr. ap. Dem. [p. 521 extr.]: Ἐκδόντος μοι Δημοσθένους στέφανον χρυσοῦν ὥστε κατασκευάσαι [« Poll. quoque l. 1, c. 23 [§ 75], scribit Herodotum dicere ἐκδιδόναι pro μισθοῦσθαι οἶκον l. 1, [68]: Ἐμισθώσατο παρ' οὐκ ἐκδιδόντος τὴν αὐλήν. » HST. Ms. Vind. Ἐκδοῦναι τῷ σκυτοδέψῃ ἀπορράψαι, Theophr. Char. 16, p. 76. Ælian. V. H. 14, 15: Ἀγαναχτοῦντος οὖν τοῦ τὸ πινάκιον ἐκδόντος, ὡς παρὰ τὰς ὁμολογίας γράψαντος. Hemst. Magis luculentum hoc ex. adde e Luciano Phal. 1 c. 11: Καιρὸς ὑμᾶς ἀκοῦσαι ὅθεν καὶ ὅπως τὸν ταῦρον τοῦτον ἐκτησάμην, οὐκ ἐκδοὺς αὐτὸς τῷ ἀνδριαντοποιῷ. Brunck. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 594, 27: Ἐγδόμεν στάλαν, Statuam faciendam locare; et ib. 747, 28: Ἐγδότω δὲ ἡ ἀρχή. Polyb. 6, 17, 2: Πολλῶν γὰρ ἔργων ὄντων τῶν ἐκδιδο-

μένων ὑπὸ τῶν τιμητῶν. V. Ἐκδότης. L. D.] Sed multo etiammagis quum pro Loco, i. e. Do nuptui [Herodot. 1, 196 : Οὕτω αἱ τύμορφοι τὰς ἀμόρφους καὶ ἐμπήρους ἐξεδίδοσαν· ἐκδοῦναι δὲ τὴν ἑωυτοῦ θυγατέρα ὅτεῳ βούλοιτο ἕκαστος οὐκ ἐξῆν], ut ἐκδιδόναι τὴν ἐπίκληρον in quadam lege ap. Dem. [Id. p. 763, 8 : Ἀλλὰ νὴ Διὰ τὴν ἀδελφὴν καλῶς διώκηκεν· ... πέπρακε γὰρ αὐτὴν, οὐκ ἐκδέδωκεν· 834, 18 : Ταύτην θ' ὅπως ἐκδῶ καὶ ταλλ' ὁπόθεν διοικῶ· 1369, extr. : Ἐξεδόθη τῷ Διονύσῳ γυνή. Eur. Suppl. 133 : Τῷ δ' ἐξέδωκας παῖδας Ἀργείων σέθεν; Et alibi sæpius. Diodor. 4, 53 : Ἀλκηστιν ἐκδοῦναι πρὸς γάμον Ἀδμήτῳ.] Sed et sine adjectione interdum, ut Thuc. 8, [21] : Οὔτε ἐκδοῦναι οὔτε ἀγαγέσθαι παρ' ἐκείνων. Et Plato De rep. 2, [p. 362, B] : Γαμεῖν ὁπόθεν ἂν βούληται, ἐκδιδόναι εἰς οὓς ἂν βούληται. [Conf. Sophist. p. 242, D. Ἐκδοῦναι παῖδα εἰς ἑτέραν οἰκίαν, Adoptandum dare, Polyb. 32, 14, 2 : Ὁ Ατύκιος, ὑπάρχων ἄτεκνος διὰ τὸ τοὺς μὲν εἰς ἑτέρας οἰκίας ἐκδεδόσθαι.] Item ἐκδιδόναι νόμισμα, Aristot. OEcon. 2, Bud. interpr., itidem Locare : sed afferens et aliam interpr., sc. Æstimationem dare. Quin et alibi ἐξέδωκε νόμισμα vertit Edidit percussum numum, locabilemque fecit et pervulgavit. [De pecunia ponenda Demosth. p. 941, 9 : Ἀργύριον μὴ ἐξεῖναι ἐκδοῦναι Ἀθηναίων ... μηδενί. Et mox : Ἐὰν δέ τις ἐκδῷ παρὰ ταῦτα· 1241, 26 : Τετταράκοντα μνᾶς ἐκδοσιν ἐκδοὺς εἰς Θράκην Μεγακλείδη. Lysias p. 895, 1 : Ναυτικὰ δὲ ἐπέδειξεν ἐκδεδομένα ἑπτὰ ταλαντα. Pollux 3, 84. Idem 9, 34 memorat locutionem ἐκδιδόναι τὰ τέλη, de locandis reditibus civitatis. De servitiis elocandis Xenoph. Vect. 4, 15 : Ἐγίνετο δὲ καὶ Ἱππονίχῳ ἑξακόσια ἀνδράποδα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον ἐκδεδομένα· 16 : Καὶ γὰρ νῦν πολλοί εἰσιν ἐν τοῖς ἀργυρείοις ἄνθρωποι οὕτως ἐκδεδομένοι.] || Neutr. pro Influo, Illabor, Me exonero, Erumpo, de fluvio dictum, ut, Ἐκδιδοῖ ἐς ἕτερον ποταμὸν, Herodot. [1, 189. Conf. 1, 80; 2, 22, etc.] Vide et Bud. p. 434. Potest autem et hæc signif. ad primam referri : quia fluvius quocunque influat s. illabatur, velut extra alveum suum dat aquam suam. [Hippocr. p. 295, 20 (?). Hemst.] || Pro ἀποδίδωμι, Reddo, Hom. Il. Γ, [458] : Ὑμεῖς δ' Ἀργείην Ἑλένην καὶ κτήματ' ἄμ' αὐτῇ Ἔκδοτε. [V. initio.] || Ex Aristoph. [Pl. 1195] affertur, Ἀλλ' ἐκδότω τις δεῦρο δᾷδας, pro Huc faces afferat. Ubi malim Exhibeat, aut Porrigat. [Immo Foras efferat. Id. fr. Cocali ap. Phot. et Suid. v. Ὦδε : Ἐκδότω δέ τις καὶ ψηφολογεῖον ὦδε καὶ δίφρω δύο. Ἔξω δότω, ut interpr. schol. Pluti, sic dici ab Antiphane Athen. 10, p. 459, B : Ἔξω τις δότω ἱμάντα ταχέως, annotavit Hemst. || Reddo, Interpretor. Basil. M. vol. 1, p. 37, C : Πρόσκειται δὲ ἐν πολλοῖς τῶν ἀντιγράφων, Καὶ συνήχθη τὸ ὕδωρ ... καὶ ὤφθη ἡ ξηρά· ἅπερ οὔτε τινὲς τῶν λοιπῶν ἐκδεδώκασιν ἑρμηνέων οὔτε ἡ χρῆσις τῶν Ἑβραίων ἔχουσα φαίνεται. || Med. Ἐκδίδομαι, Eloco, de puella nuptum collocanda. Eur. Med. 309 : Ἐξέδου κόρην ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν. Herodot. 2, 47 : Οὐδέ σοι ἐκδίδοσθαι θυγατέρα οὐδεὶς ἐθέλει οὐδ' ἄγεσθαι ἐξ αὐτῶν, ἀλλ' ἐκδιδόαταί τε οἱ συδῶται καὶ ἀγέαται ἐξ ἀλλήλων. Plato Leg. 5, p. 740, C : Τοὺς δὲ ἄλλους παῖδας, οἷς ἂν πλείους ἑνὸς γίγνωνται, θηλείας τε ἐκδόσθαι κατὰ νόμον. Demosth. p. 1036, 8 : Πρῶτον δ' ἐφ' οἷς ἐξέδοτο (filiam), τούτων λαβέ μοι τὴν μαρτυρίαν. Plut. Thes. c. 3 : Πολλὰς μὲν ἐκδόμενος θυγατέρας τοῖς ἀρίστοις· Comp. Lyc. c. Numa c. 3 : Ἐκδόσθαι καὶ μετεκδόσθαι κύριος ὑπάρχων. Suid. : Ἐξέδοτο, ἐξέδωκε. || Dedo. Pind. Pyth. 4, 295 : Εὔχεται οὐλαμέναν νόσον διαντλήσαις ... συμποσίας ἐρέπων θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἥβαν, quod ἐκδοῦναι int. schol. || Repono. Eust. Od. p. 1634, 25 : Ἐμφανῶς δὲ λόγος ἐπὶ λόγῳ καὶ λαβύρινθος ἐμφαίνεται, ὃν οἱ ὕστερον σχεδιοὶ ἐπετηδεύσαντο ἐν τῷ, Αἰγεῖ συνοικήσουσα τῷ Πανδίονος, ὃ γραφὲν περὶ τοῦ ἥρωος Αἰγέως ἐν δυσὶ διφθόγγοις ἡ σοφὴ ἑταίρα Θαΐς διὰ τῆς αι διφθόγγου καὶ τοῦ ἰῶτα ἐξέδοτο, ὡς ἀπὸ τοῦ αἶξ αἰγὸς αἰγί. L. Dind.]

[Ἐκδίζω, Exquiro. Suid. : Ἐξέδισεν, ἐξεζήτησεν, ἐκ τοῦ δίζω τὸ ζητῶ. Ubi desunt codici Voss. verba ἐξεζ... δίζω, in edd. vett. autem et codd. Paris. altero et Bruxell. ψηλαφῶ legitur pro δίζω. Hemst. ad Suidam : « Ex Hesychio leg. potius videtur ἐξεδίφησεν et διφῶ. » Ἐξέδισεν tuetur Buttm. Gr. vol. 2, p. 111. L. Dind.]

Ἐκδιηγέομαι, Enarro, Pernarro. [Joseph. B. J. 5, 13, 7 : Καὶ τί δεῖ κατὰ μέρος ἐκδιηγεῖσθαι τὰς συμφορὰς; A. J. 5, 8, 3 : Ἡ δὲ ... τἀνδρὶ τὰ παρὰ τοῦ ἀγγέλου ἐκδιηγήσατο. Galen. vol. 6, p. 58 : Ὁ λόγος ... ἐπανελθὼν τὴν ἀπὸ τῆς πρώτης ἑβδομάδος ἡλικίαν αὐτοῦ μέχρι τῆς δευτέρας ἐκδιηγείσθω. Philo vol. 2, p. 89, 46 : Τὰ συμβάντα ἐκδιηγοῦντο. Aret. Acut. m. causs. 1, 5, p. 2 =3 : Ἐκδιηγοῦνται ὡς ὑπό τευ ἐξ ἐπιβουλῆς πατραχθέντες.]

[Ἐκδιθυραμβόω, Dithyrambicum facio. Phot. cod. 79, p. 55, 23 : Ἡ συνθήκη αὐτῷ (Candido) εἰς τὸ τραχύτερον καὶ δύστηχον ἐκδιθυραμβοῦται.]

[Ἐκδίστημι, vox nihili, ap. M. Antonin. 9, 9 : Ἐπὶ δὲ τῶν ἔτι κρειττόνων καὶ ἐκδιεστηκότων τρόπον τινὰ ἕνωσις ὑπέστη. Ubi probanda Gatakero erat scriptura ἐκ διεστ.]

Ἐκδικάζω, Judicia exerceo, Ulciscor, VV. LL. sed sine testimonio. Ibid. Ἐκδικάζομαι ex Isocr., Reum perago, Injustum esse ostendo judicibus. [Tab. Heracl. 1, p. 171 : Ἐγδικαξάμενοι δίκας τριακοσταίας τοῖς τὰν Ἰαρὰν γᾶν ἰδίαν ποιάντασσιν· 221, 81 : Ὁ μεμισθωμένος ἐγδικάζηται. Harpocr. : Ἐκδικάσασθαι, ἀνάδικον ἐκπρᾶξαι διὰ τὸ δικάσασθαι. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλλικράτην. Eadem fere Suid.] Et [Plat. Leg. 12, p. 943, B], Ἐκδικασθεισῶν τῶν [τῆς ἀστρατείας] δικῶν, Peractis judiciis. Hactenus illa. At Bud. scribit, Ἐκδικασθεῖσαι δίκαι τέλος ἔχουσι. Plato De LL. p. 359 [12, p. 958, A] : Ἐπειδὰν αἱ κατ' ἐνιαυτὸν δίκαι ἐκδικασθεῖσαι τέλος σχῶσι, ταῖς πράξεσι νόμους γίγνεσθαι χρεών, Executionibus rei judicatæ. Lys. 142 [p. 148=593 R.] : Νυνὶ δὲ λαχόντες ἐν [τῷ] γαμηλιῶνι μηνὶ οἱ ναυτοδίκαι, οὐκ ἐξεδίκασαν. Post quæ remittit ad Harpocr. [Aristoph. Eq. 50 : Ὦ Δῆμε λοῦσαι, πρῶτον ἐκδικάσας μίαν (intell. δίκην)· Eccl. 984 : Τὰς ἐντὸς εἴκοσιν (puellas) γὰρ ἐκδικάζομεν. Xen. Reip. Ath. 3, 2 : Δίκας καὶ γραφὰς καὶ εὐθύνας ἐκδικάζ.ιν, ὅσας οὐδ' οἱ σύμπαντες ἄνθρωποι ἐκδικάζουσι. || Signif. Ulciscendi, Eur. Suppl. 154 : Ἦ που σφ' ἀδελφὸς χρημάτων νοσφίζεται; — Ταῦτ' ἐκδικάζων ἦλθον· 1215 : Πορθήσετ' ἤδησαντες Ἰσμηνοῦ πόλιν, πατέρων θανόντων ἐκδικάζοντες φόνον. Ubi v. Markl.]

[Ἐκδίκαξις, ιος, ἡ, Dor. pro ἐκδίκασις, Intentio litis. Decretum Ætol. ap. Chishull. Ant. As. p. 105, 15 : Τῶν δὲ ἀφανέων ὑποδίκους εἶμεν τοὺς [ἠδι]κηκότας, γινομένας τοῖς Τηΐοις τᾶς ἐκδικάξιος.]

[Ἐκδικαστής, ὁ, Ultor. Eur. Suppl. 1153 : Τοῦ φθιμένου πατρὸς ἐκδικαστάν. Ita codd. plerique vel omnes. Edd. vett. ἐκδικατὰν, Dor. pro ἐκδικητὰν, ab ἐκδικέω, quod et ipsum rectum.]

[Ἐκδικεῖν, Ejicere, reperire sibi visi sunt intt. in gl. Hesychii Ἐκδικεῖν, ἐξέβαλεν, quod scrib. conjiciunt ἐκδικεν.]

[Ἐκδίκειον, τό. Eustathius Opusc. p. 334, 70 : Τῶν παρόντος ἐγγράφου μου ἀρχέσοντες αὐτοῖς, τοῖς ἐμοῖς δούλοις, ἀντὶ ἀσφαλείας ἁπάσης ... ὅπερ διὰ πλείονα βεβαίωσιν καὶ τῷ ἱερῷ ἐκδικείῳ ἐμφανισθῆναι ἠθέλησα. Videtur esse Insigne s. Sigillum τοῦ ἐκδίκου, quod v.]

Ἐκδικέω, Ulciscor. Diciturque ἐκδικῶ σε pro Ulciscor te et scelus : ἐκδικῶ ἐμαυτὸν, pro Ulciscor illatam mihi injuriam, Tueor me. Chrysost. Ad Rom. 3 : Ὅταν γὰρ ἐκδικῶμεν ἑαυτοὺς, ὁ Θεὸς ἡμῖν οὐκ ἀμύνει. [Apollod. 2, 5, 11, 3 : Ἄρεος δὲ τοῦτον ἐκδικοῦντος. Eust. Il. p. 1067, 34 : Πολλοὺς Ἕλληνας ἐξεδίκει.] Et, Ἐκδικῶ σε ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου, ut Luc. 18, [3], pro Vindico te ab adversario tuo. Et Ἐκδικῆσαι τὸν φόνον Athen. p. 234 [13, p. 560, E. Apollod. 2, 1, 2, 6 : Ἐξεδίκησε δὲ καὶ τὸν Ἄπιδος φόνον· 2, 4, 11, 2 : Ἐκδικῆσαι τὸν θάνατον αὐτοῦ· et ib. 7, 3, 3. Diodor. Exc. p. 495, 1 : Τὴν ὕβριν τῆς πατρίδος ἐκδικῶν. Charito 5, 6 : Ἵνα ἐπ' ἐμοῦ μὲν ἐκδικήσῃς τὴν ὕβριν, ἐπὶ τῶν ἄλλων δὲ κωλύσῃς.] Pass. autem Pœnam luo, Gregor. [Pass. τὸ ἐκδικούμενον erat Demosth. p. 801, 24 in libris deterioribus; nam meliores ignorant. Ap. schol. Aristoph. Pl. 627 cum dat. : Ἀθηναῖοι δὲ λιμώξαντες, καὶ κελευσθέντες ἐκδικῆσαι τῷ Θησεῖ, τὸν μὲν Λυκομήδη ἀνεῖλον.] || Vindico, Actione in judicium deducta peto; ut ἐκδικεῖν τὸ πρᾶγμα· et ἡ τὰ ἴδια ἐκδικοῦσα ἀγωγὴ, Rei vindicatio. Bud. e Pand.

[Ἐκδίκη, ἡ, Ultio. Schol. Par. Apoll. Rh. 3, 337 : Τὴν ποινὴν καὶ τὴν ἐκδίκην τοῦ Φρίξου.]

[Ἐκδίκημα pro ἀδίκημα legebatur ante collatum cod. Vat. ap. Dionys. A. R. 5, 50 : Τοὺς ἐνόχους τοῖς ἀδικήμασιν. Tamen ap. anon. Suidæ v. Ἐξυβρίζοντα est· Τὰ ἐκδικήματα τοῦ Δεκεβάλου ἐς τοσόνδε προεληλύθει,

ὥστε ἀναγκαῖον εἶναι πολέμῳ καταπαῦσαι ἐξυβρίζοντα. L. Dindorf.]

Ἐκδίκησις, εως, ἡ, Ultio. [Defensio, Vendicium, Vindicia, Vindicatio, Vindicta, addunt Gl.] Acta 7, [24 : Ἰδών τινα ἀδικούμενον ἠμύνατο, καὶ ἐποίησεν ἐκδίκησιν τῷ καταπονουμένῳ. Polyb. 3, 8, 10 : Δόγματι μόνον τὴν ἐκδίκησιν ποιησαμένους. Hesych. : Ἐκδ., ἀνταπόδοσις.]

Ἐκδικητής, ὁ, Ultor, e Gregor. [Ps. 8, 2 : Τοῦ καταλῦσαι ἐχθρὸν καὶ ἐκδικητήν. Eust. Opusc. p. 150, 94 : Ἁμαρτίας, αἵτινες εἰς ὀκνὴν τῷ ἐκδικητῇ Φιλοθέῳ ἐλεύσονται. V. Ἐκδικαστής.] Persecutor, Cujus munus est judicio experiri contra eos, qui aurum, argentum, pecuniam reipublicæ debent. [Insecutor, Epiphan. Hær. t. 1, p. 691, A. Respicit fort. ad Psalm. 8, 3; quo alludit Eulog. ap. Phot. Bibl. p. 542, 26 : Ὁ διάβολος... ἐχθρὸς καὶ ἐκδικητὴς παρὰ τῆς γραφῆς ὀνομαζόμενος. At contra, Joseph. A. J. 7, 9, 6 : Ὧν Ἀντίπατρον οὐκ αἰσχύνεσθαι ἐκδικητὴν καθιστάμενον, Tutelam eorum suscipere. Sim. Metaphr. Vita Chrysost. t. 8, p. 403, 4 : Οὐκ ἐκδ. ἀλλ' ἀντίδικον αὐτῆς ἐδείκνυ μᾶλλον τὸν δικαστήν. Hasr.]

[Ἐκδικητικός, ἡ, ὀν, Ultorius. Tzetz. ad Lycophr. v. 406 : Τὰς ἐκδικητικὰς ταύτας δυνάμεις (Furias). Boissonad.]

Ἐκδικία, ἡ, Ultio. [Defensio, Vindicta, Vindicatio, Gl. Apollodor. 3, 7, 6, 1 : Γενόμενοι δὲ ἐξαίφνης οἱ παῖδες τέλειοι, ἐπὶ τὴν ἐκδικίαν τοῦ πατρὸς ἐξῆεσαν. Charito 7, 1, p. 153, 3 : Ὃν γὰρ οὐ διανοῇ (τρόπον θανάτου), φέρει μέν τινα φθόνον βασιλεῖ καὶ πρὸς τὸ μέλλον αἰσχύνην, οὐ μεγάλην δὲ ἐκδικίαν ὧν πεπόνθαμεν. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 428, 43 : Ἐκδικία γένοιτο.] || Juris cessio, Remissio debiti. VV. LL. e Dione in Cæs. [38, 7] : Τοὺς δ' ἱππέας, τὸ τριτημόριον σφίσι τῶν τελῶν, ἃ ἐμεμίσθωντο, ἀφεῖς· πᾶσαι γὰρ τελωνίαι δι' αὐτῶν ἐγίνοντο, καὶ πολλάκις τῆς βουλῆς δεηθέντες ὅπως ἐκδικίας τινὸς τύχωσιν, οὐχ εὗρον. Sic Suet. Cæs. : Publicanos remissionem petentes, tertia mercedum parte relevavit. Hæc ἐκδικία concedebatur in labe, calamitate ac vi majore, ut cum Ulpiano loquitur Plin. Vide Appian. 2 de Cæs. [Civ. 2, 13. Ἐκδείας conjiciebat Reimarus.] Hæc VV. LL. [Nomen magistratus qui vocabatur Ἔκδικος, quod v. Inscr. Chandl. p. 70 : Πολλὰς πρεσβείας καὶ ἐκδικίας τῇ πατρίδι παρασχομένῳ.]

[Ἐκδίκιος, ὁ, Ecdicius, n. pr. rhetoris, ap. Suid. v. Ἐξ ὑπογύου s. Θέων. Ecdicium præf. Ægypti memorat Julian. Epist. 6, 9, 50, 56. Episcopum Basil. M. Ep. 226, vol. 3, p. 347, A; 237, p. 365, D; 239, p. 367, D. Discipulum suum Liban. Ep. 147 etc. L. Dindorf.]

Ἔκδικος, ὁ, ἡ, Injustus : ὁ ἔξω τοῦ δικαίου. Soph. [OEd. C. 920] : Θῆβαί γ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν. Οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν. Ælian. ap. Suid. : Τετίμηται μὲν αὐτῷ τὸ ἔκδικον ἐκεῖνο καὶ παράνομον ἔργον. Apud Eund. : Ὁ δὲ ἦν ἔκδικός τε καὶ ἔκνομος. [Æsch. Eum. 489 : Ὅρκον περῶντας μηδὲν ἔκδικον φρενῶν· Prom. v. ult. : Ἐσορᾷς μ' ὡς ἔκδικα πάσχω. Eur. Alc. 717 : Οὐδὲν ἔκδικον παθών· Hel. 1638 : Ὅσια δρᾶν, τὰ δ' ἔκδικ' οὔ· 1030 : Οὐδείς ποτ' εὐτύχησεν ἔκδικος γεγώς. L. D. Ælian. N. A. 16, 5 : Οἵπερ ἀνδρωθέντες ἐκδικώτατοί τε γίνονται καὶ λεωργάτατοι.] || Subst. captum, Ultor, Defensor. [Vindictor, Cognitor, Vindex, Designator add. Gl.] Herodian. 7, [4, 10] : Εἴ τινες ἢ στρατιωτῶν, ἢ δημοτῶν αὐτοῖς ἐπίοιεν ἔκδικοι τοῦ γενησομένου ἔργου. Bud. e Cic. Ad Div. [13, 56] : Legatos audio missos esse : sed malo ecdicos, ut aliquid confici possit. Quare peto a te, ut eos et Alabandenses jubeas ecdicos Romam mittere. [Plin. Ep. 10, 111 : « Ecdicus Amisenorum civitatis. » Inscr. Phoc. ap. Bœckh. vol. 1, p. 850, b, 15 : Ζωπύρου τοῦ ἐνδίκου.] Interpr. autem Bud. Vindex, Assertor, Defensor civitatis, in l. Ut perfectius, De annali exceptione. Ἔκδικοι, sicut et ἐκδικηταί, eid. Bud. sunt Persecutores : de quorum munere in Ἐκδικητής. [Adde Ducang. Gl. p. 360, qui exposuit et de ἐκδίκοις, qui a Tacticis dicuntur, et in acie collocantur post cursores s. προμάχους, tum de ἐκδίκοις in Ecclesia p. 361 post Suicerum vol. 1, p. 1045—6. Ejusmodi ἐκδίκου Ἡλίου mentio fit in Ms. apud Lambec. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 145, C; 186, D. Chœroboscus in Aldi Hort. Adon. p. 216 : Τὸ ἐξαίσιον καὶ ἔκδικον τὸ ἔξω τοῦ αἰσίου καὶ τοῦ δικαίου ἐλέγετο (πάλαι), νῦν δὲ ἐπὶ καλοῦ λαμβάνεται. Hemst. Zonar. p. 659 : Ἔκδικον ἐπὶ δικαίου καὶ ἀδίκου λέγεται. Eust. Il. p. 29, 34 : Ἐλέγετο τὸ ἐξαίσιον καὶ ἔκδικον τὸ ἔξω τοῦ αἰσίου καὶ δικαίου· νῦν δὲ ἀγαθολογοῦνται· 1032, 31 : Ἔκδικος καὶ ἐκδικεῖν νῦν μὲν ἐπὶ τοῦ ἄγαν δικαίου, πάλαι δέ ποτε ἐπὶ ἀδίκου καὶ ἀθέσμου τὸ ἐκδικαν ἐλέγετο, οἱονεὶ τὸ ἔξω δίκης. Gramm. respicere videntur ad signif. Ultoris, non, ut Valck. Diatr. Eur. p. 197, A, credebat, Justissimi. Id. Eust. Opusc. p. 336, 80 : Πρόσρησις φιλική γενέσθω καὶ πρὸς τὸν θεοσεβέστατον ... ἔκδικον τὸν δεῖνα. Suid. v. Ἴβυκος : Ἔφη (Ibycus), κἂν τὰς γεράνους, ἃς ἔτυχεν ὑπερίπτασθαι, ἐκδίκους γενέσθαι. Et mox : Ἴδε, αἱ Ἰβύκου ἔκδικοι. Diocles Anth. Pal. 12, 35, 3 : Ἦξει τις τούτου χρόνος ἔκδικος.]

[Ἔκδικος, ὁ, Ecdicus, n. pr. Laconis, Xen. H. Gr. 4, 8, 20 sq. Apolloniatæ in inscr. Apoll. ap. Bœckh. vol. 2, p. 75, n. 2052. L. Dindorf.]

Ἐκδίκως, Injuste. Soph. Ant. [928] : Εἰ δ' οἵδ' ἁμαρτάνουσι, μὴ πλείω κακὰ Πάθοιεν ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ. Æsch. Pr. [975] : Παθόντες εὖ κακῶσί μ' ἐκδ. [Sept. 607 : Ταὐτοῦ κυρήσας ἐκδ. ἀγρεύματος. Eur. Alc. 42 Καὶ τοῖσδέ γ' οἴκοις ἐκδ. προσωφελεῖν· fr. Belleroph. ap. Stob. vol. 3, p. 367 Gaisf. : Κακοὺς ... ἐκδ. τιμωμένους. Solon ap. Aristid. vol. 2, p. 397=3, 680, v. 7 : Ἀνήγαγον πραθέντα ἄλλον ἐκδ., ἄλλον δικαίως.]

[Ἐκδιορύσσω, Perfodio. Tzetz. Hist. 3, 978 : Τοῦτον ἐκδιορύξαντές τινες.]

[Ἔκδιος. V. Ἔκδοσις.]

[Ἐκδισκεύω, Ejaculor, Ejicio. Photius in Wolfii Anecd. Gr. vol. 1, p. 43 : Ἐκδισκευθεὶς γὰρ τοῦ σώματος ... ὅλος τε τὸ σῶμα διεθρύβη καὶ τὸν βίον κατεστρέψατο. Kall. Philostorg. 11, 1.]

[Ἐκδιφάω, Exquiro. Hesych. : Ἐξεδίφησαν, ἐζήτησαν. V. Ἐκδίζω.]

Ἐκδιφρεύω, E curru aut sella excutio aut deturbo. [Schol. Eur. Or. 981 Matth. : Ἐξ οὗ Πλοὴ ἐξεδίφρευσεν εἰς θάλασσαν τὸν Μυρτίλον. Tzetz. Hist. 4, 370 : Ἐκδιφρευθῆναι καὶ θανεῖν. L. D. Lucian. Dial. Deor. 25, 3 : Ἴνα περ ἔπεσεν (Phaethon) ἐκδιφρευθείς. Id. De electr. 2 : Τὸν δὲ ἀπολέσθαι ἐκδιφρευθέντα. Hase.]

[Ἐκδιφρίζω, idem. Const. Man. Chron. p. 113, C : Τῆς παππαπατρώας (ἀρχῆς) τὸν πορφυρόβλαστον γαμβρὸν κύμβαχον ἐκδιφρίζει· 102, C : Αὐτός τε παππαπατρικῆς ἀρχῆς ἐξεδιφρίσθη. Boiss.]

[Ἐκδιψάω, Sitio. Theophr. C. Pl. 5, 9, 3 : Ὅταν ἐκδιψήσῃ διὰ τοὺς αὐχμούς (arborum genus). Plut. Cleom. c. 29 : Οὔτε πιεῖν ἐκδεδιψηκὼς ὑπέμεινεν.]

[Ἐκδίψιος, ὁ, ἡ, Siticulosus, Gl. Diodor. 19, 109 : Διά τε τὸ καῦμα καὶ τὴν ἐκ τῆς φυγῆς κακοπάθειαν ἐκδίψιοι γενόμενοι. Anon. ap. Suidam v. Ἐκπαθεῖς : Ἵνα μὴ ὦσιν ἐκδίψιοι, cit. Hemst. Macar. Hom. 10, p. 129. Kall.]

[Ἐκδιωκτέος, α, ον, Abigendus, Ejiciendus. Plut. Mor. p. 13, C : Ὥστε εἴ τῳ μέλει τῶν πατέρων τῆς τῶν τέκνων εὐαγωγίας, ἐκδιωκτέον τὰ μυσαρὰ ταῦτα θρέμματα. Hesych. : Ἐξελατέος, ἐκδιωκτέος.]

Ἐκδιώκω, Expello ex aliquo loco, Fugo aliquem. Et pro Mitto in exilium. [Demosth. p. 883, 27 : Ὡς δ' ἡλίσκετο ..., φεύγει καὶ ἐκδιωκόμενος ἑίπτει ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλατταν, ubi liber optimus ἐμοκ. De exilio positum memorat Pollux 8, 70, ἐξεδιώχθη ex Hyperide et ἐξεδίωξεν ex Dinarcho afferens. Palæph. c. 23, 4 : Ἐξήλασαν ἐκ τῆς πόλεως, alii libri ἐξεδίωξαν. Schol. Soph. El. 567 : Ἐξεκίνησεν, ἐξεδίωξεν. Hesych. v. Νυκτίδας : Ἐκδιώκειν τὰς λοιμικὰς νόσους, citat Hemst. Lucian. Jud. voc. c. 6 : Ἐκδιῶξαι ὁμοῦ συνδέσμων ἅμα καὶ προθέσεων· Tim. c. 10 : Ἐκδιώκῃ αὐτοὺς τῆς οἰκίας. L. D. Concil. t. 2, col. 1195, D : Τοὺς εἰρημένους αἱρετικοὺς ἢ προσελθεῖν τῇ ἐκκλησίᾳ ... ἢ τῆσδε τῆς πόλεως ἐκδιωχθῆναι. Ubi perperam interpr., Persequi. Hase.]

Ἐκδίωξις, εως, ἡ, Expulsio.

[Ἐκδοκιμάζω, Probo, Examino. Symmach. Job. 7, 18.]

Ἐκδονέω, Emoveo [Zonar. De vita S. Theclæ l. 1, p. 266, C : Τὴν πόλιν ταύτην κατέστησέ τε καὶ ἐξεδόνησε. L. D.] : unde pass., Πάντων δ' ἐκδεδόνητο [ἐκδιεδόνητο] φρένες, Conturbatæ, perculsæ sunt, Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 11, 64, 9.]

Ἐκδορά, ἡ, Excoriatio. Apud Dioscor. Evulsio,

Πρὸς ἐκδορὰν λεπρῶν, Ad evellendas s. exterendas lepras.

[Ἐκδορέω, Excorio. Sym. Sethi Ichnel. p. 470, 2. Boiss.]

[Ἐκδόριον, τό.] Ἐκδόρια, q. d. Excoriatoria, Dioscoridi [3, 70] Medicamenta, quæ urendi vi prædita cutem abradunt et exulcerant.

[Ἐκδόσιμος, η, ον, Locatitius, Gl. Pollux 7, 200: Στεφάνους, τοὺς ἠργολαβημένους, οὓς οἱ νῦν ἐκδοσίμους λέγουσι.]

Ἔκδοσις, εως, ἡ, Deditio, sicut et ἔκδοτος, Deditus. [Herodot. 1, 159: Περὶ ἑκατέων ἐκδόσιος.] || Cum gen. βιβλίου, aut alio ejusmodi, Editio, Divulgatio. [Chron. Pasch. p. 634, 1: Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ὁ Ἰουστινιανὸς κῶδιξ ἀνενεώθη ... καὶ ἐκελεύσθη τῆς προτέρας ἐκδόσεως σχολαζούσης αὐθεντεῖσθαι κ. τ. λ. Inprimis de Recensionibus poetarum quas instituissent vett. critici. Vid. ind. Schol. Hom. Il. v. Editio, p. 822, b. Hephæstio p. 74=134: Κατὰ μὲν τὴν Ἀριστοφάνειον ἔκδοσιν (Alcæi). L. Dind.] || Locatio, eo sensu, quo usurpatur de iis, qui opus aliquod faciendum locant; ut ἔκδοσις οἰκοδομήματος, Bud. [Clem. Al. Strom. 1, p. 365, 18: Φασὶ ... μισθοῦ συνηγορῆσαι πρῶτον δικανικὸν λόγον εἰς ἔκδοσιν γραψάμενον Ἀντιφῶντα. Herodot. Polyb. 6, 17, 4: Οἱ μὲν ἀγοράζουσι παρὰ τῶν τιμητῶν αὐτοὶ τὰς ἐκδόσεις. Inscr. ap. Boeckh. vol. 1, p. 747, 27: Τὰς ἐγδόσεις ποιούμενοι τῆς τε ἐργασίας καὶ τῆς ἐπισκευῆς· cf. ib. p. 790, 16. L. D.] Dicitur et ἔκδοσιν θυγατέρων ποιεῖσθαι a Plat. [Leg. 11, p. 924, C] pro Virgines nuptum dare: sic, Εἰς θυγατρὸς ἔκδοσιν, Dem. [p. 1009, 12; 1100, 7; 1368, 11. Pollux 3, 35.] Item Ἔκδοσις eid. Dem. [p. 1241, 26; 1242, 2] Nauticum fœnus, JCtis Pecunia trajectitia, de qua lege Bud. Annot. in Pand. Existimo autem hanc, sicut et præced. signif. Locationis appellatione posse comprehendi: quum etiam Argentum locare, s. Argentum fœnori locare, Filiam locare Lat. dicant. [Demosth. iterum p. 816, 26; 854, 26; 855, 6. Lex. rh. Bekk. An. p. 247, 21: Ἔκδοσις, τὸ ἔξωθεν τῆς πόλεως δάνεισμα, τὸ ἐπὶ ναυσὶ καὶ φορτίοις διδόμενον. Pollux 3, 84, 115; 8, 141.] Ἔκδιος in VV. LL. male affertur e Suida tanquam ab eo expositum ἔκδοσις, et usurpatum a Demosth., quum illud ἔκδιος vocabulum sit, quod a Suida ponitur non addita exp., ut alia pleraque: at ἔκδοσις illud sit, quod ab eo exp. τὸ ναυτικὸν δάνεισμα. [Est autem ἔκδιος, ut videtur, vocab. nihili, quod lenissime corrigitur Ἐξ Διὸς, ut sit initium glossæ quam integram habet Hesych.: Ἐξ Διὸς ὕδατα, τὰ ὄμβρια. || Expositio. Memorat Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 520, B, libellum inscriptum, Ἔκδοσις εἰς τὸ Ἰουδαϊκὸν ἐξαπτέρυγον. Conf. p. 521, D; 550, B; 318, C; 320, B; 379, D. Schol. Chron. Pasch. p. 635, 18: Πρόγραμμα ἤτοι διδασκαλία καὶ ἔκδοσις περὶ τῆς ἀμωμήτου καὶ ὀρθοδόξου πίστεως ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν. Paullo aliter Georg. Syncell. p. 619, 6: Πανόδωρος δὲ τῇ μαθηματικῇ ἐξακολουθῶν ἐκδόσει τὴν μὲν ἀρχὴν τῆς Αὐγούστου βασιλείας τῷ ,ευνα' ἔτει τοῦ κόσμου ἐστοιχείωσε. Conf. Ducang. App. ad Gl. p. 65. L. D.]

Ἐκδοτέον, Edendum, Evulgandum. [Aristoph. Av. 1635: Τὴν δὲ Βασίλειαν τὴν κόρην γυναῖκ' ἐμοὶ ἐκδοτέον ἐστίν. De puellis Plato Epist. 13, p. 361, D: Ταύτας ἐκδ. ἐμοί ἐστι καὶ τοῖς ἐμοῖς ἐπιτηδείοις. Conf. Ἐκδίδωμι. L. D. Philo vol. 2, p. 314, 23: Κἂν φθάνωσι παρεισδύντες, ἐκδοτέον ἐπ' ἀναιρέσει, Dedendi sunt ad supplicium. Hase.]

[Ἐκδότης, ὁ.] Ἐκδόται Hesychio sunt προδόται et ἀποδόται [Proditores et Redditores. Inscr. Syria ap. Boeckh. vol. 2, p. 277, 63: Τὸ δὲ ἐσόμενον ἀνήλωμα εἰς τε τὴν στήλην καὶ τὴν ἀναγραφὴν δότω ὁ ταμίας Ἀριστα-γόρας ἀπὸ τῆς ἐγκυκλίου διοικήσεως, καθότι ἂν συντελέσῃ ὁ ἐγδότης. Conferendo v. 40: Ἑλέσθαι δὲ ἄνδρα ὅστις ἐγδώσει τὴν στήλην καὶ στήσει καὶ ἐπιμελὲς ποιήσεται ὅπως ἀναγραφῇ τόδε τὸ ψήφισμα, intelligitur esse Locatorem, qui statuam faciendam curaret. L. Dind.]

[Ἐκδοτικὸς, ἡ, ὄν, Locatitius. Suid.: Συνθηματικοὺς (στεφάνους), οὓς ἡμεῖς λέγομεν ἐκδοτικούς. Gaisf.: «Συνεκδοτικοὺς schol. ed. Bekker. (Aristoph. Thesm.) v. 458.»]

Ἔκδοτος, ὁ, ἡ, Deditus, Dedititius; sed ἐκδότους ποιεῖσθαι βαρβάροις, Isocr. [p. 66, A, ubi est ἐκδ. τοῖς β. ἐποίησαν, cod. Urb. τοῖς β. αὐτοὺς ἐξέδοσαν] est simpl. pro ἐκδοῦναι, Dedere. Bud. ap. Æschin. [p. 73]: Ἔκδοτον μὲν τὴν Βοιωτίαν ἅπασαν ἐποίησε Θηβαίοις, Dedititiam fecit, interpr. Herodian. 5, [4, 17]: Παραδοῦναι αὐτοὺς ἐκδότους καὶ ὥσπερ αἰχμαλώτους, Se permittere hostium potestati, Polit. [Herodot. 3, 1: Ὅτι μιν ἔκδοτον ἐποίησαν ἐς Πέρσας· et 6, 85 bis. Demosth. p. 618, 25: Ἐὰν μὴ τὸν ἕκαστον ἔκδοτον διδῶσιν, et 692, 16. Eur. Ion. 1251: Ἔκδοτος δὲ γίγνομαι. Posidipp. Anth. Pal. 12, 120, 3: Ἢν με λάβῃς μεθύοντ', ἅπαγ' ἔκδοτον. Polyb. 6, 49, 5: Προὔδωκαν ἐκδότους τὰς Ἑλληνίδας πόλεις. Et alibi. Diodor. 14, 68: Ἐν δὲ ταῖς συνθήκαις ἐκδότους τὰς πλείστας Ἑλληνίδας πόλεις συνίθετο· 15, 9: Ἐν τῇ πρὸς τὸν βασιλέα συνθέσει τοὺς κατὰ τὴν Ἀσίαν Ἕλληνας ἐκδότους πεποιηκέναι. Palæph. 41, 2: Καθεζομένην ἐπὶ τῆς ἑστίας οὐκ ἐβούλετο ... ἔκδοτον ἑξαιτούμενῳ δοῦναι. Hesych.: Ἔκδοτος, προδεδομένος, ἀποδεδομένος. || De puellis nuptum locandis. Lucian. Deor. dial. 20, 13: Ἐκείνη γὰρ, εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε, εὖ οἶδ' ἐγὼ, πάντα ἀπολιποῦσα καὶ παρασχοῦσα ἑαυτὴν ἔκδοτον, ἕψεται καὶ συνοικήσει. || Improprie Clem. Al. Strom. 2, p. 462 17: Ἔκδοτον γεγενῆσθαι τῷ πάθει. Confus. c. ἕλκυστος Plut. Mor. p. 7, E; 8, A.]

Ἐκδότως, ut ἐκδ. ἑαυτὸν πιστεῦσαι, ἐπιτρέψαι, In fidem se permittere, Bud. Comm. [Justin. Mart. p. 317, A: Τὸ Ἰησοῦς ὄνομα ... τῷ τοῦ Ναυῆ υἱῷ ἐπικληθὲν, ἐκδ. ἔχειν. Vertitur: Huic recte esse inditum. Hase.]

[Ἐκδουλεύω, Servio. Nicet. Eug. Epist. t. 2, p. 10: Ὡς γὰρ Ἡρακλῆς τῇ Ὀμφάλῃ, ἐκδουλεύειν σοι τέταγμαι.]

[Ἔκδουλος, ὁ, Servo natus. Suid. v. Ἑρμιππος: Ἔκδουλος ὢν γένος. L. Dind.]

Ἐκδοχεῖον, τὸ, Receptaculum. [Exceptorium, Excipulum, Conceptaculum, Gl.] Et peculiariter de Receptaculo aquæ, s. Cisterna, s. alio hujusmodi; ut Joseph. [B. J. 1, 15, 1]: Τῶν ἐκδοχείων πλησθέντων τοῦ ὕδατος. [Et 3, 7, 13. Iren. 1, 10, p. 63. Routh. Suid. et Zon. p. 659: Ἐκδ., τὸ ταμιεῖον. || Forma Ἐκδόχιον est in ænigm. Auth. Pal. 14, 60: Εἰμὶ δὲ Μουσέων μυστικὸν ἐκδόχιον, de tabula scriptoria. Inscr. ap. Peyssonel. *Observations hist.* p. 355: Κρήνας καὶ τὸ ἐκδόχιον καὶ τὰ ὑδραγώγια.]

[Ἐκδοχεῖος κόλπος. Dionys. Areop. p. 62, C ed. Lanss.: Καὶ μὴν ὅτι τὸ γόνιμον αὐτοῖς (angelis nubium specie indutis), καὶ ζωοποιὸν, καὶ αὐξητικὸν, καὶ τελεωτικὸν ὑπάρχει, κατὰ τὴν νοητὴν ὀμβροτοκίαν, τὴν τὸν ἐκδόχειον (sic) κόλπον πιαλέοις ὑετοῖς ἐπὶ ζωτικὰς ὠδῖνας ἐκκαλουμένην. Kall.]

[Ἐκδοχεύς, ὁ, Caupo. Ptolem. Tetrab. p. 179, 2: Μυροπώλας, στεφανοπλόκους, ἐκδοχέας. Hase.]

Ἐκδοχὴ, ἡ, Exceptio, Suspectio, Expectatio, προσδοκία [Hesychio. Exceptio, ut sit i. q. Successio. Æsch. Ag. 299: Ἤγειρεν ἄλλην ἐκδοχὴν πομποῦ πυρός. Eur. Hipp. 866: Τόδ' αὖ νεογμὸν ἐκδοχαῖς ἐπιφέρει θεὸς κακόν. Æschin. F. L. p. 32, 18: Καὶ πάλιν οὐκ ὤκνουν κατ' αὐτοῦ λέγειν Φιλίππου, ἐπιτιμῶν ὅτι τὴν ἐκδοχὴν ἐποιήσατο πρὸς τὴν πόλιν τοῦ πολέμου, Bellum suscepit, continuavit. Unde citat Thomas p. 280. || De ceteris signiff. sic fere Sallier. ad Thom.: «2. Illud omne, quod rei alicujus, aquæ v. gr., est receptaculum; quo sensu Joseph. p. 59 ait: Ταῖς δεξαμεναῖς, αἳ πρὸς ἐκδοχὴν τοῦ ὕδατος ἐγεγόνεισαν. || 3. Expectatio. Basil. M. t. 2, p. 524: Φοβερὰ γάρ τις ἐκδοχὴ κρίσεως. || 4. Sensus, Acceptio. Philo Jud. p. 481: Ὅτι οὔτε πρὸ τῆς γενέσεως ἦν τι σὺν τῷ θεῷ οὔτε κόσμου γενομένου συντάττεταί τι αὐτῷ· χρῄζει γὰρ οὐδενὸς τὸ παράπαν. Ἀμείνων δὲ ἡ ἐκδοχὴ, ὁ θεὸς μόνος ἐστὶν καὶ ἓν, οὐ σύγκριμα, φύσις ἁπλῆ. Euseb. Dem. p. 391: Καθ' ἑτέραν διάνοιαν ἤτοι ἐκδοχὴν τὴν ἐν τῇ προκειμένῃ γραφῇ δηλουμένων Χριστὸν ἡγουμένων. Hinc πρόχειρος ἐκδοχὴ Origeni Adv. Cels. p. 211, Sensus qui legenti primo intuitu se offert: Εἴπερ οὖν ὁ ὕπνος ἄλλο τι σημαίνει, καὶ οὐχ ὅπερ ἡ πρόχειρος ἐκδοχὴ τῆς λέξεως δηλοῖ. Eod. pene sensu Epiphan. t. 1, p. 538: Φανεροῦ ὄντος τοῦ μὴ λέγεσθαι τὰ ὁστᾶ κατὰ τὴν κοινὴν ἐκδοχήν. Ita quoque Basil. M. t. 1, p. 34. Sunt et alia id genus complura in Patrum scriptis, quæ exscribere necesse non est.» Polyb. 3, 29, 4: Οὐκ αὐτοῖς μόνον τοῖς τότε συμμαχοῦσι, καθάπερ ἐποιοῦντο τὴν ἐκδοχὴν οἱ Καρχηδόνιοι, Ut interpretabantur Carth. Idemque simili signif. Intellectus 12, 18, 7: Ἐξ ὧν ἀνάγκη ποιεῖσθαι τὴν ἐκδοχὴν διότι ..., Ex quibus debet intelligi. 23, 7, 6: Ἐξ ὧν ἦν

λαμβάντιν ἐκδοχὴν ὅτι δυσαρεστοῦνται. Synod. Cpol. Mali Nov. Coll. Vat. vol. 4, p. 3 : Πῶς οὖν καὶ κατὰ τίνα τρόπον καὶ οἷαν τὴν ἐκδοχὴν μείζων αὐτοῦ ὁ πατὴρ ὠνόμαστται διηπόρητο.]

[Ἐκδόχιον. V. Ἐκδοχεῖον.]

[Ἔκδοχος, ὁ, Sponsor, Fidejussor. Salm. De usur. p. 585.]

[Ἐκδρακοντόομαι, Draco fio, In draconem mutor. Æsch. Cho. 549 : Ἐκδρακοντωθεὶς δ' ἐγὼ κτανῶ νιν, ὡς τοὔνειρον ἐννέπει τόδε.]

[Ἐκδρασκάζω, Aufugio. Tzetz. Hist. 5, 889 : Τούτων ἐκδρασκασάντων. Boiss.]

Ἔκδραχμος, ὁ, ἡ, Qui sex drachmarum est. Et neutr. Ἔκδραχμον, Sex drachmæ [ap. Hesych., qui int. ἑξάδραχμον].

Ἐκδρέπω, et Ἐκδρέπομαι, pro simpl.; ad verbum Excerpo. [Aristæn. Ep. 1, 3, p. 13 Boiss. : Καὶ τούτων (arborum) ἐκδρεψάμενος φύλλον ὑπεμάλαττον τοῖς δακτύλοις.]

[Ἐκδρομὰς, ἄδος, ὁ, Qui ex ephebis egressus est, juvenilem ætatem excessit. Eust. Od. p. 1915, 19 : Εὔπολις ἐν τῷ ... τοῦτον καταλεκτέον εἰς τοὺς κόλλοπας τοὺς ἐκδρομάδας· οἵπερ εἰσιν οἱ, ὡς ἐρρέθη, ἀκολασταίνοντες ὑπέρκομα, λεγόμενοι ἐκδρομάδες, ὡς παραδιέρχεσθαι τὴν ὥραν καὶ ἀνάπαλιν ὄντες τοῖς πρῶτον ὑπηνήταις.]

[Ἐκδρομέω, Excurro. Greg. Naz. ap. Toll. Itin. p. 6 : Μή μοι τοσοῦτον ἐκδρομήσειε στόμα. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 591.]

Ἔκδρομὴ, ἡ, Excursio, Excursus. [Proprie, Exitus, ap. Suid. et Harpocr. v. Περιστοιχίζεται : Κατὰ τὰς ἐκδρομὰς τῶν θηρίων ὀρθὰ ξύλα ἱστᾶσιν. Hemst. Improprie Theophr. C. Pl. 2, 1, 3, de germinibus prorumpentibus : Τροφῆς μὲν οὖν πλῆθος ἐν ὄμβρου πλήθει· τὸ δὲ καταγεῖν καὶ πέψαι ταύτην, ἐὰν ὀχεμῶν πίεσῃ καὶ μὴ εὐθὺς ἡ ἐκδρομὴ γένηται. Conf. Ἐκτρέχω. || De excursu in oratione Aristid. vol. 1, p. 92=162 : Οὐδέ με τοῦτο λέληθεν ὡς ἐργώδης ὁ λόγος καὶ χαλεπὸς διενεγκεῖν καὶ τὰς ἐκδρομὰς ὁπόσας ἔχει· unde ἐκβολὰς diserte citat Thomas p. 280. || Peculiari quadam signif. dictum de genere militum expeditiori vide in Ἔκδρομος. De impetu hostili Xenoph. H. Gr. 3, 2, 4 : Πολλοὺς αὐτῶν ἐφ' ἑκάστῃ ἐκδρομῇ κατέβαλλον. Themist. Or. 10, p. 137, A : Αὕτη τοίνυν ἡ χώρα τέως μὲν ὁρμητήριον καθειστήκει ταῖς ἐκδρομαῖς τῶν πολεμίων. Pollux 1, 164 : Προεξήλασαν, ἐκδρομὰς ἐποιήσαντο. Ὁρμὰς et ἐκδρομὰς jungit anon. ap. Suid. v. Ἀνέχει. || Decursus. Tzetz. Hist. 8, 55 : Μετ' ἐκδρομὴν ἐτῶν δὲ τετρακοσίων. L. Dind.]

Ἔκδρομος, ὁ, idem; sic enim Pollux 1, [219] : Ἔστι δέ τις ἵππου ὁρόμος ἔκδρομος, ὅταν ὑπὲρ τὸ ταταγμένον τοῦ ὁρόμου μέτρον ὑπὸ ῥώμης φέρηται. [Id. 3, 148 : Ἱππόδρομος καὶ ἱπποδρομία καὶ ἔκδρομος ἵππος.] Nisi potius ἐκδρομος adj. sit, et ὁρόμος ἔκδρομος dicatur ipsa ἐκδρομὴ, Excursio. Bud. certe ἔκδρομος interpr. Excursor : alii etiam Pervius. [Ap. Xenoph. H. Gr. 4, 5, 16 : Ἐν τούτῳ κακῶς οἱ ἱππεῖς ἐπίθεντο· οὐ γὰρ, ἕως ἀπέκτειναν τινας αὐτῶν, ἐδίωκον, ἀλλὰ ξὺν τοῖς ἐκδρόμοις ἰσομέτωποι καὶ ἐδίωκον καὶ ἐπίστρεφον, et Thucyd. 4, 125 : Ἐκδρόμους δὲ, εἴ πῃ προσβάλλοιεν αὐτοῖς, ἔταξε τοὺς νεωτάτους, militum genus expeditum significatur, quod ante aciem agmenve procurreret. De iisdem Thuc. ib. 127 : Ὡς αὐτοῖς αἵ τε ἐκδρομαὶ, ὅπῃ προσπίπτοιεν, ἀπήντων. Eosdem προδρόμους dictos ap. Harpocrat. v. Ἀμιπποι conjicit Vales. in notas Maussaci p. 217.]

[Ἐκδρύπτω, Lacero. Theod. Prodr. p. 394 : Τὸ πρόσωπον ἐξεδρύφην πολλάκις. Elberling.]

[Ἔκδυας, ἡ, vox ficta ab etymologis Græcis. Theol. arithm. p. 55, 17 : Δοκεῖ δέ τισι καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦτο πεποιῆσθαι τὸ ὀγδοὰς οἷον ἐκδυὰς ἡ ἐκ δυάδος γεγονυῖα κυβισθείσης. Hase.]

Ἔκδῦμα, τὸ, Exuvium, Exuviæ, Quod quis exuit. [Ἐκδύματα, Exuviæ, Gl. Hedylus Anth. Pal. 5, 199, 5 : Μαλακαὶ μαστῶν ἐκδύματα μίτραι.]

Ἐκδύνω, vel Ἐκδύω, Elabor, Emergo; ut ἐκδῦναι κακῶν VV. LL. ex Eur. [Iph. T. 602. Et Suppl. 416 : Ἐξέδυ δίκης.] Ibid., ἐκδῦναι ὄλεθρον, Effugere [ex Hom. Il. Π, 99 : Νῶι δ' ἐκδύμεν ὄλεθρον· cujus l. scripturam disceptat Buttm. Lexil. vol. 1, p. 55–7. Od. X, 334 : Ἐκδὺς μεγάροιο, Elapsus ex ædibus. Soph. fr. Colchid. ap. schol. Apollon. Rh. 3, 1371 : Χαλκηλάτοις ὅπλοισι μητρὸς ἐξέδυ. Aristoph. Vesp. 351 : Εἶτ' ἐκδῦναι ῥάκεσιν κρυφθείς· 141 : Ὅπως μὴ 'κδύσεται. Apollod. 3, 10, 2, 1 : (Mercurius) ἐκδὺς εἰς Πιερίαν παραγίνεται. Hesych. : Ἐκδὺς, ἐξελθών. L. D. Liban. vol. 4, p. 630, 1 : Ἐκδὺς ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀπηλλαττόμην. Jacobs.] || Magis usitata signif. Exuo [et quidem aor. primo Ἐξέδυσα, Exui alium]. Od. Ξ, [341] : Ἐκ μέν με χλαῖναν ἕδυσαν. Xen. Cyrop. 1, [3, 17] : Ἐκδύσας αὐτόν. [Demosth. p. 1259, 11 : Ἐμοὶ περιπεσόντες πρῶτον ἐξέδυσαν.] Sic ἐκδύειν [Non ἐκδύειν, sed ἐκδῦναι. Vide paullo post dicenda] τὸ γῆρας dicuntur serpentes, Exuere senectutem. Alia metaph., Τὸ ἄγριον [ἐκδύεται], Plut. [Pomp. c. 28. Aor. sec. Ἐξέδυν, Me exui, Hom. Od. Ξ, 460 : Συβώτεω πειρητίζων, εἴ πώς οἱ ἐκδὺς χλαῖναν πόροι ἠ τιν' ἑταίρων ἄλλον ἐποτρύνειεν. Xen. Cyrop. 1, 4, 26 : Ἦν εἶχε στολὴν τὴν Μηδικὴν ἐκδύντα δοῦναί τινι· 5, 1, 1 : Ἆρ καὶ τὴν στολὴν ἐκδὺς ἔδωκε. Aristoph. Pac. 336 : Τὸ γῆρας ἐκδύς. Antonin. Lib. c. 17, p. 118 : Τὸν πέπλον ἡ παῖς ἐξέδυ. Nude Aristæn. 1, 1, p. 5 Boiss. : Ἐνδεδυμένη μὲν εὐπροσωποτάτη ἐστὶν, ἐκδῦσα δὲ ὅλη πρόσωπον φαίνεται. Hesych. : Ἐκδὺς, ἐκδυσάμενος. || Præsentis formæ Ἐκδύνω et Ἐκδύω differunt sic ut ἐκδύνω sit Exuo mihi, ἐκδύω, Exuo alteri. Priori forma Hom. Od. Α, 437 : Ἕζετο δ' ἐν λίκτρῳ, μαλακὸν δ' ἐκδυνε χιτῶνα. Aristot. H. A. 5, 17 : Ἐκδύνουσι δὲ τὸ κίλυφος τοῦ ἔαρος, ὥσπερ οἱ ὄφεις τὸ καλούμενον γῆρας, et iterum iterumque 8, 17. || Et signif. translata ap. Hesych. : Ἐκδύνει, ἐξέρχεται. Proverb. 11, 8 : Δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύνει. || Jactus talorum ἐκδύνων memoratur Polluci 7, 204. Et medio ead. signif. Orph. Arg. 240 : Τεύχεα δ' ἐκδύνοντο περὶ στέρνοισι δ' ἀνῆπτον σειραίην μήρινθον. Quod l. Hom. infra citato ἐξεδύοντο. || Altera forma Hom. H. Ven. 165 : Αὖσε δέ οἱ ζώνην ἷεὶ εἵματα σιγαλόεντα ἑκδυς. Æschyl. Ag. 1269 : Ἰδοὺ δ' Ἀπόλλων αὐτὸς ἐκδύων ἐμὲ χρησταρίαν ἐσθῆτα. Demosth. p. 763, 26 : Οὐκ ἂν οἷός τ' εἴη πάντας ἐκδύειν· et in var. script. l. supra ad aor. 1 citati, ubi al. libri ἐξέδυον pro ἐξέδυσαν. Hesychius tamen etiam hanc ponit signif. neutra : Ἐκδύειν, ἐξελθεῖν. Et incerta idem in gl. : Ἐκδύετον, ἐξέδυσαν, δυϊκῶς. || Pass. Ἐκδύομαι, Exuor, Denudor. Antiphon p. 117, 2 : Τὸ μὲν γὰρ μὴ ἐκδυθῆναι οὐδὲν σημεῖόν ἐστιν. Polyb. 15, 27, 9 : Πρὸς οὐδὲν δὲ τῶν λεγομένων ἀνθομολογούμενος ἐξεδύθη. Lucill. Anth. Pal. 11, 189, 5 : Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἐξεδύθησαν. Palæph. c. 48, 3 : Ἐν ἐκείνῃ τῇ φιλονικίᾳ νικᾶται καὶ τὸ δέρμα ἐκδύεται, de Marsya. Et de veste quæ exuitur Herodot. 1, 8 : Ἅμα κεθῶνι ἐκδυομένῳ. Lex. rh. Bekk. An. p. 218, 6 : Τὸ δὲ ἐκδεδύσθαι ἐπὶ τῶν τὸν χιτῶνα ἐκδεδυκότων τάσσουσιν (οἱ ῥήτορες). || Medio Hom. Il. Γ, 114 : Τεύχεά τ' ἐξεδύοντο. Aristoph. Lys. 662 : Τὴν ἐξωμίδ' ἐκδυώμεθα· et ib. 919, 924. Xen. H. Gr. 3, 4, 19 : Λευκοὺς διὰ τὸ μηδέποτε ἐκδύεσθαι. Aristot. H. A. 8, 17 : Τοῦτο τὸ γένος τῶν ὄφεων μὴ ἐκδύεσθαι. Et mox : Γίνεται δὲ ἐκδυομένου τὰ ἐντὸς ἐκτός. Jo. Malal. p. 182, 21 : Ἀποτιναξάμενος τὴν τῆς σῆς δουλείας τύχην, καὶ τὸν ταύτης ἐκδυσάμενος ζυγὸν, ἐνδυσαι Ῥωμαϊκῆς ἐλευθερίας θώρακα. Hesych. : Ἐξεδύοντο, ἀπεδίδυσκον. L. D.] || Exponit Bud. et Excutere a se, in hoc Plut. l. [Pomp. c. 30] : Τὸν φθόνον τοῦτον ἐκδύς. Vide B. p. 158. In VV. LL. ἐκδεδυκὼς τὰ δέσμα per pass. redditur, Exutus vinculis. [Proprie est Qui vinculis se exuit. Demosth. p. 457, 8 : Ἀναξίους τινὰς ἀνθρώπους ἐκδεδυκέναι τὰς λειτουργίας, Effugisse. Plat. Alcib. 2 p. 147 extr. : Μεταβαλλόμενος γέ τοι ἄνω καὶ κάτω οὐδ' ὁτιοῦν παύει, ἀλλ' ὅπερ ἂν μάλιστά σοι δόξῃ, τοῦτο καὶ ἐκδεδυκέναι αὖ καὶ οὐκέτι ὡσαύτως δοκεῖν. || Imperat. Atticum ἔκδυθι memorat Phryn. Bekk. An. p. 41, 8, Photius v. Ὄμνυθι. L. Dindorf.]

[Ἐκδύσιον, τὸ, unde Ἐκδύσια, τὰ, q. d. Exutoria, nomen festi, de quo Antonin. Lib. c. 17, p. 118 : Τὴν ἑορτὴν Ἐκδύσια καλοῦσιν (Phæstii), ἐπεὶ τὸν πέπλον ἡ παῖς ἐξέδυ.]

Ἔκδῦσις, εως, ἡ, Emersio, Exutio. [Exitus, Egressus, Effugium, apud Herodot. 2, 121, 3 : Τὸ δὲ εἴκασμα ἀσινὲς καὶ οὔτε ἐσιὸν οὔτε ἔκδυσιν οὐδεμίαν ἔχον· 3, 109 : Διαφαγόντα δὲ τὴν νηδὺν αὐτῆς (serpentis), οὕτω τὴν ἔκδυσιν ποιέεται· 146 : Εἰδώς τε ἑωυτῷ· ἀσφαλέα ἔκδυσιν ἐοῦσαν· 8, 100 : Οὐ γὰρ ἔστι Ἕλλησι οὐδεμία ἔκδυσις μὴ ... εἶναι σῶς δούλους. Plato Cratyl. p. 426, A : Αὕτη γὰρ ἂν πᾶσαι ἐκδύσεις εἶεν. Manetho 4, 331 : Ἔνθεν ἐπήρειαί τε καὶ ἐκδύσιες τελέθουσιν. Spoliatio, Gl.]

[Ἐκδυσωπέω, Obnixius oro. Amphiloch. In vitam S. Basil. p. 217, B : Τῇ ἐπαύριον διὰ πάσης τῆς ἁγίας ἀναφορᾶς ἐκδυσωπῶν τὸν θεόν· 218 : Τούτῳ ἐπίδος τὸν χάρτην, καὶ ἐκδυσωπήσει καὶ ἐξιλεώσεται τὸν θεὸν ὑπέρ σου. Kall. Exoro. Niceph. Chumn. in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 185 : Ὑπὲρ ἡμῶν ἐστιν ἐκλιπαρῶν καὶ Χριστὸν αὐτὸν ἐκδυσωπῶν. Imploro, Efflagito. Psell. In Cantic. Cant. c. 2, 5, 7 et c. 5, 7. Cit. Boiss. Heliodor. 8, p. 369=315 : Τοῦ μὲν ἐκδυσωπεῖν ἀφέμενος.]

[Ἐκδυσώπησις, εως, ἡ, Exoratio. Schneider. sine testim.]

[Ἐκδυτήριον, τὸ, Apodyterium, Spoliatorium, Gl.]

[Ἐκδύτης, ὁ, Despoliator, Gl. ῠ]

[Ἐκδύω. V. Ἐκδύνω.]

[Ἐκδωριόομαι, Dorius fio. Herodot. 8, 73 : Οἱ δὲ Κυνούριοι, αὐτόχθονες ἐόντες, δοκέουσι μοῦνοι εἶναι Ἴωνες· ἐκδεδωρίευνται δὲ, ὑπό τε Ἀργείων ἀρχόμενοι καὶ τοῦ χρόνου.]

[Ἔκδωρος, ὁ, Ecdorus, n. pr. viri. Ἐκδώρου quattuor senarii citantur in Jo. Stob. Flor. vol. 3, p. 215. Sed cod. Paris. Ἐκιδώρου, non Ἐκδώρου. Legendum Εἰσιδώρου, cujus Isidori senarius citatur ab eod. vol. 1, p. 420. L. Dind.]

Ἐκεῖ, Illic. Plato : Ἐκεῖ γάρ εἰσι, Sunt enim illic; οἱ ἐκεῖ, Qui eam incolunt partem, illic sunt aut degunt. [Contraria ἐκεῖ et δεῦρο Thucyd. 6, 18 : Ἵνα τοῖς ἐκεῖ ἐχθροῖς ἡμῶν λυπηροὶ ὄντες δεῦρο κωλύωσιν αὐτοὺς ἐπιέναι. Item ἐκεῖ et ἐνθάδε ib. 83 : Τήν τε γὰρ ἐκεῖ ἀρχὴν εἰρήκαμεν διὰ δέος ἔχειν καὶ τὰ ἐνθάδε διὰ τὸ αὐτὸ ἥκειν μετὰ τῶν φίλων ἀσφαλῶς καταστησόμενοι. Et ib. 84, 87; Eur. Med. 1073 etc., Aristoph. Ran. 82, etc. || Conjungitur cum nomine loci. Eur. Hec. 418 : Ἐκεῖ δ' ἐν Ἅδου· Ion. 24 : Ὅθεν Ἐρεχθείδαις ἐκεῖ νόμος τις ἐστίν. Quod est idem atque ἐκεῖ ἐν Ἀθήναις. Id. fr. Palamed. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 142 : Ὥστ' οὐ παρόντα ποντίας ὑπὲρ πλακὸς τἀκεῖ κατ' οἴκους πάντ' ἐπίστασθαι καλῶς. Aristoph. Av. 758 : Εἰ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὶν αἰσχρὸν τὸν πατέρα τύπτειν νόμῳ τοῦτ' ἐκεῖ καλὸν παρ' ἡμῖν. L. D.] Non solum de Alio loco dicitur, sed et de Eo in quo is est, quem alloquimur, Bud. Libanius [Epist. 387, p. 195, unde Thomas citat p. 316] : Ἀλλ' ἐπεὶ τἀκεῖ τεθεράπευκας ἱκανῶς. [Thucyd. 1, 36 : Ὥστε μήτε ἐκεῖθεν ναυτικὸν ἐᾶσαι Πελοποννησίοις ἐπελθεῖν, τό τε ἐνθένδε πρὸς τἀκεῖ παραπέμψαι· 90 : Ὅτι αὐτὸς τἀκεῖ πράξοι· 6, 91 : Ὡς δὲ εἰ μὴ βοηθήσετε, οὐ περιέσται τἀκεῖ, μάθετε ἤδη. || De loco disputationis Plat. Alcib. 1 p. 108, D : Ὥσπερ ἐκεῖ ἐφ' ἑκάστῳ ἔλεγες τὸ ἄμεινον, Supra. Et ib. antea : Ὥσπερ ἐκεῖ ἐγώ σοι τὸ κατὰ τὴν τέχνην ἔλεγον ὀρθῶς, τὴν γυμναστικήν. Καὶ σὺ δ' οὖν οὕτως ἐνταῦθα τί φῂς πῶς γίγνεσθαι; Cujusmodi ll. potest etiam capi pro τότε, Tunc, qua signif. ponitur Soph. Phil. 394 : Σὲ κἀκεῖ, μᾶτέρ πότνι', ἐπηυδώμαν, ὅτ' ἐς τόνδ' Ἀτρειδᾶν ὕβρις πᾶσ' ἐχώρει. Gramm. Bekk. An. p. 188, 1 : Ἐκεῖ ἐν τόπῳ, ἐκεῖσε εἰς τόπον. Καὶ ἐπὶ χρόνου τάσσεται. Similiter ac Plato utitur Strabo 1, p. 13, ubi de scripto dicens ait : Κἀκεῖ δὲ πολιτικὸν λέγομεν οὐχὶ τὸν παντάπασιν ἀπαίδευτον· et inf. : Τὸν αὐτὸν τρόπον ὅνπερ ἐκεῖ τὰ περὶ τοὺς ἐπιφανεῖς ἄνδρας καὶ βίους τυγχάνει μνήμης. || De inferis. Ut omittam ll. minus evidentes (ut Æsch. Suppl. 230 : Κἀκεῖ δικάζει τἀπλακήμαθ', ὡς λόγος, Ζεὺς ἄλλος), Eur. Med. 1073 : Εὐδαιμονοῖτον, ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε πατὴρ ἀφείλετο· Hecub. 418 : Ἐκεῖ δ' ἐν Ἅδου κείσομαι χωρὶς σέθεν. Isocr. Plataic. p. 308, B : Εἴ τις ἄρα τοῖς ἐκεῖ φρόνησίς ἐστι περὶ τῶν ἐνθάδε γιγνομένων. Plato Reip. 2, p. 365, A : Τελετὰς, αἳ τῶν ἐκεῖ κακῶν ἀπολύουσιν ἡμᾶς. Moribunda ad mortuum ap. Xenoph. Eph. 3, 6, p. 64 : Δέχου με ἄσμενος, καί μοι πάρεχε τὴν ἐκεῖ μετὰ σοῦ δίαιταν εὐδαίμονα. L. D.] || Nonnunquam ponitur pro Illuc, Eo. Chrysost. : Ἐκεῖ ἡμᾶς ἕψεσθαι, Illuc nos secuturos. [Herodot. 9, 108 : Ἐπεὶ δὲ ἐκεῖ τε ἀπίκετο, ubi olim ἐκεῖσε. Thucyd. 3, 71 : Τοὺς ἐκεῖ καταπεφευγότας. Soph. OEd. C. 1019 : Ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ. Polyb. 1, 26, 1 : Τὸν πόλεμον ἐκεῖ περισπᾶν· 5, 101, 10 : Τὴν ἐκεῖ διάβασιν. Dionys. A. R. 1, 69 : Ἐκεῖ μετενεχθῆναι ... τὰ ἱερά. Lucian. Nigr. c. 1 : Εἴ τις ἐκεῖ κομίζει γλαῦκας. Schol. Ven. Aristoph. Pac. 36 : Καὶ γὰρ ἐκεῖνοι δεῦρο κἀκεῖ ἐν τῇ πλοκῇ περιφέρουσι τὴν κεφαλήν. Quem usum improbat Thomas p. 281, coll. Ammonio p. 47.] Hesych. ἐκεῖ exp. μακρὰν, πόῤῥω, Longe, Procul : quod potius δασυντέον, ut

A ἑκάς. [Minime. V. de hac interpret. Valck. Schol. in N. T. vol. 1, p. 147. L. D.] Κἀκεῖ, pro καὶ ἐκεῖ, Et illic. [|| Forma Κεῖ, quam Eratostheni in fr. Mercurii ap. Achill. Tat. in Arat. p. 153, E, improspere restituebat Scalig. ad Manil. p. 320, est ap. Archiloch. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 249, 27 : Παρὰ τὸ ἐκεῖθι κεῖθι, καὶ κεῖ παρὰ Ἀρχιλόχῳ. Ib. p. 71, 33 : Τὸ δὲ ἐκεῖ οὐ Δώριον περισπᾶται καὶ διὰ τὴν ἀποκοπὴν τοῦ ἐκεῖθεν (l. ἐκεῖθι), ὅπερ καὶ κατὰ πάθος μονοσύλλαβον γέγονεν κεῖ. || Forma Cretica fuisse videtur Κηνούει, quod ἐκεῖ int. Hesych., ponens idem inter Κηροσσαίων et Κηρουχίδαι : Κηρούει, ἐκεῖ, Κρῆτες, quod fort. scrib. κηνούει cum intt. et Koenio ad Greg. p. 351. || Alia forma Dor. vel Æol. Κήνω (κηνῶ Musurus contra cod.) est ap. eund. Hesych. cum interpretat. ἐκεῖ. || Tertia forma Dor. est] Τηνεὶ, Illic, ἐκεῖ. Theocr. 5, [33] : Ψυχρὸν ὕδωρ τηνεὶ καταλείβεται. Et τηνεεὶ pro eod., VV. LL. [Quod nihili est. Theocr. 1, 106 : Τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος· 2, 98 : Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δέ οἱ ἁδὺ καθῆσθαι· 4, 35 : Τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος

B ἄγε. Et alibi. Orac. ap. Plut. Demosth. c. 19 : Τηνεί τοι κρέα πολλὰ παρέσσεται. Anon. in Galei Op. myth. p. 714, 15 : Τῇδε μὲν γὰρ γυναῖκας ὑφαίνεν καὶ (ἔρια addit Valck. ad Phœn. v. 502) ἐργάζεσθαι καλὸν, ἀλλὰ τηνεὶ τὼς ἄνδρας. Ad terminationem Valck. Ep. ad Roev. p. 31 confert ταυτεὶ (vel potius τουτεὶ), πεῖ, quibus adde αὐτεῖ, quod accentu circumflexo notatur ap. gramm. Meerm. post Greg. p. 658, 23, et in libris nonnullis Gregorii p. 351, aliis acutum præferentibus. Ac videri possunt quæ ab oxytonis formantur adverbia circumflecti; gravari, quæ a barytonis. Sed diserte circumflexum testatur gramm. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 71, 33 : Τὸ τηνεῖ, τουτεῖ, αὐτῇ (l. αὐτεῖ) ὡς Δωρικὰ περισπᾶται. || Quarta forma Dor. est Τήνω. Theocr. 3, 10 : Ἠνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τήνω δὲ καθεῖλον, ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τυ. Ita libri meliores, nisi quod circumflexum ponunt in secunda, τηνῶ : ceteri τηνῶθε. Ib. 25 : Τὰν βαίταν ἀποδὺς εἰς κύματα τήνω ἁλεῦμαι, ὥπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται Ὄλπις ὁ γριπεύς. Sic liber unus, alius τηνῶ, ceteri τῆνα. Ac-

C centus τηνῶ tueri se possit simili τουτῶ, quod ex Sophrone affert Apollon. De pron. p. 359=99, A. L. D.]

Ἐκεῖθεν, Illinc. Thuc. [1, 36 : Ὥστε μήτε ἐκ. ναυτικὸν ἐᾶσαι Πελοποννησίοις ἐπελθεῖν·] 8, [107] : Ἐς τὴν Εὔβοιαν ἀπέπεμψαν Ἱπποκράτην καὶ Ἐπικλέα κομιοῦντας τὰς ἐκ. ναῦς, Ad afferendas illinc alias naves. [Conf. 1, 62 : Ὅπως εἴργωσι τοὺς ἐκ. ἐπιβοηθεῖν· 2, 69 : Τῶν ἀπὸ τῆς ἐκ. ἠπείρου· 84 : Αἱ ἐκ. νῆες. Aristoph. Av. 1168 : Τῶν ἐκ. ἄγγελος ἐσθεῖ πρὸς ἡμᾶς δεῦρο. Dionys. A. R. 3, 9 : Πεπύσμεθα παρὰ τῶν ἐκεῖθεν ξένων, pro Istinc ab hospitibus nostris. At Eur. Iph. T. 1410 : Κἀγὼ μὲν εὐθὺς πρὸς σὲ δεῦρ' ἀπεστάλην, σοὶ τὰς ἐκεῖθεν σημανῶν τύχας, ponitur ut ap. eund. quum alibi tum Hec. 731 : Τἀκεῖθεν γὰρ εὖ πεπραγμέν' ἐστὶν, Ab illa parte. Soph. Trach. 632 : Πρὶν εἰδέναι τἀκεῖθεν εἰ ποθούμεθα. Et sim. Æschin. p. 89, 31 : Ὅτι δ' οὐ ληρῶ, ἐκ. τὸν λόγον θεωρήσατε, Ab hac parte.] Dicitur et de loco, in quo is est, ad quem scribimus. Liban. [Epist. 1187, p. 565, unde citat Thomas p. 316] : Τοὺς ἐκεῖθεν ἥκοντας ἐρωτῶμεν ὅπως ἔχει σοι τὸ σῶμα. Ponitur et

D pro Illic, Gregor. in Epitaph. Fr. p. 114. Bud. Κἀκεῖθεν pro καὶ ἐκ., Et illinc, s. Et inde, Acta 7, [4. Apollon. Rh. 4, 1731 : Ἀλλ' ὅτε δὴ κἀκεῖθεν ὑπεύδια πείσματ' ἔλυσαν. Thucyd. 1, 61; 2, 82. || Ἐκεῖθεν improprie Demosth. p. 1116, 13 : Ὅτι δ' οὐδ' ὑμεῖς ἐθέλοιτ' ἂν ἀκούειν, ἐκεῖθεν εἴσεσθε, ἂν λογίσησθε. Isocr. Panath. p. 279, C : Γνοίη δ' ἄν τις ἐκεῖθεν. De tempore, Exinde, Diodor. Exc. Phot. vol. 2, p. 524, 14 : Ἕως Φάβιος στρατηγὸς τοῦ πρὸς αὐτὸν πολέμου κεχειροτόνητο. Ἐκεῖθεν δ' ἐλαττοῦσθαι ἤρξατο· 527, 83 : Ἐκ. αἱρεῖται βασιλεύς· 531, 75 : Ἐκ. ἐν πολλοῖς τόποις τῆς τῶν οἰκετῶν τόλμης ἐκδήλου γινομένης. Schæf. Phot. cod. 138, p. 97, 19 : Θάλπειν τε ἐκεῖθεν ... τὸ κύημα. Dio Cass. 54, 25 : Ὅπως ἐπὶ ῥητοῖς ἐκ. ἤδη καταλεγόμενοι μηδὲν τούτων γε ἕνεκα νεωτερίζωσι. Metaph. it. Strabo 14, p. 638 : Κἀκεῖθεν ἐκπεσεῖν συνέβη τὴν παροιμίαν, Inde natum prov. Diog. L. 1, 60 : Ἐκεῖθεν ἔφη ταῦτα φῦναι. || Cum genit. bis Plato com. ap. Hermiam Schol. in Plat. Phædr. p. 90 (coll. Bekk. ad schol. Plat. p. 314) : Ἑστᾶσ' αὐτῶν οἱ μὲν ἐκεῖθεν τῆς γραμμῆς, οἱ δ' αὖ ἐκεῖ-

θεν, Ab hac et illa parte lineæ.]—Κεῖθεν, Illinc, pro ἐκεῖθεν. [Hom. Od. N, 276:] Κεῖθεν ἀπώσατο. Ap. Apoll. vero Arg. 2, 369: Κ. δὲ προτέρωσε μέγας καὶ ὑπείροχος ἀγκὼν ἐξανίχει γαίης, schol. supplet προσελθοῦσιν [προελθοῦσιν. Κεῖθεν sic pro Porro, Dehinc, ap. eund. 1, 597: Κεῖθεν δ' Εὐρυμενὰς ... ἐσέδρακον· 2, 1242: Κεῖθεν δ' αὖ Μάκρωνας ... ὑπερφιάλους τε παρεξενέοντο Σάπειρας. Soph. OEd. C. 1227: Βῆναι κεῖθεν ὅθενπερ ἥκει, κεῖθεν pro κεῖσε ponitur propter ὅθεν. Ælian. V. H. 14, 33: Οὐκ ἐπανῆλθον ἐκεῖθεν ὅθεν ἐπράθην, ubi al. ἐκεῖθ'. At apud Apollon. 2, 914: Βλήμενος ἰῷ κεῖθεν ἐπ' ἀγχιάλου θάνεν ἀκτῆς, est i. q. ἐκεῖ, ut supra ἐγγύθεν pro ἐγγύς. C. artic. Eur. Or. 1411: Ἕζοντ' ὁ μὲν τὸ κεῖθεν, ὁ δὲ τὸ κεῖθεν, ἄλλος ἄλλοθεν πεφραγμένοι. De forma Dor. HSt.:] Τηνῶθε, Illinc, ἐκεῖθεν. Theocr. 3, [10]: Ἠνίδέ τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον, Ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν, Illinc unde jussisti. [V. de l. Th. supra in Τήνω sub Ἐκεῖ. Nossis Anth. Pal. 6, 354: Γνωτὰ καὶ τηνῶθε Σαβαιθίδος. ... Cum ν ephelc. Τηνῶθεν Megarensis ap. Aristoph. Ach. 754: Ὅκα μὲν ἐγὼ τηνῶθεν ἐμπορευόμαν. Ita cod. Rav., ceteri τηνόθεν. Conferenda huic formæ forma item Dorica τουτῶθεν ab οὗτος, unde etiam ducta fuisse videtur forma τουτόθε, ut a κῆνος est forma Æol. κηνόθεν ap. Alcæum Herodiani Περὶ μον. λ. p. 27, 7: Κηνόθεν ἔμμεναι· sed in verbis Herodiani male scriptum κείνοθεν, quam formam etymologiæ adv. ἐκεῖθεν gratia fingit Etym. M. p. 508, 23, post Apollon. in Bekk. An. p. 601, 4; 624, 15, ubi etiam ἐκεινόθι et ἐκεινόσε ponuntur. Conf. etiam Suid. in Ἐκεῖ. L. Dindorf.]

Ἐκεῖθι, Illic. [Hom. Od. P, 10: Τὸν ξεῖνον δύστηνον ἄγ' ἐς πόλιν, ὄφρ' ἂν ἐκεῖθι δαῖτα πτωχεύῃ· Il. Γ, 402, M, 348 inter κἀκεῖθι et καὶ κεῖθι libri variant. V. Wolf. Proleg. p. 245, 31. || Illuc. Æsch. Sept. 810: Ἐκεῖθι κῆλθον. Oppian. Hal. 4, 274: Κεῖθι δὲ πουλύποδος νόος ἕλκεται. Orac. ap. Achill. Tat. 2, 14: Κεῖθι θυηπολίην σε φέρειν κέλομ' Ἡρακλῆι. Musæus 23: Εἴ ποτε κεῖθι περήσεις. Agath. Anth. Pal. 4, 138, p. 79, 5: Ἡ δ' ἀρετὴ σοφίης τε χάρις καὶ κεῖθι συνέρπει κἀνθάδε μιμνάζει. Hesych.: Κεῖθι, ἐκεῖσε, εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον. Etym. M. p. 508, 19: Κεῖθι ἀντὶ τοῦ ἐκεῖσε, ἐπὶ τόπου.] — Κεῖθι, Illic, pro ἐκεῖθι. [Hom. Od. Γ, 116: Ὅσα κεῖθι πάθον κακά· ib. 262 etc. V. grammat. Crameri Anecd. vol. 1, p. 241, 8. Exx. e prosa recentiorum nonnulla, ut Alciphr. 3, 53: Κεῖθι τῶν πόνων ἀπήλαυον, Æliani N. A. 6, 15: Οἱ κεῖθι, indicavit Bast. Ep. cr. p. 186. Adde Themist. Or. 4, p. 57, A, Annæ Comn. p. 462, B. || De signif. Illuc v. in Ἐκεῖθι. || Forma Dor. est Τηνόθι. Theocr. 8, 44: Χὠ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι χαὶ βοτάναι.]

[Ἐκείνῃ. V. Ἐκεῖνος.]

Ἐκείνινος, η, ον, Qui ex illo est. Aristot. Metaph. 8, [7, p. 1049, 18]: Ἔοικε δὲ ὃ λέγομεν οὐ τόδε, ἀλλ' ἐκείνινον· οἷον τὸ κιβώτιον, οὐ ξύλον, ἀλλὰ ξύλινον. Idem [ib. 24]: Εἰ δέ τι ἐστὶ πρῶτον, ὃ μηκέτι κατ' ἄλλο λέγεται ἐκείνινον, τοῦτο πρώτη ὕλη, i. e. τὸ ἐξ ἐκείνου πεποιημένον, Bud. addens, sic sibi videri Ciceronem Lentulitatem et Appietatem in Epist. dixisse, et Syllaturire pro eo, quod est Proscripturire: quæ voces fictitiæ sint, ut doceat Quintil. [Aristot. ib. 6, 7, p. 1033, 5: Ἐξ οὗ δὲ ὡς ὕλης γίνεται ἔνια λέγεται, ὅταν γένηται, οὐκ ἐκεῖνο, ἀλλ' ἐκείνινον, οἷον ὁ ἀνδριὰς οὐ λίθος, ἀλλὰ λίθινος. L. Dind.]

Ἐκεῖνος, η, ο, Ille. Et varios usus præbet ut Lat. Ille. Xen. Cyrop. 4: Εἰ μὲν οὖν ἄλλους ἔχετε ... ἐκείνοις δίδοτε. Lucian. [Dial. deor. 19, 1]: Μόνης δὲ ἀπέχῃ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μέν σοι ἡ δᾴς. Paulo post, Ὁ Ἄρης γὰρ οὐ φοβερώτερος ἦν, et paucis interjectis, Ἀλλ' ἐκεῖνος ἑκὼν προσίεταί με. [Sequente relativo Hom. Il. I, 63: Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος, ὃς πολέμου ἔραται· Od. Ω, 90: Ἀλλά κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ἐτεθήπεας θυμῷ, οἷ' ἐπὶ σοὶ κατέθηκε θεὰ περικαλλέ' ἄεθλα, etc. De positura notandum dici 1. sine articulo nonnisi a poetis ἐκεῖνος ἀνήρ, ut Hom. Il. Ξ, 250: Ἤματι τῷ ὅτε κεῖνος ὑπέρθυμος Διὸς υἷος ἔπλεεν Ἰλιόθεν· Od. Γ, 103: Ἐν ἐκείνῳ δήμῳ. Pind. Ol. 6, 7: Κεῖνος ἀνήρ, etc. Soph. El. 278: Ἐκείνην ἡμέραν, etc. Aristoph. Nub. 1167: Ὅδ' ἐκεῖνος ἀνήρ. Vel ab recentissimis, ut in cod. Phryn. ap. Bachm. Anecd. vol. 2, p. 383, 26: Ἐξ ἐκείνου χρόνου. 2. ἀνὴρ ἐκεῖνος, ut Thucyd. 3, 59: Ἡμέρας τε ἀναμιμνήσκομεν ἐκείνης, ᾗ... 3. ἐκεῖνος ὁ ἀνὴρ et 4. ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, prout major vis est vel in pron. vel in subst. Priori ordine Thuc. 1, 20: Ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ· 30: Ἐκεῖνα τὰ χωρία. 81: Ἐκείνῃ τῇ ἐλπίδι· 2, 20: Ἐς τὸ πεδίον ἐκείνῃ τῇ ἐσβολῇ οὐ καταβῆναι, et ib. paullo post. 3, 54: Κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον· 56: Ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ καιρῷ· 108: Περὶ ἐκεῖνα τὰ χωρία, etc. Altero id. 1, 10: Τὴν στρατιὰν ἐκείνην. Aristoph. Eq. 393: Τοὺς στάχυς ἐκείνους, οὓς ἐκεῖθεν ἤγαγεν· Pac. 649: Τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον. Nihil autem commune habent cum articulo cum ἐκεῖνος conjuncto loci qualis Thucyd. 1, 44, 53: Ἐς τῶν ἐκείνων τι χωρίων· 3, 44: Τοῦ ἐκείνου λόγου, ubi genit. pronom. pendet a subst. L. D.] Et cum οὗτος ap. Eund. [Lucian. Somn. c. 11]: Ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκαστος, τὸν πλησίον κινήσας, δείξει σε τῷ δακτύλῳ, Οὗτος ἐκεῖνος, λέγων, Hic ille est. [Herodot. 1, 32: Εἰ δὲ πρὸς τούτοισι ἔτι τελευτήσει τὸν βίον εὖ, οὗτος ἐκεῖνος τὸν σὺ ζητεῖς, ὄλβιος κεκλῆσθαι ἄξιός ἐστι. Aristoph. Pac. 240: Ἆρ' οὗτός ἐστ' ἐκεῖνος, ὃν καὶ φεύγομεν; Plato Phædr. p. 241, D: Τοῦτ' ἐκεῖνο, ὦ Φαῖδρε· οὐκέτ' ἂν τὸ πέρα ἀκούσαις ἐμοῦ λέγοντος, et alibi.] Pro quo Aristoph. [Nub. 1167]: Ὅδ' ἐκεῖνος ἀνήρ. [Eq. 1331: Ὅδ' ἐκεῖνος ὁρᾶν τεττιγοφόρας. Soph. Phil. 261: Ὅδ' εἰμ' ἐγώ σοι κεῖνος, ὃν κλύεις ἴσως. Conf. OEd. T. 1145, Eur. Med. 98. Arist. Av. 507: Τοῦτ' ἄρ' ἐκεῖν' ἦν τοὔπος ἀληθῶς, Κόκκυ ψωλοὶ πεδίονδε.] Lucian. [Harmonid. c. 1]: Οὗτος ἐκεῖνος Ἁρμονίδης ἐστὶν ὁ ἄριστος αὐλητής· et [Dial. mort. 8]: Τοῦτ' ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα, Hoc illud est, quod in communi proverbio versatur. [Soph. El. 1115: Τοῦτ' ἐκεῖν' ἤδη σαφές. Aristoph. Ran. 1342: Τοῦτ' ἐκεῖν', ἰὼ ξύνοικοι· Av. 354: Τοῦτ' ἐκεῖνο· ποῖ φύγω; Ach. 820: Τοῦτ' ἐκεῖν' ἴκει πάλιν ὅθενπερ ἀρχὰ τῶν κακῶν ἁμῖν ἔφυ. Sic enim distinguendum, sublata interp. ante ἴκει. Pac. 289: Νῦν τοῦτ' ἐκεῖν' ἥκει τὸ Δάτιδος μέλος. Eur. Ion. 554: Τοῦτ' ἐκεῖν' ἵν' ἐσπάρημεν. Dio Chrys. Or. 37, vol. 2, p. 124: Ὁ δὲ δῆμος ὁ τῶν Ῥωμαίων τοῦτ' ἐκεῖνο τοὺς ἐξ ἐκείνου ὁρᾶν ᾤοντο, ὁρῶν Ἀρκάδας ἐκ Φενεοῦ. Addito verbo Arist. Ran. 318: Τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖν' ὦ δέσποθ', οἱ μεμυημένοι ἐνταῦθά που παίζουσιν· Pac. 516: Ἤδη 'στι τοῦτ' ἐκεῖνο· Eccl. 78: Τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο τῶν σκυτάλων ὧν πέρδεται. Soph. El. 1179: Ἦ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἠλέκτρας;— Τόδ' ἔστ' ἐκεῖνο, καὶ μάλ' ἀθλίως ἔχον. Eur. Hel. 622: Τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο· ξυμβεβᾶσιν οἱ λόγοι. Eur. Cycl. 105 quod legitur: Οἶδ' ἄνδρα κρόταλον, δριμὺ Σισύφου γένος. — Ἐκεῖνος οὗτός εἰμι· λοιδόρει δὲ μή, scrib. videtur ἐκεῖνος αὐτός, de quo postea. Diversum enim est illud Soph. El. 1351: Ἦ κεῖνος οὗτος, ὅν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ μόνον προσεῦρον πιστόν; et hoc Joannis metrop. Euchaïtorum ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 69, D: Ἐκεῖνος οὗτος ὁ χθὲς ἐν βίῳ μέγας. L. D.] Id. [Lucian. Hermotim. c. 47]: Τὸ τοῦ Θησέως ἐκεῖνο μιμησόμεθα, Illud Thesei. [Sic et κεῖνος alii pron. jungitur, ap. Hom. Il. Γ, 391: Δεῦρ' ἴθ'· Ἀλέξανδρός σε καλεῖ οἰκόνδε νέεσθαι. Κεῖνος ὅγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέχεσσι, κάλλεί τε στίλβων καὶ εἵμασιν· Τ, 344: Ἦ νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς; Κεῖνος ὅγε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων, ἧσται ὀδυρόμενος ἕταρον φίλον. Sic enim distinctum in edd., quum tollenda esset interpunctio post λέχεσσι et ὀρθοκρ. || Simplex ἐκεῖνος vi demonstrativa ponitur ab Hom. Od. Σ, 239: Ὡς νῦν Ἶρος ἐκεῖνος ... ἧσται, Illic sedet. Thucyd. 1, 51: Πρίν τινες ἰδόντες εἶπον ὅτι νῆες ἐκεῖναι ἐπιπλέουσι, Naves illic invadere. Hegesias ap. Strab. 9, p. 396: Ἐκεῖνο Λεωκόριον, τοῦτο Θησεῖον. V. infra in signif. Excellentiæ citandum l. Hom. Il. E, 604.] Interdum emphaseos causa additur αὐτός. Plut. [Mor. p. 587, D]: Ἆρ' οὐ Χλίδωνα λέγεις τὸν κέλητι τὰ Ἡραῖα νικῶντα; respondet alter, Ἐκεῖνον μὲν οὖν αὐτόν, Illum ipsum. [Arist. Ran. 552: Πλαθάνη, δεῦρ' ἔλθ', ὁ πανοῦργος οὑτοσί, ὃς ... ἐκκαίδεκ' ἄρτους κατέφαγ' ἡμῶν. — Νὴ Δία, ἐκεῖνος αὐτὸς δῆτα· Eccl. 328: Νὴ τὸν Δί' αὐτὸς δῆτ' ἐκεῖνος· Pl. 83: Ἐκεῖνος ὄντως εἶ σύ; —Ναί.—Ἐκεῖνος αὐτός; Et aliter ib. 764: Αὐτὸς δ' ἐκεῖνος; ubi distinguitur Æsculapius a comitibus deabus. Soph. Tr. 287: Αὐτὸν δ' ἐκεῖνον ... φρόνει νιν ὡς ἥξοντα. Divise Galen. vol. 13, p. 381: Κατὰ τὴν ἐκείνου λέξιν αὐτοῦ. Repetito ponit Arist. Vesp. 1200: Ἐκεῖν' ἐκεῖν' ἀνδρειότατόν γε τῶν ἐμῶν· Nub. 657: Ἐκεῖν' ἐκεῖνο, τὸν ἀδικώτατον λόγον. Soph. Phil. 850: Κεῖνό μοι κεῖνο λάθρᾳ ἐξιδοῦ ὅ,τι πράξεις. Lycophr. 258:

Ἐκεῖνό σ', ὦ τάλαινα καρδία, κακὸν, ἐκεῖνο δάφει. Pind. Pyth. 9, 70 : Κεῖνο κεῖν' ἅμαρ. L. Dindorf.]

[Tanquam contraria ponuntur οὗτος et ἐκεῖνος (ut infra οὕτως et ἐκείνως), non modo sic ut οὗτος ad id quod proximum est, ἐκεῖνος ad alterum referatur, sed etiam contra. Xenoph. Comm. 1, 3, 13 : Οὐκ οἶσθ' ὅτι τοῦτο τὸ θηρίον, ὃ καλοῦσι καλὸν καὶ ὡραῖον, τοσούτῳ δεινότερόν ἐστι τῶν φαλαγγίων, ὅσῳ ἐκεῖνα μὲν ἁψάμενα, τοῦτο δὲ οὐδ' ἁπτόμενον ... ἐνίησί τι. Demosth. p. 107, extr. : Καὶ τὸ βέλτιστον ἀεὶ, μὴ τὸ ῥᾷστον ἅπαντας λέγειν (δεῖ)· ἐπ' ἐκεῖνο μὲν γὰρ (τὸ ῥᾷστον) ἡ φύσις αὐτὴ βαδιεῖται, ἐπὶ τοῦτο δὲ τῷ λόγῳ δεῖ προάγεσθαι διδάσκοντα τὸν ἀγαθὸν πολίτην· 1228 seq. : Ἐχρῆν μὲν οὖν ... τοὺς τὸν στέφανον ὀλομένους δεῖν παρ' ὑμῶν λαβεῖν αὐτοὺς ἀξίους ἐπιδεικνύναι τούτου, μὴ ἐμὲ κακῶς λέγειν. Ἐπειδὴ δὲ τοῦτο παρέντες ἐκεῖνο ποιοῦσιν, ἀμφότερ' αὐτοὺς ἐπιδείξω ψευδομένους. Lysias p. 146, 15 : Ὥστε πολὺ ἂν δικαιότερον ἐκείνοις τοῖς γράμμασιν ἢ τούτοις πιστεύοιτε· ἐκ μὲν γὰρ τούτων ῥᾴδιον ἦν ἐξαλειφθῆναι τῷ βουλομένῳ, ἐν ἐκείνοις δὲ ἀναγκαῖον ἦν ὑπὸ τῶν φυλάρχων ἀπενεχθῆναι. || Ἐκεῖνος, οὗτος, Hic, ille. Georg. Pisid. Hexaem. v. 1467 : Οἶδεν διαιρεῖν καὶ μερίζειν εὐθέτως ἐκεῖνο, τοῦτο. L. D.] || Interdum est φωνὴ ὑπεροχῆς ἐμφατική, ut Thetis [ap. Hom. Il. Ω, 90] : Τίπτε μ' ἐκεῖνος ἄνωγε μέγας θεὸς, Magnus ille Deus. [Quo l. utitur schol. Aristoph. Nub. 195 (vel Suid. in Ἐκεῖνος), ubi discipulus de Socrate : Ἀλλ' εἶσιθ', ἵνα μὴκεῖνος ἡμῖν ἐπιτύχῃ, consertque cum Pythagoreorum Αὐτός de Pythagora. Sic secundum Eust. Hom. Il. E, 604 : Καὶ ὧν οἱ πάρα κεῖνος Ἄρης. Sed quem l. retulerim potius ad eos ubi ἐκεῖνος est i. q. Illic, de quibus supra. Aristoph. Ach. 708 : Ἐκεῖνος ἡνίκ' ἦν Θουκυδίδης· (conf. Dion. Chrys. Or. 80, vol. 2, p. 440 : Ὥσπερ ἐκεῖνον Θησέα φασὶν ἐκ Κρήτης σωθῆναι, ubi collocatione offendebatur Reiskius.) Thesm. 161 : Ἴδυκος ἐκεῖνος· Nub. 180 : Ἐκεῖνον τὸν Θαλῆν· Eq. 786 : Ἄνθρωπε, τίς εἶ; μῶν ἔκγονος εἶ τῶν Ἁρμοδίου τις ἐκείνων; Pac. 741 : Τοὺς θ' Ἡρακλέας τοὺς μάττοντας ... ἐκείνους· Eccl. 815 : Τοὺς χαλκοῦς ἐκείνους· Pac. 574 : Ἀλλ' ἀναμνησθέντες, ὦνδρες, τῆς δικαίτης τῆς παλαιᾶς, ἣν παρεῖχ' αὕτη ποθ' ἡμῖν, τῶν τε παλαισίων ἐκείνων. Soph. OEd. T. 1528: Ὥστε θνητὸν ὄντ', ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν ἡμέραν ἐπισκοποῦντα, μηδὲν ὀλβίζειν κ. τ. λ. Col. 87 : Τὰ πολλ' ἐκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακά. Epigr. Sardanap. ap. Steph. Byz. v. Ἀγχιάλη et alios : Τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὅλβια κεῖνα λέλειπται. Lucian. Timon. c. 36 : Ἡ δὲ πενία ... τά τε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρεῖχε καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν. Et ib. 35 : Ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων· de quibus nihildum dictum erat. Plut. Fab. c. 19 : Φάβιος δὲ, τῶν πρώτων ἐχόμενος λογισμῶν ἐκείνων, ἤλπιζε. Philo vol. 2, p. 606, 2 : Αὐτὴν τοῦ θείου καὶ ἀοράτου θεοῦ ἐκείνου εἰκόνα. Simili quadam ratione a Phrynicho ἐκεῖνοι dicuntur Attici, quippe de quibus maxime ageretur in ejus libello; e. g. p. 122 : Καλλιγραφεῖν, διαλελυμένως λέγουσιν ἐκεῖνοι εἰς κάλλος γράφειν. Et ab Juliano Ep. 10, p. 14 ed. Heyl. Christiani : Οὐδὲ ἠσχύνθητε δῆμος ὄντες τολμῆσαι ταῦτα ἐφ' οἷς ἐκείνους ἐμισήσατε δικαίως. Schleusn. Lex. N. T. : ἡ Ἐκείνη ἡ ἡμέρα in N. T. Futurus dies extremi judicii, Matth. 7, 22; Luc. 10, 12; Thess. 2, 1, 20, etc. Sic ὁ αἰὼν ἐκεῖνος, Futura vita, æterna, Lucæ 20, 35 : Οἱ καταξιωθέντες τοῦ αἰῶνος ἐκείνου τυχεῖν ». Ap. Galen. vol. 13, p. 361 : Ἔστω δὲ μὴ παλαιὸν τὸ ῥόδινον, ἀλλὰ κατ' ἐκεῖνο τὸ ἔτος ἐσκευασμένον, Eo ipso, i. e. eodem, anno. || Additur post nomina ad emphasin augendam. Xen. Cyr. 6, 1, 17 : Ὑμεῖς δὲ τὰ πρόσορα ὑμῖν αὐτοῖς τῆς Ἀσσυρίας ἐκεῖνα κτᾶσθε καὶ ἐργάζεσθε. Dio Chr. Or. 1, vol. 1, p. 52 : Ὁρῶν ὅτι καὶ τῶν θηρίων τὰ δεινότατα καὶ ἀγεννέστατα, ἐκεῖνα καὶ ψεύδεται πάντων μάλιστα καὶ ἐξαπατᾷ (ut p. seq. : Τοῖς κάλλιστα πολεμεῖν παρεσκευασμένοις τούτοις μάλιστα ἔξεστιν εἰρήνην ἄγειν). || Ut sæpe post οὗτος, sic post ἐκεῖνος loco relativi cum indicativo vel simili modo ponitur participium, ita ut demonstrativum prope abundet. Xenoph. Cyrop. 3, 1, 28 : Παρ' ἐκείνων, οἶμαι, ἴσμεν, παρὰ τῶν μηδέποτε πολεμίων γεγενημένων· Reip. Lac. 11, 8 : Εὐπορώτατα δὲ καὶ ἐκεῖνα Λακεδαιμόνιοι ποιοῦσι τὰ τοὺς ὁπλομάχους πάνυ ὀκνοῦντα χαλεπὰ εἶναι. Diogen. L. 1, 55 : Ἐκείνων τῶν ἐν πολέμοις τελευτησάντων.] || Volunt et pro reciproco accipi ap. Thuc. : Ὑπὲρ ἐκείνων ἄλλους κινδυνεύειν ἀξιοῦσιν, Pro se. [Similiter Xenoph. H. Gr. 1, 6, 14 : Κελευόντων τῶν ξυμμάχων ἀποδόσθαι καὶ τοὺς Μηθυμναίους οὐκ ἔφη (Callicratidas) ἑαυτοῦ γε ἄρχοντος οὐδένα Ἑλλήνων εἰς τὸ ἐκείνου δυνατὸν ἀνδραποδισθῆναι, dictum est ἐκείνου ex persona scriptoris pro ἑαυτοῦ, ne repetetur ἑαυτοῦ, non ex persona Callicratidæ. Isæus p. 71, 15 : Δεομένης δὲ τῆς τοῦ πάππου γυναικὸς ἐκ τῆς οἰκίας αὐτὸν ἐκείνης θάπτειν, Ex ipsius domo. Liban. vol. 1, p. 306, 14 : Πτολεμαῖος δὲ ἦκων ἐνθάδε, καὶ τὸ κάλλος τῆς Ἀρτέμιδος ἐκπλαγείς, ἐβουλήθη τῆς ἐκείνου χώρας εἶναι τὸ ἄγαλμα. Atque sic semper. Conf. Schweigh. Lex. Polyb. v. Ἐκεῖνος. || Notandus etiam usus in epigr. Leonid. Anth. Pal. 7, 663, 3 : Ἐξεῖ τὰν χάριν ἁ γυνὰ ἀντ' ἐκείνων ὧν τὸν χῶρον ἔθρεψε, quod vulgo dici solet ἀνθ' ὧν. Aristoph. Ach. 677 : Οὐ γὰρ ἀξίως ἐκείνων ὧν ἐναυμαχήσαμεν γηροβοσκούμεσθ' ὑφ' ὑμῶν.] Sed notandum amitti nonnunquam ε initiale seq. vocali, etiam ap. prosæ scriptt. Isocr. Pan. [p. 261, C] : Ἅπερ ἐγὼ φανείην εἰρηκὼς ἢ κεῖνοι πράξαντες. Aristoph. Nub. [195] : Ἀλλ' εἶσιθ', ἵνα μὴ κεῖνος ἡμῖν ἐπιτύχῃ. Quæ tamen nota amissi ε non semper ascripta reperitur.

|| Κεῖνος dicitur pro ἐκεῖνος ut plurimum ap. poetas, et Iones, interdum et apud prosæ scriptores, præcedente dictione in vocalem desinente. Imo (si Eustathio [Il. p. 966, 31] credimus) hoc magis regulare est quam ἐκεῖνος : quum cetera pronomina primitiva bisyllaba sint, ut ἐγὼ, οὗτος, αὐτός. Hom. Il. Ξ, [48] : Κεῖνος δ' ὡς [τὼς] ἀγόρευε. Xen. Hell. 1, [6, 14] : Ἐς τὸ κεῖνου δυνατὸν, Quantum per illum fieri potest. Isocr. Ad Phil. [p. 109, A] : Ταπεινοτέροις ὀνόμασιν ἢ κεῖνοι προσαγορευομένους. Quædam tamen exempll. in similibus ll. notam initialis literæ amissæ addunt, ut in ἐκεῖνος admonui. [Quæ ad signif. pertinent v. supra in Ἐκεῖνος. De forma Apollon. De pron. p. 333=73, B : Τὴν ἐκεῖνός φασι τῷ ε πλεονάζειν, καθότι αἱ διάλεκτοι μαρτυροῦσιν· Ἴονες κεῖνος, κ. τ. λ. Non aspernatos tamen Iones esse formam ἐκεῖνος docet exemplum Herodoti, ap. quem promiscuus est usus formarum κεῖνος et ἐκεῖνος. In prosa Atticorum forma κεῖνος nihil est nisi error librariorum, vel literam initialem vel crasin negligentium. In l. Xen. supra cit. τοὐκείνου scripsit Schneid., ego τὸ ἐκείνου, quum crasin istiusmodi Xen. non videatur amasse. Ap. Isocr. ἢ 'κεῖνοι exhibuit Bekk., quod rectius scribitur ἠκεῖνοι. Ejusdem vel similium crasium, ut μἠκείνων, ἀκεῖνος, τἀκείνων, οὐκείνων, exx. plurima Isocr. et Demosth. collegit G. Dindorf. ad Isocr. Paneg. p. 6 et Demosth. præf. vol. 1, p. 4; Platonis Lobeck. ad Phryn. p. 7-8. Polyb. 12, 13, 9, ubi οὗ κεῖνος, et 16, 15, 5, ubi τῇ κείνων στρατοπεδείᾳ, non crasis Polybio non familiaris restituenda est, sed forma ἐκεῖνος. Ap. Aristoph., ut omittam versum Euripideum Vesp. 751 : Κείνων ἔραμαι, κεῖθι γενοίμαν, κεῖνος est in ll. tragœdiam imitantibus, Thesm. 784 : Βάσκετ' ἐπίγετε πᾶσας καθ' ὁδοὺς, κεῖνη, ταύτῃ, ταχέως χρή· Lys. 794 : Οὕτω τὰς γυναῖκας ἐδδελύχθη κεῖνος· 816 : Οὕτω κεῖνος ὑμῶν ἀντεμίσει. Tum Thesm. 473 : Τί ταῦτ' ἔχουσαι κεῖνον αἰτιώμεθα, ubi scr. ἔχουσ' ἐκ. Eq. 1012 : Καὶ τὸν περὶ ἐμοῦ κεῖνον· Nub. 195 : Ἵνα μὴ κεῖνος ἡμῖν ἐπιτύχῃ· Pac. 547 : Καὶ τοῦ ξιφουργοῦ κεινουί· 1213 : Καὶ τοῦ δορυξοῦ κεινουί. Ubi recte edd. 'κεῖνος, cum coronide. Denique Pac. 48, in imitatione dialecti Ionicæ : Ὡς κεῖνος ἀναιδέως σπατίλην ἐσθίει. Itaque ne ab Aristophane quidem in sermone admissa est forma disyllaba. || Κεῖνος et Κεῖος confusa in Crameri Anecd. vol. 1, p. 109, 9; Anth. Pal. 7, 470, 6. L. D.] Dicitur et Ἐκεινοσὶ Att. pro ἐκεῖνος, sicut οὑτοσὶ pro οὗτος. Aristoph. [Eq. 1196, Pac. 545, 883, Av. 297, 298, Vesp. 67, 1500], Lucian. [Add. Apollon. De pron. p. 335=75, B. Formam Ἐκεινοσίν memorant id. ib. C : Οὐ κατὰ πρόσθεσιν ἡ δὲ προσλαβοῦσα τὸ ν ἐγίνετο (l. ἐγένετο) δόν, καθάπερ καὶ ἡ οὑτοσίν καὶ ἡ ἐκεινοσίν παρ' Ἀττικοῖς· 365=105, C : Προσειλημμένα (forma τίν) τὸ ν ὁμοίως τῷ ἐκεινοσίν, οὑτοσίν. Et gramm. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 223, 31 : Ἔστι δὲ τῶν ἐπεκτεινομένων, ἐκεινοσὶ καὶ ἐκεινοσίν οὖν τῷ νῦ· denique Draco p. 106, 19, qui ι produci in forma paragogica notat etiam p. 37, 12. || Formam Æol. Κῆνος memorant iid. p. 223, 30 et 333=73, B, Apoll. quidem addito p. 335=75, A, ex. Sapphonis Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν ἔμμεν ὤνηρ, citato etiam a Longin. De subl. c. 10, 2, a quo diversum

non videtur quod citat ejusd. p. 366=106, A : Φαίνεταί Fοι κῆνος. Eadem ap. Athen. 11, p. 475, A : Κῆνοι δ' ἄρα πάντες ἀρχήσαι' ἔχον. Restituenda hæc forma in carmine Æol. Theocr. 28, 24 : Κεῖνο γάρ τις ἰρεῖ. Ita κεῖνος libri aliquot Longini l. c. L. D.] || Τῆνος, Dor. [v. gramm. Crameri p. 223, 31] pro ἐκεῖνος, Ille. Laco quidam in Plut. Apophth. [Lycurg. c. 20] cuidam invitanti se ad audiendum qui lusciniam imitaretur, respondit, αὐτὰς [αὐτᾶς] ἄκουκα τήνας, i. e. ἐκείνης. Apud Eundem Rhodius quidam ad Romani ducis ministrum, Οὐ μέλει μοι τί σὺ λέγεις, ἀλλὰ τί τῆνος σιγῇ. Theocr. 1, [4] : Αἶκα τῆνος ἴλῃ κερὰν τράγον, αἶγα τὺ λαβῇ· [10] : Αἱ δέ κ' ἀρέσκῃ τήνοις ἄρνα λαβεῖν. [Errore librarii τῆνος legitur in libro uno Apollon. Rh. 1, 182, ubi ceteri κεῖνος, itemque in uno Hom. Il. H, 77. Gen. τήνω ter est in ep. Lysidis ap. Iambl. V. Pyth. 17, 75, seq. p. 62=160 et 162; 64=164. Τήνου ap. Plutarch. Mor. p. 190, C. Sæpissime legitur omnibus fere generibus, casibus, et numeris, ap. Bucolicos. Qui tamen perinde ut ceteri Dorienses non abstinuerunt formis κεῖνος et ἐκεῖνος. Apollon. De pron. p. 335=75, C : Δωριεῖς τῆνος· Καθηρημένος θὴν καὶ τῆνος ὑπὸ τῶν χρόνων, Σώφρων. Σπανίως διὰ τοῦ κ. Καὶ κεῖνος ἐν σάλεσιν ἥμενος μάκαρς ἀνήρ. L. D.] At Κάκεῖνος per crasim factum est e καὶ et ἐκεῖνος. [Κἀκεῖνος, frequens olim in carminibus Hom., nunc ubique mutatum est in καὶ κ. De quo v. Wolf. Prol. p. 245, 31. Servant κἀκ. libri Apollonii 1, 83, 972, 996; 4, 1441, ut apud eund. est κἀκεῖθεν, de quo supra. Frequens autem κἀκεῖνος tum Atticis tum aliis quibusvis. Thucyd. 5, 35, 56, 60 κἀκεῖνοι, 1, 35 κἀκείνων, 4, 65 κἀκείνοις, ut omittam ll. Xenophontis et aliorum. || Præterea notandæ phrases Ἀπὸ ἐκείνου, Ex eo. Pausan. 4, 24, 3 : Ἔνιμον ἀπὸ ἐκ. τιμάς. Ἐξ ἐκείνου, Exinde, Gl. Phryn. p. 45 : Ἔκτοτε κατὰ μηδένα τρόπον εἶπας, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου. Pro quibus cod. apud Bachm. Anecd. vol. 2, p. 383, 26 : Ἔκτοτε οὐκ εἶπος, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου χρόνου. Xen. Ages. 1, 17 : Ἐπεὶ πόλεμος προερρήθη καὶ τὸ ἐξαπατᾶν ὅσιόν τε καὶ δίκαιον ἐξ ἐκείνου ἐγίνετο. Dionys. A. R. 1, 52 : Ὅρμος, ὃς ἐξ ἐκείνου λιμὴν Ἀφροδίτης καλεῖται, et ib. 53; 4, 8; 7, 1. || Ἐκεῖνο, genere neutro, sequente nomine. Eurip. fr. Archelai ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 220 : Κεῖνο δ' ἰσχύει μέγα, πλοῦτος, λαβών τε τοῦτον εὐγενὴς ἀνήρ. Lucian. Nigrin. c. 8 : Ἀλλ' ἐκεῖνο, ὦ ἑταῖρε, ἤδη τραγικοὺς ... ὠρακας ὑποκριτάς; Vel genit. substantivi. Dio Cass. 56, 36 : Ἐκείνου τῆς ἡλικίας ἔχοντα. || Et εἰς ἐκεῖνο, κατ' ἐκεῖνο, seq. it. genitivo, quod quidem damnat Phryn. Epit. p. 279 : Κατ' ἐκεῖνο καιροῦ, παρὰ μὲν ἄλλῳ τῶν δοκίμων οὐχ εὕρον. Ἡγοῦμαι δὲ καὶ Θουκυδίδην ἐν τῇ η' (7, 2 : Ἔτυχε κατὰ τοῦτο καιροῦ ἐλθών) μετὰ τοῦ ἄρθρου εἰρηκέναι κατ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ. Καὶ ἐγὼ μὲν φυλάττεσθαι παραινῶ οὕτω χρῆσθαι· εἰ δ', ὅτι Θ. εἴρηκε, θαρροίη τις χρῆσθαι, χρήσθω μὲν σὺν τῷ ἄρθρῳ· quæ in brevius contracta habet cod. Bachm. An. vol. 2, p. 393, 31. Exx. locutionum κατ' ἐκείνο καιροῦ vel τοῦ καιροῦ, ἐς ἐκείνο καιροῦ, ἐν ἐκείνῳ τοῦ καιροῦ, et similium, e recentt. collectis a Lobeckio, add. præter alios Dion. Cass. 39, 65 : Ἐς γὰρ ἐκεῖνο τοῦ χρόνου ... ἔξω τοῦ πωμηρίου διέμεινε· 46, 49 : Οὐδεὶς γὰρ ἐς ἐκ. τοῦ χρ. συνάρχοντά τινα καταλύσας ἀπεταύτισεν. || Et locutiones Ἐπ' ἐκεῖνα, Ὑπὲρ ἐκεῖνα, s. Ἐπέκεινα, Ὑπερέκεινα, de quibus v. in ipsis. Ἀπ' ἐκείνου, Ex eo tempore, Lucian. Dial. mar. 2, 2 : Καὶ ἀπ' ἐκ. τυφλὸς εἰμι. Κατ' ἐκεῖνα, Illic, ap. Xenoph. H. Gr. 3, 5, 17 : Ἄγων τὸ ἀπὸ Φωκέων καὶ Ὀρχομενοῦ καὶ τῶν κατ' ἐκεῖνα χωρίων στράτευμα· 6, 2, 38 : Τῶν ἄλλων τῶν κατ' ἐκεῖνα πόλεων. Lucian. Gall. c. 18 : Εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας οὕτω διέθηκα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν ἡγόν με. Et sim. Xenoph. H. Gr. 5, 4, 64 : Ἐξ ὧν τὰς περὶ ἐκεῖνα πόλεις ἁπάσας εὐμενεστέρας ἔσχεν· quod 62 dicitur, Τὰς περὶ ἐκεῖνα τὰ χωρία συμμαχίδας πόλεις. Μετ' ἐκεῖνα, Postea, Thucyd. 5, 81 : Μετ' ἐκεῖνα ξυναμφότεροι ἤδη καὶ τὸν ἐν Ἄργει δῆμον κατέλυσαν. Lucian. Pseudolog. c. 19 : Ἐκεῖνος δ τότε καὶ μετ' ἐκεῖνα. L. Dindorf.]

|| Ἐκείνῃ adv. sumitur pro Illa via, ratione, ut ταύτῃ. Bud. e Plat. [Reip. 8, p. 556, A : Καὶ οὔτε γ' ἐκείνῃ τὸ τοιοῦτον κακὸν ἐκκαόμενον ἐθέλουσιν ἀποσβεννύναι ... οὔτε τῇδε· 10, p. 605, E : Ναὶ, ἦν δ' ἐγὼ, εἰ ἐκείνῃ γ' αὐτὸ σκοποῖς, ubi nonnulli κείνῃ. L. D.] Apud Thuc. ponitur pro ἐκεῖ, Illic, 3, [88 : Νομίζουσι δὲ οἱ ἐκείνῃ ἄνθρωποι ἐν τῇ Ἱερᾷ ὡς ὁ Ἥφαιστος χαλκεύει· 109] : Ἑλοποννησίους διαβαλεῖν ἐς τοὺς ἐκείνῃ χρῄζων Ἕλληνας· 4, [77] : Ἀναστήσας τὸ ξυμμαχικὸν τὸ ἐκείνῃ πᾶν, Omnes, qui illic erant, socios. Sic Herodot. [8, 106] : Ἦν οἰκέῃ ἐκείνῃ, Si illic habitaret. [Dio Cass. 38, 47 : Ἀλλὰ καὶ οἱ σύμμαχοι οἵ τε πολέμιοι σφῶν οἱ ἐκείνῃ πάντες ἦσαν· 41, 45 : Ἄλλα τε τῶν ἐκείνῃ χωρίων· 42, 6 : Τὰ ἄλλα τὰ ἐκείνῃ, etc. Alia exx. v. ap. Suid. in v.] || Capitur et pro Illuc, s. ἐκεῖσε, Eust. ap. Hom. Od. N, [111] : Οὐδέτι κείνῃ Ἄνδρες ἐσέρχονται, ubi tamen et Illac exponi posset, Per eam viam. — Κείνῃ, Illa ratione, Illa via, Eurip. Vide Ἐκείνῃ. [Illic. Theocr. 25, 20 : Κείνῃ, ὅθι πλατάνιστοι ἐπηετανὰ περύσσι. L. D.]

[Ἐκεινοσί. Ἐκεινοσίν. V. Ἐκεῖνος.]

Ἐκείνως, Illo modo : ut, Ἐκείνως καὶ οὕτως ταῦτα συμβεβηκέναι ἀνάγκη, Hoc et illo modo. Synes. Ep. 44 [p. 182, A] : Ἐκ. μὲν ἂν σοι μῖσος ὠφείλετο δίκαιον, οὕτω δὲ καὶ ἔλεος, Illo modo. [Thucyd. 1, 77 : Ἐκ. δὲ οὐδ' ἂν αὐτοὶ ἀντέλεγον. Conf. 3, 46; 6, 11. Plato Reip. 7, p. 516, E : Ἐκ. ζῆν. Et mox, Ζῆν ἐκ. Isocr. Panath. p. 269, B : Ὅστις οὐκ ἂν ἐπαινέσειέ με, τότε μὲν ἐκ., νῦν δ' οὕτως (l. οὕτω) διαλεχθέντα περὶ αὐτῶν. Aristot. Probl. 4, 13, p. 878, 6 : Οὕτω μὲν ἐξ ἡμετέρου γίνεται, ἐκ. δὲ ἐξ ἀλλοτρίου. Isocr. Paneg. p. 78, C : Οἶμαι δ' ἐκ. εἰπὼν μᾶλλον δηλώσειν, Hoc modo, de oratione sequenti. Evag. p. 196, C : Τούτοις ἐκ. ἂν τις μάλιστα πιστεύσειεν, εἰ ... ἐξετάζειν ἐπιχειρήσειεν, Ita, si. Ægin. p. 391, C : Ἆρ' ἂν ἐκ. ἄμεινον ἔπραξεν, εἰ ... κατέστησε; Demosth. p. 475, 13 : Μάθοιτε δὲ τοῦτο μάλιστ' ἂν ἐκ., εἰ λογίσαισθε. Pseudo-Demosth. p. 1335, 23 : Διότι τοὐναντίον ἐστὶ ... ἐκ. δῆλον ὑμῖν ἔσται. Demosth. p. 1105, 19 : Καὶ συνέβαινεν ἐκ. μὲν ἕνα εἶναι πρὸς ὃν τὰ πράγματα ἐγίγνετό μοι· 1108 ima : Καίτοι χρῆν τοὺς βουλομένους τἀληθῆ μαρτυρεῖν, εἰ τὰ μάλιστ' ἐγίγνετο ἡ πρόκλησις, ὡς οὐκ ἐγίγνετο, ἐκ. μαρτυρεῖν. Hippocr. De arte p. 5, 10 : Τοὺς ἐκ. διακειμένους ὡς ὁ πρόσθεν λόγος ἡρμήνευσεν.] — Κείνως, idem. Plato De rep. 2, [p. 370, A] : Οὕπω ῥᾴων ἦ κ., ubi tamen et ϗκείνως [et ἐκείνως] scribitur, ut amissa litera initialis significetur. [Leg. 1, p. 628, C : Οὕτω πᾶς ἂν ἐθέλοι πρότερον ἢ κείνως. Scrib. ἢκείνως. || Formam Dor. Τηνῶς perispomenam memorat Apollon. De adv. Bekk. An. p. 581, 23 : Οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἀλλῶς καὶ τηνῶς· τοῦτο γὰρ καὶ ἐνίους ἠπάτησεν ἀποφήνασθαι ὡς τὰ παρ' ἡμῖν βαρύτονα τῶν ἐπιρρημάτων περισπῶσι Δωριεῖς, κ. τ. λ. L. Dind.]

Ἐκεῖσε, Illuc, Illo, Eo. Soph. [Aj. 690] : Εἶμ' ἐκεῖσ', ὅποι πορευτέον, Eo vado, quo eundum est. [Thucyd. 3, 75 : Τὰ ἐπιτήδεια ἐκεῖσε αὐτοῖς διεπέμποντο.] Dem. : Δεῦρο κἀκεῖσε, Huc et illuc. [Eur. Hel. 1140 : Ὃς τὸ θεῶν ἐσορᾷ δεῦρο καὶ αὖθις ἐκεῖσε καὶ πάλιν ἀντιλόγοις πηδῶντ' ἀνελπίστοις τύχαις· Phœn. 266 : Ὧν οὕνεκ' ὄμμα πανταχῇ δινιστέον κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο· 315 : Ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο περιχορεύουσα. V. in Δεῦρο et Κεῖσε. Eur. Tro. 333 : Πόθι σὸν ἵλισσε τᾷδ' ἐκεῖσε. Philostr. Imag. 2, 2, p. 813 : Μεταπιπτούσης τῇδε κἀκεῖσε. Philo vol. 2, p. 160, 6 : Ἀνθελκόμενος δὲ καὶ ἀντισπώμενος πρὸς ἑκατέρου μέρους ὧδε κἀκεῖσε. Heliodor. De chrysopœia ap. Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 121 ed. Harl. v. 90 : Ἐκεῖσε ὧδε ἀσχολοῦντας εἰς κενόν. Ponuntur etiam ut contraria duplex ἐκεῖσε, ut Eurip. Androm. 1131 : Ἐκεῖσε κἀκεῖσ' ἀσπίδ' ἐκτείνων χερί· Hel. 533 : Πορθμοὺς δ' ἁλᾶσθαι, μυρίους ἐκεῖσε κἀκεῖσε· 713 : Ἐκεῖσε κἀκεῖσ' ἀναφέρων· Bacch. 625 : Ἧσσ' ἐκεῖσε κἄτ' ἐκεῖσε. Vel ἐκεῖσε et ἐκεῖθεν. Id. Orest. 1458 : Τοὺς δ' ἐκεῖσ' ἐκεῖθεν ἄλλον ἄλλοσε διαρμόσας, schol. ἀπ' ἐκείνου τοῦ μέρους εἰς ἐκεῖνο. L. D.] Additur interdum gen., ut Herodot. [7, 239] : Ἐκεῖσε [τοῦ] λόγου ἀνιμι τῇ μοι [τὸ] πρότερον ἐξέλιπε, Redeo ad illam orationem : ad verbum, Eo orationis. [Plato Leg. 9, p. 864, C : Ἴωμεν δὴ τὰ μετὰ ταῦτα ἐκεῖσε ὁπόθεν ἐξέβημεν δεῦρο.] || Ponitur interdum pro Illic, ut vicissim ἐκεῖ pro Illuc. Greg. Naz. : Τοῖς τῆς ἐκ. πολιτείας ἠξιωμένοις, Iis, qui cælesti illa, seu, quæ illic est, rep. digni habiti sunt. Sic apud Basilium quoque et Gregorium accipi au-

notat Bud. [Hippocr. De victu sal. 2, p. 354, 25 : Τοῖσι μὲν ἐκ. πλησίον αὐτοῦ οἰκοῦσιν. Polyb. 5, 51, 3 : Ἀποδοθέντος δ' ἐκ. διαβουλίου· 36, 4, 1 : Τῶν ὁμήρων ἐκ. ὑπαρχόντων. Dio Cass. 42, 46 : Τὰ ἐκ. στρατόπεδα. Zosimus 1, 20, 5 : Ἄρχειν τῶν ἐκ. κατθεσταμένων ἐθνῶν· 21, 3 : Τὸ τῶν στρατιωτῶν μίσος περὶ τοὺς ἐκ. ταξιάρχους. Et sim. ib. 5. Themist. Or. 1, p. 2, D : Ἀλλὰ κἀκεῖσε ὁ μὲν ἔμπροσθεν, οἶμαι, καὶ εὐσεβὴς μέχρι τῶν αὐτῶν ἵσταται· 20, p. 239, C : Ὁκόσα μὲν ἀγαθὰ ἀρετὴν ἐκεῖσε μένει. Jo. Malal. p. 299, 10 : Κἀκεῖσε τελευτᾷ· 330, 19 : Ἕως Βαβυλῶνος εἰσελθεῖν καὶ παραλαβεῖν τὰ ἐκεῖσε· 473, 20 : Ἐφύλαττεν αὐτοὺς ἐκεῖσε ὄντας· et 480, 18; 492, 2. Act. Apost. 22, 5 : Ἄξων καὶ τοὺς ἐκεῖσε ὄντας. Tzetz. Hist. 1, 914 : Πρὶν ἀναγάγῃ Μαρδόνιος ἐκεῖσε· 2, 964 : Ὥσπερ ἐκεῖσε παρεστὼς καὶ βλέπων πάντα ταῦτα· 3, 760 : Καὶ οὗτοι μὲν ἀπέθανον ἐκεῖσε συγκοπέντες· 4, 381 : Ἐπὶ δ' ἐκεῖσε πάρεισιν ἡλεκτροφόρα δένδρα. Lobeck. ad Phryn. p. 44. Ap. Byzantinos inpr. sic dicitur de regionibus cœlestibus. Vita Theophanis fol. e ij recto circa finem : Πρὸς τὴν ἐκ. μεταχωρισθήσονται συνοικίαν. Agathiæ Hist. proœm. p. 1, A : Ἀποδιῶξαι δὲ καὶ ἐκεῖσε οἰχομένους· 5, 4, p. 148, A : Ἀλλὰ τὴν ἀληθεστάτην βάσανόν τε καὶ ἀντίδοσιν τῶν ἐνταῦθα βεβωμένων, ἥτις ποτέ ἐστιν, ἐκεῖσε ἰθύοντες εἰσόμεθα. Cum ἐκεῖ confusum Thucyd. 6, 77, Dion. Cass. 44, 21. L. D.] — Κεῖσε, Illuc, Eo, pro ἐκεῖσε. Hom. Od. O, [119] : Κεῖσέ με νοστήσαντα. [Ib. A, 260 : Ὤχετο γὰρ καὶ κεῖσε· Z, 164 : Ἦλθον γὰρ καὶ κεῖσε, ubi olim κἀκ. V. supra Κἀκεῖνος in Ἐκεῖνος.] Illic, ut ἐκεῖσε. Apoll. Arg. 2, [717] : Κεῖσε τέτυκται [τάτ. κεῖσε ...] Ἱερόν. [1, 955 : Κεῖσε καὶ εὐναίης ὀλίγον λίθον ἐκλύσαντες ... ὑπὸ κρήνῃ ἔλιπόντο· 1224 : Μῶλι γὰρ σφίσι πᾶσαις, ὅσσαι κεῖσ' ἐρατὸν Νύμφαι βίον ἀμφενέμοντο. || Cum artic. Soph. Trach. 929 : Κἂν ᾖ τὸ κεῖσε δεῦρό τ' ἐξορμώμεθα. Aristophan. Av. 423 : Λέγει μέγαν τιν' ὄλβον ..., ὡς σὰ ταῦτα πάντα καὶ τὸ τῇδε καὶ τὸ κεῖσε καὶ τὸ δεῦρο προσβιβᾷ λέγων, quibus rideri schol. dicit Eur. Phœn. 266 in Ἐκεῖσε cit. L. Dindorf.]

Ἐκεχειρία, ἡ, Cessatio pugnæ pactitia, Vacatio a bello, Feriæ belli, si ita loqui licet. Uno verbo, sed plurali, Induciæ. Prima illa interpr., Cessatio pugnæ pactitia, ex Gellio sumpta est : a quo recte additur illud adjectivum Pactitia : eodemque modo (ne latius quam par sit propriam signif. illius vocis extendamus) dicendum fuerit, Vacatio a bello pactitia, et Feriæ belli pactitiæ. Ejus verba sunt hæc, 1, 25, ubi de voce Induciæ disserit : Græci autem significantius consignantiusque cessationem istam pugnæ pactitiam ἐκεχειρίαν dixerunt, exempta una litera sonitus vastioris, et subjuncta lenioris. Nam quod eo tempore non pugnetur, et manus cohibeantur, ἐκεχειρίαν appellarunt. Idem de Varrone, qui inducias definierat, pacem castrensem paucorum dierum, item belli ferias, hæc scribit : Belli autem ferias festive magis dixit quam aperte atque definite. Ceterum litera illa sonitus vastioris, quam exemptam fuisse ait, est χ. Nam ἀπὸ τοῦ ἔχειν τὰς χεῖρας (i. e. ex eo quod abstinerent manus, s. cohiberent, sequendo Gellium,) quum dicendum esset ἐχεχειρία, pro eo dictum fuit ἐκεχειρία. [Inter pauca illa vocc. in quibus asperam in lenem mutent Attici recenset Tzetz. Hist. 11, 47. (Pro εὐρύθμων enim v. 55 et pro εὐρυθμήτων v. 63 leg. cum cod. εὐαρίθμων et εὐαριθμήτων, ut εὐαριθμήτους pro εὐρυθμήτους 7, 158.)] Perperam igitur in VV. LL. dicitur esse παρὰ τὸ ἔχειν τὰς χεῖρας, οἱονεὶ ἐκεχειρία. Invenitur porro hoc vocab. ap. veteres etiam scriptt., et nominatim ap. Thuc. [et Xenoph. H. Gr. 5, 2, 2, et ubi ἐκεχειρίαν ἔχειν est 4, 2, 16] non uno in loco. [5, 49 : Ἤλειοι δὲ τὴν παρ' αὐτοὺς ἐκεχειρίαν ἤδη ἔφασαν εἶναι, de Ὀλυμπιακῇ ἐκεχειρίᾳ quam vocat Plut. Lyc. c. 23.] Apud quem habes etiam ἐκεχειρία δεχήμερος, 5, p. 173 meæ ed. [c. 26] : Βοιωτοί τε ἐκεχειρίαν δεχήμερον ἦγον, ubi schol. exp. Βοιωτοί τε πρὸς δέκα ἡμέρας ἐκεχειρίαν ἐπεσπένδοντο πρὸς Ἀθηναίους. In alio Ejusd. l. [4, 117] legimus, Ἐκεχειρίαν ἐνιαύσιον ἐποιήσαντο. [Conf. 5, 15.] Non solum autem dicitur ἐκεχειρίαν ἄγειν, ut vides in illo priore l. Thucydidis, sed etiam, ἐκεχειρίαν ἄγειν πρός τινα, et quidem latius etiam nonnunquam, loquendo et de privatis odiis. Lucian. [Timon. c. 3] : Καὶ οὐδέποτε ἦγες τότε ἐκεχειρίαν πρὸς αὐτούς. Sic etiam Synes. ἐκεχειρίαν πρός τινα dixit, sed absque verbo ἄγειν, latius et ipse accipiens, Epist. 4 [p. 166, A] : Ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔστι βουλομένῳ τὰ παρὰ τῶν γυναικῶν ἐξέχεσθαι, σὴν χάριν καὶ τοῦτο, ἵνα μή τις ἐκεχειρία μοι πρὸς αὐτὰς γένοιτο [γένηται. Thucyd. 4, 58 : Τοῦ δ' αὐτοῦ θέρους ἐν Σικελίᾳ Καμαριναίοις καὶ Γελῴοις ἐκεχειρία γίγνεται πρῶτον πρὸς ἀλλήλους.] Ceterum ἐκεχειρίαν schol. Thuc. [4, 117] exp. etiam ὁμολογίαν, quæ exp. mira videri nobis non debet, quum Thuc. formulam afferat ejus quam ἐκεχειρίαν appellat, in qua ipsemet ὁμολογίαν vocat, nec non συνθήκην, et σπονδάς. Perinde enim est ac si his nominibus uteretur, quum dicit [4, 119] : Ταῦτα ξυνέθεντο Λακεδαιμόνιοι, καὶ ὡμολόγησαν καὶ οἱ ξύμμαχοι Ἀθηναίοις καὶ τοῖς ξυμμάχοις, μηνὸς ἐν Λακεδαίμονι Γεραστίου δωδεκάτῃ· ξυνετίθεντο δὲ καὶ ἐσπένδοντο Λακεδαιμονίων μὲν οἵδε κ. τ. λ. Fuerit igitur hic ἐκεχειρία, Ipsum inducianum pactum vel Pacti inducianum formula. [Cum genit. Heraclit. Alleg. H. p 468 : Νύκτα τῶν πόνων ἐκεχειρίαν ἄγειν. Valck. Dionys. A. R. 8, 2 : Ἐτύγχανον δὲ τότε Ῥωμαίοις καὶ Οὐολούσκοις ἐκεχειρίαι τοῦ πολέμου καὶ ἀνοχαὶ πρὸς ἀλλήλους οὖσαι. Qui plurali, sed proprie, non loco singul. posito, utitur etiam 2, 18; 4, 49; 7, 71.] || Ἐκεχειρίαν Aristoph. jocans existimatur accepisse pro Cessatione s. Intermissione ab accipiendis muneribus, ubi magistratibus Atheniensibus sordes et ὠροδοκίαν exprobrat : Pace [908] : Ἀλλ' οὐκ ἂν εἴ τι προῖκα προσαγαγεῖν σ' ἔδει, Ἀλλ' εἴρον ἄν σ' ὑπήγοντα τὴν ἐκεχειρίαν· ubi v. schol. Metaphorice certe accipitur et in h. l., qui ex Josepho affertur [B. J. 3, 5, 1] : Ὥσπερ τοῖς ὅπλοις συμπεφυκότες, οὐδέποτε τῆς ἀσκήτου λαμβάνουσιν ἐκεχειρίαν, ubi possis interpretari Cessationem s. Vacationem. [Idem Ant. Jud. 1, 1, p. 6 : Τῇ δὲ ἑβδόμῃ ἀναπαύεσθαι καὶ λαβεῖν ἀπὸ τῶν ἔργων ἐκεχειρίαν. L. D. Philo Jud. vol. 2, p. 542, 10 : Τὰς οὐσίας ἁρπαζομένων περιιδεῖν, ἐκεχειρίαν τοῖς λῃστοῦσι διδούς, Licentiam impune rapiendi largitus. Hemst. Id. Philo De die septimo quietis ib. p. 137, 43 : Τίς γὰρ τὴν ἱερὰν ἐκείνην ἑβδόμην οὐκ ἐκτετίμηκεν, ἄνεσιν πόνων καὶ ῥᾳστώνην αὑτῷ τε καὶ τοῖς πλησιάζουσιν, οὐκ ἐλευθέροις μόνον, ἀλλὰ καὶ δούλοις, μᾶλλον δὲ ὑποζυγίοις εἰδούς; Φθάνει γὰρ ἡ ἐκεχειρία καὶ πρὸς πᾶσαν ἀγέλην κ. τ. λ. Eustath. Opusc. p. 281, 6 : Καὶ οἷα μὲν ἐντεῦθεν οἱ ἀνατολικοὶ ἔπαθον, εἰς μνήμην, εἰ καὶ μὴ μετ' ἐγκωμίων τοῦ Ἀνδρονίκου, συγγραφήσθω ἕτερος, ἐκεχειρίαν τε ἄγων ἱκανὴν, ἀλλὰ καὶ ἀκρίτοις πλουτῶν. Ceterum Niceph. Greg. fragm. Lex. p. 344, 165, non ἐκεχ. scribit sed ἐκεχ. : Ἀπὸ τούτου λέγομεν καὶ ἐκεχ. τὴν ἄδειαν, ὅπερ γίνεται ἀπὸ τοῦ ἐκὰς καὶ μακρὰν εἶναι χειρῶν, τουτέστι μακρὰν τῆς μάχης. || Forma Ἐκεχηρία bis est in tit. Delph. ap. Boeckh. vol. 1, p. 805, 48, 49. L. D.]

[Ἐκεχιρία, ἡ, Ecechiria, mulier, Iphitum coronans, certaminis Olympici instauratorem, memoratur Pausaniæ 5, 10, 10 et 26, 2. L. Dindorf.]

[Ἐκεχιριεῖς, οἱ, gens inter Βούστρας et Βεχείρους posita a Scylace Peripl. p. 32. L. Dind.]

Ἐκέχειρον, τὸ, τὸ ἀργύριον [Argentum], Hesych.

Ἐκεχειροφόρος, ὁ, affertur pro Fecialis [a Polluce 4, 94. Max. Tyr. Diss. 15, 3, p. 273 : Ἔδωκεν αὐτοῖς (calido et frigido natura) ὥσπερ ἐκεχειροφόρον τὸν ἀέρα, Pro sequestro].

[Ἐκεχηρία. V. Ἐκεχιρία.]

[Ἐκζαλόομαι, Æstuo. Gl. : Ἐκζαλοῦται, Æstuat.]

Ἔκζεμα, τὸ, Quod cum fervore erupit. Ἐκζέματα ap. Dioscor., Pustulæ ardentes et fervidæ, dolorem cientes citra saniem; ingens enim fervor omnem materiem absumit. Gorr. [Geop. 1, 12, 19 : Δημόκριτος δέ φησιν ἐν τῷ φθινοπώρῳ ἐκζέματα γίνεσθαι περὶ τὰ στόματα. Boiss. Erotian. Gloss. p. 142 : Ἔκχυμα, τὰ ἐκζέματα, ὡς φησι Βακχεῖος. Ubi leg. Ἐκθύματα. L. D.] — Ἔκζεσμα, alicubi reperitur pro ἔκζεμα, ut apud Dioscor. 2, et Galen. Τῶν κ. τόπ. 1, 8. Sunt autem ἐκζέματα, s. ἐκζέσματα, Fervidæ eruptiones, s. Papulæ fervidæ in cute erumpentes : quæ et ἐκθράσματα dicuntur a Galeno, Actio ac Paulo.

[Ἐκζεννύω, Elixo, Gl. Passivo, Fervefio, Aret Diut. m. cur. 2, 5, p. 131=145 : Ἁλεῖναντα λίπας καὶ μελλωτὸν ἐκζεσθὲν σὺν αὐτῷ καὶ σάμψυχον. Geopon. 10, 54, 3 : Ἅλμην μετὰ ἐλαίου ἐκζεσμένην (ἐξεσμένην Nicol.) ἐπιῤῥαίνειν. L. Dindorf.]

Ἔκζεσις, εως, ἡ, Fervida eruptio : ut ἔκζεσις ὕδατος. [Clem. Al. Pæd. 2, 2, 21, p. 178 : Χρὴ δὲ ὡς ἥνι μάλιστα κατασβεννύναι πειρᾶσθαι τὰς ὁρμὰς τῶν νέων, ἀφαιροῦντας μὲν τὸ ὑπέκκαυμα τὸ τῆς ἀπειλῆς βακχικὸν, ἐπεισχέοντας δὲ τὸ ἀντιφάρμακον τῆς ἐκζέσεως. Wakef. Eust. Opusc. p. 225, 18 : Εἰ δὲ ζητεῖς ἀπόδειξιν τοῦ ἐν σοὶ βραττομένου θυμοῦ, ῥᾴων μὲν αὐτὴ διὰ τὸ τῆς ἐκζέσεως ἀρίδηλον. Suid. : Ἔκζεσις, ἐκβρασμός.]

[Ἔκζεσμα. V. Ἔκζεμα.]

[Ἐκζεστὸς, ἡ, ὸν, Fervidus. Diphilus Athen. 9, p. 371, A : Δίφιλος δ' ὁ Σίφνιος τὸ σευτλίον φησὶν εὐχυλότερον εἶναι τῆς κράμβης καὶ θρεπτικώτερον μετρίως, ἐκζεστὸν δὲ καὶ λαμβανόμενον μετὰ νάπυος λεπτυντικώτερον εἶναι. De quo l. conf. Eust. Il. p. 1241, 18. Gl. : Δέλφαξ ἐκζεστὸς, Elixum. Κυλίδιον ἐκζεστὸν, Aqualiculum. Ἔκξεστον, Elixum. Leg. ἐκζεστόν. Alex. Trall. 2, p. 125 : Πυρρῶν ᾠῶν ἑφθὰ ἐκζεστῶν, citat Struv.]

Ἐκζέω, Efferveo [Ebullio, Excaturio, addunt Gl.], Effervesco, pro Scateo, sicut ζέω infra, ex Herodoto [4, 205] affertur, Ἐξέζεσε εὐλίων. [Anon. ap. Suid. in Ἕλκος et Ἐξέζεσεν : Καὶ τὸ σύμπαν αὐτοῖς σῶμα ἕλκων ἐξέζεσεν. Cum dat. Ælian. ap. Suid. v. Ἀπώνατο : Ἐξέζεσε ζῶν κακοῖς θηρίοις. Diog. L. 4, 4 : Πλούταρχος δέ φησιν ... φθειρσὶν ἐκζέσαι αὐτόν. Anon. ap. Suid. v. Λιβύη : Ὁ δὲ φθειρσὶν ἐκζέσας. Cum accus. Exod. 16, 20 : Ἐξέζεσε σκώληκας. Absolute Æsch. Sept. 709 : Ἐξέζεσεν γὰρ Οἰδίπου κατεύγματα. Aristot. Probl. 1, 19, p. 861, 10 : Ὅσα δὲ μὴ τοῦ θέρους (genera morborum), τοῦ μετοπώρου ὅσον ἐκζεῖ. Gen. 49, 4 : Μὴ ἐκζέσῃς. Reg. 1, 5, 6 : Ἐξέζεσεν αὐτοῖς εἰς τὰς ναῦς. Job. 30, 27 : Ἡ καρδία μου ἐξέζεσεν. Et aliter Ezech. 47, 9 : Τῶν ζώων τῶν ἐκζεόντων. L. Dindorf.]

Ἐκζητέω, Exquiro, Inquiro, [Perquiro, Indago, Eruo, addunt Gl. Ead. : Ἐκζητεῖ, Excussit, Explorat]. Greg. Naz. : Ἐκζητεῖσθαι τὰ ζῶντα ἐν τοῖς νεκροῖς, ex Esaia [8, 19 : Τί ἐκζητοῦσι περὶ τῶν ζώντων τοὺς νεκρούς;], Viventia inter mortuos inquiri, VV. LL. [Repeto, Vindico. Reg. 2, 4, 11 : Ἐκζητήσω τὸ αἷμα αὐτοῦ. Prov. 29, 10 : Ἐκζητήσουσι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Ezech. 3, 18 et 20 : Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐκ τῆς χειρός σου ἐκζητήσω. Lucæ 11, 50 : Ἵνα ἐκζητηθῇ τὸ αἷμα πάντων τῶν προφητῶν· 51 : Ἐκζητηθήσεται ἀπὸ τῆς γενεᾶς ταύτης. Simpl. Quæro, Aristid. vol. 1, p. 488 : Πάντα ἐκζητῶν, πάντα εὑρίσκων. Testam. xii patriarch. p. 694 : Τὰς ἐντολὰς τοῦ ὑψίστου ἐξεζήτησα. Isocr. De Antid. p. 319, B, Τὰ γένη τὰ τῶν ἡμιθέων ἐκζητοῦντες e libris melioribus in ἀναζητοῦντες mutatum est. Alia constr. Ep. Petr. 1, 1, 10 : Περὶ ἧς σωτηρίας ἐξεζήτησαν καὶ ἐξηρεύνησαν οἱ προφῆται. Sine casu Basil. M. vol. 1, p. 3, D : Ἵνα μὴ ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς ἐκζητῶν παρατραπῇς που τῆς ἀληθείας. || Requiro. Ps. 60, 8 : Ἕλεος καὶ ἀλήθειαν αὐτοῦ τίς ἐκζητήσει αὐτῶν; Desiderabit. Tzetz. Hist. 3, 605 : Ὅτιπερ ἐξεζήτησας, Quod petiisti, de eo qui mulierem a Cyro petiverat. || Ἐκζητεῖν τὸν θεὸν, Quærere i. e. colere deum. Ps. 13, 2 : Εἰ ἔστι συνιὼν ἢ ἐκζητῶν τὸν θεόν· 24, 10 : Πᾶσαι αἱ ὁδοὶ κυρίου ἔλεος καὶ ἀλήθεια τοῖς ἐκζητοῦσι τὴν διαθήκην αὐτοῦ. Act. Ap. 15, 17 : Ὅπως ἂν ἐκζητήσωσιν οἱ κατάλοιποι τῶν ἀνθρώπων τὸν κύριον· et alibi. L. Dind.]

[Ἐκζήτησις, εως, ἡ, Exquisitio, Inquisitio, Gl. Angl. Athanas. CPol. Ep. ap. Band. Imp. Or. t. 2, p. 680, 40 : Διὰ τῆς τῶν θείων θεσμῶν ἐκζητήσεως καὶ ἀνανεώσεως, Perquisitione atque instauratione divinarum legum. Hase.]

[Ἐκζητητὴς, ὁ, Exquisitor, Flagitator, Quæstionarius, Gl. Baruch. 3, 23 : Οἵ τε υἱοὶ Ἀγαρ οἱ ἐκζητοῦντες τὴν σύνεσιν οἱ ἐπὶ τῆς γῆς ... καὶ οἱ μυθολόγοι καὶ οἱ ἐκζητηταὶ τῆς συνέσεως. Schleusn. Chrysost. t. 5, p. 30, 20 : Οἱ ἔμποροι καὶ οἱ ἐκζητηταί. Hase.]

[Ἐκζοφόω, Obscuro, Caligine obduco. Nicetas Annal. 9, 9, p. 158, C : Παραπετάσμασι στεγαινωτέροις ἐκζοφοῦν τὸ δωμάτιον ἐν ᾧ ἐκάθευδε.]

[Ἐκζωγραφέω, Depingo. Theod. Prodr. p. 409, 4 : Οὕτως ἀναγκαζόντες οἱ γηραλέοι ἄμφω προσεπλέκοντο τοῖς νεανίαις· τὸν σχηματισμὸν καινὸν ἐξεζωγράφουν. Elberling.]

[Ἐκζωμεύω. V. Διαζωμεύω.]

[Ἐκζωόω.] Ἐκζωοῦσθαι pro ζωοῦσθαι [Animalia, h. e. vermiculos, procreare], ap. Theophr. C. Pl. [4, 8, 4] : Ἀπόλλυται καὶ ἐκζωοῦται, Perit atque vermiculatur. — Ἐκζωοῦσθαι, pro Animari, Bud. [illum ipsum l. significans.]

Ἐκζωπυρέω, Excito s. Exuscito. Proprie de eo qui sopitum ignem exuscitat et accendit. Metaph. Plut. [Crass. c. 10] : Αὖθις ἐξεζωπύρησε τὸν δουλικὸν ἐκεῖ πόλεμον, οὔπω πολὺν χρόνον ἀπεσβηκότα. Ex Ejusd. Rom. [c. 29] affertur ἐκζωπυρῆσαι συγγένειαν pro Renovare necessitudinem. [Aristoph. Pac. 310 : Τὸν πόλεμον ἐκζωπυρήσατ' ἐνθένδε κακραγότες. Proprie (sec. schol.) τὸ ἐκ μικροῦ πυρὸς φυσῶντας μεγάλην φλόγα κινῆσαι. Hemsr. Phryn. Bekk. An. p. 40, 18 : Ἐκζωπυρεῖν πῦρ, τὸ ἐκκαίειν πῦρ ἢ φυσῶντα ἢ ῥιπίζοντα. Plut. Marii c. 44 : Κατακλασάμενος εἰς οἴκημα καὶ πολλοὺς ἀνθρακας ἐκζωπυρήσας. Libri ἐκζωπυρίσας. Correxit Coraes.]

Ἐκζωπύρησις, εως, ἡ, Exuscitatio, Accensio, Succensio. Plut. Mor. [p. 156, B] : Ἀνθράκων ἐκζωπύρησιν ἡ λατύπης παρασκευήν· de fabro ferrario.

[Ἐκζωπυρίζω vox nihili. V. Ἐκζωπυρέω.]

Ἐκη, Longe, VV. LL., sed sine exemplo vel auctoritate. [Fictum e compositis cum ἑκη-, ut supra in iisdem ἑκα- e compp. cum ἑκα-.]

[Ἐκηβελέτης, ὁ, Eminus jaculans. Orph. fr. 28, 11, ap. Jo. Diac. Alleg. in Hesiod. Theog. v. 943 : Φοίβον ἑκηβελέτην. Etym. M. p. 321, 55 : Ἑκηβόλος καὶ ἑκηβελέτης.]

[Ἐκηβολέω, E longinquo s. Eminus jaculor. Max. Tyr. Diss. 7, 3, vol. 1, p. 107 : Ἀνδρὶ δεινῷ τὰ πολέμια ἀγαθῷ μὲν ὁπλιτεύειν, ἀγαθῷ δὲ ἑκηβολεῖν. Eust. Il. p. 905, 3 : Ἀστείως δὲ τὴν ἀνωθεν ἐν χειμῶνι μάλιστα κατασκήπτουσαν νιφετολίαν ἐπίδειξιν λέγει Διὸς ὡς οἷα ἑκηβολοῦντος.]

Ἐκηβολία, ἡ, Jaculatio e longinquo. Hom. Il. E, [54] : Ἀλλ' οὔ οἱ τότε γε χραῖσμ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα, Οὐδὲ ἑκηβολίαι ἧσιν τὸ πρίν γ' ἐκέκαστο. [Strabo 8, p. 357 : Τὸν μὲν Δίγμενον μετὰ τόξου φιλὸν (προελθεῖν), ὡς περισόμενον ῥᾳδίως ὁπλίτου διὰ τῆς ἑκηβολίας. Hemsr. Philo vol. 2, p. 127, 2 : Ταῖς ἑκηβολίαις ἀπολεῖ τοὺς θυσμενεῖς. Julian. Anth. Pal. 6, 26, 2 : Ἀκοντιστὴν μόχθων ἑκηβολίης. Id. Plan. 4, 173, 2 : Αἰεὶ μὲν Κυθέρεια φέρειν ἐδάσκε φαρέτρην, τόξα τε καὶ ὀλιχῆς ἔργον ἑκηβολίης. Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 29, 6 : Ἠθέων γὰρ Ἔρωτος ἔρως σκοπὸς, εἰς δὲ σὲ μοῦνον τόξα τε καὶ σκολιὰς εἶχον ἑκηβολίας. L. Dindorf.]

[Ἑκηβόλιος, ὁ, Hecebolius, n. pr. viri ap. Liban. Ep. 309, p. 149, Procop. Anecd. c. 12, Socratem H. E. 3, 1, 13, 23. L. Dindorf.]

Ἑκηβόλος, ὁ, ἡ, Eminus jaculans, ab ἑκὰς et βολὴ, mutato α in η metri causa. Hom. Il. A, [14] : Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος. [Et ib. 21, etc. Soph. OEd. T. 162. Et omisso nomine Apollinis Hom. Il. A, 96 : Τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔθηκεν Ἑκ. et ib. 110, H. Apoll. 45, Merc. 218, 509, 523, Apoll. Rh. 1, 88, 420. Tamen Il. X, 302 magis placet distinctio Διὸς υἱεῖ ἑκηβόλῳ quam υἱεῖ, Ἑκηβόλῳ, et H. Merc. 417 : Λητοῦς δ' ἐρικυδέος υἱὸν ἑεῖα μάλ' ἱπρήνιον ἑκηβόλον. Genere masc. non de Apolline Plut. Lucull. c. 28 : Ἑκηβόλοις ἀνδράσι. Fem. Soph. fr. Meleagri ap. Lucian. Lapith. c. 25 : Λητοῦς παῖς, ἑκηβόλος θεά. Pollux 5, 14 : Ἑκηβόλος, inter epitheta Dianæ. Nonnus Jo. p. 8, 24 : Ἑκηβόλος ὠὼς. Lycophr. 637 : Τὴν ἑκηβόλον τέχνην. Eur. Phœn. 1142 : Σφενδόναις ἑκηβόλοις· Ion. 213 : Κεραυνὸν ... ἐν Διὸς ἑκηβόλοισι χερσίν. Dionys. A. R. 10, 16 : Ἑκηβόλοις μάχαις. Neutro Æsch. Prom. 711, Eum. 628, Eur. Phœn. 1108 etc. : Ἑκηβόλοις τόξοισιν. Dionys. A. R. 8, 84 : Τὰς λόγχας καὶ τὰ σαυνία καὶ ὅσα εἶχον ἑκηβόλα. Apoll. Rh. 1, 769 : Ἔγχος ἑκηβόλον. Polyb. 13, 3, 4 : Συνετίθεντο πρὸς σφᾶς μήτε ἀδήλοις βέλεσι μήθ' ἑκηβόλοις χρήσασθαι κατ' ἀλλήλων (veteres). Nonn. Jo. p. 255, 16 : Ἑκηβόλα δίκτυα. Cum gen. Oppian. Hal. 4, 205, a Wakef. cit. : Ἑκηβόλον ἔθνος ὀϊστῶν (Bactrios). Superl. Archytas ap. Iambl. Protr. c. 4 in., p. 40 : Ὀψίς τε γὰρ ἑκαβολιστάτα καὶ πολυειδεστάτα τᾶν ἀλλᾶν αἰσθασίων ἐντί. Formæ -ώτατος ex. unum v. in Ἑκηβόλως. Anna Comn. p. 291, B : Τὸ ὄργανον τουτὶ τὸ πολεμικὸν καὶ ἑκηβολώτατον.]

[Ἑκηβόλος, ὁ, Hecebolus, n. pr. viri, cui inscribuntur Juliani Epist. 19 et 43. L. Dindorf.]

Ἑκηβόλως, Longe s. Procul jaculando. [Athen. 1, p. 25, D : Τὴν πελειάδα τῇ μηρίνθῳ χρεμάντες (f. χρε-

μάσαντες) ἀπὸ νηὸς ἱστοῦ καὶ τοξεύοντες ἑκηβόλως εἰς αὐτήν. Superl.] Synes. Ep. 133 [132, p. 269, D]: Κατασκευάζομαι γὰρ ὡς ἂν ἀπὸ τῶν πύργων ἑκηβολώτατα πέμπωμεν [πέμποιμεν] ἀξιόλογα λίθων βάρη, E turribus quam longissime ejaculantes mittamus.

Ἑκηλία, ἡ, ab Hesych. exp. εἰρήνη, φιλοτησία [Pax, Amicitia].

Ἕκηλος, ὁ, ἡ, Quietus, Nihil turbarum movens. Hom. Il. O, [194]: Ἀλλὰ ἕκηλος Καὶ κρατερός περ ἐὼν μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ [μοίρῃ]· Od. N, [423]: Οὔ τιν' ἔχει πόνον, ἀλλὰ ἕκηλος Ἧσται ἐν Ἀτρείδαο δόμοις· Il. A, [75]: Ἀλλὰ ἕκηλοι Οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι καθήατο· Od. P, [478]: Ἔσθι' ἕκηλος, ξεῖνε, καθήμενος, ἢ ἄπιθ' ἄλλῃ. Et Φ, [289]: Οὐκ ἀγαπᾷς ὅθ' ἕκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν Δαίνυσαι. Et Il. E, [759]: Ἕκηλοι τέρπονται. [Æsch. Sept. 238: Ἕκηλος ἴσθι, μηδ' ἄγαν ὑπερφοβοῦ. Soph. Phil. 769: Ἐᾶν ἕκηλον εὕδειν, etc. Id. adverb. El. 786: Νῦν δ' ἕκηλά που τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν οὕνεχ' ἡμερεύσομεν. De arboribus Apollon. Rh. 2, 969: Ἦ δρυσὶν ἢ μακρῇσιν ἐειδόμενοι ἐλάτῃσιν, αἵτε παρᾶσσον ἕκηλοι ἐν οὔρεσιν ἐρρίζωνται.] Hesych. ἕκηλος exp. non solum ἥσυχος, sed etiam πρᾷος [Placidus]. Neutr. Ἕκηλα, adverbaliter ponitur pro ἑκήλως seu ἡσύχως, Quiete. [V. supra. Scrib. esse spir. asp. ἕκ. docet Eust. Il. p. 149, 11; 625, 33, schol. Hom. Il. E, 759.]

Ἕκητι dat. [immo adv., de quo multis disputat Apollon. Bekk. An. p. 497 sq.; 553 sq.], qui a poetis adverbialiter ponitur cum gen. Hesiod. Op. [4]: Διὸς μεγάλοιο ἕκητι, Voluntate Jovis, Ita volente Jove. Exponitur vero [perperam] et ἕνεκα ap. Hom. [Od. O, 318: Ἑρμείαο ἕκητι· T, 86: Ἀπόλλωνός γε ἕκητι· Υ, 42: Διός τε σέθεν τε ἕκητι. H. Ven. 148, Bacch. 26, 5. Æsch. Cho. 214: Ἐπεὶ τί νῦν ἕκατι δαιμόνων κυρῶ; 436: Ἕκατι μὲν δαιμόνων, ἕκατι δ' ἀμᾶν χερῶν· Eum. 71: Κακῶν δ' ἕκατι κἀγένοντο· 759: Παλλάδος καὶ Λοξίου ἕκατι. Alcman. ap. Athen. 13, p. 600, F, ab Hemst. cit.: Ἔρος με δ' αὖτε Κύπριδος ἕκατι γλυκὺς κατείβων καρδίαν ἰαίνει, Nutu et sponte Veneris. Aristoph. Lys. 306: Τουτὶ τὸ πῦρ ἐγρήγορεν θεῶν ἕκατι καὶ ζῇ.] Et Ἕκατι, itidem pro ἕνεκα, ut Eurip. Med. [1235: Ἥτις εἰς Ἅδου δόμους οἴχει] ἕκατι γάμων [γ. ἕκ.] τῶν Ἰάσονος, Nuptiarum causa, Propter nuptias. [Hec. 1198: Ἀγαμέμνονος ἕκατι παῖδ' ἐμὸν κτενεῖν. Æsch. Cho. 701: Κεδνῶν ἕκατι πραγμάτων. Soph. Trach. 274: Ἔργου δ' ἕκατι τοῦδε μηνίσας· 353: Ὡς τῆς κόρης ταύτης ἕκατι κεῖνος Εὐρυτόν θ' ἕλοι· Phil. 669: Ἀρετῆς ἕκατι. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 455, n. 426: Γένους θ' ἕκατι κἀρετῆς. Inter prosæ scriptores præter Dorienses, ut Theag. Stob Flor. vol. 1, p. 33: Ἂν μηδενὸς ἕκατι γένηται, usurparunt recentiorum nonnulli, ut Himerius Declam. 4, 1, p. 456: Ἕκατι δὲ σοῦ, et crebro Agathias, cujus ll. v. in indice ed. Bonn. || Sæpe etiam est i. q. Quantum est in, Quod attinet ad. Æsch. Pers. 337: Πλήθους μὲν ἂν σάφ' ἴσθ' ἕκατι βαρβάρους ναυσὶν κρατῆσαι· Cho. 996: Τόλμης ἕκατι κἀδίκου φρονήματος. Eur. Hel. 1182: Ὡς ἂν πόνου γ' ἕκατι μὴ λάθῃ με· Cycl. 655: Κελευσμάτων δ' ἕκατι τυφέσθω Κύκλωψ. Proverb. ap. Strabon. 14, p. 638: Ἕκητι Συλοσῶντος εὐρυχωρίη. Automedon Anth. Pal. 11, 361, 7: Τοὔνεκ' ἐμεῦ μὲν ἕκητι βίον ζώοιτε κορώνης, Per me licet cornicis vitam vivatis. || Quod Suid., Zon. p. 680 et Hesych. addunt significare etiam χωρὶς, Sine, grammaticorum errori tribuit Kusterus. || Atticos una uti forma ἕκατι, altera Iones, notavit Valck. ad Phœn. v. 6, et post eum Porson. ad Or. 26.]

[Ἐκθαλαττόομαι, Mare fio. Strabo 1, p. 52: Συνδραμεῖν (mare) εἰς μίαν ἐπιφάνειαν, ἐκθαλαττωθῆναι δὲ διὰ τὴν ἐπικράτειαν.]

[Ἐκθαλὶς, ίδος, ἡ. Etym. M. p. 378, 50: Ἐρυσίβη, ... ἣν τινες ἐκθαλίδα καλοῦσιν. Ubi αἰθαλίδα conjecit Schneid.]

[Ἐκθάλλω, Effloresco. Theod. Prodr. p. 250, 3: Οὐ γὰρ καθάπερ ἐκ φυτοῦ τμηθεὶς κλάδος εἰσαῦθις ἐκτέθηλε. Elberling. Transitive, Profero. Int. inc. Habac. 3, 17: Ἡ δὲ γῆ μὴ ἐκθάλῃ βοτάνην.]

[Ἐκθάλπω, Foveo. Synes. Dion. p. 49, A: Τὰ τῆς Ἑλληνικῆς ἀγωγῆς, ἣ καὶ τοὺς ἧττον ἁδροὺς προάγει τε καὶ ἀναρριπίζει καὶ τὸ ἐν αὐτοῖς θεῖον ἐκθάλπει. Paullus Sil. in Thermas Pyth. v. 144: Ἄλλη δέ τις βραχεῖα πῦρ ἐξέθαλψε πέτρα. Phryn. Bekk. An. p. 40, 20: Ἐκθάλπεσθαι ἔρωτι, οἷον καίεσθαι ὑπὸ ἔρωτος. Gl.: Ἐξέθαλψα, Effotui (effovi).]

Ἐκθαμβέω, Stupore attonito percellor, Pavore attonito exterreor. [Orph. Arg. 1217: Ἐκ δ' ἄρα πάντες θάμβεον εἰσορόωντες. || Signif. transitiva Affligendi capitur Sirac. 30, 9: Ἵππος ἀδάμαστος ἀποβαίνει σκληρὸς, καὶ υἱὸς ἀνειμένος ἐκβαίνει προαλής. Τιθήνησον τέκνον καὶ ἐκθαμβήσει σε. Σύμπαιξον αὐτῷ καὶ λυπήσει σε.] Pass. Ἐκθαμβοῦμαι, pro eod., Expavesco, Bud. [Obstupesco, Stupesco, Gl.] Basil.: Ἀποροῦντι γὰρ ἐῴκει καὶ ἐκθαμβουμένῳ. Marc. [9, 15: Ὁ ὄχλος ἰδὼν αὐτὸν ἐξεθαμβήθη.]

[Ἐκθαμβητὴς, ὁ, Qui absterret. Epiphan. t. 1, p. 1009, B: Οἱ ἐκθαμβηταὶ τῶν προβάτων, καὶ πτύρται τῶν περιστερῶν. Hase.]

[Ἐκθαμβητικὸς, ἡ, ὸν, Stuporem incutiens, Stupendus. Eust. Od. p. 1420, 5: Διὰ τὸ ἐκθαμβητικὸν τῆς ἐν αὐτῷ φρονήσεως.]

Ἔκθαμβος, ὁ, ἡ, Qui attonita admiratione stupet, Attonitus, Stupore et pavore perculsus, ἔκπληκτος, Eust.: ἔκθαμβος ἦν, Suidæ ἐν θάμβει καὶ ἐκπλήξει ἦν. [Polyb. 20, 10, 9: Οἱ περὶ τὸν Φαινέαν ἔκθαμβοι γεγονότες ἔστασαν ἄφωνοι. Act. Apost. 3, 11: Συνέδραμε πᾶς ὁ λαὸς ... ἔκθαμβοι. Jo. Malal. p. 230, 11: Ἀκούσας ταῦτα ἔκθαμβος ἔμεινε. Anna Comn. p. 128, C. || Ap. Theophyl. Hist. 5, 3, p. 123, B: Ὁ δὲ Χοσρόης τὰς συμμαχικὰς δυνάμεις τῶν Ῥωμαίων θεώμενος κομώσας ἀλκῇ τοῖς τε ὅπλοις κατακοσμουμένας, ἐκθάμβων παρασκευῇ, πρὸς τὰς νεωτέρας μετεχώρει ἐλπίδας, est Stupendus, si legitur, ut Bekk. conjecit, ἐκθάμβῳ. Sic Daniel. 7, 7: Ἰδοὺ θηρίον τέταρτον φοβερὸν καὶ ἔκθαμβον καὶ ἰσχυρὸν περισσῶς. L. Dind.]

[Ἐκθάμβως, Attonite. Theodor. Hyrtac. in Boisson. Anecd. vol. 2, p. 422, F, ab ipso cit.: Εἶπέ τις ἂν ἐκθάμβως ἰδὼν, Ἆρα λέοντε; Ἀλλ' ἀναπείθει τὸ πρᾷον. Ἀλλ' ἄρνες; Ἀλλ' οὐ συμβαίνει τὸ τῆς φύσεως λεοντῶδες. Nisi forte leg. ἔκθαμβος. L. Dind.]

Ἐκθαμνίζω, Exstirpo. Æsch. [Sept. 72: Μή μοι πόλιν γε πρεμνόθεν πανώλεθρον ἐκθαμνίσητε. Tzetz. Hist. 1, 780: Ὅπως μὴ πρόρριζον αὐτῶν ἐκθαμνισθῇ τὸ γένος· 3, 319: Ἐξεθαμνίσθη πρόρριζος· 489: Τοὺς Πέρσας ... ἄρδην ἐκθαμνισθῆναι. Cum genit. 5, 989: Ἔμελλον ἄρδην ὑπ' αὐτῶν ἐκθαμνισθῆναι βίου. L. Dind.]

[Ἐκθαμνόομαι.] Ἐκθαμνοῦσθαι, In fruticem verti, In fruticem abire, Fruticari Ciceroni, Fruticescere Plinio. [Theophrast. H. Pl. 1, 3, 3: Ὁ δὲ μύρρινος μὴ ἀνακαθαιρόμενος ἐκθαμνοῦται.]

[Ἐκθάπτω, Effero e sepulcro. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 537, 4: Ἀνοῖξαι τὴν προδηλουμένην σορὸν καὶ ἐνθάψαι τινὰ ἢ ἐκθάψαι τῶν σωματείων· et ibid. 31; p. 546, n. 2843, 6. L. Dind.]

Ἐκθαῤῥέω, Confido, s. potius Valde confido, sicut de ἀποθαῤῥέω dictum fuit; Fiduciam capio, In spem bonam erigor. Ἐκτεθαῤῥηκότες τοῖς πράγμασιν, Plut. Rom. [c. 26], ubi tamen exp. Elati. Ex Eod. affertur in Galba [c. 7], Ἐκτεθαῤῥηκότες ὑπ' αὐτοῦ βεβαίως, pro Quibus ipse firmam injecerat fiduciam. Et Ἐκθαρσέω, pro eod.: unde ἐκθαρσήσας, In bonam spem erectus.

[Ἐκθάρρησις, ἡ, i. q. seq., Fiducia. Porphyr. De abstin. 1, 50: Ἐφ' ὅσον δὲ ἐκεῖθέν τι ἀφαιρεῖται, ὃ μὴ κυριεύσει τῆς τελείας ἐκθαρρήσεως. Hase.]

[Ἐκθάρσημα, τὸ, Fiducia, Confidentia. Plut. Mor. p. 1103, A: Τῷ μὲν Ἐπικούρῳ καὶ Μητρόδωρος καὶ Πολύαινος καὶ Ἀριστόβουλος ἐκθάρσημα καὶ γῆθος ἦσαν, Præsidium et gaudium.]

[Ἐκθαυμάζω, Admiror. Longin. De subl. 44, 8: Ἡνίκα τὰ θνητὰ ἑαυτῶν μέρη ἐκθαυμάζοιεν. Hemst. Dionys. De Thuc. jud. c. 34, p. 897, 6: Ὅσοι μὲν οὖν ἐκτεθαυμάκασιν αὐτὸν ὑπὲρ τὸ μέτριον. Sæpius etiam in V. T., ubi exx. aliquot recentiorum addidit Schleusn.]

[Ἐκθεάζω. V. Ἐκθειάζω.]

[Ἐκθεάομαι, Contemplor. Soph. OEd. T. 1253: Βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους, ὑφ' οὗ οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν.]

Ἐκθεατρίζω, Per theatrum traduco, ut interpr. Bud. ap. Polyb. 3, p. 58 [c. 91, 10]: Ἔμελλον εἰς ταῦτα καταστρατοπεδεύσαντες, ὥσπερ εἰς θέατρον, οἱ Καρχηδόνιοι καταπλήξεσθαι μὲν τῷ παραλόγῳ πάντας, ἐκθεατριεῖν δὲ τοὺς πολεμίους φυγομαχοῦντας. [Signif. Denudandi id. 5, 15, 2: Προβαίνοντος δὲ τοῦ πότου ... ταχέως ἐξεθεάτρι-

σαν αὐτούς.] Suid. [s. v.] ap. eund. Polyb. exp. ἐξελέγχειν in his, qui ab eo in Θεατρίζω citantur, ll. [11, 8, 7] : Οἱ γὰρ πολλοὶ τὰ μὲν ἔργα τῶν εὐτυχούντων οὐδὲ πειρῶνται μιμεῖσθαι, τὰ δὲ πάρεργα ζηλοῦντες... ἐκθεατρίζουσι τὴν ἑαυτῶν ἀκρισίαν, Arguunt, et velut omnibus in theatro spectandam exhibent. [30, 9, 19 : Ἐκθεατρίσαντα μὲν τὴν ἀβουλίαν τὴν αὐτοῦ.] Item [fr. gramm. 51] : Οὐ μόνον ἑαυτοὺς ἐξεθεάτρισαν, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἑλλάδα κατέστρεψαν. [Id. 30, 17, 3 : Ἔμελλον... ἐκθεατριεῖν αὐτούς, Prostituere sese.] Exp. ab eod. Suida etiam ἐκπομπεύω, et Explodo, Exigo, a Bud., cui sic accipi videtur ap. Athen. [11, p. 506, F], de Protagora Platonis : Πρὸς τῷ καταδρομὴν ἔχειν πολλῶν ποιητῶν καὶ σοφῶν ἀνδρῶν, ἐκθεατριζόμενον ἔχει καὶ τὸν Καλλίου βίον μᾶλλον τῶν Εὐπόλιδος κολάκων [Κολάκων].

Ἐκθειάζω, Deo dedico, Consecro. [Dedico, Gl.] ‖ In numerum deorum refero, Consecro, Ut deum colo. Lucian. [Toxar. c. 8] : Οὕτως Ὁρέστην καὶ Πυλάδην ἐκθειάσαντες· et [ib. 3] : Εἶτ', οἶμαι, ἀντὶ τῶν θεῶν ἁπάντων, τοὺς ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτῶν ἥκοντας ἄνδρας ἐκθειάσετε, καὶ ἱεροσύλους ὑμῶν οὔσι θύσετε ὡς θεοῖς. Sic accipitur et ab Herodiano 4, [2, 1] : Ἔθος γάρ ἐστι Ῥωμαίοις ἐκθειάζειν βασιλέων τοὺς ἐπὶ διαδόχοις παισὶ τελευτήσαντας· hoc autem vocari ait ἀποθέωσιν. [Conf. 2, 4, 4 : Τῆς τε ἡμέρου ἀρχῆς ἡ φήμη ... ἐκθειάζειν αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν ἔπειθεν. Plutarch. Romuli c. 28 : Ἐκθειάζοντες τὰ θνητὰ τῆς φύσεως ἅμα τοῖς θείοις. Et alibi. Clemens Alex. Protr. 1, 3, p. 4 : Πένθη ἐκθειάζοντες. Athanas. Or. contra gentes vol. 1, part. 1, p. 9, D : Τὰ μέρη τῶν σωμάτων... εἰς θεοὺς ἀνέθηκαν καὶ ἐξεθείασαν. Appian. Civ. 2, 144 : Ἐφιστάμενος οἷς μάλιστα αὐτὸν ἐν τῷ ψηφίσματι ἐξεθείαζον, ἱερὸν καὶ ἄσυλον ἡ πατέρα πατρίδος... ὀνομάζοντες. Eust. Opusc. p. 318, 82 : Ἔκθου τῷ Δούκα ἐφ' οἷς αὐτὸν ἀεὶ ἐκθειάζων οὐκ ἂν ἄρτι τὸ πρὸς αὐτὸν αἰδὲς θείην ἐν οὐδενί· 355, 90 : Οὕτω δὴ καὶ σὲ ἐκθειάσομεν. Hesych. : Ἐκθειάσαι, ἐπαινέσαι. Zonar. p. 666 : Ἐκθειάσαι, θαυμάσαι. De rebus Justin. Cohort. p. 14 : Τὰς δὲ βίβλους θαυμάσας, ὡς εἰκὸς, καὶ ἐκθειάσας, et Athanas. l. c. : Τὰ ἔργα μᾶλλον ἐκθειάζοντες, uterque ab Suicero indic. Ap. Leon. Diac. 2, 12, p. 20, C, Τοῦτον τῶν ἄλλων ἐκθειάζετε μάλιστα reposuit Hasius, quum ἐκθειάζεται esset scriptum in cod. L. D.] ‖ Divinum existimo, In divinitatis judicium traho, Bud. p. 285, ex Herodiano [1, 7, 9 : Τοὺς δὲ ἐκθειάζειν, qui l. nihil differt ab seq.]. ‖ In religionem verto, Plut. [Sertor. c. 11 : Κατὰ μικρὸν ἐξεθείαζε.] Sic Herodian. [1, 14, 10], de templo Pacis exusto fulmine, et pluvia extincto incendio, Ὅθεν καὶ τὸ πᾶν ἔργον ἐξεθειάσθη, In religionem tractum est, Bud. [Iambl. V. Pyth. 29, p. 139=344 : Καὶ οὕτω σεβαστὰ ἦν καὶ ἐξεθειάζετο ὑπὸ τῶν συνιέντων (Pythagoræ πλάσματα), ὥστε εἰς ὅρκου σχήματα περιίστατο. Ceterum ἐκθειάζω si vertitur, ut interpr. Suidas, Ἐκθειάσαι, θεοποιῆσαι, et ubique debet, Divinum facio s. existimo, quattuor signiff. ab HSt. positæ in unam coalescent. Forma vitiosa Ἐκθιάζω, Orig. In Jo. 10, p. 195 ed. Ben., ab Routh. cit. Contra ap. Hesych. in gl. Ἐξεθίαζε, χορείας ἐπιτέλει, Alberti conjecturam Ἐξεθίαζε, cui confert gl. Θιᾶσαι (sic), χορεῦσαι (cujus dittographia est paullo ante Θίασε, χόρευσε), confirmavit cod., nec repugnat ordo literarum. L. Dind.]

Ἐκθειασμός, ὁ, Consecratio. [Furor divinitus immissus. Schol. Aristoph. Vesp. 8 : Κορυβαντιᾶς) μαίνῃ, παρόσον οὗτοι οἱ δαίμονες μανίας καὶ ἐκθειασμοῦ εἰσιν ἐμποιητικοί.]

[Ἐκθειλοπεδεύω, Insolo, Soli expono. Dioscor. 5, 82 : Ἡ καὶ ἐκθειλοπεδευομένης σταφυλῆς βάλε εἰς γλεύκους μετρητήν. Hemst. Ἐκ θειλοπ. scripsit Sprengel.]

Ἐκθειόω, idem [q. ἐκθειάζω]. A Bud. exp. etiam Consecro, Colo ut Deum. Philo De mundo [vol. 2, p. 602, 6] : Κόσμους ὅλους ἐξεθείωσαν. Apud Plutarch. ἐκθειοῦσθαι videtur esse In numerum deorum referri : [Mor. p. 856, D] : Ἰοῦς, τῆς Ἰνάχου θυγατρὸς, ἣν πάντες Ἕλληνες ἐκτεθειῶσθαι νομίζουσι ταῖς τιμαῖς ὑπὸ τῶν βαρβάρων. [Conf. Ἐκθεόω. Dionys. A. R. 2, 75 : Δίκην μὲν γὰρ καὶ Νέμεσιν... ὑπὸ τῶν πρότερα ἀποχρώντως ἐκτεθειῶσθαί τε καὶ καθωσιῶσθαι ἐνόμισε.]

[Ἐκθείωσις, ἡ, i. q. ἐκθέωσις, Consecratio. Macar. Homil. p. 214, A. Hase.]

Ἔκθεμα, τὸ, Tabula s. Programma quod exponitur oculis prætereuntium, quo prætereuntium oculis expositio aliquid significatur et declaratur. Phrynichus hoc vocab. rejicit, ac barbarum esse dicit, pro eo usurpare jubens πρόγραμμα. [Ecl. p. 249, ubi Lobeck. : « Ἔκθ., cujus exx. Sturzius p. 163 et Thomæ intt. p. 739 ex Alexandrinis (Esth. 8, 17; Ezech. 16, 24; Hesych. v. Προγράμματα) protulerunt, quoque etiam Polyb. utitur 31, 10, 1 : Ἐκθέματα κατὰ τὰς πόλεις ἐξέθηκε, κελεύων, εἴ τις βούλεται κατηγορεῖν..., ἅπαντᾶν εἰς Σάρδεις, rejiciendum esse, ipsa forma prodit Atticis insueta ». Inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 788, 7 : Ἀπ' ἐ[κθέμ]ατος ἐν τῷ γυμνασίῳ, ut lacunam explevit Leakius. L. D. Ezech. 16, 24 : Ἐποίησας σεαυτῇ ἔκθεμα ἐν πάσῃ πλατείᾳ, Fecisti tibi signum prostitutionis in omni platea. Polychronius int. τὸ προαγώγιον, ἔνθα τὰς πόρνας τρέφειν εἰώθασι. Sed Hieronymo est Signum prostitutionis. Scheuesn. Aqu., Symm., Theod. ὕψηλόν.]

Ἐκθεόω, Deifico, Deum efficio. Et ἐκθεοῦσθαι, Deum fieri, [Dionys.] Arcop. [Appian. Civ. 3, 3 : Τὰς ἀρχὰς ἐκέλευον... τὸν βωμὸν ἐκθεοῦν καὶ θύειν ἐπ' αὐτοῦ Καίσαρι. Ælian. N. A. 10, 23 : Σέβουσι δὲ ἄρα οἱ αὐτοὶ Κοπτῖται καὶ θηλείας ὀρκάδας καὶ ἐκθεοῦσιν αὐτάς· 28 : Ἐξεθέωσε δὲ τὸν ὄνον (Ochus)· et 11, 10. Medio V. H. 2, 19 : Ἀλέξανδρος... μέγα ἐφ' ἑαυτῷ φρονῶν, καὶ ὑπὸ τῆς εὐτυχίας τῆς περιλαβούσης αὐτὸν τότε ἐκθεούμενος ἐπέστειλε τοῖς Ἕλλησι θεὸν αὐτὸν ψηφίσασθαι. Cit. Hemst. cum OEnom. ap. Euseb. Pr. ev. 5, p. 230, B. Pass. Schol. Soph. Phil. 726 : Ὁ ἐκθεωθεὶς ἀνήρ. Clem. Al. Pæd. 1, 12, 98, p. 157, ab Suic. indic. : Ἐνθένδε ἤδη τὴν ἐπουράνιον μελετῶντες πολιτείαν, καθ' ἣν ἐκθεούμενοι τὸ ἀπαθὲς εὐφροσύνης ... ἐπαλειφώμεθα χρῖσμα. Conf. Ἐκθειόω. L. Dindorf.]

Ἐκθεράπευω, Cultu s. Observantia concilio, demereor, Vehementer concilio : ut præp. augendi vim habeat. [Æschin. p. 24, 15 : Οὐ τὸν παῖδα ἐκθεραπεύων. Diodor. 14, 19 : Ἐξεθεράπευε τοὺς στρατιώτας· Exc. vol. 2, p. 632, 63 : Πᾶσαν δεητικὴν προϊέμενοι φωνὴν ἐξεθεράπευον τοὺς τὸ συνέδριον συνέχοντας. Plut. Sol. c. 31 : Οὕτως ἐξεθεράπευσε τὸν Σόλωνα.] Et cum dat., sicut simplex θεραπεύω, ap. Plut. Galba [c. 20] : Ὀδίννιον ἐξεθεράπευσε [Οὐίνιον ἐξ. ὁμιλίᾳ καὶ] δώροις. [Dionys. A. R. 5, 76 : Ταῖς ἄλλαις ἐκθεραπεύσας φιλανθρωπίαις. Medio Eust. Opusc. p. 2, 24 : Οἷα πλήσας τὴν χεῖρα ὧν οὐκ ἐχρῆν καὶ ἄλλως ὁπωσοῦν ἐκθεραπευσάμενος. L. D.] ‖ Item pro Sano, Persano, ex Galen. [vol. 9, p. 198, A (?). Hemst. Polyb. 3, 88, 1 : Ἐξεθεράπευσε τὴν καχεξίαν αὐτῶν (equorum) καὶ τὴν ψώραν. Suid. : Ἐνοσηλεύων, ἐκθεραπεύων. Medio Hippocr. De vict. rat. 3, p. 374, 55 : Ἀλλ' οὐ χρὴ προΐεσθαι ἐς τοῦτο, ἀλλ' ἐκθεραπεύεσθαι πρότερον ὧδε. L. Dind.]

Ἐκθερίζω, Meto, VV. LL. ex Dem. [p. 1253, 15 : Ὁπότε γὰρ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἢ ὀπώραν πρίαιντο ἢ θέρος μισθοῖντο ἐκθερίσαι. Theophr. C. Pl. 4, 6, 1 : Ὅπως ... ἐκθερισθῇ τὸ ὅλον ὁ καρπός. Alciphro 3, 16 : Ἔφερες ἂν ... ἡμῖν τοῖς γονεῦσιν πυρεὺς ἐκθερίσας. Cit. Hemst. Eust. Opusc. p. 181, 40 : Πόλεμος ἀρδὴν ἐκθερίσας γλαφυρὸν οὕτω καὶ βαθὺ τῆς πόλεως λήϊον. Levit. 19, 9 : Ἐκθεριζόντων ὑμῶν τὸν θερισμὸν τῆς γῆς ὑμῶν· 25 : Τὰ αὐτόματα ἀναβαίνοντα τῷ ἀγρῷ σου οὐκ ἐκθερίσεις. Metaph. Eurip. fr. Inus ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 357 : Τῶν μὲν αὔξεται βίος, τῶν δὲ φθίνει τε καὶ θερίζεται πάλιν, ubi Plut. Mor. p. 104, B, exhibet κακθερίζεται. Eust. Opusc. p. 134, 63 : Ἐκθερισθείη πρόωρος. Schol. Apoll. Rh. 4, 1033 : Τοὺς γηγενεῖς ἐξεθερίσατε. Adjuncto genit. Eust. Opusc. p. 209, 1 : Συχνὸς τοῦ βίου ἐκθεριζόμενος δραγμεύοιτο ἂν εἰς στοιβάς (ὁ πολέμιος ὅμιλος). Theophyl. Comm. in Matth. vol. 1, p. 4, E : Ἐκθερισθέντος δὲ καὶ τούτου τῆς ζωῆς διὰ τὴν πονηρίαν αὐτοῦ. L. Dindorf.]

Ἐκθερμαίνω, Excalfacio. [Decalefacio; Ἐκθερμαίνομαι, Decalesco, add. Gl.] Aristot. Probl. 2, 35 : Εἰκὸς δὲ τὸ μὲν ὀλίγον περίττωμα ἐκθερμαίνεσθαι, τὸ δὲ πλεῖον, μὴ ὁμοίως. [Theophr. C. Pl. 1, 3, 4 : Ἡ γὰρ ῥίζα μετέωρος οὖσα καὶ συρροὴν λαμβάνουσα, ταύτην ἐκθερμαίνουσα καὶ πέττουσα μεθίησι τὸν βλαστόν· 3, 9, 1 : Ἐκθερμαινόμενον αὐαίνεται. Nicand. Al. 461 : Τρίβε καὶ ἐκθέρμαινε πόθῳ ἐψυγμένα γυῖα. Timæus ap. Athen. 2, p. 37, B, ab Hemst. cit. : Ἐκθερμανθέντας ἀπὸ τῆς μίθης. Plut. Mor. p. 652, B : Ὡς τοὺς μὲν ἐκθερμαίνεσθαι,

τοὺς δὲ τοὐναντίον πάσχειν μεθυσκομένους. Testam. XII patriarch. p. 605 ed. Fabr. : Ἐκθερμαίνει τὸ σῶμα εἰς μῖξιν (ὁ οἶνος). Eust. Opusc. p. 233, 71 : Ἵνα τῷ τρόπῳ τούτῳ καὶ ἄλλοι πρὸς ὁμοιον ἐκθερμαίνωνται ζῆλον τοῦ ἐλεεῖν. Paullo aliter Plut. Mor. p. 48, C : Τὸν δ' ἐντὸς εὐρῶτα καὶ ζόφον οὐκ ἐκτεθέρμακεν οὐδ' ἐξίωκε διὰ φιλοσοφίας, quod Exussit, Excoxit vertunt intt., ut diversa a superioribus obtineat vis præpositionis.]

[Ἐκθερμος, ὁ, ἡ, Calidus, Fervens. Galen. vol. 4, p. 490, 4 : Ὁ μὲν γὰρ (aer) ὑπερβαλλόντως ἐκθερμος, τὴν ἔξω κίνησιν αὐτῆς (flammæ) ἀμέτρως ἐργαζόμενος. Hase.]

[Ἐκθεσία, ἡ, Expositio. Manetho 4, 381 : Ἐς ἐκθεσίην βρεφέων, sec. conj. Gronovii. Libri ἐχθεσίην. 596 : Ἐκθεσίην ἔξουσι, τραφήσονται δ' ὑπ' ὀθνείων, sec. conj. Dorvillii. Libri ἐκθεσίμην. De forma conf. Lobeck. ad Phryn. p. 527.]

[Ἐκθέσιμον, Expositivum, Gl.]

Ἔκθεσις, ως, ἡ, Expositio. [Proprie, infantis. Herodot. 1, 116 : Ὁ χρόνος τῆς ἐκθέσιος. Eur. Ion. 956 : Οὐδὲ ξυνῄδει σοί τις ἐκθεσιν τέκνου. Plut. Rom. c. 8 : Περὶ τὴν ἔκθεσιν (Romuli et Remi). Longus 1, prope init. : Τῆς κατὰ τὴν ἔκθεσιν τύχης ἐν σπαργάνοις κρείττους. Manetho 4, 368 : Πρὸς ἔκθεσιν ἡ ἀτίμητον θηλυτόκων βρεφέων βίον. Thomas p. 264 : Ἐγχυτρισμὸν ἔλεγον τὴν τοῦ βρέφους ἔκθεσιν, et Mœris p. 138. Plut. Mor. p. 27, D : Ἔνιοι δὲ καὶ τὴν ἔκθεσιν αὐτὴν (Ulixis), εἰ μὲν ἀληθῶς ἐγένετο καθεύδοντος, ψέγουσιν, de Ulixe in littore a Phæacibus exposito. Metaph., ut sit i. q.] Explicatio. Alex. Aphr. : Ὧν καὶ τὴν ἔκθεσιν ποιησόμεθα, Quorum etiam expositio a nobis afferetur, i. e. quæ etiam exponemus et explicabimus. [Aristot. Metaphys. 1, 9, p. 992, 10 : Τῇ γὰρ ἐκθέσει οὐ γίγνεται πάντα ἓν, ἀλλ' αὐτό τι ἕν· 6, 6, p. 1031, 21 : Ὥστε καὶ κατὰ τὴν ἔκθεσιν ἀνάγκη ἕν τι εἶναι ἄμφω· 13, 3, p. 1090, 17 : Οἱ μὲν οὖν τιθέμενοι τὰς ἰδέας καὶ ἀριθμοὺς αὐτὰς εἶναι κατὰ τὴν ἔκθεσιν ἕκαστον παρὰ τὰ πολλὰ λαμβάνειν, τὸ ἕν τι ἕκαστον πειρῶνταί γε λέγειν πῶς καὶ διὰ τί ἐστιν. L. D. Sextus Adv. mus. 6, 6, p. 357; 7 : Πρὸς τὴν τῶν ἐπειγόντων ἔκθεσιν. Ἡ τῶν τετραγώνων ἔκθεσις, Gemin. El. astr. p. 8, E; 10, A, D; ibid. B, D, ἐκτίθεσθαι pari potestate. Hesych.] At ἔκθεσις τοῦ δράματος vocatur etiam ὁ ἐπίλογος, ut e schol. Aristoph. tradunt. [Ran. 1548 : Ἐκθ. τοῦ δρ., ὃ καὶ ἐπίλογος καλεῖται· ad Plut. 1172 : Κορωνὶς ἑτέρα ὁμοία ἐν ἐκθέσει τοῦ δράματος. Tricl. ad Soph. Aj. fin. : Σύστημα ἐπῳδικὸν ἐν ἐκθέσει τοῦ δράματος. Sæpissime etiam in Scholiis metricis Aristophanis usurpatur de clausula periodi metricæ. V. Plut. 302, 598; Nub. 438, 700 bis, 931, 1005, 1081, 1129, 1208, 1446; Ran. 254, 1565; Av. 385, 724, 1313; Eq. 442, 496, 1094, etc. Et in phrasi ἐν ἐκθέσει Pl. 253; Nub. 1, 475, 1020, 1103, 1348, 1454; Av. 328, 400, 539, 896, 937, 955, 1262, 1329; Eq. 1, 303, 381, 753, 1023, 1038, 1078, 1108, 1313, 1332, etc. Quæ ἐκθέσει contraria est εἰσθέσις confunditur cum ἔκθεσις in iisd. Scholl. Nub. 937 (ad quam fabulam vid. præf. Ernesti p. 16), Ran. 1275, Av. 1, 271, 328, 344, 638, 859, 864, 874; Ach. 203 (ubi leg. ὧν δ' μὲν ἐν εἰσθέσει εἰσὶ τροχαϊκοὶ καταληκτικοί), 406, 1228, Pac. 154, Venet. ibid. 180 (vel potius 173), 300, etc. L. D.] || Item ἔκθεσις vocatur Editio alicujus dogmatis, etiam Editum et promulgatum dogma. Theodor. H. E. 2 : Καὶ ἅμα λέγων ἐπέδωκεν ἔκθεσιν, ἣ πρὸς τοῖς ἄλλοις δυσσεβέσι καὶ ταῦτα προσέκειτο. Et infra, Τὴν ἔκθεσιν ἐκείνην ἐπέδειξε, συνθανόμενος εἰ αὐτὸς ἐκείνους τετοκὼς εἴη τοὺς λόγους· ubi ἔκθεσιν appellat Editum et promulgatum dogma Christianismi, Bud. Sic Idem ἐκτεθέντα vocat Quæ edita et promulgata fuerunt, quum ait, Τοῖς ἐκτεθεῖσιν ἐν Νίκῃ τῆς Θράκης συνθέμενοι, ἑτέρους ἐν ταῖς αὐτῶν ἐκκλησίαις ἐχειροτόνησαν. Hesychio quoque ἔκθεσις est δόγμα, πρόσταξις, παλαιὰ νομοθεσία, ὀφειλή. [Formula quævis confessionis fidei. Vita Ms. S. Pauli : Ἅμα δὲ καὶ τῆς πίστεως ἔγγραφον ἔκθεσιν διακομίσονται πρὸς αὐτὸν, etc. (Conf. Suicer. vol. 1, p. 1047.)] || Ἐκθέσεις, Exemplaria publici census. Schol. Juliani Antec. in Nov. 17, c. 8 : Τὰς καλουμένας ἐκθέσεις. Ducang. In cod. Anthol. Vat. de parte collectionis epigrammatum, ap. Jacobs. vol. 6, p. LXX (e Palat. 3, p. 123) : Ἀρχὴ μὲν ἡμῖν, ὥς φησιν, ἡ τῶν ἐρωτικῶν ἐπιγραμμάτων ἔκθεσις γεγένηται, σκοπὸν ἔχουσα τὴν σὴν ἐξάγαι διάνοιαν. || Expositio. Diodor. Exc. vol. 2, p. 600, 38 : Κατὰ δὲ τὴν πόλιν καὶ τὰς ἐπαύλεις ἀργυρωμάτων ἐκθέσεις τορευτῶν ... ἐκπονούμενος. || Pecunia posita ab aleatoribus. Alciphro 3, 54 : Ἐπεὶ γὰρ εἰς ἐμαυτὸν ὅλας τὰς ἐκθέσεις συνελεξάμην, ἀπορίᾳ δὲ ἦν αὐτοῖς (collusoribus) παντελὴς ἀργυρίου. || Id quod removetur, v. c. a mensa, quod reliquum est, Reliquiæ. Daniel. 1, 5 sec. Chis. : Δίδοσθαι αὐτοῖς ἔκθεσιν ἐκ τοῦ οἴκου βασιλέως, ubi tamen Romana versio habet, Quod mandatum erat. Schleusn. || Gl. : Ἔκθεσις λοιπάδος, Reliquarium. || Confusum c. ἔκτισις v. ap. Valck. Anim. ad Ammon. p. 115.]

Ἔκθεσμος, ὁ, ἡ, Exlex, et q. d. Qui est extra legem s. leges, Lege vetitus, Illicitus, Iniquus, Nefandus, Nefarius, ἔκδικος, παράνομος [ut int. Suidas]. Philo De mundo [vol. 2, p. 616, 27] : Τὸ δ' ἐστὶν ἔκθεσμον, καὶ ἀσέβημα ἥδη διπλοῦν. [Phintias ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 85 : Ἔκθεσμον καὶ ἀσυγγνωμονέστατον ἦμιν ἀδονᾶς ἔνεκεν ἁμαρτάνειν. Hemst. Plut. Cæs. c. 32 : Λέγεται δὲ τῇ προτέρᾳ νυκτὶ τῆς διαβάσεως ὄναρ ἰδεῖν ἔκθεσμον· ἐδόκει γὰρ αὐτὸς τῇ ἑαυτοῦ μητρὶ μίγνυσθαι. Anon. ap. Zonar. p. 655 : Ἔκθεσμον ἁμαρτίαν ἐποίησαν. Phalaris Ep. 145 : Οὔτε ἐμοῦ κατηγόρησεν ὡς ἔκθεσμα δρῶντος. De flexione irregulari Etym. M. p. 481, 27 : Γίνεται δὲ ἔκθεσμον (ὧκα pro ωκέν).]

[Ἐκθέσμως, Nefarie. Synes. Ep. 67, p. 210, A : Τοῦτον οὖν ἕνα καὶ μόνον ἀποδεδεῖχθαι Πελαιδίσκης ἐπίσκοπον, ἀλλ' οὐδὲ τοῦτον ἐνθέσμως, ἐκθέσμως μὲν οὖν. Angl. Euseb. Præp. ev. p. 11, C : Ἐκθ. θυγατράσι καὶ ἀδελφαῖς μίγνυσθαι. Hase.]

[Ἐκθεσπίζω, Edico. Joseph. Gen. De reb. Cpol. 3, p. 33, E : Τῶν παρ' αὐτοῦ (imperatore) ἐκτεθεσπισμένων. L. Dindorf.]

Ἔκθεσφατον, τὸ, exp. Scientia divina. [Hom. Il. E, 64 : Ἐπεὶ οὔτι θεῶν ἐκθέσφατα ἥδη. Ubi nunc rectius ἐκ θέσφατα.]

[Ἐκθετέον, Exponendum, Enarrandum. Athanas. vol. 2, p. 145, A : Κατ' ἐπιτομὴν ἐκθετέον τῶν πάντων βασιλέων ... τά τε ὀνόματα καὶ τὰς πράξεις. Cit. Kall. Plut. Mor. p. 1027, D : Ζητεῖται ... περὶ τῆς τάξεως, πότερον ἐφ' ἑνὸς στίχου πάντα ἐκθετέον, ὡς Θεόδωρος. L. D. Greg. patr. ap. Bandur. Imp. Or. t. 2, p. 653, 33 : Ἀλλ' ἐκθ. καὶ αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν λίθελλον. Hase.]

[Ἐκθέτης, ὁ, Symm. Reg. 1, 6, 4, θυρίδας ἐκθέτας, Fenestras expositas. Sed male ita edi jussit Biel., quasi ἐκθέτας esset adject. In Hexapl. legitur θυρίδας καὶ ἐκθέτας (quod Montf. reddidit, Fenestras et ecthetas), unde luculenter apparet, ἐκθέτας substantivum esse ab Ἐκθέτη, Id quod expositum est, Prominentia super fenestris, aut janua. » Schleusn. Est potius ab Ἐκθέτης, ὁ. Gl. : Ἐκθέτης, ὁ ἐξώστης, Projectus, Aggrunda. Ἐκθέτης, Menjanus, Sugrunda (vel Surgrunda), Proteretum, Mœnianum. Ubi leg. videtur Suggrunda, Projectum. V. Ἐξώστης. L. Dind.]

Ἐκθετικὸς, ἡ, ὸν, Expositivus; aliis etiam Expressivus. [Eust. Op. p. 301 : Τοῦ αὐτοῦ λόγος ἐκθετικὸς τοῦ μαρτυρίου τῶν ἁγίων τριαθλοφόρων ἀδελφῶν. L. D.]

Ἔκθετος, ὁ, ἡ, Expositus. Eur. [Andr. 70], ἔκθετος γόνος, Partus s. Infans expositus; παῖς ἐκτεθεὶς, ut Isocr. et Lucian. loquuntur. Hesychio quoque [et Suidæ] ἔκθετα sunt τὰ ἐκριπτόμενα, Quæ ejiciuntur foras, Quæ projiciuntur. [Manetho 6, 52 : Ἔκθετον... βρέφος· 97 : Ἔκθετα τέκνα· 63 : Ἔκθετοι ἐκ πατρὸς οἴκων. Etym. M. p. 106, 44. Suid. v. Ἀνελεῖν : Τὰ ἔκθετα βρέφη. Eust. Opusc. p. 297, 60 : Μόνους ἀριθμῷ δεδωκότες ὅσους αὐτοῖς ἐκθέτους κειμένους ἥλιος ἴδηνεν, de cadaveribus per vicos urbis disjectis et expositis ad spectaculum. L. Dind.]

Ἐκθέω, Excurro. [Aristoph. Ach. 456 : Ὦ ξύμμαχοι γυναῖκες, ἐκθεῖτ' ἔνδοθεν· Eq. 280 : Ὅτι κενῇ τῇ κοιλίᾳ ἐσδραμὼν ἐς τὸ πρυτανεῖον εἶτα πάλιν ἐκθεῖ πλέᾳ. Aristot. Eth. Nic. 7, 7 : Καθάπερ οἱ ταχεῖς τῶν διακόνων, οἱ πρὶν ἀκοῦσαι πᾶν τὸ λεγόμενον ἐκθέουσιν. Xen. H. Gr. quum sæpius proprie de hominibus, tum de vespis 4, 2, 12 : Ὁρῶ δ' ἔγωγ', ἔφη, καὶ ὁπόσοι σφῆκας ἐξαιρεῖν βούλονται, ἐὰν μὲν ἐκθέοντας τοὺς σφῆκας πειρῶνται θηρᾶν, ὑπὸ πολλῶν τυπτομένους. Erotian. Gloss. p. 166 : Ἐκθέωσιν, ἐκτρέχωσιν· ubi tamen εὐανθέωσι conj. Foes. OEcon. p. 114, ut ad l. De morb. mul. 2,

p. 653, 29 referatur gl. De rebus, ap. Plut. Marc. c. 16 : Βιλῶν ἐκθεόντων καὶ καταλαμβανόντων ἀπιόντας, Aret. Tard. m. cur. 2, 2, p. 129=143 : Ποτὶ καὶ ἐκθέαν τόδε ξυναπάγει τῆκον τὰ ἐν τῷ σκήνει. Callistratus Stat. c. 14, p. 906, 16 : Καὶ ὥπλιστο δὲ οὐ μανίαις μόνον εἰς τόλμαν, οὐδὲ τοῖς ἐξ Ἐρινύων δείμασι θυμορθόροις ἠγρίωτο, ἀλλὰ καὶ σίδηρος τῆς χειρὸς προεκβέβλητο (leg. προεβέβλητο), ἐκθέοντι παραπλήσιος, ubi ἐκρέοντι conj. Jacobsius. L. Dind.]

['Εκθεωρέω, Considero, Specto. Gregor. Nyss. t. 1, p. 181, B : Ὡς ἂν, οἶμαι, τῷ διαλλάσσοντι τῆς χρόας ἑκατέρωθεν τὸ χρυσίον ἐκθεωρούμενον, πλέον ἐκλάμποι. Hase.]

['Εκθέωσις, εως, ἡ, Consecratio. Philo vol. 2, p. 600, 3 : Περὶ ... τῆς εἰς τὴν ἐκθέωσιν ἐπιθυμίας. Hemst. Nicolaus episc. Methon. in Liturgiis p. 130 : Τῆς τελετῆς τέλος μετουσία Χριστοῦ καὶ ζωὴ αἰώνιος, ταὐτὸν δὲ εἰπεῖν τῶν μετεχόντων ἐκθέωσις. Suicer.]

['Εκθεωτικὸς, ἡ, όν.] 'Εκθεωτικὴ δύναμις, Deifica vis, [Dionys.] Areop.

'Εκθλάζω, Exugo. ['Εκθλάζει, Exugit, Gl. Schol. Theocr. 2, 56 : Προσαγόμεναι δὲ τῇ σαρκὶ (hirudines) τὸ αἷμα ἐκθλάζουσι. Hesych. v. 'Εκμύξαι : ('Εκμυχθ)είς, ἐκθλασθείς. Hemst. Nicet. Eug. 2, 91 : Μαστὸν ἐξεθήλασας. Boiss. Aristot. H. A. 7, 11 : Ἅπας γὰρ ὁ μαστὸς σαμφός ἐστιν οὕτως, ὥστε κἂν ἐν τῷ πόματι λάθωσι τρίχα, πόνος ἐγγίνεται ἐν τοῖς μαστοῖς, ἕως ἂν ... ἐκθλασθῇ. Jesai. 66, 11 : Ἵνα ἐκθλάσαντες τρυφήσητε. Heliodor. De chrysopœia in Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 122 ed. Harl. v. 131 : Ἀλλ' ἔνδον ἐκστίλβοντι καὶ κιχασμένῳ γάλακτι ἐκθήλαζε μασθῶν μητρόων (sic), θηλῆς γάλα πρὸς ὀλίγον πότιζέ με, Lac vel Mammam præbe. L. Dindorf.]

['Εκθηλυνσις, εως, ἡ, Effœminatio, Laxitas. Hippocr. De liquid. usu vol. 1, p. 425, 18 : Βλάπτει δὲ ταῦτα τὸ θερμὸν πλέον χρεμένοισι, σαρκῶν ἐκθήλυνσιν, νεύρων ἀκράτειαν, γνώμης νάρκωσιν (conf. p. 1253, E)· De offic. med. p. 745, C : Μηδὲ περίρρεψιν μηδὲ ἐκθήλυνσιν (ἐπιδέσμου addit Foes. ex Mss.), Laxationem.]

'Εκθηλύνω, Effœmino. [Gl. Dionys. A. R. 7, 9 : Πᾶσαν ἐκθηλῦναι ταῖς ἀγωγαῖς τὴν ἐπιτρεφομένην νεότητα τῆς πόλεως. Zon. p. 666 : 'Εκθηλύνειν, χαυνοῦν. Dion. Cass. 79, 16 : Φαρμάκῳ τινὶ αὐτὸν ἐξεθήλυνε, καὶ οὕτως ἐκεῖνος ἀστυσίᾳ περὶ πᾶσαν τὴν νύκτα συσχεθείς κ. τ. λ., et Nymphodor. ap. schol. Soph. OEd. C. 329 : 'Εκθηλύνειν τοὺς ἄνδρας βουλόμενος· et, Τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἐκθηλύνειν, cit. Hemst. || Genere feminino effero. Etym. M. p. 473, 35 : Ἱστέον δὲ ὅτι οἱ Ἴωνες πάσας τὰς ἀγέλας ἐκθηλύνουσι τῇ προφορᾷ, τὰς ἵππους καὶ τὰς ὄνους καὶ τὰς βοῦς λέγοντες.] Philo I. 3 De vita M. [vol. 2, p. 163, 4] : Ἀφροδισίοις καὶ τὴν ψυχὴν ἐκτεθηλυσμένοις, Animo effœminatis. [Hippocr. De artic. p. 819, H : Ἀσαρκόν τι ἅπαν τὸ σκέλος ... καὶ ἐκτεθηλυσμένον καὶ λεπτότερον γίνεται. Galen. vol. 12, p. 404, F, exponit ὑγρὸν καὶ μαλακὸν, καὶ μὴ σφίγγον καὶ διαῤῥέον, ὁποῖον αἱ γυναῖκες ἔχουσι. (Conf. 'Εκθήλυνσις.) Ibid. p. 822, F : Δι' οὖν τὴν χρῆσιν ἦσαν τοῖσι τοιούτοισιν ἐκθηλύνονται αἱ σάρκες· et bis in seqq. Hesych. : 'Εκτεθηλισμένον, ἐκτετηκός. 'Εκτεθηλισμένοι, μαλακισθέντες, κεκοπιακότες, ἢ ὡς θηλία γενόμενοι (pro ἐκτεθηλυσμ. ... θήλεια). Pollux 6, 126, de cinœdis : 'Εκτεθηλυσμένος ἢ μεμαλαγμένος. Cit. Hemst. Cyrill. Hier. Catech. p. 229, A : 'Εκτεθηλυσμένων ἀνδρῶν ἐμμανεῖς ὀρχήσεις. Alia forma, quem Brunck. indicat Lucian. Dial. deor. 5, 3 : Τῷ μαλθακῷ τούτῳ Φρυγὶ οὕτως ἐκτεθηλυμένῳ, ubi libri plures ἐκτεθηλυμένῳ, ut est in cod. Vales. Polybii 37, 2, 2 : 'Εκτεθηλυμένος καὶ τῇ ψυχῇ καὶ τῷ σώματι, et Diodori Exc. vol. 2, p. 551, 54 : Διὰ τὴν τρυφὴν καὶ τὴν ῥᾳστώνην ἐκτεθηλυμένων· 579, 40 : Ψυχῆς τελείως ἐκτεθηλυμένης, et libris deterioribus Suidæ v. Ἀναδεῖσιν. Indicat. ap. Dion. Cass. 50, 27 : Παρῆβηκε καὶ ἐκτεθήλυται. Inf. Polyb. 32, 2, 3 : Διὰ τὸ τοὺς Καρχηδονίους ἀεὶ μὲν ἀλλοτρίους ὑπάρχειν τῆς ἐν τῇ γῇ χρείας, τότε δὲ καὶ τελέως ἐκτεθηλύνθαι. Metaph. de plantis Theophr. C. Pl. 3, 1, 3 : 'Εκθηλύνεται γὰρ ἀφαιρουμένων τῶν δυναμέων· 4, 5, 3 : Τοιαύτη δ' οὖσα οὐκ ἂν ἐκθηλύνειεν, ἀλλ' εἰς τὸ σφοδρότερον ἀγάγοι. L. D. Clem. Homil. 12, 6 : 'Εκτεθηλυμμένων ἀνθρώπων ὡς θηρίῳ μεγάλῳ τῇ ἐπιθυμίᾳ. Valck. ῡ]

['Εκθηρᾶτέον, Venandum, Sectandum. Maxim. Tyr. Diss. 34, vol. 2, p. 160 : 'Εκείνην τὴν ὑγίειαν περιστέον καὶ ἐκθ. Boiss.]

['Εκθηράομαι, Venor. Xenoph. Cyn. 5, 25 : Ὅταν οὖν τῶν ὑπαρχόντων (leporum) ὀλίγους ἐκθηρῶνται. Plut. Pomp. c. 26 : Τὰ μὲν ἐμπίπτοντα τῶν πειρατικῶν (navigia) ... εὐθὺς ἐξεθηρᾶτο καὶ κατῆγεν.]

'Εκθηρεύω, pro θηρεύω, Venor. [Herodot. 6, 31 : 'Εκθηρεύοντες τοὺς ἀνθρώπους, i. q. σαγηνεύοντες. Plut. Crass. c. 31 : Τοὺς δ' ἄλλους ἐκθηρεύοντες οἱ Ἄραβες συνελάμβανον. Hemst.]

'Εκθηρίζω, Effero, Exaspero, VV. LL.

'Εκθηριόω, Effero [Gl.], E miti natura in belluinam muto. [Eurip. Bacch. 1332 : Δάμαρ τε σὴ ἐκθηρωθεῖσ' ὄφεσι ἀλλάξει τύπον. Tzetz. Hist. 3, 948 : Μή πως ἐκθηριώσωσιν ἐκείνους (dracones) τῇ βαδίσει. Theophyl. Comm. in Matth. vol. 1, p. 32, D : Ἀμνησικάκους ἡμᾶς εἶναι διδάσκει, ἀναμιμνήσκει δὲ ἡμᾶς τοῦ πατρὸς, ἵνα αἰδεσθῶμεν αὐτὸν, καὶ μὴ ἐκθηριώμεθα τοιοῦτοι παῖδες ὄντες. Philo vol. 1, p. 430, 13 : Ὧν ἂν ὁ ἐκλελυττηκὼς καὶ ἐκτεθηριωμένος τίκῃ νοῦς. Eust. Opusc. p. 15, 20 : Οἱ κατ' ἀλλήλων ἐκθηριούμενοι· 154, 32 : Κατά γε τῶν ἐκγόνων ἰχθύων ἀφόρητος (f. ἀφορήτως) ἐκθηριούμενος, de tempestate. L. Dindorf.]

'Εκθησαυρίζω, E thesauro promo, expromo; Bud. interpr. Thesaurum exhaurio, afferens hunc l. Phalar. in Epist. ad Aglaum [12] : 'Εκτεθησαυρίκαμεν τοῦ πλούτου ὅσα παρέσχεν ὁ θεὸς, οὐκ ἐν τοῖς κόλποις τῆς γῆς, ὡς παρήνεις, ἀλλ' εἰς τοὺς βουληθέντας τῶν φίλων τὰς δωρεὰς λαμβάνειν.

['Εκθιάζω. V. 'Εκθειάζω.]

'Εκθιβος, Hesychio est τὸ λῶμα τοῦ χιτῶνος, Fimbria tunicæ, seu Ora. Sed addit quosdam scribere ἐκθροιβος. Infra ὄχθιβος pro eodem. [Pro quo Hesychium non solum ἐκθιβος vel ἐκθροιβος, sed etiam 'Εκθύμενος, quod v., scriptum reperisse animadvertit Kuster.]

'Εκθλίβή, ἡ, in VV. LL. exp. Afflictio, Tribulatio. Sonat tamen potius Elisio, ut ἐκθλιψις. [Micha. 7, 2 : Πάντες εἰς αἵματα ἐκκάζονται, ἕκαστος τὸν πλησίον αὐτοῦ ἐκθλίβουσιν ἐκθλιβῇ, ubi al. ἐκθλίψει.]

'Εκθλίβω, Exprimo, [Confligo, Elido; 'Εκθλιβέντας, Elisos, add. Gl.], Extundo; Elido, unde ἐκτεθλιμμένος ap. LXX [Levit. 22, 24], Qui elisis est testiculis : is sc., qui et θλιβίας, de quo infra. [Aristot. H. A. 6, 28 : Γίνονται δὲ τομίαι διὰ τὸ νέοις οὖσιν ἐμπίπτειν νόσημα κνησμὸν εἰς τοὺς ὄρχεις· εἶτα ξυόμενοι πρὸς τὰ δένδρα ἐκθλίβουσι τοὺς ὄρχεις. Et similiter Apollodorus 2, 5, 9, 1 : Τοὺς μὲν δεξιοὺς μαστοὺς ἐξέθλιβον (Amazones). Proprie de exprimendo Aristot. Meteor. 1, 4, p. 342, 1 : Ὅτι δὲ ὑπὸ τῶν διὰ ψῦξιν συνισταμένου ἀέρος ἐκκρούεται καὶ ἐκθλίβεται τὸ θερμόν. Genes. 40, 11 : 'Εξέθλιψα αὐτὴν (uvam) εἰς τὸ ποτήριον. Galen. vol. 13, p. 359 : Χυλῷ δι' ὀθονίου ἐκτεθλιμμένῳ· et similiter ibid. p. 362. Theophanes Nonn. vol. 1, p. 60 : Χυλῷ δι' ὀθονίου ἐκτεθλισμένῳ (l. ἐκτεθλιμμένῳ). Anthol. Plan. 4, 182, 5 : Εὖ μὲν γὰρ ἄκραις χερσὶν ἐκθλίβει κόμας. Antip. ib. 178, 4 : 'Εκθλίβει νοτερῶν ἀρρὸν ἀπὸ βλεφάρων. Ps.-Aristot. Mirab. c. 21 : Ὅταν τὰ κηρία ἐκθλίψωσιν, ὕδωρ ἐπιχέοντες ἕψουσιν ἐν λέβητι. Et improprie Themist. Or. 18, p. 220, B : Τρίτος τις καὶ τέταρτος ἀριθμὸς ἐπιὼν ἐκθλίβει τὴν ἐπὶ τοῖς προειρημένοις τριδήν. Diodor. 20, 71 : Ταῖς δ' ἐγκύοις πλίνθοις ἐπὶ τὴν ὀσφῦν ἐπιτιθεὶς τὸ ἔμβρυον ἀπὸ τοῦ βάρους ἐξέθλιβε, idemque 20, 64 : Ἐπὶ μέν τινα χρόνον οἱ περὶ τὸν Ἀγαθοκλέα διεκαρτέρουν πάντοθεν ἐκθλιβόμενοι. Xenoph. Anab. 3, 4, 19 : Ἦν μὲν συγκύπτῃ τὰ κέρατα, ἐκθλίβεσθαι τοὺς ὁπλίτας· et ib. 20. Philo vol. 2, p. 98, 47 : Τῶν ῥείθρων ὑπαντιαζόντων ... εὑρύνεσθαί τε μὴ δυναμένων· αἱ γὰρ παρ' ἑκάτερα ἐκθλίβουσιν ὄχθαι· 114, 29 : Ὕδατος ἀφανίσιν ὑπονόμοις εἰς αὐτὴν ἀθρόου συῤῥυέντος καὶ σφόδρα ἐκθλιβέντος. Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 35 : Κιρράδαι, γένος ἀνθρώπων ἐκτεθλιμμένων τὴν ῥῖνα, Depressis naribus. V. etiam Εἰσθλίβω. Cum genit. Eust. Op. p. 305, 45 : Ὑφ' ὧν κατὰ γῆν τε καὶ θάλασσαν πιεσάντων ἡμᾶς ἐξεθλίβημεν τῆς ζωῆς. || Ap. gramm. de literis elisis. Eustath. Il. p. 62, 39 : Παρὰ μὲν τοῖς ὕστερον μονόφθογγα καὶ βραχέα φωνήεντα ἐκθλίβονται ἤγουν κουφίζονται, παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς ἅπαντα· ὅθεν καὶ νῦν ἐν τῷ Βούλομ' ἐγὼ ἡ αι δίφθογγος ἐξεθλίβη. Tzetz. Exeg. Il. p. 87, 16 : Καὶ τὸ ἐκθλίβειν

ποτὲ καὶ τὸ σ (Æolicæ dial. consuetudo est). V. Ἔκθλιψις. || De forma Ion. Ἐκφλίδω Foes. OEc. Hipp. p. 119, B : « Ἐκφλίδω, Exprimo. De locc. in hom. p. 411, 49 : Ἐντεῦθεν ὅ,τι ἂν ἐκφλιβῇ, ῥεῖ ἢ ἂν τύχῃ· ib. 45 : Αὗται (φλέβες) φριξάσης τῆς σαρκὸς καὶ ἐς μικρὸν ἀφικνουμένης καὶ ἐκφλιψάσης ἐκθλίβουσι τὴν ὑγρότητα. Ubi quidam ἐκθλιψάσης legunt ». Ī L. Dindorf.]

[Ἔκθλιμμα, τό. Ἐκθλίμματα vocat Hippocrates (ut scribit Galen. Comm. 2 in lib. De fract. vol. 12, p. 221) τὰς ἐκ τῶν θλιβόντων ἐπιπολῆς ἑλκώσεις τοῦ δέρματος, Elisa aut Elisiones in summa cute, Exulcerationes quæ compressione aut collisione fiunt. Foes. OEcon.]

[Ἐκθλιπτέος, Exprimendus. Hesych. : Ἐκβλιστίος, ἐκθλιπτέος.]

Ἔκθλιψις, εως, ἡ, Elisio. [Aristot. Meteor. 1, 4, p. 342, 15 : Πάντων γὰρ τούτων ἡ γένεσις οὐκ ἔκκαυσις ἀλλ' ἔκκρισις ὑπὸ τῆς ἐκθλίψεώς ἐστιν. Aret. Acut. m. cur. 1, 6, p. 85=95 : Τάδε γὰρ καὶ παρισθμίοισι ἐς ἔκθλιψιν ἀπονώτατα καὶ στομάχῳ ἐς κατάποσιν λεῖα. V. Εἰσθλίβω. Ap. Hippocr. Coac. præn. p. 153, A : Πονηρὸν δὲ καὶ κουλότης ὀμμάτων καὶ ἔκθλιψις ἔξω σφόδρα καὶ λαμπηδόνος ἔκθλιψις, ὥστε μὴ δύνασθαι τὴν κόρην ἐκτείνεσθαι, annotat Foes. in libris duobus deesse ἔξω, pro altero ἔκθλ. autem alios legere ἐκθλαψις vel ἐκλαψις, quosdam vel pro altero vel pro utroque ἔκτριψις. Schol. Nicand. Al. 493 : Τὴν τῶν μύρων ἔκθλιψιν. || Afflictio. V. Ἐκθλίβω.] || Figura, qua eliditur litera aliqua, ut quum σκῆπτον dicitur pro σκῆπτρον, abjecta et tanquam elisa litera ρ. [Hoc ecthlipsis exemplum affert Trypho Παθ. λέξ. n. xxvii, in Mus. crit. Cant. p. 1. Sed ponere debebat vel σκᾶπτον, quo exemplo utitur Gregor. p. 462; vel σκηπτοῦχος pro σκηπτροῦχος, quo Apollonius De construct. 1, 2, p. 11=5, 11, grammat. Paris. post Gregor. C. p. 681, Draco p. 160, 6.] Item quum dicitur βούλομ' ἐγὼ pro βούλομαι ἐγώ. De hac lege Eust. [Il. p. 92, 39. Conf. id. p. 984, 15, Od. p. 1634, 1. Grammat. Par. post Gregor. p. 678 : Ἔκθλ. μέν ἐστιν, ὅταν δύο λέξεις συνάπτωνται ἐκθλιβομένου φωνήεντος ἢ φωνήεντων ἢ φωνήεντος καὶ συμφώνου, καὶ ἀντ' αὐτῶν ἀποστρόφου τιθεμένης κ. τ. λ. (Sic c. g. schol. Aristoph. Av. 841 : Κατάπες' ἀπό) τοῦτο ἔκθλιψιν πέπονθε τοῦ κατάπεσε δευτέρου ἀορίστου.) Id. 679 : Ἔκθλ. δὲ κρᾶσίς (ἐστιν), ὅταν ἑνὸς φωνήεντος ἐκβληθέντος τὰ λοιπὰ συνάπτηται κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον τῆς κράσεως, ὃ γίνεται ἐν τῷ κἀγώ· ἐκθλίβεται γὰρ τὸ ι, τὸ δὲ α καὶ ε κιρνᾶται εἰς α. Ἔκθλ. δὲ συναίρεσις (ἐστιν), ὅταν ἑνὸς φωνήεντος ἐκβληθέντος τὰ λοιπὰ συνάπτηται κατὰ τὸν εἰρημένον λόγον τῆς συναιρέσεως, ὃ γίνεται ἐν τῷ ἐγῷμαι· ἐκθλίβεται γὰρ τὸ ο, τὸ δὲ ι προσγραφόμενον τῷ ω συναίρεσιν δηλονότι ποιεῖ. Et 680 : Ἔκθλ. δὲ κρᾶσις συναίρεσις (ἐστιν), ὅταν τὸ μὲν ἐκθλίβηται τῶν φωνηέντων, τὰ δὲ λοιπὰ κιρνᾶται καὶ συναιρῆται, ὃ γίνεται ἐν τῷ κἆτα ἀντὶ τοῦ καὶ εἶτα· ἐκθλίβεται γὰρ τὸ ἐν ι κ. τ. λ. Quibus conf. Draco p. 157, gramm. Bachm. An. vol. 2, p. 368-9. L. Dindorf.]

Ἐκθνήσκω, Emorior. Hom. [Od. Σ, 99] : Γέλῳ ἔκθανον, quod Terentius [Eun. 3, 1, 42] dicit Risu emori [emoriri. Alciphron. 3, 66 : Οἱ συμπόται δὲ ἐξέθανον τῷ γέλωτι. Plut. Mor. p. 54, C : Ἐγὼ δ' ἐξέθνησκον ὑπὸ τοῦ γέλωτος.] Affertur et ex Hermog., Ἐξέθανεν ἡ μήτηρ, pro ἔθανεν. Item ἐξέθανον pro Exanimatus sum. Ἐκθανεῖν, Emori : Suidæ ἀποθανεῖν. Ἐκτεθνεώς, ap. Plat. De LL. 10 [12, p. 959, A : Τόν τε ἐκτεθνεῶτα καὶ τὸν ὄντως τεθνηκότα] putatur esse Intermortuus : quum ibi distinguatur ἀπὸ τοῦ ὄντως τεθνηκότος. Suid. ἐκτεθνεώτα [ἐκτεθνεῶτα] esse dicit τὸν ἐν ἐσχάτοις ὄντα. [Soph. Trach. 568 : Ἐκθνήσκων δ' ὁ θὴρ (Nessus) τοσοῦτον εἶπε. Hippocr. ab Hemst. cit. Epidem. 5, p. 1153, B : Καὶ ἐξέθανε πεντάκις, ὡς τεθνάναι δοκέειν. Aristot. H. A. 3, 19 : Στερισκομένου δ' αὐτοῦ καὶ ἀφιεμένου ἔξω (de sanguine loquitur) πλείονος μὲν ἐκθνήσκουσι (animalia), πολλοῦ δ' ἄγαν ἀποθνήσκουσιν. Ælian. N. A. 7, 37 : Ὅτι ὁ δεσπότης διὰ τὴν ῥοὴν τοῦ αἵματος τὴν πολλὴν παρεῖται καὶ ἐκθνήσκει· 8, 7 : Τὸν ἁφάμενον λειποθυμεῖν (l. λιπ.) καὶ ἐκθνήσκειν τὰ πρῶτα, εἶτα μέντοι καὶ ἀποθνήσκειν. Philo vol. 2, p. 87, 4 : Ὡς ἐν βραχεῖ τὰ σώματα αὐτοῖς ἀπαγορεύειν, ἅτε καὶ τῆς ψυχῆς προαναπιπτούσης. Ἄλλοι γοῦν ἐπ' ἄλλοις ἐξέθνησκον, ὡς ὑπὸ λοιμώδους φθορᾶς. Plut. Mor. p. 563, D : Οὐ γενομένου τραύματος, ἀλλὰ πληγῆς μόνον, ἐξέθανε. Lucian. Pro lapsu inter sal. c. 8 : Τοῦ Ἡρακλείτου ὀλίγου δεῖν ὑπ' αἰδοῦς ἐκθανόντος· De hist. scr. c. 20 : Ἐμβοήσαντος μόνον ἑπτὰ καὶ εἴκοσι τῶν πολεμίων ἐξέθανον· Dial. mer. 13, p. 317 : Ἐκθανεῖν γάρ μοι δοκῶ. Zosim. 2, 2 : Ἐκθανόντων αὐτῶν ὑπὸ καύματι. Hesych. : Ἐξέθανεν, ἔλειποθύμησεν (l. ἔλιποθ.). || Moriendi signif., quam ponit Suid., capiendum ap. Tzetzen Posthom. 509 : Ἐπεὶ ἔκθανον Αἰακίδαι· Dion. Cass. 48, 37 : Πολλοὺς μὲν ὑπ' αὐτῶν τούτων ἐκθανεῖν· Aret. Tard. m. causs. 1, 12, p. 42=48 : Ἢν δὲ θέλῃς τάμνειν, αἱμορραγῆσαι κίνδυνος καὶ αὐτίκα τὸν ἄνθρωπον ἐκθανεῖν· ib. 13, p. 43=49 : Ἐπὶ γὰρ τῇσι ἀθρόῃσι κενώσεσι ἠδὲ τῇσι ἐσχάτῃσι ξυμπτώσεσι ἐξέθανόν κοτε ὑπ' ἀδυναμίης οἱ κάμνοντες, ὅκως ἐξ αἱμορραγίης· 2, 9, p. 61=70 : Καρδιώσσουσι μέσῃ λειποθυμίῃ (l. λιποθ.), μετεξέτεροι δὲ οὐδὲ ἐς ἀνάκτησιν ἐπαλινδρόμησαν, ἀλλ' οὕτως ἐξέθανον· 11, p. 65=73 : Ἢν μὴ ἐκθάνῃ ἡ γυνὴ, παλίνορσος τὸ αὐτὸ συνήθη κοτὲ στάθμῃ· 13, p. 71=79 : Πολλοὶ γοῦν ἐπ' ἐρημίης καὶ ἐς ὄρεα τοὺς φιλτάτους ἐξέθεσαν, οἱ μὲν ἐς χρόνον ἐπαρήγοντες τῷ λιμῷ, οἱ δὲ ὡς ἥκιστα (leg. ὥκιστα, ut p. 131=145 : Ἐλπὶς ὡς ὤκιστα ἀνδρωθῆναι τὸν ἄνθρωπον) σφέας ἐθέλοντες ἐκθανεῖν· Acut. m. cur. 1, 13, p. 127=140 : Ἢν ὧν πρὸς ἅπαντα μὲν ὄκνος καταπόσιος ἔλθῃ, θάσσον ἐκθανεῖν ἀνάγκη νόσῳ τε καὶ λιμῷ. L. D. Id. ib. 2, 4, p. 130 =144 : Ποτὲ καὶ ἐξέθανον στρόφοισι καὶ εἰλέῳ κώλου καὶ ἰσχουρίῃ. Hemst.]

[Ἐκθοάζω, ex una affertur gl. Hesychii : Βάσκε πικρολέα, πλησίον ἐξεθόαζε, Αυδιστί. Cui cognatæ sunt duæ ejusd. : Βαστιζακρόλεα, θᾶσσον ἔρχου, Αυδιστὶ, et : Κρολίαζε, πλησίαζε θᾶττον, ut certum videatur etiam in prima restituendum esse imperat. πλησίαζε, θόαζε. L. Dindorf.]

[Ἐκθοινάομαι, Exedo. Æsch. Pr. 1025 : Ἧπαρ ἐκθοινήσεται (aquila Promethei).]

[Ἐκθολόω, Turbo. Proculus Paraphr. Ptol. 3, 12, p. 183 : Ἐκθολοῖ γὰρ καὶ ὥσπερ ἀφανίζει τὸ ἀναθυμιώμενον παχὺ καὶ ἀχλυῶδες ἐκ τῶν τῆς γῆς ὑγρῶν.]

[Ἐκθόλωσις, ἡ, vox nihili ap. Jo. Climac. p. 468, 34 : Νοὸς κάθαρσις, ἐκθολώσεως θυμοῦ ταραχθέντος. Leg., ἐκ θολώσεως. Hase.]

[Ἐκθορίζω, Ejaculor. Hesych. : Θρώσκων, κνώδαλα ἐκθορίζων, καὶ σπερματίζων, γεννῶν. Αἰσχύλος Ἀμυμώνῃ. Hemst. : « Junge Θρώσκων κνώδαλα. De Minoe dictum videtur, qui οὐρεσκεν ὄφεις καὶ σκορπίους, Anton. Lib. c. 41. » Cit. idem.]

[Ἐκθόρνυμαι.] Ἐκθορέω, Exilio [Ἐκθυρέω (sic), Propipio, Gl. Hom. Il. Φ, 539 : Αὐτὰρ Ἀπόλλων ἀντίος ἐξέθορε. H. Bacch. 9 : Τάχα δ' ἐκθορεῖν. Cum. gen. Il. Π, 427 : Ἐκθορε δίφρου. Tzetz. Anteh. 247 : Ἐκθορε πλοίου. Et per tmesin Il. Π, 182 : Ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης· et Od. K, 207; Il. Ψ, 359 : Ἐκ δὲ κλῆρος θόρε· O, 573 : Ἐκ δ' ἔθορε προμάχων· H. Apoll. 119 : Ἐκ δ' ἔθορε πρὸ φόωσδε. Sophocl. OEd. C. 234 : Αἴθις ἄφορμος ἐμᾶς χθονὸς ἐκθορε.] Lucian. [Dial. mar. 2, 3] : Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέθορες μεταξὺ τυρλουμένου. VV. LL. sine auctore, Ἐξέθορον τοῦ ἐνυπνίου, Ab insomnio exilii. In iisd. e Luciano [Hermot. c. 71] : Ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐκθορεῖν, E somno exilire. Ead. ap. Hesiod. [Theog. 281] : Ἐξέθορε Χρυσάωρ, interpr. Emicuit. [Ab Hesiodo repetere videntur Apollod. 2, 4, 2, 12, Sextus p. 272 extr. L. D. Plotin. p. 659, C, cum annot. Creuzer. Tzetz. Hist. 4, 318, 683 : Ἐξέθορε κατὰ λῃστῶν ὁ δράκων. Appian. Civ. 3, 84 : Ἐκ τῆς εὐνῆς ἄζωστος ἐς αὐτοὺς ἐξέθορε. Anth. Plan. 4, 65 : Ἔκθορες ἀντολίηθε, φαεσφόρος ἥλιος ἄλλος, Θευδόσιε, θνητοῖσι. || Forma Ἐκθόρνυμαι utitur Aret. Acut. m. causs. 2, 9, p. 22=26 : Ἐξαπίνης ἐκθορνύμενοι ὡς ὑπὸ νύξιος. M. Antonin. 8, 51 : Μήτε τῇ ψυχῇ καθάπαξ συνδικεῖσθαι ἢ ἐκθόρνυσθαι. Hesych. : Ἐκθοανύμενος, ἐκπηδῶν. Ceterum præs. non est Ἐκθορέω, sed Ἐκθρώσκω, quod v. infra. Ap. Eust. Opusc. p. 267, 8 vitiose ἐκθορῶντες pro ἐκθορόντες. L. Dindorf.]

[Ἐκθορυβέω, Exterreo. Pollux 1. 117, capite περὶ ἀστραπῆς καὶ βροντῆς : Ἀστραπὴ ... ἐξέπληξε τὰς ψυχὰς, ἐξεθορύβησε, συνέχει. Pass. Aret. Diut. m. causs. 1, 5, p. 30=36 : Δύσθυμοι, ἄγρυπνοι, ἐκ τῶν ὕπνων ἐκθορυβούμενοι.]

[Ἔκθρεψις, εως, ἡ, Educatio. Ælian. N. A. 3, 8 : Τὰ βρέφη τὰ τῶν ἵππων, ὅταν αἱ μητέρες καταλίπωσι πρὸ

τῆς ἐκείνων ἐκθρέψεως. Clem. Al. Str. 6, p. 779, a Kall. cit. : Ἐπιμικτός ἐστιν ἡ γνῶσις, καὶ προσοχῆς μὲν δεῖται κατὰ τὰς ἀρχὰς ἡ μάθησις αὐτῆς, ἐκθρέψεώς τε καὶ αὐξήσεως.] A

[Ἐκθρηνέω, Deploro. Lucian. Ocyp. v. 113 : Ὁποῖα κῆρυξ ἐξεθρήνει τὸν πόδα, Instar præconis pedem deplorabat.]

[Ἐκθριαμβεύω, Detriumpho, Gl. || Basil. M. De Sp. S. c. 27, vol. 3, p. 55, B : Ἃ γὰρ οὐδὲ ἐποπτεύειν ἔξεστι τοῖς ἀμυήτοις, τούτων πῶς ἂν ἦν εἰκὸς τὴν διδασκαλίαν ἐκθριαμβεύειν ἐν γράμμασιν, Evulgare. Conf. Ἐκπομπεύω.]

[Ἐκθροέω, idem. Pollux 6, 207 : Ἐκβοῆσαι, ἐκθρυλῆσαι, ἐκθροῆσαι. || Exterreo. Nicet. Eug. 5, 137 : Ἀεὶ δὲ τὴν τάλαιναν ἐκτὸς καρδίαν βοὴ νεοττῶν ἐκθροεῖ κεχηνότων· 277 : Ἐστυφελίχθη τῇ θέᾳ τοῦ σατράπου, ἐξεθροήθη. Boiss. Testam. xii patriarch. p. 538 ed. Fabr. : Ἐκθροεῖσθαι τὸ σῶμα ποιεῖ (invidia), vertitur, Expavescere corpus facit. Galen. vol. 8, p. 539 : Ὡς ἐκθροεῖσθαι τῶν ὕπνων αὐτούς, ἀναπηδῶντας ἢ φθεγγομένους διὰ τὴν ἐνάργειαν τῶν φαντασμάτων. Eust. Opusc. p. 325, 74 : Ἔτι μοι τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης ἐνδάλματα προτρέχει τῶν ὀφθαλμῶν... καὶ με τοῦ γράφειν ἐκκρούει ἐκθροοῦντα οὐχ ἧττον ἢ τὸν θρυλλούμενον ἀντιφέροντα τὰ ἐκείνου ἐκδεικτικῶντα ἐνδάλματα. L. D. Id. Od. A, p. 458, 8 (?). Valck.] B

Ἐκθρομβόω, In grumos cogo, Congelo et concrescere facio. [Paul. Æg. 6, 60 : Ἐκθρομβώσομεν τὸ ἕλκος.]

Ἐκθρόμβωσις, ἡ, Concretio. Diosc. 1, [186] : Ἐκθρόμβωσις αἵματος, Sanguinis in grumos concretio, i. e. Grumi sanguinis concreti, Sanguis in grumos concretus.

[Ἐκθρῦλέω, Effero, Evulgo. Pollux 6, 207 : Ἐκβοῆσαι, ἐκθρυλλῆσαι (scr. ἐκθρυλῆσαι)· 206 : Πολυθρύλητον, ἐκπεθρυλημένον.]

[Ἐκθρύπτω, Contero. Theod. Prodr. p. 274, 18 : Ἦ κῦμα τοῖς κάχλῃξιν ἐξέθρυψέ σε; Boiss.]

Ἐκθρώσκω, Exilio, i. q. ἐκθορέω. [Immo est præs. aoristi Ἐξέθορον, cujus nullum est præs. ἐκθορέω. Hom. Il. K, 95 : Κραδίη δέ μοι ἔνδον στηθέων ἐκθρώσκει. Æsch. Pers. 457 : Ὅπλοισι ναὸς ἐξέθρωσκον. Philostr. Imag. 1, 14 : Ὁ δὲ Διόνυσος τῆς μὲν μητρὸς ἐκθρώσκει, ῥαγείσης τὴν γαστέρα. Suid. s. Zon. p. 666 : Ἐκθρώσκειν, ἐκπηδᾶν. Cum accus. Anth. Pal. 9, 371, 1 : Δίκτυον ἐκθρώσκοντα πολύπλοκον ἄρτι λαγωόν.] C

[Ἐκθύζω. V. Ἐκθύω, Erumpo.]

[Ἐκθύζω. V. Ἐκθύω.]

Ἐκθῦμα, τό, ἐξάνθημα, Hesych., Quod per cutem quasi erumpit, effervescit : ἐκθύματα, Papulæ per cutem erumpentes : quæ alio nomine, ut ego arbitror, dicuntur ἐξανθήματα : neque enim harum vocum discrimen ullum comperi. Ejus generis sunt tum Quæ per febres ardentes exeunt; tum Variolæ vulgo dictæ et Morbilli. Gorr. Ἐκθύματα ap. Hippocrat. Epid. [2, p. 1013, E : Θηλάζουσα εἶτα ἐκθύματα ἀνὰ τὸ σῶμα πάντη εἶχεν·] 3, [p. 1085, H : Ἐκθύματα μεγάλα] sunt ἐξανθήματα. Pustulas Interprr. reddunt. Plin. Papulas vocat et Pituitæ eruptiones. VV. LL. [V. Ἔκζεμα, Ἔκκυμα.]

[Ἐκθῦμαίνω, Furo. Antonin. Lib. c. 7, p. 50 : Ἐπεὶ δὲ Ἄνθος τοῦ Αὐτονόου παῖς ἐξήλασε τὰς ἵππους ἐκ τοῦ λειμῶνος, αὗται εἰργόμεναι τροφῆς ἐξεθύμηναν, καὶ τὸν Ἄνθον ἐπιστᾶσαι κατεδίβρωσκον.] D

[Ἐκθύμενος. V. Ἐκθύω.]

Ἐκθυμέω, quod ex Isocr. [Archidam. p. 123, B] citat quidem Bud., sed non interpr., si mendosum non est, pro ἀθυμέω, Animum despondeo, poni videtur : Ὥστ' οὐκ ἐκθυμεῖν [ἀθυμεῖν] δεῖ τοὺς ὑπὲρ τῶν δικαίων κινδυνεύοντας, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον τοὺς ὑβρίζοντας. [|| Expeto, Desidero. Gregor. Nyss. t. 1, p. 890, B : Οὐκ ἂν τοῦτο ἐκθυμήσας, εἰ τὴν ἐκ τοῦ σώματος ἀηδίαν τῷ χαρακτῆρι τῆς ψυχῆς ἐνιώρα. Hase.]

[Ἐκθύμησις, ἡ, Cupiditas, Desiderium. Gregor. Nyss. t. 1, p. 554, A : Ὁ τὰς ἐκθυμήσεις τῶν ἀνθρώπων βλέπων, ὁ τοὺς διαλογισμοὺς τῶν καρδιῶν ἀναγινώσκων. Hase.]

Ἐκθῡμία, ἡ, Animi promptitudo, προθυμία [ut int. Suidas, addens hoc ex. : Ἐπεὶ δ' ἔλαβε καιρὸν τῆς ἐκείνων ἐκθυμίας κατὰ τὴν μάχην πρὸς τοὺς πολεμίους, παρέσπαξεν αὐτούς. Polyb. 3, 115, 6 : Αἱ δὲ τῶν Ῥωμαίων σπεῖραι, κατὰ τὴν ἐκθυμίαν ἑπόμεναι τούτοις, διέκοψαν ῥᾳδίως τὴν τῶν ὑπεναντίων τάξιν.]

Ἐκθῡμιάω, Suffio, Bud. ex Aristot. Et Ἐκθυμιῶμαι, Adoleor, Accendor, s. potius Ad bonos odores ciendos accendor, uror. Diosc. 1, 130, de ebeno : Τιθεῖσά τε ἐπ' ἀνθράκων μετ' εὐωδίας καὶ δίχα καπνοῦ ἐκθυμιωμένη. Eam Plin. quoque jucundo odore uri tradit. [Eur. Ion. 1174 : Ἐξεθυμία σμύρνης ἱδρῶτα. Philo vol. 1, p. 500, 30 : Παγκάλως δὲ καὶ ἡ περὶ τὴν σύνθεσιν τῶν ἐκθυμιωμένων ἐστὶν ἰσότης. Quibus additur odorum aliquot recensus. Tamen boni odoris signif. non inest verbo ἐκθ., sed tantum Exhalandi. Cleomed. Cycl. 1, p. 39 ed. Antv. : Εἰ δὲ καὶ εἰς πῦρ ἀναλύεται ἡ πᾶσα οὐσία, ἀνάγκη πλέον ἢ μυριοπλασίονα τόπον αὐτὴν καταλαμβάνειν, ὥσπερ καὶ τὰ εἰς ἀτμὸν ἐκθυμιώμενα τῶν στερεῶν σωμάτων. L. D. Id. 1, p. 61, 10 : Ὁ ἐκθυμιώμενος λιβανωτός. Hemst. Antig. Car. c. 184 : Περὶ δὲ λίθων τὸν αὐτὸν τοῦτον λέγειν, τὸν παρὰ τοῖς Βοττιαίοις ἐν Θράκῃ γινόμενον, ὅταν ὁ ἥλιος προσβάλλῃ, πῦρ ἐξ αὐτοῦ ἐκθυμιᾶσθαι. M. Antonin. 6, 4 : Πάντα τὰ ὑποκείμενα τάχιστα μεταβάλλει, καὶ ἤτοι ἐκθυμιαθήσεται... ἢ σκεδασθήσεται, Evaporabuntur.]

Ἔκθῡμος, ὁ, ἡ, Qui animo prompto est, Alacris, Ex animi affectu proficiscens. [Plut. Paul. Æm. c. 12 : Φίλων ἐκθύμοις ὑπηρεσίαις. Anon. ap. Suid. v. Λιπαρής : Πρὸς δὲ τὸ θεῖον λιπαρὴς ἦν καὶ ἔκθυμος. Hemst. Appian. Civ. 5, 38 : Τὸ μὲν δὴ τέλος τῆσδε τῆς τετιχομαχίας ἐκθυμοτάτης γενομένης ἐς τῶτο ἐτελεύτα. Quod est Æsch. Pers. 372 : Τοσαῦτ' ἔλεξε κἀρθ' ὑπ' ἐκθύμου φρενός· οὐ γὰρ τὸ μέλλον ἐκ θεῶν ἠπίστατο, ead. signif. capiendum videtur, non, ut nonnullis placuit, de amente vel insano. L. Dindorf.]

[Ἐκθῡμόω, Irrito. Eust. Opusc. p. 72, 40 : Εὐχοίμεθα, μὴ πάλιν ἐκθυμώσωμεν αὐτόν· εἰ γὰρ αὐτὸ γένηται, τότε μαθήσεσθε ἀπ' αὐτῶν ἔργων οἷος ἐκεῖνος τὴν ἀγανάκτησιν· 282, 55 : Καὶ ἡ μὲν ἀλήθεια οὕτω λαθοῦσα ἐνδόμυχος ἦν, τὸ δὲ ψεῦδος ἐνικήσαν ἐξεθύμωσε τὰ ἔθνη πρὸς ἄμυναν. Conf. Ἐκγυμνόω. L. Dindorf.]

Ἐκθύμως, Ex animo, Promte, Alacriter, ἐνδιαθέτως, ἐκ θυμοῦ, Eust. Philo V. M. 1 [vol. 2, p. 86, 9] : Τοὺς μὲν εὐνοίας τῷ φιλεῖν ἐκθ. [εὐνοίᾳ καὶ τῷ ϱ. προθύμως Mang. ex codd.], τοὺς δ' εὐχαριστίαις, ἀνθ' ὧν εὖ ἔπαθεν, ἠμείβετο, Pietate et amore flagrantissimo prosequendo, Toto pectore amando. Et ap. Suid. : Ἠγωνίζετο πεζὸς ἐκθ., i. e. προθύμως, Alacriter. [Dionys. A. R. 2, 54 : Ἄχρι πολλῆς ὥρας ἐκθ. ἀγωνιζόμενοι. Et alibi. Appian. præf. 8 : Ἐκθ. ὑπὲρ ἡγεμονίας ἀγωνισαμένων. Et sim. sæpe Plutarch.] Herodian. 4, [15, 15] : Συνὶς ὅτι οὐκ ἄλλως Ἀρτάβανος ἐκθ. μάχεται, Acriter pugnat. [Philo vol. 1, p. 323, 28 : Ἐκθ. καὶ φιλοκινδύνως μαχομένους.] Lucian. [Jov. Trag. c. 16] : Ἐκθ. πάνυ ἐρίζοντες, Admodum acriter, Magno cum animi fervore et contentione, Pertinaci contentione. [Theodoret. Therap. p. 10, v. 20; p. 119, v. 48. Basil. M. Epist. 230, vol. 3, p. 353, B : Ἐὰν καταξιώσητε ἐκθ. περιέχεσθαι τοῦ δεδομένου ὑμῖν ἐπισκόπου. Hemst.] Quibus in Il. capi potest in altera signif. voc. θυμός, qua pro Ira ponitur. Quo certe modo capitur ap. Herodian. 3, [6, 1] : Πάντα μὲν ἐκθ. πράττων, ὀργῆς δὲ ἧττων ὢν φύσει, Irato et infenso animo omnia gerens. Ap. Phil. V. M. 1 [vol. 2, p. 118, 33] : Μή τι θεήλατον κατασκήψῃ κακὸν οὕτως ἐκθ. ἀπιστοῦσι τοῖς χρησμοῖς, Sic improbe diffidentibus oraculis, Turn. [Polyb. 1, 27, 8 : Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι κατόπιν ἠκολούθουν ἐκθ. 2, 70, 6 : Τῇ δὲ παρακλήσει καὶ κραυγῇ τῇ κατ' αὐτὸν τὸν κίνδυνον ἐκθ. χρησάμενος, εἰς αἵματος ἀναγωγὴν... ἐμπεσών· 3, 64, 11 : Πάντων δὲ... ἐκθ. ἐχόντων πρὸς τὸ κινδυνεύειν. Compar. id. 1, 17, 9 : Ὥρμησαν ἐκθυμότερον τοῦ δέοντος οἱ στρατιῶται πρὸς τὸ σιτολογεῖν. ῡ]

[Ἐκθυρέω scriptura vitiosa pro ἐκθορέω, q. v.]

[Ἐκθῡρίζω, Aberro ab janua. Eust. Il. p. 1020, 13 : Τὸ δὲ ποιεῖν ἀθύρματα καὶ τὸ ἀθύρειν καίριαι λέξεις ἐπὶ παιδῶν· ἔστι δὲ ἀθύρειν τὸ ἄνετα βαίνειν, ἐκτρέχοντα τοῦ καθήκοντος, ὡς οἷα παρὰ θύρας, ὅ φασιν, ἔχοντα ἢ μὴ εἰδότα θύραν, ὅπερ ἡ κοινὴ γλῶσσα ἐκθυρίζειν φησίν.]

[Ἐκθῡσία, ἡ, Expiatio, Sacrificium expiatorium. Zosim. 2, 1, 6 : Εἰκότως δὲ ἐκθυσιῶν ὁ Οὐαλέσιος τὸ θεῖον ἐξιλεοῦτο.]

[Ἐκθῡσῐάζω, Immolo. Orac. Sibyll. 5, p. 618 : Ἀρνῶν ἠδ' οἰῶν μόσχων τ' ἀγέλας ἐριμύκων ἐκθυσιάζοντες... ἀψύχοις θ' ἱμαῖς καὶ τοῖς λιθίνοισι θεοῖσιν.]

Ἔκθῡσιμος, ὁ, ἡ, Expiandus, VV. LL. [Plut. Mor.

p. 518, C : Ἐχθύσιμα καὶ μιαρὰ διηγήματα, Piaculares et nefarias narrationes. ῡ]

[Ἐχθῦσις, ιως, ἡ, Expiatio, Sacra expiatoria. Plut. Marc. c. 28 : Περὶ τὰς ἐχθύσεις καὶ ἀποτροπὰς δυσιροῦντες οἱ μάντεις. Schol. Soph. OEd. C. 477 : Καὶ γὰρ δὴ καὶ τὰς ἐχθύσεις πρὸς ἥλιον ἐποιοῦντο. L. D. Porphyr. ap. Euseb. Præp. ev. p. 199, A : Μήνιδος ἐξιλάσεις καὶ ἐχθύσεις. Hasz.]

[Ἐχθῦσις, ιως, ἡ, Eruptio. Hippocr. Coac. præn. p. 145, H : Κεφαλαλγίην ... λύει καὶ ἑλκέων ἐχθυσις· Epid. 6, p. 1165, D : Αὐσεια δ' ἂν καὶ ἑλκυδρίων κάτω ἐχθυσις. Erotian. Gloss. p. 142 : Ἐχύσεις αἱ ἐξανθήσεις. Leg. Ἐχθύσεις, ut ibid. ἐχθυμα legendum pro ἔχυμα monui in Ἔκζεμα. L. Dind.]

[Ἐχθῦτικός, ἡ, όν, Expiabilis. Hesych. : Ἐξιατρὸς (leg. ἐξίατος), ἐχθυτικός. L. Dindorf.]

Ἐχθύω, Perdo, et quasi Macto, ἀπόλλυμι. Eurip. Or. [188] : Ἐξέθυσ' ὁ Φοῖβος ἡμᾶς, μᾶλλον ἀπόρρητον αἷμα δοὺς πατροφόνου μητρὸς, Perdidit nos Phœbus, qui parricidæ matris nefarium sanguinem nobis permiserit. [Soph. El. 572 : Ὡς πατὴρ ἀντίσταθμον τοῦ παιδὸς ἐχθύσειε τὴν αὐτοῦ κόρην. Eur. Cycl. 370 : Νηλὴς ὁ τλάμων, ὅστις δωμάτων ἐρεστίους ξένους ἰκτῆρας ἐχθύει δόμων, κόπτων, βρύχων, de Cyclope.] || Ἐχθύομαι, Placo, Expio, ut, Ὃ δεῖνα ἐξεθύσατο τὸν φθόνον, i. e. ὡς οἷα διά τινος θυσίας ἱλεώσατο, Eust. [Il. p. 1223, 51.] Sic Suid. quoque ἐχθύσασθαι exp. ἐξιλεώσασθαι, ἐκμειλίξασθαι : itidem Hesych. [Ἐχθύσασθαι, ἐξιλάσκεσθαι. Herodot. 6, 91 : Ἀπὸ τούτου δὲ καὶ ἄγος σφι ἐγένετο, τὸ ἐχθύσασθαι οὐκ οἷοί τε ἐγίνοντο. Dio Cass. 41, 14 : Οὐδὲν (τῶν τεράτων) ἐξεθύσαντο· et alibi. Synes. Enc. calv. p. 74, A : Οὓς (cometas) οἱ τερατοσκόποι καὶ οἱ μάντεις ἐχθύονται. Absolute Max. Tyr. Diss. 38, 3 : Τὴν Ἀθηναίων πόλιν κακουμένην λοιμῷ καὶ στάσει διεσώσατο ἐχθυσάμενος. Et quem Hemst. cit., Clem. Al. Pæd. 3, p. 269, 37 : Περιπείρονται δὲ αὗται ἀνὰ τὰ ἱερὰ ἐχθυόμεναι καὶ μαντευόμεναι. Eust. Opusc. p. 144, 55 : Ὅφις δὲ ὁ ἱερὸς εὐφήμως ἀντιφράζεται παρά γε τοῖς βουλομένοις ἐχθύεσθαι τὴν ἀπ' αὐτοῦ βλάβην. Signif. Placandi cum accus. jungit Eurip. ap. Clem. Al. Str. 5, p. 688 : Τίνα δεῖ μαχάρων ἐχθυσαμένους εὑρεῖν μόχθων ἀνάπαυλαν. Alia constr. Theophr. H. Pl. 5, 9, 8 (de quo l. in Ἐλαίθυια diximus) : Ὃ δὲ καλοῦσιν οἱ μάντεις Εἰληθυίας ἅρπεδρον, ὑπὲρ οὗ καὶ ἐχθύονται.] || Ἐχθύσασθαι, Vaticinari quasi inspectis extis. Apud Suid. : Οἵγε μάντεις ἐξεθύσαντο ὡς ἥκιστα ὂν ὅσιον τοῦτο· i. e. ἐμαντεύσαντο, ut ipse Suid. declarat. Fortassis tamen commodius exponeretur Expiarunt, ἐξιλεώσαντο. [ῡ]

Ἐχθύω, Erumpo, Cum impetu erumpo : ἐχθύη, ἐξορμᾷ, Erotian. ap. Hippocr. ; ἐχθώσιν, ἐκπίπτωσιν, ἐκζέωσιν, Hesych., Excidant, Efferveant. Ἐχθύζει [cod. Ἐχθυξ, h. e. ἐχθύει], ἐκζεῖ, ἐξεμεῖ, Effervescit, Evomit, ab ἐχθύζω. [Id. : Ἐχθύσαι, ἐξεμέσαι. Ἐχθύσαις, ἐκφυσήσῃς, ἐκπνεύσῃς. Hippocr. De liquid. usu p. 427, 1 : Τὸ ψυχρὸν ὠφελέει τὰ ἐρυθρὰ, οἷα ἄλλη καὶ ἄλλη ἐχθύει· 9 : Ταῦτα ἢν ὕστερον ποιήσει (l. ποιήσῃ), ἔτι οὐδαμῶς ἐχθύει. Hesych. :] Ἐχθύμενος, ταχὺς, quasi itidem ab ἐχθύω, Qui cito impetu erumpit, prorumpit : item subst. λῶμα, κόμβος, Fimbria. [De ead. gl. iterum HSt. :] Ἐχθύμενος Hesychio λῶμα, κόμβος, quod paulo ante ἐχθιδος, item ταχὺς, Velox, Celer. [ῡ]

[Ἐχθώπευμα, τὸ, Blanditiæ. Georg. Pisid. in Suppl. Byz. p. 4, 37 : Ἐλεύθεροι γάρ εἰσιν ἐχθωπευμάτων, ἐκ σοῦ μαθόντες μὴ λαλεῖν ὑποκρίσει. Ubi expressum ex ὑωπευμάτων.]

[Ἐχθωπεύω, Eblandior. Hesych. : Ἐξέθωψεν, ἐξεθώπευσεν. Dio Cass. 49, 31 : Πολλὰ μὲν ἐξεθώπευσεν αὐτὸν, πολλὰ δὲ καὶ καθυπίσχετο αὐτῷ, ὅπως ... Sed libri duo ἐθώπευσεν.]

[Ἐχθώπτω, idem. Sophocl. ap. Plut. Mor. p. 530, B : Ὡς φησιν ἡ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ μετανοοῦσα πρὸς τὸν μοιχὸν, Ἔπεισας, ἐξέθωψας. Hesych. in Ἐχθωπεύω cit.]

Ἐκιδὸν, in VV. LL. exp. Mucronatim. Afferunt enim e Theophr. H. Pl. 3, [13, 1] : Περιπέφυκε δ' ὁ ὁλοιὸς οὔτε ὀρθοφυὴς, οὔτε κύκλῳ κατ' ἴσον, ἀλλ' ἐκιδὸν [Ἑλικηδὸν] περιειλῆφε κάτωθεν ἄνω προσάγων, cum hac Gazæ interpr. : Cortex neque recto meatu ascendit, neque gyro pariter obducit, sed mucronatim ambit. Verum valde suspecta est illa vox, ut ipsa etiam Gazæ versio indicat.

Ἐκκαγχάζω, præp. ἐκ augente signif. simplicis καγχάζω. Xen. Symp. [1, 16] : Κριτόβουλος δὲ καὶ ἐξεκάγχασεν ἐπὶ τῷ οἰκτισμῷ αὐτοῦ. Aristot. Eth. 7, [8] : Καὶ ὥσπερ οἱ κατέχειν πειρώμενοι τὸν γέλωτα, ἀθρόον ἐκκαγχάζουσιν. [Synes. Epist. 121, p. 257, D : Ἐξεκάγχασέ τε ὅσον ἡδύνατο μέγιστον καὶ τῷ χεῖρε ἐκρότησε. L. D. Confus. c. ἐξεβάκχευσεν ap. Heliodor. 10, p. 507 notavit Dorvill. ad Char. 6, 7, p. 568=547.]

Ἐκκαθαίρω, respondet Latino Expurgo [Gl.]. Item Detergo. Hom. Il. [B, 158] : Οὐρούς δ' ἐξεκάθαιρον, Alveos purgabant et detergebant, Turn. [Pollux 1, 183 : Αἰγιος δ' ἂν ἐπὶ ἵππων ... ἐκκαθαίρειν καὶ ἀποσοβεῖν τὴν κόνιν. I. q. Ejicio. Diphil. ap. Athen. 6, p. 228, A, ab Hemst. cit. : Τὸ τοιοῦτον ἐκκαθαίρομεν γένος. Plato Epist. 2, p. 314, A : Πολλάκις δὲ λεγόμενα καὶ δὶς ἀκουόμενα, καὶ πολλὰ ἔτη μόγις, ὥσπερ χρυσὸς, ἐκκαθαίρεται μετὰ πολλῆς πραγματείας· Euthyphr. p. 3, A : Καὶ δὴ καὶ Μίλητος ἴσως πρῶτον μὲν ἡμᾶς ἐκκαθαίρει τοὺς τῶν νέων τὰς βλάστας διαφθείροντας. Aristot. H. A. 9, 40, p. 625, 34 : Τὰ δὲ γινόμενα θηρία ἐν τοῖς σμήνεσι... αἱ μὲν χρῆσταί μέλιττα ἐκκαθαίρουσιν. Anth. Plan. 4, 92, 7 : Αὐγείου πολλὴν κόπρον ἐξεκάθηρεν. Metaph. Xenoph. Eph. 5, 4, p. 92 : Ὁ δὲ Πολύειδος οὐχ ἱκανὸν εἶναι ἐνόμισε κρατῆσαι τῶν συμβαλόντων λῃστῶν, ἀλλ' ἔγνω δεῖν ἀνερευνῆσαί τε καὶ ἐκκαθᾶραι τὴν Αἴγυπτον, ubi v. Locella. De ratione perpurganda, i. e. subducenda, Plut. Mor. p. 64, F : Οὕτω δὴ καὶ ὁ κάλαξ ... καὶ περὶ λύσιν πόρνης ἀκριβὴς καὶ πότου δαπάνης ἐκκαθᾶραι λογισμὸν οὐκ ἀμελής. Confert Wyttenb. Basil. M. vol. 3, p. 479, A (496, C : vel potius vol. 1, p. 112, B) : Ὥσπερ ἐπὶ τῆς χολέρας οἱ τὸ ἀεὶ πρῳϊστάμενον ἐξερῶντες καὶ πρὶν παντελῶς καθαρθῆναι δευτέραν τροφὴν ἐπιμεβαλλόμενοι, πάλιν ἐμοῦσι ... οὕτω καὶ οὗτοι τόκους ἐκ τόκων μεταλαμβάνοντες καὶ πρὶν ἐκκαθᾶραι τὰ πρῶτα δεύτερον ἐπεισάγοντες ὄγκωμα. Sed ap. Basil. rectius intelligi purgationem per vomitum præcedentia ostendunt.] Et pass. Ἐκκαθαίρομαι, Expurgor. [Xenoph. Anab. 1, 2, 16 : Εἶχον δὲ πάντες χράνη χαλκᾶ καὶ χιτῶνας φοινικοῦς καὶ κνημῖδας καὶ τὰς ἀσπίδας ἐκκεκαθαρμένας (conf. Poll. 1, 149 : Εἴποις δ' ἂν ἐθεράπευον τὰς ἀσπίδας, ἐξικάθαιρον), ubi libri plerique ἐκκεκαλυμμένας. Pollux 3, 87 : Ἀργυρος καθαρὸς, ἐκκεκαθαρμένος. Porphyr. De antro Nymph. c. 15, p. 15 : Τὰ χρόνια τραύματα ἐκκαθαίρεται μέλιτι. Figurate Plato Reip. 7, p. 527, D : Τὸ δ' ἐστὶν οὐ πάνυ φαῦλον, ἀλλὰ χαλεπὸν πιστεῦσαι ὅτι ἐν τούτοις τοῖς μαθήμασιν ἑκάστοις ὄργανόν τι ψυχῆς ἐκκαθαίρεταί τε καὶ ἀναζωπυρεῖται.] Ap. Synes. cum gen., Ep. 121 [p. 258, C] : Καὶ πονηρίας ἐκκαθαρθῆναι τὴν πόλιν. [Id. De insomn. p. 139, B : Τῆς ἐμπλήκτου χαρᾶς τὴν ψυχὴν ἐκκαθαίρουσαι. Æschyl. Suppl. 264 : Χθόνα τήνδ' ἐκκαθαίρει κνωδάλων βροτοφθόρων. Cum accusat. Hippocr. De rat. vict. p. 385, 39 : Αἵ τε γὰρ ὀδύναι ἐν τοῖσι πλευριτικοῖσιν αὐτίκα αὐτόματοι παύονται, ὅταν ἄρξωνται πτύειν τι ἄξιον λόγου καὶ ἐκκαθαίρεσθαι. Et clarius Epid. 5, p. 1151, D : Ἐπὶν ἀσθενὲς, βίζην (l. βίζαν) ἐλατήριον· καὶ μετὰ τὴν πόσιν τεταρταῖος ἔθανεν, ἐκκαθαρθεὶς οὐδέν. Cum præp. Timoth. 2, 2, 21 : Ἐὰν οὖν τις ἐκκαθάρῃ ἑαυτὸν ἀπὸ τούτων.] || In VV. LL. ἐκκαθαίρειν exp. Discutis et Exprimis, in Plat. De rep. 2, [p. 361, D, coll. Ruhnk. ad Longin. 10, 7] : Ὡς ἐβρωμένους ἑκάτερον, ὥσπερ ἀνδριάντα, εἰς τὴν χρῖσιν ἐκκαθαίρεις. In iisd. ἐκκαθαίρειν τὸν βίον, pro E vita tollere. [Ex Lucian. Dial. deor. 13, 1, ubi dicitur de Hercule : Τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα, ἐκκαθαίρων τὸν β., θηρία καταγωνιζόμενος καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος. Recte int., Expurgando hominum ætatem.] Vide supra, Ἀνακαθαίρειν τὸ πρόσκομμα, et Ἀποκαθαίρεται κέλυφος. || Pollux [6, 141, capite περὶ τοῦ οὐκ ἀφροντίστως λέγοντος], ut διακριβώσας et ἐκκαθήρας, ita διηκριβωμένα et ἐκκεκαθαρμένα conjungit. Idem [2, 117] φωνὴν λευκὴν et ἐκκεκαθαρμένην simul ponit. [Figuratius Xenoph. Conv. 1, 4 : Οἶμαι οὖν πολὺ ἂν τὴν κατασκευήν μοι λαμπροτέραν φανῆναι, εἰ ἀνδράσιν ἐκκεκαθαρμένοις τὰς ψυχὰς, ὥσπερ ὑμῖν, ὁ ἀνδρῶν κεκοσμημένος εἴη, ubi olim ἐγκεκ., ut in schol. Aristoph. Eq. 577 : Ἀπεστλεγγισμένος, ἀντὶ τοῦ ἐκκεκαθαρμένοις, ante Kusterum ἐγκεκ. Arrian. Epict. 2, 23, 40 : Τὴν αὐτοῦ προαίρεσιν ἐκκαθᾶραι. || Aor. formæ non Atticæ ἐκκαθᾶραι pro ἐκκαθῆραι exemplis add. rarissimum imperat. ex. in Ἐκκαθαρίζω cit.]

[Ἐκκαθαρίζω, idem. Deuter. 32, 44 : Ἐκκαθαριεῖ κύριος τὴν γῆν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, Expiabit. Vita Theophanis fol. e ij verso : Εἰς ἅπαν ἐκκαθαρισθείσης (τῆς φύσεως). Jos. 17, 15 : Εἰ λαὸς πολὺς εἶ, ἀνάβηθι εἰς τὸν δρυμὸν καὶ ἐκκαθάρισον ἑαυτῷ, εἰ στενοχωρεῖ σε τὸ ὄρος τὸ Ἐφραΐμ· ubi al. ἐκκάθαρον σεαυτῷ.]

[Ἐκκάθαρσις, εως, ἡ, Expurgatio. Hierocles p. 164 : Τῇ τῶν λυμαινομένων παθῶν ἐκκαθάρσει. Angl. Muson. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 163, 5 : Μέρος δέ τι τῆς φυλακῆς οὖσα καὶ ἡ ἐκκάθαρσις, περὶ τὰ πολυτελῆ πλείων ἐστίν. Hase.]

[Ἐκκαθαρτικὰ dici medicamenta quæ totius corporis poros extergeant et expurgent, auctor est Foes. OEcon. Hipp. p. 114, B.]

[Ἐκκαθεύδω, Excubo, proprie autem Dormio extra. Xen. H. Gr. 2, 4, 24 : Ἐξεκάθευδον δὲ καὶ οἱ ἱππεῖς ἐν τῷ Ὠδείῳ.]

Ἑκκαίδεκα, Sedecim, ap. Athen. p. 60. [Et alios quosvis. Formæ Ἑξκαίδεκα, improbatæ Thomæ p. 284, Schæf. et Lobeck. ad Phryn. p. 413 exx. afferunt Hippocratis De rat. vict. in m. acut. p. 397, 27, Pausan. 5, 16, 2, anonymi ap. Stob. Ecl. ph. 1, 2, vol. 1, p. 22, sed vitii suspectum, Charitonis 4, 2, qui 1, 9, utitur forma ἑκκαίδεκα, Luciani Prom. c. 20, Diodori 11, 26, ubi ἑξκ. libri duo, ceteri ἑκκ., denique schol. Aristoph. Pl. 195 : Ἑκκαίδεκα) Οἱ γράφοντες ἑξκαίδεκα, καὶ φάσκοντες οὕτω κάλλιον γράφειν, ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἐξ πρόθεσις, ἵνα συμφώνου ἐπαγομένου ἐκ γένηται, οὐ καλῶς, οἶμαι, λέγουσιν κ. τ. λ.]

[Ἑκκαιδεκαδάκτυλος, ὁ, ἡ, Sedecim digitos longus. Athen. De mach. p. 10, 12 : Ὅπλον διῶσθαι νηματικὸν ἑκκαιδεκαδάκτυλον. L. Dind.]

Ἑκκαιδεκάδωρος, ὁ, ἡ, Qui sedecim palmorum est. Hom. Il. Δ, [109] : Τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει· quod de ambobus cornibus intelligi volunt, ut ambo simul sint quinque spithamarum et palmi unius : alterutrum vero duarum spithamarum cum dimidia et dimidio palmo : δῶρον enim Tertiam spithamæ partem esse tradit Eust. Nec admittendum quod quidam hic exp. Cornua sedecim ramos habentia; nam αἰγὸς cornua ramos non habere, nemo ignorat.

Ἑκκαιδεκαετηρὶς, ίδος, ἡ, Sedecim annorum tempus.

Ἑκκαιδεκαέτης [vel Ἑκκαιδεκαετὴς], et Ἑκκαιδεκέτης [Plut. Alex. c. 9], ὁ, ἡ, Qui sexdecim annorum est. [Accentum in ultima, quem præcipiunt gramm. in composs. in αέτης, ubi de homine non de re dicuntur (v. Δεκαετής), contra hoc præceptum collocant libri Dionis Cass. 69, 8 : Ἑκκαιδεκαετῆ ὁρίσας χρόνον. Et vicissim Plut. Mor. p. 754, E : Ἰολάῳ ... ἑκκαιδεκαέτει τότε ὄντι. Et sane Pollux 1, 55, postquam præceperat, Ἐπὶ μὲν χρόνου παροξύνεται, ἐπὶ δὲ παιδίου καὶ οἴνου καὶ φυτοῦ καὶ τῶν τοιούτων ὀξύνεται, ὡς ἐπὶ τοῦ διετὴς μέχρι τοῦ δεκαετὴς, addit, Πεντεκαιδεκαέτης καὶ ἑκκαιδεκαέτης καὶ ἑπτακαιδεκαέτης, ἃ παροξυντέον. Formam Ἑξκαιδεκέτης vel Ἑξκαιδεκαέτης ex Zonar. Annal. 4, p. 185, A, Niceph. Greg. Hist. 15, 11, p. 497, E, annotavit Lobeck. ad Phryn. p. 413.]

[Ἑκκαιδεκάκωλος, ὁ, ἡ, Qui sedecim colis s. versibus constat. Schol. Ven. Aristoph. Pac. 382 : Ἕπεται γὰρ ἡ ἀντιστρέφουσα τῇ ἑκκαιδεκακώλῳ (στροφῇ). L. D.]

[Ἑκκαιδεκάλινος, ὁ, ἡ, Sedecim filorum. Xen. Venat. 2, 5 : Τὰ δὲ ἐνόδια δωδεκάλινα, τὰ δὲ δίκτυα ἑκκαιδεκάλινα. Pollux 5, 30.]

[Ἑκκαιδεκαπάλαιστος, ὁ, ἡ, Sedecim palmorum. Pollux 2, 157 : Ἑκκαιδεκάδωρα τὰ ἑκκαιδεκαπάλαιστα. L. Dindorf.]

[Ἑκκαιδεκάπηχυς, ους, ὁ, ἡ, Sedecim ulnarum. Demosth. p. 256, 11 : Εἰκόνας τρεῖς ἑκκαιδεκαπήχεις. Polyb. 5, 89, 6 : Ξύλα ἀπὸ ἑκκαιδεκαπήχους ἕως ὀκταπήχους.]

[Ἑκκαιδεκαστάδιος, ὁ, ἡ, Qui sedecim stadia occupat, Sedecim stadia longus. Strabo 12, p. 566 : Ἔστι δὲ τῆς πόλεως ἑκκ. ὁ περίβολος. ᾰ sec.]

[Ἑκκαιδεκασυλλᾰβικός, ή, όν, Sedecim syllabis constans. Inscr. fr. 114 Callimachi, p. 485 Ern. : Καλλιμάχου τετράμετρον ἑκκαιδεκασυλλαβικόν.]

[Ἑκκαιδεκασύλλᾰβος, ὁ, ἡ, Sedecim syllabis constans. Hephæstio Enchir. p. 34=60 : Τὸ δὲ ἀκατάληκτον καλεῖται Σαπφικὸν ἑκκαιδεκασύλλαβον, ubi al. ἑξκαιδ. Elberling. Tricha p. 31 : Σαπφικὸν καὶ ἑκκαιδεκασύλλαβον ὀνομάζεται.]

[Ἑκκαιδεκᾰταῖος, Die sexto decimo. Moschop. Π. σχεδ. p. 157 med. Boiss. Schol. Aristoph. Thesm. 80 in Ἑκατηβόλος cit.]

[Ἑκκαιδεκατάλαντος, ὁ, ἡ, Sedecim talentum. Menander ap. Gell. N. A. 2, 23, v. 11 : Οἴμοι Κρωβύλην λαβεῖν ἐμ' ἑκκαιδεκατάλαντον γύναιον οὖσαν πηχέως, sec. conj. Heringæ Obs. p. 252, quum ἐμὲ καὶ δέκα τάλαντα sit in libris. Intelligenda autem dos mulieris sedecim talentorum. Conf. Valcken. ad Theocr. Adon. p. 314, A. ᾰ sec.]

[Ἑκκαιδέκᾰτος, η, ον, Sextus decimus. Forma Ἑξκαιδ. ap. Hippocr. Epid. 1, p. 979, E; 3, 1066, G; 1072, G : Ἑξκαιδεκάτῃ, et 3, 1117, E : Ἑξκαιδέκατος, et quem Lobeck. ad Phryn. p. 413 indicat Galen. vol. 4, p. 312, F; 7, 289, D. Adde Epiphan. vol. 1, p. i jj versa C, et seq. recta B. Georg. Pachym. Andron. p. 140, D. L. Dind.]

[Ἑκκαιδεκέτης. V. Ἑκκαιδεκαέτης.]

[Ἑκκαιδεκέτις, ιδος, ἡ, Quæ sedecim annorum est. Julian. Æg. Anth. Pal. 7, 600 : Ἑκκαιδεκέτιν, φεῦ, κατέχει σε τάφος.]

Ἑκκαιδεκήρης, ους, ἡ, Navis sexdecim ordinum. [Polyb. 18, 27, 6 : Τῆς ἑκκαιδεκήρους· et 36, 3, 9, ubi libri —κήτου vel —κετοῦ. Plut. Paul. Æm. c. 30 : Ἐπὶ τῆς βασιλικῆς ἑκκαιδεκήρους· Demetr. c. 20 : Τὰς ἑκκαιδεκήρεις καὶ τὰς πεντεκαιδεκήρεις.]

Ἔκκαιρος, ὁ, ἡ, Intempestivus, Epigr. [Anth. Pal. 11, 417] : Οὐ γὰρ ἔγωγε Ἔκκαιρον μήλων προσδέχομαι ῥυτίδα, Rugam exoletam et vietam. [Dionys. A. R. 5, 38 : Φιλονεικίας ἅπασιν ἐμπεσούσης, οἷα περὶ τὰς ἁψιμαχίας τὰς ἀκαίρους συμπεσούσας γίνεσθαι φιλεῖ, ubi cod. Vat. ἐκκαίρους, Reisk. reposuit ἐκ καιροῦ.]

[Ἐκκαίω. V. Ἐκκάω.]

[Ἐκκᾰκέω.] Ἐκκακεῖν· i. q. ἀποκακεῖν. [Ita leg. videtur ap. Suid. s. Zon. p. 661, in gl. Ἐκκακῶ, ἀπειροκακῶ.] Redditur vero et Deficere [Ἐκκακῶ, Deficio, Gl.], sine adjectione, item Animo concidere. Potest etiam reddi, Animum despondere. Sonat enim quod Gall. dicimus, *Perdre courage*, ut ap. Luc. 18, init. : Πρὸς τὸ δεῖν πάντοτε προσεύχεσθαι, καὶ μὴ ἐκκακεῖν. Paul. Ad Ephes. 3, [13] : Διὸ αἰτοῦμαι μὴ ἐκκακεῖν ἐν ταῖς θλίψεσί μου ὑπὲρ ὑμῶν. [Anon. Homilia Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 623, B, sic inscribitur : Ὁμιλία περὶ ὑπομονῆς καὶ μὴ ἐκκακοῦν ἐν ταῖς θλίψεσιν. L. D.] Ad q. l. respiciens Greg. Naz. dixit, Εἰ μὴ ἐκκακοῦμεν ἐν ταῖς θλίψεσι : ita enim ibi leg. esse, non ἐκκαμοῦμεν, docui in Ἐκκάμνω. [Mich. Glycas Ep. 16 in Fontani Anecd. p. 205 : Μὴ ἐκκακήσωμεν. Alia Suicer. vol. 1, p. 1047–8. Hesych. : Ὑπερκακεῖν, ὃ νῦν ἐκκακεῖν. Suid. : Περικακῶ, ἐκκακῶ. Ἐξεκάκησα, ἀπηγόρευσα. L. D.] Affert vero hoc ipsum verbum ἐκκακεῖν Bud. et tanquam habens signif. affinem verbo ἐθελοκακεῖν, in h. Polyb. l. 4, [19, 10] : Λακεδαιμόνιοι δὲ τὸ μὲν πέμπειν τὰς βοηθείας κατὰ τὴν διάταξιν, ἐξεκάκησαν, βραχεῖς δέ τινας παντελῶς ἱππεῖς καὶ πεζοὺς στοχαζόμενοι τοῦ δοκεῖν μόνου ἐξέπεμψαν, Ad mittendas suppetias consulta prope ignavia elanguerunt. Sed ego suspicor reponi debere πρὸς τὸ μὲν, vel potius πρὸς μὲν τὸ, etc. [Infinitivo jungitur ἐκκακεῖν etiam ab Joan. Nicaeno Epist. de festo die nat. (Combef. Hist. Monothel.) p. 307, C : Ταύτας τοίνυν τὰς ἑορτὰς ... μὴ ἐκκακήσωμεν ἑορτάζειν. L. Dind.]

[Ἐκκακύνω, Reprehendo, Damno. Isid. Pelus. 2, ep. 128 : Κακίζοντες δὲ ᾗ τάχος, εἰ καὶ αὐτὴν ἐκκακύνοις τὴν ἀρετὴν, Si vel ipsam virtutem vituperandam susceperis. Hase.]

Ἐκκᾰλᾰμάομαι, Spicilegium facio, καλαμῶμαι. Metaph. pro Avello, ἀποσπῶ, schol. Aristoph. Vesp. [609] : Καὶ καππάζουσ' ἅμα τῇ γλώττῃ τὸ τριώβολον ἐκκαλαμᾶται, ubi schol. metaph. esse ait ἀπὸ τῶν διὰ καλάμου τοὺς ἰχθύας ἀγρευόντων. At idem schol. in [381] Ζητῆτόν μ' ἐκκαλαμᾶσθαι κἀνασπαστὸν ποιεῖν, ait, melius sentiens, esse metaph. ἀπὸ τῶν τὴν καλάμην τῶν σπερμάτων ἀνασπώντων ἕνεκα στέγης τῶν οἰκημάτων. Addit tamen, vel ἀνιμᾶν, ὡς οἱ τοὺς ἰχθύας ἀνέλκοντες : quæ deductio convenit cum illa altera, quam sequentes quidam exp. ἐκκαλαμᾶσθαι, tanquam Arundine ex-

piscari. [Altero l. leg. cum cod. Ven. ἐσκαλαμᾶσθαι.] [Ἐκκαλάξαι. V. Ἐκχαλάω.]

Ἐκκαλέω, Evoco, [Excito add. Gl.]. Proprie Extra voco: ut εἰσκαλέω, Intro voco. Hom. Il. Ω, [582]: Δμῳὰς δ' ἐκκαλέσας λοῦσαι κέλετ', ἀμφί τ' ἀλεῖψαι, i. e. ἔξω καλέσας, Eust. [Od. K, 471: Καὶ τότε μ' ἐκκαλέσαντες ἔφαν ἑρίηρες ἑταῖροι. Xenoph. H. Gr. 7, 4, 27: Τοὺς πολιορκουμένους ... εὐθὺς ἐξεκάλουν. Imperf. frequent. ap. Tzetz. Posth. 586: Ἐς μόθον ἐκκαλίεσκε Τρώων ὅς κε θέλῃσιν. C. gen. Eur. Bacch. 170: Κάδμου ἐκκαλεῖ δόμων. Et simpl. Evocare foras, Aristoph. Pl. 1104: Ἀλλ' ἐκκάλει τὸν ἐσπότην τρέχων ταχύ· Ach. 402: Ἐκκάλεσον αὐτόν· aliisque ll. ipsius et aliorum ap. Valck. ad Theocr. Adon. p. 353, B. Evocare ad causam dicendam ap. schol. Arist. Ran. 147: Ἡ Σαλαμινία τοὺς ἐκκαλουμένους εἰς κρίσιν ἦγεν. Improprie Eur. Suppl. 614: Δίκα δίκαν ἐξεκάλεσε καὶ φόνος φόνον. Ap. Soph. OEd. T. 597: Νῦν πᾶσι χαίρω, νῶν με πᾶς ἀσπάζεται, νῶν οἱ σίθεν χρῄζοντες ἐκκαλοῦσί με, pro ἐκκαλοῦσι, quod schol. reddit προκαλοῦσι, leg. αἰκάλουσι. ‖ Appello. Orac. Sib. 3, p. 344: Καὶ βασίλευσε Κρόνος B καὶ Τιτὰν Ἰαπετός τε, Γαίης τέκνα φέριστα καὶ Οὐρανοῦ ἐξεκάλεσσαν ἄνθρωποι, Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ οὔνομα θέντες. L. D.] Ejus frequens est usus in conjugatione media [Hom. Od. T, 15, Φ, 380: Ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν· Ω, 1: Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς ... ἐξεκαλείτο. Aristoph. Vesp. 221: Μέλη ... οἷς ἐκκαλοῦνται τοῦτον· Eccl. 34: Τὴν γείτονα τήνδ' ἐκκαλέσωμαι. Soph. Phil. 1264: Τί μ' ἐκκαλεῖσθε; Paullo minus proprie Polyb. 1, 88, 8: Ῥωμαῖοι δὲ ... ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς Σαρδόνος αὐτομολησάντων μισθοφόρων πρὸς σφᾶς ἐκκληθέντες ἐπεβάλοντο πλεῖν ἐπὶ τὴν προειρημένην νῆσον, Provocati, Invitati, Arcessiti]: Plut. Cam. [c. 5]: Ἐκκαλεῖται πρὸς [ἐπὶ] τὰ τείχη τοὺς πολεμίους. [Elicio, Polyb. 1, 19, 2: Παραγγείλας τοῖς Νομαδικοῖς ἱππεῦσι ... συνεγγίσασι τῷ χάρακι τῶν ἐναντίων ἐρεθίζειν καὶ πειρᾶσθαι τοὺς ἱππεῖς αὐτῶν ἐκκαλεῖσθαι· 8, 16, 5: Ἔλαθον ἐκκληθέντες διὰ τὸ πιστεύειν τῇ φύσει τοῦ τόπου, et al. Plut. Mor. p. 278, F: Θεούς τινας ἐκκεκλῆσθαι.] Interdum ἐκκαλῶ, Pellicio. Plut. Pericle [c. 1]: Ἃ τῷ χαίρειν πρὸς τὸ οἰκεῖον αὐτὴν ἀγαθὸν ἐκκαλεῖ. Sæpe et Provoco significat, C præsertim in conjugatione media. [Æsch. Ag. 270: Χαρά μ' ὑφέρπει δάκρυσι ἐκκαλουμένη.] Polyb. 16, [9, 5]: Τοὺς ἐπιγενομένους ἐξεκαλέσαντο πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῆς πατρίδος κινδύνους, Bayf. interpr., Posteros provocarunt ad fortiter subeunda pro patria pericula. [Et sim. alibi modo cum εἰς modo cum πρός. Philostr. V. Soph. 1, p. 540, 9: Ἐκκαλεῖται αὐτὸν καὶ παροξύνει· 2, p. 586 extr.: Ὡς εἰς δάκρυα ἐκκληθῆναι τοὺς Ἀθηναίους ἐν τῇ τοῦ λόγου ἀκροάσει. Plusquamperf. Ἐξεκέκλητο πρὸς τὴν πρᾶξιν αὐτούς, Polyb. 4, 57, 4.] Id. 1, [40, 3]: Καὶ σπουδάζων ἐκκαλεῖσθαι τὴν ἐρημὴν αὐτῶ· [5]: Ἕως αὐτὸν ἐξεκαλέσατο διαβῆναι τὸν πρὸ τῆς πόλεως ποταμόν. [Cum accus. dupl., quomodo et προκαλεῖσθαί τινά τι dicitur, Soph. Trach. 1206: Οἷά μ' ἐκκαλεῖ, πάτερ, φονέα γενέσθαι καὶ παλαμναῖον σέθεν; Sequ., ut hic, infinitivo, Polyb. 3, 51, 2: Ἐξεκλήθησαν ὑπὸ τοῦ συμβαίνοντος ἐξάπτεσθαι τῆς πορείας· et postremo apud HSt. l.] ‖ Elicio, Excito, Irrito, Bud. citans ex Æschine [p. 28, 11]: Ἀλλὰ τὴν ὑμετέραν ὀργὴν ἐκκαλέσασθαι βεβούληται· et id. [p. 24, 40]: Τοσούτους δὲ καὶ D τηλικούτους ἐκκαλέσασθαι παρὰ τῶν δικαστῶν θορύβους (κατεπαγγέλλεται). [Demosth. p. 52, 15: Νῦν δ' ἐπιχειρῶν αἰτί τινι καὶ τοῦ πλείονος ὀργισθέντος ἴσως ἂν ἐκκαλέσαιθ' ὑμᾶς. Polyb. 3, 98, 8: Ἐκκαλέσασθαι τὴν τῶν Ἰβήρων πρὸς Καρχηδονίους εὔνοιαν. Sim. Diodor. 1, 64; 20, 64. Theophr. C. Pl. 2, 1, 3: Ταχὺ γὰρ ἡ μαλακότης τοῦ ἀέρος ἐκκαλεῖται τὴν βλάστησιν· 5, 1, 4: Ὅταν ἀὴρ ἐπιγένηται μαλακὸς καὶ ὑγρὸς καὶ θερμός, ἐξεκαλέσατο τὴν βλάστησιν. Jo. Laur. De mens. 4, 68, p. 262: Ὁ δὲ Ἡρόδοτος παρὰ πάντων τῶν ποταμῶν ἕλκειν τὸν Ἥλιον τὸ ὑγρόν φησι..., πρὸς δὲ τῷ ὄρει πρὸς βορρᾶν ἐκκλίνοντα ἐκκαλεῖσθαι τὸν Νεῖλον.] Ἐκκαλεῖσθαι τὴν δίκην, q. d. Evocare litem, ut vernaculo sermone loquimur, Litem ab uno judice ad alium transferre, Provocare: quod et ἐφιέναι τὴν δίκην. [Ἐκκαλοῦμαι, Appello. Ἐκκαλεῖται, Appellat, Gl.] Interdum et ἐκκαλεῖσθαι τὴν κρίσιν dicitur. Plut. [Mor. p. 178, F]: Ἐκείνου δ' ἀναβοήσαντος ἐκκαλεῖσθαι τὴν κρίσιν, διοργισθεὶς, Ἐπὶ τίνα, εἶπε. Et ἐκκαλεῖσθαι pro ἐπικαλεῖσθαι, Appellare magistratum. Bud. [Gl.: Ἐκκλητὴς, ὁ ἐκκαλούμενος, Appellator. Cum accus. pers. Decr. Hadriani ap. Bœckh. vol. 1, p. 425, 55: Ἐὰν δὲ ἐκκαλίσηταί τις ἢ ἐμὲ ἢ τὸν ἀνθύπατον. De provocatione in palæstra, inscr. Farnes. ap. Gruter. p. 314, 12: Ὅσους ποτὲ ἀγῶνας ἀπεγραψάμην, πάντας νεικήσας, μήτε ἐκκαλεσάμενος μήτε ἑτέρου κατ' ἐμοῦ τολμήσαντος ἐκκαλέσασθαι. Pro quo recentissimi vitiose videntur dixisse ἐγκαλεῖσθαι. Suidas, qui l. in Ἔγκλητος cit. ἐγκαλέσασθαι sic dici negat, v. Ἔγκλητος: Εἰ ἐγκληθείη ἡ δίαιτα, quod in ἐκκλ. mutabat Hemst., ignarus Photii s. v. et schol. Monac. ad Demosth. p. 999, 16 in scriptura ἐγκλ. consensus. Cum αἰκάλλω permutatum notavi antea. L. Dindorf.]

[Ἐκκαλλύνω, Everro. Hesych.: Ἐκκορεῦσι, φθείρουσιν, ἐκκαλύνουσιν. Leg. ἐκκαλλύνουσιν. V. Ἐκκορέω. ῠ]

[Ἐκκαλλωπίζω, Exorno. Nicet. Eugen. 2, 305: Καὶ πᾶσα Χάρις ἐξεκαλλώπισέ σε. Boisson.]

[Ἐκκαλλώπιστος vitiose, ut videtur, pro εὐκαλλώπιστος legitur ap. Suid. v. Κεκομψευμένος.]

[Ἐκκάλυμμα, τὸ, Indicium. Plut. Mor. p. 463, A: Τὰ δὲ τῶν πικρῶν ἐκκαλύμματα καὶ δυσκόλων ἐν τοῖς προσώποις τῶν οἰκετῶν ὄψει καὶ τοῖς στίγμασι καὶ ταῖς πέδαις.]

[Ἐκκαλυπτικὸς, ἡ, ὄν, Aptus ad detegendum. Sextus Adv. log. 7, 396, p. 448: Τὸ δὲ σημεῖον καὶ τὸ τεκμήριον ἐπηγγέλλετο ἐκκαλυπτικὸν εἶναι τοῦ ἀδηλουμένου· 8, 180, p. 492: Ἐκκαλυπτικὴ γὰρ ἦν τοῦ συμπεράσματος (ἡ ἀπόδειξις), et ib. 140, p. 484. Adv. Ἐκκαλυπτικῶς ib. 307, p. 516. Cit. Struv. et Hemst.]

Ἐκκαλύπτω, contr. verbo ἐγκαλύπτω, Detego, Revelo. Soph. [Aj. 1002]: Ἴθ', ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν· ut in l., quem in Ἐγκαλύπτω protuli ex Æschine [p. 61, 28]: Κἂν ἐγκαλύπτωμαι, ἐκκαλύψειν μέ φησι, Detecturum faciem. [Pollux 3, 36: Οὐ γὰρ μόνον ἡ ἡμέρα, ἐν ᾗ ἐκκαλύπτει τὴν νύμφην (vir), οὕτω (ἀνακαλυπτήρια) καλοῖτ' ἄν. Figurate Æsch. Prom. 193: Πάντ' ἐκκάλυψον καὶ γέγων' ἡμῖν λόγον. Eurip. Iph. A. 872: Ἐκκάλυπτέ νύν ποθ' ἡμῖν οὕστινας λέγεις λόγους· idemque sæpius proprie.] Qua in signif. opponuntur itidem ἐγκαλύπτεσθαι et ἐκκαλύπτεσθαι ap. Plat. [Phæd. extr.]: Καὶ ἐκκαλυψάμενος, ἐνεκεκάλυπτο γάρ, εἶπεν, ὃ δὴ τὸ τελευταῖον ἐρρήθη. [Medio Hom. Od. K, 179: Ἐκ δὲ καλυψάμενοι ... ὑπῆσαντ' ἔλαφον. Fut. pass. Aristoph. Av. 1503: Οὕτω μὲν ἐκκεκαλύψομαι, Me detegam.]

[Ἐκκάλυψις, εως, ἡ, Revelatio. Clem. Al. Strom. 1, 2, p. 327: Ἔπειτα οὐδὲ καταψηφίσασθαι τῶν Ἑλλήνων οἷόν τε ψιλῇ τῇ περὶ τῶν δογματισθέντων αὐτοῖς χρωμένους φράσει, μὴ συνεμβαίνοντας εἰς τὴν κατὰ μέρος ἄχρι συγγνώστους ἐκκάλυψιν. Routh.]

Ἐκκάμνω, οῦμαι, i. q. ἀποκάμνω [Deficio, Gl.]. Exp. etiam Elassesco, e Plin. Item, Labori s. Dolori cedo, succumbo. [= Ἐξέκαμνον τὰς ὀλοφύρσεις ap. Thucyd. [2, 51, quod schol. expl. πρὸς τὰς ὀλ.] Vid. Ὀλόφυρσις. = HSt. Ms. Vind.] Nonnunquam autem capitur simpliciter pro Cedo. Plut. [Cæs. c. 37]: Καὶ σίδηρος ἐξέκαμε πληγαῖς, Cessit. [Id. Sol. c. 31: Ὁ δὲ Σόλων ἀψάμενος μεγάλης τῆς περὶ τὸν Ἀτλαντικὸν λόγον ἢ μῦθον πραγματείας, ἐξέκαμεν ὡ δι' ἀσχολίαν, ἀλλὰ μᾶλλον ὑπὸ γήρως, φοβηθεὶς τὸ μέγεθος τῆς γραφῆς, Defecit, Destitit. Cat. maj. c. 24: Οὐ γάρ, ὡς Ἀτύκιος Ἀούκουλλος ὕστερον ... ἐξέκαμεν ὑπὸ γήρως πρὸς τὰ δημόσια· Anton. c. 45: Ἐρρωμένους δὲ καὶ νεαλεῖς ταῖς προθυμίαις ὁρῶντες αὖθις ἐξέκαμνον. Et alibi. Cum partic. Dio Cass. 40, 24: Οἱ ἄνδρες αὐτοὶ φονεύοντες ἐξέκαμον· 52, 33: Καὶ οὐ οὕτ' αὐτογνωμονῶν σφαλήσῃ οὔτ' αὐτουργῶν ἐκκαμῇ. Plut. Sol. c. 8: Ἐπεὶ δὲ μακρόν τινα καὶ δυσχερῆ πόλεμον πολεμοῦντες ἐξέκαμον.] In VV. LL. citatur e Gregor.: Εἰ μὴ ἐκκαμοῦμεν ἐν ταῖς θλίψεσι· sed Bud. Comm. p. 50 vel ἐκκακοῦμεν, vel ἐκκαμούμεθα reponendum suspicatur: cujus priorem illam conjecturam confirmari vetustiss. Cod. auctoritate, testatus sum in calce edit. paternæ; in eo enim ἐκκακοῦμεν legitur: ut non dubium sit, quin Gregor. ad hæc Pauli verba respexerit, Ad Ephes. [3, 13]: Μὴ ἐκκακεῖν ἐν ταῖς θλίψεσι. Idem tamen Bud. p. 330, postquam ἐκκάμνειν est interpr. Supramodum defatigari, Cedere labori, dolori, Perlassescere, hunc ipsum Gregor. locum, tanquam sibi non suspectum, affert.

[Ἐκκάμπτω. Const. Manass. Chron. p. 40, C: Ἐκκαμφθεὶς τῷ πάθει. Boiss. Recte cod., ut versus jubet, ἐπικαμφθείς.]

[Ἐκκᾰνάσσω.] Κανάξαι et Ἐκκανάξαι, inquit Pollux [10, 85], pro ἐκκενῶσαι, i. e. Evacuare, s. Exinanire, vel ἐκπιεῖν, i. e. Ebibere, dicta sunt ἀπὸ τῶν κανάστρων. Ejus enim verba sunt: Τὰ μέντοι κάναστρα φελλώδεις τινὲς πινακίσκοι εἶναι δοκοῦσιν, ἀφ' ὧν καὶ τὸ ἐκκενῶσαι ἢ ἐκπιεῖν κανάξαι λέγουσι καὶ ἐκκανάξαι. [Ὡς καὶ Εὔπολις ἐν τοῖς Φίλοις, Τὴν δ' αὐτὸς ἐκκανάξει.] Sic Gall. *pinter* a vase dicto *pinte*. At Eust. videtur contra κάναστρον deducere ab ἐγκανάσσειν [Od.] p. 1402, [29. Dicere videtur potius, paullo negligentius loquens, κάναστρον esse indidem unde ἐγκανάσσειν. Ceterum quod Pollux ἐκκανάσσειν interpretatur ἐκπιεῖν, quomodo dictum fuisse videtur in ipso quem citat l. Eupolidis, illoque quem respicit gl. Hesychii Ἐκκανάξειν, ἐκκενώσειν, ἀπὸ τοῦ κανοῦ, θορυβήσειν, non impedit quominus ἐκκανάσσω putetur significare tam Effundo cum strepitu, qualem edunt liquida ex angusto meatu prorumpentia, quam Ebibo cum eo strepitu quem inter glutiendum edunt fauces, sicut ἐγκάναξον supra habuimus pro Infunde. Recte igitur Hesych., quanquam confundens ἐγκανάσσω et ἐκκανάσσω: Ἐγκάναξον, ἔγχει, ἔκπιε (ut vicissim schol. Aristoph. Eq. 105 Ἐγκάναξον interpretatur non tantum ἔγχει, sed etiam ἐκκένωσον, quam interpr. ll. Pollucis et Hesychii vindicant potius verbo ἐκκανάσσω): sed non minus recte idem Ἐξεκοδόναξεν (vere, puto, Alb. Ἐξεκάναξεν), ἐξέχεεν, et Ἐπεγκανάξαι, ἐπιπιεῖν ἢ ἐπιχίαι. Neque absurde Musgravius Eurip. Cycl. 152: Φέρ' ἐκπάταξον, ὡς ἀναμνησθῶ πιών, conjiciebat ἐκκάναξον, quod tenere licebit donec libris confirmata fuerit Piersoni conj. ἐγκάναξον, quam et ipse prætulerim.]

Ἐκκᾰπηλεύω, Adultero cauponum more. Hesych. ἐκκαπηλεύειν exp. ὀλοῦν. [Cyrill. In Jes. c. 58, p. 825: Κενοφωνεῖν εἰωθότες, οἳ τὸν ὀρθὸν τῆς πίστεως ἐκκαπηλεύουσι λόγον, μὴ εἰδότες μήτε ἃ λέγουσι μήτε περὶ τίνων διαβεβαιοῦνται. Suicer.]

[Ἐκκαρδία. Epiphan. Hær. 25, 4, p. 78, D: Τὸ ὅλον ἐστὶν ἡδυπαθείας καὶ ἐκκαρδίας εὕρεσις. Routh.]

[Ἐκκαρδιόω, Cor eximo. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 160: Ἐκκαρδιώσας τὴν Ὄλαφον ζῶσαν. L. D. Alex. Trall. p. 30.]

[Ἐκκαρπέω, Fructum fero. Hippocr. De artic. p. 785, B: Πρὶν ἐκκαρπεῖν τὴν βαθείαν (πόην). Hemst. Matthæi Med. p. 6, 5: Αἱ δὲ βόες (πιαίνονται), ὅταν ἡ πόα ἐκκαρπῇ, ἥρός τε παυομένου καὶ τῷ θέρει παντί. Vertitur, Quum herba fructum ferat. L. Dind.]

Ἐκκαρπίζω, Fructus decerpo et percipio, Bud. ‖ At ἐκκαρπίζεσθαι i. est q. καρπίζεσθαι, Defrugare, Defrugatione exinanire et exhaurire, Theophr. l. c. [C. Pl. 4, 8, 3: Ἅπασα γὰρ ἡ δύναμις ἄνω φερομένη καὶ οὐκ ἀντισπώσης τῆς ῥίζης πλῆθος ἀποδίδωσι, καὶ συνεργοῦντος τοῦ ἀέρος] ἐκπέττει ῥᾳδίως [ἐπεὶ ὧν γε πλείων ἡ ῥίζα καὶ κατὰ βάθους καὶ οἱ καυλοὶ ξυλώδεις], ταχὺ δὲ [δὴ] ἐκκαρπίζεται τὰ ἐδάφη, καθάπερ ὁ ἐρέβινθος· pro quo ibid. dicit καρπίζεται [καρπίζεσθαι] τὴν γῆν. [Æsch. Sept. 601: Ἐν παντὶ πράγει δ' ἔσθ' ὁμιλίας κακῆς κάκιον οὐδέν, κάρπος οὐ χομιστέος. Quibus subjicitur in libris hic versiculus: Ἄτης ἄρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεται, ab edd. seclusus vel ejectus, ut ascriptus ab lectore.]

Ἐκκαρπόομαι, i. q. καρπόομαι. Gregor.: Τὸ ἅγιον ἐκκαρποῦσθαι μέγα ἐτίθετο, Quæstui habere res sacras atque divinas, Bud. qui et ἐκκαρποῦσθαι cum accus. pers. e Dem. [p. 700, 19: Τῶν πολὺν χρόνον ὑμᾶς ἐκκεκαρπωμένων] affert pro Exhaurire et extenuare facultates alicujus, et percipere earum fructus. Apud Thuc. p. 174 [5, 28] schol. ἐκκαρπωσάμενοι sine adjectione positum, exp. τοὺς καρποὺς καὶ τὰς προσόδους λαβόντες ἀπὸ τῆς γῆς ἀκεραίους. [Zonar. p. 662: Ἐκκαρπωσάμενοι, προσόδους μεγάλας λαβόντες. Eurip. Ion. 815: Ἄλλης γυναικὸς παῖδας ἐκκαρπούμενος λάθρα πέφηνεν, Ex alia liberos tollens. Dio Cass. 37, 56: Τὴν ἑκατέρου φιλίαν ἐκκαρπώσεσθαι· 43, 9: Πολλὰ καὶ πικρὰ περὶ τῶν ἐκκαρπουμένων τινὰς εἰπών, idemque similiter aliis ll. Philostr. V. S. 1, p. 541, 7: Παρὸν αὐτῷ τὸ μειράκιον ἐκκαρποῦσθαι. Themist. Or. 4, p. 61, B: Ταῦτα μὲν ἐπιεικῶς οἶμαι ὑπάρχειν παρὰ τῶν φαυλοτέρων ἐκκαρποῦσθαι τοῖς ἀμείνοσιν· 8, 115, B: Ἀντὶ τῶν ἐκ γῆς καρπῶν, οὓς ἀφῆκας ἡμῖν, ἐκκαρποῦσθαί σοι περίεστι καρποὺς αἰωνίους.]

Ἐκκάρπωσις, εως, ἡ, Fructuum ac commodorum perceptio, Usus rei fructuosus, Bud.

[Ἐκκαρτερέω, Sustineo, Patior. Nicet. Eugen. 4, 250: Πῶς ἐξεκαρτέρησεν ἐκ φθόνου φθόνον ἀπὸ Ζεφύρου τῆς ἐρωτοληψίας· 6, 183: Ὃν (συμπεσμὸν τῶν μελῶν) ἐξεκαρτέρησεν ἐκ κρημνισμάτων. Boiss.]

[Ἐκκᾰρῠκεύω, Obsonium facio id quod dicitur καρύκη, quod v. Suid., Zonar. p. 769: Ἐξεκαρυκεύθη, ὠψοποιήθη, συνεκόπη. Hesych.: Ἐξεκαρυκεύθη, ὠψ. καὶ σ.· καρύκη γὰρ εἶδεσμα ἐκ πολλῶν συγκείμενον.]

Ἐκκαταγγέλλω, pro καταγγέλλω, ut, Ἐκκαταγγείλας ἀγῶνα, Plut. Rom. [c. 14, ubi est: Θυσίαν τε λαμπρὰν καὶ ἀγῶνα καὶ θέαν ἐκ καταγγελίας ἐπετέλει πανηγυρικήν], Qui ludos indixit.

Ἐκκαταλείπω, Relinquo, Penitus destituo.

[Ἐκκαταρρίπτω erat ap. Heliodor. a Bastio cit., 9, 5, p. 413=354: Ἥδη δὲ ἐσπέρας ἐπιούσης καὶ μέρος τι τοῦ τείχους καὶ μεταπύργιον ἐκκαταρρίπτεται, ubi ἐγκ. Coraes.]

Ἐκκαταράσσω, s. Ἐκκαταράττω, pro Exturbo et Commoveo, affertur ex Alex. Aphr. Probl. 1, [96, p. 279, 26: Ὁ οἶνος, ἀνώροφος γιγνόμενος, ἐκκαίει σὺν τῷ πυρετῷ τὸν ἐγκέφαλον, καὶ ἄγαν ἐκκαταρασσόμενον τὸ πρῶτον ὄργανον τῆς ψυχῆς ... ἀναγκάζει ... οὕτως ἐνεργεῖν. Ubi leg. ἐκταρασσόμενον. L. Dind.]

[Ἐκκατάτασις, vox nihili, Hippocr. De artic. p. 839, H: Ἀτὰρ ἐκκατατάσιος μετρίης ἡ διόρθωσις ἅπασι κοινή. Leg. ἐκ κατ., ut ib. D: Τῆς μὲν κατατάσιος ὁ αὐτὸς τρόπος, et κατατείνειν C, D, E. Monuit Weigel.]

[Ἐκκατηγορία, et Ἐξαπολογία, sunt tituli Antiphontis orationum, in quibus ea quæ in aliis orationibus Κατηγορία et Ἀπολογία appellatis dicta sunt, ipse λύει.]

[Ἐκκατοικέω.] Ἐκκατοικεῖ, quod VV. LL. afferunt pro Incolit, Inhabitat, mendose scriptum pro ἐγκ.

Ἐκκαυλέω, Erumpo in caulem, Bud. Sic exp. etiam Lat. verbum Decaulesco, sc. Emitto caulem. Aristot. Probl. segm. 20, probl. 17: Διὰ τί θᾶττον ἐκκαυλεῖ τῶν λαχάνων τὰ ἐκ παλαιοτέρου σπέρματος· paulo post, Θᾶττον οὖν σπέρμα φέρει· τὸ δὲ ἐκκαυλεῖν τοῦτό ἐστιν, ἐκ γὰρ τοῦ καυλοῦ τὸ σπέρμα. Legitur tamen eo in l. etiam ἐκκαυλοῦν, ab Ἐκκαυλόω, quod ejusd. erit signif. Theophr. H. Pl. [1, 2, 2: Ὅταν γὰρ σπερμοφορεῖν μέλλωσι, τότε ἐκκαυλοῦσι·] 7, [4, 3], de rapo et raphano: Τοῖς δὲ νοτίοις καὶ ταῖς εὐδίαις ἐκκαυλεῖν ταχύ, quibus dicit hyeme τὴν αὔξησιν εἰς τὴν ῥίζαν τρέπεσθαι. [Conf. ib. 7, 7 et 8; 3, 4; 7, 3, C. Pl. 4, 3, 5.] ‖ Est tamen et contrariæ signif. Pollux 6, [54]: Καὶ πᾶν δὲ τὸ ὑπερεξηνθηκὸς, ὅπερ ἐκκεκαυληκὸς καλοῦσιν, ὁρμενον ὠνόμαζον. Ita ἐκκαυλεῖν dicentur, Quorum caules marcescunt, τὰ ὑπέρωρα γινόμενα, ut ibid. dicit. [Immo ead. ibi signif. dicitur, itemque ap. Suidam v. Καυλῶ: Ἐκκεκαυληκότα· « Τῶν λαχάνων πάντα (al. libri πάντων) ἐκκεκαυληκότα. » Et v. Ὁρμενα: Τῶν λαχάνων πάντα τὰ ἐκκεκαυληκότα. Ad quam gl. Kust.: « Sic habet antiquiss. Ms. A. Antea vero minus recte legebatur, Ὁρμενον, Τὰ τῶν λ. πάντων ἐκκεκαυληκότα ». Liber Gaisf. unus, Ὁρμενα τὰ τῶν λ. πάντα ἐκκ. Geopon. 12, 13, 8: Εἰ δὲ βούλει θρίδακας ποιῆσαι φιαλωτὰς καὶ πολυφύλλους, καὶ μὴ ἐκκαυλεῖν, ἀλλὰ χαμαιζήλους εἶναι. Cit. Hemst. Hesych.: Ἐκκαυλῆσαι, ἐπιδοῦναι.]

Ἐκκαύλημα, τὸ, Id quod caulis instar erumpit, Caulis, Scapus, i. q. καυλός: ut ἐκκαύλημα τοῦ πράσου ap. schol. Aristoph. [Ran. 634], Scapus s. Caulis porri, Quod e porro instar caulis erumpit, Caulis, quem porrum emittit. [Galen. Gloss. p. 594: Φύσιγγα, τὸ καλούμενον ἐκκαύλημα, καὶ μάλιστα τὸ κοῖλον.]

Ἐκκαύλησις, εως, ἡ, Caulis emissio. Theophr. [C. Pl. 4, 3, 5]: Τελείωσις γάρ τις ἡ ἐκκαύλησις, εἴπερ ὁ καρπὸς τέλος.

Ἐκκαυλίζω, Caulem evello. Aristoph. Eq. [824]. Τοὺς καυλοὺς τῶν εὐθυνῶν ἐκκαυλίζων, schol. exp. ἀνασπῶν καὶ ἀναιρῶν, dicens metaph. esse ab iis, qui olera defringunt. [Hinc Zonar. p. 662.] ‖ Caulem emitto, VV. LL. [Immo Ἐκκαυλέω.]

[Ἐκκαυλόω. V. Ἐκκαυλέω.]

Ἔκκαυμα, τὸ et Ἔκκαυσις εως, ἡ, Exustio, Ar-

dor, Æstus [Gl.: Ἔκκαυσις, Accensus, Adustio. Aret. Acut. m. causs. 1, 7, p. 6=7 : Προφάσιες δὲ μυρίαι, ὑλίκις μᾶλλον, ἧσσον ἐκκαύσιες] : ut ἔγκαυσις. Alex. Aphr. Probl. 1, [88 et Etym. M. p. 403, 20, 22, Zon. p. 931, Eustath. ad Dionys. v. 180], ἔκκαυσις ἡλίου. [Suid. et Zon. p. 629 : Εὔδησις (ἡ) ἔκκαυσις. Tzetz. Exeg. Il. p. 101, 9 : Ὅτι μελανειδὴς ἐφαίνετο [sol], ὅπερ ἐκ τῆς ἐκκαύσεως τῶν νεφῶν γίνεται. Aristot. Meteor. 1, 4, p. 342, 14 : Πάντων γὰρ τούτων ἡ γένεσις οὐκ ἔκκαυσις ἀλλ' ἔκκρισις ὑπὸ τῆς ἐκθλίψεώς ἐστιν. Improprie Eust. Opusc. p. 209, 13 : Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ καὶ τὴν νύκτα πολεμικοῖς ἔργοις ἐδίδου, καὶ τὴν ὥραν τῆς ἀναπαύσεως καιρὸν ἐποιεῖτο τῆς εἰς τοιαύτην ζέσιν ἐκκαύσεως. || Ἔκκαυμα, proprie, i. q. ἔκκαυσις, Incensio, Eust. Opusc. p. 118, 72 : Ὅτι μηδὲ ἔστιν αὐταῖς ὕλη πρὸς ἔξαμμα, εἰ μὴ ἄρα πρός μόνον ἀμυδρόν τι ἔκκαυμα, ubi etiam licet intelligere Flammam. Improprie, Fomes. Euripid. fr. inc. fab. 6, apud Stob. Floril. vol. 1, p. 21 : Τὸ μὴ εἰδέναι σε μηδὲν ὧν ἁμαρτάνεις ἔκκαυμα τόλμης ἱκανὸν ἐστι καὶ θράσους. Aretæus Acut. morb. curat. 2, 11, p. 113=124 : Ταράχου δὲ γνώμης καὶ ἀταξίης ἔκκαυμα (αἷμα πολλόν). || Sarmenta, Cremia. Pollux 10, 110 : Προσθετέον δὲ τῷ μαγείρῳ καὶ ξύλα καύσιμα καὶ κληματίδας καὶ ἐκκαύματα, εἰπόντος Σοφοκλέους ἐν Ἡρακλεῖ σατυρικῷ, Συνλεγον τὰ ξύλ', ὡς ἐκκαυμάτων μή μοι μεταξὺ προσδεήσειεν. Conf. 7, 109, ubi ἐγκαυμάτων vel ἐκλυμάδων est in libris. Diodor. 2, 49 : Ὥστε τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις σπανίως ἐπὶ βωμοὺς θεῶν τιθέμενα παρ' ἐκείνοις καὶ κριβάνων ὑπάρχειν ἐκκαύματα. Theophr. fr. 3, De igni, 73 : Τὸ (ἡλίου φῶς) τῷ ἀθροισμῷ καὶ τῇ λεπτότητι διαδυόμενον εἰς τὸ ἔκκαυμα δύναται καίειν. Mœris p. 393 : Φάκελον Ἀττικῶς, φορτίον, ἔκκαυμα Ἑλληνικῶς. Ap. Polluc. 6, 91 : Τὰ δὲ ἐγκαύματα εὔσανα, ὡς τὰ ξύλα καύσιμα, et Hesych. : Εὔσανα, χύτρα ... καὶ τὰ ἐγκαύματα, item legendum videtur ἐκκαύματα cum Hemst. ad Lucian. Dial. mar. 11, 2, sicut in illo ipso l. Luc., ubi de Xantho fl. ab Vulcano exusto dicitur, Ὁρᾷς δ' οὖν ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῶν ἐκκαυμάτων, libri meliores præbent ἐγκ. Pustulæ tamen signif. ἔκκαυμα est etiam ap. Mœrin p. 397 : Φύσιγγας, τὰ ἐν ταῖς κνήμαις ἐγκαύματα, Ἀττικῶς, et in Etym. M. p. 803, 36, ap. Philem. p. 193, Zonar. p. 1836 : Φῦς ... σημαίνει, τὰ ἐν τοῖς σκέλεσι γινόμενα ἐκκαύματα ἀπὸ τοῦ πυρός. Ubi fort. leg. ἐγκαύματα. Nam ap. schol. Nicand. Ther. v. 682 quod erat ὑπεκκαύματα, e cod. in ἀποκαύματα mutavit Schneid. ‖ Confusum c. ἔγκαυμα in l. Plut. (expresso e Platonico in Ἔγκαυμα cit.) Cat. min. c. 1, notavit Schneid., c. ὄγκωμα Hemst. l. c.]

[Ἔκκαυσις. V. Ἔκκαυμα.]

[Ἐκκαύστης. Suid. : Αἶθος, ὁ ἐκκαύστης. Kuster. : «Cum Porto malim ἡ ἔκκαυσις. Hesych. : Αἶθος, καῦμα».]

[Ἐκκαυστικός, ἡ, όν, Inflammans, Accendens. Ælian. V. H. 11, 12 : Ὡς οὖν ὑπὸ ἱρωμένου ἐραστῆ πεμφθὲν τὸ (l. πεμφθέντα) δῶρον ἐκκαυστικὸν τὸν πλακοῦντα διαγανακτήσασα ... ἡ Ξανθίππη ... κατεπάτησε, de placenta Socrati ab amasio Alcibiade missa.]

[Ἐκκαυχάομαι, Glorior. Eur. Bacch. 31 : Ὧν νιν οὕνεκα κτανεῖν Ζῆν' ἐξεκαυχῶνθ', ὅτι γάμους ἐψεύσατο.]

[Ἐκκαχλάζω, Effervesco. Apollon. Lex. H. v. Κωφόν : Μηδέπω ἐκκαχλάζοντι κύματι, ἀρχομένῳ δὲ μεγιόῦσθαι.]

[Ἐκκαχρύζω.] Ἐκκαχρύσω Hesych. exp. ἐκκοκκίσω, ἐκτινάξω, et συντρίψω, Grana eximam, Excutiam, Conteram. [Idem : Ἐκκοχύζειν, ἐκκοιτίζειν, vitiose pro ἐκκαχρύζειν, ἐκκοκκίζειν, ut conj. Heringa Obs. p. 214.]

Ἐκκάω et Ἐκκαίω, Exuro, [Accendo, Aduro, Exardo, Gl.], Extorreo. Theophr. C. Pl. 5, [10, 5] : Ἐκκαίει [Ἄποκ.] δὲ καὶ καύματα ἵνα καὶ βότρυν καὶ ἐλαίαν ἀποκάει [del.] καὶ ἄλλους καρπούς. [Ib. 3, 9, 5 : Ταῖς δ' οὖν ἀμπέλοις ἢ διὰ τεττάρων ἢ πλειόνων ἐτῶν παραβάλλουσι κύπρον· ὡ γὰρ δύνανται φέρειν δι' ἐλαττόνων, ἀλλ' ἐκκαίονται. Aristoph. Ran. 308 : Ὀδὶ δὲ εἴσας ὑπερπυρρίασέ σου (sic enim leg. cum libris nonnullis, versusque servo tribuendus cum Aristarcho apud schol.). Gloss. Br. ἐξεκαύθη κατὰ τὸ πρόσωπον, Erubuit, male quidem, quum irrideatur h. l. non rubor faciei sed τὸ πυρρὸν τοῦ κατατιλήσαντος ἑαυτοῦ. L. D.] Plato De LL. [Reip. 2, p. 361, E] : Ἐκκαυθήσεται τὸν ὀφθαλμὸν [τῷφῷ.], Oculi ei cautere exurentur. [Gorg. p. 473, C : Ἐὰν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκάηται. Hemst. Parthenius c. 20 : Λέγεται ... βιαζόμενον ἐκκαῆναι τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ τοῦ Οἰνοπίωνος. Activo Eur. Cycl. 633 : Ἐκκαίειν τὸ φῶς Κύκλωπος· 657 : Ἐκκαίετε τὴν ὀφρῦν θηρός.] || Item Accendo, Inflammo, Excito. [Proprie Herodot. 4, 134 : Ἐκκαύσαντας τὰ πυρά. Schweigh. Theophr. C. Pl. 9, 3, 3 : Πρὸ ἡλίου δύνοντος ἐκκεκαυμένη ... πυρά. Aret. Tard. m. cur. 2 extr., p. 136=151 : Πυρὶ ἐκείλον γὰρ ἐς δύναμιν λευκὸς ἐλλέβορος καὶ ὅ,τιπερ πῦρ ἐργάζεται ἐκκαῖον. Hesych. : Ῥιπίδα, ᾧ τὸ πῦρ ἐκκαίουσι, ut correxit Piers. præf. ad Mœr. p. xxi. Phryn. Bekk. An. p. 40, 18 : Ἐκζωπυρεῖν πῦρ, τὸ ἐκκαίειν πῦρ ἢ φυσῶντα ἢ ῥιπίζοντα. Partic. aor. ἐκκέας utuntur Eur. Rhes. 97 : Ἐκκέαντες πύρσ' ἐπ' εὐσέλμων νεῶν· Aristoph. Pac. 1133 : Ἐκκέας τῶν ξύλων ἅττ' ἂν ᾖ δανότατα. Hesych. : Ἐκκαίας, ἐκκαύσας. Cui ἐκκέας restituit Piers. ad Mœr. p. 231, B.] Metaph., Polyb. 5, p. 105 [c. 108, 5] : Οὕτως ἐξέκαιε τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἐπιβολὴν τῷ βασιλεῖ ταύτην συνεχῶς. Item ἐκκαίειν πόλεμον, Accendere et excitare bellum. Idem 2, [1, 3] : Τὸν προσαγορευθέντα Λιθυκὸν πόλεμον ἐξέκαυσαν. [Et similiter alibi.] Qua metaph. et Plut. utitur in Pericle [c. 32, Ages. 31, etc.] Idem in Fab. [c. 7] : Μᾶλλον ἐκκαῦσαι τὴν πρὸς αὐτὸν ὀργὴν τῶν Ῥωμαίων. Et in pass. [Ἐκκαίομαι, Exardeo, Exuro, Torresco. Ἐκκαίεται, Ardescit, Gl.], Ἐξεκαύθη πόλεμος, ea metaph., qua Latine Exarsit bellum. [Mor. p. 855, F : Τὸν πόλεμον ὑπὸ τοῦ Περικλέους ἐκκεκαῦσθαι. Diodor. 5, 11 : Τῆς διαφορᾶς ἀεὶ μᾶλλον ἐκκαιομένης, ubi nonnulla Wessel. Plato Reip. 8, p. 556, A : Κακὸν ἐκκαόμενον ἀποσβεννύναι. Dionys. A. R. 7, 35 : Τοὺς θυμοὺς ἐξέκαυσε τῶν δημοτῶν. De hominibus ipsis Plut. Agid. c. 2 : Ἴσῃ φιλοτιμίᾳ πρός τε τὸν δῆμον ἑαυτοὺς καὶ τὸν δῆμον πρὸς ἑαυτοὺς ἐκκαύσαντες. Lucian. Alex. c. 30 : Ἐξέκαιον γοῦν τὸν ἄθλιον γέροντα. Sextus Adv. mus. 6, 10, p. 358, ab Hemst. cit. : Παρηγορεῖ (ἡ μουσική) τοὺς ὑπ' ὀργῆς ἐκκαιομένους. Ælian. N. A. epilog. : Ἔρως με σοφίας ... ἐξέκαυσεν. Alciphro 3, 67 : Οὕτως ἐξεκαύθην εἰς ἔρωτα. Proprie simul et figurate Charito 1, 1 : Τὸ γὰρ πῦρ (amantium) ἐξεκαίετο. Conf. Xenoph. Eph. 1, 9 et 14; 4, 5, Alciphro 3, 8. || Ἐκκαίω et ἐγκαίω confusa v. in Ἐγκαίω. Ἐκκεκαυμένος et ἐκκεκομμένος confusa notavit Barker. ad Etym. M. p. 1202, 11; ἐκκαυθεὶς et ἐκλυθεὶς ap. Suid. et al. lexicogrr. v. Ὡρακιάσας, ad quod voc. v. Kuster.]

[Ἐκκεδάννυμι. V. Ἐκσκεδάζω.]

Ἔκκειμαι, Expositus sum : ut ἐκκείμενος παῖς, ap. Herodot. [1, 110, 122], Puer expositus. Sic ap. Philon. V. M. 1 [vol. 2, p. 82, 47] : Ἐξορμῆσαι μετὰ τῶν θεραπαινίδων, ἔνθα ὁ παῖς ἐξέκειτο, Qua puer expositus erat. [Longus Past. proœm. : Παιδία ἐκκείμενα· 1, 3 : Πῶς εὗρεν ἐκκείμενον· 8 : Ἐκκείμενον αὐτὸν αἰξ ἀνέθρεψεν.] Dicitur et scopus ἐκκεῖσθαι, Expositus esse oculis collimantium, ut ad eum tendant. Plut. [Mor. p. 5, D] : Καὶ ὁ πολὺς πλοῦτος σκοπὸς ἔκκειται τοῖς βουλομένοις βαλάντια τοξεύειν. [Aristot. Polit. 7, 13 init. : Ἐνίοτε γὰρ ὁ μὲν σκοπὸς ἔκκειται καλῶς. Strabo 5, p. 223 : Ὥστε μὴ λάφυρον ἕτοιμον ἐκκεῖσθαι τοῖς ἐπιπλεύσασιν. Hemst.] Unde metaph. dicitur aliquis ἐκκεῖσθαι rebus adversis, i. e. Expositus eis esse, et quasi obnoxius, Synes. Ep. 44 [p. 183, D] : Ἕλξη σιγῶν, καὶ ἐκκείσῃ τῇ δίκῃ, Exponeris supplicio. Ἐκκεῖσθαι interdum Expositum esse et patere. Synes. Ep. 154 : Ῥήτορσιν ἅμα καὶ φιλοσόφοις ἐκκείσεται, Expositus erit. Idem De insomn. [p. 130, B] : Μήτε μολύνεσθαι δήμοις βεβήλοις ἐκκείμενα, Exposita et patentia populis profanis. Sic fere a Lucano dicitur Expositum cunctis nullique negatum numen. Sed et amicis ἐκκεῖσθαι dicimur itidem pro Expositi esse et prompti, vel etiam eis patere. Synes. Ep. 57 [p. 197, A] : Πᾶσι δὲ ἐκκείμενος ἐφ' ᾧ προσαναλάσεσθαι καὶ τὰ κατ' αὐτὸν ἕκαστον ὁλοφύρεσθαι, Omnibus autem expositus sum, ut conquerantur apud me. Id. Ep. 95 : Τὸ μὴ ἀγνοεῖσθαι παρὰ σοῦ τὴν ἑνστασιν ἡμῶν, ὅτι μόνῳ σοι τῶν ζώντων ἐκκείμεθα, Tibi uni expositi et prompti sumus : sicut Cic. dicit Fidem suam alicui promptam expositamque præbere. [Alciphro 3, 29 : Ἐκκείμαι γὰρ τοῖς βουλομένοις τἀμὰ σφετερίζεσθαι. Aliter Themist. Or. 1, p. 5, B : Καὶ γὰρ αἰσχρὸν ὑπολαμβάνειν τοὺς μὲν Ὀλυμπίασιν ἀθλητὰς εὖ μάλα φυλάττειν αὐτοὺς καὶ διαίτῃ καὶ γυμνα-

σίοις, τὸν δὲ τῆς οἰκουμένης ἀγωνιστὴν ἀβόλακτον ἐκκεῖσθαι ταῖς ἡδοναῖς. Eust. Opusc. p. 28, 88 : Ἐκκεῖσθαι ἀθύρμασι καὶ παίζειν καὶ παίζεσθαι. Anon. ap. Suid. v. Ἐκμελές : Ὅτι καὶ Θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς ἐκμελὴς ἦν καὶ πάσῃ ῥαθυμίᾳ ἐκκείμενος, Deditus. L. D.] Ἐκκεῖσθαι dicuntur etiam aliqua, quæ omnium oculis et omnium conspectui exposita sunt, s. quæ omnium oculis patent. [Ἐκκεῖσθαι ἐν ἀγορᾷ πρὸς ὠνήν· ita leg. ap. Suid. in Χυτρόπους. Hemst. Dionys. Art. rh. c. 10, 1, p. 374, 5 : Ἀλλ' ἐὰν μὲν ἁπλοῦν ᾖ τὸ ἦθος καὶ παντὶ τῷ ἰδεῖν ἐκκείμενον. Quomodo intelligendus videtur Synes. Dione p. 52, B : Οὐ γάρ ἐστιν ἡ ἀλήθεια πρᾶγμα ἐκκείμενον οὐδὲ καταβεβλημένον οὐδὲ θήρᾳ λῃπτὸν, quod Suidas v. Ἐκκείμεθα interpr. καταπεπρονημένον. Plut. Comp. Ages. c. Pomp. init. : Ἐκκειμένων οὖν τῶν βίων ἐπιδράμωμεν τῷ λόγῳ ταχέως τὰ ποιοῦντα τὰς διαφορὰς, Postquam vitam utriusque exposuimus. Pollux 5, 119 : Ἴδια τοῦ ἐπαίνου, ἁπλοῦς, ἄκακος, ἄδολος, ἄπλαστος, ἐκφανὴς, ἐκκείμενος, ἀκατάσκευος.] Ἐκκεῖσθαι dicuntur item rei, i. e. Pendere, h. e., ut Bud. interpr., non quum ambiguo causæ eventu in reatu sunt, sed quum eorum nomina in programmate, i. e. tabella pendula, publice proponuntur atque suspenduntur. Sic Sueton. dicit Claudium Cæsarem venalem pependisse : sic Lamprid. in Alexandro, Edictum pendere. Sic rursum Suet. in Domitiano, Reos, qui ante quinquennium proximum apud ærarium pependissent. Et Plin. Epist. de Junio Basso accusato sub Vespasiano, Ad senatum remissus, diu pependit : tandem absolutus vindicatusque est. Sic in Pandectis Suspendi crimen dicitur. Inde illud Ciceronis Pro Cluentio, Hærebant in tabulis publicis reus et accusator. Demosth. [p. 548, 3] hunc quoque morem proponendi programmatis indicat : Οὐδενὸς ἕνεκα αὐτὸν ἐμισθώσατο πλὴν ἵνα ἐκκέοιτο πρὸ τῶν ἐπωνύμων, καὶ πάντες ὁρῷεν, Εὐκτήμων Λουσιεὺς ἐγράψατο Δημοσθένην Πυανέα [Παιανιέα] λειποταξίου· ibi enim ἐκκέοιτο significat Expositum esset et proscriptum. Sic idem Dem. [p. 1324, 10] : Ἐξέκειτο δὲ πολὺν χρόνον ἔμπροσθεν τοῦ συνεδρίου ἡ φάσις, Diu pendebat. Hi ἐκκείμενοι rei dicuntur etiam φαινόμενοι, ut docet Bud. p. 210. [|| Expositum i. e. legatum esse. Strabo 15, p. 707 : Τοῖς δ' ὁπλοποιοῖς καὶ ναυπηγοῖς μισθοὶ καὶ τροφαὶ παρὰ τοῦ βασιλέως ἔκκεινται· μόνῳ γὰρ ἐργάζονται. || Prominere. Soph. Antig. 1101 : Μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς. Schol. : Ἐκ τοῦ λίπους τῆς καλυπτούσης αὐτοὺς πιμελῆς ἐξέπιπτον. Dio Cass. 74, 10 : Πύργοι τε πολλοὶ καὶ μεγάλοι ἔξω ἐκκείμενοι. Strabo 8, p. 363 : Ἐν δὲ τῷ κόλπῳ τῆς παραλίας τὸ μὲν Ταίναρον ἀκτή ἐστιν ἐκκειμένη, Litus in mare porrectum. Id. 5, p. 246 : Ἐχόμενον δὲ ὁρούριόν ἐστιν Ἡράκλειον, ἐκκειμένην εἰς τὴν θάλασσαν ἄκραν ἔχον. Philostr. Imag. 2, 17 : Τὰ γὰρ ἐσχισμένα τῆς νήσου παραπλήσιά που ὁρᾷς καὶ ἀλλήλοις ξύμμετρα καὶ οἷα ἐναρμόσαι κοῖλα ἐκκειμένοις· 20, p. 844, v. ult. : Οὐτωσὶ γὰρ συνιζηκότος συμπίπτουσί τε ἀλλήλαις καὶ οὐδὲν τῶν ἐκκειμένων ἐπιθαλοῦσιν· 1, p. 810, 9 : Ἀλλ' οὐ βούλεται γεγράφθαι δοκεῖν ἡ θεὸς, ἐκκειται δὲ οἷα λαβέσθαι· cui Jacobsius contulit l. anon. Guelf. Ms. : Ἐκκεινται γὰρ καί εἰσιν οἷα λαβέσθαι (τὰ γλύμματα). || Incerta signif. in schol. Ven. Aristoph. Pac. 346 : Διπλῆ καὶ (addendum videtur εἴσθεσις) τῶν ὁμοίων ἐκκαίδεκα κώλων, ὧν ὁ μὲν πρῶτός ἐστι στίχος τροχαϊκὸς ἐκκείμενος (tetram. catal., Εἰ γὰρ ἐγένοιτ' ἰδεῖν ταύτην μέ ποτε τὴν ἡμέραν). Et paullo post : Ἡ μὲν πρόοδός (l. πρώοδός) ἐστιν ἐκ διστι (l. διστιχίας) ὁμοίως ἐκκειμένης (item duorum troch. tetram. catalecticorum). Vulgata ad Ach. 1214 : Διπλῆ καὶ δυάδες τρεῖς, δικώλους ἔχουσαι τὰς περιόδους, ἐξ ἰάμβου τριμέτρου ἐκκειμένου. Conjicio dici Expositum s. commune et vulgare genus versuum. L. Dindorf.]

[Ἐκκειμένως, Exposite, Aperte. Ἐκκ. τοῦ ἤθους καὶ ἀπανούργως ἔχων. Philostr. De V. S. 2, 14, p. 597, v. 25. Hemst. Libri ἐγκ.]

[Ἐκκεινόω. V. Ἐκκενόω.]

[Ἐκκείρω, Detondeo. Sophocl. fr. OEnom. apud Athen. 9, p. 410, C : Σκυθιστὶ χειρόμακτρον ἐκκεκαρμένος. Apoll. Rh. 4, 1033 : Ἐκ θήρος οὐλοὺν ἀνδρῶν κείρατε γηγενέων· et Nicol. Dam. p. 453 : Τὰς κόμας ἐξέκειραν, cit. Wakef. Schol. Vat. Eur. Tro. 141 : Τῇ ξυρήκει κουρᾷ ἐκκαρθεῖσα τὴν πενθίμην κεφαλήν. L. D.]

[Ἐκκεκαλυμμένως, Aperte. Niceph. Greg. Hist. 6, 7, 1, p. 117, B : Διαλοιδορουμένων αὐτῷ ὑπ' ὀδόντα μὲν καὶ λάθρα πρῶτον, ἐκκ. δ' ἔπειτα. Boiss. Id. 15, 12, p. 498, D : Ἦσαν δ' οἱ καὶ ἐκκ. ἐς προὔπτον ἑλοιδορεῦντο τάνδρί. L. D. Chrysost. In Matth. t. 1, p. 818, C et 834, D. Hasz.]

[Ἐκκεκλασμένως. Galen. Gloss. p. 562 : Σκεπαρνηδὸν, ἐκκ. Vertitur Effracte. V. Σκέπαρνον.]

Ἐκκέλευθος, Devius, Lycophr. [1162 : Λαθραῖα κἀκκέλευθα παπταλώμεναι. Alii recte καττκέλευθα, i. e. κατὰ κέλευθα, s., ut expl. schol., κατὰ τὰς ὁδούς.]

Ἐκκέλευστος, ap. Suid. legitur sine expositione : tantum enim hoc affert ex., Καὶ κατήγορος ἐκκέλευστος ὃς ἂν μὴ γράψηται, παρανομῶν ἑάλωκεν. Ita enim vet. Cod. habet. At vulg. ed. παρανόμων, ut et Synesii edita exemplaria, e quo desumptus est hic l. Sic enim ille, Epist. 73 [p. 221, B] : Καὶ κατήγορος ἐκκέλευστος· ὃς δ' ἂν μὴ γράψηται παρανόμων, ἑάλωκεν. Sunt qui interpr. Invitus : alii Subornatus. [Melius forte legetur ἐγκέλευστος. Hemst. Idem : « Ἐκκελεύειν habet Tim. Locr. p. 104, A, modo vitio vacet. » Quo l. ἐγκελεύομεναι dederunt libri meliores.]

Ἐκκελληρίζω, Evoco. Hesych. enim Ἐκκεκελλήρικεν affert pro ἐκκέκληκεν. [Conjecturas intt. v. ap. ipsos.]

Ἐκκενόω, Evacuo, Exinanio [Gl.], usitatius quam ἀποκενόω. Exp. etiam Exhaurio. [V. Pollux in Ἐκκανάσσω cit. Schol. Aristoph. Eq. 105 : Ἐγκάναξον) ἔγχει, ἐγκένωσον. Ἐκκένωτον conj. Kust.] In VV. LL. affertur ex LXX Ezech. 5, [2] : Ἐκκενώσω μάχαιραν, pro Nudabo ensem. [Æsch. Sept. 330 : Βοᾷ δ' ἐκκενουμένα πόλις· Pers. 549 : Νῦν δὴ πρόπασα μὲν στένει γαῖ' Ἀσὶς ἐκκενουμένα. V. in fine in forma Ion. Aristoph. Ran. 1070 : Εἶτ' αὖ λαλιὰν ἐπιτηδεῦσαι καὶ στωμυλίαν ἐδίδαξας, ἣ ξεκένωσεν τάς τε παλαίστρας καὶ τὰς πυγὰς ἐνίτρυφε τῶν μειρακίων. Plato Protag. p. 315, D : Καὶ τοῦτο (τὸ οἴκημα) ἐκκενώσας ξένος κατάλυσιν πεποίηκεν. Leonid. Al. Anth. Pal. 6, 326, 4 : Ἰοὺς γὰρ πλήθοντας ἀεὶ λαγόνεσσι φαρέτρης δορκάσι καὶ βαλίαις ἐξεκένωσ' ἐλάφοις. Theocr. 16, 40 : Ἀλλ' οὔ σφιν τῶν ἦθος ἐπὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῦ Ἀχέροντος, Evacuarunt, Effuderunt. Dio Cass. 38, 45, ab Hemst. cit. : Ὁρμὴ ἄμετρος ἐκκενοῦται ῥᾳδίως· 59, 2 : Τοὺς θησαυροὺς ... διὰ βραχυτάτου ἐξεκένωσε. Heliodor. De chrysopœia ap. Fabr. B. Gr. vol. 8, p. 125, v. 245 : Τὸν πλοῦτον ἐκκενοῦντες εἰς αὐτούς. Hesych. : Ἐξεκενώθη, κατηντλήθη. Callim. fr. 424 Ern., ap. gramm. De barbarismo post Ammon. p. 197 : Μητέρας ἐξεκένωσαν, Matres orbarunt (infantibus interficiendis). Cum genit. Anth. Pal. App. 304, 3 : Πολλῶν τὸ λουτρὸν αἴτιον ὠφελημάτων· ... χολῆς περιττὸν ἐκκενοῖ τῶν ἐγκάτων. || Forma Ion. Æsch. Pers. 761 : Τοιγάρ σφιν ἔργον ἐστὶν ἐξειργασμένον, ... οἷον οὐδέπω τόδ' ἄστυ Σούσων ἐξεκένωσεν πεσόν.]

Ἐκκεντέω, s. Ἐκκεντάω [?], Pungo, Stimulo. [Polyb. 5, 56, 12 : Μικρὸν ἀποτεύσαντος τοῦ βασιλέως ὡς ἐπί τι τῶν ἀναγκαίων, ἐξεκέντησαν, Confoderunt, Percusserunt. Conf. 15, 33, 4; 25, 8, 6. Polyæn. 5, 3, 8, a Boiss. cit. : Ἄνδρας τῶν διακοσίων πλείονας ἐξεκέντησαν. Basil. M. vol. 1, p. 75, D : Ὧν (hirundinis pullorum) ἐάν τις ἐκκεντήσῃ τὰ ὄμματα, ex Aristot. H. A. 6, 5 vel De gener. anim. 4, 6, p. 774, 32, qui sic etiam H. A. 2, 17, p. 508, 6 : Ἐὰν γάρ τις ἐκκεντήσῃ τὰ ὄμματα τῶν ὀρνέων. L. D.] Pro quo dicitur et Ἐκκεντίζω, si vulg. Lexicis credimus. [Diodor. 19, 11 ed. Bas. ἐκκεντίσαι pro ἐκκεντῆσαι. Cit. Wakef. Alio vitio, ut videtur, Eust. Opusc. p. 108, 7 : Ἐξεκέντει καὶ ὁ Φινεὺς, εἴ τίς που κακὸς ἦν, καὶ ὁ ἐκκυντῶν σειρομάστης ὑμνεῖται. L. Dindorf.]

[Ἐκκέντησις, εως, ἡ, Effossio, Excisio. Euseb. H. E. 8, 12, p. 251 : Μετὰ τὴν ἐκκέντησιν (oculorum).]

[Ἐκκεντρίζω, i. q. ἐκκεντέω, Pungo. Alex. Trall. 7, p. 308 : Ἐάν τις αὐτοὺς (testiculos gallorum) ὀπτουμένους (sic) βελόνῃ ἐκκεντρίσῃ. Cit. Weigel., qui suspicabatur ἐκκεντίσῃ, quod scribendum ἐκκεντήσῃ.]

[Ἐκκεντροεπίκυκλος, ὁ, ἡ, Epicyclius extra centrum. Proculus Hypotyp. p. 12, 23 : Καὶ εἰώθασι τὴν τοιαύτην ὑπόθεσιν καλεῖν ἐκκεντροεπίκυκλον. Ib. p. 33, 3, eliso o legitur ἐκκεντρεπ. Hasz.]

[Ἔκκεντρος, ὁ, ἡ, Qui est extra centrum. Geminus Elem. astron. p. 5, A : Νυνὶ δὲ κατώτερον φέρεται ὁ ἥλιος

καὶ ἐπὶ ἐκκέντρου κύκλου κινεῖται. Niceph. Blemm. p. 251. Mart. Capella 8, p. 287 : « Quo fit ut terra solaris circuli centrum non sit, sed eccentros habeatur ». Et ib. p. 299. L. D. Ptolem. Magn. Constr. t. 2, p. 368, 2 : Τὴν μὲν (ἀνωμαλίαν) πρὸς τὰ μέρη τοῦ ζωδιακοῦ παρὰ τὸν ἔκκεντρον κύκλον. Vertit Halma : *L'une relativement aux portions du zodiaque à cause du cercle excentrique*. Τοῦ ἐκκέντρου ib. p. 313, 21 et 24; p. 325, 10; 353, 26; 391, 7, et alibi. Τῶν ἐκκέντρων ib. p. 376, 11. Unde Jo. Philop. De creat. mundi p. 103, 19 : Ἐκκέντρους τινὰς αὐτοῖς σφαίρας ἐπινοεῖ (Ptolemæus), μὴ τῷ αὐτῷ κέντρῳ τὰς ἐννέα χρωμένας. Hase.]

[Ἐκκεντρότης, ητος, ἡ, Egressio ex centro. Geminus l. c. D : Ὁ μὲν οὖν ἥλιος διὰ παντὸς ἰσοταχῶς κινεῖται· διὰ δὲ τὴν ἐκκεντρότητα τῆς ἡλιακῆς σφαίρας ἐν ἀνίσοις χρόνοις διαπορεύεται τὰ τοῦ ζωδιακοῦ τεταρτημόρια. Et ibid. p. 6, A, B. L. Diod. Iamblich. V. Pyth. c. 6, 31, p. 24=70 : Περὶ ... σφαιρῶν τε καὶ ἀστέρων κινήσεως παντοίας, ἐπιπροσθήσεών τε καὶ ὑπολείψεων καὶ ἀνωμαλιῶν ἐκκεντροτήτων τε. Ptolem. Magn. Constr. p. 240, 244, 245, et alibi.]

Ἐκκένωσις, εως, ἡ, pro κένωσις, Exinanitio [Gl.], Evacuatio. Exp. et Egestio sicut ἐκκενόω, Egero. [Encom. in depos. zonæ S. Mariæ in Combef. Hist. Monothel. p. 790, D : Ὥσπερ εὐωδία μύρου πολυτελοῦς οὐκ εὐθὺς μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ σκεύους ἐκκένωσιν ἐξαφανίζεται τοῦ μύρου. L. D. Euseb. Dem. ev. p. 216, A : Τῆς αὐτοῦ ἐκκενώσεως τὰ πάντα, ὁρατά τε καὶ ἀόρατα ... μετασχόντα, ἀναλόγως κατηξίωται μετουσίας. Alia figura Chrysost. t. 5, p. 434, 31 : Ἰσοστάσιος πρὸς τὴν ἐκκένωσιν τῆς ἐπιρροῆς ἡ μάχη. Hase.]

Ἐκκεραΐζω, Diripio, Populor. Ex Epigr. [Zonæ Anth. Pal. 9, 312, 2 : Γηραλέαν δ' ἐκκεραΐζε πίτυν, Exstirpa. Callim. H. Cer. 50 : Πότνια Δήμητερ, τᾶς ἱερὸν ἐκκεραΐζεις. Schaef. Aor. Method. Conv. virg. p. 208, 4 : Ἂς ἡμεῖς συμμαχίᾳ Χριστοῦ ἐκκεραίσασαι λήψεσθε. Passiv. ib. p. 207, 5 : Πολυτρόπως ἐκκεραΐζομένης τοῦ δράκοντος τῆς ἰσχύος. Hase.]

Ἐκκεράννῡμι, sive Ἐκκερανnύω, Effundendo misceo. Athen. 2, [p. 38, A], περὶ τριπόδων ἀπόρων s. κρατήρων loquens : Εἰς οὓς τὸν οἶνον ἐξεκεράννυον. [Nisi forte leg. ἐκεράννυον.]

[Ἐκκερδαίνω, Lucrum facio, Anthol. Lex. Gr.-Lat. ap. P. Baldvin. 1611. Anon. Haud dubie mendum est pro κερδαίνω.]

[Ἐκκεχῡμένως, Effuse, Profuse. Plato Euthyphr. p. 3, D : Ἐγὼ δὲ φοβοῦμαι μὴ ὑπὸ φιλανθρωπίας δοκῶ αὐτοῖς ὅ,τι περ ἔχω ἐκκ. παντὶ ἀνδρὶ λέγειν. Aristæn. 2, 16 : Αἶαν ἐκκ. ἠγάπων, ubi v. Abresch. Boiss. Isocr. De antid. p. 471, 222 ed. Bekk. (393, 208 ed. Berol.) : Ἄνδρες δὲ γενόμενοι τούτων διήνεγκαν καὶ μετῆλλαξαν τὴν φρόνησιν τῷ τοὺς μὲν ἐκκ. ζῆν καὶ ῥαθύμως, τοὺς δὲ τοῖς τε πράγμασι καὶ σφίσιν αὐτοῖς προσέχειν τὸν νοῦν. Iamblich. V. Pyth. c. 27, 123, p. 264 : Ἀπὸ δὲ τῶν ἐκκ. πρὸς τὰ πένθη διακειμένων, i. q. antea πολυτελῶς, et contrarium adv. ἀφελῶς. Pollux 3, 129. V. Ἐκλελυμένως.]

[Ἐκκηλέω, Demulceo. Hesych. : Ἐξεκλέμησεν, ἐξηύλησεν, ἔθελξεν. Salmas. conj. Ἐξεκήλησεν.]

[Ἐκκηραίνω, Perdo. Æschyl. Eum. 128 : Ὕπνος πόνος τε κύριοι συνωμότται δεινῆς δρακαίνης ἐξεκήρανεν μένος. Schol. expl. παρεῖλοντο. Hesych. : Ἐξεκήρανεν, ἐξέφθειρεν. Idem Κηραίνει inter alia exp. φθείρει.]

[Ἐκκηρῐόω, Obstupefacio, Percello. Hesych. : Ἐξεκηρόωσας, ἐξέστησας, quod per ι scrib. vidit Kust., coll. ejusd. gll. Ἐκηριώθη et Κηριοῦσθαι, de quibus v. in Κηριόω. Id. vitiose : Ἐκκεκληρωμένη, ἐκπεπληγμένη, ἐξω τῆς ψυχῆς γεγονυῖα.]

[Ἐκκηρυγμός, ὁ, Ejectio per præconem. Schol. Ven. Hom. Il. Φ, 575 : Παιγμὸς, ἐμπαιγμὸς, κηρυγμὸς, ἐκκηρυγμός.]

[Ἐκκηρῡκεύομαι, Per præconem me dedo. Pollux 1, 168 : Ἀπεῖπον, ἀπηγόρευσαν, χεῖρας ἀνέτειναν, ἐξεκηρυκεύσαντο, ἐνέδοσαν. Recte cod. ἐπεκηρ.]

Ἐκκήρυκτος, ὁ, ἡ, Voce præconis exterminatus, Præconis voce publice expulsus et exactus. Metaph. autem Dionys. dicit, Ἐκκήρυκτος τῇ θεολογίᾳ πᾶς ὁ ἀλλοτριπίσκοπος, q. d. Theologicorum præconum voce exigitur et exterminatur, A theologia ejicitur et condemnatur. [Consbrtio abdicatus, Euseb. H. E. 6, 43 : A Τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ἐκκήρυκτον ποιήσασθαι τὸν τῆς αἱρέσεως ἀρχηγόν. Excommunicatus, Basil. Ep. 55, vol. 3, p. 150, A : Οἱ δεχόμενοί σε ἐκκήρυκτοι κατὰ πᾶσαν ἐκκλησίαν γενήσονται· 270, p. 416, E : Καὶ αὐτὸν δὲ ἐκεῖνον ἐξόρισον τῶν εὐχῶν καὶ ἐκκήρυκτον ποίησον· 288, p. 427, A : Λοιπὸν ἔστω ἐκκήρυκτος. Ducang. Hesych. et Suid. : Ἐκκ., ἀπόβλητος. Jerem. 22, 30 : Γράψον τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐκκήρυκτον ἀνθρωπον. Mich. Glycas Ep. 16 in Fontani Anecd. p. 198 : Ὡς πατραλοίας ἐκκήρυκτος γέγονε. Photius Erotem. p. 72 : Ὁ δὲ αὐτὸς ἐκκήρυκτος Ὠριγένης. Alia v. ap. Suicer. p. 1048-9. L. Diod.]

[Ἐκκήρυξις, εως, ἡ, Præconium, Nuntius. Marm. Par. Ep. 17, ap. Boeckh. C. I. vol. 2, p. 301, 31 : Ἀφ' οὗ [ἐ]ν Ἐλευσῖνι ὁ γυμνικὸς [ἀγὼν ἐτέθη, κ]α[ὶ θ]υ[σία βρέφους ἀνθρώπου κ]αὶ τὰ Λύκαια ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐγένετο καὶ [αἱ ἐ]κκ[ηρύξεις τοῦ] Λυκάονος ἐδόθησαν [ἐν] τοῖς Ἕλλ[η]σι[ν]. Sic enim lacunam explendam conjicit Boeckh. L. D.]

Ἐκκηρύττω, Voce præconis extermino, Edicto per præconem publicato expello. Æschin. [p. 90, 25] : Ἐξεκήρυξαν ἐκ τῆς πόλεως, Voce præconis ejecerunt B ex urbe, Per præconem exilium ei denuntiarunt. [Soph. OEd. C. 430 : Ἀλλ' ἀνάστατος αὐτοῖν ἐπέμφθην κἀξεκηρύχθην φυγάς· Antig. 27 : Τὸν δ' ἀθλίως θανόντα Πολυνείκους νέκυν ἀστοῖσί φασιν ἐκκεκηρῦχθαι τὸ μὴ τάφῳ καλύψαι μηδὲ κωκῦσαί τινα· conf. ib. 203. Herodot. 3, 148 : Οἱ δ' ὑπακούσαντες ἐξεκήρυξαν Μαιάνδριον, ubi v. Wessel. Æneas Tact. c. 10, p. 30 : Διὰ χρόνου δέ τινος, ὅσοι ἂν ταλαπείριοι αὐτῶν ὦσιν, ἐκκηρύττεσθαι. Plato Leg. 11, p. 929, B : Κατηγορείτω δὲ ἐν τούτοις, διδάσκων ὡς ἄξιος ἅπασιν ἐκ τοῦ γένους ἐκκεκηρῦχθαι. Diodor. 14, 97 : Πολλοὺς μὲν ἐφόνευσαν, τοὺς δὲ διαφυγόντας ἐξεκήρυξαν. Polyb. 4, 21, 8 : Οἱ μὲν ἄλλοι ... αὐτοὺς ἐξεκήρυξαν. Signif. translata Lucian. Pseudolog. c. 11 : Σὺ δὲ ἐξέκλεισας τοῦτο (voc. ἀποφράς) αὐθὺς καὶ ἐξεκήρυξας τοῦ Ἑλληνικοῦ. || Usum eccles. de excludendo e communione fidelium s. excommunicando explicuit Suicer. vol. 1, p. 1049.]

[Ἐκκῑνᾰιδίζομαι, Cinædus fio. Dio Cass. 50, 27 : Ἐπειδὴ δὲ ὅπλων καὶ μάχης δεῖ, τί τις ἂν αὐτοῦ φοβηθείη; τὴν ἀκμὴν τοῦ σώματος; ἀλλὰ παρήβηκε καὶ ἐκτέθηλυται. Τὴν ῥώμην τῆς γνώμης; ἀλλὰ γυναικίζει καὶ ἐκκεκινᾰίδισται.]

[Ἐκκῑνέω, Moveo, Excito. Soph. Tr. 979 : Οὐ μὴ 'ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον, κἀκκινήσεις κἀναστήσεις φοιτάδα δεινὴν νόσον; 1242 : Οἴμοι, τάχ', ὡς ἔοικας, ὡς νοσεῖς φρένας. — Σὺ γάρ μ' ἀπευναστοῦντος ἐκκινεῖς κακῶς· OEd. T. 354 : Οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε τὸ ῥῆμα; El. 567 : Πατήρ ποθ' οὑμὸς ... θεᾶς παίζων κατ' ἄλσος ἐξεκίνησεν ποδοῖν ... ἅλαφον. Plut. Mor. p. 631, D : Τοῖς δὲ σκώμμασιν ἔστιν ὅτε μᾶλλον ἢ ταῖς λοιδορίαις ἐκκινούμεθα. Sext. Emp. Adv. phys. p. 557, 3 : Τελέως δέ ἐστιν ἄλογον τὸ κατὰ τύχην πάντα τοῖς αὐτοῖς ἐπιβάλλειν ἰδιώμασιν, ἀλλὰ μὴ φυσικῶς οὕτως ἐκκινεῖσθαι, cit. Hemst. Confus. c. ἐκκυνέω v. in illo.]

[Ἐκκῐρρόω, Flavesco, Fio gilvus. Hippiatr. p. 253, 2 : Οἱ στρογγύλην ἔχοντες (τὴν ὁπλὴν) καὶ ἐκκεκιρρωκότες τὰ κατ' ὄνυχα τῆς ὁπλῆς, μαλακοὶ καὶ πονηροί. Hase.]

[Ἐκκλάζω, Cum clangore emitto. Eur. Ion. 1204 : Ἐκ δ' ἐκλαγξ' ὅπα ἀξύνετον αἰάζουσα.]

[Ἐκκλάω, Frango. Plato Reip. 10, p. 611, D : Ὥσπερ οἱ τὸν θαλάττιον Γλαῦκον ὁρῶντες οὐκ ἂν ἴτι ῥᾳδίως αὐτοῦ D ἴδοιεν τὴν ἀρχαίαν φύσιν, ὑπὸ τοῦ τὰ παλαιὰ τοῦ σώματος μέρη τὰ μὲν ἐκκεκλάσθαι, τὰ δὲ συντετρίφθαι. Alciphro 2, 4, p. 326, 73 : Ἐκκλωμένης κώπης. Levit. 1, 17 : Καὶ ἐκκλάσει αὐτὸ (de hostia loquitur) ἀπὸ τῶν πτερύγων. Ep. ad Rom. 11, 17 : Εἰ δέ τινες τῶν κλάδων ἐξεκλάσθησαν, et ib. 19, 20. De osse fracto vel luxato Suid. et Hesych. in Ἐκκοκκίζω citandi. Pausan. 8, 40, 2, a Valck. cit. : Ἐκκλᾶ τὸν ἐν τῷ ποδὶ τοῦ ἀνταγωνιζομένου ὀάκτυλον. Figurate Plut. Mor. p. 762, F : Ἅμα τῷ καλὸν ἰδεῖν ... τὸ θράσος ἐκκέκλασται καὶ κατακέκοπται οἱ τὸ τῆς ψυχῆς γαῦρον. Ib. 671, A : Λέγουσι δὲ καὶ τὰ ὄμματα τῶν ὄφεων οὕτως ἐκκεκλάσθαι καὶ κατεσπάσθαι ταῖς ὄψεσιν, ὥστε μηδενὸς ἀντιλαμβάνεσθαι μηδέποτε τῶν ἄνω μηδὲ προσορᾶν τὸν οὐρανόν, ἐγκεκλάσθαι restituit Wyttenb., cujus confusionis ex. exhibuimus in Ἐγκλάω. ᾶ]

Ἐκκλείω, Excludo [Gl.], Secludo. [Polyb. 25, 1, 10 : Ἑτέρων αὐτοὺς ἐκκεκλεικότων τῆς πόλεως. Eur. Herc. F. 330 : Νῦν γὰρ ἐκκεκλείσμεθα (ædibus).] Ἐκκλείω σε τοῦ οἰκήματος, Excludo te domicilio, VV. LL.

Ἐξίκλειον λόγου τυγχάνειν, Arcebant a concione. [Ex Demosth. p. 349, 5. Metaph. it. Æschin. p. 42, 28 : Καὶ προσέθηκέ τι τοιοῦτον ἐνθύμημα τῷ λόγῳ ὅτι πρῶτος ἐπιστομίσαι τοὺς τὴν εἰρήνην ἐκκλείοντας, Impedientes. Polyb. 17, 8, 2 : Βουλόμενος ἐκκλεῖσαι τῷ καιρῷ τήν τε τῶν Ἀχαιῶν καὶ τὴν τῶν Αἰτωλῶν κατηγορίαν. Id. fr. hist. 43, ap. Suid. v. Ἐκκλείουσι, quod interpr. κωλύουσιν, εἴργουσιν : Ἐπεὶ τὸν Φίλιππον ἐκκλείουσιν οἱ καιροί. Idem : Ἐκκλείεται, ἐμποδίζεται. « Ἐκκλείεται ἡ πάροδος ἡ εἰς τὴν Χερρόνησον διὰ τῆς πόλεως ταύτης. » Diodor. 3, 16, ab Hemst. cit. : Ἐπὰν δὲ ... τὴν εἰωθυῖαν θήραν τῶν ἰχθύων ἐκκλείσῃ τὸ ἀδύνατον, Quando piscaturæ facultas adempta est. Id. 4, 32 : Ἀναμένων δὲ ... δύναμιν ἀξιόλογον συναγαγεῖν ἐξεκλείσθη διὰ τὴν ὀξύτητα τῶν καιρῶν· 18, 3 : Ἃς (terras) Ἀλέξανδρος οὐκ ἐπῆλθεν ἐκκλεισθεὶς ὑπὸ τῶν καιρῶν. Et cum genit. Æschin. p. 39, 23 : Τῆς συμμαχίας ἐκκλείων αὐτόν· 64, 19 : Τὸν Κιρσοβλέπτην ἐξέκλεισε τῶν ὅρκων. Demosth. p. 1099, 7 : Ἐπεὶ πῶς οὐκ ἐκκλείεται εἰς ἕκαστος ὑμῶν τῆς κατὰ γένος ἀγχιστείας; || De forma Ion. HSt. :] Ἐκκληίζω pro ἐκκλείω, Excludo, ex Herodoto affertur [1, 144] : Ἐξεκλήϊσαν τῆς μετοχῆς, A participatione excluserunt. Pass. Id. [1, 31] : Ἐκκληϊζόμενοι τῇ ὥρῃ. [Ἐκκληιόμενοι præbuerunt libri meliores, ut præs. sit Ἐκκληίω vel Ἐκκλῄω. Quæ forma Ion. dial. communis est cum Atthide antiquiori, ut Eur. Or. 1133, Ἐκκλῄσομεν σφᾶς ἄλλον ἄλλοσε στέγης libri emendatiores exhibent pro ἐκκλείσομεν. Falsa enim videtur opinio Buttmanni Gr. vol. 2, p. 169 distinguentis inter ἐκκληίω Ion., quod ι producat, et Att. ἐκκλῄω.]

Ἐκκλέπτω, Furto eripio, Furtim eripio. Plut. Pericle [c. 25] : Ἐκκλαπὼν [ἐκκλέψαντος] αὐτοῖς τοὺς ὁμήρους, Quum obsides eis furtim surripuisset, furto subduxisset, ut ap. Lucanum. [Xen. H. Gr. 5, 4, 12 : Ἦσαν δέ τινες οἱ καὶ ὑπὸ Ἀθηναίων ἐξεκλάπησαν· Apol. Socr. § 23 : Τῶν ἑταίρων ἐκκλέψαι βουλομένων αὐτόν. Thucyd. 1, 115 : Τοὺς ὁμήρους ἐκκλέψαντες ἐκ Λήμνου τοὺς αὐτῶν. Eur. Or. 1499 : Δραπέτην γὰρ ἐξέκλεπτον ἐκ δόμων πόδα. Pollux 6, 194, Ἐκκλέπτειν ἑαυτόν.] Item Furtim et clam subduco. Hom. Il. E, [390], de Mercurio : Ὃ δ' ἐξέκλεψεν Ἄρηα Ἥδη τειρόμενον, Furtim prælio subduxit : alioquin periisset. [Æsch. Eum. 153 : Τὸν μητραλοίαν δ' ἐξέκλεψας· Ag. 662 : Ἡμᾶς γε μὲν δὴ ... ἐξέκλεψεν ... θεός τις. Demosth. p. 726, 5 : Ἐκκλέπτων τὸν ἠδικηκότα καὶ τὴν παράδοσιν αὐτοῦ τὴν τοῖς ἐνδεκα· 728, 9 : Τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ τὸν ἠδικηκότα ἐνῆν παρόντα λαβεῖν, ἐκκλέψας. Plato Reip. 5, p. 449, C : Δακεῖς ... εἶδος ὅλον οὐ τὸ ἐλάχιστον ἐκκλέπτειν τοῦ λόγου. Plut. Pyrrho c. 2 : Τὸν δὲ Πύρρον ἔτι νήπιον ὄντα ... ἐκκλέψαντες οἱ περὶ Ἀνδρακλείδην ... ἔφευγον. Apollodor. 1, 7, 4, 6 : Τοῦτον μὲν οὖν Ἑρμῆς ἐξέκλεψεν. Cum gen. Eur. Hel. 741 : Καὶ τήνδε πως δυναίμεθ' ἐκκλέψαι χθονός· Iph. T. 331 : Κύκλῳ δὲ περιβάλλοντες ἐξεκλέψαμεν πέτροισι χειρῶν φάσγανα· El. 286 : Ἀρ' ὃν λέγουσιν αὐτὸν ἐκκλέψαι φόνου. Plut. Philop. c. 5 : Τοὺς πολίτας τρόπον τινὰ τῆς πόλεως ἐξέκλεψε. Notanda etiam constr. Eur. El. 540 : Ἐν ᾧ ποτ' αὐτὸν ἐξέκλεψα μὴ θανεῖν. || Soph. Phil. 55 : Τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων· 968 : Ἐλθὼν, ὦ παῖ, πρὸς θεῶν, καὶ μὴ παρῇς σαυτοῦ βροτοῖς ὄνειδος, ἐκκλέψας ἐμέ, est Decipio, Dolo et fraude capio et fallo. || Id. Trach. 437 : Μὴ, πρός σε τοῦ κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπος Διὸς καταστράπτοντος, ἐκκλέψῃς λόγον, Celes. Sic fere Eur. Ion. 946 : Κἄτ' ἐξέκλεψας πῶς Ἀπόλλωνος γάμους; Occuluisti concubitum.]

[Ἐκκληίζω, Ἐκκληίω. V. Ἐκκλείω.]

[Ἐκκλημάτόομαι, Pampinis luxurior. Theophr. C. Pl. 3, 15, 4 : Διὰ γὰρ τὸ πλῆθος (τοῦ ὑγροῦ) οὐ πεττούσας (vites) τόθ' ὑβρίζειν, ἀλλὰ καὶ ἐκκληματοῦσθαι, ubi olim ἐγκλ. Geopon. 5, 40 : Τὰς ὑλομανούσας (vites) μακροτομεῖν δεῖ· ἐκκληματούμεναι γὰρ λωφῶσιν, ubi male int., Sarmentis purgatæ quiescunt.]

Ἐκκληριοῦσθαι, Percelli animo et mente dimoveri. Hesych. enim ἐκκεκληρωμένη affert pro ἐκπεπληγμένη, ἔξω τῆς ψυχῆς γεγονυῖα. [V. Ἐκκηριόω.]

[Ἔκκληρος, ὁ, ἡ, Exsors, Gl.]

Ἐκκλησία, ἡ, q. d. Evocativus cœtus, Concio. [Concilium, Conventus add. Gl.] Ἐκκλησίαν συλλέγειν, Concionem advocare, cogere, Thuc. [8, 97] et Xen. [H. Gr. 3, 3, 8. Et ib. 1, 6, 8, ἀθροίζειν.] Quod et ἐκκλησίαν ποιεῖν idem Thuc. dicit 1, [139] : Ποιήσαντες ἐκκλησίαν οἱ Ἀθηναῖοι γνώμας σφίσιν αὐτοῖς προὐτίθεσαν. [Conf. 4, 118; 6, 8, 72; 8, 93, Xenoph. H. Gr. 1, 7, 9, etc.] Aristoph. Ach. [169], μὴ ποιεῖν ἐκκλησίαν τοῖς Θρᾳξὶ, pro Non dare concionem Thracibus : ut Cic. dixit, Data concio Lælio est. [Polyb. 4, 34, 6 : Τῷ δὲ Μαχατᾷ συνεχώρησαν δώσειν τὴν ἐκκλησίαν.] Apud eund. Aristoph. [Pl. 171] : Ἡ ἐκκλησία [Ἐκκλ.] δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον γίνεται; Sic ἐκκλησίας γενομένης ap. Thuc., Coacta concione. [6, 32, 51; 8, 81, 86, 97. Id. 1, 44 : Γενομ. καὶ ὀλιγ ἐκκλ. Et 6, 8 ἐκκλ. ἐγίγνετο. Et κατασταθείσης ἐκκλ. 1, 31; 2, 36. Et ἐκκλησίαν ξυνήγαγον 2, 60. Et ἐκκλ. ξυναλίγη 6, 9, ut ap. Plat. Polit. p. 298, C, Isocr. De big. p. 348, A. Et ξυνέλεγον τὴν ἐκκλησίαν ἐς τὸν Κολωνὸν 8, 67. Et contra ἡ ἐκκλ. διελύθη 8, 69. Ap. Polyb. et συνάγειν ἐκκλησίαν est 23, 10, 10, et συνάγειν cives εἰς ἐκκλ. 5, 1, 6, ut συλλεγῶμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ap. Plat. Protag. p. 319, B. Ap. Lucian. Jov. Trag. c. 12 : Εἰσαῦθις δὲ ἀποδοθήσεται περὶ τούτων ἐκκλησία; Deor. conc. c. 1 : Ἐπείπερ ἀποδίδοται περὶ τούτων ἐκκλ. Et Icarom. c. 28 : Κηρύττειν ἐκκλησίαν, et Necyom. c. 19 : Προὔθεσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν χοινῆ συμφερόντων. Et ἄγειν ἐκκλησίαν Plut. Rom. c. 27 : Ἐκκλησίαν ἄγοντα τὸν Ῥωμύλον.] Ἀνέστησε τὴν ἐκκλησίαν, Xen. Hell. 2, [4, 30]. Idem ἐκκλησίας dictæ μικρᾶς meminit 3, [3, 8] : Οὐδὲ τὴν μικρὰν καλουμένην ἐκκλησίαν ξυλλέξαντες. Et quamvis ἐκκλησίαν συλλέγειν dicatur hic, sicut et paulo ante a Thuc., iste tamen inter ἐκκλησίαν et σύλλογον distinguit, 2, [22] : Ἐκκλησίαν τε οὐκ ἐποίει αὐτῶν, οὐδὲ ξύλλογον οὐδένα· quod exp. quidam, Concionem non habebat, neque concilium ullum. [Id. 8, 94 : Ἐπειδὴ δὲ ἐπῆλθεν ἡ ἐν Διονύσου ἐκκλησία καὶ ὅσον οὐ ξυνειλεγμένοι ἦσαν.] || At de κατεκκλησίᾳ et σύγκλητος ἐκκλησία vide infra in his vocc. [Ammon. p. 40 et Valck. Anim. p. 71; schol. Æschin. ad p. 251, 7, p. 759; Pollux 8, 116.] Item de κυρίᾳ ἐκκλησίᾳ, vide in Κύριος. [Ἀοχῖτις ἐκκλ. et φυλετικὴ ἐκκλ., Comitia centuriata et C. tributa, Dionys. A. R. 7, 59; 11, 45. Charito 1, 1 : Ἐνίστη νόμιμος ἐκκλησία· ubi Dorv. : « Νόμιμος est ἔννομος, συνήθης ἐκκλ. ex oppositione τῆς συγκλήτου, quæ subitu cogebatur. Qualem habemus 3, 4; 8, 7. Æschin. p. 256, B : Ἐκκλησίας συγκλήτους πλείους ἠναγκάζεσθε ἐκκλησιάζειν ἢ τὰς τεταγμένας ἐκ τῶν νόμων. Ulpian. ad Demosth. Παραπρ. p. 312, A, vocat νομίμους καὶ συνήθεις, quæ certis mensis vel πρυτανείας diebus fiebant. Ita ἔννομος ἐκκλ. fere ap. Lucam Act. 19, 39, quæ non a populo tumultuante, sed a magistratu legitimo modo et tempore cogebatur. » Inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 739, n. 1567, 7 : Ἔδοξε τᾷ πόλει ἐν ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ. Phoc. ib. p. 848, n. 1725, 3, sec. conj. Bœckhii. De concione militum Eur. Rhes. 139 : Τάχ' ἂν στρατὸς κινοῖτ' ἀκούσας νυκτέρους ἐκκλησίας. Xenoph. Anab. 1, 3, 3 : Συνήγαγεν ἐκκλησίαν τῶν αὑτοῦ στρατιωτῶν, etc. Polyb. 11, 27, 5 : Ὁ στρατηγὸς ... συνεκάλει τὴν ἐκκλησίαν. Et alias. De cœtu prophetarum Reg. 1, 19, 20 : Εἶδον τὴν ἐκκλησίαν τῶν προφητῶν.] || Apud eund. Thuc. ἐκκλησία ἐγίγνετο dici videtur pro In concione deliberabatur, p. 200 [6, 8] : Ἐκκλησία αὖθις ἐγίγνετο καθότι χρὴ τὴν παρασκευὴν ταῖς ναυσὶ τάχιστα γίγνεσθαι. [Notanda præterea hæc. Aristophan. Av. 1030 : Τουτὶ τί ἦν; — Ἐκκλησία περὶ Φαρνάκου· Eccl. 20 : Ἡ δ' ἐκκλησία αὐτίκα μάλ' ἔσται. Et Demosth. p. 346 : Ἐπειδὴ δὲ ἦκεν ἡ ἐκκλησία. Et ἐν ἐκκλησίᾳ vel ἐπ' ἐκκλησίας, Pro concione. Xenoph. H. Gr. 2, 2, 16 et 17 : Ἐν ἐκκλ. εἶπεν ... ἀπήγγειλεν ἐν ἐκκλ. Thucyd. 8, 81 : Τέλος ἐπ' ἐκκλησίας ἔπεισε τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν. Dionys. A. R. 7, 27 : Κατίχοντες ἐπὶ τῆς ἐκκλ. τὸν δῆμον. Anna Comn. p. 128, C : Οἱ τῆς ἱερᾶς συνόδου ἐπ' ἐκκλ. συνεδριάζοντες τῷ πατριάρχῃ. Philostr. Heroic. p. 710 : Μειρακιώδης δὲ ἐπὶ τῆς ἐκκλ. δόξας. Thucyd. 8, 82 : Ἀπὸ ταύτης τῆς ἐκκλησίας εὐθὺς ὥχετο. Tum μετὰ τὴν ἐκκλησίαν Xenoph. H. Gr. 1, 1, 16. Et hoc Phot. Lex. p. 302, 5 : Νομοθέται, καὶ οἱ εἰσηγούμενοι καὶ ἐκκλησία τις Ἀθήνησιν οὕτως ἐκαλεῖτο. In titulis Atticis aliisque præponi populi scitis solet ἐκκλησία nominat., ut ap. Bœckh. vol. 1, p. 143, 5 : Ἐπὶ Νικοδώρου ἄρχοντος, ἐπὶ τῆς Κεκροπίδος ἕκτης πρυτανείας, Γαμηλιῶνος ἐνδεκάτῃ, ἕκτῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας, ἐκκλησία· et sim. 154, 4 :

Ἐκκλησίᾳ ἐμ Πειραιεῖ· 156, 10 : Ἐκκλησία ἐν τῷ θεάτρῳ. Conf. vol. 2, p. 226, 3.] || Concionis locus, Locus, in quo habetur concio. Lucian. [Dial. deor. 24, 1] : Σκέψειν τὸ συμπόσιον δεῖ, καὶ διαστρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν [κλισίαν libri meliores] εἶτα εὐθετήσαντα κ. τ. λ. Dem. τῇ βουλῇ assignat τὸ βουλευτήριον, ut populo ἐκκλησίαν, pro Loco et ipse, ut opinor, accipiens [p. 284, ult.] : Οἱ μὲν πρυτάνεις τὴν βουλὴν ἐκάλουν εἰς τὸ βουλευτήριον, ὑμεῖς δ' εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐπορεύεσθε. [Ubi nihil est aliud quam Concio, i. e. Populus in concione, ut ambo concidant signif. hujus exx. Sic et ap. Isocr. De pace p. 170 : Πρὶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀναβῆναι.] || Ἐκκλησία, vox in Christianorum etiam scriptis valde frequens; visum est enim Spiritui sancto appellare hoc nomine Cœtum universum ad vitam æternam evocatum, qui veram Christi religionem profitetur. In qua signif., καθολικῆς, Universalis, appellatio interdum additur. [V. Καθολικός.] Nonnunquam vero particulares cœtus, in quos ille universalis distribuitur, ἐκκλησίας nomine intelliguntur : ut quum ecclesiam Romanam, Corinthiacam, Ephesiacam, et hujusmodi vocamus. Τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ τῇ οὔσῃ ἐν Κορίνθῳ, 1 Ad Cor. 1, [2]. Adeo quidem ut etiam restringatur aliquando ad quampiam familiam, quæ Christum profitetur, aut eos, qui in illa Christum profitentur : Ad Rom. 16, [5] : Τὴν κατ' οἶκον αὐτῶν ἐκκλησίαν. Sic 1 Ad Cor. 16, [19] : Σὺν τῇ κατ' οἶκον αὐτῶν ἐκκλησίᾳ, et alibi. In hujusmodi autem ll. puto diminutivi forma posse verti Ecclesiolam. Hinc etiam fit, ut ἐκκλησίαι numero multitudinis sæpe occurrat, quum alioqui unam eandemque omnes efficiant ecclesiam, i. e. cœtum illum ad vitam æternam evocatum etc. Restringitur et alio modo ἐκκλησία ad synedrium s. presbyterium, i. e. Seniorum collegium : Matth. 18, [17] : Ἐὰν δὲ παρακούσῃ αὐτῶν, εἰπὲ τῇ ἐκκλησίᾳ. [Alia plurima v. ap. Suicer. p. 1049-52, Schleusner. Lex. N. T.] Tandem vero usurpari etiam cœpit de Loco in quo ipsa cogitur, ut Concio Latinis dicitur ipse etiam locus, in quo congregatur concio : unde factum est ut Gallico nomine Quodlibet templum vocaverint, *Eglise* pronuntiantes. [Theodoret. Θεραπ. 6, p. 580 : Ἐκκλησίαι περιφανεῖς πανταχῇ διεδομημέναι, ἐν πόλεσιν, ἐν κώμαις, ἐν ἀγροῖς. Jo. Chrys. Hom. 29 in Acta : Οἱ πρόγονοι τὰς ἐκκλησίας ἡμῖν ᾠκοδόμησαν. Theodoret. H. E. 1, 1, p. 522 : Δομᾶσθαι δὲ τὰς ἐκκλησίας παρεγγυῶν (Constantinus M.). Paulo post : Τότε δὴ οἱ μὲν τὰς καταλυθείσας ἐκκλησίας ἀνήγειρον, οἱ δὲ ἑτέρας εὐρυτέρας ἀνῳκοδόμουν. Euseb. H. E. 8, 1, p. 84 : Εὐρείας εἰς πλάτος ἀνὰ πάσας τὰς πόλεις ἐκ θεμελίων ἀνίστων ἐκκλησίας. Suicer. Procop. B. Pers. 2, 9, p. 110, A : Χοσρόης δὲ ... ἐν τοῖς πρέσβεσιν ἐς τὸ ἱερὸν ἀπὸ τῆς ἄκρας κατέβαινεν, ὅπερ ἐκκλησίαν καλοῦσιν· et sæpius ib. et c. 10. || Ἐκκλησίαι μεγάλαι dictæ præcipuæ et cathedrales quævis civitatum ædes sacræ. Procop. Ædif. 1, 1 : Τὰ μὲν οὖν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐκκλησίας, ἥνπερ μεγάλην καλεῖν νενομίκασι. Theophyl. Sim. 8, 8, de eod. templo : Τοῦτο καλοῦσιν ἐκκλησίαν μεγάλην οἱ Βυζάντιοι. Ducang. Chron. Pasch. p. 606, 18 : Ὡς παρήρχετο διὰ τῆς μεγάλης ἐκκλησίας· quod Malalas p. 390, 17 simpl. dicit τῆς ἐκκλησίας, etsi id. v. 19 cum Chron. appellat τὴν μεγάλην ἐκκλ. Κωνσταντινουπόλεως. Sic inter utrumque de æde S. Sophiæ variatur in Constantini Cærim. p. 425, B, D. || Ἐκκλησίαν confus. c. κλῆσιν ap. Xenoph. H. Gr. 1, 7, 13 ante Dobræum in Advers. vol. 1, p. 1, notaverat Kidd. ad Dawes. Misc. præf. p. xii ed. sec. L. Dindorf.]

Ἐκκλησιάζω [fut. άσω, Aristoph. Eccl. 161, α brevi, quam mensuram in præs. agnoscunt Herodian. Περὶ μον. λ. p. 23, 2, Draco p. 21, 26; 108, 17], Concionem s. Concilium habeo, Concionor [Gl.], In concione delibero. Thuc. p. 234 [7, 2] : Περὶ ἀπαλλαγῆς τοῦ πολέμου μέλλοντας ἐκκλησιάσειν. [Aristoph. Thesm. 84 : Αἱ γὰρ γυναῖκες ἐπιβεβουλεύκασί μοι κἀν Θεσμοφόροιν μέλλουσι περὶ μοῦ τήμερον ἐκκλησιάζειν ἐπ' ὀλέθρῳ. Ad eand. signif. referendus l. Vesp. ab HSt. perperam ad signif. In concionem vocandi relatus.] Sic Isocr. Symm. [p. 159, B] : Ἦκομεν γὰρ ἐκκλησιάζοντες περί τε πολέμου καὶ εἰρήνης. Ib. [p. 161, C], ἐκκλησιάζειν ὑπὲρ τῶν τῆς πόλεως et βουλεύεσθαι ὑπὲρ τῶν ἰδίων inter se opp. Cum accus. citatur ex eod. Thuc. [8, 77] : Τοιαῦτα ἐν ἀλλήλοις ἐκκλησιάζοντες, Ita se mutuo in concione alloquentes. [Aristoph. Thesm. 90 : Τί δράσοντ' εἰπέ μοι. — Ἐκκλησιάσοντ' ἐν ταῖς γυναιξὶ γὰν ἔᾳ λέξονθ' ὑπὲρ ἐμοῦ. Xenoph. Reip. Ath. 1, 9 : Καὶ οὐκ ἐάσουσι μαινομένους ἀνθρώπους βουλεύειν οὐδὲ λέγειν οὐδὲ ἐκκλησιάζειν. Addito ἐκκλησίᾳ Aristot. Polit. 4, 6 : Ἐκκλησιάζουσι τὰς ἀναγκαίας ἐκκλησίας. L. D.] || Interdum simpliciter significat Sum in concione, Intersum concioni. [Aristoph. Thesm. 329 : Τελέως δ' ἐκκλησιάσαιμεν Ἀθηναίων εὐγενεῖς γυναῖκες· Av. 1027 : Ἐκκλησιάσαι δ' οὖν ἐξεύμην οἴκοι μένων. Demosth. p. 1463, 2 : Τοῦτ' ἐμοὶ μὲν ἐπὶ νοῦν ἐλθεῖν γράψαι, τοῖς δ' ἐκκλησιάσασιν Ἀθηναίων ἐλέσθαι.] Plut. Lycurgo [c. 11] : Τὸ μέντοι φέρειν βακτηρίαν ἐκκλησιάζοντες οἱ Σπαρτιᾶται μετὰ τὴν συμφορὰν ἐκείνην ἐπέμαθον. Sic Synes. : Μάτην ἂν ἤκουσεν ἐκκλησιάζων ὁ δῆμος, Frustra audivisset in concione populus. Notandum est autem dici πανηγυρίζειν etiam pro Panegyri interesse, Panegyricarum orationum auditorem esse, ead. forma qua dicitur ἐκκλησιάζειν. || In concionem advoco, Ad concionem voco. Aristoph. Vesp. [32] : Ἐκκλησιάζειν πρόβατα συγκαθήμενα, ubi schol. εἰς ἐκκλησίαν συνάγειν. [Loco Arist., de cujus sententia v. supra, substitue Æneæ Tact. c. 9, p. 27 : Ἐκκλησιάσαντα τοὺς αὑτοῦ στρατιώτας ἢ πολίτας ἄλλα τε προειπεῖν αὐτοῖς. L. D.] Citatur e Deut. 31, [12] : Ἐκκλησιάσατε τὸν λαὸν, pro Populum in unum congregate. [Num. 20, 8 : Ἐκκλησίασον τὴν συναγωγήν· 10 : Ἐξεκκλησίασε (sic) τὴν συναγωγήν, it. Lev. 8, 3 et 4. Reg. 3, 8, 1 : Ἐξεκκλησίασεν ὁ βασιλεὺς πάντας τοὺς πρεσβυτέρους. Diod. Exc. p. 492, 55 : Ἐκκλησιάσας τὸν λαὸν κατηγόρησε τῆς ἀσεβείας Ἀρχαγάθου. Sine casu Xenoph. Anab. 5, 6, 37 : Οὐκ ἐκκλησιάζειν, ἀλλὰ τοὺς αὑτοῦ ἕκαστον λοχαγοὺς πρῶτον πειρᾶσθαι πείθειν.] Sic autem et in voce neutra ἐκκλησιάζειν a Polit. redditur pro simpliciter συναθροίζεσθαι : ut Herodian. 2, [7, 5] : Ἐς τε τὸν ἱππόδρομον, ὅπου μάλιστα τὸ πλῆθος συνιὸν ἐκκλησιάζει, Quo maxima vis hominum confluit. Sic ib. [9, 7] : Ἔνθα ἐπὶ τῆς δημοκρατίας πρότερον ὁ δῆμος συνιὼν ἐκκλησιαζεν, Quo olim liber populus frequens conveniebat. [|| Activi usurpati a scriptt. Christianis de populo in ecclesiam congregando, et passivi de conveniendo in ecclesia, exx. v. ap. Ducang. Id. in Append. p. 65 : « Ἐκκλησιάζεσθαι dicuntur libri qui ab ecclesia admittuntur. Jo. Chrysost. In Matth. 21, 23 ed. Cotel., de 1 S. Joannis Epist. : Τῶν γὰρ ἐκκλησιαζομένων, οὐ τῶν ἀποκρύφων μὲν ἡ πρώτη ἐπιστολή. Joseph. Hypomnest. c. 158 : Πεντακισχιλίας παροιμίας ὑπὸ Σολομῶντος ἐκδεδόσθαι φησὶν ἡ τῶν Παραλειπομένων γραφή· ἀλλ' οὐκ εἰσι νῦν ἡ μόναι αἱ ἐκκλησιάζουσαι. Nicetas In Greg. Naz. : Τοῦτο δὲ ἐκ τινος τῶν μὴ ἐκκλησιαζομένων βιβλίων ἀνείληπται. » De ead. signif. Suicer. vol. 1, p. 1061. || Augmenti in imperf. vel aor. neglecti præter l. Herodiani cit. alia exx. sunt Xen. H. Gr. 5, 3, 16 : Οἱ Φλιάσιοι ἐν τῷ φανερῷ τοῖς ἔξω ἐξεκκλησίαζον, ubi liber opt. ἐκκλησίαζον· Demosth. p. 315, 9 : Ἐγραμμάτευες, ἐγὼ δ' ἐκκλησίαζον, ubi libri duo boni ἠκκλησίαζον, tertius in marg. Ὅρα τὸ ἐκκλησίαζον· οἶμαι ἐξεκλησίαζον ἔδει γράφεσθαι. 359, 27 : Ἐκκλησιάζετε μὲν τόθ' ὑμεῖς, ubi quattuor, et quintus supra scripto ε, ἠκκλησ.; 577, 4, ubi pro ἐξεκλησίασαν et ἐκκλησίασαν nonnulli ἐκκλησίαζον· tum Lysiæ p. 136, 33; 137, 5, ubi libri meliores ἐξεκλησ. vel ἐξεκκλ., quum in ἐκκλησιάζετε consentiant p. 126, 43; Levit. 8, 4, ubi pro ἐξεκκλησίασε Oxon. ἐκκλ., denique schol. Hom. Il. Δ, 1, ubi ἐκκλησιάζοντο, schol. Aristoph. Eq. 42, ubi ἐκκλησίαζον. Ap. Thuc. 8, 93 : Ἐς τὸ θέατρον ἐλθόντες ... ἐξεκλησίασαν, plerique ἐξεκκλησίασαν. In qua forma ἐξεκκλ. conspirant libri Reg. 3, 8, 1, Maccab. 1, 12, 35, Hesychii, Suidæ et Zonaræ in v., ut omittam ll. in Ἐξεκκλησιάζω indicandos. Nihilominus duas tantum vel tres legitimas puto formas fuisse, priorem ἐκκλησίαζον et fort. ἠκκλησίαζον, alteram ἐξεκκλησίαζον : ἐξεκκλησίαζον autem pariter atque verbum ἐξεκκλησιάζω librorum potius quam de sententia Buttmanni ad l. tertium Demosth. p. 102 cadentis linguæ vitio tribuerim. L. Dind.]

[Ἐκκλησιάθεν, Ex ecclesia. Eust. Opusc. p. 274, 30 : Ἦν δὲ ἡ αὐτῆς ἐκκλησιάθεν ἀποκρυβὴ φυγὴ πρὸς τὸν πατέρα ἕως καὶ εἰς Σινώπην.]

[Ἐκκλησιάρχης, ὁ, Præfectus ecclesiæ, Princeps ecclesiæ, dignitas in ecclesia Græca, de qua disseruit et exx. contulit Ducang. Hinc Ἐκκλησιαρχεῖον, τὸ, Ecclesiarcheum, ap. Georg. Pachym. Andr. Pal. 2, p. 111, A.]

[Ἐκκλησιασμός, ὁ, Conventus in concione, Concio. Polyb. 15, 26, 9 : Παραπλήσια δὲ τούτοις ἐγίγνετο καὶ περὶ τὰ λοιπὰ συστήματα κατὰ τοὺς λοιποὺς (f. del.) ἐκκλησιασμούς. L. Dindorf.]

Ἐκκλησιαστήριον, τὸ, Minusculum theatrum, θεατρίδιον. Vitruv. 7, [5, 5] : Trallibus quum Apaturius Alabandius eleganti manu finxisset scenam in minusculo theatro, quod Ἐκκλησιαστήριον apud eos vocitatur. [Comitium. Dionys. A. R. 4, 38 : Ἀναρρίπτει κατὰ τῶν κρηπίδων τοῦ βουλευτηρίου τῶν εἰς τὸ ἐκκλησιαστήριον φερουσῶν. Et ib. 10, 40. Inscr. Deliaca ap. Bœckh. vol. 2, p. 226, 3 : Ἐκκλησία κυρία ἐν τῷ ἐκκλησιαστηρίῳ. Schol. Ven. Il. B, 788 : Πρὸ γὰρ τῶν βασιλείων ἦν τὸ ἐκκλ. || « Isidoro Pel. Ep. 2, 246, p. 236 ἐκκλ. dicitur Ædes sacra, in quam ἐκκλησία, seu fidelium conventus convenit. » Ducang. s. Suicer.]

Ἐκκλησιαστής, ὁ, Concionator [Gl.] in VV. LL., Qui in concione verba facit, sententiam dicit. Aristot. Rhet. 1, [1, p. 1354, 7] : Ὁ δ' ἐκκλησιαστὴς καὶ δικαστὴς ἤδη περὶ παρόντων καὶ ἀφωρισμένων λέγουσι, inquit Vict., Qui in concione de rep. sententiam dicit, et qui in foro causas judicat. Idem Arist. eod. l. : Ἔστι δ' ὁ μὲν, περὶ τῶν μελλόντων κρίνων, οἷον ἐκκλησιαστής· ὁ δὲ περὶ τῶν γεγενημένων, οἷον δικαστής. [Conf. Polit. 3, 1 et 11.] Schol. Aristoph. in Plutum [330] docet qui inter ἐκκλησιαστὰς possent fungi δικαστῶν munere. || Exp. etiam simpliciter Qui est in concione, Qui interest concioni. A Bud. exp. etiam Unus e concione ap. Lucian. [Timon. c. 36.] In VV. LL. ap. cund. Luc. in Necyom. [c. 19], Is est qui audit concionem. Rursum Victor. in illo posteriore loco Aristot. ait ἐκκλησιαστὴν esse Qui in concione stat. Et Bud. ἐκκλησιαστὰς interpr. Populum concionis, in Plat. Gorgia [p. 452, E], ubi dicit partes esse oratoris, Τὸ πείθειν οἷόν τε εἶναι τοῖς λόγοις, καὶ ἐν δικαστηρίῳ δικαστὰς, καὶ ἐν βουλευτηρίῳ βουλευτὰς, καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ ἐκκλησιαστάς. [Conf. Euthyd. p. 290, A. Apol. Socr. p. 25, A : Ἀλλ' ἆρα, ὦ Μέλητε, μὴ οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, οἱ ἐκκλησιασταὶ, διαφθείρουσι τοὺς νεωτέρους; || Ἐκκλησιαστὴς inscriptus liber exstat inter libros V. T. L. Dindorf.]

Ἐκκλησιαστικὸς, ἡ, ὸν, Ad concionem pertinens, q. d. Concionalis [Gl. Ἐκκλησιαστικὸς πίναξ, cui inscriberentur quibus concioni interesse liceret, Demosth. p. 1091, 6 : Καὶ πρῶτον μὲν ἐλθὼν οἷός τ' ἦν εἰς τὸν Ὀτρυνίων πίνακα τὸν ἐκκλ. ἐγγράψειν αὐτὸν Ἐλευσίνιος ὤν]. Ἐκκλ. μισθὸς, Concionalis merces, i. e. eorum, qui concioni interfuerunt, ap. Lucian. [Demosth. enc. c. 25, schol. Aristoph. Eq. 1349]; ἐκκλ. χρήματα, itidem adjective. [Polyb. ap. Suid. v. Διατακτικώτερον : Ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς καὶ παραστατικαῖς διαθέσεσι παραγίγνεσθαι τῶν ἐναντίων. Plut. Mor. p. 713, F : Ἀγῶνας ἐκκλησιαστικοὺς καὶ ἀγοραίους. Id. Coriol. c. 14 : Ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς ψήφοις.] Interdum vero τὸ ἐκκλησιαστικὸν absolute ponitur pro ἐκκλησιαστικὸς μισθὸς, quæ erat τριώβολον, ap. schol. Aristoph. Pl. [171, 330. Id. Eccl. 102 : Ἀγύρριος ... πρῶτος ἐκκλησιαστικὸν δέδωκεν· Eq. 634 : Ἵν' ἔκ τε τοῦ δικαστικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ τρέφοιντο. Pollux 8, 113.] || Apud Christianos scriptt. Ἐκκλησιαστικὸς, Ecclesiasticus, i. e. Ad Ecclesiam Dei pertinens, Qui est ex Ecclesia, Ecclesiæ doctrinam sequens. [Quod H. Vales. ad Euseb. H. E. 2, 25 triplici signif. usurpari ap. scriptt. Christ. observat : 1. pro Christiano opp. Gentili, ap. Cyrill. Catech. 15 : Σημεῖον ἐκκλησιαστικὸν ζητοῦμεν οἱ ἐκκλησιαστικοί. 2. opp. Hæretico, ap. Sozom. H. E. 6, 14 : Ἐκκλησιαστικοὺς ἀγαγόντα ἄνδρας ἐπὶ τοῦτο εἶλοντο. Apophth. Patr. in Phoca n. 1 : Ἠγαπᾶτο παρὰ πάντων καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῶν ἀποσχιστῶν. Ita etiam usurpat Greg. Nyss. C. Eunom. 1, p. 330, et Or. 2 c. eund. p. 481. 3. Qui in clero est constitutus. Cyrill. Catech. 17 : Καθὼς μέχρι σήμερον βλέπομεν ἄρχοντας κοσμικοὺς ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀγομένους καὶ διδασκομένους. Basil. in Ep. ad monachum lapsum : Ποῖος ἐκκλησιαστικὸς οὐ κόπτεται, ποῖος λαϊκὸς οὐ σκυθρωπάζει. Alia v. ap. Vales. Ducange. Theophyl. Bulg. Mart. xv mart. vol. 3, p. 484, D : Καὶ κτήσεις δὲ ἐκκλησιαστικῶν, εἴπερ τινῶν ἀφῃρέθησαν πρότερον παρ' αὐτοῦ, ἀπεκατέστησεν. Aliique scriptt. eccles. plurimi. || Ἐκκλησιαστικὸς, nomen Æonis Valentinianorum vigesimi septimi : v. Irenæus Contra hær. 1, 1, 2, p. 7. L. Dindorf.]

[Ἐκκλησιαστικῶς, Ecclesiastice. Basil. M. Ep. 156, vol. 3, p. 246, C : Μόνον εἰ εὐδοκία γένοιτο τοῦ κυρίου ἐκκλ. πάντα καὶ ἀκολούθως πραχθῆναι, Ex institutis ecclesiasticis riteque fieri. Epiphan. vol. 1, p. 834.]

[Ἐκκλησιάκδικος, ὁ, Defensor ecclesiæ, dignitas in æde S. Sophiæ et aliis, i. q. ἔκδικος. Conc. Cpol. sub Mena Act. 2 : Ἰωάννης ὁ θεοσεβέστατος πρεσβύτερος καὶ ἐκκλ. τῆς ἁγιωτάτης μεγάλης ἐκκλησίας, aliique plures ap. Ducang. s. Suicer. vol. 1, p. 1062-3.]

Ἔκκλησις, εως, ἡ, Evocatio, Provocatio. A Suida h. l. affertur, cujus auctorem non nominat [Polyb. esse conjicit Schweigh. ad fr. gramm. 44] : Πρόσκλος γὰρ ἐγένετο φυγὴ, καὶ τῶν ὑπεναντίων ἐκκλήσεις πρὸς ἐπίθεσιν. [Evocatio deorum, Plut. Mor. p. 278, F : Ἐκκλήσεις εἰσὶ καὶ γοητεῖαι θεῶν, αἷς νομίζοντες ... θεούς τινας ἐκκεκλῆσθαι παρὰ τῶν πολεμίων καὶ μετοικεῖναι πρὸς αὐτούς. || Hesych. : Ἔφεσις, ἔκκλησις, Appellatio. In tit. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 113, 13 de vocab. ἐκκλήσεις, sic posito, relictæ videntur literæ ΚΛΕΣΕΣ. Pro quo ἔγκλησις recentissimi, ut schol. Monac. Demosth. p. 78, ult. : Ἔφεσις, ἡ ἔγκλησις, ἡ ἀπὸ σμικροῦ εἰς μεῖζον κριτήριον προκαλουμένη. V. Ἐγκλητεύσιμος. L. Dindorf.]

[Ἐκκλητάριος, ὁ, Judex ad quem provocatur. Balsamon ad Can. 63 Carthag. p. 687, ad Can. 111 Sardicens. p. 858, Zon. ad Can. 105, p. 485. Suicer. Ἐκκλητάρια δικαστήρια dicuntur Tribunalia, ad quæ provocare licebat, ap. Theodor. Hermopolit. l. 9, tit. 2. V. Balsamon. ad Can. 12 Conc. Antioch. Ducange. App. Gl.]

[Ἐκκλητεύσιμος. V. Ἐγκλητεύσιμος.]

Ἐκκλητεύω, Denuntio testimonium, adjecta mulcta ni pareatur, Bud. citans hæc Æschin. [p. 37, 3] : Κάλει δέ μοι Ἀμύντορα Ἐρχιέα, καὶ ἐκκλήτευε, ἐὰν μὴ θέλῃ θεωρεῖν παρεῖναι. [Harpocr., Suid. et Etym. M. p. 322, 40 : Ἐκκλητεύειν, τὸ εἰς χρίσιν ἄγειν, ἵν' ἐπάναγκές τις μαρτυρῇ· Αἰσχ. ἐν τῇ περὶ τῆς παραπρ. ἀπολογίᾳ. Conf. Photius p. 170, 1. || Appello. Eust. Opusc. p. 319, 32 : Εἰς τίνα γὰρ ἔτι μείζονα ἐφίεται τὰ τῆς ἀληθείας ἐκκλητευθήσεται; Conf. Ἐγκλητεύω.] Ἐκκλητεύομαι pro κλητεύομαι, Testimonium mihi denuntiatur; Bud. Comm. p. 16. Idem alibi, Ἐκκλητεύεσθαι, inquit, dicebantur Qui ob testimonium non dictum mulctabantur mille drachmis. [V. Suid. et Harpocrat. in Κλητῆρες.] Sic Æschin. C. Tim. p. 12 [7, 17 : Ἐὰν δὲ προαιρῆται ἐκκλητευθῆναι μᾶλλον ἢ τελεθῆ μαρτυρεῖν.] Pollux autem [8, 37] dicit κλητεύεσθαι esse τὸ καλεῖσθαι εἰς μαρτυρίαν : at ἐκκλητεύεσθαι, τὸ δίκην ὀφείλειν ἐπὶ τῷ τὰς χιλίας καταβαλεῖν. Quæ convenire videntur cum iis, quæ ab Harpocr. [et Phot. p. 170, 10] scribuntur non de ἐκκλητεύεσθαι tantum, sed et de κλητεύεσθαι. [Suid. et gramm. Bekk. An. p. 188, 28 : Ἐκκλητευθῆναι· τῶν ἐκλιπόντων μαρτυρίαν τὰ ὀνόματα ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἐκηρύσσετο. Accuratius Photius p. 212, 4 : Ἀτιμομαρτύριον (l. Ἀτιμ.), ἀδικήματος εἶδος, ἐφ' ᾧ γραφὴ ἦν, εἴτις ἐκλείποι μαρτυρίαν. Ἔοικεν δέ πως τῷ ἐκκλητεύειν, πλὴν ὅτι ὁ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν θελήσας μαρτυρεῖν ἐξεκλητεύετο, ὁ δὲ ὑποσχόμενος μὲν, ἐκλιπὼν δὲ, λειπομαρτυρίου ἐκρίνετο, ὥσπερ καὶ ὁ μὲν μηδόλως στρατευσάμενος ἀστρατείας, ὁ δὲ στρατευσάμενος μέν, λιπὼν δὲ τὴν τάξιν λειποταξίας (λιπ.). L. Dindorf.]

[Ἐκκλητὴς, ὁ, ὁ ἐκκαλούμενος, Appellator, Gl.]

Ἐκκλητικὸς, ἡ, ὸν, Evocativus, Evocatorius, Evocandi vim habens. Et ap. Dioscor. 2, ἐκκλητικὸς ὀρέξεως, Provocativus appetentiæ, Aptus ad provocandam appetentiam. [Clem. Al. Pæd. 2, 1, 14, p. 173, 18 : Τὸν ἐπιγάστριον βίον, οὗ πλοῦτός ἐστιν ἐκκλητικός· ib. 4, p. 192, 9 : Ἡ κανονικὴ δὲ ἐπὶ πότῳ μέθης ἐκκλητική. Valck.]

Ἐκκλητικῶς, Evocatorie, Tanquam evocando, Cum efficacia provocandi. Ap. Suid. : Ἐκκλητικῶς ἐκκαλούμενος. [Interpung. ante ἐκκαλούμενος, si modo gl. cetera integra est. Zonaræ p. 608 liber unus ἐκκλητικός.]

[Ἐκκλήτισμα, τὸ, Script. Rei accip. p. 158. Wakef.]
[Ἐκκλητοπάθητος, ὁ, ἡ. Balsamo ad Can. 12 Concil. Antioch.: Ἡ μὲν γὰρ ἐκκλησιαστικὴ ζήτησις οὐκ ὠδίνει, φασὶ, παιδίον ἐκκλητοπάθητον, i. e. Causa ecclesiastica non parit appellationem. Ducano. App. Gl. p. 66.]

Ἔκκλητος, ὁ, ἡ, q. d. Evocatus, Is ad quem provocatur, Is qui appellatur, Plutarch. [Mor. p. 215, C: Ἀγησίπολις ὁ Παυσανίου, Ἀθηναίων πρὸς αὐτὸν περὶ ὧν εἶχον πρὸς ἀλλήλους ἐγκλημάτων τὴν τῶν Μεγαρέων πολιν ἔκκλητον λαμβανόντων... Gl.: Ἔκκλητοι, Evocati.] Vide Bud. Comm. p. 67. Et ἔκκλητος πόλις, Æschin. p. 17 [12, 39: Εἰ μὲν τοίνυν ἦν ὁ ἀγὼν οὗτοσὶ ἐν πόλει ἐκκλήτῳ, ὑμᾶς ἂν ἔγωγε ἠξίωσα μάρτυράς μοι γενέσθαι τοὺς ἀριστα εἰδότας ὅτι ἀληθῆ λέγω· εἰ δ' ὁ μὲν ἀγὼν ἐστιν Ἀθήνησιν, οἱ δ' αὐτοὶ δικασταὶ καὶ μάρτυρές ἐστε τῶν λόγων. Conf. Etym. M. p. 322, 43: Ἔκκλητος πόλις, ἣν ἂν ἐκκλῆταί τις εἰς τὸ κρίνεσθαι, δηλονότι τὴν πρώτην οὐ στέργων κρίσιν, ὡς πρὸς ἐχθραν κρίνασαν ἢ πρὸς χάριν. Ἐξῆν δὲ τοῖς μὲν ξένοις ἐκκαλεῖσθαι πόλιν ἄλλην, τοῖς δὲ πολίταις οὐκέτι. Eadem fere Lex. rh. Bekk. An. p. 247 seq.] Dicebantur et ipsæ lites, de quibus provocatio est, est provocatum, ἔκκλητοι, ut et ἐφέσιμοι, ap. Polluc. p. 311 [8, 54, 63. Nude Eustath. Opusc. p. 319, 32: Καὶ τοῦ γνωματεύματος οὐ καταχαυχήσεται ἔφεσις, ταὐτὸν δ' ἂν εἴη εἰπεῖν ἔκκλητος. Et præter scriptt. ap. Suicer. et Ducang. v. Ἔκκλητος Georg. Pachym. Mich. Pal. 5, p. 255, B: Εἰ δὲ διδοῖμεν καὶ ἔκκλητον σχολῇ τινα τόσην τίμενοντα θάλασσαν τῶν δικαίων ἀμφισβητεῖν. Gl.: Ἔκκλητος, Appellatio, Provocatio. Harpocr.: Ἔφεσις, ἡ ἐξ ἑτέρου δικαστηρίου ἐφ' ἕτερον μεταγωγή· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἔκκλητος καλεῖται, et sim. Photius, Suid. et Etym. M. in eod. voc., et Zon. p. 930, cujus libri variant inter ἐκκλ. et ἐγκλ., de quo HSt.:] ‖ Eæd. dicebantur et ἔγκλητοι: et ἔγκλητον [ἔκκλητον recte Lex. rh. et Etym. ll. cc.] δικαστήριον ap. Suid., Ad quod provocatur, Quod appellatur in provocatione, Cam. Scribit idem Suid. quamvis ἔγκλητον δικαστήριον et δίκην ἔγκλητον dicamus, non tamen dicere ἐγκαλέσασθαι: intelligens sc. hoc verbo nos in illa signif. non uti. In VV. LL. annotatur δίκας τὰς ἐγκλήτους μετ' ἐπιτιμίου ab Aristot. OEc. 2, [15, p. 1348, 14] vocari Controversias, quarum crimina muletantur pecunia. [Τὰς ἐγκλ. μετ' ἐπιτιμίων ἐφ' αὑτὸν ποιούμενος, ut nunc est ap. Aristot., significare videtur, Appellationes ad se fieri, multa imposita, jubens.] in Iisd. annotatur e Theophilo Instit. Civ., ἔγκλητος, ἡ ἐπὶ σύνοδον παραίτησις, quum Hesych. habeat ἔγκλητον, τὴν σύνοδον [,] παραίτησιν, at Suid. ἔκκλητον legat, et exp. τὴν ἐπὶ συνόδῳ παραίτησιν. [De ἔγκλητος pro ἔκκλητος usurpato a recentioribus vel ab librariis illato diximus in Ἔγκλητος. Ap. Aristot. scrib. cum Schneidero videtur ἐκκλήτους, itemque ap. Dion. Cass. 77, 8: Ἐξ ἐγκλήτου δίκης, cum Leoncl. ἐκκλήτου, in quo consentiunt libri 51, 19: Ἔκκλητόν τε διαιτεῖν· 52, 22: Τὰς δίκας τάς τε ἐκκλήτους καὶ τὰς ἀναπομπίμους· 59, 8: Ἔκκλητον δικάσαι. Alia formæ ἔκκλητος exx. sunt in Etym. M. p. 402, 7, et Basilicis. De litibus ab urbe ad urbem translatis præter Pollucem 8, 54, 63, ponit Hesych.: Ἔκκλητοι δίκαι, αἱ ἐπὶ ξένης λεγόμεναι, καὶ οὐκ ἐν τῇ πόλει. L. D. ‖ Famosus, Qui in ore populi versatur. Sirach. 43, 13: Ἐπὶ θυγατρὶ ἀδιατρέπτῳ στερέωσον φυλακὴν, μήποτε ποιήσῃ σε ἐπίχαρμα ἐχθροῖς, λαλιὰν ἐν πόλει καὶ ἔκκλητον λαοῦ, καὶ καταισχύνῃ σε ἐν πλήθει πολλῶν. Fort. tamen leg. ἐκκλήτῳ, sc. συνόδῳ, In conventu populi. Lex. Cyrilli Ms. Brem.: Ἔκκλητον, τὴν σύνοδον. Id.: Ἔκκλητον, λαοῦ σύνοδον, συνέλευσιν. Schleusn.] ‖ Dicebantur præterea ἔκκλητοι Quidam ad certas consultationes destinati. Cam. ex Eur. Or. [611: Μολὼν γὰρ εἰς ἔκκλητον Ἀργείων ὄχλον (ἐλθὼν γὰρ εἰς τὸν ἔκκλητον λαὸν negligentius citat gramm. post Photium Dobræi p. 668, 3, et interpretatur ἐκκλησιάζοντα) ἐκοῦσαν, οὐκ ἄκουσαν, ἐπισείσω πόλιν· 949]: Πορεύει δ' αὐτὸν ἐκκλήτων ἄπο Πυλάδης δακρύων. Xen. Hell. 2, [4, 28]: Ἀκούσαντες δὲ πάντων αὐτῶν οἱ ἔφοροι καὶ οἱ ἔκκλητοι. Sic 5, [2, 24] nonnulli Nomen certi cujusdam magistratus esse volunt. [Immo omnibus his ll. est i. q. ap. Atticos vulgo ἐκκλησία. Xen. ib. 6, 3, 3: Ἐπεὶ δὲ προσῆλθον ἐπὶ τοὺς ἐκκλήτους τε τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τοὺς συμμάχους, pro quo 5, 2, 11: Προσήγαγον αὐτοὺς πρός τε τὴν ἐκκλησίαν καὶ τοὺς συμμάχους. ‖ Hujus voc. formam Dor. puto esse Ἔσκλητος ab Hesychio servatum: Ἔσκλητὸς (sic), ἡ τῶν ἐξόχων ἀνάθροισις (ἄθροισις vel συνάθροισις intt.) ἐν Συρακούσαις, Primorum congregatio Syracusis. Quod in Ἔσκλητὸς mutandum suspicabatur Valck. ad Herodot. 7, 8; 8, 2. Ἐς autem est forma Dor. pro ἐκ. V. Ex. I. Dindorf.]

[Ἐκκλήτωρ, ορος, ὁ, Appellator. Pselli Epist. 12 in cod. ms. Reg. inscripta: Προσφωνητικὸς πρὸς τὸν βασιλέα κύριον Ἀλέξιον τὸν Κομνηνὸν περὶ τῶν πολιτῶν ἐγκλητόρων (sic scriptum ap. Duc.). Ducano. App. Gl.]

[Ἔκκλῖμα, τὸ, Declinatio. Diodor. 20, 12: Ταῦτα δὲ διανοηθεὶς ἀνεχώρησε μετὰ τῶν πρωτοστατῶν, δοὺς τοῖς μὲν πολεμίοις ἄστμον ἔκκλιμα. Ubi sententia poscit ἔγκλιμα, quod v. I. Dindorf.]

[Ἐκκλῖμᾰκίζω.] Ἐκκλιμακίζει Etym. M. [p. 322, 37] exp. παράγει, διαστρέφει, annotans, dictum esse ἀπὸ τῆς κλίμακος, quæ quum sit ὄργανον βασανιστικὸν, διαστρέφει τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων. [At ἐκκλιμακίζει ne Græcum quidem verbum est, quum ἐκ sensu prorsus careat. Lege κλιμακίζει. Vitiosum istud ἐκκλιμακίζει vel Etymologici interpolatoribus vel librariorum ingenio debetur, qui hæc pro novo articulo acceperint, atque adeo in capite, ut literarum ordo servaretur, Ἐκκλιμακίζει pro Κλιμακίζει scripserint, quum priori glossæ, cujus titulus est Ἐκ κλίμακος, ea plane adjungenda sint. Angl.]

Ἐκκλῖνής, ὁ, ἡ, Declivis, Proclivis, Propensus, Pronus, Bud. citans ex Aristot. [Probl. 15, 6], sicut ἐκκρεμὴς et ἐπικλινής. Quæ signif. e posteriore verbi ἐκκλίνω signif. manat. [Aristot. Physiogn. p. 809, 23, de leone: Ἄνωθεν δὲ τοῦ μετώπου κατὰ τὴν ῥῖνα ἔχει τρίχας ἐκκλινεῖς, Pilos inclinatos. Hase.]

Ἐκκλίνω, Declino, Deflecto. [Devito, Evito, Evado, Vito add. Gl.] Herodot. [immo Thucyd. 5, 73]: Ἐξέκλινεν ἀπὸ σφέων, Ab ipsis declinabat. [Numer. 22, 33: Ἰδοῦσά με ἡ ὄνος ἐξέκλινεν ἀπ' ἐμοῦ. Ps. 26, 9: Μὴ ἐκκλίνῃς ἐν ὀργῇ ἀπὸ τοῦ δούλου σου. Prov. 14, 29: Ἐκκλίνειν ἐκ παγίδος. Job 34, 27: Ἐξέκλιναν ἐκ νόμου θεοῦ.] Xen. Cyrop. 1, [4, 23]: Ἐκκλίνουσι καὶ φεύγουσι, Declinant et fugiunt, Inclinata acie in fugam vertuntur. [Et alibi sæpius. Polyb. 1, 19, 2: Ἐκκλίνασιν ἀποχωρεῖν· ib. 30, 11: Ἐκκλῖναι καὶ φυγεῖν, et alibi.] Ex 3, [3, 28] citatur cum accus., Ἐξέκλιναν [Ἐνέκλ.] καὶ τούτους, pro Nec hos sustinuerunt: Impetum alicujus declinare, ap. Cic. [Polyb. 1, 34, 4: Ἐκκλίνοντες τὴν τῶν θηρίων ἔφοδον. Suidas aliique lexicogrr. v. Ἐπὶ πρύμνην ἀνεκρούοντο: Ἐξέκλιναν τὰς ἐπιούσας τῶν πολεμίων ναῦς. Plato Cratyl. p. 404, D: Νῦν δὲ αὐτῆς (Proserpinæ) ἐκκλίνουσι τοὔνομα· Leg. 5, p. 746, C: Ὃ δὲ ἀδύνατόν τι ξυμβαίνει τούτων γίγνεσθαι, τοῦτο μὲν αὐτὸ ἐκκλίνειν καὶ μὴ πράττειν. Athen. 2, p. 44, C: Τῶν δ' ἰδρῶτα δυσώδη οὕτως ἔχειν, ὡς πάντας αὐτοὺς ἐκκλίνειν ἐν τοῖς βαλανείοις. Dionys. Art. rh. 10, 8, p. 383, 6: Ἡμεῖς δ' ἂν αὐτὰ (τὰ ὀνόματα) εἰκότως ἐκκλίνοιμεν. Hesych. v. Μασχαλίσματα: Ὑπὲρ τοῦ τὴν μῆνιν ἐκκλῖναι, cit. Hemst. Plut. Mor. p. 236, B: Ἀάκων, ἐπὶ τῇ μὲν προτέρᾳ ἡμέρᾳ ὁ ξένος ἐξέκλινε, τῇ δ' ἑξῆς στρώματα χρησάμενος ἀφιλοῖς ὑπεδέχετο, ἐπιβὰς τοῖς στρώμασι κατεπάτει. Polyb. 5, 42, 4: Τὴν μὲν ἐπὶ τὸν Μόλωνα στρατείαν ἐξέκλινε διὰ τὴν ἀπειρίαν τῶν πολεμικῶν· 6, 42, 2: Ἐκκλίνοντες τὴν περὶ τὰς ταφρείας παλαιπωρίαν. Malach. 3, 7: Ἐξεκλίνατε νόμιμά μου καὶ οὐκ ἐφυλάξασθε. Philostr. Imag. 1, 9, p. 776, 28: Ὁ δὲ περὶ τὴν νύσσαν ἐκκλίνων, de eo qui metam circumagens evitaret, rectius in aliis libris scribitur ἐλαύνων.] ‖ Inclino, Vergo. Aristot. Polit. 2, 9 [11]: Τὰ μὲν εἰς δῆμον ἐκκλίνει μᾶλλον, τὰ δὲ εἰς ὀλιγαρχίαν. Sic fere Plin.: Paulum declinans a topazio in aurum. Supra ἐγκλίνειν Aristot. in ead. re dixerat. [Xenoph. Cyneg. 6, 10: Φυλαττέτω δὲ ἐκπεριών· ἐὰν δὲ ἐκκλίνῃ στοῖχος ἢ ἄρκυς, ἀνιστάτω, Terram versus vergat. Ἐγκλίνῃ conj. Sturz. i]

Ἔκκλῐσις, εως, ἡ, Declinatio. [Proprie Plut. Mor. p. 929, C: Οὐ γὰρ ἔστιν ἐκκλίσεις οὐδὲ ἀποστροφὰς αὐτῆς (lunæ) αἰτιᾶσθαι. ‖ Luxatio. Hippocr. De artic. p. 827, F: Ὁκόσοι ἐκ γενεῆς κυλλοὶ γίνονται, τὰ πλείστα τούτων ἰήσιμά ἐστι, ἢν μὴ πάνυ μεγάλη ἡ ἔκκλισις εἴη (l. ἦ). Quanquam ei loco aptior videtur ἔγκλισις, quum ἐγκλίνειν sit de osse luxato ib. 837, A: Καὶ ἤδη μέν

τινας εἶδον οἵτινες ὑπὸ φαυλότητος καὶ τὰ ἔξω ἐγκεχλιμένα καὶ τὰ ὀπισθεν ἀσκῶ ἐπιῤῥῶντο ἐμβαλεῖν, et sim. σκέλη ἐγκεκλιμένα in l. Xenoph. in Ἐγκλίνω cit.] Ἔκκλ. τοῦ κακοῦ, Basil. Epist., Declinatio mali, ut Declinatio periculi, apud Ciceronem, Declinatio a malo, ut Idem dicit Declinationem facere a malo. [Sext. Adv. gramm. 1, 44, p. 226 : Ὑπὲρ τῆς τῶν ὀκληρῶν ἐκκλίσεως.] Quod porro idem Cic. dicit Tusc. 4, [6, 13]: A malis natura declinamus : quæ declinatio si cum ratione fiet, cautio appelletur : ex hac Stoica definitione desumtum est, εὐλάβεια, εὔλογος ἔκκλισις. [Plut. Mor. p. 1037, F, ubi libri male ἐγκλ., ut ib. 1034, D : Περὶ τὰς αἱρέσεις καὶ ἐκκλίσεις. Et sæpissime in Dissertt. et Enchir. Epicteti, de quo v. exx. ap. Schweigh. in indice. || Signif. paullo diversa Suid. : Ἀλεωρὴ, ἔκκλισις καὶ φυλακή. L. D. Declinatio, Defectio a deo. Symm. Jes. 58, 6. Recessio. Theodot. Jes. 2, 5, et Jer. 28, 16. Schleusn.] A

[Ἐκκλῖτέον, Declinandum, Fugiendum. Athen. 3, p. 120, D : Τὰς δὲ ἀθρόους ἐν ἀρχῇ πόσεις ἐκκλ. In ἐκκλητέον et ἐκλυτέον corruptum in Matthæi Med. p. 150, 17.] B

[Ἐκκλίτης vox nihili ap. Diog. L. 2, 130 : Ἦν δέ, φασὶ, (Menedemus) καὶ ἐκκλίτης καὶ τὰ τῆς σχολῆς ἀδιάφορος, ubi ἔκλυτος conj. edd., ἐκμελὴς Toupius ad Suid. v. Ἐκμελὴς, Is. Vossius ad Hesych. v. Ἐκηλία vol. 1, p. 1132, 36, ἐκηλίτης. L. Dindorf.]

[Ἐκκλῖτικὸς, ἡ, ὸν, Declinans. Arrian. Epict. 1, 1, 12 : Τὴν δύναμιν ταύτην τὴν ὁρμητικήν τε καὶ ἀφορμητικὴν καὶ ὀρεκτικήν τε καὶ ἐκκλιτικήν. Adv. Ἐκκλιτικῶς ib. 3, 3, 2 : Πέφυκε δὲ πᾶσα ψυχὴ ... πρὸς μὲν τὸ ἀγαθὸν ὀρεκτικῶς κινεῖσθαι, πρὸς δὲ τὸ κακὸν ἐκκλ. et ib. 12, 7 : Ἐκκλ. ἔχω πόνου.]

[Ἔκκλῖτος, Declinatus vel Declinandus. Photius : Παλιναίρετα, φευκτὰ, ἐκκλιτα, τὸ ἐναντίον αὐτῇ τῇ αἱρέσει πάθος ἐμποιοῦντα. Codex Timæi, unde gl. repetiit Photius, sec. Bast. App. Ep. cr. p. 23 ἐκκλητα, non ut Ruhnk. p. 203 edidit ἐκβλητα.]

Ἐκκλύζω, Eluo [Gl. Plato Reip. 4, p. 430, A : Τὰ ῥύμματα ταῦτα, δεινὰ ὄντα ἐκκλύζειν. Strabo 5, p. 235 : Ὑπονόμων τῶν δυναμένων ἐκκλύζειν τὰ λύματα τῆς πόλεως εἰς τὸν Τίβεριν. Cit. Hemst. Pollux 7, 39 : Τὸ δὲ πλύνειν καὶ διαπλύνειν καὶ ἀποπλύνειν καὶ ἐκρύπτειν καὶ ῥύπτειν καὶ κλύζειν ἐρεῖς καὶ ἐκκλύζειν. M. Antonin. 8, 51 : Κἂν πηλὸν ἐκβάλῃ κἂν κοπρίαν, τάχιστα διασκεδάσει αὐτὰ καὶ ἐκκλύσει (fons limpidus). Philagrius in Matth. Med. p. 66, 6 : Ἐκκλύζει μὲν τὰ δακνώδη τῶν ὑγρῶν. Theophr. fr. 20, De color., 30 : Ταύτην ὅταν κόψαντες ἅπασαν ἐξ αὐτῆς τὴν ὑγρασίαν ἐκκλύσωσι, Schneid. scripsit ἐκλύσωσι. Id. C. Pl. 6, 19, 4 : Χρὴ γὰρ μήτε κατάξηρον εἶναι τὸ διξόμενον (τὴν ὁσμὴν) ὥσπερ τέφραν ἢ ἄμμον, μήτε κάθυγρον· τὸ μὲν γὰρ διὰν οὐχ ἅπτεται, ἐν δὲ τῷ διαχεῖται καὶ ἐκκλύζεται. Aristot. H. A. 9, 44 fin. : Ἐκ τῶν ἑλκῶν ἰχῶρες ῥέουσιν ... ὑπ' οὐδενὸς δυνάμενοι ἐκκλύζεσθαι. Lycophr. 1156 : Τάφος ψάμμῳ κλύδωνος λυπρὸς ἐκκλυσθήσεται. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 174 : Ἀκακίᾳ λεῖε σὺν οἴνῳ ἐκκλυζέσθω.] Ἐκκλύζω τῇ κονίᾳ, Galen. At vero ex Aristot. [H. A. 4, 1 extr.] affertur, Ἐκκλύζεται εἰς τὸ ξηρὸν ὑπὸ τῶν κυμάτων. [Effundo. Apollod. 1, 6, 3, 11 : Τούτων δὲ (mentium) ἐπ' αὐτὸν (Typhonem) πάλιν ὠθουμένων πολὺ ἐπὶ τοῦ ὄρους ἐξέκλυσαν αἷμα. Brunck. Exundavit vertit Heyn.] C

[Ἔκκλυσις, εως, ἡ.] VV. LL. in Κλύσμα tradunt esse Ἔκκλυσις κοιλίας, quod dicitur κλύσμα, Elotio alvi, quæ fit infusione clysteris. [Alex. Trall. 12, p. 216. Bernard. ad Theoph. Nonn. vol. 2, p. 174 : « Versiculi a Grunero post Oribasii Coll. l. 2, p. 23 vulgati : Εἴτουν ἐμέτοις ἤγουν γαστρὸς ἐκρύσει, leg. ἐκκλύσει ».]

[Ἔκκλυσμα, τὸ, Eluvies, Sordes. Plutarch. Mor. p. 1089, B : Εἰ μὲν οὐδὲν ἄξιον σοφίας παρεγγυῶσιν, ὥσπερ σωμάτων (f. add. ἐν) οἰκίᾳ, τῇ ψυχῇ τοῦ σοφοῦ τὰ τῆς ἡδονῆς ἐκκλύσματα μένειν ἰῶντες, μὴ λέγωμεν, Non quæramus an indignam sapientia rem præcipiant (Epicurei), in animo sapientis sordes et eluviem voluptatum, velut corporum in domo, remanere sinentes. L. Dind.] D

[Ἐκκλυστικὸς, ἡ, ὸν, Ad eluendum idoneus. Psell. Expos. dogm. Chald. p. 110. Stauv.]

[Ἔκκλύω. Hom. Il. Π, 13 Φθίης ἐξέκλυες, scriptura ed. Rom. pro Φθίης ἐξ ἔκλυες, repudiat schol. Ven.]

Ἐκκλώζω, κλωγμὸν edens explodo. [Suid. : Ἐκκλώζεται, ubi ἐκλώζετε ex Harpocr. restituit Gaisf. Lex. rh. p. 258, 20 : Ἐκκλώζεται, διὰ τῶν στομάτων ἐκφορεῖ. Leg. videtur : Ἐκλώζετε, διὰ τῶν στομάτων ἐψοφεῖτε. V. Κλώζω. L. Dind.]

[Ἐκκναίω, Obtundo.] Ἐκκναισεῦντι, schol. Theocr. 15, [88 : Παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνήνυτα κωτίλλοισαι. Τρυγόνες ἐκκναισεῦντι πλατειάσθοισαι ἅπαντα] exp. διαλέγουσι. [Pessime. Hemst. Cod. cum schol. Hermog. p. 391 διαλέγονται. Alia scholl. explicant ἀποκναίουσιν ἡμᾶς καὶ διαπίνουσιν. Διαφθείρουσι interpr. Gregor. p. 331 et Tzetzes Ms. ap. Koen. p. 329, cui Greg. addit καὶ φλυαροῦσιν. Quæ interpr. nonnisi tempore præs. pro futuro posito peccat. Ἀποκναίειν sic de hominibus garrulitate molestis usurpatum confert Koen.]

[Ἐκκνάω. V. Ἐκκνίζω.]

[Ἐκκνημόω, Corrumpo. Hesych. : Ἐξικνημώθη, ἐξεφθάρη. Sic enim Hemst. pro Ἐξεκνυμώθη, coll. præter alia gl. ejusd. : Κνημοῦμαι, φθείρομαι.]

Ἐκκνίζω, Excido, Expungo, ἐκκόπτω. Herodot. ap. Suid. [et Zon. p. 770] : Διλτίον δίπτυχον λαβὼν, τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἐξέκνισεν, Excerpsit, Evulsit, Excidit. Locus is est in l. 7 fin. [c. 239.] Sed scribitur in vulgg. Herod. edd. ἐξέκνησε per η, ab Ἐκκνάω. Valla interpr. Erasit, sicut κνάω exponimus Rado. [In ἐκκνίσας item corruptum ap. Æneam Tact. c. 31, p. 96, in ἐκκνήσας ap. African. Cest. c. 53, p. 305, notarunt Valck. et Wess. ad l. Herod. Expungendum igitur ἐκκνίζω.]

[Ἐκκοβαλικεύομαι.] Ἐκκοβαλικεύεσθαι, ex Aristoph. Equit. [270] affertur pro Circumvenire, Astute furari. Ibi enim Chorus dicit : Ὡς δ' ἀλαζὼν, ὡς δὲ μάσθλης! εἶδες οἷ' ὑπέρχεται. Ὥσπερεὶ γέροντας ἡμᾶς ἐκκοβαλικεύεται, Quam versutus est! vides quibus cuniculis surrepat : quasi senes nos fraudulentis adulationibus circumvenire conatur : ut schol. exp., ὥσπερ τοὺς γέροντας δικαστὰς ἐκπανουργῆσαι, οὕτω καὶ ἡμᾶς ἐπιχειρεῖ ἀπατᾶν.

[Ἐκκοδομεύω, In furno torreo, putatur latere in gl. Hesychii Ἐκκομοδεύειν τὸ ἐν ἵππῳ φρύγειν, καὶ καθόλου τὸ φρύγειν. V. Κοδομεύω.]

[Ἐκκοιλαίνω, Excavo. Polyb. 10, 48, 7 : Τοῦ γὰρ ὑποκειμένου τόπου μεγάλους ἔχοντος πλαταμῶνας, εἰς οὓς καταῤῥάττει (Oxus), τούτους φασὶ τῇ βίᾳ τοῦ ῥεύματος ἐκκοιλαίνοντα καὶ διαῤῥηγνύντα κατὰ βάθος ὑπὸ γῆν φέρεσθαι. Pro ἐγκοιλήνας ap. Herodot. l. in Ἐγκοιλαίνω cit., nonnulli ἐκκοιλήνας.]

[Ἐκκοιλίζω, Eviscero. Mithæcus ap. Athen. 7, p. 325, F : Ταινίαν ἐκκοιλίξας. Ἐκκοιλιάξας, ab ἐκκοιλιάζω, conjicit Koen. ad Greg. p. 328.]

Ἐκκοιλιστὸς, Ventrosus, Crassus, VV. LL. Sed viderint. At pro ἐκκοιλιστοὶ, qui Hesychio sunt στέφανοι μεγάλοι, ἀδροὶ, Eust. [Od. p. 1538, 43] habet ἐκκυλίσιοι : scr. itaque ἐκκυλιστοί. [V. Ἐκκυλίσιοι στέφανοι.]

Ἐκκοιμάομαι, Somno excitor : ut ἐκκοιμηθεὶς ap. Plat. [Leg. 1, p. 648, A : Ἐκκοιμηθέντα δὲ καὶ τοῦ πόματος ἀπαλλαγέντα] exp. Somno excitatus, Qui edormivit. Sed Edormio pro Somno excitor, suspectum est.

[Ἐκκοιτάω, Emaneo; Ἐκκοιτεῖ, Excubiat, Gl.] Ἐκκοιτοῦντες, Excubantes, VV. LL. [Ex Joseph. B. J. 6, 2, 6 : Πρὸς τὴν τῶν ἐκκοιτούντων βοήν.]

[Ἐκκοίτησις, εως, ἡ, Excubitum, Gl.]

[Ἐκκοιτία, ἡ, Vigilia. Æneas Tact. c. 13, p. 41 : Τὰς ἐκκοιτίας καὶ τὰ ἄλλα ἐπιτάγματα ... ὑπηρετούντων, Excubias. Cit. Seager. Philo Belop. p. 93, 5 : Ἐκκοιτίας τε καὶ ἐφοδίας προσηκούσας ποιητέον. Schæf. Diodori Exc. vol. 2, p. 579, 6, quod erat in cod., Τὰ περὶ τὰς φυλακὰς καὶ κοιτίας ἐῤῥᾳθύμουν, scripsi ἐκκοιτίας. L. Dindorf.]

[Ἐκκοιτίζω, Excito e cubili. Improprie de fluvio ex alveo derivato Georg. Pachym. Andr. Pal. 4, 25, p. 228 : Τῆς ἰδίας μεταίρει (Sangarius) καὶ αὖθις κοίτης, ἧς ἐκ παλαιοῦ ποτ' ἐκκοιτισθεὶς ἐπελάβετο. Suspectum in gl. Hesychii in Ἐκκαχρύζω cit.]

[Ἐκκοιτισμὸς, ὁ, Vigilia. Gl. : Ἐκκοιτισμοὶ, Emansiones.]

[Ἐκκοκκίζω. Hujus verbi mentionem facit HSt.

primum in Κοκκίζω, ubi idem quod simplici Κοκκίζω dicitur, Grana eximo, v. c. e malo, « et Ἐκκοκκίσαι », inquit, « dicitur verbo composito »; tum in Σφαῖρα, ubi allato l. Nicomachi ap. Athen. 2, p. 58, A : Οὐσίδιον γὰρ καταλιπόντος μοι πατρὸς, οὕτω συνεστρογγύλικα κἀξεκόκκισα ἐν μησὶν ὀλίγοις, ὥσπερ ᾠόν τις ῥοφῶν, addit :] Sed obiter in Nicomachi verbis etiam nota κἀξεκόκκισα pro καὶ ἐξεκόκκισα, a verbo ἐκκοκκίζω, i. e. τὸν κόκκον ἐκλεπίζω, Cortice ablato granum eximo. Metaphorice vero ipse usus est; nec enim ἡ οὐσία inclusa est cortici s. putamini, ut possit ἐκκοκκίζεσθαι in modum granorum. [Denique v. Στενοκώκυτος, ubi sec. Suidam v. Στενοκωκύτους τρίχας citans l. Aristoph. Lys. 443 : Εἴ τάρα, νὴ τὴν Ταυροπόλον, ταύτῃ πρόσει, ἐκκοκκιῶ σοῦ τὰς στενοκωκύτους τρίχας, addit ex eod. :] Verb. ἐκκοκιῶ [ita Suidæ edd. antt.] exp. ἐκτιλῶ, ἀνασπάσω. [Sim. schol. : Ἀνατιλῶ, ἀνασπάσω, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ῥοιῶν. Arist. ib. 364 : Εἰ μὴ σιωπήσει, θενὼν ἐκκοκκιῶ τὸ γῆρας. Ubi schol. : Οἷον αἱματώσω, ἐκβαλῶ· ἡ μεταφ. ἀπὸ τῶν ῥ. Pac. 62 : Ὦ Ζεῦ, τί δρασείεις ποθ' ἡμῶν τὸν λεών; λήσεις σεαυτὸν τὰς πόλεις ἐκκοκκίσας. Schol. : Ἐρημώσας, ἀπὸ μετ. τῶν ῥ. Ach. 1179 : Ἀνὴρ τέτρωται χάρακι διαπηδῶν τάφρον, καὶ τὸ σφυρὸν παλίνορον ἐξεκόκκισε, quod Hesych. v. Παλίνωρον interpr. εἰς τοὐπίσω ἐξέκλασεν καὶ ἐξέβαλεν, ἀπὸ τῶν ἐκκοκκιζομένων ῥοιῶν, Suid. s. v., ἐξέκλασεν, ἐξέβαλεν, addens ἡ μεταφ. ἀπὸ τῶν κόκκων· non apte schol. verbo intrans. ἐκτραπὲν τῆς ἁρμονίας ἤχησεν, nisi hæc ejus interpr., quod colligo e schol. ad v. 1181, pertinet ad illius v. verba, Πτίλον δὲ τὸ μέγα ... δεινὸν ἐξηύδα μέλος.]

[Ἐκκοκκύζω, Hermog. 2, 362. Angl.]

[Ἐκκολάζω, Punio. Georg. Pachym. Andron. p. 99, B : Καὶ τοσοῦτον ἐφυλοκρίνουν ταῦτα καὶ ποιναῖς ἐξεκόλαζον, ὡς μὴ μόνον τοὺς ἀδιαφοροῦντας δεδιέναι. L. D.]

[Ἐκκόλαμμα, τὸ, Ezech. 40, 16. Conf. Ἐγκόλαμμα.]

Ἐκκολάπτω, [Excudo, Gl.] Exsculpo, Tundendo eximo, ut avis rostro : Excido : h. e., Quod insculptum s. incisum est, eximo. Dem. [p. 1318, 28] : Καὶ τὸ ψήφισμα ἐκκολάψαντες, ὃ ἐμοὶ ἐψηφίσαντο οἱ δημόται. Plut. [Mor. p. 873, C], loquens de quodam epigrammate Pausaniæ : Τοῦτο μὲν ἐξεκόλαψαν, τὰ δ' ὀνόματα τῶν πόλεων ἐνεχάραξαν· de quo Thuc. 1, p. 42 [c. 132] : Τὸ μὲν οὖν ἐλεγεῖον οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐξεκόλαψαν εὐθὺς τότε ἀπὸ τοῦ τρίποδος τοῦτο, καὶ ἐπέγραψαν ὀνομαστὶ τὰς πόλεις. [Paul. Sil. Anth. Pal. 6, 81, 4 : Πᾶν δὲ τὸ λοιπὸν (scuti) ἄκοντες ... καὶ ξιφέων ἐξεκόλαψε γένος.] At ἐκκολάπτειν ὠὰ dicitur gallina, quum maturo fœtu rostro ea pertundit et frangit : aut τοὺς νεοττοὺς, quum eos pertusis rostro ovis eximit. Lat. Excudere et Excludere dicunt : Græci ἐκλέπειν etiam, i. e. Corticem s. Putamen detrahere. Aristot. H. A. 9, 29, de coccyge s. cuculo : Ἐν οὗ ἂν τέκῃ νεοττίᾳ, οὗτος ὁ ὄρνις ἐκκολάπτει καὶ τρέφει· de quo 6, 7 dicit, Τίκτει δὲ καὶ ὑπὸ τῇ τῆς ὑπολαΐδος νεοττείᾳ· ἡ δὲ ἐκλέπει καὶ ἐκτρέφει. [Ib. 6, 3 : Ἤδη ἐκκεκολαμμένου δεκαταίου. Conf. Ps.-Aristot. Mirab. c. 3, ab Hemst. cit.] Pro eo vero, quod in Geop. [14, 7, 25] legimus, Τὰ δὲ ἐκκολαπτόμενα νεόττια ὑποσπαστέον εὐθέως ἐξ ἑκάστης ὄρνιθος, καὶ ὑποβλητέον τῇ ὀλιγαρχούσῃ, ita Varro scripserat, Excusos pullos subducendum e singulis nidis et subjiciendum ei quæ habeat paucos. [Plut. Mor. p. 670, C : Τὴν ἶβίν φασιν ἐκκολαφθεῖσαν εὐθὺς ἕλκειν δύο δραχμάς. Lucian. Contempl. c. 22 : Ἐπειδὰν οὖν πεπανθῶσι (glandes), τρυγήσαντες αὐτὰς ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους· Ver. Hist. 2, 40 : Πελέκεσι γοῦν διακόψαντες ἓν τῶν ᾠῶν νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολάψαμεν. De ovo vacuo Theophr. H. Pl. 3, 16, 4 : Ἄφυλλον καὶ κοῖλον ὥσπερ ᾠὸν ἐκκεκολαμμένον, Ovum unde pullus exclusus est. ‖ Cum ἐγκολ. permutatum videtur ab Hesychio Ἐκκεκολαμμένα (ἐκκεκωλυμένα cod.) interpretante γεγλυμμένα. V. Ruhnk. in Auct. ad vol. 1, col. 1135. Cum ἐκκόπτω Demosth. l. supra cit. et p. 1378, 13.]

Ἐκκόλαψις, εως, ἡ, Excisio, quæ tundendo fit. Dicitur etiam de exclusione ovorum et pullorum. Aristot. H. A. 6, [3] : Ὅταν ὑπὲρ τὰς εἴκοσι γίγνηται ἡ ἐκκόλαψις τῶν ᾠῶν. Alibi dicit ἐκκόλαψις τοῦ νεοττοῦ, Exclusio pulli.

[Ἐκκολλαβέω, affertur ex gl. Hesychii inter Ἐκ κλίμακος et Ἐκ κολεοῖο posita : Ἐκκολαβήσαντα, ἐκλακέντα, ἐκφρονήσαντα, quam non tentatam ab Hemst. ad Lucian. Dial. deor. 7, 4, p. 223, merito vitiosam credidit Kust., etsi non videtur sanasse reponendo Ἐκκολαβίσαντα, ἐκφαγόντα, ἐκροφήσαντα. Conjicio : Ἐκκοναβήσαντα, ἐκλακόντα, ἐκφωνήσαντα. L. Dindorf.]

[Ἐκκολοβόω, Trunco, Mutilo. Hesych. : Ἐξακολουθοῦσθαι, ἐκθρούζεσθαι. Ruhnk. in Auct. Ἐκκολοβοῦσθαι, ἐξαρθροῦσθαι.]

Ἐκκολυμβάω, Emergo, Enato [Gl., et Ἐκκολυμβῆσαι, Abnatare]. Act. 27, [42] : Ἵνα τοὺς δεσμώτας ἀποκτείνωσι, μή τις ἐκκολυμβήσας διαφύγῃ, Ne quis quum enatasset, effugeret. [Diodor. 20, 86 : Οἱ πλεῖστοι καιομένων τῶν ἀκατίων ἐξεκολύμβησαν· 88 : Τοῦ δ' ἄλλου πλήθους ἐκκολυμβήσαντος καὶ διανηξαμένου πρὸς τοὺς ἰδίους. Dionys. A. R. 5, 24 : Διανηξάμενος τὸ ῥεῦμα χαλεπῶς πάνυ ... ἐξεκολύμβησεν εἰς τὴν γῆν. Aristophan. fr. Babylon. ap. Harpocr. v. Ἐπιβάτης : Εὖ γ' ἐξεκολύμβησ' οὐπιβάτης. Eur. Hel. 1609 : Ὥστ' ἐκκολυμβᾶν ναός.]

[Ἐκκόλυμβος, ὁ, ἡ, Enatans. Const. Man. Amat. 4, 4 : Καὶ τῶν κακῶν ἐκκόλυμβον (genus humanum) οὐ δύναται γενέσθαι, πρὶν κ. τ. λ. Boiss.]

[Ἐκκολύψας, ἀπολεπίσας, Galen. Gloss. p. 462. Vel Ἐκκολάψας vel Ἐκλέψας scrib. conjicit Foes. OEcon. p. 114, B. V. Ἐκλέπω.]

Ἐκκομιδὴ, ἡ, Exportatio, Evectio [Gl. Herodot. 8, 44 : Πρὸς ἐκκομιδὴν ἐτράποντο τῶν οἰκετέων], Elatio, specialiter Funeris elatio, Exequiæ. [Funus, Exequiæ; Ἐκκομιδαὶ, Exequiæ, Gl.] Gregor. [Or. 2 in Julian.] : Καὶ γίνεται πανήγυρις μετὰ πάθους καὶ [ἡ] ἐκκομιδὴ τοῦ σώματος. Lucill. Epigr. [Anth. Pal. 11, 92, 2] in quendam admodum exili corpore, Ἐς τὴν ἐκκομιδὴν οὐδὲν ἀφῆκεν ὅλως, Nihil prorsus reliquit, quod efferri posset : nam corpus una cum anima efflavit. [Inscr. Olb. ap. Bœckh. vol. 2, p. 131, 15 : Τὸν κήρυκα ἀναγορεῦσαι ἐπὶ τῆς ἐκκομιδῆς αὐτοῦ. L. D. Dionys. A. R. 4, 8 : Ἐκκομιδῇ τε πολυτελεῖ καὶ μνήματος ἐπισήμου κατασκευῇ. Charito 4, 1 : Ἐπεὶ δὲ ... τὸ ἔργον ἠνύσθη, τότε ἤδη καὶ τὴν ἐκκομιδὴν ἐμιμήσαντο τὴν ἐπ' αὐτῷ.]

Ἐκκομίζω, Exporto [Gl.], Eveho, Effero [Gl.] : opp. εἰσκομίζω, sicut Lat. Inveho et Eveho, Importo et Exporto, ut Varro : Quibus evehi atque invehi multa ad prædia scimus. [Thucyd. 2, 6 : Τῶν τε ἀνθρώπων τοὺς ἀχρειοτάτους ξὺν γυναιξὶ καὶ παισὶν ἐξεκόμισαν. Eur. Tro. 294 : Ἴτ', ἐκκομίζειν δεῦρο Κασσάνδραν χρεὼν ὅσον τάχιστα, δμῶες· 1048 : Λέγω δὲ προσπόλοισι πρὸς πρύμνας νεῶν τήνδ' ἐκκομίζειν· Phœn. 993 : Ὅς μ' ἐκκομίζει· Iph. T. 1206 : Κἀκκομιζόντων γε δεῦρο τοὺς ξένους. Xen. Anab. 6, 6, 36 : Ὑμῖν γὰρ, ὡς ἔοικε, δέδοται ἐκκομίσαι τοὺς ἄνδρας (in Græciam). Quibus ll. omnibus est Educere. Exportare vero Anab. 1, 5, 8 : Μετεώρους ἐξεκόμισαν τὰς ἁμάξας.] Et in pass. Ἐκκομίζομαι, Exportor, Evehor, Efferor. [Eur. Hel. 1183 : Ὡς ἂν πόνου γ' ἔκατι μὴ λάθῃ με γῆς τῆσδ' ἐκκομισθεῖσ' ἄλοχος ἧς ἐφίεμαι· Phœn. 883 : Κόπῳ παρεῖμαι γοῦν Ἐρεχθειδῶν ἄπο δεῦρ' ἐκκομισθεὶς τῆς πάροιθεν ἡμέρας. Thucyd. 7, 23 : Καὶ ἐκ μὲν τοῦ πρώτου ἁλόντος (τείχους) χαλεπῶς οἱ ἄνθρωποι, ὅσοι καὶ ἐς τὰ πλοῖα καὶ ὁλκάδα τινὰ κατέφυγον, ἐς τὸ στρατόπεδον ἐξεκομίζοντο. Plato Reip. 10, p. 611, E : Ὑπὸ ταύτης τῆς ὁρμῆς ἐκκομισθεῖσα ἐκ τοῦ πόντου. Lucian. Dial. mort. 14, 5 : Εἰ βλέποιέν σε φοράδην τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενον.] Plut. Rom. [c. 28], ἐκκομίζεται νεκρὸς, Effertur funus, ἐκφέρεται. [V. infra.] Ἐκκομίζομαι active quoque accipitur pro ἐκκομίζω, Hom. Il. E, 359 : Φῖλε κασίγνητ', ἐκκόμισαί τέ με, δὸς δέ μοι ἵππους. Sic enim quædam exempll. habent. Eust. tamen et Etym. legunt κασίγνητε κομίσαι, exponuntque ἐπιμελείας με καταξίωσον καὶ περίσωσον, ἐπιμελήθητι : quam exp. margo nostri quoque Hom. veteris ascriptam habet, in quo utraque scriptura est, sed quæ est vetustior, id, quod ex atramenti diversitate cognoscitur, illa est, quam sequuntur Eust. et Etym. Præterea si ἐκκόμισαι scriberetur, esset ὕστερον πρότερον. [Xenoph. Anab. 5, 2, 19 : Τὰ μὲν ἔξω τῆς ἄκρας πάντα διήρπασται καὶ ἐξεκομίσαντο οἱ Ἕλληνες.] Thuc. [2, 78] : Πλαταιῆς δὲ παῖδας μὲν καὶ γυναῖκας καὶ πρεσβυτάτους πρότερον ἐκκεκομισμένοι ἦσαν ἐς τὰς Ἀθήνας, Jam ante exportarant. Aliud ex. habes in Εἰσκομίζομαι. [Herodot. 8, 20 : Οὔτε τι ἐξεκομίσαντο· et absolute, sc. τὰ ἑαυτῶν, 32. Schweigh.

De educendo Eurip. Iph. T. 1473 : Ἀλλ' ἐκκομίζου σὴν κασιγνήτην χθονός· Andr. 639 : Ἀλλ' ἐκκομίζου παῖδα. || Effero de mortuis Polyb. 35, 6, 2 : Πότερον ὑπὸ τῶν παρ' ἡμῖν ἢ τῶν ἐν Ἀχαΐᾳ νεκροφόρων ἐκκομισθῶσι. Anth. Pal. 11, 202, 1 : Τὴν γραῦν ἐκκομίσας φρονίμως πάνυ Μόσχος ἔγημε παρθένον. Plutarch. Agid. c. 21 : Τῶν τριῶν σωμάτων ἐκκομιζομένων· Cic. c. 42 : Ὡς εἶδε τὸν νεκρὸν ἐκκομιζόμενον δι' ἀγορᾶς, et al. ipse aliique apud Suicerum p. 1064-5.] || Subduco, Subtraho, interdum et Eripio. Herodot. [3, 122] : Ἐμὲ ἐκκομίσας αὐτὸν καὶ χρήματα, Me una cum pecuniis inde subducens. Item, Ἐκκομίσαι τινὰ ἐκ τῶν κινδύνων, Eripere et subtrahere aliquem e periculis impendentibus. Herodot. [3, 43] : Ἐκκομίσαι τε ἀδύνατον εἴη ἀνθρώπῳ ἄνθρωπον ἐκ τοῦ μέλλοντος γίνεσθαι πρήγματος, Impossibile homini hominem impendenti fato eripere. [Pollux 9, 155. || Xenoph. De re eq. 4, 2 : Ἔστι δὲ οὐ μόνον τοῦ μὴ κλίπτεσθαι ἕνεκα τὸν σῖτον ἀγαθὸς ὁ ἔχυρὸς ἵππων, ἀλλ' ὅτι καὶ ὅταν πῃ ἐκκομίζῃ τὸν σῖτον ὁ ἵππος, φανερὸν γίγνεται, Dissipet. Pollux 1, 209 : Καὶ ὅτε ἐκκομίζουσι τὸν σῖτον (equi), τότε χρὴ ὑφαιρεῖν. || Perfero, Tolero. Eur. Andr. 1269 : Τὸ γὰρ πεπρωμένον δεῖ σ' ἐκκομίζειν. Conf. Συνεκκομίζω. Confus. cum εἰσκομίζω Diodor. 12, 50.]

[Ἐκκόμισις, εως, ἡ, Elatio. Nicet. Is. Ang. 2, 7, p. 265, B : Εἰς ἐκκόμισιν τῶν νεκρῶν.]

Ἐκκομισμός, ὁ, Exportatio, Evectio. Strabo [3, p. 142] : Διπλασιάζεται τὰ εὐτυχήματα ταῦτα τῷ ἐκκομισμῷ, Geminantur hæ commoditates exportatione.

Ἐκκομπάζω, Efferor, Insolesco, e Soph. [El. 569 : Οὗ κατὰ σφαγὰς ἐκκομπάσας ἔπος τι τυγχάνει βαλών. Ubi accus. fort. referendus ad utrumque verbum, quemadmodum simpl. κομπάζω ab cod. cum accus. junctum videbimus in Κομπάζω, ut vert. sit Jactans. Quod Hesych. refert : Ἐξεκόμπησεν, ἐξέπληξεν, Alb. scrib. conjicit Ἐξεκόμπασεν, conferens ἀπεκόμπασεν de chorda rupta dictum in epigr. Pauli Sil. Anth. Pal. 6, 54, 5.]

[Ἐκκομψεύομαι, Scite cavillor. Eur. Iph. A. 333 : Ἐκκεκόμψευσαι πονηρὸν γλῶσσ' ἐπίφθονον σοφή, Callide rem pravam oratione exornasti.]

[Ἐκκοναβέω. V. Ἐκκολλαβέω.]

[Ἐκκονίω.] Ἐκκονίεσθαι, In pulverem redigi. Hesych. enim ἐκκεκονίσθαι esse dicit τὸ εἰς κονίαν ἀναλελύσθαι. [Ap. Hippocr. De viet. rat. 3, p. 372, 9 : Χρείσθω τοῖσι περιπάτοισι πολλοῖσιν ἀπὸ τῶν γυμνασίων, ἀλλὰ μὴν καὶ ἀπὸ τοῦ δείπνου· πλείστοισι δὲ τοῖσιν ὀρθρίοισιν ἐκκεκονωμένοισι χρείσθω, vertitur, Matutinis in pulvere.]

[Ἐκκοπεύς, έως, ὁ, Scalper excisorius. Galen. vol. 4, p. 148, D : Ἐκκοπεῖς ἰσχυροί τε ἅμα καὶ ὀξεῖς. Oribas. Cocch. p. 97, 28 : Διὰ τῶν σμιλωτῶν ἐκκοπίων ἡ ἐκκοπὴ γινέσθω. In l. Luciani Somn. c. 3 pro ἐγκοπίᾳ Niceph. fr. Lex. p. 338, 125 exhibet ἐκκοπίᾳ. Alia ex Pauli Æg. 6, 90 attulit Foes. OEcon. p. 114 seq.]

[Ἐκκόπευσις, εως, ἡ, Excisio. Paul. Æg. 6, 88 : Ἐκκοπεύσει τὸ περικείμενον περιελόντες ὀστοῦν. Leg. ἐκκοπῶσι. L. Dind.]

[Ἐκκοπέω, Cesso. Libellus De velit. bell. post Leon. Diac. p. 124, C : Κατὰ τοῦτο δὲ τὸ ὠφελιμον ἔχει καὶ χρήσιμον, καθὸ ἐμφόβους αὐτοὺς γίγνεσθαι, ὅσάκις βουληθεῖσιν ἐξιλθεῖν, καὶ τὴν μετ' ὀλίγον ἐκκοπεῖν κατὰ τῶν Ῥωμαϊκῶν θεμάτων συνεχῆ ἐξέλευσιν. Suspectum videtur. L. Dindorf.]

Ἐκκοπή, ἡ, Excisio [veluti arborum ap. Polyb. 2, 65, 6 : Τὰς εἰς τὴν χώραν εἰσβολὰς ἠσφαλίσατο φυλακαῖς καὶ τάφροις καὶ δένδρων ἐκκοπαῖς, Concædibus. 10, 30, 3 : Καὶ γὰρ ἐκκοπὰς δένδρων ἐπεποίηντο συνεχεῖς καὶ λίθων πλήθη καὶ μεγέθη συνηθροίκεισαν. Fructus, apud Eust. Opusc. p. 346, 22 : Τὴν ἐκκοπὴν τοῦ καρποῦ. Vel montium, ap. Strab. 5, p. 235, ab Hemst. cit. : Ἐκκοπάς τε λόφων καὶ ἐγχώσεις κοιλάδων. Addunt autem Gl. Excidium, Divortium, Exitium.] Exectio. Gorræo Excisio est calvariæ fissura cum ossis offensi ruptura, Paul. Æg. 6, 90. [Plut. Alex. c. 63 : Περὶ τὴν ἐκκοπὴν (teli in corpus infixi) ἐγίνοντο. Oribas. Cocch. p. 105, 17 : Ἐὰν ἐλλιποῦς τῆς ἐκκοπῆς γεγενημένης ὀξεῖα προΰχουσα καὶ νύσσουσα τὴν μήνιγγα (deest verbum) καὶ δύνηται αὕτη (sic leg. pro αὐτὴ) ἠρέμα ἐκκοπῆναι, ἀποθραυσθήτω. Recte autem Cocch. animadvertit ap. Paulum Æg. ἐγκοπὴ leg. esse pro ἐκκοπή : ἐκκοπὴ enim chirurgorum, ἐγκοπὴ vero ægrorum. || Obscura est signif. ap. Dioscor. Theriac. p. 421, C : Τί γὰρ αἴτιον ὑπέλαβον εἶναι μετὰ τὴν ἐκ τοῦ ὄφεως πληγὴν ἢ τὴν ἐπιγινομένην ὑπὸ τοῦ ζώου δύναμιν καὶ τὸν εἰς τὰ σώματα βαλλόμενον ἰόν, μήτε ψῦξιν μήτε ἔγκαυσιν μήτε ἐκκοπὴν μήτε ἀπεψίαν μήτε ἄλλο τι παραπλήσιον ἔχοντες αἰτιᾶσθαι. Vertitur, Excisionem. Sed fort. leg. ἐγκοπήν, quod v. || Incisio, Incisura. Athen. De mach. p. 8, 21 : Φησὶ γὰρ δεῖ (l. δεῖν) κατασκευάσαι ἅμαξαν τετράκυκλον, καὶ ἐπ' αὐταῖς (l. αὐτῆς) στῆσαι ξύλον πλάγιον τετράγωνον, ἐκκοπὰς ἔχον στρογγύλας· et ib. 30. Ap. Georg. Pis. Acroas. 1, p. 7, 226 : Οὐδὲ γὰρ θαλαττίας κίνδυνος ὁρμῆς οὐδὲ τῆς γῆς ἡ ζάλη τῇ σῇ παρίσχον ἐκκοπὴν προθυμίᾳ· et ib. 2, p. 8, 8 : Οὐ γὰρ παρέσχες ἐκκοπὴν, scrib. ἐγκοπὴν, de cujus voc. cum ἐγκοπὴ confusione v. in illo. L. Dind.]

Ἔκκοπος, ὁ, ἡ, Fessus, Lassus, Lassatus, Lassitudine enervatus, i. q. κατάκοπος. Apud Suid. : Ὁ δὲ διανύσας τετρακοσίους σταδίους, καὶ γενόμενος ἔκκοπος, ἐπέμεινεν, Ex itinere lassatus, Lassus de via, ut Plaut., Lassitudine exanimatus, ut Cæs. [Leg. ἔγκοπος, ut Eustathii Opusc. p. 8, 66 : Ὅμοιον ὡς εἰ καὶ κυπτόμενός τις ἔκκοπος παρὰ γῆν ἢ πονούμενος περὶ θάλασσαν, πορίσεται τοιούτοις μόχθοις ἑαυτῷ τὴν ζωήν, manifestum est vitium pro ἔγκοπος, quod sequitur p. 9, 8 : Τὴν ἔγκοπον πληροφορήσας ἐργατείαν αὐτοῦ, et supra nobis tractatum est. Sic Jes. 43, 24 Aq. ἐκκοπόν με ἐποίησας, pro ἐκόπωσάς με. L. Dind.]

[Ἐκκοπρέω, Stercore purgo. Hippocr. de rat. viet. p. 407, 33 : Κάτω ὕδωρ καθαίρει καὶ κοιλίην ἐκκοπρεῖ. Leg. arbitror ἐκκοπροῖ. L. Dind.]

[Ἐκκοπρίζω, Stercus ejicio. Hippocr. Epid. 3, p. 1100, B : Ἀπὸ δὲ κοιλίης ἐξεκόπρισεν ἀθρόα (ὁ φρενιτικός). Anon. Hippiatr. p. 106, 15 : Δεῖ οὖν ... αὐτῇ δὲ τῇ χειρὶ ἀληλειμμένῃ ἐλαίῳ ἐκκοπρίζειν αὐτὸν (equum) συνεχόντως. Hase.]

[Ἐκκοπρόω, Stercus ejicio, Stercore exonero. Aret. Acut. m. cur. 1, 4, p. 83=94 : Κὴν ἐκκοπρωθῇ τὸ ἔντερον. Ἐκκοπροῦν ead. signif. dictum in ἐκκοπρον depravatum est in Matth. Med. p. 48, 14. V. Ἐκκοπρέω. L. D. Passiv. In stercus abeo. Vita S. Nili jun. p. 74, 36, ad avarum : Τί καὶ μάτην παρακάθησαι τοῖς ἐκκοπρουμένοις; Hase.]

[Ἐκκόπρωσις, εως, ἡ, Stercoris dejectio. Hippocr. Præn. p. 41, 38 : Πρὸς τὴν τῆς κοιλίης ἐκκόπρωσιν.]

[Ἐκκοπρωτικός, ἡ, ὄν, Ad stercus exonerandum faciens. Suid. v. Ἀλόη : Γαστρὸς ἐκκοπρωτική.]

[Ἐκκοπτέον, Excidendum. Clem. Al. Pæd. 3, 9. p. 281 : Ἀρθὴν γὰρ τὴν ἀναίσχυντον ἡδονὴν ἐκκοπτέον.]

[Ἐκκόπτης, ὁ, Excisor, Gl.]

Ἐκκόπτω, Excido, [Excudo, Elido, Gl.], Excindo. Qua porro signif. dicit Plaut. Excidere manibus suis patriam, Cic. Urbem excisam et eversam, Virg., Excindine domos ... Perpetiar, item, Nec posse Argolicis excindi Pergama telis : item, Ferro sceleratum excindere gentem : et Valerius Flaccus, Invisi genus omne excindere Phœbi : ead. dicitur etiam ἐκκόπτειν. [Herodot. 4, 110 : Τὰς δὲ ἐν τῷ πελάγει ἐπιθυμίνας ἐκκόψαι τοὺς ἄνδρας, et continuo, Ἐπεὶ ἐξέκοψαν τοὺς ἄνδρας.] Herodian. 7, [2, 20] : Ἐκκόψειν τε καὶ ὑποτάξειν τὰ μέχρι Ὠκεανοῦ Γερμανῶν ἔθνη βάρβαρα, Excisurum subacturumque Oceano tenus omnes Germaniæ barbaras nationes. Id. [4, 6, 7] : Καὶ εἴ τι γένος ἦν βασιλικὸν ἢ ἐν συγκλήτῳ ἐξ εὐπατριδῶν καταβαῖνον, πᾶν ἐξέκοψε, Excidit, s. Stirpitus delevit et sustulit e medio. Plut. [Pomp. c. 24] : Νήσους καὶ πόλεις παραλίους ἐκκόπτοντες. [Cum genit. Palladas Anth. Pal. 7, 681 : Ἐκ προκοπῆς γὰρ, ἧς εἶχες κατὰ νοῦν, ἐξεκόπης βιότου. Eustath. Opusc. p. 1, 33 : Ἐκκοπέντες τοῦ βίου.] Id. Cicerone [Compar. Cic. et Dem. c. 6], de Catilina et conjuratis : Ἀνθρώπους ἀλιτηρίους ἐκκόψαντι τῆς πατρίδος, Penitus et stirpitus tollenti. Bud. At Excidere aliquem numero civium in Plinii Ep. est In exilium mittere. [Demosth. p. 77, 27 : Τούτους τοὺς λῃστὰς ἐκκόψαιεν. Lucian. Tyrannic. c. 5 : Ὁ τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων· 13 : Ῥιζόθεν ἅπαν τὸ δεινὸν ἐκκεκομμένον. Aristoph. Ran. 1223 : Νυνὶ γὰρ αὐτοῦ τοῦτό γ' ἐκκεκόψεται. Paullo aliter Xen. H. Gr. 7, 4, 26 : Ἐπεὶ μέντοι ἦλθον οἱ πεζοὶ, ἐκκόπτουσι καὶ τοὺς ἐπὶ τῷ λόφῳ, De-

jiciunt. Et Cyrop. 6, 2, 15 : Οἱ τότε ἐκκόψαντες τῶν τοξοτῶν καὶ ἀκοντιστῶν τὰς ἀκροβολίσεις, Qui repulerunt. Dio Cass. 43, 2 : Πάντας δ' ἂν καὶ τοὺς λοιποὺς, ἀνειληθέντας ἐπὶ μετέωρόν τι, ἐξέκοψαν· 62, 21 : Τὴν ἐπὶ τοῦ ταύρου καταλειφθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ φρουρὰν ἐξέκοψε. Pausan. 3, 8, 6 : Ἐκκόψαι προρρίζους τὰς Ἀθήνας. Phalaris Ep. 75 : Τῶν στρατιωτῶν οἱ μὲν ἡμίσεις τὸ φρούριον ἐπιμείναντες ἐκκοψάτωσαν. Xenoph. H. Gr. 7, 4, 32 : Ἐκκόπτοντες τὰ διαπεπονημένα σταυρώματα. Strabo 14, p. 659 : Πλείω τῶν χιλίων ... σκαφῶν ἐμπρήσαντος, τὰς δὲ κατοικίας ἐκκόψαντος. Dionys. A. R. 8, 87 : Ὅσοις μὲν χωρία ὑπῆρχον, ἐκκόπτοντες ταῦτα καὶ τὰς αὐλὰς καθαιροῦντες. Aliter Demosth. p. 1378, 18 : Ἠνάγκασαν αὐτοὺς ἐκκόψαντας τὰ ὄρυγία ἐπιγράψαι τὰς πόλεις, ubi est var. ἐκκολάψαντας. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 428, 24 : Οἱ τίτλοι ἐκ ῥιζῶν ἐκκοπέντες. De arboribus Herodot. 9, 97 : Δένδρεα ἐκκόψαντες. Thucyd. 6, 99 : Τάς τε ἐλάας ἐκκόπτοντες τοῦ τεμένους. Tit. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 132, 33 : Ἐκκόψαι τὰς ἐλάας, et ib. 41. Aristoph. Pac. 628 : Ἐπεί τοι καὶ κορώνειόν γέ μου ἐξέκοψαν. Theophr. H. Pl. 4, 13, 3 : Καὶ εἰ ἐκκόψειεν (τὸ στέλεχος) ἄχρι τῶν ῥιζῶν. Xenoph. Anab. 1, 4, 10 : Κῦρος δ' αὐτὸν (τὸν παράδεισον) ἐξέκοψε. || De perfringendis foribus Diodor. 14, 115 : Τὰς πύλας ἐξέκοψαν. Ita capiendus videtur Polyb. 4, 3, 10 : Ἐνεχείρησαν καὶ τὰς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν οἰκίας ἐκκόπτειν· ib. 4, 1 : Προσβαλόντες κλίμακας ἐξέκοψαν τὸ Χείρωνος καλούμενον ἐπαύλιον. || Percutio, de numis. Diodor. 11, 26 : Νόμισμα ἐξέκοψε τὸ κληθὲν ἀπ' ἐκείνης Δαμαρέτειον. || Excido, sensu chirurgico. Lucian. Catapl. c. 24 : Ἴχνη μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων, οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλήλιπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται. Conf. Ἐκκοπή. || Metaph. Tollo. Eust. Il. p. 795, 29 : Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐπὶ σαυρωτήρων ὀρθὰ πεπηγέναι τὰ ὅπλα ἐξεκόπη χρόνοις πολλοῖς ὕστερον, Sublatum est.] Dicitur etiam vicina significatione ἐκκόπτειν νόσον et αἰτίαν νόσου ap. Galen. [vol. 6, p. 25, D], ut Cic. : Neu semper primi cujusque mali excidendi causa sit, ut aliud renascatur illo pejus. Galen. Meth. 10 : Ἆρά γε τὸν πυρετόν ἐστι μόνον ἰατέον, ἀμελοῦντα τῆς αἰτίας; ἢ τὴν αἰτίαν ἐκκοπτέον, ἀμελοῦντα τοῦ πυρετοῦ. Nec multum absimili sensu ἐκκόπτειν ἑαυτῶν τὴν οἴησιν· ut Cic. : Si e rerum natura non possem evellere, ex animo quidem excidere. Item ap. Plat. Charmide [p. 155, C] : Καί μου ἡ πρώην [πρόσθε] θρασύτης ἐξεκέκοπτο, ἦν εἶχον ἐγὼ, ὡς πάνυ ῥᾳδίως αὐτῷ διαλεξόμενος, Et mea illa omnis audacia excisa est prorsus. [Imitatus est Plut. Demosth. c. 23 : Ἐξεκέκοπτο μὲν ἡ θρασύτης τῶν Ἀθηναίων. Socr. H. E. 7, p. 373, 36. Hemst. Isæus p. 73, 26 : Ἵνα αὐτῶν ἐκκόψαιμι ταύτην τὴν ἱεροσυλίαν. Aristot. De gen. anim. 2, 10 : Ἐκκόπτει γὰρ ἡ τῆς ἐν τῷ αἵματι θερμότητος κίνησις τὴν αἰσθητικὴν ἐνέργειαν. Polyb. 5, 104, 10 : Μὴ τὰς ἀνοχὰς καὶ τοὺς πολίμους ... ἐκκοπῆναι συμβῇ πάντων ἡμῶν ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ...] Item τῶν πατρώων ἐκκοπεὶς, ap. Synes., Bonis paternis excisus, ut Plin. dicit Civium numero excidere, vel Eversus bonis omnibus. Id. Epist. 43 : Πράττων οὖν πονήρως παρ' ἡμῖν, καὶ τῶν πατρώων ἀκριβῶς ἐκκοπείς. [Cum genit. sic ponitur apud scriptt. eccles.. ut sit Excommunico, Ejicio ex ecclesia. Phot. Nomocan. t. 9, c. 15 : Τῆς κοινωνίας ἡ τῆς ἐκκλησίας ἐκκόπτεται· ib. 25 : Ἐκκόπτειν ἐκ τοῦ σώματος τῶν Χριστιανῶν. Can. 28 Apostol. : Παντάπασιν ἐκκοπτέσθω τῆς ἐκκλησίας· 29 : Ἐκκοπτέσθω παντάπασι καὶ τῆς κοινωνίας. Zonar. ad Can. 61 in Trullo p. 177 : Τῆς ἐκκλησίας ἐκκόπτεσθαι. Cit. Suicer.] In VV. LL. [ex Hesychio in v.] annotatur ἐκκεκομμένον dici Eum qui inter aleas bona sui profudit, ac vulgari lingua ἐκκεκοττισμένον vocari ἢ ἀποκεχωρισμένον. [Hes. : Ἐκκεκ. ὁ διὰ τοῦ κυβεύειν τὰ αὐτοῦ ἀπολέσας· ὅπερ νῦν ἐκκεκοτ. φαμέν. Ἢ ὁ ἀποκεχ. Igitur ἀποκεχ. est altera verbi ἐκκεκομμένος interpr. Act. sic positum de eo qui talis vincat annotat Antiatt. Bekk. p. 92, 5 : Ἐκκόψαι, ἀντὶ τοῦ νικῆσαι κύβοις, Ἀλεξις Δακτυλίῳ. Et minus plene Suid. : Ἐκκόψαι, ἀντὶ τοῦ νικῆσαι. Οὕτως Ἀλ. || Trahendo, Differendo eludo, ut infra ἐκκρούω. Polyb. 20, 6, 2 : Ἀλλ' οἱ μὲν φρουρὰς παραγγέλλοντες τῶν ἀρχόντων, οἱ δὲ στρατείας κοινὰς ἐξέκοπτον ἀεὶ τὴν δικαιοδοσίαν· 24, 1, 12, loco in Ἐγκόπτω cit., Schweigh. item restituebat ἐκκόπτειν τὴν δικαιοδοσίαν, quod ἐγκόπτειν non putaret recte jungi dativo.] || Extundo, Excutio, Everbero. Aristoph. Ach. [92] : Ἐκκόψειέ γε Κόραξ πατάξας τόν γε σὸν τοῦ πρέσβεως, sc. ὀφθαλμὸν, Utinam elidat tuum legati oculum, Bud. interpr. Nub. [24] : Εἶθ' ἐξεκόπην πρότερον τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ. Plut. Popl. [c. 16] : Ἐκκοπεὶς [τῶν] ὀμμάτων θᾶτερον. [Diodor. 12, 17 : Ἐάν τίς τινος ὀφθαλμὸν ἐκκόψῃ, ἀντεκκόπτεσθαι τὸν ἐκείνου. Hemst. Æschin. p. 24, 31 : Ἐκκοπεὶς ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμούς. Demosth. p. 744, 13 : Ἐάν τις ὀφθαλμὸν ἐκκόψῃ· et ead. pag. 20 : Ἐάν τις ἕνα ἔχοντος ὀφθαλμὸν ἐκκόψῃ· 247, 11 : Ὑπὲρ ἀρχῆς καὶ δυναστείας τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένον (Philippum). Alia v. ap. intt. Thomæ p. 323, qui phr. ἐξεκόκη τοὺς ὀ. ut Atticam commendat, Piers. ad Mœr. p. 154.] Apud Lat. ea signif. dicit Terent., Vel oculum exculpe; est ubi vos ulciscar locus. Plaut. metaph., At ego tibi hoc continuo cyatho oculum excutiam tuum; Horat. Eripere oculos alicui; Ovid. Eruitur oculos Gryneus; Quintil. Oculosque hostis Galli rostro atque alis everberaret : Elidere oculos alicui, Plaut. [De abscindendo in Vita Pauli Theb. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 726, A : Δήγματι τὴν ἑαυτοῦ γλῶσσαν ἐκκόψας. L. D.] || Dicimur etiam ἐκκόπτειν ὕδατος ἀγωγούς, Intercidere s. Intervertere aquæ ductus, quum meatus eorum solitos obstruimus, et alio avertimus, Herodian. 7, [12, 7] : Ἐκκόψαι πάντας τοὺς εἰσιόντας εἰς τὸ στρατόπεδον ἀγωγοὺς ὕδατος, Intervertere omnes rivos, qui in castra pervenirent, Polit. || Item τὴν φωνὴν ἐξέκοπτον, Lucian., Vocis iter, ut Ovid. loquitur, interciderunt. Ead. signif. Cic. dicit Interruptas voces atque morientes; Cels. Vocem suppressam et obtusam : item supra φωνῆς ἀποκοπὴ, e Dioscor. [Lucian. Jov. Trag. c. 16 : Ὁ γοῦν Τιμοκλῆς καὶ ἴδρου καὶ τὴν φωνὴν ἐξεκέκοπτο ἤδη ὑπὸ τῆς βοῆς. Pollux 8, 155 : Ἀπορράττειν τὸ στόμα, μονονοὺχ ἁρπάζεσθαι τὴν φωνὴν, ἐκκόπτειν, ἐξαίρειν. || Intrans. ut προκόπτω Tzetz. Exeg. Il. p. 34, 26 : Ἡ καὶ παιδευτικῶς τὰς ἐν Ὀδυσσείᾳ κολάσεις ἐξέθετο, ὅπως Κερβέροις καὶ Γοργόσι καὶ Ἐρινύσι καὶ Τιτυοῖς καὶ Ταντάλοις μορμολυττόμενοι οἱ ἀχαΐται καὶ βίαιοι κἂν ἐπ' ὀλαττον τῆς κακίας ἐκκόπτοιεν, Excederent, Evagarentur. || Aret. Tard. m. cur. 1, 3, p. 118=131 : Ἐκκόπτειν τὰς ἀρτηρίας, de secandis venis, ser. videtur ἐγκόπτειν. Commutatum c. ἐκκολάπτω notavimus in illo. Ἐκκεκομμένος confus. c. ἐκκεκαυμένος v. in Ἐκκάω.

[Ἐκκορᾰκίζω.] Ἐκκορακίζειν, Suidæ [et Zon. p. 671] ἀποδιώκειν, Abigere. Aliis Ejicere et jubere facessere εἰς κόρακας. [Theophyl. Simoc. 4, 6, p. 99, B : Ταῦτα γοῦν ταῦτα οἱ τῶν Περσῶν σατράπαι διανοούμενοι ἐκκορακίζουσι τὸν Ὁρμίσδαν, Oculis privant, signif. translata ab rostris corvorum.]

Ἐκκορέω, Everro [Gl.], Verrendo expurgo. Synes. [Ep. 121, p. 257, D] : Καλὸν οὖν εἰ πάντα εὐθετίσας ἐκκορήσειας [τε καὶ ἐκπλυνεῖς] καὶ ἐνθυμιάσειας τὸ δωμάτιον, Honestum igitur erit, si omnia digerens et componens, etiam everras cubiculum, suffituque vapores. Sic Colum. : Stabula frequenter everrenda et purganda. [Unde citat Thomas M. p. 548. Theophr. Char. 24, 4 : Καὶ ἀναστὰς τὴν οἰκίαν καλλῦναι καὶ τὰς κλίνας ἐκκορῆσαι (male ed. Schneid. ἐκκορίσαι). Pollux 6, 94 : Παῖς ἐκκορείτω, παρακορείτω, καθαιρέτω, καλυνέτω. V. etiam infra.] || Quemadmodum vero in hoc Senecæ dicto, Qui malignos sermones everrit, se ipse inquietat, hoc verbum accipi tradunt pro Curiose excutio; ita et ἐκκορέω Bud. interpr. Excutio ap. Alciphr. Ep. 38 [1, 37] : Τοιούτου τινὸς βοηθήματος δεόμεθα, ὃ τὸν πολὺν αὐτοῦ τύφον, ἀλλ' οὖν καὶ τὴν κραιπάλην ἐκκορήσειεν. Sed diversa tamen signif. Excutio in his duobus Il. capitur : nec incommode reddideris etiam Abstergere queat. || Quo porro sensu Cic. In Verrem dicit, Quam tu domum, quam urbem adiisti, quod fanum denique, quod non eversum atque extersum reliqueris? i. e., expilatum s. compilatum, ead. [« eod. » HSt. Ms. Vind.] prope apud Suid., Μὴ ἐκκόρει τὴν Ἑλλάδα. Sed diversitas est in iis, quæ everruntur; ibi enim de bonis intelligitur, at hic de ipsis incolis accipi Suid. vult, exponens, ἔρημον ποιῶν οἰκητόρων διὰ τῶν πολέμων. Posset etiam aliquis exponere Everriculo purga; nam everriculum i. est q. sagena. Locus is est Aristoph. Pac. [59] : ac in vulg. edd. non ἐκκόρει legitur, sed κόρει, idque

ap. schol. quoque. || At ἐκκορηθείης erat ἀρὰ quædam ap. vett. pro ἀρὴν ἀπολεσθείης, ut idem Suid. [ex schol. Venet. Aristoph. Pac. l. c.] docet, e Menandro citans, Ἐκκορηθείης σύ γε. Eust. exp. ὅλως ἐκτμηθείης. [Alciphr. 3, 62 : Ἀλλ' ἐκκορηθείης, ὅτι ἄκαιρος εἶ καὶ λάλος. Ita Bergl. Libri ἐκκουριασθείης.] Hesych. ἐκκοροῦσιν exp. non solum ἐκκαλλύνουσιν [sicut Phot. et Suid. v. Νεωκορήσει etiam ἐκκορηθείης explicant ἐκκαλλυνθείης, ipseque Hesych. in gl. vitiosa Ἐξεκορήνθη, ἐξαλλύνθη, Etym. M. p. 322, 18 ἐκκορηθῆναι, ἐκκαλλυνθῆναι·] sed etiam φθείρουσιν. [Quod Brunck. ad Aristoph. Thesm. 760 referri suspicatur ad signif. Devirginandi, cujus ex. alterum putat esse l. cit. Arist., ubi mulierem, cujus filiolam rapuerat Mnesilochus, percontatur alia, Ταλαντάτη Μίκα, τίς ἐξεκόρησέ σε; τίς τὴν ἀγαπητὴν παῖδά σοὔξηρήσατο; ludum captante poeta ex ambiguitate verbi, quod et Puellæ et Virginitatis ereptæ signif. haberet. Quomodo etiam capiendum videtur in acclamatione novis nuptis accantata Ἐκκόρει κόρει κορώνην, ap. Horap. Hierogl. 1, 8 et schol. Pind. Pyth. 3, 27 : quam cum χῆλαι χελώνη, de quo v. suo l., comparabat Kuhn. ad Polluc. 9, 125. L. Dindorf.]

[Ἐκκορίζω, Cimices expello, verbum fictum a Parmenione Anth. Pal. 9, 113 : Οἱ κόρις ἄχρι κόρου κορέσαντό μου, ἀλλ' ἐκορίσθην ἄχρι κόρου καὐτὸς τοὺς κόρις ἐκκορίσας. || Sensu obsceno i. q. ἐκκορέω. Eupolis ap. schol. Ven. Aristoph. Pac. 1176 : Καξηνόδ (κἀξῆν ὅλην) τὴν ἡμέραν τὸν σκύθον (κύσθον) ἐκκορίζειν, si recte habet scriptura. L. Dind.]

Ἐκκορῦφόω, Summatim dico, A principio et velut a capite incipiens expono. Hesiod. Op. [106] : Ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω. [Zonar. p. 669 s. Etym. M. p. 322, 28 : Ἐκκορυφώσω. Δύναται μὲν ἀκούεσθαι ἀνακεφαλαιώσομαι, οἷον κορυφὴν ἐπιθήσω, δύναται δὲ καὶ οὕτως, ἕτερόν σοι λόγον ἀπάρξομαι, ἐπεὶ ἡ κορυφὴ ἀρχή τις ἐστὶ τοῦ σώματος.] Cam. tamen vertit simpliciter, Explicabo, Peragam. Addit autem, Arithmeticos ἐκκορυφοῦν τὰς πυραμίδας quum faciunt κολούρους, primum uno, deinde ternario, mox deinceps aliis triquetris ademtis. [Eust. Opusc. p. 280, 50 : Καὶ εἰς οὕτως ἄποπτον ἐκκορυφοῖ τὸν τῆς μανίας κολωνὸν, ὡς καὶ τὸν Ἰωάννην ἀναβλέψαντά ποτε παθεῖν ὀλιγγον, Exstruit, Exaggerat. 207, 73 : Καὶ οὐκ ἂν ἔχοι τις εἰπεῖν κακὸν οὕτω φιλονεικηθὲν ἐκκορυφωθῆναι εἰς μήκιστον, ὃ μὴ ταχὺ ἐξηφάνιστο· ib. 84 : Τὸ πλῆθος δέ τις καταλέξας τῶν ἐπιποιηθέντων καὶ σεμνείων καὶ θείων ναῶν πάνυ πολλὰς ὁλότητας καὶ μεγίστας δαπάνης (l. δαπάνας) ἐκκορυφώσειε τῷ ἀδροτάτῳ τῆς ἐκχύσεως.]

[Ἐκκοσμέω, Exorno, Gl. Aristid. vol. 1, p. 148= 257 : Τοῦτο δὲ τὸ κοινὸν τῶν Ἑλλήνων ἱερὸν τὸ ἐν Δελφοῖς ἐξεκοσμήθη σὺν καλοῖς καὶ πρέπουσι τοῖς ἐπιγράμμασι. Liber unus ἐκοσμήθη. Maccab. 4, 6, 2 : Ἐκκεκοσμημένον.]

Ἐκκόσμησις, εως, ἡ, Exornatio. Aliis Honestamentum. [Diosc. 5, 109.]

[Ἐκκόσμιος, ὁ, ἡ, Qui est extra mundum, i. e. vitam secularem. Eust. Opusc. p. 96, 50 : Οὕτω δὲ μετὰ τὴν ἐκ φυγῆς ἐπανέλευσιν ἐκκοσμίου λογικὴν ἀποκαταστὰς ἀκριβοῦται καὶ τὸ μὴ ἄτυφον μένειν. Eandem ib. 55 τὴν ἐκ φυγῆς κάθοδον εἰς τὰ κοσμικὰ dicit. L. D.]

[Ἐκκοττίζω, unde ἐκκεκοτισμένος in gl. Hesychii in Ἐκκόπτω posita, de eo qui rem familiarem ludo aleæ rum profudisset, ab Alb. conjectura non probabili in ἐκκεκοταβισμένος mutatum.]

Ἐκκουφίζω, Levo, Sublevo. [Plut. Marii c. 9 : Ὁ δῆμος αὐτὸν ... ἐξεκούφιζε καὶ συνεξώρμα μὴ φείδεσθαι τῶν ἀξιολόγων· Mor. p. 782, E : Τοὺς δὲ ἀπαιδεύτους καὶ ἀμαθεῖς ἡ τύχη μικρὸν ἐκκουφίσασα, πλούτοις τισὶν ἢ δόξαις ἢ ἀρχαῖς μετεώρους γενομένους, εὐθὺς ἐπιδείκνυσι πίπτοντας. || Allevo. Plut. Crass. c. 33 : Ἀναδεξαμένης δὲ τῆς νόσου τὸ φάρμακον ἐφ' ἑαυτὴν, ὥστε συνεκκριθῆναι, καὶ τοῦ σώματος ἐκκουφισθέντος ... || Solvo, de navigantibus. Ælian. ap. Suid. v. Κούφη : Καὶ ἐκκουφίσας, ἀντὶ τοῦ ἀρικόμενος, ἐκπλεύσας. Διονύσιος ... δολιχεύσας πολλάκις πολλοὺς πλοῦς ... καὶ πορρωτέρω τῆς Μαιώτιδος ἐκκουφίσας.]

[Ἐκκοχίζω.] Ἐκκοχίζειν Hesychio est ἐκκοιτίζειν. [V. Ἐκκαγρύζω.]

[Ἐκκραγγάνω, Exclamo. Suid. et Zonar. p. 673 : Ἐκκραγγανομένων, μετὰ κραυγῆς λεγομένων. ἄ]

[Ἐκκράζω.] Ἐκκραγεῖν, Hesychio ἐπιβοῆσαι, Exclamare. [Plut. Mor. p. 79, E : Τὸ θέατρον ἐξέκραγε· Marii c. 44 : Ἐκκραγεῖν λέγεται μόνος. Lucian. Adv. ind. c. 21 : Κἀκείνους χερσαίων βατράχων δίκην δεξιῶντας ἐκκεκραγέναι. Dio Cass. 63, 26 : Οὔτε τι ἐξ ἐκείνων ἐξέκραξε· 66, 15 : Πολλὰ καὶ ἄτοπα κυνηδὸν ἐξέκραγε· 72, 13 : Οὐδὲν ὅ,τι οὐκ ἐξέκραγε· 73 : Ἐξέκραγον πάντες· 48, 37 : Ἐξέκραγον. Greg. Acind. in Allat. Græc. orthod. vol. 1, p. 762, 226 : Ἐκκεκραγότες. L. Dindorf.]

[Ἐκκραιπαλῶ. V. Ἐκκρεπαλῶ.]

[Ἔκκρασις scriptura vitiosa, ut videtur, pro ἔκκρισις, ap. Plut. Mor. p. 910, A.]

[Ἐκκραυγάζω, Exclamo. Plut. Mor. p. 1098, C : Ἥδέως τε βεβιωκέναι καὶ βρυάζειν καὶ καθυμνεῖν τὸν αὑτῶν βίον ἐκκραυγάζοντες λέγουσιν.]

[Ἐκκρέμασις, εως, ἡ, Suspensio. Hippocr. De artic. p. 836, H : Δεῖ μέντοι τὸν ἐκκρεμάμενον ἔμπειρον εἶναι, ὡς μὴ ἐκμοχλεύοι (l. -ῃ) τῷ πήχει τὸ ἄρθρον, ἀλλὰ περὶ μέσον τὸν περίνεον καὶ κατὰ τὸ ἱερὸν ὀστέον τὴν ἐκκρέμασιν ποιέεται (l. ποιήται).]

[Ἐκκρεμασμὸς, ὁ, idem. Cassius Felix Probl. 6.]

Ἐκκρεμάω, et Ἐκκρεμαννύω, s. Ἐκκρεμάννυμι, Suspendo ex. Lucill. [Anth. Pal. 11, 100] : Οὕτω κουφότατος πλὲ Γάϊος ὥστ' ἐκολύμβα Τοῦ ποδὸς ἐκκρεμάσας ἢ λίθον ἢ μολιβον, E pede suspendens lapidem. [Aristoph. Eq. 1363 : Ἐκ τοῦ λάρυγγος ἐκκρεμάσας Ὑπέρβολον. Apollod. 1, 3, 5 : Ταύτην γὰρ (Junonem) ἐξεκρέμασε Ζεὺς ἐξ Ὀλύμπου. Philo vol. 1, p. 169, 25 : Οὕτω καὶ πόνος ἐκκεκρέμακεν ἑαυτοῦ τὰ ἀγαθά. Alia constr. Menander Prot. Anth. Pal. 1, 101, 2 (vel in Exc. Maji p. 359) : Εἰς ὅλοὴν ἀπάτην ἐλπίδας ἐκκρεμάσας. L. D.] Et Ἐκκρεμάννυμαι, Suspensus sum, Dependeo. Thuc. 7, [75] : Τῶν τε ξυσκήνων ἤδη ἀπιόντων ἐκκρεμαννύμενοι καὶ ἐπακολουθοῦντες ὅσον δύναιντο, Ex iis pendentes, dependentes, hærentes : de iis, qui vulnerati discedentibus hærebant, ac ut se asportarent, obsecrabant. Lucian. [Toxar. c. 6] : Ἐκκρεμαννύμενοι τῶν πηδαλίων. [Aristot. H. A. 5, 18 in. : Ἐκκρεμάννυνται δὲ περὶ τὴν θαλάμην τὰ ᾠά. Plut. Anton. c. 58 : Ἐκκρεμαννύμενον τοῦ φορείου. Metaph. Eur. El. 950 : Ἀλλ' ἔμοιγ' εἴη πόσις μὴ παρθενωπὸς, ἀλλὰ τἀνδρείου τύπου· τὰ γὰρ τέκν' αὐτῶν Ἄρεος ἐκκρεμάννυται, τὰ δ' εὐπρεπῆ δὴ κόσμος ἐν χοροῖς μόνον. L. D. Ælian. V. H. 12, 58 : Ἄλλος ἀλλαχόθεν ἐκκρεμαννύμενος ἐθεῶντο αὐτόν. Hemst.] || Ἐκκρέμαμαι, Dependeo, Suspensus sum de. [Impendeo, Gl. Hippocr. De artic. p. 836, C : Ὁ πῆχυς τοῦ ἐκκρεμαμένου· H : Δεῖ μέντοι τὸν ἐκκρεμάμενον ἔμπειρον εἶναι. Plato Ion. p. 536, A : Τῶν τῆς Μούσης ἐκκρεμαμένων δακτυλίων.] Ἐκκρεμάμενοι τοῦ σώματος, De corpore dependentes. Ἐκκρεμάμενοι τοῦ μέλλοντος, Ex iis, quæ futura erant, dependentes, Suspensi expectatione futurorum. Epigr. [Anth. Pal. 9, 411, 4] : Ἐκκρέμαται ἐλπίδος. [Plut. Marii c. 12 : Μέχρι τῆς ἐσχάτης ὥρας ἐκκρεμασθέντα τῆς τοῦ ζῆν ἐπιθυμίας. Genes. 43, 30 : Ἡ δὲ ψυχὴ αὐτοῦ ἐκκρέμαται ἐκ τῆς τούτου ψυχῆς. Pollux 3, 68, capite περὶ ἐρῶντος καὶ ἐρωμένου : Ἐκκρέμασθαι ἐξ αὐτοῦ. L. D. Luc. 20, 48 : Ὁ λαὸς ἅπας ἐξεκρέματο αὐτοῦ ἀκούων. Theod. Mops. Cat. in c. 11 Johan. p. 300 : Ἀπὸ τῶν γεγονότων θαυμάτων σφόδρα τοῦ Χριστοῦ τὸ πλῆθος ἐξεκρέματο. Eunap. de Ædesio (p. 20 Boiss.) : Ἐξεκρέματο τῶν λόγων καὶ τῆς ἀκροάσεως οὐκ ἀνεπίμπλατο. Jo. Chrysost. Ep. 96 : Οὐ δυνάμεθά σου κορέσαι τὴν ἐπιθυμίαν, κἂν καθ' ἑκάστην πέμπωμεν γράμματα διὰ τὸ σφόδρα ἡμῶν ἐκκρέμασθαι τῶν ἐπιστολῶν. Suicer. Alia similia v. ap. Boiss. ad Philostr. p. 561, Wyttenb. ad Eunap. p. 197. De naso adunco schol. Philostr. Her. p. 502 Boiss. : Γρυπὸς λέγεται ὅστις ἔχει τὴν ῥῖνα ἐκκρεμαμένην. || Tertia forma Ἐκκρήμναμαι Eur. Herc. F. 520 : Δεῦρ', ὦ τέκν', ἐκκρήμνασθε πατρῴων πέπλων· Ion. 1612 : Νῦν δὲ καὶ ῥόπτρων χέρας ἡδέως ἐκκρημνάμισθα. Et activo Iambl. V. Pyth. 238, p. 462 : Ἐκκρημνὰς τὴν ὀθόνην παρὰ τὴν ὁδὸν, ubi cod. Ciz. κριμνάς.]

Ἐκκρεμὴς, ὁ, ἡ, Dependens, Suspensus de. Herodian. 1, [9, 7] : Ἡμιγύμνῳ τε αὐτῷ ἐκκρεμὴς πήρα, Peramque seminudus ab humero suspensus, de quodam philosopho. Exp. etiam Pendulus, Pensilis. [Aret. Acut. m. causs. 1, 8, p. 6=7 : Τὸ ἀπὸ τῆς ὑπερώης ἐκκρεμὲς (sic enim leg. cum libris pro ἐκκρεμὲν) σῶμα στερρόν· ib. p. 7=8 : Ἢν δὲ δικρόα ὑμέσι

διοσίοισι ἐκκρεμέσι ἔνθα καὶ ἔνθα γίγνηται· Ac. m. cur. 1, 5, p. 84=94 : Ξυμπιέζειν δὲ τὴν λαγόνα πρηίως ἐπὶ γαστέρα ἐκκρεμὲς προβάλλοντα τὸ παιδίον· ib. 8, p. 99=88 : Ὡς ἐς τὴν ἀρτηρίην ἐκκρεμέα γίγνεσθαι. Paul. Sil. Anth. Pal. 6, 64, 7 : Ἐπεὶ χρόνῳ ἐκκρεμὲς ἤδη ἦλθε κατ' ὀφθαλμῶν βυσὸν ἐπισκύνιον. Cum gen. Maced. ib. 5, 247, 6 : Καί με δακόντα εὐθὺς ἔχει ῥοδέου χεῖλος ἐκκρεμέα. Alia constr. Paul. Sil. ib. 241, 8 : Ὦ ἐπὶ πᾶσαι εἰσὶν ἐμῆς ψυχῆς ἐλπίδες ἐκκρεμέες. De barba promissa Agathias 2, 31, p. 70, D : Τοῦ πώγωνος τῷ λίαν ἐκκρεμεῖ καὶ ἀρειμένῳ. L. D. Etym. M. p. 625, 49 : Ἐκκρεμὴς γάρ ἐστιν ἐν τῇ ἀρχῇ (umbilicus) πρὸ τῆς ἀποτομῆς. Hermog. p. 397, schol. Theocr. 2, 60. Κλάδοι ἐκκρεμεῖς Hippiatr. p. 181. Hemst. Agathias 1, 10, p. 21, B : Ἐπεὶ δὲ ἅπαν ἤδη τὸ τεῖχος ὁπόσον τῷ ἄντρῳ παρεπέπτατο, ἐκκρεμές τε ἦν καὶ μετέωρον, Pensile et ruinosum. Suspensus, de pede gruis, dum excubias agit, sublato, Tzetz. Hist. 4, 71 : Αἴθων ποδὶ τῷ ἐκκρεμεῖ κατέχουσα ἑκάστη. L. D. Eust. Il. p. 66, 27 : Χωλεύει γὰρ ἡ σύνταξις, καὶ μένουσα ἐκκρεμὴς οὐκ ἀπήρτισται. Seager.]

[Ἐκκρεμνής, ὁ, ἡ, Suspensus. Cyrillus Hier. p. 141, C ed. Morel. : Ἐκκρεμνὴς ἦν ἡ διάνοια πρὸς τὸ ἀκοῦσαι τὸ ποθούμενον. Nisi leg. ἐκκρεμής. Kall.]

Ἐκκρεπαλῶ, Crapulor, Exaturor, VV. LL. [Pro ἐκκραιπαλῶ.]

[Ἐκκρῑδόν, Seorsum, reponendum conjecit Schæf. ap. Tryphiod. 224 : Ὁ δ' ἐκκριδὸν, οἷος ἀπ' ἄλλων, λαθρίδιος ... δίκτυα παπταίνων ἔλαθεν θηροσκόπος ἀνήρ, ubi δὲ κριδὸν libri.]

[Ἐκκρῑδῶ scriptura vitiosa. V. Κρῑδῶ.]

[Ἐκκρῑθάω, Hordeo nimis pastus sum, Hordei pastione luxurior. Lex. rh. Bekk. An. p. 213, 5 : Ἀγοστοὶ, κριθαὶ ὑπὸ Κυπρίων, καὶ τὸ Ἀγοστήσας, ἐκκριθιάσας, οἷον ὑφαυχενίσας.]

[Ἔκκρῑμα, τὸ, Excrementum. Theophr. fr. 3, De igni, 76, de pruna : Τὰ δ' ἐκκρίματα μάλιστα διαδύνει.]

Ἐκκρῑνω, Secerno. [Xenoph. Cyr. 8, 7, 20 : Ὅταν ἄκρατος καὶ καθαρὸς ὁ νοῦς ἐκκριθῇ.] Excerno, Segrego [utrumque in Gl.], Expello. Bud., afferens l. Aristotelis, in quo ἐκκρίνουσι exp. etiam Abstrahunt, Ablactant, Comm. p. 779. [H. A. 6, 26 : Ἐκκρίνουσι δ' C ἐκ τῶν καμήλων ἐνιαύσιον τὸ ἔκγονον.] || Eid. Eximo, Egero, Exhaurio, e Theophr. [C. Pl. 6, 7, 3 : Τῶν δ' ἄλλων ὑπὸ τοῦ θερμοῦ πέψις γινομένη τὰ μὲν ἐκκρίνει καὶ διατμίζει, τὰ δὲ παχύνει καὶ συνίστησι.] || Ordine moveo, De curia ejicio, E numero expungo, e Xen. [Cyrop. 1, 2, 14 : Οἱ δὲ γεραίτεροι ἀκούσαντες ἐκκρίνουσιν· ὁ δὲ ἐκκριθεὶς ἄτιμος τὸν λοιπὸν βίον διατελεῖ. Plut. Ages. c. 13 : Ὀλυμπίασιν ἐκινδύνευσεν ἐκκριθῆναι. Cum accus. Georg. Sync. p. 454, 10 : Πυθαγόρας ὁ Σάμιος Ὀλυμπίασιν ἐκκριθεὶς παίδων πυγμὴν ὡς ἄπαλὸς προσθὰς τοὺς ἄνδρας ἐνίκα. Quam caud. in cad. locutione constructionem verbi ἐγκρίνειν notavimus in illo. Diodor. Exc. vol. 2, p. 552, 62 : Ὃν ἀντεισῆξαν εἰς τοὺς ἑπτὰ σοφοὺς, ἐκκρίναντες τὸν Περίανδρον. Conf. Ruhnk. Hist. cr. orat. p. 97=177. Lucian. De salt. c. 3 : Πολλῆς οὖν τῆς ἀπολογίας σοι δεήσει πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους, εἰ βούλει μὴ παντάπασιν ἐκκεκρίσθαι καὶ τῆς τῶν σπουδαίων ἀγέλης ἐξεληλάσθαι· Deor. conc. c. 15 : Ἦν δέ τις ἀλῷ τῶν ἀδοκίμων καὶ ἅπαξ ὑπὸ τῶν ἐπιγνωμόνων ἐκκριθέντων. Dio Cass. 52, 42 : Τούτους οὖν ἐκκρῖναι (e senatu) βουληθείς.] Cui finitima est signif., qua pro Reprobo et Rejicio ponitur, καὶ οὐ προσδέχομαι. Item Ἐκκρίνομαι, pro Segregor, Dirimor a cœtu aliquo, ex Aristot. [H. A. 6, 18 med.; 29.] Addit Bud. dixisse Galenum ἐκκρίνεσθαι et ἀποκρίνεσθαι de vomitu et excrementis alvi. E quo affertur etiam, Ὅσα διὰ γαστρὸς ἐκκρίνεται. Vide et Comm. p. 778-9. [Aristot. H. A. 5, 14 in. : Οὐχ ἅμα τοῖς πολλοῖς ἄρχεταί τε τὸ σπέρμα ἐκκρίνεσθαι καὶ γεννᾶν δύναται. Gl. : Ἐκκρίνω, ἐπὶ συνουσίας, Expatro. Aret. Acut. m. causs. 2, 9, p. 22, 26 : Ἦν δὲ ἡκῃ αὖτις κατὰ τῆς οὐρήσιος ἡ προθυμίη, ἐπὶ σπασμοῖσι καὶ μεγάλῃσι ὀδύνῃσι βραχὺ ἂν καὶ στάγδην ἐξέκρινε. Et mox intrans. : Ὀξύτατα δὲ θνήσκουσι τῶνδε οἷσιν οὐδὲν ἐκκρίνει· Tard. 2, 3, p. 54=61 : Κὴν μὲν ἐκκριθῇ (sanguis), ἔλυτοι, et paulo inf. : Ἀράχνιον ἐρυθρὸν ἐκκριθέν. L. D. Artemo Miles. ap. Eust. Il. p. 1089, 61 : Ὅτε ἀθροισθῇ ἡ ψυχὴ ἐξ ὅλου τοῦ σώματος πρὸς τὸ ἐκκριθῆναι, μαντικωτάτη γίνεται.] || Ab ἐκκρίνω pro Seligo, Eximo e numero, fit ἔκκριτος, de quo paulo post. [Hac signif. Thucyd. 6, 31 : Τὸ δὲ πλῆθος καταλόγοις τε χρηστοῖς ἐκκριθὲν καὶ ... μεγάλη σπουδῇ πρὸς ἀλλήλους ἀμιλληθέν. Schol. καταλόγοις ἀκριβέσι δοκιμασθὲν καὶ προκριθέν. Ib. 96 : Ἑξακοσίους λοχάδας τῶν ὁπλιτῶν ἐξέκριναν πρότερον. Soph. Phil. 1425 : Ἀρετῇ τε πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύματος. L. D. Euseb. Dem. ev. 5, p. 222, C : Ἐκ μόνης ἐξεκρίνοντο φυλῆς κ. τ. λ. Hemst. ī]

Ἔκκρῑσις, εως, ἡ, Excretio, Exuctio, Exhaustio, Bud. e Theophr., p. 778. In VV. LL. affertur e Galeno ἔκκρισις ἡ κάτω pro Alvi egestione; ἔκκρ. αἵματος ἐκ ῥινῶν, pro αἱμορραγία. Item ἔκκρισις pro ἀτμὶς et ἀναθυμίασις, e qua fiunt et generantur ea, quæ ἐν τῷ μετεώρῳ concrescunt, id. p. 779. In VV. LL. exp. etiam Selectio, sed non addito exemplo. [Aret. Tard. pass. causs. 1, 6, p. 31=37 : Ἦν ξυνήθη αἵματος ἔκκρισιν ἡ χολῆς ἢ ἰδρῶτος ἐπίσχῃ τις αἰτίη· 9, p. 38=44 : Ἦν γὰρ ἐπὶ τῇ ἐκκρίσει εὐφόρως φέρῃ· 11, p. 40=47 : Οὖρων ἔκκρισις· 15, p. 45=51 : Ἡ τῆς κοιλίης ἔκκρισις λευκὴ (conf. Cur. 1, 1, p. 118=130; 4, p. 122=135)· 2, 4, p. 55=63 : Ἐκκρίσει τῶν λίθου, etc. Aristot. Meteor. 1, 4, p. 342, 15 : Πάντων γὰρ τούτων ἡ γένεσις οὐκ ἔκκαυσις ἀλλ' ἔκκρισις ὑπὸ τῆς ἐκθλίψεώς ἐστιν. || Excrementum. Aristot. H. A. 7, 2 extr. : Παχείαν γὰρ τὰ πλεῖστα καὶ παλλὴν τὰ τοιαῦτα ποιεῖται τὴν ἔκκρισιν· et ib. inf. : Τὸ πολὺ τῆς ἐκκρίσεως. Theophyl. Bulg. Mart. xv mart. vol. 3, p. 486, D : Αἵ τε γὰρ συνήθεις ἐκκρίσεις οὐκ ἐκ τῶν κατὰ φύσιν πόρων, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀκαθάρτου καὶ μιαροῦ στόματος ἐξεκρίνοντο. || Artemid. 4, 2, p. 315 : Ἔκκρισις καὶ πρόσκρισις σωμάτων, Secretio. Suid. et Zon. : Διέξοδοι, ἐκπνοαί, ἐκκρίσεις. L. Dind.]

[Ἐκκρῑτέος, Seligendus, Distinguendus. Dioscor. 5, 7 : Ὅθεν ἐκκριτέος ἐστὶν (ὁ μάσσων τῇ ἡλικίᾳ οἶνος) ἔν τε ὑγείαις καὶ ἀσθενείαις χρήσεσιν. Sed manifesto leg. ἐγκριτέος, Probandus. || Ἐκκριτέον, Secernendum, Distinguendum. Plat. Polit. p. 303, B : Πασῶν γὰρ ἐκείνην γε ἐκκριτέον, οἷον θεὸν ἐξ ἀνθρώπων, ἐκ τῶν ἄλλων πολιτειῶν. L. D. Seligendum. Clem. Alex. 241 (?). Kall.]

Ἐκκρῑτῐκός, ἡ, όν, Excretorius, Excernendi vim habens. [Excussorius, Gl. Theophr. C. Pl. 6, 1, 3 : Ἐκκριτικὸν (χυμὸν) τῆς ἐν τῇ συμφύτῳ ὑγρότητι θερμότητος. Schneid. Anast. Sin. Hodeg. p. 248, 14 : Τῶν δύο τῶν καθ' ἡμᾶς μελῶν, τῶν βρώσεων καὶ πόσεων ἐκκριτικῶν. Hase.]

Ἔκκρῑτος, ἡ, Delectus [Ἐκκριτοι, Delecti, Gl.], Selectus, Qui secretus est et exemptus e numero ob præstantiam, Eximius : ut ἔκκριτον δώρημα, Soph. [Aj. 1302], Eximium munus. Et ἔκκριτον ἱερεῖον, Eximia victima, Plut. Sol. [c. 23.] Idem ἔκκριτα peculiariter Quæ dedicata sunt, ut eximia et egregia, ἐξαίρετα, Bud. Et ἔκκριτοι δικασταὶ, ap. Plat. [Leg. 11, p. 926, D; 928, B.] Vide Bud. pp. 779 et 781, ubi ἔκκριτος exp. etiam Præcipuus, Primarius. [Æsch. Pers. 340 : Ὁ πᾶς ἀριθμὸς ἐς τριακάδας δέκα ναῶν, δεκὰς δ' ἦν τῶνδε χωρὶς ἔκκριτος· 803 : Πλῆθος ἔκκριτον στρατοῦ· Sept. 57 : Ἀρίστους ἄνδρας ἐκκρίτους πόλεως. Eur. Hec. 267 : Εἰ δ' αἰχμάλωτον χρή τιν' ἔκκριτον θανεῖν κάλλει θ' ὑπερφέρουσαν· 525 : Λεκτοί τ' Ἀχαιῶν ἔκκριτοι νεανίαι. Suid. : Ἔκκριτον, ἐπίλεκτον, προκεκριμένον. « Οὐδενὶ δὲ ὅπλων διαλλάττουσιν οἱ περὶ τὸν στρατηγὸν ἔκκριτοι τῶν ἐν ταῖς ὅλαις ἱππέων. » Sic στρατιῶται ἔκκριτοι ap. Polluc. 9, 176. Apoll. Rh. 4, 1185 : Ἄγεν δ' ὁ μὲν ἔκκριτον ἄλλων ἀρνειὸν μήλων. Inc. ap. schol. Soph. OEd. C. 1371 : Ἔκκριτον γέρας, cit. Hemst. Adverb. Eurip. Tro. 1241 : Τροίᾳ τε πόλεων ἔκκριτον μισουμένη, Præ ceteris, Præcipue.]

[Ἔκκρῑτος, ὁ, Ecceritus, Spartanus, Thucyd. 7, 19. L. Dindorf.]

[Ἐκκρῑτος, Præcipue. Dionys. Areopag. p. 18, B; 57 (?); 86, C; 122, D; 123, C ed. Lanssel. Kall.]

[Ἐκκροτέω, Excutio. Joseph. A. J. 6, 2, 2 : Τῶν χειρῶν ἐκκροτήσας τὰ ὅπλα. || Phryn. Bekk. An. p. 39, 3 : Ἐκκροτεῖν ῥήτορας, σημαίνει τὸ ἐκδιδάσκειν καὶ δημιουργεῖν, Docere et fingere.]

[Ἔκκροτος, ὁ, ἡ, Asper, Durus, Salebrosus. Photius cod. 138, p. 97, 42 : Συνθήκη τε αὐτῷ (Eunomio) ἐκδεδιασμένη καὶ συμπεπισμένη καὶ ἔκκροτος, ὡς ἀνάγκην εἶναι τῷ ἀναγινώσκοντι τὰ ἐκείνου τύπτειν σφοδρῶς τὸν ἀέρα τοῖς χείλεσιν, εἰ μέλλοι τρανῶς ἀπαγγέλλειν ἃ περιτραχύνων καὶ συστρέφων, συνθλίβων τε καὶ παρεμβάλλων καὶ ἀκρωτηριάζων ἐκεῖνος μόλις συνέτατε.]

[Ἐκκρουνίζω, Scateo, Scaturio. Schol. Ven. alter Hom. Il. Υ, 470 : Τὸ αἷμα κατὰ τοῦ ἥπατος ἐκκρουνίζον τὸν τοῦ χιτῶνος ἔπλησε κόλπον. Angl. || Scaturire facio, Effundo. Germ. CPol. Hom. p. 238, B Grets. : Ὕδατα ἐκκρουνίσας εὐλογίας, οὐκ ἀντιλογίας. Hase.]

Ἔκκρουσις, εως, ἡ, Excussio, Exturbatio. Xen. [Cyn. 10, 12] : Ἡ ῥύμη τῆς ἐκκρούσεως.

[Ἐκκρουσμὸς, ὁ, Bryenn. Harmon. p. 480. Schneid. Ejectio, Expulsio. Paul. Alex. Apotelesm. p. 28, 23, de luna : Ἐκκρουσμὸν καὶ μείωσιν τῶν φωτισμῶν αὐτῆς ἔχει. Hase.]

[Ἐκκρουστικὸς, ἡ, ὸν, Extrudens, Excutiens. Aristot. Rhet. 2, 8 : Τὸ γὰρ δεινὸν ἕτερον τοῦ ἐλεεινοῦ καὶ ἐκκρουστικὸν τοῦ ἐλέου. Arrian. Epict. 2, 18, 29, p. 281 : Ποῖος γὰρ μείζων χειμὼν ἢ ὁ ἐκ φαντασιῶν ἰσχυρῶν καὶ ἐκκρουστικῶν τοῦ λόγου; L. Dindorf.]

[Ἔκκρουστος, ὁ, ἡ, Qui quati, moveri potest. Æsch. Sept. 542 : Τὸ γὰρ πόλεως ὄνειδος ἐν χαλκηλάτῳ σάκει... Σφίγγ' ὠμόσιτον προσμεμηχανημένην γόμφοις ἐνώμα, λαμπρὸν ἔκκρουστον δέμας, de sphinge in scuto Parthenopæi infixa. Eust. Il. p. 1160, 49 : Ἴσως δὲ καὶ μηχανῇ τινι ἐκινοῦντο (signa in scuto) ἔκκρουστα ὄντα καὶ οὐ διόλου προσηλωμένα τῷ σάκει, καὶ οὕτω(ς) ἐφάνταζον τοῖς ὁρῶσι τὸ αὐτοκίνητον, ὅποιον δή τι πλάττει καὶ Αἰσχύλος ἐν τοῖς Ἑ. ἐ. Θ. Male schol. Æsch. ἐκκροῦον καὶ ἀποτρέπον, καταπληκτικὸν καὶ ὑπερεκπλῆττον τῇ λαμπρότητι.]

Ἐκκρούω, Expello. Synes. Ep. 57 [p. 196, D] : Γεγόνασί μοι συμφοραὶ παραμυθίαι τῶν συμφορῶν, πρὸς ἑαυτὰς ἀνθέλκουσαι καὶ πάθει πάθος ἐκκρούουσαι, Et molestia molestiam expellentes, exturbantes. Plut. [Mor. p. 450, C], e Chrysippo : Τὰ γὰρ ἐπιγινόμενα πάθη ἐκκρούει τοὺς λογισμοὺς, καὶ τὰ ὡς ἑτέρως φαινόμενα, βιαίως προωθοῦντα ἐπὶ τὰς ἐναντίας πράξεις. Id. [p. 669, E] : Ἐπεὶ δὲ ταῦτ' ἐρρήθη, βουλομένων τινῶν ἀντικατατείνειν, τὸν ἕτερον λόγον ἐκκρούων ὁ Καλλίστρατος, ἔφη, Alteram disputationem amoliens, et quasi e manibus excutiens. [Id. p. 333, C : Τὰς κρίσεις ἐκκρούουσιν αἱ φαντασίαι τῶν κινδύνων ἐγγὺς γενομένων. Schol. Thuc. 2, 87 : Φόβος γὰρ μνήμην ἐκπλήσσει) ἐκκρούει. Themist. Or. 1, p. 2, C : Τῷ δὲ βασιλεῖ τὰ ἔξωθεν περικείμενα, ποικίλα τε ὄντα καὶ ἀγαπητὰ τοῖς ὀφθαλμοῖς, μᾶλλον ἐκκρούει τῶν ἐνδοτέρω τὴν θέαν. Hemst. Zarides ap. Boivin. præf. ad Niceph. Greg. p. 84 : Λήθη καὶ ἄγνοια τῶν παρόντων, καὶ σοῦ τοῦ ἀπόντος φαντασία, ἐκκρούουσα τὴν τῶν πραγμάτων ἀλήθειαν.] Nam pro Excutio etiam capitur ap. Xen. Cyn. [10, 12] : Μὴ ἐκκρούσῃ ἐκ τῶν χειρῶν τῇ κεφαλῇ ἐκνεύσας, Ne manibus excutiat. [Suid. in Ἱππίας : Ἐκ τοίνυν τῆς βίας εἷς ὁδοὺς ἐξεκρούσθη. Hemst. De clavis elidendis παττάλους ἐκκρούειν ex Aristoph. Holcadibus citat Pollux 10, 173 (ἐγκρούειν est in Vesp. 130) ipseque dicit 9, 120. Antiphanes ap. Athen. 1, p. 15, A : Σφαῖραν λαβὼν τῷ μὲν διδοὺς ἔχαιρε, τὸν δ' ἔφευγ' ἅμα, τοῦ δ' ἐξέκρουσε. Aristot. Meteorol. 1, 4, p. 342, 1 : Ὁτὲ δὲ ὑπὸ τοῦ διὰ τὴν ψῦξιν συνισταμένου ἀέρος ἐκκρούεται καὶ ἐκθλίβεται τὸ θερμόν· Rhetor. 3, 17 : Καὶ ὅταν πάθος ποιῇς, μὴ λέγε ἐνθύμημα· ἢ γὰρ ἐκκρούσει τὸ πάθος ἢ μάτην εἰρημένον ἔσται τὸ ἐνθύμημα· ἐκκρούουσι γὰρ αἱ κινήσεις ἀλλήλας αἱ ἅμα. Qui metaph. ponit etiam Eth. Nic. 3, 15; 7, 15; 9, 15. || Extrudo, Emitto. Dio Cass. 75, 11 : Καὶ γὰρ ἐκ μηχανῶν βέλη τινὰ ἐξέκρουον, ὥστε πολλοὺς... βαλεῖν. L. D. Κέρατα τῶν κροτάφων ἐκκρούει μικρὰ, Philostr. V. Ap. 1, p. 23, 8. Hemst. Quod int. vertit intrans. Prominent.] || Repello, Depello. Thuc. 4, [128] : Πειράσαι ἀπ' αὐτοῦ ἐκκροῦσαι τοὺς ἤδη ἐπιόντας βαρβάρους, Depellere. [Ib. 131 : Μάχῃ ἐκκρούσαντες τοὺς ἐπόντας· 102 : Τὸ δὲ χωρίον ἐπείρασε μὲν καὶ Ἀρισταγόρας ὁ Μιλήσιος κατοικίσαι, ἀλλὰ ὑπὸ Ἠδώνων ἐξεκρούσθη· 6, 100 : Ἐντὸς γενόμενοι βίᾳ ἐξεκρούσθησαν πάλιν ὑπὸ τῶν Συρακοσίων. Xen. H. Gr. 7, 4, 16 : Εὐθὺς ἐχώρουν ἄνω καὶ ἐκκρούουσιν αὐτούς.] Plut. [Mor. p. 597, A] : Τούτου μὲν οὖν ἐξέκρουσε τὴν ἐπιβουλὴν ἅμα τὸ ξίφος ἀνέλκων. [Proprie, de fundo dolii introrsum retruso, Theophr. Char. 11 (13, 4 Schn.) : Φειδομένῳ μέτρῳ τὸν πύνδακα ἐκκεκρουμένῳ μετρεῖν, ubi ἐγκ. vel εἰσκ. Casaub., collato l. in Εἰσκρούω cit. Sed alterum tueri videtur Aristoph. ap. Poll. 10, 79 : Ἐκκρουσαμένους τοὺς πύνδακας. Figurate Plut. Cic. c. 42 : Τὸν μὲν Ἀντώνιον ἐξέκρουσε καὶ κατεστασίασε· Pyrrh. c. 30 : Παρὰ δὲ τὸν καιρὸν τότε τῷ θορύβῳ καὶ τῷ κινήματι τὸν λογισμὸν ἐκκρουσθείς. Similis est usus in l. Themistii Or. 1, p. 2, C, supra posito.] || Aliquando exp. commodius Dimoveo, Deterreo, Deturbo. Plut. Sol. [c. 14] : Ἐκκρούει [ἐξέκρουσε] τὸν Σόλωνα τῆς προαιρέσεως, Dimovet Solonem de sententia : Cat. min. [c. 61] : Αὐτοὺς δ' ἑαυτοῖς λόγον διδόντας ὁ Καίσαρος φόβος ἐξέκρουε [-κρουσε] τῆς πρὸς Κάτωνα καὶ τὸ καλὸν αἰδοῦς, Ipsos pavor incessit deterruitque, quo minus Catonis memoriam et honesti reverentiam retinerent et tuerentur, Bud. Dem. [p. 329, 19] : Ἵνα μὴ λόγον ἐκ λόγου λέγων, τοῦ παρόντος ἐμαυτὸν ἐκκρούσω, A re præsenti me deturbem, vel abducam, ut alii interpr. [Plato Phædr. p. 228, E : Ἐκκέκρουκάς με ἐλπίδος. Philostr. p. 302, 3 : Ἢν ἐκκρούωμεν αὐτοὺς ὧν ἀπολογήσονται. M. Antonin. 5, 9 : Ἐκκρουσθέντα πάλιν ἐπανιέναι. Procop. H. Arc. p. 95, v. 38 : Τοὺς αὐτῷ ξυμβάλλοντας ἀεὶ τῷ τῶν δακτύλων τάχει ἐκκρούων, ubi Alemann. Circumveniens. Hemst. Eust. Opusc. p. 325, 74 : Καί με τοῦ γράφειν ἐκκρούει (spectra quædam). L. D.] || Item ἐκκρούειν dicimur, Quæ procrastinando et in aliud tempus rejiciendo, quasi a nobis depellimus aut repellimus : ut etiam διακρούεσθαι paulo ante. Dem. [p. 385, 26] : Ἐκκρούσας εἰς τὴν ὑστεραίαν, In diem sequentem rejiciens. [Conf. 944, 9; 1021, 14, 23; 1102, 19; 1266, 12.] Item ἐκκρούειν τὸ πρᾶγμα, Eximere tempus rei conficiendæ, VV. LL. e Bud. [Plut. Rom. c. 23 : Ὁ δὲ Τάτιος ἐξέκρουε καὶ παρῆγε. Eludendi signif. etiam Plato Protag. p. 336, C : Εἰ δὲ ἀντιποιεῖται, διαλεγέσθω ἐρωτῶν τε καὶ ἀποκρινόμενος, μὴ ἐφ' ἑκάστῃ ἐρωτήσει μακρὸν λόγον ἀποτείνων, ἐκκρούων τοὺς λόγους καὶ οὐκ ἐθέλων διδόναι λόγον. L. D. Suid. in Ὑποκρούειν : ... ἐπὶ τῶν θορυβούντων λέγεται ὅπερ ἡμεῖς φαμὲν ἐκκρούειν καὶ κωλύειν. Id. in Παράλογος : Σοφίσμασι καὶ παραγωγαῖς ἐκκρούοντες ἡμᾶς. Hemst.] || Αἱ ἐκκρούειν τὸν καιρὸν, exp. Terere tempus : quo loquendi genere usus est Plut. [Mor. p. 804, D] : Κάτων δὲ, περὶ ὧν οὐκ ἤλπιζε πείσειν, τῷ προκατέχεσθαι χάρισι καὶ σπουδαῖς τὸν δῆμον, ἢ τὴν βουλὴν, ἔλεγε τὴν ἡμέραν ὅλην ἀναστὰς, καὶ τὸν καιρὸν οὕτως ἐξέκρουε. [Medio id. ib. p. 515, A : Ὅπου καὶ λυγμὸν καὶ βῆχα ἄνθρωποι ... μετὰ πόνου καὶ ἀλγηδόνος ἐξεκρούσαντο. Aliud ex. Aristophanis v. supra. Confus. cum ἐγκρούω notavi in illo.]

[Ἐκκτυπέω, Fragorem edo. Pollux 1, 118 : Βροντὴ ... ἐξεκτύπησεν, ἐνέπεσε ταῖς ἀκοαῖς. Conf. Ἐκτυπέω.]

Ἐκκυβεύειν, Jacere aleam : s. Jacta alea periclitari. Polyb. [an 3, 94, 4, ubi dicitur de Fabio] : Ἔδοξε τοῖς Καρχηδονίοις ἐκκυβεύειν καὶ παραβάλλεσθαι, Alea jacta periclitari, s. Aleæ se committere. Et alibi [1, 87, 8] : Ὡς ἂν μέλλοντες ἐκκυβεύειν ὑπὲρ τῶν ὅλων. Et rursum [2, 63, 2] : Ἐκκυβεύειν τοῖς ὅλοις, Aleam universi certaminis subire. Bud. [Plut. Artox. c. 17 : Ἐγὼ δὲ χιλίους ἐκκυβευθεῖσα δαρεικοὺς σιωπῶ καὶ στέργω, Alea mille daricis emuncta.]

Ἐκκυβιστάω, Præceps in caput desilio, Eur. [Suppl. 692 : Ἐς κρᾶτα πρὸς γῆν ἐκκυβιστώντων βίᾳ. Xenoph. Conv. 2, 11 : Εἰς οὖν ταῦτα (τὰ ξίφη) ἡ ὀρχηστρὶς ἐκυβίστα τε καὶ ἐξεκυβίστα ὑπὲρ αὐτῶν. (Anab. 6, 1, 9 : Ἐδινεῖτο καὶ ἐξεκυβίστα.) Artemid. 1, 76, p. 166 Reiff. : Τροχοπαικτεῖν ἢ μαχαίρας περιδινεῖσθαι ἢ ἐκκυβιστᾶν. Boiss. Eust. Opusc. p. 110, 88 : Οὔτε αὐτοὶ εἰς πέλαγος ἀποδείξεως ἐκκυβιστῶμεν. Aliter Plut. Mor. p. 919, A : Διὸ μᾶλλον ἢ διασπᾶν τὰ λίνα πραγματευομένη πολλάκις ἐκκυβιστᾷ (ursus) καὶ σώζεται, Exsilit.]

[Ἐκκυέω. V. Ἐκκύω.]

[Ἐκκυκάω, Conturbo. Anna Comn. p. 9, D : Ταῦτα ἐτάραττε μὲν τὸν Βοτανειάτην, ἐξεκύκα δὲ καὶ τὸ περὶ αὐτὸν στράτευμα καὶ εἰς ἀμηχανίαν τὴν βασιλείαν ὅλην ἐνέβαλλε. Kall.]

Ἐκκυκλέω, Evolvo, ἐκκαλύπτω, Hesych. [(et Suid., Zon. p. 678) : Ἐκκυκλεῖ, ἐκκαλύπτει. Unde idem eidem in gl. Ἐγκυκλήσω, ἐγκαλύψω, restituere eo minus dubito quod crebra literarum γκ et κκ confusio in hoc ipso verbo redit ap. Clem. Al. Protr. 2, 12, p. 12 : Τὴν γοητείαν τὴν ἐγκεκρυμμένην αὐτοῖς ... οἷον ἐπὶ σκηνῆς τοῦ βίου τοῖς τῆς ἀληθείας ἐκκυκλήσω θεαταῖς, ubi est var. ἐγκ.] VV. LL. interpr. Revolvo. Item apud Suid. [et Zon. l. c.] ἐκκυκλούμενος, ἐκκύκλημα ἔχων. [Id. Suid. : Ἐξεκύκλησαν, ἐξήνεγκαν. Αἰλιανὸς, Ἐπεὶ δὲ εἰς τὸ θέατρον ἐξεκύκλησαν αὐτὸν ... Philostr. V. Ap. 6, 11,

p. 245, 21 : Οὐδὲ ἀπειρός τι παθεῖν μοι δοκεῖ φιλοσοφίας ἡττηθείς... ἦν ἐς τὸ πρόσφορον Ἰνδοὶ στείλαντες ἐφ' ὑψηλῆς τε καὶ θείας μηχανῆς ἐκκυκλοῦσιν. Clem. Al. Protr. 7, 76, p. 65 : Ἤδη δὲ ἐν Ἴωνι τῷ δράματι γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐκκυκλεῖ τῷ θεάτρῳ τοὺς θεούς. Aristoph. Ach. 408 : Ἀλλ' ἐκκυκλήθητι· 409 : Ἀλλ' ἐκκυκλήσομαι, καταβαίνειν δ' οὐ σχολή. Ubi dicitur de machina scenica, qua extrosum vertebantur quæ oculis spectatorum exhiberentur. Priori l. ἐγκυκλήθητι perperam legisse Suidam animadvertit Kuster. Altero ἐγκ. exhibet schol. ed. Ald., de quo vitio v. in Ἐγκυκλίω. Thesm. 96 : Καὶ ποῖός ἐστιν οὗτος; Οὐκκυκλούμενος. Schol. Rav. Thesm. 277 : Παρεπιγραφή. Ἐκκυκλεῖται ἐπὶ τὸ ἔξω τὸ θεσμοφόριον. ‖ Metaph, Efferre, Publicare, Plut. Mor. p. 80, A : Τοὺς ... σκοποῦντας ὁ λαβόντες ἐκ φιλοσοφίας εὐθὺς εἰς ἀγορὰν ἢ νέων διατριβὴν ἢ βασιλικὸν συμπόσιον ἐκκυκλήσουσιν. Clem. Al. Strom. 7, 14, 88, p. 886, a Gatak. cit. : Οὐ γὰρ ἐκκυκλεῖν χρὴ τὸ μυστήριον.]

[Ἐκκύκληθρον. V. Ἐκκύκλημα.]

Ἐκκύκλημα, τὸ, ut ἐγκύκλημα supra, Machina lignea in theatro, qua circumacta ostendebatur spectatoribus quicquid secreti in scena ageretur. Apud Polluc. [4, 128] utraque scriptura reperitur, ἐγκύκλημα et ἐκκύκλημα [sed 127 recte ἐκκ.] : sed quum ap. Eust. quoque [Il. p. 976, 15] ἐγκύκλημα habeatur, verior esse ea scriptura videtur. [V. Ἐγκύκλημα, quæ scriptura jure repudiata. Suidæ enim auctoritatem, ἐγκύκλημα ponentis inter compp. cum ἐγ, elevat scholiastæ Aristoph. Ach. 407, unde sua duxit, auctoritas, ubi recte ἐκκύκλημα, ut ἐκκυκλήθητι est in l. Arist., unde cod. errore Suidas citat ἐγκ. Eustathius autem l. in Ἐγκύκλημα cit. quod ἐγκύκλημα componit cum ἔγκυκλον, nihil probat nisi codicis quo ille utebatur Lexici Pausaniæ depravationem, quæ fecit ut ambigeret vestis muliebris utrum ἔγκυκλον an ἔκκυκλον diceretur, et ἐκκύκλημα utrum τὰ ἐν τῇ σκευῇ an τῇ σκηνῇ spectanda exhibuisset. Non dubito igitur simile quod memorat voc. ἐγκύκληθρον scribendum esse ἐκκύκληθρον. Ceterum ἐκκύκλημα legitur tum ap. Suid. et Zon. in Ἐκκυκλίω citatos, schol. Rav. Arist. Thesm. 96 : Ἐπὶ ἐκκυκλήματος γὰρ φαίνεται, tum ap. Hesych. corruptum in Ἐκκύκλωμα, quod v. L. Dind.]

[Ἐκκύκλησις, εως, ἡ, Publicatio. Clem. Al. Strom. 3, 4, 26, p. 523 : Ἡ τῆς ζηλοτυπουμένης ἐκκύκλησις γυναικός. Hemst. V. Ἐγκύκλησις.]

[Ἔκκυκλον. V. Ἔγκυκλον, Ἐκκύκλημα.]

[Ἐκκύκλωμα, scriptura vitiosa, ut videtur, pro ἐκκύκλημα, quod v., ap. Hesychium : Ἐξῶστρα, ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸ ἐκκύκλωμα.]

Ἐκκυλίνδω, Evolvo. Et Ἐκκυλινδέω, pro cod. [Soph. OEd. T. 812 : Σκήπτρῳ τυφλὸς ἐκ τῆσδε χειρὸς ὄπτιος μέσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται. Aristoph. Pac. 134 : Ὦ' ἐκκυλίνδων. Forma contr. ap. Philen De anim. 62, 2, p. 212 : Καὶ ταῖς πρασιαῖς ἐκκυλινδεῖται κρύφα. Sed recte Pauwius ἐγκυλινδεῖται. L. Dind.]

Ἐκκυλίσιοι στέφανοι, iidem qui κυλιστοί. Eust. [Od. p. 1538, 42] quum de κυλιστοῖς στεφάνοις locutus esset, locumque in Κυλιστὸς cit. ex Eubulo adduxisset, subjungit, Νίκανδρος δὲ ἐκκυλίσιοί φησι στέφανοι, καὶ μάλιστα οἱ ἐκ ῥόδων· εἶεν δ' ἂν ἴσως οὗτοι οἱ διὰ μέγεθος καὶ ἀῤῥότητα οἷοί τε ὄντες κυλίεσθαι στρεφόμενοι. [Pollux 7, 199 : Στεφάνων δὲ εἴδη ἐκκύλιστος ὥσπερ Ἀρχίππῳ εἴρηται ἐν Ῥίνωνι, Ἀπέρχεται στέφανον ἔχων τῶν ἐκκυλίστων. Καὶ κυλιστὸν δὲ εἴρηκεν Ἀντιφάνης Eadem fere ponens Athen. 15, p. 678, F addit : Τίς οὖν οὗτος ὁ κυλιστός; Οἶδα γὰρ τὸν Θυατειρηνὸν Νίκανδρον ἐν τοῖς Ἀττικοῖς ὀνόμασι λέγοντα τάδε, Ἐκκυλίσιοι στέφανοι, καὶ μ. οἱ ἐκ ῥ. Καὶ τὸ εἶδος ὁποῖον ζητῶ, ὦ Κύνουλκε. Καὶ μή μοι εἴπῃς ὅτι δεῖ τοὺς ἀῤῥοὺς ἀκούειν. Ubi ἐκκύλιστοι leg. pro ἐκκυλίσιοι. V. Ἐκκύλιστος.]

[Ἐκκύλισμα. V. Ἐγκύλισμα.]

[Ἐκκύλιστος. V. Ἐκκυλίσιοι.]

Ἐκκυλίω, Evolvo [Gl.], Devolvo ex. Hom. Il. Ψ', [394] : Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη, E curru excussus devolvebatur, Veluti e loco præcipiti devolutus excidebat. Apollon. [Apollinarius] l. 2 Epigr. [Anth. Pal. 11, 399, 1] : Γραμματικός ποτ' ὄνῳ ἐποχούμενος ἐξεκυλίσθη, Excussus decidebat. [Pollux 1, 198 : Ἵππος ... ὃς πολλάκις ἐξεκύλισε τὸν ἱππέα.] Synes. Ep. 67 : Ἐκκυλισθῆναι τῆς ἐκκλησίας ὠθουμένους προσέταξα, Exturbari ; Ejici, ut devolvendo aliqua inutilia ejicimus. [Proprie Xen. Cyn. 8, 8 : Ἐὰν δὲ ἐκκυλισθῇ ἐκ τῶν δικτύων (lepus). Aristot. Mechan. 24, p. 855, 28 : Ἀπορεῖται διὰ τί ποτε ὁ μείζων κύκλος τῷ ἐλάττονι κύκλῳ ἴσην ἐξελίττεται γραμμὴν, ὅταν περὶ τὸ αὐτὸ κέντρον τιθῶσι· χωρὶς δὲ ἐκκυλιόμενοι κ. τ. λ. 34 : Τηλικαύτη γίνεται ἡ γραμμὴ, ἣν ἐκκυλίονται, ἡλίκην ὁ ἐλάττων κύκλος καθ' αὑτὸν ἐκκυλίεται· et ib. 39; B, 2 4, 30. Apoll. Rh. 2, 585 : Τὸ δὲ (κῦμα) πολλὸν ὑπὸ τρόπιν ἐξεκυλίσθη. Volutor, Volutando exerceor, apud schol. Aristoph. l. in Ἐγκύλισμα cit. Ead. signif. act. Agath. Anth. Pal. 9, 204, 4 : Σὺ δ' εἵρεο θεῖον Ὅμηρον πῶς τὸν Πριαμίδην ἐξεκύλισε πέδῳ. Inc. ib. 131, 2 : Οὐρεσιν ἐν ὀλικοῖς βλωθρὴν πίτυν ὑέτιός με πρόῤῥιζον γαίης ἐξεκύλισε νότος, E terra evellit et prostravit. Perses ib. 7, 501, 1 : Εὔρου χειμέριαί σε καταιγίδες ἐξεκύλισαν, Φιλλί, πολιαλαύτῳ γυμνὸν ἐπ' ἠιόνι, Ejecerunt. Julian. ib. 582, 4 : Ἀλλὸς δέ σε μαλιχρον ὕδωρ ἐς χθόνα καὶ πατέρων ἐξεκύλισε τάφους. Agath. ib. 6, 72, 4 : Ἀπροϊδὴς δὲ ἐγκέφαλον πλῆξας ἐξεκύλισε (leporem) λίθῳ.] Dicitur etiam res aliqua ἐκκυλισθῆναι εἰς, pro Pervenisse in, et quasi devoluta esse. Plut. [Mor. p. 507, E] : Οὕτω δ' εἰς ἀγορὰν τοῦ διηγήματος ἐκκυλισθέντος ὥστε προδραμεῖν τὸν πλασάμενον τὴν φήμην, Quum rumor ille et res narrata jam in forum perlata esset, atque adeo illum ipsum, a quo conficta erat, prævenisset. [Figurate it. Æsch. Prom. 87 : Αὐτὸν γὰρ οἶ δεῖ Προμηθέως ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσει τύχης. Et fort. Pind. ap. Apollon. De pron. p. 108=368, A : Ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκύλισέ νιν· sic enim codicis script. ἐξεκυλίσθη correxerunt edd. Manetho 6, 673 : Ἐκ προτέρου βιότου κτεάνων τ' ἄφαρ ἐξεκύλισαν. Liban. ab Hemst. cit. vol. 4, p. 630, 7 : Ἐκκεκύλισμαι πολλῶν χρημάτων. Id. ib. p. 987, 6 : Τοὺς μὲν χρήματα ἀφαιρούμενος, ... τοὺς δὲ ἀποκτιννὺς εἰς τύραννον ἐκκεκύλιστα. Oppian. Hal. 4, 20 : Πολλοὺς δὲ καὶ ἐς μόρον ἐξεκύλισας (amor). Ap. Xenoph. Comm. 1, 2, 22 : Ὁρῶ δὲ καὶ τοὺς εἰς φιλοποσίαν προαχθέντας καὶ τοὺς εἰς ἔρωτας ἐκκυλισθέντας ἥττων δυναμένους τῶν δεόντων ἐπιμελεῖσθαι, est var. ἐγκυλ., quam repudians Ruhnk. : « Est quidem, inquit, ap. Aspas. ad Aristot. Nicom. 7, p. 127 : Ἀεὶ πρὸς ἡδονὰς ἐγκυλίονται, sed rectius ib. 9, p. 149 : Τὸν ἐκ σπουδῆς εἰς φαυλότητα ἐκκυλισθέντα » animadvertitque ἐγκυλ. dativo jungi, ut ap. eund. Aspas. l. jam in Ἐγκυλ. cit. Nihilo minus in l. Michaelis Glycæ ibid. a me cit. fort. servandum est ἐγκ., ut vitium recentissimæ ætatis simile illis, de quibus dixi in Ἐγκλητεύσιμος. ῦῖ L. Dind.]

[Ἔκκυμα, τό.] Ἐκκύματα Hesychio ἐξανθήματα. [Ἐκκαύματα Piers. ad Moer. p. 398. Ἐκθύματα rectius Kuster. ‖ Ἔκκυμα, Partus, Hesych. (?). Wakef.]

Ἐκκυμαίνω, Fluctuando exundo, Exundo. A Xen. autem metaph. dicitur acies ἐκκυμαίνειν, Anab. 1, [8, 12] : Ὡς δὲ ἐξεκύμαινέ τι τῆς φάλαγγος τὸ ἐπιλειπόμενον· ubi Bud. vertit Fluctuare. [Eust. Opusc. p. 277, 10 : Ὁ δ' ἐπεὶ οὐκέτι προβλῆτι σκοπέλῳ τινὶ ἀνερούετο, ἐξεκύμαινεν ὀλέθρια κατὰ πάντων, οὐχ ὥστε καὶ εἰπεῖν ὅς τε αἴτιος ὅς τε καὶ οὐχί, ἀλλὰ κατὰ τῶν μηδὲν ὅλως αἰτίων. Apud Nicetam Alex. Man. Comn. F. 17, p. 1-71, A : Τὸν ὄῆμον εἰς τὰς κατ' αὐτῆς ἐξεκύμαινεν ὕβρεις, fortasse legend. ἐξέμαινεν. Vid. Ἐγκυμαίνω. L. Dind. Athen. 7, p. 283, C : Ἐπὶ τοὺς αἰγιαλοὺς ἐκκυμανθείς, Ejectus. Schweigh. Dionys. Ant. Rom. 10, 53 : Πρὸς τὰς ἀκτὰς καὶ τὰς ἠόνας ἐκκυμαινομένων. Eustath. Opusc. p. 171, 75 : Εἰ δέ ποτε καὶ ὑπερεκχεῖται τὸ ἀγαθὸν, ... ὡς οἷον ἐκκυμαινόμενον, καὶ πράγματα τοῖς ἀντλεῖν ἐθέλουσι δίδωσιν. Et in l. manco p. 49, 35 : Διαμέρισε τοὺς μὲν κακοὺς ἐκκυμανθεὶς εἰς ὄλεθρον. Perf. annotavit Suid. (et Zonar. p. 665) : Ἐκκεκυμασμένους, ὑπὸ τῶν κυμάτων ἐκβρασθέντας. Id. : Ἐκκυμανθῆναι, ἐκ τοῦ κύματος τῷ λιμένι προσορμισθῆναι.]

[Ἐκκύμανσις, εως, ἡ, Exundatio. Eust. Il. p. 31, 45 : Ὅτι φλοῖσβος κατὰ ὀνοματοποιίαν ἦχος ὕδατος θαλασσίου ἐν τῇ ἐκκυμάνσει γινόμενος πρὸς τοῖς αἰγιαλοῖς παλιννοστοῦντος. Seager. ῦ]

[Ἐκκῦματίζω, Fluctibus ejicio. Strabo 6, p. 284 : Ὠνομάζετο Σηπιοῦς Ἑλληνικῶς ἀπὸ τῶν ἐκκυματιζομένων σηπιῶν.]

[Ἐκκύνω, de canibus vitio, quod explicatum v. in Ἔκκυνος, laborantibus, ponitur Xenoph. Cyneg. 3, 10 : Μεταθέουσι γὰρ αἱ μὲν ἀσαφῶς, αἱ δὲ πολὺ ὑπολαμ-

βάνουσαι, δοξάζουσαι δὲ ἕτεραι, αἱ δὲ πεπλασμένως, φθονερῶς δὲ ἄλλαι ἐκκυνοῦσι, παρὰ τὸ ἴχνος διὰ τέλους συμπαραφερόμεναι. Pollux 5, 65 : Ἀπὸ δὲ κυνῶν ὀνόματα ... ἔκκυνοι, ἐκκυνοῦσαι, ἐκκυνεῖν (ἐκκύειν alii libri). Λέγεται δὲ καὶ προκυνεῖν τὸ προϋλακτεῖν πρὶν ἢ τὸ θηρίον ἀνευρεῖν. Hesychio in gl. post Ἔκκυνοι posita Ἐκκονεῖ, ἐγχωρεῖ, Heins. restituebat Ἐκκυνεῖ, ἐκχωρεῖ.]

[Ἐκκυνηγετέω, Venor, Sector. Eur. Ion. 1422 : Τίς ἡμᾶς ἐκκυνηγετεῖ πότμος; Lycophr. 1025 : Τὴν νυμφαγωγὸν ἐκκυνηγετῶν τρόπιν. Schneid. Exagito. Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 352, 20 : Ἐπειδὴ ἐθεάσατο τὴν θεὸν αὐτὸν ἐκκυνηγετοῦσαν, καὶ φεύγοντα ἐπιδιώκουσαν, καὶ ἤδη καταληψομένην. Hase.]

[Ἔκκυνος.] Ἔκκυνοι, Hesychio teste est νόσημά τι κυνῶν, Morbus quidam s. Vitium canum : cujus Xen. meminit Cyn. p. 577 [7, 11], his verbis : Μὴ ἐν κόσμῳ ἀεὶ τοῦτο [τοῦτον (leporem)] ζητοῦσαι, τελευτῶσαι γίγνωνται ἔκκυνοι· πονηρὸν μάθημα.

[Ἐκκυντέω. V. Ἐκκεντέω.]

Ἐκκύπτω, Prospicio [Aristoph. Thesm. 790 : Κἀπαγορεύετε μήτ' ἐξελθεῖν μήτ' ἐγκύψασαν ἁλῶναι, leg. videtur ἐκκύψασαν. Cum genit. Philes De anim. 14, 11, p. 58 : Ἀλλαχόθι δὲ τῆς ῥοῆς ἐκκύψασα (anas)· eademque structura 41, 11, p. 168 : Κέρας ἐκκύπτον ἁπλοῦν τῆς λαβῆς τῶν ὀφρύων. L. D. Babrius ap. Suid. v. Καμειραία ἰσχάς : Ἔσωθεν ἐκκύψας. Cantic. 2, 9 : Οὗτος παρακύπτων διὰ τῶν θυρίδων, ἐκκύπτων διὰ τῶν δικτύων] : item Promineo, Foris appareo. [Teucer ap. Athen. 10, p. 455, A : Ὄμματά τ' ἐκκύπτοντα προμήκεα. Aristoph. Eccl. 1052 : Πόθεν ἐξέκυψας, ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη; Plut. Mor. p. 733, B : Δρακόντια μικρὰ ... ἐξέκυψεν. Eust. Opusc. p. 84, 15 : Φλεβίου ῥαγέντος αἷμα ἐξέκυψεν. Geopon. 12, 19, 1 : Ἵνα τὸ ἄκρον μόνον ἐκκύψῃ. Jerem. 6, 1 : Κακὰ ἐκκέκυφεν ἀπὸ βορρᾶ. Hesych. : Ἐκκέκυφεν, ἀνώρθωσεν. || Transitive, Exsero, Ælian. N. A. 15, 21 : Μόνην γὰρ ἐξέκυψε τὴν κεφαλήν. || Permutatum cum ἐγκύπτω est et ap. Themist. Or. 34, p. 453, 9 : Ἀλλ' εἰ μὲν τὴν ζώνην καὶ τὴν χλαμύδα αὐτοῦ ἐπισκοποίης, μετὰ πολλῶν βασιλέων αὐτὸν ἀριθμήσεις· εἰ δὲ εἰς τὴν ψυχὴν ἐκκύψειας καὶ τὴν γνώμην, κ. τ. λ. V. Or. 2, p. 29, B, et alia supra in Ἐγκύπτω.]

[Ἐκκυρτόω, Curvo. Philostr. jun. Imag. c. 12, p. 883 : Ἐκκυρτουμένου γὰρ οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ κατὰ πολλὰ μέρη τοῦ κήτους. Nisi scrib. ἐγκυρτ. L. Dind.]

Ἐκκύω, Irrito. Hesych. enim ἐκκύεις exp. ἐρεθίζεις, ἐπισείεις. [Videtur leg. ἐκκινεῖς. Angl. Ἐκκαίεις conj. Kust. E scriptura cod. Poll. in Ἐκκυνέω memorata defendere infeliciter conatur Jungerm. ad l. Poll. L. Dindorf.]

[Ἐκκύω s. Ἐκκυέω, Enitor, Pario. Philipp. Anth. Pal. 7, 385, 4 : Περὶ σοῖς τύμβοις ὅσα δένδρεα μακρὰ τέθηλε, πάντα τὸν εἰς Τροίην ἐκκεκύηκε χόλον. Schol. Eur. Phœn. 670 Matth. a Kall. ind. : Ἔνθεν ἐξανῆκε γᾶ) Ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξεκύησεν ἡ γῆ ὁπλοφόρους ἄνδρας. Himer. Ecl. 18, p. 262 (ap. Phot. cod. 243, p. 372, 17, a Bast. cit.) : Καὶ ἔδει γὰρ λοιπὸν ἐκκυηθῆναι τὴν δαίμονα.]

[Ἐκκωδωνίζω, Magno cum strepitu in publicum jacto. Athen. 5, p. 219, B : Καίτοι ἀναγκαῖον ἦν τοῦτο ἐκκωδωνισθῆναι ὑπὸ Ἀριστοφάνους. Schweigh.]

[Ἐκκωλύω, Arceo. Greg. Nyss. t. 1, p. 165, D, de pilis palpebras vallantibus : Εἶτα καὶ τὰ λεπτὰ τῶν ζώων ἐκκωλύει, καὶ τὰ χονώδη (l. χνοώδη) οὐκ ἐᾷ πλησιάσαι τῇ κόρῃ. Hase.]

Ἐκκωμάζω, ex Eurip. affertur pro Procax excedo. [Andr. 604 : Ἑλένην ἐρέσθαι χρὴ τάδ', ἥτις ἐκ δόμων τὸν σὸν λιποῦσα φίλιον ἐξεκώμασε νεανίου μετ' ἀνδρὸς εἰς ἄλλην χθόνα. Eo videtur referri gl. Suidæ et Zon. : Ἐξεκώμασεν, ἐξεπόρνευσεν, licet interpretatio non satis conveniat.]

[Ἐκκωνέω, Pico, restituenti Is. Vossio in gl. Hesych. (de qua v. in Ἐκκονέω) : Ἐκκονεῖ, ἐγχωρεῖ, et ἐγχρίει scribenti pro ἐγχωρεῖ, assentiebatur Barker. ad Etym. M. p. 1104-5.]

[Ἐκκωπέω, Instruo. Hesych. : Ἐκκεκόπηται, ἐξήρτηται, Σοφοκλῆς (Ἀχαιῶν) Συλλόγῳ. Conjicit Is. Voss. Ἐκκεκώπηται et ἐξήρτυται, coll. ejusd. gll. : Κεκώπηται, ἡ ναῦς, καὶ τὸ ἐν ἑτοίμῳ ἔχειν τὰ ξίφη, et, Ἀκώπητον, ἀπαρασκεύαστον, ἀπὸ τῶν νεῶν τῶν μὴ ἐχουσῶν κώπας, ἢ ἄνοπλον· κώπη γὰρ ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους.]

Ἐκκωφάω, sive Ἐκκωφόω, Exurdo, Surdum reddo.

A [Gl. : Ἐκκωφῶ, [illegible] φοῦμαι, Obsurdesco. [illegible] [312] : Ὅστις ἡμῶν [illegible] Clamoribus tuis exurd[illegible] præt. perf. pass. ἐκκεκωφέαται [illegible] ap. [Anacr. cit. in Epimer. [illegible] vol. 1, p. 288, 4, et] Etymol. [illegible] explicatur παραβεβλαμμέναι εἰσί, [illegible] Αἱ δ' ἐμὲ [δ' ἐμαὶ edd. Etymologici, [illegible] Hom.] φρένες ἐκκεκωφέαται. [Cod. [illegible] Damascius Photii cod. 242, p. [illegible] οὕτω τὸ θεῖον ἐκκεκωφημένος, ὃς οὐκ [illegible] ἐνεργείας.] Posteriore usus est Lucian. [illegible] Καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι, καθάπερ [illegible] Aures tuæ exurdatæ sunt s. exurduerunt. [illegible] p. 204, C : Ἡμῶν γοῦν, ὦ Σώκρατες, [illegible] ὦτα καὶ ἐμπέπληκε Λύσιδος. Pseudolucian. [illegible] c. 1 : Δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν ἢ ἐκκεκώφωσαι; [illegible] Ἐκκωφόω non solum Surdum, verum etiam Mutum reddo. Unde metaph. Eur. Or. 1279 : Ἐς τὸ κάλλος ἐκκεκώφωται ξίφη, Obmutuerunt gladii, i. e. acies eorum, τὸ στόμα, obtusa est. Et, Πρὸς τὸ περιβόητον ἐκκεκωφωμένοι κάλλος, Attoniti, Stupescentes, Muti admirantes celebrem Helenæ formam, Athen. 5, p. 188, C. Schweigh. Ap. Eur. est var. ἐκκεκώφηται, habetque plus auctoritatis ab libris et grammaticis. Alteri formæ favet imitatio Æliani N. A. 1, 38 : Γυναικὸς ὡραίας τόδε τὸ ζῷον ἡττᾶται (elephas) καὶ παραλύεται δὲ τοῦ θυμοῦ ἐκκωφωθεὶς εἰς τὸ κάλλος. Ap. Athen. ἐκκεκωφημ. exhibet Eust. Il. p. 964, 55, eademque var. est in libris Plat. l. c., ubi ἐκκεκώφηκε fort. legebat jam Aristæn. 1, 24. Ceterum addit his exx. Hemst. ad Lucian. Tim. c. 2, Clem. Al. Strom. 5, 1, 12, p. 652 : Ἐκκωφούμενοι πρὸς τὴν ἀλήθειαν, et Achill. Tat. 3, 17 : Οὔτε περιεπτυξάμην οὔτε ἐξεπλάγην ὑφ' ἡδονῆς· τοσοῦτον ἡ λύπη με τῆς συμφορᾶς ἐξεκούφισε, probans in l. Ach Salm. conj. ἐξεκώφωσε, quam rectius scribit ἐξεκώφησε. Aristid. vol. 1, p. 306 : Οὔτε ἵστασθαι δυνατὸς ἦν τά τε ὦτα ἐξεκεκώφητο. Pollux 1, 118 : Ἐκκεκωφημένοις ἐῴκεισαν.]

C At Ἐκκωφέω, neutraliter ponitur pro ἐκκωφᾶσθαι s. ἐκκωφοῦσθαι, Exurdescere. Synes. Epist. 4 [p. 161, B] : Οὔκουν ἔπειθον λέγων, ἀλλ' ἐξεκώφει τὸ κάθαρμα, Sed exurdescebat ille sceleratus, i. e. Surda aure prætermittebat verba mea. [Ἐξεκεκώφει edd. vitiose, nec melius HSt. ἐξεκώφει. Leg. ἐξεκεκώφητο. Quod non viderat Moschopulus ap. Bachm. Anecd. vol. 2, p. 365, 2, sive ap. Bast. ad Greg. p. 676 et 908 sq., qui ἐκκεκώφει legebat. L. Dind.]

[Ἐκλᾰβή, ἡ, Exemtio. Inscr. Cea ap. Bœckh. vol. 2, p. 288, 19 : Ἂν δὲ δοκιμασθῇ ἡ ἑστίασις, ἀποδοῦναι τῇ δευτεραίᾳ τὸ ἀργύριον τὸ λοιπὸν τὸν ταμίαν ὧν ἂν ἐλάχῃ· ἂν δὲ μή, ἀποτεῖσαι αὐτὸν τῆς ἐγκαλῆς τὸ πέμπομ μέρος, Pecuniæ quam sumserit ex ærario. Literæ punctis notatæ evanuerunt in archetypo. L. Dindorf.]

Ἐκλαγχάνω, Sortior. Unde ἐκλάχοι, Soph. [El. 760 : Ὅπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχῃ χθονός], Sortiatur, VV. LL. [In OEd. C. 1337 : Τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξειληχότες, præbuit cod. pro ἐξειληφότες, confirmavitque conjecturam quum Valckenarii ad Hipp. p. 174, C, 251, E, tum Hemst., qui addit gl. Hesych. : Ἐκλαχών, διαλαχών. Lucian. Solœcist. c. 5 : Ἑτέρου δὲ (εἰπόντος) ἐκλελοχότας (l. ἐκλελογχότας), Διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς ἐξειλοχότας (l. ἐξειληχότας), ubi de forma præteriti λέλογχα Atticistis improbata v. interpp. ᾰ]

[Ἐκλᾰθέω, Obliviscor. Orac. Sib. 2, p. 321 : Κρίσιν ἐκλαθέοντες ἀθανάτου σωτῆρος.]

Ἐκλακτίζω, Calces in sublime jacto, Calcibus auras verbero, ut Virg. : Tollit se arrectum quadrupes et calcibus auras Verberat : schol. Aristoph. Vesp., εἰς ὕψος ἐν τῇ ὀρχήσει ἐκλακτίζειν. Aristoph. dicit etiam ἐκλακτίζειν σκέλος, pro Jactare crus in altum, more eorum qui calcibus auras verberant [1492] : Σκέλος οὐράνιόν γ' ἐκλακτίζων πρωκτὸς χάσκει, Crus in cœlum ejectans, Cam. Aliquanto post [1525] itidem dicit, Ἄνω σκέλος ἐκλακτισάτω τις· pro eo vero, quod dixerat σκέλος οὐράνιον ἐκλακτίζων, ibid. dicit, Ῥίπτε σκέλος οὐράνιον. [Hippocr. Coac. præn. p. 132, G : Παιδίοισιν ὀξὺς πυρετὸς καὶ κοιλίης ὑπόστασις μετὰ ἀγρυπνίης καὶ τὸ ἐκλακτίζειν ... σπασμῶδες· De artic. p. 839, H :

Ἐμβολαὶ δὲ (genu luxati) ἐκ τοῦ συγκεκάμφθαι ἢ ἐκλακτίσαι ὀξέως, iterumque ib. Eust. Opusc. p. 204, 55: Εἴτε καὶ ὡς ἵππος ἐξελάκτισε.] || Rejicio, calcibus impetendo, quod despicantium est, ut et ἀπολακτίζω. Theophyl. Ep. 13 [p. 37 ed. Boiss.]: Τοῦ Νικίου τεθαύμακα τῶν ἀλόγων ζώων ἔχοντος τὸν λογισμὸν ἀλογώτερον· ὑπάρχων γὰρ παῖς ἀνδρὸς σοφιστοῦ, τὰ πατρῷα ἐκλελάκτικας [ἔθη], περὶ δὲ κύβους καὶ παλαίστρας τὴν τοῦ βίου σχολὴν κατανάλωσας. Similiter Suid. quoque ἐκλελάκτικεν exp. ἀποβέβληκεν [ἀποβέβηκεν Meinek. ad Menand. p. 15]: item ἀπέφυκεν. [Menand. ap. eund. in Ἀντάλλαγον: Ἐκλελάκτικεν ὁ χρηστὸς ἡμῖν μοιχὸς, ἀλλ' ἀντάλλαγος. Hemst. || Ap. Procop. B. Pers. 1, 24, p. 70, D: Χρόνου γοῦν ὀλίγου χρήματα μεγάλα περιβαλόμενος ἐς κραιπάλην τινὰ ἐκλελάκτικεν ὅρον οὐκ ἔχουσαν, ubi int. vertit, In crapulam se effudit, Toup. ad Suid. v. Ἰωάννης vert. censet, Pecunias in crapulam ejecit.]

Ἐκλάκτισμα, τὸ, et Ἐκλακτισμὸς, ὁ, Saltationis genus, quod fiebat calcibus in altum jactatis, ut apparet ex Aristoph. ll. [in Ἐκλακτίζω] citt. Pollux 5, c. 14 [immo 4, 102], de speciebus saltationum: Τὰ δὲ ἐκλακτίσματα, γυναικῶν ἦν ὀρχήματα· ἔδει γὰρ ὑπὲρ τὸν ὦμον ἐκλακτίσαι. Unde Cam. dicit esse Saltationes muliebres, quum super humerum calces efferebantur. Et ap. Hesych. ἐκλακτισμὸς, σχῆμα χορικὸν, ὀρχήσεως σύντονον.

Ἐκλαλέω, Eloquor, Loquendo effero. Et in malam partem, Effutio, [Effor; Ἐκλαλεῖ, Effatur, Fatur, Gl.], Evulgo, Deblatero. Philo in Vita Moysis 1: Ὥσπερ μετανισταμένου τοῦ λογισμοῦ τὰ ὑποβαλλόμενα ἐξελάλει, Eloquebatur, Turn. Dem. [p. 16, 25]: Τῶν ἀτοπωτάτων μέν τ' ἂν εἴη, εἰ ἃ νῦν, ἄνοιαν ὀφλισκάνων, ὅμως ἐκλαλεῖ, ταῦτα δυνηθεὶς μὴ πράξει. [Id. p. 354, 23: Τίς ὁ ἐκλαλήσας. Et mox: Ὥστε τοῦ γ' ἐκλελαληκέναι μηδ' αἰτίαν ἐχέτω. Eurip. fr. Antiop. ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 47: Τὸ δ' ἐκλαλοῦν τοῦθ' ἡδονῆς μὲν ἅπτεται, Garrulitas. Themist. Or. 2, p. 29, B: Ἃ δὲ ὁρῶ, δέος ἔχει με ἐξειπεῖν καὶ ἐκλαλῆσαι, et sæpe Dio Cass. Cum dat. Act. Apost. 23, 22: Παραγγείλας μηδενὶ ἐκλαλῆσαι ὅτι ταῦτα ἐνεφάνισας πρός με. Simpl. Loqui, Loquentem efferre est recentioribus, ut Eust. Opusc. p. 202, 79: Οὐκ ἦν ὑποκινηθῆναί ποτε λαλιὰν, ἐν ᾗπερ ὁ αὐτοκράτωρ οὐκ ἐξελάλει τι καινὸν μὲν εἰς ἀκοὴν, θεόπεμπτον δὲ εἰς νόησιν. In Jurejur. Hippocr. p. 1, 29: Ἃ δ' ἂν ἐν θεραπείῃ ἢ ἴδω ἢ ἀκούσω ἢ καὶ ἄνευ θεραπείης κατὰ βίον ἀνθρώπων, ἃ μὴ χρή ποτε ἐκκαλέεσθαι ἔξω, σιγήσομαι, ἄρρητα ἡγεύμενος εἶναι τὰ τοιαῦτα, leg. ἐκλαλέεσθαι. L. Dind.]

[Ἐκλάλησις, εως, ἡ, Eloquium, Gl. Pollux 5, 147: Πρᾶγμα δὲ μόνον ἐξαγόρευσις· σκληρὸν γὰρ ἡ ἐκλάλησις. Narratio. Gregor. Naz. vol. 2, p. 27, C: Ἄδακρυς ἐκλάλησις ἀρρωστημάτων.]

[Ἐκλαλητικὸς, ἡ, ὸν, Elocutorius. Diog. L. 7, 49: Προηγεῖται γὰρ ἡ φαντασία, εἶθ' ἡ διάνοια, ἐκλαλητικὴ ὑπάρχουσα, ὃ πάσχει ὑπὸ τῆς φαντασίας, τοῦτο ἐκφέρει λόγῳ. L. Dind.]

Ἐκλαμβάνω, [Excipio; Ἔκλαβε, Excipe, Gl. Eximo, Sumo ex. Isocr. Panath. p. 273, E: Στρατεύσας δ' (Eurystheus) ἐπὶ τοὺς ἡμετέρους προγόνους ὡς ἐκληψομένους βίᾳ τοὺς ἐκείνου (Herculis) παῖδας. Plutarch. Mor. p. 520, A: Εἴ τις ἐπιὼν τὰ συγγράμματα τῶν παλαιῶν ἐκλαμβάνοι τὰ κάκιστα τῶν ἐν αὐτοῖς. Polyb. 3, 42, 3: Ἐξηγόρασε παρ' αὐτῶν τά τε μονόξυλα πλοῖα ... ἔτι δὲ τὴν ἁρμόζουσαν ξυλείαν ἐξέλαβε πρὸς τὴν κατασκευὴν τῶν μονοξύλων. V. Ἐκλαβή], Percipio. Isocr. Epist. ad Ias. liberos [p. 420, D]: Ἐλπίζουσι δὲ ὅσον ἀγαθόν ἐστιν ἐν αὐτοῖς, τοῦτο μὲν ἐκλήψεσθαι. [Id. Philipp. p. 102, B: Ἔπειθ' ὁ μὲν τὴν Ἀσίαν ἅπασαν παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἐν ταῖς συνθήκαις ἐξέλαβεν. Plato Leg. p. 807, D: Πᾶσα δὲ νύξ τε καὶ ἡμέρα σχεδὸν οὐκ ἔστιν ἱκανὴ τοῦτ' αὐτὸ πράττοντι, τὸ τέλεόν τε καὶ ἱκανὸν αὐτῶν (τῶν μαθημάτων) ἐκλαμβάνειν. Plut. Mor. p. 48, A: Πᾶν ἕτοιμον ἤδη καὶ διαπεπονημένον ὑπ' ἄλλων ἐκλαμβάνειν ἐθέλοντες. Soph. Phil. 1429: Πέρσεις τε Τροίαν, σκῦλά τ' ἐς μέλαθρα σὰ πέμψεις, ἀριστεῖ' ἐκλαβὼν στρατεύματος, ubi nonnulli vitiose ἐκβαλών. Bias ap. Diog. L. 1, 85, ab Seager. cit.: Αὐθάδης δὲ τρόπος πολλάκι βλαβερὰν ἐξέλαμψεν ἄταν, forma Ion. pro ἐξέλαβε. Eur. Ion. 1335: Παρ' ἡμῶν ἔκλαβ' οὓς ἔχω λόγους, Accipe. Ap. Theophr. fr. 2, De lapid., 45: Τὸ μὲν πῦρ (δοκιμάζει) τῷ τὰ χρώματα μεταβάλλειν καὶ ἀλλοιοῦν, ὁ δὲ λίθος τῇ παρατρίψει· δύναται γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἐκλαμβάνειν τὴν ἑκάστου φύσιν, ibidemque 47: Κωλύει γὰρ ἡ ὑγρότης εἰς τὸ ἐκλαμβάνειν, de coticula qua auri puritas probatur, vertendum Excipere. || Significatione Asciscendi et Repetendi Polybius 2, 39, 6: Τοὺς ἐθισμοὺς καὶ νόμους ἐκλαβόντες τοὺς τῶν Ἀχαιῶν ἐπεβάλοντο χρῆσθαι καὶ διοικεῖν κατὰ τούτους τὴν πολιτείαν. Idem 32, 17, 3: Μεταστάντες εἰς Ἀχαίαν οἱ Δήλιοι καὶ πολιτογραφηθέντες ἐβούλοντο τὸ δίκαιον ἐκλαβεῖν παρὰ τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὸ πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς σύμβολον, ut pro ἐκεῖ λαβεῖν reposuit Schweigh. ex fr. ejusd. ap. Suid. in Δικαιοδοσία et Ἐκλαβεῖν: Ὅταν ᾖ τὸ δίκαιον ἐκλαβεῖν παρὰ τῶν ἀδικησάντων ἢ κατὰ νόμους ἢ κατά τινας ἄλλας ὑποκειμένας δικαιοδοσίας. Paullo diverso sensu Isocr. De antid. p. 313, E: Εἰ δ' ἀληθέσι κέχρηται τοῖς λόγοις οὐκέτι τοῦτο τοῖς κρίνουσι γνῶναι ῥᾴδιον ἐξ ὧν ὁ πρότερος εἴρηκεν, ἀλλ' ἀγαπητὸν ἢν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν λόγων ἐκλαβεῖν δυνηθῶσι τὸ δίκαιον, Veritatem eruere. Dio Chrys. Or. 7, vol. 1, p. 266: Σχεδὸν γὰρ κατὰ τοῦτο μιμούμενοι τοὺς κυνηγέτας οὐκ ἂν ἁμαρτάνοιμεν, οἵ γε ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἴχνος ἐκλαβόντες, κἀκείνῳ ἑπόμενοι, μεταξὺ ἐπιτύχωσιν ἑτέρῳ....] || E Philone autem affertur pro Recipio, s. potius Accipio, Mutuor, De mundo: Οἱ παρ' ἑκατέρων ἐκλαβόντες. [|| Ἐκλαμβάνω ἔργον, Opus faciendum condico, stipulor, in me recipio. Herodot. 9, 95: Ἤδη δὲ καὶ τόδε ἤκουσα ὡς ὁ Δηίφοβος ... ἐξελάμβανε ἐπὶ (ἐπιὼν conj. Reiskius) τὴν Ἑλλάδα ἔργα. Confert Valckenarius Plutarchi Mor. p. 396, E: Ἐκλαβὼν γὰρ ἵππον ἀλινδούμενον γράψαι τρέχοντα ἔγραψεν· Pelop. c. 25: Ἐκλαβὼν παρὰ τῆς πόλεως πίνακα γράψαι μάχης ἑτέρας.] || Excipio, ap. medicos, Medicamenta contuso aliquo humore diluta colligo: quod et ἀναλαμβάνω. Bud. e Diosc. || Pro Excipio, i. e. Interpretor, Intelligo. Gregor.: Ὥσπερ οὐρανὸν καὶ γῆν κακῶς τινὲς ἐξειλήφασιν, ἀντὶ θεοῦ τὰ τοῦ θεοῦ σέβοντες. Affert vero et alia exx. signif. hujus Bud. p. 563. [Testam. XII patriarch. p. 709 Fabr.: Κἂν ἀγαθόν τι ἀκούσῃ, ἐκλαμβάνει αὐτὸ πρὸς ἐπιθυμίαν πονηράν. Steph. Byz. v. Ἄβιοι: Τὸ Ἀβίων ἐκλαμβάνοντες οἱ μὲν τὸ (dele vel l. τῶν) μὴ βιαζομένων. Tzetz. Exeg. Il. p. 18, 9: Ποσαχῶς ἐκλαμβάνονται (θεῶν γενέσεις). Et ib. 28, 1; 29, 13; 36, 6; 51, 21; 54, 15; 71, 2. Thomas p. 11: Οἱ δὲ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ ἡγουμένου ὁδόν τινα ἐκλαμβάνουσι (voc. ἀγωγός). Cit. Schæf. Qui v. de medio ead. signif. posito ad Gregor. p. 263. Tzetzes Exeg. Il. p. 24, 15: Ἐὰν δὲ πρὸς ἀλήθειάν τις τοῦτο ἐκλάβηται, ἀνῄρηκε τὴν ὑπόθεσιν· 33, 17: Πᾶς ἀρχαῖος ποιητὴς τὸν περὶ θεῶν λόγον οὕτως ἐκλαμβάνεται· 51, 20: Οὐ μόνον ὁ Ὅμηρος, ἀλλὰ καὶ πάντες σχεδὸν οἱ σοφοὶ τὰ περὶ θεῶν ἀλληγορικῶς ἐκλαμβάνονται· conf. 54, 11; 81, 16. L. D.] Quibus addo e Plut. Pericle, in fine pag. secundæ a principio, ed. Ald. [c. 6]: Ἐκώλυε δ' οὐδὲν οἶμαι καὶ τὸν φυσικὸν ἐπιτυγχάνειν, καὶ τὸν μάντιν, τοῦ μὲν, τὴν αἰτίαν, τοῦ δὲ τὸ τέλος καλῶς ἐκλαμβάνοντος. Eodem sensu et Gall. dicimus, *Vous le prenez bien, mal.* [|| Excipio, ea notione, qua alias voc. ἐνδέχομαι ponitur. Lynceus Athen. 4, p. 129, D: Ἐκλαμβάνει πάλιν ζωρότερος ποτὸς, Iterum excipit nos, apponitur nobis, meracior potus. Schweigh. De scriba dicta calamo excipiente Jo. Malal. p. 494, 9: Ζηνοδώρου ἀσεκρῆτις ἐκλαμβάνοντος τὰς αὐτῶν ἀποκρίσεις. L. D. || Medio Dinarchus ap. Harpocr. (et Suid.) in Προμετρητὴς (πυρομετρητὴς Meursius): Σκύθου τοίνυν τοῦ προμετρητοῦ υἱὸς ἐν δημόταις γέγονε, καὶ οὗτος ἐν τῇ ἀγορᾷ προμετρῶν (πυρομ.) διατετέλεκεν καὶ ὑμεῖς ἐκλαμβανόμενοι (ἐκλαβόμενοι Suid.) παρ' αὐτοῦ τοὺς πυροὺς διατελεῖτε. ᾰ]

Ἔκλαμπρος, ὁ, ἡ, Lucidus, Fulgidus. [Theo ad Arat. Phæn. v. 169: Ἔκλαμπρος ὑποφαίνεται καὶ ἔκκριτός ἐστι. Hemst. Sap. 17, 5: Ἄστρων ἔκλαμπροι φλόγες. Heliod. De chrysopœia v. 103, ap. Fabr. B. Gr. vol. 8, p. 121 Harl.: Εὑρίσκομαι δ' ἔκλαμπρος, ἐκστιλβος λίαν. Schleusn. Ib. p. 124, v. 208: Ἐκστιλβον ἔκλαμπρόν τε δείκνυσι πλέον φωτὸς σελήνης. L. D. Ἔκλαμπρον γελᾷν, Effuse ridere, Athen. 4, p. 158, D: Ἐπὶ τούτοις γελάσαντος πάνυ ἔκλ. τοῦ Πλουτάρχου. Schweigh. Ap. Polemon. Phys. 1, 6 pro ἔκλ. leg. videtur ἄλαμπρος. Schneid. Ἔκλαμπρος, Præclarus. Ἔκλαμπρον,

Protelum (Præclarum), Gl. Inscr. spuria ap. Gruter. vol. 2, p. 18, 3 : Ἐξ ἐκλαμπροτάτου ἔθνου (sic) Ἑλλήνων. V. voc. seq. L. Dind.] A

[Ἐκλαμπρότης, ητος, ἡ, q. d. Eminentia, Excellentia, Compellatio Sixti V pontif. M. in Ms. Bononiensi ap. Schow. præf. ad Jo. Stob. p. lxiii. L. Dindorf.]

Ἐκλαμπρύνω, Exclaro, ea signif. qua Vitruv. 1, 2 : Quod ea cœli regio nec exclaratur neque obscuratur solis cursu; Illustro. [Joseph. B. J. 7, 3, 3 : Τῇ πολυτελείᾳ τῶν ἀναθημάτων τὸ ἱερὸν ἐξελάμπρυναν. Hemst. Ἐκλαμπρύνουσιν αἱ δυνάμεις τοὺς ἄνδρας, Maxim. Tyr. p. 261, F. Valck.] || Ἐκλαμπρύνομαι, Claresco, Illustror, Illustrior et clarior evado, Nobilitor ex aliqua re. Synes. Ep. 110 : Πρέπον ὡήθη τοῖς προδεδωμένοις αὐτῷ, ἐν γήρᾳ στρατιωτικαῖς ἐκλαμπρύνεσθαι πράξεσιν. [Dionys. A. R. 2, 3 : Πόλιν οὐδεμίαν πω, τούτοις ἐκλαμπρυνθεῖσαν, ἐπὶ μήκιστον εὐδαίμονα γενέσθαι καὶ μεγάλην.] || Ἐκλαμπρύνομαι, Glorior, Gaza ap. Cic., sicut λαμπρύνομαι signif. Magnifice me ostento. [ῡ]

[Ἐκλαμπτικός, ἡ, ὀν, Vim habens illuminandi, Splendens. Greg. Nyss. t. 1, p. 39, C : Τὴν ἐκλαμπτικὴν τῆς ἡλιακῆς φύσεως δύναμιν. Id. ib. p. 679, C : Τῇ ἐκλαμπτικῇ φύσει τοῦ πυρός· et t. 2, p. 358, B, item de igni : Τὸ μὲν γάρ ἐστιν ἐκλαμπτικὸν καὶ καυστικόν. Figurate id. t. 1, p. 494, A. Hase.] B

Ἐκλάμπω, Eluceo, Effulgeo, Emico. [Emico, Enitco, Gl.] Plato De rep. 4, p. 54 [435, A, coll. Epist. 7, p. 344, B] : Βασανιοῦμεν, καὶ τάχα ἂν παράλληλα σκοποῦντες, καὶ τρίβοντες, ὥσπερ ἐκ πυρείων, ἐκλάμψαι ποιήσαιμεν τὴν δικαιοσύνην. [Æsch. Prom. 1083 : Ἕλικες δ' ἐκλάμπουσι στεροπῆς ζάπυροι. Id. ap. Script. de Nilo post Athenæi l. 2, C : Ἥλιος ἐν ᾗ πυρωπὸς ἐκλάμψας χθονί. Sed ubi scriptura suspecta. Exsplendesco, ap. Xen. Cyrop. 7, 1, 2 : Τὰ δὲ Κύρου ὅπλα ὥσπερ κάτοπτρον ἐξέλαμπεν. Id. de sole effulgente e nubibus H. Gr. 1, 1, 16 : Αἰθρίας γενομένης καὶ τοῦ ἡλίου ἐκλάμψαντος. Aristot. H. A. 3, 7 : Ὥσπερ ἐκ λίθων ἐκλάμπειν πῦρ. Eur. fr. ap. Hephæst. p. 94 : Ἑῶος ἡνίχ' ἱππότας ἐξέλαμψεν ἀστήρ. Theophr. fr. 3, De igni, 67 : Ὁ οἶνος ὁ χεόμενος ἐπὶ τὴν φλόγα ἐκλάμπει. Cum gen. Leonid. Tar. Anth. Plan. 4, 182, 6 : Εὖ δ' ὁμάτων γαληνὸς ἐκλάμπει πόθος. Hippocr. Epid. 7, p. 1233, G : Ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ πολλὰ τοῦ δεξιοῦ ὥσπερ ἀστραπὴν ἐκλάμπειν ἐδόκει. De oculis fulgentibus id. Prorrh. p. 78, C (sive p. 173, C) : Οἵσιν ὀφθαλμοὶ ἐκλάμπουσιν ἀτενέως. Apoll. Rh. 3, 371 : Ἐκ δὲ οἱ ὄμματ' ἔλαμψεν ὑπ' ὀφρύσι τειμένοιο. Proprie simul et figurate Soph. fr. Aj. Locr. vel poeta nescio quis ap. Stob. Ecl. ph. 1, 4, vol. 1, p. 130 : Δίκας δ' ἐξέλαμψεν ὅσιον φάος. Hippocr. De prisca med. p. 15, 9 : Ὀξύτατος ὁ πυρετὸς ἐκλάμπει· Epid. 1, p. 963, H : Περὶ δὲ κρίσιν καὶ ἅμα κρίσει ἄλλις ἐξέλαμψεν (febris). Aret. Tard. m. causs. 1, 8, p. 36=42 : Ἢν ἡ θέρμη ζωπυρῇ καὶ ἐς νύκτα ἐκλάμπῃ. Anth. Pal. 5, 143 : Ὁ στέφανος περὶ κρατὶ μαραίνεται Ἡλιοδώρας· αὐτὴ δ' ἐκλάμπει τοῦ στεφάνου στέφανος. Polyb. 15, 31, 1 : Ἦν μὲν ἄριστος ἡ κραυγή, μάλιστα δ' ἐξ αὐτῆς ἐξέλαμψε τὸ καλεῖν τὸν βασιλέα.] Apud Greg. Naz. cum dat. : Ἵνα τὸ τῆς τριάδος ἐκλάμψῃ τοῖς λαμπροτέροις, Affulgeat, Illuceat. Idem : Ἐκλάμπωμεν τοῖς ἄλλοις, Aliis lucem præbeamus, edamus. Et cum accus. rei ap. Eund. : Ἐκλάμπει πρώτην τὴν τοῦ φωτὸς τούτου δύναμιν, Fulgendo edit. [Eurip. fr. Danaes ap. Stob. Ecl. phys. 1, 8, vol. 1, p. 218 : Οὗτος (æther) θέρους τε λαμπρὸν ἐκλάμπει σέλας. Lycophr. 1091 : Οὐδ' οἱ χρόνῳ μολόντες ἀσπαστῶς δόμους εὐκταῖον ἐκλάμψουσι θυμάτων σέλας. Schol. ἐκκαύσουσιν. Philo vol. 1, p. 72, 23 : Καθάπερ καὶ ἡλίου ἀνατείλαντος μὲν ἀφανεῖς αἱ τῶν ἄλλων ἀστέρων λάμψεις, καταδύναντος δὲ ἐκδηλοι· ἡλίου δὴ τρόπον ὁ νοῦς ἐγρηγορὼς μὲν ἐπισκιάζει ταῖς αἰσθήσεσι, κοιμηθεὶς δὲ αὐτὸς ἐξέλαμψε, Mang. conjicit αὐτάς. Appian. Syr. c. 56 : Τὴν ἑστίαν αὐτῷ τὴν πατρῴαν οὐδενὸς ἅψαντος ἐκλάμψαι πῦρ μέγα. Paullo aliter Eust. Opusc. p. 259, 7 : Οὐδ' ὅτι σὺν τῷ ἑνδεκαετεῖ φλόγεον ὡς τὰ πολλὰ ἐκλάμπουσιν ἐκεῖναι καὶ τὰ ἑξωθεν.] Ἐκλάμπειν dicitur etiam Cujus nominis splendor majore laude enitescit. Plut. de Cicer. [c. 2] : Δι' εὐφυΐαν ἐκλάμψας καὶ λαβὼν ὄνομα. [Plato Gorg. p. 484, A : Ἐνταῦθα ἐξέλαμψε τὸ τῆς φύσεως δίκαιον. Polyb. 32, 9, 2 : Θᾶττον ἡ καθῆκεν ἐξέλαμψεν ἡ τοῦ Σκιπίωνος ἐν τῇ Ῥώμῃ δόξα· ib. 11, 6 : Συνίδη δὲ τὴν παροῦσαν αἵρεσιν οἷον ἐκλάμψαι κατὰ τοὺς καιρούς. Plut. Cæs. c. 4 : Πολλὴ μὲν ἐπὶ τῷ λόγῳ περὶ τὰς συνηγορίας αὐτοῦ χάρις ἐξέλαμπε. Appian. Præf. c. 10 : Ἧς γε (imperii Alexandri) καὶ διαλυθείσης εἰς πολλὰς σατραπείας ἐπιπλέιστον ἐξέλαμπε τὰ μέρη· Pun. c. 132 : Ἡ μάλιστα ἐναγχος ἐκλάμψασα ἡ Μακεδόνων (ἀρχή). Themist. Or. 11, p. 146, A : Ἧ ἔχοι τις ἂν εἰπεῖν ἐφ' ὅτου μᾶλλον ἤνθησάν τε καὶ ἐξέλαμψαν οὗτοι οἱ λόγοι. Theophyl. Comm. in Matth. vol. 1, p. 10, D : Ἵνα ἡ δόξα τοῦ Χριστοῦ πλέον ἐκλάμψῃ. Id. Mart. xv mart. vol. 3, p. 489, C : Εἶχον δὲ οὖν τῷ λόγῳ καὶ τὸν βίον ἐκλάμποντα.] Item in pass. ἐκλάμπεσθαι, Illustrari, ap. Dionys., de angelis, Bud. [Amphiloch. in S. Deiparam p. 39, B : Ἐκλαμφθῆναι τῷ φωτισμῷ τῆς θείας μνήμης. L. Dind.] C

Ἔκλαμψις, εως, ἡ, Fulgor [Gl.], s. potius Fulgor emicans, Splendor enitescens. [Effulgentia, Splendor, Candor. Levit. 13, 26. Maccab. 2, 5, 13 : Χρυσῶν κόσμων ἐκλάμψεις. Schleusn. Inter vocc. de sideribus usurpanda recenset Pollux 4, 155. Euseb. Dem. ev. 9, p. 261 : Ἡ τοῦ σωτῆρος ἡμῶν εἰς ἀνθρώπους ἔκλαμψις, Salvatoris nostri in homines factus fulgor, de incarnatione Christi. Suicer. Heliodor. De chrysopœia ap. Fabr. B. Gr. vol. 8, p. 125, v. 257 : Ἔκλάμψεως εἰς δόξαν. Conf. Ἔκθλιψις. L. D. Schol. Hom. Od. Δ; 72. Etym. M.] D

[Ἐκλανθάνω, i. q. ἐκλανθάνομαι, nisi vitium est, ap. schol. Theocr. 1, 63 : Ἐκλανθάνουσι γὰρ πάντες οἱ ἐν αὐτῷ (Orco), τὸ τῆς λήθης ὕδωρ πίνοντες.] Ἐκλανθάνομαι, Obliviscor, i. q. ἐκλήθομαι. [Nullum est præs. ἐκλήθομαι, sed fut. ἐκλήσομαι. Alciphr. 1, 38 : Οὐ γὰρ ἐκλήσομαί ποτε Βακχίδος.] Hom. Il. Π, [602] : Οὐδ' ἄρ Ἀχαιοὶ Ἄλκης ἐξελάθοντο, μένος δ' ἴδυς ἦρον αὐτῶν. [Cum infin. Od. K, 557 : Ἐκλάθετο φρεσὶν ἧσιν ἄφορτον καταδῆναι. Apollodor. 1, 9, 15, 1 : Θύων δὲ ἐν τοῖς γάμοις ἐξελάθετο Ἀρτέμιδι ῥῶσαι. Cum gen. Soph. OEd. C. 1005 : Τοῦδ' ἐκλανθάνει ὀθούνεκα ... Eur. Or. 326 : Ἐκλαθέσθαι λύσσας. Tit. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 789, 65 : Ὁ δὲ μὴ ἐκλαθόμενος τῆς ἑαυτοῦ μεγαλοφροσύνης. Macedon. Anth. Pal. 11, 380, 6 : Εἰ μὴ Ὁμηρείων ἐξελάθου χαρίτων. Polyb. 5, 48, 6 : Τῆς μὲν τοῦ πνταμοῦ βίας ἐξελανθάνοντο. L. D. Apollodor. 1, 8, 1, 2 : Θεοῖς πᾶσι θύων μόνης Ἀρτέμιδος ἐξελάθετο. Antonin. Lib. c. 2, p. 14 : Ἐκλανθάνεται τῆς Ἀρτέμιδος. Cum accus. Arrian. Exp. Alex. 1, 27 (26, 6) : Τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν ἐξελάθοντο. Quo licet referre Eur. Bacch. 1273 : Ὡς ἐκλέλησμαί γ' ἃ πάρος εἶπομεν, πάτερ. Lucian. Bis acc. c. 8 : Σὺ γὰρ ἔοικας ἐκλελῆσθαι πάλαι τὴν ὁδόν. Unde citat Niceph. Greg. fr. Lex. p. 342, 15o.] At Ἐκλέλαθον, quod in VV. LL. in Ἐκλανθάνομαι ponitur, est ab Ἐκλήθω, Oblivisci facio, Oblivione obscuro, Il. B, 600 : Αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ἀοιδὴν Θεσπεσίην ἀφέλοντο, καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν, Oblivisci prorsus fecerunt citharisticam artem : est autem ibi reduplicatio Ion. pro ἐξέλαθον, ut λελάθοντο pro ἐλάθοντο, et λελαθέσθαι pro λαθέσθαι. [Participio H. Ven. 40 : Ἥρης ἐκλελαθοῦσα (Venus Jovem). Ab eo aor. præsens finxit, ut videtur, Theocritus ἐκλελάθων, Oblivisci faciens, 1, 63 : Τὰν γὰρ ἀοιδὰν οὔτι πα εἰς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα (sic) φυλαξεῖς, quod schol. int. τὸν λήθης ποιητικὸν καὶ αἴτιον. Alia aor. forma Orac. Sibyll. p. 50 : Ὃς δὲ γυναικὸς ἔπεσσι πεπεισμένος ἐξελάθεσκεν ἀθανάτου κτίστου, σαφέων δ' ἀμέλησεν ἐφετμῶν. || Medio Hom. Il. Z, 285 : Εἰ κεῖνόν γε ἴδοιμι κατελθόντ' Ἀΐδος εἴσω, φαίην κε φρέν' ἀτέρπου δίζυος ἐκλελαθέσθαι· Od. Γ, 224 : Εἴ σ' οὕτως ἐθέλοι φιλέειν, κήδοιτό τε θυμῷ, τῷ κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλελάθοιτο γάμοιο· X, 444 : Εἰσόκε πασέων ψυχὰς ἐξαφέλησθε, καὶ ἐκλελάθοιντ' Ἀφροδίτης. Sappho ap. schol. Hermog. Ms. in Walz. Rhet. vol. 7, part. 2, p. 883, 8 : Οἷον τὸ γλυκύμαλον ἐρεύθεται ἄκρῳ ἐπ' ὄσδῳ, ἄκρον ἐπ' ἀκροτάτῳ, λελάθοντο δὲ μαλοδροπῆες, οὐ μὰν ἐκλελάθοντ', ἀλλ' οὐκ ἐδύναντ' ἐφικέσθαι. L. Dindorf.]

Ἐκλαξεύω, Expolio, scalpendo sc. et radendo, more lapicidarum. Deuter. 10, [3] : Ἐξελάξευσα τὰς δύο πλάκας τὰς λιθίνας ὥσπερ καὶ πρότερον· paulo ante Dominus Mosi dixerat, Λάξευσον σεαυτῷ δύο πλάκας λιθίνας ὥσπερ τὰς πρώτας· jubens Mosen duas tabulas lapideas expolire in quibus inscribere s. insculpere verba legis. [Eodem Kust. revocat gl. Hesychii Ἐκλελαπτημένον, ἐκπεπονημένον, corrigens Ἐκλελαξευμένον.]

[Ἐκλἄπάζω, Exturbo, Expello, Ejicio. Æschyl.

Sept. 454 : Πρὶν ἐμὸν ἰσθορεῖν δόμον, πωλικῶν θ' ἑδωλίων ὑπερκόπῳ ὀορί ποτ' ἐκλαπάξαι. Schol. ἐκ τῶν παρθενικῶν καθεδρῶν ἐκπορθῆσαι καὶ ἐξαρπάσαι ἐμέ. Usitatior est forma Ἐξκλαπάζω.]

Ἐκλάπτω, Lambendo ebibo s. exorbeo, exhaurio, ut canes et animalia serratos dentes habentia. Aristoph. Pac. [885] : Τὸν ζωμὸν αὐτῆς προσπεσὼν ἐκλάψεται, ubi usus est voce media : ut Pherecr. in Λάπτω cit. λαψάμενος dicit. [Ach. 1229 : Καὶ πρός γ' ἄκρατον ἐγχέας ἅμυστιν ἐξέλαψα. Lycophr. 1201 : Οὐδ' ἐπίανεν βορᾷ νηδὺν, τὸν ἀντίποινον ἐκλάψας πέτρον. Schol. ἐκροφήσας, καταπιών.]

[Ἐκλάσκω, Edo vocem vel strepitum. Ἐκλακόντα Hesychio restituendum conjeci in Ἐκκολλαβέω.]

Ἐκλᾰτομέω, quod in VV. LL. affertur e Num. 21, [18] : Ὤρυξαν τὸ φρέαρ καὶ ἐξελατόμησαν, pro Puteum foderunt, et lapidibus construxerunt. At vero e Deut. 6, [11] affertur, Ἐξελατόμησας λάκκους, pro Fodisti.

[Ἐκλαπόσω, Exhaurio. Hesych. : Ἐκφυλάσαι, ἐκσπάσαι. Ruhnk. Auct. ad c. 1158 conj. Ἐκλαφύξαι. L. D.]

Ἐκλᾰχαίνω, Effodio. [Apollon. Rh. 1, 374 : Αἰεὶ δὲ προτέρου χθαμαλώτερον ἐξελάχαινον στείρης· 4, 1532 : Αἴψα δὲ χαλκείῃσι βαθὺν τάφον ἐξελάχαινον ἐσσυμένως μακέλῃσιν. Tryphiod. 208 : Καὶ τὸ μὲν (ἕρκος) ἐξελάχαινον ἐρημοσύνῃ βασιλῆος.]

[Ἐκλαχανίζω.] Ἐκλαχανίσασθαι, Olus decerpere. Theophr. H. Pl. 7, 11, [3], τὸ κιχώριον esse ait παραβλαστικὸν τῇ ῥίζῃ καὶ ἄλλως μακρόρριζον, ideoque δυσώλεθρον· nam ὅταν ἐκλαχανίσωνται, πάλιν τὴν ὑπόλοιπον ἀρχὴν λαμβάνειν γενέσεως. Ubi Gaza, Decerpserint quæ ad usum cibarium capi soleant.

Ἐκλεαίνω, Lævigo, Complano, Contero, Comminuo. [Plato Conv. p. 191, A : Τὰς μὲν ἄλλας ῥυτίδας τὰς πολλὰς ἐξελέαινε (Apollo). Hippocr. Prorrh. p. 102, G : Ἀχλύες καὶ νεφέλαι καὶ αἰγίδες ἐκλεαίνονταί τε καὶ ἀφανίζονται. Diodor. 3, 39 : Τοῖς διὰ τῆς τέχνης δυναμένοις ἐκλεαίνειν τὸ παραδοθέν (lapidem quendam). Plut. Mor. p. 77, D : Ῥᾳδίαν καὶ λείαν καὶ δι' εὐπετείας εἶναι τὴν ὁδὸν, οἷον ἐκλεαινομένην τῇ ἀσκήσει. Theophanes Nonn. vol. 1, p. 328 : Ἐκλεαίνει τὰς παχυτῆτας (l. τραχύτητας) πάσας. || Metaph. Lenio. Plut. Mor. p. 83, C : Πῶς οὐ μᾶλλον εἰκὸς ἐστι τῆς ψυχῆς τοῦ παθητικοῦ τὴν ἄσκησιν ἐπιλαμβανομένην οἷον ἐκλεαίνειν καὶ συσχηματίζειν τὰ φαντάσματα· 131, C : Κόπους ἐκλεαίνουσα (ἡ θερμολουσία) ... 600, D : Διὸ κἂν ἀληθῶς κακῶ τινι καὶ λυπηρῷ περιπέσωμεν, ἐπάγεσθαι δεῖ τὸ ἱλαρὸν καὶ τὸ εὔθυμον ἐκ τῶν ὑπαρχόντων καὶ ὑπολειπομένων ἀγαθῶν, τῷ οἰκείῳ τὸ ἀλλότριον ἐκλεαίνοντας. || Hesych. : Ἐκλεανθείης, ἐκτριβείης, Conteraris, Comminuaris; h. e. ut videtur, Pereas. V. Ἐκλείανσις. Sic fere Plut. Mor. p. 567, F : Ἔνια δ' ἐκλεαινόντων καὶ ἀφανιζόντων παντάπασιν, Abolentium.]

Ἐκλέγω, [Eloquor, Gl. Pollux. 5, 147 : Ἐκλαλεῖν, ἐξαγορεύειν, ἐκφαίνειν, ἐκλέγειν, ἐκφέρειν. V. Ἐκλελεγμένως], vel Ἐκλέγομαι, Eligo, Deligo [Gl.]. Isocr. Ad Nic. [p. 23, C] : Εἴ τις ἐκλέξει καὶ τῶν προεχόντων ποιητῶν τὰς καλουμένας γνώμας. [Et medio Ἐκλέγομαι, Mihi eligo.] Id. Evag. [p. 198, A] : Ἐκλεγόμενος [ἐξελεγμένος] τὸ βέλτιστον· sic et in Symm. [p. 160, C] : Ὡς δέον ὑμᾶς ἐξ ἁπάντων τῶν ῥηθέντων ἐκλέξασθαι τὸ βέλτιστον. Vide alia exempla ap. Bud. p. 645, 660. Item pass. signif. ἐκλέγομαι, Eligor. [Activo Thucyd. 4, 59 : Καὶ περὶ μὲν τοῦ πολεμεῖν, ὡς χαλεπὸν, τί ἂν τις πᾶν τὸ ἐνὸν ἐκλέγων ἐν εἰδόσι μακρηγοροίη; quod schol. exp. ἐπιλεγόμενος. Tragicus ap. Plut. Mor. p. 855, D, et Lucian. Lexiph. c. 17 : Ὅλοιτο θνητῶν ἐκλίγων τὰς συμφορὰς, Colligens. Plato Reip. 7, p. 535, A : Μέμνησαι οὖν τὴν προτέραν ἐκλογὴν τῶν ἀρχόντων, οἵους ἐξελίξαμεν· et ib. 536, C. Leg. 7, p. 811, A : Ἐκ πάντων κεφάλαια ἐκλίξαντες. Demosth. p. 760, 4 : Μὴ δὴ ταῦτ' ὑμῖν τῶν ἐκ τοῦ νόμου ῥημάτων ἐκλίξας λιγέτω. Xenoph. H. Gr. 1, 6, 19 : Ἐξ ἁπασῶν τῶν νεῶν τοὺς ἀρίστους ἑρέτας ἐκλίξας· Anab. 3, 3, 19 : Τούτους (equos) ἐκλέξαντες. Æneas Tact. c. 1, p. 16 : Τοὺς ῥωμαλεωτάτους ἡλικίᾳ καὶ νεότητι ἐκλέξαντα. Polyb. 3, 93, 4 : Τῶν ἐργατῶν βοῶν ἐκλίξαντας ἐκ πάσης τῆς λείας τοὺς εὐρωστοτάτους. Passivo Athen. 12, p. 514, B : Ἀριστίνδην ἐκλεγόμενοι ἐκ τῶν μυρίων Περσῶν. Xenoph. H. Gr. 1, 6, 16 : Ἐκ πολλῶν πληρωμάτων... ἐκλελέχθαι τοὺς ἀρίστους ἑρέτας. Tzetz. Hist. 1, 953 : Μυρίαν ἔχων προπομπὴν ἀνδρῶν ἐκλελεγμένων. Medio Herodot. 7, 6 : Τὰ εὐτυχέστατα ἐκλεγόμενος. Thucyd. 4, 74 : Διαστήσαντες τοὺς λόχους ἐξελίξαντο τῶν τε ἐχθρῶν καὶ οἱ ἐόντων μάλιστα ξυμπρᾶξαι τὰ πρὸς Ἀθηναίους ἄνδρας ὡς ἑκατόν· 6, 58 : Ἐξελίγετο εὐθὺς οὓς ἐπηρτᾶτο. Aristoph. Eccl. 1124 : Ἐκλεγομένας δ,τι ἂν μάλιστ' ὀσμὴν ἔχῃ. Plato Reip. 4, p. 429, E : Ὅτι ἐξελεγόμεθα τοὺς στρατιώτας. Demosth. p. 314, 5 : Εὐθέως τὸ κάλλιστον ἐξελέξω τῶν ἔργων. Et sæpe Xenophon, ut Conv. 4, 17 : Θαλλοφόρους γὰρ τῇ Ἀθηνᾷ τοὺς καλοὺς γέροντας ἐκλέγονται. Georg. Syncell. p. 11, D : Ἐκλεξώμεθα ἑαυτοῖς γυναῖκας ἀπὸ τῶν θυγατέρων τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς. Mich. Glycas Ep. 16 in Fontani Anecd. p. 73 : Ἐκλέγεται τὸν θύμον ἔνθα που τύχοι τοῦτον εὑροῦσα. L. D.] || Annoto et colligo, Bud. p. 659 ex Aristot. Idem vero p. 659 ἐκλέγεσθαι vult sumi pro Legere, in Pausan. [2, 4, 1] : Καὶ ὅστις τὰ Ὁμήρου μὴ παρ' ἔργον ἐξελέξατο [nunc ἐπελέξατο], ubi tamen fortasse possit itidem accipi pro Annotare. || Eximo, Detraho, ut λίθους ἐκλέγειν, Lapides eximere, Elapidare : ut ap. Plin. Agrum elapidare. Theoph. C. Pl. 3, [6, 5] : Ἁπλῶς δὲ τοὺς γε λίθους ἐκλέγειν οὐδ' ἐκ γῆς ψιλῆς οἴονταί τινες συμφέρειν. In VV. LL. e Dioscor., Ἐκλεγομένων ὀστέων, Detractis ossibus; sed exp. et Selectis ossibus. [Aristoph. Eq. 908 : Ἐγὼ δὲ τὰς πολιὰς γέ σοι λίγων νέον ποιήσω· fr. Holcad. ap. gramm. in Bekk. An. p. 475, 1 : Ἐκλέγει τ' ἀεὶ ἐκ τοῦ γενείου τὰς πολιάς. Plut. Mor. p. 977, E : Τὸ λεπτὰ τῶν ἐνισχομένων τοῖς ὀδοῦσι σαρκῶν ἐκλέγοντος ἀτρέμα τῷ βάμματι (ichneumonis)· 1049, A : Τοὺς σκορπίους ἐκλέγουσι (galli). Geopon. 3, 10, 1 : Τὰς βοτάνας ἐκλέγειν. V. etiam Συνεκλέγω. L. D. Pausan. 10, 10, 7 : Ἐς τὰ γόνατα ἐσθιεμένη τὰ αὐτῆς τοῦ ἀνδρὸς τὴν κεφαλὴν ἐξέλιγε τοὺς φθεῖρας. Hemst.] || Ἐκλέγω σε τὰ τέλη, Exigo a te vectigalia, Bud. p. 645 vertit ap. Dem. et Æschin. [p. 69, 29 : Τέλη τοὺς καταπλέοντας ἐξέλεγον.] Existimo autem inesse et hic quandam Collectionis signif., ut perinde sit ac si diceretur, Colligo e te vectigalia. [Alia constr. Demosth. p. 435, 7 : Εἴκοσιν ἐξέλιξε δραχμὰς παρ' ἑκάστου. Thucyd. 8, 44 : Οἱ δὲ χρήματα μὲν ἐξέλεξαν ἐς δύο καὶ τριάκοντα τάλαντα οἱ Πελοποννήσιοι παρὰ τῶν Ῥοδίων. Æschin. p. 17, 3 : Τελώνου τοῦ παρὰ Τιμάρχου τοῦτο ἐκλέξαντος τὸ τέλος. Lucian. Contempl. c. 11 : Τὸν χαλκὸν, ὀβολὸν, ὡς οἶσθα, παρὰ τῶν καταπλεόντων ἑκάστου ἐκλέγων, ubi v. Hemst. Xenoph. OEc. 4, 9 : Οἱ μὲν ἄρχουσι τῶν κατοικούντων τε καὶ ἐργατῶν καὶ δασμοὺς ἐκ τούτων ἐκλέγουσιν. Lex. Att. ap. Athen. 6, p. 235, C ; Τοὺς δὲ παρασίτους ... ἐκλέγειν ἐκ τοῦ μέρους τοῦ ἑαυτῶν ἕκαστον ἑκτέα κριθῶν. Demosth. p. 1199, 5 : Τὰ δὲ χρήματα οὐ ἅπαντα ἐξέλεξας ἐκ τῶν συμμάχων· 49, ult. : Τὰ πλοῖα συλλαβὼν ἀμύθητα χρήματ' ἐξέλεξε· 713, 4 : Περὶ δὲ τῶν ὠνουμένων τὰ τέλη καὶ τῶν ἐγγυωμένων καὶ ἐκλεγόντων· 745, 15 : Ἢ τέλος τι πριάμενος ἢ ἐγγυησάμενος ἢ ἐκλέγων μὴ καταβάλλῃ. Appian. Civ. 5, 2 : Ὑπελέλειπτο ... χρήματα ἐκλέγειν· 4 : Ὡς ἂν ἡμεῖς ἀκίνδυνον φόρον ἐκλέγοιμεν. Et sæpe Dio Cass. et alii. Medium hac signif. positum ap. Xenoph. H. Gr. 1, 1, 22 : Ἐντεῦθεν δ' ἀφικόμενοι τῆς Καλχηδονίας ἐς Χρυσόπολιν ἐτείχισαν αὐτὴν, καὶ δεκατευτήριον κατεσκεύασαν ἐν αὐτῇ, καὶ τὴν δεκάτην ἐξελέγοντο τῶν ἐκ τοῦ Πόντου πλοίων, in ἐξέλεγον mutandum est auctoritate optimorum librorum tum aliorum tum meorum : semper enim forma media Eligendi habet potestatem. || Usu paullo diverso Dio Chrys. Or. 7, vol. 1, p. 268 : Μισθὸν ὕβρεως καὶ ἀκολασίας ... ἐκλέγοντας (lenones). Aristid. vol. 2, p. 394 : Πλείους τῶν βημάτων τὰς πληγὰς ἐκλέγων, de asino, Colligens, i. e. Accipiens. De perf. pass. Thomas p. 322 : Ἐξειλεγμένος (quod Elegans interpretantur Gl.), οὐκ ἐκλελεγμένος. Utriusque formæ exx. v. supra. Idem ib. Ἐξείλοχεν, οὐκ ἐκλέλοχε, ubi ἐξείληχεν, ἐκλέλογχε restituit Græv.]

[Ἐκλειαίνω, Attenuo, Comminuo, Contero. Hesych. : Ἐκλιάναι (sic pro ἐκλειᾶναι), λεπτῦναι. L. D.]

[Ἐκλείανσις, εως, ἡ, Abolitio, Gl.]

Ἔκλειγμα et Ἔκλεικτον, τὸ, Ecligma, Medicamentum quod delingitur, Medicamentum quod ori inditum sensim liquefit et deglutitur : alio nomine ἀρτηριακόν. Datur ad pectoris et pulmonis vitia. Dioscor. 2, 125, de lino : Ἀνάγει δὲ καὶ τὰ ἐκ θώρακος σὺν μέλιτι ἀντὶ ἐκλεικτοῦ ληφθὲν, Plin. 20, 22 : Ad

phthisin utilissime e semine fiunt ecligmata. Idem eod. l. : Ἐν ἐκλικτοῖς καὶ ποτοῖς λαμβάνεται, In ecligmate et potu sumuntur, Delinguntur et bibuntur. [Hippocr. De rat. vict. p. 401, 45 : Κόκκαλος καὶ σμύρνα ἐκλεικτόν. Apud Theoph. Nonn. vol. 1, p. 386 : Δίδου δὲ καὶ τὸ ἐκλικτὸν, ubi al. liber ἐκλείχειν, leg. ἐκλικτόν. L. D.] Verum Paul. Ægin. 4, 57 ἐκλείγματος nomen tribuit etiam Medicamentis quæ devorantur ad lumbricos. [Aret. Acut. m. cur. 1, 5, p. 84=95 : Ἄριστον δὲ ἔκλειγμα καὶ τόδε· conf. 10, p. 93=104. Archigenes in Matthæi Med. p. 162, 24 : Εἰ δὲ μὴ, ἐκλείγματι αὐτῷ (helleboro) χρηστέον. Diminutiv. Ἐκλειγμάτιον, τὸ, Minutum ecligma. Theod. Prisc. 2, 17 : « Dabo diamoron pro ecligmatio. »]

[Ἐκλικτικὸς, ἡ, ὸν, Delingendus. Hippocr. De rat. vict. p. 401, 41 : Καὶ χαλβάνην ἐν μέλιτι καὶ κύμινον ἐκλεικτικόν.]

[Ἐκλεικτόν. V. Ἔκλειγμα.]

Ἐκλειοτριβέω, Tero minutissime, Contero et contundo, ita ut lævissimum evadat. Unde ἐκλειοτριβηθείς, quod tamen simpliciter exp. Tritus. [Dioscor. Theriac. 19, p. 431, E : Πράσα τε καὶ κρόμμυα καὶ σκόροδα, ποτὲ μὲν ὡς ἐκλειοτριδηθέντα καταπλασσέσθω.]

[Ἐκλειόω, Contero. Alex. Trall. ab Struvio cit. 7, p. 336 : Μίσγουσι καὶ ἐκλειώσαντες χρῶνται. Et ib. : Τὸν οἶνον μετὰ τῶν φοινίκων ἐκλειώσας τὰ ξηρὰ συντιλείου· 9, p. 522 : Ἐκλειώσας ἐπὶ πολύ. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 8 : Στυπτηρίας ὑγρᾶς, ἀμώμου, σμύρνης, ναρδοστάχυος ἀνὰ δραχμ. δ' ἐκλείου σὺν οἴνῳ εὐώδει καὶ χρῶ. Alii libri λείου. L. D. Hippiatr. p. 45, 19 : Ἐκλείου καὶ ὑπόχρυ· et p. 169, 25 : Ἐκλειώσας μετὰ οἴνου παλαιοῦ. Hase.]

[Ἐκλειπὴς, scriptura vitiosa pro ἐκλιπὴς, ap. Dion. Cass. 55, 22, a Sturzio correcta.]

Ἐκλειπία, ἡ, Derelictio, Desertio. Apud Suid. [et Zon. p. 656] : Ἀδικον ἡγεῖτο τὴν ἐκλειπίαν τῆς πρὸς τοὺς ὁμωμοκότας [συνομ.] πίστεως, καὶ σφᾶζει ἑαυτόν, Injustum ducebat frangere fidem, ad verbum, Desererе. [Ex Josepho A. J. 19, 4, 6, ubi cod. LB. ἐπικλειπίαν. Quum τὴν art. excidisset in ed. Haverc., Ernestus Opusc. philolog. p. 402 conjecit ἐλλείπειν, Græcum esse negans ἐκλειπία. Vera autem scriptura ne sic quidem restituta est. L. D. Ἐκλείπειν τὸν ὅρκον, de quo in Ἐκλείπω, confert Markland. ad Eurip. Suppl. 1194.]

[Ἐκλειπτέον, Omittendum. Aristid. vol. 1, p. 2 : Οὐ γὰρ ἐκλ. οὐδὲν εὐκταῖον, φασὶν, ἀλλὰ πᾶν ὁτιοῦν ὁπωσοῦν ἀποδιδόμενον κρεῖττον ἢ καθάπαξ ἐκλειφθέν.]

Ἐκλειπτικὸς, ἡ, ὸν, Ecliptícus, i. e. Ad eclipsin pertinens, Eclipseos effectivus. Plut. Rom. [c. 12] : Σύνοδος ἐκλειπτικὴ σελήνης πρὸς ἥλιον. [Id. Paul. Æm. c. 17 : Ὁ δ' Αἰμίλιος οὐκ ἦν μὲν ἀνήκοος οὐδ' ἄπειρος παντάπασι τῶν ἐκλειπτικῶν ἀνωμαλιῶν· Dion. c. 24 : Καὶ τοῖς μὲν περὶ τὸν Δίωνα θαυμαστὸν οὐδὲν ἦν λογιζομένοις τὰς ἐκλειπτικὰς περιόδους· Mor. p. 145, C : Τῶν ἐκλειπτικῶν ἔμπειρος οὖσα πανσελήνων, et ib. 933, E. Et 923, A : Τοῖς ἐκλειπτικοῖς πάθεσιν· 932, A : Ἡ ἐκλειπτικὴ (solis obscuratio est effectio) τῆς σελήνης, τῇ σκιᾷ καταλαμβανούσης τὴν ὄψιν. Tum 1028, D : Τὸ δὲ διάστημα τῆς ἐκλειπτικῆς καὶ σκιᾶς τῆς διαμέτρου τῆς σελήνης τριπλάσιον, Eclipticæ, sc. lineæ.] Ex. Alex. Aphr. [Probl. 2, 46] : Οἱ ἐκλειπτικοὶ σύνδεσμοι, quum ita planetæ coeunt ut alter obscuretur, VV. LL. Et τὰ ἐκλειπτικὰ e Plin. 2, 16, [13], de stellis, Stationes in mediis latitudinum articulis, quæ vocant ἐκλειπτικά.

Ἐκλείπω, Derelinquo, Relinquo, Desero. Thuc. 1, [92] : Τήν τε γὰρ πόλιν ὅτε ἐδόκει ἐκλιπεῖν ἄμεινον εἶναι καὶ ἐς τὰς ναῦς ἐσβῆναι. [Ib. 18 : Ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν· 58 : Τὰς ἐπὶ θαλάττῃ πόλεις ἐκλιπόντας. Conf. ib. 89. Et 113 : Τὴν Βοιωτίαν ἐξέλιπον Ἀθηναῖοι πᾶσαν, et alibi.] Ibid. [c. 144] : Ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπάρχοντα ἐκλείποντες. [Idem 2, 74 : Ἐκλιπόντων τῶνδε πρότερον τὸ ξυνώμοτον. Herodot. 6, 123 : Ἐξέλιπον οἱ Πεισιστρατίδαι τὴν τυραννίδα. Æneas Tact. c. 22, p. 69 : Ἐκλιπόντα τὴν φυλακήν.] Et e Plutarcho in Fabio, τὴν τάξιν ἐκλείπειν, quod et λείπειν dicitur, unde λειποτάκτης, Ordinem relinquere. Idem in Pericle [c. 7] : Κλήσεις δεῖπνων ἐξέλιπε. Item τὸ ἐλπίζον ἐκλείπειν in Galba, Spem relinquere. [Eur. Phœn. 1629 : Σὺ δ' ἐκλιποῦσα τριπτύχων θρήνους νεκρῶν· Hel. 940 : Τὴν δ' ἐνθάδ' ἐκλιποῦσ' ἀληπτείαν πικράν· Hipp. 52 : Θήρας μόχθων ἐκλελοιπότα.] Et ἐκλείπειν τὸν βίον, Relinquere vitam. [Soph. El. 1131 : Ἐκλιπεῖν βίον. Antiphon. p. 113, 38 : Ὑφ' ὧν ἥκιστα ἐχρῆν τὸν βίον ἐκλιπών. Lucian. Macrob. c. 19, ubi v. int. Diodor. 20, 71 : Τινὲς ἀγχόνῃ τὸ ζῆν ἐξέλιπον· Exc. p. 566, 80 : Οὗ μὴν ἐξέλιπε τὸ ζῆν, et sæpius Polybius. Tzetz. Hist. 4, 33 : Ἐξέλειψε τὸν βίον. Diodor. 1, 58 : Ἐκ προαιρέσεως ἐξέλιπε τὸν βίον. Et poet. φάος. Eurip. Ion. 1186 : Ὡς παῖς ὁ νέος ἐκλίποι φάος, et Hel. 839, Herc. F. 1074, 1347.] Ex Aristoph. [Nub. 584] : Ἡ σελήνη δ' ἐξέλιπε [ἐξέλειπε] τὰς ὁδούς. [Aret. Ac. m. cur. 1, 10, p. 90=101 : Περιπνευμονίην γὰρ ἐπιροιτῆσαι κίνδυνος, ἢν τὸ σῶμα ἐπίψυχθὲν τὴν ψυχὴν ἐκλείπῃ, et sim. ap. alios multos. Eur. Ion. 1435 : Ὅς (στέφανος) οὔποτ' ἐκλείπει χλόην, quod dici poterat etiam ὃν οὔποτ' ἐκλείπει χλόη. Xenoph. Cyneg. 6, 18 : Ὃ δὲ ὑποχωρῶν, ταχὺ ἐκλείπων τὴν ὄψιν, E conspectu sublatus. Et intellecto accus. Æsch. Sept. 218 : Ἀλλ' οἳν θεοὺς τοὺς τῆς ἁλούσης πόλεως ἐκλείπειν λόγος. Conf. Pers. 129. Xenoph. Anab. 7, 4, 2 : Οἱ Ἕλληνες ἐστρατοπεδεύοντο ἀνὰ τὸ Θυνῶν πεδίον· οἱ δ' ἐκλιπόντες ἔφευγον εἰς τὰ ὄρη· OEcon. 7, 38 : Ὅταν ἐκείνη (ἡ ἐν τῷ σμήνει ἡγεμὼν) ἐκλίπῃ, οὐδεμία οἴεται τῶν μελισσῶν ἀπολειπτέον εἶναι. De desecrendo judicio h. c. non respondendo citatum, v. positum in Ἐκλείψεις et Ἐκκλητέον. Similiter de lite omittenda Demosth. p. 784, 17 : Τὰς κατὰ Δημάδου γραφὰς οἷσθ' ὡς ἐξέλιπεν· 1174, 15 : Ἐκλιπεῖν τὴν τοῦ ἡμικλησίου ἀμφισβήτησιν. L. D. || Ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα, Relinquere urbem et ad superiora loca se recipere, Herodot. 6, 100. Schweigh. Id. 8, 50 : Ἐμπρήσας Θεσπιέων τὴν πόλιν αὐτῶν ἐκλελοιπότων ἐς Πελοπόννησον. Xenoph. Anab. 1, 2, 24 : Ταύτην τὴν πόλιν ἐξέλιπον οἱ ἐνοικοῦντες μετὰ Συεννέσιος εἰς χωρίον ὀχυρὸν ἐπὶ τὰ ὄρη. Eur. Andr. 1040 : Ἐκ δ' Ἕλιπον οἴκους πρὸς ἄλλον εὐνάτορα. Quam tmesin habet Apollon. Rh. 4, 1761 : Ἐκ δὲ λιπόντας Σπάρτην. Orph. Arg. 156 : Ἐκ δὲ λιπὼν Καλυδῶνα.] Item pro Omitto, Prætermitto. [Æsch. Prom. 827 : Ὄγλον μὲν οὖν τὸν πλεῖστον ἐκλείψω λόγων· Pers. 513 : Πολλὰ δ' ἐκλείπω λέγων κακῶν. Conf. Eum. 132.] Plato [Leg. 6, p. 772, A : Ἐπιμελητὰς ... ὅσων ἂν ἡμεῖς ἐκλείπωμεν τάττοντας· 779, D : Ἐπινομοθετούντων ... ὁπόσα ἂν ὁ νόμος ἐκλείπῃ δι' ἀπορίαν·] Symp. [p. 188, E] : Ἀλλ' εἴ τι ἐξέλιπον, σὸν ἔργον, ὦ Ἀριστοφάνες, ἀναπληρῶσαι. Idem ibid., ἐκλείπειν et παραλείπειν pro eod. ponit. [Dionys. De Thucyd. c. 11, p. 836, 12 : Αὐτὸς γὰρ ὡς ἐκλειφθέντα τὸν τόπον τοῦτον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἄξιον ἱστορίας ὑπείληφεν (Thucydides).] Plutarch. in Numa : Νομοθέται ἐκλείπουσι δι' ἄγνοιαν. At vero ex Xen. [Cyrop. 1, 2, 14], ἐκλείπειν τι τῶν νομίμων (legitur et ἐλλείπειν) pro Delinquere quippiam adversus legem; sed potest et verbo Omittere, Prætermittere reddi magis ad verbum; nam qui prætermittit aliquid eorum quæ lex jubet, is delinquit. Vide Ἐλλείπω. [Prætereo, Non adeo, Herodot. 4, 33 : Ἐκλιπεῖν Ἄνδρον. Schweigh. Xenoph. H. Gr. 5, 2, 22 : Εἰ δέ τις τῶν πόλεων ἐκλίποι τὴν στρατείαν, ἐξεῖναι τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπιζημιοῦν ... Thucyd. 5, 42 : Τά τε ἄλλα ἐσκόπουν ὅσα ἐξελελοίπεσαν τῆς ξυνθήκης· 7, 38 : Ἦν τε καὶ ὁτιοῦν ἐκλίπωσι τῆς νῦν παρασκευῆς τῷ μὴ διδόναι τροφὴν, φθερεῖσθαι αὐτῶν τὰ πράγματα. Pausan. 10, 11, 2 : Ἐξέλιπον τὴν φοράν. Pollux 8, 36 : Τῶν ἰδόντων μὲν καὶ μαρτυρήσειν ὁμολογησάντων, ἐν δὲ τῷ καιρῷ τὴν μαρτυρίαν ἐκλειπόντων. Plut. Marcell. c. 17 : Θεραπείας σώματος ἐξέλιπε· Lysand. c. 23 : Αὐτός τε τὸ βοηθεῖν ἐξέλιπε κἀκείνων ἐδεῖτο μὴ προσιέναι. Alia hujus usus exx. v. ap. Boiss. ad Philostr. p. 633. Et absolute Æneas Tact. c. 26, p. 82 : Ἔπειτα ἀριθμεῖσθαι, καὶ οὕτως εἰδέναι εἰ πάντες ἦραν οἱ προφύλακες ἢ ἐκλείπει τις τῶν φυλάκων. Dionys. A. R. 6, 24 : Τὰς τιμωρίας, ἃς κατὰ τῶν ἐκλειπόντων οἱ περὶ αὐτῶν νόμοι δεδώκασιν, de iis qui debita vel usuras non numerassent et ὑπερήμεροι vocantur c. 23. Nisi hoc dicitur sic ut Eur. Suppl. 1194 : Ἦν δ' ὅρκον ἐκλιπόντες ἔλθωσιν πόλιν· Iph. T. 750 : Εἰ δ' ἐκλιπὼν τὸν ὅρκον ἀδικοίης ἐμέ. Isocr. Paneg. p. 46, E : Αἱ μὲν γὰρ πλεῖσται τῶν πόλεων ... ἀπαρχὰς τοῦ σίτου καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ὡς ἡμᾶς ἀποπέμπουσι, ταῖς δ' ἐκλειπούσαις πολλάκις ἡ Πυθία προσέταξεν κ. τ. λ. Antonin. Lib. c. 3, p. 18 : Ἐπὶ δὲ Τεῦκροι κατὰ χρόνον τὸν ἐκνοῦμενον οὐκ ἀπεδίδοσαν ἱερα Ποσειδῶνι, ἀλλὰ ὑπ' ἀλιτωρίας ἐξέλιπον. Dionys. A. R.

5, 75 : Ἔθος ἐπιχώριον μὲν τοῖς βασιλεῦσιν, ἐκλειφθὲν δὲ ὑπὸ τῶν ὑπάτων. || Pass. Charito 5, extr. : Μήτε ἀπλοθεῖν δυναμένη μήτε ἐκλείπεσθαι θέλουσα· Relinqui interpr. Dorvill., Restitare Reiskius. Æsch. Eum. 97 : Ὀνειδος ἐν φθιτοῖσιν οὐκ ἐκλείπεται, Cessat. Arrian. Tact. c. 28, p. 31 Scheff. : Ἀλλὰ ξύμπαντα ταῦτα τὰ ἀσχήματα ἐκλέλειπται, καὶ ἡ τῶν ἐλεφάντων χρεία ... καὶ αὕτη ἐκλέλειπται.] || Ἐκλείπω, neutrum, Deficio, Desum. Xen. OEc. [7, 19] : Πρῶτον μὲν γάρ, τοῦ μὴ ἐκλιπεῖν ζώων γένη, τοῦτο τὸ ζεῦγος κεῖται μετ' ἀλλήλων τεκνοποιούμενον· quod ita redditur ap. Colum. tanquam e Cic. : Et ne genus humanum temporis longinquitate occideret, propter hoc mas cum femina est conjunctus. [Similiter Xen. etiam alibi. Eur. Herc. F. 230 : Ῥώμη γὰρ ἐκλέλοιπεν, ἣν πρὶν εἶχομεν· Bacch. 1052 : Αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν θύρσων ἐκλέλοιπότα κισσῷ κομήτην αὖθις ἐξανέστερον. Soph. El. 19 : Μθλαινά τ' ἄστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη· 1149 : Νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ θανόντα σὺν σοί· 985 : Ὥστε μὴ 'κλιπεῖν κλέος. Herodot. 7, 239 : Ἄνειμι δὲ ἐκεῖσε τοῦ λόγου τῇ μοι τὸ πρότερον ἐξέλιπε. Plato Leg. 6, p. 759, E : Οὗτοι δὲ ἔστων ἐξηγηταὶ διὰ βίου· τὸν δέ γε λιπόντα προαιρεῖσθωσαν αἱ τέτταρες φυλαί, ὅθεν ἂν ἐκλίπῃ. Xen. An. 4, 5, 15 : Μέλαν τι χωρίον διὰ τὸ ἐκλελοιπέναι αὐτόθι τὴν χιόνα. Thucyd. 3, 87 : Ἡ νόσος τὸ δεύτερον ἐπέπεσε τοῖς Ἀθηναίοις, ἐκλιποῦσα μὲν οὐδένα χρόνον τὸ παντάπασιν. Lucian. Timon. c. 25 : Δυσεύρετον οὕτω χρῆμα καὶ πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου. Plut. Rom. c. 18 : Τοὔνομα τῆς Ταρπηίας ἐξέλιπε. Tit. Bœot. apud Bœckh. vol. 1, p. 790, 36 : Ἐγ[λε]λοιπότος γὰρ ἤδη τριάκοντα ἔτη τοῦ τῶν Πτωίων ἀγῶνος. Dionys. A. R. 7, 72, p. 1487, 10 : Τὰ λεγόμενα βάρβιτα κρέκοντες, ὧν παρὰ μὲν Ἕλλησιν ἐκλέλοιπεν ἡ χρῆσις ἐπ' ἐμοῦ. Lucian. Nigrin. c. 35 : Ἥ τε φωνὴ ἐξέλιπε καὶ ἡ γλῶττα διημάρτανε. Aret. Acut. m. causs. 2, 1, p. 11=14 : Σφυγμοὶ μικροὶ, πυκνότατοι, ἐκλείποντες, et ib. 6, p. 19=22; 11, p. 24=29. Tard. 1, 7, p. 33=39 : Ἦν δὲ ἀφὶ ἐκλείπῃ μούνη κατέ. Et aliter Dionys. A. R. 4, 34 : Τοὺς διαδεχομένους τήν τε φύσιν καὶ τὰ χρήματα τῶν ἐκλιπόντων βασιλέων· 42 : Παραγαγὼν εἰς τὰς τῶν ἐκλιπόντων τιμὰς τοὺς ἰδίους ἑταίρους. Et rursus aliter Etym. M. p. 553, 29 : Ἐξέλειψε δὲ πάλιν ἡ μεγάλος εὐθεῖα· et 34 : Τὸ μεγάλος ἐξέλειψεν, Obsolevit. || Et seq. participio Plato Menex. p. 234, B : Ἵνα μὴ ἐκλίπῃ ὑμῶν ἡ οἰκία διί τινα ἡμῶν ἐπιμελητὴν παρεγομένη· 249, B : Τοὺς τελευτήσαντας τιμῶσα ὡδέποτε ἐκλείπει. Et cum genit. Pseudoplut. Mor. p. 851, A : Χορηγίαν ἀνδράσιν ἐπιδόντι, ὅτε ἐκλειπόντων τῶν Πανδιονιδῶν τοῦ χορηγεῖν ἐπέδωκεν. || Deficio, Absum. Dionys. A. R. 1, 39 : Ἀναστὰς ... ὁ Ἡρακλῆς καὶ τὸν ἀριθμὸν ἐπιλεξάμενος τῶν βοῶν, ὡς ἔμαθε τὰς ἐκλειπούσας. Diodor. 14, 115 : Τῶν ἀναγκαίων ἐκλιπόντων· 16, 75 : Τῶν δ' ἐπιτηδείων ἐκλιπόντων. Schol. Aristoph. Ran. 346 : Ἐν δέ τισιν ἐκλέλοιπε τὸ τινάσσων. Eust. Il. p. 51, 8 : Ὅτι δέ τινές φασιν ἐν τῇ τοῦ Κάλχαντος Ὁμηρικῇ γενεαλογίᾳ στίχους ἐκλελοιπέναι ὁ Πορφύριος ἱστορεῖ. Et de literis abjectis schol. Pind. Ol. 1, 5 : Διωρικῶς δὲ τὸ γαρύειν τοῦ ϳ ἐκλείψαντος.] || Item in ea Deliquii signif., qua dicitur animi deliquium [Hippocr. Prorrh. p. 72, F : Μηδὲ τοὺς ἐποιδέοντας, σκοτωδέας, ἐν τῷ πλανᾶσθαι ἐκλείποντας], et solis aut lunæ deliquium. Xen. Cyrop. 8, [7, 3] : Ἐκλιπεῖν μοι φαίνεται ἡ ψυχή. Plut. Pericle [c. 35] : Τὸν μὲν ἥλιον ἐκλιπεῖν συνέβη, καὶ γενέσθαι σκότος· Alex. [c. 31] : Ἡ μὲν οὖν σελήνη τοῦ βοηδρομιῶνος ἐξέλιπεν. [Thuc. 2, 28 : Ὁ ἥλιος ἐξέλιπε μετὰ μεσημβρίαν· 7, 50 : Ἡ σελήνη ἐκλείπει. Plato Phæd. p. 99, D : Τὸν ἥλιον ἐκλείποντα. Quod Herodot. 7, 37 dixerat, Ὁ ἥλιος ἐκλιπὼν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἕδρην ἀφανὴς ἦν, et sim. Aristoph. l. Nub. supra cit. Ammon. p. 105 : Ὅτι μὲν ἐκλείπει ἡ σελήνη πάντες ἴσμεν.] || Morior. Ἐκλιπόντων κληρονόμος, e Plat. De LL. [9, p. 856, E : Ὃν δ' ἂν ὁ θεὸς ἀνέλῃ, κληρονόμον εἰς τὸν οἶκον καταστῆναι τὸν τῶν ἐκλιπόντων.] Affertur et ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου, VV. LL. [Isæus p. 84, 26 : Λείπομαι δ' ἐγὼ μόνος τοῦ πρὸς πατρὸς ὢν ἀνεψιοῦ παῖς, ᾧ μόνῳ κατὰ τοὺς νόμους ἐγίνετο ἡ κληρονομία, πάντων ἤδη τῶν ἄλλων ἐκλελοιπότων. Apollodor. ap. Gell. N. A. 17, 4 : Ἐξέλιπε πεντήκοντα καὶ δυοῖν ἔτοιν. Id. 3, 4, 3, 3 : Σεμέλης δὲ διὰ τὸν φόβον ἐκλιποῦσης. Aret. Acut. m. causs. 2, 6, p. 18=22 : Μετεξετέροισι δὲ καὶ πύος ἐγγίγνεται, καὶ αὖθις μελανθὲν τότε τὸ ἕτερον καὶ διασαπὲν ἐξέπεσε, καὶ οὕτως ἐξέλιπεν. Palæph. c. 27, 3 in codd. nonnullis : Ἤδη ἐκλείποντος αὐτοῦ. Eust. Od. p. 1932, 12 : Ὅθεν καὶ Ἄρτεμις ἐκλείποντος Ἱππολύτου παρ' Εὐριπίδῃ ὑποχωρεῖ. Vita Sophocl. ab Hemst. cit. : Οἱ δὲ ὅτι μετὰ τὴν τοῦ δράματος ἀνάγνωσιν, ὅτε νυκτῶν ἐκηρύχθη, χαρᾷ νυκτθεὶς ἐξέλιπε. || De forma ἐκλείψας, cujus et in partic. et in indicat. exx. supra habuimus, et inf. præbet Jo. Malal. p. 59, 10, idemque in indicat. 152, 12; 248, 2, Phryn. Epit. p. 364 : Ἐκλείψας· ἀδόκιμον, ἀλλὰ τὸ ἐκλιπών, et sim. Thomas p. 284. || Confus. c. ἐλλείπω Xenoph. Comm. 2, 1, 8. Ejusd. OEc. 7, 28 : Ἃ τὸ ἕτερον ἐκλείπεται, τὸ ἕτερον δυνάμενον, scrib. videtur Ἐλλείπεται cum Schneid. in Lex. v. Ἐλλείπω. L. Dind.]

[Ἐκλειτουργέω, Publicum onus sustineo, publicum munus edo. Isæus p. 67, 29 : Τίνα λειτουργίαν οὐκ ἐξελειτούργησεν; Composito verbo significari liturgiam non susceptam tantum, sed præstitam, suspicatur Reisk.]

Ἐκλείχω, Delingo, Delambo, Lambendo et lingendo evacuo. [Numer. 22, 4 : Νῦν ἐκλείξει ἡ συναγωγὴ αὕτη πάντας τοὺς κύκλῳ ἡμῶν, ὡσεὶ ἐκλείξαι ὁ μόσχος τὰ χλωρὰ ἐκ τοῦ πεδίου. Judith. 7, 4 : Νῦν ἐκλείξουσιν οὗτοι τὸ πρόσωπον τῆς γῆς πᾶσης.] Item, Ecligma ligurio, In ecligmate sumo. Diosc. 1, 95, de pice liquida : Ἄσθματα δυσανάγωγα τῶν ἐν θώρακι ὑγρῶν ἐκλειχομένη, Plin. 24, 7 : Excreationes pectoris adjuvat ecligmate. Eo sensu Celsus dicit, Illius cyathus sorbeatur, hujus cochleare plenum paulatim delingatur. Et ἐκλειχόμενα, Medicamenta quæ delinguntur s. in ecligmate sumuntur, et sub lingua liquantur. Rursum Diosc. 3, 44, de thymo : Μιγὶν δὲ μέλιτι καὶ ἐκλειχθὲν εὐανάγωγα τὰ ἐκ θώρακος ποιεῖ, Plin. 21, 21 : Diutinæ tussi ecligmate faciles excreationes facere existimatur. [Theoph. Nonn. vol. 1, p. 92 : Δίδου ἐκλείχειν· et ib. p. 386, etc.]

Ἔκλειψις, εως, ἡ, Defectio, Defectus [ita Gl.]. Plut. De def. orac. [p. 433, F] : Αιμνῶν καὶ ποταμῶν ἐκλείψεις καὶ φθοραὶ παντάπασιν, Lacus et amnes deficiunt, et in totum pereunt, Turn. [Theophr. C. Pl. 6, 7, 7 : Ὅλως δ' αἱ φθοραὶ πάντων ἢ καταμίξει τοῦ ἀλλοτρίου ἢ ἐκλείψει τοῦ οἰκείου διὰ χρόνου. Polyb. 29, 6, 8 : Τῆς σελήνης ἐκλιπούσης ἐπὶ Περσέως τοῦ Μακεδόνος ἐκράτησεν ἡ φήμη παρὰ τοῖς πολλοῖς ὅτι βασιλέως ἔκλειψιν σημαίνει. Plut. Paul. Æm. c. 17 : Λόγος ἡσυχῇ διὰ πολλῶν ἐχώρει βασιλέως τὸ φάσμα (lunæ defectus) σημαίνειν ἔκλειψιν. Geopon. 1, 8, 12 : Βασιλέως ἔκλειψις (portenditur). Herodotus, abstinens voc. ἔκλειψις ubi solis defectus memorat 1, 74; 7, 37; 9, 10, secundo tamen l. similem habet lusum verborum ἐκλείπειν et ἔκλειψις : Ὁρμημένῳ δέ οἱ ὁ ἥλιος ἐκλιπὼν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἕδρην ἀφανὴς ἦν ... Οἱ δὲ (μάγοι) ἔφραζον ὡς Ἕλλησι προδεικνύει ὁ θεὸς ἔκλειψιν τῶν πολίων.] Et Defectus, s. Omissio, quæ fit in oratione. Quintilian. 8, 6 : Quidam synecdochen vocant, quum et id in contextu sermonis, quod tacetur, accipimus. Verbum enim e verbo intelligitur : quod inter vitia ἔκλειψις vocatur, Arcades ad partas ruere. Donatus autem in Terentium, multis in ll. ἔκλειψιν esse annotat, et quidem quæ venustatem etiam addat : ut in hoc Andriæ loco, Quod plerique omnes faciunt adolescentuli, Ut animum ad aliquod studium adjungant, aut equos Alere, aut canes ad venandum, aut ad philosophos : annotat, Ἔκλειψις pulcra et familiaris Terentio; nam possumus subaudire Audiendos, s. Sectandos. Sic et aliis quamplurimis ll. hujus figuræ usum ostendit. Quinetiam alicubi ἀσύνδετον et ἔκλειψιν, quibus simul utitur Terent., ait esse figuras proprias Terentianas. At vero in isto l. qui itidem legitur in Andria, Act. 1, sc. 1, [122] : Non tu ibi gnatum? vult esse vel ἀποσώπησιν, vel ἔκλειψιν : deesse enim Invasisti, Objurgasti, Adortus es. || Eclipsis, et Gall. itidem *Éclipse*, Deliquium : vt ἡλίου vel σελήνης ἔκλειψις, Solis aut Lunæ deliquium [Deliquium, Deminutus, Defectus, Defectio, Gl.]; et ἡλιακὴ vel σεληνιακὴ ἔκλειψις, pro eod. Auctor Axiochi [p. 370, C] : Καὶ δρόμους ἡλίου τε καὶ σελήνης, ἀνατολάς τε καὶ δύσεις, ἐκλείψεις τε καὶ ταχείας ἀποκαταστάσεις. [Xenoph. H. Gr. 2, 3, 4 : Περὶ ἡλίου ἐκλείψιν. Thucyd. 1, 23 : Ἡλίου ἐκλείψεις. Theophr. fr. 6, De sign., 1, 5 : Ὥσπερ οὖν ἡλίου ἀπόλειψις γίνεται, κατὰ τὸν ὅμοιον τρόπον καὶ σελήνης ἔκλειψις. Aristot. Meteor. 2, 8, p. 367, 20 : Τὰς ἐκλείψεις τῆς σελή-

νης. Polyb. 5, 78, 1 : Ἐκλείψεως σελήνης. Lucian. Veræ H. 1, 19 : Ἔκλειψις τῆς σελήνης. Plut. Mor. p. 931, D : Ἐκλ. ἡλίου, et alibi sæpe. Tzetz. Hist. 2, 871 : Ἐκλείψεις περιόδους τε σελήνης εὗρε πρῶτος. ‖ De facultate corporis vel animi deficiente, Aret. Tard. p. causs. 1, 7, p. 33=39 : Ἡ γὰρ κινήσιος ἡ ἀρῆς ἡ ἀμφοῖν ἐστι (paralysis) ἔκλειψις, κατὰ καὶ γνώμης, κατὰ καὶ τῆς ἄλλης αἰσθήσιος. ‖ Desertio. Herodot. 6, 25 : Διὰ τὴν ἔκλειψιν τῶν νεῶν ἐν τῇ ναυμαχίῃ. Schweigh. De qua ib. 14 est : Λέγονται δὲ Σάμιοι ἀποπλῶσαι ἐκ τῆς τάξιος ἐς τὴν Σάμον. Dio Cass. 41, 13 : Δυσλειότατος ἐπὶ τῇ τότε ἐκλείψει αὐτῆς (patriæ) ἐγένετο. ‖ Sensu forensi Desertio judicii. Lex. rh. Bekk. An. p. 259, 21 : Ἔκλειψις τί ἐστι καὶ τί τὸ Ἐξέλιπεν. Ἐγκλήματος ὄνομα, ὅταν ἐγκαλῇταί τις ἐγγεγραμμένος εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, ὡς μὴ ὢν ἀστὸς, καὶ μὴ ἀφαντῇ ἐν ταῖς διαψηφίσεσι τῶν δήμων πρὸς τὴν κρίσιν, ἀλλ' ἐκλείπῃ τὴν περὶ αὐτοῦ διάγνωσιν, ἔκλειψις καλεῖται, et sim. Suidas. L. Dindorf.]

[Ἐκλείωσις, in Glossis chymicis Mss., ἐστὶ λεύκωσις, καὶ ἐκστροφὴ, καὶ ὑδραργύρωσις τῶν εἰδῶν. Ducang.]

[Ἐκλεκτέος, α, ον, Eligendus. Plato Reip. 5, p. 456, B : Γυναῖκας αἱ τοιαῦται τοῖς τοιούτοις ἀνδράσιν ἐκλεκτέαι συνοικεῖν· 7, p. 536, C : Ἐκείνας τὰς φύσεις οἷόν δεῖν ἐκλεκτέας εἶναι.] Ἐκλεκτέον, Eligendum. [Plato Leg. 7, p. 809, B : Τὰ μὲν οὖν δὴ χορείας περὶ μελῶν τε καὶ ὀρχήσεως ἐρρήθη τίνα τύπον ἔχοντα ἐκλεκτέα τέ ἐστι καὶ ἐπανορθωτέα.]

[Ἐκλέκτη, ἡ, Electa, cogn. Rom., in inscr. ap. Gruter. p. 1142, 6 : Ἰουλία Ἐκλέκτη. L. Dind.]

[Ἐκλεκτικὸς, ἡ, ὸν, Eligens. Dionys. De comp. verb. c. 2, p. 10, 11 : Αἱ συνθετικαὶ δυνάμεις τῇ μὲν τάξει δεύτεραι τῶν ἐκλεκτικῶν εἰσι, τῇ δὲ δυνάμει πρότεραι. Clem. Al. Strom. 7, 15, 90, p. 867 : Δοκίμους ἤτοι τοὺς εἰς πίστιν ἀρμοττομένους λέγει ἐκλεκτικώτερον προσιόντας τῇ κυριακῇ διδασκαλίᾳ.] Ἐκλεκτικοὶ philosophi, Qui flosculos legebant sectarum philosophiæ, ut Bud. exp. ap. Diog. L. [Procem. 21 : Ἔτι δὲ πρὸ ὀλίγου καὶ ἐκλεκτική τις αἵρεσις εἰσήχθη ὑπὸ Ποτάμωνος τοῦ Ἀλεξανδρέως, ἐκλεξαμένου τὰ ἀρέσαντα ἐξ ἑκάστης τῶν αἱρέσεων. Et ib. 17 : Οἱ φιλαλήθεις καὶ ἐκλεκτικοί. Menag. ad l. pr. : Clem. Al. Strom. 1, 7, 37, p. 338 : Φιλοσοφίαν δὲ λέγω οὐ τὴν Στωικὴν οὐδὲ τὴν Πλατωνικὴν, ἢ τὴν Ἐπικούρειόν τε καὶ Ἀριστοτελικὴν, ἀλλὰ ὅσα εἴρηται παρ' ἑκάστῃ, τῶν αἱρέσεων τούτων, ... τοῦτο σύμπαν τὸ ἐκλεκτικὸν φιλοσοφίαν φημί. Auctor libri qui Introductio vel Medicus inscribitur, quique Galeno adscribitur (vol. 2, p. 363), mentionem facit quorundam medicorum quos Ἐκλεκτοὺς vocat : Ἐγένοντο δέ τινες καὶ Ἐπισυνθετικοί ... καὶ Ἐκλεκτοί, ὡς Ἀρχιγένης ὁ Ἀπαμεὺς τῆς Συρίας. Sed ibi leg. Ἐκλεκτικοί.]

Ἐκλεκτὸς, ἡ, ὸν, [Electus, Gl.] Delectus, Selectus. Thuc. 6, p. 231 [c. 100] : Τριακοσίους μὲν οφῶν αὐτῶν λογάδας, καὶ τῶν ψιλῶν τινὰς ἐκλεκτοὺς ὡπλισμένους. [Mauric. Strateg. p. 63 : Ὀκτὼ ἢ δέκα ἄνδρας καθ' ἕκαστον βάνδον ἐκ τοῦ αὐτοῦ τάγματος ἐκπλήκτους, κούφους τε καὶ ὠστηλεῖς. Vertitur, Imperterritos. Leg. ἐκλεκτοὺς vel ἐπιλέκτους. L. D.] Item ἐκλεκτοὶ ἐκκλητοὶ, qui et ἀπόλυκτοι, ac ἔκκριτοι, Bud. p. 779 e Plat. [Leg. 11, p. 938, B : Κρινέσθω δὲ ἐν τῷ τῶν ἐκλεκτῶν ἐκκλητηρίῳ.] Interdum vero Ἐκλεκτὸς exp. Eximius, Egregius. [Esdr. 5, 8 : Λίθοις ἐκλεκτοῖς. Georg. Sync. p. 12, D : Τοὺς ἐκλέκτους (sic : sed ap. Cedren. p. 10, D, ἐκλεκτοὺς) λίθους, Pretiosos lapides. Joseph. Hypomnest. c. 28, p. 51 : Ἄνθους σμύρνης ἐκλεκτῆς σίκλοι φ', ex Exodi 30, 23. Quemadmodum et alibi est in V. T. Contra ap. Strabon. 1, p. 59 : Χῶμα, ὥς φησιν Ἴδυκος, λογαίου λίθου, ὃν καλεῖ ἐκλεκτὸν, est Lapidum genus minutum, Glarea : vid. Casaubon.] Ἐκλεκτα, Quæ annotantur et referuntur, τὰ ἐκλεγόμενα, Bud. e Plin. Jun. [De usu in Nov. Testam., ubi sæpe vel simpl. ἐκλεκτοὶ vel ἐκλεκτοὶ θεοῦ, de veris dei cultoribus, probis ac piis mortalibus, v. Schleusner. Lex. ‖ Ἐκλεκτοὶ, Electi, Hæretici ex secta Manichæorum, de quibus ap. Epiphan. Hær. 66, n. 30 et in Anathematismo hæresis Manichæorum ap. Coteler. ad Recognit. Clement. p. 373 (=544, col. 4 : Ἀναθεματίζω καὶ καταθεματίζω πάντας τοὺς Μανιχαίους καὶ πᾶσαν αὐτῶν βίβλον ... καὶ πάντας τοὺς ἀρχηγοὺς αὐτῶν καὶ διδασκάλους καὶ ἐπισκόπους καὶ πρεσβυτέρους καὶ ἐκλεκτοὺς καὶ ἐκλεκτάς). Ducang. V. Ἐκλεκτικός. ‖ Accentum in ult. poni notat Arcad. p. 86, 17 : Τὰ δὲ παρασύνθετα καὶ φυλάττει καὶ ἀναβιβάζει, ἐκλεκτὸς ἐκ τοῦ ἐκλέγω, ἐκπίλκτος ἐκ τοῦ ἐκλεκτός (l. ἐκπλέγω). Conf. Epimer. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 113, 22 et Suid. in v.]

[Ἐκλεκτος, ὁ, Electus, præf. cubiculo aug. sub Commodo, ap. Herodian. 1, 16, 17, Tzetz. Hist. 6, 486, 493. Alius, f. Palladis et Taygeti, in lap. Gruter. p. 681, 4, 6, s. Anth. Pal. App. 289. L. Dindorf.]

[Ἐκλεκτῶς, Electe, Egregie, Eximie. Aq. Ps. 2, 12.]

[Ἐκλελεγμένος, fort. Diserte. Pollux 6, 206, capite περὶ ὀήλου καὶ ἀδήλου : Περιφανῶς, γνωρίμως ... πολυθρυλήτως, τεθρυλημένως· σκληρὸν γὰρ τὸ ἐκλ. V. Ἐκλέγω. L. Dindorf.]

Ἐκλελυμένος, Exolute s. Solute. Remisse. [Isocr. Epist. 6, p. 419, B : Εἰσὶν δὲ περὶ τῶν προτεθέντων ἐπιχαρίτως καὶ μουσικῶς καὶ διαπεπονημένως οὐκέτι τῆς ἡμετέρας ἡλικίας ἐστὶν, ἀλλ' ἀγαπῶν ἂν, εἰ μὴ παντάπασιν ἐκλ. διειλεγμένην περὶ αὐτῶν. Plut. Lyc. c. 18 : Ἐπὶ τραχύτερον τῶν ὄντων ἐπετήμησεν ἢ τοὐναντίον ἐκλ. καὶ ἀτόνως. Eum. c. 16 : Τῶν Ἡσιόδου παντάπασιν ἐκλ. καὶ ἀγεννῶς ἀγωνισμένου. Sed ejusd. Mor. p. 830, E : Χορηγοῦντας ἐκλ. πῶλοι φιλοτιμούμενοι φιλοτιμίας ἀχάρπους, Wyttenb. conj. ἐκκεχυμένους. De vita molli Athen. 12, p. 519, F : Ζῆσαι ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐκλ.]

[Ἐκλεμμα, τὸ, Putamen, Cortex. Hippocr. De morb. 2, p. 465, 42 : Ἢν δὲ ἡ κεφαλὴ ῥήσσηται, τράγε καταπλάσιον οἰνηρὴν, σμῆγμα ποιῶν σύμμισγε τῆς βαλάνου τὸ ἐκλεμμα.]

[Ἔκλεξις, εως, ἡ, Electio. Plato Phædri p. 231, D : Καὶ μὲν δὴ εἰ μὲν ἐκ τῶν ἐρώντων τὸν βέλτιστον αἱροῖο, ἐξ ὀλίγων ἂν σοι ἡ ἔκλεξις εἴη. Ex quinto Reip. citat Antiatt. Bekk. p. 94, 17.]

Ἐκλεπίζω, i. q. ἐκλέπω. [Decortico, Desquammo, Gl. Hesych. : Ἐκλέψαι, ἐκλεπίσαι. Ἐξέλεψεν, ἐξελέπισεν. Basil. M. vol. 1, p. 75, E : Ἐν τοσαύταις γὰρ μόναις (diebus) ἐκλεπίζει (halcyon) τοὺς νεοττούς. L. D. Hippocr. De nat. pueri p. 246, init. : Εἴ τις ἐθέλει ὠὰ ... ὅκως ἐκλεπίσηται, ὑποθεῖναι ἀλεκτορίσιν et statim ἐκλέψει. Angel. Philo vol. 1, p. 345, 41 : Ῥάβδους ἐξελέπισε λεπίσματα λευκά· et Theod. Stud. Hom. p. 233, B Grets. : Ξύλους περίθηκαν ... ἐκλελεπισμένους· uterque ex Gen. 30, 37, ubi simplex ἐλέπισεν. Aor. pass. Hippiatr. p. 78, 22 : Φακῆν ἐκλεπισθεῖσαν καὶ τὰς λεπτὰ ἀλεσθείσας. Hase.]

Ἐκλέπισις, εως, ἡ, Corticis s. Putaminis detractio, Pullorum exclusio, Pullatio Columellæ, i. q. ἐκκόλαψις. [Suid. : Νεοττεία, ἡ ἐκλέπισις.]

[Ἐκλεπρόω, Scabro. Schol. Theocr. 1, 40 : Λεπρὰς) τινὲς τὴν τραχείαν ἔφασαν, τὴν ἐκλεπρωθεῖσαν.]

[Ἔκλεπτος, ὁ, ἡ, Tenuis. Hippocr. Coac. præn. p. 214, E : Τὸ δὲ ἔκλεπτον ὧρον ὀπτυπόμενον ἆρα ἰῶρτα μέλλοντα ὄψει;]

[Ἐκλεπτουργέω, Minute elaboro. Synes. p. 30, A.]

[Ἐκλεπτύνω, Extenuo, Ἐκλεπτυνθεὶς, Attenuatus, Gl. Schol. Æsch. Eum. 138 : Κατισχνείνουσα) ἐκλεπτύνουσα. Geopon. 16, 6, 3 : Ἐκτέον ἕως οὗ ἀπολεπτύνουσα τὰ σπέρματα ἐκλεπτύνῃ. Etym. M. p. 560, 42 : Λεπτὸς ὁ ἐξελεπτισμένος, fort. pro ἐξελεπτυσμένος i. e. ἐκλελεπτυσμένος. In Gl. ponitur etiam Ἐκλεπτωθὲν, Ejuncidum. L. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 134, B : Ἐπὶ τὸ καθαρώτατον ἐκλεπτυνομένη ἡ ἀπ' ἐκείνου (ex cerebro) ἀνάδοσις· et p. 75, A : Διὰ τῆς ἐκτάσεως τὸ παχυνθὲν ὑπὸ τῶν ἀτμῶν μέρος ἐκλεπτυνθῆναι. Figurate id. ib. p. 293, D : Τῶν ... πόνων, ὑπὸ τῆς ἐλπιζομένης εὐδοξίας ἐκλεπτομένων (l. ἐκλεπτυνομένων). Hase.]

[Ἐκλεπύρόω, Decortico. Apollon. in Bekk. An. p. 581, 1 : Καὶ ἔτι παρὰ Δωριεῦσιν ἔνια ὀξύνεται, ὥστε κατ' ἔγκλισιν ἀνεγνώσθη, Ἦ ῥα καλῶς ἀπεκαθάρατα ἐξελεπύρωσεν. Conf. Bast. ad Gregor. p. 314.]

Ἐκλέπω, [Extrico, Gl.] E cortice et putamine eximo, Excludo, Excudo. Vide synonymum ἐκκολάπτω. Sic [Aristot. H. A. 5, 19 : Ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς τρισὶν ἐκκάζουσι καὶ ἐκλέπουσιν ὅσα γόνῳ τίκτεται. Et ib. 33; 6, 2.] Plut. [Mor. p. 381, C], de crocodolis : Ἐξήκοντα τίκτουσι καὶ τοσαύτας ἡμέρας ἐκλέπουσι. Et Ἐκλέπομαι, Decorticor, Excudor. Aristot. H. A. 5, [33 et 34] : Ἐκλέπεται τὰ ὠά, Ova excluduntur. In VV. LL. ἐκλέπειν exp. etiam Dempto cortice expolire. [Matthæi Med. p. 273, 6 : Ἐρυθραίνει γὰρ τὴν χρόαν

καὶ ἐκλέπει τὸ δέρμα ἄχρον, Cutem detrahit. L. Dind. « Hippocr. De morb. mul. 1, p. 630, 38; 631, 23 et 42 : Κόκκους ἐκλέψας, Grana Cnidia decorticata, aut detracto cortice. Ib. 2, p. 672, 13 : Ἐκλέψας κόκκους τριήκοντα· De nat. mul. p. 573, 50 : Κόκκους ἐκλέψας οἷον τριάκοντα, ubi tamen ἐκλέψας vitiose legitur. At forte ἐκκολάψας pro ἐκλέψας legisse videtur Erotian. et Galen. (Gloss. p. 462) pro ἐκκολύψας. » Foes. OEc. Hipp. p. 114, B. Erotian. Lex. Hipp. : Ἐκλάψας, ἀπολεπίσας (ἀπελέπισας ed. Fr. p. 166) p. 26 pro ἐκλέψας. Eodem pertinet Ἐκλαπήσεται p. 24 (148 : Ἐκλ., ἀντὶ τοῦ ἐκγλυφήσεται καὶ ἐκγεννηθήσεται· ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ φησὶ, Φήμαις οὖν ἐγὼ βροτῶν ἅπαντας ἐκλαπῆναι. Ἅπαξ εἴρηται καὶ παρ' ἡμῶν ἐξήγηται μόνων), quod Foes. (p. 115, A) non intellexit. Hesych. in Ἐξέλαψεν, Ἐκλέψαι. Huc itidem refero Ἐκλέπει, ἐκπορεύεται, nimirum pullus ex ovo. (Glossæ corruptæ, ut videtur, conferenda similis ejusd. : Ἐκκλησεῖ, ἐκπορεύεται. Et, Κλέπει, πορεύεται. L. D.) Ælian. De anim. 2, 33; 4, 37, Herodot. 2, 68. Cratin. ap. Athen. 9, p. 373, F : Δεῖ σ' ὅπως ὑσχήμονες ἀλεκτρυόνος μηδὲν διοίσεις τοὺς τρόπους, ἐπὶ τῶδ' ἐποίζουσ', ὡς ἂν ἐκλέψῃς καλὸν ἡμῖν τι καὶ θαυμαστὸν ἐκ τοῦδ' ὀρνεον. Hemst.] A B

[Ἐκλευκαίνω, Dealbo, Gl. Jo. Chrysost. (e Dan. 11, 35) In Judæos 2, t. 6, p. 329, 32. Seager. Pass. Albesco. Theophr. C. Pl. 5, 9, 9 : Διὰ τὴν ἀτροφίαν ἐκλευκαίνεται καὶ ἀπόλλυται τὰ ἔνδρα. Clem. Al. Pæd. 1, 6, p. 122 : Τὸ ἐνστόμιον ἡμῶν ὑγρὸν τῷ πνεύματι ἐκλευκαίνεται. Daniel. 12, 9 : Ἕως ... ἐκλευκανθῶσι. L. D. || Declaro, Illustro, Explico. Athanas. In nativ. Christi vol. 2, p. 414, D : Καὶ πάλιν ταῦτα λέγω καὶ λέγων οὐ παύσομαι, καθαρὰν ἐκλευκαίνων ὑμῖν τοῦ λόγου τὴν ὑπόθεσιν. Conf. Διαλευκαίνω.]

Ἔκλευκος, ὁ, ἡ, Valde albus, Candidissimus. [Ἐκλευκον, Asprum, Gl.] Bud. interpr. Candidus et intense albus : affertur autem hujus signif. exemplum ex Aristot. De mundo [c. 4, p. 394, 35] : Ἐργάζεται ἡ κοπὴ τὸ ἀφρῶδες καὶ ἔκλευκον. Ead. autem forma Exalbidum dixisse Plin. scribit idem Bud. p. 330; sed dissentientibus multis, qui præp. Ex in illo nomine, sicut et in verbo Exalbescere, non augere, sed minuere putant. His autem et ego potius quam illi subscribo. [Et in Ind. :] Ἔκλευκος, Candidus, Admodum albus. Aristot. H. A. [8, 3 : Τῶν δὲ γυπῶν δύο ἐστὶν εἴδη, ὁ μὲν μικρὸς καὶ ἐκλευκότερος, ὁ δὲ μείζων καὶ σποδοειδέστερος·] 9, [19] : Τῶν δὲ κοττύφων δύο γένη ἐστίν· ὁ μὲν ἕτερος, μέλας τε καὶ πανταχοῦ ὤν· ὁ δ' ἕτερος, ἔκλευκος· οὗτος δὲ ἐν Κυλλήνῃ τῆς Ἀρκαδίας, ἀλλοθι δ' οὐδαμοῦ. Unde Plin. 10, 30 : Merulæ circa Cyllenen Arcadiæ, nec usquam alicubi, candidæ nascuntur. Rursum Aristot. De mundo [c. 4] : Ἐργάζεται ἡ κοπὴ τὸ ἀφρῶδες καὶ ἔκλευκον, Spumeum candorem. At Exalbidum vinum ap. Plin. interpr. Quod in album vergit. [Hippocr. Prænot. p. 37, 33 : Θανατώδεις δὲ καὶ χεῖλεα ἀπολυόμενα καὶ κρεμαμένα καὶ ψυχρὰ καὶ ἔκλευκα γινόμενα· Prorrh. p. 71, E : Τὰ ἐν ὀξέσι χολώδεσιν ἔκλευκα ... διαχωρήματα κακόν· Coac. præn. p. 219, B : Αἱμορραγέσι γλίσχρον διαχώρημα ... κακοηθὲς, μάλιστα δὲ ἐκλεύκοις. Ἔκλευκον διαχώρημα ἐν πυρετῷ οὐκ εὐκρινές· Epid. 2, p. 1008, H : Αἱ ἀνασπλήσεις τῶν ἐκλεύκων. Archigenes in Matth. Med. p. 158, 22 : Ὁ δὲ Γαλατικὸς (helleborus) ... ὑπόχαυνος, ἔκλευκος. Plut. Mor. p. 292, C : Τοῖς χρώμασιν ἔκλευκοι. Sæpe utitur etiam Theophrastus. L. D. Philo vol. 2, p. 479, 11 : Χιτῶνάς τε ἀραχνοϋφεῖς καὶ ἐκλεύκους ἐπαναζωσάμενοι. Hemst.] C D

[Ἔκλειψις, εως, ἡ, Exclusio pulli. Philes De anim. propr. 65, 2 : Μετὰ δὲ τὴν ἔκλειψιν εὐθὺς τῶν τόκων (crocodili). Wakef. Ib. 23, p. 78 : Ὅταν δὲ τὴν ἔκλειψιν ὁ χρόνος δράσῃ.]

Ἐκλήγω, Desisto s. Desino ab, Cesso ab, Soph. [El. 1312 : Οὔποτ' ἐκλήξω χαρᾶς ὀκχρυρροοῦσα.]

Ἐκληθάνω, Oblivisci facio, Facio ut memoria excidat. Hom. [Od. H, 220], de ventre jubente semper strenue comedere et bibere : Ἐκ δέ με πάντων Λήθάνει ὅσσ' ἔπαθον, i. e. ποιεῖ λανθάνεσθαι. [Aor. Alcæus ap. Hephæst. p. 16 : Ἔκ με λάσας ἀλγέων. ᾄ]

Ἐκλήθομαι, Obliviscor. [V. Ἐκλανθάνω.]

[Ἐκλῃζομαι, Deprædor, Depopulor. Georg. Pachym. Andron. p. 400, D : Ὅλαις ὁρμαῖς τὰ προστυγχάνοντα ἐξελῃζοντο. L. Dindorf.]

[Ἐκλημματισμὸς, ὁ, est in Bryennii Harmonica p. 480 : Ὅταν τοῦ αὐτοῦ φθόγγου εἷς κατὰ μουσικὸν μέλος λαμβανομένου μέσος βαρύτερος φθόγγος... παραλαμβάνηται. Opponitur προλημματισμός.]

[Ἐκλήμπτωρ. V. Ἐκλήπτωρ.]

Ἐκληπτέον, Excipiendum, Accipiendum, Intelligendum. [Suid. s. Zon. p. 667 : Ἐκλ., δεῖ λαμβάνειν. Schol Ar. Nub. 298 : Οὐδ' ὡς ἐπίθετον τῶν Νεφελῶν τὸ ὀμβροφόροι νῶν ἐκλ. Hesych. : Γοργείην κεφαλὴν οὐ τὴν Γοργόνα ἐκλ. L. D. Matthæi Anecd. t. 1, p. 15. Tzetz. ad Lycophr. p. 886 (?); schol. Soph. Aj. 143. Schæf. Ib. 906, 1064. Struv. Jo. Chrysost. In 1 ad Cor. serm. 26, t. 3, p. 408, 42. Seager.]

[Ἐκλήπτωρ, ορος, ὁ, Conductor, Excerptor; Ἐκλήμπτωρ, Redemtor, Gl. Publicorum tributorum excerptor, in Nov. Justiani 130, c. 3; 134, 1; 149, 2 et 3. Cod. canonum eccl. Africanæ can. 16 : Ὁμοίως ἤρεσεν ἵνα ἐπίσκοποι καὶ πρεσβύτεροι καὶ διάκονοι ἐκλήπτορες μὴ γίνωνται. Ἔκληψις, Conductio, in Basilic. l. 3, tit. 1. Vide Salmas. De modo usur. p. 829. Ducang.]

[Ἐκληρίω, Nugor. Polyb. 15, 26, 8 : Οὐχ οἷον ἠλέουν αὐτὸν, ἀλλὰ οὐδενὶ προσεῖχον τῶν λεγομένων, μυχθίζοντες δὲ καὶ ψιθυρίζοντες ἐξελήρησαν οὕτως ὥστε μηδ' αὐτὸν εἰδέναι [μήτε] πῶς τὸ παράπαν ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀπελύθη, vertitur Nugabantur.]

Ἔκλησις, εως, ἡ, Oblivio. [Hom. Od. Ω, 484 : Ἡμεῖς δ' αὖ παίδων τε καὶ γαιγνήτων τε φόνοιο ἔκλησιν θέωμεν.]

Ἔκληψις, εως, ἡ, Perceptio, Exceptio, sequendo utramque verbi Excipio signif. datam τῷ ἐκλαμβάνω. [Gl. : Ἔκλ. ὑπαγορεύοντός τινος, Exceptio. Diosc. 1, 81 : Πρὸς ἔκληψιν τῆς λιγνύος. Bryennii Harmonica p. 579 : Ἔκλ. ἡ ἀπὸ τοῦ ἑξυτέρου φθόγγου ἐπὶ τὸν βαρύτερον κατὰ μουσικὸν μέλος ἄνεσις. Opponitur πρόληψις. Conf. Ἐκλημματισμός. || Ἔκλημψις, μίσθωσις, Conductio, Gl. V. Ἐκλήπτωρ. L. D. Ita Peyron Pap. græc. Zoid. p. 6, 5 : Δεῖξαι καὶ καταχώρισον εἰς τὴν ἔγληψιν (sic) τῆς Νιτρικῆς· et ib. l. 15 et 17; p. 14, 6, 15 et 17. Hase.]

Ἐκλῑθάζω, Lapidem jacio. Theophr. H. Pl. 5, 3 : Καὶ ἐάν τις ἐκλιθασθῇ [ἐγγλύψας θῇ cod. mel.] λίθον εἰς τὸ δένδρον, ἢ καὶ ἄλλο τι τοιοῦτον, καταχρύπτεται περιληφθὲν ὑπὸ τῆς περιφύσεως, Plin. 16, 39 : Et quædam forte accidunt, lapide comprehenso aut recepto in corpus, aut alterius arboris ramo. Si quis lapidem arbori inculcarit, Gaza. Videtur autem reponendum ἐκλιθάσῃ : estque animadvertendum poni hic simpliciter pro Jacere, quum addatur λίθον.

Ἐκλῑθολογέω, i. e. q. τοὺς λίθους ἐκλέγω, Lapides eligo, h. e. Legendo eximo. Theophr. C. Pl. 3, 25 [20, 5] : Ἀνελθών τις εἰς Συρακούσας ἐκ Κορίνθου τὸ χωρίον τὸ δοκοῦν ἀγαθὸν ἐκλιθολογήσας διέφθορεν. Ἐξεπήλωτο γοῦν ὁ σῖτος, οὐκ ἔχων οὐδεμίαν προβολὴν ἐξαιρεθέντων τῶν λίθων. Unde Plin. 17, 4 : At in Syracusano agro advena cultor elapidato solo perdidit fruges luto, donec regessit lapides. Ubi nota eum Elapidare solum dicere quod Theophr. ἐκλιθολογεῖν χωρίον.

[Ἐκλῑθόω, In lapidem converto. Tzetz. Hist. 1, 556 : Ζεὺς δὲ τοῖς ὁρόμοις ἐκλιθοῖ κερδώ τε καὶ τὸν κύνα. Elberl. Id. 4, 453 : Ἐκλιθωθέντας συμφορᾷ τῇ γενομένῃ τότε. L. D. Nicet. Eugen. 2, 77 : Τὰς τῶν ὁρώντων ἐξελίθου καρδίας. Boiss.]

[Ἐκλιμάω, Ventilo. Theod. Prodr. in Notit. Mss. vol. 8, part. 2, p. 177 : Ἐκλιμήσω σου καὶ τὴν κόνιν, εἰ δέοι. Boiss. Socr. H. E. 6, 6 : Ὑπὸ τοῦ κλύδωνος ἀναρριπτούμενοι ἐξελιμῶντο. Mendham. Judith. 2, 27 : Τὰς πόλεις αὐτῶν ἐσκύλευσα καὶ τὰ πεδία αὐτῶν ἐξελίμησα. Leo philos. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 6, vol. 6, p. 95, 6 : Εἰκὰς δὲ διπλῆ τὸν ὁρόμον ἐκτελέσῃ καὶ τὴν καλάμην ὁ στάχυς ἐκλιμήσει. Leg. videtur ἐκλιμήσει. L. Dind. Perf. pass. Evagr. Hist. eccl. p. 264, A : Ἐπειδὴ δὲ ἐκ βάθρων μὲν ἡ προειρημένη (Oasis) καὶ βαρβαρικῇ αἱγμαλωσίᾳ καὶ πυρὶ καὶ σφαγαῖς ἐκλελίμηται. Hase.]

[Ἐκλυνίζω, Evanno, Gl.]

Ἐκλῑμία, ἡ, lxx Deut. 28, [20] : Ἔνδειαν καὶ ἐκλιμίαν, ubi videtur accipi pro Vehementi fame s. esuritione. Exp. et ἀχορτασία. [Aq. Job. 41, 13.]

['Εκλιμνάζω, Stagnum facio. Appian. Civ. 4, 107 : Κολωνοῦ μὲν ὄντος οὐδενὸς ἑτέρου, τὸ δ' ἄλλο πεδίον οἷα κοιλότερον ἐκλιμνάζοντος ἐνίοτε τοῦ ποταμοῦ. Heraclid. Alleg. H. p. 421 : 'Εκλιμνάσαι τὸ πεδίον. Hemst.]

['Εκλιμνόω, Stagnare facio. Dionys. A. R. 1, 61 : Τὰ μὲν πεδία ἐξελιμνώθη. Steph. Byz. in Πλαταιαί : 'Εκλιμνωθείσης τῆς Βοιωτίας, addit Hemst.]

'Εκλῖμος, ὁ, ἡ, Fame confectus. Theophr. C. Pl. 2, [4, 6] : Τὰ γὰρ φύσει λιπαρὰ πιστέρας τροφῆς δέονται· καὶ τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἐκλίμους χαίρειν μάλιστα ταύτῃ λέγουσι. Sed quidam ibi interpr. Macilentos, Jejunos : sonat tamen proprie q. d. Fame confectos. Ceterum pro ἐκλίμους vulg. edd. habent ἐκλίμνους. [Hesych. : Πελλοπλαύραστον, ὀξύθυμον ἢ ἐκλιμον. Hemst.]

['Εκλιμπάνω, Relinquo. Eur. Med. 800 : 'Ηνίκ' ἐξέλιμπανον δόμους πατρῴους. Anton. Lib. 122 (?). Hesych. Illustr. v. Νέστωρ (s. Suid. s. ead. v., ubi intransit.) Boiss. Desino, Desisto, Cesso. Eur. El. 909 : Οὔποτ' ἐξελίμπανον θρυλοῦσ' ἃ γ' εἰπεῖν ἤθελον κατ' ὄμμα σόν. ἄ]

['Εκλῑμώττω, Esurio. Aq. Deut. 28, 65.]

'Εκλῑνέω [vel potius 'Εκλινάω : v. 'Επιλινάω, Λινάω], E retibus evado, effugio. [Gregor. Cypr. Prov. p. 276, B : 'Εκπερδικίσαι καὶ ἐκλινίσαι ἐπὶ τῶν διαδρασκόντων τοὺς θηρευτάς. Scribere debebat ἐκλινῆσαι. Vid. Διαλινέω. L. Dindorf.]

'Εκλῐπαίνω, i. q. λιπαίνω [Pinguefacio] : unde ἐκλιπανθῆναι, Pinguefactum esse. [Ex Plut. Marii c. 21 : Τὴν γῆν, τῶν νεκρῶν καταναλωθέντων ἐν αὐτῇ καὶ διὰ χειμῶνος ὄμβρων ἐπιπεσόντων, οὕτως ἐκλιπανθῆσαι καὶ γενέσθαι διὰ βάθους περίπλεω τῆς σηπεδόνος. L. D. Et translate, Posidippus Athen. 7, p. 318, D : 'Η δὲ (Venus) καὶ εὐπλοίην δώσει καὶ χείματι μέσσῳ τὸ πλατὺ λισσομένοις ἐκλιπανεῖ πέλαγος, Molliet æquor. Schweigh. Loco Pos. conferendus Plut. Alex. c. 57 : Λέγεται μὲν οὖν καὶ τὸν Ἄξον αὐτὸν εἶναι μαλακώτατον ὕδωρ, ὥστε τὸ δέρμα τοῖς λουομένους ἐπιλιπαίνειν, et Il. Eurip. in Αιπαίνω citandi. Valcken. tamen in Mss. : « Αὖ ἐκλεπίνειν. » Ceterum Theophyl. Sim. 5, 4, p. 125, C : Μὴ θαυμάσῃς προθεσμίαν μακρὰν ὅρον ζωῆς ἐκλιπαίνουσαν, item metaph. L. Dindorf.]

'Εκλῐπᾰρέω, Exoro. Et 'Εκλιπαροῦμαι, Exoror, ut ap. Plutarch. [Mor. p. 198, F] dicit Cato oportere judicem neque pro justis λιπαρεῖσθαι, neque pro injustis ἐκλιπαρεῖσθαι. [Lysand. c. 22 : Ὑπὸ τῶν φίλων ἐκλιπαρηθείς. Dionys. A. R. 7, 10 : Οὓς κατ' ἀρχὰς πάντας ἀπακτεῖναι ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ προελόμενος, ἐπέσχεν, ὑπὸ τῶν σωματοφυλάκων ἐκλιπαρηθείς.] Item Impense rogo, Obtestor, VV. LL. ex h. ejusd. Plut. l. in Themist. [c. 5] : Τὸν 'Επυλέα κιθαριστὴν ἐκλιπαρεῖ μελετᾶν παρ' αὐτῷ. [Diog. L. 4, 7 : Καὶ τέλος πολλὰ ἐκλιπαροῦσα ἄπρακτος ἀναστῆναι (Phryne Xenocratem ad Venerem sollicitans). Hemst. Themist. Or. 4, p. 57, B : Τὰ δὲ γράμματα ἐξελιπάρει τὸν ὕπαρχον σπονδὰς πράττειν· 21, p. 263, B : 'Εάν τις ἐκλιπαρῇ· 32, p. 358, C : 'Εγκειμένου τε καὶ ἐκλιπαροῦντος. Hesych. : 'Εκλιπαρεῖ, λίαν παρακαλεῖ. || Permoveo. Strabo 17, p. 806 : Περιττοὺς γὰρ ὄντας (sacerdotes Ægyptios) κατὰ τὴν ἐπιστήμην τῶν οὐρανίων, μυστικοὺς δὲ καὶ δυσμεταδότους, τῷ χρόνῳ καὶ ταῖς θεραπείαις ἐξελιπάρησαν (Plato et Eudoxus)· 14, p. 672 : Ὕστερον δὲ καὶ Ἀντώνιος καὶ Κλεοπάτρα κατεχαρίσαντο (regnum) ἐκείνη (Abæ), θεραπείαις ἐκλιπαρηθέντες. Cit. Hemst. « Donis illum ἐξελιπάρει, Acta Theclæ p. 107, A. » Valck.]

['Εκλιπάρησις, εως, ἡ, Exoratio. Joseph. Hypomnest. 5, 132, p. 283 : 'Η τοῦ ἐν νυκτὶ τὸν ἄρτον αἰτοῦντος διὰ τῆς παρανόμου ἐκλιπαρήσεως λῆψις. L. D.]

'Εκλῑπής, ὁ, ἡ, Qui deficit, deest, Prætermissus, Omissus. Thuc. 1, [97] : Ὅτι τοὶς πρὸ ἐμοῦ ἅπασιν ἐκλιπὲς τοῦτο ἦν τὸ χωρίον, Quod ab omnibus prætermissus esset hic locus. Exp. et Cui aliquid deest, i. e. Imperfectus. Item τὸ ἐκλιπὲς τοῦ ἡλίου, in VV. LL., pro ἔκλειψις, Defectus solis. [Ex Thucyd. 4, 52 : Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου θέρους εὐθὺς τοῦ τε ἡλίου ἐκλιπές τι ἐγένετο περὶ νουμηνίαν.... Dio Cass. 55, 22 : Τοῦ τε ἡλίου τι ἐκλιπὲς ἐγένετο καὶ λιμὸς συνηνέχθη.]

['Εκλιστράω, Labor. Eust. Il. p. 1119, 59 : Ὅρα τὸ ἐπιλίγδην ἀντὶ τοῦ ξεστικῶς καὶ ἐπιπολῆς· καὶ ἔοικεν ἀπὸ τοῦ λίζειν ὠνοματοπεποιημένου ῥήματος παρῆχθαι, ἀφ' οὗ καὶ λίστρον τὸ ξύστρον ἐν 'Οδυσσείᾳ, καὶ παρὰ τῇ χυδαίᾳ δὲ ὁμιλίᾳ τὸ ἐκλιστρᾶν. 'Εγλιστρῶντα, ὀωλισθηκότα ex

A Nicetæ Glossis græcobarb. annotavit Ducang. V. Nicet. ed. Bonn. p. 759, annot. 3.]

'Εκλῐχάζω, Ejicio : ἐκλιχάζει, ἐκσοβεῖ, ἐξορμᾷν ποιεῖ, Hesych. [Confert Alb. ejusd. gll. Αιχάξαι, ῥῖψαι, βάλαι, Κρῆτες. Αἴχας, ἀπότιμος.]

['Εκλιχμάομαι, Delambo. Anon. ap. Suid. v. Μιαροί : 'Ο δὲ δράκων προελθὼν ἅρα τοῦ ἀδύτου τό τε αἷμα αὐτῶν ἐξελιχμήσατο καὶ ἐκάθηρε τὰς πληγάς. Valck. Philo vol. 1, p. 124, 29 : Ὄντως γὰρ διεσθίει τὴν ὅλην ψυχὴν καὶ ἐκλιχμᾶται. Hase.]

['Εκλογὰς, άδος, ἡ. V. 'Εκλογεῖον. || Formam Græcobarb. 'Εκλογάδιν vel 'Εκλογάριν annotavit Ducang., suspicaturque ἐκλογάριν scribendum esse pro ἐκλογάδιν : sed ἐκλογάδιν tuetur 'Εκλογάδιον quattuor Evangelistarum apud Montef. Bibl. Coisl. p. 249, f. 157. L. Dindorf.]

'Εκλογεῖον, τὸ, Suidæ i. q. ἐκλογάς : nam hac voce illam exponit : videtur autem utraque significari Quod e multis selectum est s. excerptum.

'Εκλογέομαι, dicitur ut ἀπολογέομαι, Excuso, Allatis rationibus diluo. Appian. B. C. l. 5, [c. 13], de Augusto loquens colonias veteranis assignante : Ταῖς πόλεσιν ἐξελογεῖτο τὴν ἀνάγκην. Et rursum [c. 68] : Σὺν φίλοις καὶ ὀλίγοις ὑπασπισταῖς εἰς μέσους ἦλθεν, ἐντυχεῖν βουλόμενος, καὶ τὴν μέμψιν ἐκλογήσασθαι [ἐκλογίσ. libri], Crimen diluere verbis. [Et c. 72 : 'Ο δὲ ἐξελογεῖτο μὲν ὑπὲρ τούτων. Themist. Or. 8, p. 103, D : Μικρά μοι συγχώρησον, ὦ βασιλεῦ, ἐκλογήσασθαι καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ καὶ ὑπὲρ τῶν λόγων οὓς προαιροῦμαι.] Idem in Mithrid. [c. 104] : 'Ο δὲ ἦλθεν ἐξελογεῖτο περὶ τῶν γεγονότων· de Tigrane, cui Pompeius diadema restituerat, Bud. [C. genit. Civ. 3, 84 : 'Εξελογεῖτο τῆς ἀνάγκης, si vitio caret. C. inf. ib. 48 : 'Εξελογεῖτο αὐτοὶς τὴν βουλὴν οὐκ εὐνοίᾳ πρὸς αὐτὸν ἀποκλίνειν μᾶλλον ἢ 'Αντωνίου δέει.]

'Εκλογεὺς, εως, ὁ, qui et φορολόγος, Exactor s. Coactor vectigalium, s. potius Coactor, sine adjectione. [Lex. rh. Bekk. An. p. 245, 33 : 'Εκλογεῖς, οἱ ἐκλέγοντες τοὺς φόρους, ἵνα οἱ ἄρχοντες λάβωσιν. Ὠνομάσθησαν ἀπὸ τοῦ ἐκλέγειν, ὅπερ ἐστὶ πράττεσθαι καὶ ἀπαιτεῖν. Harpocr. : 'Εκλ. οἱ ἐκλέγοντες καὶ εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δημοσίῳ. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Σαμοθρᾳκῶν φόρου. Ἱρίθησαν γὰρ ἐκλογεῖς παρ' ἡμῶν, οἷς πλεῖστα ἐδόκει χρήματα εἶναι. Αυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀρίσανδρον· Νῦν δὲ πρὸς τοὺς ἐκλογέας τοῦ φόρου ἅπαντα ἀπογραφόμεθα. Et similiter utrique Suidas. Aristid. vol. 1, p. 343 : Ἱρίθην ἐκλογεύς. Philo vol. 2, p. 575, 15 : Φόρων ἐκλογεὺς ὁ Καπίτων ἐστὶν τῶν τῆς Ἰουδαίας. Themist. Or. 34, p. 461, 17 : Δέδοικε δὲ οὐδεὶς οὐ παλαμναῖον λογιστὴν, οὐκ ἀλιτήριον ἐκλογέα. Dio Cass. 52, 28.]

'Εκλογὴ, ἡ, Electio, [Optio, Lectio, add. Gl.], Delectus. Alex. Aphr. De anima 2 usus est verbo et hoc verbali uno eodemque in l. : Εἰ δὲ τοῦτο ὄῆλον, ὡς χρείαν ἔχει ὁ σορὸς τούτων, γελοῖος ἂν εἴη ἐκλεγόμενος μὲν αὐτὰ, πρὸς οὐδὲν δ' αὐτῶν ἀναφέρων τὴν ἐκλογήν. [Aristot. Eth. Nic. 9, p. 1181, 18 : 'Εκλέξασθαι γὰρ εἶναι τοὺς ἀρίστους, ὥσπερ οὐδὲ τὴν ἐκλογὴν οὖσαν συνέσεως. Plato Reip. 7, p. 536, A : Μέμνησαι οὖν τὴν προτέραν ἐκλογὴν τῶν ἀρχόντων οἵους ἐξελέξαμεν; et ib. 536, C. Polyb. Exc. Vat. p. 374 : 'Η τῶν παρεπομένων φίλων ἐκλογὴ καὶ κρίσις. Dionys. De comp. verb. p. 5, 6 R. : Μηδ' εἰκῇ συνθήσειν τὰ προστυχόντα ἀλλήλοις, ἀλλ' ἐκλογῇ τε χρήσεσθαι καθαρῶν ἅμα καὶ γενναίων ὀνομάτων, et sæpius ibidem. Suid. : Ἀγαθοθέλεια, ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐκλογή. De delectu militum Polyb. 5, 63, 11 : Τὴν τῶν ἀνδρῶν ἐκλογήν. De colonorum deducendorum Plato Leg. 5, p. 736, A : Οὔτε γὰρ ἀποικίαν οὔτ' ἐκλογήν τινα καθάρσεως δεῖ μηχανᾶσθαι. I. fere q. Præstantia ap. Polyb. 1, 47, 9 : Καταπροτερούμενος δὲ τοῖς ἐπιβατικοῖς διά τε τὸ πλῆθος καὶ διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀνδρῶν. Unde κατ' ἐκλογὴν, Cum delectu, id. 1, 61, 3 : Τοὺς ἐπιβάτας κατ' ἐκλ. ἄνδρας ἀπαραχωρήτους ἐκ τῶν πεζικῶν στρατοπέδων εἶχον· 6, 10, 9 : Οἱ (Spartanorum γέροντες) κατ' ἐκλ. ἀριστίνδην κεκριμένοι, ubi κατ' ἐκλ. delendum opinabatur Toup. ad Longin. 10, 7, propter schol. Luciani Jov. Trag. c. 7, ἀριστίνδην, ἀντὶ τοῦ κατ' ἐκλογήν. 31, 20, 12 : Τὰ πλοῖα ταῦτα κατ' ἐκλ. λαμβάνεσθαι ἐκ τῆς Καρχηδόνος. || De manu selecta, Georg. Pis. Acroas. 3, p. 17, 189 : Τὴν ἐκλογὴν δὲ τοῦ στρατοῦ συναρμόσας, ἔκρυψεν αὐτοὺς τῶν φαράγγων ἐν μέσῳ· conf. p. 18, 213. Apud Theophanem Nonn. vol. 2,

p. 32 : Διδόναι δὲ καὶ ... τὸν πάγχρηστον καὶ τὴν ἐκλογὴν ἀντίδοτον καὶ τοῦ ἑσθρα καὶ τῆς θηριακῆς, ubi vertitur, Antidotum quæ electa dicitur, al. liber τὴν ἐκλ. τῶν ἀντιδότων τοῦ ἑσθρα καὶ τῆς θηριακῆς. Non minus suspecta gl. Hesychii : Ἐκλογὴν, κάλαθον, Λάκωνες. L. D.] || Annotatio et collectio, ap. eund. Alex. Exp. autem et Notatio a Bud. ap. Aristot. [Physiogn. c. 1, p. 12 ed. Fr. : Ἔστι δὲ κατὰ πάντας τούτους τοὺς τρόπους φυσιογνωμονεῖν, καὶ ἔτι κατ' ἄλλους, καὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν σημείων ἀνομοίως ποιεῖσθαι.] Item τὴν ἐκλογὴν ἐπ' αὐτῇ ποιεῖσθαι ap. Plut. [Mor. p. 772, A] vertit Polit. Optionem ei dare : quo accipi modo arbitror et ἐκλογὴν διδόναι ap. Athen. || Denique ἐκλογὴ τῶν τελῶν, φόρων, Exactio vectigalium : ut ἐκλέγειν τὰ τέλη reddituri modo fuit Exigere vectigalia. [Crates apud Athen. 6, p. 235, B : Πρότερον δ' ἐκαλοῦντο παράσιτοι οἱ ἐπὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ σίτου ἐκλογὴν αἱρούμενοι. Conf. Pollux 6, 35, Hesych. v. Παράσιτοι, ubi male ἐκδοχήν. Lex Att. ap. Ath. ib. C : Τὸν δ' ἱκτία παρέχειν ... τοὺς Ἀχαρνέων παρασίτους ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς τῶν κριθῶν. Quam respicit Photius v. Παράσιτοι. L. D. Dio Cass. 41, 24 : Καὶ ὅλως μὲν οὐδένα οὐδὲν πλὴν χρημάτων ἐκλογῆς· et 42, 6, et plurali ταῖς ἐκλογαῖς τῶν χρημάτων ib. 52. || Ecloga, Locus ex auctore quodam excerptus et probatus. Athen. 14, p. 663, C : Ἔχει δ' ἡ σύμπασα ἐκλογὴ οὕτως. Schweigh. De Excerptis cujusvis generis tam singulari quam plur. Georg. Syncell. inscr. chronographiæ, p. 1 : Ἐκλογὴ χρονογραφίας, συνταγεῖσα ὑπὸ Γεωργίου μοναχοῦ. Phryn. p. 1 : Φρυνίχου ἐκλογὴ ῥημάτων καὶ ὀνομάτων Ἀττικῶν. « Lascaris Gramm. l. 3, H. 2 pluraliter τὰς ἐκλογὰς Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου, τὰς τοῦ Φρυνίχου, τὰς τοῦ Ἀρπακρατίωνος allegat. Ac Thomæ quidem Grammatica modo Ἐκλογή, aliquando Ἐκλογαὶ inscribitur ; Constantini autem prostat Ἐκλογὴ s. Πρόχειρον μικρόν. » Lobeck. Schol. Aristoph. Pac. 1241 : Περὶ δὲ τῆς πάντων τούτων κατασκευῆς καὶ χρήσεως ἐξῆκται καὶ ἐν ταῖς ἐκλογαῖς. Anon. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 1, vol. 1, p. 252, D : Μετὰ δή τοι τὰς ἀπὸ τῶν ἱστοριῶν γραφὰς ἐκλογὰς μετίωμεν ἐπὶ τὰ στιχήρη. Geopon. argum. l. 2, 3, etc. : Τῶν περὶ γεωργίας ἐκλογῶν. Cod. Baroce. ap. Needham. Prol. p. 4=36 : Ἐκ τῶν περὶ γεωργίας ἐκλογῶν Κασσιανοῦ Βάσσου. L. D. || Omne breve poemation. V. Bentl. præf. ad Horat. p. 8 Lips., Beckm. ad Marbod. 155. Schaef. V. Lexica Lat. v. Ecloga.]

[Ἐκλόγησις, εως, ἡ, Exquisitio. Diog. L. 10, 144 : Τῆς δὲ διανοίας τὸ πέρας τὸ κατὰ τὴν ἡδονὴν ἀπεγέννησεν ἥ τε τούτων αὐτῶν ἐκλόγησις καὶ τῶν ὁμογενῶν τούτοις. Sed f. leg. ἐκλόγισις.]

[Ἐκλογία vox nihili, ap. Dionys. De vett. scriptt. cens. c. 1, p. 417, 14 : Τοῖς ἀκροωμένοις τὰς ἐκλογίας. Ita etiam cod. Paris. n. 1741. In ἐκλογὰς mutandum animadvertit Sylburg.]

Ἐκλογίζομαι, Computatum et numeratum demetior, Numeratum do et calculo compositis rationibus. 4 Reg. 22, [7] : Πλὴν οὐκ ἐξελογίζοντο αὐτοὺς τὸ ἀργύριον τὸ διδόμενον αὐτοῖς, ὅτι ἐν πίστει αὐτοὶ ἐποίουν· sed videtur potius leg. αὐτοῖς : nam et Hebræi textus versio habet Non numeratur eis argentum. Alii exp. Non exigebant acceptæ pecuniæ rationem, retinendo αὐτούς : quibus astipulari videtur Harpocr. [s. Suid.] in Λογισταὶ cit. [in v. Λογισταί : Εἰσὶ δὲ τὸν ἀριθμὸν δέκα, οἳ τὰς εὐθύνας τῶν διῳκημένων ἐκλογίζονται ἐν ἡμέραις τριάκοντα. Inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 21, 104 : Εἰ δέ τί κα ὁ ἀγωνοθέτας ἢ οἱ χειρίζοντες τὸ ἀργύριον μὴ ὀρθῶς ἀπολογίξωνται, νομοφύλακες ἐκλογιζούσθω (i. e. ἐκλογιζέσθωσαν) καθὼς καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἱερὰ καὶ δημόσια χρήματα. Ἐκλογιζέσθω conj. Bœckh.] : ut sit transitivum. Pro Computo et numero accipitur apud Suid. : Ἐκλογιζόμενος τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ, i. e. ἀριθμῶν, ubi posset etiam reddi, Posito calculo numerum exercitus colligens. [Locum Polybii esse conjicit Schweigh. ad fr. gramm. 44. Eur. Hec. 745 : Ἆρ' ἐκλογίζομαί γε πρὸς τὸ δυσμενὲς μᾶλλον φρένας τοῦδ', ὄντος οὐχὶ δυσμενοῦς· Suppl. 482 : Ὅταν γὰρ ἔλθῃ πόλεμος ἐς ψῆφον πόλεως, ὠδεῖς ἕν' αὐτοῦ θάνατον ἐκλογίζεται· Iph. A. 1410 : Τὸ θεομαχεῖν γὰρ ἀπολιποῦσ', ὅ σου κρατεῖ, ἐξελογίσω τὰ χρηστὰ ταναγκαῖά τε. Antyllus in Matthæi Med. p. 107, 18 : Ἠλῆθος δὲ τὸ πρὸς δύναμιν ἐκλογιζέσθω. Eust. Opusc. p. 202, 72 : Καὶ μὴν οὐδ' ἐξέπιπτέ τι τῶν ἐκείνου ἀργὸν καὶ ὡς οἷον εἰς ὀστῶδές τι ἐκλογίζεσθαι. L. D.] Item Subductis rationibus expendo, Perpendo, Considero, Æstimo. Thuc. [1, 70 : Οὐδ' ἐκλογίσασθαι πώποτε (ὑμῖν γε δοκεῖτε) πρὸς οἵους ὑμῖν Ἀθηναίους ὄντας καὶ ὅσον ὑμῶν καὶ ὡς πᾶν διαφέροντας ὁ ἀγὼν ἔσται· 4, 10 : Ἐκλογιζόμενος ἅπαν τὸ περιεστὸς ἡμᾶς δεινόν· 1, 80] : Εἰ σωφρόνως τις τοῦτον τὸν πόλεμον ἐκλογίζοιτο. Dem. C. Mid. [p. 555, 8] : Πᾶσιν ὁμοίως ὀργιστέον, ἐκλογιζομένοις καὶ θεωροῦσιν ὅτι τοῦ μὲν ῥᾳδίως κακῶς παθεῖν ἐγγύτατα ἡμῶν εἰσὶν οἱ πενέστατοι, Reputant, Considerant, Bud. Et ap. Suid. [ex Polyb., sæpius h. voc. uso, 3, 33, 8] : Ἐμπείρως καὶ φρονίμως ἐκλογιζόμενος, i. e. διανοούμενος, ut ipse exp. [Herodot. 3, 1 : Ταῦτα δὴ ἐκλογιζόμενος ἐποίησε τάδε, ubi antecesserat εἰ γὰρ ἠπίστατο. Æschin. p. 9, 38 : Ἐκλογισάμενος ὅστις ὢν πρὸς οὕστινας ἐπολίμει. Appian. Civ. 1, 114 : Τὰ παρόντα σφίσιν ἐκλογιζόμενοι. Max. Tyr. Diss. 19, vol. 1, p. 359 : Εἰ οὖν οἱ Ἀθηναῖοι τότε τῷ μὲν θεῷ συμβουλεύεσθαι περὶ τούτων οὐκ ἤθελον, νεῶν δὲ ἔχοντι ἀνδρὶ καὶ δυναμένῳ ἐκλογίζεσθαι καὶ τὴν παροῦσαν δύναμιν καὶ τὴν ἐπιοῦσαν παρασκευὴν καὶ τὸν μέλλοντα κίνδυνον. L. D. Iambl. V. Pyth. c. 30, 155, p. 131 et 151 : Ἐκλογιζόμενος τὴν ψυχήν. Anon. || Rationem reddo. Appian. Civ. 3, 43 : Ἐπιμεμφόμενοι δ' αὐτὸν οὐκ ἐπεξελθόντα τῷ φόνῳ Καίσαρος, χωρὶς εὐφημίας ἐς τὸ βῆμα παρίπεμπον, ὡς περὶ τοῦδε σφίσιν ἐκλογιούμενον πρώτου. Conf. Ἐκλογίσασθαι. || Expono. Themist. Or. 10, p. 136, D : Ἵνα γὰρ τἆλλα παρῶ, ἐν ἑξαρκεῖ τεκμήριον ἐκλογίσασθαι τῆς περὶ ταῦτα ἐπιμελείας· 15, p. 184, C : Ἐκλογίζεται ἐφεξῆς (Thucyd. in proœmio historiæ) ὁπόσῳ μείζω καὶ ἀξιολογώτερα τὰ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ συγγραφὴν τῆς Ὁμήρου ποιήσεως. Polyb. 3, 99, 3 : Ἐκλογιζόμενος δὲ διὰ πλειόνων τὴν ἐσομένην ὁρμὴν καὶ μετάπτωσιν πρὸς αὐτοὺς τῶν Ἰβήρων· 10, 9, 3 : Τούτοις τοῖς ἐκλογισμοῖς χρησάμενος, οἷς ἡμεῖς ἀνώτερον ἐξελογισάμεθα. Dionys. De adm. vi Dem. c. 33, p. 1059, 3 : Ἐκλογισάμενος διὰ βραχέων. Id. A. R. 11, 40 : Καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν παρανομίας τε καὶ ὠμότητας ἐκλογιζόμενος, Exponens vel Enumerans.] || Consilium rei agendæ ineo. Thucyd. 2, [40] : Διαφερόντως γὰρ καὶ τόδε ἔχομεν, ὥστε τολμᾶν τε οἱ αὐτοὶ μάλιστα, καὶ περὶ ὧν ἐπιχειρήσομεν ἐκλογίζεσθαι. [Hic etiam vertendum, ut supra, Considerare. Demosth. p. 1225, 19 : Τίνα με οἴεσθε ψυχὴν ἔχειν ..., τὰ μὲν ἐκλογιζόμενον περὶ τῶν παρόντων ; L. Dind.]

Ἐκλογισμὸς, ὁ, Exacta computatio, Rationum subductio, Æstimatio. Plut. Catone Utic. [c. 34] : Πάντα κατατείνων εἰς ἄκραν τιμὴν καὶ προσάγειν τὸν ἔσχατον ἐκλ., ubi exp. Ad summam indicaturam et extremam licitationem rem pertrahere. [Similiter, sed ut sit potius Enumeratio, Expositio, Clem. Alex. Strom. 6, p. 757, 11 : Ἐκλογισμὸς βασιλικοῦ βίου (regis Ægypti). Hemst. Dionys. De Thucyd. c. 3, p. 814, 14 : Ἔστι δὴ τὸ βούλημά μου τῆς πραγματείας οὐ καταδρομὴ ... οὐδ' ἐκλογισμὸς τῶν ἁμαρτημάτων. Et ib. 17 : Ἐκλογισμὸς δέ τις τοῦ χαρακτῆρος τῶν λόγων. Plut. Crass. c. 2 : Αὐτὸς αὐτῷ θέμενος ἐκλογισμὸν τῆς οὐσίας εὗρεν ἑκατὸν ταλάντων τίμημα πρὸς ἑπτακισχιλίοις. Eust. Opusc. p. 62, 10 : Ὅτε τὸ μάγιστον λογοθέσιον καὶ ὁ φρικτότατος ἐκλογισμὸς τῶν δεσποτικῶν δανεισμάτων γίνεται· καὶ τῆς ἐν τῷ βίῳ πραγματείας ἡμῶν καὶ πάσης ἄλλης οἰκονομίας· 164, 28 : Αὐθεντῶσι αὐτῷ προσφερόμενοι, ἐκλογισμοῖς ὑποβάλλοντες· 244, 60 : Καὶ οἱ δάκτυλοι τούτοις ἁρμόττονται πρὸς ἐκλογισμοὺς καὶ παραλογισμούς. Phalaris Ep. 26 : Δύο γάρ σοι μυριάδες ἐκλογισμῶν λελοίπασιν.] || Ratio, Cogitatio, VV. LL. [Plut. Oth. c. 9 : Δοκεῖ δὲ μηδ' αὐτὸς Ὄθων ἐξαναφέρειν ἔτι πρὸς τὴν ἀθηλότητα μηδ' ὑπομένειν ἀθυμίᾳ καὶ μαλακότητι τοὺς περὶ τῶν δεινῶν ἐκλογισμούς. Polyb. 1, 59, 2 : Οὐ προχωρῶν αὐτοῖς τὸ ἔργον κατὰ τοὺς ἐκλογισμούς· 10, 6, 12 : Ὧν οὐδὲν ἦν χωρὶς ἐκλογισμῶν τῶν ἀκριβεστάτων· ib. 9, 1 : Τούτοις δὲ τοῖς ἐκλογισμοῖς ὁμολογοῦντες οἱ συγγραφεῖς, Consiliis et ratiocinationibus Scipionis. Et ib. 3.]

[Ἐκλογιστὴς, ὁ, Dispunctor, Gl. LXX Tob. 1, 20 : Διοικητὴς καὶ ἐκλ., Administrator et quæstor. || Collector. Philo vol. 1, p. 338, 17 : Ἀλλ' ὅμως ἴδιοι τῶν βασιλέων θησαυροὶ λέγονται, ἐν οἷς οἱ ταχθέντες τῶν φόρων ἐκλογισταὶ (τὰς) ἀπὸ τῆς χώρας προσόδους κατατίθενται. Cit. Wakef.]

Ἐκλογιστία, ἡ, Computatio, Numeratio facta po-

sito calculo, ἀρίθμησις, Suid., Hesych. [LXX Tob. 1, 19: Ἐπὶ πᾶσαν τὴν ἐκλογιστίαν τῆς βασιλείας αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν διοίκησιν, Quæsturam.]

[Ἐκλογιστικὸς, ἡ, ὸν, Ratiocinandi, Computandi peritus. Musonius ap. Stob. Flor. vol. 4, p. 63: Αὐτίκα δεῖ οἰκονομικὴν εἶναι τὴν γυναῖκα καὶ ἐκλογιστικὴν τῶν οἴκῳ συμφερόντων. L. Dind.]

[Ἔκλογος, ὁ.] Ἔκλογον, Æschylus Salaminiis vocavit διήγησιν [Enarrationem, Recensum], teste Hesych. Eid. vero est etiam τὸ ὂν μεταξὺ λόγων. [Gl. est: Ἔκλογον ὄν, μεταξὺ λόγων.]

[Ἔκλογος, ὁ, ἡ, Selectus, Exquisitus, Excellens. Philo vol. 2, p. 479, 29: Ἑπτὰ γοῦν καὶ πλείους εἰσκομίζονται τράπεζαι πλήρεις ἁπάντων ὅσα γῆ τε καὶ θάλαττα καὶ ποταμοὶ καὶ ἀὴρ φέρουσιν ἔκλογα πάντα καὶ εὔσαρκα. Int., Selecta. Cit. Hemst. || Stultus, Demens. Eustath. Opusc. p. 7, 62: Ἄφετε μέμφεσθαι τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον τῆς ἐκλόγου καὶ ἀσυνέτου δειλίας. L. D.]

[Ἐκλοιπάζω. Gl.: Ἐξελοιπάσθη, Prorogata fuerint.]

[Ἐκλουτήριος, Ad abluendum idoneus. Inscr. Ægin. ap. Bœckh. vol. 2, p. 173, 19: Χαλκίον ἐγλοτήριον, ut ib. 14 χαλκίον θερμαντήριον. Ceterum nihil impedit ο in secunda haberi non pro ου, sed repeti a forma verbi λούω quæ ο habet pro ου. L. Dind.]

[Ἔκλουτρον, τὸ, de pelvi dictum affertur e Polluce 10, 46, ubi est: Ἐπὶ δὲ τῶν παρὰ τοῖς ἰατροῖς ἐκλουτρῶν ὀνομαζομένων (vocabulo λουτήριον usus est) Ἀντιφάνης ἐν Τραυματίᾳ, Κατεσκευασμένος λαμπρότατον ἰατρεῖον ἐν χαλκοῖς (f. εὐχάλκοις) πάνυ λουτηρίοισιν. Hemsterh., qui servavit accentum in ultima: «Ἔκλουτρα a medicis appellantur ænea vascula, in quibus eluuntur et purgantur vulnera; id enim ἐκλούεσθαι in Hippocrate. V. Galen. in Gl.» L. Dind.]

Ἐκλούω, Eluo. [Pass. et med. simpl. Lavor, apud Æschyl. fr. Glauci Pont. quod cit. schol. Pind. Pyth. 1, 152: Καλοῖσι λουτροῖς ἐκλέλουμαι δέμας. Hippocr. De sterilib. p. 686, 15: Ἔμπροσθεν δὲ πρὶν ἐκλούσασθαι, θυμιῆσαι σμύρνῃ. Theophr. H. Pl. 9, 17, 3: Οὐκ ἐξαναστῆναι πρὸ τοῦ δείλην γενέσθαι· τότε δ' ἐλθὼν ἐκλούσασθαι καὶ δειπνεῖν. De eluendis vulneribus et ulceribus Polyb. 3, 88, 1: Τοὺς μὲν ἵππους ἐκλούων τοῖς παλαιοῖς οἴνοις διὰ τὸ πλῆθος ἐξεθεράπευσε τὴν καχεξίαν αὐτῶν καὶ τὴν ψώραν. Hesych.: Ἐκλούηται, ἐκνίπτηται. Galen. Gloss. Hipp. p. 462: Ἐκλούσθω (olim ἐκλουέσθω) σημαίνει ποτὲ καὶ τὸ προσκλυζέσθω, ὡς ἐν τῷ περὶ ἀφόρων (respici f. locos illius libri p. 686, 11, 19; 687, 28, ubi nunc λουέσθω, suspicatur Foes. OEc. p. 115, B) καὶ τοῖς προσκειμένοις τοῖς περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ τρωμάτων (quæ non sunt in libris hujus libelli superstitibus).]

[Ἐκλοφίζομαι. Suid. et Zon. p. 771: Ἐξελοφίζετο. «Ἡ δὲ γῆ ἐκ τῶν Δικαιαρχείας γεωλόφων ἐξελοφίζετο.» Ita Gaisf. e conj. Libri Suidæ δικαιαρχῖς (duobus punctis super ῑ positis vel —χισ cum lineola super σ puncto in utroque latere adjecto) τε vel τε' (cum acc. circumfl. utrumque) λόφων, δικαιαρχιστικῶν λόφων, ed. Med. δικαιαρχιστε λόφων, Zon. δικαιαρχαστέλων λόφων. Δικαιαρχείας τε λόφων Hemst., qui int., Terra ex Puteolanis collibus erigebatur. De terra Puteolana (*porcelaine*) agi suspicabatur Tittm.]

[Ἐκλόχευμα, τὸ, Partus, Fœtus. Suid. v. Ἡνίοχος et Πολύευκτος: Ἐγένετο καὶ καθ' ἡμᾶς Πολύευκτος, ... Κωκυτοῦ καὶ Στυγὸς δεινὸν... ἐκλόχευμα. Boiss.]

Ἐκλοχεύω, Partu edo, Enitor, Pollux [4, 208. Figurate Orph. Arg. 43: Ἠδ' ὅσον Αἰγύπτῳ ἱερὸν λόγον ἐξελόχευσα· 251: Καί οἱ ἀπὸ στηθέων ὄπα λείριον ἐξελόχευσα. C. genit. Evenus Anth. Pal. 9, 602, 4: Ἀνδρὸς ἄφαρ μηρῶν ἐξελόχευσα τύπους, de Tiresia in virum transformato. Medio Eurip. Hel. 258: Γυνὴ γὰρ οὔθ' Ἑλληνὶς οὔτε βάρβαρος τεῖχος νεοσσῶν λευκὸν ἐκλοχεύεται, ἐν ᾧ με Λήδαν φασὶν ἐκ Διὸς τεκεῖν. Lycophro 88: Κυνὸς, ἣν τόργος ὑγρόφοιτος ἐκλοχεύεται· 468: Κάσιν, ὃν ἡ ξύναιμος πατρὸς ἐκλοχεύεται. Pass. Eur. Ion. 1458: Τέκνον, οὐκ ἀδάκρυτος ἐκλοχεύει.]

Ἐκλοχίζω, E cohorte seligo. Cantici Solom. 5, [11]: Ἐκλελοχισμένος ἀπὸ μυριάδων, Electus e millibus veluti e cohortibus. Exp. etiam In cohortes distribuo.

[Ἐκλοχμόω.] Ἐκλοχμοῦσθαι, Sylvescere. Theophr. C. Pl. 3, [19, 1: Τὰς δὲ ῥοδωνιὰς οὐ κατακόπτουσι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπικαίουσιν· ἀνανθεῖς γὰρ γίνονται καὶ ἐκλοχμοῦνται μὴ τοῦτο παθοῦσαι].

A [Ἐκλύγίζω, Detorqueo, Deflecto. Ἐκλελυγισμέναι ὀρχήσεις, Porphyr. De abst. 1, 33, ubi v. Rhoer. p. 56. Boiss. Hœschel. ad Gregor. Nyss. Opusc. p. 156. Schæf. Ipse Gregor. Nyss. t. 2, p. 700, D: Ἐνευδοκιμεῖν τῷ πιθήκῳ, πρὸς τὸν τοῦ μέλους ῥυθμὸν ἑαυτὸν ἐκλυγίζοντι, Flectenti sese ac contorquenti. Hase.]

[Ἐκλυμαίνομαι, Corrumpo. Liban. vol. 2, p. 339, B: Ἐκλυμαίνεσθαι καὶ διαφθείρειν τὰ ἤθη πόλεων ἰσχύει. Hemst. Reiskius (vol. 1, p. 286, 7) e codd. ἃ λυμαίνεσθαι.]

[Ἐκλυπέω, Contristo. Chrysost. Cat. in Jerem. t. 2, p. 357, D: Τὸ γὰρ μάλιστα αὐτὸν ἐκλυποῦν, τοῦτο ἦν. Hase.]

[Ἔκλυρος vox nihili in fr. Eupolidis ap. Plut. Mor. p. 699, A: Πίνειν γὰρ ὁ Πρωταγόρας ἐκέλευεν ἵνα πρὸ τοῦ κυνὸς τὸν πνεύμον' ἔκλυρον φορῇ, ubi ἔκλυτον Athen. 1, p. 22, F et Macrob. 7, 15.] Ἔκλυρον Hesychio χλωρὸν, Viride, item νοτερὸν, ἔνικμον, δίϋγρον [δίυγρον, ἢ νοτερὸν, ἔνικμον, ὑγρὸν est ap. Hesych.], Humidum, Humectum. [Glossa non minus vitiosa quam est si-
B millima ejusdem: Ἔγγαυρον, νοτερὸν, ὑγρὸν, ἄωρον, πρόσφατον, ἐκλελυμένον, ἔνικμον.]

Ἔκλῡσις, εως, ἡ, Exolutio, Solutio. [Defectio, Gl.] Ἔκλυσις τῶν δεσμῶν, Solutio vinculorum, Greg. Naz. [Theocr. 24, 33: Δεσμῶ ἀναγκαίω .. ἔκλυσιν. Æsch. Prom. 262: Ἄθλων δ' ἔκλυσιν ζήτει τινά. Eur. Iph. T. 899: Κακῶν ἔκλυσιν. Soph. OEd. T. 306: Ἔκλυσιν ... τοῦδε τοῦ νοσήματος. Antipat. Anth. Pal. 6, 219, 24: Ἴδ' ὡς ἐδίδαξεν ἀνάγκα πάνσοφος ἐξευρεῖν ἔκλυσιν Ἀΐδεω. Manetho 4, 610: Ἔκλυσιν ἄτης.] || Enervatio, qua signif. affertur e Diosc. 3: Πρὸς ἔκλυσιν τῶν ἀφροδισίων, Ad debilitandam et enervandam venerem, Ad discutiendam. || Animi viriumque defectio, deliquium, ἔκλυσις, ἡ λειποθυμία, Galen. Ad Glauc., et Aet. 5. [Hippocr. Præn. p. 38, 29: Γίνονται γὰρ οἱ μὲν (sudores) δι' ἔκλυσιν σωμάτων· Prorrh. 1, p. 69, C: Αἱ μετ' ἐκλύσιος ἀφωνίαι κάκιστον, et iisd. fere verbis Coac. præn. p. 158, B, D; 159, B. Theophr. fr. 10, De animi deliquio, 2: Αἱ τοιαῦται ἐκλύσεις· et ib. 3. Aret. Acut. m. causs. 2, 3, p. 16
C =19: Ἥδε ἡ ἔκλυσις τοῦ τόνου τῆς φύσιος. Ib. 5, p. 17=21: Ἔκλυσις μελέων· 6, p. 18=22: Ἔκλυσις, μαλακίη· 11, p. 24=28: Ὄκνος ἔργων πρήξιος, ἔκλύσις, ἀτονίη· Tard. 6, p. 57=65: Καρδιαλγίη καὶ ἔκλυσις· 9, p. 61=70: Ἐκλύσιες δυνάμιος· Ac. m. cur. 2, 3, p. 101=112: Οὐχ ἥκιστα γὰρ τῷ στομάχῳ ἐς ἔκλυσιν ἡ νοῦσος ἀμφύει. Ἔκλ. κοιλίης, Alvi solutio s. profusio. Hippocr. Co. præn. p. 221, D: Αἱ ἐξαίφνης παράλογοι ἐκλύσιες κοιλίης. Relatum ad animum ap. Demosth. p. 219, extr.: Κατεγνώκασιν ἀδιήγητόν τινα τῆς πόλεως ἔκλυσιν καὶ μαλακίαν. Dio Cass. 48, 24: Τὴν ἔκλυσιν τοῦ Ἀντωνίου. Ap. Plut. Mor. p. 1141, B: Πολυμνήστῳ δὲ τόν θ' ὑπολύδιον νῦν ὀνομαζόμενον τόνον ἀνατιθέασι καὶ τὴν ἔκλυσιν καὶ τὴν ἐκβολὴν πολὺ μείζω πεποιηκέναι φασὶν αὐτὸν, Petav. exhibet ἕλκυσιν, de quorum voce. permutatione Boiss. ad Philostr. p. 458 citat Schæf. Ἔκλυσις et ἔκχυσις confusa Plut. Mor. p. 1163, A. || Forma Cretica Ἔλλυσις. Hesych.: Ἔλλυσιν, ἔκλυσιν, Κρῆτες. Conf. dicta in Ἐκ. L. Dindorf.]

D Ἐκλυσσάω, [s. Ἐκλυττάω], Rabie agor, Rabido impetu feror. [Joseph. A. J. 13, 16, 3: Ἀλλὰ γὰρ ἐκεῖνοι μὲν αἴτιοι σφίσιν αὐτοῖς τῶν συμφορῶν ἐγένοντο, κατὰ φιλαρχίαν ἐκλελυσσηκυίᾳ γυναικὶ παρὰ τὸ εἰκὸς βασιλεύειν ... ἐπιτρέψαντες. Ælian. ap. Suid. in Πυθαγόρας Ἐφέσιος: Καὶ κολάσαι δὲ πικρότατα οὐκ ἂν ὤκνησε καὶ ἀφειδέστατα ἀποκτεῖναι οὐδὲν ἀδικοῦντας· ἐξελύττησε γὰρ εἰς ταῦτα. Hemst. Philo vol. 1, p. 430, 13: Τί οὖν ἔτι τὰς τῶν τυράννων τύχας, ὦ μακάριοι, ζηλοῦτε καὶ θαυμάζετε, δι' ἃς εὐπετῶς ἕκαστα ἐπεξίασιν, ὧν ἂν ὁ ἐκλελυττηκὼς κἀκτεθηριωμένος τέκῃ νοῦς; L. Dindorf.]

[Ἐκλυτέον, ap. Clem. Al. Pædag. 3, 9, p. 281: Εἰ μὴ οὖν πρός τι ὠφελεῖ τὸ λουτρὸν, ἤδη σφᾶς ἐκλυτέον αὐτῷ, scrib. videtur ἐκκλιτέον αὐτό. Quod v.]

Ἐκλῠτήριον, τὸ, Solutio, VV. LL. [Soph. OEd. T. 392: Πῶς οὐχ, ὅθ' ἡ ῥαψῳδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων, ηὔδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον; Eurip. Phœn. 969: Αὐτὸς δὲ ... θνήσκειν ἕτοιμος πατρίδος ἐκλυτήριον.]

[Ἐκλῠτικὸς, ἡ, ὸν, Exsolvens. Creuzeri Initia philos. ac theol. e Plat. fontibus ducta, 2, 104.]

Ἐκλῦτος, ὁ, ἡ, Exolutus, Enervatus, Viribus fractus, defectus, Languidus. [Dissolutus, Tricosus, Gl.] Diosc. : Ἐκκωφῶσι γίνονται καὶ ἐκλυτοι. [Proprie Eurip. Androm. 1133 : Ἀλλὰ πάλ' ὁμοῦ βέλη, οἱστοί, μεσάγκυλ', ἐκλυτοί τ' ἀμφώβολοι σφαγῆς ἐχώρουν βουπόροι ποδῶν πάρος, de missilibus. Signif. figurata Aret. Acut. m. causs. 2, 2, p. 14=17 : Ἢν δὲ ἐμεθῇ τάδε, ῥηίζουσι, ἔκλυτοι, κυτσώδεες τὸ σύμπαν· 4, p. 16=19 : Σφυγμοὶ πυκνοὶ, σμικροὶ, ἔκλυτοι· Tard. 2, 3, p. 54=61 : Ἔκλυτοι, πάρετοι τὰ μέλεα· 5, p. 56=64 : Ἢν δὲ καὶ νέοι πάσχωσι, γηραλέους χρὴ γενέσθαι πάντας τὴν ἕξιν νωθώδεας, ἐκλύτους, ἀψύχους· 6, p. 57=65 : Ἀσθενίες, ἔκλυτοι, λειποδρανίες (l. λιποδ.), ἄψυχοι, etc. Geopon. 7, 1, 4 : Τὸν οἶνον ἔκλυτον καὶ ἀσθενῆ ποιεῖ. De animo Eust. Opusc. p. 115, 50 : Καλοίμην αὐστηρὸς καὶ στιφρὸς καὶ μὴ πλαδῶν καὶ ἔκλυτος. L. D.] || Dissolutus. Greg. Naz. : Ἔκλυτος στρατὸς τοῦ Διονύσου, In omnem licentiam dissolutus, Bud. [Schol. Aristoph. Nub. 448 : Μάσθλης ἰδίως καλεῖται ὁ ἰταμὸς ὁ κατειργασμένος καὶ ἔκλυτος. Μάσθλης οὖν ὁ πολυγνώμων καὶ μηδὲν βέβαιον μηδὲ σταθερὸν γινώσκων, ἀλλ' ἄλλο μὲν νοῶν ἄλλο δὲ ποιῶν, οἱονεὶ τοὺς τρόπους ἔκλυτος. L. D.] || Ἔκλυτοι καὶ τιθρυμμένοι ἐν τῇ ἑστῆτι πρόοδοι, Soluti in vestibus et fracti incessus, e Can. ult. Concil. Gangr. || Hesychio ἔνδοξος, τίμιος. [Pro κλυτὸς vel ἔγκλυτος, ut conjiciunt intt.]

Ἐκλυτρόω, i. q. ἀπολυτρόω, s. simpl. λυτρόω. [V. Ἐκλοιπίζω. Medio schol. Hom. Od. Δ, 35 : Αἴ κέ ποθι Ζεὺς ἐξοπίσω περ παύσῃ ὀιζύος) Εἰς τὸ μετὰ ταῦτα ἡμᾶς ἐκλυτρώσηται τῆς μελλούσης ταλαιπωρίας, Exsolvat, Liberet. L. Diod. Item Athan. patr. ap. Band. Imp. Or. t. 2, p. 678, 17 Venet. : Πλάνης καὶ ἀσεβείας βροτοὺς ἐκλυτρώσασθαι. Pass. id. ib. p. 685, 17 : Ὡς ἂν καὶ φρονητίδος καὶ ἁμαρτίας ἐλυτρωθῶμεν. Hase.]

Ἐκλύτρωσις, εως, ἡ, i. q. ἀπολύτρωσις, s. λύτρωσις, Redemtio. Affertur autem ex lxx Num. 3, [49. Vita S. Nili jun. p. 99, 21 : Πρὸς παρῳχηκότων ἁμαρτημάτων ἐκλύτρωσιν. Hase.]

[Ἐκλυττάω. V. Ἐκλυσάω.]

Ἐκλύτως, Solute, Expedite. Plut. Lyc. [c. 17] : Σώματος ἐκλύτως καὶ ῥᾳδίως ἐπιδιδόντος, Corporis facile expediteque crescentis. [Effuse. Tzetz. Exeg. Il. p. 35, 15 : Οὐκ ἐκλύτως καὶ ἀκρατῶς, ὡς οἱ ἄλλοι πλωτῆρες, ταῖς εὐηνεμίαις καὶ τῷ φορῷ ἥδεται πνεύματι. ὕ L. D. Remisse. Basil. t. 1, p. 1031, B : Μὴ χαύνως, μηδὲ καταβεβλακευμένως, μηδὲ ἀσπούδως, μηδὲ ἐκλ. In mulierculis protervis id. ib. p. 918, B criminatur τὸ βάδισμα... πρὸς ῥυθμὸν ἐκμελῆ ἐπιτετηδευμένον ἐκλ. Hase.]

Ἐκλύω, Exolvo, ea signif., qua Plaut. dixit Exolvere vinculis, Plin. Exolvere sollicitudine, Silius Pondere exolvi. [Resolvo, Renodo; Ἐκλύει δεσμῶν, Enodat, Gl.] In qua signif. accipitur etiam ἐκλύομαι. Cebes Thebanus : Ἐξ ὧν οὐ δύνανται ἐκλῦσαι ἑαυτούς, Quibus se exolvere et expedire nequeunt. Polyb. 16, [6, 12] : Πάλαι καλῶς πάσχοντες ἐξέλυον ἑαυτοὺς ἐκ τοῦ κινδύνου, Jamdiu male mulctati se a periculo liberarunt. [Æsch. Prom. 326, 339 : Τῶνδέ σ' ἐκλῦσαι πόνων· 781 : Τὸν ἐκλύσοντ' ἐμέ. Eur. Alc. 36 : Ἥ τόδ' ὑπέστη πόσιν ἐκλύσασ' αὐτὴ προθανεῖν· El. 1353 : Τούτους χαλεπῶν ἐκλύοντες μόχθων. Signif. Absolvendi id. Hipp. 1335 : Τὴν δὲ σὴν ἁμαρτίαν τὸ μὴ εἰδέναι μὲν πρῶτον ἐκλύει κάκης.] Hom. Od. K, [286] : Ἀλλ' ἄγε δή σε κακῶν ἐκλύσομαι ἠδὲ σαώσω. Sic Plato De LL. 12, [p. 948, C] : Μεγάλων σφᾶς ἐκλύονται κατὰ πολλὰ ζημιῶν, A muletis et noxis expediunt et exolvunt, Bud. Et Soph. Tr. [20] : Ὅς εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης, Ἐκλύσεταί με, Me exolvit et liberat, ἀπαλλάττει με καὶ ἐλευθεροῖ, schol. Ead. signif. ex Eodem [Aj. 531] affertur diversa a præcedentibus constructione, Φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην, pro ἐξήγαγον βύσασθαι θέλουσα, Eum eduxi servare volens, ἠλευθέρωσα, Eripui. [Æschyl. Prom. 235 : Ἐξελυσάμην βροτοὺς τοῦ μὴ διαρραισθέντας εἰς Ἅιδου μολεῖν· ubi est var. ἐξερυσάμην. Eum. 174 : Καὶ τὸν οὐκ ἐκλύσεται. Soph. Antig. 1111 : Ἐπειδὴ δόξα τῇδ' ἐπεστράφη, αὐτός τ' ἔδησα, καὶ παρὼν ἐκλύσομαι. Eur. Andr. 818 : Ὑμεῖς δὲ ... θανάτου νιν ἐκλύσασθε· Suppl. 346 : Νεκροὺς ἐκλύσομαι. Xenoph. H. Gr. 7, 1, 25 : Βοηθήσαντες μάλα πολιορκουμένους ἐξελύσαντο τοὺς Ἀργείους. Orph. Arg. 1341 : Τοὶ δ' ὦκα λύοντ' ἐκ πείσματα νήσου. Signif. Dissolvendi Demosth. p. 234, 2 : Πάσας ἐξελύσασθε τὰς παρασκευὰς τὰς τοῦ πολέμου. Pseudeurip. Epist. 5, p. 504, 27 : Βουληθέντα δὲ ἐκλῦσασθαι τὰ νεῖκη προθυμότατα ὑπεδεξάμην. || Act. proprie Eurip. Med. 1315, Hipp. 819 : Ἐκλύεθ' ἁρμούς· Apoll. Rh. 1, 955 : Κεῖσε καὶ εὐναίης ὀλίγον λίθον ἐκλύσαντες ... ὑπὸ κρήνῃ ἔλιπον. Schol. : Τὸν ἀντὶ εὐναίας καὶ ἀγκύρας λίθον διὰ τὸ βεβρῶσθαι ἐκ τῆς θαλάσσης ἀπολύσαντες ἕτερον ἔλαβον. Improprie i. q. Tollo, Aufero, Soph. OEd. T. 35 : Ὅς γ' ἐξέλυσας ἄστυ Καδμείων μολὼν σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμόν, ὃν παρείχομεν. Eurip. Phœn. 695 : Καίτοι ποδῶν σῶν μόχθον ἐκλύει παρὼν, Adventu suo pedum tibi contentionem adimit. Polyb. 3, 98, 7 : Ἐὰν ἔξαγαγὼν τοὺς ὁμήρους ἀποκαταστήσῃ τοῖς γονεῦσι καὶ ταῖς πόλεσιν, ἐκλύσειν μὲν αὐτὸν τῶν Ῥωμαίων τὴν φιλοτιμίαν· 12, 16, 14 : Ὁ μὲν οὖν ναυίσκος, οὕτως εὐτραπελισάμενος, ἐξέλυσε τὴν σπουδήν. Aristid. vol. 1, p. 380 : Ἐξελύσαμεν, ὦ Ἀθηναῖοι, τὸν κατάλογον καὶ τὰς συντάξεις πέρα τοῦ καιροῦ διεσείσαμεν. Plut. Anton. c. 58 : Τὰς ταραχὰς τῶν ἀνθρώπων ἐξέλυσε· Gracch. c. 9 : Ἐξέλυσε καὶ κατεπράῦνε τὴν μνησικακίαν καὶ χαλεπότητα ταύτην ὁ Λίβιος. Pseudoxenoph. Epist. 2, 5 : Τῶν ἀναγκαίων, ἃ τοῖς ἀμαθέσι τὸ ἁλγεινὸν τῆς σαρκὸς ἐκλύει.] || Exolvo, Dissolvo, ut Cic. dicit Exolvere vel Dissolvere æs alienum. Unde ἐκλυθὲν, Exolutum, Dissolutum, Solutum, ἀποδοθέν. Plut. [Cæs. c. 12] : Ἄχρις ἂν ἐκλυθῇ τὸ ὄφλημα, Bud. || Dissolvo, i. e. Destituo, Relinquo, Abjicio. Dem. [p. 234, 2] : Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἠλπίσατε τὴν εἰρήνην ἕξεσθαι, πάσας ἐξελύσατε τὰς παρασκευὰς τοῦ πολέμου, Bud. [V. supra in medio.] || Solvo, ea signif., qua dicit Virg. Membra solvuntur frigore, i. e. Enervo. Philo in Vita Mosis 1 : Ἐκλύοντες καὶ παριέντες αὐτῶν τὰ φρονήματα, Spiritus eorum frangentes ac debilitantes. Pro Fatigo, Lasso, Labore conficio, Bud. ex Aristot. H. A. 9, [1 : Τύπτειν ἕως ἂν ἐκλύσωσιν]. Et Ἐκλύομαι, Membra mihi solvuntur, Enervor, Debilitor. [Ἐκλύεται, Æstuat, Gl.] Plut. [Mor. p. 161, B], de Arione a delphinibus vecto : Διὰ τάχος καὶ ῥοίζου ἐφαίνετο τῆς φορᾶς ἐκλελυμένος καὶ κεκμηκώς, Debilitatus et languidus. Similiter et Bud. ἐκλύεσθαι interpr. Fatiscere, Lassescere, Languescere, Deficiap. Isocr. Il. ἀντιδόσ. [p. 322, A] : Ἵνα οὖν μὴ παντάπασιν ἐκλυθῶ, πολλῶν μοι λεκτέων ὄντων, ἀνάγνωθι τὰ περὶ ἡγεμονίας. [Demosthen. p. 421, 4 : Παντάπασι γὰρ, ὦ ἄνδρες, ἐκλελύσθαι μοι δοκεῖτε. Xenoph. Ven. 5, 5 : Αἱ κύνες ἧττον ὀσφραίνονται τότε διὰ τὸ ἐκλελύσθαι τὰ σώματα.] Aristot. Probl. [4, 6] : Διὰ τί ἐκλύεται μάλιστα τῶν ζώων ἀφροδισιάσας ὁ ἄνθρωπος; Idem, Διὰ τί οἱ ἀφροδισιάζοντες ἐκλύονται καὶ ἀσθενέστεροι γίνονται, Deficiuntur viribus et languescunt, Bud. [Conf. id. H. A. 9, 5 prope init. Lucian. Tragœdop. 231 : Νότιος ἐκ μελῶν ἱδρὼς ῥέοι βάσιν μου σαθρὰν ἐκλελυμένῳ. Eademque structura Dio Cass. 55, 10 (vol. 3, p. 364, 26 ed. Sturz.) : Τὴν διάνοιαν ἐξελέλυτο.] Item in VV. LL. [ex Isocr. Paneg. p. 82, A] : Ἐκλελυμένος πρὸς τὸν πόλεμον, Viribus defectus ad gerendum bellum. Nec multum diversa signif. ἐκλύεσθαι et λειποθυμεῖν, a Galeno Ad Glauc. συνωνύμως usurpari testatur Bud. Quo sensu et ἐκλύεσθαι ψυχῇ, Animo deficiet concidere, reperio in VV. LL. [Polyb. 20, 4, 7 : Ὁρμήσαντες πρὸς εὐωχίαν καὶ μέθας οὐ μόνον τοῖς σώμασιν ἐκλύθησαν ἀλλὰ καὶ ταῖς ψυχαῖς· 29, 6, 14 et 40. 12, 7 : Ἐξελύετο τῇ ψυχῇ.] Et ἐκλυόμενοι, Otio marcentes et segnes, Bud. e Plut. [Hippocr. Prorrh. 1, p. 77, G : Τὰ ναρκωδέως (ναρκώδεα Co. præn. p. 215, F) ἐν τούτοισιν ἐκλύομενα δύσκολα· quod tamen alii ceperunt de excrementis, ut i. esset q. ἐκκρινόμενα, de qua signif. v. infra. Ib. p. 80, D : Ἆρα δὲ ἐπιστάντων αὐτῶν οὗτοι ἐκλύονται; 81, C : Ἐκλύονται ἆρα τὰ παρ' ὕπα τοιούτοισιν ὀδυνώδεα ἐπ' ὀλίγῳ; Co. præn. p. 143, C : Κοιλίης ἀπειλημμένης βαρυνόμενοι ἐκλύονται. Theophr. fr. 10, De animi deliquio, 1 : Ὑπὸ πνίγους ἐκλυόμεθα καὶ λειποψυχοῦμεν (l. λιποψ.)· 3, De igni, 15 : Κατέχειν τινὲς κελεύουσι τὸ πνεῦμα τοῦ ἐκλυομένου. De rebus Polyb. 4, 43, 9 : Ἤδη περὶ τοῦτον τὸν τόπον ἐκλυόμενος ὁ ῥοῦς οὐκ ἔτι βραχείας πρὸς ὀξεῖαν γωνίαν ποιεῖται τὰς ἀνακλάσεις· et ib. 41, 5, τὰ ῥεύματα. Apollod. Poliorc. p. 23, 17 : Ἡ γὰρ μαλακότης τῆς πλίνθου ἐκλύει τὴν πληγήν. Lucian. Nigrin. c. 36 : Ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτονίας οὐδὲ ἀφικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκοπὸν, ἀλλ' ἐκλυθέντα καταπίπτει πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Schol.

Aristophan. Ran. 1344 : Χαρακτηρίζουσι τὰ Εὐριπίδου μέλη, ὡς ἐκλελυμένα. Theophr. C. Pl. 6, 15, 4 : Ἐκλελυμένην τε καὶ θηλυτέραν εἶναι τὴν ὁσμήν.] || Dissolvo, ut dissolvuntur ea, quæ in massam unam coagmentata et concreta fuere. Galen. Ad Glauc. : Ἐκλύων ὄξει ὁριμυτάτῳ, ubi exp., Macerans aceto et dilueus. [Aret. Acut. m. cur. 1, 1, p. 74=84 : Τῶν ἄλλων θερμῷ ὕδατι ἕκαστον ἐκλύειν, ἢν ἐς μούνην τὴν τοῦ στομάχου παρεμυθίην διδῷς· ἢν δὲ καὶ ἐς δύναμιν δέῃ, μὴ χάρτα τὸ οἰνώδες ἐκλύειν. Sim. de inflammatione remittente ib. 2, 3, p. 103=114 : Ξὺν τῇ ξυγκοπῇ, καὶ εἰ φλεγμασίαι ἐπίασι, ἐκλύοντα. Et figurate Orph. Arg. 1319 : Λῦσαί τ' ἐκ πυρὸν ἔρωτος.] || Dirimo, ut dicitur Dirimere dissidium inter aliquos exortum, quod et λύω dicitur. Dem. [p. 114, 7] : Ἐκλύσας τὴν πρὸς ἀλλήλους ἔριν ὑμῶν καὶ φιλονεικίαν. || Solvo, Resolvo, Laxo, vocab. medicorum de ventris s. alvi astricti resolutione : sicut et ipsum λύω usurpatur. E Diosc. 4, 266 : Ἐκλύουσι κοιλίαν, Resolvunt ventrem. [Lycophr. 830 : Μύρρας ἐρυμνὸν ἄστυ, τῆς μογοστόκους ὠδῖνας ἐξέλυσε ἐνδρώδης κλάδος· quod exp. schol. ἡνοιξε· 1198 : Ὅπου σφε μήτηρ ... ὠδῖνας ἐξέλυσε λαθραίας γονῆς. Schol. ἤγουν ἐγέννησε τὸν Δία.] || Ἐκλύειν στόμα dicitur etiam is, qui loqui parat : ut ap. Ovid. Ora sono resolvere, Solvere linguam ad jurgia. Soph. Aj. [1225] : Δῆλος δέ μοι ἐστὶ σκαιὸν ἐκλύσων στόμα, quod et ῥῆξαι φωνήν, ut Lat. Rumpere vocem. || Pro Discedo, affertur ex 2 Macc. 13, [16] : Ἐξέλυσαν εὐημεροῦντες, Recesserunt re feliciter gesta. [Ἐκλυθεὶς et ἐκκαυθεὶς confusa v. in Ἐκκάω. Ἔκλυσαι et ἕλκυσαι Plut. Mor. p. 112, C; 122, A. Ἐκλελειμμένα et ἐκλελυμένα Strab. 14, p. 680.]

[Ἐκλωβάομαι, Ludificor, Injuria afficio. Soph. Phil. 330 : Ἐξερῶ ... ἄγωγ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωβήθην μολών, Quibus injuriis ab iis affectus sim.]

Ἐκλωπίζω, Veste exuo. Soph. Tr. [927] : Ἐκ δ' ἑλώπισε Πλευρὰν ἅπασαν ὠλένην τ' εὐώνυμον, i. e. ἐγύμνωσεν, ἐξέδυσεν. [Eust. Od. p. 1739, 58 : Λώπη δὲ κυρίως λεπτὸν ὕφασμα κατὰ τὸν τοῦ κρομύου λοπὸν, ... ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται, ὡς γεγονὸς ἐκ τοῦ λέπω τὸ λεπίζω, τοῦτο δὲ μεγεθύνεται κατὰ ἔκτασιν. Ἐκ τούτου δὲ καὶ τὸ ἐξελώπισας ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ ἀντὶ τοῦ ἐξέδυσας, ἔξω τοῦ λοποῦ ἐποίησας· φέρεται δὲ καὶ δίχα προθέσεως λωπίζειν τὸ γυμνοῦν, καὶ λῶπος δὲ προπερισπωμένως τὸ ἱμάτιον. Ubi scrib. ἔξω τοῦ λωποῦ. Hesych. : Ἐξελώτησεν, ὡς ἐπὶ τοῦ λωποῦ ἐξεπόρθησεν, pro Ἐξελώπισεν, ὡς ἐπὶ τοῦ λωποῦ, ἐξεπόρθησεν.] || Ἐκλωπίζω Suidæ est etiam ἐκδέρω : pro quo forsan scrib. ἐκλοπίζω. [Non est scrib.] || Ἐκλωπίζεται Achæus in OEdipo usurpat pro ἐξανθίζεται, Hesych. [Id. Hes. : Ἐξελώπισεν, ἀπήνθησεν. Quarum gll. priorem ita corrigunt intt. : Ἐκλωπίζεται, ἐξανθίζεται, Decerpitur, coll. gl. : Λωπίζειν, ἀπανθίζεσθαι· alteram sic : Ἐξελώτισεν, ἀπήνθισεν, Decerpsit, recteque animadvertunt ad Ἐξελώπισεν, ab ipso Hesych. eum ἐξελώτισεν, ut videtur, confusum, pertinere duas quæ sequuntur expll. ἐξεσκύλευσεν, ἐξέδυσεν. Non animadverterunt vero glossam ante Ἐξελώτισεν positam : Ἐξελύτρωσας, ἐγύμνωσας, ex duabus conflatam esse : Ἐξελύτρωσας, (ἀπέλυσας), et : (Ἐξελώπισας), ἐγύμνωσας. Quarum posterior fluxit e Lex. rh. ap. Eust. l. c. L. Dind.]

Ἐκμαγεῖον, τὸ, Id quo abstergimus : unde exp. Mantile : ex Polluce, scribente l. 6, [93] : Τὸ δὲ ἐκμαγεῖον, καὶ χειρόμακτρον. [Ubi respicit fort. l. Platonis, quem citat 2, 220, Tim. p. 72, C : Ἡ δ' αὖ τοῦ γείτονος αὐτῷ (jecori) ξύστασις καὶ ἕδρα σπλάγχνου (lienis) γέγονεν ἐξ ἀριστερᾶς χάριν ἐκείνου, τοῦ παρέχειν αὐτὸ λαμπρὸν ἀεὶ καὶ καθαρὸν, οἷον κατόπτρῳ παρεσκευασμένον καὶ ἕτοιμον ἀεὶ παρακείμενον ἐκμαγεῖον. Recte enim Lindanus ap. Hesych. v. Ἐκμαγειωθεὶς, p. 1141, 10 ἐκμ. de mantili capit et ap. Plat. l. c. et ap. Aret. Tard. m. causs. 1, 15, p. 44=51 : Μέλαινα γὰρ αὐτέου ἡ τροφὴ, ὅτιπερ ἐκμαγεῖόν ἐστι αἵματος μέλανος, οὗ τὴν ἀκαθαρσίην ἐοῦσαν οὐ δέχεται οὐδὲ ἐκπονέει νοσέων ὁ σπλήν. Archigenes ap. Galen. vol. 13, p. 397 : (Fomenta) διὰ λιπαρῶν ἐκμαγείων. Ejusd. signif. testes addit Suicer. Thes. vol. 1, p. 1066-7, primum Gloss., Ἐκμαγεῖον, Tergorium (s. Tersorium); tum Chrysost. Hom. 14 in 1 Ad Timoth. p. 306 : Οὐχ οὕτως ἰατρὸς χεῖρας ἐκτείνων καὶ φάρμακον ἐπιτιθεὶς τὴν ἰατρείαν παρέχει, ὡς πένης χεῖρα ἐκτείνων καὶ τὰ παρὰ σοῦ λαμβάνων, ἐκμαγεῖον τῶν σῶν ἐστι κακῶν, Ut pauper manum extendens et abs te data accipiens, abstergit mala tua, peccata tua; denique Suidam : Φωσώνιον, λινοῦν τι ... προσώπου τὸ (τι liber unus et Etym. M. in eod. voc.) ἐκμαγεῖον. Damascium Photii cod. 242, p. 349, 21 : Κρήδεμνον, φωσώνιον, ὁράριον ῥω' (l. ῥωμαϊστὶ vel similiter), προσώπου ἐκμαγεῖον, ἡμιτύβιον, et schol. Aristoph. Pl. 729 : Ἡμιτύβιον, ἀντὶ τοῦ σουδάριον, ῥάκος ἡμιτριβὲς λινοῦν τι, οἷον ἐκμαγεῖον, citat Toup. ad Longin. 32, 5; Apollonium Hist. c. 36 : Τῶν δὲ ἐκμαγείων τῶν ῥυπαινομένων ἡ πλύσις γίγνεται οὐ δι' ὕδατος, ἀλλὰ κληματὶς κάεται, καὶ τότε τὸ ἐκμαγεῖον ἐπιτίθεται, intt. Hesychii l. c.] || Expressum rei alicujus simulacrum, aut impressum, Effigies impressa. [Eust. Od. p. 1857, 15, int. ἀποτύπωμα, σφραγὶς, εἰκὼν, Hesychius ἐκτύπωμα, ὑπόγραμμος, σφραγίς. Plato Leg. 7, p. 800, B : Ἀσφαλέστατον καθάπερ ἐκμαγεῖ' ἅττ' αὐτοῖσι πρῶτον πλάσασθαι τῷ λόγῳ. Λέγω δὲ ἐν μὲν τῶν ἐκμαγείων εἶναι τοιόνδε τι· E : Τὸ δὲ τοσοῦτον ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπανερωτῶ πάλιν τῶν ἐκμαγείων ταῖς ᾠδαῖς εἰ πρῶτον ἐν τοῦθ' ἡμῖν ἀρέσκον κείσθω· 801, D : Τί οὖν, κείσθω νόμος ἡμῶν καὶ τύπος ἐκμαγεῖόν τε τρίτον τοῦτο; Polyæn. 2, 36, p. 212 : Ἔλαθον ἀπομαξάμενοι τὰς βαλανάγρας καὶ τὰ ἐκμαγεῖα τῷ Διοίτᾳ διέπεμψαν. Quos ll. præter alios citavit Hemst. ad Polluc. 9, 130. Metaph. Eunap. p. 98 : Πίνακά τινα καὶ ἐκμαγεῖον εἶναι παντοδαπῶν ἠθῶν. Ad quem v. Boiss. p. 402. Philo vol. 2, p. 153, 1 : Οὗτος ὁ χιτὼν σύμπας ἐστὶν ὑακίνθινος, εἶρος ἐκμαγεῖον, Imago.] Philo De mundo [vol. 2, p. 606, 31] : Ἃ γὰρ εἰσήγαγεν ἑκάστη τῶν αἰσθήσεων, ὥσπερ δακτύλιός τις ἡ σφραγὶς, ἐναπεμάξατο τὸν οἰκεῖον χαρακτῆρα, ἢ τὸ ἐκμαγεῖον φυλάττει παρ' ἑαυτῇ· quæ Bud. ita vertit, Simul enim sensus adventitium quippiam sigillatim importaverit, visum continuo annuli modo aut signi, notam suam imprimit, impressamque effigiem asservat penes sese. [Locus emendatior scriptus exstat in lib. Quod deus sit immutab., vol. 1, p. 279, 4 : ... τὸν οἰκ. χαρακτῆρα. Κηρῷ δὲ ἐοικὼς ὁ νοῦς τὸ ἐκμ. δεξάμενος ἅρμοσε παρ' ἑαυτῷ φυλάττει.] Vide eund. Bud. p. 654, qui alibi affert et ἐκμαγεῖον κήρινον ex Platone [Theæt. p. 191, C : Θὲς δή μοι λόγου ἕνεκα ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἐνὸν κήρ. ἐκμ. ... τῷ μὲν καθαρωτέρου κηροῦ, τῷ δὲ κοπρωδεστέρου καὶ σκληροτέρου, ἐνίοις δὲ ὑγροτέρου ... Δῶρον τοίνυν αὐτὸ φῶμεν εἶναι τῆς τῶν Μουσῶν μητρὸς Μνημοσύνης, καὶ ἐς τοῦτο δ,τι ἂν βουληθῶμεν μνημονεῦσαι ... ἀποτυποῦσθαι, ὥσπερ δακτυλίων σημεῖα ἐνσημαινομένους, et ib. 194, D; 196, A, B : unde duxerunt Themist. Or. 8, p. 105, A; 11, 144, B, et Damascius et Menand. Prot. a Toupio Emend. vol. 1, p. 342 ad gl. Suidæ indidem petitam : Κήρινον ἐκμ., ἡ φαντασία τοῦ νοὸς, indicati. Manifesta autem in ll. Plat. est signif. Receptaculi vel Massæ imprimendarum imaginum capacis, quam Hemst. ad Poll. 9, 130 illustravit exemplis Timæi Locri p. 94, A : Τὰν δ' ὕλαν ἐκμαγεῖον καὶ ματέρα τιθέναν τε καὶ γεννατικὰν εἶμεν τᾶς τρίτας οὐσίας· διεξαμέναν γὰρ τὰ ὁμοιώματα ἐς ἑαυτὰν καὶ οἷον ἀναμαξαμέναν ἀποτελῆν τάδε τὰ γεννάματα· Platonis Tim. p. 50, C : Δέχεταί τε γὰρ (ἡ φύσις) ἀεὶ τὰ πάντα καὶ μορφὴν οὐδεμίαν ποτὲ οὐδενὶ τῶν εἰσιόντων ὁμοίαν εἴληφεν οὐδαμῇ οὐδαμῶς· ἐκμαγεῖον γὰρ φύσει παντὶ κεῖται κινούμενόν τε καὶ διασχηματιζόμενον ὑπὸ τῶν εἰσιόντων· Plutarchi Mor. p. 672, E (add. ibid. 374, F), Themistii Or. 21, p. 244, E, et aliorum, quibus add. Eustath. Opusc. p. 216, 34 : Ἀρετῆς αὐτοὶ (monachi) δοχεῖα, εἰ πρός αὐτὴν εὐθέτως ἀνοίγονται· μύρου θείου ἀγγεῖα, ὅτι μὴ τύχωσι σαπρῶς ἔχειν· ἀποστολικὰ ἐκμαγεῖα, ἡνίκα μὴ ἀφυῶς ἔχουσιν ἐκμάττεσθαι τὰ τοῦ θεοῦ· Flacc. Anth. Pal. 6, 193, 3 : Δαμοίτας ἁλιεὺς ὁ βυσσομέτρης, τὸ πέτρης ἁλιπλῆγος ἐκμαγεῖον, qui cautibus maritimis ita hæserat ut cera adhæret gemmæ. Distinguendus igitur ab HSt. erat l. Plat. ab exx. ante et post commemoratis, ut diversæ ab iis signif.] In VV. LL. e Greg. Naz., Ἐκμ. τοῦ ἀρχετύπου, de Christo. [Ammonius Catena in c. 6 Johannis p. 181 : Ἐκμ. ἐστὶν ὁ υἱὸς καὶ σφραγὶς τῆς τοῦ πατρὸς οὐσίας, Imago atque signaculum substantiæ patris. Cyrill. Al. in Actis Synodi Ephesinæ p. 225 : Τῆς ἐν οὐρανοῖς βασιλείας ἐκμ. ὥσπερ τι καὶ μίμημα (ἡ) ἐπὶ τῆς γῆς... Cit. Suicer. Eust. Opusc. p. 87, 7 : Ἐπεὶ καὶ ἐκεῖνος ἐκμαγεῖον παντὸς ἀγαθοῦ τυπωθείς.

‖ Signif. Sigilli, quam agnoscit Hesych. l. supra cit. interpretatus σφραγίς, ponit Aristot. Metaphys. 1, 6, p. 987, 34 : Τὸ δὲ δυάδα ποιῆσαι τὴν ἰτέραν φύσιν διὰ τὸ τοὺς ἀριθμοὺς ἔχω τῶν πρώτων εὐρῶς ἐξ αὐτῆς γεννᾶσθαι, ὥσπερ ἐκ τινος ἐκμαγείου.]

Ἐκμαγειόω, q. d. Effigio, ab Effigies : ut ἐκμαγειόω est ab ἐκμαγεῖον. Redditur alioqui Exprimo, sicut et ἐκμάττω. Item Effingo. Ab hujus pass. est partic. ἐκμαγειωθείς ap. Hesych. expositum ἐξομοιωθείς. [Codex ἐκμαϊωθείς, ἐξομ. Leg. videtur Ἐκμαχθείς. L. Dind.]

[Ἐκμᾰγεύω, Magicis artibus capio s. decipio. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 1038, A (init. epistolæ Felicis papæ ad Petr. Antioch. p. 58, 22 ed. Grets.) : Ἐπειδὴ δυστυχῶς ἐξεμαγεύθης ἐν ἀσεβείᾳ λόγων. L. Dindorf.]

Ἔκμαγμα, τὸ, Quod abstergitur, s. potius Quod post abstersionem remanet. A Gaza vertitur ficto nomine, Abstergmentum, Theophr. C. Pl. lib. et cap. ult., in ἀπομάγματα τῶν δακτύλων : ubi tamen quidam interpr. Strigmenta, et δακτυλίων, Pastillorum : quum Gaza vertat Abstergmenta digitorum, nimirum legens δακτύλων. Vide et paulo post. ‖ Expressum rei alicujus simulacrum : qua in signif. dicitur potius ἐκμαγεῖον, sed pro hoc ἐκμαγεῖον dixisse Aristoph. ἔκμαγμα docet Eust., locum tamen non afferens [« ibi quidem ; sed p. 1857 affert, Λέων λέων αὖτ' ἔκμαγμα σόν. » HSt. Ms. Vind.] : at Pollux [9, 131] hunc affert e Thesm. [514] et ipse tanquam pro ἐκμαγεῖον, ut opinor, Λέουσι [λέων σοι] γέγονεν αὖτ' ἔκμαγμα σόν. [Αὐτέκμαγμα cod. Rav.] ‖ Ἔκμαγμα, sequendo primam verbi μάσσω s. μάττω signif., pro τὸ συνιστραμμένον φύραμα ap. Hippocr., inquit Galen. [Gloss. p. 462, e libro De sterilib. p. 685, 15 : Ἴριν ὠμὰ τὰ κόψας, καὶ διασήσας χωρὶς κυπείρου ἴσον, καὶ ἔκμαγμα ὅσον μαγίδα οἴνῳ ἀνθοσμίῳ ἡδεῖναι.] Ubi Gorr. interpr. Massa subacta. Addit vero Gal. significare et κροκόμαγμα. At vero in illo Theophr. l. paulo ante allato, ἐκμάγματα δακτυλίων quidam interpr. Magmata et strigmenta pastillorum s. trochiscorum.

[Ἐκμάθησις, εως, ἡ, Disciplina. Heliodor. De chrysopœia in Fabr. B. Gr. vol. 8, p. 120 ed. Harl. v. 22 : Ἐπιστήμην καὶ πρᾶξιν ἐμπειρον δέχου ἐντεγνον ὡς ἔχουσαν εἰσαγωγικὴν τελείαν ἐκμάθησιν εἰς ὁδὸν κλέους. ἃ L. D. ‖ Euseb. Hist. eccl. p. 202, D : Ἐκμαθήσεις καὶ ἀπαγγελίας ἡμέρας ἑκάστης αὐτὸν εἰσπραττόμενος, Scripturæ locos quotidie memoriæ mandare ac recitare illum jubens. Conf. Greg. Thaumat. p. 59, A. Hase.]

Ἐκμᾰθητέον, Ediscendum s. Addiscendum.

Ἐκμαίνω, [Furio, Gl.] Furore percello, In furorem ago, Lympho. Eust. [Il. p. 536, 14] quum dixisset μαίνω non dici nisi in compositione, addit, Ὡς γὰρ ὀχῶ ἄλλον καὶ πορεύω ἄλλον, ὀχοῦμαι δὲ καὶ πορεύομαι ἐγὼ, οὕτω καὶ ἐκμαίνω ἄλλον· ὦ μετοχὴ τὸ, Τέτρωρον ἐκμαίνων ὄχον [Eur. Hipp. 1229]. Item, Ἐξέμηνα γὰρ, active· quum μέμηνα dicatur neutr. [Aret. Tard. m. causs. 1, 6, p. 31=37 : Ἐκμαίνει δὲ καὶ τῶν ἑδεστῶν μετεξέτερα· 1, 1, p. 27=32 : Τὴν ψυχὴν ἐκμαίνει (morbus). Apollodor. 1, 9, 12, 8 : Τὰς ἐν Ἄργει γυναῖκας ἐξέμηνα Διώνυσος· conf. 3, 5, 2, 3. Theocr. 5, 90 : Κήμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας ... ἐκμαίνει. Soph. Tr. 1142 : Τοιῷδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον. Plato Anth. Pal. 7, 99, 6 : Ὦ ἐμὸν ἐκμήνας θυμὸν ἔρωτι Δίων. Cum εἰς anon. ap. Suid. v. Εἰσήγγειλεν : Ὁ Δωὴκ τὸν Ἀχιμελὲχ εἰσήγγειλε παρὰ τῷ Σαοὺλ καὶ εἰς μιαιφονίαν τῶν ἱερέων ἐξέμηνεν. Theodulus ap. Boivin. præf. ad Niceph. Greg. p. 85 ed. Bonn. : Ὁ καὶ πρῶτος ἡμᾶς ... εἰς τοὺς κατὰ σοῦ θορύβους ἐκμήνας. Himer. Or. 1, 11, p. 342 : Ἐκμαίνει κατὰ τῆς Ἀτθίδος πηγῆς τὸν ποταμὸν Ἰλισὸν ὁ γάμος· 6, 6, p. 506 : Ἐφ' ἑαυτὸν ... τὸν καθηγεμόνα ἐξέμηνε. Aristoph. Eccl. 965 : Κύπρι, τί μ' ἐκμαίνεις ἐπὶ ταύτῃ; Antonin. Lib. c. 34, p. 224 : Δεινὸς γὰρ αὐτὴν ἔρως ἐξέμηνεν ἐπὶ τῷ πατρί. Xenoph. Ephes. 1, p. 20 : Τὸν ἐπ' ἀλλήλους ἡμᾶς καλῶς ἐκμήναντα θεόν. Nicol. Dam. p. 453, cit. ab Suida in Μάγνης, ἀνὴρ Σμυρναῖος : Γυναικάς γε μὴν πάσας ἐξέμηνεν, ἵνθα ἐγίνετο ὁ Μάγνης. Lucian. Dial. mer. 1 : Ἐκείνη ἐξέμηνε τὸν ἄνθρωπον. Cum gen. Eur. Bacch. 36 : Πᾶν τὸ θῆλυ σπέρμα Καδμείων, ὅσαι γυναῖκες ἦσαν, ἐξέμηνα δωμάτων. Formam ἐκμᾶναι pro ἐκμῆναι ex Ælian. N. A. 2, 11, notavit Lobeck. ad Phryn. p. 26. Cum ἐγκυμαίνω, ἐκδαίνω, ἐκκυμαίνω confusum v. in illis.]

‖ Ἐκμαίνομαι, Perfuro [Ἐκμαινώς, Furiatus, Gl.], ut Lucret. de vento, ... ita perfurit acri Cum fremitu : simpliciter, Furo, Insanio ; i. q. μαίνομαι, nisi præp. signif. augere videatur. [Aret. Tard. m. causs. 1, 5, p. 30=36 : Κάκιον δὲ ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες ἐκμαίνονται, et sæpius ib. 6, p. 31=37, seq. Appian. Samnit. c. 2 : Τῶν δὲ ἱερῶν οὐκ ἀπαντώντων ἔτι μᾶλλον ἐξεμαίνετο. Lucian. Nigrin. c. 5 : Πιόντες ἰσχυρὸν οὕτω ποτὸν αὐτίκα μάλα ἐξιδιαχεύθησαν καὶ διπλασίως ὑπὸ τοῦ ἀκράτου ἐξεμάνησαν. Dio Cass. 52, 30 : Ὅπως μήτε χρήματα παμπληθῆ εἰκῆ παραπολλύηται μήθ' οἱ ἄνθρωποι κακῶς ἐκμαίνωνται· 59, 29 : Ὡς οὖν πάντα τρόπον ἐξεμαίνετο. Ælian. N. A. 2, 11 : Αὐλῶν ἀκούοντας μὴ ἐκμαίνεσθαι (elephantes). Sic de equis consternandis Eur. Hipp. 1229 : Ταῦρος φόβῳ τέτρωρον ἐκμαίνων ὄχον.] Et ἐκμαίνομαι περί τι, pro Insano amore alicujus rei ducor. [Plut. Mor. p. 267, D :] Ἐκμανῆναι περὶ τὸν υἱὸν, Filium deperisse insano amore. [De delirio ægrorum Hippocr. Epid. 3, p. 1112, A ; 1114, B ; 1117, G : Ἐξεμάνη. Et alibi. Cum dat. Aristæn. Ep. 1, 15 (sec. cod. : conf. Bast. Ep. cr. p. 151) : Ἐπαφροδίτῳ ἐκμανὶς αὐτῇ. Cum accus. Anacreont. ab Schneid. cit. 13, 4 : Οἱ μὲν καλὴν Κυθήρην τὸν ἡμίθηλυν Ἄττιν λέγουσιν ἐκμανῆναι. Cum εἰς Eustath. Opusc. p. 274, 54 : Ἐκμαίνεται εἰς ὁδὸν ὡς ἐπὶ ἀμύνῃ τῇ ὑπὲρ τοῦ βασιλέως· 211, 23 : Τὸν πολὺν Ἀλέξανδρον εἰς θυμὸν ἐκμῆναι Ἀρεϊκόν. Cum πρὸς 247, 80 : Πρὸς πικρίαν ἐκμαίνονται. Nicet. Annal. 4, 7, p. 96, D : Ἡ δὲ παρθένος καταθεμένη τοῦτο (malum) τῷ κάλπῃ ἐκμαίνεται μᾶλλον δὴ πρὸς ἔρωτα. Diversa ab his constructione Herodot. 3, 37 : Ὁ μὲν δὴ τοιαῦτα πολλὰ ἐς Πέρσας τε καὶ τοὺς ξυμμάχους ἐξεμαίνετο. Pausan. 1, 11, 5 : Ἐξεμαίνετο εὐθὺς ἐς τοὺς Ἠπειρώτας. Cum infin. Photius ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 356, 3 : Ὃς καὶ παράκλητον ἑαυτὸν καὶ πνεῦμα ἅγιον ἐξεμάνη ὀνομάσαι. L. Dindorf.]

Ἐκμακαρίζω, Prorsus beatum prædico.

[Ἔκμακτος, ὁ, ἡ, Expressus. Empedocl. ap. Simplic. ad Aristot. Phys. 1, f. 34, b, et Theophr. fr. 1, De sensu et sensib., 16 : Διὸ πλεῖστον ἀπ' ἀλλήλων διέχουσι γένη τε κράσει τε καὶ εἴδεσιν ἐκμακτοῖσιν, Formis effictis.]

[Ἔκμακτρον, τὸ, i. q. ἐκμαγεῖον. Eur. El. 535 : Πῶς δ' ἂν γένοιτ' ἂν ἐν κραταιλέῳ πέδῳ γαίας ποδῶν ἔκμακτρον ;]

[Ἐκμαλαξις. V. Ἐκμαλθαξις.]

Ἐκμαλάττω, Emollio [Gl.], simpl. Mollio. [Plut. ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 189 : Τὰ σώματα ἀνίησιν ἡ ἡδονὴ, καθ' ἡμέραν ἐκμαλάττουσα ταῖς τρυφαῖς. Wakef. V. Suid. in Ἐκμελθακόω cit. L. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 747, A : Τὸν σκληρὸν ... ἀπαλύνων ... καὶ οἷον ἐλαίῳ ἐκμαλάσσων ταῖς παραινέσεσιν. Id. t. 1, p. 201, B : Ἐκμαλάσσοντα· et p. 802, B : Ἐκμαλάξαντος. Joseph. Ant. Jud. 2, 6, § 9 : Εἴ πως ἐκμαλάξειε τὴν ὀργὴν αὐτοῦ καὶ καταπραΰνειε. Proprie Gregor. Nyss. t. 2, p. 769, B : Ἀλλὰ κἂν λίαν ἀντίτυπος ὁ σίδηρος ᾖ, κἂν μὴ ῥᾳδίως διὰ πυρὸς ἐκμαλάσσηται. Hase.]

Ἐκμαλθάκόω, Emollio, Effemino : ἐκμαλθακῶσαι, ἐκμαλάξαι, χαυνῶσαι, Suid. [cum ex. Menandri Prot. p. 100 : Ἄλλα τε πλεῖστα ἐκμαλθακῶσαι οἷά τε ὄντα ἀλαζονείας ἀνάπλεα φρονήματος.]

[Ἐκμάλθαξις, εως, ἡ, Effeminatio. Erotian. Gloss. Hipp. p. 146 : Ἐκθήλυνσις ... Νίκανδρος δὲ ἀντὶ τῆς ἐκμαλθάξεως αὐτὴν τέθεικεν. Cod. Vindob. ap. Weigel. in Schneideri Suppl. Lex. p. 78, a, ἐκμαλάξεως.]

Ἐκμᾰνής, ὁ, ἡ, Furiosus. Exp. ὁ ἐξεστηκώς, ὁ ἐκστατικός. [Pollux 5, 74 : Ὥστε γίγνεσθαι πρὸς αὐτὰ τὰς κύνας ἐκμανεῖς. L. D. Athen. 10, p. 437, E : Ἦν δὲ ὁ Διονύσιος ... πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐκμανής. Suid. in Μένανδρος Ἀθηναῖος : Περὶ γυναῖκας ἐκμανέστατος. Hemst. Permutatum cum ἐμμανὴς Plat. Leg. 2, p. 666, A.]

Ἐκμανθάνω, [μαθήσομαι. Æsch. Prom. 254 : Ἀφ' οὗ γε πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας], Disco, s. potius Perdisco, [Edisco, Gl.] ; videtur enim præp. Græca intendendi vim itidem habere : unde etiam exp. ἀκριβῶς ἐξεπίστασθαι. Plato [Epist. 2, p. 314, B] : Μεγίστη δὲ φυλακὴ, τὸ μὴ γράφειν, ἀλλ' ἐκμανθάνειν. [Leg. 7, p. 811, A : Πολυηκόους τ' ἐν ταῖς ἀναγνώσεσι ποιοῦντας καὶ πολυμαθεῖς, ὅλους ποιητὰς ἐκμανθάνοντας· et mox : Τινὰς

ὅλας ῥήσεις εἰς ταὐτὸ ξυναγαγόντες ἐκμανθάνειν φασὶ δεῖν εἰς μνήμην τιθεμένους. Æschin. p. 73, 1 : Διὰ τοῦτο γὰρ οἶμαι ἡμᾶς παῖδας ὄντας τὰς τῶν ποιητῶν γνώμας ἐκμανθάνειν, ἵν' ἄνδρες ὄντες αὐταῖς χρώμεθα. Quibus ll. omnibus est Memoriter discere, tenere, de qua signif. add. Valcken. Schol. in N. T. vol. 1, p. 206. L. D.] Herodotus : Ἐκμανθάνειν τὴν γλῶσσαν, Discere linguam, Perdiscere. [Dionys. A. R. 1, 52 : Ἤθη καὶ γλῶσσαν τῶν ἐπιχωρίων ἐκμαθών. Lucian. Somn. c. 2 : Εἰ δέ τινα τέχνην τῶν βαναύσων ἐκμάθοιμι.] Soph. [OEd. T. 117 : Ὅτου τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν· 1439 : Τοῦ θεοῦ πρώτιστ' ἔχρῃζον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον.] cum genit. pers., ἐκμανθάνω σοῦ, E te intelligo, cognosco. Eur., ἐκμαθεῖν νόον [σπλάγχνον Med. 220] ἀνδρὸς, itidem pro Cognoscere, Perspicere. [Id. Heracl. 181 : Τίς ἂν δίκην κρίνοιεν ἢ γνοίη λόγον, πρὶν ἂν παρ' ἀμφοῖν μῦθον εὐμάθῃ σαφῆ; Reisk. e vett. edd. reponit ἐκμάθῃ. Seager. Id. Ion. 77 : Τὸ κρανθὲν ὡς ἂν ἐκμάθω· 266 : Τί χρῆμ' ἐρωτᾷς, ὦ ξέν', ἐκμαθεῖν θέλω· Hipp. 567 : Ἐπίσχετ'· αὐδὴν τῶν ἔσωθεν ἐκμάθω· Andr. 715 : Ὡς ἂν ἐκμάθω, εἴ τίς με λύειν τῆσδε κωλύσει χέρας, etc. Æsch. Prom. 706 : Ὡς ἂν τέρματ' ἐκμάθῃς ὁδοῦ, et alibi ipse Sophoclesque. Aristoph. Vesp. 1282 : Μαθόντα παρὰ μηδενὸς, ἀλλ' ἀπὸ σοφῆς φύσεος αὐτόματον ἐκμαθεῖν γλωττοποιεῖν· 1387 : Νὴ τὸν Δί' ἐξέμαθές γε τὴν Ὀλυμπίαν· Eccl. 244 : Ἔπειτ' ἀκούουσ' ἐξέμαθον τῶν ῥητόρων. Herodot. 2, 91 : Ἐκμεμαθηκότα ... τὸ τῆς Χέμμιος οὔνομα· 1, 124 : Τά σε καὶ πάλαι δοκεω πάντα ἐκμεμαθηκέναι. Et alibi. Aret. Tard. m. causs. 1, 6, p. 31=37 : Βραδεῖς μὲν ἐκμαθεῖν. Lucian. Galli c. 18 : Ἐξέμαθον τὰς βίβλους τὰς Ὥρου καὶ Ἴσιδος. Inscr. in statua Dexippi historici ap. Bœckh. vol. 1, p. 439, 15 : Χρονίους πρήξιας ἐξέμαθεν. L. D. Σφόδρ' ἐκμαθεῖν tres codd. Monac. pro σφόδρα μαθεῖν apud Eumath. De Ismen. p. 125 (146). Jacobs. Locutionem ἔργῳ ἐκμαθεῖν, Experiundo cognoscere, habet Dio Cass. 77, 12, et sim. 62, 9. || Exquiro. Xenoph. Cyrop. 1, 6, 40 : Τοὺς πόρους αὐτῶν ἐκμανθάνων καὶ πρὸς οἷα χωρία φεύγοντες αἱροῦνται οἱ λαγῷ. Eur. Iph. T. 667 : Οὐ γὰρ ἄν ποτε δέλτον τ' ἔπεμπε καὶ τάδ' ἐξεμάνθανεν ... Ἄργος εἰ πράσσει καλῶς. Heliodor. 5, 3, p. 209=178 : Ἐπεὶ δὲ μικρὸν ἀνέπνευσε, τὴν αἰτίαν ἐξεμάνθανεν. Æsch. tamen Prom. 817 : Τῶν δ' εἴ τί σοι ψελλόν τε καὶ δυσεύρετον, ἐπαναδίπλαζε καὶ σαφῶς ἐκμάνθανε, vert. est non Exquire, sed Perdisce. L. D.]

[Ἐκμαντεύομαι, Vaticinor. Joseph. Genes. De reb. Cp. 3, p. 33, B : Ἀγαρηνόν τι γύναιον ... ἀναμαθὼν ὁ βασιλεὺς ἐκμαντεύεσθαι. L. Dindorf.]

[Ἐκμᾰνῶς, Furiose. Schol. Jo. Climac. p. 368. Boiss. Athen. 13, p. 603, A : Φιλόπαις δ' ἦν ἐκμ. καὶ Ἀλέξανδρος. Angl. Philo vol. 2, p. 552, 12, de Caligula : Τινὰς ἐκμ. ὀρχηστὰς ὁρῶντα, Insane spectantem. Clem. Al. Pæd. 3, 8, § 44 : Περὶ τὰ παιδικὰ ἐκμ. ἐπτοημένοι. Hase.]

Ἔκμαξις, εως, ἡ, Extersio, Aristot. de Insomn. [c. 2 : Δεῖ δὲ νοῆσαι οἷον τρῖψιν οὖσαν τὴν τοῦ ἀέρος ἁφὴν καὶ ὥσπερ ἔκμαξιν καὶ ἀνάπλυσιν.]

Ἐκμᾰραίνω, Emarcescere facio, Emarcidum reddo, Epigr. [Strato Anth. Pal. 12, 234, 4 : Ταῦτα δ' ὁμῇ φθονέων ἐξεμάρανε χρόνος. Theocr. 3, 30 : Τὸ τηλέφιλον ... ἁπαλῷ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη. Theophr. fr. 3, De igni, 11 : Συναθροισθὲν τῷ μὴ ἀπορρεῖν τὸ θερμὸν ἐκμαραίνει καὶ ξηραίνει τὴν ἀρχήν· 19 : Καὶ γὰρ οὕτως (ἀπορρέον) ἐκμαραίνεται (τὸ πῦρ). Nicet. Chon. ap. Fabric. B. Gr. vol. 4, part. 1, p. 417, a Boiss. cit.]

[Ἐκμαργόω, Insanire facio. Eur. Tro. 992 : Ὃν γ' εἰσιδοῦσα (Helena) ἐξεμαργώθης φρένας.]

Ἐκμαρτῠρέω, Testimonio meo prodo et effero, Palam testificor et in publicum effero. [Æschyl. Eum. 461 : Λουτρὼν ἐξεμαρτύρει φόνον· Ag. 1196 : Ἐκμαρτύρησον προὐμόσας τό μ' εἰδέναι λόγῳ παλαιὰς τῶνδ' ἁμαρτίας δόμων. Dionys. A. R. 7, 33 : Καὶ ἔτι μᾶλλον ἔφη μετὰ πάντων ἐκμαρτυρήσειν (coll. c. 27). Maccab. 2, 3, 36 : Ἐξεμαρτύρει δὲ πᾶσιν ἅπερ ἦν ὑπ' ὄψιν τεθεαμένος ἔργα τοῦ μεγίστου θεοῦ.] Æschin. p. 19 [15, 19] : Εἰς πολλοὺς ἐκμαρτυρῆσαι. Isæus [p. 40, 8 : Ἵνα δὲ τῷ ἐκμαρτυρήσαντι μὴ ἐξείη ὕστερον ἐξάρνῳ γενέσθαι τὴν μαρτυρίαν. Idem medio, Exigo testimonium ab alio, Testandum curo, Antestor, p. 40, 26, quem l. minus recte interpretatur HSt.] : Ἀλλ' ὁ μὲν Ξενοκλῆς πρὸς τοὺς ἐπιτυχόντας δύο τὴν μαρτυρίαν ταύτην ἦν ἐκμαρτυρησάμενος [ἐκμ. τὴν μ. τ.], Testatus est coram duobus oblatis testibus, Bud. || Ἐκμαρτυρέω dicitur etiam de testificatione absentis ab judicio, pro Absens testor, Bud. apud Æschin. p. 32 [30, 33 : Καὶ ὅτι ταῦτ' ἐστὶν ἀληθῆ, λάβε μοι τὰ ψηφίσματα, καὶ τὴν ἐκμαρτυρίαν ἀνάγνωθι τὴν Ἀριστοδήμου, καὶ κάλει πρὸς οὓς ἐξεμαρτύρησεν. Demosthenes p. 929, 24 : Ἐξεμαρτύρησεν Ἀρχάδης. Conf. 934 extr. Ap. eund. 1131, 4 : Καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐπισκήψεως τήν τε μαρτυρίαν καὶ ἐκμαρτυρίαν ἀγωνίζεσθαι ἅμα, ἵν' ἐὰν μὲν ἀναδέχηται ὁ ἐκμαρτυρήσας, ἐκεῖνος ὑπόδικος ᾖ τῶν ψευδομαρτυριῶν, ἐὰν δὲ μὴ ἀναδέχηται, οἱ ἐκμαρτυρήσαντες τὴν ἐκμαρτυρίαν, postremum ἐκμαρτυρήσαντες usurpatur de testibus ἐκμαρτυρίας, ut ap. Suid. s. Etym. M. p. 324, 1 : Ἐκμαρτυρεῖν φασὶ τὸ λέγειν οὐχ ἅπερ αὐτὸς οἶδεν, ἀλλ' ἅπερ ἑτέρων ἤκουσε λεγόντων, et in Lex. rhet. verbis in Ἐκμαρτυρία ponendis, in iisdemque ἐκμαρτυρία de talium testium testimonio. L. D.]

Ἐκμαρτυρία, ἡ, Testimonium absentis, ἡ τοῦ ἀπόντος μαρτυρία, Hesych., quemadmodum et Harpocr. [s. Suid.] ἐκμαρτυρίαν et μαρτυρίαν eo differre scribit, quod ἐκμαρτυρία sit τῶν ἀπόντων, at μαρτυρία, τῶν παρόντων. [Quibus addit Lex. rh. Bekk. An. p. 248, 5 : Καὶ ὁμοίως ἐκμαρτυρίαν λέγουσιν, ὅταν τις τὰ παρὰ τοῦ ἀπόντος εἰρημένα ἐκμαρτυρήσῃ. Etym. M. p. 324, 3 : Ἐκμαρτυρία δὲ γενομένη ἀναγινώσκεται ὅταν τις ἢ τελευτήσῃ ἢ ὑπερόριος γένηται.] Sed et Ammon. [p. 91 v. Μαρτυρία] ἐκμαρτυρίαν esse dicit τῶν ἀποδημούντων, μαρτυρίαν vero τῶν ἐπιδημούντων, citans e Dinarcho : Τῷ νομοθετήσαντι ἐξεῖναι τῶν ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίας παρέσχεσθαι [« παρέχεσθαι » HSt. Ms. Vind.], Testimonia proferre eorum etiam, qui peregre sunt. Ex Eod. [v. Ἐκμαρτυρία, p. 48] : Ἀναγνώσεται δὲ τῶν μὲν ἐπιδημούντων τὰς μαρτυρίας, τῶν δὲ ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίας. Pollux autem [8, 36] esse dicit [μαρτυρίαν quidem, ὅταν τις αὐτὸς ἰδὼν μαρτυρῇ, ἐκμαρτυρίαν vero,] ὅταν τις παρὰ τοῦ ἰδόντος ἀκοῦσαι λέγῃ. Dem. p. 142 [1130] : Τῶν δὲ ἀδυνάτων καὶ ὑπερορίων ἐκμαρτυρίαν γεγραμμένην ἐν τῷ γραμματείῳ. [Et ib. paullo post.] Isæus p. 37 [24 R.] : Καὶ τοῦ Πυθετίδου ἐκμαρτυρίαν ἐπ' ἐκείνῃ τῇ δίκῃ παρέσχον οὗτοι, ἣν Πυθετίδης οὐκ ἀναδέδεκται αὐτοῖς, οὐδὲ ὁμολογεῖ μαρτυρῆσαι, Testationem τῶν ἀσθενούντων ἢ τῶν ἀποδημεῖν μελλόντων. Bud. [V. ll. ejusd. Æschinisque in Ἐκμαρτυρέω cit., ubi schol. : Μαρτυρία ἐστὶν ὅταν τινὲς μαρτυρήσωσι παρόντι τινὶ, ἐκμ. δὲ ὅταν περὶ ἀπόντος τινὸς καὶ ἀποδήμου ὑπάρχοντος λέγωσιν ὅτι μαρτυροῦμεν, ὅτι, ὅτε παρῆν, ἔλεγε τόδε· Καὶ λοιπὸν, εἰ ἐπανελθὼν ἐκεῖνος εἶπεν ὅτι οὐδὲν εἶπον, ἐκρίνοντο οὗτοι συκοφάνται. Ἐκμαρτυρίαν ποιεῖσθαι, i. q. ἐκμαρτυρεῖσθαι, ap. Isæum p. 40, 5, 16, 18. L. Dindorf.]

[Ἐκμαρτύριον, τό.] Ἐκμαρτύρια, τὰ, Testificationes. Bud. e Pand. [Syntagma Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 6, vol. 6, p. 33, D : Ὁ ποιῶν ἐκμαρτύρια πλαστά. Suid. : Ἐκμαρτυρίῳ, διαμαρτυρίῳ. « Οὐκ ὠκνησαν δὲ καὶ δευτέρῳ ἐκμαρτυρίῳ χρήσασθαι. » L. Dindorf.]

[Ἐκμᾰσάομαι, Mando, Commanduco. Philo vol. 1, p. 334, 51 : Ἀνάγκῃ γὰρ τὸν τροφῇ χρώμενον δεῖσθαι μὲν πρῶτον, ἔπειτα δὲ ὄργανα ηὐτρεπίσθαι, δι' ὧν καὶ τὴν εἰσιοῦσαν παραδέξεται καὶ τὴν ἐκμασσηθεῖσαν (scr. ἐκμασηθ.) ἀποπέμψει. Cit. Wakef. Ἐκμασώμεθ' pro ἐμασώμεθ' legebatur ante Schweigh. ap. Ephippum Athen. 14, p. 642, E.]

[Ἐκμάσσομαι. V. Ἐκματέομαι.]

Ἐκμάσσω, seu Ἐκμάττω, Abstergo, [Extergo; Ἐκμαγεὶς, Tersus, Gl.] : ex Aristot. De anim. 9, [40, p. 624, 1], de apibus flores legentibus : Ἐκμάττουσι τοὺς ἐμπροσθίους πόδας εἰς τοὺς μέσους. [Alia structura Plut. Artox. c. 19 : Ἐκμάξαι τῷ ἑτέρῳ μέρει τὸ φάρμακον. Luc. 7, 38 : Ταῖς θριξὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἐξέμασσε καὶ κατεφίλει τοὺς πόδας αὐτοῦ. Conf. ib. 44. Jo. 11, 2; 12, 3. Ib. 13, 5 : Νίπτειν τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν καὶ ἐκμάσσειν τῷ λεντίῳ. Etym. M. p. 371, 44 : Ἡ δὲ Ἀθηνᾶ λαβοῦσα ἔριον ἐξέμαξε τὸ σπέρμα. Hippocr. De affect. p. 526, 33 : Οἷαι λούεσθαι μὴ ξυμφέρει, ἀλείφειν οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ θερμῷ, καὶ ἐκμάσσειν διὰ τρίτης· De int. aff. p. 554, 12 : Οἴνῳ δὲ καὶ ἐλαίῳ χλιήνας ἀλείφειν ἐς κοίτην καὶ ἐκμάσσειν. Quibus ll. Foes. in OEc. p. 116, A, addit duos Andromachi ap. Galen. vol. 13, p. 518 : Ἔκμασσε τῷ δακτύλῳ τοὺς τόπους· et ibid. : Ἀναλαμβάνων τὸ ξηρὸν παράπτου ἐπὶ πολὺ ἐκμάσσων τὰ παρίσθμια καὶ τὴν ὑπερῴαν σὺν τῇ σταφυλῇ. Prov. ap. schol. Ari-

stoph. Pac. 1229 : Τρεῖς εἰσιν ἱκανοὶ πρωκτὸν ἐκμάξαι λίθοι. Aristot. De insomn. c. 2 : Κἂν μὲν κατὸν ᾖ τὸ κάτοπτρον, οὐ ῥᾴδιον ἐκμάξαι τὴν τοιαύτην κηλῖδα. Dionys. A. R. 9, 10 : Τὰ σκεπαστήρια τῶν ὅπλων ἐξέματτον. Artemid. 2, 33 : Ἐκμάσσειν θεῶν ἀγάλματα ἢ καθαίρειν ἢ ἀλείφειν. Photius et Suid. : Ὀμόρξας, ἐκμάξας. C. dat. Soph. El. 446 : Κἀπὶ λουτροῖσιν κάρᾳ κηλῖδας ἐξέμαξεν. Conf. Eur. Herc. F. 1400 : Ἀλλ' αἷμα μὴ σοῖς ἐξομόρξωμαι πέπλοις. — Ἔκμασσε, φείδου μηδέν. || De fascinatione abolenda annotat Ammon. p. 112 : Περιμάξαι καὶ ἐκμάξαι, τὸ τοὺς οἰομένους πεφαρμάχθαι δι' ἐπῳδῶν καὶ καθαρμῶν προσποιεῖσθαι ἀπολύειν. || Medio Rufin. Anth. Pal. 5, 43, 5 : Ἔκμαξαι, μὴ κλαῖε, τέκνον, Abstergere. Tzetz. Hist. 5, 546 : Χειρόμακτρον, τί ὄφασμα τιθέμενον τραπέζαις, ὃ τῶν χειρῶν ἐκμάσσεται τὸν ῥύπον καὶ καθαίρει.] || Ἐκμάσσω, ἐκθλίβω, Exprimo. Galen. [in Gloss. p. 462] ab Hippocr. ἐκμάξαι poni scribit pro ἐκθλῖψαι, loquente de spongia et mercuriali et sambuci foliis. [Exprimi videtur locus De morb. l. 2, p. 466, 28 : Καὶ σπόγγους ἐν ὕδατι θερμῷ βρέχων, ἐκμάσσων χλιαροὺς προστιθέναι πρὸς τὸ ὠόν, Spongias aqua calida maceratas et expressas. Verum neque illic de mercuriali aut sambuci foliis ullus est sermo, ut videatur esse μνημονικὸν ἁμάρτημα Galeni, etc. Foes. l. c. V. Μάσσω.] Ab Eod. poni tradit et pro ἀναπλάσαι, i. e. Formare, s. Fingere [Ex l. De sterilib. p. 682, 55 : Ὥστε δακτύλῳ ἐκμάξαι, τουτέστιν ὡς τὸν κυκλίσκον ἀναπλάσαι. Sed nos in v. Δακτύλιος (quod v.) δακτύλιον Galenum legisse indicavimus, Trochiscum aut pastillum. Sic De nat. mul. p. 587, 24 : Ἀλλ' ὡς ἐκμάσσεσθαι δακτύλιον, Ita ut pastillus effingi possit (sic enim leg. pro δάκτυλον). Foes. l. c.], item pro ἀλλοιῶσαι. Ἐκμάσσω pro Exprimo, in altera Exprimendi signif., s. Imprimo. [Plato Reip. 3, p. 396, D : Δυσχεραίνων αὐτὸν ἐκμάττειν τε καὶ ἐνιστάναι εἰς τοὺς τῶν κακιόνων τύπους. Theophr. fr. 1, De sens., 51 : Τοιαύτην εἶναι τὴν ἐντύπωσιν, οἷον εἰ ἐκμάξειας εἰς σκληρόν.] A cujus pass. Ἐκμάττομαι, affertur Ἐκμεμάχθαι εἰκόνα e Luciano, pro Expressam esse imaginem. [Cratin. ap. Polluc. 9, 131 : Ἐκεῖνος αὐτὸς ἐκμεμαγμένος. Et ap. Poll. ipsum ib. et 130 ἐκμεμάχθαι et ἐκμεμαγμένον. Themist. Or. 34, p. 454, 12 : Καίτοι νῶν (l. καὶ τοίνυν) εἴ τι χρηστὸν τῆς ἐμῆς ἀρχῆς, οὐκ ἐμὸν, ἀλλ' ἐκμέμακται ἐκ τοῦ παραδείγματος. In l. vero Luciani Adv. indoct. c. 21 : Καὶ ὅμως ἐπέπειστο (Pyrrhus Epirota) ἐκμεμάχθαι τὴν εἰκόνα, obtinet signif. non passivi, sed medii, infra explicanda.] Item ἐκμαγῆναι hac in signif. Bud. e Plat. [Theæt. p. 191, D : Καὶ ὃ μὲν ἂν ἐκμαγῇ, μνημονεύειν τε καὶ ἐπίστασθαι, ἕως ἂν ἐνῇ τὸ εἴδωλον αὐτοῦ· ὅταν δὲ ἐξαλειφθῇ ἢ μὴ οἷόν τε γένηται ἐκμαγῆναι, ἐπιλελῆσθαι.] Esse autem crediderim illud ipsum ἐκμαγῆναι quod Hesych. exp. ἐκτυπωθῆναι. [Et quod Suid. s. Zon. p. 668 : Ἐκμαγῆσαι, ἐκτυπῶσαι, si quidem scribendum Ἐκμαγῆναι, ἐκτυπωθῆναι. L. D.] Invenitur vero hæc vox pass. in act. signif. ut ap. Nicandr. Ther. [740] : Γενείην ἐκμάσσεται ἵππου· ubi schol. exp. ἐκτυποῖ, et ἐκφαίνει. Vide et Bud. p. 654. [Vert., Impressam habet, Refert, ut in l. Luciani proxime cit. Sic Eust. Opusc. p. 62, 17 : Ὧ δὴ χαρακτῆρι προσίχοντες ἐκματτόμεθα τὸ τύπωμα καὶ κατ' εἰκόνα τοῦ πρωτοτύπου γινόμεθα· 188, 39 : Ὁ κύριος, οὗπερ τὴν ἀφομοίωσιν ὁ ἐπὶ ναοῦ τούτου ἀσκητὴς ἐκμάττεται· 194, 77 : Διὰ τοιαύτης φέρεται γῆς, ἀφ' ἧς τὸν ὅμοιον ἐκματτομένη χυμὸν ἐναποπλυνόμενον στέγει ἐν ἑαυτῇ· 215, 56 : Προσεχῶς τὰ ἐκεῖθεν ἐκμάττονται ἀγαθά· 216, 35 : Ἡνίκα μὴ ἀφυῶς ἔχουσιν ἐκμάττεσθαι τὰ τοῦ θεοῦ. Eunap. p. 8 : Φιλοσοφίας πᾶν εἶδος ἐκματτόμενος. Lycophr. 138 : Ἄρκτου τιθήνης ἐκμεμαγμένος τρόπους. Schol. ἐκμιμούμενος, ut id. in 713 : (Κούρας) οἷμας μελῳδοῦ μητρὸς ἐκμεμαγμένας. Plut. Cic. c. 41 : Τοιοῦτόν φασιν ἐνύπνιον ἰδόντα τὸν Κικέρωνα τὴν μὲν ἰδίαν τοῦ παιδὸς ἐκμεμάχθαι καὶ κατέχειν ἐναργῶς. Philostr. Imag. 1, 12, p. 783, 8 : Ἐκμέμακται γὰρ ἡ γραφὴ καὶ τὰ ὄντα καὶ τὰ γινόμενα καὶ ὡς ἂν γένοιτο ἕνια. Dionys. De adm. vi Dem. c. 13, p. 994, 5 : Τὸν Λυσιακὸν χαρακτῆρα ἐκμέμακται εἰς ὄνυχα· De comp. verb. c. 25 init. p. 189, 8 : Ἄρξομαι δὲ πρῶτον ἀπὸ τῆς ψιλῆς λέξεως, ἵνα τῶν ἀνδρῶν προχειρισάμενος, ὃν ἐν τοῖς μάλιστα οἶμαι τὴν ποιητικὴν ἐκμιμάχθαι. Aliter Leon. Tar. Anth. Plan. 4, 182, 4 : Οὐ γραπτὸν ἀλλ' ἔμψυχον ἐξέμαξατο (Venerem Apelles), Expressit. Theocr. 17, 121 : Μοῦνος δὲ πρωτίστων τοκέων ἔτι θερμὰ κονίῃ στειβόμενος καθύπερθε ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη. Alciphro 3, 64 : Ὁ δὲ παῖς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἐξεμάξατο τὸν διδάσκαλον. Eust. Opusc. p. 89, 4 : Ὡσεὶ καὶ λόγους ἐκείνων καὶ ἔργα πρὸς μίμησιν ἐξεμάττετο. Mœris p. 291 : Ὀμόρξασθαι, ἐξομόρξασθαι, Ἀττικοὶ, ἐκμάξασθαι, Ἕλληνες. Moschop. Περὶ σχ. p. 184 : Ὀμόρξασθαι, ἐξομόρξασθαι τὸ ἐκμάξασθαι. Conf. Zonar. p. 1451. Nisi gll. hæ referendæ sunt ad signif. Abstergendi, non Exprimendi. || Perf. act. forma quæ est ap. Dionys. De admir. vi Dem. c. 4, p. 963, 10 : Τὴν ἐπίθετον καὶ κατεσκευασμένην φράσιν, τῶν περὶ Γοργίαν ἐκμέμακεν, pro ἐκμέμαχεν æque vitiosa est ac verbi φυλάσσειν forma πεφύλακα in Argum. Eurip. Medeæ et alibi. Sap. Sir. 12, 11 : Καὶ ἴσῃ αὐτῷ ὡς ἐκμεμαχὼς ἴσοπτρον. L. Dindorf.]

[Ἐκμαστεύω, Investigo, Exquiro. Æsch. Eum. 247 : Τετραυματισμένον γὰρ ὡς κύων νέβρον πρὸς αἷμα καὶ στάλαγμὸν ἐκμαστεύομεν. Schneid. Philo Bybl. ap. Euseb. Præp. ev. p. 31, D, de Sanchuniathone : Πολὺ φροντιστικῶς ἐξεμάστευσε τὰ Ταύτου. Hase.]

[Ἐκμαστῑγόω, Flagello. Hesych. : Ἐκδέψηται, ἐκμαστιγώσηται.]

[Ἐκματιάζω, Inaniter laboro. Gregor. Nyss. t. 1, p. 381, C : Ἐν οἷς νῦν αἱ νηπιώδεις ψυχαὶ τοῖς ἀνυποστάτοις ἐκματαιάζουσαι. Hase.]

[Ἐκμᾰταιόω.] Ἐκματαιοῦσθαι, Vanum fieri, VV. LL.

[Ἐκμᾰτίομαι, Exquiro.] Ἐκματίεσθαι Galen. [Gloss. p. 462] ap. Hippocr. exp. ἀναζητεῖν. [V. Εἰσμάσσομαι. Huc referri licet aor. ap. Hom. H. Merc. 511 : Αὐτὸς δ' αὖθ' ἑτέρης σοφίης ἐκμάσσατο τέχνην, quem perperam Eust. Il. p. 1117 extr. et Ruhnk. Ep. cr. ad Valck. p. 49 confundunt cum verbi μάττω aoristo ἐμαξάμην. Buttmannus autem Gr. vol. 2, p. 186 unum hujus aor. thema agnoscens μαίομαι refellitur tum glossa Galeni in fronte posita tum exx. de præs. μάσσομαι s. μάττομαι vel ματίομαι allatis in Εἰσμάσσομαι. L. D.]

[Ἐκμεγαλύνω, Exaggero, Amplifico. Theophyl. Bulg. Ep. 17, vol. 3, p. 578, B : Οἳ καὶ τοὺς κώνωπας καμήλους ἐκμεγαλύνουσιν, Culices exaggerando camelos faciunt. ἄῦ L. Dindorf.]

Ἐκμεθύσκω, i. q. simplex μεθύσκω, sed minus usitatum. Apud Theophr. ἐκμεθύσκειν pro Implere humore et obruere : C. Pl. 5, [15, 3] : Ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ἐνίοτε τῷ πλήθει διαφθείρει, σῆπον τὰς ῥίζας καὶ λίαν ἐκμεθύσκον. [Philodem. Anth. Pal. 5, 4, 2 : Τὸν σιγῶντα, Φιλαινί, συνίστορα τῶν ἁλαλήτων λύχνον ἁλιπηρῆς ἐκμεθύσασα δρόσου ἔξιθι. Med. proprie Inebrior, Tzetz. Exeg. Il. p. 35, 18 : Ὡς κρατῆρας ἱστᾶν καὶ παιᾶνας ᾄδειν καὶ ἐκμεθύσκεσθαι. L. Dindorf.]

[Ἐκμέθυσμα, τὸ, Inebriatio. Greg. Naz. vol. 2, p. 239, A : Ψυκτῆρας, ἐκμεθύσματα.]

[Ἐκμειλιξις, εως, ἡ, Placatio. Georg. Pachym. Mich. Pal. 4, p. 226, A : Τὴν ἐκείνου ἐκμείλιξιν.]

Ἐκμειλίσσω, [s. Ἐκμειλίττω], Demulceo, Mitigo, Placo. [Mitifico, Gl.] Suid. pass. Ἐκμειλίσσεσθαι exp. καταπραΰνειν : itidemque Hesych. qui et ἐκμειλιχθεὶς affert pro ἐξημερωθείς. Ἐκμειλίσσομαι, itidem Demulceo, Delinio, etc., ἐκμειλίξασθαι pro Demulcere, e Basil. affert Bud. At in VV. LL. ἐκμειλίσσομαι redditur tantum verbo Mitigo. [Dio Cass. 79, 19 : Μόλις αὐτοὺς ἐκμειλίξασθαι. Appian. Civ. 1, 97 : Παρασκώπτοντες ἢ ἐκμειλισσόμενοι τὸν ἄνδρα. Tzetz. Hist. 4, 661 : Πάντας ἐκμειλισσόμενος καὶ σαίνων τοὺς ἀνθρώπους. Eust. Opusc. p. 4, 87 : Ἐκμειλίξασθαι τὸν παρηνότα ἐχθρόν· 221, 83 : Ἐπάνεισιν εἰς τὰ πρώην καὶ ἐκμειλίσσεται αὐτά· 269, 48 : Τοὺς πολεμίους πρὸς ἑαυτοῦ ποιησάμενος ἐκμειλίξαιτο· 289, 36 : Ἐκμειλίξεται τὸν ἄγριον. Suid. : Ἐκθύσασθαι, τὸ ἐξιλιώσασθαι καὶ ἐκμειλίξασθαι.]

[Ἐκμειόω, Comminuo, Deleo. Constant. Cærim. p. 36, B : Ὁ γλωττομόρφοις θεὸς πυρσοφαίαις τὰς τῶν ἐθνῶν ἐκμειώσας ἀθείας, ὧν ὑμῶν, ἀνδρειότατοι δεσπόται, ἐκπολεμῆσαι ἐπαγγέλλεται καὶ ἐκμειῶσαι τὰς τῶν ἐθνῶν ἀθείας. L. D. Epist. episc. Afric. in Conc. Lateran. t. 3, col. 744, 29 : Ἀνάθεμα κατὰ πάντων τῶν ἀφαιρούντων ἢ ἐκμειούντων ἢ ὑπαλλασσόντων. Hase.]

[Ἐκμείρομαι, Sortior. Unde] Ἐξίμμορα, poetice, pro ἐκμόρα, ab ἐκμείρομαι. Hom. [Od. E, 335 : Ἣ (Leucothea), πρὶν μὲν ἦν βροτὸς αὐδήεσσα, νῦν δ' ἅλὸς ἐν πελάγεσσι θεῶν] ἐξίμμορε τιμῆς, pro μοῖραν ἔλαχε

τιμῆς, Partem honoris nactus est s. sortitus. [Immo simpliciter Honorem sortita est. Hesych.: Ἐξέμμορεν, ἔλαχεν.]

[Ἐκμελαίνω, Nigrum reddo. Pass. Clem. Al. Protrept. 4, § 51, de idolis: Καπνοῦ, ᾧ δὴ τιμώμενοι καὶ τυφόμενοι ἐκμελαίνονται, Nigrescunt. Hase.]

[Ἐκμέλεια, ἡ, Dissonantia. Dionys. De comp. verb. p. 56, 1 R.: Αὐλητὴν ἀπὸ τῆς ἄκρας ἕξεως χρώμενον τοῖς ὀργάνοις τὸ αὐτὸ τοῦτο (quod citharista, qui una chorda oberrans canticum corruperat) παθόντα, ὅτι ἢ σομφὸν ἐμπνεύσας ἢ μὴ πιέσας τὸ στόμα θρυλιγμὸν ἢ τὴν καλουμένην ἐκμέλειαν ηὔλησε. Ubi ed. Ald. male ἐμμέλειαν. ‖ Negligentia, Temeritas. Zosimus 1, 23, 1: Τῶν δὲ πραγμάτων διὰ τὴν Φιλίππου περὶ πάντα ἐκμέλειαν ταραχῆς πληρωθέντων· 4, 50: Ἐπειδὴ πάσης ἦν ἀπηλλαγμένος φροντίδος, ταῖς αὐτῷ φύσει προσούσαις ἐκμελείαις ἐδούλευε.]

Ἐκμελετάω, Meditor, Exerceo. Lucian. [Gymn. c. 14]: Πολιτείαν τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσαιμι. Plato de exercente discipulum, in Hipp. maj. [p. 287, A]: Ἵνα ὅτι μάλιστά με ἐκμελετήσῃς. [Antiphon. p. 121, 41: Οὔτε γὰρ ἀπειρημένον, ἀλλὰ προστεταγμένον ἐξεμελέτα. Themist. Or. 10, p. 133, A: Ὥστε μοι τότε μάλιστα ἔργον ἦν τοὺς ὑπὲρ φιλανθρωπίας λόγους ἐκμελετᾶν· 20, p. 238, B: Ὅστις τοὺς λόγους αὐτοὺς τῶν φιλοσόφων ἀναλαβὼν καὶ ἱκανῶς ἐκμελετήσας μὴ θέλοι ἔργῳ αὐτοὺς ἐκβεβαιοῦσθαι· 21, p. 251, A: Ἐκμελετᾶν διὰ βίου συγκοπάς τε ὀνομάτων καὶ ἀποθλίψεις. Crinag. Anth. Pal. 9, 562, 3: Αἰεὶ δ' ἐκμελετῶν ἀσπάσμασι Καίσαρα κλεινὸν, de psittaco nomen Cæsaris iterante. Phot. cod. 141, p. 98, 10: Καὶ τῷ πιθανῷ δὲ ἐπὶ τοσοῦτον ἧκεν ἀποκεχρημένος (Basilius M.) ὡς εἴ τις πολιτικοῦ λόγου τοὺς αὐτοῦ λόγους παράδειγμα ἑαυτῷ θείη, ἔπειτα τούτους ἐκμελετῴη, οὐδενὸς αὐτὸν ἑτέρου δεήσεσθαι οἶμαι.] E Plut. autem affertur cum infin. [Galbæ c. 14]: Ἐκμεμελετήκει τὸ λόγον πρὸς τοὺς στρατιώτας εἰπεῖν, pro Meditatus fuerat habere orationem ad milites. [Sic Dio Cass. 43, 4: Ἵνα οἱ ἵπποι πρός τε τὴν ὄψιν καὶ πρὸς τὴν φωνὴν αὐτῶν ἐκμελετήσωσιν οὐδὲν ἔτι τοὺς τῶν πολεμίων φοβεῖσθαι.]

Ἐκμελὴς, ὁ, ἡ, Qui est extra modulationem, Modulationi repugnans. Bud. exp. Absonus, Inconcinnus [Gl.], Discrepans. Aristid. [vol. 1, p. 197]: Εὐχὴν οὐκ ἄμουσον, οὐδ' ἐκμελῆ. Item ἐκμελὲς, τὸ παρὰ μέλος γεγονός. [Fort. e Plut. Demetr. c. 1: Ἁρμονικῇ τὸ ἐκμελὲς ὅπως ἔχει σκοπεῖν συμβέβηκε· Mor. p. 1135, A: Δῆλον δ' ὅτι καὶ ψεῦδος καὶ ἐκμελὲς θήσει ὁ τοιοῦτο τιθείς. Et ib. paullo post. Pollux 2, 117: Φωνὴν ... ἐκμελῆ, ἀμελῆ, ἀνάγωγον.] In VV. LL. ἐκμελὲς ὄνομα, Quod carmina respuunt. Item, Dissolutus, Socors, Iners, Synes. Bud. p. 725. [Pseudoxenoph. Ep. 2, 4: Γνώμῃ ... ἐκμελεῖ καὶ ἀπαιδεύτῳ. Plut. Lysand. c. 23: Γενέσθαι μὲν οὖν ἴσως ἔδει τινὰ τῆς ἐκμελοῦς ταύτης φιλοτιμίας ἐπαφὴν, Immoderatæ ambitionis. Clem. Al. Pæd. 2, 5, p. 167. Philostr. jun. Imag. c. 6, p. 872, 16: Καὶ νῦν μὲν θηρία θέλγεις καὶ δένδρα, Θρᾴτταις δὲ γυναιξὶν ἐκμελὴς δόξεις. Ubi Æliano N. A. 2, 11 ἤχους ἐκμελεῖς restituit Jacobsius pro ἐμμ. Phalaris Ep. 21: Περὶ δὲ ἐμοῦ καὶ τῶν ἐμῶν ... μήθ' ὡς κακός τις ἐγενόμην μήθ' ὡς ἀγαθὸς ἐπιμνησθῇς· ἐκμελὲς γάρ ἐστί μου τοὔνομα διὰ τὰς τύχας· 143: Τοὐμὸν ὄνομα δι' οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἐκμελὲς ἢ ὅτι νόμοις οὐ πείθομαι, ubi Invisum interpretatur int. Zosimus 1, 6, 6: Περὶ ὧν (Neronis ejusque successorum) ἔκρινα μηδὲν παντάπασι διελθεῖν, ὡς ἂν μηδὲ ἐπ' ἐκμελέσι καὶ ἀλλοκότοις πράξεσιν αὐτῶν καταλείποιτο μνήμη, Dissolutis et monstrosis facinoribus. De utraque signif. paullo confusius Suid.: Ἐκμελὲς, ἠμελημένον. « Ὁ δὲ δὴ Βῶνος, οὐκ ἐς τὸ ἐκμελὲς αὐτῷ οὐδ' ἐς τὸ ῥᾳθυμότερον ἐτράπη ὁ νοῦς ... Καὶ τἄλλα πάθη κατὰ τὴν ἐκμελῆ λύραν ἐθεραπεύετο », φησὶν Εὐνάπιος. Ἐκμελὴς οὖν ἢ κακόηχος. « Ὅτι καὶ Θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς ἐκμελὴς ἦν καὶ πάσῃ ῥᾳθυμίᾳ ἐκκείμενος. » Hesych.: Ἐκμελὴς, ἀνάρμοστος, ἄτακτος, ἄρυθμος.]

[Ἐκμελίζω, Membratim concido, trunco. Maccab. 4, 10, 5 et 8.]

Ἐκμελίτης, in VV. LL. ex Aristoph. Ran. [501] affertur pro Mastigia, Verbero: sed perperam, errore nato e male intellectis verbis Hesychii. Is enim tradit Aristoph. in Ranis ἐκ Μελίτης μαστιγίας dixisse ὑπηλλαγμένως pro ἐκ Μελίτης Ἡρακλῆς, quoniam sc. Xanthias Herculis habitum gerebat, Hercules autem in Melita vocabatur Ἀλεξίκακος. Sed afferam ipsius Comici verba, ut res clarior fiat. Apud eum igitur Xanthiæ servo, cui Bacchus Herculis gestare habitum concesserat, dicenti, Καὶ βλέψον εἰς τὸν Ἡρακλειοξανθίαν, Εἰ δειλὸς ἔσομαι, καὶ κατά σε τὸ λῆμ' ἔχων, respondet Bacchus herus, Μὰ Δί', ἀλλ' ἀληθῶς οὐκ Μελίτης μαστιγίας· usurpans hanc vocem μαστιγίου, quod Xanthias esset servus et verbero: quum dicere deberet Ἡρακλῆς, quia Herculeo habitu indutus erat. Qua de re vide ibi et schol.

Ἔκμελος, ὁ, Hesychio ἀδύναμος, Viribus carens, Invalidus. [Fort. ἐκμελής.]

[Ἐκμελῶς. Pollux 4, 57, capite περὶ ὀργάνων μουσικῶν καὶ μουσικῆς καὶ τῶν περὶ αὐτὰ, ponit ἐκμελῶς, ἀμελῶς, πλημμελῶς, ut proprie esse videatur Inconcinne. ‖ Negligenter, Temere. Jo. Antioch. p. 834: Βαρυνομένων δὲ πάντων ἐπὶ τῇ πικρᾷ τυραννίδι, συναναμιχθείσῃ νεότητι καὶ πάντα ἐκμ. καὶ δίχα λογισμοῦ πραττούσῃ. Zosimus 1, 8, 4: Τρέπεται τοίνυν (Severus) ἐπὶ τὴν τῶν ἐκμ. πεπραγμένων διόρθωσιν. Maccab. 4, 11, 18.]

[Ἐκμερίζομαι scriptura vitiosa in Carm. Sib. p. 290.]

[Ἐκμεστόω, Impleo. Cyrill. Cat. in Psalm. t. 1, p. 638, 49: Δαιμονιώδους ὠμότητος ἐκμεστωμένην (l. ἐκμεμεστωμένην) ἔχοντες τὴν καρδίαν. Hase.]

[Ἐκμεταιωρέομαι, Extollor, Sublimis feror. Hesych.: Ἐκμεταιωροῦνται, μετεωρίζονται.]

[Ἐκμεταλλεύω, Metalla effodio. Strabo 14, p. 680: Ἐκμεταλλευόμενα ἐχούσης (urbis) τὰ χωρία, quod vertitur, Ubi metalla effoderentur. Sed in epit. l. 14 est ἐκμεμεταλλευμένα, Loca metalli fodinis olim effossa. L. D. Cat. in Psalm. t. 1, p. 292, 4: Οἱ δὲ ἐκμεταλλευομένων πάντων, οἵου χρυσίου καὶ ἀργυρίου ... οἷς εἰς κόρον οὐ μόνον αὐτοὶ κατεχρήσαντο Hase.]

[Ἐκμέταλλος, ὁ, ἡ, Effossus e metalli fodinis. Schol. Nicand. Al. 518: Ἅλα πηκτὸν, τὸν ὀρυκτὸν, τὸν ἐκμέταλλον. Wakef.]

Ἐκμετρέω, Emetior, Dimensione exquiro, Dimetior, [Mensuro, Gl.], Pollux [4, 166, 167. Diogen. Laert. 1, 27: Ὁ δὲ Ἱερώνυμος καὶ ἐκμετρῆσαί φησιν αὐτὸν τὰς πυραμίδας. Pass. Eurip. fr. Thes. apud Athen. 10, p. 454, B: Κύκλος τις ὡς τόρνοισιν ἐκμετρούμενος, Velut torno dimensus et circinatus, de litera Θ. Manetho 4, 2: Οὐρανίων ἄστρων ἀτραπούς, πλάστιγγας ἀνάγκης, ᾗσιν ἐφημερίων μερόπων γένος ἐκμεμέτρηται· 625: Ταῦτά τοι οὐρανίων ἄστρων στοιχεῖα τέτυκται, οἷς ὁ πάλαι καὶ ὁ νῦν καὶ ἐπὼν χρόνος ἐκμεμέτρηται ἐν μέτροις ἀγνῶσι. Hoseæ 1, 10: Ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης, ἣ οὐκ ἐκμετρηθήσεται οὐδὲ ἐξαριθμηθήσεται. Joseph. Hypomnest. 5, c. 111, p. 241: Πρὸ δὲ τῆς σκηνῆς ἵδρυτο βωμὸς χάλκεος ὑπόξυλος, κατὰ πλευρὰν ἑκάστην ε' πήχεις ἐκμετρημένος (ἐκμεμετρ.), Mensuram quinque cubitorum habens.] Et Ἐκμετρέομαι pro eod. [sed ut sit Mihi emetior. Xen. Cyr. 6, 4, 2: Ἐκμετρησαμένη τὰ ἐκείνου ὅπλα.] Polyb. 5, p. 103 [c. 98, 2]: Μηδεμίαν πρόνοιαν ποιησάμενοι, μηδ' ἐκμετρησάμενοι τείχη, κρημνοὺς, ἕτερα τῶν τοιούτων, δι' ὧν ἐπιβάλλονται ποιεῖσθαι τὴν εἴσοδον, αὐτόθεν ἀσκέπτως παραγίνονται πόλιν καταληψόμενοι. [Soph. OEd. T. 795: Τὴν Κορινθίαν ἄστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα, schol. explicat δι' ἄστρων μετρούμενος, ἤγουν μακρόθεν βλέπων καὶ δι' ἄστρων συμβάλλων αὐτήν.] At ex Euripide ἐκμετρῆσαι στόλον, pro Classem trajicere. Iter emetiri dicunt Lat., ut et in Μετρεῖν annoto. [Locus est Iph. A. 816: Ποῖον χρόνον ἔτ' ἐκμετρῆσαι χρὴ πρὸς Ἴλιον στόλον; Ubi jungenda ποῖον χρόνον ἐκμετρῆσαι, Quamdiu morari. Iambi subjecti Heliodori Æthiop. p. 447 Cor.: Μακρὸν πλανητὸν ἐκμετρήσασα χρόνον. Deuteron. 21, 2: Ἐὰν δ' εὑρεθῇ τραυματίας ἐν τῇ γῇ, ᾗ κύριος ὁ θεός σου δίδωσί σοι κληρονομῆσαι, πεπτωκὼς ἐν τῷ πεδίῳ, καὶ οὐκ οἴδασι τὸν πατάξαντα, ἐξελεύσεται ἡ γερουσία σου καὶ οἱ κριταί σου καὶ ἐκμετρήσουσιν ἐπὶ τὰς πόλεις τὰς κύκλῳ τοῦ τραυματίου. Eust. Opusc. p. 316, 30: Τὴν τοῦ ἄστρου θέσιν, ὃ παραμείβων ὁ ἥλιος τὸν Ἰαννουάριον ἐκμετρεῖ, Sideris quod mensis Januarii spatio sol transit. Theodorus Prodr. in *Notices* vol. 8, p. 177, 2: Καὶ πάντα τὸν χοῦν ἐκμετρήσω καὶ βλέψω. Hesych.: Ἐξεμέτρει, ἐπὶ ἅλωνος ἐμέτρει. Tzetz. Hist. 3, 800: Πάντες αὐτοχειρίᾳ τὸν βίον ἐξεμέτρησαν αὐτῶν, Vitam terminarunt. L. D. Ὅσον χρόνου μᾶκος ἐκμεμετρήκαμεν, Lysis ap. Iamblich. V. Pyth. c. 17, p. 76 (63). Hemst.]

[Ἐκμέτρησις, εως, ἡ, Dimensio. Polyb. 5, 98, 10 : Ὁ δὲ τρόπος τῆς ἐκμετρήσεως τῶν τοιούτων (v. c. mœnium, rupium) εὐχερὴς καὶ ἀδιάπτωτος.]

Ἔκμετρος, ὁ, ἡ, Mensuram et modum excedens. Lucian. [Pro imag. c. 18] : Ἔκμετρα καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα, Modulum pedemque excedentia. [Soph. fr. Creus. ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 61 : Οὔτε γὰρ γάμον, ὦ φίλαι, οὔτ' ἂν ὄλβον ἔκμετρον ἔνδον εὐξαίμαν ἔχειν. Manetho 4, 464 : Ἔκμετρα γυῖα πὰρ φύσιν ἡμερίην δεικνὺς μερόπεσσιν ἀθρῆσαι. Exc. Phryn. Bekk. An. p. 38, 27 : Ἔκμ. πλοῦτος καὶ ἔκμ. χρυσὸς, ἐπὶ τοῦ ὑπερβάλλοντος πλήθει χρυσοῦ. Καὶ ἔκμ. καρπὸς ὁ εἰς μέτρον ὑπὸ πλήθους μὴ ἀφικνούμενος. Καὶ ἔκμ. ὄχλος. Pollux 1, 111 : Λάβρου ὄντος τοῦ πνεύματος, ἀμέτρου, ἐκμέτρου. Id. 6, 124 : Ὁ δὲ ὀργίλος λέγοιτο ἂν ... ἄμετρος ὀργὴν, τραχὺς ὀργὴν, ἔκμετρος· 9, 21 : Εἰ δὲ ψέγεις τὴν μείζω πόλιν, ἔκμετρον, ὑπέρμετρον. Id. cum ἄμετρον memorat 4, 166.]

Ἐκμέτρως, Modum excedendo, πέρα τοῦ ἱκανοῦ, Bud. [Pollux 5, 167 : Τὸ δὲ ἀμέτρως λέγειν, εἰ μὲν κατὰ τὸ πλέον ἐκμέτρως καὶ ὑπερμέτρως.]

[Ἐκμηκίζω, i. q. ἐκμηκύνω. Nicet. Is. Ang. p. 356, D : Ἐς τὸ λεγόμενον Πέραμα ἐξεμηκίσθη (incendium)· Alex. Duc. p. 365, C : Τὸν χῶρον, ὃς ἐκ τῆς τοῦ Εὐεργέτου μονῆς ἐς τὰ ἐν Βλαχέρναις ἀνάκτορα γραμμικῶς ἐκμηκίζεται.]

Ἐκμηκύνω, Elongo, i. e. In longum extendo s. protraho. [Dionys. A. R. 6, 83 : Ὥστε περὶ μὲν τῶν δικαίων οὐδὲν ἂν οἰόμεθα δεῖν εἰς μακρὸν ἐκμηκύνειν χρόνον. Schæf. Id. Jud. de Isocr. c. 10, p. 555, 9 R. : Δεδοικὼς μὴ πέρα τοῦ δέοντος ὁ λόγος ἐκμηκυνθῇ μοι. Hemst. Id. A. R. 1, 56 : Παισὶ δὲ αὐτοῦ καὶ ἐγγόνοις ἔσεσθαι ἀρχὴν μεγίστην, καὶ ἐπὶ πλεῖστον χρόνον ἐκμηκυνομένην ὑπάρξειν, Propagandam. Id. ib. 4, 13 : Οὕτω συνύφανται τῷ ἄστει ἡ χώρα καὶ εἰς ἄπειρον ἐκμηκυνομένης πόλεως ὑπόληψιν τοῖς θεωμένοις παρέχεται, Protensæ vel Porrectæ. ῡ L. Dindorf.]

Ἐκμηνίω, Ira excandesco, Indignor, Hesych. [Ἐκμηνίων, ὀργιζόμενος. ῑ]

Ἕκμηνος, ὁ, ἡ, Qui sex mensium est, i. q. ἑξάμηνος paulo post. [Soph. OEd. T. 1137 : Τρεῖς ὅλους ἐξ ἦρος εἰς ἀρκτοῦρον ἑκμήνους χρόνους, ubi libri ἐμμήνους vel ἐκμήνους. Aristot. H. A. 5, 33 : Λέγεται γὰρ ἕκμηνος εἶναι βίος σαύρας· 6, 4 : Καὶ γὰρ ἕκμηνος ὀχεύει καὶ ὀχεύεται (columba). Dio Cass. 55, 31 : Σὺν τροφῇ ἑκμήνῳ. Quem l. citari ab Suida v. Ἑκμήνου nec Suidæ nec Dionis editoribus animadversum est. Eustath. Il. p. 451, 1 : Οὕτω που καὶ χρόνος ἑξάμηνος ἕκμηνος λέγεται.] Et Ἕκμηνος, ἡ, Semestre spatium. Polyb. [6, 34, 3] : Κατὰ δύο γὰρ σφᾶς αὐτοὺς διελόντες, ἀνὰ μέρος τῆς ἑκμήνου τὴν δίμηνον ἄρχουσι. Bud. [27, 6, 2 : Στρατοκλέους πρυτανεύοντος τὴν δευτέραν ἕκμηνον. Plato Leg. 11, p. 916, B : Ὁ πριάμενος ἐντὸς ἑκμήνου ἀναγέτω. Ubi olim ἑξαμήνου. Masc. Dio Cass. 59, 6 : Ἐπειδὴ ἐκεῖνοι τὸν ἕκμηνον, ἐς ὃν ἀπεδεδείχατο, διῆρξαν. Incerto genere id. fr. 165, p. 70, 40 : Μεθ' ἕκμηνον, et 42, 20 : Δικτάτωρ οὐκ ἐς ἕκμηνον.] Vide et Suid. [Qui, Ἑκμήνου, τῶν ἓξ μηνῶν. « Τῆς δ' ἐπιφερομένης ἑκμήνου παρείλετο. »]

Ἐκμηνύω, Enuntio, Indico : ut aliquis hosti dicitur ἐκμηνύσαι quidpiam. [Plut. Pelop. c. 9 : Τὴν πρᾶξιν ἐκμεμηνῦσθαι. Pollux 5, 154 : Διαμηνύων τὴν φωνὴν, ἐκμηνύων, διαγγέλλων. ῡ]

Ἐκμηρύομαι, Evolvo vel Explico. Suid. [s. Zonar. p. 668] ἐκμηρυσάμενος exp. ἐξελκύσας, ἐπεκτείνας, addens, esse metaphoram ἀπὸ τῶν μηρυμάτων, hocque ex. afferens : Ὁ δὲ, ἐκμηρυσάμενος τὴν δύναμιν ἐκ τῶν δυσχωριῶν, κατεστρατοπέδευσε [Polyb. fr. gr. 45]. Et hoc, Ἐκμηρυσάμενος τῷ πλῷ τὸν ποταμὸν, pro διαπλεύσας, Emensus. Item et hoc [Polybii 2, 51, 2], Δυσχερῶς ἐκμηρυομένους καὶ μακρῶς τὰς δυσχωρίας· quod exp. ἀναλεγομένους. [Id. ib. 53, 5 : Ἕως ἐν ὅλῃ τῇ νυκτὶ ταῦτα (jumenta) μόλις ἐξεμηρύσατο τῆς χαράδρας, ubi τὰς χ. Suidas in Ἐξεμηρύσατο s. Zon. p. 771, omisso ταῦτα. Cum accus. sic Plut. Æmil. c. 26 : Ὁ δὲ Περσεὺς οἰκτρὰ μὲν ἔπασχε, διὰ στενῆς θυρίδος παρὰ τὸ τεῖχος ἐκμηρυόμενος αὐτὸν καὶ παιδία καὶ γυναῖκα πόνων καὶ πλάνης ἀπείρους. Intrans., ut supra, Xenoph. Anab. 6, 5, 22 : Θᾶττον γὰρ ἀθρόον ἐδόκει ἂν οὕτω πέραν γενέσθαι τὸ στράτευμα ἢ εἰ κατὰ τὴν γέφυραν, ἢ ἐπὶ τῷ νάπει ἦν, ἐξεμηρύοντο. Suid. : Ἐξεμηρύσατο, διεξῆλθεν, cui addit l. Polybii postremum. V. Διεκμηρύομαι. Hemst. ῡ]

[Ἐκμηχᾰνάομαι, Machinor.] Ἐκμηχανώμενος, Suidæ est κατεσκευάζων : itidemque Hesychio, qui et ἐκμηχανῶμαι affert pro κατασκευάζομαι. [Joseph. Genes. De reb. Cpol. 4, p. 54, A : Τρόπῳ παντὶ τὰ κατ' αὐτῶν ἀλλήλων ἐκμηχανώμενοι. L. Dind. Ezech. iambogr. ap. Euseb. Præp. ev. p. 445, A : Σημεῖα καὶ τέρατ' ἐξεμηχανήσατο· et Cat. in Psalm. t. 1, p. 183, 49 : Λανθάνειν ἐκμηχανῶνται. Magis proprie Joseph. Ant. Jud. 8, 3, § 4 : Πάντα κατὰ τὴν τοῦ βασιλέως βούλησιν τὰ περὶ τὸν ναὸν ἐξεμηχανήθη, Summo artificio facta sunt. Hase.]

[Ἐκμιαίνω, Contamino, Inficio. Oppian. Hal. 4, 663 : Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐταῖς κοιλάσι καὶ θαλάμῃσι δυσαέα φάρμακ' ἄλειψε χρίσματος ἐχθοδοποῖο καὶ ἐξεμίηνε θάλασσαν.] Ἐκιαίνομαι, Polluor, Contaminor : et peculiariter Effluxu seminis polluor, ut solent somniantes. Apud Aristoph. enim Ran. [753] ἐκμιαίνεσθαι esse dicitur τὸ ἀποσπερματίζειν ὥσπερ οἱ ὀνειρώττοντες· ut Galen. quoque in suo Lex. Hippocr. [p. 462] ἐκμιαίνεται affert pro ἀποκρίνει τὸ σπέρμα. [« Quibus verbis locum l. De superfœt. p. 265, 14, mihi subindicare videtur. Sic autem leg. censeo : Ὅταν βούληται ἄρσεν φυτεύειν, τῶν ἐπιμηνίων ἀποληγόντων ἢ ἐκλελοιπότων μίγνυσθαι καὶ ὠθέειν ὡς μάλιστα, ἕως ἂν ἐκμιαίνηται, pro ἐκμαίνηται. » Foes. OEcon. p. 116, A. Photius p. 269, 8 : Μιαίνεσθαι καὶ ἐκμιαίνεσθαι, τὸ ὀνειρώττειν, Σοφοκλῆς. Hesychii gl. Ἡδυπαθεῖ, μιαίνεται ἡδονῇ, confert Hemst. Levit. 18, 20 : Πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον σου οὐ δώσεις κοίτην σπέρματός σου, ἐκμιανθῆναι πρὸς αὐτήν· 23 : Πρὸς πᾶν τετράπουν οὐ δώσεις τὴν κοίτην σου εἰς σπερματισμὸν, ἐκμιανθῆναι πρὸς αὐτό. Ib. 19, 31 : Τοῖς ἐπαοιδοῖς οὐ προσκολληθήσεσθε ἐκμιανθῆναι ἐν αὐτοῖς, Contaminari iis.]

Ἐκμῑμέομαι, Imitando exprimo et effingo. [Eurip. Herc. F. 1298 : Καὶ τὸν ἁρματήλατον Ἰξίον ἐν δεσμοῖσιν ἐκμιμήσομαι· fr. Antiop. ap. Clem. Al. Strom. 5, p. 716 : Οὐδὲ γὰρ λάθρᾳ δοκῶ φωτὸς κακούργου σχήματ' ἐκμιμούμενόν σοι Ζῆν' ἐς εὐνὴν ὥσπερ ἄνθρωπον μολεῖν. Aristoph. Av. 1285 : Πάντα δ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς ποιοῦσιν ἅπερ ὄρνιθες ἐκμιμούμενοι. Tzetz. Hist. 1, 910 : Δαρεῖον ἐκμιμούμενος (Xerxes). Eust. Opusc. p. 168, 22 : Τοὺς φθάσαντας ἐκμιμούμενος. De pictoribus Xen. Comm. 3, 10, 1 : Τὰ γοῦν κοῖλα καὶ τὰ ὑψηλὰ... διὰ τῶν χρωμάτων ἀπεικάζοντες ἐκμιμεῖσθε. L. Dind. Æneas Gaz Dial. p. 15, F. Boiss.]

[Ἐκμίμησις, εως, ἡ, Imitatio. Argum. Aristoph. Av. : Ἐπὶ κρίσει τῆς τῶν μυστηρίων ἐκμιμήσεως. Eust. Opusc. p. 76, 38 : Ἵνα τῇ ἐς δυνατὸν ἐκμιμήσει πρὸς ἐκεῖνον ἐξεικονίζηται.]

[Ἐκμιξία, Macc. 2, 14, 3, sed libri nonnulli ἐπιμιξία et ἀμιξία habent.]

Ἔκμιξις, εως, ἡ, affertur pro Mixtio, sed sine exemplo.

[Ἐκμῑσέω, Exosus sum. Plut. Pelop. c. 12 : Παντάπασιν ἐξεμισήθη καὶ διεβλήθη πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Schneid. Greg. Nyss. t. 2, p. 1035, D : Οὐ πᾶσαν μὲν εὐθὺς οἴησιν ἐκμισήσει. Hase.]

Ἔκμισθος, ὁ, ἡ, Cui merces non datur, negatur, ut ἀπόμισθος, ὁ μισθὸν μὴ λαμβάνων, Hesych., sicut Harpocr. ἀπόμισθος quoque exp.

Ἐκμισθόω, Mercede eloco, simpliciter Eloco, ut Plin. dicit Elocare se curandum, Cic. Elocare fundum, Columella Elocare boves. [Ἐκμισθῶ, Loco, Conloco, Locito; Ἐκμισθοῖ, Locat, Conlocat, Gl.] Herm. : Ἐκμισθώσας τις τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, ubi ἐκμισθῶσαι γυναῖκα dicit pro Prostituere ad quæstum corpore faciendum : sicut μισθώσασθαι dicitur Is qui eam conducit. [Æschin. p. 2, 41 : Διαρρήδην γοῦν λέγει ὁ νόμος, ἐάν τινα ἐκμισθώσῃ ἑταιρεῖν πατὴρ ἢ ἀδελφὸς..., κατ' αὐτοῦ μὲν τοῦ παιδὸς οὐκ ἐᾷ γραφὴν ἑταιρήσεως εἶναι, κατὰ δὲ τοῦ μισθώσαντος καὶ τοῦ μισθωσαμένου, τοῦ μὲν ὅτι ἐξεμίσθωσε, τοῦ δὲ, ὅτι, φησὶν, ἐμισθώσατο. Et mox : Ὃς ἂν ἐκμισθωθῇ ἑταιρεῖν. Origen. In Cels. 4, p. 206, A, ab Valck. cit. : Ἐξεμίσθουν ἑαυτὰς τοῖς βουλομένοις. Xen. Vectig. 3, 14 : Ταύτας (τὰς ὁλκάδας) ἐκμισθοῦν ἐπ' ἐγγυητῶν, ὥσπερ καὶ τἆλλα δημόσια. Aristot. Polit. 1, 11 : Ἐκμισθοῦντα ὃν τρόπον ἠβούλετο (oliveta), πολλὰ χρήματα συλλέξαντα. Plut. Gracch. c. 12 : Θεωρητήρια κύκλῳ κατασκευάσαντες ἐξεμίσθουν. Pollux 8, 89 : Τοὺς οἴκους ἐκμισθοῖ τῶν ὀρφανῶν (archon). Dio Cass. 62, 27 : Ἐργαστήρια ἐξεμίσθου. C. dat. Xenoph. Vectig. 4, 14 : Οὓς (servos) Σωσίᾳ τῷ Θρᾳκὶ ἐξεμίσθωσεν. Æschin.

p. 74, 22: Τοὺς μυρίους ξένους ἐκμισθώσας Ἀμφισσεῦσι. Et aliter Dionys. A. R. 6, 17 : Ναῶν κατασκευὰς ἐξεμίσθωσε Δήμητρι καὶ Διονύσῳ καὶ Κόρῃ, si quidem dat. h. l. refertur ad ἐκμισθῶν, neque potius ad κατασκευάς. || Med. Ἐκμισθοῦμαι, Conduco. Οἱ τὸ ἀναιδὲς τῆς φωνῆς πρὸς τὰς ἑαυτῶν φιλονεικίας ἐκμισθούμενοι, Conducentes, Greg. Nyss. vol. 2, p. 292, D. Hemst. Themist. Or. 4, p. 53, A : Δελφῶν μὲν ἐξ ἀρχῆς Ἀμφικτύονες κτίσται καὶ ἱδρυταὶ ἐγένοντο, ... καὶ χρόνῳ ὕστερον ἐξεμισθώσαντο Ἀλκμαιωνίδαι τὸ ἔργον.]

[Ἐκμίσθωμα, τό, Merces constituta operario. Vita S. Eliæ jun. p. 162, 7 : Τοῦ ἐκμισθώματος αὐτοῦ ὑπολείφθη τι παρὰ σοί. Hase.]

Ἐκμίσθωσις, εως, ἡ, Locatio [Gl.] quæ fit pacta mercede. [Theophilus vol. 1, p. 20 : Οἷον ἀγοραία, πρᾶσις, μίσθωσις, ἐκμίσθωσις.]

[Ἐκμογέω, Elaboro. Theod. Prodr. in Notit. Mss. vol. 8, part. 2, p. 195. Boiss. Ubi est ὑμμεσιν ἐμμογέων (sic).]

Ἐκμολέω, Exeo : unde ἐκμολε, Exibat. Hom. Il. A, [603] : Ἐκμολεν Ἴσος Ἄρηϊ. [Apoll. Rh. 1, 845 : Ὄφρα πυλάων ἐξίμολεν. Hesych. : Ἐκμολῆ (ἐκμολε), ἐξῆλθεν. Id. : Ἐξίμολεν, ἐξῆλθεν.]

[Ἐκμολύνομαι, Polluor. Lectio cod. Ven. ad Arist. Rau. 769. Boisson. Activ. Basil. t. 1, p. 140, A : Ἵν (animam) καὶ καταπατῶν ὁ ἐχθρὸς ἐπὶ πλέον ἐκμολύνειν καὶ οἱονεὶ καταχωννύειν φιλονεικεῖ. Conf. Cat. in Psalm. t. 1, p. 139, 49. Hase. ῡ]

Ἐκμόργνῡμι vel Ἐκμόργνυμαι, et Ἐξομόργνυμι s. Ἐξομόργνυμαι, Imprimo, Exprimo, ut [activo signif. Detergendi alteri, Eurip. Or. 219 : Ἐκ δ' ὁμορξον ἀθλίου στόματος ἀφρώδη πλανον ὀμμάτων δ' ἐμῶν. Medio, signif. Abstergendi s. Imprimendi alteri, id. El. 502 : Ἐγὼ δὲ τρύχει τῷδ' ἐμῶν πέπλων κόρας, δακρύοισι τέγξας, ἐξομόρξασθαι θέλω·] Plato De LL. 6, [p. 775, D] : Εἰς τὰς τῶν γεννωμένων ψυχὰς καὶ σώματα ἀναγκαῖον ἐξομοργνύμενον ἐκτυποῦσθαι, Exprimentem et insculpentem. Vide Bud. Comm. p. 654. Sic idem Plato Gorgia [p. 525, A] : Ἃ ἑκάστῳ ἡ πρᾶξις αὐτοῦ ἐξωμόρξατο εἰς τὴν ψυχήν. Suidæ ἐξομόργνυνται est ἀπομάττονται, item ἀφοσιοῦνται, quod posterius voc. mendosum esse suspicor. [Ἀφοσιοῦνται refertur ad signif. translatam, quæ est ap. Eurip. Hipp. 653 : Ἀγὼ ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἐξομόρξομαι, ἐς ὦτα κλύζων.] Citatur autem ex Aristoph. Ach. [843] : Οὐδ' ἐξομόρξεται Πρέπις τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι, pro ἐναποψήσεται et ἐναπομάξει : quum Suid. ibi legat ἐναπομάξεται, eandem alioqui exp. afferens. [Cum dat. sic etiam Eur. Herc. F. 1399 : Ἀλλ' αἷμα μὴ σοὶς ἐξομόρξωμαι πέπλοις. Et improprie Bacch. 344 : Οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα, βακχεύσεις δ' ἴων, μηδ' ἐξομόρξει μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί; Memorat ἐξομόρξασθαι ut Atticum Mœris p. 291. Adde Ruhnken. ad Tim. p. 113.]

Ἐκμορφόω, Deformo, Formam exprimo et effingo. [Plutarch. Mor. p. 83, A : Τοῦτο δὲ Πλάτων, ὡς ἔοικε, συνιδὼν πρότερον ἐξεμόρφωσε καὶ διετύπωσε τῆς φύσει τυραννικῆς ψυχῆς οἷα κατὰ τοὺς ὕπνους ὁρᾷ τὸ φανταστικὸν καὶ ἄλογον· 537, D : Τοῦ Θερσίτου ὁ ποιητὴς τὴν μὲν τοῦ σώματος κακίαν πολυμερῶς καὶ περιωδευμένως ἐξεμόρφωσε, τὴν δὲ τοῦ ἤθους μοχθηρίαν συντομώτατα καὶ δι' ἑνὸς ἔρρασεν. Ælian. N. A. 2, 19, de ursa deformem fœtum formante et figurante : Ἐκτυποῖ εἰς ἄρθρα καὶ μέντοι καὶ κατὰ μικρὰ ἐκμορφοῖ. Joann. metrop. Euchait. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 68, A : Τίς τὴν ἄμορφον ἐξεμόρφωσε φύσιν; Heliodor. De chrysopœia apud Fabr. B. Gr. vol. 8, p. 122, v. 126 : Ὅταν δὲ ἴδῃς ταύτας εἰς τὸ ἐμφανὲς μορφῆς ἐμῆς τὰς χρόας ἐκμορφουμένας. L. Dindorf.]

[Ἐκμουσόω, Erudio, Doceo. Eur. Bacch. 825 : Εὖ γ' εἶπας αὐτό, καί τις εἶ πάλαι σοφός. — Διόνυσος ἡμᾶς ἐξεμούσωσεν τάδε. Unde fort. Hesych. : Ἐξεμούσωσεν, ἐξεπαίδευσεν. Ælian. V. H. 14, 34 : Αἰγύπτιοί φασι παρ' Ἑρμοῦ τὰ νόμιμα ἐκμουσωθῆναι. Philostr. Imag. 2, 2, p. 813, 10 : Πράττει δὲ καὶ ἡ πηκτὶς, ὑφ' ἧς ἐκμεμούσωται. Suid. v. Ποστοῦμος, a Valck. cit. : Εἰς τὰς Ἀθήνας ὥρμησε, καὶ ἐξεμουσώθη τὰ Ἑλλήνων ἐκεῖθι.]

Ἐκμοχθέω, exp. Exantlo. [Æschyl. Prom. 825 : Ἃ πρὶν μολεῖν δεῦρ' ἐκμεμόχθηκεν. Eurip. Iph. T. 1454 : Πόνων οὓς ἐξεμόχθεις· Herc. F. 22 : Καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ἐξεμόχθησεν πόνους. Plut. Mor. p. 341, F : Τλήμονας ἐξεμόχθησεν ἄθλους. Et sensu paullo diverso, ut sit Laborando efficere, perficere, parare, Elaborare, Eur. El. 307 : Αὐτὴ μὲν ἐκμοχθοῦσα κερκίσιν πέπλους· Suppl. 451 : Κτᾶσθαι δὲ πλοῦτον καὶ βίον τί δεῖ τέκνοις, ὡς τῷ τυράννῳ πλείον' ἐκμοχθῇ βίον; Herc. F. 1369 : Ἐκμοχθῶν βίᾳ εὔκλειαν ὑμῖν· Tro. 641 : Ἃ γὰρ γυναιξὶ σώφρον' ἐχθ' εὑρημένα, ταῦτ' ἐξεμόχθουν Ἕκτορος κατὰ στέγας· 873 : Οἵπερ γὰρ αὐτὴν (Helenam) ἐξεμόχθησαν δορὶ, κτανεῖν ἐμοί νιν ἔδοσαν. Eluctari vero vert. Herc. F. 309 : Τὰς τῶν θεῶν γὰρ ὅστις ἐκμοχθεῖν τύχας πρόθυμός ἐστιν, ἡ προθυμία γ' ἀφρων.] At ἐκμεμόχθηνται δεσμοῖς, e Plut. [Mor. p. 106, A, ex Eurip. Dictye : sed lectio prava, scribendum enim δεσμοῖς ἐμμεμόχλευνται, ut egregie monuit R. Bentlejus Ep. ad Mill. p. 15. Hemst.] affertur pro In vinculis laborarunt, Vexati sunt.

[Ἐκμοχλευτὸς, ὁ, ἡ, Vecte excussus. Antyllus in Matthæi Med. p. 329.]

Ἐκμοχλεύω, Vectibus emoveo vel excutio. [Aristoph. Lys. 430 : Οὐχ ὑποβαλόντες τοὺς μοχλοὺς ὑπὸ τὰς πύλας ἐντεῦθεν ἐκμοχλεύσετ', ἐνθενδὶ δ' ἐγὼ ξυνεκμοχλεύσω. Μηδὲν ἐκμοχλεύετε. || Eust. Opusc. p. 207, 59 : Σεισμοί ποτε ἀναταράττοντες τὰ τοιαῦτα καὶ ἐκμοχλεύειν ἔχοντες. De vecte chirurgico Hippocr. De artic. p. 836, H : Δεῖ μέντοι τὸν ἐκκρεμάμενον ἔμπειρον εἶναι, ὡς μὴ ἐκμοχλεύσει (l. -ῃ) τῷ πήχει τὸ ἄρθρον. Improprie Hippocr. De flat. p. 298, 14 : Χασμῶνται δὲ πρὸ τῶν πυρετῶν, ὅτε πολὺς ἡ ὁ ἀὴρ ἀθροισθεὶς, ἀθρόον τε ἄνωθεν διιξιὼν ἐξεμόχλευσε καὶ διέστη (l. διέστησε) τὸ στόμα· De artic. p. 837, D : Ὅ τι γὰρ ἀσκὸς ἐμφυσώμενος οὐ τὰ ὀχυρότατα αὐτοῦ ἔχει πρὸς τῷ ἄρθρῳ τῆς κεφαλῆς, ἣν δεῖ μάλιστα ἐκμοχλεύσασθαι, Sublevare. Archigenes in Matth. Medicis p. 155, 12 : Εἰ δέ τινι τῶν μερῶν τούτων πρὸς τὰ ἀναπνευστικὰ μέρη ἐκμοχλεύεται, τὸ δὲ ἐγκαθήμενον ἀκολουθεῖ σιτίον σὺν φλέγματι παλλῷ. Int., Si vero pars eorum aliqua ad membra respirationis excutiatur, tunc cibus, qui insedit etc. Galen. vol. 13, p. 376 : Καὶ τούτους (humores) ἐκμοχλεύσομεν, ὀξύμελι πίνειν παρέχοντες. Plutarch. Mor. p. 662, C : Αἱ δὲ διὰ τῶν ἐπιπόνων βοήθειαι μόγις καὶ κατὰ μικρὸν ἀνύουσι, γαλεπῶς ἐκμοχλεύουσαι καὶ προσθιαζόμεναι τὴν φύσιν, Cogentes. L. Dindorf.]

[Ἐκμυελίζω, Medullam exsugo. Num. 24, 8 : Καὶ τὰ πάχη αὐτῶν ἐκμυελιεῖ, Corpulentiam eorum exossabit, i. e. tractabit eos ut feræ prædam, quæ ossa comminunnt et medullam quasi exsugunt. Theophyl. In Matth. 18, 14, p. 137, de scribis et Pharisæis : Τῷ ὄντι γὰρ ἐμπαίκται ἦσαν, καταγελῶντες τῶν ἁπλουστέρων καὶ ἐκμυελίζοντες αὐτούς, Eos exsugentes, vel, ut Plinius loquitur, Emedullantes. Suicer. Eustath. Opusc. p. 202, 70 : Ὁ δὲ λόγος καὶ εἰς τὸ ἔνδον φιλοσοφούμενον ἐνεδάθυνεν, ἐκμυελίζων τὸ νόημα. L. D. Theod. Hyrtac. Ep. 1. Boiss.]

[Ἐκμυέω, Initio. Theod. Prodr. in Notit. Mss. vol. 8, part. 2, p. 86 : Ῥητορείαν ἐξεμυήθην. Elbealinc. Gregent. Disp. cum Herb. p. 66, B. Hase.]

Ἐκμυζέω, Exugo, Sugo. Alex. Aphr. Probl. 2, [quæst. 59] : Τὸν σίφωνα ἐκμυζοῦντες, ἕλκομεν τὸν οἶνον. Lucian. Timone [c. 8] : Εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν, ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον. Sed hoc ἐκμυζήσαντες non minus a them. ἐκμυζάω esse potest : atque adeo hinc potius esse puto, ut docebo paulo post. [In forma Ἐκμυζάω :] Ἐκμυζάω, i. q. ἐκμυζέω, Exugo [Gl.]. Hom. Il. Δ, [218] : Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδεν ἕλκος ὃ' ἔμπεσε πικρὸς ὀϊστὸς, Αἷμ' ἐκμυζήσας, ἐπ' ἀρ' ἤπια φάρμακα εἰδὼς Πάσσε, ubi exp. ἐκπιάσας, ab Eust. quoque : qui paucis interjectis addit, Μυζᾷ δέ τις οὕτω καὶ γάλα ἐκ θηλῆς· item, Μυζᾷ δὲ καὶ μυελόν τις, καὶ ἄλλα τινὰ τοιαῦτα. Idem paulo ante usus fuerat participio ἐκμυζῶντας. Itidem ἐκμυζῶντα legimus ap. Diosc., quum alibi, tum in loco quem afferam in Ἐκμύζησις. Atque adeo illud ἐκμυζήσαντες e Luciano allatum, hinc potius quam ab Ἐκμυζάω esse puto. [Addit Hemst. ad l. Luciani Heron. Spirit. p. 147, 17 : Ἐὰν ἀγγεῖον λαβών τις... ἐκμυζήσῃ τὸν ἀέρα· 24 : Ἐκμυζήσαντες τῷ στόματι τὸν ἐν αὐτοῖς ἀέρα. Ælian. N. A. 1, 32 : Τὰ κρέα ἐκμυζῶσιν αὐτῶν. Aristid. vol. 2, p. 312, C : Ἐκμυζᾷ καὶ κενοῖ· Boiss. Eumath. p. 49 (?), Schæf. Suidam v. Βεβυσμένα : Χύτραν..., ἣν ἐτίθεσαν ἐν τῷ στόματι τῶν παίδων διὰ τὸ ἐκμυζᾶν (spongiam). Dio Cass. 51, 14 : Πάντα ἰὸν παντὸς ἑρπετοῦ παραχρῆμα, πρὶν θνήσκειν τινὰ, ἐκμυζᾶν. Eust. Opusc. p. 39, 29 : Φιλοῦσι γὰρ βρωμάτων μὲν ἁπάντων μάλιστα γάλα ἐκμυ-

ζᾶν τὰ νήπια· 102, 87 : Ἔμπυρος δὲ συλλαβόμενος μέτοχον καὶ φυράσας ὑπούλως τὸ κοινὸν ἐκμυζῶντα· 178, 4 : Βδέλλαι ἐκμυζῶσαι τὸ ζωτικόν. (Schol. Theocr. 11, 34, a Boiss. cit. : Βδέλλα ἡ ἐκμυζῶσα καὶ πίνουσα τὸ αἷμα.) Id. Epist. Comment. in Dionys. præmissa p. 71, 9 : Ἐκμυζῶν τῆς ἐκείνου ἱστορίας ἅπαν εἴ τι νόστιμον προσεπιλιπαίνει ἄλλως αὐτήν. Ap. Cinnamum p. 13, C : Καὶ ἀφρὸς μὲν ἐντεῦθεν ἐξεμυσάτο (sic) ὑφαιμος, leg. videtur ἐξεμυζᾶτο. Hesych. : Ἐκμύξαι, ἐκπιαῖζαι, ἐκπιαίνει. ..εἰς, ἐκπιαισθεὶς, ἐκθηλασθεὶς, legendum partim cum intt. Ἐκμυζᾷ, ἐκπιέζει. Ἐκμυζηθεὶς, ἐκπιεσθεὶς, ἐκθ. Demetr. Hieracosoph. p. 81 : Ἐκμυξήσας αὐτοῦ τὰς ῥῖνας, scrib. ἐκμυζήσας. Suid. : Ἐκμυζήσας, ἐκπιέσας, ἐκθλίψας. ‖ Forma Ἐκμύζω est apud Autyllum in Matthæi Med. p. 149, 15 : Αἱ βδέλλαι οὐ τὸ ἐκ βάθους ἕλκουσιν αἷμα, ἀλλὰ τὸ παρακείμενον ταῖς σαρξὶν ἐκμύζουσιν· et ἐκμυζόμενοι ib. p. 142, 17. Testam. 12 patriarch. p. 204 (647 Fabric.) : Τοῦτό ἐστι τὸ πνεῦμα τοῦ θυμοῦ τὸ πεῖθόν με, ἵνα ὡς πάρδαλις ἐκμύζει ἐριφον, οὕτως ἐκμυζήσω τὸν Ἰωσήφ, citat Hemst. l. c. Apud Aristid. vol. 1, p. 282 : Καὶ μετὰ τοῦτο ἐκυροῦτο ἡ ἀσιτία καὶ ὁ ἱερεὺς ἐδόκει μου τὰ χείλη ἐκμυζεῖν, it. leg. videtur ἐκμύζειν. Cujus formæ inf. aor. putatur esse in Dioscor. Parab. 1, 65 : Πρὸς δὲ τὰς τῶν ὑδάτων ἐναπολήψεις χρομμύου χυλὸς ἐνταζόμενος διακόπτει τὴν τοῦ πνεύματος ἔνστασιν· ἐκμύξαι δὲ τὸ ὕδωρ καλαμίδα διαμπὰξ τετρημένην ἐνθεὶς τῷ ὠτίῳ. Sed scrib. est ἐκμυξαι ab Ἐκμύσσω, quod v. L. Dindorf.]

[Ἐκμυζηθμὸς, ὁ, Exsuctio. Galen. vol. 13, p. 408 : Καὶ ὁ ἐκμυξησμὸς (l. ἐκμυζηθμὸς) δὲ ἄκρως ἐπισπᾶται. Alex. Trall. 3, 61, p. 185, ab Lobeck. ad Phryn. p. 511 cit., et Theoph. Nonn. vol. 1, p. 294 : Ὁ ἐκ τοῦ στόματος ἐκμυζηθμός.]

Ἐκμύζησις, εως, ἡ, pro Exuctione (i. e. ipsa exugendi actione), vel Suctione, s. Suctu, ex Dioscor. [Theriac. p. 431, A] : Πρὸς πᾶσαν πληγὴν ἰοβόλου, ἁρμόζει ἡ διὰ τοῦ στόματος ἐκμύζησις· δεῖ δὲ μὴ ἄσιτον εἶναι τὸν ἐκμυζῶντα. [Ib. 422, A : Ἐκμυζήσεως καὶ περισαρκισμοῦ. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 294 : Μετὰ τὴν ἐκμύζησιν, ubi vid. Bernard. Jo. Diac. Alleg. in Hesiodi Theog. p. 457 ed. Gaisf. : Αὐτὴ μόνη (terra) κατὰ τὸν ἑαυτῆς ἐξοστρακισμὸν καὶ τὴν ἐκμύζησιν ταῦτα ἀπεγέννησε. L. D. Cornutus De N. D. c. 17, p. 174 : Κατὰ ἐκμύζησιν, et ἐξοστρακισμὸν τῆς γῆς. Valck. Aq. Prov. 30, 33.]

[Ἐκμύζω. V. Ἐκμυζάω.]

[Ἐκμυθόω, Fabulam facio. Philostr. Imag. 1, p. 767, 1 : Ἀλλ' Αἰσώπῳ πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκμεμύθωται.]

[Ἐκμυκάομαι, Emugio. Phalar. Epist. 5, p. 26 : Τὰς γὰρ ἔνδοθεν ἐμβοωμένας ὀλοφύρσεις ὁ χαλκὸς εἰς τοὺς ἀκουσομένους κολαστὰς ἐξεμυκᾶτο.]

Ἐκμυκτηρίζω, idem [q. μυκτηρίζω, Naso suspendo, Subsanno [ut expl. Gl., add. Asperno], Irrideo : sed præp. aliquam vim significationi addere videtur. Redditur etiam Dicteriis incesso. [Suid., gramm. Bachm. Anecd. vol. 1, p. 227, 18 : Ἐπέμυξεν, ἐξεμυκτήρισεν, ἦχον διὰ τῶν ῥινῶν ἐποίησεν. Ἐκμυκτηρισὶ, βδελύσσεται, quæ tamen gl. ex margine intrusa videtur. Refertur autem fort. ad Ps. 2, 4 : Ὁ κατοικῶν ἐν οὐρανοῖς ἐκγελάσεται αὐτοὺς καὶ ὁ κύριος ἐκμυκτηριεῖ αὐτούς. Ib. 34, 19 : Ἐπείρασάν με, ἐξεμυκτήρισάν με μυκτηρισμόν. Lucæ 16, 14 : Ἐξεμυκτήριζον αὐτόν· 23, 35 : Ἐξεμυκτήριζον δὲ καὶ οἱ ἄρχοντες. Theophyl. Hist. 5, 12, p. 135, B : Ὁ μὲν οὖν ἐκείνης γαμέτης ἐξεμυκτήριζε τοῦ γυναίου τὰ ῥήματα. L. Dindorf.]

Ἐκμυκτηρισμὸς, ὁ, i. q. μυκτηρισμός [Sanna, Irrisio].

[Ἐκμυσάττομαι, Abominor. Philo vol. 2, p. 303, 22 : Ἅπερ ἐκμυσαξάμενος.... Valck.]

[Ἐκμύσσω, Emungo. Medio Dioscor. in Ἐκμύζω cit. et emendatus Galen. vol. 13, p. 384 : Εἶτα ἐκμύξασθαι.]

Ἐκμυστίζω, Uno haustu ebibo, Uno tractu s. spiritu epoto, i. q. ἀμυστὶ ἐκπίνω. Eust. enim p. 1282, [30], ἐκμυστίζειν esse dicit τὸ ἐφ' ἓν πνεῦμα πίνειν, afferens e Plat. comico, Λύσας στάμνον εὐώδους ποτοῦ, Ἦησιν εὐθὺς κύλικος ἐς κοῖλον πλάτος· Ἔπειτ' ἄκρατον κοὐ τεταργανωμένον Ἔπινε κἀξεμύστισε. Quæ ap. Athen. quoque leguntur [11, p. 783, D, ubi recte Schweigh. ἐξημύστισε]. Sed videtur posse exponi etiam Exsorbillavit, Labris aliquantum compressis ebibit, quum non dicat ἐξαμυστίζειν, sed ἐκμυστίζειν, quod est potius μεμυκόσι χείλεσιν ἐκπίνειν.

[Ἐκμωραίνω, Infatuo, Gl.]

Ἐκναρκάω, s. Ἐκναρκάω, Obtorpesco. Aliis, More resolutorum et rigentium membrorum torpeo. Plut. Coriol. [c. 31] : Τοῖς ἐκνεναρκηκόσι κομιδῇ καὶ παραλελυμένοις σώμασιν ὁμοίως διέκειντο πρὸς τὸν πόλεμον. [Forma Ἐκναρκόω est ap. Constant. Basil. Mac. p. 61 : Αἱ πρὶν ὑπὲρ τὰς Βριάρεω χεῖρες πρὸς τὰ ἀλλότρια ἐκτεινόμεναι ἐκνεναρκωμέναις ὥσπερ καὶ παρειμέναις ἐῴκεισαν. L. Dindorf.]

Ἐκναυλόω, Cum navi portum exeo, VV. LL. sine auctore et exemplo.

Ἐκναυσθλόω, Naulo accepto exporto. Improprie autem aliquis a fluctibus dicitur ἐκναυσθλοῦσθαι. Lycophro [726] : Λίγεια δ' εἰς Τέρειναν [scr. Τερῖναν] ἐκναυσθλώσεται, Κλύδωνα χελλύσσουσα, ubi schol. annotat ἐκναυσθλώσασθαι esse proprie τὸ μετὰ νηὸς ἐκπλεῦσαι : eo autem in l. accipi pro ἐκριφῆναι ὑπὸ τῶν κυμάτων. Sunt qui ibi exp. etiam ἐκπλεύσει.

[Ἐκναυστολέω, Enavigo. Const. Manass. Chr. p. 79 : Ἐκναυστολῶν κατὰ τοῦ Μιζιζίου. Boiss.]

Ἐκνεάζω, q. d. Juveniliter excresco. Lucian. [Amor. c. 33] : Σπόρον πυροῦ κατ' ἔτος ἐκνεάζοντα, Instaurabilem, Renovabilem, Bud.

[Ἐκνεασμὸς, ὁ, Renovatio. Simplicius Procem. comment. in Aristot. Phys. acr. ap. Stob. 7, p. 204 Schow. : Εἰς ἐκνεασμὸν τῶν γεγηρακότων καὶ ἀνάρρωσιν τῶν κεκμηκότων.]

[Ἐκνέμομαι, Depascor. Nicand. Ther. 570 : Τόσσον ἐπιστείβων λείπει βάθος ὁσσατίου περ ἐκνέμεται γενύεσσι (equus).] Ἐκνέμεσθαι, Depasci : unde ἐκνεμηθῶσι, Depasti sint. [Ex Theophr. H. Pl. 8, 11, 9 : Διὸ καὶ οἱ βουλόμενοι τελέως φθεῖραι ..., τὰς ἀρούρας ἀνιᾶσιν ἀσπόρους ἐπὶ δύο ἔτη καὶ ὅταν ἀναβλαστήσῃ, τὰ πρόβατα ἐπαφιᾶσι πολλάκις, ἕως ἂν ἐκν. 9, 16, 1 : Τοῦτον (τὸν τόπον) αἱ αἶγες ἐκνέμονται.] Suidas vero et Hesych. ἐκνενέμηται exp. ἐξῆλθεν, ἐξῆκται, ut e Soph. quoque Aj. [369] affertur, Οὐκ ἐκτὸς, οὐκ ἄψορρον ἐκνεμεῖ πόδα; pro ἐξάξεις, Educes : ut sit metaph. a grege qui pastum educitur. [Hesych. etiam active, Ἐκνενεμήκασι, παραδεδώκασιν. Unde pass. apud Zonar. p. 669 : Ἐκνενέμηται, διαμεμέρισται, Dispertitum est, quæ interpr. ap. Suidam ponitur in gl. vicina Ἐκνάπτετο.]

[Ἐκνεοττεύω, Pullos educo. Aristot. Mirab. c. 138 : Ἐν δὲ Κράνωνι τῆς Θετταλίας φασὶ δύο κόρακας εἶναι μόνους ἐν τῇ πόλει. Οὗτοι ὅταν ἐκνεοττεύσωσιν, ἑαυτοὺς μὲν, ὡς ἔοικεν, ἐκτοπίζουσιν, ἑτέρους δὲ τοσούτους τῶν ἐξ αὐτῶν γενομένων (γενομένων) ἀπολείπουσιν. Forma Ἐκνοσσεύω ap. Steph. Byz. in Κράνων, in cod. historia, Ὅταν ἄλλους ἐκνοσσεύσωσιν. Cit. Boiss.]

Ἐκνευρίζω, Enervo. [Ἐκνευράζω (sic), Enervo, Gl.] Dem. [p. 37, 3] : Ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος ἐκνευρισμένοι, καὶ περιῃρημένοι χρήματα, συμμάχους. Animos enervare dicit Ovid., Vires enervare Horat. Et Enervatus itidem dicitur qui viribus omnibus fractus est. Cic. simili metaph., Legionum nostrarum nervos his consiliis incidemus. [Unde Lex. rhet. Bekk. An. p. 243, 19 : Ἐκνευρισμένοι, ἐψιλωμένοι δυνάμεως, et Pollux 2, 234, Eust. Il. p. 457, 35. Dio Cass. 54, 21 : Τὴν τῶν βαρβάρων ἰσχὺν ἐκνευρικώς. Plut. Mor. p. 451, C : Οὐκ ἐκνευρίσας οὐδὲ ἐκτειμὼν παντάπασι τῆς ψυχῆς τὸ ὑπηρετικόν· 755, C : Εἰ παντάπασιν ἡ πόλις ἐκνενεύρισται. Etym. M. p. 771, 29 : Τρύχεται ... ἐκνενεύρισται. Eust. Opusc. p. 225, 64 : Ὁ μέγας θεὸς ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ὅτε παρρησίᾳ ἐλάλει, ἐξενέυριζε τὰς χεῖρας τῶν ἐθελόντων καταμελετᾶν αὐτοῦ. Ælian. ap. Suid. v. Εὐνοῦχος : Διὰ τῶν Ἐπικούρου λόγων τὴν ψυχὴν ἐκνευρισθεὶς. L. D. Τετηκὼς, ἐκνευρισμένος, μόλις ἐμπνέων, Liban. vol. 4, p. 178, 26 R. Ἐκνευρίζουσιν ἑαυτοὺς Epiphan. vol. 1, p. 248, C. Hemst.]

[Ἐκνεύρισις, ἡ, Enervatio. Germ. CPol. Hom. p. 117, D Grets. : Ἡ συντριβὴ αὐτοῦ καὶ ἐκν. καὶ παντελὴς ἐξολόθρευσις. Hase.]

Ἐκνευρόκαυλος, pro νευρόκαυλος. Exemplum [Theophrasti quod sequitur] cum Plinii interpr. habes in Μυοφόνος. [Et in Ind.] : Gaza apud Theophr. [H. Pl. 6, 2, 9] exp. Nervicaulis. [Ἐννευρόκ. cod., quod vide.]

[Ἔκνευρος, ὁ, ἡ, Enervus, Gl.]

['Εκνευρόω, Enervo. Jo. Chrysost. Hom. in Ps. 6 (spuria), p. 8 Cotel. Angl. Gregor. Nyss. t. 1, p. 358, D : Οὐ παύεται κατ' αὐτῶν τοξαζόμενος, ἕως αὐτῶν ἐκνευρώσῃ τὴν δύναμιν. Hase.]

['Εκνευρωτὴς, ὁ, Qui enervat. Pseudo-Chrys. Serm. 22, t. 7, p. 306 : Τῆς πεσούσης φύσεως ἀνορθωτὴν ἀγαπήσωμεν, τὸν τοῦ κοινοῦ δυσμενοῦς ἐκνευρωτὴν ἀσπασώμεθα. Seager.]

Ἔκνευσις, εως, ἡ, [Deverticulum; Ἔκνευσις ὁδοῦ, Deverticulum, Gl.], Declinatio : ut quum inclinato capite aliquis ictum declinat : quo modo Plato [Leg. 7, p. 815, A : Τὰς εὐλαβείας πασῶν πληγῶν καὶ βολῶν ἐκνεύσεσι καὶ ὑπείξει πάσῃ καὶ ἐκπηδήσεσιν ἐν ὕψει καὶ ξὺν ταπεινώσει μιμουμένην (saltationem),] usus est h. voc. [Pollux 5, 24 : Φυλάττεσθαι δὲ χρὴ μὴ τὸ προβόλιον ὁ σῦς ἐκκρούσῃ τῇ τῆς κεφαλῆς ἐκνεύσει βιαίᾳ. L. D.] Affertur et ἐκνεύσεις τῶν ὁδῶν pro Deverticula viarum, i. e. ἐκτροπαὶ, Deflexus. [Ex schol. Aristoph. Ran. 113 : Ἐκτροπαὶ δὲ ἐκν. τ. ὁδ., ὅπου τις ἐκτραπῆναι δύναται. Schæf. Dionys. Alex. ap. Euseb. Præp. ev. 14, p. 778, A : Ἐγκλίσεσι καὶ ταῖς εἰς πλάγιον νεύσεσι (ἐκνεύσεσι ex cod. Routh. Reliqq. SS. vol. 4, p. 357).]

Ἐκνεύω ['Εκνέω ut Plut. Alcib. c. 27 : Τῶν ἀνδρῶν ἐκνεόντων], Enato. Thuc. 2, [90] : Ὅσοι μὴ ἐξένευσαν αὐτῶν, Qui non enataverant. Lucian. [Dial. mar. 7, 2] : Ἀλλ' ἤδη διεπέρασε καὶ ἐξένευσεν εἰς τὴν γῆν, Enatavit. Metaphorice quoque capitur pro Expedire se e re aliqua difficili, et quasi Enatando eluctari ac effugere fluctus. Eur. Hipp. [470] : Εἰς δὲ τὴν τυχὴν Πεσοῦσ' ὅσην σὺ, πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκοῖς; [Ib. 823 : Κακῶν δ' ὦ τάλας, πέλαγος εἰσορῶ τοσοῦτον ὥστε μήποτ' ἐκνεῦσαι πάλιν· Cycl. 577 : Ὡς ἐξένευσα μόγις· ἄκρατος ἡ χάρις. Quæ sunt verba Cyclopis post poculum meri, quo prope suffocatus esset, epotum. Pind. Ol. 13, 109 : Κούφοισιν ἐκνεῦσαι ποσίν.] Sic Cic. : Reliqui se habere videntur angustius, enatant tamen. Hinc autem apparet quod fallatur Erasm. deducens ἐξένευσεν a Ξενεύω, Jo. 5, [13]. Ceterum ἐκνεύω ab altero νεύω deductum exponeretur Capite nutante evito, declinato effugio.

Ἐκνεύω, Nutu significo, jubeo. Eur. Iph. T. [1330] : Ἐξένευσ' ἀποστῆναι πρόσω, Nutu jussit absistere procul, Cam., sic autem et ἐπινεύω accipi docebo paulo post. Exp. autem et Negare, Nutare, afferens e Phœn. [927] : Ἀνὴρ ὅδ' οὐκ ἔτ' αὐτὸς ἐκνεύει πάλιν, pro Sententiam hic vir non magis mutat suam. [Rectius distinguitur ἀνὴρ ὅδ' οὐκέθ' αὐτὸς, ἐκν. π.] Vertit et Declino, de qua signif. dicam paulo post. || Propendeo, Emineo, Projectus sum, in Hippiatria, ubi περὶ τοῦ χαλάσματος τοῦ ὤμου agitur, Ὅταν ἄνωθεν παρηγμένον ἐκνεύῃ τὸ ἄρθρον βαδίζοντος, Bud. [Eur. Phœn. 1151 : Ἡμῶν δ' ἐς οὖδας εἶδες ἂν πρὸ τειχέων πυκνοὺς κυβιστητῆρας ἐκνενευκότας, ut Marklandus restituit pro ἐκπεπνευκότας. L. D. Τὰ πλείονα μέρη εἰς θάλασσαν ἐκνενευκέναι, Etymol. p. 54, 16. Hesych. in Δικράνους. Hemst. Philo vol. 2, p. 147, 36 : Τὰ μὲν γὰρ ἐντὸς αὐτῶν ἐκνένευκε πρὸς τὰ ἄδυτα τῆς σκηνῆς. Figurate Eur. Phœn. 1268 : Ἀλλ' ἄνδρ' ἀρίστω καὶ κασιγνήτω σέθεν, ἐς θάνατον ἐκνεύοντε, κωλῦσαί σε δεῖ· Iph. T. 1186 : Σὺ δ' ἐς τὸ τῆς θεοῦ γ' ἐξένευσας εἰκότως; Maccab. 3, 3, 22 : Εἰς τὸ φαῦλον ἐκνεύοντες. Philo vol. 1, p. 297, 46 : Τῷ γὰρ ὄντι πᾶς ἀκόλαστος ἢ ἄδικος ἢ δειλὸς, ὅταν ἴδῃ τινὰ τῶν αὐστηροτέρων ἢ πόνον φεύγοντα ἢ λήμματος ἡττώμενον ἢ πρός τι τῶν τῆς ἡδονῆς φίλτρων ἐκνενευκότα, χαίρει καὶ γέγηθε. Eust. Opusc. p. 203, 10 : Τὸ δὲ ἐν ἀντιρρήσεσιν ἕτοιμον, τὸ δὲ ταχὺ μὲν προβαλέσθαι, ὀξὺ δὲ καταλαβέσθαι τὰ ἐν νοήμασιν, οὐκ ἔχει παραβολὴν τάχους, εἰ μή τις εἰς βέλους ἐκνεύσει πετομένου ὠκύτητα κ. τ. λ. L. D.] || Evito, [Deverto; Ἐκνεύει, Devertit, addunt Gl.], Declino. [Suidas in Κωμάσαι et in Ἀνδρωνῖτις : Ὁ δὲ Μάρκος ἐβούλετο, τὸ δὴ λεγόμενον, ἐκνεύσας τὴν ἀνδρωνῖτιν, εἰς τὴν γυναικωνῖτιν κωμάσαι. V. Polyb. vol. 5, p. 62 ed. meæ. Schweigh.] Sed hæc signif. haud video quomodo convenire possit huic verbo, si deducatur a Νεύω, Innuo; at deducendo a Νεύω, Nato, non adeo aliena esse videtur hæc signif. compositi ἐκνεύω : ut sc. quum ἐκνεύω significet Enato, sic ἐκνεύω proprie Enatando evito, effugio : deinde vero accipitur generalius pro Evito. [V. in Ἐκνεύω, Enato. Proprie ap. Orph. Arg. 456 : Πήλιον ἐκνεύσαντες, Declinantes. Xen. De re eq. 5, 4 : Πάντα γὰρ, ὁπόσα ἂν δύσκολα ᾖ περὶ τὸ πρόσωπον, ὁ ἵππος ἐκνεύων πέφυκεν ἄνω. Ἐκνεύων γε μὴν ... χαλᾷ κ. τ. λ. Anth. Pal. 9, 371, 3 : Τρηχὺν ὁ δ' ἐκνεύσας (lepus) ταχινῶς πάγον. Hegesias ap. Dionys. De comp. verb. p. 124, 9 (250) : Μικρὸν ἐκνεύει τὸ ξίφος. Diodor. 15, 87 : Πολλῶν δὲ καὶ πυκνῶν φερομένων βελῶν τὰ μὲν ἐξένευε τὰ δὲ διεκρούετο· 17, 100 : Βραχὺ παρεγκλίνας τὴν ἐπιφερομένην πληγὴν ἐξένευσεν. Id. sine accus. ib. 88 : Ἐκνεύοντα γὰρ (τὰ ζῷα) εἰς τοὺς ἰδίους ταῖς ὁρμαῖς ἀκατασχέτως ἐφέρετο. Xen. De re eq. 10, 12 : Ἀνακρουστέον μὲν τὸ στόμα τοῦ ἵππου οὔτε ἄγαν χαλεπῶς, ὥστε ἐκνεύειν, οὔτε ἄγαν ἡσύχως· Ven. 10, 12 : Προσφέρειν δὲ τὸ προβόλιον φυλαττόμενον μὴ ἐκκρούσῃ ἐκ τῶν χειρῶν τῇ κεφαλῇ ἐκνεύσας. Figurate Themist. Or. 34, p. 448, 20 : Οὐκ ἐκνένευκε τὸ ἀνθρώπινον ἀγαθὸν ἀλλ' εἰς τοῦτο συντέταται (philosophia Aristotelis). Anon. ap. Suid. in v. Ἐξένευσαν, παρῃτήσαντο, ἀπηρνήσαντο : Οἱ δὲ μὴ θέλοντες βοηθεῖν αὐτοῖς, ὡς πρὸς ἄλλους πόλεμον ἔχοντες, ἐξένευσαν τὴν βοήθειαν. Alia structura Basil. M. vol. 1, p. 153, C : Στοιχειώδεις αἱ παραινέσεις ... ἐκκλίνειν ἀπὸ κακοῦ· οὐ γὰρ τελείῳ πρέπουσα ἡ ἀποχὴ τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ τῷ ἄρτι στοιχειουμένῳ ἐκνεῦσαι προσήκει ἀπὸ τῆς ἐπὶ τὸ κακὸν φορᾶς ... Ἀμήχανον γὰρ ἅψασθαι τοῦ ἀγαθοῦ μὴ ἀποστάντα πρότερον παντελῶς καὶ ἐκνεύσαντα τοῦ κακοῦ. Aliter anon. ap. Suid. v. Σεμίραμις : Ἐκνεύσασα τὸν ποταμὸν Ἰνδὸν, Deflexo Indi alveo. || Ἐκνεῦσαι et ἐκπνεῦσαι, ἐκνενευκὼς et ἐκπεπνευκὼς confusa Eur. Hipp. 823, Phœn. 1151.]

Ἐκνέφελος, ὁ, ἡ, E nube prorumpens. Theophr. H. Pl. 8, 10, [3] : Διαπόλλυσι δὲ καὶ ἥλιος ὁ ἐκνέφελος, Nocet et sol creber e nube, Plin. 18, 17. [Schol. Hesiodi Theog. v. 148 : Οὗτοι δὲ (Cottus, Briareus, Gyas) λέγονται ἐκνέφεοι ἄνεμοι. Leg. ἐκνέφελοι vel potius ἐκνεφίαι. L. Dindorf.]

Ἐκνεφίας, ου, ὁ, ut ἐκν. ἄνεμος, Nube rupta exoriens ventus. De quo ventorum genere Aristot. De mundo [c. 4] : Οἱ κατὰ ῥῆξιν νέφους γενόμενοι ἄνεμοι, καὶ ἀνάλυσιν τοῦ πάχους πρὸς ἑαυτοὺς ποιούμενοι, ἐκνεφίαι καλοῦνται, Qui in fractura nubis resolvendaque ejus crassitudine colliduntur inter se, quasi quidam nubigenæ, ἐκνεφίαι dicuntur, Bud. [Conf. Meteor. 2, 6; 3, 1, Theophrast. fr. 5, De vent., 49; 6, 2, 5 et 12. Achill. Tat. Isag. in Arat. p. 158, A : Καὶ τοὺς μὲν ἐκ νεφῶν λέγουσιν εἶναι ἀνέμους καὶ καλεῖσθαι ἐκνεφίας. ... Diodor. 20, 88 : Νότος ἐκνεφίας ἐπιγενόμενος τὰ μὲν ὁρμοῦντα τῶν πλοίων συνέκλυσε. Eustath. Opusc. p. 87, 58 : Ἐκνεφίας ἐστὶ, μᾶλλον μὲν οὖν τυφὼν βιαιότατος· 240, 50 : Ὡς ὅτε νέφος μέλαν πυκνωθὲν ἐκνεφίαν ὠδίνει φθοροποιόν.] Plin. 2, 48, de repentinis flatibus, Majori vero illati pondere incursuque, si late siccam ruperint nubem, procellam gignunt, quæ vocatur a Græcis ἐκνεφίας : sin vero depresso sinu arctius rotati effregerint, sine igne, h. e. sine fulmine, vorticem faciunt, qui τύφων vocatur, i. e. vibratus ἐκνεφίας. Alexis ap. Athen. [8, p. 338, E] : Ἐπὰν γὰρ ἐκνεφίας καταιγίσας τύχῃ Ἐς τὴν ἀγορὰν, τοὖψον πριάμενος οἴχεται, [Velut procella in forum irrumpens]. Hesychio est etiam ὄμβρος s. βροχὴ ἐκ νεφελῶν. Sic et ἐκνεφίας ὄμβρος ap. Hippocr. est Imber cum sole factus, ὁ μετὰ ἡλίου γενόμενος, Galen. Lex. Hipp. [p. 462.] Et ἐκνεφίας πυρετὸς, Febris humida, simulque inflammatoria, sicut et ἥλιος ἐκνεφίας dicitur : qui supra ἐκνέφελος : ait enim Galen. ibid. : Ἐκνεφίας πυρετὸς, ὁ ὑγρὸς ἅμα καὶ πυρώδης, ὥσπερ καὶ ὁ ἥλιος ἐκνεφίας. [Antyllus in Matthæi Med. p. 295. ἴᾱ]

['Εκνεφόω, Nubem facio. Theophr. fr. 5, De vent., 7 : Ἀθροιζόμενος (auster) ἐκνεφοῦταί τε καὶ πυκνωθεὶς ὑδάτινος γίνεται, In nubes mutatur.]

['Εκνέω, Enato. V. Ἐκνεύω. || Exaggero, Exstruo. Eust. Opusc. p. 326, 9 : Ὦ πλοῦτος ἐπιχειρήσεων κατὰ χύσιν ἄμμου ἐκνενημένος. L. Dindorf.]

['Εκνεωτερίζω, Novo. Photius Bibl. cod. 209, p. 165, 27 : Ἀφελὴς μὲν οὖν ἐστὶ (Dio Chrys.) τὰ πολλὰ ταῖς ἐννοίαις ..., καὶ οὐδὲν οὐδ' ἡ σύνταξις οὐδ' (l. οὔτ') ἐπὶ τὸ βαθύτερον οὐδ' (οὔτ') ἐπὶ τὸ καθηδυνόμενον ἐκνεωτερίζει.]

Ἐκνηπιέομαι [immo Ἐκνηπιόομαι], Ἐκνηπιοῦμαι, Infans reddor, Ad infantiam redigor, ap. Philostr. [V. Soph. 2, p. 560; V. Ap. 5, 14, p. 199; ap. Photium Bibl. cod. 241, p. 333, 19.]

['Εκνηστεύω, Jejuno. Hippocr. De morb. 2, p. 481,

15 : Τὴν ἡμέρην ταύτην πιὼν ἄλφιτον καὶ ὕδωρ ἐκνηστευέτω. Foes. OEc. p. 116, B : « Plus esse videtur quam νηστεύειν et significare, Jejunum permanere. » Plut. Mor. p. 686, D : Ἔκτον οὖν τοῦτό σοι πέμπω τῶν συμποσιακῶν, ἐν ᾧ πρῶτόν ἐστι τὸ περὶ τοῦ διψῆν μᾶλλον ἢ πεινῆν τοὺς νηστεύοντας· ἄλογον γὰρ ἐφαίνετο διψῆν μᾶλλον ἢ πεινῆν τοὺς ἐκνηττύσαντας.]

Ἐκνήφω, Sobrius fio ex, Edormiens crapulam recipisco. 1 Reg. 25, [37] : Ἐξέκνηψεν ἀπὸ τοῦ οἴνου. Et metaph. ap. Paul. 1 Ad Cor. 15, [34] : Ἐκνήψατε δικαίως, καὶ μὴ ἁμαρτάνετε, Evigilate juste : de mentis sobrietate, ad quam vult illos redire, qui stultis speculationibus fuerant quodammodo inebriati. Proprie autem ἐκνήφειν de ebriis dicitur qui a somno demum sunt sobrii. [Lynceus ap. Athen. 4, p. 130, B : Παρειμένοι καὶ καρηβαρῶντες ὑπὸ τῆς μέθης, ὁπότε τι τῶν ἀγομένων θεασαίμεθα, πάντες ἐξενήφομεν. Aret. Tard. m. causs. 1, 5, p. 31=36 : Χάρμῃ δὲ ἐξένηψε τῆς δυσθυμίης· καθίσταται γὰρ τὴν γνώμην ἔρωτι ἰητρῷ· Ac. m. cur. 2, 3, p. 103=114 : Ἐξέπεψε μὲν τὰ σιτία, ἐξένηψε δὲ τὴν αἴσθησιν. Plut. Demosth. c. 20 : Ἐκνήψας δὲ καὶ τὸ μέγεθος τοῦ περιστάντος αὐτὸν ἀγῶνος ἐν νῷ λαβών (Philippus post victoriam Chæronensem).]

Ἐκνήχομαι, Enato [Gl.], Aristot. De mundo [c. 6] : Εἰς τὴν ἑαυτῶν δίαιταν ἐκνήξεται, Eo enatabit, ubi commodum ei est vivere. [Lucian. Dial. mar. 9, 1 : Ἐξενήξω εἰς Ταίναρον· 2 : Ἐξενηξάμην εἰς Ταίναρον. Apollodor. 1, 9, 25, 1 : Μόνος δὲ βούτης ἐξενήξατο πρὸς αὐτάς. Athen. 7, p. 315, D, ab Hemst. cit. : Διὰ τὸ πλείονα τόπον ἐκνενῆχθαι.]

Ἔκνηψις, εως, ἡ, Quum quis eo modo [de quo in Ἐκνήφω] ad sobrietatem redit. Ar e Thren. Jeremiæ 3, [49] : Τοῦ μὴ εἶναι ἔκνηψιν, affertur pro Quia non esset requies. [Et 2, 18.]

Ἐκνῑκάω, Vinco, Supero, [Convinco, Supero, Evinco, Gl.], pro simplici νικῶ. [Eur. Ion. 629 : Εἴποις ἂν ὡς ὁ χρυσὸς ἐκνικᾷ τάδε, πλουτεῖν τε τερπνόν.] Plut. De puer. educ. [p. 8, D] : Τὰ γὰρ τῶν ἡττωμένων ἐν ταῖς μάχαις ἀγαθὰ τοῖς ἐκνικῶσιν [νικῶσιν edd. Plut.] ἆθλα πρόκειται· de q. l. dicam et in Ἐκνίκημα. Synes. : Οὐκ ἐξενίκησα τοῦ δήμου τὴν περὶ τὸν εὐλαβέστατον Παῦλον σπουδήν. [Polyb. 15, 3, 6 : Ῥωμαίων ἐκνικησάντων. Dio Cass. 39, 25 : Μέχρις ἂν αὐτόματος ἡ δόξα τῶν πραττομένων ἐκνικήσῃ· et alibi sæpe. Callistr. Stat. c. 9 : Αἱ δὲ Αἰθιόπων χεῖρες ... τὴν ἀρωνίαν ἐξενίκησαν τῆς λίθου. Eust. Opusc. p. 282, 55 : Καὶ ἡ μὲν ἀλήθεια οὕτω λαθοῦσα ἐνδόμυχος ἦν, τὸ δὲ ψεῦδος ἐκνικῶσαν ... 297, 39 : Τοῦ κατὰ θάνατον φόβου τὴν φυσικὴν ἐκνικῶντος στοργήν· 274, 44 : Ἐκνικᾶται λογισμῷ ἐνί. De expugnando inimico Dio Cass. 34, 3 : Ἀλλὰ καὶ εὐηργέτει, μέχρι περ καὶ ἐκεῖνον ἐξενίκησεν. Aliter Tzetz. Hist. 1, 200 : Ἐκενείκησεν Ὀλύμπια τρισσάκις· 575 : Ὃς ἵππος ἐκνενίκηκεν τρίτον ἐν Ὀλυμπίᾳ. L. D. Athen. 5, p. 188, A : Ὑπὸ τῆς ἀληθείας ἐκνικώμενος. Ἐξεκίνησεν ἀλήθειαν, Philo Bybl. ap. Euseb. Præp. ev. 1, p. 39, D. Εὐνοίας ὑπερβολὴν πᾶσαν ἐκνενικηκότα, Ælian. N. A. 7, 40. Hemst.] || Evinco, quo utuntur JCti : unde ἐκνίκησις in Pand. Evictio. || Dicitur vero frequentius ἐκνικᾶσαι de re quæ in usum et morem recepta est, et quam consuetudo velut evicit et obtinuit; vel brevius, de re quæ obtinuit, seu invaluit. Thuc. 1, [3] : Καθ' ἑκάστους μὲν ἦδη τῇ ὁμιλίᾳ μᾶλλον καλεῖσθαι Ἕλληνας, οὐ μέντοι πολλῷ γε χρόνου ἠδύνατο καὶ ἅπασιν ἐκνικῆσαι, ubi schol. exp. ἐπικρατῆσαι, faciens nominativum τὸ καλεῖσθαι Ἕλληνας. Sic Bud. ἐκνικᾶν reddit Obtinere, Invalescere, afferens ex Pausan. in Messen. [4, 6, 1] : Μεσσήνιον δὲ, ἀπὸ τῶν συμφορῶν, καθὰ δὴ καὶ τὸν ἐπὶ Ἰλίῳ, κληθῆναι Τρωϊκὸν, καὶ οὐχ Ἑλληνικὸν, ἐξενίκησε. Et in Lacon. [3, 20, 6] : Τὸ δὲ οἰκειτικὸν τὸ ἐπικτηθὲν ὕστερον Δωριεῦσι, Μεσσηνίους ὄντας, ὀνομασθῆναι καὶ τούτους ἐξενίκησαν Εἵλωτας. [Conf. 1, 3, 6; 7, 26, 4; 8, 22, 6.] In h. autem Thuc. l. 1, [21] : Καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ χρόνου αὐτῶν ἀπίστως ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνενικηκότα, dicuntur ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνενικηκότα, quæ in fabulositatem evaluerunt (similem enim usum huic verbo tribuit Tacitus), i. e. de quibus tanquam fabulosis invaluit opinio s. obtinuit. [Dio Cass. 37, 17 : Ὥστε καὶ ἐς παρρησίαν τῆς νομίσεως ἐκνικῆσαι. Eust. Opusc. p. 97, 41 : Ἄλλα τε ῥήματα εἰς ἐπωνυμίαν ἐκληρώσατο κωμῳδούμενος καὶ ληρούμενος δὲ ἐπεκαλεῖτο· καὶ ἐξένικα τοῦτο εἰς κλῆσιν. L. D. Ἐξενίκησεν εἰς παροιμίαν ὁ Μάρας, Suid. in Μάρας. Hemst. || Cum genit. Heliodor. 6, 11, p. 285=243 : Προέπιπτε δὲ καὶ ἡ Ναυσίκλεια, πολλὰ τὸν πατέρα ἐπιτρέψαι καθικετεύσασα, τῆς νυμφικῆς αἰδοῦς ὑπὸ φίλτρου τοῦ περὶ τὴν Χαρίκλειαν ἐκνικηθεῖσα. Sed leg. videtur literis transpositis (quo genere emendandi uti debebam supra in v. Γρύφω, h. c. φρύγω) ἐκκινηθεῖσα. Cum inf. signif. ab superiori diversa Dionys. De Thucyd. c. 28, p. 883, 1 : Ὅσα μηδὲ τὰς πρώτας ἀρετὰς ἔχει καὶ κοινοτάτας, ἀλλ' ἐκνενίκηται τῷ περιέργῳ καὶ περιττῷ μήτε ἡδέα εἶναι μήτε ὠφέλιμα. Eust. Opusc. p. 112, 8 : Ἐθάρρησε δὴ καὶ ἐκεῖνος, ἐπεὶ καθ' Ὅμηρον εἰπεῖν (Il. Ψ, 604 : Νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη) νεοίη καὶ ἐκεῖνον ἐξενίκησεν ἐκβαλεῖν ἔπος τι κέρτομον κατὰ τοῦ γεραιτέρου. L. Dindorf.]

Ἐκνίκημα, τὸ, Quod quis vincendo obtinuit. A Bud. redditur Id quod bello et pugna comparatur, in hoc Gregor. l. : Ἐμὸς ὁ πόλεμος, ἔστω σὸν τὸ ἐκνίκημα. Possit autem et ἐκνικᾶν fortasse itidem accipi pro Comparare pugna s. bello, in eo Plut. l. quem paulo ante protuli. [Eust. Opusc. p. 189, 11 : Ἁπλοϊκευσάμενον τὸ τῆς διαρτίας σύνθετον εἰς ὁλόψυχον τῷ τῆς ἀρετῆς ἐκνικήματι, Virtutis præstantia, excellentia. Ibid. 190, 50 : Ἦν (τὴν κατὰ βίον φίλωσιν) δὴ καὶ αὐτὴν ἐκνίκημα οἴδαμεν τοῦ κατελθόντος ἄνωθεν, ἐφ' ᾧ ἀνελκύσαι πάντας εἰς ἑαυτόν· 204, 86 : Ἐν οἷς (litibus ecclesiasticis) καὶ αὐτοῖς βασιλικὰ σὺν θεῷ ἐκνικήματα καὶ θεομάχων γλωσσῶν ἐκρίζωσις· 209, 23 : Παντὸς λυπηροῦ καταλείρασμα, τοῦτο δὴ τὸ καὶ σωφροσύνης καὶ καρτερίας ἴστι μὴν καὶ πραότητος ἐκνίκημα· 314, 76 : Καὶ ὁποῖόν τι καὶ ἡλίκον ταῖς καλάνδαις κατὰ τῶν ἄλλων ἡμερῶν τὸ ἐκνίκημα, ὁ Σύρος ἔχει περιστῆσαι (l. παραστ.) σοι σοφιστής. L. Dindorf.]

Ἐκνίκησις, εως, ἡ, Evictio [Gl.] in Pand. Bud. [Theophilus vol. 1, p. 259 : Ἐκνίκησις κατὰ τῶν κλεπτῶν. L. D. Anastas. Sin. Hodeg. p. 240, 19 et p. 284, 9 : Λέγοντες τῇ τοῦ κρείττονος ἐκνικήσει ἀποθεωθεῖσαν τὴν σάρκα, Parte præstantiore prævalente. Hase.]

Ἐκνίπτω, Eluo, proprie sordes manuum aut pedum : item pro Expio et Abstergo, ut et Eluo. Plato Ep. 8, [p. 352, C] : Ταῦτα γὰρ ἀνίατα, καὶ οὐκ ἂν ποτέ τις αὐτὰ ἐκνίψειε. [Eur. Iph. T. 1224 : Ὡς φόνῳ φόνον μυσαρὸν ἐκνίψω. Anth. Pal. 14, 74, 4 : Οὔποτε γὰρ σὴν ψυχὴν ἐκνίψει σῶμα διαινόμενον. Ubi v. Jacobs. vol. 3, p. 804. Ἐκνίψαι, ἐκπλῦναι Pollux 1, 44. L. D. Eubul. ap. Athen. 11, p. 470, D : Στλβουσαν, ἀνταυγοῦσαν, ἐκνενιμμένην (κύλικα). Hemst. Liban. vol. 4, p. 850, 36 : Μύσος οὗ οὐδεὶς ἂν ἐκνίψειεν (sic lege pro ἐκνίψειν) ἐμπεπλῶν τὴν πόλιν. Jacobs.] Et voce med. ap. Dem. [p. 274, 23] : Οὐδέ ποτ' ἐκνίψῃ σὺ τἀκεῖ πεπραγμένα, Elues, aut Dilues. [Orph. Arg. 1230 : Μέσῳ' ὅταν ἐκνίψησθε μύσος θείοισι καθαρμοῖς. Plut. Mor. p. 241, A : Καλὰ φάμα τευ καχλάζυται· ἢ ταύταν νῦν (scr. νυν) ἐκνίψει ἢ μὴ ἔσο· ubi alii ἀπότριψαι vel ἀπώθευ· v. Valck. ad Adoniaz. p. 259 seq. Pausan. 3, 17, 7 : Φόνου ἄγος ἐκνίψασθαι μὴ δυνηθέντα. Plut. Mor. p. 499, C : Καθαρὸς ἐκθῇ τῆς σαρκὸς, ἐκνιψάμενος τὸ θνητόν. Pollux 1, 33 : Μίασμα ἐκνίψασθαι. Philostr. ab Hemst. cit. p. 234, 4 : Κἂν ἐκνίψηται τὸν φόνον.]

Ἐκνιτρόω, Nitro eluo, s. Nitro perfrictum expurgo. Alexis ap. Athen. 6, [p. 230, B] : Τἀκπώματ' εἰς τὸ φανερὸν ἐκνενιτρωμένα θεῖναι. Item οἱ ἐκνιτρωθέντες, Nitro perfricti. [Conf. Bernard. ad Theoph. Nonn. vol. 1, p. 46.]

Ἔκνιψις, εως, ἡ, Elutio, Hesychio ἀπόσμηξις, κάθαρσις.

[Ἐκνοάω, Dementem reddo. Nonn. Synag. hist. 1, 40 : Ἐκνοήσας αὐτὴν μαγείᾳ. Boiss. V. Ἐκνοέω. || Excogito. Dio Cass. fr. 78, p. 33, 43 : Ταχὺς μὲν γὰρ (Viriathus) πᾶν τὸ δέον ἐκνοῆσαι καὶ ποιῆσαι ἦν, recte Sturzius scripsit ἐννοῆσαι, quanquam ἐκφροντίσαι legitur in l. simili de Scipione fr. 77, p. 32, 78 : Ἄριστος τὸ δέον ἐκφροντίσαι.]

Ἔκνοια, ἡ, Amentia, Dementia, Delirium. [Aristot. De somno c. 2 : Γίνονται δὲ καὶ ἔκνοιαί τινες τοιαῦται· 3 : Ἔκνοια καὶ πνιγμός· et ib. : Ἐπιπεσὼν μὲν ἔκνοιαν ποιεῖ, ὕστερον δὲ φαντασίαν. Aq. 2 Sam. 6, 7.]

[Ἐκνομὴ, ἡ, Depastio. Dionys. A. R. 1, 39 : Τὰς μὲν βοῦς ἀνῆκεν εἰς ἐκνομήν. Ubi deletis literis male geminatis leg. videtur νομήν. L. Dindorf.]

['Εκνόμιος, α, ον, Enormis. Pind. Nem. 1, 86 : Εἶδε γὰρ ἐκνόμιον λῆμά τε καὶ δύναμιν υἱοῦ. Orph. fr. 8, ap. Proc. in Tim. 5, p. 295 : Ἀμείλιχον ἦτορ ἔχοντας καὶ φύσιν ἐκνομίην. Hesych. : 'Εκνόμιον, διακριτόν.]

'Εκνομίως, ap. Aristoph. aliquot locis, tanquam a nomine 'Εκνόμιος, pro Præter modum, Enormiter, ut Bud. exp. in hoc illius l. qui est in Pl. [981] : Καὶ γὰρ ἐκνομίως μ' ἠσχύνετο, ubi schol. exp. ὑπὲρ τὸ νενομισμένον, et ὑπερβαλλόντως, item μεγάλως. [Hesych. : 'Εκνομίως, καλῶς, μεγάλως. Etym. M. p. 323, 14; 347, 35, Eust. Il. p. 532, 8; 755, 19, Suid., denique Zonar. p. 681, e quo fort. Hesychio restituendum ἐξάλλως pro καλῶς.] Redditur etiam Vehementer, Magnopere. Usus autem est et superlativo paulo post [993], Λέγεις ἐρῶντ' ἄνθρωπον ἐκνομιώτατα. Coterum quum schol. dixit ἐκνομίως esse proprie ὑπὲρ τὸ νενομισμένον, videtur a voc. νομίζομαι voluisse deducere : ac fortasse intellexit esse ἐκνομίως dictum quasi ἐκνενομισμένως. Quamvis autem hæc deductio alicui magis probari possit, nec mihi etiam displiceat, quam ab ἐκνόμιος pro ἔκνομος, aut ab ἐκνόμως, inserendo ιῶτα : non putavi tamen alieno loco positum hic iri [post 'Εκνομος, quod et ipsum ducitur a νόμος, pariterque ἐκνόμιος], modo lectorem admonerem istorum.

'Εκνομος, ὁ, ἡ, Exlex. Quod verbum non significatione tantum, sed et typos. forma Græco illi respondet; est enim Exlex conflatum e duabus vocibus, videlicet nomine Lex et præp. Ex, ut ἔκνομος e nomine νόμος, quod est Lex, et præp. ἐκ, quæ signif. Ex. At in VV. LL. exp. Illegitimus. Sed invenitur et pro Scelestus, Nefandus. Orph. Arg. 59 : Ἣ [ὃ] δ' ὡς κλύεν ἔκνομον αὐδήν. Philo V. M. 3 [vol. 2, p. 167, 38] : Θέαν ἔκνομον ἰδόντες, Spectaculum nefandum. [Diodor. 14, 112 : Οὗτος μὲν οὖν ἀναξίως τῆς ἀρετῆς ἐκνόμοις περιέπεσε τιμωρίαις. Eust. Opusc. p. 157, 74 : Τὸ κατ' αὐτῆς (ecclesiæ) ἐμπήδημα τὸ θρασὺ, τὸ ἀλόγιστον, τὸ ἀπαίδευτον, τὸ ἔκνομον. 'Εκνομος δικαστὴς, de judice injusto, memorat Pollux 8, 12.]

['Εκνομος λόφος, collis in regione Gelensium Siciliæ, ap. Diodor. 19, 104, 108, Polyb. 1, 25, 8, ubi simpl. ὑπερῆραν εἰς 'Εκνομον. Neutro gen. Plut. Dion. c. 26 : Τῶν περὶ τὸ 'Εκνομον οἰκούντων.]

['Εκνόμως, Nefarie. Æsch. Ag. 1473 : 'Επὶ δὲ σώματος δίκαν μοι κόρακος ἐχθροῦ σταθεὶς' ἐκνόμως ὕμνον ὑμνεῖν ἐπεύγεται. Suid. in 'Εκνομίως : Λέγεται δὲ καὶ ἐκνόμως. Pollux 8, 13. L. D. Philo vol. 2, p. 544, 28 : Σφαγὰς ἰσαρίθμους τοῖς φόνοις τῶν ἐκν. ἀναιρεθέντων Ἰουδαίων. Hase.]

'Εκνοος, et 'Εκνους, ὁ, ἡ, Demens, Amens, i. q. ἄνους : sed hoc fit ex α priv., illud ex præp. ἐκ, sicut Amens ex A privante, at Demens, ex præp. De privandi vim itidem habente, sicut habet Ex in Excors. Suid. ἔκνοον exp. ἔξω τοῦ νοὸς, item παρανενοημένον, [ἀνόητον, μωρὸν Zonar. p. 660]. At Hesych. habet, ἔκνοον, ἔκνουν, ἀνόητον. In VV. LL. ἔκνοος εὐπαθὴς, Animo seductus ab affectione. [Eustath. Opusc. p. 167, 1 : 'Εκνοον πρόσταγμα. Plut. Gracch. c. 19 : Ὅθεν ἔδοξεν ἐνίοις ἔκνους ὑπὸ γήρως ἢ μεγέθους κακῶν γεγονέναι. Memorat ἔκνους etiam Planud. in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 21, 14. L. D. 'Εκνους αὖ de solitario Jo. Climac. p. 143, 34. Hase.]

['Εκνοέω. Aristot. De gen. anim. 5, 4 : 'Εκνενοστηκότος οὖν καὶ λευκοῦ τοῦ δέρματος, καὶ ἡ θρὶξ συννοεῖ. Ed. Bekk. ἐκ νενοσ. « Eudocia p. 323, de Penelope : Καὶ ἐκνοήσασα αὕτη μανίαν, ἠράσθη τοῦ τράγου. Hoc nihil significat. Nonnus 1, 40, quem exscripsit Eudocia, habet, Καὶ ἐκνοήσας (ὁ 'Ερμῆς) αὐτὴν μαγείᾳ, dum illam sensu privatam per magiam εἰς ἔρωτα αὐτοῦ ἐκίνησε. Vocem ἐκνοέω nihili habeo. » Bast.]

'Εκνοσηλεύω, Ægrum curo, i. cum νοσηλεύω, vel potius Ægrum diligenti cura et obsequiis officiisque necessariis e morbo ad pristinam valetudinem reduco. Theodoret. H. E. 5 : Ἵν' ὥσπερ ἐκ μακρᾶς ἀῤῥωστίας ταῖς κατὰ μικρὸν ἐπιμελείαις τὸ σῶμα τῆς ἐκκλησίας ἐκνοσηλεύοντες, πρὸς τὴν ἀρχαίαν τῆς εὐσεβείας ὑγίειαν ἐπαναγάγωμεν. Hesychio ἐκνοσηλεῦσαι est ἀναῤῥῶσαι, [ἐκ νόσου ἀναλήψασθαι (sic). Philo vol. 1, p. 631, 16 : Οἱ δὲ ἰατρεύουσιν καὶ ἐκνοσηλεύουσι τὰ ψυχῆς ἀῤῥωστήματα, παραινέσεις ἱερὰς, ὥσπερ νόμους ἀκινήτους τιθέντες. Wakef. Idem vol. 2, p. 264, 3. Suid. : 'Εκνοσηλεύων, ἐκθεραπεύων. Memorat etiam Pollux 3, 108; 4, 177.]

['Εκνοσσεύω. V. 'Εκνεοττεύω.]

'Εκνοσφίζω, Separo ex, Alieno, Rejicio, VV. LL. [Hesych. : 'Εκνοσφίσαι, ἐκβαλεῖν. Medio Simiæ Alæ v. 12 : Εἶκε δέ μοι ταῖα θαλάσσας τε μυχὸς χάλκεος οὐρανός τε, τῶν ἐγὼ ἐκνοσφισάμαν ὠγύγιον σκᾶπτρον, Quorum ego (Amor) sceptrum mihi vindicavi, ad me rapui.]

['Εκνοτίζω, Humorem spargo. Georg. Pis. Hexaem. v. 254 : Τὸν δὲ ζέοντα τῆς φλογὸς διεκχύσει τὰς ἐντεθείσας ἐκνοτίζειν ἰκμάδας. L. D. Hesych. : Ἀπολιβράξαι (ἀπολιβάξαι),... ἐκνοτίσαι. Id. : Λιβάζει (λιβάξει), ἀπορρυήσει ... ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς λιβάδος.]

['Εκνοττεύω. V. 'Εκνεοττεύω.]

['Εκνους. V. 'Εκνοος.]

'Εκνύπη, Galen. in suo Lex. Hipp. [p. 464] affert pro ἐξηπλωμένη. [Ubi sunt varietates ἐκνύτη et ἐκρύπτη.]

['Εκνύσσω, Expungo, Gl.]

['Εκξέω, Abstergo. Tzetz. ad Lycophr. v. 874 : Οἷς (τριπτῆρίοις)... τὸν ῥύπον ἐκξέουσι. Elberling.]

['Εκξιφίζομαι, Gladium stringo s. destringo. Tzetz. Hist. 3, 134 : Τοῦ γὰρ 'Ρωμαίων σύμπαντος στρατεύματος τραπέντος ὁ παῖς ἐκξιφισάμενος ἔτεμνε τοὺς βαρβάρους. Nicet. Andr. Comn. p. 219, D : Ὁρμὴν πτοηθεὶς ἐκξιφισαμένου.]

['Εκξιφισμὸς, ὁ, Gladii nudatio. Nicet. Urb. capt. p. 397, B : 'Ετι προκείμενον ἔχοντες ὀφθαλμοῖς τὸν κατὰ σφῶν ἐκξιφισμὸν τῶν Λατίνων.]

'Εκξύλόω, Ex alia materia in lignum verto, Ex tenero et molli lignosum reddo. Pass. 'Εκξυλοῦμαι, Lignum fio, In lignum mutor, ex alia videlicet materia. Exemplum habes in Ξυλόω. [Theophrasti H. Pl. 1, 2, 7 : Ξυλοῦται γὰρ σκληρυνόμενα, οἷον ἐν τοῖς φοίνιξι καὶ νάρθηξι, καὶ εἴ τι ἄλλο ἐκξυλοῦται, ὥσπερ αἱ τῶν ῥαφανίδων ῥίζαι.]

['Εκξύω, Erado, Gl. ῡ]

['Εκοντῆ. V. 'Εκοντί.]

['Εκοντηδὸν, Sponte, Libenter. Apollon. De conj. in Bekk. An. p. 497, 29 : Εἰ δὲ μὴ δηλοῖ μὲν (ἔκητι) τὸ ἕνεκα, τὸ δὲ ἑκοντηδὸν, ἔκητι σοῦ, ὡς εἰ ἑκόντος, δῆλον ὡς ἐπίῤῥημα· De adv. p. 611, 7 : Σχηματίζεται καὶ ἀπὸ μετοχῶν (adverbia), ὡς τὸ ἐθελοντηδὸν καὶ ἑκοντηδόν.]

'Εκοντὴν, pro cod. ex Arriano [ap. Suidam] : Τὴν μέσην τῶν ποταμῶν γῆν ἑκοντὴν ἐκδιδόντων τῶν ἐποικούντων κατέσχεν. [Inscr. Bospor. ap. Bœckh. vol. 2, p. 126, 20 : Εἴς τε πρεσβείας αὐτὸς ἑαυτὸν ἑκοντὴν παρέχων ἄοκνον. Phryn. Ecl. p. 4 : 'Εκοντὴν οὐ χρὴ λέγειν, ἀλλ' ἐθελοντήν. Vid. 'Εκοντής. Cod. Barocc. apud Bekk. An. p. 1368 : Τὰ εἰς ην ἐπιῤῥήματα... βάζην ἄντην ἐμπλην ἀκμὴν ἐθελόντην ἑκόντην ἐμὴν τὸ ὄρκιον. Scr. ἐθελοντὴν, ἑκοντήν. V. 'Εκοντί. L. Dind.]

['Εκοντὴς, Libens. 'Εκοντὴς εὐεργέτει, Ultro benefac, Epicteti fr. 88, vol. 3, p. 95, sive ap. Stob. tit. 44, p. 315=317. Schweigh. Sozom. H. E. 2, 13, p. 61, 9 : 'Εκοντὴς εἵπετο· 3, 16, p. 121, 42 : 'Εκοντὴς ἐπὶ τοῦτο χειροτονήσω ἐμαυτόν. Eust. Opusc. p. 130, 53 : Τοῦ χρῆναι τὸν ὀφθαλμὸν μὴ ἀεὶ χασμᾶσθαι ἀνεωγότα, ἀλλά ποτε καὶ ἑκοντὴ τρόπῳ κατασφαλίζεσθαι πύλης δίκην. (V. 'Εκούσιος.) Philemo p. 49, 71 et Thomas p. 285 : Μὴ εἶπῃς ἑκοντὴς, ἀλλ' ἐθελοντής. Ad adj. ἑκοντὴς, non ad adv. ἑκοντὴν referri observationem Phryn. in 'Εκοντὴν cit., et Hemsterhusii ad Thomam sententia fuit, et illius qui in cod. ap. Bachm. Anecd. vol. 2, p. 382 post ἐθελοντὴν addidit, ἄνθρωπον δηλαδή. De accentu in ult. Arcad. p. 25, 26, Etym. M. p. 436, 3. L. Dindorf.]

'Εκοντὶ, Ultro, Sponte [ita Gl.], Voluntarie. Phocyl. [14] : Μήτ' ἐπιορκεῖν, μήτ' ἀγνοίᾳ, μήτ' ἑκοντί. [Macedon. Anth. Pal. 10, 70, 5 : Αὐτὸς ἑκόντι (sic) γέγηθα πλανώμενος. Ammian. ib. 11, 227 : Οὔτε γὰρ αὐτὸς (ἀγαθὸν) ἑκοντὶ ποιεῖς οὔτ' ἄλλον ἀφίης. Ita Bruncknius : cod. ἑκοντὶ, superscripto ώ. Thomas p. 285 : Καὶ ἐθελοντὶ καὶ ἑκοντὶ ῥητορικά· quibus addit ex Aristidis; plura supparium Aristidi scriptorum collegit Lobeck. ad Phryn. p. 5, animadvertitque non ita antiquum videri ἑκοντὶ ut Aristoteli concedi possit, cujus in Rhet. 3, 15, p. 1416, 16 : Οὐ γὰρ ἑκοντὶ εἶναι αὐτῷ ὀγδοήκοντα ἔτη, scr. esse (ut Bekk. scripsit e libris) ἑκόντι· in commentitia vero ad Alex. Rhet. c. 16, p. 1431, 20, quod est : Μαρτυρία δ' ἐστὶν ὁμολο-

γία συνειδότος ἑκοντὶ, ad Aristot. nihil attinere. Idem ap. Maneth. 6, 298 : Καὶ κυσὶ μήδεα δόντες ἑκοντὴν ὠμὰ δάσασθαι, reponit pro scriptura librorum ἑκοντῇ vel ἑκόντει. Hesych. : Ἑκοντῇ, θελήσει, ἑκουσίως, ubi ἑκοντὶ Musur. Id. : Ἑκοντὶ, ἐθελοντί. Permutatum cum ἀκοντὶ v. ap. Dion. Cass. 39, 46. ῐ]

[Ἑκόντως, Ultro, Sponte, Voluntarie. Jo. Chrysost. In Matth. hom. 84, t. 2, p. 522. Seager. Addit Lobeck. ad Phryn. p. 5, Nicet. Alex. 1, 7, p. 307, D : Ἐκ. ὑπέδυ τὸν πρεσβευτήν. (Man. Comn. 1, 6, p. 46, B, non ἑκόντως legitur, sed ἑκουσίως.) Josepho A. Jud. 18, 6, 9, p. 894 male Hudsonus intulit pro ἑκόντων. Nec Dio fortasse scripserat 58, 16 : Τὰ τῶν ἑκόντως ἀποθνησκόντων χρήματα οὐκ ἀφῃρεῖτο, sed ἑκόντων. Contrarium tamen adverbium ἀκόντως non solum Dio usurpavit, sed etiam Attici. L. Dind.]

Ἑκουσιάζομαι, Sponte offero. [Macc. 1, 2, 42; Aq. Cant. 6, 11. « Aq., Theod. Prov. 8, 16, ἑκουσιαζόμενοι sunt Qui pro arbitrio agunt et agere possunt, Principes, Tyranni. » Schleusn. Lex. in V. T. Eustath. Opusc. p. 61, 61 : Εἰ τοίνυν οὕτως ἑκουσιάζεσθε λαβεῖν ἃ ζητεῖτε· 218, 11 : Ὡς ἢ καταπαίζων ἢ μὴ ἑκουσιαζόμενος, est i. q. Velle. Hesych. : Ἑκουσιάζεται, προαιρεῖται, προσφέρει. Suid. et Zon. p. 671 : Ἐκ., προσφέρω.]

[Ἑκουσιᾱκούσιος, ὁ, ἡ, Volens nolens. Eust. Opusc. p. 302, 29 : Οὔτι ἑκόντες ἔς γε τὸ πᾶν, ἀλλ' εἰπεῖν καθωμιλημένως ἑκουσιακούσιοι. L. Dind.]

Ἑκουσιασμὸς, ὁ, Spontanea oblatio, LXX Interprr. [Esdr. 7, 15; Aq. Ps. 53, 8. Schleusn. Apost. Const. 281 (?). Wakef.]

[Ἑκουσιαστὶ, Voluntarie, Sponte. Jul. Afric. apud Euseb. Dem. ev. p. 389, D : Κύρου γὰρ μετὰ τὴν ἑβδομηκονταετίαν τῆς αἰχμαλωσίας τῶν βουλομένων ἕκαστον ἐκ. καταπέμψαντος. Hase.]

[Ἑκουσιόγνωμος, ὁ, ἡ, i. q. seq. Jo. Clim. p. 51, 3 : Εἰς βαθυτάτην ἀκακίαν καὶ ἁπλότητα σεσοφισμένην, καὶ ἑκουσιόγνωμον, καὶ θεοκατόρθωτον ἐληλακότες. Interpres : Summa voluntatis alacritate. Hase.]

Ἑκούσιος, α, ον, et ὁ, ἡ [Thuc. 6, 44, aliique infra citt.], nomen utrisque scriptt. [poes. et pros.] commune est, pro Spontaneus, Voluntarius, Consulto factus, non per imprudentiam. [Ultronius, Voluntarius, Promptuarius, Gl.] Aristot. Ethic. 5 [immo 4 Eudem., c. 6] : Λέγω δὲ ἑκούσιον, ὃ ἄν τις τῶν ἐφ' αὑτῷ ὄντων εἰδὼς καὶ μὴ ἀγνοῶν πράττῃ. Apud Philon. ἑκούσιος κίνησις, Spontaneus motus, voluntarius : ἑκούσιος συμμαχία ex Aristide, Auxilium quod sponte fertur. Et ἑκούσιον ἀδίκημα, Platoni [Leg. 9, p. 860, E; 861, B], itidemque ἐκ. φόνος, Isocr. [Plat. p. 302, B] et Dem. [p. 641, 17] de iis, quæ sponte quis perpetrarit. [Soph. Phil. 1318 : Ὅσοι δ' ἑκουσίοισιν ἔγκεινται βλάβαις. Eur. Suppl. 151 : Τὴν ἑκούσιον φυγήν· fr. Dict. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 154 : Οὐδ' ἑκουσία νόσος (amor). Thucyd. 3, 64 : Τὸν ὑμέτερον ἑκούσιον ἀττικισμόν· 7, 57 : Τῶν δὲ ἄλλων ἑκούσιος μᾶλλον ἡ στρατεία ἐγίγνετο ἤδη. Plato Protag. p. 346, A : Ἔχθρας ἑκουσίους πρὸς ταῖς ἀναγκαίαις προστίθεσθαι· Hipp. min. p. 374, B : Ἀσχημοσύνη ἑκούσιος. Xenoph. Comm. 2, 1, 18 : Οὐ δοκεῖ σοι τῶν τοιούτων διαφέρειν τὰ ἑκούσια τῶν ἀκουσίων; Pausan. 1, 5, 5 : Ἐς μὲν πόλεμον οὐδένα ἑκούσιον κατέστη (Hadrianus).] E Diosc. autem [2, 1] : Ἑκουσίᾳ γνώμῃ προσφέρεται, pro Suapte sponte. [Ἑκουσίᾳ γνώμῃ, Sponte, Gl. Mich. Psell. In Cant. Cant. p. 312, vol. 8 Opp. Meurs. : Οὐκ ἐξ ἀνάγκης δέ τινος, ἀλλ' ἑκουσίᾳ γνώμῃ. Cyrillus v. Ἐπάνοδος, apud Valcken. ad Eran. Phil. p. 169 : Ἐξελθόντα ἐξ ἀρχῆς ἑκουσίᾳ γνώμῃ. Similis locutio Eur. Med. 751 : Μήτε ... μεθήσειν ζῶν ἑκουσίῳ τρόπῳ. Quam exprimit Eust. in Ἑκοντὴς cit. Porphyr. De abst. 1, 9, 14, ab Lob. ad Phryn. p. 4 cit. : Καθ' ἑκ. τρόπον.] Item, Τὸ ἑκούσιον subst. pro Libero arbitrio ap. Philon. Dicitur et de persona : ut, Ἑκούσιος ἀπέθανε, Thucyd. [1, 138] pro Sponte obiit. Sic ἑκούσιοι σύμμαχοι, Qui sponte auxilium ferunt. [Id. 1, 32 : Ξύμμαχοι οὐδενὸς ἐκ. γενόμενοι· 144 : Ἦν δὲ ἑκούσιοι δεχώμεθα· 3, 33. Soph. Phil. 617 : Οἴοιτο μὲν μάλισθ' ἑκούσιον λαβών· Trach. 727 : Οἷς ἥμαρτεν οὐχ ἑκουσία. Interdum antithesis gratia additum videtur, ut infra Ἑκών. Oppian. Hal. 1, 530 : Οἱ δ' ἀεκουσῶν εὐνῆς ἱμείροντες ἑκούσιοι. Notabiles sunt phrases Soph. Trach. 727 : Ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ 'ξ ἑκουσίας, intell. γνώμης, ubi scholiis Rom. præfixum ἐξ ἑκουσίου. Et Demosth. p. 527, 26 : Τοὺς ἑκουσίᾳ καὶ δι' ὕβριν πλημμελοῦντας, ubi tamen libri plerique omnes ἑκουσίως. Porro Thucyd. 8, 27 : Καθ' ἑκουσίαν ἢ πάνυ γε ἀνάγκῃ. Agathias 1, 6, p. 18, A : Καὶ τοίνυν τὸ τοῦ μέλλοντος σφαλερὸν τῷ αὐθαιρέτῳ δῆθεν τῆς γνώμης προκαταλαβόντες ἑκουσίαν πεποίηνται τὴν ἀνάγκην. Conf. ἀνάγκη ἐθελουσία apud Xenoph. in Ἐθελούσιος cit. et ἀνάγκας ἀκουσίους ap. Thuc. 3, 82. Et Dionys. A. R. 10, 27 : Τῶν ἄλλων πολιτῶν παραλαβόντες οἷς ἦν ἑκούσιον συνάρασθαι τοῦ ... ἀγῶνος. Denique καθ' ἑκούσιον, Sponte, Num. 15, 3; et Paul. Ad Philem. v. 14 : Μὴ ὡς κατὰ ἀνάγκην..., ἀλλὰ κατὰ ἑκούσιον. Eustath. Opusc. p. 96, 23 : Οὐ καθ' ἑκούσιον· 120, 60 : Διόπερ οὐδὲ φιλεῖται αὐτῇ (naturæ humanæ lacrimatio), ἀλλ' εἴ που, κατὰ πάθος, καὶ οὐ μάλα καθ' ἑκούσιον· 339, 33 : Καὶ ὅτι δὲ ἀπηλίφην ἐξέδραμέ μοι τοῦ στόματος οὔτι που καθ' ἑκούσιον. L. Dind.]

[Ἑκουσιότης, ητος, ἡ, Lubido, Voluntas. Memno Photii cod. 224, p. 231, 11 : Τῶν πόλεων τὰς μὲν ἑκουσιότητι μεταβαλλομένας τὰς δὲ καὶ βίᾳ κατέσχεν. Nicet. Chon. Urb. capt. p. 400, A : Βίᾳ μᾶλλον ἢ πειθοῖ τοῖς Βλάχοις ὑποκύψαν (ἔθνος) μηδὲ προσχωρῆσαν ἑκουσιότητι. Memorat etiam Zonar. p. 657.]

Ἑκουσίως, Sponte, Ultro. [Eurip. Tro. 1037 : Ἐκ. τήνδ' ἐκ δόμων ἐλθεῖν ἐμῶν. Thucyd. 4, 19 : Τοῖς ἐκ. ἐνδοῦσιν. Plato Hipp. min. p. 374, C : Τὴν ἐκ. ἀπᾴδουσαν, et sæpius in seqq., Leg. 9, p. 873, A, etc. Xenoph. Comm. 2, 1, 18 : Ὁ μὲν ἐκ. ταλαιπωρῶν. Demosth. in Ἑκούσιος cit. Æneas Tact. c. 4, p. 27 : Τὰ καταλιμπανόμενα ἐν τῇ χώρᾳ ἑκουσίως. Et 16, p. 48. Theages Stob. Fl. vol. 1, p. 35 : Ἐκ. δεῖ τὰν ἀρετὰν τὰ δέοντα πράσσειν. Diodor. 4, 42 : Ὅταν οἱ Τρῶες τὸ λαχὸν τῶν τέκνων ἑκουσίως παραδῶσι· 58 : Ἐκ. τῶν Ἀργείων αὐτοὺς προσδεξαμένων. Pausan. 1, 9, 5 : Ἐκ. παρῶπται σφίσιν. Errorem Moschopuli ἑκουσίως negantis inveniri apud rhetores notavit Lobeck. ad Phryn. p. 6 Conf. App. ad Etym. Gud. p. 632, 12.]

[Ἐκπαγλέομαι.] Est ab ἔκπαγλος etiam verb. Ἐκπαγλεῖσθαι, significans i. q. ἐκπλήττεσθαι, Admiratione percelli, Obstupescere : unde partic. ἐκπαγλούμενοι, quod exp. [a Suida] ἐκπληττόμενοι, θαυμάζοντες. Apud Herodot. 9, p. 336 [c. 48], ἐκπαγλεόμενοι, Valde et ad stuporem usque admirantes. [Verba sunt : Ὦ Λακεδαιμόνιοι, ὑμεῖς δὴ λέγεσθε εἶναι ἄνδρες ἄριστοι ὑπὸ τῶν τῇδε ἀνθρώπων, ἐκπαγλεομένων ὡς οὔτε φεύγετε ἐκ πολέμου οὔτε τάξιν ἐκλείπετε· 7, 181 : Καί μιν ... ἐπεδείκνυσαν ἐκπαγλεόμενοι πάσῃ τῇ στρατιῇ· et sim. 8, 92. Cum accus. Æsch. Cho. 217 : Σύνοιδ' Ὀρέστην πολλά σ' ἐκπαγλουμένην. Quod schol. expl. ἐκπάγλως θαυμάζουσαν. Eur. Or. 890 : Πατέρα μὲν σὸν ἐκπαγλούμενος· Tro. 929 : Κύπρις δὲ τοὐμὸν εἶδος ἐκπαγλουμένη· et Or. 1157. Dionys. A. R. 1, 40 : Τοῦ δὲ (Herculis) τὴν ὄψιν ἐκπαγλούμενοι θεῖόν τι χρῆμα ἐνόμισαν ὁρᾶν. Anon. ap. Zon. p. 671 : Ἐν εἰρήνῃ ἔμενον ἐκπαγλούμενοι τὸν Ἡρακλέα. ‖ De forma vitiosa ἐκπαλγεῖσθαι, quæ est in libris nonnullis Herodoti et aliorum, v. Ἔκπλαγος. Vitiose item Hesych. Ἐκπαγλοῦσθαι, θαυμάζειν, pro ἐκπαγλεῖσθαι. L. Dindorf.]

[Ἐκπαγλής. V. Ἐκπλαγής.]

Ἔκπαγλος, ὁ, ἡ, poet. metathesi pro ἔκπλαγος [sec. Eust. Il. p. 68, 18; 374, 13; 1136, 51, Etym. M. p. 323, 29 sq.], Terribilis, ἐκπληκτικὸς, φοβερός : vel Stupendus et Admirabilis, ut Hesych. quoque [ἔκπαγλα expl. θαυμαστὰ, μεγάλα, ἔξοχα, περιττὰ, et] ἐκπαγλότατε exp. θαυμαστότατε, ἐκπληκτικώτατε : procul dubio desumtum ex Hom. Il. A, [146] : Ἠὲ σὺ, Πηλείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν. [Et Σ, 170; Υ, 389.] Sic Φ, [589] : Ὧδ' ἔκπαγλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστής. [Hesiod. Op. 153 : Θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἐόντας εἷλε μέλας. Apoll. Rh. 1, 950 : Τοὺς δ' οὔτι καὶ ἔκπαγλοί περ ἐόντες Γηγενέες σίνοντο. Pind. quum simpliciter Pyth. 4, 79 : Ἀνὴρ ἔκπαγλος, et Nem. 4, 27 : Ἔκπαγλον Ἀλκυονῆ, tum Isthm. 5, 51 : Ἐν πόνοις ἔκπαγλον Ἐνυαλίου· 6, 22 : Σθένει τ' ἔκπαγλος.] Item de re inanimata : Od. Θ, [77, O, 198] : Δηρίσαντο Ἐκπάγλοις ἐπέεσσι· [P, 216 : Ἔπος ἔκπαγλον καὶ ἀεικές·] K, [448] : Ἔδδεισεν γὰρ ἐμὴν ἔκπαγλον ἐνιπήν. [Od. Ξ, 522 : Χειμὼν ἔκπαγλος. Æschyl. Ag. 836 : Τὸ μὲν γυναῖκα πρῶτον ἄρσενος δίχα ἧσθαι δόμοις ἔρημον ἔκπαγλον

κακόν· Cho 548: Ὡς ἔθρεψεν ἔκπαγλον τέρας. Soph. El. 204: Ὦ δείπνων ἀρρήτων ἔκπαγλ' ἄχθη. Apollon. Rh. 4, 1612: Ἀντικρὺ μακάρεσσι φυὴν ἔκπαγλον ἔϊκτο. Orph. H. 10, 7, de Pane ejusque terroribus: Φόβων ἔκπαγλε βροτείων. Xenoph. Hier. 11, 3: Ὅπλοις δὲ τοῖς ἐκπαγλοτάτοις αὐτὸς κατακεκοσμημένος δεινότερος ἂν φαίνοιο τοῖς πολεμίοις ἢ τῆς πόλεως ὅλης εὐόπλου σοι οὔσης;] Neutrum sing. Ἔκπαγλον, et plur. Ἔκπαγλα, adverbialiter ponuntur pro Terribilem et stupendum in modum, Horrende, Immaniter. Hom. Od. X, [256]: Οὐ γὰρ ἐγώ σ' ἔκπαγλον ἀεικιῶ. Sic ap. Hesych. ἔκπαγλον ἐπεύξατο [ex Il. N, 413, 445; Ξ, 453, 478]: quod exp. ἐκπληκτικὸν ἐκαυχήσατο. [Callim. Del. 247: Ἀλλά μιν ἔκπαγλόν τι σεβίζομαι. Theocr. 25, 133: Ὧδ' ἔκπαγλον ἐπὶ σφίσι γαυριόωντες. Nicand. Ther. 448: Ἔκπαγλον κοτέων· conf. 823.] Rursum Il. Γ, [415]: Τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα, Quam vehementer s. valde. [Soph. OEd. C. 716: Ἁ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἁλία χερσὶ παραπτομένα πλάτα θρώσκει. Ejusd. Antig. 1137: Τὰν ἐκ πασᾶν τιμᾷς ὑπερτάταν πόλεων leg. esse ἔκπαγλα ... ὑπὲρ πασᾶν animadvertit G. Dindorfius. Nicand. Ther. 445: Καὶ ἢν ἔκπαγλα χαλεφθῇ· Alex. 259: Ἥτ' ἔκπαγλα νέην φοινίξατο σάρκα.] Alioqui et adverbio Ἐκπάγλως Hom. utitur pro Terribilem et stupendum in modum, Terribiliter, Mirabiliter, ἐκπληκτικῶς, θαυμαστῶς, [ἐξόχως, μεγάλως, ἔξοχα addit Hesych.], Il. A, [268]: Κάρτιστοι μὲν ἔσαν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο Φηρσὶν ὀρεσκώοισι, καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν. [Orph. Arg. 1234: Τὸν ἐκπ. ὀλέσαντες.] Od. E, [340]: Ὠδύσατ' ἐκπάγλως· Il. B, [357]: Εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἶκόνδε νέεσθαι. [Ib. 223: Τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ ἐκπ. κοτέοντο· I, 238: Μαίνεται ἐκπ. (Hector)· Od. A, 347: Γόνον Ἀτρέος εὐρύοπα Ζεὺς ἐκπ. ἔχθηρε· conf. 560. O, 355: Ἐκπ. γὰρ παιδὸς ὀδύρεται. Moschus 4, 2: Ἐκπ. ἀχέοισα· 72: Ἐκπ. ὀλοφύρομαι.] In quibus duobus posterioribus ll. exponere potes etiam ἰσχυρῶς, Valde, Vehementer, Supra modum, non solum Mirifice, Mirum in modum. [Apoll. Rh. 3, 60: Δείδιμεν ἐκπ. Mosch. 4, 93: Δειμαίνω δὲ ... ἐκπ. Theocr. 25, 114: Ἐκπ. θαύμαζε. Locos Hippocratis Epist. p. 1277, 33: Ἐκπ. γὰρ διηγέρθην· De morb. mul. 1, p. 591, 8: Τὰς ἰξύας ἐκπ. πονέει· 2, p. 663, 19: Ἐκπ. τε αἴθεται καὶ δάκνεται, notaverat Foes. Vid. Ἐκπατίως, Ἐκπαγλέομαι. Nicet. Man. Comn. 2, 5, p. 57, D: Ὁ γὰρ Ἄρης ἐκπ. ἐμαίνετο.]

[Ἐκπάγλως. V. Ἔκπαγλος.]

[Ἐκπαθαίνομαι, Immodicis affectibus indulgeo. Clem. Al. p. 231, 7, περὶ τὰς ἀλόγους ὀρέξεις. Kall. Id. p. 53: Ἵνα ἐκπαθαίνησθε καὶ πιστεύητε μὲν τοῖς εἰδώλοις. Hase.]

[Ἐκπάθεια, ἡ, Affectus immodicus. Longin. 38, 3: Μήποτ' οὖν ἄρισται τῶν ὑπερβολῶν αἱ αὐτὸ τοῦτο διαλανθάνουσαι ὅτι εἰσὶν ὑπερβολαί. Γίνεται δὲ τοιόνδε, ἐπειδὰν ὑπὸ ἐκπαθείας μεγέθει τινὶ συνεκφωνῶνται περιστάσεως. Confus. c. ἐμπάθεια v. ap. Theagem Stobæi Flor. vol. 1, p. 37.]

Ἐκπαθὴς, ὁ, ἡ, Qui nihil passus est, Illæsus, Incolumis, quasi ἐκτὸς πάθους, Suid. [hoc addito ex.: Ἵνα μὴ ὦσιν ἔκδιψοι καὶ προεκλελυμένοι, ἀλλ' ἐκπαθεῖς καὶ κεκαινοπεποιημένοι· quod repetunt ipse v. Κεκαινοπεπ. p. 2056, A, Zonar. p. 654. Dubitabat de veritate scripturæ Toup. Emend. vol. 1, p. 331.] || Immodice affectus. Alciphr. [2, 4 init.]: Μὰ τὴν Καλλιγένειαν κατέχαιρον, Μένανδρε, ἐκπαθὴς ὑπὸ ἡδονῆς γενομένη, Vix præ lætitia mei compos eram, Bud. Item, Ἐκπαθῆ πρὸς τὰς ἀκρατοποσίας, Suid. ex Æliano. [Plut. Pyrrh. c. 34: Ἐκπαθὴς γενομένη πρὸς τὸν κίνδυνον· Brut. c. 15: Πρὸς τὸ μέλλον ἐκπαθὴς οὖσα· Anton. c. 10. Schweigh. Lex. Polyb.: «Ἐκπαθεῖς ἐγίγνοντο κατὰ τὴν εὐχαριστίαν καὶ κατὰ τὴν εὔνοιαν, Nullum modum statuerunt gratiarum actionum et benevolentiæ, 16, 23, 5; πρὸς τὰς ὠφελείας, Prædæ immodice cupidi, 4, 58, 1; πρὸς θεάματα, Spectaculorum, 1, 1, 6; ἐκπαθεῖς ὄντες ἐπὶ τῇ τῆς πόλεως εὐκαιρίᾳ, Invidia accensi, 1, 7, 8». Confus. c. ἐμπαθὴς v. ap. Theagem in Ἐκπάθεια cit. Cum ἐπαχθὴς sec. conj. Corae et Wyttenb. in ind. Plut. ap. Plut. Ti. Gracch. c. 15, nisi melius ibi legitur ἀπεχθέστερον pro ἐκπαθέστερον vel ἐπαχθέστερον. L. Dindorf.]

Ἐκπαθῶς, Cum immodico affectu. [Immodice, Athen. 10, p. 443, D: Οὗ (vini) τοὺς ἐκπ. μεταλαμβάνοντας. Telet. Stob. Flor. vol. 3, p. 268: Ἐὰν μὲν πρὸς ἑτέρων κληθῇ, ἐκπ. ἀπολαύει, addit Hemst.]

[Ἐκπαίδευμα, τὸ, Partus, Filius. Eurip. Cycl. 601: Σὺ δ', ὦ μελαίνης Νυκτὸς ἐκπαίδευμ', Ὕπνε.]

[Ἐκπαιδεύω, Genero. Eurip. Cycl. 276: Πόθεν ἐπλεύσατ', ὦ ξένοι; ποδαποί; τίς ὑμᾶς ἐξεπαίδευσεν πόλις; Lycophr. 577: Ἃς δὴ Πρόβλαστος ἐξεπαίδευσεν θρασύς. || Educo. Plato Criton. p. 45, D: Τοὺς υἱεῖς τοὺς σαυτοῦ, οὓς σοι ἐξὸν καὶ ἐκθρέψαι καὶ ἐκπαιδεῦσαι οἰχήσει καταλιπών. || Ingenerandi signif. Eur. fr. Alex. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 194: Τὸ γὰρ πάλαι καὶ πρῶτον ὅτ' ἐγενόμεθα, ὁμοίαν χθὼν ἅπασιν ἐξεπαίδευσεν ὄψιν. || Edoceo, (Rudio, Gl.: scr. Erudio). Cum duplici accus. præter Dion. Cass. 45, 2, etc. Himerius Or. 6, 6, p. 506: Καὶ γὰρ λόγους αὐτὸν ἐξήσκησε καὶ ἀρετὴν ἐξεπαίδευσε. Vita S. Ambrosii ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 659, C: Πᾶσαν τὴν δύσιν εὐνομίαν ἐξεπαίδευσεν. C. dat. pers. Anon. ante Jo. Malal. Chron. p. 11, 6: Αὐτός τε ἐν αὐτοῖς ἐξημάρτανε καὶ τοῖς ἄλλοις τὴν αὐτὴν ἀτοπίαν ἐξεπαίδευσεν. Sed Jul. Pollux p. 66 ponit τοὺς ἄλλους. Cum præpos. Evagr. Hist. eccl. 6, 1, p. 454, 15: Ζῶν ἀρετῆς ἄγαλμα ἑαυτὸν παρέσχετο, πρὸς μίμησιν ἐκπαιδεύων τὸ ὑπήκοον. Et aliter Tzetz. Hist. 4, 567: Οὕτως ἡμᾶς ἐμὸς πατὴρ ἐν λόγοις καὶ τοῖς ἔργοις καὶ πᾶσιν ἐξεπαίδευσε σωφρόνως καὶ κοσμίως. Sequente inf. Georg. Pis. Hexaem. v. 1198: Κύκνον δὲ ποῖος ἐξεπαίδευσε τρόπος εἰς αὔραν ἐλθεῖν μουσικῆς εὐρυθμίας; L. D. || Doceo. Theodoret. Gr. aff. cur. 2, p. 502, A: Πλούταρχος δὲ καὶ Ἀέτιος τὰς τῶν φιλοσόφων ἐκπαιδεύουσι δόξας. HSt.:] Invenitur ἐκπαιδεύω de equis etiam dictum. [V. Pollux 1, 182. Confus. c. ἐμπαιδ. ap. Eurip. fr. Inus Stob. Fl. vol. 3, p. 214. Cum ἐκπιδύω Æsch. Pers. 815.]

[Ἐκπαιδόθεν, A pueritia. Jo. Malal. vol. 1, p. 40, 306; 2, 156. Elberling. Basil. Epist. vol. 3, p. 123, A. Bast. Rectius dividitur ἐκ παιδόθεν.]

[Ἐκπαίζω, Illudo, nisi fallit scriptura apud Jo. Chrysost. t. 6, p. 440, 2: Καὶ ἡμεῖς τούτοις ἐκπαίζομεν. Verum hic quoque vid. corrigend. ἐμπ., ut alibi. V. Schleusn. s. h. v. et infra Ἐμπαίζω. Hase.]

[Ἐκπαιφάσσω.] Ἐκπαιφάσσειν, Furere, Fanaticorum more excurrere et impetu ferri. Hom. Il. E, [803]: Πολεμίζειν οὐκ εἴασκον, Οὐδ' ἐκπαιφάσσειν. Ibi enim Paraphrasis exp. ἐνθουσιωδῶς ὁρμᾷν, dicens a φῶ fieri φάσσω, et facta redupl. παιφάσσω, quod sit ἐνθουσιῶ. [Hesych.: Ἐκπεφάσσειν, ἐνθουσιᾶν, ἐξορμᾶν.]

Ἐκπαίω, [Excutio, Dejicio. Eurip. Herc. F. 460: Ἦ πολύ με δόξης ἐξέπαισαν ἐλπίδες], pro Egredior VV. LL. sine exemplo: sed malo Cum impetu egredior. [Evado. Anaxilas ap. Athen. 13, p. 558, C: Ἀλλ' ἐξέπαισε πορθμὶς ἐλατίνῳ πλάτῃ. Ita Casaub. Libri ἐξέπεσε. Polyæni 5, 11: Γέσκων φυγαδευθεὶς ἐξέπεσε, et 34: Ἐπ' ἐσχάτων τῶν νεῶν ὁρμουσῶν ἐξέπλευσε, ubi sunt varr. ἐξέπλησσε vel ἐξέπλησε, bis ἐξέπαισε restituebat Koen. ad Greg. p. 403. V. Διεκπαίω.]

[Ἔκπαλαι, Jam tum, Gl. Jamdudum.] Invenitur et Ἔκπαλαι, in quo ἐκ itidem vim intendendi habet; sed Phrynich. [p. 45, Thomas p. 285, 322] adulterinum esse censet. [Locos Plutarchi, Aristid. c. 17: Ἀμομφάρετος, ἀνὴρ θυμοειδὴς καὶ φιλοκίνδυνος, ἔκπαλαι πρὸς τὴν μάχην σπαργῶν, Niciæ c. 9, Demetr. c. 52 etc., cum aliis Appiani, Philonis aliorumque annotarunt editores Phryn. et Thomæ, quibus alii non pauci addi possunt æqualium vel inferiorum, quorum nonnullos indicat Alb. ad Hesych. v. Θαλάμοιο νέοιο, a Valck. cit. In quibus omnibus ἐκ non habet vim augendi, sed ponitur ut in ἐκ παλαιοῦ et est Ex.]

Ἐκπάλαιστος, ὁ, Hesychio ἄνανδρος, Imbellis, ut sit Qui facile se in lucta expugnari sinit. Idem tamen mox ἐκπάλαιστα exp. δεινὰ, ὑπερήφανα, Gravia, Superba. [De priori gl. Ruhnk. in Auct.: «Leg. Εὐπάλαιστος. Supra Δυσπάλαιστος, ἀκαταγώνιστος.»]

[Ἐκπαλαίω.] Ἐκπαλαίειν exp. Eluctari [Gl. Ἐκπαλαίω, Eluctor. Judic. 20, 33: Καὶ τὸ ἔνεδρον Ἰσραὴλ ἐπήρχετο ἐκ τοῦ τόπου αὐτοῦ. Pro ἐπήρχετο al. ἐπάλαιεν, Ald. ἐξεπάλαιεν], item Præter gymnasticas leges agere. [Philostr. Imag. 1, 6, p. 772, 2: Ὅθεν δυσχεραίνουσιν οἱ θεώμενοι τῶν ἐρώτων, ὡς ἀδικοῦντι καὶ ἐκπαλαίοντι. Notum est etiam ἀδικεῖν dici eod. sensu. Vid. autem Ἐκπαλέω.]

['Εκπᾰλάσσω, Pinso. Tzetz. Iamb. v. 226 : Καὶ ῥᾴ- A
ρεται σταῖς τοῖς ποσὶν Αἰγυπτίοις, χερσὶ δ' ἐκείνοις πηλὸς
ἐκπαλάσσεται, Subigitur. Cit. Elberling.]

['Εκπᾰλίω, Luxor. Foes. OEc. Hipp. p. 116 : «'Εκ-
παλίω sive 'Εκπαλαίω, Eluctor, Evibro, Excido, Vi
quadam emoveor et eluctor. De luxatis articulis ef-
fertur qui vi quadam sua compage emoventur, ut de
cubito scribit De fract. p. 777, E : Ἢν δὲ ἐς τοὔμπρο-
σθεν ὀλισθῇ (scr. ὀλίσθῃ) ὁ βραχίων, ἐλαχιστάκις μὲν
τοῦτο γίνεται, ἀλλὰ τί ἂν ἐξαπίνης ἐκπάλησις οὐκ ἐκβάλ-
λοι; ... Ταύτῃ δὲ τῇ ἐκπαλήσει μέγα τι τὸ ὑπερβαινόμενον
τὸ ὑπὲρ τὸ παχύτερον τῶν ὀστέων καὶ τῶν νεύρων συχνὴ
κατάτασις. Ὅμως δὲ δή τισιν ἐξεπάλησεν. Σημεῖον δὲ τοῖς
οὕτως (scr. οὕτω) ἐκπαλήσασιν· οὐδὲν γὰρ χρῆμα τοῦ
ἀγκῶνος κάμψαι δύνανται.... Ἱκανὴ μὲν οὖν αὕτη ἡ ἐμβολὴ
τοῖσιν οὕτω ἐκπαλήσασιν, ubi ἐκπάλησις est Subita vis
et eluctatio, et ἐκπαλεῖν de iis quibus sua compage
emotus est articulus et exciditt. De ar. p. 822, G :
Οἷσι δὲ... ὑπὸ νόσου ἐξαρθρήσῃ τοῦτο τὸ ἄρθρον καὶ ἐκπα-
λήσῃ.... Ead. notione 'Εκπαλὲς Eluxatum significat et
quod loco suo motum est, sua compage prolapsum, B
extrusum et emotum, De art. p. 821, G : Ὅταν δὲ
ἰσχίον ἐκπαλὲς γένηται ἐς τὸ ἴσω μέρος ἐκ γενεῆς ἢ καὶ
ἔτι νηπίῳ ἐόντι, μινύθουσιν αἱ σάρκες. Hesych. ἐκπαλὲς
ἐξαρθρον exponit, Hipp. dictionem explicans, quod de
articulo sua compage emoto dicitur, παρὰ τὸ ἐκπάλ-
λεσθαι, quod est ἐκκινεῖσθαι, Emoveri, Eluxari, Suo
loco extrudi et compage expelli. Unde etiam ἐκπᾶλη
forte deductum videtur, quod Hesych. ἐχωρίσθη,
ἀπέστη, ἐξέπεσεν exponit, Loco motum est, Seces-
sit, Abscessit et excidit. Idem etiam ἐκπαλήσαντες,
ἐκπεσόντες explicat. (Eodem fort. referenda ejusd.
gl. 'Εξέπλη [ἐξεπάλη], ἐξέπεσεν.) Et Erotian. (p. 164)
ἐκπαλήσαντος pro ἐκπάλου γενομένου sumptum esse
scribit ap. Hippocr., si modo vera est scriptio ac
non potius ἐκπαλήσαντες et γενόμενοι legendum, ut ea
dictio ap. Hipp. innotescat. Nam neque ἐκπαλήσαντος
ap. Hipp. reperio sed ἐκπαλήσασιν l. c. Idem etiam
ἀποπαλήσει, σαλεύσει καὶ σφοδρᾷ κινήσει exponit (p. 82),
Expulsione, Concussione, Vehementi motione. Sic
enim ap. eum leg. esse antea scripsimus, ut nomen C
potius quam verbum usurpetur. 'Εκπαλαίειν Varinus
significare scribit ἔξω τοῦ νόμου παλαίειν, Præter
gymnasticas ac luctæ leges agere. Ac forte ἐκπαλαίειν
dici potest, quod in lucta suo loco est emotum, ut
ideo ad articulos prolapsos referri possit. Quam in
notionem usurpavit Galen. In De art. p. 631, 30: Ὅταν
ἐκπαλαίσωσι τὸ κατ' ἰσχίον ἄρθρον, Quum iis coxæ arti-
culus luxatus fuerit. Et rursus ib.: Οἷς ἐκπάλαισιν ἴσω
τὸ κατ' ἰσχίον ἄρθρον, Quibus interiorem in partem co-
xendicis articulus luxatus est. Rursus ib. p. 634, 56 :
Πρὶν ἐκπαλαῖσαι τὸ ἄρθρον, Priusquam excideret arti-
culus et elaberetur. Et p. 635, 6 : Οἱ οὕτως ἐκπαλαί-
σαντες. Hac ratione ἐκπαλαίειν articulum luxatum esse
significat suaque compage emotum, veluti ex lucta
traductum, unde et ἐκπαλὲς deduci posse videtur.»
Intelligitur e ll. citt. Galenum, si scriptura est sin-
cera, formam Hippocr. ἐκπαλέω mutasse forma ἐκπα-
λαίω, eaque secus quam Hipp. etiam transitiva usum
esse signif.]

['Εκπᾰλὴς, ὁ, ἡ.] 'Εκπαλὲς Hesychio est ἐξαρθρον, D
forsan Emotum e compage sua, παρὰ τὸ ἐκπάλλεσθαι,
quod sit ἐκκινεῖσθαι: a quo esse videtur et ἐκπᾶλη,
quod Idem exp. ἐχωρίσθη, ἀπέστη, ἐξέπεσεν. Apud
Eund. est ἐκπαλήσαντες, expositum ἐκπεσόντες. [Vid.
'Εκπαλέω, 'Εκπαλος.]

['Εκπάλησις, εως, ἡ, Luxatio, Luxatura. V. Hip-
pocr. in 'Εκπαλέω cit.]

'Εκπαλιν κοτεῖν, Hesychio teste, est ἐναντιολογεῖν
[Obloqui. 'Εκπαλιγκοτεῖν Is. Vossius].

'Εκπάλιον, Hesych. exp. ἀκλήρωτον [Exsortem] :
nam πᾶλος est κλῆρος. [Is. Vossius restituit ἔκπαλον.
Sæpe apud ipsum Hesychium λι scribitur pro λ.]

['Εκπαλλαχίδιος, ὁ.] 'Εκπαλλαχίδιοι, Hesychio οἱ νό-
θοι, Nothi, Spurii; nati sc. ἐκ παλλακίδος.

['Εκπάλλομαι, Exsilio. Hom. Il. Γ, 483 : Μυελὸς αὖτε
σφονδυλίων ἐκπαλτ'· ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κεῖτο τανυσθείς. Hesych.:
'Εκπλαστο (sic), ἐξεπήδησεν. 'Εξέπαλτο, ἐξεπήδησεν (cod.
ἐξεπάλτον, ἐξεπήδησαν). Eust. ad Dionys. v. 521 : Ἡ
λατύπη, ἤγουν τὰ ἐκπαλλόμενα λιθίδια ἐν τοῖς λαξεύμασι.]

['Εκπᾶλος, Luxatus. V. 'Εκπαλίω. Plutarch. Lys.
c. 12, ab Schneid. cit. : Εἰρηκότων ἐνίων ὡς οἱ διάτ-
τοντες ἀστέρες οὐ φύσις εἰσὶν οὐδ' ἐπινέμησις αἰθερίου πυ-
ρὸς ἐν ἀέρι κατασβεννυμένου περὶ τὴν ἕλψιν αὐτὴν οὐδὲ
ἀέρος εἰς τὴν ἄνω χώραν πλήθει χυθέντος ἔκπρησις καὶ
ἀνάρλεξις, βίψις δὲ καὶ πτῶσις οὐρανίων σωμάτων οἷον
ἐνδόσει τινὶ τόνου καὶ περιτρόπου κινήσεως ἐκπάλων, φε-
ρομένων οὐκ ἀεὶ πρὸς τὸν οἰκούμενον τόπον τῆς γῆς. Ita
Coraes e conj. pro λυθέντος... παρατρόπου... ἐκ παλιῶν.
Quod scrib. videtur aut ἐκπαλῶν aut ἐκπαλιῷ. Conf.
etiam 'Εκπάλιον. L. Dindorf.]

'Εκπάλτιον, Hesych. esse dicit ἔξαλλον, οὐχ ὅμοιον.
[Id.: 'Εκπάτριον, οὐχ ὅμοιον. Ancl. Leg. videtur ἐκπά-
τιον, quod v.]

['Εκπανεγγύς, E proximo. Georg. Pachym. Andron.
Pal. 5, 30, p. 311, E : Αἷς (navibus) δὴ καὶ ἐκπανεγγὺς
ναυλοχησάμενοι τὸν τόπον ἠρήμουν. L. Dind.]

['Εκπᾰνουργέω, Decipio, Defraudo. Schol. Aristoph.
Eq. 270 : Ὥσπερ τοὺς γέροντας δικαστὰς ἐκπανουργῆσαι,
οὕτως καὶ ἡμᾶς ἐπιχειρεῖ ἀπατᾶν.]

'Εκπαντὸς, Suid. exp. διόλου, In totum, Omnino,
Prorsus; sed scribitur et divisim ἐκ παντός.

['Εκπαππόω.] 'Εκπαπποῦσθαι, In pappos solvi, s.
abire, e Dioscor. 3, 133 : ['Άνθος πυκνὸν καὶ ἐκπαππούμε-
νον. Theophr. H. Pl. 3, 16, 6 : Ἴδιον δὲ ἔχει τὸ ἐκπαπ-
ποῦσθαι τὸν καρπόν· 6, 4, 8 : Γηράσκον δὲ τὸ ἄνθος ἐκπαπ-
ποῦται· C. Pl. 1, 9, 1].

['Εκπαραβόλως scriptura vitiosa ap. Joseph. B. J.
7, 6, 5.]

['Εκπαραπίμπω, Emitto. Galen. vol. 6, p. 43 : Δυ-
νάμεις... δι' ὧν κινούμενα (τὰ ζῶα) τὰ μὲν ἕλκει, τὰ δὲ
ἐκπαραπίμπει. Si vera scriptura. L. Dind.]

['Εκπαρθενεύω, Devirgino. Lucian. Dial. mar. 7, 1 :
Διακόρησιν, ἐξεπαρθένευσιν.]

'Εκπαρίσταμαι, Prope adsto, Assisto, VV. LL.
Ead. apud Dem. [p. 44, 26] : 'Εκείνῳ ἐν τῇ γνώμῃ ἐκ-
παρασταῖναι, interpretantur Ad animum ejus subire.
[Est vitium Ald. pro παραστῆναι.]

['Εκπασσᾰλεύω, Clavis solvo. Christ. Pat. v. 1271,
vol. 2, p. 275 : Καὶ φίλε Νικόδημε σὺ πρῶτος τάχει ἔμ-
βαινε, πηκτὰς κλίμακος πρὸς ἀμβάσεις, ἐκπασσαλεύσων
διγλύφου δόκου δέμας λίοντος.]

['Εκπᾰτᾱγέω, Obtundo. Themist. Or. 21, p. 253,
C : Αὕτη ἡ γοητεία ... συσκευασαμένη ῥηματίσκια παμπά-
λαιά τε καὶ αἰνιγματώδη ὑπὸ χρόνου ἐκπαταγεῖ ἡμῖν τὰ
ὦτα. || Exclamo. Hesych. : 'Εξεπατάγησαν, ἐξεφώνη-
σαν.]

'Εκπᾰτάσσω, Strepitu aures alicujus percello, et
attonitas reddo, Attonitum reddo. [Eur. Herc. F.
888 : Τὸ σὸν γένος ἄγονον αὐτίκα λυσσάδες ὠμοβρῶτες ἀποι-
νοδίκοι δίκαι κακοῖσιν ἐκπατάσσουσιν. Antipater Anth.
Pal. 9, 309, 2 : Γοργὼ τὴν γρῆϋν βροντῆς ἐξεπάταξε φό-
βος. Pollux 1, 118 : 'Εξεπάταξε (tonitrus) τὰς γνώμας.]
Unde pass. 'Εκπατάσσομαι, a quo partic. 'Εκπεπατα-
γμένος, Hom. Od. Σ, [326] : Ξεῖνε τάλαν, σύ γέ τις φρέ-
νας ἐκπεπαταγμένος ἐσσί, q. d. Attonitus mentem. I. e.
Qui mente non constat, sed eam velut attonitam ha-
bet : ὁ ἐκπεπληγμένος καὶ ἐμβρόντητος, ut inquit Eust.,
ὁποῖοι πολλοὶ ἀπὸ πατάγων, ὅ ἐστι κτύπων, γίνονται. [He-
sych. : 'Εξεπατάχθη, ἐξεπλάγη. Id. : 'Εκπεπαταγμένος,
ἐκπεπληγμένος. Eust. Opusc. p. 317, 93 : Μικροῦ ἐκπε-
πάταγμαι, αὐθέντα Κομνηνέ, καὶ καθά τις ἐμβρόντητος
οὕτω καὶ αὐτὸς διάκειμαι· ἀλλὰ τίς ὁ πάταγος, τίς δὲ ἡ
βροντή, δι' ὧν ἐγὼ τοῦ κατὰ φύσιν ἔχειν ἐκτέτραμμαι;
Permutatum cum ἐκκανάσσω v. in illo.]

'Εκπᾰτέω, q. d. ἔξω πάτου πορεύομαι, Extra viam
tritam gradior, Evagor, Spatior, Inambulo, Bud. ap.
Diog. L. Epimenide [1, 112] : Εἰσὶ δ' οἱ μὴ κοιμηθῆναι
αὐτὸν λέγουσιν, ἀλλὰ χρόνον τινὰ ἐκπατῆσαι, ἀσχολούμε-
νον περὶ ῥιζοτομίαν. [Id. 4, 19 : Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐκπε-
πατηκὼς ἦν (Polemo), διατρίβων ἐν τῷ κήπῳ· 9, 3 : Μι-
σανθρωπήσας καὶ ἐκπατήσας ἐν τοῖς ὄρεσι διῃτᾶτο (Hera-
clitus). Hemst. Hesych. Miles. p. 35 ed. Meurs. : 'Ἐκ-
πατεῖν καὶ ἐρημάζειν.]

['Εκπᾰτίος, α, ον.] 'Εκπάτιον Hesychio τὸν ἔξω πά-
του, Devium. [Signif. translata, Enormis, Æsch.
Ag. 50 : 'Εκπατίοις ἄλγεσι. Ceterum huc referendæ
Hesychii gll. corruptæ 'Εκπάλτιον, 'Εκπάτριον. ᾱ]

['Εκπατίως, Præter modum, Vehementer. Gregor.
p. 566 : Τὸ ἐκτρόπως καὶ παραδόξως ἐκπατίως (dicunt

Ionες). Erotianus Gl. p. 170: Ἔκπ., ἐκτρόπως καὶ ὁδοὺς (ὁδοῦ codd. Paris. apud Bast. ad Greg., ἔξω ὁδοῦ Koen. Fort. παραδόξως restituendum ex Greg., licet ὁδοῦ alludat ad πάτος). Ἀγνοοῦντες ἔνιοι γράφουσιν ἐκπάγλως. Animadvertit Koen. respici l. Hippocr. De morb. mul. 2, p. 663, 20: Ἐκπάγλως τε αἴσθεται (αἴθεται) καὶ δάκνεται καὶ ὁρμᾷ, ubi restituendam esse script. exquisitiorem.]

Ἐκπάτριος, Non patrius. At Hesych. ἐκπάτριον exp. ἀνόμοιον, Dissimilem: sed fortasse mendose ap. eum illud ἐκπάτριον scriptum est [pro ἐκπάτιον, quod v.].

Ἔκπαυμα, τό, Hesych. exponit ἀνάπαυμα, Quies.

[Ἐκπαύω, Cessare facio. Eur. Ion. 144: Ἀλλ' ἐκπαύσω γὰρ μόχθους δάφνας δλκοῖς.] Ἐκπαύομαι, Cesso, Desino, Quiesco. [Dionys. A. R. 1, 76: Ἔρωτι μὴ ἐκπαυθῆναί ποτε τῆς ἀρχῆς. Sed cod. Vat. παυθῆναι. Absolute Thucyd. 5, 75: Διελόμενοι τὴν πολιν περιετείχιζον. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐξεπαύσαντο, Ἀθηναῖοι δὲ ... εὐθὺς ἐξειργάσαντο. Schol. ἀπέκαμον τοῦ περιτειχίζειν. Ἐξέκαυσαν et ἐξέπαυσαν confusa Jobi 3, 17.]

[Ἐκπαφλασμός, ὁ, Exæstuatio. Aristot. Probl. 24, 9: Ἡ διότι ποιεῖ μὲν τὸν ἐκπαφλασμὸν τὸ θερμὸν ἐξατμίζον καὶ βιαζόμενον τὰ ἀντικρούοντα τῇ κατὰ φύσιν αὐτοῦ φορᾷ.]

[Ἔκπαχος, Præpinguis, Gl. Leg. ἔκπαχυς. L. D.]

Ἐκπάχυνω, Crassum facio, Crassefacio. [Theophr. C. Pl. 4, 1, 4: Ὡς ἐπὶ τῶν ζώων συμβαίνει τῶν ἐκπαχυνομένων καὶ εὐτροφουμένων.]

[Ἐκπείθω, Persuadeo. Soph. OEd. T. 1024: Ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία· Trach. 1141: Νέσσος ... ἐξέπεισέ νιν τοιῶδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἱκμῆναι πόθον. Eurip. Herc. F. 469: Ὡς ἐξέπειθες τὸν κατασπείραντά σε, et alibi. Gl.: Ἐκπείθει, Alliget.]

[Ἐκπεινάω, Esurio, si mendo carent exemplaria Macar. Homil. p. 126, 29: Ἐκπεινοῦσαι περὶ τὴν δικαιοσύνην τῶν ἀρετῶν. Hasb.]

[Ἔκπεινος, ὁ, ἡ, Esuriens. Macar. Homil. 10, p. 129, 34. Kall. Id. p. 222, 6: Καὶ ὅσον αὐτοῦ γεύεταί τις καὶ ἐσθίει, τοσοῦτον ἐκπ. γίγνεται. Hasb.]

Ἐκπειράζω, i. q. διαπειράζω [Pertento, Experior, Gl.]. 1 Ad Cor. 10, [9]: Μηδὲ ἐκπειράζωμεν τὸν Χριστὸν, καθώς τινες αὐτῶν ἐπείρασαν, καὶ ὑπὸ τῶν ὄφεων ἀπώλοντο, Nec tentemus Christum, sicut quidam eorum tentarunt: de Israelitis in deserto degentibus. Tentare autem Christum, est eum velut ad certamen provocare, ut paulo infra Apostolus explicat. [Hesych. in Κωδωνοφορῶν: Ἐκπειράζειν τὸν καθεύδοντα. Hemst.]

Ἐκπειράω, et Ἐκπειρῶμαι, Tento, Periculum facio, Experior. Ἐξεπειράθην τέκνων, Expertus sum filios. [Eur. Suppl. 1089: Εἰ δ' ἐς τόδ' ἦλθον κἀξεπειράθην τέκνων, οἷον στέρεσθαι πατέρα γίγνεται τέκνων, ubi τικὼν restituit Canter. Soph. OEd. T. 360: Οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν, ἢ 'κπειρᾶ λέγειν; Plat. Epist. 13, p. 362, E: Περὶ μέντοι ἐκείνων ὧν οὐκ εἶας μεμνῆσθαι πρὸς αὐτὸν, ... ἐξεπειρώμην εἴτε χαλεπῶς εἴτε ῥᾳδίως οἴοιτ' γιγνομένων. Polluc. 10, 20: Ἐρισχελῶν τινα ἢ ἐκπειρώμενος, cit. Hemst. Cum genit. Herodot. 3, 135: Δημοκήδης δείσας μὴ εὖ ἐκπειρῷτο Δαρεῖος. || Percontor, c. genit. Aristoph. Eq. 1234: Καί σου τοσοῦτο πρῶτον ἐκπειράσομαι· παῖς ὢν ἐφοίτας ἐς τίνος διδασκάλου;]

Ἐκπεκτέω, Pecto, Carpo, Vello. Unde ap. Hesych. Ἐκπεκτουμένη, quod exp. non tantum passive κτενιζομένη, sed etiam active τίλλουσα, sicut et Πεκτούμενον.

Ἐκπελεκάω, Securi excindo, eximo, aut potius excutio, Bud. e Theophr. H. Pl. 9, [2, 7]: Τοῦτο ὅταν ἐκπελεκήσωσι. [Conf. dicenda initio v. Ἐκπλήττω.]

[Ἐκπελέκημα, τό, Quod securi excinditur. Eust. Opusc. p. 305, 60: Ξύλον γοῦν εὔοδμον εὑρεῖν ἐκπελέκημά τι αὐτοῖς ἦν ἰδεῖν (Latinis).]

[Ἐκπελεύω.] Ἐκπελεύει, Hesychio ἐξωθεῖ, Extrudit, Expellit: unde est ἐκπελευθῆναι, quod [Zonar. p. 672, et qui ἐκπελλευθῆναι] Suidas exponit ἰτιdem ἐκβληθῆναι. [Formatum e Lat. Expello judicat Kuster.; vide tamen annon ex ἐκ et πέλας comp. putari possit, ut sit: E vicinia removere. Albert. Kusteri sententiam confirmant similes formæ græcobarbaræ Βαγεύειν, Ἐκκουσσεύειν, Τρακτεύειν. Ἐξπελλευτὴς et ἐκπελλευτὴς sunt ap. Ducang. ab ipso Alb. citatum.]

[Ἐκπελματόω.] Ἐκπελματῶσαι apud Suid. legitur, sed sine expositione vel exemplo. Putatur significare Plantas pedis atterere. [Gaisf. e libro uno Ἐκπελματῶται.]

Ἔκπιλω, ex Hom. affertur pro Exto. Ἐκπίλει Hesych. exp. ἔξεστι, Licet. [Idem Ἔκπερι cum ead. interpr., vitiose. Soph. Antig. 478: Οὐ γὰρ ἐκπίλει φρονεῖν μέγ' ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας. Porro Hesych.: Ἐξέπηλεν, ἐξεγένετο. Ἐξήπιλεν, ἐξεγένετο, vitiose pro ἐξέπελεν.]

[Ἐκπεμπτέος, α, ον, Ablegandus. Plut. Mor. p. 595, C: Καὶ νῦν ἐκπεμπτέος (filius tuus), ἵν' ἡμῖν, ἐάν τι πάσχωμεν, εὐγενὴς ὑποτρέφηται τιμωρός.]

Ἐκπέμπω, Emitto [Gl.], Mitto foras, Mitto ex. Hom. Il. Φ, [598]: Ἀλλά μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἀρ ἠέρι πολλῇ. Ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐκπεμπε νέεσθαι, E prælio domum misit. [Ubi melius nunc ἐκ πέμπε, divisim. Conf. autem Apollon. Rh. 2, 814: Ἅμα δ' υἷα δόμων ἐκπεμπε νέεσθαι. Hom. Il. Ω, 381: Ἦέ πῃ ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς; 681: Ὅπως Πρίαμον βασιλῆα νηῶν ἐκπέμψειε· Od. Π, 3: Ἐκπεμψάν τε νομῆας ἅμ' ἀγρομένοισι σύεσσιν· Σ, 336: Ὅστις σε ... δώματος ἐκπέμψῃσι. Soph. OEd. T. 789: Καί μ' ὁ Φοῖβος ὧν μὲν ἱκόμην ἄτιμον ἐξέπεμψεν· El. 1128: Ὡς ἀπ' ἐλπίδων οὐχ ὥνπερ ἐξέπεμπον εἰσεδεξάμην· 1130: Δόμων δέ σε ... λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγώ alibique sæpe quum ipse tum Euripides hoc vel simili modo. Item Xenoph. Anab. 3, 2, 15: Ὁμήρους τοῦ ἀδόλως ἐκπέμψειν. Pind. Nem. 7, 72: Ὅς (de jaculo loquitur) ἐξέπεμψεν παλαισμάτων αὐχένα καὶ σθένος ἀδίαντον, αἴθωνι πρὶν ἁλίῳ γυῖον ἐμπεσεῖν. De legatis, qui ad regem venissent, dimittendis, Polyb. 5, 66, 4: Ἀντίοχος τοὺς μὲν πρέσβεις ἐξέπεμψε· et sim. ib. 103, 7.] Isocr. Archid. [p. 131, B]: Τὸν ὄχλον τὸν ἄλλον ἐκ τῆς πόλεως ἐκπέμψαι, Foras mittere; quippe cujus usus belli tempore nullus sit. Idem in Areop. [p. 146, B]: Τοὺς δὲ κατ' ἐμπορίαν ἐκπέμποντες. [Conf. Trapez. p. 359, A. De mercibus ipsis Xenoph. H. Gr. 6, 1, 12: Τοὺς δι' ἀθηνίαν καὶ ἄλλοσε σῖτον ἐκπέμποντας· Vectig. 3, 5: Τοσοῦτο ἂν πλεῖον καὶ εἰσάγοιτο (καὶ ἐξάγοιτο) καὶ ἐκπέμποιτο. Ubi delenda olim censui καὶ ἐξάγοιτο. Sic Æneas Tact. c. 10, p. 29: Τῶν δὲ ἐκπεμπομένων καὶ εἰσαγομένων ἐπιστολῶν ... Thucyd. 4, 16: Ἀθηναίους δὲ τοῖς ἐν τῇ νήσῳ ἀνδράσι σῖτον ἔδν τοὺς ἐν τῇ ἠπείρῳ Λακεδαιμονίους ἐκπέμπειν τακτόν.] Dem. [p. 14, 8]: Τοὺς τοῦτο ποιήσοντας στρατιώτας ἐκπέμπειν, In expeditionem emittere milites [conf. p. 1173 extr.]; quod et apud Thuc. legitur [et similia ap. Xen. H. Gr. 4, 6, 3; 8, 32; 5, 4, 14; 6, 4, 17, 18], ap. quem etiam [3, 77; 4, 50] ἐκπέμπειν ναῦς [conf. 1, 50, 59; 2, 65, Xen. H. Gr. 5, 4, 63, etc.]; et [1, 95] ἐκπέμπειν ἄρχοντα. [Conf. Xen. H. Gr. 1, 5, 1; 2, 4, 28; 5, 1, 6. Ib. 1, 1, 32: Ἐπὶ δὲ τὸ ναυτικὸν ἐξεπέμφθη Κρατησιππίδας· et sim. 4, 8, 31; 5, 1, 13 etc. Thuc. 1, 94, 128.] Apud Eund. ἐκπέμπειν πρεσβείαν [πρέσβεις 1, 90; 3, 8, et ap. Xen. H. Gr. 6, 3, 2. Ib. 5, 3 ὁρκωτάς. Et κήρυκα ap. Thuc. 2, 5; 3, 24. Absolute Evagr. H. E. 6, 3, p. 455, 20: Ὑποσχομένους πείθειν τὸν σφῶν βασιλέα εἰρήνης πέρι τὴν ταχίστην ἐκπέμπειν], et ἐκπέμπειν ἀποικίας [1, 2, 34, 38; 3, 3, 92], Legationem emittere, Colonias emittere, mittere. [Vel οἰκήτορας 2, 27; 3, 92.] Et οἱ ἐκπέμψαντες, Qui colonias miserunt, deduxerunt. Thuc. 6, p. 199 [c. 6]: Καὶ ἅμα ἄποικοι τοῖς ἐκπέμψασι Πελοποννησίοις βοηθήσαντες, Peloponnesiis, a quibus deducti fuerant, Peloponnesiis suis conditoribus, s. οἰκισταῖς. Sicut vero idem Thuc. et Dem. dicunt ἐκπέμπειν στρατιώτας [et sim. Thuc. 2, 22], sic etiam [στρατιὰς Thucyd. 1, 141;] Herodian. 3, [7, 5]: Τὸν δὲ στρατὸν εἰς τὴν μάχην ἐξέπεμψε, Exercitum emisit in pugnam. [|| Evoco. Soph. Antig. 19: Καί σ' ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν τοῦδ' οὕνεκ' ἐξέπεμπον, ὡς μόνῃ κλύοις. Schol.: Τὸ δὲ ἐξ. ἀντὶ τοῦ μετεκεμπόμην. Medium sic positum ab eod. Soph. v. infra.] Pass. Ἐκπέμπομαι, Emittor, Xen. Cyrop. 4, [1, 11]: Τότε δὴ ἐκπεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Κυαξάρους, προθύμως ἀπήγγειλε τοῖς Μήδοις. [Thucyd. 3, 25. Eur. Tro. 897: Ἐν γὰρ χερσὶ προσπόλων σέθεν βίᾳ πρὸ τῶνδε δωμάτων ἐκπέμπομαι, ubi signif. fere eadem quæ in activi exemplo Soph. modo cit. Aliter idem Soph. OEd. C. 1664, de OEdipo ad inferos rapto: Ἀνὴρ γὰρ οὐ στενακτὸς οὐδὲ σὺν νόσοις ἀλγεινὸς ἐξέπεμπετο. Quod schol. expl. ἐξέπνευσεν. De pompa ducenda Æneas Tact. c. 17, p. 52: Ὅσαι γε ἱεροποιαὶ πανδήμαι ἐκτὸς τῆς πόλεως καὶ σὺν ὅπλοις πομπαὶ ἐκπέμπονται. || Emitto, i. e. Jacio. De pila vel disco

Pollux 3, 151 : Δίσκον ἀφεῖναι, δ. ἐκπέμψαι, δ. ἐκρῖψαι· 9, 107 : Σφαῖραν ῥίπτειν, βάλλειν, ... ἐκπέμπειν. || I. q. Edo. Æsch. Ag. 281 : Ἥφαιστος Ἴδης λαμπρὸν ἐκπέμπων σέλας. Georg. Pisid. Acro. 1, 6, p. 186 : Σπινθῆρας ἐξέπεμπον (fluctus) ὑγρᾶς οὐσίας· 2, p. 10, 134 : Στίλβωσιν ἐξέπεμψεν. Aret. Diut. m. sign. 2, 5, p. 56 : Πῶς γὰρ ζωογόνον ἐκπέμψαι σπέρμα ψυχρὴ οὖσα ἡ φύσις; Suidas v. Μαξιμῖνος p. 2396, A : Ἐλεινῶς δὲ καταση πόμενος τοσαύτην ὑσωδίαν ἐξέπεμπεν ὡς οὐδὲν τῶν ἐν τάφοις διαλυθέντων διαῤῥεῖν. Alciphr. 3, 28 : Τὴν δυσχέρειαν τοῦ στόματος, ἐκ τοῦ μυχαιτάτου τῆς φάρυγγος τὴν ὀσμὴν ἐκπέμποντος. Geopon. 2, 14, 4 : Τότε γὰρ ὄμβροι ἐκπέμπεσθαι πολλοὶ εἰώθασιν. Et similiter pro Elicio, Orph. Lith. 271 : Ἐκ δ' ἄρα βωμῶν ἠΰτε περ χρύσταλλος ἄνευ πυρὸς ἐκ φλόγα πέμπεις. || Expello, Abigo, potius quam Emitto vertendum Thucyd. 1, 56 : Τοὺς τε ἐπιδημιουργοὺς ἐκπέμπειν καὶ τὸ λοιπὸν μὴ δέχεσθαι οὓς κατὰ ἔτος ἕκαστον Κορίνθιοι ἔπεμπον. Xen. H. Gr. 4, 8, 6 : Προηγόρευσεν αὐτοῖς, ὡς, εἰ μὴ ἐκπέμψουσι τοὺς Λακεδαιμονίους, πόλεμον ἐξοίσει πρὸς αὐτούς. Et ibid. 5, 1, 34; 4, 11.] || Cum contumelia et ignominia emitto, Ejicio, Relego. [Æsch. Cho. 98 : Καθάρμαθ' ὥς τις ἐκπέμψας.] Lucianus : Τοὺς πονηροὺς εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἐκπέμπουσι. Et ἐκπέμπειν τὴν γυναῖκα ap. Dem. [p. 1364, 3], quod et ἀποπέμπειν et ἐκβάλλειν : Lat. Dimittere et Repudiare dicas. Sueton. non solum Dimittere dicit, sed etiam Dimittere e matrimonio. [Conf. Isæus p. 41, 24, 27; Lysias p. 142, 19. Aliter Æschines p. 8, 17 : Τοῦτον ἐξέπεμψε παρ' ἑαυτοῦ.] Pro Ejicio, Expello, Thuc. quoque utitur, 4, p. 137 [c. 49] : Ἐκπέμψαντες Κορινθίους αὐτοὶ Ἀκαρνᾶνες οἰκήτορας ἀπὸ πάντων, ἔσχον τὸ χωρίον, i. e. ἐκβαλόντες τοὺς ὄντας ἐκεῖ Κορινθίους, Ejicientes, Expellentes, sc. ex oppido capto : quod vero idem Thuc. 5, p. 183 [c. 52] dicit, ὡς οὐ καλῶς ἄρχοντα ἐξέπεμψαν, idem schol. exp. ἐξεδίωξαν : et Latine itidem interpretabimur Ejecere, Expulere, Exterminavere, Relegavere. [Aristoph. Plut. 821 : Ἐμὲ δ' ἐξέπεμψιν ὁ κακὸς. Orph. H. 10, 23 : Πανικὸν ἐκπέμπων οἶστρον ἐπὶ τέρματα γαίης· 70, 11 : Ἀλλὰ, θεὰ, λίτομαί σε, καταχθονίων βασίλεια, ψυχῆς ἐκπέμπουσ οἶστρον ἐπὶ τέρματα γαίης. || Medio eadem Emittendi, Ab se dimittendi potestate, utitur Hom. Od. Υ, 361 : Ἀλλά μιν αἶψα, νέοι, δόμου ἐκπέμψασθε θύραζε εἰς ἀγορὴν ἔρχεσθαι. Soph. Aj. 612 : Ὃν ἐξεπέμψω πρὶν δή ποτε θουρίῳ κρατοῦντ' ἐν Ἄρει· OEd. T. 309 : Εἰ τοὺς κτανόντας Λάϊον ... γῆς φυγαδας ἐκπεμψαίμεθα. Pollux 9, 157 : Ἐφυγάδευσε, μετιστήσατο, ἐξεπέμψατο. Aristot. Polit. 7, cap. 6 med. : Ὅσα δ' ἂν μὴ τυγχάνῃ παρ' αὐτοὺς ὄντα, δέχεσθαι ταῦτα καὶ τὰ πλεονάζοντα τῶν γιγνομένων ἐκπέμψασθαι τῶν ἀναγκαίων ἐστὶ, Exportare. || Pro Evocare Soph. OEd. T. 951 : Ὦ φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα, τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων; Vide supra in act.]

Ἔκπεμψις, εως, ἡ, Emissio, Legatio. Thuc. 4, p. 149 [c. 85] : Ἡ μὲν ἔκπεμψίς μου καὶ τῆς στρατιᾶς ὑπὸ Λακεδαιμονίων, schol. ἀποστολή. [Constantin. Basil. Mac. c. 48, p. 123 : Ἰδὼν τὴν δύναμιν ὡς ἑτοίμη πρὸς ἔκπεμψιν. || Sensu theologico, de processione Sp. S. Greg. Naz. Or. 23, p. 422, A : Ἴδιον πατρὸς μὲν ἡ ἀγεννησία, υἱοῦ δὲ ἡ γέννησις, πνεύματος δὲ ἡ ἔκπεμψις. Boissonad.]

Ἐκπεπαίνω, ανῶ, Ad maturitatem perduco, Prorsus maturo et percoquo, Theophr. [H. Pl. 5, 1, 1, C. Pl. 1, 16, 2; 6, 16, 2. Geopon. 9, 10, 8 : Τὰς δὲ πολὺν μὲν καρπὸν φερούσας, μὴ ἐκπεπαινούσας δέ.]

[Ἐκπεπληγμένως, adv. de conjectura intulit Reiskius Demosth. p. 1447, 18 : Δεῖ δ' ὑμᾶς μηδὲν ἐκπεπληγμένους διακεῖσθαι, non bene dici ratus διακεῖσθαι cum adj., cujus tamen structuræ ex. attulimus vol. 2, p. 1172, D, cui add. Athenæi 2, p. 44, C : Μόνα σῦκα προσφερομένους οὐδὲν ἧττον διακεῖσθαι σώμασιν ἐρρωμένους. Adverbio si usus esset orator, dixisset non μηδὲν sed μή. L. Dindorf.]

Ἐκπεπταμένως, q. d. Explicate s. Expanse, Cum expansione s. explicatione. [Xen. Cyrop. 8, 7, 3, ἐκπ. ὑῤῥαίνεσθαι.]

Ἐκπέπτω, sive Ἐκπέσσω, Attice Ἐκπέττω, Excoquo. Metaphorice dicitur ἐκπέπτειν καρπὸν, Excoquere et ad maturitatem perducere. Theophr. H. Pl. 2, [2, 4] : Ἅμα μήτε [μὴ] ἐκπέπτειν τὸν καρπὸν, αἱ δ' ὥστε μήτε [μὴ] ἀῤῥῶνες, ἀλλὰ μέχρι τοῦ ἀνθῆσαι μόνον ἀφικνεῖσθαι. [Conf. 2, 8, 4 : Τοῖς δὲ φοίνιξιν αἱ ἀπὸ τῶν ἀῤῥένων πρὸς τοὺς θήλεις (βοήθειαι)· οὗτοι γάρ εἰσιν οἱ ἐπιμένειν ποιοῦντες καὶ ἐκπέττειν, ὃ καλοῦσί τινες ἐκ τῆς ὁμοιότητος ὀλυνθάνειν· 4, 8, 8 : Γίνεται δὲ οὗτος καὶ ἐν Συρίᾳ καὶ κατὰ Κιλικίαν, ἀλλ' οὐκ ἐκπέττουσιν αἱ χῶραι.] Ap. Aristot. : Τῆς τροφῆς ἐκπεττομένης, Cibo excocto. [De color. c. 6, p. 798, 15, et sim. sæpius ibid. et ap. Theophr. C. Pl. 3, 17, 7; 21, 3, 4. Hippocr. De prisca med. p. 18, 17 : Οὔτ' ἐκπέσσει οὔτ' ἀφίησι (venter humorem). Aret. Diut. m. sign. 2, 7, p. 58 : Οὐκ ἐκπέσσει θερμόν· Acut. m. cur. 2, 3, p. 103 : Ἐξέπεψε μὲν τὰ σιτία. De vermibus excludendis Aristot. H. A. 5, 28 init. : Εἶθ' ὅταν τίκωσιν (locustæ), ἐνταῦθα γίνονται σκώληκες ὠοειδεῖς, οἳ περιλαμβάνονται ὑπό τινος γῆς λεπτῆς, ὥσπερ ὑμένος· ἐκ ταύτης δ' ἐκπέττονται· 6, 2 init. : Ἐκπέττεται μὲν οὖν ἐπωάζόντων τῶν ὀρνίθων (ova), et paullo post ἐξεπέφθη. Inter ἐκπέπτω et ἐκπέττω variant libri Theophr. C. Pl. 2, 15, 4, Aristot. l. c.]

[Ἐκπεράσκον. V. Ἐκπεράω.]

Ἐκπεραίνω, i. q. διαπεραίνω [Ad finem perduco, Finem impono, Perficio, Absolvo]. Plato Epist. 7, [p. 333, B] : Ἵνα δ' ἐκπεραίνωμεν οὐκ ὀλίγα πράγματα ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ. [Æschyl. fr. Thalamop. ap. Polluc. 7, 122 : Ἀλλ' ὁ μέν τις Λέσβιον κῦμ' ἐν τριῴνοις ἐκπεραινέτω ῥυθμοῖς. Xenoph. Anab. 5, 1, 13 : Ἦν ἄρα καὶ ταῦτα ἡμῖν μὴ ἐκπεραίνηται, ὥστε ἀρκεῖν πλοῖα. Eur. Ion. 799 : Πῶς δ' ὁ χρησμὸς ἐκπεραίνεται σαφέστερόν μοι φράζε· Cycl. 696 : Παλαιὸς χρησμὸς ἐκπεραίνεται· Herc. F. 428 : Ἵν' ἐκπεραίνει τλὰς βίοτον, Vitam finit.]

[Ἐκπεραιόω, Trajicio. Tzetz. Hist. 3, 494 : Τὴν γίφυραν ἐτήρησεν (Histiæus) ἐκπεραιοῦν τοὺς Πέρσας. L. D.]

[Ἐκπέρᾱμα, τὸ, Exitus. Æsch. Cho. 655 : Τρίτον τοῦ ἐκπέρᾱμα δωμάτων καλῶ.]

Ἐκπεράω, Transeo ex. Eur. [Andr. 823, Hel. 1385; conf. Cycl. 512 : Ἐκπερᾶ μελάθρων·] Δωμάτων ἐκπερᾶ, Exit ex ædibus. Sic Soph. [immo Eur. Iph. A. 1533] : Πέρασον ἔξω δόμων, Exi e domo. Pro Trajicio, ἀποπεράω, usus est Hom. Od. [1, 323 : Νηὸς ... ἧς' ἐκπεράᾳ μέγα λαῖτμα·] Η, [35] : Νηυσὶ πεποιθότες ὠκείῃσι Λαῖτμα μέγ' ἐκπερόωσι. [Conf. Θ, 561. (Eur. Andr. 795 : Ἐπ' Ἀργόου δορὸς ἄξενον ὑγρὰν ἐκπερᾶσαι ποντίαν Ξυμπληγάδα· Herc. F. 387 : Πέραν δ' ἀργυρορρύταν Ἕβρον ἐκπέρασεν. Jo. Malal. p. 468, 22 : Ἐκπερᾶν τὸν Νυμφίον ποταμόν.) Idem de sagitta Il. N, 652 : Οἷστὸς ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὄστεον ἐξεπέρησεν· Π, 346, Od. Κ, 162 : Τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκειον ἐξεπέρησεν. Xenoph. Cyneg. 10, 2 : Τὸ δὲ ἄκρον αὐτῶν (funium) ἐκπεράτω ἔξω διὰ τῶν ἑκτυλίων, Trajiciatur, Transeat.] Eur. [Iph. A. 18] dicit ἐκπερᾶν βίον, Vitam transire s. traducere, Ævum transmittere, ut alii interpr. [De via vel terra emetienda Hom. Il. Merc. 352 : Αὐτὰρ ἐπεὶ ψαμάθοιο μέγαν στίβον ἐξεπέρησεν. Æsch. Prom. 713 : Ἐκπερᾶν χθόνα· 731 : Αὐλῶν' ἐκπερᾶν Μαιωτικόν· Eum. 240 : Ὁμοια γέρσον καὶ θάλασσαν ἐκπερῶν. Eur. Heracl. 849 : Παλληνίδος γὰρ σεμνὸν ἐκπερῶν πάγον εἷς Ἀθάνας· Phœn. 100 : Κλίμαξ' ἐκπέρα ποδί· Hipp. 824 : Μηδ' ἐκπεράσαι κῦμα τῆσδε συμφορᾶς. Xenoph. H. Gr. 4, 5, 8 : Ἤδη δ' ἐκπεπερακότος αὐτοῦ τὰ θερμὰ ἐς τὸ πλατὺ τοῦ Ἀχαΐου. Orph. Arg. 51 : Ὡς ποτε Πιερίην Αιδήθρων τ' ἄκρα κάρηνα ἡρώων ... πρόμος ἐξεπέρησεν. Absolute Xen. Cyneg. 6, 18 : Κυνοδρομεῖν ὡς τάχιστα, καὶ μὴ ἀφιέναι, ἀλλ' ἐκπερᾶν φιλοπόνως. Figurate, ut Eurip., de vita transacta Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 226, 4 : Ἀλλ' ἐπὶ τούτοις Κλείτων ὀγδώκοντ' ἐξεπέρησ' ἔτεα. Tzetz. Hist. 3, 288 : Μᾶλλον τὸν βίον ἐκπερᾶν (Diomedes) φεύγει πρὸς τὴν Δαυνίαν. || Transeo, cum accus. loci quem quis petit, Eubulus ap. Athen. 2, p. 47, C, a Valck. cit. : Τὸν δὲ μουσικώτατον κλεινὰς Ἀθήνας ἐκπερᾶν Ἀμφίονα.] || Accipitur etiam transitive pro Traduco, Trajicio, Transporto, sicut et περάω. Num. 11, [31] : Ἐξεπέρασεν ὀρτυγομήτραν ἀπὸ τῆς θαλάττης τὸ πνεῦμα, Ventus abreptas trans mare coturnices detulit. [|| Cum tmesi, Apoll. Rh. 4, 329 : Ἐκ δ' ἐπέρησαν δοιὰς Ἀρτέμιδος Βρυγηίδας ἀγχόθι νήσους. || Imperf. frequentativum in Homerocent. Anth. Pal. 9, 381, 6 : Κεῖνον διομένη τὸν κάμμορον, εἴ ποθεν ἔλθοι νηχόμενος, καὶ λαῖτμα τάχιστ' ἄλὸς ἐκπεράσκε νύκτα δι' ἀμβροσίην. (Ex Od. locis supra citt.) Ἐκπεράσκοι restituerunt edd. contra linguam, quæ formarum hujusmodi frequentati-

varum præsentibus caruit : nisi forte infima ætas tale quid peccavit. Nam in Orac. ap. Marin. V. Proc. c. 28, p. 23 : Ἐνθ' ὑπερουρανίη πωτάσκεται ἄμβροτος αἴγλη, non liquet an πωτάσκετο imperf., quod reponebat Lobeck. ad Phryn. p. 583, poscat sententia. L. D.]

[Ἐκπερδικίζω.] Ἐκπερδικῆσαι, metaphorice a perdicibus est διολισθῆσαι καὶ διαδρᾶναι : nam animal hoc est πανοῦργον καὶ διαδιδράσκον τοὺς θηρῶντας, Hesych. et Suidæ. Supra διαπερδικίσαι, ut ap. Suid. quoque [et in Etym. M. p. 323, 52, et ap. Greg. Cypr. Prov. p. 276, B] ἐκπερδικίσαι, per ι, atque ita ap. Aristoph. etiam scriptum reperitur Av. [768] : Ὡς παρ' ἡμῖν οὐδὲν αἰσχρόν ἐστιν ἐκπερδίσαι, Perdicis modo callide effugere ; astutissimum enim hoc animal est in quærendis sibi pullisque suis effugiis, ut fusius ibi docet schol. et ante eum Aristot. ac Plin., ille H. A. 9, 8; hic vero, 10, 33. [Ἐκπερδικῆσαι cod. Antiatt. Bekk. p. 97, 14.]

[Ἐκπέρδω, Pedo. Nicet. Eugen. 7, 285 : Ἡ γραῦς Μαρυλλὶς ἐξεπόρδησεν τρίτον. Boiss.]

Ἐκπέρθω, σω, Vastando excindo, Expugno et everto. Hom. Il. A, [19] : Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, i. e. ἐκπορθῆσαι, καταστρέψαι. [Et alibi sæpe. Divisum per tmesin est Z, 415 : Ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν. Utitur voc. poetico præter tragicos Æsch. Sept. 427 : Ἐκπέρσειν πόλιν· 467 : Πρὸς ἐχθρῶν πύργον, ἐκπέρσαι θέλων· Prom. 357 : Τὴν Διὸς τυραννίδ' ἐκπέρσων βίᾳ· Eur. Andr. 1095 : Φοίβου ναὸν ἐκπέρσαι θέλων, et alibi, Philostr. Imag. 2, 23, p. 848, ubi Eur. l. Herc. F. v. 946 respicit : Ἐγὼ δὲ ἤκουσα αὐτοῦ (Herc.) παρ' Εὐριπίδῃ καὶ τὴν Εὐρυσθέως οἰκίαν ἀπιλοῦντος ἐκπέρσειν.] Unde aor. 2 Ἐξέπραθον, a quo Ἐκπραθέειν pro ἐκπραθεῖν, Expugnare, Vastando evertere et excindere. [Il. A, 125 : Ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν, τὰ δέδασται, ubi rectius nunc πολίων ἐξ ἐπράθομεν.]

[Ἐκπεριάγω, Circumduco. Polyb. 3, 83, 3, τινὰς κατὰ τὴν πρωτοπορείαν, E primo agmine circumduco aliquos. Lysis ap. Iambl. V. P. 17, p. 168 : Καὶ δὴ παρεισάμενοι πόλιν καὶ νόμους, καθάπερ τύραννος, ἐκπεριαγαγοῦσαι τὰς ἀγκῶνας, ὥσπερ αἰχμάλωτον, ἐπὶ τὸν ἔσχατον ὄλεθρον μετὰ βίας ἄγουσαι κατέστασαν, Quasi manibus a tergo revinctis.]

[Ἐκπεριαιρέω, Andr. Cret. p. 119=198 (?). Kall.]

[Ἐκπεριαντλῶ, Exantlo. Jo. Gabras, Aneed. vol. 3, p. 88 med. : Ὃς γὰρ ὑγρὸν βίον τοῦτον ἐκπεριαντλῶ, πολλῆς ἀναπιμπλάμενος τῆς ἀπὸ τῶν κακῶν ὑμίχλης, πῶς ἄρα τῶν ἀγγελικῶν ἐξανθημάτων τούτων καὶ τῆς κατὰ τούτους νοητῆς φλογὸς οὐσίαν ὡς διὰ νεφέλης τῆς τῶν λόγων ἔξωθεν χωρῶν κατόψομαι; Boiss.]

Ἐκπερίειμι, Circumeo, Ambio. Xen. Cyneg. [8, 5], de venatore implicita et perplexa leporis vestigia persequente : Ἐπειδὰν δὲ τὰ ἴχνη πρὸς τοιαῦτα φέρῃ, μὴ προσιέναι, ἵνα μὴ ὑποκινῇ, ἀλλὰ κύκλῳ ἐκπερυέναι, Ambire et usquequaque cingere. [Ib. 3 : Κύκλους ποιούμενον ἐκπερυέναι τὰ τοιαῦτα· et 6, 10 : Φυλαττέτω δὲ ἐκπεριών. Lucian. Rhet. præc. c. 5 : Ἐκπεριέναι γὰρ ἔδει τὰ ὄρη.]

Ἐκπεριέρχομαι, [Circueo], Usquequaque circumdo, Bud. p. 331, ex Herodiano [6, 5, 21]. Sic autem et ἐκπερυέναι e Xen. [Il. citt. Origen. In Cels. p. 116, v. 50. Restituendum in Plut. De flum. p. 63, v. 13. Hemst. Porphyr. Vita Plotini p. 112, c. 10 sub fin. Creuzer. Polyb. 10, 31, 3 : Τῶν εὐζώνων ἐκπεριελθόντων ἐκ πολλοῦ. Dio Cass. 43, 34 : Ἐκπεριελθὼν ἐτέρωσε τοῦ περιτειχίσματος. Lucian. Asin. c. 18 : Ἔγνων ὅτι δὴ διασπάσονταί με οὗτοι λαβόντες, καὶ ὀλίγον ἐκπεριελθὼν ἔκρινα παλινδρομῆσαι. Joseph. A. J. 3, 7, 6 : Χρυσὸς δ' αὐτοὺς (lapides) ἐκπεριέρχεται. Euseb. H. E. 9, 10, p. 455, 20 : Ἐκπεριῆλθε δ' αὐτὸν τοιαύτη τις αἰτία. Valesius, Hujusmodi caussa ac necessitas eum quasi undique obsessum constrinxit. Circueo, i. e. obeo, apud Dion. Cass. 45, 20 : Ἐκπερυέρχεται τὴν χώραν πορθῶν καὶ λυμαινόμενος, ubi περιέρχ. malebat Reim.]

[Ἐκπεριέχω legitur Gregor. Nyss. t. 1, p. 12, A : Ἀλλ' ἐκπεριεχόμενον (τὸ φῶς) τὴν παχυτέραν τῶν ὄντων ὑπόστασιν. Verum hic quoque videtur corrigend. ἐκπεριερχ., Lucem obeuntem. Hase.]

[Ἐκπερίιξις, εως, ἡ, Discursio. Synesius p. 29, D : Ἕκαστον μὲν γὰρ τόπον καὶ ἄνδρα καὶ ἀμφισβήτησιν ἐθέλειν εἰδέναι, πολλῆς γε τῆς ἐκπερυίξεως.]

[Ἐκπεριίστημι, Extrinsecus colloco. Nicet. Chon. Andr. Comn. 2, p. 210, B : Ἐπεκράτυνον μᾶλλον τὰ οὐκ ἐπαινετέα ἔθιμα, οἷς τὴν τούτων διόρθωσιν ἐκόντες ἐκπεριίσταντο, Defugiebant. L. Dindorf.]

Ἐκπεριλαμβάνω, Undique comprehendo et circumplector. Basil. in Hexaem. Hom. 4 [vol. 1, p. 49, B (36, C)] : Καὶ ὁ ἀὴρ διήρτηται μὲν καὶ κατὰ μικρὰ, καὶ ἀθρόως δὲ τὴν περίγειον ἐκπεριλήφει τόπον. [Arrian. T. 164. Wakef. Gregor. Nyss. t. 2, p. 198, C : Ὅμοιός ἐστι τῷ διὰ τῆς ἰδίας παλάμης πᾶσαν ἐκπεριλαμβάνειν οἰομένῳ τὴν θάλασσαν. Orig. Contra Cels. t. 1, p. 551, D : Ὁ τὴν ἀλήθειαν ἐκπεριλαμβάνων ἐν τῷ ἑνὶ τούτων συγγράμματι. Aliæ formæ : Περιεκλαβών, id. ib. p. 667, E; Gregor. Nyss. t. 1, p. 285, C, et 824, B; Ἐκπεριειλημμένως id. t. 2, p. 495, B; —φότος ib. p. 637, C. Hase.]

Ἐκπεριπλέω, Circumnavigo. Arrian. Exp. 6, [28, 9] : Ἐκπεριπλεύσας τὸν κόλπον τὸν Περσικόν. [4, 7, 9; 5, 5, 1. Polyb. 1, 23, 9 : Οἱ μὲν ἐκ πλαγίων, οἱ δὲ κατὰ πρύμναν ἐκπεριπλέοντες· 27, 11 : Τῶ μὲν ταχυναυτεῖν ἐκπεριπλέοντες· 16, 4, 14. Forma Ion. Ἐκπεριπλώω ap. Arrian. Ind. 20, 1; 21, 7; 22, 6.]

[Ἐκπεριπόλησις, ἡ, Versatio in orbem, Circumactio. Jo. Philop. De cr. mundi p. 115, 23 : Μία ἐστὶ σφαῖρα συνεχὴς, τῇ ἐκ τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτὸ ἐκπεριπολήσει τὸ ἡμερονύκτιον πληροῦσα. Hase.]

[Ἐκπεριπορεύομαι, Jos. 15, 3 : Καὶ ἐκπεριπορεύεται Σινὰ, ubi al. ἐκπορεύεται, uti sequitur.]

Ἐκπερισπασμὸς, ὁ, castrense vocab. est, et plus est quam περισπασμός : est enim περισπασμὸς quum milites ita moventur duplici flexu, ut eorum ora in partem posteriorem spectent : at vero ἐκπερισπασμὸς est Plenior conversio, triplici flexione constans : quod fit quum post περισπασμὸν rursus in hastam converturtur, si quidem in hastam moveri primum coeperint : aut in lævam, si lævorsum et in scutum fuit prima inflexio. Hæc Bud. p. 331, desumta ex Æliano, qui in suo Στρατηγικῶν Τάξεων libello ἐκπερισπασμὸν esse dicit τὴν ἐκ τριῶν ἐπιστροφῶν τοῦ τάγματος [ἐπιστροφῶν συνεχῶν τοῦ παντὸς Arrianus, in ceteris fere consentiens, Tact. c. 30, p. 33 ed. Scheff.] κίνησιν, ὥστε μεταλαμβάνειν, ἐὰν μὲν ἐπὶ δόρυ γένηται, τὴν ἐξ ἀριστερῶν ἐπιφάνειαν· ἐὰν δὲ ἐπ' ἀσπίδα, τὴν ἐκ δεξιῶν. Quæ ap. Suid. quoque [v. Περισπασμός] leguntur, necnon in libello περὶ Τάξεως τῆς παλαιᾶς. [Polyb. 10, 21, 3 : Ἦσαν δὲ κινήσεις ... αἷς ἔδει συνειθίσθαι τοὺς ἱππεῖς, αὗται. Αἱ καθ' ἵππον μὲν κλίσεις ἐφ' ἡνίαν, καὶ πάλιν ἐπὶ δόρυ, πρὸς δὲ τούτοις μεταβολή· κατ' οὐλαμὸν δ' ἐπιστροφὴ καὶ ἀναστροφὴ καὶ περισπασμός, ἔτι δὲ ἐκπερισπασμός.]

[Ἐκπεριτρέχω, Circumcursito. Greg. Thaum. in Orig. 13. Kall. Aristæn. Ep. 1, 27.]

[Ἐκπερονάω, Acu s. Fibula effodio. Nicet. Andron. Comn. 1, 6, p. 189, A : Ὁ μέν τινος ἐκπερονᾶν ὀφθαλμοὺς ἀπεφαίνετο.]

[Ἐκπέρῡσι, Ex anno. Lucian. Solœc. c. 7 : Τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε, Καλὸν, ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν. Elberling. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 47.]

[Ἐκπέσσω. V. Ἐκπέπτω.]

Ἐκπετάζω, sive Ἐκπετάννυμι, άσω, Expando, Explico, Extendo. At Theophyl. Epist. 38 : Τί δῆτα, τρισάθλιε, τὴν ἰσθῆτα διήλλαξας, καὶ τοὺς πέρδικας ἐξεπέτασας; accepisse videtur pro Evolare fecisti : quæ signif. nova fuerit. [Est Dissipasti, cui contrarium quod sequitur, εἰ μὴ συναθροίσειας τοὺς ὄρνιθας.] Pass. Ἐκπετάζομαι : item Ἐκπετάννυμαι, vel Ἐκπετάννυμαι, Expandor, Explicor. Plut. De deo Socratis [p. 590,

C] : Ὥσπερ ἱστίον ἐκπεταννύμενον [ἐκπεταννύμενον. Theophr. C. Pl. 2, 19, 1 : Μεθ' ἡμέραν δὲ διεκπετάννυται. Cod. Urb. δ' ἐκπετάννυται. Aristoph. Eq. 1347 : Τὰ δ' ὦτά γ' ἂν σου νὴ Δί' ἐξεπετάννυτο. Priori forma Eur. Iph. T. 1134 : Ἀέρι δὲ πρότονοι κατὰ πρῷραν ὑπὲρ στόλον ἐκπετάσουσι πόδα. Polyb. 1, 44, 3 : Ἐκπετάσας, πᾶσι τοῖς ἁρμένοις καὶ κατουρώσας ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ λιμένος ἐποιεῖτο τὸν πλοῦν. Meleag. Anth. Pal. 5, 179, 10 : Ἐκπέτασον ταχινὰς εἰς ἑτέρους πτέρυγας. Inc. ib. App. 283, 2 : Κατὰ πρυτόνων ἱστίον ἐκπετάσας. Lucian. Timon. c. 54 : Ἐκπετάσας τὸν πώγωνα καὶ τὰς ὀρρῦς ἀνατείνας. Bio 1, 88 : Ἔσθεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ φλιαῖς Ὑμέναιος καὶ στέφος ἐξεπέτασσε γαμήλιον, contra aliorum conjecturas tuetur Valck., et interpr. Coronam resolutum projecit. Brunck. in Mss. : « Ἐκπετάζειν στέφανον opponitur τῷ πλέκειν στέφανον, quod quidem Coronam nectere significat, prius itaque Coronam dissolvere. » De corpore porrecto Eur. Cycl. 497 : Ἐπὶ κῶμον ἐκπετασθείς. Improprie Prov. 13, 17 : Πᾶς πανοῦργος πράσσει μετὰ γνώσεως, ὁ δὲ ἄφρων ἐξεπέτασεν ἑαυτῷ κακίαν. Hesych. : Ἐξεπέτασεν, ἀνέῳξεν.] Unde præt. pass. Ἐκπέπταμαι, Expansus et explicatus sum. [Hippocr. De prisca med. p. 17, 42, τὰ ἐκπεπταμένα contraria sunt τοῖς συνηγμένοις, et ib. 48; 18, 5. Id. De offic. med. p. 744, C, F: Ἐκπεπταμένα συστεῖλαι. Vide Ἐκπεπταμένως. In ἐκπέταται corruptum est apud Philen De anim. 57, 3, p. 204. Forma perf. ἐκπεπέτασμαι est in Orac. ap. Herodot. 1, 62 : Ἔρριπται δ' ὁ βόλος, τὸ δὲ ἴχτυον ἐκπεπέτασται. Præs. Ἐκπετάζω Jobi 26, 9 : Ἐκπετάζων ἐπ' αὐτὸν νέφος αὐτοῦ. L. Dind.]

Ἐκπέταλος, ὁ, ἡ, Amplus passusque in modum folii : ἐκπέταλα ποτήρια, Eustathio p. 229, [3, et aliter 855, 43], τὰ πλατέα, ὅποῖα τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα πατέλλια· quo vocabulo Pateras significare videtur. Athen. 11, [p. 501, A], exponens quid ἀμφίθετος φιάλη significet Homero [Il. Ψ, 243 et 270, ubi conf. schol. et Eust.], Οὐ τὸ ποτήριον λέγει, ἀλλὰ χάλκεόν τι καὶ [χαλκεῖόν τι Schweigh. e l. continuo citando] ἐκπέταλον λεβητοῖδες. Et paulo post [p. 501, C], Ὥστε καὶ τὴν φιάλην εἶναι χαλκαῖῳ προσεοικυῖαν ἐκπετάλῳ, δεχομένην ψυχρὸν ὕδωρ. Eod. l. non procul ab initio [p. 468, E], rursum explicans quid sit φιάλη ἀμφίθετος, ait, Ἔστι δὲ χαλκεῖον ἐκπέταλον, λεβητῶδες, ἐπιτηδείως ἔχον πρὸς ὑδάτων ψυχρῶν ὑποδοχάς. Utitur etiam comparativo ἐκπεταλώτερος eod. l. [p. 485, E], e Mosscho, tradens λιπαστὴν esse κεραμεῶν ἀγγεῖον, ἐοικὸς ταῖς λεγομέναις πτωματίσιν, ἐκπεταλώτερον δέ. Et ἐκπέταλα κέρατα, Cornua lata in modum folii vel bracteæ. V. Πέταλος. [Athen. ib. p. 496, A : Πέταγνον, ποτήριον ἐκπέταλον, Patulum. Harpocr. v. Τριπτῆρα, ab Hemst. cit. : Νίκανδρος ἐν ἕκτῳ καὶ δεκάτῳ τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου φησὶν ὅτι τριπτήρ ἐστι πιθάκνη ἐκπέταλος. Sim. Photius in eod. voc. et qui male ἐκπέτανος Etym. M. p. 766, 41, Suid. Schol. Aristoph. Ach. 1109 : Ἀσκάνια δὲ καὶ λεκανίδας τὰ μείζονα τῶν ὀξυβάφων καὶ ἐκπέταλα. Pollux 6, 90; 10, 107 : Λοπάδιον ἐκπέταλον· 10, 82 : Πίνακες ἐκπέταλοι. Eust. Opusc. p. 310, 58 : Τὰ γὰρ σεληναῖα σαρίσιν, εἰπεῖν δὲ σαρίστραν, τὰ ὑπὸ πόδα τοῖς ζώοις ἐκπέταλα σιδήρια, de soleis ferreis equorum. Ἐκπέταλον, Patulum; Ἐκπετάλων συνιστὸς, Patulum, Gl.]

[Ἐκπέταμαι. V. Ἐκπέτομαι.]

[Ἐκπετάννυμι. V. Ἐκπετάζω.]

[Ἐκπετάσμαι. V. Ἐκπέτομαι.]

[Ἐκπέτασις, ως, ἡ, Expansio. Plut. Mor. p. 564, B : Τὰς δὲ θορυβώδεις ἐκείνας (ψυχὰς) ἐκτρεπόμεναι (αἱ ψυχαὶ) διεσήμαινον, ὡς ἔοικε, συστολὴ μὲν εἰς ἑαυτὰς τὸ δυσχερὲς νέμουσαι, ἐκπετάσει δὲ καὶ διαχύσει τὸ χαῖρον καὶ προσιέμενον. Ubi ἐκπεκτάσει Ald., unde ἐκπεκτάσει factum in ed. Bas., quod sane usitatius. Eustath. Od. p. 1965, 19, ab Scaligero cit. : Ἱστέον δὲ ὅτι τὸ χεῖρε πετάσας ἐκ μεταφορᾶς εἴρηται τῆς τῶν ζωικῶν πτερύγων ἐκπετάσεως.]

[Ἐκπέτασμα, τὸ, Extensio s., si Lat. diceretur, Planisphærium. Ptol. Geogr. 7, 7, p. 83 Halm. : Ὑπογραφὴ τῶν ἐκπετάσματος. Ἐκπετάσματα tit. libri a Democrito conscripti, Diog. Laert. 9, 13; vertunt, Explicationes s. Extensa. Hase.]

Ἐκπετήσιμος, ὁ, ἡ, exp. Volucer, Volatilis, sed sine exemplo. [Aristoph. Av. 1355 : Ἐπὴν ὁ πατὴρ ὁ πελαργὸς ἐκπετησίμους πάντας ποιήσῃ τοὺς πελαργιδῆς. Ælian. N. A. 2, 43. Pollux 2, 18, Aristophanis, ut videtur, verba repetens : Πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐκπετήσιμοι σχεδόν (puellæ).]

Ἐκπέτομαι et Ἐκπέταμαι [πτήσομαι, Aristoph. Vesp. 208, Hos. 11, 11, Hesych.], Evolo. Theophr. C. Pl. 1, [5, 4], de semine cupressi : Ὅπερ ἐκπέτανται διαγασκόντων τῶν σφαιρίων, Evolant dehiscentibus pilulis, Bud. Aristoph. Av. [788] : Ἐκπετόμενος [ἐκπτόμενος] ἂν οὗτος ἡρίστησεν ἐλθὼν οἴκαδε. Aristot. H. A. 9, 40 [p. 625, 11] : Ἃ πτερούμενα ἐκπέτανται. [Et ib. p. 626, 32 : Ἐπιτηρῶν ἐκπετομένας· 8, 16, p. 600, 17 : Ἐκ τοιούτων ἐκπετόμενοι χωρίων. Epigr. ap. Athen. 8, p. 337, F, s. Anth. Pal. App. 118 : Ἀνδρὶ μὲν αὐλητῆρι θεοὶ νόον οὐκ ἐνέφυσαν, ἀλλ' ἅμα τῷ φυσῆν χὠ νόος ἐκπέταται.] Dicitur vero et Ἐκπετάομαι pro eod. Aristot. ibid. [p. 624, 23], de fucis : Ἐὰν δ' ἐκπετασθῶσι, προσφέρονται ῥύδδην ἄνω πρὸς τὸν οὐρανὸν, ἐπιδινοῦντες αὐτοὺς καὶ ὥσπερ ἀπογυμνάζοντες, i. e. ἕως κατασθῶσι, ut paulo post loquitur. [Hos. 9, 11 : Ἐφραὶμ, ὡς ὄρνεον ἐξεπετάσθη· Job. 20, 8 : Ὥσπερ ἐνύπτιον ἐκπετασθέν. Hesych. : Ἐκπτήσονται, ἐκπετασθήσονται. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 582. De forma Ἐξίπταμαι v. in ipsa.]

[Ἐκπετρίζω, et forma Laconica, Ἐκπετρίδδω, Pallium denso. Hesych. : Ἐκπετριαδεῖν, παχύνειν ἱμάτιον, Λάκωνες, vitiose pro ἐκπετρίδδειν, de quo similibusque formis v. Valck. Ep. ad Roever. p. 77-8.]

[Ἐκπέττω. V. Ἐκπέπτω.]

[Ἐκπεύθομαι, Sciscitor. Æsch. Pers. 954 : Οἰοτοῖ βόα καὶ πάντ' ἐκπεύθου. Ἐκπυθοῦ scripsit Blomf., quod certe pro altero reponendum ap. Eust. Opusc. p. 285, 35 : Προσεπιλαλῶν καὶ ὑποδεδοικὼς μή ποτε οἱ Λατῖνοι ἐκπευθόμενοι ὅσην ἰσχὺν περιδέβληται φευξοῦνται.]

[Ἐκπέφαμαι, Peremptus sum. Hom. Il. T, 27 : Ἐκ δ' αἰῶν πίφαται. Schol. Vict. : Ὁ βίος καὶ ἡ ζωὴ περόνευται καὶ παρῄρηται. L. Dind.]

[Ἔκπεψις, εως, Excoctio. Aristot. De color. c. 5, p. 796, 32 : Τὰ τῆς μήκωνος φύλλα τὰ μὲν ἄνω ἔχει φοινικιοῦντα, παρὰ τὸ γίνεσθαι ταχεῖαν αὐτῶν τὴν ἔκπεψιν. Conf. Ἐκπέπτω.]

Ἐκπήγνῡμι, sive Ἐκπηγνύω, Congelo, Conglacio, Gelu astringo, Frigore coire et concrescere facio. Theophr. C. Pl. 5, 20 [14, 2] : Καὶ ὅλως οἱ πρώτως οὐκ ἐκπηγνύντες τόποι, παχέος ὄντος τοῦ ἀέρος, νῦν ἐκπηγνύουσι. Ibid. pass. : Πλείω γὰρ ἐκπήγνυται καὶ πολλάκις ἐν τούτοις. Aliquanto post [3], Πρότερον μᾶλλον ἐξεπήγνυτο. [Ib. 13, 1 : Ὁ δὲ τῆς γῆς πάγος χαλεπώτατος, ὅταν περιβεβοθρωμένα καὶ γυμνὰ λάβῃ τὰ δένδρα, μάλιστα δ' ἐὰν καὶ ὕδωρ ἑνστεγνὸς· ἐὰν γὰρ διαμένῃ πλείω χρόνον, ἐξέπηξεν· 5 : Ταχεῖα ἡ ἐκ τῶν ἐκπηγνυμένων βλάστησις. Conf. 4, 16, 4, H. Pl. 8, 7, 5. Ceterum gelu et frigoris notio minime inest verbo ἐκπήγνυμι, quod usurpatur de quibusvis astrictionibus. Plutarch. Mor. p. 978, C : Τῆς δὲ νάρκης ἵστε δήπου τὴν δύναμιν, οὐ μόνον τοὺς θιγόντας αὐτῆς ἐκπηγνύουσαν· 636, D : Ὡς δὲ κάμπη γίνεται τὸ πρῶτον, εἶτ' ἐκπαγεῖσα διὰ ξηρότητα καὶ περιρραγεῖσα. Strabo 7, p. 317 : Ὁ (τὸ ἔθνος τῶν Αὐταριατῶν) πρότερον μὲν πρὸς Ἀρδιαίους συνεχῶς ἐπολέμει περὶ ἁλῶν, ἐν μεθορίοις πηγνυμένων ἐξ ὕδατος... ἀρυσαμένοις γὰρ καὶ ἀποθεῖσιν ἡμέρας πέντε ἐξεπήγνυντο οἱ ἅλες. V. Ἐκπνίγω.]

Ἐκπηδάω, [ήσομαι, Deuter. 33, 22 : Ἐκπηδήσεται ἐκ τοῦ Βασάν.] Exilio, [Emico add. Gl.], Saltu exeo : cujus signif. exemplum e Xen. [Eq. 8, 1] habes in Διαπηδάω, ubi ei opp. καθάλλεσθαι. Herodot. 1, [24], de Arione : Κελεύειν τοὺς πορθμέας ἐκπηδᾶν ἐς τὴν θάλατταν τὴν ταχίστην, Imperasse nautas ut jam statim coram desiliret præceps in mare, Gell. 16, 19. Ubi nota ἐκπηδᾶν cum reddere Desilire. Alicubi etiam Prosilio exp. [Soph. Trach. 175 : Ὥσθ' ἡδέως εὖδουσαν ἐκπηδᾶν ἐμὲ φόβῳ ταρβοῦσαν. Et cum tmesi Eur. Hec. 1172 : Ἐκ δὲ πηδήσας ἐγώ. Xenoph. Anab. 7, 4, 16 : Ἐκπηδῶσιν ἐσπασμένοι τὰ ξίφη· H. Gr. 5, 1, 21 : Ἐκπηδήσαντες ἐς τὸ Δεῖγμα· Cyrop. 1, 4, 8 : Ὡς δὲ εἶδεν ὀλίγον ἐκπηδήσασαν. Demosth. p. 1263, 11 : Ἐξεπεπηδήκει ἡ μήτηρ. Eubulus ap. Athen. 15, p. 668, D : Ἐξεπήδησ' ἀρτίως πέττουσα τὸν χαρίσιον. Plato Reip. 6, p. 495, D : Ἆσμενοι καὶ οὗτοι ἐκ τῶν τεχνῶν ἐκπηδῶσιν

εἰς τὴν φιλοσοφίαν. De aqua prosiliente Eur. Bacch. 705 : Θύρσον δέ τις λαβοῦσ' ἔπαισεν ἐς πέτραν, ὅθεν δροσώδης ὕδατος ἐκπηδᾷ νοτίς. De corde saliente Aristæn. Ep. 2, 5 : Δεινῶς ἐκπηδᾶν καὶ φλέγεσθαί μοι δοκεῖ. Conf. Ernest. ad Callim. Cer. 89. Recentior est signif. Effugiendi, Erumpendi, qua ponitur a Polyb. 1, 43, 1 : Ἐξεπήδησαν νυκτὸς ἐκ τῆς πόλεως ἐπὶ τὸ στρατόπεδον, et de iisdem 6 : Τῶν ἐκπηδησάντων· Diodoro 19, 55 : Ἐξεπήδησε μετὰ πεντήκοντ' ἱππέων. Reg. 1, 20, 39 : Φύλαξον τοῦτον τὸν ἄνδρα· ἐὰν δὲ ἐκπηδῶν εἰσπηδήσῃ, καὶ ἔσται ἡ ψυχή σοῦ ἀντὶ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. ‖ Forma Ion. Herodot. 8, 118 : Τοὺς δὲ ... ἐκπηδέειν ἐς τὴν θάλασσαν. Sic libri duo : ceteri, ut l. supra cit., ἐκπηδᾶν.]

[Ἐκπήδημα, τό, Saltus. Æsch. Ag. 1376 : Πῶς γάρ τις ἐχθροῖς ἐχθρὰ πορσύνων φίλοις δοκοῦσιν εἶναι, πημονῆς ἀρκύστατ' ἂν φράξειεν, ὄψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος; Majus quam unde exsilire liceat.]

Ἐκπήδησις, εως, ἡ, Exitus ejus qui exilit, q. d. Exilitio. [Plato Leg. 7, p. 815, A : Ἐκπηδήσεις ἐν ὕδατι.]

Ἐκπηκτικός, ἡ, όν, Congelandi et congliaciandi vim habens, i. q. πηκτικός. Theophr. C. Pl. 5, 20 [14, 4], sub finem capitis : Διὸ καὶ εἴ που μὴ ὑδατώδης ὁ ἀήρ, ἀλλ' ἅμα τῷ πάχει ξηρὸς, οὐκ ἄλογον εἰ μᾶλλον ἐκπηκτικός. [V. autem de signif. in Ἐκπήγνυμι.]

Ἐκπηνίζειν, i. q. πηνίον ἑξέλκειν, ap. Hom. [Il. Ψ, 762], quum dicit : Πηνίον ἑξέλκουσα παρὲκ μίτου, Stamen s. Filum educens : dicitur enim πηνίον ibi esse εἴλημα κρόκης. Aristoph. Ran. [578], de Cleone : Ὃς αὐτοῦ τήμερον Ἐκπηνιεῖται ταῦτα προσκαλούμενος, ubi schol. exp. ἀφελκύσει ἃ ἔφαγεν ἡμῶν, dicens metaphoram esse ἀπὸ τῶν τὴν κρόκην μηρυομένων εἰς πηνία· vel ἀπὸ τῆς κατὰ μικρὸν ἐκ τοῦ σκώληκος ἑλκομένης πήνης. At si per diphthongum scribatur ἐκποινιεῖται, esse μετὰ τιμωρίας ἀπαιτήσει. Hesych. quoque ἐκπηνιεῖται exp. ἐκμηρύσεται. [Eustath. Il. p. 1328, 48, Od. 1421, 64.]

Ἔκπηξις, εως, ἡ, Congelatio, Concretio quæ frigore fit, i. q. πῆξις. Theophr. C. Pl. 5, 20 [14, 1] : Αἱ δ' ἐκπήξεις πότερον διὰ τὴν παχύτητα τοῦ ἀέρος, ἢ διὰ τὴν λεπτότητα γίνονται. [Conf. 5, 13, 3.] Ibid. aliquoties scriptum Ἔκπληξις perperam pro ἔκπηξις. [Il. Pl. 4, 14, 11 : Ἔνια πάθη, ἃ οὐκ ἂν τις εἴποι νόσους, οἷον λέγω τὴν ἔκπηξιν καὶ ὃ καλοῦσί τινες καυθμόν. Ceterum ἔκπηξιν non esse Congelationem, sed Concretionem vel Astrictionem in universum, dictum est in Ἐκπήγνυμι.]

[Ἐκπηρόω scriptura vitiosa ap. Hippocr. De genit. p. 235, 11 : Ὅτι καὶ ἐκπεπηρωμένων ἀνθρώπων ὑγιέα τίκτονται τὰ παιδία, pro ἐκ πεπηρωμένων.]

Ἔκπηχυς, ὁ, ἡ, Qui sex cubitorum est. Phrynich. [p. 412] scribit Atticos uti, non Ἑξάπηχυς. Nisi potius scr. Ἕξπηχυς [ut jam legitur ap. Phryn.], sicut Etym. Attice pro ἑξάπους et ἑξάκλινος dici annotat ἕξπους et ἑξκλινος. [Ἑξάπηχυς, Arrian. Ind. c. 24, 3 : Λογχὰς δὲ ἰφόρεον παχέας, μήκεϊ μὲν ὡς ἑξαπήχεας. Kall.]

[Ἐκπιάζω. V. Ἐκπιέζω.]

Ἐκπίαρ, Hesychio λιπαρὸν, Pingue. [Fortasse conflatum ex ἐκ πίαρ, ductumque e loco qualis est Callimachi fr. 201 Ern. : Πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πίον ἔλειξεν ἔαρ. V. Πίαρ. L. Dindorf.]

[Ἐκπίασμα, Ἐκπιασμός. V. Ἔκπίεσμα, Ἐκπιεσμός.]

[Ἐκπιδύω, Scaturio. Eust. Opusc. p. 159, 66 : Φαίνεται γὰρ δηλοῦν ἀγάπην ἡ φράσις αὕτη πρόοπτον καὶ οὕτως ἐξωτερικὴν, ἐκπιδύουσαν τῶν ἐντὸς καὶ κατὰ ψυχὴν ὅσα καὶ πηγῆς ἀγαθῆς ῥεῦμά τι χρηστὸν ἔξω· 177, 70 : Ἰδὼν αὖλιν αἵματος ἐκπιδύοντα εἰς ὦχρον μεταβάπτεται. Æsch. Pers. 815 : Τοιγὰρ κακῶς ὁράσαντες οὐκ ἔλασσονα πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλουσι, κοὐδέπω κακῶν κρηπὶς ὕπεστιν, ἀλλ' ἔτ' ἐκπαιδεύεται. Ἐκπιδύεται, Scatent, reposuit Porson. ῦ]

Ἐκπίζω, Exprimo, [Elido add. Gl.], Premendo expello. Plut. [Mor. p. 950, A] : Ἂν γὰρ τὸ λευκότατον ἐμβάλῃς ἔριον εἰς ὕδωρ, ἢ ἱμάτιον, ἀναφαίνεται μέλαν, καὶ διαμένει, μέχρις ἂν ὑπὸ θερμοῦ [θερμότητος] ἐξιμασθῇ τὸ ὑγρὸν, ἤ τισι στρέβλαις καὶ βάρεσιν ἐκπιεσθῇ, Dum humorem calor arefecerit, aut preli tormentum pondusve expresserit. [Hippocr. De morb. mul. 1, p. 616, 20 : Ῥοιῆς γλυκείης τὸν χυλὸν ἐκπίσας. Democrit. Anth. Plan. 4, 180, 4 : Οὕτω που κατὰ λευκὰ παρήια χεροὶν ὁλοῦσα βόστρυχον Αἰγαίην ἐξεπίεζεν (Venus) ἅλα. Galen. vol. 13, p. 360 : Ἁρμόσει δὲ καὶ πυρία διὰ σπόγγων εἰς θερμὸν ὕδωρ ἀποβεβρεγμένων καὶ ἐκπεπιεσμένων· 362 : Σπόγγον ... βρέξας εἰς ὕδωρ καὶ ἐκπίσας. Etymol. M. p. 595, 30 : Μύρον ... ἀπὸ τοῦ ἐκπιέζεσθαι τὰ ἀρώματα καὶ ἀποστάζειν ἐκεῖνα. ‖ Erotian. p. 152-4 : Ἐξαρύεται, Βακχεῖος ἐν γ', ἐκθλίβεται. Ἐξαντλεῖται, ἐκπιέζεται. Scrib. ἐξαντλεῖται. Ἐκθλίβεται, ἐκπ. « Ἐκπεπιεσμένον ἕλκος, Ulcus eversum, protuberans ac velut eversum dicitur, et in quod materia ab inflammatione ipsa exprimitur ac veluti cogitur, ideoque labra protuberantia habet et eversa, Hippocr. De fract. p. 767, E : Ἀναγκαίως οὖν ἔχει ἄχρουν μὲν καὶ ἐκπεπιεσμένον τὸ ἕλκος εἶναι, Necessario igitur ulcus decolor et labris expansis evadet. Sic enim, ἐκτετραμμένον τοῖς χείλεσι, h. e. Eversis labris, exponit illic Galenus. (Id. in Gloss. p. 464 : Ἐκπεπλημένον, ἐκτετραμμένον. Ubi cod. unus Ἐκπεπληγμένον.) Quod effecit ut ἐκπεπληγμένον etiam illic, ut et postea, leg. censuerimus, etsi Galen. ibi et l. 9 De placitis Hipp. et Plat. ἐκπεπιεσμένον legat, reliqui vero codd. ἐκπεπιγμένον habent. » Foes. OEc. Hipp. p. 117, A. Leg. esse ἐκπεπλιγμένον dicetur in Ἐκπλήσσω. ‖ Pello, Trudo. Polyb. 18, 15, 3 : Ἂν τ' ἐκπίσωσιν οἱ φαλαγγῖται τοὺς καθ' αὑτοὺς προσβάλλοντες ἄν τ' ἐκπεσοῦσιν ὑπὸ τούτων, λέλυται τὸ τῆς φάλαγγος ἴδιον. Et sim. de pulsis acie ἐκπιέζεσθαι 1, 40, 8; 3, 74, 5 etc. De aquis 4, 39, 9 : Ἐκπιεζόμενον τὸ ὑγρὸν ὑπὸ τῶν συνισταμένων ἐγχωμάτων· 40, 9 : Τῆς μὲν θαλάττης ἐκπεπιεσμένης ὑπὸ τῶν ἐγχωμάτων. ‖ Exsugo. V. gll. grammaticorum in Ἐκμυζίω et Ἐκπιπίζω citt. ‖ Figurate Sophon. 3, 19 : Σώσω τὴν ἐκπεπιεσμένην καὶ τὴν ἀπωσμένην εἰσδέξομαι· Ezech. 22, 29 : Λαὸν γῆς ἐκπιέζοῦντες ἁδικίᾳ· Reg. 1, 12, 3 : Τίνα ἐξέπισα; Sozom. H. E. 1, 12, p. 25, 15 : Οὔτε νόσῳ ἡ ἐνδεία ἐπιτηδείων ἐκπιεζομένη καταπίπτει (vita monastica), Oppressa. ‖ Ἐκπεπιεσμένα et ἐκπεπρισμένα confusa Aristoph. Pac. 1136. ‖ Forma proprie Dorica, sed usurpata recentiorum non paucis, Ἐκπιάζω, de qua v. etiam in Ἐκπίεσμα et Ἐκπιεσμός, est in libris nonnullis Suidæ v. Ἐκτρυχωθείς, ubi alii cum Zon. p. 677 ἐκπυσθείς. Orneosoph. p. 202, ἐκπίασον, et ib. ἐκπιάσαντες, et in var. script. Reg. l. c. Eust. Il. p. 759, 42 : Τὸ δὲ ἐκτῆσθαι Ἀττικόν ἐστι καὶ αὐτὸ, καὶ Ἰωνικὸν δὲ, ἀποβληθέντος τοῦ συμφώνου τῆς αὐξήσεως. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐβούλευκε καὶ τὸ ἐξεπίακε. Quæ referri ad scripturam vitiosam ἐξεπιάκατον vel ἐξεπιώκατον pro ἐξεπώκατον Aristoph. Lys. 291 vidit Bruncius. Valck. in Ms. : « Ἐκπιάσαι. Errat Alb. ad Hesych. p. 462, n. 19, et p. 1061, n. 11, ubi ἀπεπίαξεν mavult per ε, frustra, ut Gassendus in Diog. L. 10, 101. Hesych. p. 1142, n. 22, recte Soping. ἐκπιασθείς. Mire Albert. p. 1186, n. 22, ubi πιάζω recte. P. 1284, n. 34 et p. 1395, n. 2 errat iterum. Sæpe est in Test. Judæ, ut p. 174 ter ». Formæ Ἐκπιεζίω ex. vide in Ezech. supra cit.]

Ἔκπίεσις, εως, ἡ, Expressio, i. q. ἐκπισμὸς, ex Aristot. autem De part. anim. 4, [c. 10, ubi plur.] : Λῆψις καὶ ἔκπίεσις, pro Comprehensio et compressio.

Ἔκπίεσμα, τό, Id quod expressum est, Succus s. Liquor expressus. Galen. De loce. aff. 2 [vol. 13, p. 371, 372, 375] : Δαφνίδων ἐκπίεσμα, pro quo Dioscor. πίασμα, ut sub eo voc. docco, ubi et Plinii interpr. ascribam. Item, Retrimentum et reliquiæ succi expressi, Fæx et veluti stercus succi expressi, Quod post expressionem remansit, i. q. πίεσμα, ἀποπίεσμα, μάγμα. Diosc. 4, 160, de glande unguentaria : Τὸ δ' ἐκκοπείσης καὶ ἐκθλιβείσης αὐτῆς ἐκπίεσμα μίγνυται σμήγμασι, Tusæ et expressæ recrementum, Quod e tusa expressaque superest. Cels. 6, 5, dicit Myrobalani magma. Ruellius tamen l. c. vertit Tusæ et expressæ succus. [Conf. Diosc. 1, 62. Athen. 2, p. 56, D : Στέμφυλα, τὰ ἐκπίεσματα τῆς σταφυλῆς. Etym. M. p. 216, 20 : Τὰ τῆς σταφυλῆς πιέσματα. Codex Taur. ἐκπιέσματα. ‖ Forma Ἐκπίασμα, de qua HSt. paullo post, Hesych. ab Hemst. cit. : Ἐπίτυρα (ἐπίτυρα), ἐκπιάσματα ἐλαιῶν.] ‖ Fractura calvariæ in multas partes, in qua profundius fracta ossicula descendunt, et membranam cerebri comprimunt, Gorr. Quæ desumta sunt e Defin. Medic., quæ Galeno ascribuntur [p. 399, 40] : Ἐκπίεσμα, ἐστὶν ὀστοῦ πολυμερὴς διακοπὴ, μετὰ τοῦ

τάσιν ὁρᾶν τῶν ὀστῶν, εἰς τὸ βάθος ὑποχεχωρηκέναι καὶ ὀλίβειν τὴν μήνιγγα. Paul. Ægin. 6, 9 [immo 90, 2, p. 210, 49 ed. Bas.], ἐκπίασμα speciem facit τῶν τῆς κεφαλῆς καταγμάτων, sic definiens, Ἐκπ. δέ ἐστι πολυμερὴς τοῦ ὀστέου διαίρεσις, μετὰ τοῦ τὰ κατεαγότα ὀστάρια ὑποκεχωρηκέναι κάτω πρὸς τὴν μήνιγγα. Sed in illo Galeni l. scriptum Ἐκπίασμα: quod si mendosum non est, deducemus ab ἐκπιάζω posito pro ἐκπιέζω, sicut πιάζω pro πιέζω. Ibid. illa duo verba, τάσιν ὁρᾶν, mendo non carent et forsan e Paulo pro eis reponendum τὰ κατεαγότα. [Vera scriptura videtur ἔμπίεσμα, quod v.]

Ἔκπιεσμός, ὁ, Expressio. Aristot. De mundo [c. 4, p. 394, 28]: Ὄμβρος γίνεται κατ' ἐκπιεσμὸν νέφους, Imber fit expressione nubis. [Ubi al. ἐκπιασμόν. Epicur. ap. Diog. L. 10, 101: Ἀστραπαὶ γίνονται ... κατ' ἐκπιεσμὸν, ὀλίψεως τῶν νεφῶν γινομένης εἴθ' ὑπ' ἀλλήλων εἴθ' ὑπὸ πνευμάτων. Zonar. p. 1864: Χυλὸς, ἐκπιεσμός. Libri duo ἐκπιασμός.] ‖ Dicitur etiam, ut tradit Gorr., Totius oculi prolapsus extra cavitatem suam. Sic enim oculi aliquando exprimuntur ut prominentes permaneant. Avicenna Oculi exitum et egressionem vocat. Differt ἀπὸ τῆς προπτώσεως, quod in hac, uvea tantum tunica, in illa totus oculus foras erumpat. Id malum intellexit Cels., quum ait, nonnunquam ingentem inflammationem toto impetu erumpere, ut oculos sua sede propellat. Contingit et iis qui strangulantur, ut scribit Aetius, et in athleticis certaminibus, et feminis quæ in partu præ dolore vehementius distenduntur, aut e magnis fluxionibus quæ a capite impetu descendunt. [‖ Oppressio. Isid. Pel. apud Anast. Sin. Quæst. p. 160, 27: Ἀδικίαις, καὶ ὕβρεσι, καὶ πενήτων ἐκπιασμοῖς. Hase.]

Ἐκπιστήριον, τὸ, Id quo aliquid exprimere possumus, Prelum, Torcular. Pollux 10, [135] citat ex Aristoph. numerans inter σκεύη τὰ περὶ τὴν θεραπείαν τῶν ἐσθήτων. Et forsan fuit Prelum quo fullones humorem e vestimentis lotis exprimebant.

Ἔκπιστὸς, Expressus, Qui exprimi potest. At e Probl. Aristot. ἐκπιστὰ ξύλα, pro Lignei cunei, Gaza. [16, 8, p. 915, 9: Εἰσιόντος δὲ τοῦ ὕδατος, βίᾳ ὠθοῦν συνεισπίπτει εἰς τὸν αὐλὸν αὐτοῦ, καθάπερ τὰ ἐκπιστὰ ξύλα ἢ χαλκὸς τῇ διαιρέσει πιεζούμενος μένει ἄνευ παντὸς ἄλλου συνδέσμου. Ubi sunt varietates ἐμπιστὰ et πιστά.]

[Ἐκπικράζω, Amarescere facio. Hippocr. De morb. mul. 1, p. 601, 3: Εἰ δὲ ... τὸ στόμα ἐκπικράζοιτο.]

Ἐκπικραίνω, Exacerbo, Exaspero. [Dionys. H. Epit. 17, 8: Ἐκπικρανθέντων δέ τινων πρὸς τὴν ἀπειλήν. L. D. Athen. 8, p. 351, B: Ἐκπικρανθεὶς ἐπὶ τῷ μηδὲν αὐτὸν ποιεῖν τῶν δεόντων. Hemst. Clem. Alex. p. 841. Angl. Just. Mart. p. 436, D, ex Deut. 32, 16, ubi hodie παρεπίκρανεν. Joseph. Ant. Jud. 7, 5, 1: Δεινῶς πρὸς τοὺς τοῦ δικαίου προϊσταμένους ἐκπικραινόμενος· et id. ib. 18, 8, 5: Ἐκπικρανθείς. Hase.]

Ἔκπικρος, ὁ, ἡ, Amaritudine modum excedens, Vehementer amarus. Apud Aristot. vero ἔκπικρον ὑποχωρεῖ, Gaza reddit, Alvus amara secedit: Probl. [4, 30]: Χολή τε προσίσταται αὖθις πολλάκις, καὶ ἔκπικρον ὑποχωρεῖ, καὶ φλέγμα ἁλμυρὸν γίνεται. [Præpositionis in hujusmodi compositis minuens potius quam augens vis est, ut vert. sit Subamarus. V. Ἐλλευκος.]

Ἐκπικρόω, i. q. πικρόω: nisi malis, Peramarum reddo, Extreme amarum efficio. Pass. Ἐκπικρῶμαι, Amarus reddor, Amaresco, ἔκπικρος γίνομαι. Aristot. Probl. [4, 30]: Μὴ ἀπτομένου [—νοις] δὲ τῆς ὁμιλίας τὸ περίττωμα ἐκπικροῦται καὶ ἁλμυρὸν γίνεται. Et ap. Hippocr. [Aphor. p. 1249, F]: Στόμα ἐκπικρούμενον, Os amarescens. [Theophr. C. Pl. 4, 2, 1: Τὰ κάρυα ἐκπικροῦται· 6, 7, 5: Ὁ οἶνος παλαιούμενος ἐκπεπίκρωται.]

[Ἐκπίκρωσις, εως, ἡ, Amaritudo. Galen. vol. 13, p. 376: Προσέρχεται δὲ αὐτοῖς ὀξῆς τε πλείων καὶ ὠχρότης προσώπου καὶ ποτε καὶ τοῦ στόματος ἐκπίκρωσις, Sapor amarus.]

[Ἐκπλησις, εως, ἡ, unde ἐκπλήσεως vitiose pro ἐκ πλήσεως ap. Eust. Od. p. 1937, v. ult.]

Ἐκπίμπλημι, s. Ἐκπίπλημι, s. Ἐκπιπλάω, Expleo. [Tempora, quæ huc referenda erant, ad ἐκπλήθω, formam inusitatam, retulit HSt., ubi v.]

[Ἐκπίμπρημι, Exuro. Theodor. Prodr. p. 2: Τὰς φορταγωγοὺς ἐξεπίμπρων ὁλκάδας. Permutatum cum ἐμπ. ap. Diodor. 11, 14.]

Ἐκπίνω, ἰομαι, Ebibo [Gl.], Epoto. Hom. Od. I, 353: Ὃ δ' ἕδεκτο, καὶ ἔκπιεν· ἥσατο δ' αἰνῶς Ἠΰ ποτὸν πίνων· ubi significat, teste Eust., τὸ πᾶν ἐξέπιε, nisi potius scripsit ἔπιε, hoc quidem in l., sicut καταφαγεῖν est πάντα φαγεῖν. [Conf. ib. 361: Τρὶς δ' ἔκπιεν ἀφραδίῃσιν, et ib. K, 237, 318. Perf. X, 56: Ὅσσα τοι ἐκπέποται καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισι. Æsch. Ag. 1398: Τοσόνδε κρατῆρ' ἐν δόμοις κακῶν ὅδε πλήσας ἀραίων αὐτὸς ἐκπίνει μολών.] Xen. [Cyrop. 1, 3, 9]: Οὐκ ἐκπίομαι αὐτὸς τὸν οἶνον. [H. Gr. 3, 2, 5: Θάψαντες τοὺς ἑαυτῶν καὶ πολὺν οἶνον ἐκπιόντες ἐπ' αὐτοῖς.] Aristophan. Nub. [712]: Καὶ τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσιν. Pro Sicco calicem mihi propinatum, Bud. ex Athen.: qui affert et pro comp. προπίνω. Hesych.: Ἐκπίνειν, προπίνειν. Ἐξέπινεν, προέπινεν. Anacreon ap. Athen. 11, p. 472, E: Οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον. Aristoph. Ach. 1202: Τὸν γὰρ χόα πρῶτος ἐκπέπωκα· Eq. 700: Εἰ μή σ' ἐκπίω. Demosth. p. 1276, 25: Ὅπου δὲ μήτ' εἰς τὴν ὁδὸν μήτ' εἰς τὰ χωρία ἀφεῖναί μοι τὸ ὕδωρ ἐξέσται δεξαμένῳ, τί λοιπόν...; Οὐ γὰρ ἐκπιεῖν γε δήπου με Καλλικλῆς αὐτὸ προσαναγκάσει. De exsugendo Tiber. Anth. Pal. 9, 2, 4: Φαρμαχθὶν δ' ἰῷ μητρὸς γάλα νεβρὸς ἀμείλιχος χείλεσι τὸν κείνης ἐξέπιεν θάνατον. Soph. El. 787: Τοὐμὸν ἐκπίνους' ἀεὶ ψυχῆς ἄκρατον αἷμα (Clytæmnestra)· Antig. 532: Σὺ δ', ἢ κατ' οἴκους, ὡς ἔχιδν' ὑφειμένη, λήθουσά μ' ἐξέπινες. Quo respexit Eust. Opusc. p. 73, 45: Ἀγάπην χρυπτὸς ἐπίβουλος, οἷς ὑφειμένη κατὰ τὸν εἰπόντα ὡς ἔχιδνα λανθάνουσα ἐκπίνει τὸν ἄνθρωπον, et obscurius p. 99, 94: Ὑφερπύσασα ἐς ψυχὴν καὶ λαθοῦσα τὴν ὕφεσιν ἐξέπιεν αὐτῆς ἅπαν τὸ ζωτικόν. Bion 1, 49: Ἐκ δὲ πίω τὸν ἔρωτα. Aristot. Rhet. 2, 20, p. 1393, 31: Ἐὰν δὲ τούτους ἀφέλῃ, ἕτεροι ἐλθόντες πεινῶντες ἐκπιοῦνταί μου τὸ λοιπὸν αἷμα. Minus proprie Orph. Lith. 590: Αὐχμούς τ' ἐξελάσει (corallium) σταχύων γλάγος ἐκπίνοντας. Hippocr. De vict. rat. p. 354, 20: Ὁ ἥλιος... ἐκπίνει τὴν ἰχμάδα· conf. ib. 29, 35. Æsch. Cho. 66: Δι' αἵματ' ἐκπεθένθ' ὑπὸ χθονὸς τροφοῦ. Metaph. etiam Eur. Hipp. 626: Νῦν δ' ἐς δόμους μὲν πρῶτον ἄξεσθαι κακὸν μέλλοντες ὅλβου δωμάτων ἐκπίνομεν, ut conj. Piers. pro ἐκτίνομεν. Ubi Valck. confert Platon. com. Athen. 10, p. 446, E: Οὐδ' ὅστις αὐτῆς ἐκπίεται τὰ χρήματα. ῑ præs., ῐ fut.]

[Ἐκπιπίζω, Exsugo. Gl.: Ἐκπιπίζει, Exugit. Vulcanius conj. ἐκπιτίζει, quod v. Legitur tamen ap. Suidam, de ricinis: Κυνοραισταὶ, κρότωνες, οἱ τῶν κυνῶν τὸ αἷμα ἐκπιπίζοντες, quod in Lex. Seg. ap. Bachm. An. vol. 1, p. 285, 10 dicitur ἐκπιέζοντες, ap. Zonar. p. 1264 ἐκμυζῶντες. Voc. πιπίζω vel πιππίζω etsi vulgo usurpatur de aviculis pipientibus, duplici tamen Gl. et Suidæ testimonio probari videtur ejusdem a sono, quem edunt sugentes, ducta Sugendi significatio. L. D.]

[Ἐκπίπλημι. V. Ἐκπίμπλημι.]

[Ἐκπιπράσκω, Vendo. Demosth. p. 121, 6: Νῦν δ' ἅπανθ' ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἐκπέπραται ταῦτα· et in var. script. ib. 145, 25. Sealer.]

Ἐκπίπτω, Excido [Gl.], Decido ex. Hom. Od. Ξ, [31]: Σκῆπτρον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός· Il. O, [465]: Τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός. At Φ, [492] sine casu: Ταχέες δ' ἔκπιπτον ὀϊστοί. [Il. B, 266, Od. Π, 16: Θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ. Et de excussis e curru, Il. Λ, 179: Πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον ἵππων· E, 585, N, 399: Ἔκπεσε δίφρου· et sine casu Ψ, 467: Ἔνθα μιν ἐκπεσέειν ὤΐω. Soph. El. 749: Ἐκπιπτωκότα δίφρων. Eur. Phœn. 1193: Ἐξέπιπτον ἀντύγων ἄπο. Aristoph. Lys. 419: Ἡ βάλανος ἐκπίπτωκεν ἐκ τοῦ τρήματος. Thucyd. 4, 128: Εἴ τινι σκεύει ἐκπεπτωκότι (ἐντύχοι). Theophr. H. Pl. 3, 6, 4: Συμβαίνει δὲ ... οὐχ ἥκιστα ἐλάτῃ καὶ πεύκῃ προρρίζοις ὑπὸ τῶν πνευμάτων ἐκπίπτειν· et ib. 9, 3. C. Pl. 5, 4, 7: Εἴ ποτε δένδρον ἐκπεσὸν ὑπὸ χειμῶνος πάλιν ἀνίστη αὐτόματον. V. in fine in forma Ἐκπετεῖν.] Et Xen. Cyrop. 5, [4, 4]: Ἐκπιπτόντων τῶν ἡνιόχων. [Apoll. Rh. 4, 1018: Ὡς ἰμοὶ ἐκ πυκιναὶ ἔπεσον φρένες.] Item, Ἐκπεπτωκὼς ἐκ τῶν ὄντων, ex Herodot. [3, 14], Qui bonis suis excidit, bona sua amisit. [Ib.: Ὃς ἐκ πολλῶν τε καὶ εὐδαιμόνων ἐκπεσὼν ἐς πτωχηίην ἀπῖκται. Ita ap. ICtos, ut Const. Porph. Nov. περὶ ἐκποιήσεως κτημάτων, p. 1472 Opp. Meurs. vol. 6: Τάς τε τῆς ἐπιωρκίας ποινὰς ὑφέξουσι καὶ ὁ μὲν τοῦ κτήματος, ὁ δὲ τοῦ λάφυρα καταβληθέντος τιμήματος ἐκπεσεῖται. Alia constr. Lucian. Hermotim. c. 75: Ἀφ' οἵων ἐκπεσόντες

δμοιοι τοῖς ἄλλοις δόξουσιν.] Item, ἐκπίπτειν ἐκ τῆς ὁδῆς, Isocr. [Ad Phil. p. 95, A.] Qui dixit etiam, Τὴν πόλιν εἰς ταυτὸ καταστῆσαι ἐξ ὥνπερ ἐκπέπτωκε. [Æsch. Prom. 757 : Πρὶν ἂν Ζεὺς ἐκπίσῃ τυραννίδος. Ἦ γάρ ποτ' ἐστὶν ἐκπεσεῖν ἀρχῆς Δίᾳ; 948 : Πρὸς ὧν ἐκεῖνος ἐκπίπτει κράτους· 957 : Οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγὼ (περγάμων) δισσοὺς τυράννους ἐκπεσόντας ᾐσθόμην; Eur. Hec. 1026 : Ἀλίμενόν τις ὡς ἐς ἄντλον πεσὼν λέχριος ἐκπέσῃ φῶς καρδίας, Animo, i. e. Vita excidat. Lucian. Contempl. c. 13 : Ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας· Charid. c. 19: Τῆς κόρης ἐκπεσόντος μετὰ τοῦ ζῆν.] Dicitur vero et ἐκπίπτειν τῆς πόλεως, quo utitur Plut. Camillo [c. 14], s. τῆς πατρίδος, Qui excidit civitate sua, s. patria, et in exilium mittitur. [Xenoph. Anab. 5, 2, 1 : Οἱ Κόλχοι, ἅτε ἐκπεπτωκότες τῶν οἰκίων. Pausan. 1, 10, 2 : Παρ' ὀλίγον μὲν ἦλθεν ἐκπεσεῖν Θράκης.] Sed et sine adjectione genitivi : Dem. [p. 290, 27] : Οἰδέποτε καὶ τοὺς μετ' ἐκείνου ἐκπεσόντας ὑπεδεξάμεθα. [Eurip. Med. 460 : Ὡς μήτ' ἀχρήμων σὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς μήτ' ἐνδεής του, et alibi. Herodot. 5, 72 : Πάλιν ἐξέπιπτε. Thucyd. 1, 2 : Πολλῷ ᾗ στάσει ἐκπίπτοντες· 3, 68 : Μεγαρέων ἀνδράσι κατὰ στάσιν ἐκπεπτωκόσι· 1, 12 : Στάσεις, ἀφ' ὧν ἐκπίπτοντες. Et simpliciter ἐκπεσόντος αὐτοῦ 1, 127; 2, 27; 8, 109. Plato Reip. 8, p. 560, A : Τινὲς τῶν ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν διεφθάρησαν, αἱ δὲ καὶ ἐξέπεσον. Et sæpe Xenophon aliique multi.] Quinetiam cum constr. verbi passivi ap. Isocr. Ad Phil. [p. 94, A] : Ἐκεῖνος γὰρ ἐκπεσὼν [φυγὼν cod. Urb.] παρ' ἡμῶν, Qui excidit a nobis. I. e. Qui patria excidit, ejectus a nobis. [Demosth. p. 393, 9 : Τὸ παρ' ὑμῶν ἀδίκως ἐκπεσεῖν. Herodot. 8, 141 : Ὡς σφέας χρεὸν ἐστι ... ἐκπίπτειν ἐκ Πελοποννήσου ὑπὸ Μήδων. Thucyd. 4, 66 : Ἐκπεσόντες ὑπὸ τοῦ πλήθους, et inf. ibid. 6, 4 : Ὑπὸ αὐτῶν ἐκπεσών· et ib. : Ὑπὸ Σαμίων καὶ ἄλλων Ἰώνων ἐκπίπτουσιν. Plato Epist, 7, p. 328, D : Ἐκπεσὼν ὑπὸ Διονυσίου. Xenoph. H. Gr. 4, 8, 20 : Οἱ ἐκπεπτωκότες Ῥοδίων ὑπὸ τοῦ δήμου. Pausan. 1, 6, 4 : Ἐκπεσόντα ὑπὸ Ἀντιγόνου καὶ φεύγοντα ὑπεδέξατο Σέλευκον, et ib. 10, 6. Soph. Aj. 1177 : Κακὸς κακῶς ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονός. Et sim. sæpe Eurip. Cum præp. ἐκ Herodot. 6, 121 : Ὅκως Πεισίστρατος ἐκπέσοι ἐκ τῶν Ἀθηνέων· et 8, 141. Demosth. p. 968, 7 : Ἐκπεσεῖν ὑπ' ἐκείνου βίᾳ ἐκ τῆς μισθώσεως. Jo. Antioch. p. 781, D : Πρὸς γὰρ τῶν ἑαυτοῦ παίδων μικροῦ δεῖν τῆς βασιλείας ἐξέπεσεν. Xenoph. H. Gr. 4, 8, 5; 5, 2, 13, et alibi. Similiter cum πρὸς conjungitur ap. Æschyl. Prom. 948, Sophocl. Ant. 679, supra et infra citt. Et aliter cum eodem seq. accusativo, ap. Xenoph. H. Gr. 3, 2, 29 : Ἐξέπεσον δὲ πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους οἱ ἐγχειρήσαντες ταῖς σφαγαῖς, Effugerunt ad Lacedæmonios. Thucyd. 6, 95 : Οἱ μὲν ξυνελήφθησαν, οἱ δ' ἐξέπεσον Ἀθήναζε.] A Bud. ἐκπίπτω redditur non solum Ejicior, Expellor, sed etiam Explodor, et quidem ea etiam in signif., qua dicitur explodi fabula quæ stare non potuit : ut videbis Comm. p. 536. [Citat Bud. Demosth. p. 315, 10 : Ἐξέπιπτες, ἐγὼ δ' ἐσύριττον· Aristot. Poet. c. 24, p. 1459, 31 : Τὸ γὰρ ὅμοιον, ταχὺ πληροῦν, ἐκπίπτειν ποιεῖ τὰς τραγῳδίας· 18, 1456, 18 : Ἢ ἐκπίπτουσιν ἢ κακῶς ἀγωνίζονται, ἐπεὶ καὶ Ἀγάθων ἐξέπεσεν ἐν τούτῳ τῷ μέρει. Lucian. Pro merc. cond. c. 5 : Ἐκπίπτοντες καὶ συριττόμενοι. Polyb. 4, 82, 8 : Κατεκράτησε δ' οὖν ὅμως τοῦ γενέσθαι στρατηγὸν Ἐπήρατον Φαραιέα, τὸν δὲ Τιμόξενον ἐκπεσεῖν τὸν ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἄρατον εἰσαγόμενον.] Itidem reges dicuntur ἐκπίπτειν, quum exiguntur regno suo et ejiciuntur. Lat. dicunt itidem Excidere regno. [V. supra. De superatis Soph. Antig. 679 : Κρεῖσσον γὰρ, εἴπερ δεῖ, πρὸς ἀνδρὸς ἐκπεσεῖν, κοὐκ ἂν γυναικῶν ἥσσονες καλοίμεθ' ἂν.] ‖ Excido instituto, s. potius Descisco ab instituto. Item Degenero, et mutor, Bud. p. 536 e Plat. [Reip. 6, p. 497, B] : Εἰς ἀλλότριον εἶδος τῆς πολιτείας ἐκπίπτει. [Polyb. 4, 47, 6 : Λανθάνουσιν ἐκπίπτοντες εἰς δύο τὰ πάσης ἱστορίας ἀλλοτριώτατα, et sim. 23, 13, 9. Æschin. p. 25, 26 : Εἰς λήθην ἐκπεσόντες τῆς κατηγορίας. Pausan. 1, 8, 3 : Ἄνδρα ἀφειδῶς ἐκπεσόντα ἐς πολιτείαν. Lucian. Jov. confut. c. 7 : Ἡμῖν δὲ εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει τὸ προῆγμα.] Cui subjungit ex Eod. [Reip. 6, p. 495, A], ἐκπεσεῖν ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος, ubi quum addatur ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος, erit ἐκπεσεῖν simpliciter Desciscere. [Ib. p. 496, C : Καὶ γὰρ Θεάγει τὰ μὲν ἄλλα πάντα παρεσκεύασται πρὸς τὸ ἐκπεσεῖν φιλοσοφίας.] At vero ἐκπίπτειν τοῦ λόγου s. ἐκ τοῦ λόγου dicitur, Qui deficitur sermone, et Cui oratio non suppetit, et Quem memoria deficit ac destituit : ut Idem ap. Æschin. [p. 32, 42] vertit. [Cum præp. ἀπὸ Thuc. 8, 81 : Ἵνα ... οἱ πολέμιοι τῷ Τισσαφέρνει ὡς μάλιστα διαβάλλοιντο καὶ ἀπὸ τῶν ὑπαρχουσῶν ἐλπίδων ἐκπίπτοιεν. De aberrantibus itinere Xenoph. Anab. 5, 3, 2 : Ἐκπεσόντες ἐκ τῆς ὁδοῦ. De oratione aberrante a proposito Isocr. Panath. p. 250, E : Ἐπανελθεῖν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἐξ οὗπερ ἐξέπεσον εἰς τὴν περιττολογίαν ταύτην. Sed meliores ἐκσέπεσον. Demosth. p. 298, 10 : Ἀλλὰ γὰρ ἐκπεσὼν εἰς τὰ πεπραγμένα τοῖς προγόνοις. Sed libri meliores rectius ἐμπεσών. Absolute Aristot. Eth. Nic. 3, 2, p. 1111, 9 : Ὃ δὲ πράττει, ἀγνοήσειεν ἄν τις, οἷον λίγοντές φασιν ἐκπεσεῖν αὐτοὺς, quod interpres vertit, Sibi ex ore excidisse. Dio Cass. fragm. Peiresc. 90, 1 : Εἴ τῃ καὶ ὡς ἐξέπιπτεν (dicendo), καθίστατο. Strabo 9, p. 396 : Μὴ συμβῇ τῆς προθέσεως ἐκπεσεῖν τὴν γραφήν. Polyb. 12, 14, 7 : Διὰ τὸ προφανῶς ἐν ταῖς λοιδορίαις ἐκπίπτειν τοῦ καθήκοντος (Timæum). Jo. Antioch. p. 781, B : Ἅμα καὶ σωφροσύνης καὶ τῆς ἰσχύος ἐξέπεσεν. Dio Cass. 39, 45 : Ἔκ τε τοῦ (θάρσους) πρὸς θεὶλίαν ἀνέλπιστον καὶ ἐξ ἐκείνου πρὸς θάρσος προπετὲς ἐκπίπτουσιν. Georg. Trapez. ap. Fabric. B. Gr. vol. 12, p. 78, C : Ἀλλὰ καὶ συρίττεσθαι ἡμᾶς τῷ ἐκπίπτειν τῆς ἀληθείας φαντάζῃ, quod ille ib. A dixerat : Ἵνα μή τις ἐν οἷς ἐπιδείκνυται ἑαυτὸν, ἐν τούτοις ἐκπίπτων συρίττηται. Aliter Paulus Ad Rom. 9, 6 : Οὐχ οἷον δὲ ὅτι ἐκπέπτωκεν ὁ λόγος τοῦ θεοῦ, i. q. διαπέπτωκεν, Irritus sit. Corinth. 1, 13, 8 : Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει· quod διαλύεται, διακόπτεται, παύεται, ἀποτυγχάνει interpretantur Theophylactus ad l. et Zonar. Lex. p. 679. L. Dind.] ‖ Emano, Exeo, et Prodeo foras : ut Idem exp., afferens tamen Aristot. l. [De mundo c. 4], in quo est bicomp. συνεκπίπτειν. Addit accipi et pro Emanare ad vulgus, ap. Plat. [Epist. 2, p. 314, A] : Εὐλαβοῦ μέντοι μήποτε ἐκπέσῃ ταῦτα εἰς ἀνθρώπους ἀπαιδεύτους. [Polyb. 31, 8, 10 : Ταύτης τῆς ἀποκρίσεως ἐκπεσούσης. De calculis s. sortibus Xenoph. Conv. 5, 10 : Ἐπεὶ δὲ ἐξέπεσον αἱ ψῆφοι, καὶ ἐγένοντο πᾶσαι σὺν Κριτοβούλῳ. De oraculis redditis dictum annotat Pollux 1, 19. Diog. L. 1, 32 : Ἐκπίπτει χρησμὸς δοῦναι τῷ σοφωτάτῳ. Ælian. ap. Suid. v. Ἄκος : Καὶ αὐτοῖς ἐκπίπτει χρησμός. Suidas ipse v. Κάθαμμα λύεις : Λόγιον τοῖς Φρυξὶν ἐκπεπτώκει. Lucian. Alexand. c. 43 : Ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπίπτοντες ἐκεῖ χρησμοί.] His autem, quæ a Bud. ibi de signif. verbi ἐκπίπτω traduntur [quorum hoc est ab IISt. omissum, a Plat. Epist. 2, p. 314, B : Μεγίστη δὲ φυλακὴ τὸ μὴ γράφειν, ἀλλ' ἐκμανθάνειν· οὐ γὰρ ἔστι τὰ γραφέντα μὴ οὐκ ἐκπεσεῖν, dici de iis quæ excidant e memoria], addendum est, accipi et pro Elabor, Prolabor, Delabor, Erumpo, Evado. Quarum signiff. exempla eodem ordine subjungam. [Hom. Od. 11, 283 : Ἐκ δ' ἔπεσον θυμηγερέων, Ejiciebar in terram. Eur. Hel. 409 : Καὶ νῦν τάλας ναυαγὸς ... ἐξέπεσον ἐς γῆν τήνδε· 1211 : Αἰθύης ἁλιμένοις ἐκπεσόντα πρὸς πέτραις. Plato Leg. 9, p. 866, C : Ἂν μὲν κατὰ θάλατταν ἐκπίπτῃ πρὸς τὴν χώραν. Xenoph. Anab. 6, 4, 2 : Οὓς ἂν λάβωσι τῶν Ἑλλήνων ἐκπίπτοντας· 7, 6, 13 : Τὰ καθ' αὑτοὺς ἐκπίπτοντα ἕκαστοι λῃζονται. Thucyd. 2, 92 : Ἐξέπεσεν ἐς τὸν Ναυπακτίων λιμένα. Conf. 7, 71, 74; 8, 34. De mari Eur. Iph. T. 1196 : Οὐκοῦν πρὸς αὐτὸν ναὸν ἐκπίπτει κλυδών; Polyb. 4, 42, 5 : Τῶν εἰς τοῦτον (Pontum) ἐκπιπτόντων ποταμῶν· 63, 5 : Ὁ προειρημένος κόλπος ἐκπίπτει ἐκ τοῦ Σικελικοῦ πελάγους.] Plut. Lyc. [c. 11] : Ἐξέπεσε τῆς ἀγορᾶς δρόμῳ, Cursu e foro elapsus est. [Paullo aliter Herodot. 9, 74 : Ἵνα δή μιν οἱ πολέμιοι ἐκπίπτοντες ἐκ τῆς τάξιος μετακινῆσαι μὴ δυναίατο. Xen. H. Gr. 3, 2, 27 : Ἐκπεσόντες ἐξ οἰκίας ξίφη ἔχοντες σφαγὰς ποιῶσι· 4, 4, 11 : Ἐκ τοῦ σταυρώματος ἐξέπιπτον· 6, 5, 9 : Ἐκπίπτουσι κατὰ τὰς ... πύλας· An. 5, 2, 17, ἐκπίπτοντες, et 18 : Νικῶσι τοὺς ἐκπίπτοντας οἱ εἰσιόντες. Polyb. 12, 19, 6 : Ἅμα δὲ τῷ πρῶτον εἰς τὰς εὐρυχωρίας ἐκπεσεῖν. De procella ingruente id. 30, 14, 6 : Καθάπερ καλαπός τινος ἐκπεπτωκότος εἰς αὐτούς.] In h. autem l. ex Epicuri selectis Sententiis [Diog. L. 10, 144] : Ὁ τῆς φύσεως πλοῦτος καὶ ὥριστος καὶ εὐπόριστός ἐστιν· ὁ δὲ τῶν κενῶν δοξῶν, εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει, videtur ἐκπίπτει esse Prolabitur, s. potius Delabitur. At Cic. cund. l. interpretans, in his reddendis verbum verbo non red-

didit, ut videbis p. 53 mei Cic. Lex. [Ponendus hic l. erat supra in signif. Excidendi.] Sed pro Erumpo ap. Plut. Popl. [c. 9] : Ἐκπεσεῖν φωνὴν ἐξ ἄλσους. Ex Ejusdem Romulo affertur, Εἰς ἔργον ἐξέπεσε, pro In opus erupit. At in Thuc. [7, 50] : Ἡ τοῖς Συρακουσίοις στάσις ἐς φιλίαν [φιλία] ἐξεπεπτώκει, non male fortasse reddetur Evaserat. [Diodor. 19, 56 : Χωρὶς δὲ τούτων ἐκπίπτειν ἐκ τῶν προσόδων αὐτῷ τῶν κατ' ἐνιαυτὸν τάλαντα μύρια καὶ χίλια, ubi al. συνάγεσθαι. Conf. πίπτω similiter de reditibus usurpatum, ut dicemus in illo. || Luxor, de articulis e sede sua prolabentibus. Hippocr. De artic. p. 784, E : Εἰδέναι μὲν οὖν χρὴ ὅτι φύσις φυσίων μέγα διαφέρουσιν ἐς τὸ ῥηϊδίως ἐμπίπτειν τὰ ἐκπίπτοντα· G : Τοῖσι μὲν γὰρ εὖ ἔχουσι τὸ γοῦν καὶ σεσαρκωμένοισιν ἐκπίπτει τε ἧσσον, ἐμπίπτει τε χαλεπώτερον, sæpeque ib. in seqq. 839, A, 841, A. Conf. Ἔκπτωμα. || Forma aor. ἐκπετεῖν est in Tab. Heracl. 1, 72 : Ἐπιμελήσονται δὲ καὶ τῶν ὑπαρχόντων δενδρίων· εἰ δέ τινα ἂν γήρᾳ ἢ ἀνέμῳ ἐκπέτωντι, αὐτοὶ ἔχουσι· 125 : Καὶ εἴ τινά κα γήρᾳ ἢ ἀνέμῳ ἐκπέτωντι, ἀποκαταστάσει μὴ μείω τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑπαρχόντων (δενδρίων). L. Dindorf.]

Ἐκπιτίζω, Pitissando exhaurio. Alexis ap. Athen. [3, p. 124, B] : Καὶ τὸν μὲν ὀξὺν οἶνον ἐκπιτίζομεν, Ἐπὶ ταῖς ἀβυρτάκαισι δ' ἐκβακχεύομεν. [Ἐκπυτίζομεν libri, quod v. Conf. etiam Ἐκπιπίζω.]

[Ἐκπίτνω, Excido. Æsch. Prom. 912 : Ἐκπίτνων δηναιῶν θρόνων.]

[Ἐκπιτύζω, Ἐκπιτυσμός. V. Ἐκπυτίζω.]

Ἐκπλᾱγής, ὁ, ἡ, Perterritus, Terrore perculsus, Attonitus, etiam Obstupefactus. Suid. ἐκπλαγεῖς exp. ἐκπλήξεως πλέοι : afferens e Polyb. [1, 76, 7] : Ἐκπλαγεῖς γενόμενοι οἱ Λίβυες διὰ τὸ παράδοξον, ἐγκλίναντες ἔφευγον. Et rursum [3, 107, 15] : Οὗτος ἐκπλαγεῖς ἦσαν καὶ κατάφοβοι τὸ μέλλον, Act. etiam signif. habet pro Terribilis, Horrendus, Stupendus : ut in h. ap. eund. Suid. l. : Ποιμένες ἀγραυλοῦντες ἐκπλαγοῦς φωτοφανείας ἔτυχον, quod exp. θαυμαστῆς. [Zonar. p. 657 : Ἐκπλαγῶς καὶ ἐκπαγλοῦς, ἐκπληκτικῆς, θαυμαστικῆς. L. D. Restituendum Timæo Locro p. 104, D (Εἰ δέ κά τις σκληρὸς καὶ ἀπειθὴς, τῷ δ' ἐπίσθω κόλασις ἃ τ' ἐκ τῶν νόμων καὶ ἃ ἐκ τῶν λόγων, σύντονα ἐπάγουσα δείματά τε ὑπουράνια καὶ τὰ καθ' Ἅιδεω, ὅτι κολάσεις ἀπαραίτητοι ἀπόκεινται δυσδαίμοσι νερτέροις καὶ τάλλα ὅσα ἐπαινέω τὸν Ἰωνικὸν ποιητὰν ἐκ παλαιᾶς ποιεῦντα τὼς ἀναγέας), ἐκπλαγίας pro ἐκ παλαιᾶς. Hesych. in Ἀκὴν ἐγίνοντο σωπῇ, ἀντὶ τοῦ ἡσυχοι καὶ ἐκπλαγεῖς. Hemst. Strabo 4, p. 197 : Ὑπὸ τοιαύτης δὲ κουφότητος ἁρπάζονται μὲν νικῶντες, ἐκπλαγεῖς δ' ἡττηθέντες ὁρῶνται. Antip. Anth. Pal. 9, 603, 8 : Ἁρπηρίων τε νόμα ἐκπλαγίες λύσσᾳ δαίμονος εὐιάδι, ubi cod. ἐκπλαγέως.] Ἔκπλαγος quoque exp. Terribilis, Horribilis, Stupendus, Mirabilis. Sed nullum ejus affertur exemplum; poetæ enim pro eo ἔκπαγλος dicunt, metri causa transposito λ. Non tamen nullus ejus esse usus videtur, quum inde sit subst. Ἐκπλαγότης, quod exp. Stupor, Magnitudo [apud Hesych. inter Ἔκπαλιν et Ἐκπίλτιον : Ἐκπλαγότητα, ἐξαισιότητα. Reponit Ruhnk. in Auct. Ἐκπαγλότατα, ἐξαισιότατα (ἐξαισιώτατα). Zonar. p. 652 : Ἔκπαγλος καὶ ἔκπλαγος, ὁ καταπληκτικὸς, παρὰ τὸ πέλαγος... ἐκπέλαγος, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἔκπλαγος καὶ ἔκπαγλος.] Et partic. Ἐκπλαγούμενα, quod Hesych. affert pro ἐκπληττόμενα, μαινόμενα, Perculsæ, Attonitæ, Furentes. [Omnia hæc sunt vitiosa pro ἐκπαγλ. V. Valck. ad Theocr. 25, 133. Item adv., de quo HSt. :] Ἐκπλαγῶς Hesych. exp. θαυμαστῶς, ἐξόχως, Mirabiliter, Egregie.

[Ἐκπλᾰνάω, Decipio. Psellus In Cant. Cantic. 2, 6. Boiss. Hesych. : Ἐξηπάτησεν, ἐξεπλάνησεν. L. D.]

[Ἐκπλάσσω, Effingo. Hippiatr. p. 42, 21 : Τὸ ἴσον ἐκπλάσσοντας. Hase.]

[Ἐκπλατύνω, Dilato. Schol. Hom. Il. Ψ, 243 : Ἀγγεῖον λεβητοειδὲς, ἐκπεπλατυσμένῳ ἄνωθεν. αὖ L. Dind.]

Ἐκπλιθρίζειν, Plethrum s. Jugerum cursu emetiri. Exercitii genus est, quod Galen. De san. tuenda 2, [10] describit : Τὸ δ' ἐκπλιθρίζειν ἐστὶν ἐπειδάν τις ἐν πλίθρῳ πρόσω τε ἅμα καὶ ὀπίσω διαθέων ἐν μέρει πολλάκις ἐφ' ἑκάτερα χωρὶς καμπῆς, ἀφαιρῇ τοῦ μήκους ἑκάστοτε βραχὺ, καὶ τελευτῶν εἰς ἓν καταστῇ βῆμα. [Videndum an huc referenda sint quæ de usu voc. ἔκπλεθρος ap. medicos tradit Phrynich. ibi cit.]

[Ἔκπλεθρος, Sex πλίθρα, i. e. sextas stadii partes, habens, Stadii mensuram implens. Phrynich. p. 412 : Ἐξάπηχυ καὶ ἑξάτης. Καὶ ἐντεῦθεν ἀφαιρήσεις τὸ α, ἑξπηχυ καὶ ἑξάτης καὶ ἔκπλευρον. Τοῦτο γὰρ καὶ ἰατροὶ ἐπανορθοῦνται, ἔκπλεθρον λέγοντες καὶ οὐχ (καὶ ἔξπλευρον καὶ ἔξπλεθρον λέγων, οὐχ ed. pr. mediis omnibus omissis) ἐξάπλεθρον, pro quibus cod. ap. Bachm. Anecd. vol. 2, p. 399, 31 : Ἔξπηχυ καὶ ἑξάτης. Οὕτω γὰρ οἱ ἰατροὶ λέγουσιν ἔξπλεθρον καὶ ἐξάπλεθρον. Ad ἔκπλεθρος referenda quæ HSt. vitio librorum deceptus tradit de] Ἔκπλεθρος, Plethri s. Jugeri mensuram excedens. Ex Eur. pro ὑπερβαίνον πλίθρου μέτρον et ὑπέρμετρον s. μέγα [verba schol. ad l. Med. infra cit.] : ubi sc. dicit ἔκπλεθρον πήδημα. [Eur. El. 883 : Ἥκεις γὰρ οὐκ ἀρχεῖον ἔκπλεθρον δραμὼν ἀγῶν' ἐς οἶκους, ubi ἔκπλεθρον legebatur ante Reiskium et Tyrwhittum. Med. 1190 : Ἤδη δ' ἂν ἕλκων κῶλον ἔκπλεθρόν δρόμου ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἀνθήπτετο, ut librorum scripturam ἔκπλεθρον correxerunt iidem. Ἐκπλέθρου δρόμου autem i. q. σταδίου.]

[Ἐκπλέω. Gl. : Ἔκπλεξον, Expedi. Vid. Ἐκπλοκή. Anon. Basil. t. 2, p. 1091, D : Διὰ τῶν χειρῶν ἐκπλέκειν τὸν βίον, Manuum labore victum sibi extricare. At Clem. Rom. Hom. 1, p. 550, D : Ἐλπίδι ἐκπλέκων τοὺς σπεύδοντας, videtur leg. ἐμπλ. Hase.]

Ἐκπλεονάζω, Redundo, i. q. πλεονάζω. [Aristot. Probl. 5, 14 : Ἡ τῶν γυμνασίων κίνησις καὶ ἡ τῆς τρίψεως θερμαίνουσαι τήκουσιν αὐτὴν (pinguedinem), καὶ τὴν τροφὴν ἐκπλεονάζουσαν νέμουσι τοῖς ἄλλοις μορίοις.]

Ἔκπλεος, α, ον, et Ἔκπλεως, ὁ, ἡ, Attice, Expletus, Cumulate expletus. Non autem Plenus, i. e. Refertus [ita vertendum quum ap. Dionys. l. infra cit. tum ap. Eur. Cycl. 247 : Ὡς ἔκπλεώς γε δαιτός εἰμ' ὀρεσκώου· 416 : Ὁ δ' ἔκπλεως ὢν τῆς ἀνισχύντου βορᾶς] : deflectit enim a ceterorum compp. significatione. Bud. postquam dixit ἔκπλεως accipi pro Cumulate expletus, affert e Xen. Cyrop. 6, [2, 7] : Καὶ γὰρ οἱ Πέρσαι ἱππεῖς ἔκπλεω [ἔκπλεῳ] ἤδη ἦσαν εἰς τοὺς μυρίους, καὶ τὰ ἅρματα τὰ ὀρεπανηφόρα ἔκπλεω [ἔκπλεα libri meliores] ἤδη ἦν εἰς τὰ ἑκατόν. [Et mox : Καὶ ταῦτα ἔκπλεα ἦν εἰς ἄλλα ἑκατόν.] Sed subjungit, hic tamen non Cumulatum, sed Expletum significare. At ubi dicit [ib. 3, 1, 28] : Ἔκπλεω δὲ πάντα διαπονούμενοι, esse pro Cumulate. Apud Eund. [ib. 4, 2, 37] : Ἔκπλεω ἔχειν πάντα τὰ ἐπιτήδεια, vertit itidem per adverbium, Copiose et abundanter. [Ib. 1, 6, 7 : Ὅπως ἔξουσι πάντα τὰ ἐπιτήδεια ἔκπλεω· H. Gr. 3, 2, 11 : Κατασκευάσας ἐν τῷ χωρίῳ ἔκπλεω πάντα τὰ ἐπιτήδεια· Hier. 10, 2 : Ὅσῳ ἂν ἔκπλεω τὰ δέοντα ἔχωσι, τοσούτῳ ὑβριστοτέροις εἶναι (συμβαίνει)· Anab. 7, 5, 9 : Τὸν μισθὸν ἔκπλεων παρέσεσθαι· ubi liber unus ἔκπλεον· OEcon. 4, 7 : Καὶ οἱ μὲν ἂν φαίνωνται τῶν φρουράρχων ... τὸν ἀριθμὸν τὸν τεταγμένον ἔκπλεων ἔχοντες, ubi sunt varietates ἔκπλεον et ἔκπλεω. Sic Dionys. A. R. 1, 38 : Τὴν δὲ χώραν ταύτην ὁρῶντας ἔκπλεω πάσης εὐπορίας καὶ χάριτος, cod. Vat. ἐκπλέων pro ἔκπλεω. Quod scr. ἔκπλεων. Genere fem. Xen. Hier. 1, 18 : Ἔκπλεῳ γὰρ αὐτοῖς (tyrannis) ἀεὶ παρεσκευασμέναι οὐδεμίαν ἐν ταῖς ἑορταῖς ἔχουσιν αἱ τράπεζαι αὐτῶν ἐπίδοσιν. Id. neutro sing. Anab. 3, 4, 22 : Ὥστε ἀεὶ ἔκπλεων εἶναι τὸ μέσον.] Tale est autem apud Demosthenem, Ἔκπλεω πάντα ὑπάρχειν, quod redditur, Abunde omnia suppetere. Ubi tamen et per nomen possis interpretari, Cumulate expleta. At vero ab illo Ἔκπλεος est neutr. Ἔκπλεα, et fem. Ἐκπλέα ap. [Xenoph. l. supra cit. et] Ælian. [Suidæ v. Ἔκπλεα] : Ἐσθῆτας δὲ καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἔκπλεα παρεῖχεν, quod dictum est ut Ἔκπλεω τάλλα παρεῖχεν a Xen. [Cyrop. 8, 3, 35]; possumusque uti adverbio in horum ll. utroque, sicut in superioribus. At Suid. ἔκπλεα exp. πλήρη : subjungens tamen loco illi Æliani aliam expos., sc. αὐτάρκη : sed neutram satis commodam esse arbitror, multo vero minus hanc posteriorem. [Dio Cass. 38, 20 : Ἔκπλεά σοι πάντα τὰ ἐπιτήδεια ὑπάρχει.] Idem Ælian. [ib.] feminino usus est : Οἱ δὲ κατάραντες εἰς αὐτὸν, καὶ φιλοφροσύνης ἐκπλέας ἀπολαύσαντες, ubi ἐκπλέας reddi potest non solum Cumulata, sed et Copiosa, Abundans [« Abundante » HSt. Ms. Vindob.], Larga. [Neutr. sing. Tab. Heracl. 2, 31 : Ὥστ' ἦμεν ἔκπλεον εὖρος τρίγυον. Ap. Constantin. Basil. Mac. c. 53, p. 135 : Καὶ πολλῶν μετασχοῦσα βασιλικῶν

δεξιώσεων καὶ τιμῶν ἐγεγήθει τε καὶ ἐγάννυτο καὶ ἐκπλέον τὰς ἀμοιβὰς, μᾶλλον δὲ καὶ ὑπεραιρούσας κατὰ πολὺ δωμῶσθαι λαβεῖν, anceps est correctio. Conf de simplicis et compositorum cum πλέως formatione per genera et casus obliquos Buttm. Gr. vol. 1, p. 249-50.] Et adv. Ἐκπλέως, in VV. LL. Cumulatissime (sed rectius Cumulate), et Plene.

Ἔκπλευρος, non Ἐξάπλευρος, dicere Atticos tradit Phrynich. [p. 412 : vide Ἔκπλεθρος], i. e. Sex habens latera, Qui sex laterum est : nisi potius scr. Ἑξπλευρος, ut ἕξπηχυς, et ἕξπους, et ἑξπλέθρος. At vero Ἐκπλευρότερα affertur ex Aristot. H. A. 4, pro Aptiora : quod suspectum est.

[Ἔκπλευσις, ἡ, Enavigatio, Eruptio. Procul. Paraphr. in Ptol. p. 117, 23 : Ἡρὸς τὰς ἐκπλεύσεις τῶν στυλων. Hase.]

Ἐκπλέω, [εὔσομαι, recentioribus interdum σω, ut Paraphr. Lycophr. p. 319 : Ἡ λίγεια δὲ εἰς τὴν Τέρεινα πᾶλιν τῆς Ἰταλίας ἐκπλεύσει. V. anon. ap. Suidam infra cit.], Enavigo [Gl.], Solvo, Vela facio. [Xen. H. Gr. 7, 1, 4 : Οὐδαμόθεν ἂν τριήρεις πλείους ἀφρόαι ἐκπλεύσειαν ἢ παρ' ὑμῶν. Theocr. 14, 54 : Σίμος ὁ τᾶς Ἐπιχάλκω ἐρασθεὶς ἐκπλεύσας ὑγιὴς ἐπανῆλθε.] Exeo e portu, ap. Demosthenem : Ὅτι δὲ οὐκ εὐπορῶν οὗτος ἐξέπλει ἐνθένδε. [Thuc. 1, 131 : Τῇ Ἑρμιονίδι νηὶ τὸ δεύτερον ἐκπλεύσας.] Budæus apud Polybium ἐκπλεῖν de nave dictum, vertit Erumpere : quo verbo redditur et ap. Thucyd. de nave itidem dictum. [1, 65 : Ξυνεβούλευε μὲν πλὴν πεντακοσίων ἀνεμον τηρήσασι τοῖς ἅπλοις ἐκπλεῦσαι. Et 2, 83, 86; 4, 27. De expeditione nautica 6, 9, 12, 17, 23, etc.] Idem Thucyd. ἐκπλεῖν et ἐσπλεῖν inter se opposuit, scribens [2, 69] : Μήτ' ἐκπλεῖν μηδένα, μήτ' ἐσπλεῖν, pro Neminem exire, nec intrare. Quidam interpr. etiam addito dativo Navibus, Neminem exire navibus, nec intrare. Item [2, 93] : Τοῦ μὴ ἐσπλεῖν Μεγαρεῦσι, μήτ' ἐκπλεῖν μηδέν, pro Ne quid importaretur Megarensibus, nec exportaretur. Dicitur ab Eod. [1, 37], ἐκπλεῖν ἐπί τινας, itidemque a Plut., ubi redditur Classem ducere adversus aliquos. [2, 32 : Τοῦ μὴ ληστὰς ἐκπλέοντας ἐξ' Ὀποῦντος ... κακουργεῖν τὴν Εὔβοιαν.] At vero [8, 102] : Ἐκπλεῦσαι ἐς τὴν εὐρυχωρίαν τὰς τῶν πολεμίων ναῦς βουλόμενοι, exp. ἐκπλεύσαντες διαφυγεῖν. [Herodot. 8, 91 : Τῶν δὲ βαρβάρων ἐς φυγὴν τραπομένων καὶ ἐκπλεόντων πρὸς τὸ Φάληρον... 3, 148 : Μαιάνδριος δ' ἀποδρὰς ἐκ τῆς Σάμου ἐκπλέει ἐς Λακεδαίμονα.] Redditur et Venire auxilio, apud Eundem, ubi dativo jungitur, Τοῖς ἐν τῇ πόλει ἐξέπλευσεν. Sed hic usus est infrequens. [Absolute Soph. Phil. 973 : Ἔκπλει· Aj. 1099 : Οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν, ὡς αὐτοῦ κρατῶν; Cum genit. vel præpos. ib. 1375 : Τῆσδ' ἐκπλεῖν γθονός· 577 : Ἔκπλει ... ἐκ τῆσδε γῆς· 381 : Ἐς τὴν Σκῦρον ἐκπλεύσῃς. Eurip. Cycl. 284 : Ἐξεπλεύσατ' εἰς γαῖαν Φρυγῶν. Et sæpe Xen. aliique multi. Cum dat. ead. signif. Tzetz. Hist. 6, 660 : Οἱ Ἕλληνες ἐκπλέοντες τῇ κατὰ Τρώων μάχῃ. Cum accus. Demosth. p. 1186, 11 : Μᾶλλον ἐκπλεῖν τὸν ὕστερον ἔκπλουν.] || Ἐκπλεύσαντες τῶν φρενῶν quidam ἀνώνυμος dicit ap. Suid. [v. Ἐκπλεύσαντες : Οἱ δὲ ἐκπλ. τ. φρ. εἶτα ἐνεοὶ ἐγένοντο. Et in alio anonymi fr. ap. eund. in Ἐκπλεύσειν, et plenius in Κατέγραφον : Ηυθόμενοι δὲ ταῦτα οἱ Συβαρῖται κατέγραφον ἑαυτοῖς εὐδαιμονίαν δι' αἰῶνος. Μὴ γὰρ ἂν ἐκπλεύσειν τῶν φρενῶν ἐς τοσοῦτον ὡς ἀνθρώπους προτιμῆσαί ποτε θεῶν, et in tertio in Κατεχόρησε cit. : Εἶτα τῶν φρενῶν ἐξέπλευσε, καὶ μανεὶς ἑαυτὸν μαχαίρᾳ κατεχόρδησε], audaci metaph., pro Mente alienati, et ab ea egressi tanquam e portu, s. statione. Quod posterius in tali metaph. usurpatum legisse mihi videor. Afferuntur autem duo ll. a Suida hoc loquendi genus habentes, quod ex Herodoti loco manasse suspicor utentis ita verbo ἐκπλώω, ut statim docebo. [Ἐκπλεύσει et ἐκπνεύσει confusa in l. Paraphr. Lycophr. supra cit. V. etiam Ἐκπνέω.]—Ἐκπλώω, i. q. ἐκπλέω, Enavigo. [Herodot. 2, 44 : Κατ' Εὐρώπης ζήτησιν ἐκπλώσαντες, et sim. 152. 8, 81 : Μόγις ἐκπλῶσαι λαθὼν τοὺς ἐπορμέοντας· et sim. 91. De piscibus 2, 93 : Οἱ δ' ἀν αὐτῶν ἁλῶσιν ἐκπλώοντες ἐς θάλασσαν. Cum accusat. 5, 103 : Ἐκπλώσαντες ἔξω τὸν Ἑλλήσποντον. Lycophro 1084 : Νῆσόν τε Κιρνᾶτιν ἐκπεπλωκότες. Arrian. Ind. 29, 7 : Ἐξέπλωσαν τὸ ἔθνος τῶν Ἰχθυοφάγων· 20, 10 : Ἐκπλῶσαι ἐς τὸν πόντον· 43, 11 : Ὑπὲρ μὲν Ἡρακλείας στήλας ἐξέπλωσεν ἔξω ἐς τὸν πόντον.] Apud Herodot. ἐκπλῶσαι metaphorice, cum gen. φρενῶν, item genitivo νόου, præcedente præp. ἐκ, de iis qui mente sunt alienati. Legitur enim ap. eum [3, 155] : Ἢν [κῶς] οὐκ ἐξέπλωσας τῶν φρενῶν; item [6, 12] : Ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου. Sic autem verbum ἐκπλεῦσαι cum gen. φρενῶν quidam ἀνώνυμος usurpat ap. Suid., Herodotum imitari volens, opinor, ut supra docui. [Apoll. Rh. 2, 645 : Ἀλλ' ὅτε πέτρας Πληγάδας ἐξέπλωμεν, aor. secundo. Ap. Hippocr. De oss. nat. p. 279, 49 : Δύο δὲ ἐκπεπλώκασι φλέβες μεταξὺ δύο λοβῶν τῶν πλατέων, perperam vertitur, Se explicant, quasi sit ab ἁπλόω.]

[Ἔκπλεως, Ἐκπλέως. V. Ἔκπλεος.]

Ἐκπλήγδην, poetice pro ἐκπληκτικῶς [Cum stupore, terrore, Stuporem s. Terrorem afferendo, Terribiliter] : nam Suid. hoc exponit per illud. [Idem vitium in lemmate schol. Hom. Od. Υ, 132 : Ἐμπλήγδην ἕτερόν γε τίει, unde gl. petita. L. Dindorf.]

[Ἔκπληγμα, τὸ, Terriculum, Formido. Method. Homil. p. 402, C Grets. : Ὁ σταυρὸς, τρόπαιον κατὰ τῆς ἀθεΐας καὶ ἔκπληγμα τεθείς. Hase.]

[Ἐκπλήγνυμι.] Ἐκπλήγνυσθαι, Suidæ ἐκπλήττεσθαι, Percelli, Exterreri. Ap. Hesych. Ἐκπληγνύεσθαι, ἐκπλήττεσθαι φόβῳ. [Thucyd. 4, 125 : Οἱ Μακεδόνες καὶ τὸ πλῆθος τῶν βαρβάρων εὐθὺς φοβηθέντες, ὅπερ φιλεῖ μεγάλα στρατόπεδα ἀσαφῶς ἐκπλήγνυσθαι, unde citarunt præter Suidam et Hesychium, cui pro ἐκπληγύεσθαι recte Duker. ad Thuc. restituit ἐκπλήγνυσθαι, Mœris p. 162, Thomas p. 286.]

Ἐκπλήθω [Præs. esse Ἐκπίμπλημι dictum est in illo], Expleo, Compleo. [Eurip. Cycl. 388 : Κρατῆρα δ' ἐξέπλησεν ὡς δεκάμφορον· Ion. 1194 : Ἐκ δ' ἐπίμπλαμεν δρόσου κρατῆρας ἱρούς· Hel. 1575 : Ῥόθια δ' ἐξεπίμπλατο βοῆς. Id. Suppl. 722 : Ἱρά τ' ἐξεπίμπλασαν φόβῳ· Iph. T. 324 : Φυγῇ λιπαίας ἐξεπίμπλαμεν νάπας· Phœn. 1470 : Πεδία δ' ἐξεπίμπλασαν φεύγοντες.] Metaph. accipitur, ut ap. Cæsar. Consilium explere, ap. Ovid. Opus alterius explere, pro Exequi et perficere. Itidem ap. Plin. Officium suum implere, et Promissum implere, quod Cic. dicit Promissum complere. Herodot. [1, 199; 4, 117], ἐκπλῆσαι τὸν νόμον, pro quo in Sacra Scriptura πληρῶσαι τὸν νόμον, Implere legem, i. e. Legis mandata exequi. [Id. 3, 142 : Πολυκράτης μέν νυν ἐξέπλησε μοῖραν τὴν ἑωυτοῦ.] Quod vero ex Eod. [1, 91] affertur, Ἐξέπλησε τὴν ἁμαρτάδα, redditur potius Luit crimen, pro quo ap. alios legitur ἐκτίσαι. Ex Eur. [Iph. T. 90] : Κίνδυνον ἐκπλήσας, Perfunctus periculo. [Hec. 1270 : Θανοῦσα δ' ἡ ζῶσ' ἐνθάδ' ἐκπλήσω βίον, Vitam transigam. Alc. 169 : Μηδὲ ... θανεῖν ἀώρους παῖδας, ἀλλ' εὐδαίμονας ἐν γῇ πατρῴᾳ τερπνὸν ἐκπλῆσαι βίον· Or. 293 : Ἐγὼ δ' ὁ τλήμων τοιάδ' ἐκπλήσειν κακά· 463 : Καὶ γάρ μ' ἔθρεψε μικρὸν ὄντα, πολλὰ δὲ φιλήματ' ἐξέπλησε· Hel. 735 : Πολλὰ μὲν παρ' ἀσπίδα μοχθήματ' ἐξέπλησας ἐκπονῶν ἐμοί· Iph. T. 81 : Δρόμους τε πολλοὺς ἐξέπλησα καμπίμους· Phœn. 1426 : Τὰς σὰς δ' ἀρὰς ἔοικεν ἐκπλῆσαι θεός· El. 1290 : Πεπρωμένην γὰρ μοῖραν ἐκπλήσας φόνου. Apollon. Rh. 1, 1317 : Ἄργει οἱ (Herculi) μοῖρ' ἐστὶν ἀτασθάλῳ Εὐρυσθῆι ἐκπλῆσαι μογέοντα δυώδεκα πάντας ἀέθλους. Xenoph. Cyr. 6, 1, 26 : Ἐξεπίμπλη τὸ τῶν Περσῶν ἱππικόν· 4, 5, 39 : Τὸ ἐλλεῖπον ἐκπλήσατε. Aristid. ab Hemst. cit. vol. 1, p. 79 =141, A : Ὅστις τὴν δοθεῖσαν ἑαυτῷ τοῦ βίου μοῖραν ἐν τοῖς καλλίστοις (f. κάλλιστα) ἐξέπλησε. De tempore Eur. Or. 657 : Δέκ' ἐκπλήσας ἔτη. Soph. Trach. 253 : Κεῖνος δὲ πραθεὶς Ὀμφάλῃ... ἐνιαυτὸν ἐξέπλησεν. Eurip. Andr. 1087 : Τρεῖς μὲν φαεννὰς ἡλίου διεξόδους, θέα διδόντες ὄμματ', ἐξεπίμπλαμεν. || Satio. Soph. Phil. 760 : Ὡς ἐξεπλήσθη (morbus). Sim. Thucyd. 3, 82 : Τὴν αὐτίκα φιλονεικίαν ἐκπιμπλάναι. Xenoph. H. Gr. 6, 1, 15 : Ἐπίστανται δὲ καὶ, ὅταν ἐπιπονήσαντες ἀγαθόν τι πράξωσιν οἱ στρατιῶται, ἐκπλῆσαι τὰς γνώμας αὐτῶν. Cui Lobeck. ad Phryn. p. 96 confert Dion. Cass. 41, 27 : Μήτε τὸ τὰς ἐπιθυμίας ἐκπιμπλάναι γενναῖον μᾶλλον ἢ τὸ κρατεῖν αὐτῶν· Synes. Ep. 137, p. 274, C : Ψυχῆς ἐκπιμπλᾶσαν τὸ ἐφιέμενον. || Eurip. Ion. 1108 : Πανταχῇ γὰρ ἄστεως ζητῶν νιν ἐξέπλησα, Oberravi. Cui l. Pors. ad l. Or. 54 in Ἐκπληρόω cit. confert Hel. 1570 : Πλήσασα κλιμακτῆρας εὐσφύρου ποδὸς Ἑλένη, addens : « Dicitur quis id spatium Explere, cujus varias partes

oberrat. Tibull. 1, 4, 69: *Et tercentenas erroribus expleat urbes*». || Simili vi prægnanti Æsch. Pers. 429: Κακῶν δὲ πλῆθος, οὐδ' ἂν εἰ δέκ' ἤματα στοιχηγοροίην, οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμί σοι, Plene tibi narrarem. Et aliter Xen. Cyrop. 7, 4, 16: Ἐξέπλησε δὲ ἀπὸ πάντων τούτων Περσῶν μὲν ἱππέας οὐ μεῖον ἢ τετρακισμυρίους. Et sec. libros nonnullos ib. 5, 4, 32: Τὸ τῶν Περσῶν ἱππικὸν θᾶττον ἐκπλήσω εἰς τοὺς μυρίους ἱππέας, Explendo efficiam, ubi al. ἐκπληρώσω. || Cum ἐμπλ. confusum Eur. Phœn. 170, Xen. Cyrop. 8, 3, 35.]

Ἐκπληκτικός, ἡ, ὸν, Stuporem vel Terrorem aut Consternationem [adde et Admirationem] afferens, Terribilis, Horribilis, [Admirabilis]. Thuc. p. 292 [8, 92]: Ἦν δὲ θόρυβος πολὺς καὶ ἐκπληκτικός. [Polyb. 3, 43, 8: Ἐκπληκτικὸν καὶ παραστατικὸν ἀγωνίας. Id. 2, 29, 7: Ἐκπληκτικὴ δ' ἦν καὶ τῶν γυμνῶν προεστώτων ἀνδρῶν ἥτε ἐπιφάνεια καὶ κίνησις, ὡς ἂν διαφερόντων ταῖς ἀκμαῖς καὶ τοῖς εἴδεσιν· 10, 27, 8: Τὰς ἐκπληκτικὰς τῶν διηγήσεων, ubi agit de regia Ecbatanorum. Ap. Polluc. ἀστραπὴ ἐκπλ., 1, 117; ἀνδρες 156; 5, 124; periculum 3, 134, ἀρχεῖον 1, 23, ἦχος σάλπιγγος 4, 85. Schol. Arist. Pl. 825: Ἐκ ἐπίρρημα ἐκπληκτικόν.] Et θέαμα ἐκπληκτικώτατον, Philo [vol. 2, p. 91, 12. Xen. Hipparch. 8, 18: Οὕτω γὰρ οἶμαι καὶ ἐκπληκτικωτέρους τοῖς ἐχθροῖς ἂν εἶναι καὶ δυσμαχωτέρους (equites). Sextus Pyrrhon. 141, p. 36: Ὁ ἥλιος πολλῷ δήπου ἐκπληκτικώτερός ἐστιν ἀστέρος κομήτου. Polyb. 3, 4, 5: Τὰς ἐκπληκτικωτάτας περιπετείας. Phot. cod. 239, p. 318, 27: Καὶ τὸ μὲν ἀδρὸν ἐκπληκτικώτατόν ἐστι.]

Ἐκπληκτικῶς, Cum stupore, terrore, Stuporem s. Terrorem afferendo, Terribiliter. [Diodor. 14, 25: Μετὰ δὲ τούτους Σωκράτης Ἀχαιὸς εἶπεν ὅτι λίαν αὐτοῖς ἐκπλ. ὁ βασιλεὺς προσφέρεται. Admirabiliter. Polyb. 10, 5, 2: Τοῦ δὲ πλήθους καὶ διὰ τὸ παράδοξον καὶ διὰ τὴν προϋπάρχουσαν εὔνοιαν, ἐκπλ. αὐτὸν ἀποδεξαμένου. Superlat. Ἐκπληκτικωτάτως Ælian. N. A. 11, 32: Ὥσπερ οὖν ἐμοῦ τι τῷ δήγματι ὧν ἐκπλ. ἐδόα.]

Ἔκπληκτος, ὁ, ἡ, Obstupefactus, Stupore perculsus; Qui aliis stupori est, [Stupidus (et in Ἔκπληξις, Stupefactus, Obstupef.); Ἔκπληκτος, Attoniti, Gl.]. Et Vesanus, sicut ἀπόπληκτος, et ἔμπληκτος. Soph. [Aj. 1358]: Τοιοῖδε μέντοι φῶτες ἐκπληκτοι βροτοῖς· sed legitur et ἔμπληκτοι [quod v.] Lucian. [Hermot. c. 18]: Ὡς ἔκπληκτον εἶναι καὶ κυνικὸν ἀτεγνῶς. [Hero Autom. p. 243, 4: Τὸ ἔκπληκτον τῆς θεωρίας· 244, 31. Hemst. Pollux 1, 179: Στρατηγὸς ἀνόητος, προπετὴς, ἔκπλ. idemque 6, 124, de iracundo, ἀσυγγνώμων, ἔκπλ. Orph. H. 38, 10: Παύων φαντασίας ψυχῆς ἐκπλήκτου ἀναγκης. Manetho 4, 81: Τηνίκα τοι θεόληπτος ὁ φὼς ἐν σχήματι τοίῳ γίγνεται ἔκπληκτός τε σεληνιάζων τε νόσοισιν καὶ μανίης ἀνάμαστος. Permutatum cum ἐκλεκτὸς vel ἐπίλεκτος v. in Ἐκλεκτὸς, cum ἔμπληκτος in ipso.]

[Ἐκπλήκτως, Attonite, Stupide. Ælian. N. A. 3, 22: Καὶ ὁ μὲν ἰχνεύμων οὐκ ἀδύνως οὐδὲ ἐκπλ. ἐπὶ τὸν ἀγῶνα ἀφικνεῖται τὸν πρὸς τὸν ἀντίπαλον. Epiphan. vol. 1, p. 950, B: Ὁ γεννηθεὶς ἐξαιρέτως ἐκ τοῦ ἐκπλ. γεννήσαντος, Admirabiliter.]

Ἐκπλημμυρέω, Æstu exundo, Restagno. [Philostr. jun. Imag. c. 4, p. 868: Πηγαὶ ναμάτων ἐκπλημμυροῦσαι τοῦ γενείου.]

[Ἐκπληξία, ἡ, i. q. ἔκπληξις. Pollux 5, 122: Ἔκπληξις, ἐκπληξία. Sed ἐκπληξία deest in cod. Georg. Pisid. Acr. 2, p. 13, 313: Κυκῶν δὲ πάντα καὶ στρέφων καὶ ἀντιστρέφων (κάντ.) ἵτιτεν (Xerxes) οὐκ ἔκπληξιν, ἀλλ' ἐκπληξίαν, leg. ἐμπληξίαν, quod v. L. D. Et Euseb. Dem. ev. p. 115, C, εἰς τοσαύτην ὑπερβολὴν ἐκπληξίας ἦλασαν, videtur item legend. ἐμπλ. Hase.]

Ἔκπληξις, εως, ἡ, Stupor [Gl.], Perterrefactio, Terror [Gl.], Consternatio. Thuc. [2, 94]: Καὶ ἐκπληξις ἐγένετο ὠδεμιᾶς τῶν κατὰ τὸν πόλεμον ἐλάσσων· [4, 14: Ὑπὸ προθυμίας καὶ ἐκπλήξεως· 34: Ἔκπληξις ἐνέπεσεν ἀνθρώποις ἀηθεσι τοιαύτης μάχης· 55: Ἔκπληξιν μεγίστην παρεῖχε, et ib. 112; 6, 46, 70. Et ἔχειν ἐκπληξιν 4, 126; εἰς ἔκπληξιν καθιστάναι 6, 36; ἐν ἐκπλήξει εἶναι 8, 14.] Apud Aristidem, Ἔκπληξις τοῦ βαρβάρου, active, Terror quem affert barbarus. [Æsch. Pers. 606: Τοία κακῶν ἔκπληξις ἐκροβεῖ φρένας. Eurip. Hel. 549: Ἔκπληξιν ἡμῖν ἀφασίαν τε προστίθης, etc. Sic alibi conjunguntur θάμβος et ἔκπληξις: v. Hemst. ad Lucian. Dial. mar. 9, 2. Plato Critiæ p. 115, D: Ἕως εἰς ἔκπληξιν μεγίθεσι κάλλεσί τε ἔργων ἰδεῖν τὴν οἰκησιν ἀπειργάσαντο. Xenoph. H. Gr. 4, 7, 3: Πολλὴν ἀπορίαν καὶ ἔκπληξιν κατά τε τοὺς ἀγροὺς καὶ ἐν τῇ πόλει ἐποίησε. Sextus Pyrrhon. 142, p. 36: Πόσην δὲ ἔκπληξιν ἀνθρώπῳ φέρει θάλασσα πρῶτον ὀφθεῖσα; Philostr. jun. Imag. c. 4, p. 868: Ἱκανὸν εἰς ἔκπληξιν ἀγαγεῖν. Arrian. Exp. 1, 9, 3: Τὴν ἐπὶ τῷ πάθει ἔκπληξιν. Plur. Aret. Diut. m. causs. 1, 7, p. 35: Ἐκπλήξεις, φόβοι, δυσθυμίαι. Suicer. Thes. eccl. vol. 1, p. 1067: «Hesych.: Ἔκπλ., ἐκφόβησις. Suid. φόβον interpretatur. Quid sit exponit Clem. Al. Str. 2, p. 376: Ἔστιν ἔκπλ. φόβος ἐκ φαντασίας ἀσυνήθους, ἢ ἐπ' ἀπροσδοκήτῳ φαντασίᾳ, ἅτε καὶ ἀγγελίας. Ead. fere habet Damascenus Orthod. fid. 2, 15, p. 130. Gregor. Nyss. Hom. 15 in Cant. vol. 1, p. 698: Ἔκπλ. ἡ τοῦ θάμβους ἑρμηνεύεται διάνοια». Niceph. Greg. fr. Lex. p. 329, 69 inter sex genera timorum ponit etiam: Κατάπληξις, φόβος ἐκ μεγάλης φαντασίας, ἔκπλ. δὲ φόβος ἐκ δεινῆς ἀκοῆς καὶ μεγάλης, ἀφαιρούσης τὴν αἴσθησιν. || De furore et stupore libidinosorum Polyb. 3, 81, 6: Διὰ τὴν ἐν τούτοις (τοῖς ἀφροδισίοις) ἔκπληξιν ... τὸ ζῆν αὐτῶν ἀφῄρηται. De re quæ ineutit stuporem Man. Philes Carm. 3 in imperat. p. 78, 24: Ὅλος εἶ νοῦς βασιλικὸς καὶ γνῶσις καὶ πυκνότης καὶ θαυμαστή τις ἔκπληξις καὶ τέρας ἐν ἀνθρώποις. L. D.] || Ἔκπληξιν auctor Medicarum Definitionum [p. 403, 21] dicit esse Mentis abalienationem quæ e repentina quapiam perturbatione extrinsecus provenit. Multi Siderationem et Tabem interpr. Galen. Comm. Aphor. 14 l. 7, ἔκπληξιν esse scripsit, quum quis e morbo nec loquitur nec quicquam agit, sed apertis oculis quietus manet, veluti præ timore attonitus. Quo loco Obstupescentia ab Interprete vertitur. Gorr. [Hippocr. Aphor. p. 1259, A: Ἐπὶ πληγῇ ἐς τὴν κεφαλὴν ἔκπληξις ἢ παραφροσύνη, κακόν.] Item ἔκπληξις de arboribus, pro Tabe, vide in Ἐκπλήττομαι. [Vitiose pro ἔκπτωσις.]

[Ἐκπλήρης. Gramm. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 49, 4: Ὡς ἐκ μιᾶς ἐκπλήρους διανοίας, ubi leg. videtur divisim ἐκ πλήρους. V. Ex. L. Dind.]

Ἐκπληρόω, Expleo [Oppleo add. Gl.], Compleo, [Effarcio, Gl.]. Aristides [vol. 1, p. 224=392]: Ἐκπεπλήρωνται ἀκταὶ [τε] παράλιοι [καὶ μεσόγειοι] πόλεσι. [Eurip. Phœn. 1135: Ἑκατὸν ἐχίδνας ἀσπίδ' ἐκπλῆρουν γραφῇ. De navibus Aristot. Polit. 7, 6 fin.: Πολλὰς ἐκπληροῦσι τριήρεις.] Item Suppleo: ut Suet.: Librum, quem imperfectum reliquerat Sylla, supplevit. Xen. Cyrop. 4, [5, 39]: Τὸ ἐλλεῖπον ἐκπληρώσατε [ἐκπλήσατε libri meliores], sc. si quis εἰς ἐνδεόμενά που κατασκήνωσε: nisi et hic malis interpretari Explete: ut dicitur Explere numerum. [Sic Herodot. 7, 186: Ἐξισούμενοι δὲ οὗτοι τῷ μαχίμῳ ἐκπληροῦσι τὰς ἴσας μυριάδας ἐκείνῃσι· 8, 82: Σὺν δὲ ὧν ταύτῃ τῇ νηῒ ... ἐξεπληροῦτο τὸ ναυτικὸν τοῖσι Ἕλλησι ἐς τὰς ὀγδώκοντα καὶ τριηκοσίας νέας. Xenoph. Cyrop. 5, 3, 13: Ἱππέας ἐξεπλήρωσαν εἰς δισχιλίους· Hipparch. 9, 3: Τὸ ἱππικὸν ἐκπληρωθῆναι εἰς τοὺς χιλίους ἱππέας. Et in l. s. Ἐκπλήθω cit. Soph. El. 708: Δέκατον ἐκπλῆρῶν ὄχον. Eur. Alc. 431: Μὴ λύρας κτύπος ἔστω σελήνας δώδεκ' ἐκπληρουμένας. || Significatione Supplendi, ut in l. Xenoph. ab HSt. cit., idem Xen. Comm. 3, 6, 5: Ἵνα, εἰ μέν τινες αὐτῶν (redituum) ἐνδεῶς ἔχουσιν, ἐκπληρώσῃς. Explendi vero s. Suppeditandi id. ib. 14: Οὐδ' ἂν τὸν ἑαυτοῦ ποτε οἶκον καλῶς τις οἰκήσειεν, εἰ μὴ πάντα μὲν εἴσεται ὧν προσδεῖται, πάντων δὲ ἐπιμελόμενος ἐκπληρώσει· 2, 2, 5: Στοχαζομένη (mater) τά τε συμφέροντα καὶ τὰ χαρισμένα πειρᾶται ἐκπληροῦν· Cyrop. 4, 6, 11: Τοιαῦτα δ' ἄλλα, ὧν ἐδέοντο, ἑαυτοῖς ἐκπληρώσαντες, ὡς μηδενὸς δεόμενοι στρατεύοιντο. Plato Leg. 12, p. 958, B: Πρὶν ἂν ἐκπληρώσῃ τὸ χρέος ἅπαν τῷ νικήσαντι. De implendo promisso Herodot. 5, 35: Ἀρισταγόρης δὲ οὐκ εἶχε τὴν ὑποσχεσιν τῷ Ἀρταφέρνεϊ ἐκπληρῶσαι, sed ubi al. ἐκτελέσαι· 8, 144: Ὑμῖν μὲν ἡ χάρις ἐκπεπλήρωται. Polyb. 1, 67, 1: Μὴ οἷον τὰς ἐλπίδας καὶ τὰς ἐπαγγελίας ἐκπληροῦν. Similiter Diosc. præf. l. 1, p. 4 Spr.: Εὐχάριστον ἐκπληροῦντες πάθος. || Recentior est usus de implendo officio s. munere, ut ap. Demetr. Pep. De podagra p. 4: Προσέταξε δέ μοι τοῦτ' τὸ ἐπίταγμα ἐκπληρῶσαι. Manetho 4, 169: Ἐξ ὧν γενεαὶ τίχνατε βροτοῖσι κλωστὴν ἐκπληροῦσι βίου θνητοῖο πορείην. || Peculiari quadam signif. Eur. Or. 54: Λιμένα δὲ Ναυπλίειον ἐκπληρῶν

πλάτῃ ἀκταῖσιν ὁρμεῖ, dicit pro Emensus. Schol. διανύσας κώπῃ, ἐκτελῶν, διαπερῶν. V. Ἐκπλήθω.]

[Ἐκπλήρωμα, τὸ, Explementum. Hippocr. De artic. p. 785, H : Ἐκπλήρωμα τοῦ κοίλου ποιέοντα· Mochl. 848, F : Τὰ ἐκπληρώματα τῇ μασχάλῃ τῇ δεξιῇ. Arrian. Ind. 20, 9 : Ἀμφὶ τὰ ἐκπληρώματα ἐκπρεπίες, ex cod. in πληρώματα mutatum. Heliodor. De chrysopœia ap. Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 124, 216 : Ἄριστον ἐκπλήρωμα.]

Ἐκπλήρωσις, εως, ἡ, Expletio, Supplementum, Complementum. [Aresas ap. Stob. Ecl. phys. 1, 52, 23, vol. 1, p. 850 : Ποτὲ μὲν τῷ ὅλῳ συστάματος ἐκπλήρωσιν. Philo vol. 1, p. 94, 10 : Νεύει δὲ πρὸς τὰς τῶν ἀποτελεσμάτων ἐκπληρώσεις· conf. ib. p. 35, 17; p. 116, 1 et alibi sæpe. Dioscor. 1, 69 : Πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἱστορίας. Act. Apost. 21, 26 : Διαγγέλλων τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἡμερῶν τοῦ ἁγνισμοῦ. Maccab. 2, 6, 14 : Οὐ γὰρ καθάπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν ἀναμένει μακροθυμῶν ὁ δεσπότης μέχρι τοῦ καταντήσαντας αὐτοὺς πρὸς ἐκπλήρωσιν ἁμαρτιῶν κολάσαι. Dionys. A. R. 6, 86 : Εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σεαυτῆς ἐπιθυμιῶν. Eust. Il. p. 8, 38 : Ἡ δὲ ὀργὴ μονιμωτέραν καὶ παρατεταμένην, φασίν, ἐμφαίνει τὴν ἐπὶ τῇ λύπῃ ἐκπλήρωσιν· Od. 1937, 54 : Ἐν ἐκπληρώσει ἐπιθυμίας· Opusc. p. 244, 48 : Τῇ ἐκπληρώσει τῶν συνταγῶν. Sic in Gl. : Ἐκπλ., Exantlatio.]

[Ἐκπληρωτέον, Explendum. Planud. Paraphras. in libr. ad Herenn. p. 8. Stauv.]

[Ἐκπληρωτής, ὁ, Expletor. Dio Cass. 38, 24 : Ὅπως ἂν τῇ τύχῃ δόξῃ καὶ ὁποῖος ἂν ἑκάστῳ ἡμῶν δαίμων ἐκπληρωτὴς τοῦ τεταγμένου δοθῇ, τοιοῦτον ἀνάγκη καὶ ἐκεῖνον ἡμᾶς ποιεῖσθαι.]

[Ἐκπληρωτικός, ἡ, ὄν, Expletivus. Philo vol. 1, p. 685, 45 : Τὸ ἐκπληρωτικὸν τοῦ πάθους δημιουργεῖν, Id quod effectus explet, conficere. Hase.]

Ἐκπλήσσω, et Ἐκπλήττω, Ictu s. Ictibus excutio. Apud Theophr. Ictu securis excutio. [Il. Pl. 9, 3, 4 : Ἐν δὲ τῇ Ἀσίᾳ φασὶ περὶ Συρίαν οὐκ ἐκπλήττοντες τὴν ὄᾶδα ἀλλ' ἐπ' αὐτῷ τῷ ὄένδρῳ προσκαίειν, libri vel sic vel ἐκπλέοντες, optimus liber Urbin. ἐκπλέκοντας. Manifesto legendum ἐκπελεκῶντας. L. Dind.] Et metaphorice ap. Thucyd. 2, [38] : Ἡ καθ' ἡμέραν τέρψις τὸ λυπηρὸν ἐκπλήσσει, Tristitiam excutit. Vide Bud. p. 424. Loco autem illi Thuc. quem affert, e l. 2 sumtum, addo et hunc, ex eod. l. [c. 87] : Φόβος γὰρ μνήμην ἐκπλήσσει, Metus memoriam excutit, memoriam exturbat. Sic autem et alterum illud ἐκπλήσσει non dubitem reddere etiam Exturbat. Affertur et ἐκπλήττειν τὸν φθόνον, e Phalaride pro Invidiam evincere. [Æsch. Prom. 134 : Ἐξ ὃ' ἔπληξέ μου τὰν θεμερῶπιν αἰδῶ. Et pass. Hom. Il. N, 394 : Ἐξ δέ οἱ ἡνίοχος πλῆγη φρένας, ἆς πάρος εἶχεν· Π, 403 : Ἐκ γὰρ πλῆγη φρένας· ad q. l. Eust. : Οὐ ταὐτὸν δ' ἴσως ἐκπληγῆναι καὶ ἐκπλαγῆναι, ἀλλὰ δαιμονίαν τινὰ πληγὴν κατὰ τὰς σωματικὰς φρένας τὸ ἐκπληγῆναι ὁηλοῖ. Æschyl. Cho. 233 : Ἔνδον γενοῦ, χαρᾷ δὲ μὴ 'κπλαγῇς φρένας. Cum genit. Prom. 360 : Κεραυνὸς, ὃς αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν ὑψηγόρων κομπασμάτων. Eur. Ion. 635 : Οὐδέ μ' ἐξέπληξ' ὄᾧ πονηρὸς οὐδείς· Or. 548 : Ἀπιλθέτω δὴ τοῖς λόγοισιν ἐκποὸὼν τὸ γῆρας ἡμῖν τὸ σὸν, ὅ μ' ἐκπλήσσει λόγου, ubi est var. λέγειν, quæ videtur orta e clausula v. 544 vel 557, quanquam ne infin. quidem falsus est. Plut. Aristid. c. 16 : Ὡς μὴ τὸ αἰῤνίδιον ἐκπλῆξαν ὑμᾶς χεῖρον ἀγωνίσασθαι. Xen. Eph. 5, 12, p. 114, 6 : Ἀκούσασα ἡ Ἀνθία ἐξεπλάγη τοῦ λόγου. Prægnanti quadam vi cum εἰς Polyb. 24, 4, 11 : Βουλόμενοι τοὺς Ἀχαιοὺς εἰς τὴν ὁμολογίαν ἐκπλῆξαι, Terrore adigere ad paciscendum.] ‖ Percello, [Percutio add. Gl.], Perterrefacio, Obstupefacio [huic Stupefacio, Terrefacio, Examino add. Gl. Hom. Od. Σ, 231 : Ἀλλά τοι οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι· ἐκ γάρ με πλήσσουσι, παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος, οἵδε κακὰ φρονέοντες. Pind. Nem. 1, 48 : Ἐκ δ' ἄρ' ἄτλατον βέλος πλᾶξε γυναῖκας. Eur. Hipp. 934 : Σοὶ γὰρ ἐκπλήσσουσί μ' λόγοι. Conf. Ion. 241, Suppl. 160. Aristoph. Ran. 962 : Ἀλλ' οὐκ ἐκομπολάκουν ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἀποσπάσας, οὐδ' ἐξέπληττον αὐτοὺς (spectatores) Κύκνους ποιῶν καὶ Μέμνονας κωδωνοφαλαροπώλους. Thucyd. 3, 12 : Ἐκπλῆξαι τούς τε ἀντεροῦντας καὶ τοὺς ἀκουσομένους· 4, 36 : Τοὺς μὲν τῷ ἀδοκήτῳ ἐξέπληξε· 6, 34. Xenoph. Hipparch. 8, 19 : Τὰ παράδοξα ... ἦν δεινὰ ἦν, μᾶλλον ἐκπλήττοντα (homines)· Eq. 10, 2 : Μωσπίζοντες καὶ παίοντες ἐκπλήττουσι (equos)· Cyrop. 1, 6, 40 : Βοῶν ἐξέπληττες αὐτόν (leporem).] Aristoph. Ran. [144] : Μή μ' ἔκπληττε, μηδὲ δειμάτου. Herodian. 3, [11, 12] : Μηδέ σε τοῦ ἔργου τὸ μέγεθος ἐκπληττέτω. Pass. Ἐκπλήττομαι, Percellor, Perterrefio, Obstupesco [Gl.], Attonitus reddor. [Gl. : Stupeo, Expavesco, Obstupefio, Obstupesco, Abhorresco; Ἐκπλαγείς, Stupidus, Percussus, Perculsus. Hom. Il. Σ, 225 : Ἡνίοχοι δ' ἐκπλῆγεν, pro ἐξεπλάγησαν· H. Bacch. 50 : Ἔστην ἄρ' ἐκπληγέντες. Aristoph. Pac. 383 : Ἕστατ' ἐκπεπληγμένοι. Herodot. 3, 148 : Ἀπιθώμαζέ τε καὶ ἐξεπλήσσετο. Soph. OEd. T. 922 : Ἐκπεπληγμένον κεῖνον βλέποντες, ὃς κυβερνήτην νεώς· Antig. 433 : Οὐδὲν ἐκπεπληγμένην. Aristoph. Nub. 810 : Ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου. Thucyd. 4, 63 : Κατ' ἀμφότερα ἐκπλαγέντες· 5, 66.] Plato De rep. 1, [p. 336, D] : Ἐγὼ ἀκούσας ἐξεπλάγην, καὶ προσβλέπων αὐτὸν ἐφοβούμην. [Xen. Conv. 2, 19 : Ἐξεπλάγην καὶ ἔδεισα μὴ μαίνοιτο· Cyrop. 3, 3, 67 : Αἱ γυναῖκες ἀνέκραγον καὶ ἔθεον ἐκπεπληγμέναι, et alibi sæpiss. Significationem animi non metu aut horrore, sed aliis quibusvis affectibus percussi, habet ap. Eur., præter l. infra ex Medea cit., Hipp. 38 : Ἐκπεπληγμένη κέντροις ἔρωτος· Hel. 1397 : Δέδοικα γάρ σε μή τις ἱμπεσὼν πόθος πείσῃ μεθεῖναι σῶμ' ἐς οἶδμα πόντιον τοῦ πρόσθεν ἀνδρὸς χάριν ἐκπεπληγμένην. Conf. Iph. T. 795. Soph. Trach. 629 infra cit. Plat. Amat. p. 133, A : Αἰ γάρ ποτε ὑπὸ τῶν νέων τε καὶ καλῶν ἐκπλήττομαι· Protag. p. 355, C : Ὑπὸ τῶν ἡδονῶν ἀγόμενος καὶ ἐκπληττόμενος· Gorg. p. 523, C : Οἱ δικασταὶ ὑπὸ τούτων (σωμάτων καλῶν καὶ γενῶν καὶ πλούτων) ἐκπλήττονται. Xenoph. Comm. 4, 5, 6 : Οὐ δοκεῖ σοι (ἡ ἀκρασία) πολλάκις αἰσθανομένους τῶν ἀγαθῶν τε καὶ τῶν κακῶν ἐκπλήξασα ποιεῖν τὸ χεῖρον ἀντὶ τοῦ βελτίονος αἱρεῖσθαι· Cyrop. 5, 2, 17 : Ἐπ' οὐδενὶ γὰρ βρώματι οὐδὲ πόματι Πέρσης ἀνὴρ ... οὕτ' ἂν ὄμμασιν ἐκπεπληγμένος καταφανὴς γένοιτο.... Aristoph. Plut. 673 : Κἀγὼ καθεύδειν οὐκ ἐδυνάμην, ἀλλά με ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε κειμένη ὀλίγον ἄπωθεν. Aliter Hippocr. Præn. p. 46, 26 : Ἢν ... ἀγρυπνέωσί τε καὶ ἐκπλαγέωσι, Si somno aut careant aut exterreantur.] Dicitur autem ἐκπλήττεσθαι vel ἐκπεπλῆχθαί τινι [Thucyd. 7, 63 : Ἐκπεπλῆχθαι ταῖς ξυμφοραῖς. Herodot. 1, 116 : Ἐκπλαγεὶς τούτοισι ἐπὶ χρόνον ἄφθογγος ἦν· et sim. 4, 4; 7, 226. Æsch. Pers. 290 : Σιγῶ πάλαι δύστηνος ἐκπεπληγμένη κακοῖς. Soph. Trach. 24 : Ἐκπεπληγμένη φόβῳ· 629 : Ὥστ' ἐκπλαγῆναι τοὐμὸν ἡδονῇ κέαρ· 386 : Λόγοις τοῖς νῦν παροῦσιν ἐκπεπληγμένη. Xen. Cyrop. 6, 3, 15; 8, 3, 14], vel τι, vel ἐπί τινι, vel [διά τι Thuc. 7, 21,] πρός τι, vel ὑπό τινος. Thuc. [3, 113 : Ἐκπλαγεὶς τῷ μεγέθει], ἐκπλήττεσθαι τῷ πλήθει. Idem [5, 10 : Τὴν τόλμαν αὐτοῦ ἐκπεπληγμένοι· 6, 33] : Ἐκπλαγῆ τόλμαν. Sic Soph. [Aj. 33] : Τᾷδ' ἐκπέπληγμαι. [Electr. 1045 : Οὐδὲν ἐκπλαγεισά σε, et fort. Phil. 226 : Καὶ μή μ' ὄκνῳ δείσαντες ἐκπλαγῆτ' ἀπηγριωμένον. Herodot. 9, 82 : Ἐκπλαγέντα τὰ προκείμενα ἀγαθά. Et in variet. script. 7, 226. Thucyd. 3, 82 : Τοὺς ἐναντίους ἐκπεπληγμένος. Et 6, 11. Dio Chr. Or. 2, vol. 1, p. 73 : Διὰ τί ποτε, ὦ παῖ, σφόδρα οὕτως ἐκπέπληξαι τὸν Ὅμηρον; 8, p. 281 : Οἱ δὲ πολλοὶ ἄνθρωποι ἐκπεπληγμένοι αὐτοὺς καὶ ἀεί ποτε φεύγοντες κρίνουσιν (l. ἐκκλίνουσιν)· 12, p. 377 : Ὧν ἕκαστος αὐτὸν μάλιστα ἐθαύμαζε καὶ ἐξεπλήττετο· 32, p. 704 : Ἐκπληττομένων αὐτὸν τῶν Αἰγυπτίων. Polyb. 1, 23, 6 : Ἐκπληττόμενοι τὸ γιγνόμενον, etc. Plut. Mor. p. 434, E : Ὁ δ' ἡγεμὼν ἐκεῖνο (spectrum) ἐξεπλάγη καὶ προσεχύνησε, et pluribus aliis ll. in ind. notatis. Jo. Antioch. p. 821 : Ὅτι Μάρκος ἀνὴρ ὃν ἐκπλήττεσθαι σωφῇ μᾶλλον ἢ ἐπαινεῖν ῥᾴδιον. Galen. vol. 5, p. 115, E, ab Hemsterh. cit. : Ἐκπλήττομαι τῆς μεγαλοψυχίας τὸν Χρύσιππον. L. Dind.] In hac autem constr. redditur etiam Pertimesco, Exhorresco, Perhorresco. Xen. [Cyrop. 1, 4, 27], ἐκπλήττεσθαι ἐπὶ τῷ κάλλει. [Anab. 6, 1, 12 : Ἐπὶ τούτοις ὁρῶν ὁ Μυσὸς ἐκπεπληγμένους αὐτούς. Ead. struct. in variet. script. Herodoti 4, 4, ubi alii om. præpos. Eur. fr. Antiop. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 453 : Κόρος δὲ πάντων· καὶ γὰρ ἐκ καλλιόνων λέκτροις ἐπ' αἰσχροῖς εἶδον ἐκπεπληγμένους, ut librorum scripturam ἐν correxit Wyttenb. Ind. Plut. p. 536. Ita Med. 639 : Θυμὸν ἐκπλήξας· ἑτέροις ἐπὶ λέκτροις ... Κύπρις.] Plut. Cam. : Ἐκπεπληγμένοι πρὸς τοσοῦτο πλῆθος. [Pericl. c. 7, 35, Thes. 19. Polyb. 11, 30, 2.] At cum ὑπὸ, ut Ἐκπεπληγμένος ὑπὸ τῆς συμφορᾶς [ap. Herodot. 3, 64. Xen. Conv. 4, 23 : Ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἐκπλαγέντα. Thuc.

7, 69 : Ὑπὸ τῶν παρόντων ἐκπεπληγμένος], ubi reddi etiam potest Consternatus. Sic ἐκπλαγεῖσα redditur Consternata in Eur. initio Medeæ [8], Ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος. [Tro. 183 : Ψυχὰν ἐκπληχθεῖσ' ἦλθον ὁρίζᾳ. Et ead. struct. forma act. Ion. 402 : Μῶν χρόνιος ἐλθών σ' ἐξέπληξ' ὀρρωδίᾳ, et Med. 639 supra cit.] In VV. LL. ἐκπληγέντα δένδρα, e Theophr. [H. Pl. 4, 14, 13], Arbores quæ tabuere. Et ἔκπληξις itidem de arborum tabe. [Ἐκπαγέντα et ib. 11 ἔκπηξις restituit Schneid., quæ v. ‖ Constructione ab superioribus diversa in epigr. Anth. Plan. 5, 381, 3 : Ἐκπλήττομαι δὲ πῶς γράφει χεὶρ ἐμπνόους τούτου τις ἵππους, quemadmodum dicitur θαυμάζω, sequente πῶς. ‖ Cum tmesi, cujus de activo et pass. exx. Homeri et aliorum v. supra, etiam Eur. Hipp. 934 : Ἔκ τοι πέπληγμαι. ‖ Confus. c. ἐκπλίσσω v. in illo. Cum ἐμπλήσσω Xen. Cyrop. 5, 2, 17. Cum ἐπιπλήσσω Polyb. 2, 56, 10.]

[Ἐκπλινθεύω.] Ἐκπλινθεύσας Harpocr. [et Suid.] ex Isæo In Dioclem affert pro διαλύσας καὶ ἐξελὼν τὰς πλίνθους, Lateres eximens.

[Ἐκπλίσσω, Explico, pass. Ἐκπλίσσομαι, Hip. Hippocr. Prorrh. 2, p. 106, F : Μήτε τὸ στόμα αὐτοῦ (uteri) ἀπεστράφθω μήτε ξυμπεμυκέτω μήτ' ἐκπεπλίχθω· et de eod. ib. 107, D : Ἡ γὰρ ἀνεσπασμένον ἐστὶν ἢ ἐκπεπλιγμένον· De artic. p. 789, C : Ἥσσον δ' ἂν ἐκπλίσσοιτο (ambusta, si ligata fuerint)· De fract. p. 773, H : Τεχμαίρεσθαι δὲ χρὴ πρὸς τὴν μορφὴν τοῦ ὄλκιος, ὅκως ἥκιστα σεσηρὸς καὶ ἐκπεπλιγμένον ἔσται παρὰ τὴν ἐπίθεσιν. Erotian. Gloss. p. 158 : Ἐκπεπληγμένον, ἐξεπτυγμένον, quemadmodum etiam ap. Hippocr. vitiose scribitur per η, ut notavit Foes. OEc. p. 116. Hesychii Ἐκπλήσσοιτο, διάγοιτο, Is. Voss. corrigit ἐκπλίσσοιτο. Aliter corruptum v. in Ἐκπιέζω.]

[Ἔκπλοια, ἡ, q. d. Enavigatio, Exitus navigantis. Nicetas Chon. Andr. Comn. 2, p. 205, C : Νῆες ... ἡτοιμασμέναι πρὸς ἔκπλοιαν· Urb. capt. p. 384, A : Ῥᾴδιας εἶναι τὰς ἐκεῖθεν εἰς τὴν Ῥωμαίων ἐκπλοίας. Schol. Ven. Il. A, 434 : Ἐν Ἰλιάδι ταύτην μόνην ἔχων ἔκπλοιαν, τρόπον ἐδίδαξε προσορμισμοῦ. De accentu ἔκπλοια Herodian. Epim. p. 233 citat Boiss.]

[Ἔκπλοκή, ἡ, Explicatio, Gl. (Conf. Ἐκπλέκω.) Artemid. 4, 57 : Ἄκανθαι δὲ καὶ σκόλοπες καὶ παλίουροι καὶ βάτοι καὶ βάλανοι πρὸς μὲν ἀσφάλειαν ἐπιτήδεια ἅπαντα διὰ τὸ εἰς φραγμοὺς γινέσθαι καὶ ἕρκη χωρίων· πρὸς δὲ τὰς ἐκπλοκὰς οὐ πάνυ τι ἐπιτήδεια διὰ τὸ καθεκτικόν, Evasiones.]

Ἔκπλους, et Ἔκπλους per contr., ὁ, Enavigatio, Eruptio : ut ἐκπλεῖν redditur Enavigare, Erumpere. Plato Epist. [immo alius nescio quis] : Ἔκπλους μηδενὶ συγχωρεῖται. [Plato Ep. 7, p. 329, E : Διεκώλυέ μου τὸν ἔκπλουν. Plur. ib. p. 345, D : Ἦν γὰρ θέρος ἤδη τότε καὶ ἔκπλοι τῶν νεῶν. Xenoph. H. Gr. 2, 1, 17 : Τῶν πλοίων τὸν ἔκπλουν· Reip. Ath. 1, 16 : Ἄνευ νεῶν ἐκπλοῦ. Demosth. p. 1186, 11 : Μᾶλλον ἐκπλεῖν τὸν ὕστερον ἔκπλουν.] Et accus. ἔκπλουν cum verbo ποιεῖσθαι, ap. Thuc. non semel [1, 65, 117; 3, 4, 7, 17, et plur. 3, 51], pro Eruptionem facere, Erumpere. Sed ἔκπλουν ποιεῖται ταχέως ap. Eund. redditur etiam Repentina eruptione navigat. [Id. 7, 70 : Διάζεσθαι τὸν ἔκπλουν, ibidemque 72. Æsch. Pers. 385 : Κοὐ μᾶλ' Ἑλλήνων στρατὸς κρυφαῖον ἔκπλουν οὐδαμῆ καθίστατο. De loco id. ib. 367 : Ἔκπλους φυλάσσειν καὶ πόρους ἁλιρρόθους. Xenoph. H. Gr. 1, 6, 18 : Ἐπολιόρκει τὸν ἔκπλουν ἔχων· 4, 6, 14 : Κατὰ τὸν ἐκ Καλυδῶνος ἔκπλουν. Thucyd. 7, 70 : Κατά τε τὸν ἔκπλουν μέρει αὐτῶν ἐφύλασσον καὶ κατὰ τὸν ἄλλον κύκλῳ λιμένα. In inscrr. inter immunitates εἴσπλους καὶ ἔκπλους : v. Bœckh. vol. 2, p. 463, n. 2675, 2, coll. p. 462, n. 2673, 14; p. 464, n. 2676, 9; 2677, 5; 2678, 5. ‖ Loco adjectivi legebatur olim Xenoph. H. Gr. 5, 1, 21 : Εἰ δέ που τριήρη ἴδοιεν ὁρμοῦσαν, ταύτην πειρᾶσθαι ἔκπλουν ποιεῖν, ubi nunc ἄπλουν. L. D.]

[Ἔκπλυμα, τὸ, Phot. Wakef.]

Ἐκπλύνω, υνῶ, Eluo [Gl.], pro quo Plaut. dicit Flavo, ut ἐκπεπλυμένος σπόγγος, Galeno, Spongia eluta : quod loquendi genus habes in Ἀπλυσίαι. Aristot. H. A. 3, [20 fin.] : Ἐκπλυθῇ τὸ ἔριον εἰς γάλα, Lana eluta sit lacte. Alii, Abluta sit. [Altera forma aor. Diosc. 1, 18, ἐκπλυνθείς.] Abusus hoc verbo est Aristoph. pro ἐκλούειν, Pl. [1062], post verba in Πλυνὸς citata : Ὄναιο μέν γ' ἄν, εἴ τις ἐκπλύνειέ σε. Et mox pass. verbum, Εἰ ἐκπλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμμύθιον, Ὀψει κατάδηλα τῷ προσώπου γε τὰ βάκη, sed ἐκπλύνειν dixit tanquam respiciens βάκη, quæ pannorum propria sunt, ut et ἐκπλύνειν ipsum. Nam ἐκπλύνει βαφὴν dicitur, i. e. Eluere colorem, quo pannus in tinctura imbutus fuit, ut ἐκνίψαι, ἐκρύψαι. [Plat. Reip. 4, p. 430, A : Αὐτῶν ἐκπλύνει τὴν βαφήν, τὰ ῥύμματα ταῦτα. Aristoph. Lys. 575 : Ἐκπλύναντας τὴν αἰσχύντην. Theophr. C. Pl. 6, 19, 3 : Τὸ ὕδωρ ... ὥσπερ ἐκπλύνει (odores). Herodot. 1, 203 : Τὰ δὲ ζῶα (picta) οὐκ ἐκπλύνεσθαι, ἀλλὰ συγκαταγηράσκειν τῷ ἄλλῳ εἱρίῳ. Cum genit. Aristot. De color. c. 4 : Διὸ καὶ πολλάκις αὐτῶν ἐκπλύνεται (color). Plut. Mor. p. 134, E : Ὡς γὰρ τὰ ὀθόνια ῥύμμασι καὶ χαλαστραίοις πλυνόμενα μᾶλλον ἐκπλύνεται τῶν ὑδατοκλύστων. Geopon. 2, 36, 4 : Ἡ γὰρ ὁρόσος ἐκπλύνει τὴν πικρότητα. Synes. Ep. 121, p. 257, D : Εἰ ἐκκορησιάς τε καὶ ἐκπλυνεῖς τὸ ἐωμάτιον. Eust. Opusc. p. 161, 64 · Ὑδατι καὶ χυμῶν γλυκύτητι ἐκπλύνει τὸ καλὸν ὀσχεῖον ἐκεῖνο. ῦ]

Ἔκπλῦσις, εως, ἡ, Ipsa eluendi actio. At Eluvies aliud est. [Hesych. : Στρουθίον, πόας ῥίζα εὔθετος πρὸς ἐρίων ἔκπλυσιν. Hemst. Ἔκπλυσις τῆς ἁγίας τραπέζης, Ablutio altaris, quæ fit in magna feria quinta, in Euchologio p. 623. Ducang. Jo. Clim. p. 154, 17 : Ἁμαρτίας ἔκπλ. καὶ παθῶν ἀπάθεια. Hase.]

Ἔκπλῦτος, ὁ, ἡ, Elutus, Elotus : ἐκπλυτὸς γίνομαι, e Plat. De LL. 9, pro Eluor. Malim scribere Ἔκπλυτος. [P. 872, E : Τοῦ γὰρ κοινοῦ μιανθέντος αἵματος οὐκ εἶναι κάθαρσιν ἄλλην, οὐδὲ ἔκπλυτον ἐθέλειν γίγνεσθαι τὸ μιανθέν, πρὶν φύτον φόνῳ ὅμοιον ἡ ἐράσασα ψυχὴ τίσῃ. Æsch. Eum. 281 : Μητροκτόνον μίασμα δ' ἔκπλυτον πέλει.] ‖ Suidas Ἔκπλυτον exp. ἐξίτηλον. Quod ἔκπλυτον si de tinctura dicitur, accipitur pro Evanida et quæ eluta est : oppositam habens τὴν δυσοποιὸν βαφήν, s. τὸ δυσοποιὸν χρῶμα : quod et δυσέκνιπτον simili metaph. [Pollux 1, 44.] Itidem ap. Hesych. Ἔκπλυτον, τὸ παρά τισιν ἐξίτηλον καὶ ἀμυδρὸν βάμμα. Sed perperam ap. eum scriptum Ἔκπληκτον [« ἔκπλοιτον » HSt. Ms. Vindob.] : perperam item ἀλμυρὸν pro ἀμυδρόν. [Idem vitium ap. eund. in Ἐξίτηλον. Utrobique Reisk. et Ruhnk. ἁμαυρόν.] Quod si de veste aut panno ἔκπλυτος dicatur, significat Cujus color eluitur, Colorem non retinens. [Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 246, 23 : Χιτωνίσκον περιήγητον ἐκπλύτῳ ἁλουργεῖ, Purpura eluta. L. D. Basil. M. vol. 2, p. 127, A : Τίς γὰρ μηχανὴ τὸ ἀεὶ θερμαινόμενον καὶ ἀεὶ διάβροχον τῷ οἴνῳ γινόμενον σῶμα μὴ οὐχὶ ἔκπλυτον καὶ ἐξίτηλον καὶ διερρυηκὸς γενέσθαι; Plato Reip. 4, p. 429, E : Οἶδα ὅτι ἔκπλυτα καὶ γελοῖα (γίνεται). Himer. ap. Phot. cod. 243, p. 376, 5 : Ἐθέλω δέ σοι θείων ἐκ φαρμάκων γράψαι τὸν πίνακα· ἔκπλυτα γὰρ ταχέως χρόνῳ τὰ γήινα. Cit. Hemsterh.]

[Ἐκπλωτός, ὁ, ἡ, Qui enavigari potest, Navigabilis. Himer. ap. Phot. cod. 243, p. 371, 13 : Ἀφ' ὧν πλημμύρων ὁ ποταμὸς πελαγίζει τε εὐθὺς, καὶ ἐκ πηγῶν ἔκπλ. καὶ δλκάσι καὶ κώπῃ γίνεται. Hase.]

[Ἐκπλώω. V. Ἐκπλέω.]

[Ἐκπνεῖω. V. Ἐκπνέω.]

Ἐκπνευματόω, In spiritum verto. [Theophr. apud Plut. Mor. p. 292, D : Δηλοῦσι διαφοράν τινα τῆς ὕλης, ὡς οὔτ' ἐξυδατουμένης οὔτ' ἐκπνευματουμένης.] ‖ Flatibus effero s. extollo, Flatu exagito, Inflo. [Plut. Mor. p. 39, D : Ὅτι δεῖ τῶν νέων μᾶλλον ἐκπνευματῶν τὸ οἴημα καὶ τὸν τῦφον ἢ τῶν ἀσκῶν τὸν ἀέρα τοὺς ἐγχίαι τι βουλομένους χρήσιμον.] Unde ἐκπνευματουμένη θάλασσα, i. e. πνεύματι ἐκταραχθεῖσα, vel ἐπαρθεῖσα, Inflatum et tumidum mare ob vim ventorum, a quibus exagitatur. Alio autem sensu Virg. Freta spirantia. [Aristot. Probl. 5, 17 : Διὰ τί ἐν τῷ προχάζειν ἐκπνευματοῦσθαι δοκεῖ ἡμῖν ὁ ἀήρ· iterumque ib. Theophr. C. Pl. 4, 9, 3 : Ἴδιον δ' ὅτι καὶ συμβαίνει τὰς κοιλίας ἐκπνευματοῦσθαι ἢ πᾶσιν ἢ τοῖς ἔχουσιν ἐχῖνον.]

[Ἐκπνευμάτωσις, ως, ἡ, Exspiratio. Diog. Laert. 10, 114.]

Ἔκπνευσις, εως, ἡ, Expiratio, Quum efflatur spiritus : contra ἀνάπνευσιν esse volunt, Quum ducitur s. trahitur : ἔκπνευσις καὶ ἀνάπνευσις, pro quo Plin. Reciprocatio spiritus. [Theophr. H. Pl. 9, 9, 3 : Τοῦ δὲ κυκλαμίνου ἡ μὲν ῥίζα πρός τε τὰς ἐκπνεύσεις τῶν φλεγμονῶν καὶ πρόσθετον ταῖς γυναιξί. Coraes conj. ἐκπυήσεις.

Aristot. H. A. 1, 9, 4 : Ἀνάπνευσις καὶ ἔκπν. γίγνεται εἰς τὸ στῆθος.]

'Εκπνέω, εὑσομαι, Efflo, Expiro, [Exanimo, Halo, huic add. Gl.]. Aristot. De mundo [c. 4] : Ἐκ τούτου πάντα ἐκπνεῖ τε καὶ ψυχὴν ἴσχει τὰ ζῶα, Expirant. Ubi nota ἐκπνεῖν et ψυχὴν ἴσχειν sibi opponi, i. e. Expirare, Spiritum ducere, Spiritum s. Animam continere : quod Idem κατέχειν τὸ πνεῦμα dicit. [Conf. Pollux 2, 76, 219. Plato Phæd. p. 112, B : Ὥσπερ τῶν ἀναπνεόντων, ἀεὶ ἐκπνεῖ τε καὶ ἀναπνεῖ ῥέον τὸ πνεῦμα. De equo fremente Pollux 1, 216. Transitive Aret. Acut. m. sign. 2, 7, p. 20 : Πνεῦμα σμικρὸν ἕλκουσι, ἐκπνέουσι μέζον· Acut. m. curand. 2, 3, p. 100 : Ποθέουσι γὰρ ψυχρὸν ἦέρα, οὕνεκεν ἐκπνέουσι πῦρ. Æsch. Prom. 359 : Καταιβάτης κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα. Et sim. fort. Soph. in fr. lacero ap. schol. Pind. Pyth. 4, 398. Improprie Eur. Bacch. 620 : Θυμὸν ἐκπνέων· Phœn. 876 : Ἐκ δ' ἔπνευσ' αὐτοῖς ἁρὰς δεινάς. Et in locutione βίον ἐκπνεῖν, Mori, Æsch. Ag. 1493, 1517 : Ἀσεβεῖ θανάτῳ βίον ἐκπνέων· Eur. Heracl. 566, Herc. F. 980, Hel. 142, Or. 496, etc., Lycophr. 807. Et ψυχήν, Eur. Or. 1163 : Ἐκπνέων ψυχὴν ἐμήν. Xenoph. H. Gr. 5, 4, 17 : Πάμπολλα δὲ ὅπλα, ἁρπασθέντα ἐξέπνευσεν (ventus) εἰς τὴν θάλατταν, restitui pro scriptura librorum ἐξέπλευσεν vel ἐξέπεσεν. || Absolute, de vento, Spiro ex, Thucyd. 2, 84 : Εἴ τ' ἐκπνεύσαι ἐκ τοῦ κόλπου τὸ πνεῦμα· 6, 104 : Ἁρπασθεὶς ὑπ' ἀνέμου, ὃς ἐκπνεῖ ταύτῃ μέγας. Vel Erumpo, Soph. Aj. 1148 : Σμικροῦ νέφους τις ἐκπνεύσας μέγας χειμών. Theophr. De sign. 4, 4 : Ὅταν βορέας νεφέλας πολλὰς κινῇ, ἐκπνέων μέγας. Et aliter Eurip. Or. 699 : Εἰ δ' ἡσύχως τις αὐτὸς ἐντείνοντι μὲν (δήμῳ) χαλῶν ὑπείκοι, ἴσως ἂν ἐκπνεύσειε, Spiritum exhalabit. L. D. Τὰ κατὰ τὸν πόλεμον ἐκπέπνευκε καὶ λελώφηκεν, schol. Aristoph. Pac. 942, ubi poni videtur pro Vehementiam flandi remisisse, *aëtvaïen*. Ἐπὶ τοῖς καμπτῆρσιν ἐκπνέουσι καὶ ἐκλύονται, Aristot. Rhet. 3, c. 9. Magnes ἐκπνεῖ ... καὶ ἀναζῇ, Expirat, i. e. attrahendi virtute privatur... eamque recuperat, Geopon. 15, 1, 28. Hemst.] || Expiro, i. e. Morior, pro quo habuimus ἀφιέναι τὸ πνεῦμα, ut Lat. dicunt Exhalare animam, Epigr. [Lucill. Anth. Pal. 11, 92, 1] : Γάϊος ἐκπνεύσας τὸ πανύστατον ἐχθὲς ὁ λεπτὸς, Extremum halitum quum efflasset. [Lycophr. 999 : Ἧς ἐκπνεύσης λοῖσθον.] Plut. [Mor. p. 597, F] : Τοὺς ἄλλους ἀσπασάμενος ἅμα ἕωθεν ἐξέπνευσε. Sicut porro dicitur ἀποθνήσκειν ὑπὸ pro Perimi a, Interimi a, sic Soph. [Aj. 1026] : Τῷ οὖ φονίως ἄρ' ἐξέπνευσας. [Eur. Herc. F. 885 : Ταχὺ δὲ πρὸς πατρὸς τέκν' ἐκπνεύσεται· El. 1220 : Ματρὸς ἐκπνεύσας· Hel. 1123 : Πολλοὶ δ' Ἀχαιῶν ἐν δορὶ ... ἐκπνεύσαντες ἆδαν μέλεον ἔχουσιν. Charito 1, 1 : Ὀλίγου δεῖν ἐξέπνευσεν. De vento cessante Theophr. De vent. 52 : Δύο γὰρ οὔσαι τρόποι μεταλλαγῆς (ventorum) ἢ περισταμένων ἢ ἐκπνευσάντων τελέως· 54 : Ὅταν ἐπιπέσωσιν ἀλλήλοις μήπω τελέως ἐκπεπνευκόσι. || Gl. : Ἐκπεπνευκὼς, Decrepitus. || Confus. c. ἐκνέω et ἐκπλέω v. in illis et in l. Xenoph. supra cit. || Forma Ion. Ἐκπνείω ap. Quint. 1, 349 : Ἐὰν μένος ἐκπνείοντες· et imperf. freq. 11, 47 : Βλήμενος ἐκπνείεσκε.]

[Ἐκπνίγω scriptura corrupta ap. Theophr. C. Pl. 3, 20, 5, ἐξεπνίγετο pro ἐξεπήγνυτο.]

Ἔκπνοή, ἡ, i. q. ἔκπνευσις, Exhalatio. Aristot. De mundo [c. 4] : Αὔρας καλοῦμεν τὰς ἐξ ὑγροῦ φερομένας ἐκπνοάς, Expirationes ex humore prodeuntes. [Eur. Hipp. 1438 : Οὔθ' ὅμαιμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς. Plato Tim. p. 78, E : Τούτῳ δὲ δὴ τῷ γένει τὸν τὰς ἐπωνυμίας θέμενον ἀναπνοὴν καὶ ἐκπνοὴν λέγομεν θέσθαι τοὔνομα. Conf. Aristot. De anima 3, 9, De sensu c. 1, De respir. c. 2, 7. Aret. Acut. m. cur. 1, 1, p. 116 : Τῷ τῆς ἐκπνοῆς πνεύματι.]

[Ἔκπνοια scriptura vitiosa pro ἔκνοια ap. Aristot. De somno c. 3, a Passovio cit.]

[Ἔκπνοος, s. Ἔκπνους, ὁ, ἡ, Exanimatus. Strabo 14, p. 650 : Ἀφεθεὶς δὲ (taurus) μικρὸν προιλθὼν πίπτει καὶ ἔκπνους γίνεται. Hemst. V. Εἴσπνοος, quod vert. Spiritum ducens, Spirans. In epigr. Posidippi ap. Athen. 13, p. 596, C : Ἥ τε μύρων ἔκπνοος ἀμπεχόνη, est Redolens, Spirans, Exhalans.]

[Ἐκποδίζω, Expedio, Extrico. Gl. : Ἐκποδίσαι, Extricare. Anon. Gregor. Nyss. t. 2, p. 686, C : Τὴν τοῦ Θεοῦ δύναμιν πρὸς τὸν σκοπὸν ἐκποδίζεσθαι. Sed fort. leg. ἐμπ. Hase.]

Ἐκποδὼν, pro ἐκ ποδῶν, E pedibus, Procul se summovendo e pedibus. Aristoph. Ran. [853] : Ἄπαγε σεαυτὸν ἐκποδών, εἰ σωφρονεῖς. [Thesm. 36 : Ἀλλ' ἐκποδὼν πτήξωμεν·] Pac. [1264] : Χωρῶμεν ἐκποδών, Abscedamus et procul nos e pedibus summoveamus. Sic Eur. [Hec. 52] : Ἐκποδὼν χωρήσομαι Ἑκάβῃ. [Cum dat. sic etiam Or. 548 : Ἀπελθέτω δὴ τοῖς λόγοισιν ἐκποδὼν τὸ γῆρας ἡμῖν τὸ σόν· Suppl. 1113 : Ἐκποδὼν εἶναι νέοις· Phœn. 40 : Τυράννοις ἐκποδὼν μεθίστασο· Bacch. 1148 : Ἐγὼ μὲν οὖν τῇδ' ἐκποδὼν τῇ ξυμφορᾷ ἅπειμι. Isocr. De big. p. 347, E : Πρὶν ἐκπ. ἐκεῖνος αὐτοῖς γένοιτο. Thucyd. 1, 40 : Καίτοι δίκαιοί γ' ἐστὲ μάλιστα μὲν ἐκπ. στῆναι ἀμφοτέροις (ut vicissim ἡμῖν ἐμποδὼν ἵστασθε apud eund. 1, 53).] Sic Greg. Naz. : Ἐκποδὼν οἴγεται. Plut. Solone [c. 8], ἐκπ. ἀπελθεῖν, Longe secedere et se summovere [Eur. Or. 547, Hipp. 708. Xenoph. Conv. 4, 51 : Ἐμοὶ τῶν φίλων οἱ μὲν εὖ πράττοντες ἐκπ. ἀπέρχονται] : ut et ἐκποδὼν ἀπαλλάσσεσθαι [ap. Herodot. 8, 75 : Ὁ μὲν ταῦτά σφι σημήνας ἐκπ. ἀπαλλάσσετο. V. infra. Plato Theag. p. 121, A : Βούλει οὖν δῦρο εἰς τὴν τοῦ Διὸς τοῦ ἐλευθερίου στοὰν ἐκπ. ἀποχωρήσωμεν]. Itidem, ἐκποδὼν ἵστασθαι [Æsch. Cho. 20 : Σταθῶμεν ἐκποδών. Eur. Alc. 634 : Σὺ δ' ἐκποδὼν στάς], Plut. [immo Eur. l. supra cit.] : Ἐκποδὼν εἶναι νέοις, Ab juvenum conspectu abesse, vel summotum esse aut se subduxisse. [Demosth. p. 1039, 10 : Τὸν δ' ἄλλον ἅπαντ' ἐκπ. ἦν χρόνον, Abfuit. 1474, 7 : Ἐκποδὼν διατρίβοντι.] Item, ἐκποδὼν ποιεῖν s. ποιεῖσθαι, Summovere, ne impedimento sit, Amoliri. E Xen. Cyrop. 3, [1, 3] : Βουλόμενος τὰ ὄντα ἐκποδὼν ποιεῖσθαι, Res suas amovere. [Hipparch. 1, 4 : Οἱ λαχτίζοντες ... ἵπποι ἐκποδὼν ποιητέοι. Isocr. Paneg. p. 76, E : Ταύτας τὰς ἐπιβουλὰς ἐκπ. ποιησαμένους. Et activo Polyb. 15, 25, 3 : Ἀγαθοκλῆς ὁ ψευδεπίτροπος Πτολεμαίου ἐπεὶ τοὺς ἐπιφανεστάτους τῶν ἀνδρῶν ἐκπ. ἐποίησε· 8, 25, 2 : Θεωρῶν δὲ τὴν παρασκευὴν τοῦ βασιλέως ὁ Ξέρξης τὸ μὲν πρῶτον αὐτὸν ἐκπ. ἐποίησε· 30, 8, 2 : Οὐχ οἷοί τ' ἦσαν εἶχειν οὐδ' ἐκπ. ποιεῖν ἑαυτούς.] E Plut. Numa [c. 3], Ἐκποδὼν ποιησάμενος τὴν πλεονεξίαν, Quum habendi cupiditatem a se summovisset. Rursum e Xen. OEc. [immo e Cyrop. l. c.], ἐκποδὼν ποιεῖσθαι, pro Exportare, Auferre : ut in eodem [8, 20] : Ἐκποδὼν κειμένου ἑκάστου, Amota et loco suo reposita re qualibet. [Æsch. Cho. 693 : Ὡς πολλ' ἐπωπᾷς κἀκποδὼν εὖ κείμενα. Xen. OEc. 20, 11 : Ἃ δ' ἐκποδὼν ἀναιρεῖται, ταῦτα εἴ τις ἐμβάλλοι εἰς τὸ ὕδωρ, ὁ χρόνος ἤδη αὐτὸς ἂν ποιοίη οἷς ἡ γῆ ῥίπτεται, Quæ evelluntur, herbæ inutiles.] Item cum gen. Cyrop. 5, [4, 34] : Τούτων ἐκποδὼν ἡμῖν, Ab his longe aberamus. [Eur. Phœn. 978 : Ποῖ δῆτα φεύγω; — Ὅπου χθονὸς τῆσδ' ἐκποδὼν μάλιστ' ἴσει· Herc. F. 1034 : Εὐδόντος ὕπνον δεινὸν ἐκποδὼν φόνου· Iph. T. 1226 : Ἐκποδὼν δ' αὐδῶ πολίταις τοῦδ' ἔχειν μιάσματος· Med. 1222 : Καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου.] At in hoc versu [quem Sophoclis esse tradit schol. Aristid. p. 681 ed. Lips.] : Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι, gen. jungere necesse non est. Aristoph. [Ach. 239] sine verbo posuit, dicens, Ἀλλὰ δεῦρο πᾶς ἐκποδών, sub. χωρείτω, vel quid simile. [Rectius nunc distinctum ἀλλὰ δεῦρο πᾶς. Ἐκποδών· θύσων γὰρ ἀνὴρ, ὡς ἔοικ', ἐξέρχεται· Vesp. 1341 : Οὐκ ἄπει σύ; ... Ἐκποδών.] Notandum vero, ἐκποδὼν commodissime reddi etiam posse, E medio : ut Cic., Recede de medio : per alium transigam. Et Suet. : Ut etiam discedere e medio et commutare latebras cogeretur. Verum pro E medio accipitur et ea signif. qua ponitur pro E vita : ut Cicero dicit E medio tollere, et Terentius E medio excedere. [Xenoph. Ages. 11, 15 : Τίνος δ' ἐκπ. γενομένου μᾶλλον ἥσθησαν οἱ πολέμιοι ἢ Ἀγησιλάου καίπερ γηραιοῦ τελευτήσαντος; Anab. 1, 6, 9 : Συμβουλεύω ἐγὼ τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐκπ. ποιεῖσθαι ὡς τάχιστα· H. Gr. 2, 3, 15; 4, 4, 2. Diodor 18, 23; 19, 102.] Isocr. Evag. [p. 193 extr.] : Ἐκείνων ἐκποδὼν ποιήσειε [ποιήσαιτο cod. Urb.]. Plut. Galba [c. 26] : Ἐκποδὼν ἵστασθαι τὸν ἰδιώτην, E medio tolli; in Lycurgo : Ἐκποδὼν ἵσται, E medio tolletur. [Aliæ phrases sunt Ἐκποδὼν εἶμι vel ἄπειμι, Aristoph. Eccl. 503, Eur. Or. 1161, 1447; et Hec. 1054, Bacch. 1148; Aristoph. Vesp. 1325, Eccl. 134. Ἐκποδὼν ἀφίσταμαι. Eurip. Hel. 1023,

1628, μεθίσταμαι Phœn. 40, φεύγω Med. 561, Hippol. 457. Ἄγω Soph. Antig. 1324, 1339, ἀπάγω, ἀποφέρω Aristoph. Eq. 957, 1151. Ἀπαλλάττω Plat. Epist. 7, p. 346, A : Ἐμοὶ καὶ σοὶ Δίων καὶ τὰ Δίωνος ἐκπ. ἀπαλλαχθήτω τοῦ περὶ αὐτὰ πολλάκις διαφέρεσθαι. Ἐλαύνω Eur. Herc. F. 819, ἕλκω Hec. 1282. Ἔγω, Plato Epist. 7, p. 348, B : Ἐκπ. αὐτὸν ἔσχεν. Æsch. Prom. 344 : Ἀλλ' ἡσύχαζε σαυτὸν ἐκποδὼν ἔχων· Sept. 429 : Οὐδὲ τὴν Διὸς Ἔριν πέδῳ σκήψασαν, ἐκποδὼν σχεθεῖν, Non esse arcituram. Eur. fr. Phœnic. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 476 : Ὡς ὄπιλός εἰμι (cæcus) θάνατον ἐκποδὼν ἔχων, idemque l. supra inter exx. genit. citato. Xen. Cyrop. 6, 1, 37 : Οἱ δὲ φίλοι προσιόντες συμβουλεύουσιν ἐκπ. ἔχειν ἑαυτόν. Æsch. Eum. 453 : Ταύτην μὲν οὕτω φρονῶ ἐκποδὼν λέγω, Amolior. Eur. Iph. A. 1376 : Κατθανεῖν μέν μοι δέδοκται· τοῦτο δ' αὐτὸ βούλομαι εὐκλεῶς πρᾶξαι παρεἰσά γ' ἐκποδὼν τὸ δυσγενές. Aristoph. Ach. 305 : Τοὺς μὲν Λάκωνας ἐκποδὼν ἐάσατε· Vesp. 943 : Πάρες' ἐκποδών· ἐγὼ γὰρ ἀπολογήσομαι.] Alicubi reperitur et ἐκ ποδῶν [vel junctim ἐκποδών; prius v. gr. ap. Herodot. 6, 35, Xenoph. Conv. 4, 51, OEc. 20, 11 etc. Eust. Opusc. p. 280, 2; 306, 24. Arcad. p. 182, 21 : Τὰ εἰς ων πάντα ὀξύνονται, ἐμποδὼν ἐκποδὼν κ. τ. λ.].

Ἔκποθεν, Alicunde ex. Apoll. Rh. 2, [224] : Ἔκποθεν ἀῤῥάστοιο καταίσσουσαι ὀλέθρῳ. Possis et divisim scribere. [3, 262 : Οἷον πόθεν Ἑλλάδος ἐκποθεν ἄτης λευγαλέης Φρίξοιο ἐρημοσύνην. Εἶεσθε πατρός. Schol. ἐκ ποθεν ἄτης, ἐκ τινος βλάβης. Ib. 1289 : Οἱ δ' ἐκποθεν ἀῤῥάστοιο κευθμῶνος χθονίου ... ἅμῳω ὁμοῦ προγένοντο. Sim. cum genit. Quintus 3, 437 s. 12, 509; 8, 343; 9, 257; 11, 267; 13, 446, ubi idem fere est quod ἐκ, et sine casu 7, 307; 8, 61, 253; 9, 243; 11, 230; 13, 538, Orph. Arg. 819, Christod. Ecphr. v. 129. Antiatt. Bekk. p. 93, 10. || Forma Ἔκποθε est ap. Quintum 9, 420; 14, 74. L. Dindorf.]

[Ἐκπόθητος, ὁ, ἡ, Desideratus. Amphiloch. p. 39, D : Χαῖρε τὸ ἐκπόθητον ἡμῶν εὐῤῥαντήριον. Kall.]

Ἐκποιέω, oppositum verbo Εἰσποιέω : nam ut εἰσποιῶ sonat q. d. Facio intra, i. e. Facio ut sit intra, et velut Intromitto, s. Introduco, sic ἐκποιῶ, Facio ut sit extra, i. e. Amitto, Subduco : unde, Ἐκποιεῖν με τοῦ δικαστηρίου, Philostr., Subducere me ex judicio : ubi ἐκποιεῖν με τῶ δικαστηρίου, vel potius ἐμαυτὸν, eadem forma dicitur, qua ab Isocr. [Nic. p. 34, C] : Ἐμαυτὸν ποιῆσαι ὡς ποῤῥωτάτω τῶν τοιούτων ὑποψιῶν. Dico autem, Vel potius ἐμαυτὸν, quod ita leg. esse omnino mihi persuadeam. Hinc fit ut sicut εἰσποιῶ ponitur pro Adopto [immo Adoptandum trado], sic ἐκποιῶ pro Adoptandum do [immo Solvo, Dimitto, ab alio adoptandum] : quoniam sc. ego adoptans, in domum meam intromitto eum quem adopto, ex alia amissum et velut amandatum; at vero dans adoptandum, e domo mea amitto et velut amando, quem alius in suam intromittat. Hæc enim mihi esse videtur hujus signif. origo. [Dio Cass. 39, 17 : Ἐξεποίησεν αὐτὸν ἐς τὸ Μαλλίου γένος· 60, 33 : Τὴν θυγατέρα εἰς ἕτερόν τι γένος ἐκποιήσας· 38, 12 : Ὅπως νομίμως ἐκποιηθῇ.] Unde fit ut generalius etiam pro Alieno [Gl., et Abalieno] ponatur, h. e. Emancipo [Gl.] : quo accipitur modo in Pand. Gr., et accipi potest ap. Æsch. C. Ctes. [p. 56, 41], ut inquit Bud., afferens tamen eum l. in quo non ἐκποιεῖν habetur, sed ἐκποίητον γενέσθαι : et addens, posse etiam ad hominem ὑπεύθυνον referri, et significare εἰς υἱοθεσίαν δεδομένον. [Alieno, de fundis. Nov. Const. Porph. Περὶ ἐκποιήσεως κτημάτων, p. 1469 sq., vol. 6 Opp. Meurs. : Εἴ τινες ... βουληθεῖεν ἐκποιῆσαι τὰ ἴδια μετὰ πρᾶσιν ἢ ἐμφύτευσιν ἢ μίσθωσιν, μὴ πρότερον ἑτέρῳ τινὶ ταῦτα ἐκποιείτωσαν, εἰ μὴ πρὸς ἐκείνους διαμαρτύρωνται κ. τ. λ., et in seqq.] At in suo Lex. affert vocem pass. Ἐκποιεῖσθαι itidem e Pand. pro Alienare, i. e. Vendere, Donare : quum antea pro exemplo ejus signif. verbi ἐκποιεῖν, qua dicitur de eo qui in adoptionem dat, l. hunc Isæi [p. 66, 3] protulisset : in quo et verbale illud ἐκποίητος, et ipsum pass. verbum ἐκποιεῖσθαι habemus : Μητρὸς δὲ οὐδεὶς ἐστιν ἐκποίητος, ἀλλ' ὁμοίως ὑπάρχει τὴν αὐτὴν εἶναι μητέρα, κἂν ἐν τῷ πατρῴῳ μένοι [μένῃ] τις οἴκῳ, κἂν ἐκποιηθείη [ἐκποιηθῇ], A matre autem nullus per adoptionem alienus esse potest, neque matrem habere potest nisi propriam, sive in gentilitate maneat, sive inde migret. Ceterum ut ἐκποιῶ pro Amitto poni dictum est, sic et pro Emitto ab Herodoto poni tradit Bud., non tamen simpliciter pro Emitto, sed pro Emitto semen. Vide Θόρνυμαι. [Non ἐκποιῶ sic ponit Herod., sed ἐκποίησις. Ἐκποιῶ autem Aristot. H. A. 10, 4, p. 636, 16 : Ἐὰν οὖν ὁ μὲν ταχὺ ἐκποιήσῃ, ἡ δὲ μόλις. || Sufficio [Gl.], ἐξαρκῶ, Bud. ex Athenæi l. 4 : Καὶ πίνω Χῖον οἶνον, καὶ τἆλλα ἀρκούντως παρασκευάζομαι, τῶν ἰδίων μου προσόδων εἰς ταῦτα ἐκποιουσῶν. E Theophrasto quoque affert, C. Pl. 1, [14, 1] : Τὰ γὰρ πρόσατα εὐτοκήσαντα καὶ εὐγονοῦντα, πάλιν ὁρμᾷ πρὸς κύησιν, ἐκποιούσης ἔτι τῆς ὥρας, Tempore anni adhuc sufficiente : i. e. tempore anni pariendi spatium præbente. [Et ib. 2 : Ἐκποιεῖ τὸ τῆς ὥρας.] || Addit, ἐκποιεῖν esse etiam Efficere, Consummare. [Herodot. 2, 125 : Ἐξεποιήθη δ' ὧν τὰ ἀνώτατα αὐτῆς (pyramidis) πρῶτα, μετὰ δὲ τὰ ἐπόμενα τούτων ἐξεποίευν, τελευταῖα δὲ αὐτῆς τὰ ἐπίγαια καὶ τὰ κατωτάτω ἐξεποίησαν. Ubi confert Wess. 1, 164 : Τὸ μὲν δὴ τεῖχος τοῖσι Φωκεῦσι τρόπῳ τοιῷδε ἐξεποιήθη· 2, 175 : Ἐν Σάι τῇ Ἀθηναίῃ προπύλαια θωυμάσια οἱ ἐξεποίησε· et ib. 136. Cum genit. materiæ unde fit opus 5, 62 : Συγκειμένου σφι πωρίνου λίθου ποιέειν τὸν νηὸν, Παρίου τὰ ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐξεποίησαν. Schweigh. Τὰ προπύλαια παντελῶς ἐξεποιήθη, Heliodor. ap. Harpocr. in Προπύλαια. Καὶ ἱερὰ Τύανα δὲ βασιλείοις ἐκπεποιημένα τέλεσιν, Philostr. V. Apoll. extr. p. 372, 1 (h. e. Imperatoriis sumptibus exædificata s. exstructa, ut vertendum contra Olearium monuit Toup. Emend. vol. 2, p. 54, coll. Dione Cass. 51, 23 : Θέατρον ἐξεποίησε τοῖς ἑαυτοῦ τέλεσι, et ante Toupium Wessel. ad Itin. Hieros. p. 577, quanquam dubitans an præstet ἐκπεπονημένον, ut est ib. 1, 5, p. 6 : Τεχθῆναι δὲ ἐν λειμῶνι λέγεται, πρὸς ᾧ νῦν ἱερὸν αὐτῷ ἐκπεπόνηται, ubi leg. videtur ἐκπεποίηται). Ἐκπεποιηκέναι (l. ἐκπεπον.) διαφερόντως ἀστρονομίαν, Philo vol. 1, p. 464, 4. Hemst. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 262, b, 27 : Αἷς ἐκπεποιημένα ἄνευ κατατομῆς (γεῖσα)· et ib. 50. Et p. 263, b, 83 : Τούτων (τῶν θυρῶν) τὰ μὲν ἄλλα ἐξεπεποίητο, ἐς τὰ ξύλα δὲ ἔδει τοὺς λίθους τοὺς μέλανας ἐνθεῖναι. Et cum accus. 263, b, 84 : Τὴν λείαν ἐργασίαν ἐκπεποιημένον (γεῖσον), ut 262, b, 40 : Ἕτερον τὴν μὲν λείαν ἐργασίαν εἰργαστο. Antonin. Lib. c. 11, p. 72 : Καὶ Πολυτέχνῳ μὲν ὀλίγον ἦν ἔτι δίφρον ἁρμάτειον ἐκποιῆσαι. Dio Cass., quum sæpe simpliciter dicit ἐκποιεῖν νεών, 37, 17; 44, 5, θέατρον 43, 49; τεμένισμα 53, 1; ἡρῷον 63, 26; τὸ Ὀλύμπιον 69, 16; ἔργον s. οἰκοδόμημα 48, 49; 57, 10 (ubi libri ποιῶν, ἐκποιῶν Xiph.), et πλοῖα 48, 18; 50, 23; ὅπλα 46, 31 (Philostr. Her. 19, 4, p. 732); tum etiam adjecto dat. 68, 15 : Τὰς ὁδοὺς παροικοδομήσας καὶ γεφύρας μεγαλοπρεπεστάτας ἐξεποίησε. Antiatt. Bekk. p. 93, 25 : Ἐκποιῆσαι ἀντὶ τοῦ ἐκτελέσαι, Σώφρων.] In Lex. autem suo profert et ἐκποιεῖ positum impersonaliter pro Suppetit, e Diog. L. Theophrasto p. 233 [5, 41 : Ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὐκέτ' ἐκποιεῖ βουλεύεσθαί τι πρακτέον. Hippocr. Prorrh. 2, p. 84, H : Ἄλλως τε ἐκποιεῖ τῷ βουλομένῳ πιστεύειν· οὐ γὰρ ἐμποδὼν ἔσταμαι, Fidem habere licet. Polyb. 2, 24, 17 : Περὶ μὲν οὖν τούτων ἐν τοῖς ἑξῆς σαφέστερον ἐκποιήσει κατανοεῖν· 17, 9, 8 : Ἐκποιεῖν ἔφη χαρίζεσθαι. E Lysia Pollux 9, 154 cum ἀρκεῖ, ἐξαρκεῖ et sim. Aliter in Tab. Heracl. 2, 19, p. 263 : Τὰ δὲ τρίγυα οὐκ ἐξέποιον, καθὼς τὸ ἀρχαῖον εὑρίσκομες γεγενημένα, ἀλλὰ πενθημίγυων μόνον κατελείπετο ἐκ τῶν δυῶν τριγύων, Non absolvebantur, Integra non erant. || Medio, Produco, Gigno, Aristoph. Pac. 708 : Ἴθι νυν ἐπὶ τούτοις τὴν Ὀπώραν λάμβανε γυναῖκα σαυτῷ τηνδε, κἄτ' ἐν τοῖς ἀγροῖς ταύτῃ ξυνοικῶν ἐκποιοῦ σαυτῷ βότρυς· Ach. 255 : Ὡς μακάριος ὅστις σ' ὀπύσει κἀκποιήσεται γαλᾶς σοῦ μηδὲν ἧττον βδεῖν, ἐπειδὰν ὄρθρος ᾖ. Ubi recte monet schol. præter exspectationem inferri γαλᾶς pro ἐκποιήσεταί σου παῖδας. Obscurior est signif. in versu singulari Hipponactis ap. Tzetz. Hist. 5, 749 : Δεῖ δ' αὐτὸν ἐς φαρμακὸν ἐκποιήσασθαι. L. Dind.]

Ἐκποίησις, εως, ἡ, Ipsa actio dandi aliquem in adoptionem, Alienatio [Gl.], Emancipatio etc. sequendo signiff. datas ipsi verbo. [Pollux 6, 178 : Ἐκπ. τέκνων. || Translatio dominii in alium. Balsamon. ad Can. 12 VII Synodi : Γίνωσκε δὲ ὅτι ἀπὸ τῶν νόμων κυρίως ἡ ἐκπ. μὲν λέγεται ἡ μετάθεσις τῆς δεσπο-

τείας. Ducang. App. Gloss. p. 66. Nov. Const. Porph. 1, p. 1469, vol. 6 Opp. Meurs. : Περὶ ἐκποιήσεως κτημάτων, et mox ἐκποιήσεως στρατιωτικῶν κτημάτων. L. D.] || Emissio seminis. Vid. Θόρνυμαι. [Herodot. 3, 109 : Ἐπεὰν θορνώνται (viperæ) κατὰ ζεύγεα καὶ ἐν αὐτῇ ᾖ ὁ ἕρσην τῇ ἐκποιήσει, ἀπευμένου αὐτοῦ τὴν γονὴν, ἡ θήλεα ἅπτεται τῆς ἀειρῆς.]

Ἐκποίητος, η, ον, [Emancipatus, Gl.], Datus in adoptionem, ut vides in loco Isæi in Ἐκποιῶ, ubi etiam animadvertenda constr. cum gen., quum alioqui aut sine adjectione ponatur, aut cum præp. εἰς, habente suum accus., ut [ap. Isæum p. 65, 41], Ἐκποίητος εἰς τὸν οἶκον τὸν Ἱππολοχίδου. [Æschin. C. Ctes. p. 56, 41 : Πάλιν ὑπεύθυνον οὐκ ἔᾳ (lex)... ἐκποίητον γενέσθαι. Hesych. : Ἐκπ., ὁ ἐκδοθεὶς ἑτέρῳ εἰς υἱοποίησιν· Thomas p. 95 : Ἐκπ. δὲ ὁ δοθεὶς εἰς υἱοθεσίαν ἄλλῳ, ᾧ λέγεται ὁ τοιοῦτος εἰσποίητος· Lex. rhet. Bekk. Anecd. p. 215, 20 : Ἐκπ. δὲ ὁ ἑτέρῳ δοθεὶς εἰσποιήσασθαι. Οὕτως Ἐρατοσθένης (conf. 247, 10), et sim. Ammon. p. 19, Eran. Philo p. 156, omnes distingui jubentes ab ἀποκήρυκτος : de qua admonitione Valck. Anim. p. 27 : «Fuisse olim qui ἀποκήρυκτον et ἐκποίητον confuderint e Suida et Etym. (p. 323, 38) clarissimum in modum patet, quod e solo etiam Amm. cogi potuisset. Etym. : Ἐκποίητος τῷ πατρί· καὶ ἐκποίητον γενέσθαι, ἀποκηρυχθῆναι τοῦ γένους· ἢ ὁ δοθεὶς ἑτέρῳ εἰς ποίησιν (Ms. legit εἰς υἱοθεσίαν)· οἱ δέ φασιν, addit, διαφέρειν ἐκποίητον (ita leg.) ἀποκηρύκτου, ὅτι ὁ μὲν ἀποκήρυκτος ἐπὶ κολάσει ἐκβάλλεται, ὁ δὲ ἐκπ. ὑπὸ τῶν φύσει πατρὸς εἴδηται εἰς ἕτερον οἶκον πρὸς θέσιν, quæ postrema cum Suida comparari debent. Integram observationem e Lex. rhet. forsan hausit Etym.; certe, nisi me omnia fallunt, respicitur Æschinis l. (supra cit.)» Figurate Plutarch. Mor. p. 562, F : Ἐὰν ἐκ φαύλου γένηται χρηστὸς, ὥσπερ εὐεκτικὸς ἐκ νοσώδους, ἀφεῖται τῆς τοῦ γένους ποινῆς, οἷον ἐκποίητος τῆς κακίας γενόμενος, Emancipatus e vitio. Ap. Polluc. 3, 21 cum accentu in ult. ἐκποιητός.]

[Ἐκποικίλλω, Variego, Artificiose exorno. Maxim. Tyr. Diss. 10, 2, p. 170 : Τελευτῶσα δὲ νῦν (ars medica) ὑπολισθαινόντων αὐτῇ τῶν σωμάτων εἰς δίαιταν ποικιλωτέραν καὶ χρᾶσιν πονηρὰν, ἐξεποικίλθη τε αὐτὴ καὶ μετέβαλεν ἐκ τῆς πρόσθεν ἁπλότητος εἰς παντοδαπὸν σχῆμα. Hesych. : Θρόνων τετράπουν, καὶ τὸν ἱερὸν δίφρον καὶ ἐκπεποικιλμένον. Cit. Hemst.]

Ἐκποκίζω, Vellumen adimo. Item Evello, ἐκτίλλω. Unde fut. ἐκποκιῶ, Evellam. Aristoph. [Thesm. 567]: Ἐκποκιῶ σου τὰς ποκάδας, i. e., τὰς τρίχας ἐκπάσω, ut Suid. exp., qui etiam ibi annotat, ποκάδας plerumque de muliebribus crinibus dici, Lycophr. vero simpliciter ita vocare τὰς τρίχας, et παρετυμολογεῖν τὸν πόκον. [Indidem Hesych. : Ἐκποκιῶ, ἐκτιλῶ.]

Ἐκπολεμέω, Debello [Gl.], Bello devinco, etiam expugno [Gl.]. Sic enim Ammon. accipere in Ἐκπολιμόω videbis. Quod vero ap. Thuc. legitur, 6, p. 228 [c. 91]: Καὶ τὰ ἐνθάδε χρὴ ἅμα φανερώτερον ἐκπολεμεῖν, Valla sic interpr. est, Et quod ad hæc loca pertinet, debetis ex iis apertius bellum Atheniensibus inferre. [Bello petere ap. Polyb. 15, 6, 6 : Ἐπὶ δὲ πρῶτον μὲν ὑπὲρ τῶν κατὰ Σικελίαν ἀμφισβητήσαντες ἐξεπολεμήσαμεν ἀλλήλους, Inter nos bellavimus. Figurate Eust. Opusc. p. 221, 58 : Τὰ δεινὰ οἷς ἐκπολεμεῖται ὁ τοῦ θεοῦ ἄνθρωπος. Cum dat. Joseph. Hypomnest. 4, 73, p. 160 : Τὸν δὲ Ἄνανον πρὸς τῇ πονηρᾷ πράξει ἐκπολεμεῖν αὐτῷ παρεσκευασμένον κατεπόρθησε διὰ τοῦ στρατηγοῦ Ἰωάδ, quanquam ib. 4, 79, p. 188 est τῶν βασιλεῶν (l. βασιλέων) τῶν ἐκπολεμησάντων τὸν λαὸν τὴν καθαίρεσιν. || Pro ἐκπολεμοῦν, Hostem facere, dictum a Xenoph. H. Gr. 6 (immo 5, 4, 20 : Ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἵν' ἐκπολεμήσειε τοὺς Ἀθηναίους πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, quamobrem Toup. ἕκτῳ mutabat in ε'), diserte citarunt Harpocr., Suid., Zon. p. 672; Harp. quidem, postquam Dem. et Thuc. usum verbi ἐκπολεμῶσαι memoraverat, addens : Ἐν μέντοι τοῖς Ἀττικιανοῖς (codicibus) διὰ τοῦ η γράφεται, ὡς καὶ παρὰ Ξεν. Alioqui etiam in nostris codd. permutantur ἐκπολεμεῖν et ἐκπολεμοῦν, velut Dionys. A. R. 5, 40. Ejusd. 9, 16, Καὶ ἕτεροι αὖθις ἥκοντες ἐκπεπολεμῶσθαι πρὸς αὐτοὺς Τυρρηνίαν ἀπήγγελλον ὅλην ex conj. scripsit Reisk., pro ἐκπολεμεῖσθαι. Perinutatum c. ἐκπολιορκέω v. in illo.]

[Ἐκπολεμιστὴς, ὁ, ap. Polluc. 1, 156 : Ἐκπληκτικοὶ, εὔοπλοι, ἐκπολεμισταὶ, ubi scrib. cum Jungerm. πολεμισταί. Omittitur in codice. Hesych. : Εἶεω ἐκπολεμιστοῦ νεανίσκου ἀναφώνησις, corrupte. L. Dind.]

Ἐκπολεμόω, i. q. πολεμῶ, i. e. πολέμιον reddo, Hostiles inimicitias suscipere contra aliquem jubeo. [Hesych. : Ἐξεπολέμωσε, πολεμίους εἰργάσατο.] Dem. [p. 10, ult.] : Ὅ πάντες ἴθρυλλεῖτε, ὡς Ὀλυνθίους ἐκπολεμῶσαι δεῖ Φιλίππῳ. [Et sine dat. p. 30, 20. Herodot. 4, 120 : Πρῶτα μέν νυν ὑπάγειν σφέας ἰθὺ τῶν χωρίων τῶν ἀπειπαμένων τὴν σφετέρην συμμαχίην, ἵνα καὶ τούτους ἐκπολεμώσωσι· et mox ἄκοντας ἐκπολεμῶσαι. Polyb. 20, 4, 4 : Ἀχαιῶν αὐτοὺς πρὸς Αἰτωλοὺς ἐκπολεμωσάντων. C. dat. Dio Cass. 46, 2 : Τὸν Κατιλίναν ἐκπολεμώσας ἡμῖν· et alibi sæpe. Non de bello, sed de odio et inimicitia id. 61, 8 : Τῇ μητρὶ ἥδη φανερῶς ἐκπεπολέμωτο. Lucian. Pseudolog. c. 6 : Τοῦτο ἐξεπολέμωσε τότε αὐτούς. Joseph. A. J. 1, 3, 1 : Ἔνθα ἑαυτοῖς τὸν θεὸν ἐξεπολέμωσαν. Eust. Opusc. p. 307, 4 : Ὅπερ κατ' ἐπιορκίας ἔγκλημα ἐξεπολέμωσεν ἡμῖν φανερῶς τὸν θεόν.] Et pass. voce ac signif. e [Thucyd. 8, 57 : Βουλόμενος... τροφήν τε παρέχειν καὶ μὴ παντάπασιν ἐκπεπολεμῶσθαι (Peloponnesiis)· Herodot. 3, 66 : Ἀλλ' ἠπιστέατο ἐπὶ διαβολῇ εἰπεῖν Καμβύσεα, ἵνα οἱ ἐκπολεμωθῇ πᾶν τὸ Περσικόν· 5, 73 : Ἠπιστέατο γάρ σφι Λακεδαιμονίους τε καὶ Κλεομένεα ἐκπεπολεμῶσθαι, ubi πρὸς Λακ. est in libris, quod correxit Schweigh. Sic apud Dionys. A. R. 5, 40, Ἐξεπολέμωσε κοινῇ πρὸς πάντας libri pro πάντας. Id. ib. 2, 17 : Τῶν ἐν Μακεδονίᾳ καὶ κατὰ τὴν Ἑλλάδα πραγμάτων ἐκπεπολεμωμένων. De terra Joseph. B. J. 3, 9, 2 : Τῆς χώρας ἐκπεπολεμωμένης.] Plut. Pericle [c. 29] : Ἐκπεπολεμωμένοι πρὸς αὐτούς, Ipsis facti hostes. Cæs. p. 1321 meæ ed. [c. 26] : Τὸ τῶν Ἐδούων ἔθνος ἐξεπολεμώθη πρὸς αὐτὸν, qui tamen antea sese fratres Romanorum vocitabant, at tunc τοῖς ἀποστάταις προσεγένοντο. Sic, Ἐξεπολεμώθησαν πρὸς τοὺς στρατιώτας, Ad bellum inimicitiasque contra milites suscipiendas concitati fuere. Ubi nota etiam ἐκπολεμοῦσθαι πρός τινα, sicut ἐκπολιμοῦν πρός τινα, Thuc. 6, p. 222 [c. 77] : Ὥστε τοὺς μὲν λόγους ἡμῶν διϊστάναι, τοὺς δὲ ξυμμάχων ἐλπίδι ἐκπολεμοῦν πρὸς ἀλλήλους. Ammon. [p. 47, Etym. M. p. 336, 25, Thom. p. 703, Poll. 1, 154] inter ἐκπολεμῶσαι et ἐκπολεμῆσαι id discriminis statuit, ut ἐκπολεμῶσαι sit τὸ εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖν : at ἐκπολεμῆσαι sit, τὸ πόλιν ἑξελεῖν [πολέμῳ ἑξελεῖν Ptolem. Ascalon. § 57, a Valck. cit. Eust. Opusc. p. 263, 47 : Ἀρεϊκῶς ἐκπολεμώσονται. Hesych. : Ἐκπεπολέμωται, ἐχθραίνει. Ἐξεπολεμοῦντο, τὰ πολεμίων καὶ ἐχθρῶν ἔπραττον. Ap. Suid. in gl. Ἐξεπολέμωτο, ἐνοχήθη (alii libri ἐκινήθη), quæ est etiam ap. Zonar. p. 772, duplex fort. vitium tollendum et scrib. ἐξεπεπολέμητο. V. Ἐκπολεμῶ. L. Dindorf.]

Ἐκπολέμωσις, εως, ἡ, Excitatio ad bellum alicui inferendum. [Plut. Æmil. c. 13.] Exp. etiam Debellatio : pro quo potius foret scr. Ἐκπολέμησις ab ἐκπολεμέω. [Eust. Opusc. p. 153, 69 : Δυστυχῆσαι τὴν ἐκ τῶν τοιούτων ἀχαριστίαν οὐκ εἰς τὸ τυχὸν, ἀλλ' εἰς ἐκπολέμωσιν.]

Ἐκπολίζω, Urbem extruo, efficio. Aristid. Enc. Rom. [vol. 1, p. 198] : Τοσάσδε ὁρῶν κορυφὰς κατειλημμένας ἢ πεδίων νομοὺς ἐκπεπολισμένους, In urbis ambitum redactos, Ad civitatem adjunctos, Bud.

Ἐκπολιορκέω, [Obsideo, Gl.], Obsidione capio et expugno. Thuc. 1, p. 32 [c. 94] : Ἐξεπολιόρκησαν ἐν τῇδε τῇ ἡγεμονίᾳ. Pro quo cad. pag. dicit πολιορκίᾳ εἷλον. Schol. quoque ibi annotat, πολιορκῆσαι esse tantum πόλει προσκαθεσθῆναι πολεμίους : ἐκπολιορκῆσαι autem, τὸ τελέως καταβαλεῖν τὴν πόλιν καὶ εἰσελθεῖν. [Ib. 134 : Προσκαθεζόμενοί τε ἐξεπολιόρκησαν λιμῷ. Xenoph. H. Gr. 7, 4, 18 : Ἐξεπολιόρκησαν τὸν Ὄλουρον. Diodor. 14, 72 : Τὸ πρὸς τῷ Δάσκωνι χωρίον ἐξεπολιόρκησαν.] Isocr. etiam ea signif. usurpavit accus. junctum ipsum verbum activum [Philipp. p. 105, A]: Ἐν ἴσῃσι δέκα μόλις αὐτὴν ἐξεπολιόρκησαν. Itidemque Thuc. rursum 5, p. 176 [c. 32] : Σκιωναίους ἐκπολιορκήσαντες, i. e. ἑλόντες καὶ δουλώσαντες ἐν πολιορκίᾳ. [Conf. 3, 94; 4, 8, 26. Xenoph. H. Gr. 2, 4, 3 : Ὅπως ἐκπολιορκήσειαν αὐτούς.] Pass. Ἐκπολιορκοῦμαι, Obsidione capior et expugnor, pressus succumbo. Thuc. [1, 117] : Ἀδύνατοι δὲ ὄντες ἀντισχεῖν, ἐξεπολιορκήθησαν ἐννάτῳ [ἐνάτῳ] μηνί. [Et 4, 19; 7, 14, 75.

Xenoph. Comm. 1, 6, 9: Ἐκπολιορκηθείη δὲ πότερος ἂν θᾶττον;] Quum vero additur præp. ἐκ, significat Obsidione captum expugnatumque ejicio, 1, p. 42 [c. 131]: Ἐκ τοῦ Βυζαντίου βιᾷ ὑπ' Ἀθηναίων ἐκπολιορκηθείς, schol. τῇ πολιορκίᾳ ἐκβληθείς. [Ἐκπολιορκεῖν eleganter, ut Expugnare aliquem Latinis. Ἐξεπολιορκήσαμεν αὐτὸν πάνυ ἀληθεῖ λόγῳ, Chion Epist. 10. Confer, Καταναυμαχούμενος ὑπ' αὐτῶν, Ep. 4. Hemst. Eadem Dorv. confert loco Charitonis 2, 8 init.: Πανταχόθεν δὲ ἦν ἐκπεπολιορκημένος, οὐδεμίαν εὑρίσκων θεραπείαν τοῦ ἔρωτος. In libris sæpe permutatur cum πολιορκέω: vid. Thucyd. 1, 134, et nisi me fallit conjectura, Diodor. 14, 107, Exc. vol. 2, p. 505, 92. Et cum ἐκπορθέω, ut Diodori argum. l. 17, p. 158, 90. Cum ἐκπολεμέω ap. Phot. cod. 244, p. 390, 22.]

[Ἐκπολιόρκησις, εως, ἡ, Expugnatio, Devastatio, Gl.]

[Ἐκπολιτεύω, Populum ad aliam formam reipublicæ traduco. Macc. 4, 4, 19: Ὃς καὶ ἐξεδιήτησε τὸ ἔθνος καὶ ἐξεπολίτευσε ἐπὶ πᾶσαν παρανομίαν. « Origen. C. Cels. 180, ubi fors. ἐμπολ. » Kall.]

[Ἔκπομα forma vitiosa pro ἔκπωμα, quod v.]

Ἐκπομπεύω, Pompatice me effero, Pompatice et cum fastu incedo. Lucian.: Ἐκπομπεύει τῷ κάλλει, de pavone. || Effero, Evulgo. Alii, Pando secreta: ut ἐξορχοῦμαι. Dionys. Areop.: Μέχρις ὅτε τοῖς ἀδύτοις ἐπεισπηδήσας, ἐκπομπευθῆναί σοι τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἠνάγκασας· q. l. Suidas quoque citat, ἐκπομπεύων tamen exponens λοιδορῶν, ἀχρειῶν. [Theodor. Prodr. p. 442: Ἀλλ' ἡ χθὲς, ὅτε δρᾶμα ὑφείλετο καὶ περιείλετο τὴν σκηνὴν, καὶ τὸ ἀληθὲς ἐξεπόμπευσε. Schæf. Sozom. H. E. p. 297, 7. Hemst. Suic. Thes. eccl. vol. 1, p. 1068: « Chrysost. Hom. 31 in Epist. ad Hebr. p. 589: Οὐ λέγω σοι, ἐκπόμπευσον σπυτὸν, οὐδὲ παρὰ τοῖς ἄλλοις κατηγόρησον, ἀλλὰ πείθεσθαι συμβουλεύω τῷ προφήτῃ λέγοντι, Ἀποκάλυψον πρὸς κύριον τὴν ὁδόν σου. Idem Hom. 3 in Matth. p. 21 παραδειγματίζειν exponit per ἐκπομπεύειν, ἀτιμάζειν. Et Hom. 13 in Epist. 2 ad Corinth. p. 623 ἐκπομπεύειν et παραδειγματίζειν conjungit: Ὅταν γὰρ μὴ ἐλεῶν ἀλλὰ ἐκπομπεύων ποιῇς (eleemosynam), οὐ μόνον οὐκ ἔστιν ἐλεημοσύνη τὸ τοιοῦτον, ἀλλὰ καὶ ὕβρις· παρεδειγμάτισας γὰρ τὸν ἀδελφόν. Hom. 31 in Ep. ad Hebr. p. 590: Ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν πάντων ἡμῶν ἐκπομπεύεται τὰ ἁμαρτήματα... Ἄκουσον πῶς ἐκπομπεύεται ἡ ὠμότης. Hom. 5 contra Judæos, vol. 6, p. 359.: Δεινὸν ... τὸ ἐκπομπεύειν τὰ κακὰ τῶν ἀσθενούντων, ἀλλὰ μὴ θεραπεύειν, etc. » Basil. M. De virginit. vol. 3, p. 615, C: Ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ νυμφίου, παρ' ἀνθρώποις τὴν παρθενίαν ἑαυτῆς ἐκπομπεύουσα μοιχεύεται. Dio Cass. 77, 5. L. Dindorf.]

Ἐκπομπὴ, ἡ, Emissio: cui opp. εἰσπομπὴ, sicut εἰσπέμπειν et ἐκπέμπειν sibi ἀντίκεινται. Plato De LL. [5, p. 740, E]: Ἐκπομπὴ ἀποικιῶν, Emissio vel Deductio coloniarum: ut supra ἐκπέμπειν ἀποικίας pro Mittere s. Deducere colonias. Hesych. exp. ἀποστολὴ, ut supra ἔκπεμψις a schol. Thuc. [Polyb. 23, 14, 11: Ἐγίγνετο περὶ τὴν ἐκπομπὴν τούτου, de Philippo Demetrium f. Romam mittente. Conf. 30, 9, 3. Hesych.: Ἐξεσίην, δημοσίαν ἐκπομπήν.] E Thuc. [3, 51] affertur etiam ἐκπομπαὶ λῃστῶν, pro Excursiones latronum: malim Excursiones latronum a suo principe emissorum. Exp. etiam Relegatio, Repudium: sicut interdum pro Repudiare dicitur ἐκπέμπειν. [Antiphon ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 29: Εἰ γὰρ τύχοι μὴ ἐπιτηδεία γενομένη (uxor), τί χρὴ τῇ συμφορᾷ χρῆσθαι; χαλεπαὶ μὲν ἐκπομπαὶ κ. τ. λ. Minus proprie Etym. M. p. 133, 34: Αἱ μὲν ἄλλαι αἰσθήσεις κατὰ εἰσδοχὴν ἐνεργοῦσιν, αὕτη δὲ (visus) μόνη κατὰ ἐκπομπήν.]

[Ἐκπονεστέρως, Macar. Homil. 29, p. 172, A: Ἀλλ' ἐφ' ὅσον αὐτὸς ὁ κύριος διὰ τῆς ἀναβολῆς μακροθυμεῖ ἐπ' αὐτῷ, δοκιμάζων τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ θελήματος αὐτοῦ, αὐτὸς ὀξυτέρως καὶ ἐκπ. καὶ ἀνενδεῶς καὶ ἀπερικακήτως ὀφείλει ζητεῖν τὴν δωρεὰν τοῦ θεοῦ. Leg. videtur ἐκτενεστέρως. L. Dindorf.]

Ἐκπονέω, Elaboro, Excolo. [Eur. Hipp. 467: Οὐδ' ἐκπονεῖν τοι χρὴν βίον λίαν βροτούς· 62: Γέγηθε κόσμον προστιθεὶς καλὸν κακίστῳ καὶ πέπλοισιν ἐκπονεῖ. De educante Iph. A. 209: Ἀχιλῆα, τὸν ἁ Θέτις τέκε καὶ Χείρων ἐξεπόνασε.] Thuc. [3, 38]: Τὸ ἐκπρεπὲς τοῦ λόγου ἐκπονήσας, Luculenta oratione elaborata. Synes. Epist. 67: Ὧν τοὺς ἀγροὺς ἐκπονεῖ, Quorum agros exercet et colit. Sic Joseph. Contra Apionem, Χώραν δὲ ἀγαθὴν νεμόμενοι, ταύτην ἐκπονοῦμεν. Et Theocr. [16, 94] pass., Ἐκπονέοιντο νειοὶ, Elaborentur novales. [De agris cultis Strabo 5, p. 244: Περικλείεται δ' Ἄορνος ὀφρύσιν ὀρθίαις ... νῦν μὲν ἡμέρως ἐκπεπονημένας. Eurip. fr. Cresph. ap. eund. 8, p. 366: Τὴν γὰρ Λακωνικὴν φησιν ἔχειν πολλὴν μὲν ἄροτον, ἐκπονεῖν δ' οὐ ῥᾴδιον (ῥᾳδίαν). || Absolute Laboro, Eur. Suppl. 318: Οὗ δ' ἐς κράνος βλέψαντα καὶ λόγχης ἀκμὴν χρὴν ἐκπονῆσαι, δειλὸς ὢν ἐφευρέθης. Quo fort. referendus l. Orest. 653 inferius cit., et alter Hel. 735: Πολλὰ μὲν παρ' ἀσπίδα μοχθήματ' ἐξέπλησας ἐκπονῶν ἐμοὶ, ubi substantivum trahi potest ad utrumque verbum. || Elaboro, i. e. Fabricor. Sappho ap. Hephæst. p. 42: Πίσυγγοι δὲ δέκ' ἐξεπόνασαν (calceos). Eur. Or. 122: Ἃ δ' εἰς ἀδελφὴν καιρὸς ἐκπονεῖν ἐμὲ, ἅπανθ' ὑπεσχνοῦ νερτέρων δωρήματα. Palladas Anth. Pal. 6, 61, 6: Χερσί σε ταῖς ἰδίαις ἐξεπόνησε Χάρις, de novacula. Theocr. 7, 51: Τοῦθ' ὅτι πρὰν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα. Pollux 6, 139, inter epitheta τοῦ οὐκ ἀφροντίστως λέγοντος, Ἐκπονήσας. Leo Anth. Pal. 9, 200: Βίβλος μηχανική· Κυρίνος δέ μιν ἐξεπόνησε. V. locum Erotiani in Εἰσπονέω emendatum. Aristoph. Av. 379: Ἐκπονεῖν θ' ὑψηλὰ τείχη ναῦς τε κεκτῆσθαι μακράς. || Perficio, Emetior, Exantlo. Pind. Pyth. 4, 236: Βιατὰς ἐξεπόνασ' ἐπίτακτον ἀνὴρ μέτρον. Mnasalcas Anth. Pal. 7, 212, 4: Δολιχὰν ἐκπονέουσα τρίβον, de equo cursore. Theocr. Epigr. 20, 5: Χώσους ἐξεπόνασεν εἶπ' ἀέθλους, et Macedon. Anth. Plan. 4, 51, 3. Meleag. ib. 4, 1, 4: Διοκλεῖ μναμόσυνον ταύταν ἐξεπόνασε χάριν. || Efficio. Eur. Phœn. 979: Οὐκοῦν σὲ φράζειν εἰκὸς (quo mihi sit fugiendum), ἐκπονεῖν δ' ἐμέ· 1648: Τἀντεταλμέν' οὐ δίκαιον ἐκπονεῖν; Hipp. 381: Τὰ χρήστ' ἐπιστάμεσθα καὶ γιγνώσκομεν, οὐκ ἐκπονοῦμεν δέ· Ion. 1040: Ἡμεῖς δ' ἐφ' ᾧ τετάγμεθ' ἐκπονήσομεν. || Alia struct. Theocr. 29, 24: Ἔρος, ὃς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται, κἠμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέω, Me ex ferreo mollem fecit et subegit.] || Satago, Operam pono in, Exerceo. Interdum etiam Meditor: quam signif. habet et διαπονῶ. [Æsch. Suppl. 367: Τὸ κοινὸν εἰ μιαίνεται πόλις, ξυνῇ μελέσθω λαὸς ἐκπονεῖν ἄκη. Eur. fr. Temen. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 68: Εἰκὸς δὲ παντὶ καὶ λόγῳ καὶ μηχανῇ πατρίδος ἐρῶντας ἐκπονεῖν σωτηρίαν. Id. ap. Clem. Al. Str. 4, p. 524: Κἀκπονεῖν ἂν τῷ ξυνόντι πρὸς χάριν μέλλῃ λέγειν.] Xen. Cyrop. 1, [5, 7]: Ἃ μὲν καλὰ ἡ πόλις νομίζει, προθύμως αὐτὰ ἐκπονοῦντας· ἃ δὲ αἰσχρὰ ἡγεῖται εἶναι, παντελῶς τούτων ἀπεχομένους, Exercentes et meditantes, Bud. Idem Xen. [ib. 9]: Οὐχ ὡς μαχούμενοι μηδέποτε παύσονται, τοῦτ' ἐκπονοῦνται [ἐκπονοῦσιν libri meliores], Hoc meditantur et exercent. [Conf. Comm. 1, 4, 13: Προσμάθησιν ἐκπονῆσαι.] Plut. Pericle [c. 12], Τὴν ὕλην ἐκπονοῦσαι τέχναι, Artes materiam exercentes et tractantes. Rursum Xen. [Cyrop. 1, 2, 16]: Μαρτυρία δὲ τῆς μετρίας διαίτης αὐτῶν, καὶ νῦν ἔτι ἐκπονεῖσθαι τὴν δίαιταν, Quod cultum vel moderatum vitæ genus teneant et labore exercitatum. Bud. [Scriptum est ap. Xen.: Καὶ νῦν δὲ ἔτι ἐμμένει μαρτύρια καὶ τῆς μετρίας δ. α. καὶ τοῦ ἐκπ. τὴν δ., ubi passive capiendum, Digeri victum. De qua signif. HSt. agit in fine, ubi v. Eur. fr. Meleag. ap. Clem. Al. Str. 6, p. 620 et Stob. Fl. vol. 3, p. 38, et 4, p. 35: Ἐκ γὰρ πατρὸς καὶ μητρὸς ὅστις ἐκπονεῖ σκληρὰς διαίτας, οἱ γόνοι βελτίονες, ubi ἐκπονουμένων Clem. Antip. Anth. 7, 65, 2: Θυμῷ ἄρσενι γυμνήτην ἐξεπόνει βίοτον, de Diogene. Licet vertere, Tolerare, Perferre.] Idem Bud. quod Xen. Hipparch. [9, 1] dicit, Τὸ ξυμφέρον ἐκπονεῖν, vertit, Efficere quod in rem esse videatur. [Ages. 11, 9: Δόξης δὲ οὐδεμιᾶς ἦρα, ἧς οὐκ ἐξεπόνει τὰ ἴδια· Cyn. 10, 21: Ἐπιδεικτέον τὴν εὐψυχίαν, δι' ἣν εἵλοντο ἐκπονεῖν τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην· Cyrop. 5, 1, 29: Τὰ πρὸς πόλεμον ἐκπονεῖν· 2, 3, 4: Τοῖς μὴ θέλουσιν ἑαυτοῖς προστάττειν ἐκπονεῖν τἀγαθά· 8, 1, 23: Τὰ περὶ τοὺς θεοὺς μᾶλλον ἐκπονοῦντα ἐπεδείκνυεν ἑαυτὸν, Curantem. Polyb. 4, 20, 12: Ὀρχήσεις ἐκπονοῦντες.] At, Ἐκπονήσας παιδευτικὸν τῆς μουσικῆς τρόπον, exp. Qui capessendæ disciplinæ musicæ curam adhibuit. Et sicut διαπονεῖσθαι περὶ, pro Satagere, Occupatum esse in, sic etiam Aristot. H. A. 9, [7]: Περὶ τὴν τροφὴν τῶν τέκνων ἐκπονεῖται. [De usu medii v. infra. Activo similiter Theocr. 7, 85: Καὶ τὰ μελισσᾶν κηρία

φερβόμενος ἕτος ὥριον ἐξεπόνασας, ubi olim ἐξετέλεσσας. Seq. inf. ut sit Studeo, Operam do, epigr. Anth. Pal. App. 182, 4 : Γράμματα γὰρ, μνημεῖα λόγων, μήτηρ γεγαυῖα παίδων ἡδέων ἐξεπόνησε μαθεῖν. Paullo aliter Eur. Ion. 375 : Εἰ τοὺς θεοὺς ἄκοντας ἐκπονήσομεν φράζειν ἃ μὴ θέλουσιν, Cogemus. Seq. ὅπως Eur. Or. 653 : Ἀπέδοτο δὲ ... τὸ σῶμ' ἁληθῶς σοι παρ' ἀσπίδ' ἐκπονῶν, ὅπως σὺ τὴν σὴν ἀπολέσθοις ξυνάορον (de quo l. v. tamen supra in signif. Laborandi). || Quæro. Eurip. Iph. A. 367 : Μυρίοι δέ τοι πεπόνθασ' αὐτὸ πρὸς τὰ πράγματα· ἐκπονοῦσ' ἐκόντες, εἶτα δ' ἐξεχώρησαν κακῶς, Ultro quæsierunt, deinde turpiter excedunt et deserunt. Andr. 1052 : Ἥκω δ' ἐκμαθεῖν σπουδὴν ἔχων, εἰ ταῦτ' ἀληθῆ· τῶν γὰρ ἐκδήμων φῶλον δεῖ τοὺς κατ' οἶκον ὄντας ἐκπονεῖν τύχας· Hel. 1513 : Ἄλλης ἐκπόνει μηχανήματα γυναικός· Ion. 1355 : Τὴν τεκοῦσαν ἐκπόνει. || Diversa signif. Herc. F. 581 : Ἢ τί φήσομεν καλὸν ὅδρα μὲν ἐλθεῖν εἰς μάχην λέοντί τε Εὐρυσθέως πομπαῖσι, τῶν δ' ἐμῶν τέκνων οὐκ ἐκπονήσω θάνατον; Amoliar. || Medio transitive Med. 241 : Κἂν μὲν τάδ' ἡμῖν ἐκπονουμέναισιν εὖ πόσις ξυνοικῇ, ... ζηλωτὸς αἰὼν, Hæc operam dantibus. Dio Cass. fr. Peiresc. 47, 3 : Πάνθ' ὅσα ἀπῄτει παρ' αὐτῶν πρῶτος ἐκπονούμενος. Orac. Sibyll. p. 91 : Ἀνθρώπων δεινῶν, οἳ κακὰ πολλὰ παρὰ σφίσιν ἐξεπονοῦντο, Perpetrabant, quod p. seq. dicitur, Ἐπὶ κακὰ πόλλ' ἐπονοῦντο. Longus Pastor. procem. : Τέτταρας βίβλους ἐξεπονησάμην. || Intransitive præter Aristot. l. supra cit. Dio Cass. 45, 2 : Ἐν ταῖς στρατείαις ἐρρωμένως ἐξεπονεῖτο.] || Ἐκπεπονημένος, Exercitatus, Laboribus assuefactus. Xen. Hell. 6, p. 350 [4, 28] : Μισθοφόρους πολλοὺς τρέφειν περὶ αὐτὸν, καὶ πεζοὺς καὶ ἱππέας, καὶ τούτους ἐκπεπονημένους ὡς ἂν κράτιστοι εἶεν. Ex Cyrop. [3, 3, 57] affert Bud. : Ἐῤῥωμένως δὲ εἶποντο, διὰ τὸ ἐκπεπονῆσθαι τὰ σώματα, Propter corpora labori assuefacta. Et [Hipparch. 8, 3] : Ἐκπεπονημένοι τοὺς πόδας, Qui pedibus iter facere assueverant. [Et ib. 2 : Εἰ ληΐζεσθαι μέλλοντες ἐκπεπονημένοι εἶεν (equites) τῇ ἐλάσει, ὥστε δύνασθαι στρατιωτικοὺς πόνους ὑποφέρειν· et 4 : Ἐκπεπονημένοι (equi), ὥστε μὴ ἀποπνίγεσθαι ἐν τοῖς πόνοις, de cujus l. scriptura v. in Εὐοχέω. Porro ib. 6 : Τῶν μὲν γυμνικῶν ἀσκημάτων τὰ πολλὰ σὺν ἱδρῶτι ἐκπονοῦνται· 9 : Καὶ ταῦτα μὲν δὴ πάντα ὑπάρχειν δεῖ ἐκπεπονημένα πᾶσι τοῖς ἱππεῦσιν, His se debent exercuisse, assuefecisse. De cibis Cyrop. 8, 2, 5 : Ὥσπερ γὰρ καὶ ἄλλαι τέχναι διαφερόντως ἐν ταῖς μεγάλαις πόλεσιν ἐξειργασμέναι εἰσὶ, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὰ παρὰ βασιλεῖ σῖτα πολὺ διαφερόντως ἐκπεπόνηται, Artificiose præparati. De armis H. Gr. 4, 2, 7 : Ὅπλα ἐκπεπονημένα ἐς κόσμον. Athen. 12, p. 539, E, a Valck. cit. : Οἱ δὲ ὑπερτείνοντες οὐρανίσκοι διάχρυσοι, ποικίλμασιν ἐκπεπονημένοι πολυτελέσιν, Exornati. Thucyd. 6, 31 : Τὸ μὲν ναυτικὸν μεγάλαις δαπάναις τῶν τε τριηράρχων καὶ τῆς πόλεως ἐκπονηθέν.] || Labore conficio, simpl. Conficio, sicut etiam διατρονῶ. Aristot. Probl. s. 4 : Ὅτι ἥκιστα ἐκπονεῖ τὴν τροφὴν, Labore conficit et concoquit. [Aret. Diut. m. Caus. 1, 15, p. 44 : Οὗ τὴν ἀκαθαρσίην ἰοῦσαν οὐ δέχεται ὡξὺ ἐκπονέει νοσέων ὁ σπλήν. Xenoph. Cyrop. 2, 2, 16 in verbis supra citt. et seqq. ib. : Εἰ μὴ διαίτῃ μετρίᾳ ἐχρῶντο καὶ τὸ ὑγρὸν ἐκπονοῦντες ἀνῆλισκον. Et Comm. 1, 2, 4 : Τὸ μὲν οὖν ὑπερισθίοντα ὑπερπονεῖν ἀποδοκίμαζε, τὸ δ' ὅσα ἡδέως ἡ ψυχὴ δέχεται, ταῦτα ἱκανῶς ἐκπονεῖν ἐδοκίμαζε. Absolute OEcon. 11, 12 : Ἐπεὶ γὰρ ἐσθίειν τις τὰ ἱκανὰ ἔχοι, ἐκπονοῦντι μὲν ὀρθῶς μᾶλλον δοκεῖ μοι ἡ ὑγίεια παραμένειν, ἐκπονοῦντι δὲ μᾶλλον ἡ ῥώμη προσγίγνεσθαι. Aliter Polyb. fr. gramm. 22, ap. Suid. v. Ἀπέστησεν : Τὰς ἀῤῥωστίας ἐκπονῶν, Valetudinem labore vincens.] Item in alio sensu Labore conficio et domo, Defatigo. Unde pass. signif. Plut. Othone [c. 9] : Ἐκπονούμενος ταῖς φροντίσι, Curis defatigatus. [Strabo 5, p. 249 : Νυνὶ δ' ἐκπεπόνηνται (Samnites) τελέως ὑπό τε ἄλλων καὶ τὸ τελευταῖον ὑπὸ Σύλλα. Aliter Geopon. 9, 9, 12 : Τοὺς δὲ παραφυομένους τοῖς στελέχεσι κλῶνας εὐθὺς ἔτι ἁπαλοὺς ὄντας κατ' ἐνιαυτὸν ἀφαιρετέον, ὅπως μὴ εἰς τούτους ἐκπονῆται τὸ στέλεχος, Ne in illos vires insumere cogatur.] || Neutraliter quoque ponitur pro Labores perfero, ut διαπονῶ, Xen. Cyrop. 4, [3, 3] : Ἱκανώτεροι τοῖς σώμασιν ἐκπονεῖν. [Conf. l. Polluc. 6, 139 supra cit. Confus. c. ἐκποιέω v. in illo; cum ἐκτελέω Eurip. Phœn. 1691, Theocr. 7, 85.]

Ἐκπονηρεύω, Pravum et vitiosum reddo, Vitio. Synes. Ep. 114 : Εἰ βέγοῖς καὶ τὸ αἷμα ἐξεπονήρευσας, Et sanguinem vitiasti, sc. τοὺς αὐχμώδεις Φυκοῦντας οἰκῶν.

Ἐκποντίζω, Emetior seu Trajicio mare.

[Ἔκπόρευμα, τὸ, Processio, de Spiritu sancto, Athanas. vol. 1, p. 102, A ed. Ben. : Τὸ ἅγιον πνεῦμα ἐκπ. ὂν τοῦ πατρός. Kall. Theod. Prodr. in Anecd. vol. 4, p. 440, 19 : Τὸ πνεῦμα δ' ἐκπόρευμα καὶ πρόβλημα νοῦ ὕψιστον, ἰσότιμον πατρὶ καὶ λόγῳ. Boiss.]

[Ἐκπορευόντως, Procedendo, Prodeundo. Gregor Naz. in Γεννητῶς cit.]

Ἔκπόρευσις, εως, ἡ, Egressus, Processus. Gregor. Naz. [Or. 37, p. 597, et Athan. vol. 2, p. 340, C ed. Ben.] : Τὴν ἐκπόρευσιν τοῦ πνεύματος, Processum Spiritus a Patre. [Alia v. ap. Suicer. Thes. eccl. vol. 1, p. 1068 sq.]

[Ἐκπορευτέον, Exeundum. Theod. Prodr. p. 382 : Τέως γε μὴν τὴν Κύπρον ἐκπορευτέον, Relinquendum. Ellebl. Æneas Tact. c. 23, p. 71 : Οὐ μὴν οὐδ' ἐν ταῖς νυξὶν ἀσκέπτως μετ' ὄχλου ἐκπορευτέον. L. Dindorf.]

[Ἐκπορευτικὸς, ἡ, ὄν, Procedens. Niceph. Blem. De proc. Sp. S. in Allatii Græc. Orthod. vol. 1, p. 54 : Ὡς εἶναι μᾶλλον ἐκπορευτικὸν τὸ πνεῦμα· eademque ima : Τὴν ἐκπορευτικὴν ἰδιότητα. L. Dind.]

Ἐκπορευτικῶς, Procedendo. Athanas. vol. 2, p. 476, A ed. Ben. : Ἀλλὰ τὰ μέν ἐστιν ἐκ τῆς ἐντολῆς αὐτοῦ (Dei), δημιουργικῶς, ὁ δὲ υἱὸς ἐκ τῆς ὑποστάσεως, γεννητικῶς· τὸ δὲ πνεῦμα ἐκπ. Kall. V. Ἐκπορευτῶς et Γεννητῶς.]

Ἐκπορευτὸς, ἡ, ὸν, Procedens, etiam Egrediens. [Jo. Damasc. epit. Epiphan. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 901, A : Πνεῦμα ἅγιον οὐ γεννητὸν, ἀλλ' ἐκπορευτόν. Pseudojustinus p. 420, E; 421, A, E. Alia v. ap. Suicer. l. c. p. 1069. L. Dind.]

Ἐκπορευτῶς, More eorum quæ egrediuntur s. proficiscuntur alicunde. At Greg. Naz. [Or. 39, p. 630] de Spiritu sancto dicit : Ἐκπ. προϊὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς, pro Procedens e Patre; vel, ut Joannes loquitur, ἐκπορευόμενον παρὰ τοῦ Πατρός. [Athanas. De comm. essent. P., F., et Sp. S. vol. 2, p. 24, D : Καὶ γὰρ ὁ λόγος ἐξ αὐτοῦ γεννητῶς καὶ τὸ πνεῦμα ἐξ αὐτοῦ ἐκπορευτῶς. V. Γεννητῶς. Alia Suicer. l. c. p. 1069. L. Dindorf.]

[Ἐκπορεύω, Educo, Egredi facio. Eur. Phœn. 1068 : Ἀνοίγετ' ἐκπορεύετ' Ἰσχάτην δόμων. Schol. ἐξάγετε. Herc. F. 723 : Ἐκπορεύσομεν σὺν μητρὶ παῖδας. Seagrr. Confusum cum ἐκπορθέω v. in illo.] Ἐκπορεύομαι, Exeo, Egredior, [Procedo add. Gl.]. Polyb. [6, 58, 4] : Εἰς δὲ τῶν προχειρισθέντων, ἐκπορευόμενος ἐκ τοῦ χάρακος, Egressus castris. [Proficiscor ex (qua una signif. probatum fuisse Atticistis colligere fort. licet ex Antiatt. Bekk. p. 91, 19 : Εἰσπορεύομαι καὶ ἐκπορεύομαι, ἀντὶ τοῦ ἐξέρχομαι), Xenoph. Anab. 6, 6, 37 : Ἐξεπορεύοντο διὰ τῶν Βιθυνῶν· 5, 1, 8 : Ἐπὶ λείαν ὑμῶν ἐκπορεύσονταί τινες· (Æneas Tact. c. 24, p. 74 : Τῷ ἄρχοντι τοῦ Ἴλιου ἦν οἰκέτης ἐκπορευόμενος ἐπὶ λείαν ἀεὶ, καὶ μάλιστα ἐν ταῖς νυξὶν ἐξεπορεύετο καὶ εἰσεπορεύετο, etc.) 6, 33 : Ἐκπορεύεσθαι εἰς τὴν Ἑλλάδα· Ages. 2, 25 : Πρεσβευτὴς ἐκπορευόμενος. || Exeo c. accus. Polyb. 11, 9, 8 : Ἐκπορευόμενοι τὸ βουλευτήριον, Exeuntes e curia. In publicum prodire ejusd. 32, 12, 7 : Ἐκπορευομένης αὐτῆς. Impropriæ Eurip. fr. Sisyphi ap. Sext. Emp. Adv. phys. 9, 54, p. 564, v. 36 : Ὅθεν... ὃ δ' ὑγρὸς εἰς γῆν ὄμβρος ἐκπορεύεται.] || At Spiritus Sanctus ἐκπορεύεσθαι παρὰ τοῦ Πατρὸς dicitur pro Proficisci a Patre, vel, ut frequentius Lat. Theologi loquuntur, Procedere a Patre. Jo. 15, [26] : Ἐκπορευόμενον πνεῦμα παρὰ τοῦ Πατρός. [De quo Suicer. Thes. eccl. vol. 1, p. 1068-72.]

Ἐκπορθέω, Devasto, [Divasto, Evasto, Pervasto, Expilo add. Gl.], Everto, i. q. ἐκπέρθω, Depopulor, Diripio. Plato, πόλεις ἐκπορθεῖν, Vastare et diripere urbes, λεηλατεῖν. [Epist. 7, p. 331, E : Πόλεις ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἐκπεπορθημένας. Eur. Tro. 95 : Μῶρος δὲ θνητῶν ὅστις ἐκπορθεῖ πόλεις· Iph. A. 1398 : Ἐκπορθεῖτε Τροίαν. Lycophr. 1339 : Καὶ πᾶσαν Ἀκτὴν ἐξεπόρθησαν δορί. Æschin. C. Ctes. p. 68, 44 : Τὴν χώραν αὐτῶν ἐκπορθήσαντες. Palæph. 39, 4 : Ἐκπορθεῖ τὸ πολίχνιον. Polyb. 2, 32, 4 : Τὰς κατοικίας αὐτῶν ἐξεπόρθουν. Aliter Thuc. 4, 57 : Τήν τε πόλιν κατέκαυσαν καὶ τὰ ἐνόντα ἐξεπόρθησαν. Sim. Hesych. : Ἐκπορθεῖ, αἰχμαλωτίζει. || Ap.

Diodorum, ut πορθεῖν de oppugnando, ita ἐκπορθεῖν de expugnando, ut videtur, est argum. l. 17, p. 158, 90 (nam in opere ipso locus excidit) : Πόλιν ὀχυρὰν ἐκπορθήσας· 14, 98 : Φαλίσκον πόλιν ἐκ τοῦ Φαλίσκων ἔθνους ἐξεπόρθησαν. Herodian. 5, 4 : Δύναμιν δοὺς ὅστις ᾤετο ῥᾷστα ἐκπορθήσειν τοὺς ἀριστοῦντας. || Figurate Soph. Trach. 1104 : Τυφλῆς ὑπ' ἄτης ἐκπεπόρθημαι τάλας. Eur. Tro. 142 : Κουρᾷ πενθήρει κρᾶτ' ἐκπορθηθεὶς' οἰκτρῶς.]

['Εκπόρθησις, εως, ἡ, Devastatio, Expugnatio, Gl. Strabo 9, p. 396 : Τὴν ὑπὸ τῶν Διοσκούρων ἐκπόρθησιν αὐτῆς (Aphidnae). Anna Comn. p. 63, ab Elberling. cit. L. D. Philo vol. 2, p. 122, 31 : Ἐκπορθήσεως δι' ὅπλων· et Onesand. Strat. p. 146, 17 : Τὴν κατὰ κράτος ἀπεγνωκὼς ἐκπ. Nil. Epist. p. 269, 27 : Τῇ συχνῇ ἐπιθέσει καὶ τῇ ἐκπορθήσει καὶ δηώσει τῶν νοητῶν βαρβάρων. Hase.]

['Εκπορθητικῶς, Evertendo vel Expugnando. Eust. Od. p. 1490, ult. : Περίοικον μὲν γὰρ πολιν ἐχθρὰν ἁλοπάξοι τις ἂν ἐκπ., οὐ μὴν καὶ ἧς αὐτὸς ἀνάσσει. L. D.]

'Εκπορθήτωρ, ορος, ὁ, Eversor, Vastator, Depopulator. Eur. [Suppl. 1222] : 'Εκπορθήτορες πόλεως.

['Εκπορθμεύω, Trajicio ex. Eur. Hel. 1179 : Ἣ Τυνδαρὶς παῖς ἐκπεπόρθμευται χθονός. Medio 1517 : Μενέλαος αὐτὴν ἐκπεπόρθμευται χθονός, Abduxit secum e terra.]

['Εκπορία, ἡ.] Verbi 'Εκπορίζω positi pro Acquiro, significationem sequitur nom. 'Εκπορία, ἡ, quod in VV. LL. exp. Quæstus, Negotiatio : quod tamen si mendo caret, est potius tanquam ab inus. ἔκπορος, ut εὐπορία ab εὔπορος. [Est voc. nihili.]

'Εκπορίζω, Excogito, Adinvenio, Comminiscor, Machinor. Aristoph. Vesp. [365] : Καινὴν [καὶ νῦν] ἐκπόριζε μηχανὴν ὅπως τάχιστα, Novam adinvenias fabricam quam ocyssime : et [859] : Εὖ γ' ἐκπορίζεις αὐτὰ κἀπιχωρίως, Belle excogitas s. invenis ista instrumenta et lepide more Attico. Suid. quoque ἐκπορίζειν exp. ἐξευρίσκειν. [Eur. Ion. 1114 : Οὔτ' που λελήμεθα κρυφαῖον ἐς παῖδ' ἐκπορίζουσαι φόνον; Bacch. 1042 : Τίνι μόρῳ θνήσκει ἄδικος ἀδικά τ' ἐκπορίζων ἀνήρ; Plut. Pericl. c. 34 : Μηξεμίαν μεταβολὴν μηδ' ἀναψυχὴν ἐκπορίζων. Josephus A. J. 1, 2, 2, p. 10 : Ἡδονὴν μὲν πᾶσαν ἐκπορίζων αὐτοῦ τῷ σώματι, κἂν μεθ' ὕβρεως τῶν συνόντων δέοι ταύτην ἔχειν· ib. p. 11 : Ἐκ τούτων καὶ τὰ πρὸς ἡδονὴν τοῦ σώματος ἐκπορίζων χαλκεῖαν πρῶτος ἐπενόησε. Eust. Opusc. p. 159, 78 : Ὅς δὲ καιροῦ παραπεσόντος ... ἀγάπης ἐπίδειξιν ἐκπορίζει τῷ φίλῳ ... Quanquam hujusmodi ll. melius fort. referuntur ad tertiam signif. Alia constr. Aristoph. Lys. 421 : Ἐκπορίσας ὅπως κωπῆς ἔσονται, ἀργυρίου νυνὶ δέον, ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἀποκέκλεισμαι τῶν πυλῶν. Nisi intelligendum ἐκπορίσας ἀργύριον.] || Quæro, Acquiro, Comparo. Aristoph. Vesp. [1113] : Κἀκπορίζομεν βίον, Quærimus s. Comparamus. 'Εκπορίζομαι eadem signif. usurpatur, sicut πορίζομαι quoque. Thuc. 1, [82] : Καὶ τὰ αὐτῶν ἅμα ἐκποριζώμεθα, Et simul domestica subsidia nobis comparemus. [125 : 'Εκπορίζεσθαι δὲ ἐδόκει ἑκάστοις ἃ πρόσφορα ἦν· 6, 83 : Πᾶσι δὲ ἀνεπίφθονον τὴν προσήκουσαν σωτηρίαν ἐκπορίζεσθαι.] Plato Gorg. [p. 492, A] : Καὶ αὐτοὶ ἐκπορίζεσθαι οὐ δυνάμενοι ταῖς ἡδοναῖς πλήρωσιν, Quærere et comparare sibi quibus voluptates expleant. [Leg. 12, p. 960, E : Μὴ τοίνυν ἀφιστώμεθα μηδενὶ τρόπῳ πρὶν ἂν τοῦτ' αὐτὸ ἐκποριστώμεθα τοῖς εἰρημένοις νόμοις. Polyb. 23, 1, 2 : Τέλος ἐξεπορίσαντο γράμματα πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς παρὰ Μάρκου Λεπίδου.] Suid. quoque ἐκπορίζειν exp. συλλέγειν. || Suppedito [Gl.], Subministro, Suggero. Andocid. [p. 21, 42] : Τὰ ὑμέτερα πράγματα διαχειρίζοντες, ἀργύριον ὑμῖν ἐκπορίζουσι, Suppeditant. Plut. [Anton. c. 68] : Ὅπως ἀσφάλειαν ἐκπορίσῃ, Securitatem præstet, Bud. p. 326. Sic exp. ap. Plat. De rep. 1, [p. 341, D] : Ἡ τέχνη ἐπὶ τῷ τὸ ξυμφέρον ἑκάστῳ ζητεῖν τε καὶ ἐκπορίζειν πέφυκε, Ars ad hoc comparata est, ut cuique quod utile est quærat et suggerat. Additur ex eodem l. [p. 345, D] : Τά γε αὐτῆς, ὥστε εἶναι βελτίστη, ἱκανὸς δήπου ἐκπεπόρισται, pro Nihil ei deest, quominus sit optima. Itidem Philo Vita Mosis 1 : Οὐδὲ τὰς ἀναγκαίας ἐκπορίζων τροφὰς, Ne alimenta quidem necessaria subministrans. [Sophocl. Phil. 299 : Οἰκουμένη γὰρ οὖν στέγη πυρὸς μέτα πάντ' ἐκπορίζει πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ. Eur. Andr. 643 : Σμικρᾶς ἀπ' ἀρχῆς νεῖκος ἀνθρώποις μέγα γλῶσσ' ἐκπορίζει. Thucyd. 6, 72 : Οἷς τι ὅπλα μὴ ἔστιν ἐκπορίζοντες. Plato Cratyl. p. 395, E : Τοιοῦτόν τι καὶ τοῦτο τὸ ὄνομα ἔοικεν ἐκπορίσαι ἡ τύχη τῆς φήμης. Xenoph. Cyrop. 3, 1, 30 : Χρήματα ἐκπορίσαι· Anab. 5, 6, 19 : Εἰ μὴ ἐκποριοῦσι τῇ στρατιᾷ μισθὸν, ubi var. ἐξευποριοῦσι est in libris optimis. 6, 2, 4 : Θαυμάζω τῶν στρατηγῶν ὅτι οὐ πειρῶνται ἡμῖν ἐκπορίζειν σιτηρέσιον· Hell. Gr. 5, 3, 17 : Ὅπλα ἐκπορίζειν ἅπασι τούτοις διεκελεύετο· 7, 4, 33 : Τὸ γιγνόμενον μέρος εἰς τοὺς Ἐπαρίτους ἐκ τῆς πόλεως ἐκπορίσαντες ἀπέπεμψαν τοῖς ἄρχουσι. Isocr. De pac. p. 185, D : Ἐξ οὗ τρόπου τοῖς δεομένοις βίον ἐκποριοῦσιν.] || 'Εκπορίσαι Hesychio est ἐξανύσαι, item ἐκβαλεῖν, quæ signif. convenit potius τῷ ἐξορίσαι. [Sic fere est apud Eust. Opusc. p. 86, 71 : Πολλοὶ δέ τινες καὶ πῦρ μαλακὸν περιεργάζοντο, δι' οὗ σώματος ἀνθρωπίνου ψῦχος χειμέριον ἐκπορίζεται.]

'Εκπορνεύω, i. q. πορνεύω, Scortor, Meretricor, Corpus meum prostituo. Sed præp. signif. aliquatenus intendit. In Epist. Judæ [7] : Ὡς Σόδομα καὶ Γόμορρα καὶ αἱ περὶ αὐτὰς πόλεις τὸν ὅμοιον τούτοις τρόπον ἐκπορνεύσασαι, καὶ ἀπελθοῦσαι ὀπίσω σαρκὸς ἑτέρας, Simili modo atque illæ scortatæ et carnem alienam sectatæ. [Conf. Exod. 34, 15 ceterosque V. T. ll. ap. Schleusn. Testam. xii patriarch. p. 653 Fabr. : 'Εκπορνεύοντες ἐν γυναιξὶν ἀνόμων. Eust. Opusc. p. 73, 37 : Ψυχῆς ἐκπορνευούσης μόρφασμα. Passivo Pollux 6, 126 : Ἡταιρηκὼς, ἐκπεπορνευμένος. Eust. Opusc. p. 353, 36 : Μήποτε δέ σοι ἡ γῆ ἐκπεπόρνευται καὶ διὰ τὴν ὥραν ἀπηναισχύντηκας.]

'Εκπορπάω, sive 'Εκπορπόω, Fibulo, Fibula subnecto : unde ἐκπεπορπημένος, vel sine augmento ἐκπορπημένος, Fibulatus. 'Εκπορπᾶσθαι [ἐκπορποῦσθαι] Hesychio [Cyrillo, Zon. p. 673] et Suidæ exp. ἐκβλοῦσθαι [vel, ut est ap. Hesych. et Cyr. φιβλοῦσθαι. 'Εκβιβλοῦσθαι Palm. interpretabatur Defibulari, de eo cui fibula laxetur. Simplex autem ap. Hesych. et Cyr. poni pro composito monuit Alb. Reliquas formas, quarum postrema ἐκπορπημένος est etiam in Lex. Septemv., unde sumserit HSt. non video.]

['Εκπόρπησις, εως, ἡ, Luxatio, sic enim scr. videtur pro ἐκπόρπισις in l. Sorani De sign. fract., ab Schneid. cit., p. 51, 23 : Κοινῶς δὲ ἐπὶ παντὸς σημειωτέον κίνδυνον, ὅπου μετὰ τραύματος καὶ μετ' ἐκπορπίσεως τῶν καταγέντων ὀστῶν γέγονεν ἡ πεῖσις.]

['Εκπορπόω. V. 'Εκπορπάω.]

['Εκπορφῡρόω, Purpureum facio. Const. Man. Amat. 4, 26 : Τὸ τῆς θαλάσσης ἐξεπορφύρουν ὕδωρ· 349 : Ἧς ἐξεπορφύρωσεν ἡ φύσις πάλαι χειλή. Boiss.]

'Εκποτάομαι, et 'Εκποτέομαι, Evolo. At metaph. Hom. Il. T, [357] : Ὅτε ταρφιτὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται, pro Decidunt. [Quintus 8, 42 : Οἵτε κλονήσει χηραμοῦ ἐκποτέονται. Perf. Theocr. 2, 19; 11, 72 : Ἣ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι, ubi constructione offendebatur Hemst., quæ eadem est Eur. Electr. 177 : Οὐκ ἐπ' ἀγλαΐαις, φίλαι, θυμὸν οὐδ' ἐπὶ χρυσέοις ὅρμοις ἐκπεπότασαι, Suspensa sum, ubi libri nonnulli ὁρμοισι(ν) πεπότασαι, cujus verbi ead. et signif. et structura positi exx. contulit Seidlerus. Locum Eur. respexisse videtur Hesych. : 'Εκπεπότημαι, ἐκπέπληγμαι. Verbi enim ἐκπλήττεσθαι sic plane dicti exx. attulimus in ipso.] Scribitur vero et 'Εκπωτάομαι per ω in secunda, Eust., sicut et in ποιτάομαι.

'Εκπουλεῖν, Cicatrice obducere, VV. LL. perperam proculdubio pro ἐπουλοῦν. Itidemque 'Εκπούλωσις perperam pro ἐπούλωσις, Cicatricis obductio.

['Εκπους, οδος, ὁ, ἡ, Sex pedum mensuram habens. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 262, b, 11 : Μῆκος ἑκποδὲς, πλάτος δίποδες, πάχος ποδιαῖοι· 54 : Μῆκος ἑκποδὲ.]

['Εκπραθέειν. V. 'Εκπέρθω.]

['Εκπράκτης, ὁ, Exactor, tributorum collector. Aq. Job. 39, 7. Alias εἰσπράκτης.]

['Εκπρακτος, ὁ, Venalis. Sirac. 10, 9 sec. Compl. de avaro : Τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἔκπρακτον ποιεῖ, Venalem habet, i. e. summis se periculis exponit.]

['Εκπραξις, εως, ἡ, Exactio. Inscr. apud Gruter. p. 125 : Ἡ ἔκπραξίς ἐστι (pecuniæ). L. D. Diodor. 1, 79 : Τῶν δὲ ὀφειλόντων τὴν ἔκπραξιν τῶν ὄντων ἐκ τῆς οὐσίας μόνον ἐποιήσατο.]

'Εκπράσσω, vel 'Εκπράττω, Efficio, Conficio, Per-

ago. Soph. Aj. [45] : Κἂν ἐξέπραξεν, εἰ κατημέλησ' ἐγώ. [Ubi est var. ἐξεπράξατ'. OEd. C. 941 : Τοὔργον τοδ' ἐξέπραξα. Et alibi sæpe. Eur. Hel. 20 : Δόλιον εὐνὴν ἐξέπραξε· El. 1191 : Ἅφαντα φανερὰ δ' ἐξέπραξας ἄχεα. Æsch. Suppl. 472 : Εἰ μὲν γὰρ ὑμῖν μὴ τόδ' ἐκπράξω χρέος· Ag. 582 : Καὶ χάρις τιμήσεται Διὸς τόδ' ἐκπράξασ· Pers. 723 : Καὶ τόδ' ἐξέπραξεν ὥστε Βόσπορον κλῆσαι μέγαν; Ead. fere constr. Eur. Alc. 298 : Ταῦτα μὲν θεῶν τις ἐξέπραξεν ὧσθ' οὕτως ἔχειν. Soph. Antig. 303 : Ὅσοι δὲ μισθαρνοῦντες ἦνυσαν τάδε, χρόνῳ ποτ' ἐξέπραξαν ὡς δοῦναι δίκην. Quod schol int. ἐτιμωρήθησαν, vel τιμωρηθήσονται. Plato Leg. 9, p. 866, D : Ἐὰν ... θυμῷ ἢ πεπραγμένον τὸ ἐκπραχθέν. Alia struct. Æsch. Ag. 1275 : Ὁ μάντις μάντιν ἐκπράξας ἐμέ, de Apolline Cassandram vi fatidica impertito. Et rursus alia Eur. Bacch. 1161 : Τὸν καλλίνικον κλεινὸν ἐξεπράξατε εἰς γόον, εἰς δάκρυα. Sensu alio Soph. OEd. C. 1659 : Οὐ γάρ τις αὐτὸν οὔτε πυρφόρος θεοῦ κεραυνὸς ἐξέπραξεν οὔτε ποντία θύελλα, quod schol. expl. ἀνεῖλεν, Sustulit. Eur. Hec. 515 : Πῶς καί νιν ἐξεπράξατε; Occidistis. V. infra in medio. Consequi vert. videtur ap. schol. Soph. Aj. 607 : Κακὰν ἐλπίδ' ἔχων ἔτι με ποτ' ἀνύσειν ... Ἅδαν) ἐκπράξαι.] Item pro Exigo, εἰσπράττω : ut ἐκπράττω χρήματα, Thuc. [8, 108 : Ἁλικαρνασέας πολλὰ χρήματα ἐξέπραξε. Plato Leg. 6, p. 774, B : Μὴ ἐκπράξας δὲ αὐτὸς ὀφειλέτω· ib. E : Τοὺς ταμίας ἐκπράττειν ἑκάστοτε τοὺς τῆς Ἥρας ἢ παρ' αὐτῶν ἑκάστους τὴν ζημίαν ἐκτίνειν. Xenoph. Reip. Lac. 8, 4 : Κύριοι δ' ἐκπράττειν (τὴν ζημίαν). Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 119, n. 80; et Delphica ibid. p. 805, 5, ubi ἐκπραξέω.] Quinetiam pro Exigere pœnas, ut [Eur. Med. 1305], ἐκπράττειν μητρῷον φόνον, Exigere pœnas de cæde matris, i. e. de eo qui cædem perpetravit. [Herc. F. 1080 : Ὅτε δάμαρτι σᾷ ἔμελλες ἐκπράξειν φόνον ὁμοσπόρων· Or. 416 : Μητρὸς ἐκπρᾶξαι φόνον· conf. Iph. A. 512. Herc. F. 43 : Μήποθ' οἷδ' ἡνδρωμένοι μήτρωσιν ἐκπράξωσιν αἵματος δίκην. Soph. OEd. T. 377 : Οὐ γάρ σε μοῖρα πρὸ γ' ἐμοῦ πεσεῖν, ἐπεὶ ἱκανὸς Ἀπόλλων, ᾧ τάδ' ἐκπρᾶξαι μέλει. Schol. ἐκδικῆσαι, τιμωρῆσαι.] Quam signif. habet et media vox Ἐκπράξασθαι, et Ἐκπρήξασθαι Ionice ap. Herodot., ut [7, 158] : Ἐκπρήξασθαι τὸν Δωριεὺς προς ἐκείνων φόνον, Pœnas necis Doriei de illis exigere s. ab illis reposcere. [Conf. Pollux 5, 103. Dio Cass. 36, 21 : Πρὸς ἑτέρου τινὸς ἐξεπράξατο τὸ μὴ κατηγορηθῆναι· ubi est var. ἐξεπρίατο. Significationem Occidendi, quam supra notavi de activo, ponit Hesych. : Ἐξεπράξατο, ἐφόνευσεν. || Dosith. Hadriani Resp. § 5, ubi ἐξεπράξουν (codd. ἐξεπράξεον, St. Germ. ἐξηπρ.), sed lego ἐξέπραξαν. Boiss. || Permutatum cum εἰσπρ. Diodor. 4, 10. Activum cum medio, in l. Soph. initio cit.]

Ἐκπραΰνω, i. q. πραΰνω, Mitigo, Sedo, Delinio, Demulceo, Permulceo; addit enim præp. significationi vim aliquam. [Paul. Sil. Therm. Pyth. 154 : Οὓς ῥιπίδι ψυχάζων τὸν φλογμὸν ἐκπραΰνεις. αὖ]

Ἐκπρεμνίζω, Stipitem excido, Extirpo. Quod nos dicimus, inquit Erasmus in Adagiis, Radicitus s. A stirpe, Græci dicunt ἐκπρεμνίζειν, q. d. Extirpare : quo verbo usus est Cic. De fato, Extirpari et funditus tolli. Dem. p. 119 [1073, 27 et 29] : Ἐξεπρέμνισαν οὗτοι τὰς ἐλαίας, Extirparunt, Bud. [Philostr. jun. Imag. c. 4, p. 869 : Ὁ δὲ τῇ λαιᾷ τοῦ δεξιοῦ λαβόμενος κέρως θάτερον τῷ ῥοπάλῳ τῶν κροτάφων ἐκπρεμνίζει, ubi olim ἐκπρυμνίσαι. Hesych. : Ἐκπρεμνίσαι, ἐκριζῶσαι. Suid. et Zon. p. 772.]

[Ἐκπρέπεια, ἡ, Excellentia. Iambl. V. Pyth. 5, 23, p. 18=56 : Ἐπεὶ δὲ ὁ νεανίας ὀδῷ τινι ἐμμελεῖ ἀγόμενος τῆς ἐκπρεπείας ἤδη ἀντελαμβάνετο.]

[Ἐκπρεπέως. V. Ἐκπρεπῶς.]

Ἐκπρεπὴς, ὁ, ἡ, i. q. διαπρεπὴς, Decorus, Eximius, Insignis, Præstans, Spectabilis, Eminens inter ceteros. Hom. Il. B, [483] : Ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔχον ἡρώεσσι. [Il. in Lunam 16 : Ἐκπρεπὲς εἶδος ἔχουσαν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι. De rebus Pind. Pyth. 7, 14 : Μία δ' ἐκπρεπὴς Διὸς Ὀλυμπιάς. Polyb. 2, 69, 1 : Ἐκπρεπῆ ποιουμένων τὴν χρείαν τῶν Ἀχαιῶν ἱππέων ἁπάντων, Egregiam operam præstantibus. Dionys. A. R. 2, 71 : Κοῦροι χιτωνίσκους ἐνδεδυκότες ἐκπρεπεῖς. Arrian. Ind. c. 20, 9 : Σπουδαὶ τῶν τριηράρχων ἐκπρεπεῖς. Tzetz. Hist. 7, 395 : Μετ' αἰσχύνης ἐκπρεπῶς λαμπρῶς νενικημένος παλινδρομεῖ πρὸς τὴν αὐτοῦ πατρίδα (Xerxes).]

3 Macc. [3, 17] : Ἐκπρεπέσι καὶ καλλίστοις ἀναθήμασι. Plut. Sol. [c. 27] : Περὶ κόσμον ἐκπρεπὴς καὶ περιττὸν, ubi accedit ad μεγαλοπρεπές. Porro sicut διαπρεπὴς modo cum dat. instrumentali, modo cum accus., subaudito κατὰ, accipitur pro Decorus, Excellens, Eximius, Insignis, Præstans; sic etiam ἐκπρεπὴς, ut ἐκπρεπὴς ὄψει. Et ap. Eur. [Alc. 334] : Εἶδος ἐκπρεπεστάτη. [Tro. 987 : Ἦν οὖμὸς υἱὸς κάλλος ἐκπρεπέστατος. Æsch. Pers. 442 : Ψυχήν τ' ἄριστοι κεὐγένειαν ἐκπρεπεῖς. Cum dat. Æsch. Pers. 184 : Μεγίθει τε τῶν νῦν ἐκπρεπεστάτα πολύ. Superl. etiam Lycophr. 1345 : Ἐκπρεπέστατος γένους. Nausicr. ap. Athen. 7, p. 325, F : Ἐκπρεπὴς φύσιν (τρίγλαι). Porphyr. De abst. p. 63, 31 : Ἑκατόμβαι ἐκπρεπεῖς. Utrumque cit. Hemst. De ædificiis Diodor. 1, 45 : Ναοῖς ἐκπρεπέσι, et sim. 49 : Πλῆθος οἰκημάτων γραφὴν ἐχόντων ἐκπρεπῆ πάντων τῶν... ζώων. Evagr. H. E. 4, 31, p. 412 : Εἰσὶ δὲ καὶ πρὸς δυόμενον ἥλιον ἐκπρεπεῖς ἕτεραι στοαὶ δύο. Philipp. Thess. Anth. Pal. 7, 362, 2 : Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν σόρος ἥδε κέκευθεν Λητίου χρηστοῦ, ῥήτορος ἐκπρεπέος, ubi al. εὐπρεπέος.] || Excedens τὸ πρέπον, Indignus. Thuc. 3, p. 101 [c. 55] : Ἐν μέν τοι τῷ πολέμῳ οὐδὲν ἐκπρεπέστερον ὑπὸ ἡμῶν οὔτε ἐπάθετε οὔτε ἐμελλήσατε· schol. ἔξω τοῦ πρέποντος : alii, Immanius, Importunius. [Eod. referendam gl. Hesychii Ἐξειδεῖς (ἐξειδ.. cod.), περισσοί, ἐκπρεπεῖς, quæ videtur corrupta repeti in Ἐξ ἕορης ... ἢ ἐκπρεπὴς, suspicantur intt. Sed ipsum quod additur περισσοὶ ostendit referri ad signif. superiorem. Confus. c. εὐπρεπὴς ap. Æschyl. et in Auth. ll. cc., Eur. Phœn. 172, Diodor. 1, 45, 49; 17, 93.]

[Ἐκπρεπόντως, Decore. Dio Cass. 74, 1 : Οἵ τε στρατιῶται, ὥσπερ ἐν πανηγύρει τινὶ πομπῆς ἐκπρ. ἀναστρέφοντο.]

Ἐκπρέπω, Decore excello, i. q. διαπρέπω. [Eur. Heracl. 597 : Ἀλλ', ὦ μέγιστον ἐκπρέπουσ' εὐψυχίᾳ. Anon. ap. Suid. v. Διονύσιος : Ἵπποι ... ἐκπρέποντες τοῖς καλλωπίσμασι. Parum de usu hujus verbi constabat Eustathio Od. p. 1591, 58; Il. p. 258, 46. L. Dind. Frequens est ap. solum Euseb. ut Vita Const. p. 452, D : Ἀρετῇ πάσῃ θεοσεβείας ἐκπρέπων· 508, B : Τὰς μάλιστα κρατιστευούσας πόλεις ταῖς τῶν εὐκτηρίων φιλοκαλίαις ἐκπρέπειν ἐποιεῖτο· et alibi. Hase.]

Ἐκπρεπῶς, Decore, Eximie, Insigniter, ἐκδήλως, Hesych. [Thucyd. 1, 38 : Οὐδ' ἐπιστρατεύομεν ἐκπρ. μὴ καὶ διαφερόντως τι ἀδικούμενοι. Polyb. 5, 59, 8 : Κεκόσμηται δὲ [urbs] καὶ ναοῖς καὶ ταῖς τῶν οἰκοδομημάτων κατασκευαῖς ἐκπρ. Plut. Coriol. c. 10 : Οἷς φθόνου τι καὶ ζήλου πρὸς αὐτὸν ὑπέκειτο τιμώμενον ἐκπρ. Philop. c. 15 : Τιμώμενος ἐκπρ. ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· Anton. c. 11 : Ἐτιμήθη δ' Ἀντώνιος ἐκπρ. ὑπ' αὐτοῦ. Forma soluta epigr. Anth. Pal. App. 328, 3 s. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 362, 248 : Ἐκπρεπέως ἀέθλοισιν ἐπασκήσας καὶ ἐρήροις. Compar. et superl. Dio Cass. 44, 40 : Νῦν δ' ἐπὶ πλεῖστον αὐξηθεὶς ... ἐκπρεπέστερον αὐτὴν (virtutem) ἀπεδείξατο (l. ἐπιδ.)· 47, 20 : Ἀλλ' ἐκεῖνα μὲν (τὰ Ἀπολλώνεια) ἐκπρεπέστατα ἐπετέλεσεν. Xenoph. Conv. 8, 31 : Ἀχιλλεὺς Ὁμήρῳ πεποίηται ... Πατρόκλῳ ... ἐκπρεπέστατα τιμωρῆσαι.]

Ἐκπρήθω [immo ἐκπίμπρημι, quod v.], Incendo, Inflammo.

Ἔκπρησις, εως, ἡ, Incensio, Inflammatio, ἐκπύρωσις, Hesych. [Plut. Lysand. c. 12 : Ἀέρος εἰς τὴν ἄνω χώραν πλήθει χυθέντος ἔκπρησις καὶ ἀνάφλεξις.]

[Ἐκπρησμὸς, ὁ, Fervor, Æstus. Schol. Aristoph. Av. 1243 : Τῶν παφλασμάτων, ἐκπρησμῶν, ἀναζητημάτων. Leg. esse ἐκβρασμῶν, ἀναζεμάτων, monitum in Lex. Septemv. v. Πάφλασμα. L. Dindorf.]

Ἐκπρήσσω, Ionice pro ἐκπράσσω, ap. Herodot. Ἐκπρήσσομαι, v. in Ἐκπράττω.

[Ἔκπρηστος, ὁ, ἡ, Incensus, Inflammatus. Schol. Vict. Hom. Il. Σ, 471 : Εὔπρηστον) τινὲς δὲ ἔκπρηστον. Sed leg. εὔπρηκτον ex Ven.]

[Ἐκπρήσω, Flo, Spiro ex. Hesych. : Ἐκρησσῶν, ἐγρηγορῶν, φυσῶν. Kusterus : « Ἐγρηγορῶν pertinet ad ἐγρήσσων : at φυσῶν referendum est ad ἐκπρήσσων, a verbo πρῆσαι, Inflare, a πρήθω. » Novum igitur gl. Hesychii testimonium præbet participii præsentis πράσσων, quo firmatur scriptura librorum Apollonii, inter πρήσσων, ut est ap. Hes., et πρήσων variantium 4, 819 : Ἥριστον δῖω λωφήσειν πρήσοντα πυρὸς μένος·

1537 : Πρήσοντος ἀήτεω ἂμ πέλαγος νοτίοιο. L. Dind.] A

Ἐκπρίαμαι, i. q. ἐξωνοῦμαι, Eximo, Bud. e Lysia [p. 178=810] : Τοὺς κινδύνους ἐξεπρίαντο, Data pecunia sese criminibus eximebant. Idem interpr. non solum Redimo, sed et Corrumpo, citans ex eod. Lys. p. 151. [678 R.] : Ἐκπριάμενοι τοὺς κατηγόρους, οὐδὲν ἔδοξαν ἀδικεῖν. [Antipho p. 136, 6 : Πότερα ὡς ἐγὼ μὲν ἦν τῷ σώματι ἐπιτήδειος κινδυνεύειν, ἐκεῖνος δὲ χρήμασι τὸν ἐμὸν κίνδυνον ἐκπρίασθαι; Isocr. Nicocl. p. 31, B : Τοὺς μὲν πεῖσαι, τοὺς δὲ βιάσασθαι, παρὰ δὲ τῶν ἐκπρίασθαι. Valck. Dio Cass. 51, 11 : Ἵνα ... τῷ γε φόβῳ τῶν χρημάτων καὶ τὴν ἄδειαν καὶ τὴν βασιλείαν ἐκπρίηται. Et alia constr. 62, 28 : Μεγάλων χρημάτων τὴν σωτηρίαν παρὰ τοῦ Τιγελλίνου ἐκπριάμενοι· 75, 5. Referenda huc etiam quæ HSt. de] Ἐκπριῶ pro Redimo, affertur e Prov. Solomonis [24, 11 : Ῥῦσαι ἀγομένους εἰς θάνατον καὶ ἐκπρίου κτεινομένους, μὴ φείσῃ, ubi libri plerique ἐκπριοῦν, sed Alexandr. ἐκπρίω], itidemque e Chrysost. : Ἐκπριοῦν κτεινόμενον μὴ φείσῃ, Redimere occisum ne cesses. Quibus adde quod ap. Hesych., [Zon. p. 673, et Gloss. ab intt. cit., ex eod. l.] legitur, Ἐκπρίου, ἀγόρασον, ἐλευθέρωσον. Quæ omnia sunt a verbo Ἐκπριόω, id autem compositum est e Πριόω. [ἴᾰ]

[Ἐκπρίζω, Serra excido. Geopon. 9, 11, 7 : Ἐκπρίζουσιν ἀπὸ τοῦ στελέχους πηχῶν δ' ἢ ε'. Sap. Salom. 13, 11 : Ὑλοτόμος τέκτων εὐκίνητον φυτὸν ἐκπρίσας. Paul. Ægin. 6, 83, p. 207, 21 : Τὸ ὀστέον ὅσον τάχος ἐκπρίζει. L. Dind.]

[Ἐκπριόω. V. Ἐκπρίαμαι.]

[Ἔκπρῑσις, εως, ἡ, Exsectio per serram. Paul. Ægin. 6, 83, p. 207, 16 : Τὴν ἔκπρισιν αὐτῶν (ossium). L. D. Sic etiam legendum Greg. Nyss. t. 1, p. 398, B, ubi ed. : Τῶν κατεργαζομένων τὴν ἔκπρησιν. Hase.]

[Ἔκπρισμα, τὸ, Quod serra exciditur. Aristot. De generat. 1, 2, p. 316, 34 : Ἀλλὰ μὴν καὶ εἴ τι διαιρουμένου οἷον ἔκπρισμα γίνεται τοῦ σώματος, καὶ οὕτως ἐκ τοῦ μεγέθους σῶμά τι ἀπέρχεται ...]

Ἐκπρίω, Serra execo s. excido. Unde ἐξέπριον ap. Polluc. l. 7, [114] et ex Thuc. [7, 25 : Τοὺς σταυροὺς... ἐξέπριον, unde citat Poll. Plut. Mor. p. 345, A : Ἐκπρῖσαι δὲ τοῦ δόνακος οὐκ ἐθάρρουν τὸ προῦχον. ῑ]

Ἔκπροθεν, Hesychio est ἐκ παλαιοῦ, Antiquitus. [Fort. pro ἔκπροσθεν. L. Dindorf.]

Ἐκπροθεσμέω, Diem præstitutum excedo, In mora sum, ut Lat. loquuntur. Legitur in Pand. Gr. Bud. p. 40. [Ulpian. ad Demosth. p. 540, 21 : Εἴ τις ἐκπροθεσμήσειε. L. Dindorf.]

[Ἐκπροθεσμία, ἡ, Dilatio ultra diem præstitutum. Phot. et Suid. : Ὑπερημερίας, ὑπερβαλούσης ἐκπροθεσμίας. Cit. Schleusner.]

Ἐκπρόθεσμος, ὁ, ἡ et Ἐμπρόθεσμος, mutuo sibi opposita. Dicitur enim ἐκπρόθεσμος Qui est ὑπερήμερος τῆς προθεσμίας, Qui præstitutum diem excessit. Contra autem ἐμπρόθεσμος, Qui intra præstitutum tempus præstat quod promiserat. Ambo tam rei quam personæ tribuuntur, et interdum gen. sibi adjunctum habent. Lucian. p. 126 [Hermot. c. 80] : Ὁ δ' ἠγανάκτει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, Debito persolvendo præstitutum diem excessisse, Debitum ultra condictum diem protraxisse, i. e. Non persolvisse debitum præfinito die. [Anach. c. 39 : Ἐκπρόθεσμος ὢν ἤδη τοῦ ἀγῶνος· Saturn. c. 2 : Ἑπτὰ μὲν ἡμερῶν ἡ πᾶσα βασιλεία· καὶ ἦν ἐκπρόθεσμος τούτων γένωμαι, ἰδιώτης εὐθὺς εἰμι.] Rei autem tribuitur in hoc incerti auctoris l., Ἐκπρόθεσμον μετάνοιαν μετανοεῖν, Sero pœnitere, Pœnitentiam ultra tempus præstitutum differre : ut faciunt qui sero sapiunt, Phrygum exemplo. Et ap. Phil. V. M. 3 [vol. 2, p. 169] : Τοῦ πένθους ὑπερημέρου καὶ ἐκπροθέσμου γεγονότος, Quum haud dum exacto tempore eluxissent. Rursum tam personæ quam rei tributum, aliter etiam exp. Affertur enim Ἐκπρόθεσμος τούτων γίνομαι, pro Jus horum excedo. [De sententia verborum Luciani vide supra.] Et e Luciano [Navig. c. 40] : Ἐκπρόθεσμα φιλοτιμήματα, itidem pro Jus excedentia. [Ulpian. Demosth. 340, § 146. Valck.]

Ἐκπροθέσμως, Post diem præstitutum, Condicto die jam elapso, Non ad diem constitutum : ut ἐκπροθέσμως ἥκειν dicitur de eo qui serius venit et post præfinitum præstitutumque tempus.

[Ἐκπροθόρνυμι, unde part. aor.] Ἐκπροθορὼν, Prorumpens; Hesychio ὁρμήσας. [Orph. Arg. 344 : Κύματος ἐκπροθορόντα. Hemst. Synes. Hymn. 3, 406. Boiss. Manetho 6, 33 : Ἀπ' ὠδίνων καὶ γαστέρος ἐκπροθορόντες.]

[Ἐκπροθῡμέομαι, Contendo, Operam do. Eurip. Phœn. 1678 : Τί δ' ἐκπροθυμεῖ τῶνδ' ἀπηλλάχθαι πόνων;]

[Ἐκπροΐημι, Emitto, Prorumpere sino. Eur. Ion. 119 : Τὰν ἀέναον παγὰν ἐκπροϊεῖσαι. ι anceps.]

Ἐκπροικίζω, Doto, Dote data eloco. [V. Eust. in Ἐγγαμίζω cit. Phalar. Ep. 140, p. 404 : Ἐκπεπροικίσθαι τὴν παῖδα.]

Ἐκπροκαλέομαι, vacante præp. πρὸ, Evoco. Hom. Od. B, [400] : Ἐκπροκαλεσσαμένη μεγάρων εὖ ναιετάοντων, Quum evocasset ex ædibus. [H. Apoll. 111 : Αἶψα δ' ἄρ' Εἰλείθυιαν ἀπ' ἐκ μεγάροιο θύραζε ἐκπροκαλεσσαμένη. Apoll. Rh. 4, 353 : Αἶψα δὲ νόσφιν Ἰήσονα μοῦνον ἑταίρων ἐκπροκαλεσσαμένη ἄγεν ἄλλυσις. Orph. H. 6, 1 : Ἄστρων οὐρανίων ἱερὸν σέλας ἐκπροκαλοῦμαι, Invoco.]

[Ἐκπροκρίνω, Eligo. Eurip. Phœn. 214 : Πόλεος ἐκπροκριθεῖσ' ἐμᾶς.] B

Ἐκπρολείπω, Relinquo, Derelinquo. Phocyl. [80] : Μητέρα δ' ἐκπρολίποις, Missam facias, Dimittas. [Hom. Od. Θ, 515 : Κοῖλον λόχον (equi Trojani) ἐκπρολιπόντες. Theognis v. 1136 : Ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποισι μόνη θεὸς ἐσθλὴ ἔνεστιν· ἄλλοι δ' Οὔλυμπόνδ' ἐκπρολιπόντες ἔβαν. Orph. Arg. 48 : Ἡμέτερον δέμας ἐκπρολιπών· conf. 151. 704 : Ἐκπρολιπόντος ἐρωδιοῦ αἰπὺν ὄλεθρον. Nicias Anth. Pal. 6, 127, 2 : Δῆριν Ἄρηος ἐκπρολιποῦσα.]

[Ἐκπρομολεῖν, Exire. Apoll. Rh. 4, 327 : Κόλχοι ἅλαδ' ἐκπρομολόντες· 1539 : Πόρους τ' ἀπετεκμήραντο λίμνης ἐκπρομολεῖν Τριτωνίδος. Orph. Lith. 700 : Ἀολλέες ἐκπρομολόντες χηραμόθεν. Cum genit. Apoll. Rh. 4, 1587 : Οἱ δ' αἶψ' ἐπὶ νηὸς ἔβησαν λίμνης ἐκπρομολεῖν λελιημένοι.]

[Ἐκπροπίπτω, Procido, Excido. Orph. Lith. 319 : Ὑψόθεν ἐς γαῖαν τετανύσσεται ἐκπροπεσοῦσα.]

Ἐκπροῤῥέω, Effluo, Effundo, VV. LL. [Marianus Anth. Pal. 9, 669, 4 : Χλωρὸν ὅπου ... ὕδωρ καλὰ πολυκρούνων ἐκπρορέει στομάτων. Orph. Lith. 201 : Γάλακτος ἐκπρορέει λευκοῖο πανείκελος ἔνδοθεν ἰχώρ.] C

[Ἐκπροσδέχεσθαι vox corrupta in gl. vitiosa Lex. rh. Bekk. An. p. 242, 8 : Δεξαίμην, κεῖται καὶ ἐπὶ τοῦ ὑποδεξάμενον καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκπεμπόμενον καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκπροσδέξασθαι. Ubi delenda videntur καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκ. L. Dindorf.]

[Ἐκπροσωπέω, Eust. Opusc. p. 218, 24 : Φέρε γὰρ ὀλιγόστιχον ἐπιδρομὴν ποιησώμεθα ὧν κατατίθενται οἱ πρὸς μεγαλωσύνην πνευματικὴν ἐσχηματισμένοι καὶ οὕτως ὑπεσχημένοι ἐκπροσωπεῖν τῷ θεῷ· 339, 23 : Ἕως μὲν γὰρ πρωτονοτάριος ἦς, ἄλλος ἡμῖν ἐφαίνου· ἐπεὶ δὲ πρὸς ἑτέραις ἀξιώσεσι καὶ τὸ ἐκπροσωπεῖν ἔχρωσέ σε... καὶ ὀνόμασιν ἐπεγράφης λαμπροτέροις καὶ πλείοσι, δέομαι ὅτι ἐκ προσώπου σου ἐξῆλθεν ἡ φιλία ἡμῶν. Ejusd. p. 88, 23 : Ἦν μὲν γὰρ ὅτε θεάτροις ἐνευδοκίμουν πρὸς ἔπαινον οἰκεῖον οἱ ὑποκριταὶ, σοφίαν αὐτοὶ ἐπικοσμοῦντες, ἣν ἐτέχνουν (sic) οἱ τῆς τραγῳδίας διδάσκαλοι, ἀνατρέχοντες εἰς παλαιγενεῖς ἱστορίας ἐκεῖνοι, δεξιὰς παιδεύειν σεμνῶς καὶ τὰ κατ' ἐκείνας πρόσωπα ὡς οἷον ἐξανιστῶντες καὶ εἰς θέαν προάγοντες δι' ἀνδρῶν, ὡς οὕτως εἰπεῖν, ἐκπροσωποποιούντων ὑποκριτικῶς ἐκείνοις ἔν τε πιθανότητι πλάσεως ῥητορικῆς καὶ εἰκονογραφίᾳ προσώπων, fort. scrib. ἐκπροσωπούντων, quamvis προσωποποιία sit v. 28. Constant. Cær. p. 282, A : Ὅτε δὲ ὑπάρχει ὁ δρουγγάριος εἰς βασιλικὴν δουλείαν, ἐκπροσωπεῖ αὐτὸν ὁ ἱκανάτος. Interpres, Sustinet ejus vices atque personam hicanatus. L. Dindorf.] D

[Ἐκπροσωποποιέω. V. Ἐκπροσωπέω.]

[Ἐκπροτῑμάω, Honoro. Soph. Antig. 913 : Τοιῷδε μέντοι σ' ἐκπροτιμήσασ' ἐγὼ νόμῳ.]

[Ἐκπροφαίνω, Ostendo. Orph. H. 70, 7 : Ἀλλοκότοις ἰδέαις μορφῆς τύπον ἐκπροφανοῦσα. Ubi notandus rarior aor. sec. verbi φαίνω, ex cod. restitutus pro præs. ἐκπροφαίνουσα.]

[Ἐκπροφέρω, Profero, in l. corrupto Maneth. 6, 733 : Αὐτὰρ ἐγὼ μάλα μὲν πυκιναῖς πραπίσιν δεδάηκα γαστέρος ἐκπροφέρωσι μογοστόκοι Εἰλείθυιαι, ubi ἐκ προφέρωσ' ἃ, vel ἃ προφέρωσι conjiciunt intt.]

[Ἐκπροφεύγω, Effugio, Profugio. Synes. p. 328, A. 393 : Ὅθεν ἐκπροφυγών. Orph. Lith. 391 : Πῶς κεν πολιὸν γένος ἐκπροφύγῃσι. Alcæus Anth. Pal. 6, 218,

9 : Ἐκπροφυγὼν ὁλοὸν μόρον. Manetho 6, 74 : Ἐκπροφυγοῦσ' ὁλοῶν αὐγάς. L. D. Cum gen. Heliod. Æth. 8, 11 : Δεσμῶν Ἀρσακείων αὔριον ἐκπροφυγών. Hase.]

Ἐκπροχέω, Effundo, Profundo. [Orph. Arg. 573 : Λοιβὰς ἐκπροχέων. Orac. Sib. p. 33 : Καὶ μέλιτος γλυκεροῦ γλυκερώτερον ἀνδράσι χάρμα ἐκπροχέει. Improprie Simias Anth. Pal. 7, 22, 2 : Ἠρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα, κισσὲ, ἑρπύζοις, χλοεροὺς ἐκπροχέων πλοκάμους. Pamphilus ib. 201, 2 : Οὐκέτι δὴ χλωροῖσιν ἐφεζόμενος πετάλοισιν ἁδεῖαν μέλπων ἐκπροχέεις ἰαχάν.]

[Ἐκπρυμνίζω. V. Ἐκπρεμνίζω.]

Ἐκπτάω, affertur pro Evolo; sed sine exemplo. [Fictum ex aor. vel fut. verbi ἐκπέτομαι, quod v.]

[Ἐκπτερόω, Volucre facio. Hippocr. De vict. rat. 1, p. 347, 19 : Ἐν μὲν τοῖσι νέοισι τῶν σωμάτων, ἅτε ταχείης ἐούσης τῆς περιφορᾶς, καὶ τοῦ σώματος ὄντος αὐξίμου ἐκπτερούμενα καὶ λεπτυνόμενα καταναλίσκεται ἐς τὴν αὔξησιν τοῦ σώματος, de particulis animæ. Ubi est var. ἐκπυρούμενα.]

Ἐκπτερύσσομαι, Alas expassas concutio. Lucian. [Muscæ enc. c. 1] : Καὶ μὴν διήνθισται κατὰ τοὺς ταῶνας, εἴ τις ἀτενὲς βλέποι ἐς αὐτὴν, ὁπόταν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκπτερύσσηται, Pavonum instar variegata est, si quis attentius in eam oculos defigat, quum expansis ad solem alis sese verberitat.

Ἐκπτήσσω, Expavefacio, Exterrefacio : a πτήσσω significante ἐκφοβῶ. Apud Eur. vero in Hec. [180] : Τί νέον καρύξασ', οἴκων μ' ὥστ' ὄρνιν θάμβει τῷδ' ἐξέπταξας; schol. πετασθῆναι ἐποίησας : ut proprie sit Avem ita expavefacere, ut statim passis alis avolet : sicut ἐκπετάζω. [De loci Theophylactei sententia, quem HSt. respicit, v. in Ἐκπετάννυμι. Hose 11, 11 ἐκπτήσσονται Cyrillus pro ἐκστήσονται.]

[Ἐκπτίσσω scriptura vitiosa in l. corrupto Æliani N. A. 17, 31.]

Ἐκπτοέω, Exterreo, Exterrefacio, Metu consterno. [Tzetz. Hist. 5, 484 : Παιδευτικῷ τῷ τρόπῳ δὲ τοὺς ζῶντας ἐκπτοοῦντες· 499 : Τοὺς κακοὺς ἐκπτοουσῶν (Tantali pœnarum).] Unde ἐξεπτόημαι ap. Polluc. [1, 118; 5, 122], i. q. ἐκπέπληγμαι : et ἐξεπτοημένος, i. q. ἐκπλαγεὶς s. ἐξεστηκώς. [Ib. 123. Polyb. 5, 36, 3; 14, 5, 7.] Item Obstupefacio, s. ἐξίστημι. Ἐξεπτοῆσθαι redditur etiam Impotem animi esse. [Eur. Cycl. 185, de Helena : Ἡ τοὺς θυλάκους τοὺς ποικίλους περὶ τοῖν σκελοῖν ἰδοῦσα (Paridis)... ἐξεπτοήθη, Perculsa est. Similiter de hominibus spe et lætis rebus erectis Herodian. 5, 4 : Ὡς δὲ ἡ φήμη διέδραμεν ἀνὰ τὰ λοιπὰ στρατόπεδα ... πάντα τὰ λεγόμενα καὶ ἐνδεχόμενοι καὶ ἀληθῆ πιστεύσαντες εἶναι, τὰς ψυχὰς ἐξεπτόηντο.]

[Ἔκπτοιος, ὁ, ἡ, Exterritus. Phrynichus Bekk. An. p. 10, 21 : Ἀνεπτερῶσθαι τὴν ψυχὴν, οἷον ἀνασεσοβῆσθαι καὶ ἔκπτοιον εἶναι.]

[Ἔκπτυμα, τὸ, Sputum. Andreas Cret. p. 94, C : Τὰς φραγελλώσεις, τοὺς ἐμπαιγμοὺς, τὰ ἐκπτύματα, τὰ ῥαπίσματα. Kall. Nisi forte scrib. ἐμπτύσματα, quod v.]

[Ἔκπτυξις, εως, ἡ, Explicatio. Aetius 3, 48, b, 12 : Ἡ ἔκπτυξις τῶν σκελῶν καὶ ἡ ἀποκρέμασις, in equitando. Hemst.]

[Ἐκπτῦσις, εως, ἡ, Exspuitio. Alex. Trall. 7, p. 97.]

[Ἔκπτυσμα, τὸ, Sputum. Orac. Sib. p. 735 : Εἰς ἐκπτύσματα φαρμακόεντα παρειὰς αὐτοῦ δώσει. Sed cod. ἐμπτύσματα. Vid. annotat. et Struvii Fragm. Sibyll. p. 42, 43.]

[Ἐκπτύσσω, Explico, Pando. Germ. CPol. Hom. p. 441, C Grets. de pardalibus : Ἐκθύμως καθάλλεσθαι καὶ ἐκπτύσσειν τοὺς ὄνυχας, ubi ed. ἐκπτήσσειν. Hase.]

[Ἔκπτυστος scriptura vitiosa pro ἔκπυστος, quod v.]

Ἐκπτύω, [ύσομαι, Meleag. Anthol. Pal. 5, 197, 6 : Βαιὸν ἔχω τό γε λειφθὲν, Ἔρως, ἐπὶ χείλεσι πνεῦμα· εἰ δ' ἐθέλεις καὶ τοῦτ', εἰπὲ, καὶ ἐκπτύσομαι], Expuo, [Excreo add. Gl.]. Hom. Od. E, [322] : Στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην Πικρήν. Exp. etiam Respuo, Abhorreo; sed sine exemplo. [Aristoph. Vesp. 792 : Κᾆτα βδελυχθεὶς ὀσφρόμενος ἐξέπτυσα. Theocr. 24, 19 : Βαρὺν δ' ἐξέπτυον ἰόν. Dioscor. 1, 115 : Ἐκπτύοντες τὸ διαμάσημα. Eustath. Opusc. p. 161, 63 : Συχνὰ ἐκπτύει συνεκβάλλων τῷ σιέλῳ τὴν ἀηδίαν. Theodorid. Anthol. Pal. 6, 224, 5 : Σκολιὸς δ' ἐξέπτυσε πορθμός. Suidam in Ἐκβρασθῇ : Λέγεται δὲ καὶ, ἐξεπτύσθη ὑπὸ τῆς θαλάσσης, cit. Hemst. De abortu Ælian. N. A. 12, 17 : Ἐν ἀλέᾳ δὲ ὡς τὰ πολλὰ ἐκπτύεται. Cit. idem. Figurate Galat. 4, 14 : Τὸν πειρασμόν μου τὸν ἐν τῇ σαρκί μου οὐκ ἐξεπτύσατε, Aversati estis. Cum tmesi Apollon. Rh. 4, 478 : Τρὶς δ' ἐξ ἄγος ἔπτυσ' ὀδόντων. ῠ]

Ἔκπτωμα, τό. Vide in Ἔκπτωσις, quod proxime sequitur.

Ἔκπτωσις, εως, ἡ, Delapsio, Prolapsio. [Diog. L. 10, 102 : Ἔκπτωσιν τῶν πυρὸς ἀποτελεστικῶν ὀργάνων· et ib. 103.] Strabo 10, [p. 467] : Εἴ τις ἔκπτωσις πρὸς τὸ χεῖρον γένηται τῆς μουσικῆς, Si qua contingat prolapsio in deterius, Si contingat musicam in deterius prolabi, delabi. E Cebete autem [p. 66 Cor.] affertur pro Casus, s. Calamitas, Ἐκπτώσεις γὰρ μεγάλαι καὶ σκληραὶ γίνονται [Sic etiam verb. ἐκπίπτω de Sorte quæ alicui excidit, i. e. obtingit. V. Συνεκπίπτω. Schw.] Ἔκπτωσις, sicut et ἔκπτωμα, Prolapsio ossium e sua sede. Una voce, Luxatio, h. e. Ossium e propria sede excessus, sine fractione, ut inquit Gorr. addens, non id modo significare, sed etiam ἐξάρθρωσιν s. ἐξάρθρωμα ap. Hippocr. [De fractur. p. 750, A], ut Galen. annotavit, initio Comm. εἰς Τὸ περὶ ἀγμῶν. Esse autem duplicem omnis luxationis differentiam, unam sursum, quum a musculorum contentione articulus ad supernum locum trahitur; alteram extrorsum, quum in partem anteriorem aut posteriorem, dextram aut sinistram, emotus transit. Omnem vero ejusmodi luxationem aut esse simplicem, aut compositam etc. In VV. LL. ἐκπτώσεις et ἐκπτώματα exp. etiam Articuli qui suis sedibus excidunt. [Hippocr. De off. med. p. 748, D : Τὰ δὲ ἐκπτώματα ἢ στρέμματα... De morb. 1, p. 448, 39 : Τὰ κατήγματα καὶ τὰ ἐκπτώματα· De liq. usu p. 424, 46 : Κατήγμασιν, ἐκπτώμασι. V. Ἐκπίπτω. || Ἔκπτωσις, Delapsus, Prolapsus, Casus. Hippocr. Epid. 3, p. 1083, D : Σαρκῶν καὶ νεύρων καὶ ὀστέων ἐκπτώσιες μεγάλαι· ib. E : Ὀστέων ψιλώματα καὶ ἐκπτώσιες· Aphor. p. 1255, A : Ὑστέρων ἐκπτώσιας. Aret. Diut. m. causs. 1, 6, p. 32 : Ἐδεδίει γάρ τις ληκύθων ἔκπτωσιν· sign. 2, 9, p. 62 : Μεγάλης ἐσχάρης ἔκπτ. (conf. Acut. m. cur. 1, 9, p. 89)· 11, p. 64 : Κτείνει μὲν οὖν τὰ πολλὰ ἔκπτωσις ἥδε· 13, p. 70 : Ἤδη κοτὲ καὶ τῶν μελέων προαποθνήσκει τοῦ ἀνθρώπου ἄχρι ἐκπτώσιος ῥίς, δάκτυλοι, πόδες· Acut. m. cur. 2, 9, p. 111 : Ἔς τε τὴν τῶν λίθων ἔκπτωσιν καὶ τὴν τῶν οὔρων ἔκχυσιν. De halitu oris Theophr. De vent. 20 : Διαφέρει δὲ τῇ προέσει καὶ ἐκπτώσει. De exsilio ap. Polyb. 4, 1, 8 : Τὴν Κλεομένους... ἔκπτωσιν, etc. Diodor. 13, 65 : Τῶν ἀντιπολιτευομένων αὐτοῖς καὶ (f. πρὸ) τῆς ἐκπτώσεως. Strabo 7, p. 296 : Ἀφ' οὗ καὶ πρὸς (πατρίδος Leopardus) ἐκπτώσεις τινὰς αὐτῶν (philosophorum) παρέωσαν ἐπὶ τὸν κυνισμόν. De morte Manetho 2, 482 : Ἠελίῳ δ' οἴῳ συναφὴν τεύχουσα σελήνῃ ἔκπτωσίν τε τίθησι βίου καὶ κήδε' ὀπάζει· 3, 216 : Αἰεὶ δ' ἔκπτωσιν βιότου τεύχουσι πρὸς οἴκους.]

Ἔκπτωτος, ὁ, ἡ, Delapsus, Qui excidit. In VV. LL. e Greg. Naz. : Τῶν προκειμένων ἔκπτωτοι καὶ ἀλλότριοι. [Memoratur in Lex. de spirit. p. 216. Eust. Opusc. p. 278, 50 : Ὡς δὲ περιεωρᾶτο πρὸς πάντων, καὶ τοῦ γάμου τε τοῦ ὑψηλοῦ ἦν ἔκπτωτος. L. D. || (Zonar. p. 652 et) Etymol. p. 321, 46, etiam exponit τὸν ἐστερημένον τῆς πτώσεως, quod de aleæ casu intelligendum puto. Hemst. Paul. Alex. Apotel. p. 53, 16 : Μητρὸς δούλης, ἢ ἐλαχίστης, ἢ ἀδόξου, ἢ ἐκπτώτου, De statu suo dejectæ. Pseudochrys. t. 7, p. 487, 40 : Τῶν ὑπαρχόντων ἔκπτωτος ἐγενόμην· idemque Or. in cruc. p. 327, C Grets. : Οἱ πρότερον ἠτιμωμένοι καὶ ἔκπτωτοι. Greg. Tephr. Disp. cum Herb. p. 31, 13 : Ἔκπτωτος τοῦ παντὸς, Qui omni bono excidit. Hase.]

[Ἔκπτωχος, ὁ, vox nihili.] Ἔκπτωχοι τῶν προκειμένων, e Greg. Naz. affertur pro A propositis excidentes s. recedentes; sed perperam scriptum pro ἔκπτωτοι.

Ἐκπυέω, affertur pro Ad suppurationem perduco. [Hippocr. Præn. p. 41, 40 : Ὁκόσα δὲ τῶν ἀλγημάτων ἐκ τουτέων τῶν χωρίων μὴ παύηται..., εἰδέναι δεῖ ἐκπυήσοντα· Epid. 2, p. 1002, B : Φύματα ... τὰ ἐκπυοῦντα. Alex. Trall. 8, p. 139 : Καὶ γὰρ τὸν σπλῆνα ὑπεκτήκει καὶ ἀποστήματα ἐκπυεῖ. Suppuro videtur esse ap. Hippocr. Præn. p. 44, 54 : Οἱ δὲ νεώτεροι, πρὶν ἐκπυῆσαι τὸ οὖς, ἀπόλλυνται· Epid. 3, p. 1073, H : Τὸ δὲ περὶ τὴν ἕδρην σμικρὰ ἐξεπύησεν, nisi verbum

refertur ad ægram. Pass. Co. præn. p. 206, H : Ἦσι κόρῃσιν ὀρθοπνοϊκὰ συμβαίνει, ἐν τῇσιν ἐπιφόροισι τιτθοὺς ἐκπυοῦνται· Aphor. p. 1257, B : Ἢν ἐς τὴν κοιλίην αἷμα χυθῇ παρὰ φύσιν, ἀνάγκη ἐκπυηθῆναι. L. D. || De forma Ἐκπυόω HSt. :] Ἐκπυόω, Suppuro, Ad suppurationem perduco, e Diosc. 2 : Ἐκπυοῖ δοθιῆνας. [V. schol. Hippocr. ad l. in Ἐκχύμωμα cit.]

Ἐκπύημα, τὸ, Dicitur, inquit Gorr., ab Hippocr. Universi puris collectio, tumore aliquo, qui præter naturam est, concocto. [De prisca med. p. 18, 35 : Ἐκπυήματά τε καὶ φύματα πλεῖστα· Præn. p. 41, 40 : Τῶν δὲ ἐκπυημάτων ὁκόσα μὲν ἔτι χολώδεος ἐόντος τοῦ πτυέλου ἐκπυίσκεται, ὀλέθρια κάρτα· Co. præn. p. 220, F : Τὰ καθ' ἕδρην ὀδυνώδεα ἐκπυήματα. L. Dindorf.]

Ἐκπύησις, εως, ἡ, Suppuratio. [Hippocr. Prænot. p. 39, 5 : Ὑποσκέπτεσθαι τὰς ἐκπυήσιας· De artic. p. 789, E : Οἷσιν ἔτι νηπίοισιν ἐοῦσι κατὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ βραχίονος βαθεῖαι καὶ ὑποβρύχιοι ἐκπυήσιες γίνονται. L. Dindorf.]

Ἐκπυητικός, ή, όν, Ad pus movendum accommodatus, Vim habens suppurandi s. pus movendi, Qui ad suppurationem perducere potest. Galen. : Ἐκπυητικὸν ἄλευρον πύρινον : ut Plin. dicit farinam hordei collectiones concoquere, et valere ad extrahendas suppurationes. [Hippocr. Co. præn. p. 206, D : Αἱ πρὸς χεῖρα νωθραὶ, κατάξηροι, ἄδιψοι, γυναικεῖα πολλὰ χαλῶσαι, ἐκπυητικαὶ, Pus colligunt, Suppurationi obnoxiæ sunt. L. Dind.]

Ἐκπυίσκειν, Ad suppurationem perducere. Hæc Gorr. Utitur verbo Ἐκπυίσκω pro Pus moveo, Suppuro, Ad suppurationem perduco, Galen. quoque, ac nominatim infra in Ἐμπύημα [vol. 7, p. 316], ubi etiam τὰ ἐμπυίσκοντα videtur accipere pro lis quæ suppurantur. [Pass. Hippocr. Præn. p. 41, 41 : Τῶν δὲ ἐκπυημάτων ὁκόσα μὲν ἔτι χολώδεος ἐόντος τοῦ πτυέλου ἐκπυίσκεται· 44, 53 : Καὶ τὰ ὦτα διὰ τοῦτο φθάνει ἐκπυίσκεσθαι. L. Dindorf.]

[Ἐκπυκτεύω. Pollux 2, 147 : Πυγμὴ, ὅθεν καὶ τὸ πυκτεύειν καὶ ἐξεπύκτευσε. Ubi desunt in cod. verba duo postrema. Hesych. : Ἐκνεύμυκτεν, κατέβαλλεν. Reisk. in Misc. Lips. nov. vol. 6, part. 2, p. 307, ἐκπύκτευεν, pro ἐξεπύκτευεν. L. Dind.]

Ἐκπυνθάνομαι, Audio ex aliquo, simpl. Audio, Cognosco, Intelligo, ut πυνθάνομαι. Fut. ἐκπεύσομαι [Hom. Il. Υ, 129 : Εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκπεύσεται ὀμφῆς, ubi nunc divisim ἐκ π.] Soph. [Aj. 215] : Θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσει, Audies morti par malum, ἀκούσει. [Id. OEd. C. 206 : Τίν' ἄν σου πατρίδ' ἐκπυθοίμαν; Eur. Hel. 817 : Εἰ μὴ τύραννός σ' ἐκπύθοιτ' ἀφιγμένον. Aristoph. Eccl. 752 : Πρὶν ἐκπύθωμαι πᾶν τὸ πρᾶγμ' ὅπως ἔχει. Plut. Alex. c. 48 : Πᾶν ὅ,τι ἂν ἐκπύθηται, τοῦτο πρὸς αὐτὸν ἀπαγγέλλειν βαδίζουσαν· idemque alibi.] Idem Sciscitor et percontor ex aliquo; simpl. Percontor, Sciscitor : Ἐκπυθόμενος τοὔνομα, Percontatus nomen. [Eur. Cycl. 94 : Ἵν' ἐκπυθώμεθα πόθεν πάρεισι Σικελὸν Αἰτναῖον πάγον. Et cum gen. Aristoph. Pl. 60 : Σκαιῶς γὰρ αὐτοῦ καὶ χαλεπῶς ἐκπυνθάνει. Eur. Herc. F. 529 : Φέρ' ἐκπύθωμαι τῶνδε πλησίον σταθεὶς τί καινὸν ἦλθε τοῖσδε δώμασιν χρέος· Phœn. 768 : Τοῦδ' ἐκπυθέσθαι ταῦτα· El. 110 : Κἀκπυθώμεθα δούλης γυναικός. Cum tmesi Hom. Il. K, 308 : Ἔκ τε πυθέσθαι ἠὲ φυλάσσονται νῆες θοαί...]

[Ἐκπυόω. V. Ἐκπυέω.]

[Ἐκπυρακτόω, Valde incendo. Scriptt. de re accip. 15. Wakef. Vert. autem simpliciter Incendo. L. D. Ita quoque Pallad. Laus. p. 28, B. Pass. S. Basil. t. 2, p. 80, D : Τῇ δὲ σφοδροτάτῃ πρὸς τὸ πῦρ ὁμιλίᾳ ἐκπυρακτωθείς (ὁ σίδηρος), Excandescens. Hase.]

[Ἐκπυράκτωσις, εως, ἡ, Incensio, Inflammatio. Tzetz. Hist. 11, 596 : Καὶ πρὸς ἐκπυρακτώσεις δὲ τὰς ἀπὸ τῶν κατόπτρων (utilis est geometria). Schæf. Suid. (et Bachm. An. vol. 1, p. 407, 7) : Φλογμὸς, καῦμα, ἐκπυράκτωσις. Wakef. Photius vitiose καῦμα ἐκ πυρακτώσεως.]

[Ἐκπύρεω, Torreo. Herodian. Philet. p. 451 : Ἀπανθρακίσαι τὸ ἐπὶ τῶν ἀνθράκων, ὅπερ οἱ Δωριεῖς ἐκπυρῆσαι λέγουσιν. Piers. : « Ἐκπυρῆσαι, quod Doriensibus tribuit Her., alibi a me repertum non est : itaque potius per ι leg. ἐκπυρίσαι. Hesych. : Ἀποπυρίζων, ἀπὸ πυρὸς ἐσθίων ». Boisson. ad Herodiani Epim. p. 75 : « Apte conjecit Piers. scrib. esse ἐκπυρίσαι· quam lect. exhibet ipse codex, ubi ἐκπυρῆσαι. » L. D.]

Ἐκπυρηνίζω, Enucleo, Educo veluti nucleum. Alex. Aphr. Probl. 1, [119] : Τὸ ἐν αὐτῷ λεπτομερέστερον ὑγρὸν ἢ ἀὴρ ἐκθλίβεται καὶ ἐκπυρηνίζεται. Et ap. Eust. [Od. p. 1858, 61] quidam dicit, Ἀστραπὰς ἐκπυρηνιζομένας νεφῶν. [« Expressum ventis per nubila fulmen, » Lucan. 1, 151. Stob. Ecl. phys. 1, 15, 1 (vol. 1, p. 348 Heer.) : Τὰ δὲ κουφότερα τοῖς βαρυτέροις ἐπιπολάζειν οἷον ἐκπυρηνιζόμενα. Τῷ ἄνω πυρὶ ... διὰ τὴν ἐναπόληψιν τῶν νεφῶν ἐκπυρηνιζομένῳ βιαίως ἐξ αὐτοῦ, Philopon. Περὶ κοσμοπ. p. 111. Vid. Hesych. in Ἐξεπυρήνωσεν, sic enim legendum pro Ἐξεπύρωσεν. (Repetiit infelicem hanc conj. ad Hesych. p. 1285, ubi addit l. Aristot. Phys. acr. 4, 7, p. 214, 33 : Ἐνδέχεται δὲ καὶ πυκνοῦσθαι μὴ εἰς τὸ κενὸν, ἀλλὰ διὰ τὸ τὰ ἐνόντα ἐκπυρηνίζειν.) Τὸ δὲ ἐκπυρηνίζειν εἴρηται ἀπὸ τῶν τοὺς πυρῆνας τῶν ἐλαιῶν τοῖς δακτύλοις συμπιλουμένους ἐξακοντιζόντων διὰ τὸ μυουρίζον σχῆμα, Simpl. ad Aristot. Φ. Ἀ. 4, col. 135, A. Hemst. Theod. Prodr. in *Notices* vol. 6, p. 557 : Βροντὴν ... πρηστηρίους ἀστραπὰς ἐκπυρρηνίζουσαν (sic). Boiss. Eust. Opusc. p. 237, 85 : Νεφέλῃ φωτὸς ὀφείλεις εἰκάζεσθαι, οὐ μὴν ἐκπυρηνιζούσῃ κεραυνοὺς, ὁποῖόν τι κεραυνοβόλον φαίνεται νέφος· 240, 57 : Ἐκπυρηνίζων σπινθῆρας. Jo. Diac. Alleg. in Hesiodi Theog. v. 134, p. 458 : Ἐν τοῖς νέφεσιν ἀπειλημμένων πνευμάτων ἰσχυρῶν τε καὶ βιαίων ... ἐκπυρηνίζεσθαι συμβαίνει τὰ πνεύματα καὶ ἐξιέναι ἐκεῖθεν καὶ τὰς ἀστραπὰς ποιεῖν. L. Dind.]

[Ἐκπυρήνισις, εως, ἡ, Enucleatio, Expressio, Eruptio. Ἔκθλιψις τῶν πυρήνων τῶν ἀπὸ δακτύλων ἀποπιεζομένων, Olympiod. Saracenica p. 49 Sylb. Eust. Opusc. p. 203, 11 : Εἰ μή τις εἰς βέλους ἐκνεύσει πετομένου ὠκύτητα ἢ εἰς ἀστραπῆς ταχυτάτην ἐκπυρήνισιν, Fulminis eruptionem.]

[Ἐκπυρήνισμα, τὸ, Expressio, Eruptio. Nicet. Man. Comn. 2, 6, p. 60, B : Βροντῶν τε μυκήματα ἐξαισίων καὶ ἀστραπῶν ἐκπυρηνίσματα.]

[Ἐκπυρηνισμὸς, ὁ, idem. Etym. Ms. Leid. apud Hemst. ad Thom. M. p. 565 : Τὸ κατ' ἐκπυρρηνισμὸν (sic) γενόμενον κεραύνιον πνεῦμα, ὃ καὶ ἐκνεφίας παρὰ τοῖς φιλοσόφοις ὠνόμασται.]

[Ἐκπυρϊάω, Incendo, Accendo. Aret. Acut. m. cur. 1, 6, p. 86 : Τὸ ἔντερον καὶ τὴν κάτω κοιλίην ἐκπυριῇ. L. D. Hippocr. Aphor. 5, p. 1255, H : Ἡ διὰ τὴν ψυχρότητα οὐκ ἐκπυριῆται (semen), ὥστε ἀθροίζεσθαι πρὸς τὸν τόπον τοῦτον.]

[Ἐκπυρίζω. V. Ἐκπυρέω. Adde Germ. CPol. Hom. p. 119, C Grets. : Τῶν θησαυρῶν αὐτῶν εὑρήσουσιν ἄνθρακας ἐκπυρίζοντας, Carbones ignitos. Perperam ed. ἐκπυρίξοντας. Hase.]

Ἔκπυρος, ὁ, ἡ, Qui igni efferbuit supra modum, Qui igni nimium exarsit s. excanduit. Alii, Fervidus, Ardens. [Max. Tyr. Diss. 1, vol. 1, p. 2, 21 : Ὁποῖόν φασι τὴν γλαῦκα πάσχειν, πρὸς μὲν τὸν ἥλιον ἀμαυρουμένην, θηρεύουσαν δὲ ἐν νυκτὶ ἔκπυρον φῶς. Seager. Ap. Polluc. 1, 192 est, Ἵππου βλέμμα ἔκπυρον. Ap. Herodot. 4, 73, pro λίθους ἐκ πυρὸς διαφανέας, probi alioquin codd. nonnulli (vitiose, ut videtur), λίθους ἐκπύρους διαφανέας præferunt. Schweigh. Strabo 15, p. 697 : Τὴν δὲ νότιον τὴν μὲν ἄνυδρον, τὴν δὲ ποταμόκλυστον καὶ τελέως ἔκπυρον. Hemst. Theophr. C. Pl. 2, 19, 4 : Ἐν τόποις θερμοῖς καὶ ἐκπύροις· De vent. 14 : Πολλῷ γὰρ ἐκπυρώτερος ὁ τόπος ἐκεῖνος. Adverbialiter neutro pl. epigr. Anth. Pal. 5, 82 : Ὦ σοβαρὴ βαλάνισσα, τί δήποτέ μ' ἔκπυρα λούεις; Πρίν μ' ἀποδύσασθαι τοῦ πυρὸς αἰσθάνομαι.]

Ἐκπυρόω, Accendo, Inflammo s. Igne excandefacio. [Eur. Tro. 301 : Αὐτῶν ἐκπυροῦσι σώματα θανεῖν θέλουσαι· Iph. A. 1070 : Πριάμοιο κλεινὰν γαῖαν ἐκπυρώσων. Aristot. Meteor. 1, 3 : Ὁρῶμεν δὴ τὴν κίνησιν ὅτι δύναται διακρίνειν τὸν ἀέρα καὶ ἐκπυροῦν. Eust. Opusc. p. 109, 68 : Τὸν μὲν ἐκπυροῦντα φλόγα ἐπὶ ἐμπρησμῷ οἰκίας. || Exuro. Eur. Herc. F. 421 : Ὕδραν ἐξεπύρωσεν. Quo probabiliter Abresch. refert gl. Hesychii : Ἐξεπύρωσεν, ἐξέθλιψεν. Plut. Mor. p. 1067, A : Δεύτερον ὅταν ἐκπυρώσωσι τὸν κόσμον οὗτοι (Stoici), κακὸν μὲν οὐδ' ὁτιοῦν ἀπολείπεται, Si mundus illorum sententia conflagrarit.] Unde pass. Ἐκπυροῦσθαι, Inflammari, Exarde-

scere, ap. Galenum. Exp. etiam In ignem converto. [Eur. Bacch. 244 : Ὃς (Bacchus) ἐκπυροῦται λαμπάσιν κερανναίαις σὺν μητρί. Aristot. Meteor. 1, 1 init. : Τῶν ἐκπυρουμένων καὶ κινουμένων φασμάτων, et alibi. Theophr. C. Pl. 1, 21, 7 : Τὰ πυρεῖα ἄριστα ἐκπυροῦται τὰ ἐκ τῶν ἐνύγρων. Signif. Excandefaciendi idem Theophr. De igni 48 : Πυρωθεὶς γὰρ ὁ ἀὴρ ἐκπυροῖ τὸν τοπον. Polyb. 12, 25, 2 : Ἐκπυρουμένου τοῦ χαλκοῦ· et apud Gemin. Elem. astr. c. 13, p. 55, A (Schweigh. vol. 5, p. 26) : Ἀνάγκη ἐκπυροῦσθαι τὴν οἴκησιν καὶ ἀοίκητον γίνεσθαι διὰ τὴν τοῦ καύματος ὑπερβολήν. Strabo 5, p. 247 : Ἔχει μὲν γὰρ τὸ λιπαῖνον καὶ τὴν ἐκπυρουμένην βῶλον καὶ τὴν ἐκφέρουσαν τοὺς καρπούς, Terram calidissimam. Mesomedes Anthol. Plan. 4, 323, 7 : Κηρὸς... παμφάγοισι φλοξὶν ἐκπυρούμενος. Geopon. 7, 26, 4 : Ὄστρακα ἐκπυρώσαντες. Figurate Eust. Opusc. p. 127, 87 : Εἶπερ ἐγρηγορότες ἡμᾶς αὐτοὺς ἕκαστος εἰς θάρσος ἐκπυροῦμεν μάχιμον. Confus. c. ἐκπτερόω v. in illo.]

[Ἐκπυρρόω. Planud. Ovid. Metam. 9, 36 : Τῇ τῆς ψάμμου ἀφῇ ἐξεπυρρώθη, « Flavescit » Ovid. Boiss.]

Ἐκπυρσεύω, Igni luceo ex aliquo loco. [Sextus Adv. math. 4, 179, p. 722 : Ἀλλ' ὁ μὲν φιλόπλουτος ἢ φιλόδοξος ἐκπυρσεύεται μᾶλλον τὴν ἐπιθυμίαν ὑπὸ τῆς περιπατητικῆς φιλοσοφίας. Hemst. Nicet. Man. Comn. 2, 5, p. 58, D : Ὡς ἐν σποδιᾷ ἔναυσμα τὸν κότον ἐνέβαλπε τῇ ψυχῇ, ἕως τῶν πραγμάτων ἐνδιδόντων αὐτὸν ἐξεπύρσευσεν. Utrobique est Incendere, Incendi. L. D. Joseph. Bell. Jud. 4, 10, 5, de Pharo insula : Πύργον ἀνέχουσα μέγιστον, ἐκπυρσεύοντα τοῖς καταπλέουσι ἐπὶ τ' σταδίους· et 5, 4, 3 : Τῶ κατὰ τὴν Φάρον ἐκπυρσεύοντι τοῖς ἐπ' Ἀλεξανδρείας πλέουσιν. Id. ib. 7, 8, 5; Phot. Epist. Combef. p. 529, C, et magis figurate Pseudochrys. t. 7, p. 516, 11 : Τὸν ζῆλον τοῖς χείλεσιν ἐκπυρσεύοντα. Hase.]

[Ἐκπύρως, Ardenter, Calide. Philes De anim. propr. 23, p. 78, 10, de cuculo : Τὸ γὰρ πετεινὸν ὡς κρυμῶδες τὴν κρᾶσιν νεοττοποιεῖν ἐκπυρῶς οὐκ ἰσχύει. Scr. ἐκπύρως. L. Dindorf.]

Ἐκπύρωσις, εως, ἡ, Inflammatio et incensio, [Deflagratio, Gl.]. Ἐκπύρωσις τοῦ κόσμου, Athen. [14, p. 629, E], quod ὀρχήσεως εἶδος esse ait. Item Ardor quo aliqua inflammantur et exardescunt, s. ignescunt : quo modo accipiunt ap. Procl. Comm. in Plat. Tim. : Οὐδὲν θαυμαστὸν καὶ τὴν φλέγασαν ἐκπύρωσιν ἐργάσασθαι τοιαύτην, ubi etiam Inflammatio reddi queat. [Aristot. Meteor. 1, 5 init. : Τὴν ἐκπύρωσιν (aeris). Strabo 5, p. 247 : Πλεονάζουσα μὲν οὖν τῷ λίπει (terra) πρὸς ἐκπύρωσιν ἐπιτηδεία. Diog. L. 10, 101 : Τὴν τοῦ πνεύματος ἐκπύρωσιν· et ib. 103. Sextus Pyrrhon. 212, p. 53 : Ἐναντιούμενος τῇ ἐκπυρώσει (mundi). Lucian. Vit. auct. c. 14 : Τὰς ἐκπυρώσιας (mundi). Clem. Al. Pæd. 3, 11, 79. Eust. ap. Maium ad Hieron. Chron. p. 252, 2, b : Τῆς ἐπὶ Φαέθοντος ἐκπυρώσεως.]

[Ἐκπυρωτικὸς, ἡ, ὸν, Accendendi vim habens. Dionys. Areop. p. 48, A : Ἡ οὐδὲν ἡ ἀμυδρόν τι τῆς ἐκπυρωτικῆς ἐνεργείας ἴχνος ἀναφαίνεται (in rebus quæ ignem non capiunt). Kall.]

Ἔκπυστος, ὁ, ἡ, Exanditus, s. potius Evulgatus, Cognitus, Fando cognitus. Synes. Ep. 143 [p. 279, A] : Μὴ ἔκπυστα ποιεῖν τὰ ἄξια κρύπτεσθαι, Non evulgare. Itidem Herodian. 2, [7, 10] : Ἔκπυστα καὶ γνώριμα ποιῇ τοῖς τε στρατιώταις καὶ τοῖς λοιποῖς. Similiter aliquid ἔκπυστον γίνεται, quum sc. Evulgatur. Thuc. 4, p. 144 [c. 70], et 8, p. 275 [c. 42] : Περὶ ἔκπυστος γενίσθαι. Sic Herodian. 3, [12, 14] : Περὶ ἔκπυστα γενέσθαι τῷ δήμῳ. Ubi nota dat. : cum quo jungitur et ap. Plut. Camillo [c. 3] : Ὥστε κἀκείνοις ἔκπυστον γενέσθαι τὸ περὶ τὴν λίμνην πάθος, Ita ut ad illos quoque rumor perferretur de clade ad paludem accepta. Rursum Thuc. [immo alius scriptor] : Ἔκπυστα τοῖς πολλοῖς τὰ γεγραμμένα γενέσθαι, Multitudini efferri s. evulgari, A multitudine audiri. Item 3, p. 92 [c. 30] dixit etiam, Ἐμοὶ δοκεῖ πλεῖν ἡμᾶς ἐπὶ Μιτυλήνην, πρὶν ἐκπύστους γενέσθαι ὥσπερ ἔχομεν, Antequam rumor spargatur de nostris consiliis, Antequam adventus noster divulgetur; nam inopinantes Mitylenæos invadere et opprimere animus eis est. Schol. exp. φανεροὺς. [Vitiose Hesych. : Ἐκπύστων, φανερῶν ἢ πολλοῖς ἀκουστῶν, et Poll. 5, 147 in codd.]

[Ἐκπυτίζω, Pitissando exhaurio. Exemplo Alexidis in Ἐκπιτίζω posito Schneid. addit Heronis Spirit. p. 181 : Ἵνα οὖν εὐκόπως εἰς τὸν δοθέντα τόπον ἐκπυτίζηται τὸ ὕδωρ· Autom. p. 247 : Ἐκ μὲν τοῦ θύρσου τοῦ Διονύσου ἤτοι γάλα ἢ ὕδωρ ἐκπιτυσθήσεται (sic). Apud eund. l. pr. est subst. Ἐκπιτυσμὸς, ὁ, Τὸν ἐκπιτυσμὸν πρὸς τὸ δοθὲν ὕψος ποιεῖται. Recte autem monet Schneid. veram formam esse quæ υ in sec., ι in tertia habeat.]

Ἐκπώγων, ὁ, Cui barba excrevit, Barbatus. Cujus tamen exemplum desideratur.

Ἐκπωλέω, Vendo, i. q. πωλέω s. ἀποδίδωμι : Hesych. ἐκπωλεῖσθαι, προγυμνάζεσθαι. [Glossam ejusd. Πωλεύειν, παιδεύειν πώλους, sec. quam scrib. esset ἐκπωλεύεσθαι, confert Albert.]

Ἔκπωμα, τὸ, tanquam ab ἐκπέπωμαι, præt. passivi ἐκπίνομαι : ut ἐκπέπωκα est præt. activi ἐκπίνω, Poculum [Gl. Hesych. : Ἐκπώματα, ἀγγειά τινα ἢ ποτήρια]. Plato Sympos. [p. 213, E] : Ἀλλὰ φερέτω Ἀγάθων εἴ τί ἐστιν ἔκπωμα μέγα. Xen. Cyrop. 8, [8, 18 et alibi sæpe]. Item Χρυσώσιον ἐκπωμάτων, Plut. [Mor. p. 145, B.] Et ἀργυροῦν ἔκπωμα, Athen. [Id. 10, p. 423, C : Πλῆθος καλῶν καὶ ποικίλων ἐκπωμάτων. Et ante hos Soph. Phil. 35 : Αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα· fr. Acris. apud Athen. 10, p. 466, B : Καὶ κοῖλα χρυσόκολλα καὶ παν-άργυρα ἐκπώματα. Eur. Ion. 1175 : Χρυσέων τ' ἐκπωμάτων. Thucyd. 6, 32 et al., Demosth. p. 384, 13 etc. Usitatius Atticis esse quam ποτήριον, monet Eustath. Il. p. 1161, 53; ποτήριον defendit Photius in v. Ἔκπωμα. Commendat Thomas p. 288 s. 342. De forma vitiosa Ἔκπομα, quæ est etiam ap. Hesych. in Δακτυλοδείκτων, Δεῖνος, IISt. :] Ἔκπομα, Hesychio φιάλη, ποτήριον, Phiala, Poculum. [Ἔκπωμα duo codd. Monac. pro ἔκπομα apud Eumath. De Ismen. p. 18 ed. Teuch. et alibi. Jacobs.]

[Ἐκπωμᾰτίζω, Operculum (πῶμα) tollo. Nicet. Man. Comn. 6, 2, p. 117, A : Ὡς πᾶσαν μὲν φαρέτραν ἐκπωματίσουσι, πᾶν δὲ βέλος ἀφήσουσιν, ὅπως Ῥωμαίους τροπωσάμενοι τοῦ πρόσω προβαίνειν ἐπίσχωσι.]

[Ἐκπωμάτιον, τὸ, Pocillum, Gl. Strabo 16, p. 758 : Ὅπου γε καὶ τρυβλίον χαλκοῦ πρίασθαι καὶ ἐκπωμάτιον ἔστιν. Cit. Wakef. Pollux 10, 66.]

[Ἐκπωματοποιὸς, ὁ, Poculorum fabricator. Fabula Alexidis Ἐκπ. inscripta citatur ab Athen. 15, p. 691, D, Polluce 7, 190, Antiatt. Bekk. p. 82, 7.]

[Ἐκπωτάομαι. V. Ἐκποτάομαι.]

[Ἐκραβδίζω, Verbero, Verberando ejicio. Aristoph. Lys. 576 : Ἐκραβδίζειν τοὺς μοχθηρούς.]

Ἐκρᾰγή, ἡ, Suidæ i. q. ἔκρηξις : nam hoc per illud exp. [Leg. esse ἡ κραυγὴ dicetur in Ἔκρηξις.]

[Ἐκραίνω, Exspergo. Soph. Trach. 781 : Κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει. Eurip. Cycl. 402 : Ἐγκέφαλον ἐξέρρανε.]

[Ἐκραίω, Exstirpo. Orph. Lith. 597 : Ἔκ τε μυῶν ἀγέλας ἔκ τ' ἀκρίδος ἄπλετον ἔθνος ῥαίσει (corallium). L. Dindorf.]

[Ἐκράπτω, Adsuo, si mendo carent edd. Gregor. Nyss. t. 2, p. 234, B : Τὰ περὶ ψυχῆς ἐκεῖ φιλοσοφηθέντα τῷ Πλάτωνι τοῖς ἰδίοις δόγμασιν ἀσυναρτήτως ἐκράπτει. Hase.]

[Ἐκρᾰστωνέω, Facile reddo.] Ἐκρᾰστωνῆσαι, Hesychio εὐχερῆ ἀποφῆναι.

Ἐκρέω, Effluo. [Defluo addunt Gl. Aristoph. Av. 104 : Κᾆτά σοι πῶ τὰ πτερά; Ἐξερρύηκε. Proprie Hom. Il. N, 655, Φ, 119 : Ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε· Od. I, 290 : Ἐκ δ' ἰχαφάλος χαμάδις ῥέε· Γ, 455 : Τῆς δ' ἐπεὶ ἐκ μέλαν αἷμα ῥύη. Apollon. Rh. 4, 1679 : Ἐκ δέ οἱ ἰχὼρ τηκομένῳ ῥέεν. Plato Phæd. p. 112, A : Ἐκρεῖν ἐντεῦθεν. Pausan. 1, 3, 3 : Τὸ ὕδωρ ... ἐκρέον ἐς τὴν θάλασσαν.] Excido. Plut. Them. [c. 12] : Ἐξερρύησαν οἱ Θεμιστοκλέους λόγοι τῶν Ἑλλήνων, Et ἐξερρύησαν, ἠφανίσθησαν, Aboliti sunt, Bud. [Suid., qui addit : Λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐν πόλει (πολέμῳ Favor.) φευγόντων, ubi pariter atque in gl. Hesychii Ἐξερρύησαν, ἔφυγον, respici Maccab. 1, 9, 6 : Καὶ ἐξερρύησαν πολλοὶ ἀπὸ τῆς παρεμβολῆς, annotarunt intt.] Qui etiam affert δέος ἐξερρυηκὸς pro Abolitum et Fluxum, Evanidum, in h. Plut. l. [Pomp. c. 12] : Καὶ τὸ πρὸς Ῥωμαίους δέος ἤδη τῶν βαρβάρων ἐξερρυηκὸς, αὖθις ἰσχυρὸν καὶ φοβερὸν καταστήσας. Affert et γράμματα ἐξερρυηκότα ex Polluce [5, 150], sicut κατερρυηκότα γράμματα et διερρυηκότα, pro Literæ exolescentes. Addit ἐῤῥέω, Platoni [?] esse

etiam Obsolesco, Dissuesco. In Epigr. legitur etiam activa signif. [Macedon. Anth. Pal. 11, 374, 5 : Τὴν χάριν ἐξέρρευσας ὅσην ἔχες, Perdidisti. In Ind. :] Ἐκρυῆναι, Effluere, ab inusitato th. Ἐκρύω s. Ἐκρυέω. [Pollux 6, 17 : Καὶ πρότροπος δὲ ἦν τις οἶνος ὁ πρὶν ἐκθλίβεσθαι ἐκρυείς.] Metaphorice Plut. Themist., Ἐξερρύησαν οἱ Θεμιστοκλείους λόγοι τῶν Ἑλλήνων, Themistoclis monita effluxerunt s. exciderunt Græcis. Itemque ἐκρυέντες τῶν ὅπλων dicuntur Quibus arma veluti effluxerunt. Hesych. ἐκρυῆναι exp. παύσασθαι, παρὰ τὸ ὕδωρ τὸ ἐκρέον. [Plato Theag. p. 130, E : Νῦν δὴ πᾶσα ἐκείνη ἡ ἕξις ἐξερρύηκεν· Reip. 5, p. 452, D : Τὸ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς δὴ γέλοιον ἐξερρύη ὑπὸ τοῦ ἐν τοῖς λόγοις μηνυθέντος ἀρίστου. Dionys. Art. rhet. 10, 8, p. 383, 4 : Ἂν νῦν ἡ χρῆσις ἐξερρύηκε. Figurate de spiritu Pollux 2, 76 : Εἴσρει, ἐκρεῖ. Idemque de frondibus, quibus folia deciderunt, 1, 236 : Ἀφηρημένους τῆς κόμης, ἐξερρυηκότας. Deuteron. 28, 40 : Ἐκρυήσεται ἡ ἐλαία σου. Similiter de pennarum vel pilorum defluvio Lucian. Dial. deor. 4, 1 : Τὰ πτερὰ ἐκεινά σοι ἐξερρύηκε. Hesych. : Μαδᾷ, ἐκρεῖ. Gregor. p. 560 : Τὸ μυδῶσα, ἐκρέουσα. De rebus fragilibus et ruinosis, de quibus etiam simpl. ῥέω usitatum est, Suidas in Μηλιακὸν πλοῖον, ab Hemst. cit. : Ἐπὶ τῶν παλαιῶν καὶ ἄγαν ἐκρεόντων πλοίων, ubi alii gramm. ῥεόντων. De fut. et aor. formis act. ἐξέρρευσα, ἐκρεύσω v. in Ῥέω.]

Ἔκρηγμα, τὸ, Quod ex alio abruptum est, aut abscissum : Galen. ap. Hipp. [Gloss. p. 464] ἔκρηγμα exp. ἀπόσχισμα ῥάκους. [Hippocr. De artic. p. 837, G : Ταινίῃσι χρὴ ἢ ἐρρήγμασι (sic) τρυχίων ἐρινεῶν περιελίσσειν. || Pustula. Hippocr. Epid. 7, p. 1211, E : Περὶ ὀσφῦν ἐκρήγματα.] Est etiam Abruptus locus, Salebra. [Ἐκρήγματα, Salebræ, Gl.] Item, Eruptio aquarum in magnis imbribus, Bud. e Theophr. Suid. autem dicit ἐκρήγματα esse τὰ ἐκ τῶν χειμάρρων γινόμενα ἐν τοῖς πεδίοις κοιλώματα. [Neque aliter ap. Theophr. C. Pl. 1, 5, 2 : Ἔτι δ' οἱ ποταμοὶ καὶ αἱ συρροαὶ καὶ ἐκρήγματα τῶν ὑδάτων πολλαχόθεν ἐπάγουσι σπέρματα καὶ δένδρων καὶ ὑλημάτων, cepit Bud. Ac ne ap. Diodor. quidem 1, 19 : Τὸν δὲ ποταμὸν ἀρχαιότατον μὲν ὄνομα σχεῖν Ὠκεάνην ... ἔπειτα διὰ τὸ γενόμενον ἔκρηγμά φασιν Ἀετὸν ὀνομασθῆναι, dicitur Eruptio vel ἔκρηξις, sed Ostium, ut ap. Polyb. 12, 20, 4 : Τοὺς γὰρ ἀπὸ τῶν ὀρῶν χειμάρρους καταφερομένους τοσαῦτά φησι ποιεῖν ἐκρήγματα κ. τ. λ. et alibi ap. eund. Plut. Alex. c. 60 : Τραχὺν δὲ τὸν Ὑδάσπην ὑπὸ τοῦ χειμῶνος ἐπιόντα καὶ μετέωρον ἐκρηγμα ποιῆσαι μέγα καὶ πολὺ μέρος ἐκείνῃ φέρισθαι τοῦ ῥεύματος· et inf. : Μετὰ τῶν ὅπλων τὸ ἐκρηγμα διαβαίνειν ἄχρι μαστῶν διαβρεχομένους.]

[Ἔκρηγμα, τὸ, Ecregma, s. ut Plin. (N. H. 5, 14, 68 : « Mox Idumæa incipit et Palæstina ab emersu Sirbonis lacus ») vocat, Emersus vel Ostium lacus Sirbonidis, in Palæstinæ et Ægypti confiniis. Diodor. 19, 64 : Παρῆλθεν ἐπὶ τὸ καλούμενον Ἔκρηγμα. Strabo 1, p. 65 : Τῷ μεταξὺ τῆς Ἐρυθρᾶς καὶ τοῦ Ἐκρήγματος (Ἰσθμῷ)· 16, p. 759 : Ἔτι δὲ μᾶλλον ἡ ἐρεξῆς τοιαύτη (sterilis) ἡ ὑπερκειμένην ἔχουσα τὴν Σιρβωνίδα λίμνην παράλληλον πρὸς τῇ θαλάττῃ μικρὰν δίοδον ἀπολιποῦσαν μεταξὺ μίχρι τοῦ Ἐκρήγματος καλουμένου ... τὸ δ' Ἔκρηγμα συγκέχωσται. Plut. Anton. c. 5 : Περὶ τὸ Ἔκρηγμα καὶ τὰ τῆς Σιρβωνίδος ἕλη. Ptolem. 4, c. 5 : Ἔκρηγμα τῆς Σερβωνίδος λίμνης. L. Dindorf.]

Ἐκρήγνῡμι, vel Ἐκρηγνύω, Effringo, Scindo. [Hom. Il. O, 469 : Νευρὴν δ' ἐξέρρηξε (dæmon) νιόστροφον, Rupit. Scindendi signif. ib. Ψ, 421 : Ῥωχμὸς ἔην γαίης, ἦ χειμέριον ἄλὲν ὕδωρ ἐξέρρηξεν ὀδοῖο, βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα, ubi schol. ὀδοῖο Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ὁδόν. Nicand. Ther. 342 : Εἰσόκε νηδὺς ὁμφαλὸν ἐκρήξειε. Hesych. : Ἐκρήξω, ἀνοίξω. || Altera forma præs. est Ἐκρήσσω s. Ἐκρήττω, Erumpo, Gl. Pass. Theanus Epist. 3 : Ἐκρήττεται μᾶλλον ἐπιτεινόμενα (τὰ ὄργανα), Rumpitur.] Apud Soph. Aj. [775] ἐκρήξει neutr. positum, Erumpet, Ἐκρήξει μάχη. Itidem vero ex Aristot. Meteor. 2, [8, p. 366, 32], Bud. affert ἐκρῆξαι, Erumpere. [Ἐκρήξας εἰς τὸν ὑπὲρ γῆς τόπον ... ἄνεμος. Transitive, Elido. Plut. Fab. c. 12 : Οὐκ ἐγὼ μέντοι προὔλεγον ὑμῖν πολλάκις τὴν ἐπὶ τῶν ἄκρων ταύτην καθημένην νεφέλην, ὅτι ... ὄμβρον ἐκρήξει; Lucian. Calumn. c. 23 : Εὐθὺς ἐξέρρηξε τὴν ὀργήν. Joseph. B. J. 1, 10, 7 : Τούτοις κατὰ μικρὸν Ὑρκανὸς ἐξικαίετο, καὶ τὴν ὀργὴν τελευταῖον ἐκρήξας ἐκάλει κριθησόμενον τὸν Ἡρώδην. Synes. p. 27, A : Ὑπισχνούμενον ἐκρῆξει ... πόλεμον. || De voce absolute Suid. s. Bachm. Anecd. vol. 1, p. 223, 20 : Ἐξάραντες, ἐκρήξαντες, κρούσαντες. V. Ἔκρηξις.] Sed Ἐκρήγνυσθαι potius dicitur pro Erumpere. Galen. Ad Glauc. 1 : Κνησαμένων γὰρ αὐτῶν ἅπαξ που ἢ δὶς, εὐθὺς ἐκρήγνυται, sc. τὸ αἷμα, Erumpit, Profluit : ut antea dixerat ῥέον de eadem re. Sed ἐκρήγνυσθαι majorem quandam vehementiam habet. Aristot. : Ἐκρήγνυνται γὰρ αἱ φλύκταιναι, Erumpunt. [Idem Meteor. 2, 8, p. 368, 5 : Ἀθρόαν ὠθουμένην ὑπὸ τοῦ ἐναντίου πνεύματος ἐκρήγνυσθαι (τὴν θάλατταν). Nicand. Alexiph. 211 : Νεύθεν δ' ἐκρήγνυται οὖλα. Æsch. Prom. 367 : Ἔνθεν ἐκραγήσονταί ποτε ποταμοὶ πυρός. Formulas ἐξερράγη ὄμβρος, ἀστραπὴ memorat Pollux 1, 116, 117. Philes De anim. propr. 12, 19, p. 46 : Ἂν τῶν πνιγερῶν ἐκραγῶσιν ὀστράκων (pulli). Charito 1, 5 : Ταῦτα λέγοντος θρῆνος ἐξερράγη.] Herodot. [6, 129], ἐκραγῆναι ἐς αὐτὸν, Erumpere præcipitem in iram, Excandescere, Bud. Comm. p. 783. Ibid. νότος ἐκραγεὶς ex Aristot., Coortus. [Theophr. De vent. 34 : Ὅταν ἐκραγῇ τὸ πνεῦμα· H. Pl. 3, 1, 2 : Ἐξερράγη τὸ συναθροισθὲν ὕδωρ. Lucian. Contempl. c. 19 : Αὐτίκα ἐκραγεῖσαι (αἱ πομφόλυγες) ἀπέσβησαν.] Idem Bud. in Lex. ἐξερράγη ὁ πόλεμος affert e Themistio pro Bellum exarsit, vel Excitatum fuit, in Exploratore : Καὶ ἐντεῦθεν ὁ πόλεμος ἐξερράγη Ἀχαρνᾶσί τε καὶ Αἰτωλοῖς. [Herodot. 8, 74 : Τέλος δὲ ἐξερράγη ἐς τὸ μέσον, Erupit (res) in publicum. Diodor. 18, 67 : Τὸ ἐν ταῖς εὐτυχίαις σιωπώμενον μῖσος ὅταν ἐκ μεταβολῆς ἐν ταῖς ἀτυχίαις ἐκραγῇ ... Zonaras Ann. 5, 15, p. 240, A : Ἐξερράγη δὲ τὸ μῖσος εἰς τοὐμφανὲς ἐκ τοιαύτης λαβῆς. || Perf. med. Ἐξέρρωγα, Prorupi, Exsto. De scopulo Joseph. Ant. Jud. 15, 5, 5 : Ἦν δ' ἐν ὄρεσι τὰ σπήλαια τελέως ἐξερρωγότα. Wakef. Figurate Procop. Anecd. c. 1 init. : Αὕτη (Antonina) τὰ πρότερα μάχλον τινὰ βιώσασα βίον καὶ τὸν τρόπον ἐξερρωγυῖα, quod διεφθαρμένη int. Suidas. Idem addit ex anon. : Καὶ οἱ θυμοὶ τῶν ὑπασπιστῶν τῆς Εὐδοξίας κατὰ τοῦ Χρυσοστόμου ἐξερρώγησαν, ubi ἐξερράγεισαν conj. Kust., quod aut ἐξερράγησαν aut ἐξερρώγεισαν vel ἐξερρώγεσαν dicendum est.]

[Ἐκρηκτική, ἡ, Ecrectice, regio Colchidis. Ptolem. 5, 10 : Κατέχουσι δὲ τὰ ἐπὶ θαλάττῃ τῆς Κολχίδος Ἀάζαι, τὰ δ' ὑπερκείμενα Μάνραλοι καὶ οἱ κατὰ τὴν νεκρητικὴν χώραν, vitiose pro Ἐκρηκτικήν. Plin. N. H. 6, 4, 14 : « Regio Erectice. » L. Dindorf.]

Ἔκρηξις, εως, ἡ, Diruptio. In VV. LL. Effractura e Paulo Jurisc. Item Vociferatio; sed sine auctore. [Suid. : Ἔκρηξις, ἐκραγή. Leg. cum Zonara p. 657, ἡ κραυγή.] Scimus tamen dici ῥῆξαι φωνὴν, et interdum ῥῆξαι quoque [et ἐκρῆξαι, de quo in Ἐκρήγνυμι] sine adjectione, si vel ipsi Hesych. credendum est, pro Vociferari. [Hippocr. De sterilib. p. 675, 49 : Ἦν δὲ τῶν καταμηνίων ἐλλιφθέν τι ἐν τῇσι μήτρῃσιν ἔκρηξιν ἔχῃ. Phot. et Suid. : Σήραγγες, αἱ ὑπὸ γῆν ἐπιμήκεις ἐκρήξεις. Schol. Theocr. 7, 5, a Wakef. cit. : Τὴν ἔκρηξιν τῆς πηγῆς ταύτης.]

[Ἐκρήσσω s. Ἐκρήττω. V. Ἐκρήγνυμι.]

[Ἐκρητέον, Exponendum est. Gregor. Nyss. t. 1, p. 925, B : Ἐκρ. καὶ τούτων τὰς λύσεις, ὡς ἀπέλυσαν οἱ ἀπὸ Πλάτωνος. Hase.]

[Ἐκριζον, ἀπὸ ῥιζῶν τὴν ἁμαρτίαν καταβάλλων· ἐπιρρηματικῶς δέ, Etym. Gud. p. 177, 25. Vert. igitur Radicitus.]

[Ἔκριζος, ὁ, ἡ, Eradicatus, Radicitus evulsus. Acta Eustath. Combef. p. 20, 31 : Ὁ δὲ τάλας ἐγὼ, πάντοθεν ἐκρ. ἐγενόμην. Hase.]

Ἐκριζόω, Eradico [Gl.], Radicitus evello, Extirpo [Gl.], et pass. Ἐκριζόομαι, Eradicor. [Proprie Matth. 13, 29 : Οὐ μήποτε συλλέγοντες τὰ ζιζάνια ἐκριζώσητε ἅμα αὐτοῖς τὸν σῖτον· 15, 13, etc. Geopon. 3, 5, 8 : Τὴν ἐκριζωθεῖσαν ἄγρωστιν. Eust. Od. p. 1784, 46 : Ἐκφαντίζεσθαι ἤγουν ἐξάγεσθαι ἐκριζούμενοι (dentes). Maccab. 1, 5, 51 : Ἐξερρίζωσεν αὐτὴν (urbem). Theophil. Ad Autol. 3, p. 389, D : Ἁμαρτία ἐκριζοῦται. Pallad. Hist. Laus. p. 7 : Τὴν μητέρα τῆς ἰδιοπραγμοσύνης ἐκριζοῦσαι. In ἐκροιζόω corruptum Orac. Sibyll. p. 29 : Ἄνθρωποι, τί μάτην ὑψούμενοι ἐκροιζοῦσθε; ubi leg. ἐκριζοῦσθε notavit Struv. L. D. Præs. Epiphan. t. 1, p.

458, A, de talpa: Ζῶων ... ἐκριζοῦν πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων γεωργήματα. Aor. Evang. Philippi ap. Epiph. t. 1, p. 95, B: Ἐξερρίζωσα· Achm. Oniroer. p. 178, 31; 181, 29; 226, 26: Ἐξερριζωσεν. Anon. Hom. de ador. Crucis p. 143, D Grets.: Ἐκριζώσαθε. Pass. Epiphan. t. 1, p. 284, A: Ἐξερριζώθησαν ἐκ τοῦ κόσμου· et lapis Athen. Bœckh. Inscr. gr. vol. 1, p. 531, n. 916, 8, in formula exsecrationis: Ἐκριζωθήσεται πανγενεί (sic). De usu ap. LXX vid. Schleusn. Hasz.]

Ἐκρίζωσις, εως, ἡ, Eradicatio, Extirpatio. [Eustath. Opusc. p. 204, 86: Θεομάχων γλωσσῶν ἐκρίζωσις. L. Dindorf.]

Ἐκριζωτής, ὁ, Eradicator, Extirpator: metaph. ex Josepho in Macc. [3, 5]: Οὐ γὰρ ἐκριζωτὴς τῶν παθῶν ὁ λογισμός ἐστιν, ἀλλ' ἀνταγωνιστής, Non enim perturbationes animi extirpat ratio, sed cum eis colluctatur. [Nilus in Cotel. Mon. Eccl. Gr. vol. 3, p. 197, A. Boiss. Antioch. Pand. p. 1151, A. Hasz.]

Ἐκριμαῖον, ap. Justin. Mart. legitur in Dial. cum Tryphone [p. 183, 26]: Τῷ γὰρ Νῶε (inquit), ὅτι συγκεχώρητο ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, δικαίῳ ὄντι, πᾶν ἔμψυχον B ἐσθίειν πλὴν κρέας ἐν αἵματι· ὅπερ ἐστὶν ἐκριμαῖον [ἐστὶ νικριμαῖον, ut leg. esse postmodum ipse vidit HSt., teste Sylburgio. Hemst.]. Ubi quidam legunt ἐκρημαῖον, interpretanturque Nominatim exceptum, vetitum et prohibitum. Sed hoc non minus quam illud susp. est.

Ἔκριμμα, τὸ, Id quod ejicitur s. ejectum est: ut sunt purgamenta et sordes. [Fort. pro ἔκκριμα, q. v.]

[Ἐκρῖν, ος, ὁ, ἡ, Cui nares sunt prælongæ. Aret. Sign. tard. pass. 2, 13, p. 79=70: Ἔκρινες.]

[Ἐκρῑνάω, Elimo, Consumo. Alciphro 3, 33: Ἐρᾷς χιθαρῳδοῦ γυναικὸς κἀμὲ κνῖζεις ἄχρι τοῦ καὶ αὐτὴν ἐκρινῆσαι τὴν καρδίαν. Pollux 4, 187 inter verba de phthisi usurpanda, ἐκτετηκέναι, ἐξερρινῆσθαι, κατερρινῆσθαι.]

Ἐκρῑνίζω, e Luciano affertur pro Naso suspendo, Subsanno, μυκτηρίζω. [Spectant hæc ad ista Pseudo-Luciani in Philopatr. c. 22: Μῶν κακῶς πάντα ἐξερρίνισα; At ibi ἐξερρίνισα non Subsannavi significat, sed Olfeci, et fere idem sonat ac id quod mox ibi subjicitur ἐξίχνευσα, Investigavi. Schwreigh.]

Ἐκρῑπίζω, Flando excito s. suscito: ut dicimur Suscitare ignem. Exp. etiam Follibus accendo. A Bud. simpliciter Accendo, ἐκπυρῶ, ap. Aristot. Meteor. 1, [c. 4]: Εὔλογον γὰρ, εἴπερ ἡ ἑνὸς ἄστρου κίνησις ἀνάπτει, καὶ τὴν τῶν πάντων ποιεῖν τι τοιοῦτο, καὶ ἐκριπίζειν. Affertur et pro Immitto flando, Impello, e Plut. Othone [c. 10]: Πνεῦμα προσπεσὸν ἄφνω τὴν παρεσκευασμένην ὕλην ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἐξεβρίπισε. [Pollux 9, 155. Diodor. 20, 65: Τοῦ πυρὸς ὑπὸ τοῦ πνεύματος βιαιότερον ἐκριπισθέντος.] Ut autem ap. Latinos Accendo et Excito, s. Suscito, metaphorice quoque usurpantur, ita et hoc ἐκριπίζω. Plut. [Pomp. c. 8]: Καὶ τὸ τοῦ Μετέλλου θαρσαλέον καὶ μάχιμον, ἤδη σβεννύμενον ὑπὸ γήρως, αὖθις ἐξερρίπιζε καὶ συνεξεθέρμαινε, Excitabat, Suscitabat, tanquam sopitum ignem, vel languentem: ut legimus ap. Virg. Æn. 5, et 8, Sopitos suscitat ignes. In Moreto autem, cujus poematii non parva est apud me auctoritas, Excitat et crebris languentem flatibus ignem. [Ælian. ap. Suid. v. Παράφορος: Φιλοτιμίᾳ ἐκριπισθέντες. Aret. Diut. m. causs. 1, 6, p. 32: Νουθεσίᾳ τε καὶ ἐπιπλήξει ἐς ὀργὴν ἐκριπισθέντες ἐς τὸ πᾶν ἐκμαίνονται. L. Dind.]

[Ἐκρῑπισμός, ὁ, Excitatio quæ fit ventilando. Epicurus ap. Diog. L. 10, 101: Ἀστραπαὶ γίνονται ... κατ' ἐκριπισμὸν ἐκ τῶν νεφῶν ὑπὸ πνευματωδῶν σωμάτων.]

[Ἐκριπτέον, Ejiciendum. Clem. Al. p. 192. Wakef.]

[Ἐκριπτέω. V. Ἐκρίπτω.]

[Ἔκριπτος, ὁ, Ejectus. Tzetz. Exeg. Il. p. 13, 8: Καὶ γὰρ ἡ Σεμίραμις, Ζηθός τε καὶ Ἀμφίων ... καὶ ἕτεροι μυρίοι τοιοῦτοι ἐκ λαθραίας τῆς συνουσίας καὶ ἔκριπτοι, Spurii.]

Ἐκρίπτω, vel Ἐκριπτέω, Projicio [Gl.]. Exp. etiam Decutio. [Ἔκριψις, Expulsus, Dejectus, Explosus, Gl. Æschin. p. 48, 40: Ὃς τοιοῦτον ἔπλασε τὸ περὶ τὴν Ὀλυνθίαν γυναῖκα ψεῦδος κατ' ἐμοῦ, ἐφ' ᾧ μεταξὺ μὲν λέγων ὑφ' ὑμῶν ἐξερρίφη. Soph. OEd. T. 1412: Ἔξω μέ που ... θαλάσσιον ἐκρίψατε· El. 512: Παγχρύσων ἐκ δίφρων δυστάνοις αἰκίαις πρόρριζος ἐκριφθείς. Polyb. 1, 39, 4: Ἐκρίψαντες ἐκ τῶν πλοίων πάντα τὰ βάρη. Pausan. 1, 9, 8: A Τὰς θήκας τῶν νεκρῶν ἀνελόντα τὰ ὀστᾶ ἐκρῖψαι. Jo. Malal. p. 177, 7: Δεξάμενος τὸν Αἰνείαν ἐκριφέντα (ventis in terram). Tzetz. Hist. 5, 854: Ἡμίθνητα κατὰ πετρῶν ἐκρίπτει· 6, 723: Ἀνέμοις πρὸς τὴν Αἴγυπτον βιαίως ἐκριφέντας. Metaph. Æschyl. Prom. 932: Πῶς δ' οὐχὶ ταρβεῖς τοιάδ' ἐκρίπτων ἔπη; Forma ἐκριπτεῖ ap. Plut. Mor. p. 654, D.]

Ἔκριψις, εως, ἡ, Projectio, Decussio, i. e. Actio ipsa projiciendi s. decutiendi, [Jactus, Gl.]: ut e Theophr. affertur de silphio, H. Pl. 6, 3, [4]: Ὅτι εὐθὺς φύεται μετὰ τὴν ἔκριψιν [nunc διάρριψιν], Simulatque in solum projectum et decussum fuerit. Sed non video cur addi necesse sit alterum hoc partic.

Ἔκροή, ἡ, Effluxio. [Plato Tim. p. 91, B: Τῆς ἐκροῆς ζωτικὴν ἐπιθυμίαν ἐμποιήσας· Leg. 6, p. 761, B: Τὰς ἐκροὰς αὐτῶν (aquarum) εἰργοντας οἰκοδομήμασί τε καὶ ταφρεύμασιν· Gorg. p. 494, B: Μεγάλ' ἄττα τὰ τρήματα εἶναι ταῖς ἐκροαῖς. Pollux 2, 219: Τῇ τοῦ θώρακος εὐρυχωρίᾳ ὁ πνεύμων χρῆται πρὸς τὴν τοῦ πνεύματος ἐκροήν.] Ex Aristot. De mundo [c. 6], ἐκροαὶ τῶν ποταμῶν, in VV. LL., Fluviorum lapsus et cursus. [Ἔκροαι, Æstuaria, Gl.] Ibid., ex Alexandri Aphr. Probl., Ἔκροαὶ τῶν περιττωμάτων, Meatus et canales vacantis materiæ effluxioni deputati, nares, os, et oculi. [Hippocr. Epid. 2, p. 1004, H: Ἀποστάσιες ἢ διὰ φλεβῶν ἢ διὰ κοιλίης ἢ διὰ νεύρων ἢ διὰ δέρματος ἢ κατὰ ὀστέα ἢ κατὰ τὸν νωτιαῖον ἢ κατὰ τὰς ἄλλας ἐκροὰς, στόμα, αἰδοῖον, ὦτα, ῥῖνας. Diodor. 11, 25: Τὰς τῶν ὑδάτων τῶν ἐκ τῆς πόλεως ἐκροὰς, ubi aliquot libri ἐκροίας, ut Geopon. 5, 26, 2. Schol. Lucian. Piscat. c. 28: Διά τινος διατρήματος παρεῖχον τῷ ὕδατι ἔκροιαν. Aretæus, qui alibi frequentat formam ἐκροή, Diut. m. cur. 2, 4, p. 130: Αἵματος ... ἔκροιαι. De qua forma HSteph.:] Ἔκροίην Hesych. exp. ἔκρυσιν. Ionicum autem est, pro ἔκροιαν, Effluxum.

[Ἔκροια. V. Ἐκροή.]

[Ἐκροιδέω, Exsorbeo. Mnesimach. ap. Athen. 9, p. 403, A: Κρατὴρ ἐξερραιβδήτ' οἴνου.]

[Ἐκροιζάω. V. Ἐκριζόω.]

[Ἐκρομβέω, Contorqueo. Philo Belop. p. 69: Τὸ C μεῖζον βάρος ... μᾶλλον ἐκρομβεῖν δύναται καὶ διαστέλλειν τὸν ἀέρα.]

Ἔκροος, ὁ, e quo est Ἔκρους, per contr. [Effluvium]. Herodot. [7, 129]: Ἔκροον ἔχουσι ἐς θάλασσαν, i. e. ἐκροήν. [Aristot. Meteor. 1, 13: Οὐκ ἔχουσα ἔκροον φανερόν (ἡ λίμνη). Diodor. 4, 22: Τὸν μὲν ἔκροον ἐγχῶσαι.] Ap. Arrian. vero [Exp. 4, 3, 4] ἔκρους, Fluentum, Alveus, Bud. [Hippocr. De virg. p. 562, 40: Οὐκ ἔχον τὸ αἷμα ἔκροον ἀναίσσει ὑπὸ πλήθεος ἐς τὴν καρδίην. Erotian. Gloss. p. 142: Ἔκρουν τὸ πονηρὸν ἢ τὴν ἔκκρισιν. Respicere videtur Epid. 2, p. 1002, B: Ἀποστάσιες ... αἱ κατ' ἔκρουν, οἷον αἷμα ἐκ ῥινῶν, iterumque ib. paullo post.]

Ἐκροφέω, vel Ἐκροφάω [Non debebat poni ἐκροφάω], Exorbeo. Synes. passivam etiam vocem active usurpavit, ut ῥοφῆσθαι pro ῥοφεῖν ab eo poni dicetur [Ep. 32, p. 178, C]: Εἰ δὲ πλοῦς παρατείνοιτο, καὶ μέχρι τροχὸς ἂν ἐκροφοῖτο τὸν ἀνθοσμίαν. [Aristoph. Eq. 701: Εἰ μή σ' ἐκπίω κἄτ' ἐκροφήσας αὐτὸς ἐπιδιαρραγῶ, ubi legebatur κἀπικροφήσας. Plato com. ap. Polluc. 6, 17: Τὸ γὰρ ἕψημά σου γενόμενος Ὅαθον ἐκροφήσας. Eustath. Opusc. p. 156, 62: Τὸ ψυχάριον αὐτοῦ, ὡς οὕτως εἰπεῖν, ἐκροφήσας. Gætulicus Anth. Pal. 11, 409, 2: Τετράκις ἀμφορέως περὶ χείλεσι χείλεα θεῖσα Σιληνὶς πάσας ἐξεροφησε τρύγας, ubi cod. ἐξεφόρησε. Aristoph. Vesp. 1118; Ἤν τις ἀστράτευτος ὢν ἐκροφῇ τὸν μισθὸν ἡμῶν, ut Reisk. restituit pro ἐκφορῇ. Ἐκροφώντων ap. schol. Aristoph. Eq. 357 in ἐκροφούντων mutavit jam Kusterus.]

[Ἔκρυθμος, ὁ, ἡ, Absonus, Immodulatus. Philostr. V. Apoll. 8, p. 352, 26: Ἔκρυθμος καὶ οὐκ εὔφθογγος. Sextus Adv. mus. 6, 38, p. 364: Ἐπεὶ ἡ μουσικὴ ἐπιστήμη τίς ἐστιν ἐμμελῶν τε καὶ ἐκμελῶν, ἐνρύθμων τε καὶ ἐκρύθμων.]

[Ἐκρύομαι, Eximo, Libero. Eur. Bacch. 258: Εἰ μή σε γῆρας πολιὸν ἐξερρύετο. Lycophr. 190: Τήν ποτ' ἐν σφαγαῖς κεμὰς λαιμὸν προθεῖσα φασγάνων ἐκρύσεται. Cum tmesi Apollon. Rh. 4, 83: Ἔκ με, φίλοι, ῥύσασθε δυσάμμορον. Permutatum cum ἐκλύομαι v. in illo. ῡ.]

[Ἐκρῠπαρόω, Sordido. Schol. min. Hom. Il. A, 38: Ἐξερυπάρου τὸ εἴδωλον διὰ πυρός.]

[Ἐκρύπόω, Purgo. Gregor. Naz. vol. 2, p. 156 : Πρετό μέ τις πρόβλημα τῶν ἐκ πνεύματος. Ἦν ἐκρυπωθῇς, εἶπον. Ἀλλὰ σωφρονῶ. Ἦν ἐκρυπωθῇς· νῦν δὲ δεῖ καθαρσίων.]

[Ἐκρύπτω, Eluo. Pollux 1, 44 : Ἐκπλῦναι, ἐκνῖψαι, ἐκτρῖψαι, ἐκρύψαι, ἀπορρύψαι· 7, 39 : Τὸ δὲ πλύνειν καὶ ... ἐκρύπτειν καὶ ῥύπτειν καὶ κλύζειν ἐρεῖς. Kall. Med. Philo vol. 1, p. 613, 30 : Εἰ καὶ μὴ παντελῶς ἐξερρύψαντο καὶ ἀπελούσαντο τὸ δύσκριν. Hasz.]

Ἔκρῦσις, εως, ἡ, Effluxio. [Timagoras ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 312 : Φύεται δ' ἐν αὐτῷ (Caico) βοτάνη ἠλιφάρμακος καλουμένη, ἣν οἱ ἰατροὶ τοῖς αἱμορραγοῦσιν ἐπιτιθέασι καὶ τῶν φλεβῶν μεσολαβοῦσι τὴν ἔκρυσιν. De fluvio Polyb. 4, 39, 8 : Μηδεμιᾶς ὑπαρχούσης ἐκρύσεως.] Sed ἐκρύσεις vocantur etiam Eæ conceptus corruptiones, quæ intra septimum diem fiunt, abortiones vero, ἐκτρωσμοί, usque ad quadragesimum diem, ut annotatur ex Aristot. H. A. 7, [3, p. 583, b, 11. Ib. 2, 25 : Αἱ γὰρ καλούμεναι ἐκρύσεις ἐν ταύταις γίνονται ταῖς ἡμέραις· De generat. anim. 3, 9, p. 758, 6 : Διὸ καὶ καλοῦσι τὰς τότε (quando fœtus membrana obvolutus est) γιγνομένας τῶν κυημάτων φθορὰς ἐκρύσεις. Hippocr. De septim. p. 257, 19 : Τρωσμοί τε γὰρ γίνονται οἱ πλεῖστοι ταύταις ταῖς ἡμέραις· ὀνομάζεται δὲ τὰ τηλικαῦτα ἐκρύσεις ἀλλ' οὐ τρωσμοί. || Defluvium pilorum ap. Theophr. H. Pl. 7, 14, 1 : Χρήσιμα δ' ἀμφότερα πρὸς ἔκρυσιν κεφαλῆς τριχῶν, ubi est var. ἔκρυσιν, cujus cum illo permutati alterum ex. v. in ipso.]

[Ἐκρῠτῐδόω, Erugo. Constant. Man. Chron. p. 108, A : Καὶ τύχην τὴν γηράσκουσαν τὴν ἐκρυτιδοθεῖσαν (sic) καλὴν τρυφεροπάρειον εἰργάσατο κορίσκην. Boiss.]

[Ἔκρυτος, n. pr. corruptum, ap. Suidam v. Σαπφώ, ubi Ἐκρύτου filia perhiberi ab nonnullis dicitur Sappho.]

Ἐκσᾰγηνεύω, exp. Irretio; sed sine exemplo. Signif. enim potius E sagena s. reti explico, Plut. [Mor. p. 52, C] : Οὐδὲν αὐτῷ πρᾶγμα πρὸς τὸ θηρίον, ἀλλ' αὐτὸν ἐκσαγηνεύει, καὶ περιβάλλεται τὸν κυνηγόν.

[Ἐκσᾰλάσσω, s. Ἐκσαλάττω, Concutio. Macedon. Anth. Pal. 5, 235, 2 : Τὴν δ' ἐνὶ θυμῷ ἐξεσάλαξας ὅλην θάμβεϊ φαντασίην. Metexinesas interpr. Zonar. p. 773 et Suidas.]

[Ἐκσαλεύω.] Ἐκσάλευσον αὐτὸ Suidas affert pro ἐξένεγκον : ex Aristoph. opinor. [Lys. 1028, ubi nunc restitutum ex codd. ἐκσκάλευσον. Mendose item Hesych. : Ἐκβαβάξαι, ἐκσαλεῦσαι.]

Ἐκσαρκίζω, esse dicitur Excarnifico, item Carnem avello : ex LXX Ezech. [24, 4] : Ἐκσεσαρκισμένος ἀπὸ τῶν ὀστῶν.

Ἐκσαρκόω, Carnem excrescere facio. [Diosc. Parab. 1, 79 : Ἁρμόζει δὲ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἐκσαρκούντων. Theophr. C. Pl. 1, 19, 5 : Αἱ ἐλαῖαι ἐκσαρκοῦνται. Gl. : Ἐκσαρκῶ, Expulpo.]

Ἐκσάρκωμα, τὸ, esse dicitur Excrescentia carnis ap. Diosc. et Galen. [imo Ὑπερσάρκωμα ex Gal. attulit Bud. quem sequitur HSt.] : vide Ὑπερσάρκωμα.

[Ἐκσᾰρόω, Everro, Gl. Eust. Il. p. 725, 35 : Ἀναχρέων δὲ τρὶς κεκορημένον τὸν πολλάκις ἐκσεσαρωμένον· Od. p. 1542, 47 : Ἀλλ' ὦ τρὶς κεκορημένε Σμερδίη παρὰ Ἀνακρέοντι, ἤγουν πολλάκις ἐκσεσαρωμένε.]

[Ἐκσᾰφέω, Explico. Theod. Prodr. p. 398 : Γνοὺς δ' ἐξεσάφει τῷ Στράτωνι τὸν λόγον (oraculi).]

[Ἐκσαύζω. V. Ἐκσαύω.]

[Ἐκσβέννῡμι. Hesych. : Ἀμοργίδα, ἐξεσβηκυῖαν τὸ γάλα. Hemst. Palmer. : « Luce clarius est reponendum esse ἀμολγίδα, ex α privat. et μέλγω, Mulgeo. Et puto etiam reponendum esse ἐκβεβηκυῖαν : nam ἐκβαίνω etiam aliquando accusativo jungitur. Ἐκβαίνειν τὸ γάλα est Præterire tempus mulctionis, et non amplius habere lac. » Recte sic dici videtur etiam Ἐκσβέννυσθαι. L. D. Aor. act. Anon. De cruce Grets. p. 147, C : Ἐξέσβεσεν αὐτοῦ τοὺς ἀναιδεῖς ὀφθαλμούς, Extinxit. Hasz.]

Ἐκσείω, Excutio, Quassando emoveo, expello. [Herodot. 4, 64 : Λαβόμενος τῆς κεφαλῆς ἐκσείει (cutem). Aristoph. Ach. 343 : Ἐκσείσεται χαμᾶζε. Plut. Anton. c. 60 : Τῆς Ἀθήνησι γιγαντομαχίας ὁ Διόνυσος ἐκσεισθεὶς εἰς τὸ θέατρον κατηνέχθη. Et aliter ib. 79 : Τὴν ἰσθῆτα, μὴ κρύπτοι τι φάρμακον, ἐξέσεισεν· Timol. c. 15 : Ἐξέσεισε τὸ ἱμάτιον. Polyb. 6, 44, 6 : Τῶν μὲν ἐκσειόντων τοὺς κάλους, Excutientibus, Explicantibus. Improprie Diodor. 18, 66 : Τὸ δὲ πλῆθος τοῖς θορύβοις ἐξέσεισε τὴν ἀπολογίαν. Cum genit. Plut. Anton. c. 14 : Τούτων μέντοι ταχὺ τῶν λογισμῶν ἐξέσεισεν αὐτὸν ἡ παρὰ τῶν ὄχλων δόξα· Mor. p. 78, B : Ἐνίους δὲ καὶ τέλειον ἤδη φιλοσοφίας ἐξέσεισαν. Arrian. Epict. 4, 9 : Ἡγωνίας μήτις ἐκσείσῃ σε τούτων τῶν λόγων καὶ ἔργων· ἴδου ἐκτέσεισαι ὑπ' ἄλλου μὲν οὐδενός, ὑπὸ σαυτοῦ δέ. Lucian. Timon. c. 43 : Εὐωχεῖσθαι μόνος ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος, ἐκσείων τῶν ἄλλων, ἐκὰς ὢν conj. Faber.]

[Ἐκσεμνύνω, Extollo. Athen. 14, p. 661, E : Ἐκσεμνύνει δὲ τὴν τέχνην (coquinariam) καὶ ὁ νεώτερος Κρατῖνος. ὦ]

[Ἐκσεύομαι.] Ἐκσύομαι, itidem pro Erumpo, unde [imperf. ἐξεσευόμην Hom. Il. 1, 80 : Ἐκ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἐσσεύοντο· aor.] ἐξεσύθην [Hom. Il. E, 293 : Αἰχμὴ δ' ἐξεσύθη παρὰ νειατὸν ἀνθερικῶνα. Ubi sunt varr. ἐξελύθη, ἐξιχύθη], item ἐξεσσύθην, geminato σ versus causa. Et plusquamperfecti tertia sing. pers. Ἐξέσσυτο, Il. [B, 809, Θ, 58] : Ἐκ δ' ἔσσυτο λαός· ubi exp. etiam simpliciter Exibat : sicut Græca expositio [ap. Hesych.] est non solum ἐξώρμησεν, sed et ἐξήρχετο. [Il. H, 1 : Πωλῶν ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ· Od. Γ, 438 : Νομοῦ δ' ἐξέσσυτο ἄρσενα μῆλα. Apoll. Rh. 4, 40 : Δόμων ἐξέσσυτο κούρη. Orph. Arg. 784 : Δολίου ἐξέσσυτο ὕπνου.] Apud Hom. autem Od. M, [366] : Καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος, Eust. exp. ἐξεπήδησεν, et ὤχετο. [Od. I, 373 : Φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι. Democritus ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 193 : Ξυνουσία ἀποπληξίη σμικρή· ἐξέσυται γὰρ ἀνθρώπος ἐξ ἀνθρώπου. Cit. Hemst.]

[Ἐκσηκόω. Ἐκσεσηκωμένοι, Examinati, Gl.]

Ἐκσημαίνω, Declaro, Aperio. [Soph. El. 1191 : Πόθεν τοῦτ' ἐξεσήμηνας κακόν;]

Ἐκσήπω, Putrefacio, s. Penitus putrefacio. [Theophrast. C. Pl. 3, 11, 5 sec. cod. Urbin. : Καὶ ἐν ταῖς ἐπομβρίαις μὴ ἐκσήπεσθαι· 5, 16, 2 : Διὸ καὶ ἐκσηπόμενα (τὰ δένδρα) σώζεται καὶ ζῇ.]

[Ἐκσῑγάω, Sileo. Meleager Anth. Pal. 7, 182, 5 : Ἐκ δ' ὑμέναιος σιγαθεὶς γοερὸν ῥοίζημα μεθηρμόσατο, Sopitus. Ita Græfius. Cod. ὑμεναίου. L. Dind.]

[Ἐκσῐγησις, εως, ἡ, Silentium. Eust. Od. p. 1968, 25 : Ἐκλησις δὲ ἡ ἄγαν λήθη, καθὰ καὶ ἐκσίγησις πυθαγορικῶς ἡ ἄκρα σιγή. Boiss. Ut ἔκλησις nihil aliud est quam λῆσις, sic ἐκσ. nihil majus significat simplici σίγησις. Errorem grammaticorum ipsiusque HSt. præpositioni in ejusmodi compositis vim intendendi inesse putantium supra notavi. Eust. Opusc. p. 95, 18 : Κατὰ τὴν, ὡς ἄν τις πυθαγορίζων εἴποι, ἐκσίγησιν. L. Dind.]

Ἐκσῑφωνίζω, Siphone elicio s. extraho, evacuo. Job. 5, [5] : Ἐκσιφωνισθείη αὐτῶν ἡ ἰσχύς, quod Suid. et Hesych. exp. ἐκκινωθείη, ἐκρυῇ, διασκορπισθείη.

[Ἐκσῐωπάω, Conticesco. Arrian. Exp. 6, 4, 9 : Τῶν κλινιστῶν ὑπὸ θαύματος ἐκσιωπησάντων. Polyb. 28, 4, 13 : Οὗτος μὲν εὐθέως μετὰ τοῦ συμπρεσβευτοῦ ἀπῆρεν εἰς Ἀχαρνανίαν, ἐκσιωπηθεὶς περὶ τῶν ὁμήρων, Ad silentium redactus.]

[Ἐκσκάλευω, Excutio, Ejicio. V. Ἐκσαλεύω.]

[Ἐκσκάπτω, Effodio. Schol. Hom. Il. B, 153. Ἐξεσκαμμέναι κοιλότητες, Galen. vol. 12, p. 261, E. Hemst.]

Ἐκσκεδάζω [Ἐκσκεδάννῡμι], Ejectos dissipo et dispergo, Ejicio simul et dissipo. [Aristoph. Eq. 795 : Τὴν εἰρήνην ἐξεσκέδασας. || Formam Ἐκκεδάννυμι annotat Hesych. : Ἐξεκέδασεν, ἐξέπτασεν.]

[Ἐκσκέλλω.] Ἐξεσκληκώς, Qui exaruit et induruit.

Ἐκσκευάζω, vel Ἐκσκευάζομαι, Exporto. Strabo 15, [p. 730] : Πάντα δὲ τὰ ἐν Περσέδι χρήματα ἐξεσκευάσατο εἰς τὰ Σοῦσα, Exportavit, Bud. Habet certe hoc verbum signif. Auferendi et tollendi de medio, sicut et ἀποσκευάζω : et perinde esse puto hic ἐξεσκευάσατο, ac si diceretur, Vasa, in quibus erat pecunia, inde summota exportavit. [Demosth. p. 872, 11 : Ἡ δὲ γεωργία ἐξεσκευάσθη, Ablata, Expilata est. Unde citat Pollux 9, 155. Ἐξεσκευασμ. confusum cum ἐνεσκ. Plut. Cleom. c. 37. L. D. Media forma etiam Joseph. Bell. Jud. 4, 8, 2 : Τούς τε οἴκους ἐξεσκευασμένοι, Quum ædes compilassent. Hasz.]

[Ἔσκευος, ὁ, ἡ, Qui sine apparatu vel ornatu est.] Ἔσκευα, Hesychio sunt τὰ παραπόμενα πρόσωπα ἐπὶ σκηνῆς. [Pro ἔσκευα Polluci 4, 141 restitutum vole-

bant intt., ab Schneid. cit. Schol. Aristoph. Av. 95: Τὸ δὲ ἐξῆς παρ' ὑπόνοιαν, ἐπεὶ ἐκεῖνος αὐτοῖς φαίνεται. L. Dindorf.]

[Ἔκσκηνος, ὁ, ἡ, Qui extra scenam est. Sextus Adv. phys. 9, 73, p. 568: Ἔκσκηνοι γοῦν ἡλίου γενόμενοι (animæ) τὸν ὑπὸ σελήνην οἰκοῦσι τόπον, Extra solis quasi scenam et conspectum.]

Ἐκσκιαγραφημένον, Adumbratum, Umbratili pictura descriptum, VV. LL. Sed perperam pro ἐσκιαγραφημένον: itidemque Ἐκσκιασμένον perperam in iisdem scriptum pro ἐσκιασμένον.

[Ἐκσκοπέω, Penitus perspicio, Expendo; nisi fallit scriptura OEnom. ap. Euseb. Præp. ev. p. 219, B: Τὰ δὲ λοιπὰ ἐκσκοπῶμεν. Hase.]

[Ἐκσκορπισμός, ὁ, Ejectio, Exstirpatio. Plut. Mor. p. 383, D: Εἰ δὲ καὶ τὴν σμύρναν παρ' Αἰγυπτίοις βάλ καλοῦσιν, ἑρμηνευθὲν δὲ τοῦτο μάλιστα φράζει τῆς ληρήσεως ἐκσκορπισμόν.]

Ἐκσμάω, Extergo. Herodot. [3, 148]: Ἐξέσμων ποτήρια. [Hesych.: Ἐξέσμων, ἐσμηχον. Καὶ ἐσμων δὲ τὸ αὐτό.]

[Ἐκσμήχω, idem. Jo. Chrysost. De pœnit. 8, t. 6, p. 804, 26: Καλὸν δὲ καὶ τὸ ἀγγεῖον ἐκσμήχειν τῆς ψυχῆς. Schaefer.]

Ἐκσοβέω, Expello, Abigo foras, ἔξω σοβέω. Menander ap. Athen. [9, p. 373, C]: Αὕτη ποτ' ἐξεσόβησε τὰς ὄρνις [ὄρνεις] μόλις. Cui similem locum habes in Σοβέω. [Anacreont. 33, 19: Οὐ γὰρ σθένω τοσούτους Ἔρωτας ἐκσοβῆσαι, ubi cod. ἐκβοῆσαι. Agath. Anth. Pal. 6, 167, 8: Πτῶκας πολλάκις ἐξεσόβει. Paul. Sil. ib. 5, 260, 4: Ἐγὼ ξανθίσματι χαίτης ἔχυτον ἐκ στέρνων ἐξεσόβησα νόον. Antip. ib. 6, 219, 1: Ἐκ ποτέ τις φρικτοῖο θεᾶς εισοδιμένος οἴστρῳ. Pollux 1, 199: Ἐκσοβεῖ τὴν κόνιν (equiso equi). V. Ἐκσοβίζω.]

Ἐκσοβίζω quoque dicitur. Inde enim est part. præt. pass. ἐκσεσοβισμένοι, quod Hesych. exp. ἐκτεταραγμένοι. [Biel. ad Hesych.: «Leg. ἐκσεσοβημένοι, ex Sap. Salom. 17, 9 (Ἕρπετῶν συριγμοῖς ἐκσεσοβημένοι, ubi al. ἐκπεφοβημένοι). Unde et in Gl. Mss. τῆς Παναρέτου et in Lex. Cyrilli Ms. Brem.: Ἐκσεσοβημένοι, ἐκτεταραγμένοι».]

[Ἐκσπάσις, ως, ἡ, Evulsio. Eust. Il. p. 1372, 14: Δηλοῖ δὲ ἔλλειπτικῶς τὸ τίλλεσθαι ἐνταῦθα μὲν τριχῶν πίνθιμον ἐκσπασιν.]

[Ἐκσπαστέον, Extrahendum, Evellendum. Geopon. 9, 11, 3, pro σκεπαστέον restituit Nicolaus.]

Ἐκσπάω, Extraho, Evello. [Hom. Il. Z, 65: Ἐξέσπασε μείλινον ἔγχος· et tmesi divisum ib. E, 859: Ἐκ δὲ δόρυ σπάσεν· M, 395, N, 178: Ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος. Aristoph. Thesm. 510: Ἢ δ' ἐξέσπασεν ἐκ τοῦ στόματος τοῦ παιδίου. Polyb. 18, 1, 14: Ἐκσπᾶσαι (vallum). Man. Philes Carm. 5, p. 190, 557: Πόρρωθεν ἐκσπᾷ τετριγὼς τὰς ἐκρύσεις. Eust. Opusc. p. 140, 13: Οὐκ ἔσχομεν δὲ οὕτω τοῦ φωλεοῦ ἐκσπάσαι (beluam). Pass. Polyb. l. c. 10: Ῥᾳδίως ἐκσπᾶται (vallum). Hero Autom. p. 259: Ὥστε μηκέτι ἐκσπᾶσθαι.] Qua signif. media quoque vox usurpatur, ap. Hom. Il. H, [255]: Τὼ δ' ἐκσπασαμένω ὀλιγ' ἔγχεα χερσὶν ἄμ' ἄμφω. [Et Δ, 530: Ἐκ δ' ὀβριμον ἔγχος ἐσπάσατο στέρνοιο, et sim. alibi. Eur. El. 582: Ἦν ἐκσπάσωμαί γ' ὃν μετέρχομαι βολον. ἄ]

[Ἐκσπένδω, Libo. Eur. Ion. 1193: Τὰς δὲ πρὶν σπονδὰς θεοῦ δίδωσι γαίᾳ, πᾶσί τ' ἐκσπένδειν λέγει. Eubul. apud Athen. 11, p. 478, C: Ὁ δ' ἱερεὺς ... οἶνον ἐξέσπενδε κοτύλῃ.]

Ἐκσπερματίζω, Semen emitto, σπέρμα ἐκβάλλω. Num. 5, [28]: Ἐὰν δὲ μὴ μιανθῇ ἡ γυνὴ, καὶ καθαρὰ ᾖ, καὶ ἀθῴα ἔσται, καὶ ἐκσπερματιεῖ σπέρμα, Semen emittet, i. e. procreabit liberos.

[Ἐκσπερματόω.] Ἐκσπερματοῦμαι, Ad semen pervenio, Semen reddo. Affertur enim ἐκσπερματοῦται pro Semen reddit. Legitur ap. Theophr. H. Pl. 7, 1, [7]: Τὰ ἐν ταῖς θερμημερίαις σπαρέντα θᾶττον ἐκκαυλοῖ [ἐκκαυλεῖ] καὶ ἐκσπερματοῦται.

[Ἐκσπεύδω, Festino. Aristoph. Thesm. 277: Ἐκσπευδε ταχέως. Præpositio autem significat exitum festinantis, ut vert. sit potius Proripe te.]

[Ἐκσπιλόω, Exaspero, Excavo, Exedo. Schol. Theocr. 1, 40, a Boiss. cit.: Πέτρα λειπράς) Τινὲς δὲ τὴν τραχεῖαν ἔφασαν, τὴν ἐκλεπρωθεῖσαν καὶ ἐκσπιλωθεῖσαν, οἷον καὶ βρωθεῖσαν. Leg. οἷον ἐκβρωθεῖσαν. L. Dind.]

[Ἐκσπλαγχνίζω, Eviscero, Gl. Ἐκσπλαγχνίζομαι, Misericordia moveor, Inc. Deut. 13, 8.]

[Ἐκσπογγίζω, Spongia detergeo. Eubulus ap. Pollux. 9, 91: Τὸν ἰὸν ἐκ τῆς χειρὸς ἐξεσπόγγισεν. Gataker. Æneas Tact. c. 31, p. 96: Φυσήσας τὴν κύστιν καὶ ἐκσπογγίσας. V. Ἐκστραγγίζω. L. D. Pseudochrys. t. 7, p. 480, 43, de mulierculis protervis: Νῦν δὲ τὰς ὄψεις αὐτῶν ἐκσπογγίζουσιν, ἵνα τὰς τῶν νέων καρδίας εἰς μανίαν ἐλκύσωσιν. Hase.]

Ἔκσπονδος, ὁ, ἡ, Exclusus a fœdere, vel a societate, A fœderis societate rejectus. [Thucyd. 3, 68.] Demosth. [p. 216, 7; 395, 25; 647, 16]: Ἔκσπονδος ἔστω, e quodam edicto, Fœderis jure careto Bud. [Xenoph. H. Gr. 5, 1, 32: Εἰ μὴ ταῦτα ποιήσουσιν, ἐκσπονδοι ἔσονται. Isocr. Plat. p. 303, D: Ἐκσπόνδους αὐτοὺς ποιῆσαι. Pausan. 5, 1, 2: Οἱ δὲ δεύτερα ἐνέκεντο Κορινθίοις ἐκσπονδον τὸ Ἀργολικὸν πᾶν τοῦ ἀγῶνος γενέσθαι τοῦ Ἰσθμικοῦ.] Ap. Synes. autem Ep. 4 [p. 162, A]: Ἦσαν Ἰουδαῖοι γένος ἐκσπονδον, redditur Natio scelerata: nisi malis Natio a Deo repudiata et novo fœdere exclusa.

Item ἐκσπονδος exp. Fœdifragus, itidemque Suidæ ἐκσπονδος est ὁ τὰς σπονδὰς μὴ φυλάττων, afferenti h. l.: Ὁ τοίνυν τὸς ὅρκους ἐκσπόνδους μὴ ποιήσας, καλῶς μὲν ἐβίωσεν, ἐπὶ πολὺ δὲ ἤλασε δόξης. [Phalar. Ep. 66: Ἐκσπόνδων γεγενημένων. Hemst.] Itidem ἐκσπονδον a Dionys. H. dicitur Quod est contra τὰς σπονδὰς, 2, p. 98 [c. 72], de fecialibus: Κἂν ἀδικεῖσθαί τινες ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐνσπονδοι λέγοντες τὰ δίκαια αἰτῶσι, τούτους διαγινώσκειν τοὺς ἄνδρας εἴ τι πεπόνθασιν ἐκσπονδον. Ἐκσπονδος exp. etiam Qui nullo fœdere tenetur, Immunis a fœdere, Fœderis non particeps. [C. genit. Polyb. 22, 13, 5: Κεφαλληνίους δὲ πάντας ἐκσπόνδους εἶναι τούτων τῶν συνθηκῶν. Ejusd. 8, 8, 6: Τὰς σάμβυκας, ὥσπερ ἐκσπόνδους, μετ' αἰσχύνης ἐκπεπωκέναι, Athen. 14, p. 634, B, exhibet ἐκ πότου.]

[Ἐκσπονδῦλίζω, i. q. ἐκτραχηλίζω, Cervicem elido. Schol. Junt. Aristoph. Plut. 70: Ἐκτραχηλισθῇ, τὸν τράχηλον κατακλασθῇ, ἐκσπονδυλισθῇ. Forma Ἐκχονδ. Etym. M. p. 324, 45: Ἐκτραχηλισθῆναι δὲ λέγουσιν, οὐχὶ ἐκχονδυλισθῆναι. Maccab. 4, 11, 18: Παρῆγον ἐπὶ τὸν τροχὸν, ἐφ' οὗ κατατεινόμενος ἐκμελῶς καὶ ἐκσφονδυλιζόμενος ὑπεκαίετο, int., Vertebris emotis.]

[Ἐκσπουδος, ὁ, ἡ, Præproperus, Gl.]

Ἐκστάδιος, Qui sex stadiorum est. [Lucian. Navig. c. 39: Καιρὸς γάρ σε ἤδη μὲν νενικηκότα τηλικαύτην μάχην ἐν Βαβυλῶνι εὐωχεῖσθαι τὰ ἐπινίκια, ἐκστάδιος γὰρ οἶμαί σοι ἡ ἀρχὴ... Schol.: Ἐξστάδιος (sic) γὰρ οἶμαί σοι) Ἐξσταδίων (l. ἐξ σταδίων)· εἵρητο γὰρ ἤδη αὐτοῖς ὁπόσων σταδίων ἀπέχοι ἂν ἀφικομένου ἡ κενὴ μακαρία. Ἐκστάδιος Solanus, ut sententia sit, Extra stadium suum s. curriculum jam est imperium tuum.]

[Ἐκστάζω, Exstillo, Gl.]

[Ἐκστασιάζω, Seditionem moveo. Pollux 6, 130: Ἀναρριπίζων τὸν δῆμον ..., ἐκστασιάζων· 2, 229 inter vocc. probati usus: Διχογνωμεῖν καὶ στασιάζειν καὶ δυστάναι καὶ ἐξιστασιάσθαι καὶ ἀπερρῆχθαι· 3, 64: Δυσμενὴς, διενηνεγμένος, διεστηκὼς, ἐξιστασιασμένος· et adv. 8, 154: Στασιαστικῶς, ἐξιστασιασμένως. L. Dind.]

[Ἐκστάσιον, τὸ, Cessio bonorum, in Nov. 135. Conf. Ἔκστασις. || Stationis desertio. Harmenop. l. 1, tit. 16, § 8, ubi de milite: Εἰ δ' ἑτέρων αὐτὸς ἐξελασάντων ἐκ τῶν οἰκείων, ἢ αὐτῶν ἐκείνων ἐκστασίῳ χρησαμένων, ἄλλοι τούτους κατοικτείραντες ἐδέξαντο. Ducang.]

Ἔκστασις, εως, ἡ, Dimotio rei alicujus e statu, in quo erat. Plut. [Mor. p. 946, C]: Ἐκστάσεις γάρ εἰσιν εἰδῶν καὶ ἀναιρέσεις οὐσιῶν, Formarum a suo statu dimotiones et naturæ eversiones. [Aristot. De generat. anim. 4, 3, p. 768, 25: Ἅμα γὰρ εἰς ἄμφω ἔκστασις ἐγίνετο, ἀντίκειται δὲ τῷ μὲν ἄρρενι τὸ θῆλυ, τῷ δὲ πατρὶ ἡ μήτηρ· ἡ δ' ἔκστασις εἰς ταντικείμενα. || Plerumque de Mentis emotione, idque variis modis: quum sc. furore aut alio casu a mente discedimus. Ap. Hippocr. enim [Prorrh. 2, p. 93, B] dicitur de vehementi motione et aberratione mentis, ead. prorsus signif., qua μανίαν et ἐκμανῆναι usurpat; atque hæc morbus animi est. Galen. in 1 Prorrhetic. Hippocr. Comm. 1, s. 14: Μελαγχολικὴν ἔκστασιν ἀκουστέον τὴν σφοδρὰν καὶ θηριώδη. [Diversam ab ea ἔκστασιν σιγῶσαν memorat Hippocr. Coac. prænot. p. 126, G, 195, C. Aret. De caus. diut. pass. 1, 6, p. 31: Ἔκστα-

εις γάρ ἐστι (μανία) χρόνιος ἀνιυθεν πυρετοῦ.] Quo referri potest, quod ap. Aristotelem reperitur, μανικὴ ἔκστασις, et ἔκστασις φρενῶν ap. Chrysost. Sic ap. Plut. [Sol. c. 8] : Ἐσκήψατο μὲν ἔκστασιν τῶν λογισμῶν, Furere se simulavit, Mente se captum simulavit. [Ammon. p. 92 : Ἔκστ. λογισμοῦ. Gl. : Ἔκστ. τοῦ λογισμοῦ, Pavor, Excessus.] At ap. Alex. Aphrod., εἰς ἔκστασιν τραπῆναι, Concidere s. Alienari mente, A mente discedere, ut ait Cic. : non tamen de furore, sed casu aliquo subito, qui mentem quasi abripit. [Id. Probl. 2, 67, p. 325, 16 : Κατὰ τὰς ἐκστάσεις τῆς ψυχῆς ἐν ταῖς φρενίτισιν.] Dicitur etiam ἔκστασις, quum aliquis a sese discedit, h. e. animus ejus extra ipsum rapitur : quod ἀναγωγὴ etiam appellatur, ut iis accidit, qui ad cœlestium et divinarum rerum contemplationem abripiuntur : in qua signif. frequenter a Dionys. Areop. usurpatur. Act. 22, [17] : Ἐγένετό δέ... προσευχομένου μου ἐν τῷ ἱερῷ, γενέσθαι με ἐν ἐκστάσει, Ut raperer extra me. Ib. 10, [10], de Petro supra domum ascendente ut precaretur : Ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτὸν ἔκστασις, Incidit in eum mentis excessus. [Hesych. : Ἔκστασιν, ὕπνον, φόβον.] Dicitur etiam ἔκστασις, quum animus admiratione percellitur et apud se non est : unde a Suida redditur θαυμασμός. Sic accipitur apud Longin. [1, 4] : Οὐ γὰρ εἰς πειθὼ τοὺς ἀκροωμένους, ἀλλ' εἰς ἔκστασιν ἄγει τὰ ὑπερφυᾶ. Et Marc. 5, [42] : Ἐξέστησαν ἐκστάσει μεγάλῃ, Obstupuerunt stupore magno, postquam sc. puellam resuscitatam viderunt. Sic Luc. 5, [26], post historiam de sanato paralytico : Καὶ ἔκστασις ἔλαβεν ἅπαντας, Stupor cepit omnes. [Epiphan. Hæres. 48, p. 177 : Ἔκστασις δὲ ὑπερβολὴν θαύματος λέγεται. Cit. Suic.] Interdum vero ἔκστασις dicitur, quum mens partim admiratione, partim timore quasi e statu suo dimovetur et discedere videtur, i. fere q. θάμβος : Marc. 16, [8], de mulieribus, quæ Christi sepulcrum visentes, angelum viderant : Εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις, Tremor et stupor cepit omnes, quo pertinet ap. Cic., Magnitudine timoris a mente discedere, et paulo ante ἐξεθαμβήθησαν, et paulo post, ἐφοβοῦντο. [Philo ad illud Genes. 15, 12 : Περὶ δὲ ἡλίου δυσμὰς ἔκστασις ἔπεσεν ἐπὶ Ἄβραὰμ, καὶ ἰδοὺ φόβος σκοτεινὸς μέγας ἐπιπίπτει αὐτῷ, vol. 1, p. 508, 39 : Ἔκστ. ἡ μέν ἐστι λύττα μανιώδης καὶ παράνοιαν ἐμποιοῦσα κατὰ γῆρας ἢ μελαγχολίαν ἤ τινα ὁμοιότροπον ἄλλην αἰτίαν, ἡ δὲ σφόδρα κατάπληξις ἐπὶ τοῖς ἐξαπιναίως καὶ ἀπροσδοκήτως συμβαίνειν εἰωθόσιν, ἡ δὲ ἠρεμία διανοίας, ἐπειδὴ πίφυκέ ποτε ἡσυχάζειν, ἡ δὲ πασῶν ἀρίστη, ἔνθεος κατοχωτική τε μανία, ᾗ τὸ προφητικὸν γένος χρῆται. Quæ pluribus persequitur in seqq. Isidor. Orig. 7, 8, 33 : « Prophetiæ autem genera septem sunt. Primum genus Ecstasis, quod est mentis excessus, sicut vidit Petrus vas illud summissum de cœlo in stupore mentis cum variis animalibus. » Phurnutus De nat. deor. c. 30, p. 215 : Ἐκστάσεως δὲ σύμβολόν εἰσιν οἱ Σάτυροι, Lasciviæ. Aristot. Physiogn. c. 4, p. 808, 34 : Κοινὰ μὲν οὖν ἐστιν ὕβρις τε καὶ ἡ περὶ τὰ ἀφροδίσια ἔκστασις. L. D.] || Abscessus, Discessus. Plut. [Mor. p. 946, A] : Αἵ τε τῶν θερμῶν καταψύξεις, ὡδεμιᾶς παρουσίᾳ γίνονται δυνάμεως, ἀλλ' ἐκστάσει θερμότητος, Calidorum fervor nullius rei accessu, sed caloris abscessu refrigescit. || Mutatio, qua res aliqua a sese suaque natura discedens, in aliam degenerat : quum sc. aliqua ἐξιστάμενα τῆς προτέρας αὐτῶν οὐσίας, μεταβάλλει εἰς ἑτέραν, Themist. Sic ἔκστασις φύσεως, Theophr. C. Pl. 3, [1, 6]. Apud Eund. eod. in l. c. 6 : Φθορὰ δέ τις ἡ ἔκστασις, Generis autem mutatio, corruptio quædam est : de transitu speciei in speciem; quam paulo ante vocat ἐξαλλαγὴν εἰς ἕτερον γένος, et paulo post μεταβολὴν, atque μετάστασιν, item et διάστασιν. Quidam interpr. Egressionem e natura propria. Et ἔκστασις οἴνου, de Vino, quod percunte sapore, vappæ accipit nomen, Plin. : qua signif. ἐξεστηκὼς quoque οἶνος dicitur : ut dicetur in Ἐξίσταμαι. Plut. [Mor. p. 732, C] : Καί τοι περιφανῶς ἐκστάσεις αὗται καὶ μεταβολαὶ ποιοτήτων. [Suicer. Thes. eccl. vol. 1, p. 1072 : « Cyrill. Al. in c. 3 Habacuci p. 571 dicit notare etiam mutationem in deterius : Ὥσπερ τὴν ἀπὸ τῶν αἰσχιόνων ἐπὶ τὰ ἀμείνω μετάκλησιν ἔκστασιν εἶναί φαμεν θεῷ φιλουμένην, οὕτω καὶ τὴν ἐκ τῶν χρησίμων ἐπὶ τὰ αἰσχίω μεταβολὴν ἔκστασιν εἶναι διαχωριζόμεθα φαύλην τε καὶ διαβεβλημένην. »] Apud Aristot. autem Rhet. 1, [8], ubi de honoris, qui exhibetur, partibus loquitur : Τὰ βαρβαρικὰ, οἷον προσκυνήσεις καὶ ἐκστάσεις, δῶρα τὰ παρ' ἑκάστοις τίμια, Interpres vertit, Conspectus evitationes. [|| Ἔκστασις ὑπαρχόντων, Bonorum cessio, Gl. Ducang. : « Ἔκστ. ὑπ., Cessio bonorum. Ἐκστῆναι, Bonis cedere. Ἔκστας, Qui bonis cessit, in Basilic. t. 1, p. 524. » Conf. Ἐκστάσιον. Ceterum Gl. corrupte Ἐκστάσεις, Præsecutio. || Confus. c. ἔκτασις ap. Dionys. De comp. verb. p. 93, 3 R. Cum ἐπίστασις, Polyb. 2, 56, 6.]

Ἐκστᾰτικὸς, ἡ, ὀν, Cui vis est dimovendi rem aliquam e statu, in quo erat. Plutarch. [Moral. p. 951, D] : Ἐκστατικὸν γὰρ ἀμφοῖν ἡ κίνησις, Utrumque enim motus exturbat, Utrumque enim motus a statu suo dimovet. Et ap. grammaticos ἐκστατικὰ ῥήματα, q. d. Verba emotiva, Gaza 4. || Mentem de statu suo dimovens, ac interdum pro Furorem concitans, Alienans mutansque mentem, ut loquitur Virg., Faciens ut quis non sit suæ mentis, ut Cic., Dementans, ut Apul. Unde ἐκστατικαὶ δυνάμεις ap. Medicos, Facultates, quæ vim habent abalienandi animum, qualis est in hyoscyamo, coriandro viridi et ephemero, Gorr. Plut. De def. orac. [p. 432, D] : Ἡ δὲ γῆ πολλῶν μὲν ἄλλων δυνάμεων πηγὰς ἀνίησιν ἀνθρώποις, τὰς μὲν ἐκστατικὰς καὶ νοσώδεις καὶ θανατηφόρους, Qui partim mentem e sua sede et statu dimovent, morbos et lethum inferunt. Idem Ad Colot. [p. 1123, B] : Ἐν πάθεσιν ἐκστατικοῖς καὶ μελαγχολικοῖς. Et Theophr. H. Pl. 9, 13, [4], de succorum in radicibus differentiis scribens, quasdam esse radices e dulcium genere tradit ἐκστατικὰς, quasdam θανατηφόρους. [Conf. C. Pl. 6, 4, 5.] Item Mentem e statu suo dimovens, ac a sese ad cœlestia rapiens : Dionys. [Areop.] de divo Paulo : Ἐν κατοχῇ τοῦ θεοῦ γεγονὼς ἔρωτος, καὶ τῆς ἐκστατικῆς αὐτοῦ δυνάμεως μετειληφώς. || Qui mutari ac desciscere a se facit. Themist. Physic. 4 : Μεταβολὴ γὰρ πᾶσα φύσει ἐκστατικόν : quod probans et declarans, subjicit, Καὶ γὰρ ἡ κίνησις καὶ ἡ μεταβολὴ καθ' αὑτὴν μὲν ἐξίστησι τοῦ προϋπάρχοντος· ita ut ἐκστατικὸν h. in l. sit τὸ ἐξιστὰν τοῦ προϋπάρχοντος. Aliam expos. hujus signif. habes in Ἔκστασις præcedenti. [De vino corrupto Theophr. C. Pl. 6, 7, 5 sq. : Εἰσὶ δ' ὥσπερ ἐν αὐτοῖς τοῖς περικαρπίοις ὡρισμέναι μεταβολαὶ χωρισθέντων ὁμοίως εἴς τε τοὺς κατὰ τὰς πέψεις καὶ εἰς τοὺς κατὰ τὰς φθοράς. Μάλιστα δὲ τοῦτ' ἐνδηλον ἐπὶ τοῦ οἴνου· καὶ γὰρ παριστάμενος καὶ ἐξιστάμενος καὶ οἷον γηράσκων ἐν ὡρισμένοις τισὶ μεταβάλλει χυμοῖς. ... Συμβαίνει (δὲ) τῷ οἴνῳ τὴν ἐκστατικὴν ταύτην ποιεῖσθαι φθορὰν ἐξ ὑπαρ καὶ ἡ φυσικὴ γένεσις· ἐκ γὰρ τοῦ ὀξέος καὶ εἰς τὸ ὀξὺ, καθάπερ εἰς τὴν ὕλην ἀναλυόμενος μεταβάλλει. Conf. Ἐξίστημι. Eadem metaph. Vappa dicitur ἐκτροπίας.]

Passive etiam capitur, ac easdem signiff. sequitur, quæ in præcedenti sectione positæ sunt. Interdum enim ἐκστατικὸς est simpliciter Qui dimotus est a, Qui discedere solet, discessit a. Aristot. Eth. 7, [1] : Ἐκστατικὸς τοῦ λογισμοῦ· cui opp. ibid. ὁ ἐμμενετικὸς τῷ λογισμῷ. Idem [ib. 8] de iis, qui incontinentes sunt, disserens : Αὐτῶν δὲ τούτων βελτίους οἱ ἐκστατικοὶ, ἢ οἱ τὸν λόγον ἔχοντες μὲν, μὴ ἐμμένοντες δὲ, Horum enim ii sunt meliores, qui facile de sententia et de gradu dejiciuntur, quam qui ratione in consilium adhibita, in ea non perstant. Interdum vero pro eo accipitur, Qui a mente discessit, ut loquitur Cic., Qui alienatus mente est, ut Plin. : et aliquando Furiosus, ὁ ἐκμανείς. Bud. p. 477. [Aristot. Probl. 40, 1 : Ἐκστατικὸς ἐγένετο παντελῶς· De part. anim. 2, 4, p. 650, 34 : Τὰ δὲ πολλὰς ἔχοντα λίαν ἴνας ... ἐκστατικὰ διὰ τὸν θυμόν· De divin. in somn. c. 2, p. 464, 24 : Καὶ τοῦ ἐνίους τῶν ἐκστατικῶν προορᾶν αἴτιον, ὅτι αἱ οἰκεῖαι κινήσεις οὐκ ἐνοχλοῦσιν, ἀλλ' ἀπορραπίζονται· τῶν ξενικῶν οὖν μάλιστα αἰσθάνονται. Aret. De caus. ac. pass. 2, 1, p. 11 : Παράληροι τὴν γνώμην, ἐκστατικοὶ οὐ μάλα.] Plut. [Mor. p. 1, D] : Μειράκιον ἐκστατικὸν καὶ παραφρονοῦν, Puerum mente alienatum et desipientem. Nonnunquam copulatur cum θυμώδης, θυμικὸς, ac tunc significat Eum qui pronus est ad iracundiam furibundam, quique facile ad impotentiam animi erumpit, et in cæcos ac præcipites impetus, quales sunt, quos Cic. Effrænatos appellavit. Aristot. De part. anim. 2, [c. 4] : Θυ-

μώδη τὸ ἦθος καὶ ἐκστατικά. Hæc et alia Bud. ibid. [H. A. 1, 8: Οἷς μὲν πλατὺ (τὸ μέτωπον), ἐκστατικοί.]

Ἐκστατικῶς, adv. quod nominis signif. sequitur. Plut. Dion. [c. 55: Παντάπασιν] ἐκστ. ἔχων καὶ δεδοικὼς, De mentis statu dimotus ac timore perculsus, Qui magnitudine timoris a mente atque a se ipse discessit, ut ait Cic. Id. [Mor. p. 588, A]: Ὡς ἐμοῦ παντάπασιν ἐκστατικῶς ἐν τῷ παρόντι καὶ κακῶς ἔχοντος, Me de mentis statu dimoto, Me mente alienato. [Ἐκστ. ποιεῖσθαι τὸν κίνδυνον, Fortissime pugnare, ceu mente emota, Polyb. 15, 13, 6.]

Ἐκστέλλω, Emitto, Mitto extra, Orno. [Soph. OEd. T. 1269: Ἀποσπάσας γὰρ εἱμάτων χρυσηλάτους περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεστέλλατο.]

[Ἐκστερεόω, Induresco. Ps. 128, 6: Γενηθήτωσαν ὡσεὶ χόρτος δωμάτων, ὃς πρὸ τοῦ ἐκσπασθῆναι ἐξηράνθη, ubi al. ἐκκαυλῆσαι, al. ἐξανθῆσαι, al. ἐκστειρεῶσαι.]

Ἐκστέφω, Coronam demo. I. q. ἀποστέφω. Generalius Pausan. ap. Eust. p. 1402 ἐκστέφαι significasse ait ἀποθέσθαι τι, metaph. sumta ἐκ τῶν τὰ στέμματα ἀποτιθεμένων. Ibid. idem Paus. annotat, ἐκστέφαι et ἐπιστέφαι sibi opponi: hoc enim ἐπιστέφαι significare πληρῶσαι ποτοῦ, illud autem ἐκστέφαι contra ἐκκενῶσαι, Exinanire, Evacuare, Deplere. Quo refer, quod ap. Hesych. legitur, Ἐκστέφας, λόγον [ποτοῦ conj. Kust.] γυμνώσας, ἐκκενώσας. [Eodem Kusterus referebat ejusd. gl. Ἐκπέμψας, ἐκγυμνώσας, ἢ περιβαλλόμενος.] || Corona exorno, generalius Exorno, ut ap. Sophocl. ἐξεστεμμένοι schol. exp. κεκοσμημένοι, initio OEd. T. p. 147 [3]: Τίνας ποθ' ἑῶρας τάσδε μοι θοάζετε Ἰκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι; [Conf. ib. 19: Τὸ δ' ἄλλο φῦλον ἐξεστεμμένον ἀγοραῖσι θακεῖ. Recte Brunck.: « Non coronis erant redimiti, sed manibus ferebant ramos oleæ lana obvolutos, qui Græcis στέμματα vocantur, infra 913 στέφη. » Nihilominus æque falsa scholiastæ opinio ἐκστέφεσθαι unquam esse i. q. κοσμεῖσθαι quam HSti, generalius Exornare. Semper enim Serti signif. manet, etiamsi serta capitibus non imponantur. Eur. Alc. 171: Πάντας δὲ βωμοὺς, οἳ κατ' Ἀδμήτου δόμους, προσῆλθε καξέστεψε· Herc. F. 526: Τέκν' ὁρῶ πρὸ δωμάτων στολμοῖσι νεκρῶν κρᾶτας ἐξεστεμμένα. Figuratius Oppian. Hal. 2, 33: Ὃς (deus) καὶ πρῶτα μεσορραγέας κενεῶνας γαίης ἀγρομένοισιν ἐνιπλήσας ποταμοῖσι πευκεδανὴν ἀνέχευε καὶ ἐξέστεψε θάλασσαν, Circumfudit. Id. aliter ib. 4, 8: Ἐμὸν νόον ἠπιόδωροι Μοῦσαι ... ἐξέστεψαν ἀοιδῆς δώρῳ θεσπεσίῳ, i. q. Ornarunt.]

[Ἐκστηθίζω, Memoriter pronuntio s. profero.] Eust. [Il. p. 974, 10] ἐκστηθίζειν, quod ex στῆθος compositum est et præpos. ἐκ, facit contrarium ei quod Latini dicunt Recitare. Scribit enim, [Τῶν τις παλαιῶν γραμματικῶν τὸν οἰκεῖον διδάσκαλον] ἑζωγράφησε φέροντα ἐπὶ στήθους τὴν τραγῳδίαν, αἰνιττόμενος τὸ ἐπὶ στόματος ἐκεῖνον φέρειν καὶ ὡς εἰπεῖν ἐκστηθίζειν τὰ τραγικά· ὃ δὴ καὶ ἀπὸ στήθους λέγειν φαμὲν πρὸς διαστολὴν τοῦ ἀπὸ μεμβράνας ἢ ἀπὸ βιβλίου. [Georg. Alex. in Vita Chrys. 72: Ἐν νῷ φέρων καὶ ἐκστηθίζων τὴν παλαιὰν καὶ τὴν νέαν διαθήκην, et ib., Ἐκστηθίζειν αὐτὰς (libros Chrysostomi), citat Suicer. Thes. eccl. vol. 1, p. 1072; Paralip. de S. Pachomio n. 29: Ἐκστηθίζων τὰς γραφὰς, Ducang. Gl. p. 1447.]

[Ἐκστίλβος, ὁ, ἡ, Splendidus. Heliodor. De chrysopœia in Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 121 ed. Harl., v. 103: Εὑρίσκομαι δ' ἐκλαμπρος ἐκστίλβος λίαν, πλύσει ὅταν με ἐκπλυνεῖς θείῳ πυρί· p. 123, v. 166: Λευκὴν μὲν ὄψιν δεικνὺς ἐκστίλβον πάνυ· et ib. p. 124, v. 197, 208. I. D. Pseudochrys. t. 7, p. 218, 16: Ἱμάτια φοροῦντες πολυτελῆ καὶ ἐκστιλβα. Sic enim corrigi potest ed. quæ præbet ἐκστληβας (sic). Verum in fine opp. Ephræmi, ubi ead. iterantur p. 612, D, legitur ἐκστιλπνα. Hase.]

[Ἐκστίλβω, Splendeo. Heliodor. De chrysopœia l. c. p. 122, v. 130: Ἀλλ' ἔνδον ἐκστίλβοντι καὶ κεκασμένῳ γαλακτι. Georg. Lapitha ap. Boisson. ad Proc. H. in Sol. 9, ab ipso cit. Eust. Opusc. p. 310, 54: Τὸ μὲν γὰρ πολὺ τοῦ παγετοῦ ... οὐκ ἐξεπιπολῆς λεῖον ἦν καὶ ἐξέστιλβεν. L. Dindorf.]

[Ἐκστιλπνος. V. Ἐκστίλβος.]

Ἔκστομον, affertur e Dioscor. 4, 141 [151: conf. Notha 4, 148, p. 627 ed. Spreng.], de helleboro nigro: Ἐλλέβορος μέλας· οἱ δὲ μελαμπόδιον, οἱ δὲ ἔκστομον, οἱ δὲ πολύρριζον. Sed ibi hoc ἔκστομον mendosum est, reponendumque vel Ἔκτομον vel Ἔντομον, ut ap. Plin. 25, 5: Nigrum alii ἔντομον vocant, alii Polyrrhizon. Alioqui ἔκστομος videri possit sonare, Qui est extra os, aut simile quid. Quod si ἔκστομος reperiatur, significabit Sex ora s. ostia habens, ut ἕκπηχυς, ἕκπλευρος.

Ἐκστραγγίζω, Stillatim excolo, Facio ut stillatim effluat, i. q. στραγγίζω, ut ἐκστρατεύω i. est q. στρατεύω. [Dioscor. 4, 155, ubi codd. Const. et Neap. ἐκσπογγίσας. Hesych.: Ἐξινώμενον, ἐκκενούμενον, ἐκστραγγιζόμενον. Ezech. 23, 34; Symm. Ps. 74, 9; Aq., Symm., Theod. Jes. 51, 17.]

Ἐκστράτεία, ἡ, [i. q. ἐκστράτευσις, quod v.]. Gregor. Naz.: Ἐπὶ ἐκστρατείαν ἀρθείς. [Lucian. Somn. c. 25: Δίκας καὶ ἐκστρατείας καὶ προστάγματα. Dio Cass. fr. Peiresc. 34: Τὸ ἄτοπον τῆς ἐκστρατείας, et alibi. Anon. ap. Suid. vv. Ἀξιόλογος et Μερμερώς: Ὡς οὐκ ἔστιν ἀξιόλογος ἡ χώρα... οὐδὲ βασιλικῆς ἔργον ἐκστρατείας. Agathias 1, 4, p. 15, B: Οἶμαι μὲν οὖν, εἰ καὶ τήνδε τὴν ἐκστρατείαν ἐποιήσατο, ἀπώνατο ἂν οὐκ ἐν καλῷ τῆς προπετείας. Leo Tact. c. 18, 109, p. 809: Ὅπως τοῖς τε ὅπλοις ἐν ταῖς ἐκστρατείαις χρῶνται... Ib. Epil. 64, p. 917, male ἐκστρατιᾶς, nec melius ἐκστρατία ap. Annam Comn. p. 255, D, et Tzetz. Exeg. Il. p. 111, 20; ἐκστραττία recte ib. p. 72, 29. L. Dindorf.]

[Ἐκστράτευμα, τὸ, Exercitus. Memno Photii cod. 224, p. 227, 6: Πέμπει στρατηγὸν Πατροκλέα σὺν ἐκστρατεύματι. Chron. Pasch. p. 133, 1; 729, 20; 731, 19.]

[Ἐκστρατεύσιμος, ὁ, Aptus ad militiam, Militaris. Schol. Thuc. 6, 30: Ὅμιλος ἅπας) ὁ μὴ ἐκστρατεύσιμος, Imbellis. Cit. Boiss.]

Ἐκστράτευσις, εως, ἡ, Eductio exercitus in expeditionem, Expeditio, Quum milites in expeditionem educti tendunt in hostem, quod et ἔξοδος dicitur, et ἔκπλασις et εἰσβολή. [Tzetz. Hist. 9, 380: Στρατεία ἡ ἐκστράτευσις. Etym. M. p. 729, 19: Στρατεία τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ ἐκστράτευσις. ā]

Ἐκστρατεύω, Exercitum in expeditionem educo, Infesto agmine exeo. [Xenoph. Ages. 7, 7: Ἐξεστράτευεν ὡς δουλωσόμενος τὴν Ἑλλάδα (rex Persarum). Thucyd. 5, 54: Ἐξεστράτευσαν... πανδημεὶ ἐς Αὐγτρα ... πρὸς τὸ Λύκαιον. Et ib. 55, 58, 76.] Gregor. Naz., de Juliano in Constantium insurgente: Ὁ δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκστρατεύει, καὶ τῆς δύσεως ἀπανίσταται, Infesto exercitu in eum tendit, Bud. Idem Bud. affert et hunc locum Aristot. ex OEcon. 2: Ἐκστρατεύειν αὐτῷ μέλλοντι ἐκ τῆς χώρας, Extra fines regionis ducturo exercitum. [Dionys. Art. rh. 9, 5, p. 328, 11: Ὁ γὰρ Ἀγαμέμνων ἀπόρως ἔχει ἐκστρατεῦσαι τοὺς Ἕλληνας· ib. 6, p. 336, 3: Ζητεῖ αὐτοὺς ἐκστρατεῦσαι.] Affert et e Polyb. 5, [5, 9]: Ἐξεστρατευκότων τῶν Αἰτωλῶν, pro Extra patriam in expeditione agentium: ut ἐκστρατεύειν hic i. sit q. Platoni ἔξω στρατεύεσθαι. [Id. 2, 20, 1: Ἐξεστράτευσαν πανδημεί· 5, 5, 1: Λυκοῦργος εἰς τὴν Μεσσηνίαν ἐξεστρατεύκει. Cum accus., ut videtur, schol. Lycophr. 1084: Νῆσόν τε Κερνεᾶτιν ἐκπεπλωκότες) ἐκστρατεύσαντες.] Pass. [med.] Ἐκστρατεύομαι i. q. act. ἐκστρατεύω, ut στρατεύομαι i. q. στρατεύω. Xen. Hell. 7, [5, 9]: Ὡς ἤσθετο ἐξεστρατευμένον τὸν Ἀγησίλαον, καὶ ὄντα ἤδη ἐν Πελλήνῃ, Ut cognovisset Agesilaum exercitum in expeditionem eduxisse, esseque jam in Pelleue. [Cyrop. 3, 3, 16: Ἦν ἐκστρατευώμεθα.] Sic Thuc. 5, p. 184 [c. 55]: Πυθόμενος τοὺς Λακεδαιμονίους ἐξεστρατεῦσθαι. [2, 12: Πρεσβείαν μὴ προσδέχεσθαι Λακεδαιμονίων ἐξεστρατευμένων· 3, 102: Ἐκστρατευσαμένοις περὶ τὸ Ἄργος. Dionys. Art. rh. 9, 6, p. 336, 7: Ἧς ἄνευ τοῦ Ἀχιλλέως ἐκστρατεύσοιντο.] Idem et ἐπὶ addidit, quod στρατεύεσθαι et ipsum sæpe adjunctum habet, [3, 105]: Ἐκστρατεύονται ἐπ' Ἄργος τρισχιλίους ὁπλίτας. [Cum κατὰ Leo Tact. c. 20, 58, p. 861: Κατὰ τῶν ἀδίκων ἐκστρατευόμενος. L. Dindorf.]

[Ἐκστρατία. V. Ἐκστρατεία.]

Ἐκστρατοπεδεύω, Castra loco extra. Et Ἐκστρατοπεδεύομαι pro eod. Thuc. [4, 129]: Ἐξεστρατοπεδευμένοι ἔξω τῆς πόλεως ἐπὶ λόφου, Extra urbem castra habentes locata super colle. [Xen. Cyrop. 6, 3, 1: Ἐξεστρατοπεδεύατο ὡς δυνατὸν ἐγγύτατα. L. D. Act. Joseph. B. J. 3, 7, 5: Ἐξεστρατοπεδευκότες πρὸ τοῦ τείχους, Castris extra urbem ante muros positis. Hase.]

Ἐκστρέφω, Inverto [Gl.], ita sc. ut id, quod erat interius, extra vertatur. Alii, Resupino. Aristoph. Pl. [721], in descriptione cataplasmatis ocularis: Εἶτα ὀξὶ διέμενος Σφηττίῳ, κατέπλασεν αὐτοῦ τὰ βλέφαρ', ἐκστρέψας, ἵνα ὀδυνῷτο μᾶλλον, Invertebat enim cæci palpebras, ut acribus illis succis magis morderentur. Idem Aristoph. dicit etiam mores suos ἐκστρέφειν pro Immutare s. In alium habitum commutare: ut si quis immundam vestis partem extrorsum convertat, mundam vero introrsum: Nub. [88]: Ἐκστρεψον ὡς τάχιστα τοὺς σαυτοῦ τρόπους· i. e. μετάβαλε, inquit schol., qui dicit esse metaphoram ἀπὸ τῶν ῥυπουμένων ἱματίων καὶ ἐκστρεφομένων: dici autem ἐκστρέψαι ἱμάτιον pro ἀλλάξαι τὸ πρὸς τὸ ἔσω μέρος, ἔξω, quum extrorsum convertitur pars interior. [Id. ib. 554: Εὔπολις μὲν τὸν Μαρικᾶν πρώτιστον παρεῖλκυσεν ἐκστρέψας τοὺς ἡμετέρους Ἱππέας κακὸς κακῶς, ubi gl. μεταβαλών. Hesych.: Ἐξέστρεψεν, μετέβαλεν. Amos. 6, 13: Ὅτι ἐξεστρέψατε εἰς θυμὸν κρίμα καὶ καρπὸν δικαιοσύνης εἰς πικρίαν. Signif. Evertendi Hom. Il. P, 58: Βόρου τ' ἐξίστρεψε (ventus arborem). Metaph. Paul. Ad Tit. 3, 11: Αἱρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἁμαρτάνει ὢν αὐτοκατάκριτος, Depravatum esse. Deuteron. 32, 20: Δείξω τί ἔσται αὐτοῖς ἐπ' ἐσχάτων ἡμερῶν, ὅτι γενεὰ ἐξεστραμμένη ἐστίν. Significatione aliter figurata Hesych. et Suid. s. Bachm. Anecd. vol. 1, p. 215, 1: Ἐκτοπώτατον, ἐξεστραμμένον. || Gloss.: Ἐξεστράφη, Extorta est. Zachar. 11, 16: Τὰ κρέα τῶν ἐκλεκτῶν καταφάγεται καὶ τοὺς ἀστραγάλους αὐτῶν ἐκστρέψει, al. ἐκτρίψει.]

[Ἐκστρεψις. V. Ἔκτριψις.]

[Ἐκστροφάω. V. Ἐκστρωφάω.]

[Ἐκστροφή, ἡ, Eversio, Gl. Plut. Mor. p. 1072, D: Καὶ κατ' ἄλλον δὲ τρόπον ἔστι τὴν οὐκέτι διαστροφὴν, ἀλλ' ἐκστροφὴν αὐτῶν τοῦ λόγου καὶ ἀπαγωγὴν τελέως εἰς τὸ μηδὲν καταμαθεῖν. Ap. Alciphr. 3, 54: Τὰς ἐκστροφὰς τῶν δακτύλων ἀνεχόμενος, vertitur Retorsiones. V. Ἐκλείωσις. L. D. Hippiatr. p. 142, 4, de lumbricis: Ἐμπλέκονται τῇ ἐκστροφῇ τοῦ σφιγκτῆρος, καὶ πρόσκεινται. Hase.]

[Ἐκστρωννύω, s. Ἐκστρώννυμι, in Diogenis Epist. nova 8, p. 254: Κλῖναι γὰρ ἐξίστρωντο σρόδρα πολυτελῶς, male pro ἐξ ἑστρ.]

[Ἐκστρωφάω. Ἐκστροφῶσαι θύραν, Hesych. in Ἐξαγκυρῶσαι, modo sit integrum. Hemst. Analogia postulat ἐκστρωφῶσαι: sed perinde obscura et glossa et glossema.]

[Ἐκστύρω scriptura vitiosa pro ἐκτύρω, quod v.]

[Ἐκσῦλευτής, ὁ, Exspoliator. Pseudo-Chrys. Serm. 83, t. 7, p. 496, 19: Σταυρὸς, οὐρανίων καὶ ἐπιγείων σύνδεσμος, καὶ τῶν καταχθονίων ἐκσυλευτής. Seager.]

Ἐκσῠριγγόω, Aperio, et pervium reddo, veluti fistulam, cujus extrema reserata sunt. Galen. [Lex. Hipp. p. 464] ap. Hippocr. ἐκσυριγγοῦται exp. ἀναστομοῦται. [Ad Co. præn. p. 180, D: Ὅσοισι δὲ ἐκ περιπλευμονίης ἀποστάσιες παρ' οὓς ἡ ἐς τὰ κάτω γίνονται, καὶ ἐκπυοῦσί τε καὶ ἐκσυριγγοῦνται, refert Foes.] Dicitur autem ἀναστομοῦσθαι vas aliquod aut canalis, quum os ejus aperitur s. reseratur: ap. Medicos, quum venarum et aliorum vasorum ora s. ostia aperiuntur, ut humor, qui in eis continetur, effluere queat.

[Ἐκσῠρίζω, Exsibilo. Orig. C. Cels. 6, p. 295 (304). Seager. Ἐκσυριεῖ legitur in l. suspecto Sirac. 22, 1: Πᾶς ἐκσυριεῖ ἐπὶ τῇ ἀτιμίᾳ αὐτοῦ, ubi ἐκσυρεῖ conj. Schleusner.]

Ἐκσῠρίττω, Exibilo, Demosth. [p. 449, 19: Ἐξεβάλλετε αὐτὸν καὶ ἐξεσυρίττετε ἐκ τῶν θεάτρων.] Et pass. voce ac signif. ap. Athen. [6, p. 223, A] e Comico quodam [Antiphane], Ἐκσυρίττεται, Exibilatur. [Lucian. Nigrin. c. 9: Ἐμὲ δὲ κἂν ἐκσυρίττῃς, οὐ πάνυ τι λυπήσομαι. De sibilante serpente Dio Cass. 51, 17: Δράκων ὑπερμεγέθης ἀμήχανον ὅσον ἐξεσύρισε.]

[Ἐκσύρω, Extraho. Philipp. Thess. Anth. Pal. 9, 56, 5: Καὶ τὸ μὲν ἐξεσύρη λοιπὸν δέμας. Ἐκσύρας τοὺς ἐπισύρους ex Hippiatr. p. 87 cit. Hemst., Χλαμύδα λαμπρὰν ἐκσύρων ex Athen. p. 213, D (?) Schneid., quibus Sim. Metaphr. Athan. 2, p. 563 addit Kall. V. etiam schol. Nicand. Al. 322 in Ἐκφλοίομαι cit. ὑ]

[Ἐκσφαιρίζω, Evolvo in modum pilæ. Const. Man. Chron. p. 111, B: Ἐκσφαιρισθεὶς τῆς ἕδρας τῆς ἱππείας πίπτει πρὸς γῆν κατενεχθείς. Boiss. Nicet. Man. Comn. 3, 3: Ἱππείας ἀστράβης ἐκσφαιριζόμενον, Sella equestri devolutum.]

Ἐκσφενδονάω, sive Ἐκσφενδονίω, Funda ejaculor, Funditoris more ejaculor, Ejaculor veluti funda, Veluti funda tortum rotatumque ejaculor. Basil.: Ἐπειδὰν πᾶσαν λοιδορίαν διὰ τῆς γλώττης ἐκσφενδονήσωσι. [Eumathius p. 261 Gaulm.: Τῆς νεὼς τὴν κόρην ἐξεσφενδόνησε· 282: Τὰς κεφαλὰς εἰς θάλασσαν ἐξεσφενδονήθησαν. V. Ἐκσφενδονίζω. Basil. M. vol. 2, p. 83, C: Ἐπειδὰν πᾶσαν λοιδορίαν διὰ τῆς γλώττης ἐκσφενδονήσωσιν. Eust. Opusc. p. 119, 27: Αἴθων δν ἐξεσφενδόνησεν ὀνομάκλυτός τις. Tzetz. Hist. 4, 19: Πρὸς γῆν αὐτὸν ἐκσφενδονᾷ (delphis) σὺν μείρακι τῷ φίλῳ. Qui l. ostendit præsens esse ἐκσφενδονάω. Suidas sine interpr. Ἐκσφενδονῶ.]

[Ἐκσφενδονίζω, idem. Heliodor. 9, p. 445 (?). Ἐξεσφενδονίσθη duo Mon. pro ἐξεσφενδονήθη ap. Eumath. p. 328. Jacobs. Menag. ad Diog. L. 1, 114: «Ἀποκρίνειν est Excrementa ejicere, quod, quia conatu quodam naturæ fit, ἐκσφενδονίζεσθαι eleganti metaphora vocavit Michael Ephesius in librum Aristotelis De long. et brev. vitæ».]

[Ἐκσφηκόω. Hesych.: Κάθαπτος... Λέγει δὲ τὸν καθειμένον καὶ ἐπερραμένας τὰς ὀρὰς καὶ τοὺς θύρσους ἐξεσφηκωμένους φέροντα. Cit. Hemst.]

[Ἐκσφονδυλίζω. V. Ἐκσπονδυλίζω.]

Ἐκσφράγίζω, Exsigno: ut Liv. dicit, Ei sacra omnia exscripta exsignataque tribuit. Alicunde exemplari sumto signo, Signo ad exemplar. Bud. p. 654 ἐκσφραγίζεσθαι i. esse ait q. ἐκμάττεσθαι, s. ἀπομάττεσθαι et ἐκτυποῦν. [Eur. Herc. F. 53: Ἐκ γὰρ ἐσφραγισμένοι δόμων, Exclusi.]

Ἐκσφράγισμα, τὸ, Effigies expressa, ut Bud. ibid. exp. ap. Greg. Naz., de duobus annulis: Εἰπέ τί μὲν τοῦ σιδήρου, τί δὲ τοῦ χρυσοῦ τὸ ἐκσφράγισμα, Utrum ab aureo annulo an a ferreo sit imago et nota in cera expressa. [Gregor. Naz. p. 245 Basil. Conf. ad Plotin. p. 391, G. Creuzer. Theodorus Prodr. in Maittairii Miscell. p. 104, v. 138: Τὸ πατρὸς ἐκσφράγισμα, τὸν μέγαν λόγον, de Christo. Ἐκτύπωμα int. Zon. p. 660, quocum jungit Etym. M. p. 323, 3, ἐκμαγεῖον, ἐκτύπωμα καὶ ἐκσφρ. || I. q. ἀντίγραφον, quum dicitur ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς ἐκσφράγισμα in Marm. Oxon. p. 130 et sæpius. Cit. Schneid.]

[Ἐκσχεδιάζω, Depropero. Himer. Orat. 11 inscr. p. 670: Εἰς τοὺς Ἴωνας ξένους, ἐφ' ὧν τῆς πρωτίρας συγγενόμενος ἄχρι μόνης διαλέξεως, εἰς αὖριον ἐξεσχεδίασεν. Cod. Rom. ζήτημα ἐσχεδιάσθη.]

Ἐκσχίζω, Scindo ex, Excindo. Aristot. De mundo [c. 6, p. 400, 4]: Ποταμὸς ἐξεσχίσθη, pro Fluvius se scidit.

Ἐκσώζω, Ereptum e periculo incolumem servo, Servo et tueor e periculo eximens, Libero e periculis, Conservo e periculis. Soph. Aj. [1128]: Θεὸς γὰρ ἐκσώζει με. [Et alibi sæpe quum Soph. tum Eur. Deniosth. p. 437, 14: Τοὺς εἰληφότας ἐκσώζειν. Polyb. 14, 5, 9: Ἀμφότεροι μετ' ὀλίγων ἱππέων ἐξέσωσαν αὐτούς· etc.] Plato cum ἐκ: ut, Μήτε ἐκσῶσαι δυνατὸν ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων μήτε ἑαυτὸν μήτε ἄλλον μηδένα· q. l. afferens Bud. ἐκσώζω interpr. Servo, Tueor. [Soph. El. 13: Ὅθεν σε πατρὸς ἐκ φόνων ἐγὼ ποτε... ἤνεγκα κἀξέσωσα. Tzetz. Hist. 4, 303: Ἀνθ' ὧν αὐτὸς ἐξέσωσεν ἐκ δράκοντος ἐκεῖνον. Cum gen. Eur. El. 28: Μήτηρ νιν ἐξέσωσεν Αἰγίσθου χερός. Lycophr. 613: Τύμβος δ' αὐτὸν ἐκσώσει μόρου. Aliter Eur. Herc. F. 1222: Ὅτ' ἐξέσωσάς μ' εἰς φάος νεκρῶν πάρα· fr. Erechth. ap. Steph. B. v. Αἰθίοψ: Αἰθιοπίαν νιν ἐξέσω' ἐπὶ χθόνα. Medio Æsch. Pers. 451: Ὅταν (ὅτ' ἐκ Elmsleius) νεῶν φθαρέντες ἐχθροὶ νῆσον ἐκσωζοίατο, Quando hostes e navibus fugientes insulæ perfugium quærerent. 360: Εἰ ... σέλμασι ναῶν ἐπενθορόντες ἄλλος ἄλλοσε ἁρπαμῷ κρυφαίῳ βίοτον ἐκσωσαίατο, Vitam servarent. Soph. Antig. 713: Ὀρᾷς, παρὰ ῥείθροισι χειμάρροις ὅσα δένδρων ὑπείκει, κλῶνας ὡς ἐκσώζεται. || De forma quadrisyllaba HSt.:] Ἐκσαώζω, s. Ἐκσαόω, Servo e periculo, Periculo eripio. Apoll. Rh. 2, [748]: Δὴ γὰρ σφέας ἐξεσάωσε. [Conf. 1, 10: Ἄλλο μὲν ἐξεσάωσεν ὑπ' Ἴλιος.]

Sic Hom. Il. Δ, [12] : Καὶ νῦν ἐξεσάωσεν ὀϊόμενον θανέεσθαι. [Oppian. Hal. 4, 45 : Ἐξεσάωσεν ἑταῖρον. Aristoph. Pac. 1301 : Ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα. Cum gen. Hom. Od. Δ, 501 : Ἐξεσάωσε θαλάσσης. Apollon. 2, 1183 : Ἀπήμονας ἐξεσάωσε χείματος οὐλομένοιο. Pass. 4, 639 : Τόθεν οὔ κεν ὑπότροποι ἐξεσάωθεν. Orph. Arg. 1346 : Ὅππως τ' ἐξεσάωθεν ἁλιπλάγκτοιο θαλάσσης. Ceterum nihil peccavit HSt. ponenda forma præs. ἐκσαώζω, hodie grammaticis ignota. Hesych., confirmante ordine literarum, Σαώζει, σώζει. L. Dindorf.]

[Ἐκσωρεύω, Coacervo. Eur. Phœn. 1202 : Νεκροὶ δὲ νεκροῖς ἐξεσωρεύονθ' ὁμοῦ.]

Ἐκτᾰγὴ, ἡ, Mulcta, δίκη, VV. LL. sine ullo testimonio. [Delegatio, Gl. Et : Ἐκταγὰς, Delegatorius vel Delegatorias. Suid. : Δηληγατίων, κατὰ Ῥωμαίους, ἡ ἐκταγὴ τοῦ σιτοπομπείου καὶ ἡ ἀννονῶν (l. ἀννωνῶν) μετακομιδή. V. in fine. || Ducang. Gloss. v. Ταγαὶ, p. 1522 : « Ἐκταγὴ, Sportula. Glossæ Mss. in Aristoph. Nub. (fort. 1180 Br.) : Τὰ πρυτανεῖα, τὰς ἐκταγάς. Infra (1254) : Ἄπειμι καὶ τοῦτ' ἴσθ' ὅτι θήσω πρυτανεῖ', ἢ μηκέτι ζῴην ἐγὼ, τοῖς δικασταῖς κατὰ ἐκταγάς. » Schol. Nub. 1136 : Θεὶς μοι πρυτανεῖα) δίκας, ἐκταγάς. Et alius ib. : Τὰς γὰρ δεκάδας (h. e. Decimas, ut dixi v. Δεκὰς, vol. 2, p. 972, B) τοῦ χρέους καταβάλλοντες τοῖς πρυτανεῦσιν εἰσῆγον τοὺς χρεωστοῦντας. Ducang. quem his addit locum Chron. Ms. ab Adamo ad Leon. philos. in Pogonato : Καὶ ἐκ τῶν οἰκητόρων τῆς πόλεως ἀπαιτήσεις καὶ ἐκταγὰς ἀπροφασίστους ποιούμενος μισητὸν τὸν βασιλέα τῇ πόλει πεποίηκεν, is non ad hanc alteram, sed ad priorem Delegationis s. Frumenti imperati signif. refertur, unde est etiam vox Græcobarbara Ἐκταγιατικὸν de ejusmodi tributo, in Nov. 8 Constantini (Opp. Meurs. vol. 6, p. 1496) : Μὴ ὑπερβαινέτω ἡ ἀπαίτησις τοῦ ἐκταγιατικοῦ τὰ ἑκατὸν νομίσματα, sicut vicissim a priori signif. Ἐκταγιάζω, Damno in expensas, ap. anon. De arte notaria Ms. : Ἐκταγιάζειν πρός τε τὴν ὑπόθεσιν καὶ τὸ πταῖσμα, ib. ab Ducangio citt. L. Dind.]

Ἐκτάδην, More eorum quæ extensa et exporrecta sunt. Et Ἐκταδὸν pro eod. Utrumque ap. Suid. [et Zon. p. 681] legitur; ac illud quidem per adverbia itidem exp., ἐκτεταμένως, ἡπλωμένως : hoc autem per partic. ἐκτεινόμενος [ἐκτεινόμενον ap. Bachm. Anecd. vol. 1, p. 214, 21; ἐπιτεταμένως vitiose ap. Zonar.]. Lucian. [Dial. mort. 7, 2] : Εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, Jacebam extenso et exporrecto corpore, Jacebam prostratus et expassus. [Eur. Phœn. 1692 : Τώδ' ἐκτάδην σοι κεῖσθον ἀλλήλων πέλας, ubi v. Valck. ᾰ || De forma Ἐκτᾰδὸν Thomas p. 289 : Οὐ μόνον ἐκτάδην, ἀλλὰ καὶ ἐκταδὸν, ὡς Λιβάνιος ἐν τῷ Ἀντιοχικῷ (vol. 1, p. 343, 8)· Ἐκταδὸν οὕτω στοαὶ τῶν οἰκιῶν προκείμεναι. L. D. Agath. quoque Hist. 5, 12, p. 301, 22 Nieb. : Ἐν τούτῳ δὲ τῷ ἰσθμῷ τεῖχος ἐκτ. ἵδρυται. Hase.]

[Ἐκτᾰδικὸς, ἡ, ὸν, Senarius. Opusc. Ms. ap. Lamb. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 560, D : Ὁ ἐκταδικὸς ἀριθμός. L. Dindorf.]

Ἐκτάδιος, ὁ, ἡ, et α, ον, Extensus, Exporrectus, In longum exporrectus et extentus, Qui in longum se extendit. Oppian. Cyn. 3, [276] : Στεινή τ' ἐκτάδιός τε πέλει καὶ νῶτα καὶ οὐρὴν, Angusta et longa et dorso et cauda. Item Amplus, Qui longe lateque distendi et explicari s. expandi potest. Hom. Il. K, 134 : Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικόεσσαν, Διπλῆν, ἐκταδίην. Quod ἐκταδίην Hesych. exp. μεγάλην, ὥστε διπλῇ χρῆσθαι. [Ubi v. Heyn. Agathias Anth. Pal. 5, 294, 4 : Οἷα δὲ πύργος ἔσκεπε τὴν κούρην ἁπλοῖς ἐκταδίη. Nonn. Dion. 5, 20 : Βοέην ... καλύπτρην ἐκταδίην. Georg. Pachym. apud se Andron. Pal. 4, 14, p. 210, A : Ἐκταδίην τε κόμην ἔχεν ἀντολίηνδε ῥέπουσαν. Oppian. Cyn. 1, 404 : Κάρχαρον, ἐκτάδιον τελέθοι στόμα. Dionys. P. 643 : Οὔρεσιν ἐκταδίοισι πολυσχιδὲς, ἔνθα καὶ ἔνθα (ὁδεύει). Orph. Arg. 357 : Ἐκταδίοις ὅπλοις δῆσαι πάρα κλίμακα μακρήν.]

Ἑκταῖος, α, ον, Sextanus : Qui τῇ ἕκτῃ, sexta, sc. die, aliquid facit : ut ἑκταῖος βλαστάνει, Sexto die germinat. Et Galen. : Μὴ μόνον ἑκταίους ἢ ἑβδομαίους, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς ἑξῆς ἡμέρας φλεβοτομεῖν. [Aret. Ac. m. cur. 1, 1, p. 73 : Ἑκταίῳ ἐόντι ἢ ἑβδομαίῳ. Diodor. 17, 65 : Κατήντησεν ἑκταῖος ἐπὶ τὴν Σιττακηνὴν ἐπαρχίαν. At quum Timon ap. Athen. 4, [p. 160, A] dicit, Οὔτε μοι ἑκταίη μάζ' ἁνδάνει, οὔτε καρύκη, videtur intelligere Quæ sextum diem attigerit. [Codd. ἡ τηι, ἡ τῇ, ἥτε. Unde Casaub. ἡ Τείη.] A Suida tamen [s. Zonara p. 653] exp. ἕκτος, Sextus. [Probl. arithm. Anth. Pal. 14, 119, 10 : Πέμπτῃ δ' ἑκταίην μοῖραν ἔδωκεν ἔχειν. Gl., Senarius. Pro ἑκκαιδεκαταῖος, Sextus decimus, positum v. in Ἑκαταία. || Hesych. : Ἑκταῖον, αἱ δέκα κοτύλαι, Decem heminæ. Nisi scrib. δύο. Priscian. De pond. et mens. v. 67 : « At cotylas, quas, si placeat, dixisse licebit heminas, recipit geminas sextarius unus. » Considerandum autem an ἑκταῖον fuerit usurpatum pro ἑκτεὺς, coll. ll. Erotiani et schol. Arist. in Ἑκτεὺς citandis. || Id. Hes. : Ἑκταίους, τοὺς ἐκ χοινίκων ἕξ, Qui sunt e sex chœnicibus. L. Dindorf.]

[Ἔκτακτος, ὁ, ἡ.] Ἔκτακτοι ab Æliano vocantur Extraordinarii, Bud. [Suid. : Ἔκτακτοι (ἢ ἔκτατοι addit liber unus et Lex. ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 506)· τούτους τὸ μὲν παλαιὸν ἡ τάξις εἶχεν, ὡς καὶ τοὔνομα δηλοῖ, διότι τῆς τάξεως ἐξάριθμοι ἦσαν. Εἰσὶ δὲ πέντε, στρατοκῆρυξ, σαλπιγκτὴς, σημειοφόρος, ὑπηρέτης, οὐραγὸς κ. τ. λ. Quibus conf. Ælian. Tact. c. 9 et 16.]

[Ἐκτᾰλαντόω, Talentis aliquem exuo. Sopater parodus ap. Athen. 6, p. 230, F : Ταντάλου ταλάντοις ἐκταλαντωθεὶς, Tantali divitiis exutus. Schweigh. Ubi ἐκτανταλωθεὶς epit. contra versum, quod decepit Eustathium Od. p. 1701, 4.]

[Ἔκταλος, ἀκάνθης εἶδος, Spinæ s. Vepris genus, Hesych. post Ἔκταν, vitium arguente etiam serie literarum.]

Ἔκτᾰμα, τὸ, Extensio, Productio, s. potius Id ipsum quod extentum et porrectum est; Bud. Spatium, Longitudo. [Schol. Aristoph. Nub. v. 2, s. Suid. v. Χρῆμα : Τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν) τὸ μέγεθος, τὸ ἔκταμα. Schol. Hom. Il. T, 267 : Λαῖτμα) λάταμα λέγεται τὸ μέγα ἔκταμα (sc. ab λα et τάμα). Suid. v. Πῆχυς : Τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τῶν δακτύλων τῆς χειρὸς ἔκταμα· v. Ὁλκός : Καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ τῆς τρόπιδος ἔκταμα.]

[Ἐκταμιεύω, Dispenso. Agatharch. in Geogr. min. vol. 1, p. 64 : Σαβαίων ... ἐκτεταμιευμένων πᾶν τὸ πῖπτον εἰς διαφορᾶς λόγον ἀπὸ τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης. Hase.]

[Ἐκτάμνω. V. Ἐκτέμνω.]

Ἐκτανὴς, Protensus, Prolixus, VV. LL. perperam pro ἐκτενής.

[Ἐκτανθαρύω, τρέμω, Tremo, Hesych. Ubi fort. præstat ἐκτανθαρύζω vel ἐκτονθορύζω. V. annot. edd.]

Ἐκτανύω, Extendo, i. q. ἐκτείνω, sed poetis peculiare. [Exx. Hippocratis v. in fine. Gl. : Ἐκταγύομαι (ἐκτανύομαι Angl.), Longisco. Hom. Il. P, 58 : Ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ (ventus arborem)· Ω, 18 : Τόνδε δ' ἔασκεν ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα· Α, 843 : Ἔνθα μιν ἐκτανύσας ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ ὀξὺ βέλος· H. Merc. 124 : Ῥινοὺς δ' ἐξετάνυσσε καταστυφέλῳ ἐπὶ πέτρῃ. Pind. Pyth. 4, 242 : Ἔνθα νιν (vellus) ἐκτάνυσαν Φρίξου μάχαιραι. Theocrit. 25, 270 : Μέχρι οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας. Lucian. Anth. Pal. 11, 408, 2 : Τὸ δὲ γῆρας οὔποτε βάψεις οὐδὲ παρειάων ἐκτανύσεις ῥυτίδας. Philipp. ib. 321, 3 : Καλλιμάχου στρατιῶται, ὃν ὡς ὅπλον ἐκτανύσαντες οὐδ' αὐτοῦ κείνου γλῶσσαν ἀποστρέφετε. Recentior usus est de manibus tendendis in Orac. Sib. p. 537 : Χεῖράς τ' ἐκτανύσαντες ἐς αἰθέρα τῶν πάρος ἔργων συγγνώμην αἰτεῖσθε. Lucillius Anth. Pal. 11, 105, 2 : Ὃς δ' ἐκάθευδεν ... τὰς χέρας ἐκτανύσας, sensu paullo diverso. Pass. Hom. Il. H, 271 : Ὁ δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη (conf. Theocr. 22, 106)· H. Bacch. 38 : Αὐτίκα δ' ἀκρότατον παρὰ ἱστίον ἐξετανύσθη ἄμπελος ἔνθα καὶ ἔνθα. Orph. Lith. 74 : Ἐν κονίῃσι δῖος φὼς ἐκτετάνυσται. Dionys. P. 430 : Δωδώνης ἤπειρος ἀπείριτος ἐκτετάνυσται· 772 : Τοὺς δὲ μετ' Ἀσσυρίης πρόχυσις χθονὸς ἐκτετάνυσται. Per tmesin Hom. Od. Ψ, 201 : Ἐκ δ' ἐτάνυσσα ἱμάντα βοός. Utitur etiam Hippocr. De fract. p. 778, C : Οἱ τοιοῦτοι ἐκτανύειν οὐ δύνανται. Ἣν μὲν οὖν αὐτίκα παρατύχῃς, βιάσασθαι χρὴ ἐκτανύσαντα τὸν ἀγκῶνα, et ib. D, ubi male expressum οὔτε κατανύειν pro οὔτ' ἐκτανύειν (sicut ap. Soph. OEd. C. 1562 permutantur ἐκτανύσαι et κατανύσαι), et 779, A : Τὸ ἐκτανύειν ἕκαστα καὶ ξυγκάμπτειν. Aret. Causs. p. diut. 1, 7, p. 34 : Εἰ δὲ ἐκτανύσαι βιᾶται. Permutatum cum ἐξανύειν Soph. OEd. C. 1562. ᾰῠ]

Ἔκταξις, εως, ἡ, Instructio aciei : ἔκταξιν ποιεῖσθαι, Instruere s. In aciem explicare copias. Polyb. [2, 33, 7] : Παρ' αὐτὴν τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ποιησάμενος τὴν ἔκταξιν. [Et alibi. Eust. Opusc. p. 254, 79 : Νικῶσι διὰ τῆς τοιαύτης ἐκτάξεως.]

Ἐκτᾰπεινόω, Deprimo et humilem reddo. Alii, Abjectæ humilitati obnoxium reddo. Plus aliquid signif. quam simplex. [Plut. Mor. p. 165, C : Τὴν δὲ δεισιδαιμονίαν καὶ μηνύει τοὔνομα δόξαν ἐμπαθῆ καὶ δέους ποιητικὴν ὑπόληψιν οὖσαν ἐκταπεινοῦντος καὶ συντρίβοντος τὸν ἄνθρωπον.]

[Ἐκτᾰρακτικός, ἡ, ὸν, Perturbandi, Commovendi vim habens. Hippocr. p. 404, 53 : Χολιρώτερα δ' ἂν εἴη καὶ ἐκταρακτικά. Schneid. Basil. t. 1, p. 217, C : Πάντα τὰ πάθη συγχυτικὰ καὶ ἐκταρακτικὰ τοῦ διορατικοῦ τῆς ψυχῆς ἐστίν. Hase.]

Ἐκτάραξις, εως, ἡ, Perturbatio, Commotio. [Hippocr. p. 54, 5 : Κοιλίης ἐκταράξεως. Matthæi Med. p. 80 : Τὰς ἐκταράξεις τῶν κοιλιῶν. Cum genit. aliter Aret. Causs. p. acut. 2, 10, p. 11 : Κοιλίη ἐκτάραξις πολλῶν χολωδέων, Eruptio vel Ejectio. ἃ L. Dind.]

[Ἐκτᾰράσσω, s.] Ἐκταράττω, [Exturbo, Gl.], Conturbo, Perturbo, Exterreo, Percello. Plut. Coriol. [c. 19] : Τόν τε δῆμον αὖθις οὐ παρέξουσιν ἐκταράττειν τοῖς δημαγωγοῖς, Perturbare populum, Populum concitare ad turbas, s. Excitare turbas populares, ut Fabius loquitur. [Et similiter sæpe Dio Cass.] Lucian. [Somn. c. 16] : Ἐκταραχθεὶς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φόβον, Perturbatus et exterritus metu verberum. [Isocr. Antid. p. 311, B : Μὴ λίαν ὑπὸ τῶν τοιούτων ἐκταραττομένους. Athen. 12, p. 552, F, quem cit. Hemst. : Ὑπὸ λύπης ἐκταραχθέντα ἐκτίμνειν αὐτοῦ τὰ αἰδοῖα, Ex mente motum. Cum ἐπὶ Alciphr. 3, 59 : Ἐκταραχθεὶς ἐπὶ τοσούτῳ πτώματι ἐξηγειρόμην. Aret. Causs. p. acut. 1, 10, p. 9 : Κοιλίης ἐκταραχθείσης· et ib. 2, 12, p. 25, C. p. diut. 1, 8, p. 37, Dioscor. 2, 10, etc. Pollux 1, 118 inter vv. de tonitru usurpanda ἐξεταράχθη : sed om. codex. Lucian. Dial. deor. 11, 2 : Ἐπ' ἄκρων τῶν ὀκτώλων βεβηκυῖα, ὡς ἂν μὴ ἀνεγρόμενος ἐκταραχθείη. V. Ἐκκαταράσσω.]

Ἐκταρβέω, Extimesco, Expavesco, Exhorresco, nisi forte transitive accipiatur pro Exterreo, Expavefacio : quoniam Hesych. ἐκταρβημένον exp. ἐπτοημένον, Attonitum. [Scrib. videtur ἐκτεταρβ.]

[Ἐκτᾰρῑχεύω, Salio, In sale asservo. Nicet. Andron. Comn. 1, 9, p. 196, B : Ἡνίκα τις παρῇει ἐκτεταριχευμένος ἀπαστίᾳ, Fame macilentus instar salsamenti.]

[Ἐκταρσόω. Foes. OEc. Hipp. p. 118, B : « Ἐκτισσάρσωται legitur ap. Hipp. De oss. nat. p. 277, 27, quod est, In partes quatuor distribuuntur. Sed valde mihi suspectus est iste l. et mendi suspicionem auget asteriscus Aldino codici præfixus, et pro ἐκτισσάρσωται, ἐκτετάρσωται repono, quod est ἐκτέτανται ἢ ἐκπεπλάτυνται, Extenduntur aut dilatantur, ut sic l. integer legatur : Καὶ περὶ τὴν ὅλην κεφαλὴν ἐκτετάρσωται μέχρι τοῦ μετώπου καὶ τῶν κροτάφων (τὰ φλέβια). Quo in l. Cornar. ἐκτέτανται, Extenduntur, legisse videtur, Erotian. vero τετάρσωται. Hunc enim procul omni dubio l. subindicare videtur, quum τετάρσωται, πεπλάτυται et ἐκτέτανται exponit (p. 360). Et Galen. in Exeg. (p. 578) τετάρσωνται forte pro τετάρσωται legit, et πεπλάτυνται explicat, In latum extensæ sunt : τάρσος γὰρ πᾶν τὸ πεπλατυσμένον. Est igitur ταρσοῦσθαι πλατύνεσθαι, Dilatari, τείνεσθαι, Extendi, aut ἐκταρσοῦσθαι ἐκπλατύνεσθαι et ἐκτείνεσθαι. »]

Ἔκτᾰσις, εως, ἡ, Extensio, [Productus, Prorogatio add. Gl.], Porrectio. Greg. Naz. in Macc. Encom. : Καὶ χειρῶν ἔκτασις ἐτροπῶτο μυριάδας, δι' εὐχῶν βάλλουσα, Manuum extensio, i. e. Supplices manus ad cœlum porrectæ. Cui similia loquendi genera habes in Ἐπανατείνω et Ὀρέγω. [Hippocr. De off. med. p. 746, B : Ἔκτασιν, σύγκαμψιν· Mochl. p. 850, F : Συγκάμψαι ἐξ ἐκτάσιος ἐξαίφνης (cubitum)· Epid. 6, p. 1176, A : Ἔκτασις ἀνατρεφομένου. Aret. Causs. p. diut. 1, 7, p. 34 : Ἄλλοτε μὲν ἐς ἔκτασιν λύεται τὰ μέλια· et ib. : Εἰς ἔκτασιν λύεται (vesica)· Sign. p. diut. 2, 4, p. 55 : Πάσχει οὖν ἄρθρου πάθει ἐν ἐκτάσι τε καὶ κάμψι. Plato Leg. 7, p. 795, E : Καμπῆς τε καὶ ἐκτάσεως (membrorum corporis)· Reip. 7, p. 526, D : Συναγωγὰς καὶ ἐκτάσεις στρατιᾶς. Proc. Paraphr. Ptol. p. 291 : Τοῦ χρόνου τὴν ἔκτασιν. || I. q. Spatium, Distantia. Etym. M. p. 629, 47 : Ὀργυιὰ σημαίνει τὴν ἔκτασιν τῶν χειρῶν σὺν τῷ πλάτει τοῦ στήθους. Schol. Hom. Il. Δ, 109 : Δῶρον καλεῖται ὁ παλαιστὴς, ὅ ἐστιν ἔκτασις τῶν τῆς χειρὸς τεσσάρων δακτύλων. Similiter Gl. : Ἔκτασις στόματος, hic Rictus. L. D.] Item ἔκτασις, Extensio, Productio, ap. gramm. Figuræ nomen, qua syllaba brevis extenditur et producitur. Hom. Il. Γ, 357 : Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄμβριμον ἔγχος· est enim prior syllaba in διὰ sua natura brevis. [Eust. ad Dionys. v. 858 : Ποτὲ μὲν ἐν συστολῇ, ποτὲ δὲ ἐν ἐκτάσει τὴν ἀρχὴν ἔχοντες (Πισίδαι). Ammon. p. 109 : Πάσασθαι βραχέος μὲν ὄντος τοῦ α τὸ γεύσασθαι δηλοῖ, ἐν ἐκτάσει δὲ τούτου τὸ κτήσασθαι. Aliique gramm. passim. Item de productione quæ fit vocali in diphthongum mutanda Epimer. Hom. Cramer. Anecd. vol. 1, p. 131, 1 : Εἶνεκα] Τὸ ι κατὰ πλεονασμόν. Πόσα εἴδη τοῦ πλεονασμοῦ; ἡ, πρόσθεσις, ἀναδίπλωσις, ἔκτασις, ἐπέκτασις, διαίρεσις, διπλασιασμὸς, παρέμπτωσις, παρένθεσις. Gregor. Cor. p. 599 sec. cod. August. : Τὸ φθείρω φθέρρω (dicunt Æoles) εἰς θετικὴν τὴν φυσικὴν μεταβάλλοντες ἔκτασιν. Etym. M. p. 302, 20 : Εἶνεκα] Ἱστέον ὅτι ἔκτασις μέν ἐστιν ἡ ἐν φωνήσει γινομένη, ἐπέκτασις δὲ ἡ ἐν στοιχείῳ· τὴν δὲ ἐπέκτασιν εἰώθει λέγειν τὴν κατὰ τὸ τέλος, τοιόσδε, τοσόσδε· ἔκτασις δὲ εἰν, ἐνίκω, εἵνεκα, πλεονασμῷ τοῦ ι. Ib. p. 295, 14 est τὴν ἐν ἀρχαῖς κλιτικὴν ἔκτασιν, et p. 181, 18 alibique sæpe de brevi vocali in longam mutata, Ἔκτασις τοῦ α εἰς η. Item de epectasi 314, 46 : Καὶ γάρ εἰσιν ἀντωνυμίαι κατ' ἔκτασιν γινόμεναι (ut τύνη ex σύ)· et ib. 315, 22; 650, 10, etc.] || Ἔκτασις exp. etiam Explicatio; nec non Discessus, Transitus : cujus signif. hoc exemplum affertur ex Aristot. De gener. anim. 4 : Ἔκτασις γίνεται εἰς ἄμφω, pro In utrumque disceditur. [Immo ἔκστασις, quod v.]

Ἐκτᾰ́σσω, s. Ἐκτᾰ́ττω [Delego, Gl.], Instruo aciem, Compono ordines et agmen. Diodor. S. [17, 53] : Καταστρατοπεδεύσας δὲ περὶ τὰ Ἄρβηλα, τὰς δυνάμεις ἐνταῦθα καθ' ἡμέραν ἐξέτασσε. Sic pass. [Xen. Cyrop. 6, 1, 43 : Συμβούλευε δ' αὐτοῖς καὶ ἐκτάττεσθαι ὅπῃ ἂν δοκῇ κράτιστον εἶναι· 3, 11 : Ἐκτάττονται. Diodor. 20, 64 : Προαγαγὼν τὴν δύναμιν ἐκτεταγμένην.] Ἐκτεταγμένην πολεμικῶς μεγάλην δύναμιν, ex eod. Diodoro [17, 86] affert Bud. p. 642. Addit vero et ex Polyb. [3, 112, 1] ex. hujus verbi, ap. quem ἐκτάξαι τὸ στρατόπεδον exp. In aciem explicare. [Conf. 1, 50, 4; 3, 113, 2, etc.] Rursum passivi verbi ex. ex Arriano [Exp. 5, 16, 1] : Ὡς ἤδη καθωρᾶτο τοὺς Ἰνδοὺς ἐκτασσομένους. [Polyb. 5, 83, 1 : Τοῦτον τὸν τρόπον τῶν δυνάμεων ἐκτεταγμένων, etc.] Affertur et ex 2 Macc. [15, 26] : Ἐκτεταγίσης στρατιᾶς, Exercitu ordinato. At Hesych. ἐκτάσσοντα exp. χαράσσοντα, γράφοντα. [Fort. ex Reg. 4, 25, 19 : Τὸν γραμματέα τοῦ ἄρχοντος τῆς δυνάμεως τὸν ἐκτάσσοντα τὸν λαὸν τῆς γῆς. De aliis rebus Philo p. 896, D, ab Hemst. cit. : Ἐκπώματα ἐκτεταγμένα καθ' ἕκαστον εἶδος. || Medio, In acie me colloco, Xenoph. Cyrop. 6, 3, 33 : Σὺ δὲ ὄπισθεν τῶν ἁρμαμαξῶν ἐκτάττου· Anab. 5, 4, 12 : Οἱ δὲ μένοντες ἐξετάξαντο ὧδε· 7, 1, 24 : Τὸ δὲ χωρίον οἷον κάλλιστον ἐκτάξασθαί ἐστι.]

[Ἐκτᾰτέον, Porrigendum, Producendum. Clem. Al. p. 147. Kall. Schol. Vict. Hom. Il. A, 678 : Ἐκτατέον τὸ ι· Ven. Φ, 262 : Ἐκτ. τὸ α.]

[Ἐκτᾰτικός, ἡ, ὸν, Qui producere solet. Apollon. De adv. Bekk. An. p. 600, 22 : Ἀθηναῖοι ἐκτατικοί εἰσι τῶν φωνηέντων. Sic enim scripturam cod. ἐκτετατικοὶ correxit Bast. ad Greg. p. 347.]

[Ἐκτᾰτικῶς, Producte. Eust. Od. p. 1723, 8 : Ποτὲ δὲ τρέπει (prima conjugatio) ἐκτ. τὴν ἐν τῷ μέλλοντι βραχεῖαν παραληξιν εἰς μακράν. L. D. Compar. Greg. Nyss. t. 2, p. 1047, D : Εἰς τὰ προειρημένα προτεῖναι ἐκτατικώτερον ἐτολμήσαμεν. Hase.]

Ἐκτᾰτός, ὁ, ἡ, Exporrectus, Extensus, i. q. ἐκτεταμένος. Plato [Tim. p. 44, E] : Ἐκτατά τε κῶλα καὶ καμπὰ [καμπτὰ] ἔρυσε τέσσαρα, Extensa, Quæ extendi queant, ut manus et pedes. [V. Ἔκτακτος.]

Ἐκταφρεύω, Effodio. Hesych. enim ἐκτετάφρευτο exp. ἐξώρυκτο. [Joseph. B. J. 5, 2, 2, p. 320 extr. : Τῷ δὲ πρόσω μὲν ἦν χωρεῖν ἀδύνατον· ἐκτετάφρευτο γὰρ ἀπὸ τοῦ τείχους περὶ τὰς κηπείας ἅπαντα, κήπους (s. τοίχους) ἐπικαρσίους καὶ πολλοῖς ἕρκεσι διειλημμένα, scribendum ἐκτετάφρευτο. L. Dind.]

Ἐκτείνω, Extendo, Protendo. [Æsch. Prom. 323 : Οὔκουν ἔμοιγε χρώμενος διδασκάλῳ πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς· Cho. 983 : Ἐκτείνατ' αὐτόν. Eur. Hipp. 786 : Ὀρθώσατ' ἐκτείναντες ἄθλιον νέκυν· 789 : Ἤδη γὰρ ὡς νεκρόν νιν ἐκτείνουσι δή· Bacch. 973 : Ἔκτειν' Ἀγαύη χεῖρας, etc. Aristoph. Eccl. 782 : Ἐκτείνοντα τὴν χεῖρ' ὑπτίαν.] Plato De rep. 5, [p. 449, B] : Ἐκτείνας τὴν χεῖρα, καὶ λαβόμενος τοῦ ἱματίου, Manu extenta prehendens vestem. Diog. vero Cynicus ap. Diog. L. [6, 29] dicit δεῖν τὰς χεῖρας ἐπὶ τοὺς φίλους ἐκτείνειν μὴ συγκεκαμμένοις τοῖς δακτύλοις. [Xenoph. Eq. 7, 2 : Τὴν δεξιὰν ἐκτείνων. Heliodor. De chrysop. ap. Fabr. B. Gr. vol. 8, p. 125, v. 235 : Καὶ χεῖρας συμπαθείας ἐκτείνειν πᾶσιν. Metaph. item Polyb. 1, 3, 6 : Τότε πρῶτον ἐθάρσησαν ἐπὶ τὰ λοιπὰ τὰς χεῖρας ἐκτείνειν· 5, 34, 4 : Τῷ τοιούτῳ τρόπῳ μακρὰν ἐκτετακότες τὰς χεῖρας καὶ προβεβλημένοι πρὸ αὐτῶν ἐκ πολλοῦ τὰς δυναστείας. Et de iis qui amicitiam aliorum affectant 2, 47, 2 : Βουλόμενοι καὶ τὴν πρὸς Πτολεμαῖον τηρεῖν φιλίαν καὶ μὴ φαίνεσθαι πρὸς ἑτέρους ἐκτείνοντες τὰς χεῖρας. Aristoph. Pac. 160 : Κᾆτα δρομαίαν πτέρυγ' ἐκτείνων· Vesp. 1212 : Τὰ γόνατ' ἔκτεινε. Xenoph. Anab. 5, 8, 15 : Τὰ σκέλη ἐκτείνας. || De acie Eur. Heracl. 801 : Ὁπλίτην στρατὸν κατὰ στόμ' ἐκτείνοντες· Suppl. 654 : Τευχεσφόρον μὲν λαὸν ἐκτείνοντ' ἄνω Ἰσμήνιον πρὸς ὄχθον. Dio Cass. 40, 35 : Μακρὰν ἐκτεταμένῃ τάξει.] Item ap. Xen. Hell. 6, [5, 19] : Ἐξέτεινε πάλιν ἐπ' ἐννέα ἢ δέκα τὸ στράτευμα ἀσπίδων. [Polyb. 1, 27, 7; 60, 10.] Pass. Ἐκτείνομαι, Extendor, Porrigor [Gl.]. Xen. Symp. [4, 31] : Ἡδέως καθεύδω ἐκτεταμένος, Extento ac porrecto corpore. [Anab. 5, 1, 2 : Ἐκταθεὶς, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς, καθεύδων. Soph. Phil. 858 : Ἀνὴρ δ' ἀνόμματος ἐκτέταται νύχιος. Eur. Or. 302 : Ὕπνῳ τ' ἄϋπνον βλέφαρον ἐκταθεῖσα δός· Alc. 349 : Σοφῇ δὲ χειρὶ τεκτόνων δέμας τὸ σὸν εἰκασθὲν ἐν λέκτροισιν ἐκταθήσεται. Lucill. Anth. Pal. 11, 104, 2 : Ὕπτιος ἐξετάθη· 171, 6 : Λυσιτελεῖ θνήσκειν, εἶπε, καὶ ἐξετάθη.] Soph. vero [Aj. 1402] dicit, Πολὺς ἐκτέταται χρόνος, pro Multum temporis elapsum est, Diu est. Nam videtur ὁ χρόνος, de die in diem progrediens, in longius semper extendi s. produci et protrahi. [Gl. : Ἐκτεταμένος, Elatus, Porrectus, Protentus. Ἐκτεταμένην· ἐστὶ δὲ ἐπὶ χρόνου, Propagatum.] Cui adde quod e Galeno affertur, Ἐκταθεὶς εἰς πλείους ἡμέρας, pro Inveteratus : nisi forte in propria signif. potius accipiatur pro Extentus per plures dies. [Acta Maximi Conf. vol. 1, p. VI, D : Τὴν τῶν Μονοθελητῶν αἵρεσιν ἐκτεινομένην. De vita protendenda Eur. Suppl. 1109 : Μισῶ δ' ὅσοι χρῄζουσιν ἐκτείνειν βίον. Xen. Comm. 3, 13, 5 : Ἐκτείνας τοὺς περιπάτους· Vectig. 4, 3 : Ὁ ἀργυρώδης τόπος ἀεὶ ἐπὶ πλεῖον ἐκτεινόμενος. De oratione longiori Athen. 13, p. 573, B : Καταλέξω δέ σοι, Κύνουλκε, Ἰωνικήν τινα ῥῆσιν ἐκτείνας κατὰ τὸν Αἰσχύλου (Αἰσχύλον) περὶ ἑταιρῶν. Ubi respicere videtur frequentem Æschylo usum v. ἐκτείνειν de orationibus explicandis, ut Eum. 207 : Τοσοῦτο μῆκος ἔκτεινον λόγου· 707 : Ταύτην μὲν ἐξέτειν' ἐμοῖς παραίνεσιν ἀστοῖσιν· Ag. 829 : Θεοῖς μὲν ἐξέτεινα φροίμιον τόδε· 916 : Μακρὰν γὰρ ἐξέτεινας, et sim. sine casu 1229 : Οὐκ οἶδεν οἷα γλῶσσα μισητῆς κυνὸς λέξασα κἀκτείνασα φαιδρόνους ... τεύξεται. Soph. Tr. 679 : Μείζον' ἐκτενῶ λόγον. Eur. Med. 1351 : Μακρὰν ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία λόγοισιν· Andr. 93 : Ἡμεῖς δ' οἷσπερ ἐγκείμεσθ' ἀεὶ θρήνοισι καὶ γόοισι καὶ δακρύμασι, πρὸς αἰθέρ' ἐκτενοῦμεν. Referri eod. licet ejusd. Or. 290 : Οἶμαι δὲ πατέρα τὸν ἐμὸν ... πολλὰς γενείου τοῦδ' ἂν ἐκτεῖναι λιτάς. De regione ampla et patente Dionys. P. 40 : Ἔνθα δὲ πολλὸς ἀοικήτου χθονὸς αὐλὼν ἐκτέταται· conf. 333, 468, 759, 1037. Longus Past. 1, 1 : Ἠόνι ἐκτεταμένῃ· 4 : Λειμὼν πάνυ γλαφυρὸς ἐκτέτατο πρὸ τοῦ ἄντρου. Et de incolis terræ Dionys. Per. 308 : Τῶν δ' ὕπερ ἐκτέταται πολυίππων φῦλον Ἀλανῶν. De aliis rebus Eur. Bacch. 831 : Κόμην μὲν ἐπὶ σῷ κρατὶ ταναὸν ἐκτενῶ· Andr. 1131 : Ἐκεῖσε κἀκεῖσ' ἀσπίδ' ἐκτείνων χερί. Plato Protag. p. 338, A : Πάντα κάλων ἐκτείναντα ... φεύγειν.] || Ἐκτείνειν τὸν ἵππον προθύμως affertur e Xen. Cyrop. 5, [4, 5] pro, Alacriter equum dirigere. [Herodot. 7, 10, 7 : Αὐτοῦ δὲ τούτου εἵνεκα δοκέεις μοι πᾶσαν προθυμίην ἐκτείνειν, Omne studium intendere. Schweigh. Demosth. p. 1398, 21 : Ὑπὲρ ἀμφοτέρων ἅπασαν ᾤοντο δεῖν ἀγωνίαν ἐκτεῖναι. || Epigr. in Dexippum histor. Anth. Pal. App. 112, 8 : Ὃς νοῦ ἄπο μυρίον ὄμμα ἐκτείνας χρονίους πρήξιας ἐξέμαθε. Cum eod. nomine jungit sensu longe diverso Pseudeurip. Iph. A. 648 : Μέθες νυν ὀφρὺν ὄμμα τ' ἔκτεινον φίλον, Extende, Porrige, i. e. Serena. || Prosterno. Man. Phil. De anim. propr. 39, p. 156, 16 : Ὥστε καὶ δένδρον μέγα πρόρριζον ἐξέτεινεν ἐγχρίψας μόνον. Schleusner. Improprie Eur. Med. 585 : Ἐν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος· de quo l. Eust. Il. p. 672, 60 : Κείμενος ... πάρετος, ἐκτεταμένος κατὰ τὸν εἰπόντα τραγικὸν τὸ, Ἐν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος, ἤγουν εἷς λόγος ἐκτάδην ῥίψει. Eurip. libri nonnulli præbent κτενεῖ, ut Tro. 910 : Συντεθεὶς δ' ὁ πᾶς λόγος κτενεῖ νιν. Simili quodam modo dictum putatur Sophocli OEd. T. 153 : Ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα δείματι πάλλων ... τί μοι ... ἐξανύσεις χρέος. Quod scholl. partim interpr. ἐκπέπληγμαι, partim ἔκνους ἐγενόμην ἢ μετέωρος. Quarum interprr. veram haberem posteriorem, si certo constaret in l. Diodori, de quo v. in Ἐκτέμνω, restituendum esse τοῦ φόβου τὰς ψυχὰς ἐκτείνοντος.] || Exp. etiam Educo, Extraho. Cujus signif. hoc exemplum legitur in Sap. 10, [2] : Ἐξέτεινεν αὐτὸν ἐκ παραπτώματος, Eduxit eum a delicto. Nisi potius sit Erexit, Lapsum restituit. [|| Euseb. V. Const. 2, 51, p. 562, 4 : Τὰ κατὰ τῶν ἀδικημάτων εὑρεθέντα ξίφη κατὰ τῆς ἀνεπιλήπτου ὁσιότητος ἐξέτεινεν, vertit Vales., Distrinxit. Adigo potius vertendum, ubi cum eodem nomine conjungitur Eur. Phœn. 1421 : Μόλις μὲν, ἐξέτεινε δ' εἰς ἧπαρ ξίφος Ἐτεοκλέους ὁ πρόσθε Πολυνείκης πεσών. || Porrigo. Athen. 5, p. 186, C : Ἀρκεσίλαον δέ φασιν εἰς συμπόσιον παρακληθέντα καὶ συγκατακλιθέντα ἐνὶ τῶν βορῶς ἐσθιόντων, αὐτὸν δὲ μηδενὸς ἀπολαῦσαι δυνάμενον, ἐπεί τις αὐτῷ τῶν παρόντων ἐξέτεινε, φάναι, Εὖ σοὶ γένοιτο, Τηλέφῳ δ' ἀγὼ νοῶ. || Quod ap. Suidam v. Λάσθη ex Æliano citatur, Λέγουσι δὲ ὅτι οὐδὲ προσθέτους οὐδὲ ἐπακτοὺς κόμας ἐκ τῆς ὕβρεως καὶ λάσθης ἐς τὴν χρείαν παρελάμβανεν, ἀλλὰ ἃς εἶχε συμφυεῖς ἀσκῶν καὶ ἐκτείνων, Hemst. scrib. conjicit κτενίζων. || Produco. Gl. : Ἐκτείνει, Producit; Ἐκτείνεται, Producitur; Ἐκτεταμένος, Productus; Ἐκτίνω (sic), Produco. De syllaba longa Athen. 10, p. 446, D : Ἐκτείνοντας τὸ ι. Mœris p. 70 : Ἀγοράζειν, ἐκτείνοντες τὸ δεύτερον α οἱ Ἀττικοί. Et sæpiss. Draco aliique plurimi gramm. || Intransit. ap. Hippocr. Epidem. 3, p. 1106, H : Οἱ πυρετοὶ ἐξέτεινον. Sed. leg. ἐπέτεινον, ut est p. seq., A. Suid. vv. Ἑλλάνικος et Ἐπέβαλεν : Ἐξέτεινε δὲ μέχρι τῶν Περδίκκου χρόνων (Hellanicus), Attigit Perdiccæ tempora.] Ἔκταθεν ex Apoll. Rh. [immo Hom. Il. Λ, 691 : Κατὰ δ' ἔκταθεν ὅσσοι ἄριστοι· Od. Δ, 537 : Ἀλλ' ἔκταθεν ἐν μεγάροισιν,] affertur pro Prostrati sunt. Habet autem id Bœoticam syncopen pro ἐκτάθησαν. Id vero est vel a κτείνω, pro ἐκτάνθησαν, vel ab ἐκτείνω pro ἐξετάθησαν. [Non ab hoc, sed ab illo, quod v. Permutatum cum ἐπιτείνω modo notavi; cum ἐκτίνω confusum v. in illo; cum ἐντείνω Eur. Suppl. 745.]

Ἐκτειχίζω, i. q. τειχίζω, Muris cingo et communio, potius Muris, quos ducere inceperam, ad finem perductis, munio; id enim significat ἐκ. Thuc. 7, [c. 26] : Περιμείνας ἕως τὸ χωρίον ἐξετείχισε, καὶ καταλιπὼν φυλακὴν αὐτοῦ, schol. εἰς τέλος ἤγαγε : quo sensu Thuc. 1, [108] : Τὰ μακρὰ τείχη ἀπετέλεσαν. Paulo ante dixerat, Ἐτείχισαν ἰσθμῶδές τι χωρίον. [4, 4 : Τοῖς στρατιώταις ὁρμὴ ἐσέπεσε περιστᾶσιν ἐκτειχίσαι τὸ χωρίον· 45 : Ἐπειδὴ ἐξετείχισαν τὸ χωρίον· 7, 4 : Διακομίσας οὖν στρατιὰν καὶ τὰς ναῦς ἐξετείχιζε τρία φρούρια. Xen. H. Gr. 3, 2, 10 : Ἆθλα δώσειν τοῖς πρώτοις ἐκτειχίσασι, ubi præcesserat ἐτείχιζε· 4, 4, 18 : Τὸ μὲν πρὸς Σικυῶνα (τεῖχος) ἐν ὀλίγαις ἡμέραις πάνυ καλὸν ἐξετείχισαν, τὸ δὲ ἑῷον μᾶλλον κατὰ ἡσυχίαν ἐτείχιζον. Aristoph. Av. 1165 : Ἆρα θαυμάζεις ὅτι οὕτω τὸ τεῖχος ἐκτετείχισται ταχύ; Arrian. Exp. 1, 9, 4 : Τὰ μακρὰ τείχη ἐκτειχίσαι (Athenienses). L. Dindorf.]

[Ἐκτειχισμὸς, ὁ, Exstructio, Munitio. Arrian. Exp. 6, 20, 2 : Ἡφαιστίων μὲν δὴ ἐτάχθη παρεσκευάζειν τὰ πρὸς τὸν ἐκτειχισμὸν τοῦ ναυστάθμου. L. Dind.]

[Ἐκτεκμαίρομαι, Conjicio. Orac. Onomacrito datum ap. Euseb. Pr. ev. 5, 23, p. 215, A : Ἔν τε τοῖσιν εὐπελέεσιν ἠδ' Ἀχαιοῖσι χρέος θήσεται· τὸ δ' ἐκτεκμαρθὲν οὐδὲ μικρὸν ἕξεται. Wakef. Conf. de l. Eusebii Bentl. ad Callim. Cer. v. 135.]

[Ἐκτεκνόομαι, Liberos procreo. Eurip. Ion. 438 : Παῖδας ἐκτεκνούμενος λάθρᾳ, quod receptum ex Justino

M., quum τεκν. sit in libris omnibus. Tzetz. Exeg. Il. p. 9, 5 : Οὐχ οἷόν τε ἐστὶ τὴν ὑδατηρὰν τῶν ποταμῶν οὐσίαν ἀνθρώπους ποτὲ ἐκτεκνώσασθαι.]

['Εκτελέθω, Fio ex, Enascor. Empedocles ap. Aristot. Phys. acr. 8, 1, p. 250, 30 : Ἡμὲν ἓν ἐκ πλειόνων μεμάθηκε φύεσθαι, ἠδὲ πάλιν διαφύντος ἑνὸς, πλέον' ἐκτελέθουσιν.]

'Εκτελεισμοί, s. 'Εκτελεῶ, in VV. LL. exp. Perficio, Perfectum reddo, Consummo : non addito tamen exemplo. ['Εκτελεόω, Theophr. C. Pl. 4, 1, 4, ubi medium : Τὰ γὰρ ἀσθενέστερα βᾶον ἐκτελεώσασθαι, et 5; 4, 6, 3, 4; H. Pl. 4, 8, 9. 'Εκτελειόω in var. script. C. Pl. 4, 1, 5. L. D. 'Εκτελειόω quoque Joseph. A. J. 15, 9, 6, de portu Cæsariensi : 'Επεισάκτοις καὶ πολλαῖς ἐξετελειώθη ταῖς δαπάναις. Hasr.]

['Εκτελείω. V. 'Εκτελέω.]

['Εκτελείωσις, εως, ἡ, Perfectio, Consummatio. Theophr. C. Pl. 1, 9, 3 : 'Εν δὲ τοῖς ἐπετείοις σπέρμασι πανταχοῦ πρὸς τὴν χώραν ἡ μεταβολὴ γίνεται, πλὴν οὐκ εὐθὺς σπαρέντων ..., ἀλλὰ τρίτῳ δὴ ἔτει· τότε γὰρ ἀλλοιοῦται πρὸς τὴν ἐκτελείωσιν, ὥσπερ καὶ τὰ ζῷα.]

['Εκτελεόω. V. 'Εκτελέω.]

['Εκτέλεσμα, τὸ, Niceph. Blemm. Phys. p. 178.]

['Εκτελευτάω, Perficio, Absolvo. Pind. Pyth. 12, 29 : Εἰ δέ τις ὄλβος ἐν ἀνθρώποισιν, ἄντυ καμάτου οὐ φαίνεται· ἐκ δὲ τελευτάσει νιν ἤτοι σάμερον ἢ ὕστερον δαίμων. Schol. τουτέστιν ἐπὶ τέλος ἄξει ἤτοι σήμερον ἢ ὕστερον. Id. fr. ap. schol. Eur. Andr. 798 : Τὸν Ἰάσονος εὔδοξον πλόον ἐκτελευτήσας. Seq. inf. Pyth. 4, 19 : Κεῖνος ὄρνις ἐκτελευτάσει μεγαλᾶν πολίων ματρόπολιν Θήραν γενέσθαι. Æsch. Prom. 1020 : Μακρὸν δὲ μῆκος ἐκτελευτήσας χρόνου ἄφορον ἥξεις εἰς φάος· Pers. 741 : Ἐγὼ δέ που διὰ μακροῦ χρόνου τάδ' ἤνυσον ἐκτελευτήσειν θεούς. Eur. Herc. F. 827 : Πρὶν μὲν γὰρ ἆθλους ἐκτελευτῆσαι. Soph. Trach. 170 : Τοιαῦτ' ἔρραζε πρὸς θεῶν εἱμαρμένα τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων, i. e. τοιούτους ἐκτελευτᾶσθαι πόνους. Neutr. Æsch. Suppl. 411 : Ὅπως ἄνατα ταῦτα ἐκτελευτήσει καλῶς.]

'Εκτελέω, έσω, Perficio [Gl.], Absolvo, Efficio [Gl.], Effectum reddo, Conficio [Gl.], Ad exitum perduco [Gl. Et, 'Εκτελέσαντες, Emensi]. Hom. Il. I, [245] : Ταῦτ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή οἱ ἀπειλὰς 'Εκτελέσωσι θεοὶ, Ne illas ejus minas perficiant, ratas illas faciant. B, [286] : Οὐδέ τι [τοι] ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν ἣν περ ὑπέσταν. [Præstabunt. Est enim fut., ut K, 105 : Οὐ θην Ἕκτορι πάντα νοήματα μητίετα Ζεὺς ἐκτελέει, ὅσα πού νυν ἐέλπεται. Et pass. Il. H, 353 : Τῷ οὔ νύ τι κέρδιον ἡμῖν ὄμνυμι ἐκτελέεσθαι· M, 217 : Ὧδε γὰρ ἐκτελέεσθαι ὀίομαι. Apoll. Rh. 1, 309, sive, ut narrant scholl., Callimachus : Καὶ τὰ μὲν ὡς ἤμελλε μετὰ χρόνον ἐκτελέεσθαι.] Cui similis est hic locus Od. Γ, [99] : Ἦ ἔπος ἢ ἔτι ἔργον ὑποστὰς ἐξετέλεσσεν. [Conf. Od. A, 280 : Τῷ δ' ἅλγεα κάλλιπ' ὀπίσσω πολλὰ μάλ', ὅσσα τε μητρὸς Ἐρινύες ἐκτελέουσιν, Expetunt. K, 41 : Ὁμὴν ἐδὸν ἐκτελέσαντες· Γ, 275 : Ἐκτελέσας μέγα ἔργον (conf. Hesiod. Sc. 22, 38, Soph. Trach. 1187)· T, 143 : Εἰσόκε φᾶρος ἐκτελέσω, et sim. alibi. Od. Φ, 135 etc. : Ἐκτελέωμεν ἄεθλον. Et pass. X, 5 : Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται· Ψ, 54 : Νῦν δ' ἤδη τόδε μακρὸν ἐέλδωρ ἐκτετέλεσται. Hesiod. Th. 1002 : Μεγάλου δὲ Διὸς νόος ἐξετελεῖτο. Conf. Hom. H. Merc. 10. Æsch. Pers. 228 : Ἐκτελοῖτο δὴ τὰ χρηστά. Plato Reip. 4, p. 434, D : Ἐκτελέσωμεν τὴν σκέψιν ἣν ὡρθημεν· Conv. p. 193, C : Εἰ ἐκτελέσαιμεν τὸν ἔρωτα καὶ τῶν παιδικῶν τῶν αὐτοῦ ἕκαστος τύχοι. Theophr. C. Pl. 3, 23, 4 : Ὁποῖα γὰρ ἂν ᾖ ταῦτα (tempestas, cœlum) καὶ τὰ σπέρματα οὕτως ἐκτελεῖται.] Itidem μῆνες καὶ ἡμέραι ἐκτελεῖσθαι dicuntur, ut Latine dicitur Tempus exigi, et Tempus exactum, aut etiam Anni exacti. [Hom. Od. A, 294, Ξ, 293, H. Ap. 349 : Ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο. Hippocr. De septim. partu p. 255, 5 : Ἐγγύτατα δύο μῆνες ἐκτελεῦνται. Activo sic Hesiod. Op. 563 : Εὖτ' ἂν δ' ἐξήκοντα μετὰ τροπὰς ἠελίοιο ἐκτελέσῃ Ζεὺς ὄμβρους. Pind. Pyth. 4, 104 : Εἴκοσι δ' ἐκτελέσαις ἐνιαυτούς. Et aliter epigr. Anth. Pal. App. 287, 4 : Ῥόδον ἐξέτεμες ῥίζης, πρὶν χρόνον ἐκτελέσαι.] At, 'Εκτελέσαι βίον affert pro Finire vitam. [De vita transigenda Diodor. 1, 49 : Ὅτι τὸν βίον ἐξετέλεσεν εὐσεβῶν.] Idem tradit, 'Εκτελέσαι τὴν καταδίκην, Lucian. [De sacrif. c. 7] videri posuisse pro Executum esse, Supplicium perpessum esse. Quo pertinet, quod habent VV. LL., ἐκτελεῖν τὴν δίκην, Pœnas pendere. Ex Phocyl. vero [52] : Φόνον ἐξετέλεσσας, Cædem patrasti. [Sappho ap. Hephæst. p. 102 : Ὄλβιε γαμβρὲ, σοὶ μὲν δὴ γάμος, ὡς ἄρα, ἐκτετέλεστ', ἔχεις δὲ παρθένον, ἣν ἄραο. Agathias Anth. 6, 79, 6 : Ἐνθάδε γάρ σοι Ἡχὼ τερπομένη καὶ γάμον ἐκτελέσει. Eur. Phœn. 1691 : Τάντεταλμέν' οὐ δίκαιον ἐκτελεῖν. Xenoph. Reip. Lac. 10, 7 : Τοὺς τὰ νόμιμα ἐκτελοῦσιν ὁμοίως ἅπασι τὴν πόλιν οἰκείαν ἐποίησε. Jo. Antioch. p. 785, A : Ἄχρις ἂν αὐτὸς τὴν εὐχὴν ἐκτελέσας ἀπὸ τῆς Κρήτης ἐπανέλθῃ. Inscr. Olbiop. ap. Bœckh. vol. 2, p. 131, 6 : Ἐλπιζόμενος πάσας τὰς λειτουργίας ἐκτελέσειν. Et ib. n. 2062, 5. Et p. 445, n. 2639; 512, n. 2768. Ib. p. 517, 42 : Καὶ πρεσβείας δὲ πολλάκις εὐτυχῶς ἐκτετελεκότα· 520, 7 : Πᾶσαν λειτουργίαν καὶ ὑπηρεσίαν ἐκτετελεκότα τῇ πατρίδι, et sim. ib. n. 2787, 13 etc. Polyb. 10, 26, 1 : Μετὰ τὸ ἐκτελέσαι τὸν τῶν Νεμέων ἀγῶνα. Diodor. 1, 77 : Κατὰ προαίρεσιν πονηρὰν ἐκτελεσθέντος τοῦ ἀδικήματος. Tzetz. Hist. 7, 454 : Δαρεῖος ... ἐκείνην ἐξετέλεσε διώρυχα. Xenoph. Eph. 3, 5, p. 60 : Ὡς οὖν πάντα τὰ περὶ τὸν γάμον ἐκτετέλεστο τῷ Περιλάῳ. Horap. Hierogl. p. 154 : Τεταγμένον ἐκτελοῦσα φθόγγον (fistula). || Aristoph. Vesp. 1024 : Ἀρθεὶς δὲ μέγας καὶ τιμηθεὶς ὡς οὐδεὶς πώποτ' ἐν ὑμῖν, οὐκ ἐκτελέσει φησὶν ἐπαρθεὶς οὐδ' ὀγκῶσαι τὸ φρόνημα· quod schol. interpr. τέλεον ἐπαρθῆναι. || Forma Ion. 'Εκτελείω Hom. Il. I, 493 : Τὰ φρονέων ὅ μοι οὔτι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον ἐξ ἐμεῦ· Od. Δ, 7 : Τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον. Per tmesin Il. Δ, 161 : Ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ. Pass. Orph. Arg. 1027 : Ἐκ δ' ἐτελείτο ὄλεθρος. || Permutatum c. ἐκπονέω v. in illo.]

['Εκτελῆ oxytonon, non addita signif., memorat Arcad. p. 109, 3. Fort. leg. ἐκτενῆ, quod v.]

'Εκτελὴς, ὁ, ἡ, exp. Perfectus, Perfectam et cumulatam mensuram habens; interdum Adultus : ut quidam interpr. ap. Hesiod. Op. [464] : 'Εκτελέα βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν. [Æsch. Pers. 218 : Τὰ δ' ἀγαθ' ἐκτελῆ γενέσθαι σοί τε καὶ τέκνοις εἴθεν· Ag. 105 : Κύριός εἰμι θροεῖν ὄδιον κράτος αἴσιον ἀνδρῶν ἐκτελέων. Eur. Ion. 780 : Ἦδη πεφυκὸς' ἐκτελῆ νεανίαν.]

['Εκτεμενίζω. Gl. : 'Εξετμένισε, Detexit.]

'Εκτέμνω, Execo, Excido, [huic Gl. add. : Amputo, Excastro, Castro, Exscindo]. Hom. Il. A, [460, etc.]. Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔτραξαν καὶ ἔδειραν, Μηρούς τ' ἐξέταμον, Execueruntque femora. [Ib. Δ, 486 : Τὴν μέν (populum) θ' ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ αἴθωνι σιδήρῳ ἐξέταμε· conf. N, 391, Π, 484. Cum genit. Il. A, 829 : Μηροῦ τ' ἔκταμ' ὀιστόν. Aristoph. Ran. 582 : Ἐγὼ δὲ τὸν λάρυγγ' ἂν ἐκτέμοιμί σου. Epigr. Anth. Pal. App. 287, 4 : Οἵα γὰρ ῥόδον ... ἐξέτεμες ῥίζης. Aliud ib. 9, 375, 2 : Τίς ποτ' ἀκηδέστως οἰνότροφον ὄμφακα Βάκχου ἀνὴρ ἀμπελίνου χλήματος ἐξέταμεν;] Et passiva voce ac significatione Lucian. : 'Εκτετμημένος τὴν γλῶτταν, Cui lingua excta s. excisa est. [Plato Reip. 3, p. 411, B : Ἕως ἂν ἐκτήξῃ τὸν θυμὸν καὶ ἐκτέμῃ ὥσπερ νεῦρα ἐκ τῆς ψυχῆς· 8, p. 564, C : Ὅπως ὅτι τάχιστα ... ἐκτετμήσεσθον (ignavi, instar fucorum ex alveari). Geopon. 3, 10, 3 : Πᾶσαν ἀγρίαν βοτάνην καὶ ἀκάνθας ἐκτέμνειν· 9, 10, 4. De terra Dionys. Ant. R. 9, 57 : Ἠνείχοντο γῆς τ' αὐτοῖς ἐκτεμνομένης καὶ οἰκιῶν ἐμπιπρωμένων. Tzetz. Hist. 10, 954 : Οἱ Μεγαρεῖς ἐξέτεμον τὴν τοῦ θεοῦ ὀργάδα· ὀργὰς δὲ κῆπος ἱερὸς ἦν τῶν μὴ τεμνομένων.] Item ἐκτέμνειν τινὰ dicitur aliquis pro ἐκτέμνειν τινί ὄρχεις [quo fere modo Soph. fr. Troili ap. Polluc. 10, 165 : Σκαλμῇ γὰρ ὄρχεις βασιλὶς ἐκτέμνουσ' ἰμούς], Testiculos alicui excidere, sectione eximere, i. e. Castrare. Xen. Cyrop. 5, p. 73 [2, 28] : Συμπίνοντα παρ' ἑαυτῷ συλλαβὼν ἐξέτεμεν. Sic 7, [5, 62] : Οἱ ὑβρισταὶ ἵπποι ἐκτεμνόμενοι, Equi ferociores si execentur et castrentur. Lucian. [De sacrif. c. 5] : Ὁ μὲν Κρόνος ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανόν· Cic. : Nam vetus hæc opinio Græciam opplevit, sc. exectum Cœlum a filio Saturno. 'Εκτετμημένοι, Execti, Castrati. VV. LL. [Fortasse ex Aristot. H. A. 3, 11, p. 518, 31 : Οὐ γίνεται δ' οὔτε παὶς φαλακρὸς οὔτε γυνὴ οὔτε οἱ ἐκτετμημένοι. Conf. ib. 9, 50. Id. De generat. anim. 4, 1, p. 765, 25 : Ἐπί τε τῶν ἐκτεμνομένων τὸν ἕτερον ὄρχιν τὸ αὐτὸ τοῦτο συμβαίνειν τινές φασιν. Herodot. 8, 105 : Ἐξέταμε πολλούς. Plato Gorg. p. 473, C : Ἐὰν ἀδίκων ἀνθρώπος... ἐκτέμνηται· Euthyphr. p. 6, A : Κἀκεῖνον ὁμολογοῦσι

τὸν αὐτοῦ πατέρα ἐκτεμεῖν. Strabo 16, p. 771 : Αἱ γυναῖκες ἰουδαϊκῶς ἐκτετμημέναι. Cum genit. Eust. Il. p. 1051, 33 : Ὁ μέντοι Πήδασος ἔοικεν ἐκτετμῆσθαι τῶν γονίμων μορίων. || De capillis Pseudeurip. Iph. A. 1438 : Μήτ' οὖν γε τὸν σὸν πλόκαμον ἐκτέμῃς τριχός. Anon. ap. Suid. v. Φατρία, p. 3762, C : Εἰ δὲ παρὰ ταῦτα πράξειας, ἐκτεμών σου τὴν κόμην, τοῖς δήμοις σε θριαμβεύσω. De medicis positum memorat Pollux 4, 178.] Ἐκτέμνειν τὴν γῆν dixit Aristot. Meteor. 2, [5] pro, Per zonas distinguere, Bud., qui e Chrysost. affert etiam ἐκτέμνειν τὴν γυναῖκα pro ἐκβαλεῖν. [De via secanda i. e. emetienda Georg. Pis. Bell. Pers. p. 6, 156 : Σεαυτὸν εὐθὺς ἐμβαλὼν ταῖς ὁλκάσι τὸν ὑγρὸν ἐξέτεμνες εὐτόνως πόρον. L. D. Heliod. De chrysop. ap. Fabr. B. Gr. vol. 8, p. 121 ed. Harl., v. 95 : Μακρὰν ἐκτέμνων ὁδόν. || Abscindo, Privo. Philo vol. 1, p. 388 : Ἐκτέμνομαι τὸν ὀρθὸν λόγον. Schleusn. Liban. vol. 1, p. 518, 23 : Αὐτὸς δὲ ὁ τὰς νίκας ἀνῃρημένος τέθαπται, καλὰς καὶ γενναίας ἐλπίδας τῆς οἰκουμένης ἐκτεμών. Epigr. Anth. Pal. App. 306, 4 : Βάσκανε δαῖμον, οἵας οὐχ ὁσίως ἐλπίδας ἐξέταμες. Gl. : Ἐκτέμνω ἱστὸν, Detexo. || Polyb. 31, 6, 8 : Οἱ περὶ τὸν Τιβέριον ἥκοντες ἀπὸ τῆς πρεσβείας οὐδὲν περιττότερον ἠδυνήθησαν οὔτ' αὐτοὶ διαλαβεῖν οὔτε τῇ συγκλήτῳ διασαφῆσαι περὶ τῶν κατὰ τὸν Εὐμένη καὶ τὸν Ἀντίοχον ἤπερ ἂν καὶ πρότερον ὄντες ἐν τῇ Ῥώμῃ διελάμβανον· οὕτως αὐτοὺς οἱ βασιλεῖς ἐξετέμοντο τῇ κατὰ τὴν ἀπάντησιν φιλανθρωπίᾳ, ubi ἐξετέκοντο videtur esse in Mss., sensus autem subest Fallendi, Circumveniendi, mendi suspectum fuit Schweigh. || De forma Ion. HSt. :] Ἐκτάμνω, Execo, Excido, Excindo. Hom. Il. Γ, [62] : Πέλεκυς ὡς, Ὅστ' εἶσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος, ὅς ῥά τε τέχνῃ Νήϊον ἐκτάμνῃσιν. [M, 149 : Ὕλην πρυμνὴν ἐκτάμνοντες. Id. de excidendis e corpore telis A, 515 : Ἰούς τ' ἐκτάμνειν. Per tmesin Od. Γ, 456 : Ἀφὰρ δ' ἐκ μηρία τάμνον πάντα κατὰ μοῖραν.] Item ut ἐκτέμνειν accipitur pro Execare et Castrare, ita hoc ἐκτάμνειν, Herodot. 8, [105], de Panionio quodam : Ὅκως γὰρ κτήσαιτο παῖδας εἴδεος ἐπαμμένους, ἐκτάμνων, ἀγινέων ἐπώλεε ἐς Σάρδις. [De sarmentis excidendis Erycius Anth. Pal. 9, 233, 1 : Αὖά τοι ἐκτάμνοντι γεράνδρυα. De venis secandis s. incidendis Aret. Diut. p. cur. 1, 2, p. 115 : Τὰς ἀρτηρίας ἐκτάμνειν· iterumque ibid. inferius. Recte igitur dici de iisdem videtur ἐκκόπτειν, de quo supra dixi. || Ἐκτέμνω confus. c. ἀποτέμνω in schol. Paris. Apoll. Rh. 4, 1515 : Τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος ἐκτεμεῖν, ubi vet. ἀποτεμεῖν. Cum ἐντέμνω Aristoph. Lys. 192. Cum ἐντείνω sec. conj. Reiskii ap. Diodor. 13, 89 : Παρθένοις, αἳ τὴν συνήθη τρυφὴν εἰς ὁδοιπορίαν σύντονον καὶ κακοπάθειαν ὑπεράγουσαν μεταβαλλόμεναι διεκαρτέρουν, τοῦ φόβου τὰς ψυχὰς ἐκτέμνοντος, ubi ille conj. ἐντείνοντος, ego ἐκτείνοντος, quod v. L. Dindorf.]

Ἐκτένεια, sive Ἐκτενία, ἡ, [Exuberantia, Gl.] Extensio, Explicatio. Hesychio enim ἐκτενία est ἅπλωσις. [Scrib. ἐκτένεια, quum nulla sit forma ἐκτενία.] Idem ἐκτενίαν esse dicit συνεχῶς ποιεῖν τὸ αὐτό : quemadmodum et Suidæ ἐκτένεια est συνέχεια, Jugis et assidua opera. Quo pertinet ἐν ἐκτενείᾳ [Act. Apost. 26, 7 : Ἐν ἐκτ. νύκτα καὶ ἡμέραν λατρεῦον. Judith. c. 4, 9 : Ἀνεβόησαν πᾶς ἀνὴρ Ἰσραὴλ πρὸς τὸν θεὸν ἐν ἐκτενίᾳ μεγάλῃ. Scrib. ἐκτενείᾳ], quod exp. Instanter, Acriter, Assidue, Jugiter. Pollux [3, 119] synonymum facit τῇ δαψιλείᾳ, ἀφειδωλίᾳ, ἐλευθεριότητι, et similibus : addens tamen esse vocab. σκληρόν [immo ἀπρεπὲς, quum σκληρὸν dicat voc. ἐλευθεροπρέπεια]. Accipitur vero et pro Copia, Abundantia, ap. Herodian. 7, [2, 8] : Ὕλαι δ' εὐδένδροι· ὅθεν ξύλων οὔσης ἐκτενείας, συμπηγνύντες αὐτὰ καὶ ἁρμόζοντες σκηνοποιοῦνται· 8, [2, 15] : Μετὰ πολλῆς προνοίας τά τε ἐπιτήδεια πάμπλειστα εἰσεκομίσαντο, ὡς ἐκτένειαν εἶναι εἰ καὶ ἐπιμηκεστέρα γένοιτο πολιορκία. [|| Prolixa et larga studii et voluntatis declaratio, Ernest. ap. Cic. Ep. ad Att. 10, 17 : « Prid. idus Hortensius ad me venit, scripta epistola. Vellem cetera ejus. Quam in me incredibilem ἐκτένειαν, qua quidem cogito uti. » Seager. Hierocles ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 172 : Ἕνεκα τῆς ἐν τοῖς ὀνόμασιν ἐκτενείας. Maccab. 2, 14, 38 : Καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν ὑπὲρ τοῦ ἰουδαϊσμοῦ παραβεβλημένος μετὰ πάσης ἐκτενίας, scr. ἐκτενείας, et ἐκτένειαν ib. 3, 6, 41, ubi simili signif. dicitur. De precibus (quibus peculiare in ecclesia Græca esse adj. ἐκτενὴς in illo dicetur) Epiphan. Exposit. fidei cath. n. 23, a Ducang. App. Gl. p. 66 cit. : Εὐχὰς δὲ ἐνδελεχῶς προστάσσεται μετὰ πάσης πυκνότητος καὶ ἐκτενείας καὶ γονυκλισίας ἐν ταῖς τεταγμέναις ἡμέραις. Ubi genit. est, non accusativus.]

[Ἐκτενεστέρως. V. Ἐκπονεστέρως.]

[Ἐκτενὴ, ἡ. V. Ἐκτελὴ, Ἐκτενής.]

Ἐκτενὴς, ὁ, ἡ, Extentus, Exporrectus. Unde ap. Hesych. Ἐκτενὲς, διατεταμένον. [V. Ἐντενής.] Idem Hes. ἐκτενεῖ exp. ἐπιμελεῖ, Accurato, Sedulo, Attento : quemadmodum Suidæ quoque ἐκτενέστερος est ἐνεργητικώτερος [-κώτατος editt., ut legendum videatur ἐκτενέστατος et ἐπιμελέστατος], ἐπιμελέστερος hoc in l. : Ὁ δὲ ἔλεγεν αὐτῷ ἔσεσθαι σύμβουλος καὶ συναγωνιστὴς ἐκτενέστατος, Diligentissimus et promtissimus. [Prolixus, Gl. Polyb. 22, 5, 4 : Διότι γεγόνασι πάντων ἐκτενέστατοι (Rhodii adversus Romanos). Diodor. Exc. vol. 2, p. 600, 75 : Προχειρισάμενοι δ' ἐξ αὐτῶν τοὺς εὐθέτους, ὧν ἐκτενέστατος ἦν Ἑρμείας, ἀπήγαγον εἰς Κατάνην (virginem quam incolumem vellent servatam). Maccab. 3, 3, 10 : Πίστεις ἐδίδων συνασπιεῖν καὶ πᾶν ἐκτενὲς προσοίσεσθαι πρὸς ἀντίληψιν· ibid. 5, 29 : Κατὰ τὴν σὴν ἐκτενῆ πρόθεσιν. Epist. Petri 1, 4, 8 : Τὴν εἰς ἑαυτοὺς ἀγάπην ἐκτενῆ ἔχοντες. Pollux 3, 118 : Τῷ δὲ φειδωλῷ μετ' ἐπαίνων ἀντίκειται ἐκτενὴς, δαψιλὴς, λαμπρὸς κ. τ. λ.] Rursum Idem ἐκτενὲς exp. ἐπιμελὲς, allato hoc exemplo, Ἔργον δ' ἦν αὐτοῖς ἐκτενές. In N. T. legitur pro Jugis, Assiduus, συνεχὴς, Act. 12, 5 : Προσευχὴ δ' ἦν ἐκτενὴς γινομένη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ, Preces autem assiduæ fiebant ab Ecclesia ad Deum pro ipso. Vel etiam, Juges et sine intermissione. Aut, Intentæ : si quis ad animorum ardorem malit referre. [De usu ecclesiastico, cujus quasi fons est locus cit., ita fere Ducang. Gloss. p. 367-8 : « Ἐκτενὴ, ἐκτενὴς, vox liturgica, qua certa precum series intelligitur, quod Extensa, longiuscula et prolixior sit (vel quod lenta voce dicatur : quomodo ἐκτενῶς in Lex. Ms. Cyrilli est ἐπιμόνως). Subauditur enim εὐχὴ vel δέησις aut ἱκεσία, quemadmodum εὐχὴν ἐκτενῆ dixit Lucas Act. 12, 5, et ex eo Nilus mon. l. 3 Ep., 41; l. 4, ep. 61, Theorianus in Legat. sub fin., Sophronius in Vita S. Mariæ Ægyptiacæ, et alii : ἐκτενεῖς δεήσεις Methodius de iis qui abnegarunt, et Symeon Thessalon. De sacris ordinat. c. 9, p. 176 : Καὶ προσευχῆς τοῦ τρισαγίου γινομένης, ὁ διάκονος τὰ τῆς ἐκτενοῦς ἐπὶ τοῦ ἄμβωνος ποιεῖται δεήσεως. Mox ἱκεσίαν ἐκτενῆ vocat : Ὁ δὲ πατριάρχης τὴν εὐχὴν εἰπὼν καθ' ἑαυτὸν τῆς ἐκτενοῦς ἱκεσίας ἐκφωνεῖ, Ὅτι ἐλεήμων, etc. Liturgia S. Basilii ex cod. Reg. : Ὁ ἱερεὺς ποιεῖ τὴν εὐχὴν ἐκτενοῦς ἱκεσίας, ubi cod. Barberinus εὐχὴν τῆς ἐκτενῆς habet. His porro verbis ἐκτενοῦς εὐχῆς s. ἱκεσίας in Liturgicis intelliguntur Precationes quæ pro plebe quæ adest vel etiam abest fiunt : in quibus scilicet recensentur ii pro quibus Ecclesia supplicat : v. gr. pro plebe circumstanti, pro Principibus, Antistitibus, Monachis, Ecclesiarum fundatoribus et benefactoribus, Catechumenis, etc. Eæ autem incipiuntur a Diacono, qui populum circonstantem ad ejusmodi preces invitat, hacce ut plurimum formula, Ἐκτενῶς δεηθῶμεν vel δεόμεθα ὑπὲρ etc. ... Missa Jo. Chrysost. : Κύριε ὁ θεὸς ἡμῶν τὴν ἐκτενῆ ταύτην ἱκεσίαν πρόσδεξαι παρὰ τῶν δούλων σου. Euchol. Goari p. 54 : Εἶτα λέγει ὁ διάκονος ... τὴν ἐκτενῆ, Ἐλέησον etc. Paracleticus : Εἶτα ἡ συνήθης ἐκτενὴ τὸ Καταξίωσον, (ut omittam cetera ap. Ducang. exx., in quibus est modo ἡ ἐκτενὴς, modo ἡ ἐκτενὴ, τῆς ἐκτενῆς, ut ap. Georg. Sync. p. 107, D : Ταύτης παρὰ πρέμνον βωμὸς ἦν, ἐφ' ὃν τὰς ἐκτενὰς ἀνέφερον ἐν ταῖς πανηγύρεσι τῆς χώρας ἔνοικοι.) » Exemplum ejusmodi precum apposuit Meurs. in Gloss. vol. 4, p. 327.] Et in 1 Ep. Petri 4, [8] : Τὴν εἰς ἑαυτοὺς ἀγαπὴν ἐκτενῆ ἔχοντες, Caritatem alii in alios propensam habentes. [Æsch. Suppl. 983 : Καί μου τὰ μὲν πραχθέντα πρὸς τοὺς ἐκτενεῖς φίλους πικρῶς ἤκουσαν αὐτανεψίους, ubi vert., Indefessos, Obstinatos, vel sim. Confus. c. εὐμενὴς Diodori 19, 55.]

Ἐκτενῶς, i. q. ἐκτάδην, Prolixe. [Enixe, Satis abundeque addunt Gl.] Hesych. exp. non solum διατεταμένως, ἐκτεταμένως [ἐκτετ. ap. Hesych. est caput glossæ, quam v. infra], sed etiam προθύμως, Promte. Itidemque Suid. exp. ὁλοψύχως, προθύμως, ap. Polyb.

[8, 21, 1] : Προσδεξάμενος ἑκτενῶς καὶ φιλανθρώπως τὸν Βῶλον [Βῶλιν], ἀνέκρινε διὰ πλειόνων ὑπὲρ ἑκάστου τῶν κατὰ μέρος, Promte et humaniter exceptum. [Et sim. 33, 16, 4; 31, 22, 12. Diodor. 2, 24 : Πρὸς τὰς ἑστιάσεις καὶ κοινὰς ὁμιλίας ἑκτ. ἅπαντας παρελάμβανε.] Exp. etiam Impense, Vehementer, Toto animo, Totis viribus; Prolixe, ea signif. qua Cic. Pro Flacco dixit, Id non solum fecit, sed etiam prolixe cumulateque fecit. Pollux [3, 119] certe synonymos ponit ἀφθόνως, ἑκτενῶς, ἀρθόνως, χύδην, μεγαλοδώρως, λαμπρῶς, et similia : quamvis Phryn. [p. 311] adverbium hoc rejiciat, ac pro usurpare præcipiat ἀφειδῶς. [Signif. ea qua est Profuse, Laute, Splendide, inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 513, I, 14 : Λαμπρῶς καὶ ἑκτ. τὰ καθήκοντα αὐτῷ τῆς γυμνασιαρχίας καὶ στεφανηφορίας ἐκ τῶν ἰδίων τετελικότα. Comparativo Agatharch. ap. Athen. 12, p. 527, C : Αἰτωλοὶ τοσούτῳ τῶν λοιπῶν ἑτοιμότερον ἔχουσι πρὸς θάνατον ὅσῳπερ καὶ ζῆν πολυτελῶς καὶ ἐκτενέστερον ζητοῦσι τῶν ἄλλων. || Impense, Prompte. Macho ap. Athen. 13, p. 579, E : Ὑπ' αὐτῆς ἑκτ. ἀγαπώμενος. Arcesil. ap. Diog. L. 4, 44 : Τὸν εἰς ἐμὲ ἑκτ. οὕτω περιλοτιμημένον. Pseud-Herodot. Vita Hom. c. 7 : Ὁ δὲ Μέντωρ ἐνοσήλευσεν αὐτὸν ἐκτενέως· et iisd. verbis c. 26. Inscr. Del. ap. Bœckh. vol. 2, p. 226, 15 : Πρεσβεύσας τε πλεονάκις καὶ ἀγωνισάμενος ἐκτενῶς. Compar. Lucas 22, 44 : Γενόμενος ἐν ἀγωνίᾳ ἐκτενέστερον προσηύχετο. Gl. : Ἐκτενέστερον, Enixius. Superlat. Diodor. Exc. vol. 2, p. 620, 11 : Συνηγωνισμένοι τῷ βασιλεῖ ἐκτενέστατα. || Ἐπιμόνως, Constanter, Perseveranter, Cyrillus Lex. Ms. ap. Ducang. Gl. p. 367. Confus. c. εὐπετῶς Dionys. A. R. 1, 65.]

[Ἕκτεξις, εως, ἡ, Partus. Aristot. Mirab. c. 177, p. 847, 6 : Ἐν δὲ τῇ ἑκτέξει δυστοκεῖν (elephantes). Sextus Adv. astrol. 5, 55, p. 346 : Τὴν δὴ γένεσιν τῶν ὑπὸ τὴν ἐπίσκεψιν πεσουμένων ... ἤτοι ἀπὸ τῆς τοῦ σπέρματος καταβολῆς καὶ συλλήψεως λαμβάνουσιν ἢ ἀπὸ τῆς ἑκτέξεως. Anon. Ptolem. Tetrab. p. 106, 3 : Τὰ πρὸ τῆς ἑκτέξεως· et p. 108, 16 : Κατ' αὐτὴν τὴν ἕκτεξιν. Hasp.]

[Ἑκτέος, α, ον, Tenendus. Aristoph. Ach. 259 : Σφῶν δ' ἐστὶν ὀρθὸς ἑκτέος ὁ φαλλός.] Ἑκτέον, Habendum, Tenendum, Retinendum : ἑλαφρῶς ἑκτ., Leviter ferendum. [Aristot. Eth. Nic. 9, 3 : Ἆρ' οὖν οὐθὲν ἀλλοιότερον πρὸς αὐτὸν ἑκτέον ἢ εἰ μὴ ἐγεγόνει φίλος μηδέποτε; Plato Reip. 5, p. 468, A : Πῶς ἑκτέον σοι τοὺς στρατιώτας πρὸς αὐτούς τε καὶ τοὺς πολεμίους; Amat. p. 138, E : Οὐδὲ τὰ δευτερεῖα ἐν τούτῳ ἑκτέον· Gorg. p. 490, C : Ἡ οὖν τούτων τῶν σιτίων πλέον ἡμῶν ἑκτέον αὐτῷ, Plus nobis habere debet. Xen. Comm. 3, 11, 2 : Ταύτην ἡμῖν χάριν ἑκτέον, Illam oportet nobis gratiam habere. Æneas Tact. præf. p. 14 : Πολλῶν καὶ παντοίων ἔργων πρόνοιαν ἑκτέον. Agathias præf. p. 7, B : Ἐμοὶ δὲ τὸ ἀληθίζεσθαι περὶ πλείστου ἑκτέον, ἐς ὅ,τι χωρήσει, Maximi faciendum. Cum gen., Tenendum, Xen. H. Gr. 6, 1, 13 : Ὅτι μᾶλλον ἑκτέον μου εἴη, ὅτι τοιοῦτος εἴην. Georg. Pachym. Andron. Palæol. 6, 35, p. 389, B : Ἡμῖν δ' αὖθις ἑκτέον τῶν ἐφεξῆς. Hesych. : Ἑκτέον, λεκτέον. Suid. et Zon. p. 654, κρατητέον. L. D.]

[Ἐκτεταγμένως, Explicate, Distincte, Ordinate. Schol. Apoll. Rh. 1, 567 : Διαχριδὸν δὲ ἀντὶ τοῦ διωρισμένως καὶ ἑκτ. Cod. Paris. vitiose ἐκτεταμένως.]

Ἐκτεταμένως, Extense, More eorum quæ extensa sunt, ἁπλωμένως, Hesych. [Producte. Athen. 3, p. 105, E : Ἐκτεταμένως δ' εἴρηκε καρίδας Ἀραρώς. Schol. Aristoph. Pl. 134, Nub. 1165, Suidas v. Ῥυτὰ, Bekk. Anecd. p. 383, 20, Ammon. p. 78, v. Κάταγμα, a Boiss. et Schæf. citt., aliique plurimi.]

[Ἔκτευξις vox nihili in l. corrupto Aretæi Acut. m. cur. 1, 2, p. 79.]

Ἑκτεύς, έως, ἡ, Sextarius medimni [Eustath. Od. p. 1854, 13 : Καὶ ἑκτεὺς δὲ ἄλλο τι μέτρον, ἕκτον ἐκεῖνο μεδίμνου, οὗ δηλαδὴ ἥμισυ τὸ ἡμίεκτον], s. Triens semimedimni : mensura Attica octo chœnices efficiens, ut tradit Bud. De asse, ubi interpr. Modium. Itidemque Georg. Agricola, Medimni, inquit, dimidium est ἡμιμέδιμνος : tertia pars, τριτεύς, q. e. Tertiarius : sexta, ἑκτεύς, quem Sextarium medimni interpr., ut a congii sextario, quem sine adjectione sic appellamus, discerni possit. Suid. tamen esse dicit μέτρον quod nonnulli velint esse ταυτὸν τῇ χοίνικι. Mirorque cur postquam hæc dixit, atque in exemplum attulit hunc l. Aristophanis [Eccl. 547] : Οἶσθ' οὖν ἀπολωλεκυῖα πυρῶν ἑκτέα, subjungat, τουτέστι τριώβολον [ὃν χρῆν ἐμ' ἐξ ἐκκλησίας εἰληφέναι]· nisi forte Sextarium medimni tunc temporis triobolo venditum fuisse indicare velit : quod parum est credibile. [Ita plane schol. ad l. Arist., quem describit Suid., in cod. Rav. Πυρῶν ἑκτέα) τριωβόλου ἴσος ἦν. Λέγει οὖν ὅτι οἵκοι μένων τὸ τριώβολον ἀπολώλεκεν. Erotian. Gl. Hipp. p. 178 : Ἑκτεὺς λέγεται Ἀττικὸν μέτρον ἔχον χοίνικας ἑκτώ, ὡς φησι Μένανδρος ἐν Βοιωτίᾳ, Οὐκ ἔστιν ἑκτεὺς τουτί (τοῦτο Bentl.) μὰ τὸν Ἀσκληπιόν. Καὶ Ἀριστοφάνης (fort. l. c.). Ἑκτεὺς δέ ἐστιν ἐξ χοινίκων μέτρον. Ubi leg. ἑκτὼ, quem numerum ponit etiam Poll. 4, 168. Idem ἑκτέα memorat iterum 1, 246; 10, 113, ἑκτέα κριθῶν lex Attica apud Athen. 6, p. 235, C. Ἑκτέως in ἑκτέον corruptum ap. Erotian. l. c., in ἕκτον a Musuro in Hesych. gl. Ἡμίεκτον (ubi etiam pro οὕτως ἕκτον ἐκ τῶν χοινικῶν leg. videtur vel οὗ τὸ ἕκτον ἑκτὼ χοίνικες, vel οὕτως ἕκτον ἑκτὼ χοινίκων), ἑκτέας in ἑκταίας ap. Hippocr. De morb. mul. 2, p. 648, 45, ut notavit Foes. Vitiosam diphthongum in ἡμιεκταίου pro ἡμιεκτέου vituperat schol. Aristoph. Nub. 643. Conf. Ἑκταῖον in Ἑκταῖος. L. Dindorf.]

[Ἐκτύχω, Edo, Produco. Hippocr. Epist. p. 1289, 54 : Φύσις ἐξέτευξε παντόμορφα σπλάγχνων γένη : vide Schneid. ad Nicandr. Ther. 524 (?). Anon.]

[Ἐκτιφρόω, In cinerem redigo. Strabo 5, p. 248 : Τὸ ἐκτιφρωθὲν τῆς γῆς. Plut. Mor. p. 696, C : Τὸ δὲ γεῶδες ἐκτεφρωθὲν ὑπολείπεται. Eust. Opusc. p. 306, 26 : Κεραύνια καὶ, ὅτ' ὧν ἐκτιφρωθέντες πληγὰς ἐντρίβημεν. Figurate Acta Synodi in Maji Nov. Coll. Vat. vol. 4, p. 2 : Εἰ καὶ μὴ πάντας εἶχεν ἐκτιφρουμένους καὶ λυομένους, ἀνθρακιζομένους δέ τινας μᾶλλον τῷ τῆς ἀληθείας ἐμπυρεύματι. L. Dind.]

Ἐκτιφρωδέων, Hesych. affert pro ἐκτιφροειδῶν. Sed forsan divisim hæc scr., nisi derivata sint ab ἐκτιφρος. [Referri ad Hippocr. Prorrh. 1, p. 81, C, ubi al. ἐκ τροφωδέων vel στροφωδέων, animadvertit Heringa Obs. p. 215.]

[Ἐκτίφρωσις, εως, ἡ, q. d. Redactio ad cinerem. Strabo 5, p. 247 : Λαβοῦσα σβέσιν καὶ ἐκτίφρωσιν. Anon. Germ. CPol. Grets. p. 115, C : Οἱ δὲ κιρανοὶ ποῦ; ἡ δὲ κατὰ τούτων ἐκτίφρωσις; τί ἔτι καὶ μέλλεις; Hasp.]

Ἐκτεχνάομαι, Contechnor, Comminiscor, Machinor.

[Ἐκτηγανίζω, In sartagine coquo. Theod. Hyrt. in Notit. Mss. vol. 6, p. 36, ab Elberling. cit. : Ἠωρῆσθαι μὲν ἐπὶ λίμνης εἶπε, μηδὲ δυνήμενον (l. μὴ δεδυνημένον) δὲ πιεῖν ἐκτετηγανίσθαι.]

Ἐκτήκω, Eliquo, Exprimo liquefactum. [Liquefacio, Gl. Aristoph. Nub. 772 : Ἀπωτέρω στὰς ὧδε πρὸς τὸν ἥλιον τὰ γράμματ' ἐκτήξαιμι τῆς ἐμῆς δίκης. Theophr. H. Pl. 9, 3, 4 : Ὅταν ἐκτήξωσι ταύτην (picem). Dioscor. 2, 7 : Ἐκτήκοντες παχύτητας βλεφάρων, et alibi similiter. Aret. Diut. p. cur. 1, 1, p. 74 : Κρεῶν ... τοῖσι χυλοῖσι ἐκτηκομένων. Conf. Ἐκπυόω.] Exp. etiam Emacero, Extabefacio; afferturque Ἐκτετηκὼς ὑπὸ φροντίδων [ex Luciani Gallo c. 29], pro Curis extenuatus : quod soleant ii qui multis auguntur curis, ita emaciari et extenuari, ac si liquefacta pinguedo e corpore ipsorum extillasset. [Ib. 31 : Ὡς δὲ καὶ οὗτος ὑπὸ τῶν λογισμῶν ἐκτέτηκεν ὅλος. Eur. Hec. 433 : Ὡς πρὶν σφαγῆναί γ' ἐκτέτηκα καρδίαν θρήνοισι μητρός. Dionys. A. R. 8, 45 : Τὰς ὁράσεις ἐκτετηκυῖα ὑπὸ τῶν δακρύων (Veturia). L. Dind. Basil. M. vol. 2, p. 125, C : Τῇ ὑπερβολῇ τῶν ἡδονῶν ἐξοιστρουσῶν ἐπὶ λαγνείας ἐκτετηκότες καὶ διαῤῥέοντες. Hemst.] Item Ἐκτακείς, Liquefactus, s. Extabefactus. Ἐκτακέντες τοῖς δάκρυσι, pro Resoluti in lacrymas et veluti liquefacti : de quo genere loquendi dicetur in Τήκω. [Lycophr. 498 : Θρήνοισιν ἐκτακεῖσα. Eur. Or. 860 : Ἐξετηκόμην γόοις. Alia constr. Zarides ap. Boivin. præf. ad Niceph. Greg. vol. 1, p. 83 ed. Bonn. : Μὴ λάθωμεν ἐκτακέντες εἰς δάκρυα. Activo Eur. Or. 529 : Δακρύοις γέροντ' ὀφθαλμὸν ἐκτήκω· 134 : Ὄμμα δ' ἐκτήξουσ' ἐμὸν δακρύοις· Hec. 434 : Τήνδε τ' ἐκτήκω γόοις· Hel. 1419 : Μή νυν ἄγαν σὸν δάκρυσιν ἐκτήξῃς χρόα. Moschio ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 357 : Κανθοὺς τ' ἐξέτηξε δακρύοις. Manetho 1, 159 : Ἀνέρας ἐκτήκει πολλάκις ἐκ κρυφίων ἥπατος ἠ σπληνὸς τρυχωμένου. Ælian. N. A. 10, 41 : Λύπῃ καὶ λιμῷ ἑαυτὸν ἐκτήξας. Aliter Eurip.

Cycl. 459 : Ὄμματ' ἐκτήξω πυρί. Ap. Hippocr. Co. præn. p. 221, G : Ἐν φαρμακείῃσιν ἐν περιρρῷ λεπτὸν συχνῶς αἷμα ἐκτηκόμενον φλαῦρον, Sanguis eliquatus et expressus aut humoris affluentis acrimonia aut medicamenti purgantis vi. Theophr. C. Pl. 4, 4, 9: Τὴν τοῦ σπέρματος φθορὰν, ἣ γίνεται διὰ πλῆθος τῆς τροφῆς ἐκτηκομένων. Aret. Diut. p. causs. 1, 8, p. 37 : Τῶν ἐκτετηκότων μυῶν· ib. 15, p. 46 : Πολλαὶ δὲ καὶ δίχα ὕδρωπος ἐκτακέντες ὤλοντο. Lucian. Timon. c. 17 : Ἐρᾶν φάσκων, καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χρόας καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκυίας. Suid. v. Μαξιμῖνος, p. 2396, A : Ἡ δὲ σὰρξ πᾶσα κηροῦ δίκην ἐξετήκετο. Figurate Plato Reip. 3, p. 411, B : Ἕως ἂν ἐκτήξῃ τὸν θυμόν. Basil. M. vol. 2, p. 120, D, ab Hemst. cit. : Ὁ δὲ πορνεύων καθιδρώς ἐστι τῆς ἡδονῆς αὐτὸν ἐκτηκούσης. Testam. 12 patriarch. p. 625 : Οὐ βασκανία ἐκτήκει ψυχὴν αὐτοῦ. Eust. Opusc. p. 99, 55 : Εἰς θάνατον ἐκτήξασα. Et alia struct. Critias ap. Athen. 10, p. 432, E : Λῆσις δ' ἐκτήκει μνημοσύνην πραπίδων. Cui l. simillimus Æsch. Prom. 535 : Ἀλλά μοι τόδ' ἐμμένοι καὶ μήποτ' ἐκτακείη, Nunquam animo excidat, effluat. Per tmesin Eur. Or. 1047 : Ἔκ τοί με τήξεις.]

Ἐκτημόριον, τὸ, Sexta pars, Sextarius. [Sextans, Gl.] Item ἑκτημόριον ap. Athenienses οἱ παλαισταὶ, Pollux [4, 165 : Πολλοστημόριον, τριτημόριον, τεταρτημόριον, πεμπτημόριον, ὡς Πλάτων· ἑκτημόριον δὲ οἱ παλαισταὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Corrigunt Kuhn. et Jungerm. ἑκτημόριοι et πενέσται vel πελάται, quorum alterum merito prætulit Ruhnken. ad schol. Plat. p. 256. Videtur autem servato ἑκτημόριον scribendum ἑκτήμοροι δέ.] Sed Ἑκτημόριοι scribitur a Plut. Solone [c. 13 : Ἅπας μὲν γὰρ ὁ δῆμος ἦν ὑπόχρεως τῶν πλουσίων· ἢ γὰρ ἐγεώργουν ἐκείνοις ἕκτα τῶν γινομένων τελοῦντες ἑκτημόριοι προσαγορευόμενοι καὶ θῆτες...] et dicuntur fuisse hoc nomine vocati ab Atheniensibus, Qui colebant agros, sextam fructuum partem illis pendentes. Apud Hesych. autem est Ἑκτήμοροι, quod exp., οἱ ἕκτῳ μέρει τὴν γῆν γεωργοῦντες. Existimo autem talem esse hic syncopen, qualis in τεταρτήμορον pro τεταρτημόριον, adeo ut nemini hic exemplarium Hesychii suspecta esse debeat fides. [Schol. Plat. Euthyphr. p. 3=327 : Πελάται εἰσὶν οἱ παρὰ τοῖς πλησίον ἐργαζόμενοι καὶ θῆτες· οἱ αὐτοὶ δὲ καὶ ἑκτήμοροι, ἐπεὶ τῷ ἕκτῳ μέρει τῶν καρπῶν εἰργάζοντο τὴν γῆν, unde corrigendus Photius v. Πελάται p. 407, 17. Hesych. iterum : Ἐπίμορτος, ὁ μέρει ἐργαζόμενος· μορτὴ γὰρ τὸ μέρος ἐκαλεῖτο. Καὶ ἑκτήμοροι οἱ τὸ ἕκτον τελοῦντες. Eust. Od. p. 1834, 31 : Ἐθνικὴ δὲ λέξις καὶ ἡ μόρτη, τὸ ἕκτον, φασὶ, μέρος τῶν καρπῶν, ἢ ἐδίδοτο τοῖς ἑκτημορίοις, ὡς ἐν ἀνωνύμῳ κεῖται λεξικῷ ῥητορικῷ. Fort. huc referenda mendosa ap. Hesych. gl. : Ἔκτεμπροι, προσμένοντες.]

[Ἑκτημόριοι, Ἑκτήμοροι. V. Ἑκτημόριον.]

[Ἑκτημορίτης, ὁ, i. q. ἑκτημόριον. Galen. vol. 2, p. 312 : Εἰς τὸν ἑκτημορίτην τῆς κοτύλης. L. Dind.]

[Ἕκτηνες, οἱ, Ectenes, Thebaidis ante Hyantes et Aones incolæ, sec. Pausan. 9, 5, 1. Lycophr. 433 : Μόσυνας Ἑκτήνων· 1212 : Ἑκτήνων πρόμοι. Nonnus Dion. 5, 37 : Ἑκτήνων προμάχοισι καὶ Ἄονι μάρνατο λαῷ. Ἑκτῆνες scribitur ap. Suid. De accentu in priori ponendo Arcad. p. 9, 9, ubi item Ἕκτην. V. Ἐγκτῆνες. L. Dindorf.]

[Ἔκτηξις, εως, ἡ, Eliquium. Hippocr. Prorrh. 2, p. 92, D : Ἰῶνται τούτους ἄριστα μὲν δυσεντερίαι, ἢν ἐπιγένωνται, ἀτὰρ καὶ ἄλλαι ἐκτήξιες ὠφελέουσι κάρτα αἱ ἐς τὰ κάτω χωρία ῥέπουσαι. « Intelliguntur humorum per alvum secessus et profluvia, quæ corpus exsolvunt, vacuant et exinaniunt, ac quodammodo eliquant : eumque l. exprimens Celsus, Et quocunque modo alvus fluat, dixit 2, 8. » Foes. OEc. p. 119, A. ‖ Attenuatio, Extenuatio. Erotian. p. 146 : Ἐκθήλυσις, ἔκτηξις καὶ ἰσχνότης· 154 : Ἐκθήλυνσις, ἔκτηξις καὶ ἰσχνασία.]

[Ἐκτῐθᾰσεύω, Mansuefacio. Pollux 4, 28 : Ἐκτιθασσεῦσαι (scrib. ἐκτιθασεῦσαι), κηλῆσαι.]

Ἐκτιθεύω, Enutrio, Educo. [Vitiose pro Ἐκτιτθεύω.]

Ἐκτίθημι, Expono, ut e navi aut vehiculo aliquis aliquid dicitur ἐκτιθέναι [Soph. Phil. 5 : Ἔνθα ... τὸν Μηλιᾶ Ποίαντος υἱὸν ἐξέθηκ' ἐγώ ποτε. Eur. fr. Andromed. ap. schol. Arist. Av. 347 : Ἐκθεῖναι κήτει φορβάν] s. ἐκτίθεσθαι, Exponere in locum aliquem. Plutarch. Alcib. [c. 29] : Τὴν λείαν πᾶσαν ἐκ τῆς χώρας συναγαγόντες, εἰς Βιθυνοὺς ἐκτίθενται, φίλους ὄντας, In Bithynia exponunt. [Æneas Tact. c. 11, p. 37 : Ἐὰν δέ τις ἄλλως ἐκθῆται τὰ ὅπλα. Julian. Ep. 53, p. 103 : Ἐκεῖνον μὲν (Ulixem) οἱ Φαίακες ... ὥσπερ τι φορτίον ἐκθέμενοι τῆς νεὼς ᾤχοντο.] Sic Synes. pass. voce ac signif. : Τὰ πεμφθέντα μὲν, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ ἐκτεθέντα διὰ τὸν δυστυχέστατον ἀπόπλουν. Item aliquis vel aliqua infantem dicitur ἐκθεῖναι, Exponere, ut et ἀποτιθέναι, Pausan. Atticis [c. 43, 7] : Ἐχομένην δὲ ἰσχυρῶς τοῦ πατρὸς δείματι, τὸν παῖδα ἐκθεῖναι. Sic Aristoph. [Nub. 530] : Κἀγὼ, παρθένος γὰρ ἔτ' ἦν, καὶ οὐκ ἐξῆν πώ μοι τεκεῖν, Ἐξέθηκα· παῖς δ' ἑτέρα τις λαβοῦσ' ἀνείλετο, Alia expositum sustulit. [Eur. quum sæpe alibi tum Ion. 344 : Τὸν παῖδ' ὃν ἔτεκεν ἐξέθηκε δωμάτων· 951 : Θηρσὶν ἐκτεθείς.] Passiva autem signif. Isocr. Ad Phil. [p. 95, C] : Ἐκτεθεὶς ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς τὴν ὁδόν. Lucian. [De sacrif. c. 5] : Ζεὺς ἐς τὴν Κρήτην ἐκτεθεὶς, In Cretam expositus. [Aliter Hom. Od. Ψ, 179 : Ἀλλ' ἄγε οἱ στόρεσον πυκινὸν λέχος, Εὐρύκλεια, ἐκτὸς ἐϋσταθέος θαλάμου, τόν ῥ' αὐτὸς ἐποίει· ἔνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος ἐμβάλετ' εὐνὴν, Extrinsecus ponentes. ‖ Expono ad spectandum. Lex ap. Demosth. p. 707, 13 : Ὁ δὲ τιθεὶς τὸν καινὸν νόμον ἀναγράψας εἰς λεύκωμα, ἐκτιθέτω πρόσθε τῶν ἐπωνύμων ὁσημέραι· conf. p. 485, 17; 705, 19; 1288, 20. Dio Cass. 39, 11; 42, 22, idemque de proscriptis 47, 8 et alibi ἐκτεθῆναι. Epigr. Anth. Pal. 12, 156, 7 : Τυφλὰ δ' ὅπως ναυηγὸς ἐν οἴδματι κύματα μετρῶν δινεῦμαι, μεγάλῳ χείματι πλαζόμενος. Ἀλλά μοι ἢ φιλίης ἔκθες σκοπὸν ἢ πάλι μίσους, ὡς εἰδῶ ποτέρῳ κύματι νηχόμεθα. Vel præmii loco. Soph. fr. Acris. apud Athen. 10, p. 466, B : Χαλκηλάτους λέβητας ἐκτιθεὶς φέρειν καὶ κοῖλα χρυσόκολλα καὶ πανάργυρα ἐκπώματα. Schweigh. Lex. Polyb. : « Ἐκτιθέναι ἆθλα, Proponere præmia, 15, 9, 4; 10, 5; παροχὰς, Lautia decernere, exhibere, præbere, 25, 6, 6; ὀψώνιον, Stipendium constituere, solvere alicui, 13, 2, 3; ὑπόδειγμα, ἔκθεμα, Edere exemplum, proponere edictum, 15, 20, 5; 31, 10, 1. Οἱονεὶ τύπων ἐκτιθεμένων, Veluti tabulis propositis, quæ in aliorum exemplis doceant, quid sequendum quid fugiendum, 30, 6, 4. » Vel Venum expono. Æneas Tact. c. 30, p. 91 : Προνοεῖν δὲ καὶ τὰ ἐπὶ πράσει εἰσαγόμενα καὶ εἰς τὴν ἀγορὰν ἐκτιθέμενα ὅπλα. Dio Cass. 46, 14; 73, 5.] Item Expono, i. e. Explico : ut ἐκτίθημι αἰτίαν, Expono s. Declaro causam. [Gl. : Ἐκτίθημι, τὸ λέγω, Dissero, Edissero. Polyb. 10, 9, 3 : Διὰ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ποπλίου σαφῶς ἐκτεθεικότος ὅτι ... τοῖς ἐν Ἰβηρίᾳ πράγμασιν ἐπιβάλοιτο. De libris edendis, Marm. Par. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 300, 26 : Τὴν αὑτοῦ πόησιν ἐξέθηκε (Orpheus)· 28 : Τὰς τοῦ πατρὸς Μουσαίου ποιήσεις ἐξέθηκεν (Eumolpus). Inscr. collectionis epigrammatum ab Agathia institutæ, ap. Jacobs. Prol. ad Anth. vol. 6, p. 51 : Ἀγαθίου σχολαστικοῦ ... συλλογὴ νέων ἐπιγραμμάτων ἐκτεθεῖσα ἐν Κωνσταντινοπόλει πρὸς Θεόδωρον Δεκουρίωνα τὸν Κοσμᾶ· et ib. 65 : Ἀγ. σχ. σ. ν. ἐ. ἐκτεθέντων ἐν Κ. πρὸς Θ. Δ.] Qua in signif. accipitur etiam vox pass. [med.] Ἐκτίθεμαι [Edissero; Ἐκτέθειται, Expressum est, Gl.]. Justin. M. in Parænetico [p. 10, D], de Aristotele : Σύντομόν τινα τῆς ἑαυτοῦ φιλοσοφίας ἐκτιθέμενος ὅρον. Alia exempla ap. Bud. Comm. p. 517, ubi ἐκτίθεμαι interpr. Expono, Edo, Prodo. Vide et Ἔκθεσις. [Æneas Tact. c. 30, p. 91 : Ὅσον δ' ἄλλο πλῆθος (armorum) ἐκτίθοιτό τις, εἶναι δημόσια κρίνειν, de armis venum expositis. L. Dind. Diodor. 12, 18 : Μετὰ δακρύων ἐκθεμένη τὴν ἑαυτῆς ἐρημίαν τε καὶ καταφρόνησιν. Hemst. Apollon. De constr. 1, p. 9=3, 8 : Ἣν (σύνταξιν) πάνυ προῄρημαι ... μετὰ πάσης ἀκριβείας ἐκθέσθαι· 5, p. 28=23, 22 : Πρὸς οὓς ἀντείρηται διὰ πλειόνων ἐν τῷ περὶ γενῶν, καὶ νῦν δὲ ... ὀλίγα πρὸς αὐτοὺς ἐκθησόμεθα. Schweigh. Lex. Polyb. : « Καλὸν δεῖγμα ἐκτιθέμενος, Documentum edens, 4, 24, 9. Ἐκθέσθαι ἀπόκρισιν, 24, 10, 14; τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, Patefacere suam mentem, 31, 19, 3. Τοιαύτας ἀποφάσεις ἐκτιθέμενος ἐν τοῖς ὑπομνήμασι, 12, 23, 2. » Aliter Ammon. in Porphyr. Isagog. p. 3 : Τούτου μαρτύριον ὁ εἰς αὐτὸ τὸ Ἀμβρακιωτικὸν μειράκιον ἐκθέμενος ἐπίγραμμα ποιητής. Jo. Malalas p. 166, 22 : Ἀντεμάχοντο αὐτῷ, καθὼς ὁ σοφὸς Δίδυμος ἐξέθετο· 204, 16 : Ὅστις Ἡρακλῆς καὶ τὴν τῆς πάλης ἐξέθετο τέχνην πρῶτος. Id. 401, 15 : Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἕτερον ἐξέ-

θετο θεῖον τύπον, quomodo etiam Dio Cass. 57, 17 : Γράμμα περὶ αὐτοῦ τούτου ἐξέθετο (Tiberius), Publicavit, Promulgavit. Diodor. 11, 81 : Ἐκθέμενος ἡμέραν ἐν ᾗ τὴν ἐκ τῆς πόλεως ἀνάζευξιν ἤμελλε ποιεῖσθαι. Ita supra Ἔκθεμα (ubi loco ex inscr. Bœot. cit. add. alter ib. 789, 54 : Ἱρίστισεν δὲ αὐτοὺς ἀπ' ἐκθίματος, quod verbum præcessit etiam in l. priori). Orac. Sib. p. 51 : Τοῖσιν δ' ἀθάνατος κότον ἔκθετο, Iram declaravit.]

Ἐκτιθηνέω, Enutrio. [Medio Plut. Mor. p. 1070, C : Νόθας (ἐννοίας) ἀντ' ἐκείνων ἐκτιθηνεῖσθαι καὶ στέργειν.]

Ἕκτικός, ἡ, ὸν, In habitu positus, Habitu comparatus. [Arrian. Epict. 2, 18, 4 : Εἴ τι ποιεῖν ἐθέλεις ἑκτικὸν, ποίει αὐτὸ, Si quid tibi in habitu positum vis.] Ἑκτικὸς πυρετὸς, Febris hectica : inde dicta, quod non tam corporis habitum occupet; seu, ut Actuar. tradit, in habitum cordis recipiatur, quam quod ἐν τῇ ἕξει sit, ut aliæ febres in σχέσει : est n. solutu curatuque difficillima. Et ἑκτ. σφυγμὸς, Hecticus pulsus, Species inæqualis pulsus in una pulsatione et diversis arteriæ partibus, confinis formicanti, qui Græcis μυρμηκίζων dicitur; sed eo adhuc minor : B phthisi, empyemati, et febri hecticæ proprius. Gorr. [Niceph. Call. Synax. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 122 : Ἑκτικῆς διαθέσεως. De hominibus Photius s. Suid. : Τῶν ἑκτικῶν, τῶν περὶ ἕξιν νοσούντων.] ‖ Etiam Qui hectica febri laborat, Galen. [‖ Ἑκτικὸς, Perfectus, Gl. ‖ Formam Lacon. annotavit Hesych. : Ἐξίκορ (scr. ἑξικάρ), ἑκτικός. ‖ Cum ὠπτικὸς confusum videtur ap. Hesych. in Ἐξιτήριον.]

Ἐκτίκτω, i. q. ἀποτίκτω, Partum depono, Fœtum edo s. emitto; Partu edo, Edo in lucem, quum sc. accusat. adjunctum habet. Plato Theæt. [p. 210, B] : Ἦ οὖν ἔτι κυοῦμέν τι καὶ ὠδίνομεν περὶ ἐπιστήμης, ἢ πάντα ἐκτετόκαμεν; [Aristot. H. A. 9, 43 : Ἐκτίκτει δὲ κατὰ γῆς, ὥσπερ οἱ σῆκες. Conf. ib. 4, 2; 5, 7.] Ἐκτεκών, Qui partu edidit, part. aor. 2. [Lucian. Dial. Nept. et Merc. 2 : Καὶ τῶν τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτό. In carmine, Heliod. Æth. 3, 2, de Theti : Ἣ τὸν δουριμανῆ ... ἐξέτεκε λαγόνων Δίον Ἀχιλῆα. Hasɛ.]

Ἑκτικῶς, q. d. Habitualiter. Plut. [Mor. p. 202, 9] : Μηδ' εἰς ἔπαινον αὐτοῦ τιθέσθω τὸ ἑκτ., ἢ τεχνικῶς, ἢ C διαιρετικῶς. Basil. Epist. : Ἕκειν πρὸς ἀρετὴν διάκειμαι, Ad habitum usque in virtute provectus sum. [Hesych. : Ἑκτ., σχετικῶς ἢ κατὰ ἕξιν· ἕξις δέ ἐστι δυσμεταχίνητος τρόπος ἢ διάθεσις. Diodor. 3, 4 : Μελέτῃ πολυχρονίῳ καὶ μνήμῃ γυμνάζοντες τὰς ψυχὰς ἑκτικῶς ἕκαστα τῶν γεγραμμένων ἀναγινώσκουσι, i. q. Facile. ‖ Amanter, Amice. Gramm. Bachm. Anecd. vol. 1, p. 214, 23 : Ἑκτ., ἀγαπητικῶς, οἰκειωτικῶς. ‖ Diserte, Gl.]

[Ἐκτίλάω, Caco. Schol. Aristoph. Av. 792 : Ἐξίδισε δὲ, ἐξετίλησεν, ἀπεπάτησεν.]

Ἐκτίλλω, Evello, [Vellico, Avello add. Gl.]. Anacr. ap. Athen. [12, p. 534, A] : Πολλὰ δ' ἐν νώτῳ σκυτίνῳ μάστιγι θωμιχθείς, κόμην πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος, Comam barbamque evulsus, Coma simul barbaque evulsa. [Demosth. p. 1251, 26 : Ἐκέλευον τὴν ῥοδωνίαν βλαστάνουσαν ἐκτίλλειν. Aristot. H. A. 3, 11, p. 518, 12 : Ἐκτιλλόμεναι δ' αἱ τρίχες μέχρι τῆς ἀκμῆς ἀναφύονται· 12, p. 519, 27 : Οὐκ ἀναφύεται δὲ ἐκτιλθὲν τῶν μελιττῶν τὸ πτερόν. ‖ Metaph. Hesych. : Ἐκτίλαι, ἐκτινάξαι. Albert. : « Ps. 51, 5 : Ἐκτίλαί σε· καὶ μεταναστῶσαι. Eccles. 3, 2 : Καιρὸς τοῦ ἐκτίλαι, etc. » Aor. pass. pr. Dioscor. 2, 8, 28, 94, 127; sec. ejusd. 1, 52 : Ἐκτιλείσας τρίχας, et μετὰ τὸ ἐκτιλῆναι.]

[Ἐκτιλτέον, Evellendum. Clem. Alex. p. 225. Kall.]

Ἐκτῑμάω, Valde s. Supra modum honoro : sequendo quidem eam interpr. quæ datur passivo ἐκτιμᾶται : sc. Valde honoratur. [Soph. El. 64 : Ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς λόγῳ μάτην θνήσκοντας· εἶθ' ὅταν δόμους ἔλθωσιν αὖθις, ἐκτετίμηνται πλέον. Quo respiciens Eust. Od. p. 1513, 25 : Ὅτι δὲ τὸ ῥῆμα τὸ ἐκτιμᾶσθαι τιμῆς ἐπίτασιν δηλοῖ ὁ αὐτὸς (Soph.) ἐκφαίνει. Polyb. 6, 46, 2 : Τὸ διάφορον ἐκτετίμηται παρ' αὐτοῖς ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ... Et 30, 17, 3 : Εἰ τοιοῦτον ἄνθρωπον ἐπὶ τοσοῦτον ἐξετίμησαν. Strabo 13, p. 618 : Παρὰ πᾶσαν γὰρ τὴν παραλίαν ταύτην ὁ Ἀπόλλων ἐκτετίμηται μέχρι Τενέδου. Hesych. : Ἐξαλφήσεις, ἐκτιμηθήσῃ μεγάλως, idemque in Μίδας θεός. Cit. Hemst. Eust. Opusc. p. 111, 11 : Οὔτε αἰσθάνεται ὧν ἐκτιμᾶται.] Nec vero solum significat Honoribus exorno, Colo, verum etiam Æstimo. Plato Epist. 7, [p. 347, B] : Τἆλαντα γάρ ἐστιν οὐκ ἔλαττον, ἂν ἐκτιμᾷ τις ὀρθῶς, ἑκατὸν, ἡ Διώνος οὐσία, Si quis recte eam æstimet. Præterea significat Nimio pretio æstimo, Nimis carum indico, Carius indico. Aristot. OEcon. 2, [c. 33] : Αἰσθόμενος ὅτι εὐώνων ἐπιτετύχηκεν, αὐτῷ δὲ μέλλει ἐκτετιμημένα λογίζεσθαι, Probe intelligens quod ea, quæ vili emerat, permagno erat imputaturus, Bud. p. 204. [Dionys. A. R. 2, 60 : Τῶν ἄλλων ὑπὲρ τὸ μέτριον ἐκτετιμηκότων καὶ τὸν εὐδαίμονα βίον ἐν ταύτῃ τιθεμένων· 7, 25 : Τὸν πλοῦτον οὐ πέρα τοῦ δέοντος ἐκτετιμηκότες. Longin. 44, 7 : Πλοῦτον ἀόριστον ἐκτιμήσαντας, τὸ δ' ἀληθέστερον εἰπεῖν ἐκθειάσαντας. Clem. Al. Protr. p. 33, 28 : Αἰγύπτιοι τὰ ἄλογα τῶν ζώων ἐκτετιμηκότες. Philo vol. 2, p. 137, 43 : Τίς γὰρ τὴν ἱερὰν ἐκείνην ἑβδόμην οὐκ ἐκτετίμηκεν; ‖ Ἐκτιμάομαι, Liceor; Ἐκτιμώμενος, Licitator, Gl.]

[Ἐκτίμησις, εως, ἡ, Æstimatio. Strabo 14, p. 641 : Τῇ ἐκτιμήσει τῶν δημιουργῶν. Nec mutandam puto vocem cam. Hemst. Id. 7, p. 296 : Μάλιστα γὰρ περὶ τὰ συμβόλαια καὶ τὴν τῶν χρημάτων ἐκτίμησιν συνισταμένων τῶν ἀδικημάτων, τοὺς οὕτως ἀπ' ὀλίγων εὐτελῶς ζῶντας δικαιοτάτους εὔλογον κληθῆναι, Casaub. conj. Ἐκτισιν, Coraes reposuit ἔγκτησιν, sine caussa. L. D. Porphyr. De abstin. 2, 24, deos coli κατὰ τὴν ψιλὴν τὴν τῆς ἀγαθῆς αὐτῶν ἕξεως ἐκτίμησιν, Ut eos propter solam naturæ præstantiam honoremus. Hasɛ.]

Ἔκτιμος, ὁ, ἡ, Expers honoris. Soph. El. p. 93 [v. 244] : Γονέων ἐκτίμους ἰσχουσα πτέρυγας ἀξυτόνων γόων, i. e. τὰς ἐκτὸς τιμῆς πτέρυγας. [Eust. Od. p. 1514, 24 : Οὕτω καὶ ἔκτιμον παρὰ Σοφ. ἐν Ἠλ. τὸ ἕξω τιμῆς, ἑτεροῖον ὂν παρὰ τὸ ἔντιμον. Sententia autem est, Inhibens lamentorum alas s. volatum honoris parentum expertem, i. e. non honorans parentes.] ‖ Hesychio ἔκτιμα sunt τὰ ἐπιτεταγμένα τῇ τιμῇ. [Recte cod. ἐπιτεταμένα, Intenta, ut signif. contraria sit priori, Valde carus s. honoratus. L. D. ‖ I. q. εἰσπρακτος, πρακτίμιος s. πρᾶκος. Tit. Delph. Bœckh. Inscr. gr. vol. 1, p. 830, n. 1706, l. 13 : Εἰ δὲ μὴ παρέχοισαν (βέβαιον τὰν ὠνὰν), ἔκτιμοι ἐόντω μνᾶν τριάκοντα Σελεύκῳ, Seleuco obnoxii sint multæ 30 minarum. Hasɛ.]

[Ἐκτίμως pro ἐκθύμως legebatur olim ap. Suid. v. Σοβαρῶς.]

[Ἐκτίναγμα, τὸ. V. Ἐκτιναγμός.]

Ἐκτίναγμὸς, ὁ, Excussio [Gl.], Emotio quæ quassando s. concutiendo fit. [lxx Nahum 2, 10, Sir. 22, 13. Suid. s. Zon. p. 653 : Ἔκτιναγμὸς, ὅταν ἀναρριπτῆται μετὰ κινήματος γῆ. Schleusn. Philo vol. 1, p. 415, 19 : Οἰκοῦσι τόπον, ὃς Ἑβραίων μὲν γλώττῃ Σινναὰρ, Ἑλλήνων δὲ ἐκτιναγμὸς καλεῖται. Eand. voc. Origen. Contra Cels. t. 1, p. 600, A, interpretatur : Ὀδόντων ἐκτ. ‖ Metaphorice, Conturbatio. Pamphilus Ep. ad Petr. Antioch. Grets. p. 24, 11 : Ἐγένου γὰρ αὐτῶν ἄλετρον, καὶ οὐ ζωὴ, ... ἐκτ., καὶ οὐ γαλήνη. Hasɛ.]

[Ἐκτιναχτρία, ἡ, q. d. Quassatrix. Nicet. Eugen. 3, 225 : Κόρης ἀπειλὰς ὄπθεν ἐκτιναχτρίας αὐταγγέλους Κύπριδος ἔγνων πολλάκις. Boiss.]

[Ἐκτίναξις, εως, ἡ, i. q. ἐκτιναγμός. Etym. M. p. 281, 19 : Ἀνάπαλιξις ἡ διὰ χειρῶν κίνησις καὶ ἐκτ. Proc. Paraphr. Ptolem. 2, 9, p. 125.]

Ἐκτινάσσω, Excutio [Gl., et : Ἐξετινάξαμεν, Extorsimus]. Hom. Il. 11, [348] : Ἐκ δὲ τίναχθεν ὀδόντες, ubi tmesis est. Affertur et, Ἐκτιναξάμενος τὰ ἱμάτια, pro Qui vestimenta excussit. [Ex Act. Apost. 18, 6 : Ἀντιτασσομένων δὲ αὐτῶν καὶ βλασφημούντων, ἐκτ. τὰ ἱμ. εἶπε πρὸς αὐτούς, Τὸ αἷμα ὑμῶν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ὑμῶν. Et ib. 13, 51 : Οἱ δὲ ἐκτιναξάμενοι τὸν κονιορτὸν τῶν ποδῶν αὐτῶν ἐπ' αὐτοὺς ἦλθον εἰς Ἰκόνιον.] Exp. etiam Amolior, Expello. [Hesych. : Ἐκτινάξαι, ἀποκινῆσαι. Diphil. ap. Athen. 2, p. 51, F : Ἰδίως δὲ τούτων (τῶν συκαμίνων) τὰ ἄνωμα ἕλμινθας ἐκτινάσσει, Vermes excutit. Hemst. Diosc. 2, 98 : Ἔμβρυα ἐκτινάσσειν· conf. 1, 104, ubi confunditur cum κατασπᾶν. Eust. Opusc. p. 237, 45 : Νεφέλη ... ἐὰν μὴ φαιδρὰ καὶ ῥῶς κρύπτουσα καὶ ἐκτινάσσουσα εἰς λάμψιν. Tzetz. Hist. 6, 891 : Τοῦτο ἀπεκοττάβιζον εἰς μίαν τῶν πλαστίγγων, τουτέστιν ἐξετίνασσον, ἀπέπτυον, ἐκένουν. De frugibus decutiendis Geopon. 3, 12, 3 : Κάρυα ἐκτινάσσειν· 9, 17, 6 : Ἵνα ἐκτιναχῇ ὁ καρπός. Cum genit. Eust. Opusc. p. 280, 3 : Καὶ τοῦ ζυγοῦ τὸν Ἀλέξιον ἐκτινάξας εἴτε πνιγμῷ τῷ δι' ἀγχόνης ... εἴτε καὶ ἄλλως. Hippocr. Epid. 6, p. 1170, E : Κράμβην ἑφθο-

μαῖος ἔφαγεν, ἔτι δύσπνους ἐὼν, ἐπὶ τὸ ἧτρον ἐλαπάσσετο, εὐθύπνους ἐγένετο, ἡ κοιλίη αὐτῷ ἐξετίναξεν, quod capitur intrans. Alvus ei est commota. Pass. Plut. Cat. maj. c. 14 : Ἐκτιναχθέντων αὐτοῦ τῶν ὀδόντων. Constant. Basil. Mac. c. 11, p. 27 : Ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ ὕπνου ἐκτιναχθείς. Pseudo-Callisthenes Ms. Gr. Bibl. reg. Paris. n. 113 Supplem. : Οἱ Θέφαντες ... ἄνω καὶ κάτω ἐκτιναχθέντες (sic) τὰ καστρίδια ἔρριψαν, cit. a Berger de Xivrey. Eust. Opusc. p. 268, 67 : Ὡσεὶ καὶ ἀκρίδες πυρὶ κατὰ λήϊον ἐλαυνόμεναι τῇ καυστηρᾷ μάχῃ πρὸς ὀλεθρον ἐξετινάσσοντο. Metaph. Ps. 126, 4 : Ὡσεὶ βῶλι ἐν χειρὶ δυνατοῦ, οὕτως οἱ υἱοὶ τῶν ἐκτετιναγμένων. Quod Theodoret. expl. οἱ σφόδρα ταλαιπωρούμενοι.]

Ἐκτιννύω [Ἐκτῖνυο s. Ἐκτίνυμι] i. q. ἐκτίνω. [Zonar. p. 675, Bachm. Anecd. vol. 1, p. 214, 27, Suid. : Ἐκτιννύων, ἀποδιδούς. Diodor. 16, 29 : Καταδικασθέντων δὲ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τὴν δίκην οὐκ ἐκτινύντων. Ubi libri ἐκτιννύντων vel ἐκτινόντων. Cit. Schæf. Constant. Porph. Nov. 8, Opp. Meurs. vol. 6, p. 1496 : Πρὸς τῷ καὶ τὴν ἀπὸ τῶν νόμων χρηματικὴν ποινὴν ἐκτιννύναι. L. D. Athanas. vol. 1, p. 763; Clem. Al. p. 11.]

Ἐκτίνω, ἴσω, i. q. ἀποτίνω, Exolvo, Persolvo, Pendo, Luo : ut ἐκτίνειν δίκην [Thucyd. 5, 49], Plato De LL. [Nomen Plat. refertur in Lex. Septemv., unde sua ducit HSt., ad ἐκτ. τροφὴν, de qua phrasi v. infra : ἐκτ. δίκην vero ad Plut. Anton. c. 73 : Τοιαύτην μὲν Ἀλεξᾶς ... δίκην Ἀντωνίῳ τῆς ἀπιστίας ἐξέτισε. Cui l. similes alios v. infra in forma Ἐκτίω. Plato Leg. 9, p. 878, C : Τὴν τετραπλασίαν ἐκτίνειν, et alibi. Hesych. : Ἐκτιτικότας, ἀποπληρώσαντας, καταβλόντας.] Pœnas solvere s. pendere. Plut. Sol. [c. 24] : Ἐκτίνειν ἑκατὸν δραχμὰς εἰς τὸ δημόσιον, Ærario centum drachmas solvere, Pendere, Luere. [Theodor. Anth. Pal. 7, 732, 2 : Ἐκτίσων Ἀΐδῃ χρεὼς ὀφειλόμενον.] Rursum Plato De rep. 1 [Menex. p. 242, C], χάριν ἐκτίνειν, pro χάριν ἀποδιδόναι, Gratiam referre s. rependere. Grates persolvere dicunt poetæ. [Eur. Or. 453 : Χάριτας πατρώας ἐκτίνων ἐς οὓς σε δεῖ. Lycophr. 211 : Ὦ θυμάτων πρόσπαιον ἐκτίνων χάριν· 932 : Πατρῷον ὄρκον ἐκτίνων ψευδώμοτον. Sophocl. Antig. 856 : Πατρῷον δ' ἐκτίνεις τιν' ἄθλον. Æschyl. Ag. 1582 : Χερὸς πατρώας ἐκτίνοντα μηχανάς· Suppl. 435 : Μένει Ἄρει 'κτίνειν ὁμοίαν θέμιν. Eurip. Herc. F. 755 : Ἀντίποινα δ' ἐκτίνων.] Itidem ἐκτίνειν εὐεργεσίαν affertur pro Beneficium reddere [ex Herodot. 3, 47]. Et ἐκτίνειν τὴν τροφὴν pro Impendium alimentorum solvere : cui simile est θρέπτα ἀποτίνειν, et θρεπτήρια ἀποδοῦναι. [Ex Plat. Leg. 11, p. 914, D. Id. Reip. 7, p. 520, B : Μηδ' ἐκτίνειν τῷ προθυμεῖσθαι τὰ τροφεῖα. Æsch. Sept. 548 : Ἀργεῖ δ' ἐκτίνων καλὰς τροφάς. Id. Ag. 1562 : Ἔκτινεί σ' ὁ καίνων. Xen. Hier. 7, 12 : Χρήματα ἐκτίνων ὅσους ἀφείλετο. Confus. c. ἐκπίνω v. in illo; cum ἐκτίνω Æsch. Suppl. 435, Soph. OEd. C. 499. Subjeci his quæ HSt. de forma quam perperam finxit,] Ἐκτίω, i. q. ἀποτίω, [Dependo Gl.]. Ac sicut dixi ἀποτίσασθαι media potius voce accipi pro Exigo et sumo pœnas, Punio, Ulciscor; ita etiam ἐκτίσασθαι sciendum est usurpari : ut ap. Soph. Aj. [304] : Ὅσην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσατ' ἰὼν, Quantas de ipsis pœnas injuriarum s. contumeliarum sumsisset. [Eur. Herc. F. 547 : Μήποτε Κρέοντος θάνατον ἐκτισαίατο· Med. 267 : Ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσει πόσιν, Μήδεια.] || Alioqui media voce accipitur etiam pro Luo, Persolvo; interdum etiam Rependo. [Immo hac signif. semper ponitur activum, nusquam medium, quod semper et ubique est Ulcisci.] Plut. Solone, Ἐξετίσατο τίσιν αὐτῷ, Pœnas ei luit s. pependit. [Locus Plut. quem fingit HSt., nomina scriptorum in antiquioribus Lexicis citatt. ad locos non suos, ut sæpe, referens, est ille ipse, qui sequitur, Herodoti. Plutarcheus Sol. c. 24 recte scriptus exstat supra.] Herodot. [6, 84] : Ἐμοὶ δὲ δοκέει τίσιν ταύτην ὁ Κλεομένης Δημαρήτῳ ἐκτίσασθαι [ἐκτῖσαι ex aliis libris recepit Wessel., coll. c. 92 : Καί σφι ἐπεβλήθη ζημίη χίλια τάλαντα ἐκτῖσαι. Eur. Electr. 260 : Ὁρίστη μήποτ' ἐκτίσῃ δίκην. Aristoph. Eccl. 656 : Ἤν τις ὄφλῃ παρὰ τοῖς ἄρχουσι δίκην τιν, πόθεν ἐκτίσει ταύτην; conf. 663. Xen. Comm. 3, 12, 2 : Ἐκτίσαντες ἐνιότε πλείω τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῖς. Thucyd. 5, 49 : Ὃ τῷ θεῷ γίγνεται (τοῦ ἀργυρίου) αὐτοὶ ὑπὲρ ἐκείνων ἐκτίσειν. Plut. Pomp. c. 33 : Ἐκτίσαντα ποινὴν ἑξακισχίλια τάλαντα Ῥωμαίοις τῆς ἀδικίας· Aristid. c. 26 : Ἐκτῖσαι οὐκ ἔχοντα τὴν καταδίκην.] In qua signif. frequens est et vox activa. Isocr. Ad Dem. [p. 8, A] : Ἕνεκα τοῦ ζημίαν μεγάλην ἐκτῖσαι. Dem. C. Tim. [p. 726, 27] : Ἡ μὲν ἐκτίσειν τὸ τίμημα τὸ γιγνόμενον, Persoluturum litis æstimationem justam, quantumque jus et æquum foret. Idem, Ἐκτίσας τῷ δημοσίῳ τὸ ὄφλημα, Quum judicatum publico dissolvissem. Et In Mid. [p. 528, 12] : Ἂν τις ὀφλὼν δίκην μὴ ἐκτίσῃ, Si quis debitor est ob rem judicatam, et non solverit. Idem pass. voce ac signif. [p. 998, 25] : Ἐὰν δὲ χρόνος διέλθῃ, καὶ μὴ ἐκτισθῇ τὸ ὄφλημα, Quod si longum temporis spatium intercesserit, necdum depensa multatitia illa pecunia fuerit. [Id. p. 758, 27 : Ἀκούω δ' αὐτὸν λέγειν ὡς ἐκτέτισται τὰ χρήματα Ἀνδροτίωνι· 1015, 10 : Ὡς οὐδὲ τὸ ὄφλημα πᾶν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκτέτισται· 1159, 6 : Ἡ δίκη ἐξετέτιστο· 517, 4, in lege : Προδόλαι μὴ ἐκτετισμένοι. In inscr. ι longum aor. exprimitur interdum diphthongo et scribitur v. c. ἐκτίσῃ : v. Gruter. p. ccxviii, ccxix. Et fut. ἐκτίσειν ap. Bœckh. vol. 1, p. 423, n. 354, 13. L. Dind.]

Ἔκτισις, εως, ἡ, Persolutio, Exolutio, Solutio, [Pensio, Luitio, Gl.]. Plut. Cim. [c. 4] : Πεντήκοντα ταλάντων ὀφλὼν δίκην, καὶ πρὸς τὴν ἔκτισιν εἱρχθεὶς ἐτελεύτησεν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, Quinquaginta talentis multatus, et ut judicatum solveret, in custodiam traditus. Aristot. OEconom. 2 : Οὐκ οὔσης αὐτοῖς ἐκτίσεως, Quum ipsi solvendo non essent. Dicitur etiam ποιεῖσθαι τὴν ἔκτισιν pro ἐκτῖσαι, Multam persolvere, et judicatum facere, Dem. [p. 834, 27] : Καὶ τούτῳ μὲν ἐὰν καταψηφίσησθε τιμητὸν, οὐκ ἐκ τῶν αὐτοῦ χρημάτων, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐμῶν ποιήσεται τὴν ἔκτισιν. Ubi etiam nota τιμητὸν vocari quod a Dionys. Hal. ἔκτισμα. [Conf. p. 1484, 10. Id. p. 1025, 1 : Εἰς τὴν ἔκτισιν τῆς προικός. Plato Leg. 9, p. 855, A : Ζημίας δ' ἐκτίσεις, ὅταν ἀδικεῖν ἄξια δοκῇ τις χρημάτων, ἐκτίνειν· et ib. C. Tum 862, D : Πρὸς τῇ τῆς βλάβης ἐκτίσει, etc.]

Ἔκτισμα, τὸ, Id quod luendum exactum est, exigitur, luitur et persolvitur, Pœna, Multa. Dionys. H. Arch. 10, [52]: Ἀφίημι τῶν ἐκτισμάτων ἐπὶ δίκῃ, Libero multa judicata, Judicatum remitto et condono. [Plato Leg. 9, p. 868, B : Τὸ ἔκτισμα αὐτὸς αὐτῷ κομιζέσθω κατὰ νόμον· Reip. 10, p. 615, B : Ἵνα δεκαπλάσιον τὸ ἔκτ. τοῦ ἀδικήματος ἐκτίνοιεν. Hesych. et Apollon. Lex. Hom. : Ἄποινα, τὰ ἀντί τινος ἐκτίσματα. Pollux 8, 60.]

Ἐκτιστὴς, ὁ, quod exp. non solum Qui solvit, sed etiam Exactor, Vindex. Basil. Or. κατὰ τῶν ὀργιζομένων [vol. 1, p. 437, A], de vindicta loquens : Μηδὲ πονηροῦ ἀνείου πονηρὸς [πονηρότερος] ἐκτιστὴς, Exactor et vindex. [Hesychio ἀποδότης.]

[Ἐκτιτθεύω, Enutrio. Aristot. H. A. 3, 20, p. 522, 6 : Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ βαλλομένας ἤδη πρεσβυτέρας προῖλθε (lac), καὶ τοσοῦτον ἤδη τισὶν, ὥστ' ἐκτιτθεῦσαι παιδίον.]

[Ἐκτιτράω, Perforo. Oribasius Cocchii p. 105, 29 : Τῷ σπληνίου ἐκτιτραμένου (l. ἐκτιτρωμένου) κατὰ τὸν τῆς ἀνατρήσεως τόπον. Photius v. Σκάπηρδα : Δοκίδος ἐκτετρημένης σχοινίοις διεκβαλόντες. Pollux 2, 70 : Ἐκτετρημένος (de membrana in oculo).]

Ἐκτιτρώσκω, Abortum facio [Gl.], i. e. Abortare facio, Abortum infero. Diosc. 5 : Τοῦτο καὶ βρέφη ἐκτιτρώσκει, Fœtus immaturos expellit, Abortum infert, Facit ut matres abortent. [Abigit, Gl.] Item ἐκτιτρώσκειν, dicitur femina gravida, pro βρέφος ἐκτιτρώσκειν, Fœtum immaturum expellere, Partum ante tempus edere : quod Lat. dicunt Abortare, Abortum facere, parere; nec non Aboriri : si modo mendo caret quod ap. Non. [p. 71, 26] legitur e Varrone : Vinum, quod ibi natum sit, si prægnans biberit, fieri ut aboriatur. Qua in signif. Hippocr. τρώσκεσθαι etiam dixit, i. e. pro ἐκτιτρώσκειν, teste Galeno Lex. Hipp. Diosc. [3, 147], de onosmate herba : Φασὶ δὲ ὅτι κἂν ἔγκυος ὑπερβῇ τὴν πόαν, ἐκτιτρώσκει. Unde Plin. : Prægnans si eam supergrediatur, abortum facere dicitur. Rursum Diosc. 4, 187, de radicibus filicis feminæ : Γυναιξὶ δὲ δοθεῖσαι ἀσυλληψίαν ποιοῦσι· κἂν ἔγκυος δὲ διαβῇ ἐκτιτρώσκει, Et prægnans si supergrediatur, abortum parit. [Phrynich. Ecl. p. 208 : Ἐκτρῶσαι καὶ ἐκτρωμα, ταῦτα φεύγε, λέγε δὲ ἐξαμβλῶσαι καὶ ἀμβλωμα καὶ ἀμβλίσκει. Ἐξέτρωσεν ἡ γυνὴ μὴ λέγε, ἐξήμβλωσε δέ, et sim. Thomas p. 319. Herodot. 3, 32 : Καί μιν ἐκτρώσασαν

ἀποθανεῖν. Hippocr. De aer. p. 287, 28 : Πρὸς τῷ ἦρι ἐκτιτρώσκεσθαι· De steril. p. 686, 27 : Ἢν γυνὴ ἐκτιτρώσκῃ ἀέκουσα (add. Aphor. I. 3, p. 1247, D; 5, p. 1254, C, D, E, G; 1255, C)· Aristot. H. A. 7, 4, p. 585, 22 : Καὶ ἐκτιτρώσκουσαι δέ τινες συνέλαβον ἅμα, (et ib. 9, 3, p. 610, 35 : Ἐκτιτρώσκει, ἐὰν τύχῃ κύουσα) citarunt intt. Quibus accedunt exx. recentiorum ut Diodori 3, 64; 4, 2 : Τὸ βρέφος ἐκτρῶσαι (Semelen), Apollonii De constr. p. 251, 10 Bekk. : Οὔτε τοῦ ἐκτρώσασα τὸ ἄρρεν τις ζητήσει, coll. p. 278, 1. De aor. sec. Etym. M. p. 347, 48 : Ἐξέτρωσ, ἐξιβλάβη, ἐξακόπη ἡ κύησις, παρὰ τὸ τρῶ ῥῆμα, ὃ σημαίνει τὸ κόπτω, ὅθεν τρῶσαι τὸ συδήρῳ τέμνειν καὶ κόπτειν. Δηλοῖ δὲ καὶ τὸ βλάπτειν, ὡς τὸ, Οἶνός σε τρώει μελιηδής· τὸ δὲ παράγωγον αὐτοῦ, τρώω, ἐξ οὗ παράγωγον τρῶμι, καὶ παρωχημένος χρόνος ἔτρων καὶ ἐξέτρων, ὡς ἔβων ἐξέβων. || Forma Ἐκτρώσαω in Orac. Sibyll. 2, p. 286, 4 : Ὅσαι δ' ἐνὶ γαστέρι φόρτος ἐκτρώσκουσιν.]

[Ἔκτελμι, s. Ἐκτλάω, Perfero, nisi fallit scriptura. Phil. Alex. vol. 2, p. 464, 19 : Ἐλεύθεροι τὸ πεπρωμένον ἀπ' εὐγενοῦς καὶ ἐλευθέρου φρονήματος ἐξέτλησαν. Codd. ἐξέπλησαν· Mangey conj. ἐξετλέσαν. Hase.]

Ἔκτμημα, τό, Frustum exectione extractum, Pars scissione exempta. Ex Aristot. autem Meteor. [2, c. 5 med.] affert Bud. : Ἐκτμήματα τῆς γῆς, pro Segmenta, Zonæ.

Ἔκτμησις, εως, ἡ, Exectio, Excisio [Gl.], Castratio.

[Ἐκτμητέον, Excidendum. Maxim. Tyr. Diss. 13, 7.]

[Ἐκτοδιώκτης, ὁ, n. pr. fictum ap. Alciphr. 3, 5, ubi est var. ἐκδοδιώκτης. L. Dind.]

[Ἔκτοθεν. V. Ἔκτοσθεν.]

Ἔκτόθεν Apollon. Rh. dicit pro Exinde, Deinde, Ex eo tempore, Postea, ut [2, 531] : Ἐκ δὲ τόθεν μακάρεσσι δυώδεκα δωμήσαντες Βωμόν, i. e. μετὰ ταῦτα. [1, 1078 : Ἐκ δὲ τόθεν τρηχεῖαι ἀνηέρθησαν ἄελλαι· 4, 627 : Ἐκ δὲ τόθεν Ῥοδανοῖο βαθὺν ῥόον εἰσαπέβησαν. Junctim ib. 4, 620 : Ἄπειρ τε Κεραύνια καλήσκονται ἔκτοθεν ἐξότε τούς γε Διὸς Κρονίδαο κεραυνοὶ νῆσον ἐς ἀντιπείραιαν ἀπέτραπον ὁρμηθῆναι. Scrib. ἐκτόθεν vel divise ἐκ τόθεν. L. Dind.]

Ἔκτοθι, Extra. [Apollon. Rh. 1, 243 : Γαίης Παναχαιΐδος ἔκτοθι βάλλει· ib. 659, 793, 833, etc., ubi semper est i. q. ἐξ, ut planissime docet 4, 1757 : Βῶλον δὲ θεοπροπίῃσιν ἰανθεὶς ἦκεν ὑποθρυχίην· τῆς δ' ἔκτοθι νῆσος ἀέρθη καλλίστη. Antimach. ap. Steph. Byz. v. Δώτιον : Φεύγοντας γαίης ἔκτοθι Δωτιάδος. Sine gen. Apoll. Rh. 3, 255 : Ἀολλέες ἔκτοθι πᾶσαι ἔδραμον. Homero inferebat Aristarchus Il. 1, 350.] Nonn. [Jo. c. 12, 75] : Λάζαρον ἔκτοθι θώμβου Ἰησοῦς ἐκάλεσσε. Apoll. Rh. vero 1, [1291 : Σέο δ' ἔκτοθι μῆνις ὄρωρεν,] ἔκτοθί σου pro Absque te, Citra te.

Ἐκτοιχωθείς, quod in VV. LL. exp. Compressus, Corruptus, mendosum est, ac pro eo scrib. ἐκτρυχωθείς : sic enim ap. Suid. legitur, exponentem ἐκπασθείς, διαφθαρείς : itidemque ap. Hesych.

[Ἐκτοιχωρύχεω, τοὺς βίους, Egero ædibus bona, Diripio ædes, Polyb. 4, 18, 8; τὴν βασιλείαν, Expilo regnum, 18, 38, 2.]

Ἐκτοκίζω, Fœnero, Fœnori do. V. Τόκος. [|| Facio parere. Symm. Es. 66, 9 : Μὴ ἐγὼ ὁ καθίζων ἐπὶ τὸ τεκεῖν, οὐκ ἐκτοκίζω;]

[Ἔκτοκον, τό, Fœtus. Ælian. N. A. 10, 14 : Οὔτε ὄρις οὔτε σκορπίος οὔτε μὴν πονηρᾶς ὕλης ἄλλο τι ἔκτοκον. || Fœneratitius. Gl. : Δάνειον ἔκτοκον, Fenus.]

[Ἐκτολμάω, affertur ex Josepho, activo sensu, pro ἐκθαρσέω, Ad audendum impello, incito, loco tamen non indicato. Schneidero suspectum est. Angl. Apud Hesiod. Sc. 44 pro ἐκτολυπούσας edd. vett. vitiose ἐκτολμήσας. L. D. Locus Josephi est Ant. Jud. 17, 12, § 2 : Φάθι δή μοι ... ὅς σε τοιάδε ἐξετόλμησε διανοεῖσθαι. Codd. aliquot, ἦξε τολμῆσαι. Hase.]

[Ἔκτολμος, ὁ, ἡ, Audax. Schol. Aristoph. Av. 1562 : Ἔτι μέντοι τῶν περὶ τὴν Ἀσίαν τινὲς ἐπὶ τῶν ἀναιδῶν καὶ εὐτόλμων οὕτω λέγουσιν. Libri Suidæ hæc repetentis v. Λαῖμα, p. 2277, A, plerique exhibent ἐκτόλμων.]

[Ἐκτόλμως, Audacter. Manetho 3, 331 : Ἀναφανδὰ μάλ' ἐκτόλμως τάδε δρῶντες. Εὐτόλμως conj. Dorvill. ad Charit. p. 650=735.]

Ἐκτολυπεύω, Perficio, Conficio, ἐκτελέω, s. τελεύω, ut Hesych. τολυπεύσας exp. τελειώσας, procul dubio respiciens ad hoc hemistichium Hesiodi [Sc. 44] : Χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπεύσας, Magno defunctus labore, Magno labore confecto et exantlato. [Æschyl. Ag. 1031 : Οὐδὲν ἐπιλοιπόμενα ποτὲ καίριον ἐκτολυπεύσειν.]

[Ἐκτομάδια, εἶδος δόρατος, Hastæ genus, Hesych.]

[Ἔκτομας, άδος, ἡ, Ostiolum e foribus excisum. Æneas Tact. c. 24, p. 74 : Κατὰ τὴν διάλυσιν ἢ τὴν ἐκτομάδα πυλίδα, ut cod. Medic. præbuit pro ἐκτομίδα· 28, p. 85 : Μίαν (portam) ἀνοῖχθαι, ... καὶ ἐν ταύτῃ ἐκτομάδα, ἵνα σώματα μὲν ἀνθρώπων κατὰ τὴν ἐκτομάδα πυλίδα ἐξίῃ. Hesych. v. Ῥώγας : Οἱ μὲν, τὴν ὀρσοθύραν· οἱ δὲ, τὴν ἐκτομάδα. Eust. Od. p. 1921, 17 : Τινὲς δὲ τὴν ὀρσοθύρην ἐκτομάδα θύραν ἡρμήνευσαν.] Ἐκτομᾶς cum circumfl. ap. Hesych. : Ἐκτομᾶς περικεφαλαίας, ἧς οἱ ὀφθαλμοὶ διαλάμπουσι. Quibus verbis videtur significare Galeam in qua sunt ἐκτομαί, per quas visus penetret, i. e. Fenestratam s. Pertusam : cujusmodi galeas adhibere solent nobiles suis insignibus. [Fort. scrib. ἐκτομὰς περικεφαλαίας, interpunctione posita vel ante vel post περικ.]

Ἐκτομεύς, έως, ὁ, et Ἐκτομίς, ίδος, ἡ. Quorum illud ap. Hesych. legitur, et ab eo exp. τμήτης, τομεύς, i. e. Secator, etiam Scalper excisorius : quemadmodum τομεὺς significat et ipsum Sectorem s. Exectorem aut Incisorem, et ipsum Sectionis Incisionisve instrumentum. [Hesych. v. Ἀνιρετής. Wakef.] Hoc autem a VV. LL. affertur pro Sectrix. [Ex Anth. Pal. 6, 21, 2 : Καὶ δρεπάνην κτηλῶν ἀγκύλον ἐκτομίδα.] Alioquin id ἐκτομὶς dicitur de Vulva porcorum, quam Latini Ejectitiam vocant, ut eadem tradunt. Cujus ἐκτομίδος μήτρας meminit Athen. [3, p. 101, A], nominans et ἐκβολάδα, et e Sopatro afferens, Μήτρα καλλίκαρπος ἐκβολάς. Cui subjungit ex Eod., Μήτρας ὑείας τόμος. Sed videtur convenientius ἐκτομίδα μήτραν interpretari Exectitiam vulvam, ἐκβολάδα autem Ejectitiam, de qua Plin. 11, 37 : Vulva ejecta partu melior quam edito : ejectitia vocatur illa, hæc porcaria. [Confus. c. ἐκτομὰς v. in illo.]

Ἐκτομή, ἡ, itidem Excisio, [Excastratio add. Gl.], Exectio. Greg. Naz. : Τοῦ ἀθεραπεύτου τῆς ψυχῆς ἐκτομή, Excisio ejus quod in anima curari nequit : ubi metaph. est a Medicis et Chirurgis, qui carnem aut membra curationem respuentia execant atque amputant. Et Plut. Alcib. [c. 16] dicit, Ἐκτομάς τε καταστρωμάτων ἐν ταῖς τριήρεσιν, ὅπως μαλακώτερον ἐγκαθεύδοι, χειρίαις, ἀλλὰ μὴ σανίσι, τῶν στρωμάτων ἐπιβαλλομένων. Quibus verbis innuit, tabulata navis longo foramine excisa s. incisa fuisse, et inde demissos funes, quibus impenerentur lectisternia, quo mollius cubaret; nolebat enim in tabulis poni stragula, quoniam duriores sunt. Diosc. quoque ἐκτομὴν accepisse dicitur pro Foramine s. Fenestra, 5, 77. Rursum e Plut. [Pomp. c. 41], ἐκτομαὶ γῆς βαθεῖαι Bud. affert pro Cespites e quibus fit tribunal castrense. Ubi ἐκτομαί sunt ipsa ἐκτμήματα, Soli herbidi partes e terra profundius exectæ ad construendum tribunal. [|| Castratio. Herodot. 3, 48 : Κερκωραίων παῖδας τριηκοσίους ... ἀπέπεμψε παρὰ Ἀλυάττεα ἐπ' ἐκτομῇ· et ib. 49. Plato Conv. p. 195, C : Οὐ γὰρ ἂν ἐκτομαὶ αὐτοὶ δεσμοὶ ἀλλήλων ἐγίγνοντο (inter deos). Isocr. Busir. p. 229, A : Πατέρων ἐκτομὰς ... διαπεπόνηκαν. || Excisio silvæ. Tzetz. Hist. 2, 684 : Τὴν ἐκτομὴν τῆς Δήμητρος οὐ λέγει δὲ τοῦ ἄλσους, de qua v. 67 : Τὸ ἄλσος ἔτεμε τῆς Δήμητρος ἀφρόνως. L. D. || Privatio totalis. Philo vol. 2, p. 90. Schleus.]

[Ἐκτομόω, i. q. ἐκτέμνω, Excido. Joseph. De Maccab. c. 10, p. 511, 13 : Ἐκέλευσε τὴν γλῶτταν αὐτοῦ ἐκτμηθῆναι. Cod. Alex. ἐκτομεῖν. L. Dind.]

Ἐκτομίας, et Ἔκτομος, ὁ, Exectus, Castratus : ἐκτομίαι παῖδες, Pueri execti, castrati, Spadones [ex Herodot. 6, 9 : Ὡς σφεων τοὺς παῖδας ἐκτομίας ποιήσεμεν]. Πατέρα ἐκτομίαν πεποίηκα [Lucian. Cronos. c. 12], pro ἐκτέτμηκα τὸν πατέρα, Patrem execui et castravi. [Dio Cass. 67, 2; 75, 14.] Affertur a Suida quoque et Hesych., et exp. itidem εὐνοῦχος, σπάδων : sed ap. hunc perperam scriptum est ἐκτομάς. Nisi forte ἐκτομάδα ibi intelligere velimus de Femina castrata : quanquam in humano genere femininum sexum castrari inauditum est. [Ἐκτομίαν restituerunt intt. Hoc de

bestia ponitur ap. Apoll. Lex. H. p. 363 : Ἰξάλου ... οἱ δὲ ἐκτομίου, ὡς οἱ νεώτεροι ποιηταὶ ἴξαλον τὸν εὐνοῦχον λέγουσιν. Cit. Schleusner. Eust. Il. p. 772, 59: Χλούνην τὸν ἐκτομίαν. Hesych. : Αἰγίσκον, αἶγα ἐκτομέαν (sic). ἴᾱ L. Dind.]

[Ἐκτομὶς, ίδος, ἡ. V. Ἐκτομεύς.]

Ἔκτομον, τὸ, vocant etiam Helleborum s. Veratrum nigrum. Galen. ap. Hippocr. [De morb. mul. 1, p. 627, 22 : Ἐκτόμου τὰς ῥίζας], ἐκτόμου, ἐλλεβόρου μέλανος. Pro quo apud Diosc. 4, 151, perperam legitur ἔκστομον, ap. Plin. autem ἔντομον, ut in Ἔκστομον docui. Apud Hesych. vero oxytonos, Ἐκτομὸν, ἐλλέβορος, [καὶ ἄτμητος λιβανωτός. Erotian. p. 166 : Ἐκτόμου, Διοκλῆς φησὶν οὕτω καλεῖσθαι τὸν μέλανα ἐλλέβορον. Theophr. H. Pl. 9, 10, 4 : Καλοῦσι δὲ τὸν μέλανά τινες ἐκ τοῦ τεμόντος καὶ ἀνευρόντος Μελαμπόδιον, ὡς ἐκείνου πρώτου τεμόντος· sed rectius cod. Urbin. : Τινὲς ἔκτομον Μελαμπόδιον, ὡς ἐκείνου πρῶτον τεμόντος καὶ ἀνευρόντος.]

[Ἔκτομος. V. Ἐκτομίας.]

[Ἔκτονος, ὁ, ἡ, Absonus. Clem. Al. Str. 2, p. 493, 32 : Ἔκτονον καὶ ἀπόχορδον ᾄδειν.]

[Ἐκτονόω, Debilito, Fatigo. Nicet. Chon. Urb. capt. p. 400, B : Τῷ τῆς ὁδοιπορίας μήκει ἐκτονωθέντες. L. Dindorf.]

[Ἐκτόξευμα, τὸ, Jaculum. Nicet. Eugen. 3, 106 : Ἐρωτικῶν ἐκτοξευμάτων.]

Ἐκτοξεύω, Jaculando s. Emittendo exhaurio, ut ex Herodoto affertur [1, 214] : Τὰ βέλη ἐξετοξεύετο [ἐξετετόξευτο], pro Sagittæ absumebantur. [Dio Cass. 40, 24 : Τὰ βέλη ἐξετοξεύθη. Ejaculor, ap. Xenoph. Anab. 7, 8, 14 : Τὸ δὲ λοιπὸν ἐκτοξεύοντες (e turri) ἐποίουν μηδὲ παριέναι ἔτι ἀσφαλὲς εἶναι. Arrian. Exp. 1, 1, 15 : Ἐκτοξεύειν ἐς τοὺς Θρᾷκας· et ib. 2, 6. Dio Cass. 50, 34 : Βέλη ἐπ' αὐτοῦ ἐξετόξευον. Eustath. Opusc. p. 335, 10 : Πῦρ ἠκόντισαν ἢ ἐξετόξευσαν. Jaculo perimo ap. Tzetz. Hist. 7, 70 : Ἡ Ἀταλάντη πρώτη μὲν ἐκεῖνον (aprum) ἐκτοξεύει. Memorat etiam Pollux 1, 163; 7, 156.] Metaphorice autem Aristoph. Pl. [34] : Τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου σχεδὸν Ἤδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον, schol. τετελειῶσθαι, ἀνηλῶσθαι, metaph. esse dicens a sagittariis, qui pharetram jaculis plenam evacuarint. Alii dicunt sumtam esse non solum a pharetra sagittis exhausta, verum etiam ab iis quæ sagittis confecta pereunt; exponuntque, Exhaustam esse, Confectam et exactam esse. [Aristophanem imitatur Nicet. Chon. præf. Hist. p. 2, B, a Boiss. cit. : Θνητοὶ καὶ ἐπίκηροι γεγονότες καὶ πάλαι τὸ ζῆν ἐκτοξεύσαντες. Eur. Andr. 365 : Τὸ σῶφρον ἐξετόξευσε φρενὸς, Hesych. interpr. ἐξέπεσε, prout hic reddi debuit : Moderatio animi (tui te) destituit. Heath. : « Metaph. sumta est a sagittatoribus, non qui a scopo aberrant, sed qui omnes sagittas sagittando consumserunt ». Seager.]

Ἐκτοπίζω, E loco moveo, Summoveo, [Deloco, Ejicio, Desolo, Amando e loco, Gl.]. Maccab. [2, 8, 13] : Ἐξετόπιζον ἑαυτοὺς, Se subtrahebant et subducebant e loco in quo erant. [Aristot. Mirab. p. 113, 13 : Ἑαυτοὺς μὲν ἐκτοπίζουσι. Hemst. Polyb. 1, 74, 7 : Ποιοῦνται τὴν φυγὴν (Numidæ) ἐπὶ δύο ἡμέρας καὶ τρεῖς ἐκτοπίζοντες αὐτούς.] Unde ap. Strab., Ἐκτετοπισμένα ἔθνη, Populi qui se a reliquorum commercio in loca avia et ignota subduxerunt, Populi in locis ignotis existentes et a vicinorum commercio alieni; vel etiam, ut Interpres ejus vertit, Populi longinqui : 3, p. 72 [166 Cas.] : Ὅσα δὲ βάρβαρα καὶ ἐκτετοπισμένα καὶ διεσπασμένα, τούτων οὐκ ἀσφαλῆ ὑπομνήματα. [Schol. Soph. OEd. T. 166 : Ἠνύσατ' ἐκτοπίαν, ἤγουν ἐποιήσατε ἐκτετοπισμένην, τουτέστι ἐξετοπίσατε, ὑπερόριον ἐποιήσατε. Eust. Opusc. p. 96, 60 : Οὗπερ ἐκτοπισθεὶς εἰς βραχὺ ἐπανέδραμε ταχὺ πρὸς αὐτόν· 293, 55 : Ἐκτετοπισμένα ἐνέμοντο καὶ ἡμῖν ἄφαντα, de avibus. || Gentiles religionem Christianam vocabant νέαν καὶ ἐκτετοπισμένην, Novam et peregrinam. Euseb. H. E. 1, 2, p. 5. Suicer. fil. Suppl. ad Thes. eccl. p. 1622.] Sed frequentior usus hujus verbi in voce neutra, pro ἐκτόπιός εἰμι, Sedem muto, Discedo e loco in quo eram, Peregre abeo. Diogen. L. de Platone [3, 40] : Ἐξετόπισε δὲ καὶ αὐτὸς τὰ πλεῖστα, Sæpius peregrinabatur, Habitationem mutabat, ut Bud. interpr., cui ἐκτοπίζειν est etiam Sedibus egredi, Solum vertere, Alio commeare, Migrare : ap. Aristot. Polit. 5, [c. 11] : Ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐκτοπίζουσι τυράννοις ἀπὸ τῆς οἰκίας [οἰκείας] συμφέροι τοῦτο μᾶλλον· ubi etiam annotat, eum pro ἐκτοπίζειν postea dicere ἀποδημεῖν. [Rh. 3, 14 : Ἅμα δὲ καὶ, ἐὰν ἐκτοπίσῃ (orator, ab argumento digrediens), ἁρμόττει μὴ ὅλον τὸν λόγον ὁμοειδῆ εἶναι.] Itidemque ap. Plut. Demetr. [c. 46] : Τοῖς στρατιώταις δι' ὑποψίας ἦν ὡς ἐπ' Ἀρμενίαν καὶ Μήδειαν [Μηδίαν] ἐκτοπίζων. In quorum ll. priore nota addi ἀπὸ τῆς οἰκίας, in posteriore autem ἐπ' Ἀρμενίαν. Nec vero homines solum ἐκτοπίζειν dicuntur, verum etiam animalia ratione carentia : ut ap. [Aristot. H. A. 8, 12, p. 596, 30 : Τὰ μὲν ἐν αὐτοῖς τοῖς συνήθεσι τόποις εὑρίσκεται τὰς βοηθείας, τὰ δ' ἐκτοπίζει· ib. 597, 31 : Αἱ γέρανοι ἐκτοπίζουσιν εἰς τὰ ἔσχατα ἐκ τῶν ἐσχάτων. Strabon. 1, p. 21 : Τοὺς πλέοντας ἐκεῖσε ὁμοίως ἐκτοπίζειν ἐδόκουν, ὥσπερ τοὺς ἔξω στηλῶν ἐπὶ πολὺ προϊόντας. Schol. Pind. Pyth. 4, 88, ab Hemst. cit. : Δεξάμενος (τοὺς ἄνδρας) εἰς τὴν Θήραν ἐκτοπίζει, qui l. potest etiam ad signif. transit. referri.] Theophr. H. Pl. 4, [3, 6] : Φύεσθαι ἐν τῇ μὴ ὑομένῃ τῆς Λιβύης καὶ πτῶκα καὶ δορκάδα καὶ στρουθὸν, καὶ ἕτερα τῶν θηρίων· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἄδηλον εἰ ἐκτοπίζει που πιόμενα, Sed hæc incertum est an alio excurrant bibitura : quoniam sc. διὰ τὸ τάχος δύναται ταχὺ παραγενέσθαι. Sic Aristot. H. A. 4, [c. 8, 13] : Καὶ τοῦ αὐτῶν δὲ αἵματος ταχὺ ὀσφραίνεσθαί φασιν αὐτούς· δῆλον δὲ ποιοῦσι, φεύγοντες καὶ ἐκτοπίζοντες μακρὰν, Longe a suis sedibus fugientes, Loca longinqua petentes. Et alibi, de cervo masculo [9, 6, 1] : Ὅταν γένηται παχὺς, οὐδαμοῦ ποιεῖ ἑαυτὸν φανερὸν, ἀλλ' ἐκτοπίζει, ὡς διὰ τὴν παχύτητα εὐάλωτος ὤν· Plin. : Ubi se cervi præpingues sensere, latebras quærunt, fatentes incommodum pondus. Utriusque signif. hujus verbi meminit Suid. : dum ἐκτοπίσαι exp. non solum μακρὰν καταστῆσαι, sed etiam πόῤῥω διάγειν : quam expos. posteriorem accommodat huic loco [Diog. L. 4, 39] : Τὸν πολιτισμὸν ἐκτοπίζων ἐν Ἀκαδημίᾳ διέτριβεν. Ego tamen ibi ἐκτοπίζων malim interpretari Declinans, Refugiens, Subterfugiens, Se subducens a publicis muniis, A reipublicæ negotiis se subtrahens. Præterea Bud. e Strab. 3, p. 80 [4, p. 183], de campo lapidoso in Gallia Narbonensi : Τὸ μέντοι δυσαπολόγητον καταμαθὼν Αἰσχύλος, ἢ παρ' ἄλλου παραλαβὼν, εἰς μῦθον ἐξετόπισε, pro, Ad fabulam a vero abhorrentem convertit causam.

Ἐκτόπιος, α, ον, et ὁ, ἡ, Peregrinus, ξένος : et ἔκτοπος quoque ap. Soph. Trach. p. 332 [v. 32] : Γήτης ... ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν, Arvum in peregrino solo et ab hoc loco remotum nactus; seu, ἔξω καὶ πόῤῥω οὖσαν, ut schol. exp. Apud Eund. OEd. C. p. 275 [118] : Τίς ἄρ' ἦν; ποῦ ναίει; ποῦ κυρεῖ ἐκτόπιος συθείς; i. e. ἀπὸ ξένου τόπου ὁρμήσας, Ex hoc peregrino profectus solo, et quod ab hoc loco longe remotum est? [Rectius, Ex hoc loco profectus, ut OEd. T. 1340 : Ἀπάγετ' ἐκτόπιον ὅτι τάχιστά με.] Idem ἐκτόπιον ποιεῖν s. ἐκτόπιον ἀνύτειν dicit pro Amovere et Amoliri, e loco sc. in quo erat : in OEd. T. p. 157 et 158 [166], ubi ait, Ἰὼ τρισσοὶ ἀλεξίμοροι, προφάνητέ μοι, εἴποτε καὶ προτέρας ἅτας ὕπερ ὀρνυμένας [ὑπερορν.] πόλει, ἠνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πήματος, Amovistis et amoliti estis ardens malum : ut schol. quoque ἠνύσατε αὐτὴν ἐκτοπίαν γενέσθαι exp. γενέσθαι ἐκτὸς καὶ ἀπὸ τῶν τόπων τῆς πόλεως. Quæ hujus compos. signif. priore est adhuc magis propria. [Suid. et Zon. p. 661 : Ἐκτόπια, τὰ κεχωρισμένα. « Ἐκτόπια πολισμάτια τῶν γραφομένων καὶ παραγγελλομένων. » Quod fr. Suidas in Παραγγείλας ita scriptum ponit : Πολίσματα (—τια cod.) ἐκτόπια τὸ παντελὲς ὑπάρχοντα τῶν κ. τ. λ.] Alioquin et pro Peregrinus accepit Athen. [14, p. 659, B : Ἐκάλουν δ' οἱ παλαιοὶ τὸν μὲν πολιτικὸν μάγειρον Μαίσωνα, τὸν δ' ἐκτόπιον Τέττιγα] et Hesych. infra in Τέττιξ [ubi ἐντόπιοι est] : itidemque schol. Soph. in præcedenti ἐκτόπιον [ἐκτοπίαν] exposuerat ξένην, ἀλλόκοτον : quæ tamen interpr. ei convenire non potest. [Vid. Ἔκτοπος. H. Orph. 57, 10 : Ἀλλὰ, μάκαρ, καθαραῖς γνώμαις μύστησι συνέρχου, φαύλους δ' ἐκτοπίους θ' ὁρμὰς ἀπὸ τῶνδ' ἀπόπεμπε, Pravas prurigines.]

[Ἐκτόπισις, εως, ἡ, Desolatio, Delocatio, Gl.]

Ἐκτοπισμὸς, ὁ, Locorum et hominum alienatio a

finitimis populis, Bud. c Strab. 3, p. 69 et 70 [p. 163], cui dicit opponi posse συμμιξίαν. Et ex l. 4 Ejusd. [p. 201]: Περὶ δὲ τῆς Θούλης ἔτι μᾶλλον ἀσαφὴς ἡ ἱστορία, διὰ τὸν ἐκτοπισμόν, i. e., inquit, quia summoti sunt magis ab hominum commercio. Ib. [paullo post] de Pythea: Ὥστε ἴδωσταί μᾶλλον περὶ τῶν ἐκτετοπισμένων, De remotioribus et aviis: sicut l. 3, [p. 166] dixerat, Τῶν ἐκτετοπισμένων καὶ διεσπασμένων ἐθνῶν οὐκ ἀσφαλῆ εἶναι ὑπομνήματα· nihil enim certi scribi potest de gentibus quæ se a ceterorum hominum consortio et commercio in extremas terræ oras subduxere; signif. enim ἐκτοπίζειν etiam Locum mutare et E sedibus suis egredi, itidemque ἐκτοπισμὸς, Sedis s. Loci mutatio. [Aristot. H. A. 9, 13, p. 599, 4: Τοὺς μὲν οὖν ἐκτοπισμοὺς τοῦτον ποιοῦνται τὸν τρόπον (pisces), Migrationes. Eust. Opusc. p. 96, 3: Ἐτάξαντο δὲ καὶ ἀτυφίαν καὶ ἐκτοπισμόν.]

[Ἐκτοπιστέον, Relegandum. Clem. Alex. p. 225.]

Ἐκτοπιστικὸς, ἡ, ὸν, Qui locum mutare solet, relicta sua sede et domicilio alio se conferre suevit: ut Gaza etiam ἐκτοπιστικὰ ζῶα ap. Aristot. vertit, Animalia quæ sedem mutare solent. Athen. [7, p. 303, E]: Ἀριστοτέλης δὲ ἀγελαῖον καὶ ἐκτοπιστικὸν τὴν θύννιδα φησί. [Locus Aristot. est Hist. an. 1, 1, p. 488, 14 Bekk.: Καὶ τὰ μὲν ἐπιδημητικὰ ... τὰ δὲ ἐκτοπιστικά. Adde De part. an. 4, 12, p. 694, 5: Ὅσοις ἐκτοπιστικὸς ὁ βίος. Hase.]

[Ἐκτοπίως vitiose pro ἐκπατίως scriptum in cod. Gregor. Cor. p. 566.]

Ἔκτοπος, ὁ, ἡ, i. q. ἄτοπος, Insolens, Inusitatus, Mirus, Mirabilis: ut Hesychio quoque ἔκτοπον est ξένον. [Eidemque χαλεπὸν, et quod vitiosum videtur ἔξοδον.] Plut. [Mor. p. 977, E]: Ἡ δὲ τῶν ὀλεφάντων ἱστορία τῶν εἰς τὰ ὀρύγματα φορούντων, καὶ τὸν ὀλισθάντα διὰ χώματος ἀναβιβαζόντων, ἔκτοπός ἐστι δεινῶς καὶ ἀλλοδαπὴ, ἀληθὴς δὲ, Mirabilis est, et auribus audientium veluti peregrina. Itidem ap. Aristophan. [Av. 1474], ἔκτοπον δένδρον, Mira et veluti peregrina arbor, s. παρηλλαγμένον δένδρον, ut Suid. exp., ap. quem verba ejus vide. Itidemque Eidem ἔκτοπος est παρηλλαγμένη, ἀφόρητος, nec non μεγίστη, ex anonymo quodam, Τοῖς δὲ Κελτοῖς παρέστη ἔκτοπος ἡλίκη πρὸς τὸ παράδοξον ὀργὴ, Mira et acerbissima accensi sunt ira, Solito majore, Inusitata et incredibili. Quibus adde ἔκτοπος χειμὼν, quod e Theophr. C. Pl. 6, 28 [18, 12] affertur, pro Vehemens hyems. Malim, Hyems solito frigidior, mirum in modum frigida. [Id. De igni § 22: Πλὴν ἐὰν ἔκτοπόν τι γένηται πνεῦμα. Plato Leg. 7, p. 799, E: Πᾶς που νέος, μὴ ὅτι πρεσβύτης, ἰδὼν ἂν ἢ καὶ ἀκούσας ὁτιοῦν τῶν ἐκτόπων καὶ μεθαμῆ πω ξυνήθων. Aret. Causs. p. diut. 1, 5, p. 30: Ἔχει δὲ αὐτέους καὶ τάρβος ἔκτοπον. Lucian. Jud. voc. c. 6: Τὴν ἔκτοπον πλεονεξίαν· Dial. mer. 15: Ζηλοτυπία τις καὶ ἔρως ἐκτ.] ‖ In propria etiam signif. videtur accipi pro Loco suo emotus, quum Hesych. et Suid. ἐκτοπώτατον exponant ἐξιστραμμένον. Sed formam superl. non immerito quis in hac voce miretur. [Eur. Bacch. 70: Τίς δόξῳ τίς δόξῳ; τίς μελάθροις; ἔκτοπος ἔστω. C. gen. Soph. OEd. C. 234: Σὺ δὲ τῶνδ' ἐδράνων πάλιν ἔκτοπος αὖθις ἄφορμος ἐμᾶς χθονὸς ἔκθορε. Paullo aliter id. Trach. 1132: Αὐτὴ πρὸς αὑτῆς (τέθνηκεν), οὐδενὸς πρὸς ἐκτόπου, Ab alio, Aliena manu, ut interpr. schol. ὑπ' ἄλλου ξένου. Et ib. 32: Γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν σπείρων μόνον προσεῖδε κἀξαμῶν ἅπαξ, Dissitam. V. Ἐκτόπιος.]

Ἐκτόπως, [Nimium, Impendio, Gl.] Mirum in modum, Modo quodam insolito et inusitato, Incredibiliter, παρηλλαγμένως, μεγάλως, ὑπερβαλλόντως, ut Suid. exp. in his ll. quos citat: Ἄρκος φιλεῖν ἀνθρωπον ἐκτόπως πέφυκε· et, Πρὸς τὴν ἐπιπλοκὴν τῆς κόρης ἔχαιρεν ἐκτόπως. [Id. tertium citat l. Procop. Anecd. c. 1, p. 8, 1: Ὕστερον αὐτοῦ ἐρασθεῖσα ἐκτόπως. Polyb. 32, 7, 8: Ἡ ὄψις ἐκτ. ἦν αὐτοῦ φοβερὰ καὶ θηριώδης. Lucian. Toxar. c. 13: Ἀστεῖον μὲν γύναιον, ἑταιρικὸν δὲ ἐκτ. Athen. 12, p. 529, D: Ὁ μὲν οὖν Σαρδανάπαλλος ἐκτ. ἡδυπαθήσας, ὡς ἐνῆν, γενναίως ἐτελεύτησε. Dionys. De adm. vi Dem. c. 5: Ἐκτόπως ἡδεῖά ἐστι καὶ φιλάνθρωπος (dialectus Platonis). Antonin. Lib. s. 10, p. 66: Ἐκτόπως φιλεργοί· et alibi. Gregor. Cor. p. 566: Τὸ ἐκτρόπως καὶ παραδόξως (Ionibus est) ἐκπατίως, et sim. Erotian. Gloss. p. 170, de quo dixi in Ἐκπατίως. Ἐκτόπως, quod codd. præbent in l. Greg., Erotiano recte restituit Bast. p. 567.]

[Ἐκτόρειος, α, ον, s. Ἐκτόρεος, ὁ, ἡ, et α, ον, Hectoreus, adj. ab n. pr. Ἕκτωρ. Prior forma est tum ap. Lycophr. 1133: Τοὺς Ἐκτορείους ἠγλαϊσμένους κόμαις, ubi al. Ἐκτορείαις, intt. autem de genere hoc tonsuræ conferunt Poll. 2, 29: Ἐκαλεῖτο δέ τις κουρὰ καὶ Ἐκτόρειος κόμη, περὶ ἧς φησιν Ἀναξίλας, Τὴν Ἐκτόρειον τὴν ἐφήμερον (ἐφίμερον Toup. Em. vol. 4. p. 362) κόμην, Τίμαιος δὲ τὴν κουρὰν ταύτην προεστάλθαι μὲν δεῖν περὶ τὸ μέτωπον λέγει, περιεχούσθαι δὲ τῷ τραχήλῳ, et Hesychium: Ἐκτόρειοι κώμως (l. Ἐκτόρειος κόμη, ὡς cum Salmas. De cæs. p. 335) Δαύνιοι καὶ Πευκέτιοι, ἔχοντες τὴν ἀπ' Ἰλίου τοῖς ὤμοις περικεχυμένην τρίχα, Eust. Il. p. 1276, 29; tum ap. Eurip. Rhes. 762: Ἐπεὶ γὰρ ἡμᾶς εὗρας' Ἐκτορέα χερὶ, ubi scrib. foret Ἐκτόρεα, accentu eo de quo v. in Διομήδειος. Apollon. De conjunct. Bekk. An. p. 499, 27: Τὸ εὐήνωρ, ἀφ' οὗ κτητικὴ παραγωγὴ ἐπιπτεν εὐηνόρεια, ὡς Ἐκτόρεια κ..ρεια (fort. καὶ Εὐπατόρεια) καὶ πρακτόρεια, εὐηνόρεια καὶ ἔτι ἰωνικῶς εὐηνορέη, ὡς Ἐκτορέη. Cod. Vat. tamen Ἐκτορεία χερὶ εὖνασε, Havn. Ἐκτορέα χειρὶ εὖνασε. De qua forma HSteph.:] Ἐκτόρεος χιτῶν, et Ἐκτορέη κεφαλὴ, possessiva sunt a nom. pr. Ἕκτωρ, ap. Hom. [Il. B, 416, et Ω, 276, 579, et Ἐκτορίοις ἱεροῖσιν ib. K, 46, et χειρὸς Ἐκτορέας ap. Antiphilum Anth. Pal. 9, 192, 4; στήθεος Ἐκτορέου ap. Agath. ib. 204, 2, et εὐνὰς τὰς Ἐκτορέους ap. Eur. Rhes. 1. Memoratur Ἐκτόρεος in exemplis abjecti ab Ionibus ι in terminatione εος a Gregorio eique subjectis gramm. p. 326, 433 etc., Arcadio p. 39, 6.]

[Ἐκτορεύω, Cælo. Anna Comn. 3, p. 77, C: Εἶπες ἂν ὀλίφαντα ἐκτετορεῦσθαι παρὰ τεχνίτου τινὸς εἰς δακτύλων καὶ χειρῶν διάθεσιν. Aq. Exod. 25, 33: Ἐξημυγδαλωμένην, ἐκτετορνευμένην ἀμύγδαλον. Kall. Exsculpo. Greg. Nyss. t. 1, p. 680, C: Τῆς ὑλώδους προσπαθείας ἐκτορευθεῖσαι. Jo. Chrysost. 4, p. 309, 34: Ὥσπερ ἀπό τινος τέχνης τὸ κορύλλιον ἐπιμύχην ἔχει τὴν γραμμὴν καὶ τὰς γωνίας ἐκτετορευμένας. V. Ἐκτορνεύω. Hase.]

[Ἐκτορίω, Effodio. Hom. Il. Merc. 42: Ἐνθ' ἀναπηλήσας γλυφάνῳ πολιοῖο σιδήρου αἰῶν' ἐξετόρησεν ὀρεσκῴοιο χελώνης, Peremit.]

Ἐκτορίδης, ὁ, Hectorides, i. e. Filius Hectoris. [Hom. Il. Z, 401: Ἐκτορίδην ἀγαπητόν. ἦ]

[Ἐκτορίος, ὁ, Hectorius, mathematicus, citatur a Tzet. Exeg. Il. p. 54, 3. L. Dind.]

[Ἐκτορμίω, Curriculum excedo. Pausanias apud Eust. Il. p. 598, 26 et Suid.: Ἐκτορμεῖν, τὸ ἐκ τοῦ καθήκοντος δρόμου ἐκβαίνειν, Zonar. p. 676 πόρρω ἐκβ., Hesych. ἐκτετράφθαι τοῦ δρόμου (idemque antea, Ἐκτορμῶν, ἀπὸ τοῦ καμπτῆρος ἢ τοῦ σύμπαντος δρόμου).]

[Ἐκτορνεύω, Tornando efformo. Pallad. Vit. Chrys. p. 37. Kall. Hesych.: Ἀπεξεσμένον, ἐκτετορνευμένον, ἠκριβωμένον. Hemst. Hero Belop. p. 133, 27: Ἐκτορνευεσθαι τὴν χοινικίδα. Heliod. Æth. 2, 11: Καὶ τὸ ἐπίσημον τουτὶ τῆς λαβῆς ἐλέφας εἰς ἀετὸν ἐκτετόρνευται· ubi Coraes p. 65 scribendum censet ἐκτετόρευται, quod hoc sit Exsculpere, illud Lignum torno figurare vel expolire, auctt. Salm. ad Solin. p. 735 et Casaub. ad Strab. p. 381. Metaphorice Nil. Ep. p. 34, 21: Ἀντίθετον ἑαυτὸν ἐκτορνεύσας, Dei adversarium fingere sese ausus. Hase.]

[Ἐκτὸς verbale ab ἔχω ponere videtur Arcadius p. 80, 10: Τὸ δὲ πέμπτος ἕκτος τὰ τοῦ ἀριθμοῦ βαρύνεται· τὸ μέντοι πεμπτὸς ὀξύνεται τὸ ἐπιθετικὸν καὶ τὸ ἕκτος (immo ἐκτὸς) ὁ ἔχων. Ἐκτὸς δὲ τὸ χωρὶς ἐπίρρημα. Fortasse finxit e composito ἐφεκτός. L. Dind. Sed ita Diogen. L. 3, 105: Τῶν ἀγαθῶν γένη ἐστὶ τρία· τὰ μὲν γάρ ἐστιν ἐκτὰ, Quæ haberi possunt; atque subdit: Τὰ μὲν οὖν ἐκτά ἐστιν ὅσα ἐνδέχεται ἔχειν, οἷον ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ὑγίεια. Hase.]

Ἕκτος, η, ον, Sextus [pro ἕξτος: v. Eust. Il. p. 451, 2]. Ἕκτος μὴν, a Plut. in Numa [c. 19] dicitur Augustus mensis: quia sextus ordine est si annum, ut olim Romæ fiebat, a Martio inchoemus: unde et Sextilem dixere veteres. [Thucyd. 2, 2: Μετὰ τὴν ἐν Ποτιδαίᾳ μάχην μηνὶ ἕκτῳ. Hom. Il. B, 407: Ἕκτον δ' αὖτ' Οὐσσῆα. Hesiod. Op. 611: Ἕκτῳ δ' (ἡματι)· 18: Ἕκτη δ' ἡ μείων· 21: Ἡ πρώτη ἕκτη. Demosth. p. 1039, 5: Τῇ γ' ἕκτῃ τοῦ Βοηδρομιῶνος μηνός. Inscr. Corcyr. ap.

Bœckh. vol. 2, p. 21, 93 : Τοῦ Ἀρτεμιτίου μηνὸς πρὸ τᾶς ἕκτας. Alia ib. p. 462, n. 2673, b, 6 : Μηνὸς Ἀφροδισιῶνος ἕκτῃ ἱσταμένου. Et ib. 463, 2674, 2, etc. Attica vol. 1, p. 141, 20 : Ἀπὸ τῆς ἕκτης ἐπὶ δέκα τοῦ Ἀνθεστηριῶνος. Ib. p. 220, 24 : Ἕκτῃ καὶ δεκάτῃ τῆς πρυτανείας. Ubi intelligitur ἡμέρας. Βίβλος vero apud Steph. Byz. v. Ἀζανία : Εὔδοξος ἐν ἕκτῃ γῆς περιόδου, et alibi. || Hesych. : Ἕκτη, τρίτη, τετάρτη, νομίσματα ἀργυρίου καὶ χρυσίου καὶ χαλκοῦ. L. D.] Dicunt et τὸ ἕκτον τοῦ μεδίμνου, pro Sexta medimni pars : quæ sunt octo chœnices, et uno nomine dicuntur ἑκτεύς. [Hæc petita e gl. Hesychii in Ἑκτεὺς tractata, cui conf. Photius, Suid. in Ἡμίεκτον. Id. in Ἐπίμορτος : Οἱ τὸ ἕκτον τελοῦντες, Sextantem, Sextam partem. Conf. Ἑκτήμορος. Pollux 8, 48 : Ἕκτον τοῦ τιμήματος. Gl. : Ἕκτον, Sextans; Ἕκτον οὐγκίας, Sexuncia. Addito μέρος de aliis rebus Thucyd. 5, 64, Demosth. p. 612, 3 : Τὸ ἕκτον μέρος. || Ἕκτον, Sextum. Tzetz. Hist. 2, 291 : Ἕκτον κροτάλῳ τε χαλκῷ καὶ τόξοις ὄρνις κτείνει (Hercules). Jo. Antioch. p. 790 : Γάϊος Μάριος ἕκτον γεγονὼς ὕπατος. || Dicitur etiam intellecto βιβλίον, ut Ptolemæi Geogr. l. 6 extr. : Τέλος τοῦ ἕκτου. L. D.)

Ἐκτὸς, Extra. In qua signif. accipitur interdum adverbialiter pro Exterius, Extrinsecus [Gl.], Foris s. Forinsecus. Hom. Od. Ξ, [11] : Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα. [Conf. Il. Ω, 650 : Ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο· Κ, 151 : Τὸν δ' ἐκίχανον ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης. Ib. Δ, 151 : Ὡς δὲ ἴδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας, Exstantes e corpore. Soph. Aj. 640 : Οὐκέτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ.] Item τὰ ἐκτὸς, Exteriora, Quæ foris sunt : ut ap. Athen. 2, [p. 46, F] quidam interrogatus πῶς ἂν ὑγιῶς τις διάγοι, respondet, Εἰ τὰ μὲν ἐντὸς μέλιτι βρέχει, τὰ δ' ἐκτὸς ἐλαίῳ. Itidem affertur τὰ εἰς τὸ ἐκτὸς μόρια pro Partes exteriores : necnon et οἱ ἐκτὸς pro Exteri. [Eur. Ion. 231 : Τὰ δ' ἐκτὸς ὄμμα τέρψει. Plato Leg. 1, p. 629, D : Πρὸς τοὺς ἐκτός τε καὶ ἀλλοφύλους. Diog. L. Procem. 21 : Τέλος δ' εἶναι ἐφ' ὃ πάντα ἀναφέρεται, ζωὴν κατὰ πᾶσαν ἀρετὴν τελείαν, οὐκ ἄνευ τῶν τοῦ σώματος κατὰ φύσιν ἀγαθῶν καὶ τῶν ἐκτὸς, Bonorum externorum. Pseudoplut. Vit. Hom. p. 355 Gal., 217 Ern. : Δῆλον ὅτι καὶ τὰ περὶ σῶμα καὶ τὰ ἐκτὸς εὐτυχούμενα ἀγαθὸν νομίζει. Polyb. 3, 46, 2 : Ταύταις (ratibus) συζευγνύντες ἄλλας ἐκ τῶν ἐκτὸς προσήρμοζον. || Ap. Eund. : « Οἱ ἐκτὸς, Extranei, Externi, Qui consilii non sunt participes, Vulgus, Alii quicunque, diversi ab eo de quo agitur, 2, 47, 10; 5, 37, 5; 8, 2, 6 et 9; 14, 3; 9, 13, 2; 23, 4; 32, 18, 9, fragm. hist. 56. Τῶν ἐκτὸς οὐδὲν περισκεπτομένη, Nihil curans eorum quæ extrinsecus accidere possunt, 2, 4, 8. Τὰ ἐκτὸς ἐπιτηδεύματα, Aliæ disciplinæ, diversæ ab arte imperatoria, 9, 20, 8. Conf. 11, 25, 2. » Schweigh. Lex. Polyb. « Οἱ ἔξω, οἱ ἐκτὸς, Gentiles sic appellati a christianis, quod essent ἔξω τῆς ἐκκλησίας, ap. S. Paulum. Euseb. V. Constant. 2, 21 : Οἱ δῆμοι ἐκτός. Ἡ ἐκτὸς σοφία ap. Constantinum Acropolitam in Encomio S. Joannis Dam. n. 11. Ap. Jo. Climacum τοὺς ἐκτὸς τοὺς μοναχοὺς, et τοὺς ἐν μέσῳ τοὺς κοσμικοὺς, interpretatur ejus schol. » Ducang. Gloss. p. 400. Inscr. Astypal. ap. Bœckh. vol. 2, p. 384, 41 : Ἃ δὲ ἂν προσθῶσιν ἐν ταῖς συνθήκαις ἢ ἃ ἂν ἀφέλωσιν ἐκ τῶν συνθηκῶν, ἐκτὸς ἔστω ταῦτα ταῖς συνθήκαις γεγραμμένα. Cum genit. Hom. Il. I, 67, Υ, 50, Φ, 608 : Τείχεος ἐκτός· Ξ, 13 : Στῆ δ' ἐκτὸς κλισίης· Ψ, 424 : Παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους ἐκτὸς ὁδοῦ· Od. Δ, 678 : Αὐλῆς ἐκτὸς ἐών· Il. Ο, 143 : Ἥρη δ' Ἀπόλλωνα καλέσσατο δώματος ἐκτός· et alibi. Hesiod. Op. 727 : Μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην οὐρήσῃς. Apoll. Rh. 4, 211 : Ποταμοῦ ἄφαρ ἐκτὸς ἐλάσσαι. Soph. El. 382 : Χθονὸς τῆσδ' ἐκτὸς ὑμνήσεις κακά. Eur. Iph. A. 12 : Σκηνῆς ἐκτὸς ἀίσσεις, etc. Æsch. Sept. 265 : Ἐκτὸς οὖσ' ἀγαλμάτων, Procul. Aristoph. Ran. 995 : Μή σ' ὁ θυμὸς ἁρπάσας ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαῶν. Xen. Hipparch. 7, 4 : Τὰ ἐκτὸς τοῦ τείχους διασώζειν. Thucyd. 2, 12 : Ἐκέλευον ἐκτὸς ὅρων εἶναι αὐθημερόν· 5, 77 : Τῶν ἐκτὸς Πελοποννάσου τις· 79 : Τᾶν ἐντὸς ἢ τᾶν ἐκτὸς Πελοποννάσου (πολίων). Pausan. 1, 4, 5 : Οὗτοι μὲν δὴ τὴν ἐκτὸς Σαγγαρίου χώραν εἶχον. Thomæ p. 328 observationem : Τὸ δὲ ἐκτὸς ἐπὶ κινήσεως ἀεὶ, ... εὕρηται δὲ καὶ ἅπαξ ἐπὶ στάσεως παρὰ Πλάτωνι, οἷον, Καὶ ὅσα ἐκτός ἐστιν, satis superque refellunt ll. supra infraque citt.]

Alioqui significat etiam Extra, i. e. Foras : ut ap. Eur. [Iph. A. 1117] : Χώρει ἐκτὸς, Prodi foras, Exi. Itidemque ap. Suidam, Ἐκτὸς ἰόντας, pro ἐξερχομένους, Exeuntes, Egredientes. [Soph. OEd. T. 676 : Οὔκουν μ' ἐάσεις κἀκτὸς εἶ; Aj. 369 : Οὐκ ἐκτός; οὐκ ἄψορρον ἐκνεμεῖ πόδα; (Cui versui qui respondet 384, ita scrib. videtur, Ἴδοιμι μήν νιν καίπερ ὧδ' ἀτώμενος.) Eurip. Hel. 467 : Πότερον ἐκτὸς ἢ 'ν δόμοις; al. De tempore Herodot. 3, 80 : Ἐπεί τε δὲ κατέστη ὁ θόρυβος καὶ ἐκτὸς πέντε ἡμερέων ἐγένετο, Dies quinque præterierant.] Aliquando vero ἐκτὸς præp. est, signif. itidem Extra : veluti quum dicitur [in prov. apud Suidam et parœmiogr.] ἐκτὸς πηλοῦ πόδας ἔχειν, Habere vel tenere pedes extra lutum : proverbialiter pro Extra periculum constitutum esse. [Soph. Phil. 1260 : Ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα. Aliter Pind. Pyth. 4, 289 : Τοῦτ' ἀνιαρότατον καλὰ γιγνώσκοντ' ἀνάγκᾳ ἐκτὸς ἔχειν πόδα. Id. Ol. 6, 104 : Δέσποτα ποντόμεδον, εὐθὺν δὲ πλόον καμάτων ἐκτὸς ἐόντα δίδοι. Plato Criton. p. 46, E : Σὺ γὰρ ἐκτὸς εἶ τοῦ μέλλειν ἀποθνήσκειν αὔριον· Theæt. p. 191, A : Ἐκτὸς τοῦ γελοίου ἑστῶτες. Pausan. 8, 24, 14 : Ἄνδρα δὲ συμφορῶν ἀεὶ στάντα ἐκτὸς ... οὐκ ἔστιν ὅπως δυνησόμεθα ἐξευρεῖν, cit. Hemst. Ἐκτὸς βέλους, Extra teli conjectum, Diodor. 20, 83 : Ἐκτὸς β. ποιησάμενοι τὴν παρεμβολήν. Apollon. Rh. 4, 1657 : Ἀλλ' ἔχετ' αὐτοῦ νῆα θελήμονες ἐκτὸς ἐρωῆς πετράων. Hymn. Orph. 76, 3 : Ἐκτὸς ἔχουσα κάκης μνήμην βλαψίφρονος αἰεί.] Itidem aliquis ἐκτός τινος γίνεται, Extra quod manet et quo abstinet. [Plato Reip. 4, p. 443, A : Οὐκοῦν καὶ ἱεροσυλιῶν καὶ κλοπῶν καὶ προδοσιῶν ... ἐκτὸς ἂν οὗτος εἴη; 6, p. 498, B : Ὅταν λήγῃ μὲν ἡ ῥώμη, πολιτικῶν δὲ καὶ στρατειῶν ἐκτὸς γίγνηται· 7, p. 541, A : Τοὺς δὲ παῖδας αὐτῶν παραλαβόντες ἐκτὸς τῶν νῦν ἠθῶν, ἃ καὶ οἱ γονῆς ἔχουσι, θρέψωνται ἐν τοῖς σφετέροις τρόποις καὶ νόμοις· Tim. p. 29, E : Τούτου (φθόνου) δ' ἐκτὸς ὤν.] Dion. ap. Plat. Epist. [5, p. 322, B] : Ἐκτὸς ἂν γίγνοιτο τῆς περὶ ἐμὲ καὶ τὰ ἐμὰ ξυμβολῆς [ξυμβουλῆς]. Sed et ἐκτός τινος εἶναι dicitur Qui extra aliquid constitutus est, s. Qui sine eo est, Qui citra illud est, Qui eo destitutus est. [Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 300, 4 : Ἐλπίδος ἐκτὸς ἔβη, Desperavit. Thucyd. 2, 7 : Πόλεις τε ξυμμαχίδας ποιούμενοι ὅσαι ἦσαν ἐκτὸς τῆς ἑαυτῶν δυνάμεως, Quas non habebant in potestate, fœdere sibi jungentes.] Plut. V. Homeri [p. 379 Gal., 239 Ern.] : Τοῦ δὲ πολιτικοῦ λόγου ἔχεται καὶ ἡ τῶν νόμων ἐπιστήμη· καὶ οὐδὲ ταύτης ἐκτὸς τὸν Ὅμηρον εὕροιμεν ἄν. Ubi etiam nota esse postpositum [ut ap. Plut. l. paullo post cit. et alios]. Similiter οἱ ἐκτὸς λόγων ὄντες dicuntur Qui sine bonarum literarum cognitione sunt, i. e. Homines illiterati : quemadmodum vicissim οἱ ἐντὸς λόγων dicuntur Literati et eruditi. Necnon ὁ ἐκτὸς αἰτίας dicitur Qui extra culpam positus est, Qui culpa caret. [Æsch. Prom. 330, Cho. 1031. Soph. Antig. 625 : Πράσσει δ' ὀλιγοστὸν χρόνον ἐκτὸς ἄτας, etc. Plato Leg. 12, p. 960, A : Ὁ μὲν πειθόμενος ἔστω ζημίας ἐκτός. Schweigh. in Lex. Polyb. : « Οἱ ἀρχαῖοι πολύ τι τούτου τοῦ μέρους ἐκτὸς ἦσαν, Longissime ab hoc aberant, 13, 3, 2. Τῶν νόμων ἐκτὸς ἐπιτάττειν τι, Præter leges, 25, 9, 7. Τοῦτο ἐκτὸς πίπτει ἐκείνου, Hoc alienum est ab illo, 15, 36, 3 et 7; 16, 12, 6. Ἐκτὸς τοῦ δεινοῦ εἶναι, 1, 57, 8. Ἐκτός ἐστι τῶν ἐνεστώτων, Extra propositum est, Non pertinet ad rem de qua agitur, 9, 37, 1. »] Rursum cum gen. junctum significat Citra, Præter [Gl.], Sine, Absque : ut ap. Diosc. 5 : Ἐκτὸς ὠδίνων τέξεται, Citra dolores pariet, Sine doloribus. [Qu. Mæcius Anth. Pal. 6, 230, 6 : Εὐχόμενος νούσων ἐκτὸς ἰδεῖν Ἀΐδην. Aliæ phrases, quæ habent ἐκτὸς c. genit., sunt ἐκτὸς φρενῶν, Externatus, Gl. Herodot. 3, 80 : Καὶ γὰρ ἂν τὸν ἄριστον ἀνδρῶν πάντων στάντα ἐς ταύτην τὴν ἀρχὴν ἐκτὸς τῶν ἐωθότων νοημάτων στήσειε. Hippocr. Epid. 7, p. 1234, B : Ἐκτὸς ἑωυτῆς, Sui non compos, quod infra in l. ejusdem ἔκτοσθεν. Soph. Antig. 330 : Καὶ νῦν γὰρ ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς σωθείς· 392 : Ἡ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρά. Eur. Herc. F. 771 : Δοκημάτων δ' ἐκτὸς ἦλθεν ἐλπίς· Heracl. 214 : Ἐκτὸς τοῦ προσήκοντος.] Ἐκτὸς εἰ μὴ, Præterquam si, Nisi : ut, Ἐκτὸς εἰ μὴ διερμηνεύει, Nisi interpretetur. Sic Lucian. [De luctu c. 19] : Ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπιστεύκατε, Nisi forte cinere nos vesci creditis. [Id. Pisc.

c. 6: Ἐκτὸς εἰ μὴ κατὰ τὸν Θάμυριν ἢ τὸν Εὔρυτον εἴη τὴν φύσιν, unde citat Thomas p. 329. V. Græv. ad Pseudolog. c. 7. Inscr. Aphrodis. ap. Boeckh. vol. 2, p. 536, n. 2825: Ἄλλῳ δὲ οὐκ ἔξέσται τεθῆναι, ἐκτὸς εἰ μὴ αὐτός τινι συγχώρησιν δώσει. Phryn. Epit. p. 447: Ἐκτὸς εἰ μὴ πυθεν τοῦτο εἰς Φαβωρῖνον ἦλθεν, ὅθεν οὐδεὶς οἶδεν. ‖ Præter, ut in ἐκτὸς εἰ μὴ, etiam simpl. positum, est ap. Xenoph. H. Gr. 1, 2, 3: Ἀπέκτειναν ἅπαντας ἐκτὸς ὀλίγων, et ib. 6, 24. Plat. Leg. 1, p. 630, B: Οἱ πλεῖστοι γίγνονται θρασεῖς καὶ ἄδικοι, ἐκτὸς δή τινων μάλα ὀλίγων· conf. Reip. 6, p. 498, A. Et paullo aliter Theæt. p. 172, E: Ὑπογραφὴν, ὧν ἐκτὸς οὐ ῥητέον, Commentarium, præter quem. Et rursus aliter Reip. 3, p. 398, C: Ἐγὼ τοίνυν κινδυνεύω ἐκτὸς τῶν πάντων εἶναι, Excipiendus ex omnibus videor: dixerat enim Socrates πᾶς ἤδη ἂν εἴροι. Protag. p. 322, D: Ἐάν τις ἐκτὸς ὢν τῶν ὀλίγων συμβουλεύῃ, οὐκ ἀνέχονται, Si quis consilium det, qui non sit inter paucos prudentes. Hesych. v. Πλακοῦς: Ἐκτὸς τοῦ πίμματος καὶ ὁ σπερματικὸς τύπος. Conf. Ἔξω. ‖ Confus. c. ἐκ Xenoph. Hipparch. 7, 4. Cum ἐντὸς Hom. Il. I, 67, Herodot. 3, 80. Cum ἔξω Diodor. 20, 29.]

Ἔκτοσε, Extra, vel E: i. q. ἐκτός. Hom. Od. Ξ, [277]: Δόρυ δ' ἐκβαλον ἔκτοσε χειρὸς, E manu. [Schol. Apoll. Rh. 3, 255: Ἐν δὲ τῷ Ἔκτοθι πᾶσαι τὸ ἔκτοθι ἀντὶ τοῦ ἔκτοσε κεῖται, ἵνα τὴν εἰς τόπον σχέσιν σημήνῃ. Male vet. ἐκτός.]

Ἔκτοσθε, s. Ἔκτοσθεν, itidem Extra, Citra, Præter, Sine. Hesiod. Op. [115]: Τέρπονθ' ἐν θαλίῃσι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων. [Et Theog. 752: Δόμων ἔκτοσθεν ἐοῦσα· Sc. 246: Ἔκτοσθεν πυλέων ἐσαν· Th. 773: Πυλέων ἔκτοσθεν ἰόντα· 813: Οἰῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων. Hom. Il. H, 341: Ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον· conf. K, 334, Od. E, 411, Υ, 101. Absolute pro Foras Soph. El. 802: Τήνδε δ' ἔκτοσθεν βοᾶν ἐκ· ubi libri optimi ἔκτοθεν. Cum genit. Hom. Il. I, 552: Οὐδ' ἐδύναντο τείχεος ἔκτοσθεν μίμνειν· Od. H. 112: Ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς· conf. I, 235; Ψ, 148. Ib. X, 385: Πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης. Quæ forma ἔκτοσθε est etiam Il. K, 263, Od. P, 278, ap. Apoll. Rh. 1, 634; 2, 892, Theocr. 2, 51, Coluthum 321, 365. ‖ Locutio ἔκτοσθεν (ἑαυτοῦ) γενέσθαι, Extra se, Sui non compotem esse, ap. Hippocr. Epid. 5, p. 1160, B: Ἡ δὲ Κόνωνος θεράπαινα, ἐκ κεφαλῆς ὀδύνης ἀρξαμένης, ἔκτοσθεν ἐγένετο.]

‖ Ἔκτοθεν, Extra: i. q. ἐκτὸς, teste schol. Apoll. Rh. [1, 1037]: Ἀδικείος ἔκτοθεν ἄστης Εἶναι. [Id. 3, 1201: Χῶρον ὅτις πάτου ἔκτοθεν ἦεν.] Dicitur igitur pro ἔκτοσθεν, metri gratia ejecto σ ut in ὄπιθεν. [Hom. Od. A, 132: Ἦρ' ὅ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον ἔκτοθεν ἄλλων μνηστήρων, Seorsum. Ib. I, 239: Βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς. Extrinsecus ib. N, 100: Αἵ τ' ἀνέμων σκεπόωσι δυσαήων μέγα κῦμα ἔκτοθεν. Eur. Andr. 975: Ὡς φίλων μὲν ἂν γένοιμι' ἀπ' ἀνδρῶν, ἔκτοθεν δ' οὐ ῥᾴδιος. Theocr. 10, 9: Τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτᾳ ἀνδρί; Evenus Anth. Pal. 9, 717: Ἡ τὸ δέρας χαλκειον ὅλον βοὶ τῷδ' ἐπίκειται ἔκτοθεν ἢ ψυχὴν ἔνδον ὁ χαλκὸς ἔχει. Cum gen. Æsch. Pers. 871: Αἰμνας ἔκτοθεν· Sept. 619: Πύργων ἔκτοθεν. Pro Sine, fere ut Apoll. ab HSt. cit., Agath. Anth. Pal. 5, 302, 7: Μοῦχια λέκτρα κάκιστα καὶ ἔκτοθέν εἰσιν ἐρώτων. Schol. Aristoph. Plut. 616: Μὴ δέξωνται ἄέρα ἔκτοθεν. Sic recentiores ὄπιθεν dicunt pro ὄπισθεν. L. Dindorf.]

Ἔκτοσθι quoque cand. habere signif. dicitur [quam ἔκτοσθεν]: pro quo ἔκτοθι, exemto σ, metri causa. [Ἔκτοσθι est forma vitiosa pro ἔκτοθι.]

Ἐκτότε, vel potius ἐκ τότε [immo Ἔκτοτε], E tunc, i. e. ex eo tempore [Exinde, Gl.]: quod Apoll. Rh. dicit Ἐκτόθεν, Ex τόθεν, Hom. ἐκ τοῖο, alii ἐξ ἐκείνου, sub. subst. χρόνου [immo neutro gen. dicitur ἐκείνου]. Aristot. H. A. l. 3, [12, p. 519, 29: Οὐδὲ τὸ κέντρον (ἀναφύεται), ὅταν ἀποβάλῃ ἡ μέλιττα, ἀλλ'] ἐκ τότε ἀποθνήσκει [nunc ex melioribus libris ἀλλὰ θνήσκει]. Phrynich. tamen [p. 45] nullo modo ἐκ τότε dicendum tradit, sed ἐξ ἐκείνου. Dicitur alioqui pro eod. et ἀπὸ τότε. [Utrumque improbat etiam Thomas p. 322.] Bud. scribit ἔκτοτε conjunctim et proparoxytonως, afferens ex Athen. [Charetis locum citante, 12, p. 538, F]: Καὶ ἔκτοτε οἱ πρότερον καλούμενοι Διονυσοκόλακες Ἀλεξανδροκόλακες ἐκλήθησαν. [Socrates Rhod. ap. eund. Athen. 4, p. 148, C: Καὶ ἔκτοτε ἐκλεῦσεν ἑαυτὸν Διόνυσον ἀναχηρύττεσθαι. Id. Ath. 10, p. 437, D: Καὶ ἔκτοτε τὴν ἑορτὴν κληθῆναι γόας. Quos ll. cum pluribus recentiorum indicavit Sturz. De dial. Maced. et Alex. p. 211.]

Ἐκτραγῳδέω, et Ἐπιτραγῳδέω, significant Tragice decanto vel exaggero, itidem ut simplex τραγῳδέω: nisi quod præp. significationem aliquantum auget. Bud. p. 845 ἐκτραγῳδεῖν exp. Cum ingenti commiseratione narrare, afferens in exemplum Greg. Naz.: Τί ἂν πάντα ἐκτραγῳδοίην τὰ ἡμέτερα, οὐκ ἀρκοῦντος τοῦ λόγου τῷ πάθει; Itidem ἐπιτραγῳδεῖν interpr. Tragice aliquid narrare, ap. Theophr. [H. Pl. 9, 8, 5]: Τὰ δὲ καὶ ἐπιτραγῳδοῦντες λέγουσι, sc. οἱ ῥιζοτόμοι. Hesych. vero ἐκτραγῳδεῖ exp. ἀπομιμεῖται, ἀποθρηνεῖ. Rursum ἐκτραγῳδεῖν Bud. poni ait et pro Admirationem ciere, Ita narrare ut in admirationem evadere rem velimus: velut ap. Polyb. [6, 56, 8] loquentem de religionibus Romanorum, quam δεισιδαιμονίαν vocat, Ἐπὶ τοσοῦτον γὰρ ἐκτραγῳδεῖται καὶ παρεισῆκται τοῦτο τὸ μέρος παρ' αὐτοῖς, ὥστε μὴ καταλιπεῖν ὑπερβολὴν, i. e., In admirationem et terrorem vertitur, et mirifice commemoratur ab iis, qui ea tractarunt, quæ ad cultum et cerimonias deorum attinent. Quomodo Idem [ib. 11] τραγῳδίαν vocat Admirationem ac terrorem religionis injectæ populo ab auguribus et pontificibus: Τοὺς ἀδήλοις, inquit, φόβοις καὶ τῇ τοιαύτῃ τραγῳδίᾳ τὰ πλήθη συνέχειν. Idem Bud. ἐκτραγῳδεῖν, inquit, est Tragice augere et amplificare. Polyb. [6, 15, 7]: Καὶ μὴν τὰς ἐπιτυχίας τῶν ἡγουμένων ἐκτραγῳδῆσαι καὶ συναυξῆσαι. Sic et in illo Theophr. loco ἐπιτραγῳδοῦντες interpr. quidam Exaggerationibus utentes tragicis: qui etiam addunt, ἐκτραγῳδεῖν et ἐπιτραγῳδεῖν esse, quod Cic. dixit Tragœdias in nugis agere, i. e. Nugas tragice exaggerare. Quibus adde Plut. Pericle [c. 28]: Ἐπιτραγῳδεῖ τούτοις, πολλὴν ὠμότητα τοῦ Περικλέους κατηγορῶν, Tragice hoc exaggerat, et Periclem crudelitatis accusat ingentis. Philo Vit. Mos. 1: Ἐν μὲν ἐσθῆτι καὶ τροφαῖς καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς περὶ δίαιταν οὐδὲν ἐπιτραγῳδῶν πρὸς σεμνότερον ὄγκον, Turneb. interpr. Nihil ad fastum et speciem ambitiose exquirens. Idem Philo De mundo dicit, Τῶν ἐπιτραγῳδουμένων θεοῖς μύθων, pro, Quas diis poetæ singulis affictas fabulas decantarunt. Ceterum in ἐπιτραγῳδῶ alicubi etiam videtur ἐπὶ idem esse quod πρὸς in προστραγῳδῶ. [Lucian. De merc. cond. c. 41: Ταῦτ' οὖν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς μισοῦσι καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀποστὰς ἀκριβῶς κατανενοηκὼς αὐτοὺς ἐκτραγῳδήσει καὶ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖ. Tzetz. Hist. 3, 317: Τὰς συμφορὰς ἐκτραγῳδεῖν ἐῶ τοῦ Μαυρικίου. Eust. Opusc. p. 305, 20: Ἐξετραγῴδησαν ὑπὲρ τρισχιλίους πεσεῖν. Exx. e scriptt. eccles. nonnulla v. ap. Suicer. Thes. eccl. vol. 1, p. 1073. Olympiod. in Plat. Phileb. p. 265, 4 a f. citat Boissonad.]

[Ἐκτρᾰνόω, Explico, Illustro. Socrat. H. E. 2, 45, p. 161, 35: Οὐκ ἐκτρανοῦν αὐτό. L. D. Irenæus 1. Astrampsych. Oniroer. 7, 1, sive Suid. v. Οἶνος: Οἶνος ῥυπώδης ἐκτρανοῖ πολλὰς λύπας. Ancl. Recte pronuncio. Georg. Alex. Vita Chrys. t. 8, p. 203, 37, de Severiano: Οὐ πάνυ τῇ φωνῇ τὴν ἑλληνικὴν ἐξετράνου γλῶσσαν, ἀλλὰ καὶ ἑλληνιστὶ φθεγγόμενος Σύρος ἦν τῇ φωνῇ. Hase.]

Ἐκτράπεζος, ὁ, ἡ, Extra mensam constitutus, Qui mensæ non infertur. Lucian. [Gall. c. 4], de Pythagora: Ἥδιστόν μοι γοῦν ὄψον, ἐκτράπεζον ἀποφαίνων, τοὺς κυάμους, Interdicens mihi fabæ esu, quæ mihi inter cetera opsonia est gratissima. [ᾰ]

[Ἐκτρᾰπελογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, Qui ventrem habet monstrosum. Epicharm. ap. Athen. 7, p. 315, F, 327, F: Μεγαλοχάσμονάς τε χάννας κἠκτραπελογάστορας ὄνους. Κἠκτραπελογάστρονας altero l. præbet cod. Laur. Clemens Pæd. 2, 1, p. 176, 31: Τὸν ὄνον ἐκτραπελόγαστρον Ἐπίχαρμος καλεῖ ὁ κωμικός.]

Ἐκτράπελος, ὁ, ἡ, i. q. δυστράπελος, ut scholiastes Aristophanis innuit, dum ἐκτράπελα exp. σκληρὰ, ἀπαίδευτα, Dura et inscita. Nam et δυστράπελος dicitur Juvenustus et illepidus, Inscitus. Sed addit etiam, ἀνώμαλα et ἀπόβλητα. Quo posteriore videtur velle indicare dici ἐκτράπελον Eum quem solemus ἐκτραπέσθαι, Aversari et declinare. Quomodo accipi potest in h.

ap. Suid. l. [schol. Arist. Av. 1022] : Τῷ εἴδει ἐκτράπελος, καὶ τῷ σχήματι ἀλλόκοτος, Horrenda et aversenda facie, i. e. Fœda, vel etiam Monstrosa. Ita enim et Hermogenes intellexit, quum in loco Περὶ πολιτικοῦ λόγου, loquens de figmentis poeticis, hæc dicit : Τοιοῦτο δὲ καὶ πτερωτοὺς ἀνθρώπους λέγειν, καὶ ὅλως σύνθετά τινα ζῶα καὶ ἐκτράπελα, οἷον πηγασοὶ, καὶ γοργόνες, καὶ κίνταυροι, καὶ σειρῆνες. Et Plin. 7, 16, ἐκτραπέλους a Græcis vocari tradit Pueros monstrosi incrementi, ut illum qui in tria cubita triennio adoleverat; in Latino autem non habere nomen. Bud. activam etiam ei signif. tribuit. Nam e Suida de Sardanapalo afferens, Ἐκτράπελος ταῖς τρυφαῖς, interpr. Horrens et aversatus communem naturæ modum. [Infestivus, Gl. Theognis v. 290 : Νῦν δὲ τὰ τῶν ἀγαθῶν κακὰ γίγνεται ἐσθλὰ κακοῖσιν ἀνδρῶν· ἡγέονται δ' ἐκτραπέλοισι νόμοις. Pherecrates ap. Plut. Mor. p. 1142, A : Ἐκτραπέλους μυρμηκίας. Ælian. N. A. 14, 9 : Τὸν ἐπὶ τῆς γῆς λέοντα δεδιέναι ἰσχυρῶς τοῦ θαλαττίου τῆς ὄψεως τὸ ἐκτράπελον. Schol. Pind. Pyth. 4, 156 : Τούτους οὖν ἐπὶ τοῦ ἐκτραπέλου τοῦ Ἰάσονος σώματος παρείληφεν. Suidas v. Αἰδυκὸν ὄρνεον : Ὡς ἐν Αἰδύῃ πολλῶν ὀρνίθων καὶ ἐκτραπέλων ὄντων. Tzetz. Hist. 7, 639 : Περί γε Μονοφθάλμων τε καὶ τῶν Ἐνωτοκοίτων καὶ ἐκτραπέλων ἄλλων δὲ μυρίων θαυμάτων. Confusum cum εὐτράπελος ap. schol. Apoll. Rh. 1, 1003 : Διὰ τὸ εὐτράπελον τῶν σωμάτων, indicat Hemst. Adde schol. Pind. Pyth. 4, 156, ipsumque Pind. ib. 106 : Εἴκοσι δ' ἐκτιλίσαις ἰνιαυτοὺς οὔτε ἔργον οὔτ' ἔπος εὐτράπελον χείνοισιν εἰπὼν ἰκόμαν οἴκαδε, ubi recte al. ἐκτρ. ᾱ]

[Ἐκτραπέλως, Enormiter. Lucian. Anth. Pal. 11, 402, 3 : Ἔσθων ἐκτραπέλως στομάχων κακά.]

[Ἐκτράπω. V. Ἐκτρέπω.]

[Ἐκτραυματίζω, Vulnero. Theod. Prodr. p. 113 : Καὶ εἵρκα πᾶσαν ἐκτετραυματισμένην. Elbert.]

[Ἐκτραχηλιάζω. V. Ἐκτραχηλίζω.]

Ἐκτρᾰχηλίζω, Excutio et collum frango. [Decollo, Gl.] Plut. [Mor. p. 58, F], loquens de equo : Ἐκτραχηλίζει τοὺς μὴ δυναμένους ὀχεῖσθαι. Aristoph. [Lys. 705 : Πρὶν ἂν τοῦ σκέλους ὑμᾶς λαβών τις ἐκτραχηλίσῃ ρέρων· Nub. 1501 : Ἢν μὴ 'γὼ πρότερόν πως ἐκτραχηλισθῶ πεσών·] Pl. [70] : Ἀναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τινα, κᾆτ' αὐτὸν λιπὼν Ἄπειμ', ἵν' ἐκεῖθεν ἐκτραχηλισθῇ πεσών. At Dem. [p. 124, 7] : Μηδ' εἰς τὴν εὐήθειαν τὴν τοῦ τότε πρὸς Λακεδαιμονίους πολέμου βλέποντας, ἐκτραχηλισθῆναι· ubi potest accipi pro ἐκπεσεῖν, ut Hesych. [et Etym. M. p. 324, 42, respiciens ad l. Demosth.] ἐκτραχηλισθῆναι exp. ἐκπεσεῖν. Etenim ut ἐκτραχηλίζειν est Excutere, ita ἐκτραχηλίζεσθαι est Excuti et in collum devolvi ex equo : ut et in hoc [Aristoph. Lys. 705] ap. Suid. loco, sed metaphoricam habente signif. : Οὐ μὴ παύσησθε τῶν ψηφισμάτων, πρὶν ἂν ὑμᾶς τοῦ σκέλους λαβών τις ἐκτραχηλίσῃ. [Sic ap. Lucian. Rhet. præc. c. 10 : Σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι μήτε προσέχειν αὐτῷ, μή σε ἐκτραχηλίσῃ που παραλαβών· Toxar. c. 14 : Ἡ δὲ πολλοὺς ἤδη νέους ἐκτραχηλίσασα καὶ μυρίους ἑρωτας ὑποκρινα-μένη. Alciphr. 3, 40 : Οἶμοι οἷόν σε, ὦ γεωργία, τὸ τῶν ἀπατεώνων τουτονὶ φροντιστήριον ἐξετραχήλισε.] Et rursum ap. Plut. [Bruto c. 31] : Τὰ δὲ παιδία τὰ μὲν εἰς πῦρ ἤλλετο, τὰ δ' ἀπὸ τῶν τειχῶν ἐξετραχήλιζεν αὑτά, Se e muris præcipitabant et sibi cervices frangebant, Bud. Ubi observa etiam ἐξετραχήλιζεν : quod si mendo caret, est a th. Ἐκτραχηλιάζω. [Recte nunc repositum ἐξετραχήλιζεν. Xenoph. Cyrop. 1, 4, 8 : Καί πως διαπηδῶν αὐτῷ ὁ ἵππος πίπτει εἰς γόνατα, καὶ μικροῦ κἀκεῖνον ἐξετραχήλισεν· οὐ μὴν ἀλλ' ἐπέμεινεν ὁ Κῦρος μόλις πως. Polyb. 4, 58, 10 : Τὸ δὲ λοιπὸν πλῆθος τῶν Αἰτωλῶν ... κατὰ τῶν κρημνῶν, φεύγον ταῖς ἀνοδίαις, ἐξετραχηλίσθη. Eust. Opusc. p. 202, 44 : Ἐκτραχηλίζειν κατὰ κρημνοῦ· 102, 35 : Κατὰ κρημνοῦ πεσόν τις καὶ ἐκτραχηλισθείς. Porphyr. De abstin. an. 1, 42 citat Kuster.] Idem Bud. annotat, Chrysost. Comm. in Ep. ad Hebr. p. 120, videri ἐκτραχηλίζεσθαι posuisse pro Superbire et efferri. Itidemque Idem ἐκτραχηλίζειν exp. Efferre, Extollere, In superbiam agere, In altos sensus sermonemque elatum agere, ap. Hermog. in cap. περὶ σεμνότητος, ubi de Sophistarum oratione tumida loquitur, et insolenter figurata ac translata : Ἐκτραχηλίζουσι δ' αὐτοὺς αἵ τε τραγῳδίαι πολλὰ τούτου ἔχουσαι παραδείγματα, καὶ ὅσοι τῶν ποιητῶν τραγικώτερόν πως προχίρονται, ὥσπερ ὁ Πίνδαρος.

[Ἐκτραχηλισμὸς, ὁ, Decollatus, Gl.]

[Ἐκτράχηλος, ὁ, ἡ, Superbus, Contumax. Greg. Naz. Carm. p. 30, C : Πείθειν ἅπαντας πρὸς τάδ' εὐφόρως ἔχειν, μηδ' ἐκτράχηλον μηδὲν ἐννοεῖν ὅλως. Kall.]

[Ἐκτράχύνει, Exaspero, Gl. Lucian. Piscat. c. 51 : Ἰχθῦς ἀκανθώδεις καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτετραχυσμένους. Eust. Opusc. p. 203, 16 : Καταφορὰν τινα τοπικὴν ἢ καὶ ὅλως βαρέως ἐκτραχυνομένην· 353, 53 : Τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ ὄδνον, οὔτε εὐανθὲς, οὔτε τῷ σχήματι ἁπαλόν· ἀλλὰ κατατέτμηται καὶ ἐκτετράχυνται, καθαπερεὶ ὀχθοις καὶ φάραγξιν. Theophyl. Comm. in Ps. vol. 4, p. 53, E : Οἷόν τις χειμάρρους ὑπὸ πολλῶν ὄμβρων καὶ χιόνος ἐκτραχυνθείς. Man. Philes De anim. propr. 62, 14, p. 214, ab Schleusn. cit. : Οὖρον δὲ λυγγὸς ἐκτραχυνθὲν εἰς λίθον, Duratum in lapidem. Eunap. p. 194 : Δυσκίνητος δὲ ἦν περὶ τὰς διαλέξεις, ταῖς φιλονεικίαις ἐν τοῖς μάλιστα τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνων ἐκτραχύνεσθαι.]

[Ἐκτρεπτέον, Avertendum. Clem. Alex. p. 233.]

Ἐκτρέπω, Averto, Deflecto, Declino; item et Detorqueo. Plut. Vita Hom. [p. 285 Gal., 153 Ern.] : Οὐ μόνον δὲ τὰ πράγματα μετεωρίζει καὶ ἐκτρέπει τῆς συνηθείας, ἀλλὰ καὶ τοὺς λόγους, Deflectit a communi consuetudine et usu proprio. [Diodor. 2, 38 : Ἐξέτρεψε τὰς δυνάμεις ἐκ τῆς νόσου. Tzetz. Hist. 7, 83 : Ὠθεῖ πρὸς πόνους ἀρωγὰς, ὀξεῖς ἐκτρέπει νάρκης.] Cæs. [c. 58] : Τὰ ὕλη ἐκτρέψας, Deflectens, Rivis deducens, Bud. Cui loco similis hic Thuc. 5, p. 186 [c. 65] : Ἀφικόμενος πρὸς τὴν Τεγεᾶτιν, τὸ ὕδωρ ἐξέτρεπε πρὸς τὴν Μαντινικὴν, Divertebat, μετωχέτευεν, schol. [Iterumque in seqq. Pollux 1, 224 : Ἐκτρέψαι τὸ ὕδωρ. Pass. Dio Cass. 35, 12 : Τὸν ποταμὸν ἐς αὐτὸ (τὸ πεδίον) ἐκτετράφθαι.] Item viatorem ἐκτρέπειν dicitur aliquis, ut παρεκκλίναι, s. παρευθύνειν, pro οὐκ ἐᾶν βαδίζειν τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, Cogere ut deflectat et declinet de via, Cogere ut via nobis cedat. Soph. OEd. T. [806] : Κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα τὸν τροχηλάτην Παίω δι' ὀργῆς, Aurigam e via me summoventem, et quasi παραγκωνιζόμενον. [Aretæus Diut. pass. causs. 1, 1, p. 27 : Ἐς πολλὰ καὶ τὴν αἰσθησίην ἐκτρέπει (morbus), Pervertit.] Rursum aliquis in se aliquid ἐκτρέψαι dicitur, quum ex alio in se deflectit et detorquet, Bud. ap. Antiphontem [p. 119, 2] : Τὴν αὐτοῦ μιαρίαν εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς ἐκτρέψαι. [Æsch. Ag. 1464 : Μηδ' εἰς Ἑλένην κότον ἐκτρέψῃς· Sept. 628 : Δορίπονα κἀκ' ἐκτρέποντες ἐς γᾶς ἐπιμόλους. Soph. Aj. 53 : Ἐγώ σφ' ἀπείργω ... καὶ πρὸς πολεμίας ἐκτρέπω. Eur. Suppl. 483 : Οὐδεὶς ἑᾧ αὐτοῦ θάνατον ἐκλογίζεται, τὸ δυστυχὲς δὲ τοῦτ' ἐς ἄλλον ἐκτρέπει. Cum dat. Bacch. 799 : Φευξεῖσθε πάντες· καὶ τόδ' αἰσχρὸν ἀσπίδας θύρσοισι βακχῶν ἐκτρέπειν (sc. vos) χαλκηλάτους. Absolute Soph. El. 350 : Οὔτε ξυνέρδεις τὴν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις, Arces. Aret. Acut. m. cur. 2, 9, p. 122 : Ἢν δὲ ἐκτρέπηται καὶ τῶν ἐπιθημάτων τὰ βάρεα καὶ τὰς μεγάλας ψύξιας, ἐκτρέπειν, Abstinendum est iis. || Converto, Transfiguro. Ælian. N. A. 14, 28 : Ὀργίζεται τοίνυν ἡ Διὸς παῖς, καὶ ἐκείνῳ μὲν εἰς τὸν κόχλον τόνδε ἐκτρέπει τὴν μορφὴν, cit. Hemst. Id. 7, 11 : Οὐ μὴν ἑαυτὸν ἐς τὴν χρόαν τῆς πέτρας ἐκτρέψας ἤδη ἦν. || Extorqueo. Diodor. 2, 56 : Δραξαμένων γὰρ αὐτῶν ταῖς χερσὶν ὁδηποτοῦν μηδένα δύνασθαι τὸ τοῖς δακτύλοις περιληφθὲν ἐκτρέψαι, ubi ἐκστρέψαι malebat Wetstenius. V. Ἐκστρέφω.

|| Pass. [med.] Ἐκτρέπομαι absolute positum, neutralem potius habet signif., significans se. Deflecto et declino a via, Diverto s. Digredior a via publica. [Ἐκτρέπεται, Devertit, Gl.] Plut. Symp. sept. Sap. [p. 146, E] : Ἐδαδίζομεν οὖν ἐκτραπόμενοι διὰ τῶν χωρίων καθ' ἡσυχίαν. Aristoph. Pl. [837] : Οἱ δ' ἐξετρέποντο, καὐκ ἐδόκουν ὁρᾶν μ' ἔτι, Oculis alio aversis transmittebant me, paululum via decedentes. [Apud Arist. ad ἐξετρέποντο intelligendum με, ut hoc ex. referendum sit ad ea de quibus IISt. secundo loco agit.] Philo V. M. 1 [vol. 2, p. 124, 24] : Ἐγὼ δὲ ἐκτραπόμενος πεύσομαι τοῦ Θεοῦ τί λεκτέον, Petito secessu Deum consulam. Possumus tamen in his II. subintelligere accus. aliquem : veluti est τὴν ἑτέραν, ap. Lucian. [Timon. c. 6] : Οἱ δὲ καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκτρέποντα, δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν οὐ πρὸ πολλοῦ σωτῆρα καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγενημένον. [Herodot. 1, 104 : Οὐ μέντοι οἵ γε Σκύθαι τοῦτο ἐσέβαλον, ἀλλὰ τὴν κατύπερθε ὁδὸν πολλῷ μακροτέρην ἐκτραπό-

μενοι. Id. 6, 34 : Ἰόντες δὲ οἱ Δόλογκοι τὴν ἰρὴν ὁδὸν διὰ Φυκίων τε καὶ Βιωτῶν ἦισαν, καί σφεας ὡς οὐδεὶς ἐκέλευε, ἐκτράποντται ἐπ' Ἀθηνέων. Plato Reip. 8, p. 543, C : Ἀναμνησθῶμεν πόθεν δεῦρο ἐξετραπόμεθα· Phædr. p. 229, A : Δεῦρ' ἐκτραπόμενοι κατὰ τὸν Ἰσὸν ἴωμεν. Xenoph. H. Gr. 7, 4, 22 : Ἐκτραπόμενος κατὰ τὴν ἐπὶ Κρῶμνον φέρουσαν ἁμαξιτόν· Anab. 4, 5, 15 : Ἐνταῦθ' ἐκτραπόμενοι ἐκάθηντο. Improprie Soph. OEd. T. 851 : Εἰ δ' οὖν τι κἀκτρέποιτο τοῦ πρόσθεν λόγου. Tzetz. Hist. 6, 636 : Ἐκτρέπονται τῆς μάχης πρὸς φιλίαν. Pass. ap. Hesych. : Ἐξετράπησαν, ἐξέκλιναν.] Sed et hominem aliquem ἐκτρέπεσθαι dicimur, quum ei occurrere nolentes, de via deflectimus, Quum ejus occursum declinamus et fugimus. [Fugiendi et declinandi notionem non verbo inesse, sed e contextu et natura II. accedere, ostendunt exx., ubi honoris significationem habet, ut Herodoti 2, 80 : Οἱ νεώτεροι τοῖσι πρεσβυτέροισι συντυγχάνοντες εἴκουσι τῆς ὁδοῦ καὶ ἐκτράπονται.] Demosth. [p. 411, 12] : Οὗτος ἐκτρέπεταί με τῶν ἀπαντῶν, Obviam mihi factus, continuo sese avertit alio. Sic Chrysost., ἐκτρέπεσθαι τοὺς ἀπαντῶντας, Conspectum occurrentium fugere. [Pollux 5, 114 : Μισῶ τὸν δεῖνα, ἀποβάλλομαι, ἐκτρέπομαι. Aretæus Diut. pass. sign. 2, 13, p. 71 : Τοιοῦσδε οὖν ἐόντας τίς οὐκ ἂν φύγοι ἢ τίς οὐκ ἂν ἐκτραπείη; Lucian. Hermotim. extr. : Φιλοσόφῳ δὲ ἐς τὸ λοιπὸν κἂν ἄκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐντύχω, οὕτως ἐκτραπήσομαι καὶ περιστήσομαι, ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν· Philops. c. 19 : Καὶ οὐκ ἔστιν ὅντινα ἠδίκησεν· ἐκτρέπεσθαι γὰρ χρὴ μόνον· ὁ δὲ παρέρχεται. Epigr. Anth. Pal. 10, 121, 3 : Τὸν μὲν γὰρ μισοῦντα προειδότες ἐκτρεπόμεσθα.] Rem vero aliquam quum ἐκτρέπεσθαι dicimur, est Declinare et aversari ut detestandam, Vitare et fugere ut abominandam. [Polyb. 35, 4, 14 : Οἱ γὰρ πρότερον ἀποδειλιῶντες, ἐκτρεπόμενοι τὸν ἐκ παραθέσεως ἔλεγχον, οἱ μὲν πρεσβύσειν ἐθελοντὴν ἐπηγγέλλοντο κ. τ. λ. Aretæus Diut. pass. causs. 1, 2, p. 27 : Ἐκτρέπονται τὰ κακώδεα· conf. locum in act. citatum p. 122. Pollux 2, 74 : Τὴν δυσωδίαν ἐκτρέπεσθαι.] Plato Philebo simpliciter pro Vitare et fugere usus esse fertur. [Immo Bud., quem hic sequitur HSt., ὑπεκστῆναι sic dictum citat e Philebi p. 43, A.] Cæsar [B. G. 6, 12] Decedere alicui dixit pro ἐκτρέπεσθαί τινα. Sic enim ille, Quibus ita interdictum est, iis omnes decedunt, aditum sermonemque defugiunt : τούτους πάντες ἐκτρέπονται, τούτοις τῆς ὁδοῦ πάντες ἐξίστανται. [Cum inf. Palladas Anth. Pal. 10, 56, 10 : Ὀρθῆναί θ' ἀνδράσιν ἐκτρέπεται. Amoliri, ap. Dioscorid. Anth. Pal. 6, 290, 4 : Τὸ δ' ἠελίου βαρὺ θάλπος ἦδ' αἰεὶ μαλεροὶς ἐκτρέπεται ζεφύροις, de flabello.] Significat etiam Mutor, itidem ut ἐξίσταμαι, s. μεταβάλλω; ut ἐκτετραμμένη πολιτεία exp. Resp. mutata, in melius nimirum. Quum vero in malam accipitur partem, exp. Latino verbo Degenero : Chrysost. : Εἰς ὀλιγωρίαν ἐκτρέπονται. [Polyb. 6, 4, 9 : Ταύτης (τῆς ἀριστοκρατίας) εἰς ὀλιγαρχίαν ἐκτραπείσης· et similiter 10, 2. Tzetz. Hist. 5, 55 : Εἰς ἀγριότητας ἐκτραπείς.] Medio modo ap. Galen., quum ait, Καὶ ἡ χροιὰ τοῖς μὲν ἐπὶ τὸ λευκότερον καὶ ὑδαλεώτερον ἐκτρέπεται τοῦ κατὰ φύσιν. At ἐκτρέπομαι τὰ ἐντὸς ἐκτὸς, ex Aristot. II. A. 9, affertur pro Evomo foras mea interiora. Ἐκτετραμμένος, Eversus, Aversus, ab ἐκτρέπω : at ἐκτεθραμμένος, Enutritus, Educatus, ab ἐκτρέφω. [Ap. Hippocr. Ἐκτρέπεσθαι, Perverti, Inverti aut Everti significat, et de membro fracto nimis depresso dicitur De off. med. p. 745, H : Θέσις δὲ μαλθακὴ, ... ὡς μήτε ἀνακλᾶται μήτε ἐκτρέπεται (scr. ἐκτρέπηται). Foes. OEc. p. 119, A. Id. De sterilib. p. 676, 46 : Δῆλον γὰρ ὅτι τὸ στόμα τῶν μητρέων ἐκτέτραπται ἀπὸ τοῦ αἰδοίου. Dioscor. 2, 17 : Ἕδραν ἐκτραπομένην. Tzetz. Hist. 4, 755 : Οὕτω τὸ πᾶν ἐκτρέπεται τοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων, ἄνω καὶ κάτω σφαιρηδὸν εἱλούμενον ἀστάτως. Figurate Niceph. Call. Synax. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 122, C : Ἰωάννῃ τῷ Ἱεροσολύμων πατριάρχῃ τὴν ἀκοὴν ἐκτραπεῖσαν ἴᾶται, Auditum amissum curavit. Formæ Ion. ἐκτράπεσθαι exx. Herodoti supra citt. sunt. L. Dind.]

Ἐκτρέφω, i. q. ἀνατρέφω, A primis usque annis enutrio. [Rectius Gl. simpliciter Enutrio. Æschyl. Cho. 750 : Ὃν ἐξέθρεψα μητρόθεν διεγμένη· fr. apud Aristoph. Ran. 1433 : Ἣν δ' ἐκτρέφῃ τις (λέοντα), τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν, et sæpius ceteri Tragici. Plato Conv. p. 207, B : Ἐκτρέφειν (τὰ γενόμενα), et alibi.] Aristoph. [Eq. 415 : Ἡ μάτην γ' ἂν ἀπομαγδαλίας σιτούμενος τοσοῦτος ἐκτραφείην· Thesm. 522 : Ἥτις ἐξέθρεψε χώρα τήνδε τὴν θρασσίαν οὕτω· Nub. 519] : Τὸν Διόνυσον τὸν ἐκθρέψαντά με· et [793] : Εἰ σοί τις υἱός ἐστιν ἐκτεθραμμένος, Si quem habes filium enutritum et adultum. [Signif. Adolescendi Eur. Suppl. 1222 : Πικροὶ γὰρ αὐτοῖς ἦξε' ἐκτεθραμμένοι, σκύμνοι λεόντων, πόλεος ἐκπορθήτορες· Ion. 823 : Νεκύων δ' ὡς ἤσθε' ἐκτεθραμμένον· Suppl. 891 : Ἐκτραφεὶς δ' ἐκεῖ· Rhes. 930 : Ἐκτραφεὶς κάλλιστα παρθένων ὕπο. Xen. Comm. 1, 4, 7 : Ἐμοῦσαι ταῖς γεναμέναις ἔρωτα τοῦ ἐκτρέφειν· Anab. 7, 2, 32 : Ἐξετράφην ὀρφανὸς παρὰ Μηδόκῳ. De animalibus id. OEc. 7, 34; 17, 10. Polyb. 1, 65, 7 : Τί διαφέρει ἤθη σύμμικτα καὶ βάρβαρα τῶν ἐν παιδείαις καὶ νόμοις καὶ πολιτικοῖς ἔθεσιν ἐκτεθραμμένων;] Hesiod. media voce in activa usus est signif. [Op. 779] : Φυτὰ δ' ἐκθρέψασθαι [ἐνθρ. libri meliores] ἀρίστη, Optima est alendis et enutriendis plantis, ut excrescant. [H. Cer. 166 : Εἰ τόν γ' ἐκθρέψαιο καὶ ἤβης μέτρον ἵκοιτο. Batrachom. 30 : Γείνατο δ' ἐν καλύβῃ με καὶ ἐξιθρέψατο βροτοῖς. Soph. El. 13 : Ὅθεν σε... ἤνεγκα κἀξέσωσα κἀξεθρεψάμην τοσόνδ' ἐς ἥβης, πατρὶ τιμωρὸν φόνου· fr. Lemn. ap. Eust. Od. p. 1405, 58 : Ἄπλαστον ἀξύμβλητον ἐξεθρεψάμην. Eur. Med. 1029 : Ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς ἐξεθρεψάμην· 1349 : Παῖδας οὓς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην· Iph. T. 849. Demosth. p. 1252, 28 : Τὸν μὲν γὰρ Κίρδωνα ἐκ μικροῦ παιδαρίου ἐξεθρέψατο. || In epigr. Stratonis Anth. Pal. 12, 243 : Εἰ μὲ τὸ πυγίζειν ἀπολώλεκε καὶ διὰ τοῦτο ἐκτρέφομαι ποδαγρῶν, Ζεῦ, κρεάγραν με ποίει, videtur esse Vivo, Vitam traho. Sic activo Tzetz. Hist. 5, 606 : Ζώνην ... εἰς τρίτον ἐξαρκέσασαν τὴν γενεὰν ἐκτρέφειν. || De frugibus s. plantis ut erat in l. Hesiodi cit., ponit Eurip. ap. Stob. Ecl. phys. 1, 10, p. 270, 12 : Τίκτουσιν ἡμῖν πάντα κἀκτρέφουσ' ἅμα (cœlum cum terra) ὅθεν βρότειον ζῇ τε καὶ θάλλει γένος· sed Athen. 13, p. 600, A, καὶ τρέφουσ' ἅμα. Herodot. 1, 193 : Ἡ δὲ γῆ τῶν Ἀσσυρίων ὕεται μὲν ὀλίγῳ καὶ τὸ ἐκτρέφον τὴν ῥίζαν τοῦ σίτου ἐστὶ τοῦτο. Xenoph. OEc. 17, 10 : Ἢν ἐκτρέφειν ἐᾷς τὴν γῆν διὰ τέλους τὸ σπέρμα εἰς καρπόν. Improprie Soph. fr. ap. Plut. Mor. p. 21, B : Τῶν πολλῶν καλῶν τίς χάρις, εἰ κακόδουλος φρονῆς ἐκτρέφει τὸν εὐαίωνα πλοῦτον;]

Ἐκτρέχω, δραμοῦμαι, διεδράμηκα, Excurro [Gl. Aristoph. Av. 991 : Οὔκουν ἐτέρωσε χρησμολογήσεις ἐκτρέχων; Xenoph. H. Gr. 2, 2, 21 : Οἱ μισθοφόροι ταχὺ ἐξέδραμον. Et de erumpentibus ib. 3, 1, 5, Anab. 5, 2, 17; 5, 4, 16. Evagrius H. E. 6, 3, p. 455, 18 : Καί τινα λόχον ἐκδραμόντα ἔν τινι τῶν εὐρυῶν γωλόφων.] Aristot. De mundo : Ὁ δ' ἵππεὺς ἐπὶ κέρας, ὁ δὲ ψιλὸς εἰς τὴν ἰδίαν ἐκτρέχει χώραν, Eques ad cornu, veles ad stationem suam excurrit et festinat. Herodian. 4, [15, 3] : Τῶν κούφως καὶ εὐστάλως ἐκτρέχειν δυναμένων, Expeditis militibus, quibus facilis esset excursio, Polit. [Thucyd. 4, 25 : Ἐκδραμόντες ἄφνω ἐκ τῆς πόλεως. Xen. H. Gr. 2, 4, 33 : Οἱ μὲν ψιλοὶ εὐθὺς ἐκδραμόντες ἠκόντιζον. Eust. Op. p. 125, 30 : Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἐκτρέχειν· 339, 32 : Καὶ ὅτι δὲ ἀπηλίφην ἐξέδραμέ μοι τῶν στόματος οὐτι που καθ' ἑκούσιον.] Fut. facit ἐκθρέξω, regulariter; sed irregulare, ab inus. verbo Ἐκθρέμω, usitatius est, sc. ἐκδραμοῦμαι s. ἐκδραμοῦμαι. [Philipp. Anth. Pal. 9, 777, 6 : Ὁ σὸς πόνος, Λύσιππε, καὶ παρ' ἐλπίδα τάχ' ἐκδραμεῖται.] Unde aor. 2 ἐκδραμών, Herodian. 7, [11, 10] : Ἐκδραμὼν τῆς συγκλήτου εἰς τὸν δῆμον. [Cum tmesi Hom. Il. Σ, 30 : Ἐκ δὲ θύραζε ἔδραμον. Perfect. ἐκδεδράμηκας ap. Philostr. Imag. 2, 23, p. 848 : Καὶ δι' ἀπαλῆς γε τῆς φάρυγγος ἐκδεδράμηκεν οἰστός. Cum accus. Diogen. L. 5, 65, ab Hemst. cit. : Βαρὺ γὰρ φορτίον πατρὶ κόρη διὰ σπάνιν προικὸς ἐκτρέχουσα τὸν ἀκμαῖον τῆς ἡλικίας καιρόν. Tzetz. Hist. 7, 877 : Ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεεινῶν, θλιβόμενος, ἐκτρέχων τε συνόδους τῶν ἀνθρώπων. Figurate de rebus Soph. OEd. C. 438 : Κἀμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι μείζω κολαστὴν τῶν πρὶν ἡμαρτημένων. Polyb. 18, 29, 15 : Τὸ μηδὲν ἐκ τῆς τύχης ἀντιπαίσαι πρὸς τὴν ἐπιβολὴν, ἀλλ' ἁπλῶς ἅπαντα πρὸς ἕνα καιρὸν ἐκδραμεῖν. Theophr. C. Pl. 2, 15, 5 : Ἐκτρέχει ἄγαν (φυκὶς arbor) μὴ κολουσθεῖσα, Luxuriatur. Lycophr. 1472 : Δαίμων δὲ φήμας ἐς τὸ λῷον ἐκδραμεῖν τεύξειεν. Schol. ἐκθῆναι. Schol. Aristoph. Nub. 828 :

Διαγόρας ὁ Μήλιος, ὃς τὸ πρότερον ἦν θεοσεβὴς, παρακατεθήκην ὑπό τινος ἀποστερηθεὶς ἐπὶ τὸ ἄθεον ἐξέδραμεν, cit. Hemst. Georg. Pis. Acroas. 2, 286: Ἔκτης δὲ λοιπὸν ἐκδραμούσης ἡμέρας, Præterlapsa.]

[Ἔκτρεψις. V. Ἔκτριψις.]

[Ἔκτρησις, εως, ἡ, Foramen. Hippocr. p. 680: Τετρυπήσθω τοῦ κλυστῆρος ἀπολείπων ὀλίγον τὸ τρῆμα· εἶναι δὲ καὶ τὰς ἄλλας ἐκτρήσιας. Aretæus Diut. morb. 2, 13, p. 68: Δοιαὶ δὲ ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς προβολῆς ἴασι ἐκτρήσιες. Rufus p. 67: Τὸ κρανίον ἐκτρήσεις ἔχει διαμπερεῖς. Heliodorus in Chirurg. Cochii p. 105, 10: Διογκοῦται δὲ ἐπὶ τοσοῦτον ἡ μῆνιγξ, ὥστε μὴ μόνον τὸν τῆς ἐκτρήσεως κύκλον πληροῦν· et ib. 19. Matthæi Med. p. 338.]

Ἐκτριαινόω, Tridente emoveo. E Luciano [Pseudolog. c. 29] ἐκτριαινῶσαι τὴν Ἑλλάδα affertur pro Græciam tridente infestare [s. concutere et perdere; qua dictione usum Theopompum improbat Luc.].

Ἐκτρῑβή, ἡ, Extritus: Hesych. ἐκτριβαί, τριβαί, χωρισμοί, προφάσεις. [Eust. Opusc. p. 318, 87: Μὴ καὶ ὀρτικὸς κριθείη, μοχθῶν ἐπὶ θυρῶν ἐκτριβαῖς, Januarum detrimento, i. e. crebris salutationibus.] B

Ἐκτρίβω, Extero [Detero add. Gl.], Terendo excutio. Lucret. [5, 1094]: Exprimitur validis extritus viribus ignis; nimirum quum ventis pulsa vacillans Æstuat in ramos incumbens arboris arbor: ut Thuc. 2, [77] dicit: Ἐν ὄρεσιν ὕλη τριφθεῖσα ὑπ' ἀνέμων πρὸς αὑτὴν, ἀπὸ ταυτομάτου πῦρ καὶ φλόγα ἀπ' αὐτοῦ ἀνῆκε. Sicut vero Lucret. dicit Extero ignem, ita Xenoph. Cyr. 2, [2, 15]: Ἐπεὶ ἐκ γε σοῦ πῦρ οἶμαι ῥᾷον ἄν τις ἐκτρῖψειεν ἢ γέλωτα ἐξαγάγοι. [Pollux 9, 155: Ἐκτρῖψαι φλόγα.] Et Plut. Symp. 4, 2 [p. 665, C]: Ὅθεν οἶμαι καὶ τὸ θεῖον ὠνομάσθαι τῇ ὁμοιότητι τῆς ὁρμῆς, ἣν τὰ παιόμενα τοῖς κεραυνοῖς ἀρίησιν ἐκτριβομένην πυρώδη καὶ δριμεῖαν, Igneam et acrem, si exteratur et excudatur. Plin. Excudere e silice ignem dicit pro eo, quod Lucret. Exterere. [Soph. Phil. 296: Ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων μόλις ἔφην' ἄφαντον φῶς. Dioscor. 2, 90: Ὅταν ἀρχὴν λάβῃ πήξεως (adeps taurinus) ταῖς χερσὶ πάλιν ἐκτρίβειν σφοδρῶς πλῦνον. De leguminibus Nicand. ap. Athen. 3, p. 126, B: Χίδρα μὲν ἐκ- C τρίψιας. Et sim. schol. Theocr. 7, 156: Ἐκτρίψαντες τοὺς καρποὺς καὶ σωροὺς ποιήσαντες, de frumento triturando. Cit. Wakef., idemque Polluc. 1, 117, 118 inter vocc. de fulgure et tonitru usurpanda recensentem ἐξετρίφθη. Eur. Cycl. 475: Εἰ τοῦ Κύκλωπος... ὀφθαλμὸν ὥσπερ σφηκιὰν ἐκτρίψομεν.] Ponitur et pro illo Extero, quod est Terendo et fricando extergeo, ut Plin. dicit, Ad exterendam cutem in facie. [Polyb. 10, 20, 2: Πάντας ἐκτρίβειν καὶ θεραπεύειν... τὰς πανοπλίας. Hesych.: Ἐξετρίβετο, σφόδρα ἐκοσμεῖτο.] Plut. Περὶ δυσωπίας [p. 529, C]: Αἱ τίτθαι τῶν βρεφῶν ἐκτρίβουσαι πολλάκις τὸν ῥύπον, ἔλκοῦσιν ἐνίοτε τὴν σάρκα, Quum exterunt et extergunt ex infantium corporibus sordes. Porro exp. non solum Terendo et tundendo elicio, item Emundo [Epicharm. apud Athen. 2, p. 70, F: Αἴ κά τις ἐκτρίψας καλῶς παρατιθῇ νιν (cactum), ἁδύς ἐστι], sed etiam Confrico; nec non Consumo. Afferturque e Soph. [OEd. T. 248], ἐκτρίψαι βίον pro Absumere vitam. [Eurip. Ion. 2: Ἄτλας ὁ χαλκέοισι νώτοις οὐρανὸν... ἐκτρίβων, Conte- D rens. Proprie dicendum fuerat νῶτα οὐρανῷ ἐκτρίβων. Plut. Mor. p. 2, D: Σίδηρος καὶ χαλκὸς ταῖς ἁφαῖς τῶν χειρῶν ἐκτρίβονται. De colore Pollux 1, 44: Ἐκπλῦναι, ἐκνίψαι, ἐκτρῖψαι, ἐκρύψαι. Dio Cass. 49, 28: Τὰς νομὰς ἐξετρίβον. Figurate Appian. Præf. c. 9, p. 11, 62: Τὰ δὲ πολλὰ περὶ τὴν Λιβύην καὶ τὴν Εὐρώπην ἐξετρίφθησαν (Romani), Consumpti sunt. Cit. Wakef. ‖ « Deleo, Extermino. Herodot. 6, 37: Πίτυος τρόπον σφέας ἐκτρίβειν, ubi mox ἐκκόπτειν. Ib. 86: Ἐκτέτριπται πρόῤῥιζος ἐκ Σπάρτης. » Schweigh. Idem in Lex. Her. annotavit ll. ejusd. 4, 120: Τὴν ποίην ἐκ τῆς γῆς ἐκτρίβειν, et 7, 120: Ἢ μὴ ὑπομένειν Ξέρξεα ἐπιόντα ἢ καταμείναντας κάκιστα πάντων ἀνθρώπων διατριβῆναι, ubi liber unus ἐκτρ. Tzetz. Hist. 1, 740: Πίτυος δίκην ἐσπευδον τοὺς Σικελοὺς ἐκτρῖψαι. Soph. OEd. T. 428: Σοῦ γὰρ οὐκ ἔστιν βροτῶν ὅστις κάκιον ἐκτριβήσεταί ποτε. Eur. Hipp. 684: Ζεύς σε... πρόῤῥιζον ἐκτρίψειεν οὐτάσας πυρί. Prol. Rhesi in argum. fabulæ memoratus v. 11: Ἡδλιν Πριάμου πρόῤῥιζον ἐκτετριμμένην. Pollux 5, 80:

Τὰ δένδρα πρόῤῥιζα ἐκτρίψειεν (aper). Plut. Eum. c. 19: Πάντα τρόπον ἐκτρῖψαι καὶ καταφθεῖραι (argyraspides Maced.). Synes. De prov. 1, p. 108: Ὅλως γὰρ ἐκτριβήσεσθαι τὸ Σκυθικὸν ἐκ τῆς χώρας. Themist. Or. 16, p. 211, C, ab Hemst. cit.: Ἐγκατέμειναν ταύτῃ τῇ χώρᾳ (Galatæ), ἣν νῦν κατοικοῦσι, καὶ οὐκ ἐξέτριψεν αὐτοὺς Πομπήιος. ‖ Attero, Levigo. Theophr. H. Pl. 4, 11, 6: Περικαθάραντες καὶ ἐκτρίψαντες (calamum). Schol. Aristoph. Nub. 848: Αἴσπη δὲ (γλῶττα) ἡ ἐκτετριμμένη καὶ λεία. Et mox: Αἶαν ἐκτετριμμένη καὶ ὀλισθηρὰ γλῶσσα. Lucian. Asin. c. 19: Τὰς ὁπλὰς ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκτετριμμένος, Detritis ex itinere ungulis. ī]

Ἔκτριμμα, τὸ, Id quo aliquid ἐκτρίβομεν. Ita vocatur Mantile quo manus ablutæ exterguntur. Philox. ap. Athen. [9, p. 409, E]: Ἔπειτα δὲ παῖδες νίπτρ' ἔδοσαν, κατὰ χειρῶν σμήγματιν ἰρινομίκτους γλιτροβαλπὲς ὕδωρ ἐπεγχέοντες τόσον ὅσον ἔχρῃζεν, ἐκτρίμματά τε λαμπρὰ ἐδίδοσαν. Quem l. quum citasset Athen., subjungit paulo post, hoc ἔκτριμμα vocari etiam χειρόμακτρον, sc. ᾧ τὰς χεῖρας ἀπεμάττοντο ὠμολίνῳ. Eust. vero [Od. p. 1887, 50] vocat non solum χειρόμακτρον, sed etiam ἐκμαγμα et ἐκμαγεῖον et ὠμόλινον. [‖ Ἐκτρίμματα, Attritus, Intertrigines, dicuntur cutis exulcerationes, quæ excalefactis partibus circa os sacrum fiunt, femore fracto et longo tempore eodem habitu collocato. Hippocr. De fract. p. 770, H: Μεμνημένον ὅτι αἱ τόποι οὗτοι ἐν τοῖσιν αὐτοῖσι σχήμασι πολλὸν χρόνον κείμενοι ἐκτρίμματα δυσάκεστα ποιέουσιν. Galenus ὑπ' αὐτῷ τῷ δέρματι Ἐκκρίσεις, Cutis exulcerationes, exponit. Foes. OEc. Hipp. p. 119, A. Dioscor. 2, 181: Πρὸς ἐκτρίμματα ὑποδημάτων. Paul. Æg. 3, 79, p. 129, 7: Πρὸς ἐκτρίμματα πτερνῶν. L. Dind.]

[Ἐκτριχόω. V. Ἐκτρυχόω.]

Ἔκτριψις, εως, ἡ, Extritus, Extritio, Deletio. Galen. vero [Gl. p. 464] ἐκτριψιν ap. Hippocr. exp. τὴν εἰς τὰ σπλάγχνα οὖσαν παράλλαξιν. [Foes. OEc. Hipp. p. 119, A: « Ἔκτρεψις, Eversio, Ad latus inclinatio aut conversio, sive sit totius corporis sive sit ejus partis quæ manu tractatur. De offic. med. p. 741, H: Φυλάσσων ὑπόρρυσιν, ὑπόστασιν, ἔκτριψιν. Ubi Galenus ἔκτρεψιν εἰς τὸ πλάγιον ἐκτροπὴν, In latus conversionem, exponit et legit, etsi exempll. omnia ἔκτριψιν legunt, quam etiam lectionem agnoscit Galenus et explicat, et quosdam ἔκστρεψιν etiam legere annotat. Id. etiam in Exeg. (l. c.) ἔκτριψιν τὴν εἰς τὰ σπλάγχνα οὖσαν παράλλαξιν exponit. Ubi tamen ἔκτρεψιν, et εἰς τὰ πλάγια παράλλαξιν leg. existimo ». ‖ Fricatio. Diog. L. 2, 9: Ἀστραπὰς ἔκτριψιν νεφῶν. Hemst. Hippiatr. p. 159, 5: Ἵνα μὴ ἔκτριψιν ἀπολαμβάνῃ ἡ ὁπλή, Ne ungula protritu absumatur. Hase.]

[Ἐκτροπαλίζω, Deflecto. Method. Conv. virg. p. 142, 26: Εἰς ἀκολασίαν αὐτῶν ἐκτροπαλισθέντων. Hase.]

Ἐκτροπὴ, ἡ, Deflexio, Declinatio. [Thuc. 5, 65: Ἐβούλετο δὲ τοὺς ἀπὸ τοῦ λόφου βοηθοῦντας ἐπὶ τὴν τοῦ ὕδατος ἐκτροπὴν, ἐπειδὰν πύθωνται, καταβιβάσαι τοὺς Ἀργείους. Eust. Od. p. 1738, 49: Ἀτραπιτοὶ δὲ ὁδοὶ αἱ μὴ ἔχουσαί, φασιν, ἐκτροπὴν ἤτοι κάμψιν.] Plutarch. de Homero [Vit. Hom. p. 285 ed. Gal., 153 Ern.]: Οὐ μόνον δὲ τὰ πράγματα μετεωρίζει καὶ ἐκτρέπει τῆς συνηθείας, ἀλλὰ καὶ τοὺς λόγους. [Et ibid. p. 292=159:] Καὶ ἡ μὲν τῶν λέξεων ἐκτροπὴ, τρόπος καλεῖται· ἡ δὲ τῆς συνηθείας, σχῆμα. Ubi ἡ τῶν λέξεων ἐκτροπὴ i. est q. τὸ τοὺς λόγους ἐκτρέπειν τῆς συνηθείας, Declinare et deflectere a communi usu et consuetudine. [V. de usu rhetor. iterum infra. ‖ Ἐκτροπὴ τροπῆς Photio cod. 170 (?) vocatur Troporum abusus, Nimium tropicæ dictionis studium, quod ad ψυχρολογίαν deducit. Alio l., cod. 168, τὸ λίαν προσκορὲς τῆς τροπῆς dicit. Ernest. Lex. rhet. ‖ Declinatio, i. e. Effugium. Æsch. Prom. 913: Τοιῶνδε μόχθων ἐκτροπὴν οὐδεὶς θεῶν δύναιτ' ἂν αὐτῷ πλὴν ἐμοῦ δεῖξαι σαφῶς.] Est etiam ἐκτροπὴ, qua ipsi nos ἐκτρεπόμεθα, vel aliquid ἐκτρέπεται, itidem Deflexio, Declinatio; vel potius Digressio, Deverticulum [ita Gl.]: ut αἱ ἐν ταῖς ὁδοιπορίαις ἐκτροπαὶ militum dicuntur Digressiones ad diripiendas villas. Plut. Symp. 4, 1 [p. 662, A]: Αἱ γὰρ ἐκτροπαὶ καὶ μεταβολαὶ τῆς εἰς ὑγείαν εὐθείας ἐκβιάζουσι, Deverticula enim et mutationes exturbant et ejiciunt e via quæ recta fert ad sanitatem. Sic accipi potest ap. Galen. Meth. 2, quum ait τῆς ὑγιεινῆς ἔργον esse

τὸ κατὰ μικρὰ τὴν εἰς τὸ παρὰ φύσιν ἐκτροπὴν ἐπανορθοῦσθαι, i. e. ἐπανορθῶσθαι εἴ τις εἰς τὸ παρὰ φύσιν ἐξετράπετο. Et ap. Æschin. [p. 83] : Εἰσελαύνετε αὐτὸν εἰς τοὺς τοῦ πράγματος λόγους, καὶ τὰς ἐκτροπὰς αὐτοῦ τῶν λόγων ἐπιτηρεῖτε, Deverticula et ambages verborum ipsius. Nec enim recto cursu ipsius oratio procedit, sed modo huc, modo illuc ἐκτρέπεται, prout aliquid occurrit δυσάντητον. [Ἐκτροπαί, Digressiones in oratione, et veluti Deverticula quædam. Phot. Bibl. cod. 72, p. 133 (p. 45, 9) : Οὐδὲ πρὸς ἐκτροπὰς δί τινας ἀκαίρους, ὥσπερ ἐκεῖνος (Herodotus), ἀπάγει τὸν λόγον (Ctesias). Dicuntur etiam παρατροπαί, παραβάσεις, it. ἐκδρομαί, παρεκδρομαί ibid. cod. 203, 206. Ernest. Lex. rhet. V. HSt. initio. Plato Politici p. 267, A : Καλῶς καὶ καθαπερεὶ χρέος ἀποδέδωκάς μοι τὸν λόγον, προσθεὶς τὴν ἐκτροπὴν οἷον τόκον. Polyb. 4, 21, 12 : Ἡμεῖς δ', ἐπειδὴ τὰ περὶ Κυνηθέων ὑποπίπτοντα διεξηλώκαμεν, αὖθις ἐπὶ τὴν ἐκτροπὴν ἐπάνιμεν, Redimus unde digressi sumus. 32, 16, 4 : Ταῦτα μὲν οὖν ἐπὶ τοσοῦτον ἡμεῖς διελυλυθότες κατὰ τὴν παρέκβασιν αὖθις ἐπάνιμεν ἐπὶ τὴν ἐκτροπὴν τῆς ὑποκειμένης διηγήσεως· 5, 91, 1 : Ἀπὸ γὰρ τούτων ἐποιησάμεθα τοῦ συμμαχικοῦ πολέμου τὴν ἐκτροπήν. Plut. Ti. Gracch. c. 2 : Ὅθεν καὶ βοήθημα τῆς ἐκτροπῆς ταύτης (quod ira interdum abriperetur inter dicendum) ἐποιήσατο τὸν Αἰσχίνου. Cit. Hemst.] Ipse etiam locus, ad quem deflectimus relinquentes viam λεωφόρον, ἐκτροπὴ dicitur : Lat. Deverticulum et Divortium. Plutarch. [Mor. p. 580, F] : Πορευομένοις δὲ αὐτοῖς διὰ τῶν ἐρημοτάτων παρὰ τὰ δικαστήρια σύες ἀπαντῶσιν ἀθρόοι βορβόρου περίπλεοι, καὶ κατ' ἀλλήλων ὠθούμεναι διὰ πλῆθος· ἐκτροπῆς δὲ μὴ παρούσης, τοὺς μὲν ἀνέτρεψαν ἐμβαλοῦσαι, τοὺς δὲ ἀνεμόλυναν, Quum deverticulum non esset, Quum non esset via alia ad quam devertere et deflectere liceret; vel etiam Quum non liceret alio ἐκτρέπεσθαι et digredi. Aristoph. Ran. [113] : Πορνεῖ', ἀναπαύλας, ἐκτροπὰς, κρήνας, ὁδοὺς, Ὁλκεῖς, διαίτας. Ubi et schol. ἐκτροπὰς esse dicit ἐκνεύσεις τῶν ὁδῶν, sc. ὅπου τις ἐκτραπῆναι δύναται. [Plato Politici p. 258, C : Τὴν οὖν πολιτικὴν ἀτραπὸν πῇ τις ἀνευρήσει; Δεῖ γὰρ αὐτὴν ἀνευρεῖν, καὶ χωρὶς ἀφελόντας ἀπὸ τῶν ἄλλων ἰδέαν αὐτῇ μίαν ἐπισφραγίσασθαι, καὶ ταῖς ἄλλαις ἐκτροπαῖς ἐν ἄλλο εἶδος ἐπισημηναμένους ἁπάσας τὰς ἐπιστήμας ὡς οὔσας δύο εἰδῇ διανοηθῆναι τὴν ψυχὴν ἡμῶν πολιτῆσαι. Xenoph. H. Gr. 7, 1, 29 : Ὡς δ' ἐγίνοντο ἐν τῇ ἐπ' Εὐτρησίους ἐκτροπῇ. Æneas Tact. c. 15, p. 43 : Περί τε ... τὰς ἐκτροπὰς τῶν ὁδῶν, ὅπου ἂν τρίοδοι ὦσιν, εἶναι σημεῖα. Ptolem. Geogr. 1, 2 : Ἡ μὲν τῶν σταδιασμῶν ἀναμέτρησις οὔτε βεβαίως ἐμποιεῖ τοῦ ἀληθοῦς κατάληψιν διὰ τὸ σπανίως ἰθυτενέσι περιπίπτειν πορείαις, ἐκτροπῶν πολλῶν συναποδιδομένων καὶ κατὰ τὰς ὁδοὺς καὶ κατὰ τοὺς πλοῦς καὶ δεῖν ἐπὶ μὲν τῶν πορειῶν καὶ τὸ παρὰ τὸ ποιὸν καὶ ποσὸν τῶν ἐκτροπῶν περισσεῦον εἰκάζοντας ὑφαιρεῖν. De fluminibus Polyb. 9, 43, 5 : Τὴν μείωσιν (τὸν Εὐφράτου γίγνεσθαι) διὰ τὰς ἐκτροπὰς τὰς ἐπὶ τὴν χώραν. Ptolem. Geogr. 1, 1 : Τὰς ἀπὸ τῶν πρώτων ποταμῶν ἐκτροπάς· 2, 9 : Κατὰ τὴν τοῦ Ὀβρίγκου ποταμοῦ πρὸς δυσμὰς ἐκτροπὴν, saepeque sic per totum opus. Paullo aliter Diodor. 3, 14 : Φάραγγες ἀνώμαλοι καὶ στενοὶ παντελῶς αὐλῶνες, σκολιαῖς ἐκτροπαῖς ὑπὸ τῆς φύσεως διειλημμένοι, de quibus ibid. inf. : Τὰς ἐκτροπὰς καὶ διεξόδους συγκεχώκασι λίθοις μεγάλοις. L. Dind.] Itidem ἐκτροπαὶ ὑδάτων dicuntur Emissaria et cluviones aquarum, Alvei quibus ἐκτρέπονται τὰ ὕδατα, per quos aquæ a solito meatu diversæ s. aversæ emittuntur. [Conf. l. Thucyd. init. cit.] Rursum pro Deverticulo s. Loco ad quem devertere licet, accipi potest ap. Plut. Rom. [c. 4] : Ἐκτροπὴν τῇ φήμῃ παρασχεῖν, ubi alii interpr. Locum fabulæ dedisse. Malim, Locum ad quem deverteret. Ap. Nonium quoque in Varronis quodam l. [p. 393, 1], ubi legitur, Spissum iter, cestrophas, reponunt nonnulli ἐκτροπάς. Hesychio ἐκτροπαὶ sunt χωρισμοὶ, προφάσεις : item τρίβοι : quo forsan modo accipi potest ἐκτροπαὶ λεωφόροι, quod ex Eur. [Rhes. 881] affertur. Nisi potius ea sint itidem Divortia s. Deverticula in quæ ὁ λαὸς ἐκτρέπεται. Idem Hesych. ἐκτροπὰς præterea esse dicit ὀφθαλμῶν τι πάθος, Vitium quoddam oculorum, de quo infra in Ἐκτρόπιον. Porro ut ἐκτρέπω signif. interdum Detorqueo, Depravo, ita ἐκτροπὴ, Depravatio, ut exp. ap. Alex. Aphr., ἐκτροπὴ τῆς κράσεως, Depravatio habitus. Idemque hic est propemodum quod ἔκστασις et ἀλλοίωσις, Mutatio. [Foes. OEc. Hipp. p. 119, A : « Ἐκτροπαὶ dicuntur Hipp. Divortia aut Diverticula, per quæ humores abscedunt et veluti cuniculis actis quosdam in sinus se recipiunt. Epid. 2, p. 1002, B : Ἀποστάσιες ἢ διὰ φλεβῶν ἢ δι' ὀστέων ἢ νεύρων ἢ δέρματος ἢ ἐκτροπίων ἑτέρων ». De fœtus ex utero exitu Procul. Paraphr. Ptol. p. 156, 157. Figurate Georg. Pis. Acroas. 2, 28, p. 8 : Τὰς ἀπάκτους ἐκτροπὰς ἀνατρέπει (monarchia), Excessus. Id. p. 13, 316 : Ὁ (Xerxes) πρὸς τοσαύτην ἦλθεν ἐκτροπὴν ὅτι τὸ ὕδωρ ἐμαστίγωσε, de hominis insania vel stultitia. L. Dind.]

Ἐκτροπία, ἡ, dicitur idem vitium [de quo in Ἐκτροπὴ vel Ἐκτρόπιον], si vulg. Lexicis credimus : in quibus legimus, Ἐκτροπία, Morbus, quando palpebræ deorsum conversæ sunt.

[Ἐκτροπιάζω, Psellus De oper. dæm. p. 97 Gaulm.]

Ἐκτροπίας, ὁ, Qui passus est ἐκτροπὴν et ἔκστασιν : οἶνος, Vinum quod degeneravit et ἐξέστη, deterius factum est, in vappam ἐκτέτραπται, simpliciter Vappa [Gl.]. Alciphron [1, 20] : Ἐκτροπίαν δὲ ἡμεῖς καὶ ὀξίνην πίνομεν, Vappam et vinum quod coacuit : τροπίας etiam dicitur, ubi vide. [Pollux 1, 248 : Οἶνος ... δευτερίας, ἐξεστηκὼς, τροπίας, ἐκτροπίας, ὀξίνης· 6, 17 : Ὁ δὲ φαῦλος οἶνος ... ἐξεστηκὼς, ἐκτρ., τρ., ὀξ. Sed utrobique cod. ἐντρ., ut est ap. Hesych. et Suidam. Ap. hunc v. Τροπίας οἶνος quod post ὁ τετράμμενος καὶ ἐξεστηκὼς addebatur καὶ ἐκτροπίας cum libris melioribus et Photio omisit Gaisf. Mœris p. 373 : Τροπίαν καὶ ἐκτροπίαν, Ἑλληνικῶς. Geopon. 5, 43, 4 : Ἐκτροπίαν τὸν οἶνον ποιήσει· 6, 12, 4. ἔᾱ]

[Ἐκτρόπιμος legitur in libris Cic. Ep. ad Att. 12, 12, 1 : « Insula Arpinas habere potest germanam ἀπιθέωσιν : sed vereor ne minorem tui habere videatur ἐκτρόπιμος. » Quod ab aliis aliter tentatur.]

Ἐκτρόπιον, τὸ, dicitur ἡ τοῦ βλεφάρου ἐκτροπὴ, ut Paul. Ægin. [3, 22 : conf. id. 6, 12] docet : itidemque Definitionum med. auctor [p. 400, 31 ed. Bas.], Ἐκτρόπιόν ἐστιν, inquit, ὑπόφυσις σαρκὸς ἐν τῷ βλεφάρῳ, ἧτις βαροῦσα ἐκτρέπει τὸ βλέφαρον. Causam hujus ἐκτροπῆς esse dicit vel σαρκὸς ἐπίφυσιν, vel παράλυσιν, vel οὐλῆς σύστασιν. Itidemque Actuar. tradit ἐκτρόπιον δ' ὑπερσάρκωσιν ἢ οὐλὴν τοῦ βλεφάρου γίνεσθαι, μὴ καλῶς θεραπευθέντος· quia πρὸς ἑαυτὸ τὸ πεπονθὸς τὰ πέρατα τῶν βλεφάρων ἐπισπώμενον, ἐλλιπῆ τὴν σύμφυσιν παρασκευάζει. Celsus quoque hujus vitii meminit, 7, 7; ubi hæc inter alia scribit : Ut superioris autem palpebræ vitium est, quod parum descendit, ideoque oculum non contegit : λαγώφθαλμον Græci appellant : sic inferioris, quod parum sursum attollitur, sed pendet et hiat, neque potest cum superiore committi : ἐκτρόπιον Græci vocant. [Nonn. 51, p. 214 : Τὸ ἐκτρ. ἐκστροφή ἐστι τοῦ βλεφάρου, ἢ διὰ ὕλην βύσασαν, ἢ διὰ χειρουργίαν γενόμενον. Hase. V. Ἐκτροπὴ, Ἐκτροπία.]

Ἔκτροπος, ὁ, ἡ, i. q. ὁ ἐκτετραμμένος, ut ἀπότροπος dicitur ὁ ἀποτετραμμένος, Deflexus, Digressus, Qui declinat et recedit. [Gregor. Nyss. vol. 2, p. 565, D. Hemst.] Aliis Dissentaneus : ut ἔκτροπος ἁρμονίας, A cantu dissentiens, ὁ τῆς ἁρμονίας ἐκτετραμμένος καὶ ἐξεστηκώς. Exp. etiam Male moratus; sed hujus signif. exemplum desidero. [Gregor. Nyss. vol. 1, p. 264, C : Ἀμουσόν τε καὶ ἔκτροπον καὶ παρηχημένον. Hemst.]

[Ἔκτρόπος vox nihili. V. Ἐκτόπως. Ap. Philen De anim. p. 120, 61 : Λέων δὲ πῶρ δέδοικεν ἐκτρόπως τρέμων. Pauw. ἐκτόπως. L. Dind.]

Ἐκτροφὴ, ἡ, Enutritio, Educatio. Exp. etiam Enutriendæ prolis ratio. [Aristot. H. A. 3, 15, 5 : Εἰς ἐκτροφὴν τῶν τέκνων· 5, 8, 2; 8, 1, 4, ἐκτροφαὶ τ. τ. Strabo 9, p. 436 : Διὰ τὴν Νεοπτολέμου τοῦ Ἀχιλλέως ἐνταῦθα γέννησίν τε καὶ ἐκτροφήν. L. D. Joseph. Ant. Jud. 18, 6, 6 : Τοῦ Τιβερίου τῆς ἐκτροφῆς. Id. de terra apta ad fructus alendos ib. 5, 1, 21 : Εἰς καρπῶν ἐκτροφήν· et 4, 8, 21 : Τὴν γῆν προθυμοτέραν εἰς τὴν ἐκτροφὴν τῶν καρπῶν ἀπεργάσεται. Hase.]

Ἐκτροχάζω, Excurro; nonnullis etiam Percurro. [Apollod. 2, 7, 3, 3 : Ἐκτροχάσαντες δὲ οἱ Ἱπποκωντίδαι καὶ τύπτοντες αὐτὸν τοῖς σκυτάλοις ἀπέκτειναν. Im-

proprie Dioscor. Ther. c. 2 : Πρῶτόν τε αὐτὴν ἐκθέμενοι μετὰ τοῦτο καὶ τὴν κοινὴν ἐκτροχάσομεν, Cursim perstringemus, Saracen. Malim, Evolvemus, In apertum proferemus. Hemst.]

[Ἐκτρόχαλος, ὁ, ἡ, Excurreus. Hesych. : Ἐκτρόχαλον, ἔκτροχον.]

[Ἔκτροχος, ὁ, ἡ, Excurrens. V. Ἐκτρόχαλος.]

[Ἐκτρῦγάω, Penitus viudemio. Jo. Chrysost. Hom. 5, t. 5, p. 15, 19 : Ἐγὼ δὲ ἔτι πολὺν ὁρῶ τὸν καρπὸν ἐν αὐτῷ φαινόμενον· ἀλλὰ μὴ ἀποκάμητε, παρακαλῶ, ἕως αὐτὸν ἅπαντα ἐκτρυγήσωμεν. Seager. Levit. 25, 5 : Τὴν σταφυλὴν τοῦ ἁγιάσματός σου οὐκ ἐκτρυγήσεις, Colliges, Decerpes. Quomodo capiendum etiam ap. Chrys.]

[Ἐκτρῦγίζω, Geopon. 5, 2, 13 (?). Kall.]

Ἐκτρῦπάω, Terebrando egero, [Exterebro, Gl.]. Item ἐκτρυπᾶν dicitur qui se veluti terebrando erumpit : quomodo ille ap. Cæsarem, Erumpit se portis foras, ut Eust. e Pausania ἐκτρυπᾶν exp. μετὰ βίας ἐξελθεῖν. Sic Æl. Dionys. ap. Eund. p. 153a, Εἰστρυπᾶν, inquit, καὶ ἐκτρυπᾶν, τὸ παρεισελθεῖν λάθρα, καὶ μετὰ βίας ἐξελθεῖν. Hesych. vero ἐκτρυπῆσαι exp. ἐξελθεῖν λαθραίως : et εἰστρυπῆσαι itidem παρεισελθεῖν. [Cod. male τρυπῆσαι et παρελθεῖν, quæ correxit coll. Suida et Eust. etiam Kuster. Aristoph. Eccl. 337 : Ἀλλ' ἐκτετρύπηκεν καθοῦτά μ' ἐνδοθεν. || Terebra perforo. Geopon. 10, 23, 5 : Ἐκτρυπήσας τὸ πρέμνον πρὸς αὐτῇ τῇ γῇ ἐπιούρῳ ὄρυὸς ἢ φηγοῦ κατάκρουσον· ib. 59, 1. Maximus Conf. vol. 1, p. 322, 59 : Ἕως ἐκτρυπῆσαν τὴν γῆν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὅλθη. L. Dind.]

Ἐκτρύπημα, τὸ, Id quod terebrando egeritur, Ramentum s. Scobs quam terebra educit, quæ in terebratione lignorum egeritur, ut dicit Colum. 4, 29 : Antiqua terebra, quam solam veteres noverant agricolæ, scobem faciebat. Theophr. H. Pl. 5, 8 [6, 3] : Ἔστι δὲ δυστρυπητότερα, λίαν γλωρά· βραδέως γὰρ ἀναφέρεται τὰ ἐκτρυπήματα, Tarde scobs egeritur. Sic τόρνυμα dicitur Scobs quam tornus egerit, et πρίσμα Scobs quam serra. [Ap. Tzetz. Hist. 6, 39 et 45 bis est vitiose τριῶν ἐκτρυπημάτων pro τριῶν ἐκ τρ. L. D. Philo Belop. p. 92, 16 : Πλαγίαι παρὰ τὰ ἐκτρυπήματα τίθενται, Obliquæ foraminibus s. fenestris (trabes) circumponuntur. Hase.]

[Ἐκτρύπησις, εως, ἡ, Perforatio. Hippocr. Epist. p. 1288, 35 : Τῇ τῶν ὀστέων τῶν συντριβομένων ἀναρρίσει τε καὶ ἐκτρυπήσει. Schneid. De remediis πρὸς τὰς ἐκτρυπήσεις navium contra urinatores carinas perforantes Philo Belop. p. 100, 36. Hase.]

Ἐκτρῦφάω, cum dat. construi dicitur, idemque significare quod ἐντρυφάω : ut ἐκτρυφῶ σοι, Sum tibi in deliciis. Sed hæc valde mihi suspecta sunt, quum nulla auctoritate vel exemplo confirmentur. [Præter modum luxurior. Athen. 12, p. 519, F : Δοκεῖ δὲ ... ὅ τε τῆς πόλεως (Sybaris) τόπος καὶ ὁ παρὰ τοῦ θεοῦ χρησμὸς συμπαροξῦναι πάντας ἐκτρυφᾶσαι· 554, B : Ἅπαντες οἱ ἐρῶντες οἷον ἐκτρυφῶντες ὑπὸ τοῦ πάθους καὶ ὡριτινόμενοι τοῖς ὡραίοις ἀδρύνονται. Hemst.]

[Ἐκτρυχόω. V. Ἐκτρύχω.]

Ἐκτρύχω, sive Ἐκτρῡχόω [hæc forma in Gl. cum int. Extenuo], Attero, Exhaurio, Attenuo, Accido, Affligo, Vexo, περιτρώγω, καταναλίσκω, ἀποκναίω, περικόπτω. Bud. in Comm., quod Liv. dicit, Accisæ a Camillo Volscorum res, Græce reddit ἐκτετρυχωμέναι. Quo particip. utitur quidam et ap. Suid. : Ὁ δὲ ὑπὸ τῆς ἀπορίας ἐκτετρυχωμένος ἦν, i. e. καταπεπονημένος, ἐκνενευρισμένος. [Ut expl. Hesychius, sed ubi cod. ἐκτρυχ., non ἐκτετρυχ., ut edd. Idem Ἐκτρύχωσον, ἐκτρῦφον. Thucyd. 3, 93 : Ἔφθειρον καὶ διὰ παντὸς ἐπολέμουν ἀνθρώποις νεοκαταστάτοις, ἕως ἐξετρύχωσαν, γενομένους τὸ πρῶτον καὶ πάνυ πολλούς· 7, 48 : Χρημάτων γὰρ ἀπορία αὐτοὺς ἐκτρυχώσειν. Ælian., ut videtur, ap. Suid. v. Πυθαγόρας Ἐρέσιος vel Συνεχῆ : Ἐξετρύχωσεν ἄρα ἐς τοσοῦτον (puellas quasdam) ὡς βρόχῳ τὰς κόρας τὸν λιμὸν ἀποδρᾶναι. Pausan. 3, 24, 1 : Τῶν δὲ Ἐλευθερολακώνων μάλιστα τοῦτο (τὸ χωρίον) ἐκτετρύχωται. Lucian. De merc. cond. c. 39 : Ὁρᾷ γὰρ ἤδη σὲ μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετρυχωμένον. Themist. Or. 10, p. 140, B : Καρχηδόνα ἀπειποῦσαν καὶ παντελῶς ἐκτετρυχωμένην εἰς ἔδαφος κατήρραξε (l. κατέρραξε). Et multis II. Dio Cass. Ap. Lucian. Tox. c. 29 : Τὸ λοιπὸν ἐκείνῳ ὀίδωσιν ἃ εἶχε πιναρὰ καὶ ἐκτετρυχωμένα βάκη περισπάσας, Thomas p. 708 legebat ἐκτετριχωμένα. || Forma Ἐκτρύχω est ap. Dion. Cass. 77, 9 : Ἀνθρώπους ... ἀποσυλᾶν, ἐκτρύχειν.]

[Ἐκτρύω, Eneco, Perdo. Appian. B. C. 2, 66 : Ἐκτρῦσαι ταῖς ἀπορίαις αὐτούς, Fame illos enecare. ῡ]

[Ἐκτρώγω, ὠξομαι, Erodo, Exedo, Gl. Aristoph. Vesp. 155 : Φύλατθ' ὅπως μὴ τὴν βάλανον ἐκτρώξεται. Micha. 7, 4 : Ὡς σὴς ἐκτρώγων. Clem. Al. p. 496, τὴν γλῶτταν ἐκτρ., citat Kall.]

Ἔκτρωμα, τὸ, Abortus, [Abortium, Abortivus, Gl.] : pro quo Atticos dicere ἐξάμβλωμα, testatur Phryn. [p. 208, Thom. M. p. 319.] Ab Hesych. exp. non solum παιδίον νεκρὸν ἄωρον, sed etiam ἐκβολὴ γυναικός. Quibus verbis significatur potius Ipsa actio abortandi : quæ dicitur Ἔκτρωσμὸς magis proprie, et Ἔκτρωσις [Abortum, Abortivum, Gl. Aristot. Probl. 1, 9, p. 860, 18 : Ταῖς μὲν κυούσαις ὁ τόκος ὁ ἑαρινὸς εἰς ἐκτρώσεις γίνεται] : ut ap. Aristot. H. A. 7, [8, 3] : Καλοῦνται δὲ ἐκρύσεις αἱ μέχρι τῶν ἑπτὰ ἡμερῶν διαφθοραί· ἔκτρωσμοὶ δέ, αἱ μέχρι τῶν τετταράκοντα. Ubi Gaza ἐκρύσεις interpr. Effluxiones : ἐκτρώσεις vero Abortiones. [V. Ἔκτρωσμός. Ap. Hippocrat. cit. ab Lobeck. ad Phryn., De morb. mul. 2, 13, p. 803, D, ἔκτρωσις. Ἔκτρωμα apud Aristot. De generat. anim. 4, 5, p. 773, 18 : Κυήματ' ἐκπίπτει παραπλήσια τοῖς καλουμένοις ἐκτρώμασιν. Eust. Opusc. p. 154, 29 : Ἠλιτόμηνα ἢ ἐκτρώματα. Ἔκτρωμα de nanis et pumilionibus usurpat Tzetz. Hist. 5, 515 : Ἦρ' ἀρχουσι καὶ παρὰ βασιλεῦσι τιμᾶσθαι τὰ ἐκτρώματα πλέον σεμνῶν ἀνθρώπων. Cit. Elberling. Paulus 1 Corinth. 15, 8 ἔκτρωμα se vocat, humilitatis caussa, ut monent Patres ab Suicero citt. Thes. vol. 1, p. 1073. Sic Tzetz. ib. 7, 507 insultare sibi queritur Ἐκτρώματα, ἀνούστατα ... δέκα μόνον ἢ δώδεκα βιβλία ἀναγνόντα, de quibus v. 511 τοιαῦτα δὴ ἀμβλώματα φύσεως. L. D. || Θάνατοι ἀπὸ ἐκτρωμῶν· ita legitur ap. Ptolem. Tetrab. 3, 30, 2.]

Ἐκτρωματιαῖος, α, ον, Abortivus. [Ex Hippocrate, Galeno, et Plutarcho (?) citat Triller. ad Thomam p. 319, idemque ex Aristot. Ἐκτρωματισμός. Gl. : Ἐκτρωματιαῖος, Aborticiosus, Abortivus. Ἐκτρωματιαῖον, Aborticium.]

[Ἐκτρωματικός, ἡ, ὀν, Abortitius. Gl. : Ἐκτρωματικόν, Abortitium.]

[Ἐκτρωματισμός. V. Ἐκτρωματιαῖος.]

[Ἔκτρωσις. V. Ἔκτρωμα.]

[Ἐκτρώσκω. V. Ἐκτιτρώσκω.]

[Ἔκτρωσμός, ὁ, i. q. ἔκτρωμα. Aristot. l. s. Ἔκτρωμα cit. Dioscor. 2, 194 : Ἔκτρωσμοὺς ἐργάζεται. L. D. Ptolem. Tetrab. p. 149, 25 : Ἐκτρωσμοῖς ἢ ὠμοτοκίαις· et p. 152, 6 : Ἔκτρ. ἢ ἐμβρυοτοκίαις. Procul. Paraphr. in Ptol. p. 277, 11 : Διὰ ἐκτρωσμῶν καὶ τοκετῶν. Hase.]

[Ἐκτρωτικός, ἡ, ὀν, Abortivus. Plut. Mor. p. 974, D : Καταμαθεῖν ταῖς ἐγκύοις τὴν βοτάνην παρεῖχον ἐκτρωτικὴν δύναμιν ἔχουσαν.]

Ἐκτυγχάνω, Assequor. Unde particip. ἐκτυχών, Assecutus. Affertur enim e Greg. Naz. : Θεὸς ἁπλοῦν καὶ ἀσώματον ἐκ φύσεως ἐκτυχών, pro Deus qui a natura obtinuit ut simplex sit et sine corpore. Videndum tamen ne ἁπλοῦν et ἀσώματον nominativi potius casus sint, et ἐκτυγχάνω accipiatur pro Sum, Existo. [Leg. videtur τυχών.]

[Ἐκτῠλίσσω, s. Ἐκτυλίττω, Evolvo. Tim. Locr. p. 97, C : Ἐκ δὲ τουτέων τῶν κινασίων, δύο ἐασᾶν, τὰν ἕλικα ἐκτυλίσσει (sol), Cursum circularem ducit.]

[Ἐκτῠλόω, Occallescere facio. HSt. in Ἐξιπόω : « Aetius 13, 2, de emplastrorum, quæ a cane morsis adhibentur, facultate : Καὶ γὰρ τὸν ἰῶδη χυμὸν ἐξιποῦσι καὶ ἐκτυλοῦσι τὸν τῶν ὀδόντων ἐπίπαγον, Venenosum humorem e dentium morsu relictum expurgant et quasi exprimunt. » Oribas. p. 17 ed. Mai. : Εἰ δὲ τοιοῦτον εἴη τὸ βάθος ὥστε εἰς ὀστέον καταλήγειν, ἐκτυλώσομεν ὁμοίως. Ib. p. 20 : Ἐκτυλώσομεν τὴν σύριγγα. L. Dind.]

[Ἐκτυλωτικός, ἡ, ον, Occallescere faciens. Oribas. p. 20 ed. Mai. : Τῶν ἐκτυλωτικῶν φαρμάκων. Paul. Æg. 4, 49, p. 152, 42 : Διὰ τῶν ἐκτυλωτικῶν τε καὶ κολλητικῶν. L. Dind.]

[Ἐκτυμπάνωσις, εως, ἡ, Tumor in modum tympani. Strabo 16, p. 773 : Ῥιφέντες δὲ πρηνεῖς πίνουσι βοῶν δίκην ἕως ἐκτυμπανώσεως τῆς γαστρός. ἀ]

[Ἐκτυπέω.] Ἐκτυπέομαι, quod affertur pro κτυπέομαι, exponiturque itidem Sono, Crepo, si mendo caret, erit comp. e τυπέω significante itidem ψοφέω et κροτέω. [Philostr. V. Apoll. 6, 26, p. 266 : Ἑαυτοῦ μὲν οὖν καί τινος τῶν ἑταίρων οὕτω τι ἐκτυπηθῆναι τὰ ὦτα ὁ Δᾶμίς φησιν, ὡς αὐτός γε ἀναζεῦξαι. Jo. Malal. p. 272, 16 : Κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν (κελεύσας) ταυρέας ἐκτυπεῖν πρὸς τὸ ἀποδιωχθῆναι τὰ πνεύματα τὰ ἄδικα τῶν σφαγέντων Περσῶν, quod ib. 22 dicitur τὰς ταυρέας ἐκέλευσε βάλλεσθαι, Pulsari. L. Dindorf.]

Ἐκτυπή, ἡ, quod exp. Sculptura, suspectum habeo.

Ἔκτυπος, ὁ, ἡ, Expressus, ex archetypo sc. In plastica quidam annotant fingi primum rerum similitudines atque imagines ex argilla, gypso, et id genus aliis : atque hoc esse τοὺς τύπους : quorum quæ prima, nominari πρωτότυπα, ceterarum figurarum effictarum exemplaria : ex appressis autem typis fieri ἔκτυπα, quæ sunt Typorum conceptacula, vocari autem tradunt, a Plin. Formas, et in scalptura Ectypas scalpturas. Ejus hæc sunt verba 35, 12, de Dibutade : Primusque personas tegularum extremis imbricibus imposuit, quæ inter initia πρότυπα vocavit. Postea idem ectypa fecit. Idem 37, 10 : Hæ sunt gemmæ, quæ ad ectypas scalpturas aptantur. Et Seneca De benef. l. 4, [3, 26] : Habens imaginem ectypam et prominente gemma. Ubi nota copulari ἔκτυπος et Prominens, quemadmodum Hesych. quoque et Suid. ἐκτυπώτερον exp. φανερώτερον : ille vero etiam κυριώτερον. [Zonar. p. 681 : Ἐκτυπωτέρως καὶ ἐκτυπώτερον ἀντὶ τοῦ φανερωτέρως. « Δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, » ὅ ἐστι καθαρώτερον. Ceterum v. in Ἐκτύπως. Οἱ ἔκτυποι videtur esse in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 23. Diodor. 18, 26 : Θρόνος χρυσοῦς, ἔχων τραγελάφων προτομὰς ἐκτύπους. Theodoret. H. E. 1, p. 16, 24, ab Hemst. cit. : Τοῦ πρωτοτύπου ἔκτυπος χαρακτήρ (Filius Patris). || « Ἔκτυπα, Commentaria brevia, quæ rudem historiæ scribendæ, aliusve scriptionis, materiam continent. Sic Marcellin. V. Thuc. p. 7, de libro octavo Historiæ Thuc. variorum sententias recensens : Τισὶ δὲ ἀκαλλώπιστος, καὶ δι' ἐκτύπων γεγραμμένη (ἱστορία) δοκεῖ, Quibusdam videtur hic liber nondum perpolitus, sed inchoatus tantum et rudis. » Ernest. Lex. rhet.]

Ἐκτυπόω, s. Ἐκτυπόομαι, Exprimo, Effingo. [Xenoph. Eq. 1, 1 : Ἐν τῷ βάθρῳ τὰ ἑαυτοῦ ἔργα ἐξετύπωσεν, de Simone statuario. Et de imaginibus in annulis signatoriis Dio Cass. 51, 3.] Bud. e Plut. De placit. philos. [p. 902, F, et alibi] : Ἐκτυπῶ εἰς κηρὸν, In ceram exprimo. [Ἐκτυπωθέντα, Expressa, Gl.] Idem e Plat. De LL. 6, [p. 775, D] : Εἰς τὰς τῶν γεννωμένων ψυχὰς καὶ σώματα ἀναγκαῖον ἐξομοργνύμενον ἐκτυποῦσθαι καὶ τίκτειν πάντα φαυλότερα, Temulentiæ vitium in animabus infantium exprimentem et insculpentem, gignere deteriores. Idem ἐκμάττειν et ἐκσφραγίζεσθαι dicitur. [Medio item Theæt. p. 206, D : Ὥσπερ εἰς κάτοπτρον ἢ ὕδωρ τὴν δόξαν ἐκτυπούμενον εἰς τὴν διὰ τοῦ στόματος ῥοήν. Passivo Tim. p. 50, C : Τοῦτ' αὐτὸ ἐν ᾧ ἐκτυπούμενον ἐνίσταται· Conviv. p. 193, A : Ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς στήλαις κατὰ γραφὴν ἐκτετυπωμένοι. Isocr. Soph. p. 294, D : Τοιοῦτον αὑτὸν παράδειγμα παρασχεῖν (magistrum) ὥστε τοὺς ἐκτυπωθέντας καὶ μιμήσασθαι δυναμένους εὐθὺς ἀνθηρότερον ... φαίνεσθαι λέγοντας. Nisi loco medii ponitur illic.] Exp. etiam Formo, Informo, nec non Assimilo; afferturque e Greg. Naz. : Ἐκτυπούτωσαν κηρὸν, pro Ceram informent, imprimant. [Schol. Pind. Pyth. 2, 40 : Τὸν Δία νεφέλην τῇ Ἥρᾳ ὁμοίαν ἐκτυποῦν καὶ ἀναπλάσσειν. Hemst. Dionys. Art. rhet. c. 10, 17, p. 392, 13 : Καὶ οἱ μὲν ποιηταὶ καὶ ἱστορικοὶ τὰ συμβεβηκότα τόποις τισὶ καὶ προσώποις ἐκτυποῦσιν. Cum πρὸς Eust. Opusc. p. 76, 74 : Οἱ πρὸς τὸ δυνατὸν ἀνθρώποις ὅμοιον ἐκτυπούμενοι· 142, 46 : Ὁ πρὸς θεὸν διορατικῶς ἐκτυπούμενος.]

Ἐκτύπωμα, τὸ, Expressio, Effigies [sic Gl., quæ add. Sigillum], ὁμοίωμα [exp. ab Hesychio], ἐκμαγεῖον : ut ἐκτύπωμα τῆς ἀσπίδος affertur pro Clypei expressio. [Plato Tim. p. 50, C : Ὡς οὐκ ἂν ἄλλως ἐκτυπώματος ἔσεσθαι μέλλοντος. Menander ap. Athen. 11, p. 484, D : Ἐκτυπωμάτων πρόσωπα, τραγέλαφοι, i. q. supra ap. Diod. in Ἔκτυπος cit. ἔκτυποι προτομαὶ, Effigies, siquidem ap. Ath. integra est scriptura. Re inversa Jo. Malal. p. 172, 8 : Ποιήσας ἐκ τῆς εἰκόνος τοῦ αὐτοῦ ἀδελφοῦ ἐκτύπωμα τοῦ προσώπου, ἤτοι χαρακτῆρος αὐτοῦ· et ib. 11 : Τοῦ ὁλοχρύσου ἐκτυπώματος τοῦ αὐτοῦ ἀδελφοῦ. Eust. Opusc. p. 31, 34 : Τὴν συντριβὴν τῶν φαύλων ἐκτυπωμάτων· 62, 14 : Εἰσὶ δὲ αὐτὰ βασιλικοῦ χαράγματος ἐκτυπώματα. L. Dind.]

Ἐκτύπως, Expresse. Greg. Naz. : Ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον, ἀμυδρῶς, τὸ δὲ δεύτερον, ἐκτυπώτερον, Expressius, Perfectius, Bud. Ex Eod. affertur, Ἐκτύποις διδάσκει, pro Imaginum exemplis docet. [Sextus Emp. Adv. log. 171, p. 406 : Τῆς ὄψεως συγκεχυμένως καὶ οὐκ ἐκτύπως τι λαμβανούσης. Hemst. Epiphan. vol. 1, p. 839, B : Ἐκτυπῶς (sic) καὶ ἀκριβῶς ὡμοιωμένην πρὸς πατρικὴν ἀγαθότητος. Compar. schol. Hermog. vol. 4, p. 259, 14 : Σαφέστερον καὶ ἐκτυπώτερον.]

[Ἐκτύπωσις, εως, ἡ, Formatio. Aresas ap. Stob. Ecl. phys. 1, 52, 23, vol. 1, p. 850 : Ταῦτα δ' οὕτω ἐμάσατο κατὰ λόγον ὁ θεὸς ἐν ἐκτυπώσει καὶ ἐξεργασίᾳ τῷ ἀνθρωπίνῳ σκάνιος (l. σκάνεος). Eust. Opusc. p. 188, 31 : Θεός τις ἄρα καὶ ὁ ἐν αὐτῷ οἷα ἔνθεος καὶ θεοῦ μετέχων διὰ τὴν μιμητικὴν πρὸς ἐκεῖνον ἐκτύπωσιν. || Effigies, Gl. L. D. Ita Aristeas De leg. transl. p. 110, 15 : Ὑπὸ δὲ τὴν ἐκτύπωσιν τῶν λίθων τῆς ὠοθεσίας, Sub hac gemmea ovorum effigie; et p. 111, 9 : Τὴν δὲ ἐκτύπωσιν ἐνυπῆρχε διὰ λιθώσεως ποικίλης. Joseph. Ant. Jud. 12, 2, 8 : Ἑκάστη γωνία τὴν αὐτὴν τῆς ἐκτυπώσεως εἶχε διάθεσιν, Eandem formarum dispositionem. Jo. Phocas Allat. p. 6, 2 : Ἐν ᾧ μέσον ἐκτύπωσις θείου σταυροῦ· conf. 3 Reg. 6, 35. || Figura, i. e. Allegoria, Typus. Philo vol. 1, p. 163, 14 : Τῆς μὲν οὖν προτέρας (δόξης) ἐκτύπωσίς ἐστι Κάϊν· et Method. Conv. virg. p. 190, 23 : Τοὺς χαρακτῆρας καὶ τὴν ἐκτ. Hase.]

[Ἐκτυπωτέρως. V. Ἔκτυπος.]

[Ἐκτυραννέω, Vinco. Eumath. p. 62 : Ἔρως ὅλην σοι τὴν παρθένον ἐξέκαυσεν, Ἔρως ἐξετυράννησεν. Boiss.]

Ἐκτυφλόω, i. q. ἀποτυφλόω. [Excæco, Occæco, Elusco, Gl. Herodot. 9, 93 : Ἐπεί τε δὲ τὸν Εὐήνιον ἐξετύφλωσαν. Batrachom. 235 : Καὶ τὸ μέτωπον ἔχρισε καὶ ἐξετύφλου παρὰ μικρόν. Lucill. Anth. Pal. 11, 112, 3 : Οὐ μόνον ἐξετύφλωσεν Ὀλυμπικόν. Aristoph. Pl. 301 : Καταδαρθόντα ... ἐκτυφλῶσαι. Xen. Eq. 10, 2 : Τὰ στόματα ἕλκοντες ἄνω ἀντὶ τοῦ προορᾶν ἐκτυφλοῦσι τοὺς ἵππους. Geopon. 5, 22, 1 : Τοὺς μὲν πρὸς τῷ στελέχει δύο (ὀφθαλμοὺς vitis) ἐκτυφλοῦν.] Plut. [Ti. Gracch. c. 12, ubi est οἰκέτην ἐξετύφλωσαν] : Ἐκτυφλοῦσι τοὺς οἰκέτας, Servos excæcant, s. Exoculant, ut Apul. loquitur : i. e. Visu orbant, Oculos eis eruunt. Et pass. [id. Mor. p. 181, F, s. Galbæ c. 1 : Ἐκτετυφλωμένῳ τῷ Κύκλωπι·] ἐκτετυφλωμένη τύχη, Fortuna excæcata, s. exoculata; pingitur enim oculis obvolutis. [Improprie Æsch. Cho. 536 : Πολλοὶ δ' ἀνῆλθον, ἐκτυφλωθέντες σκότῳ, λαμπτῆρες ἐν δόμοισι, de luminibus extinctis. Aristoph. fr. Hor. ap. Athen. 9, p. 372, B : Κονιορτὸν ἐκτυφλοῦντα.]

Ἐκτύφλωσις, εως, ἡ, Excæcatio. [Gl.]

[Ἐκτυφλώσσω, s. Ἐκτυφλώττω, Cæcutio. Pseudo-Chrysost. Serm. 67, t. 7, p. 440, 40 : Τοὺς βαρυωπεῖς ὀφθαλμοὺς ἐκτυφλώττουσαν. Cit. Seager.]

[Ἔκτυφος, ὁ, ἡ, Tumidus. OEnom. apud Euseb. Præp. ev. 5, 21, p. 213, A : Ἡμίονος ὢν (Cyrus) ἐν τῷ αἰνίγματι παρεμφαίνει μὲν τὴν ἔκτυφον μοῦσαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄμαντιν μαντικὴν κ. τ. λ.]

Ἐκτυφόω, i. q. ἐκτύφω, i. e. In fumum redigo. Pass. Ἐκτυφοῦμαι, ut ἐκτύφομαι, In fumum vanesco, Bud. e Diosc. [1, 83] : Ἡ δὲ ῥητίνη εἰς καπνὸν ἐκτυφοῦται. [Relatum ad animam, ut sit Caliginem et quasi fumum offundere, ap. Philon. vol. 1, p. 1, 5 : Ἐξετύφωσαν τὰ πλήθη, μυθικοῖς πλάσμασι τὴν ἀλήθειαν ἐπικρύψαντες, ubi est var. ἐξετύφλωσαν. Polyb. 16, 21, 12 : Ὁ δὲ (Tlepolemus) πυνθανόμενος τὸν γιγνόμενον ἐκ πάντων ἔπαινον ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τὰς ἐν τοῖς πότοις ἐπιλύσεις (ἐπιχύσεις Vales.) ἔτι δὲ τὰς ἐπιγραφὰς καὶ τὰ διὰ τῶν ἀκροαμάτων εἰς αὐτὸν ᾀδόμενα παίγνια κατὰ τὴν πόλιν, εἰς τέλος ἐχαυνοῦτο καὶ μᾶλλον ἀεὶ καὶ μᾶλλον ἐξετυφοῦτο. V. Ἐκτύφω. L. D. Philo vol. 2, p. 569, 43 : Ὁ δὲ Γάϊος ἑαυτὸν ἐξετύφωσεν. Idem mire, p. 215, 38 : Ἀπάται, ἃς μυθογράφοι διαπλάσαντες ἐξετύφωσαν. Nisi tamen scrib. ἐξετύπωσαν, sec. conj. Mang. Hase.]

[Ἐκτύφω, fut. θύψω, aor. θυψα, Accendo. Hesych. : Ἐξήθυψεν, ἐξέκαυσεν. Recte Kust. ἐξέθυψεν. Pass. Alciphro 3, 50 : Ἡ δὲ ἐπὶ πλέον ἐκτύφεσθαι τὸν ἔρωτα τούτῳ μηχανωμένη τοῦ Εὐβοέως ἐρᾶν προσποιεῖται τοῦ νεανίσκου.]

Ἐκτύφομαι, In fumum evanesco, Bud. e Diosc. 1, [83]. Vide Ἐκτυφόω. Hesych. ἐκτυφῆναι exp. ἐκτυφωθῆναι. [Idem : Ἐκστύψης (ἐκθύψης), ἐκκαύσης. Ἐκτεθυμμένα, ἐκτετυφωμένα. Ἐκτεθύμμεθα, ἐκτετυφώμεθα. || Metaph., ut supra ἐκτυφῶμαι, Caligo. Schol. Eur. Phœn. 1154 (1160 Valck.) : Τύφεσθαι ἐστὶ τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς συγκεχύσθαι. Μένανδρος ἐν Φιλαδέλφοις, Νὴ τὸν Δία τὸν μέγιστον ἐκτυφήσομαι (ἐκτυφώσομαι cod. Aug.)· καὶ ἐν Ἐπιτρέπουσιν, Ἐξετύφην μὲν οὖν κλαίουσα. Zonar. p. 677 et Etym. M. p. 324, 40 : Ἐκτυφῆναι ... σημαίνει δὲ παρὰ μικρὸν ἐκτυφλωθῆναι. Ubi male Albert. ad Hesych. ἐκτυφωθῆναι, quod recte scribi apud Hesych. ceteræ ejusd. gll. ostendunt, at hic locum habere propter παρὰ μικρὸν non potest. ῡ]

[Ἕκτωρ, ορος, ὁ, Hector, Priami regis Trojæ f., ap. Hom. ceterosque poetas et mythologos. Etymologiam ab ἔχω proponit Plato Cratyli p. 393, A, ut grammaticos omittam. || Jovem ab Sapphone Ἕκτορα dictum tradit Hesych. : Σαπφὼ δὲ τὸν Δία.]

[Ἕκτωρ, ορος, ὁ, Paxillus, Gl.] Ἕκτορες, Hesychio πάσσαλοι ἐν ῥυμῷ, Clavi lignei s. Paxilli temonis. [Idem post ea, quæ cit. sunt in Ἕκτωρ n. pr., pergit : Λεωνίδης τὸν χροκύφαντον, Reticulum.] Ἕστωρ, ορος, ὁ, Clavus temonis, i. e. Clavus ille s. Paxillus qui per jugum in temonem defigitur, et circa quem subjugia lora volvuntur. Hom. Il. Ω, [272] : Ἐκ δ' ἕφερον ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῷ ἐννεάπηχυν· Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκαν ὑξίστῳ ἐπὶ ῥυμῷ, Πέζῃ ἐπὶ πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον. Ubi schol. quoque exp. τῷ ἐνιεμένῳ πασσάλῳ κατὰ τοῦ ῥυμοῦ τοῦ ζυγοῦ : sed annotans, quosdam scribere ἕκτορι, [οἷον ἐχέτορι]. Quæ scriptura non male quadrat : retinetur enim eo clavo jugum ne excidat, utpote per eum temoni affixum, retinentibus simul subjugiis loris circum eum volutis. Itidem Aristobulus ap. Plut. Alex. [c. 18], de nodo Gordio loquens, dicit : Πάνυ ῥᾳδίαν αὐτῷ τὴν λύσιν γενέσθαι, ἐξελόντι τοῦ ῥυμοῦ τὸν ἕστορα καλούμενον, ᾧ συνεῖχε τὸ ζυγόδεσμον. [Lycophr. 100 : Καμπύλους σχάσας πεύκης ὀδόντας, ἕκτορας πλημμυρίδος, quod κυμάτων ἐρεκτικὰς int. Eust. Il. p. 1283, 55, Od. p. 1479, 33. Lucian. Lexiph. c. 15 : Ἀλλὰ σὺ τὸ ὁμοίων εἰργάσω με, ὥσπερ εἴ τις ὀλκάδα τριάρμενον ἐν οὐρίῳ πλέουσαν ... ἕκτοράς τινας ἀμφιστόμους καὶ ἰσχάδας σιεπρᾶς ἀφεὶς καὶ ναυσιπέδας ἀναχαιτίζοι τοῦ ὁρόμου τὸ ῥόθιον. Quo fort. referendus Hesych. : Δαρεῖος ὑπὸ Περσῶν ὁ φρόνιμος, ὑπὸ δὲ Φρυγῶν ἕκτωρ. Forma ἕστωρ est ap. Arrian. Exp. 2, 3, 13 : Ἀριστόβουλος δὲ λέγει ἐξελόντα (Alexandrum) τὸν ἕστορα τοῦ ῥυμοῦ, ὃς ἦν τύλος διαβεβλημένος διὰ τοῦ ῥυμοῦ διαμπὰξ ξυνέχων τὸν δεσμόν, ἐξελκύσαι ἔξω τοῦ ῥυμοῦ τὸν ζυγόν.]

[Ἕκυλος, Herbæ genus. Suidas in v. et in Ἄκυλος : Ἕκυλος, εἶδος βοτάνης· ἄκυλος δὲ τῆς πρίνου ὁ καρπός.]

[Ἑκυρά. V. Ἑκυρός.]

Ἑκῦρος, ὁ, Socer : i. e. Mariti pater [Hom. Il. Γ, 172 : Φίλε ἑκυρέ· et Ω, 770 continuo cit.] : et fem. gen. Ἑκυρὰ, seu, Ionice, Ἑκυρὴ, Socrus, i. e. Mariti mater. Helena ap. Hom. Il. Ω, [767], in querimonia de Hectore occiso : Ἀλλ' οὔπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον· Ἀλλ' εἴ τις μὲ καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίσποι Δαέρων, ἢ γαλόων, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων, Ἢ ἑκυρὴ, ἑκυρὸς δέ, πατὴρ ὥς, ἤπιος αἰεί, Ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες. Sic Il. X, [451], Andromache dicit : Αἰδοίης ἑκυρῆς ὄπας ἔκλυον, Vocem reverendæ meæ socrus audivi. [Apoll. Rh. 4, 815 : Σὺ δ' ἄρτιγε νοῷ, ἑκυρὴ περ ἐοῦσα. Crinag. Anth. Pal. 6, 244, 5 : Μήτηρ θ' ἑκυρά τε.] Et Plut. Connub. præcept. [p. 143, A] : Ὅπως ἀπ' ἀρχῆς ἐπισταμένη τὸ τῆς ἑκυρᾶς μητρυιῶδες, ἢν ὕστερόν τι συμβαίνῃ τραχύτερον, μὴ ἀγαναχτῇ. Alioqui et πενθερὸς dicitur Socer : et Πενθερὰ, Socrus : at schol. Homeri superiora duo antiquiora esse innuit. [De accentu in ultima ponendo v. Arcad. p. 72, 8. De spiritu Eust. Il. p. 648, 49 : Λέγεται δὲ ἑκυρὸς μὲν, ὡς εἰς ἑ ἤτοι εἰς ἑαυτὸν ἔχων τὴν κόρην ἢ τὸ τῆς ἀγχιστείας κῦρος· διὸ καὶ δασύνεται κατὰ τὴν ἀρχουσαν παρά γε τοῖς πλείοσιν· ὁ δέ γε συνθεὶς τοὺς κατὰ στοιχεῖον πνευματισμοὺς ψιλοῖ αὐτὸ κατὰ τὸ ἑκεῖνος. (Lex. de spirit. p. 216 : Τὸ δὲ ἑκυρὸς ὁ πενθερὸς καὶ ἑκχειρία ἡ ἅδεια, κατὰ τὰ λελεγμένα κανόνας οὐκ ἔχοντα, ὅμως ψιλοῦνται.) Καί φασί τινες παρὰ τὸ κῦρος γινέσθαι τὴν λέξιν κατὰ πλεονασμόν, διὸ καὶ ψιλοῦσθαι. De mensura id. p. 400, 4, mediam corripi docens versu Homerico. Producitur in Probl. Anth. Pal. 14, 9 : Ἀνδρ' ἐμὸν ἑκτὸν' ἑκυρὸς, ἑκυρὸν δ' ἑκτανεν ἀνὴρ, καὶ δαὴρ ἑκυρὸν καὶ ἑκυρὸς γενέτην. In iisd. 8 est κῦδος pro κύδος.]

[Ἐκφαγεῖν, Exedere, inf. aor. ἐξέφαγον, cujus nullum est ab hoc them. præsens. Pollux 6, 39 : Ἐξέφαγε. Aristoph. Eq. 698 : Εἰ μή σ' ἐκφάγω· 700 : Εἰ μὴ 'κφάγῃς; Epimenides ap. Plut. Solon. c. 12 : Ἐκφαγεῖν γὰρ ἂν Ἀθηναίους τοὺς αὐτῶν ὁδοῦσιν, εἰ προῄδεσαν ὅσα τὴν πόλιν ἀνιάσει τὸ χωρίον (Munychia). Antip. Sid. Anth. Pal. 9, 151, 6, figurate : Πάντα δὲ συμμάρψας ἐξέφαγεν πόλεμος. L. D. Philo vol. 2, p. 57, 18, de ægrotatione : Ἵνα μὴ τελείως ῥωσθεῖσα, τοὺς οἰκήτορας ἐκφάγῃ. Basil. t. 1, p. 162, D : Οἱ τόκοι τοὺς οἴκους τῶν ὀφειλόντων ἐκφαγόντες· et p. 118, D : Ἐχιδναι τὰς μήτρας ἐκφαγοῦσαι προέρχονται. Hase.]

Ἐκφάζω, Enarro, VV. LL. : perperam forsan pro ἐκφράζω.

Ἐκφάδην, Hesychio φανερῶς, Aperte, Manifesto. [Vitiose pro ἐκφάνδην. Id. : Ἐκφάνδην, φανερῶς ἢ ἐξειπεῖν, et omissis vv. ἢ ἐξειπεῖν Zonar. p. 681. Ex Cyrilli ap. Alb. gl. : Ἐκφάνδην, ἐξειπεῖν ἀκριβῶς, φανερῶς, intelligitur ἐξειπεῖν fuisse in l. scriptoris, unde gl. petita, et scrib. esse ap. utrumque gramm. Ἐκφάνδην ἐξειπεῖν.]

[Ἐκφαιδρύνω, Emundo, Expurgo. Eurip. Bacch. 768 : Σταγόνα δ' ἐκ παρηίδων γλώσσῃ δράκοντες ἐξεφαίδρυναν χροός.]

Ἐκφαίνω, ἀνῶ, πέφηνα, In lucem edo s. profero, Patefacio, Evulgo, Effero. [Prodo, Gl.] Herodot. : Ἐκφῆναι ἐς ὑμέας. Budæus ἐκφαίνειν interpr. Edere, Effari [Ἐξέφηνα, Effatus sum, Gl.] et prodere quod occultum est et arcanum, afferens h. l. Greg. Naz., in quo ἐκφαίνειν opposuit τῷ κρύπτειν, in Orat. π. ἁγίου Πνεύματος, ita scribens : Ὁρᾷς φωτισμοὺς κατὰ μέρος ἡμῖν ἐλλάμποντας, καὶ τάξιν θεολογίας, ἣν καὶ ἡμᾶς τηρεῖν ἀμεινον, μήτε ἀθρόως ἐκφαίνοντας, μήτε εἰς τέλος κρύπτοντας, Enarrantes confertim et effantes mysteria. Et e Basil. Ep. ad Andron. [vol. 3, p. 204, C] : Ὁρᾷς ὅπως κύκλῳ περίειμι, ὀκνῶν καὶ ἀναδυόμενος τὴν αἰτίαν ἐκφαίνειν ὑπὲρ ὧν ποιοῦμαι τοὺς λόγους. [Soph. OEd. T. 329 : Μὴ τὰ σ' ἐκφήνω κακά· 243 : Ὡς τὸ Πυθικὸν θεῶ μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί. Eur. Hipp. 8 : Δείξω δὲ θησεῖ πρᾶγμα κἀκφανήσεται· 428 : Κακοὺς δὲ θνητῶν ἐξέφηνε ... χρόνος· 881 : Κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον· Ion. 1550 : Ἐκ, τίς οἴκων θυοδόκων ὑπερτελὴς ἀντήλιον πρόσωπον ἐκφαίνει θεῶν; Plato Menex. p. 246, E : Σώματος κάλλος καὶ ἰσχὺς ... ἐκφαίνει τὴν δειλίαν· Euthyd. p. 288, C : Ἕως ἂν ἡμῖν ἐκφανῆτον ἐφ' ᾧ αὐτὰ σπουδάζετον. Herodot. 6, 3 : Τὴν μὲν γενομένην αὐτοῖσι αἰτίην οὐ μάλα ἐξέφαινε· 135 : Τὰ ἐς ἔρσενα γόνον ἄρρητα ἱρὰ ἐκφήνασαν Μιλτιάδῃ. Æneas Tact. c. 23, p. 70 : Ἵνα μὴ ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀὴρ πυρωδέστερος ... ἐκφάνῃ τὸ μέλλον. Meleagr. Anth. Pal. 12, 119, 6 : Τιὰ δ' ὀργια κρύπτειν αὐδῶν, ἐκφαίνειν τάμὰ σὺ νῦν ἐθέλεις.] Ex Hesiodo [Theog. 689] affertur in VV. LL., Ἐκ δέ τε πᾶσαν φαῖνε βίην, pro Vim totam exercebat; perperam enim ibi scriptum est Exercebat. Et e Plutarcho ἐκφαίνειν νίκην, pro Portendere. [Ead. signif. c. infin. Manetho 4, 313 : Ἐφυβρίστους ἐκφαίνει φύσεσθαι· 573 : Ἐκφαίνει γενεῆς βασιληίδος ἄνδρας ἔσεσθαι. Hom. Il. Τ, 104 : Σήμερον ἄνδρα φάωσδε μογοστόκος Εἰλείθυια ἐκφανεῖ, ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει. Soph. Antig. 307 : Εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα τοῦδε τοῦ τάφου εὑρόντες ἐκφανεῖτ' ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμούς. Eur. Hipp. 368 : Ἐξέφηνας ἐς φάος κακά. Aristoph. Lys. 824 : Τὸν σάκανδρον ἐκφανεῖς. Theophr. C. Pl. 1, 13, 11 : Χρόνον λαβόντα ἱκανὸν ἐξέφηνε τὸ ἄνθος. Herodot. 3, 36 : Οἱ δὲ θεράποντες ... καταχρύπτουσι τὸν Κροῖσον ἐπὶ τοῖδε τῷ λόγῳ, ὥστε εἰ μὲν μεταμελήσει τῷ Καμβύσῃ καὶ ἐπιζητήσει τὸν Κροῖσον, οἱ δὲ ἐκφήναντες αὐτὸν δῶρα λάμψονται ζωάγρια Κροίσου, In conspectum producentes. Id. ib. 130 : Σταθέντα δὲ ἐς μέσον (Democedem) εἰρώτα ὁ Δαρεῖος τὴν τέχνην εἰ ἐπίσταιτο. Ὁ δ' οὐκ ὑπεδέκετο ἀρρωδέων μὴ ἑωυτὸν ἐκφήνας τὸ παράπαν τῆς Ἑλλάδος ᾖ ἀπεστερημένος, Prodens sese. Et mox, Ὁ δὲ ἐνταῦθα δὴ ὧν ἐκφαίνει, Confitetur. Xenoph. Anab. 3, 1, 16 : Οἱ πολέμιοι οὐ πρότερον πρὸς ἡμᾶς τὸν πόλεμον ἐξέφηναν πρὶν ἐνόμισαν καλῶς τὰ ἑαυτῶν παρεσκευάσθαι. Phylarch. Athen. 13, p. 593, E, ab Hemst. cit. : Πραθεῖσα ὁμοίως ταῖς ἑαυτῆς θεραπαινίσιν ἦλθεν εἰς Ῥόδον (Mysta), ἔνθα ἐκφήνασα ἑαυτὴν ἥτις ἦν περισπουδάστως ὑπὸ τῶν Ῥοδίων

τῷ Σελεύκῳ διαπέμφθη. Porro Herodot. 5, 36 : Ἐβουλεύετο οὖν μετὰ τῶν στασιωτέων, ἐκφήνας τήν τε ἑωυτοῦ γνώμην καὶ τὰ παρὰ τοῦ Ἰστιαίου ἀπιγμένα· 7, 160 : Τὸν τελευταῖόν σφι τόνδε ἐξέφηνε λόγον. Thales ap. Diog. L. 1, 43 : Πυνθάνομαί σε πρῶτον Ἰώνων μέλλειν λόγους ἀμφὶ τῶν θείων χρημάτων εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐκφαίνειν. Sensu neutr. Gl. : Ἐκφαίνω, Elucco. Nicand. Ther. 855 : Κόκκυγας, οἵτε πρὸ ἄλλης γογγύλοι ἐκφαίνουσιν ἀνοιδέοντες ὀπώρης, Apparent. Perf. sec. Eur. fr. Æoli ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 349 : Ἀεὶ τὸ μὲν ζῇ, τὸ δὲ μεθίσταται κακὸν, τὸ δ' οὐκ ἔφηνεν αὖθις ἐξ ἀρχῆς νέον. Cod. unus ἐξέφηνεν. Ἐκπέφηνεν Musgrav.] Ἐκφάνω, Hesychio φανερῶσαι. [Scr. ἐκφᾶναι videtur, ut sit e scriptore Dor. Sic Pind. Nem. 4, 67 : Δῶρα καὶ κράτος ἐξέφαναν ἐς γένος αὐτῷ. L. D.] Ἐκφαίνομαι, In lucem edor s. prodeo, Emergo, Appareo, Conspicuus sum. Hom. Od. K, 259 : Οἱ δ' ἅμ' ἀϊστώθησαν ἀολλέες, οὐδέ τις αὐτῶν Ἐξεφάνη, Et nullus eorum apparuit, i. e. Et omnes disparuerunt. Il. [Σ, 248 : Πάντας γὰρ ἔχε τρόμος, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς ἐξεφανή, et sim. T, 46, Υ, 43. Apoll. Rh. 2, 676 : Τοῖσι δὲ Λητοῦς υἱὸς ... ἐξεφάνη. Soph. Antig. 258 : Σημεῖα δ' οὔτε θηρὸς οὔτε του κυνῶν ... ἐξεφαίνετο. Thucyd. 2, 28 : Ἀστέρων τινῶν ἐκφανέντων [in defectu solis].] N, 278 : Ἔνθ' ὅ, τε ἐτιλὸς ἀνὴρ ὅς τ' ἄλκιμος ἐξεφάνθη, ubi Eust. vult præp. ἐκ esse epitaticam. [Vertendum, Elucet.] Apud Eund. ἐκφαίνεσθαι Emicare, Il. T, [17] : Ἐν δὲ οἱ ὄσσε Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὡσεὶ σέλας ἐξεφάνθην, ut A, [200] : Δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν, ubi perperam quidam interpretantur Visi sunt, Conspecti sunt. I. e. Oculi micuerunt sicut flamma. Utor autem verbo Mico potius quam alio, quod dixerit Ovid., Oculi micant igne, et Virg., Ignis micat oculis. [Δ, 468 : Πλευρὰ τά οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφάνθη, οὔτησε ξυστῷ χαλκήρει, Conspiciebantur, ut Od. M. 441 : Τῆμος δὴ τάγε δοῦρα Χαρύβδιος ἐξεφάνθη. Arct. Causs. p. ac. 2, 8, p. 20 : Ἐς τὰ κυρτὰ αὐτέου ἐξεφάνθη.] Accipitur porro ἐκφαίνομαι et pro Exhibeor, a Xen. ut tradit Bud. [Cyrop. 3, 3, 31 : Εἰ γὰρ ἤδη ἐκφανέντες πορευσόμεθα, ἢ σὺ κελεύεις, νῶν τε προσιόντας ἡμᾶς οἱ πολέμιοι θεάσονται· 4, 5, 18 : Ἀνεπείθη ἐκέλευσεν, εἴ τις εἴη ἐν τῷ Ἀσσυρίων ... στρατεύματι ἀνὴρ δοῦλος ..., ἐκφαίνεσθαι· 8, 6, 8 : Καὶ οἱ πολλάκις λεγόμενοι, ὅτι βασιλέως υἱὸς καταβαίνει, ... βασιλέως ὀφθαλμὸς, καὶ ἐνίοτε οὐκ ἐκφαινόμενοι. Quibus Il. omnibus vertendum, In conspectum prodeuntes. Soph. OEd. T. 1063 : Ἐκφανεῖ κακή· Phil. 82 : Δίκαιοι δ' αὖθις ἐκφανούμεθα. Eur. Hipp. 1452 : Ὦ φίλτατ' ὡς γενναῖος ἐκφαίνει πατρί.] Ἐξεφάνθην, et Ἐξεφάνην, Apparui. Item Editus s. ortus sum, Emersi. Hesiod. [Theog. 200] : Ὅτι μηδέων ἐξεφάνθη, Quod e genitalibus orta sit s. extiterit. [Apoll. Rh. 1, 1310 : Τοῖσιν δὲ Γλαῦκος βρυχίης ἁλὸς ἐξεφάνθη. Et alibi. Id. cum tmesi 2, 1041 : Ἐκ δὲ φάνθη ἄλλος.] Et Epigramm. : Πλούσιος ἐξεφάνης, Factus es dives. Ἐφανεν pro ἐξεφάνησαν, Ionica augmenti detractione, et syncope Bœotica : ab ἐκφαίνω. [Hom. Il. Π, 299 s. Θ, 557 : Ἔκ τ' ἴφανεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρώονες ἄκροι καὶ νάπαι, ubi olim perperam ἔφανον. Apollon. 4, 1430 : Τοῖσι πάλιν ἐμπεδὸν αὖτως ἐξέφανεν. Pind. Ol. 13, 18 : Ταὶ Διωνύσου πόθεν ἐξίφανεν σὺν βαθυλάτᾳ Χάριτες διθυράμβῳ; Ἐξεφάνησαν transitivum est ap. schol. Flor. Eur. Hec. 674 Matth. : Ἀρχομένη λέγει τὸ αἶ, αἶ, ὅπερ ἐστὶ νόμος ἀπὸ τῶν βακχῶν· αἱ γὰρ βάκχαι πρῶτον τὸ αἶ ἐξεφάνησαν. Leg. videtur ἐξεφώνησαν. L. Dindorf.]

[Ἐκφαλαγγόω, Phalange excedo. Demetr. Phal. § 84.]

[Ἐκφαλάκρωσις, Calvum facio. Anna Comn. p. 61, A : Εἶπες ἂν ὑπό τινων ὀρυτόμων ἐκπεφαλακρῶσθαι τὸν λόφον.]

[Ἐκφάνδην, Aperte, Manifesto. V. Ἐκφάδην. Philostr. V. Ap. 7, 20, p. 300, 3 : Διειλέχθαι δὲ καὶ κατὰ τοῦ βασιλέως, τὰ μὲν ἀφανῶς, τὰ δ' ἐκφ.]

[Ἐκφάνεια, ἡ, Superficies, nisi fallit scriptura ap. Heron. Spirit. p. 150, 10 : Συνηρεισμένων κατὰ πάσας τὰς ἐκφανείας τῶν σωμάτων. Hase.]

[Ἐκφανίω, Ionice i. q. ἐκφαίνω, Prodo, Offero. Lucian. De dea Syria 32 : Ἡ δὲ Ἥρη σκοπέοντί τοι πυλυειδέα μορφὴν ἐκφανέει. Hase.]

Ἐκφανὴς, ὁ, ἡ, Manifestus, Apertus. Suidas autem ἐκφανεστάτας exp. πάνυ λαμπρὰς, ap. Polyb. [fr. gramm. 47] : Τὸ γὰρ μάλιστα λυποῦν ἀεὶ τῶν ἐν χερσὶν ὄντων ἐκφανεστάτας ἔχει τὰς χαράς. [Id. 4, 24, 6 : Μηδὲν εἰς τὴν κοινὴν συμμαχίαν ἐκφανὲς ἡμαρτηκότων· 7, 12, 9 : Ἐκφανέστατον καὶ μέγιστον δεῖγμα. Æsch. Eum. 244 : Τόδ' ἐστὶ τἀνδρὸς ἐκφανὲς τέκμαρ· Pers. 398 : Θεῶς δὲ πάντες ἦσαν ἐκφανεῖς ἰδεῖν, Conspicui. Plato Conv. p. 175, E : Ἡ παρὰ σοῦ (σοφία) οὕτω σφόδρα ἐξέλαμψε καὶ ἐκφανὴς ἐγένετο πρώην ἐν μάρτυσι τῶν Ἑλλήνων πλέον ἢ τρισμυρίοις· Phæd. p. 111, A : Ἐκφανῆ γὰρ αὐτὰ περυκέναι, ὄντα πολλὰ πλήθει καὶ μεγάλα καὶ πανταχοῦ τῆς γῆς. Et cum dat. Leg. 7, p. 788, A : Πολλὰ καὶ σμικρὰ καὶ οὐκ ἐκφανῆ πᾶσι γιγνόμενα· Ion. p. 535, B : Τὸν Ὀδυσσέα ἐκφανῆ γιγνόμενον τοῖς μνηστῆρσι. Acta Maximi Conf. p. IV, B : Ἐς ἄλλους ἐκφανὲς τὸ κοινὸν γενέσθαι ὄρελος. Philipp. Anth. Pal. 6, 102, 4 : Καὶ χάρυον χλωρῶν ἐκφανὲς ἐκ λεπίων, Prominens. Memorat Pollux 6, 206 ; et 3, 96 inter epitheta viarum ἐκφ., τετριμμένη, τρίβος κ. τ. ἑ., et 5, 119 inter epitheta animi candorem significantia ἄδολος, ἁπλαστος, ἐκφανὴς. Artemid. 2, 30, p. 118=193, a Wakef. cit. : Ἐκφανὴς γὰρ ὁ βασιλεύς ἐστι, Illustris, qua signif. ponit Pollux 5, 158. Eust. Opusc. p. 189, 71 : Ὁ δὲ κατὰ στῦλον βίος ἁπάντων ἐκφανέστατος. Confus. c. ἰμφανὴς v. in l. Polyb. in Δείγμα cit. vol. 2, p. 933, C.]

Ἐκφανίζω, Manifestum reddo, Aperio, Patefacio, Hesych. autem μηνύω exp. [Ἐκφανίζεται, μηνύεται.]

Ἐκφανόω, Attono, Percello : Hesych. enim ἐκπεφάνωται exp. ἀπόπληκτος γέγονεν [cod. ἐκπεφάν.ωται ἀπο (sic) : cetera sunt a Musuro] : et Ἐκπεφανωμένος, ἀπόπληκτος.

Ἔκφανσις, εως, ἡ, Patefactio, Evulgatio. Synes. Ep. 143 : Τάχ' ἂν ἰσχυρά σοι γένοιτο μετάνοια τῆς οὐ δεούσης ἐκφάνσεως. Ab Hesych. exp. ἀπόδειξις; Bud. a Dionysio Areop. et Synesio usurpari testatur pro Expressione, et Enarratione, ac Significatione, Notione. Eidem Dionysio Areop. ait et i. esse q. ἐκφαντορία, de quo mox. [Hierocles 270 (?). Wakef. Eust. Opusc. p. 22, 13 : Ἐς βυθὸν λήθης ἀριτμένη βαπτίζεσθαι, ὡς μὴ ἔχειν ἔκφανσιν· 152, 15 : Ἡ πρώτη μὲν τοῦ κόσμου παραγωγικὴ ἔκφανσις, alibique sæpe. Plurali id. p. 294, 70 : Οὐρανομήκεις ταῖς ἐκφάνσεσι... 298, 96 : Ἐν ἐκφάνσεσι τῶν λανθανόντων. L. D. Ἡ τοῦ πυρὸς ἔκφανσις Aristob. ap. Euseb. Præp. ev. p. 378, A. Hemst. Euseb. ib. p. 147, A : Τὴν ἔκφανσιν ἐκ τῆς γῆς τῶν καρπῶν. Id. p. 139, D : Τὴν ἀκριβῆ τῶν δηλουμένων ἔκφ. et p. 17, A : Ἐν τῇ τῶν δηλ. ἐκφάνσει, In iis quæ abs me prodentur. Chrysost. t. 2, p. 606, 35 : Τῆς ἐκφάνσεως τῆς εἰς ἀνθρώπους. Hase.]

[Ἐκφαντάζομαι, Imaginor. Alciphr. Ep. 1, 13 : Γαμηστέῳ νῦν καὶ τὸν Ὑμέναιον ἐκφαντάζομαι. Bene int., Hymenæus animo obversatur.]

[Ἔκφάντασμα, τό. Gregor. Naz. vol. 2, p. 229, 22 : Ἡ θῆρα λόχμης ἐκφάντασμα συσκίου. Int., Aut nemore denso belluam egressam velut.]

[Ἐκφαντίδης, ὁ, Ecphantides, veteris comœdiæ poeta, memoratus ab Aristot. Pol. 8, 15, aliisque quos indicavit Gaisford. ad Hephæst. p. 97. De eo v. Meinek. Quæst. scen. 1, p. 12–14. Ĭ L. Dindorf.]

Ἐκφαντικὸς, ἡ, όν. Vide paulo post cum Ἐκφαντορικὸς in Ἐκφάντωρ.

Ἐκφαντικῶς, Enuntiative : aliis Expresse, Significanter. [Plut. Mor. p. 104, C : Ὁ δὲ Πίνδαρος ἐν ἄλλοις, τί δέ τις, τί δ' οὔτις, σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος, ἐκφ. σφόδρα καὶ φιλοτέχνως ὑπερβολῇ χρησάμενος τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ἐδήλωσε. Aristob. ap. Euseb. Præp. ev. p. 378, A, ab Hemst. cit.]

[Ἐκφαντορία, ἡ. V. Ἐκφάντωρ.]

[Ἐκφαντορικὸς, ἡ, όν. V. Ἐκφάντωρ.]

[Ἐκφαντορικῶς, Clare. Dionys. Areop. De div. nom. 1, 4 (p. 25, 123, 149). Kall. Constantin. Cærim. p. 429, A : Τὰς τοῦ οἰκείου πολιτεύματος ἀξίας ἐκφ. ἐν ταῖς καθέδραις ἐξεθέμεθα. Superlativo Maxim. mon. apud Lambec. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 308 : Αἱ ἅγιαι ἐξ σύνοδοι ἐκφαντορικώτατα φάσκοντες τὸ σύμβολον τῆς πίστεως. L. Dindorf.]

Ἔκφαντος, ὁ, ἡ, Patefactus, Evulgatus. Ab Hesych. autem Ἐκφαντὸν exp. φανερὸν, i. e. Apertum, Manifestum; sed accentus male in ultima collocatus esse videtur. [Pollux 5, 147 : Ἔκπυστα, ἔκφαντα· et 6, 206.] Quin etiam ἔκφαντα Idem exp. πολλὰ, i. e. Multa. [Fort. pro ἔκφατα, quod v.]

[Ἔκφαντος, ὁ, Ecphantus, n. pr. viri. Abavi Musæi poetæ ap. Suid. in Μουσαῖος. Thasii ap. Demosth. p. 474, 26. Aliorum ap. Plut. Mor. p. 896, A, Stob. Ecl. phys. 1, 11, 16, vol. 1, p. 308; 22, 6, 448; 23, 3, 496, Flor. vol. 2, p. 398, 320, Iambl. V. Pythag. c. 36, 267, p. 215, Origenem In. philosoph. c. 15, p. 102, denique in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 5. L. Dindorf.] A

Ἐκφάντωρ, ορος, ὁ, [quod sine interpr. ponitur ap. Hesych.], et Ἐκφαντορικός, Qui arcanum aliquid in lucem edit et patefacit, Enuntiator, Enarrator, Interpres: ut ἀληθείας ἐκφάντωρ ap. Dionys. Areop. [Ep. 7 ad Polycarpum p. 772], a quo ὑποφητικὰς τάξεις vocari tradit Bud. Angelorum ordines qui divina interpretandi munere funguntur, et quæ divinitus acceperunt, aut a superioribus ordinibus deinceps hauserunt, infimis ordinibus quasi per manus tradunt: et illos rursus viris sanctis et deo plenis enuntiare et prodere, quos ob id ἐκφάντορας et ἐκφαντορικοὺς appellari. Paulo post autem docet ἐκφαντικοὺς eosd. nominari. [Ἐκφαντικός, Demonstrativus. Iambl. Protr. p. 324 ed. Kiessl.: Ἱκανῶς γὰρ τὸ δόγμα τοῦτο σεβαστικὸν ὑπάρχει καὶ ἐκφαντικὸν τῆς τῶν θεῶν ὑπεροχῆς. Max. Planudius De constr. verb. p. 361 ed. Herm.: Συνάγει τὸ συναθροίζει αἰτιατικῇ, ἐπὶ δὲ τῶν ὀρῶν ἐκφαντικώτερον, οἷον συνάγει τὰς ὀρῦς αἰτιατικῇ. Mich. Glycas Ep. 13, p. 17 ed. Fontan.: Τί τῆς κυκλικῆς τοῦ παντὸς φύσεως ἐκφαντικώτερον· 16, p. 148: Τί τούτου παραδοξότερον, τί τῆς ὁμοτίμου τριάδος ἐκφαντικώτερον. L. D.] Alioqui ἐκφαντορικὸς adjective positum sonat potius Enuntiativus, s. Enarrativus, quam Enuntiator s. Enarrator. Sic tamen ut ἐκφαντορικὴν ὁμοίωσιν reddere possis ap. Dionys. Enuntiatricem similitudinem, pro quo Bud. Effatricem dicere maluit. [Maxim. in c. 7 Dionysii Areop. De cœl. hier. p. 23 ἐκφαντορικὸν interpr. ἑρμηνευτικὸν καὶ παραστατικὸν, Interpretativum et repræsentativum. Damascenus Orthod. fid. 1, c. 15, p. 55 Spiritum S. vocat ἐκφαντορικὸν πνεῦμα, et ἐκφαντορικὴν δύναμιν, utpote enarrationem divinorum arcanorum: Τὸ δὲ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐκφαντορικὴ τοῦ κρυφίου τῆς θεότητος δύναμις τοῦ πατρός. Suicer. Thes. eccl. vol. 1, p. 1074. Proculus in Theolog. Plat. 6, 12, p. 378: Ἡ μὲν ἐκφαντορικὴ τῆς ἀληθείας ἐστὶ καὶ τοῦ νοεροῦ φωτὸς κρυφίως ὄντος ἐν αὐτοῖς τοῖς θεοῖς. Superl. Athanas. vol. 1, p. 821. Conf. Ἐκφαντορικῶς.] Sic Ἐκφαντορία, ἡ, redditur ab eo Doctrina rerum reconditarum mysticarumque interpres atque enarratrix. Vide p. 193, 194. [Galen. Dogm. Hipp. et Plat. 2, 8. Strong. Dionys. Areop. De cœl. hier. c. 2 init. p. 13: Ἐξῆς δὲ τὰς οὐρανίας ἱεραρχίας ὑμνῆσαι κατὰ τὴν αὐτῶν ἐν τοῖς λογίοις ἐκφαντορίαν. Maximus p. 4 ad h. l.: Ἐκφαντορίαν λέγει τὴν ἐξάγγελσιν. Id. in c. 5 De cœl. hier. p. 24, ἐκφαντορίαν dicit esse ἐκφανσιν ἤτοι διασάφησιν, Elucidationem s. Declarationem. Theophanes Hom. 7, p. 40: Οἱ ἐκδεχόμενοι τὰς θείας ἐκφαντορίας θεοπρεπῶς. Suicer. Bachm. Anecd. vol. 1, p. 215, 9: Ἐκφαντορία, ἐκφανῶς, φανερῶς, et sim. Suidas.] B

[Ἐκφᾰνῶς, Manifesto, Aperte, Clare, Perspicue. Polyb. 5, 1, 3: Ἀννίβας, ἐκφ. ἤδη τὸν πρὸς Ῥωμαίους πόλεμον ἀντιλῃρώς· 27, 17, 1: Ἀντίοχος, ὁρῶν ἐκφ. ἤδη ... παρασκευαζομένους εἰς τὸν ... πόλεμον. Aristæn. 1, p. 78, 104 citat Hemst. Eust. Opusc. p. 269, 47: Ὡς ὁ λόγος προδαίνων ἐκφ. διαγράψεται. Pollux 5, 120, 159; 6, 207. Comparat. ἐκφανέστερον Athen. 11, p. 491, A: Αἰσχύλος ἐκφ. προσπαίζων τῷ ὀνόματι. Superlat. Polyb. 6, 44, 2: Ἐκφανέστατα τῇ Θεμιστοκλέους ἀρετῇ συναντήσασα (Athen. resp.)· 28, 2, 3: Ἐκφ. γὰρ ἐδόκουν στασιάζειν ἐν τῇ Ῥόδῳ. Et utroque gradu sæpe Dio Cass.] C D

[Ἐκφᾰραγγόω, Excavo. Gregor. Nys. vol. 1, p. 20, B: Οὐκοῦν τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ σχίζεται εἰς αὐλῶνας, καθ' ὁμοιότητα τῶν ἐπὶ τῆς γῆς γινομένων πρὸς τὰς τῶν χρημνῶν διαστάσεις ἐκφαραγγούμενα, ἵνα τὸ ὕδωρ ἐγκρατηθῇ ταῖς κοιλότησι. L. Dind.]

Ἔκφᾰσις, εως, ἡ, in VV. LL. φανέρωσις [Declaratio. Herodot. 6, 129: Ὡς δὲ ἡ κυρίη ἐγένετο τῶν ἡμερέων τῆς τε καταλύσιος τοῦ γάμου καὶ ἐκφάσιος αὐτοῦ Κλεισθένεος τὸν κρίνοι ἐκ πάντων, Declarandi quem præferret]. In iisdem est Ἔκφασις pro Edictum: quod alioqui exp. φανέρωσις, Manifestatio; sed in hac signif. fuerit potius ab ἐκφαίνω. [Tzetz. ad Hesiod. p. 168; Jo. Protospathar. p. 182.]

[Ἐκφάσκω, Effor, Eloquor. Aristid. 3, p. 149 (?). Anon. Epiphan. t. 1, p. 41, D: Διαρρήδην ἐκφάσκων ὁ θεῖος λόγος. Hase.]

[Ἐκφαντίζω, E præsepi ejicio. Posidonius Athenæi 12, p. 540, C: Ὑποδοχὰς ἐποιεῖτο καθ' ἡμέραν ὀχλικάς, ἐν αἷς χωρὶς τῶν ἀναλισκομένων καὶ ἐκφαντιζομένων σωρευμάτων ἕκαστος ἀπέφερε τῶν ἑστιατόρων ὁλομελῆ κρέα. De dentibus evellendis Eust. Od. p. 1784, 45: Τῆς δὲ φάτνης ῥῆμα οὐ μόνον ἐκφαντίζειν κατὰ τὸ Ἐκφ. σωρ. ἔκ. ἀπ. ὁλ. κρέα, καὶ τὸ Ἐκφαντίζει ὀδόντας, ἀλλὰ καὶ φατνῶν, ὅθεν καὶ φάτνωμα ὀδόντων, ἐξ οὗ λέγονται αὐτοὶ ἐκφαντίζεσθαι ἐκριζούμενοι.]

[Ἐκφάτνισμα, τό.] Ἐκφατνίσματα, τὰ, Hesych. τὰ ἐκβαλλόμενα, ὅταν καθαίρωσι τὰς φάτνας, Præsepium purgamenta, Sordes quæ e præsepibus ejiciuntur quum purgantur. Athen. [6, p. 270, D] accipit pro Reliquiis mensæ quæ excutiuntur canibus. Ibi enim quidam στραφεὶς πρὸς τὸν οἰκέτην, Λεῦκε, inquit, κὰν ἐκφατνίσματά τινα ἄρτων ἔχῃς, δὸς τοῖς κυσίν· appellans κύνας Cynicos philosophos. [Tum HSt. in Ἐμφατνίσμα:] Ἐμφατνίσματα, Polluci 10, 38 [166, ubi ἐκφατνίσματα præbuerunt libri] sunt αἱ σανίδες αἱ ἀναιρούμεναι ἐκ τῆς φάτνης ὡς καθαίρεσθαι τὰ περιττὰ, Assamenta s. Tabulæ quæ tolluntur e præsepi ad expurgandas pabuli reliquias. At ἐκφατνίσματα sunt ipsa purgamenta quæ e præsepi excutiuntur. [Philostr. V. Apoll. 1, 19, p. 24: Ἡ γοῦν δέλτος ἡ τῶν ἐκφατνισμάτων τοιοῦτον τῷ Δάμιδι νοῦν εἶχεν. Int., Libellus Reliquiarum Apollonii hac intentione ab eo scriptus est.]

[Ἔκφᾰτος, ὁ, ἡ, Ineffabilis. Maximus Καταρχ. v. 451: Ἡ διχόμηνον ἄγοι σέλας ἔκφατον. Conf. Ἔκφαντος.]

[Ἐκφάτως, Ineffabiliter. Æsch. Ag. 714: Τὸ νυμφότιμον μέλος ἐκφάτως τίοντας.]

Ἐκφαυλίζω, idem significat quod simpl. φαυλίζω [Pro vili habeo (quod vulgo Vilipendo), Flocci facio, Parvi facio. Item Pro nihilo duco, Elevo, Contemno), nisi quod præpositio in eo vim aliquam significationi addere videri potest. [Sperno, Gl. Lucian. De merc. cond. c. 11: Εἰ μὲν ἐκφαυλίζοι τι τῶν λεγομένων· Rhet. præc. c. 18: Ἅπαντα ἐκφαυλιζέσθω. Schol. Eur. Phœn. 1760 Matth.: Ὁ δὲ αὐτὸν (Tiresiam monentem) ἐξεφαύλιζεν. Ælian. ap. Suid. vv. Ἐκφρησθέντων et Εἰσέφρησα: Ἐκφαυλισθέντα καὶ ἀτιμασθέντα ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Idem: Ἐξεφαύλισαν, παρ' οὐδὲν ἐλογίσαντο. «Οἱ δὲ οὐκ ἐξεφαύλισαν τὴν τῶν Κρητῶν αὐτοσχέδιον ἐκείνην μοῦσαν.» Et anon. apud eund. v. Αὐτός: Οἱ δὲ οὐκ ἐξεφαύλισαν τὸ ἔργον, οἷα δήπου λιτόν. Hesych.: Ὀνοτάζομένη, πορθουμένη ... Κυρίως δὲ ἐπὶ τοῦ ἐκφαυλίζεσθαι. Ὀνοτάζων, ὑβρίζων, ἐκφαυλίζων. Id.: Ἐξεφαύλιζον, ἐξευτέλιζον. Cum genit. Joseph. A. J. 5, 8, 6: Ἡ παὶς ἐκφαυλίσασα τῆς ὀργῆς αὐτὸν, συνῆν τῷ αὐτοῦ φίλῳ. Eludor, Nihil efficere valeo. Man. Philes De anim. propr. 66, 34, p. 228: Πρὸς γὰρ ἄχρονον πάθος, ὁ καθάπαξ ἔρρωσεν εἰς τὴν καρδίαν, ἡ τῶν ἰατρῶν ἐκπεφαύλισται κρίσις. Cit. Schleusner. De ovis corruptis Ælian. N. A. 4, 37: Ἐκεῖνα δὲ τὰ ἐκφαυλισθέντα (ova, quæ antea ἄγονα dixerat) τούτοις (pullis) τροφὴν παρατίθησιν (struthocamelus). || Cum inf. id. 11, 31, ab Hemst. cit: Ὁ δὲ (Æsculapius) οὐχ ὑπερορᾷ, οὐδὲ ἐξεφαύλισε τὸν ἄλογόν τε καὶ ἄφωνον ἰάσασθαι, ὧν τοσοῦτος θεός. ||Depravo, Gl.]

[Ἐκφαυλισμός, ὁ, Contemptus. Joseph. Ant. Jud. 3, 8, 9. Hesych.: Ὀνοστὰ, ἐκφαυλισμοῦ ἄξια.]

[Ἐκφαυλισταίος, Aspernabilis, Gl. Scrib. ἐκφαυλιστέος.]

[Ἐκφαυλιστὸς, ἡ, ὁν, Contemtibilis, Gl.]

[Ἔκφαυλος, ὁ, ἡ, Contemptus, Vilis. Heliod. De chrysop. in Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 125, v. 236: Μηδὲν ἔκφαυλον λέγειν. Confus. c. ἐκφυλος, Joseph. A. J. 3, 12, 1: Πατρὸς συνεῖναι γαμετῇ, ... ὡς ἔκφαυλον ἴσχον τὴν ἀδικίαν, ubi al. recte ἐκφυλον.]

[Ἐκφαύλως, Inepte. Philostr. V. Soph. p. 503, 3: Ἀττικίζοντα οὐκ ἀκρατῶς οὐδὲ ἐκφ.]

[Ἐκφαύω, Illustro. Theod. Prodr. in *Notices* vol. 8, part. 2, p. 213, 21: Ἢ καὶ συνελθὼν, ὡς σελήνη φωσφόρος, τοὺς παῖδας ἐξέφαυσεν, ἄλλους ἀστέρας.]

Ἐκφερομῡθέω (quod alterius formæ est, i. e. ab anteriore parte adjectionem compositionis habens), Effero, Effero in vulgus, Vulgo, Divulgo, Pervulgo.

Affertur autem hujus exemplum ex Basilio duntaxat [vol. 1, p. 503, A]: Κλέπτης γὰρ ὁ διάβολος, καὶ τὰ ἡμέτερα ἐκφερομυθῶν πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ ὑποφήτας. Observa autem in hoc composito s. potius bicomposito, ita reddi ac si ἐκφερομυθῶν τὰ ἡμέτερα velit resolvere in ἐκφέρων τοὺς ἡμετέρους μύθους. [Æneas Comm. Poliorc. c. 22, p. 63: Τῷ τε πολλοὺς ἅμα φυλάσσειν μᾶλλον δύναιτο ἐκφερομυθεῖσθαί τι τῶν πρασσομένων. Cit. Seager. Cornutus De nat. deor. c. 30, p. 219: Διὰ τὸ ἀναφαίνειν καὶ ἐκφερομυθεῖν ποιεῖν τὰ ἀπόρρητα.]

Ἐκφέρω, Effero [Gl.], Exporto, ut in loco illo quem e Paulo attuli in verbo Εἰσφέρω: qui aptissimum habet primæ amborum verborum signif. exemplum, Ad 1 Tim. 6, [7]: Οὐδὲν γὰρ εἰσηνέγκαμεν εἰς τὸν κόσμον, δῆλον ὅτι οὐδὲ ἐξενεγκεῖν τι δυνάμεθα, Nihil enim intulimus in mundum, nec efferre profecto quicquam possumus. Vel, Nihil importavimus, et nihil exportare possumus. At vetus Interpr. ἐξενεγκεῖν vertit Auferre. [Proprie de proferendo e loco quopiam Soph. Phil. 651: Ἀλλ' ἔκφερ' αὐτό. Eur. Phœn. 779: Ἐκφέρεται τύχη. Aristoph. Ach. 1123. Et 1109: Τὸ λοφεῖον ἐξένεγκε. Herodot. 8, 37: Ὅπλα ἔσωθεν ἐκ τοῦ μεγάρου ἐξενηνειγμένα. Et cum genit. Hom. Il. Ψ, 259: Νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα· Od. Θ, 439: Χηλὸν ἐξέφερεν θαλάμοιο. Et sine gen. Od. O, 470: Ἡ δ' αἶψα τρὶ' ἅλεισα ... ἔκφερεν, Clanculum asportavit. Et per tmesin ἐκ δ' ἔφερεν Il. Ω, 270. Et Od. Φ, 178: Ἐκ δὲ στέατος ἔνεικε μέγαν τροχόν. Et pass. Od. O, 19: Μή νύ τι σεῦ ἀέκητι δόμων ἐκ κτῆμα φέρηται, nisi potius medium est illic. De efferendo Il. E, 664: Σαρπηδόνα δῖοι ἑταῖροι ἐξέφερον πολέμοιο, et sim. 669. De equis evehentibus ib. 234: Οὐδ' ἴθλητον (equi) ἐκφερέμεν πολέμοιο. Et sine gen. K, 505, H, 360, 383, 866. Apollon. Rh. 3, 1222: Ἀλλά μιν οὐδ' ὡς ἐντροπαλιζόμενον πόδες ἔκφερον. Soph. Aj. 7: Εὖ δέ σ' ἐκφέρει κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις. Similiter Herodot. 1, 24: Τὸν δὴ (Arionem) δελφῖνα λέγουσι ὑπολαβόντα ἐξενεῖκαι ἐπὶ Ταίναρον. Et passivo ib. 23: Ἐπὶ δελφῖνος ἐξενειχθέντα ἐπὶ Ταίναρον· 8, 76: Ὡς ἐπὰν γένηται ναυμαχίη, ἐνθαῦτα μάλιστα ἐξοισομένων τῶν τε ἀνδρων καὶ τῶν νεωγίων (conf. Thucyd. 1, 54; 4, 12)· 49: Πρὸς δὲ τῷ Ἰσθμῷ ἐς τοὺς ἑωυτῶν ἐξοίσονται. Eur. Hec. 701: Πόντου νιν ἐξήνεγκε πελάγιος κλύδων. Charito 7, 6: Ἂς δὲ καὶ πρὸς τὴν γῆν ἐξενεχθείσας (naves) ἐζώγρησαν αὐτάνδρους. Plato Phæd. p. 66, B: Κινδυνεύει τοι ὥσπερ ἀτραπός τις ἡμᾶς ἐκφέρειν μετὰ τοῦ λόγου ἐν τῇ σκέψει. Aliter Hom. Il. Φ, 450: Ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθέες Ὧραι ἐξέφερον, Afferebant. Qui l. referri inter illos potest de quibus paullo inferius agit HSt. in signif. Proferendi et Perferendi. Porro Il. Ψ, 785: Λοισθήιον ἔκφερ' ἄεθλον, Abstulit. Theodor. Metoch. Hist. Rom. p. 804: Ὁ μέντοι Μαξιμιανὸς ὁ Γαλέριος θεία ψήφῳ λέγεται ἐξενεγκεῖν τραῦμα, Accepisse vulnus. L. D.] Ἐκφέρω, Effero, ut ap. Cic., Lucullus matrem efferebat, τὴν μητέρα ἐξέφερε. [Hom. Il. Ψ, 675: Οἵ κέ μιν ἐξοίσουσιν ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα· Ω, 786: Καὶ τότ' ἄρ' ἐξέφερον θρασὺν Ἕκτορα δακρυχέοντες. Hipponax ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 23: Ὅταν γαμῇ τις κακὴν γυναῖκα τεθνηκυῖαν. Herodot. 7, 117: Ὥστε Ξέρξεα ... ἐξενεῖκαί τε αὐτὸν κάλλιστα καὶ θάψαι. Eur. Alc. 716: Ἀλλ' οὐ σὺ νεκρὸν ἀντὶ σοῦ τόνδ' ἐκφέρεις; Lex ap. Demosth. p. 1071, 2; Ἐκφέρειν τὸν ἀποθανόντα. Anth. Pal. 9, 501, 2: Ἡμεῖς δὲ ζῶντες τὴν πόλιν ἐκφέρομεν. Nicarchus ib. 11, 113: Σήμερον ἐκφέρεται. Act. Apost. 5, 6, 9, 10. Alia v. ap. intt. Thomæ p. 324.] Et pass. Ἐκφέρομαι, Efferor. Antipho [p. 782]: Τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ, ᾗ ἐξεφέρετο ὁ παῖς. Dicunt autem Lat. et Efferre funere. Interdum Effero, i. e. Divulgo [Dimulgo, Gl.], Enuntio, quod etiam dicitur Effero foras, In vulgus effero. Plut. Pericle [c. 36]: Ἐκφέρων ἐπὶ γέλωτι τὰς οἰκοι διατριβὰς αὐτοῦ· Themist. [c. 23]: Πρὸς οὐδένα τοὺς λόγους ἐξήνεγκε. Bud. vertit, Prodo, Defero, Arcanum enuntio, Foras effero, i. e. καταγορεύω, ex Æschine [p. 50]: Λόγους εἰς δικαστήρια γράφοντα μισθοῦ, τούτους ἐκφέρειν τοῖς ἀντιδίκοις· ἔγραψας κ. τ. λ. Et e Plutarcho: Ἐπὶ τούτοις ἐξενεχθέντων εἰς πολλούς, Pervulgatis, et in vulgus exeuntibus. [Diodor. 1, 27: Τοὺς ἱερεῖς μὴ βούλεσθαι τἀληθὲς ἐκφέρειν εἰς τοὺς πολλούς.] Item, Ἐκφέρειν τὰ προβεβουλευμένα, Quæ intus et intra curiam consultata sunt et decreta, promulgare, et de iis populum rogare, ut in Orat. adv. Androtion. [Conf. Demosth. p. 71, 21; 1346, 16.] Nam ἐκφερόμενα dicuntur Quæ in vulgus commemorantur. Et Ἐκφορὰ, Pervulgatio. Inde illud Periandri, Λόγων ἀπορρήτων ἐκφορὰν μὴ ποιοῦ. [Herodot. 8, 132: Ἐξενείκαντος τὴν ἐπιχείρησιν ἑνὸς τῶν μετεχόντων. Plato Menex. p. 236, C: Ἀλλ' ὅπως μή μοι χαλεπανεῖ ἡ διδάσκαλος, ἂν ἐξενίγκω αὐτῆς τὸν λόγον· Leg. 6, p. 756, E: Πέμπτῃ δὲ ἡμέρᾳ τὰ καταστηματθέντα ὀνόματα ἐξενεγκεῖν μὲν τοὺς ἄρχοντας ἰδεῖν πᾶσι τοῖς πολίταις. Eurip. Hipp. 650: Νῦν δ' αἱ μὲν ἔνδον δρῶσιν αἱ κακαὶ κακὰ βουλεύματ', ἔξω δ' ἐκφέρουσι πρόσπολοι· Suppl. 561: Οὐ γάρ ποτ' εἰς Ἕλληνας ἐξοισθήσεται, ὡς ... νόμος διεφθάρη. Isocr. De pac. p. 161, D: Τοῖς ἐκφέρουσιν εἰς τοὺς Ἕλληνας τὰ τῆς πόλεως ἁμαρτήματα. Xenoph. Anab. 5, 6, 17: Ἐκφέρει εἰς τὸ στράτευμα λόγον ὅτι Ξενοφῶν βούλεται καταμεῖναι· et ib. 29: Ἐξήνεγκε τὸν λόγον ὡς κ. τ. λ. Strabo 10, p. 482: Ὡς παρὰ τοῦ Διὸς τοὺς νόμους ἐκφέρει εἰς τοὺς ἀνθρώπους. V. supra. C. dat. Herodot. 3, 74: Μηδ' ἐξοίσειν μηδενὶ ἀνθρώπων τὴν ... ἀπάτην. Joseph. A. J. 5, 8, 6: Καὶ ὁ μὲν οὐδὲν ὑφορώμενος δολερὸν σημαίνει τὸ πᾶν· ἡ δ' ἐκφέρει τὸν λόγον τοῖς δεηθεῖσι.] Ἐκφέρειν autem et simpliciter positum pro Commemorare, Narrare, e Plut. [Anton. c. 10] affert: Ταῦτα μὲν ὀλίγα ἔνεκεν δείγματος ἐξενηνόχαμεν. [Herodot. 5, 79: Ἡ δὲ Πυθίη ἀπό σφεων μὲν αὐτῶν οὐκ ἔφη αὐτοῖσι εἶναι τίσιν, ἐς Πολύφρημον δὲ ἐξενείκαντας ἐκέλευε τῶν ἄγχιστα δέεσθαι. Ἀπελθόντων ὦν θεοπρόπων ἐξέφερον τὸ χρηστήριον ἁλίην ποιησάμενοι. Eur. Ion. 1352: Μητρὸς τάδ' ἡμῖν ἐκφέρεις ζητήματα. Xenoph. Anab. 1, 9, 11: Καὶ εἰ χὴν δέ τινες αὐτοῦ ἐξέφερον, ὡς εὖ οἴοιτο τοσοῦτον χρόνον ζῆν ἔστε νικήσῃ κ. τ. λ. Simpl. Profero, Soph. Trach. 741: Τίν' ἐξήνεγκας, ὦ τέκνον, λόγον; Strabo 1, p. 16: Οὐκοῦν ἐχρῆν οὕτως εἰπεῖν ὅτι ποιητὴς πᾶς τὰ μὲν ψυχαγωγίας χάριν μόνον ἐκφέρει, τὰ δὲ διδασκαλίας. L. D. De Efferendo, i. e. Pronuntiando et scribendo vocabulo tali aut tali quadam ratione, Athen. 3, p. 94, F, de vocab. σιαγών loquens: Οἱ δέ, ait, ὀαγόνα διὰ τοῦ υ στοιχείου ἐκφέροντες. Schweigh. Schol. Soph. Aj. 928 Erf.: Τῆς γὰρ δευτέρας συζυγίας τῶν βαρυτόνων οἱ μέλλοντες διὰ τοῦ σ ἐκφέρονται. Apollon. Lex. Hom. p. 1: Ἁ ψιλῶς καὶ δασέως ἐκφερόμενον δηλοῖ σχετλιασμόν. Schol. Pind. Ol. 1, 10: Οἱ Ἀττικοὶ πολλὰ τῶν ὀνομάτων ἀρσενικὰ ὄντα θηλυκῶς ἐκφέρουσιν. Aliter Aristot. Poet. c. 1: Καὶ γὰρ ἂν ἰατρικὸν ἢ φυσικόν τι διὰ τῶν μέτρων ἐκφέρωσιν, οὕτω (poetas) καλεῖν εἰώθασιν. ‖ Elimino. Ἐκφέρει, Amovet, Gl. Epigr. Anthol. Pal. App. 304, 7: Μνήμην φυλάττει, τὴν δὲ λήθην ἐκφέρει (balneum). Georg. Pisid. Acroas. 3, p. 16, 102: Ἱδρῶτι, ὃν πόνος βίαιος ἐκφέρει τοῦ σώματος. Hemst. ad Lucian. Dial. mort. 1, 1, p. 331: «Ἑκάτης ἀγάλματα· τὰς κύνας οὕτω φασὶ διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι Ἑκάτῃ κύνας, Hesych., et sim. in Ἄγαλμα Ἑκάτης. Quamvis Eustath. Od. p. 1467 scribat, Ἑκάτης ἀγάλματα, αἱ κύνες· ταύτῃ γάρ, φασὶ, θύονται, idque verum sit, accuratior tamen in Hesychio et propria loquendi formula ἐκφέρεσθαι, peractis lustrandi cerimoniis efferri, inque triviis abjici: Plut. Mor. p. 280, B: Καὶ τῇ Ἑκάτῃ σκυλάκια μετὰ τῶν ἄλλων καθαρσίων ἐκφέρουσι· 708, F: Ὥστε πάσχειν τοὺς δειπνίζοντας ἃ πάσχουσιν οἱ τῇ Ἑκάτῃ καὶ τοῖς ἀποτροπαίοις ἐκφέροντες τὰ δεῖπνα, μὴ γενομένους αὐτοὺς μηδὲ τοὺς οἴκοι, πλὴν καπνοῦ καὶ θορύβου μετέχοντας.»] ‖ Ἐκφέρειν, Proferre, ut, Ἐκφερε γραμματεῖον, ex Aristoph. [Nub. 19], Profer, Deprome. [Eq. 1407: Κἀκεῖνον ἐκφερέτω τις ὡς ἐπὶ τὴν τέχνην, et alibi sim. Demosth. p. 1197, 5: Ἐξενέγκας ἔδωκα ζητεῖν τὰ γράμματα. Et sim. 897 seq.] At ἐκφέρειν εἰς φῶς, εἰς τὸ φῶς, Proferre, s. Edere in lucem, aut simpliciter Edere, ut dicitur Edere librum. Plato Parm. [p. 128, E]: Καί τις τὸ γράμμα ὑπὸ νέου ὄντος ἐμοῦ ἐκλεψε γραφὴν, ὥστε ἐμὲ οὐδὲ βουλεύσασθαι ἐξεγένετο εἴτ' ἐξοιστέον αὐτὸ εἰς τὸ φῶς, εἴτε μή. [Plut. Mor. p. 10, C: Ἀριστοφάνους, ὅτε τὰς Νεφέλας ἐξέφερε. Inscr. Horap. Hierogl.: Ὡραπόλλωνος Νειλώου Ἱερογλυφικὰ, ἃ ἐξήνεγκε μὲν αὐτὸς Αἰγυπτίᾳ φωνῇ, μετέφρασε δὲ Φίλιππος. Plura v. ap. Schæf. ad Dionys. De comp. verb. p. 15.] Et δεῖγμα ἐκφέρειν pro Specimen proferre, edere. Bud. p. 405, e Dem. [p. 323, 2; 344, 19; 573, 26; 679, 10. (Polyb. 3, 69,

3; Dionys. Art. rh. c. 8, 6.) Et sim. παράδειγμα 1482, 13 (conf. Æneæ Tact. c. 17, p. 52 : Παράδειγμα δ' ἐξοίσω γενόμενον πάθος· et ib. c. 29, p. 88); μαρτυρίας 1125, 20. Σημεῖον Isocr. Ep. 7, p. 421. Polyb. 15, 27, 3 : Οἱ δὲ τὰς ἡμέρας συστρεφόμενοι κατὰ μέρη, φανερῶς ἐξέφερον ἤδη τὸ μῖσος εἰς τοὺς προεστῶτας, Præ se ferebant. Diodor. 5, 74 : Ἀπόλλωνα ... τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην ἐξενεγκεῖν, Invenisse.] Quin etiam pro Edere et parere, e Plut. Demetr. [c. 1] : Ὅτι καὶ κακίας μεγάλας, ὥσπερ ἀρετὰς, αἱ μεγάλαι φύσεις ἐκφέρουσιν. De feminis quoque quæ uterum ad exactos menses perferunt, et maturum pariunt, ἐκφέρειν ab Aristot. [Hist. Anim. 7, 4, p. 583, 33; 6, p. 585, 20] dici ostendit. [Hippocr. De nat. mul. p. 569, 17 : Ὁκόταν ἐν γαστρὶ ἔχουσα διαφθείρῃ τὸ ἔμβρυον μηναῖον καὶ διμηναῖον, καὶ ἐκφέρειν μὴ δύνηται· De morb. mul. 1, p. 599, 11 : Εἰσὶ δὲ γυναῖκες, αἵτινες λαμβάνουσι μὲν ῥηιδίως ἐν γαστρὶ, ἐξενεγκεῖν δὲ οὐ δύνανται· 25 : Ἐκφέρειν τὰ ἔμβρυα. Et De sterilib. p. 685, 22 et 25 : Ἐκφέρειν εἰς τέλος. Callim. Del. 57 : Ἡ μὲν (Juno) ἁπάσαις δεινὸν ἐπεβρωμᾶτο λεχωίσιν, αἳ Διὶ παῖδας ἐξέφερον. Ad signif. Perferendi autem præter l. Hom. Il. Φ, 450 supra cit. pertinebit Pind. Nem. 4, 61 : Τᾷ δαιδάλῳ δὲ μαχαίρᾳ φύτευέν οἱ θάνατον ἐκ λόχου Πελίαο παῖς· ἄλαλκε δὲ Χείρων, καὶ τὸ μόρσιμον Διόθεν πεπρωμένον ἔκφερεν, si sententia, de qua dubitant scholl., sit, Implevit. Soph. Tr. 824 : Ὁπότε τελεόμηνος ἐκφέροι δωδέκατος ἄροτος, ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων τῷ Διὸς αὐτόπαιδι, et OEd. C. 1424 : Ὁρᾷς τὰ τοῦδ' οὖν ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει μαντεύμαθ', ὃς σφῷν θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ; dicitur intransitive, pro Exire, Impleri. Passivo sic Demosth. p. 1403, 20 : Συνειδὼς ὅτι διὰ μὲν ἀνοήτων ... οὐδὲ τῶν καθ' ὑπερβολὴν ὀρθῶς βουλευθέντων οὐδὲν ἂν καλῶς ἐξενεχθείη, Effici, Ad exitum perduci.] Dicitur porro et ipsa terra ἐκφέρειν τοὺς καρποὺς ap. Chrysost., Edere fructus. [Herodot. 1, 193 : Τὸν δὲ τῆς Δήμητρος καρπὸν ὧδε ἀγαθὴ ἐκφέρειν ἐστὶ (Babylonia), ὥστε ἐπὶ διηκόσια μὲν τὸ παράπαν ἀποδιδοῖ, et ib. paullo ante, et 4, 198. Xenoph. OEc. 16, 5 : Δύναται (terra) τὰ ἥμερα καλὰ ἐκφέρειν· et ibid. 17, 10, καρπὸν ἐκφέρειν. Polyb. 37, 3, 8; Diodor. 2, 45. Theophr. quum addito accusat. H. Pl. 2, 2, 7, tum omisso ib. 8, 2, 7 : Ἐν ἐλάττοσι γὰρ ἔνιαι δοκοῦσιν ἐκφέρειν, ὥσπερ ... Αἴγυπτος· et de frumento ipso ib. 9, 1 : Ἡ δὲ κριθὴ δύναται καὶ ἐν ταῖς ψαφαρωτέραις ἐκφέρειν.] || Ἐκφέρειν pro Referre : ea signif. qua dicitur Referre ad senatum, consilium, ut ἀναφέρειν. Plut. : Καὶ τοῦτο πρὸς τὴν σύγκλητον ὁ Καῖσαρ ἐξήνεγκε. [Demosth. p. 1346, 16 : Ἐξήνεγκε προβούλευμα εἰς τὸν δῆμον. Τέλος ἐκφέρειν, Sententiam ferre, Decernere, Decidere, Dionys. A. R. 7, 35 : Τελευτῶν γοῦν, ἐπειδὴ πολλὴν αὐτοῦ καταδρομὴν ἐποιήσατο καὶ τοὺς θυμοὺς ἐξέκαυσε τῶν δημοτῶν, πολὺς ἐμπνεύσας τῇ κατηγορίᾳ, τέλος ἐξήνεγκεν ὅτι θάνατον αὐτοῦ καταψηφίζεται τὸ ἀρχεῖον· 45 : Οὐδὲν ὠμὸν οὐδὲ ὑπερήφανον ἐξήνεγκαν τέλος καθ' ἡμῶν τῶν φαύλων καὶ ταπεινῶν οἱ σεμνοὶ καὶ μεγάλοι. Plut. Themist. c. 12 : Τέλος εὐθὺς ἐξέφερε πρὸς τοὺς ἡγεμόνας τῶν νεῶν τὰς μὲν ἄλλας πληροῦν καθ' ἡσυχίαν· Coriol. c. 6 : Συνιούσης δὲ περὶ τούτων πολλάκις ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ τῆς βουλῆς καὶ μηδὲν τέλος ἐκφερούσης. Ψῆφον Theodoret. H. E. 1, 22, p. 53, 13 : Ὡς κατὰ μοιχοῦ λοιπὸν οἱ φιλαλήθεις τὴν ψῆφον ἐξήνεγκαν.] || Ἐκφέρειν τὸν πόλεμον, Inferre bellum, Bud. e Luciano [V. Hist. 1, 12] et Polyb. [« Demosth. Olynth. 1, (p. 15, 16 : Οὔτ' ἂν ἐξήνεγκε τὸν πόλεμόν ποτε τοῦτον ἐκεῖνος). » HSt. Ms. Vind. Idem Dem. p. 188, 5 : Ἐκφέρειν τὸν πόλεμον. Et cum πρὸς Xenoph. H. Gr. 3, 5, 1; 4, 8, 6; 5, 2, 34. Vel ἐπὶ, ib. 5, 1, 34. De Polybio Schweigh. in Lex. : « Ἐκφ. πόλεμόν τινι, 2, 36, 4; 3, 8, 6 etc. Ἐκφ. τοῖς Αἰτωλοῖς τὸν ἀπὸ τῆς χώρας, vel ἀπὸ χώρας πόλεμον 4, 26, 2; 30, 2; 40, 8, 8. Ἐκφ. π. πρός τινα 1, 3, 1 etc. Ὅσον οὔπω προσδοκῶντες τὸν περὶ τῆς πατρίδος αὐτοῖς ἐκφέρεσθαι κίνδυνον, 6, 58, 7. » Diodor. 5, 71; 14, 17, 46, 117; 16, 60; argum. l. 18, p. 255, 11; 18, 56; 19, 72; 20, 25, Exc. p. 538, 94; 570, 64, et Dionys. A. R. 2, 45; 3, 57; 6, 66, cit. Schæfer.] || Ἐκφέρειν de equo dictum, pro Auferre contumaciter sessorem, affert Idem e Xenoph. [Eq. 3, 4 et 5; unde repetit Pollux 1, 210, qui ipse ponit ibid. 218. Lucian. Dial. mort. 6, 2 : Νῦν δὲ, τὸ τῆς παροιμίας, ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐκφέρει, qui locus Hemsterhusio et de sententia et de scriptura suspectus est.] Et ex Homero itidem pro Rapere aurigam præ impetu, in curruli certamine. Quin etiam neutraliter pro Erumpere, E carceribus cursorum exire, et cursum auspicari. Exempla autem ap. eum vide. [Locos Hom., ubi transitive de equis dicitur ἐκφέρειν, v. supra. Neutr. Il. Ψ, 376 : Ἄφαρ δ' ἵπποισι τάθη δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα αἱ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι. Τὰς δὲ μετ' ἐξέφερον Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι. Et sim. de Ajace evecto ib. 759 : Ὦκα δ' ἔπειτα ἔκφερ' Ὀϊλιάδης. Aristid. vol. 2, p. 2 : Ἐν αὐτοῖς τοῖς ἄθλοις, προσθήσω δ' ὅτι καὶ τοῖς αὐτοῦ τοῦ τάχους, οὐ τοῖς ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ἐξενεγκοῦσιν ἀποδίδοται τὸ σύμβολον, ἀλλὰ τοῖς παρελθοῦσι. Alia signif. neutr. exx. v. supra. Figurate Theophr. De igni 7 : Ἀλλὰ γὰρ ταῦτα ἔοικεν ἐς μείζω τινὰ σκέψιν ἐκφέρειν ἡμᾶς τῶν ὑποκειμένων.] || Ἐκφέρειν Idem interpr. et Pendere, ap. Polyb. cum accus. τάλαντα et χρήματα. [3, 27, 5 : Ἐξενεγκεῖν Καρχηδονίους ἐν ἔτεσι δέκα δισχίλια καὶ διακόσια τάλαντα· 28, 2; 15, 8, 7. Id. 3, 64, 4 : Πολλάκις μὲν ὑπ' αὐτῶν ἡττημένοι, πολλοὺς δ' ἐξενηνοχότες φόρους. || Emitto. Schol. Aristoph. Vesp. 125 : Ἐξεφρείομεν) ἐξεφέρομεν. Unde fort. repetendum quod ib. 162 libri omnes ἔκφερέ με pro ἔκφρες με. Tzetz. Hist. 2, 295 : Εἴτε τὸν (ταῦρον) ὃν ἐξήνεγκεν ὁ Ποσειδῶν θαλάσσης· 5, 168 : Ἀλλ' ὅμως Διονύσιος ἅπαξ εἰς λατομίας αὐτὸν (Philoxenum) βαλὼν ἐξήνεγκεν ἀκαριαίῳ χρόνῳ. || Exsero. Eur. Ion. 1012 : Δύνασιν ἐκφέρει τίνα; Νόσους ἀπείργει καὶ τροφὰς ἔχει βίου. Licet huc referre Dionys. Art. rh. c. 8, 8 : Ταύτην τὴν κρᾶσιν τῶν τεττάρων ὑποθέσεων ζηλώσας ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου τὴν μίμησιν ἐξήνεγκε. Plut. Demosth. c. 10 : Μέγιστον μὲν εἶναι ῥήτορα Δημοσθένη, δυνατώτατον δ' εἰπεῖν Φωκίωνα· πλεῖστον γὰρ ἐν βραχυτάτῃ λέξει νοῦν ἐκφέρειν. || Exhibeo, Ostendo. Jo. Antioch. p. 842 : Τὸ δημοτικὸν καὶ κοινὸν τοῦ ἤθους πρὸς ἅπαντας ὁμοίως τοὺς ὑπηκόους ἐξέφερε. || Refero. Eurip. Andr. 621 : Μήτε δώμασιν λαβεῖν κακῆς γυναικὸς πῶλον· ἐκφέρουσι γὰρ μητρῷ' ὀνείδη. || Porro notandum ex Thoma M. p. 325 : Ἐξήνεγκε δὲ καὶ ἐξέφερέ τις μέμψιν κατά τινος.]

Pass. [medium] Ἐκφέρομαι, activa signif. pro ἐκφέρω, Effero [mihi vel mecum vel a me] : ea signif. qua dicitur Efferre aliquid ex uno loco in alium. Xenoph. [immo alius nescio quis, a Bud., quem sequitur HSt., cum Xen. confusus] : Ὥστε οἱ τούτοις ὁμογνώμονες ἐξεφέροντο τὰ ὅπλα εἰς ἀγοράν. [Æneas Tact. c. 3, p. 20 : Ἀθροίζεσθαι τοὺς ῥυμάρχας μετὰ τῶν ἐξενεγκαμένων παρ' αὐτοὺς τὰ ὅλα. Et ib. 10, p. 37; 11, p. 39. Eur. El. 871 : Φέρ' οἷα δὴ 'γὼ καὶ δόμοι κεύθουσί μου κόμης ἀγάλματ' ἐξενέγκωμαι, φίλαι. Aristoph. Eccl. 76 : Ἔγωγέ τοι τὸ σκύταλον ἐξηνεγκάμην, et ib. 513. Thuc. 4, 105 : Ἀπιέναι τὰ ἑαυτοῦ ἐκφερόμενον. Improprie Herodot. 5, 36 : Οἱ μὲν δὴ ἄλλοι πάντες γνώμην κατὰ τωὐτὸ ἐξεφέροντο, κελεύοντες ἀπίστασθαι. V. supra initio.] Item Fero, Aufero, i. e. Reporto, Mereor. Dem. [p. 178, 7] : Τοῦ δοκεῖν εὖ λέγειν δόξαν ἐκφέρονται. [Conf. p. 1423, 6. Xenoph. De venat. 1, 15 : Δόξαν εὐσεβείας ἐξηνέγκατο. Dionys. A. R. 6, 16 : Πολεμίων ἔργα πράττοντες φίλων ἐξενέγκασθαι βούλεσθε δόξαν. Polyb. 7, 10, 4 etc.] Ex Eod. in malam partem [p. 176, 2], ἐκφέρεσθαι τὴν ἀπέχθειαν, Odium reportare. At signif. passiva, Efferor, Efferor funere, ut in loco Antiph. quem attuli in Ἐκφέρω. Item pro Efferor in aliis signiff. quæ respondent iis quas habet activum Effero. [Herodot. 6, 103 : Καὶ ταύτην μὲν τὴν νίκην ἀνελόμενόν μιν (συνέβη) τωὐτὸ ἐξενείκασθαι τῷ ὁμομητρίῳ ἀδελφῷ. Soph. Trach. 497 : Μέγα τι σθένος ἁ Κύπρις ἐκφέρεται νίκας ἀεί· El. 90 : Ὅταν ... ἐξενέγκωμαι κλέος. Dionys. A. R. 3, 13 : Πολλῶν πάνυ προθυμουμένων ἐξενέγκασθαι τὰ τῆς μάχης ἀριστεῖα· 18 : Στέρξειν τὴν τύχην ἣν ἂν ἐκ τῆς μάχης τῶν ἀνεψιῶν ἑκατέρα πόλις ἐξενέγκηται· 57 : Τὴν Οὐιεντανῶν κείρουσα καὶ λεηλατοῦσα χώραν καὶ πολλὰς ὠφελείας ἐξενεγκαμένη (ἡ τῶν Ῥωμαίων δύναμις)· 59 : Νίκην ἐξενεγκαμένων καλλίστην.] Et ἐκφερόμενα, Quæ in vulgus efferuntur, commemorantur. [V. supra in activo. Diodor. 20, 63 : Τῆς ἀληθείας ἐκφερομένης ἀπαρακαλύπτως διὰ τὸν οἶνον, ubi al. ex interpr. φαινομένης. Zonar. p. 678 et Suid. : Ἐκφέρεται, λέγεται.] Interdum vero ἐκφέρομαι, Auferor, Rapior, Transversus agor, ut qui fluctibus et

undis æstuque auferuntur, ut Plut. usus est. [De quibus usurpati exx. v. supra in act. Pollux 1, 210 : Οἱ γὰρ θυμοειδεῖς (equi) ἐκφέρονται εἰς δρόμον ὑπὸ ὀργῆς. Galen. ab Hemst. cit. vol. 5, p. 116, D : Ἵππος δυσπειθὴς οὐ κατὰ κόσμον ἐκφερόμενος· 117, B : Καθάπερ ἵππον ἐκφερόμενον ἡνίοχος ἀντισπῶν βιαίως ἰσχυρῷ χαλινῷ ...] Aristoteles autem [De partib. anim. 1, 1, p. 642, 27] dixit, Ἐκφερόμενος ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος, Qui a re ipsa transversus agitur, Bud. Item ἐκφέρομαι ὀργῇ pro Ira feror s. abripior, transversus agor. [Thuc. 3, 84 : Ἀπαιδευσίᾳ ὀργῆς πλείστων ἐκφερόμενοι.] In VV. LL. et ἐκφέρομαι πρὸς ὀργὴν e Soph. [El. 628], pro Irascor. [Pollux 8, 10 : Πρὸς ὀργὴν ἐκφερόμενος (δικαστής).] Et, Ἐκφερόμενοι μετ' ὀργῆς εἰς τὴν μάχην, Excandescentes feruntur in pugnam. Ibid. e Plut. in Fabio : Ἐξενεχθεὶς ὑπὸ φθόνου, Invidia impulsus. [Eur. Alc. 600 : Τὸ γὰρ εὐγενὲς ἐκφέρεται πρὸς αἰδῶ. Plato Reip. 10, p. 606, C : Ἔλαθες πολλάκις ἐν τοῖς οἰκείοις ἐξενεχθείς, ὥστε κωμῳδοποιὸς γενέσθαι· Cratyl. p. 425, A : Λέγων ἐξηνέχθην. Eust. Opusc. p. 202, 42 : Εἰ μὴ ἄρα εἰς τὸ πάντη πάντως ἐξήνεκτο ἀθεράπευτον. Paullo aliter Thomas M. p. 320 : Ἐξαναχωρῶ καὶ τὸ ἐκφέρομαι καὶ τὸ παραβαίνω, ubi ἐκτρέπομαι malebat Kuster. ad Suid. v. Ἐξαναχωρεῖ, p. 1279, E. Proprie Hippocr. Epid. 7, p. 1221, C : Ἐν τῷ οὔρῳ πολλὰ τὰ ἐκφερόμενα ἦν, Multa efferebantur per urinam. Nicand. Alex. 585 : Τὸ δὲ συνιζὲς ἀθρόον αἷμα ἐκφέρεται. Exportari, ap. Xenoph. Cyrop. 8, 8, 10 : Τοσοῦτον πίνουσιν, ὥστε ἀντὶ τοῦ εἰσφέρειν (προκοίδας) αὐτοὶ ἐκφέρονται, ἐπειδὰν μηκέτι δύνωνται ὀρθούμενοι ἐξιέναι. Lucian. Nigrin. c. 34 : Τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις καὶ μικρῷ δεῖν ἐκφερομένους.]

|| Ἐξενέγκω, inus. thema est, a quo ἐκφέρω mutuatur fut. a ἐξενεγκῶ, unde est aor. 2 ἐξήνεγκον, a quo infin. ἐξενεγκεῖν, et particip. ἐξενεγκών. Est inde et aor. 1 ἐξήνεγκα, e quo particip. ἐξενέγκας et med. voce ἐξενεγκάμενος. Ἐξενεῖκαι, Ionice pro ἐξενέγκαι : itidemque ἐξενεῖκασθαι, pro ἐξενέγκασθαι : ab inus. th. ἐξενεῖκω. [Exempla v. supra.] Ἐξενήνοχα, Attice pro ἐξήνοχα, ab ἐξενέγκω. [Aristoph. Eccl. 754. Forma recentiorum propria est perf. pass. ἐξένεγμαι, ut in l. Eust. paullo ante cit., et Jo. Anagnostæ Excis. Thessalon. p. 369 : Εἰ μὴ τοιαύτη κατ' αὐτῆς ἀπόφασις ἀκεντκταία ἐξήνεκτο. L. Dindorf.]

Ἐκφεύγω, ξομαι, Effugio, Elabor. [Gl. : Evado, Effugio; Ἐκφύγωσιν, Evaserint. Hom. Od. T, 231 : Ἐκφυγέειν μεμαώς (hinnulus). Æschyl. Pers. 510 : Ἥκουσιν ἐκφυγόντες, οὓς πολλοί τινες, Ἐρ' ἐστιοῦχον γαῖαν· 564 : Διὰ δ' Ἰαόνων χέρας τυτθά γ' ἐκφυγεῖν ἀνακτ' αὐτόν. Soph. OEd. C. 253 : Οὐ γὰρ ἴδοις ἂν ἀθρῶν βροτὸν, ὅστις ἂν, εἰ θεὸς ἄγοι, ἐκφυγεῖν δύναιτο. Et sim. sæpe Eurip., cujus unum addo l. Phœn. 1203 : Παῖδές τε γάρ μοι ζῶσι κἀκπέφευγε γῆ. Aristoph. Ach. 210 : Ἐκπέφευγ', οἴχεται φροῦδος. Thucyd. 2, 4 : Ἐμπείρους ἔχοντες τοὺς διώκοντας τῷ μὴ ἐκφεύγειν.] Xenoph. [Cyr. 6, 1, 40 : Δοκεῖν με ὑπὸ σοῦ μελλήσαντά τι παθεῖν ἐκπεφευγέναι·] Hell. 1, [5, 8] : Τῶν δὲ ἀνδρῶν οἱ μὲν πλεῖστοι ἐξέφυγον. [De reis Demosth. p. 602, 2 : Εἰ ... διὰ ταῦτα ἐκφεύγειν ἀξιοῖη. Aristoph. Vesp. 157 : Ἐκφεύξεται Δρακοντίδης· 994 : Ἐκπέφευγας, ὦ Λάθης. De morbis Hippocr. De morb. mul. 2, p. 642, 45; 636, 6, ut alibi φεύγειν et διαφεύγειν.] Interdum cum accus., ut ἐκφεύγειν νόσον, θάνατον : quod legitur et apud Hom. [Il. A, 362, Υ, 449 : Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, et similiter Φ, 66, aliisque cum nominibus I, 355, Od. Δ, 502, 512, E, 289, 414, O, 235, T, 157. Et cum genit. Od. Ψ, 236 : Ἠοῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἁλὸς ἠπειρόνδε νηχόμενοι, si quidem ibi conjunctus est gen. verbo ἐκφ. Et cum adv. Od. M. 212 : Ἀλλὰ καὶ ἔνθεν ἐμῇ ἀρετῇ βουλῇ τε νόῳ τε ἐκφύγομεν. Pind. Ol. 11, 44 : Θάνατον αἶπὺν οὐκ ἐξέφυγεν· Pyth. 4, 209 : Συνδρόμων κινηθμὸν ἁμαιμάκετον ἐκφυγεῖν πατρᾶν. Æsch. Eum. 752 : Ἀνὴρ δὸ' ἐκπέφευγεν αἵματος δίκην· Prom. 518 : Οὔκουν ἂν ἐκφύγοι γε τὴν πεπρωμένην. Soph. Phil. 518 : Τὰν θεῶν νέμεσιν ἐκφυγών. Herodot. 1, 197 : Ἐξέφυγε ὁμοίην νοῦσον· 6, 104 : Ἐκπεφευγὼς διπλόον θάνατον. Et ib. : Ἐκφυγόντα τούτους. Aristoph. Ach. 224 : Γέροντας ἄνδρας ἐκφυγών· Pac. 336 : Ἐκφυγὼν τὴν ἀσπίδα, etc. Et de reo absoluto Vesp. 160 : Ὅταν τις ἐκφύγῃ με. || Alia struct. Leonidas Tar. Anth. Plan. 4, 182, 1 : Τὰν ἐκφυγοῦσαν ματρὸς ἐκ κύλπων ... Κύπριν. Et rursus alia Soph. El. 391 : Ὅπως δὲ' ὑμῶν ὡς κρυπτότατ' ἐκφύγω. Et Eur. Phœn. 1674 : Ποῖ γὰρ ἐκφεύξει λέχος; Iph. T. 1204 : Ποῖ δέ σ' ἐκφύγοιεν ἄν; Et Aul. 533 : Κἂν πρὸς Ἄργος ἐκφύγω· Phœn. 1216 : Ἦν μή με φεύγων ἐκφύγῃς πρὸς αἰθέρα (conf. Rhes. 316 : Ὃν οὔτε φεύγων οὔθ' ὑποσταθεὶς δορὶ ὁ Πηλέως παῖς ἐκφυγεῖν δυνήσεται. Herodot. 5, 95 : Αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφεύγει. Plat. Hipp. maj. p. 292, A : Ἂν μὴ ἐκφύγω φεύγων αὐτόν). Et cum infin. Xenoph. Anab. 1, 3, 2 : Μικρὸν ἐξέφευγε τὸ μὴ καταπετρωθῆναι. Plato Parm. p. 147, A : Οὐ πάντῃ ἂν ἤδη ἐκφεύγοι τὸ μὴ ἕτερα εἶναι ἀλλήλων.] || Habet ἐκφεύγειν cum quoque usum quem verbum Effugere, quum dicitur aliquid effugere aciem oculorum. Plut. De animi procr. [p. 1013, C] : Ἡ ψυχὴ δὲ πᾶσαν αἴσθησιν ἐκπέφευγεν. At Diose non dixit, Τὰ φάρμακα ἃ ἐξέφυγεν ἡ ὀξύτης τῆς ἐνεργείας, sed inversa orationis structura, Ἐκφυγόντα τὴν ὀξύτητα τῆς ἐνεργείας τὰ φάρμακα, quod redditur Venena quæ præsentaneam vim perdiderunt. [Sim. Polyb. 3, 55, 7 : Καταστρατοπεδεύσας περὶ τοὺς ἐκφεύγοντας ἤδη τὴν χιόνα τόπους, Loca nivibus libera.] || Item ἐκφεύγειν ἡμᾶς dicitur, sicut et διαφεύγειν, id quo excidimus, quod sc. nobis elabitur velut e manibus, Quod nobis excidit, Dem. [p. 29, 12 : Τὰ πλείω τῶν πραγμάτων ὑμᾶς ἐκπεφευγέναι τῷ μὴ βούλεσθαι τὰ δέοντα ποιεῖν, οὐ τῷ μὴ συνιέναι· 182, 7 : Ὁρᾶτε μὲν γὰρ ὅτι ὅσα μὲν πώποθ' ἅπαντες ὑμεῖς ἐβουλήθητε ... οὐδὲν πώποθ' ὑμᾶς ἐξέφυγεν· 236, 22 : Οὕτω δ' ἦν ὁ Φίλιππος ἐν φόβῳ ... μὴ ... ἐκφύγοι τὰ πράγματ' αὐτόν· conf. 378 extr. 1445, 5 : Οὐδεὶς δ' αὐτοὺς ἐκφεύγει χρόνος οὐδὲ τρόπος τῷ τὰ συμφέροντ' ἑαυτοῖς περαίνειν. (Conf. Hesiod. Theog. 182.) Soph. OEd. T. 111 : Τὸ δὲ ζητούμενον ἀλωτόν, ἐκφεύγει δὲ τἀμελούμενον. Eur. Med. 1064 : Πάντως πέπρωται ταῦτα κοὐκ ἐκφεύξεται· Hel. 1622 : Ἐκπεφεύγασιν γάμοι με.] Habet vero et propriam Excidendi s. Elabendi signif. Hom. Il. Ξ, [407, X, 292] : Ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἑτώσιον ἐκφυγε χειρός. [Λ, 376 : Οὐδ' ἄρα μιν ἅλιον βέλος ἐκφυγε χειρός· Ε, 18, Π, 480 : Τοῦ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἐκφυγε χειρός· Λ, 380 : Βέβληαι, οὐδ' ἅλιον βέλος ἐκφυγεν. Sic nonnulli Il. B, 266 scribebant : Θαλερὸν δέ οἱ ἐκφυγε δάκρυ, pro ἐκπεσε. || Cum infin. Suid. in Εὐθυρρήμων : Ἐκφεύγει εὐθέως λέγειν. Hemst. Ubi est Defugit. At ap. Jo. Malal. p. 468, 22 : Τῶν δὲ λοιπῶν ἐκφευγόντων ἐκπερᾶν τὸν Νυμφίον ποταμὸν, est, Fugientibus, ut trajicerent.]

[Ἐκφευκτικός, ἡ, όν, Qui ad effugiendum confert. Schol. Aristoph. Pl. 63 : Κοινῶς γὰρ πᾶν σύμβολον ἐκφευκτικὸν ἢ προτρεπτικὸν ὄρνιν καλοῦσιν. (Ἐφεκτικὸν Suidas v. Ὄρνις.) Boiss. Ἐκφευκτικοὶ λόγοι δαιμόνων, Libri de fugandis dæmonibus, Joseph. Hypomn. l. 4, c. 74, p. 176. Schleusn.]

[Ἐκφεύξιμος, ὁ, ἡ, Effugiendus. Schol. vet. Apoll. Rh. 1, 246 : Ἀλλ' οὐ φυκτὰ κέλευθα) Ἀλλ' οὐκ ἐκφεύξιμος αὐτοῖς ἡ ὁδός.]

[Ἔκφευξις, εως, ἡ, Effugium. Apollon. Lex. Hom. : Ἀλεωρή, ... φυλακὴ καὶ ἀσφάλεια, οἷον ἔκφευξις. Melampus De palp. p. 453 : Ἔκφ. κακῶν. Forma Ἔκφυξις est ap. Symm. Ps. 54, 9.]

Ἐκφημι, Eloquor. [Aor. primo Etym. M. p. 687, 6 : Ὁ γὰρ Ἡρόδοτος τὸ τοιοῦτον ἐξέφησε. Secundo schol. Aristoph. Ach. 254 : Τοῦτο δὲ σῆμα καλεῖται παρὰ προσδοκίαν· ἴδοι γὰρ ἐκφάναι ἐκποιήσεται παῖδας. Nisi scribendum φάναι. L. Dind.] A cujus passiva voce est ἐκφατο ap. poetas, ut ἐκφατο μῦθον, Apoll. Rh. [2, 10, 685, etc.; νόον ἔκφατο ejusd. 1, 439; ἄτην ἐκφατο ib. 1256.] Affertur et infin. Ἐκφάσθαι, pro Eloqui, ἐξειπεῖν. Redditur autem et Evulgare, in VV. LL. [Hom. Od. K, 246 : Οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνατο ἔπος· N, 309 : Σὺ δὲ τετλάμεναι καὶ ἀνάγκη μηδέ τῳ ἐκφάσθαι μήτ' ἀνδρῶν μήτε γυναικῶν.]

[Ἐκφθέγγομαι, Effor, Exprimo, Gl. Acta S. Phileæ p. 177 ed. Combef. a Boiss. cit. Hom. Il. Φ, 213 : Εἰ μὴ χωσάμενος προτέρη ποταμὸς βαθυδίνης ἀνέρι εἰσάμενος, βαθέης δ' ἐφθέγξατο δίνης, ab Seager. cit., cod. Lips. ἐκφθέγξατο.]

[Ἐκφθείρω, Perdo, Deleo. Scymnus v. 343 : Αὐτανδρον ἐξέφθειραν ἐπιφανῆ πόλιν. Boiss.] Ἐκφθείρομαι redditur Inauspicate et in perniciem ac in malam rem exeo. Sic imperativo modo ἐκφθείρου [Lucian.

Dial. mer. 15 : Ἐμὲ δὲ ῥαπίσας ὁ Δεινόμαχος, Ἐκφθείρου, φησὶ], Exi in malam rem, Bud. interpr. addens e Suida, ἐκφθείρεσθαι esse ἐπὶ κακῷ ἐξελθεῖν, sicut εἰσφθείρεσθαι est ἐπὶ κακῷ εἰσελθεῖν. [Aristophan. Pac. 72 : Ἐχθὲς δὲ μετὰ ταῦτ' ἐκφθαρεὶς οὐκ οἶδ' ὅποι. Conf. Brunck. ad Eccles. 248, Bergler. ad Alciphr. 1, 13. Liban. ab Jacobsio cit. vol. 4, p. 187, 16 : Οὐκ ἐκφθαρήσῃ δέ; ἔφην. Hic autem usus peculiaris est comœdiæ vel sermoni. || Proprie, Perire, ap. Eur. Hec. 669 : Δέσποιν', ὄλωλας, οὐκέτ' εἶ, βλέπουσα φῶς, ἅπαις, ἄνανδρος, ἄπολις, ἐξεφθαρμένη. Suid. : Ἐκτρυχωθεὶς, ἐκπιασθεὶς, ἐκφθαρείς. Hesych. ab Hemst. cit. : Παλεὸς, ὁ ταῖς φρεσὶν ἐξεφθαρμένος ἤδη. Idem : Ἐξέφθετο, ἐξέφθαρτο, δεδαπάνητο.]

[Ἐκφθίνω, Perdo. Aor. pass. ἐξέφθιτο, Evanuerat, Hom. Od. I, 163 : Οὐ γάρ πω νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυθρός· M, 329 : Ἀλλ' ὅτε δὴ νηὸς ἐξέφθιτο ἤια πάντα. Æsch. Pers. 679 : Ἐξέφθινθ' αἱ τρίσκαλμοι νᾶες· 927 : Πάνυ γὰρ φύστις μυριὰς ἀνδρῶν ἐξέφθινται. Nicander Ther. 331 : Βλεφάρων δὲ μέλαιν' ἐξέφθιτο λάχνη. ῐ]

[Ἐκφθορὰ, ἡ, Pernicies. Nicetas in Anecd. vol. 3, p. 353. Boiss.]

[Ἐκφιβλόω, Fibula necto. Suid. : Ἐκπορποῦσθαι, ἐκφιβλοῦσθαι. De signif. v. in Ἐκπορπάω.]

[Ἐκφῐλέω, Exosculor. Strato Anth. Pal. 12, 250, 4 : Ὃν περιπλεχθεὶς ἐξεφίλουν. Angl. || Amore complector. Corp. inscr. gr. vol. 2, n. 1988, b, 6, cujus apogr. misit Letronnius, ex capulo Thessalonicæ reperto : Πολλοὺς ἐκφιλέων ἐκτησάμην ἄνδρας ἑταίρους, sec. conj. Bœckhii. Hase.]

[Ἐκφιλοσοφέω, In philosophia versor. Ita certe ed. Antioch. Hom. p. 1156, C : Τὸν ἐκ νεαρᾶς γὰρ ἡλικίας ἐκφιλοσοφοῦντα. Verum Cod. Reg. 881 bonæ notæ fol. 107 verso habet ἐνφιλοσοφοῦντα (sic). Hase.]

[Ἐκφινδάνω.] Ἐκφινδάνει Galen. in suo Lex. Hippocr. [p. 464] exp. ἐξορμᾷ [et ἐκβράσσει, addens οὕτω δὲ καὶ τὸ ἐκφλύει. Sic enim in unam gl. conjungenda quæ in duas distrahuntur in edd. Fallitur Foes. Œcon. p. 119. L. D.]. Pro quo ap. ipsum Hippocr. scriptum est ἐκφλυνδάνει, ut in libro quem Περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν inscripsit [p. 539, 16] : Καὶ ἕλκεα ἐκφλυνδάνει ἀπὸ τῆς ὀσφύος· aliquanto post [557, 17] : Ἐνίοτε δὲ καὶ ἐκ τῶν σκελέων ἕλκεα ἐκφλυνδάνει. [Ἐκφλυνδάνει restituendum Galeno esse probant formæ in Ἐκφλύσσω proferendæ.]

[Ἐκφλαίνω, Ebullio. Aor. 1 inf. ἐκφλῆναι, Eur. ap. Etym. M. v. Φλήναφος : Πρὶν ἂν ἐκφλῆναί με καὶ μαθεῖν λόγον. V. Φλέω.]

[Ἐκφλαυρέω. V. Ἐκφλυαρέω.]

Ἐκφλαυρίζω, i. q. ἐκφαυλίζω. [Elevo. Plut. Pomp. c. 57 : Πολλὰ μὲν ἐξεφλαύρισε τὰς ἐκεῖ πράξεις· Sertor. c. 26 : Πρὸς ἐκεῖνον μὲν ἐξεφλαύρισε τὸν λόγον· Philop. c. 19 : Ὥστε καὶ δακρῦσαι καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἐκφλαυρίσαι δύναμιν, ὡς ἄπιστον καὶ τὸ μηδὲν οὖσαν. V. Ἐκφλυαρίζω.]

[Ἐκφλεγμαίνω, Effervesco. Basil. t. 1, p. 204, A : Οὕτω τοίνυν ἡ θάλασσα ποτὲ μὲν ἐκφλεγμαίνει καὶ ζεῖ. Hase.]

[Ἐκφλεγμᾰτόω.] Ἐκφλεγματοῦσθαι, In phlegmata converti. Hippocr. De victu in morb. acut. [p. 394, 26] : Τὰ μὲν γὰρ πικρὰ διαλύεται καὶ ἐκφλεγματοῦται. Ubi γράφεται etiam Φλεγματοῦται.

Ἐκφλέγω, Exuro. Nam ut φλέγω, Uro : sic ἐκφλέγω, Exuro, eadem utrobique præp. eund. usum habente. Affertur autem ex Aristoph. hoc comp. ἐκφλέγω. [Pac. 608 : Αὐτὸς ἐξέφλεξε τὴν πόλιν. Pollux 9, 155. Metaph. Aret. Causs. p. ac. 2, 1, p. 10 : Ἐκφλέγει γὰρ αὐτόν (pulmonem)· Causs. p. diut. 2, 6, p. 31 : Ἐκφλέγει γὰρ καὶ οἶνος ἐς παραφορὴν ἐν μέθῃ. Longin. 12, 3 : Ὅθεν, οἶμαι, κατὰ λόγον ὁ μὲν ῥήτωρ, ἅτε παθητικώτερος, πολὺ τὸ διάπυρον ἔχει καὶ θυμικῶς ἐκφλεγόμενον. Pollux 3, 68 : Φλέγεσθαι τῷ πόθῳ, ἐκφλέγεσθαι.]

[Ἐκφλίβω. V. Ἐκθλίβω.]

[Ἐκφλογίζω, Accendo, Inflammo. Pseudo-Chrys. Serm. 14, t. 7, p. 281, 25 : Τὰς ὄψεις αὐτῶν ἐκφλογίζουσιν. Seager. Theodor. Studita in Jamb. : vide Coteler. Patr. Apost. t. 2, p. 4. Kall. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 372 : Ἐκφλογισθέντος τοῦ παντὸς συνίζειν τὸ μέσον αὐτοῦ πρῶτον. Theophyl. Sim. Epist. 9 : Ἐμοὶ ἀπηθαλώθησαν αἱ φρένες τῷ ἔρωτι καὶ δαλοῦ δίκην τὸ περιστέρνιον ἐκπεφλόγισται.]

A Ἐκφλογόω, Inflammo, Flammam ejaculor, VV. LL. Et pass. particip. ἐκφλογούμενος, Inflammatus, vel potius Flagrans, ut præsens tempus præsenti reddatur. Nisi quis malit Flammans. [Theophr. fr. 3, 67 : Διακρίνεται γὰρ τὸ ἐμπῖπτον (pici) κρατηθὲν καὶ ἐκφλογοῦται· 71 : Ἐκφλογοῦται πᾶς ὁ καπνός· et 75. Aristot. Mirab. c. 36 : Περὶ Ἀτιτανίαν ... εἶναί τινα πέτραν, ἐξ ἧς τὸ μὲν ἀνιὸν πῦρ οὐ φανερόν ἐστιν, ἐπειδὰν δὲ ἔλαιον ἐπιχυθῇ ἐπ' αὐτὴν, ἐκφλογοῦται. Eust. Opusc. p. 33, 67 : Ὁ σίδηρος ἤδη πῦρ ἦν ἐκφλογούμενος.]

[Ἐκφλόγωσις, εως, ἡ, Inflammatio, Flamma. Diodor. 17, 115 : Δᾷδες ... κατὰ μὲν τὴν λαβὴν ἔχουσαι χρυσοῦς στεφάνους, κατὰ δὲ τὴν ἐκφλόγωσιν ἀετοὺς διαπεπετακότας τὰς πτέρυγας. Hemst. Schol. Hom. Il. A, 50 : Λοιμὸς ἀπὸ ἐκφλογώσεως. Wakef. Eust. Opusc. p. 221, 69 : Εἰς ἐκφλόγωσιν καὶ ἀπώλειαν. L. D. Epiph. t. 1, p. 555, A : Μετὰ τὴν ἐκφλόγωσιν ἔσεσθαι πάντων, καὶ τὸν βρασμόν. Hase.]

[Ἐκφλοίομαι, Ejicio, Extraho. Nicand. Alex. 322 : Ἠὲ καὶ ἐκφλοίοιο καταχθέος ἕρματα γαστρὸς, schol. ἐκσύρειας, ἐκθλίψειας, κλύσον. V. Ἐκφλύσσω.]

B [Ἐκφλῠᾱρέω, Exibilo, Subsanno, cum accus. pers., schol. Aristoph. Pl. 885 : Οἱ γὰρ δύο τὸν συκοφάντην ἐκφλυαροῦσι. Ἐκφλαυροῦσι conj. Hemsterh. ad l. schol. V. Ἐκφλυαρίζω.]

[Ἐκφλυαρίζω. Plut. Mor. p. 680, C : Οἱ μὲν ἄλλοι παντάπασιν ἐξεφλυάριζον τὸ πρᾶγμα καὶ κατεγέλων, ubi est var. ἐξεφλαύριζον. Schol. Aristoph. Pl. 589 : Λήροις ἀναδῶν) Εὐτελίζει τὸν Ὀλυμπιακὸν στέφανον λῆρον δέ πως ὄντα καὶ οἷον ἐκφλυαρίζεσθαι, καθά τις ἔφη τῶν παλαιῶν, τουτέστι περιφρονεῖσθαι, ubi ἐκφλαυρίζεσθαι reposuit Kust., probante Hemst., idemque pro eod. restituente Eustathio Il. p. 3, 3 : Μή τις ἐκφλυαρίζων τὸ πρᾶγμα μυκτηρίσῃ μηδὲν ἡμᾶς καινότερον πραγματεύσασθαι. Idem Eust. eodem vel vitio vel errore Opusc. p. 121, 19 : Τοῖς ἐκφλυαρίζουσι τὰ ἡμέτερα.]

[Ἐκφλύζω. V. Ἐκφλύσσω.]

[Ἐκφλυνδάνω. V. Ἐκφινδάνω.]

[Ἐκφλύσσω.] Ap. Apoll. Rh. ἐκφλύξαι, quod est a them. Ἐκφλύσσω, exp. [ab schol.] εἰπεῖν, 1, [275] : C Οὐδ' ἔχει ἐκφλύξαι τόσσον γόον ὅσσον ὀρεχθεῖ. Verum ego nimis simplicem hanc exp. esse censeo, nec esse ἐκφλύξαι simpliciter Eloqui, sed Depromere e corde æstuanti. Sic autem loquor cum Ovidio, ap. quem legitur, Strangulat inclusus dolor, et cor æstuat intus. Qui versus eo etiam magis hic locum habere potest, quod præcedat ap. ipsum Apoll. Rh. : Τῇ δέ τ' ὀδυρομένῃ δέδεται κέαρ ἔνδοθεν ἄτῃ. [Esse ab ead. stirpe qua Ἐκφλυνδάνω in Ἐκφινδάνω notatum, et Ἐκφλαίνω, Ἐκφλοίομαι (si recte ita scribitur ap. Nicandrum), vidit Schneider. in Φλέω. Eodem refertur quod Galenus in Ἐκφινδάνω cit. habet Ἐκφλύω. Sed aoristi ἐκφλύξαι præsens HSt. ponere debebat Ἐκφλύζω, ut facit schol. Apoll. : Φλύζειν δὲ κυρίως τοὺς λέβητας φαμὲν καιομένους ἀναβάλλειν τῇ θερμότητι τὸ ὕδωρ. Cui formæ ita differre videtur forma ἐκφλύω, ut ἐκφλύζω transitiva, ἐκφλύω intrans. signif. dicatur.]

[Ἐκφλύω. V. Ἐκφλύσσω.]

Ἐκφοβέω, Exterreo, Exterrefacio, [Deterreo, Perterreo, Gl.]. Galen. : Ἃ τοὺς μὲν πολλοὺς ἐκφοβεῖ. [Æsch. D Pers. 606 : Τοία κακῶν ἔκπληξις ἐκφοβεῖ φρένας. Eur. fr. Androm. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 304 : Ἤπου τὸ μέλλον ἐκφοβεῖ καθ' ἡμέραν· Or. 270 : Εἴ μ' ἐκφοβοῖεν (furiæ) μανιάσιν λυσσήμασι· 312 : Τὸ ταρβοῦν κἀκφοβοῦν σ' ἐκ δεμνίων. Thucyd. 2, 87 : Οὐχὶ δικαίαν ἔχει τέκμαρσιν τὸ ἐκφοβῆσαι· 3, 13, 42, etc. Isocr. Plat. p. 303, E : Ἤν τινες ὑμᾶς ἐκφοβῶσι. Duplici accus. Thucyd. 6, 11 : Σικελιῶται δ' ἄν μοι δοκοῦσιν, ὥς γε νῦν ἔχουσι, καὶ ἔτι ἂν ἧσσον δεινοὶ ἡμῖν γενέσθαι, εἰ ἄρξειαν αὐτῶν Συρακόσιοι· ὅπερ οἱ Ἐγεσταῖοι μάλιστα ἡμᾶς ἐκφοβοῦσι. Confusum cum ἀμφεδόνησεν ap. Theocr. 13, 48.] Pass. ἐκπεφοβῆσθαι, Exterritum esse, δεδειματῶσθαι. Alioqui ἐκφοβεῖσθαι neutraliter etiam ponitur pro Metuere, Permetuere, Extimescere. [Ἐκφοβοῦμαι, Extimeo, Pertimesco, Gl. Æneas Tact. c. 4, p. 21 : Οἱ ἐκφοβηθέντες ἐτίθεντο φέροντες τὰ ὅπλα πρὸς τοὺς πολεμίους.] Soph. El. [276] : Ἐριννὺν οὔ τιν' ἐκφοβουμένη. [OEd. C. 269 : Ὧν οὕνεκ' ἐκφοβεῖ με. || Aliæ constructiones sunt, Soph. El. 1426 : Μή ποτ' ἐκφοβοῦ μητρῷον ὥς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ· OEd. T. 989 : Ποίας δὲ καὶ γυναικὸς

ἐκφοβεῖσθ' ὑπερ; Eur. Andr. 962 : Ἐκφοβηθεὶσ' αἰχμαλωτίδος φόβῳ γυναικός.]

Ἐκφόβηρον, τὸ, Terriculamentum. [Eudocia p. 292, ubi ἐκφόβητρον.]

[Ἐκφόβημα, τὸ, Terriculamentum. Schol. Æsch. Sept. 286.]

[Ἐκφόβησις, εως, ἡ, Metus. Hesych. : Ἔκπληξις, ἐκφόβησις. Schol. Æsch. Prom. 921, et Lycophr. 352; Herodian. Epimer. p. 21, 2 Boiss. cit. Gloss. ad Diodori 1, 83, p. 94, 89 : Δεισιδαιμονία) καὶ ἐκφόβησις. Eust. Opusc. p. 177, 29 : Ὡς οἷά τινα αἰγανίαν πρὸς ἐκφόβησιν ἀνασείοντα.]

[Ἐκφοβητικὸς, ἡ, ὀν, Terribilis. Eust. Od. p. 1966, 16 : Λαλεῖ τι ἐκφοβητικὸν περὶ θείας ἐναργείας.]

[Ἐκφόβητρον. V. Ἐκφόβηρον.]

Ἔκφοβος, ὁ, ἡ, Metu perculsus, Perterritus. [Aristot. Physiogn. 6, p. 812, 29 : Οἱ ἔκφοβοι γιγνόμενοι φρίσσουσι. Deut. 9, 19 : Καὶ ἔκφοβός εἰμι διὰ τὸν θυμὸν καὶ τὴν ὀργὴν, ubi est var. ἔμφοβος. In N. T. Marc. Ev. 9, 6; Epist. ad Hebr. 12, 21. Chrysost. t. 6, p. 918, 3 : Ἔκφοβός εἰμι καὶ ἔντρομος. Hase.]

[Ἔκφοβος, Timide. Athan. 1, 688, 662. Angel.]

[Ἐκφοιβάζω, Vaticinor. Const. Manass. Chron. p. 29, C : Τῶν μάντεων αὐτῶν χρησμοὺς ἐκφοιβασάντων, ubi olim ἐκβιβασάντων. Kall. Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 302. Boiss.]

[Ἐκφοινίσσω, s.] Ἐκφοινίττω, Rubefacio, Cruento, Eur. [Phœn. 42 : Πῶλοι δέ νιν γηλαῖς τένοντας ἐξεφοίνισσον ποδῶν· Iph. T. 259 : Οὐδέ πω βωμὸς θεᾶς Ἑλληνικαῖσιν ἐξεφοινίχθη βοαῖς. Pollux 1, 49 : Ἡ ἁπτὶς αὐτὴν (purpuram) ἀναπυρσεύει, καὶ πλείω ποιεῖ καὶ φαιδροτέραν τὴν αὐγὴν, ἐκφοινισσομένην ἐκ τοῦ ἄνω πυρός. Hesych. : Ἐκφοινίξαι, ἀναγνῶσαι (αἱματῶσαι edd.).]

Ἐκφοιτάω, Exeo, Egredior, ut, Ἐξεφοίτα ἐκ τῆς ἀκροπόλεως, in vulgg. Lex. sine auctoris nomine. [Zarides apud Boivin. præfat. ad Niceph. Gregor. p. LXXXIII ed. Bonn. : Τῆς τοῦ λανθάνειν αἱρέσεως ὥσπερ ἀκροπόλεως ἐκφοιτῶντες. Aristid. vol. 1, p. 30 : Μόνος γὰρ τῶν ἱερῶν φασμάτων ἐξεφοίτησεν (Bacchus) ἐν τῷ κινδύνῳ τῷ Μηδικῷ· 258 : Συνιούσης τῆς ναυμαχίας ἐξεφοίτα μὲν ὁ Ἴακχος συνναυμαχήσων.] Forsitan autem alicubi reddendum sit potius Sæpe exeo, egredior. [Eur. El. 320 : Ὅς δ' ἐκεῖνον ἔκτανεν, ἐς ταὐτὰ βαίνων ἅρματ' ἐκφοιτᾷ κατρί.] Bud. interpretans, Exeo, Prodeo, Excedo, affert e Diog. L. Epicuro [10, 6] : Μητροδώρου μὲν ἀδελφὸς, μαθητὴς δὲ αὐτοῦ τοῦ Ἐπικούρου, τῆς σχολῆς ἐκφοιτήσας. Metaph. autem e Plut. Lyc. [c. 3] : Παρὰ τῆς γυναικὸς ἐξεφοίτων λόγοι, pro Verba efferebantur a muliere. [Dio Cass. 38, 35 : Ταῦτ' ἐς τοὺς πολεμίους μέλλοντα ἐκφοιτήσειν· 39, 10 : Φοβηθεὶς μὴ καὶ ζῶντος αὐτοῦ ἐκφοιτήσῃ (quæ scripserat contra Cæsarem). Philostr. V. Soph. 1, 25, 2, p. 532, 3 : Τὰς δίκας τὰς πρὸς ἀλλήλους οὐκ ἄλλοσέ πῃ ἐκφοιτᾶν. Cit. Hemst. Ælian. N. A. 11, 32 : Εἰς μανίαν ὡς τὰ μάλιστα ἰσχυρὰν ἐκφοιτᾷ. Eunap. Ædes. p. 32 Boiss. : Τοσοῦτον χλίους τῆς γυναικὸς ἐξεφοίτησεν. || Transitive Effero, Evulgo. Suid. : Ἐξεφοίτα, ἐθριάμβευεν. « Ὁ δὲ παρὰ τοὺς ἀτελίστους καὶ βιβήλους ἐξεφοίτα τὰ τῶν Σαμοθρᾳκῶν ὄργια. »]

[Ἐκφοίτησις, ἡ, Evulgatio. Clem. Al. Strom. 5, 10, § 67 : Τῆς εἰς τοὺς πολλοὺς τῶν λόγων ἐκφοιτήσεως. Hase.]

Ἔκφορὰ, ἡ, Elatio, Exportatio. [V. l. Aristoph. in Ἔκφορος cit., ubi olim ἔκφορα, nunc ἐκφορά. Comparat Dobræus Euphronem Athen. 9, p. 380, A : Πέμπτην ἔθυον ἡμέραν οἱ Τήνιοι, πολοὶ γέροντες, πλοῦν πολὺν πεπλευκότες, λιπτὸν ἔριον καὶ μικρόν. Οὐκ ἦν ἐκφορὰ Λύκω κρειῶν τότ' οὐδὲ τῷ διδασκάλῳ. Thomas M. p. 325 : Τὸ δὲ ἐκφορὰ ἐπὶ μέψεως οὐ λέγεται, ἀλλ' ἐπὶ νεκροῦ καὶ ἐπὶ ἁπλῶς ἐκβολῆς.] Sed frequentius est pro Elatione, i. e. pro Efferendi actione, quæ est in funere. A Bud. redditur, Elatio funeris (quum alioqui ipsemet ἐκφέρειν paulo ante interpretatus esset Efferre funere, non autem Efferre funus), apud Lys. [p. 11] : Ἐπ' ἐκφορὰν αὐτῇ ἀκολουθήσασα ἡ ἐμὴ γυνή. Sic Aristoph. Pl. [1008] : Ἐπ' ἐκφορὰν ἐβάδιζε. [Conf. Eccl. 926.] Plut. Sol. [c. 6] : Νεανίσκου τινὸς ἦν ἡ ἐκφορὰ, ubi VV. LL., Elatum est adolescentis cujusdam funus. Sed malim simpliciter Elatus est adolescens quidam, vel Efferebatur. [Thucyd. 2, 34 : Ἐπειδὰν δὲ ἡ ἐκφ. ᾖ.] Alioqui certe ἐκφορὰ in nonnullis ll. reddiderim potius Funus [τὸ πένθος, Funus; Ἐκφοραὶ, Exsequiæ, Gl.], quam Elationem funeris. [Æsch. Sept. 1024 : Ἄτιμον εἶναι δ' ἐκφορᾶς φῶλον ὅπο· Cho. 430 : Ἰὼ ἰὼ δαΐα πάντολμε μῆτερ, δαΐαις ἐν ἐκφοραῖς ἄνευ πολιτῶν ἀνακτ', ἄνευ δὲ πενθημάτων ἑτλης ἀνοίμωκτον ἄνδρα θάψαι. Eurip. Alc. 422 : Ἀλλ' ἐκφορὰν γὰρ τοῦδε θήσομαι νεκροῦ. Plato Leg. 12, p. 947, B : Τελευτήσασι δὲ προθέσεις τε καὶ ἐκφορὰς καὶ θήκας διαφόρους εἶναι τῶν ἄλλων πολιτῶν· 959, A : Τριταῖα πρὸς τὸ μνῆμα ἐκφορά. Demosth. p. 1160, 14 : Ἐπενεγκεῖν δόρυ ἐπὶ τῇ ἐκφορᾷ. Polyb. 6, 53, 1 et 6. Pollux 3, 94, 102; 8, 65, 146. Patrum exx. nonnulla v. ap. Suicer. Thes. eccl. vol. 1, p. 1075.] || Elatio, ab illa Efferendi signif. qua dicimur aliquid efferre in vulgus, vel arcana efferre, i. e. divulgare. Unde redditur etiam Divulgatio, Pervulgatio, a Bud., afferente illud Periandri dictum [ap. Diogen. L. 1, 98, vel Stob. Flor. vol. 1, p. 114, et ubi minus recte, ut videtur, est ἐκφορὰς, vol. 2, p. 95], Λόγων ἀποῤῥήτων ἐκφορὰν μὴ ποιοῦ. [Aristoph. Thesm. 472 : Αὗται γάρ ἐσμεν κοὐδεμί' ἐκφορὰ λόγου. Conf. Valcken. ad Hippol. v. 294.] || Ἐκφορὰ, q. d. Ablatio, Abreptio, i. e. Actio auferendi s. abripiendi. A Bud. redditur Impetus equi sessorem auferentis, et frænum commordentis. Affert autem exemplum e Xen. [Eq. 3, 5 : Πολλοὶ γὰρ οὐκ ἐγχειροῦσιν ἐκφέρειν, ἢν μὴ ἅμα συμβῇ ἥ τε δέξις γνάθου καὶ ἡ πρὸς οἶκον ἐκφορά. Aliter Diodor. 2, 12 : Κωλυομένης τῆς τοῦ πνεύματος ἐκφορᾶς. Tzetz. Exeg. Il. p. 89, 19 : Φλοῖσβος δὲ λέγεται... καὶ ἐπὶ κυμάτων ἐκφορᾶς θαλασσίων παρὰ ψαμώδη (sic) ἐκρηγνυμένων αἰγιαλὸν ῥηιμαίως. Georg. Pis. Acr. 2, p. 14, 355 : Ταῖς ἀστατούσαις ἐκφοραῖς. L. D.] || Projectura, Vitruv. 3, 3 : Projecturamque, quam Græci ἐκφορὰν vocant. Ex Eod. tamen affertur, 6, 2 : Quemadmodum etiam in scenis pictis videntur columnarum projecturæ, mutulorum ἐκφοραί.

Ἐκφορέω, Effero, Exporto, [Amoveo add. Gl.], Egero. Pro Exporto ab Isæo [p. 144, 145] poni tradit Bud., qui affert etiam e Luciano [Timon. c. 57] : Σὺ δὲ κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν τὸν πλοῦτον ἐκ τῆς οἰκίας. Herodian. 8, [1, 9] : Πάντα τε ὅσα ἐν τῇ πόλει, ἢ τοῖς ἀγροῖς, ἃ μὲν ἐκφορήσαντας, ἃ δὲ καταπρήσαντας, Omnibus, quæ in urbe fuerant, exportatis, atque igne corruptis, Polit. [De mercibus e navibus egerendis Eust. Il. p. 1376, 11 : Ἐξ αὐτοῦ (verba ἐκφορὰ) δὲ καὶ τὸ ἐκφορεῖν, γόμον ὑηλαδὴ νηός· et Od. 1565, 43 : Ἐκφορεῖται δὲ ναῦς. Demosth. p. 1039, 12 : Ἀντὶ δὲ τοῦ τὰ σημεῖα ἐᾶν τῶν οἰκημάτων ἃ παρεσημηνάμην, ἐλθὼν εἰς ἀγρὸν ἀνέῳξε καὶ τὰς κριθὰς ἐξεφόρησε καὶ τἄλλα· et 1046 extr., 1048, 14. Hanc fere signif. dicunt gll. Hesychii et Suidæ : Ἐκφορεῖ, σπανίζει ὑπάρχοντα. Ἐκφορούμενοι, ἐκκενούμενοι. Herodot. 1, 197 : Τοὺς κάμνοντας ἐς τὴν ἀγορὴν ἐκφορέουσι. Dio Cass. 66, 10 : Αὐτός τι τοῦ χοῦ πρῶτος ἐκφορήσας. Tzetz. Hist. 2, 278 : Πέμπτον τὴν κόπρον ἐκφορεῖ (Hercules) βοῶν τῶν τρισχιλίων. I. q. Evulgo. Hermesianax Athen. 13, p. 597, D : Ἥτε πολλὸν μύστησιν Ἐλευσῖνος παρὰ πίζαν εὐσμὸν χρυσίον ἐξεφόρει λογίων. || De cadaveribus efferendis Hom. Od. X, 451 : Ταὶ δ' ἐκφόρεον καὶ ἀνάγκη (νέκυας)· Ω, 417 : Ἐκ δὲ νέκυς εἶκον φόρεον καὶ θάπτον ἕκαστοι. || Medio Hom. Il. T, 360 : Ὡς τότε ταρφειαὶ κόρυθες... νηῶν ἐκφορέοντο, de conferta Myrmidonum turba. Eurip. Cycl. 234 : Τούς τ' ἄρνας ἐξεφοροῦντο, Efferebant.] Ap. Dem. ἐκφορήσασθαι et pro Pignerari : et ἐκπεφορημένα χρήματα, Pignora capta. [P. 1155, 18 : Ἐξεφορήσαντο ὅσα ἔτι ὑπόλοιπά μοι ἦν σκεύη ἐν τῇ οἰκίᾳ· 1162, 1 : Ἵνα ὑπερήμερος αὐτῷ γενοίμην καὶ ἐκφορήσαιτό μου ὡς πλεῖστα.] Vide Bud. p. 406. Idem alibi, sc. p. 571, ἐκσκευάζομαι pro Exporto, itidem et ἐκφορῶ, a Strab. poni ait. Pass. autem Ἐκφορέομαι, Efferor, Exportor, Egeror. [Xenoph. Vectig. 4, 2 : Οὕτω δὲ παλαι ὀρυσσομένης τε καὶ ἐκφορουμένης τῆς ἀργυρίτιδος. De urbe quæ diripitur Diodor. 17, 13 : Πᾶσα δὲ ἡ πόλις ἐξεφορεῖτο, παίζων ὁμοῦ καὶ παρθένων ἁλωμένων.] Sed Synes. ἐκφορεῖσθαι dixit pro ἐκφορεῖν, ut testatur Idem p. 765. [Οὐκ ἐκφορήσω Eumath. De Ismen. p. 145 pro quo libri duo Monac., alter οὐκ ἐκφορήσω, alter οὐκέτι φορήσω. Jacobs. Confusum cum ἐκφορέω vide in illo.]

Ἔκφόρημα, τὸ, Quod exportatum est, s. egestum. [I. q. ἐκφόριον, Fructus, ap. Polluc. 1, 237 : Τὸν δὲ

καρπὸν εἴποις ἂν καὶ ἄνθος καὶ φορὰν καὶ φόρημα καὶ ἐκφόρημα καὶ ἐκφόριον.]

Ἐκφόρησις, εως, ἡ, Exportatio, Egestio. [Eust. Il. p. 372, 35: Ἡ νεκρικὴ ἐκφορὰ καὶ ἐκφόρησις. Clem. Al. Strom. 1, 23, 157, p. 414: Τῇ τῆς λείας ἐκφορήσει.]

[Ἐκφορία, ἡ, vox nihili. V. Ἐκφόριον.]

[Ἐκφορικός, ἡ, όν. Gl.: Ἐκφορικά, Elativa. Plut. Mor. p. 1113, C: Ἐμοὶ μέντοι δοκεῖ μὴ τοῦτο κινεῖν τὸ ἐκφορικὸν ὁ Ἐμπεδοκλῆς, ἀλλ' ὃν τρόπον εἴρηται πραγματικῶς διαφέρεσθαι περὶ τῆς ἐξ οὐκ ὄντων γενέσεως, ἣν φύσιν τινὲς καλοῦσιν. Adverb. Ἐκφορικῶς ib. p. 1112, D: Ὥσπερ οἱ ξυλίαν τὰ ξύλα, καὶ συμφωνίαν καλοῦντες ἐκφ. τὰ συμφωνοῦντα. Kuhn. ad Diog. L. 7, 76: «Philoponus in priori Analyt. dicit Stoicos καινοτέραν βαδίζειν, Viam novam insistere, et sibi propria in Dialecticis habere vocabula, quæ cum Aristotelicis comparat hunc in modum: Peripatetici vocant πράγματα, νοήματα, φωναί, Stoici τυγχάνοντα, ἐκφορικά, λεκτά: ἡγούμενον commune est; Peripatetici vocant ἐπόμενον, συνημμένον, μεταληψις, συμπέρασμα, Stoici λῆγον, τροπικὸν, πρόσληψις, ἐκφορά».]

Ἐκφόριον, τὸ, Quod terra producit, edit, Fructus quem terra edit, ut illa dicitur ἐκφέρειν καρπούς. [Pollux 1, 237.] Bud. ex Hesych. affert, Ἐκφόριον, ὁ καρπὸς (ap. quem tamen legitur, Ἐκφόριον, καρποὺς [καρποὺς quidem recte]: sed mendosam esse hanc scripturam et ipse existimo, ac debere reponi plur. neutrum ἐκφόρια), et subjungit e Basil. p. 274: Ἡ γῆ μὲν ἐδέξιωτο τοῖς ἐκφορίοις αὐτῆς, βαθὺ μὲν ἐν ταῖς ἀρούραις προδεικνῦσα τὸ λῆϊον. [Proœm. in Aristot. l. De plantis p. 814, 14: Συχναῖς ταῖς χάρισι βρύον (opus dictum Arist.) καὶ καλλίστοις ἐκφορίοις τοὺς τῶν λόγων ἐραστὰς δεξιούμενον. L. Dind.] In VV. LL. exp. etiam Census, Quod pro solo pensitatur. Ex Aristot. OEc. 2, [c. 1]: Αὐτῶν δὲ τούτων πρώτη [μὲν] καὶ κρατίστη ἡ ἀπὸ τῆς γῆς· αὕτη δέ ἐστιν ἣν οἱ μὲν ἐκφόριον, οἱ δὲ δεκάτην προσαγορεύουσι. At ex Agg. Proph. 1, [10]: Ἐκφόρια τῆς γῆς, Fructus terræ. [Nicetas Andr. Comn. 2, 3, p. 208, D: Γῆς τὰ ἐκφόρια (e loco Agg.)· 5, p. 212, B: Ἡ τε γῆ τὰ ἐκφόρια κατὰ ἑκατοστύας ἀνέδωκε. Cit. Ducang. Herodot. 4, 198: Τῶν δὲ ἐκφορίων τοῦ καρποῦ ταὐτὰ μέτρα τῇ Βαβυλωνίῃ γῇ κατίσταται (Cinyps). Pollux 1, 53: Οὐκ ἀπέδωκε τὰ ἐκφόρια (terra). Lex. rh. Bekk. An. p. 247, 8. || «Sordes, quæ ex loco aliquo emittuntur. Saracenica Sylburgii p. 62, de Mahumeto: Πρὸς τὰ ἐκφόρια καὶ τὴν κόπρον αὐτοὺς τοῦ παραδείσου ἐκβάλλειν.» Ducang.]

Ἔκφορος, ὁ, ἡ, q. d. Exportatitius. Redditur etiam Exportandus, ut Aristoph. Plut. [1138: Εἴ μοι πορίσας ἄρτων τιν' εὖ πεπεμμένον δοίης καταφαγεῖν καὶ κρέας νεανικὸν, ὧν θύεθ' ὑμεῖς ἔνδον,] Ἀλλ' οὐκ ἔκφορα, Sed non sunt exportanda: de quibus verbis lege schol. [Cujus hæc est annotatio: Ὡς ἐνίαις (f. ἐν ταῖς) θυσίαις λεγομένου τούτου. Καὶ χρῶνται αὐτῷ οὐ κατ' οὐδέτερον πληθυντικὸν, ἀλλ' ἐνικῶς κατὰ θηλυκὸν, ὡς Θεόπομπος, Εἶσω ὁραμὼν αἴτησον. Ἀλλ' οὐκ ἐκφορά. Καὶ εἰ μὲν οὐδέτερον εἴη πληθυντικὸν, προπαροξύνουσιν, εἰ δὲ θηλυκὸν, ὀξύνουσιν. Ceteri scholl. explicant vel ἕξω διδόμενα vel ἄξια ἐκβληθῆναι. V. Ἐκφορά.] || Qui quodam animi impetu velut aufertur s. abripitur, et transversus agitur. A Bud. redditur Concitatus, Percitus [Gl.], ap. Synes.: Αἰσθάνομαι γεγνόμενος ὑπὸ τοῦ πάθους ἔκφορος. [Eundem l. afferentes Suidas et Zon. p. 654 interpretantur παράφορος. Locutionem πρὸς ὀργὴν ἔκφορος de judice memorat Pollux 8, 12. Ἵππος ἔκφορος e Galeno vol. 1, p. 140, A, 56; 5, p. 187, E; 170, B, C, affert Hemst.] || Ἔκφοροι κάλοι, Funes nautici, qui primi sedata tempestate de prora laxantur, VV. LL. e schol. Aristoph. [Eq. 438: Θρίους) οἱ ἔσχατοι κάλοι, οὓς ἐκφόρους καλοῦσιν οἱ ναῦται, οὓς, ὅταν ἐνδιδῶ τὸ πνεῦμα, πρώτους ἐκ πρώρας χαλῶσι. Photius: Ἡνιόχους τοὺς ἀκροκέρους κάλους, οὓς νῦν ἐκφόρους λέγουσιν.] || Elatus in vulgus, Divulgatus, Vulgatus, Pervagatus, Proditus; Pervulgandus, Prodendus, Bud. e Greg. Naz.: Ἔχεις τοῦ μυστηρίου τὰ ἔκφορα καὶ ταῖς τῶν πολλῶν ἀκοαῖς οὐκ ἀπόῤῥητα, Evangelio pervulgata. Ex Eod.: Μὴ ῥιπτεῖν εἰς βεβήλας ἀκοὰς τὰ μὴ ἔκφορα, Non prodenda, i. e. Mystica, μὴ ἐξάκουστα, μὴ ἐφαντὰ, μὴ ἔκπυστα. [Eur. Hipp. 295: Εἰ δ' ἔκφορός σοι συμφορὰ πρὸς ἄρσενας, λέγε. Plato Lach. p. 201, A: Οὐδεὶς γὰρ ἔκφορος λόγος. Julian. Epist. 24 extr., p. 41 Heyl.: Τὸ ἐγχείρημα πάντως καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔκφορον ἔσται. Iamblich. Ms. ap. Valcken. ad Hippol. v. 294, editus a Villois. Anecd. vol. 2, p. 215: Εἴ πού τι ἔκφορον γένοιτο εἰς τοὺς πολλούς. Pollux 5, 147; 6, 206. || Æsch. Eum. 910: Τῶν δυσεβούντων δ' ἐκφορωτέρα πέλοις, vertitur, Alienior. || Projectus, Gl. Sic fere Plut. Mor. p. 424, A: Ὁ γὰρ περὶ ἕκαστον λόγος ἐγκρατὴς ὢν τῆς συννενημένης ὕλης, οὐδὲν ἔκφορον ἐάσει καὶ πλανώμενον ἐμπεσεῖν εἰς ἄλλον. Nisi forte gl. referenda ad signif. similem ei, qua ἐκφορὰ usurpari de Projectura in ædificiis dictum est in ipso.]

[Ἐκφορόω. Theophr. De vent. 14: Ὁ δὲ Λιπαραῖος (λίθος) ἐκφοροῦταί τε τῇ καύσει καὶ γίνεται κισηροειδὴς· ὥσθ' ἅμα τήν τε χρόαν μεταβάλλειν καὶ τὴν πυκνότητα· μίλας τε γὰρ καὶ λεῖός ἐστι καὶ πυκνὸς ἅπαντος ὤν· 15: Ἐκφοροῦται δὲ καὶ ὁ ἐν Τετράδι τῆς Σικελίας γενόμενος (λίθος). Obscura est signif. et suspecta scriptura.]

Ἐκφορτίζομαι, cand. quam ἀποφορτίζομαι signif. habere existimatur. Sed in illo Soph. loco, quem protuli in Ἀναφορτίζομαι [Antig. 1036: Τῶν δ' ὑπαὶ γένους ἐξημπόλημαι κἀκπεφόρτισμαι πάλαι], præt. ἐκπεφόρτισμαι, secundum alteram lect., metaphorice ponitur; ideoque quidam interpr. Proditus sum et expositus fraudi. [Gl.: Ἐξεφορτίσατο, Exoneravit, Asportavit, Adportavit.]

[Ἐκφορτόω, Exonero. Eumath. 7, p. 262: Καί με τῆς νεὼς ἐξεφόρτωσεν· 8, p. 285: Ὅσα μὲν οὖν ἐν ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ...τῆς τριήρους ἐξεφορτοῦτο. Boiss.]

Ἐκφράζω, Eloquor, Enarro, Edissero, Describo, [Exprimo, Gl.], commemorando singula, et ita rem velut ante oculos ponendo. [Æsch. Prom. 950: Ἀλλ' αὖθ' ἕκαστ' ἐκφραζε. Eur. Herc. F. 1119: Εἶτ' εἴ τι κτανὸν ὑπογράφει τῷ μῷ βίῳ.—Εἰ μηχέθ' Ἅιδου βάκχος, ἐκφράσαιμεν ἄν. L. D. Demetr. Phal. § 166: Τὸ δὲ ἐκφράζειν τὰ γελοῖα ὁμοιόν ἐστι καὶ καλλωπίζειν πίθηκον. Seager. Olympiod. in Plat. Alcib. ap. Valck. ad Eurip. Hipp. v. 380: Τὸ δὲ τέρπεται ἅλγεα πάσχων ἐκφράζων ὁ Εὐριπίδης φησὶ, Μακρή τε λέσχη καὶ σχολὴ τερπνὸν κακόν. Vita Theophanis fol. 4 verso D: Τίς ἂν τούτου τὰς πρὸς θεὸν δι' εὐχῶν ἐκδημίας ... κατιδεῖν ἐκφράσαι δυνήσοιτο; 5 verso, extr.: Διόπερ ἄλλοις ἄλλας ἐκφράζειν ἀφεὶς ἐπὶ τὰ κυριώτερα τοῦ λόγου μετελεύσομαι. Per tmesin Apoll. Rh. 4, 1125: Ἐκ δ' ἄρα πᾶσαν πέφραδεν ἀγγελίην.]

[Ἐκφρακτικὸν, τό.] Ἐκφρακτικὰ medicamenta, ap. Galen. sunt quæ vim habent expediendi meatus farctos obstructosque: alio nomine dicta ἐκκαθαρτικὰ πόρων, ab expurgatione meatuum. Contraria his sunt ἐμπλαστικὰ et ἐμφρακτικά. [Alex. Trall. 8, p. 409. Angl. Hippiatr. p. 16, 22: Φάρμακον μάλεως ὑγρᾶς, ἀνόσμου, καθαρτικὸν καὶ ἐκφρακτικόν. Editio vitiose ἐκφραττικόν. Hasz.]

[Ἐκφρασείδιον, τὸ, q. d. Enarratiuncula. Eust. Il. p. 1065, 50: Τὰ δὲ λοιπὰ τῆς παραβολῆς ἐκφρασείδιόν τε ἔχει μεγάλου κατακλυσμοῦ καὶ αἰτίαν αὐτοῦ ἠθικήν.]

Ἔκφρασις, εως, ἡ, Aphthonio [Progymn. 14, p. 86, et Hermog. Prog. c. 10] λόγος περιηγηματικὸς, ὑπ' ὄψιν ἄγων ἐναργῶς τὸ δηλούμενον. Addit autem, Ἐκφραστέον δὲ πρόσωπά τε καὶ πράγματα, καιρούς τε καὶ τόπους. [Theon. 18, 118. Valck.] A quibusdam redditur Enarratio, item Descriptio, [Exprimacio, Gl.: conf. Ἐκφράζω] : quæ interpretatio est etiam Agricolæ; ait enim ἔκφρασιν a Latinis vocatam esse Descriptionem, et inter præexercitamenta positam. Hermol. in præf. in Themist. scribit significare puram meramque narrationem. [«Descriptio. Dionys. Art. rh. 10, 17: Ταῦτα μὲν πρὸς τοῖς εἰρημένοις καὶ περὶ τῶν κεφαλαίων, ἐν οἷς κἀκεῖνο ἁμάρτημα, αἱ καλούμεναι ἐκφράσεις, πολλαχοῦ τὸν χειμῶνα γράφειν καὶ λοιμοὺς καὶ λιμοὺς καὶ παρατάξεις καὶ ἁρπαγάς. Schol. ad Aphth. l. c.: Διαφέρει δὲ ἔκφρασις διηγήματος, ὅτι τὸ μὲν ψιλὴν ἔχει τοῦ πράγματος ἔκθεσιν, ἡ δὲ πειρᾶται θεατὰς ἐργάσασθαι μικροῦ τοὺς ἀκούοντας. Hesych.: Ἔκφρ., λόγος ἐναργής. Eust. Od. p. 1432, 61: Ἡ διήγησις ἔχουσά τι καὶ ἐκφραστικῆς διασκευῆς, οὐ διδάσκει, οὐδ' ἁπλῶς διηγεῖται τὴν μνηστείαν, ἀλλὰ τὴν βίαν ἐπαύξει ἐμβριθῶς. Quomodo ἔκφρασις differat a διατυπώσει e sententia Ulpiani, v. in Διατύπωσις. V. Eust. Il. p. 1209.» Ernest. Lex. techn. Phœbamm. 106 ed. Normann. Boiss. Inter μέρη τοῦ ῥητορικοῦ λόγου recenset Pollux 4, 33. Lesbonax Περὶ σχημ. p. 183: Τῇ

ἐπιφορικῇ ἐκφράσει. Exempla ἐκφράσεων præbent Libanianæ vol. 4, p. 1046 sqq. Porro exstant ἐκφράσεις Nonni et Paulli Silentiarii, de quibus Index Anth. Pal. ap. Jacobs. Proleg. p. 65 : Νόννου ποιητοῦ Πανοπολίτου ἔκφρασις τοῦ κατὰ Ἰωάννην ἁγίου εὐαγγελίου. Παύλου ποιητοῦ Σιλεντιαρίου κυροῦ ἔκφρασις εἰς τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν. Alia structura Perdiccas in Allatii Συμμίκτοις p. 65 : Περίϊκου πρωτονοταρίου τῆς Ἐφέσου ἔκφρασις περὶ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις κυριακῶν θεμάτων. Simpl. Descriptio, Luciani Quom. hist. conscr. c. 20 : Τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἀντρων ἐκφράσεις. Photius cod. 239, p. 318, 16 : Τοπογραφίας ἢ ἀλπῶν ἐκφράσεων. Amphiloch. 125, p. 346 ed. Montef. : Ἀλλ' οὐδ' ὁ τὴν ἔκφρασιν τῆς μάρτυρος Εὐφημίας ἀναταξάμενος, de quo paullo post : Ὁ γὰρ τῆς εἰρημένης εἰκόνος λογογραφήσας τὴν ἔκφρασιν. Vel Enarratio. Euseb. H. E. 1, 2, p. 4, 14 : Γένους μὲν οὖν καὶ ἀξίας, αὐτῆς τε οὐσίας τῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ φύσεως οὔτις ἂν εἰς ἔκφρασιν αὐτάρκης γένοιτο λόγος. || Hesych., Zon. p. 658 et Cyrill. interpretantur etiam ἐπιθυμία, Cupiditas. Quam interpr. ad ἔκφρασις referri dicerem, si illius sic positi exemplum exstaret. L. Dind.

[Ἐκφραστέον, Enarrandum. Tzetz. Hist. 9, 136 : Τὴν ἥνπερ ἐκφρ. μοι ὡς οἷόν τε συντόμως. Elberling. V. Aphthon. in Ἔκφρασις cit.]

Ἐκφραστικός, ή, όν, Qui eloqui potest, Qui eloquendi facultate præditus est, aut describendi etc. A Bud. redditur, Vi exprimendi conceptus mentis præditus. Sed affert τὸ ἐκφραστικὸν quod ponitur pro Vi illa exprimendi conceptus mentis, e Diog. L. [5, 65. V. Ἔκφρασις.]

Ἐκφράττω, i. q. ἀποφράττω, i. e. Obstructione libero et expedio, s. Obstructiones amoveo, Aperio. Oppositum vero et ipsum habet τὸ ἐμφράττειν. Legitur ap. Diosc. 3. [Alex. Trall. 1, p. 90; 2, p. 136, 138; 8, p. 390, 392, 400, 403, 408, 411, 457, 549, alibi. Diodor. 18, 35 : Ἔφασαν δ' οἱ μὲν ἐν τοῖς ἄνω τόποις ἐγκεχωσμένην διώρυγα πάλιν ἐκφραχθῆναι. Sine interpr. Gl. : Ἐκφράσσω.]

[Ἐκφρεῖω. V. Ἐκφρέω.]

Ἐκφρέω, s. Ἐκφρημι, Emitto foras, oppositum τῷ εἰσφρέω, s. εἰσφρημι, quod est Intromitto. Aristoph. Vesp. [156] : Τί φράσετ'; οὐκ ἐκφρήσετ'; Emittetis foras, προήσετε. Suid. pass. ἐκφρησθέντων exp. ἐκβληθέντων, in hoc incerti auctoris [Æliani] l. : Ἐκφρησθέντων δὲ τῶν ἐπικούρων [Ἐπικουρείων] ἐκ τῆς πόλεως, τοὺς ἱερεῖς ἐκκαθῆραι τὰ ἱερά. Et in hoc : Οἱ δὲ περιχαρείᾳ αὐτίκα ὑπεπλήσθησαν τῷ μὴ ἐκφρησθῆναι ἐκφαυλισθέντα καὶ ἀτιμασθέντα ὑπὸ τῶν θεοῦ αὐτόν. Alioqui significat etiam Effero, Foras fero. Lucian. Lexiph. [c. 9] : Λαβὼν ἄχρηστα ἱμάτια, εὐήτρια, καὶ ἀφόρητα ὑποδήματα, ἐξέφρησα ἐμαυτόν, Extuli meipsum, i. e. Exii, Egressus sum. [Hesych. : Ἐξέφρησεν, ἐφῆκεν. Leg. ἐξέφρησεν. V. Εἰσφρέω.] Itidem ex Aristoph. rursum [Vesp. 125] : Οὐκέτ' αὐτὸν ἐξεφρείομεν, affertur pro ἐξειρόμεν. Ubi etiam nota epenthesin Ionicam του ι, a them. ἐκφρεῖω. [Ib. 162 : Ἴθ' ἀντιβολῶ σ' ἐκφερέ με, μὴ διαρραγῶ, Buttm. Gr. vol. 2, p. 251 restituit ἔκφρες, quam formam memorant Etym. M. p. 740, 12, Herodian. Π. μον. λ. p. 24, 24. Phot. Lex. p. 359, 8 : Οὐκ ἐκφρῶσιν, οὐκ ἐξαφῶσι, Σοφοκλῆς. Quam gl. fort. petitam esse ex Eur. Phœn. 264 : Μή με δικτύων ἔσω λαβόντες οὐ μεθῶσ' ἀναίμακτον χρόα, ubi schol. : Οἱ μὲν γράφουσιν οὐκ ἐφρῶσιν (οὔ με φρῶσιν cod. Havn.). Οἱ οὖν ὑποκρινταὶ διὰ τὸ δυσέκφορον μεταπλάττουσι τὴν λέξιν. Καὶ Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων, ὅτε διαλαμβάνει περὶ τοῦ φρῶ, ταύτην τὴν χρῆσιν φησίν, conjecit G. Dindorf. præf. ad Poet. scen. p. 29.]

[Ἐκφρονέω, Insolesco. Dio Cass. fr. Peir. 22, p. 9, 38 : Οὐκ ἐξεφρόνει, ἀλλ' ἐν τοῖς πρώτοις ὢν συνεστέλλετο, idemque aliis ll. plurimis in ind. citt. Suid. : Ἐκφρονῶ, γενικῇ, cujus gl. sedem demonstrat gramm. Bekkeri p. 141, 21 : Ἐκφρονήσειν γενικῇ. Σημαίνει δὲ τὸ καταφρονῆσαι καὶ ἐναντία φρονῆσαι. Δίων πεντηκοστῷ τετάρτῳ βιβλίῳ, Καὶ μέντοι καὶ αὐτὸν ἐκείνου ὑποκτείνας τῇ ἐκφρονήσειν, deceptus vitio librorum 55, 13, ubi ἐκείνων emendarunt editores. Permutatum cum ἐκφωνέω notavi in Ἐκκλλαβέω.]

Ἐκφροντίζω, Excogito, Meditor, Bud. afferens ex Aristoph. Nub. [695] : Ἐκφρόντισόν τι τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων. [Et ib. 697 : Χαμαί μ' ἐασον αὐτὰ ταῦτ' ἐκφροντίσαι.] Sed alii reddunt, Incumbe in curam alicujus rerum tuarum. Quam interpr. præfero, nisi quod malim In curam aliquam. Interdum autem præp. ἐκ alium usum habet in hoc verbo, privationem denotans, adeo ut accipiatur pro ἔξω φροντίδος τίθεμαι, ut exp. schol. ap. Thuc. quæ sonant ad verbum, Extra curam pono. Extat autem locus 3, p. 99 meæ ed. [c. 45] : Ὁ μὲν, τὴν ἐπιβολὴν ἐκφροντίζων· ἡ δὲ, τὴν εὐπορίαν τῆς τύχης ὑποτιθεῖσα. Ubi Valla, Hic, insidiarum vitandarum immemor. Quæ interpr. non video quomodo ferri possit, præsertim quum non ἐπιβουλὴν, sed ἐπιβολὴν hic legatur. Ego certe dixerim libidinem s. cupiditatem ἐκφροντίζειν τὴν ἐπιβολὴν, quum non sinit nos curare s. cogitare quid aggrediamur; sive, quum facit ut nihil pensi habeamus quid aggrediamur, atque adeo velut excutit ex animo cogitationem de facinore quod aggredi paramus. Memini tamen me in mea Latini Thucydidis editione, aliam interpr. margini ascripsisse, videlicet ut ἐκφροντίζων accipiatur pro Excogitans, quæ etiam signif. quum isti loco commoda esse videatur, optionem docto lectori relinquo. [Rectius quam schol. locum Thuc. intellexerat Thomas M. p. 289, ἐκφρ. in eo poni pro ἐννοῶ dicens. Themistocl. Ep. 17, p. 45 ed. princ. : Τοιγάρ τοι ταῦτά μοι οὕτως γε [δς] ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐκφρόντιζε καὶ διαχριβοῦ. Alia structura Eur. Iph. T. 1323 : Ἐκφρόντισον δωιμὸς ὅστις τὸν ξένους θηράσεται. Plut. Mor. p. 409, B : Τὸν τὰ πλεῖστα τούτων ἐκφροντίζοντα. Absolute id. p. 270, C : Ἐκφροντίζοντες οἶκοι καὶ παρασκευαζόμενοι. Hesych. : Ἐκφροντίζων, βουλευόμενος. Eust. Opusc. p. 276, 80 : Εἶτα καὶ καυτῆρα ὀριμὸν ἐπήγαγε, προσεπικὼν ὡς ἄλλως τε καὶ ἐξεφρόντισα, ἤδη τὸν βασιλέα ἐνδεδημηκότα σε ἐξευρών· εἶπεν ὁ γέρων. Καὶ Ἀνδρόνικος πυνθάνεται τοῦ σοφοῦ γέροντος, πῶς ποτε ἂν εἶποι δι' αὐτὸν ἐκπεφροντικέναι τὸν βασιλέα; || Thomas quod dicit l. c., Ἐκφροντίζω καὶ φροντίζω γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ· ὅτε μὲν γὰρ ἀντὶ τοῦ φροντίδα ἔχω κεῖται, γενικῇ συντάσσεται, ὅτε ἀντὶ τοῦ ἐννοῶ, αἰτιατικῇ, error vel negligentia est ipsius constructionem cum gen., quæ peculiaris est simplici, referentis etiam ad compositum.]

[Ἐκφρόντισις, εως, ἡ, Excogitatio. Eust. Opusc. p. 276, 85 : Καὶ ὁ μέγας θατέρῳ σκίλει τοῦ σημαινομένου τῆς ἐκφροντίσεως ἐνερεισάμενος, φάναι εἶπε τὸν λόγον.]

Ἐκφρόνως, Amenter, adv. habet Suid. [et Zon. p. 681 cum interpr. ἀνοήτως. Item Pollux 5, 121. L. D. Euseb. Hist. eccl. p. 180, D : Ὡς καὶ λαλεῖν ἐκφρ. καὶ ἀκαίρως καὶ ἀλλοτριοτρόπως. Evagr. Hist. eccl. p. 259, C : Διαφόρων ἐκφρ. βλασφημηθέντων. Hask.]

[Ἐκφροσύνη, ἡ, Amentia. Pollux 5, 121 : Ἀφροσύνην, ἐκφροσύνην. Schol. Eur. Hipp. 239 : Τῇ λιπτολογίᾳ πρὸς ἐκφροσύνην ἐξήρχετο. L. Dindorf.]

[Ἐκφρύσσω, s. Ἐκφρύττω, Torreo. Alex. Trall. 11, p. 636 : Δῆλόν ἐστιν ἐκ τῶν ἐλαίῳ τηγανιζομένων ἰχθύων τε καὶ κρεῶν, ὡς ἀποξηραίνονταί τε καὶ ἐκφρίττονται (sic). Ezech. 24, 11 : Ὅπως προσκαυθῇ καὶ θερμανθῇ ὁ χαλκὸς, ed. Complut. ἐκφρυγῇ. Athan. vol. 2, p. 60 citat Kall., Theophil. Ad Autol. 2, 21, ibique Wolfium Schleusnerus.]

Ἔκφρων, ονος, ὁ, ἡ, q. d. Qui est extra mentem, i. q. ἄφρων, Amens [Gl.]; sed minus usitatum. Habet Suid. [et Zon. p. 654] cum exemplo. [Ὁ δὲ ὑπὸ μίσης ἔκφρων γενόμενος. Plato Ion. p. 534, B : Πρὶν ἂν ἐνθεός τε γένηται καὶ ἔκφρων (poeta)· Leg. 11, p. 929, D : Ἐάν τίς τινα νόσος... ἔκφρονα ἀπεργάζηται. Hippocr. De morb. mul. 2, p. 641, 37 : Ἔκφρονες γίνονται. Demosth. p. 426, 23 : Οὕτως ἐκφρονας καὶ παραπλῆγας τὸ δωροδοκεῖν ποιεῖ. Pausan. 6, 9, 6, ab Hemst. cit. : Ἀφῃρημένος τὴν νίκην ἔκφρων ἐγένετο ὑπὸ τῆς λύσσης. Dioscor. Anth. Pal. 6, 220, 2 : Ἔκφρων ... Ἄτυς. Manetho 1, 213 : Ἔκφρονας αἰνομόρους. Lucian. Nigr. c. 38 : Ἔκφρονες γίνονται (qui mordeantur ab hydrophobis). Ælian. N. A. 11, 32 : Καὶ ἐκπλήττεται καὶ ἔκφρων γενόμενος εἰς μανίαν ... ἐκφοιτᾷ. Fem. Polyb. 8, 21, 7 : Ποιήσας διὰ τὸ παράδοξον τὴν Ἀσδίκην ἔκφρονα. Paul. Sil. Anth. Plan. 4, 57 : Ἔκφρονα τὴν βάκχην οὐχ ἡ φύσις ἀλλ' ἡ τέχνη θήκατο. Et de bestiis pavidis Xenoph. Cyneg. 5, 15 : Αἱ κύνες ἔκφρονες γιγνόμεναι. Sic id. Cyrop. 7, 1, 27 : Οἱ μὲν (equi) ἔκφρονες γιγνόμενοι ἔφευγον. Pollux 5, 84 : Ἔκφρονες ὑπὸ τῆς δώξεως γενόμενοι

(onagri). De bubus œstro percitis Geopon. 17, 7, 1 : Ὅτι ἐκφρονας τοὺς βοῦς οἱ μύωπες κεντοῦντες ποιοῦσιν ἴσμεν. De rebus ap. Plat. Leg. 7, p. 790, E : Αἱ τῶν ἐκφρόνων βακχειῶν ἰάσεις.]

Ἔκφυὰς, ἄδος, ἡ, sicut ἀποφυὰς, Res quæ alii adnata est, ita ut sit velut appendix : unde redditur Appendix. Sonat tamen potius Res quæ ex alia nata est. Aristot. De part. anim. 3, 14 : Οἱ δὲ πολλοὶ (τῶν ἰχθύων) παρὰ τὴν κοιλίαν ἐκφυάδας (ἔχουσι) πυκνὰς, ἵν' ἐν ταύταις ὥσπερ ἐν προλακκίοις θησαυρίζοντες συσσήπωσι καὶ πέπτωσι τὴν τροφήν· quæ Gaza ita vertit, Major autem numerus appendices juxta ventrem frequentes obtinet, ut in iis quasi lacunis cibum conditum macerent atque concoquant. Quibus subjungit Aristot. : Ἔχουσι δ' ἐναντίως οἱ ἰχθύες τοῖς ὄρνισι τὰς ἀποφυάδας, Sed pisces, contra quam aves, eas appendices sitas habent. [Schol. Dioscor. in Matthæi Medicis p. 360 : Μόσχον ἀντὶ τοῦ κλάδου ἡ βλαστόν. Μοσχεύματα γὰρ τὰ νέα τῶν φυτῶν ἔλεγον, ὡς καὶ ὁ ἐξ Ἠριγόνης (Ἠριγόνης Matth.) Ἐρατοσθένης ἐπὶ ἀμπέλου, Μόσχους καὶ χλωρὰς κλήματος ἐκφυάδας. L. Diun.]

[Ἐκφυγγάνω, Effugio. Æsch. Prom. 525 : Δεσμοὺς ἀειδεῖς καὶ δόας ἐκφυγγάνω. Hippocr. De morb. 2, p. 46, 30 : Οὗτος ἐκφυγγάνει τὸν ὄλεθρον· 470, 12 : Ἢ δὲ νοῦσος θανατώδης καὶ ἐκφυγγάνουσιν ὀλίγιστοι· 478, 37 : Ἢν δὲ θεραπευθῇ, ἐκφυγγάνει ἐκ ταύτης τῆς φθίσιος. Antiatt. Bekk. p. 95, 17 : Ἐκφυγγάνω, Δίφιλος Εὐνούχῳ. Polyb. 17, 15, 11 : Τὰς τῶν παρασπονδηθέντων (χεῖρας) οὐ ῥᾳδίως ἐκφυγγάνουσιν. Themist. Or. 1, p. 14, D : Αἱ γὰρ ἀνομαστότητες τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων οὐδεμίαν ἐκφυγγάνουσαι διαφορὰν κ. τ. λ. ἄ]

Ἐκφυγή, ἡ, Effugium, ἀποφυγή, διαφυγή. Sed ἀποφυγὴ ceteris duobus usitatius esse puto. [Schol. Soph. Aj. 939 (?).]

Ἔκφυής, redditur in VV. LL. Ingenio præstans; et ita ad classem derivatorum a φυὴ referendum fuerit. Sonabitque ἐκφυὴς (si vera est ista quæ illi datur signif., sed ἁμαρτύρως), quasi quis dicat, Qui extra naturam est, i. e. Qui tanto ingenio præditus est ut id consuetum naturæ modum velut egrediatur. [Plut. Mario c. 3 : Οὕτως εὐφυὴς ἦν ὁ μὲν ἐκ μειρακίου φανῆναι μέγας, olim erat ἐκφυὴς, unde fort. ductum ab LL. VV. voc. L. D. Ap. Procul. Hypotyp. p. 15, 19 : Γεγονέτω τρίγωνα ὀρθογώνια ἐκφυῆ, πρὸς ὀρθὰς ὄντα τοῖς παραλληλογράμμοις, si mendo carent exemplaria, videtur Prominentia interpretandum. Hase.]

[Ἐκφυλάσσω s. Ἐκφυλάττω, Custodio, Servo. Soph. OEd. C. 285 : Ῥύου με κἀκφυλάσσε. Eur. Or. 1259 : Ἐγὼ μὲν οὖν τρίβον τόνδ' ἐκφυλάξω· Ion. 741 : Ἴχνος δ' ἐκφύλασσ' ὅπου τίθῃς, Vide ubi ponas.]

[Ἐκφύλιος scriptura vitiosa pro ἐμφύλιος ap. Nonnum Dion. 2, 546, et Pseudochrys. t. 7, p. 331, 28.]

[Ἐκφυλλίζω, Foliis nudo. Nicet. Andr. Comn. 2, 3, p. 208, D : Ἕκαστος γὰρ κατὰ τὸ προηγηκὸν παράγγελμα ἐπὶ τὴν σκιὰν τῶν δένδρων αὐτοῦ ἀνεκλίνετο, καὶ τὸν τῆς ἀμπέλου καρπὸν συγκομιζόμενος καὶ γῆς εἰσοικιζόμενος τὰ ἐκφόρια ἀσμένως ἤσθιε καὶ ἡδέως ἐκάθευδε, μὴ φορολόγου ἀπειλὴν δεδιττόμενος ..., μὴ τὸν ἐκφυλλίζοντα ὑποδλιπόμενος.]

[Ἔκφυλλος. V. Ἔκφυλος.]

Ἐκφυλλοφορέω, interpretantur VV. LL. Senatu vel Ordine aliquem moveo et ejicio, Obreptitium e tribu vel populo ejicio. Dictum a foliis s. frondibus quibus suffragiorum loco utebantur. Æschin. [p. 15] : Ἐὰν μὲν ἡ βουλὴ καταγνοῦσα τουτονὶ ἀδικεῖν, καὶ ἐκφυλλοφορήσασα, δικαστηρίῳ παραδῷ, δότε τὴν δικαιρεὰν αὐτοῖς· et [ibid.] : Μετὰ ταῦτα ὡς ἐπανῆλθεν ἡ βουλὴ εἰς τὸ βουλευτήριον, ἐξεφυλλοφόρησεν αὐτὸν, E senatu movendum ejiciendumque censuit et judicavit, Bud. : qui etiam subjungit hæc Pollucis [8, 18] : Φύλλοις γὰρ ἐψηφίζοντο οἱ κατὰ δήμους δικάζοντες, οἷς ἐπέγραφον εἴτις ὡς παρέγγραπτος ἐκρίνετο· καὶ τὸ καταγνῶναι ἐκαλεῖτο ἐκφυλλοφορῆσαι· h. e., inquit, Ut obreptitium e tribu vel populo ejicere. Dixerat autem antea, φυλλοφορεῖν esse Ejicere et expellere : itemque, ἐκφυλλοφορεῖν, quod per frondium signa fiebat : h. e. Senatu s. Ordine movere. Verum nullam simplicis una cum composito mentionem ap. Polluc. (sicut nec ap. alios) reperio; ac vereor ut signif. eandem et ipsum habere comperiatur. Affert quidem certe Pollux [3, 57; 8, 18] et pass. particip. ἐκπεφυλλοφορημένος, de eo qui ita est condemnatus. Inveniturque et alterum partic. ἐκφυλλοφορηθείς, pro eod. [Dictum esse ἐκφ. de movendis ordine senatoribus, qui visi essent ἀδικεῖν καὶ ἀνάξιοι εἶναι τοῦ συνεδρίου τῶν πεντακοσίων, consentiunt Harpocr., Suid., Etym. M. p. 325, 10, Lex. rhet. Bekk. An. p. 248, 7 v. Ἐκφυλλοφορῆσαι, nisi quod pro βουλευτῶν, quod est ap. Harpocr., ceteri πολιτῶν. Paullo aliter Suid. s. Zon. in Ἐκφυλλοφορεῖν : Οἱ ἀρχήν τινα ἄρξαντες, ἂν εὐθυνόμενοι ὑπὸ τῆς βουλῆς ἁλῶσιν, ἐν φύλλοις ἐλαίας τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐνέγραφον οἱ βουλευταὶ καὶ καθίεσαν (f. καθίεσαν) εἰς τοὺς ἐχίνους· ἅμα τε ἡ περὶ αὐτῶν πίστις προσενεγράφετο τοῖς φύλλοις. Addit autem Harpocr. : Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου ἐκφυλλοφορηθέντος (Dionys. Dinarch. c. 10, p. 651, 8 R., inter orationes Dinarchi, Κατὰ Πολ., ἐκφυλλοφορηθέντος ὑπὸ τῆς βουλῆς, ἔνδειξις)· Suidas vero testimonium Demosthenis ex Orat. c. Neæram (in qua non reperiri monuit Taylor. in præfat. ad eam) : de quo plenius Etym. M. p. 325, 19 : Ἐξῆν μέντοι ἐν τῷ δικαστηρίῳ καταδέχεσθαι τοὺς ἐκφυλλοφορηθέντας, ὡς καὶ Δ. φησὶν ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας. De foliis a vento decussis usurpat Tzetzes Hist. 13, 486 : Ἐκφυλλοφόρησίν φαμεν τὴν ἐξορίαν οὐκ ἀπὸ φύλλων καὶ γραφῆς, ἥνπερ τανῦν εἰρήκαμεν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀπὸ δένδρων μὲν ἐκφυλλοφορουμένων ἐν φθινοπώρῳ τῷ καιρῷ καὶ ταῖς πνοαῖς ἀνέμων.]

[Ἐκφυλλοφόρησις, εως, ἡ, Ejectio ea quæ descripta est in Ἐκφυλλοφορέω. Tzetz. Hist. 10, 41 : Προστηγορίαν εἶχε δὲ (genus hoc ejectionis) τοῖς παλαιοῖς ἀνδράσιν ὁμοῦ ἐκφυλλοφόρησις καὶ ἐξοστρακισμὸς δέ· 13, 477 : Ἐκφυλλοφόρησιν δ' αὐτὴν οὕτω καλοῦμεν πάλιν· 483 : Ἐκφυλλοφόρησίν φαμεν τὴν ἐξορίαν.]

Ἐκφυλλοφορία, ἡ, nomen addi his potest ex Etym. [M. p. 325, 10] (hoc enim reponi ap. eum debet pro ἐκφυλλοφορίαι), quo significatur Illa ejectio e tribu s. populo, etc. Habet tamen ἐκφυλλοφορία non tam formam verbalis (est enim dicendum ἐκφυλλοφόρησις), quam nominis e φυλλοφόρος facti.

[Ἔκφυλος, ὁ, ἡ. HSt. in Ἔμφυλος :] Illi porro ἔμφυλος, unde factum ἐμφύλιος, opponi videtur comp. Ἔκφυλος, præsertim si ἔμφυλος accipiamus tanquam a nomine φῦλον. Nam ἔκφυλος Bud. reddit Externus. [Hesych. : Ἔκφυλον, τὸ μὴ συγγενὲς, ἀλλόφυλον, et sim. ceteri gramm.] Item, A moribus gentis abhorrens : βαρβαρικὸν καὶ ἔκφυλον ἐπιτήδευμα, A moribus gentis abhorrens, et inusitatum. [Strabo 4, p. 197 : Πρόσεστι δὲ τῇ ἀνοίᾳ καὶ τὸ βάρβαρον καὶ τὸ ἔκφυλον, ὃ τοῖς προσβόροις εἶναι παρακολουθεῖ πλεῖστον. Eustath. Opusc. p. 287, 74 : Ἔσκεπε δὲ καὶ τὴν κεφαλὴν ἰδιοπικώτερον ἔκφυλος πῶλος ἐρυθρός. Tzetz. Hist. 7, 485 : Ὡς βουτραγοταυράνθρωπον νομίσαι πεφυκέναι, ἤ τι τοιοῦτον ἕτερον ἔκφυλόν τε καὶ ξένον. Id. cum genit. ib. 903 : Ὡς εἴ τις ἑξαδάκτυλος ἢ τρίπους ἢ καὶ τρίχειρ καὶ πᾶν ὁπόσον ἔκφυλον θεσμοῦ φυσικωτάτου.] Exp. etiam Peregrinus et inusitatus, sic accipi tradens ab Athen. [4, p. 182, F : Ἔκφυλα ὄργανα], et a Dionys. Areop. Affert præterea e Plut. Bruto [c. 36] : Ὁρᾷ δεινὴν καὶ ἀλλόκοτον ὄψιν ἐκφύλου σώματος καὶ φοβεροῦ. Quod Idem Cæs. [c. 69] narrans, scribit : Ὄψιν εἶδε φοβερὰν ἀνδρὸς ἐκφύλου τὸ μέγεθος καὶ χαλεποῦ τὸ εἶδος. [Eust. Opusc. p. 84, 26 : Χρώματα τριῶν ἔκφυλα· 140, 9 : Τὸν ἀλιτήριον τόκον (Usuram), τὸν ἔκφυλον, τὸν θεσμιαῖον.] Apud Suid. [v. Ἔκφυλος] ex Æliano habemus ἔκφυλος πόλεμος, quod oppositum itidem τῷ ἐμφύλῳ s. ἐμφυλίῳ, significabit Bellum externum s. exterum, oppositum domestico, ut etiam externi s. exteri hostes opp. domesticis. Vide Ἀλλόφυλος. [« Ἔκφυλον ὄνομα, Verbum peregrinum, quasi extra suam tribum oberrans, adeoque parum probatum, Lucian. Lexiph. c. 24, Philostr. V. S. p. 578. (Phrynich. Epit. p. 269 : Ἐκαθέσθη, καθισθεὶς, καθεσθήσομαι ... ἔκφυλα, cui Lobeck. præter ll. citt. comparavit Suid. v. Οὐκ ἀνασχήσομαι : Τινὲς τοῦτο ὡς ἔκφυλον νομίζουσιν.) Eodem modo Longin. 15, 8, δεινὰς καὶ ἐκφύλους παραβάσεις dixit, Non ferendas et alienas digressiones, h. e. quibus quasi extra rhetoricæ artis terminos evagamur. » Ernest. Lex. rhet. Tzetz. Exeg. Il. p. 48, 19 : Τὸν τοῦ βιβλίου σκοπὸν ἀναχρούεται, ὥσπερ καὶ πάντες ποιοῦσιν ἐν προοιμίοις οἱ μὴ νόθοι καὶ ἔκφυλοι ποιηταὶ καὶ ἀφυεῖς τε καὶ ἀπαίστεροι. ‖ Ἔκφυλλος, voc. nihili, pro ἔκφυλος, noverat Tzetzes,

qui Hist. 10, 303, quam inscripsit : Παροιμία ἡ λέγουσα τὴν ἀποφράδα ταύτην καὶ ἔκφυλον (ἐκφυλλον cod.), v. 30 dicit : Τὸ ἔκφυλον καὶ ἐκφυλλον, οὕτω δ' ὠλέχθη πάλιν, ἀλλοεθνὲς, ἀλλότριον, ἰχθρὸν ἐκ τῶν βαρβάρων· ἢ ἔκφυλον (hic scrib. videtur ἐκφυλλον, collatis quæ de synonymia vocc. ἐκφυλλοφόρησις et ἐξοστρακισμὸς vel ἐξορία tradit ib. 40; 13, 477, 483) ἐξόριστον καὶ διωκτέον οὕτω, quibus addit descriptionem ἐκφυλλοφορήσεως. Confus. c. ἔκφυλος et ἔκφυτος v. in illis vocc.]

[Ἔκφύλως, Peregrine. Grammat. Ms. Baroccianus editus in *The philological Museum* fasc. 4, p. 109 : Βαρβαρίζουσι δὲ καὶ οἱ ὅλως ἐκφύλως ταῖς λέξεσιν ἢ καθόλου ὑπηλλαγμέναις χρώμενοι. Leg. ἐκφύλοις. L. Dind.]

Ἔκφυμα, τὸ, exp. [a Zonara p. 661] ἐξάνθημα [Papula], quod vide suo loco. [Hippocr. De insomn. p. 377, ult. : Ἐκφύματα τὰ ἐν τῇ σαρκὶ φυόμενα. Scrib. videtur ἐκθύματα, quod v. De pampino Etym. M. p. 330, 29 : Ἔλιξ λέγεται καὶ τὸ τῆς ἀμπέλου νευρῶδες ἔκφυμα, ὃ ἐπιλαμβάνεται τοῦ χάρακος, τὸ παρ' ἡμῖν βλαστάριον καλούμενον. L. Dindorf.]

[Ἐκφυνδάνω. V. Ἐκτινδάνω.]

[Ἔκφυξις, εως, ἡ, Effugium. Symm. Ps. 54, 9.]

[Ἔκφυρμα.] Ἐκφύρματα χεύη, schol. Nicandr. Alex. exp. κόπρια καὶ σκύβαλα ἐκβαλῆ. Sed puto divisim scr. ἐκ φύρματα, ut ἐκ pertineat ad χεύη, a quo per tmesin est sejunctum. Locus est v. 485 : Ὅππα ποτὸν νέποδός τε κακοῦ ἐκ φύρματα χεύη· loquitur de lepore marino poto.

[Ἐκφύρω, Polluo. Jerem. 3, 2 : Ἴδε ποῦ οὐχὶ ἐξεφύρθης. Ἐξεφύρθης Hesychio et Suidæ ἐμιάνθης, et Ἐξεφύρθη, ἐξεμιάνθη Zonaræ p. 776. ῡ]

Ἐκφῡσάω, Efflo [Gl. et, Proflo; Ἐκφυσάομαι, Bullo. Polyb. 1, 48, 8 : Τὸ (πῦρ) πᾶν ἐξεφυσᾶτο καὶ προωθεῖτο κατὰ τῶν ὑπεναντίων]. Redditur et Exufflo. Ap. Diosc. pro Excito ignem halitu, Bud. : ex eo afferens, Καίεται ἐπ' ἀνθράκων ἐκφυσωμένη : ita enim scribit gemino σ. Exp. etiam Follibus ventilo. Extat vero et metaphoricus ejus usus ap. Aristoph. Pac. [609] : Πρὶν παθεῖν τι δεινὸν, αὐτὸς ἐξέφλαξε τὴν πόλιν, Ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματος. Ἐξεφύσησε γὰρ [Κάξεφ.] τοσοῦτον πόλεμον, ὥστε τῷ καπνῷ Πάντας Ἕλληνας ἐκκρῦσαι, τούς τ' ἐκεῖ, τούς τ' ἐνθάδε· ubi reddi potest, Excitavit tantum bellum, ut sc. excitatur ignis flando. Schol. exp. ἐξεκίνησε, et ἐτάραξε. [Nicet. Andron. Comn. 2, 3, p. 210, C : Ὡς εἰ μὴ λήξουσιν ἐθελονται τῆς τῶν ἀλλοτρίων ἐφέσεως, καὶ τὰ οἰκεῖα προσαπολέσουσι καὶ τοῖς τῶν πενήτων ἐκφυσηθήσονται στεναγμοῖς, ὥσπερ ἐν σφοδρᾷ λαίλαπι χοῦς ἀπὸ προσώπου γῆς ἐκριπίζεται. || Exhalo. Gl. : Ἐκφυσῶντα, Exhalantem. Æsch. Prom. 721 : Πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καύκασον μόλῃς, ... ἵνθα ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος χροτάφων ἀπ' αὐτῶν. Polyb. 3, 46, 12 : Ἐκφυσῶντες πᾶν τὸ παρεμπίπτον (elephanti). Theocr. 24, 47 : Δμῶας δὴ τότ' ἄυσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας. Diodor. 2, 48 : Ἐξ αὐτῆς ... ἐκφυσᾷ ἀσφάλτου μέγιθος· 4, 21 : Τοῦ λόφου ἄπλετον πῦρ ἐκφυσῶντος. Aret. Diut. pass. sign. 2, 1, p. 51 : Ἢν δὲ πνεῦμα (ἔχῃ ἡ ὑστέρη), ἐξεφυσήθη τόδε. Ap. Hippocr. Co. præn. p. 126, D : Οἱ ἐκφυσῶντες (al. ἐμφυσῶντες) καὶ ἀνακεκλασμένοι ἐν τοῖσιν ὕπνοισιν ὑποβλέποντες ἰκτερώδεες, καταχορέες, θνήσκουσι, sunt Qui exspirando vehementer efflant, quique ex incendio interno multam atræ fuliginis copiam exspirant, magna et frequenti respiratione laborant, et πνευματίαι aut πνευματώδεες dicuntur, ut explicat Galen. l. Περὶ δυσπνοίας, ex viscerum internorum incendio aut inflammatione aliqua. Ap. Malach. 1, 13 : Ταῦτα ἐκ κακοπαθείας ἐστὶ, καὶ ἐξεφύσησα αὐτὰ, Hesych. et Suid. int. non tantum διεκόρπισα, Dissipavi, sed etiam ἐβδελυξάμην, Abominatus sum. Intrans. Lycophro 743 : Χάρυβδιν ἐκφυσῶσαν ἑλκύσας βυθῷ, Ebullientem. Aristot. De mundo c. 6, p. 400, 32 : Φλόγες... ἐκ γῆς ἀναβλύσασαι καὶ ἐκφυσήσασαι. || Inflo. Pollux 9, 128 : Καὶ μὴν καὶ τὸ κρίνον διπλοῦν ὂν καὶ διάκενον ἔνδοθεν ἐκφυσήσαντες, ὡς ὑποπλῆσαι πνεύματος. Pass., impropriæ de superbis, Polyb. 3, 103, 7 : Θεωρῶν τὸν Μάρκον ἐκπεφυσημένον καὶ πρὸς πάντα ἀντιφιλονεικοῦντα. Φιλοτίμως διατιθεμένου int. Suid. v. Ἐκπερ., et Zon. p. 672. Sed fort. scrib. ἐμπερ., de quo in Ἐμφυσάω.]

Ἔκφύσημα, τὸ, Efflatio, Exufflatio. In VV. LL. Venti sibilus. Item Inflatio, morbus, ex Polluce [4, 190]. Potest esse et Id quod efflatur, ut dicitur ἐμφύσημα Id quod insufflatur. [Schol. Apoll. Rh. 3, 41 : Οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἐκφυσήματος ἁναρριπτούμενοι μύδροι διὰ τὴν ἐκπύρωσιν πάντοτε ἰώδεις εἰσὶ, de eruptione ignea quæ paullo post dicitur ἀναφύσησις. Hesych. : Ἐκφυσήματα, πέτραι ὑπερέχουσαι τῆς γῆς, Rupes super terram prominentes. || Pustula. Id. : Φωίδες, τὰ πρὸ (ἀπὸ Toup. Em. vol. 3, p. 193) πυρὸς ἐν σώματι γινόμενα ἐκφυσήματος (ἐκφυσήματα Toup.), οἱ δὲ τὰς φλυκταίνας. Φυσήματα idem in Φλύκταινα, ubi eadem fere.]

Ἔκφύσησις, εως, ἡ, Efflatio, Exufflatio : est, ut ait Galen. 2 De motu musculorum, ἀθρόα τοῦ πνεύματος ἔξω φορὰ, Expiratio confertim facta. Ejus opifices sunt musculi omnes intus inter costas siti, adjuti et iis qui ad thoracem perveniunt e scapulis et dorso, atque aliis etiam magnis qui in epigastrio habentur. Efflationis enim gratia eos esse factos Galenus libro 4 De usu partium docuit. Propria est vocis materia, neque vox citra eam fieri potest. Differt a simplici expiratione, tum violentia, tum musculis a quibus efficitur. Nam et paulatim expiratio fit, et a solo septo transverso. Gal. De locc. aff. 4 [vol. 7, p. 469] duplicem statuit τὴν ἐκφύσησιν : unam ἄψοφον, alteram ψοφώδη, de voce verba faciens. [V. Foes. OEc. Hipp. p. 1194 sq.] Hæc Gorr., qui etiam in v. Ἔκπνοὴ, postquam dixit, ἐκπνοὴν, i. e. Expirationem, esse motum respirationis, quo spiritus foras fertur; constare enim respirationem geminis partibus, s. motibus sibi contrariis, uno, quo spiritus intro subit, et εἰσπνοὴν appellari : altero, quo spiritus e pulmonibus redit, quem contrario etiam nomine ἐκπνοὴν dici : eamque solius septi transversi (quod φρένας appellant) opus esse, quemadmodum et inspirationem, ut scribit Galen. De motu musculorum l. 2, [vol. 5, p. 394] neque ab ullo thoracis musculo perfici, etc. Paucis interjectis, addit, Itaque quod ipse scribit tum l. 4 De locc. aff. expirationem fieri ab universis musculis thoracem contrahentibus, tum in libello De causis respirationis [vol. 5, p. 416], internos qui circum costas sunt musculos expirationem perficere, non est de simplici expiratione intelligendum, sed de violentiore, qualis per febres fit et apoplexias, et post magnam exercitationem. Tunc enim magna violentaque expiratio est, ἐκφύσησις proprie dicta, a musculis tum intercostalibus, tum iis qui e scapulis et dorso ad thoracem feruntur, facta. [Etym. M. p. 98, 10 : Οἱ γὰρ κακοῖς τισι συνεχόμενοι πνεύματος τὰς γνάθους πληροῦντες τὰς ἐκφύσεις ἀποτελοῦσιν, Sylb. conj. ἐκφυσήσεις.]

[Ἐκφῡσιάω, Efflo, Ebullio. Æsch. Ag. 1389 : Κἀκφυσιῶν ὀξεῖαν αἵματος σφαγὴν βαλεῖ μ' ἐμεμνῆ ψακάδι φοινίας δρόσου. Hesych. : Ἐξεφυσίασα, ἐβδελυξάμην, Abominatus sum. Vere tamen monere videtur Albertus ἐξεφυσίασα esse dittographiam præcedentis ἐξεφύσησα, de quo v. in Ἐκφυσάω. Itaque forma ἐκφυσιάω teste diserto adhuc caret.]

Ἔκφῡσις, εως, ἡ, q. d. Enascentia. [Aristot. De part. anim. 2, 14 : Ὅπου γὰρ ὑγρὸν καὶ θερμὸν πλεῖστον, ἐνταῦθ' ἀναγκαῖον πλεῖστην εἶναι τὴν ἔκφυσιν, de hirsutia capitis humani loquens.] Redditur alioqui Exortus, Ortus, Germinatio, Eruptio, Eruptio germinantium post sementem, a Gaza. Theophr. H. Pl. 8, 11, [5] : Σπέρματα ἄριστα πρὸς ἔκφυσιν καὶ σπορὰν. [De germinatione ib. 8; 1, 5 etc.; de germinibus vero 7, 8, 3 : Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν καυλῶν ἅμα ταῖς ἐκφύσεσι ταῖς ἀκρεμονιαίαις ἐκφύει τι καὶ ἄνθος.] Aristot. De mundo [c. 4 extr.], Δένδρων ἐκφύσεις, Arborum enascentium incrementa. E Diosc. autem l. 4 affertur, Ἐκφύσεις πολλὰς ἔχουσα ῥίζα, pro Radix multis capillamentis fibrata. [De germinibus item Polyb. 18, 1, 6 : Οἱ μὲν γὰρ Ἕλληνες τοῦτον ἡγοῦνται χάρακα βέλτιστον, ὃς ἂν ἔχῃ πλείστας ἐκφύσεις καὶ μεγίστας περὶ τοῦ πρέμνου· et ib. 12. Geopon. 12, 19, 1 : Τὰς ὑπὲρ γῆς ἐκφύσεις τεμών. Eust. Opusc c. p. 154, 27 : Χιόνος δὲ καὶ τῶν ἐφεξῆς ἐπέχειν καὶ μετρεῖν τὰς τοιαύτας ἐκφύσεις· 155, 50 : Αἱ δὲ χάλαζαι κακὸν ἄλλο καὶ αὗται πολέμιον τῇ περὶ γῆν ἁπάσῃ ἐκφύσει. Schol. Eur. Phœn. 238 : Οἰνάνθη δὲ ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς σταφυλῆς, ubi olim ἔκρυσις. Man. Philes Carm. 5, p. 190, 557 : Ταῖς γὰρ πονηραῖς ἀμπέλοις τῶν βαρβάρων ... πόρρωθεν ἐκσπᾷ τετριγὼς τὰς ἐκφύσεις. || Eruptio, de ulcere. Aristot. Probl. p. 213,

13, ab Hemst. cit.: Τῶν ἄλλων ἔκφυσις.] Ἔκφυσις, Galeno De usu part. Exortus intestinorum, quem e pyloro intestinum excipit: et ἔκφυσιν δωδεκαδάκτυλον vocant. [Vid. Δωδεκαδάκτυλος.] Unde ap. Hesych. post Ἔκφυσις, βλάστησις, reponitur, ἔντερον, ἐνίοις πυλωρός. Ἔκφυσις, inquit Gorræus, est intestinum a ventriculo pronum. Id ventriculo conjunctum est, nec protinus in circumvolutiones reflectitur, prius quam iis locum præbuerit, quæ in medio inter ventriculum et jejunum spatio locari necesse erat. Itaque quum intestinorum propria videatur esse circumvolutio, quidam ipsam ἔκφυσιν non dignantur intestini nomine, sed vel simpliciter ἔκφυσιν, vel ἔκφυσιν δωδεκαδάκτυλον, vel absolute etiam Δωδεκαδάκτυλον appellant, quod duodecim fere digitorum longitudinem æquet. Sunt vero et qui non totum eum processum ἔκφυσιν appellandum censent, sed ipsius tantum orificium quo dependet a ventriculo. Ceterum ad hoc intestinum meatus defertur qui bilem ipsam ex hepate in ipsum dimittit. [Conf. Πυλωρός.] At in osse ἔκφυσις dicitur i. q. ἀπόφυσις. [Aret. Diut. p. sign. 2, 13, p. 68: Ποτὲ καὶ ἡ τῶν κεράτων πρὸ τοῦ στόματος ἔκφυσις εἴργει τῆς ποίης ἅπτεσθαι τὸ στόμα. De ore draconis dixisse videtur Æschylus in fine cit. Oppian. Cyneg. 2, 497: Θηρσὶ γὰρ ἐκφύσιες γενύων ἀπὸ τῶν ἐφύπερθεν.] Ἔκφυσις active etiam, Generatio, Procreatio, VV. LL. absque exemplo. [Confus. cum ἔκφυσις v. supra, cum ἐκφώνησις ap. Zonar. p. 56, v. Ἀήρ, 43. Ap. Plut. Mor. p. 1087, F, locum Æschyli ex Philocteta citantem: Οὐ γὰρ ὁ δράκων ἀνῆκεν, ἀλλ' ἐνῴκισε δεινὴν στομάτων ἔκφυσιν, Harl. ἔμφυσιν.]

Ἐκφῠτεύω, Translatum s. Exemtum alicunde semino s. planto: ἐκφυτεύω εἰς συκῆν, ex Aristot. Probl. [20, 18], pro In ficum insero. [Heraclid. Pont. c. 11: Τηλεφάνης ἐβασίλευσε ταύτης, ὃς ἐξέφυτευσε τὴν Κυμαίων χώραν, Consevit. Angl. Philostr. ap. Phot. Bibl. p. 332, 26: Καὶ τὴν Νύσσην αὐτῷ Διονύσῳ φασὶν ἐκφυτεῦσαι, ἀπάγοντι ἐκ Θηβῶν τὸ γόνυ τῆς ἀμπέλου. Hasz.]

[Ἔκφῡτος. Athan. t. 1, p. 215, sed al. leg. ἔμφυτος. Dionys. Areop. p. 105, B: Ἀνίεροι καὶ ἔκφυτοι πάντη τῆς ἱερᾶς εἰσι θεσμοθεσίας, A lege abhorrentes. Melius foret ἔκφυλοι. Angl.]

Ἐκφύω, Gigno, Produco, Edo, sicut et φύω, ac de iisdem, de quibus et hoc. Aristot. De mundo [c. 4]: Ἡ γῆ κατὰ καιρὸν ἐκφύει πάντα, Omnia suo tempore edit. Theophr. H. Pl. 6, [4, 2]: Ὁ δὲ ἀσφάραγος ἐκφύων παρὰ τὰς ἀκάνθας κορυνώδεις μικρόν. [Aret. Diut. p. cur. 1, 2, p. 117: Ὁκόσα ἰόνθισι ἕλκεα ἐκφύει βλαστήματα. Aristot. H. A. 9, 5: Μέχριπερ ἂν ἐκφύσωσι τὰ κέρατα.] Lesbonax [p. 171, 6]: Ὁ δὲ υἱοὺς τε ἐφύτευσε καὶ ἐξέφυσε. Ubi tamen non immerito aliquis additum esse posterius istud miretur. [De hominibus item Soph. OEd. T. 437: Τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν· 827: Ὅς ἐξέφυσε κἀξέθρεψέ με. Eur. Med. 1241: Ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν. Et uterque alibi sæpe. Lycophr. 1307: Ἐμοὺς γενάρχας ἐξέφυσε Δάρδανος. Manetho 4, 483: Κακοὺς λῃστορας ἄνδρας ἐκφύσει.] At præt. ἐκπέφυκα redditur passivo vel neutro verbo, Editus s. Enatus s. Ortus sum, Extiti. Ex Eur. [Alc. 326]: Ἐκπεφυκέναι μητρὸς, pro πεφυκέναι ἐκ μητρός, Natum esse e matre. [Soph. OEd. T. 262: Κοινῶν δὲ παίδων κοίν' ἂν ... ἦν ἂν ἐκπεφυκότα. Eurip. Ion. 542: Γῆς ἄρ' ἐκπέφυκα μητρός· Phœn. 941: Ὅς δράκοντος γένυος ἐκπέφυκε παῖς. Et alibi.] E Dioscor. autem [2, 148, ubi est ἐκπ. ἀπὸ κλ. ἐξ ἑνὸς μόσχου, quod Sambuc. scrib. conjicit ἐπὶ κλ.] affertur, Ἐκπέφυκεν ἀπὸ κλωνίων, pro Exit a ramulis; sed malim, Oritur e ramulis, Enascitur, reddendo itidem per præsens. [Aret. Diut. p. sign. 2, 3, p. 52: Ἐκπεφύκασι δὲ ὀχετοὶ νευρώδεες ὁκοίόν τι αὐλοὶ ἀφ' ἑκατέρου. Aristot. H. A. 3, 9: Περὶ τὸ ἐντὸς ἐκπεφυκὸς ἐκ τῆς κεφαλῆς ὀστοῦν. Simpl. Nasci Sophocl. Antig. 320: Οἰμ' ὡς λέλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ, Manifestus natus es nugator, h. e. Es. || Forma ecthliptica Hom. Il. A, 40: Κεφαλαὶ τρεῖς ... ἑνὸς αὐχένος ἐκπεφυῖαι. Apoll. Rh. 3, 201: Ἴτέαι ἐκπεφύασιν.] Invenitur autem et aor. 2 ἔξέφυν, cund. usum habens quem ἐκπέφυκα in illo Eur. l. quum dicit Soph. [Aj. 1304]: Μητρὸς ἔξέφυς Κρήσσης, Natus es e matre Cretensi, Natus es matre, sine præp. Vel, Matre Cretensi prognatus es. Sic ap. Eund. [ib. 487]: Ἐλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρὸς, Nata sum e patre libero. [Eur. Phœn. 419: Τυδεὺς, ὃν Οἰνέως φασὶν ἐκφῦναι πατρὸς, etc.] Simul autem observa ἐξέφυν tanquam a them. Ἔκφυμι. [Metaph. Demosth. p. 748, 15: Τοιούτων πραγμάτων, οὐδ' εἰ μήπω ἂν ἐκφύοι, Etiam si nondum progerminent. Pass. Gl.: Ἐκφύεσθαι, Excrescere. Orph. fr. 6, 35: Πτέρυγες δέ οἱ ἐξεφύοντο. Nicand. Ther. 561: Ἢ ἀπὸ κάπρου ἧπατος ἀκρότατον κέρσας λοβὸν, ὅστε τραπέζης ἐκφύεται. Improprie Dio Cass. 52, 13: Τὰς τυραννίδας τὰς ἐκ τῆς μοναρχίας ἐκφυομένας. Aor. Jos. Genes. De reb. Cpol. 4, p. 51, D: Ἐωράκειτ γὰρ φυτὸν μέγιστον ἐκφῦναι. Constant. Man. Chron. p. 2, D: Παντοδαπὴν βοτάνην ἐκφῦναι. L. Dind.]

[Ἐκφῡῶς, Egregie. Appian. Illyr. c. 25: Τὴν τῶν Αἰδουρνῶν πόλιν καταλαβὼν ὠχύρου, καὶ τἆλλα οὖσαν ἐκφυῶς ὀχυρωτάτην. Schæf. At Philoth. Laud. tr. pont. p. 331, C, ἐκφ. τε καὶ σοφῶς, leg. fort. εὐφυῶς. Hase.]

[Ἐκφωλεύω scriptura vitiosa pro ἐμφωλεύω ap. Suid. v. Κυψέλη.]

Ἐκφωνέω, Vocem altam edo, Exclamo [ita Gl.]. Plut. Cæs. [c. 66. Hesych.: Ἐξεπατάγησαν, ἐξεφώνησαν, ab Hemst. cit.] Item Pronuntio, Exprimo, [Expresso add. Gl.], ut dicimus Exprimere literam vel syllabam: veluti quum dicunt gramm., solere Ionas ἐκφωνεῖν literam ι, dicentes πατρώϊον et ὑπερώϊον: aut vicissim dicunt literam quampiam non ἐκφωνεῖσθαι, sed manere ἀνεκφώνητον. [Erotian. p. 154: Ἔστι δὲ ἡ λέξις Ἀττικὴ καὶ διὰ τοῦ βτ γραφομένη καὶ ἐκφωνουμένη. I. q. ἐκφέρω, Pronuntio. Eran. Philo p. 156: Ἀράχνης δέ ἐστιν αὐτὸ τὸ ζῷον, ἀρσενικῶς ἐκφωνούμενον.] Habet ἐκφωνῶ et aliam Exprimendi signif. In Pand. enim poni testatur Bud. pro Exprimo, i. e. Expresse dico, Nominatim dico, ut fit in contractibus. Verbale Ἐκφώνησις ab Eod. redditur Vocis emissio: et ita ἐκφωνεῖν inter alia significaret etiam Vocem emittere: sed e Galen. De ludo pilæ affertur φωνὰς ἐκφωνεῖν, ubi ἐκφωνεῖν simpliciter sonat Emittere, quum addatur accus. φωνάς, significans Voces. In VV. LL. redditur etiam Nuncupo, Nomine dono. [|| De usu eccles. v. in Ἐκφώνησις.]

[Ἐκφώνημα, τὸ, Greg. Naz. Or. 23, p. 146. Boiss. Sermo ecclesiasticus, Euseb. H. E. 5, 16, p. 229, 15: Τῶν κατ' ἐκεῖνο καιρῷ ἐν τῇ τῶν νόθων ἐκφωνημάτων ἀκροάσει γενομένων. Kall. Eust. Opusc. p. 207, 93: Φιλοτιμούμενος μηδέν τι τῶν ἱερῶν ἔργων ἀπογενέσθαι, ἀλλὰ τὸ πάλαι κτητορικὸν αὐτοῖς ἐναπομεῖναι μέχρι τέλους ἐκφώνημα πρὸς μνήμην τοῖς ἀνεγείρασιν, i. q. p. 196, 25: Τὸ πάλαι κτητορικὸν ὄνομα. L. D. Eloquium. Chrysost. 5, p. 695, 14. Tatian. Or. ad Gr. p. 161, B, de spectaculis: Τέρποντα τοὺς ἀκροατὰς αἰσχρῶν λόγων ἐκφωνήμασιν. Hase.]

Ἐκφώνησις, εως, ἡ, Exclamatio. Peculiariter etiam de ea, quam agnoscunt Rhetores, Macrob. 4, cap. ult.: Exclamatio, quæ apud Græcos ἐκφώνησις dicitur, habet pathos. Item Pronuntiatio, Vocis emissio. Bud. e Damasceno. Est etiam Expressio, idque duplici signif., sequendo ea quæ modo in Ἐκφωνεῖν dicta fuerunt. [Apollon. De constr. 1, 3, p. 14=9, 4: Σύμφωνα, ἅπερ ἀνευ τῶν φωνηέντων οὐκ ἔχει ῥητὴν τὴν ἐκφώνησιν. Ib. p. 18=13, 9. Zonar. p. 56: Ἀήρ... ἐστι στοιχείων λεπτότατον, ἀναπνοῆς καὶ ἐκφωνήσεως αἴτιον, ubi al. liber ἐκφύσεως. Id quod pronuntiatur licet vertere ap. Apollon. l. c. 1, 2, p. 10=4, 26: Καταχρηστικώτερον αἱ μονογράμματοι ἐκφωνήσεις συλλαβαὶ εἴρηνται. || Proclamatio. Schol. Juv. 2, 149. || De usu ecclesiastico Ducang. Gl. p. 1714: «Ἐκφ. dicitur, quum sacerdos contentiori voce quidpiam ad populum pronuntiat: quod quidem tum demum peragit, quum orationem concludit. Sæpissime enim Græci preces ecclesiasticas submissa recitant, sed conclusio semper alta et sonora voce profertur. Hinc passim in libris eccl. ἐκφωνεῖν vel ἐκφώνως pronuntiare dicitur sacerdos. Philotheus patr. Cpol. in Ordine sacri ministerii: Καὶ ἐκφωνεῖ μετὰ μέλους τὸ Κύριε εὐλόγησον. Typicum S. Sabæ c. 2: Μετὰ ταῦτα ἐκφωνεῖ ὁ ἱερεὺς εἰς ὑπήκοον (ἐπήκοον) πάντων, Σῶσον etc. Triodium in sabbato sancto: Εἶτα συναπτὴ μικρὰ καὶ ἐκφώνησις εἰς τὴν πρώτην στάσιν Ὅτι εὐλόγηταί σου ὄνομα. Rursum: Εἶτα συναπτὴ μικρὰ, ἐκφώνησις. Occurrit passim in libris eccles. Græcorum. Joann. Moschus in

Limon. c. 196: Ἐπὶ δὲ ἔν τισι τόποις ἐκφωνεῖν μεγάλως εἰώθασιν οἱ πρεσβύτεροι, etc. Codinus De off. palat. c. 17, n. 17: Καὶ ἀναγινώσκει οὗτος τὰς ἐπὶ χρίσει βασιλέων συντεθειμένας εὐχάς, τὰς μὲν μυστικῶς, τὰς δὲ ἐκφωνῶν. Symeon Logoth. in Michaele Theophili F. n. 18: Τάς τε ἐκφωνήσεις ἀνέτῳ φορᾷ καὶ διαπρυσίῳ ἐξεπλήρουν ἐκφώνως. In Euchолog. p. 360, 391, 449, 456, ἐκφωνητικῶς p. 449. Schol. Ms. Dionis Chrysost. Or. de Æschylo (52, vol. 2, p. 266): Ὅτι μετὰ μέλους προῆγον τὰ τραγικά· δοκεῖ δέ μοι οὐχὶ ψαλμῶν μέλει, ἀλλά τινος τόνου φωνῆς, οἷον ταῦν ἐν ταῖς καθ' ἡμᾶς ἁγίαις ἐκκλησίαις τὰ ἐν τῷ ἄμβωνι ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν καὶ ἱερέων ἐκφωνούμενα». Eustath. Opusc. p. 299, 36: Πολλάκις δὲ καὶ ταῖς τῶν καθ' ἡμᾶς θείων εὐαγγελίων ἐκφωνήσεσι πρὸς ἔριν οἱ ἀχαριτώτατοι ἀντεπιεγόμενοι (obstrepuerunt).] A

[Ἐκφωνητήριον, τὸ, Euseb. Or. Constant. ad Sanct. p. 567, A: Δι' ἐκφωνητηρίων ἀδιαλείπτως ὑμνούντων, Linguis ac vocibus.]

[Ἐκφωνητικῶς, Ἐκφώνως. V. Ἐκφώνησις.]

[Ἐκφωνητὸς legitur ap. Chrysost. 6, p. 916, 36: Καὶ ἀποτύχῃ τῶν ἐκφωνητῶν καὶ αἰωνίων ἀγαθῶν. Sed scrib. videtur ἀνεκφωνήτων. Hase.] B

[Ἐκφωτίζω, Illustro, Gl. Clem. Alex. Strom. 5, 29, p. 662: Πᾶσα ἡ νὺξ ἐκφωτίζεται τῷ τοσούτῳ τοῦ νοητοῦ φωτὸς ἡλίῳ· conf. ib. 7, 3, 14, p. 836.]

Ἐκχαλάω, i. q. ἀποχαλῶ, Demitto, s. Laxando emitto. Exp. etiam Dejicio. [Agathias Anth. Pal. 11, 354, 18: Εἰ δ' ἐθέλεις, τὸν παῖδα Κλειόμβροτον Ἀμβρακιώτην μιμοῦ καὶ τειχέων σὸν δέμας ἐκχάλασον. Apud Hippocr. De septim. partu p. 255, 12: Οἱ ὑμένες ἐν οἷς τὴν ἀρχὴν ἐτράφη, ὥσπερ καὶ τῶν ἀσταχύων, ὁπόταν ἐξεχάλασαν, πρόσθεν ἀναγκαζόμενοι ἢ τελείως ἐξαδρυνθῆναι τὸν καρπόν, τὰ μὲν ἰσχυρότατα καὶ ἀδρότατα τῶν ἐμβρύων βιησάμενα καὶ διαρρήξαντα τοὺς ὑμένας ἠνάγκασε τὸν τόκον γενέσθαι, vertitur, Elaxantur.] Ἐκκαλάξαι, Hesych. κλίναι τὸ ἱστίον, Velum submittere.

[Ἐκχάλινόω, Defreno. Plut. Pelop. c. 33: Τοὺς μὲν γὰρ παραγεγονότας τῷ ἔργῳ λέγουσι μήτε θώρακα θέσθαι μήτε ἵππον ἐκχαλινῶσαι. Confus. c. ἐγχαλινόω notavimus in illo (ubi scr. ἐνανοπυκ. pro ἐναναπυκ.). L. D.]

[Ἐκχαλκεύω, Fabrico, Gl. Joseph. A. J. 3, 7, 6: Ἐκ τούτου μὲν στέφανος ἐκκεχάλκευται, ὅσον ἀπὸ τοῦ ἰνίου πρὸς ἑκάτερον τῶν κροτάφων. Angl. Pallad. Hist. Laus. p. 1033, C: Τὸν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον ... καλῶς ἐκχαλκεύσασα. Hase.] C

[Ἐκχαλκουργέω. Nicet. Eugen. 6, 546: Ὃς εἰς ἐμὴν δεῖλαιος ἀνθρώπων μόνος πολλὴν ὀδύνην ἐξεχαλκούργησέ σι, «ex ære informavit», de eo qui æneum, durum cor virginis fecit. Boiss.]

Ἐκχαράδρόω, Excavo in torrentis alveum, Cavernosum et salebrosum reddo. Bud. e Polyb. 4, p. 74 [c. 41, 9]: Τῷ πλήθει τῶν εἰσφερομένων λίθων καὶ ξύλων, καὶ γῆς, ὑπὸ τῶν ποταμῶν, οὐδαμῶς ἀπιστέον [ἀπιστητέον], θεωροῦντας ὑπὸ τὴν ὄψιν τὸν τυχόντα χείμαρρον ἐν βραχεῖ χρόνῳ πολλάκις ἐκχαραδροῦντα μὲν καὶ διακόπτοντα τόπους ἡλιβάτους, φέροντα δὲ πᾶν γένος ὕλης καὶ γῆς καὶ λίθων, ἐπιχώσεις δὲ ποιούμενον τηλικαύτας ὥστε ἀλλοιοῦν ἐνίοτε, καὶ μηδὲ γινώσκειν ἐν βραχεῖ χρόνῳ τοὺς αὐτοὺς τόπους. [Zonar. p. 679: Ἐκχαραδρωθέντας, ἐκκυλισθέντας. Cui Cyrill. addit ἐξορυχθέντας. L. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 570, B, de agricola aquæ aditum in agrum incaute aperiente: Κινδυνεύσει τῆς εὐθείας ἀφέμενον ὅλον ἐκχαραδρωθῆναι. Hase.] D

[Ἐκχάρασσω s. Ἐκχαράττω, Excudo, Gl. || Erado. Dio Chrys. Or. 31, vol. 1, p. 612: Ἐάν τις ἐν μόνον ἐκχαράξῃ ῥῆμα ἀπὸ στήλης τινός. Herm.]

[Ἐκχαρυβδίζω, Ebibo instar Charybdis. Pherecrates ap. Athen. 11, p. 485, D: Τῶν θεατῶν δ' ὅστις ἂν διψῇ, λεπαστὴν λαβάμενος μεστὴν ἐκχαρυβδίσαι. Diversa, ut videtur, forma latet in gl. corrupta Hesych.: Ἐξεχαρυβδάνθη, ἀνεπόθη.]

[Ἔκχαυνος, ὁ, ἡ, Laxus. Erotian. Gl. Hipp. p. 292: Πλαδός, οἷον ἔκχαυνος καὶ ὑπόσομφος καὶ ὀίγυρος τοῦ σώματος διάθεσις. Boiss.]

Ἐκχαυνόω, Laxiorem reddo, Emollio. [Figurate Hippocr. De art. p. 808, B: Χρέονται γὰρ οἱ ἰητροὶ μάλιστα αὐτῇ (scala) οὗτοι οἱ ἐπιθυμέοντες ἐκχαυνοῦν τὸν πολὺν ὄγκον. Quo referri gl. Erotiani p. 160: Ἐκχαυνῶν, ἐξαπατῶν καὶ μετεωρίζων, suspicatur Foes. Oec. p. 120, ut ter reponendus sit inf. pro partic., quem in lemmate quidem præbet etiam codex Dorv. Idem annotavit Galenum explicuisse κομψεύεσθαι, Cavillari. Eurip. Suppl. 412: Οὐδ' ἔστιν αὐτὴν (civitatem) ὅστις ἐκχαυνῶν λόγοις πρὸς κέρδος ἴδιον ἄλλος ἄλλοσε στρέφει, Decipiens, Vanis sermonibus ducens. Hesych.: Ἐκχαυνῶν, μεταίρων, ubi cod. ἐκχαύων. || Debilito, Enervo. Suid.: Ὑπελύθη, ἐξητόνησεν, ἐξεχαυνώθη. Liber unus ἐχαυνώθη. Cit. Schleusner.]

[Ἐκχέζω, Concaco. Demetr. Phal. § 126: Ὅτι ἐκ τοῦ ἀδυνάτου ἐφέλκονται τὸ γελοῖον· ὥσπερ ἐπὶ τῶν Περσῶν τῆς ἀπληστίας ὑπερβαλλόμενός τις ἔρῃ, Ὅτι πεῖσιν ἐξέχεζον ὅλα. Sylburg.]

Ἐκχειλοῦσθαι, dicitur ap. Pausan. esse Negligere, Parvipendere, εὐτελίζειν. Vide Ἐκχιλῶσαι.

Ἐκχείρημα, τὸ, Hesychio τόλμη, Audacia. [Vitiose pro ἐγχείρημα.]

Ἐκχειρουργέω, Fabrico. Plato Atlantico [Critiæ p. 117, C]: Οὗ δὴ πολλὰ μὲν ἱερὰ καὶ πολλῶν θεῶν, πολλοὶ δὲ κῆποι καὶ πολλὰ γυμνάσια ἐκχειρούργητο, Fabricata s. Ædificata erant, VV. LL. Sed alio exemplo hoc ἐκχειρουργεῖν confirmare debebant; nam istud ἐκχειρούργητο est non ab ἐκχειρουργέω, ut ipsa putarunt, sed a χειρουργέω: nam ab ἐκχειρουργέω dicendum esset ἐξεκχειρούργητο.

[Ἐκχερσόω, Sterilem facio, Exsicco. Hesych.: Ἐκχειλωμένη, ἐψυγμένη, ἐκκεχερσευμένη. V. Ἐκχιλόω.]

[Ἐκχερσόω, idem. Georg. Pisid. Opif. M. v. 38, p. 144 ed. Foggin.: Οὐκ ἦν γὰρ εἰκὸς τὴν βάτων πεφυρμένην ψυχὴν γεωργεῖν εὐφορωτάτην στάχυν, εἰ μὴ ῥάθάσας σὺ τοὺς ἀκανθώδεις ῥύπους ἀντίλεις ἢ καθεῖλες ἢ τομωτάτῳ τῆς σῆς προσευχῆς ἐξεχέρωσας ξίφει.]

Ἐκχέω, Effundo, [Profundo, Effuso, Fundo, Futio adduut Gl.], i. q. ἀποχέω, oppositum verbis ἐγχέω, ἐπιχέω aut ἐπεγχέω. Diversis vero modis usurpatur hoc ἐκχέω et pass. ἐκχέομαι, ut et Lat. Effundo, s. Profundo. [Proprie Hom. Il. Γ', 296: Οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν ἔκχεον. Æsch. Eum. 653: Τὸ μητρὸς αἷμ' ὁμαιμον ἐκχέας πέδῳ· Cho. 97: Τάδ' ἐκχέουσα, γάποτον χύσιν. Eur. Herc. F. 941: Ἐκχεῖτε πηγάς· Suppl. 773: Ἀλλ' εἶεν ἀρῶ χεῖρ' ἀπαντήσας νεκροῖς Ἀδου τε μολπὰς ἐκχέω δακρυρρόους, ubi est instar futuri. Id. Cycl. 323: Ὅταν ἄνωθεν ὄμβρον ἐκχέῃ (Jupiter). Aristoph. Ach. 616: Ὥσπερ ἀπόνιπτρον ἐκχέοντες ἐσπέρας. Plato Conv. p. 215, E: Δάκρυα ἐκχεῖται ὑπὸ τῶν λόγων· Hipp. maj. p. 290, E: Ἐκχέαι τὸ ἔτνος. Improprie Ion. p. 535, B: Ἐκχέοντα (Ulixem) τοὺς οἰστοὺς πρὸ τῶν ποδῶν. Xenoph. Hist. Gr. 6, 5, 50: Τὰ μὲν γὰρ ἀνῆλωτο (τῶν ἐπιτηδείων), τὰ δὲ διήρπαστο, τὰ δὲ ἐξεκέχυτο. Eutecn. Paraphr. Oppian. Ixeut. p. 50: Σῖτον ἐπὶ σπορὸν ἐκχέων, de serente. L. Diod. Paulus Ad Rom. 5, 5: Ἡ ἀγάπη τοῦ θεοῦ ἐκκέχυται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ πνεύματος ἁγίου. Theophylact. ad h. l. p. 48: Ἐκκέχ., ἀντὶ τοῦ δαψιλῶς καὶ πλουσίᾳ φαίνεται. OEcumen. p. 281, Ἐκκεχύσθαι, οἷον δαψιλῶς δεδόσθαι. Tit. 3, 6: Πνεύματος ἁγίου, οὗ ἐξέχεεν ἐφ' ἡμᾶς πλουσίως. Act. 10, 45: Ἐπὶ τὰ ἔθνη ἡ δωρεὰ τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐκκέχυται. Suicer.] Lucian. [Timon. c. 23]: Ἄχρις ἂν ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἅθλιος ἐκχέῃ τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιορκιῶν καὶ ἁρπαγῶν καὶ πανουργιῶν συντελεγμένα, Effundat s. Profundat, ut Cic. dicit, Multi effuderunt patrimonia inconsulte largiendo. [Ἐκχέων τὰ πατρῶα Pollux 3, 117: conf. 129. Lucian. Anth. Pal. 9, 367, 1: Τὸν πατρικὸν πλοῦτον ... αἰσχρῶς εἰς ἀκρατεῖς ἐξέχεεν δαπάνας. Aliter Lycophr. 110: Νήσῳ δ' ἐνὶ δράκοντος ἐκχέας πόθον. Schol. ἐκβαλών, πληρώσας ἐπιθυμίαν. Ps. 41, 5: Ταῦτα ἐμνήσθην καὶ ἐξέχεα ἐπ' ἐμὲ τὴν ψυχήν μου, ὅτι διελεύσομαι κ. τ. λ. Explicat Suid. v. Ἐξέχεα, Διεχύθην καὶ διεκινήθην εἰς ὁρμοὺς, ἄπαυστον ἔχων τὸν θρῆνον.] Alio loquendi genere Synes. Ep. 152: Ἀποῶ λόγων, οἷς ἐκχέοιτο ὅσον ἐστὶ τῆς γνώμης τὸ βουλόμενον, Careo verbis quibus effundatur quanta est animi voluntas. [I. q. Extendo, Expando. Apoll. Rh. 2, 902: Ἐκ δ' ἔχεαν πίσυνοι ἀνέμῳ λίνα, πουλὺ δ' ἐπιπρὸ λαιφέων πεπταμένων τέμενος πλόον εὐδιόωντες. Orph. Arg. 1151: Ἐκ δ' ὅπλα χέοντες σφίγξατ' ἐπισταμένως τοίχων ἑκάτερθε βαλόντες. V. l. ex Il. Θ, 279 in Ἐχῶ citat. Lucian. Amor. c. 6: Ἀθρόας κατὰ τῶν καλῶν τὰς ὀδόνας ἐχέαντες. Erycius Anth. Plan. 4, 242, 1: Ὡς βαρὺ τοῦτο, Πρίη-

πε, καὶ εὖ τετυλωμένον ὅπλον πᾶν ἀπὸ βουδώνων ἀθρόον ἐκκέχυκας. Dioscor. Anth. Pal. 5, 55, 8 : Δωρὶς παρέτοις ἐξεχύθη μέλεσι. Geopon. 4, 3, 8 : Ἵνα ὁ βλαστὸς μὴ στριβλοῖτο μηδὲ ἐκχέοιτο.] Item e loco aliquo dicuntur ἐκχεῖσθαι aliqui pro Confertim erumpere in modum effusæ plenis vasis aquæ. Hom. Il. Π, [259] : Αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο Ἕλληνες. Sic Virg., Agris effusa juventus. Et Liv., Effusa velut ad spectaculum triumphi multitudo omnis. Similis locus in Προγέομαι. [Conf. ib. 267 : Ἐκ νηῶν ἐχέοντο. Apion apud Gell. N. A. 7, 8, 6 : Ἐξεχεῖτο ἡ Ῥώμη καὶ πᾶσα ἡ Ἰταλία. Hemst. De effusis in fugam usurpat Mauric. in Strateg. p. 96.] Præterea ἐκχέειν est veluti Effundendo abjicere aut amittere. Plut. [Mor. p. 10, B] : Τὰς χεῖρας τινες ὑποσχόντες λήμμασιν ἀοίκοις, τὴν δόξαν τῶν προβεβιωμένων ἐξέχεαν, Anteactæ vitæ gloriam effuderunt, i. e. amiserunt. [Æsch. Pers. 826 : Μηδέ τις ὑπερῤῥονήσας τὸν παρόντα δαίμονα ἄλλων ἐρασθεὶς ὄλβον ἐκχέῃ μέγαν. Soph. El. 1291 : Τὰ δ' ἐκχεῖ, τὰ δὲ διασπείρει μάτην· Phil. 13 : Μὴ ... ἐκχέω τὸ πᾶν σόφισμα. Eurip. fr. Philoct. ap. Plut. Mor. p. 544, C, et alios : Ὀκνῶ δὲ μόχθων τῶν πρὶν ἐκχέαι χάριν. Plat. Criton. p. 49, A : Ἢ πᾶσαι ἡμῖν ἐκεῖναι αἱ πρόσθεν ὁμολογίαι ἐν ταῖσδε ταῖς ὀλίγαις ἡμέραις ἐκκεχυμέναι εἰσί; Hesych. : Ἐξεχύθησαν, ἠφανίσθησαν, cui Theognid. 110 : Ἦν δ' ἐν ἁμάρτῃς, τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχυται φιλότης, contulerunt intt. Idem, Ἐξέχεαν ὅρκια, οἷον παρέβησαν. ‖ Omitto, Abjicio, Depono, i. q. ἀφίημι. Inc. apud Suid. v. Ἐμπεσὼν τοῖς πράγμασιν : Τὴν ὀργὴν ἀφεὶς καὶ ἐκχέων. Eurip. fr. Melanippæ vinctæ ap. Stob. vol. 3, p. 493 : Τί τοὺς θανόντας οὐκ ἐᾷς ταθηνέναι καὶ τἀκχυθέντα συλλέγειν ἀλγήματα;] Est ubi ἐκχεῖσθαι interpretentur non solum Effundi, sed etiam Diffundi, ut apud Galen. Ad Glauc. : Κατὰ μόνου τοῦ δέρματος ἐκχεῖται, Per solam cutem diffunditur. [Acta Maximi Confess. vol. 1, p. VI, D : Τοῦ κακοῦ εἰς ἄμετρον ἐκχυθέντος.] Rursum pro Effundo accipi aiunt, ut Cicero dicit, Effudit omnia quæ voluit. Et, Effudit ea omnia quæ tacuerat : ut sit pro Evulgare, Efferre. [Æschyl. Ag. 1029 : Εἰ δὲ μὴ τεταγμένα μοῖρα μοίραν ἐκ θεῶν εἶρε μὴ πλέον φέρειν, προφθάσασα καρδία γλῶσσαν ἂν τάδ' ἐξέχει· Choeph. 520 : Τὰ πάντα γάρ τις ἐκχέας ἀνθ' αἵματος ἑνὸς, μάτην ὁ μόχθος. Sophocl. ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 361, et alios : Φιλεῖ δὲ πολλὴν γλῶσσαν ἐκχέας μάτην ἄκων ἀκούειν οὓς ἐκὼν εἶπεν λόγους. Aristoph. Thesm. 554 : Ὅσα γὰρ ἤδεις ἐξέχεας ἅπαντα. Pollux 6, 147 : Ἐπεισὲν ἐκχέῃ τοὺς λόγους. Lucian. Anach. c. 17 : Ἐκχέαντα ὁπόσα οἴει ἀντιλεκτέα εἶναι. Dio Cass. 75, 7 : Ἐξέχεαν εἰς τοὺς ἀνόπλους πᾶν ὅσον ὀργῆς ἐς αὐτοὺς θροίκει. Plato Reip. 8, p. 553, B : Ἐκχέαντα τά τε αὑτοῦ καὶ ἑαυτόν. Signif. Profundendi, Incassum projiciendi, Agathias Anth. Pal. 9, 677, 6 : Ἡ δὲ περισσὴ τέρψις ἐπὶ ξείνοις ἀνδράσιν ἐκκέχυμαι. Simpl. Effundere apud Joseph. Hypomnest. 5, 139, p. 298 : Δ' ὠωγμὸς ὑπὸ Οὐήρου κατὰ τῆς ἐκκλησίας ἐκχεῖται.] Item fluvii ex alveis ostiisque suis in mare dicuntur ἐκχεῖσθαι, ut ap. Latinos quoque Effundi s. Devolvi et præcipitari. Herodian. 8, [7, 1] : Διαβὰς τὰ τενάγη, ἃ ὑπὸ Ἠριδανοῦ ποταμοῦ πληρούμενα καὶ τῶν περικειμένων ἑλῶν, ἐπτὰ στόμασιν ἐς θάλασσαν ἐκχεῖται. Plin. : Effunditur amnis in Atlanticum Oceanum. [Metaph. Dionys. H. De adm. vi Dem. c. 5 : Ἐκχεῖται δ' εἰς ἀπειροκάλους περιφράσεις (dialectus Platonis) πλοῦτον ὀνομάτων ἐπιδεικνυμένη κενόν.] ‖ Transitive quoque ἐκχέειν δάκρυα usurpatum reperitur pro Elicere lacrymas, ut ap. Plut. Alcib. [c. 6] : Ἀπτομένων τῶν λόγων αὐτοῦ, καὶ τὴν καρδίαν στρεφόντων, καὶ δάκρυα ἐκχεόντων, p. 353 mæ ed. [Referri huc licet Lycophr. 773 : Ἡ δὲ βασσάρα σεμνὸς κασωρεύουσα κοιλανεῖ δόμους, θοίνασιν ὄλβον ἐκχέασα τλήμονος. Plato Anth. Pal. 7, 99, 4 : Σοὶ δὲ, Δίων, ῥέξαντι καλῶν ἐπινίκιον ἔργων δαίμονες εὐρείας ἐλπίδας ἐξέχεαν. Macedon. ib. 5, 243, 6 : Ἀλλὰ βαρύζηλός τις Ἔρως καὶ νύκτα λοχήσας ἐξέχεεν φιλίην, ὕπνον ἀποσκεδάσας· et Arrian. Epict. p. 380, 5, ab Hemst. cit. : Ἐκχεῖν ἅπαντα καὶ ἀνατρέπειν. Aristoph. Ran. 855 : Ἵνα μὴ κεφαλαίῳ τὸν κρόταφόν σου ῥήμασι θεῶν ὑπ' ὀργῆς ἐκχίῃ τὸν Τηλίφον (Æschylus), Excutiat. ‖ Medii aor. ἐξεχευάμην, Effudi, ap. Hom. Od. X, 3 : Ταχέας δ' ἐχχευα' ὀϊστοὺς αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν, et Ω, 178, in iisd. verbis. Addidi his quæ HSt. tradit de forma quam perperam finxit] Ἐκχύω [quanquam ap. Demetr. Hieracosoph. p. 88 legitur : Ῥέγχει καὶ ἐκχύεται τὴν γλῶτταν προβαλών, sed manifesto vitio pro ἐκλύεται], sive Ἐκχύνω [de qua forma v. in fine], Effundo, i. q. ἐκχέω. Pass. Ἐκχύομαι, Effundor. Hom. Il. [Θ, 525,] Φ, [181] : Ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι Νῦσται [χύντο] χαμαὶ χολάδες, Humi effundebantur. Est enim ibi tmesis. [Batrach. 242 : Χαμαὶ δ' ἐχυντο ἅπαντα. Arist. Lys. 940 : Εἶθ' ἐχυθείη τὸ μύρον.] Plut. Cam. [c. 6] : Ἱδρῶτας ἀγαλμάτων ἐχυθέντας, Sudores e statuis effusos, s. emanantes. (Aliter ap. Cic. : Herculis simulacrum multo sudore manavit.) Rursum Hom. magis proprie [Od. T, 470] : Τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξέχυθ' ὕδωρ. [Il. Φ, 300 : Πᾶν (πεδίον) πλῆθ' ὕδατος ἐχυμένοιο. Anth. Pal. 9, 660 : Ἐνθάδε πηγὴ ἄρθονος Αὐσονίων ἐκκέχυται νομίμων. Et improprie Il. Θ, 279 : Πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο (vincula). Apollon. Rh. 2, 97 : Τοῦ δ' ἀθρόος ἔχυτο θυμός. Dionys. P. 583 : Ἔνθα μὲν ἠελίοιο βεβηκότος ἐς πόλον ἄρκτων ἥμαθ' ὁμῶς καὶ νύκτας ἀειφανὲς ἐκκέχυται πῦρ. Cum genit. Philipp. Anth. Pal. 7, 382, 2 : Σῶμα ... ἁλιρραγέων ἐχύμενον σκοπέλων· 625, 4 : Ἡρώρης νύκτερον ἐχύμενον. Notanda porro constr. ap. Jo. Malal. p. 333, 4 : Ἐχυθεὶς τὸ αἷμα παρέδωκε τὴν ψυχὴν, Sanguinem quum effudisset.] Dicitur etiam multitudo aliqua aliquo e loco ἐχύσθαι s. ἐκχέεσθαι, ut προχέεσθαι, quod Lat. quoque dicunt Effundi. Plin., Effusa multitudine ad spectandum animalis fidem. [Hom. Od. Θ, 515 : Ὡς ἄστυ διέπραθον υἷες Ἀχαιῶν ἱππόθεν ἐχύμενοι. Conf. epigr. in centaurum Anth. Plan. 4, 115 : Ἀνδρόθεν ἐκκέχυθ' ἵππος, ἀνέδρομε δ' ἱππόθεν ἀνήρ. Apoll. Rh. 1, 880 : Μίλησιαι πέτρης ἐχύμεναι σιμβληίδος.] Joseph. 2 : Τὸ Ἰουδαϊκὸν πᾶν ἐξεχύθη πρὸς τὴν θέαν αὐτοῦ. Synes. Epist. 59 : Ἀλλ' ἐρθασαν ἐκχυθέντας ἀθρόον κατὰ τῆς χώρας, Ante venerunt effusi in regionem, Ante sese effuderunt in regionem magno agmine. [Posidon. ap. Athen. 5, p. 212, C : Τὸ πλεῖστον μέρος τῆς πόλεως ἐπὶ τὴν ἐκδοχὴν αὐτοῦ ἐξεκέχυτο.] Præterea qui amore captus est alicujus rei, ἐχύσθαι dicitur, vel etiam qui summa lætitia affectus veluti cor suum effundit. Aristophan. Vesp. [1469] : Οὐδενὶ γὰρ οὕτως ἀγανῷ ξυνεγενόμην, οὐδὲ τρόποις ἐπιμάννην, οὐδ' ἐξεχύθην, Neque effusus unquam sum. [Anth. Pal. 12, 156, 4 : Ἀδρὰ γελῶν ὄμμασιν ἐκκέχυσαι. De risu ipso Alciphr. 3, 48 : Τῶν εὐωχουμένων πολὺς ... ἐξεχύθη γέλως.] Tacit. [Ann. 1, 54] : Mæcenati effuso in amorem Bathylli. At Cic. [Att. 4, 9] : In nos suavissime hercule est effusus. [Polyb. 5, 106, 7 : Ἀκολουθοῦντες τῇ τῶν προεστώτων αἱρέσει καὶ ταῖς τούτων ὁρμαῖς εἰς πάντας τοὺς βασιλεῖς ἐξεκέχυντο, καὶ μάλιστα τούτων εἰς Πτολεμαῖον· et sim. 32, 11, 4 : Εἰς ἐρωμένους, εἰς ἑταίρας ἐξεκέχυντο· et ap. Clem. Al. p. 491, 3, ab Hemst. cit. : Εἰς ἡδονὴν ἐκχυθέντες. Testam. 12 patriarch. p. 520 ed. Fabr. : Ἐπιμαρτύρομαι ὑμῖν τὸν θεὸν τοῦ οὐρανοῦ σήμερον τοῦ μὴ πορευθῆναι ἐν ἀγνοίᾳ νεότητος καὶ πορνείᾳ ἐν ᾗ ἐξεχύθην ἐγὼ καὶ ἐμίανα τὴν κοίτην τοῦ πατρός μου Ἰακώβ.] Apud Apoll. Rh. [immo Irenæum Anth. Pal. 5, 251, 4 : Ἐκχ. δ' ὁρόω τὰς σοβαρὰς π.] ἐκκεχυμένας παλάμας interpr. non solum Manus effusas, sed etiam Solutas, Languidas. Ex Herodoto autem [2, 138], Ἐκκεχυμένης ὑψοῦ τῆς πόλιος, affertur pro, Urbe aggestu terræ sublimi. [Ἐκκεχωσμένης jam legitur ap. Her. Hesych. : Ἐκχυθήσεται, ἁπλωθήσεται, Expandetur. ‖ Forma poet. Ἐχεύω est ap. Nicandrum Athen. 15, p. 683, E : Αἵ τ' ἀνὰ κόλπῳ φυλλάδα νηλείην ἐχεύετον. (Cujus l. Buttm. Gr. vol. 2, p. 255, χεύω præsens Epicis ignotum pronuntians, non magis meminerat quam Nonni Dion. 18, 344 : Καὶ σὺ, γέρον, μὴ κρύπτε πόθεν τάδε δάκρυα χεύεις, aut Oppiani Cyn. 2, 127 : Ὕδατι χεύων· 341 : Εἴ τις αἰγάγρου κηρὸν κέρασιν περιχεύοι· Orac. Zoroastr. in Maitt. Misc. p. 14, 60 : Πατὴρ οὐ φόβον ἐνθρώσκει, παιθὼ δ' ἐπιχεύει.) De aor. med. ἐξεχευάμην v. supra. Aor. act. inf. ἐχῦσαι est in Pseudempedoclis Sphæra ap. Fabr. B. Gr. vol. 1, p. 824 ed. Harl., v. 146. Imp. ἔχυσον ap. Hesych. : Ἔχεον, ἔχρ..ον, si recte ibi legitur ἔχυσον. Futuri forma rarior ἐχεύθήσεται apud Arrian. Epict. 4, 10, 26. Aor. Justinian. Tit. 3, nov. 3, proœm. p. 20 ed. Spangenb. : Οἱ θεοφιλέστατοι ἐπίσκοποι ... ἐξεχύθησαν πρὸς τὸ τῶν χειροτονουμένων πλῆθος. ‖ Forma Ἐκχύνω, de qua conf. dicta in Ἐγχύνω, ha-

bent Gl. : Ἐχχύνω, Effundo. Hero Spirit. p. 224, 41, ubi ἐχχύνεται. L. D. Ammonius monach. p. 118 Comb. Boiss. || Ἐχχέω confus. c. ἐγχέω Æsch. Ag. 322, Theocr. 10, 53.]

Ἐχχιλόω, unde pass. ἐχχιλοῦσθαι, e quo præteriti perf. particip. ἐκκεχιλωμένος, Desolatus, Versus veluti in locum in quo nihil aliud quam χιλὸς nascitur. Eust. p. 773, e Pausania : Ἐκκεχιλωμένη, ἐψυγμένη, ἐξημελημένη, κεχερσωμένη· ἐπεὶ ὁ χιλὸς ἐν χέρσῳ φύεται· τοῦτο δέ ἐστι χόρτος. Itidemque in Lex. meo vet. et ap. Etym. ac Suid. : Ἐκκεχιλωμένην· ἐψυγμένην, ἢ κεχερσωμένην· ὅτι χιλὸς ἐν χέρσῳ φύεται· τοῦτο δέ ἐστι χόρτος· οἷον ἐξημελημένην. Brevius ap. Hesych. : Ἐκκεχιλωμένη, ἐψυγμένη, ἐκκεχερσευμένη. Sed notandum est tam ap. Eust. et Etym. et Suidam, quam in Lex. meo vet. scriptum esse communi consensu exemplarium ἐψευσμένη : pro quo ego ex Hesych. reposui ἐψυγμένη, quum id mihi magis esse consentaneum videretur. Dicitur igitur locus aliquis ἐχχιλοῦσθαι, quum vel neglectu cultorum vel frigorum gramine et herba virenti nudatur ac sylvestrem naturam induit atque χερσώδη. Ita enim potius interpretandum puto quam In χιλοῦ naturam abire, ut ea loca in quibus nihil nisi χιλὸς s. χόρτος nascitur, ut Paus. interpretandum esse iunnit.

[Ἐχχλευάζω, Subsanno. Liban. vol. 4, p. 699, 16 : Ἐξεχλεύασε τὸν ταλαίπωρον ἀδελφὸν, ἀλλ' οὐκ ἐξέλιττο τῶν κακῶν. Pollux 6, 199 inter compp. a χλευάζω. Hesych. : Ἐκχελιώσαιμι (ἐκχελάσαιμι), ἐκχλευάσαιμι. Symm. Proverb. 14, 9 : Ἄφρονες ἐκχλευάζουσι πλημμέλειαν.]

[Ἐκχλοιοῦμαι s. Ἐκχλοῦμαι, Viresco. Foes. OEc. Hipp. p. 120 : « Ἐκχλοιοῦσθαι ap. Hipp. est Virere aut Ex virore pallescere, h. e. colore ex viridi pallescente infici, qualis est herbarum pallescentium color. Qui quidem color ex virore pallescens in auriginosis (uliginosis) et viscerum obstructione cachexia laborantibus, hepaticis aut sanguine defectis ex bilis luteæ aut croceæ refusione apparet. In Co. præn. p. 196, A, de morbo regio laborantibus : Οὗτοι ἐχλοιοῦνται, Hi ex virore pallescunt ; 219, H, de iisdem : Ἆρα ἐπιστάντων οὗτοι ἐχλοιοῦνται ; 222, B : Πρὸς τὸ ἐχλοιοῦσθαι. Quibus in ll. χλοιοῦνται pro ἐχλοιοῦνται legisse videtur in Exeg. Galenus (p. 596) quod ὡσεὶ καὶ χλωραίνονται exponit (χλοιοῦντα - χλωραίνοντα liber unus), Ex viridi pallescunt, ut sit χλοιοῦσθαι aut ἐχλοιοῦσθαι χλωραίνεσθαι, ut χλοῦς χλωρότης et χλοώδες χλωρὸν, quod est Viridis ac pallescentis coloris et herbacei ... Et ut χλόη et χλοίη Ionice dicitur, ita et χλοῦσθαι et χλοιοῦσθαι, quod ... de herbaceo colore ex virore pallescente dicitur. ... At ἐχλοῦνται pro ἐχλοιοῦνται legitur Epid. 2, p. 1013, D : Ῥητέον ὅτι αἵματος ῥυέντος ἐχλοῦνται. Quum autem ista male affectis visceribus et insigni cachexia laborantibus attribuantur, in quibus crebra etiam contingit virium exsolutio, ut in jecoris obstructione ac duritie ἕλκωσις frequens videtur, inde existit ut quod in Co. præn. ἐχλοιοῦνται dicitur, in Prorrh. ἑλκοῦνται scribatur, p. 80, D ; 81, A, C. Et alioqui ἑλκώσεσθαι quum hepaticum sit symptoma, ut scribit Galen. Comm. 3 in Prorrh. p. 216, 38, sæpe ap. Hipp. pro ἐχλοιοῦσθαι ex vocis affinitate aut ex rei consecutione ponitur, ut et ἐχλοιοῦσθαι ex Epid. l. 2 per ἑλκώσεσθαι se exposuisse fatetur Galen. Comm. 3 in Prorrh. p. 212, 57 ; 216, 38, et vero ἑλκοῦνται pro ἐχλοιοῦνται ibid. legit Comm. 4 in Epid. l. 6, p. 498, 14. Sic quod in Prorrh. ἑλκοῦνται dicitur p. 216, 24, in Co. præn. p. 211, A χλοώδεες γίνονται, ead. in re scribitur. — Ἐχλοιοῦν etiam in Co. præn. scribitur p. 166, B : Τοῖσιν ἀπὸ ὑποχονδρίων ἀλγήμασιν κοιλίη κατὰ μικρὸν ὑπόγλισχρα διαδιδοῦσα βραχέα κοπρώδεα ἐχλοιοῖ, Transmittens stercoracea pauca virore pallescente inficit. Verum etsi in Prorrh. p. 215, 20, unde emendicata ista sententia videtur, ἑλκοῦνται ponitur, ἐχλοιοῖ tamen pro ἐχλόει vitiose scriptum esse existimamus. Quod autem ap. Erotian. (p. 138) ἐχλοιούμεναι ex Hipp. scribitur et ex Bacchio ἐνωχρα οὕτως ἐνόησαν annotatur, illud valde mihi suspectum est. Nam neque ap. Hipp. usquam ἐχλοιούμεναι lego, et ἐχλοιοῦνται leg. videtur, » etc. Ap. Erot. ἐχλοιούμενα reponit Heringa conjicitque referri ad Prorrh. 1, p. 78, H : Τὰ τεταγμένοισι χρόνοισιν αἱμορραγέοντα διψώδεα, δύσκολα, ἑλκούμενα, μὴ αἱμορραγήσαντα ἐπιληπτικὰ τελευτᾷ, ubi corrig. suspicatur ἐχλοιούμενα.]

Ἐχοΐζω, Humum egero, Fodio, σκάπτω, Suid. [Jo. Malal. p. 225, 4 : Ἐξεχόϊσε τοῦ παλαιοῦ Ἱππικοῦ τὰ χώματα. L. D. Metaph. Cyrill. Alex. In 2 Paralip. p. 58 : Τὰς τῶν ἀξίων καρδίας ἐχοΐζων καὶ ἀποκαθαίρων τοῦ ὑλικοῦ βάρους τε καὶ φρονήματος, Emundans. Suic. Vita Bacchi jun. p. 121, 3 : Καὶ βόθυνον ἐχοΐσαντες. De puteo fodiendo Palliad. Hist. Laus. p. 1014, C : Τρεῖς ἡμέρας ἐχοΐσαντες ἄνδρες ὀγδοήκοντα. Hase.]

[Ἐχοίρηξις, ἐχοιρηλωμένοι, Λάκωνες, Hesych. De qua gl. conjecturam protulit Nækius ad Chœrili fragm. p. 57, ab Angl. cit.]

[Ἐχόϊσις, εως, ἡ, Effossio. Jo. Malal. p. 436, 21 : Πολλὰ ἐφιλοτιμήσατο ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν ἐχόϊσιν, τοῦ περισωθῆναι τοὺς ὄντας ὑπὸ τὴν γῆν· 443, 14 : Ὁ βασιλεὺς ἐχαρίσατο τοῖς Λαοδικεῦσιν εἰς ἐχόϊσιν τῆς αὐτῶν πόλεως κεντηνάρια δύο. Cit. Elberling. Scripturam codicis ἐκχόησιν correxerunt Angli.]

[Ἐχολάω, Irascor. Maccab. 3, 3, 1 : Ἃ καὶ μεταλαμβάνων ὁ ὑσσιεὺς ἐπὶ τοσοῦτον ἐχόλησεν, ὥστε οὐ μόνον τοῖς κατ' Ἀλεξάνδρειαν διοργίζεσθαι. Cod. Alex. ἐξεχόλησεν. || Geop. 14, 19, 3 : Ἐχολᾶσαι καὶ καθᾶραι τὰ ὄρνεα, Bile purgare.]

Ἐχολόω, In bilem verto, In biliosam naturam commuto. Et pass. Ἐχολοῦσθαι, In bilem converti, In biliosam naturam abire. Galen. εἰς τὸ Περὶ διαίτης ὀξέων παθῶν Comm. 3 : Διὰ τοῦτο καὶ τὸ μέλι πάντων αὐτῶν ἐχολοῦται μάλιστα, διότι γλυκύτατον· εἶθ' ἕξῃς οἱ γλυκεῖς οἶνοι. Ubi dixerat εἰς γένεσιν τῆς ξανθῆς χολῆς ἐπιτηδείους εἶναι πάντας τοὺς γλυκεῖς χυμούς· ideoque τοῖς πικροχόλοις non offerendos, quoniam γεννῶσι τὴν τοιαύτην χολήν. Sic Idem De aliment. fac. 5, itidem de melle : Ῥᾳδίως ἐχολοῦται κατὰ τὰ θερμὰ σώματα, In calidis corporibus facile mutatur in bilem. Et Paul. Ægin. 7 : Τὸ δ' ἐδώδιμον αὐτοῦ, ἐλαιῶδες ὄν, ῥᾳδίως ἐχολοῦται. [Conf. 3, 50, p. 108, 35 : Ἐχολούμενον τὸ αἷμα. Matthæi Med. p. 42 : Αἱ κοιλίαι ἐχολοῦνται. Gl. : Ἐχολοῦμαι, Exacervor, Exacervo. Ἐκκεχόλωμαι, Exacervatus sum. Ser. Exacerbor, etc.]

[Ἐχόλωσις, εως, ἡ, Exacerbatio. Alex. Trall. 1, p. 31. Demetr. Hieracosoph. p. 105 : Πρὸς ἐχόλωσιν ἱέρακος.]

[Ἐχονδρίζω, In cartilaginem verto. Galen. vol. 2, p. 397, C : Τὰ ἐν τοῖς ὠσὶν χολοβώματα ἐχονδρίζειν δεῖ.]

[Ἐχορδεύω. Nicet. Man. Comn. 4, 6, p. 93, D : Οὐκοῦν καὶ ἀντιστρατεύονται τὰ πολλὰ τῇ προνοίᾳ καὶ τῷ θείῳ ὑπέροπλοι γίνονται, πάντα ἀγαθὰ ἐκ τοῦ πλείονος ἐχορδεύοντες καὶ ὡς θύματα σφαγιάζοντες. Proprie Eviscerantes vel Laniantes, ut viscera fartores et isiciarii. Conf. Καταχορδεύω.]

[Ἐχορδόω, E fidibus elicio. Sopater ap. Athen. 4, p. 175, C : Οὔτε τοῦ Σιδωνίου λαρυγγόφωνος ἐκκεχόρδωται τύπος.]

[Ἐχορεύω, Exsulto. Heliodor. 10, 38, p. 443 Cor. : Ὁ δῆμος σὺν εὐφήμοις βοαῖς ἐξεχόρευε. Excedo, Erumpo. Oppian. Hal. 4, 215 : Λύσσῃ δ' ἀσπασίως ἐπιμίσγεται (ζῆλος), ἐς δὲ βαρεῖαν ἄτην ἐξεχόρευσε. Eur. Hel. 381 : Ἂν τε ποτ' Ἄρτεμις ἐξεχορεύσατο χρυσοκέρατ' ἔλαφον, Μέροπος Τιτανίδα κούραν. Interpres, E choro nymipharum ejecit.]

[Ἐχύω. V. Ἐχώννυμι.]

Ἐχρᾶ. Unde aor. ἐξέχρησε, Abunde suffecit, Bud. quum alioqui reddatur etiam simpliciter Suffecit. Affertur autem ex Herodoto [8, 70] : Οὐκ ἐξέχρησέ σφι ἡ ἡμέρη, Non suffecit eis dies, Defecit eos dies. At vero futuro Ἐχρήσει alia datur signif. hoc in l. ejusd. historici [3, 137] : Ἐχρήσει περιῦβρίσθαι τάδε, Ex usu erit hanc injuriam intulisse. Quod autem ad præsens illud Ἐχρᾶ attinet, ejus exemplum nullum habeo ; sed ut ἀπέχρησε et κατέχρησε themata habent ἀποχρᾶ et καταχρᾶ, ita ἐξέχρησε habere thema ἐχρᾶ, servata analogia, longe manifestissimum est.

[Ἐχράω, Oraculum edo. Soph. OEd. C. 87 : Φοίβῳ ... ὅς μοι τὰ πολλ' ἐκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακὰ, ubi gloss. ἐμαντεύετο. Per tmesin Pind. Ol. 7, 91 : Σάφα δαὴς ἅτε αἱ πατέρων ὀρθαὶ φρένες ἐξ ἀγαθῶν ἔχραον.]

[Ἐχρέμπτομαι, Exscreo. Hippocr. De morb. 2, p. 469, 36 : Ἡ φάρυγξ ... οὐ δύνατα ἐχρέμπτεσθαι.]

Ἐχχρηματίζομαι, videtur sonare Expilo aliquem pecunia, Emungo pecunia. Apud Thuc. tamen 8, p. 290 [c. 87] : Ἵνα τοὺς Φοίνικας προαγαγὼν ἐς τὴν Ἀσπενδον, ἐχχρηματίσαιτο ἀφεὶς, schol. ἐχχρηματίσαιτο exp. πράξαιτο ἀργύριον, item χρήματα λάβοι. [Dio Cass. 53, 10 : Τοὺς ὑπηκόους μήτε ὑβρίζετε μήτε ἐχχρηματίζεσθε· 59, 21. Pollux 4, 43 : Ἀργυρολογεῖν, ἀργυρίζεσθαι, χρηματίζεσθαι, ἐχχρηματίζεσθαι.]

[Ἐχχρησμῳδέω, i. q. ἐχχράω. Schol. Pind. Ol. 7, 168 : Ἐξέχρασν, οἱονεὶ ἐξεχρησμῴδουν.]

[Ἐχχρυσόω, Aureum efficio. Tzetz. Hist. 1, 107 : Ἐχχρυσουμένων τούτῳ δὲ (Midae) λοιπὸν καὶ τῶν βρωμάτων. L. Dindorf.]

[Ἐχχρώννυμι. Theodectes ap. Strabon. 15, p. 695 : Ἥλιος ... σκότεινὸν ἄνθος ἐξέχρωσε λιγνύος ἐς σώματ' ἀνδρῶν. Corruptum. Hemst.]

Ἐχχύλίζω, Succum exprimo s. elicio; Bud. e Gaza interpr. Eliquo, Exugo. Pass. Ἐχχυλίζεσθαι dicitur aliquid cui succus exprimitur et elicitur. [Hippocr. Morb. mul. 1, p. 608, 25 : Τρίψας πάντα δὶ' ὀθονίου καὶ χυλὸν ἐπιχέας καὶ ἐχχυλίσας. Aristot. H. A. 8, 11 : Τῶν δ' ἐντόμων τὰ μὲν ἔχοντα ὀδόντας παμφάγα ἐστὶ, τὰ δὲ γλῶτταν μόνον τοῖς ὑγροῖς τρέφεται, πάντοθεν ἐχχυλίζοντα ταύτῃ. Conf. 3, 39, Matthæi Med. p. 42 et 45.]

[Ἐχχῡλόω, Succum elicio. Galen. vol. 13, p. 186 : Τοῦ καρύου τὸ ἐδώδιμον ... ἐχχυλοῦται ῥᾳδίως.]

[Ἐχχύλωσις. V. Ἐγχύλωσις.]

[Ἔχχυμα, τὸ, Effusio. Orac. Sibyll. 3, p. 396 : Αἷαι σοι, χώρα Γῶγ ἠδὲ Μαγῶγ, μέσον οὖσα Αἰθιόπων ποταμῶν, πόσον αἵματος ἔχχυμα δέξῃ; Confus. c. ἔκθυμα v. in illo.]

Ἐχχῡμίζω, Exugo, Evaporo, Saporibus perfruor, VV. LL., sed sine exemplo. [Aristot. H. A. 8, 4 : Σαρκοφάγοι δ' ὄντες οἱ ὄφεις, ὅ,τι ἂν λάβωσι ζῴων, ἐξικμάζοντες ὅλα κατὰ τὴν ὑποχώρησιν προΐενται· σχεδὸν δὲ καὶ τἆλλα τὰ τοιαῦτα, οἷον οἱ ἀράχναι, ἀλλ' ἔξω οἱ ἀράχναι ἐχχυμίζουσιν, οἱ δ' ὄφεις ἐν τῇ κοιλίᾳ, Exsugunt. De part. anim. 2, 17, p. 660, 20 : Ταχεῖα δ' ἡ ὁίοδος εἰς τὴν κοιλίαν διὰ τὸ μὴ οἷόν τε εἶναι διατρίβειν ἐχχυματίζοντας. Eust. Opusc. p. 103, 72 : Τὸ κατὰ μνήμην πικρὸν ἐχχυμίσας ἀντιθέτῳ γλυκάσματι.]

[Ἐχχυμόω. V. Ἐχύμωμα.]

Ἐχχύμωμα, τὸ, sive Ἐχχύμωσις, εως, ἡ, Sugillatio, i. e. Sanguinis sub cutem per grumos effusio. Est autem cutis affectio, ejusque causa utplurimum carnis contusio est : a qua quum exiguæ venæ divortium perpessæ fuerint, sanguis per diapedesin profunditur, et sub integra cute colligitur per grumos. Inde tumor excitatur tactu mollis et cedens, et magna e parte indolens, nisi quatenus e contusione dolor est : et principio quidem rubens, deinde progressu temporis lividus et niger. Ac quum in phlegmone quoque sanguis e vasis effundatur, distinguit tamen phlegmonen ab ecchymosi Galen. Aphor. 20, s. 6, quod in phlegmone sanguis per musculorum cavitates sola ratione contemplabiles secundum minimas sui partes effunditur : in ecchymosi vero, in spatia effluit quæ venis circumjacent. Species hujus ἐχχυμώματος sunt ὑπώπιον et ὑπόσφαγμα, et sanguinis ad ungues concursus e plaga. Id quidem proprie significat ἐχχύμωσις : Hippocr. vero aliquando generalius appellat Effusionem omnem sanguinis e vena, et inanitionem, quam alio etiam nomine νευσίωσιν vocat [De fract. p. 759, H], ut annotavit Galen. Comm. 2 εἰς τὸ Περὶ ἁγμῶν [vol. 18, p. 546 : Καὶ σχεδὸν ἃς ἔμπροσθεν ἐχχυμώσεις ἐκάλεσε, ταύτας νῦν νευτιώσεις εἶπεν, ὅταν αἱ φλέβες ἀποπτύωσί τε καὶ οἷον ἰμῶσιν ἐξ αὐτῶν αἷμα, βαρυνόμεναι διά τε τὴν σφῶν αὐτῶν ἀσθένειαν, ἣν ἐκ τοῦ φλεγμαίνειν ἔχουσι, καὶ διὰ τὸ πλῆθός τε καὶ τὴν κακίαν αὐτοῦ τοῦ αἵματος]. Gorr. Alii e Gal. 5 Τῶν κατὰ τόπους, esse dicunt χυμῶν ἐχχύσιν, Humorum effusionem sub contusum locum [vol. 13, p. 457 : Ἐχχυμώματα ὀνομάζουσιν Ἱπποκράτης τε καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ἰατρῶν τὸ κατὰ τὸ δέρμα πάθος, ὅταν τῶν ἐν αὐτῷ λεπτῶν φλεβῶν θλασθεισῶν αἷμα διὰ τῶν θλασμάτων ἐχχυθῇ, μὴ καθ' ἕνα τόπον ἀθρόως θρομβούμενον αὐτίκα τὸ οὕτως ἐκκριθὲν, ἀλλὰ ἐπιδὰν, ὡς αὐτοὶ καλοῦσι, κατὰ διαπήδησιν ἡ ἔκχυσις γίνεται. Συμβαίνει γε μὴν ἐνίοτε, κἂν οὕτω συστῇ, πελιδνοῦσθαί τε καὶ μελαίνεσθαι τῷ χρόνῳ, μικρῶν ὀηλονότι θρομβίων γενομένων ἐκ τοῦ διασπαρέντος αἵματος εἰς πολλὰ μόρια τοῦ δέρματος. Hippocr. De off. med. p. 748, A : Ὁκόσα δὲ ἐχχυμώματα ἢ σπάσματα ἢ οἰδήματα ἀφλέγματα ἐξεργᾶται ἐκ τοῦ τρώματος. Ad q. l. Galen. : Ὅταν ἡ διαθλασθεῖσα σὰρξ εἰς τὴν ὑπὸ τῷ δέρματι χώραν αἷμα προχέῃ, τὸ τοιοῦτον πάθος ἐχχύμωμα καλεῖται, καὶ γίνεται, ὀηλονότι τοῦτο μὴ διαιρουμένου τοῦ δέρματος. Εὔδηλον δὲ ὅτι καὶ φλέβες μικραὶ συνδιαιροῦνται τῇ σαρκὶ κατὰ τὴν τῶν ἐχχυμωμάτων γένεσιν. Porro De fract. p. 760, A : Ἐπὴν μὲν τὰ ἐχχυμώματα τῶν φλεβῶν ... ὑπέρυθρα γένηται, et ib. B, C, De artic. p. 840, G, Mochl. p. 857, H. Conf. Matthæi Med. p. 276. Ἐχχύμωσις autem præter l. c. est ap. Hippocr. De liq. p. 424, 39 : Σαρκῶν ἐχχύμωσις.] Sunt autem hæc verbalia a v. Ἐχχυμόω : a quo ἐχχυμοῦσθαι aliquid dicitur, quum succos et humores extra vasa sua effundit : ut τὰ φλεβία ἐχχυμοῦνται ap. Hippocr. Περὶ ἁγμῶν [p. 759, D : quod Galen. interpr. ἐχχεῖσθαι τὸν ἐν αὐταῖς (ταῖς φλεψὶ) περιεχόμενον ἔξω χυμὸν, ὅπερ ἐστὶν τὸ αἷμα· De art. p. 840, E : Καὶ φλέβας ἐχχυμωθῆναι (male Mochl. p. 857, G, ἐγχυμωθῆναι) καὶ νεῦρα ἀμφιβλασθῆναι. Et ib. G : Τὰ ἐχχυμώματα (sic : κεχυμένα Mochl.)· De hum. p. 47, 17 : Μὴ τὰ ἐκκεχυμωμένα εἰς τὸ εἴσω ἀπολαμβάνειν. De quo l. Foes. OEcon. p. 120 : « In Mss. regiis ex scholio quodam adscribitur Epiclem τὰ ἐκκεχ. sumpsisse ἐκπεπωμένα, et ἐχχυμωθῆναι τὸ ἐκπωωθῆναι et τὴν ἔχχυσιν τῶν χυμῶν intellexisse. Quam expl. imitari mihi videtur Hesych. quum ἐχχυμώματα τὰς πωώδεις συλλογὰς, Puris collectiones, exponit, et ἐχχυμωθῆναι, ἐκπυῆσαι. Sic enim recte apud eum reposuisse mihi videtur HSt. Propria vero ἐχχυμώσεως actio eodem scholio his verbis explicatur : Ἐχχ. κυρίως λέγεται ὅταν ὁ κατὰ μέρος χυμὸς ἐκτὸς τοῦ ἰδίου γένηται ἐρυθρὸς κ. τ. λ. » Porro De morb. 2, p. 476, 13 : Σιτία ὁριμέα ἐχχυμώσας.] Utrumque vero, Ἐχχύμωμα s. Ἐχχύμωσις, habet oppos. Ἐγχύμωμα, sive Ἐγχύμωσις. Est enim ἐχχύμωμα s. ἐχχύμωσις, Affectio præter naturam, ἐγχύμωμα autem s. ἐγχύμωσις, secundum naturam, quippe quæ est sanguinis et humorum in partem aliquam naturalis effusio, per quam et partis ejus venulæ replentur sanguine, et color vividus parti redditur, ut Hippocr. usurpat Epid. 2 : Ἐπιτηδεύειν ὀξυθυμίην ἐμποιέειν, καὶ χρώματος ἀναλήψιος ἕνεκα καὶ ἐγχυμώσεως· nam, ut ait Galen., ἡ ὀξυθυμία nativum calorem excitat et accendit. Gorr. Verum sciendum est, ap. Galen. alicubi librariorum culpa alterum pro altero legi, quum tamen multum inter utrumque intersit. [ū]

[Ἐχχύμωσις, εως, ἡ. V. Ἐχχύμωμα.]

[Ἐχχύνω. V. Ἐχχέω.]

Ἐχχυρώματα, ap. Hesych. legitur, expositum ai ποιώδεις συλλογαί : quod interpretantur Cespites s. Collectiones herbarum. Ego vero metuo ne scrib. sit ἐκχυμώματα, et πυώδεις : ut et pro ἐκποιῆσαι, quo exponitur ἐχχυμωθῆναι (ita enim potius scribendum quam ἐκχυμιωθῆναι), existimo reponendum esse ἐκπυῆσαι.

Ἔχχῡσις, εως, ἡ, Effusio [Gl.]. Ἁλφίτων ἐχχύσεις, Athen. [14, p. 629, F], Farinæ effusiones, s. profusiones, inter quasdam γελοίας ὀρχήσεις. [Theophr. De vent. 49 : Τάχα δὲ κἀκεῖνο τοῦ βορέου (αἴτιον), ὅτι ἀθρόως ἡ ἔκχυσις, ὥσπερ τῶν ἐνιαυτῶν, ut Schneid. restituit ex Aristot. Probl. 26, 14 pro ἔγχυσις. Aret. Causs. p. ac. 2, 10, p. 11 : Ἀθρόη ἐκχύσει (puris)· conf. ib. 2, 12, p. 26, Sign. p. diut. 2, 3, p. 53. Aristot. Meteor. 2, 1, p. 354, 26; 8, p. 368, 32. || Lucian. Tim. c. 18 : Οὕτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἔκχυσιν κεχηνὸς τοῦ πίθου. Sic Ἔκχ., Effusorium, Gl. Etym. M. p. 644, 48, ab Hemst. cit. : Ὀχετόκρανα, τὰ κηλώνεια ἢ ἐκχύσεις αἱ λεγόμεναι τῶν μηχανημάτων, et sim. Photius et Suid., addens uterque, εἰσὶ δὲ αὗται ξύλιναι ἢ κεράτιναι.] E Greg. Naz. vero, Ἡ τῆς λαμπρᾶς πόλεως ἔκχυσιν, pro Effusam civitatis multitudinem. [Figurate Eust. Opusc. p. 207, 84 : Τὸ πλῆθος δέ τις καταλέξας τῶν ἐπιποιηθέντων καὶ σεμνείων καὶ θείων ναῶν πάνυ πολλὰς ὑλότητας καὶ μεγίστας δαπάνης ἐκκορυφώσειε τῷ ἀδροτάτῳ τῆς ἐκχύσεως, Profusæ magnificentiæ. Quomodo usurpatum memorat Pollux 3, 129.]

[Ἐκχῡτήριον, τὸ, Effusorium, Gl.]

Ἐκχύτης, Effusor s. Profusor, s. potius Effusus, Profusus : ut Homo effusus profususque dicitur Qui bona sua profundit et effundit in sumtus inutiles,

i. e. Prodigus. Lucian. [Vit. auct. c. 24] : Οὐ γὰρ ἐμαυτοῦ ἕνεκα λαμβάνω, τοῦ δὲ διδόντος αὐτοῦ χάριν· ἐπεὶ γάρ ἐστιν ὁ μέν τις, ἐχχύτης, ὁ δέ, περιεκτικός, ἐμαυτὸν μὲν ἀσκῶ εἶναι περιεκτικόν, τὸν δὲ μαθητήν, ἐχχύτην. [‖ Hoc Effusorium, Cloaca, Gl. ὕ]

Ἔχχυτος, ὁ, ἡ, Effusus : ἔχχ. κόμμι, Effusum gummi, Epigr. [Non κόμμι, sed κόμη, et quidem de hederæ frondibus, in epigr. Mariani Anth. Pal. 9, 669, 8 : Ἡνίδε πῶς ὁροτερὸν πέδον λειμῶνος ἐρέψας ἔχχυτον εὐχαίτης κισσὸς ἔπλεξε κόμην. Paullus Sil. ib. 5, 260, 4 : Ἐγὼ ξανθίσμασι χαίτης ἔχχυτον ἐκ στέρνων ἐξεσόβησα νόον. ‖ Effusus, de corpore porrecto, Irenæus ib. 5, 249, 5 : Οὕτω γὰρ ψυχή τε καὶ ἔχχυτα σώματα φωτῶν συμφέρεται, φιλίης ῥεύμασι μιγνύμενα· ubi ἔκλυτα reponenti Reiskio Jacobs. opponit Paulli Sil. 5, 275, 1 : Δειελινῷ χαρίσσατο Μενεκρατὶς ἔχχυτος ὕπνῳ κεῖτο περὶ χροτάφους πῆχυν ἑλιξαμένη. V. etiam Ἐκχέω. Metaph. Suid. in Καγχασμός, ab Hemst. cit. : Ὁ ἔχχυτος γέλως. Ambigua est sententia epigr. in simulacrum Panis, Anth. Plan. 4, 229 : Ἐξ αὐτοῦ Διός ἐστιν ὁ φίλτατος ἔχχυτος οὗτος· μαρτυρίην δὲ φέρει τὴν ἐπάνω νεφέλην. Ἑρμείαν γὰρ ἄνακτα τέκεν νεφεληγερέτα Ζεύς· αὐτὰρ ὅ γ' Ἑρμείας Πᾶνα τὸν αἰγελάτην.] Ἔχχυτον vero in Epigr. [Palladæ Anth. Pal. 9, 395, 2, ubi rectius legitur ἔγχυτον, de quo v. in Ἔγχυτος : hoc enim genus, non neutrum, poni debet, sive ἔχχ. scribitur sive ἔγχ.] dicitur vocari Genus potionis s. edulii liquidi. [Suidas, ex Hermagora : Ἔχχυτον· ἔστι δὲ ὠοκοπία.]

Ἐχχυτρίζω, Ex olla effundo, s. eximo. Vel etiam simpliciter Effundo : Hesych. ἐχχύτριζε, ἐκβαλλε.

[Ἐχχωνεν, ἐχχλινεν. Λάκωνες, Hesych.]

[Ἐχχωνεύω. Dio Cass. 68, 15 : Τό τε νόμισμα πᾶν τὸ ἐξίτηλον ἐξεχώνευσε (Trajanus), Conflavit. Συνεχώνευσε scrib. monet Sylburg.]

[Ἐχχώννῡμι, s. Ἐχχόω, Aggesta humo altius reddo solum. Herodot. 2, 137 : Μάλιστα Βουβάστι πόλι ἐξεχώσθη, Maxime Bubastis urbis exaltatum est solum. Ib. 138 : Πόλις ἐκκεχωσμένη ὑψοῦ. Schweigh. Id. 2, 11 : Τί μιν κωλύει ῥέοντος τούτου (τοῦ Νείλου) ἐχωσθῆναι; Ingesto limo compleri. Confus. c. ἐγχῶσαι v. ap. Diodor. 4, 22.]

Ἐχωρέω, Cedo, Locum do. [Eur. Iph. A. 367 : Μυρίοι δέ τοι πεπόνθασ' αὐτὸ πρὸς τὰ πράγματ· ἐκπονοῦσ' ἐκόντες, εἶτα δ' ἐξεχώρησαν κακῶς. Excedo e loco. Herodot. 3, 148 : Ἀνενεικάμενος τὰ ἔχων ἐξεχώρησε. Diodor. 20, 25 : Τοὺς διὰ τὴν σιτοδείαν ἐκχωρήσαντας.] Soph. [Aj. 676] : Χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει, Hyemes cedunt frugiferæ æstati, s. locum dant. Sic ap. Hom. simplex verb. χωρεῖν cum dat. positum Eust. exp. hoc composito ἐκχωρεῖν, ut Il. N, [324] : Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι χωρήσειεν, Ἕν γ' αὐτοσταδίῃ, i. e. ἐκχωρήσειεν, inquit (addens etiam aliud verbum ad illius χωρήσειεν expositionem, sc. εἶσιν, quo supra usum esse poetam tradit). [Addito accus. Diog. L. 5, 79, ab Hemst. cit. : Τῷ Φιλαδέλφῳ τὴν βασιλείαν θέλειν ἐκχωρῆσαι τὸν Πτολεμαῖον. Inscr. ap. A. F. Didot. *Notes d'un Voyage* 1, p. 356 (vel ap. Bœckh. vol. 2, p. 457) : Οὐδὲ ἐξέστω ἐκχωρῆσαί τινι τὸ μνημεῖον. Alia ap. Bœckh. vol. 2, p. 373, 15 : Τὴν δὲ περιλειπομένην ἐκ τῆς πρώτης στέγης ξυλικὴν ὕλην ἐξεχώρησαν τῇ πόλει.] Invenitur autem Ἐκχωρῶ et cum gen. : quam constr. habet vi præpositionis ἐκ : ponitur que pro Discedo [Gl.], Emigro, ut ἐκχωρῶ τοῦ τόπου, e Plutarchi Apophth. affertur pro Excedo e loco, Migro e loco. [Schweigh. Lex. Polyb. : « Ἐκχωρεῖν τῶν ὑπαίθρων 1, 15, 7 et 10; 3, 90, 10; τῆς θαλάττης 1, 39, 10; Σικελίας 2, 43, 6; τῆς ἐπιτροπίας 15, 31, 4; τῆς εἰς ὑμᾶς εὐνοίας οὐδενὶ ἐκχωρήσαιμι, Benevolentia in vos cedam nemini, 22, 3, 1; τῶν ὑπαρχόντων (τινί), Cedere alicui bonis, 32, 14, 3; ἐκ τοῦ ζῆν, Exire e vita, 2, 21, 2. Ἐκχωρήσαντος τοῦ Θράσωνος, Thrasone e medio sublato, 7, 2, 1. » Joseph. A. J. 1, 3, 1 extr. : Ἐξεχώρησε τῆς γῆς. Diodor. 17, 12 : Οὐ μὴν οἱ Θηβαῖοι τῆς νίκης ἐξεχώρουν· simulque c. dat. ib. 54 : Ἐκχωρῶν αὐτῷ τῆς ἐντὸς Ἅλυος ποταμοῦ χώρας.] Sed ita adhæret præp. verbo ἐκχωρῶ, ut adhæreat in Emigro, Abscedo, Excedo [Gl.]. Habet et aliam verbi Cedo signif. in Pand., eam sc. quam verbum Cedo, quum dicitur Cedo actionem, ut testatur Bud. [De herede qui hereditatem non cernit, sed ei renuntiat, Demosth. p. 1029, 17 : Ἕως μὲν ὁ Λεωκράτης ἦν κληρονόμος ... ἐπειδὴ δ' ὁ Λ. ἐξεκεχωρήκει.] In VV. LL. affertur partic. pass. hac in signif. ex iisd. Pand. sc., Ἐκχωρηθεῖς τὰς ἀγωγὰς ὁ ἐγγυητὴς καταβάλλων, Cui cessæ sunt actiones. Ἐκχωρῆσαν ἄρθρον, Loco motum, Luxatum, Bud. ex Polluce [4, 179, coll. 187. Herodot. 3, 129 : Ὁ γάρ οἱ ἀστράγαλος ἐξεχώρησε ἐκ τῶν ἄρθρων. Schæf. Dio Chrys. Or. 14, vol. 2, p. 438 : Καταπεσὼν ἀπὸ τοῦ ἵππου ἐν κυνηγεσίοις, τοῦ ἀστραγάλου ἐκχωρήσαντος. Hemst. Permutatum cum ἀποχ. ap. Diodor. 20, 25.]

[Ἐκχώρησις, εως, ἡ, Excessus. Hesych. : Ἀμφιστροφή, ἐκχώρησις, ὑποστροφή. Georg. Pachym. Andronic. 6, p. 374, D : Τὰς ἐκεῖθεν ἐκχωρήσεις. Vid. Ἐγχώρησις.]

[Ἐκχωρητέον, Decedendum. Polyb. Exc. Leg. 9 (?).]

[Ἐκχωρητικὸς, ἡ, ὸν, Cessorius, Gl.]

[Ἐκχωριάζω, Excedo. Theodor. Hyrtac. in Anecd. meis vol. 3, p. 19 : Οὐκ ἐξὸν ἐκχωριάζειν αὐτῇ, οὔτ' ὀρέων ἐπιβαίνειν. Boisson.]

Ἐκχωρίζω, exp. Excerno, sed sine exemplo vel auctoris nomine. [Legitur ap. Chrysost. t. 5, p. 941, 31 : Ἰουδαῖοι μὲν γὰρ πάντα τὰ ἀγαθὰ ἐξεχωρίσαντο, quasi sit ἐξεχωρ. Sed locus totus videtur parum sanus. Hase.]

[Ἐκψήγμα, τὸ, Ramentum, Minutal terræ. Clem. Alex. p. 241 : Τῆς γῆς τὰ ἐκψήγματα· ubi schol. : Ἐκψήγματα γῆς πάντες οἱ λίθοι οἱ τίμιοι.]

[Ἐκψυξις, εως, ἡ, Refrigeratio. Aret. Causs. p. ac. 2, 2, p. 14 : Στῦψις καὶ ἐκψυξις ἱκανή.]

Ἐκψύχω, i. q. ἀποψύχω : neutraliter etiam exp. Refrigeror, Frigesco. Alioqui signif. etiam Exanimor, Animo linquor s. deficior, ut Hesych. ἐκψύχουσι exp. λειποθυμοῦσι [λιποθ.]. Pro Expiro etiam accipitur ut ἐκπνέω et ἀποψύχω. [Glossam Hes. Foes. Œcon. Hipp. p. 121, A, retulit ad Hipp. De morb. 1, p. 447, 51 : Ὅσοις ἡ ἐκψύχουσι δεῖ τι ὠφελῆσαι, monens de vitioso qui in libris esset accentu ἐκψυχοῦσι tum l. c. tum ib. p. 453, 37 : Καὶ ἐκψύχουσι πυκνά· ἐκψύχουσι δὲ διὰ τοῦ αἵματος τὴν μετάστασιν. « Iamblich. ap. Phot. Bibl. p. p. 131, 12 (74, 31 Bekk.) : Ξίφος γυμνὸν ἰδοῦσα ἐξέψυξεν. » Hemst. Act. Apost. 5, 5 et 10; 12, 23. ὑ L. D. Alexand. De inv. cruc. p. 15, B. Pallad. Laus. p. 992, A : Τὸ δὲ (τὸ θηρίον) παραχρῆμα πεσὸν ἐξέψυξεν. Hase.]

[Ἐκψωμίζω. Hesych. in gl. corrupta : Ψιθύμηκες, οἱ τοῦ σίτου τὰς ῥίζας ἀπεσθίοντες καὶ ὁ ἔγκατρος ὁ σῖτος φησὶ ἐξεψώμισεν ἀπὸ τοῦ ζώου σχηματίσας. L. Dindorf.]

Ἑκὼν, οὖσα, ὸν, sunt qui dictum putent tanquam εἶκων. Dicitur autem aliquid facere ἑκών, qui Sponte illud facit, Sciens prudensque et certo proposito, non coactus, aut temere. [Sponte, Sponte sua, Mea sponte, Gl.] Hom. Il. N, [234] : Ὅστις ἐπ' ἤματι τῷδε ἑκὼν μεθίῃσι μάχεσθαι. [Conf. Γ, 66 : Οὗτοι ἀπόδλητ' ἐστὶ θεῶν ἐριαυχέα δῶρα, ὅσσα κεν αὐτοὶ δῶσιν, ἑκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἕλοιτο· Z, 523 : Ἀλλὰ ἑκὼν μεθιεῖς τε καὶ οὐκ ἐθέλεις· K, 372 : Ἑκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός. Et Θ, 81 : Νέστωρ δ' οἷος ἔμιμνε Γερήνιος ... οὔτε ἑκών, ἀλλ' ἵππος ἐτείρετο· Od. X, 351 : Ὡς ἐγὼ οὔτε ἑκὼν ἐς σὸν δόμον οὐδὲ χατίζων πωλεύμην. Hesiod. Op. 280 : Ὅς δέ κε μαρτυρίῃσιν ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσας ψεύσεται· Th. 232 : Ὅτε κέν τις ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσῃ. Et sæpissime Tragici, Aristoph., Thucyd. (1, 52, 96; 3, 39, 47 bis, 52, 58, 65, 67; 7, 57, et alibi), Plato, Xenoph., oratores. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 409, 21 : Οὐδὲ ἄλλῳ ἐπιτράψω ἑκὼν καὶ γινώσκων.] Dem. In Mid. [p. 528, 1] : Ἂν μὲν ἑκὼν βλάψῃ, διπλοῦν· ἂν δ' ἄκων, ἁπλοῦν τὸ βλάβος κελεύουσιν ἐκτίνειν. Soph. Aj. [455] : Ἐμοῦ μὲν οὐχ ἑκόντος, Me non volente, invito. [Eur. Iph. A. 1361 : Οὐκ ἐμοῦ γ' ἑκόντος· Hel. 1640 : Σύγγνων δὲ σὴν οὐ κτενεῖς ἡμῶν ἑκόντων.] Plato : Ἑκούσης τῆς πόλεως, Non invita civitate. [Polyb. 5, 66, 6 : Διὰ τὸ τοὺς λοιποὺς ἐλπίζειν ἐξ ἑκόντων καὶ διὰ λόγου παραλήψεσθαι. Ubi genere neutro dicitur, ut ἐξ ἑτοίμων et alia, de quibus v. supra in Ἑκ.] Dicitur et ἑκὼν εἶναι, ἑκόντες εἶναι, [ἑκοῦσα εἶναι Plat. Phæd. p. 80, E, Phædr. 252, A] vacante hoc infin., qua de re lege Bud. p. 395. [Negat Phryn. Epit. p. 273 ἑκὼν vel ἑκόντες εἶναι ab antiquis aliter quam in enuntiationibus negativis usurpari, ut ἑκὼν εἶναι οὐ μὴ ποιήσω (vel sec. cod. in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 393, ἑκὼν εἶναι μὴ ποιήσῃς), quibus interrogativas (ut ap. Julian. Ep. 53, p. 103 ed. Heyl. : Τίς ἂν ἑκὼν εἶναι ταῦτα δέξαιτο;) addit Thomas M. p 290 :

Τί τίς ἂν ἑκὼν εἶναι ποιήσειεν (τὸ γὰρ τί ἐνταῦθα ἀπαγόρευσιν δηλοῖ, additur in libris nonnullis); conditionales Lobeck. p. 274, ex Plat. Leg. 1, p. 646, C: Θαυμάζοιμεν ἂν εἴ ποτέ τις ἑκὼν εἶναι ἐπὶ τὸ τοιοῦτον ἀφικνεῖται· imperitorum vero antiquitatis sectatorum esse, ἑκὼν εἶναι ἔπραξα, ἑκὼν εἶναι ἐπεβουλευσάμην. Sed errasse Phrynichum, quum nusquam factum perhiberet quod rarius fieret (sicut ap. Herodotum semel est extra negationem 7, 164: Ἑκών τε εἶναι καὶ ἄειτοῦ ἐπιόντος οὐδενός, ἀλλὰ ἀπὸ δικαιοσύνης ἐς μέσον Κώοισι καταθεὶς τὴν ἀρχήν, quinquies vero, 7, 104; 8, 30, 116; 9, 7, 53, cum negatione), et locus Herodoti et ratio persuadent. Quum enim singulatim posita et ἑκὼν et absolutum εἶναι communia sint enuntiationibus tam negativis quam affirmativis, ut docent exx. partim in his vv. citata partim in Ὡς citanda, mirum si conjuncta peculiaria sint negativis. Ap. Thucyd. quidem 7, 81: Θᾶσσόν τε γὰρ ὁ Νικίας ἦγε, νομίζων οὐ τὸ ὑπομένειν ἐν τῷ τοιούτῳ ἑκόντας εἶναι καὶ μάχεσθαι σωτηρίαν, ἀλλὰ τὸ ὡς τάχιστα ὑποχωρεῖν, τοσαῦτα μαχομένους ὅσα ἀναγκάζονται, negatio manifesto non est cum formula ἑκόντας εἶναι conjuncta. Ceterum exemplis hujus formulæ in sententiis negativis positæ, quæ citata sunt in Εἰμί, addere licet alia plurima Platonis, Xenophontis, et recentiorum ab Lobeckio collecta p. 274. Idem sine negatione positæ exx. Aristidis, Luciani, suppariumque scriptt. a Thoma ejusque intt. allata auxit tribus aliis ex Antisthene p. 181, Euseb. In Hierocl. 5, p. 432, 19, Procop. Anecd. 1, p. 4, A, petitis, notavitque singularem ejus usum ap. Niceph. Greg., ubi nominat. c. infin. ponitur pro accus., 9, 10, p. 276, E: Τὸ γὰρ ὁπωσοῦν ἑαυτὸν ἑκὼν γε εἶναι διαφθορόσι διδόναι τρόποις καὶ λόγοις οὐκ ἀποχωρεῖ κακίας· 12, 6, p. 368, A: Οὐ γὰρ πάνυ μοι φαίνεται θεμιτὸν οὐδὲ τοῦτο, προδιδόναι τὴν ἑαυτοῦ τις ἑκὼν γε εἶναι ψυχήν· 14, 8, p. 452, E: Ὡς μετὰ τοῦ μὴ δύνασθαι μηδὲ βούλεσθαι βοηθεῖν περιστατουμένοις ἀλλήλοις, ἀλλ' ὁμοίως ἑαυτοῖς τε καὶ ἀλλήλοις ἐς τοὐμφανὲς ἑκὼν γε εἶναι τὸν ἔσχατον ὄλεθρον ἀμφοῖν πραγματεύεσθαι. Vulgari modo positum ἑκὼν γε εἶναι, quod alienum videtur ab antiquioribus, habet etiam Procop., præter locum supra cit., Goth. 2, p. 394, D. || Consociantur etiam ut contraria ἑκὼν et ἄκων, ut ἑκὼν antithesis gratia additum videatur. Hom. Il. Δ, 43: Καὶ γὰρ ἐγώ σοι δῶκα ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ· Η, 197: Οὐ γάρ τις με βίῃ γε ἑκὼν ἀέκοντα ἕλῃται. Plato Leg. 8, p. 832, C: Ἑκόντων γὰρ ἑκοῦσα οὐδεμία, ἀλλ' ἀκόντων ἑκοῦσα ἄρχει σὺν ἀεί τινι βίᾳ. V. Ἑκούσιος. Et cum negatione Soph. OEd. T. 1230: Ἑκόντα κοὐκ ἄκοντα. Eurip. Or. 613: Ἑκοῦσαν οὐκ ἄκουσαν ἐπιστίσω πόλιν· Andr. 357: Ἑκόντες οὐκ ἄκοντες. Himerius Photii cod. 243, p. 353, 39: Δόξομεν γὰρ ἑκόντες ἥδη καὶ οὐκ ἄκοντες δυστυχεῖν. || Conjungitur c. αὐτός: Soph. Phil. 1332: Καὶ παῦλαν ἴσθι τῇδε μήποτ' ἐντυχεῖν νόσου ..., πρὶν ἂν τὰ Τροίας πεδί' ἑκὼν αὐτὸς μόλῃς. Eur. Phœn. 476: Ἐκφυγεῖν χρῄζων ἀρὰς ... ἐξῆλθον ἔξω τῆσδ' ἑκὼν αὐτὸς χθονός. Eust. Opusc. p. 244, 43: Εἰσὶ δὲ οἱ τῶν ἐν τοῖς τοιούτοις φροντιστηρίοις καὶ αὐτοὶ ἑκόντες ὑπό τινι μεγάλα θεοφιλῶς δυναμένῳ τάξαντες ἑαυτοὺς ἐκείνῳ μὲν ἐφῆκαν προμάχεσθαι. || Notandæ etiam phrases, Eurip. fr. Erechth. ap. Lycurg. p. 161, v. 44: Ἑκούσης τῆς ἐμῆς ψυχῆς· Aristoph. Eq. 1266: Μηδὲ Θούμαντιν ... λυπεῖν ἑκούσῃ καρδίᾳ. Ἑκὼν ἄκων, Volens nolens, Georg. Pachym. Mich. Pal. 1, 3, p. 6, E: Ἑκόντων ἀκόντων Περσῶν τοῖς ὄρεσιν ἐπεβάλοντο. Et paullo aliter apud Eust. Opusc. p. 346, 2: Ἀλλά σοι ἀποπληρώσω τὸ θέλημα καὶ τὸ ἐπιβουλευόμενον ἑκὼν ἄκων σοι διαπέμψομαι. De re, pro ἑκούσιος, ponitur Soph. OEd. T. 1230: Οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον οὔτε Φᾶσιν ἂν νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην ὅσα κεύθει· τὰ δ' αὐτίκ' εἰς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ ἑκόντα κοὐκ ἄκοντα. || Ἑκὼν non esse participium sed ὄνομα μετοχικόν, nomen e partic. formatum, dicit Thomas p. 270. Contra τὴν ἑκὼν μετοχὴν appellat Photius Epist. 208, ubi notat affectationem Atticismi per crebrum formulæ ἑκὼν εἶναι usum, it. Etym. M. p. 297, 13; 350, 35, Gud. p. 177, 53. Ambigue loquitur Arcad. p. 178, 7. Copiose de origine et signif. ejus agit Valck. Schol. in N. Test. vol. 2, p 241-4. Ἑκὼν et ἑκών confusa ap. Xenoph. H. Gr. 3, 5, 15, Anton. Lib. c. 25, p. 166, Maneth. 2, 297. L. D.]

[Ἔλα. V. Ἐλαία, Ἔλη, Ἔλλα.]

[Ἑλᾶ, Ἐλάα. V. Ἐλαία.]

[Ἐλαγάβαλος. V. Ἐλαιαγάβαλος.]

[Ἐλαγάρεια quædam, Epei ex Panopeo mater, capta bello Amphitryonis adversus Teleboas, memoratur schol. Hom. Il. Ψ, 665, si vera scriptura. L. Dind.]

Ἐλάδιον, τό, Pauxillum olei. Est enim, Eustathio [Od. p. 1552, 32] teste, diminut. ab ἔλαιον. Archedicus ap. Athen. 7, [p. 292, F, indeque ap. Eust. l. c.: Ἐλαδίου κοτύλης· it. Sotades ap. eund. p. 293, D]: Θρίοισι ταύτην εἶλησ', ἐλαδίῳ [ἅλις ἐλαδίῳ] διείς. [Conf. ib. B, ubi ἐλάδιον pro ἔλαιον restituit Casaub.] Et 13, [p. 582, E, in versu Machonis]: Ἂν γε ἐλαδίου τεταρτημόριά [ταρτημ.] μοι (φησὶ) προσενέγκῃς τρία. Est vero voc. comicum. [Epict. 2, 20, 29: Βᾶλε ἐλάδιον, παιδάριον, εἰς τὸ βαλανεῖον· 3, 10, 16: Οὐ γάρ ἐστιν ἔργον τοῦ φιλοσόφου ταῦτα τὰ ἐκτὸς τηρεῖν οὔτε τὸ οἰνάριον οὔτε τὸ ἐλ. οὔτε τὸ σωμάτιον· Enchir. 12, 2: Ἐκχέεται τὸ ἐλ., κλέπτεται οἰνάριον. Teles Stob. Flor. vol. 3, p. 272: Περιχίας ἐλάδιον. Inter apophthegmata Pythagoræ Diog. L. 8, 17, s. Suidas v. Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, p. 3171, A, referunt: Ἐλαδίῳ εἰς θᾶκον μὴ ὀμόργνυσθαι· ubi verior scriptura ὀαδίῳ ab aliis est conservata: v. Ὀάδιον. || Diminut. ab ἐλαία, Olivæ surculus. Alciphr. 3, 13, 1: Ἐμβαθύνας βόθρον οἷός τε ἦμην ἐλαδία ἐμφυτεύειν. Memorat, de vocc. in αδιον disserens, Etym. M. p. 700, 48. Ἐλάδιον male ib. p. 326, 26. ἄϊ]

[Ἐλαῖος, ἀμπέλου εἶδος, Genus vitis, Hesych. Pollux 6, 82: Σταφυλαί, καὶ τούτων τὰ ὀνόματα, ἐλαιοσάμαξις, οἰνικοβάλανος, Κρητικὴ κ. τ. λ. Quorum vocc. in primo latere ἀμάμαξις vidit Jungerm., ἔλαιος autem vel ἐλαῖος corrigendum videtur ἐλάεως, de cujus generis nominibus v. in Δαμαρίππεως. L. Dindorf.]

[Ἐλάη. V. Ἐλαία.]

Ἐλαθερὴς, ὁ, ἡ, i. q. εἰλυθερὴς [Apricus], seu, ut Hesych. exp., ἡλιοθαλής. [Gl. est: Ἐλαθερὲς, ἡλιοθαλεῖς (ἡλιοθαλπὲς Kuster.).] Sed illud Doricum est pro Ἐλευθερὴς, quod Galen. exp. ἀπὸ ἡλίου θερμοῦ. [Ap. Gal. Gloss. p. 464 est: Ἐλιθερὲς, τὸ ὡς ἀπὸ ἡλίου θερμόν· et continuo: Ἐλιθερίσθω, ἡλιούσθω. De utraque gl. diximus p. 241, C, D. Pro ἐλαθερὲς reponendum ἐλαυθερὲς, ex Epim. Hom. Cramer. Anecd. vol. 1, p. 102, 20: Ὡς πύλη Πυλαιμένης, ἓλη ἐλαυθερὶς ὕδωρ, οὕτως γυναιμανὴς, et Etym. M. p. 328, 20: Ἐλεύθρ, ὕδωρ τὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου τεθερμασμένον παρὰ τὴν Ἕλην τὴν θερμασίαν καὶ τὸ θέρω τὸ θερμαίνω, ubi ἐλαυθερὲς Sylburg. in ind. ex Hesychii gl., de qua v. in Ἐλευθερής. Scrib. ἐλαυθερὲς ὕδωρ, ad eandemque formam revocandæ, ex eodem haud dubie fr. petitæ, gll. Etym. M. p. 425, 10: Ἠλαυθερὲς, τὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου θερμαινόμενον, et Hesychii: Ἠλαίτερον, τὸ ἐν ἡλίῳ τεθερμασμένον. Eodem an pertineat forma Ἐλευθερὴς, q. v., minus certum est. L. Dindorf.]

Ἐλαθρὰ, Hesychio ἐλαφρὰ, vel ἐν ἐλαίῳ ἑφθά. [Ἐλαφρὰ esse dittographiam anteced. ἐλαθρὰ, cetera pertinere videri ad ἐλαιηρὰ animadvertit Kuster.]

[Ἐλαθύσ. (sic), Διὸς ἱερὸν ἐν Κύπρῳ, Jovis in Cypro sacrum, Hesych. inter Ἐλαθρὰ et Ἐλαία. Ex ejusd. gl. Ἐλαίους (Ἐλαιοῦς Musurus), ἐν Κύπρῳ ὁ Ζεὺς, duci posset conj. Ἐλαιούσιον, nisi ipsum Ἐλαιοῦς forma certe vitiosum videretur: nam Ἐλαίαν quidem quandam Cypri notabimus in Ἐλαία. Utrique autem glossæ similis ejusd. tertia, Εὐελίθης, αὐθάδης, καὶ ὁ Ζεὺς ἐν Κύπρῳ, et quarta, de qua v. in Εὐλήτιος, denique quinta, Ἐλιεὺς, Ζεὺς ἐν Θήβαις, et sexta, Ἐλείᾳ ... Ἥρα ἐν Κύπρῳ καὶ Ἄρτεμις ἐν Μεσήνῃ· cui an lucem afferre possint vel Diana Ἠλείᾳ ap. Strab. 9, p. 350, vel *Diana Elaeia*, quam numo Septimii Severi in Mus. Clement. vol. 2, p. 293 inscriptam notavit Furlanettus ad Forcellinum, videndum est. L. Dind.]

Ἐλαία, ἡ, Olea, Oliva (arbor). Hom. Od. Ω, [245]: Οὐδέ τι πάμπαν Οὐ φυτὸν, οὐ συκῆ, οὐκ ἄμπελος, οὐ μὲν ἐλαίη· A, [589]: Ἐλαῖαι θηλεθόωσαι· N, [102]: Τανύφυλλος ἐλαίη. Theophr. [H. Pl. 9, 4, 3], de myrrha: Φύλλον προσεμφερὲς ἔχει τῇ ἐλαίᾳ [πτελέᾳ libri Theophr., sec. Schneid., qui scripturæ ἐλαίᾳ, jam ab HSt. repertæ, Heinsium auctorem perhibet] πλὴν οὖλον, ἐξ ἄκρου δ' ἐπακανθίζον, i. e., ut Plin. vertit [12, 15, 34], Folium olivæ, verum crispius et aculeatum. [De arbore oliva ejusque cortice, stipite, ramis, frondibus,

foliis, stirpibus, surculis, floribus, fructibus, eorumque carne et nucleis est ap. Hom. Il. P, 53, ἐλαίης ἔρνος· Od. E, 477. θάμνος· Od. N, 122, 372, Ψ, 190, 204. πυθμήν· Od. Ψ, 195, κορμός· Æschyl. Ag. 494. Eum. 43. Eur. Tro. 799, Athen. 7, p. 317, C. Poll. 7, 147. κλάδος· Soph. OEd. C. 484. κλῶνες· Eur. Iph. T. 1101, Theocr. 4, 44, Poll. 1, 237; 7, 147, qui proprie dici de olea tradit, θαλλός· Eur. Cycl. 455, ἀκρέμων· Pausan. 1, 30, 2; 2, 28, 2. ἐλαίας φυτόν Tab. Heracl. 1, 68, p. 214, φυτὰ ἐλαιῶν· Aristoph. Av. 617, Theophr. H. Pl. 1, 3, 1, δένδρον· Aristoph. Lys. 255, Hom. Od. Ψ, 196, καρμός· Callim. Del. 322, πρέμνον· Pind. Nem. 1, 17, Soph. OEd. C. 701, Hippocr. De morb. mul. 2, p. 655, 14, Diosc. 1, 14. 120, etc., φύλλον· Hippocr. l. cit. 2, p. 641, 43, πέταλα· Aristot. H. A. 5, 21, Theophr. C. Pl. 5, 10, 2, Poll. 1, 241, ἄνθος· Theoph. Nonn. vol. 2, p. 224. ἄκρεμον· Pind. Nem. 10, 35, Æsch. Pers. 617, Theophr. C. Pl. 5, 10, 1, Diosc. 1, 137, Poll. 7, 146, Niceph. Onir. p. 14, 11, Artemid. 2, 25, καρπός· Ptolem. Heph. ap. Phot. cod. 190, p. 146, 23, Theoph. Nonn. vol. 2, p. 132, ὀστοῦν, de nucleo, et de eodem Theophr. H. Pl. 1, 11, 1; C. Pl. 6, 8, 1, Diosc. 1, 123, 137, πυρήν· Theophr. H. Pl. 1, 11, 1, σάρξ· C. Pl. 5, 10, 1, δέρμα· H. Pl. 1, 8, 6, Demosth. p. 1073, 26, Athen. 7, p. 317, C, σπλάγχνα· Pausan. 10, 19, 3, ξύλον. Conf. etiam Plin. N. H. initio l. 15, Pollux 1, 241. || Epithetis arboris ex Hom. supra notatis addendum ex eod. Od. N, 372, ἱερή, quod Eustathius et schol. repetunt a Minerva, cujus nutu quum olim e terra primum progerminasset, tum postea sacra manserit oliva. Conf. Herodot. 5, 82, Pausan. 1, 27, 2, et ubi simul agit de antiquissima Delia, 8, 23, 5. Porro χρυσέα Pind. Ol. 10, 13: Στεφάνῳ χρυσέας ἐλαίας, coll. Nem. 1, 17: Φύλλοις ἐλαιᾶν χρυσέοις ξανθή, Æsch. Pers. 617; γλαυκή, Soph. OEd. C. 701, Eur. Iph. T. 1101, coll. Pind. Ol. 3, 13: Γλαυκόχροα κόσμον ἐλαίας, locisque in Γλαυκός et Γλαυκῶπις citt., quibus add. Nonn. 3, 98: Γλαυκωπὸν ὑπὸ σκιάας ἁβρὸν ἐλαίης· παιδοτρόφος ap. eund. Soph. l. c., quod rectius Casaubono ad Diog. L. 5, 71 explicuisse videtur Musgr. coll. Hesychio v. Στέφανον ἐκφέρειν, et Eur. Ion. 1433. Et ἥμερος, Sativa, Herodoti 5, 82, Dioscor. 1, 137: quo discernitur ab ἀγρία, Oleastro, ap. Diosc. l. c., quæ ἀγροτέρα dicitur ap. Dionys. Anth. Pal. 6, 3, 3, et ἀγριελαία vel Αἰθιοπική ἐλαία dicta est sec. eund. Diosc. ib. 136, 141, vel, ut dicetur in his vocc., Καλλιστέφανος, Φυλία, Κότινος. Conf. Theophr. H. Pl. 4, 4, 11, de simili Indica: ib. 4, 2, 9, de Ægyptiaca; de maris Rubri 4, 7, 2; de Attica 4, 13, 2. Ἐλαῖαι ἰσχυράδες, Orchæ; Ἐλαία μελαινα, Druppæ, Gl. || Locutio proverbialis est ap. Aristoph. Ran. 995: Μή σ' ὁ θυμὸς ἁρπάσας ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαῶν· quam ductam esse ab oleis, quibus consitus esset exitus hippodromi, annotat schol.] || Olea, i. e. fructus olivæ. Plut. [Mor. p. 24, D]: Ἐλαίαν τὸν ἀπὸ τῆς ἐλαίας, καὶ φηγὸν τὸν ἀπὸ τῆς φηγοῦ καρπὸν ὁμωνύμως τοῖς φέρουσιν ὀνομάζουσι. Dem. [p. 314, 12]: Ἐτραγηματίζετε, ἰσχάδας καὶ βότρυς καὶ ἐλαίας [ἐλάας libri meliores] συλλέγων. [Diosc. 1, 172: Ἀλφιτίται ὡς ἐλαία cornu fructus]. Alia exx. v. continuo in forma ἐλάα. Hæc autem signif. tragicæ omnique nobiliori poesi aliena est. De signif. Nævi v. in fine.]

|| Ἐλάα, ἡ, Olivæ fructus, Olea, quod esse Atticum Eust. [Il. p. 949, 50; Od. p. 1572, 34] docet. Aristoph. Ran. [988]: Τίς τῆς ἐλάας παρέτραγε; [Conf. id. Eccl. 308: Τρεῖς ἐλάας· Ach. 550: Σκορόδων, ἐλαῶν, κρομμύων· Pac. 578, fr. Γῆρας ap. Ath. l. seq., Plato Reip. 2, p. 372, D.] Athen. 4, [p. 133, A]: Ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ καὶ ταῖς ἁλμάσιν ἐλάαις, ἃς κολυμβάδας καλοῦσι. [V. Ἁλμάς, Κολυμβάς, it. Θλαστός.] Id. 2, [p. 56, A-D] dicit δρυπεπεῖς [δρυπεπής, quod v.] ἐλάας a Romanis vocari δρύππας, i. e. Druppas. [Formam ἐλάα solam probat (contra, quam facere videtur Ælius Dion. ap. Eust. Od. p. 1944, 8: Λέγει δὲ καὶ ὅτι ἐλαίας καὶ ἐλάας Ἀττικοὶ τὸν καρπὸν ἔλεγον) Phryn. Ecl. p. 118: Κολυμβάδες ἐλαῖαι οὐ λέγονται, ἀλλ' ἁλμάδες ἐλᾶαι χωρὶς τοῦ ι, casu fortasse ponens non de arbore, sed de fructu, cui uni peculiarem perhibent Suidas p. 1192, D: Ἐλάα ὁ καρπός, ἐλαία δὲ τὸ δένδρον, verbisque inversis p. 1196, C, cum schol. Arist. Ran. l. c., Moschopulo et Zonara p. 684, 686. Ἐλάα, ὁ καρπός, Oliva; Ἐλαία, τὸ φυτόν, Olea, Termes, Gl. Thomas vero p. 292: Ἐλάα καὶ ἐπὶ τοῦ καρποῦ καὶ ἐπὶ τοῦ δένδρου κρεῖττον ἢ ἐλαία, addito alterius signif. ex. uno Thuc. 7, 81: Ἐλάας οὐκ ὀλίγας εἶχεν τὸ χωρίον, cui accedit alterum ejusd. 6, 99: Τὰς ἐλάας ἐκκόπτοντες, unoque Aristoph. Ran. 995, τῶν ἐλαῶν, cui præter ll. supra citatos add. Vesp. 450, Nub. 1125, Plat. Leg. 6, p. 782, B, quibus ll. omnibus libri plures paucioresve præbent formam ἐλαία Thomæ præcepto congruentem.] Ἐλάαν et ἐλαίαν, alterum pro altero poni καταχρηστικῶς, Aristophan. schol. [ad l. Ran.] tradit. [Utraque signif. non antiquiores tantum Atticos usos esse forma ἐλάα constat primo ex monum. Attico Ol. 108, 4, ap. Bœckh. vol. 1, p. 132, ubi est v. 34: Ἐκκόψει τὰς ἐλάας· 36: Ἀποδώσουσι τὰς ἐλάας· 40: Τῆς τιμῆς τῶν ἐλαῶν· 41: Τὰς ἐλάας ἐκκόψαι, et 45 et 46 αἱ ἐλᾶαι et τὰς ἐλάας. Omitto enim aliud ib. descriptum p. 165, 3, ubi syllaba media semper est abolita.] Tum ex Theophrasti libro Urbinati, qui non constanter quidem, sed tamen adeo sæpe præbet formam ἐλάα, ut non solum Theophrasto, ubi altera est in libris, hanc appareat esse reddendam, sed etiam magistrum ejus Aristotelem verisimile fiat scripsisse ἐλάα, non ἐλαία, H. A. 5, 21, p. 553, 21; 8, 17, p. 601, 7; 9, 9, p. 614, 11, De generat. anim. 3, 5, p. 755, 11, ubi utraque forma est in libris; De color. c. 5, p. 796, 27, Polit. 1, 12, p. 1259, 10, præsertim si idem dixit κάω, non καίω, de quo v. in illo. Denique ex joco Diogenis Cynici ap. Laert. 6, 55, et Eust. Il. p. 949, 45: Ἀριστῶν ἐλάας, πλακοῦντος εἰσενεχθέντος, ῥίψας φησίν, — Μακρὰν ὅ' ἐλάαν. Hujus autem ætatis hominibus si adhuc usurpata est forma Attica ἐλάα, minus etiam credibile superiorem iis Xenophontem scripsisse ἐλαία OEcon. 19, 13, Anab. 6, 4, 6; 7, 1, 37, quum tertio certe horum ll. ἐλαῶν libro uno sit conservatum. Eadem ratio est suppariurn scriptorum, ut Æneæ Tact. c. 29, p. 89, ubi ἐλαιῶν; Demosthenis, cui ἐλάα jam restitutum l. supra cit. alteroque p. 1251, 23, quum ipsius tum Harpocrationis ex libris p. 152, 25 et Photio p. 423, 17 s. Suida p. 2958, C; superest reducendum p. 1073, 25; 1074, 3, 13, et sæpius ead. pag., libris ex parte præbentibus, Lysiæ p. 108, 26, ubi ἐλαίαν, in al. libro ἐλάαν (ead. confusa etiam ap. Diod. 3, 19), quanquam in fr. ejusd. in ἐλαιῶν conveniunt codd. Harpocr., Photii, Suidæ v. Πεπαμένα ἐλαιῶν. Tragicis vero, si a libris standum sit, relinquenda erit forma ἐλαία, adeoque restituenda in fr. Eur. Erechthei ap. Lycurg. p. 161, v. 46, pro πτελέας. Ceterum Attica forma haud raro legitur etiam ap. recentiores, et quidem congruenter observationi grammaticorum, ex ipsorum fort. consuetudine ductæ, de fructu. V. Artemid. 1, 74 (altera sæpius ib. 2, 25), Philostr. Her. p. 654, Aristid. vol. 2, p. 308, Athen. 2, p. 56, Matthæi Med. p. 33, anon. ap. Suid. v. Ἐλάα. Vitiose ἐλάας φύλλα pro ἐλαιῶν libri Hippocr. De morb. mul. 2, p. 661, 2. || Formæ ἐλάα mediam ab Atticis produci docent exx. citata: corripuisse videtur Alexis ap. Athen. 2, p. 60, A: Ἐφ' ἧς ἐπῆσαν οὐ τυρὸς οὐδ' ἐλαῶν γένη. Nisi scrib. ἐλῶν, de qua forma HSt. :] Annotat Æl. Dionys. ap. Eust. [Od. p. 1944, 8] dici et Ἐλᾶς duabus syllabis pro ἐλάας. [Λέγει δὲ καὶ ὅτι ἐλαίας καὶ ἐλάας Ἀττικοὶ τὸν καρπὸν ἔλεγον καὶ ἐλᾶς δισυλλάβως. Porro Philipp. Anth. Pal. 4, 2, 12: Ἀνάγυρος δ' ἐλάη, καὶ Διόσπορος ἦν, ubi cod. ἐλαίη· 6, 102, 6: Καὶ πίειραν ἤδη χρυσοχροεῦσ' ἐλάην.

[|| Ἐλαία est etiam Nævus, Macula ingenita, ut sæpissime in Melampodis qui dicitur scripto Περὶ ἐλαιῶν τοῦ σώματος μαντική, p. 500-8. Quem citavit erroremque Bentleji, qui Ep. ad Mill. p. 42 hujus signif. ignarum se præbuerat ad verba Jo. Malalæ p. 138, 21: Ὁ ἐκ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Πελοπίδου γένους σημεῖον ἔχει ἐλαίαν ἐν τῷ ὤμῳ, notavit Bernard. ad Synes. De febr. p. 45, ab Schæf. indicatus. V. de nævo in humero Pelopis Pelopidarumque conspicuo schol. Pind. Ol. 1, 37. Demetr. Hieracos. p. 11: Τὰς ἐν τῷ ζωῇ ἐλαίας μελαίνας. L. Dind. || HSt. in Ind.:] Ἐλαία, teste Hesychio est etiam ὄρους Κυρηναϊκοῦ μέρος [Cursus Cyrenaici pars].

Ἐλαία est et civitatis Æolicæ proprium nomen:

unde Ἐλαϊτικὸς κόλπος, Eust. [Od. p. 1697, 15; 1944, 9, ex Ælio Dionys. et Strab. 13, p. 615, qui v. ib. p. 622. Memorant urbem, præter Steph. B. et Suidam in Ἐλάα p. 1197, A, Zonaramque p. 686, Polyb. 21, 8, 2; 32, 25, 9 etc., Scylax p. 37, Plut. Lucull. c. 4, Phoc. c. 18, Ptolem. 5, 2, Ælian. V. H. 1, 25, Appian. Syr. c. 26, 30, anon. (an Polyb.) ap. Suid. v. Συντάξας p. 3460, D, Hierocl. Synecd. p. 661, ubi v. Wessel. ‖ Gent. Ἐλαΐτης, Elæensis, quod ponunt Suidas l. c. et Steph. B., ap. quem librorum scripturam Ἐλαϊτικὸς s. Ἐλαϊτικὸς correxerunt intt., confirmante Eustathii in Dionys. codice Paris., cujus folio cuidam inscripta sunt quæ habet Steph. in Ἐλάα (v. Bredov. Epist. Paris. p. 104), habent præter numos ap. Holst. ad Steph. et Eckhel. D. N. vol. 2, p. 494, Polyb. 21, 8, 12, Strabo 12, p. 550, 572; 13, 607, 615, 624, Steph. B. v. Ἔφεσος, Parthen. c. 15, Agath. præf. p. 6, A, aliique. Fem. Ἐλαΐτις de regione Strabo 12, p. 571; 13, 615, 616. Adj. Ἐλαϊτικὸς Strabo 13, p. 581, 606, 615, 622, Eust. Od. p. 1944, 12. Ἐλαΐτης et Ἐλαίτης confusa ap. Suid. et Zonar. infra citt., ap. Appian. Civ. 5, 98, schol. Hom. Od. A, 521. V. Jacobs. ad Anth. vol. 8, p. 182. Ἐλαϊτικὸς et Ἐλαϊτικὸς ap. Strabon. 13, p. 606. αῖ. ‖ Præter hanc Elæam Æolicam sex alias recenset Steph. Byz. : Ἔστι καὶ πόλις Φοινίκης ἡ Ἐλαία μεταξὺ Τύρου καὶ Σιδῶνος, ὡς Φίλων de qua conf. Ἐλαΐς· καὶ Ἐλαία Βιθυνίας ἐπίνειον, πλησιον Μυσίας (memorata Pausan. 9, 5, 14, et ubi cives ejus dicuntur Ἐλαῖται 5, 24, 6). Ἔστι καὶ λιμὴν Αἰθιοπίας καὶ νῆσοι τρεῖς. Insulam Propontidis Elæam memorat Plin. N. H. 5, 32, 151; Ἐλαίαν ἄκραν Cypri Ptolem. 5, 13; προάστειον τῆς Κωνσταντίνου πόλεως, ᾧ ἐπώνυμον Ἐλαία, Socrates H. E. 7, 26, p. 375, 27; portum ᾧ ὄνομα Ελεδ (Ἐλαία Voss.) in descriptione Thesprotiæ Scylax p. 11, qui est i. q. Ἐλαίας λιμὴν Epiri, inter Nicopolin et Acherontis ostia positus a Ptol. 3, 14. Conf. Ἐλαΐτης. Fontem insulæ Deli, Ἐλαία, Plutarch. Pelop. c. 16. Ἐλαῖται castellum Thraciæ est ap. Procop. Ædif. 4, 11, p. 91, B. Locus Peloponnesi ap. Steph. B. v. Τρεμιθοῦς : Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἀπὸ τῶν περὶ τὸν τόπον πεφυκυιῶν τερμίνθων, ἃς Κύπριοι τρεμίθους καλοῦσιν, ὠνομάσθαι, ὥσπερ πλείστα ἄλλα ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς πλεοναζόντων φυτῶν, ἐν μὲν τῇ Ἀττικῇ Ῥαμνοῦντα, ἐν δὲ τῇ Πελοποννήσῳ Κυπάρισσον καὶ Θρύον καὶ Ἐλαίας. Ita cod. Vrat. : vulgo Ἐλαίᾳ, quod scrib. foret Ἐλαίαν. Cum Ἐλάα confuderat, ut videtur, Ælius Dion. ap. Eust. Od. p. 1944, 9, et aperte schol. Nicand. Ther. 676, et Suid. v. Ἀλκιδάμας, quem dicit Ἐλαάτην ἀπὸ Ἐλάας τῆς Ἀσίας, et Zon. p. 683 : Ἐλαάτης ἀπὸ Ἐλάας τῆς Ἀσίας. Conf. var. script. Plut. Luculli l. c., Phot. cod. 245, p. 393, 36. L. Dindorf.]

[Ἐλαιαγάβαλος, ὁ, Elagabalus. Nomen Solis, Phœnicum lingua, Emesæ culti, Herodian. 5, 3 et 5. Bochart. scripturam Zonaræ ap. Phot. et numorum, Ἐλαγάβαλον, veriorem censet atque exp. אֵלָה גַּבָּל *Ela gabal* : ὁ θεὸς ὁ πλάστης. Canaan 2, 5. Dahler. Herodiani l. secundo Ἐλαγάβαλον notatum est ex cod. Ven. : inter quam scripturam aliasque duas, Ἐλιογάβαλον et Ἐλεαγάβαλον, variatur etiam in ll. Dioneis : v. annot. ad 79, 11. Ἐλαγάβαλος Phot. cod. 71, p. 35, 3. Quod confirmatur numis et inscrr. Latinis. Formæ Ἐλεγάβαλος et Ἐλαιαγάβαλος librariis tribuendæ videntur ad Græca voce. Ἔλαγος et ἐλαία aberrantibus. In Γάλβας detortum notavit Ducang. ad Chron. Pasch. p. 498, 13. L. Dindorf.]

Ἐλαίαγνος, ἡ [immo ὁ : quod genus constanter exhibent libri optimi Theophrasti, quum inter utrumque fluctuent deteriores], Oleagnus, Agni s. Viticis speciebus similis planta in Orchomenio lacu nascens : cujus descriptionem habes ap. Theophr. H. Pl. 4, 11 [10, 1-2]. Marcellus Dioscor. interpres scribit Theophr. viticem, quod oleæ folia habeat, composito nomine ἐλαίαγνον vocasse. Apud Plin. certe 24, 9, altera agni s. viticis species non multum huic oleagno dissimilis videtur. Pro quo ἔλαγνος [cum interpr. φυτὸν θαμνῶδες, ex Theophr., ut videtur, petita] ap. Hesychium [inter Ἐλὰ et Ἐλαίρει] scribitur. [Quæ vera scriptura visa est nonnullis. Theophrasti quidem cod. Urbinas semel præbet ἔλαιτ αγνος (sic divisim sine accentu), tum ἐλαία αγνος, denique bis ἐλαίαγνος, ubi liber unus ἔλαίαγνος. Descriptio arboris quum oleæ nihil admodum simile habeat, compositum ab ἔλος requisivit Schneid. : quod si restituendum esset, spiritus qui est ap. Hesychium tueri se posset simili ἐλιόθριπτος, quod v. Idem Schneid., quæ pro scriptura ἐλαίαγνος dixerat Sprengelius, refellit præf. ad vol. 5, p. 7, et in Lex. v. Ἐλαίαγνος, ubi ἔλαγνον speciem sibi ait videri viticis quam Linnæus dixit Agnum castum. L. Dind.]

Ἐλαιάγριον, τὸ, Olivum agreste, ἔλαιον ἄγριον, Suid. [Invertere videtur glossam Suidæ p. 1196, D : Ἔλαιον ἄγριον, τὸν ἀγριέλαιον, ubi al. τὸ ἀγριέλαιον, quæ forma de oleastro est in inscr. Sicula Gruteri p. 210, 28 : Ἐς τὸ ἀγριέλαιον, et ap. schol. Theocr. 4, 7 : Ἡ ἔλαιον τὸ ἀγριέλαιον, ὅ ἐστι κότινον, ᾧ οἱ νικήσαντες στεφανοῦνται, ibidemque iterum paullo post. L. Dindorf.]

[Ἐλαιάζω, Oleæ colorem refero. Greg. Nyss. t. 1, p. 680, B : Καθαρά τε τις αὐγὴ (smaragdo), χλοερά τε ἅμα καὶ ἐλαιάζουσα. Hase.]

[Ἐλαιακόνη, ἡ, Cos olearia, s. Cos qua ferrum acuitur cum oleo. Paul. Æg. 7, p. 245, 52 : Τῆς ἐλαιακόνης τὸ ἀπότριμμα.]

[Ἐλαιαλογέω. V. Ἐλαιολογέω.]

[Ἐλαιάς, άδος, ἡ, Olivæ fructus sec. Etym. Gud. p. 179, 32 : Ἐλαΐα (sic) ἐλαιάδος διαφέρει· ἐλαία μὲν γάρ ἐστιν αὐτὸ τὸ φυτόν· ἐλαιὰς δὲ ὁ τοῦ φυτοῦ καρπός. Legendum ἐλαία ἐλάας et ἐλαία ... ἐλάα. L. Dind.]

[Ἐλαιατήρ. V. Ἐλαϊστήρ, Ἐλαωτήρ.]

[Ἐλαιᾶτις, ιδος, ἡ, Elæatis, regio Thesprotiæ Thucyd. 1, 46 : Ἐν τῇ Ἐλαιάτιδι τῆς Θεσπρωτίδος. Dictam esse a portu Ἐλαΐας, de quo in Ἐλαία, animadvertit Palmer. Gr. ant. p. 291 sq. L. Dindorf.]

Ἐλαιάω, Excito. Suid. enim ἐλαιᾷ affert pro διεγείρει, et ἐλαιώμενος pro διεγειρόμενος. [Ead. Zonar. p. 691.]

[Ἐλαιεμπορία, ἡ, Mercatura olearia, creditur memorari Digest. 50, 4, 19 : « Patrimoniorum sunt munera quæ sumptibus patrimonii et damnis administrantis expediuntur. Elemporia et ospratura apud Alexandrinos patrimonii munus existimatur, » ubi *elæemporia* et *hospitatura* Haloander; illud etiam Bud. Annot. reliq. in Pandect. p. 377, B=223, interpretans, Olei publice coemendi cura. Sed v. Ἐλαιέμπορος.]

Ἐλαιέμπορος, ὁ, Qui olearium mercaturam exercet, Olearius. [Ἐλέμπορος, ut proxime ἐλεμπορία, in antiquiori quadam Inscrr. Græcarum collectione legere memini. L. Dindorf.]

[Ἐλαιεύς, έως, ὁ, Elæeus, pagus Atticus tribus Hippothoontidis sec. Dionysium ap. Steph. Byz., qui addit : Διόδωρος δ' Ἐλαιοῦς· ἀφ' οὗ ὁ δημότης Ἐλαιούσιος, τὰ τοπικὰ Ἐλαιουντόθεν καὶ Ἐλαιουντάδε (scr. Ἐλαιοῦνταδε) καὶ Ἐλαιοῦσι (Ἐλαιούντιον cod. Vratisl., i. e. Ἐλαιοῦντι). Λέγεται καὶ ἐξ Ἐλαιῶν. Lex. rh. Bekk. An. p. 249, 6 : Ἐλαιεῖς (cod. Ἐλειὸς, scribendum Ἐλαιοῦς), δῆμος Ἱπποθοωντίδος. Ἄρχοντος Φιλοτείμου τοῦ Ἀρχεστιδήμου Ἐλαιουσίου mentio fit in recentiori tit. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 384, 5, quod est pro Ἐλαιουσίου. Conf. ib. p. 233, 18, ubi Ἐλαόσιος, 307, 33, ubi Ἐλλεισίοι, et, ubi Ἐλεισ., 315, 13; 395, n. 285, 1, 7. Similiter vitiosa est gl. Etym. M. p. 327, 33 : Ἐλαιεῖς δῆμος τῆς Ἀττικῆς· ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ ἕλους· ἑλώδης γὰρ ὁ τόπος κ. τ. λ. L. D.]

Ἐλαίζω, ίσω, Oleas colo, ἐλαίας ἐργάζομαι. Etym. [M. p. 326, 20] ex Aristoph. Γεωργ. ‖ Item neutraliter, Oleagino colore sum : a quo est ἐλαΐζων ap. Hesych. ἐλαιόχρους.

Ἐλαιήεις, εσσα, εν, et ὁ, ἡ, Oleosus, Oleaceus. Nicand. Ther. [676] : Λάζεο φλοιὸν ἐλαιήεντα κρόταφος. [Marcell. Anth. Pal. App. 51, 50 : Ἐλαιήεντες ἄρουραι, Oleis consitæ, ubi notandum gen. masc. cum nom. fem. Nonn. Dion. 11, 510 : Θαλλὸν ἐλαιήεντα, Oleaginum.] Ἐλαιήεσσα νηῦς ap. Soph. in Ulysse ἀκανθοπλῆγι est ἀπὸ τοῦ ἐλαίου λιπαρὰ, teste Hesych. Femin. gen. est ex masc. Ἐλαιάεις, i. significante q. ἐλαιήεις. [Superiori expl., in qua ante λιπαρὰ interpunxerunt edd., præmittitur alia : ἤτοι λαιάεσσα, ἀντὶ τοῦ σκιὰ, ἀγρία, ἢ ἀπὸ τοῦ λῃΐζεσθαι, πάντα λῃζομένη καὶ κατεσθίουσα. Hes. iterum : Νηῦς ἐλαιάεσσα, ἀπὸ μέρους μιᾶς πόλεως τῆς ἐλαιηρᾶς Ὑδλης. Clarius Phot. : N. ἐλ., ἐπὶ

Κύκλωπος, Σικελὴ ἀπὸ Ὑέλης τῆς Ἐλαιηρᾶς. Docet enim hoc velle Hesychium, v. Ἐλ. ventrem Cyclopis dici ab urbe et parte insulæ quam incoleret Ἐλαιηρᾶ. Videtur autem ap. Soph. νηῦς δὲ λαιάσσα fuisse lectum ab indoctioribus. Ceterum significatione Oleosi, qua ducitur ab ἔλαιον, non ab ἐλαία, etiam Nonn. Dion. 5, 226 : Φόρτον ἐλαιήεντος ἐκούρισεν ἀμφιφορῆος. Sic infra duplex Ἐλαιοφόρος, alterum ab ἐλαία, alterum ab ἔλαιον. L. Dindorf.] A

Ἐλαιηρὸς, ὰ, ὸν, Olearis, Olearius, ut ἐλαιηρὰ ἐπίχυσις [Poll. 6, 103; 10, 92, Hesych. v. Χαλκίον], sicut μυρηρὰ λήκυθος, et οἰνηρὸν ἀγγεῖον, ac ὑδατηρόν. [Ἀγγεῖον ἐλαιηρὸν Poll. 10, 179.] Sic ἐλαιηρὰ δρόσος, in Epigr. [Philod. Anth. Pal. 5, 4, 2] pro oleo. [De eod. ἐλαιηρὰ στάγες Apoll. Rh. 4, 626. Hippocr. De morb. mul. 2, p. 640, 12 : Βύσματα ἀπὸ ἐλαιηρῶν κεραμίων. Plato Tim. p. 60, A : Στίλβον λιπαρόν τε φανταζόμενον ἐλ. εἶδος. Plut. Mor. p. 640, D : Ἐλαιηρὰν ἀρίκνιν ἰχμάδα. Alia exx. vid. in Ἐλαιήεις. Ap. Pind. Athen. 13, p. 601, E : Ἐλαιηρᾶν μελισσᾶν, de apibus melle madentibus sec. conj. Bœckhii, quum ἐλαιηρὰν sit in libris. Impr. de aqua limpidissima epigr. Anth. Pal. App. 323, 6 : Χῶρος ἐλαιηρῇ τερπόμενος λιβάδι· conf. Bœckh. Inscr. gr. vol. 2, n. 2169, 6.] B

[Ἐλαιθερής. V. Ἐλαθερής.]

[Ἐλαικός, ἡ, όν, Olearis. Gl. : Ἐλαϊκὸν, Olearis. Rectius fort. ἐλαϊκὸς, cujus formæ adv. est ap. Arrian. Epict. 2, 10 : Ἢ ὡς γὰρ δύναται ἄμπελος μὴ ἀμπελικῶς κινεῖσθαι, ἀλλ' ἐλαϊκῶς, ἢ ἐλαία πάλιν μὴ ἐλ., ἀλλ' ἀμπελικῶς; Sic in iisd. Gl. ἐλαΐνος pro ἐλαϊνος. L. D. Ita quoque in papyro Musei Reg. Paris. aliquot locis detrito : Λαβὼν τὸ γραφὲν ἡμῖν προ.... τῆς ἐλαϊκῆς, ubi videtur agi de vectigali oleario. Aristeas Leg. transl. p. 114, 32, de Palæstina olivis consita : Καὶ γὰρ ἐλαϊκοῖς πλήθεσι σύνδενδρός ἐστιν. Adv. Origenes ad S. Paul. Ep. 1 ad Cor. 1, 15, 38 in Cod. Reg. 227 : Ἀνάστασιν εἶναι νεκρῶν, εἰ δεῖ οὕτως εἰπεῖν, ἐλαϊκῶς, καὶ ἀμπελικῶς, καὶ σιτικῶς, Frugum ritu. Hase.]

[Ἐλαΐνεος. V. Ἐλαΐνος.]

Ἐλαΐνος, η, ον, Oleaginus, Ex olea arbore factus. Hom. Il. N, [611] : Εἵλετο καλὴν Ἀξίνην ἐύχαλκον, C ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ. [Conf. Od. E, 236, I, 378, 382. Theophr. H. Pl. 5, 3, 7, fr. 3 De igni, 72. Orph. Lith. 711. Strabo 16, p. 773, Geopon. 9, 25, 2 : Ἐλαΐνου ξύλου· 12, 30, 8 : Στέμφυλα τῶν ἐλαΐνων. Gl. Aristoph. Pl. 586 : Κοτίνῳ [στεφάνῳ]) ἐλαΐνῳ. Gl. : Ἐλαΐνον, Oleaginum (sic enim leg. videtur pro Ἐλάϊον); Ἐλαΐνος, Oleacus (Oleaceus), eaginus, de qua gl. v. in Ἐλαϊκός.] Et [poet.] Ἐλαΐνεος, Oleagineus, Oleaginus, i. q. præced. per epenthesin τοῦ ι. Hom. Od. I, [320] : Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σηκῷ Χλωρὸν, ἐλαΐνεον. [Et ib. 394, ap. Phan. Anth. Pal. 6, 297, 2, Orph. Lith. 130. Ἐλαΐνεὸς male ap. Theognost. Crameri Anecd. vol. 2, p. 50, 14. αἴ L. Dind.]

[Ἐλαΐνω. Zonar. p. 691 : Ἐλαΐνειν, τὸ ἐλαύνειν, παρὰ τὸ ἔλῶ ἐλαίνω, ὡς βῶ βαίνω. Fictum a gramm. esse clarius intelligitur ex Etym. M. p. 325, 54, Hellad. Phot. cod. 279, p. 531, 36.]

[Ἐλαιοβαφὴς, ὁ, ἡ, Oleo tinctus, imbutus. Boisson. ad Herodian. Epim. p. 46, 3 : « Psellus De lapid. p. 12 tres ait esse Berylli formas : καὶ ὁ μὲν αὐτῶν D ἐλαιοβαρύς ἐστι τὴν χροίαν· scribe e cod. Paris. 1630 ἐλαιοβαφὴς, quod conjecerat Bernardus. » L. D. Hesych. in Ἐλαιωτὸς cit.]

[Ἐλαιοβραχὴς, ὁ, ἡ, Oleo madefactus, madidus. Paullus Æg. 3, 39, p. 95, 37 : Ἐλαιοβραχῆ βάκη· 6, 62, p. 198, 31 : Ἔριᾳ ἐλαιοβραχῇ. Formam Ἐλαιοβρεχὴς Lobeck. ad Phryn. p. 576 affert ex Galeni De comp. med. per gen. 3, 2, p. 713, C, Cyrilli Lex. Ms. v. Ἀάγανον ap. Albert. ad Hesych. in h. v., ubi al. liber ἐλαίῳ βραχεῖ. Sic dicitur ἀρτιβρεχὴς, διαβρεχὴς, ἡμιβρεχὴς, οἰνοβρεχὴς.]

[Ἐλαιόβρεκτος. V. Ἐλαιόδευτος.]

[Ἐλαιοβρεχὴς. V. Ἐλαιοβραχὴς.]

Ἐλαιόβροχος, ὁ, ἡ, Oleo tinctus, imbutus, rigatus. Athen. 9, [p. 393, B], de coturnicibus : Διόπερ ἐλαιοβρόχων γενομένων, ἡ τῶν πτερῶν αὐτοῖς συγκόλλησις αἰτία γίνεται τῆς ἁλώσεως. [Schol. Hom. Od. Γ, 441 : Οὐλὰς) ἤτοι ἐλαιοβρόχους κριθάς. Schaef. Eust. Il. p. 1126, 33, ex l. Ath.]

[Ἐλαιογάρον, τὸ, Oleum et liquamen, Inpensa, Gl.]

[Ἐλαιοδάφνη, ἡ, plantæ genus ap. Simeon. Sethi c. 10, p. 8 : Ἐλαιοδαφνῶν πικροὶ ἀσπάραγοι, ubi al. conj. ἐλαιοδαφνῶν. Schneid.]

Ἐλαιόδευτος, ὁ, ἡ, i. q. ἐλαιόβροχος, Epigr. [Suid. : Ἐλ. ὁ ἐλαίῳ διάβροχος. Zon. p. 688 et Phav. : Ἐλαιόδευτον, τὸ ἐλαιόβρεκτον.]

Ἐλαιοδόκος, ὁ, ἡ, Oleum capiens. Et Ἐλαιοδόχος idem : ut ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, Vas olearium. [Herodian. Epimer. p. 78 : Λήκυθος καὶ ληκύθιον τὸ ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον. Boiss. Glossa Aristoph. Pl. 811, s. Etym. M. s. Suid. v. Λήκυθον. Ducas Hist. Byz. c. 11, p. 20, D : Ἐν γὰρ ταῖς τριήρεσιν αὐτοῦ ἦσαν ἐλαιοδόχα ἀγγεῖα πολλά. L. Dindorf.]

[Ἐλαιοειδής. V. Ἐλαώδης.]

[Ἐλαιοθέσιον, τὸ, Olei repositorium, pars balnei. Vitruv. 5, 11, 2 : « Ad sinistram ephebei elæothesium, proxime autem elæothesium frigidarium. » Schneider. ad l. : « Vossius *elæothecium* scribendum censuit. In pictura antiqua in thermis Titi reperta juxta frigidarium cella conspicitur cum titulo *Elæothes.*, pluribus ordinibus lecythorum referta. Sed titulos illos singulorum membrorum ab antiquo picturæ auctore adscriptos fuisse non puto. » Vocabulum ἐλαιοθήκη habet non melior auctor Burdinus ad Aristoph. Thesm. 429.]

[Ἐλαιόθρεπτος, ὁ, ἡ, Oleo altus. Method. ap. Phot. cod. 237, p. 309, 19 : Ταῖς ἐλαιοθρέπτοις λαμπάσιν. Memoratur etiam in Etym. Gud. p. 181, 1, sed loco alieno, ut videtur. V. Ἐλαιόθρεπτος. Theophan. Homil. 19, p. 122 citat Suicer.]

[Ἐλαιοκάμηλος, Caupo olearius. Liban. vol. 4, p. 139, 22 : Λέγεταί τις βλάβη τοῖς ἐλαιοκαμήλοις συμβῆναι. α]

[Ἐλαιοκλάδος, ὁ, Ramus olivæ. Jo. Malal. p. 272, 21 : Φορῶν ἐν τῇ αὐτοῦ κεφαλῇ στέφανον ἀπὸ ἐλαιοκλάδων. Elberl. Anon. (fort. Jo. Antioch.) ap. Suid. v. Σεβῆρος, p. 3273, A : Ὡς δὲ εἶδε τοὺς πολίτας μετὰ ἐλαιοκλάδων εὐρημοῦντας. L. Dindorf.]

[Ἐλαιοκομάω. Pollux 1, 229 : Αὐλῶνας ἐλαιοκομωμένους. Kuhn. : « In Gl. redditur Olivifer. » Ἐλαιόκομος sic dictum v. in ipso. Atque Pollux scripserat fort. vel ἐλαιοκόμους vel ἐλαιοκομουμένους. L. Dindorf.]

Ἐλαιοκομέω, Olivas colo, curo. Etym. [M. p. 326, 21 : Ἐλαιοκομεῖν καὶ ἐλαιοκόμων, τὰ ἔργα τῶν τὰς ἐλαίας ἐργαζομένων· κομεῖν γὰρ τὸ ἐπιμελεῖσθαι. Poll. 7, 141 : Ἐλαιοκομεῖν. In l. Etym. absonus videtur genit., aptiusque etiam ad sequentia voc. ἐλαιοκομία. L. Dind.]

[Ἐλαιοκομία, ἡ, Olivarum cultura. Pollux 7, 140.]

[Ἐλαιοκομικὸς, ἡ, όν, Ad olivarum cultum pertinens. Pollux 7, 140 : Ἐλαιοκομία, ἐλαιοκομική.]

[Ἐλαιοκόμιον, τὸ, Olivetum. Inscr. Sicula apud Gruter. p. 211, 21 : ...ΕΛΑΙΟΚΟΜΙΟΝ ΔΙ ΚΑΑΡΟΝ. ΠΕΡΙΣΤΑΣΙΣ ΤΩ ΕΛΑΙΟΚΟΜΙΩ ΕΙ ΤΙΣ ΕΣΤΙ ΙΕΡΑ ΕΠΕΤΑΙ. ΟΥ ΠΟΙΗΣΟΥΝΤΙ ΔΕ ΒΥΡΣΟΔΕΨΙΟΝ ΟΥΔΕ ΜΑΓΕΙΡΙΚΟΝ ΟΙ ΜΙΣΘΩΣΑΜΕΝΟΙ ΤΟ ΕΛΑΙΟΚΟΜΙΟΝ.]

Ἐλαιοκόμος, ὁ, ἡ, Qui olivas colit, Olivarum cultor, [uno verbo Olivitor,] Etym. [in Ἐλαιοκομέω cit., Pollux 1, 222; 7, 140, Lex. rh. Bekk. Anecd. p. 248, 19.]

[Ἐλαιόκομος, ὁ, ἡ. Nonnus Dion. 13, 184 : Καὶ τέμενος βαθύδενδρον ἐλαιοκόμου Μαραθῶνος· 37, 170 : Ἐλαιοκόμου ποταμοῖο... Ἀλφειοῦ. Quod refertur, non ut superius, ad verbum κομᾶν, sed ad κομᾶν, ut sit Olivifer, Olivis consitus. V. Ἐλαιοκομάω.]

[Ἐλαιοκονία, ἡ, Malta. Eust. Il. p. 382, 37 : Ἰστέον δὲ ὡς Ὅμηρος μὲν κονίην λέγει τὴν ἁπλῶς κόνιν, οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον τὴν τίτανον, ἐξ ἧς καὶ ἡ ἐλαιοκονία σύγκειται. Forma neutra Gl. : Ἐλαιοκόνιον, Malta. Fort. autem fuit genus Lixivii, quale de ficuum cineribus fieri docet Diosc. 1, 186 : Γίνεται δὲ καὶ κονία ἀγρίας συκῆς καὶ ἡμέρου καέντων τῶν κλάδων ἐκ τῆς τέφρας.]

Ἐλαιολογέω, Olivo [Gl.], Olivas colligo, quod Demosth. [p. 314, 12] divisis vocibus ἐλαίας συλλέγειν dicit. Deut. 24, [20] : Ἐὰν δὲ ἐλαιολογήσῃς, οὐκ ἐπαναστρέψῃ καλαμήσασθαι τὰ ὀπίσω σου. [Philo vol. 2, p. 390, 26.] Pro eod. dicitur et Ἐλαολογεῖν, de quo infra. [Ubi sic :] Ἐλαολογέω, Olivo, Olivas colligo, i. q. ἐλαιολογέω. Atticum id esse Æl. Dionys. apud Eustath. [Od.

p. 1944, 8] docet. [Seqq. ex Ind. :] Ἐλαιαλογεῖν, Olivas legere, Olivare. Deut. l. c. : Ἐὰν ἐλαιαλογήσῃς. Sunt qui existiment scr. potius ἐλαιολογήσῃς vel ἐλαολογήσῃς.

Ἐλαιολόγος, ὁ, Qui olivas colligit, Qui olivat. Aristoph. Vesp. [712] : Νῦν δ' ὥσπερ ἐλαιολόγοι, χωρεῖθ' ἅμα τῷ τὸν μισθὸν ἔχοντι, Veluti olearum leguli, Veluti olivantes. [Rectius nunc ἐλαολόγοι, ut citavit Suidas v. Ἐλαολόγοι. Utramque formam habet Zon. p. 682, 684.]

Ἐλαιόμελι, ιτος, τὸ, Elæomeli, q. d. Oleum melleum : quod in Syriæ maritimis sponte nasci, et ex arboribus manare tradit Plin. [15, 7 extr.], pingue, crassius melle, resina tenuius, sapore dulci, non sine nausea : sicut et Diosc. 1, 37 scribit : Κατὰ Παλμυρᾶ [Πάλμυραν Spreng. Libri nonnulli τὰ παλαιὰ, i. e. παράλια : conf. Schweigh. Lex. Polyb. v. Παραλία] τῆς Συρίας ἐκ τινος στελέχους ἔλαιον μέλιτος παχύτερον ῥεῖν, γλυκὺ τῇ γεύσει· in hoc tantum discrepans, quod non ex ipsis oleis, ut Plin. [præter l. c. iterum 23, 50 : « Elæomeli, quod in Syria ex ipsis oleis manare diximus »], sed ex quodam caudice profluere dicit. Gorr. tradit ex vetustis arborum caudicibus manare perinde ac nunc e lapidibus quibusdam quod πετρέλαιον [quod v.] nominant. [Ap. Diosc. ante verba ab HSt. apposita legitur ἐλαιόμελι, quod interpunctione separandum ab seqq., ut in ll. similibus 1, 18, 60, 122. Dioscoridem, non Plinium, exprimit Isidor. Orig. 17, 7, 11 : « Oleomella (sic) nascitur in Palmaria (*Elæomella* et *Palmyra* editio Arevali incertæ fidei), Syriæ civitate, ex eo ita appellata, quod ex trunco oleum defluat » etc. L. Dind.]

[Ἐλαιομετρέω, Oleum admetior. Inscr. Iliaca apud Clark. Itin. vol. 2, part. 1, p. 86. Schneid.]

Ἔλαιον, τὸ, Oleum, Olivum. [Hom. Il. B, 754 : Οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμείγνυται ἀργυροδίνῃ, ἀλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει, ἠΰτ' ἔλαιον· idemque ll. infra citandis. Ψ, 281 : Ὑγρὸν ἔλαιον χαιτάων κατέχευε. Theocr. 15, 117 : Ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ. Abstinuisse voc. videntur Tragici : λίπος ἐλαίας dicit Soph. fr. Polyid. ap. Porphyr. De abst. 2, p. 135 et Clementem.] Xen. Symp. [2, 24] : Τὰς δὲ φιλοφροσύνας, ὥσπερ ἔλαιον φλόγα, ἐγείρει. Eust. [Il. p. 1300, 40] annotat Hom. ἔλαια vocare μύρα, i. e. Unguenta. [Gl. : Ἔλαιον, Unguentum.] Unde est Od. B, [339] : Εὖ νῶϊν ἔλαιον· Il. Ψ, [186] : Ῥοδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίῳ Ἀμβροσίῳ. [Vide infra in Ἔλαιον ῥόδινον.] Ubi possunt intelligi et Odorata olea, quorum confectiones ap. Medicos plurimæ reperiuntur. [Conf. Il. Ξ, 171 etc., Pind. Pyth. 4, 221. De usu Hom. conf. Athen. 15, p. 688, D.] Callim. In Apoll. [38] : Αἱ δὲ κόμαι θυόεντα πέδῳ λείβουσιν ἔλαια. Quo in l. schol. notandum scribit ἔλαια plur. numero alibi non reperiri. [Σημείωσαι ὅτι τὸ ἔλαια πληθυντικῶς παρ' οὐδενὶ ἄλλῳ εὕρηται. Pro singulari fortasse. Nam ubi de generibus ejus agitur, ut ap. Eustath., nihil tritius plurali ἔλαια. Theophr. fr. 4, De odor., 20 : Αἱ μὲν οὖν τῶν ἐλαίων φύσεις καὶ δυνάμεις τοιαῦται. Aret. Acut. m. cur. 1, 1, p. 74 : Ἐνεψητέον ἐν τοῖσι ἐλαίοισι· et ib. inf. : Τοῖσι ἐλαίοισι· 76 : Τὰ ἔλαια· Diut. m. cur. 1, 2, p. 115 : Καὶ ἐλαίοισι δὲ μίσγεται. Opusc. Ms. De compos. medicam. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 6, vol. 6, p. 353, C, bis : Περὶ ἐλαίων. Alia Bernardus ad Nonn. Theoph. vol. 1, p. 91. Dioscor. præf. l. 2, cui conf. præfat. Alexiph. p. 395, A : Ἐν μὲν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ παρεδώκαμεν τὸν περὶ ἀρωμάτων καὶ ἐλαίων καὶ μύρων καὶ ἑνὸς λόγον. Agitur autem ibi de generibus oleorum (ut hoc plur. utar contra præceptum Gl. : Ἔλαιον, Oleum, pluralia non habet) capp. continuis 29-76 : porro de oleo quod falso nonnulli dicebant Σικελῷ ib. 99, et de oleo cedri 105, de murrhæ 128, et multis ap. Theophr. fr. 4 De odoribus. Genera quædam enumerat etiam Athen. 2, p. 66-7. Alia de iisdem collegit Matthæus in ind. ad Medicos v. Ἔλαιον, et Bernard. ad Theoph. Nonn. Ἔλαιον ἀπὸ γάλακτος, Butyrum, quo ungantur Pæones, est apud Hecatæum Athen. 10, p. 447, D. Inter condimenta memorat Pollux 6, 65, 66. (V. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 397, C—8, A.) Aristoph. Ach. 35, Av. 533, 1589, Thesm. 420, Athen. 3, p. 113, B, D, 114, A, 115, E, et alibi sæpe. Inter libamenta Poll. 10, 65. Conf. Ἐλαιόσπονδος. Ἔλαιον lucernis adhibitum v. apud Herodot. 2, 94, Aristoph. Nub. 56, Plut. Pericl. c. 16. Gymnasiis s. balneis in inscrr. Argol. ap. Bœckh. vol. 1, p. 578, n. 1122; 579, n. 1123, Xenoph. Conv. 2, 3. || Nitorem vestium oleo confert Hom. Od. H, 107 : Καιροσέων δ' ὀθονίων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον· i. e. sec. schol. Ἔξωθεν ὡς ἔλαιον ἐστιλβον διὰ τὴν λευκότητα· Il. Σ, 596 : Οἱ δὲ χιτῶνας εἵατο εὐνήτους, ἧκα στιλβοντας ἐλαίῳ. Eust. : Στιλπνοὶ, ὡσεὶ καὶ ἔλαιον αὐτῶν ἀπίστιζε. || Notanda etiam phrasis in inscr. imperante Hadriano facta ap. Bœckh. vol. 1, p. 425, 2 : Οἱ τὸ ἔλαιον γεωργοῦντες τὸ τρίτον καταφερέτωσαν, et ib. 64. || Ἔλαιον ἅγιον ejusque usum ecclesiasticum explicat Ducang. Gl. p. 370—1, post Suicerum Thes. eccl. vol. 1, p. 1078.] || Ἔλαιον, Eustathio [Od. p. 1583, 28] teste, recentioribus Atticis dicebatur Locus quoque, in quo oleum vendebatur, sicut ἰχθύες, Locus, ubi pisces. [Id. p. 1595, 61 : Μένανδρος, Ἀναμενῶ σε, φησὶ, πρὸς τοὔλαιον, ἤγουν ἔνθα πωλεῖται τὸ ἔλαιον, et schol. ad eund. v. Θ, 260; Pollux 9, 47. Theophylact. Sim. Epist. 29, p. 47 Boiss. : Ἴκέ μοι πρὸς τοὔλαιον αὔριον. L. D.] || Ἔλαιον ὗός, ap. Hippocr. dicitur pro ὕειον στέαρ, Adeps suillus : ut annotat Erotian. [p. 166. Foes. OEc. p. 121 : « Ἔλαιον Oleum significat, et interdum Pinguedinem et Adipem apud Hippocr., ut De nat. mul. p. 569, 55, φώκης ἔλαιον, phocæ aut vituli marini pinguedinem denotat, et rursus ib. p. 575, 23, 28, 51, 52. De morb. mul. 2, p. 669, 41, φώκης στέαρ dicitur. Rursus l. De incis. p. 915, C : Καταλείψας φώκης ἔλαιῳ. Sic ἔλαιον χηνὸς, Anseris pinguedo, vocatur sæpe De nat. mul. p. 574, 18, 39, 46; 582, 25, 34; 583, 11, De morb. mul. 1, p. 616, 8; 620, 26; et 2, p. 668, 30, χήνειον ἔλαιον. Ead. notione συὸς ἔλαιον sæpe ponitur, ut De morb. mul. 1, p. 615, 20, et ap. Erot. || Ἔλαιον λευκὸν, Oleum album, De nat. mul. p. 565, 20, quod μύρον Αἰγύπτιον ἢ ῥόδινον dicitur ib. 33, 35, 52, alias oleum Ægyptium album aut rosaceum sæpe vocat Hippocr., ut De morb. mul. 2, p. 653, 17, 42, 55; 657, 9; 1, p. 605, 41. Ἔλαιον λευκὸν, Oleum album commune, ex Apollonio exponit Galen. l. 1 Comp. pharm. κατὰ τόπους p. 168, 30. || Ἔλαιον Πλαταιῶν, Oleum Platæense et ex Platæis, urbe Bœotiæ, advectum ad alvum ex infuso eluendam, De morb. mul. 1, p. 621, 46. || Ἔλαιον ῥόδινον, τὸ μὴ ἡρωματισμένον exponit Galen. in Gloss. (p. 464) apud Hipp. Oleum rosaceum quod aromatibus conditum non est, ut De morb. mul. 2, p. 671, 55; 672, 4, 6; 650, 31; 668, 50; 673, 14, et al. sæpe ». Pollux 6, 104 : Τὸ δὲ Ῥόδιον ἔλαιον ῥοδόεν Ὅμηρος καλεῖ. Ῥόδινον conjicit Kuhn. Hittis ἔλ. apud Alciphr. 3, 28 extr. : Βάδιζε παρά τινα λημῶσαν ἀγροικον γραῦν ἐπὶ ἑνὶ γομφίῳ σαλεύουσαν, ἀλγλιμμένην τῷ τῆς πίττης ἐλαίῳ. L. D. || Ἔλαιον, in Gloss. chymic. Mss. τὰ ἄνθη τῶν βαφῶν εἰσιν. Ducang. || Accentum ἔλαιον præcipit Arcad. p. 120, 21.]

[Ἐλαΐων, τὸ, mons prope Phigaleam Arcadiæ sec. Pausan. 8, 41, 7 : Περιέχεται δὲ ἡ Φιγαλία ὄρεσιν, ἐν ἀριστερᾷ μὲν ὑπὸ τοῦ καλουμένου Κωτιλίου, τὰ δὲ ἐς δεξιὰν ἕτερον προβεβλημένον ἐστὶν αὐτῆς ὄρος τὸ Ἐλάϊον· 42, 1 et 3. Loco primo est var. Ἐλάϊνον. L. Dind.]

[Ἐλαιοπίνης, ὁ, ἡ, Oleo imbutus. Hippocr. De sal. vict. p. 338, 15 : Ἡμριέσθαι δὲ χρὴ τοῦ χειμῶνος καθαρὰ ἱμάτια, τοῦ δὲ θέρεος ἐλαιοπινέα. Galen. vol. 6, p. 226, E, F, addit Hemst.]

[Ἐλαιοπληθής, ὁ, ἡ, Oleo plenus. Exc. Phryn. Bekk. An. p. 40, 6 : Ἐλαιοπληθής, ὡς οἰνοπληθής.]

[Ἐλαιοποιία, ἡ, Olivatio, Gl. Pollux 7, 148.]

[Ἐλαιοποιὸς, ὁ, Olei confector. Harmenopulus 2, 4, 31, sec. cod. Cæsareum apud Lambec. Bibl. Cæs. l. 6, vol. 6, p. 45, B : Περὶ ἀμυδαρίων ἤτοι ἐλαιοποιῶν, τῶν λεγομένων τζιμιλαρίων καὶ καπήλων. L. Dind.]

[Ἐλαιόπρωρος, ὁ, ἡ, Olivæ superne similis, voc. fictum ab Aristot. Phys. acr. 2, 8, p. 199, 12, ad imitationem Empedoclei βουγενῆ ἀνδρόπρωρα : Πότερον οὖν καὶ ἐν τοῖς φυτοῖς ἐγίνετο, ὥσπερ τὰ βουγενῆ ἀνδρόπρωρα, οὕτω καὶ ἀμπελογενῆ ἐλαιόπρωρα. Similis comparatio supra in Ἐλαΐκως.]

Ἐλαιοπωλεῖον, s. Ἐλαιοπώλιον, τὸ, Locus ubi oleum venditur. [Gl. : Ἐλαιοπωλεῖον, Olearium.]

Ἐλαιοπώλης, ὁ, Olei venditor. [Demosth. p. 784, 18 : Τὸν ἐλαιοπώλην Ἀγάθωνα. Pollux 7, 198.]

Ἔλαιος, ου, ὁ, est ἡ ἄῤῥην καὶ ἀγρία ἐλαία, Mascula et agrestis oliva, ap. Iones, ut ex Lex. rhet. Eustath. [Od. p. 1944, 7-14] annotat, paulo ante ex Ælio Dionys. afferens, τὴν ἀγρίαν ἐλαίαν vocari ἔλαιον et non ἀγριέλαιον. [De Ionibus quod dicit Eust., explicat Greg. Cor. p. 423 s. Gramm. Vat. p. 699 : Τὸ τίμνειν καὶ διαιρεῖν τὰς λέξεις Ἰώνων ἴδιον· ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν Πελοπόννησος Πέλοπος νῆσος λέγουσι καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἀγριέλαιον ἄγριον ἔλαιον. Suid. : Ἔλαιον ἄγριον, τὸν ἀγριέλαιον. Gramm. Bekkeri p. 339, 29 s. Bachmanni vol. 1, p. 25, 15 : Ἄγριος ἔλαιος, ἣν οἱ πολλοὶ ἀγριέλαιον καλοῦσιν. Ἔστι παρὰ Πινδάρῳ ἐν ὕμνοις. Orac. apud Phlegon. l. De Olymp. extr. : Ἀλλὰ τὸν ἄγριον ἀμφιτίθει καρπώσῃ ἐλαιῶν (ἔλαιον Hemst. ad schol. Pluti v. 586, p. 183, ab Schæf. cit.). Soph. Trach. 1196 : Πολλὴν μὲν ὕλην τῆς βαθυῤῥίζου δρυὸς κείραντα, πολλὸν δ' ἄρσεν' ἐκτεμόνθ' ὁμοῦ ἄγριον ἔλαιον. Schol., ἄκαρπον ἀγριέλαιον. Inscr. Sic. ap. Dorv. Sic. p. 311, 21 : Στεφανῶσαι ἐν τᾷ ἁλίᾳ τὸν γυμνασίαρχον Ἡρακλείδαν Ζωπύρου ἐλαίου στεφάνῳ, quod ἐλαίνῳ scr. putabat Buherius p. 524. Pausan. 2, 28, 7 : Ἐπὶ τοῖς περυκόσιν ἐλαίοις καθέστηκε νόμος τὰ θραυόμενα μηδένα ἐς οἶκον φέρεσθαι· 32, 10 : Ῥάχους μὲν δὴ καλοῦσι Τροιζήνιοι πᾶν ὅσον ἄκαρπον ἐλαίας, κότινον καὶ φυλίαν καὶ ἔλαιον. Zonar. p. 688 : Ἔλαιον... ἀπὸ τοῦ ἐλαίου τοῦ φυτοῦ παρωνύμως. Fuisse qui ἐλαιὸς oxyt. scriberent docet schol. Theocr. 4, 7 : Οὐχ ὥς τινες ἀναγινώσκουσιν, ἐλαιὸν, ὡς ἀραιὸν, et alter apud Gaisf. in annot. *d* : Τινὲς ἐλαιὸν ὀξυτόνως, ἐκδεχόμενοι τὸν ἐξ ἀγριελαίας στέφανον.] ‖ Ἐλαιὸς autem translato accentu in ultimam, i. ap. Rhodios est q. φαρμακεύς [Veneficus], teste Hesychio. [V. etiam paullo superius.] ‖ Item, ut ap. Athen. 1 [immo 2, p. 65, B] tradit Alexander Myndius, Altera species avis, quæ αἰγιθαλλὸς, i. e. Parus, secundum quosdam, vocatur : quam πιρίαν quoque a quibusdam, ab aliis eo tempore, quo ficus florent, συκαλίδα appellari, idem auctor annotat. [Ἄτερος τῶν αἰγιθαλῶν ὑφ' ὧν μὲν ἐλαιὸς καλεῖται, ὑπὸ δέ τινων πιρίας. Schweigh. : « Voc. ἔλαιος unde acceperit primus Athenæi editor, nescio : codd. nostri ἔλαιον habent, haud dubie mendosum nomen. Salm. Ex. Plin. p. 168 ἐλαιὸς leg. censuit, eand. aviculam intelligens quæ ἐλάα ap. Aristot. 9, 16, et ἐλαῖς ap. Aristoph. Av. 303, ubi conf. schol. »]

[Ἐλαιός. V. Ἔλαιος.]

[Ἔλαιος, ὁ, Elæus, fl. Bithyniæ. Marcian. Heracl. p. 70 : Ἀπὸ Δίας (Διὸς Ptolem. 5, 1) πόλεως εἰς Ἔλαιον ποταμὸν καὶ ἐμπόριον στάδια υ'· ἀπὸ δὲ Ἐλαίου ποταμοῦ κ. τ. λ. Εἰς Ἔλαιον in eorund. ll. descriptione est ap. Arrian. Peripl. ponti Eux. p. 14, incertum de fluvio an de urbe. Ἐλάτα ποταμῷ mentionem facit Ptolem. l. c., nec dubium videtur eund. dici ab utrisque. Conf. tamen Ἐλάτης. ‖ Locus Calydoniæ in Ætolia Ἔλαιος memoratur Polyb. 4, 65, 6, ubi est var. Ἔλαος vel Ἔλαιος (sic notatum). ‖ Ἐλαιὸς oxyt. locus Messeniæ est ap. Rhianum Pausan. 4, 1, 6 : Πάρ τε τρηχὺν Ἐλαιὸν ὑπὲρ δρυμόν τε Λύκοιο. L. Dind.]

[Ἐλάϊος. V. Ἐλάϊνος.]

[Ἐλαιοστάμμαξις. V. Ἐλαίος.]

[Ἐλαιόσπονδος, ὁ, ἡ. Oleum libans. Porphyr. De abst. 2, 20, p. 38, vel potius Theophrastus ap. illum : Τὰ μὲν ἀρχαῖα τῶν ἱερῶν νηφάλια· παρὰ πολλοῖς ἦν· νηφάλια δ' ἐστὶν τὰ ὑδρόσπονδα. Τὰ δὲ μετὰ ταῦτα μελίσπονδα... εἶτ' ἐλαιόσπονδα, τέλος δ' ἐπὶ πᾶσιν τὰ ὕστερον γεγονότα οἰνόσπονδα. Cit. Wakef.]

[Ἐλαιοστάφυλος, ὁ, Uvoliva. Geopon. 9, 14, περὶ ἐλαιοσταφύλου, 1 : Λέγει (Florentinus) ὅτι ἐάν τις ἐλαίαν εἰς ἄμπελον ἐγκεντρίσῃ, οὐ βότρυας μόνους ἐκ ταύτης γίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐλαίας· et 7 : Καλεῖται δὲ ὁ ἐξ αὐτῆς καρπὸς ἐλαιοστάφυλος, quæ repetuntur 10, 76, 10. Lat. appellationem Uvoliva ex οὐβόλιμα ib. 3 eruit Nicolaus. αὔ]

[Ἐλαιοτειχίτης. V. Ἐλαίου τεῖχος.]

[Ἐλαιοτόπος, ὁ, Olivetum, ἐλαιῶν in Corona pretiosa. Ducang. post Meursium.]

Ἐλαιοτρίβειον, τὸ, Locus ubi olivæ teruntur et oleum exprimitur, [Vel potius Torculum s. Torcular olearium. Gl. : Ἐλαιοτριβεία (sic), Torcula e (sic), et ubi diphthongus restituenda est : Ἐλαιοτρίβιον, Trapetum. Epiphan. vol. 2, p. 178, A : Βάθου· καὶ τοῦτο ἀπὸ τῆς Ἑβραϊκῆς διαλέκτου παρῆκται, συνωνύμως τῷ ἐλαιοτριβείῳ καλούμενον βίθ· βάθου γὰρ ἑρμηνεύεται ἐλαιοτριβεῖον, ubi βηθβάθ scrib. interpungendumque post καλούμενον cum Etym. Gud. p. 103, 11. Conf. autem Βάθης vol. 2, p. 13, D. L. Dind. Item S. Gregorii Magni Latina verba, Olivas colligi et in prælo mitti, vol. 2, p. 179, C, vertit Zacharias Papa : Σωρευθῆναι καὶ ἐν τῷ ἐλαιοτριβείῳ βληθῆναι. Hase.]

[Ἐλαιοτρίπτης, ὁ, Torcularius. Epiphan. l. c. B : Τὸ δὲ μέτρον ἐστὶ τῆς τοῦ ἐλαιοτρίπτου ἐργασίας· quæ repetit Etym. Gud.]

[Ἐλαιοτροπικὸς, ἡ, ὸν, Ad torcular olearium pertinens. V. Ἐλαιοτήριον.]

[Ἐλαιοτρόπιον, τὸ, i. q. ἐλαιοτριβεῖον. Geopon. 6, argum., inscr. c. 1, ἐλαιοτροπίου, et ib. 6 : Τὸ δὲ ἐλαιοτρόπιον ἑστηγωμένον χρὴ εἶναι. Torculum quum non dicatur τρόπιον, sed τροπεῖον, quod v., rectius sit ἐλαιοτροπεῖον. V. idem vitium in Ἐλαιοτριβεῖον.]

[Ἐλαιοτρυγητὸς, ὁ, Vindemia olearum. Schneid. sine testim.]

Ἐλαιότρῦγον, τὸ, Olei fæx, Amurca, ἀμόργη Hesychio, ap. quem perperam scriptum est ἐλαιοτρωγον. [De vitio monitum jam in Lex. septemv. Tacito correxerat Favor.]

[Ἐλαιοτός. V. Ἐλαιωτός.]

[Ἐλαιοῦντάδε, Ἐλαιοῦντι, Ἐλαιουντόθεν. V. Ἐλαιεύς.]

Ἐλαιουργεῖον, τὸ, Locus ubi olivum conficitur. Diog. L. 1, [26], de Thalete : Ἐμισθώσατο τὰ ἐλαιουργεῖα. [Eandem fabulam narrans Aristot. Polit. 1, 12, p. 1259, 13 : Τῶν ἐλαιουργίων τῶν τ' ἐν Μιλήτῳ καὶ Χίῳ πάντων· ubi reponere debebat Schneid. formam ἐλαιουργεῖον, in qua l. Arist. ponit in Lex. Libri plerique ἐλαιουργιῶν.]

Ἐλαιουργία, ἡ, Olei confectio. [Fort. ex Aristot. l. modo cit.]

Ἐλαιοῦς, ὁ, Jovis in Cypro cognomentum, Hesych. [V. Ἐλαθύς.. ‖ N. pluribus ll. commune. Steph. B. : Ἐλαιοῦς πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ· τὸ ἐθνικὸν Ἐλαιούσιος καὶ τὸ θηλυκὸν Ἐλαιουσία. Elæuntem Chersonesi Thraciæ memorant Herodot. 6, 140 : Ἐλαιοῦντος τοῦ ἐν Χερσονήσῳ· 7, 22, 33; 9, 116, 120, Xenoph. H. Gr. 2, 1, 20, Thucyd. 8, 102, 103, 107, Demosth. p. 256, 22; 672, 20 (utrobique accus. : unde factum videtur, quod libri Suidæ et Harpocrationis l. hunc haud dubie respicientium variant inter nominat. et accus. : non dixerim enim Ἐλαιοῦντα esse nominativum, qualis v. c. de Opus memoratur in tit. lat. ap. Boeckh. vol. 1, p. 836, 15 : *Opoenta*. Conf. Zonar. p. 687), Scylax p. 28, Diodor. 13, 39, 49, Strabo 7, p. 332, Arrian. Exp. 1, 11, 8 et 10, Ptolem. 3, 12, Pausan. 1, 34, 2; 3, 4, 6, Philostr. Heroic. præf. 3, p. 666, Zosim. 2, 23, Procop. Ædif. 4, 10, p. 88, B; 89, D, Chron. Pasch. p. 64, 6, Tzetz. Hist. 1, 916. Quorum ll. plerisque libri vel multi vel universi exhibent formam Ἐλαιοῦς : quam recentioribus vindicare licet exemplo Quinti 7, 408 : Φαίνετο δ' αὖτ' Ἐλεοῦντος ἔδος, οὗ Πρωτεσιλάου σῆμα πέλει (conf. similem orthographiæ in Ἐλαιὺς et Ἐλαιοῦσσα notatam fluctuationem), quum pro altera stet Scymnus v. 706 : Ἐξῆς Ἐλαιοῦς Τηκὴν ἀποικίαν ἔχουσα, Φόρβας ἣν συνοικίσαι δοκεῖ. Ubi notandum dici gen. fem., ut ap. Procop. l. c. p. 89, D, contra quam est supra et in Strab. l. 7 epit. extr. p. 331 : Ὅτι ἡ πόλις ὁ Ἐλεοῦς ἀρσενικῶς λέγεται· τάχα δὲ καὶ ὁ Τραπεζοῦς. Gent. Ἐλαιούσιος Thuc. 8, 107, Etym. M. p. 326, 36. ‖ Pergit Steph. B. : Ἔστι καὶ Ἄργους Ἐλαιοῦς· unde corrigendus Apollod. 2, 5, 2, 6 : Τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσαν διὰ Λέρνης εἰς Ἐλεοῦντα. Tertium vidimus in Ἐλαιεύς. Quarta urbs Chaonum Epiri ap. Ptolem. 3, 14. Quinta ap. Plin. N. H. 5, 29, 107 : « Doridis in sinu Leucopolis, Hamaxitos, Elæus. » Locum Teni ins., ut videtur, Ἐλαιοῦντα dictum, habet inscr. Tenia ap. Boeckh. vol. 2, p. 262, 18; 264, 42, 61. Stadiasm. ap. Iriart. Bibl. Matr. p. 489, b, inter locos Ciliciæ : Ἀπὸ Καλανθίας κώμης εἰς Ἐλαιοῦντα σταδ. ρ'. Vid. ejusd. orthogr. exemplum in Ἐλαιοῦσσα. L. Dind.]

[Ἐλαιούσιος. V. Ἐλαιεύς, Ἐλαιοῦς, Ἐλαιοῦσσα.]

[Ἐλαιοῦσσα, ἡ, Elæussa, sec. Steph. B. νῆσος μετὰ (κατὰ Holsten.) τὴν ἤπειρον, ἡ νῦν Σιδαστὴ πρὸς τῇ Κωρύκῳ. Memorat Strabo 12, p. 535, 537; 14, p. 671, Joseph. A. J. 16, 4, 6, quibus ll. libri variant et inter diphthongum αι et vocalem ε in secunda, et inter

accentum vel in secunda vel in tertia positum, denique inter duplex et simplex σ: Strab. l. secundo est etiam var. Ἐλαοῦσαν, quæ forma bis est in Stadiasmo ap. Iriart. Bibl. Matr. p. 491, a. Ut Quintus supra Ἐλεοῦς pro Ἐλαιοῦς, sic Ἐλεῶσα Oppian. Hal. 3, 209. Gent. sec. Steph. Ἐλαιούσσιος, ubi cod. Vratisl. Ἐλαιώσιος cum numis ap. Eckhel. vol. 3, p. 81. ‖ Addit Steph. B.: Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι νῆσοι ἐπτά. Unam, inter Rhodum et Rhodiorum Peræam, memorat Strabo 14, p. 651, 652, Etym. M. p. 326, 41, ubi Ἐλεοῦσα, ut in libris Strab.; aliam, juxta Smyrnam, Plin. N. H. 5, 31, 138. L. Dind.]

[Ἐλαίου τεῖχος, τὸ, urbs Lyciæ, cujus gent. Ἐλαιοτειχίτης sec. Steph. B.]

[Ἐλαιοφιλοφάγος, ὁ, Olivis libenter vescens. Epicharm. ap. Athen. 2, p. 64, F: Τάς τ' ἐλαιοφιλοφάγους κιγκλας· ubi deteriores libri male ἐλαιοφυλλοφάγους.]

[Ἐλαιοφορία, ἡ, Olivitas, Gl.]

Ἐλαιοφόρος, ὁ, ἡ, Oliviferus [Olibifer, Gl.]; ut ἐλαιοφόρος χώρα, Regio olivarum fertilis, Regio olearum ferax. Theophr. C. Pl. 2, [4, 4: Ἡ σπιλὰς καὶ ἔτι μᾶλλον B ἡ λευκόγειος ἐλαιοφόρος· quod quidem scrib. ἐλαιφόρος, si vera sunt quæ de usu Theophr. diximus in Ἐλάα. Eur. Herc. F. 1178: Τὸν ἐλαιοφόρον ὄχθον. Maneth. 1, 100: Ζεὺς βέζει κρατέοντος ἐλαιοφόροιο παλαίστρης. Conf. Ἐλαιόφυτος. L. Dind.]

Ἐλαιοφόρος, ὁ, ἡ, Ad oleum ferendum aptus; ut ἐλαιοφόρον ἀγγεῖον, sicut κίστις ὀψοφόρος, et κανοῦν ἀρτοφόρον. [Ἐλαιοφόρον, Olearium, Gl. Omne vas olearium, Lex. septemv.]

[Ἐλαιοφόρος, ὁ, Accipitris genus. Demetr. Hieracosoph. l. 1, c. 11, p. 10: Καὶ ὁ καλούμενος ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐλ. ὀλιγοχρόνιος. Μευαsius. Fort. conferend. Ἐλειός, de quo in Ἐλεᾶς.]

[Ἐλαιοῤῥὺς, ὁ, ἡ, Oleis consitus. Eur. Ion. 1480: Τὸν ἐλαιορῥῆ πάγον, de arce Athenarum.]

[Ἐλαιοφυλλον, τὸ, Vitis alba. Diosc. 3, 130: Φύλλον, ἃ δὲ ἐλαιοφυλλον, οἱ δὲ βρυωνίαν καλοῦσι, etc., quæ v.]

[Ἐλαιοφυλλοφάγος scriptura vitiosa. V. Ἐλαιοφιλοφάγος.]

[Ἐλαιοφῠτεία, ἡ, Olivarum plantatio. Steph. B. v. C Φιλλεύς: Γῆν λιπαρὰν πρὸς ἐλαιοφυτείαν. Wakef.]

Ἐλαιόφῠτος, ὁ, ἡ, Oleis consitus. Diodor. 36 [Exc. Phot. vol. 2, p. 535, 58]: Χώραν ἀμπελόφυτόν τε καὶ ἐλαιόφυτον. [Ejusd. 4, 17: Πολλὴν μὲν ἀμπελόφυτον, πολλὴν δὲ ἐλαιόφυτον, ex melioribus libris receptum ἐλαιοφόρον. Æsch. Pers. 884: Ἐλαιόφυτός τε Σάμος. Strabo 12, p. 570: Γεώλοφα χωρία ἐλαιόφυτα πάντα. Et c. dat. 17, p. 809: Ἐλαιόφυτός ἐστι μεγάλοις καὶ τελείοις δένδρεσι. Memorat etiam gramm. in *The philol. Mus.* 5, p. 422.] Et Ἐλαιόφυτον, τὸ, neutro gen., Locus olivis consitus, Olivetum, Oletum. [Plut. Mor. p. 524, A: Ὁμοροῦν ἐλαιόφυτον.]

Ἐλαιοχριστία, ἡ, Unctio olei, ut athletarum. Bud. ex [Diog.] Laert. [5, 71, in testam. Lyconis: Τῶν δὲ ἐν Αἰγίνῃ μοι γενομένων μερῶν (μοριῶν conj. Scaliger) μετὰ τὴν ἐμὴν ἀπόλυσιν καταχωρησάτω (l.-χωρισάτω) Λύκων τοῖς νεανίσκοις εἰς ἐλαιοχριστίαν, ὅπως χάμοῦ καὶ τοῦ τιμήσαντός μὲ μνήμη γένηται. Ap. Diog. scriptum ἐλαιοχρησίαν.]

[Ἐλαιόχροος s. Ἐλαιόχρους, ὁ, ἡ, Olei colorem habens. Eust. in Dionys. v. ... Forma contr. Hesych. D Ἐλαίζων, ἐλαιόχρους.]

[Ἐλαιοχυτέω, Oleo perfundo. Paul. Æg. 6, 74, p. 203, 3: Ἐλαιοχυτούμενον δὲ τοῦτο (uteri os) προσαναγαλᾶν.]

[Ἐλαιοχύτης, ὁ, Olei infundibulum. Hesych. et Cyrillus ap. Albert.: Ἐπαρυστρίδες, ἐλαιοχύται, ἢ ἀντληταί. Lex. ap. Ducang. v. Τρουλίον p. 1618 vitiose ἐλαιόχυτοι. Diversum ab hoc subst. ap. eund. Hes.: Ἐλαιοχύτας, ἐπαρατινόμενος, pro ἐπιρραινόμενος sc. ἐλαίῳ, quod tamen ἐλαιόχυτος potius dicendum.]

Ἐλαιόω, Olivo, Olivas colligo, δρέπομαι τὸν τῆς ἐλαίας καρπὸν, ap. Polluc. [7, 146.]

Ἐλαιόω, Oleo perungo. Unde ἐλαιοῦται θριξ, ap. Soph. Troilo: quod Aristarch. exp. ῥυπαίνεται: at melius λαμπρύνεται, inquit Hesych. Ἐλαιούμενος, Oleo oblitus, Bud. [Eust. Il. p. 975, 46: Ἔστι δὲ καὶ γυμναστικὴ λέξις τὸ ἀλείφειν, ἐπεὶ καὶ οἱ γυμνικοὶ ἀγῶνες εἶχον ἔλαιον, ἐξ οὗ τινες ἠλαιοῦντο εἰπεῖν κατὰ Πίνδαρον. Aristot. H. A. 8, 27: Πάντα δὲ τὰ ἔντομα ἀποθνήσκει ἐλαιούμενα. L. D. Philo vol. 1, p. 433, 24: Σπόγγῳ γὰρ ἠλαιωμένῳ τὸ μὲν ὕδωρ ἀναλαμβάνεσθαι, τὸν δ' οἶνον ἀπολείπεσθαι. Hemst. In ed. Mang. male ἐλ.]

[Ἐλαίπρινος, Alaternus, Philira, arbor. V. Bellon. l. 1 Observ. c. 42. Ducang. Conferendus fort. Pausan. 8, 37, 10: Ἐντὸς δὲ (τοῦ ἄλσους) δένδρα καὶ ἄλλα καὶ ἐλαία καὶ πρῖνος ἐκ βίζης μιᾶς πεφύκασι· τοῦτο οὐ γεωργοῦ σοφίας ἐστὶν ἔργον. L. Dind.]

Ἐλαία, (ἔος, ἡ, Oliva, Olea arbor, Suidæ. [Ἐλαῖδας, ἐλαίας δένδρα, ex Aristoph. Ach. 997: Καὶ περὶ τὸ χωρίον ἅπαν ἐλᾷδας κύκλῳ, ut metro postulante nunc scriptum pro ἐλαίδας.] It. αἰγίλωψ Hesychio. [Suspecta gl. propter similes: Ἔλιξ ... ὁ αἰγίλωψ. Ἐλλήθεις οὐχ αἱ ἄγριαι μᾶλισσαι, ἀλλὰ φυτὸν ὁ αἰγίλωψ. Ubi Ἐλλίθεις poscere seriem monet Alb.: sed priorem certe interpr. referri ad Ἀλλιθες docent quæ de hoc voc. diximus vol. 2, p. 980, C. L. Dindorf.]

[Ἐλαῖς, (ἔος, ἡ, Elais, n. loci. Dionys. Per. 910: Οἵ τ' Ἰόπην καὶ Γάζαν Ἐλαΐδα τ' ἐνναίουσι καὶ Τύρον ὠγυγίην. Eustathius: Ὅτι Ἐλαὶς πόλις Φοινίκης οὕτω λέγεται διὰ τὸ ἐλαιοφόρος εἶναι. Elæam Phœniciæ esse, de qua v. in Ἐλαία, putat Holsten. ad Steph. Byz. v. Ἐλαία p. 109, A. ‖ Una OEnotroporum. Tzetz. ad Lycophr. v. 570, p. 682: Δωρίππην γήμας (Anius) γεννᾷ τὰς Οἰνοτρόπους, Οἰνὼ, Σπερμὼ, καὶ Ἐλαΐδα, αἷς ὁ Διόνυσος ἐχαρίσατο ὁπότε βούλοιντο οἶνον, σπέρματα καὶ ἔλαιον ποιεῖν καὶ λαμβάνειν κατὰ τὰς τῶν ὀνομάτων θέσεις. L. Dindorf.]

[Ἐλαϊστὴρ, ῆρος, ὁ, Qui olivas decerpit, olivat. Pollux 7, 146: Τὸ μέντοι ὀρέπισθαι τὸν τῆς ἐλαίας καρπὸν ἐλαιῶν ἔλεγον, καὶ τοὺς τοῦτο ποιοῦντας ἐλαιστῆρας. Kuhn.: « C. A. omittit τῆς, et voci ἐλαιστῆρας superscriptum λαϊστῆρας. C. V. ἐλαωστῆρας λαιστῆρας. Leg. ex C. A. ἐλαϊστῆρας. » Cui ἐλαϊστὴς confert Jungerm.]

[Ἐλαϊστήριον, τὸ, Trapetum s. Torcular olearium. Inscr. Mylas. ap. Bœckh. vol. 2, p. 476d, b, 4: Ἐλαϊστηρίου καὶ ἀρμένων ἐλαιοτροπικῶν.]

Ἐλαϊστὴς, ὁ, Qui oleas legit, Bud. [Pollux 10, 130: Τῶν ἐλαϊστῶν ῥάβδοι ῥάκτριαι. Sed codd. αἱ τῶν ῥάβδων ῥάκτριαι, unde nonnisi artic. asciscendus videtur.]

[Ἐλαῖτη, πόλις, n. urbis, Suidæ et Zon. p. 686, nescio quo errore deceptis.]

[Ἐλαῖτης, Ἐλαϊτικὸς, Ἐλαῖτις. V. Ἐλαία.]

Ἐλαιώδης, ὁ, ἡ, Oleosus, Oleaceus, Pinguis. Theophrast. [H. Pl. 1, 12, 1]: Τῶν δὲ χυλῶν οἱ μὲν [εἰσὶν οἰνώδεις ... οἱ δ'] ἐλαιώδεις, ὥσπερ ἐλαίας, δάφνης, καρύας ἀμυγδάλης [κ., ἀμυγδαλῆς], Plinio, Pinguis succus olivæ, lauro, nuci juglandi, amygdalis. [Conf. H. Pl. 6, 7, 4, fr. 3 De igni 72; Aristot. H. A. 3, 20, p. 522, 22. Aret. Acut. m. cur. 1, 2, p. 80: Ἀπομάξαντα τῶν μελέων τὸ ἐλαιῶδες. Matthæi Med. p. 303: Προαποσμῆξαι ἐκ τοῦ σώματος δεῖ τὸ ἐλαιῶδες. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 332: Φύσις ἐκ τοῦ αἵματος ἰχωροειδὴς, μετὰ δὲ ταῦτα καὶ ἐλαιώδης. Pollux 4, 190. Eust. Il. p. 975, 47: Τὸ δὲ ἀλείψασθαι καιριωτάτη λέξις ἐπὶ ἐλαίου καὶ ἐλαιωδῶν· Opusc. p. 305, 57: Τὰ ἐλαιώδη εὐώδη, τὰ στακτὰ εὔοδμα. ‖ De colore oleaceo Dioscor. 1, 47: Ἔστι δὲ ... τῇ γεύσει πικρίζον, καὶ ἐλαιῶδες, χλωρόν· 92: Διάφοροι δέ εἰσι τῷ χρώματι καὶ αὐταί· ἡ μὲν γάρ τίς ἐστι λευκὴ, ἡ δὲ ἐλαιώδης, ἡ δὲ μέλιτι ἔοικεν. ‖ Forma soluta Ἐλαιοειδὴς ap. Aret. De caus. acut. m. 2, 6, p. 19: Ἐπὶ δὲ τοῖσι κωλικοῖσι ἐμοῦσι πλεῖνες κενοὶ, τὰ δὲ ἐμεύμενα λεπτὰ, χολώδεα, ἐλαιοειδέα, item de colore.]

Ἐλαιὼν, ῶνος, ὁ, Olivetum [Gl.], Oletum, Locus oleis consitus. [Deut. 6, 11, Jos. 24, 13: Ἀμπελῶνας καὶ ἐλαιῶνας· Exod. 23, 11. Geopon. 3, 11, 1: Περισκάπτειν τοὺς ἐλαιῶνας. ‖ Ita dictus mons prope Hierosolyma, de quo v. Joseph. A. J. 20, 8, 6, B. J. 5, 2, 3, ubi dicitur κατὰ τὸ Ἐλαιῶν καλούμενον ὄρος. Act. Apost. 1, 12: Τότε ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ ὄρους τοῦ καλουμένου Ἐλαιῶνος. Martyr. Pancratii ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 200, A: Ἀπὸ τοῦ ὄρους τοῦ καλουμένου Ἐλαιῶνος. Perdiccas Ephr. Hieros. p. 71, 4: Ὄρος μικρὸν ἀνεστηκὼς (l. -ός) ἐστι τοῦ Ἐλαιῶνος. L. D.] — Ἐλαὼν, Olivetum, Oletum, i. q. ἐλαιών. VV. LL. [Ἐλαὼν, Olibaria, hoc Olibetum, Gl.] ‖ Ἐλαιὼν, Cella olearia, ut οἰνὼν et μελιττὼν. Bud. ex Theod. ap. Cicer. [Gazæ interpr. Senect. c. 16 dicit.

De accentu Arcad. p. 17, 3. De forma vocab. Chœrob. Cram. Anecd. vol. 2, p. 28, 30. L. Dind.]

[Ἐλαιώνης, ὁ, Mercator olei, Negotiator olearius. « Ἐλαιῶναι, Curatores olei emendi gratia creati. V. Anton. Augustinum ad Modestinum ». Ducang. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 425, 67 : Οἱ ἐλαιῶναι· conf. ib. v. 9. L. Dindorf.]

Ἐλαιωτήρ, ῆρος, ὁ, Legulus, Qui olivas colligit, Qui olivat. [V. l. Poll. cit. in Ἐλαϊστήρ, unde ductum fort. ab HSt. hoc v.]

[Ἐλαωπὸς, Oleo imbutus.] Ἐλαιοτῷ ap. Hesych. legitur, expositum ἐλαιοβαθεῖ. Sed forsan scrib. ἐλαωτῷ et ἐλαιοβαφεῖ.

[Ἐλαμαῖοι. V. Ἐλαμῖται.]

[Ἔλαμαν, ὑπέρθυρον, Hesych. Corruptum ex Ἐλὰμ, vel potius Αἰλὰμ, quod ap. LXX sæpius pro Hebr. אוּלָם *Elam*, vel אוּלָם *Ulam* : Vestibulum, Porticus. Ezech. 40, 7, 24, 25, 26 legitur; ubi tamen Ed. Bos. habet Αἰλαμμών. Albert.]

[Ἐλαμῖται, οἱ, Elamitæ, n. pr. gentis. Hesych. bis, semel per η, semel per ι, cum interpr. Πάρθοι, de qua intt. conferunt Pseudo-Basil. M. vol. 1, p. 569, B : Ἐλαμῖται δέ εἰσι τὸ γένος τῶν Παρθυαίων, ad Jesaiæ 11, 11 : in quo scripto iterum memorantur 21, 2; 22, 6; it. Act. Ap. 2, 9, indeque ap. Euseb. V. Constant. 3, 8, p. 580, 26, ubi distinguuntur a Parthis. Ἐλαμαίους vocat, et ab Elam Sethi f. dictos perhibet Joseph. A. J. 1, 6, 4, ubi de orthographia nominis v. Bernardus. Femin. Ἐλαμῖτις, de terra, ap. Epiphan. vol. 1, p. 1091 : Ἐν τῇ Παρθίᾳ ἡ Ἐλαμίτιδι. L. D.]

Ἔλαμος, Hesychio ὁδὸς, Via : forsan quia ἐν αὐτῆς ἐλαύνεται τὰ ἅρματα καὶ τὰ ὑποζύγια. [« Conjeci οὐδὸς, ut respiciatur Ezech. 40, 6 : Τὸ αἰλὰμ (al. ἐλὰμ) τῆς πύλης, ubi Symmach. οὐδόν. Conf. ad v. Ἔλαμαν. » Albert.]

[Ἔλἄνα, Ἐλἄνίτης, Ἐλἄνοὶ, scripturæ, ut videtur, novitiæ pro Αἴλανα, Αἰλανίτης, Αἰλανοὶ, Arabiæ oppido et gentilibus inde ductis. Conf. Quatremère, *Journ. Asiat., janv.* 1835, vol. 15, p. 45-6, deque universa nominis orthographia Wessel. ad Diodor. 3, 43, p. 210, 1. In Ἔλανα et Ἐλανίτης consentiunt libri Ptolem. 5, 17 et Strab. 17, p. 809, inter αι et ε variant 16, p. 768, ubi urbs Ἔλανα, κόλπος vel μυχὸς Ἐλανίτης et gens Ἐλανῶν memorantur. Dionys. Per. 926 : Ὅστε (sinus Arab.) μεσηγὺ εἰλεῖται Συρίης τε καὶ Ἀραβίης ἐρατεινῆς, τυτθὸν ἐπ' ἀντολίην τετραμμένος, ἄχρις Ἐλανῶν. L. Dindorf.]

[Ἔλανδρος, ὁ, ἡ, Viros capiens. Æsch. Ag. 689 : Ἐπεὶ πρεπόντως ἑλένας, ἕλανδρος, ἑλέπτολις, de Helena, quæ non tantum navium, quod ipsum nomen loquatur, sed et virorum urbiumque perditrix sit.]

Ἐλάνη, ἡ, Fax; ἐλάνας enim Dipnosophista quidam ap. Athen. [15, p. 699, D, E] λαμπάδας vocari dicit, παρὰ τὴν ἕλην : Neanthis vero id testimonio confirmat. [Conf. p. 701, A : Ἐλάνη δὲ ἡ λαμπὰς καλεῖται, ὡς Ἀμερίας φησί. Singularis est etiam l. priori.] Nicander autem Colophonius, ut ibi non longe post [p. 701, A] additur, vocat τὴν τῶν καλάμων δέσμην [Arundinum manipulum. De cujus generis facibus conf. dicta in Δετή. Libri autem Ath., quantum constat, variant inter spir. lenem et asperum. V. Schweigh. vol. 8, p. 330]. Ἐλένη, Hesychio λαμπὰς δετή. [Recte nunc distinctum inter utrumque voc. Major autem auctoritas scripturæ ἐλάνη quam ut Hesychio fides habenda videatur de ἐλένη. Alteram ejusd. gl. Σέλαναι, λαμπάδες, contulit Casaub. ad l. priorem, conjecitque σέλαναι.]

[Ἐλανίτης. V. Ἔλανα.]

Ἔλανος, ὁ, Hesychio ἱκτινος [Milvus. Ἐλεᾶς, quod v., conferunt intt.].

[Ἐλαολογέω, Ἐλαολόγος. V. Ἐλαιολ—.]

[Ἐλάπεδον, τέμενος, Delubrum, Hesych. Idem : Ἐραπίδα, ἃ ἡμεῖς ἐλαπέδα. Kusterus, qui intactam reliquerat gl. priorem : « Male pro Ἐρεῖπια, ἃ ἡμεῖς ἐάπεδα. » Hemst. Ἐράπεδα, ἐλάπεδα.]

[Ἔλαρ, βοήθεια, Hesych., pro εἶλαρ.]

[Ἐλάραι, τὰ ἐν τῷ τύλῳ τῶν δοράτων ἁρμοζόμενα, Hesych. Supra εἴλαρα.]

[Ἐλάρα, ἡ, Elara, f. Minyæ sec. schol. Hom. Od. H, 324, unde corrigendus Eustath. ad cund. v., ap. quem Μίνωος, vel Orchomeni sec. eosdem et Pherecyd. ap. schol. Apoll. Rh. 1, 762; Apollod. 1, 4, 1, 4; mater Tityi, memorata præter ll. citt. ap. Apoll. Rh. 1, 762, Strab. 9, p. 423, et Etym. M. p. 60, 37, ubi præter formas Ἐλάρα et poeticam Ἐλάρη, ex ll. citt. cognitas, tertia memoratur : Ἀλέρα καὶ Ἐλάρα· Ἐλάρας γενεά. Οὕτω παρὰ Σιμωνίδῃ· Ἀλέρα δὲ παρὰ Πινδάρῳ, οἷον Ἀλίρας ὡσόν (υἱόν Sylb.). Ὅτι δὲ τὸ πρῶτόν ἐστιν ἀληθὶς, πίστις τούτου ἐκ τοῦ παρ' Ἡσιόδῳ μετὰ προσθήκης τοῦ ι λέγεσθαι τὸ πατρωνυμικόν· Ἐλαριάδην γάρ φησι Τιτυόν. Καθ' ὑπέρθεσιν ἄρα τὸ Ἀλέρα γίγονεν· οὕτως Ἡρωδιανός. Ubi legendum Ἐλαρίδην, ut Φιλυρίδης formatur a Φιλύρα. Ἐλάριόν τι σπήλαιον insulæ Eubœæ ab Elara dictum memorat l. c. Strabo, fluctuantibus in sec. syllaba libris inter λα, λαι, λεαι, λειη, λε, sed convenientibus in ι penultimæ. ἀᾶ L. Dindorf.]

[Ἐλάριον. V. Ἐλάρα.]

[Ἐλασᾶς, ᾶ, avis quædam. Aristoph. Av. 887 : Καὶ ἐλεᾷ καὶ βάσκᾳ καὶ ἐλασᾷ. Schol. : Ἐπισκεπτέον περὶ τούτων ἐκ τῆς τῶν ζώων ἱστορίας τίς ὁ τέτραξ καὶ φλέξις καὶ ἐλασᾶς.]

Ἐλάσειω, Expeditionem affecto et apparo. Bud. p. 883-4 ex Luciano [Contempl. c. 9 : Καὶ νῦν ἐλασείοντι ἐπὶ Αυδίαν ἔοικεν (Cyrus). De forma Piers. ad Mœr. p. 14].

Ἐλάσία, ἡ, [δίωξις, Persecutio, Hesychio], Xenoph. i. q. ἔλασις, Equitatio, Bud. p. 885. [Hipparch. 4, 4 : Ἢ χρὴ τὴν ἐλ. ποιεῖσθαι. Ubi restituenda videtur forma ἔλασις, qua una utuntur quum Xenoph. tum antiquiores omnes. Ex contrario recentioribus usitatissima forma ἐλασία, velut Joseph. A. J. 2, 10, 2 : Διὰ τοῦ ποταμοῦ ποιησάμενος τὴν ἐλασίαν, de expeditione, et ib. 5, 8, 11; tum schol. Soph. OEd. T. 417 : Ἡ ἐξ ἀμφοτέρων ἐλασία, de diris duplicibus parentum, quæ OEdipum agitarent; et ubi de equitatione cita s. cursu dicitur, Mauric. Strateg. p. 82, 83, 87, 88, 97, 100, 116, 129, 130; script. De velit. bellica p. 150, B, ed. Has. : Εἶθ' οὕτως ἐπιδιδόντας τοὺς χαλινοὺς τῶν ἵππων μετ' ἐλασίας μακρυνθῶσι μικρὸν τῶν διωκόντων· Jo. Malal. p. 48, 14 : Ὁ δὲ ταῦρος ἐκ τῆς ἐλασίας ἐδίψησε· et ubi de Remigum ordine, Leon. Naumach. ap. Fabric. B. Gr. vol. 7, p. 711, 66 : Καὶ οὕτω πάντες οἱ τῆς ἄνω ἐλασίας ὁπλισθήσονται, ut omittam exx. e Tact. Leonis citt. a Ducangio; et ubi de Volatu, in l. Oneirocritæ p. 244 : Μακρὰ ἡ ἐλασία αὐτῶν, cit. a Meursio et Ducang. et comparato cum Virg. aliorumque Remigio alarum; et ubi de opere fabrili, in Gl. : Ἡ ἐλασία, hæc Cusio. Quæ exx. docent etiam multiplicem voc. vim et usum. L. Dindorf.]

Ἐλἄσίβροντος, A tonitru agitatus, Impetu quodam agitatus, qualis est tonitrus; ut ἐλασίβροντα ἔπη, Aristoph. [Eq. 626] exp. ὥσπερ ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενα. [Schol. : Τὸ δὲ ἐλασίβροντα παρὰ τὰ ἐκ τῆς ἀρχῆς Πινδάρου. Quod exordium conservavit Suidas in v. : Ἐλασίβροντ' ἀναρρηγνὺς ἔπη. Ἀριστοφάνης, παρὰ τὰ τῆς ἀρχῆς Πινδάρου, Ἐλασίβροντε παῖ Ῥέας, ἀντὶ τοῦ, ὡς ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενε, τουτέστι μεγαληγορῶν, etc., quæ sunt ap. schol. Arist., unde Suidæ restituendum ἐλαυνόμενα (quemadm. est etiam Etym. M. p. 325, 45 : Ἐλασίβροντα, ἐλαυνόμενα ὡς αἱ βρονταὶ, quibus Hesych. addit, ἐπεὶ δοκεῖ ὄγκημα τοῦ Διὸς ἡ βροντὴ εἶναι, et ap. Zonar. p. 688 : Ἐλασίβροντα, μεγαληγόρα, ὡς ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενα, Ἀριστοφάνης, Ἐλασίβροντ' ἀν. ἔπη), ut interpretatio referatur ad l. Arist., non Pindari : etsi ne ap. Arist. quidem admittenda est passiva vel forma vel signif., sed vertendum Tonantia, ut sit neutrum ab ἐλασιβρόντης. Quo magis assentior Schneidero ad fragm. Pind. p. 627 ed. Bœckh., Pindarum ipsum scripsisse ἐλασίβροντα, de Tonante, ut infra Ἐλατήρ. Nomen hujusmodi in mente habuisse dixeris scholiastam, quum de Aristophaneo moneret : Προπαροξυτόνως δὲ ἀναγνωστέον ἐλασίβροντα. In ἐλασίμβροτα corruptum v. ap. Suid. v. Κρημνὸς, coll. schol. Eq. v. 625. Zon. p. 681 : Ἐλασίβροντε, μεγαλήγορε. L. D.]

[Ἐλάσιος, ὁ, Depulsor, Averruncus. Plut. Mor. p. 296, F : Τίς ὁ Μιξαργαγέτας ἐν Ἄργει καὶ τίνες οἱ Ἐλάσιοι; ... Τοὺς τὰς ἐπιληψίας ἀποτρέπειν δοκοῦντας Ἐλασίους μὲν ὀνομάζουσι, δοκοῦσι δὲ τῶν Ἀλεξίδας (sic) τῆς Ἀμφιαράου θυγατρὸς ἀπογόνων εἶναι. ἄ]

['Ελάσιππος, ὁ, ἡ, Equos agitans. Pind. Pyth. 5, 85 : Τὸ Ἑλ. ἔθνος, de Cyrenæis. Orph. H. 2, 7; 7, 18 : 'Ελάσιππε, de Nocte et Sole. De die idem Pindarus, ni fallor, ap. Plut. Mor. p. 1105, B : Ὡς ἄρα εἰπόντα μιν τηλαυγὲς ἀμβρόσιον ἔλασίππου πρὸς τόπον (πρόσωπον) ἀπέλιπτεν ἁμέρας. α]

['Ελάσιππος, ὁ, Elasippus, n. pr. herois a Penthesilea perempti, Quinti 1, 229. Regis Atlantidis apud Plat. Critiæ p. 114, C. ἃ L. Dind.]

'Ελᾶσις, εως, ἡ, Agitatio, videl. equorum, s. currus, Aurigatio, it. Equitatio. Xen. Cyrop. 8, [3, 34] : Οὕτω δὴ ἡ τότε ὑπὸ Κύρου κατασταθεῖσα ἔλασις, οὕτω [οὕτως ἔτι] καὶ νῦν διαμένει ἡ βασιλέως [ἔλασις. Ib. 33 : Τῶν δὲ ἐκπωμάτων τὸ αὐτοῦ μέρος Φεραύλα ἔδωκεν, ὅτι καλῶς ἔδοξεν αὐτῷ τὴν ἐκ τοῦ βασιλείου ἔλασιν διαταγῆσαι. Dicitur autem his ll. neque Aurigatio neque Equitatio, sed Processus, Iter, Pompa, quæ paullo ante ἐξέλασις. De equorum autem agitatione s. Equitatione Xen. præter l., quem in 'Ελασία huc referendum conjeci, Hipparch. 8, 2 : Εἰ ἐκπεπονημένοι εἶεν τῇ ἐλάσει, ὥστε δύνασθαι στρατιωτικοὺς πόνους ὑποφέρειν· Eq. 9, 6 : Αἱ μακραὶ ἐλάσεις. Simpl. Instigatio est ib. 3, 12 : Οἱ δὲ ἢ διὰ βλακείαν ἐλάσεως πολλῆς δεόμενοι (equi) ἢ διὰ τὸ ὑπέρθυμοι εἶναι πολλῆς θωπείας. De equitibus it. Plut. Sull. c. 19 : Τῷ κονιορτῷ τῆς ἐλάσεως. Dionys. A. R. 6, 12 : Ἀθρόας γενομένης καὶ καταπληκτικῆς τῆς ἐλάσεως, de impetu equestri. Pollux 1, 205, 209.] Et Expeditio, Arrian. [Exp. 7, 16, 8] : Τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος ἔλασιν. Ex Herodoto autem [3, 4] : Τὴν ἔλασιν ἐξηγέεται, pro Quæ ad transmittendum pertinent. [Ὁρμημένῳ δὲ στρατεύεσθαι Καμβύσῃ ἐπ' Αἴγυπτον, καὶ ἀπορέοντι τὴν ἔλ., ὅκως τὴν ἄνυδρον διεκπερᾷ, ... ἐξ. τὴν ἔλ., ὧδε παραινέων, πέμψαντα παρὰ τὸν Ἀράβιον βασιλέα δέεσθαι τὴν διέξοδόν οἱ ἀσφαλέα παρασχεῖν. Id. 4, 1 : Μετὰ δὲ τὴν Βαβυλῶνος αἵρεσιν ἐγένετο ἐπὶ Σκύθας οὗ τοῦ Δαρείου ἔλασις· 7, 37 : Περιχαρὴς ἐὼν ἐποιέετο τὴν ἔλασιν· et ib. 106. Dionys. De Thucyd. c. 36, p. 905 : (Τὴν) ἐπὶ Πλαταιὰς Λακεδαιμονίων τε καὶ τῶν συμμάχων ἔλασιν· A. R. 5, 41 : Τὴν τῶν Σαβίνων ἐπὶ σφᾶς ἔλασιν· 44 : Σαβίνων μέχρι τοῦ τείχους τῆς Ῥώμης ἔλασις.] || Remigatio. [V. gl. Hesychii, de qua dicam in 'Ελατός.] || Expulsio, Abactio : ut, 'Ελάσεις βοσκημάτων [Plut. Rom. c. 7. Tzetz. Hist. 4, 904 : Ὑπὲρ βοῶν ἐλάσεως ἦν εἴπῃς τιμωρίαν]· et, Περὶ τῶν ἐναγῶν τῆς ἐλάσεως, Thuc. 1, [139]. Item Ἐλ. τῶν ἀγῶν, Expiatio piaculorum, in VV. LL. [Pollux 9, 158 : Τὸ δὲ πρᾶγμα ... ἔλασις, φυγὴ, ὑπερορισμός. || Percussio, Pulsatio. Apollon. Lex. H : 'Ελαύνωσι (Il. Λ, 68), θερίζωσιν· ἡ γὰρ ἐκ χειρὸς τύψις ἔλασις μεταφορικῶς· ἐλᾶσαι γὰρ τὸ ἐκ χειρὸς τύψαι. V. 'Ελαύνω.]

['Ελασίχθων, ονος, ὁ, Terram concutiens. 'Ελασίχθονα Ποσειδῶνα τὸν ἐννοσίγαιον dixisse Pindarum ait Eustath. Opusc. p. 56, 19. Conf. 'Ελάτης. L. Dind.]

'Έλασμα, τὸ, Lamina ductilis. Bud. p. 884 ex Dioscor. [5, 96 : Μολίβδου ἐλάσματα ὡς ὅτι λεπτότατα. Eustath. Opusc. p. 33, 6 : Ὁ σίδηρος εἰ τύπτεται πρὸς ἔλασμα. Aret. Acut. m. causs. 2, 6, p. 18 : Ἔδρη ἀπολελημμένη, ὡς μηδὲ ἰσχνὸν ἔλ. διελάσαι· 8, p. 20 : Εἰ γάρ τις ἐθέλει, διελάσαι ἂν ἔλ. κ. τ. λ. Apollon. Lex. H. v. 'Εξήλατος, Hesych. v. 'Εξήλατον, s. schol. ad Il. M, 295 : Ἀσπίδα ... ἐξήλατον, interpretantur ἐξ ἐλασμάτων συγκειμένην sive πτυχῶν, quod voc. gramm. explicare solent ἐλάσματα. Alia exx. v. in Ἐλασμὸς, et ap. Pausan. 10, 16, 1 et 2, ab Hemst. cit. cum Strab. 3, p. 155, Galeno vol. 4, p. 142, C. || De specillo, ut videtur, Paul. Æg. 6, 73, p. 202, 31 : Ἵνα διεσταμένων τῶν ἐλασμάτων τοῦ λωτοῦ διασταλῇ ὁ κόλπος. V. 'Ελασμάτιον. L. D. || Cursus, Aurigatio. Eust. Il. p. 1306, 55 : Ἐν δὲ τῷ, ἀμφήριστον ἔθηκε, λεπτὸν ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔλασμα ἐκ τοῦ παρήλασε ῥήματος, ἵνα λέγῃ ὅτι ἔθηκεν ἂν ἀμφίβολον τὸ ἔλασμα. Schaer. Pisid. Hexaem. v. 99 : Τὸ συγκίνημα τῶν ἐλασμάτων· et 222 : Ἐν τῇ κατ' εὐθὺ τῶν ἐλ. τάσει, de motu solis. Prima signif. ap. Thomaidem Vita S. Febroniæ Act. SS. Jun. t. 5, p. 32, 68 : 'Ελάσμασι χρυσοῖς καὶ μαργαρίταις. Hase.]

['Ελασμάτιον, τὸ, diminut. ab ἔλασμα, Lamella. Dioscor. Parab. 2, 164 : Ἄκρως δὲ βοηθοῦνται χρυσοῦ ἐλασμάτιον μικρόν τι καταπίνοντες περιφερές· περιχώννυται γὰρ τῷ χρυσῷ διὰ συγγένειαν καὶ συνολισθάνει διὰ τῆς ἕδρας. Pro Specillo Galen. Gloss. p. 582 : Ὑπάλειπτρον) ἐλασμάτιον, ᾧ ἄν τις ὑπαλείψαιτο τοὺς ὀφθαλμούς. Male libri duo ἐξεσμάτων (sic). V. Ἔλασμα. Ap. Heliodorum vero in Schneid. Ecl. phys. vol. 1, p. 468 : Ἔνεσθεν δὲ κατὰ τὸ τρῆμα σιδηρῶν ἢ χαλκῶν ἐλασμάτιον προσήλωται τῇ χειόνῃ· τὸ δ' ἐλ. τοῦτο κέκληται ὀδούς, est Ligula.]

'Ελασμὸς, ὁ, i. q. ἔλασμα, Lamina, s. Lamina ductilis. Nam ut ἔλασμα χρυσίου legimus ap. lxx Habacuc 2, [19] et ἐλάσματα καὶ πέταλα μολίβδου apud Dioscor. 5, [96], ita ap. Suid. [v. Μόλυβδος] : Εἰς ἐλασμοὺς μολίβδων γράφοντες, In laminas plumbeas. [Ex Dion. Cass. 46, 36 : Ἐς ἐλασμὸν μολίβδου λεπτὸν ἐγγράψαντές τινα· 57, 18 : Ἐλασμοὶ μολίβδινοι ἀρᾶς τινας... ἔχοντες. L. D. || Agitatio. Hippiatr. p. 5, 13 : Ὁπόταν ὑπέρτονος γένηται ὑπὸ δρόμου καὶ ἐλασμοῦ. Hase.]

['Ελασος, ὁ, Elasus, n. pr. Trojani, Hom. Il. Π, 696 : Αὐτὰρ ἔπειτ' 'Έλασον καὶ Μούλιον. V. 'Έλασσος, 'Έλατος. L. Dindorf.]

['Ελασσονέω. V. 'Ελαττονέω.]

['Ελασσόνως s.] 'Ελαττόνως, Minus. [Hippocr. De vict. rat. 1, p. 352, 23 : Ἀγγείοισιν ἐλασσόνως χρέεσθαι. Antiphon p. 128, 36 : Ἐλ. ἢ κατ' ἀξίαν τὸν ἄρξαντα ἠμύνετο. Schol. Soph. OEd. Col. 104 : Μειόνως) ἐλαττόνως. L. D. Achmet. Oniroc. p. 255, 3 : Μετρίως καὶ ἐλ. 257, 21 : Ἐλ. καὶ μετριωτέρως· conf. ib. p. 267, 30. Hase.]

['Έλασσος, ὁ, n. pr. viri ap. Pausan. 10, 26, 4 : Κατευθὺ δὲ τοῦ ἵππου τοῦ παρὰ τῷ Νίστορι Νεοπτόλεμος ἀπεκτονώς ἐστιν 'Έλασσον, ὅστις δὴ ὁ 'Έλασσος. Ubi est var. 'Έλεσσον vel 'Έλεσσος, et scrib. videtur 'Έλασος, quum nihili sit 'Έλασσος. L. Dind.]

'Ελασσόω s. 'Ελαττόω, Diminuo, Imminuo. Thuc. 3, [42] : Μὴ προστιθέναι τιμὴν, ἀλλὰ μηδ' ἐλασσοῦν τῆς ὑπαρχούσης, Imminuere pristinum honorem. Isocr. [p. 162, C], ἐλαττοῦν τὴν πόλιν, Civitatis commodis detrahere. [Id. p. 78, A : Προστάγματα τὰ τοὺς ἑτέρους ἐλαττοῦντα παρὰ τὸ δίκαιον. Plut. Lysand. c. 23 et Ages. 8 : Φίλους ἐλαττῶν. Polyb. 16, 21, 5 : Τὴν βασιλείαν ἠλάττωσε· 26, 3, 4; 31, 6, 3.] Et in pass. ap. eund. Thuc. 1, [77] : Ἢν τι καὶ ὁπωσοῦν ἐλασσωθῶσιν, Si quid auferatur et adimatur, Si quid decedat. [Id. 4, 59 : Οἱ δὲ τοὺς κινδύνους ἐθέλουσιν ὑφίστασθαι πρὸ τοῦ αὐτίκα τι ἐλασσοῦσθαι. Xen. H. Gr. 7, 5, 6 : Ἢν ἀγαθὸν εἶναι Θηβαίοις ὅ,τι ἐλαττοῖντο Ἀθηναῖοι· Comm. 2, 4, 3 : Οὐδὲν οἰομένους ἐλαττοῦσθαι. Demosth. p. 1287, 17 : Δεῖν ἐλαττοῦσθαί τι καὶ συγχωρεῖν, ὥστε μὴ δοκεῖν φιλόδικοι εἶναι.] Philo De mundo [vol. 2, p. 619, 46], Ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγου [ὀλίγον] ἐλαττούμενος, Ad imminutionem sensim vergens. Ἵνα μή τις ἐλαττοῖτο ὑπ' αὐτοῦ, Cic. ap. Plat. [Tim. p. 42, E] vertit, Nec ab ullo imminutum, Lexico Cic. p. 32. [Thucyd. 5, 43 : Πανταχόθεν νομίζων ἐλασσοῦσθαι. Schol., ἀδικεῖσθαι. Conf. ibid. 10, 34. Xenoph. H. Gr. 3, 4, 10 : Αἰσθόμενος Σπιθριδάτην ἐλαττούμενόν τι ὑπὸ Φαρναβάζου (quod 4, 1, 7 dicitur ὑπὸ Φ. ἀδικηθείς). Dionys. A. R. 6, 58 : Ἐλαττουμένους ὑπὸ τῶν πατρικίων. Dio Cass. 41, 53 : Πρὸς τῶν οἰκειοτάτων ἐλαττούμενοι.] Ap. Gregor. autem, Παρὰ πολὺ τῆς τάξεως ἐλαττουμένης, Bud. vertit, Multum immutato ordine. [Proprie, Minorem fieri, Theophr. H. Pl. 6, 8, 5 : Γηράσκουσα δ' ἐλαττοῦται. Thucyd. 2, 62 : Ἄλλων δ' ὑπακούσασι καὶ τὰ προσεκτημένα φιλεῖν ἐλασσοῦσθαι.] || 'Ελαττοῦμαι, Inferior sum, Superor. [Xen. H. Gr. 1, 5, 15 : Λύσανδρος οὐκ ἀντανήγαγε διὰ τὸ πολλαῖς ναυσὶν ἐλαττοῦσθαι, Quod multo pauciores haberet. 6, 2, 28 : Τοῖς δ' ὑστάτοις ἀρικομένοις μεγάλη ζημία ἦν τὸ ἐλαττοῦσθαι πᾶσι τούτοις, Pauciora vel omnino nihil accipere. Polyb. 3, 77, 7 : Τοὺς δοκοῦντας πόλεσιν ἢ λιμέσιν ἠλαττῶσθαί τι· 17, 4, 3 : Ἠλαττωμένος τοῖς ὄμμασι, Luminibus captus.] Thuc. 1, [115] : Ἐλασσούμενοι τῷ πολέμῳ, Bello inferiores. [5, 72 : Κατὰ πάντα τῇ ἐμπειρίᾳ Λακεδαιμόνιοι ἐλασσωθέντες· 104 : Τῇ μὲν τύχῃ ἐκ τοῦ θείου μὴ ἐλασσώσεσθαι· et sim. ib. 105.] 8, [89] : Ἐκ δὲ δημοκρατίας αἱρέσεως γιγνομένης ῥᾷον τὰ ἀποβαίνοντα, ὡς οὐκ ἀπὸ τῶν ὁμοίων ἐλασσούμενος, τις φέρει, Ut qui non ex eodem gradu vel pari conditione cedat aliis. [Id. 1, 77 : Ἐλασσούμενοι ἐν ταῖς ξυμβολαίαις πρὸς τοὺς ξυμμάχους δίκαις.] Demosth. [p. 226, 13] : Πολλὰ μὲν ὧν ἐγωγ' ἐλαττοῦμαι κατὰ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα Αἰσχίνου, Longe inferior sum. [Accus. similiter additur Plat. Reip. 9,

p. 587, C: Ὁπόσα ἐλαττοῦται οὐδὲ πάνυ ῥᾴδιον εἰπεῖν. Polyb. 1, 50, 9: Μεγάλα τοὺς Ῥωμαίους ἐλαττωθῆναι.] Ἐλαττοῦσθαι, inquit Bud., Qui fert inferiores partes, Qui inter primos non censetur. Plato De rep. 8, [p. 549, C]: Φεύγοντος τάς τε ἀρχὰς καὶ τιμὰς καὶ δίκας, καὶ θέλοντος ἐλαττοῦσθαι ὥστε πράγματα μὴ ἔχειν. Idem [ib. D]: Ἀγθομένης ὅτι οὐ τῶν ἀρχὴν ἐχόντων αὐτῇ ὁ ἀνὴρ ἐστι, καὶ ἐλαττουμένης διὰ ταῦτα ἐν ταῖς ἄλλαις γυναιξί. [Xen. H. Gr. 7, 1, 38: Ὅτι ἠλαττοῦτο τὸ Ἀρκαδικόν.] Sic ap. Isocr. [p. 12, D], Ἐλαττουμένους παντὶ τῷ βίῳ, exp. Tota vita viliores. [Similior Platonico locus ejusd. p. 283, D: Διὰ γὰρ τὸ πονηρὰν ἔχειν τὴν δόξαν ἐν ἅπασιν αὐτοὺς ἐλαττοῦσθαι τοῖς πράγμασιν. Id. Antid. p. 489, 300: Οὐδένες γὰρ ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ μᾶλλον ἐλαττοῦνται τῶν τοιούτων. Dio Cass. 41, 59: Ἐν πᾶσιν αὐτῶν ἐλαττούμενοι, etc. Cum genit. autem construitur ap. Plat. Gorg. p. 459, C: Ἐλαττοῦται ὁ ῥήτωρ τῶν ἄλλων· Alcib. 1 p. 121, B: Μὴ τῷ γένους ὄγκῳ ἐλαττώμεθα τῶν ἀνδρῶν. Dionys. A. R. 11, 30: Μηδὲν ἐλαττωθῆναι τῶν ἀντιδίκων. Dion. Cass. 37, 56: Τοῦ Πομπηίου παρὰ πολὺ ἠλαττοῦτο. Athenag. De resurr. p. 322, D: Οὐδὲ γὰρ εἰ φωνῆς μετεῖχεν, ἠτιάσαντό ἂν τὸν δημιουργὸν ὡς παρὰ τὸ δίκαιον ἐλαττούμενα τῶν ἀνθρώπων, et ap. alios plurimos. Absolute, Superor, Vincor, Polyb. 1, 41, 1: Τοὺς πολεμίους ἠλαττῶσθαι· 2, 51, 3. Dio Cass. Exc. 101, p. 42, 86: Φοβηθεὶς μὴ μέγα τι δεινὸν ὑπὸ τῶν ἐλαττωθέντων (judicio) γένηται· iterumque sic de iis qui caussa caderent 52, 26; 60, 28; 69, 3.] || Ἐλαττόομαι exp. etiam in VV. LL. Detrimentum facio s. accipio, Pauperior fio. [Pro activo est in l. corrupto Polyb. 23, 15, 1. Suspecta it. scriptura ejusd. 16, 6, 9: Τοῖς μὲν ὅλοις ἠλαττωμένος παρὰ πολὺ τὴν ναυμαχίαν· ubi addendum videtur κατά. Ceterum similis l. 2, 53, 1: Οὐ μετρίως ἠλαττωμένοι τοῖς ὅλοις. Permutatum cum ἐλαττονέω v. in illo.]

Ἐλάσσωμα, i. q. ἐλάττωμα, τό, Diminutio s. Partes inferiores. Exp. etiam Vitium, Detrimentum, Clades. [Et alibi:] Ἐλάττωμα, opp. τῷ πλεονέκτημα, Inferiores partes et deterior conditio. [Deminutio, Sirac. 19, 28: Ἐὰν ὑπὸ ἐλαττώματος ἰσχύος κωλυθῇ ἁμαρτεῖν, ἐὰν εὕρῃ καιρὸν, κακοποιήσει. Damnum, Detrimentum, in inscr. Olb. ap. Boeckh. vol. 2, p. 119, 15: Ἅμα δὲ τῷ καὶ ἄλλα γεγενῆσθαι ἐλαττώματα πολλὰ κατὰ τὴν χώραν, ἐφθάρθαι μὲν τὴν οἰκετείαν ἅπασαν.... Polyb. 6, 16, 3: Ποιῶν ἐλαττώματα περὶ τοὺς βίους, Circa rem familiarem detrimenta.] || Vitium, quo videl. aliquis aliquo inferior est. Chrysost. Ad Eph. 4: Πάντα τὰ ἐλαττώματα τῶν γυναικῶν φέρειν τοὺς ἄνδρας προσέταξεν ὁ θεός. Idem: Ὡς γὰρ τὸ πολὺ γυναικῶν τοῦτο ἐλάττωμα. Idem: Τῆς φύσεως τὸ ἄλ., Naturæ vitium s. incommodum. Greg. Naz.: Τὰ ἀπὸ κακίας ἐλαττώματα, Vitia a malitia pullulantia. [Diog. L. 9, 68: Εὐρύλοχος, οὗ φέρεται ἐλάσσωμα τόδε· φασὶ γὰρ ὡς οὕτω παρωξύνθη ποτέ.... Boiss. Dionys. De Thucyd. c. 35, p. 899, 10: Περὶ τὴν λέξιν ἐλαττώματα· A. R. 5, 23: Ὁ καλούμενος Κόκλης ἐκ τοῦ κατὰ τὴν ὄψιν ἐλαττώματος, Quod altero oculo captus esset. Anon. ap. Suid. v. Κραιπαλώδης: Τῆς ψυχῆς τὰ ἐλαττώματα κατηπίσταντο, εἴτε κραιπαλώδης τις εἴη καὶ μέθυσος εἴτε φιλήδονος. Menand. p. 73: Ἐλαττώματα δὲ τῶν ἐν γηλόφοις κειμένων (urbium) ψύχους ὑπερβολαί, ὁμίχλαι, στενοχωρίαι.] || In Pand. appellatur Vitium rei, quæ præscribi non potest propter malam fidem, Bud. || Ponitur et pro Victoria, passive. Polyb.: Τῶν ἐν τούτοις (τοῖς πρὸς Ἀννίβαν ἀγῶσι) ἐλαττωμάτων. Et mox, Οὐ γὰρ παρὰ τὸν καθοπλισμὸν, ἀλλὰ παρὰ τὴν δεξιότητα τὴν Ἀννίβου περιέπιπτον τοῖς ἐλαττώμασιν. Et alibi itidem. Bud. [Cladem ita dicit Polyb. 1, 32, 2; 37, 9; 3, 96, 8, etc. Dionys. A. R. 3, 50: Τοιαῦτα συνέβαινε πολλὰ παραλλὰξ ἑκατέροις ἐπὶ τὰς ὁμόρους χώρας ἐκστρατευομένοις ἐλαττώματά τε καὶ πλεονεκτήματα. Dio Cass. 43, 37. || Offensa. Testam. 12 patriarch. p. 720 ed. Fabric. L. D.]

[Ἐλαττωμάτιον, τό, Vitiolum, Gl.]

[Ἐλάσσων s. Ἐλάττων. V. Ἐλαχύς.]

[Ἔλασσών, όνος, ἡ, Elasson, opp. quod olim Oloosson. Eust. Il. p. 333, 39: Δοκεῖ δὲ φυλάσσειν καὶ νῦν τὴν κλῆσιν, παραθειρομένη βαρβαρικῶς· ἴσως γὰρ αὕτη ἐστὶν ἡ ἄρτι λεγομένη Ἔλασσών.]

Ἐλάττωσις, εως, ἡ, Imminutio, Diminutio. [Plato. Definit. p. 412, B: Ἐπιτίκεια δικαίων καὶ συμφερόντων ἐλ. 416, A: Ἔνδεια ἐλ. τῶν ἀγαθῶν. || Vitium. Plut. Mor. p. 2, C: Τὴν τῆς φύσεως ἐλάττωσιν εἰς τοὐνδεχόμενον ἀναδραμεῖν. || Damnum, Detrimentum. Polyb. 4, 47, 3: Οἱ Ῥόδιοι συνεξεγερθέντες ἅμα μὲν διὰ τὴν σφετέραν βλάβην, ἅμα δὲ καὶ διὰ τὴν τῶν πέλας ἐλάττωσιν· 31, 7, 4. Dio Cass. 39, 26; Plut. Sertor. c. 23. || Clades. Polyb. 2, 36, 6: Τὰς περὶ Σικελίαν ἐλαττώσεις· 3, 89, 8. Dionys. A. R. 11, 23; Dio Cass. 38, 33. || Ἐλάττωσις τῆς πρώτης, τῆς δευτέρας, τῆς τρίτης καταστάσεως, Maxima, Minor, et Minima capitis diminutio, in Basilic. l. 16, tit. 8, § 39. Ducang.]

Ἐλαττωτικὸς, ἡ, ὸν, Qui diminuit, Non rigidus, VV. LL. [Aristot. Eth. Nic. 5, 13: Ὁ γὰρ ἐπιεικὴς ἐλαττωτικός ἐστιν· 14: Ὁ μὴ ἀκριβοδίκαιος ἐπὶ τὸ χεῖρον ἀλλ' ἐλαττωτικός. Procul. ad Hesiod. Op. 808: Πρὸς τὰς καθάρσεις ἐπιτήδειον τοῦτο τὸ μέρος (diei, meridies), ὡς ἐλαττωτικὸν πρὸς τὴν ἀφαίρεσιν τῶν περὶ ἡμᾶς μολυσμάτων. Cum gen. Porphyr. De abstin. 3, 6, p. 286: Διὸ προσίπτει ὁ δίκαιος οἷον ἐλ. ἑαυτοῦ τῶν κατὰ σῶμα. Cui Rhoer. confert M. Antonin. 5, 15: Οὐδὲ ἂν ὁ ἐλ. ἑαυτοῦ ἐν τινι τούτων ἀγαθὸς ἦν, εἴπερ ταῦτα ἀγαθὰ ἦν.]

Ἐλαστὴς, ὁ, Impulsor, Agitator. Etym. [M. p. 325, 38, ubi fingitur propter ἐλαστρίω.]

[Ἐλαστικὸς, ἡ, ὸν, unde in inscr. Sardibus Lydiæ reperta ap. Reines. Synt. Cl. 7, 36, p. 508 et Spon. Misc. p. 357 (in Poleni Suppl. Thes. vol. 4, p. 1361-2): Ἀρξάντας τὰς πλείστας ἀρχὰς καὶ λειτουργίας ἐνδόξως καὶ ἐπιφανῶς καὶ γραμματεύσαντας φιλοτίμως καὶ πανηγύρεις ἐλαστικῶν (cetera desunt). Reines.: « Extrema etsi mutila sint, tamen insinuant pompam εἰσελαστικῶν, qua victores a certaminibus sacris redeuntes in patriam quisque urbem recipiebantur ». Spanhem. ad Julian. Orat. 1, p. 258: « Non opus cum Rein. et præter literarum ductus pro ἐλ. supplere continuo εἰσελ., aut verb prius illud, uti nuper a nobis factum, pro eod. illo εἰσελ. ducere, ac inde id de pompa hieronicarum, qui in patriam inveherentur, interpretari, sed de iis qui equos in equestribus seu currulibus agonibus agitarent, et qui inde Agitatores etiam, h. e. ἐλαστικοὶ a Romanis Græcorum more sunt appellati ». Reinesii probabili conjecturæ conf. quæ dicta sunt in Εἰσελαστικὸς supra p. 316, B: quibus adde in l. cit. ex Orac. Sib. p. 200, 3 ed. Gall. Turnebum conjecisse, Καὶ τότε δὴ μέγας αὖθις ἀγὼν, ut scrib. sit ἐσελαστικὸς vel fort. ἰσελαστικός.]

Ἐλαστρέω, Agito, Impello: i. q. ἐλαύνω, s. ἐλάω, unde et factum est: sed est Ἰωνικώτερον. Herodot. [2, 158: Τριήρεας δύο ὁμοῦ ἐλαστρευμένας· sic enim libri meliores cum Eust. Il. p. 1161, 27], ἐλαστρεόμεναι ὁμοῦ νέες. Idem [7, 24, ubi nunc item δύο τρ. ὁμοῦ ἐλαστρευμένας], ἐλαστρεομένας τριήρεας, Triremes quæ agitantur s. aguntur. Itemque ἐλαστρηθεὶς [ap. Antipatr. Anth. Pal. 6, 219, 6: Ζανὸς ἐλ. γυιοπαγεῖ νιφάδι], Agitatus, Actus, Impulsus. Usus est hoc v. Hom. quoque, dicens Il. Σ, [543], de aratoribus: Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστριον ἐνθα καὶ ἔνθα, i. e. ἠλαυνον. [Ad l. Hom. refertur gl. Hesychii in Ἐλατρεὺς citanda. Eur. Iph. T. 934: Μητρός σ' οὕνεκ' ἠλάστρουν θεαί· 971: Ὅσαι δ' Ἐρινύων οὐκ ἐπείσθησαν νόμῳ δρόμοις ἀνιδρύτοισιν ἠλάστρουν μ' ἀεί. Lycophr. 450: Πατρὸς μομφαῖσιν ἠλαστρημένος. L. D. Timo Phl. ap. Sext. Emp. p. 721, 25: Πεύκη καὶ δσ' ἄλλα βροτοὺς κηφῆνας ἐλαστρεῖ. Dionys. A. R. 1, 23: Δαιμονίοις τισὶ χόλοις ἐλαστρηθέντες. Etym. M. p. 325, 32. Hemst. Hesych. vitiose, ut videtur: Ἐλαστροῦται, ἐλαύνεται, διώκεται. Idem: Ἐλαστριῶν, διαγινώσκων. Ἐλάστρει, ἐκακοπάθει, ἐσκόπει, ἐδίωκεν, ἐκυνήγει. Ἠλάστρευν, ἐχολέπαινον, ἐδεινοπάθουν, περιεφέροντο.]

Ἔλαστρον, τό, Id quod impellit s. quo impellitur aliquid. Legitur ap. Etymologum [M. p. 325, 36], et ex eo derivatur præcedens ἐλαστρέω.

[Ἐλάτας. V. Ἔλαιος n. pr.]

[Ἐλάτεια, ἡ, Elatea s. Elatia. Steph. Byz.: Ἐλάτεια, πόλις μεγίστη Φωκίδος, ἀπὸ Ἐλάτου. Ἔστι καὶ Θετταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Ἐλατεύς. Ἔστι καὶ Θεσπρωτίας, ἣν καὶ Ἐλάτρειαν (Ἐλατρίαν cod. Vrat.: ut libri nonnulli Harpocr. hanc formam ex Theopompo citantis, sed in Ἐλάτρεια consentiunt Suid. et Zonar. p. 686) φασὶ διὰ τοῦ ρ, καὶ τὸ ἐθνικὸν Ἐλατρεύς (Ἐλατριεύς Vrat.). Animadvertunt intt. sequi Stephanum,

et solet, Strabonem, qui 9, p. 407 : Ἐλ. μεγίστης τῶν ἐν Φωκεῦσι πόλεων, et sim. ib. p. 417, 418, 424, Pausan. 10, 3, 2, et ib. 34, 1, ab Elato conditam memorans 8, 4, 4; 10, 34, 2. Nominant urbem Herodot. 8, 33, Demosth. p. 69, 18; 275, 13; 278, 6, Scylax p. 23, Polyb. 5, 26, 16 etc., Diodor. 16, 84, inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 835, 1 et 13. In alia ib. p. 741, III, 26, est dat. Æol. Fελατίη. || Formam Ἐλάτη habet Hesych., inter alias signiff. h. v. ponens, Πόλις τῆς Φωκίδος μεγίστη. Sed excidisse videtur caput glossæ Ἐλάτεια. || Thessalam Elateam memorat Liv. 42, 54, 7 : « Elatiam et Gonnum ... utraque oppida in faucibus sunt quæ Tempe adeunt ». || Gent. Ἐλατεὺς est sæpius apud Pausan. 10, 34 et 35 (in libris deterioribus aliquoties Ἐλατιεὺς, quod Casaub. ad Strab. 7, p. 324 perperam inferebat Stephano Byz. propter Livii 32, 24, 1 et 7, *Elatiensis* : sed ibi quoque alii libri *Elatensis*), in inscr. apud Bœckh. vol. 1, p. 711, n. 1542, 9; 852, n. 1735, 3, Etym. M. p. 325, 48. Genit. forma Ἐλατίων in num. ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 195. Alius formæ dat. ΕΥΒΩΑΙ ΓΕΛΑΤΙΗΙ in monum. ap. Bœckh. vol. 1, p. 741, III, 28. Hinc adj. Ἐλατικὸς ap. Plut. Sull. c. 16 : Τῶν Ἐλατικῶν πεδίων. || Elateam Cassopiæ memorat Demosth. p. 84, 23, quæ Ἐλατρία vel potius Ἐλάτρεια dicitur Straboni 7, p. 324. Quam scripturam in aliis inventam Dem. libris probat et testimonio Theopompi confirmat Harpocratio v. Ἐλάτεια. ἄ L. Dindorf.]

[Ἐλάτειρ, ρος, ὁ, Elatir, n. fluvii. Arcad. p. 20, 17, inter barytona in ειρ recenset Ἐλάτειρ. Etym. M. p. 107, 37 : Ἐλάτειρ, ποταμός. Eod. modo Theognost. Cram. Anecd. vol. 2, p. 41, 26. L. Dindorf.]

Ἐλάτειρα, ἡ, Expultrix, διώκτρια, ἀπελαστική, Bud. ap. [Dionys.] Arcop. [Jo. Damasc. vol. 1, p. 4, E : Τὴν τῆς πλάνης ὀλέτειραν καὶ τοῦ ψεύδους ἐλάτειραν. || Agitatrix. Pind. ap. schol. Aristoph. Eq. 1261 : Τί καλλίων ἁρχομένοισιν... ἢ βαθύζωνόν τε Λατὼ καὶ θοᾶν ἵππων ἐλάτειραν ἀείσαι (Ἄρτεμιν). Nonn. Dion. 11, 186; 47, 283 : Βοῶν ἐλάτειρα Σελήνη. ἄ L. Dindorf.]

[Ἐλᾰτέον, Equitandum. Xenoph. Hipparch. 2, 7 : Προαγορεύεται ἡ χώρα ὑπὸ τοῦ ἱππάρχου, ἐν ᾗ ἑκάστῳ ἐλατέον.]

[Ἐλατεύς. V. Ἐλάτεια. || Elateus, n. pr. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 319, 21 : Ἀνείκητος Ἐλατέως. L. Dind.]

Ἐλάτη, ἡ, Abies, dicta παρὰ τὸ ἐλᾶν, ὅ ἐστιν ἐς ὕψος ἀνατετάσθαι. Unde et ab Hom. Od. E, [239] dicitur ἐλάτη οὐρανομήκης. [Il. E, 560 : Ἐλάτῃσιν ἐοικότες ὑψηλῇσιν· Ξ, 287 : Εἰς ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκετον, ἢ τότ' ἐν Ἴδῃ μακροτάτη πεφυυῖα δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν (conf. fort. etiam H. Ven. 265 : Ἐλάται τε δρύες ὑψικάρηνοι)· Ω, 450 : Κλισίην, τὴν Μυρμιδόνες κάμον ἄνδρες, δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες. Eur. Bacch. 38 : Χλωραῖς ὑπ' ἐλάταις, sæpissimeque id. in ead. fab. Plat. Leg. 4, p. 705, C : Οὔτε τις ἐλάτη οὔτ' αὖ πεύκη. Locos Theophr. de abiete collegit Schneid. in ind. p. 360.] Plut. [Mor. p. 526, D] : Στεφάνους ἄσειῖς ἔχοντες, οἱ μὲν ἐλάτης, οἱ δὲ πεύκης. Plin. 12, c. ult. : Est præterea arbor ad eadem unguenta pertinens, quam alii Elaten vocant, quod nos Abietem, alii Palmam, alii Spathen. Ἐλάτη Galeno est τὸ ἁπαλὸν ἐκβλάστημα τῆς φοίνικος, Tenerum palmæ germen : cum quo idem sentit Hesych. Ut autem Diosc. [l. infra cit.] ait, ὁ περιεχόμενος ὑπ' αὐτῆς καρπὸς, ἐλάτη καλεῖται, Gorr. || Eidem Diosc. 1, 151 [150], est Involucrum fructus e palma nascentis, seu, ut Marcellus tradit, Corticosum palmæ adhuc florentis operimentum (quem Palmæ corticem Colum. vocat), Novi et jamjam nascentis in palma fructus involucrum et folliculus; ita enim scribit : Φοίνιξ, ἣν ἔνιοι ἐλάτην ἢ σπάθην καλοῦσι, περικάλυμμά ἐστι τοῦ καρποῦ τῶν φοινίκων ἀκμὴν ἀνθούντων. Galeno Simpl. 8, φοίνικος ἀμφίτεσμα, ut ab Archigene ap. ipsum K. τόπ. 2 vocatur φοίνικος σεβένιον. Nonnulli exp. Corticosum illud, quod in summa palmula nascitur. [Addit Diosc. l. c. : Καὶ ὁ περιεχόμενος δὲ ὑπ' αὐτῆς καρπὸς ἐλάτη καλεῖται, ὑπ' ἐνίων δὲ βόρασος. Id. vero 1, 54 : Ἐλάτην θλάσας καὶ διακνήσας ἔμβαλε εἰς λουτῆρα, quod priori signif. cepit int. Et 2, 91 : Φοίνικος ἐλάτης καὶ καλάμου ὁλοσχερῶς κεκομμένου ἀνὰ λί. ιϐ'. Theophr. fr. 4 De odor. 28 : Ἀπὸ ξύλου δὲ (συντίθεται) ὁ φοῖνιξ (unguenti genus) καλούμενος· ἐμβάλλουσι γὰρ τὴν ὀνομαζομένην ἐλάτην ξηράναντες.] || Palmula, h. e. Extrema remi pars, s. Remus, κώπη. Hom. Od. [M, 172 : Λεύκαινον ὕδωρ ξεστῆς ἐλάτῃσιν· Il. H, 5] : Εὐξέστῃσ' ἐλάτῃσι Πόντον ἐλαύνοντες. Apud Eur. autem [Alc. 444], ἐλάτη δίκωπος exp. Cymba, synecd. [De navi id. Phœn. 208 : Ἰόνιον κατὰ πόντον ἐλάτᾳ πλεύσασα περιρρύτων ὑπὲρ ἀκαρπίστων πεδίων Σικελίας Ζεφύρου πνοαῖς ἱππεύσαντος· Iph. A. 174 : Ἐλάταις χιλιόναυσιν· 1322 : Μή μοι ναῶν χαλκεμβολάδων πρύμνας ἄδ' Αὐλὶς δέξασθαι τούσδ' εἰς ὅρμους εἰς Τροίαν ὤτρελεν ἐλάταν πομπαίαν.] || Hasta, s. Hastile ex abiete, sicut μελία : Hesiod. Scut. [190] : Ἔγχεσιν ἠδ' ἐλάτῃς κὐτοσχεδὸν ὠριγνῶντο. [Proprie intelligendum est de Abietibus, pariterque 188 : Κένταυροι ... ἀργύρεοι χρυσίας ἐλάτας ἐν χερσὶν ἔχοντες, coll. Eur. Iph. T. 1058 : Ἀνὰ δ' ἐλάταισι στεφανώδει τε γλόᾳ θίασος ἑμολεν Ἱπποδότας Κενταύρων ... Pind. ap. schol. Apoll. Rh. 1, 61 : Ὁ δὲ χλωρῇς ἐλάτῃσι τυπεὶς ὤχετο Καινεύς· Nonno Dion. 28, 240 : Ὑψινεφὴς ἐλάτην περιμήκετον εἶχεν Ἐλατρεύς, ἔγχει δενδρήεντι καρήατα δήια τέμνων· Orph. Arg. 173, ubi est τανυφλοίοις ἐλάτῃσιν. L. D. Est etiam ἐλάτη, s. Dor. ἐλάτα, Oleris species quædam ap. Epicharmum Athen. 2, p. 70, F : Θρίδακας, ἐλάταν, σχῖνον, βαφανῖδας, κάκτους, ubi vide Animadv. Schweigh. In quibus confert gl. Hesychii, Ἐλάτη, λαχάνου εἶδος. || Panis genus. Arcad. ap. Albert. ad Hesych. gl. citatam : Βουκελάτου ἄρτου, ἐλάτης, ὃς λέγεται καλλίκιον. Confusum cum ἐλαία notavi in illo. ἄ]

[Ἐλάτη, ἡ, Elate. V. Ἐλάτεια. || Soror Oti et Ephialtis, in abietem mutata. Eust. Il. p. 582, 22, Od. p. 1532, 42.]

[Ἐλᾰτηΐς, ίδος, ἡ, Abiegna. Nicand. Alex. 610 : Μὴ μὲν δὴ σμίλον σὺ κακὴν ἐλατηΐδα μάρψαις, ubi schol. ἐλατηΐδα vocari tradit, quod τῇ ἐλάτῃ, Abieti, folia habet similia.]

Ἐλᾰτὴρ, ῆρος, ὁ, Agitator [Gl.], Auriga. [Hom. Il. Δ, 145 : Κόσμος θ' ἵππῳ ἐλατῆρί τε κῦδος. Conf. Λ, 702, Ψ, 369, etc. Æsch. Pers. 32 : Ἵππων ἐλατήρ. Nonnus Dion. 1, 254 : Ἐλατὴρ ἑμόφοιτος ἁμάξης ... Βοώτης, et alibi sæpe.] Remex, ut apud Lucian. [Amor. c. 6] : Καὶ ῥοθίῳ τῷ τῶν ἐλατήρων ἀπὸ γῆς ἀναχθέντες. [Nonn. Dion. 39, 306 : Πολλοὶ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα πολυσπειρέων ἐλατήρων πόντον ἀμοιβαίοισιν ἀνασχίζοντες ἐρετμοῖς κυανέην λευκαινον ἐπασσυτέρην γύτιν ἀρῇ, καὶ πόνος ἦν ἀνόνητος ἐπειγομένων ἐλατήρων. L. D.] || Impulsor, Vibrator : ut ἐλατὴρ ὑπέρτατε βροντᾶς, Pind. Ol. 4, 1. Et ἐλ. λύρης, Pulsator lyræ, ex Epigr. [Antip. Thess. Anth. Pal. 7, 18, 3 : Ἀλκμᾶνα, λύρης ἐλατῆρα Λακαίνης.] || Expulsor, Abactor. [Callim. Jov. 3 : Ἠλογόνων ἐλατῆρα, de Jove gigantum victore. Quo l. ὀλετῆρα legisse videri Nonnum Ruhnkenii opinio fuit Ep. cr. p. 125. Oppian. Cyn. 1, 119 : Εἶαρι χρυσείῳ, κρυερῶν νεφέων ἐλατῆρι. Philostorg. H. E. p. 481, 21 ed. Read. : Πολλῶν ἄλλων παθῶν φυγαδευτὴν γενέσθαι καὶ ἐλατῆρα. Synes. p. 328, D : Ἀχέων ἐλατήρ· 335, D. Gl. : Ἐλατῆρες, Abactores. || Quam Propert. 3, 14, 6, in ludo κρικηλασίας appellat Clavem aduncam trochi, ab Antyllo in Oribas. Coll. 6, 26, ap. Mercurial. De arte gymn. 3, 8, p. 162, vocari ἐλατῆρα, annotavit Schneid. Locus est ap. Matthæum in Med. p. 118, capite περὶ κρικηλασίας : Ἐλαυνέσθω δὲ (ὁ κρίκος) μὴ κατὰ μῆκος, ἀλλὰ καὶ πεπλανημένος· ἔστω δὲ ὁ ἐλατὴρ σιδηροῦς ξύλινον (-ίνην Matth.) ἔχων τὴν λαβήν.] || Placentæ latæ genus, ap. Aristoph. [Eq. 1182 : Ἡ Γοργολόφα σ' ἐκέλευε τουτουὶ φαγεῖν ἐλατῆρος, ἵνα τὰς ναῦς ἐλαύνωμεν καλῶς. Schol. : Ἐλατὴρ δὲ πέμματος εἶδος· τινὲς μὲν ἄζυμα (Suid. in v. Ἐλατῆρος, πέμματος. Εἶδος ἀζύμου. Ubi del. videtur interp. ante εἶδος). Εὐριπίδης δὲ πεπτά. Explicatius id. ad Ach. 246 : Ὦ μᾶτερ ἀνάδος δεῦρο τὴν ἐτνήρυσιν, ἵν' ἔτνος καταχέω τωὐλατῆρος τουτουί, s. Suid. in v. : Ἐλ. πλακουντῶδες πέμμα πλατύ, ἔνθεν καὶ ἡ ἐπωνυμία, παρὰ τὸ ταῖς χερσὶν ἐλαύνεσθαι εἰς πλάτος (ἀπὸ τοῦ ἐληλάσθαι εἰς μέγεθος Hesych.). Ἢ ἄρτος πλατὺς, ἐν ᾧ τὸ ἔτνος ἐτίθεσαν καὶ προσῆγον τοῖς βωμοῖς. (Ἐλατὴρ δὲ πᾶν τὸ πλατὺ inepte interponitur in schol., nisi forte pro πᾶν leg. πέμμα, vel ut est ap. Hesych. et Eust. Il. p. 1163, 41, πόπανον). Εἶεν δὲ καὶ λαγαρώδεις παρὰ τὸ λαγαρὸν, καὶ πίλανοι παρ' Εὐριπίδῃ (de quo v. in Πίλανος, quod restituendum fort. pro πεπτὰ schol.

et Suidæ l. priori). Πέμμα interpretantur etiam Eust. Il. p. 877, 32, Hesych.; μᾶζα Etym. M. p. 325, 46, in gl. ab Turrisano inserta. Callias ap. Athen. 2, p. 57, A, ab Schneid. cit.: Ἔτνος, πῦρ (s. πῦαρ), γογγυλίδες, ῥάφανοι, ἐρυπεπεῖς, ἐλατῆρες. || Ἐλάτης et Ἐλατὴρ, Penna alæ. Orneosoph. p. 245: Οἱ ἐλάται αὐτῶν ἀποσκελωτοί· 246: Οἱ ἐλάται αὐτῶν στενοί. Demetr. Hieracosoph. p. 137: Πῶς δεῖ ἐμβάλλειν ἐλάτην εἰς ἱέρακα. Τῶν συνεργούντων τῇ πτήσει τῶν ἄλλων μάλιστα πτερῶν, οὓς ἐλάτας παρωνύμως καλοῦσι διὰ τὸ δι' αὐτῶν ἐλαύνεσθαι καὶ κώπης δίκην διατέμνεσθαι τὸ ἀέριον πέλαγος· et ib. p. 138, 134. V. etiam Πρωτελάτης. Eod. sensu ἐλατῆρες ib. p. 134, 135. Cit. Ducang. De accentu in ultima Arcad. p. 19, 21.]

[Ἐλατήριος, ὁ, ἡ, Propulsandi, Averruncandi vim habens. Tzetz. Exeg. Il. p. 43, 24, ab Schæf. cit.: Καὶ ἐς Ἑλλάδα τοῦτον (Parin) ἐκέλευσεν ὁ πατὴρ καταπλεύσαντα θῦσαι Δαφναίῳ Ἀπόλλωνι τῶν κακῶν ἐλατήρια. Æsch. Cho. 965: Τάχα δὲ παντελὴς χρόνος ἀμείψεται πρόθυρα δωμάτων, ὅταν ἀφ' ἑστίας μύσας πᾶν ἐλάσῃ κα-
θαρμοῖσιν ἀτᾶν ἐλατηρίοις (libri καθαρμοῖς ἅπαν ἐλατή- B
ριον). « Expellens. Γένος κυνῶν ἐλατήριον κνωδάλων ἀσθενεστέρων εὐχερές, Euteen. Metaphr. Oppiani p. 14. » Schneid.]

Ἐλατήριον, τὸ, Quicquid deorsum ventrem purgat, ita vocatur ab Hippocr., teste Galeno [Gloss. p. 464, et sim. Erotian. p. 144, Gregor. Cor. p. 563. Hippocr. De rat. vict. in m. ac. p. 383, 42: Φάρμακα ἐλατήρια διδόναι· Epid. 5, p. 1143, G: Φάρμακον ἔπιεν ἐλατήριον· 1147, A: Ταύτῃ ἐδόθη ἐλ. καταπότιον ἰσχυρότερον τοῦ δέοντος (1151, C: Καταπότιον ἐλ.)· C: Ταύτῃ ἐδόθη ἐλ. ἀσθενὶς ποτὸν ὕδαρὲς καὶ ὀλίγον· 1151, D: Δοκέουν ἄνω δέεσθαι (purgari) ἔπιεν ἀσθενὶς ῥίζην (sic) ἐλατήριον· E: Ἡιῶν ἐλατήριον τρεῖς ἡμέρας ἐκαθαίρατο. Aret. Ac. m. cur. 1, 7, p. 87. || Medicamentum quod fœtum agitet et expellat partumque allevet, interpretatur Foes. Œcon. p. 121, B, ap. Hippocr. De superfœt. p. 260, 39: Καὶ ἢν μὲν ἀπὸ τῆς πυρετίου ἀποχωρήσει (l. -σῃ)· εἰ δὲ μὴ, περιαλείψας τὸ στόμα τῆς μήτρης ἐλατηρίῳ παχεῖ, ὅτεῳ ὕδατι, ὅκως ὠδῖνα ἐμποιήσῃ. A quo l. non debebat separare alterum ib. p. 263, 25 (s. De sterilib. p. 685, 42): Καὶ τὸ ἐλατήριον ὧδε ποιέων προστιθέναι (utero). Sive enim elaterium ex cucumere intelligitur sive aliud, idem intelligendum utrobique.] || Succus ex fructu cucumeris agrestis expressus et in orbiculos coactus. Ab Actio inter venena numeratur. Sed fit etiam expressis radicibus et foliis, quibus tamen vis inest imbecillior. Gaza ap. Theophr., inquit Gorr., Agitatorium interpretatus est, quia commovet vehementer corpus, et superpurgationes inducit: sed hoc Latinis incertius quam si simpl. Elaterium dixisset. Ceterum non tantum Succum, sed et Ipsum cucumerem a quibusdam dictum tradit Diosc. [Galen. Gloss. p. 464: Ἐλ. οὐ μόνον τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγρίου σικύου γιγνόμενον. Hippocr. Epid. 6, p. 1185, E: Ἐλατήριον ἢ σίκυον ἄγριον βεβρωκυῖαι. Dioscor. 4, 155: Τὸ δὲ λεγόμενον ἐλ. ἐκ τοῦ καρποῦ τῶν σικύων σκευάζεται τὸν τρόπον τοῦτον. Theophr. H. Pl. 9, 9, 4: Τοῦ σικύου τοῦ ἀγρίου τὸ σπέρμα χυλισθὲν ποιεῖ τὸ ἐλ., et ib. 14, 1. Eust. Il. p. 1163, 39. || Cucumis ipse ap. Theophr. H. Pl. 4, 5, 1: Τὰ φαρμακώδη ταῖς ῥίζαις καὶ τοῖς ὀποῖς, οἷον ἑλλέβορος, ἐλ., σκαμμωνία. L. Dind.]

[Ἐλάτης, ὁ, Agitator, Auriga, Agitur (sic), Ductor; Ἐλάτης ἵππων, Agitator, Gl. De pastoribus Eurip. fr. Clarom. Phaeth. 2, v. 24: Σύριγγας δ' ὠριδάται κινοῦσιν ποίμνας ἐλάται. || Penna alæ. V. Ἐλατήρ. L. D.] Ἐλάτης, Neptuni cognomentum Athenis, teste Hesychio: forsitan quia primus docuit ἐλαύνειν τοὺς ἵππους καὶ τὰς ναῦς. [Fort. conf. Ἐλασίχθων. ă]

[Ἐλάτης, ὁ, Elates, fl. prope Midæum Phrygiæ quæ dicebatur Epictetos. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 168: « ΕΛΑΤΗΣ ΜΙΔΑΩΝ, Fluvius recumbens, Trajani. Elatis fluvii nullus veterum meminit. Quare conjicio fuisse fontem solis Midacusibus honoratum, cetera ignobilem. » Diversus videtur, quamvis vicinus, Ἐλάτας, de quo in Ἔλαιος. L. Dind.]

[Ἐλάτησις, ἡ, i. q. ἔλασις. Heliodorus Oribasii p. 190 ed. Mai. Sed est vox dubia. Osann.]

[Ἐλατίδης. V. Ἔλατος.]

[Ἐλάτικός, ἡ, ὁν, unde] Ἐλατικαὶ κύνες, Hesychio θηρατικαὶ, Venaticæ. [Schol. Aristoph. Ran. 182 s. Suid. v. Ὠὸπ, p. 2779, B: Ὠὸπ ἐλατικόν (ἐστιν) ἐπίρρεγμα (ἐπὶ πλοίου), Ad remigandum pertinens. || Ἐλατικὸν, τὸ, Merces equitantis. Rationale peræquatorum Alexii Comn. imp. Ms. ap. Ducang.: Περὶ τῶν συνηθειῶν καὶ ἐλατικῶν, et sæpius ibidem. || In Rationario Augusti Cæs. p. 330: Πρὸς τὸ δοῦναι τὸ ἀνῆκον τῷ δημοσίῳ ἐλατικὸν, Quod datur ministro publico s. apparitori vectigal exigenti. Conf. Nov. rat. Alexii Comneni p. 369. L. Dind.]

[Ἐλᾰτῐκός, ἡ, ὁν, adj. gentile ab Ἐλάτεια, quod v.]

Ἐλατίνη, ἡ, herbæ nomen est, de qua Dioscor. 4, 40, et Plin. 27, 9. [ᾰ̄ῐ̄]

Ἐλάτινος, η, ον [et ὁ, ἡ], Abiegnus [Gl. Eur. Bacch. 1070: Ἐλατίνων ὄζων ἔπι, et ib. 1098. Cycl. 386: Φύλλων ἐλατίνων. Femin. Anaxilas ap. Athen. 13, p. 558, C: Ἐλατίνου πλάτη. Diosc. 1, 91: Ἡ ἐλατίνη (ῥητίνη)· et ib. 92 bis. L. D.] Et ἐλ. μύρον s. ἔλαιον, Unguentum s. Oleum ex elate. [Inscr. Diosc. 1, 54: Περὶ ἐλατίνου σκευασίας, sc. ἐλαίου.] Sed et Ελάτινος pro ἐλάτινος poetæ dicunt, metri causa injecto ι, ut Hom. Od. [B, 424,] O, [209]: Ἴστὸν ἐλάτινον, et, Ἐλάτινα δοκοί, Od. T, [39. Il. Ξ, 289: Ὄζοισιν ἐλατίνοισιν· Ω, 454. Eur. Hel. 1461: Ἐλατίνας πλάτας· Hec. 632: Ἴλαν ἐλατίναν, et Iph. T. 407: Ἐλατίναις ὀιχρότοισι κώπαις, ubi ἐλατίναις probabiliter conjecit Seidlerus, etsi ἐλάτινος gen. fem. vidimus supra. ᾰ̔ῐ]

[Ἐλατιονίδης. V. Ἔλατος.]

[Ἐλατίων, ωνος, ὁ, Elation, nomen fictum ab ἐλαύνω, Remigo, in inscr. Alciphr. Ep. 1, 25, ubi est var. Ἐλατίονι. L. Dind.]

Ἐλᾰτός, ἡ, ὀν, Ductilis. [Ἐλατὸν, Ductile, Productum, Productile, Gl. Hesych.: Ἐλατὸν, ἐλασιν (hæc vox reponenda in capite glossæ acephalæ, quæ est tertia decima ab Ἐλατὸν: Εἰρεσίαν, κωπηλατησίαν [l. κωπηλασίαν]), ἢ ἠλισμένον (ἐληλασμένον). Confert Soping. Ps. 97, 6: Ἐν σάλπιγξιν ἐλαταῖς. Polluc. 7, 105: Καὶ τροχίαν μὲν χαλκῶν τὸν χυτὸν χρὴ καλεῖν, τυπίαν δὲ ὃν ἂν οἱ ὧν εἴποιεν ἐλατόν. Aristot. Meteor. 4, 9, p. 386, 19: Ἔστι δὲ τὰ μὲν ἐλατὰ, οἷον χαλκὸς, et in seqq. Theophilus Ad Autol. 1, p. 338, B: Τοῖς θεοῖς σου C
τοῖς λιθίνοις καὶ ξυλίνοις, ἐλατοῖς τε καὶ χωνευτοῖς. L. D.] Ex Epigr. affertur νῷ ἐλατὰ νοήματα, pro Sensus mente tractandi [et capessendi, obscuri], quod mihi suspectum est. [De accentu Arcad. p. 81, 4. L. D. Philo Belop. p. 77, 29: Ἐξ ἐλατοῦ μὲν χαλκοῦ. Hero Belop. p. 133, 29: Ποιῆσαι ἀπὸ ἐλ. χ. De χ. ἐλατῷ C. O. Müller *Handb. der Arch.* § 306, 4. Hase.]

[Ἔλᾰτος, ὁ, Elatus, f. Arcadis, Apollod. 3, 9, 1, 1 et 2; 10, 3, 8, Pausan. 8, 4, 2-7; 48, 8; 10, 9, 5 et 6; 34, 2 et 6, Steph. Byz. in Ἐλάτεια (sec. conjecturam Berkelii non diversus ab Elato patre Dotiæ, ap. eund. Steph. v. Δώτιον), Tzetz. ad Lycophr. v. 480. Pater Polyphemi ap. Apollod. 1, 9, 16, 8, Orph. Arg. 166. Et Cæneï ap. schol. Hom. Il. A, 264. Centaurus ap. Apollod. 2, 54, 5. Fort. aurigæ Amphiarai, ap. eund. 3, 6, 8, 6: Ὃ δὲ σὺν τῷ ἅρματι καὶ τῷ ἡνιόχῳ Βάτωνι, ὡς δὲ ἔνιοι Ἐλαττωνῷ, ἐκρύφθη· ubi pro Ἐλαττωνῷ, quod non ferendum videtur, al. Ἐλάττῳ. Primus Laced. ephorus ap. Plut. Lycurg. c. 7. || Patronymici ab Ἔλατος duplex forma est, una Ἐλατίδης s. poet. Ελατείδης (I), ap. Hesiod. in schol. Pind. Pyth. 3, 14 et 48 cit.: Ἴσχυς γῆμε Κορωνὶν Ελατείδης, ipsumque Pind. ib. 31: Ἴσχυος Ελατείδα· Ol. 6, 33: Ἥρωι... Ελατείδᾳ. Et de Polyphemo ap. Apollon. 1, 41, 1241 (ubi Ελασείδης scribi tradit schol. ab Ἔλασος), 1248, 1347; 4, 1470. Altera Ἐλατιονίδης, Hom. H. Ap. 210: Ἴσχυ' ἅμ' ἀντιθέῳ Ἐλατιονίδῃ εὐίππῳ. De accentu Arcad. p. 80, 23. L. Dind.]

[Ἐλατοφόρος, ὁ, ἡ, Populifer. Planud. Ovid. Met. 1, 578: Ὁ ἐλ. Σπερχειός. Boiss.]

[Ἐλάτρεια, Ἐλατρειεύς. V. Ἐλάτεια.]

Ἐλατρεύς, ὁ, Hesychio teste, apud Metallicos dicitur ὁ τρίτην πύρωσιν ἔχων τοῦ σιδήρου.

[Ἐλατρεύς, έως, ὁ, Elatreus, Phæax, apud Hom. Od. Θ, 111, 129, cujus nomen fictum esse ab ἐλάτη, cetera ostendunt Phæacum nomina, quorum pleraque repetuntur ab re nautica. Idem animadvertit Eust. Ab eod. nomine, sed signif. Abietis posito, fictus Ἐλατρεὺς ap. Nonnum Dion. 28, 240: Ὑψινε-

φὴς ἐλάτην περιμήκετον εἶχεν Ἐλατρεύς. L. Dindorf.]

Ἔλατρον, τό, ut Hesych. tradit, Eucrates in Rhodiacis vocat ἔνδυμα, κατάζωσμα [Indumentum, Vestimentum, et fort. Cingulum]. Ἔλατρα Hesychio sunt πίμματα πρὸς θυσίαν [Bellaria s. Placentæ ad sacrificium] et πλασσόμενα. [Pro καὶ πλ., ut est ap. Hesych., Salm. καταπλασσόμενα. Fort. conflatæ in unam gl. sunt duarum vitiose scriptarum interpretationes : Ἐλατῆρες (de quibus v. Ἐλατήρ), πίμματα πρὸς θ. et quæ ad Ἐλατὰ pertinuerant, καὶ ἐληλασμένα, nisi delendum est καί. L. Dind.]

Ἐλαττονάκις, Minus, Rarius, quo Plato utitur. [Theæt. p. 148, A : Τὸν τοίνυν μεταξὺ τούτου ἀριθμὸν), ὧν καὶ τὰ τρία καὶ τὰ πέντε καὶ πᾶς ὃς ἀδύνατος ἴσος ἰσάκις γενέσθαι, ἀλλ' ἢ πλείων ἢ ἐλάττων πλευράκις γίγνεται. Aristot. Probl. 5, 22 : Τὸ δὲ ἀσύμμετρον ἧ. μὲν κάμνει, χαλεπώτερον δὲ ἀπαλλάττει, Rarius. L. D.]

Ἐλαττονάω, Minus fero, Bud. ex 2 Ad Cor. 8, [15, ubi repetuntur verba Exodi 16, 18] : Ὁ τὸ πολὺ, οὐκ ἐπλεόνασε, καὶ ὁ τὸ ὀλίγον, οὐκ ἠλαττόνησε, ubi Beza vertit, Et qui paulum, non minus habuit. [Prov. 14, 34 : Δικαιοσύνη ὑψοῖ ἔθνος, ἐλασσονοῦσι δὲ φυλὰς ἁμαρτίαι.] || Imminuo, Minus reddo : unde Ἐλαττονούμενον σῶμα, ap. Basil. p. 396, i. e., inquit Bud., Extenuatum. [Genes. 8, 3 et 5, Chron. Pasch. p. 37, 2 : Ἠλαττονοῦτο τὸ ὕδωρ. Porro Gen. 18, 28 : Ἐὰν δὲ ἐλαττονωθῶσιν οἱ πεντήκοντα δίκαιοι εἰς τεσσαράκοντα πέντε. Quæ sunt vitia scripturæ antiqua pro ἠλαττοῦτο, ἐλαττωθῶσιν, vel ἠλαττονεῖτο, ἐλαττονηθῶσιν, sicut Sir. 19, 5 : Ὁ μισῶν λαλιὰν ἐλαττονοῦται κακίᾳ, al. ἐλαττοῦται, et rursus 7 : Οὐδέν σοι οὐ μὴ ἐλαττονωθῇ, al. ἐλαττονηθῇ. Et Reg. 2, 3, 29 : Ἐλασσούμενος ἄρτοις, al. ἐλαττονούμενος. Cinnamus p. 97, B : Ῥωμαῖοι δὲ καὶ πρότερον μὲν πολλῷ τῷ διαλλάσσοντι τοῦ τῶν πολεμίων ἐλαττονοῦντο (scr. ἠλ.) στρατοῦ. L. Dind.]

[Ἐλαττονότης, ητος, ἡ, Imminutio. Iamblich. in Nicom. Arithm. p. 45 (Arnheim 1768). Conæus.]

[Ἐλαττόνως. V. Ἐλασσόνως.]

[Ἐλαττότερος. V. Ἐλαχύς.]

[Ἐλαττόω. Ἐλάττωμα. Ἐλαττωμάτιον. Ἐλάττων. Ἐλάττωσις. Ἐλαττωτικός. V. Ἐλασσ—.]

[Ἐλαττωνός. V. Ἔλατος.]

[Ἐλαΰα, φρούριον Σικελίας. Φίλιστος β'. Τὸ ἐθνικὸν Ἐλαυΐτης, ὡς Ἰαμνιάτης καὶ Ἰαμνίτης, Steph. Byz. Apud eund. v. Ἰάμνια : Τὸ ἐθνικὸν ἔξει Ἰαμνιάτης· ἔστι δὲ καὶ Ἰαμνίτης καθ' ὕφεσιν τοῦ α. Τὰ γοῦν καθ' ὕφεσιν τῷ α διὰ διφθόγγου (εἰσὶ) πλὴν τοῦ Ἰαμνίτης καὶ τοῦ Δανίτης, si scrib. est, ut ego pene suspicor, καὶ τοῦ Ἐλαυίτης, in Ἐλαΰα scrib. erit Ἐλαυΐτης καὶ Ἐλαυίτης. L. Dindorf.]

Ἐλαύνω [s. Ἐλαυνῶ. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 22, 7 : Οὐδὲν εἰς νω λῆγον βῆμα ὁριστικὸν βαρύτονον τῇ αυ διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐλαύνω βαρύτονον παρ' ἐνίοις, καὶ παρ' ἄλλοις περισπᾶται. Sic etiam in Gl. : Ἔλαυνεῖ, Agitat, nisi est error typ. Ἐλάνω Arcad. p. 161, 3], ἄσω [Herodot. 1, 77 (et ἄσομαι, apud Achmet. Onir. c. 17, p. 19 : Εἰς δόξαν μεγίστην ἐλάσεται. Sed leg. videtur ἐλεύσεται, ut est c. 6, p. 9 : Εἰς εὐφορίας ἐλεύσεται· 19, p. 20 : Εἰς κίνδυνον ἐλεύσεται· 31, p. 26 : Εἰς θλῖψιν μεγάλην ἐλεύσεται· et 32, p. 27; 34, p. 28, 29; 38, p. 30; 53, p. 40; 54, p. 41; 62, p. 46; 70, p. 51; c. 72, p. 52, etc., nec minus frequenter ἥξει εἰς...), sæpius vero ἐλῶ], κα, ab Ἐλάω, Agito. Hom. Il. E, [237 et alibi sæpe sim.], de curru et equis : Ἀλλὰ σύ γ' αὐτὸς ἔλαυνε τέ' ἅρματα καὶ τεὼ ἵππω. [De bobus arantis Od. Σ, 371. Herodot. 1, 59 : Ἤλασε ἐς τὴν ἀγορὴν τὸ ζεῦγος.] Et, Ἆρα' ἐλαύνῃς πρὸς πόλιν, Aristoph. [Nub. 69. Ib. 1272 : Ἵππους ἐλαύνων. Et Xenoph. Cyrop. 8, 3, 29, Eq. 8, 10. Cum ἅρμα etiam Plato Phædr. p. 246, E.] Sed et navem dicitur quis ἐλαύνειν, i. e. Agere : ut Od. O, [502] : Ἀστυδ' ἐλαύνετε νῆα [conf. H, 109, M, 276; Aristoph. Eq. 1182, 1366; Plato Reip. 3, p. 396, A]. Ex Apoll. autem [2, 944] affertur ἐλαύνειν ἐρετμοῖς, pro Incumbere remis. Item cum accus. ὁρόμους, Aristoph. [Nub. 25 : Ἔλαυνε τὸν σαυτοῦ ῥόμον· 28 : Πόσους ὁρόμους ἐλᾷ τὰ πολεμιστήρια; Ἐμὲ μὲν οὖ πολλοὺς τὸν πατέρ' ἐλαύνειν ὁρόμους.] Dicitur vero et ὁδὸν ἐλαύνειν, Conficere iter quasi agitando. [Hom. Od. H, 319 : Οἱ δ' ἐλόωσι γαλήνην, Mare tranquillum. Eurip. El. 731 : Τὰ δ' ἔσπερα νῶτ' ἐλαύνει θερμᾷ φλογὶ θεσπέρῳ. Dionys. Per. 586 : Μέσῳ' ἐπὶ κυανέους νοτίην ὁδὸν αὖτις ἐλάσσῃ. || De fluminibus aquas suas volventibus id. 984 : Τὸν δὲ μέτ' εἰς αὐγὰς ποταμῶν ὤκιστος ἁπάντων Τίγρις ἐϋρρείτης φορέει ῥόον ἶσον ἐλαύνων· 1090 : Ἀκροτάτου ῥόου ὠκὺν ἐπὶ νότον ὀρθὸν ἐλαύνων. Conf. 1072 : Τῇ καὶ τῇ σκολιῇσιν ἐλαυνόμενοι (ποταμοὶ) προχοῇσι. || Notandum autem verbo ἐλαύνω non inesse notionem celeritatis, quæ ei videtur tribui ap. Xenoph. H. Gr. 7, 2, 22 : Τὸ μὲν πρῶτον ταχέως ἠγοῦντο (equites peditesque), ἔπειτα δὲ ἑτρόχαζον· τέλος δὲ οἱ μὲν ἱππεῖς ἤλαυνον, οἱ δὲ πεζοὶ κατὰ κράτος ἔθεον· ubi scrib. fuit cum libris melioribus κατὰ κράτος ἤλαυνον, οἱ δὲ π. ἔθεον. || Pass. ἐλαύνεσθαι, de equis, Equitari. Xen. Cyrop. 8, 6, 17 : Πόσην ἂν ὁδὸν κατανύτοι τῆς ἡμέρας ἐλαυνόμενος; Eq. 1, 4 : Εἴτ' ἐν βώλοις εἴτ' ἐν λίθοις ἐλαύνοιτο· et al. Arrian. Venat. 23, 2 : Αὐτοὶ (leg. οὗτοι, sc. equi Scytharum et Illyriorum) ἐλαύνεσθαι μὲν τὰ πρῶτα οὐκ ἀγαθοί. Et cum accus. Xenoph. Hipparch. 8, 3 : Τὰ κατάντη ταχὺ ἐλαύνεσθαι. Et ib. 3, 9 : Ὥστε ἡ βουλὴ ἀεὶ τὸ ταχὺ ἐλαυνόμενον θεάσεται, Citam equitationem.] Sciendum est autem omitti interdum accus., ut ap. [Hom. Il. Ψ, 343 : Εἰ γάρ κ' ἐν νώσῃ γε παρὲξ ἐλάσῃσθα διώκων· 356. Herodot. 1, 60 : Ταύτην ἐς ἅρμα ἐσβιβάσαντες... ἤλαυνον ἐς τὸ ἄστυ. De curribus ipsis Xenoph. Anab. 1, 8, 10 : Ἡ δὲ γνώμη ἦν ὡς εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἑλλήνων ἰοῦντα (τὰ ἅρματα) καὶ διακόψοντα. Et Equitandi signif. ib. 10, 15 : Ὁ Λύκιος ἤλασέ τε καὶ ἰδὼν ἀπαγγέλλει ὅτι φεύγουσιν'] Lucian. [Dial. deor. 10, 1] dicitur, Μὴ ἐλάσῃς τήμερον, ubi subaud. ἅρμα. Et pro Remigo sine accus. itidem, apud Xen. [H. Gr. 6, 2, 29] : Εἰ δὲ ἐλαύνειν δέοι, κατὰ μέρος τοὺς ναύτας ἀνέπαυεν. [Hom. Od. Γ, 157 : Ἡμίσεες δ' ἀναβάντες ἐλαύνομεν· N, 22. Aristoph. Ran. 203, 205, 254, 1076, Vesp. 684; Eccl. 109 : Νῦν μὲν γὰρ οὔτε θέομεν οὔτ' ἐλαύνομεν. Thuc. 3, 49 : Ἥσθιον ἅμα ἐλαύνοντες. Iterumque ibid.] Sed frequentissime subauditum habet accus. ἵππον, et accipitur pro Equitare, ut Bud. interpr. in hoc Xenoph. l. [Cyrop. 4, 1, 7] : Ἀναβὰς [ἐπὶ] τὸν ἵππον, ἤλασε, καὶ πρὸς τὸν Κυαξάρην ἦλθε· idem [ib. 1, 4, 8] : Καὶ ὡς εἶδεν ἐκ τοῦ ἐναντίου κάπρον προσφερόμενον, ἀντίος ἐλαύνει. [Aristoph. Pac. 128 : Ὥστε κάνθαρον ζεύξαντ' ἐλαύνειν εἰς θεούς. Herodot. 1, 59 : Οἵ μιν ἐλαύνοντα ἐς ἀγρὸν ἠθέλησαν ἀπολέσαι, de Pisistrato mulis vecto. 1, 199 : Ἐπὶ ζευγέων ἐν καμάρῃσι ἐλάσασαι. Et simpl. de proficiscente, sed curru, 1, 188 : Ὅπῃ ἂν ἐλαύνῃσι (rex Pers.). De pecoribus agendis Soph. OEd. T. 1139 : Τἀμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ ἤλαυνον οὔτός τ' εἰς τὰ Λαΐου σταθμά.] Hinc ἐλαύνειν sine adjectione et pro Expeditionem ago : ut ἐλάσαι εἰς Αἴγυπτον, Herodot. Affert et Bud. exempla p. 883, sed non satis apta, quum in iis addatur dat. στρατῷ. [Cum accus. Pind. Ol. 11, 69 : Ἵκεν δὲ Μιδέαθεν στρατὸν ἐλαύνων· Herodot. 1, 176; 7, 8, 2; 10, 2; 57. Absolute 1, 77 et 207, bis; 7, 32, etc. Et de exercitu ipso 7, 37; 9, 89 bis. Dio Cass. 36, 37 : Αὐτὸς μὲν ἐπὶ Μέτελλον Κέλερα ἤλασε· 37, 15 etc. Alia constr. Tzetz. Hist. 1, 828 : Δαρεῖον μέλλοντα κατὰ Σκυθῶν ἐλαύνειν. Et 2, 933 : Ποτὲ γὰρ ἔθνος βάρβαρον ἐλαύνει Βυζαντίοις, i. e. ἐπὶ Βυζαντίους, quemadm. uti dativo amant scriptores Byzantini.] Et pass. ἐλαύνεσθαι dicitur navis, sicut et ἐλαύνειν νῆα [Hom. Il. Od. N, 155, 169.] Ab Hom. autem ponitur ἐλαυνόμενος act. etiam signif. Il. Λ, [673] : Ῥύσι' ἐλαυνόμενος. [Ib. 682 : Καὶ τὰ μὲν (pecora) ἠλασάμεσθα Πύλον Νηλήιον εἴσω ἐννύχιοι προτὶ ἄστυ· K, 537, Od. Δ, 637, Υ, 51. Plat. Gorg. p. 484, B : Τοῦ Γηρυόνου ἠλάσατο τὰς βοῦς. Formulam λείαν ἠλάσαντο annotavit Pollux 1, 162, habetque Plutarch. Rom. c. 23 etc. Orph. H. 43, 3 : Ἣ μεγάλας ὠδῖνας ἐλάσσατο πυρφόρῳ αὐγῇ. V. etiam infra. Hac signif. aor. ἠλσάμην pro ἠλασάμην finxit Ibyc. Etym. M. p. 428, 29 : Ἤλσατο βοῦς, Ἴβυκος παρὰ τὸ ἠλάσατο. Signif. incerta Simonid. ib. p. 634, 6 : Καὶ τῆς ὄπισθεν ὀρσοθύρης ἠλσάμην· ubi vitium scripturæ metri vitio arguitur nec tollitur Buttmanni Lexil. vol. 2, p. 147, 3 conjectura ἠλευάμην. || Signif. obscœna Aristophanes Eccl. 38 : Ὁ γὰρ ἀνὴρ, ὦ φιλτάτη, Σαλαμίνιος γάρ ἐστιν ὦ ξύνειμ' ἐγὼ, τὴν νύχθ' ὅλην ἤλαυνέ μ' ἐν τοῖς στρώμασιν. Plato com. ap. Athen. 10, p. 456, A : Δύο δ' αὐτὸν ὀλίμων' ὀλεῖτον, ἡ μὲν ἐλαυνομένη λα-

θρίοις ἐρετμοῖς, ὁ δ' ἐλαύνων· (λέγει δὲ Ἀφροδίτην καὶ Διόνυσον· ἀμφότεροι γὰρ ἦρων τοῦ Ἀδώνιδος). Nicarch. Anth. Pal. 11, 73, 2: Νῦν δ' ἐθέλει δοῦναι μισθὸν ἐλαυνομένῳ.]

|| Ἐλαύνω, Stimulo, Incito, inde quod qui agitat equos, eos stimulare soleat: unde et Calcari quadrupedes [—em] agitare dicit Plaut. [Asin. 3, 3, 118.] Et pass. ἐλαύνεσθαι, Stimulari. Herodian. [4, 7, 1]: Ὑπό τε τῆς συνέσεως τῶν ἔργων ἐλαυνόμενος, Quum a conscientia scelerum stimularetur. [Æsch. Prom. 682: Μάστιγι θείᾳ γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι· Cho. 1062: Ἐλαύνομαι δὲ κοὐκέτ' ἂν μείναιμ' ἐγώ. Philostr. V. Soph. 2, 5, p. 619: Δαιμονᾶν μὲν οὖν αὐτὸν ὠήθη ... καὶ τὴν γνώμην ἐλαύνεσθαι. Thomas p. 293: Ἐλαύνεται τὴν γνώμην κάλλιον λέγειν ἢ μαίνεται. Ælian. N. A. 14, 18: Ἐλαύνεται τὴν ψυχὴν ἐρωτικῇ μανίᾳ.] || Item pro Exerceo, Exagito. Paus. Lac. [3, 3, 4]: Τὸ γὰρ χρεὼν ἦδη τοὺς Μεσσηνίους ἤλαυνεν [ἐκτὸς Πελοποννήσου πάσης]. Esse autem indidem sumptam metaph. ostendit non solum compos. illud Exagito, sed et simpl. Agito, quod itidem pro Exerceo ponitur: ut ap. Liv., His curis cogitationibusque animum agitaverat. [Soph. Aj. 504: Κἀμὲ μὲν ὀκίμων ἐλᾷ· 756. OEd. T. 28: Ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς σκήψας ἐλαύνει πόλιν. Eur. Alc. 675: Ὦ παῖ, τίν' αὐχεῖς, πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα κακοῖς ἐλαύνειν ἀργυρώνητον σέθεν; Heracl. 1007: Ἐχθροῦ λέοντος δυσμενῆ βλαστήματα ἤλαυνες ἀν κακοῖσιν. Demosth. p. 124, 25: Μή τι δαιμόνιον τὰ πράγματα ἐλαύνῃ. Orph. Lith. 317: Εἰ δέ ἑ μαχλοσύνῃσιν ἐλαύνει δῖ' Ἀφροδίτη. Pass. Soph. Trach. 1045: Συμφορᾶς ἄναντος, οἵας οἷος ὢν ἐλαύνεται· ubi not. structura. Aj. 275: Λύπη πᾶς ἐλήλαται κακῇ. Eur. Androm. 31: Κακοῖς πρὸς αὐτῆς σχετλίοις ἐλαύνομαι· et συμφοραῖς ἐλ. Ion. 1619. Plat. Phædr. p. 240, D: Ὑπ' ἀνάγκης τε καὶ οἴστρου ἐλαύνεται· Reip. 9, p. 573, E: Ὥσπερ ὑπὸ κέντρων ἐλαυνομένους. || Simpl. Agito, Promoveo, Mitto. Eur. Hel. 642: Πρὸς ἄλλαν ἐλαύνει θεὸς συμφοράν· El. 1110: Μᾶλλον ἢ χρῆν ἤλασ' εἰς ὀργὴν πόσιν· Ion. 67: Λοξίας δὲ τὴν τύχην ἐς τοῦτ' ἐλαύνει· Herc. F. 404: Οὐρανοῦ θ' ὑπὸ μέσσαν ἐλαύνει χέρας ἕδραν· 837: Μανίας τ' ἐπ' ἀνδρὶ τῷδε καὶ παιδοκτόνους φρενῶν ταραγμοὺς ἔλαυνε, κίνει. Ad quam signif. (sed et ad alias) referri licet hoc Ephraemi vol. 1, p. 211, F: Ὁ γὰρ ἰχθὺς ... ἐὰν ἀγρευθεὶς διαρρήξῃ τὸ δίκτυον καὶ ἑαυτὸν κατὰ τοῦ βύθου ἐλάσῃ, σώζεται.] || Denique et pro Fatigo accipitur; item pro Insequor, Vexo, Insector, a Demosth. sæpe, ut tradit Bud. [P. 241, 28: Ἐλαυνομένων καὶ ὑβριζομένων· 535, 27; 551, 6; 558, 22; 960, 14; 1481, 17. Hom. Il. T, 423: Οὐ λήξω πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο, quod ἀθρόως κορέσαι int. schol. Od. E, 290: Ἀλλ' ἔτι μέν μοι θυμὸς ἄδην ἐλάαν κακότητος. Eurip. Rhes. 481: Ἄδην ἐλάνομεν. Æsch. Pers. 771: Ἰωνίαν τε πᾶσαν ἤλασεν βίᾳ (Cyrus), Subegit. Quomodo dictum ἐλαύνων sec. aliquot librorum scripturam est ib. 900. Aristid. vol. 1, p. 411: Ἐὰν δ' ἅπαξ τιμωρησάμενος μετὰ ταῦτα ἐλαύνῃ καὶ φέρῃ τὸν δυστυχήσαντα· 438: Μιζοὺς εἶναι τοὺς φόρους, ἐλαύνεσθαι.] || Sed et pro Persequi judicio, s. Arcessere, invenitur ἐλαύνω: unde Ἡράκλειτος ἐλαύνεται ἀσεβείας, i. e. Impietatis arcessitur, inquit Bud. Sed addit et aliam expos., In exilium agitur. V. p. 885. [Plenius Bud. citat, Heraclit. Hermodoro (Ep. 4, p. 151 HSt.): Ἑρμόδωρος ἐλαύνεται νόμους γράφων, Ἡρ. ἐλ. ἀσ., vertitque l. integrum, Hermod. in exilium agitur ob id quod leges Ephesiis scripsit, Heracl. arc. imp. De exilio etiam Dionys. A. R. 8, 1: Φυγῇ αἰδίῳ ἐλαθείς. Pollux 9, 158: Ἐληλαμένος... πεφυγαδευμένος. Philo vol. 1, p. 358, 42: Ἠλαύνετο καὶ ἐρυγαδεύετο.] || Verbero, Pulso, Ferio: sæpe apud Hom. [Il. Π, 6: Εὐξέστης ἐλάτῃσιν πόντον ἐλαύνοντας. De messoribus Λ, 68: Ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν ὄγμον ἐλαύνωσιν. Il. B, 199: Τὸν σκῆπτρῳ ἐλάσασκεν· et sim. E, 80, K, 455, Λ, 109, Ξ, 497, X, 326, alibique sæpe. Od. T, 393 etc.: Οὐλὴν, τὴν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι, ead. structura quam in verbo βάλλειν signif. Feriendi posito notavimus vol. 2, p. 91, B. Callim. Cer. 82: Ἐρυσίχθονα δ' ἤλασε κάπρος· Apoll. 107: Τὸν φύλον Ἀπόλλων ποδὶ τ' ἤλασεν. Pind. Nem. 7, 42: Ἵνα χρεῶν νιν ὑπὲρ μάχας ἤλασεν ἀντιτυχόντ' ἀνὴρ μαχαίρᾳ. Et sim. Ol. 11, 73: Ἀκοντι Φράστωρ ἔλασε σκοπὸν, Scopum ferit. Eurip. Herc. F. 351: Τὰν καλλίφθογγον κιθάραν ἐλαύνων πλήκτρῳ χρυσέῳ.] Sed et pro Excutio, ac proprie Excutio feriendo, ut ap. Apoll. Arg. [2, 785]: Χαμάδις δέ οἱ ἤλασ' ὀδόντας. [Archias Anth. Pal. 9, 19, 8: Νῦν κλοιῷ δειρὴν πεπεδημένος, οἷα χαλινῷ, καρπὸν ἁλᾷ Δηοῦς ὀχριόεντι λίθῳ, de equo lapidem molarem circumagente.] || Item pro Excito, Cieo, Moveo, ut Hom. Il. Λ, [575]: Ἐν δὲ θεοῖσι κολωὸν ἐλαύνετον, ubi tamen exp. et ἐπιτείνειν. [Eurip. Suppl. 95: Ἐκ γεφυρμίων ὅσσων ἐλαύνουσ' οἰκτρὸν εἰς γαῖαν δάκρυ, Profundunt. Pollux 1, 116: Ὅμηρος ... ἐλαυνόμενος, ἐπειγόμενος. Similiter sensu medico Hippocr. De morb. mul. 2, p. 654, 33: Προστιθέναι ἄσσα καθαίρει τε καὶ ἐλαύνει τὰς ὑστέρας.] || Abigo, Expello: quod potius ἀπελαύνω in prosa, s. ἐξελαύνω: unde Eust. in illo Il. Λ l. [154]: Οὐ γὰρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους, vult esse pro ἐξήλασαν per ellipsin præp. [Conf. Od. I, 405, 465, O, 235, Il. Δ, 236. Pind. Nem. 5, 16: Τίς ἀνδρας ἀλκίμους ἔλαιμον ἀπ' Οἰνώνας ἔλασεν· Isthm. 4, 24: Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος οὖρος ... ἀνθρώπους ἐλαύνει. Et similiter sæpe Tragici, modo cum præpos. modo sine, ut Eurip. Med. 70: Παιδὸς γῆς ἐλᾶν, et alibi. Eademque structura Phot. De Manich. p. 364, A ed. Montef.: Τῆς πατρῴας ἐλαυνόμενος κληρουχίας. Vel absolute, ut Heracl. 196: Ἤλασας ἱκέτας. Aristoph. Ach. 1188: Ληστὰς ἐλαύνων.] Sic ap. Chrysost.: Δαίμονας ἐλαύνων, Expellens. Hinc comp. ξενηλατεῖν. It. ἄγος ἐλαύνειν, Thuc. [1, 126, 135; 2, 13], Scelus expellere, pro Scelus expiare s. procurare: unde ἀγηλατεῖν. Sic ἐλαύνειν μήνιμα δαιμονίου, Plut. in Rom. [c. 24; sed ibi legitur: Ἐδόκει ... μήνιμα δαιμόνιον ἀμφοτέρας ἐλαύνειν τὰς πόλεις. Æsch. Cho. 966: Ὅταν ἀφ' ἑστίας μύσος πᾶν ἐλάσῃ· Eum. 283: Φοίβου καθαρμοὶ ἦλάθη (μίασμα). Soph. OEd. T. 98. Simpl. Pello, Trudo. Hom. Il. Δ, 299: Κακὼς δ' ἐς μέσσον ἔλασεν, ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζοι· Z, 158: Ὅς β' ἐκ δήμου ἔλασσεν· Od. I, 237: Εἰς αὐρὴ σπίος ἤλασε μᾶλα. Xenoph. Cyr. 5, 2, 5: Ἐλαύνοντας βοῦς, αἶγας, οἷς, σῦς· conf. 7, 3, 7. Et ubi de præda agenda dicitur 1, 4, 17, H. Gr. 4, 8, 18. De agitatione venatorum Cyrop. 8, 1, 44. || De adigenda hasta in corpus Pind. Nem. 10, 70: Ἤλασε Αυγκέος ἐν πλευραῖσι χαλκόν. Hom. Il. E, 57: Μετάφρενον οὔτασε δουρὶ ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν· Υ, 269: Δύω μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας· Δ, 135: Διὰ μὲν ἀρ ζωστῆρος ἐλήλατο· N, 595. Porro E, 400: Αὐτὰρ ὀϊστὸς ὤμῳ ἐνὶ στιβαρῷ ἐλήλατο, Infixus erat, ut K, 153: Ἔγχεα δέ σφιν ὀρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο, Infixa in terram stabant. Cui l. similis Od. Ξ, 11: Σταυρὸς δ' ἐκτὸς ἔλασσε, alludens simul ad usum proxime ab HSt. explicatum. Plat. Reip. 10, p. 616, E: Τὴν ἠλακάτην διὰ μέσου τοῦ ὀγδόου (σφονδύλου) διαμπερὲς ἐληλάσθαι. Re inversa Hesych. v. Ῥαφανιδωθῆναι: Τοὺς μοιχοὺς ταῖς ῥαφανίσιν ἤλαυνον κατὰ τῆς ἕδρας, Adigebant in sedem eorum. Photius De Manich. p. 364, A ed. Montef.: Παίει τὸν Ἰωσήφ, ὡς ἐγγὺς θανάτου τὴν πληγὴν ἐλάσαι. Pass. sic de eo qui hasta trajectus esset Tyrtæus Stob. Fl. vol. 2, p. 368: Πολλὰ διὰ στέρνοιο καὶ ἀσπίδος ὁμφαλόεσσης καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἐληλαμένος (cadit).] || Duco, i. e. Ductile opus facio: unde χρυσήλατος et σφυρήλατος. Sic Hom. [Il. M, 295]: Περὶ ἀσπίδος, ἣν ἄρα χαλκεὺς Ἤλασεν. [Conf. Σ, 564: Περὶ δ' ἕρκος ἔλασσεν (ut Od. Π, 113: Περὶ δ' ἕρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν. Hesiod. Theog. 726) κασσιτέρου· Υ, 270: Πέντε πτύχας ἤλασε κυλλοποδίων.] Dicitur et ἐλαύνειν τεῖχος [Hom. Od. Z, 9], Ducere murum; et ἐλαύνειν τάφρον, Ducere fossam. V. Bud. p. 883, 884. [Hom. Il. I, 349: Καὶ δὴ τεῖχος ἐδειμα καὶ ἤλασα τάφρον ἐπ' αὐτῷ. Similiter Hesiod. Op. 441: Αἴζηός, ὅς κ' ἔργου μελετῶν ἰθείαν αὔλακ' ἐλαύνοι. Pind. Pyth. 4, 228: Ὀρθὰς δ' αὔλακας ἤλαυνε. Æsch. Pers. 871: Αἵμανα τ' ἔκτοθεν αἱ κατὰ χέρσον ἐληλαμέναι περὶ πύργον (s. κύκλον) τοῦδ' ἄνακτος ἄϊον (urbes). Arat. Phæn. 489: Αὐτὸν δινεύοντα ἐληλάμενοι περὶ κύκλον. V. in fine. Herodot. 1, 185: Κρηπῖδα κύκλῳ περὶ τὴν λίμνην ἤλασε· 191: Τὰς αἱμασιὰς τὰς παρὰ τὰ χείλεα τοῦ ποταμοῦ ἐληλαμένας· 6, 137: Τοῦ τείχεος τοῦ περὶ τὴν ἀκρόπολιν ἐληλαμένου· 9, 9: Τείχεος διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ ἐληλαμένου. Et structura diversa 1, 180: Τὸ τεῖχος ἑκάτερον τοὺς ἀγκῶνας ἐς τὸν ποταμὸν ἐλήλατει. Medium ponit Pollux 1, 161: Τάφρον ἠλάσαντο· 174: Τεῖχος ἐλά-

σασθαι.] Ex Plut. quoque in Cam. [c. 31] : Λεπτῶς ἠλαμένον σίδηρον. Et ex Diosc. 5 : Ἐλαύνεται πέταλα χρυσᾶ. [Mimnerm. apud Athen. 11, p. 470, B : Εὐνὴ Ἡφαίστου χερσὶν ἐληλαμένη χρυσοῦ τιμήεντος. Æneas Tact. c. 32, p. 93 : Εἰς κασσίτερον ἠλασμένον λεπτὸν, ubi scribend. ἐληλασμένον. Pausan. 4, 26, 8 : Κασσίτερον ἐληλασμένον ἐς τὸ λεπτότατον. Aristoph. Eccl. 4 : Τροχῷ γὰρ ἐλαθεὶς κεραμικῆς ῥόμης ἄπο. Pollux 7, 107. || Produco, Gigno, Emitto. Pind. Nem. 3, 71 : Ἐλᾷ δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετὰς ὁ μακρὸς αἰών· schol. interpr. φέρει. Aristoph. Ach. 995 : Ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσαι μακρόν. Schol. φυτεῦσαι. Sed hunc quidem l. licet etiam conferre nonnullis eorum qui citt. sunt in signif. Ducendi, de serie arborum.] || Traduco, Transigo : ut in Axiocho [p. 368, C] : Ἀλλ' ἡ πολυτίμητος πολιτεία διὰ πόσων ἐλαύνεται δεινῶν; quo dicit modo Sallust., Per quot pericula traducitur. Ibid. autem [p. 371, E], Ὅσοις δὲ τὸ ζῆν διὰ κακουργημάτων ἠλάθη, Quibus vita traducta est vel acta per scelera.

Interdum etiam, et quidem non raro, neutr. est h. v. pro Promoveo, Progredior, Evado : ut, Ἀντωνῖνος εἰς ἕκτον ἔτος ἐλάσας τῆς βασιλείας, Herodian. [5, 8, 19.] Εἰς [Ἐπ'] ἄκρον παιδείας ἐληλακὼς, Plut. [Mor. p. 1131, F.] Sic Diogen. L. Clitomacho [4, 67] : Ὁ δὲ εἰς τοσοῦτον ἦλασεν ἐπιμελείας. Et, Πόρρω φιλοσοφίας ἐλαύνοντας, Plato [Gorg. p. 486, A, et alibi]. V. Bud. p. 884. [Theag. p. 129, D : Ἐγὼ οὖν οἶμαι ἐκεῖνον ἢ ἀποθανεῖσθαι ἢ ὑμῶν τι τούτῳ ἐλᾶν. Ælian. ap. Suid. v. Μέλητος : Κινδύνων ἐχόμενα τῶν ἐσχάτων καὶ ὑμοῦ τῶν ὀλίθρῳ ἐλαύνοντα. Eur. Heracl. 904 : Ἐγγὺς μανιῶν ἐλαύνει· Bacch. 853 : Ἔξω ἐλαύνων τοῦ φρονεῖν. Herodot. 2, 124 : Χίοπα ἐς πᾶσαν κακότητα ἐλάσαι· 5, 50 : Τότε μὲν ἐς τοσοῦτον ἦλασαν (negotium quoddam transigentes). Soph. OEd. T. 1160 : Ἀνὴρ ὃν εἰς τριβὰς ἐλᾷ. Xenoph. Cyrop. 1, 6, 39 : Πρόσω πάνυ ἐλάσαι τῆς πλεονεξίας. Anon. ap. Suid. v. Προσεδηκόσι : Προσήκειν τὸ φιλόθεον τοῖς ἤδη προδεδηκόσι καὶ πόρρω ἐλαύνουσι τοῦτο μὲν ἡλικίας, τοῦτο δὲ φιλοσοφίας. Et in ead. phrasi Plut. Cat. maj. c. 2. Philostr. V. Apoll. 8, 10, p. 342 : Ἀνοίας δ' ἂν ποῖ ἤλαυνον; Aristid. vol. 2, p. 365 : Ἄνδρα οὕτω σεμνὸν καὶ πόρρω σοφίας ἐλαύνοντα. Planudius Proleg. ad Boethium ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 311, C : Δοκεῖ δὲ τὴν παροῦσαν βίβλον ἤδη πρὸς γῆρας ἐλαύνων συντεθεικέναι. Suidas v. Διονύσιος p. 1014, E : Ἤδη που μακρὸν ἐλάσας χρόνον καὶ πλήρης ἡμερῶν γεγονώς.]

|| Ἐλᾶν autem pro ἐλάσειν ponitur ab Aristophane, ut docet Bud. ibid. [Ἐλῶ, Eur. Hipp. 893 etc., Aristoph. Nub. 123 etc., Xen. Cyr. 1, 4, 20; ἐλᾷς Arist. Nub. 1298 etc., Eur. Bacch. 1334; ἐλᾷ Sophocl. Aj. 504, OEd. T. 418, 1160, Eur. Andr. 710, Aristoph. Nub. 28, Demosth. p. 587 ult., Aristid. vol. 1, p. 169; ἐλᾶτε Soph. OEd. C. 823, Aristoph. Eq. 243; ἐλῶσι Æsch. Eum. 75, Eur. Alc. 951, Heracl. 192, Xen. Hipp. 3, 9, Herodot. 1, 207, et forma soluta ἐλάωσι Hom. Il. N, 315, Od. H, 319. Pro quo ἐλάω Apoll. Rh. 3, 411; inf. ἐλᾶν Eur. Med. 70, Arist. Vesp. 1230, Plato Theag. p. 129, D, Plut. Marcell. c. 9. Partic. (ἐλῶν) Eur. Phœn. 607, Herodot. 5, 63, Xen. Cyrop. 6, 2, 17, Anab. 1, 8, 7, quum ἐλάσοντας sit ib. 7, 7, 55, nisi librorum culpa est, quorum haud pauci ἐλάσω pro ἐλῶ Cyrop. l. supra cit. Quam formam improbant Mœris p. 146, Thomas p. 293.] || Alioqui invenitur ἐλάω et pro ἐλαύνω ap. poetas : unde est ἐξελάουσι, ap. Hesiod. [Op. 222], pro ἐξελαύνουσι, et εἰσελάαν, ap. Apoll. Rh. [2, 1267], pro εἰσελαύνειν. [Et ap. Hom. sæpissime ἐλάαν : Il. E, 366 etc. Partic. ἐλάων Apoll. Rh. 2, 80, 402 etc., Arat. Phæn. 91, Hom. Il. Merc. 342, ἐλῶντα 355, εἰσελάων et ἐξελάων Od. K, 83. Ἐλάουσα Empedocl. v. 343, Tzetz. Posth. 95, 774, Nonnus D. 7, 139. Imperf. Il. Ω, 696 : Οἱ δ' εἰς ἄστυ ἔλων· Od. Δ, 2 : Πρὸς δῶματ' ἔλων. Apoll. Rh. 3, 872 : Ἔλασν. Georg. Pachym. Andr. Palæol. 6, p. 375, ἐξήλα. Optat. præs. Aret. Acut. m. 2, 3, p. 100, ἐξελάοις. Præs. indic. Pind. Nem. 3, 71, ἐλᾷ. Infin. Cantharus ap. Antiatt. p. 97, 10 : Ἐλᾶν ἀντὶ τοῦ ἐλαύνειν, K. Μηδείᾳ. Et in prosa ap. Xenoph. H. Gr. 2, 4, 32 : Παρήγγειλε τοὺς μὲν ἱππέας ἐλᾶν εἰς αὐτοὺς ἐνίντας : sic enim optimi quique pro ἐλαύνειν. Imperat. ἔλα, Pind. Isthm. 4, 42, Æsch. fr. ap. Harpocrat. v. Μα-

λακίζομεν, Eurip. fr. Phaeth. ap. Longin. De subl. c. 15, 4, v. 1 et 9, Herc. F. 819, Callim. Epigr. 1, ap. Diog. L. 1, 80, v. 12 et 16, ad quem vide Menag. Et in prosa Xenoph. Cyrop. 8, 3, 32, ἀπέλα, et in inscr. vasis Etrusci ΕΛΑ ΕΛΑ ΚΑΛΟΣ ΝΙΚΩΝ (v. Mus. Rhenani novi 1, 2, p. 330), adeoque ap. Byzantinos, quibus Ἔλα est Age, Eja : v. Ducang. Gl. p. 369. Thomas p. 293 : Ἐλάω καὶ ἐλῶ ἀντὶ τοῦ ἐλαύνω Ἕλληνες λέγουσιν, οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἐλάσω. Ἐλῶσι Tzetz. Hist. 1, 445. || De aor. med. forma ἠλσάμην v. supra in medio. || Aor., perf. et fut. pass. duplices formæ sunt ἠλάθην, ἠλάσθην, et ἐλήλαμαι, ἐλήλασμαι, ἐλαθήσομαι, ἐλασθήσομαι. Mœris p. 13 : Ἀπηλάθη Ἀττικῶς, ἀπηλάσθη Ἑλληνικῶς· 21 : Ἀπελαθεὶς Ἀττ., μετὰ δὲ τοῦ σ Ἑλλ. Utriusque formæ de aor. exx. v. ap. Piers. ad l. pr., Schweigh. ad Herodot. 1, 168, qui dubitabat an Herodoto concedenda esset forma ἠλάσθην : quæ non Ionica videtur, sed novitia et ne Polybio quidem (de quo v. Schweigh. Lex.) vel Diodoro 4, 67, p. 311, 49; 11, 23, p. 422, 87; 20, 51, p. 444, 42, aut inferenda aut relinquenda. Fut. ἐλασθήσομαι est ap. Macrob. De differ. et soc. gr. et lat v. p. 552 : Ἐλάσω, ἐλασθήσομαι. Perf. ἐλήλαμαι exx. supra habuimus; ἐλήλασμαι sæpius ponunt Thomas M. p. 294, Etym. M. p. 308, 20; 325, 33; 330, 44, estque nobis supra exx. nonnullis confirmatum. Participii accentum ἐληλάμενος, non ἐληλαμένος, testantur Herodianus ap. Etym. M. p. 46, 4, coll. p. 330, 42, Joann. Alex. Ton. παραγγ. p. 22, 21, Apollon. De conjunct. p. 500, 20, schol. Arati v. 176, observantque præceptum libri Arati 441, 489, 516, Apoll. Rh. 2, 231, negligunt, ut videtur, Æschyli Pers. 873 et alibi. Atque jure Buttmannus Gramm. vol. 1, p. 444, dubitavit ἐληλάμενος, ubi habet signif. perfecti passivi, pronunciatum fuisse, non ἐληλαμένος, conjecitque accentum illum peculiarem fuisse significationi, quæ adjectivo similior est, Cusi, Ducti.] Ἠλήλαντο, Ductæ erant, sc. malleo : poet. ἐκτάσει, pro ἐληλαντο, Hesiod. [Scut. 143] : Κυάνου δὲ διὰ πτύχις ἠλ. [Ejusdem alia forma est Hom. Od. Π, 86 : Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐληλάδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα, ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ, ubi sunt var. ἐρηρέδατ' et ἐληλέδατ' vel ἐληλέατ', quarum postremam probabat Buttmann. Gr. vol. 1, p. 440.] Ἐλάσασκε, Ion. pro ἤλασε : nisi malis esse imperf. ab ἐλασάσκω. [Ex Il. B, 199. Est autem aor. Imperf. vero ἐλάσασκον ap. Apoll. Rh. 1, 733, 1156; 2, 1071, Tzetz. Antehom. 290. Ut supra ἠλσάμην pro ἠλασάμην poni vidimus, sic ὄλσα pro ἤλασα Apoll. Rh. 1, 1247 : Οὐδ' ἐπέκυρσεν ποίμνησιν· πρὸ γὰρ αὐτοὶ ἐνὶ σταθμοῖσι νομῆες ὄλσαν· schol. προήλασαν.]

Ἐλάφειος, ὁ, ἡ, Cervinus [Gl.], ut ἐλ. μυελὸς, ap. Galen. [Diosc. 2, 95], Medulla cervina, et στέαρ ἐλ., ap. Diosc. [1, 105; 2, 88, 91, 94.] Et neutro gen. ἐλάφειον, subaud. κέρας vel κρέας, Cervinum cornu aut caro, Suid. [Aristot. H. A. 4, 8, p. 534, 23 : Ἐλαφείου κέρατος θυμωμένου. Matthæi Med. p. 356 : Ἐλάφειοι κέρας. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 342. V. Ἔλαφιον, Ἔλαφος. Xenoph. Anab. 1, 5, 2 : Τὰ δὲ κρέα ... ἦν παραπλήσια τοῖς ἐλαφείοις. Æneas Tact. c. 11, p. 36 : Κατακρίμασι δίκτυα ἐλάφεια καὶ σύεια, Capiendis cervis aprisque facta. Et sec. conjecturam editoris ib. c. 38, p. 112, ubi est κατακρεμασθέντων δακτυλίων ἱστῶν πελαφίων, pro δικτύων συείων ἢ ἐλαφείων (sic enim scrib. erit, abolito etiam ἱστῶν, quod nihili). Fem. Gramm. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 285, 11 : Ἐλάφειος βύρσα. L. D.] || Ἐλάφειος ἀνὴρ, metaph. a cervis sumpta, ab Etymologo [M. p. 326, 10] exp. δειλός : pro quo perperam Ἐλάφωνος apud Suid. [in ed. Mediol.] legitur.

Ἐλαφίω, Fugito et pavito more cervi.

Ἐλαφηβολία, ἡ, Cervorum jaculatio, venatio. Soph. Aj. [178 : Ἐλαφηβολίαις. Callim. Dian. 262 : Μηδ' ἐλαφηβολίην μηδ' εὐστοχίην ἐριδαίνειν. Eust. Opusc. p. 356, 29 : Ἐλαφηβολίαι, θηροφονείαι (l. —νίαι). Conf. Ἐλαφηβόλος.]

Ἐλαφηβόλια, τὰ, Festum ap. Phocenses in honorem Dianæ venatricis. Plut. De virt. mul. [p. 244, D] : Ἑορτὴν δ' ἐκ πασῶν μεγίστην τὰ ἐλ. μέχρι νῦν τῇ Ἀρτέμιδι τῆς νίκης ἐκείνης ἐν Ὑαμπολιτῶι τελοῦσι, victoriæ sc. contra Thessalos. [Conf. 660, D. Athen. 14,

θρίαις ἱρετμοῖς, ὁ δ' ἐλαύνων· (λέγει δὲ Ἀφροδίτην καὶ Διόνυσον· ἀμφότεροι γὰρ ἦρων τοῦ Ἀδώνιδος). Nicarch. Anth. Pal. 11, 73, 2: Νῦν δ' ἐθέλει δοῦναι μισθὸν ἐλαυνομένη.]

|| Ἐλαύνω, Stimulo, Incito, inde quod qui agitat equos, eos stimulare soleat: unde et Calcari quadrupedes [—em] agitare dicit Plaut. [Asin. 3, 3, 118.] Et pass. ἐλαύνεσθαι, Stimulari. Herodian. [4, 7, 1]: Ὑπό τε τῆς συνέσεως τῶν ἔργων ἐλαυνόμενος, Quum a conscientia scelerum stimularetur. [Æsch. Prom. 682: Μάστιγι θεία γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι· Cho. 1062: Ἐλαύνομαι δὲ κοὐκέτ' ἂν μείναιμ' ἐγώ. Philostr. V. Soph. 2, 5, p. 619: Δαιμονᾶν μὲν οὖν αὐτὸν ὠήθη ... καὶ τὴν γνώμην ἐλαύνεσθαι. Thomas p. 293: Ἐλαύνεται τὴν γνώμην κάλλιον λέγειν ἢ μαίνεται. Ælian. N. A. 14, 18: Ἐλαύνεται τὴν ψυχὴν ἐρωτικῇ μανίᾳ.] || Item pro Exerceo, Exagito. Paus. Lac. [3, 3, 4]: Τὸ γὰρ χρεὼν ἤδη τοὺς Μεσσηνίους ἠλαυνεν [ἐκτὸς Πελοποννήσου πάσης]. Esse autem indidem sumptam metaph. ostendit non solum compos. illud Exagito, sed et simpl. Agito, quod itidem pro Exerceo ponitur: ut ap. Liv., His curis cogitationibusque animum agitaverat. [Soph. Aj. 504: Κἀμὲ μὲν ὀἰμων ἐλᾷ· 756. OEd. T. 28: Ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς σκήψας ἐλαύνει πόλιν. Eur. Alc. 675: Ὦ παῖ, τίν' αὐχεῖς, πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα κακοῖς ἐλαύνειν ἀργυρώντων σέθεν; Heracl. 1007: Ἐχθροῦ λέοντος δυσμενῆ βλαστήματα ἤλαυνες ἂν κακοῖσιν. Demosth. p. 124, 25: Μή τι δαιμόνιον τὰ πράγματα ἐλαύνῃ. Orph. Lith. 317: Εἰ δέ ἑ μαχλοσύνῃσιν ἐλαύνει δῖ' Ἀφροδίτη. Pass. Soph. Trach. 1045: Συμφορᾶς ἄναχτος, οἵας οἷος ὢν ἐλαύνεται· ubi not. structura. Aj. 275: Λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ. Eur. Androm. 31: Κακοῖς πρὸς αὐτῆς σχετλίοις ἐλαύνομαι· et συμφοραῖς ἐλ. Ion. 1619. Plat. Phædr. p. 240, D: Ὑπ' ἀνάγκης τε καὶ οἴστρου ἐλαύνεται· Reip. 9, p. 573, E: Ὥσπερ ὑπὸ κέντρων ἐλαυνομένους. || Simpl. Agito, Promoveo, Mitto. Eur. Hel. 642: Ἥρᾳ ἄλλαν ἐλαύνει θεὸς συμφοράν· El. 1110: Μᾶλλον ἢ χρῆν ἤλασ' εἰς ὀργὴν πόσιν· Ion. 67: Λοξίας δὲ τὴν τύχην ἐς τοῦτ' ἐλαύνει· Herc. F. 404: Οὐρανοῦ θ' ὑπὸ μέσσαν ἐλαύνει χέρας ἕδραν· 837: Μανίας τ' ἐπ' ἀνδρὶ τῷδε καὶ παιδοκτόνους φρενῶν ταραγμοὺς ἔλαυνε, κἀνέι. Ad quam signif. (sed et ad alias) referri licet hoc Ephraemi vol. 1, p. 211, F: Ὁ γὰρ ἰχθὺς ... ἐὰν ἀγρευθεὶς διαρρήξῃ τὸ δίκτυον καὶ ἑαυτὸν κατὰ τοῦ βάθους ἐλάσῃ, σώζεται.] || Denique et pro Fatigo accipitur; item pro Insequor, Vexo, Insector, a Demosth. sæpe, ut tradit Bud. [P. 241, 28: Ἐλαυνομένων καὶ ὀβριζομένων· 535, 27; 551, 6; 558, 22; 960, 14; 1481, 17. Hom. Il. T, 423: Οὐ λήξω πρὶν Τρῶας ἄξην ἐλάσαι πολέμοιο, quod ἀθρόως χορίσαι int. schol. Od. E, 290: Ἀλλ' ἔτι μέν μιν φημι ἀξην ἐλάαν κακότητος. Eurip. Rhes. 481: Ἀξην ἐλαύνομεν. Æsch. Pers. 771: Ἰωνίαν τε πᾶσαν ἤλασεν βίᾳ (Cyrus), Subegit. Quomodo dictum ἐλαύνων sec. aliquot librorum scripturam est ib. 900. Aristid. vol. 1, p. 411: Ἐὰν δ' ἅπαξ τιμωρησάμενος μετὰ ταῦτα ἐλαύνῃ καὶ φέρῃ τὸν δυστυχήσαντα· 438: Μείζους εἶναι τοὺς φόρους, ἐλαύνεσθαι.] || Sed et pro Persequi judicio, s. Arcessere, invenitur ἐλαύνω: unde Ἡράκλειτος ἐλαύνεται ἀσεβείας, i. e. Impietatis arcessitur, inquit Bud. Sed addit et aliam expos., In exilium agitur. V. p. 885. [Plenius Bud. citat, Heraclit. Hermodoro (Ep. 4, p. 151 HSt.): Ἑρμόδωρος ἐλαύνεται νόμους γράφων, Hr. ἐλ. ἀσ., vertitque l. integrum, Hermod. in exsilium agitur ob id quod leges Ephesiis scripsit, Heracl. arc. imp. De exsilio etiam Dionys. A. R. 8, 1: Φυγῇ αἰδίῳ ἐλαθείς. Pollux 9, 158: Ἐληλαμένος... πεφυγαδευμένος. Philo vol. 1, p. 358, 42: Ἠλαύνετο καὶ ἐφυγαδεύετο.] || Verbero, Pulso, Ferio: sæpe apud Hom. [Il. Π, 6: Εὐξέστης ἐλάτῃσιν πόντον ἐλαύνοντες. De messoribus A, 68: Ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν ὄγμον ἐλαύνωσιν. Ib. B, 199: Τὸν σκῆπτρον ἐλάσασκε· et sim. E, 80, K, 455, Λ, 109, Ξ, 497, X, 326, alibique sæpe. Od. T, 393 etc.: Οὐλὴν, τὴν ποτέ μιν σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι, cod. structura quam in verbo βάλλειν signif. Feriendi posito notavimus vol. 2, p. 91, B. Callim. Cer. 82: Ἐρυσίχθονα δ' ἤλασε κάπρος· Apoll. 107: Τὸν φθόνον Ἀπόλλων ποδὶ τ' ἤλασεν. Pind. Nem. 7, 42: Ἵνα χρεῶν νιν ὑπὲρ μάχας ἤλασεν ἀντιτυχόντ' ἀνὴρ μαχαίρᾳ. Et sim. Ol. 11, 73: Ἄκοντι Φράστωρ ἔλασε σκοπὸν, Scopum ferit. Eurip. Herc. F. 351: Τὰν καλλίθοργον κιθάραν ἐλαύνων πλήκτρῳ χρυσέῳ.] Sed et pro Excutio, ac proprie Excutio feriendo, ut ap. Apoll. Arg. [2, 785]: Χαμάδις δέ οἱ ἤλασ' ὀδόντας. [Archias Anth. Pal. 9, 19, 8: Νῦν κλοιῷ δειρὴν πεπεδημένος, οἷα χαλινῷ, καρπὸν ἅλα Δηοῦς ὀχριόεντι λίθῳ, de equo lapidem molarem circumagente.] || Item pro Excito, Cieo, Moveo, ut Hom. Il. A, [575]: Ἐν δὲ θεοῖσι κολωὸν ἐλαύνετον, ubi tamen exp. et ἐπιτείνειν. [Eurip. Suppl. 95: Ἐκ γερασμίων ὅσσων ἐλαύνουσ' οἰκτρὸν εἰς γαῖαν ὄκρυ, Profundunt. Pollux 1, 116: Ὅμηρος ... ἐλαυνόμενος, ἐπειγόμενος. Similiter sensu medico Hippocr. De morb. mul. 2, p. 654, 33: Προστιθέναι ἄσκα καθαίρει τε καὶ ἐλαύνει τὰς ὑστέρας.] || Abigo, Expello: quod potius ἀπελαύνω in prosa, s. ἐξελαύνω: unde Eust. in illo Il. A l. [154]: Οὐ γὰρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὴν ἵππους, vult esse pro ἐξήλασαν per ellipsin præp. [Conf. Od. I, 405, 465, O, 235, Il. Δ, 236. Pind. Nem. 5, 16: Τίς ἄνδρας ἀλκίμους δαίμων ἀπ' Οἰνώνας ἔλασεν· Isthm. 4, 24: Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος οὖρος ... ἀνθρώπους ἐλαύνει. Et similiter sæpe Tragici, modo cum præpos. modo sine, ut Eurip. Med. 70: Ἱππάδας γῆς ἐλᾶν, et alibi. Eademque structura Phot. De Manich. p. 364, A ed. Montef.: Τῆς πατρῴας ἐλαυνόμενος κληρουχίας. Vel absolute, ut Heracl. 196: Ἤλαυνες ἱκέτας. Aristoph. Ach. 1188: Ληστὰς ἐλαύνων.] Sic ap. Chrysost.: Δαίμονας ἐλαύνων, Expellens. Hinc comp. ξεντλατεῖν. It. ἀγὸς ἐλαύνειν, Thuc. [1, 126, 135; 2, 13], Scelus expellere, pro Scelus expiare s. procurare: unde ἀγχλατεῖν. Sic ἐλαύνειν μήνιμα δαιμονίου, Plut. in Rom. [c. 24; sed ibi legitur: Ἐδόκει ... μήνιμα δαιμόνιον ἀμφοτέρας ἐλαύνειν τὰς πόλεις. Æsch. Cho. 966: Ὅταν ἀφ' ἑστίας μύσος πᾶν ἐλάσῃ· Eum. 283: Φοίβου καθαρμοὶς ἠλάθη (μίασμα). Soph. OEd. T. 98. Simpl. Pello, Trudo. Hom. Il. Δ, 299: Κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασσεν, ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζοι· Z, 158: Ὅς β' ἐκ δήμου ἔλασσεν· Od. I, 237: Εἰς ἐυρὺ σπέος ἤλασε μῆλα. Xenoph. Cyr. 5, 2, 5: Ἐλαύνοντας βοῦς, αἶγας, οἷς, σῦς· conf. 7, 3, 7. Et ubi de præda agenda dicitur 1, 4, 17, H. Gr. 4, 8, 18. De agitatione venatorum Cyrop. 8, 1, 44. || De adigenda hasta in corpus Pind. Nem. 10, 70: Ἤλασεν Αυγάτος ἐν πλευραῖσι χαλκόν. Hom. Il. E, 57: Μεταφρένου οὔτασε δουρὶ ὤμων μεσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν· Υ, 269: Δύω μὲν ἔλασε διὰ πτύχας· Δ, 135: Διὰ μὲν ἄρ ζωστῆρος ἐλήλατο· N, 595. Porro E, 400: Λὺτὰρ ὀϊστὸς ὦμῳ ἐνὶ στιβαρῷ ἐλήλατο· Infixus erat, ut K, 153: Ἔγχεα δέ σφιν ὀρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο, Infixa in terram stabant. Cui l. similis Od. Ξ, 11: Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε, alludens simul ad usum proxime ab HSt. explicatum. Plat. Reip. 10, p. 616, E: Τὴν ἠλακάτην διὰ μέσου τοῦ ἀγδόου (σφονδύλου) διαμπερὲς ἐληλάσθαι. Re inversa Hesych. v. Ῥαφανιδωθῆναι: Τοὺς μοιχοὺς ταῖς ῥαφανίσιν ἤλαυνον κατὰ τῆς ἕδρας, Adigebant in sedem eorum. Photius De Manich. p. 364, A ed. Montef.: Ἤκιτ τὸν Ἰωσὴφ, ὡς ἐγγὺς θανάτου τὴν πληγὴν ἐλάσαι. Pass. sic de eo qui hasta trajectus esset Tyrtæus Stob. Fl. vol. 2, p. 368: Πολλὰ διὰ στέρνοιο καὶ ἀσπίδος ὁμφαλοέσσης καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἐληλαμένος (cadit).] || Duco, i. e. Ductile opus facio: unde χρυσήλατος et σφυρήλατος. Sic Hom. [Il. M, 295]: Περὶ ἀσπίδος, ἣν ἄρα χαλκεὺς Ἤλασεν. [Conf. Σ, 564: Περὶ δ' ἔρκος ἔλασσεν (ut Od. Π, 113: Περὶ δ' ἕρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν. Hesiod. Theog. 726) κασσιτέρου· Υ, 270: Πέντε πτύχας ἤλασε κυλλοποδίων.] Dicitur et ἐλαύνειν τεῖχος [Hom. Od. Z, 9], Ducere murum; et ἐλαύνειν τάφρον, Ducere fossam. V. Bud. p. 883, 884. [Hom. Il. I, 349: Καὶ ἑὴ τεῖχος ἔδειμε καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ. Similiter Hesiod. Op. 441: Αἴζηός, ὅς κ' ἔργου μελετῶν ἰθέῖαν αὔλαχ' ἐλαύνοι. Pind. Pyth. 4, 228: Ὀρθὰς δ' αὔλακας ἤλαυνε. Æsch. Pers. 871: Λίμνας τ' ἔκτοθεν αἳ κατὰ χέρσον ἐληλαμέναι περὶ πύργον (s. κύκλον) τοῦδ' ἄνακτος ἄϊον (urbes). Arat. Phæn. 489: Αὐτὸν δινεύονται ἐληλάμενοι περὶ κύκλον. V. in fine. Herodot. 1, 185: Κρηπῖδα κύκλῳ περὶ τὴν λίμνην ἤλασε· 191: Τὰς αἰμασιὰς τὰς παρὰ τὰ χείλεα τοῦ ποταμοῦ ἐληλαμένας· 6, 137: Τοῦ τείχεος τοῦ περὶ τὴν ἀκρόπολιν ἐληλαμένου· 9, 9: Τείχεος διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ ἐληλαμένου. Et structura diversa 1, 180: Τὸ τεῖχος ἑκάτερον τοὺς ἀγκῶνας ἐς τὸν ποταμὸν ἐλήλατα. Medium ponit Pollux 1, 161: Τάφρον ἠλάσαντο· 174: Τεῖχος ἐλά-

σασθαι.] Ex Plut. quoque in Cam. [c. 31] : Λεπτῶς ἐληλαμένον σίδηρον. Et ex Diosc. 5 : Ἐλαύνεται πέταλα χρυσᾶ. [Mimnerm. apud Athen. 11, p. 470, B : Εὐνὴ Ἡφαίστου χερσὶν ἐληλαμένη χρυσοῦ τιμήεντος. Æneas Tact. c. 32, p. 93 : Εἰς κασσίτερον ἠλασμένον λεπτὸν, ubi scribend. ἐληλασμένον. Pausan. 4, 26, 8 : Κασσίτερον ἐληλασμένον εἰς τὸ λεπτότατον. Aristoph. Eccl. 4 : Τροχῷ γὰρ ἐλαθεὶς κεραμικῆς βύρης ἄπο. Pollux 7, 107. || Produco, Gigno, Emitto. Pind. Nem. 3, 71 : Ἐλᾷ δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετὰς ὁ μακρὸς αἰών· schol. interpr. φέρει. Aristoph. Ach. 995 : Ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσαι μακρόν. Schol. φυτεῦσαι. Sed hunc quidem l. licet etiam conferre nonnullis eorum qui citt. sunt in signif. Ducendi, de serie arborum.] || Traduco, Transigo : ut in Axiocho [p. 368, C] : Ἀλλ' ἡ πολυτίμητος πολιτεία διὰ πόσων ἐλαύνεται δεινῶν; quo dicit modo Sallust., Per quot pericula traducitur. Ibid. autem [p. 371, E], Ὅσοις δὲ τὸ ζῆν διὰ κακουργημάτων ἠλάθη, Quibus vita traducta est vel acta per scelera.

Interdum etiam, et quidem non raro, neutr. est h. v. pro Promoveo, Progredior, Evado : ut, Ἀντωνῖνος εἰς ἕκτον ἔτος ἐλάσας τῆς βασιλείας, Herodian [5, 8, 19.] Εἰς [Ἐπ'] ἄκρον παιδείας ἐληλακὼς, Plut. [Mor. p. 1131, F.] Sic Diogen. L. Clitomacho [4, 67] : Ὁ δὲ εἰς τοσοῦτον ἦλασεν ἐπιμελείας. Et, Πόρρω φιλοσοφίας ἐλαύνοντας, Plato [Gorg. p. 486, A, et alibi]. V. Bud. p. 884. [Theag. p. 129, D : Ἐγὼ οὖν οἶομαι ἐκεῖνον ἢ ἀποθανεῖσθαι ἢ ἐμοῦ τι τούτῳ ἐλᾶν. Ælian. ap. Suid. v. Μίλητος : Κινδύνων ἐχόμενα τῶν ἐσχάτων καὶ ὁμοῦ τῷ ὀλέθρῳ ἐλαύνοντα. Eur. Heracl. 904 : Ἐγγὺς μανιῶν ἐλαύνει· Bacch. 853 : Ἔξω ἐλαύνων τοῦ φρονεῖν. Herodot. 2, 124 : Χέοπα ἐς πᾶσαν κακότητα ἐλάσαι· 5, 50 : Τότε μὲν ἐς τοσοῦτον ἦλασαν (negotium quoddam transigentes). Soph. OEd. T. 1160 : Ἀνὴρ ὃς εἰς τριβὰς ἐλᾷ. Xenoph. Cyrop. 1, 6, 39 : Πρόσω πάνυ ἐλάσαι τῆς πλεονεξίας. Anon. ap. Suid. v. Προδιδηκόσι : Προσήκειν τὸ φιλόθεον τοῖς ἤδη προδιδηκόσι καὶ πόρρω ἐλαύνουσι τοῦτο μὲν ἡλικίας, τοῦτο δὲ φιλοσοφίας. Et in ead. phrasi Plut. Cat. maj. c. 2. Philostr. V. Apoll. 8, 10, p. 342 : Ἀνοίας δ' ἂν ποῖ ἤλαυνον; Aristid. vol. 2, p. 365 : Ἀνδρα οὕτω σεμνὸν καὶ πόρρω σοφίας ἐλαύνοντα. Planudius Proleg. ad Boethium ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 311, C : Δοκεῖ δὲ τὴν παροῦσαν βίβλον ἤδη πρὸς γῆρας ἐλαύνων συντεθεικέναι. Suidas v. Διονύσιος p. 1014, E : Ἤδη που μακρὸν ἐλάσας χρόνον καὶ πλήρης ἡμερῶν γεγονώς.]

|| Ἐλᾶν autem pro ἐλάσειν ponitur ab Aristophane, ut docet Bud. ibid. [Ἐλῶ, Eur. Hipp. 893 etc., Aristoph. Nub. 123 etc., Xen. Cyr. 1, 4, 20; ἐλᾷς Arist. Nub. 1298 etc., Eur. Bacch. 1334; ἐλᾷ Sophocl. Aj. 504, OEd. T. 418, 1160, Eur. Andr. 710, Aristoph. Nub. 28, Demosth. p. 587 ult., Aristid. vol. 1, p. 169; ἐλᾶτε Soph. OEd. C. 823, Aristoph. Eq. 243; ἐλῶσι Æsch. Eum. 75, Eur. Alc. 951, Heracl. 192, Xen. Hipp. 3, 9, Herodot. 1, 207, et forma soluta ἐλόωσι Hom. Il. N, 315, Od. H, 319. Pro quo ἐλάω Apoll. Rh. 3, 411; inf. ἐλᾶν Eur. Med. 70, Arist. Vesp. 1230, Plato Theag. p. 129, D, Plut. Marcell. c. 9. Partic. (ἐξελῶν) Eur. Phœn. 607, Herodot. 5, 63, Xen. Cyrop. 6, 2, 17, Anab. 1, 8, 7, quum ἐλάσοντας sit ib. 7, 7, 55, nisi librorum culpa est, quorum haud pauci ἐλάσω pro ἐλῶ Cyrop. l. supra cit. Quam formam improbant Mœris p. 146, Thomas p. 293.] || Alioqui invenitur ἐλάω et pro ἐλαύνω ap. poetas : unde est ἐξελάουσι, ap. Hesiod. [Op. 222], pro ἐξελαύνουσι, et εἰσελάαν, ap. Apoll. Rh. [2, 1267], pro εἰσελαύνειν. [Et ap. Hom. sæpissime ἐλάαν : Il. E, 366 etc. Partic. ἐλάων Apoll. Rh. 2, 80, 402 etc., Arat. Phæn. 91, Hom. H. Merc. 342, ἐλῶντα 355, εἰσελάων et ἐξελάων Od. K, 83. Ἐλάουσα Empedocl. v. 343, Tzetz. Posth. 95, 774, Nonnus D. 7, 139. Imperf. Il. Ω, 696 : Οἱ δ' εἰς ἄστυ ἔλων· Od. Δ, 2 : Ἠὼς δώματ' ἔλων. Apoll. Rh. 3, 872 : Ἔλασν. Georg. Pachym. Andr. Palæol. 6, p. 375, ἐξήλα. Optat. præs. Aret. Acut. m. 2, 3, p. 100, ἐξελάοις. Præs. indic. Pind. Nem. 3, 71, ἐλᾷ. Infin. Cantharus ap. Antiatt. p. 97, 10 : Ἐλᾶν ἀντὶ τοῦ ἐλαύνειν, K. Μηδεία. Et in prosa ap. Xenoph. H. Gr. 2, 4, 32 : Παρήγγειλε τοὺς μὲν ἱππέας ἐλᾶν εἰς αὐτοὺς ἐνίεντας : sic enim optimi quique pro ἐλαύνειν. Imperat. ἔλα, Pind. Isthm. 4, 42, Æsch. fr. ap. Harpocrat. v. Μαλαχίζομεν, Eurip. fr. Phaeth. ap. Longin. De subl. c. 15, 4, v. 1 et 9, Herc. F. 819, Callim. Epigr. 1, ap. Diog. L. 1, 80, v. 12 et 16, ad quem vide Menag. Et in prosa Xenoph. Cyrop. 8, 3, 32, ἁπλᾶ, et in inscr. vasis Etrusci ΕΛΑ ΕΛΑ ΚΑΛΟΣ ΝΙΚΩΝ (v. Mus. Rhenani novi 1, 2, p. 330), adeoque ap. Byzantinos, quibus Ἔλα est Age, Eja : v. Ducang. Gl. p. 369. Thomas p. 293 : Ἐλάω καὶ ἐλῶ ἀντὶ τοῦ ἐλαύνω Ἕλληνες λέγουσιν, οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἐλάσω. Ἐλῶσι Tzetz. Hist. 1, 445. || De aor. med. forma ἠλασάμην v. supra in medio. || Aor., perf. et fut. pass. duplices formæ sunt ἠλάθην, ἠλάσθην, et ἐλήλαμαι, ἐληλασμαι, ἐλαθήσομαι, ἐλασθήσομαι. Mœris p. 13 : Ἀπηλάθη Ἀττικῶς, ἀπηλάσθη Ἑλληνικῶς· 21 : Ἀπελαθεὶς Ἀττ., μετὰ δὲ τοῦ σ Ἑλλ. Utriusque formæ de aor. exx. v. ap. Piers. ad l. pr., Schweigh. ad Herodot. 1, 168, qui dubitabat an Herodoto concedenda esset forma ἠλάσθην : quæ non Ionica videtur, sed novitia et ne Polybio quidem (de quo v. Schweigh. Lex.) vel Diodoro 4, 67, p. 311, 49; 11, 23, p. 422, 87; 20, 51, p. 444, 42, aut inferenda aut relinquenda. Fut. ἐλασθήσομαι est ap. Macrob. De differ. et soc. gr. et lat v. p. 552 : Ἐλάσω, ἐλασθήσομαι. Perf. ἐλήλαμαι exx. supra habuimus; ἐλήλασμαι sæpius ponunt Thomas M. p. 294, Etym. M. p. 308, 20; 325, 33; 330, 44, estque nobis supra exx. nonnullis confirmatum. Participii accentum ἐληλάμενος, non ἐληλαμένος, testantur Herodianus ap. Etym. M. p. 46, 4, coll. p. 330, 42, Joann. Alex. Ton. παραγγ. p. 22, 21, Apollon. De conjunct. p. 500, 20, schol. Arati v. 176, observantque præceptum libri Arati 441, 489, 516, Apoll. Rh. 2, 231, negligunt, ut videtur, Æschyli Pers. 873 et alibi. Atque jure Buttmannus Gramm. vol. 1, p. 444, dubitavit ἐληλάμενος, ubi habet signif. perfecti passivi, pronunciatum fuisse, non ἐληλαμένος, conjecitque accentum illum peculiarem fuisse significationi, quæ adjectivo similior est, Cusi, Ducti.] Ἠλήλαντο, Ductæ erant, sc. malleo : poet. ἐκτάσει, pro ἐλήλαντο, Hesiod. [Scut. 143] : Κυάνου δὲ διὰ πτύχες ἠλ. [Ejusdem alia forma est Hom. Od. H, 86 : Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐληλάδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα, ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ, ubi sunt var. ἐρηρέδατ' et ἐληλέδατ' vel ἐληλέατ', quarum postremam probabat Buttmann. Gr. vol. 1, p. 440.] Ἐλάσασκε, Ion. pro ἤλασε : nisi malis esse imperf. ab ἐλασάσκω. [Ex Il. B, 199. Est autem aor. Imperf. vero ἐλάσκον ap. Apoll. Rh. 1, 733, 1156; 2, 1071, Tzetz. Antehom. 290. Ut supra ἠλσάμην pro ἠλασάμην poni vidimus, sic ἆλσε pro ἤλασε Apoll. Rh. 1, 1247 : Οὐδ' ἐπέκυρσεν ποίμνησιν· πρὸ γὰρ αὐτοὶ ἐνὶ σταθμοῖσι νομῆες ἆλσαν· schol. προήλασαν.]

Ἐλάφειος, ὁ, ἡ, Cervinus [Gl.], ut ἐλ. μυελὸς, ap. Galen. [Diosc. 2, 95], Medulla cervina, et στέαρ ἐλ., ap. Diosc. [1, 105; 2, 88, 91, 94.] Et neutro gen. ἐλάφειον, subaud. κέρας vel κρέας, Cervinum cornu aut caro, Suid. [Aristot. H. A. 4, 8, p. 534, 23 : Ἐλαφείου κέρατος θυμιωμένου. Matthæi Med. p. 356 : Ἐλάφειον κέρας. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 342. V. Ἐλάφιον, Ἔλαφος. Xenoph. Anab. 1, 5, 2 : Τὰ δὲ κρέα ... ἦν παραπλήσια τοῖς ἐλαφείοις. Æneas Tact. c. 11, p. 36 : Κατακρίμασε εἴκτυα ἐλάφεια καὶ σύεια, Capiendis cervis aprisque facta. Et sec. conjecturam editoris ib. c. 38, p. 112, ubi est καταχρεμασθέντων δακτυλίων ἱστῶν πελαφείων, pro δικτύων συείων ἢ ἐλαφείων (sic enim scrib. erit, abolito etiam ἱστῶν, quod nihili). Fem. Gramm. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 285, 11 : Ἐλάφειος βύρσα. L. D.] || Ἐλάφειος ἀνὴρ, metaph. a cervis sumpta, ab Etymologo [M. p. 326, 10] exp. διπλοῦς : pro quo perperam Ἐλάφωνος apud Suid. [in ed. Mediol.] legitur.

Ἐλαφέω, Fugito et pavito more cervi.

Ἐλαφηβολία, ἡ, Cervorum jaculatio, venatio. Soph. Aj. [178 : Ἐλαφηβολίαις. Callim. Dian. 262 : Μηδ' ἐλαφηβολίην μηδ' εὐστοχίην ἐριδαίνειν. Eust. Opusc. p. 356, 29 : Ἐλαφηβολίαι, θηροφωνίαι (l. —νίαι). Conf. Ἐλαφηβόλος.]

Ἐλαφηβόλια, τὰ, Festum ap. Phocenses in honorem Dianæ venatricis. Plut. De virt. mul. [p. 244, D] : Ἑορτὴν δ' ἐκ πασῶν μεγίστην τὰ ἐλ. μέχρι νῦν τῇ Ἀρτέμιδι τῆς νίκης ἐκείνης ἐν Ὑαμπόλιδι τελοῦσι, victoriæ sc. contra Thessalos. [Conf. 660, D. Athen. 14,

p. 646, E : Ἔλαφος πλακοῦς ὁ τοῖς Ἐλαφηβολίοις ἀναπλασσόμενος.]

Ἐλαφηβολιών, ῶνος, ὁ, Februarius, mensis hybernus, Gamelione posterior, prior Munychione [πέμπτος Lex. rh. Bekk. An. p. 249, 7 : sed est potius nonus, si annum orditur Hecatombæon, respondetque Martio exeunti et incunti Aprili, inter Anthesterionem et Munichionem positus], quem a figendis cervis dictum volunt [Lex. rh. l. c.], qui illo mense Dianæ Ἐλαφηβόλῳ immolarentur. [Thuc. 4, 118; 5, 19, Aristot. H. A. 6, 17 et 30, aliique multi. De accentu in ultima collocando Arcad. p. 18, 9.]

Ἐλαφηβόλος, ὁ, ἡ, Qui cervos jaculis figit, ut ἐλ. Ἄρτεμις, ap. Plut. [Mor. p. 966, A, et in H. Hom. in Diau. 2, H. Orph. 35, 10, ap. Apollon. De adv. p. 602, 23, Phurnut. De nat. deor. c. 34, p. 230, Artemid. 2, 35, p. 203. Forma Dor. Soph. Tr. 214, ἐλαφαβόλον. Nonn. Dion. 5, 463 : Οὐκ ἔλαφον πυθόμην ἐλαφηβόλον· 10, 224 : Μεθέπων ἐλαφηβόλον ἄγρην.] Generaliter vero pro Quovis ferarum agrestium venatore capitur, ut Eustath. annotat, Il. Σ, [318] : Ὥσπερ λίς τις γύγγιστος, Ὣ ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἁρπάσῃ ἀνήρ. [Suid. : Ἑλ. ὁ κυνηγὸς καταχρηστικῶς, et sim. Hesych. Neutro gen. Nonn. Dion. 16, 140 : Ἐλαφηβόλα θύρσα Ἀυαίου.] Annotat vero Eust. [Il. p. 521, 3] ἐλαφηβόλος et ἐλαφηβολία dici poetice pro Ἐλαφοβόλος et Ἐλαφοβολία, verso o in η, metri causa, ut in σταχυηλόγος et λαμπαδηφόρος. [In inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 741, b, 2, leguntur litteræ : ΑΑΦΟΒΟΑΙ. Ap. Soph. Trach. 214 est var. ἐλαφοβόλον. L. Dindorf.]

Ἐλάφιαι, ap. Hesych. οἱ τῶν ἐλάφων ἀστράγαλοι, Cervini tali.

[Ἐλάφιος, α, ον, unde Ἐλαφιαία, cogn. Dianæ, ap. Pausan. 6, 22, 10 et 11.]

[Ἐλάφικον, τὸ, Elaphoboscum, sec. Diosc. Noth. 3, 80 : Ἐλαφόβοσκον, οἱ δὲ ἐλαφικόν.]

[Ἐλάφικος, ἡ, ὁν, unde ἐλαφικὴ βοτάνη, ap. Demetr. Hieracosoph. p. 125 : Συμφύτου μέρη τρία δίδου τῷ ἱέρακι μετὰ χρέας, καὶ εἰ ὠδὲν ὠφεληθῇ, ἐλαφικὴν βοτάνην μίξας συμφύτῳ δὸς αὐτῷ τρία μέρη. L. Dind.]

[Ἐλαφινὶ, Veratrum nigrum. Diosc. Noth. 4, 151, περὶ ἐλλεβόρου μέλανος : Αἰγύπτιοι ἰσαῖα, οἱ δὲ ἐλαφινί. Ubi cod. ἐλαφυής.]

Ἐλάφινης, ου, ὁ, Hinnulus cervinus, νεβρὸς, Hesych. [Aq. 1 Sam. 24, 3, ubi αἱ πέτραι τῶν ἐλαφίνων sunt, ut bene Vulg. expressit, Abruptissimæ petræ, quæ solis ibicibus aut rupicarpis perviæ sunt. Schleusn. Lex. V. T.]

Ἐλάφιον, τὸ, Hesychio est κώνειον [Cicuta. Diversum videtur hoc Diosc. Noth. 4, 28, περὶ ὠκιμοειδοῦς : Οἱ δὲ ἐλάφιον, οἱ δὲ ἀντίμιμον. || Cervulus. Theoph. N. vol. 1, p. 172 : Τὸ αἰδοῖον τοῦ ἐλαφίου· 2, p. 58 : Μυελὸν ἐλαφίου· et 164. Geop. 2, 18, 5 : Ἐλαφίου κέρας, nisi leg. ἐλάφου vel ut est 5, 48, 1, ἐλάφειον. Vid. Nicol. ad l. Sch. Vict. Hom. Il. A, 225 : Λέγεται καρδίαν οὐκ ἔχειν τὸ ἐλάφιον, μᾶλλον δὲ χολὴν οὐκ ἔχει. Et forma Byz. Ἐλάφιν, ut nomen vici, ap. Jo. Malal. p. 345, 19 : Τὸν δὲ τῆς Ἀρτέμιδος ναὸν ἐποίησε (Theodos. major) ταβλοπαρόχιον τοῖς κοττίζουσιν· ὅστις τόπος κέκληται ἕως τῆς νῦν ὁ ναὸς, ἡ δὲ πλησίον ῥύμη τὸ ἐλάφιν. αἴ L. Dind.]

[Ἐλάφιον, ἡ, Elaphium, n. pr. mulieris. Pausan. 6, 22, 11 : Αὐτοὶ δὲ (Elei) γυναικὸς ἐπιχωρίας ὄνομα εἶναι τὴν Ἐλάφιον, καὶ ὑπὸ ταύτης τραφῆναι τὴν Ἄρτεμίν φασι. Aristoph. Thesm. 1172 : Ὠλάφιον. Schol. : Ἑταίρας ὄνομα Ἐλάφιον, ὡς Χρυσίον... καὶ τὰ ὅμοια. αἴ L. D.]

[Ἐλάφιος, ὁ, Elaphius, mensis Elcorum, ap. Pausan. 5, 13, 11, in quem incidebat æquinoctium vernum eod. teste 6, 20, 1. αἴ L. Dindorf.]

[Ἐλάφις, ίδος, ἡ. Arcad. p. 36, 8 : Τὰ εἰς φις ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξύνεται, εἰ μὴ κύρια εἴη, ἀσταφὶς κροταφὶς ἐλαφὶς. Est autem nomen avis. Schneider. ad Aristot. H. A. 8, 14, vol. 1, p. 625 : « Recte Gesnerus eandem (quam γλωττίδα Aristotelis) vel cognatam avem putavit esse Dionysii ἐλαφίδα, de qua ille Ixeuticorum 2, 11 (h. e. Eutecnius Paraphr. Oppiani Ixeut. p. 68) inter amphibias aves : Ἐλαφὶς δὲ ὄρνεόν ἐστι τὰ πτερὰ πάντα ἐπὶ τοῖς νώτοις ἐλάφων ἔχουσα ἐοικότα θριξὶ, καὶ τρέφεται μὲν κατὰ τοὺς γερραίους ἰυγγας τὴν γλῶτταν μεγίστην οὖσαν ὥσπερ ὁρμιὰν εἰς τὸ ὕδωρ ἐπὶ πολὺ καθιεῖσα, οὕτως τε κατὰ μικρὸν ἐπὶ τὸν λαιμὸν ἀνέλκουσα τὸν ἰχθὺν τὸν ἀπατηθέντα, ὡς ἐπιψαύσαντα ἕξει. » L. Dind.]

[Ἐλαφῖτις, ιδος, ἡ, Elaphitis ins. Plin. N. H. 5, 31, 137 : « Finitimæ (Chio) sunt ... OEnussa, Elaphitis, Euryanassa. » Idem 3, 26, 152 : « xv m. passuum ab ea (Melita ins.) tres Elaphites », ubi al. *vij Elaphites.* » ἄ L. Dindorf.]

[Ἐλαφοβολία, Ἐλαφοβόλος. V. Ἐλαφηβ—.]

Ἐλάφοβοσκον, τὸ, Elaphoboscon; herba valeus contra serpentium omniumque aculeatorum ictus; quippe fama est hoc pabulo cervos resistere serpentibus, ut Plin. tradit 22, 22. Cujus descriptionem ibid. habes, et ap. Diosc. 3, 8 [immo 80], qui et ipse etym ex Plin. jam allatam habet, Ταύτην τὴν πόαν τὰς ἐλάφους νεμηθείσας ἀντέχειν [τοῖς] τῶν ἑρπετῶν δήγμασι. Officinæ et herbarii Gratiam Dei vocant, ut tradit Gorr., addens ἐλαφόβοσκον etiam a quibusdam dictum esse τὸ ἐλελίσφακον, Diosc. auctore. [Conf. id. 1, 10. || Allium, Diosc. Notha 2, 182. Boiss.] Pro quo Ἐλαφοβοσκὸς scribitur ap. Hesych.

Ἐλάφογενὴς, ὁ, ἡ, E cervo ortus. Ἐλαφογενὲς Hesychio est ὁ τοῦ ἐλάφου μυελός [Cervi medulla].

[Ἐλαφοειδὴς, ὁ, ἡ, Cervinus. Strabo 4, p. 208 : Φησὶ δὲ Πολύβιος καὶ ἰδιόμορφόν τι ζῶον γεννᾶσθαι ἐν αὐταῖς (Alpibus), ἐλαφοειδὲς τὸ σχῆμα. Forma Ἐλαφώδης Photius cod. 169, p. 54, 13 : Ἔστι δὲ καλλιεπὴς τὴν φράσιν (Eunapius), εἰ περιέλοι τις αὐτοῦ τῶν λόγων τὸ ἀλεκτρυονῶδες καὶ ἐλαφωδέστερον καὶ συωδέστερον.]

[Ἐλαφόις. V. Ἐλαφώεις.]

[Ἐλαφόκρᾶνος, ὁ, ἡ, Cervinum caput habens. Strabo 15, p. 710 : Ἵππους τε λέγει μονοκέρωτας ἐλαφοκράνους (Onesicritus).]

[Ἐλαφοκτόνος, ὁ, ἡ, Cervorum interfector s. interfectrix. Epith. Dianæ Eur. Iph. T. 1113 : Τᾶς ἐλαφοκτόνου θεᾶς. Apollon. De adv. p. 602, 22 : Παρὰ τὸ ἔλαφος ἐλαφοκτόνος Ἄρτεμις.]

[Ἐλαφόνησος, ἡ, Elaphonesus, sec. Steph. Byz. μία τῶν Σποράδων νήσων, ἔχουσα πόλιν ὁμώνυμον. Τὸ ἐθνικὸν Ἐλαφονήσιος. Sporadibus autem annumerat etiam Προκόννησον; cujus tamen situm recte scribit esse ἐν τῇ Προποντίδι. Scylax p. 35 : Κατὰ ταῦτα (de Cyzico loquutus erat) νῆσός ἐστι καὶ πόλις Προκόννησος, καὶ ἑτέρα νῆσος εὐλίμενος Ἐλαφόνησος. Γεωργοῦσι δ' αὐτὴν Προκοννήσιοι. Unde explicandum videtur quod eandem dici Proconnesum perhibet Plin. N. H. 5, 32, 151 : « Insulæ in Propontide ante Cyzicum Elaphonnesus, unde Cyzicenum marmor, eadem Neuris (*Nebris* suspicatur Berkelius) et Proconnesus dicta. » Sec. Steph. Byz. quidem Ἀλώνη est νῆσος πρὸς τῇ Κυζίκῳ, ἥτις καὶ Νευρὶς καὶ Προχόη (l. Προκόννησος : ad Προχόην enim quod alludit, Προχόννησος, ap. schol. Apoll. Rh. 2, 279, etymologorum inventum est) ἐκαλεῖτο. Quam fort. confuderunt cum Elaphoneso, qui, præter Plinium, Proconnesum eandem et Elaphonesum crediderunt, schol. Apollon. l. c., Etym. M. p. 689, 23, ubi Ἀδελφόννησος, quod correxit Voss. ad Scyl. p. 44. Eadem autem in libris fluctuatio inter duplex et simplex v, quod est etiam ap. Arcad. p. 77, 7, quæ solet esse in plerisque compp. cum νῆσος. V. Ἑκατόννησοι, Πελοπόννησος, Προκόννησος. L. Dindorf.]

[Ἐλάφόπους, οδος, ὁ, Cervi pedes habens. Hippiatr. p. 262, 10. L. Dind.]

Ἔλαφος, ὁ, ἡ, Cervus, Cerva [Gl.]. Hom. Od. K, [158] : Ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν· Il. [Γ, 24, O, 271] A, [475] : Ἔλ. κεραὸν Θ, [248, Od. N, 436] : Νεβρὸν ἔχον· ἐνύχεσσι, τέκος ἐλάφοιο ταχείης, de aquila. Et, Φυζακτῆς ἐλάφοισιν, Il. N, [102. Conf. Φ, 486, Od. Z, 104, 133, ubi it. gen. fem.]. Xen. Cyrop. 3, [6, 28] : Ἐλάφους δολοῦν ποδάγραις καὶ ἁρπεδόναις. [Et sæpe al. ap. eund. genere fem. De utroque genere schol. Theocr. 1, 6 : Καὶ ἔστιν αὐτοῖς (poetis) κοινὸν ὄνομα τὸ αἴξ, ὡς ἔλαφος, ἄνθρωπος, ἵππος. Pind. Ol. 3, 30 : Χρυσόκερων ἔλαφον θήλειαν ἄξοντα. Soph. fr. ap. Ælian. N. A. 7, 39 : Κεροῦσσα ... ἔλαφος· sed id. El. 568 : Στικτὸν κεραστὴν ἔλαφον. Theophrast. fr. 4, 59; 15, 1; 20, 49, Theocr. 1, 135. Fem. rursus Eur. Hipp. 218 : Βαλιαῖς ἐλάφοις· Hec. 90 : Βαλιὰν ἔλαφον· Callim. Ap. 100 : Σκαιρούσας ἐλάφους, et fr. Iph. Aul. ap. Ælian. l. c. Diodor. 4, 13 : Τὴν χρυσόκερων ... ἔλαφον. Theophylact. Dial. p. 13, 7 ed. Boiss. : Ἔλαφοι, τὸ κέρας ὥσπερ ἀποκειράμενοι. De cervis

feminis cornutis conf. Aristot. Art. poet. c. 25, p. 1460, 31, Ælian. N. A. 7, 39, scholl. Hom. Il. O, 271, et Pind. Ol. 3, 52, Muncker. ad Antonin. Lib. c. 21, p. 139. Prov. memorat Basil. M. Ep. 45, vol. 3, p. 194, D : Ὄντως εἰς ἔργον ἦγαγες τὸ τῆς παροιμίας, ὡς ἔλαφος τοξευθεὶς εἰς τὸ ἦπαρ. Aristoph. Lys. 1317 : Χειρὶ ποδοῖν τε πάσῃ ἅ τις ἔλαφος.] || Est etiam, ut Athen. annotat 14, [p. 646, E], πλακοῦς ὁ τοῖς ἐλαφηβολίοις ἀναπλασσόμενος διὰ σταιτὸς καὶ σησάμου· Eust. [Od. p. 1652, 56, cum libris nonnullis Ath.] addit et μέλιτος. Quod ad etymol. attinet, Eust. dicit esse vel ab ἐλεῖν τοὺς ὄφεις, aspero in tenuem mutato propter ρ sequens, vel ab ἐλᾶν τοὺς ὄφεις. Plut. vero De prud. anim. [p. 976, D] scribit : Ἐλάφοις τοὔνομα πεποιῆσθαι παρώνυμον, οὐ τῆς ἐλαφρότητος, ἀλλὰ τῆς ἕλξεως τοῦ ὄφεως, quoniam οἱ ὄφεις ῥᾳδίως ἄγονται ὑπ' αὐτῶν. [De ridiculis his etymologiis, quibus alias similes addit Etym. M. in v., v. quæ collegit Suicer. Thes. eccl. vol. 1, p. 1079-80. || Κέρας ἐλάφου inter medicamenta memoratur Geopon. 13, 8, 2; 16, 1, 17 et 3, 6, ap. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 152; 2, p. 250, et al. Inter ἐλάφου et ἐλαφείου variant libri ib. p. 58, inter ἐλαφίου et ἐλαφείου p. 218. Quorum verum est posterius. V. Ἐλάφειος. Ἐλάφου πέρις, ὥστε δοκεῖ βρωθεὶς πρὸς συνουσίαν ἁρμόζειν, Hesych. || Ἔλαφος vocabatur qui Lyceum ap. Arcades ingressus esset : quod nomen ab ἥλιον ἀφαιρέσει ducere videtur Plut. Mor. p. 300, C. || Ἔλαφος et ἔδαφος confusa Bekk. Anecd. p. 1095 extr. : Οὖλας ἔλαφος. L. Οὖδας, ἔδαφος. Ἔλαφος et ἐλάφας, ap. Ælian. N. A. 11, 25, ubi v. Jacobs. L. D.]

[Ἔλαφος, ὁ, Elaphus, fl. Arcadiæ. Pausan. 8, 36, 7. || Unus e majoribus Hippocratis sec. Suid. in Ἱπποκρ. L. Dindorf.]

Ἐλαφοσκόροδον, τὸ, genus allii, de quo Diosc. 2, 185 [182 (181 Spr.)], quod et ὀφιοσκόροδον dicitur, in VV. LL.

[Ἐλαφοσσοία, ἡ, Cervorum venatio. Crinag. Anth. Pal. 6, 253, 8 : Εὐθήριον δέχεσθε Σωσάνδρου ταχινῆς σαῦλ' ἐλαφοσσοίης.]

[Ἐλαφόστικτος, ὁ, Elaphostictus, n. pr. viri. Lysias p. 131, 27 : Θεόκριτον τὸν τοῦ Ἐλαφοστίκτου καλούμενον. Seager.]

[Ἐλαφοῦσσα, ἡ, Elaphussa, insularum duarum nomen. Steph. Byz. : Βρεττία, νῆσος ἐν τῷ Ἀδρίᾳ ... ταύτην Ἐλάφουσσαν (sic) Ἕλληνες, οἱ δὲ Βρεττανίδα καλοῦσι. (Id. in Βρεττήσιον, Βρίντιον παρὰ Μεσσαπίοις ἡ τῆς Ἐλάφου κεφαλή.) Plin. N. H. 4, 12, 19 : « Ante Corcyram Ericusa, Marathe, Elaphusa (sic). » L. Dind.]

Ἐλαφρία, ἡ, Levitas, [Stultitia], κωφότης, μωρία, Hesych. [Pro μωρία Zon. p. 685 ponit ἁπλότης cad. sign. Cor. 2, 1, 17 : Μήτι ἆρα τῇ ἐλαφρίᾳ ἐχρησάμην; Macar. Hom. 27, p. 159, C : Πτωχός τις εὑρὼν βαλάντιον χρυσοῦ, ἀπὸ ἐλαφρίας ἤρξατο κηρύσσειν, εὕρον βαλάντιον. Eust. Opusc. p. 291, 8 : Ἐλαφρίαν δέ τις ἄνω παθῶν ἐξεδόκησε· 301, 12 : Ἐλαφρίαν παθῶν λογισμοῦ. || Facilitas morum, ap. schol. Aristoph. Av. 195 ab Hemst. cit. s. Suid. v. Κομψεία, quod interpr., ἐλαφρία, ἀστειότης, πιθανολογία, ἀλαζονεία. Nisi hic quoque Levitas dici putanda.] Item ὀλιγότης [Paucitas, Exiguitas], Suid. [et Zon. p. 685. Proprie de levitate ponderis, sed figurate dicti, ut sit Allevatio, Arct. Diut. m. cur. 2, 2, p. 129 : Ἀγαθὸν δὲ ἡ λύσις τῆς αἰτίης καὶ μὴ τοῦ ἄχθεος ἐλαφρίη μοῦνον. L. Dind.]

Ἐλαφρίζω, Elevo. Plut. [Mor. p. 317, E] : Οὐ πτεροῖς ἐλαφρίζουσα κούφοις ἑαυτὴν, Nec solitis tamen ipsa pennis sublimis, Bud. [Ælian. N. A. 9, 52 : Αἱ μὲν τιτθίδες ἐπὶ μήκιστον ἄττουσι τοῖς πτερυγίοις, καὶ ἐλαφρίζουσί γε ἑαυτὰς ὑψοῦ. Hemst. Nonn. Dion. 2, 315 : Ἐλαφρίσσειε Κρονίων (cœlum incumbens humeris Atlantis)· 36, 108 : Ῥαδὸν ἐλαφρίζων. Orph. Argon. 267 : Ἀνηίρθη (navis) δούρατ' ἐλαφρίζουσα. Passivo Nonnus Dion. 6, 168 : Νεηγενέος δὲ φορῆος νηπιάχοις παλάμῃσιν ἐλαφρίζοντο κεραυνοί. Eustath. Opusc. p. 138, 89 : Τὰ δὲ καιριώτερα τοῦ εὔχεσθαι παραλείποντες, δι' ὧν οἴδασιν εὐχαὶ πρὸς θεὸν ἐλαφρίζεσθαι· 166, 60 : Ἐλαφρισθεὶς ἀέριος· et alibi. Imperf. frequent. Moschi 2, 126 : Κολπώθη δ' ὤμοισι πέπλος βαθὺς Εὐρωπείης ἴστίον οἷά τε νηὸς, ἐλαφρίζεσκε δὲ κούρην.] || Allevo. Synes. De ins. [p. 139, D] : Τῆς τε ἀρίστης ἕξεως ἐν ψυχαῖς ἐλαφριζούσης αὐτὸν καὶ ἐναπομοργνυμένης κηλῖδα τῆς χείρονος. [Metaph. Eutecn. Paraphr. Opp. Ixeut. p. 50 : Ἐλαφρίζοντες τὸν πόνον αὐτοῖς. Nonnus Dion. 3, 335 : Κέντρον ἐλαφρίζουσαν ... τοκετοῖο. || Neutral. Anyte ap. Polluc. 5, 48 : Τοῖον ἐλαφρίζοντι τεῷ ἐγκάθετο κώλῳ ἰὸν ἀμείλικτον ποικιλόδειρος ἔχις. Eurip. fr. Meleagri ap. Macrob. Sat. 5, 18 : Ὡς ἐλαφρίζον γόνυ ἔχοιεν, Agile, Expeditum. Callim. Del. 115 : Ἦ ῥά τοι ὦδ' αἰεὶ ταχινοὶ πόδες ἢ ἐπ' ἐμεῖο μοῦνοι ἐλαφρίζουσι; Oppian. Cyn. 1, 85 : Δηθάκι δ' ἐν ὀρυμοῖσιν ἀνάγκη ὕῆρα δίεσθαι, ποσσὶν ἐλαφρίζοντα καὶ εὐφόρτοις μελέεσσι. Hesych. : Ἐλαφρίζων, παρασκευαζόμενος ῥᾳδίως. || Medium intransitive ap. Polluc. 4, 98 : Ῥηματικῶς δὲ κουφισθῆναι, ἐλαφρίσασθαι, πηδῆσαι· ubi est var. ἐλαφρόσασθαι (sic). Transitive ap. Maxim. De ausp. 218 : Ἢν ἂν ἐλαφρίσαιτο πόνον στυγερῶν ὀδυνάων Ἀστραίης. Eust. Opusc. p. 349, 45 : Εὐσταθιος καὶ πολλῷ πρότερον οὐ μέγα φρονήσας, οὐκ ἂν πάντως ἔχοι τυφοῦσθαι, στέργοι δ', εἰ [μετὰ] τὴν φλὴν γῆν [ποτε] αὐτὸν οὐρανὸς ἐλαφρίζοιτο. V. supra. L. Dindorf.]

[Ἐλαφρόγειος, ὁ, ἡ, Qui levem terram s. solum leve habet. Geop. 3, 3, 11 : Σπείρειν δὲ προσήκει σῖτον λευκὸν εἰς τὴν ἐλαφρόγειον.]

Ἐλαφροειδής, Tunica illa tenuis qua testiculi involvuntur. Ita VV. LL., sed metuo ne perperam pro ἐρυθροειδὴς vel ἐλυτροειδής. Vide Δαρτός.

[Ἐλαφρόνους, ὁ, ἡ, Qui levis animi est, Levis. Phocyl. ap. Stob. App. Flor. vol. 4, p. 10 : Πολλοί τοι δοκέουσι σαόφρονες ἔμμεναι ἄνδρες, σὺν κόσμῳ στείχοντες, ἐλαφρόνοοί περ ἐόντες. L. D. Nonn. Dion. 10, 247 : Παιδὸς ἐλαφρονόοιο.]

[Ἐλαφρόπους, οὖος, ὁ, ἡ, erat in versu ap. Dionys. De comp. verb. p. 201, 3 : Κοῦραι ἐλαφροπόδων ἴχνε' ἀειράμεναι, ubi nunc ἐλαφρὰ ποδῶν. Hesych. : Ἀερσίποδες, ταχύποδες, ἐλαφρόποδες, indicavit Schæf. ad Dion. p. 390.]

Ἐλαφρὸς, ὰ, ὸν [et ὁ, ἡ, Pind. Nem. 5, 20 : Ἐγὼ γονάτων ἐλαφρὸν ὁρμάν. Qui ἐλαφρὰν κυπάρισσον in fr. ap. Plut. Mor. p. 602, F], Levis et celer instar cervi; dictum enim volunt quasi ἐλαφηρὸς, ab ἔλαφος. Hom. Il. [E, 122 : Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, et al. Ψ, 628 : Οὐδ' ἔτι χεῖρες ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαίσσουσαι ἐλαφραί·] Π, [745] : Ἐλαφρὸς ἀνὴρ ὡς ῥεῖα κυδιστᾷ· Od. Γ, [370] : Ἵπποι ἐλαφρότεροι [-τατοι] θεῖεν· [N, 87 : Ὅστις ἐλαφρότατος ποσσὶ καὶ αἰπυνοῖσι πέλοιτο·] Il. X, [139] : Κίρκος ἐλαφρότατος πετεηνῶν, Volucrium velocissimus. [Γ, 416 : Ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο, ἥνπερ ἐλαφροτάτην φάτ' ἔμμεναι. Æsch. Prom. 125 : Ἐλαφραῖς πτερύγων ῥιπαῖς· 279 : Ἐλαφρῷ ποδί. Scytha ap. Aristoph. Thesm. 1180 : Ὡς ἐλαφρὸς, ὥσπερ ψύλλα κατὰ τὸ κώδιον. Theocr. 12, 6 : Ὅσσον ἐλαφροτέρη μόσχου νεβρός. Pollux 1, 130; 3, 148, 149; 4, 96; 5, 18.] Sic dicitur a Plut. Fab. [c. 7] : Ἄνδρες ἐλαφροὶ καὶ ποδώκεις, de Iberis. Plato Pol. 2 : Ἐλαφρὸς πρὸς τὸ αἰσθανόμενον δώκειν. [Phædr. p. 256, B : Ὑπόπτεροι καὶ ἐλαφροὶ γεγονότες· Epin. 985, B : Διὰ τὸ φέρεσθαι τὰ μέσα τῶν ζώων ἐπί τε γῆν καὶ ἐπὶ τὸν ὅλον οὐρανὸν ἐλαφρᾷ φερόμενα ῥώμῃ.] Et ap. Xen. Cyneg. [2, 4] : Εἶδος [κυνῶν] ἐλαφρόν. || Oppositum τῷ βαρὺς, Gravis, Ponderosus, quomodo Xen. [Cyneg. 6, 11] dicit venatorem, quum venatum exiturus est, debere habere ἡμελημένην ἐλαφρὰν ἐσθῆτα, Levem. [Ib. 4, 1, canum καρχαλὰ ἐλαφρὰ, et 5, 14 et 30 leporum σκέλη ἐλαφρὰ et πλευραὶ ἐλαφραί. Poll. 5, 69. De cibis levioribus Plut. Mor. p. 137, A : Τί τῷ σώματι μιχθὲν ἐλαφρὸν καὶ ἄλυπον ἔσται καὶ χρήσιμον· et sim. ib. 132, A : Ἐκ λιτῆς καὶ ἐλαφρᾶς ὕλης· 131, E : Τῇ ποιότητι τῆς τροφῆς ἐλαφρότερον ποιεῖν τὸ πλῆθος. Athen. 3, p. 110, A; 113, B. De aere tenuiore Pollux 5, 108 : Ἀναπεπταμένῳ ἀέρι, φαιδρῷ, κούφῳ, ἐλαφρῷ. Ælian. N. A. 9, 49 : Τῶν κητῶν τῶν μεγίστων αἰγιαλοῖς καὶ ἠόσι καὶ τοῖς ἐλαφροῖς καλουμένοις καὶ βραχίσι χωρίοις προσπελάζει οὐδέν, οἶκεῖ δὲ τὰ πελαγη.] Quo referendum videtur illud, ἐλαφρὸν γενέσθαι, pro Allevari, Leviorem reddi : ut ap. Plut. [Mor. p. 106, E] Dictys jubet Danaen ἐνθυμεῖσθαι τὰ τῶν ἴσα καὶ μείζω δυστυχούντων, ὡς ἐσομένην ἐλαφροτέραν, Fore enim ut ea ratione mœror ipsius allevetur. [Metaph. sic Homer. Il. X, 287 : Καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο σεῖο καταφθιμένοιο. Hesiod. Op. 414 : Μετὰ δὲ τρίπεται βρότεος χρὼς πολλὸν ἐλαφρότερος. Plut. Mor. p. 127, A : Ἐλαφρὸν καὶ παιδικὸν ἐχούσας τὸ μεμψιμοιρῶν (cupidi-

tates). In eodemque scripto quum alibi tum p. 133, E: Πολλὰ μέν ἐστι τῶν φυσικῶν προβλημάτων ἐλαφρὰ καὶ πιθανά· F: Τὸ περὶ αὐλοῦ τε καὶ λύρας ἀκοῦσαι, καὶ εἰπεῖν ἐλαφρότερον ἡ λύρας αὐτῆς ῥθεγγομένης ἀκούειν καὶ αὐλοῦ.] Nec multum absimili sensu inter ἱππικὴν δύναμιν in bello dicuntur ἐλαφροί, i. e. Levioris armaturæ equites, qui videl. undique cataphracti non sunt. [Plato Leg. 1, p. 625, D: Ἐλαφρὰ τὰ ὅπλα κεκτῆσθαι. Xenoph. Anab. 3, 3, 6: Σφενδονήτας μᾶλλα ἐλαφροὺς καὶ ὠζώνους· 4, 2, 27: Ἐλαφροὶ γὰρ ἦσαν, ὥστε καὶ ἐγγὺθεν φεύγοντες ἀποφεύγειν· H. Gr. 4, 5, 13: Πελτασταῖς τοῖς ἐλαφροτάτοις. Arrian. Tact. p. 16 ed. Blanc.: Καὶ αὐτοὶ (genus quoddam Tarentinorum) καλοῦνται ἐλαφροί. Polyb. 2, 3, 5. Id. 5, 92, 5: Παντελῶς ἐλ. ἐξελθών, de eo qui cum levibus paucisque copiis egressus esset. Sim. 5, 62, 6: Τῶν πόλεων αἱ ἐλαφραί, de urbibus inermibus; 21, 9, 8: Ἐξ ἐλαφρῶν καὶ τῶν τυχόντων δυναστῶν πεποιηκέναι βασιλεῖς, de impotentibus et imbecillis. De ætate florente et virente Xenoph. Comm. 2, 5, 27: Μέχρι τῆς ἐλαφρᾶς ἡλικίας. Pind. Nem. 7, 77: Εἴρειν στεφάνους ἐλαφρόν. Æsch. Prom. 263: Ἐλαφρὸν .. παραινεῖν. Plat. Reip. 5, p. 457, A: Τούτων δ' αὐτῶν (rerum bellicarum) τὰ ἐλαφρότερα ταῖς γυναιξὶν ἢ τοῖς ἀνδράσι δοτέον· Leg. 9, p. 934, A: Δίκην ἐλαφροτέραν ... βαρυτέραν. Callim. Dian. 1: Ἄρτεμιν, οὐ γὰρ ἐλαφρὸν ἀτιθώτεσσι λαθέσθαι, ὑμνίομες, i. q. Grave et periculosum. Theocr. 2, 92: Ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν. Bion 6, 4: Ἡ γλυκερὸν φθινόπωρον, ὅτ' ἀνδράσι λιμὸς ἐλαφρά. Callim. Jov. 29: Γαῖα φίλη, τέκε καὶ σύ· ταὶ δ' ὠδῖνες ἐλαφραί. Epigr. ap. Anth. Pal. App. n. 179: Ὃς εὐδικίῃ καὶ ἀρωγῇ κουρίζων πολίτας ὤῃκεν ἐλαφροτέρας. Aret. Diut. pass. sign. 2, 3, p. 54: Κεφαλὴν δὲ κοῦφοι καὶ ἐλαφρότεροι.] At ἐν ἐλαφρῷ ποιεῖσθαι, Leve ducere, Non magni æstimare. [Herodot. 1, 118: Θυγατρὶ τῇ ἐμῇ διαβεβλημένος οὐκ ἐν ἐλ. ἐποιεύμην· 3, 154: Ἐνθαῦτα ἐν ἐλ. ποιησάμενος ἑωυτὸν λωβᾶται λώβην ἀνήκεστον. Theocrit. 22, 212: Οὕτω Τυνδαρίδας πολεμιζέμεν οὐκ ἐν ἐλαφρῷ. Dionys. A. R. 10, 48, p. 2120, 11, Dio Cass. 39, 26, etc.] ‖ Opp. τῷ ἐπαχθεῖ καὶ φορτικῷ, de homine dictum, pro Non molestus et difficilis. Isocr. [p. 239, B]: Τὰς μὲν τῶν ἄλλων δηδίας καὶ βαρύτητας εὐκόλως καὶ ῥᾳδίως φέροντας, σφᾶς δ' αὐτοὺς ἐλαφροτέρους [—τάτους] καὶ μετριωτάτους τοῖς συνοῦσι παρέχοντας. Sic Suid. quoque [cum Harpocr.] annotat, ἐλαφροτάτους a vett. ἐν ἐπαίνῳ dictos fuisse τοὺς τραχυτάτους, videl., κατ' ἐναντίον τοῦ βαρυτάτου καὶ φορτικωτάτου. [Sic Plat. Epist. 13, p. 360, C: Ὁ δὲ σπάνιον ἐπὶ τούτοις, οὔτε ἀχαρὶς ἐστιν ἐντυχεῖν οὔτε κακοήθει ἔοικεν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐλαφρὸς καὶ εὐήθης δόξειεν ἂν εἶναι. Theocr. 2, 124: Καὶ γὰρ ἐλαφρὸς καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠθείοισι καλεῦμαι. In contrariam partem Polyb. 6, 56, 11: Ἢν πλῆθος ἐλαφρὸν καὶ πλῆρες ἐπιθυμιῶν παρανόμων. Antiatt. Bekk. p. 96, 6: Ἐλαφρὸς ὁ τὰς φρένας κοῦφος. Φιλήμων Αἰτωλῷ. Fieri potest ut respexerit l. Philem. in Compar. Men. et Phil.: Γνώμην ποιητὰν τῇ γυναικὶ μὴ δίδου· ἐλαφρὸν τὸ γένος γάρ ἐστι καὶ λίαν κακόν.] At ἐλαφρὸν πῦρ ap. Diosc. [2, 91: Ἐλαφρῷ χρώμενος πυρί], Levis ignis, pro Non vehemens. [Sim. Theophr. C. Pl. 6, 14, 3: Πρώτη καὶ ἐλαφροτάτη πέψις. Suid, et al. gramm.: Ἴαπυξ, ἄνεμος ἐλαφρός. Eur. Bacch. 831: Ἡρῶτα δ' ἑκάστησεν ὀρεινῶν, ἐνεὶς ἐλαφρὰν λύσσαν. Polyb. 16, 17, 7: Φερόμενος διὰ τῆς Μεγαλοπολίτιδος (Alpheus fl.) τὰς μὲν ἀρχὰς ἐλαφρὸς, εἶτα λαμβάνων αὔξησιν.] Apud Plat. autem [Ep. 2, p. 314, E]: Ἐλαφρὰ δ' ἡ δέησις, Facilis et levis petitio. [Herodot. 7, 38: Τὸ σοὶ μὲν ἐλαφρὸν τυγχάνει ἐὸν ὑπουργῆσαι, ἐμοὶ δὲ μέγα γενόμενον.] Ἐλαφρότερον, Levius, Facilius. [Aret. Diut. p. sign. 2, 12, p. 67: Ἄνδρες μὲν παθεῖν (podagram) ῥᾴτεροι, γυναικῶν δὲ ἐλαφρότερον. ‖ Ἐλαφρώτερον metri caussa Maxim. De ausp. 173: Δευτέρῃ εἰν ἠοῖ δὲ πόλοι ἐλαφρώτερον ἅλγος. l. Dind.]

[Ἐλαφρὸς, Ζεὺς ἐν Κρήτῃ, Hesych. Alludit ad Ἐλχανὸς, quod v.]

[Ἐλαφροτέρως, adv. Levius. Aristoxenus Harm. p. 10 ed. Meib.: Τάχα οὖν παράδοξον ἂν φαίνοιτο τοῖς ἐλαφροτέροις τὰ τοιαῦτα ἐπισκοπουμένοις, ubi probabiliter rescribas ἐλαφροτέρως. Osann.]

[Ἐλαφρότης, ητος, ἡ, Levitas, Gl. Plato Leg. 7, p. 795, E: Τῆς ὀρχήσεως ... ἄλλη εὐεξίας ἐλαφρότητός τε ἕνεκα καὶ κάλλους τῶν τοῦ σώματος αὐτοῦ μελῶν. Pollux 4, 97, 172.]

[Ἐλαφρόω, Levo, Deminuo. Hesych.: Ἀλαγύνεται, κακοῦται, ἐλαφροῦται, βαττοῦται. Fort. del. ἐλαφρ. l. Dind. Antioch. Hom. p. 1105, C: Ἐκεῖνοι μὲν τῷ βάρους ἐλαφροῦνται, ἡμεῖς δὲ ἀντ' αὐτῶν ἀχθοφοροῦμεν. Hase.]

Ἐλαφρύνω, Attero. [Theophyl. Bulg. Comm. in Matth. vol. 1, p. 30, B: Ἡᾶς γὰρ ὁ ὠώκων καὶ πειράζων ἐλαφρύνει ἡμῖν τὴν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτημάτων τιμωρίαν. Gramm. ap. Bachm. Anecd. p. 298, 29: Ἐλαφρύνω σε τοῦ βάρους. Charito 6, 6 extr. ab Schneid. cit.: Ἑαυτὸν ἐλαφρῦναι τῆς διακονίας. Nicet. Eugen. 2, 39: Ἐλαφρυνεῖς με τῶν ἐμῶν παθημάτων, ubi v. Boiss. Eurip. Hec. 95: Οὐδὲν παθέων ἀποκουρίζουσα, schol. Guelf. interpr., Οὐδὲν ἀπὸ τῶν παθέων, ὧν ἔχεις δηλονότι, ἐλαφρύνουσα. Pass. Aq. Job. 39, 34: Ἰδοὺ ἐλαφρύνθην (sic), ubi Symm. κούφως ἐποίησα. ‖ Pollux 1, 161: Ἐρεῖς δὲ, τάφρον ἠλάσαντο, ἐκοίλανεν, ἐλάφρυναν, ἐβαθύνατο. Nisi scrib. ἐτάφρευσαν. ῦ l. Dind.]

Ἐλαφρῶς, Leviter, Celeriter, ut πλεῖν [πλώειν] ἐλαφρῶς, Hom. Od. E, [240. Pind. Pyth. 2, 93: Φέρειν ἐλ. ζυγόν. Xenoph. Anab. 6, 1, 12: Ἤρχετο πυρρίχην ἐλ. 7, 3, 33: Ἐξήλατο μάλα ἐλ. Aristoph. Ach. 217: Οὐδ' ἂν ἐλ. ἂν ἀπεπλίξατο. Schol. Theocr. 11, 10 bis: Ἡράσθη οὐκ ἐλ., Haud leviter, Leniter. Plut. Mor. p. 134, A: Διαφορῶν ἐλ. τὸ πνεῦμα καὶ λεπτύνων τῷ λαλεῖν. Diosc. 4, 180: Τὰ ἔντερα ἐλ. ὀχεῖ· 5, 107: Ἔστι δὲ τῶν στυφόντων ἐλ. Hippiatr. p. 295: Ἐλ. ἔχει ἐπ' ἀνθρακιᾶς. l. Dindorf.]

[Ἐλάφρωσις, εως, ἡ, Levatio, Deminutio. Achm. Onirocr. p. 240, 21: Ἀπώλεσαν τῶν τίκνων καὶ ἐλάφρωσιν τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ. Hase.]

[Ἐλαφυᾶς. V. Ἐλαφινέ.]

[Ἐλαφώδης. V. Ἐλαφοειδής.]

[Ἐλάφωσις, εντος, ὁ, mons ita dictus in Arginusa Asiæ. Aristot. H. A. 6, 29, p. 578, 27: Ἐν δὲ τῷ ὄρει τῷ Ἐλαφώεντι καλουμένῳ, ὅ ἐστι τῆς Ἀσίας ἐν τῇ Ἀργινούσῃ, οὗ ἐτελεύτησεν Ἀλκιβιάδης, αἱ ἔλαφοι πᾶσαι τὸ οὖς ἐσχισμέναι εἰσὶν, ὥστε κἂν ἐκτοπίσωσι, γινώσκεσθαι τούτῳ· καὶ τὰ ἔμβρυα δ' ἐν τῇ γαστρὶ ὄντα εὐθὺς ἔχει τοῦτο τὸ σημεῖον. Ubi sunt varr. Ἐλαφόεντι, quæ forma unice convenit analogiæ, et Ἐλατάεντι vel Ἐλατώντι. Plin. N. H. 8, 58, 83: « In Hellesponto in alienos fines non commeant cervi, et circa Arginussam Elaphum montem non excedunt, auribus etiam in monte fissis. » Ubi item variatur inter *Elafum* et *Elatum*. Sed Aristoteles si scripsit Ἐλαφόεντι, Plinius debuit *Elaphuntem* vel *Elaphocentem*. l. D.]

[Ἔλαφων, ωνος, ὁ, Elaphon, n. pr. viri fictum in inscr. epist. 74 Theophylacti: Ἐλάφων Δόρκωνι. ᾶ l. D.]

[Ἐλαχεια. V. Ἐλεύχεια.]

[Ἐλαχίζει, πλανᾶται, Errat, Hesych. Idem Ἐλαχάζει, cum ead. int., et Ἐλλαχᾶται, πλανᾶται, διατρίβει.]

[Ἐλάχιστία, ίας, ἡ, i. q. seq. Epist. Agathon. Pont. Max. Concil. t. 3, col. 1115, 15: Ἅμα οὖν τῇ ἐμῇ ἐλαχιστίᾳ· et Victoris Conc. Lat. ib. col. 756, 18: Τὴν ἐμὴν ἐλαχιστίαν· conf. ib. col. 1076, 56. Vox frequens in epistolis Episcoporum. Hase.]

[Ἐλαχιστάκις, Rarissime. Hippocr. De fract. p. 777, E: Ἐλ. μὲν τοῦτο γίνεται.]

[Ἐλαχιστότης, ητος, ἡ, Exiguitas, Gl. Socrat. H. E. 4, 12, p. 226, 36: Τὴν ὑμετέραν γνώμην ... συμφωνεῖν καὶ συνάδειν πρός τε τὴν ἐμὴν ἐλαχιστότητα καὶ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ δυτικῶν πάντων διαβεβαιώσατο. l. Dind. Joann. Jejun. Pœnitent. p. 80, C: Ὅσα ... τῇ ἐμῇ ἐξηγγειλας ἐλαχιστότητι. Item ib. p. 94, B, et alibi. Hase.]

[Ἐλαχίστως. V. Ἐλαχὺς in fine.]

[Ἐλαχός. V. Ἐλαχύς.]

[Ἐλαχυπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ, Qui alas s. pinnas habet exiguas. Pind. Pyth. 4, 17: Ἀντὶ δελφίνων δ' ἐλαχυπτερύγων ἵππους ἀμείψαντες θοάς.]

Ἐλαχὺς, εῖα, ὺ, s. Ἐλαχὸς, quod e Callim. [fr. 349] affert Eustath. [Il. p. 630, 20, Od. 1584, 15], Parvus, μικρός: ut ἐλαχὺ σκάφος, Epigr. [Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 498, 1], Parvum s. Exiguum et vile navigium, sicut Etym. Ἐλαχὺν ὄρμον exp. τὸν μικρὸν καὶ πενιχρόν. [Hesych.: Ἐλαχὺν, εὐτελῆ ἢ μικρόν. Ἐλαχὺ schol. ad Pind. Pyth. 4, 29: Ἐλαχυπτερύγων) Τὸ ἐλαχὺ πρὸς σύγκρισιν τῶν ὀρνέων. Ap. Steph. B. in Δώτιον, ubi Sophoclis fr. citatur, libri variant inter ἐλαφρὸς, ελατος, ελαχος. Memorat Ἐλαχὺς Arcad. p. 91, 22, et

quidem ut βαρυνόμενον, quod ὀξυνόμενον scribendum docet sententia, etsi p. 95, 24 iteratur λίγεια καὶ ἐλάχεια ἀπὸ τοῦ λίγυς καὶ ἐλάχυς, ubi item scrib. λιγὺς καὶ ἐλαχύς.] Et in fem. Hom. Od. I, [116] : Νῆσος ἔπειτ' ἐλάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται· sic enim ibi a quibusdam legi annotat Eust., accentum autem in antepenultimam transferri, ut in λίγεια a λιγύς. [Conf. Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 99, 14, Arcad. p. 95, 23, Philemo s. 10.] Nicander Alex. [Ther. 324], de sepedone serpente : Κράατι δ' ἐμβαρύθει, ἐλάχεια δὲ φαίνεται οὐρή. [Oppian. Cyn. 3, 480 : Οὐρὴ δ' αὖτ' ἐλάχεια (in ed. Schn. male ἐλαχεῖα). Nonnus Dion. 37, 314 : Καὶ οὐκ ἐλάχειαν ἐλαίην· 48, 475 : Οὐ γὰρ ἔην ἐλάχεια παραίφασις.] Deducit autem hoc voc. Etym. ab ἐλῶ, τὸ ἀφαιρῶ, ut sit ἀφαιρεθεὶς, et per consequens μειωθείς. [Confus. cum λάχεια v. in illo.] Compar. est Ἐλάσσων s. Ἐλάττων Attice. Superl. Ἐλάχιστος : sicut a βραδὺς, fit comp. βράσσων, et superl. βράχιστος, a ταχὺς, θάσσων, et τάχιστος. [Quemadm. autem θάσσων pronuntiatur a longo, sic ἐλάσσων proferendum esse ἐλᾶσσων, docet Herodian. Π. μον. λ. p. 37, 14, Draco p. 32, 25, Reg. prosod. 86, p. 440.] Apud Etym. vero est et regularis comp. Ἐλαχύτερος, et Ἐλαχίων, irregularis, sicut a βραχὺς βραχίων. Est autem Ἐλάττων, Minor. [Æsch. Pers. 812 : Κακῶς δράσαντες οὐκ ἐλάσσονα πάσχουσι. Sophocl. Aj. 438 : Οὐκ ἐλάσσονι σθένει. Euripid. Andr. 359 : Οἷσιν οὐκ ἐλάσσονα βλάβην ὀφείλω· Heracl. 363 : Πόλιν οὐδὲν ἐλάσσον' Ἄργους. Thucyd. 1, 8 : Τὰς ἐλάσσους πόλεις.] Aristot. Anim. 4 : Ὁ δὲ ἄῤῥην ἐλάττω τὰ πτερύγια ἔχει, Pinnas habet minores. [Ib. 2, 11.] Demosth. [p. 330, 4] : Τοῖς μὲν ζῶσι πᾶσιν ὕπεστί τις ἢ πλείων ἢ ἐλάττων φθόνος, Major vel minor. Huc pertinet et ἐλάττω γίνεσθαι, pro Imminui, Minorem fieri, opp. τῷ αὐξάνεσθαι. Dem. [p. 36, 23] : Ὅσῳ δὲ τὰ τῆς πόλεως ἐλάττω γέγονε, τοσούτῳ τὰ τούτων ηὔξηται. [Id. p. 228, 8 : Ἐπειδὴ δ' οὐκ ἐλάττω λόγον τἄλλα διεξιὼν ἀνήλωκε. Plato Reip. 4, p. 421, A : Τῶν μὲν ἄλλων ἐλάττων λόγος. Aristoph. Eq. 441 : Τὸ πνεῦμ' ἔλαττον γίγνεται· Vesp. 489 : Ἤν τε μεῖζον ἤν τ' ἔλαττον πρᾶγμά τις κατηγορῇ· 620 : Ἀρχὴν τῆς τοῦ Διὸς οὐδὲν ἐλάττω. Plato Polit. p. 295, C : Ἐλάττω χρόνον ἀποδημήσας. Thucyd. 1, 11 : Ἐν ἐλάσσονι χρόνῳ· 42 : Ἡ τελευταία χάρις, κἂν ἐλάσσων ᾖ. Plat. Phædr. p. 233, A : Ἐλάττω τὴν φιλίαν αὐτοῖς ποιῆσαι. Cum παρὰ Dio Cass. 37, 40 : Τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πεφονευμένων ἐλάττονος παρὰ τὸ νενομισμένον ὄντος.] Et ἔλασσον ἔχειν, Minus habere, pro Inferiorem esse, Vinci et superari aliqua re, Deteriori esse conditione. Bud. Comm. pp. 392, 859. [Thucyd. 2, 22 : Ἱππομαχία, ἐν ᾗ οὐκ ἔλ. ἔσχον Ἀθηναῖοι. Herodot. 9, 102 : Ἕως μέν νυν τοῖσι Πέρσῃσι ὄρθια ἦν τὰ γέρρα, ἠμύνοντό τε καὶ οὐδὲν ἔλ. εἶχον τῇ μάχῃ. Theocr. 8, 36 : Μηδὲν ἔλ. ἔχοι· 11, 42.] Dem. [p. 268, 26] : Οὐδ' ἐνταῦθα ἔλαττον ἔχων, δίκαιός ἐστιν ἀπελθεῖν. [Lysias p. 893, 2 : Οἵτινες ἂν ἔλ. ὑπὸ τῶν προσηκόντων ἔχοντες ἀνέχεσθαι μὴ δύνωνται. Æneas Tact. c. 16, p. 47 : Ἔλαττον ἕξεις τῶν πολεμίων. Dio Chrys. Or. 59, vol. 2, p. 304 : Μηδενὸς ἔλαττον ἐν τούτοις ἔχειν τῶν ἀρίστων. Alio sensu Eur. Suppl. 733 : Δοκῶ τῆς συμφορᾶς ἔχειν ἔλ., Levari calamitatibus.] Sic dicitur et ἔλαττον φέρεσθαι, Posteriores ferre. Gregor. : Οὐχ ὅτι κἂν τούτοις ἔλαττόν τινος ἠνέγκατο, Non quod cuiquam in hisce rebus cesserit. Et [Lysiæ p. 94, 13] : Περὶ ἐλάττονος τῶν ἡδονῶν ἐποίησας (τὸν νόμον), Minoris æstimasti quam voluptates, Præ voluptatibus contemtui habuisti. [Medio id. p. 903, 15 : Πάντας ἡμᾶς περὶ ἐλάττονος ποιεῖ χρημάτων. Isocr. p. 383, B. Alia phrasi Heraclid. Pont. ap. Athen. 12, p. 537, C : Πάντ' ἐν ἐλάττονι ποιούμενοι τῆς ἡδονῆς. Polyb. 4, 6, 12 : Ἅπαντα ἐν ἐλάττονι θέμενοι τῆς σφετέρας πλεονεξίας.] Vide alia ap. Bud. p. 302. Et ἐπ' ἔλαττον, Minus [Plato Phæd. p. 93, B : Ἐπὶ πλέον καὶ μᾶλλον ἢ ἐπ' ἔλ. καὶ ἧττον, et ib. antea, et D. Theophr. C. Pl. 3, 7, 2 : Ἐπ' ἔλ. γὰρ αἵ τε ῥίζαι προσαύξονται καὶ ἡ κόμη. Phot. cod. 279, p. 533, 39 : Ὅτι τὸ τάριχος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲν λέγουσιν οὐδετέρως οἱ Ἀττικοὶ, ἐπ' ἔλ. δὲ καὶ ἀρσενικῶς] : ἐπ' ἔλαττον ἀντιλαμβάνεσθαι τῆς αἰσθήσεως, Minus sentire. Ap. Aristot. autem De anim. 4, [2, 5] : Ἐπ' ἐλάττω ἔχει τὰ πτερύγια, Gaza vertit Pinnas habet per diminutionem inæquales. [Εἰς ἔλαττον, Thucyd. 7, 36 : Τὰς πρῴρας τῶν νεῶν ξυντεμόντες ἐς ἔλασσον στεριφωτέρας ἐποίησαν.] Et δι' ἐλάσσονος, Minori intervallo. Thuc. 7, [4] : Δι' ἐλάσσονος πρὸς τῷ λιμένι ἐφορμήσειν σφᾶς, Propinquiori spatio ante portum ingressuros. [Conf. 3, 51; 6, 18, Dio Cass. 47, 36. Cum παρὰ Plat. Reip. 8, p. 546, D : Παρ' ἔλαττον τοῦ δέοντος ἡγησάμενοι τὰ μουσικῆς.] || Ἐλάττων, Inferior. [Eur. Andr. 190 : Οἱ γὰρ πνέοντες μεγάλα τοὺς κρείσσους λόγους πικρῶς φέρουσι τῶν ἐλασσόνων ὕπο. Aristophan. Vesp. 599 : Ἀνὴρ Εὐφημίου οὐδὲν ἐλάττων· 1274 : Αὐτὸς πενέστης ὢν ἐλάττων οὐδενός.] Thuc. [1, 40 : Ἃ τῶν ὑμετέρων οὐκ ἐλάσσω ἡμῖν πρόσεισι·] 2, [94] : Ἔκπληξις ἐγένετο οὐδεμιᾶς τῶν κατὰ τὸν πόλεμον ἐλάσσων. Isocr. Pan. [p. 251, B] : Οὐδενὸς ἔλαττον ἁμάρτημα τοῦτο, Nullo inferius. [Dionys. A. R. 1, 16 : Ἄγος οὐδενὸς ἔλαττον τοῦτο τιθέμενοι. Dio Cass. 60, 33 : Οὐδενὸς ἔλ. θέαμα.] In qua signif. ap. Eund. post ἐλάττων additur particula ἢ in Busir. [p. 223, D] : Ἐλάττω νομίσας τὴν ἀρχὴν (τὴν μητρῴαν) ἢ κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν εἶναι, Inferiorem quam pro suo ingenio atque animo. [Dio Cass. 59, 27 : Ἐσώθη δὲ σχηματίσας πως ἑαυτὸν, ὥστε καὶ ἐλάττων αὐτῷ τῆς δόξης φανῆναι.] Dicitur vero et de persona aliqua, ut ap. Xen. Pol. Lac. [5, 8] : Ἐπιμελεῖσθαι ὡς μή ποτε αὐτοὶ ἐλάττους τῶν σιτίων γίγνεσθαι. Reperitur autem et ἐλάττων χρημάτων, sicut ἥττων ὀργῆς, pro Sordidus, Qui a pecuniis superatur, Deditus pecuniis. [Xenoph. Eph. p. 54, 15 : Πονηρὸν ἄνδρα καὶ ἐλάττονα χρημάτων. Alio sensu Demosth. p. 275, 9 : Φοβοῦμαι μὴ τῶν εἰργασμένων αὐτῷ κακῶν ὑποληφθῇ ἐλάττων οὗτος, Minor quam qui talia perpetrare potuerit.] || Ἐλάττων, Paucior : ut, Οὐκ ἐλάττους ἑπτακισχιλίων, Non pauciores septem millibus. [Xen. H. Gr. 4, 2, 16 : Οὐκ ἐλάττους τετρακοσίων. Inscr. Olb. ap. Bœckh. vol. 2, p. 118, 39 : Οὐκ ἐλαττόνωμ μὲν ἢ χιλίων· conf. 119, 32. Et 119, 17 : Οὐκ ἐλάττους ὄντας τὸν ἀριθμὸν χιλίων. Diodor. 13, 86 et 87; 15, 14; 19, 109. Et cum numeralibus indeclinabilibus sine articulo vel part. ἢ, id. 14, 8 : Τριήρεις πληροῦν οὐκ ἐλάττους ὀγδοήκοντα. Xen. H. Gr. 4, 5, 4 : Πέμπει ὁ Ἀγησίλαος οὐκ ἔλαττον δέκα φέροντας πῦρ· 6, 5, 52 : Οὐκ ἐλάττους ἀπώλοντο εἴκοσιν ἱππέων.] Sic, Ἐλάσσονες πλήθει πολλῷ, Multo pauciores s. inferiores numero. [Demosth. p. 858, 4 : Χρήματα.. ἐλάττω μικροῖς· quod alias dicitur μικρῷ. Thucyd. 1, 62 : Ὀλίγῳ ἐλάσσους τριακοσίων· ib. 74 etc.] Plato Ep. [2, p. 314, B] : Οὐκ ἐλάττω τριάκοντα ἐτῶν ἀκήκοε, Non pauciores quam triginta. Dem. : Γεγονὼς ἔτη πεντήκοντα ἢ μικρὸν ἐλάττω. Xen. [Comm. 1, 2, 32], ἐλάττους τὰς βοῦς ποιεῖν, Pauciores boves reddere, Bovum numerum imminuere. [Plato Parm. p. 149, C : Συμβαίνει τὰς ἅψεις τοῦ πλήθους τὸν ἀριθμὸν μιᾷ ἐλάττους εἶναι. Herodot. 4, 3 : Αὐτοί τε ἐλάσσονες κτεινόμενοι γινόμεθα καὶ ἐκείνους κτείνοντες ἐλασσόνων τὸ λοιπὸν ἄρξομεν· 3, 121 : Οἱ δὲ ἐλάσσονες λέγουσι πέμψαι Ὀροίτεα ἐς Σάμον κήρυκα. Thucyd. 1, 11 : Τῆς γὰρ τροφῆς ἀπορίᾳ τὸν στρατὸν ἐλάσσω ἤγαγον· 49 : Ἀπὸ ἐλάσσους πλήθους. Plat. Phileb. p. 24, C : Τὸ πλέον καὶ τὸ ἔλαττον. Eur. Phœn. 510 : Τὸ πλέον ὅστις ἀπολέσας τοὔλασσον ἔλαβε.]

|| Ἔλασσον, Minus, pro quo Att. Ἔλαττον. Adverbialiter quoque capitur pro Minus, ut [Soph. El. 598 : Δεσπότιν ἢ μητέρ' οὐκ ἔλασσον· 998. Eur. Hec. 892 : Σὸν οὐκ ἔλασσον ἢ κείνης χρέος. Plat. Phæd. p. 93, D : Πλέον ἢ ἔλ. ἁρμονίας μετέχει. Athen. 1, p. 2, C : Μὴ ἔλαττον τῶν πατρίων τὰ τῶν Ἑλλήνων μεταχειρίζεσθαι·] ἔλασσον ἄπωθεν ap. Thuc. [4, 67], Minus procul, i. e. Propius. Plato [Leg. 6, p. 759, D : Ἔτη μὴ ἔλ. ἑξήκοντα γεγονώς· 9, p. 856, D : Μὴ ἔλ. δέκα ἔτη γεγονότες·] Epist. 7, [p. 347, B] : Τάλαντά ἐστιν οὐκ ἔλαττον ἑκατὸν ἡ Δίωνος οὐσία, Non minus quam centum, s. Non pauciorum. Id. Leg. [8, p. 829, B] : Ἐτῶν γεγονὼς μὴ ἔλ. ἢ πεντήκοντα. [Diodor. 1, 32 : Εἰς δὲ τὴν Αἴγυπτον ἐμβάλλει (Nilus) τῇ μὲν δέκα σταδίων, τῇ δ' ἔλ. τούτων· 15, 14 : Οὐκ ἔλ. ταλάντων χιλίων.] Sic et ἐλάσσονι νίφεται, Minus ningit, itidem adv. aut subintellecto aliquo nom. subst. [Immo, Ningitur, sc. nivium copia. V. Νίφω. Aristoph. Nub. 612 : Οὐκ ἔλαττον ἢ δραχμήν· Ran. 174 : Δύο δραχμὰς μισθὸν τελεῖς; Μὰ Δι', ἀλλ' ἔλαττον. Cum genit. Plato Leg. 6, p. 754, C : Ἑλομένους μὴ ἔλ. ἑκατὸν ἀνδρῶν· 8, p. 829, B : Στρατεύεσθαι μὴ ἔλ. μιᾶς ἡμέρας. || Adverbialiter positum reperitur interdum etiam ἐλάττω, ut πλείω, de quo v. in Πολὺς, utrumque librorum, ut arbitror, vitio. Diodor. 13, 91 : Τῶν δὲ

νεῶν συνηθροισμένων εἰς ἕνα τόπον οὐ πολλαὶς ἐλάττω τῶν τριακοσίων, ubi scrib. aut ἐλαττόνων aut ἔλαττον· ib. 39 : Ἐξέταξαν τὸν στόλον εἰς ναυμαχίαν, ὄντα νεῶν δυοῖν ἐλάττω τῶν ἑνενήκοντα. Ita liber unus, alius ἐλαττόνων, alii duo ἐλάττων, ceteri ἔλαττον, ut appareat quantum librarii fluctuarint in his formulis. Scrib. hic quoque aut ἔλαττον aut ἐλαττόνων. Sic 16, 85 : Ἔχων πεζοὺς μὲν πλείους τῶν τρισμυρίων, ἱππεῖς δὲ οὐκ ἐλάττους τῶν δισχιλίων, unus liber ἐλάττους, alius ἐλάττω, tertius ἐλάττων, ceteri ἔλαττον· 18, 72 : Εἶλε δὲ σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσιν οὐκ ἐλάττους (naves) τῶν τετταράκοντα, libri præter unum ἐλάττω· 19, 95 : Ὄντες οὐκ ἐλάσσους ὀκτακισχιλίων, duo ἐλάσσω. Neque in hujusmodi tantum ll., ubi aliqua certe ejus ratio reddi posse videatur, librarii intulerunt formam ἐλάττω, pariterque, ut dicetur in Ἡλὺς, formam πλείω, sed etiam talibus ut Xenoph. Comm. 1, 6, 11 : Οὐκ ἔλαττον τῆς ἀξίας ἀργύριον, ubi ἐλάττω libri multi; Diodor. 11, 19 : Ἕτερον οὐκ ἔλαττον τούτου στρατήγημα ἐπενόησε, ubi duo ἐλάττω· 14, 79 : Ὄχλος οὐκ ἐλάττων τῶν προειρημένου, ubi unus ἐλάττω· adeoque 16, 83 : Ἐν δὲ ταῖς ἐλάττοσι πόλεσιν, ubi duo ἐλάττω. Diversa ab his ll. ratio est Platonici Criton. p. 53, A : Ἐλάττω ἐξ αὐτῆς (patriæ) ἀπεδήμησας ἢ οἱ χωλοὶ, ubi dicitur pro ἐλαττονάκις, ut πολλὰ pro πολλάκις. Locos enim hujusmodi qualis est ejusdem Reip. 3, p. 396, D : Ἐλάττω καὶ ἧττον ἐσφαλμένον, huc non pertinere, non est quod moneam. || Forma Ἐλαττότερος est ap. Achmet. Onir. c. 67, p. 50 : Ἐλαττοτέρα ἔσται ἡ χάρις. Et ib. c. 161, p. 137. Etym. M. p. 582, 9.]

|| Ἐλάχιστος, Minimus. Aristot. : Ἐλάχιστον τῶν ζώων πάντων, Minimum omnium animalium. [Plat. Tim. p. 70, E : Βοὴν ὡς ἐλαχίστην. Thucyd. 1, 10 : Τὰς μεγίστας καὶ ἐλαχίστας (naves)· 34 : Ἐλαχίστας μεταμελείας. Dionys. A. R. 3, 17 : Ὁ πατὴρ, οὗ χωρὶς ὠδὶ τἀλάχιστα λέγειν ἢ πράττειν ἀξιοῦμεν. Æneas Tact. c. 11, p. 36 : Ἵν' ὡς ἐλ. ὄθθιν ἀνάλωμα τῇ πόλει ᾖ.] Tam late autem patet quam Lat. Minimum. [Plato Apol. p. 30, A : Τὰ πλείστου ἄξια περὶ ἐλαχίστου ποιεῖται.] Thuc. 3, [46] : Ὅτι ἐπ' ἐλάχιστον τὴν αἰτίαν ἐπιφέρειν, Pro quam minimo crimine. [Id. 2, 45 : Ἧς ἂν ἐπ' ἐλ. ἀρετῆς C πέρι ἢ ψόγου ἐν τοῖς ἄρσεσι κλέος ᾖ.] Ap. Eund. [1, 70] : Ἐπ' ἐλαχίστου ἀναπίπτουσι, Vel minimum animo consternantur. [Heliodor. Æth. 3, p. 148 : Θεοὶ ... εἰς ἄλλο μὲν ζῶον ἐπ' ἐλ., εἰς ἀνθρώπους δὲ ἐπὶ πλεῖστον ἑαυτοὺς εἰδοποιοῦσιν. Cum genit. schol. Thucyd. 6, 105 : Πολλάκις Ἀργείων κελευόντων ὅσον σχόντας μόνον ξὺν ὅπλοις ἐς τὴν Λακωνικὴν καὶ τὸ ἐλάχιστον μετὰ σφῶν δηώσαντας ἀπιέναι) Ἦγον καὶ ἐπ' ἐλαχίστου.] Εἰς ἐλάχιστόν ἐστι, Pro minimo est, 1 Cor. 4, [3. Κατ' ἐλάχιστον ambigua sententia est in fr. eclogarii culpa depravato Polybii 13, 7, 10. Demosth. p. 1078, 8 : Οὐδὲ κατὰ τοὐλάχιστον αὐτοὺς ἐμέλησεν.] Dicitur et frequenti loquendi formula, τὸ δ' ἐλάχιστον, Quod vero minimum est. Et τὸ ἐλ., adv., Minimum : πρὸ δύο μηνῶν, ἢ ἑνὸς τὸ ἐλ., Minimum ante duos unumve mensem. [Aristot. H. A. 8, 17, p. 600, 3 : Τὸ δ' ἐλ. φωλεῖ περὶ τεττεράκοντ' ἡμέρας. Plat. Parm. p. 142, E : Τὸ ἐλ. ἐκ δυοῖν μορίοιν. Contracte Xenoph. Anab. 5, 7, 5 : Τοὐλάχιστον ἐν ἑκατόν. Æneas Tact. c. 6, p. 24 : Τρεῖς τοὐλάχιστον. Dionys. A. R. 4, 6 : Τριακοστὸν ἔχοντα τοὐλάχιστον ἔτος. Sine art. Æneas D Tact. c. 10, p. 34 : Ὡς ἐλάχιστον μετέχοντας ἔργων. Cum negat. Plat. Reip. 1, p. 331, B : Οὐκ ἐλ. εἰς τοῦτο πλοῦτον χρησιμώτατον εἶναι· 5, p. 459, D. Notanda etiam phrasis, ap. Thucyd. 2, 77 : Τοὺς Πλαταιέας ἐλαχίστου ἐδέησε διαφθεῖραι. Id. 8, 76 : Πόλιν γὰρ σφίσιν ὑπάρχειν Σάμον, οὐκ ἀσθενῆ, ἀλλ' ἢ παρ' ἐλαχιστον δὴ ἦλθε τὸ Ἀθηναίων κράτος τῆς θαλάσσης ἀφελέσθαι. Et 7, 70 : Πλεῖσται γὰρ δὴ αἵδε ἐν ἐλαχίστῳ ἐναυμάχησαν. || De hominibus, Infimus. Matthæi 25, 40 : Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἑνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε· et ib. 45. Cor. 1, 15, 9 : Ἐγὼ γάρ ὁ ἐλάχιστος τῶν ἀποστόλων. Reg. 4, 18, 24 : Ἑνὸς τῶν δούλων τοῦ κυρίου μου τῶν ἐλαχίστων. Vid. infra Ἐλαχιστότερος. Ephraem. Syr. vol. 2, p. 222, B : Ἐγὼ ὁ ἐλ. καὶ ἁμαρτωλὸς Ἐφραίμ. Agapetus Sched. reg. principio : Τῷ θειοτάτῳ καὶ εὐσεβεστάτῳ βασιλεῖ ἡμῶν Ἰουστινιανῷ Ἀγαπητὸς ὁ ἐλάχιστος διάκονος, Humillimus, Infimus. Orat. Joannis ap. Iriart. Bibl. Matr. p. 535, a : Μονῳδία, ποιηθεῖσα τῶν ἐν ἱεροῖς ἐλαχίστῳ Ἰωάννῃ. L. D.] || Paucissimus. [Eur. Iph. A. 541 : Ὡς ἐπ' ἐλαχίστοις δακρύοις πράσσω κακῶς. Thuc. 1, 43 : Ἐν ᾧ ἂν τις ἐλάχιστα ἁμαρτάνῃ. Plat. Reip. 2, p. 378, A : Ὅπως ὅτι ἐλαχίστοις συνίδῃ ἀκοῦσαι. Æneas Tact. c. 22, p. 69 : Ἐλαχίστους τῶν ἀνθρώπων ὀχλεῖν. Et al. plurimi.] Isocr. : Ἐλ. ἀμφισβητήσεις ποιήσουσι. Plut. Pericle [c. 35] : Ὧν ἀριθμὸν οἱ τὸν ἐλάχιστον, πεντεκαίδεκα τάλαντα, πεντήκοντα δὲ οἱ τὸν πλεῖστον γράφουσιν· Alex. : Τῆς δὲ στρατιᾶς τὸ πλῆθος ἐλάχιστον λέγοντες. [Dionys. De comp. verb. p. 208, 9 : Τὸν πανηγυρικὸν λόγον, ὡς οἱ τὸν ἐλ. χρόνον γράφοντες (ἀποραίνουσιν), ἐν ἔτεσι δέκα συνετάξατο.] Sic dicitur ὡς ἐν ἐλαχίστῳ δηλῶσαι, Ut paucissimis verbis declarem. Huc referri potest et illud ap. Aristot., Ἐν ἐλαχίστοις δυσὶν ἐγγίνεται, In duobus, si paucissima sint. Vel, Minimum in duabus. Sic ἐν ἐλαχίστοις τέτταρσι, Ad minimum in quatuor. [Cum negat. Hom. H. Merc. 570 : Δώσει γέρας οὐκ ἐλάχιστον. Herodot. 7, 168 : Ἔχοντες δύναμιν οὐκ ἐλαχίστην οὐδὲ νέας ἐλαχίστας παρασχόντες ἀν. Xen. H. Gr. 7, 1, 4 : Ἔστι δὲ τοῦτο οὐκ ἐλάχιστον πρὸς ἡγεμονίαν. Thucyd. 1, 2 : Παράδειγμα τόδε τοῦ λόγου οὐκ ἐλ. ἐστι· et ib. 15, 80; 2, 18, 21; 4, 59. Plat. Phædr. p. 233, E : Οὐκ ἐλαχίστην χάριν εἴσονται. Dionys. A. R. 1, 20 : Μοῖρά τις αὐτῶν οὐκ ἐλαχίστη. Parthen. Erot. c. 1, 1 : Τῆς βασιλείας μοῖραν οὐκ ἐλαχίστην ἀποδασάμενος.] || Exp. et Brevissimus : ut, Δι' ἐλαχίστου καιροῦ γενησόμενον. Quo referri queat, quod e Thuc. [1, 138] citatur : Τῶν δὲ παραχρῆμα δι' ἐλαχίστης βουλῆς κράτιστος γνώμων. Sic Id. 3, [39] : Αἷς ἂν μάλιστα καὶ δι' ἐλαχίστου ἀπροσδόκητος εὐπραξία ἔλθῃ, Momento. [Dio Cass. Exc. 90, 2, p. 39, 40 : Μέγιστος δι' ἐλαχίστου ... ἐγένετο, etc. Æneas Tact. c. 15, p. 45 : Πλείστους ἐν ἐλαχίστῳ χρόνῳ ἀπολέσθαι. Et al. multi.] Ἐλάχιστα, Minime : οὐκ ἐλ., In primis. [Plat. Phæd. p. 63, D : Ὡς ἐλ. διαλέγεσθαι. Thucyd. 1, 70 : Ἀπολαύουσιν ἐλ. τῶν ὑπαρχόντων· 2, 11 : Οἱ λογισμῷ ἐλ. χρώμενοι· 7, 68 : Ἐλ. βλάπτοντες. Æneas Tact. c. 22, p. 69 : Ἐλάχιστά τε καὶ ἐλαχίστους τῶν ἀνθρώπων ὀχλεῖν. Plat. Reip. 5, p. 452, C : Μεταβολὴν γενομένην οὐκ ἐλ. περὶ τὴν τῶν ὅπλων σχίσιν.] Ἐλαχιστότερος, Minor, Minimus. Ad Eph. 3, 8 : Ἐμοὶ τῷ ἐλαχιστοτέρῳ πάντων τῶν ἁγίων. [Ubi est var. ἐλαχίστῳ, rejecta etiam a Valck. ad Theocr. Adon. p. 235, B. Hero de mensuris p. 308 : Πάντων δὲ τῶν μέτρων ἐλαχιστότερόν ἐστι δάκτυλος. || Superl. Ἐλαχιστότατος, Sext. Emp. Adv. phys. 9, 406, p. 927 : Ὥστε τὴν καταλήψιν τῆς νοήσεως ἐλαχιστοτάτῳ γίνεσθαι πλάτει. Ἐλαχιστότατος, Pauxillus; Ἐλαχιστοτάτη, Mentilla, Gl. || Adv. Ἐλαχίστως, Minime. Hippocr. Præcept. p. 26, 22 : Διὸ καὶ καθόλου δεῖ ἐχεσθαι τῶν γινομένων καὶ περὶ ταῦτα μὴ ἐλ. γίγνεσθαι, Hæc maxime curare. L. Dind.]

[Ἔλαφ. V. Ἔλλοφ.]

[Ἐλάω. V. Ἐλαύνω.]

[Ἐλάω, Insolo. Hesych. : Ἐλᾶται, ἁλιοῦται. Idem : Βελλάσεται, ἁλιωθήσεται.]

[Ἐλαών. V. Ἐλαιών.]

[Ἔλβαγλος s. Ἔλμαγλος vox corrupta in l. Epiphanii, quem emendavi vol. 2, p. 137, D.]

[Ἐλβίστιοι, οἱ, Elbestii, gens Africæ sec. Steph. B. Ad quem tamen in annot. conjicit Holst. esse potius Hispaniæ, viderique ab Hecatæo vocatos Σαλβιστίους, ut ab Sexto Avieno *Selbyssinos*, nec diversos esse ab Ὀλβισίοις s. Ὀλβιστινίοις ap. Steph. Byz.]

[Ἐλθησσὸς, ὄνομα ποταμοῦ, Theognost. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 73, 1. Conferenda videtur gl. Suidæ Ἑλμησός. L. Dind.]

[Ἔλβονθις, n. pr. urbis inter Ægyptum et Cyrenen teste Steph. Byz., qui addit, τὸ ἐθνικὸν Ἐλβονθίτης, ὡς Φλέγων. Utrique simillimum ejusd. regionis Ἑρμωνθις et Ἑρμωνθίτης. L. D. E conjectura Semleri in notis ad Plut. De Is. et Os. p. 251 Elbonthis est nomen Æg. ejusd. urbis, quæ Gr. appellatur Ἐλεφαντίνη. Anon.]

[Ἐλβὼ, οὔς, ἡ, Elbo, ins. Ægypti vel Æthiopiæ, ex Herodoti 2, 140 memorata Steph. B., qui gent. facit Ἐλβῶος, ut Σαρδῶος.]

[Ἔλγη, ἡ, Elge. Suid., Zon. p. 686 : Ἔλγη, πόλις.]

[Ἕλγος, πόλισμα Λυδίας, ὡς Ξάνθος ἐν Λυκιακοῖς (Λυδιακοῖς). Τὸ ἐθνικὸν Ἕλγιος καὶ Ἐλγαῖος, ὡς Σιγαῖος (Σιγγ.), Steph. Byz.]

Ἕλδομαι, Cupio, Desidero, Appeto. Hom. Il. E, [481] : Καδδὲ κτήματα πολλὰ, τά τ' ἕλδεται ὃς κ' ἐπιδευὴς Ψ, [122], de mulabus ligna trahentibus e sylva : Ἕλδόμεναι πεδίοιο διὰ ῥωπήϊα πυκνά. [Pind. Ol. 1, 4 : Εἰ δ' ἄεθλα γαρύειν ἕλδεαι, φίλον ἦτορ. Apoll. Rh. 1, 110 : Μετὰ δ' ἦλυθεν ἑλδομένοισιν. Confus. c. ὄλπομαι Orph. Arg. 88.] Ap. Hesych. legitur non solum ἕλδομαι, sed etiam Ἑλδῶ, expositum ἐπιθυμῶ, θέλω, Cupio, Volo. [Gl. est : Ἕλδομαι, ἑλδῶ, ἐπ., θ., ut appareat quam incertum sit act. ἕλδω vel ἑλδῶ, quod natum fort. vel ex ἕλδομαι vel e seq. ἕλδωρ. Nullum est etiam testimonium Eustathii ἕλδω ponentis quum l. proxime cit., tum p. 573, 10.] Eust. [Il. p. 36, 41] hoc voc. ἕλδομαι s. ἑλδω derivari ait ab ἕλω, quod est αἱρέω, ideoque δασύνεσθαι. [Immo ex contrario dicit ψιλοῦσθαι : Εἰ δὲ δασύνεται μὴν τὸ ἕλειν καὶ ἑλέσθαι, ψιλοῦται δὲ τὸ ἕλδεσθαι, αἴτιον ἡ τοῦ δ ἐπένθεσις. De spiritu asp. conf. infra Ἕλδωρ et Ἑλδωρ in Ἕλδωρ.] Ἑλδομαι quoque poetico pleonasmo τοῦ ε dicitur pro ἕλδομαι, Cupio, ἐπιθυμῶ : Desidero. Hom. Od. Ω, [399] : Ἐπεὶ νόστησας ἐελδομένοισι μαλ' ἡμῖν, Nobis maximopere cupientibus et desiderantibus. Sic Φ, [209] : Γιγνώσκω δ' ὡς σφῶϊν ἐελδομένοισιν ἰκάνω. Et Il. H, [4], Jupiter ναύτῃσιν ἐελδομένοισιν ἔδωκεν Οὖρον, ἐπὴν κεκάμωσιν ὑψίστησό' ἐλάτῃσι. Porro jungitur hoc ἐέλδεσθαι interdum infinitivo : ut Od. Δ, [162] : Ἑλδετο γάρ σε ἰδέσθαι, Cupiebat s. Desiderabat te videre. Itidemque O, [66] : Θυμὸς ἐέλδεται οἶκαδ' ἱκέσθαι. Interdum cum gen., ut Ξ, [42] : Ἐελδόμενός που ἐδωδῆς, Cibum appetens, Cupiens comedere. Et Hesiod. Op. [379] : Σοὶ δ' εἰ πλούτου θυμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶν ἦσιν. [Ms. apud Bekk. Anecd. p. 1089 extr. : Φωτὸς ἐελδόμενος. Et sæpe Apoll. Rh.] Item et accus. jungitur, ut γλίχομαι quoque et infinitivo et gen. et accus. Od. Α, 409 : Ἣ ἐὸν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τόδ' ἱκάνει· ubi schol. itidem exp. ἐπιθυμῶν, ut in ll. præcedentibus. Latine tamen potius reddas, Aut res suas agens, Aut suorum ipsius negotiorum causa. [Orph. Arg. 88.] Verum et in pass. signif. usurpatum a Poeta reperitur hoc voc., Il. Π, 494 : Νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακὸς, εἰ θεός ἐσσι, Nunc tibi appetatur s. desideretur bellum, pro νῦν ἐέλδου πολέμοιο s. πολεμίζειν. [Confus. c. ὄλπομαι ib. M, 407.]

Ἑλδύνω, exp. Splendidum et amabile reddo : item Cupio : sed sine exemplo vel auctoritate. Passivi Ἑλδύνομαι Suid. hoc affert ex., sed sine expos., Ἡρωΐτοις ἰούλοις ἑλδυνομένους καὶ γενείοις ταχέοι. [Ἀλδαινομένους conjiciunt intt., quod etiam Quinti 9, 473 in libris scribitur per υ in secunda.]

[Ἑλδῶ. V. Ἑλδομαι.]

Ἕλδωρ, τὸ, Desiderium, Cupido. Hesychio ἐπιθυμία. [De scriptura ἑλδωρ v. in forma Ἑέλδωρ, de qua HSt.:] Ἑέλδωρ, Res cupita, Desiderium. Hom. Il. Α, [41] : Τόδε μοι κρήηνον ἑέλδωρ· Η, [238] : Τόδ' ἐπικρήηνον ἑέλδωρ· Od. Γ, [418] : Καρπαλίμως μοι τέκνα φίλα κρηήνατ' ἑέλδωρ. Hesiod. Scut. [36] : Εὐνῇ καὶ φιλότητι μίγη, τέλεσεν δ' ἄρ ἑέλδωρ. Rursum Od. Φ, [200] : Ζεῦ πάτερ, αἲ γὰρ τοῦτο τελευτήσειας ἑέλδωρ. Quibus in ll. ἑέλδωρ κραίνειν, ἐπικραίνειν, τελεῖν, τελευτᾶν, vel sibi vel alii dicitur is qui desiderio et voto satisfacit, perficit s. complet desiderium. Sed et ipsum ἑέλδωρ dicitur τελευτᾶσθαι et ἐκτελεῖσθαι quum perficitur et completur : ut Il. Ο, [74] : Πρίν γε τὸ Πηλείδαο τελευτηθῆναι ἑέλδωρ. Et Od. [Ψ, 54] : Νῦν δ' ἤδη τόδε μακρὸν ἑέλδωρ ἐκτετέλεσται. [De prosodia Lex. de spirit. p. 215 : Τὸ ε πρὸ ἑαυτοῦ ψιλοῦται... πλὴν τοῦ ... ἑέλδωρ τὸ ἐπιθύμημα· τοῦτο δὲ ψιλούμενον εὗρον ἐν τοῖς Ἰωάννου. (V. de spir. leni in Ἕλδομαι.) Atque ἕλδωρ scriptum apud Arcad. p. 124, 1, et Herodian. Περὶ μον. λ. p. 32, 24; qui de genere addit memorabilem notationem : Ὁ δὲ Ἴδυκος ἔσθ' ὅτε καὶ θηλυκῶς προφέρεται, Οὕτι κατὰ σριτέραν ἑέλδωρ, καὶ, Ἐσθλὸν προδεδειγμένον (f. ποτιδίγμ.) ἑέλδωρ· ubi restituendum l. secundo genus fem. L. D.]

[Ἑλέα, ἡ, avis species. Aristot. H. A. 9, 16 : Ἡ δ' ἑλέα, ὥσπερ ἄλλος τις τῶν ὀρνίθων εὐβίοτος, καὶ καθίζει θέρους μὲν ἐν προσηνέμῳ καὶ σκιᾷ, χειμῶνος δ' ἐν εὐηλίῳ καὶ ἐπισκιπεῖ ἐπὶ τῶν ὀνάκων περὶ τὰ ἕλη. Ἔστι δὲ τὸ μὲν μέγεθος βραχὺς, φωνὴν δ' ἔχει ἀγαθήν. Nomen duxisse videri ab habitatione palustri animadvertit Schneider.]

[Ἑλέᾱ, ἡ, Velia, urbs Lucaniæ. Steph. Byz. : Ἑλέα, πόλις Ἰταλίας, ὡς εἴρηται (in v. Ἐλαία, ubi dixerat : Ἔστι καὶ ἑτέρα Ἰταλίας διὰ τοῦ ε ψιλοῦ Ἑλέα, ἐξ ἧς Ἐλεᾶται). Ἐκαλεῖτο δὲ Βύλη. (Ὑέλη interpp. ex Herodoto 1, 167 : Οἱ δὲ αὐτῶν [Phocæorum] ἐς τὸ Ῥήγιον καταφυγόντες ἐνθεῦτεν ὁρμεώμενοι ἐκτήσαντο πολιν γῆς τῆς Οἰνωτρίης ταύτην ἥτις νῦν Ὑέλη [unde Steph. B., libri sui vitio deceptus, finxit Θύελλα, πόλις Οἰνωτρίας, ἐν ᾗ μοῖρα Φωκαίων ᾤκησεν, ὡς Ἡρόδοτος α'. Τὸ ἐθνικὸν Θυελλαῖος] καλέεται· Strabone 6, p. 252 : Κάμψαντι δ' ἄλλος συνεχὴς κόλπος, ἐν ᾧ πόλις, ἣν οἱ μὲν κτίσαντες Φωκαεῖς Ὑέλην, οἱ δὲ Ἕλλην [paullo inferius de ead. : Ἀᾶς... εἰς ἣν ἀπὸ Ἕλης στάδιοι υ'] ἀπὸ κρήνης τινὸς, οἱ δὲ νῦν Ἐλέαν ὀνομάζουσιν.... Φησὶ δ' Ἀντίοχος Φωκαίας ἁλούσης ὑφ' Ἅρπάγου τοῦ Κύρου στρατηγοῦ τοὺς δυναμένους ἐμβάντας εἰς τὰ σκάφη πανοικίους ... τὴν Ἐλέαν κτίσαι. Ἔνιοι δὲ τοὔνομα ἀπὸ ποταμοῦ Ἐλέητος· et, cui Ὑέλη restituendum animadvertit Casaub., Diogene L. 9, 28 [s. Suida v. Ἐλέα, ubi item Ὕλη] : Τὴν πρότερον μὲν Ὕλην, ὕστερον δ' Ἐλέαν.) Ὠνομάσθη δὲ Ἐλέα ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ (v. Strab. l. c.), ἡ νῦν Βελέα. Nominis rationem diversam ab his reddunt Serv. ad Virg. Æn. 6, 359 : « Velia dicta est a paludibus, quibus cingitur, quas Græci ἕλη dicunt. Fuit ergo Helia. Sed accepit δίγαμμον, υ scilicet consonans; et facta Velia, ut Henetus, Venetus », et Dionys. A. R. 1, 20 : Χωρίς τὰ περὶ τὴν ἱερὰν λίμνην, ἐν οἷς ἦν τὰ πολλὰ ἕλώδη, ἃ νῦν κατὰ τὸν ἀρχαῖον τῆς διαλέκτου τρόπον Οὐέλια ὀνομάζεται, quibus addit nonnulla de usu literæ V sive digamma in capite voce. Græcorum. Plin. N. H. 3, 5, 71 : « Oppidum Elea, quæ nunc Velia » : ubi olim *Helia* pro Elea. Ab hac scriptura fort. fluxisse Θύελλα ap. Steph. B., de quo supra, conjiciebat Wess. ad l. Herod. Memorant urbem Ἐλέαν Scylax, ut videtur, p. 4, in l. lacero, ubi vitiose Ἐλαὰ, quod Ἐλέα καὶ Ἀαὸς scrib. conjecit Muellerus De Etruscis vol. 1, p. 159, 95, Plut. Æm. P. c. 39, Brut. c. 23, Herodian. Epim. p. 217. Confus. c. Ἐλαία in illa notavi. Gentile Ἐλεάτης (ᾱ), Eleates, habent Theophr. H. Pl. 9, 10, 3, Polyb. 1, 20, 14, Diogen. L. 7, 35; 9, 21, 25, 30, Steph. Byz. in Τεγέα, Arcad. p. 26, 24, ut Lat. exx. omittam. De forma Ἐλείτης v. in ipsa. Confus. c. Ἐλάτης v. in illo. Fem. Ἐλεᾶτις est ap. Strab. l. c.; adj. Ἐλεᾶτικὸς, ἡ, ὸν, ap. Plat. Phædr. p. 261, D : Τὸν Ἐλεατικὸν Παλαμήδην, de Zenone, quæ voce. ex Sophista per errorem citat Diog. L. 9, 25, et ap. Clem. Al. Str. 1, p. 301. Hesych. : Ἐλεάτης κατὰ μὲν Ἀπολλώνιον Ἐλεατικὸς ἐπὶ (ἀπὸ) πόλεως Ἐλέας διὰ τὸ Φωκαέων εἶναι τοὺς Ἐλεάτας ἀποίκους. L. Dind.]

[Ἐλέαγνος. V. Ἐλαίαγνος.]

[Ἐλεάζαρος, ὁ, Eleazarus, n. pr. viri Maccab. 2, 6, 18 et 24, et sæpe ap. Josephum. Formæ peregrinæ sunt Ἐλεάζαρ Matth. 1, 15, et Ἐλεάζειρ ap. Arcad. p. 20, 17, Theodos. p. 103, 30, Etym. M. p. 107, 38.]

Ἐλεαίρω, i. q. ἐλεῶ, Misereor; sed poetarum est tantum, quantum meminisse possum. In frequenti usu est ap. Hom. [Il. Z, 407 : Οὐδ' ἐλεαίρεις παιδά τε νηπίαχον καὶ ἐμ' ἀμορον· eademque constr. Il. 27, I, 302, N, 15, etc.; sine casu B, 27, 64, Λ, 664, etc. Sic et alii Epici], qui et ἐλεαίρεσκον dicit pro ἠλέαιρον, ut τύπτεσκον pro ἔτυπτον : Il. Ω, [23] : Τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες, Miserabantur. [Aor. Apoll. Rh. 4, 1308 : Ἀλλά σφεας ἐλέηραν ἀμηχανίῃ μινύθοντας ἠρῶσσαι, ubi est var. ἐλέαιρον. Hesych. : Ἐλέηρεν, ἐλέησεν. Leg. vel Ἐλέηρον, ἐλέησον, vel ἠλέησεν. Utitur etiam Aristoph. in anapæst. Eq. 793 : Οὐκ ἐλεαίρεις. Lucian. Tragœdop. 304 : Ἐλέαιρ' ἄνασσα. Ἐλέαιρι imperf. et ἐλέησε confusa Hom. Il. Z, 484; ἐλέαιρε imperat. et ἐλέησον X, 59.]

[Ἐλεάλκης, ους, ὁ, Elealces, n. pr. viri, ap. Hippocrat. Epid. 7, p. 1240, C : Παρὰ τὴν Ἐλεαλκέος κρήνην. Ubi retrahendus videtur accentus, ut in simili ap. eund. nomine Δεάλκης, quod v., si modo est diversum, et Ἐλεάλκ. scribendum.]

[Ἐλεαρχία, ἡ, Præfectura paludum Ægypti. Athanas vol. 1, part. 2, p. 776, C, Hierocl. Synecd. p. 726, ubi v. Wesseling. Scribitur autem spiritu tenui, ut ἐλεόθρεπτος. L. Dindorf.]

Ἐλεᾶς, avis nomen ap. Aristoph. Av. [302, ubi no-

minat. ἐλεᾶς, et 885, ubi dat. ἐλεᾷ cum variett. Ἐλείᾳ (sic) et τελέᾳ.] Eadem autem forsan avis est quæ a Callimacho ἐλείας dicitur, ut annotat schol. [ad l. pr.: Ὁ δὲ ἐλεᾶς μήποτε ἐλείας ἐστὶν ἐν τοῖς Καλλιμάχου ἀναγραφόμενος· φησὶ γὰρ, Ἔλειαι μικρὸν φωνῇ ἀγαθόν.] Ap. Hesych. paroxytonos scriptum ἐλέας [cum int. ὀρνέου εἶδος. Iterum HSt. :] Ἐλείας, avis ap. Callim., quam Aristoph. schol. putat esse eandem cum ea quæ ab Aristoph. ἐλεᾶς dicitur. — Ἔλειος quoque ab Hesych. esse dicitur εἶδος ἱέρακος, Species accipitris: forsitan quoniam est Ἐλειονόμος. [His conferendæ gll. Suidæ p. 1203, D: Ἔλειος ὁ χάθυγρος καὶ σύνδενδρος τόπος, καὶ ἔλειος ὄρνις, et Zonaræ p. 684: Ἔλειος (sic) ὁ κ. καὶ σ. τ. καὶ ὄρνις. Quorum uterque ponunt suo loco etiam Ἐλειὸς, ut εἶδος ὀρνέου, de quo iterum Suid. in Ἡμερινὰ ζῷα: Νυκτερινὰ, γλαῦξ, ἔλειος, βύας· Aristot. H. A. 8, 3, p. 592, 11: Ἔτι τῶν νυκτερινῶν ἔνιοι γαμφωνυχίς εἰσιν, οἷον νυκτικόραξ, γλαῦξ, βρύας... Ἔτι δ' ἔλειος καὶ αἰγώλιος καὶ σκώψ. Τούτων δ' ὁ μὲν ἔλειος μείζων ἀλεκτρυόνος, ὁ δ' αἰγώλιος παραπλήσιος, ἀμφότεροι δὲ θηρεύουσι τὰς κίττας· ὁ δὲ σκὼψ ἐλάττων γλαυκός· πάντα δὲ ταῦτα τρία ὄντα ὅμοια τὰς ὄψεις καὶ σαρκοφάγα πάντα. Ap. Artemid. 3, 65, ubi recensentur γλαῦξ, ἔλειος, aliæque aves nocturnæ, libri vel ἐλαιὸς (adscripta nota vitii ·:·) vel εἰλεός. Quod potest ex ἐλειὸς ortum videri.]

[Ἐλέας, αντος, ὁ, Eleas. Chœrob. in Bekk. An. p. 1185, 25, de nominibus in ας, αντος agens: Ἐλέας Ἐλέαντος παρὰ Φιλοστεφάνῳ· ἔστι δὲ ὄνομα κύριον. L. D.]

Ἐλεατῆρες, Qui oleas stringunt, Olivantes. Legimus enim ap. Polluc. 7, τὸ ὀρέπεσθαι τὸν τῆς ἐλαίας καρπὸν dictum fuisse olim ἐλεῶν: et eos qui id facerent, ἐλεατῆρας. Sed suspecta est hæc scriptura: potius enim per diphth. αι scribi hæc deberent, ἐλαιῶν et ἐλαιωτῆρες. [Quæ v.]

[Ἐλεάτης. V. Ἐλέα.] || Ἐλεᾶται, οἱ, Eleatæ: incolæ Laconici oppidi, quod Ἕλος olim vocabatur, et postmodum in servitutem fuit redactum a Spartiatis. Athen. 6, [p. 272, A], περὶ εἱλώτων, e Theopompo: Εἰσὶ γὰρ οὗτοι (sc. οἱ εἵλωτες, s. τὸ τῶν εἱλώτων ἔθνος, ut ibid. loquitur) καταδεδουλωμένοι πολλῶν ἤδη χρόνων ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν· οἱ μὲν αὐτῶν, ἐκ Μεσσήνης ὄντες, οἱ δὲ Ἐλεᾶται κατοικοῦντες πρότερον τὸ καλούμενον Ἕλος τῆς Λακωνικῆς. Idem tradit Steph. B. [in Ἕλος: Πόλις Ἀχαϊκὴ παρὰ τὸ ἐν ἕλει. Οἱ πολῖται Ἑλῶτες τῇ ἐκτάσει καὶ τῷ γένει καὶ τῇ προσθέσει τοῦ ι διαφέρει. Λέγονται καὶ Εἱλῶται καὶ Ἔλειοι καὶ Ἐλεᾶται (sic).] Suid. tamen innuit Ἐλεάτας dictas fuisse πόλεις τὰς ἰδρυμένας ἐφ' ἕλεσι. [Addit autem: Καὶ Ἐλεάτης ὁ ἀπὸ τῆς πόλεως. Ἐλεάτης tribus in H. vitiose scriptum pro Ἐλαΐτης notavi in Ἐλαία n. pr.]

[Ἐλεατικός. Ἐλεᾶτις. V. Ἐλέα.]

[Ἐλέατρος, ὁ.] Ἐλεατοί, Hesychio οἱ δειπνοκλήτορες, Vocatores, Qui ad cœnam invitant convivas principum: s. Quibus in aulis principum hoc muneris datum est, ut invitent quos ipsi domini suo convivio interesse volunt. Apud Athen. 4, [p. 171, B, C] scriptum Ἐλέατροι: nam ex Pamphilo tradit ἐλεάτρους vocatos fuisse τοὺς ἐπὶ τὴν βασιλικὴν καλοῦντας τράπεζαν, παρὰ τὸν ἔλειόν· quos ab Artemidoro nominari δειπνοκλήτορας. Sed ἐλειάτρους tradit ex Eod. dictos fuisse etiam τοὺς προγεύστας, Prægustatores: quoniam πρόσθιον τῶν βασιλέων πρὸς ἀσφάλειαν. Suo autem tempore ἐλέατρον γεγονέναι ἐπιστάτην τῆς ὅλης διακονίας, Totius epuli administrandi s. apparandi præfectum: vel, ut alii interpr., Totius œconomiæ præfectum. Etym. [M. p. 326, 46] ἐλέατρον dici ait τὸν μάγειρον, Coquum, παρὰ τοὺς ἔλειους, quæ sunt μαγειρικαὶ τράπεζαι. [De forma Εἰλέατρος HSt. :] Εἰλέατροι, iid. qui ἐλέατροι, Vocatores regii, δειπνοκλήτορες, et cibario ministerio præfecti: παρὰ τὸν εἰλεὸν, τὸ μαγειρικὸν τραπέζιον. [V. de ambabus in Ἐδέατρος.]

[Ἐλεάω. V. Ἐλεέω.]

[Ἐλεβία, s. poet. Ἐλεβίη, Hilebie, filia Ægiali, ap. Parthen. Erot. c. 1, 1 et 4. L. Dindorf.]

[Ἐλέβιχος. V. Ἐλλέβιχος.]

[Ἐλεγαίνω.] Ἐλεγαίνειν apud Etymol. et Ἐλεγείρειν apud Suidam, Desipere, cujus signif. rationem apud eos vide. [V. Ἐλεθαίνομαι.]

[Ἐλεγεία. V. Ἐλεγεῖον.]

[Ἐλέγεια, ἡ, χωρίον πέραν Εὐφράτου. Ἀρριανὸς ἐν Παρθικῶν η'. Τὸ ἐθνικὸν Ἐλεγεύς, ὡς Σελευκιεύς (l. Σελευκεύς), Steph. Byz. Memorant Elegiam Armeniæ bis Plin. N. H. 5, 24, 20, Dio Cass. 68, 18; 71, 2, Solinus c. 37. Ἠλεγία ap. Ptolem. 5, 13. L. Dindorf.]

[Ἐλεγειάκος, ἡ, ὄν, Elegiacus s. Ad elegiam pertinens. Dionys. De comp. verb. p. 200, 5 R.: Πεντάμετρον ἐλεγειακόν. Athen. 4, p. 144, E: Εἰς ὃν Καλλίμαχος ἐπινίκιον ἐλεγειακὸν ἐποίησε· 13, p. 597, A: Ἔγραψεν ἐλεγειακὰ τρία βιβλία.]

[Ἐλεγεύς. V. Ἐλεθαίνομαι.]

Ἐλεγεινή, Hesychio [falso] χαλεπή: pro quo supra ἀλεγεινή. [Zonar. alludens ad voc. Θρῆνος, p. 689: Ἐλεγεινὰ, ἐπίπονα, θρηνώδη. Conf. idem p. 687 v. Ἐλεεινή.]

[Ἐλεγείνω. V. Ἐλεθαίνομαι.]

[Ἐλεγειογράφος, ὁ, Elegiarum scriptor. Is. Tzetz. Proleg. in Lycophr. p. 249 et 257 ed. Muell., Jo. Schol. Exeg. Il. p. 150, 27. Inscr. epigr. Boethi in Anth. Pal. 9, 248: Βοήθου τοῦ Ἐλεγειογράφου. Fort. restituendum scriptori ἀπορίων καὶ ἰστ. Ὁμ. in cod. Reg. 2768, ubi est f. 24 r. in fine capitis, cujus reliqua desunt: ... καὶ ἄλλοι τινὲς, οἷον ἐρωτογράφοι καὶ ἐλεγειογράφοι.]

[Ἐλεγειοποιητής, ὁ, i. q. ἐλεγειοποιὸς, ap. grammat. in Montef. Bibl. Coisl. p. 597, b: Ἐλεγειοποιητὰὶ δ', Καλλῖνος, Μίμνερμος, Φιλητᾶς, Καλλίμαχος.]

Ἐλεγειοποιὸς, ὁ, Elegorum s. elegiarum scriptor; ut Περίανδρος ὁ Κορίνθιος ἐλεγειοποιὸς ap. Athen. [14, p. 632, D.] Utitur et Aristot. De poet. [1, 11], ubi addendo τῷ μέτρῳ verbum ποιεῖν, quosdam, ἐλεγειοποιοὺς, alios, ἐποποιοὺς appellatos fuisse scribit. [Suid. v. Τυρταῖος. Ap. Theodorid. Anth. Pal. 13, 21, 2, in cod. Pal. est τῷ λεγηοποιῷ, forma Dor., quam non est credibile ab librario fictam esse.]

[Ἐλεγεῖος, α, ον, Elegiacus, Elegius. Suidas s. Zonaras v. Ἐλεγαίνειν vel Ἐλεγείνειν: Τὸ ἐλεγεῖον μέτρον. Tzetz. schol. Lycophr. p. 257: Ὁλοφύρσεις ἐν ἐλεγείῳ μέτρῳ. Conf. Etym. M. p. 327, 7, Eust. Od. p. 1673, 50, in Ἐλεγεῖον cit. Absolute] Ἐλεγεῖον, τὸ, Elegum carmen s. elegiacum, quo lamentatio continetur [v. l. Proculi in Ἐλεγεία paullo post citandum. Pausan. 10, 7, 6: Καὶ αὐλῳδίαν τε (f. τότε) κατέλυσαν, καταγνόντες οὐκ εἶναι τὸ ἄκουσμα εὔφημον· ἡ γὰρ αὐλῳδία μελέτη (f. μέλη) τε ἦν αὐλῶν τὰ σκυθρωπότατα καὶ ἐλεγεῖα καὶ θρῆνοι (omittitur in cod. καὶ, velut si θρῆνοι sit interpretatio antecedentis ἐλεγεῖα) προσαδόμενα τοῖς αὐλοῖς] (pro quo et ἐλεγεῖος in VV. LL. perperam), ut in schol. Apoll. Rh. 2, [782]: Τοῖς γὰρ ἐλεγείοις ἐν τοῖς ἐπιταφίοις ἐχρῶντο οἱ παλαιοί. Lucian. Tim. [c. 46] : Καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ἄσῃ μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ· ubi jocose ad signif. hujus v. alludens, Gemitus et ploratus s. Ejulatus ita vocat, aut etiam Querulas voces. [Schol. Plat. p. 150=399: Ἐλεγεῖα, ᾠδαὶ, θρῆνοι ἢ μῦθοι. Idem cum Hesychio in v. et in Ἔλεγοι, interpr. τὰ ἐπιτάφια ποιήματα.] Citatur ab Athenæo non semel Ion ἐν τοῖς ἐλεγείοις, item Καλλῖνος: ubi per ἐλεγεῖα intelliguntur Opuscula integra elegiacis versibus scripta, quo sensu Elegias Tibulli, Propertii, Ovidii appellamus. [Plato Reip. 2, p. 368, A: Τὴν ἀρχὴν τῶν ἐλεγείων· Menon. p. 95, D. Lycurg. p. 162, 29: Χρήσιμον δ' ἐστὶ καὶ τούτων ἀκοῦσαι τῶν ἐλεγείων (Tyrtæi). Strabo 8, p. 362: Ἡ ταῦτα ἀκυρωτέον τὰ ἐλεγεῖα. Pausan. 7, 17, 9: Ἑρμησιάνακτι τῷ τὰ ἐλεγεῖα γράψαντι· 9, 2, : Ἐλεγεῖά ἐστι Σιμωνίδου γεγραμμένα ἐπ' αὐτοῖς. Tzetz. Schol. Lycophr. p. 257: Ἐλεγείων ποιηταί. Plurali de uno disticho, quod hexametro et pentametro constaret, Orat. c. Neaer. p. 1378, 13: Ἐκκόψαντας τὰ ἐλεγεῖα. Ποίημα δὶ' ἐλεγείων Suidas paullo post cit. De epitaphiis, ut paullo post sing., Lycurg. p. 168, 10: Τὰ ἐλεγεῖα τὰ ἐπιγεγραμμένα τοῖς μνημείοις. Pollux 3, 101; 8, 146.] Sed ἐλεγεῖον etiam sing. numero a Thucyd. 1, p. 42 [c. 132], Paus. [7, 18, 1: Μαρτυρεῖ τῷ λόγῳ μου καὶ ἐλεγεῖον ἐς Εὐρυτίωνα Κένταυρον ὑπὸ Ἑρμησιάνακτος πεποιημένον, quod de carmine elegiaco capiebat Ruhnk. Ep. cr. p. 284], Strab., Athen. [Diodor. 19, 1, Plut. Flamin. c. 9. Plat. Hipparch. p. 228, D: Ἐντείνας εἰς ἐλεγεῖον,] aliisque passim Gr. scriptt., vocari sciendum est, ut in calce edit. Gr. Epigrr. annotavi, quod δίστιχον postea nominatum fuit. [Ἐλεγεῖον de pentametro. Plut. Mor. p. 1141, A: Ὑπ' ἐνίων δὲ καὶ τὸ ἐλεγεῖον (tribuitur Archilocho). Schol. Dionys. in

Bekk. An. p. 749, 27 : Ἐλ. ἔμμετρός ἐστι στίχος, ἐλλείπων ἑνὶ ποδὶ τῷ ἡρωικοῦ στίχου, εἰς δύο πενθημιμερεῖς τεμνόμενος, οἷον, Νήϊδες, οἳ μούσης οὐκ ἐγένοντο φίλοι κ. τ. λ. et ib. p. 750, 16, 24 sq., sive Theodosius De grammatica p. 59, 9, Etym. M. p. 326, 53 sq., Hephæstio et schol. ejus p. 83, 92 sq., 186, Aristid. Quint. p. 52, ap. quem male ἐλέγειον, quum ἐλεγεῖον præcipiat etiam Arcad. p. 121, 14. Idem ὁ ἐλεγεῖος στίχος dicitur ab Eust. Od. p. 1673, 50.] Itidem vero Lat. Elegorum appellatione non ipsos Pentametros versus duntaxat, sed et Hexametros, qui cum illis copulantur, intelligunt. [De elogio duobus hexametris concepto Dio Chrys. Or. 4, vol. 1, p. 185 : Τὸ τοῦ Σαρδαναπάλλου προφέρεται πολλάκις ἐλεγεῖον, τόσα' ἔχω ὅσα' ἔφαγον κ. τ. λ. Pseudherod. V. Hom. c. 36 s. Suidas v. Ὅμηρος p. 2669, A : Καὶ τὸ ἐλεγεῖον τόδε ἐπέγραψαν Ἰῆται ... Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κ. τ. λ. Conf. Bentl. Phal. p. 431. De epigrammate quatuor versibus elegiacis constante schol. Pind. Ol. 13, 32. Et de inscriptione statuæ sex versibus elegiacis comprehensa Plut. V. Hom. p. 147 ed. Erm. De longiori fort. carmine elegiaco Strabo 14, p. 683.] Quod autem ad illorum usum attinet, eum plane mutatum fuisse, quum etiam amores eo carminis genere scripti fuerint, ipsa etiam poematia nobis declarant. (Ceterum in VV. LL. habetur et Ἐλεγεία, sed absque testimonio.) [Strabo 13, p. 604 : Καλλῖνος ὁ τῆς ἐλεγείας ποιητής. Conf. 14, p. 643. Parthenius Epist. ad Corn. Gall. : Εἰς ἔπη καὶ ἐλεγείας ἀνάγειν. Plut. Mor. p. 106, B : Ἐποίησε τὴν ἐλεγείαν τὴν καλουμένην Λύδην· Sol. c. 8 : Ἐν ᾠδῇ διεξῆλθε τὴν ἐλεγείαν, ἧς ἐστιν ἀρχή, Αὐτὸς κ. τ. λ. Et plur. ib. 26, Cim. c. 4. Et ib. : Μελάνθιος μνημονεύει πρὸς τὸν Κίμωνα παίζων δι' ἐλεγείας ὡς σπουδαζομένων ὑπ' αὐτοῦ. Suidas v. Σόλων : Ἔγραψε ... ποίημα δι' ἐλεγείων, ὃ Σαλαμὶς ἐπιγράφεται, Ὑποθήκας δι' ἐλεγείων, ubi secundo loco ἐλεγείας schol. Plat. p. 420, qui etiam p. 465 dicit Σόλων ἐλεγείαις, ut Suid. ipse v. Θέογνις : Γνώμας δι' ἐλεγείας, ubi liber unus ὧν super ας, et v. Τυρταῖος : Ἔγραψε ... καὶ ὑποθήκας δι' ἐλ. Ap. Theophr. H. Pl. 9, 15, 1 citantem Αἰσχύλον ἐν τοῖς ἐλεγείοις, libri optimi ταῖς ἐλεγείαις. Vicissim ap. Proculum Phot. cod. 239, p. 319, a, 5 : Τὸ μὲν διηγηματικὸν ἐκφέρεται δι' ἑπῶν ἰάμβου τε καὶ ἐλεγείας καὶ μέλους, alii libri præbuerunt ἐλεγείου. Id. ib. b, 6 : Τὴν δὲ ἐλεγείαν συγκεῖσθαι μὲν ἐξ ἡρῴου καὶ πενταμέτρου στίχου, ἁρμόζειν δὲ τοῖς κατοιχομένοις. Ὅθεν καὶ τοῦ ὀνόματος ἔτυχε· τὸ γὰρ θρῆνος (nisi leg. τὸν γὰρ θρῆνον) ἔλεγον ἐκάλουν οἱ παλαιοί, καὶ τοὺς τετελευτηκότας δι' αὐτοῦ εὐλόγουν· οἱ μέντοι γε μεταγενέστεροι τοῖς ἐλεγείοις (liber unus μετ' ἐλεγεῖα) πρὸς διαφόρους ὑποθέσεις ἀπεχρήσαντο κ. τ. λ. Intelligitur autem ᾠδὴ vel ποίησις, ut Strab. 8, p. 362 : Καὶ γὰρ εἶναί φησιν ἐκεῖθεν (Tyrtæus se ipsum) ἐν τῇ ἐλεγείᾳ, ἣν ἐπιγράφουσιν Εὐνομίαν, libri nonnulli addunt ποιήσει. De discrimine inter ἐλεγεία et ἐλεγεῖον schol. Dionys. ap. Gaisf. ad Proc. p. 422 s. Bekk. An. p. 750, 26 : Ἰστέον δὲ ὅτι ἐλεγεῖον ἐλεγείας διαφέρει· ἐλεγεῖον γάρ ἐστιν ὅταν εἷς στίχος ὑπάρχῃ καὶ πεντάμετρος, ἐλεγεία δέ, ὅταν ὅλον τὸ ποίημα ἀμοιβαῖα ἔχῃ τὰ μέτρα ἑξάμετρον καὶ πεντάμετρον. Sed ut voc. ἐλεγεῖον latiori quam distichi elegiaci significatione dicti exx. supra attulimus, sic ἐλεγεία vicissim de disticho est ap. Hephæstionem p. 92 : Τὸ μὲν δεύτερον (τοῦ πενταμέτρου μέρος) ἀεὶ διπλασιαζόμενον τὴν ἐλεγείαν ποιεῖ, τὸ δὲ πρότερον οὐκέτι, ἐὰν μὴ ἐκ δύο δακτύλων συνεστήκῃ, οἷον, Νήϊδες, οἳ μούσης οὐκ ἐγένοντο φίλοι· τὸ μὲν δεύτερον διπλασιασθὲν ποιεῖ ἐλεγείαν, τὸ δὲ πρότερον οὔ· quod dixerat ib., τοῦ δὲ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς ὃς λαμβανομένου γίνεται τὸ ἐλεγεῖον. Et fort. Etym. M. p. 326, 53 : Ἐλεγεῖα τὸ μέτρον, καὶ ἀρσενικῶς ἔλεγος, in qua scriptura quanquam consentit Gud. p. 180, 16, tamen scrib. videtur ἐλεγεία. L. Dindorf.]

[Ἐλεγείρω. V. Ἐλεγαίνω s. Ἐλεθαίνομαι.]

[Ἐλεγεύς. V. Ἐλέγεια.]

[Ἐλέγη, ἡ, filia Præti sec. Ælian. V. H. 3, 42. L. D.]

[Ἐλεγηΐς, ίδος, ἡ, Elegeis. V. Ἐλεθαίνομαι.]

[Ἐλεγηποιός. V. Ἐλεγειοποιός.]

[Ἐλεγῖνος, ὁ.] Ἐλεγῖνοι, Elegini : pisces quidam e genere τῶν ἀγελαίων, Aristot. H. A. 9, [2].

[Ἐλεγκτέος, α, ον, Refellendus, Arguendus. Strabo 2, p. 88 : Τὸ μὲν παρὰ πολὺ διαμαρτανόμενον ὑπεχέτω λόγων· δίκαιον γάρ· τὸ δὲ παρὰ μικρὸν οὐδὲ παριδὼν ἐλεγκτέος ἐστί. Wakef. Plato Leg. 10, p. 905, D : Τὸ δὲ παραιτητοὺς αὖ θεοὺς εἶναι τοῖσιν ἀδικοῦσι ἐχομένους ὧδε οὔτε τινὶ συγχωρητέον παντί τ' αὖ ... τρόπῳ ἐλεγκτέον.]

[Ἐλεγκτήρ, ῆρος, ὁ, Qui coarguit. Antipho p. 119, 30 : Οὐ γὰρ μηνυτὴς οὐδ' ἐλεγκτὴρ τῶν ἀποκτεινάντων εἰμί. Ubi olim ἐλεγκτής. L. D. Συκοφαντουμένων ἐλεγκτὴς legebatur olim ed. Meurs. Pallad. Hist. Laus. ubi nunc p. 1043, C : Σ. ἐκδικος. Hasz.]

Ἐλεγκτικός, ἡ, όν, Redargutorius, Reprehensorius, ut ἐλ. λόγοι, Plat., Compositi ad coarguendos, qui contra disputant, ut Quintil. interpr. 2, 15, [26, sed non tribuens Platoni]. Ἐλεγκτικὸς est etiam Argumentandi peritus, Qui convincere argumentis potest. [Plato Soph. p. 216, B : Φαύλους ἡμᾶς ὄντας ἐν τοῖς λόγοις ἐποψόμενός τε καὶ ἐλέγχων, ὑπὸ ὧν τις ἐλεγκτικός. Conf. Theæt. p. 200, A. Aristot. Soph. elench. 15, p. 174, 19 : Καθάπερ καὶ ἐν τοῖς ῥητορικοῖς, καὶ ἐν τοῖς ἐλεγκτικοῖς. Conf. Rhet. 2, 22. Plut. Mor. p. 999, F : Τὸν οὖν ἐλεγκτικὸν λόγον ὥσπερ καθαρτικὸν ἔχων φάρμακον ὁ Σωκράτης, ἀξιόπιστος ἦν ἑτέρους ἐλέγχων τῷ μηδὲν ἀποφαίνεσθαι· Pericl. c. 4 : Ἐλεγκτικήν τινα καὶ δι' ἀντιλογίας εἰς ἀπορίαν καταklείουσαν ἐξασκήσαντος ἕξιν.] Bud. ex Luciano [De salt. c. 74]. Item, Reprehendi cupidus. [Aristot. Rhet. 2, 4 : Εὔκολοι καὶ μὴ ἐλεγκτικοὶ τῶν ἁμαρτανομένων. Longin. De subl. c. 4, 1 : Τίμαιος, ἀλλοτρίων μὲν ἐλεγκτικώτατος ἁμαρτημάτων, ἀνεπαίσθητος δὲ ἰδίων. Paraphr. Epicteti Enchir. c. 47 : Μὴ μέντοι ἐπαχθὴς γίνου τοῖς ἄλλοις μηδὲ ἐλεγκτικός.]

Ἐλεγκτικῶς, ut ἐλ. ἀποδεῖξαι, Bud. ex Aristot., Refutantis more demonstrare. It. Cum quadam reprehendendi cupiditate, Reprehendendi studio, Plut. [Pseudopl. Vit. X orat., qui tamen in bonam partem dicit, p. 832, C : Σωκράτει τῷ φιλοσόφῳ διαφέρετο τὴν ὑπὲρ τῶν λόγων διαφορὰν οὐ φιλονείκως, ἀλλ' ἐλ. Non secius Ælian. V. H. 3, 19 : Φιλοτίμως πάνυ τὰς ἐρωτήσεις ποιούμενος καὶ τρόπον τινὰ καὶ ἐλ. Xenoph. Conv. 4, 2 : Μάλα ἐλ. αὐτὸν ἐπήρετο. Lucian. Demon. c. 55 : Ἐλεγκτικώτατα ἀπεκρίνατο. L. D. Acriter, Epiph. t. 1, p. 811, B : Ἐλεγκτικῶς ἀντετίθει τοῖς τοιούτοις. Clem. Al. Pæd. 1, 2, 5 : Ἐλ. δείκνυται. Basil. t. 1, p. 915, C : Ἐγκαλέσει ἐλ. Gregor. Nyss. t. 1, p. 357, A : Ἐλ. ἐμβοᾷ. Basil. t. 1, p. 988, D : Διαπύρως καὶ ἐλ. καθαιροῦντα τὸ ψεῦδος. Pejore sensu Clem. Al. Strom. 8, 1, 1 : Ἐλ. ἅμα καὶ ἐριστικῶς. Epiph. t. 1, p. 1053, D : Ἐλ. γὰρ εἶχε καὶ ἐπιστρεφέστερον· et ib. p. 655, C : Λέγει ἐλ. Aspere et objurgandi gratia. Superl. Basil. t. 1, p. 946, D : Πρὸς οὓς ἐλεγκτικώτατα ὁ λόγος ἀπήντησεν εἰπών. Hasz.]

Ἐλεγκτός, ἡ, όν, q. d. Reprehensibilis, Reprehensione dignus, Qui reprehensionem meretur. [Hesych. : Ἐλεγκτά, ἐπονείδιστα, ἐλέγχους ἄξια, εὐεξέλεγκτα.]

[Ἐλέγκτρια, ἡ, Quæ redarguit s. coarguit. Theod. Prodr. Rhod. p. 34, 18 : Μαρτύρομαι γὰρ τὴν ἐλεγκτρίαν φλόγα. Scr. ἐλεγκτριαν.]

Ἔλεγμος, ὁ, Redargutio, Reprehensio, Refutatio. [Greg. Naz. Or. 3, 55. Strosc. Reg. 4, 19, 3 : Ἡμέρα θλίψεως καὶ ἐλεγμοῦ. Ps. 149, 7 : Τοῦ ποιῆσαι ἐκδίκησιν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἔλεγμοὺς ἐν τοῖς λαοῖς. Perdiccas Ecphr. p. 70 : Ἐν οἷς καὶ φρέαρ ὕδατος τοῦ ἔλεγμοῦ πεφύκει, ubi male int. Miserationis. Tzetz. Hist. 12, 133 : Τῶν ἐλεγμῶν νῦν ἄκουε, οὕσπερ ὁ Τζέτζης φέρει, ἐλέγχων τούτους ὡς ψευδῆ γράψαντας οὐκ ὀλίγοις. L. Dind.]

[Ἐλεγξικλῆς, ὁ, nomen fictum ap. Lucian. Piscat. c. 19 : Ἀληθίωνος τοῦ Ἐλεγξικλέους. Hasz.]

[Ἐλεγξῖνος, ίνου, ὁ, cognomen Alexino Eleo inditum, contentionis viribus ac nervis claro. Diog. L. 2, 10, 5. Hasz.]

Ἔλεγξις, εως, ἡ, Redargutio, Reprehensio. 2 Petr. 2, [16] : Ἔλεγξιν δὲ ἴσχεν ἰδίας παρανομίας. [Job. 21, 4 : Μὴ ἀνθρώπου μου ἡ ἔλεγξις; 23, 2. Philostr. V. Apoll. 2, 22, p. 74 : Οὐδὲ γὰρ πικρὸς πρὸς τὰς ἐλέγξεις ἦν. Zonar. p. 686 : Ἔλ., φανέρωσις τῶν κεκρυμμένων. Hesych. : Ἔλ., ὀνείδισις, ἀτιμία, ὕβρις (Ignominia).]

Ἔλεγος, ὁ, Lamentatio, Lugubris vox. [Vel potius Cantus lugubris. Significationem vocis HSt. perperam finxisse videtur ex etymo, de quo infra, ἐ λέγειν. Lamentationem, θρῆνον, interpretantur gramm. infra citt., nisi quod Hesych. addit interpretationem μῦθοι, de qua conf. Ἐλεγεῖον.] Apud Aristoph. Av. [217] tri-

buuntur ἔλεγοι philomelæ suum Ityn deploranti, dicturque Phœbus ἀντιψάλλειν ejus ἐλέγοις. Exp. autem schol. θρήνοις : addens ita dici ἀπὸ τοῦ ἑ ἑ λέγειν : sed Didymum tradidisse vocari hoc nom. θρήνους, qui ad tibiam decantarentur. [Add. Suid. v. Ἔλεγος, Etym. M. p. 326 extr., Gud. p. 180, 21, Orion p. 58, 14, Eust. Od. p. 1673, 50, ubi male ἐλέγειν. Conf. autem quæ de modo aulœdico ἔλεγοι vocato in fine dicentur. Fuisse vero etiam ad lyram cantatos elegos ostendunt ll. Euripid. infra memorandi, ubi ἄλυροι.] Didymo assentitur Eust. [Il. p. 1372, 28] sive ejusd., s. aliorum gramm. sententiam afferens, qui postquam dixit fuisse olim in usu ᾠδὰς θρηνητηρίους, cujusmodi fuerunt, quæ postea vocata sunt μέλη Carica : addit, Καὶ οἱ Ἑλληνικοὶ δὲ ἔλεγοι, ὅ ἐστι θρῆνοι, οἵ μετ' αὐλῶν, φασίν, ᾄδοντο. Ceterum, quod ad hujus vocis etymum attinet, scio et alia proferri, sed quæ mihi non æque placeant. [Nonnulla v. in Ἐλεθαίνουαι. Alia Etym. M. p. 326, 48-56, schol. Dionys. in Bekk. An. p. 750, 10, et 18 sq., Draco p. 162, 1.] Ut autem hoc præ ceteris probetur, quod ἔλεγος deducit παρὰ τὸ ἑ ἑ λέγειν, facit verbum οἰμώζειν, itidem ab οἴμοι dolentis adverbio derivatum, pro οἴμοι λέγειν : et φεύζειν a φεῦ, pro φεῦ λέγειν : necnon ὤζειν, pro ὦ λέγειν : quæ posteriora duo, minus alioqui usitata, commemorat ap. Eust. Æl. Dionys. [Aliena hæc verborum longe aliter formatorum comparatio cum substantivo, quod gramm. contra omnem linguæ analogiam ex duabus vocibus coaluisse opinantur, ex quibus fieri illa tantum ratione potuisset, quam Welckerus iniit Mus. Rhen. novi 4, 3, p. 429 : qui collato Æschyleo Αἴλινον αἴλινον εἰπέ, ducit ab ἑ λέγε, confertque cum ejusmodi vocabulis quale est Ἰόβαχος, ab ἰὼ Βάχε (adde Βαχχίβαχος, de quo suo loco diximus).] Nec vero movere nos debet scripturæ diversitas, quod ad spiritum attinet, qui in ἑ est asper, at in ἔλεγος, tenuis [Tenui sp. scribi ἑ in Æschyli cod. Med., h. l. addo iis quæ dixi supra p. 3, A] : idem enim et in aliis plerisque derivatis usuvenire videmus. Alium scrupulum injicere potest et voc. ἔλεος, a quo facilior ideoque verisimilior videri queat vocis ἔλεγος deductio. Sed ego contra, nisi putarem ἔλεος antiquius esse verbum quam ἔλεγος, illud ex hoc factum esse crederem : quamvis autem unum altero antiquius esse existimem, ab ead. tamen origine utrumque derivare non dubito. [Atticis vocabuli usum tribuit Draco p. 162, 1 : Τὸ ἐλεγεῖον μέτρον παρωνόμασται ἀπὸ τοῦ ἐλέγου, ὃ σημαίνει παρ' Ἀττικοῖς τὸν θρῆνον. Atque si disceditur ab exx. e Pausania et Plutarcho continuo citandis, antiquissimi ejus testes sunt Aristoph. l. c. et Eurip. Hel. 185 : Ἔνθεν οἰκτρὸν ἀνεβόασεν, ὕμαδον ἴαχυον, ἄλυρον ἔλεγον· Iph. T. 146 : Δυσθρηνήτοις ὡς θρήνοις ἔγκειμαι τᾶς οὐκ εὐμούσου μολπᾶς (βοᾶν) ἄλύροις ἐλέγοις ἑ ἑ· 1089 : Ὄρνις, ἃ παρὰ τὰς πετρίνας πόντου θειράδας ἀλκυὼν ἔλεγον οἶτον ἀείδεις ..., ἐγὼ σοὶ παραβάλλομαι θρήνους. Ubi ἐκ παραλλήλου ponuntur duo substantiva οἶτον et ἔλεγον. Tro. 119 : Καὶ διαδοῦναι νῶτον ἄκανθάν τ' εἰς ἀμφοτέρους τοίχους μελίων, ἐπὶ τοὺς ἀεὶ δακρύων ἐλέγους.] || Elegum carmen s. elegiacum, quo lamentatio continetur. Apoll. Arg. [2, 782] : Ὄντινα λαὸς οἰκτίστοις ἐλέγοισιν ὀδύρεται· hic enim schol. ἐλέγοις pro ἐλεγείοις accipi ostendit, i. e. Elegis versibus, quum scribit, Τοῖς γὰρ ἐλεγείοις ἐν τοῖς ἐπιταφίοις ἐχρῶντο οἱ παλαιοί. Lucill. Epigr. [Anth. Pal. 11, 135, 3] : Εἰς ἐμὲ νῦν ἐλέγους ποίει πάλιν, εἰς ἐμὲ θρήνους, Δήμιε, τὸν στιγίνῳ σφαζόμενον θανάτῳ. Sic et a Lat. appellantur Elegi versus. [Inscriptio tripodis circa ol. 48 dedicati secundum Pausan. 10, 7, 6 : Ἐχέμβροτος Ἀρκὰς ἔθηκε (libri plerique θῆκε, quasi sit initium pentametri Θῆχ' Ἡρακλῆι) τῷ Ἡρακλεῖ νικήσας τόδ' ἄγαλμ' Ἀμφικτυόνων ἐν ἀέθλοις, Ἕλλησιν δ' ἀείδων μέλεα καὶ ἐλέγους. Quod quidem ἐλεγεῖα καὶ θρήνους interpr. Paus. non quo elegias alternis hexametris et pentametris scriptas Echembroto tribueret, sed spectans ipse pariter atque schol. Apoll. naturam carminis elegiaci rebus lugubribus (sed et lætis) adhibiti temporibus posterioribus. Est autem usus voc. ἔλεγοι de carminibus elegiacis, et Latinis frequens, ut Horat. Od. 1, 33 : « Albi, ne doleas plus nimio memor immitis Glyceræ, neu miserabiles decantes elegos; » Epist. 2, 2, 91 : « Carmina compono, hic elegos; » et A. P. 77 : « Versibus impariter junctis querimonia primum, post etiam inclusa est voti sententia compos. Quis tamen exiguos elegos emiserit auctor, grammatici certant, et adhuc sub judice lis est, » nec Græcis inde ab Alexandrinorum ætate ignotus. Sic ap. Callimachum fr. 121, de quo dixi supra p. 192, D : Ἑλλατέ νυν, ἐλέγοισι δ' ἐνιψήσασθε λιπώσας χεῖρας, Lucilium l. ab HSt. cit., Pollianum ib. 130, 3 : Τοὺς κυκλίους τούτους τοὺς Λύτὰρ ἔπειτα λέγοντας μισῶ, λωποδύτας ἀλλοτρίων ἐπέων· καὶ διὰ τοῦτ' ἐλέγοις προσέχω πλέον· οὐδὲν ἔχω γὰρ Παρθενίου κλέπτειν ἢ πάλι Καλλιμάχου· Apollonidem ib. 10, 19, 5 : Δωρεῦνται χρυσέοισιν, ἐγὼ δ' ἁπροῖς ἐλέγοισιν· οὐ γὰρ δὴ Πλούτου μοῦσα χρειοτέρη. || Modus quidam aulœdicus. Plut. Mor. p. 1132, C : Οἱ δὲ νόμοι οἱ κατὰ τοῦτους (Clonam et Polymnestum Colophonium) αὐλῳδικοὶ ἦσαν ἀπόθετος, ἔλεγοι, κωμάρχιος κ. τ. λ. || Confus. c. θρῆνος ap. Eurip. Hel. 185. l. D.]

Ἐλεγχείη, ἡ, Probrum, ap. Hom. [Il. X, 100, Ψ, 342, 408, Od. Ξ, 38, Φ, 255; Apoll. Rh. 3, 1115.]

[Ἐλεγχέες, εσσα, εν, Reprehendendus. Apollinar. Metaphr. Ps. 35, 23 : Μή μοι ἐλεγχῆεν καὶ ὑπέρβιον ἴχνος ἐπέλθοι· 43, 52 : Νηδὺς ἐλεγχέεσσα· 118, 249 : Ἑλ. κακορραφίη.]

[Ἔλεγχε. V. Ἔλεγχος, τό.]

[Ἐλέγχιον, τὸ, Titulus, Gl.]

[Ἐλέγχιος, Theod. Prodr. Tetrast. p. 50 m. Boiss.]

[Ἐλέγχιστος. V. Ἔλεγχος, τό.]

[Ἐλεγχοειδὴς, ὁ, ἡ, Confutationis speciem habens. Aristot. Soph. elench. 15, p. 174, 18 : Ἀνάγκη γὰρ, ἂν ᾖ τὸ ἐρώτημα, ἐξ ὧν ὁ συλλογισμὸς, ἢ ἔλεγχον ἢ παράδοξον γίνεσθαι, ὄντος μὲν, ἔλεγχον, μὴ ὄντος δὲ μηδὲ δοκεῖν φάσκοντος, ἄδοξον, μὴ ὄντος δὲ, δοκεῖν δ' ὁμολογοῦντος, ἐλεγχοειδές· 17, p. 175, 40 : Ἀλλ' οὐδενὸς ἄλλου χάριν προσδιαιρετέον ἀλλ' ἢ ὅτι τὸ συμπέρασμα φαίνεται ἐλεγχοειδές.]

Ἔλεγχος, ὁ, Argumentum, Indicium [Gl.]. Andocid. [p. 19, 28] : Οἵτινες ἔλεγχον ὑμῖν ἀρετῆς τῆς μεγίστης ἔδοσαν, Suæ maximæ virtutis argumentum dederunt, i. e. Indicium. Sed et Documentum, Specimen verti posse ait Bud. addens ex Isocr. Archid. p. 154 [137 extr.] : Ἔλεγχον διδοὺς... τῆς αὐτοῦ φύσεως. [Plat. Leg. 10, p. 891, A : Ὡς δώσοντα εἰς πάντα χρόνον ἔλεγχον, Facultatem redarguendi, ut Phædr. p. 273, C : Τάχ' ἂν ἔλεγχόν πῃ παραδοίη τῷ ἀντείπω.] Lucian. : Ἔλεγχος γίνεται τῆς ἀπαιδευσίας, Argumentum est inscitiæ, Inscitiam arguit. [Lexiph. c. 23 : Πρὸς ὀλίγον τὸν ἐπὶ τῇ ἀπαιδευσίᾳ ἔλεγχον ὑπομείνας.] Idem [Contempl. c. 10] : Ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἔλεγχος τῶν τοιούτων, Probatio [Gl.] et indicium, Bud. qui Ἔλέγχους πάρεχε ex Hermog. affert pro Proba : et ex Eod. : Οὐ δεῖ παντὸς πράγματος ἐλέγχους παρασχέσθαι. Idem vero ex Andoc. affert ἔλεγχον δοῦναι cum partic. [p. 20, 15] : Φοβούμενοι ἔλεγχον δοῦναι εἰς ὑμᾶς μὴ εὖ φρονοῦντες. Ad Hebr. 11, 1 dicitur fides esse Πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων, ubi Gr. schol. exp. ἀπόδειξις. Lat. quidam Demonstratio, alii Quod demonstrat, vertere. Porro ut δοῦναι ἔλεγχον, sic et λαβεῖν s. λαμβάνειν dicitur : ut Isocr. [immo Antiphon p. 112, 40], λαμβάνειν ἔλεγχον τοῦ πράγματος, Facere specimen, Experiri, Experimento probare, Bud. [Ammon. p. 91 : Μάρτυς ἐλέγχου διαφέρει· μάρτυς μὲν γὰρ ἐπ' ἀγαθοῦ λαμβάνεται, ἔλεγχος δὲ ἐπὶ φαύλου, et sim. Thomas v. Μάρτυς. Pind. Ol. 4, 20 : Διάπειρά τοι βροτῶν ἔλεγχος· Nem. 8, 20 : Νεαρὰ δ' ἐξευρόντα δόμεν βασάνῳ ἐς ἔλεγχον. Soph. OEd. T. 603 : Καὶ τῶνδ' ἔλεγχον Πυθοῦ' ἴων πεύθου τὰ χρησθέντ' εἰ σαφῶς ἠγγελά σοι· Phil. 98 : Εἰς ἔλεγχον ἔξιών· OEd. C. 1297 : Εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὐδ' ἔργου μολών. Et sim. sæpe Eurip. Thucyd. 3, 53 : Τὰ ψευδῆ ἔλεγχον ἔχει. Aristoph. Lys. 484 : Πρόσφερε πάντας ἐλέγχους. Plat. Epist. 7, p. 344, B : Ἐν εὐμενέσιν ἐλέγχοις ἐλεγχόμενα, et sæpius singul. numero. Demosth. p. 303, 14 : Τοὺς παρ' αὐτὰ τὰ πράγματ' ἐλέγχους φυγών. Ap. Hippocr. Præc. p. 27, 11 : Καὶ γὰρ οὗτοι ἀνίητροι ἐόντες ἐλεγχοι ἐκ ποδὸς ὑφεύμενοι, int. vertit, Quum medici nomine indigni re ipsa comprobent quam repente evecti sint.] || At in judicio διδόναι ἔλεγχον τῷ βίου dicuntur οἱ ἐξεταζόμενοι, In quorum vitam inquiritur, Bud. : quam ille signif. e Plat. Apol. [p. 39, C] affert. In VV. LL. exp. Reddere rationem vitæ, et additur ex Eod. in Epist. [3, p. 310, D], εἰς ἔλεγχον λόγους διδόναι, Pro Demon-

strare argumentis. [Demosth. p. 44, 15 : Ἡ μὲν οὖν ὑπόσχεσις οὕτω μεγάλη, τὸ δὲ πρᾶγμα ἤδη τὸν ἔλεγχον ἐώσει. Et de homine 1456, 11 : Ἔλεγχον δεδωκότα.] Ibid. affertur et λαμβάνειν ἔλεγχον ex Isocr. alia signif. quam in l. modo cit. Nam hic illius locus [p. 25, A] : Ἐπὶ τὸ ὁμολογούμενον ἐλθόντα, λαμβάνειν τῶν ἀμφισβητουμένων τὸν ἔλεγχον, redditur, Ad id, quod certum est, accedere, et ad ejus rationem ea, de quibus dubitatur, explorare. [Cod. Urb. : Ἐπὶ τοῦ συνομολογουμένου λαμβάνειν ... τὸν ἔλ. Ead. phrasis Plat. Epist. 7, p. 340, B.] Bud. εἰς ἔλεγχον καταστῆσαι vertit Ad docendi monstrandique et probandi necessitatem redigere. Apud Isocr. in Ægin. : Εἰς ἔλ. καταστήσειν ὑποῖός τις ἡμῶν ἕκαστος περὶ αὐτούς· addit, εἰς ἔλ. καθιστάναι esse Rem ad probationem adducere, Rem in probationibus constituere et testimoniis. Et subjungit ex Eod. [Panath. p. 264, A] : Εἰ κατασταίην εἰς ἔλ. [Εἰς ἔλ. ὧν περὶ ὧν ἔγραψε Plat. Phædr. p. 278, C. Et cum ἐπὶ Sophist. 242, B.] Idem autem ἔλεγχον significare puto ap. Eund. ubi dicit [p. 314, B] : Κρίσεων τῶν μετ' ὀργῆς καὶ μὴ μετ' ἐλέγχου γενομένων. At vero in VV. LL. affertur hoc idem loquendi genus ex Plut. [« in Rom. »], Κατέστησεν εἰς ἔλεγχον, pro Quærere statuit tormentis. Atqui, ut omittam cetera, ob quæ suspecta est illa interpr., Demosth. non dicit simpl. ἔλεγχος ἔσοιτο, de re loquens, quæ tormentis quærenda esset, sed, Διὰ βασάνων ἔλεγχος ἔσοιτο. [Τὴν βάσανον ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ἀκριβέστατον ἔλεγχον νομίζετε, Isæus p. 70, 2.] Exp. etiam Criminatio, Accusatio, Indicium criminis : ut in hoc Synes. l. De ins. [?] : Κατὰ γὰρ τῶν χρωμένων οὐκ ἔχουσιν ἔλεγχον. [Notandi ad constructionem etiam ll. Demosth. p. 1143 extr. : Μάρτυρας ποιεῖσθαι ὡς ἰθέλεις ἐν τῇ ἀνθρώπῳ τὸν ἔλεγχον γίγνεσθαι Thucyd. 1, 135 : Τοῦ μηδισμοῦ ... ξυνεπῃτιῶντο καὶ τὸν Θεμιστοκλέα, ὡς εὕρισκον ἐκ τῶν περὶ Παυσανίαν ἐλέγχων.] || Argumentum, eo modo, quo accipitur a Dialecticis. Bud. ex Philop. In Procl. : Τῶν ἐλέγχων ἄριστοι εἶναι δοκοῦσιν, εἵτινες ἐξ ἀρχῶν ὡρμημένοι εἰσὶν αὐτοπίστων τε καὶ τοῖς ἀντιλέγουσι προωμολογημένων. [Aristot. Περὶ σοφιστικῶν ἐλέγχων p. 164-184. Index, Titulus, Gl.] || Dedecus, Probrum, Opprobrium, Turpitudo : ut Bud. vertit in hoc Greg. l. : Καὶ τὸ μὲν ἑαυτοῦ σαθρὸν ἤλεγξε, τοὺς ἐλέγχους δὲ οὐ διέφυγεν, i. e., inquit, Vitare dedecus et turpitudinem non potuit, quia manifesta fecit ipse et quasi fassus est hoc facto. Ita, inquam, Bud. : vereor tamen ne alia quærenda sit interpr.; nam ἔλεγχος ex nullo alio affertur prosæ l. in hac signif., et poetæ quoque ipsi ἔλεγχος potius genere neutro dicunt.

Ἔλεγχος, εος, τὸ, i. q. ἔλεγχος, ὁ (sed illud mihi suspectum dixi), Dedecus, Probrum. Hom. Il. Λ, [314] : Δὴ γὰρ ἔλεγχος Ἔσσεται, εἴκειν νῆας ἕλῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ. [Od. Φ, 329 : Ὡς ἐρέουσ' · ἡμῖν δ' ἂν ἐλέγχια ταῦτα γένοιτο· 333 : Τί δ' ἐλέγχια ταῦτα τίθεσθε; Pind. Nem. 3, 15 : Ὧν παλαίφατον ἀγορὰν οὐκ ἐλεγχίεσσιν ἐμίανε.] || Idem ἐλέγχεα posuit pro Ignavis ideoque Ignominiosis hominibus, i. e. Ignominia et probro dignis [Il. B, 235 : Ὦ πέπονες, κακ' ἐλέγχε', Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί· E, 787, Θ, 228, Hesiod. Th. 26. Porro Hom. Il. Ω, 260 : Τὼς μὲν ἀπώλεσ' Ἄρης· τὰ δ' ἐλέγχια πάντα λέλειπται, ψεῦσταί τ' ὀρχηστά τε κ. τ. λ.] : quales et Ἐλεγχέες ab eo vocantur [Δ, 242] : Ἀργεῖοι ὦμωροι, ἐλεγχέες· a nomin. sing. Ἔλεγχής. [Ω, 239 : Ἔρρατε, λωβητῆρες, ἐλεγχέες. Hesych. etiam singul. Ἐλεγχίς, αἰσχρόν.] Sed et Ἐλέγχιστος apud eum legitur superl. gradu pro Probris dignissimus, vel Extrema ignominia dignus, aut etiam notatus : B, [285] : Πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσιν [conf. Δ, 171. P, 26 : Καί μ' ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν ἔμμεναι]· Od. K, [72] : Ἐρῦ' ἐκ νήσου θᾶσσον, ἐλέγχιστε ζωόντων, ubi exp. etiam Sceleratissime. Nam qui sceleratissimus est, plurimis reprehensionibus est dignus.

Ἐλέγχω, Arguo, unde ἔλεγχος, Argumentum, ut, Ἔργα δὲ χεῖρας ἐλέγχει, i. e. Opera arguunt manus, quod habet Suid., et proverbiale esse videtur. [Est Antiphili Anth. Pal. 6, 250, 7 : Ὄφρα χιτὼν μὲν χρῶτα περισκέπῃ, ἔργα δ' ἐλέγχῃ χεῖρας, dicitur de lanificio.] Sic autem verbo Arguo usus est Virgil. quum dixit, Degeneres animos timor arguit. Ceterum utri prior dandus fuerit locus, verbone ἐλέγχω an nomini ἔλεγχος, dubitari possit; nam Lat. quidem certe Arguo prius esse quam Argumentum, manifestum est, sicut Index ab Indico fieri putatur : sed quum ἐλέγχω reddimus Argumentis demonstro s. probo, videmur quodammodo ἔλεγχον in ἐλέγχω includere. Huc accedit, quod Etym., cujus tamen alioqui parva est his in rebus auctoritas, ἐλέγχω ab ἔλεγχος deducit. Sed propter derivata ab ἔλεγχος, ne inter nomen et verbum ponenda essent, alioqui ab hac eorum signif. discedentia, huic posteriorem l. dare malui : et vicissim verbo ἐλέγχω, propter compp. ab eo, dare priorem. Ut autem ad signif. verbi hujus revertar, quale est ἐλέγχω in illo quem ex Suida protuli l., tale est pass. ἐλεγχθήσεται in hoc Xen. l. [Comm. 1, 7, 2] : Εὖδηλος ἐλεγχθήσεται γελοῖος ὤν· ubi tamen non redditur Arguetur, sed Deprehendetur vel Comperietur. [Aristoph. Eccl. 485 : Ἡμῖν δ' ἂν αἰσχύνην φέροι ... τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἐλεγχθέν. Æschyl. Ag. 1351 : Πρᾶγμ' ἐλέγχειν· Suppl. 993 : Ἀγνῶθ' ὁμιλον ὡς ἐλέγχεσθαι χρόνῳ. Soph. El. 1353, Ant. 434. Aristoph. Ran. 894 : Ὀρθῶς μ' ἐλέγχειν ὧν ἂν ἅπτωμαι λόγων. Et ib. 857 : Ἔλεγχ' ἐλέγχου. Ubi est Coarguere, Pravi falsique convincere. Conf. Nub. 1642, Ran. 908, 961, 1366, Eq. 1232.] E Plat. affertur itidem ἐλεγχθὲν ἔργῳ, pro Deprehensum reipsa, vel Demonstratum. [V. Leg. 8, p. 839, D (quod Thuc. 6, 86 : Αὐτὸ τὸ ἔργον ἐλέγχει). Sophist. p. 241, D : Τούτων μήτε ἐλεγχθέντων μήθ' ὁμολογηθέντων. Et alibi sæpe tam in bonam quam in contrariam partem. Demosth. p. 805, 28 : Ἐλέγχει τὰ ἀπόρρητα τῆς πολιτείας, Convincit ut inania.] Polit. vertit Coarguo, ista Herodiani interpretans [7, 1, 14] : Τὴν Ἀλεξάνδρου πρὸς τὰ πολεμικὰ ἔργα ἀειλίαν ἐλέγχειν ἐπειρᾶτο. Interdum autem vertitur Redarguo, Reprehendo : ut ap. Plut. De orac. def. [init.] : Ἐλέγχοντα τὸν μῦθον ἐπὶ τοῦ θεοῦ, Quum apud deum eam fabulam reprehenderet. Sic pass. Xen. [Comm. 1, 2, 47] : Ὑπὲρ ὧν ἡμάρτανον ἐλεγχόμενοι ἤχθοντο. Apud Thuc. autem Reprehendere, Insimulare, 1, [131] : Καὶ καθίστησιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν τοῖς βουλομένοις περὶ αὐτῶν [αὐτὸν al.] ἐλέγχειν. [Æsch. Cho. 919 : Μὴ 'λεγχε τὸν πονοῦντ' ἔσω καθημένη. Dio Cass. 56, 40 : Τοὺς μὲν ἀρετήν τινα ἔχοντας ἀρθόνως εἶα οἱ παρισοῦσθαι, τοὺς δ' ἄλλως πως βιοῦντας οὐκ ἤλεγχεν.] Sed ἐλέγχω redditur et Refello, Refuto, it. Convinco. Bud. ex Antiphonte affert pro Probare et Convincere [p. 139, 22 : Οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τοῖς ἔργοις τοὺς λόγους ἐλέγχουσι]. Idem hæc Demosth. : Καὶ ἐλέγξας αὐτὸν τὰ ψευδῆ κεκλητευκότα, interpr. Quum liquido probassem falsam eum in jus vocationem renuntiasse. [Cum adj. conjunctum sic ponit Hippocr. Epist. p. 1278, 33 : Οὐδ' ἂν Ἀδδηρίταί με νῦν δέκα ταλάντοις ἐδελέαζον, ἀντὶ ἰητροῦ μισθωτὸν ἐλέγχοντες.] Pro Convinco autem frequens etiam est. [Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 425, 54 : Διδόσθω τῷ ἐλέγξαντι τὸ ἥμισυ. Palæph. c. 53, 6 : Περὶ οὗ ἱστορεῖ ποιητικῶς Ὅμηρος ὁ ποιητής, ὡς ὁ ἥλιος, φησίν, ἤλεγξε τὴν Ἀφροδίτην συμμιγνυμένην νυκτὸς Ἄρει· Ἀφροδίτην δὲ ἐκάλεσε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς πορνείας ὑφ' Ἡλίου βασιλέως ἐλεγχθεῖσαν.] Synes. : Ὁ μὲν ἤλεγξεν, ὁ δὲ οὐκ ἀπέδωκεν. Apud Aristoph. [Pl. 574] legitur cum περὶ etiam : Σύ γ' ἐλέγξαι μ' οὔπω δύνασαι περὶ τούτου. [Ev Jo. 8, 46 : Τίς ἐξ ὑμῶν ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας; 16, 8 : Ἐλθὼν ἐκεῖνος ἐλέγξει τὸν κόσμον περὶ ἁμαρτίας καὶ περὶ δικαιοσύνης καὶ περὶ κρίσεως. V. infra in signif. Objurgandi. Præp. εἰς conjunxit Dio Cass. 44, 37 : Οἱ οὐκ ἐξ εὐγενῶν φύντες δύναιντο μὲν ἂν καὶ προσποιητῶς ἀνδραγαθίζεσθαι, δύναιντο δ' ἂν καὶ ἐλεγχθῆναί ποτε εἰς τὸ κακογενὲς ὑπὸ τοῦ συμφύτου.] Alicubi vero non Convincere, sed Vincere ille interpr., addens tamen ablat. Argumentatione : ut ap. Plat. in Gorg. p. 416 [p. 458, A] ait ἐλέγχειν esse Vincere disputantem certa argumentatione; et ἐλέγχεσθαι, Vinci. Denique ἐλέγχω alicubi esse ait Argumentis et ratiocinationibus demonstro : quod tamen et simpl. reddi Demonstro, supra docui. [Simpl. Vinco, Pind. Pyth. 11, 49 : Ἤλεγξαν Ἑλλανίδα στρατιὰν ὠκύτατι. Dionys. Per. 750 : Τόξα Σάκαι φορέοντες, ἃ μή κε τις ἄλλος ἐλέγχοι τοξευτής. Nonnus Dion. 1, 42 : Μαρσύαο θεσπέσιον ἀγῶνα αὐλὸν ἐλέγξας. Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 217, 5 : Χρυσὸς ὅλους ῥυτῆρας, ὅλας χλιδὰς ἐλέγχει.] || Exp. etiam Reprimo et Coerceo in h. Chrys. l. : Προσευχὴ τῶν πυρὸς δύναμιν

ἤλεγξε· sed ego verbum Refuto hic quoque retineri posse existimo, ut dixit Cic., Conatum alicujus refutare. [Culpo. Soph. Ant. 260 : Φύλαξ ἐλέγχων φύλαξα. Sic fere ap. Nonn. Dion. 4, 142 : Ἄκρα δὲ χειρῶν αἰδέομαι κρίνειν, ἵνα μὴ γάλα λευκὸν ἐλέγξω, Ne injuriam faciam vel sim. 10, 210 : Οὔ γὰρ ἐλέγξει οὐράνιον τεὸν εἶδος Ὀλύμπιον αἷμα Λυαίου· 317 : Ἄμπελος ἱμερόεις Γ' ἀνυμήδεος εἶδος ἐλέγχει. || Arguo, Probo, ut sit i. fere q. Castigo, Ep. ad Hebr. 12, 6 : Υἱέ μου, μὴ ὀλιγώρει παιδείας κυρίου, μηδὲ ἐκλύου ὑπ' αὐτοῦ ἐλεγχόμενος· ὃν γὰρ ἀγαπᾷ κύριος, παιδεύει, μαστιγοῖ δὲ πάντα υἱὸν, ὃν παραδέχεται. Apoc. 3, 19 : Ἐγὼ ὅσους ἐὰν φιλῶ, ἐλέγχω καὶ παιδεύω.] || Ἐλέγχεσθαι autem pro Rejici et contemni Bud. ex Luciano affert in Nigrino [c. 4] : Ἐληλεγμένων μοι φιλτάτων πλούτου τε καὶ ἀργυρίου καὶ δόξης. Addit vero ἐλέγχεσθαι dici, quod convincatur non esse probum. || Cui interpr. non absimilem dat huic verbo ap. Hom. Il. I, [518] : Τῶν μὴ σύ γε μῶθον ἐλέγξῃς, Μήτε πόδας· ait enim esse pro Aspernari, s. Aspernando irritum facere, q. d., inquit, Noli eos ita contemptui habere, ut re infecta remittas. Vide Eust. [et interpretes ab Heynio citt.] qui inter alia dicit, Μὴ ποιήσῃς ἐπονειδίστους ὡς ἀποδοκιμάσας αὐτούς. Addit vero, et ὕβρεως significationem hoc includi voc. [Hom. Od. Φ, 424 : Τηλέμαχ', ὥ σ' ὁ ξεῖνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει ἤμενος, Non dedecorat te. || Convitiari interpretatur Suid. : Ἐλέγχομεν, ἀντὶ τοῦ κακολογοῦμεν. «Νυκτὶ δ' ὅλῃ βασιλῆας ἐλέγχομεν.» Xenoph. Comm. 2, 2, 9 : Οὐκ οἴονται (histriones) τὸν ἐλέγχοντα ἐλέγχειν, ἵνα ζημιώσῃ, Objurgantem. Plut. Mor. p. 1, B : Τοὺς γὰρ μητρόθεν ἢ πατρόθεν οὐκ εὖ γεγονότας ἀνεξάλειπτα παρακολουθεῖ τὰ τῆς δυσγενείας ἀνείδη παρὰ πάντα τὸν βίον καὶ πρόχειρα τοῖς ἐλέγχειν καὶ λοιδορεῖσθαι βουλομένοις. Nonnus Dion. 48, 446 : Ἀγρότις Αὔρη παρθενικὴν ἤλεγξε, καὶ οὐκέτι παρθένος ἔστατ. Lucas 3, 19 : Ὁ δὲ Ἡρῴδης ἐλεγχόμενος ὑπ' αὐτοῦ περὶ Ἡρωδιάδος τῆς γυναικὸς τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων ὧν ἐποίησε πονηρῶν ὁ Ἡρ. V. Il. supra citt. in ex. structuræ cum περί.] || Sciscitor, Percunctor. [Æsch. Cho. 851 : Ἐλίγξαι τὸν ἄγγελον εἴτε... εἴτε. Soph. OEd. T. 333, Phil. 338.] Xen. [Cyrop. 1, 6, 13] : Ἤλεγχες αὖ σὺ, εἴ τινα λόγον ποιήσαιτο περὶ τοῦ πείθεσθαι τὴν στρατιάν. [Id. Anab. 3, 5, 14 : Ἤλεγχον τὴν κύκλῳ χώραν τίς ἑκάστη εἴη.] Arrian. in Alex. exp. [3, 21, 11] : Ἤλεγχε τοὺς προσχώρους εἴ δή τινα εἰδεῖεν ἐπιτομωτέραν ὁδόν. [Callim. Del. 88 : Θήβη, τίπτε τάλαινα τὸν αὐτίκα πότμον ἐλέγχεις; || Ἐλέγχει, ψηλαφᾷ, Contrectat, Hesych. Cod., ut literarum ordo poscit, Ἐλέγχει. || De vitio in libris frequenti ἐλεχθῆναι, ἐλεχθήσομαι v. Dorv. ad Charit. p. 510=511. Ἐλέγοντο et ἠλέγχοντο permutata Plut. Pericl. c. 31 et sim. ap. schol. Eurip. Alc. 724 Matth. κακῶς σε λίξαντος (sic enim scrib.) et κακῶς ἐλέγξαντος. Ἐλεγξώμεθα et ἐκλεξώμεθα confusa apud Symmach. Prov. 8, 9.]

[Ἐλεγχώδης, ὁ, ἡ, Argumentosus, Gl.]

[Ἐλεδανός. V. Ἐλλεδανός.]

[Ἐλεδεμνάς (vel Ἐλεδεμνάς). Æsch. Sept. 83 : Ἐλεδεμνὰς πεδιοπλόκτυπός τι χρίμπτεται. Schol. ὁ ἐλαύνων καὶ διτγείρων τῶν δεμνίων. Quod recentissimi scholiastæ commentum est antiquam ignorantis scripturam ἕλε (s. εἶλε) δ' ἐμὰς φρένας δίος· ὅπλων κτύπος ποτιχρίμπτεται· de qua suo loco dicemus. G. Dind.]

[Ἐλέδημος, n. pr. ex inscr. vasis Etrusci memoratum Welckero in Mus. Rhen. novo 1, 2, p. 320, v. 7. L. Dindorf.]

Ἐλεδώνη, ἡ, Eledona : species est polypi, unam habens κοτυληδόνα et septem pedes, ut Suid. ex Æliano tradit : addens, pleonasmo τοῦ λ dici quasi ἐεδώνην, παρὰ τὸ ἑαυτὴν ἔδειν, i. e. ἐσθίειν, dicente et Hesiodo [Op. 522], quod ἀνόστιος ὃν πόδα τένδει. Idem tradit Etym. Sed et Athen. 7, [p. 318, E], ex Aristotele [cujus v. H. A. 4, 1, p. 525, 17, cum annot. Schneideri] et Speusippo refert Ἐλεδώνην esse polypi speciem. Ubi nota ὀκσύνεσθαι, at ψιλοῦσθαι [in libro epitomes Athenæi et] ap. Etym. et Suid., ap. quem vulg. edd. habent etiam ἐλεδόνη, per o μικρόν : sed perperam : nam et vetus et Ms. exemplar Suidæ atque Etymologi per ω scribunt. [Ap. eund. Athen. 8, p. 356, F : Ἡ δὲ γελιδὼν ἡ τῷ πουλύπῳ ἐοικυῖα ἔχει τὸ σῶ αὐτῆς ὑγρὸν εὐχροιαν ποιοῦν καὶ κινοῦν αἷμα, intt. conjecerunt ἡ δ' ἐλεδώνη. Apud Hesych. vitiose Δελεδώνη, ὁ μυλαῖος ἰχθὺς, pro δ' ἐλεδώνη, ὀσμύλος ἰχθὺς, ut restituit Bentl. Idem Ἐλεδώνη, ὁ πολύπους. Alio pertinere videtur ejusd. gl. Ἐδελώνη, de qua supra.]

Ἐλεεινολογέω, Miserabiliter loquor, Miserabilem vocem edo. [|| Medio Hermog. Form. orat. 2, p. 294 ed. Sturm. : Πλὴν ὅτε οἴκτου κινοίη τις ἐλεεινολογούμενος. Angel. Anna Comn. p. 28, A : Ἄλλοτε ἄλλως τὰς δημηγορίας πλαττόμενος, ὧν μὲν ἐλεεινολογούμενος οἷα πέπονθεν ἐπὶ θυγατρὶ, ὧν δὲ τοῦ συμπενθέρου φειδόμενος. Schol. Dionys. in Bekk. An. p. 752, 30 : Ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ Ἀνδρομάχη λέγει ἐλεεινολογουμένη πρὸς Ἕκτορα. L. D. Nicetas Paphl. Laud. S. Eustathii p. 63, 2 : Ἀποδύρεται μὲν καὶ ἐλεεινολογεῖται, Lamentabiliter quiritatur. Niceph. Uran. Vita S. Simeon. Stylitæ Act. SS. t. 5 Maii p. 361, 24 : Ἐλεεινολογούμενοι πρὸς αὐτόν. Hase.]

Ἐλεεινολογία, ἡ, Miserabilis oratio. Ap. Plat. autem in Phædro [p. 272, A] ἐλεεινολογίας τε καὶ ἐπιτάσεις, Bud. interpr. Commiserationis et exaggerationis. [Ap. Plat. nunc restituta forma Attica ἐλεινολ. Communi Theodos. De gramm. p. 60, 3 : Ἔστι δὲ οἶκτος ἐλεεινολογία καὶ ὀλοφυρμός. L. D. Schol. Soph. OEd. C. 241 : Ἀλλὰ τὰ πράγματα αὐτοῖς οὐκ ἐν καιρῷ ἐστιν, ἀλλ' ἐν δυσπραγία, ὥστε ἐπαφρόδιτον εἶναι αὐτοῖς τὴν ἐλεεινολογίαν· OEd. T. 1515. Hermog. Form. or. 1, p. 20 ed. Sturm.]

Ἐλεεινὸς, ἡ, ὁν, Miserabilis : ἐλεεινὰ δράματα, Plato Apol. [p. 35, B. Reip. 10, p. 620, A : Θέαν ἐλεεινὴν ἰδεῖν· Ion. p. 535, B, C. Apoll. Rh. 3, 707 : Ἐλεεινὸν γόον· 4, 1304 : Ἐλεεινὸν ἰήλιμον ὠδύροντο.] Et ἐλεεινὸς ἐγίνετο τῆς περιπλανήσεως, Greg., subaud. ἕνεκα. [Miser potius vert. Hom. Il. Φ, 273 : Ὡς οὔτις με θεῶν ἐλεεινὸν ὑπίστη ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι· conf. Ψ, 110. Plat. Gorg. p. 469, A bis : Ἆθλιος καὶ ἐλεεινός· Leg. 5, p. 731, C. Sed est etiam is Cujus miseret alios, Il. Ω, 309 : Δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινόν· et sim. Od. Z, 327. Ib. Τ, 253 : Νῦν μὲν δή μοι, ξεῖνε, παρέσπερ ἐὼν ἐλεεινὸς,... φίλος τ' ἔσῃ αἰδοῖός τε. Plato Leg. 5, p. 729, E : Ἐλεεινότερος ἀνθρώποις καὶ θεοῖς. Lysias p. 168, 41 : Τοὺς καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἐλεεινοὺς ὄντας· 178, 41 : Ἐν μὲν τοῖς ἰδίοις οἱ ἀδικούμενοι ἀκριβοῦσι καὶ ἐλεεινοί εἰσιν, ἐν δὲ τοῖς δημοσίοις οἱ μὲν ἀδικοῦντες ἐλεεινοὶ, ὑμεῖς δ' οἱ ἀδικούμενοι ἐλεᾶτε. Et is Quem miseret aliorum. Hom. Od. Θ, 531 : Ὡς Ὀδυσεὺς ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶδεν· et l. sim. Π, 219. Apoll. Rh. 3, 1118. Soph. Phil. 1130, ubi τόξον alloquitur Phil. : Ἐλεεινὸν ὁρᾷς; Plat. Reip. 10, p. 606, B : Θρέψαντα ἐν ἐκείνοις ἰσχυρὸν τὸ ἐλεεινόν (quo fort. respexit Antiatt. Bekk. p. 92, 9 : Πλάτων ἔκτῳ Πολιτείας κατὰ τοῦ ἐλεητικοῦ τὸν ἐλεεινὸν τίθεται·) Phæd. p. 59, A : Οὐδὲν πάνυ μοι ἐλεεινὸν εἰσῇει. Compar. Plat. Leg. 5, p. 729, E, Hom. Il. Ω, 504. Superl. Od. Θ, 530, Demosth. p. 574, 25. Neutro plur. adverbialiter Hom. Il. Β, 314 : Ἐνθ' ὄγε τοὺς ἐλεεινὰ κατήφιθε τετριγῶτας· Χ, 37, 408. Apoll. Rh. 4, 1290 : Ἐλ. χειρὶν σφίας ἀμφιβαλόντες· ib. 1534. Perses Anth. Pal. 7, 487, 3 : Ἐλεεινὰ καταδρύψασα παρειάς. Atticos una uti forma trisyll. Ἐλεινὸς animadvertit Pors. præf. ad Eur. Hec. p. 8. Libri tamen conspirare solent in altera, ut Æsch. Prom. 246, Soph. OEd. T. 672, Phil. 1130, Tr. 528, Eur. Hel. 992, Aristoph. Ach. 412, Ran. 1063, et Plat. aliorumque locis citt. Eandem exhibet cod. Hom. Il. Cer. 284 : Φωνὴν ἐσάκουσαν ἐλεεινὴν, ubi ἐλεινὴν Ruhnk. Trisyllabam testantur Eust. Il. p. 1276, 63 : Ὅτι δὲ τὸ ἐλεεινὸν καὶ ἐλεινὸν τρισυλλάβως ἐλέγετο παραδεδώκασιν οἱ τεχνικοί· Antiatt. Bekk. An. p. 92, 9 : Ἐλεινὸν ἀντὶ τοῦ ἐλεεινόν. Εὔπολις Αἰξίν· Chœrob. ib. p. 1368, b. Legitur eadem, ubi non exspectatur, in Vita Sabæ Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 646, A : Ἐμοὶ τῷ ἐλεινῷ· ἐλεεινὸν ib. 647, D. Conf. Ἐλεινῶς. Confus. c. ἀλεεινὸς Xenoph. Anab. 4, 4, 11.]

[Ἐλεεινότης, ητος, ἡ, Miseratio. Maximus Schol. in Greg. p. 23. Schaef. Sch. Eur. Or. 956 Matth. : Ἔλεος δὲ ἔρχεται τῶν θανουμένων ὑπερ στρατηλατῶν Ἑλλάδος ποτ' ὄντων) ἐλεεινότης ἤδε ἔρχεται. L. D. || Misella mea tenuitas, quem tit. præ modestia usurpant scriptt. ecclesiastici. Theodor. ep. Epist. ad Zos. Act. SS. Jun. t. 3, p. 25, 3 : Πευσαμένης τῆς σῆς Τιμιότητος ... πρὸς τῆς ἡμετέρας ἐλεεινότητος. Vita S. Marthæ Act. SS. Maii t. 5, p. 430, 5 : Καὶ κατοπτρίζῃ ἀεὶ ἐν

τῇ ὑμετέρᾳ διακονίᾳ (fort. διανοίᾳ) τὴν ἐμὴν ἐλεεινότητα· et alibi crebro in Act. SS. Hase.]

[Ἐλεεινούπολις. V. Ἐλεούπολις.]

Ἐλεεινῶς, Miserabiliter. [Demosth. p. 366, 23 : Κακῶς καὶ ἐλ. διάκεινται. Polyb. 14, 5, 10 : Ἀτυχῶς καὶ ἐλ. ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀπώλλυντο. Eumath. p. 302 : Ἡ δέ μου ἐλ. ἐκσπασθεῖσα. Suid. v. Μαξιμῖνος p. 2396, A : Ἐλ. κατασηπόμενος. || Forma Att. Ἐλεινῶς Aristoph. Thesm. 1063 : Κλάειν ἐλ. Soph. Phil. 870 : Οὐ γάρ ποτ', ὦ παῖ, τοῦτ' ἂν ἐξηύχησ' ἐγὼ τλῆναί σ' ἐλεινῶς ὧδε τἀμὰ πήματα μεῖναι, ubi ἐλεεινῶς libri præter unum. Notanda autem signif. qua hic dicitur, Misericorditer. V. Ἐλεεινός. || In Il. Jo. Monachi ap. Ducang. Gl. Gr. p. 890, v. 2 : Ἁμαρτία, ἥτις παρ' αὐτῶν τῶν θηλειῶν ἄνευ ἀνδρὸς ἐλεινῶς (sic) ἀποπληροῦσθαι πέφυκεν (et ib. p. 856 med. : Μαλακία δι' ἑτέρας γινομένη χειρὸς, ὡς ἀρτίως οἱ ἄρχοντες τέως ἐλεεινῶς ποιοῦσιν), Impure, Flagitiose interpr. Reisk. ad Constantin. De cærim. p. 771 ed. Bonn. Est talibus etiam in Il. Miserabiliter, sc. propter extremam nequitiam, i. e. Misere. L. D.]

[Ἐλεὺς forma vitiosa pro Ἐλαιὺς, ut videtur, q. v.] B

Ἐλεάω, Misereor, [Miserasco, Miseror, Miseret; Ἐλεῶν, Miserator, add. Gl.] Commiseror. Hom. Od. Ξ, [279] : Καί μ' ἐλέησε. [Et aliis Il. plurimis.] Est tamen magis poet. ἐλεαίρω, de quo sup. Synes. Ep. 57 [p. 197, A] : Ἔλεον αὐτοὺς ἀνόνητον ἐλεῶ, Inutili misericordia eos prosequor. [Alia constr. est c. accus. pers. et gen. rei. Xenoph. Eph. p. 94, 5 : Τῆς τύχης αὐτὴν ἠλέει. Georg. Trapez. ap. Fabr. B. Gr. ed. Harl. vol. 12, p. 78 med. : Ἐλέησά (sic) σε τοῦ πάθους.] Et pass. Ἐλεοῦμαι ὑπὸ σοῦ, [Plat. Reip. 1, p. 337, A,] Lucian. [Lexiph. c. 17 extr.], Moveo tibi miserationem, s. commiserationem. [Soph. Phil. 308 : Οὗτοί με λόγοις ἐλεοῦσι· 501 : Σύ μ' ἐλέησον· 967. Aristoph. Vesp. 572 : Ἀτιδὸς φωνὴν ἐλεήσαις· Pac. 400 : Ἐλέησον αὐτῶν τὴν ὀπα. Plato Leg. 2, p. 665, A : Θεοὺς ἐλεοῦντας ἡμᾶς, et alibi sæpe vel addito casu vel absolute. Menand. ap. Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1368 : Ἐλεῶ ἐλεεῖς, καὶ ὁ Μένανδρος ἐδήλωσεν εἰπών, Ἐλεεῖται (ἐλεεῖθ') ὁ ποιμὴν καὶ καλεῖται γλυκύτατος. Idem, ut videtur, in versu proverbiali ap. Suidam et alios (p. 298 Mein.) : Ἁμ' ἠλέηται καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις. Corinth. 1, 7, 25 : Ἠλεημένος ὑπὸ κυρίου πιστὸς εἶναι, Misericordia dei fidelis. Fut. ἐλεηθήσεσθε in Testam. 12 patriarch. p. 654 ed. Fabric. Ἐλεηθήσονται ap. Matthæum 5, 7. Ἐλεηθησόμενος ap. Dion. Cass. 65, 16. || Novitia forma fuit Ἐλεάω. Etym. M. p. 129, 49 : Καὶ τὰ διῳρωμένα κατὰ τὰς συζυγίας διὰ τοῦ η ἔχουσι τὸν μέλλοντα, οἷον ξυρῶ ξυρεῖς, ξυρᾷς, ξυρήσω· ἐλεῶ ἐλεεῖς, ἐλεᾷς, ἐλεήσω· 327, 28 : Ἐλεῶ κατὰ μὲν τοὺς Ἀττικοὺς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων ἐλεεῖς ... κατὰ δὲ τὴν κοινὴν δευτέρας. Eodem spectare Chœrobosci de forma ἐλεάω notationem intelligitur etiam ex eo quod, teste Bekkero in annot. ad l. pr. Etym. M., ibidem agit de formis ξυράω et ξυρέω. Manetho 5, 312 : Λείποντα πάντων, ἐλεώμενοι. Ap. Clem. Al. Pæd. 1, 9, p. 146, ab Schneid. cit., pro ἐλεεῖ ed. Flor. ἐλεᾷ. Sic infra ἐμφοράω pro ἐμφορέω, et ῥοφάω pro ῥοφέω, quod rejecimus in Ἐκφοράω, sed exemplis confirmabimus in Ῥοφέω. || Formam disyllabam Ἐλέω Aristophani Vesp. 967 : Ὦ δαιμόνι', ἔλει τοὺς ταλαιπωρουμένους, restituendam conjecit G. Dindorfius, quum ἐλέει sit in libris, unde τοὺς ejectum in deterioribus. V. similes formas Ἐλεινὸς et Ἐλήμων. Ἐλῶν pro ἐλεῶν liber unus Diod. 4, 12, p. 258, 59. Confus. c. ἀλγῶ v. ap. Boiss. ad Philostr. p. 544, ab Schæf. cit.; c. ἐλεαίρω in illo. L. Dind.]

[Ἐλεημονικὸς, ἡ, ὸν, Misericors. Olympiod. in Eccles. 5, p. 639 : Τοῦτο ὄντως δόμα θεοῦ ἐστι, τὸ ἐλεημονικὴν καὶ φιλόπτωχον ἕξιν ἀναλαβεῖν. Suicer.]

[Ἐλεημόνως, Misericorditer, Gl. Eustath. Il. p. 796, 31 : Ἐλεημόνως προσέφη ὁ Διομήδης τὸν γέροντα. Pollux 8, 11. L. Dindorf.]

Ἐλεημοσύνη, ἡ, Misericordia : qua in signif. ap. Callim. invenio Il. in Del. [151] : Μὴ σύ γ' ἐμεῖο πάθῃς κακὸν εἵνεκα, τῆσδε Ἀντ' ἐλεημοσύνης. Ita enim leg. est, ut et habet mea editio, non ἀντελεημοσύνης uno verbo, ut in Flor. etiam edit. habetur. [Jesa. 1, 27 : Μετὰ γὰρ κρίματος σωθήσεται ἡ αἰχμαλωσία αὐτῆς καὶ μετὰ ἐλεημοσύνης· et al. Cum gen., Miseratio, Sirac. 3, 14 : Ἐλεημοσύνη γὰρ πατρὸς οὐκ ἐπιλησθήσεται καὶ ἀντὶ ἁμαρτιῶν προσανοικοδομηθήσεταί σοι.] || At vero in N. T. ceterisque, quæ Ecclesiastica vocantur, appellatur Stips quæ erogatur pauperibus : quod ea proficiscatur a commiseratione, et sit veluti commiserationis nostræ opus. Nec tamen de Stipe sola intelligendum est, sed et de omni Beneficii genere, quo calamitosos prosequimur. Matth. 6, [1] : Προσέχετε τὴν ἐλεημοσύνην ὑμῶν μὴ ποιεῖν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων. Galli Græcam vocem retinuerunt, dicentes *Aulmosne*. [Δικαιοσύνην nunc receptum e libris. Ἐλ. vero est ib. 2, 3, 4. Plur. in cad. locutione anon. ap. Kollar. ad Lambec. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 232 : Ὡς δεῖ προσφέρειν θυσίαν καὶ ποιεῖν ἐλεημοσύνας. Daniel. 4, 24 : Τὰς ἁμαρτίας σου ἐν ἐλεημοσύναις λύτρωσαι. Utitur et Diog. L. 5, 17 : Πονηρῷ ἀνθρώπῳ ἐλεημοσύνην ἔδωκεν. Conf. Spanh. ad l. Callim. supra cit. ὔ L. Dindorf.]

Ἐλεήμων, ονος, ὁ, ἡ, Misericors [Gl.]. In usu et ap. poetas, ut θυμὸς ἐλεήμων, Hom. Od. E, [191. Cum gen. Aristoph. Pac. 425 : Οἵμ' ὡς ἐλεήμων εἶμ' ἀεὶ τῶν χρυσίων. Comp. Aristot. H. A. 9, 1, p. 608, 8 : Γυνὴ ἀνδρὸς ἐλεημονέστερον. Superl. Lysias p. 168, 39 : Περὶ τοὺς οὐδὲν ἔχοντας κακὸν ἐλεημονέστατος. Isocr. p. 314, C, unde citat Antiatt. Bekk. p. 92, 14. Fem. memorat Theognost. Cram. Anecd. vol. 2, p. 37, 4, Etym. M. p. 564, 18. Voc. frequens in Script. S.]

[Ἐλεήμων, ονος, ὁ. Eleemon quidam comes memoratur Annæ Comn. p. 336, B. Conf. Ἐλήμων. || Ἐλεήμων, ἐν Κύπρῳ καὶ Χαλκηδονίᾳ (f. Χαλκηδόνι) Ἀφροδίτη, Hesych. L. Dindorf.]

[Ἐλέης. Ἐλέητος fluvii, unde dicta sit Velia urbs, mentionem facit Strabo in Ἐλέα cit. L. Dindorf.]

[Ἐλεητικὸς, ἡ, ὸν, Misericors. Aristot. De virt. et vit. c. 4, p. 1250, 33 : Ἀκολουθεῖ δὲ τῇ ἐλευθεριότητι τοῦ ἤθους ὑγρότης καὶ εὐαγωγία ... καὶ τὸ εἶναι ἐλεητικόν. Conf. Rhetor. 2, 12 et 13. V. Ἐλεεινός. L. Dind.]

Ἐλεητὸς, ὁός, ἡ, Commiseratio. Sed poet. est hoc ἐλετὸς. Hom. Od. Ξ, [82] : Οὐκ ὄπιθα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν, οὐδ' ἐλετὸν. [Quo referri gl. Hesych. : Ἐλεητὸν, ἔλαιον, animadvertit Bentl. ad Mill. p. 36. Ib. P, 451 : Ἐπὶ οὔτις ἐπίσχεσις οὐδ' ἐλετὸς ἀλλοτρίων χαρίσασθαι.] C

[Ἐλεθαίνομαι.] Ἐλεθαινομένη Hesych. exp. ἀκολαστοῦσα [et Ἐλασθαίνομεν, ἠκολασθαίνομεν (ἠκολαστ.), quod sive ad prioris gl. exemplum revocandum est sive minus, huc referre malim quam cum Alb. ad Λασθαίνω], Lasciviens, Incontinentius et petulantius sese gerens : quo significatu supra ἐλεγαίνειν. Etym. enim [M. p. 327, 5, et plenius p. 152, 48] quum ἐλεγαίνειν esse dixisset τὸ παραφρονεῖν [et altero l. i. q. ἀσελγαίνειν, quod esse κυρίως τὸ παρὰ φύσιν ταῖς γυναιξὶ μίγνυσθαι, καταχρηστικῶς δὲ τὸ ὁπ. ἀκ.], subjungit, veterum quosdam ita vocasse τὸ ὁπωσδήποτε ἀκολασταίνειν. Idemque tradit et Lex. meum vet. Quibus addunt, quum Nelei filia, alio nomine Πειρὼ dicta, Ἐλεγχὶς s. Ἐλεγειὶς, illo enim modo Lex. meum vet. [et Etym. M. p. 152, 50 et 58] habet, hoc Etym. [p. 327, 11], nominaretur παρὰ τοῦτο τὸ ἐλεγαίνειν [ἐλεγένειν vitiose Etym. M. in Ἐλεγειὶς p. 327, 13], τὸ ἀκολασταίνειν, neminem ex Atheniensibus eam voluisse ducere. A superiore autem ἐλεγαίνειν, quod est παραφρονεῖν, quosdam putare denominatum τὸ ἐλεγεῖον μέτρον, quoniam Theocles Naxius s. Eretriensis primus αὐτὸ ἀνεφθέγξατο μανείς. Cujus rei Suid. quoque meminit : sed ap. eum scriptum est ἐλεγείρειν pro ἐλεγαίνειν : in Ms. cod. vet. ἐλεγένειν. [Ita Kust. e codd. Paris., consentitque ordo literarum. Ἐλεγαίνειν Zonar. p. 692.] D

[Ἐλείᾳ. V. Ἔλειος.]

Ἐλείᾱ, s. Ἔλᾱ, dicitur ἡ τοῦ ἡλίου αὐγὴ, teste Hesychio, i. e. Solis splendor : quæ et ἕλη s. εἴλη. Sed addit, ἢ πόμα, ἢ ὕδωρ ἅλας ἔχον, καὶ εἰδός τι μέλους. [Postrema fort. pertinere ad elegos conj. Alb.] Præterea sic nominari tradit Junonem in Cypro, et Dianam apud Messenios : forsitan quod eorum fana essent ἐν ἕλεσιν extructa, ac si palustres diceres. Vide Ἔλειος [et Ἕλαθυσ.].

[Ἐλείας. V. Ἐλεᾶς.]

Ἐλειβάτης, ὁ, Qui per paludes graditur, Qui paludes pervadit : unde ἐλειβάται, Suidæ οἱ ἐν τῷ ἕλει βαίνοντες. [Legebatur ap. Suid. : Ἐλειβάται, βαίνοντες

ἐν τῷ ἕλει. Καὶ ἑλειβάτης. Gaisf.: « Delevi cum Pariss., Brux., Voss. Ἑλειβάται, β. ἐν τῷ ἕλει. Kai. Post Ἑλειβάτης (sic ap. Gaisf.) addit Brux.: ὁ ἐν τῷ ἕλει βαίνων. » De forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 686. Non credibile glossam Suidæ alio referri quum ad Æschyleum Ἑλειοβάτης, quod v. L. Dindorf.]

Ἑλείη, Hesychio ἀγρία νόσος, Ferus morbus. [Confert Foes. OEc. Hipp. p. 122, quod Galen. Gloss. Hipp. p. 464 Ἕλεια (sic) explicat ἄγρια.]

[Ἑλειήτης, ὁ, epith. leonis in versu ignoti poetæ Etym. M. p. 330, 20: Ἑλειήτης ὁ λέων· « Ἐσχατιὴν (ita positus est accentus) ὑπὸ πίζαν ἑλειήταο λέοντος. » Εἴρηται παρὰ τὴν ἕλην τὴν θερμότητα, ἢ λέγεται καὶ εἶλη πλεονασμῷ τοῦ ι, ἢ παρὰ τὸ ἕλος, ὅτι πρὸ τοῦ καταστερισμοῦ ἐν ἕλεσιν ἐνέμοντο (ἐνέμετο Sylb.). Ὧρος. Prior interpretatio quum absurda videatur, scribendum erit Ἑλειήτης. Sed id ipsum adeo abnorme videtur, ut Νεμειήταο scribendum et grammatici in conformando fragmento errorem subesse putem. L. Dind.]

[Ἑλειθερής.] Ἑλειθερεῖ, Hesych. exp. εὐδίᾳ, Apricæ: afferens et ἑλειθερεῖς [ἑλειθετερεῖς cod.] pro ἐν ἡλίῳ τιθέμενοι ἢ θερμοῖ. Supra εἰλῃθερεῖς. [Conf. Ἐλαθερής.]

[Ἑλείθυια, i. q. Εἰλείθυια, quod v. Callim. Del. 257: Εἶπαν Ἑλειθυίης ἱερὸν μέλος· Cer. 132: Χάτις Ἑλειθυίᾳ τείνει χέρα. Idem vel alius poeta ap. schol. Vict. et Townl. Hom. Il. X, 80: Ἀπὸ κόλπου μητρὸς Ἑλειθυίης (ita ap. Heyn.: ap. Bekk. Εἰλ.) ἦλθετε (ἦλθετο Heyn.) βουλομένης. Crinag. Anth. Pal. 6, 244, 1: Ἥρη Ἑλειθυιῶν μήτηρ, ubi Εἰλ. cod. (In Εἰλείθυια supra p. 237, B, 3, ubi formam hanc prætermisimus, pro Ἑλειθίη scr. Εἰλειθίη. Notandum etiam in inscr. cit. esse epith. Dianæ, ut in altera ib. n. 1596.)]

[Ἑλειμῶται. V. Ἑλιμεία.]

[Ἑλεινολογία. V. Ἐλεεινολογία.]

[Ἑλεινός. V. Ἐλεεινός.]

[Ἑλεινόω. V. Ἐλινόω.]

[Ἑλεινῶς. V. Ἐλεεινῶς.]

[Ἑλειοβάτης, ὁ, Paludicola. Ap. Æschyl. Pers. 39 inter Ægyptios recensentur, Ἑλειοβάται, ναῶν ἐρέται δεινοί. Quos esse eosdem de quibus infra agetur in Ἕλειος annotarunt intt. Conf. Ἑλειβάτης. α]

Ἑλειογενές Hesychio est ὄρυζα, Oryza, procul dubio quoniam in palustribus locis nascitur, ut videbis in Ἑλώδης. [« Scrib. ergo Ἑλειογ. cum spir. asp. » Ahrens. « Oryzam Græci recentiores ἑλειογενὲς vocarunt. Busbequius Epist. 1: Fuimus Philippopolis, vidimus in locis palustribus et aquosis oryzam instar tritici crescentem. » Bon. ad Theophr. p. 362.]

[Ἑλειοδάφνη. V. Ἐλαιοδάφνη.]

[Ἑλειοθίακτος. V. Δίακτος in Suppl.]

[Ἑλειονόμος.] Ἑλειόνομος, ὁ, ἡ, Qui in paludibus s. locis palustribus pascitur. Suid. [ap. quem recte ἑλειονόμος.] Apud Apoll. Arg. 2, [821; 3, 1219] paroxytonos: Νύμφαι ἑλειονόμοι, Nymphæ degentes in paludibus, Palustres: αἱ ἐν τοῖς ἕλεσι διατρίβουσαι. [Adde schol. Hom. Il. Y, 8. Latiori signif. de locis herbisque Orph. Arg. 155: Ἑλειονόμους Κολώνας· 1052: Ἑλειονόμου διὰ ποίης. L. Dind. De avibus Philop. De cr. mundi p. 191, 10: Ἔρυδρον ἔχει βίον, τὴν τροφὴν ἐκεῖθεν ἀγρεύοντα, λάροι καὶ ἁλκυόνες, αἴθυιαί τε καὶ ἁλιαετοί, νῆσσαί τε καὶ τὰ ἑλειόνομα (l. ἑλειονόμα) πάντα. Hase.]

Ἑλειόριζον, τὸ, Hesychio κύπειρος, Cyperus: forsan quia in paludibus radices agit: est enim cyperus ex juncorum genere, qui palustres sunt. [Scr. autem ἑλειόρριζον.]

Ἑλειὸς, ὁ, Glis, [Gl.], ut interpr. ap. Aristot. H. A. 8, 17 [p. 600, 12], ubi ait: Φωλεῖ δὲ καὶ ὁ ἑλειὸς ἐν αὐτοῖς τοῖς δένδρεσι, καὶ γίνεται τότε παχύτατος· καὶ ὁ μῦς ὁ Πόντιος ὁ λευκός. Aristarchus ap. Hesych. ἑλειοὺς dicit γίνεσθαι ἐν τοῖς φρυγάνοις ὡς σαύρας· Callistratus vero ἑλειοὺς esse σκωληκοειδές τι, ᾧ χρήσασθαι εἰς δέλεαρ τοὺς ἁλιεῖς· εἶναι δὲ ἐν ταῖς ὄρυσιν. Quibus verbis subjungit Hesych.: Οὐκ ἔστι γὰρ ζῶον τετράπουν ὁ ἑλειὸς καλούμενος μῦς ὁ σκιουρος. [Distinguendum cum intt.: Οὐκ· ἔστι. V. Albert.] Unde conjicere est, quosdam ἑλειοῦ nomine intellexisse Sciurum s. Sciurgum. [Matthæi Med. p. 31: Τοὺς ἑλίους (sic) καὶ τὰ τοιαῦτα θηρία. Confert Schneid. ad l. Arist. Hesychii gll.: Εἰλύοις, θηρίον ἀπὸ φρυγάνων σκωληκοειδὲς, ᾧ χρῶνται πρὸς δέλεαρ. Et: Ἴληοι, θηρία διὰ φρυγάνων ἢ σκώληκες ἐν ταῖς ὄρυσιν, οἷς χρῶνται εἰς δέλεαρ. Ἀντίγονος δὲ ὁ Καρύστιος ἐν τῷ περὶ ζώων τὸν καλούμενον μῦν ἑλειόν. Et: Ἴλιος, μῦς τις. Et: Ὀλείρ, ἕλιος μῦς. Ὄλιος, σκίουρος, Ἄλιος, additque de l. Hesychii ab HSt. cit.: « Interpretatio Hesychii partim vera partim falsa est. Mus enim est, sed sciurus, qui nobis hodie dicitur, non est. Galen. l. 3, c. 1 De alim. fac.: Τῶν ἀγρουραίων μυῶν καὶ τῶν καλουμένων ἑλειῶν ἐν μέσῳ εἶναι τὸν μύοξον καλούμενον. Ad Lucaniam is Italiæ refert myoxum cum aretomy, alibi tamen eundem in deliciis cœnarum esse confessus. Myoxus igitur videri potest esse Romanorum Glis, quem hodieque in Calabria ad cibos capi testatur Swinburn. Itin. vol. 1, p. 385 vers. germ. *Ghiro* etiamnum in Italia vocatur. Alii tamen ipsum ἑλειὸν glirem romanum interpretati sunt. Ita enim in Parab. Discoridi adscriptis 1, 57: Κὰν τοῦ ἐκ τοῦ λίπους ἑλαιου, ὃς καλεῖται γλῆρις. Ubi recte Saracenus cum Moibano corrigit καὶ τὸ λίπος ἐκ τοῦ ἑλειοῦ (et ib. 2, 71: Ἔλαιον τὸ ἐκ τοῦ λίπους, ὃ ῥωμαῖστὶ γλῆρις καλοῦσιν, ubi Gesn. conj. τὸ τοῦ ἑλειοῦ λίπος, ὅν). » L. D. De ἑλειῷ symbolo somni in opp. artis veteris Visc. Mus. Pioclem. t. 3, p. 57 (b), ubi sculptus conspicitur auribus longiusculis. Hase.]

Ἕλειος, α, ον et ὁ, ἡ, Palustris, i. e. In paludibus nascens vel degens: ut Ἑλ. ἀσπάραγος ap. Diosc. 2, Asparagus palustris, qui in paludibus provenit: ad differentiam τοῦ ὀρείου καὶ κηπευτοῦ. [Æsch. Pers. 494: Βάλλῃς θ' ἕλειον ὀόναχα.] Sic Theophr. H. Pl. 4, 9 [8, 1 Schn. Pollux 1, 183; 7, 172] dicit τὸ σέλινον τὸ ἕλειον, Apium palustre: quod una voce comp. ἑλειοσέλινον dicitur. [Ib. 1, 4, 2: Κάθυγρα καὶ ἕλεια, καθάπερ ἰτέα καὶ πλάτανος· 5, 3: Τῶν ἑλείων ἢ λιμναίων, etc. Geopon. 2, 47, 9: Ὁ ἕλειος οἶνος, τουτέστιν ὁ ἐν τοῖς ἕλεσι γιγνόμενος.] Et ap. Aristot. ἕλειος βάτραχος, Rana palustris, Rana degens in paludibus [et lepores ἕλειοι Xenoph. Cyneg. 5, 17. Geopon. 20, 1, 3: Τοὺς ἑλείους ἰχθύας]: ut et ἕλειος ὄρνις ap. Suidam, ap. quem et ἕλειος ὠδή. [Gen. fem. etiam Hippocr. Epist. p. 1278, 42, ab Hemst. cit.: Τὰς παρὰ λίμνας ἑλίους (sic) πεφυκυίας (βοτάνας). Eurip. Herc. F. 152: Ὕδραν ἕλειον. Dionys. Ant. R. 1, 37: Ἡ ἕλειος καὶ λιμωνία. Eustath. Il. p. 295, 33: Εἶδος μυιῶν, αἳ λέγονται ἕλειοι. Pollux 5, 14: Ἕλεια (θηρία), ὡς οἱ σύες.] Rursum ap. Aristot. [De part. anim. 4, 12, p. 694, 13] legimus ἕλειος ὁ βίος, Vita palustris, i. e. In paludibus. [Thucyd. 1, 110: Τῶν Αἰγυπτίων οἱ ἕλειοι, de quibus v. etiam in Ἕλος. Conf. etiam Ἕλειος n. pr.] || Accipitur et pro ἑλώδης, Palustris, i. e. Paludum modo uliginosus, Paludibus similis: ut Suid. [respiciens Aristoph. Av. 244] ἕλειας αὐλῶνας dici tradit τὰς ἑλώδεις διώρυγας, s. ἑλώδεις τόπους στενοὺς, Loca angusta et palustria. [Aristoph. Ran. 351: Ἀνθηρὸν ἕλειον δάπεδον.]

[Ἕλειος, ὁ, Helius, f. Pelopis et Hippodamiæ, ap. Tzetz. Exeg. Il. p. 68, 27, ubi cod. Ἕλιος, supra scripto ει. F. Persei et Andromedæ ap. Apollod. 2, 4, 5, 2. Heyn.: « Ἕλειος. Legebatur Ἕλας, in codd. Ἕλλας. Sch. Lycophr. 838 Ἕλλην, sed ibi codd. Ἕλειον habent cum Eudoc. p. 106 (immo Ἕλειος est ap. Eudoc.), et sic infra s. 7 bis (3 et 5) Ἕλειον vel Ἕλειον. Est quoque ap. Paus. 3, 20, 6, minimus natu liberorum Persei Ἕλιος, qui Ἕλος condidit in Laconica. Conf. Strab. 8, p. 363: Κτίσμα δ' Ἕλίου φασὶ τοῦ Περσέως (oppidum Ἕλος). » In schol. Hom. Il. T, 116 semel recte Ἕλειος, semel vitiose Ἅλιος. Inter Ἐλείου, Ἐλαίου, Ἐλάτου variant libri schol. Plat. p. 380 Bekk. L. Dindorf.]

[Ἕλειος, α, ον, gentile ab Ἕλος, oppido Laconicæ, ponit Steph. B. in Ἕλος: Οἱ πολῖται... λέγονται καὶ Ἕλειοι. Strabo 8, p. 365: Τοὺς Ἐλείους τοὺς ἔχοντας τὸ Ἕλος. Hinc fem. Polyb. 5, 19, 7: Τὴν Ἐλείαν, et Ἐλίας ib. 20, 12, quod scribendum esse Ἐλείᾳ animadvertit vir d. in *The philol. Mus.* 4, p. 45. L. D.]

[Ἕλειος, unde Ἕλειοι Arabum gens sic vocata διὰ τὸ ἐκ τοῦ παραχειμένου ῥιζοτομοῦντας ἕλους κόπτειν λίθους καὶ ἀναπλάσσειν μάζας, sec. Strab. 16, p. 771. L. D.]

[Ἕλειος, adj. a pago Attico Ἕλος, videtur esse in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 186, 25 et 33, si recte legitur Τιμοκλεῖ Ἐλείῳ et Τιμοκλῆς Ἕλειος. L. D.]

Ἑλειοσέλινον, τὸ, Apium palustre: quod Theophrast. [H. Pl. 9, 11, 10] vocat ἕλειον σέλινον. [Sed et ἑλειοσέλινον 7, 6, 3.] Diosc. 3, 75: Ἑλειοσέλινον γεν-

νώμενον ἐν τοῖς ἐφύδροις τόποις, μεῖζον τοῦ ἡμέρου σελίνου. Meminit ejusdem et Plin. 20, 11. Sed perperam ap. Diosc. scriptum ἑλειοσέλινον, pro quo et ἑλεοσέλινον. [De quo in Ind.:] Ἑλειοσέλινον, τὸ, dicitur τὸ ἕλειον σέλινον, quod Homerus ἐλεύθρεπτον nominat, ex eo quod in paludibus crescat, ut ὀρεοσέλινον ideo quod in montibus. Plin. 19, 8 init. de apio : Id enim quod sponte in humidis nascitur, Eleoselinum vocatur, uno folio, nec hirsutum : rursum in siccis hipposelinum, pluribus foliis, simile eleoselino. Tertium est oreoselinum. Perperam ap. Dioscoridem 3, 75 scriptum ἑλαιοσέλινον.

[Ἑλειοσπάραγον, τὸ, Hierophil. De alim. in Notit. Mss. tom. 11, part. 2, p. 193, s. Anecd. vol. 3, p. 418 (ubi cod. ἑλαιοσπ.) : Καὶ ἐκ τῶν λαχάνων, ἐσθίειν ἕλ. καὶ ἀγριοσπάραγον. Boiss.]

Ἑλειότροφος, i. ac ἐλεύθρεπτος, quod v.

[Ἑλειουλεύς, έως, ὁ, et Ἑλειουλίς, ίδος, ἡ, nomina tribulium, ut videtur, et Ἑλειούλιον, τὸ, n. l. ins. Teni in inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, p. 268 sqq. V. Bœckh. p. 272-3. L. Dindorf.]

Ἑλειόχρῡσος, ὁ, plantæ nomen est ap. Theophr. H. Pl. 9, 21 [19, 3 Schn.], quam habere dicit ἄνθος χρυσοειδές, φύλλον λεπτὸν, ῥίζαν ἐπιπόλαιον καὶ λεπτήν· et εὐδοξεῖν ἐάν τις τῷ ἄνθει αὐτοῦ στεφανοῦται [στεφανῶται] μύρῳ ῥαίνων ἐκ χρυσίου ἀπύρου. Unde Plin. 21, 11 : Heliochrysus florem habet auro similem, folium tenue. Hoc coronare se magi, si et unguenta sumantur ex auro quod apyron vocant, ad gratiam quoque vitæ gloriamque pertinere arbitrantur. [Ib. 6, 8, 1 : Τῶν ἀγρίων (florum) ὁ ἑλειόχρυσος.] Dioscorides, Nicand. et Theocr. ἑλίχρυσον appellant. Diosc., inquam, 4, 57, ubi tradit ἑλίχρυσον habere κόμην κυκλοτερῆ, χρυσοφανῆ, σκιάδιον περιφερές· a nonnullis vocari χρυσάνθεμον, a quibusdam etiam ἀμάραντον : coronari autem eo deorum simulacra solere. Nicand. in Ther. [625] : Ἑλιχρύσου πολυδεύκεος ἄνθην. Theocr. 1, [30] : Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος. Ubi schol. quoque annotat, ἑλίχρυσον esse Plantam cujus flos similis sit croco et veluti χρυσοειδής : seu esse herbam κροκοειδῆ καὶ χρυσίζουσαν. [Id. 2, 78 : Τοῖς δ' ἧς ξανθοτέρα μὲν ἑλιχρύσοιο γενειάς.] Et ap. Suid. [et Zon. p. 684, qui interpretantur τὸ τοῦ κιττοῦ ἄνθος] : Ἄνθει ἑλιχρύσου ἐναλίγκιος. Hesych. quoque ἑλιχρύσου meminit. [Ἑλίχρυσος, οἱ μὲν τὸ ἀρρενικὸν, οἱ δὲ τὸ ἄνθος τῆς ἐγχρύσου (ἑλιχρύσου Salm.) βοτάνης.] Sed ap. eum, Suid. et alios nonnullos, tenui spiritu legitur ἐλίχρυσος. [Ἐλίχρυσον gen. neutro, ut ap. Diosc., in Matthæi Med. p. 351, 356. Ἐλίχρυσος Pollux 6, 106. Ἑλιχρύσου in l. priori Theophrasti Athen. 15, p. 680, F, quod verum. L. D. Schneid. in Lexico v. Ἐλίχρυσον, quam formam solam agnoscit, ex ἕλη et χρυσὸς deducendum censet, nec quidquam cum ἕλος commune habere. Ancl. || Adj. facit Tzetz. Anteh. 127 : Θριξὶν ἑλιχρύσοισι καρηκομώων (Paris) περὶ πάντας. Idem quod v. 119 dixerat θριξὶν ἑλισσομένῃσι, ἠὲ χρυσείαις.]

Ἑλειπασμός, dicitur legi alicubi ap. [Pseudo-]Lucian. [Philopatr. c. 20], sed perperam : ideoque Lascaris pro eo reponendum censuit ἐλλειπασμὸς, Reliquiæ [quod vide] : alii ἐλλιπασμὸς, Saginatio, a λιπαίνω.

[Ἑλειστὴ, λεπτὴ, Hesych. Leg. Ἐλϊστὴ, λεπτὴ, ex Hom. Il. 1, 408, Οὔτε λαϊστὴ οὔθ' ἑλεστή. L. Dind.]

[Ἑλείτης, ὁ, gentile in inscr. in Bœotia reperta ap. Bœckh. vol. 1, p. 771, 9 : Ζωΐλος Ἀλεξάνδρου Ἑλείτης πογκράτιον. Atque Ἑλείτης gentile ab Ἑλέα ponitur ap. Steph. Byz. in Ἐλαία : Ἔστι καὶ ἑτέρα Ἰταλίας διὰ τοῦ ε φιλοῦ Ἐλία, ἐξ ἧς Ἐλᾶται, τῆς δὲ πρότερας (Ἐλαίας) Ἐλαῖται· ubi codd. ap. Gronovium et Berkelium Ἐλεῖται et Ἐλεῖται, quorum alterum est etiam in Exc. Ms. ex Steph. B. ap. Bredov. Epist. Par. p. 104 : in codice Vratisl. vero vicissim Ἐλαῖται pro Ἐλᾶται, et Ἐλεῖται pro Ἐλαῖται scriptum traditur. Sed Ἐλεάτης scripsisse Steph. docet comparatio quam facit inter hoc et Τεγεάτης in Τεγέα. Superest igitur quærendum quid sit Ἐλείτης in inscr. cit. L. D.]

[Ἐλεῖτιν a nonnullis appellari helxinen perhibent Diosc. Nothi 4, 39.]

[Ἐλελεῦ. V. Ἐλελεῦ.]

Ἐλελεῦ, Hesych. esse dicit ἐπιφώνημα πολεμικῶν : alii προαναφώνησιν παιανισμοῦ, teste Eod. Itidem Suid. et Aristoph. schol. [Av. l. infra cit.] tradunt ἐλελεῦ s. ἐλελελεῦ esse ἐπίφθεγμα πολεμικόν : nam τοὺς προτιόντας εἰς πόλεμον solitos fuisse τὸ ἐλελεῦ s. ἐλελελεῦ φωνεῖν μετά τινος ἐμμελοῦς κινήσεως· quemadmodum et Achæus Eretrius in suo Philocteta introducit Agamemnonem his verbis adhortantem Græcos : Ὥρα βοηθεῖν ἐστὶν [ἐστ' Toup.], ἐγὼ δ' ἡγήσομαι· Προσλαβέτω [προσβαλλέτω Grotius] τις χεῖρα φασγάνου λαβῆς [λαβῇ Grot.]· Σάλπιγγα [σάλπιγγι] δ' ἄλλος ὡς τάχος σημαινέτω. Ὥρα ταχύνειν, ἐλελεῦ [ἐλελελεῦ Toup.]. Ubi nota esse incitativum ad festinandum : ut et ap. Aristoph. in Av. [364] : Ἐλελελεῦ χώρει, κἄθες τὸ ῥύγχος· οὐ μέλλειν [μένειν] ἐχρῆν. Sic sane et Plut. in Theseo [c. 22], quum dixisset in ὀσχοφορίοις festo τοὺς παρόντας ἐπιφωνεῖν ταῖς σπονδαῖς ἐλελεῦ ἰοὺ ἰού, subjungit, Ὧν τὸ μὲν, σπεύδοντες ἀναφωνεῖν καὶ παιωνίζοντες εἰώθασι· τὸ δὲ, ἐκπλήξεως καὶ ταραχῆς ἐστί· atque adeo dixerat ibid., Theseum cum suis interea dum libamina funderent, nuntium accepisse de obitu patri, ideoque cum fletu et tumultu properantes ascendisse in urbem. Unde conjicere quis possit hoc ἐπίφθεγμα factum esse παρὰ τὴν ἐπίσπευσιν τῆς ἐλεύσεως. Æsch. Pr. ponit ἐπὶ σχετλιασμοῦ, teste Hesychio. Locus est p. 53 meæ ed. [877], ubi Io dicit : Ἐλελελελεῦ [Ἐλελεῦ, ἐλελεῦ conj. Pors.], Ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς μανίαι θάλπουσι. Quo in l. et schol. annotat esse θρηνώδες ἐπίφθεγμα. [Simile videtur Ἔνευ, quod v. Accentum ἐλελεῦ confirmat Arcad. p. 183, 23, ex cod. Havn. supplendus, Jo. Alex. Tov. παραγγ. p. 36, 25, Regulæ prosod. p. 460, n. 175. In cod. Hesych. et in Epimer. Hom. Cram. Anecd. vol. 1, p. 63, 3, contra mentem scriptoris est ἐλέλευ. Ἐλελεῦ ap. Zonar. p. 697. L. D.]

[Ἐλελεύς, έως, ὁ, cogn. Apollinis. Macrob. Sat. 1, 17 : « Apollo Ἐλελεὺς appellatur ἀπὸ τοῦ ἑλίττεσθαι περὶ τὴν γῆν, quod æterno circa terram meatu veluti volvi videtur, ut ait Euripides (Phœn. 3) : Ἅλις θοαῖς ἵπποισιν ἑλίσσων (εἱλίσσων) φλόγα· ἢ ὅτι συναλισθέντος πολλοῦ πυρὸς περιπολεῖ· ut ait Empedocles : Οὔνεκ' ἀναλισθεὶς μέγαν οὐρανὸν ἀμφιπολεύει· ὑπὸ δ' ἄλλων ἀπὸ τοῦ συναλίσκειν (συναλίζειν) καὶ συναθροίζειν τοὺς ἀνθρώπους, ὅταν ἀνατείλῃ, quod exoriens homines conducit in cœtum. »]

Ἐλελίζω, a superiore ἐλελεῦ, Clamo ἐλελεῦ, ut ἀλαλάζω est Clamo alala. Teste enim Demetr. Phal. [§ 98] Xenophon dixit, Ἠλόλιξεν [ἤλαλξε libri duo] ὁ στρατηγὸς· τὴν τοῦ ἐλελεῦ ἀναβόησιν, ἣν ἀνεβόα ὁ στρατηγὸς συνεχῶς, παραποιήσας ὀνόματι. [Bis scrib. esse στρατὸς, monui jam ad l. Xenoph.] Idem Xen. Anab. 1, [8, 18] : Τὸ ἐπιλειπόμενον ἤρξατο ὁρόμῳ θεῖν, καὶ ἅμα ἐρρέγξαντο πάντες οἷόν περ τῷ Ἐνυαλίῳ ἐλελίζουσι. Ibid. dixerat, Ἐπαιάνιζόν τε οἱ Ἕλληνες, καὶ ἤρχοντο ἀντίοι ἰέναι τοῖς πολεμίοις. [Paullo aliter Callim. Del. 137 : Ὑψόθι δ' ἐσμαράγησε καὶ ἀσπιδὸα τύψεν ἀκωκὴ δούρατος· ἡ δ' ἐλέλιξεν ἐνόπλιον. Ubi est var. ὀλόλυξεν.] || A posteriore quoque ἐλελεῦ est [ἐλελίζειν et] ἐλελίζεσθαι, significans Deflere cum acclamatione τοῦ ἐλελεῦ. [Eurip. Phœn. 1514 : Ὡς ἐλελίζω· quod tamen schol. accepit sensu neutr. ταραττομένη ἀγωνιῶ.] Aristoph. Av. [210] : Χύσον [Ἄυσον] δὲ νόμους ἱερῶν ὕμνων, οὓς διὰ θείου στόματος ὀρνεις, τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσι. Ubi schol. quoque exp. θρηνοῦσα, quoniam videl. τὸ ἐλελεῦ est et ἐπίφθεγμα θρηνῶδες. [Eurip. Hel. 1111 : Ἔλθ' ὦ διὰ ξουθᾶν γενύων ἐλελιζομένα, θρήνοις ἐμοὶς ξυνεργὸς, Ἑλένας μελέας πόνους τὸν Ἰλιάδων τ' ἀείδουσα δακρυόεντα πόνον, it. de luscinia.] Ἐλελίζω, pro Torqueo, usurpatur a Nonno [Joann. 11, 13] : Ἐλελίζεται αἴθοπι νούσῳ. [Signif. Volvendi, Commovendi, Quatiendi Hom. H. Cer. 183 : Ἀμφὶ δὲ πέπλος κυάνεος ῥαδινοῖσι θεᾶς ἐλελίζετο ποσσίν· H. Min. 9 : Μέγας δ' ἐλελίζετ' Ὄλυμπος δεινὸν ὑπὸ βρίμῃ γλαυκώπιδος. Quintus 12, 538 : Γῆς δ' ὑπὸ δειρὴ, ἐξ ἀνέμων ἅτε πρέμνον, ἀδὴν ἐλελίζετο πάντῃ. De dracone Nonn. Dion. 1, 202 : Ἐλελίζετο γαστέρος ἑλκῷ. De terra quassa 2, 35 : Κλῖξ ἐλελίζετο πυθμήν. Hesych. : Ἐλελιζομένη, σειομένη. Merc. Trism. in Maitt. Misc. p. 4, 17 : Νυκτερινὴ μῆνις (i. e. terræ motus) ἐλελίζηται κατὰ γαῖαν. Apoll. Rh. 3, 760 : Ὡς δὲ καὶ ἐν στήθεσσι κέαρ ἐλελίζετο κούρης. Eademque signif. Nonn. Dion. 3, 158 : Ἐλελίζετο μή-

ποτε κούρῃ ... ῥθονέσεις. Id. 4, 16: Φιλοστόργῳ δὲ μενοινῇ ἀσατα ταρβαλέης ἐλελίζετο γούνατα νύμφης. De saltante ἐλελιζόμενος poeta inc. ap. Plut. Mor. p. 748, B. Nonnus Dion. 8, 20: Ποδῶν ἐλελίζετο παλμῷ. Activi ex. v. in Ἐλελίχθων. Aliud præbet Pind. Ol. 9, 14: Ἀνδρὸς ἀμφὶ παλαίσμασιν φόρμιγγ' ἐλελίζων. Conf. Nonn. 3, 242: Αὔρης ἐλελίζετο χορδή.]

|| Ἐλελίττω [immo ἐλελίζω], ξω, Rapido volumine torqueo, s. commoveo, s. convolvo, vel circumago. Hom. Il. [Λ, 530: Μέγαν δ' ἐλέλιξεν (Juppiter) Ὄλυμπον]· Θ, [199]: Σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὄλυμπον. [Unde Hesych.: Ἀέλιξε, διέσεισεν.] Quod voc. ab antiquis probatum annotat Eust. ὡς τῷ τάχει καὶ τῷ λείῳ καὶ ἀπροσκόπῳ τῆς ἐκφωνήσεως δηλοῦν τὸ ταχὺ τῆς Ὀλυμπίας κινήσεως. [Pind. Nem. 9, 19: Κρονίων ἀστεροπὰν ἐλελίξαις, Vibrans. Apoll. Rh. 4, 143: Ὡς τότε κεῖνο πέλωρον ἀπειρεσίας ἐλέλιξε ῥυμβόνας· 351: Δὴ ῥά μιν ὀξείαι κραδίην ἐλέλιξαν ἀνίαι. Nonn. Dion. 1, 253: Διδύμῃσι ὀράκων μεμερισμένος ἄρκτοις αἰθερίης ἐλέλιξε σελασφόρον ὅλκὸν ἁμάξης· 5, 104: Ἁλάμας ἐλέλιξε Πολύμνια· 24, 16: Ῥαθίων ἐλέλιζον ἀπειλήν, Ἰνδοῖς κτεινομένοισι βοηθοον οἶδμα κυλίνδων· 44, 261: Ὧν ἡ μὲν ζορεροῖο διαθρώσκουσα μελάθρου Ταρταρίην ἐλέλιζεν ἐχιδνήεσσαν ἰμάσθλην· 48, 462: Ἀμφὶ δὲ μίτρην παρθενικῆς ἐλέλιζεν ἐχιδνήεσσαν ἰμάσθλην Ἀργολὶς Ἀδρήστεια· 3, 179: Ἐλέλιζε φιλοστόργου τύπον οὐρῆς (canis)· 2, 525: Εἰ γὰρ ἐς ἀντολίην σφαλεραὶς ἐλέλιζεν ὀπωπάς· 4, 136. Christod. Ecphr. v. 214: Ἠνορέῃ δὲ βιθριθὼς (Ajax) ἐλέλιξε μαχήμονος οἶστρον Ἐννοῦς, sc. oculis. Hesych., qui Ἐλέλιξεν interpr. διέσεισεν, ἐκίνησεν, ἐκράδαινεν, συστραφῆναι ἐποίησεν, ponit etiam Ἠλήλιζον (sic), ἐτίνασσον.] Sic et Il. B, [316]: Τὴν δ' ἐλελιξάμενος, πτέρυγος λάβεν ἀμφιχυτὴν, de dracone passerculorum devoratorum matrem corripiente, idem Eust. scribit significari τὸ ὑγρὸν τοῦ δράκοντος, καὶ εὐλύγιστον καὶ εὐπερίστροφον, καὶ, ὡς εἰπεῖν, οὐ δυσέλικτον ἀλλὰ εὐέλικτον, ideoque εὐεπλασιάσθαι τὸν ἑλιγμόν: respiciens ad ἑλίσσω, ex quo derivetur reduplicatione primæ syll., ut celeritas et γοργότης rei ipso verbo significetur. [Conf. A, 39 statim cit.] Od. Ξ, [306]: Ἡ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, Subito motu concussa est et tremefacta. Il. [X, 448: Τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα] N, [557]: Οὐ δέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ Σειόμενον ἐλέλικτο, Vibrabatur et torquebatur. [A, 39: Ἐπ' αὐτῷ κυάνεος ἐλέλικτο ὀράκων. Nonn. Dion. 4, 388. Formam hanc non esse referendam ad ἑλίσσω recte animadvertit Buttm. Lexil. vol. 1, p. 138.] P, [278], de Ajace quoque dicitur, Μάλα γὰρ σφᾶς ὦκ' ἐλέλιξεν, Admodum enim subito eos perculit et tremefecit. [Immo E fuga convertit in hostem. Ita pass. E, 497: Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν· Z, 106, 109, A, 214, 588, P, 343. Infin. Ἐλελιχθῆναι, συστραφῆναι, μεταβάλλεσθαι habet Hesych.]

[Ἑλελίστροφος, ὁ, Qui se versat.] Ἑλελίστροφε Hesych. affert pro εὐστροφε, ὀλόστροφε. [Lactant. l. 1 De falsa rel. c. 7 Apollinis versum hunc laudat: Ἡάνεοφε, παντοδίδακτ' ἐνολοίστροφε κέκλυθι δαῖμον.... Hinc patet leg. esse ἑλελίστροφε. Sopino.]

Ἑλελισφακίτης, ὁ, οἶνος, Vinum salviatum, apud Diosc. 5, [71. ῑ].

Ἑλελίσφακος, ὁ, s. Ἑλελίσφακον, τὸ, i. q. σφάκος, i. e. Salvia [Gl.]: quanquam Apul. Sylvestrem salviam hoc nomine videtur intelligere, sativam autem, σφάκου appellatione. Est et sylvestris Elelisphacos (inquit Plin. 22, 25) dicta a Græcis, ab aliis Phacos. Est ea sativa lente levior, et folio minore atque sicciore et odoratiore. Est et alterum genus ejus sylvestris, odore gravi: hæc mitior. Et paulo post, Nostri, qui nunc sunt, herbarii Elelisphacon Græce, Latine Salviam vocant, menthæ similem, canam, odoratam. Vide plura ap. Diosc. 3, 40, ubi neutro genere ἐλελίσφακον dicit. [Id. Parab. 1, 159, p. 43, A: Ἐλελίσφακον καταπλασσόμενον.] Masc. autem genere utuntur, Galenus, Aetius, Paulus Ægin. [Theophr. H. Pl. 6, 1, 4: Σφάκος, ἐλελίσφακος, eodemque genere in Matthæi Med. p. 185, 356, 357, ap. Nicand. Ther. 84. Hesychio πόα τις ὁμοία δικτάμῳ, ubi v. Alb. Inter masc. et neutr. variant libri Geopon. 15, 2, 6. Neutro Matth. Med. p. 344, 356, Hermes Trism. post Jo. Laur. De mens. p. 315 Rœth. Ἐλελισφάκου genit. Aret. Ac. m. cur. 2, 11, p. 113. L. Dind.]

Ἐλελίχθμα, τὸ, Rapidus motus et concussio, s. Conquassatio, σεισμός [Hesych.].

Ἐλελίχθων, ονος, ὁ, Qui terram rapido motu concutit et commovet, ἐνοσίχθων, κινησίχθων. Soph. Ant. [153]: Ὁ Θήβας δ' ἐλελίχθων Βακχεῖος [Βάκχιος] ἄρχοι. Sic enim ibi scholia quædam [cum libris duobus recensionem Triclinii, qui et ipse legit ἐλελίχθων, sequentibus] legunt, exponentia κινησίχθων, διὰ τὰς ἐν ταῖς βακχείαις κινήσεις· sed dura tunc fuerit constr., ut Θήβας sit genit. Alia vero scholl. [cum ceteris codd.] legunt ἐλελίζων, ut sit ἔξαρχοι δὲ ὁ Διόνυσος ὁ τὰς Θήβας ἐλελίζων, καὶ κινῶν ταῖς βακχείαις, s. ὁ τὴν γῆν σείων καὶ ἀναβακχεύων ταῖς χορείαις. Bacchicis enim clamoribus et tripudiis solum percellitur et concutitur. [Pind. Pyth. 2, 4: Τετραορίας ἐλελίχθονος. Schol.: Τοῦ ἅρματος τοῦ κατὰ τὴν χθόνα ἐλελίζοντος καὶ ἀνακτεῦντος. Ib. 6, 50: Τίν τ', ἐλελίχθον... Ποσειδᾶν.]

[Ἑλεμόσπερμα. V. Ἕλυμος.]

[Ἑλέμπορος, Ἐλεμπορία. V. Ἐλατέμπ—.]

[Ἑλεναῖος. V. Ἑλένη.]

[Ἑλένας, ἡ, Naves capiens. Æsch. Ag. 689, ludens nomine Helenæ: Τίς ποτ' ὠνόμαζεν ὧδ' ἐς τὸ πᾶν ἐτητύμως ... Ἑλέναν; ἐπεὶ πρεπόντως ἑλένας, ἑλανδρος, ἑλέπτολις ... ἔπλευσε. De forma Dor. νᾶς pro ναῦς v. in Ναῦς.]

[Ἑλενιεύς. V. Ἑλένειος.]

[Ἑλένειον, τό. V. Ἑλένη.]

[Ἑλένειον, τὸ, Fanum Helenæ, Heleneum. Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 129, 31, inter proparoxytona in ειον: Διοσκόρειον, Ἑλένειον. L. D.]

[Ἑλένειος, ὁ, Heleneus. Steph. B.: Ἑλένειος, τόπος πρὸς τῷ Κανώβῳ. Ἑκαταῖος Περιηγήσει Αἰθυκῶν. Τὸ ἐθνικὸν Ἑλενιεύς. Locum eundem haud dubie dicit Eust. ad Dionys. v. 11: Ἔνθα που (apud urbem Canobum) καὶ νῆσος τὸ Ἑλένιον τῇ Ἑλένῃ παρώνυμον. L. D.]

[Ἑλένειος, α, ον, Ἑλενείτης. V. Ἑλένη.]

Ἑλένη, ἡ, Hesychio λαμπὰς δετή: pro quo supra ἑλάνη. [Quod v.] Pollux vero 10, [191] ἑλένην esse dicit πλεκτὸν ἀγγεῖον σπάρτινον, τὰ χείλη οἰσύϊνον, ἐν ᾧ φέρουσιν ἱερὰ ἄῤῥητα τοῖς ἑλενηφορίοις· forsitan a Lacæna illa Helena. Nam et Ἑλένια, teste Hesychio, dicebatur ἑορτὴ ἀγομένη ὑπὸ Ἀχαιῶν, sc. in honorem Helenæ. [Polluci conferunt intt. glossam Hesychii: Ἑλένιος, ἀγγεῖον χωροῦν τέταρτον. Ad Helenia Meurs. Græc. fer. l. 3, v. Ἑλένια, refert gl. ejusd.: Κάνναθρα, ἀστράβη ἢ ἁμαξα πλίγματα ἔχουσα, ὑφ' ὧν πομπεύουσιν αἱ παρθένοι, ὅταν εἰς τὸ τῆς Ἑλένης ἀπίωσιν· ἔνιοι δὲ ἔχειν εἴδωλα ἐλάφων ἢ γυπῶν (τραγελάφων ἢ γρυπῶν recte Casaub.), de qua v. etiam in Κάνναθρον. Certissime autem ex hac Hes. gl. cum l. Pollucis composita colligitur Ἑλενηφόρια vel Ἑλένια nomen ab Helena duxisse.] Et Ἑλένιον ab cad. denominata Herba quædam, quoniam eam fertur Helena σπεῖραι πρὸς τοὺς ὄφεις, ὅπως βοσκόμενοι ἀναιρεθῶσι, ut auctor est idem Hesych. [Eust. Od. p. 1493, 61.] At Plin. teste 21, 10, Helenium e lacrymis Helenæ dicitur natum, et ideo in Helena insula laudatissimum. Est autem Frutex humi se spargens dodrantalibus ramulis, folio simili serpyllo. Plura de duplici hujus herbæ genere vide ap. Diosc. 1, 27, 28. [Memoratur etiam 1, 15, 58, Theophr. C. Pl. 6, 1, 1, et ib. capp. 6, 7, 11, 20; in Matth. Med. p. 347, 353, 355, Artemid. 1, 77, p. 108.] Apud Etym. scriptum Ἑλένιον: qui et ipse tradit dictam esse propterea quod ἐκ τῶν δακρύων τῆς Ἑλένης ἀνεφύη, ὅτε ἐπὶ Κανώβῳ τῷ κυβερνήτῃ Μενέλαος ἐδάκρυσεν ὑπὸ αἱμορροΐδων ἀποθανόντι. [Chœrob. Cram. Anecd. vol. 2, p. 279, 31: Ψύλλιον, ἡ βοτάνη, αἱ δίφθογγος, ὡς πράσιον καὶ ἑλένιον (sic), ἡ παράδοσις. Atque sic Nicand. ap. Athen. 15, p. 684, D: Ἡ ἑλένιον ἢ ἀστέρα φωτίζοντα, Pollux 6, 106, Ptolem. Heph. Phot. cod. 190, p. 149, 35. Ἑλένιον, βοτάνη, Inula, Gl. L. Dind.]

[Ἑλένη, ἡ, Helena, i. n. pr. mulieris. Præter filiam Jovis et Nemesis vel Ledæ ap. Hom. ceterosque poetas et mythologos obviam alias 24 recenset vel commemorat Ptolem. Heph. ap. Phot. cod. 190, p. 149 sq., quarum numerum augere licet ex inscr. Hermionensi ap. Bœckh. vol. 1, p. 598, a, 7, Aphrodis. vol. 2, p. 538, n. 2827, Athenæo 10, p. 414, D, Pausania 8, 16, 5 Hebræam quandam, Josepho Ant. Jud. 20, 2, et Eusebio H. E. 2, 12 Adiabenorum s.

Osrhoenorum reginam nominantibus. Ap. eund. Euseb. ib. c. 13, Justin. M. Apol. 1, 26, p. 59, B, aliosque est Helena quædam Tyria, ab aliis Selene vocata, ut annotarunt intt. Eusebii et Irenæi p. 99. Omnium autem post antiquissimam illam celebratissima apud Patres et historicos Byzantinos est S. Helena Constantini M. mater. || Ἑλένης βρώματα Antiphanes dixerat μανίδας καὶ τριγλίδας, sed idem alibi easdem Ἑκάτης βρώματα. V. Athen. 7, p. 313, B; 8, 358, F. Ab eod. Ath. 7, p. 298, D, non dissimile affertur dictum Epicuri cujusdam: Ἐπικούρειός δέ τις εἰκαδιστὴς τῶν συνδειπνούντων ἡμῖν ἐγχέλυος παρατιθείσης, Πάρεστιν, ἔφη, ἡ τῶν δείπνων Ἑλένη· ἐγὼ οὖν Πάρις ἔσομαι. || Ἑλένης κρατήρ. Eust. Od. p. 1776, 5: Ἑλένη δέ, εἰ καί τις κρατὴρ Ἑλένης παροιμιάζεται διάφορος, ὡς εἰκὸς, τὴν κατασκευὴν καὶ πρέπων ἡρωΐδι τοιαύτῃ, ἀλλ' αὐτὴ οὐ κρατῆρα εἶδωσιν κ. τ. λ. — || 2. N. insulae et fontis. Steph. B.: Ἑλ., νῆσος τῆς Ἀττικῆς. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ἐκεῖ γὰρ ἀποβῆναί φασι τὴν Ἑλένην μετὰ τὴν ἅλωσιν Ἰλίου· ἰκαλεῖτο δὲ Μακρὶς διὰ τὸ μῆκος. Ἔστι καὶ κρήνη Ἑλένη ἐν Χίῳ, ἐφ' ἧ Ἑλένη ἐλούσατο. Τὸ ἐθνικὸν Ἑλεναῖος, ὡς Κασμεναῖος, ἢ Ἐλενίτης (Ἐλεντίτης cod. Vrat.) ἢ Ἐλένιος. Ad quem Berkel.: «Ἐλενίτης) Videtur haec terminatio potius convenire superiori Ægypti loco Ἐλένιος. In Jure Græco-Rom. t. 1, p. 190, inter alios episcopos Ægypti occurrit papas Ἐλενιτῶν, quod ego libenter mutandum censerem in Ἐλεντῶν, si alibi istius loci episcopum ullum invenissem. Legitur etiam in duobus Golzii nummis (de quorum fide conf. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 226) ΕΛΕΝΙΤΩΝ». Insulam memorant Eur. Hel. 1674, Scylax p. 22, Strabo 9, p. 399; 10, p. 485, Pausan. 1, 35, 1; 8, 14, 12, schol. et Eust. ad Hom. Il. Γ, 445. || De scriptura nominis cum digamma Fελένη v. Dionys. A. R. 1, 20, cui Heyn. ad Il. B, 356, Γ, 70, ab Schæf. cit., confert Τυνδαρίδα Ἑλέναν in versu ap. Pausan. 5, 19, 3. Idem scriptum Fοιλένα (ut Latini *q* scripserunt cum *u*) notavimus supra vol. 2, p. 740, C—D. L. Dind. In operibus artis priscæ vetustatis legitur sic, literis etruscis: Ἑλίνα in patera ærea, Visc. Mus. Piocl. t. 5, p. 84; in gemma, Eckhel, *Pierr. gravées*, tab. 40; in speculo, Durand, *Descr. des ant.* n. 1968; in vase fictili, ib. n. 377; Ἑλαίνα in speculo, ib. n. 1972. Ad eand. videtur referenda vox Μαλαχίσχ, ib. n. 1969 et 1970. Hasp.]

[Ἑλενηφορίω, restituit Casaub. ap. Athen. 6, p. 223, A, ubi citatur Δίφιλος ἐν ἑλαιωνηφοροῦσιν, vel ἑλαιονηφοροῦσι, vel ἑλωνηφρουροῦσι: sic enim variatur in libris. Confert autem l. Pollucis in Ἑλένη citatum, ubi Ἑλενηφόρια festum memoratur, quod Ἑλενοφορία scribitur in libro uno Pollucis: quam formam cum altera Ἑλενηφ. conjunctam latere videri in librorum Athenæi scripturis animadvertit Schweigh. ad l. c.]

[Ἑλενηφόρια. V. Ἑλενηφορέω.]

[Ἑλένια, τά. V. Ἑλένη.]

[Ἑλένιον, τὸ, Herba helenium. V. Ἑλένη.]

[Ἑλένιον, τὸ, Helenium ins. V. Ἑλένειος.]

[Ἑλένιος. V. Ἑλένη.]

[Ἑλενίτης. V. Ἑλένη, n. pr.]

[Ἑλενόποντος. V. Ἑλενούποντος.]

[Ἕλενος, ὁ, Helenus, f. OEnopis, Hom. Il. Η, 707. Priami ib. Η, 44 etc., Soph. Phil. 606, 1338, Eur. Hec. 87, et al. Thrax, a quo artem vaticinandi nomenque accepit f. Priami Helenus, antea Scamandrius vocatus, Arrian. apud Eust. Il. p. 626, 24. N. viri in inscr. Calaur. apud Bœckh. vol. 1, 381, 32; p. 592, n. 1189; in Spartanis ib. p. 620, n. 1243, 18; 622, n. 1248, 14; 632, n. 1268, apud Cayl. *Recueil* vol. 2, tab. 62, Euseb. H. E. 7, 5, p. 324, 7. L. D.]

[Ἑλενός.] Ἑλενοὶ Hesychio sunt κλίματα [κλήματα, Pamphini] τὰ τῶν ἀμπέλων. Infra ἑλυνοί.

[Ἑλενούπολις vel Ἑλενόπολις, ἡ, Helenopolis, urbs Bithyniæ, olim Drepane, in honorem matris Helenæ a Constantino M. Helenopolis dicta. Procop. H. arc. p. 86, A, Jo. Malal. p. 323, 22; 385, 7, Socr. H. E. 1, 17, p. 46, 7, Anna Comn. p. 286, A, B; 326, C; 463, D; 464, C, et alii. Ἑλενόπολις ap. Hierocl. Synecd. p. 691, ubi de nomine postea in Ἑλεινούπολις corrupto v. Wessel., cui add. Jo. Curopalata p. 835, D: Ἐν Ἑλενουπόλει, ἣν οἱ ἐγχώριοι ἀγροικικώτερον κικλήσκουσιν Ἑλεινούπολιν. || Opp. Palæstinæ ab ead. Helena dictum, apud Hierocl. Synecd. p. 720, coll. Sozom. H. E. 2, 2. L. Dind.]

[Ἑλενούποντος, ὁ, Helenopontus. Jo. Malal. p. 323, 23: Καὶ εἰς ὄνομα δὲ τῆς αὐτοῦ μητρὸς ἐκάλεσε (Constantinus M.) καὶ ἐπαρχίαν Ἑλενούποντον. Ἑλενόποντον Ducas Hist. Byz. c. 2, p. 4, A. Adject. Ἑλενοπόντιος in subscr. Synodi 3 Cp. exhibuit Lamb. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 867: sed effigies a Kollario adjecta habet tantum Ἑλενο... Ἑλληνοποντίων vitiose in Pseudo-Basilii Epist. 365, p. 467, A. L. Dind.]

[Ἑλενοφορέω, Ἑλενοφόρια. V. Ἑλενηφορέω.]

Ἑλεοδύτης, ου, ὁ, Mensæ minister. Athen. [4, p. 173, A, B] τοὺς Δηλίους, eos videl. qui μαγείρων καὶ τραπεζοποιῶν παρείχοντο χρείας τοῖς παραγινομένοις πρὸς τὰς ἱερουργίας, tradit ἑλεοδύτας vocatos fuisse, διὰ τὸ τοῖς ἑλεοῖς ὑποδύεσθαι, διακονοῦντας ἐν ταῖς θοίναις· ut quum Amphictyonica lege jubentur ὕδωρ παρέχειν οἱ ἑλεοδύται, i. e. οἱ τραπεζοποιοὶ καὶ οἱ τοιοῦτοι διάκονοι. [Eust. Il. p. 773, 43.]

Ἑλεόθρεπτος, ὁ, ἡ, Altus et enutritus in paludibus, s. Crescens in paludibus. Hom. in Bœotia [Il. B, 776]: Λωτὸν ἐρεπτόμενοι ἑλεόθρεπτόν τε σέλινον· ubi quod ἑλεόθρεπτον σέλινον vocat, Theophr. appellat σέλινον ἕλειον: alii voce comp. ἑλεοσέλινον: quoniam vidēl. φύεται καὶ τρέφεται ἐν τοῖς ἕλεσιν. Notandum porro, licet ἕλος aspiretur, hoc tamen ἑλεόθρεπτον peculiari quodam modo ψιλοῦσθαι, ut tradit Eust. [Eod. spir. apud Nicand. Ther. 597: Ἑλεοθρέπτου σελίνου. Conf. Suid. et Harpocr. in Ἑλεοχόπος citt. Contra Etym. Gud. p. 181, 1, ἑλαιόθρεπτον, quod scrib. ἑλεόθρ., recenset inter exx. aspiratæ syllabæ ελ, itaque scriptum in v. Hom. Etym. M. p. 709, 28. V. Ἑλεαρχία.] Idem significat Ἑλειότροφος, nimirum ὁ ἐν ἑλείοις τρεφόμενος, s. τεθραμμένος, ap. Athen. [7, p. 305, F] πλεκτὸν ὕφασμα σχοίνου ἑλειοτρόφου [Ο. cod. Laur.].

[Ἑλεοχόπος, ὁ.] Ἑλεοχόπους Lysias dixit τοὺς [τὰ] ἕλη κόπτοντας, teste [Harpocr., Etym. M. p. 326, 44, Zon. p. 683 et] Suida, qui ε hic παρεμβεβλῆσθαι dicit ut in præced. ἑλεόθρεπτος. Sed addit, videndum esse ne factum sit hoc nomen παρὰ τὸ ἕλειον, q. e. [ἐκτὸς præponit Harpocr., quod in σκεῦος mutavit Toup.] ξύλινον.

Ἑλεὸν adv. positum ab Hesiodo Op. [203] pro Miserabiliter, Ἑλεὸν μύρετο. Ἑλεώτερον Hesych. affert pro ἑλεεινότερον, Miserabilius. [Conf. Ἐλεός.]

[Ἐλεὸν s. Ἐλεόν. V. Ἐλεός.]

[Ἔλεον. V. Ἔλεος.]

[Ἐλεὸς, avis nomen. V. Ἐλεᾶς. || I. q. ἑλεεινός. V. Theognost. in proxime sequenti voc. cit.]

Ἐλεὸς, ὁ, sive Ἐλεὸν, τὸ, Mensa coquinaria: ἡ μαγειρικὴ τράπεζα Eustathio [Il. p. 748, 4, Od. p. 1766, 42] et aliis [Ammonio p. 48, Etym. M. p. 298, 32; 326, 46, Zon. p. 683, Arcad. p. 118, 26]: ut Pollux 6, [90] tradit, quod nova Comœdia ἐπικόπανον vocat, idipsum veteribus dictum fuisse ἑλεόν. Idem testatur Athen. 4, [p. 173, A], nimirum ἑλεὸν esse τὴν μαγειρικὴν τράπεζαν: in exemplum afferens hunc v. Homeri [Il. I, 215]: Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὤπτησε καὶ εἵν ἑλεοῖσιν ἔθηκε [al. ἔχευε]. Cui similis hic Od. Ξ, [432]: Βάλλον δ' εἰν ἑλεοῖσιν ἀολλέα. Aristoph. quoque h. voc. usus est in eadem signif. [Eq. 152]: Ἴθι δή, κάθελ' αὐτοῦ τοὐλεόν, i. e. τὸ τραπέζιον, inquit schol. [Ib. 169: Ἀλλ' ἐπανάβηθι κἀπὶ τοὐλεὸν τοδί.] Ubi nota neutrum genus, cujus Pollux quoque meminit [10, 101], masculini autem Eust. cum Athenæo. [Neutrius Eust. Il. p. 749, 3, Od. p. 1766, 42, Arcad. p. 118, 26, Herodian. Περὶ μον. λ. p. 38, 1. V. Ἐλεὰ infra cit. ex Hesych.] Hesych. annotat, quosdam ἑλεῶνας [ut lit in libris nonnullis Hom.: conf. Heyn. ad l. Il., Valck. Anim. ad Ammon. p. 73], ut sit τὸ ἐκ λύγων πεπλεγμένον τῶν ἐξ ὄρους (forsan ἕλους scr. [ὅλους cod.]) ληφθέντων: quosdam ψιλοῦν, dicentes esse mensas ἐξ ἑλαίνων ξύλων. [De forma εἰλὸς s. εἰλὸς dictum in ipsa. Hoc autem l. addendum ap. Poll. 4, 123, ubi legebatur: Εἰλὸς δ' ἦν τράπεζα ἀρχαία, ἐφ' ἣν πρὸ Θέσπιδος εἷς τις ἀναβὰς τοῖς χρωτυταῖς ἀπεκρίνατο, e librorum scriptura καὶ ἑλαιον vel καὶ ἑλαιον ὃ' restitutam ab intt. et Hemsterh. ad Lucian. Dial. mort. 10, 9, vol. 1, p. 371, esse item formam neutr. ἑλεόν.

Ex eodem l. intelligitur v. ἕλεον latiori signif., quam a plerisque gramm. ponitur, olim fuisse usurpatum. Hesych. tamen addit interpr. ἱκρίον κανοῦ. Quod Kust. scrib. conj. ἱκρίον, κανῶν, coll. ejusd. gl. Ἕλεα, κάνεα, πλέγματα.]

Ἔλεος, ὁ, et Ἔλεος, τό, Misericordia [Gl.], Commiseratio. Hom. Il. Ω, 44 : Ὣς Ἀχιλεὺς ἕλεον μὲν ἀπώλεσεν, q. d. Amisit commiserationem, Est immisericors. Ἐλέου τυγχάνειν, Dem. [p. 547, 7, et apud eund. 735, 1 : Θαυμάζω τὸ, ἡνίκα μὲν ἦρχεν αὐτὸς, τὸν ἕλεον τοῦτον ἐπὶ τῷ πλήθει τῷ ὑμετέρῳ μὴ ποιήσασθαι. Cui phrasi similis est aliquoties in Script. S., Luc. 1, 72 : Ποιῆσαι ἔλεος μετὰ τῶν πατέρων ἡμῶν· 10, 37 : Ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ· Genes. 24, 14 : Ἐν τούτῳ γνώσομαι ὅτι ἐποίησας ἔλεος μετὰ τοῦ κυρίου μου Ἀβραάμ· etc.] Et ἕλεον ἔχειν ex Plut. Themist. [c. 10], Dignum misericordia esse. [Plat. Leg. 11, p. 926, E : Τίνα τρόπον ἡ τῆς ὀρφανίας τύχη τοῖς γενομένοις ὀρφανοῖς ὡς ἥκιστα ἕλεον ἕξει τῆς συμφορᾶς. Porro Eur. Iph. A. 491 : Ἄλλως τέ μ' ἕλεος τῆς ταλαιπώρου χόρης ἐσῆλθε· Phœn. 1287. Conf. Plat. Phæd. p. 58, E, Reip. 7, p. 539, A. Diodor. Exc. p. 627, 49 : Τῶν δὲ πρεσβευτῶν εἰς οἶκτον καὶ ἕλεον τραπέντων. Dat. ἐλέῳ, Præ miseratione, Apollon. Rh. 3, 462, 761. Et seq. εἰς, apud Ælian. N. A. 14, 18 : Ἐλέῳ εἰς τοὺς ἵππους· Achmet. Onir. c. 108, p. 74 : Διὰ τὸν ἕλεον τὸν εἰς τοὺς δαιμονῶντας. || Metonym. pro Miseria Eur. Or. 832 : Τίς νόσος ἢ τίνα δάκρυα καὶ τίς ἕλεος μείζων κατὰ γᾶν ἢ μαστροκτόνον αἷμα χειρὶ θέσθαι; Conf. 333, 968. De βωμῷ ἐλέου apud Athenienses v. Wessel. ad Diodor. 13, 22, p. 559, 35, Heyn. ad Apollod. 2, 8, 1, 2. Plur. ἐλέοις ap. Platon. Reip. 10, p. 606, C, Demosth. p. 794, 27, Epiphan. vol. 2, p. 283, C.] Ἔλεος autem neutr. quum alibi, tum in N. T., et ap. LXX Interprr. [V. Schleusner. Plur. Ἐλέη ap. Epiphan. vol. 2, p. 284, B. Formæ hujus usus continetur scriptoribus Alexandrinam dialectum sequutis, etsi sæpe illata est probis et antiquis, quod LXX. nonnullis ostendi ad Diodori 3, 18, p. 187, 95.] || Pro Stipe ex Phocyl. [v. 21] : Ἔλεον χρῄζοντι παράσχου. [Tertiam formam Ἔλεον, τό, habet Herodianus Epim. p. 235 : Ὄστρεον, καὶ ἕλεον ἡ ἐλεημοσύνη.]

[Ἑλεός, fl. nomen. Philoponus s. Cyrillus apud Hemsterh. ad Lucian. Dial. mort. 9, 10, vol. 1, p. 371 : Ὁ Ἑλεὸς, τοῦ Ἑλεοῦ, Eleus fluvius, Mensa. Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 50, 5 : Τὰ διὰ τοῦ λεος τρισύλλαβα ὀξύτονα μονογενῆ ἁπλᾶ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται, οἷον Ἑλεὸς, τό τε κύριον καὶ τὸ σημαῖνον τὸν ἐλεεινὸν ἤγουν τὸν ἀπὸ τοῦ ἕλους (sic)· ubi fort. scrib. ἕλειον, coll. alio gramm. ib. p. 434, 29. Arcad. p. 38, 18 : Τὰ εἰς λεος τρισύλλαβα ἁπλᾶ ὀξύνεται μὴ ὄντα κτητικὰ ἢ διάφορον τόνον σημαίνοντα ... Ἑλεὸς τὸ κύριον, ἑλέος (scr. ἕλεος) δὲ τὸ προσηγορικόν.]

[Ἑλεοσίλινον. V. Ἑλεοσέλινον.]

[Ἑλεοῦς. V. Ἐλαιοῦς.]

[Ἐλεοῦσα, ἡ, Eleusa. Monasterium τῆς Ἐλεώσης memorat Panaretus Chron. Trapezunt. p. 368, 34. L. Dindorf.]

[Ἐλεούσιος. V. Ἐλαιεύς.]

[Ἐλεόω.] Ἐλεοῦν veteribus dicebatur τὸ ὀρίπεσθαι τὸν τῆς ἐλαίας καρπὸν, ut est ap. Polluc. 7, [146]. Sed metuo ne perperam scriptum sit pro ἐλαιοῦν, quod Lat. ad verbum dicunt Oleare. [V. Ἐλαιόω.]

[Ἑλέπαλξις, εως, ἡ, ap. Jo. Ducam Hist. Byz. c. 28, p. 104, D : Ὁ Μουρὰτ οὖν ἠσχολεῖτο ἐν ἑλεπάλξεσιν καὶ ἀκροβολισμοῖς τοῦ λαβεῖν τὴν Κωνσταντίνου, Fabricandis machinis ad deturbandas mœnium pinnas, Int. Sequitur p. 105, A : Λύει τὰς μελετωμένας ἑπάλξεις καὶ ἑλεπόλεις. Sed c. 13, p. 26, B : Οὐδὲ ῥεψεπάλξεις οὐδὲ τοιχεπάλξεις οὐδ' ἀκροβολισμοὺς οὐδ' ἄλλο τι τῶν μηχανικῶν ἀντεπήγαγεν. L. Dind.]

[Ἐλεπόδιον, εἶδός τι βάνυσος, Hesych. corrupte.]

[Ἐλέποχες, ἰχθῦς ὁμοιοι φωκίδι, Hesych. V. Ἐλεφιτίς.]

Ἑλέπολις, εως, ἡ, sc. μηχανὴ, Machina obsidionalis capiendis urbibus apta. Vitruv. 10, 22 [16, 4 Schn.] : Interea rex Demetrius, qui propter animi pertinaciam Poliorcetes est appellatus, contra Rhodum bellum comparando, Epimachum Atheniensem nobilem architectum secum adduxit. Is autem comparavit helepolim sumptibus immanibus, industria laboreque summo. Et mox : Ut contra eam helepolim machinam pararet, et illam transferret intra murum. Paulo ante autem [3] : Super muro machinam in carchesio versatili constituit, quæ [qua] helepolim ad mœnia accedentem corripuit et transtulit intra murum. De altitudine autem et latitudine, necnon de firmitudine et pondere, vide ibid. Amm. Marcell. 24 [23, 4, 10] : Pro his arietum machinamentis [meditamentis] jam crebritate despectis conditur machina scriptoribus historicis nota, quam ἑλέπολιν Græci cognominant [cognominamus] : cujus opera diuturna Demetrius Antigoni regis filius, Rhodo aliisque urbibus oppugnatis, Poliorcetes est appellatus. Ædificatur autem hoc modo : Testudo compaginatur immanis asseribus [axibus] roborata, longioribus [longissimis] ferreisque clavis aptata, et contegitur coriis bubulis, virgarumque recenti textura, atque limo asperguntur ejus suprema, ut flammeos detrectet et missiles casus. Conseruntur autem ejus frontalibus trisulcæ cuspides, præacutæ, ponderibus ferreis graves, qualia nobis ostendunt pictores fulmina vel fictores, ut quicquid petierit aculeis exertis abrumpat. A Diod. S. [20, 48 et 91] inter λιθοβόλα ὄργανα numeratur. [V. de ead. Athen. Dec. mach. p. 7, Athen. Dipnos. 5, p. 206, E; 10, 415, A, Plut. Demetr. c. 20, 21, 40.] Joseph. autem [B. Jud. 2, 19, 9 : Τάς τε ἑλεπόλεις καὶ τοὺς ὀξυβελεῖς· et ib. 5, 6, 4; 6, 1, 3] pro Quavis urbium expugnatrice machina usurpavit, sicut et Hesych. ait ἑλεπόλεις dici εἰωθήποτε μηχανήματα, δι' ὧν αἱ πόλεις καθαιροῦνται. [Addit autem : Παρὰ δὲ Κρησὶ τὰ τῶν πολέμων ὄργανα. Quæ habet etiam Cyrill. ap. Schow. Suppl. p. 253, 9. Dionys. A. R. 9, 68 : Οὔτε χελώνας χωστρίδας κατασκευάζειν εἰδότων τῶν τότ' ἀνθρώπων οὔτε τὰς καλουμένας ἑλεπόλεις μηχανάς. Alciphro 3, 45 : Πόλεμον ὑπέστης καὶ πόρθησιν ἱκανὴν ἄνευ μηχανῆς καὶ ἑλεπόλεως. Memorat etiam Pollux 1, 139. Τετρασκελεῖς ἑλεπόλεις Jos. Genes. 2, p. 18, B. L. D. Eumath. De Ism. 3, p. 70 : Ὁ δ' ὡς ἀπὸ γῆς ὅλης ἑπολέμει, κινεῖ καὶ κατασείει μου τὴν ἀκρόπολιν. Duo codd. Monac. ἀπὸ γ. ὅλας ἑλεπόλεις κ. Jacobs.] — Ἑλέπτολις, poetice pro ἑλέπολις, Urbis seu urbium captrix et vastatrix. Ex Eurip. [Iph. A. 1476, 1511] affertur ἑλέπτολις Ἴλιος [καὶ Φρυγῶν] Ἰφιγένειαι, pro Iphigenia diruendis Ilii mœnibus destinata victima. [Æsch. Ag. 689, de Helena. Conf. Ἑλένας.]

Ἑλερρᾶ ἔργα, Suidæ φόνια, χαλεπὰ, κακά. Infra ἕλλερα.

[Ἐλεσβαᾶς, ᾶ, ὁ, Elesbaas, rex Indiæ ap. Nonnosum Photii cod. 3, Theophanem p. 144, D, Cedren. p. 364, C, Cosmam Indopl. ap. Montef. Ἐλεσβαὰμ in martyr. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 823, B, et in Menolog. l. 5, vol. 5, p. 279, D, 280, B. Ἐλεσβόας Jo. Malalæ p. 458, 17, fort. vitiose. L. Dind.]

[Ἑλεπίς.] Ἑλεπίδας sunt qui interpretentur τοὺς συμφύτους τόπους [Locos consitos, densos] : alii τοὺς ἑλώδεις [Palustres], teste Etym. [M. p. 328, 22] qui rectius accipi eo nomine tradit τοὺς λεπώδεις [quasi Squameos, Squamosos], παρὰ τὸ λελεπίσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἢ ὑπὸ τῶν κυμάτων. In exemplum autem affert hoc hemistichium [Apoll. Rh. 1, 1266] : Πίσεά [πίτεά] τε προλιπὼν καὶ ἑλεσπίδας. [Schol. : Τινὲς τοὺς ἑλώδεις καὶ πηλώδεις τόπους. Ἄμεινον δὲ τοὺς πετρώδεις παρὰ τὸ λέπεσθαι ὑπό τε τοῦ ἡλίου καὶ ἀνέμου καὶ ὑετοῦ. Ὅθεν καὶ λέπη τὰ ἀκρωτήρια τῶν ὀρῶν. V. Λέσπις.]

Ἑλετὸς, ἡ, ὸν, ab ἕλω, uti dixi [in Αἱρέω], a quo etiam ἑλῶ, et εἷλον, Qui capi s. prehendi potest, q. d. Prehensibilis. Hom. Il. 1, 408 : Ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λῃστὴ, Οὔθ' ἑλετὴ, i. e. ληπτὴ, ut exp. Hesych. et auctor brevium scholl. Subaudio autem ὥστε cum ἐλθεῖν, ut sit οὐκ ἔστι λῃστὴ, οὐδὲ ληπτὴ, ὥστε δύνασθαι ἐπανελθεῖν. Eust. autem vult λῃστὴ esse ἀκουσίως ἐλκομένη, at ἑλετὴ contra ἡ ἑκουσίως ἐπανερχομένη, καὶ ὡς ἂν εἴποι τις, αἱρετὴ, διὰ τὸ κατὰ προαίρεσιν, quam expos. ut nimis subtilem et quæ insolitatam signif. det voci ἑλετὴ, repudiandam puto.

[Ἐλευθέρα, ἡ, epith. Dianæ. Artemid. 2, 35, p. 203 : Ἡ λεγομένη παρὰ Λυκίοις Ἐλευθέρα (Ἄρτεμις). Ἐλεύθερσα scripsit Reiff.]

[Ἐλευθέρα Κιλικία, ἡ, Cilicia libera. Steph. B. : Ἐλ. Κ., μέρη αὐτῆς ἐν διαφόροις τόποις. Οἱ οἰκήτορες

Ἐλευθεροκίλικες, νῦν δὲ Ἐλευθερῖται. Diodor. 3, 55 : Τῶν δὲ Κιλίκων ἀπαντησάντων αὐτῇ (Myrinæ Amazonum reginæ) μετὰ δώρων ... ἐλευθέρους ἀφεῖναι ... οὓς ἀπὸ ταύτης τῆς αἰτίας μέχρι τοῦ νῦν Ἐλευθεροκίλικας καλεῖσθαι. Ubi v. Wessel. Numum male ad eos relatum aliter explicuit Eckhel. D. N. vol. 3, p. 243. L. Dind.]

[Ἐλευθεραὶ, αἱ, Eleutheræ, sec. Steph. B. πόλις Βοιωτίας ἀπὸ Ἐλευθῆρος τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἔστι καὶ Κρήτης ἀπὸ Ἐλευθῆρος ἑνὸς τῶν Κουρήτων ... Ἔστι καὶ ἄλλη ἐπὶ τῷ Ἴστρῳ ποταμῷ ἐν τῷ Πόντῳ διὰ τὸ φυγόντας Αἰήτην τοὺς περὶ Ἰάσονα ἐκεῖ τοῦ φόβου ἐλευθερωθῆναι. Ἔστι καὶ πόλις Λυκίας ἀπό τινος νύμφης. Ὁ πολίτης Ἐλευθερεὺς (Pausan. 1, 38, 8, Plin. N. H. 34, 8) ἢ Ἐλευθεραῖος. El. Bœoticas memorant Xen. H. Gr. 5, 4, 14, Diod. 3, 66, et 4, 2, ubi nominis rationem reddit : Κατὰ μὲν τὴν Βοιωτίαν ἀποδιδόντα (Bacchum) τῇ πατρίδι χάριτας ἐλευθερῶσαι πάσας τὰς πόλεις καὶ κτίσαι πόλιν ἐπώνυμον τῆς αὐτονομίας, ἣν Ἐλευθερὰς προσαγορεῦσαι· Strabo 8, p. 375, 9, p. 412, Plut. Mor. p. 300, ubi ab Eleuthere f. Lycaonis nomen accepisse refert, Arrian. Exp. 1, 7, 13, Lucian. Dial. mort. 27, 2, Pausan. 1, 38, 8, 9. Ἐλευθῆραι et Ἐλευθήρων vitiose ap. schol. Arist. Ach. 242 s. Pseudeudociam p. 413. De El. Cretæ v. in Ἐλευθέρνα. Accentum Ἐλευθεραὶ testatur Arcadius p. 101, 8. L. Dind.]

[Ἐλευθεραῖος. V. Ἐλευθεραί.]

[Ἐλευθέρεια, τά. V. Ἐλευθέρια.]

[Ἐλευθερεὺς, έως, ὁ, Eleutherensis, gent. ab Ἐλευθεραὶ, quod v. Epith. Bacchi ap. Pausan. 1, 29, 2 : Καὶ ναὸς οὐ μέγας ἐστὶν, ἐς ὃν τοῦ Διονύσου τοῦ Ἐλευθερέως τὸ ἄγαλμα ἀνὰ πᾶν ἔτος κομίζουσιν ἐν τεταγμέναις ἡμέραις· 20, 3 : Δύο δέ εἰσιν ἐντὸς τοῦ περιβόλου ναοὶ, καὶ Διόνυσοι, ὅ τε Ἐλευθερεὺς, καὶ ὃν Ἀλκαμένης ἐποίησεν ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ. « Bacchus ita dictus est, quod ejus ξόανον ex illius templo apud Eleutherenses Athenas translatum fuerat; ut legimus ib. 38, 8. » Facius. Angl. Ejusdem templi meminit Clem. Al. Protrept. 4, § 53 : Ἀθήνησι γὰρ τοῦ Διονύσου τοῦ Ἐλευθερέως κατήρειψε (flamma) τὸν νεών. Hask.]

Ἐλευθερία, ἡ, Libertas, qualis est eorum, qui servi non sunt [Libertas, Liberatio, Ingenuitas, Vindiciæ, Manumissio; Ἐλευθερίας ἐκδικίαι, hæ Vindiciæ, Gl.] : ut ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, Demosthen. [p. 1327, 22 : Ἀφελόμενος τὴν Κηφισοδώρου θεράπαιναν εἰς ἐλ., et p. 1328, 8; 1358, 18.] Θηβῶν ἐλ., item Ἀθηνῶν, Plut. [Hinc locutiones ἐπ' ἐλευθερίᾳ, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 780, n. 1607; p. 826, n. 1701 bis; p. 828, n. 1703; p. 833, n. 1710, A, Plut. Sull. c. 9. Æsch. Cho. 863. Soph. El. 1509 : Ὦ σπέρμ' Ἀτρέως, ὡς πολλὰ παθὸν δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες. L. D. Ἐλευθερίαι, de Manumissionibus. Can. 82 Cod. Ecclesiæ Africanæ : Περὶ ἐλευθεριῶν. Ὁμοίως ἤρεσεν ἵνα περὶ τῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ γενομένων ἐλευθεριῶν ἀπὸ τοῦ βασιλέως αἴτησις γένηται· 64 : Περὶ ἐλευθεριῶν δηλαδὴ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ κηρυκτέων. Suicer. || De libertate civili populorum. Pind. Pyth. 1, 61 : Θεοδμάτῳ σὺν ἐλευθερίᾳ· Isthm. 7, 15 : Ἰατὰ δ' ἔστι βροτοῖς σύν γ' ἐλευθερίᾳ καὶ τά· fr. ap. Plut. Themist. c. 8 et alibi : Ὅθι παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο φαεννὰν κρηπίδ' ἐλευθερίας. Et sæpe ap. Plat. ceterosque Atticos et alios omnes.] || Libertas generaliori signif., ut, Ἐν ἀδείᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ βιώσεσθε, Herodian. [5, 1, 16.] Sic ἐλευθερία et παῤῥησία copulantur a Luciano [Piscat. c. 17. Cum πᾶς jungit Plato Leg. 3, p. 699, E : Ἐπὶ πᾶσαν ἐλ. προτρέπουσι τὰ πλήθη· Reip. 9, 572, E, Menex. p. 239, A. Et Reip. 8, p. 562, C : Ἐπὶ πᾶν τὸ τῆς ἐλ. ἰέναι. || Cum genit. Plat. Reip. 1, p. 329, C : Τῶν τοιούτων ἐν τῷ γήρᾳ πολλὴ εἰρήνη γίγνεται καὶ ἐλ. Seq. præp. ἀπὸ, Leg. 3, p. 698, A : Ἡ παντελὴς καὶ ἀπὸ πασῶν ἀρχῶν ἐλευθερία. || Licentia, signif. minus in bonam partem accipienda, ap. Plat. Gorg. p. 492, C : Τρυφὴ καὶ ἀκολασία καὶ ἐλ., ἐὰν ἐπικουρίαν ἔχῃ, τοῦτ' ἐστὶν ἀρετή τε καὶ εὐδαιμονία. || I. q. ἐλευθεριότης. Basil. M. Ep. 108, vol. 3, p. 201, D : Σοί τε γὰρ πολλὴν παρὰ τῶν πεπειραμένων σου μαρτυρουμένην ἐλευθερίαν σύνοιδα. Clement. in Cotel. Patr. vol. 1, p. 769, 46 : Οὗτός ἐστι Κλήμης, περὶ τοῦ πολὺν ἐν εὐγενείᾳ τε καὶ τρόπων ἐλευθερίᾳ πρὸς ὑμᾶς ἐποιούμην λόγον. L. Dind.]

[Ἐλευθερία, ἡ, Eleutheria, n. pr. muliebre, videtur esse in lap. ap. Bœckh. vol. 1, p. 549, n. 1030, 4. L. D.]

Ἐλευθέρια, τὰ, interpr. Libertatis solennia, in hoc l. Plauti e Persa [1, 1, 29], Basilice agito eleutheria. [Aliter in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 861, n. 1767 : ΑΠΛΟΥΝΙ ΤΕΜΠΕΙΤΑ ΑΙΣΧΥΛΙΣ ΣΑΤΥΡΟΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, Donum pro libertate. De festo Meurs. Græciæ fer. l. 3, Opp. vol. 3, p. 854 : « Ἐλευθέρια Platæenses celebrabant in Bœotia. (Inscr. Megaris reperta ap. Bœckh. vol. 1, p. 564, I, 3 : Ἐλευθέρεια (sic) ἐν Πλατεαῖς (sic). Ἐλευθέρια in alia ib. p. 770, n. 1589. Diodor. 11, 29 : Ἔδοξε τοῖς συνέδροις τῶν Ἑλλήνων ... εὔξασθαι τοῖς θεοῖς, ἐὰν νικήσωσιν, ἄγειν κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν τοὺς Ἕλληνας Ἐλευθέρια κοινῇ [ita Reiskius emendavit codd. scripturam ἐλευθερίαν κοινὴν], καὶ τὸν ἐλευθέριον ἀγῶνα συντελεῖν ἐν ταῖς Πλαταιαῖς.) Schol. Pind. Ol. 8 (7, 154) : Τελοῦνται δὲ ἐν Βοιωτίᾳ διάφοροι ἀγῶνες, ἐν μὲν Θεσπειαῖς τὰ Ἐρατίδια (Ἐρωτίδια), ἐν δὲ Πλαταιαῖς τὰ Ἐλ. Heniochus ap. Stob. Flor. (vol. 2, p. 105) : Ἐλευθέρι' ἀφίκοντο θύσουσαί ποτε, ὅτε τῶν φόρων ἐγένοντ' ἐλεύθεραι σχεδόν (urbes). Erat autem agon gymnicus, coronarius, celebrabaturque in honorem Jovis Eleutherii. Strabo, ubi de Eleutheriis agit l. 9, p. 412 : Ἱδρύσαντό τε Ἐλευθερίου Διὸς ἱερὸν καὶ ἀγῶνα γυμνικὸν στεφανίτην ἀπέδειξαν Ἐλευθέρια προσαγορεύσαντες. Eust. Il. p. 269, 16 s. schol. Anthol. Ep. Gr. l. 2, tit. 1 (cujus nulla est auctoritas) : Μεταξὺ Κιθαιρῶνος καὶ Θηβῶν ἐν ὁδῷ τῇ εἰς Ἀθήνας καὶ Μέγαρα, παραρρεῖ δ' αὐτὰς Ἀσωπὸς, ἔνθα Μαρδόνιον καὶ τὰς λ' μυριάδας Ἕλληνες ῥίψαντες ἱδρύσαντο Ἐλευθερίου Διὸς ἱερὸν, καὶ τοὺς ἐν μάχῃ τελευτήσαντας δημοσίᾳ θάψαντες ἀγῶνα γυμνικὸν στεφανίτην ἀπέδειξαν τὰ Ἐλευθέρια. Et quidem quinto quoque anno : Pausan. 9, 2, 6 : Ἄγουσι δὲ καὶ νῦν ἔτι ἀγῶνα διὰ ἔτους πέμπτου τὰ Ἐλευθέρια, ἐν ᾧ μέγιστα γέρα πρόκειται δρόμου· θέουσι δὲ ὡπλισμένοι πρὸ τοῦ βωμοῦ. Plut. Aristid. c. 21 : Ἐκ τούτου γενομένης ἐκκλησίας κοινῆς τῶν Ἑλλήνων ἔγραψεν Ἀριστείδης ψήφισμα συνιέναι μὲν εἰς Πλαταιὰς καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν τοὺς ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος προβούλους καὶ θεωρούς, ἄγεσθαι δὲ πενταετηρικὸν ἀγῶνα τῶν Ἐλευθερίων. (Bœotica intelligenda videntur in inscrr. duabus Spartæ repertis ap. Bœckh. vol. 1, p. 679, 680, n. 1430, 1431. Syracusanorum Ἐλευθέρια, in memoriam libertatis a Thrasybuli tyrannide vindicatæ instituta, memorat Diodor. 11, 72.) Et Samii, quum gymnasium Amori consecrassent, festum quoque hoc nomine instituerunt. Athen. 13, p. 562, A : Σάμιοι δὲ, ὥς φησιν Ἐρξίας ἐν Κολοφωνιακοῖς, γυμνάσιον ἀναθέντες τῷ Ἔρωτι τὴν διὰ τούτων ἀγομένην ἑορτὴν Ἐλευθέρια προσηγόρευσαν. Alias Eleutheria privatim celebrabant itidem, qui e servitute in libertatem essent restituti. Eumath. 10, p. 401 : Συνορχούμεθα τούτοις ἡμεῖς καὶ παιανίζοντες ἐλευθέριον ἡλίκον οἷον ἐράσμιον. Iterum 11, p. 406 : Τῇ δ' ὑστεραίᾳ πάλιν ἐπὶ τὸν βωμὸν γενόμενοι, δάφνης ἐστεφανωμένοι τὰς κεφαλὰς, ἐπανηγυρίζομεν ἐλευθέρια, ἐπαιανίζομεν ἐπινίκια. Et Toxilus servus, quasi liber factus, peregre profecto hero, ap. Plaut. (l. supra ab HSt. cit.). » Conf. Corsini Fast. Att. vol. 1, part. 1, p. 331. || Ἐλευθέρια, ἑορτὴ Διονύσου, Liberalia, Gl. Conf. Ἐλεύθερος de Libero patre dictum. L. Dind.]

Ἐλευθεριάζω, dicitur de fugitivis, quum libere vagantur, Libertatem usurpo, Libere ago. Bud. p. 804. [Plato Leg. 3, p. 701, E : Μετριότητά τινα τοῦ δεσπόζειν ... τοῦ ἐλευθεριάσαι. Aristot. Pol. 5, 11, p. 1314, 8 : Αὐτὸν γὰρ εἶναι μόνον ἀξιοῖ τοιοῦτον (ἐλεύθερον) ὁ τύραννος, ὁ δ' ἀντισεμνυνόμενος καὶ ἐλευθεριάζων ἀφαιρεῖται. Dionys. A. R. 6, 35 : Τὸ ἀνήκοον αὐτῶν καὶ τὸ ἐλευθεριάζον. Plut. Mor. p. 6, E : Μέχρι δὲ τῆς τῶν ἀνδρῶν ἡλικίας οὐδὲν ἐκ τοῦ παρατυχόντος ἀξιῶ λέγειν· ἀλλ' ὅταν τις ῥιζώσῃ τὴν δύναμιν, τότε τῶν καιρῶν καλούντων ἐλευθεριάζειν τοῖς λόγοις προσῆκον. Alciphr. 2, 3, p. 299, 58 : Ποῦ δὲ δημοκρατικὸν ὄχλον (ὄψομαι) οὕτως ἐλευθεριάζοντα (ut Athenis). Dio Chr. Or. 16, vol. 1, p. 459 : Τοῦτο κρίναντα βεβαίως ὅτι μὴ λυπητέον ἐστὶ περὶ μηδενὸς τῷ νοῦν ἔχοντι (δυνατὸν), τὸ λοιπὸν ἐλευθεριάζειν, καὶ πάντων ἄδεια τῶν δυσχερῶν ἔσται. Psendepimenides ap. Diog. L. 1, 113 : Δυσμάχανον γὰρ ἀνθρώπως ἐλευθεριάξαντας ἐν τεθμοῖς ἀρίστοις δούλως ἦμεν. || Gaudeo, Hilarem me præbeo. Moschopul. : Εἰς Τροφωνίου μεμάντευται, ἐπὶ τῶν σκυθρωπαζόντων καὶ οὐδέποτε ἐλευθεριαζόντων. Ap. Nicet. de Manuele imp. : Νέος γὰρ ὢν ὁ Μανουὴλ καὶ ἐρωτικὸς τῷ τ' ἀνειμένῳ καὶ τρυφερῷ προσ-

ανέκειτο, cod. barbarogr. καὶ ἐλεύθερος pro ἐρωτ. Ducang.]

Ἐλευθεριαστικὸς, ἡ, ὸν, Qui amat libere agere.

[Ἐλευθεριάω, Nili Sent. p. 344 ed. Orell.]

Ἐλευθερικὸς, ἡ, ὸν, Liber, ex Plat. De Leg. [11, p. 919, E] in VV. LL. [Ib. 3, p. 701, E: Πολιτείας τήν τε δεσποτικωτάτην προελόμενοι καὶ τὴν ἐλευθερικωτάτην.] At Bud. ex Plut. [?] affert, ἐλευθερικὸς et ἐλευθερικώτατος exponens Nimius in usurpanda libertate. [Superl. Clem. Al. Strom. 7, p. 856: Θεράποντες ἄρα καὶ θεραπευταὶ τοῦ θείου, οἱ ἐλευθερικωτάτην καὶ βασιλικωτάτην θεραπείαν προσάγοντες τὴν διὰ τῆς θεοσεβοῦς γνώμης τε καὶ γνώσεως. Wakef. Ἐλευθερικὸν s. ἐλευθερικὰ χωρία, Libera et immunia ab exactionibus, in Nov. Justiniani De SS. domibus c. 4, ubi opponuntur ἐξακτωρικοῖς. Ducang.]

[Ἐλευθέριν, ἡ, dimin. pro Ἐλευθέριον, Eleutherium, n. mulieris, si certa scriptura, in lap. ap. Bœckh. vol. 1, p. 507, n. 704: ΕΛΕΥΘΕΡΙΝ ΔΙΟΜΗΔΟΥΣ ΜΕΙΛΗΣΙΑ. L. Dindorf.]

[Ἐλευθέριον, τὸ, Eleutherium, sec. Steph. Byz., πολίχνιον Μυσίας. Οἱ οἰκῆται Ἐλευθεριεῖς, ὡς Προύσιον Προυσιεῖς (Βουπράσιον, Βουπρασιεὺς Holst., quod cum Ἐλευθεριεὺς comparatur in Χειμέριον).]

[Ἐλευθέριον ὕδωρ, prope Mycenas, Paus. 2, 17, 1. Nominis originem explicat Hesych., ap. quem ἐλεύθερον. L. Dindorf.]

Ἐλευθέριος, ὁ, ἡ, Liberali ingenio præditus, Ingenuus. Vide ap. Aristot. differentiam inter μεγαλοπρεπῆ et ἐλευθέριον, aliaque de hoc. [Eth. Nic. 4, 1 sqq., ubi refertur ad rem familiarem. Liberalis, Benignus, Gl.]. Xen. [Comm. 2, 1, 22], γυνὴ ἐλευθέριος φύσει, Liberali ingenio. Idem [ib. 2, 8, 4], ἐλευθεριώτεροι et δουλοπρεπέστεροι opp. Plut. Cam. [c. 33]: Δμωΐδας τὰς ἐν ὥρᾳ μάλιστα καὶ ταῖς ὄψεσιν ἐλευθερίους, Liberali facie. Id. Lyc.: Ἐλευθέριος τοῖς μέλεσι. [De figura corporis. Hippocrat. Aphor. 2, 54, p. 1246, G: Μεγέθει σώματος ἐννεάσαι μὲν ἐλευθέριον καὶ οὐκ ἀειδές. Xenoph. Reip. Lac. 11, 3: Ἐλευθεριωτέρους καὶ γοργοτέρους φαίνεσθαι (comantes)· 12, 5: Γυμνάζεσθαι προαγορεύεται ... ὥστε... ἐλευθεριωτέρους τῶν ἄλλων φαίνεσθαι. De equo id. Eq. 10, 17 (unde repetit Poll. 1, 194, ubi male ἐλεύθερος): Οἱ θεώμενοι τὸν ἵππον τοιοῦτον ἀποκαλοῦσιν ἐλευθέριον. (Aristot. H. A. 1, 1, p. 488, 16: Ἐλευθέρια καὶ ... εὐγενῆ, οἷον λέων.) Id. Cyrop. 5, 2, 16: Ὁρῶν τὴν φαυλότητα τῶν παρατιθεμένων βρωμάτων, πολὺ σφᾶς ἐνόμιζεν ἐλευθεριωτέρους εἶναι αὐτῶν, Honestiores, Opulentiores, Lautiores. 8, 4, 32: Οἳ βούλονται δοκεῖν πλείω κεκτῆσθαι ἢ ἔχουσιν, ἐλευθεριώτεροι ἂν οἰόμενοι οὕτω φαίνεσθαι· Conv. 4, 5: Ἐλευθεριωτέρους μὲν αὐτοὺς ποιοῦμεν εἰς χρήματα. Et alibi sim. Plato Tim. p. 21, C: Γεγονέναι Σόλωνα κατὰ τὴν ποίησιν αὖ τῶν ποιητῶν πάντων ἐλευθεριώτατον.] Transfertur et ad alia, pro Liberalis, Libero homine dignus, Liberum hominem decens: ut Plat. Epist. 7, [p. 336, A], ἐλ. σχῆμα τῆς πολιτείας. [Conf. Leg. 2, p. 669, C. Ib. 7, p. 823, E: Πτηνῶν θήρας ἔρως οὐ σφόδρα ἐλευθέριος· Gorg. p. 485, B: Χαρίεν μοι φαίνεται καὶ ἐλ. Reip. 8, p. 561, D: Ἐλ. καὶ μακάριον καλῶν τὸν βίον τοῦτον. Et sic cum βίος Xenoph. Cyrop. 3, 3, 52. Et cum πόνος et μελέτημα ib. 8, 1, 43, cum μόχθος Conviv. 2, 4. Dio Cass. 46, 6: Ἐλευθέριον μὲν μάθημα οὐδὲν ἐπίστασαι.] Et ἐλευθέριοι παιδεῖαι, Liberales doctrinæ, Lucian. Sic ἐλευθέριοι διατριβαὶ, Liberalia studia [Plut. Rom. c. 6]: de quo in Ἐλεύθερος. Exp. et Lepidus, Venustus, ut in illo Plut. l., Ἐλευθέριος τοῖς μέλεσι. Sic vero ap. Plut. [Mor. p. 148, C] ἐλευθεριώτατα, Lepidissime. [Plat. Reip. 1, p. 344, C: Ἐλευθεριώτερον καὶ δεσποτικώτερον ἀδικία δικαιοσύνης· Axioch. p. 369, B: Τὴν ἐλευθεριωτάτην ἐπιστήμην. || Prov., ut videtur, ἐλευθεριώτερος Σπάρτης explicat Suidas.] || At Ἐλευθέριος Ζεὺς, Servator Jupiter. [Thuc. 2, 71: Θύσας ἐν τῇ Πλαταιῶν ἀγορᾷ Διὶ Ἐλευθερίῳ ἱερά. Pind. Ol. 13, 1: Παῖ Ζηνὸς Ἐλευθερίου, Σώτειρα Τύχα. Eur. Rhes. 358: Νῦν, ὦ πατρὶς ὦ Φρυγία, ξὺν θεῷ νῦν σοι τὸν Ἐλευθέριον Ζῆνα πάρεστιν εἰπεῖν. Xen. OEc. 7, 1: Ἰδὼν αὐτὸν ἐν τῇ τοῦ Διὸς τοῦ Ἐλευθερίου στοᾷ καθήμενον. Conf. de Jove Ἐλ. ap. Ath. Harpocrat. s. Suid. et Hesych. in Ἐλ. Ζεὺς, schol. Aristoph. Pl. 1176, inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 483, n. 524, et de porticu hac Jovis Ἐλ. Paus. 1, 3, 2; 10, 21, 5 et 6. Idem 9, 2, 5 Platæis cultum memorat, cum inscr. Plat. ap. Bœckh. vol. 1, p. 787, n. 1624, et Hesychio. De Syracusanorum Jove Ἐλ. Diodor. 11, 72, Eckhel. D. N. vol. 1, p. 243, Burm. ad Dorv. Sic. p. 328 et Hesych., qui etiam Tarenti et ἐν Καρίαις (Καρύαις Palm.) cultum memorat. Porro ap. Dion. Cass. 62, 26: Ὦ Ζεῦ Ἐλευθέριε. Plur. Ælian. V. H. 12, 1, p. 138 Cor.: Ἡ δὲ Ἀσπασία οὔτε ἐνδῦναι πολυτελῆ χιτῶνα ἐβούλετο οὔτε περίβλημα περιβαλέσθαι ποικίλον ἠξίου ... ἀνευφημήσασα δὲ θεοὺς πάντας ἐκάλει Ἑλληνίους καὶ Ἐλευθερίους τοὺς αὐτούς. In inscrr. Imperatorum Rom. temporibus positis, itemque in numis, conjungitur Jovis Eleutherii nomen cum nomine imperatoris, ut ap. Bœckh. vol. 1, p. 417, n. 350: Ζανὶ Ἐλευθερίῳ Ἀντωνίνῳ Σωτῆρι· et iisdem verbis p. 645, n. 1313, 1314. Mytilen. ibid. vol. 2, p. 192, n. 2179: Αὐτοκράτορι Τραϊανῷ Ἀδριανῷ Καίσαρι σεβαστῷ ἐλευθερίῳ Ὀλυμπίῳ κτίστῃ Διὶ χαριστήριον. Num. Neronis Magnesiæ ad Sipylum ap. Eckhel. Doctr. N. vol. 3, p. 107, A: Νε. καὶ Ζεὺς Ἐλευθέριος. || Ἡλίου ἐλευθερίου ara Trœzene erecta post bellum Persicum memoratur Pausan. 2, 31, 5. L. Dind.]

[Ἐλευθέριος, ὁ, Eleutherius, n. pr. viri, in schol. Hom. Od. Δ, 563, ubi pro Ἐλευθερίου al. Ἐλευθήρου vel Ἐλευθῆρος. Certiora exx. v. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 221, B, Ducang. Ind. auct. ad Gloss. Gr. calcem p. 40, Vitæ Theophanis fol. i, ij recto, Niceph. H. E. 3, 29, Eust. Opusc. p. 239, 66, Jo. Malal. p. 396 sqq. L. Dind.]

Ἐλευθεριότης, ητος, ἡ, Ingenuitas. It. Liberalitas, vel potius Frugalis quædam liberalitas, cui ἀνελευθερία opp. ab Aristot. [Eth. Nic. 4, 1: Λέγωμεν δ' ἑξῆς περὶ ἐλευθεριότητος· δοκεῖ δ' εἶναι ἡ περὶ χρήματα μεσότης· ἐπαινεῖται γὰρ ὁ ἐλευθέριος οὐκ ἐν τοῖς πολεμικοῖς, οὐδ' ἐν οἷς ὁ σώφρων, οὐδ' αὖ ἐν ταῖς κρίσεσιν, ἀλλὰ περὶ δόσιν χρημάτων καὶ λῆψιν, μᾶλλον δ' ἐν τῇ δόσει. Et sqq. capp., Mor. magn. 1, 24, 25, De virt. et vit. c. 4.] Plut. Pompeio [c. 73]: Ὥστε τὴν ἐλευθεριότητα τῆς ὑπουργίας ἐκείνης θεασάμενόν τινα καὶ τὸ ἀφελὲς καὶ ἄπλαστον. [Thom. M. p. 294: Λέγεται (ἡ ἐν ταῖς μεταδόσεσιν ἑτοιμότης καὶ δαψίλεια) καὶ ἐλευθεριότης. Plato Theæt. p. 144, D: Τὴν μέντοι οὐσίαν δοκοῦσί μοι ἐπίτροποί τινες διεφθαρκέναι· ἀλλ' ὅμως καὶ πρὸς τὴν τῶν χρημάτων ἐλευθεριότητα θαυμαστός· Reip. 3, p. 402, C: Ἐλευθεριότητος καὶ μεγαλοπρεπείας.]

[Ἐλευθερὶς, ίδος, ἡ, Eleutheris. Steph. B.: Ἐλ., πόλις Βοιωτίας Ὠρωποῦ πλησίον, Κότου καὶ Ἐγκλέου (Κόθου καὶ Αἴκλου κτίσμα Berkel.). Θεόπομπος μγ' (μ' cod. Vrat.). Καὶ (τὸ id.) ἐθνικὸν Ἐλευθερίτης. || Gent. fem. ab Ἐλευθεραὶ esse videtur ap. Eur. Suppl. 759: Τάφῳ δέδονται πρὸς Κιθαιρῶνος πτυχαῖς, ... σκιώδης ἔνθ' Ἐλευθερὶς πέτρα. Conf. Plut. Thes. c. 29. || Αὐρηλία Ἐλευθερὶς, n. pr. mulieris, videtur esse in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 602, n. 1225. L. Dind.]

[Ἐλευθερίσκος, ὁ, Eleutheriscus. Steph. B.: Ἐλ., πόλις Μακεδονίας. Θεαγένης Μακεδονικοῖς. Τὸ ἐθνικὸν Ἐλευθερίσκιος.]

[Ἐλευθερίτης. V. Ἐλευθέρα Κιλικία, Ἐλευθερίς.]

[Ἐλευθερίων, ωνος, ὁ, Eleutherio, n. pr. viri in inscr. Coa ap. Bœckh. vol. 2, p. 387, n. 2501. L. D.]

Ἐλευθερίως, Liberaliter [Gl.], Ingenue: ut ἐλ. πεπαιδευμένος, Xen. [Comm. 2, 7, 4.] Et Lepide, ut in adj dictum fuit. [Relatum ad rem familiarem, Aristot. Polit. 2, 6, p. 1265, 32: Ἔτι δ' ἔστι σωφρόνως μὲν, ταλαιπώρως δὲ ζῆν· ἀλλὰ βελτίων ὅρος τὸ σωφρ. καὶ ἐλ.· ib 37. Xen. Ages. 11, 8: Χρήμασιν οὐ μόνον δικαίως ἀλλὰ καὶ ἐλ. ἐχρῆτο· Comm. 1, 6, 3: Χρήματα, ἃ κεκτημένους ἐλευθεριώτερόν τε καὶ ἥδιον ποιεῖ ζῆν· OEc. 9, 13: Πλουσιώτερον καὶ ἐλευθεριώτερον βιοτεύοντας τῶν ἀδίκων. Ejusd. vero Comm. 4, 8, 1: Τὴν δίκην πάντων ἀνθρώπων ἀληθέστατα καὶ ἐλευθεριώτατα καὶ δικαιότατα εἰπὼν, vert. Liberrime. Eod. sensu positiv. ἐλευθερίως, Gl., Dion. Cass. 61, 15: Τί χρὴ μάτην ἀσχημονοῦντα δουλοπρεπῶς φθαρῆναι, ἐξὸν ἐλ. ἀποδοῦναι τῇ φύσει τὸ ὀφειλόμενον; Et in l. scripturæ suspectæ Æsch. Cho. 809.]

[Ἐλευθέρνᾱ, ἡ, Eleutherna. Steph. Byz.: Ἐλ., πόλις Κρήτης ἀφ' ἑνὸς τῶν Κουρήτων. Οἱ πολῖται Ἐλευθερναῖοι καὶ Ἐλευθερνεύς (Ἐλευθερνεῖς). Ἐλευθέρα vitiose bis in Stadiasmo ap. Iriart. Bibl. Matr. p. 493, a, Dion. Cass. 36, 1. Ἐλευθέρνα ap. Hierocl. Synecd. p. 650, ubi v. Wessel. Plur. Scylax p. 18: Μετὰ δὲ Ὀσμίδαν

Ἐλευθέρναι πρὸς βορέαν, ap. Ptolem. autem 3, 17, Ἐλευθέραι. Gent. Ἐλευθερναῖος exx. v. ap. Eckhel. Doctr. N. vol. 2, p. 311-2, Polyb. 4, 53, 2; 55, 4. L. D.] A

[Ἐλευθεροδοάω, More liberorum loquor, verba facio, s. potius testimonium dico, quod non licebat servis adversus dominos. Demetr. Chomatenus in Respons. p. 332 : Τί σημαίνει τὸ μὴ ἐλευθεροδοᾶν τὸν δοῦλον, ὅπερ τοῖς δουλικοῖς ὠνητηρίοις οἱ ταβελλίωνες ἐγγράφειν εἰώθασι. Nempe in instrumentis emptionum servorum addere solebant tabelliones, servis ejusmodi emptitiis non licere, μὴ μόνον ἐν αὐτοῖς μέτροις τῆς δουλείας φωνὴν αἴρειν προσήκουσαν εὐγενεῖ καὶ ἐλευθερίοις κατὰ τῶν δεσποτῶν, ἀλλ' οὐδ' ἂν εἰ καὶ ἐλευθερίας ἀξιωθεῖεν, τὴν τοιαύτην ἀναλαβεῖν πώποτε. Ὅθεν καὶ ἐπιτίμιον τῆς ἐλευθεροφωνίας ταύτης οἱ ἀπελεύθεροι τὴν ἀναδούλωσιν ἐκληρώσαντο. Deinde de vocis significatu hæc subdit : Ὡς ἐν κεφαλαίῳ δὲ εἰπεῖν, καὶ δοῦλος καὶ ἀπελεύθερος τοῦ βοᾶν ἐλεύθερα παντάπασιν ἀπεστέρηνται. Ducang.]

[Ἐλευθεροκάρδιος, ὁ, ἡ, Qui libero corde est, Liberum pectus gestat, Liberalis. Const. Manass. Chron. p. 99, B : Τὸ δ' ἐλευθεροκάρδιον πρὸς τὰς αἰσχροκερδείας. Boisson.] B

[Ἐλευθεροκίλικες, οἱ, Eleutherocilices. V. Ἐλευθέρα Κιλικία. ii]

[Ἐλευθερολάκωνες, οἱ, Eleutherolacones, i. e. Lacones liberi. Strabo 8, p. 367 : Συνέβη δὲ καὶ τοὺς Ἐλ. λαβεῖν τινα τάξιν πολιτείας, ἐπειδὴ Ῥωμαίοις προσέθεντο πρῶτοι οἱ περίοικοι τυραννουμένης τῆς Σπάρτης, οἵ τε ἄλλοι καὶ οἱ Εἵλωτες. Pausan. 3, 21, 6 : Ἔστιν ἤδη (Gytheum) τῶν Ἐλ., οὓς βασιλεὺς Αὔγουστος δουλείας ἀφῆκε Λακεδαιμονίων τῶν ἐν Σπάρτῃ κατηκόους ὄντας ... Ἀριθμὸς δὲ τῶν Ἐλ. ὀκτὼ πόλεις καὶ δέκα εἰσί. ... Αὗται μὲν οὖν εἰσιν αἱ λοιπαὶ τῶν Ἐλ. ἀπὸ τεσσάρων ποτὲ καὶ εἴκοσι πόλεων. Memoratur τὸ κοινὸν τῶν Ἐλευθερολακώνων in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 670, n. 1389. ă]

Ἐλευθερόπαις, δος, ὁ, ἡ, Cui filii sunt liberi. Ex quo intelligitur Liber : ut ἐλ. ὄῆμος. Affertur et hoc ex Epigr. [Anth. Plan. 5, 359, 5 : Ἐλ. Βενέτων δ.]

[Ἐλευθεροποιέω, Liberum, Ingenuum reddo. Hesych. : Ἐξευγενήσω (ἐξευγενίσω), ἐλευθεροποιήσω.] C

[Ἐλευθεροποιός, ὁ, ἡ, Liberum reddens. Arrian. Epict. 4, 1, 176 : Ἀγρύπνησον ἕνεκα τοῦ δόγμα περιποιήσασθαι ἐλευθεροποιόν. Plotin. Enn. 6, 8, vol. 2, p. 1365, 14 ed. Creuzer. : Τὸ δὴ πεποιηκὸς ἐλεύθερον τὴν οὐσίαν, πεφυκὸς ὀηλονότι ποιεῖν ἐλεύθερον καὶ ἐλευθεροποιὸν ἂν λεχθὲν, τίνι ἂν δοῦλον εἴη; L. D. Philo Alex. vol. 1, p. 577, 38 : Ὁ ἐλεύθερος καὶ ἐλευθεροποιὸς δημιουργός· et ib. p. 499, 14 : Ὁ μόνος ἐλ. καὶ ἐλευθεροποιὸς θεός, Solus liber et liberator. Conf. ib. p. 401, 20; et Method. De cruce, t. 2, p. 404, A Grets. : Ἐλευθεροποιὸν αὐτὸ καὶ λυτήριον τῶν δεσμῶν. Hase.]

[Ἐλευθερόπολις, εως, ἡ, Eleutheropolis, oppidum Palæstinæ. Unde gent. Ἐλευθεροπολίτης, Eleutheropolita. Utrumque in inscr. Acacii Epist. ad Epiphanium, Opp. Epiphanii præmissæ. Memorat etiam Joseph. Hypomnest. p. 321, Suid. v. Μαριανὸς, et ubi Ἐλευθηρουπόλεως, Sozom. H. E. 4, 24, p. 170, 22, quod Ἐλευθερουπ. vel Ἐλευθεροπ. scrib. Antonin. Itin. p. 199, ubi v. int., Hierocl. Synecd. p. 718. Gent. ap. Euseb. H. E. l. 8, de mart. Pal. c. 9, p. 424, 13, Suidam v. Εὐτόκιος. Conf. Eckhel. Doctr. N. vol. 3, p. 448. L. D.] D

[Ἐλευθεροπραξία, ἡ, Licentia, Effrenatio. Or. Sibyll. 2, p. 190, 3 : Καὶ καρποὶ λείψουσιν, ἐλευθεροπραξία δ' ἔσται πλείστοις ἐν μερόπεσσι καὶ ἱπροσυλία ναῶν.]

Ἐλευθεροπράσιον, τὸ, Liberorum venditio. Unde ἐλευθεροπρασίου δίκη, Actio quæ in eum instituebatur, qui liberum vel etiam servum alienum vendidisset. JCti appellant Crimen plagii. Pollux l. 3, [78] : Καὶ δίκη δὲ κατὰ τῶν ἀνδραποδιστῶν ἐλευθεροπρασίου. [ăĭ]

[Ἐλευθεροπρέπεια, ἡ, Liberalitas, Liberale ingenium. Voc. σκληρὸν, Durum, dicit Pollux 3, 119. Clem. Hom. 4, 7, p. 658, sec. cod. reg. : nam ed. male ἐλευθεροτροπείας. Cit. Kall.]

Ἐλευθεροπρεπὴς, ὁ, ἡ, Ingenio præditus, quod liberum et ingenuum hominem decet. It. Liberum hominem decens, Liberalis. [Plato Alcib. 1 p. 135, C : Ἐλευθεροπρεπὲς δὲ ἡ ἀρετή. Dio Cass. 60, 2 : Ἐν συνουσίαις γυναικῶν πλείοσι γενόμενος οὐδὲν ἐλευθεροπρεπὲς ἐκέκτητο. Polluc. 3, 118, Suidam in Κλαύδιος citat Hemst.]

Ἐλευθεροπρεπῶς, Liberaliter, Ut decet hominem liberum et ingenuum. His opp. δουλοπρεπὴς et δουλοπρεπῶς. [Plato l. c. Pollux 3, 119. Dionys. Areop. p. 73, B ed. Ven. L. Dind.]

Ἐλεύθερος, α, ον [et ὁ, ἡ, ut ap. Nonn. Jo. c. 9, 137 : Ἐλεύθερον ἴαχε φωνήν. Æsch. Ag. 328 : Ἐξ ἐλευθέρου δέρης. Eur. El. 869 : Νῦν ὄμμα τοὐμὸν ἀμπτυχαί τ' ἐλεύθεροι. Sed ejusd. Heracl. 245 et Lycurg. p. 153, 1 ἐλεύθερος gen. fem. positum, ex codd. mutatum est in ἐλευθέρα. Plotin. Enn. 6, 8, vol. 2, p. 1365, 13 ed. Creuzer. : Τὸ δὴ πεποιηκὸς ἐλεύθερον τὴν οὐσίαν, πεφυκὸς δηλονότι ποιεῖν ἐλεύθερον καὶ ἐλευθεροποιὸν ἂν λεχθὲν, τίνι ἂν δοῦλον εἴη; Ubi ἐλευθέρα sequitur v. 16. Quod longe frequentius, ut docent exx. Platonis et al.], Liber, cui opp. δοῦλος, Servus. [Ingenuus, Truculentus, Probus, Gl.] Thucyd. 8, [c. 15] : Τοὺς μὲν δούλους ἐξ αὐτῶν ἠλευθέρωσαν, τοὺς δ' ἐλευθέρους κατέδησαν. [Conf. 4, 80, etc. Atque sic sæpe ap. Tragicos et alios quosvis. Aristoph. Thesm. 102 : Ξὺν ἐλευθέρᾳ πατρίδι. Plato Leg. 3, p. 693, B : Πόλιν ἐλευθέραν. Nec minus frequenter de hominibus, de quibus Æneas Tact. c. 10, p. 29 : Κατακομίζειν τὰ ἐλεύθερα σώματα καὶ τοὺς καρποὺς ἐν τῇ πόλει.] Item adj. ἐλ. ἦμαρ ap. Hom. [Il. Z, 455, Π, 831, Υ, 193], Liber dies, pro Libertatis dies, i. e. Libertas [τὴν ἐλευθερίαν interpr. Hesych.], cui opp. δούλιον ἦμαρ, i. e. Servilis dies : et ἀναγκαῖον ἦμαρ. [Inscr. ap. Bœckh. vol 1, p. 556, n. 1051, 1, Eur. Heracl. 868; ἡμέρα ἐλευθέρα Rhes. 991.] Apud Eund. Il. Z, [528], ἐλεύθερος κρητὴρ, Qui bibitur in ea libertate, quæ esse solet in pace. || Item ἐλεύθερος φωνὴ, Nonno [l. c.], Libera vox. Et ἐλεύθερα ἐώικειν ἤθη ex Plat. Epist. 8, [p. 354, C], pro Vivendi libertatem sectari. Ex alio tamen Ejusd. l. ἤθος ἐλ., Mores generosi. [Leg. 5, p. 741, E. Similia sunt Pind. Pyth. 2, 57 : Ἐλευθέρᾳ φρενί· Soph. El. 1256 : Ἐλεύθερον στόμα· Trach. 62 : Δούλη μὲν, εἶρηκεν δ' ἐλεύθερον λόγον· Phil. 1006 : Ὦ μηδὲν ὑγιὲς μηδ' ἐλεύθερον φρονῶν. Plato Leg. 3, p. 700, A : Ἐλευθέρου βίου· Reip. 8, p. 567, A : Ἐλεύθερα φρονήματα· 6, p. 499, A : Λόγων ἐλευθέρων. Philostr. Her. p. 715 : Τὰς ὀρχοῦς ἐλευθέρας τε καὶ ὀρθάς. || Τὸ ἐλεύθερον, Libertas. Thuc. 2, 43 : Τὸ εὔδαιμον τὸ ἐλεύθερον, τὸ δὲ ἐλεύθερον τὸ εὔψυχον κρίναντες. Plat. Leg. 3, p. 697, E : Ἢ μὲν τὸ μοναρχικὸν, ἡ δὲ τὸ ἐλ. ἀγαπήσασα μειζόνως ἢ εἴθει· ibid. C : Τὸ ἐλ. λίαν ἀφελόμενοι τοῦ ὄήμου, τὸ δεσποτικὸν δ' ἐπαγαγόντες. Et alibi. Dio Cass. 56, 43 : Τὸ ἐλ. σφίσι ἐτήρησε. || Liberi homines. Eur. Tro. 302 : Κάρτα τοι τοὐλεύθερον ἐν τοῖς τοιούτοις ὀυσλόφως φέρει κακά. || Nudus. Nonn. Dion. 4, 149 : Ἡμετέρου διὰ κόλπου τέθναίην ὅτε μοῦνον ἀφειδέα χεῖρα χαλάσας ἀμφοτέρων θλίψειεν ἐλεύθερον ἄντυγα μαζῶν· 17, 260 : Ἀσκεπίος σκοπίαζεν ἐλεύθερον αὐχένα κούρης. De aere puro pônit Poll. 5, 109, idemque ib. 108 de loco, χωρίον ἐλεύθερον. Apud Ælian. N. A. 15, 5, ab Hemst. cit. : Σκοπιὰ ἐν περιωπῇ ἐλευθέρᾳ, Libero prospectu.] || Ἐλεύθερα παιδεία, ex Ejusd. Epist. 7, [p. 345, B, ubi est πρὸς παιδείαν ψυχῆς ἐλευθέρας], Liberalis doctrina : et ex Plut. Themist. ἐλεύθεραι διατριβαὶ, Liberales exercitationes, in VV. LL.; sed in Ἐλευθέριος, ex Ejusd. Rom. [c. 6] afferunt Ἐλευθέριοι διατριβαί. [Ap. Herodot. 1, 116 : Ταῦτα λέγοντος τοῦ παιδὸς τὸν Ἀστυάγεα ἐσῆλθε ἀνάγνωσις αὐτοῦ, καί οἱ ὅ τε χαρακτὴρ τοῦ προσώπου προσφέρισθαι ἐδόκεε ἐς ἑωυτὸν καὶ ἡ ὑπόκρισις ἐλευθερωτέρη εἶναι, Portus conj. ἐλευθεριωτέρη. Similiter, sed de homine, Xenoph. Cyrop. 8, 3, 21 : Ὥστο, εἰ μὴ ταχὺ ὑπακούοι, ἐλευθερώτερος ἂν φαίνεσθαι. Eur. Alc. 569 : Ὦ πολύξεινος καὶ ἐλεύθερος ἀνὴρ ἀεί ποτ' οἶκος, Liberalis.] || Liber, Immunis, Liberatus : ut ἐλ. τυράννων, A tyrannis liber s. liberatus Sic ἐλεύθερον ποιεῖν ἀπὸ τῶν βαρβάρων, A barbaris liberum reddere, s. liberare. [Ead. structura Plat. Leg. 8, p. 832, D : Ἐλεύθεροι ἀπ' ἀλλήλων εἰσί. Xen. Cyrop. 3, 2, 23 : Ἐλευθέρους ἀμφοτέρους ἀπ' ἀλλήλων εἶναι.] Dicitur et ἐλεύθερος φόβου [Eur. Hec. 869, Rhes. 664], Liber metu. [Æsch. Eum. 603 : Ἡ δ' ἐλευθέρα φόνου· Cho. 1060 : Ἐλεύθερόν σε τῶνδε πημάτων κτίσω. Et sim. Soph. Ant. 399 : Ἐγὼ δ' ἐλεύθερος δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν· et ib. 445. Eur. Phœn. 999 : Θεσφάτων ἐλεύθεροι, Nullis oraculis jussi. Hipp. 1450 : Ἀρῆς αἵματός μ' ἐλεύθερον. Plato Leg. 6, p. 756, D : Ἐλεύθερον ἀφεῖσθαι τῆς ζημίας. De fundis bonisque non

obæratis Demosth. p. 930, 4 : Μετὰ δὲ ταῦτ' ἔστιν ἐν τῇ συγγραφῇ ὅτι ὑποτιθέασι ταῦτ' ἐλεύθερα καὶ οὐδενὶ οὐδὲν ὀφείλοντες· 12 : Τὸν δανείσαντα ἐξηπάτησαν ὡς ἐπ' ἐλευθέροις τοῖς χρήμασι δανειζόμενοι· 1044, 23. Persarum ἐλευθέρα ἀγορὰ ap. Xenoph. Cyrop. 1, 2, 3. Plat. Leg. 12, p. 946, C : Πάσαις βασάνοις χρώμενοι ἐλευθέραις, Quibus in liberos uti licet. Ἐλεύθεροι στενωποὶ, ap. Aristæn. Ep. 2, 19, ab Hemst. cit., In quibus libere, quod velis, facias. Ἐλευθέρα φυλακὴ, Custodia libera, Diodor. 4, 46 : Εἰς ἐλ. αὐτὴν ἀποθέσθαι φυλακήν· ubi v. Wessel. Gl. : Ergastulorum, ἐλευθέρων φυλακῶν τόποι ἐν οἷς πεδῆται ἐργάζονται, δεσμωτήριον, δεσμός. Prov. Ἐλεύθεραι αἶγες ἀρότρων, de iis qui onere vel malo quopiam sunt liberati, ap. Suid., Hesych., et parœmiogrr. L. Dind. || Ἐλευθέρα, Scortum, Meretrix. Moschop. in Collect. vocum Atticarum : Ἑταιρὶς, ἡ προκειμένη πᾶσι τοῖς πορνεύειν βουλομένοις, ἤγουν ἡ κοινῶς ἐλευθέρα. Ducang. App. p. 66. Conf. Ἐλευθεριάζω. || Dicitur vero etiam signif. honesta Vidua s. Innupta. Inscriptio Epist. 10 Basilii M. vol. 3, p. 92, A : Πρὸς ἐλευθέραν. Ubi recte Garnerius : « Neque in hac neque in pluribus aliis Basilii epistolis ἐλευθέρα nomen proprium est, sed Viduam matronam designat. Sic Gregor. Naz. in Epist. 147 ἐλευθέραν Alypii i. e. viduam appellat Simpliciam, quam ipsius quondam conjugem fuisse dixerat in Epist. 146. » Conf. Basil. Epist. 107, p. 200, E; 174, p. 261, D; 283, p. 424, C; 296, p. 433, D; 297, p. 434, B. Sim. 199, p. 292, E : Ἐὰν εἰς ἐλευθέραν γάμου ἡ ἁμαρτία γένηται. L. Dind.]

[Ἐλεύθερος, ὁ, Liber, Διόνυσος ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Ἐλευθεραῖς, Hesych. L. Dind.]

[Ἐλεύθερος, ὁ, Eleutherus, n. fluvii Phœniciæ, ap. Strab. 16, p. 753, Plin. N. H. 5, 20, 17; 9, 10, 12, Athén. 13, p. 585, A, Ptolem. 5, 15. Siciliæ ap. eund. 3, 4. || Episcopi Rom. ap. Euseb. H. E. 5, 22, p. 241, 3, ubi v. intt. Alius in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 318, n. 188, b, 5. L. Dind.]

Ἐλευθεροστομέω, Libero ore loquor, Libere loquor quod in buccam venit, [sec. Suid., Hesych.] παῤῥησιάζομαι. Æsch. Prom. p. 16 [180] : Ἄγαν δ' ἐλευθεροστομεῖς. Paulo ante dicit, Σὺ μὲν θρασύς τε, καὶ πικραῖς δύαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾷς. [Eur. Andr. 153 : Ὥστ' ἐλευθεροστομεῖν. Synes. De regno p. 2, D : Οἱ λόγοι δὲ οὐδὲ νῦν τι δέονται πόλεως, ὥστε ἐλευθεροστομῆσαι. Euseb. De martyr. Palæst. c. 4, p. 415, 15 : Εὐγενεῖ τε καὶ ἀτρόμῳ γλώττῃ ἐλευθεροστομεῖν.]

Ἐλευθεροστομία, ἡ, Libertas loquendi, Quum quis ore libero loquitur, i. q. παῤῥησία. [Dionys. A. R. 6, 72 : Τί δεδοίκατε μὴ πάθητε, ἡγεμόνι τῆς ἐλ. ἐμοὶ χρώμενοι; Angl. Chrysost. Epist. t. 7, p. 111, 11 : Συνήσθην ὑμῖν τῆς ἀνδρείας, τῆς ὑπομονῆς, τῆς ἀπεριτρέπτου γνώμης καὶ στερρᾶς καὶ ἀδαμαντίνης διανοίας, τῆς ἐλευθεροστομίας, τῆς παρρησίας. Idem sæpius alibi in Epistolis, ut p. 70, 7; 121, 35; 125, 12; 186, 31. Hase.]

Ἐλευθερόστομος, ὁ, ἡ, Qui est ore libero, libere loquitur quæ in buccam veniunt. [Æsch. Suppl. 948 : Ἐξ ἐλευθεροστόμου γλώσσης.]

[Ἐλευθερουργὸς, ὁ, inter laudes equi recenset Pollux 1, 194 : Ἐλεύθερος, ἐλευθερουργὸς, ἱππαστὴς, exprimens locum Xenoph. Eq. 10, 17, in Ἐθελουργὸς cit., unde restituendum ἐλευθέριος et ἐθελουργός. Alterum eorundem vocc. inter se confusorum ex. v. ap. Philon. ab Schneid. cit. L. Dind.]

[Ἐλευθεροφωνία, ἡ. V. Ἐλευθεροβοάω.]

[Ἐλευθερόψυχος, ὁ, ἡ, Qui liberali est ingenio. Tzetz. Chil. 10, 620 : Ἦν πάνυ ἀδωρότατος τῶν ἐλευθεροψύχων. Elberling.]

Ἐλευθερόω, Libero [Manumitto add. Gl. Eadem : Ἐλευθερῶσαι, Extelare], In libertatem vindico : ut [Æsch. Pers. 403 : Ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὲ παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρῴων ἕδη. Et sim. sæpius Eurip. Plat. Epist. 8, p. 356, A. Passivo Xenoph. H. Gr. 3, 1, 16 : Ἠξίου ἐλευθεροῦσθαι αὐτάς (civitates).] Thuc. 8, [c. 15] : Τοὺς μὲν δούλους ἐξ αὐτῶν ἠλευθέρωσαν. Philo De mundo : Δεσποίνης χαλεπῆς ἐλευθερωθείς. Item generaliter pro Libero, ut Plat. Epist. 8, [p. 355, E] : Ἀπὸ βαρβάρων ἠλευθέρωσε τὴν πόλιν. [Ead. struct. Reip. 8, p. 569, A. (Xen. H. Gr. 5, 2, 12.) Genitivo junctum ib. p. 566, E : Χρεῶν ἠλευθέρωσε. Thucyd. 3, 51 : Τὸν ἔσπλουν ἐλευθερώσας. Dio Cass. 42, 12.] Eur. [Hipp. 1449] : Ἐλευθερῶ σε τοῦδε πόνου [al. φόνου. Conf. Heracl. 790]. Cic. autem p. 43 Lex., Ψυχὴ ἐλευθεροῦται ap. Xen. [Cyrop. 8, 7, 21] vertit Animi remissi et liberi sunt. [Æsch. Pers. 416 : Τὸν πανώλεθρον θεὸν, ὃς οὐδ' ἐν ᾅδου τὸν θανόντ' ἐλευθεροῖ, Dimittit. Conf. Eum. 175 : Ὑπό τε γᾶν φυγὼν οὔποτ' ἐλευθεροῦται. Soph. OEd. T. 706 : Τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα, Ab se quidem suaque oratione omnem culpam amolitur. Notanda etiam struct. ap. Eur. Herc. F. 1010 : Ἐλευθεροῦντες ἐκ δρασμῶν πόδα, Ex fuga redeuntes. De absolutione in judicio, Xen. H. Gr. 1, 7, 24 : Οἱ ἀναίτιοι ἐλευθερωθήσονται ὑφ' ὑμῶν· ib. 26. Hippocr. De arte p. 5, 15 : Τὰς αἰτίας τοῖς οὐδὲν αἰτίοις ἀνατιθέασι, τοὺς αἰτίους ἐλευθεροῦντες. De multa remissa, ut videtur, inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 428, 17 : Τῆς ἡμετέρας εὐσεβείας ταῖς εὐεργεσίαις ἐλευθερωθῶσιν. || Ut ἐλευθέρωσις Platoni est etiam Licentia, et cum ἀνέσει conjungitur, sic ἐλευθερωθῆναι cum ἀνεθῆναι jungitur Reip. 9, p. 575, A : Τυραννικῶς ὁ ἔρως τὸν ἔχοντα αὐτὸν ὥσπερ πόλιν ἄξει ἐπὶ πᾶσαν τόλμαν ὅθεν αὐτόν τε καὶ τὸν περὶ αὐτὸν θόρυβον θρέψει, τὸν μὲν ἔξωθεν εἰσεληλυθότα ἀπὸ κακῆς ὁμιλίας, τὸν δ' ἔνδοθεν ὑπὸ τῶν αὐτῶν τρόπων καὶ ἑαυτοῦ ἀνεθέντα καὶ ἐλευθερωθέντα. || Medio Æsch. Suppl. 802 : Τὸ γὰρ θανεῖν ἐλευθεροῦται φιλαιακτῶν κακῶν. L. Dind.]

Ἐλευθέρως, Libere, Ut liberum hominem et ingenuum decet. Thuc. 2, [65 : Κατεῖχε τὸ πλῆθος ἐλ., καὶ οὐκ ἤγετο μᾶλλον ὑπ' αὐτοῦ ἢ αὐτὸς ἦγε. Aristoph. Nub. 518 : Κατερῶ ἐλ. Herodot. 5, 93 : Ἐπεί τε δὲ Σωσικλέος ἤκουσαν εἴπαντος ἐλ. 7, 46 : Γνώμην ἀπεδέξατο ἐλ. 8, 73 : Εἰ δὲ ἐλ. ἔξεστι εἰπεῖν. Eur. Alc. 1008 : Λέγειν ἐλ., etc. Plat. Conv. p. 218, C : Ἐλ. εἰπεῖν. Soph. El. 1300 : Χαίρειν παρέσται καὶ γελᾶν ἐλ. Thuc. 2, 37 : Ἐλ. τά τε πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύομεν... Dio Cass. 59, 20 : Ὑπὸ τοῦ πολλῷ χρόνῳ μηδὲν ἐλ. κεχρηματικέναι populum). Liberius, Gl. Libere, ut contrarium sit servituti, Eur. fr. Archel. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 201 : Μὴ 'πὶ δουλείαν ποτὲ ζῶν ἑκὼν ἔλθῃς, παρόν σοι κατθανεῖν ἐλ. Dio Cass. 54, 4 : Ἐλ. ἔτι καὶ τότε νεμόμεναι (Alpes).] E Ceb. Theb. ἐλ. κεκοσμημένη, Cultu liberali ornata. [Liberaliter it. Aristoph. Eccl. 1145 : Καὶ μὴ παραλείψεις μηδέν', ἀλλ' ἐλ. καλεῖν γέροντα, μειράκιον, παιδίσκον. Plat. Theæt. p. 175, E : Ἀναβάλλεσθαι οὐκ ἐπισταμένου ἐπιδέξια ἐλ.]

Ἐλευθέρωσις, εως, ἡ, Liberatio. Thuc. 3, [10], ἐλευθέρωσιν et καταδούλωσιν, inter se opp. [Ξύμμαχοι ἐγενόμεθα οὐκ ἐπὶ καταδουλώσει τῶν Ἑλλήνων Ἀθηναίοις, ἀλλ' ἐπ' ἐλευθερώσει ἀπὸ τοῦ Μήδου τοῖς Ἕλλησι. Id. 1, 132 : Ἐλευθέρωσιν ὑπισχνεῖτο αὐτοῖς (Helotis)· 3, 39 : Ὅταν κατορθώσαντι ἐλ. ᾖ. Δούλων ἐλ. Aristot. Polit. 5, 11, p. 1315, 37. || Licentia. Plat. Reip. 8, p. 561, A : Ἀρ' οὐχ οὕτω πως νέος ὢν μεταβάλλει ἐκ τοῦ ἀναγκαίοις ἐπιθυμίαις τρεφομένου τὴν τῶν μὴ ἀναγκαίων καὶ ἀνωφελῶν ἡδονῶν ἐλευθέρωσιν καὶ ἄνεσιν. V. Ἐλευθερόω.]

[Ἐλευθερωτέον, Liberandum. Polyb. Exc. Legat. Angl. Conc. œcum. 6, Act. Conc. t. 3, col. 1109, 37 : Ἐλευθερωτέα ἡ ἁγία τοῦ Θεοῦ ἐκκλησία. Hase.]

[Ἐλευθερωτήριος, α, ον, Liberans. Soph. OEd. T. 292 : Ηὔδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον. Gl. ap. Fæhs. Syll. p. 204 : Ἐλευθερωτήριον τῆς ἐξ αὐτῆς ἐπιθέσεως.]

Ἐλευθερωτὴς, ὁ, Liberator, Lucian. [Pseudom. in fine, Vit. auct. c. 8. Eust. Opusc. p. 214, 19 : Τῷ ὄντως ἐλευθερωτῇ δεσπότῃ προσδραμόντες. Cum genit. Dio Cass. 41, 57 : Ἀλλήλους τε τυράννους καὶ αὐτοὺς ἐλευθερωτὰς αὐτῶν ὀνομάζοντες. Manumissor, Gl. L. D. Julian. Epist. p. 135, 17 : Τὸν Γάλλων τε καὶ Ἰταλῶν ἐλευθερωτήν. Chrysost. In Matth. t. 1, p. 140, B. Gregor. Nyss. t. 1, p. 197, A : Τὸν ἐλ. τῆς τυραννίδος λόγον. Conc. Lateran. Act. Conc. t. 3, col. 917, 26 : Ἵνα ἡμῶν ἐλευθερωτὴς κατὰ ἀλήθειαν ὑπάρχων δειχθῇ. Hase.]

[Ἐλευθερωτικὸς λόγος Himer. Ecl. 7 videtur esse Oratio qua quis veniam ætatis sibi vindicat, i. e. plenum usum civitatis, ut tanquam homo sui juris possit in foro judiciisque versari. Sic certe interpretatur Wernsd. p. 162. Hase.]

[Ἐλευθὴρ, ῆρος, ὁ, Eleuther, f. Apollinis. Apollod. 3, 10, 1, 3, ubi v. Heyn., Pausan. 9, 20, 1; 10, 7, 3, Steph. Byz. v. Ἐλευθεραὶ, schol. Hesiodi infra cit., Suidas v. Μέλαν. It. unus Curetum : Steph. ib. F. Ly-

caonis, Plut. Mor. p. 300, A. || Loci nomen faciunt cum Etym. M. p. 329, 24 schol. ap. Hesiod. Theog. 54 : Τὰς (Musas) ἐν Πιερίῃ Κρονίδῃ τέκε πατρὶ μιγεῖσα Μνημοσύνη, γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα· quod explicant τοῖς γονιμωτάτοις τόποις vel τοῦ λιπαρωτάτου τόπου τοῦ Ἐλευθῆρος, adduntque : Ὁ δὲ Ἐλευθὴρ ὄνομα πόλεώς ἐστι τῆς Βοιωτίας ἀπό τινος βασιλέως αὐτῆς τῆς πόλεως οὕτως ὠνομασμένου, υἱοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Αἰθούσης τῆς Ποσειδῶνος. Ἔστι δὲ καὶ ὄρος, ὥς φασιν, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἥρωος· οὕτω δὲ λέγεται, ὅτι ἐκεῖ ὁ Διόνυσος τῆς μανίας ἐπαύσατο καὶ ἠλευθερώθη. Sed oppidum quidem Ἐλευθήρ, sive nomine sive re diversum ab Eleutheris, fictum et commentitium videtur. Accentum in ultima testatur Arcad. p. 20, 3. L. Dind.]

[Ἐλεύθω. V. Ἔρχομαι.]

Ἐλευθὼ, οῦς, ἡ, vocatur Dea Lucina : unde [Pind. Ol. 6, 41 : Πρατόμαντιν Ἐλευθώ·] Epigr. [Paul. Sil. Anth. Pal. 7, 604, 3] : Μόρθον Ἐλευθοῦς ἐκφυγες. [Antip. Thess ib. 9, 268, 3 : Θοὴ δ' ἐπέπνευσεν Ἐλευθώ.] Dicitur autem Ἐλευθὼ s. Εἰλείθυια ab ἐλεύθω, Venio, quod invocetur, ut fœtus veniat in lucem. [Εἰλείθυια interpr. Hesych. Memorat etiam Phurnut. De nat. deor. c. 34, p. 233. L. Dind.]

[Ἐλευῖται. V. Ἐλένη.]

Ἐλευσέαν, Hesych. esse dicit τὴν βρωνίαν, Bryoniam.

[Ἐλευσεῖσι, εἶσι, Hesych. In cod. ἐλευσίσι.]

[Ἐλευσία, Etym. M. Wakef. V. Ἐπελευσία.]

Ἐλευσὶν s. Ἔλευσις, ῖνος, ὁ, ἡ [Photius cod. 239, p. 319, 20 : Περὶ τὸν Ἐλευσῖνα, quod τὴν dicendum fuisse videtur], Eleusin s. Eleusis : vicus quidam s. δῆμος Atticus [tribus Hippothoontidis sec. Steph. B.], διὰ τὴν τῆς Δημήτερος ἔλευσιν denominatus, quoniam ἐκεῖ ἐλθοῦσα εὗρε τὴν κόρην. Etym. [M. p. 329, 37, ubi non κόρην est sed καρπόν· additurque ἢ ὅτι παρ' αὐτῇ κατέλυσεν ἡ Δημ. ἐπὶ ζήτησιν πορευομένη τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, ἢ ἀπὸ Ἐλευσίνου (de qua forma v. in Ἐλευσῖνος) τοῦ Ἑρμοῦ. Diodor. 5, 69 : Τὸν γὰρ τόπον τὸν ἐξ ἀρχῆς δεξάμενον τὴν ὠφελῆ ταύτην (frumentum) Ἐλευσῖνα προσαγορεύειν (Athenienses) ἀπὸ τοῦ παρ' ἑτέρων ἐλθεῖν τὸ σπέρμα τοῦ σίτου κομισθέν. Aristid. vol. 1, p. 257 : Ἐλθοῦσαν εἰς Ἐλευσῖνα (Cererem) τήν τε ἐπωνυμίαν δοῦναι τῷ τόπῳ καὶ τὴν κόρην εὑροῦσαν ποιῆσαι τὰ μυστήρια. Fuisse qui n. ab heroe Eleusine repeterent docet etiam Pausan. 1, 38, 7. Ceterum memorant locum Hom. H. Cer. 97 etc., Pind. Ol. 9, 106; 13, 106, Isthm. 1, 57, Eur. Suppl. 1, Herodot. 1, 30, etc., Xen. H. Gr. 2, 4, 8, Thucyd. 1, 114, Marm. Par. ap. Bœckh. vol. 2, p. 295, 25, 30, aliique plurimi. || Eleusinem Bœotiæ Pausan. 9, 24, 2. Κομαύδριον τῆς Ἀλεξανδρείας Suid. in Καλλίμαχος. || Formam nominativi Ἐλευσὶν præbent libri Strab. 9, p. 395, præter unum, qui recte Ἔλευσις, ut est p. 397, bis, Ptol. 3, 15. Conf. Etym. M. p. 329, 38, Grameri Anecd. vol. 2, p. 27, 15; p. 287, 18, Hesych. v. Σατσαρία. Recentiorum proprias esse nominum hujusmodi formas in ν dicetur iterum in Σαλαμίν. || ῑ quum producatur, exprimitur interdum diphthongo, ut ap. Bœckh. vol. 1, p. 376, 4; 392, n. 283, 7; p. 443, n. 386, a, 2. L. D.] Ab Eleusine sunt advv. localia Ἐλευσινάδε [Eleusinem, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 160, n. 118, 7; ap. Xenoph. H. Gr. 2, 4, 24, 28, Lysiam p. 125, 6, Plut. Mor. p. 842, A, Phocion. c. 28, Poll. 8, 107], Ἐλευσῖνοι [quod scrib. Ἐλευσῖνι (Ἐλευσῖνα propius verum cod. Vratisl.), Eleusine, ut est ap. Xen. H. Gr. 2, 4, 43, Lysiam p. 103, 31, Andocidem p. 15, 4, Pausan. 8, 15, 1; 10, 31, 11, et al.], Ἐλευσινόθεν [Eleusine, ap. Andocid. p. 15, 3, Lysiam p. 107, 12, Philostr. V. Soph. 2, 20 p. 602] : ap. Steph.

[Ἐλευσὶν s. Ἔλευσις, ὁ, Eleusis, f. Mercurii et Dairæ, sec. alios vero Ogygis, Pausan. 1, 38, 7, cujus verba emendavi in Δάϊρα, vol. 2, p. 847, B. Triptolemi patrem fecerat Panyasis sec. Apollod. 1, 5, 2 : conf. Serv. ad Virg. Georg. 1, 163. Eund. Ἐλευσῖνον scriptum notavi in Ἐλευσὶν s. Ἔλευσις et Ἐλευσῖνος. Ἔλευσις (sic) quidam ἐν τῷ περὶ Ἀχιλλέως memoratur ap. Diogenem 1, 29. L. Dind.]

[Ἐλευσίνάδε. V. Ἐλευσὶν.]

Ἐλευσινιακὸς, ἡ, ὸν, possess. ab Ἐλευσῖνιος. [Strabo 8, p. 380, Steph. Byz. v. Ἔλευσις, inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 262, a, 41, Athen. 7, p. 285, F. L. Dind.]

Ἐλευσινιὰς, άδος, ἡ, Eleusiniaca, Ad Eleusinios pertinens. [Steph. Byz. v. Ἔλευσις.]

[Ἐλευσινίδης, ὁ, Eleusinides, patron. ab Ἔλευσις, ὁ. Hom. H. Cer. 105 : Κελεοῖο Ἐλευσινίδαο. De mensura v. in Ἐλευσῖνιος. L. Dindorf.]

[Ἐλευσίνιον. V. Ἐλευσῖνιος.]

Ἐλευσίνιος, α, ον, Qui Eleusine oriundus est, Eleusinius. [Hom. H. Cer. 266, Thucyd. 2, 15, Xen. H. Gr. 2, 4, 9, Apollod. 1, 5, 1, 3; 3, 15, 4, 5 et 7, inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 376, 3; 499, n. 624, 625, Pausan. 10, 31, 11.] Apud eosdem erat Δήμητρος καὶ Κόρης Ἐλευσινίας ἱερὸν, Fanum Cereris et Proserpinæ Eleusiniæ : quia sancte ibi colebantur. [Memorat Herodot. 9, 57 Δ. Ἐλευσινίης ἱρὸν ad fl. Bœotiæ Molocntem, iterumque 101 ibidem et ad Mycalen Asiæ positum; in Laconica Pausan. 3, 20, 5; in Arcadia 8, 15, 1, et 25, 2 et 3, et 29, 5; Platæis 9, 4, 3; ad Alpheum fl. Athen. 13, p. 609, F; Eleusine et Ephesi Strabo 9, p. 395; 14, p. 632. Ἐλευσινίας Δηοῦς Soph. Antig. 1120. Nomine omisso Τῆς Ἐλευσινίας est Axiochi p. 371, F (conf. Ἐλευσῖνος); Αἱ Ἐλευσίνιαι ap. Lucian. Demonact. c. 11 : Οὔτε ἐμυήθη μόνος ἁπάντων ταῖς Ἐλευσινίαις. Addito θεαὶ ap. Alciphr. 2, 3 : Μὰ τὰς Ἐλ. θεάς, et 3, 62. Ἐς τὴν Ἐλευσινίαν de regione ap. Pausan. 1, 39, 2. Ἐλευσινίαν, incertum quo sensu, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 685, n. 1447, b, 12. Hesych. in Ἐλευσίνια : Καὶ ἐν Σικελίᾳ τιμᾶται Ἄρτεμις (Ἐλευσινία) καὶ Ζεὺς Ἐλευσίνιος παρ' Ἴωσιν. || Ἐλευσίνιον, τὸ, Eleusinium, Cereris Eleusiniæ ædes, 1. Athenis : Xenoph. Eq. 1, 1, ubi v. Schneid., Hipparch. 3, 2, Thucyd. 2, 17, Andocid. p. 15 sæpius; et 17, 18, Lysiæ p. 103, 31, Aristid. vol. 1, p. 259, Philostr. V. Soph. 2, 5, p. 550, Clem. Al. Protr. p. 39, Pausan. 1, 14, 3. 2. Spartæ, ap. eund. 3, 20, 7. L. D.] Ἐλευσίνια, τὰ, Sacra quædam arcana, quæ ibi magnis cæremoniis ab Atheniensibus celebrabantur. [De Eleusiniis libro singulari egit Meursius Opp. vol. 2, p. 457-548. Nobis notasse sufficit Ἐλευσίνια de mysteriis (sive majoribus sive minoribus, de quibus v. schol. Aristophan. Pl. 846, Wess. ad Diod. 20, 110) esse ap. Pausan. 4, 33, 5 : Τὰ δὲ ἐς τὰς θεὰς τὰς μεγάλας ... ἀπόρρητα ἔστω μοι· ἑτέρωθι γὰρ σφισι νέμω σιγᾶν τητος μετά γε Ἐλευσίνια. Lucian. Catapl. c. 22 : Ἐτελέσθης τὰ Ἐλ.· Aristid. vol. 1, p. 182 : Τῇ τῶν Ἐλευσινίων τελετῇ· schol. Lycophr. 1327, sec. librum unum : Ἐμυήθη (Hercules) τὰ Ἐλευσίνια τὰ δι' αὐτὸν λεγόμενα μικρὰ μυστήρια· schol. Aristoph. Pl. 1015 : Ὀχούμενοι εἰς τὰ μεγάλα Ἐλευσίνια ἀπήρχοντο· Nub. 301 : Σεμνολογοῦσι τὰ Ἐλευσίνια· Hesych. v. Ὑδρανός : Ὁ ἀγνιστὴς τῶν Ἐλευσινίων, Soranumque Vita Hippocr. p. 1298, 36 : Δεύτερον αὐτὸν ἀρ' Ἡρακλέους δημοσίᾳ τοῖς Ἐλευσινίοις ἐμύησαν (Athenienses Hippocratem), et in prov. ap. Zenobium et Diogenianum, Ἀττικὰ τὰ Ἐλευσίνια. De certamine, quod edebatur septimo mysteriorum majorum die, Aristid. vol. 1, p. 189 : Ὁ τῶν Ἐλευσινίων (ἀγών)· schol. Pind. Ol. 9, 150; 13, 155, Harpocr. et Suid. v. Ἐλευσίνια, Etym. M. p. 329, 42 : Τοῖς νικῶσι τὰ Ἐλευσίνια. Ἐλευσίνια ἐν Ἀθήναις memorantur in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 564, n. 1068, 1, 3. Lacedæmonia ap. Hesych. : Ἐλευσίνια, ἀγὼν θυμελικὸς ἀγόμενος Δήμητρι παρὰ Λάκωσι. Thessalica ap. Hellad. Phot. cod. 279, p. 533, 30 : Ὅτι πρῶτα μὲν τὰ Παναθήναια συνίστη· εἶτα τὰ Ἐλευσίνια ἐπὶ Πελίᾳ τεθνηκότι πρῶθηκαν ἆθλα Θετταλοί. De festo in universum capere licet ap. Aristid. vol. 1, p. 258 : Μόναι δ' αἱ μυστηριώτιδες σπονδαὶ τοῦνομα ἔσωσαν καὶ μόναις Ἐλευσινίοις ὑγίαινεν ἡ Ἑλλάς· Pollucem 1, 37. || ι prius etsi proprie producitur, corripitur tamen Hom. H. Cer. 266 : Παῖδες Ἐλευσινίων πόλεμον καὶ φύλοπιν αἰνὴν, ut supra in Ἐλευσινίδης, et Soph. Antig. 1120 : Παγκοίνοις Ἐλευσινίας, quibus respondent vv. : Καί σε Νυσαίων ὀρίων. It. ap. Nonnum Dion. 13, 188 : Οἵ τ' ἔχον ἀγλαόπατιδος Ἐλευσινίην χθόνα Δηοῦς· Marcell. Sidet. in Fabr. Bibl. Gr. vol. 1, p. 21 ed. vet. : Ἐλευσινίου μετὰ κηροῦ. V. Ἐλευσῖνος. L. Dindorf.]

[Ἐλευσίνιος, ὁ, Eleusinius, n. pr. viri in inscrr. Atticis ap. Bœckh. vol. 1, p. 315, n. 184, 26, 29; 317, n. 186, 2; et sæpius p. 319; 332, 8; 368, 15; 373, 13; 374, I, 28; II, 30; 377, 17, 19, 26, et 381, 5; 384, I,

15, ubi Ἐλευσίνιος scribitur, et fort. p. 394, 2, 21; 405, n. 303, 5. ‖ N. mensis in inscr. Dor. ap. Bœckh. vol. 2, p. 363, 3, et Cretica 398, 9. L. Dindorf.]

[Ἐλευσίνιαι scriptura vitiosa : v. Ἐλευσίν.]

[Ἐλευσινόθεν. V. Ἐλευσίν.]

[Ἐλευσῖνος, η, ον, i. q. Ἐλευσίνιος, Eleusinus, ut Lat. etiam dixerunt pro Eleusinius. Eratosthen. ap. Achill. Tat. Isag. in Arat. p. 154, A : Καρπὸν Ἐλευσίνης Δημήτερος. Quod in Ἐλευσινίης, nescio quo auctore, mutavit Brunck. Anal. vol. 1, p. 478, 1. Confert Blomfieldus in Diar. Class. 7, p. 235 et in Mus. crit. Cantabr. 2, p. 181, Antimachum Strab. 8, p. 364 : Δήμητρός τοι Ἐλευσινίης ἱερὴ ὀψ, ubi scrib. conjicit Ἐλευσίνης· Epicharmum Athen. 9, p. 374, E : Τοῖς Ἐλευσίνοις φυλάσσων δαιμονίως ἀπώλεσα, ubi Ἐλευσινίοις editiones Etym. M. p. 255, 3, cujus codd. recte Ἐλευσίνοις, denique versum ap. Eustath. Il. p. 1156, 59 : Καρπὸν Ἐλευσινίης Δημήτερος ἀγλαοδώρου, ubi it. præferendum videtur Ἐλευσινης scripturæ Ἐλευσινίης, correptoque priori ι, cujus illa etiam duo exx., quæ posui in Ἐλευσίνιος, corrigere tentavit Blomf. His addo in inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 399, 182, esse τὰν Ἐλευσίναν de Cerere : sed apographorum fidem prope nullam esse, atque Ἐλευσινίαν exhibere Chish. L. Dindorf.]

[Ἐλευσῖνος, ὁ, Eleusinus, ut est ap. Hygin. Fab. 275, i. q. Ἐλευσίς. Harpocr. et Suid. v. Ἐλευσίνια : Ὠνομάσθη δὲ ἡ πόλις Ἐλευσὶς ἀπὸ Ἐλευσίνου τοῦ Ἑρμοῦ. Conf. l. Etym. M. in Ἐλευσὶν cit. Addit Suid. : Ἐλευσινὸς (al. liber Ἐλευσῖνος), ὄνομα χύριον. Atque Ἐλευσίνου Cappadociæ episcopi mentio fit ap. Evagr. H. E. 3, 31, p. 362, 35, quem et Eleusinum vocat Liberatus in Brev. c. 19; sed Ἐλεύσιον Theophanes p. 128, B, cum Anastasio Bibliothecario, quod v. L. Dind.]

[Ἐλεύσιος, ὁ, Eleusius, n. pr. episcopi Cyzici ap. Theophanem p. 47, C, 58, C, alius 128, B. L. D.]

[Ἐλευσίς. V. Ἐλευσίν.]

Ἔλευσις, εως, ἡ, Adventus, Itio. [Dionys. A. R. 3, 59 : Δι' ἐκείνης γὰρ ἐποιήσαντο τὴν ἐπὶ τοὺς Ῥωμαίους ἔλευσιν οἱ Τυρρηνοί. Tzetz. Hist. 7, 572 : Περὶ δὲ τῆς τοῦ Κῶλικος ἐλεύσεως εἰς Κύπρον. Anon. Orat. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 217, C : Περὶ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐλεύσεως τοῦ τιμίου λειψάνου τοῦ ἁγίου πρωτομάρτυρος Στεφάνου· ib. 253, A : Ἱστορία σύντομος περὶ τῆς ἐλεύσεως Περσῶν καὶ Ἀβάρων. Etym. M. p. 341, 6, Hesych. v. Ἐνηλύσιε. De adventu Christi quum in terras tum in cœlum dicti exx. scriptt. eccles. nonnulla v. ap. Suicer. Thes. vol. 1, p. 1089. Act. Ap. 7, 52 : Περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ δικαίου. Aditus, Gl. L. D.]

Ἐλευστέον, Eundum. [Maccab. 2, 6, 17 : Δι' ὀλίγων δ' ἐλ. ἐπὶ τὴν διήγησιν, Veniendum. Vita Isaaci Confess. Act. SS. Maii t. 7, p. 249, 21 : Τὰ δὲ πολλὰ παρεάσαντες, εἰς τὸ κεφάλαιον ἐλ. Hase.]

[Ἐλεύτιοι, ἔθνος τῆς Ἰαπυγίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ, Steph. Byz.]

[Ἐλευχείας ex Hercule filius Βουλεὺς memoratur Apollod. 2, 7, 8, 6. Ἐλαχείας suspicatur Heyn.]

Ἐλεφαίρω, Decipio, Damno vel injuria afficio. Hesych. enim ἐλεφαίροντα exp. ἐξαπατῶντα, βλάπτοντα, ἀδικοῦντα. [Suid. : Ἐλεῖται, βλάψαι, et cum Hesychio ἀπατῆσαι.] Eand. signif., activam nimirum, habet vox pass. et med. Hom. Od. T, [565] : Οἱ ῥ' ἐλεφαίρονται ἔπε' ἀκράαντα φέροντες· de insomniis quæ per elephantinas portas exierint : at de iis quæ per corneas egressa fuerint, dicit, Οἱ ῥ' ἔτυμα κραίνουσι, βροτῶν ὅτε κέν τις ἴδηται. Ubi nota opposita sibi esse ἐλεφαίρεσθαι et ἔτυμα κραίνειν, Decipere, s. Spe frustrari, et Vere in effectum producere s. facere ut vera sint. Hesiod. pro Nocere s. Lædere usurpavit in Theog. [330] dicens : Ἐνθ' ἀρ ὄγε οἷκόνδε ἐλεφαίρετο φῶλ' ἀνθρώποις, Κοιρανίων τρητοῖο Νεμείης· de Nemæo leone, quem Juno θρέψασα Γουνοῖσι κατίνασσε Νεμείης, πῆμ' ἀνθρώποις· qua ex voce patet ἐλεφαίρειν et πημαίνειν idem esse : ut Hesych. quoque rursum ἐλεφηράμενος [ἐλεφηρ.] exp. non solum διαψευσάμενος, sed etiam βλάψας. [Hom. Il. Ψ, 388 : Οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφηράμενος λάθ' Ἀπόλλων Τυδείδην. Vitiose Hesych. : Ἐλεφαιρεῖται, βλάπτει, ἀδικεῖ, quod natum fort. ex τοι ἐλεφαίρει.]

[Ἐλεφαντὰ pro ἐλεφάντινα inveniebant nonnulli Hom. Il. Δ, 141, ubi ἐλέφαντα de ebore. V. Eust.]

Ἐλεφανταγωγὸς, ὁ, Qui elephantem agit, ὁ ἄγων ἐλέφαντα, Pollux [1, 140].

Ἐλεφανταρχης, ὁ, q. d. Elephantis præfectus, ὁ ἐπ' αὐτοῖς ἄρχων, Pollux [1, 140], videl. elephantis. Putatur autem sexdecim elephantis præfuisse. Athen. 6, [p. 261, B] : Σελεύκου δ' ἐλεφανταρχου. [Plut. Mor. p. 823, C, Demetr. c. 25. Maccab. 2, 14, 12; 3, 5, 4 et 45. Lex. Seg. ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 513 : Ἐλεφανταρχης ὁ τῶν ὀκταὶξ (ἐλεφάντων ἀρχων), καὶ τὸ σύστημα ἐλεφανταρχία. L. Dind.]

Ἐλεφανταρχία, ἡ, Præfectura ejus, qui præerat elephantis, [vel Ipsa elephantorum sedecim turma. V. Ἐλεφανταρχης. Æliani Tact. c. 22].

Ἐλεφάντειος, i. q. ἐλεφάντινος, minus tamen usitatum. [Oppian. Cyn. 2, 500 : Ἐλεφαντείοις κεράεσσι. Dioscor. 2, 94 : Τὸ ἐλεφάντειον (στέαρ). De significatione v. Ἐλεφάντινος.]

[Ἐλεφαντηγὸς, ὁ, ἡ, Qui elephantes vehit. Agatharchides Phot. cod. 250, p. 456, 39 : Τὸ περὶ τὰς ἐλεφαντηγοὺς (naves) κακόν. Wakef.]

[Ἐλεφαντία, ἡ, i. q. ἐλεφαντίασις. Pallad. Laus. p. 926, B : Ὡς καί τινας νομίσας ὅτι ἐλ. ἐστίν. Unde vox latina Elephantia, quum alibi obvia tum Lucif. Calarit. De reg. apostat. p. 178, 14 : « Conspice quomodo maculet corpus; hæc videtur elephantia ». Hase.]

[Ἐλεφαντιακὸς, ἡ, ὀν, Alex. Trall. 11, p. 630.]

Ἐλεφαντίασις, εως, ἡ, Morbus, qui et ἐλέφας ab Aretæo aliisque nonnullis dicitur. Legitur et Elephantia ap. Celsum [3, 25], si mendo carent exempll. [Meliora ἐλεφαντίασιν. Quod Vitiligo vertitur in Gl. Plut. Mor. p. 731, B, 732, A; Theoph. Nonn. vol. 1, p. 328; Deuteron. 28, 27. Hesychio εἶδος λέπρας.] Existimatur autem vocata hoc nomine lepra, quum ob alia, quæ cum elephante similia habet, tum quod cutem reddat elephanti corio similem. Vide Aretæum [Il. in Ἐλέφας citandis]. Sunt qui non plane esse, quam Lepram vocamus, existiment. Etymologistæ [M. p. 561, 4 et 7] tamen λέπρα idem morbus est [Archigenes Aetii 13, 120] : sed Ἐλεφαντιασμὸς ab eo appellatur.

[Ἐλεφαντιασμός. V. Ἐλεφαντίασις.]

Ἐλεφαντιάω, Elephante laboro, i. e. morbo ita dicto : ἐλεφαντιῶντα ἕλκη, ap. Diosc., Ulcera, quæ ad elephantem accedunt. [Id. 1, 105 : Ὠφελεῖ ἐλεφαντιῶντας· conf. 2, 2, 96; Matthæi Med. p. 119. Ἐλεφαντιῶν, Vitiliginosus, Gl. L. Dind.]

[Ἐλεφαντίδης, ὁ, Elephantides, n. pr. viri ap. Lysiam in Orat. ὑπὲρ Νικομάχης πρὸς Ἐλεφαντίδην καὶ Διοφάνην ap. Marcellin. ad Hermog. p. 130, Reisk. fr. Lysiæ n. 106. L. Dindorf.]

[Ἐλεφαντίνεος, α, ον, i. q. ἐλεφάντινος, Eburnus, Ebori similis. Epigr. ap. Jacobs. App. Anth. Pal. 209, 5, s. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 547 : Ἰλυκερῶ στόματος ὄπα λυριόεσσαν ἰεῖσα χίλεσι (sic) πορφυρίοις ἐλεφαντινέων δι' ὀδόντων. Ita dicitur ἐλαΐνος et ἐλαίνεος. ĭ]

[Ἐλεφαντίνη, ἡ, Elephantine. Steph. Byz. : Πόλις Αἰγύπτου. Παρθένιος δὲ Ἐλεφαντίδα αὐτὴν φησιν. (Ita Plin. N. H. 5, 9, 10.) Τὸ ἐθνικὸν τῆς μὲν προτέρας Ἐλεφαντίνος, τῆς δ' Ἐλεφαντίδος Ἐλεφαντίτης. Memorat Ἐλεφαντίνην cum gent. Ἐλεφαντίνος Etym. M. p. 329, 13-19. Tum Herodot. 2, 9, 17, 28 etc., Theophr. H. Pl. 1, 3, 5; 9, 5; fr. 2 De lap. 34, Arrian. Exp. 3, 2, 9, Strabo 17, p. 787 etc., Evagr. H. E. 1, 7, p. 259, 36. V. etiam Ἐλεφαντίς. L. D. Ejusdem meminit Joseph. Bell. Jud. 4, 10, 5 : Μέχρι τῆς Ἐλεφάντων καλουμένης πόλεως (sic). Hase.]

Ἐλεφάντινος, η, ον, Elephantinus. [Athen. 3, p. 117, B : Παρέλιπεν ὁ τένθης Ἀρχίστρατος συγκαταλέξαι ἡμῖν καὶ τὸ παρὰ Κράτητι λεγόμενον ἐλεφάντινον τάριχος, περὶ οὗ φησιν, Σκυτίνη ποτ' ἐν χύτρᾳ τάριχος (deest syllaba, fort. ἓν) ἐλεφάντινον ἦψε ποντιὰς γελώνη... Ὅτι δὲ διαβόητον ἦν τὸ τοῦ Κράτητος ἐλ. τάριχος μαρτυρεῖ Ἀριστοφάνης, Ἡνίκα Κράτητί τε τάριχος ἐλεφάντινον λαμπρὸν ἐκώμιζον ἀπόνως παραβεβλημένον. Sed hic quoque vert. Eburnus, quæ signif. propria est formæ huic, sicut alteri ἐλεφάντειος signif. Elephantinus.] Eburneus. [Eboreus, Eburnus add. Gl. Ead. : Ἐλεφάντινον ἐκ μέρους, Eboreum. Arist. Pl. 815 : Ἵππος ἐλ. Theocr. 24, 99 : Ἐλεφάντινον δίφρον. Polyb. ap. Athen. 5, p. 193, E, et alibi :

Τὸν ἐλ. δίφρον, de sella curuli. It. Diodor. Exc. vol. 2, p. 623, 60. Palæph. 6, 4 et 7 : Τοὺς ἐλ. ὀδόντας· Ezech. 27, 15. Οἶκος ἐλ. Reg. 3, 22, 39, Amos 3, 15. Λύριον ἐλεφάντινον in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 233, 29. Ἀνδριὰς Dio Cass. 43, 45.] Et fem. ἐλεφαντίνη [λύρα, in scolio ap. Athen. 15, p. 695, C, Dion. Chr. Or. 2, vol. 1, p. 95, cujus edd. male ἐλεφαντία. Ὀροφὴ ap. Plat. Critiæ p. 116, D. Εἰρήνη in inscr. cit. 24;] κλίνη ap. Herodian. [4, 2, 3], quum tamen alioqui ἐλεφάντινος fem. etiam gen. dicatur. [Diog. L. 6, 65 : Ἰδὼν εὐπρεπῆ νεανίσκον ἀπρεπῶς λαλοῦντα (Diog. Sinop.), Οὐκ αἰσχύνῃ, ἔφη, ἐξ ἐλεφαντίνου κολεοῦ μολιβδίνην ἕλκων μάχαιραν; || Ἐλεφαντίνην φρουρὰν, οὑτωσὶ λεγομένην, memorat Anna Comn. p. 457, B. Ad q. l. plura Ducang. p. 413. || Ebori similis candore. Aristoph. Eq. 1169 : Τῆς θεοῦ (Minervæ) τῇ χειρὶ τὴλεφαντίνῃ. Alciphro 1, 33, p. 228, 43 : Ἢ τοῖς ἐλεφαντίνοις δακτύλοις κρουομένη λύρα. Hesych. : Ἐλεφάντινα, λευκά. Conf. Ἐλεφαντίνεος. L. D.] || Ἐλεφάντινος Aetio Emplastri nomen, cujus compositio, quod sit præcandida, ita vocatur.

[Ἐλεφαντῖνος, η, ον. V. Ἐλεφαντίνη.]

[Ἐλεφαντὶς, ίδος, ἡ, i. q. Ἐλεφαντίνη, quod v. || Danai conjux, Apollod. 2, 1, 5, 4. Tzetz. Hist. 7, 375. Poetria ap. Tatian. Or. c. Græcos p. 272, B, Martial. 12, 43, Sueton. Tib. c. 43. Ἐλεφαντίνη ap. Suid. in Ἀστυάνασσα, schol. cod. Vat. Anthol. Pal. 7, 345. Conf. Ἐλεφαντίνη. L. Dind.]

[Ἐλεφαντίσκιον, τὸ, Pullus elephantis. Ælian. N. A. 8, 27 : Μιᾷ δὲ μητρὶ πλείω ἐλεφαντίσκια ἕπεται, ὥς φασιν.]

[Ἐλεφαντιστὴς, ὁ, Rector elephantorum s. magister, aut domitor. Bud. ex Aristot. H. A. 9, [1, p. 610, 30 et ib. 27] : Ἐπιβεβηκότος μὲν οὖν ἐλεφαντιστοῦ ἅπαντες πραεῖς εἰσί. [Conf. 2, 1, p. 497, 28. L. Dind. Schneid. ad Demetr. 143. Schæf. Sic et dicitur Scutum elephantinum, ex elephanti tergore confectum, Appian. Pun. c. 46 : Τὰ ἀκόντια ἐς τὸν ἐλεφαντιστὴν ἐκδεχόμενος. Schweigh.]

[Ἐλεφαντίτης. V. Ἐλεφαντίνη.]

[Ἐλεφαντόβοτος, ὁ, ἡ, Elephantos pascens, Ab elephantis depastus. Nonn. Dion. 39, 26 : Ἐλ. γαίης.]

Ἐλεφαντόδετος, ὁ, ἡ, Ebore revinctus, [Eburatus]. Et ἐλ. δόμοι, in VV. LL., Ædes ebore obductæ, Eburneis tectis superbæ ædes. [Eur. Iph. A. 582 : Ἐλεφαντοδέτων πάροιθεν δόμων. Aristoph. Av. 218 : Ἐλ. φόρμιγγα. Synes. p. 346, B : Ἐλεφαντοδέτων μίτων λύρας. L. D.]

[Ἐλεφαντοθήρας, ὁ, Elephantum venator. Agatharchid. Phot. cod. 250, p. 452, 24 : Οἱ ἐλεφαντοθῆραι.]

[Ἐλεφαντοκόλλητος, ὁ, ἡ, Ebore distinctus. Clem. Al. Pædag. 2, 3 : Κλῖναι ἐλεφαντοκόλλητοι.]

[Ἐλεφαντοκομία, ἡ, Elephantorum cura. Ælian. N. A. 6, 8 : Ἴδιον δὲ καὶ ὄνομα τῆς κατὰ τροφὴν κομιδῆς ἕκαστα τῶν ζῴων κέκτηται. Πωλοδαμνικὴ γοῦν κληθείη τις ἂν καὶ σκυλακοτροφικὴ καὶ ἐλεφ.]

Ἐλεφαντόκωπος, ὁ, ἡ, ut ἐλεφαντόκωπον ξίφος, Ensis eburneum capulum s. manubrium habens. [Μάστιγες διπλαῖ μεγάλαι καὶ ἐλεφαντόκωποι, schol. Aristoph. ad Av. v. 1463. Mox ἐλεφαντίνας vocat. Hemst. Ex Theopompo com. citat Pollux 7, 158; 10, 145, ἐλεφαντοκώπους ξιφομαχαίρας. Annotavit etiam Suid. L. Dind. Lucian. Somn. c. 26 : Ξίφη ἐλεφαντόκωπα· et Long. Past. 1, 2 : Ξιφίδιον ἐλεφαντόκωπον. Conf. Salmas. in Hist. Aug. ad Spart. Hadr. 10, p. 23, C. Hase.]

[Ἐλεφαντομᾰχία, ἡ, Elephantorum pugna. Plut. Pomp. c. 52 : Ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν ἐλ., ἐκπληκτικώτατον θέαμα, παρέσχεν.]

[Ἐλεφαντόμᾰχος, ὁ, Qui cum elephantis pugnat. Strabo 16, p. 775 : Ἐλ. ἰδίως ἐστὶ τὸ ζῷον (rhinoceros) περὶ τῆς νομῆς.]

[Ἐλεφαντόνωτος, ὁ, ἡ, Ebore distinctus in parte superiori. Eust. Il. p. 584, 44 : Ἡνίαι ἐλεφαντόνωτοι.]

[Ἐλεφαντόπηχυς, ὁ, ἡ, Qui cubito s. cubitis est eburneis. Max. Tyr. 14, 6, de Polycleti Junone Argiva. Wakef.]

Ἐλεφαντόπους, οδος, ὁ, ἡ, Eburneum pedem habens s. eburneos pedes : ut κλίναι, τράπεζαι. [Plato com. ap.] Athen. [2, p. 48, B : Ἐν κλίναις] ἐλεφαντόποσιν. [Dio Cass. 61, 10 : Πεντακοσίους τρίποδας κεδρίνου ξύλου ἐλεφαντόποδας.]

[Ἐλεφαντοτόμος, ὁ, Qui ebur secat, Eborarius. Oppian. Cyn. 2, 514 : Ὡς δὲ κεράατα κεῖνα, τά τοι καλέουσιν ὀδόντας, γνάμπτειν εὐρύνειν τ' ἐλεφαντοτόμοις ὑποείκει.]

[Ἐλεφαντουργικὸς, ἡ, ὸν, Eborarius. Ἐλεφαντουργικὴ, sc. τέχνη, Paul. Alex. N. 3.]

[Ἐλεφαντουργὸς, ὁ, Eburarius, Gl. Themist. Or. 18, p. 224, B : Δέλτῳ, ἣν οὐκ ἐποίησαν ἐλεφαντουργοί. Philostr. V. Apoll. 5, 20, p. 203 : Ὄργανα λιθουργὰ καὶ ἐλεφαντουργά. Arcad. p. 87, 19.]

[Ἐλεφαντοφάγος, ὁ, Elephantos comedens. Agatharchid. ap. Phot. cod. 250, p. 452, 35 : Τρίτον δ' ἐστὶ γένος ἐλεφαντοφάγων. Strabo 16, p. 772, Ptolem. 4, 8.]

[Ἐλεφαντοφᾰνὴς, ὁ, ἡ, Eboris speciem habens. Eustath. Od. p. 1877, 42 : Οἱ ἐλεφαντοφανεῖς ὀδόντες.]

[Ἐλεφαντόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, Eboris colorem habens. Eust. Od. p. 1877, 36 : Τοὺς ἐλ. ὀδόντας. In schol. T, 562 male oxyt.]

[Ἐλεφαντώδης, ὁ, ἡ, Elephanti similis. Aret. Tard. p. sign. 2, 13, p. 70 : Ὦτα ἐρυθρὰ, μελανόεντα, κεκλεισμένα ἐλεφαντώδεα. Suid. v. Ἐπαφρόδιτος, ab Hemst. cit. : Τὸ δὲ σῶμα ἦν μέγας τε καὶ μέλας, ὡς ἐλεφαντώδης. Ad colorem nigrum refertur etiam ap. Aret.]

Ἐλέφᾱς, αντος, ὁ, Elephas, Elephantus. [Elefantus, Vocluca, Barrus, Gl. Leg. Bos Luca, cum intt.] Hoc autem nomine comprehenditur et fem. ab Aristot. quoque [H. A. 2, 1, p. 500, 18 : Ὁ θῆλυς ἐλέφας· 5, 14, p. 547, 7 : Ὁ ἐλέφας ἄρχεται βαίνεσθαι. Herodot. 3, 114 : Ἐλέφαντας ἀμφιλαφέας· 4, 191. Notanda videtur locutio ap. Dion. Cass. 59, 13 : Ἄγαλμα αὐτῆς (Drusillæ) ἐπ' ἐλεφάντων ἐν ἁρμαμάξῃ ἐς τὸν ἱππόδρομον ἐσήγαγε (Caligula), Curru elephantis juncto]. || Ebur : ut Latine etiam Elephas. [Gl. : Ἐλέφας, τὸ ὀστοῦν, hoc Ebur. Οὐ τὸ ζῶον, ἀλλ' ἡ ἐκ τοῦ ὀδόντος ὕλη, Ebor. Ebur ita vocant etiam scriptores, qui ignorant bestiam ipsam, Hom. Il. Δ, 141, E, 583, Od. Δ, 73, T, 56, 563, Φ, 7, Ψ, 200, Hesiod. Sc. 141, Pind. Ol. 1, 27, Nem. 7, 78. Tum Plat. Reip. 2, p. 373, A, etc., Demosth. p. 819, 24, et alii plurimi.] Legitur vero et πριστοῦ ἐλέφαντος, ap. Hom. Od. Σ, [195] : Λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκεν πρ. ἐλ. [Et νεοπρίστου ib. Θ, 404. Ap. Plat. Charm. p. 173, A : Ἄκουε δὴ τὸ ἐμὸν ὄναρ εἴτε διὰ κεράτων εἴτε δι' ἐλέφαντος ἐλήλυθεν, intell. portæ eburnæ unde somnia vana egrediuntur sec. Hom. Od. T, 564 : Οἱ μέν κ' ἔλθωσι διὰ πριστοῦ ἐλέφαντος, οἵ ῥ' ἐλεφαίρονται, ludentem similitudine quæ est inter peregrinæ originis vocab. ἐλέφας et Græcum ἐλεφαίρεσθαι. Atque hoc antiquissimum est mirabilis Græcorum etymologiæ specimen. || Provv. Ἐλέφαντα ἐκ μυιᾶς ποιεῖς, de iis qui minuta et exilia augent et extollunt; Ἐλέφαντος οὐδὲν διαφέρεις, de stupidis et sensu communi carentibus; Ἐλέφας μῦν οὐ δάκνει vel οὐχ ἁλίσκει, de iis qui futilia et pusilla despiciunt, memorant Suidas vel parœmiographi.] || Poculi genus, Athen. p. 189 [11, p. 468, F, ubi citat l. Damoxeni : Εἰ δ' οὐχ ἱκανόν σοι, τὸν ἐλέφανθ' ἥκει φέρων ὁ παῖς. — Τί δ' ἔστι τοῦτο, πρὸς θεῶν; — Ῥυτὸν δίκρουνον, ἡλίκον τι τρεῖς χωροῦν χόας. Epinicus ib. 497, A : Ἐλέφαντα περιάγει ῥυτὸν, χωροῦντα δύο χόας, ὃν οὐδ' ἂν ἐλέφας ἐκπίοι. Hesychio ῥυτὸν τρεῖς χόας χωροῦν.] || Elephas, morbi genus, Lepra secundum quosdam. Hinc est v. Ἐλεφαντιᾷν, de quo jam dictum : quin et Morbus, Ἐλεφαντίασις alio nomine, de quo itidem supra. [Foes. OEc. Hipp. p. 122, A : « Ἐλέφας dicitur auctori Defin. med. p. 399, 1, πάθος παχὺ τὸ δέρμα καὶ ἀνώμαλον παρασκευάζον καὶ πελιδνὸν τὸ χρῶμα καὶ τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν· ἀναβιβρώσκεται δὲ χειρῶν καὶ ποδῶν τὰ ἄκρα καὶ ἰχῶρα ἀφίησι πελιδνὸν καὶ δυσώδη. Galen. quoque De tum. præt. nat. p. 356, 51 : Μελαγχολικὸν πάθος καὶ ὁ ἐλέφας ἐστὶ, τὴν μὲν πρώτην γένεσιν ἐξ αἵματος ἴσχων μελαγχολικοῦ κ. τ. λ. Ἐλέφας dicitur Paulo 4, 1, οἷον καρκίνος τις ὑπάρχων ἐν ὅλῳ τῷ σώματι, et Actuario καρκίνος ὢν ὁλοσώματος. » Conf. Aret. Diut. p. sign. 2, 13, p. 67 sq., et Diut. p. cur. 2, 13, p. 134. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 216 : Ἐλ. λέγεται ὅπερ λέγουσιν οἱ ἰδιῶται κελεφίασιν. Ubi v. Bernard. Inscriptio ap. Bœckh. vol. 1, p. 531, n. 916 : Εἴ τις ἀποκοσμήσει τοῦτο τὸ ἡρῷον ..., πᾶσι τοῖς κακοῖς πεῖραν δώσει καὶ φρείκῃ καὶ πυρετῷ ... καὶ ἐλέφαντι. Artemid. 3, 47, et Gregor. Cypr. Or. Ms. in S. Euthym.

citat Ducang. in App. p. 66. || Lapis pretiosus. Theophr. fr. 2 De lapid. 37 : Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι τινὲς (λίθοι σπουδαζόμεναι), οἷον ὁ ἐλέφας ὁ ὀρυκτὸς, ποικίλος μέλανι καὶ λευκῷ. L. Dindorf.]

[Ἐλέφᾱς, αντος, ὁ, Elephas, mons Arabiæ ap. Strab. 16, p. 774; Mauritaniæ 17, p. 827, Ptolem. 3, 7 et 8, Marcian. Heracl. p. 12. Promontorium Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 7. Fluvius ibid. || Cogn. Nicanoris, ducis Philippi regis Macedonum, Polyb. 18, 7, 2. L. Dindorf.]

[Ἐλεφήνωρ, ορος, ὁ, Elephenor, f. Chalcodontis. Hom. Il. B, 540, Δ, 463, Apollodor. 3, 10, 8, 2, Pausan. 1, 17, 6; 8, 15, 6, Quint. 8, 112, schol. Lycophr. 1034. Ἐλαφήνωρ vitiose Etym. M. p. 76, 55.]

[Ἐλεφιτίς. Hippocr. De vict. 2, p. 357, 45 : Κοῦφοι δὲ οἱ πετραῖοι (pisces) σχεδόν τι πάντες, οἷον κίχλη, φυκὶς, ἐλεφιτὶς, κωβιός. Ἐλέποκες, q. v., conferebat Schneid., ἀλφηστὴς Coraes ad Xenocr. p. 92.]

Ἐλεών, ῶνος, Hesychio est Frutex : item Serpens quem aliqui σκυτάλην [quod v.] appellant : necnon Urbs Bœotiæ. [Quam memorant Hom. Il. B, 500, K, 266, Strabo 9, p. 406 (Ἕλος καὶ Ἐλεὼν καὶ Εἰλέσιον ἐκλήθη διὰ τὸ ἐπὶ τοῖς ἕλεσιν ἱδρῦσθαι). Spir. asperum, qui esse videtur in libris Strab., memorant etiam schol. ad l. alterum Hom., etsi in Οἵ τ' Ἐλεῶνα consentiunt libri l. priori. Leni Nonn. Dion. 13, 63, Tzetz. ad Lycophr. 1278, schol. et Eust. ad l. priorem Hom., ubi etiam art. masc. dicitur ὁ Ἐλ., ut ap. Plut. Mor. p. 301, A, ubi Ἐλέων, et memoratur f. Eteoni Ἐλεών. Patrem Deimachi Ἐλέωνα bis memorat Plut. l. c. Idem vel simile nomen videtur esse in inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 820, n. 1693, 1, ubi est ἄρχοντος Ἐλεων ... L. Dindorf.]

[Ἐλεωνίδης. Ἐλεωνίδη[ν] quendam memorat inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 452, n. 414. Usitatius Λεωνίδην. L. Dindorf.]

[Ἐλεώνιος, α, ον, gent. ab Ἐλεὼν ap. Steph. Byz. v. Νέων. Hinc τῆς Ἐλεωνίας de regione ap. Pausan. 1, 29, 6 : sic enim Bœckhius pro Ἐλευσινίας. In Ἕλλην corruptum notavit Perizon. Æliani V. H. 12, 35. L. Dindorf.]

Ἐλέωτρις, ap. Athen. 7, [p. 312, B] numeratur inter pisces Niloos. [Ἐλεωτρίδων in ἀλεαντρίδων corruptum in Geopon. 20, 7, 1.]

[Ἕλη. V. Ἐλέα.]

Ἕλη, ἡ, Calor ex sole prodiens, Calor solaris. [Eust. Il. p. 667, 22 : Ἕλη, ἡ θερμασία. Joann. Geom. ap. Iriart. Bibl. Matr. p. 302, a, med. : Εἰ τὸ μέλιν (sic) πρὸς τὴν ἕλην ἐξικμασθῇ.] || Item Solis splendor, ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή, Eust. [Od. p. 1573, 44,] ex Lexicis rhet. [Ὅτι δὲ τὴν εἴλην οἱ παλαιοὶ καὶ ἕλην φασὶν ἐν ῥητ. δηλοῦται λεξικοῖς. Ἔνθα κεῖται καὶ ὅτι εἴλη καὶ ἕλη ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή. Conf. Il. p. 700, 17. Λαμπηδόνα explicant etiam Epim. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 353, 31. Ἕλλη Etym. M. p. 549, 18, sed alibi sæpe ἕλη. Conf. Γέλα, Εἴλη. L. Dindorf.]

Ἑλήγηρις, ἡ, Cereris epith. : Eust. enim [Il. p. 1197, 52] quum fluvium Trojanum Ξανθὸν appellari a quibusdam, quia τοὺς παραπεφυκότας πιαίνων καρποὺς λευκαίνει, καὶ οὕτω ξανθὴν οἷον ποιεῖ τὴν Δήμητραν, tradidisset, subjungit, ab aliis eand. Cererem non absimili modo, διὰ τὸ φύσει ἐγγινόμενον ὑπόλευκον ξάνθισμα [τοῖς] ληΐοις, ἑλήγηριν vocari διὰ τὸ ὑπὸ τῆς ἡλίου ἕλης γηρᾶν.

Ἐληθερέω, Insolor, ἡλιάζομαι. A quo ἐληθερείσθω, quod Galeno Gloss. [p. 464] est ἡλιούσθω. Scribitur vero ibi ἐλιθερὴς et ἐλιθερείσθω per ι et cum tenui. [V. Ἐλαθερής.]

Ἔλημμα, τὸ, Defectus, VV. LL. perperam pro ἔλλειμμα.

[Ἐλήμων, ὁ, Elemon, n. pr. viri (ut supra Ἐλεήμων) in lapide *Journal des Savants*, *août* 1830, p. 503 : Πατρὶς μέν μοί ἐστι Λύκων πόλις· εἰμὶ δ' Ἐλήμων. Sic ἀνελήμων una cum ἀνελεήμων annotat gramm. Bekk. An. p. 400, 30. Conf. Ἐλεέω. L. D.]

[Ἔλθεμος, ὄνομα κύριον, Suid. V. Joseph. B. J. 1, 19, 5. L. Dindorf.]

[Ἐλθετέον, Veniendum. Matthæi Med. p. 281 : Εἰ θερμοτέρου τοῦ ἐντὸς ἀέρος δεοίμεθα, ἐλθετέον ἐπὶ τοιοῦτον τρόπον βοηθείας· 288 : Μετὰ δὴ τὸ ταῖς βιωτικαῖς ἀσχολίαις ἢ περιπάτῳ γοῦν ἢ αἰώρᾳ προδιασαλεῦσαι τὸ σῶμα τῇ οὖν (l. σωμάτιον) οὕτως ἐλθετέον ἐπὶ τὴν χρῆσιν. Indicavit Coraes. Strabon. citat Wakef.]

Ἐλίβοτρυς, Hesychio est Vitis quædam nigra. [V. Ἔλυστα.]

[Ἐλιβύργη, πόλις Ταρτησσοῦ, Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν Ἐλιβύργιος, Steph. B. V. Holsten. et Pined.]

Ἔλιγγες, s. potius Ἕλιγγες, dicuntur a poetis Lineæ illæ et quasi rugæ palpebrarum, αἱ ἐπὶ τῶν βλεφάρων γραμμαὶ, οἷον ῥυτίδες, Pollux [2, 67. Libri ὤριγγας s. ὤλιγγας vel similiter. V. Ὤλιγξ]. Ubi illa palpebræ pellicula volumine sinuatur.

[Ἑλίγδην, Rotatim. Æsch. Prom 882 : Τροχοδινεῖται δ' ὄμμαθ' ἑλίγδην.]

[Ἐλιγὴ, ἡ. Hesych. : Εἰλιπόδης, ἐν τῇ ἐλιγῇ τοὺς πόδας ἔχων. Albert. : « Conf. infra : Ἰλίγγη, συστροφὴ καὶ τὰ ὅμοια, et v. Ἑλίγματα. Nisi pro ἐλιγῇ h. l. leg. sit ἕλικι. » Pro Ἰλίγγη, συστροφὴ, quod retulimus supra p. 244, C, fort. leg. Ἴλιγγοι, συστροφαί· v. ib. 243, D. Id. : Σπείρεσιν (σπειραῖσιν), αἱ ἐλυγαῖς τοῦ ὄφεως. Quod HSt. infra in Ἐλυγαὶ ad eamdem formam revocandum animadvertit. Pro αἱ autem, quod ταῖς scripsit Musurus, f. leg. ἤ. Cum ἐλιγὴ, Gyrus, conferri licet formas aor. ap. Jo. Malal. p. 47, 17 : Τὴν Ἀντιόπην ἐκέλευσε δεθῆναι καὶ τὸν σχοῖνον εἰς τὸν τράχηλον τοῦ ταύρου εἱλιγῆναι καὶ οὕτως συρῆναι τὴν Ἀντιόπην ὑπὸ τοῦ ταύρου καὶ ἀπολέσθαι· 89, 7 : Κατέχων τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ τὸν χαλκὸν τοῦ ἵππου, καὶ εἱλιγέντος τοῦ λωρίου ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, ἐσύρη ὑπὸ τοῦ ἵππου. Atque ap. Chœrob. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 196, 27 : Σπεῖρα, σημαίνει δὲ τὴν εἰλινὴν, scrib. fort. εἱλιγὴν potius quam ἑλιγήν. L. Dindorf.]

Ἕλιγμα, τὸ, Volutatio, Versatio, VV. LL. [Ephippus ap. Athen. 11, p. 509, D : Εὖ δ' ἐν πεδίλῳ πόδα τιθεὶς ὑπὸ ξυρὸν (δεθεὶς ὑπὸ σφυρὸν) κνήμης ἱμάντων ἰσομέτροις ἑλίγμασιν, Gyris, Nexibus. Citavit Hemst. cum gl. Hesychii corrupta, quæ nihil huc pertinere videtur : Ἰλάγματα, ἱμάτια. De capillis plexis vel cincinnis Leon. Tar. Anth. Pal. 6, 211, 2 : Τὸ πορφυροῦν τε Λεσβίδος κόμης ἕλιγμα, cui Jacobs. confert μακρῆς ἀνελίγματα χαίτης in epigr. Dioscoridis. Similius Eust. Opusc. p. 289, 72 : Ὅσαι δὲ καὶ πρὸς ὁπλισμὸν ἐρρύθμιζον ἑαυτὰς ῥάκη καὶ ψιάθους ἐναπτόμεναι ὤσει καί τινας θώρακας καὶ τὰς κεφαλὰς μίτραις εἰς ἕλιγμα διαλαμβάνουσαι, εἴ πως στρατιῶται εἶναι σοφίσονται.] Ἑλίγματα Hesychio sunt ψέλλια [ψέλια], Armillæ. [Eidemque Ἕλικες ejusd. signif. vox, ἑλίγματα. || Stragula sic vocat Sophron. ap. Athen. 2, p. 48, C : Σ. δὲ στρουθωτὰ ἑλίγματά φησιν ἐντετιμημένα, sc. Involucra. Scuw. Plut. Mor. p. 524, D : Πενία γὰρ οὐκ ἔστιν ἀλλ' ἀπληστία τὸ πάθος αὐτοῦ καὶ φιλοπλουτία διὰ κρίσιν φαύλην καὶ ἀλόγιστον ἐνοῦσαν· ἣν ἂν μή τις ἐξέληται τῆς ψυχῆς ὥσπερ ἕλιγμα (sic) πλάγιον, οὐ παύσονται δεόμενοι τῶν περιττῶν. Int., Tanquam obliquum nodum, quod merito repudiavit Reiskius. Ceterum conf. Εἴλιγμα. || Soranus De signis fractur. p. 45, 1 : Κάταγμά ἐστι διαίρεσις ὀστοῦ, κατ' εἶδος δὲ ἐπὶ κρανίου τὸ μὲν ὠνόμασται ῥωγμὴ ... τὸ δὲ ἀποσκεπαρνισμὸς, ὡς δὲ ἔνιοι λέγουσιν, καὶ ἀπήχημα καὶ ἕλιγμα. Idem θλάσμα vocari p. 47, 9 : Θλάσμα δὲ κατ' ἐνίους τὸ ἐπὶ τῶν παίδων τοῦ ὀστέου κοίλωμα παραπλησίως τοῦ ἐπὶ τῶν δερματίνων ἢ μολυβίνων ληκύθων ἄνευ ῥήξεως. Ὁ μέντοι Δημήτριος τοῦτο ἐμπίεσμα καλεῖ, a Paulo Æg. vero 6, 90, p. 211, 2, θλάσιν, quæ sit non διαίρεσις τοῦ ὀστέου, ἀλλ' ὦσις καὶ οἷον κάμψις ἐπὶ τὰ ἔνδον τοῦ κρανίου, κοιλαίνουσα χωρὶς τοῦ λυθῆναι τὴν συνέχειαν, annotavit Cocchius p. 47, 5. || In opusc. Ms. De compos. medicam. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 6, vol. 6, p. 353, C : Περὶ ἐλιγμάτων καὶ τροχίσκου, scribitur pro ἐκλειγμάτων, ut ap. Theoph Nonn. vol. 1, p. 410, 414, 420 ter scriptum ἕλιγμα pro ἔκλειγμα, et infra Ἕλιξις pro ἔκλειξις. V. tamen Ἑλικτός. L. Dindorf.]

Ἑλιγματώδης, ὁ, ἡ, Tortuosus [Gl.], Bud. [Inter aspirata recensetur in Lex. de spirit. p. 217. L. D.]

Ἑλιγμὸς, ὁ, Vertex, s. Vortex, Gyrus. Xen. Cyr. 1, [3, 4] : Πολλοὺς δέ τινας ἑλιγμοὺς ἄνω καὶ κάτω πλανώμενοι, μόλις ἀφικνεῖσθε ὅποι ἡμεῖς πάλαι ἥκομεν, Per multos circuitus et ambages sursum deorsumque errantes. [De viæ flexibus Arct. Diut. p. cur. 1, 3, p. 119 : Ἐπὶ ἑλιγμοῖσι (sic) τοῖσι τοῦ χωρίου μηδὲ ξυνεχέσι

καμπῇσι αἰώρη γιγνέσθω.] Plut. De orac. Pyth. [p. 404, F]: Ταραχώδης καὶ παράφορος ἑλ., loquens περὶ δίνων τῶν ἅμα κύκλῳ καταφερομένων σωμάτων. [Conf. Flamin. c. 11, Cæs. c. 19, ubi it. de aquis. Aliter Herodot. 2, 148: Αἵ τε γὰρ ἔξοδοι διὰ τῶν στεγέων καὶ οἱ ἑλιγμοὶ διὰ τῶν αὐλέων, ἐόντες ποικιλώτατοι, θῶυμα μυρίον παρέχοντο ἐξ αὐλῆς τε ἐς τὰ οἰκήματα διεξιοῦσι κ. τ. λ. Ubi libri nonnulli εἱλιγμένοι, fort. pro εἱλιγμοί, de qua forma v. infra. Plut. Thes. c. 19: Διδαχθεὶς ὡς ἔστι τοῦ λαβυρίνθου τοὺς ἑλιγμοὺς διεξελθεῖν. Diodor. 5, 37: Πᾶσα γὰρ ἡ σύνεγγυς γῆ διαπέπλεκται πολυμερῶς τοῖς ἑλιγμοῖς τῶν ῥάβδων, i. e. aeris venis virgarum in speciem tortis. De leporis gyris et saltibus Arrian. Venat. c. 21, 3: Ἐάσαντα ἐξελιχθῆναι (leporem) τοὺς ἑλιγμοὺς τοὺς πρώτους, οὕτω μεθεῖναι τὴν κύνα. Plut. Alex. c. 18: Τῶν δεσμῶν τυφλὰς ἐχόντων τὰς ἀρχὰς καὶ δι' ἀλλήλων πολλάκις σκολιοῖς ἑλιγμοῖς ὑποφερομένων, de nodo Gordio. Arat. c. 22: Τοῦ τρίβου... διὰ πολλῶν ἑλιγμῶν καὶ παραβολῶν περαίνοντος πρὸς τὸ τεῖχος. De tractu serpentis schol. Nicand. Ther. 159: Τῷ μακρῷ διασπασμῷ καὶ ἑλιγμῷ τῆς γαστρὸς κατὰ τὴν ὁλκαίην ἀτραπόν. De cochleæ intestino Aristot. H. A. 4, 2, p. 527, 29. Conf. 7, p. 532, 7. De versatione pedum Plut. Num. c. 13: Κινοῦνται γὰρ (pedes saltantium) ἐπιτερπῶς ἑλιγμούς τινας· Orph. H. 37, 12: Εἱλιγμοῖς τε ποδῶν κονίη νεφέλας ἀφικάνει. Atque sic fere supra εἱλιπόδης de cursore notavimus, ubi loco Nonni cit. p. 246, A, add. alter 13, 143: Εἱλιπόδης τε Μίμας. Ceterum formam Ion. et poet. Εἱλιγμός, quam etiam supra notavi, pro εἵλιγγος illatam indicavimus in illo. Pro ἑλιγμὸς male εἱλιγμὸς scribitur ap. Aristot. H. A. 3, 1, p. 510, 19: Ἐπ' ἄκρων δὲ αἱ ὑστέραι τῶν καλουμένων κερατίων εἱλιγμὸν ἔχουσιν αἱ τῶν πλείστων· quum 4, 7, p. 532, 7 sit: Ἔντερον τοῖς μὲν πλείστοις εὐθὺ καὶ ἁπλοῦν... ἐστὶ, ὀλίγοις δ' ἑλιγμὸν ἔχει. L. D.]

Ἐλιγρόν, Hesychio ὑγρόν, Liquidum, Humidum.

[Ἐλιεύς, έως, ὁ, Elieus, f. Cephisi, pater Eunosti, Plut. Mor. p. 300, D, sq. L. Dindorf.]

[Ἐλιεύς, Ζεὺς ἐν Θήβαις, Hesych. Quod e lingua Phœnicia repetit Valck. Diatr. de Aristob. p. 120, 30. Conf. Ἐλαθύς.. L. Dindorf.]

[Ἑλίθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, Crispus, ut videtur. Tzetz. Anteh. 224.]

[Ἑλίκαι πόλις τις Τρωϊκὴ ex Homerico nom. Ἑλικάων fingebatur ab nonnullis. V. Eust. Il. p. 392, 7.]

[Ἑλικαεύς. V. Ἑλίκη.]

[Ἑλικάμπυξ, υκος, ὁ, ἡ, Crines in nodum collectos habens. Pind. ap. Dionys. De comp. verb. p. 154, 9: Σεμέλαν ἑλικάμπυκα.]

[Ἑλίκανδρος, ὁ, Helicander, n. pr. viri ap. Bœckh. vol. 2, p. 220, 26: Ὀλυμπιόδωρος Ἑλικάνδρου. L. D.]

[Ἑλίκας, α, ὁ, Helicas. V. Ἑλίκη.]

[Ἑλικάστερος, ὁ, ἡ. Manetho 4, 224: Ἢν δὲ σεληναίην ἑλικάστερον αἰθροβολήσῃ, Lunæ volubile sidus.]

[Ἑλικαυγής, ἐος, ὁ, ἡ. Orph. fr. 7, 25, ap. Macrob. Sat. 1, 23 extr.: « Solem esse omnia et Orpheus testatur his versibus: Κέκλυθι τηλεπόρου δίνης ἑλικαυγέα κύκλον Οὐρανίαις στροφάλιγξι περίδρομον αἰὲν ἑλίσσων, Ἀγλαὲ Ζεῦ, Διόνυσε, πάτερ πόντου, πάτερ αἴης, Ἥλιε παγγενέτορ, » Volubilem lucidum circulum.]

Ἑλικάων, ονος, Helicaon, f. Antenoris, Hom. Il. Γ, 123, Pausan. 10, 26, 7, 8. Alius in Λέσβου κτίσει ap. Parthen. Erot. c. 21, 2. Et rursus alius ap. Nonnum Dion. 43, 57. Pythagorei ap. Iambl. V. Pyth. 36, 267, p. 217. ᾱ L. Dindorf.]

[Ἑλίκεια, ἡ, poet. pro Ἑλίκη, Helice. Philo vol. 2, p. 622, 35: Ἐπεὶ καὶ κατὰ Πελοπόννησόν φασι τρεῖς (urbes) Αἴγειραν, Βοῦράν τε καὶ ὑψηλὴν Ἑλικείαν (scr. Ἑλίκειαν) πολλῇ τοῦ πελάγους ἐπικλυσθῆναι φορᾷ. Locus poetæ plenior est ib. p. 514, 28. L. Dindorf.]

[Ἑλικεύς. V. Ἑλίκη.]

[Ἑλίκη.] Ἑλίκη, ab Arcadibus Salix dicitur: procul dubio παρὰ τὸ ἑλίσσεσθαι καὶ πλέκεσθαι: tortilis enim est et plexilis. Theophr. H. Pl. 3, 13 sub fin.: Καλοῦσι δὲ οἱ περὶ Ἀρκαδίαν οὐκ ἰτέαν, ἀλλὰ ἑλικὴν [ἑλίκην recte cod. Urbinas], τὸ δένδρον· de salice loquens. [Ἰτέαν interpr. etiam Hesych. || Id. addit: Τινὲς καὶ σπέρμα ὑοσκυάμου.] || Ἑλίκη dicitur Septentrio s. Ursa major: ut κυνόσουρα, Ursa minor. Aratus, de ursa utraque loquens [37]: Οἱ τὴν μὲν, κυνόσουραν ἐπίκλησιν

A καλέουσι· Τὴν δ' ἑτέρην, Ἑλίκην· Ἑλίκῃ γε μὲν ἄνδρες Ἀχαιοὶ Εἰν ἁλὶ τεκμαίρονται, ἵνα χρὴ νῆας ἀγινεῖν· Τῇ δ' ἄρα Φοίνικες πίσυνοι περόωσι θάλασσαν. [Et ib. 41, 51 etc.] Unde Ovid. Fast. 3, [108]: Esse duas arctos, quarum Cynosura petatur Sidoniis, Helicen Graia carina notet. Et Festus Avien. [Phæn. 124]: Namque Helice Graios, Tyrios Cynosura per altum Parva regit. At πῶς ἀντιπαθεῖ μαγνῆτις τῷ τῆς ἑλίκης ἄστρῳ, vide ap. Georg. Pachym. in Προλεγομένοις εἰς φιλοσοφίαν. Procul dubio vero et hæc ἑλίκη dicitur παρὰ τὸ ἑλίσσεσθαι καὶ στρέφεσθαι περὶ τὸν πόλον, ἤτοι ἄξονα· utpotè quæ περὶ αὐτὸν μείζονι περιστρέφεται στροφάλιγγι, et majore axem circumvertitur orbe. [Ab tortuoso septem illius sideris præcipuarum stellarum situ repetit Ideler. De nomin. stellar. p. 7. Schneid. Apoll. Rh. 2, 360: Ἑλίκης κατεναντίον ἄρκτου· conf. 3, 1195, et 745. || De vortice (s. ut Schneid. vertit, voluta) in testis cochlearum, Aristot. H. A. 4, 1, p. 524, 12: Τούτου δ' ἔχεται (τοῦ προλόβου) ἡ κοιλία, οἷον ἤνυστρον· τὸ δὲ σχῆμα ὅμοιον τῇ ἐν τοῖς κήρυξιν ἑλίκῃ· 2, p. 527, 20: Ἔχουσι B δ' οὗτοι τὸ ᾠὸν καὶ αἱ καρίδες καὶ τὰς ἕλικας· 4, p. 528, 6: Ἴδιον δὲ τούτοις κατὰ τὸ ὄστρακον ὑπάρχει πᾶσι τὸ ἑλίκην ἔχειν τὸ ὄστρακον τὸ ἔσχατον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς. Et ib. 9 (collato l. De incessu anim. c. 5, p. 706, 14): Ἔτι (Ἔστι) δὲ πάντα τὰ στρομβώδη τῶν ὀστρακοδέρμων δεξιὰ, καὶ κινεῖται οὐκ ἐπὶ τὴν ἑλίκην, ἀλλ' ἐπὶ τὸ καταντικρύ· 529, 7: Ταῦτα μὲν οὖν δῆλα καὶ ἐπὶ τῶν πορφυρῶν καὶ τῶν κηρύκων ἐστὶν ἐν τῇ ἑλίκῃ τοῦ ὀστράκου· et ib. 10; De part. anim. 4, 5, p. 680, 22: Ἔστι δὲ τοῖς στρομβώδεσιν ἐν τῇ ἑλίκῃ τοῦτο (τὸ περίττωμα), τοῖς δὲ μονοθύροις ἐν τῷ πυθμένι· De gener. anim. 3, 11, p. 763, 22: Φανερὸν δὲ καὶ τοῦτο (quod antrorsum augeantur) ἐπὶ τῶν στρομβωδῶν ταῖς ἕλιξιν· ἀεὶ γὰρ αὐξανομένων γίνονται πλείους ἐπὶ τὸ πρόσθιον καὶ τὴν καλουμένην κεφαλήν.]

Ἑλίκη, ἡ, Helice, Achaicæ urbis nomen. [Steph. B.: Ἑλ., πόλις Πελοποννήσου. Ὅμηρος (Il. Θ, 203)· Οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσιν. Conf. B, 575). Ἀπὸ Ἑλίκα τοῦ Λυκάονος, ἢ Ἑλίκης τῆς Ἴωνος μὲν γυναικὸς, Σελινοῦντος δὲ τοῦ Ποσειδῶνος θυγατρός. Ubi C pro Ἑλίκα cod. Vrat. Ἑλίκας, libri deteriores Ἑλίκου: sed Ἑλίκα etiam Eust. Il. p. 292, 26, ut sit a nom. Ἑλίκας, quem tamen ipse vocat Ἑλικῶνα in verbis infra citandis. Sed fort. scrib. Ἕλικος, de quo v. in Ἕλιξ. Memorant urbem Herodot. 1, 145, Theocr. 1, 125; 25, 165, Polyb. 2, 41, 7, 8, Diodor. 15, 48, 49, Strabo 8, p. 384, 385, Ptolem. 3, 16, Bianor in Anth. Pal. 9, 423, Pausan. 7, 1, 4 et 8; et sæpe 7, 24 et 25, Ælian. N. A. 11, 19, Philostr. Her. 15, p. 744, aliique plures. Oppidum Thessaliæ ejusd. nom. ap. Hesiod. Strabonis 8, p. 385, Eustath. Il. p. 292, 32. Musam cognominem Tzetz. ad Hesiodi Op. p. 24 ed. Gaisf. Filiam Selinuntis, præter Steph. et Eust. ll. citt., Paus. 7, 1, 3; 7, 25, 8. Nympham Parthen. Erot. c. 20. Danai filiam Marm. Par. ep. 9, ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 295, 16. Ὅρος Ἑλίκης, incertum quo sensu, inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 484, n. 529. || De gentili Steph. B. vel potius Hermolaus: Ὁ πολίτης Ἑλικώνιος ἀπὸ κτίστου Ἑλικῶνος (de cujus nomine v. supra), καὶ Ἑλικωνία τὸ D θηλυκόν. Ἴσως δὲ τοῦτο ἀπὸ τοῦ ὄρους γέγονεν. Ἔστω οὖν Ἑλικεὺς ἢ Ἑλικωνίτης· ἴσως ἀπὸ τοῦ Ἑλικώνιος· ἢ Ἑλικήσιοι. Forma Ἑλικεύς apud Diodor. 15, 49: Οἱ Ἑλικεῖς· Strab. 8, p. 385: Παρὰ τῶν Ἑλικέων. Ap. Pausan. vero 7, 25, 4, Ἑλικαέων. Ἑλικήσιοι sæpius ap. Ælian. N. A. 11, 19. Adv. Ἑλίκηθεν, Ex Helice, ap. Theocr. 25, 180: Οὐξ Ἑλ. Ἀχαιός. De spiritu asp. Lex. de spir. p. 216; de accentu in secunda Arcad. p. 107, 9. ῐ L. Dindorf.]

Ἑλικηδὸν, Volutatim, Plaut. In orbem s. gyrum, Nonn. [Dion. 1, 195: Οἰστρήσας ἑλ.... Ὕάδας· 10, 34: Παπταίνων ἑλ. 48, 629: Παλάμαις ἑλ. ἐπεσφρηγίσσατο σειρήν. Et alibi sæpe. Theophrast. H. Pl. 3, 1, 13: Περιπέφυκε δὲ οὗτος οὔτε ὀρθοφυὴς οὔτε κύκλῳ κατ' ἴσον, ἀλλ' ἑλ. περιείληφε.]

Ἑλικηδὼν [Ἑλικηδὸν conj. Is. Voss. Ἑλίκηδον cod.], Hesychio κυκλοειδὴς συστροφή.

[Ἑλικήσιος. V. Ἑλίκη.]

Ἑλικίας, ου, ὁ. Ἑλικίαι ap. Aristot. De mundo [c. 4] κεραυνοὶ, οἱ γραμμοειδῶς φερόμενοι, ut ipse declarat. Ubi

Bud. Heliciæ dicuntur, si lineari specie fulmina sunt conformata. [Theoph. Nonn. vol. 2, p. 286 : Τῶν δὲ κεραυνῶν εἴδη φασὶ πέντε· ἔστι γὰρ ψολόεις, πυρόεις, ἐκνεφίας, ἄργης καὶ ἑλικίας.] A

Ἑλικοβλέφαρος, ὁ, ἡ, Cui palpebræ sunt volubiles, aut tortiles, aut nigræ. Aut synecdoch. Cui oculi volubiles sunt, orbiculares rotundive, aut nigri. Hesychio est καλλιβλέφαρος. Eustathio [Il. p. 57, 2] ἑλικῶπις κούρη et ἑλικοβλέφαρος idem est. [Pind. Pyth. 4, 172 : Ἑλικοβλεφάρου Λήδας· fr. ap. Athen. 13, p. 601, D, Ἀφροδίτας.]

[Ἑλικοβόστρυχος, ὁ, ἡ, Qui tortos habet cincinnos. Aristoph. fr. Thesmoph. ap. Hephæst. p. 74 : Μούσας ἑλικοβοστρύχους.]

[Ἑλικογράφέω, Gyrum describo. Agathem. 2, 10, p. 235.]

[Ἑλικοδρόμος, ὁ, ἡ, Qui volubili cursu fertur, Volubilis. Eur. Bacch. 1067, ubi Κυκλοῦτο δ' ὥστε τόξου ἡ κυρτὸς τροχὸς τόρνῳ γραφόμενος περιφορὰν ἕλκει δρόμου, vel ἕλκῃ δρόμον, est in libris, de quo iterum dicemus in Ἕλκω, leg. περιφορὰν ἑλικοδρόμου. Quod Reiskius etiam vidit. L. D. Maxim. De ausp. 61 : Κεραλν ἑλικοδρόμον. Manetho 4, 146 : Σεληναίης ἑλικοδρόμος ἄστατος ἀστήρ. Orph. H. 8, 10 : Ἑλικοδρόμε πάνσοφε κούρη, item de luna.] B

Ἑλικοειδής, ὁ, ἡ, Gyri voluminisve formam habens, Clavicularum, capreolorum volutarumque in modum factus, Tortilis, Tortuosus : ut ἑλ. γραμμή, Plut. Numa [c. 13] : vide Ἑλιξ. De Luna dictum volunt VV. LL., quod obliquo incedat cursu. [Aret. Diut. p. sign. 2, 3, p. 53 : Ἑλικοειδὲς ἔντερον. Hesych. v. Ἀνθέμιον : Γραμμή τις ἑλ. ἣν ἐν τοῖς κίοσι. Schol. Soph. Aj. 353 : Κῦμα ἀμφίδρομον κυκλεῖται) τὸ ἑλικοειδές, ὃ βαπτίζει τὰς ναῦς. Galen. Gloss. p. 536 : Ὀσχίῳ τῇ περὶ τὸ στόμα τῆς μήτρας ἑλικοειδεῖ ἐπαναστάσει. Etym. M. p. 640, 45 : Αἱ ἑλικοειδεῖς τρίχες.] || Εἱλικοειδής, ὁ, ἡ, i. q. ἑλικοειδής, s. κυκλοειδής, ut a Suida exponitur. [Ap. quem Εἱλικοειδές, cum altera interpr. καὶ ὁμαλόν. Zon. p. 636 : Εἱλικοειδὲς ἢ εἱλικοειδὲς τὸ λεῖον καὶ ὁμ.] C

Ἑλικοειδῶς, Gyrorum voluminumve modo, Clavicularum, capreolorum volutarumque more : κυκλοειδῶς, Hesych. [» Et Poll. in Μηλολόνθη (9, 124 : Τὸ δὲ ἑλ. ἐν τῇ πτήσει διελίσσεται). » HSt. Ms. Vind. Pallad. V. Chrys. p. 37. Boiss. Dioscor. 2, 196 : Περιελιτσομένους τοῖς παρακειμένοις δένδρεσιν ἑλ. Mauric. Strateg. 12, 10, p. 380 : Ἑλ. κινουμένων. Etym. M. p. 332, 5, 12. L. D. Diogen. Laert. 10, 104 : Νέφους ... ἑλ. ὑπὸ πνεύματος ἀθρόου ὠσθέντος, ex emend. Schneideri. Theodoret. Hist. eccl. p. 843, D, et 876, C. Clem. Al. Pædag. 2, 11, 116 : Τοὺς ἥλους ἑλ. τοῖς καττύμασιν ἐγκατακρύπτειν. Gregor. Nyss. t. 1, p. 325, C, de instrumentis statuariorum : Τὸ μὲν ἑλ. κατ' ἄκρον τετύπωται. Hase.]

Ἑλικοκέρατος, ὁ, ἡ, Retorta s. Tortuosa cornua habens, ὁ ἑπτακμῇ κέρατα ἔχων, i. q. ἑλιξόκερως. [Hesych. : Ἕλικας, ἑλικοκεράτους.]

[Ἑλικόρροος, ὁ, ἡ, Per gyros fluens. Orac. ap. Pausan. 4, 20, 1 : Νέδης ἑλ. ὕδωρ.]

Ἑλικός, ἡ, όν, Volubilis, Tortilis, Tortuosus, συνεστραμμένος, περιφερής, Hesych. [in Ἕλικας et Ἑλικόν.] Unde ἑλικώτατον ὕδωρ Αἰτήπου, ap. Callim. [fr. 210], i. e., ut schol. Soph. [Aj. 374] exp., τὸ ἑλικοειδῶς [ἑλικοειδῆ schol. et Suid. et Zon. p. 689] ἔχον τὴν ῥεῦσιν, ἢ διαυγές. Erit igitur Vorticosissima aqua, Quæ plurimis vorticibus circumagitur, δινῆεν. [Lex. rh. Bekk. An. p. 248, 23, ἑλικὴν legi videtur pro ἑλικτήν. V. Ἑλικτήρ. Ἑλίκην (sic) ὤπα ἤγουν μεγάλην est ap. Zonar. p. 685. Ἕλικοι ap. Hesych. in gll. in Ἑλίκωψ citandis. Ἑλικὰς καὶ περιφερεῖς δίνας Etym. M. p. 547, 21.] || Niger, μέλας, quo modo Eust. [Il. p. 354, 20] jam citatum Callim. l. exp., addens cum paraphrasi expressisse illud Il. B, [825], Ἕδωρ μέλαν Αἰτήποιο. [Conf. id. p. 57, 2; 905, 45. Μέλαν interpr. etiam Etym. M. p. 332, 3, Hesych., idemque ὀρθὸν, quod οὐκ ὀρθὸν scrib. putabat Kuster.] D

[Ἑλικός, ὁ.] Ἕλικοι, Hesychio οἱ ἀσφόδελοι [quod v.].

[Ἑλικοφόρος, ὁ, ἡ, Pampinos ferens, Pampineus. Planudes Ovid. Met. 3, 667 : Ἑλικοφόροις κλάδοις κεκαλυμμένον ὄφιν κραδαίνει. Boiss.]

[Ἑλίκρανον, τὸ, Epiri memorat Polyb. 2, 6, 2.]

[Ἑλικρὰς, ᾶτος, ὁ, ἡ, Oleo mixtus. Gramm. in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 448, 27 : Ἑλικρὰς, ὁ ἔλαίῳ κεκραμένος, ἀπὸ τοῦ ἑλικρᾶς. Inter compp. oxytona a κέκραμαι recenset Arcad. p. 193, 15.]

Ἑλικτὴρ, ῆρος, ὁ, Armilla : ἑλικτῆρας ἔνιοι καλοῦσι ψέλλια ἢ κόσμον τῆς χειρὸς, ut Bud. ex schol. aliquo annotat. || Ἑλικτῆρες Polluci [2, 83; 5, 97] sunt ἐνώτια, κόσμος ἐν τοῖς ὠσὶν, ἄλλόβια, i. e. Inaures. [Hesych. : Ἑλ., ἐνώτια. Harpocr. ἐνωτίων εἶδος. Ausias (C. Erat. p. 121, 43 : Τῆς γυναικὸς χρυσοῦς ἑλικτῆρας, οὓς ἔχουσα ἐτύγχανεν ... ἐκ τῶν ὤτων ἐξέλκετο). Lex. rh. Bekk. An. p. 248, 23 : Ἑλ. εἶδός ἐστιν ἐνωτίου· ἐκλήθη δὲ οὕτως ἴσως ἐπεὶ ἑλικὴν (ἑλικτὴν) ἔχει τὴν κατασκευήν. Incerta est signif. in fr. Aristoph. Thesmoph. ap. Poll. 7, 96, ubi inter ornamenta muliebria recenset ... ὑποδερίδας, ἑλικτῆρας.] Ἑλλικτὴρ ap. Suid. in Ms. etiam Cod. dicitur esse εἶδος ἐνωτίου : itidemque ἑλλικτῆρες : sed potius scr. unico λ. [V. etiam Εἱλκτῆρες. Ubi corrig. sphalma paullo ante commissum Εἱλητὴρ pro Εἱλκτήρ (et ib. Εἱλητὰς pro Εἱλκτάς).]

[Ἑλικτήριον, τὸ, i. q. ἑλικτήρ. Apollon. Lex. H. p. 255 : Ἐνώτια, ἃ καλοῦσιν ἑλικτήρια. Immo ἑλικτῆρας.]

Ἑλικτὸς, ἡ, όν, Tortilis, Tortuosus. [Hom. H. Merc. 192 : Βοῦς ... πάσας θηλείας, πάσας κεράεσσιν ἑλικτάς.] Theodectes ap. Athen. 10, [p. 454, E] introducens rusticum indoctum describentem tertiam literam nominis Θησεὺς, dicit, Τρίτον δ' ἑλικτῷ βοστρύχῳ προσεμφερές· quod Agatho ibid. dicit Σκυθικῷ τόξῳ προσεμφερές [Clem. Al. Pæd. 2, 10, p. 198 : Βοστρύχων ἑλικτῶν.] Theophr. [H. Pl. 3, 18, 11], de smilace : Τὸ δὲ φύλλον κιττοῦδες, μικρὸν, ἀγώνιον· ἐκ τῶν μίσχων τοῖς φύλλοις παραπέφυκεν ἰουλος λεπτὸς καὶ ἑλικτὸς, i. e. Plinio int. Smilax folio hederaceo, parvo, non anguloso, a pediculo emittente pampinos : seu, ut alibi idem Plin. loquitur in re simili describenda, In pampinos torquetur, Tortili vibratur pampino. Apud Soph. [Tr. 12] ἑλ. δράκων, Tortus anguis Virg. et Ovidio. [Eur. Phœn. 652 : Κισσὸς ἑλικτός. Theocr. 1, 129 : Σύριγγα περὶ χείλος ἑλικτάν. Schol. περὶ τὸ χείλος εἰλουμένην ἐν τῷ συρίζειν· 2, 122 : Λεύκαν ... πάντοσε πορφυρίῃσι περιζώστρῃσιν ἑλικτάν. Athen. 15, p. 679, E : Καλοῦνταί τινες καὶ ἑλικτοὶ στέφανοι, ὥσπερ παρ' Ἀλεξανδρεῦσι μέχρι καὶ νῦν. Μνημονεύει δ' αὐτῶν Χαιρήμων, Κισσῷ τε ναρκίσσῳ τε τριέλικας κύκλῳ στεφάνων ἑλικτῶν.] Ap. Athen. autem [5, p. 206, A], Κλίμαξ ἑλικτὴ φέρουσα πρὸς τὸν κρυπτὸν περίπατον, Cochlias, Scala verticosa, Budæo. [Reg. 3, 6, 8 : Ἑλικτὴ ἀνάβασις εἰς τὸ μέσον.] Unde ἑλικτότερος [-ρας] compar. gr. ap. Hesych. πολυπλόκους. [De saltante Eur. El. 180 : Ἑλικτὸν κρούσω πόδ' ἐμόν. Figurate dicitur in malam partem, ut contrarium sit Candido et simplici, Eur. Andr. 448 : Ψευδῶν ἄναχτες, μηχανορράφοι κακῶν, ἑλικτὰ κοὐδὲν ὑγιές. Eust. Opusc. p. 3, 36 : Ἁπλοῦν ἀντὶ ἑλικτοῦ· 19, 40 : Οὐδέν τι ἐν αὐταῖς δεινῶς περιπεπλεγμένον καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἑλικτόν· 110, 40 : Φαίδομαι τῆς ἁπλότητος διὰ τοὺς ἑλικτούς. Vel claro et perspicuo, Lycophr. 1466 : Ἑλικτὰ κωτίλλουσα δυσφράστου ἔπη, de Sphinge. Hesych. : Ἑλικτὰ, στρεβλὰ, σκαμβά. || Involutus. Jo. Damasc. Carm. vol. 1, p. 673, C : Σὶ σπαργάνοις ἑλικτόν. || Forma per ει Εἱλικτὸς, quæ est in libris Eur. Ion. 40 : Κύτος εἱλικτὸν ἀντίπηγος, Tragici neque in hoc voc. neque in verbo ἑλίσσω præter metri necessitatem usi reperiuntur. || Pro ἐκλειπτὸν est ap. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 408, libris inter hoc et ἐκλιτὸν, ἐκλικτὸν, ἐκλεκτὸν variantibus. Et certe ἑλικτὸν sp. aspero ferri non potest; ἑλικτὸν excusari possit quibus diximus in Ἕλιγμα. Sed ἐκλειπτὸν scrib. esse confirmant etiam quæ diximus in Ἔκλειγμα. || Confusum c. ἐριπτὸς v. in illo. De accentu Arcad. p. 83, 12. L. Diyn.]

[Ἑλικώδης, ὁ, ἡ, Volubilis. Nonnus Dion. 1, 370 : Πλέξας ἐκ καλάμων καλύβην ἑλικώδεϊ θεσμῷ· 2, 616 : Ἑλικώδεας ἄντυγας ἄστρων· 4, 418 : Ἑλικώδεϊ μορφῇ, de Cadmo in draconem mutato. 7, 327 : Ἑλικώδεα κιστόν· 12, 364 : Καμπύλον ἴχνος ἑκαμψε ποδῶν ἑλικώδεϊ παλμῷ· 16, 15 : Ἑλικώδεα βόστρυχα χαίτης. L. D.]

Ἕλικων, Hesychio est ἀπὸ χειρὸς νῆμα τὸ φερόμενον ἐν τῷ ἀτράκτῳ ἐπὶ τὴν γῆν, Filum quod manu e colo ducitur fusoque tortum et circumactum in terram defertur : nimirum παρὰ τὸ ἑλίσσεσθαι, Quoniam netur fuso torto ac circumacto manu. [Est ab ἕλιξ, quod v.]

[Ἑλίκων, ὁ. V. Ἑλικών.]

Ἑλικών, ῶνος, fuit Instrumentum musicum ἐννεάχορδον, ut in Musicis tradit Ptolem. [Harmon. 2, 2] et Proclus ap. Hesiod. [Jo. Protospath. Schol. in Op. v. 809] : a quo propterea τὰς Μούσας dici Ἑλικωνιάδας existimant nonnulli, quod hoc instrumento musico gaudeant. Sed iis potius assentiendum, qui ab Helicone monte denominatas Ἑλικωνιάδας tradunt, ut Parnassides a Parnasso, Olympiades ab Olympo, Libethrides a Libethro, Pimpleas s. Pimpliades a Pimpla. [Aristid. Quint. 3, p. 117 : Εἰσὶ δὲ οἱ καὶ διὰ πλειόνων χορδῶν ἐπιτείξαντες συμφωνίας. Τέσσαρας γὰρ ἐκτιθέμενοι χορδὰς ἰσοτόνους ἐπί τινος ὀργάνου τετραγώνου, ὃ δὴ καλοῦσιν ἑλικῶνα, καὶ τῆς τετάρτης τὸν ὑποκείμενον κανόνα σημηνάμενοι δίχα κ. τ. λ.]

[Ἑλικών, ῶνος, ὁ, Helicon, mons Bœotiæ, sedes Musarum. Hesiod. Theog. 7 : Ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι· 23, Op. 637, Eur. Herc. F. 240, Xenoph. H. Gr. 4, 3, 16 sequ., Theophr. H. Pl. 9, 10, 3, Pausan. 9, 26, 6, etc. ‖ Hinc Οἶκος Ἑλικῶνος, de museo, in epigr. Anth. Plan. 4, 70, 1. Notandum etiam hoc Themist. Or. 18, p. 218, B : Ἐπαίνου λαμπροῦ τι καὶ μετιόντος καὶ δι' ὑψηλῶν ὀνομάτων καὶ ἐξ αὐτοῦ σχεδὸν τοῦ Ἑλικῶνος. Fuisse qui librum inscriberet Ἑλικῶνα memorat Clem. Al. Strom. 1, 6 init., Gellius N. A. præf. 7. ‖ I. q. Ἑλίκη. V. Ἑλικώνιος. ‖ Fl. Siciliæ, ap. Ptolem. 3, 4, ubi Ἑλίκωνος. Alius ad Dium urbem Macedoniæ, Pausan. 9, 30, 8. De accentu τοῦ τοπικοῦ in ultima v. Arcad. p. 12, 20. ‖ N. viri cod. accentu ap. Tzetz. ad Hesiodi Op. p. 30 Gaisf., Hist. 6, 918, schol. Hom. Od. Γ, 267; ap. Antip. Thess. Anth. Pal. 11, 24, 1 : Ὦ Ἑλικὼν Βοιωτὶ, σὺ μέν ποτε πολλάκις ὕδωρ εὐπὶς ἐκ πηγίων ἔβλυσας Ἡσιόδῳ· νῦν δ' ἡμῖν ἔθ' ὁ κώρος ὁμώνυμος Αὔσονα βάκχον οἰνοχοεῖ. Et ap. Athen. 2, p. 48, B, Plut. Alex. c. 32, textorem Cyprium memorantes Ἑλικῶνα, et Zenob. 1, 56, Diogen. 2, 7, Carystium artificem Ἑλικῶνα. Itaque nescio quo jure Plut. Dion. c. 19 : Ἑλίκων ὁ Κυζικηνός, εἷς τῶν Πλάτωνος συνήθων, scribatur Ἑλίκων, eodemque accentu ap. Platon. Epist. 13, Philostr. Vita Apoll. c. 35, p. 43, indeque ap. Suid. p. 1121, B. Ceterum v. etiam l. Steph. Byz. in Ἑλίκη cit. L. D.]

[Ἑλικωνιάς, άδος, ἡ, Heliconias, et Ἑλικωνίς, ίδος, ἡ, Heliconis, Quæ est in s. ex Helicone, Musarum imprimis epitheta, illud ap. Hesiod. Theog. 1, Op. 656, Pind. Isthm. 2, 34, Theocr. Ep. 1, 2, Steph. Byz. vv. Ἀβαντίς, Πυθώ, Τελμισσός· hoc ap. Soph. OEd. T. 1109, Eur. Herc. F. 791, Hermesian. ap. Athen. 13, p. 597, D, Bœckh. C. I. vol. 1, p. 600, n. 1212, v. 13, Callim. Lav. Min. 71, Steph. Byz. v. Ἀβαντίς, Alex. Anth. Pal. 7, 709, 5; Agath. ib. 612, 1; inc. ib. 53; Nestor. 9, 364, 2. Et signif. Doctæ, Musicæ, in epigr. ad. 9, 162, 3 : Ἀλλά μ' ἀνὴρ ἐμύησ' Ἑλικωνίδα (γραῒς loquitur). Ap. Tzetz. ad Hesiod. Op 652 variatur inter Ἑλικωνίστ et Ἑλικωνίτιστ, ab Ἑλικωνίτις, quod sæpius est ap. eund. ibid. p. 12, 13, 14 ed. Gaisf., ubi δάφνη Ἑλικωνῖτις de lauru Heliconia. L. Dind.]

[Ἑλικωνιάς, άδος, ἡ, Heliconias, n. pr. mulieris in monum. ap. Bœckh. vol. 2, p. 357, n. 2426. L. D.]

[Ἑλικώνιον, τό.] Inde [ab Helicone] et Ἑλικώνια dicuntur μουσεῖα, teste Hesychio.

[Ἑλικώνιος, ὁ, Heliconius, n. pr. viri ap. Suid. vv. Ἀπίων, Ἀρριανὸς Νικομηδεὺς, Ἑλικώνιος, tum in subscriptionibus codicis Urbinatis Isocratis, ad finem Evagoræ, Encomii Helenæ, Busiridis, Panathenaici. L. Dindorf.]

[Ἑλικώνιος, α, ον, Heliconius, adj. ab Ἑλικών, quod v. Steph. Byz. vv. Ἀβαντίς et Τελμισσός, Philipp. Thess. Anth. Pal. 4, 2, 1. Jovis Ἑλικωνίου aræ in monte Helicone mentionem facit schol. Hesiod. Theog. 4; Apollinis epigr. Anth. Pal. 9, 389, 2. ‖ Neptuni epith. ap. Herodot. 1, 148 : Τὸ δὲ Πανιώνιόν ἐστι τῆς Μυκάλης χῶρος ἱρὸς ... κοινῇ ἐξαιρημένος ὑπὸ Ἰώνων Ποσειδέωνι Ἑλικωνίῳ. Pausan. 7, 25, 5 : Ἐνταῦθα ὥρμητο Ἑλίκη πόλις καὶ Ἴωσιν ἱερὸν ἀγιώτατον Ποσειδῶνος ἦν Ἑλικωνίου. Διαμεμενηκέναι (-ηκε, nisi excidit φασί) δέ σφισι, καὶ ὡς ὑπὸ Ἀχαιῶν ἐκπεσόντες ἐς Ἀθήνας καὶ ὕστερον ἐξ Ἀθηνῶν ἐς τὰ παραθαλάσσια ἀφίκοντο τῆς Ἀσίας, σέβεσθαι Ποσειδῶνα Ἑλικώνιον· καὶ Μιλησίοις δὲ ἴσμεν ἐπὶ τὴν πηγὴν τὴν Βιβλίδα Ποσειδῶνος πρὸ τῆς πόλεως ἐστιν Ἑλικωνίου βωμὸς, καὶ ὡσαύτως ἐν Τέῳ περίβολός τε καὶ

A βωμὸς ἐστι τῷ Ἑλικωνίῳ θέας ἄξιος. Ἔστι δὲ καὶ Ὁμήρῳ πεποιημένα ἐς Ἑλίκην καὶ τὸν Ἑλικώνιον Ποσειδῶνα. De l. Hom. Il. Υ, 404 : Ὡς ὅτε ταῦρος ἤρυγεν ἑλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα, κούρων ἑλκόντων, γάνυται δέ τε τοῖς Ἐνοσίχθων, præter schol. et Eust. conf. etiam Strabo 8, p. 384, et qui Apollinem dici Ἑλικώνιον, non Neptunum, putabat, Macrob. Sat. 5, 13. De etymo dubitarunt grammatici, utrum ab Helicone monte, in quo non constat Neptunum cultum fuisse, an ab urbe Ἑλίκη, ut faciunt Strabo et Paus., repeteretur, ut Ἑλικώνιος formatum esset a genit. Ἑλικών, de qua etym. inepta Heyn. : «Præstabat saltem dicere fuisse nomen Ἑλικών, unde esset Ἑλικώνιος, aut fuisse urbem Ἑλίκην dictam quoque Ἑλικῶνα, quod censuere quoque viri docti adducti fr. H. in Nept. 20, 3 : Ὅσθ' Ἑλικῶνα καὶ ὑρείας ἔχει Αἰγάς· etsi ibi facile est refingere ὅσθ' Ἑλίκην τε, et in fr. Epigr. n. 7, ap. Herodot. Vit. Hom. c. 17 : Εὐρυχόρου μιδέων ἠδὲ ζαθέου Ἑλικῶνος. » Ἑλικώνιαι παρθένοι de Musis Pind. Isthm. 7, 57. L. Dind.]

B [Ἑλικωνίς. V. Ἑλικωνιάς. ‖ Thespii filia, Apollod. 2, 7, 8, 6.]

[Ἑλικωνίτης. V. Ἑλίκη.]

[Ἑλικωνῖτις. V. Ἑλικωνιάς.]

Ἑλικῶπις, ιδος, ἡ, idem [quod ἑλίκωψ], ut ἑλικώπιδα κούρην, Hom. Il. Α, [98] de Chryseide. In primis vero ἑλ. puella dicitur Spectatu digna, quæque amantium oculos ad se trahat, nihilominus tamen verecunda, atque, ut antiqui loquuntur, ἡ οὐκ ἀτενὴς τὴν θέαν, ἀλλὰ εἰς ἑαυτὴν ἑλίσσουσα. Vel Nigriocula, ideoque decora et venusta : quæ et ἑλικοβλέφαρος dicitur. Eust. [Hesiod. Th. 298, ἑλ. νύμφην· 307, 998, κούρην. Hom. H. in Diosc. 1 : Μοῦσαι ἑλικώπιδες. Pind. Pyth. 6, 1 : Ἑλικώπιδος Ἀφροδίτας. Maxim. De ausp. 86 : Ἔδνοις βρίθουσαν χλιδανὴν ἑλικώπιδα νύμφην. Εὐόφθαλμον interpr. Suid. et Zon., Hesych. præterea εὐειδῆ. V. Ἑλλοπίς. L. Dindorf.]

[Ἑλίκωπος, ὁ, ἡ.] Ἑλικώπῳ, Hesychio εὐοφθάλμῳ, Pulcros habenti oculos. Sonat potius Volubiles habenti oculos. [Orph. H. 5, 9.]

C Ἑλίκωψ, ωπος, ὁ, Cui oculi volubiles sunt et versatiles, rotundi. Qui oculos volubiliter et celeriter huc et illuc vertit, ὁ τὴν ὄψιν γοργὸς, καὶ συχνὰ τοὺς ὤπας ἑλίσσων, ὅπου δέον ἐστὶ, καὶ μὴ νωθρός. Vel Qui omnium oculos in se convertit, ὁ τοὺς τῶν ὁρώντων ὀφθαλμοὺς ἑλίσσων ἐφ' αὑτὸν, ἀγητὸς ὢν καὶ ἀξιοθέατος ἢ θαυμαστός. Vel, Qui Helicen, i. e. Ursam majorem s. Septentrionem, intuetur, idque sive domi in patria agens, s. in mari navigans. Vel, Qui remos agitat, Rei nauticæ peritus, ὁ τὰς κώπας ἑλίσσων. [Μελανόφθαλμοι et εὐόφθαλμοι interpr. Zonar. p. 684. Priori voc. etiam Hesych., qui addit : Ἢ ἑλικοὶ κατὰ πρόσοψιν, ἀνακεκλασμένα ἔχοντες τὰ βλέφαρα, ἢ περιφερεῖς τὰ πρόσωπα Idem : Ἑλίκωπας, εὐοφθάλμους. Ἑλίκωπες, οὐλότριχες Et : Ἑλίκωπας πλοκάμους, ἀντὶ τοῦ ἑλικούς.] Tot enim modis exponitur [in scholl.] Homericum illud ἑλίκωπες Ἀχαιοί [Il. Α, 389, Γ, 190, 234, Η, 569, Ρ, 274, Ω, 402. De accentu in secunda Arcad. p. 94, 27].

[Ἑλίμαρ. V. Ἕλυμος.]

[Ἑλίμεια, ἡ, s. Ἑλίμειον, τὸ, urbs Macedoniæ. D Steph. Byz. : Πόλις Μακεδονίας. Στράβων ἑβδόμῳ (p. 326) ἀπὸ Ἕλυμου τοῦ ἥρωος ἢ ἀπὸ Ἑλένου ἢ ἀπὸ Ἕλυμα τοῦ Τυρρηνῶν βασιλέως. Τὸ ἐθνικὸν Ἑλιμειώτης. Ἀλέξανδρος δ' ἐν Εὐρώπῃ Ἑλίμειόν φησι διὰ μακροῦ τὴν μει (codd. μίαν) συλλαβὴν, τὴν δ' ἕλιον (leg. videtur δὲ λι) διὰ βραχέος τοῦ ι. Ap. Xen. H. Gr. 5, 2, 38, libri Ἑλιμίας, ap. Aristot. Polit. 5, 10, p. 1311, 13, Ἑλιμιάς, ap. Plut. Æmil. c. 9, διαζόμενον κατὰ τὰς Ἑλιμίας, ubi leg. videtur τῆς Ἑλιμείας. Vitiose etiam Ptolem. 3, 13 : Ἑλυμιωτῶν δὲ Ἕλυμα (urbs). Ἑλιμιωτῶν ib. paulo ante; Ἑλειμιῶται vel Ἑλιμιῶται ap. Thucyd. 2, 99, Ἑλιμιῶται ap. Strab. 9, p. 434. Ἑλιμιῶτις de regione ap. Arrian. Exp. 1, 7, 6.]

[Ἑλιμτιζον in numo Phæsti, oppidi Cretensis, apud Pellerinum, nomen magistratus putabat Eckhel. Doctr. N. vol. 2, p. 317, fort. non verius quam Ἑλχαν in ejusd. urbis numo ab eodem Eckhelio pro nomine mag. habitum demonstrabimus in Ἑλχανός. L. D.]

[Ἑλινεὺς, ὄνομα ἔθνους, sec. Theognost. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 50, 13. L. Dind.]

Ἐλινεύω. V. paulo post in Ἐλιννύειν sub finem.

Ἐλίνη, a Laconibus dicitur ἡ μελίνη. Hesych. [V. Ἔλυμος.]

[Ἐλινηφόρος. V. Ἑλινοφόρος.]

[Ἐλινία. Ἐλινῖνος. V. Ἔλινοι.]

[Ἐλινιῶ. V. Ἔλινος.]

Ἐλιννύειν, Hesychio est ὀκνεῖν, λήγειν, ἀναπαύεσθαι, σχολάζειν, διατρίβειν, Pigrari, Cessare, Quiescere, Otiari, Tempus terere: Suidæ itidem ἡσυχάζειν [sic interpr. etiam Etym. M. p. 374, 9], βραδύνειν, ἐγχρονίζειν, Quiescere, Tardare, Morari, Cunctari. Sed ille duplici ν, hic simplici scriptum habet afferens hæc ejus exempla. Herodot. [1, 67]: Διέβη δ' ὁ στρατὸς ζ' ἡμέρῃσι καὶ ζ' εὐφρόνῃσιν, ἐλινύσας οὐδένα χρόνον. [Id. 7, 56; 8, 71.] Arrian. [ap. Suid.]: Αἱ δὲ κατασκοπαὶ οὐδέν τι ἐλινύουσαι ἐγίνοντο. Et rursum: Ὁ δὲ ἀπῆγε τὴν στρατιὰν, μηδέν τι ἐλιννύσας, i. e. χρονίσας. Quibus et hæc subjungit, Ἐλινύοντα καὶ βλακεύοντα κλάειν ἐῶσι. Et rursum, Μή ποτε ἄρα ἐν τῷ ἐλινύειν καὶ μέλλειν διαρυῇ ὁ καιρός. Ubi nota cum eo copulata esse βλακεύειν et μέλλειν. [Add. Exp. 3, 15, 14; 4, 30, 2, Ind. c. 29, 7.] Affert [Suid.] et hunc ex Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 5, 237] l.: Εὖτε δ' ἐπέλθῃ Ὄρθρος, ἐλινύσαι μικρὰ χαριζόμενος. Plut. quoque h. v. in Numa [c. 14 init.] usus est pro Quiescere, Cessare, Desinere: Ἐλιννύειν κελεύοντες, καὶ τὰ ἔργα καταπαύοντες· ut ap. Theocr. quoque 10, [51]: Ἐλιννῦσαι δὲ τὸ καῦμα, schol. exp. ἠρεμεῖν τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, subaudito κατά. [Arrian. Exp. 7, 25, 7.] Galen. etiam ap. Hippocr. tradit ἐλιννύειν Ionibus significare ἡσυχάζειν, ἡσυχίαν ἄγειν, ἀργεῖν: cui Hippocr. opp. γυμνάζεσθαι. [Usum Hippocr. ex ll. ejus Aph. 5, s. 1, l. 6 Epid.; Aph. 13, s. 4, l. 6 Epid., De rat. vict. p. 392, 4 et 6, Aph. 16, l. 2, De off. med. p. 746, A, De fract. p. 751, B; 756, F, illustravit Fœs. in OEcon. Add. De arte p. 7, 32. Pind. Nem. 5, 1: Οὐκ ἀνδριαντοποιός εἰμ', ὥστ' ἐλινύσοντά μ' ἐργάζεσθαι ἀγάλματ' ἐπ' αὐτᾶς βαθμίδος ἑσταότα· Isthm. 2, 46: Ἐπείτοι γ' οὐκ ἐλινύσοντας αὐτοὺς (hymnos) εἰργασάμαν, Non ut quiescerent et laterent, sed ut per ora hominum volitarent. Æsch. Prom. 53: Ὡς μή σ' ἐλινύοντα προσδερχθῇ πατήρ· 530: Μηδ' ἐλινύσαιμι θεοὺς ὁσίαις θοίναις ποτινισσομένα. Aristoph. Thesm. 598: Ἀλλ', ὦ γυναῖκες, οὐκ ἐλινύειν ἐχρῆν. Orac. ap. Demosth. p. 531, 27: Στεφανηφορεῖν ἐλευθέρους καὶ δούλους καὶ ἐλινύειν μίαν ἡμέραν. Mœris p. 161: Ἐλινύων Ἀττικῶς, ἀναπαυόμενος Ἑλληνικῶς· ubi exx. Philostrati, Luciani, Libanii, Æliani contulit Piers. Alia intt. Greg. p. 502, quibus add. l. ubi de bestiis dicitur, Dionys. A. R. 1, 33: Ἀπέδειξαν δὲ (Romani) καὶ Ποσειδῶνι τέμενος Ἱππίῳ, καὶ τὴν ἑορτὴν Ἱπποκράτεια μὲν ὑπὸ Ἀρκάδων, Κωνσουάλια δὲ ὑπὸ Ῥωμαίων λεγόμενα κατεστήσαντο, ἐν ᾗ παρὰ Ῥωμαίοις ἐξ ἔθους ἐλινύουσιν ἔργων ἵπποι καὶ ὀρεῖς. V. Ἐλινύς. Vitiose Zonar. p. 1445: Ὀλινύειν, ἀργεῖν, λήγειν. || Imperf. freq. Apoll. Rh. 1, 589: Διπλόα δ' ἀκταῖς ἤματ' ἐλινύεσκον.] || Verum et transitive accipitur pro Sedo, Cessare facio. Affert enim Suid., Καὶ πότμον ἐλινύσειεν, pro τὴν δυστυχίαν παύσειεν. || Rursum Hesych. ἐλιννύειν exp. etiam στρατεύεσθαι: ut ἐλεινύειν quoque expos. στρατεύεσθαι legitur ap. Eund. Sed omnino puto pro eo scrib. esse στραγγεύεσθαι: quod et ipsum significat non modo Torqueri s. Angi, sed etiam Hæsitare et cunctari, præsertim quum ap. Suid. reperiam, Ἐλινεύειν, pro quo Ms. exemplar habet ἐλινύειν, στραγγεύειν [στρατεύειν vitiose Etym. M. p. 330, 57]. Εἰλινύω, Quiesco, VV. LL. [Scripturam vitiosam ἐλιννύω pro ἐλινύω præter alios notavit Ernest. ad Callim. Cer. 48, Koen. ad Greg. p. 502, Brunck. ad Apoll. Rh. 1, 862. Mensura est enim ῑ; tertiæ anceps, ut videtur: Apoll. enim l. supra cit. produxit in ἐλινύεσκον, metro fort. coactus; corripuit 1, 862: Δηρὸν δ' ἂν ἐλίνυον αὖθι μένοντες.]

Ἕλῑνος, ἡ, Ramus. Nicand. Al. 180: Ὀπώρην ἐκ ψιθίης ἑλίνοιο Κείροντες θλίβουσι. Ibi enim schol. exp. τοῦ κλάδου τῆς ἀμπέλου κόπτοντες πατοῦσι καὶ πιέζουσι. [Sic et Dionys. Per. 1157: Ὅτ' ἐς σπείρημα δρακόντων (ἠλλάσσοντο) ζωστῆρές θ' ἕλικές τε πολυγνάμπτης ἑλίνοιο, Eust. et paraphr. interpr. ἀμπέλου. Codd. vero variant inter πολυγνάμπτης, πολυγνάμπτου, et quod σελίνου posceret πολυγνάμπτοιο. Maximus De ausp. 492: Στυγέει περίαλλα Παρίου κούρη ἐλινοὺς (sic) καὶ ἀδευκέας οἴνας. Etym. M. p. 330, 39: Ἐλινὸς (sic) ἡ ἄμπελος, ὡς Ἀπολλόδωρος. Φιλητᾶς δ' ἐν Γλώσσαις τὸν κλάδον τῆς ἀμπέλου. Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς (immo Alexiph. l. c.). Ἕλινος genere fem. Brodæus restituit Oppiano Cyn. 4, 262: Καὶ δή οἱ χλοερὴ μὲν ὑπήνθεε σέλμασι μίλαξ, πρύμνην δ' ὡραίη ἕλινος καὶ κισσὸς ἔρεπτον, ubi σέλινος est in libris, sicut vicissim ἕλινον exhibet liber Zonaræ Lex. p. 683, 3, pro σέλινον. V. etiam Ἑλινοφόρος, Ἐλενός.]

Ἕλινος, teste Athen. 14, [p. 618, D], ἡ ᾠδὴ τῶν ἱστουργούντων: unde forsitan est ἐλινιῶ, quod Suid. exp. ὑμνῶ. [In Ath. l. est var. αἴλινος.] Ἐλινιῶ, in Ms. Suidæ cod. [et ap. Zonar. p. 693] exp. ὑμνῶ: pro quo vulg. edd. habent ἐλλινιῶ, duplici λ. [Quod cum libris duobus vel tribus correxit Gaisf.]

[Ἔλῑνοι, οἱ, Elini, gens Thesprotica, sec. Rhianum apud Steph. Byz. in v. et in Χαῦνοι, qui addit: Καὶ Ἐλινία ἡ χώρα. Ἔστι καὶ Σικελίας πόλις· τὸ ἐθνικὸν Ἐλινῖνος. Siculos, quos dicit, esse eosdem qui alibi Ἔλυμοι, suspicatur Holsten.]

[Ἐλινύμενος, Ζεὺς ἐν Κυρήνῃ, Juppiter apud Cyrenenses, Hesych.]

[Ἐλῑνὺς, ὑος, ἡ, Feria. Polyb. 21, 1, 1: Τοῖς Ῥωμαίοις τῆς κατὰ τὴν ναυμαχίαν νίκης ἄρτι προσηγγελμένης, πρῶτον μὲν τῷ δήμῳ παρήγγειλαν ἐλινύας ἄγειν ἡμέρας ἐννέα, τοῦτο δ' ἐστὶ σχολάζειν πανδημεὶ, καὶ θύειν τοῖς θεοῖς χαριστήρια τῶν εὐτυχημάτων. V. l. Dionysii H. in Ἐλινύω cit. Etym. M. p. 374, 9: Παρὰ τὸ ἐλινύειν τὸ ἡσυχάζειν γέγονεν Ἐλινὺς καὶ Ἐρινὺς ἡ ἡσυχάζουσα, comparavit Toup. Emend. vol. 2, p. 9.]

[Ἑλινοφόρος scriptura vitiosa ap. Nonn. Dion. 16, 278 pro σελινοφ.]

Ἐλινύω. V. in Ἐλιννύω paulo ante.

Ἕλιξ, ῐκος, ἡ, Volumen, Involucrum, Bud. ex Aristot. [De part. an. 3, 14 prope fin.], de intestinis loquente: Καὶ εἰς τὴν ἕλικα τὸ περίττωμα ἔρχεται ἐξικμασμένον πάμπαν. Idem [ib.]: Ἕλικας δ' ἔχει πλείους καὶ οὐκ εὐθυέντερά ἐστι, Gorræo interpr. Anfractus et convolutiones intestinorum. [Significationes voc. plerasque persequitur Eust. Il. p. 905, 46.] || Vortex, Gyrus, συστροφὴ, inquit Eust., ἐπὶ ὁδοῦ τυχὸν, ἢ ὕδατος ἢ καμπτῆρος. Plut. De Socr. [p. 590, E], loquens de navibus: Οὐδὲ ποιεῖν κύκλον, ἀλλ' ἡσυχῇ παραλλάσσειν τὰς ἐπιβολὰς, ἕλικα ποιούσας μίαν. Liv. dicit Fugientem navem retro vertice intortam victricibus illatam. Ovid.: Crebro vortice tortus. Aristot. Metaph. 2, [c. 2 prope fin.]: Οὔτε γὰρ αἱ κινήσεις καὶ [αἱ] ἕλικες τοῦ οὐρανοῦ ὅμοιαι, περὶ ὧν ἡ ἀστρολογία ποιεῖται τοὺς λόγους, de circulo mathematico et sensibili loquens. [Tim. Locr. p. 97, C: Ἐκ δὲ τουτέων τῶν κινασίων τὰν ἕλικα ἐκτυλίσσει (sol). De fulmine Æsch. Prom. 1083: Ἕλικες δ' ἐκλάμπουσι στεροπῆς ζάπυροι. De spiris draconis Eurip. Herc. F. 499: Δράκοντα πυρσόνωτον, ὃς ἄπλατον ἀμφέλικτος ἕλικ' ἐφρούρει, Spiram horrendam circumvolutus, i. e. spira horrenda. Et fort. Hesych.: Σπεῖραι, ... ἕλικες. Nonn. Dion. 1, 278: Σκολιαῖς ἑλίκεσσι περίπλοκον ὁλκὸν ὑφαίνων πούλυπος αἰολόμητις· 4, 381. Apoll. Rh. 4, 138: Λιγνὺν πορφυρέαις ἑλίκεσσιν ἐναίσιμον ἀίσσουσιν. De sideribus, ut de sole apud Plut. Phocion. c. 2, de luna Mor. p. 937, F. Nonn. Dion. 1, 225: Στίχες οὐρανίων ἑλίκων· 4, 280: Πῶς τρισσαῖς ἑλίκεσσι μετάτροπον εἶδος ἀμείβει (luna). De oculis 10, 27: Σφαλεραῖς ἑλίκεσσιν ἐβακχεύθησαν ὀπωπαὶ ἀνέρος οἰστρηθέντος. Aret. Causs. morb. acut. p. 2, 6, p. 19: Πολλὸν γὰρ τὸ κῶλον καὶ ἕλικας παντὶ (l. πάντῃ) ποιεύμενον. De turbine Aristot. Meteor. 3, 1: Γίγνεται μὲν οὖν τυφὼν, ὅταν ἐκνεφίας γιγνόμενος μὴ δύνηται ἐκκριθῆναι τοῦ νέφους. Ἔστι δὲ διὰ τὴν ἀντίκρουσιν τῆς δίνης, ὅταν ἐπὶ γῆς φέρηται ἡ ἕλιξ συγκατάγουσα τὸ νέφος, οὐ δυναμένη ἀπολυθῆναι. De viæ flexibus Eustath. Opusc. p. 55, 20: Τὰς ἕλικας περιοδεύοντες. De oratione Dionys. Hal. De Thucyd. c. 48, p. 935, 10 R.: Τὰ πεπλεγμένα καὶ πολλὰς τὰς ἕλικας ἔχοντα σχήματα ταυτί. De significatione ἑλίγματος v. in fine. Κύκλον interpr. Hesych. De scytala Lac. Plut. Lysand. c. 19: Ὥστε τῆς ἕλικος εἰς τάξιν ὁμοίως ἀποκαθισταμένης ἐπιβάλλοντα τοῖς πρώτοις τὰ δεύτερα κύκλῳ τὴν ὄψιν ἐπάγειν τὸ συνεχὲς ἀνευρίσκουσιν.] || Significat et ἕλιξ Extremam auriculæ oram, s. ut Rufus [De part. corp.

h. p. 26] ait, Τὸ συμπληροῦν τὴν περιτέρειαν τῶν ὤτων. Unde Ἀνθέλιξ appellatur opposita illi pars ὑπεραίρουσα τὴν ἐν μέσῳ κοιλότητα, in cujus medio cavitas est, quam κόγχην vocant, Gorr. Ἕλιξ Polluci [2, 86] est, ἡ πᾶσα περιαγωγὴ τοῦ ὠτὸς ὑπὸ τὸ πτερύγιον, et opposita ipsi pars ἀνθέλιξ, quod Camer. interpr. Tota circumductio auris subter alam. Sunt qui verbis Plinianis Auris circumactum interpretentur. [Aristot. De anima 2, 8 : Τὰς ἕλικας (auris humanæ). Symm. Levit. 8, 23. Hesych. : Ἕλιξ τοῦ ὠτὸς ἡ περιωγή.] ‖ Ἕλικες dicuntur et Cirri s. Cincinni intorti, s. βόστρυχοι ἑλικτοί, ut supra Comicus quidam vocat. Quod voc. Pollux 2, [22], sicut et φόβας, et ἰθείρας, et σμήριγγας, extra numeros usurpandum non putat. [De lanugine Apollonid. Anth. Pal. 10, 19, 2 : Γενύων ἠθέους ἕλικας.] ‖ Clavicula, [Pampinus, Corimbi additur in Gloss.], Capreolus, i. e. Coliculus viteus intortus ut cincinnus : qui vites ut teneat, serpit ad locum capiundum, ut loquitur Varro 1, 31. Diosc. [4, 119], de isopyro : Οἱ δὲ φασιόλιον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ ἐοικέναι φασιόλῳ, τῷ κατ' ἄκρον τὸ πέταλον ἕλικας φέρειν, i. e. Plinio interprete, Aliqui phaseolum vocant, quoniam folium, quod est aniso simile, in pampinos torquetur : seu, ut alibi idem Plin. loquitur, Tortili vibratur pampino. Per pampinos enim hic non tantum folia, sed extremas viticularum partes intelligit, in quibus claviculæ et folia se implicant vicinis arboribus aut fruticibus : Τὸ λειπότατον οἷά τι νῆμα, ᾧ δράττεται ἡ ἄμπελος, ὅσα καὶ χειρὶ, τῶν παραπεφυκότων. Diosc. 4, 184, de vite alba : Ἐμπλέκεται τοῖς παρακειμένοις θάμνοις ἁλιαμβανομένη τοῖς ἕλιξι· et paulo ante, Ταύτης τὰ κλίματα καὶ τὰ φύλλα καὶ οἱ ἕλικες. Paulo post tamen de vite nigra, fem. gen. dicit, Ἁλιαμβάνεται καὶ αὕτη τῶν δένδρων ταῖς ἕλιξι· et 5, 2, de ampelo agria : Ταύτης τὰ φύλλα καὶ αἱ ἕλικες· ut in prioribus duobus ll. exemplarium fides suspecta sit. [Τοῖς ἕλιξι etiam apud Heliodor. in Schneid. Ecl. phys. vol. 1, p. 469, 4, typothetæ, ut videtur, errore. De hac autem signif. Galen. Gloss. p. 536 : Ὄσχος καὶ μόσχος τὰ κλήματα καὶ αἱ ἕλικες. Hesych. : Ἕλικι, κλήματι ἀμπέλου. Quam gl. ex Genes. 49, 11 petitam docent intt. Add. Theophr. H. Pl. 1, 2, 1, C. Pl. 2, 18, 2, Dionys. Per. in Ἕλινος cit., Nicand. Al. 266. Aret. Acut. m. cur. 2, 6, p. 107 : Ἑλίκων τῆς ἀμπέλου. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 250 s. Paul. Æg. 4, 20, p. 240, 51 : Κατ' ἀρχὰς μὲν ἕλικας ἀμπέλου καὶ βάτου καὶ ἀρνογλώσσου. De uva ipsa Aristoph. Ran. 1321 : Βότρυος ἕλικα παυσίπονον. ‖ Gemma vitis. Hesych. : Ἕλικες, τῆς ἀμπέλου τὰ ὀμματώδη.] ‖ Unde Ἕλικες in architectura sunt in columnarum capitulis et abacis ornamenta, quæ volutæ dicuntur, a similitudine clavicularum et capreolorum denominatæ. Vitruv. 4, 1, circa finem : Cauliculi eandem habeant altitudinem; e quibus folia nascuntur projecta, uti abacum excipiant : quæ ex cauliculorum foliis natæ procurrunt ad angulos volutæ, minoresque helices, intra suum medium qui sunt abaco floribus (seu, ut alii legunt, floribus, qui intra medium frontium abaci sunt) subjecti scalpantur. [Hesych. : Καὶ ἡ κατάγραφος καὶ ἡ ἀναγλυφὴ παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι. Athen. 5, p. 206, B : Περὶ δὲ τὸν προσαγορευόμενον κάλαθον (de columnarum capitibus loquitur) οὐχ ἕλικες, καθάπερ ἐπὶ Ἑλληνικῶν καὶ φύλλα τραχέα περίκειται.] ‖ Ἕλικες etiam Geometris sunt Spiræ s. ἑλικοειδεῖς γραμμαὶ καὶ κύκλοι, Lineæ s. Circuli tortilis pampini modo circumducti, nec in se redeuntes. Sic ἑλικοειδῶς complicatur rudens, et in spiram atque orbes se colligit anguis, VV. LL., quemadmodum et ἑλικτὸς δράκων a Soph. dicitur. [Hermesianax ap. Athen. 13, p. 599, A : Πυθαγόρην ἑλίκων κομψὰ γεωμετρίης εὑρόμενον. Hero Definit. geom. 3 : Ἕλιξ γραμμή ἐστιν ἐν ἐπιπέδῳ μὲν, ἐὰν εὐθείας, μένοντος τοῦ ἑτέρου πέρατος, καὶ κινουμένης ἐν τῷ ἐπιπέδῳ ἕως εἰς τὸ αὐτὸ πάλιν ἀποκατασταθῇ, φέρηταί τι σημεῖον ἀπὸ τοῦ μένοντος πέρατος ὁμοῦ ἀρξάμενον τῇ εὐθείᾳ· καὶ ἡ μὲν ἀπὸ ταύτης τῆς εὐθείας γενομένη γραμμὴ κύκλος ἔσται, ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ τῆς εὐθείας φερομένου σημείου ἕλιξ καλεῖται. Vide Archimedem libro De helicibus.] ‖ Ἕλιξ etiam vocatur Tertia hederæ species, quam Lat. quoque Helicem vocant, quasi Claviculam, Gorr. De cujus speciebus prolixe Plin. l. 16. [Theophr. H. Pl. 3, 18, 6 sq.; 7, 8, 1. Aristoph. Thesm. 1000 : Κύκλῳ δὲ περὶ σὲ κισσὸς εὐπέταλος ἕλικι θάλλει. Nonn. D. 9, 264 : Κισσῷ ἑλίκεσσιν.] ‖ Ἕλιξ dicitur Machinæ cujusdam species, qua Archimedes navim ingentem in mare deduxit, ap. Athen. 5, [p. 207, B]; quem Plut. [Marc. c. 14], idem tradens, dicit, Ἀρχήν τινα πολυσπάστου μηχανήματος προσαγαγεῖν· ut ἕλιξ et πολύσπαστον idem videantur : quod polyspaston ad Eod. inventum ad naves deducendas funibus, non per manus, sed per ergatan, Oribas. in lib. De machinamentis [Opp. Hippocr. et Galeni ed. Chart. vol. 12, p. 568, s. apud Schneid. ad Eclog. phys. vol. 2, p. 308] tradit. De quo Vitruv. [10, 2, 10 Schn.] scribit, ipsum multis orbiculorum circuitionibus et facilitatem summam præstare et celeritatem. Quidam id Vitem interpretati sunt : nonnulli eam vocem improbantes, Gr. voc. retinuerunt. Bud. vero vertit Claviculam. Potuisset tamen Viticula commodius reddi quam Vitis, metaph. sumpta a Viticulis, i. e. Flagellis quibus, vitium palmites imitantibus, herbæ longe lateque proserpunt et obvia quæque amplectuntur. [Usum voc. apud Mathematicos his præter supra citata exx. illustramus. Hero Spirit. p. 159, 7 : Ἔστω δὲ καὶ κοχλίας ὁ ρσ ὀρθῶς βεβηκὼς ἐπὶ τοῦ γδ ἐπιγράμματος καὶ διὰ τοῦ τρυπήματος ἐιεληλυθὼς μένοντος ἐν τῷ αβ κανόνι· ἔστω δὲ καὶ τύλος τις συμφυὴς τῷ αβ κανονίῳ, ὥστε παρεμβαίνειν εἰς τὴν τοῦ κοχλίου ἕλικα· Autom. p. 252, 7 : Ἐμβεβηκέτω ὁ π τύλος εἰς τὴν τοῦ κοχλίου ἕλικα. Ubi dicitur de spiris et gyris cochleæ, ut apud Heliod. in Schneid. Ecl. phys. vol. 1, p. 467-9, ubi etiam distinguuntur αἱ κοῖλαι et αἱ ὑπερέχουσαι ἕλικες, i. e. partes cavæ et exstantes. Ap. Athen. De mach. p. 6, 31 : Ἔχει δὲ ... τὸ σῶμα αὐλωτὸν, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἕλικες ἀποτείνουσι διῆρται προσηλωμέναι τῷ κριῷ τέσσαρες ἐπὶ πήχεις δέκα, int. intellexit Annulos, quæ interpr. ipso verbo ἀποτείνουσι refelli videtur.] ‖ Ἕλικες, Armillæ s. Inaures, q. d. Volvulæ, inquit Camer. : τὸ γὰρ ἕλικες ψέλλια σημαίνει, ἔστιν ὅτε καὶ ἐνώτια, Eust., s. τὰ περὶ τοὺς καρποὺς ψέλλια, Hesych. [in Ἕλικα. Id. : Ἕλιξ, ὁ καρπὸς καὶ ψέλιον, f. pro τὸ περὶ τὸν κ. ψ.] Inde dictæ, quod εἰς κύκλον ἑλίσσονται. Hom. Il. Σ, [401] : Πορπάς τε γναμπτάς θ' ἕλικας, καλυκάς τε καὶ ὅρμους, i. e., ut Cam. interpr., Fibulas, Torques, Bullas, Monilia. [Qui versus est etiam in H. Ven. 164. Ib. 87 : Ἐπιγναμπτὰς ἕλικας. De inauribus positum memorat Pollux 5, 97. Aristot. Mirab. c. 110, p. 840 : Ἐν τοῖς Ηευκετίνοις εἶναί φασιν Ἀρτέμιδος ἱερὸν, ἐν ᾧ τὴν ὠνωμασμένην ἐν ἐκείνοις τοῖς τόποις χαλκῆν ἕλικα ἀνακεῖσθαι λέγουσιν, ἔχουσαν ἐπίγραμμα, Διομήδης Ἀρτέμιδι. Μυθολογεῖται δ' ἐκεῖνον ἑλάφῳ περὶ τὸν τράχηλον περιθεῖναι. Similes sunt ἕλικες ap. Athen. 12, p. 543, F : Σκίπωνί τε ἐστηρίζετο χρυσᾶς ἕλικας ἐμπεπασμένῳ, quod Ælian. V. H. 9, 11 dicit κατεῖχε σκίπωνα χρυσᾶς ἕλικας ἔχοντα περιερπούσας.] ‖ Ἕλιξ VV. LL. est etiam Pala anuli, apud Joseph. De antiq., ἡ σφενδόνη, σφραγὶς, πύελος, καὶ σφραγιδορυλάκιον. ‖ It. Annulus, δακτύλιος, Hesych. [in Ἕλικα et Ἕλικες. Idem : Ἑλίκων ἀπὸ χειρὸς νῆμα τὸ φερόμενον ἐν τῷ ἀτράκτῳ ὡς ἐπὶ τὴν γῆν, ubi distinguendum cum Reiskio post χειρὸς, de filo neto. Conf. Ἑλίσσω item de nendo usurpatum.] ‖ Eid. est inter cetera ὁ αἰγίλωψ [de qua interpr. v. in Ἐλαΐς, de ceteris supra], ἡ κατάγραφος καὶ ἡ ἀναγλυφὴ παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι, item ὅρισμός τις ἢ τύλιγμα. [Cingulum vel sim. In Ἕλικες id. ἑλίγματα. Quod ipse supra explicuerat ψέλια, Torques. ‖ In cochlea i. q. ἕλιξ, quod v. Aristot. H. A. 5, 15, p. 547, 9 : Ζῇ γὰρ ἡ πορφύρα περὶ ἔτη ἕξ, καὶ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν φανερά ἐστιν ἡ αὔξησις τοῖς διαστήμασι τοῖς ἐν τῷ ὀστράκῳ τῆς ἕλικος. Quæ Ath. 3, p. 88, C, ita scribit : Φανερὰ δὲ ἡ αὔξησις ἐκ τῆς ἐν τῷ ὀστράκῳ ἕλικος. ‖ Cochleæ genus. Xenocrates in Matth. Med. p. 19 (p. 12 Cor.) : Οἱ δὲ πενταθάκτυλοι ὀξυπύθμενοι, καὶ ὑπ' ἄλλων κληζόμενοι ἕλικες ἡ ἀκτινορόροι ἀσπρώτεροι μέν εἰσι παρὰ τοὺς ἄλλους κοχλίας, πλήσμιοι δὲ καὶ ἐπιπολαστικοί. Unde repetit Plin. 32, 11. ‖ Nomen triadis. Phot. Bibl. cod. 187, p. 143, 39.]

Ἕλιξ adj. capitur pro Intorto et Implicito. Epigr. l. 1 [Christod. Ecphr. 284] : Πλόκαμος γὰρ ἕλιξ ἐπιδίδρομεν ὤμοις, Capillus retortus : ἑλικτὸς βόστρυχος, ut paulo ante ex Theodecte habuimus. [Eur. Hel. 180 :

Κυανοειδὲς ἀμφ' ὕδωρ ἔτυχον ἕλικά τ' ἀνὰ χλόαν.... (Et ead. signif. sine subst. 1330: Ποίμναις τ' οὐχ ἵει θαλερὰς βοσκὰς εὐφύλλων ἑλίκων.) Tryphiodor. 313: Πᾶσα ταθεῖσα λιγνὺν αἰθαλόεσσαν ἕλιξ ἀνεκήκιε σειρή. Nonn. Dion. 2, 263: Ἕλικα δρόμον. Et ib. 461. Et 515 ἕλιξ κομήτης, 578 ἕλιξ ἄτρακτος· 2, 634: Ἕλιξ ὠρχήσατο Κύδνος· 44, 64: Τινασσομένοιο δὲ δένδρου κύμβαχος αὐτοκύλιστος ἕλιξ δινεύετο Πενθεύς· 46, 116: Μιμηλοῖς δὲ πόδεσσιν ἕλιξ ὠρχήσατο Πενθεύς. Tum 3, 214: Ἕλιξ πορθμεύετο ναύτης.] || Ἕλιξ χρόνος, a Nonno dicitur [Jo. c. 14, 117; c. 16, 52 et 60] Volubile tempus: quod πουλυέλικτος αἰὼν ab Eod. dicitur. || Ἕλικες βόες ap. poetas dicuntur, ut gramm. exp., vel Nigri [Hesych.: Ἕλιξ, μέλας], ut et ἑλικὸν ὕδωρ: vel Flexiles, οἱ εὖ ἑλισσόμενοι ἐν ταῖς ὅποι δέον καμπαῖς· vel a retortis cornibus, οἱ ἑλικοειδῆ τὰ κέρατα ἔχοντες, unde et ἑλιξόκερως βοῦς vocatur [et ἑλικταί, ut dictum in Ἑλικτός]: vel a crurum flexu, unde et εἱλίποδες appellantur, οἱ τοὺς πόδας κατὰ τὴν πορείαν ἑλίσσοντες. Hom. Il. O, [633]: Θηρὶ μαχέσσασθαι, ἕλικος βοὸς ἀμφὶ φονῆσιν· Od. A, [92]: Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι, καὶ εἱλίποδας ἕλικας βοῦς. [Et alibi ap. Hom. et Hesiod.] Soph. Aj. [374]: Ἐν δ' ἑλίκεσσι βουσὶ [καὶ] κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις. [Theocr. 25, 127: Ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐστιχόωντο, κνήμαργοί θ' ἕλικές τε. || Ap. Eur. Bacch. 1171: Φέρομεν ἐξ ὄρεος ἕλικα νεότομον ἐπὶ μέλαθρα μακαρίαν θήραν... Ἔμαρψα τόνδ' ἄνευ βρόχων νέον λίν, dici videtur pro μόσχος, quod 1184 de eod. catulo leonis ponitur.] || Hesychio est etiam νέος, καλός [Juvenis, Pulcher].

[Ἕλιξ, ῐκος, ὁ, Helix, f. Lycaonis sec. Apollod. 3, 8, 1, 2: Λυκάων, ὃς... πεντήκοντα παῖδας ἐγέννησε... Ἕλικα, Νύκτιμον.... Ubi Ἑλίκαν suspicabatur Heyn. propter Steph. Byz., cujus verba tractavi in Ἑλίκη. Alii in inscr. Att. Bœckh. vol. 1, p. 391, n. 282, 12, apud Philostr. Her. 6, p. 679, Alciphr. 1, 37. L. Dind.]

[Ἕλιξ, ῑκος, ὁ, Felix, n. viri Romanum, quod sic exprimitur ap. Joseph. B. J. 1, 12, 1, ubi v. Spanh. L. Dindorf.]

[Ἑλίξᾱς, α, ὁ, inter nomina barytona in ᾱς, quæ duplicem habent ante ας finale, recenset Arcad. p. 21, 21. Chœrob. in Bekk. An. p. 1186, a: Ἑλίξας, Ἑλίξα. Scrib. videtur Ἑλίξας. L. Dind.]

[Ἕλιξις, εως, ἡ, Gyrus. Oribas. De fract. p. 58, 35: Ὡσαύτως δὲ καὶ κατὰ τοὺς ἄλλους ἐπιδέσμους γιγνέσθω τὸ μῆκος αὔταρκες, ὡς ταῖς ὑπ' αὐτοῦ γιγνομέναις ἑλίξεσιν ἐξαρκέσαι. Apollodor. Poliorc. p. 43, 32: Διὰ τῶν μασχαλῶν κατερχόμενον καὶ ἀνερχόμενον (τὸ σχοινίον) καὶ πολλαπλασιάζον τὴν ἕλειξιν (scr. ἕλιξιν). Utrumque cit. Schneider., Boiss. autem Suidam v. Μυριέλικτος, ὁ πολλαῖς ἑλίξεσι συστρεφόμενος. || De intestino, ut supra Ἕλιξ, Aret. Ac. p. causs. 2, 6, p. 18: Ἐγγίγνεται δὲ καὶ πνεῦμα ψυχρὸν, ἀργὸν, οὔτε κάτω περῆσαι ῥηΐδιον οὔτε ἄνω ἀνελθέμεναι· μίμνει δὲ ἐπιπολὺ ἑλισσόμενον ἐν ὀλίγῃσι τῶν ἄνω ἑλίξεσι. || Apud Hippocr. Epid. 7, p. 1211, D: Κυάμοισι δὲ χρωμένη μελιχροῖσι καὶ μετὰ μέλιτος ἑλίξει· 1212, B: Ὀξυμέλιτι θερμῷ καὶ μέλιτος ἑλίξει (sic) πολλῇ, scrib. esse ἐκλείξει docent quæ de simili vitio orthographiæ diximus in Ἕλιγμα pro ἔκλειγμα posito: cujusmodi vitium ut relinquendum fortasse sit Theophani, Hippocrati non est affingendum. || In Cyrilli gl. apud Albert. ad Hesych. v. Ἕλιξ, p. 1178, 19: Ἕλιξις, ἕλκυσις, leg. ἕλξις. L. D. De spiris draconis Georg. Pis. De van. vitæ 218: Ὥσπερ πονηρὸς ταῖς ἑλίξεσι δράκων· de circuitu zonæ Joseph. A. J. 3, 7, 2: Λαβοῦσα τὴν ἀρχὴν τῆς ἑλίξεως κατὰ στέρνον. Hase.]

[Ἑλίξοια, insula Hyperboreorum, sec. Steph. Byz.]

Ἑλιξόκερως, ωτος, ὁ, ἡ, Tortuosa s. retorta cornua habens. Ἑλ. βοῦς, ὁ στρεβλόκερως παρὰ τοῖς παλαιοῖς, inquit Eustath. [Od. p. 1394, 39.] Quod ipsum habet et Hesych. [Philipp. Thess. Anth. Pal. 9, 240: Κριὸς ἑλ.]

[Ἑλιξοπόρος, ὁ, ἡ, Gyrum emetiens. Procul. H. in Sol. 48: Ἑλιξοπόροισιν ἀτράκτοις. Manetho 4, 437: Ἑλιξοπόρον σελήνην. Et ib. 467.]

[Ἕλιξος, ὁ, Helixus, fl. in ins. Ceo, ap. Strab. 10, p. 487, ubi male Ἕλ. Conf. Brœndsted. Itin. vol. 1, p. 34, 88. N. pr. viri in inscr. Bœot. apud Bœckh. vol. 1, p. 748, 22. Aliorum in Chiis vol. 2, p. 201, 3; 204, n. 2220, 8; Megarensis ap. Suid. et Harpocr. e Thucyd. 8, 80, Xen. H. Gr. 1, 3; Corinthii ap. Demosth. p. 324, 15. L. Dind.]

[Ἕλιος. V. Ἕλειος.]

[Ἑλισσακτὴ, nomen chamæactes, Dioscor. Noth. 4, 175.]

[Ἐλιπεὺς, ὁ Ἐνιπεὺς ποταμὸς, Hesych.]

[Ἕλις, μόνος καὶ ὅλος. Ἑλισμὸς, ἥσυχος, Hesychii gll. vitiosæ.]

[Ἐλισάρων χώρα in Arabia felice memoratur Ptolem. 6, 7. Ἐλεάζου ap. Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 15 conferunt intt. Arriani.]

[Ἑλισθιαῖος sine interpr. ponit Suidas. Est n. pr.]

[Ἑλισμὸς, ὁ.] Ἑλισμοὶ τοῦ λαβυρίνθου ex Plut. Thes. [c. 19, ubi recte ἑλιγμ.] affertur pro ἑλιγμοί.

[Ἕλισος inter nomina in ισος recenset Theognost. Cram. Anecd. vol. 2, p. 73, 15, Chœrob. ib. p. 228, 27, ille ut proparoxytonon, hic ut oxytonon. Leg. videtur Ἰλισὸς vel Εἰλισὸς, quæ v. Conf. tamen Ἐλισσὼν, et l. Annæ Comn. p. 370, D seq.: Δυρράχιον ἢ Ἐπίδαμνος ἀρχαία πόλις καὶ Ἑλληνὶς κατωτέρω μὲν κεῖται τοῦ Ἐλισσοῦ καὶ πρὸς τὰ εὐώνυμα μέρη τούτου, ἀνωτέρω δὲ ὁ Ἐλισσὸς καὶ δεξιώτερον. Οὗτος δὲ ὁ Ἐλισσὸς εἴτε ἀπό τινος ποταμοῦ Ἐλισσοῦ ὀνομαζομένου συμμιγνυμένου τῷ Δρυμόνι μεγίστῳ ποταμῷ, εἴτε οὕτως ἁπλῶς τὸ πολίχνιον ὠνόμαστο, οὐκ ἔχω σαφῶς εἰπεῖν. Ὁ δὲ Ἐλισσὸς μετέωρόν ἐστι πολίχνιον καὶ πάντῃ δυσάλωτον κτλ. L. D.]

[Ἐλισοῦς, οῦντος, ὁ, Elisus, fl. ap. Theocr. 25, 9: Αἱ μέν ῥα (ποῖμναι Αὐγείαο) νέμονται ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισοῦντος. Ubi est var. Ἐλινοῦντος. Scrib. autem Ἐλισοῦντος. L. Dind.]

[Ἔλισσα. V. Ἐλισσών.]

[Ἐλισσαϊκὸς, ὴ, ὸν, Elissæi speciem referens. Georg. Alex. Vita Chrys. t. 8, p. 246, 41: Τὸ Ἐλισσαϊκὸν κρανίον τοῦ μακαρίου, i. e. Calvum. Erant enim calvitio insignes quæ tunc circumferebantur Elissæi imagines. Sim. Metaph. Vita Chrysost. ib. p. 393, 19. Hase.]

[Ἐλισσαῖος, Elissæus, n. pr. viri, filii Saphat, Reg. 3, 19, 16; 4, 3, 11, Luc. 4, 27. Ἑλ. Eustath. Opusc. p. 181, 67. Sed Ἐλ. præcipit Lex. de spirit. p. 216. L. Dindorf.]

[Ἐλισσός. V. Ἕλισος.]

[Ἐλισσοῦς, οῦντος, ὁ, oppidum Arcadiæ sec. Diodor. 16, 39: Λακεδαιμόνιοι εἰς τὴν Ἀρκαδίαν ἐμβαλόντες, καὶ πόλιν Ἐλισσοῦντα κατὰ κράτος ἑλόντες· ubi Ἐλισσόντα scrib. erit, si Pausaniæ auctoritas valeat, de quo v. in Ἐλισσών.]

Ἑλίσσω, vel Ἑλίττω, Volvo [Tremefacio, Verto; Ἑλισσόμενα, Rotantia, add. Gl.], Verso. Ac sæpe a poetis Gr. dicitur ἑλίσσειν de fluviis, vel ἑλίσσεσθαι, ut Lat. Volvere et Volvi. Dionys. Alex. [Perieg. 198]: Ἐξείης δ' ἐπὶ σύρτις ἀγάρροον ὁλκὸν ἑλίσσει. [Conf. 55, 733.] Apollon. Arg. 2, [368]: Ἑλίσσεται εἰς ἅλα. [Conf. Dionys. 15, 71 etc. Callim. Del. 104, 263.] Sic certe dicitur Volvere undas fluvius, itemque pass. Volvi in mare. Apud Hom. autem [Il. A, 317] legitur et, Κνίσσῃ ἑλισσομένη περὶ καπνῷ. [(Conf. Nonn. D. 3, 283: Ἑλίσσεται ἀτμὸς ἀήταις.) Ead. et structura et signif. X, 95: Ἑλισσόμενος (draco) περὶ χειῇ. Ceterum forma media signif. Huc illuc se movendi, Circumagendi, est Θ, 340: Ἑλισσόμενον δοκεύει (canis aprum vel leonem)· P, 283: Καπρίῳ, ὅστ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηοὺς ῥηϊδίως ἐκέδασσεν, ἑλιξάμενος διὰ βήσσας· M, 49: Ἕκτωρ ἀν' ὅμιλον ἰὼν εἱλίσσετο· 408. Κέκλετο δ' ἀντιθέοισιν ἑλιξάμενος Λυκίοισιν· 467: Κέκλετο δὲ Τρώεσσιν ἑλιξάμενος καθ' ὅμιλον· Ψ, 846: Ὅσσον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνὴρ, ἡ δέ θ' ἑλισσομένη πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαίας· Σ, 372: Τὸν δ' εὗρ' ἱδρώοντα, ἑλισσόμενον περὶ φύσας (Vulcanum)· Φ, 11: Ἑλισσόμενοι περὶ δίνας, de iis qui in fluvio natabant. Od. Υ, 24 et 28 figurate, de animo incerto et fluctuante: Ἔνθα καὶ ἔνθα ἑλίσσετο μερμηρίζων. (Conf. Apoll. Rh. 1, 463: Τίνα τήνδε μετὰ φρεσὶ μῆτιν ἑλίσσεις;) Loco activi vero est Il. N, 204: Ἧκε δέ μιν (caput abscissum) σφαιρηδὸν ἑλιξάμενος δι' ὁμίλου, Volvens instar pilæ. Nonn. Dion. 10, 340: Παλάμας στεφανηδὸν ἑλιξάμενοι διὰ νώτου, Implicantes. Aristoph. fr. Tagenist. ap. schol. Ran. 295: Χθονία θ' Ἑκάτη σπείρας ὀφέων εἱλιξαμένη. Ita Porsonus. Schol. ἐξελι-

ξομένη.] Apud Sophoclem [Aj. 357], Ἑλίσσων πλάταν ἁλίαν, Versans remum, Agitans remum. Et ut metaph. dicunt Lat. Volvere aliquid in animo, ita Synes. dixit, Τούτους ἑλίττων τοὺς λογισμούς. [Soph. Ant. 231 : Τοιαῦθ' ἑλίσσων. Plato Epin. p. 978, C. Porro, omissis ll. infra in forma Ἑλίσσω citandis, hæc subjiciam exx. ad illustrandas signiff. Circumvolvendi, Circumdandi, Cingendi et sim. Pind. Isthm. 7, 15 : Δόλιος γὰρ αἰὼν ἐπ' ἀνδράσι κρέμαται Ἑλίσσων βίου πόρον. Eur. Herc. F. 868 : Διαστρόφους ἑλίσσει κόρας· Bacch. 1123. Or. 1266 : Ἑλίσσετέ νυν βλέφαρα (et absolute 1292 : Σκέψασθέ νυν ἄμεινον· οὐχ ἕδρας ἀγών· ἀλλ' οἱ μὲν ἐνθάδ', αἱ δ' ἐκεῖσ' ἑλίσσετε. Nisi h. l. præstat referri ad usum item absolutum paullo post tractandum) : Tro. 758 : Ἀμφὶ δ' ὠλένας ἕλισσ' ἐμοῖς νότοισι· Phœn. 1622 : Ἑλίξας ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνυ· 711 : Μέλλειν πέριξ πύργωσι Καδμείων πόλιν ὅπλοις ἑλίξειν αὐτίκ' Ἀργείων στρατόν· fr. Antiop. ap. Lougin. De subl. c. 40 : Εἰ δέ που τύχοι πέριξ ἑλίξας (taurus Dircen)· Phœn. 1179 : Ὑπ' αὐτὴν ἀσπίδ' ἑλίξας δέμας. De nente Or. 1432 : Ἃ δὲ λίνον ἠλακάτᾳ δακτύλοις ἕλισσε. (Conf. Aristoph. Ran. 1314 : Αἳ θ' ὑπωρόριοι κατὰ γωνίας εἰειειειλίσσειτε δακτύλοις φάλαγγες ἱστότονα πηνίσματα· 1348 : Αἴνου μεστὸν ἄτρακτον εἰειειειειλίσσουσα χεροῖν. Apoll. Rh. 4, 1062 : Ὅτε κλωστῆρα γυνὴ ταλαργὸς ἑλίσσει. V. et Ἕλιξ in fine.) Æneas Tact. c. 32, p. 100 : Ἑλίξαντες τὸ βιβλίον. Callim. fr. 242, ap. Ammon. et Etym. M. : Γράμματα δ' οὐχ ἑλίσσειν ἀπόκρυφα. Plato Tim. p. 73, A : Εἵλιξαν πέριξ τὴν τῶν ἑντέρων γένεσιν. Lycophr. 306 : Χρόνος μήνης ἑλίσσων κύκλον. Plotin. Enn. 4, 4, vol. 2, p. 750, 16 : Περιόδους ἑλίττων πολλάς. Signif. Volvendi circum, Dionys. Per. 497 : Νήσων ... ὅσσας δίνῃς ἀργυρέης Ἀχελώιος ἀμφὶς ἑλίσσει· 104 : Νοτίην περὶ Σύρτιν ἑλίσσων. Idem cum accus. 630 : Τρισσοὺς γὰρ ἑλίσσων (Oceanus) κόλπους κυμαίνοντας ἐρεύγεται ἐνδοθι βάλλων· 979 : Πάλιν δ' ἀγκῶνας ἕλιξας (Euphrates) εἰς ἅλὸς οἶδμα θοὴν ἀπειρεύγεται ἄχνην. Signif. translata Hesych. : Ἑλίσσων, πλέκων, ψευδόμενος, ὡς ἐπὶ εὐθείας λέγων ἢ κινῶν. Εὐριπίδης Σισύφῳ. Id. Or. 891 : Καλῶς κακοὺς λόγους ἑλίσσων. Absolute præter l. Orest. supra cit. Iph. A. 215 : Ἀμιλλαν δ' ἐπόνει ποδοῖν (Achilles) πρὸς ἅρμα τέτρωρον ἑλίσσων περὶ νίκας, Currens. (Tro. 332 enim : Χόρευε, μᾶτερ, ἄναγε πόδα σὸν, ἕλισσε τᾷδ' ἐκεῖσε μετ' ἐμέθεν ποδοῖν φέρουσα φιλτάταν βάσιν, rectius distinguitur πόδα σὸν ἕλ., ut Or. 171 : Οὐκ ἀπ' οἴκων πάλιν ἀνὰ πόδα σὸν εἰλίξεις; Nonn. Dion. 4, 293 : Κάδμε μάτην περίφοιτε πολυπλανὲς ἴχνος ἑλίσσεις. Aliter cum accus. Eur. Iph. T. 1145 : Παρὰ πόδ' εἱλίσσουσα φίλας ματρὸς ἡλίκων θιάσους, Choreas ducens.) Phœn. 235 : Εἱλίσσων ἀθανάτας θεοῦ χορὸς γενοίμαν ἁρμόδιος, Saltans. Et ubi est Saltando celebrare Herc. F. 689 : Τὸν Ἀτοῦς εὔπαιδα γόνον εἱλίσσουσαι καλλίχορον· Iph. A. 1480 : Ἑλίσσετ' ἀμφὶ ναὸν, ἀμφὶ βωμὸν Ἀρτέμιν. De fluvio Callim. Del. 13 : Ἀμφί ἑ πουλὺς ἑλίσσων· 321 : Σέο βωμὸν ἑλίξαι, de iis qui circum altare currerent. Pass. Hom. H. Merc. 306 : Ἄμφω δὲ παρ' ὦτα χερσὶν ἐώθει σπάργανον ἁμφ' ὤμοισιν ἑλιγμένος, ubi al. ἐλμίνος. Soph. El. 746 : Σὺν δ' ἑλίσσεται τριπτοῖς ἰμᾶσι, Implicatur. Eur. Phœn. 1186 : Χεῖρες δὲ καὶ κῶλ' ὡς κύκλωμ' Ἰξίονος εἱλίσσετο, Volvebantur. Hel. 1363 : Ῥόμβου θ' ἑλισσομένα κύκλιος ἕνοσις· Iph. A. 1055 : Παρὰ ψάμαθον εἱλισσόμεναι κύκλια πεντήκοντα κόραι Νηρῆος γάμους ἐχόρευσαν. Et sim. de Bacchis saltantibus Bacch. 570 : Εἱλισσομένας μαινάδας. Apollon. Rh. 4, 1198 : Ἀετὸν ἑλισσόμεναι περὶ κύκλον, et al. similiter. Dionys. Per. 841 : Γυναῖκας, αἵ περὶ κεῖνο θείον ἔδος χρυσοῖο κατ' ἰξύος ἅμμα βαλοῦσαι ὀρχεῦνται, θηητὸν ἑλισσόμεναι περὶ κύκλον. Porro Eur. Iph. T. 444 : Ἀμφὶ χαίταν δρόσον αἱματηρὰν ἑλιχθεῖσα· Or. 444 : Κύκλῳ γὰρ εἱλισσόμεθα παγχάλκοις ὅπλοις, Cingebamur. Herc. F. 927 : Ἐν κύκλῳ ἧβῆ κανοῦν εἵλικτο βωμοῦ, Circum altare latum erat. Cum dat. 437 : Ἵν' ὁ φίλαυλος ἔπαλλε δαλοῖς πρώραις ... εἱλισσόμενος· fr. Thes. apud Athen. 10, p. 454, C : Βόστρυχός τις ὡς εἱλιγμένος. De fluvio Hesiod. Theog. 791 : Ἐννέα περὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης δίνῃς ἀργυρέης εἱλιγμένος εἰς ἅλα πίπτει· fr. apud Strabon. 9, p. 424 : Δι' Ὀρχομενοῦ εἱλιγμένος εἶσι δράκων ὥς. Diodor. 1, 32, de Nilo : Ποτὲ μὲν γὰρ ἑλίσσεται πρὸς τὴν ἠῶ, ποτὲ δὲ πρὸς τὴν ἑσπέραν. De dracone Apollon. Rh. 4, 1541 : Ὡς δὲ δράκων σκολιὴν εἱλιγμένος ἔρχεται οἶμον. Dionys. Per. 123 : Δράκων ἑλίσσεται. Pind. Nem. 6, 56 : Τὸ δὲ πὰρ ποδὶ νιὸς ἑλισσόμενον αἰεὶ κυμάτων λέγεται παντὶ μάλιστα δονεῖν θυμόν· Ol. 11, 9 : Νῦν ψᾶφον ἑλισσομέναν ὅπα κῦμα κατακλύσσει. V. supra initio activi. Aret. Acut. p. causs. 2, 6, p. 18 : Μίμνει δὲ ἐπὶ πολὺ ἑλισσόμενον (τὸ πνεῦμα) ἐν ὀλίγῃσι τῶν ἄνω ἑλίξεσι. Et ib. : Ξύνεστι δὲ αὐτέοισι (ægrotis) εἰ μὲν ἐπιεικὴς εἰλεὸς εἴη, πόνος ἑλισσόμενος· Diut. 1, 3, p. 28 : Ἦν ζόφος τὰς ὄψιας σχῇ καὶ δῖνος ἀμφὶ τὴν κεφαλὴν ἑλίσσηται. Metaph. Pind. Ol. 4, 2 : Ὧραι ἑλισσόμεναι· fr. ap. Clem. Al. Strom. 4, p. 586 : Νέων δὲ μέριμναι σὺν πόνοις ἑλισσόμεναι δόξαν εὑρίσκουσι. Eurip. Herc. F. 671 : Εἱλισσόμενός τις αἰών· Ion. 1504 : Ἑλισσόμεσθ' ἐκεῖθεν ἐνθάδε δυστυχίαισιν εὐτυχίας τε πάλιν, Jactamur huc illuc. Plato Theæt. p. 194, B : Ἐν αὐτοῖς τούτοις στρέφεται καὶ ἑλίττεται ἡ δόξα.] || Sed ἑλίσσειν περὶ τέρμα ap. Hom. [Il. Ψ, 309] Eust. exp. κάμπτειν [conf. ib. 466] : et apud Eund. [Il. M, 74] ἑλιχθέντων vult Hesych. esse συστραφέντων [Conversorum ex fuga : conf. Ἑλελίζω. Ita P, 728 : Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐν τοῖσιν ἑλίξεται (aper conversus in canes eum persequentes), ἀλλὰ πεποιθὼς, ἀῳ ἀνεχώρησαν.] || Περισφαιρηδὸν ἑλίσσων Cic. apud Arat. [v. 531] interpr. Tornare, p. 96 mei Lex. Cic. Sed περὶ σφαιρηδὸν malo, ut præp. jungatur verbo. [Nonn. Dion. 1, 290 : Ῥίψε παλινδίνητον (insulam) δλην σφαιρηδὸν ἑλίξας.] Fuit autem ponendum h. voc. ἑλίσσω post εἰλῶ, nec enim dubito, quin ab hoc deducatur, sed ibi prætermissum, hic omittere nolui : quum præsertim ab eo quoque nonnulla deriventur, lineola tamen præfixa, quæ non primitivum esse ostenderet.

|| Εἱλίσσω pro ἑλίσσω poet. et Ion. est. [Æsch. Prom. 1085 : Στρόμβοι δὲ κόνιν εἱλίσσουσι· 1092 : Αἰθὴρ κοινὸν φάος εἱλίσσων (conf. Eurip. Phœn. 3 : Ἥλιε θοαῖς ἵπποισιν εἱλίσσων φλόγα· Iph. T. 1103 : Αἰμναν εἱλίσσουσαν ὕδωρ) · 138 : Τοῦ περὶ πᾶσαν εἱλισσομένου χθόνα ... Ὠκεανοῦ. Eur. Tro. 116 etc. Herodot. 2, 38 : Βύβλῳ περὶ τὰ κέρεα εἱλίσσων, intell. τὸν ταῦρον (ubi al. ἑλίσσων, Flor. εἱλίσσων, idemque 7, 90 εἱλίχατο pro εἱλ. spiritu tenui, de quo conf. in Ἀπειλίσσω, Ἐπειλίσσω, Ὑπειλίσσω)· 4, 34 : (Ἡλόκαμον) περὶ ἄτρακτον εἱλίξασα· et ib. : Περὶ γλόχῳ τινὰ εἱλίξαντες τῶν τριχῶν· 7, 90 : Τὰς κεφαλὰς εἱλίχατο μίτρῃσι οἱ βασιλίες. Vid. etiam in compositis.] Arat. [368] : Μεσσόθι πηδαλίου καὶ κήτεος εἱλίσσονται, Cic. interpr. Inter pistricem fusæ sparsæque videntur. [Sæpe etiam ap. Apoll. Rh., al.] Apud Aristot. vero H. A. 5, 22 : Εἱλίττεται [Βλίττεται] δὲ τὰ σμήνη, ὅταν ἐρίνεον σῦκον φάγῃ, Vindemiantur initio caprifici alvei, Gaza. [Formam εἱλίσσω, Atticis prosæ scriptoribus ignotam (etsi apparet interdum in libris, ut Plat. Prot. p. 342, B), ne a poetis quidem nisi metri caussa usurpari dictum est in Ἑλικτός. Ap. Ephraem. Syr. vero vol. 1, p. 39, B : Ἵνα εἱλίσσεται ὡς βιβλίον ὁ οὐρανός; Et Achill. Tat. 1, 15, p. 21, 11 : Κιττὸς περὶ πεύκην εἱλιχθείς. Ubi tamen al. ἑλιχθείς. Conf. composita paullo ante dicta. Εἱλίζω præs. ponit Arcad. p. 200, 5. Aor. sec. forma εἱλιγέντος pro ἑλιγέντος est ap. Jo. Malal. p. 89, 7; εἱλιγῆναι 47, 17, et quidem signif. Vinciendi, de func. Fut. sec. ap. Choerob. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 214, 22, Ἑλιγήσεται, pro ἑλ., ut recte est Jesai. 34, 4 : Ἑλιγήσεται ὁ οὐρανὸς, ὡς βιβλίον. Partic. perf. formæ εἱλιγμένος exx. poetica v. supra. Ἐνηλιγμένος, quæ prosæ usitata forma est, habet Pausan. 10, 17, 12. Vitiosam formam ἑλιγμένη Etym. M. p. 329, 2.]

[Ἑλισσών, όντος, ὁ, Helisson, fl. Arcadiæ. Pausan. 2, 12, 2; 5, 7, 1; 8, 29, 5; 30, 1 sq.; sec. eundem 8, 3, 3 dictus a f. Lycaonis cognomine. Oppidum s. vicus Arcadiæ sec. eundem 8, 3, 3; 27, 3 et 7; 30, 1. Constans apud Pausan. (excepto l. uno 8, 29, 5, ubi Ἑλισσοῦντα libri omnes) scriptura Ἑλισσών, όντος, in nomine oppidi, ut supra dixi, apud Diodor. est Ἑλισσοῦς, οῦντος, apud Plut. Cleom. c. 23 Ἑλικοῦντος, quod Ἑλισσοῦντος scripsit Coraes, apud Strab. vero 8, p. 338 : Αὐτοῦ δέ που καὶ ὁ Ἑλίσσων ἢ Ἕλισσα ῥεῖ ποταμὸς ἐν τῇ λεχθείσῃ μεθορίᾳ, ubi al. Ἑλείτων, Ἑλείσα. Idem fl. Ἑλισσὼν apud Æliannm V. H. 8, 14 Ἵλισσὸς, apud Diog. L. 6, 79 Ἑλισσὸς vocari visus est interpretibus. Ejusd. vel fl. vel loci vestigia deprehende-

bat Hemsterh. ap. schol. Aristoph. Pl. 586, Schweigh. in Polyb. l. proxime citando.]

[Ἐλίσυκοι, ἔθνος Αἰγύων, Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ, Steph. Byz. Memorat etiam Herodot. 7, 165, Theognost. Cram. Anecd. vol. 2, p. 60, 14. Ἐλίσυχος male Zonar. p. 682. Volscos intelligebat Niebuhr. Hist. R. vol. 2, p. 575. L. Dind.]

[Ἐλισφασίων χώρα in Arcadia vel ejus vicinia memoratur in l. corrupto Polyb. 11, 11, 6.]

[Ἑλίτροχος, ὁ, ἡ, Rotam volvens. Æsch. Sept. 205: Ὅτε τε σύριγγες ἔκλαγξαν ἑλίτροχοι.]

[Ἐλιχάζει. V. Ἐλαχίζει.]

[Ἑλίχρυσον et] Ἑλίχρυσος s. Ἐλίχρυσος. V. supra in Ἐλειόχρυσος.

[Ἑλκαίνω, Saucius sum. Æsch. Choeph. 843: Τῷ πρόσθεν ἑλκαίνοντι καὶ δεδηγμένῳ.]

[Ἕλκανον, τό.] Ἕλκανα Hesychio sunt τραύματα, Vulnera: afferenti et Ἑλκανῶσα pro ἑλκομένη s. ἑλκοποιουμένη ὑπὸ πυρός. [Cod. ἕλκος ποιημένη. Leg. ἡλκωμένη et ἡλκοποιημένη. L. Dind.]

[Ἑλκανόω, Exulcero. V. Ἕλκανον.]

[Ἑλκέθιον Siciliæ memorat Ptolem. 3, 4. V. Dorvill. Sicul. p. 63. L. Dind.]

[Ἑλκεσαῖται, οἱ, Helcesaitæ, hæretici, ab Helcesæo quodam vocati. V. Euseb. H. E. 6, 38, ibique Vales. Ἑλκεσιανοὶ Josepho Hypomnest. p. 314; Ἑλκεσαῖοι Epiphan. Ep. ad Acac. Zonar. p. 685: Ἑλκεσαῖος, ἀπὸ Ἑλκεσοῦ κώμης τῆς Ἰουδαίας, ἐξ ἧς ἦν καὶ ὁ Ναούμ. L. Dindorf.]

Ἑλκεσίπεπλος, ἡ, Quæ peplum trahi sinit, nec sustollit, ut ap. Plaut. cuidam dicenti, Amiculum hoc sustolle saltem, respondet alter, Sine trahi: Quæ peplum gestat fluxum et longum. Hom. Il. H, [297, Z, 242, X, 105]: Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους· qui mos erat mulierum barbararum, quarum pepli erant συρτοὶ et minime στατοὶ, ut Eustath. annotat. [Nonnus Dion. 1, 103: Νηρεὶς ἑλκ. Aristot. Mirab. c. 109, p. 840, et sec. conj. Casaub. et aliorum Dionys. apud Steph. Byz. v. Ὠδόνες, ubi est ἐγχεσίπεπλοι. L. D.]

[Ἑλκεσιτρᾰφὴς, ὁ, ἡ, Ulceribus nutritus. Nicet. Eug. 2, 269: Τοὺς ἑλκεσιτραφεῖς δὲ δακνοκαρδίους σκώληκας ἁδροὺς θᾶττον ἐκκάθαιρέ μοι. Boiss.]

[Ἑλκεσίχειρ, ος, ὁ, ἡ. Philipp. Anth. Pal. 6, 103, 5: Τρύπανα θ' ἑλκεσίχειρα, Terebras manibus ductas.]

[Ἑλκετρίβων, ωνος, ὁ, Qui pallium trahit. Plato com. ap. Aspas. vel Eustrat. ad Aristot. Eth. Nicom. 4, 7, p. 58, A: Οἷον ἡ τῶν Λακώνων ἐσθὴς εὐτελὴς ἄγαν ἱστορεῖται Ξενοφῶντι. Διὰ ταῦτα καὶ σκώπτουσιν αὐτοὺς οἱ κωμῳδιοποιοὶ, ὡς Πλάτων ἐν Πρέσβευσι (sic), Χαίροις, οἶμαι, μεταπεττεύσας αὐτὸν διακλιμακίσας τε, τὸν ὑπηνόβιον, σπαρτιοχαίτην, ῥυποκόνδυλον, ἑλκετρίβωνα. Conf. Ἑλκεχίτων. ῐ]

Ἑλκεχίτων, ωνος, ὁ, Cui tunica longa est, vestis ad imos pedes diffluit. Hom. Il. N, [685 et H. Apoll. 147]: Ἰάονες ἑλκεχίτωνες, dicti, ut Strabo ap. Eust. annotat, παρὰ τὸ ἐφέλκεσθαι τοὺς πέπλους, ὡς ζήλου τινὸς ὄντος τοῖς Ἕλλησι θηλυστολεῖν· unde et κουρῆτες quasi στελλόμενοι ὡς αἱ κόραι, appellabantur. Athenienses quoque usque ad Periclis tempora ποδήρεις χιτῶνας gestasse historici tradunt. Eust. dicit fuisse etiam quosdam, qui ἑλκ. dictos vellent ab ἑλκόω, i. e. ἕλκος ποιοῦντας ἐν τοῖς τῶν πολεμίων χιτῶσιν. [ῐ]

Ἑλκέω, ήσω, Traho, i. q. ἑλκω. Hom. Il. P, [394]: Ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ Εἵλκεον ἀμφότεροι. Item Discerpo, Dilacero, sc. in diversas partes trahendo. Il. X, [335]: Σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ Ἑλκήσουσ' αἰκῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί. || Violo, Attento, Per vim traho ad concubitum. Od. Λ, [579], de Tityo: Λητὼ γὰρ ἥλκησε Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν. [Cujus l. varias intt. v. ap. Hesych. in Ἕλκησε.] Sic ἑλκηθείσας θύγατρας affert Eust. ex Il. X, [62]. In Il. tamen hic citt. quædam exempl. Homerica pro η habent υ, ab ἑλκύω. [Arat. Phæn. 637: Οἵ μιν ἔφαντο ἑλκῆσαι πέπλοιο.]

Ἑλκηδὸν, Tractim, Trahendo. Hesiod. Scut. [301]: Οἱ δ' ἐμάχοντο Πύξ τε καὶ ἑλκηδόν. [Herodian. Περὶ μ. λ. p. 25, 16. Ἑλκήδην Etym. M. p. 695, 56.]

[Ἑλκήεις, εσσα, εν, Ulcerosus. Manetho 1, 162: Πνεύμονά θ' ἑλκήεντα, κακὴν νόσον ἀνθρώποισιν.]

Ἑλκηθμὸς, ὁ, Violenta tractio, Vis. Hom. Il. Z, [464]: Ἀλλά με τεθνεῦτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι, Πρίν γέ τι σῆς τε βοῆς, σοῦ θ' ἑλκηθμοῖο πυθέσθαι. [Alii male ἑλκυθμοῖο, ut ap. Tryphiodor. v. 21.] Secundum postremam τοῦ ἑλκέω signif. Eust. exp. etiam βίαιον τῶν γυναικῶν ἑλκυσμόν. [Euseb. H. E. 5, 1, p. 206, 4: Ὑπέφερον τοὺς ἀπὸ τῶν θηρίων ἑλκηθμούς. Hemst. Gregor. Nyss. t. 2, p. 259, D, et 260, A: Περιττὸς οὗτος ὁ ἑλκηθμός. Hase.]

Ἕλκηθρον, τὸ, quidam interpr. Traha, alii Buris, ap. Theophr. H. Pl. 5, 8 [7, 6], de buxo: Εἰς ἄξονάς τε ταῖς ἁμάξαις, καὶ εἰς ἕλκηθρα τοῖς ἀρότροις.

Ἑλκηὶς, Hesychio ἡ λιθάργυρος [Spuma argenti].

[Ἕλκημα, τὸ, Quod trahitur, Præda. Eurip. Herc. F. 568: Κρᾶτα δ' ἀνόσιον τεμὼν ῥίψω κυνῶν ἕλκημα.]

[Ἑλκησισταχύων epitheton pastorum in orac. apud Pausan. 8, 42, 6, corruptum, ut videtur.]

[Ἑλκητὴρ, ῆρος, ὁ. Ap. Phan. Anth. Pal. 6, 297, 5: Κτένας ἑλκητῆρας, inter instrumenta rustica memoratos, Schneid. interpretatur Occas.]

Ἑλκοποιέω, Ulcero, [Adulcero add. Gl.], Exulcero, Bud. ex Æschine [p. 83, 37, ubi metaph.: Ἐκεῖνοι μὲν μεγάλων κακῶν συμβάντων ἔσωσαν τὴν πόλιν, τὸ κάλλιστον ἐκ παιδείας ῥῆμα φθεγξάμενοι μὴ μνησικακεῖν· σὺ δὲ ἑλκοποιεῖς, καὶ μᾶλλόν σοι μέλει τῶν αὐθημερὸν λόγων ἢ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως. Al. λογοποιεῖς. Quod proverbiale dicit Lex. rh. Bekk. An. p. 248, 25. Tzetz. Hist. 6, 146: Ἑλκοποιεῖ τὸ κάθαρμα σύμπασαν δὲ τὴν πόλιν. Hesych.: Ἤλκησεν, ἡλκοποίησεν, ἥλκωσεν, ὠδύνησεν τὴν ψυχήν. Proprie Geopon. 19, 2, 10: Μυῖαι ἑλκοποιοῦσαι. Hesych.: Ἑλκανῶσα, ἑλκομένη ἢ ἕλκος ποιημένη ὑπὸ πυρός. Leg. ἡλκωμένη ἢ ἡλκοποιημένη. Cit. Hemst. De arboribus incidendis, ut infra ἑλκόω, Geopon. 5, 38, 2: Δρεπάνῳ οὖν τὸ πρέμνον ἐγχαράξομεν καὶ ἑλκοποιήσομεν. L. Dind.]

[Ἑλκοποιὸς, ὁ, ἡ, Vulnus faciens, Vulnificus. Æsch. Sept. 398: Κόσμον μὲν ἀνδρὸς οὔτιν' ἂν τρέσαιμ' ἐγὼ, οὐδ' ἑλκοποιὰ γίγνεται τὰ σήματα.] Ἑλκοποιὸν, Hesychio κανθαρίς: procul dubio quia caustica vi prædita est et exulcerat, teste Plinio.

Ἕλκος, τὸ, Ulcus [Gl.], vel Hulcus, retinendo aspirationem Gr. vocis. Ab Homero autem accipitur pro τραῦμα etiam, i. e. Vulnus [Gl.], Il. Δ, [190]: Ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται· ubi annotat Eust. non intelligi πύον per ἕλκος, ut a posteris, sed τὴν κατὰ τραῦμα λύσιν τῆς συνεχείας, sicut et alibi: unde ἕλκος dici ab ἕλκω, s. ἑλκύω, sc. διὰ τὸ παρειλκύσθαι τοῦ συνεχοῦς. [Alibi sæpe Hom., it. Pind., Soph., Eur.] Sic vero et a ceteris poetis vulnus, quod Adonis ab apro accepit, vocari solet ἕλκος: quod aliquoties repetitur a Bione in illius Epitaph. Sed et ipse Hippocr. [ut multis exposuit Foes. in OEcon.] Omnem continui solutionem appellavit ἕλκος, nondum usu receptis, ut credibile est, ceteris nomm. ῥῆγμα, θλάσις, etc. [Metaph. Solon ap. Demosth. p. 422, 13: Τοῦτ' ἤδη πάσῃ πόλει ἔρχεται ἕλκος ἄφυκτον. Æsch. Ag. 640: Πόλει μὲν ἕλκος ἐν τὸ δήμιον τυχεῖν. Soph. Ant. 652: Τί γὰρ γένοιτ' ἂν ἕλκος μεῖζον ἢ φίλος κακός; Hesych.: Ἕλκη, λῦπαι, Σοφ. Τριπτολέμῳ. Axioch. p. 368, C: Ἀλλ' ἡ γεωργία γλυκύ; Δῆλον, ἀλλ' οὐχ ὅλον, ὥς φασιν, ἕλκος ἀεὶ λύπης πρόφασιν εὑρισκόμενον. Conf. Theocr. 11, 15: Ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος Κύπριδος ἐκ μεγάλας. De ulceribus Xenoph. Eq. 5, 1: Πολλάκις κινῶν ὁ ἵππος ἐπὶ τῇ φάτνῃ τὴν κεφαλὴν, εἰ μὴ ἀσινὴς ἡ φορβειὰ περὶ τὰ ὦτα ἔσται, πολλάκις ἂν ἕλκη ποιοίη. Ἕλκη κτηνῶν ἐκ τραχήλῳ, Patices (Pantices Meurs.); Ἕλκος κτήνους ἐπιτραχηλίου (l. ἐπὶ τραχήλου vel ἐπιτραχήλιον), Panceps, Gloss. Apud Demosth. p. 422, 13; 1260, 18, item dicitur de ulceribus ex catenis plagisque acceptis. Polyb. 1, 81, 5: Τινὰ τῶν ἐν αὐτοῖς (corporibus) γεννωμένων ἑλκῶν καὶ φυμάτων (eadem vocc. conjungit Theophr. fr. 20, 48) ἀποθηριοῦσθαι συμβαίνει καὶ τελέως ἀβοήθητα γίγνεσθαι. Ἕλκη ὑγρὰ et ξηρὰ apud Theophr. H. Pl. 9, 11, 2; νεμόμενα ib. 4. Atque sic sæpissime apud medicos recentiores. Τὸ χρονίσαν τραῦμα interpr. Suid., Zon.; Hesych. πᾶν τραῦμα. || De arborum incisura in insitione, ut ἑλκοποιέω et ἑλκόω, Plut. Mor. p. 769, E: Καίτοι καὶ μεθ' ἕλκους ἴσως οὐδὲν ἦν δεινὸν ὥσπερ τὰ δένδρα συμφυῆ γενέσθαι πρὸς γυναῖκα χρηστήν. || Tibiam ita per jocum appellatam ab ulcere s. fistula in tibia pedis memorat Eust. Il. p. 968, 50: Καὶ ὅρα παλαιὰν

τολμαν ἐτυμολογίας ταύτης ἀχρειούσης τὰ σπουδαῖα. Διψυραμβώδης γάρ ἐστι καὶ ὁμοία ἐκείνοις, ἐν οἷς Οὐδεὶς μὲν λέγεται ὁ Ὀδυσσεύς, ὡς Οὖτις ἐν Ὀδυσσείᾳ κληθείς, ἡ ποιμενικὴ δὲ σῦριγξ ἕλκος διὰ τὴν ὁμώνυμον ἐν ποσὶ σύριγγα, ἥτις ἐστὶν εἶδος ἑλκώσεως, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα. || Confus. c. ἄλγος Hom. Il. Π, 523. C. ὁλκὸς in gl. Photii Ὄνυγος ἕλκος, οἷον ἑλκυσμα, ἡ μακρὰ γραμμή, ubi cod. a pr. m. o pro ε.]

Ἑλκόω, Ulcero, Exulcero. Unde pass. ἑλκοῦσθαι et ἡλκωμένος. Xen. De arte eq. [5, 1] : Ἑλκουμένων γε μὴν τούτων. [Conf. 1, 4. Eur. Hec. 405 : Ἑλκῶσαι σὸν γέροντα χρῶτα. Hippocr. De prisca med. p. 15, 53 : Ἑλκοῖ μὲν βλέφαρα. Dioscor. 1, 30 : Τὰς τῶν ἑλκούντων φαρμάκων δυναμεις. Aret. Ac. p. causs. 2, 2, p. 12 : Ἑλκοῦται δὲ καὶ ἀρτηρία· cur. 1, 9, p. 89; 2, 10, p. 112. De plantis arboribusve incisis Theophr. H. Pl. 4, 16, 1 : Κἂν ἑλκωθῇ καὶ μεῖζον καὶ βαθύτερον· C. Pl. 3, 2, 2; 5, 16, 1, Geopon. 5, 38, 2. Metaph. Eur. Alc. 878 : Ἔμνησας ὅ μου φρένας ἥλκωσεν· Suppl. 223 : Ἥλκωσας οἴκους. Augmentum ubi accedit, in libris interdum vitiose scribitur εἰλκ- pro ἡλκ-, ut ap. Hippocrat. Epid. 5, p. 1147, A, Dioscor. 1, 140, p. 135 Spreng. L. Dindorf.]

[Ἑλκτέον, Trahendum. Plato Reip. 2, p. 365, C : Τὴν Ἀρχιλόχου ἀλώπεκα ἑλκτέον ἐξόπισθεν. Pollux 10, 87 : Οὐ μὴν ἀλλὰ κἀπὶ τὸ ἀγγεῖον ἑλκτέον τὴν κλῆσιν.]

Ἑλκτικός, ἡ, ὸν, Trahendi vim habens, Tractorius, [Trahax, Gl.] : ut ἑλκτικὰ ὄργανα, Machinæ tractoriæ, Vitruv. [Plato Reip. 7, p. 523, A : Ἑλκτικῷ ὄντι πρὸς οὐσίαν (τῷ μαθήματι). Ælian. N. A. 17, 6 : Ἐπαοιδαὶς καταγοητεύοντας εὖ μάλα ἑλκτικαῖς· et sec. conj. Valck. ad Eur. Hipp. v. 752, 14, 25 : Τῆς οὖν μηρίνθου στερεᾶς οὔσης καὶ ἄγαν ἑλκτικῆς, ubi olim ἄγαν ἀκτικῆς.] || Item Attrahendi vim habens, Cui attrahendi vis inest. Sic ἑλκτικὰ φάρμακα dicuntur Attrahentia medicamenta, quæ et ἐπισπαστικὰ appellantur; Medicamenta calida et tenuium partium, quæ humores ex profundo in superficiem proliciunt : a quibus non valde differunt διαφορητικὰ φάρμακα. Gorr. Eid. Gorr. ἑλκτικὴ δύναμις, est Attractrix facultas : prima facultatum naturalium, qua singulæ partes sibi convenicus nutrimentum adducunt : quam nihil refert, ut aliquanto post subjungit, ἐπισπαστικὴν an ἑλκτικὴν an ἑλκυστικὴν δύναμιν dicas, ut nec Lat. Attrahentemne an Attractoriam facultatem. [Nemes. De nat. hom. c. 23, p. 236 : Τῶν θρεπτικοῦ φυσικαὶ δυνάμεις εἰσὶ τέσσαρες, ἑλκτική, κατεκτική, ἀλλοιωτική, ἀποκριτική· ἕκαστον γὰρ τῶν μορίων τοῦ ζῴου φυσικῶς ἕλκει πρὸς ἑαυτὸ τὴν οἰκείαν τροφήν. Paul. Æg. 3, 50, p. 108, 39 : Κατὰ δύναμιν ἀσθενούντων ἤτοι τὴν ἑλκτικὴν τοῦ ἐξ ἥπατος ἕλκοντος ἢ τοι τὴν ἀποκριτικὴν τοῦ ἐξωθοῦντος εἰς ἔντερα. Pselli Opusc. p. 178, 5 suæ ed. citat Boiss. Compar. ἑλκτικώτερα in Matth. Medicis p. 142. Confus. c. ἑλκωτικὸς ap. Diosc. 1, 183. L. Dindorf.]

[Ἑλκτικῶς, Trahendo, vel q. d. Tractorie. Georg. Pis. ap. Suidam v. Τόνος : Εἶλκεν γὰρ αὐτοὺς ὥσπερ ἡλίου τόνος σύρει πρὸς αὑτὸν ἑλκτικῶς τὰς ἰκμάδας.]

Ἑλκτός, ἡ, ὸν, Tractus, s. Qui trahi potest, Ductilis. [Aristot. De gen. anim. 2, 6, p. 743, 5 : Τὸ δὲ νεῦρον ξηρὸν καὶ ἑλκτόν· Meteor. 4, 9, p. 386, 11 : Ἑλκτά ἐστιν ὅσων δυνατὸν εἰς τὸ πλάγιον μεθίστασθαι τὸ ἐπίπεδον, etc. Arcad. p. 80, 7. L. Dindorf.]

Ἑλκύδριον, τὸ, Ulcusculum, Parvum ulcus. Sic dicitur Omne ulcus parvum, nec eo nom. certa ulla species ulceris designatur. Gorr. Sunt tamen qui ἑλκύδρια ap. Galen. Pustularum genus esse velint, itidemque ap. Paulum 3, 3, necnon ap. Cels. 5, [28] legendo et ibi ἑλκύδρια, non ἑλκῶδες. [Aristoph. Eq. 907 : Τὰν τοῖσιν ἀντικνημίοις ἑλκύδρια. Ex Lysia citat Antiatt. Bekk. p. 95, 1. Hippocr. De locis p. 419, 27 : Ἐπὴν ἑλκύδρια ἐκθώσιν. Matthæi Med. p. 358 : Ἑλκύδρια πυκνὰ ἐρυθρά. Marc. Antonin. 4, 48 (?).] Reperitur et Ἑλκύδιον, sine ρ, ut ap. Plut. Quæst. Gr. [p. 299, F] : Ἐκ τοῦ τυχόντος ἑλκυδίου νοσήσας. Sed hic exemplarium fides suspecta esse queat. [Est etiam apud Aristid. vol. 1, p. 276, 19.] || Rursum Ἑλκύδριον Etym. [M. p. 331, 10] annotat dici τὸν κάδον, ὅτι ἀνέλκει τὸ ὕδωρ. Sic Haustrum ab hauriendo. [Hanc signif., memoratam etiam Eust. Opusc. p. 46, 39-42, Helladius Phot. cod. 279, p. 532, 27, petitam docet ex tragœdiis Dionysii majoris. L. D.]

Ἑλκυθμὸς quoque affertur pro Tractio, Laceratio : s. Vis, Violentia : sed sine exemplo. Scribitur enim potius ἑλκηθμός. [Quod v.]

[Ἑλκύσιμος, η, ον, vel ὁ, ἡ, Tractorius. Photius : Ἑρύσιμον, ἑλκύσιμον. ὕ L. Dind.]

Ἕλκυσις, εως, ἡ, Tractio, [Tractus add. Gl.]. It. Attractio s. Attractus, Varroni. [Aret. Diut. p. causs. 1, 10, p. 39 : Ἀθρόᾳ ἕλκυσι τοῦ ὑγροῦ. Matthæi Med. p. 77 : Βουλιμώδεις ἐπισυμβαίνουσιν ἕλκύσεις. Hesych. : Ἑλκηθμοὶο, ἑλκύσεως. L. D. Thom. M. p. 297 : Ἕλξις, οὐχ ἕλκυσις. Cui Basilii M. vol. 1, p. 919 : Τοῦτο τὸ σχῆμα τὸ ὑπερήφανον καὶ πεποιημένον πρὸς ἕλκυσιν καὶ πᾶσαν ἀκόλαστον ἔννοιαν ταῖς καρδίαις τῶν ἀφυλάκτων ἐνεργαζόμενον ἀποκαλύψει κύριος, annotavit Sallier. Permut. c. ἕλκυσις ap. Plut. Mor. p. 1141, A, Cyrill. in Tittm. præf. ad Zonar. p. 61, v. Βλακεία.]

Ἕλκυσμα, τὸ, Scoria, s. Recrementum argenti. Diosc. 5, 10 [immo 101] : Ἡ δὲ τοῦ ἀργύρου σκωρία καλεῖται ἕλκυσμα ἢ ἔγκαυσμα. Galen. 6 Simpl. [vol. 13, p. 269, C] : Τὴν δὲ τοῦ ἀργυρίου σκωρίαν ἰδίως προσαγορεύουσιν ἕλκυσμα. Plin. 33, 6 : Scoriam in argento Græci vocant ἕλκυσμα. [Ap. Diosc. non ἔγκαυσμα sed ἔγκαυμα, pro ἕλκυσμα autem in Ald. ἔγκλυσμα. Dittographiam esse ἢ ἔγκαυμα dixi in voc. illo p. 73, D. Originem nominis ita explicat Saracenus in marg. : « Ἕλκυσμα dicitur quoniam cum uncino et catinis eximitur, longissime trahitur. » Ducang. : « Ἕλκυσμα in Gl. chymicis Mss. ἐστὶν ὁ ἀνακαυθεὶς κασίτερος. » || De lanæ katágmati Ammon. p. 78 : Κάταγμα βραχέως τὸ τοῦ ἐρίου ἕλκυσμα. Hesych. in Ἀρῖνον : Τῶν ἑλκυσμάτων τῶν ἐρίων. || l. q. ἕλκημα s. ἕλωρ, Præda. Manetho 4, 200 : Οἰωνῶν καταδέιπνα κυνῶν θ' ἑλκύσματα ἑαινά. Tzetz. Exeg. Il. p. 66, 12, aliique gramm. ap. Heyn. ad Il. A, 4, Σ, 93, ἑλώρια interpr. ἑλκύσματα. Ductio, Tractum; Ἑλκύσματα, Tracta, Gl.]

Ἑλκυσμός, ὁ, Tractio. [Schol. Nicand. Th. 161 : Ἐν τῇ πορείᾳ καὶ τῷ ἑλκυσμῷ τοῦ σώματος, de serpente Wakef. Inc. Ps. 10, 9 : Ἐν τῷ ἑλκυσμῷ αὐτοῦ. Figurate Eust. Opusc. p. 98, 76 : Ὁ προλαβὼν τῶν πεντακοσίων ἐτῶν ἑλκυσμός, Tractus, Series 500 annorum. L. D. Philo vol. 1, p. 151, 45 : Κενοί τινες φρονημάτων ἀνεῖροις ἐοικότες ἑλκυσμοί· et Nemes. De nat. hom. p. 173, 7 : Κατὰ τὸν φανταστικὸν διάκενον ἑλκυσμόν. Hase.]

Ἑλκυστάζω, Traho, s. potius Trahendo rapio : ut sit frequentativum, sicut Virg. de Achille dicit, Raptaverat Hectora. Hom. Il. Ψ, [186] : Χρίεν ἑλαίῳ Ἀμβροσίῳ, ἵνα μὴ μιν ἀποδρύπτοι ἑλκυστάζων. [Il. Ω, 21.]

[Ἑλκυστέον, Trahendum. Eust. Opusc. p. 4, 61 : Οὕτως ἄνωθεν ἕλκ. τὸν φίλιον. L. Dind.]

Ἑλκυστὴρ, ῆρος, ὁ, Tractor, Haustorius, Capistrum; instrumentum, quo fœtus ex utero trahitur, Gorr. Alio nomine ἐμβρυουλκὸς appellatur et ἐμβρυοθλάστης. [Foes. OEcon. : « Ἑλκυστῆρι τῷ ἐμβρυουλκῷ exponit Galen. in Gloss. (p. 466), nimirum l. De morb. mul. 1, p. 618, 16 subindicans : Καὶ τὰ ὀστέα ἕλκειν ... τῷ ἑλκυστῆρι. » || Aliter Oppian. Hal. 5, 20 : Οὐρῆχον ταλαεργὸν ἔχειν πόνον ἑλκυστῆρα, Laborem trahendi. Hom. Il. Π, 475, Ῥυτῆρσι, Loris jugalibus, schol. et gramm. expl. ἑλκυστῆρσι.]

[Ἑλκυστήριος, α, ον, Tractorius, Aptus ad trahendum. Menand. Prot. p. 138, A : Ἵππους ἢ ἕτερα ἑλκυστήρια ζῶα. Lobeck.]

Ἑλκυστικός, ἡ, ὸν, Tractorius [Gl.], Trahendi vim habens. Diosc. 2, 106 : Ἔστι δὲ (ἡ πρόπολις) θερμαντικὴ ἄγαν καὶ ἐπισπαστική, καὶ σκολόπων ἑλκυστική, Propolis alveorum, inquit Plin., aculeos et omnia corpori infixa extrahit. [Suidas s. Zonar. p. 1004 : Ἡράκλεια λίθος ἡ μαγνῆτις, ἑλκυστικὴ τοῦ σιδήρου. L. D. Improprie Athen. 5, p. 185, C : Δοκεῖ γὰρ ἔχειν πρός φιλίαν τι ὁ οἶνος ἑλκυστικόν. Hemst. De susino Clem. Al. Pæd. 2, 8, 76 : Ἔστι δὲ θερμαντικὸν, ἀναστομωτικὸν, ἑλκ. Hase.]

Ἑλκυστίνδα, ludi genus, cujus pars erat τὸ σκαπέρδαν ἕλκειν : quod ejusmodi quid erat : Trabs depangebatur, quæ viri longitudinem æquaret : in cujus medio foramen erat, per quod funis trajiciebatur : ex quo utrimque suspensi duo juvenes alter alterum in altum trahere nitebatur : quod qui fecisset, vicisse putabatur. Unde omnia difficilia σκαπέρδαν proverbialiter appellabant. Eust. [Il. p. 1111, 24.]

[Ἑλκυστός, ἡ, ὸν, Tractilis, Ductilis, Gl.] Ἑλκυστῷ Hesych. exp. λείῳ. Sonat potius Tracto, Tractili. [Glossam Hesychii Schneid. comparabat cum inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 486, n. 2719, 21 : Γυμνασιαρχήσαντος ἑλκυστῷ ἐλαίῳ, quod Mollissimum interpr. Chandlerus. Gramm. Bekk. Anecd. p. 448, 27 : Ἀρύβαλλος, τὸ ἑλκυστὸν βαλάντιον, Quod trahitur. Hesych. : Ῥύσιον, ἑλκυστόν, et sim. in similibus glossis ipse aliique gramm.]

[Ἕλκυστρον, τὸ, in Apollodori Poliorc. p. 26, extr. : Κατὰ δὲ τὸ ἄλλο ἕλκηστρον ξύλον ποδῶν μὴ πλεῖον ὀκτὼ τὸ μῆκος, margo ἕλκυστρον, quod interpr. vertit, Tractorium lignum. De capistro ponit Hesych., φορβέα interpretans ἕλκ., καπίστριον.]

Ἑλκύω, ύσω, Traho, i. q. ἕλκω, factum ex ἑλκέω, ut ex εἰλέω εἰλύω, e χέω χύω, e φορέω φορύω. [Nullæ fuerunt formæ χύω et φορύω. Erravit etiam HSt. exx. aoristi εἵλκυσα ponens in Ἑλκύω : qua forma in præs. utuntur nonnisi recentiores : sed aoristo εἵλκυσα ipsi pariter atque veteres omnes; formæ ἕλκω aoristo εἵλξα nunquam veteres, raro recentiores. Posuimus igitur nos quoque, ut supra in Εἰσελκύω, in v. Ἑλκύω quæ ad tempora ab hoc themate formata pertinent. Eur. Andr. 108 : Τὸν περὶ τείχη εἵλκυσε διφρεύων. Plato Theæt. p. 175, B : Ὅταν τινὰ αὐτὸς ἑλκύσῃ ἄνω. Xenoph. Eq. 8, 11 : Ἑλκύσαντα ἐφ' ἑαυτὸν τὸν πολέμιον. Hippocr. De prisca med. p. 17, 47 : Ἑλκύσαι ἐφ' ἑαυτὸ καὶ ἐπισπάσασθαι τὴν ὑγρότητα· De med. p. 21, 4.] Epigr. [Lucill. Anth. Pal. 11, 95, 2] : Τὸν μικρὸν Μακρωνα θέρους κοιμώμενον εὑρὼν Εἰς τρώγλην μικρὴν τοῦ ποδὸς εἵλκυσε μῦς, Traxit in cavernam arreptum pede. [Extrahendi signif. Apollod. 2, 8, 4, 3 : Ἑλκυσθείσης πρώτης τῆς Τημένου (sortis).] Dicitur etiam ἑλκύειν πνεῦμα, ut Lat. Trahere s. Ducere spiritum : item ἑλκύειν ἑαυτούς, in bonam partem ap. Synes. Ep. 57 [p. 194, C] : Μετὰ τοσαύτης [τοιαύτης] εὐμαρείας εἵλκυσα τοὺς ἑαυτοὺς τοὺς μέχρι τῆς ἱερωσύνης αἱρέσεως, Cum tranquillitate traxi annos usque ad sacerdotii designationem, i. e. vixi. Lat. tamen Trahere vitam in malam plerumque partem capiunt, ut εἵλκειν βίοτον Eur. [Or. 206. Tzetz. Hist. 6, 621 : Ἡ μάγνησσα ἡ λίθος μὲν τὸν σίδηρον ἑλκύει. De potu Eur. Cycl. 417 : Ἄμυστιν ἑλκύσας· Phœn. 987 : Ἧς πρῶτα μαστὸν εἵλκυσα. Apollod. 3, 14, 7, 3 : Γευσάμενοι τοῦ ποτοῦ καὶ δι' ἡδονὴν ἀρειδῶς ἑλκύσαντες. Aret. Ac. m. cur. 2, 11, p. 113 : Ἄριστα δὲ καὶ βδέλλαι νέρθεν ἑλκύσαι αἷμα. Metaph. Plat. Reip. 8, p. 560, B : Εἵλκυσαν πρὸς τὰς αὐτὰς ὁμιλίας.] || Ἑλκύσαι πλίνθους, Lateres ducere, VV. LL. ex Herodoto [1, 179. Lineam ducere ἑλκύσαι γραμμήν, ap. Polluc. 7, 128; 9, 104 et 111. || De gladio stringendo Eur. Rhes. 576 : Ἕκτορος, ἐφ' ᾧπερ ἔγχος εἵλκυσται τόδε. || Saltans chorus ap. Aristoph. Pac. 328 : Ἐν μὲν οὖν τουτί μ' ἔασον ἑλκύσαι· Nub. 540 : Οὐδὲ κόρδαξ' (quod est genus saltationis) εἵλκυσεν, ubi v. Brunck. Poll. 4, 105 : Ἦν δὲ καὶ τὸ σχιστὰς ἕλκειν σχῆμα ὀρχήσεως χορικῆς· ἔδει δὲ πηδῶντα ἐπαλλάττειν τὰ σκέλη. Plato Parm. p. 135, D : Ἕλκυσον δὲ σεαυτὸν καὶ γύμνασαι μᾶλλον διὰ τῆς ἐοικούσης ἀχρήστου εἶναι...ἀδολεσχίας.] || Item Distraho, Discerpo, Lanio. Hom. Il. P, [557] : Ἱππῶν ἑταίρω Τείχει ὑπὸ Τρώων ταχέες κύνες εἵλκυσσαιν· sic enim ibi major exempll. Homericorum pars scriptum habet : Eust. vero legit ἑλκήσωσιν ab ἕλκέω : quemadmodum et pro εἵλκυσε Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν legit ἕλκησε : dicens εἵλκυσε in communi lingua aliud esse. Herodot. [1, 140] : Οὐ πρότερον θάπτειν ἀνδρὸς τὸν νίκην, πρὶν ἂν ὑπ' ὄρνιθος ἢ κυνὸς εἵλκυσθῇ, i. e. Cic. interpr., Magorum mos est, non humare corpora suorum, nisi a feris sint antea laniata. [Metaph. Pind. Nem. 7, 103 : Ἀτρόποισι Νεοπτολεμον ἕλκυσαι ἔπεσι. Alia signif. Plato Phædr. p. 270, A : Μετεωρολογίας ἐμπλησθεὶς ... ἐντεῦθεν εἵλκυσεν (Pericles) ἐπὶ τὴν τῶν λόγων τέχνην τὸ πρόσφορον αὐτῇ. Photius C. Manich. p. 362 : Ὅθεν ὁ πατὴρ ταύτην (τὴν χάριν) εἵλκυσεν.] || Ἑλκύει πλεῖον, Præponderat, VV. LL. ex Aristot. Pol. [Herodot. 2, 65 : Ἱστᾶσι σταθμῷ πρὸς ἀργύριον τὰς τρίχας· τὸ δ' ἂν ἑλκύσῃ κτλ.], de qua signif. dicetur etiam in Ἕλκω. [|| Ἑλκύειν, Extrahere, In longum trahere. Ἐπὶ τοσοῦτο λέγεται ἑλκύσαι τὴν σύστασιν, Herodot. 7, 167. Intell. αὐτοὺς ἑλκύσαι, nisi neutraliter accipiendum voc., Extractam esse pugnam, Durasse. Schweigh. Polyb. 31, 21, 8 : Τῆς συνηθείας ἑλκυσθείσης. De futuro Μαρις p. 134 : Ἕλξει Ἀττικῶς, ἑλκύσει Ἑλλ. Sic Jo. 12, 32 : Ἐὰν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς, πάντας ἑλκύσω πρὸς ἐμαυτόν. Ἐξελκύσει Geopon. 13, 8, 6; ἐξελκύσομεν Tzetz. Exeg. Il. p. 6, 19, aliique recentiorum. Perfectum εἵλκυκε est in var. script. Demosth. p. 611, 10, pro quo al. εἵλκυσε. Medio Anna Comn. p. 28, A : Ἐντεῦθεν πάντας ἑλκυσάμενος τῆς ῥινὸς καὶ πλουσιωτέρους καὶ πενεστέρους, ἀπάρας τῆς Λογγιβαρδίας, μᾶλλον δὲ πᾶσαν αὐτὴν ἑλκυσάμενος. Ἐκλῦσαι et ἑλκύσαι confusa Apollod. 3, 14, 7, 3. L. Dind.]

Ἕλκω, ξω, Traho. Hom. Il. P, [743], de lignatoribus : Ἕλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπόν Ἢ ὀχὸν, ἠὲ δόρυ μέγα νηΐων· B, [152] : Ἄπτεσθαι νηῶν, ἠὲ ἑλκέμεν εἰς ἅλα δῖαν, Trahere in marc. [Id. de Hectoris cadavere raptando Ω, 52 : Ἕκτορα δῖον περὶ σῆμ' ἑταίροιο φίλοιο ἕλκει· ib. 417. Porro notanda ejusd. Δ, 213 : Ἐκ ζωστῆρος ἀρηρότος ἕλκεν ὀϊστόν· Λ, 457, Π, 504. Tum usus metaph. Il. Θ, 486 : Ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο ἕλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν. De jumentis X, 465 : Ταχέες δέ μιν ἵπποι ἕλκον ἀκηδέστως κοίλας ἐπὶ νῆας· Ω, 324 : Ἡμίονοι ἕλκον τετράκυκλον ἀπήνην, etc. De arcu Od. Φ, 419 : Ἕλκειν νευρὴν γλυφίδας τε. Herodot. 3, 21; Xenoph. Anab. 4, 2, 28.] Sic Cic. ap. Arat. [604] : Ἕλκων ἐξόπιθεν πρύμναν πολυτειρέος Ἀργοῦς, vertit, Et post ipse trahit claro cum lumine puppim. Interdum cum accus. conjungitur gen. ejus rei, qua apprehensum aliquid trahitur : qui gen. Latine ablativo redditur. Ut Hom. [Il. Α, 258 : Ἕλκε ποδὸς μεμαώς·] Od. Π, [276] : Ποσσὶν ἕλκωσι θύραζε, Pedibus foras trahant. [Quod aliter Aristophan. Pl. 955 : Ἕλξει θύρας' αὐτὸν λαβὼν τῶν ὀρχιπέδων· Eccl. 1020.] Sic Hesiod. Scut. [158] : Τεθνειῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν. Lucian. [Hermot. c. 73] : Εἵλκεν ὑμᾶς τῆς ῥινός. [Aristoph. Eq. 772 : Τῇ χρεάγρᾳ τῶν ὀρχιπέδων ἑλκοίμην ἐς Κεραμεικόν.] Voce med. Ἕλκομαι quoque dicitur signif. act., ut Hom. Il. Α, [581] : Αὐτίκα τόξον Ἕλκετ' [al. εἵλκετ'] ἐπ' Εὐρυπύλῳ, Arcum trahebat et tendebat adversus Eurypylum. [Α, 194 : Ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος· 210. K, 15 : Πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους εἵλκετο χαίτας ... Διΐ (Jovi supplicans)· P, 136 : Ἤϊεν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται (leo)· Od. T, 506 : Ἀσσοτέρω πυρὸς εἵλκετο δίφρον· Il. Bacch. 26 : Δαιμόνι', οὖρον ὅρα, ἅμα δ' ἱστίον εἵλκεο νηός· et ib. 32. Simonid. Carm. de mul. 26 : Δίφρον ἄσσον εἵλκεται πυρός. Pherecyd. Athen. 11, p. 470, C : Ἕλκεται ἐπ' αὐτὸν τὸ τόξον. Et figurate Theognis 30 : Πέπνυσο, μηδ' αἰσχροῖσιν ἐπ' ἔργμασι μηδ' ἀδίκοισι τιμὰς μηδ' ἀρετὰς (immo ἀρχὰς) εἵκειο μηδ' ἄρενος. Hermesian. ap. Athen. 13, p. 597, B : Ἔνθα Χάρων κοινὴν εἵκεται εἰς ἅκατον ψυχὰς οἰχομένων.] Apud Athen. 8, [p. 347, C, ex Ephippo com.] : Σεμνὸς, σεμνῶς γλαυκὸ' εἵκων, eo sensu, quo Plautus dicit Sine trahi amiculum. [Archipp. ap. Plut. Alc. c. 1 : Θοιμάτιον εἵκων. Simpl. Trahere s. Attrahere, Aristoph. Vesp. 694 : Ὡς πρίων' ὁ μὲν εἵκει, ὁ δ' ἀντενέδωκε· Pac. 504. De eo qui vi abstrahit Soph. OEd. Col. 927 : Ἄνευ γε τοῦ κραίνοντος χθονὸς οὔθ' εἵλκον οὔτ' ἂν ἦγον. Aristoph. Lys. 160 : Ἐὰν λαβόντες ἐς τὸ ὡμάτιον βίᾳ εἵκωσιν ἡμᾶς· Nub. 233 : Ἡ γῆ βίᾳ εἵκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκμάδα. Plato Tim. p. 63, C, Reip. 7, p. 515, E. Eur. Heracl. 225 : Ἰκέτας ... εἵκεσθαι βίᾳ· Tro. 70 : Ἡνίκ' Αἴας εἵκε Κασσάνδραν βίᾳ· Hec. 1282 : Οὐχ ἕξετ' αὐτὸν δῶμες ἐκποδὼν βίᾳ; Sine βίᾳ Hipp. 1084; Herc. F. 602. Pind. Nem. 4, 34 : Ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ εἵκειν. Xen. H. Gr. 2, 3, 55 : Εἵλκεν ἀπὸ τοῦ βήματος (Theramenem). Plat. Theæt. p. 162, B : Ἐμὲ μὲν ἐᾶν θεᾶσθαι καὶ μὴ εἵκειν πρὸς τὸ γυμνάσιον σκληρὸν ἤδη ὄντα. Aristoph. Eq. 710 : Ἕλξω σε πρὸς τὸν δῆμον, ἵνα μοι δῷς δίκην· Nub. 1218 : Ὅτε τῶν ἐμαυτοῦ γ' ἕνεκα νυνὶ χρημάτων ἕλκω σε κλητεύσοντα· Eccl. 259 : Ἦν σ' οἱ τοξόται ἕλκωσιν· 1020, 1050, 1055, 1056, Thesm. 618, Eq. 366. Et sim. de Lacerando et laniando, Eur. Tro. 280 : Ἕλκ' ὀνύχεσσι δίπτυχον παρειάν. Plato Reip. 7, p. 539, B : Χαίροντας ὥσπερ σκυλάκια τῷ εἵκειν τε καὶ σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλησίον. Et sim. Dio Cass. 46, 4. Theocr. 1, 135 : Τὰς κύνας ὤλαφος εἵκει. Aristoph. Av. 365 : Ἕλκε, τόλμ', παῖε, δεῖρε. De Vellicando ib. 442 : Ὀρχίπεδ' εἵκειν. Id. Pac. 452 : Ἐπὶ τοῦ τραχοῦ γ' εἵκοιτο μαστιγούμενος. Herodot. 1, 92 : Τὸν ἀντιπρήσσοντα ἐπὶ κνάφου εἵκων διέφθειρε. Et signif. Ad se trahendi, rapiendi, Plat.

Reip. 5, p. 464, C : Εἰς τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν ἕλκοντα ὅ,τι ἂν δύνηται χωρὶς τῶν ἄλλων κτήσασθαι. Et sic fort. Polyb. 31, 10, 4 : Πᾶσαν ἐπιδεχόμενος αἰσχρολογίαν καὶ λοιδορίαν κατὰ τοῦ βασιλέως καὶ καθόλου πᾶν ἕλκων πρᾶγμα καὶ κατηγορίαν, Arripiens. De gladio stringendo Soph. Antig. 1233 : Ξίφους ἕλκει διπλοῦς κνώδοντας. Diog. L. 6, 65 : Οὐκ αἰσχύνῃ ἐξ ἐλεφαντίνου κολεοῦ μολιβδίνην ἕλκων μάχαιραν; Alio sensu Philostr. V. Apoll. 12, p. 289 : Ἐμὲ γοῦν οὐκ ἀπέκτεινε καίτοι τὸ ξίφος ἐπ' ἐμαυτὸν ἕλκοντα, Ad me trahentem. || Ἕλκειν ζυγα, Xenoph. Comm. 3, 11, 18, ubi v. Schneid. || De bibendo Eur. Ion. 1200 : Εἰς αὐτὸ (τὸ μέθυ) χεῖλη καθῆκαν, εἵλκον δ' εὐπτέρους ἐς αὐχένας. Aristoph. Eq. 107 : Ἕλξ' ἕλκε τὴν τοῦ δαίμονος τοῦ Πραμνίου. Alexis Athen. 11, p. 470, E : Ἤτησε κύλικα, καὶ λαβὼν ἐξῆς πυκνὰς ἕλκει. Lycophr. 576 : Αἰγύπτιον Τρίτωνος ἕλκοντες ποτόν. Et sim. de aere quem ducimus Tim. Locr. p. 101, D : Ἕλκομένῳ τῷ ἀέρι. Aristot. De resp. c. 2 et 3. Diosc. 1, 17 : Τοῦ καπνοῦ διὰ σύριγγος ἑλκομένου τῷ στόματι. De saltationibus positum v. in Ἑλκύω.] || Ἕλκειν dicuntur etiam ii qui odorem naribus attrahunt : quod καταχρηστικῶς de rebus inanimatis dicitur. Theophr. [H. Pl. 4, 16, 6] : Ἡ ῥάφανος καὶ [ἡ] ὀάφνη τὴν ἄμπελον χείρω ποιεῖ ταῖς δυνάμεσι τῶν [χυμῶν καὶ τῶν] ὀσμῶν· ὀσφραίνεσθαι γάρ φασι καὶ ἕλκειν· διὸ καὶ ὅταν πλησίον ὁ βλαστὸς γένηται, πάλιν ἀναστρέφεσθαι καὶ φεύγειν [ἀφορᾶν Schn.], ὡς πολεμίας οὔσης τῆς ὀσμῆς· i. e. Plin. int., Raphanus et laurus vitem lædit odore; olfactrix enim intelligitur et tangi odore mirum in modum : ideo, quum juxta sit, averti et recedere, saporemque inimicum fugere. [Sim. Aristoph. Nub. 236 : Ἡ φροντὶς ἕλκει τὴν ἰκμάδ' εἰς τὰ κάρδαμα· 1281 : Τὸν ἥλιον ἕλκειν κἀτῶθεν ταὐτὸ τοῦθ' ὕδωρ πάλιν. Theophr. fr. 4 De odor., 18 : Τὸ λίπος ἕλκει πρὸς ἑαυτά· 24 : Ἕλκειν εἰς αὐτό. Dionys. Per. 1074 : Χοάσπης ἕλκων Ἰνδὸν ὕδωρ. Eur. fr. OEnei ap. Suid. v. Ἡρακλείαν λίθον : Ὥστε μαγνῆτις λίθος τὴν δόξαν ἕλκει. Eubul. ap. Athen. 3, p. 112, F : Μαγνῆτις γὰρ λίθος ὡς ἕλκει τοὺς πεινῶντας. || Metaph. Eurip. Or. 207 : Ἄγαμος, ἐπιδ', ἄτεκνος ἅτε βίοτον ἁ μέλεος εἰς τὸν αἰὲν ἕλκω χρόνον· Phœn. 1535 : Ἕλκεις μακρόπνουν ζόαν. Synes. p. 314, A : Ἐμὲ δ' ἀψόρητον εἴη βιοτὰν ἄσημον ἕλκειν· 315, A : Σοφία δέ μοι παρείη, ἀγαθὰ μὲν νέοτατα, ἀγαθὰ δὲ γῆρας ἕλκειν. Manetho 4, 582 : Ἣν δὲ Κύπρις κατὰ γῆς ἕλκῃ ὁρόμον ἀστερόεντα. Sed Eur. Bacch. 1067 : Τροχὸς τόρνῳ γραφόμενος περιφορὰν ἕλκει ὁρόμου, leg. esse ἑλικοδρόμου in illo v. dictum est. Plat. Phædr. p. 267, C : Τῶν οἰκτρογόων ἐπὶ γῆρας καὶ πενίαν ἑλκομένων λόγων. Herodot. 6, 86 : Οἱ Ἀθηναῖοι προφάσιας εἵλκον. Aristoph. Lys. 727 : Πάσας τε προφάσεις ὥστ' ἀπελθεῖν οἴκαδε ἕλκουσιν. Plato Reip. 8, p. 568, C : Εἰς τυραννίδας τε καὶ δημοκρατίας ἕλκουσι τὰς πολιτείας. Philostorg. H. E. 3, 11, p. 493, 47 : Τό τε πρόσωπον (simii cujusdam) ἀναστρογγύλωται μᾶλλον καὶ εἰς γυναικείαν ἕλκει μορφήν. Plato Soph. p. 259, D : Τοτὲ μὲν ἐπὶ θάτερα τοτὲ δ' ἐπὶ θάτερα τοὺς λόγους ἕλκων· Theæt. p. 199, A : Τῶν μὲν ὀνομάτων οὐδὲν ἡμῖν μέλει, ὅπῃ τις χαίρει ἕλκων τὸ ἐπίστασθαι καὶ μανθάνειν· conf. 168, C. 195, C : Ὅταν ἄνω κάτω τοὺς λόγους ἕλκῃ τις· Crat. p. 386, E : Ἑλκόμενα ἄνω καὶ κάτω τῷ ἡμετέρῳ φαντάσματι. Simonid. ap. Athen. 13, p. 591, A : Ἐξ ἰδίης ἕλκων ἀρχέτυπον κραδίης (Praxiteles). Aliter Plato Reip. 5, p. 458, D : Πρὸς τὸ πείθειν τε καὶ ἕλκειν τὸν πολὺν λεών· 7, p. 538, D : Ἐπιτηδεύματα ἡδονὰς ἔχοντα, ἃ κολακεύει μὲν ἡμῖν τὴν ψυχὴν καὶ ἕλκει ἐφ' ἑαυτά· 4, p. 139, D; 8, p. 547, B, Phædr. p. 238, A. Xenoph. Conv. 1, 9 : Τοῦ Αὐτολύκου τὸ κάλλος πάντων εἵλκε τὰς ὄψεις πρὸς αὐτόν. Theocr. 2, 17 etc. : Ἴυγξ, ἕλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα. Philostr. Epist. 39, p. 930 : Καλὸς εἶ, κἂν μὴ θέλῃς, καὶ πάντας ἕλκεις τῷ λίαν ἀμελουμένῳ. Et in alteram partem Plat. Phæd. p. 94, B : Καύματος ἐνόντος καὶ δίψους ἐπὶ τοὐναντίον ἕλκειν (τὸ σῶμα) τὸ μὴ πίνειν· Leg. 10, p. 890 : Ἑλκόντων πρὸς τὸν κατὰ φύσιν βίον. Porro Athen. 3, p. 113, C : Τότ' ἐπιτίθεται ὁ ἄρτος καὶ ἕλκει χρῶμα κάλλιστον. Dionys. Per. 42 : Οὕτως Ὠκεανὸς περιδέδρομε γαῖαν ἅπασαν, τόσσος ἐὼν καὶ τόσσα μετ' ἀνδράσιν ὀνόμαθ' ἕλκων. Strabo 11, p. 515 : Ἀπὸ τούτων (Scytharum) ἕλκειν φασὶ τὸ γένος τὸν Ἀρσάκην. Marcellin. V. Thucyd. p. 9 extr. ed. Bekk. : Ἀπὸ τῶν Πεισιστρατιδῶν ... ἕλκειν τὸ γένος. (Conf. Lycophr. 702 : Ἐξ οὗ [λόφου] τὰ πάντα χύτλα καὶ πᾶσαι πηγαὶ ... ἕλκονται.) Polyb. 32, 20, 5 : Ἐν μὲν οὖν ταῖς κατ' ἰδίαν ἐντεύξεσι μείζω φαντασίαν εἵλκον οἱ περὶ τὸν Διογένην, Speciem trahebant, præ se ferebant. || Duco, Educo, Polyb. 18, 5, 10 : Ἕλκειν παρήγγειλε τὴν δύναμιν ἐκ τοῦ χάρακος. Traho, id. 5, 74, 9 : Εἵλκε τὸν χρόνον τῶν συνθηκῶν ἀεί· 23, 2, 2 : Τῆς δικαιοδοσίας ἑλκομένης παρ' αὐτοῖς σχεδὸν ἐξ εἴκοσι καὶ πέντε ἐτῶν· 29, 7, 3 : Ἑλκομένου τοῦ πολέμου καὶ πλείω χρόνον. || Prov. Ἕλκει μοιχὸς εἰς μοιχὸν memorat Suidas.] || Ἕλκειν dicitur etiam de ponderibus, quæ bilancem in alteram partem sua gravitate trahunt; quod Pendere Bud. interpr. Unde et ὁλκὴ derivatur, ut a Pendeo Pondus. Plato [Min. p. 316, A] : Τὰ πλεῖον ἕλκοντα, βαρύτερα νομίζεται. Aristot. 4 De cœlo [c. 2] : Ἕλκει δὲ πλέον ἡ πεφυσημένος ἀσκὸς τοῦ κενοῦ. [Herodot. 1, 50 : Τρίτον ἡμιτάλαντον ἕκαστον (ἡμιπλίνθιον) ἕλκοντα· et ib. : Εἰκόνα ἕλκουσαν σταθμὸν τάλαντα δέκα· et rursus : Λέων ἕλκων σταθμὸν ἑβδομον ἡμιτάλαντον. Aristot. H. A. 8, 6 : Ἀπογίνεται δ' ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ, ὅσον ἕλκει ζῶσα, τὸ ἕκτον μέρος. Polyb. 22, 26, 19 : Μὴ ἔλαττον δ' ἕλκέτω τὸ τάλαντον λιτρῶν Ῥωμαϊκῶν π'. Idem metaph. pro Æquo, 8, 21, 2 : Θεωρῶν δὲ καὶ κατὰ τὴν ἐπιράνειαν τὸν ἄνδρα καὶ κατὰ τὴν ὁμιλίαν ἕλκοντα τὸ τῆς πράξεως στάσιμον· 12, 28, 6 : Οὐκ οἶδ' ὅπως ἐκφέρεται δόξαν, ὡς ἕλκων τὴν τοῦ συγγραφέως προστασίαν. || Transitive, Pondero. Hom. Il. Θ, 72 : Ἐν δ' ἑτίθει δύο κῆρε ταναήκεος θανάτοιο ... ἕλκε δὲ μέσσα λαβών, ῥέπε δ' αἶσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν· et X, 212. Conf. etiam Plat. Tim. p. 63, B. Manetho 2, 138 : Οἷαί περ πλάστιγγες ἐπὶ ζυγοῦ ἑλκομένοιο.] || Ἕλκεσθαι ab Arato [20, 342, 443 etc.] dicitur Argo sidus cœleste, quod Cicero interpr. Verti, item Prælabi, p. 82, 84 mei Lex. Cic. [Conf. Maneth. 2, 11; 6, 22, 76. De maribus fluviisque Nonnus Dion. 3, 369 : Ὅπῃ παρὰ Βόσπορον ἀκτὴν Ἰναχίη δαμάλη πεπερημένον ἕλκεται ὕδωρ. Dionys. Per. 76 : Ἐξείης δ' ἐπὶ τοῖσι Αἰγυπτιὰς ἕλκεται ἅλμη· 103 : Αὐτὰρ ὑπὲρ Σικελῆς χθονὸς ἕλκεται οἶδμα κορύσσων πόντος ἐσω Λιβύης· 166 : Ἐκ τῆς γὰρ Πόντοιο τὸ μυρίον ἕλκεται ὕδωρ· 119 : Ἰσσικὸς ἑλκόμενος βορέην ἐπι κόλπος ἀπείρων· 988 : Αἰμνη Θωνῖτις, ἧς ἕλκεται ἐς μυχὰ Τίγρις· 785. Et de terris ib. 437 : Τῷ δ' ἐπι Φοικὶς ἄρουρα ... ἑλκομένη βορέηνδε. Conf. 244, 622, 972, 1065, 1086.] || Ἕλκεσθαι ἑκ τινος, Lucian. [Herc. c. 3] : Τρυπήσας τοῦ θεοῦ τὴν γλῶτταν ἄκραν, ἐξ ἐκείνης ἑλκομένους αὐτοὺς ἐποίησε, i. e. Budæo int., Pertusa deo lingua, alligatos ea homines ductitari ab ejus summo finxit. [Hom. Il. X, 65 : Ἑλκομένας τε νυὸς ὀλοῆς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν, Tractas et raptas. Plato Reip. 1, p. 350, D : Ὡμολόγησε μὲν πάντα ταῦτα, οὐχ, ὡς ἐγὼ νῦν ῥᾳδίως λέγω, ἀλλ' ἑλκόμενος καὶ μόγις. Conf. Soph. p. 265, E. In meliorem partem, Capi, Pind. Nem. 4, 35 : Ἴυγγι ἕλκομαι ἦτορ. Plato Reip. 8, p. 550, A : Ὁ νέος ἑλκόμενος ὑπ' ἀμφοτέρων τούτων· 6, p. 494, E : Ἐὰν ἕλκηται πρὸς φιλοσοφίαν. Xenoph. Cyrop. 8, 1, 32 : Ὑπὸ τῶν παραυτίκα ἡδονῶν ἑλκόμενον. Polyb. 5, 87, 3 : Ἑλκόμενος ὑπὸ τῆς συνηθους ... ῥᾳθυμίας.] || Ἕλκεσθαι πανταχόσε dicuntur ii, qui ut explorentur, modo huc, modo illuc traducuntur. Plato De rep. 11 [7, p. 539, E] : Καὶ ἔτι ἐν τούτοις βασανιστέοι, εἰ ἐμμενοῦσιν ἑλκόμενοι πανταχόσε, ἤ τι παρακινήσουσι, i. e. Budæo int., Probandi etiam in his, an solertia versatili ad omne studium traducti in eo constabunt. [V. supra in activo. Non dissimiliter Hesiod. Op. 228 : Τῆς δὲ Δίκης ῥόθος ἑλκομένης, ἣ κ' ἄνδρες ἄγωσι δωροφάγοι. Aristoph. Nub. 1004 : Ἑλκόμενος περὶ πραγματίου. Nonn. Dion. 2, 308 : Εἰς γάμον ἑλκομένη βεβιημένον.] || Theophr. H. Pl. 5, 7 [5, 2] ait buxum et abietem lignorum omnium minime ἕλκεσθαι : subjungens, Ἔστι δὲ τὸ ἕλκεσθαι τὸ συμπερίστασθαι κινουμένῃ τῇ μήτρᾳ. Et paulo post, Διαστρέφει δὲ ἑλκομένη τὰ ξύλα. Quibus in ll. ἕλκεσθαι videtur significare Torqueri. Quum enim succum attrahat medulla e circumstantibus partibus exugendo, extrema adducit, et ita materiam pervertit. Unde ibid. dicit, Ὅτι ἐν μὲν τοῖς ξύλοις τοῖς στρογγύλοις ἄλυπος ἡ μήτρα καὶ ἀκίνητος· ἐν δὲ τοῖς παρακινηθεῖσιν, ἐὰν μὴ ὅλως ἐξαιρεθῇ, κινεῖ καὶ στρέφει. Et 5, 7 [5, 4] : Πᾶσα, inquit, μήτρα ἕλκεται. Ubi ἕλκεσθαι et κινεῖσθαι et στρέφεσθαι dici videtur de materia, quæ directa non manet, nec servat rigiditatem, sed adducitur atque

contorquetur. VV. LL. [De futuro ἕλξω magis Attico quam ἑλκύσω v. in Ἑλκύω. Contra peculiaris recentioribus usus aor. εἵλξα. Orph. Arg. 256 : Ἕλξατι νῆα. Philostr. V. Apoll. 2, 32, p. 85 : Τὸν δὲ εἴσω κηρῆνα περὶ τὸ τεῖχος εἵρξαν, Piers. ad Mœrin p. 135, A, restituit εἵλξαν. Æque insitatus melioribus scriptt. aor. pass. ἑλχθῆναι est ap. eund. Her. p. 722.]

Ἑλκώδης, δ, ἡ, Ulcerosus. [Eur. Hipp. 1359 : Χροὸς ἑλκώδους. Diosc. 1, 68 : Ποιεῖ πρὸς ψώραν καὶ ἑλκώδη· 96 : Εἰς ἑλκώδη ὄμματα χρήσιμος. Aret. Ac. p. sign. 2, 2, p. 12 : Δασυτέρην καὶ ἑλκώδεα ὄψεαι· Diut. p. sign. 2, 13, p. 70 : Ἑλκώδεις τοὺς ὄχθους· Ac. p. cur. 1, 8, p. 88 : Ἢν δὲ ἑλκώδης ᾖ. Poll. 4, 194. Metaph., Irritabilis, Plut. Mor. p. 167, B : Τὸ ἐμπαθὲς καὶ ἑλκῶδες καὶ ταραχτικόν· 454, B. Polyb. Exc. Vat. p. 441 : Κατὰ τὰς ἀποτυχίας ἀσχάλλοντες τοῖς πράγμασιν ἑλκώδεις καὶ δύσκολοι γίνονται πρὸς τοὺς φίλους. L. Dindorf.]

Ἕλκωμα, τὸ, Quod ulceratum est, q. d. Ulceramentum. [Theophr. H. Pl. 9, 2, 1. Hippocr. Epid. 3, p. 1085, G : Ἑλκώματα, φύματα. L. D. Figurate Jo. Nicom. Pass. S. Basilei, Act. SS. April. t. 3, p. liv, 23 : Τῶν χαλεπῶν αὐτῷ δεξαμένου ἑλκωμάτων ἐπάξιον φάρμακον. Hase.]

Ἑλκωματικός, ἡ, ὸν, Ulcerativus, Exulcerativus, Exulcerandi vim habens. [Diosc. 5, 106, de cyano : Δύναμιν δὲ ἔχει καταστaλτικὴν... ἰσχαρωτικήν τε καὶ ἑλκωματικήν. V. Ἑλκωτικός. Hase.]

Ἕλκωσις, εως, ἡ, ab ἥλκωσαι formatum [ut opinabatur HSt., et similiter ἑλκωτικὸς ab ἥλκωται], Exulceratio. [Hippocr. Aphor. 3, 21, p. 1248, B : Στομάτων ἑλκώσεις. Thucyd. 2, 49 : Ἑλκώσεως ἰσχυρᾶς ἐγγιγνομένης. Plut. Mor. p. 769, E : Ἕλκωσις δὲ καὶ κυήσεως ἀρχή· μίξις γὰρ οὐκ ἔστι τῶν μὴ πρὸς ἄλληλα πεπονθότων. Diosc. 1, 55 : Τὰς ἐν ὑστέρᾳ ἕλκωσεις· 105 : Τὰς ἐπὶ τῇ κουρᾷ γιγνομένας ἑλκώσεις. Aret. Diut. p. cur. 2, 3, p. 130; Geopon. 12, 17, 12; 16, 15; Poll. 2, 103. De plantis s. arboribus Theophr. C. Pl. 1, 14, 2. 5, 12, 8 : Ἡ ἄμπελος ἔχει τινὰ αἰτίαν... ἐκ τῆς ἑλκώσεως τῆς περὶ τὴν τομήν· H. Pl. 4, 16, 1.]

Ἑλκωτικός, ἡ, ὸν, a tertia [ἥλκωται] formatum, Exulceratorius, Exulcerandi vim habens, Diosc. [1, 183] : Ἑλκωτικὸς σωμάτων [conf. 2, 181 Spr.]· et ἑλκωτικαὶ δυνάμεις, ex Eod. [1, 184], Exulceratoria medicamenta. At ἑλκ. δύναμις, Exulceratrix vis, Exulcerandi vis. [Galen. De potest. simpl. 4, t. 2, p. 28, b, 1, Ald. Strab. Plut. Mor. p. 854, C : Οἱ Ἀριστοφάνους ἅλες, πικροὶ καὶ τραχεῖς ὄντες, ἑλκωτικὴν ὁρμὴν καὶ δηκτικὴν ἔχουσιν. De ulceribus, Ulcerosus, Achmes Onir. c. 106, p. 73 : Ἐάν τις ἴδῃ ὅτι ὠγκώθη ἡ σὰρξ αὐτοῦ ἀποστήμασιν ἑλκωτικοῖς. L. Dindorf.]

Ἑλλά, Hesychio teste, Laconibus est καθίδρα, Sella; et Διὸς ἱερὸν ἐν Δωδώνῃ. [Idem Ἐλατὸ (Ἔλλα τὸ) τοῦ Διὸς ἱερὸν ἡ Δωδώνη (f. ἐν Δωδώνῃ) καὶ οἱ ἱερεῖς Ἕλλοι. Quod voc. v.]

[Ἔλλα, ἡ, χωρίον Ἀσίας, Ἀτταλου βασιλέως ἐμπόριον. Πολύβιος ιε'. Τὸ ἐθνικὸν Ἐλλαῖος, Steph. B. Schweigh. ad Polyb. 16, 41, 5, etsi cogitari posse vidit de Ἐλαία, celebri Pergamenorum emporio, duplici tamen argumento demonstrari credidit diversam ab illa Ἔλλαν exstitisse, tum quod χωρίον dicatur ab Steph., quod non cadat in Elæam, tum quod adj. ab eodem ponatur Ἐλλαῖος, quum Ἐλαίτης sit gent. ab Ἐλαία. Sed Stephanus B. si deceptus codicis sui vitio Ἔλλαν diversam ab Ἐλαίᾳ putavit, nihil mirum si et χωρίον appellavit locum aliunde sibi non cognitum, et Ἐλλαῖος gentile de suo, ut solet, secundum analogiam finxit. L. Dindorf.]

[Ἑλλαγχάνω, Sortior. Tzetz. De educ. fil. 261, v. 67 : Στρωμνὴν τε τὴν γῆν ἐνλαχών, fort. ἐλλαχών. Elberling. Usitatius est ἐκλαχών.]

[Ἑλλαδάρχης, et Dor. Ἑλλαδάρχας, δ, nomen magistratus, in inscr. Peloponnes. ap. Bœckh. vol. 1, p. 580, n. 1124 : Ἁ πόλις ἁ τῶν Ἀργείων Τ. Στατίλιον Λαμπρίου υἱὸν Τιμοκράτη Μεμμιανὸν, Περσέος καὶ Διοσκούρων ἀπόγονον, τὸν Ἑλλαδάρχαν καὶ ἀρχιερέα διὰ βίου τῶν Ἑλλάνων, στρατηγήσαντα τῶν Ἀχαιῶν [γ'], ἀγωνοθέταν Ἡραίων καὶ Νεμείων καὶ Σεβαστείων καὶ Νεμείων καὶ Ἀντινοείων ἐν Ἄργει καὶ Ἀντινοείων ἐν Μαντινείᾳ καὶ Ἀσκληπείων ἐν Ἐπιδαύρῳ καὶ Ἀμφικτύονα καὶ Ἑλλαδάρχαν Ἀμφικτυόνων καὶ Πανέλληνα καὶ Ἑλληνοταμίαν κτλ. Et p. 646, n. 1318, 10 : Τοῦ ἀρχιερέως αὐτῶν. (Græcorum) διὰ βίου καὶ Ἑλλαδάρχου· 673, n. 1396 : Ἑλλαδ..... τῶν Ἑλλή... Tum in Delphica p. 844, n. 1718, 5 : Ἀρχιερέως καὶ Ἑλλαδάρχου διὰ βίου τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀχαιῶν. L. Dindorf.]

[Ἑλλάδια, ἡ, Helladia, n. pr. mulieris in quam epigrammata Leontii sunt Anth. Plan. 4, 284, 286, 287. Epigr. sen. Imag. inscr. : Τῶν τοῦ Φ. Εἰκόνων προοίμιον Ἑλλαδίᾳ. Ita libri scripti. Edd. Ἑλλάδια. Utrumque quomodo accipiendum sit dubitatur. L. D.]

Ἑλλᾶδικός, ἡ, ὸν, Græcanicus, Steph. B. [v. Ἑλλάς : Ἑλλαδικὸς ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος. Hæc forma in prosa quidem est propria recentiorum, ceterum poetis antiquioribus non insitata, ut Xenophani ap. Athen. 9, p. 368, F : Τοῦ κλέος Ἑλλάδα πᾶσαν ἀφίξεται οὐδ' ἀπολήξει, ἔστ' ἂν ἀοιδάων ᾖ γένος Ἑλλαδικὸν vel Ἑλλαδικῶν. Plut. Mor. p. 676, B : Εὐδοξίᾳ τῶν Ἑλλαδικῶν. Strab. 11, p. 525 : Ἵππους Ἑλλαδικούς. Philipp. Anth. Pal. 7, 385, 2 : Ἴλιον Ἑλλαδικῶ θυμὸν ἰδεῖν δόρατος. Frequens dehinc Byzantinis, quibus Ἕλλην et Ἑλληνὶς significaret Gentilem, qua signif. non dicitur Ἑλλαδικός. V. Hippiatr. p. 262, Jo. Malal. p. 353, 8 et 354, 22 s. Chron. Pasch. p. 576, 6; 577, 22, ubi eadem mulier dicitur Ἑλλαδικὴ, Græca, et Ἑλληνὶς, Gentilis. Eust. Il. p. 1400, 13, de Salamine Cypri loquens, contrariam ei facit Ἑλλαδικήν : Σαλαμίνιος δὲ ὁ ῥηθεὶς Ἐλιὼν, οὐκ ἐκ τῆς Ἑλλαδικῆς ἀλλὰ τῆς κατὰ Κύπρον. Nam ut Ἑλλὰς inferioribus etiam seculis de Græcia proprie dicta sic est usurpatum ut contrarium esset locis tunc quidem Græcis, sed olim barbaris, sic et Ἑλλαδικὸς, adeoque ap. Jo. Malal. p. 68, 11 sensu angustissimo de Sicyoniis : Τῶν δὲ Σικυωνίων τῶν νυνὶ λεγομένων Ἑλλαδικῶν ἐβασίλευσε πρῶτος ὁ Αἰγιαλεύς. Suid. : Σικυὼν, ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη. L. D.]

[Ἑλλάδιος, δ, Helladius, n. pr. viri, frequens seculis inferioribus. Notissimum exemplum est Hell. Besantinoi, seculi quarti grammatici, de quo v. Phot. Bibl. cod. 279. Aliorum ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 556, n. 1051, 2, Theodoret. H. E. 1, 4, p. 21, 34; 5, 8, p. 202, 8, Sozom. 7, 9, p. 290, 5; 8, 6, p. 334, 7, Socr. 5, 8, p. 270, 10; 5, 16, p. 282, 3, 6, ubi v. Vales. Permutatum c. Ἑλλάνικος v. in illo. || Forma Byz. Ἕλλαδις in inscr. Att. ap. Bœckh. l. c. p. 535, n. 942 : Δεύτερον εἰς ἔτος ἄρτι παρερχόμενον με κραταιὴ Ἕλλαδιν Εἰκονίου νοῦσος ἔπαυσε βίου. ἄ L. Dind.]

[Ἔλλαθι. V. Εἶλαμι. Adde autem Etym. Gud. p. 566, 13 : Οἷον Ἴλαθι ἵλαθι. Scrib. ἵλλ. L. Dind.]

[Ἐλλαιμαργέω, Ingurgito me, Helluor. Figurate Gregor. Nyss. t. 2, p. 767, B : Ὡς ἂν μὴ εἰς τέλος κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶ συμποσίου τοῖς πάθεσι τῆς ζωῆς ταύτης ἐλλαιμαργήσειεν. Hase.]

[Ἔλλαιος. V. Ἔλλα.]

[Ἐλλακκεύω. V. Ἐνλακκεύω.]

Ἐλλαμβάνω, s. Ἐλλαμβάνομαι, Apprehendo : s. Arripiens et apprehendens inhæreo, Complector. Diosc. 4, 184, de vite alba : Ἐμπλέκεται τοῖς παρακειμένοις θάμνοις ἐλλαμβανομένη ταῖς ἕλιξι, Quos prope se nacta sit frutices, suis claviculis complectitur. Et cap. seq. de vite nigra : Ἐλλαμβάνεται δὲ καὶ αὕτη τῶν δένδρων ταῖς ἕλιξι. Cap. 182, de clematide dicit, Περιπλέκεται τοῖς δένδροις ὡς σμίλαξ. [Joseph. A. J. 6, 7, 5 : Σαοὺλος δὲ κατασχεῖν βουλόμενος τὸν Σαμούηλον, ἐλλαμβάνεται τῆς διπλοΐδος, ubi al. ἐπιλαμβάνεται. Wakef.] Ab eod. ἐλλαμβάνεσθαι est Ion. fut. med. ἐλλάμψεσθαι, ap. Herodot. [1, 80] : Τῷ δή τοι καὶ ἐπείχε ἐλλάμψεσθαι αὐτὸς, Quo et ipse Cyrus oppressum et comprehensum se iri verebatur : de equitatu Crœsi. Ion. est pro ἑλλήψεσθαι, ut alibi καταλαμφθεὶς pro καταληφθείς. Camer. esse ait a them. λάμπτεσθαι, quod Ionibus significet ἀποδέχεσθαι, Accipere. [Ap. Her. si esset ab ἐλλαμβάνω, dicendum fuisset ἐλλαμφθήσεσθαι. Sed est ab ἐλλάμπω, quod vide.]

[Ἐλλαμένη, ἡ, Hellamene, mater Phobii, ap. Alex. Ætol. Parthenii c. 14, v. 28 : Ἀπὸ μὲν Ἀτλαγήνων εἶμα μητρὸς ἑῆς ἔργον θήσεται Ἐλλαμενῆς. Sic enim accentum nominis suspecti posuit Passovius. L. Dindorf.]

Ἐλλαμπρύνομαι, Splendesco, Claresco. || Item Magnificentiam ostento, Largitionis splendore me illustro. Phalar. [Ep. 88, p. 254, 25] : Οὗπερ ἕνεκα ὠρέχθην μάλιστα μοναρχίας, ἵν' ἔχοιμι λαμπρὸς εἶναι πρὸς

τοὺς φίλους, ἐπειδὴ τάχιστα τούτου κατ' εὐχὴν παρὰ τῶν θεῶν ἔτυχον, οὐκ ἔχω πρὸς ὡς ἐλλαμπρύνομαι ταῖς χάρισι. ‖ Item In alacritatem me compono, Magnifice gestio et loquor, Splendida et illustri oratione me effero, vel Splendido et illustri dicendi genere utor. Vide Bud. p. 760, 761, ubi ex Hermog. affert: [Τὰ δὲ λεγόμενα πάντα συστάσεις εἰσὶ καὶ πίστεις,] αἷς πεποιθὼς ὁ ῥήτωρ ἐλλαμπρύνεται τῷ λόγῳ. [Et ex eod. περὶ ἀκμῆς: Διὸ καὶ πεποιθήσει λέγων ἐλλαμπρύνεται τῷ λόγῳ. Euseb. Pr. ev. 4, 6, p. 143, A: Ταῖς καθ' ἡμῶν ἐλλαμπρύνεται ψευδηγορίαις, cit. Wakef. Triplex ab HSt. posita signif. est nonnisi una, Effero me vel Glorior re quapiam. Dio Cass. 73, 19: Ἀποτεμόντες οἱ στρατιῶται τὴν κεφαλὴν τοῦ Περτίνακος περὶ τὸ δόρυ περιέπειραν, τῷ ἔργῳ ἐλλαμπρυνόμενοι. ῡ]

Ἐλλαμπτικῶς, Illuminative.

Ἐλλάμπω, Illuceo. [Ἐνλ., Lucesco, Insplendesco, Gl. Archil. ap. Plut. Mor. p. 658, B: Ἕλκομαι πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος (i. e. sol) καταυγεῖ ὀξὺς ἐλλάμπων. Plotin. Enn. 1, 1, vol. 1, p. 10, 13 ed. Creuz.: Ἐλλάμπουσα εἰς αὐτὰ καὶ ζῶα ποιοῦσα· 2, 9, p. 362, 12: Ὥσπερ ἐλλάμπουσα ἀεὶ ἐλλάμπεται· 4, 3, vol. 2, p. 714, 9: Τὸ μὲν οὖν μέγα φῶς μένον ἐλλάμπει. Plut. Mor. p. 40, D: Ὥσπερ ἐν τοῖς δμωσι τῶν πλησίον ἐλλάμποντα τὰ ἑαυτῶν ὁρῶμεν· 589, B: Αἱ δὲ τῶν δαιμόνων (νοήσεις) φέγγος ἔχουσαι τοῖς δυναμένοις ἐλλάμπουσιν. Aliter Themist. Or. 4, p. 52, B: Ὅστις ἱκανῶς τεθέαται τὸ κάτοπτρον τοῦτο, πολὺ ἂν πρὸ ἔργου εἴη πρὸς τὴν θέαν τῆς ἀληθινῆς εὐμορφίας· οὕτω πανταχοῦ ἐπιπρέπει τε καὶ ἐπαυγάζει τὰ σύμβολα αὐτοῦ τοῦ ἐλλάμποντος τὴν καλλονὴν ἀνδρί τε ἑκάστῳ καὶ δλῃ τῇ πόλει, σεμνὸν καὶ βασιλικὸν καὶ γεραρὸν καὶ αἰδοῖον. Eur. fr. Archel. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 207: Ἐν τοῖς τέκνοις γὰρ ἀρετὴ τῶν εὐγενῶν ἔν ἔλαβε, κρείσσων τ' ἐστὶ πλουσίου γάμου, Valck. in Diatr. p. 162 seq. conjiciebat ἐνέλαμψε. Sed ἔν om. uterque cod. Scrib. λέλαμπε. V. Λάμπω. L. D.] Themist. in 3 De anima, loquens de intellectu composito ex actu et potentia: Οὗτος τοίνυν ὁ δυνάμει νοῦς, ὅταν ἁπλάδῃ τὴν οἰκείαν μορφὴν, ἐλλάμψαντος αὐτῷ τοῦ ποιητικοῦ, πρῶτον νοεῖ τὰ ἁπλᾶ· ut Plaut. dicit: Tuo quæ capiti illuceat. [Eust. Opusc. p. 181, 80: Γένους εὐκλεΐᾳ τοσοῦτον ὕπερθεν ἀναβεβηκὼς, ὡς ἀρκεῖν εἰς τιμὴν, κἂν εἰ μηδὲν ἄλλο τῶν ἐν βίῳ ἀγαθῶν εἶχες ἐλλάμπον σοι.] ‖ Ἐλλάμπω transitive quoque ponitur pro Illustro, Illumino: et Ἐλλάμπομαι, Illuminor, Illustror. Themist.: Ἡ δὲ ἐλλάμπων, εἷς· οἱ δὲ ἐλλαμπόμενοι, πλείους. [Plotin. præter l. supra cit. ib. 2, 9, p. 363, 12, et al.] Ap. Theologos quoque ἐλλάμπεσθαι significat Divinitus doceri et illuminari; tenebris enim ignorantiæ mens humana offusa, cernere veritatem rerum divinarum nequit, nisi divinitus illuminetur: sicque homines pii divinitus ἐλλάμπονται, ut humanitus philosophi παιδεύονται, καὶ τὰ τῆς σοφίας τῆς ἀνθρωπίνης τελοῦνται· et hujusmodi divina doctrina et inspirata, ἔλλαμψις appellatur. Hæc inter alia Bud. p. 879, proferens ejus rei exempla ex Dionys. Areop. et Greg. [Quibus hæc addo Dionysii De cœl. hier. c. 7, p. 60, A ed. Ven.: Ἐκεῖθέν ἐστιν αὐτοῖς καὶ τὸ ἐλλάμπεσθαι καὶ τὸ γινώσκειν· 66, A: Αἱ μὲν πρῶται τάξεις ἐκ τοῦ θεοῦ ἀμέσως ἐλλάμπονται. Et constr. ab HSt. infra notata p. 69, D: Ἐλλάμπεται τὰς ἁπλᾶς καὶ ἀμέσους μαρμαρυγὰς· 71, C: Ἡ πρώτη διακόσμησις, ἐλλαμφθεῖσα ταύτην δὴ τὴν τῶν ὑμνων θεολογίαν. L. D.]: item locum ex Basil. quo docet quomodo illa ἔλλαμψις fiat in hominibus. [Locus est Epist. 2, vol. 3, p. 72, C, ubi tamen quum legeretur, Νοῦς ἐκείνῳ τῷ κάλλει περιλαμπόμενός τε καὶ ἐλλαμπόμενος καὶ αὐτῆς τῆς φύσεως λήθην λαβάνει, Garnerius cum libris duobus delevit τε καὶ ἐλλ. Ἔλλαμψις et περίλαμψις sic jungit Eustath. Op. p. 263, 22. L. D. Suidas v. Ἐνθουσιασμός: Ὅταν ἡ ψυχὴ δλη ἐλλάμπηται ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Hemst.] Construitur autem cum accus. rei, ut διδάσκομαι, μυοῦμαι, et τελοῦμαι. Dionys.: Τοὺς τῶν ὄντων οἰκείως ἐλλάμποντας λόγους, Divinitus causas rerum percipiunt, et proprie comprehendunt, illustratione intellectus, omnium quæ sunt causas et rationes. Et Greg.: Ἐκεῖθεν ἐλλαμομένας τὴν καθαρωτάτην ἔλλαμψιν. Idem alibi synonymos dicit, Τῷ φωτὶ τῆς γνώσεως κατηγάσθησαν. Item cum dat. instrumenti, sine accus. rei, Κἀκείνῳ τῷ κάλλει περιλαμπόμενός τε καὶ ἐλλαμπόμενος, ex Basil. [l. c.] Et ex Greg. Naz.: Ἐλλαμπόμενοι τῇ τριάδι, Trinitate illustrati. [Synes. p. 328, C: Ὁσίαις πραπίσιν ἐλλαμπόμενος. Eust. Opusc. p. 211, 42: Τὸν ἀποστολικοῖς λόγοις ἐλλαμπόμενον. Et al. L. D.] ‖ Ἐλλάμψασθαι, Illustrari, Rerum gerendarum splendore se illustrare, Magnificentiam suam ostentare, i. q. λαμπρύνεσθαι, ut Hermog. docet [De form. or. l. 1] ap. Bud. p. 760: Ἐπὶ διαπρεπέσι τῶν ἔργων, ἐφ' οἷς ἐστὶ λαμπρύνεσθαι ὡς ἀληθῶς, ὅπερ φησὶν Ἡρόδοτος ἐλλάμψασθαι. Herodot. [8, 74]: Ἐλλάμψεσθαι οὐκ ἐλπίζοντες τῇσι νηυσὶ, ubi Valla male vertit, Quum nulla spes eis e classe effulgeret. [1, 80: Ἵνα τῷ Κροίσῳ ἄχρηστον ᾖ τὸ ἱππικὸν, τῷ δή τι καὶ ἐπείχε ἐλλάμψεσθαι ὁ Λυδός. Eust. Opusc. p. 138, 65: Ἐφ' ἑρμοστὸν δὲ αὐτῷ (Herculi) εἴτουν ἀπέκειτο συνεχῶς μὲν ἀεθλεύειν τὰ βαρύτατα, συνεχῶς δὲ καὶ ταῖς νίκαις ἐλλάμπεσθαι· 150, 23: Εὐκλείαις ἐλλάμπεσθαι· 180, 52: Σεμνύνεται ταῦτα βλέπων ἐφ' οἷς ἐλλάμπεται· 203, 67: Τῷ σφετέρῳ καλῷ ἐλλάμπεσθαι· 249, 60: Γρηγόριος ὁ καὶ θεολόγος, πῦρ πνεύσας καὶ καλλιλογίᾳ ἐλλαμψάμενος. L. Dindorf.]

Ἔλλαμψις, εως, ἡ, Splendor, Fulgor, Claritas. [Ἐλλαμψις ἀστέρων cum ἔκλαμψις conjungitur ap. Polluc. 4, 155. Hesych. interpr. φωτισμός. Plut. Mor. p. 929, B: Φωτίζεσθαι τοίνυν τὴν σελήνην, οὐχ ὡς ὕελον ἢ κρύσταλλον, ἐλλάμψει καὶ διαφαύσει τοῦ ἡλίου. Ap. eund. ib. p. 893, F: Οἱ σκωπτοὶ... κερτυνὸν (dicunt) σφοδροτέραν ἔλλαμψιν, πρηστῆρα δὲ νωχελεστέραν, Stobæus ἔκλαμψιν.] Illuminatio, Doctrina divina et inspirata, qua discussis humanæ ignorantiæ tenebris, mens divinitus splendore quodam illuminatur et illustratur, quo præeunte res divinas percipiat, et in via a Deo præscripta ambulet: qui et φωτισμὸς dicitur. V. Ἐλλάμπομαι. [Καὶ μέχρι τούτου τοῦ σώματος ἐλλάψεις φωτοῦσι τῆς ἀλόγου ζωῆς, auctor De anima post Origenis Philocal. p. 648. Angl. Simplic. ad Epictet. p. 220, 25; 221, 14. Hemst. Orat. histor. in fest. rest. imag. ap. Combef. Hist. Monothel. p. 727, D: Ἐκ θείας ἐλλάμψεως. Eustath. Op. p. 138, 45: Ταῖς κατ' ἄστρα ἐλλάμψεσι· 175, 25: Ἡ τοῦ θείου πνεύματος ἔλλ. 186, 10; 249, 30. Hierocles Comm. in Pythag. p. 230 ed. Curter.: Τῆς ἀριτῆς ἡ τελείωσις πρὸς τὴν τῆς ἀληθείας ἔλλαμψιν ἡμᾶς ἀνάξει. Et ll. plurimis Dionys. De cœl. hier. c. 7. L. Dindorf.]

[Ἑλλανία. V. Ἑλλήνιος.]

Ἑλλανικὸς, ἡ, ὸν, Græcanicus s. Græcus: pro Ἑλληνικός: ut et Ἑλλανὶς χθὼν, Soph. Aj. [426] pro Ἑλληνὶς, Terra Græcanica s. Græca. Alioqui Ἑλλανικὸς est et nom. propr. [Cujus exx. plura collegit Sturz. De Hellanico Lesbio p. 2, cui add. Macedo ap. Arrian. Exp. 1, 21, 10, Tripolit. episc. ap. Theodoret. H. E. 1, 5, aliique in inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 648, n. 1321; 661, 1355; 687, 1453. Ἑλλάνικος vel Ἑλλανικὸς Dorice dici pro Ἑλληνικὸς tradunt Etym. M. p. 331, 17, sed addens, ἢ ἀπὸ τοῦ Ἕλλην Ἕλληνος καὶ τοῦ νίκη γέγονεν Ἑλλανόνικος καὶ συγκοπῇ Ἑλλανικὸς, et, ut opinor, Steph. Byz. in Ἑλλάς. Choerob. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 201, 17: Ἑλλανικὸς, διὰ τοῦ ι τὸ νι· παρὰ γὰρ τὸ Ἕλλην Ἑλληνικὸς, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α· καὶ ἄλλως τὰ εἰς κος κτητικὰ διὰ τοῦ ι γράφεται. Id. ib. p. 228, 22: Καϊκός· ἔστιν δὲ ὄνομα ποταμοῦ· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ικος κύρια ἀποστρέφοντα τὴν ει δίθογγον, οἷον Γρηνικὸς, Ἑλλανικὸς, Ἀνδρονικός. Ex quibus omnibus non magis licet conjecturam facere de mensura tertiæ quam ex ll. duobus Tzetzæ, levissimi quum per se tum in hac caussa auctoris, qui Posthom. 14: Ἑλλάνικος Λυσίας δὲ καὶ ἄλλοι ἄνδρες ἀγαυοί· v. 778 vero: Κεἰνῃ νυκτὶ ὁ Λέσβιος Ἑλλάνικος αἰΐδει· aut Avieni in Huds. Geogr. vol. 4, v. 43, ubi trimetri initium est: *Hellanicusque.* Sed rem decidit Theognost. Cram. Anecd. vol. 2, p. 60, 1: Ὅσα μὲν (nominum in ικος) μακρὸν ἔχει τὸ ι, σημειούμεθα, ὡς ἔχει τὸ Αἰνικὸς ὄνομα ποταμοῦ, Καΐκος (sic), Γρήνικος, ὀνόματα ποταμῶν, Ἑλλάνικος, Φίλικος ὄνομα κύριον· τὸ γὰρ κτητικὸν ὀξύνεται καὶ βραχὺ ἔχει τὸ ι. Cujus auctoritati nihil detrahit quod Philicus poeta certe mediam nominis sui corripuit in fr. ap. Hephæst. p. 53, 9 ed. Gaisf. Potuit enim dici et Φῖλικος et Φίλικος, ut Καμικὸς et Παλικὸς ipse Theogn. tradit anceps habere ι, adeoque ap. Terent. Maur. v. 1883 sq., cujus l. tractavit Gaisf. p 298, etiam *Philæus* et *Philæion* scribi pro *Phalæcus* et *Phalæcion*. Diversæ igitur originis sunt Dor. Ἑλλάνικος pro Ἑλληνικὸς et nomen Ἑλλάνικος, ex Ἑλλανό-

νυκος, ut videtur, contractum, cui conf. Ἑλλανοκράτης. Confus. c. Ἑλλάδιος notavit Sturz. l. c. p. 36. L. D.] A

[Ἑλλάνιος. V. Ἑλλήνιος.]

[Ἑλλανίς. V. Ἑλληνικός.]

[Ἑλλανοδικαίων, ὦνος, ὁ, Hellanodicarum habitatio in urbe Elide, memorata Paus. 6, 24, 1 et 3, ubi dicit: Κατὰ ταύτην τὴν στοὰν ἰόντι ἐς τὴν ἀγορὰν ἔστιν ἐν ἀριστερᾷ παρὰ τὸ πέρας τῆς στοᾶς ὁ Ἑλλανοδικαίων· ἀγυιὰ δὲ ἡ διήργουσα ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς ἐστὶν αὐτόν. Ἐν τούτῳ τῷ Ἑλλανοδικαίῳ οἰκοῦσι δέκα ἐξεῖῆς μῆνας οἱ αἱρεθέντες ἑλλανοδικεῖν καὶ ὑπὸ τῶν νομοφυλάκων ὅσα ἐς τὸν ἀγῶνα σφᾶς δεῖ ποιεῖν διδάσκονται. Scrib. autem esse Ἑλλανοδικῶν animadvertit Bekker.]

[Ἑλλανοδίκης, ὁ.] Ἑλλανοδίκαι, οἱ, q. d. Judices Græciæ, sic vocati Judices sacrorum certaminum, ut tradit Bud.: seu ut VV. LL., Præfecti in Olympiaco certamine. Paus. 4. [Primo unum fuisse, tum duo, denique novem, ex Aristotele in Eleorum politia refert Harpocratio, et omisso auctoris nomine Suidas. Unum memorat Pind. Ol. 3, 12 (expressus a Philostr. Imag. 2, 6, p. 817, ubi v. Jacobs. p. 432): Ὅτινι ἀτρεκὴς Ἑλλανοδίκας γλεφάρων Αἰτωλὸς ἀνὴρ ὑφόθεν ἀμφὶ κόμαισι βάλῃ γλαυκόχροα κόσμον ἐλαίας. Ubi schol.: Περὶ τοῦ τῶν Ἑλλ. ἀριθμοῦ Ἐλλάνικός φησι καὶ Ἀριστόδημος ὅτι τὸ μὲν πρῶτον β', τὸ δὲ τελευταῖον ι'· τοσαῦται γὰρ αἱ τῶν Ἠλείων φυλαί, καὶ ἀφ' ἑκάστης εἷς ἦν Ἑλλ. (Eadem de decem Hellanodicis ex Aristodemo Suid. et Harp. Etym. M. p. 331, 24 s. Lex. rhet. Bekk. An. p. 248, 32: Ἑλλανοδίκαι ἦσαν ἄρχοντές τινες Ἠλείων οἱ διέποντες τὰ κατὰ τὸν ἀγῶνα τῶν Ὀλυμπίων. Ἐκλήθησαν δὲ οὕτω παρὰ τὸ τοὺς Ἕλληνι δικάζειν. Ἐδίκαζον δὲ τοῖς τε ἀθληταῖς καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγωνισταῖς, καὶ προεκάθηντο ἐν τῷ ἀγῶνι ἐν πορφυρίσιν. Ἦσαν δὲ τὸ παλαιὸν ἐννέα, εἶτα δέκα, εἶτα πεντήκοντα τὸ τελευταῖον, pro quibus Etym. M. εἶτα δύο καὶ τὸ τελ. η', frequenti confusione, de qua supra vol. 2, p. 75, A.) Paus. 5, 9, 4: Πεντηκοστῇ Ὀλυμπιάδι ἀνδράσι δυοῖν ἐξ ἁπάντων λαχοῦσιν Ἠλείων ἐπετράπη ποιῆσαι τὰ Ὀλύμπια, καὶ ἐπὶ πλείστον ἀπὸ ἐκείνου διέμεινε τῶν ἀγωνοθετῶν ὁ ἀριθμὸς τῶν β'· πέμπτῃ δὲ Ὀλυμπιάδι καὶ εἰκοστῇ (vitiosus numerus) ἐννέα Ἑλλανοδίκας κατέστησαν. Τριτὴ μὲν δὴ ἐπετέτραπτο ἐξ αὐτῶν ὁ ὁρόμου τῶν ἵππων, τοσούτους δὲ ἑτέρους ἐπόπτας εἶναι τοῦ παντάθλου, τοῖς δὲ ὑπολειπομένοις τὰ λοιπὰ ἔμελε τῶν ἀγωνισμάτων. Δευτέρα δὲ ἀπὸ ταύτης Ὀλ. προστέθη καὶ ὁ δέκατος ἀθλοθέτης. Ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης καὶ ἑκατοστῆς φυλαί τε Ἠλείοις ὠκίσθησαν καὶ εἷς ἀπὸ φυλῆς ἑκάστης ἐγίνετο Ἑλλ., etc. quibus docet ol. 104 Eleos ad 8 tribus redactos 8 Hellanodicas fecisse, sed ab ol. 108 ad suam ætatem rursus 10. Vid. id. 6, 2, 2; 6, 6; 20, 10; 23, 2; 24, 1–4; 8, 40, 1. Conf. præter Hesych., qui etiam Διάρχους dictos tradit in illo voc., Tzetz. Hist. 12, 359, 374. Memorantur Dioni Cass. 63, 14, Eunapio ap. Suid. et Zon. in v.; præterea Luciano Pro imag. c. 11, Hermot. c. 39, Liban. vol. 1, p. 364, Ælian V. H. 9, 31; 10, 1, Philostr. V. Ap. 6, 10, p. 238. || Nemeorum Ἑλλανοδίκαι sunt in inscr. Argol. ap. Bœckh. vol. 1, p. 581, n. 1126. || Diversos ab hujus generis Hellanodicis memorat Xen. Reip. Lac. 13, 11: Ἢν δίκης διώμενός τις ἕλθῃ, πρὸς Ἑλλανοδίκας τοῦτον ὁ βασιλεὺς (quum est in castris) ἀποπέμπει, ἢν δὲ χρημάτων, πρὸς ταμίας. — De forma per η HSt.:] Ἑλληνοδίκαι, οἱ, Græcorum judices: s. Græcorum præsides in causis dijudicandis et componendis: ap. Herodot. 1, [5, 22: Οἱ τῶν ἐν Ὀλυμπίῃ διέποντες ἀγῶνα Ἑλληνοδίκαι οὕτω ἔγνωσαν εἶναι, ubi al. libri Ἑλλήνων]. Alii Ἑλλανοδίκας vocant, ut supra docui. [Formam Ἑλληνοδίκαι habet Hesych. suo l., etsi ipse in Διάρχοι dicit Ἑλλανοδίκαι: quæ forma nominis origine Dorici ita prævaluit etiam apud Atticos, ut vicissim in magistratus Attici Hellenotamiarum nomine Attica forma ne a Doriensibus quidem mutata est.] B

Ἑλλανοδικέω, Judex sum sacrorum certaminum. Et Ἑλλανοδικοῦντες i. q. Ἑλλανοδίκαι. Paus. Eliac. 1, p. 128; 2, p. 139 [6, 1, 5; 24, 3].

[Ἑλλανοδικῶν. V. Ἑλλανοδικαίων.]

[Ἑλλανοδικίς, ἡ, Judicium certaminum sacrorum, quod ferebant Hellanodicæ. Tzetz. Hist. 12, 374: Ἐξ οὗ μετῆν τοῖς Αἰτωλοῖς τῆς Ἑλλανοδικίς. Elberling.]

[Ἑλλανοκράτης, ὁ, Hellanocrates, n. viri Larisæi, Aristot. Pol. 5, 10. ἃ L. Dindorf.]

[Ἑλλαξεύω. V. Ἐνλαξεύω.]

[Ἑλλαπίνη, ἡ, forma Æol. pro εἰλαπίνη. Etym. Ms. Paris. ap. Koen. ad Greg. p. 588: Εὐ. σημαίνει τὴν εὐωχίαν, διὰ τῆς ει· ἑλλαπίνη γὰρ οἱ Αἰολεῖς. L. D.]

Ἑλλάς, άδος, ἡ, adj. interdum ponitur pro Ἑλληνική s. Ἑλλανική, Græcanica, Græca: ut, quum dicunt Ἑλλάδα φωνήν [Philostr. V. Apoll. c. 29, p. 81: Πόθεν οὕτως ἔχεις φωνῆς Ἑλλάδος;], et Ἑλλὰς γυνή. Sic Ἑλλὰς χώρα, ap. Herodot. 1. [Et Ἑλλὰς πόλις 5, 93; 7, 22, 115. Et γλῶσσα 6, 98; 9, 16, Poll. 2, 110. Æsch. Ag. 109: Ἑλλάδος ἥβας· Soph. Phil. 223: Ἑλλάδος στολῆς· et sæpe ap. utrumque et ap. Eurip. Ἑλλὰς γῆ, χθών et sim. Iph. T. 1386: Τῆς Ἑλλάδος ναῦται νεώς, et ib. 1292, 1345, et sim. al. Phœn. 1509: Τίς Ἑλλὰς ἢ βάρβαρος, Quæ Græca. Dionys. A. R. 1, 5, p. 16, 2: Οὐδεμία πόλις οὔτε Ἑλλὰς οὔτε βάρβαρος. Philostr. V. Ap. 2, 20, p. 71: Τὰ δὲ Τάξιλα μέγεθος μὲν εἶναι κατὰ τὴν Νίνον, τετειχίσθαι δὲ ξυμμέτρως, ὥσπερ αἱ Ἑλλάδες, Int., Ut Græcæ fere solent civitates. Masc. annotavit Antiatt. Bekk. p. 97, 4: Ἑλλὰς ὁ ἀνήρ, Σοφοκλῆς Αἴαντι Λοκρῷ.] Interdum subst. pro Ἑλλὰς γῆ s. χώρα, ut Lat. quoque Græcia: veluti quum dicunt ἐν τῇ Ἑλλάδι: et Μεγάλη Ἑλλάς, Magna Græcia. [De qua v. interpretes Strab. 6, p. 365 ed. Falc. Ἑλλὰς de Græcia primus usurpavit Hesiod. Op. 651: Ἐξ Αὐλίδος, ἧ ποτ' Ἀχαιοὶ ... πολὺν σὺν λαὸν ἀγείραν Ἑλλάδος ἐξ ἱερῆς Τροίην ἐς καλλιγύναικα. Quem l. totum interpolatum aliis de caussis judicabat Plutarch. ap. Proculum. V. quæ de diverso ap. Hes. et Hom. usu voc. Πανέλλην dicentur in Ἕλλην. Post hanc ætatem Ἑλλάδι (cujus fines describit Strabo 8, p. 334, dividens in Græciam intra et extra Pylas, quarum prior Peloponneso contiuetur, unde Eust. Il. p. 320, 32: Ἑλλάδα δὲ οὐ τὴν συνήθως παρ' ἡμῖν καλουμένην φησὶ χώραν, ἥτις ἐπισυνάπτει τῇ ἀρχῇ τῆς Πελοποννήσου) annumerata est etiam Asia minor Græcis civitatibus referta. Herod. 1, 92: Κροίσῳ δὲ ἔστι καὶ ἄλλα ἀναθήματα ἐν τῇ Ἑλλάδι πολλά ... ἐν μὲν γὰρ Θήβῃσι ... ἐν δὲ Ἐφέσῳ... Nisi potius dicendum Herodotum minus hic ad terram quam ad gentem respicere. Xenoph. Anab. 6, 5, 23: Ἐννοήσατε ὅτι ἐπὶ ταῖς θύραις τῆς Ἑλλάδος ἐσμέν. Quem certe locum de Asia Græca capere licet, quanquam Agesilaus H. Gr. 3, 4, 5 dicit: Αὐτονόμους τας ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεις εἶναι, ὥσπερ καὶ τὰς ἐν τῇ παρ' ἡμῖν Ἑλλάδι. Signif. angustiori, de qua dixi in Ἑλλάδιος, Hermias Irris. gentil. p. 402, A: Τοῖς τὴν Ἑλλάδα τὴν Ἀχαϊκὴν παροικοῦσι. || I. q. Græci. Pind Pyth. 12, 6: Ἑλλάδα νικάσαντα τέχνᾳ. Eur. Or. 647: Ἀγαμέμνονος ἀθροίσας Ἑλλάδ' ἡλθ' ἐς Ἴλιον· et alibi. Thucyd. 1, 6: Ἡ Ἑλλὰς ἐπιπορφόρει, et alibi sæpe. Xen. H. Gr. 4, 8, 4: Οἱ δὲ βάρβαροι εἰ ἐπιχειρήσουσι τῆς θαλάττης ἄρχειν, οὐκ ἀνίξεται ταῦτα ἡ Ἑλλάς.] Pindar. vero ap. Athen. [immo Thucyd. qui dicitur Anth. Pal. 7, 45, 3] Ἑλλάδος Ἑλλάδα vocat Athenas, ut alius quidam Romam ἐπιτομὴν τῆς οἰκουμένης. Præterea Ἑλλὰς nomen urbis est ap. Hom. [Il. B, 683: Οἵ τ' εἶχον Φθίην ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα (eodemque epith. 1, 447), Μυρμιδόνες θ' καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί (eodemque modo II, 595: Ἑλλάδι οἰκία νεῖων ὄλβου τε πλούτου τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσι)· I, 395: Πολλαὶ Ἀχαιΐδες εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε (coll. Od. Λ, 495)· 478: Φεύγων ... δι' Ἑλλάδος ἐυρυόδοιο, Φθίην δ' ἐξικόμην. Et ubi καθ' vel ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος, Od. Δ, 726, 816; O, 80. Pausan. 3, 20, 6: Καθότι καὶ Ἕλληνας ἐξενίκησεν ὀνομάζεσθαι τὸ σύμπαν γένος ἀπὸ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ ποτὲ καλουμένης Ἑλλάδος. Latiori sensu de terra Aristot. Meteor. 1, 14: Καὶ γὰρ οὗτος (ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸς) περὶ τὸν Ἑλληνικὸν ἐγένετο μάλιστα τόπον, καὶ τούτου περὶ τὴν Ἑλλάδα τὴν ἀρχαίαν· αὕτη δ' ἐστὶν ἡ περὶ Δωδώνην καὶ τὸν Ἀχελῷον.] Steph. B. [Qui addit: Ἔστι καὶ ἄλλη πόλις Ἑλλὰς κοίλης Συρίας. || N. pr. mulieris Pergamenæ ap. Xenoph. H. Gr. 7, 8, 8.] C D

[Ἑλλάω.] Ἑλλᾶσαι Hesychio est συγκλεῖσαι, κωλῦσαι. [Pro ἕλσαι.]

[Ἐλλέβιχος, ὁ, Ellebichus, n. pr. viri ap. Liban. Epist. 816, et vol. 2 init. et al. Ap. Theodoret. H. E. 5, 20, p. 219, 44, male Ἐλεβῖχος. Rectius autem scribitur cum spir. aspero Germanis adhuc in eod. nomine usitato. L. Dind.]

Ἐλλεβοριάω, Helleborum desidero, s. Helleborum

mihi opus est, ut Plaut. loquitur. Affert enim Suid. et Etym. [et schol. Aristoph. Vesp. 1480] ex Callia ἑλλεβοριᾶν pro ἑλλεβόρου δεῖσθαι ὡς φαρμάκου. At Helleborosus sum ap. Plautum [Rud. 4, 3, 67] interpr. Plus hellebori sumpsi, quam par fuit. [Hippocrat. Epist. p. 1287, 16: Εἰσήχθην μὲν οὖν, ὦ Δημόκριτε, ὡς μεμηνότα ἑλλεβορίων, οὐ καταμαντευσάμενος ὅστις ποτ' εἶης.]

Ἑλλεβορίζω, significat teste Suida, ὃ' ἑλλεβόρου καθαίρω, Helleborum purgo. Solebant enim helleboro purgare, qui sanæ mentis non essent. Dem. Pro cor. [p. 268, 3]: Τί σαυτὸν οὐχ ἑλλεβορίζεις ἐπὶ τούτοις; Plut. Alex. [c. 42: Ἔγραψε δὲ καὶ] Ηαυσανίᾳ τῷ ἰατρῷ, βουλομένῳ τὸν Κρατερὸν ἑλλεβορίσαι. [Hippocr. De morb. mul. 2, p. 638, 30: Ἢν ᾖ δυνατὴ, ἑλλεβορίζειν· 640, 29: Ἢν μὲν ἀπύρετοι ἔωσι καὶ ἰσχύωσι, ἑλλεβορίζειν· 658, 27. Antisth. ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 365: Τὰς μὴ κατὰ θύρας εἰσιούσας ἀπολαύσεις δεήσει ἢ σχασθῆναι ἢ ἑλλεβορισθῆναι, cit. Wakef. Steph. Byz. v. Ἀντίκυρα: Ἀντικυρεὺς, ὄντινά φασιν ἑλλεβορίσαι τὸν Ἡρακλέα. Scylax p. 14: Ἀντίκυρα πόλις, οὗ ἄριστα ἑλλεβορίζονται (sic). Diphili com. Ἑλλεβοριζόμενοι fabula citatur in Bekk. An. p. 100, 11.]

Ἑλλεβορίνη, ἡ, dicitur a quibusdam Frutex quidam parvulus, foliis minutissimis, utilis potu contra venena lethalia: alio nom. dictus ἐπιπακτὶς, teste Diosc. 4, 109, et Plin. 29, 9. [Theophr. H. Pl. 9, 10, 2: Τὸ τῆς ἑλλ. σπέρμα.]

Ἑλλεβορισμὸς, ὁ, Purgatio quæ fit veratro, sc. elleboro. [Hippocr. Epist. p. 1287, 17: Τὸν περὶ τοῦ ἑλλ. λόγον. Matthæi Med. p. 168: Εἰς πρόπειραν ἑλλεβορισμοῦ. Aret. Diut. p. cur. 2, 13, p. 136: Ἑλλεβορισμοί.]

Ἑλλεβορίτης οἶνος, dicitur Vinum helleboro conditum: Diosc. 5, 82, Plin. 14, 16. Sic et Elleboriten fieri ex veratro nigro Cato docet. [‖ Centaurium minus. Diosc. Noth. 3, 9. Boiss. 1]

[Ἑλλέβορον. V. Ἑλλέβορος.]

[Ἑλλεβοροποσία, ἡ, Hellebori potus. Hippocr. Epid. 5, p. 1160, B: Ἑλλεβοροποσίη ἀνῆγε παντοδαπά.]

Ἑλλέβορος, s. Ἑλλέβορος, ὁ, quæ scriptura verior est, si verum sit etymon, quod Etym. affert, dici παρὰ τὸ ἕλειν τῇ βορᾷ, Quod esu perimat [Ad eand. etym. alludit Hesych.: Ἐλέβορον (sic) ὀληθρίριον φάρμακον, ἤτοι βρῶμα]: utpote θανάσιμον φάρμακον: Elleborus s. Helleborus: herba vi purgatoria et sternutamentorum excitatoria celebris, Lat. Veratrum dicta [hoc Veratrum, herba Verruca, Ebulum, Gloss.]: de cujus duplici genere vide Dioscor. 4, 150, 151, Theophr. H. Pl. 9, 11, Plin. 25, 5. [Pausan. 10, 36, 7.] Notandum vero, quum simpl. dicunt et sine adjectione, aliquem ἑλλέβορον εἰληφέναι, intelligendum esse τὸν λευκὸν: hunc enim ἁπλῶς appellare ἑλλέβορον consueverunt, τὸν μέλανα autem μετὰ προσθήκης, teste Galeno [Comm. ad Aphor. 5, 1: Τοῖς ἑλλέβορον εἰληφόσι, λευκὸν δηλονότι· τοῦτον γὰρ ἁπλῶς εἰώθασιν ὀνομάζειν ἑλλέβορον, οὐχ ὥσπερ τὸν μέλανα μετὰ πρ. Conf. id. p. 547, 22, ad l. De fract. p. 760, A.] Hippocrates plur. numero dicit etiam τοὺς ἑλλεβόρους [Aphor. 4, 13, p. 1249, E: Πρὸς τοὺς ἑλλεβόρους τοῖσι μὴ ῥηιδίως ἄνω καθαιρομένοισι· Epid. 7, p. 1222, F; 1223, B, Epist. p. 1288, 17]: ut et Virg. [Georg. 3, 451]: Helleborosque graves. Plin. cum Plauto et Helleborum dicit neutro gen., ut quum scribit [H. N. 25, 13, § 94]: Efficacius helleborum ad vomitiones, et ad bilem nigram extrahendam. [V. plurima de eo apud Schneid. in indice ad Theophrast. p. 361 sq., ut omittam ll. recentiorum medicorum. Aristoph. Vesp. 1489: Πῶ' ἑλλέβορον, i. q. Insanis. Menand. ap. Athen. 10, p. 446, D: Ἑλλέβορον (ita Heringa post Bentl.: libri Βάλλ' ἐς κόρον) ἤδη πώποτ' ἔπιες, Σωσία; Πᾶσιν πάλι νυν (leg. Πάλιν πάλιν νυν) πίθι· μαίνει γὰρ κακῶς. Plat. Euthyd. p. 299, B: Ἐάν τις αὐτὸ (τὸ φάρμακον) τρίψας ἐγχεράσῃ ἑλλεβόρου ἅμαξαν. ‖ Fem. ἡ ἑλλέβορος est in fr. quod Herodoto per errorem tribuit Suidas vv. Ζηλῶσαι et Ἡρόδοτος: Τὴν ἀκόνιτον, ἢ τὴν ἑλλέβορον, ubi est var. τὸν ἑλλ. ‖ Forma neutra Ἑλλέβορον, quam improbat Thom. M. p. 296: Ἑλλέβορος ἐπὶ ἀρσενικοῦ, οὐ τὸ ἑλλέβορον, est apud Polluc. 5, 132, ubi cod. rectius τὸν ἑλλ. pro τό. Matthæi Med. p. 313: Θεῖον ἄπυρον, ἑλλέβορον. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 140, pro ἑλλέβορος cod. unus ἑλλέβορον. Suid. et Zon. p. 689 inter nomina gen. neutr.: Ἑλλέβορον, τὸ λεγόμενον χαρπίν.] ‖ Hesychio ἑλλέβορος est non solum βοτάνη, sed et κόσμος γυναικεῖος χρυσοῦς. [Confert Alb. Nicostrati com. l. apud Clem. Al. Pædag. 2, p. 245: Ἀλύσεις, καθετῆρας, δακτυλίους, βουβάλια, ὄρεις, περισκελίδας, ἑλλέβορον. Adde Aristoph. ap. Polluc. 7, 96, inter ornamenta muliebria recensentem τρυφοκαλάστριν, ἑλλέβορον, κεκρύφαλον. Ex Comicis memorat id. 5, 101. L. Dindorf.]

[Ἑλλεβοροσήματα, Limonium, ap. Interpol. Diosc. cap. 598 (4, 16). Ducang.]

[Ἑλλέγω. Regulæ prosod. p. 462, 194, ubi agitur de compp. cum ἐν et σύν: Ἐλλέγω, συλλέγω, ἔμμονος, σύμμονος. Angl.]

Ἑλλεδανὸς, ὁ, Vinculum, Restis: Funiculus tortilis e vimine aut alia re, quo stringuntur mergites et manipuli. Hom. Il. Σ, [553]: Ἄλλα ὀ', intellige δράγματα, ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἑλλεδανοῖσι δέοντο. Sic Hesiod. Sc. [291], de messoribus: Οἱ δ' ἀρ ἐν ἑλλεδανοῖσι δέον, καὶ ἔπιπλον ἀλωήν· quod exp. δεσμοῖς. [H. Cer. 456: Τὰ δ' ἐν ἑλλεδανοῖσι δεδέσθαι.] Ap. Hesych. legitur etiam Ἐλλεδαμοὶ, exp. δεσμοὶ, σχοῖνοι: sed vereor ne mendosa sit ea scriptura. [Et inter Ἑλλόγιμος et Ἑλλοὶ æque mendosum Ἐλλεδανοῖσι, δεσμοῖς.] Dicitur παρὰ τὸ ἕλλειν s. ἑλλεῖν, quod idem exp. ὀλλεῖν, κατέχειν. [Porro HSt.:] Ἑλεδανὸς Suidæ ὁ δεσμὸς, Vinculum, quod infra gemino λ. Εἰλεδανὸς Suidæ δεσμὸς, Vinculum. [Eidemque et Zon. p. 1103, Ἰλεδανοὶ (Ἰλλεδ. Zon.), οἱ δεσμοί. Εἰλεδανοῖσι libri nonnulli Hom. l. c. Ἐλλεδ. sp. asp. Hesych. et Etym. M. p. 331, 36; ἐλλεδ. Lex. de spirit. p. 216. De accentu oxyt. Arcad. p. 64, 17. L. Dind.]

Ἔλλειμμα, τὸ, Quod deest, Quod deficit, Id quod deest alicui, rei cuipiam, ut sit integra s. absoluta, aut qualis esse debet. Plut. Coriol. [c. 25]: Ἐν δὲ τοῖς κάτω χρόνοις μίαν θυσίαν τριακοντάκις ἐποίησαν, ἀεί τινος ἐλλείμματος ἢ προσκρούματος γίνεσθαι δοκοῦντος. [Synes. Epist. 57, p. 197, D: Οὗτος οὖν τὴν ἐν πόλει λαμπρότητα τεθαυμακὼς αἰσχυνέσθω τοῖς ἐλλείμμασιν (generis sc. obscuritate). Schol. Hephæst. p. 24 ed. Gaisf.: Ἀκατάληκτον, ἤγουν μὴ ἔχον τὸ τυχὸν ἔλλειμμα, iisdemque verbis schol. metr. Pind. p. 12, A ed. Bœckh.] Bud. ἔλλειμμα seu in plur. ἐλλείμματα esse dicit, quæ Latini Reliqua vocant, h. e. Quod reliquum est pensionis non persolutæ: afferens ex Synes. [Ep. 129, p. 263, C] φόρων ἐλλείμματα, pro Tributorum reliqua. Huc autem pertinet, quod in nomine Λοιπάδες dicam, sc. ἐλλείμματα et λοιπάδας pro una eademque signif. apud Justinian. inveniri. Sed hoc addo iis quæ a Bud. de ἔλλειμμα s. ἐλλείμματα scribuntur, ita vocari Reliqua, quasi quæ desint ad summam perficiendam. [Reliqua, Reliquarium, Defectus, Nomen, Gloss. Demosth. p. 26, 3: Τοὺς μὲν ἀξίους ἐπαίνου τιμᾶν, τοὺς δ' ἀδικοῦντας κολάζειν, τὰς προφάσεις δ' ἀφελεῖν καὶ τὰ καθ' ὑμᾶς ἐλλείμματα· quæ ita explicat in seqq.: Οὐ γὰρ ἔστι πικρῶς ἐξετάσαι τί πέπρακται τοῖς ἄλλοις, ἂν μὴ παρ' ὑμῶν αὐτῶν πρῶτον ὑπάρξῃ τὰ δέοντα. De vectigalibus non solutis id. p. 606 extr.: Ὑμῖν παρὰ τὰς εἰσφορὰς τὰς ἀπὸ Ναυσινίκου ἔλλειμμα τέτταρα καὶ δέκα ἐστὶ τάλαντα. Aristot. Rhet. 1, 13: Τοῦ ἰδίου νόμου καὶ γεγραμμένου ἔλλειμμα. Vitium corporis Hippocr. Præn. p. 28, 5: Ἢν μή τι ἐκ γενετῆς ἢ ἀπ' ἀρχῆς ἔλλειμμα ᾖ.] ‖ In VV. LL. ἔλλειμμα exp. etiam Delictum, Erratum. [Dionys. De adm. vi Dem. c. 20, p. 1015, 3: Πολλὰ ἂν τις ἔχοι καὶ ἄλλα ἐπιτιμᾶν Ἰσοκράτει τῶν περὶ τὴν διάλεκτον ἐλλειμμάτων. L. Dind.]

[Ἐλλειπής. V. Ἐλλιπής.]

[Ἐλλειπασμός. V. Ἐλιπασμός.]

[Ἐλλειπογνώμων. Eudemus Lex. Ms. v. Ἄβολος, de equorum ætate dignoscenda: ... καὶ μετὰ ἄλλον ἐνιαυτὸν τέλειοί εἰσιν οἱ τεττάρων ἡμισυ ἐτῶν, ἀφ' οὗ ἐλλειπογνώμονες καλοῦνται, οἱ μηκέτι διὰ ὀδόντων γνωσθῆναι δυνάμενοι· γνώμονα δὲ λέγουσι τὸν βαλλόμενον ὀδόντα. Osann.]

[Ἐλλειπόντως, Imperfecte. Plotin. Enn. 1, 3, vol. 1, p. 45, 10 ed. Creuzer.: Πότερα δὲ ἔστι τὰ κάτω εἶναι ἄνευ διαλεκτικῆς καὶ σοφίας ἢ ἀτελῶς καὶ ἐλλ.; Hesych.: Ἀκραῆ, ἄκρως προϊόντα οὔτε σφοδρῶς οὔτε ἐλλ.]

[Ἐλλειπτικός, ή, όν, Defectivus, Gl. Eust. Il. p. 66, 24 : Ὅτι σχῆμα ἐλλειπτικὸν ἐνταῦθα τὸ, Ἀλλ' εἰ μὲν ὤοσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί· 319, 35 : Ἔστι δὲ τὸ σχ. ἐλλ. ἀπὸ μακροῦ κοινοῦ. Signif. mathem. Eust. Od. p. 1397, 14 : Καταγράφεσθαι γάρ τι πλινθίον, ὥσπερ ἐν τῇ πεττευτικῇ παιδιᾷ, ὅ' ὧ τὰ κινήματα τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, ἔτι δὲ καὶ τὰ ἐλλειπτικά, πραγματεύονται οἱ Αἰγύπτιοι. Nisi scrib. ἐκλειπτικά. || Et adv. Ἐλλειπτικῶς, Per ellipsin. Schol. Lucian. Gymn. c. 17. Boiss. Eust. Il. p. 768, 15, Od. p. 1080, 17; schol. Hesiod. Op. 818, et alii. L. Dind.]

Ἐλλείπω, Relinquo [Eur. El. 609: Σὺ δ', ἐκ βάθρων γὰρ πᾶς ἀνῄρησαι φίλοις, οὐδ' ἐλλέλοιπας ἐλπίδα, Spem fecisti reliquam. Dat. junctum Apoll. Rh. 1, 515 : Τοίην σφὶν ἐνέλιπε θελκτῶν ἀοιδῆς], Prætermitto [Plato Polit. p. 267, C : Τοῦτ' αὐτὸ καὶ μάλιστα ἡ ζήτησις ἐλλείπει, τὸ τὸν λόγον εἰρῆσθαι μέν πως, ὡ μὴν παντάπασί γε τελέως ἀπειργάσθαι· 269, C : Ἄγε μηδὲν ἐλλείπων· Tim. p. 17, B : Κατὰ δύναμίν γε οὐδὲν ἐλλείψομεν], Prætereo. Jul. Imp. : Ἐγὼ δὲ εἰ μέν τι συνῄδειν ἐμαυτῷ τοῦ πρός σε γιγνομένου καὶ μικρὸν ἐλλείψαντι, ubi tamen Bud. passiva voce reddidit, Ego vero si mihi conscius essem officii erga te vel tantulum prætériti s. deserti. [Xen. Cyr. 1, 2, 14 : Ἦν τις... ἐλλίπῃ τι τῶν νομίμων. Dem. p. 753, 22 : Ἐλλελοιπότες τὰς εἰσφοράς (quod p. 607, 3 : Τοὺς ἐλλείποντας, de qua constr. HSt. infra)· 607, 20 : Οὐκ ἐσθ' ὅ,τι τῶν δεινοτάτων ἐλλιπὼν φανήσεται· 1267, 25.] Idem Bud. ἐλλείπω pro παραλείπω poni docens, affert Ἐξέλιπε τὸν βίον ex Isocr., sed perperam, quum ἐξέλιπε sit ab ἐκλείπω. Plato in Timæo [p. 20, C] : Οὐκ ἐλλείψομεν προθυμίας οὐδέν, Nihil promptitudinis prætermittemus, vel Nihil reliqui nobis faciemus ad promptitudinem. Usus est et Xen. [Cyrop. 4, 5, 49] eod. loquendi genere, Καίτοι γε ἀνδρείας καὶ προθυμίας οὐδὲν ἐλλείπων, ubi tamen a Bud. exponitur etiam, Quamvis nec strenuitate nec promptitudine deficeretur. [Æsch. Prom. 341 : Προθυμίας γὰρ οὐδὲν ἐλλείπεις. Aristoph. Lys. 673 : Οὐδὲν ἐλλείψουσιν αὗται λιπαροῦς χειρουργίας. Plato Reip. 9, p. 571, D : Οὔτε ἀνοίας οὐδὲν ἐλλείπει· Tim. p. 29, B : Τοῦ μὲν οὖν μονίμου... δεῖ μηδὲν ἐλλείπειν· 90, B : Τούτου μηδὲ σμικρὸν ἐλλείπειν· Polit. p. 311, C. (Inscr. Olb. apud Bœckh. vol. 2, p. 174, 19 : Σπουδᾶς οὐδὲν ἐνλείπων.) Impersonaliter Leg. 8, p. 844, B : Ἀϋδρία δὲ εἴ τισι τόποις ξύμφυτος ἐκ γῆς τὰ ἐκ Διὸς ἰόντα ἀποστέγει νάματα καὶ ἐλλείπει τῶν ἀναγκαίων πωμάτων. Cum dat. Menon. p. 87, A : Εἰ ἔστι τοῦτο τὸ χωρίον τοιοῦτον οἷον παρὰ τὴν δοθεῖσαν αὐτοῦ γραμμὴν παρατείναντα ἐλλείπειν τοιούτῳ χωρίῳ οἷον ἂν αὐτὸ τὸ παρατεταμένον ᾖ. Apollon. De adv. Bekk. An. p. 613, 12 : Ῥητέον οὖν ὡς ἰθυμώτερον οἱ ποιηταὶ ἐλλείπουσι προθέσεισιν, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἴθυσε μάχη πεδίοιο. Schol. Aristoph. Eq. 37 : Πλεονάζουσι γὰρ καὶ ἐλλείπουσι ταῖς προθέσεσι(ν) Ἀττικοί. L. D. Plotin. 1, 5, 9, p. 89, 5 : Ἀνθρώπου ἐλλείποντος τοῖς καλοῖς· 6, 7, 2, p. 1273, 1 : Εἰ οὖν τέλειον, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ὅτῳ ἐλλείπει. Cæcilia. Cum partic. Demosth. p. 257, 2 : Οὐκ ἐλλείψει εὐχαριστῶν καὶ ποιῶν ὅ,τι ἂν δύνηται ἀγαθόν. Inscr. Sam. apud Bœckh. vol. 2, p. 215, n. 2256, 7 : Οὐδὲν ἐλλείπει χρή[σιμος ὤν]. Et structura inversa Xenoph. Comm. 4, 3, 17 : Χρὴ οὖν μηδὲν ἐλλείποντα... τιμᾶν τοὺς θεούς. Absolute Hom. Il. Apoll. 213 : Ἡεῖος, ὁ δ' ἵπποισιν· οὐ μὴν Τρίοπός γ' ἐνέλειπεν. Xen. Eq. 8, 5 : Ἂν ἐλλείπῃ (equus) τὰ ὄπισθεν, Deliciat posteriori corporis parte.] || Dicitur præterea ἐλλείπει με τοῦτο, Delicit me hoc. Polyb. 5, [93, 4] : Ὅταν ἐλλείπωσιν αἱ χορηγίαι τὰς ἑκάστων ἐπιβολάς. [9, 41, 11 : Οὐδὲν ἐνέλιπε τῶν Φιλίππου τῶν πρὸς τὰς ἐπιβολάς. Et alibi.] Item ἐλλείπειν opp. τῷ πλεονάζειν apud Aristot., alicubi vero et τῷ ὑπερβάλλειν [Theophr. C. Pl. 6, 17, 12], ubi ἐλλείπειν est Omnibus numeris absolutum non esse, Imperfectum esse. Item aliis modis; nam apud illum Eth. 2, 2 : Τά τε γὰρ ὑπερβάλλοντα γυμνάσια καὶ τὰ ἐλλείποντα φθείρει τὴν ἰσχύν, redditur ἐλλείποντα γυμνάσια, Pauciores ac remissiores exercitationes : subjungit autem, πλείω καὶ ἐλάττω in ead. signif., περὶ τῶν ποτῶν καὶ τῶν σιτίων loquens. Et ejusd. l. c. 6 : Ὁ μήτε πλεονάζει, μήτε ἐλλείπει, Quod nec superat, nec deserit id quod oportet adesse. Sed malim, Quod nec abundat, nec parcius est. [Dio Cass. 57, 14 : Πέντε βουλευτὰς ἐπιμελεῖσθαι τοῦ ποταμοῦ, ἵνα μήτε τοῦ θέρους ἐλλείπῃ μήτε τοῦ χειμῶνος πλεονάζῃ.] Vide et in Ἔλλειψις. Affertur autem ex eod. Aristot. OEc. 1 [?], τὸ σωζόμενον et τὸ ἐλλεῖπον, pro Incolume et vitiatum. [Plato Leg. 4, p. 717, D : Μήθ' ὑπεραίροντα μήτ' ἐλλείποντα· 719, D. 5, p. 729, A : Τὰ μὲν ὑπέρογκα, τὰ δ' ἐλλείποντα. || Cum dativo personæ Xenoph. Comm. 2, 1, 8 : Ἑαυτῷ μὲν πολλὰ ὧν βούλεται ἐλλείπειν. Imperson. Plat. Leg. 5, p. 740, C : Ἐὰν δέ τισιν ἐλλείπωσι χάριτες. Polyb. 5, 95, 1 : Διὰ τό τινα τῶν χρημάτων ἐλλείπειν αὐτῷ· 11, 28, 4. Vel rei. Nemes. De nat. hom. p. 287 : Ἵνα μηδὲν ἐλλείπῃ τῷ λόγῳ. Vita Sabæ apud Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 647, A : Νυὶ δὲ κἀκληκέν με ὁ καιρὸς εἰς πέρας ἀγαγεῖν τὸ ἐλλεῖπον τοῖς παρ' ἡμῶν ἐπιταχθεῖσι.] || Item ἐλλείπω τούτου, Deficior hac re. Thuc. 1, [80] : Ἀλλὰ πολλῷ ἔτι πλέον τούτου ἐλλείπομεν, Hac re deficimur, s. destitumur. Sic ἐλλείπω βιβλίων. [Æschyl. Prom. 961 : Μήτι σοι δοκῶ ταρβεῖν; πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντὸς ἐλλείπω· Sept. 10 : Καὶ τὸν ἐλλείποντ' ἔτι ἥβης ἀκμαίας καὶ τὸν ἑξῆς χρόνῳ. Plato Theag. p. 123, A : Ἔτι οὖν οἴει τινὸς ἐπιστήμης ἐλλείπειν, ἧς προσήκει ὑπὲρ σοῦ τὸν πατέρα ἐπιμεληθῆναι; Phædr. p. 269, D. Referri eod. licet Leg. 2, p. 673, B : Μουσικῆς πέρι διελθόντων ἡμῶν, ἐλλειπόντων δὲ γυμναστικῆς. Paullo aliter Xen. Hier. 4, 8 : Τὰ τῶν ἱκανῶν ἐλλείποντα. Dionys. A. R. 3, 25 : Ὅσοι δὲ τούτων τινὸς ἐνέλιπον, ἐν ταῖς δίναις ἀπέθνησκον. Inscr. Att. apud Bœckh. vol. 1, p. 254, 2 : Αἵδε τῶν πόλεων τῶ τόκου... ἐνέλιπον καὶ οὐκ ἀπέδοσαν.] Sed affertur et ἐλλείπει μοι τῆς γενέσεως, pro ἐλλείπω τῆς γενέσεως, e Plat. [Leg. 5, p. 740, C. Sic Demosth. p. 326, 20 : Ὧν ἐνέλιπε τῇ πόλει, Quæ deerant civitati. Schweigh. Cum dativo rei, Polyb. 15, 3, 5 : Ἐλλείπων τοῖς ἱππικοῖς· et simul cum genitivo 2, 62, 7 : Τὸ σύμπαν τίμημα τῆς ἀξίας ἐνέλιπε τῶν ἑξακισχιλίων διακοσίοις καὶ πεντήκοντα ταλάντοις. Cum dativo personæ et accus. rei, 4, 60, 2 : Οὔτε τὸ ξενικὸν ἐδύνατο συστήσασθαι διὰ τὸ... ἐλλελοιπέναι τινὰ τῶν ὀψωνίων τοὺς Ἀχαιοὺς τοῖς μισθοφόροις. || Cesso. Inscr. apud Bœckh. vol. 2, p. 496, n. 2741, 10 : Μέχρι νῦν τῆς περὶ τοὺς ἀγῶνας καταστάσεως ἐνλειπούσης διὰ τὴν τῶν χρημάτων παρασκευήν. Conf. l. Xenoph. Comm. 4, 3, 17 supra cit. || Deficio. Xenoph. Hier. 1, 28 : Παρῶσαι μὲν οὐδέν τι ἀγαπῶνται (adulationes), ἐὰν δέ τι ἐλλείπωσι, δεινὰς ὀργὰς καὶ λύπας ἐμποιοῦσιν. Plat. Critiæ p. 118, C : Τετράγωνον μὲν αὖθ' ὑπῆρχε τὰ πλεῖστ' ὀρθὸν καὶ πρόμηκες· ὅτι δ' ἐνέλιπε, κατεύθυντο τάφρου κύκλῳ περιορυχθείσης· Theæt. p. 157, E : Μὴ τοίνυν ἀπολίπωμεν ὅσον ἐλλείπον αὐτοῦ· Leg. 1, p. 632, B : Ἐν οἷς ἔστι τε καὶ ἐν οἷς ἐλλείπει· 12, p. 960, D : Ἡμῖν δ' ἔτι μοι φαίνεσθαι δοκεῖ τῶν ἐλλεῖπον τοῖς νόμοις εἶναι πῶς χρὴ κ. τ. λ. 5, p. 740, D : Τοῖς περιγενομένοις ἢ τοῖς ἐλλείπουσι, etc. Tim. Locr. p. 102, C : Αἶκα πλεονάζοιεν ἢ ἐλλείποιεν ταὶ ἁπλαῖ δυνάμεις. Hinc τὸ ἐλλεῖπον, Defectus. Xenoph. Cyrop. 1, 5, 13 : Ὅ,τι γὰρ μὴ τοιοῦτον ἀποδήσεται παρ' ὑμῶν, εἰς ἐμὲ τὸ ἐλλ. ἥξει· 4, 5, 39 : Τὸ ἐλλ. ἐκπλήσατε· Comm. 2, 4, 6 : Ὁ γὰρ ἀγαθὸς φίλος ἑαυτὸν τάττει πρὸς πᾶν τὸ ἐλλ. τῷ φίλῳ καὶ τῆς τῶν ἰδίων κατασκευῆς καὶ τῶν κοινῶν πράξεως. Demosth. p. 895, 22. Suid. : Τὸ ἐλλ., τὸ ἐνδεές.] || Ἐλλείπειν ut pro Deesse, sic et pro Abesse, ut apud Aristot. [Eth. Nic. 2, 7 fin.] : Ὁ δ' ἐπιχαιρέκακος τοσοῦτον ἐλλείπει τοῦ λυπεῖσθαι ὥστε καὶ χαίρειν, Tantum abest ut contristetur, ut etiam lætetur. [|| Inferior sum, seq. gen. pers. Plat. Reip. 6, p. 484, D : Ἐμπειρίᾳ μηδὲν ἐκείνων ἐλλείποντας· Phæd. p. 74, A : Ἐλλείπει... ἐκείνου· Alcib. 1 p. 122, C : Ὅσον αὐτῶν ἐλλείπεις· D : Πολὺ πανθάδε τῶν ἐκεῖ ἐλλείπει.] || Ἐλλείπω, Vices implere nequeo, Non exacte facio, ut Bud. exp. in h. Isocr. l. in Nicocle [p. 36, E] : Φημὶ δὲ [χρῆναι] πράττειν ἕκαστον ὑμῶν ἐφ' οἷς ἐφέστηκεν, ἐπιμελῶς· καθ' ὁπότερον γὰρ ἂν ἐλλίπητέ τι τούτων, ἀνάγκη ταύτῃ κακῶς ἔχειν [cod. Urb. ἐλλίπητε τούτων, ἀν. κ. σχεῖν ταύτῃ] τὰς πράξεις. [Xenoph. H. Gr. 7, 5, 8 : Ὅσα προνοίας ἔργα καὶ τόλμης ἐστίν, οὐδέν μοι δοκεῖ ὁ ἀνὴρ ἐλλιπεῖν.] Sed apud Thuc. extant aptiora hujus signif. exempla, utpote ita utentem sine casu; ubi etiam malim reddere Deesse suo officio. Quali forma et Lat. dicitur Delinquere. [V. l. Demosth. p. 607, 3 initio citatum. Thucyd. 1, 120 :

Μετὰ δίους ἐν τῷ ἔργῳ ἐλλείπομεν· 6, 69 : Τῷ ἐλλείποντι αὐτῆς (τῆς ἐπιστήμης) καὶ τὴν βούλησιν ἄκοντες προὐδίδοσαν. || Non sufficio, Justo minor sum. Xenoph. Cyneg. 5, 26 : Τά τε γὰρ ὅμματα ἔχει ἕξω (lepus) καὶ τὰ βλέφαρα ἐλλείποντα καὶ οὐκ ἔχοντα προβολὴν ταῖς αὐγαῖς. Sic fere ἐλλείπων βόλος, jactus quidam talorum, apud Poll. 7, 205. || Diversa ab superioribus structura Æsch. Prom. 1056 : Τί γὰρ ἐλλείπει μὴ παραπαίειν ἡ τοῦδε τύχη; Soph. Tr. 90 : Νῦν δ' οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι.] || Ἐλλείπομαι etiam invenitur, et quidem pro Assequi nequeo, Efficere non possum. Item pro Cedo, et paria facere non possum. Quarum signiff. ex Xen. affert exempla Bud. p. 757. [Eq. 3, 8 : Πολλοὶ γὰρ οὐ διὰ τὸ μὴ δύνασθαι, ἀλλὰ διὰ τὸ ἄπειροι εἶναι τούτων ἐλλείπονται. Conf. Ἐκλείπω. Plat. Soph. p. 258, B : Ἑτέρου οὖν ἐστιν οὐδενὸς τῶν ἄλλων οὐσίας ἐλλειπόμενον...; Amat. p. 136, A : Τῶν μὲν πρώτων ... ἐλλείπεσθαι, τὰ δευτερεῖα δ' ἔχοντας τῶν ἄλλων περιεῖναι. Cum accus. Reip. 6, p. 484, D : Ἄτοπον μεντἂν εἴη ἄλλους αἱρεῖσθαι, εἴ γε τἄλλα μὴ ἐλλείποιντο. Cum partic. Xen. Comm. 2, 6, 5 : Μὴ ἐλλείπεσθαι εὖ ποιῶν. Absolute Soph. El. 736 : Ὁ δ' ὡς ὁρᾷ μόνον νιν ἐλλελειμμένον. Plato Phileb. p. 18, D : Τὸ δ' αὐτό μοι τοῦ λόγου ἐλλείπεται. Xen. Cyr. 6, 2, 37 : Ὅπως, ἄν τι δέῃ καὶ τοιούτων τεχνῶν ἐν τῇ στρατιᾷ, μηδὲν ἐλλείπηται. Demosth. p. 1224, 24 : Ἵν' ἔχητε ἄρθονον ὠνεῖσθαι καὶ μηδὲν ὑμῖν κατ' ἐμὲ ἐλλείπηται. Aristot. Pol. 2, 6, p. 1265, 18 : Ἐλλέλειπται δὲ τοῖς νόμοις τούτοις καὶ τὰ περὶ τοὺς ἄρχοντας. De ellipsi grammatica, Eust. Il. p. 66, 28 : Λείπει τὸ ἐρησυχάσω· ... ἐλλέλειπται δὲ ἀρχαϊκῶς. Gloss. : Ἐλλείπω, Defuero, Delinquo, Deficio, Derogo; Ἐλλείπει, Deest, Deerit, Derogat, Defit, Definit (sic); Ἐλλείπων, Reliquus; Ἐλλίπω, Defuero, Prætermitto; Ἐλλίψε (ἐλλείψαι), Derogari; Ἐλλειψόμενον, Defuturum; Ἐνέλειψεν, Defuit, Defecit. Confus. c. ἐκλείπω v. in illo.]

[Ἐλλειπῶς. V. Ἐλλιπῶς.]

Ἐλλείχω, Linctu ingero, Lingendo assumo, ἐμφορῶμαι. [Hesych. : Ἐλλείχοντα τῶν Ἀθηνῶν. Οἱ δὲ ἀττικίζοντα, ὃ καὶ ποιοῦσιν οἱ πρόσγραφοι, ἵνα φαίνωνται ἀστοί. Ἐλλείχοντα δὲ, ἐμφορούμενον, ἐπὶ (ἀπὸ Kust.) τῶν τὸ μέλι λειχόντων. Est igitur Delambentem Athenas itaque se Atticum fieri studentem.]

Ἔλλειψις, εως, ἡ, Prætermissio, Omissio, ut quum Athen. [14, p. 644, A] scribit σησαμοῦς dictum esse κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἄρτος. [Phryn. ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 469, 5 (Bekk. An. p. 74, 3) : Σοφοκλῆς ἐν Ἀντιγόνῃ κατελλείψας εἶπεν. Ubi κατ' ἔλλειψιν legendum non viderat Toup. Eust. Il. p. 964, 23 : Κατ' ἔλλειψιν τῶ εὖ.] Talem autem nominis hujus usum et in multis Eust. Il. habes. Potest vero et Defectus reddi. Pro cod. et ἔκλειψις invenitur, ut apparet ex iis, quæ in illo nom. protuli, exemplis; sed ἔλλειψις rectius dici puto quam ἔκλειψις in hujusmodi Il. [Dicitur etiam de thlipsi. Gregor. Cor. p. 456 : Ἐλλ. ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ τὸ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβήν, οἷον αἰμύξαι ἀμύξαι, ἑταῖρος ἔταρος· 464, 680. (Conf. Draco p. 159, 13.) Et de omisso vocabulo, ut κόπτων ἀμφοτέρηιν, int. χερσὶν, ib. p. 673, Eust. Il. p. 66, 30; 107, 16, etc.] || Huic porro nomini ἔλλειψις opp. ὑπερβολὴ ap. Aristot., non semel, i. e. Excessus. Exp. tamen et aliis verbis, ut in isto ejus l., Eth. 2, 6 : Τὸ δ' ἴσον, μέσον τι ὑπερβολῆς καὶ ἐλλείψεως, Æquale autem dicitur id quod medium est inter nimium et parum. Et c. 8 : Οὕτως αἱ μέσαι ἕξεις πρὸς μὲν τὰς ἐλλείψεις, ὑπερβάλλουσι, πρὸς δὲ τὰς ὑπερβολὰς, ἐλλείπουσι, Sic medii habitus, si cum iis qui modum deserunt comparentur, superant; si cum iis qui superant, deserunt. [Item ap. Plat. Polit. p. 283, C; 285, B, Protag. 356, A, Definit. p. 415, A. Theophr. C. Pl. 6, 4, 3 : Καθάπερ ἀπεψίαν τινὰ οὖσαν ἡ ἔλλειψιν πέψεως. Aret. Ac. p. causs. 2, 2, p. 13 : Ὑπὸ γὰρ ἐλλείψεως ἐς σύμφυσιν τὸ ἔλκος οὐκ ἀφικνέεται. Confus. c. ἔκλειψις v. supra, et Diodor. 1, 31, p. 145, 44.]

[Ἑλλενία, ἡ, epith. Minervæ, quærebat Heringa Obs. p. 216, in gl. Hesychii inter Ἑλλέβορος et Ἔλλειν posita, Ἐλλεσίη, ἡ Ἀθηνᾶ, restituendo Ἐλλενίη, quæ esset eadem quam ab Italiotis Ἐλενίαν dictam notavimus in Ἐλενία. Quæ si vera conjectura esset, eadem forma lenius restitueretur pro Ἑλληνία ap. Aristot. Mirab. c. 108, p. 140 : Περὶ δὲ τὴν Ἰταλίαν τὴν καλουμένην Γαργαρίαν (s. Καλαβρίαν), ἐγγὺς Μεταποντίου Ἀθηνᾶς ἱερὸν εἶναί φασιν Ἑλληνίας, ἔνθα τὰ τοῦ Ἐπειοῦ λέγουσιν ἀναχεῖσθαι ὄργανα, ἃ εἰς τὸν δούρειον ἵππον ἐποίησεν, ἐκείνου τὴν ἐπωνυμίαν ἐπιθέντος. Φανταζομένην γὰρ αὐτῷ τὴν Ἀθηνᾶν κατὰ τὸν ὕπνον ἀξιῶν ἀναθεῖναι τὰ ὄργανα, καὶ διὰ τοῦτο βραδυτέρας τυγχάνοντα τῆς ἀναγωγῆς εἰλεῖσθαι ἐν τῷ τόπῳ μὴ δυνάμενον ἐκπλεῦσαι, θύειν Ἑλληνίας Ἀθηνᾶς τὸ ἱερὸν προσαγορεύεσθαι. Ubi Eilenías reponebat Hemst. ap. Wessel. ad Antonin. p. 490. Sed videtur Ἐλλεσίη comparandum potius cum Εἰλέσιον, quod ab ἕλος ducit Strabo 9, p. 406. L. Dindorf.]

[Ἐλλέπορος. V. Ἕλωρος.]

[Ἔλλερον, τό.] Ἔλλερα, τὰ, Eustath. [Il. p. 635, 5] tradit κατὰ διάλεκτον dici τὰ κακὰ, unde Βελλεροφόντην nominatum quasi ἐλλεροφόντην, ἤτοι φονέα κακίας : Hesychio sunt ἐχθρὰ, πολέμια, ἄδικα. In Lex. meo vet. ἔλλερα legitur exp. βλέφαρα [conf. intt. Hesychii ad gl. Ἐλεφηρέα], subjungiturque, ὄλλυρά τινα ὄντα, τὰ ὀλλύντα καὶ ἐρέβειν ποιοῦντα· unde suspicari quis possit pro βλέφαρα esse reponendum βλαβερά. [Eadem Lex. ap. Alb. ad Hes. ubi additur fr. Callimachi, Ἵν' ἔλλερα πολλὰ τέλεσκεν. Zonar. p. 689 : Ἔλλερα, φόνια, χαλεπὰ, κακά. Ἔλλερα ἔργα. Sim. Suidas Conf. Βέλλερα. Arcad. p. 123, 1 : Ἔλλερον τὸ κακόν.]

[Ἐλλεσίη. V. Ἑλλενία.]

[Ἔλλεσχος, ὁ, ἡ.] Ἔλλεσχα, τὰ, dicuntur τὰ ἐν λέτχῃ ὄντα, Quæ omnium in ore sunt et in omnium sermone versantur, Vulgata, Herodot. 1, [153].

[Ἔλλευκος (sed ἄνλευκος scriptum) est in Gl. cum interpr. Albatus. Photius : Μυλαβρίδες, σίφαι αἱ μαλακαὶ, ἔλλευκοι, ἢ τρωξαλλίδες καὶ ἀετρίδες. Verbum Ἐλλευκαίνω f. restituendum Eur. Iph. T. 1387 : Νηὸς δ' ἐκ μέσης ἐφθέγξατο βοή τις, Ὦ τῆς Ἑλλάδος ναῦται νεὼς, λάβεσθε κώπης ξόθιά τε λευκαίνετε. Libri κώπαις. L. D.]

[Ἕλλη, ἡ, Helle, f. Athamantis, ap. Apollodor. 1, 9, 1, 1, aliosque mythologos et poetas. Unde Ἑλλήσποντος, qui ap. poetas etiam πορθμὸς Ἕλλης, ut Æsch. Pers. 70, etc., vel Πόρος Ἕλλης, ut ibid. 875, Pind. ap. Aristoph. Vesp. 307 et schol., Meleag. Anth. Pal. 12, 53, et ap. Antipatr. ib. 7, 639 : Στενὸν Ἕλλης κῦμα· Dionys. Pers. 515 : Στεινωπὸν ὕδωρ Ἀθαμαντίδος Ἕλλης.]

[Ἑλλήθεις. V. Ἐλαΐς.]

[Ἑλληκάω, Strepo. Hesych. : Ἐνελήκησα, ἔπλησα (hoc corruptum), ἐθόρησα.]

[Ἕλλην. ΑΝ ΕΛΛΗΝ, incertum quo sensu, inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 399, 131. L. Dind.]

Ἕλλην, ηνος, ὁ, Hellen : filius Deucalionis [sec. Thucyd. 1, 3, Strab. 8, p. 383; 9, p. 444; γόνῳ μὲν Διὸς, λόγῳ δὲ Δευκαλίωνος sec. Eust. Od. p. 1644, 7, coll. Hesych. in Ἕλληνες. Promethei vel Deucalionis et Pyrrhæ sec. Hesiod. ap. schol. Apoll. Rh. 3, 1086, Jovis et Dorippes f., pater Æoli, sec. eund. schol. 1, 118 et Hesiodum ap. Tzetz. ad Lyc. v. 284, Æoli sec. Dicæarch. in Βίῳ Ἑλλάδος p. 195, Dori sec. Iambl. V. Pyth. c. 34, p. 242. Æoli pater sec. Diodor. 4, 67, 68, Deucalionis simul filium vocantem : ubi v. Wessel. Memorat eund. Steph. Byz. s. Δώριον et Δῶτιον, diversi ab eo mentionem faciens in Ἑλλάς : Ἐκτίσθη ὑπὸ Ἕλληνος, οὐ τοῦ Δευκαλίωνος, ἀλλὰ τοῦ Φθίου καὶ Χρυσίππης τῆς Ἴρου. Ὁ δὲ Φθίος ἦν Ἀχαιός. || N. viri in inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 33, n. 1890.] Ab hoc ceu generis auctore, Ἕλλην dicitur Græcus. [Gl., et Ἕλληνες, Danai. Apollod. 1, 7, 3, 1 : Ἀφ' αὐτοῦ τοὺς καλουμένους Γραικοὺς προσηγόρευσεν (Hellen) Ἕλληνας.] Plin. 4, 7 : Eadem Pelasgicum Argos, Hellas : eadem Thessalia, et Dryopis, semper a regibus cognominata. Ibi genitus rex nomine Græcus, a quo Græcia : ibi Hellen, a quo Hellenes. Hos eosdem Homerus tribus nominibus appellavit, Myrmidonas, et Hellenas, et Achæos. [Il. B, 684 : Οἵ τ' εἶχον Φθίην ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα, Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί. V. Eust. p. 321, 6.] Ex his Phthiotæ appellantur Dorida incolentes. Plura vide ap. Herodot. 1, [56-59] et Paus. [3, 20, 6 in Ἑλλὰς citato. Thucyd. 1, 3, postquam dixerat nomen Ἑλλάδος ante Hellenem filium Deucalionis non videri sibi fuisse commune Græciæ universæ, addit : Ἕλληνος δὲ καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ ἐν τῇ Φθιώτιδι ἰσχυσάντων, καὶ

ἐπαγομένων αὐτοὺς ἐπ' ὠφελείᾳ ἐς τὰς ἄλλας πόλεις, καθ' ἑκάστους μὲν ἤδη τῇ ὁμιλίᾳ μᾶλλον καλεῖσθαι Ἕλληνας, οὐ μέντοι πολλοῦ γε χρόνου ἡδύνατο καὶ ἅπασιν ἐκνικῆσαι. Τεκμηριοῖ δὲ μάλιστα Ὅμηρος· πολλῷ γὰρ ὕστερον ἔτι καὶ τῶν Τρωικῶν γενόμενος οὐδαμοῦ τοὺς ξύμπαντας ὠνόμασεν (sc. Ἕλληνας), οὐδ' ἄλλους ἢ τοὺς μετ' Ἀχιλλέως ἐκ τῆς Φθιώτιδος (Il. B, 684), οἵπερ καὶ πρῶτοι Ἕλληνες ἦσαν, Δαναοὺς δὲ ἐν τοῖς ἔπεσι καὶ Ἀργείους καὶ Ἀχαιοὺς ἀναkαλεῖ. Οὐ μὴν οὐδὲ βαρβάρους εἴρηκε διὰ τὸ μηδὲ Ἕλληνάς πω, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἀντίπαλον ἐς ἓν ὄνομα ἀποκεκρίσθαι. De qua opinione v. dicta in Βάρβαρος vol. 2, p. 119, D. Antiquissimus ab Homero testis adjectivi Ἕλλην de Græcis, et quidem universis, dicti est Echembrotus in inscr., de qua dixi in Ἕλαγος. Hesiodus enim et Archilochus Πανέλληνας tantum, quod v., latiori quam Homerus signif. dixerunt. De forma hujus gentilis, ex quo fictus est commentitius ille Ἕλλην, agit Niebuhr. Hist. R. vol. 1, p. 80, confertque cum Ἰταλίης ap. Antiochum ab Dionysio (et Sibyllam ab Heraclito Epist. p. 152 ed. HSt. cit.: Ἐξ Ἰάδος χώρης ἥξειν σοφὸν Ἰταλίηθεν, scr. Ἰταλίηθεν). Quod tamen aliquanto diversum.] Athen. 14, [p. 624, C] dicit τρία γενέσθαι Ἑλλήνων γένη, Δωριεῖς, Αἰολεῖς, Ἴωνας· Plut. vero [Mor. p. 272, B] τοὺς Ἕλληνας πάντας ὁμαλῶς fuisse olim appellatos Ἀργείους, Argivos: et Thuc. schol. p. 147, Ἕλληνας a Thuc. dici τοὺς περὶ τὰ Φάρσαλα, qui peculiari nomine Ἀχαιοὶ vocentur: sicut vicissim speciali nomine Argivos, Argolicos, Achivos, Pelasgos, scimus dici, a poetis præsertim, omnes in genere Græcos: synecdochicῶς posita parte pro toto, et veluti specie pro genere. [Ἕλληνες et βάρβαροι contrarii ap. Thucyd. 1, 1: Τοῖς Ἕλλησι καὶ μέρει τινὶ τῶν βαρβάρων· et ib. 5, et ap. alios quosvis. Ἕλληνες οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ οἰκοῦντες, ἀποικοῦντες, ἐπὶ θαλάττῃ οἰκοῦντες, Asiani, sunt ap. Xenoph. et alios. Id. Cyneg. 2, 4: Χρὴ δὲ τὸν ἀρχωρὸν εἶναι τὴν φωνὴν Ἕλληνα. Inter laudes oratoris ap. Polluc. 4, 20 ponitur Ἕλλην, Qui bene græce loquitur, ut infra ἑλληνίζειν, ἑλληνισμὸς de ead. virtute. || Adjective etiam ponitur. Pind. Nem. 10, 25: Ἕλλανα στρατόν. Æsch. Pers. 355: Ἀνὴρ Ἕλλην· 362, et sæpius Eur., qui etiam Med. 1331: Ἕλλην' ἐς οἶκον· Iph. T. 72: Ἕλλην φόνος. Thucyd. 2, 36: Εἴ τι αὐτοὶ ἢ οἱ πατέρες ἡμῶν βάρβαρον ἢ Ἕλληνα πόλεμον ἐπιόντα προθύμως ἠμυνάμεθα, quod poterat dici aut πολέμιον aut, ut infra notabimus dictum, Ἑλληνικόν. Xen. Cyr. 6, 3, 11: Ἕλλην τις ἀνήρ· Anab. 1, 10, 7: Τοὺς Ἕλληνας πελταστάς· 6, 5, 28: Οἱ Ἕλληνες ἱππεῖς. Alia ap. Bast. ad Greg. p. 108. Gen. fem. Æsch. Ag. 1254: Ἕλλην' ἐπίσταμαι φάτιν. Eur. Her. 130: Καὶ μὴν στολήν γ' Ἕλληνα καὶ ῥυθμὸν πέπλων ἔχει· Iph. T. 341: Ἕλληνος ἐκ γῆς· 495: Ποίας πολίτης πατρίδος Ἕλληνος γεγώς; A. 65: Πόλιν Ἕλληνα. Apollod. ap. Athen. 7, p. 280, E: Ἕλλην ἀληθῶς οὖσα. Conf. Eust. Il. p. 1077, 30. Antiatt. Bekk. p. 97, 3: Ἕλλην γυνὴ Φιλήμων Ἰαιδαρίῳ. Neutrum est Euseb. Or. de laud. Const. 13, 6: Ἔθνη Ἑλληνά τε καὶ βάρβαρα. || Macedones s. Syromacedones. Menses Macedonum, ut Ἑλλήνων, a quibus distinguuntur Athenienses, recenset Tzetz. ad Hes. Op. v. 502. Nisi potius Græcos universos, qui sua ætate his nominibus mensium uterentur, ab Ath. distinguere voluit. || Gentilis. V. HSt. in Ἑλληνίζω. Julian. Epist. 4, p. 8 ed. Heyl.: Δεῖξον ἡμῖν ἄνδρα ἐν Καππαδόκαις καθαρῶς Ἕλληνα· τέως γὰρ τοὺς μὲν οὐ βουλομένους, ὀλίγους δέ τινας ἐθέλοντας μέν, οὐκ εἰδότας δὲ θύειν ὁρῶ. Socr. H. E. 7, 14, Philostorg. 11, 2, aliique ap. Ducang. Gl.: Ἕλλην τὴν θρησκείαν, Paganus. || Gen. fem. Ἕλλην hac signif. dixit Jo. Malal. in Ἑλληνὶς citandus. Phot. cod. 181, p. 125, 34: Ἕλληνα θρησκείαν τιμώσῃ. || Ὁ Ἕλλην, Gentiles. Theod. Prodr. *Notices* vol. 6, p. 554: Ἐθαύμασεν ὁ Ἕλλην τὴν Δίωνος γλῶσσαν καὶ χρυσῆν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ πράγματος προσηγόρευσεν. || De accentu v. Arcad. p. 9, 3, 6, 18. De sp. aspero id. 198, 11, Lex. de spir. p. 216. || Confus. c. ἄλλος in genitt. ἄλλων et Ἑλλήνων ap. Dem. p. 295, 5, Diodor. 20, 111, et alios. C. ἑλληνιστής, Act. Apost. 11, 20. V. etiam Ἑλληνιστής. L. D. Cum ἀλλήλων ap. Pausan. 4, 10, 4; 5, 4, 5; 10, 10, 2, Orell. Suppl. ad Nic. p. 68. Ἕλλησι cum ἕλκει, Hemst. ad Aristoph. Pl. p. 54; c. Ἑλληνικὸς Diodor. 14 extr.; 15, 89. Schaef.]

[Ἑλλήνειος. V. Ἑλλήνιος.]

[Ἑλληνιάνοι, οἱ, Helleniani, secta Judaica. Justin. Mart. p. 178, B: Ὥσπερ οὐδὲ Ἰουδαίους, ἄν τις ὀρθῶς ἐξετάσῃ, ὁμολογήσειεν εἶναι τοὺς Σαδδουκαίους ἢ τὰς ὁμοίας αἱρέσεις Γενιστῶν καὶ Μεριστῶν καὶ Γαλιλαίων καὶ Ἑλληνιανῶν καὶ Φαρισσαίων βαπτιστῶν ... ἀλλὰ λεγομένους μὲν Ἰουδαίους καὶ τέκνα Ἀβραὰμ καὶ χείλεσιν ὁμολογοῦντας τὸν θεὸν, ὡς αὐτὸς κέκραγεν ὁ θεὸς, τὴν δὲ καρδίαν πόρρω ἔχειν ἀπ' αὐτοῦ. Maranus in annot.: « Hellenianos Scaliger ab Hellenio duce deduci, Serrarius a Græco quodam auctore sectæ. » L. Dind.]

Ἑλληνίζω, Græcos sequor s. imitor, Græcum refero, Græcus sum, [Græcisco, Pergræcor, Gl.]. In qua signif. adjunctum sibi habet dativum veluti instrumentalem ejus rei, qua quis Græcum imitatur s. refert, vel qua quis Græcus est. Æsch. In Ctesiph. [p. 78=563]: Τὰ δὲ ἀπὸ τῆς μητρὸς, Σκύθης, βάρβαρος, Ἑλληνίζων τῇ φωνῇ, Voce tantum Græcum referens, Voce tantum Græcus, i. e. Lingua. [Eadem phrasi Euseb. Vita Constant. 3, 13, p. 584, 37. Cum accus. Charito 4, 5: Καὶ γὰρ ἑλληνίζε (scr. ἤλλ.) τὴν φωνήν. Sine casu, Græce loquor. Xen. Anab. 7, 3, 25: Ἑλληνίζειν γὰρ ἠπίστατο. Plato Charm. p. 159, A: Ἐπειδήπερ ἑλληνίζειν ἐπίστασαι, et alibi. Pausan. 9, 23, 6: Καί οἱ χρῆσαι τὸν θεὸν οὐχ ἑλληνίσαντα. Dio Cass. 53, 14 et 17. Philostr. Imag. 2, 5, p. 817: Κἂν παρακοῦσαι βουληθῶμεν, τάχα ἑλληνιεῖ (Rhodogune). Eust. Od. p. 1759, 12: Οἱ ἑλληνίζοντες ἐν Κιλικίᾳ. Dionys. De adm. vi Dem. c. 4, p. 966, 3: Κάκιον ἑλληνίζουσα καὶ παχυτέρα φαίνεται (dialectus Platonis). Eleganter vel Recte græce loquor. V. infra in Ἑλληνισμός.] Socrat. H. E.: Αἱ τῶν βιβλίων τοίνυν ὑποθέσεις χριστιανίζουσι μὲν τῇ φωνῇ, τοῖς δὲ δόγμασιν Ἑλληνίζουσιν, i. e. Ἑλληνικαί εἰσι s. τὰ τῶν Ἑλλήνων φρονοῦσι, Cum Græcis faciunt, Græcis favent, Græcos sequuntur s. imitantur. [Sozom. H. E. 6, 34: Πρὸς οἰκείων ἐπηγάγοντο σέβας καὶ ἑλληνίζειν ἔπαυσαν.] Nota autem a Theologis ejus temporis Ἕλληνας vocatos fuisse τοὺς ἐθνικούς, Ethnicos, quos vocabant etiam τοὺς ἔξωθεν, et τοὺς ἔξω τῆς ἀληθείας: opponentes eis τοὺς ἡμετέρους, i. e. τοὺς ὀρθοδόξους, τοὺς Χριστιανούς, s. τοὺς εὐαγγελικούς: quoniam videlicet Græci suis superstitionibus dediti erant, et a Christiana religione alieni. Socrat. H. E. 3: Ἕλλην ὢν τὴν θρησκείαν. Sic Sozomenus dicit νόμος Ἑλληνικὸς, Ritus Græcanicus, pro Ethnicus. Necnon et Ἑλληνισμὸς dicitur eodem signif., ut docebo paulo post. [|| Transitive, Græcum facio. Dio Cass. 55, 3: Ἑλληνίσαι γὰρ αὐτὸ (voc. Auctoritas) καθάπαξ ἀδύνατον, Uno verbo Græco non potest comprehendi. Et aliter Liban. vol. 1, p. 305: Ἑλληνίζων διετέλεσε τὴν βάρβαρον. Unde citat Thomas p. 296. Et signif. Gentilem faciendi, ap. Euseb. Dem. ev. 10 ab Suic. cit.: Τοὺς Ἰουδαίους ἑλληνίζων πλείστους ὅσους αὐτῶν ἄνδρας καὶ γυναῖκας ὑπὲρ τοῦ οἰκείου νόμου καὶ τῆς πατρῴας εὐσεβείας ἀνήρει.] Thuc. passive quoque dixit Ἑλληνίζεσθαι pro Fieri Græcum: ut schol. quoque ejus ἠλληνίσθησαν exp. Ἕλληνες ἐγένοντο [κατὰ τὴν διάλεκτον], l. 2, p. 70 [c. 68]: Καὶ ἠλληνίσθησαν τὴν νῦν γλῶσσαν τότε πρῶτον ἀπὸ τῶν Ἀμπρακιωτῶν ξυνοικησάντων, Tum primum Græci facti sunt, et linguam Græcanicam, qua nunc utuntur, didicerunt ab Ampraciotis, qui cum ipsis habitabant. [Ceterum recte HSt. ἤλλ. scripsit tacito pro ἕλλ., quod est in libris Thuc. et Steph. Byz. v. Τάναϊς: Ἑλληνίσθαι δὲ τὰ πολλὰ τῶν βαρβαρικῶν ὀνομάτων, ubi ἑλληνίσαι cod. Vrat. Ita ἑβράϊσεν vitiose Achmes Onir. p. 13. L. Dindorf.]

Ἑλλήνιος, α, ον, et Ἑλληνικὸς, ἡ, ὸν, Græcanicus, Græcus, [Creticus, Gl.]. Nonn. [Jo. c. 7, 135]: Ἑλλήνια τέκνα διδαξῇ, Græcanicam prolem, i. e. Græcos. Herodot. 2, [178, sed ubi absolute dicitur Ἑλλήνιον, idque τέμενος vocatur. V. infra Ἑλλήνιον]. Ἑλλήνιον τέμενος, Lucus vel Fanum Græcanicum. [5, 49: Πρὸς θεῶν τῶν Ἑλληνίων· et ib. 92 et ap. Ælian. V. H. 12, 1, p. 138 Cor. Porro Herodot. 9, 7: Διὰ Ἑλλήνιον· qui Ἑλλάνιος in numis Syracus., de quibus Eckhel. Doctr. N. vol. 1, p. 244, Burm. ad Dorv. Sic. p. 346, it. Pind. Nem. 5, 10: Βωμὸν πατέρος Ἑλλανίου. Aristoph. Eq. 1253: Ἑλλάνιε Ζεῦ· ubi schol. annotat hunc deum coli in Ægina: in qua Δία Ἑλλάνιον memorat Theophr. fr. 6 De sign. 1, 24. De Ἀθηνᾷ Ἑλληνία v. in Ἑλλεσία. Nonn. Dion. 1, 125: Ἑλλήνιος ἔνεπε ναύτης. || Do-

rice, ut modo dixi, Ἑλλάνιος, Eur. Hel. 230: Ἑλλανίας ἀπὸ χθονός· Ion. 797: Γαίας Ἑλλανίας. Unde Ἑλλανία, ἡ, Græcia. Eurip. Herc. F. 411: Τίν' οὐκ ἀφ' Ἑλλανίας ἄγορον ἁλίσας φίλων; Hel. 1147: Καθ' Ἑλλανίαν· Hipp. 1121: Τὸν Ἑλλανίας φανερώτατον ἀστέρ' Ἀθάνας. || Ἑλλήνιον, locum Spartæ, memorat Pausan. 3, 12, 6 et 7. V. l. Herod. supra cit.] Apud Suid. et per diphthongum Ἑλλήνειος στρατὸς, et Ἑλλήνειος γλῶσσα, Græcus exercitus, Græcanica lingua. [Ἑλλήνιος bis cod. Voss. Eadem forma ap. Aristid. vol. 1, p. 269 ex codd. pro Ἑλλήνειος restituta.] || Frequentior usus est posterioris Ἑλληνικός: ut Ἑλληνικὴ παιδεία ap. Lucian. [Toxar. c. 57; Clement. in Cotel. Patr. vol. 1, p. 769, 46; Plut. Cat. maj. c. 2], Græcanicæ s. Græcæ literæ. Sic Ἑλληνικὰ γράμματα, Ἑλληνικὰ ὀνόματα, Ἑλληνικὸν ὄρυ, Ἑλληνικὸν ἱμάτιον, Ἑλληνικὴ ἤπειρος: et ap. Medicos [e. gr. Diosc. Parab. 2, 78], Ἑλληνικὸς κύαμος, Faba Græca: ad differentiam Ægyptiæ. [Similiter Aret. Acut. p. cur. 1, 1, p. 76: Σίραιος Ἑλληνικὸς, et ubi distinguitur a Cretico ib. p. 75: Σίραιον Ἑλληνικὸν ἢ Κρῆτα. Æsch. Pers. 409: Ἑλληνικὴ ναῦς· 417, Sept. 269, et sæpe Eurip. Herodot. 4, 108: Ἑλληνικῶν θεῶν ἱρά· ib.: Γλώσσῃ Ἑλληνικῇ. Xenoph. Cyrop. 2, 2, 28: Κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν τρόπον. Et alibi. Thuc. 1, 4: Τῆς νῦν Ἑλληνικῆς θαλάσσης· 17: Ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πόλεσι· 112: Ἑλληνικοῦ πολέμου ἔσχον οἱ Ἀθηναῖοι· 128; et ib.: Ἐρῑέμενος Ἑλληνικῆς ἀρχῆς. Ap. Atticistas Ἑλληνικὰ voce. eadem quæ κοινὰ, Græcis omnibus communia, a quibus distinguuntur Attica. V. Piers. præf. ad Mœr. p. 27. Ap. Theophyl. Sim. Hist. 5, 6, p. 128, C: Λέγεται δὲ Ἰουστινιανὸν τὸν αὐτοκράτορα λίθον Ἑλληνικὴν Χοσρόῃ τῷ Καβάδου παρέχεσθαι, τούς τε περὶ τὴν οἰκοδομίαν δεινοὺς τέκτονάς τε ὁρόῳων ἀγχίνους, καὶ βασιλεια δείμασθαι τῷ Χοσρόῃ τέχνῃ Ῥωμαϊκῇ, intelligenda sunt marmora Græca. Superl. Demosth. p. 439, 26: Εἶναί τε τὸν Φθιῶτον αὐτὸν ἑλληνικώτατον ἀνθρώπων. V. l. Menandri in Ἑλλόγιμος cit.] Dicunt etiam τὸ Ἑλληνικὸν, sub. ἔθνος, aut simili, Græca gens, Græci: ut τὸ Αἰτωλικὸν, Ætolica gens, Ætoli. [Immo dicitur absolute, ut τὸ κοινὸν, τὸ δήμιον, et sim. Herodot. 7, 139: Τὸ Ἑλληνικὸν πᾶν· 145; 8, 144. Thucyd. 1, 1: Τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ὁρῶν ξυνιστάμενον πρὸς ἑκατέρους, τὸ μὲν εὐθὺς, τὸ δὲ καὶ διανοούμενον· 6: Πολλὰ δ' ἂν καὶ ἄλλα τις ἀποδείξειε τὸ παλαιὸν Ἑλληνικὸν ὁμοιότροπα τῷ νῦν βαρβαρικῷ διαιτώμενον· 15: Τὸ ἄλλο Ἑλληνικόν. Phryn. Epit. p. 418: Οὐχ ὁρῶ μὰ τὸν Ἡρακλέα τί πάσχουσιν οἱ τὸν Μένανδρον μέγαν ἄγοντες καὶ αἴροντες ὑπὲρ τὸ Ἑλληνικὸν ἅπαν. Philostr. Imag. 2, 6, p. 818: Ἔοικε γὰρ μὴ τῷ ἀντιπάλου μόνον ἀλλὰ καὶ τῷ Ἑλληνικῷ κινδυνεύειν, de Græcis Olympia spectantibus. De exercitu Græco Xenoph. Anab. 1, 4, 13: Τὸ μὲν δὴ πολὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ οὕτως ἐπείσθη, et alibi. Philostr. Her. præf. p. 666: Ἀποθανὼν πρῶτος τοῦ Ἑλληνικοῦ παντός (Protesilaus)· 15, p. 689: Εὐοπλοτάτῳ ὀφθέντι καὶ καλλίστῳ τοῦ Ἑλληνικοῦ. || Lingua Græca expressus. Athanas. vol. 2, p. 203, A: Ποῖαι καὶ πόσαι παραδόσεις εἰσὶ τῆς θείας γραφῆς, εἴτε οὖν ἀπὸ Ἑβραϊκοῦ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἑρμηνεῖαι. || Hellenicum, loci nomen. Steph. Byz.: Ἑλληνικὸν καὶ Καρικὸν, τόπο. ἐν Μέμφιδι, ἀφ' ὧν Ἑλληνομεμφῖται καὶ Καρικομεμφῖται, ὡς Ἀρισταγόρας. || Ἑλληνικὰ, τὰ, Res Græcæ, Græcorum res gestæ. Thucydides 1, 97: Ἡ τὰ πρὸ τῶν Μηδικῶν Ἑλληνικὰ ξυνετίθεσαν (historici ante Thucydidem). Xenoph. H. Gr. 5, 4, 1: Πολλὰ μὲν οὖν ἄν τις ἔχοι καὶ ἄλλα λέγειν καὶ Ἑλληνικὰ καὶ βαρβαρικὰ, ὡς θεοὶ οὔτε τῶν ἀσεβούντων οὔτε τῶν ἀνόσια ποιούντων ἀμελοῦσι. Philostr. Her. præf. p. 667: Πολλὰ Ἑλλ. τε καὶ Μηδικά. Plut. Brut. c. 23: Ἦν γὰρ ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν διάθεσι, προπεμπόμενος Ἕκτωρ ὑπ' Ἀνδρομάχης, Habebat pictura argumentum e rebus Græcis, s. bello Trojano, petitum. Porphyr. De abst. 3, 2, p. 295: Τῶν τοίνυν συντόμως τε ὁμοῦ καὶ ἀκριβῶς τὰ Ἑλληνικὰ συναγαγόντων ἐστὶ καὶ ὁ περιπατητικὸς Δικαίαρχος. Quo titulo libros suos de rebus Græcorum inscripserunt Xenophon, Theopompus, Callisthenes, Charax, Neanthes. Aliter Thucyd. 8, 87: Τριδῆς ἕνεκα καὶ ἀναχωρήσεως τῶν Ἑλληνικῶν, Rerum i. e. Opum viriumque Græcorum attorendarum caussa. || Literæ Græcæ. Appian. Civ. 4, 67: Ἀρχέλαον, ὃς ἐν Ῥόδῳ τὰ Ἑλληνικὰ διδάσκαλος γεγένητο τῷ Κασσίῳ. || De forma Dor. Ἑλλανικὸς v. supra. || Gentilis, Paganus. Socrat. H. E. 3, 7, p. 179, 24: Οἱ τὴν Ἑλληνικὴν παρ' Ἕλλησι σοφίαν ἐκθέμενοι τὴν μὲν οὐσίαν πολλαχῶς ὡρίσαντο. Niceph. Greg. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 140, B: Αἱρέσεις, αἳ τὸν μὲν νοῦν ὑγιαίνουσι, τὸ δὲ φαινόμενον ἀπόζουσιν Ἑλληνικῆς πικρίας. Basil. Epist. 217, p. 329, E: Ὁμόσαντες ὅρκους Ἑλληνικούς. Eunomius Libro apolog. p. 632, E: Κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν πλάνην. Et alii plurimi. Eodemque sensu adv. Ἑλληνικῶς in Martyr. Neophyti ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 716, A: Πρώην μὲν ἄλλ. βιοῦντες Ἑλληνικὸν ἔσχον καὶ τρόπον καὶ σέβας. Sozomen. H. E. 3, 17, p. 122, 33: Ἀλλ. θρησκεύειν. L. D.] Et adv. Ἑλληνικῶς, Græcanice, Græce, More Græcorum [Eur. Iph. T. 660: Ὡς ἄλλ. ἀνήρεθ' ἡμᾶς. Herodot. 4, 108: Ἔστι γὰρ δὴ αὐτόθι Ἑλληνικῶν θεῶν ἱρὰ, ἀλλ. κατεσκευασμένα ἀγάλμασι. Xenoph. Anab. 1, 8, 1: Ἑβόα καὶ βαρβαρικῶς καὶ ἄλλ. Strabo 6, p. 284: Καὶ ὠνομάζετό γε Σηπιῶς ἄλλ. (Sipuntum). I. q. Bene græce, Polluc. 4, 23]: vel etiam Ita ut Græcos decet. Nam Ἑλληνικὸν dicitur aliquando Quod Græcos decet, Quod Græcis peculiare est, veluti hominibus cultioribus. Plut. De aud. poem. [p. 29, E]: Ἑλληνικὸν οὖν καὶ ἀστεῖον, ἡ πρόνοια· βαρβαρικὸν δὲ καὶ φαῦλον, ἡ θρασύτης. Ex Ejusdem Numa [Comp. Lyc. et N. c. 1] affertur Ἑλληνικώτερος Νουμᾶς, pro Prudentior et humanior; nam aliquando Ἑλληνικοὶ dicuntur Qui imbuti sunt literis vel moribus Græcis, vel eorum studiosi. Quin Hesychio ac Suida teste Ἕλληνες dicuntur οἱ φρόνιμοι, ἤτοι σοφοί. [Comparat. adv. Ἑλληνικωτέρως, Magis græce, schol. Hom. Il. Γ, 95. Ancd. Ap. Atticistas contraria ἑλληνικῶς et ἀττικῶς: v. in Ἑλληνικός.]

[Ἑλλήνιος, ὁ, Hellenius, n. pr. viri ap. Basil. M. Ep. 71, vol. 3, p. 164, D; 98, p. 191, E. L. Dind.]

Ἑλληνὶς, ἴδος, ἡ, i. q. Ἑλληνική. Nam ut Xen. dicit Ἑλληνικαὶς πόλεσιν, ita Thuc. [1, 35], Ἑλληνίδες πόλεις [ipseque Xen. Anab. 5, 1, 1, etc.], Græcæ s. Græcanicæ urbes. [Æsch. Pers. 334: Ντῶν Ἑλληνίδων. Soph. Aj. 426: Χθονὸς Ἑλλανίδος. Eur. Hel. 193: Ἑλλανίδες κόραι. Pind. Pyth. 11, 50: Ἑλλανίδα στρατίαν. Aristoph. Thesm. 907: Ἑλλ. ἡ πτωχρία γυνή. Palæph 35, 2: Πανδώρα γυνὴ ἐγένετο Ἑλληνὶς. Sæpe sic etiam Eurip., ap. quem etiam simpl. de muliere Græca El. 1076: Μόνην πασῶν Ἑλληνίδων, et alibi. Dionys. A. R. 1, 5: Οὐδεμία γὰρ ἀκριβὴς ἐξελήλυθε περὶ αὐτῶν Ἑλληνὶς ἱστορία. || Gentilis, ut sit contraria Judaicæ vel christianæ, cujuscunque gentis sit ipsa. Marc. Ev. 7, 26: Ἦν δὲ ἡ γυνὴ Ἑλληνὶς, Συροφοίνισσα τῷ γένει. Act. Ap. 17, 12: Τῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν. Julian. Epist. 6, p. 9 ed. Heyl.: Οὐδὲν οὕτως ἴδοιμι, μᾶλλον δὲ ἀκούσαιμι μηδενὸς παρὰ σοῦ πραχθέντος, ὡς Ἀθανάσιον ἐξεληλαμένον τῶν τῆς Αἰγύπτου τόπων, τὸν μιαρὸν, ὃς ἐτόλμησεν Ἑλληνίδας ἐπ' ἐμοῦ γυναῖκας τῶν ἐπιστήμων βαπτίσαι, δυώκεσθαι. Chr. Pasch. p. 578, 7 Κρατήσας αὐτὴν ἐποίησε χριστιανήν· ἦν γὰρ Ἑλληνὶς, cujus loco ap. Jo. Malal. p. 355, 8 est Ἕλλην gen. fem. L. D.]

[Ἑλληνὶς, ἴδος, ἡ, et Dor. Ἑλλανὶς, Hellanis, n. mulieris Lesbiæ ap. Agath. Anth. Pal. 7, 614, 1: Ἑλλανὶς τριμάκαιρα. L. Dindorf.]

Ἑλληνισμὸς, ὁ, Imitatio Græcorum, [Græcatio, Gl.]. Theologi Gr. et Apostolorum posteri Ἑλληνισμὸν vocarunt τὴν Ἑλληνικὴν παιδείαν, i. e. τὴν ἔξωθεν παιδείαν, s. τοὺς ἔξωθεν λόγους, opponentes cum τῇ εὐαγγελικῇ παιδείᾳ: quia videl. Græci tum temporis erant ethnici, et a Christiana religione alieni. [Socr. H. E. 3, 11, p. 187, 10: Τὸν μέντοι ἑλληνισμὸν συνεκρότει. Martyr. S. Parasceues ap. Lamb. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 768, A: Τοῦ ἄλλ. σφοδρῶς κατακρατοῦντος· et Theophili ib. p. 588, B: Ἀρνησάμενος τὴν κακὴν κληρονομίαν τοῦ ἄλλ. τῶν ἐμῶν πατέρων καὶ γονέων. Pseudojustinus p. 441, B: Ἰουδαϊσμόν τε καὶ ἑλληνισμόν· ib. E, etc. || Institutio Græca, contraria patriæ, Maccab. 2, 4, 13: Ὑπ' αὐτὴν τὴν ἀκρόπολιν γυμνάσιον καθίδρυσε (Iason) καὶ τοὺς κρατίστους τῶν ἐφήβων ὑποτάσσων (del. hoc voc. cum Ruhnk. ad Ignarræ Pal. Neap. p. 102, Bibl. crit. part. 5) ὑπὸ πέτασον ἦγεν. Ἦν δ' οὕτως ἀκμή τις ἑλληνισμοῦ καὶ πρόσβασις ἀλλοφυλισμοῦ ... ὥστε μηκέτι περὶ τὰς τοῦ θυσιαστηρίου λειτουργίας προθύμους εἶναι τοὺς ἱερεῖς, ἀλλὰ τοῦ μὲν ναοῦ καταφρονοῦντες καὶ τῶν θυσιῶν ἀμελοῦντες ἐσπευδον μετέχειν τῆς ἐν παλαίστρᾳ παρανόμου χορηγίας. L. D.] Alioqui Ἑλληνισμὸς dicitur etiam ἡ Ἑλληνικὴ

παιδεία, i. e. Literæ Græcæ, s. Græcus lepos : quia Græci eruditiores et elegantiores fuerunt ceteris gentibus. Synes. Ep. 154 [153, p. 290, C] : Ἐνῆγε δὲ αὐτοὺς τὸ ταῦτα σπουδασθῆναι διαφερόντως ὑπὸ νεανίσκων ἐνίων, οἷς Ἑλληνισμοῦ τε καὶ χάριτος ἔμελε, καί τινα τῶν ἐκ ποιητικῶν, Græcanicarum literarum et leporis. [Herodot. 1, 60 : Ἐπεὶ ἀπεκρίθη ἐκ παλαιτέρου τοῦ βαρβάρου ἔθνεος τὸ Ἑλληνικὸν, ἐὸν καὶ ὀξυώτερον καὶ εὐηθίης ἡλιθίου ἀπηλλαγμένον μᾶλλον.] || Alioqui Ἑλληνισμὸς a gramm. dicitur Sermo Græcanicus, s. Proprietas linguæ Græcæ, Proprietas verborum Græcorum : ut quum Athen. quum alibi, tum l. 9, [p. 367, A ; 398, A] dicit, Σέλευκος ἐν τοῖς περὶ Ἑλληνισμοῦ : qualis est Nonii Marcelli Compendiosa doctrina de proprietate sermonum. [Scriptor Περὶ βαρβαρισμοῦ post Ammon. p. 193 : Τοῦ λόγου ἀρεταὶ μέν εἰσιν ἓξ· ἑλληνισμὸς, σαφήνεια, κτλ. 194 : Ἑλλ. μὲν οὖν ἐστὶ λέξις ὑγιὴς καὶ ἀδιάστροφος λόγου μερῶν συμπλοκὴ μετάλληλος (κατάλλ. Schæf.). Diog. L. 7, 59 : Ἑλλ. μὲν οὖν ἐστι φράσις ἀδιάπτωτος ἐν τῇ τεχνικῇ καὶ μὴ ἰδιαίᾳ συνθέσει. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 729, 21 : Διττὴ δέ ἐστιν ἡ γραμμα- B τικὴ· ἡ μὲν γὰρ περὶ τοὺς χαρακτῆρας καὶ τὰς τῶν στοιχείων ἐκφωνήσεις καταγίνεται ..., ἡ δὲ περὶ τὸν ἑλληνισμόν. Pollux 4, 22, Etym. M. p. 331, 37.] Atque adeo Ἑλληνίζειν dicuntur qui non tantum Græce loquuntur, sed etiam qui vere ac proprie loquuntur Græce. Athen. 6, [p. 231, B] : Οἱ δ' Ἑλληνίζοντες λέγειν δεῖν φασὶν ἀργυροῦν κόσμον καὶ χρυσοῦν κόσμον, sc. pro ἀργυρώματα et χρυσώματα, i. e. Qui Græci sermonis proprietatem vel elegantiam affectant, Qui proprie et eleganter loqui Græce student. [Conf. script. Περὶ βαρβαρισμοῦ p. 194, Περὶ σολοικίας p. 197. Aristot. Rhet. 3, 5 init. : Ἔστι δ' ἀρχὴ λέξεως τὸ ἑλληνίζειν κτλ. Pollux 4, 24.]

[Ἑλληνιστάριοι, οἱ, Qui lingua Græca utuntur, ἑλληνισταὶ, uti appellantur in Epist. Ammonis episc. de vita SS. Pachomii et Theodori n. 4, 19. Theodor. Petr. episc. in V. S. Theodos. Archimandr. : Οὗτος ἅπαντες, πλὴν τῶν δαιμονούντων ἀδελφῶν κατὰ τὴν μεγάλην τῶν ἑλληνισταρίων συναθροίζονται ἐκκλησίαν. Supra dixit, ἐν ᾗ τῇ Ἑλληνίδι φωνῇ liturgia celebratur. Cy- C rill. Scythop. V. S. Sabæ : Ἔρχεσθαι μετὰ τῶν ἑλληνισταρίων καὶ τῶν θείων μεταλαμβάνειν μυστηρίων. V. Salmas. librum De Hellenistica. Ducang.]

Ἑλληνιστὴς, ὁ, Sectator s. Imitator Græcorum, Qui e Græca factione est, Æmulus s. Studiosus Græcorum. [V. Ἑλληνιστάριος. || In Act. Ap. ubi commemorantur Ἑλληνισταὶ, 6, 1 : Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ταύταις πληθυνόντων τῶν μαθητῶν ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους, ὅτι παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ αἱ χῆραι αὐτῶν· 9, 29 : Ἐλάλει τε καὶ συνεζήτει πρὸς τοὺς ἑλληνιστάς, ubi est var. Ἕλληνας (11, 20 enim : Ἦσαν δέ τινες ἐξ αὐτῶν ἄνδρες Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι, οἵτινες ἐλθόντες εἰς Ἀντιόχειαν ἐλάλουν πρὸς τοὺς ἑλληνιστὰς, εὐαγγελιζόμενοι τὸν κύριον Ἰησοῦν, jam receptum est Ἕλληνας), alii intelligendos existimarunt Judæos, qui post exsilium Babylonicum inter Græcos degentes lingua moribusque Græcis uterentur, adeoque V. T. interpretatione Græca, non textu Hebræo, quo Judæi in Palæstina ; Salmasius vero in scriptis peculiaribus, De (lingua) Hellenistica, Lugd. D Bat. 1643, tum Funere linguæ Hell. et Ossilegio (linguæ) Hell. ib. cod. a. editis, non Judæos natione, lingua autem Græcos, sed Græcos nativos, religione Judæos. In medio rem relinquunt Chrysost. Hom. 21 in Acta : Ἑλληνιστὰς τοὺς ἑλληνιστὶ φθεγγομένους λέγει, καὶ τοῦτο σφόδρα σοφῶς· ἐκεῖνοι γὰρ οἱ ἄλλοι οὐδὲ ἰδιὸν αὐτὸν ἠθέλησαν οἱ βαθεῖς Ἑβραῖοι. Gloss. Alberti Append. p. 211 : Ἑλληνιστῶν· ἑλληνιστὰς δὲ οὐ τὴν θρησκείαν, ἀλλὰ τοὺς ἑλληνιστὶ φθεγγομένους καλεῖ. Sed illud quidem certissimum est et ab omnibus concessum, quicunque fuerint natione, ab lingua qua uterentur Græca vocatos esse ἑλληνιστάς. || Gentilis. Philostorg. H. E. 7, 4 : Τῶν ἑλληνιστῶν τὰ ἀτοπώτατα κατὰ τῶν Χριστιανῶν πανταχοῦ παλαιωμένων. Sozom. 6, 35 : Ἄνδρα τὸν ἐν τοῖς βασιλείοις ἐπισήμως στρατευόμενον, ἑλληνιστὴν καὶ ἐλλόγιμον. Utitur paulo ante. Ducang. Ap. Sozom. 4, 30, p. 176, 28 : Ἐκάκου τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς ἑτέρως αὐτῷ δοξάζοντας Χριστιανούς, codd. Castellan. et Casaub. ap. Reading. p. 407 ἑλληνιστάς. V. Ἕλλην. I.. Dindorf.]

Ἑλληνιστὶ, Imitatione s. Ad imitationem Græcorum, Ritu et more Græcanico, Græce. Lucian. [Scyth. c. 3] : Ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον. Plut. : Τὰς Ῥωμαϊκὰς ἐᾶσας ὀνομασίας, Ἑλλ. τὰς δυνάμεις τῶν ἰδρυμάτων περάσομαι καταριθμήσασθαι. [Simpl. Græce, ut in Il. citt., ap. Xenoph. Anab. 7, 6, 8 : Ἐν ἐπηκόῳ εἰστήκει ἔχων ἑρμηνέα· ξυνίει δὲ καὶ αὐτὸς ἑλλ. τὰ πλείστα. Act. Ap. 21, 37 : Ἑλλ. γινώσκεις; Joann. 19, 20 : Γεγραμμένον ἑβραϊστὶ, ἑλλ.]

[Ἑλληνογαλάται, οἱ, Gallogræci, Galli in Asia, Galatæ, οἱ διὰ τὴν πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἐπιπλοκὴν Ἑλληνογαλάται κληθέντες, ut ait Diodor. 5, 32. Suid. v. Ἄγκυρα : Ὅτι οἱ νῦν Ἀγκυρανοὶ Ἑλληνογαλάται πάλαι ἐλέγοντο. V. id. in Γαλλογραικία, Στεφανικὸν τέλεσμα, p. 3403, D. ää]

[Ἑλληνοεῖκαι. V. Ἑλλανοεῖκαι.]

[Ἑλληνόθρησκος, ὁ, ἡ, Paganus religione. Ind. Hasii ad Timarion., *Notices des Mss.* vol. 9, p. 215. Boiss.]

[Ἑλληνοκοίτης, ὁ, Qui cum gentili concumbit. Constit. Apost. 6, 1, p. 333 : Μαρία δὲ ὀνειδίσασα Μωσῆ, ἐξω τῆς παρεμβολῆς ἀπεβλήθη ἑπτὰ ἡμέρας. Margo : « Al. ὡς ἑλληνοκοίτην add. ante ὀνειδ. »]

[Ἑλληνοκοπέω, Gratiam capto Græcorum. Polyb. 26, 5, 1 : Εὐθέως ἑλληνοκοπεῖν ἐπεβάλλετο. Græcorum mores affecto, id. 20, 10, 7 : Ἔτι γὰρ ὑμεῖς ἑλληνοκοπεῖτε καὶ περὶ τοῦ πρέποντος καὶ καθήκοντος ποιεῖσθε λόγον. Dixerat enim Phæneas : Οὔτε δίκαιον οὔτε Ἑλληνικόν ἐστιν, ὦ στρατηγὲ, τὸ παρακαλούμενον. Livius 36, 28, 4 : « Certum habeo te imprudentia labi, qui nobis imperes quæ moris Græcorum non sint. Ad hæc consul, Nec hercle, inquit, magnopere nunc curo quid Ætoli satis ex more Græcorum factum esse censeant. »]

[Ἑλληνομειμῆται, οἱ. V. Ἑλληνικὸν, loci n.]

Ἑλληνόπολις, εως, ἡ, Urbs Græcorum, i. e. Urbs e Græcis conflata civibus, conditore Attalo. Is enim eam ædificasse fertur ἐκ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων οἰκήτορας συναγαγών, ut ex Apollod. refert Etym. [M. p. 331, 41, Zonar. p. 687. Steph. Byz. : Ἑλλ., πόλις Βιθυνίας μετὰ τὸν ἀνοικισμὸν (l. ἀνοικ.) Βιθάλδης. Τὸ ἐθνικὸν Ἑλληνοπολίτης. Memorat etiam Hieronymus De viris illustr. c. 77, p. 167. L. Dindorf.]

[Ἑλληνοταμία, ἡ, Munus magistratus qui dicebatur Ἑλληνοταμίας, q. v. Xenoph. Vectig. 5, 5 : Ἐννοησάτωσαν πρῶτον μὲν τὰ Μηδικὰ, πότερον βιαζόμενοι ἢ εὐεργετοῦντες τοὺς Ἕλληνας ἡγεμονίας τε τοῦ ναυτικοῦ καὶ ἑλληνοταμίας ἐτύχομεν. Fort. scrib. esse ἑλληνοταμείας suspicatur Bœckh. OEcon. Athen. vol. 1, p. 189, annot. 110.]

Ἑλληνοταμίαι, οἱ, Quæstores Græciæ, s. Ærarii Græcanici præfecti. Ἑλληνοταμίαι, teste Polluce 8, [114] dicti fuerunt οἱ τοὺς φόρους ἐκλέγοντες, καὶ ἐπὶ τῶν νήσων τὰ παρὰ τῶν νησιωτῶν εἰσπράττοντες, καὶ τὰς πολιτείας αὐτῶν ἐφορῶντες· ut Thucyd. quoque schol. Ἑλληνοταμίας dictos fuisse τοὺς δεχομένους τοὺς φόρους ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ φυλάσσοντας αὐτούς· et Suid. [s. Zon. p. 684] τοὺς τὰ ἐκ τῶν φόρων χρήματα φυλάσσοντας, ἃ πρότερον κοινῇ οἱ Ἕλληνες ἐν Δήλῳ ἀπετίθεντο. Plura vide ap. Eund., et ap. Thuc. 1, p. 31, 32. [Ap. Suid. præter verba citt. nihil est, nisi locus Thucyd. c. 96, cujus hæc addimus : Ἔταξαν (Athen.) ἃς τε ἴδοι παρέχειν τῶν πόλεων χρήματα πρὸς τὸν βάρβαρον καὶ ἃς ναῦς ... καὶ Ἑλληνοταμίας τότε πρῶτον Ἀθηναίους κατέστη, ἀρχὴ, οἱ ἐδέχοντο τὸν φόρον (sociorum ad bellum adversus regem Persarum)· οὕτω γὰρ ὠνομάσθη τῶν χρημάτων ἡ φορά. Aristotelem in Athen. politia citat Harpocrat., cui Ἑλλ. sunt ἀρχὴ, οἱ διεχείριζον τὰ χρήματα, quæ verba sunt etiam ap. Suid. in altera gl. Gramm. Bekk. An. p. 188, 16 : Ἑλληνοταμίας, τοὺς ἐκπεμπομένους διανεῖμαι τὰ τέλη τοῖς ἔξω ἄρχουσιν ἔλεγον οὕτως. Lex. rh. ib. p. 248, 29 : Ἑλλ., οἱ ταμίαι τῶν Ἑλληνικῶν χρημάτων· εἶχε γὰρ ἡ Ἑλλὰς κοινὰ χρήματα ἀποκείμενα ἐν Δήλῳ. Hesych. : Ἑλλ., οἱ τοῦ κομιζομένου φόρου παρὰ Ἀθηναίοις ταμίαι. Ex inscrr. Atticis (C. I. vol. 1, p. 116, 6 ; 206, 5 etc. ; 220, 3 etc.) de numero et muneribus eorum conjecturam fecit Bœckhius De œcon. Athen. vol. 1, p. 191-3, animadvertitque exstinctos videri cum amisso ab Athen. sociorum imperio, neque adversari huic sententiæ locum Plut. Mor. p. 841, B. Nobis adjecisse sufficit l. Andocidis p. 28, 16, ubi cum gen. : Πείσαντες Ἀθήνησι ποιήσασθαι

τῶν κοινῶν χρημάτων Ἑλληνοταμίας. Et alterum ex A inscr. Argol. ap. Bœckh. vol. 1, p. 580, 17, quæ T. Statilium quendam Πανέλληνα καὶ Ἑλληνοταμίαν appellat formis vulgaribus, quum in ead. et cetera omnia Dorica sint et forma Ἑλλάνων. ᾶϊ L. D.]

[Ἑλληνοτροποφθόρος, ὁ, ἡ, Græcos et Trojanos perdens. Tzetz. Hist. 5, 772 : Μάχην Ἑλλ. Ελβελ.]

[Ἑλληνόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Paganus. Theophanes an. 37 Theodosii jun., 26 Justiniani. Ducang. Damasc. Phot. Bibl. p. 343, 5 : Ἀνθέμιον ... τὸν Ῥώμης βασιλεύσαντα Ἑλληνόφρονα. Hase.]

Ἑλληνύει, Hesych. exp. ἑορτάζει, παύεται, ἀργεῖ, pro quo supra ἐλινύει.

[Ἑλλησποντία. V. Ἑλλησπόντιος.]

[Ἑλλησποντῖακός, ἡ, όν, Hellespontiacus. Xenoph. Anab. 1, 1, 9, αἱ Ἑλλησποντιακαὶ πόλεις, ubi Ἑλλησποντικαὶ libri nonnulli deteriores, unus etiam Ἑλλησπόντιαι καὶ, quæ forma est H. Gr. 4, 8, 31. Strabo 12, p. 551 : Μενεκράτης ἐν τῇ Ἑλλησποντιακῇ περιόδῳ. Achill. Tat. Isag. in Arati Phæn. p. 159, B : Θέσις τίς ἐστι κατὰ τὸ Ἑλλησποντιακὸν καὶ τῆς Μακεδονίας κλίμα. B Hesych. : Πριηπίδος, ... τῆς πρὸ Βοσπόρου πόλεως Ἑλλησποντιακῆς. L. Dindorf.]

Ἑλλησποντίας, ου, ὁ, dicitur Ventus quidam, quia ab Hellesponto spirat : cujus meminit Aristot. Probl. sect. 26 quæst. 56. Meminit et Herodot. 7, p. 283 [c. 188], ubi τὸν ἀπηλιώτην tradit a Ponti accolis vocari Ἑλλησποντίην. Plin. Cæcian ab aliquibus vocari Hellespontian auctor est, 2, 47. [Conf. Theophr. fr. 5 De ventis, 62. Aristid. ap. Hermog. De form. orat. 1, 6, p. 279 : Ἄρτι μὲν γὰρ συνιούσης τῆς ναυμαχίας ὤδινεν ἡ θάλασσα καὶ κατέβαινεν Ἑλλ. λαμπρὸς, ubi interpretis errorem correxit Wyttenb. ad Eclog. hist. p. 399, ab Schæf. cit. Aristidem imitatur Georg. Pachym. Mich. Pal. 5, 21, p. 269, A. Bosporum Thracium sic vocat Tzetz. Hist. 1, 835 : Ὁ παρ' ἡμῖν τε Θράκιος ὁ καὶ Ἑλλησποντίας. ᾶ L. Dind.]

[Ἑλλησποντὶας, άδος, ἡ, Hellespontia. Archestr. ap. Athen. 7, p. 278, D : Θαλάσσης Ἑλλησποντιάδος. L. D.]

[Ἑλλησποντικὸς, ἡ, όν, i. q. Ἑλλησποντιακὸς, q. v.]

Ἑλλησπόντιος, α, ον, Hellespontius : i. e. Helles- C ponti accola vel incola : aut Qui ad Hellespontum provenit. [Herodot. 7, 95. Xenoph. H. Gr. 3, 4, 11 : Ἴωσι καὶ Αἰολεῦσι καὶ Ἑλλησποντίοις, et alibi. Id. 4, 8, 31 : Αἱ ἄλλαι Ἑλλησπόντιαι πόλεις. Steph. Byz. v. Ἀλωπεκόννησος : Πόλις τῆς Ἑλλησποντίας Χερρονήσου. ‖ Hinc Ἑλλησποντία, ἡ, Regio circa Hellespontum. Strabo 12, p. 534 : Τρωὰς καὶ Ἑλλ. Steph. B. : Αἶνον, χωρίον τῆς Ἑλλησποντίας. Et : Πρίαπος, πόλις Ἑλλησποντίας. L. Dindorf.]

[Ἑλλησπόντιος, ὁ, Hellespontius, n. pr. viri, ap. Eunap. p. 117 sqq., Liban. Epist. 1259, p. 593. L. D.]

[Ἑλλησποντὶς, ίδος, ἡ, i. q. Ἑλλησποντιάς. Sophocl. fr. Pastor. ap. Athen. 7, p. 319, B : Πηλαμὺς ... Ἑλλ. Schol. Hom. Il. N, 363 : Κάδησα πόλις Ἑλλ. Steph. Byz. in Ἑλλήσποντος. Arcad. p. 35, 23.]

Ἑλλήσποντος, ὁ, Hellespontus : i. e. Ponti s. Maris ille tractus, in quo Helle cum fratre Phryxo tranans vehente ariete, submersa est : est autem ἡ πρὸ τῆς Τροίας θάλασσα, ut vult Etym. [M. p. 331, 44. Tzetz. Hist. 1, 838 : Ἐκ τῆς Ἀδύδου τῶν στενῶν καὶ τῶν ἐν D μέσῳ πάντων μέχρι γεφύρας Βλαχερνῶν Ἑλλήσποντος καλεῖται. Memorat Hom. Il. B, 845 etc., Æsch. Pers. 745, et historici et geographi passim. Dor. Ἑλλάσποντος Theocr. 13, 29. Πόντος Ἕλλης Lycophr. 1285. ‖ Asiæ ora circa mare illud. Steph. Byz. : Ἑλλ., ἡ χώρα ἡ παρακειμένη τῷ κόλπῳ. Thucyd. 2, 9 : Ἰωνία, Ἑλλήσποντος, et alibi. Xenoph. H. Gr. 1, 7, 2 : Ἐξ Ἑλλησπόντου αὐτὸν ἔχειν χρήματα. Æneas Tact. c. 28, p. 87 : Κατὰ Ἑλλήσποντον καταλαμβάνων Πάριον. Ptolem. 5, 2 : Ἑλλησπόντου Ἄβυδος κτλ. Steph. Byz. v. Ἐλαιοῦς, oppidum Elæuntem Chersonesi Thr. attribuit Hellesponto. ‖ Ἡ, Regio circa Hellespontum. Jo. Malal. p. 77, 7 : Οἵτινες ἀπὸντες τὸν Ἑλλήσποντον ἐπολιμήθησαν ἐξαίφνης ὑπὸ Κυζίκου βασιλέως τῆς Ἑλλησπόντου· 9 : Τὴν Κύζικον, μητρόπολιν τῆς Ἑλλησπόντου ἐπαρχίας· 78, 7 : Ἐκ τῆς Ἑλλ. ἐξορμήσαντες· 204, 17.]

[Ἕλληψις. V. Ἔνληψις.]

[Ἑλλίζω.] Ἑλλίζων Hesych. exp. τίλλων, Vellens, Vellicans.

[Ἑλλικτὴρ scriptura vitiosa pro ἱλικτὴρ, quod v.]

Ἑλλῑμενίζω, Bud. interpr. In portu sum s. versor, afferens ex Synes. [Ep. 147, p. 284, B] : Οὐ γάρ εἰμι γείτων θαλάττης, ὡὸ' ἐλλιμενίζω συχνά. Sed affert ex Eod. pro In portum venio, quæ magis recepta est signif., vel Portum capio s. Navem applico et appello in portum, ἐνορμίζω τὴν ναῦν, in Epist. ad Euoptium [4, p. 164, B] : Καὶ δέον ἡμᾶς ἐλλιμενίζειν, ἐληλύθειμεν αὖθις ἀναδεδραμηκότες ἐπὶ τὸ πέλαγος. [Schol. Eur. Or. 53 : Ἐνελιμένισε τῷ αἰγιαλῷ. Thom. M. p. 339 : Ἔσχον, ἀντὶ τοῦ ἐνελιμένισαν· et p. 656. Schol. Thucyd. 2, 91, ἴσχουσαι explicat ἐλλιμενίζουσαι. Cum ἐπὶ vel simili præpos. videtur junxisse Eust. Opusc. p. 166, 8 : Εἰ μὴ ἰσχὺν αὐτῷ ἄνωθεν καταπέμψειας ἐλλιμενίσαι [ἐπὶ] σέ· in cod. enim lacuna. Pass. id. p. 25, 42 : Πείσματα γὰρ εἰθίσμεθα λέγειν σπάρτα ναυτικὰ, οἷς δηλαδὴ ναῦς ἐλλιμενισθεῖσα πείθεται μὴ ἀφιεμένη διασαλεύεσθαι. Theophyl. Sim. Hist. 7, 10, p. 178, A : Τὸν ποταμὸν ναυτιλλόμενος εἰς Σιγγὰν τὴν νῆσον ἐλλιμενίζεται.] ‖ Est etiam Portorium exigo. Aristoph. ap. Polluc. [9, 31] : Ἐλλιμενίζεις ἢ δεκατεύεις. ‖ Ἐνλιμενίζειν, Hesychio τελωνίζειν τὰ ἀπὸ λιμένων καὶ θαλάσσης, Vectigal exigere a delatis in portum. Supra ἐλλιμ.

[Ἐλλῑμενικὸς, ἡ, όν. Plato Reip. 4, p. 425, D : Ἀστυνομικὰ ἢ ἐλλιμενικὰ (τέλη), Portoria.]

Ἐλλιμένιον, τὸ, i. e. Portorium. Aristot. OEc. 2, [22] : Ἠωλουμένου τοῦ ἐλλιμενίου εἴκοσι ταλάντων, potius ex nomine ipso λιμὴν [quam ἐλλιμενίζω] formatum videri possit. [Poll. 8, 132; 9, 30. Polyb. 31, 7, 12. Hesych. v. Ἀγκυροβόλια. Ap. Strab. 1, p. 60 : Περὶ δὲ Ἄλπωνον, θεσμοφορίων ὄντων, πέντε καὶ εἴκοσι παρθένους ἀναδραμούσας εἰς πύργον τῶν ἐλλιμενίων κατὰ θέαν, πεσόντος τοῦ πύργου πεσεῖν καὶ αὐτὰς εἰς τὴν θάλασσαν, quod alii acceperunt de naumachia in portu, videtur adj. poni, Unam e turribus in portu.]

[Ἐλλιμένισις, εως, ἡ, Statio in portu. Schol. rec. Sophocl. OEd. T. 196 : Ἐς τὸν ἀπόξενον ὅρμον) εἰς τὸν ἀνεπιτήδειον τοῖς ξένοις εἰς ἐλλιμένισιν.]

Ἐλλῑμενιστὴς, ὁ, Portorii exactor, Portitor [Gl.], Publicanus, vel Decumanus, Bud. ex Polluce p. 325 [6, 128; 8, 132; 9, 29], et Demosth. [p. 917, 10], ἐλλιμενιστῶν ἀπογραφή [ἀπογρ. παρὰ τοῖς ἐλλιμενισταῖς. Æneas Tact. c. 29, p. 88, 13 : Ὡς ἱματίων ἐνόντων καὶ ἄλλων ἀγωγίμων, ἅπερ οἱ ἐλλιμενισταὶ ἀνοίξαντες κτλ. Pro quo ap. African. Cest. c. 50, p. 304, A, ἐνλιμενισταί. L. D.]

Ἐλλιμενάζω, Stagno, Restagno. Ἀμνάζειν et Ἐλλιμνάζειν, inquit Bud., ap. Basil. p. 274 pro Stagnare. [Schol. Aristid. vol. 3, p. 41 : Τοὺς ποταμοὺς τῇ τῶν ὑετίων ὑδάτων καταφορᾷ ἐλλιμναζομένους καὶ ἐξοιδοῦντας. L. D. Basil. t. 1, p. 1096, A, de Babylone : Ὁ Εὐφράτης ... ἐλλιμνάζων αὐτῇ παντελῶς ἀφανίσει αὐτήν. Id. p. 388, C : Κατεχόμενος καὶ ἐλλιμνάζων, Occlusus ac stagnans. Figurate de vinolentis ib. p. 493, A : Ἐλλιμνάζοντος μὲν τοῦ οἴνου. Hase.]

[Ἐλλιμενασμὸς, ὁ, Restagnatio. Germ. Cpol. Orat. p. 256, B Grets. : Τὸν ἐναέριον ἐλλιμνασμὸν διελεύσῃ, Aerium stagnum pertransibis. Hase.]

Ἐλλιμπάνω, i. q. ἐλλείπω. [Basil. M. Ep. 203, vol. 3, p. 302, B : Μηδὲν ἐλλιμπάνειν τῶν εἰς οἰκοδομὴν τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Χριστοῦ· 309, p. 442, D; 482, D. Acta Maximi Conf. vol. 1, p. 11, A : Μὴ, ὅτι μὴ ἐξὸν ἡμῖν τοῦ παντὸς ἐφικέσθαι, καὶ τὸ πᾶν ἐλλιμπάνοιμεν (l. -νωμεν). Absolute Tzetz. Exeg. Il. p. 74, 21 : Οἱ γὰρ Ἀττικοὶ πῇ μὲν ἐλλιμπάνουσι, πῇ δὲ πλεονάζουσιν. ᾶ]

[Ἐλλινέω, in Dosiadæ Ara Anth. Pal. 15, 26, 15 : Τὸν δ' ἐλλινεῦντ' ἐν ἀμφικλύστῳ, ἐλινύοντα καὶ βραδύνοντα expl. schol. Cod. Pal. ἀεὶ λινεῦντ'.]

Ἐλλινῶ. V. supra in Ἐλινῶ.

[Ἐλλῖπαίνω, Pinguem facio. Hesych. : Ἐνελίπανεν, ἔπλησεν, ἔπληξεν. Delent ἔπληξεν intt.]

Ἐλλῖπής, ὁ, ἡ, Cui deest aliquid, s. deficit, Imperfectus [Gl.]. Quidam [Euangelus] ap. Athen. 14, [p. 644, D] : Τὸ δὲ δεῖπνον ἐντελὲς, καὶ μηδὲν ἐλλιπές. [Μηδενὶ recte Fiorillo, ut l. referendus sit inter exx. constructionis cum dat., de qua infra. Compar. Polyb. 5, 32, 2 : Δοκοῦντες δὲ λέγειν ὑπερβολικῶς (οἱ ἀρχαῖοι τὴν ἀρχὴν ἥμισυ τοῦ παντὸς εἶναι φάσκοντες), ἐλλιπέστερόν μοι φαίνονται τῆς ἀληθείας εἰρηκέναι· 32, 12, 6. L. D. Philostr. V. Ap. p. 367, 3 : Ἐλλιπέστερον ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ἑρμηνεύσας. Heusr.] Item ἐλλιπὲς, Quod deest.

Philostr. Epist. 39 [40, p. 931] : Ἡ καλλωπιζομένη γυνὴ θεραπεύει τὸ ἐλλιπές. [67, p. 946 : Ἵνα κρύψῃ τὸ ἐλλιπὲς ἡ τέχνη. Polyb. 6, 49, 6 : Ὅτι δὴ καὶ τὸ τῆς νομοθεσίας ἐλλ. συνώφθη παρ' αὐτοῖς· 16, 28, 2. Id. 10, 13, 5 : Ἐξ οὗ συνέβαινε μηδὲν ἐλλιπὲς γίγνεσθαι τῶν πρὸς τὸν κίνδυνον.] Et cum gen. ap. Thuc. [7, 8 : Φοβούμενος μὴ οἱ πεμπόμενοι ... μνήμης ἐλλιπεῖς γιγνόμενοι ... ὡς τὰ ὄντα ἀπαγγέλωσιν. Æneas Tact. præf. p. 14 : Τοὺς οὖν ὑπὲρ τοσούτων καὶ τοιούτων μέλλοντας ἀγωνίζεσθαι οὐδεμιᾶς παρασκευῆς καὶ προθυμίας ἐλλιπεῖς εἶναι δεῖ. Plato Leg. 11, p. 924, D : Τῆς τῶν ἐπιτρόπων αἱρέσεως ἐλλιπής· et similiter al.] Affentur autem et cum dat., ex Plat., ἐλλιπὴς τῇ δυνάμει, Defectus viribus. [Leg. 10, p. 901, C : Ὧν ἂν δυνάμει θεὸς ἢ φαῦλός τις ὢν ἐλλιπὴς καὶ μὴ δυνατὸς ἐπιμελεῖσθαι γίγνηται. Thucyd. 6, 69 : Οὐ γὰρ ἐκ προθυμίας ἐλλιπεῖς ἦσαν οὐδὲ τόλμης. Polyb. 18, 5, 5 : Ἐν τοῖς πεζικοῖς ἐλλιπεῖς εἰσι καὶ τῷ καθοπλισμῷ καὶ τῇ συντάξει πρὸς τοὺς ὁλοσχερεῖς ἀγῶνας. Cum accus. inser. ap. Bœckh. vol. 2, p. 455, n. 2659 : Τὴν ... ἀρετὴν καὶ μεγαλειότητα κατὰ μηδὲν ἐνλιπῆ γενηθεῖσαν (mulierem quandam).] — Ἐλλιπὴς quoque affertur pro Defectus, Mancus, Egens; sed scr. esse sine diphth. per simplex ι ἐλλιπὴς, tradit Suid. [Per ει ap. Polyb. ll. citt., et alios haud raro.]

Ἐλλιπῶς, Ita ut aliquid desit, Imperfecte, Non plene. [Aret. Diut. p. cur. 1, 2, p. 116 : Εἴ τις ἐλλειπῶς πρὸς τἀδ' ἔχει. Scrib. ἐλλιπῶς. Pollux 5, 167. L. Dind. Hesych. : Κρουσιμετρεῖν ἐλλιπῶς, ἐλλ. μετρεῖν καὶ ἐνδεῶς. Hemst. Cum genit. schol. Apoll. Rh. 1, 252 : Τὸ δὲ οὐδ' ἐτέλεσας, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ διετέλεσας ἐλλιπῶς τῆς διά. Schæf. Iamblich. in Nicom. Arithm. p. 74, 7 : Ὑπερβαλλόντως, ἢ ἐλλ. Hippiatr. p. 206, 11 : Καῦσον ... μὴ κατὰ βάθος μέντοι... ἀλλὰ μηδ' ἐλλ. Epiphan. t. 2, p. 159, D, et 160, D : Ταῖς γὰρ ἐλλ. ἐχούσαις λέξεσιν, Orationi mancæ. De loquendi formula per omissionem Cat. in Ps. t. 1, p. 111, 28 : Ἡ ἐλλ. τοῦτο, ἀντὶ τοῦ.... Hase.]

[Ἐλλιστές, Cod. Barocc. 50, fol. 106, ap. Bekker. Anecd. p. 1370, a : Τὰ εἰς ες λήγοντα ἐπιρρήματα ἁπλᾶ φυσικῶς οὐκ ἔστιν ὅτι μὴ τὸ ἐχθὲς δισύλλαβον καὶ χθὲς μονοσύλλαβον καὶ ἐνδελιστὶς ὀξύτονον παρὰ Συρακοσσίοις, ὃ καὶ ἐλλιστὶς λέγεται. Boiss. Apud Theognostum in Crameri Anecd. vol. 2, p. 162, 31, unde hæc petita, si μὴ pro ὅτι μή. Ὅτι μὴ sic est p. 160, 32.]

[Ἐλλοβίζω, Siliquor, Gl.]

Ἐλλόβιον, τὸ, Inauris : i. e. Ornamentum quod inscritur τοῖς λοβοῖς τῶν ὠτῶν. [Etym. M. p. 332, 39.] Solent enim ex ima auriculæ parte suspendere annulos aut gemmas quaspiam ornatus gratia : quæ et ἐνώτια vocant, et specialiori vocabulo ἐλικτῆρας. Lucian. Lexiph. [c. 9] : Ἀτῖρόν τινα (potius λῆρόν τινα) ἐκρότουν καὶ ἐλλόβια καὶ πέδας τῇ θυγατρὶ τῇ ἐμῇ· verba Chæreæ τοῦ χρυσοτέκτονος. Et apud Suid. [s. v.] Trajanus Augari filio dicit, Μέμφομαί σοι ὅτι μὴ πρόσθεν ἦκες παρ' ἐμὲ συστρατεύσων· καὶ ἐπὶ τῷδε ἂν ἥδιος τῶν ἐλλοβίων τούτων τὸ ἕτερόν σου ἀποσπάσαιμι· ἐραψάμενος ἅμα τοῦ ὠτὸς τοῦ ἑτέρου· τῷ δὲ ἦν ἀμφω τὰ ὦτα τετρημένα, καὶ ἐξ ἀμφοῖν χρυσᾶ ἐνώτια ἐξηρτημένα. Ubi nota ἐνώτια dici quæ ante ἐλλόβια : est enim ὁ λοβὸς pars τοῦ ὠτός. [Themist. Or. 13, p. 167, D : Στρεπτῶν πολυτιμήτων καὶ ἐλλοβίων· 18, p. 218, C : Ἀμπεχόνη τε ἄλουργὴς καὶ καλύπτρα καὶ ἐλλόβιος. Nicol. Dam. p. 229 ed. Cor. : Νάναρον τὸν Βαβυλώνιον διαπρεπεῖ κόσμῳ χρώμενον ἀμφὶ τὸ σῶμα καὶ ἐλλόβια ἔχοντα. Lex. de spirit. p. 216 : Ἐλλόβιον τὸ ἐνώτιον. Pollux 2, 83; 5, 97, Hesych. L. D. Lucian. Gall. c. 29 : Ἐλλόβιον ἐωνῆσθαι πέντε ὁραχμῶν· Dial. meretr. 7 : Οὐκ ἐλλ., οὐχ ὅρμον· Deor. conc. c. 7 : Ἡ ὅρμος, ἢ ψέλλιον, ἢ ἐλλ. ἡμῖν γένῃ· De domo c. 7 : Ἐν τοῖν ὠτοιν ἐλλόβια· Dial. mer. 14 : Ἐλλ. ταυτί. Clem. Al. Pædag. 2, 12, 129 : Τὰ δὲ ὦτα αὐταῖς μὴ τιτράσθω εἰς ἀπάρτησιν ἐλλοβίων. Conf. Casp. Bartholin. De inauribus vett. p. 18 sqq. Hase.]

Ἐλλοβοανθής, ὁ, ἡ, Florem in siliqua edens, In folliculo florens. [Theophr. H. Pl. 6, 5, 3 : Κολοβοανθὴς δὲ καὶ ἐλλοβοανθὴς ἀδιαῤῥάκτως, ubi ἐλλοβόκαρπος Schneid. ex conj., ut est 4, 2, 4 et 8 : Ὁ δὲ καρπὸς ἔλλοβος.]

[Ἐλλοβόκαρπος, V. Ἐλλοβοανθής.]

[Ἔλλοβος, ὁ, ἡ.] Ἔλλοβος καρπὸς, Fructus qui in folliculis clauditur, Fructus qui siliqua continetur. Theophr. [H. Pl. 4, 2, 8 : conf. ib. 4] : Ὁ δὲ καρπὸς ἔλλοβος καθάπερ τῶν χειρόπων, Siliquatur, ut Plin. loquitur. [Id. fr. H. Pl. apud Schneid. vol. 5, p. 187, 12 : Ὁ δὲ καρπὸς ἔλλοβος, καθάπερ τὰ χειροπά· 188, 7 : Ἔλλοβον δ' αὐτῇ εἶναι τὸν καρπόν. Conf. 8, 5, 2. L. Dindorf.]

[Ἐλλοβοσπέρματος, ὁ, ἡ.] Theophr. H. Pl. 7, 3, [2] quum dixisset omnia esse aut ἐλλοβοσπέρματα aut γυμνοσπέρματα, aut ἐμφλοιοσπέρματα aut παππουσπέρματα, subjungit : Ῥαφανὶς μὲν γὰρ, καὶ νᾶπυ καὶ γογγυλὶς, ἐλλοβοσπέρματα, Quibus semina in folliculo sunt surculacea : sic enim Theophr. verba interpretatus est Plin. 19, 7 : Surculacea in folliculo semina sunt raphano, sinapi, rapo.

[Ἐλλοβώδης, ὁ, ἡ.] Ἐλλοβώδη, Quæ sunt ex genere τῶν ἐλλόβων : i. e. Quæ siliquantur, ut Plin. loquitur. Theophr. H. Pl. 8, [2, 5] : Ἡ γὰρ ἄνθησις τῶν μὲν σταχυηρῶν, ἀθρόα· τῶν δ' ἐλλοβωδῶν καὶ χειροπῶν πάντων, κατὰ μέρος.

[Ἐλλογέω.] Ἐλλογεῖν, Imputare, Expensum ferre, VV. LL. [Hesych. : Ἐλλόγει, καταλόγισαι, ex Pauli Ep. ad Philem. 18 : Εἰ δέ τι ἠδίκησέ σε ἢ ὀφείλει, τοῦτο ἐμοὶ ἐλλόγει, Mihi in rationes refer. Et signif. Imputandi Ad Rom. 5, 13 : Ἄχρι γὰρ νόμου ἁμαρτία ἦν ἐν κόσμῳ· ἁμαρτία δὲ οὐκ ἐλλογεῖται μὴ ὄντος νόμου, ubi sunt varr. εὐλογεῖτο et ἐλλογᾶται. Gl. : Ἐνλογεῖ, Imputat; Ἐνλογᾷ (sic), Recogitat. Inscr. apud Bœckh. vol. 1, p. 850, a, 35 : Μὴ ἐλλογουμένων ταῖς μετρήσεσιν ἁπάσαις μήτε βείθρων μήτε ὅσα τραχέα ὄντα καὶ μὴ δυνάμενα γεωργεῖσθαι ὑπὲρ δέκα σφύρας ἐστίν. Apud Eust. vero Opusc. p. 263, 43 : Ἠλιώδες γὰρ προλάμποντες καὶ ἑρμαϊκῶς ἐλλογοῦντες, ὅτε χρή, καὶ αὖ πάλιν ἑτέρωθι λογιζόμενοι καὶ ἑαυτοὺς ἄλλοτε λογοπραγοῦντες, videtur esse Cum ratione agentes, coll. v. 35 : Ἐπιτεχνάσθω δὲ καὶ ... τὴν ἔλλογον ἑρμαϊκὴν εἰκασίαν, δι' ἧς σῶμα ἔσται καὶ αὐτὸς θεοῦ ἀποστολικῶς καὶ οὕτω θεοκήρυξ καὶ πάντα κατὰ λόγον καὶ σοφίαν ποιῶν, et ll. in Ἐλλόγως citt. V. etiam Ἔλλογος.]

[Ἐλλογίζομαι, Imputo. Clem. Al. Strom. 3, p. 510 : Ὁ τοιοῦτος διὰ φόβον οὐ ποιεῖ ὃ θέλει, ἵνα μὴ ἡ κόλασις αὐτῷ ἐλλογισθῇ.]

Ἐλλόγιμος, ὁ, ἡ, i. q. λόγιμος. Plut. [Cat. min. c. 15] : Τῶν μὲν οὖν πολεμικῶν πράξεων τοῦ Κάτωνος αὐταὶ σχεδόν εἰσιν ἐλλογιμώτατοι, i. e. λόγου ἀξιώτατοι. Plato Philebo [p. 17, E] : Τὸ δ' ἄπειρον καὶ τὸ ἐν ἑκάστοις πλῆθος, ἄπειρον ἑκάστοτε ποιεῖ τοῦ φρονεῖν, καὶ οὐκ ἐλλόγιμον οὐδ' ἐναρίθμιον, Aliquo numero dignum et loco. Sic Polyb. 1, [2, 1 : Αἱ ἐλλογιμώτατοι τῶν προγεγενημένων δυναστειῶν]. At Diog. L. p. 242, de Stratone [5, 58] : Ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος, καὶ φυσικὸς ἐπικληθείς· de quo p. 245 [ib. 64] : Ἀνὴρ γίγνε, καθάπερ καὶ ἄνω διεδήλωται, πολλῆς τῆς ἀποδοχῆς ἄξιος, διατρίψας ἐν παντὶ λόγων εἴδει, καὶ μάλιστά γ' ἐν τῷ καλουμένῳ φυσικῷ. Id. in Cratete [6, 85] : Καὶ οὗτος τῶν ἐλλογίμων τοῦ κυνὸς μαθητῶν. Id. in Onesicrito [ib. 84], iisd. verbis. Themist. p. 119 : Ὅστις ἐπὶ τῇ τοξικῇ ἐλλόγιμος εἶναι ἔρωτα ἔχει, Celebris, Insignis, Bud. Sic Cam. quoque apud Plat. in Phædro [p. 369, D] ἐλλόγιμος ῥήτωρ scribit celebritatis habere significationem. [Diog. iterum 1, 63 : Περὶ πάντων τῶν τελευτησάντων ἐλλογίμων διειλεγμαι παντὶ μέτρῳ. Philostr. V. Soph. 2, 8, p. 579 : Παρὰ τίνι τῶν ἐλλογίμων τοῦτο εἴρηται; Probatorum. Ex Plat., sæpius præter ll. citt. uso, addo ex. structuræ cum ἐπὶ, Prot. p. 361, E : Τῶν ἐλλογίμων ἀνδρῶν ἐπὶ σοφίᾳ. Frequens recentioribus appellatio honorifica. Inscr. apud Bœckh. vol. 2, p. 500, n. 2746 : Ἐπὶ Φλ. Ἀμπελίου τοῦ ἐλλογιμωτάτου σχολαστικοῦ. De rebus præter ll. supra citt. Strabo 13, p. 628, ab Hemst. cit. : Οἶνον ὠδενὸς τῶν ἐλλογίμων ἀρετῇ λειπόμενον. Suidas (et Zon. p. 689) : Ἐλλ., τίμιος, σεβάσμιος, καὶ χωρίον ἐλλόγιμον τὸ τίμιον.] || Eloquens, [Disertus, Facundus, add. Gl., et Ἐλλογιμώτατος, Disertissimus]. Hermog. : Ἐξῆς δ' ἂν λέγοιμεν περὶ τῶν κατὰ τὸ ἱστορικὸν εἶδος ἐλλογίμων, Eloquentibus, Bud. [Poll. 2, 125 : Λογοδαίδαλος, ἐλλόγιμος. Vel hac vel proxime sequenti signif. Jo. Malal. p. 354, 14 s. Chron. Pasch. p. 577, 14 : Ἐωρακυῖα αὐτὴν (Eudociam) εὐπρεπῆ καὶ ἐλλόγιμον· et ib. 22.] || Doctus, In bonis literis versatus, Literatus, ὁ ἐν παντὶ λόγων εἴδει διατρίψας, ut Diog. L. paulo ante loquitur. Philo De mundo : Ἡ περὶ τὸν

Σικελικὸν πορθμὸν ἀδομένη ἱστορία ἀγνοεῖται παρ' οὐδενὸς τῶν ἑλλογίμων, Nemini doctorum non cognita. [Γεγραμματισμένος, Literatus, interpr. Hesych. Menand. p. 80 ed. Heer.: Τὸ μὲν τοίνυν Αἰολέων πολὺ ἰσχυρότερον, τὸ δὲ Δωριέων ἀνδρικώτερον (superl. bis reponendus videtur), τὸ δὲ Ἰώνων ἑλλογιμώτατον, pro quo ἑλληνικώτατον est p. 81. Gl.: Ἑλλόγιμος, Doctus; Ἑλλογιμώτατος, Doctissimus.]

[Ἑλλογιμότης, ητος, ἡ, Docibilitas, Gl.]

[Ἑλλογίμως, Diserte, Gl. Chron. Pasch. p. 577, 13 s. Jo. Malal. p. 354, 13: Διελεγομένη ἑλλ. Conf. Eustath. Opusc. p. 158, 14. || Philostr. V. Soph. 2, 1, p. 591: Τῶν ἑλλ. φιλοσοφησάντων, Qui cum laude philosophati sunt. Τιμίως, σεβασμίως, Venerabiliter, int. Zonar. p. 697.]

Ἔλλογος, ὁ, ἡ, Rationis capax, Rationalis s. Ratione præditus, i. q. λογικός. Aristot. Eth.: Πάντα γὰρ ἐφίεται ἡδονῆς, καὶ ἔλογα καὶ ἄλογα. Ibid. [Nic.] 10, [2 init.]: Εὔδοξος μὲν οὖν τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν ᾠήθη εἶναι, διὰ τὸ πάντ' ὀρᾶν ἐφιέμενα αὐτῆς καὶ ἔλογα καὶ ἄλογα. [Synes. p. 6, B: Ὅστις οὐ παίνει τὴν ἀγέλην, ἀλλ' αὐτὸς ὑπὸ τῆς ἀγέλης θέλει παίνεσθαι, τοῦτον καλῶ μάγειρον ἐπὶ βοσκημάτων, τοῦτον ἀποφαίνω τὸν (del. art.) τύραννον, ὅταν ᾖ ὄῆμος ἔλογος τὸ ἀρχόμενον. Unde citat Suidas in v. Ammon. p. 71: Θάρσος, ἔλογος ὁρμή· ubi alii gramm. apud Valck. ad Diony. Arcop. p. 24, C: Ἐπὶ τῶν νοητῶν ἑτεροτρόπως νοοῦμεν τὸν θυμόν, τὴν ἀνένδοτον λέγοντες ἔλογον κίνησιν. Ap. Eustath. l. in Ἑλλογέω cit., est potius Prudens Sapiens, quam simpl. Rationalis, vel idem fort. q. ἑλλόγιμος, Disertus. Ad orationis potius quam rationis signif. referri videtur ejusd. Opusc. p. 234, 61: Λόγοι ἀρετῶντες καὶ ἔλογοι ἀρεταί. L. Dind.]

[Ἐλλόγως, Sapienter, Prudenter. Eust. Opusc. p. 13, 76: Φιλονεικῶν μεταστῆσαι αὐτὸ (τὸ λογικὸν ζῶον, hominem) εἰς ἀλογίαν, οἷς οὐκ ἔλλ. οἱ τότε τὰ εἰς βίον διέκειντο θηριώδη ζωὴν ἐπαναιρούμενοι· 18, 92: Φέρει δέ που καὶ ἔλλ. κλεπτόμενος· 89, 53: Περιεσώθησαν (comœdiarum scriptores) εἰς ἀνάγνωσιν τοῖς ἔλλ. βιοῦσιν· 263, 49: Σεμνῶς πολιτευόμενοι καὶ ἔλλ. Il. p. 10, 15: Σημείωσαι δὲ ὅτι καλῶς ὁ ποιητὴς ... ἐπίστροφον ἑαυτῷ τὴν Μοῦσαν ποιεῖ, ἵνα ἐμμούσως λαλεῖν δόξῃ καὶ ἐμμελῶς καὶ ἔλλ. κατὰ τὸν ὄντως ἄνθρωπον. L. D. Id. Il. p. 112, 13: Εἶδος δὲ πάντως σωπῆς ἐστι καὶ ἡ ἔλλειψις· διὸ καὶ παραστώπησις λέγεται, ἐν καιρῷ καὶ αὐτὴ καὶ ἔλλ. γινομένη παρὰ τῷ ποιητῇ.]

[Ἑλλόμενον vel Ἑλλόμενος, loci nomen apud Thucyd. 3, 94: Ἐν Ἑλλομένῳ τῆς Λευκαδίας. Vid. infra Ἕλλω.]

Ἑλλοπεύω, Piscor. Sic enim in Lex. meo vet. [s. Etym. M. p. 331, 49], Ἕλλοψ, ὁ ἰχθύς· καὶ Ἑλλοπεύειν, τὸ ἁλιεύειν· εἴρηται δὲ πᾶς ἰχθὺς οὕτως, ἀπό τινος ἰχθύος ἰδικῶς καλλωνύμου· ubi etiam annotatur a Cretensibus ἔλλοπας dici τοὺς ἀφώνους: pisces autem ἔλλοπας vocari ἀπὸ τοῦ ἐλλείπειν τὴν ὀπα: eo quod sint ἄφωνοι. [Similia Zonar. p. 695.] Itidem Hesychio ἔλλοπες sunt οἱ ἐλλείποντες τῆς ὀπός, i. e. ἄφθογγοι, ἄφωνοι. Exp. tamen etiam, ὀκεῖς, τραχεῖς, ποικίλοι. Apud Eund. legitur etiam Ἑλλοπιεῖς, ἄφωνοι, item λεπιδωτοί: quarum exposs. utraque tribuitur etiam voci ἔλλοπες. Porro sicut ἔλλοπες et ἑλλοπιεῖς dicitur synonymos, sic etiam [nisi mendum est apud gramm. citt.], Ἑλλοπιεύω et Ἑλλοπεύω, nimirum pro Piscor, ἰχθυάω s. ἰχθῦς ἀγρεύω: quo utitur Theocr. 1, [42]: Φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἑλλοπιεύειν, i. e. ἐπὶ τὴν τῶν ἰχθύων ἄγραν μοχθεῖν, ut schol. exp., qui ἔλλοπας derivat non solum παρὰ τὸ ἐλλείπεσθαι ὀπὸς καὶ φωνῆς, sed etiam παρὰ τὸ ἐν λεπίσιν εἶναι. Quibus verbis suspicor pro illo ἅλοπες ap. Athen. [l. in Ἕλλοψ cit.] scr. esse ἔλλοπες, a λέπω: unde λοπός.

[Ἑλλοπία, ἡ, Ellopia. Steph. Byz.: Χωρίον Εὐβοίας, καὶ αὕτη (l. αὐτὴ) ἡ νῆσος ἀπὸ Ἕλλοπος τοῦ Ἴωνος. (Cerinthum Eubœæ Ellopiam olim vocatam tradit Eust. Il. p. 280, 32, ἀπὸ Ἕλλοπος υἱοῦ Τιθωνοῦ. Ἑλλόπεια male Steph. B. in Σχοινοῦς.) Τὸ ἐθνικὸν Ἑλλοπιεύς. (Strab. 10, p. 445, 446. Schol. Soph. Trach. 1169: Ἐντεῦθεν [ex Ellopia Dodonæa] δὲ λέγουσιν εἶναι Ἑλλοπιεῖς καὶ τοὺς ἐν Εὐβοίᾳ οἰκήσαντας. Callim. Del. 20: Μάκρις Ἀβαντιὰς Ἑλλοπιήων. Unde citat Steph. B. in Σχοινοῦς. Sed in gl. Hesychii: Ἑλλοπίνες [leg. Ἑλλοπιῆες], οἱ

δ

νῦν ὁρίται, παρὰ Χαρχ(sic), ubi Ὡρεῖται recte Salm., pro extremo autem nomine Musurus Χαλκιδεῦσι, non videtur cogitandum de Callimacho, minus etiam de Charace.) Ἐλέγετο καὶ ἡ περὶ Δωδώνην χώρα Ἑλλοπία, ἧς οἱ οἰκήτορες Ἕλλοι καὶ Σέλλοι. ... Ἔστι καὶ πόλις περὶ Δολοπίαν καὶ χώρα περὶ Θεσπιάς. Dodona Hesiodo vocata Ἑλλοπίη sec. schol. Soph. Trach. 1169, et Strab. 7, p. 328, ubi Ἑλλ. sp. aspero, ut ap. Eustath. Il. p. 1057, 40 et 60 sqq.; leni Strab. 10, p. 445, 446, Etym. M. p. 389, 8. L. Dind.]

[Ἑλλοπίδης, ὁ, Ellopides, Dionysii tyr. amicus, ap. Ælian. V. H. 4, 8. L. Dind.]

[Ἑλλοπιεύς. V. Ἑλλοπεύω, Ἑλλοπία, Ἑλλόπιον.]

[Ἑλλοπιεύω. V. Ἑλλοπεύω.]

[Ἑλλόπιον, τὸ, Ellopium, πόλις Αἰτωλίας. Πολύβιος ια'. Τὸ ἐθνικὸν Ἑλλοπιεύς, Steph. Byz.]

[Ἑλλοπὶς, ίδος, ἡ.] Ἑλλοπίδας Hesych. tradit esse vocem quæ apud Cratinum legatur, factam παρὰ τοὺς ἕλλους: κοινῶς autem ita vocari τοὺς νεβροὺς καὶ τοὺς στρουθοὺς ἢ νεοττοὺς ὄρεως, ἀπὸ τοῦ ἅλισθαι. Etym. [M. p. 331, 53, recte] habet Ἑλλόποδας, itidemque Lex. meum vet. || Ἑλλοπὶς, Hesychio εὐόφθαλμος, χαροπὴ, Puleris s. Cæsiis prædita oculis. [Pro ἑλικῶπις.]

[Ἕλλοπος. V. Ἕλλοψ.]

[Ἑλλόπους, οδος, ὁ, ἡ. V. Ἑλλοπὶς, Ἕλλοψ.]

Ἑλλοπὼ, Hesych. exp. ἀγαθὴν, Bonam.

Ἕλλος, οῦ, ὁ, Hinnulus. Hom. Od. T, [228]: Κύων ἔχε ποικίλον ἔλλον, Ἀσπαίροντα λάων. Ubi schol. exp. νεογνὸν ἔλαφον, ut Hesych. quoque ἔλλος affert pro τὸ ἔκγονον τῆς ἐλάφου νεογνὸν, ὁ νεβρός· addens etiam ὁ ἐνθαλάττιος, Marinus. [Id.: Ἔλλον, ἀγαθὸν, γλαυκὸν, χαροπὸν, ἐνθαλάττιον, ταχὺ, ἄφωνον, ὑγρὸν, ἔλαφον νεογνόν. Ad interpr. ταχὺ conf. quod ex eod. in Ἕλλοψ notabitur τραχεῖς, quorum alterum ex altero corrigendum videtur.] Quæ posterior expos. accommodari potest huic Sophoclis l. Aj. [1297]: Ἐφῆκεν ἕλλοις ἰχθύσιν διαφθοράν. Ubi tamen alii malunt ἀφώνοις, Mutis. Itidem in hoc ex Titanomachia ap. Athen. 7 init. [p. 277, D]: Ἐν δ' αὐτῇ πλωτὰ [πλωτοὶ] χρυσώπιδες ἰχθύες ἕλλοι. [Spiritu asp. Eustath. ad l. Hom., Etym. Gud. p. 400, 25. Zonar. p. 688: Ἕλλοφόνος Ἄρτεμις ἡ τοὺς ἕλλους φονεύουσα. Lex. de spirit. p. 216 inter aspirata, Ἑλλὸς ὁ ἔλαφος. Ἕλλος male ap. Hellad. Phot. cod. 279, p. 531, 1 sqq., Etym. M. p. 592, 56. L. D.]

[Ἕλλος, unde Ἕλλοι, οἱ, Helli, iidem qui et Σέλλοι, incolæ Dodonæ, quorum originem a Tyrrhenis repetebat Alexander Pleuronius apud schol. Hom. Il. Π, 234. Hesych.: Ἕλλοι (sic), Ἕλληνες οἱ ἐν Δωδώνῃ, καὶ οἱ ἱερεῖς. Et Ἕλλος, Δωδωναῖος. In gl. priori Kust. conj. Ἕλληνες, καὶ οἱ ἐν Δ. l. Memorant Pind. ap. Strab. 7, p. 328, Etym. M. p. 709, 37, sch. Hom. l. c., ex eoque, ut videtur, Steph. Byz. in Ἑλλοπία, schol. Soph. Tr. 1169. Apud Hom. enim Σελλοὶ an Ἕλλοι legendum esset dubitabant gramm., testibus Eust. et schol. Hom., Strab. et Etym. Ἀπὸ Ἕλλου τοῦ ὀρυτόμου vel τοῦ Θεσσαλοῦ, qui oraculum Dodonæum reperisset, repetunt scholl.; ab ἕλος Etymol. V. etiam Ἑλλά.]

[Ἑλλουρός. V. Ἔλουροι.]

Ἑλλοφόνος, ὁ, ἡ, Peremptor hinnulorum, Catulorum cervinorum occisor. Epith. Dianæ, ut venatricis. Suid. et Etymol. [M. p. 331, 54, et Zon. p. 688, ap. quem ἔλλοφ. V. Ἑλλός. Leni ap. Callim. Dian. 190: Ἑλλοφόνον, Βριτόμαρτιν.]

Ἑλλοχάω, In insidiis lateo, Insidior, Delitesco. [Latito, Gl.] Bud. p. 880 ex Phil. De mundo. [Plato Theæt. p. 165, D: Ἑλλοχῶν ἀνήρ. Philes De anim. 15, 11, p. 62: Τοὺς ἀετοὺς γάρ φασι τοὺς γηγενοσκόπους ἐκεῖσε δεινῶς ἑλλοχᾶν πρὸ τοῦ ψύχους. Theophyl. Sim. Hist. 7, 12, p. 180, B: Ὑπὸ δευτέραν τοιγαροῦν φυλακὴν τῆς νυκτὸς ἑλλοχῶσιν ὡς ἐν παραδύστῳ τινὶ τὸ βάρβαρον ἀνιχνεύοντες. Pollux 1, 173. L. D.] Item transitive pro In insidiis latens peto. Plato Sympos. [p. 213, B]: Οὕτως ἑλλοχῶν αὖ με ἐνταῦθα κατέκεισο. [Ælian. N. A. 6, 4: Μέλλοντες ἑλλοχᾶν (dracones) ἢ ἀνθρώπων ἢ θήρα. Boiss. 7, 11: Τοὺς ἰχθῦς ἑλλοχῶντες.] Item in pass. apud Alciphr. in Epist. Menandri [2, 3, p. 300, 92], de Nilo: Ἀποτεθηρίωται, καὶ οὐκ ἔστι προσελθεῖν αὐτοῦ ταῖς ὄναις ἑλλοχωμένου τοσούτοις κακοῖς, In quo tot monstra insidiosa latent, Bud. ibid. [Eustath. Opusc. p. 69,

10 : Ζημιουμένοι χαριεόμεθα, ἑλλοχώμενοι δὲ περιπεσούμεθα τοῖς ὀλοθρευταῖς ἐκούσιοι ἐς ὄλεθρον. Act. cum dat. conjunxisse videtur id. 323, 35, ubi *ἑλλοχῶν* τοῖς βρόμασι f. scrib. pro *ἑλλογῶν*. Cinnamus p. 93, D : Πολεμίων δὲ ὀλίγος στρατὸς ἐπὶ λόχμης τινὸς τοὺς τὴν Ῥωμαίων νέμουσιν *ἑλλοχήσαντες* ἵππον. Thomas M. p. 176 : Ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοῖς βωμοῖς *ἑλλοχώντων* πεντήτων. L. Dindorf.]

[Ἑλλόχησις, εως, ἡ, Insidiæ. Anon. apud Suid. v. Δεξιός, p. 890, C : Ὅτι πρώτῳ Ἡσιόδῳ *ἑλλοχήσεως* ὁμοιοτρόπως δεξιῶς γενομένης ὑπὸ Ῥωμαίων ἐδόθη στέφανος.]

[Ἑλλοχίζω, idem q. *ἑλλοχάω*. Eurip. Bacch. 723 : Θάμνων δ' *ἑλλοχίζοντες* φόβαις χρύψαντες αὐτάς. Ubi cod. Pal. ἐλοχίζομεν. Transitive Plut. Philop. c. 14 : Ἑλλοχίζει τοῖς περὶ τὸ ἄστυ ῥείθροις καὶ λόφοις πολλοὺς ἔχοντας ἐγχειρίδια τῶν Ἀχαιῶν.]

Ἔλλοψ, οπος, ὁ, Cui vox in gutture præclusa s. obstructa est, Qui vocem edere nequit, Mutus; epith. piscium apud poetas, ut et apud Horat. [Carm. 4, 3, 19] : O mutis quoque piscibus Donatura cycni, si libeat, sonum. Unde et prov. Magis mutus quam piscis. Ceterorum enim animantium alia hinniunt, alia latrant, alia garriunt, alia alium sonum edunt, pisces vero prorsus nullum. Etymi hujus meminit et Plut. Symp. 8, 8 [p. 728, E] : Ἔλεγε δὲ τῆς ἐχεμυθίας τοῦτο γέρας εἶναι, τοὺς ἰχθῦς καλεῖν *ἔλλοπας*, οἷον ἐλλομένην [ἄλλομ.] τὴν ὄπα καὶ κατειργομένην ἔχοντας. [Conf. Eust. Od. p. 1720, 34. Hesych. : Ἔλλοπες, ἐλλείποντες τῆς ὀπὸς (Etym. M. p. 592, 56; 595, 2), τουτέστιν ἄφθογγοι, ἄφωνοι, καὶ ἄσειε καὶ τραχεῖς καὶ ποικίλοι· quarum interpr. tres postremæ videntur pertinere ad Ἑλλός.] Hesiod. Scut. [212] : Ἀργύρεοι ἐλφῖνες ἰθυίουν *ἔλλοπας* ἰχθῦς. [Lycophr. 1375 : Ἔλλοπος μυνδοῦ δίκαν. Etym. M. p. 331, 52, Zon. p. 695 : Κρῆτες δὲ καὶ τοὺς ἀφώνους *ἔλλοπας* λέγουσιν. V. Ἐλλοπεύω.] || Peculiariter autem *ἔλλοψ* dicitur Accipenser [Gl.], ut Appion gramm. tradit ἐν τῷ περὶ Ἀπικίου τρυφῆς, teste Athen. 7, [p. 249, F. Aristot. H. A. 2, 13, p. 505, 15; 15, p. 506, 16; Plut. Mor. p. 979, C; 981, D.] Itidem Plin. 9, 17 : Apud antiquos piscium nobilissimus habitus accipenser, unus omnium squamis ad os versis, contra aquam nando meat. Nullo nunc in honore est : quod quidem miror, quum sit rarus inventu. Quidam eum Ellopem vocant. Alii vero *ἔλλοπα* vocant τὸν ἱερὸν ἰχθῦν, teste Athen. [7, p. 282, D, ex Dorione De piscib.], ubi de eo, qui ἀνθίας et ἱερὸς ἰχθὺς vocatur, loquens, ait, Τὸν δ' ἀνθίαν τινὲς καὶ κάλλιχθυν καλοῦσιν, ἔτι δὲ καλλιώνυμον καὶ *ἔλλοπα*. [Etym. M. p. 108, 46.] Plin. 32, c. ult. ex Ovidii Halieuticis, Ellopem quoque dicit esse nostris incognitum oris : e quo apparet falli eos qui eundem accipenserem existimarunt. Ellopi palmam saporis inter pisces multi dedere. [V. de h. l. HSt. in Ἐλλοπεύω.] Sed perperam apud eum modo Helops, modo Elops scribitur. [Inter utrumque spir. variant etiam libri Athenæi.] Ceterum Myrtilus quidam apud Athen. 7, [p. 308, C] affert et aliud etymum, *ἔλλοπες* nimirum dici quasi Ἅλοπες [duo codd. λέοπες], διὰ τὸ εἶναι λεπιδωτοί, i. e. Squamati, Squamigeri. Sed prius est verisimilius et magis consentaneum, cujus et Myrtilus ibi meminit : qui ab Ulpiano interrogatus, cur pisces a poetis vocentur *ἔλλοπες*, respondet, Διὰ τὸ ἄφωνοι εἶναι· βούλονται γὰρ κατὰ τὴν ἀναλογίαν ἔλλοπές τινες εἶναι, διὰ τὸ εἴργεσθαι φωνῆς· ἔστι γὰρ τὸ μὲν ἁλίσκεσθαι, εἴργεσθαι· ἡ δὲ ὀψ, φωνή· καὶ γὰρ τοῦτ' ἀγνοεῖς *ἔλλοψ* τὶς ὤν. || Ἔλλοψ, Piscis. [Nicand. Al. 481 : Ἃς δὲ παρὰ δραχέεσσι φανεὶς ἐχθαίρεται *ἔλλοψ*. Lycophr. 598 : Ἀγρώσσοντες *ἐλλόπων* θυρούς. Et gen. fem. 796 : Ἔλλοπος Σαρδωνικῆς, quod schol. interpr. τῆς τρυγόνος. Lex. de spirit. p. 216 : Ἔλλοπες οἱ ἰχθύες, inter ea quæ tenui sp. pronunciantur. Eand. interpr. habent Suid. et Zon. p. 685. || Præterea notandæ formæ Ἕλοψ, apud Matron. Athen. 4, p. 136, A : Τῶν δ' ἀφ' *ἕλοψ* κρεῶν δουρίκλυτος ἡγεμόνευεν· Epicharmum ib. 7, p. 282, D : Τόν τε πολυτίμητον *ἕλοπα*· Nicand. Ther. 490 : Οὓς *ἕλοπας* λίβυάς τε πολυστεγέας τε μυαγρὸς φράζονται· et Jo. Laurent. De magistr. Rom. 3, 63, p. 266. || Ἔλαψ, apud Poll. 6, 50 : Κίχλη *ἔλαψ*, κόχλη, *ἕλοψ*, sed ubi manifestum est e scripturis librorum, delenda esse *ἔλαψ*, κόχλη. Recentiori tamen ætate *ἔλαψ* dici cœpisse pro *ἕλοψ* ostendit Ἰάπων, quod bis est in Geopon. 20, 7, 1 et 20, 38. || Ἔλλοπος, ap. Empedocl. Clem. Al. Strom. 6, p. 750 : Ἦέν γάρ ποτ' ἐγὼ γενόμην κοῦρός τε κόρη τε θάμνος τ' οἰωνός τε καὶ εἰν ἁλὶ *ἔλλοπος* ἰχθύς· in qua scriptura qui cum Clemente consentiant indicavit Sturz. p. 468; alii enim aliud adj. ponunt pro *ἔλλοπος*, quod male nonnulli habuerunt pro forma diversa voc. εἰλίπους, quasi ex εἰλόπους factum, quod et ipsum vitiose scribitur pro εἰλίπους in Orac. Sibyll. p. 30, 1. Huic autem formæ adjectivi comparandum quod in antiquissimo cod. Vindob. Dioscoridis, apud Lambec. Bibl. Cæs. l. 6, vol. 6, p. 446, B, s. 436, n. 16, imago accipenseris exhibetur cum inscr. ΕΛΩΠΟΣ, qui eo l. est nominativus. Vix est autem quod memorem Ἐλλόπους, quod fingit Etym. M. p. 593, 1, ut sit Squamosus. L. Dindorf.]

[Ἔλλοψ, οπος, ὁ, Ellops, f. Ionis. V. Ἐλλοπία.]

[Ἔλλυες, ζῶα ἐν τῷ Σμαράγδῳ ποταμῷ, Hesych.]

[Ἔλλῦπος, ὁ, ἡ, Mœstus. Plut. Mor. p. 621, A : Οἷον πρεσβῦται τάχιον μεθύσκονται νέων, σαλευόμενοι ῥεμαούντων, ἔλλυποι δὲ καὶ πεφροντικότες τὰ θύμων καὶ ἰλαρῶν. Schneid. Anast. Sin. Hodeg. p. 236, 25 : Ἔλλυπος, καὶ ἄγκοπος, καὶ ἐνδάκρυς, Tristitiæ, laboribus, lacrimis obnoxius. Hase.]

[Ἔλλυσις.] Ἔλλυσιν pro ἔκλυσιν [ἔκλυσει cod.] dicere Cretenses, auctor Hesych. [V. quæ diximus in Ἔκ.]

[Ἐλλύτατον, οἰκτρότατον, Miserrimum, Hesych. Idem : Ἐλαύτατον, δεινότατον.]

[Ἔλλύτης, ὁ, placentæ genus. Hesych. : Ἔλλυτὶς, πλακοῦς τις. Leg. *ἐλύτης*. Theognost. Crameri Anecd. vol. 2, p. 44, 21 : Τὰ διὰ τοῦ υτης ὀξύτονα καὶ βαρύτονα διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφεται, πρεσβύτης, ἐλύτης· scr. *ἐλύτης*. Inscr. Dor. apud Bœckh. vol. 2, p. 365, 36 : Θυέτω δὲ ὁ τὰν πράταν ἐπιμηνιτεύων ἁμέρᾳ ταῖς Μούσαις ἱερεῖον καὶ ἱερὰ *ἐλύτας* ἐκ πυρῶν χοινίκων πέντε καὶ τυροῦ καπυροῦ στατῆρος· et utroque numero sæpius p. sq., ut v. 16 : Τός τε *ἐλύτας* πάντας. Produci videtur v. L. Dindorf.]

[Ἐλλυχνιάζω.] Ἐλλυχνιασμένος, Ellychnium habens, Funiculo instructus. Diosc. 1, 97 [96], de fuligine picis liquidæ : Εἰς λύχνον χαινὸν *ἐλλυχνιασμένον*, ὅσον τι τῆς πίσσης, ἅψον.

Ἐλλύχνιον, τὸ, Ellychnium, [Funalium, Mergulus, Gl.] Funiculus papyraceus, s. sparteus, cannabinusve aut stupeus, qui fistulæ in lychno erectæ immissus uritur : quem usum præstant et arborum quarundam medullæ. Pollux 10, [115] : Τὸ δὲ ἐντιθέμενον τῷ λύχνῳ, θρυαλλίς, *ἐλλ.*, φλόμος. [Et 6, 103; 7, 178.] Exemplum ex Herodoto [2, 62] habes in Αυχνοκαΐα, ex Diosc. in Αυχνῖτις. Ἐλλ., Ellychnium, inquit Gorr., ap. antiquos certum quoddam materiæ genus fuit, quod ad funiculos lucernarum aptissimum erat. Id quod ex Galeno apparet, qui ejusmodi ellychnio spongiæ etiam loco uti jubet l. 14 Meth. Med., præsertim mollissimo, quale, inquit, est Tharsense : cui etiam vis inest, ut ait l. 13, ulcera quæ supercrescunt submittendi. Verum quale hoc ellychnium fuerit, non constat mihi, nec Plin. prodidit, quum tamen multorum aliorum ellychniorum mentionem faciat, ut ejus, quod ex uva ricini fiebat, præcipuæ claritatis : præterea papyracei, et alterius e phlomide compositi, quam ob id λυχνῖτιν appellant. [Phryn. Ecl. p. 162 : Ἐλλύχνιον· καὶ τοῦτο τῶν εἰσκωμασάντων ταῖς Ἀθήναις· θρυαλλίδα οὖν ῥητέον. Ἔλλ., Ἡρόδοτος χέχρηται. Ἀθηναῖοι δὲ θρυαλλίδα λέγουσιν. Et sim. Mœris p. 186, Thom. p. 455. Loco Her. accedunt Hippocr. De nat. mul. p. 569, 55, De morb. mul. 2, 670, 43, et Theophr. fr. 3 De igni 28, 65, cum recentiorum exx. citati ab interpretibus. Adde Matthæi Med. p. 312.]

Ἐλλυχνιωτὸς μοτὸς, s. Ἐλλυχνωτὸν, Linamenti genus ap. Chirurgos : sic dictum, vel quod in ellychnii formam componeretur, vel, quod verius est, ex ead. materia constaret, e qua ellychnia olim fiebant. Gorr.

[Ἔλλω, συστρέφω interpretatur Etym. M. p. 19, 55, et ubi *ἅλλω* scriptum 116, 45; 645, 32. De signif. ἅλλειν, κατέχειν, quam ponit Hesych., dictum supra p. 253, C, ubi animadvertimus hanc formam præsentis nullam fuisse videri. Fingitur autem a gramm. vel propter etymologias quasdam, ut in Il. Etym. M.,

vel ab aor. ἕλσαι et perf. ἐλμένος, apparetque interdum in libris, ut Hesychii in gl. Ἀπέλλειν, quod aliis est ἀπῶλλειν, vel ἀπείλλειν (ut Etym. M. p. 120, 52, Æolicam formam fingenti ἀπέλλειν), Harpocrationis v. Ἐξούλης, ubi al. ἐξόλλειν, al. ἐξόλλειν. Habet tamen Hesych. : Ἑλλόμενα, περικνώμενα (περικνόμενα cod. : sed fort. scrib. περιελώμενα). Cui conferri licet etiam n. pr. Ellomeni, quod v. Pro ἔρρω dictum v. in Ἔρρω.]

[Ἑλλωδάομαι, Probrum, ignominiam infero. Antonin. Lib. c. 11, p. 76 : Ἔδησαν ἀρύκτῳ δεσμῷ, ὅτι ἐνελωδᾶτο εἰς τὸν οἶκον τοῦ Πανδαρέου.]

Ἑλλόπτειν, Humectis infractisque oculis inspectare, VV. LL. Sed suspectum. [Leg. ὑλλόπτειν.]

[Ἑλλώτια, τά. V. Ἑλλωτίς.]

[Ἑλλωτία, ἡ, Hellotia, u. antiquum Europæ, ἣ ὅτι οἱ Φοίνικες, ait Etym. M. p. 332, 41, τὴν παρθένον ἑλωτίαν (sic) καλοῦσιν, ἢ παρὰ τὸ ἑλεῖν, et quæ sequuntur indigna memoratu. Hesych. : Ἑλλωτία, ἑορτὴ Εὐρώπης ἐν Κρήτῃ. Ἑλλώτης, εὐρώτης στέφανος πλεκόμενος πηχῶν εἴκοσι. Ubi Ἑλλωτὶς et Εὐρώπης intt. coll. Athen. 15, p. 678, A : Σέλευκος ... ἑλλωτίδα καλεῖσθαί φησι τὸν ἐκ μυρρίνης πλεκόμενον στέφανον, ὄντα τὴν περίμετρον πηχῶν εἴκοσι, πομπεύειν τε ἐν τῇ τῶν Ἑλλωτίων ἑορτῇ. Φασὶ δ' ἐν αὐτῷ τὰ τῆς Εὐρώπης ὀστᾶ κομίζεσθαι, ἣν ἐκάλουν Ἑλλωτίδα. Ἄγεσθαι δὲ καὶ ἐν Κορίνθῳ τὰ Ἑλλώτια. Europa igitur apud Etym. intelligenda videtur filia Agenoris, non terra.]

Ἑλλωτὶς, ἴδος, ἡ, Minervæ cognomentum ap. Corinthios : et Ἑλλώτια, τὰ, Sacra et festum in ejus honorem [Corinthi celebrata, sec. Hesychium vero in Creta]. Vide Etym. et Hesych. [Pind. Ol. 13, 39 : Ἑλλώτια δ' ἑπτάκις (vicit). Ubi copiosa est annot. schol., unde nostra refert tantum retulisse vv. Ἑλλωτὶς et Ἑλλωτία, quæ sint nomina puellæ cujusdam vel cognomina Minervæ, repetita ἀπὸ τοῦ ἑλεῖν τὸν ἵππον (Pegasum), vel ἀπὸ τοῦ πρὸς Μαραθῶνα ἕλους, ἐν ᾧ ἤρυτο (Minerva) : quæ etymologiæ sunt etiam in Etym. M. p. 332, 43. V. Ἑλλωτία.]

[Ἑλλωψ.] Perperam in VV. LL. Ἔλλωψ, οπος, Mutus, pro ἔλλοψ.

[Ἕλμα, τό.] Ἕλματα Hesychio ὁμιλήματα, ἐνειλήματα, σανιδώματα. [Interpr. postremæ conf. Σῶμα. Ὁμιλήματα f. est dittographia seq. ἐνειλήματα.]

[Ἑλμακήνη, Hesychio λειμῶνος ἡ λεπτὴ καὶ λευκὴ σχοῖνος, Juncus tenuis et albus. Sed dittographia videtur λεπτὴ et λευκὴ, λειμῶνος autem fort. pertinuit ad glossam, non ad interpr. L. Dind.]

[Ἑλμαντικὴ, πόλις Ἰδηρίας τῆς ἐκτὸς Ἴδηρος ποταμοῦ. Πολύβιος γ'. Τὸ ἐθνικὸν Ἑλμαντικὸς, Steph. Byz.]

[Ἑλμησός. V. Ἐλθησσός.]

[Ἑλμιγγοβότανον, τὸ, herbæ genus, cujus usus adversus lumbricos. Orneosophium : Ἡ ἑλμ. ὡσαύτως ὀὸς μετὰ κρέατος. Trall. habet ἑλμινθοβότανον, quam Int. Corallinam vertit. Decand.]

[Ἕλμιγξ. V. Ἕλμινς.]

Ἑλμινθιάω, Lumbricis infestor, Lumbricos patior, Verminor. Aristot. H. A. 9, [6 : Αἱ κύνες] ὅταν ἑλμινθιῶσιν.

Ἑλμίνθιον, τὸ, dimin. ab ἕλμινς, Lumbriculus, Tineola. Hippocr. Epidem. 4 : Βραχία ἀνεμοῦσα καί τι ἑλμίνθιον. [Pollux 4, 197. Aristot. H. A. 6, 16 : Ἐν ἐνίαις τῶν ἐγχελύων ἑλμίνθια ἐγγίνεται.]

[Ἑλμινθοβότανον, τὸ, Alex. Trall. Epist. s. 7. Vid. Ἑλμιγγοβότανον.]

Ἑλμινθώδης, ὁ, ἡ, Lumbrico similis. [Arist. H. A. 4, 11 : Οἱ μὲν λέγοντες ὅτι τριχώδη καὶ ἑλμινθώδη προσπεφυκότ' ἔχουσαί ποτέ τινες φαίνονται (anguillæ) ... ἀσκέπτως λέγουσιν.]

Ἕλμινς [hæc nomin. forma est apud Hippocr. De morb. 4, p. 511, 45; 512, 7, Etym. M. p. 632, 5. De aliis v. in fine], ινθος, ἡ, Lumbricus : interanеorum animal : quod quum longissimum aliquando sit, et per omnia intestina extendatur, a similitudine interdum κιρία nominatur et ταινία, quod Fasciam repræsentet : ἀσκαρίδας autem dici tradunt τὰς ἐν τῷ κάτω μάλιστα τοῦ παχέος ἐντέρου μέρει γεννωμένας ἑλμινθας λεπτάς. [Galen. Comm. ad Aphor. 3, 26; Theoph. Nonn. vol. 2, p. 56, ubi v. Bernard.] Hippocr. De morb. 4, [p. 511, 19 sqq.] : Περὶ ἑλμίνθων τῶν πλατειῶν, De lumbricis latis, ut Cels. loquitur. [Theophr. H. Pl. 9, 12, 1; 18, 8; 20, 5.] Dioscor. 1, 154 : Ἕλμινθας πλατείας ἐκτινάσσει, de malicorio, de quo Plin., Tineas pellit. Idem 2, 107, de farina triticea cruda : Ἕλμινθας στρογγύλας γεννῶσι. [Στρογγύλας memorat etiam Hippocr. præter l. c. Progn. p. 40, 10; Co. præn. p. 216, H; Aphor. 3, 26, p. 1248, E.] Apud Eund. 3, 93, de melanthio, in Ald. ed. legitur : Ἐκτινάσσει δὲ καὶ ἑλμινς στρογγύλας. Sed ea scriptura mendi suspicione non caret. [Ἕλμινθας edd. recentiores.] Apud Hippocr. vero reperio etiam Ἕλμιγγες, duplici γ, quasi a nom. sing. ἕλμιγξ. Epidem. 1, [p. 989, A] : Ἀπὸ δὲ κοιλίης ἐρεθισμῷ ὑγρὰ ταραχώδεα διῆλθε μετ' ἐλμίγγων [μετὰ ἑλμίνθων ed. Foesii]. Ubi etiam nota tenuari. Et 4 : Ἐλθούσης ἑλμιγγος ὑποπαχέης. [Conf. Ἑλμιγγοβότανον. Ἕλμιξι ex Jo. Laurent. Bronтosсоп. p. 253 cit. Angl. Alia forma Diosc. Parab. 2, 67 : Τοὺς δὲ στρογγύλους ἕλμιτς ἄγει ἕλατον ποθέν. Orneosoph. p. 97 : Ἕλμιν ἔχη. Sic Geop. 20, 24 ἕλμιν et ἕλμιτς ed. Bas., ubi Needhamus ἕλμινθα et ἕλμινθας. Nom. Ἕλμις, sed qui ἕλμινθος flectitur, est apud Theophr. H. Pl. 9, 20, 5, Aristot. H. A. 8, 20 init., Paul. Æg. 4, 57, p. 158, 37. Dat. ἕλμῖσι apud Oppian. Hal. 3, 180. Gl. : Ἕλμιγξ, Lumbricus; Ἕλμιγγες, Lumbrici; Ἕλμινς, Lumbrus; Ἕλμινθες, Lumbrici.]

[Ἕλμιξ, Ἕλμις. V. Ἕλμινς.]

Ἑλξίνη, ης, ἡ, Helxine : Hesychio ἡ περδίκιος βοτάνη : ut et Plin. 22, 17 : Helxinen, inquit, aliqui Perdicium vocant, quoniam perdices ea præcipue vescantur : aliqui Sideritin, nonnulli Parthenium. Quorum posteriorum duorum nom. meminit et Diosc. 4, 86, et Galen. Simpl. med. 6. Mox tamen Plin. ibid. veluti de diversa herba loquens, ait : Perdicium s. Parthenium, nam Sideritis alia est, a nostris Herba urceolaris vocatur, ab aliis Astericum, folio similis ocimo, nigrior tantum, nascens in tegulis parietinisque. Cur autem ἑλξίνη dicatur, ibid. his verbis exprimit : Semina habet in capitibus lappaceis, adhærentia vestibus, unde et Helxinen dictam volunt : attestante et Diosc. 4, 86 : Ἔχειν περὶ τοὺς καυλοὺς οἱονεὶ σπέρματα τραχέα, ἀντιλαμβανόμενα τῶν ἱματίων. A trahendo igitur dicitur, quoniam prætereuntium vestes attrahit. Rursum a Diosc. 4, 39 memoratur ἑλξίνη quædam κισσάμπελος cognomine, cujus et ipsius τὰ χλώνια περιπλέκεται ὅπου ἂν τύχοι, ideoque veluti προσέλκει. [Nicand. Ther. 537 : Ἣ καὶ ἑλξίνην, τήν τε χλόβακτιν καλέουσιν. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 256 : Ἑλξίνη. Hesych. : Σιδηρῖτιν πόαν τὴν ἑλξίνην καλουμένην. ῖ]

Ἕλξις, εως, ἡ, Tractio, Tractus, Attractio, Attractus. Alex. Aphr. Probl. 2 : Οὐχ ἡ ἕλξις τῶν χειλῶν ἐπισπᾶται τὸ ὑγρὸν, Non labiorum attractu humor adducitur, labiis attrahimus humorem. [Paul. Sil. in Pyth. Therm. (Anal. vol. 3, p. 96) v. 82 : Ὕδωρ πικρὸν τελεῖ δὲ φῶς ἡλίου καυσῶδες, ὃ νὺξ γλυκαίνειν οἶδεν εἰς ἡδύληπτον ἕλξιν, de bibendo. Attractio Plat. Tim. p. 80, C : Τὰ θαυμαζόμενα ἠλέκτρων πέρι τῆς ἕλξεως καὶ τῶν Ἡρακλείων λίθων. Tractus Reip. 3, p. 391, B : Τὰς Ἕκτορος ἕλξεις περὶ τὸ σῆμα τὸ Πατρόκλου (conf. Philostr. Her. p. 683). Leg. 1, p. 644, E : Μετὰ τῶν ἕλξεων ξυνεπόμενον ἀνθέλκειν τοῖς ἄλλοις νεύροις. De syrmate Alcib. 1 p. 122, C : Ἱματίων ἕλξεις. Τόξων ἕλξις, de tendendo arcu Ulixis, est ap. Philostr. Her. p. 717.] ‖ Ἕλξιν opponi τῇ ὤσει ap. Themist. 94, annotat Bud.

[Ἑλοκοπέω, Virgulta excido. Pachomius in Mingarelli Catal. codd. Nanian. p. 270 : Καὶ ψιλῶν λέγουσιν (οἱ ἐν Κύπρῳ) τὸν ἀγρὸν καὶ ἐξυλοῦν, ὅπερ ἀλλαχοῦ ἑλοκοπεῖν. Quod quominus scribatur ὑλοκοπεῖν impediunt quæ sequuntur : Ἀλλ' οὔτε οἶδοι οὔτ' ἐκεῖνοι γιγνώσκουσι τί ἔστι ψιλὸν καὶ τί ὕλη καὶ τί ἕλος· ἐκ τούτων γὰρ τὰ παρ' αὐτοῖς ῥήματα. V. quæ de voc. ἕλος Virgultorum significatione usurpato dicentur in illo. L. Dind.]

[Ἑλόνομος, ὁ, ἡ, In paludibus degens. Hippocr. De vict. rat. 2, p. 358, 15 : Τὰ ἑλόνομα καὶ ἀγρόνομα.]

Ἕλος, εος, τὸ, Palus. Theophr. H. Pl. 4, 9 : Τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς καὶ ἐν τοῖς ἕλεσι καὶ ταῖς λίμναις, In paludibus et lacubus. Hesychio est τελματώδης καὶ σύμφυτος τόπος [Il. Zon. p. 689 : Ἕλη, σύνδενδροι τόποι. Et sim. schol. ad Il. Hom. infra citandos, Hesych. v. Ἕλος, Etym. M. p. 332, 52. Herodian. Epim. p. 166 : Ἕλος,

τὸ δάσος. Conf. Ἕλος n. pr. et Ἑλοκοπέω. Apoll. Rh. 2, 1283 : Δάσκιον εἰσελάσαντας ἕλος· 3, 168 : Ἥρωες δ' ἀπάνευθεν ἐῆς ἐπὶ σέλμασι νηὸς ἐν ποταμῷ καθ' ἕλος λελοχημένοι ἠγορόωντο· 489, 575. Joseph. A. J. 8, 9, 2 : Περικαθίσας τὸ ἕλος, Epiphan. vertit, Nemorosum locum] : ut Suidæ quoque ὕδατος ὗδς ἐπιτηχομένου πηλοῦ καὶ βαθείας ὕλης ἡ παπύρου ἢ καλάμου ἐκφυομένης ἀεὶ τοῦ πηλοῦ καὶ ὑπερχειστηκυίας τοῦ ὕδατος. Rursum ab Hesych. exp. χεῖλος ποταμοῦ. [Locum uliginosum, sed pascuis aptum, ita vocat Hom. Il. Δ, 483 : Αἴγειρος ὥς, ἥ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο πεφύκει· Ο, 631 : Βουσὶν ἐπελθών, αἵ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο νέμονται· Υ, 221 : Τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος κάτα βουκολέοντο· Od. Ξ, 474 : Ἡμεῖς μὲν περὶ ἄστυ κατὰ ῥωπήια πυκνὰ ἂν δόναχας καὶ ἕλος ὑπὸ τείχεσι πεπτηῶτες κείμεθα. Apoll. Rh. 4, 976 : Βοσκομένας (βοῦς) ποταμοῖο παρ' ὕδασιν ἀμ πεδίον καὶ ἕλος λειμώνιον. Nonn. Dion. 1, 112 : Οὐχ ἕλος, οὐ λειμῶνες ἐν οἴδμασιν. Maccab. 1, 9, 45 : Ἕλος καὶ ὄρυμός· et ib. 42. Plato Critiæ p. 114, E : Καθ' ἕλη καὶ λίμνας· Leg. 7, p. 824, B. Aliique plurimi. Ἕλη τυφλά, τὰ ἀπρόοπτα, Suid. et Zon. p. 689. || Δήμητρος ἐν ἕλει dictum templum et lucum prope Megalopolin Arcadiæ memorat Pausan. 8, 36, 6, ibidemque 5 Megalopolis portas ἐπὶ τὸ ἕλος dictas. L. D. Ἕλη in pictura Philostr. Im. 1, 9. Hase.]

Ἕλος, ους, τὸ, Helos, urbis n. in agro Laconico, sic denominatæ παρὰ τὸ ἐν ἕλει εἶναι : cujus Incolæ dicuntur Ἕλειοι, Ἑλεᾶται, et Εἵλωτες, facta ectasi s. prosthesi τοῦ ι, et enallage terminationis. Steph. B. [et Suid. in Εἵλως, quod v. Holsten. ad Steph. : « Fuit duplex Ἕλος in Peloponneso juxta Homerum : unum in Laconica regione sub Menelao, Il. B, 584 : Οἵ τ' ἄρ' Ἀμύκλας εἶχον Ἕλος τ' ἐρατὸν πτολίεθρον· alterum sub Nestore Pyliæ dynastiæ, ib. 594 : Καὶ Πτελεὸν καὶ Ἕλος καὶ Δώριον. Sed Steph. utrumque confundit, uti notat Eust. ad l. p. 295. » Laconicum memorat a Xenoph. H. Gr. 6, 5, 32, Thucyd. 4, 54, Strab. 8, p. 343 etc., Paus. 3, 2, 7; 20, 6; 22, 3. Ἕλος τῆς Ἀργείας Apollod. 2, 4, 7, 3. Significationem Loci silvestris, de qua in Ἕλος subst., in n. pr. urget Constantin. Basil. Mac. c. 49, p. 125 : Τόπος τίς ἐστι κατὰ Πελοπόννησον οὐ μακρὰν Μονεμβασίας διεστηκώς, καθ' ὃν ὁ Ῥωμαϊκὸς στόλος ηὐλίζετο, Ἕλος προσαγορευόμενος ἀπὸ τῆς περὶ αὐτὸν ἐρημίας καὶ συνηρεφοῦς ὕλης τὸ ὄνομα κληρωσάμενος. Ceterum conferendi Constantino Jos. Genes. 4, p. 56, A, Cedren. p. 585, D. || Tertium Ἕλος Peloponnesi, et quidem Laconicæ, memoratur in inscrr. duabus ap. Bœckh. vol. 1, p. 683, 684, n. 1444, 1446. De Attico vide in Ἕλειος. || Ἕλος Ægypti memorat Steph. Byz. Quæ sunt Ἕλη Ægypti memorata Herodoto 2, 92, 137, 151, 152 (coll. 2, 4), Thucyd. 1, 110 (qui ibid. dicit etiam ἕλος), 112. Dat. Ἕλεσι in Ἕλλησι interdum corruptum post Hemsterh. ad schol. Aristoph. Pl. v. 178 notavit Wesseling. ad Hierocl. p. 726. L. Dindorf.]

[Ἑλοτρεφής, ὁ, ἡ, In palude nutritus. Hesych. v. Ἑλεότρεπτον. Wakef.]

[Ἕλουρίων, ὁ, n. pr. viri, ap. Athanas. vol. 1, part. 1, p. 169. L. Dindorf.]

[Ἕλουροι, Σκυθικὸν ἔθνος, περὶ ὧν Δέξιππος ἐν Χρονικῶν ιϛ', Steph. Byz. Arcad. p. 72, 27 : Ἕλουρος ἐθνικόν. Suid. : Ἕλλουρὸς ἔθνικόν. Zon. p. 685 : Ἕλλουροι, ἔθνος. Scripturam Ἕλουροι confirmat Etym. M. p. 333, 4. Sunt Heruli. L. Dindorf.]

[Ἑλοῦσα, ης, ἡ, Elusa, opp. Palæstinæ ap. Ptolem. 5, 16, Liban. Epist. 100, 166, 170, 318, 337 (ubi Ἑλουσαν cod. pro Ἑλοῦσαν), 446, Hierocl. Synecd. p. 721, ubi vid. Wessel. Cum gentili Ἐλουσηνὸς memorat Steph. Byz.]

[Ἑλουσία, Ἄρτεμις παρὰ Ἐφεσίοις, Diana ap. Ephesios, Hesych. Ita Musurus; cod. ἁρμητὴρ πὲ ἀφουσίοις, ut certe scrib. sit Δημήτηρ. L. Dindorf.]

Ἕλοψ, alicubi reperitur pro Ἔλλοψ. [Quod v.]

[Ἐλπαγόρας, ὁ, Elpagoras, n. pr. viri, ap. Harpocrat. in Ἐπιδίκατον.]

Ἐλπέω, Spero. Hesych. enim ἔλπεον affert pro ἤλπιζον. Infra cum τ ἐλπτέω.

[Ἔλπη, ἡ, Elpe, filia Cyclopis Polyphemi. Jo. Malal. p. 116 sq.; Tzetz. Hist. 10, 934, 939, 943. L. D.]

[Ἑλπήνωρ, ορος, ὁ, Elpenor, n. pr. viri, Hom. Od. K, 552, etc., Theophr. H. Pl. 5, 8, 3, Scylac. p. 3, Pausan. 10, 29, 8, Lycophr. schol. 818, p. 806. L. D.]

[Ἐλπία, ἡ, πόλις ἐν Δαυνίοις, κτίσμα Ῥοδίων. Τὸ ἐθνικὸν Ἐλπιανοί, Steph. Byz.]

[Ἐλπίας, α, ὁ, Elpias, ludimagister Atheniensis, memoratur Demosth. p. 270, 7, ubi pro Ἐλπίᾳ liber optimus cum al. Ἐλπίᾶ. L. Dindorf.]

[Ἐλπιδηφόρος. V. Ἐλπιδιφόρος.]

[Ἐλπιδία, ἡ, Elpidia, n. pr. mulieris, in inscr. Thrac. ap. Bœckh. vol. 2, p. 71, n. 2040. Alius ap. Olympiod. Phot. cod. 80, p. 62, 13. L. Dind. Matris Licinii, in narratione commentitia Laur. Rut. Martyr. Flori, Actt. SS. Aug. t. 3, p. 523, 11 : Ὁ τῆς βασιλίσσης Ἐλπιδίας υἱός. Hase.]

[Ἐλπιδιανός, ὁ, Elpidianus, n. pr. viri, in inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 436, n. 2612. L. D.]

[Ἐλπίδιος, ὁ, Elpidius, n. pr. viri, ap. Procop. B. Goth. 1, 1, p. 310, A, Socr. H. E. 2, 42, p. 158, 18, Sozom. 4, 24, p. 170, 17, 38, Athanas. vol. 1, part. 1 p. 141, B, etc., Phot. cod. 59, p. 19, 38; 65, p. 27, 11, Leontium De sphæra p. 266. Ap. Latinos plerumque Helpidius. V. Vales. ad Ammian. 21, 6, 9. L. Dind.]

[Ἐλπιδιφόρος, ὁ, Elpidiphorus, n. pr. viri. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 651, n. 1329 : Αὐρήλιον Ἐλπιδιφόρον. Artemid. 3, 38 : Κάρπος καὶ Ἐλπιδιφόρος. Scripturam vitiosam Ἐλπιδηφόρος notavit Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 563, 2. Ita Suid. : Ἐλπιδηφόρος, ὄνομα κύριον. Recte vero Zonaræ p. 685 alter codex Ἐλπιδιφ., quam formam testantur Theognost. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 95, 31, Herodian. Epim. p. 188. L. D.]

[Ἐλπιδοδώτης, ὁ, Spem præbens. Hymn. in Apoll. Anal. vol. 2, p. 518, v. 6.]

[Ἐλπιδοκοπέω, Spe facienda duco. Sextus Adv. mus. 6, 26, p. 362 : Αἱ δὲ τὰς ἐπιθυμίας αὐτῶν ἐλπιδοκοποῦσα καὶ παραύξουσα.] Ἐλπιδοκοπῆσθαι, Laborare nimia spe et percelli, Bud. ex Eust. [Od. p. 1700, 56] : Καὶ ὁ Τάνταλος δὲ τοιοῦτός τις ἂν δόξειεν εἶναι, πρὸς οὐδέν τι τέλος χρηστὸν ἀεὶ ἐλπιδοκοπούμενος. [Georg. Pachym. Andron. Pal. 2, 30, p. 126, B : Πολλοὶ ἐπ' ἐκείνῳ ... ἐλπιδοκοπούμενοι. Et ib. p. 335, D. Eust. Opusc. p. 8, 12; 66, 33.]

Ἐλπιδοκόπος, ὁ, Qui vana spe percellitur, seu nimia spe laborat. Ita Bud. afferens l. Eust. in Ἐλπιδοκοπέω citatum.

[Ἐλπιδόπνους, ὁ, ἡ, Spem spirans. Pseudo-Chrys. Serm. 27, vol. 7, p. 283, 44. Seager.]

[Ἐλπιδοποιέω, Spem facio. Schol. Hom. Od. Σ, 160 : Οὐκ ἀλαζονικῶς δὲ πρόσεισιν ἡ Πηνελόπη, ἀλλ' ὅπως μὴ βιασθῇ προνοουμένη καὶ ἐλπιδοποιοῦσα τὸ δοκεῖν τινι συνοικῆσαι. Angl. Apollon. Lex. p. 257 : Ἔλπεται, ἐλπιδοποιεῖ, ubi Ἔλπει ex Hesychio, qui eand. interpr. ponit, restituit Toll. Medio Spem mihi facio, Spero, Hesych. : Ἔλπομαι εὐχόμενος, καυχῶμαι ἐλπιδοποιούμενος. Kust. : « Inverso ordine scribere debuit Εὔχομαι ἐλπόμενος, ut legitur Il. Θ, 526. » L. Dind.]

[Ἐλπιδοτρίβησις, εως, ἡ, Spes longa. Georg. Pachym. Andr. Pal. 2, 30, p. 126, A : Τὴν τῶν πολλῶν ἐλπιδοτρίβησιν ἐπ' αὐτῷ ἐντεῦθεν ὑποτεμνόμενοι. ῐ L. D.]

[Ἐλπιδοφόρος, ὁ, ἡ, Spem afferens. Pseudochrys. vol. 7, p. 264, 23 : Ἐλπιδοφόρον ἄνθος. At Cat. in Job. p. 558, 4 : Τὰ ἐν τῷ ἐαρινῷ αἰῶνι τῷ μέλλοντι, τῷ ἐλπιδηφόρῳ, emenda ἐλπιδιφ. quod v. Hase.]

[Ἐλπίζουσα, ἡ, Elpizusa, n. pr. mulieris in mon. Theræo ap. Bœckh. vol. 2, p. 378, n. 2472. L. D.]

Ἐλπίζω, ίσω et ῶ, Spero. Ἐλπίζω δόξειν, Æschin.; ἐλπίζω συνυπατεύσειν, Plut. in Public. [c. 1. Æsch. Pers. 746 : Ἤλπισε σχήσειν. Soph. Phil. 1175 : Ἤλπισας ἄξειν. Thucyd. 1, 1 : Ἐλπίσας μέγαν ἔσεσθαι· 11 : Ἤλπιζον αὐτόθεν πολεμοῦντα βιοτεύσειν. Et alii quivis.] Item cum aliis temporibus : ut rursus Æschin. : Περὶ μὲν οὖν τῆς ὅλης κατηγορίας μετρίως μοι ἐλπίζω προειρῆσθαι, ubi tamen exp. potius Confido vel Existimo, quam Spero. Sic et ubi dicit [p. 85, 26] : Ἐλπίζεις τὸν δῆμον ἀμνημονεῖν. [Cum præs. de re præsenti, non futura, ut sit Puto, etiam Æsch. Sept. 76 : Ξυνὰ δ' ἐλπίζω λέγειν· Cho. 188 : Πῶς γὰρ ἐλπίσω ἀστῶν τιν' ἄλλον τῆσδε δεσπόζειν φρένης; Soph. Aj. 1053 : Αὐτὸν θέσπαντες εἰκόθεν ἄγιον Ἀχαιοὶς ξύμμαχον· Eur. Andr. 720 : Βοῶν ἢ λέοντ' ἐλπίζεις ἐντείνειν βρόχοις· Or. 1070. Herodot. 1, 27, 30, 75; 3, 157. Thucyd. 4, 13 : Ἐλπί-

ζοντες τὸ κατὰ τὸν λιμένα τεῖχος ὕψος μὲν ἔχειν, ἀποβάσεως δὲ μάλιστα οὔσης ἐλεῖν μηχαναῖς. Et sæpe Plato, cujus unum l. notabiliorem addo Reip. 5, p. 451, A, in exemplum signif. ejusd., sed structuræ diversæ: Ἐλπίζω γὰρ οὖν ἔλαττον ἁμάρτημα ἀκουσίως τινὸς φονέα γενέσθαι ἢ ἀπατεῶνα. || Aoristo jungit seq. ἄν Plato Reip. 5, p. 453, D: Δελφινά τιν' ἐλπίζοντες ἡμᾶς ὑπολαβεῖν ἄν. Xenoph. Vectig. 3, 11: Ἐλπίζω δὲ καὶ βασιλέας ἄν τινας ... μετασχεῖν. Et alibi. Sine ἄν Ages. 7, 6: Ἤλπιζον ἐλεῖν τὰ τείχη, etc.] Itidem vero ex Isocr. Ἐλπίζω pro Existima, vel Expecta. [Alia struct. Herodot. 1, 77: Οὐδαμὰ ἐλπίσας μή ποτε ... ἰλάσῃ, ubi al. ἱλάσει· 8, 53: Οὔτ' ἂν ἤλπισε μή ποτέ τις ἀναβαίη. Soph. El. 963: Καὶ τῶνδε μέντοι μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως τεύξει ποτέ. Eur. Heracl. 1051: Μὴ γὰρ ἐλπίσῃς ὅπως ... ἐμ' ἐκβαλεῖς. Et cum ὅτι, seq. fut., Act. Ap. 24, 26: Ἐλπίζων ὅτι χρήματα δοθήσεται αὐτῷ. Euseb. H. E. 1, 1, p. 3, 14. Vel præsenti, Lucæ 24, 21: Ἠλπίζομεν ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ μέλλων λυτροῦσθαι. Et cum ὡς, seq. fut., Eurip. Electr. 919. Et cum eodem, seq. infinit., Xenoph. H. Gr. 6, 5, 42. Absolute, sed ut infin. e proximo verbo repetatur, Æsch. Ag. 1044: Οἱ δ' οὔποτ' ἐλπίσαντες ἥμησαν καλῶς.] Alioqui pro Spero jungitur et accus.: ut [Æsch. Sept. 589: Οὐκ ἄτιμον ἐλπίζω μόρον· Cho. 539: Ἄκος τομαῖον ἐλπίσασα πημάτων. Soph. Trach. 111; Eurip. Hipp. 97, Hel. 656, Herc. F. 461. Thucyd. 3, 39: Ἐλπίσαντες μακρότερα μὲν τῆς δυνάμεως, ἐλάσσω δὲ τῆς βουλήσεως, πόλεμον ἤραντο. Xen. Comm. 4, 3, 17: Ἐλπίζειν τὰ μέγιστα ἀγαθά. Xen. Eph. 5, 12, p. 114: Ἡ δὲ ἐπεθαυμάκει τίνες τε ἦσαν καὶ τί βούλοιντο· οὐ γὰρ ἂν ποτε Λεύκωνα καὶ Ῥόδην ἤλπισεν] Ἐλπίζει κάνδυν πορφυροῦν, Lucian. De hist. scr. [c. 39.] At cum dat. Ἐλπίσας τῇ τύχῃ, Thuc. 3, [97], Qui spem collocavit in fortuna, vel potius Fortuna fretus. [Hac signif. jungitur præposit. ἐπὶ sequente vel dat. vel accus. pers. Dativi exx. sunt Jesa. 42, 4: Ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ἔθνη ἐλπιοῦσιν· Rom. 15, 12: Ἐπ' αὐτῷ ἔθνη ἐλπιοῦσιν· Timoth. 1, 4, 10: Ἠλπίκαμεν ἐπὶ θεῷ. Accusativi ib. 5, 5: Ἠλπίκαμεν ἐπὶ τὸν θεόν, aliique N. et V. T. ll. Basil. M. Ep. 263, vol. 3, p. 404, D: Κύριος ὁ θεὸς ἡμῶν, ἐφ' ὃν ἠλπίσαμεν. Anon. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 218, A: Χριστὸς ὁ σωτὴρ πάντων τῶν ἐλπιζόντων ἐπ' αὐτόν. Et seq. nomine rei, item utroque casu, Timoth. 1, 6, 17: Μὴ ὑψηλοφρονεῖν μηδὲ ἠλπικέναι ἐπὶ πλούτου ἀδηλότητι. Ps. 43, 7: Οὐ γὰρ ἐπὶ τῷ τόξῳ μου ἐλπιῶ, etc. Cum accus. Judic. 20, 36: Ὅτι ἠλπισαν ἐπὶ τὸ ἔνεδρον, ὃ ἔθηκαν ἐπὶ τῇ Γαβαᾶ (ubi al. πρὸς, de qua constr. conf. dicenda in Ἐλπίς) etc. Cum εἰς Joann. 5, 45: Μωσῆς, εἰς ὃν ὑμεῖς ἠλπίκατε· Cor. 2, 1, 10. Tricl. ad Soph. OEd. T. 151: Ἐλπίδος δὲ τέκνον τὴν μαντείαν καλεῖ, διότι πρῶτον ἐλπίζουσιν οἱ ἄνθρωποι εἰς Ἀπόλλωνα, ὡς φράσειε κτλ. Et seq. accus. rei Sirac. 2, 9: Οἱ φοβούμενοι κύριον ἐλπίσατε εἰς ἀγαθὰ καὶ εἰς εὐφροσύνην αἰῶνος καὶ ἔλεος· Reg. 4, 18, 24: Καὶ ἤλπισας σαυτῷ ἐπ' Αἴγυπτον εἰς ἅρματα καὶ ἱππεῖς. Cum ἐν Reg. 4, 18, 5: Ἐν κυρίῳ θεῷ Ἰσραὴλ ἤλπισε. Cum ὑπέρ, ap. Xenoph. Eph. 4, 5, p. 83: Ἔτι ὑπὲρ Ἀβροκόμου τι ἠλπιζε. Cum περὶ conjuncti ex. v. infra in signif. Timendi. Cum παρὰ et gen. pers. Xenoph. Comm. 4, 3, 17: Οὐ γὰρ παρ' ἄλλων γ' ἂν τις μείζω ἐλπίζων σωφρονοίη ἢ παρὰ τῶν τὰ μέγιστα ὠφελεῖν δυναμένων. Demosth. p. 374, 1: Καὶ ταῦτ' ἐλπίσαντα παρ' αὐτοῦ.] Et pass. Ἐλπίζομαι, Speror: unde τὰ ἐλπιζόμενα, Quæ sperantur, De quibus spes est, Quæ in spe posita sunt. Thuc. [5, 111. Soph. OEd. C. 1105: Τὸ μηδαμὰ ἐλπισθὲν ἥξειν σῶμα, ubi ἥξειν pendet ex ἐλπ. Plat. Phileb. p. 32, C: Τὸ πρὸ τῶν ἡδέων ἐλπιζόμενον ἡδύ. Xen. Hier. 1, 30: Τῶν ἐλπιζομένων (ἐφιέμενος). Inscr. Olb. ap. Bœckh. vol. 2, p. 131, 6: Ἐπαινούμενός τε ὑπὸ πάντων καὶ ἐλπιζόμενος πάσας τὰς λειτουργίας ἐκτελέσειν κατὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ γένους· et ib. n. 2062, 4.] ¶ Ἐλπίζω in malam partem, Timeo, Suspicor. Herodian. 8, [8, 3]: Ἀντιπάλους γὰρ ἥξειν [al. ἕξειν] ἠλπιζον, et ita sæpe: ita Soph. [Aj. 799] ἐλπίζει φέρειν pro φοβεῖται. Virg. quoque Sperare dolorem dixit. [Eur. Ion. 348: Θῆράς σφε τὸν δύστηνον ἐλπίζει κτανεῖν. Herodot. 8, 12: Ἐς φόβον κατιστέατο, ἐλπίζοντες πάγχυ ἀπολέεσθαι. Plato Reip. 8, p. 572, E: Ὅταν ἐλπίσωσιν μὴ ἄλλως τὸν νέον καθέξειν. Diog. L. 6, 56: Χωλοὶ μὲν καὶ τυφλοὶ γενέσθαι ἐλπίζουσι, φιλοσοφῆσαι δὲ οὐδέποτε.

Jo. Chrysost. Homil. in Ps. 9, vol. 5, p. 110, A: Ἀλλ' οὐχ ὁ Ἰὼβ οὕτως, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ εὐημερίᾳ καθ' ἑκάστην ἡμέραν δυσημερίαν ἤλπιζε. Schol. Hom. Il. Υ, 467: Ὅτι γὰρ θάπτομεν τοὺς φίλους, τότε μάλιστα αὐτῶν ἐλπίζοντες στερίσκεσθαι αὔξομεν τὴν ὀδύνην. Schol. rec. Soph. Aj. 1195 Erf.: Τὸ ἀμέριμνος ἢ ἀντὶ τοῦ ἀπόγνωσιν ἔχων καὶ μὴ μεριμνῶν καὶ ἐλπίζων περὶ τῆς ἐντεῦθεν ἀπαλλαγῆς, ἀσήλου τοῦ μέλλοντος ὄντος, ὅπερ τὰ τῆς νίκης χωρήσει. || Ἐλπίζω transitive dictum ponebat vitiosa ap. Thom. M. p. 298 scriptura, de qua v. intt. Et alia ap Niceph. Greg. fr. Lex. Gr. p. 348, 188. || Ἐλπίζομαι active ap. Achmet. Onir. c. 41, p. 33: Ἐὰν δὲ ἴδῃ ὁ βασιλεὺς ὅτι ἔπεσον αἱ τρίχες αὐτοῦ (l. αὗται), νίκας κατ' ἐχθρῶν καὶ χαρὰν ἐλπίζεται. Leg. ἐλπιζέτω. Conf. c. 151, p. 120. || Scribitur etiam spiritu aspero, ut in inscr. ap. Gruter. p. lxx bis ἁρπλπισμένῳ, et in Gll. ἁρελπίζω, ἁρελπισμός. Conf. Ἐλπίς. Permutatum c. νομίζω Xen. Anab. 2, 5, 13.]

[Ἐλπίνης, ὁ, Elpines, archon Att. ol. 106, 1, ap. Diodor. 16, 15, Dionys. De Dinarch. c. 9, p. 648, 4 R. Ἐλπινίκης vitiose ap. eund. De Lys. c. 12, p. 480, 9. L. Dindorf.]

[Ἐλπινίκη, Elpinice, n. sororis Cimonis ap. Diodor. fr. 35, Plut. Pericl. c. 10, etc. Filiæ Herodis Attici ap. Philostr. V. Soph. 2, 10, p. 558. L. Dind.]

[Ἐλπινῖκος, ὁ, Elpinicus, n. pr. viri in inscr. Att ap. Bœckh. vol. 1, p. 370, 35; 371, 16; 381, 23, 24; 402, n. 296, 9. L. Dindorf.]

Ἐλπίς, ίδος, ἡ, Spes. Ut autem Lat. Spes interdum dicunt, plur. ponentes pro sing., sic etiam Græci, et quidem frequentius, ἐλπίδας dicunt pro ἐλπίδα: ut ex paulo post seqq. exemplis patebit. [Quibus nonnulla præmittimus quum poetarum, ut Æschyl. Ag. 262: Εὐαγγέλοισιν ἐλπίσιν θυηπολεῖς· Soph. El. 810: Αἳ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι σε πατρὸς ἥξειν ζῶντα τιμωρόν· Aristoph. Thesm. 1009: Ζεῦ σῶτερ, εἰσὶν ἐλπίδες, tum prosæ scriptt., ut Xenoph. Anab. 1, 2, 11: Ὁ δὲ ἐλπίδας λέγων δίδωσι· Cyrop. 7, 1, 18: Ταῖς ἐλπίσιν ἐπικουφίζων· Anab. 2, 1, 19: Εἰ μὲν τῶν μυρίων ἐλπίδων μία τις ὑμῖν ἔστι σωθῆναι ... Simpliciter positum pro Spe salutis, Hippocr. Prorrhet. 2, p. 104, D: Ὧ δ' ἂν ἐλάχιστα τῶν τοιούτων προσῇ, πλείστη αὐτῷ ἐλπίδες· Aret. Acut. morb. cur. 1, 4, p. 83: Ἐλπὶς δὲ μούνη καὶ πάντων ὁμοῦ τῶν παρέτων καὶ ἰδίῃ τῶν μερέων ἡ εἰς ὅλαιον ἐνίζησις· quod Diut. p. cur. 2, 13, p. 134, ἐλπὶς ἰήσιος, it. ap. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 88. l. fere q. Partes, ap. recentiores, ut Polyb. 3, 68, 8: Τὸ δὲ τῶν Κελτῶν πλῆθος τὸ τὰ πεδία κατοικοῦν, συναιτιώτατον ταῖς τῶν Καρχηδονίων ἐλπίσι, δαψιλῶς ἐχορήγει ... 69, 4: Ἐκκαλέσασθαι σπουδάζων τοὺς ἐπὶ πραγμάτων τεταμένους πρὸς τὰς Καρχηδονίων ἐλπίδας. Et in phrasi κοινωνεῖν τινι τῶν vel τῶν αὐτῶν ἐλπίδων 3, 2, 3; 9, 37, 5; 39, 6.] Ab Hom. [Od. Π, 101, Τ, 84] periphr. dicitur ἐλπίδος αἶσα pro ἐλπίς. In prosa variis jungitur verbis hoc nomen, ἐλπὶς ἔστι, et ἐλπίδα ἔχειν, seu ἐλπίδας, ἐν ἐλπίδι [vel ἐλπίσιν Thucyd. 7, 25] εἶναι, vel γίγνεσθαι, sed rarius; item εἰς ἐλπίδα ἐλθεῖν, necnon ἐλπίδα λαμβάνειν, atque alia, quæ his a me subjungentur. Plato Ap. Socr. [p. 40, C]: Ὡς πολλὴ ἐλπὶς ἐστιν ἀγαθὸν αὐτὸ εἶναι, Magna me spes tenet bene mihi evenire, Cic. [Conf. Leg. 10, p. 898, D: Ἐλπὶς πολλὴ τὸ γένος ... νοητὸν εἶναι· Soph. p. 250, E: Νῦν ἐλπὶς ἤδη ... ἀναφαίνεσθαι.] Ubi observandum est præs. infinitivi tempus [ut Æsch. Ag. 1434: Οὔ μοι φόβου μέλλοντος ἐλπὶς ἐμπατεῖν], quum alioqui legitima, ut ita loquar, constr. sit cum fut.: ut Thuc. 8, [38]: Ἐλπίδας δὲ πολλὰς ἔχει κἀκεῖνος τὸ στράτευμα διαλλάξειν. [Soph. El. 952: Εἶχον ἐλπίδας φόνου ποτ' αὐτὸν πράκτορ' ἕξεσθαι. Plato Phædr. p. 232, D: Ἐλπὶς ... φιλίαν γενήσεσθαι.] Scio tamen et aliis temporibus jungi; quod et Bud. docet p. 1101. [Cum aor. Pind. Pyth. 3, 111: Ἐλπίδ' ἔχω κλέος εὑρέσθαι κεν ὑψηλὸν πρόσω. Æsch. Sept. 367: Ἐλπὶς ἐστι νύκτιρον τέλος μολεῖν. Plato Epin. p. 973, C: Καλὴ ἐλπὶς τυχεῖν. Xenoph. Hist. Gr. 6, 3, 20: Ὡς νῦν Θηβαίους δεκατευθῆναι ἐλπὶς εἴη. Et alibi.] Sed et alio modo cum ἔχειν usus est idem Thuc. 1, [84] ubi scripsit: Καὶ οὐκ ἐξ ἐκείνων ὡς ἁμαρτησομένων ἔχειν δεῖ τὰς ἐλπίδας, ἀλλ' ὡς ἡμῶν αὐτῶν ἀσφαλῶς προνοουμένων. [Sophocl. OEd. T. 835: Ἐγ' ἐλπίδα· Col. 385. Plat. Alc. 1 p. 105, E.

Xenoph. Cyrop. 1, 4, 25 : Ἐλπίδας ἔχων μεγάλας ἐν αὐτῷ ἀνδρα ἔσεσθαι ... Anab. 2, 5, 12 : Ἀλλὰ μὴν ἐρῶ γὰρ καὶ ταῦτα ἐξ ὧν ἔχω ἐλπίδας καὶ σὲ βουλήσεσθαι φίλον ἡμῖν εἶναι.] Interdum cum gen. solum : ut Isocr. : Καὶ εὐδεμίαν εἶχεν ἐλπίδα τοῦ βίου. [Aristoph. Thesm. 946 : Κοὐκ ἔστιν ἔτ' ἐλπὶς οὐδεμία σωτηρίας. Thucyd. 1, 65; Xen. Anab. 2, 1, 19; Æneas Tact. præf. p. 13.] Sed dicitur et ὀΐ' ἐλπίδος ἔχειν ab Herodiano [2, 1, 16 : Τόδε τὸ τέλος τοῦ βίου εἶχον ὀΐ' ἐλπίδος. Arrian. ap. Suid. v. Ἀμαυρά : Ἐξ ὧν καὶ τὰ ὑπόλοιπα ὀΐ' ἐλπίδος ἔχω οὐκ ἀμαυρᾶς ὅτι καλῶς μοι ἔξει]. Cum εἶναι autem et præp. ἐν [Xen. H. Gr. 7, 2, 10], Thuc. 7, [46] : Ἐν ἐλπίδι ὢν αἱρήσειν· et alibi [4, 70] : Ἐν ἐλπίδι εἶναι ἀναλαβεῖν Νίσαιαν. Itidem cum γίνεσθαι, Plut. Coriol. : Ἐν ἐλπίσι γενέσθαι χρηταῖς. [Ἐν καλαῖς, Brut. c. 40.] Cum ἐλθεῖν, Thuc. [2, 56] : Εἰς ἐλπίδα ἦλθον τοῦ ἕλειν. Demosth. [p. 1407, 12.] Sic autem et Lat. In spem venire dicunt. Cum λαμβάνω, Xen. Cyrop. 4, [6, 7] : Ἐλπίδα τινὰ λάβοιμι τῷ φίλῳ παιδὶ τιμωρίας ἂν τινος μετὰ σοῦ τυχεῖν. [Ἐπ' ἐλπίδος ὀχεῖσθαι Aristoph. Eq. 1244, Plat. Leg. 3, p. 699, B, aliique ap. Porson. ad Eur. Or. 68. Plat. Leg. 5, p. 732, D : Ταύταις ταῖς ἐλπίσιν ἕκαστον χρὴ ζῆν. Notanda etiam phrasis Æsch. Ag. 266 : Χάρμα μείζον ἐλπίδος. Et ap. Demosth. p. 21, 2 : Ἥνθησεν ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν.] || At ἐλπίδες ὑμέτεραι pass. signif. ex Thuc. [1, 69] affertur pro Spes de vobis conceptæ. [Inscr. Olb. ap. Bœckh. vol. 2, p. 131, 17 : Παῖδα ἐλπίδων ἀγαθῶν ἀντεχόμενον.] Atque ut Lat. dicunt Spem facere, præbere, seu afferre, aut dare, vel proponere, vel ostendere, aut etiam ostentare, et in contraria signif. Spem adimere, Spem eripere, etc., sic Gr. ἐλπίδα, ἐλπίδας ἐμποιεῖν, et ἐλπίδα παρέχειν, et ἐλπίδα ὑποτιθέναι [προτιθέναι Thuc. 3, 40, quod schol. exp. δοῦναι : conf. ἐλπιδοδώτης], vel παρασκῆσαι, vel ὑποφαίνειν : et in contraria signif. ἐλπίδα καταλῦσαι, ὑποτέμνειν, etc. Ex quibus phrasibus nonnullæ in ipsis verbis exempla sua habent. [Conf. etiam ἀναρτᾶν, ἐξαρτᾶν, ὑπογράφειν, ὑποδεικνύναι, ἀποκόπτειν, ψεύδειν, ψεύδεσθαι ἐλπίδος s. ἐλπίδων. Porro ἀντέχεσθαι, Polyb. 31, 26, 15 : Ἀντεχόμενοι τῆς πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ἐλπίδος, et inscr. supra cit. Ὀρέγεσθαι id. 1, 8, 5 : Μειζόνων ὀρεγόμενος ἐλπίδων. Ἐπαίρεσθαι ἐλπίσι, cujus exx. v. in verbo illo. Πίπτειν, Polyb. 1, 87, 1 : Ἅρτι γὰρ ἀναθαρροῦντες ταῖς ψυχαῖς παρὰ πόδας ἔπιπτον αὖθις ταῖς ἐλπίσιν. Decr. Byzant. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 129, 19 : Προτρέψατο δὲ ἐς πλήονας ἐλπίδας τόν τε δᾶμον καὶ τοὺς ἰδώτας. Thuc. 8, 87 : Ἐς ἐλπίδας αὐτοὺς οὐ σμικρὰς τῶν μελλόντων καθίστη. Eur. Hel. 826 : Τίν' ὑπάγεις μ' ἐς ἐλπίδα; De eo in quo spes est reposita, Æsch. Cho. 236 : Ὦ φίλτατον μέλημα δωμάτων πατρός, δακρυτὸς ἐλπὶς σπέρματος σωτηρίου· 776 : Ὀρέστης ἐλπὶς οἴχεται δόμων. Soph. El. 858 : Ἐλπίδων κοινοτόκων εὐπατριδᾶν τ' ἀρωγαί, dicit Electra de fratre Oreste. Eur. Tro. 855 : Ὃν ἀστέρων τίθριππος ἔλαβε χρύσεος ὄχος ἀναρπάσας, ἐλπίδα γᾷ πατρίᾳ μεγάλαν. Thuc. 3, 57 : Ὑμεῖς, ὦ Λακεδαιμόνιοι, ἡ μόνη ἐλπίς. Posidipp. Anth. Pal. 7, 453 : Δωδεκέτην τὸν παῖδα πατὴρ ἀπέθηκε Φίλιππος ἐνθάδε, τὴν πολλὴν ἐλπίδα, Νικοτέλην. Epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 536, n. 948 : Εὔτυχος ἡ γονέων ἐλπὶς, ἔπειτα γόος. || De spe prolis, aliud ib. p. 586, n. 1152, 1 : Ἅρτι νέας βαίνουσαν ἐπ' ἐλπίδας.] || Ἐλπὶς in malam partem : κακὴ ἐλπὶς Plato Pol. 1, [p. 330, E]; πονηραὶ, Lucian. in Zeux. [c. 8] : Ταῦτα ὁρῶν, πάνυ πονηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὡς ἀμάχων ὄντων ἐκείνων αὐτῶν [al. αὐτῷ. Jesaias 28, 29 : Ἐν νυκτὶ ἔσται ἐλπὶς πονηρά]. Sed et sine adjectione pro Metus, ex Thuc. affertur. Sic accipitur et in hoc dicto, Ἀπειλὴ καὶ τιμωρίας ἐλπὶς οὐ προσήγαγε τῷ δικαίῳ τὸν ἄνθρωπον. Itidem vero ἐλπίζω pro Metuo sumi vidisti paulo ante. [V. intt. Thomæ p. 299 sq. Thucyd. 7, 61 : Οὐδὲ πάσχειν ὅπερ οἱ ἀπειρότατοι τῶν ἀνθρώπων, οἱ τοῖς πρώτοις ἀγῶσι σφαλέντες ἔπειτα διὰ παντὸς τὴν ἐλπίδα τοῦ φόβου ὁμοίαν ταῖς ξυμφοραῖς ἔχουσιν. Eurip. Or. 859 : Προσῆλθεν ἐλπὶς, ἣν φοβουμένη κτλ. Hippocr. Præn. p. 41, 45 : Ἐλπὶς δὲ τὸν τὰ τοιαῦτα πτύοντα ἀποθανεῖσθαι τεσσαρεσκαιδεκαταῖον· 43, 50. Lucian. Tyran. c. 3 : Τῆς τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος· 11 : Τίς ἐλπὶς τοῦ φόβου; Cinnamus p. 14, A : Ὁ βασιλεὺς ἐλπίσιν ἤδη θανάτου τὴν ψυχὴν κατασείσεσθαι ἤρχετο. Ubi nonnulla Ducang. Itaque falsa definitio Def. Plat. p. 416, A : Ἐλπὶς προσδοκία ἀγαθοῦ. || Epitheta sunt κενὴ ap. Hesiod. Op. 496 : Λεργὸς ἀνὴρ, κενὴν ἐπὶ ἐλπίδα μίμνων· Pind. Nem. 8, 45 : Κενεᾶν δ' ἐλπίδων χαῦνον τέλος· Æsch. Pers. 804 : Κεναῖσιν ἐλπίσιν· Soph. El. 1460, Aj. 478, et al.; ψυχρὰ Eur. Iph. A. 1014. Et in bonam partem ἀγαθὴ Pind. Isthm. 7, 15 : Χρὴ δ' ἀγαθὰν ἐλπίδ' ἀνδρὶ μέλειν· Aristophan. Pl. 212, Plat. Leg. 1, p. 649, B, Xen. Comm. 2, 1, 18, etc. Soph. Trach. 125; καλὴ ib. 667, Eur. Hec. 351, Plat. Epin. p. 973, C, Xenoph. Anab. 3, 2, 8; χρηστὴ Aristophan. Vesp. 307, ἡδεῖα Plat. Reip. 1, p. 331, A, et ap. Polybium ἐπικυδέστερα, ἐπιρρεπέστερα, quæ v Porro βραχεῖα ap. Thuc. 1, 74, κουφὴ ib. 51, λεπτὴ Aristoph. Eq. 1244, ὀλίγη Poll. 3, 107; 8, 79, οὐ σμικρὰ Thucyd. 8, 81, σμικραὶ Eur. fr. ap. Dion. Chr. Or. 64, vol. 2, p. 331, μεγάλαι id. Tro. 345, 1252, Plat. Epist. 7, p. 327, D; μέγισται Conv. 193, D, πολλαὶ Eur. Med. 1032 etc., Plato Phæd. p. 67, B, Phædr. p. 232, D, Epin. p. 987, E, Hippocr. p. 43, 42, al.; πᾶσα Plat. Leg. 12, p. 950, D, et ἐλπίδες μείζονες, πλείονες in exx. supra per occasionem citatis. Pind. Isthm. 7, 36 : Ἔσχον πολέμοιο νεῖκος ἐσχάτας ἐλπίσιν. Neoptolem. Diodori 16, 92 : Ὁ δ' ἀμφιβάλλει ταχύπους (f. ταχύπους) κέλευθον ἔργῳ σκοτίαν μακρὰς ἀφαιρούμενος ἐλπίδας θνατῶν ... Ἅιδας. || Conjuncti cum præpositt. hæc ponimus exempla. Soph. Trach. 951 : Τάδε μὲν ἔχομεν ὁρᾶν δόμοις, τάδε δὲ μελόμεν' ἐπ' ἐλπίσι. Pind. Pyth. 2, 49 : Θεὸς ἅπαν ἐπὶ ἐλπίδεσσι τέκμαρ ἀνύεται, Ut speraverat et voluerat, ita perficit. Eur. Herc. F. 804 : Οὐκ ἐπ' ἐλπίδι φάνθη. Corinth. 1, 9, 10 : Ἐπ' ἐλπίδι ὀφείλει ὁ ἀροτριῶν ἀροτριᾶν καὶ ὁ ἀλοῶν ἐπ' ἐλπίδι τοῦ μετέχειν. Unde ἐπ' ἐλπίδι, Bona spe, Bono animo, Tranquille. Act. Apost. 2, 26 : Ἡ σάρξ μου κατασκηνώσει ἐπ' ἐλπίδι. Prov. 1, 33 : Ὁ δὲ ἐμοῦ ἀκούων κατασκηνώσει ἐπ' ἐλπίδι, καὶ ἡσυχάσει ἀφόβως ἀπὸ παντὸς κακοῦ. Ps. 4, 3. Et ead. signif. ἐν ἐλπίδι Psalm. 77, 53, Jesaiæ 32, 9; μετ' ἐλπίδος ib. 10. Plat. Alc. 1 p. 105, A : Ἐπὶ τίνι ... ἐλπίδι ζῇς; Παρὰ ἐλπίδα Pind. Ol. 13, 80, Æsch. Ag. 899, Soph. Phil. 882 etc., Thucyd. 4, 62. Παρ' ἐλπίδας Eur. Hec. 680, Aristophan. Pac. 794. Soph. Antig. 392 : Ἡ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρά· 330 : Ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς σωθείς. Et sim. ib. 366 : Ὑπὲρ ἐλπίδα. Eurip. fr. ap. Theophil. Ad Autol. 2, p. 354, B : Ὑπ' ἐλπίδων μάτην πόνους ἔχοντες· Tro. 505 : Τί δῆτά μ' ὀρθοῦτ'; ἐλπίδων ποίων ὕπο; Schol. Soph. OEd. T. 158. || Constructiones præterea notandæ Sophocl. OEd. C. 385 : Ἥδη γὰρ ἴσχες ἐλπίδ', ὡς ἐμοῦ θεοὺς ὧραν τιν' ἕξειν· Eur. Tro. 487 : Οὔτ' ἐξ ἐκείνων ἐλπὶς ὡς ὀφθήσομαι· Plat. Lach. p. 200, A; Xenoph. Ages. 2, 8. Dionys. A. R. 11, 15 : Πολλὴν ἐλπίδα παρασχόντος ὡς ἀποθησομένων.... Thucyd. 4, 1 : Κινδύνου τε πανταχόθεν περιεστῶτος καὶ οὐκ ἔχοντες ἐλπίδα καθότι χρὴ ἀμυνομένους σωθῆναι. Et cum præp. εἰς Thucyd. 3, 14 : Τὰς τῶν Ἑλλήνων ἐς ὑμᾶς ἐλπίδας. Pseudophilemo ap. Theophil. Ad Autol. 3, p. 385, A : Οἱ γὰρ θεὸν σέβοντες ἐλπίδας καλὰς ἔχουσιν εἰς σωτηρίαν. Cum ἐν Xen. Comm. 4, 2, 28 : Τὰς ἐλπίδας τῶν ἀγαθῶν ἐν τούτοις ἔχουσι· Cyrop. 1, 4, 25, Polyb. 1, 59, 2; 2, 32, 10. Cum ἐπὶ Eur. Or. 1059 : Ἐπὶ σκήπτροις ἔχων τὴν ἐλπίδα. Philemo ap. Stob. Ecl. ph. vol. 2, p. 338, Polyb. 1, 82, 6; 11, 20, 6. Et seq. accus. Eurip. Alc. 130 : Νῦν δὲ τιν' ἐπὶ βίον ἐλπίδα προσδέχομαι, ut fere legitur in libris. Diodor. 14, 101 : Διεκλείσαν αὐτοὺς τῆς ἐπὶ τὰς πατρίδας ἐλπίδος. Et cum gen. Thucyd. 2, 89 : Καταλῦσαι Πελοποννησίων τὴν ἐλπίδα τοῦ ναυτικοῦ. Conf. 1, 138. Soph. El. 833 : Τῶν φανερῶς οἰχομένων εἰς Ἀΐδαν ἐλπίδα, Spem in illis repositam. Et paullo diverso sensu Polyb. 10, 3, 7 : Αἱ τῶν ὅλων ἐλπίδες. Cum περὶ Basil. M. vol. 2, p. 120, B : Ἐν ταῖς περὶ τῶν ἀδήλων ἐλπίσι τὰ φανερὰ προτίμενος. Dionys. A. R. 5, 27 : Περὶ τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς, εἰ περιέσται, οὐ πολλὰς ἐλπίδας ἔχω. Conf. Polyb. 1, 82, 6. Cum πρὸς id. 31, 26, 15 supra Jecit. sai. 28, 18 : Ἡ ἐλπὶς ὑμῶν ἡ πρὸς τὸν θάνατον οὐ μὴ ἐμμείνῃ. Cum ὑπὲρ Polyb. 14, 1, 5 : Ποικίλας ἔχων ἐλπίδας ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος. Dionys A. R. 5, 46 : Μικρὰς ἐλπίδας ὑπὲρ τῆς νίκης ἔλαβον. || Scribitur etiam Ἕλπις spir. aspero. V. Etym. M. p. 333, 19, Bœckh. C. I. vol. 1, p. 300, 9, ubi ΗΕΛΠΙΔ ΕΟΕΝΤΟ. Conf. Ἑλπίζω. Secunda quod corripitur Atticis tribuit Arcad. p. 196, 10. L. Dindorf.]

[Ἐλπὶς, ἰδος, ἡ, Dea Spes. Hesiod. Op. 96 : Μούνη

δ' αὐτόθι Ἐλπὶς ἐν ἀρρήκτοισι δόμοισι ἔνδον ἔμιμνε πίθου ὑπὸ χείλεσιν. Conf. Theogn. 1135. Sophocl. OEd. T. 158 : Χρυσέας τέκνον Ἐλπίδος, ἄμβροτε Φάμα. Eurip. Iph. A. 392. Artemidor. Onir. 2, c. 44 : Παρθένος (ὀφθεῖσα σημαίνει) Ἐλπίδα ἢ Ἄρτεμιν ἢ Ἀθηνᾶν, Ἐλπίδα μὲν γελῶσα, Ἄρτεμιν δὲ σεμνοπροσωποῦσα. Epigr. Anth. Pal. 9, 146 : Ἐλπίδα καὶ Νέμεσιν Εὔνους παρὰ βωμὸν ἔτευξα. Numus Alexandrinus Domitiani ap. Eckhel. D. N. vol. 4, p. 60 : Ἐλπὶς σεβαστή. L. D.]

[Ἐλπὶς, ίδος, ἡ, Elpis, n. pr. mulieris ap. Rufin. Anth. Pal. 5, 9, 1, Bœckh. C. I. vol. 1, p. 682, n. 1442; 695, 1499, 2; 866, 1784; vol. 2, p. 356, n. 2425, 7; p. 391, n. 2519, Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 513, B. Una Herodis uxorum, Joseph. A. J. 17, 1, 3, B. J. 1, 28, 4. Lat. Helpis. Vid. Burmann. ad Anth. Lat. vol. 2, p. 724. L. Dindorf.]

[Ἔλπῐς, ῐδος, ὁ, Elpis, n. pr. viri. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 508, n. 717 : Θαῖς Ἔλπιδος Μιλησία. Εὔπορος Ἔλπιδος Μιλήσιος. De accentu Eust. Od. p. 1967, 26 : Ἔλπις μὲν κύριον· ἐλπὶς δὲ τὸ κοινὸν θηλυκόν. L. Dindorf.]

[Ἐλπῐσις, εως, ἡ, Spes. Achmes Onir. c. 71, p. 52 : Ἐάν τις ἴδῃ κατ' ὄναρ ὅτι (brachia) ἐπαχύνθησαν καὶ ἐνεδυναμώθησαν, εὑρήσει δύναμιν καὶ δόξαν ἐν τῇ ἐλπίσει καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις αὐτοῦ. L. Dindorf.]

[Ἔλπισμα, τὸ, idem. Dio Chr. Or. 20, vol. 1, p. 499 : Ὥσπερ τὰ τῷ ὄντι ὀνείρατα ἀναστάντων εὐθὺς οἴχεται καὶ οὐδὲν αὐτῶν, ὥς φασι, τὸν ἥλιον οὐδὲ τὴν ἡμέραν ὑπομένει, παραπλησίως καὶ τὰ τοιαῦτα ἔχει ἐπιθυμήματά τε καὶ ἐλπίσματα. Plut. Mor. p. 1089, D : Τὸ περὶ ταύτης πιστὸν ἔλπισμα· et 1090, A, c. ὑπέρ. Quæ repetita sunt ab Epicuro ap. Cleom. Cycl. theor. 2, p. 467, 474.]

[Ἐλπισμὸς, ὁ, idem. Georg. Pachym. Mich. Pal. 4, 11, p. 190, A : Ὠκονόμει τῷ δεομένῳ τὸν ἐλπισμόν. Et alibi sæpe. L. Dindorf.]

[Ἐλπιστέον, Sperandum. Eust. Opusc. p. 4, 61 : Εἰς μόνον τὸν τῆς ἀγάπης θεὸν ἐλπ. L. Dindorf.]

[Ἐλπιστὴς, ὁ, Qui sperat. Nil. Epist. p. 146, 13 : Ἡ εἰς Θεὸν ἐλπὶς ... οὐδαμῶς καταισχύνει τὸν ἀληθῶς ἐλπιστήν. Hase.]

[Ἐλπιστικὸς, ἡ, ὸν, Sperans. Aristot. De memor. c. 1, p. 449, 12 : Εἴη δ' ἂν καὶ ἐπιστήμη τις ἐλπιστική, καθάπερ τινές φασι τὴν μαντικὴν, Scientia quædam sperandi. Plut. Mor. p. 668, E : Ὥσπερ οὖν οἱ προσαγορευθέντες ἐλπιστικοὶ φιλόσοφοι συνεκτικώτατον εἶναι τοῦ βίου τὸ ἐλπίζειν ἀποφαίνονται. ... L. D. Clem. Al. Strom. 8, 3, 5 : Πρόγνωσις λέγεται διχῶς, ἡ μὲν ἐπιστημονική τε καὶ βεβαία, ἄλλη δὲ μόνον ἐλπιστική. Hase.]

[Ἐλπιστὸς, ἡ, όν.] Ἐλπιστὸν, Sperabile, Quod sperare licet. [Aristot. De memor. c. 1, p. 449, 11 : Οὔτε γὰρ τὸ μέλλον ἐνδέχεται μνημονεύειν, ἀλλ' ἔστι δοξαστὸν καὶ ἐλπιστόν. Plato Leg. 9, p. 853, E : Πολίτην οὔτ' ἂν βουλοίμεθα οὔτε ἐλπιστὸν νοσῆσαί ποτε ἂν ταύτην τὴν νόσον.]

[Ἔλπιστος, ὁ, Elpistus, n. pr. viri esse videtur in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 495, n. 582 : Ἀριστονίκη Ἐλπίστου Ἀναγυρασίου θυγάτηρ. Alius ap. Euseb. H. E. 4, 23, p. 186, 3 : Βακχυλίδου μὲν καὶ Ἐλπίστου· ubi tamen cod. Norfolc. ap. Routh. Reliq. sacr. vol. 1, p. 184 Ἐνελπίστου, i. e. Εὐελπίστου, quod nomen frequentius est. L. Dindorf.]

[Ἔλπομαι. V. Ἔλπω.]

Ἔλπος, τὸ, Hesychio ἔλαιον, στέαρ [quas intt. ad λίπος alludere animadvertit Kust., conferens etiam Ἔλφος, quod v.], εὐθηνία [Oleum, Adeps, Abundantia et sim.].

Ἐλπτέω, Spero, unde ἐλπτέοντες Hesychio ἐλπίζοντες.

Ἔλπω, Sperare facio, In spem adduco. Hom. Od. B, [91, N, 380] : Πάντας μέν ῥ' ἔλπει. [Spero. Maximus De ausp. 178 : Δύστλητα γὰρ ἔσται κήδεα, καὶ δ' ἂν ἀκεσφορίην ἀνεμώλιον ἔλποι. L. D.] Ἔλπομαι, ap. poetas, ἐλπίζω, Spero : ut Hom. Il. P, [603] : Ἐπεὶ οὐκέτι ἤλπετο θυμῷ Ἔγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρώεσσιν. [Et alibi sæpe non tantum cum inf. fut., sed etiam præs., ut Il. N, 309 : Ἐπεὶ οὔ ποθι ἔλπομαι οὕτω δεύεσθαι πολέμοιο ... Ἀχαιούς. Orph. Lith. 183. Et perf. Il. O, 110 : Ἤδη γὰρ νῦν ἔλπομ' Ἄρηά γε πῆμα τετύχθαι· Od. 2, 297. Et aoristi Il. H, 199 : Ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νήιδά γ' οὕτως ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε. Tum de rebus non cupitis Il. Π, 281 : Ἐλπόμενοι ... Πηλείωνα μηνιθμὸν μὲν ἀποῤῥῖψαι. Cum ὡς et fut. Orph. Arg. 844 : Ἔλπεσθ' ὥς κεν ἀδήριτον γέρας ἔσσεται ὑμῖν.] Et cum accus. ap. Eund. [Il. O, 539 : Ἔλπετο νίκην· N, 8, 609. Od. Γ, 275 : Ἐκτελέσας μέγα ἔργον ὃ οὔποτε ἔλπετο θυμῷ, intell. ἐκτελέσειν. Ib. 228 : Οὐκ ἂν ἔμοιγε ἐλπομένῳ τὰ γένοιτο. Ceterum utuntur verbo præter Hom. Hesiodus, Pind., Herodot. 2, 11 : Ἔλπομαι ... χωσθῆναι ἄν· 9, 113 : Ἐλπόμενός τί οἱ κακὸν εἶναι, et alibi. Heraclit. ap. Clem. Al. Str. 4, 22, p. 630 : Ἀνθρώπους μένει ἀποθανόντας ἅσσα οὐκ ἔλπονται οὐδὲ δοκέουσιν.] || Item pro Existimo, Puto, per parenth., Hom. utitur [Il. Σ, 194 : Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὅγ', ἔλπομ', ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖ· H. Bacch. 28 : Ἔλπομαι, ἢ Αἴγυπτον ἀφίξεται, ἢ ὅγε Κύπρον. Archil. ap. Plut. Mor. p. 658, B : Ἔλπομαι πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος καταυανεῖ. Thales quem fingit Diog. L. 1, 44 : Ἀλλὰ, ὡς ἔλπομαι, ἑνὶ μούνῳ χρήματι πρόσκεαι τῇ γραφῇ. L. D.] Ἔλπεο, Ion. dialysi pro ἔλπου, i. e. ἐλπίζε, Hesych. [Ex Hom. Il. Υ, 201 : Μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε ... ἔλπεο δειδίξεσθαι.] Ἔολπα, Att. s. Ion. pro ἦλπα, a them. ἔλπω : sæpeque pro ipso præs. ponitur : unde et Hesych. ἔολπε exp. ἐλπίζει, προσδοκᾷ, οἴεται, Sperat, Expectat, Putat. Hesiod. [Op. 271] : Ἀλλ' οὔπω τάγ' [Ἀλλὰ τάγ' οὔπω] ἔολπα τελεῖν Δία. [Ib. 473 : Καί σε ἔολπα γηθήσειν. Hom. Il. Υ, 186 etc., et plusquamperf. ἐόλπει Il. T, 328, Od. Υ, 328, Ω, 313. Apoll. Rh. 3, 370; 4, 10. Ἔλπομαι et ἔλδομαι confusa v. in illo : ἔλπετο et ἔπλετο Orph. Lith. 470.] Et Ἐέλπομαι, ead. signif., ut, Ἐελποίμην αἱρησέμεν [Hom. Il. P, 488, et alibi sæpe]. Tale est ἐέλδομαι pro ἔλδομαι.

Ἐλπωρὴ, ἡ, apud poetas, Spes, ἐλπίς. Hom. Od. H, [76] : Ἐλπωρή τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν κ. τ. λ. [Ib. B, 280, Z, 314, Ψ, 287. Apoll. Rh. 3, 488 : Μελέη γε μὲν ἡμὶν ὄρωρεν ἐλπωρή. Orph. Lith. 409 : Τίς ἔτ' ἐλπωρὴ παρὰ νεκρῆς; Plurali Apoll. 3, 1255 : Γηθόσυνοι ἐπ' ἐλπωρῇσιν ἀέθλου. Maximus De auspic. v. 182 : Τηκόμενος δυερῇσι πανημαδὸν ἐλπωρῇσιν· 399 : Δοῦλος ἀνὴρ κενεῇσιν ἐπ' ἐλπωρῇσι γεγηθώς. Hesych. : Ἐλπωρῇσιν, ἐλπίσιν. Formam Ἐλπωρὰ ponit Arcad. p. 101, 22. L. Dindorf.]

[Ἐλσεμὼν sine interpr. ponit Suidas. Est n. pr.]

[Ἐλσντρὲ, nomen pr. Alexandri s. Paridis in compluribus speculis æneis priscæ artis per Italiam repertis, velut ap. Durand *Descr. des ant.* p. 418 et 421 (ubi Ἐλχσντρέ). Hase.]

[Ἐλσοὺς, τὰς μυίας, Muscas, Hesych.]

Ἐλυγὴ affertur pro Spira, ἕλιξ. Sed scrib. forsan ἑλιγή [quod v.].

Ἔλῡμα, s. Ἔλυμα, τὸ, dicitur μέρος τι τοῦ ἀρότρου ἐν τῷ μέσῳ ὄν, ἔνθα συμβάλλεται ὁ γύης τῷ ἱστοβοεῖ, ut annotat Procl. apud Hesiod. [Op. 425], derivans παρὰ τὸ ἑλύειν, quod est καλύπτειν. [Distinctius id. ib. : Ὕννις ἐστὶ τὸ σίδηρον αὐτὸ τὸ ἐν τῷ ἀροτριᾶν σχίζον τὴν γῆν· τοῦτο δὲ τῷ ἐλύματι περιήρμοσται ἄνωθεν ἐμβεβλημένον εἰς αὐτὸ κοῖλον ὄν. Τὸ δὲ ἔλ. ἐστὶ τὸ ἐμβληθὲν εἰς τὸ τὴν ὕνιν κατέχον ξύλον κατὰ τὸ ἄκρον, ὃ καλοῦσι νύμφην, ὃ κατὰ θάτερον μέρος τὸ ἄνω συγγεγόμφωται πρὸς τὸν γύην. Ὁ δὲ γύης ξύλον ἐστὶ μακρὸν ἔχον οὐ πόρρω τοῦ ἐλύματος ὀρθὸν ἐμπεπηγὸς ξύλον ἐν αὐτῷ, ὃ κατέχοντες οἱ ἀροτριῶντες ὅλον κινοῦσι τὸ ἄροτρον καὶ διὰ τοῦ ἀρότρου τοὺς βόας, καὶ τοῦτο τὸ ξύλον καλεῖται ἐχέτλη. Tzetzes ib. : Ἔλυμα τὸ μέσον τοῦ ἀρότρου, ὅπου ὁ γόμφος βληθεὶς συνηλοῖ τὸν γύην καὶ τὸν ῥυμόν. Quibus addenda quæ diximus in Γύης vol. 2, p. 801, coll. Etym. M. p. 173, 20; 333, 37. Unde intelligitur ἔλυμα dici modo Dentale modo Buram, utrumque non, ut Buttm. Lexil. vol. 2, p. 164 opinabatur, quod terram feriat, sed quod terram versus inclinetur. V. Ἐλύω.] Pollux 2 [immo 1, 252] ἔλυμα esse dicit ᾧ ὁ ζυγὸς ἐνήρμοσται. [Id. ib. : Τὸ μὲν ἐπικαμπὲς (τοῦ ῥυμοῦ), ᾧ ὑποτείνεται τὸ ἔλυμα γεγομφωμένον, γύης.] Utitur autem eo voc. Hesiod. Op. [428] : Εὖτ' ἂν Ἀθηναίης δμῶος [δμωὸς] ἐν ἐλύματι πήξας (sc. τὸν γύην), Γόμφοισιν πελάσας προσαρήρεται ἱστοβοῆϊ. Et mox [434], Δάφνης δ' ἢ πτελέης ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες, Δρυὸς ἔλυμα, πρίνου δὲ γύην. [Utroque l. libri ἔλ. sp. tenui.] Sunt qui existiment esse Burim s. Buram. Ea tamen esse dicitur Pars aratri posterior decurvata. Hesychio ἔλυμα est τοῦ ἀρότρου τὸ πτέρνιον, ita enim repono pro πέριον,

item νύσσα et τὸ ἱμάτιον : quemadmodum a Suida quoque exp. σκέπασμα, Tegumentum, Operimentum. [Recte alii libri Ἔλυμα, sine σκέπασμα, quod pertinuisse videtur ad voc. propinquum Ἔλυτρον, ubi σκέπασμα pro ἐκπέτασμα legendum dicemus in Ἔλυστρον. Ceterum conf. Ἐλύμα.]

[Ἔλυμα. V. Ἐλίμεια, Ἔλυμος.]

Ἐλῦμαῖοι, οἱ, dicuntur Canes quidam a gente inter Bactra et Hyrcaniam sita, ut tradit Pollux l. 2, c. 5 [immo 5, 37], qui ibid. c. 12 [5, 74] et Ἐλυμαίων [Ἑλ.] λαγωῶν meminit, dicens non minores esse nostris vulpibus, nigricantes, corpore oblongo, oblongo etiam candido illo villo, qui in extrema cauda est. Steph. Byz. Elymas esse dicit Regionem Assyriorum conterminam Persidi, cujus incolas vocari Ἐλυμαίους. [Ἐλυμαίους memorat præter Strabonem 11, p. 524 etc. Polyb. 5, 44, 9, Appian. Syr. c. 32, Marcian. Heracl. p. 18, ubi Ἐλθιμαῖοι, quod est ap. Ptol. 6, 3, Ἐλυμαῖοι scrib. esse cum Salm. Exc. Plin. p. 840, b, C, ut continuo sequitur, ὑπὲρ τοὺς Ἐλυμαίους, annotavit editor. Confus. c. Ἔλυμοι v. in illo. Regio Ἐλυμαΐς Strab. 11, p. 524; 16, p. 745; Venus Ἐλυμαΐς, Appian. Syr. c. 66. L. Dind.]

[Ἐλῦμαῖς, ἴδος, ἡ, Elymais, regio Elymæorum. Polyb. 31, 11, 1, Diodor. Exc. vol. 2, p. 573, 575, Strab. 16, p. 744, 745, Ptolem. 6, 2, Chron. Pasch. p. 56, 9. Urbs eorundem cognominis Maccab. 1, 6, 1, Joseph. A. J. 12, 9, 1. L. Dind.]

[Ἔλυμας, α, ὁ, Elymas, a quo Ἐλίμειαν dictam tradit Steph. Byz. in Ἐλίμεια cit. Quod nomen quominus per ι scribendum videatur impediunt quæ idem Steph. addit de heroe Elymo, cujus nominis scriptura per υ stabilitur iis quæ dicentur in ipso. Ἔλυμας Afer est Diodori 20, 17, 18; magus Act. Ap. 13, 8. Ἔλύμας, spir. aspero scriptum, ponitur in Epim. Hom. Cram. Anecd. vol. 1, p. 127, 19. L. D.]

[Ἐλύμη. V. Ἔλυμος.]

[Ἐλυμία Arcadiæ memoratur Xenoph. H. Gr. 6, 5, 13 : Ἀποχωροῦντες ἐν τῇ Ἐλυμίᾳ ἐγίνοντο.]

[Ἐλυμιῶται. V. Ἐλίμεια.]

[Ἐλύμνιαι, δοκοὶ ὀροφῆναι, Hesych. Quod in ὀρόφηναι, Arundineæ, mutavit Musur., non apte ad δοκοί.]

[Ἐλύμνιον, νῆσος Εὐβοίας πόλιν ἔχουσα. Λέγεται καὶ Ἐλυμνία. Τὸ ἐθνικὸν Ἐλύμνιος ἢ Ἐλυμνιεύς. Τῆς δ' Ἐλυμνίας Ἐλυμνιάτης, Steph. Byz. Aristoph. Pac. 1126 : Οὐκ ἀποπετήσει θᾶττον εἰς Ἐλύμνιον. Schol. : Καλλίστρατός φησι τόπον Εὐβοίας τὸ Ἑλ., Ἀπολλώνιος δὲ ναόν φησιν εἶναι πλησίον Εὐβοίας. Νυμφικὸν δέ τινες αὐτό φασιν ὅτι ὁ Ζεὺς τῇ Ἥρᾳ ἐκεῖ συνεγένετο. Μέμνηται καὶ Σοφοκλῆς, Ἡρὸς πέτραις Ἐλυμνίαις, καὶ ἐν Ναυπλίῳ, Νυμφικὸν Ἐλύμνιον. Heraclid. Pont. c. 30, p. 216 Cor. : Κατῴκισαν δὲ καὶ Κλεωνὰς Χαλκιδεῖς οἱ ἐν τῷ Ἄθῳ ἐξαναστάντες ἐξ Ἐλυμνίου ... ὑπὸ μυιῶν. V. Ἐλύμνιος. L. D.]

[Ἐλύμνιος, Ποσειδῶν ἐν Αἴσθῳ, Hesych., et paullo post iisdem verbis exp. Ἐλύτιος. Ἐλύμνιος vero confirmare videtur, quod addit καὶ νῆσος τῆς Εὐβοίας. Ut, si est error, sit Hesychii ipsius.]

[Ἔλυμοι, οἱ. V. Ἔλυμος.]

[Ἔλῦμος, ὁ.] Ἔλυμοι, οἱ, Hesychio sunt τὰ πρῶτα τῶν αὐλῶν, ἀφ' ὧν ἡ γλωσσίς. Sed addit, quosdam ἔλυμον simpliciter accipere τὸν αὐλόν. Pollux quoque l. 4, c. 10 [§ 74] ἔλυμον in Tibiarum genere ponit, dicens e buxo fieri, inventum autem esse a Phrygibus. Similiter apud Athen. 4, [p. 176, F] quidam dicit sese ἐλύμους αὐλοὺς, quorum meminit Soph. in Niobe et Tympanistis, non alios accipere quam τοὺς Φρυγίους. Rursum Hesychio ἔλυμος est ἡ τῆς κιθάρας, καὶ τοῦ τόξου θήκη. Eod. teste ἔλυμος est σιτῶδες σπέρμα, quod Suid. a Laconibus coqui et comedi ait. [Lacones memorat etiam gl. Hesychii Ἐλίμαρ, κέγχρῳ ὅμοιον. Ἑλίνη, ἡ μελίνη ὑπὸ Ἀχαιῶν, quæ Schneid. in ind. ad Theophr. v. Μέλινος p. 446, a, ita putabat scrib. Ἐλίμαρ, κέγχρῳ ὅμοιον, ἡ μελίνη ὑπὸ Ἀχαιῶν. Ibid. indicavit exx. Theophrastea voc. ἔλυμος.] Meminit ejus Diosc. 2, 120, dicens et ipse esse τῶν στιπτῶν σπερμάτων, κέγχρῳ ὁμοίαν, καὶ ὁμοίως τῷ κέγχρῳ σιτοποιουμένην· a nonnullis vocari μελίνην. Panicum [et Milium, Gl.] dicunt Latini. Meminit et Hippocr. Γυναικ. 2, [p. 638, 1] : Ἔστι δὲ τῶν ῥοφημάτων τάδε ἐπιτηδειότατα, ἔλυμος, φακὴ, ἅλητον, ἐρθόν. Galen. quoque ἔλυμόν τε καὶ κέγχρον numerat inter τὰ Δημήτρια καλούμενα σπέρματα, Semina, quæ vocantur Cerealia. [Polyb. 2, 15, 2 : Ἐλύμου καὶ κέγχρου. Et alii.] Etym. derivat ab Ἔλος [p. 333, 34, ubi etiam dicitur coctum comedisse Lacones, et ex Aristoph. Νήσοις citatur. Conf. 388, 4, ubi male ἔλυμα. Eust. Od. p. 1408, 12 : Ἔλυμος, εἶδος σπέρματος ἔλεοι χαίροντος]. Apud Hesych. rursum legitur, Ἐλυμόσπερμα, ὃ ἔφοντες οἱ Λάκωνες ἐσθίουσι· pro quo apud Suid. divisim, Ἔλυμος, σπέρμα, et quæ sequuntur. Pro eodem idem Hesych. attulerat ἐλεμοσπέρμα aliquanto supra : sed utrumque æque suspectum. [ῠ Arcad. p. 61, 16, Draco p. 68, 15; 79, 10, Etym. M. p. 603, 13, Gud. 407, 22. In Reg. prosod. p. 448, 120, 5, ὄλυμος pro Σόλυμος vel pro Ἔλυμος.]

[Ἔλῦμος, ὁ, Elymus, Trojanus, Anchisæ f. spurius, ap. Steph. Byz. in Ἐλίμεια cit., Strab. 13, p. 608, Dionys. A. R. 1, 52 et 53, schol. Lycophr. 965. Αἰνεῦ παιδὸς Ἐλύμου, βασιλίους Τυρρηνῶν mentio fit ap. Steph. Byz. in Αἰανή. Ab Elymo dicti Elymi, gens Siciliæ, sec. Dionys. l. c. 53. Thuc. 6, 2 : Ἴλίου ἁλισκομένου τῶν Τρώων τινὲς διαφυγόντες Ἀχαιοὺς ... καὶ ὅμοροι τοῖς Σικανοῖς οἰκήσαντες ξύμπαντες μὲν Ἔλυμοι ἐκλήθησαν, πόλεις δ' αὐτῶν Ἔρυξ τε καὶ Ἔγεστα. Unde corrigendum esse Dionysium c. 52 memorantem urbes Αἴγεσταν καὶ Ἔλυμα, et c. 53 βωμὸν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τοῦ Ἐλύμου, restituendo Ἔρυκα et Ἔρυκος, animadverterunt intt. Ceterum Ἐλύμους iterum memorat Dion. c. 22, Apollodor. 2, 5, 10, 10, Scylax p. 4, Pausan. 10, 11, 3, schol. Lycophr. 1232. Ἐλύμους et Ἐλυμαίους male confundit Etym. M. p. 333, 31 : Ἐλυμαῖοι ἔθνος, ἀπὸ Ἐλύμου υἱοῦ Ἀγχίσου νόθου ὄντος καὶ ἐλθόντες εἰς Σικελίαν, καὶ ἀπ' αὐτοῦ Ἐλύμη ἡ χώρα, καὶ Ἐλυμαῖος· τὸ θηλυκὸν Ἐλυμαία. L. Dind.]

[Ἐλυμόσπερμα. V. Ἔλυμος.]

[Ἔλυρος, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ἐν Κρήτῃ. Ὁ πολίτης Ἐλύριος, Steph. B. Utrumque est ap. Pausan. 10, 16, 5. Gentile in numo ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 312. Memorat etiam Scylax p. 18, ubi Σάλυρος erat, Hierocl. Synecd. p. 650. L. Dindorf.]

[Ἐλύσσω.] Ἐλύσσει Hesychio est εἱλεῖται, Volvitur. [Eid. Ἔλυται, ἔρχεται. Pro Ἐλίσσει et εἱλύεται, ut videtur.]

[Ἔλυστα, ἄμπελος μέλαινα, Hesych. inter Ἐλύστροις et Ἐλύτιος. Conf. Ἐλιδότρυς.]

Ἔλυστρον, s. Ἔλυτρον, τὸ, Involucrum, Integumentum. Utriusque meminit Hesych. Affert enim non solum ἐλύστροις pro καλύμμασι, σκεπάσμασι, sed etiam ἔλυτρον pro ἐνειλήματα, σκέπασμα [ἐκπέτασμα vitiose Suid. et Etym. M. V. quæ de gl. Suidæ diximus in Ἔλυμα], κάλυμμα, λέπυρον, δέρμα, θήκη· atque adeo annotat, ἔλυτρα esse τὰ ἐνειλήματα ἢ καλύμματα, Involucra, Operimenta et integumenta, i. e. Ea quibus res aliquæ involvuntur et operiuntur. [Etym. M. p. 332, 40 post superiora : Ὁμοίως καὶ ἡ θήκη τοῦ τόξου. Καὶ πληθυντικῶς Σοφοκλῆς ἔλυτρα. Plato Reip. 9, p. 588, E : Περίπλασον δὴ αὐτοῖς ἔξωθεν ἑνὸς εἰκόνα τὴν τοῦ ἀνθρώπου ὥστε τῷ μὴ δυναμένῳ τὰ ἐντὸς ὁρᾶν, ἀλλὰ τὸ ἔξω μόνον ἔλ. ὁρῶντι ἓν ζῷον φαίνεσθαι ἄνθρωπον. Diodor. 20, 11 : Τὰ τῶν ἀσπίδων ἔλυτρα. De quibus usurpat etiam Poll. 7, 157; 10, 142. Similiter Aristoph. Ach. 1120 : Φέρε τοῦ ὄρατος ἀρελκύσωμαι τοὔλυτρον. Suid., καὶ ἡ θήκη τοῦ ὄρατος. De theca vasis argentei Plut. Mor. p. 665, B : Ἀγχίνοων ἀργυρῶν ξυλίναις ἐγκειμένων ἐλύτροις. Nicol. Dam. p. 271 Cor. : Τὰ κεράμεα τῶν χρηστηρίων ἐν χρυσοῖς ἐλύτροις φυλάττουσι.] Sic sane Pellicula illa qua oculus integitur, ἔλυτρον dicitur. Tradit enim Pollux 2, [69], ἔλυτρα vocari Partes illas ex quibus enascuntur αἱ βλεφαρίδες. [Aristot. De anima 3, 9 : Τὰ μὲν γὰρ (animalia) ἔχει φράγμα καὶ ὥσπερ ἔλυτρον τὰ βλέφαρα· H. A. 7, 8 : Περὶ δὲ τοὺς ὑμένας ὁ ὀμφαλὸς οἷον ἔλυτρον. Aliter Chœrob. Cram. Anecd. vol. 2, p. 277, 31 : Χορίον, διὰ τοῦ ι, τὸ ἔλυτρον (l. ἔλυτρον) τῶν βρεφῶν.] Et Hipp. De artic. [p. 810, A] dicit τὸν νεωτατίων τισιν ἔλυτρωῶσθαι [ἦλ.] ἐλύτροις· ubi itidem annotat Galen. [vol. 12, p. 380, C. Vitium editionum recte HSt. emendavit. Hemst. Add. Gloss. p. 466, Erotian. p. 162] τὰ σκεπάσματά τε καὶ περιειλήματά τινων ab antiquis dici ἔλυτρα : ipse ea vocans μήνιγγας et χιτῶνας. Itidem in insectis volatilibus ἔλυτρον dicitur Crusta illa quæ

pennis supervenit, casque veluti vagina claudit. Aristot. H. A. 4, [7, p. 532, 23] : Ἔλυτρα τοῖς πτεροῖς ἔχει, Pennas crusta intectas habent. [Et De part. anim. 4, 6. H. A. 1, 5, p. 490, 14 : Ἔχει γὰρ ἐν ἑλύτρῳ τὰ πτερά. De testaceis Zonar. p. 690 : Ἔλυτρα... κυρίως τὰ ὄστρακα τῶν ὀστρακοδέρμων, οἷον τοῦ ἀσταχοῦ, τοῦ καρκίνου καὶ τῶν ὁμοίων. Suid. : Σημαίνει δὲ καὶ τὸ τοῦ ὀστρέου ὄστρακον. Eustath. Opusc. p. 183, 86 : Μάργαρον ... καθάπερ ἐν ἑλύτρῳ τούτῳ περιέχοιτο· 192, 36 : Οὐκ ἂν ἀναπτύξῃ (l. -ξαι) τὸ τοῦ συμβόλου ἔλυτρον καὶ τὸν ἐν αὐτῷ θεωρήσῃ (l. -σαι) φωσφοροῦντα μάργαρον.] Necnon Seminum folliculi s. utriculi vocantur ἔλυτρα, quoniam hisce involucris integuntur. Diosc. 2, 111, de zea : Ἡ δὲ, δίκοκκος καλεῖται, ἐν δυσὶν ἑλύτροις ἔχουσα συνεζευγμένον τὸ σπέρμα. Et 4, 167 : Καρπὸν, ἐν ᾧ τρία σπερμάτια διειργόμενα ἑλύτροις ἀπ' ἀλλήλων. Pro quibus Plin. 27, 11 dicit, In quibus semen tuniculis continetur, ut capparis. Sunt qui ἔλυτρα proprie esse velint τὰ τῶν κυκλοτερῶν σκεπάσματα, ut nucum. [Gluma, Gl. Gramm. post Etym. Gud. p. 632, 16 : Ἕλ. τὸ σκέπασμα· κυρίως δὲ ἐπὶ κυκλοτερῶν τινων, οἷον καρύων ἢ ᾠῶν ἢ ἄλλων τοιούτων κτλ. Sic Alciphro 1, 22 : Κάρυα τῶν ἑλύτρων ἐξηρημένα· 3, 60 : Ἔλυτρα τῶν καρύων. Geopon. 10, 66, 2; ovi 14, 10, 2.] Hesych. vero exp. etiam πηγὰς et σωλῆνας. [Nempe σωλῆνας Aquæductus dicens spectansque, ut videtur, Herodot. 4, 173, ubi tamen τὰ ἕλ. τῶν ὑδάτων, a ventis exsiccata, nec Fontes sunt, nec Canales, sed Cisternæ, Aquarum receptacula. Estque omnino ἕλ., Aquæ receptaculum, Excavatus alveus aquæ recipiendæ, Herodot. 1, 185, 186, Pausan. 2, 27, 8; 7, 27, 1; 8, 14, 3. Schweigh. Figurate Plut. Mor. p. 562, C : Οἷον ἑλυτρόν τι ἑαυτῇ τὴν πανουργίαν περιβαλοῦσαν (naturam humanam). Tzetz. Hist. 10, 945 : Κἂν Ὅμηρος οὐ λέγῃ, ὅπως ἂν μὴ τὰ ἔλυτρα τοῦ μύθου ἀναπτύξῃ. || Formam Æolicam Γέλουτρον s. Γέλουτρον vide supra.]

[Ἑλύτης. V. Ἐλλύτης.]

[Ἑλύτιος. V. Ἐλύμνιος.]

[Ἑλυτροειδής, ὁ, ἡ, scriptura vitiosa pro ἐρυθροειδής, quod v. Forma Ἐλυτρώδης ap. Eust. Opusc. p. 18, 70 : Γυμνὸς ἅπαντος προκαλύμματος ἑλυτρώδους, Tegumenti quod sit instar involucri.]

[Ἕλυτρον. V. Ἔλυστρον.]

[Ἑλυτρόω.] Ἐλυτρῶσαι, Obvolvere, Obtegere. Bud. Simplicis tamen nullum ex. affert, sed tantum comp. προσελυτροῦν. [Hippocr. De artic. p. 810, A : Ὁ νοτιαῖος οἷσιν ἐλλύτρωται ἐλύτροισι. Scrib. ἠλύτρωται ἑλύτροισι.]

[Ἑλυτρώδης. V. Ἐλυτροειδής.]

Ἑλύω, s. Ἐλόω, Involvo, Implico : unde ἑλύσθη, quod Hesych. exp. συνειλήθη, ἐνεποδίσθη. Participio ἑλυσθείς usus est Hom. Il. Ω, [510], de Priamo : Κλαῖ' ἀδινὰ προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἑλυσθείς, Advolutus ad pedes : εἱληθείς interpretatur schol. Hesychio [κουφισθείς, et quod ἑλιχθείς scrib., vel del. videtur, ut natum e dittographia, sicut ἑλισθείς est tum in Hom. libris nonnullis, tum in Apollonii Rh. 1, 254, Oppiani Cyn. 3, 418, et ap. ipsum Hes. inter Ἑλισμὸς et Ἑλίσσει : Ἑλισθεὶς, ἑλίξας ἑαυτόν,] ἑλισθείς. [Homerum exprimit Tryphiodor. 262 : Πριάμοιο ποδῶν προπάροιθεν ἑλυσθείς. Apoll. Rh. 1, 1034 : Ὁ δ' ἐνὶ ψαμάθοισιν ἑλυσθεὶς μοῖραν ἀνέπλησεν.] Significat ἑλύω etiam Intego : καλύπτω, Proclo [ad Hesiod. Op. 425] et aliis grammat. [Hom. Il. A, 47 : Ὁ δ' ἧστ νυκτὶ ἐοικὼς, Zenodot. scribebat νυκτὶ ἑλυσθείς, Nocte tectus. Apoll. Rh. 1, 254 : Ἦ τέ οἱ ἦεν βέλτερον, εἰ τὸ πάροιθεν ἐνὶ κτερέεσσιν ἑλυσθεὶς νειόθι γαίης κεῖτο, κακῶν ἔτι νῆις ἀέθλων, quod schol. int. ἐντυλιχθέντα, Involutum. De bestiis limo mersis Oppian. Cyn. 3, 418 : Ἐν ψαμάθοισι καὶ ἐν πηλοῖσιν ἑλυσθείς· Hal. 2, 89 : Αὐτὸς μὲν πηλοῖο κατ' εὐρώεντος ἑλυσθεὶς κίκλυται ἀτρεμέων. || Significationem Subrependi, Rependi, Labendi, ex Hom. Od. I, 433, ubi de Ulixe, qui sub ariete convolutus lateret, dicitur : Τῷ κατὰ νῶτα λαβὼν, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἑλυσθεὶς κείμην, videtur sibi finxisse, si minus Archilochus ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 475 : Τοῖος γὰρ φιλότητος ἔρως ὑπὸ καρδίην ἑλυσθεὶς πολλὴν κατ' ἄχλυν ὀμμάτων ἔχυτε, certe Apoll. Rh., cujus ætate dudum obsoleverat verbi usus in vita communi, 3, 281, de amore dicens : Αὐτῷ δ' ὑπὸ βαιὸς ἑλυσθεὶς Alσωλῆ· 3, 1313 : Διὰ φλογὸς εἴθαρ ἑλυσθείς, quod schol. interpr. ἐκταθείς, quum sit potius, Flammam cito perlapsus. Conf. 4, 35 : Ἀφνειοῖο διειλυσθεῖσα δόμοιο Ληιάς. Atque sic fere Hom. Il. Ψ, 393 : Ἵππειον δέ οἱ ἦξε θεὰ ζυγόν· αἱ δὲ αἱ ἵπποι ἁμφὶς ὁδοῦ ὁρμήθην, ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἑλύσθη· quod quidem etiam Buttm. Lexil. vol. 2, p. 164 referebat ad lapsum temonis in terram, quæ ab illo quasi feriatur, quemadmodum Dentalis in aratro appellationem ἕλυμα ab eod. referri non ad figuram, sed ad usum illius partis, quæ solum verrendo feriat, notavi in Ἕλυμα. Sed ut ibi dixi nomen ἑλύματος ab inclinatione illius ligni terram versus esse repetendum, ita ἑλύσθη dictum arbitror de labente adeoque terram versus inclinato temone, ut falsa sit opinio Buttmanni p. 165, verbi ἑλύω similem fuisse signif. ac vv. ἐλάσαι, ἕλσαι, Pulsandi s. Ferendi. Perf. esse videtur in gl. Hesychii suspecta : Εἰλύσθαι, ἔλκειν. || Forma Εἰλύω, it. signif. Convolvendi, ap. Theocr. 25, 246 : Κυρτὴ δὲ ῥάχις (leonis) γένετ', ἠΰτε τόξον, πάντοθεν εἰλυσθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν. Ubi sunt varr. εἰλυθ. et εἰληθ. Conf. διειλυσθείς ex Apoll. supra cit. Alioqui enim potestate longe diversa usurpatur εἰλύω, quod v. Ἠλύσθη, ἔπεσεν, Hesych. pro ἑλύσθη, ut videtur, e l. Hom. L. Dind.]

Ἔλυρος, Cypriis βούτυρον, Butyrum, teste Hesychio. [V. Barker. in *Class. Journal* 19, p. 58-63. Angl. V. Ἔλπος.]

[Ἑλχανὸς, ὁ, Juppiter ap. Cretenses. Inscriptionem numi Phæstii, ΖΘΝΑΧΛΕΞ, Ἑλχανὸς legebat et Vulcanum interpretabatur Cavedonius *Ann. de l'Institut*, a. 1835, VII, 1, p. 162, coll. numi Phæst. ap. Eckhel. N. Vet. tab. 10, f. 5 (s. Doctr. N. vol. 2, p. 317, A) et Mionnet. *Descr.* n. 247 inscr. : ΝΑΧΛΕΞ. Sed Jovem hic intelligendum esse docet gl. Hesychii Γελχάνος, quod v. Scrib. autem Γελχανός. Longius etiam vero aberraverat Eckhel., magistratus nomen opinatus fuisse ΣΕΛΧΑΝ. L. Dind.]

Ἕλω, inus. thema, a quo αἱρέω mutuatur fut. 2 ἑλῶ, et a quo ἕλκω etiam derivari tradit Etym. Hesych. perispomenos etiam affert Ἑλῶ pro κατέχω, πιάζω. Εἵλατο, quod Hesych. exp. ἔλαβεν, ἡθύλησεν, videtur esse aor. 1 med. inus. them. ἕλω, a quo αἱρέω mutuatur fut. 2 et aor. 2.

Ἑλώδης, ὁ, ἡ, Palustris, Paludi similis, Paludinosus. Diosc. 2, 117, de oryza : Φυομένη ἐν ἑλώδεσι τόποις καὶ ὑγροῖς. Ex Aristot. Probl. [1, 21 male intellecto] affertur ἑλώδη σώματα, pro Plena impuraque corpora. [Aristot. H. A. 6, 8 : Τόποις ἑλώδεσι· 8, 10 : Ἑλώδη χωρία. Arct. Ac. p. causs. 1, 14, p. 44 : Χωρίᾳ ἑλώδεσι. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 446 : Ἑλωδῶν χωρίων. Sæpe utitur etiam Plut., Dio Cass. et al. L. D. Ἑλώδη τόπον καὶ βαλτώδη, Anna Comn. 8, p. 227, D; 13, p. 392, A. Conf. 14, p. 441, D, Constant. Porph. Adm. 28, p. 84, F. Lobeck.]

[Ἑλωνιάς, Hyacinthus ap. Interpol. Dioscor. c. 645 (4, 63). Ducange.]

[Ἑλῶος, ὁ Ἥφαιστος παρὰ Δωριεῦσιν, Vulcanus apud Dorienses, Hesych. Fort. conferendus Ἑλωρεύς.]

Ἑλῶπες, Hesychio μισθωτοὶ ἐν τῷ ἕλει ἐργαζόμενοι. Sed forsan scrib. Ἕλωτες, ut inde sint οἱ Εἵλωτες.

[Ἕλωπος. V. Ἔλλοψ.]

Ἕλωρ, ωρος, τὸ [inter nomina gen. masc. per errorem ponit Zonar. p. 685], a nonnullis exp. ἄγρα, ἄγρευμα [λῆμμα], Captura, ab ἕλω significante αἱρέω s. λαμβάνω : ab aliis σπάραγμα, ἕλκυσμα, derivantibus ab ἕλω significante ἕλκω s. ἑλκύω. [V. Etym. ceterosque gramm.] Sed prior expos. et etymologia esse videtur convenientior, quum ab Hom. copuletur cum κῦρμα vicinæ signif. vocabulo : Il. E, [488] : Ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κῦρμα γένηαι· P, [151] : Κάλλιπες Ἀργείοισιν ἕλωρ καὶ κῦρμα γενέσθαι· Od. Γ, [271] : Κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κῦρμα γενέσθαι· et E, [473] : Δείδω, μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κῦρμα γένωμαι. [Apoll. Rh. 1, 1251 : Θήρεσσιν ἕλωρ πέλεν. Orph. Arg. 671.] Alioqui et solum reperitur sine κῦρμα ap. eund. poetam : Il. P, [666] : Μή μιν Ἀχαιοὶ ... ἕλωρ δηΐοισι λίποιεν· E, [684] : Μὴ δή μ' ἕλωρ Δαναοῖσιν ἑταῖρος Κεῖσθαι· Od. M [N, 207] : Οὐδέ μιν αὐτοῦ Καλλείψει, μήπως μοι ἕλωρ ἄλλοισι γένηται. [Apoll. Rh. 4, 403 : Εἴ σε θανόντες ἕλωρ κείνοισι

λίπωμεν.] Idem poeta ἕλωρα vocat Pœnas captionis s. interfectionis. Apud eum enim Il. Σ, [91] Achilles dicit, Αἶαι μὴ Ἕκτωρ Πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃ, Πατρόκλοιο δ' ἕλωρα Μενοιτιάδεω ἀποτίσῃ, i. e. inquit schol., τιμωρίαν παράσχῃ ὑπὲρ τῆς Πατρόκλου ἀναιρέσεως. Phocyl. vero ἕλωρα simpliciter posuit pro ἕλωρ, i. e. ἄγρα s. ἅρπαγμα aut σπάραγμα, dicens [172]: Μηδὲ τεκοῦσα κυσὶ βίβῃ καὶ γυψὶν ἕλωρα, Nec ea quæ peperit, partum abjiciat prædam canibus et vulturibus discerpendam. [Soph. Aj. 830: Ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἕλωρ. Plur. Æsch. Suppl. 800: Κυσὶν δ' ἐπιὸν ἕλωρα κἀπιχωρίοις ὄρνισι δεῖπνον οὐκ ἀνείνομαι πέλειν.]

[Ἕλωρεύς, έως, ὁ, f. Vulcani. Schol. Hom. Il. E, 609: Τινὲς δὲ Ἕλωρέα τὸν Ἡφαίστου κατ' ἐπίκλησιν οὕτω (Μενέσθην) φασὶ κεκλῆσθαι. L. Dind.]

Ἑλώρη, Hesychio πελώρη, Immanis.

[Ἑλωρίνη ὁδός (sic enim scrib. videtur pro Ἑλωριτὴ) Siciliæ memoratur Thucyd. 6, 70; 7, 80. Unde citat Steph. Byz. in Ἕλωρος, spir. aspero scribens Ἑλωριτήν. V. Ἑλώριος. L. Dind.]

Ἑλώριον, τὸ, i. q. ἕλωρ, et ἑλώρια i. q. ἕλωρα. Hom. initio Iliadis: Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν Ἡρώων, αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν Οἰωνοῖσί τε πᾶσι, i. e. δικύσματα, σπαράγματα, Prædam discerpendam, Prædam expositam lacerationi. Virg. ait [Æn. 9, 485]: Canibus data præda Latinis. Notandum porro ε ibi produci contra naturam. Quare nonnulli scr. putarunt δὲ ἕλωρα, alii δ' ἑλώρια, quibus tamen doctiores gramm. reclamant, veterum codd. auctoritatem proferentes. Apollon. sane corripuit, dicens Arg. 2, [264]: Λοίσθιον Ἁρπυίῃσιν ἑλώριον. [Conf. de scriptura δ' ἑλώρια schol. Dionys. ap. Bekk. An. p. 696, 26. L. Dindorf.]

[Ἑλώριος, ὁ, avis nom. apud Athen. 8, p. 332, E, ex Clearchi libro De aquatilibus: Ὅταν δ' ἐγρηγορὼς ἐν τῷ ξηρῷ τύχῃ (ὁ ἐξώκοιτος, quod est piscis genus), φυλάττεται τῶν ὀρνίθων τοὺς παρευδιστὰς καλουμένους, ὧν ἐστὶ κηρύλος, τροχίλος, καὶ ὁ τῇ κρικὶ προσεμφερὴς ἑλώριος. Οὗτοι γὰρ ἐν ταῖς εὐδίαις παρὰ τὸ ξηρὸν νεμόμενοι πολλάκις αὐτῷ περιπίπτουσιν. Ubi Ἑλώριος edd., ad quod tacetur de cod. Ven.: cod. epit. Ἑλ.]

Ἑλώριος ἀγών, Hesychio teste, dicitur ὁ τελούμενος ἐπὶ Ἑλώρου ποταμῷ. [Ἑλωρίου πεδίου Siciliæ mentio ap. Diodor. 13, 19. V. Ἑλωρίνη ὁδός. Aspero sp. autem hæc scribenda videntur.]

[Ἕλωρις, ὁ, Heloris, Syracusanus, Diodor. 14, 103 sq. Pythagoreus, Samius, ap. Iambl. De Pyth. vita 36, 267, p. 217, ubi cod. Ἑλωρις. L. Dindorf.]

[Ἑλωρίτης, ὁ. V. Ἕλωρος.]

[Ἕλωρον. V. Ἕλωρ.]

[Ἕλωρος, ὁ, Helorus, urbs Siciliæ apud Ptolem. 3, 4. Item fl. juxta urbem. Steph. B.: Ἕλ., πόλις Σικελίας ἀπὸ Ἑλώρου ποταμοῦ τοῦ κατὰ Πάχυνον, citans Apollodori Chron. Addit autem, Ἔστι καὶ Μακεδονίας ἄλλη. Ὁ πολίτης Ἑλωρίτης. Leni sp. Etym. M. p. 333, 3: Ἕλωρος, πόλις Σ. Ὁ πολίτης Ἑλωρίτης. Quæ est vitiosa, vel recentior certe scriptura. Fluvium Sic. memorat Pind. Nem. 9, 40, Lycophr. 1033, 1084. V. Ἑλώριος. Urbem Scylax p. 4: Πόλις Ἕλωρον, nisi leg. Ἕλωρος. Cognominem Italiæ Diodor. 14, 104, ubi libri Ἕλωρον, propter ducem Crotoniatarum Helorin Syracusanum ibid. nominatum. Eum fl. libri Polybii 1, 6, 2, Ἑλλέπορον, Ἑλλεπόρον, Ἑλλέσπορον, Ἑλλίσπορον, Ἑλλιόπορον, Polyæni 5, 3, 2 Ἑλέπορον appellant. Filius Istri fl. Ἕλωρος memoratur Philostr. Her. p. 688, ubi Ἕλωρος liber unus, Tzetz. Anteh. v. 273. L. Dindorf.]

[Ἕλως, n. pr. viri videtur esse in inscr. Att. apud Bœckh. vol. 1, p. 381, 65. Usitatius est Ἔρως. L. D.]

[Ἐμ pro ἐν ante labiales sæpissime scriptum invenitur in lapidibus, nonnunquam etiam in libris. V. Ἐν. Eodem modo ἑμ pro ἑν est ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 383, 42: Ἑμ μέν· neque in libris non invenitur, sed sublatum est in editionibus. L. Dindorf.]

[Ἕμαρ, τὸ, sec. Lex. de spirit. p. 217, τὸ ἄρτιμα καὶ ἡ πίμψις, pro quo vitiose ἕμος et μίμψις ap. Moschop. ed. Titz. p. 35. Fictum e compositis, ut ἄρτιμα, καθεμα. L. Dindorf.]

[Ἐμαυτίων, ωνος, ὁ, Emautio, n. pr. Arcadis, ap. Pausan. 6, 17, 4. Ubi est var. Ἐμαντ. L. Dindorf.]

Ἐμαυτοῦ, ῆς, Mei ipsius, Ἐμαυτῷ, ῇ, Mihi ipsi, [Mihipte, Gl.], Ἐμαυτόν, ήν, Me ipsum, [s. ipsam. Memetipsum add. Gl.] In duali et plur. declinatur divisim, integris videl. casibus utriusque: ut νῶϊ αὐτὼ [accusativo: nominat. enim hujus pron. nullus esse potest], νῶϊν αὐτοῖν, et sic deinceps. [Et in pl. ἡμῶν αὐτῶν, ἡμῖν αὐτοῖς, αὐταῖς, ἡμᾶς αὐτοὺς, αὐτάς: et adjective ἡμετέρου αὐτῶν, etc., quemadm. apud poetas dicitur etiam in sing. ἐμοῦ αὐτοῦ: v. de utroque in Ἐμὸς et Ἡμέτερος.] Κατ' ἐμαυτοῦ μέρος, et Κατ' ἐμαυτόν, Quantum in me ipso est. [Item, Solus, Tacito. V. de universo harum formularum usu in Κατά.] Cujusmodi loquendi genera plura in Ἐμὸν ex Bud. annotata habes. [Formis ἐμαυτοῦ, etc., non uti Homerum, adeoque Il. A, 271, Καὶ μαχήσομαι κατ' ἐμ' αὐτὸν ἐγὼ scrib. esse divisim, annotant Apollon. De constr. 2, 19, p. 140, schol. ad l. Hom., Eust. p. 103, 25; 522, 22; 1202, 9. Sic ap. eund. grammatici scrib. præcipiunt ἑ αὐτὴν, non ἑαυτὴν, ut diximus partim in Ἑαυτοῦ p. 12, D, partim dicemus in Οὗ: eodemque modo iidem ap. Lyricos Æol. scribebant ἐμ' αὔτᾳ et ἐμ' αὔτῳ divise, licet iis eripere non possent formas ἑαύτῳ et σαύτου, fatente Apollonio ipso De pron. p. 103=363, B, et post allata harum exx. quærente: Πῶς γὰρ τὰ τοιαῦτα σύνθετα, τῶν πρώτων ἐν διαλύσει ὄντων; Δῆλον οὖν ὡς ἀνώμαλος ἡ ἀναγνωσις τῶν πρώτων πρὸς τὰ ἐξῆς. Quod nisi quis credat eosdem illos poetas, qui uterentur formis ἑαύτῳ et σαύτου, aut ignorasse aut cavisse formam ἐμαυτοῦ, grammaticorum sedulitati tribuere debebit scripturam divisam ἐμ' αὔτᾳ et ἐμ' αὐτῳ, qui observationem, quam fecissent de Homero, quantum possent extenderent. Ceterum ipsis Lyricis haud paullo antiquiorem esse usum formarum compositarum, adeoque ne de Homero quidem satis certum esse grammaticorum decretum, prodere videtur Hesiodeum, de quo in Ἑαυτοῦ dixi, ἑαυτῇ: quod librorum grammaticorumque testimoniis tam est confirmatum quam quid esse potest in his carminibus. || Forma Ionica est ἐμεωυτοῦ, ap. Herodot. 1, 35, 42, 87; 2, 18, 143. Alteram ἐμεωυτοῦ memorat Apollon. De pron. p. 94=354, B, et accus. ἐμεωυτόν ib. C, hunc quidem manifesto ex Zenodotea Il. A, 271 scriptura, quam annotavit schol., ἐμεωυτόν, quemadm. id. Zenod. Ξ, 162 sec. eund. schol. scribebat ἐωυτήν. Uterque casus sæpius est ap. Euseb. Stobæi Flor. vol. 1, p. 51, 52, sed codice vel ad ἐμαυτ. vel ad ἐμαυτ. deflectente. Adde quæ dicta sunt in Δίζω, vol. 2, p. 1455, C. || Idem Ap. ib. p. 88=348, C sq. memorat nominat. hujus pron., quem per jocum finxerit Plato comicus in Metœcis; ἐμαυτώς, ut plane solœcum Eust. Od. p. 1480, 31. || De usu et signif. autem id. Apoll. agit ib. p. 85=345, C—88=348, C, docetque notionem proprie reflexivam, qualis cernitur in hoc ex., ἐμαυτὸν ἔπεισε, ubi actio ab eadem persona ad quam redit proficiscitur, in genitivo extendi etiam ad aliam, veluti quum dicitur (p. 86=346, A), τῷ ἐμαυτοῦ φίλῳ διελεξάμην, τοῦ ἐμαυτοῦ δούλου δεσπόζω (ut Aristoph. Nub. 1217: Ὅτι τῶν ἐμαυτοῦ γ' ἕνεκα νυνὶ χρημάτων ἔλαχε σὲ κλητίουντα· Ran. 1347: Ἐγὼ δ' ἃ τάλαινα προσέχουσ' ἔτυχον ἐμαυτῆς ἔργοισι· Eccl. 1037: Τὸν ἐμαυτῆς εἰσάγω, et al.). Atque sic etiam dativo et accusativo. Demosth. p. 34, 21: Καὶ γὰρ τοὺς ἐπὶ τῶν προγόνων ἡμῶν λέγοντας ἀκούω τούτῳ τῷ ἤθει καὶ τῷ τρόπῳ τῆς πολιτείας χρῆσθαι, τὸν Ἀριστείδην ἐκεῖνον, τὸν Νικίαν, τὸν ὁμώνυμον ἐμαυτῷ. Synes. Epist. 10, p. 170, D: Τῆς θειοτάτης σου ψυχῆς, ἣν ἐγὼ μόνην ἐμαυτῷ ἡμέμνειν ἥλπισα. Æschin. p. 17, 18: Παραδίδωμι τὴν εἰς ἐμαυτὸν τιμωρίαν ἐναπολογήσασθαι τῇ πόλει· 84, 33: Περὶ δὲ τῶν εἰς ἐμαυτὸν λοιδοριῶν βραχέα βούλομαι προειπεῖν. Testam. Lyconis ap. Diog. L. 5, 72: Περὶ δὲ τῶν θεραπευόντων ἐμαυτὸν οὕτως ἔξάγω. || Notanda porro constructio genit. ap. Æsch. Pers. 162: Καί μ' ἀρρὸϊὰν ἀμύσσει φροντὶς· ἐς δ' ὑμᾶς ἐρῶ μῦθον, οὐδενὸς ἐμαυτῆς οὐδ' ἀξιώσαντος, φίλοι· Aristoph. Lys. 1125: Ἐγὼ γυνὴ μέν εἰμι· νοῦς δ' ἔνεστί μοι, αὐτὴ δ' ἐμαυτῆς οὐ κακῶς γνώμης ἔχω· Vesp. 357: Ἥδων γὰρ χαδυνάμην κλέπτειν, ἰσχυόν τ' αὐτὸς ἐμαυτοῦ· Alexin ap. Athen. 10, p. 419, C: Οὔθ' ὑπεργέμων ἀπέρχομαι τῶν οὔτε κυνός, ἀλλ' ἡδέως ἔχων ἐμαυτοῦ. || Et formulæ ellipticæ εἰς

ἐμαυτοῦ, de qua supra p. 291, D, et ἐν ἐμαυτοῦ, qua figurate utitur Plat. Charm. p. 155, D: Εἶδόν τε τὰ ἐντὸς τοῦ ἱματίου καὶ ἐφλεγόμην καὶ οὐκέτ' ἐν ἐμαυτοῦ ἦν· ubi nullius prope fidei videtur scriptura olim recepta ἐμαυτῷ. Hanc autem structuram, de qua iterum dicemus in Ἐν, in hac phrasi Comicorum potius (adde et familiaris sermonis) quam Tragicorum consuetudinis esse recte animadverterat Buttm. ad Soph. Phil. 950, etsi sententiam deseruit ad l. Plat. In oratione seria enim, ut dici solet ἐν ἑαυτῷ, de quo v. supra in Ἑαυτοῦ p. 12, C, non ἐν ἑαυτοῦ, sic in ead. ab Atticis quidem non dicitur ἐν ἐμαυτοῦ. || Cum dat. Alciphro 3, 1: Οὐκέτ' εἰμὶ ἐν ἐμαυτῇ. Et eadem signif. qua supra p. 12, D, ἐν ἑαυτῷ, Apud me, Tacito, Eur. Or. 634: Ἐν ἐμαυτῷ τι συννοούμενος ὅπῃ τράπωμαι τῆς τύχης ἀμηχανῶ. Ephraem. Syr. vol. 1, p. 22, D: Ἔθηκα ἐν ἐμαυτῷ ὅρους. Ejusdem modi formulæ sunt Ἐπ' ἐμαυτοῦ, Πρὸς ἐμαυτόν, Apud me, Mecum. Synes. Dione p. 55, D: Ἐπ' ἐμαυτοῦ γὰρ ἄδω καὶ ταῖσδε ταῖς κυπαρίττοις προσάδω. Aristoph. Ran. 52: Ἐπὶ τῆς νιὸς ἀναγιγνώσκοντί μοι τὴν Ἀνδρομέδαν πρὸς ἐμαυτόν· Eccl. 880: Μινυρομένη τι πρὸς ἐμαυτὴν μέλος· 931: Ἄδω πρὸς ἐμαυτὴν Ἐπιγένει τὼμῷ φίλῳ· 1059: Ἔστον εἰς ἄρουραν πρώτιστά με ἐλθόντα διαρρῆξαι πρὸς ἐμαυτόν. Henioch. ap. Athen. 9, p. 408, A: Πρὸς ἐμαυτὸν ἐνθυμούμενος ὅσῳ διαφέρει σῦκα καρδάμων. Plut. Mor. p. 456, D: Διαμνημονεύειν πρὸς ἐμαυτόν. Et frequens in Script. S. Ἀπ' ἐμαυτοῦ, Mea sponte. Num. 16, 28: Ἐν τούτῳ γνώσεσθε ὅτι κύριος ἀπέστειλέ με ποιῆσαι πάντα τὰ ἔργα ταῦτα, ὅτι οὐκ ἀπ' ἐμαυτοῦ. Jo. 5, 30. Ib. 7, 17: Γνώσεται περὶ τῆς διδαχῆς πότερον ἐκ θεοῦ ἐστιν ἡ ἐγὼ ἀπ' ἐμαυτοῦ λαλῶ· 8, 42: Οὐδὲ γὰρ ἀπ' ἐμ. ἐλήλυθα, ἀλλ' ἐκεῖνός με ἀπέστειλε· 10, 18. Et Παρ' ἐμαυτοῦ, De meo, Num. 24, 13: Οὐ δυνήσομαι παραβῆναι τὸ ῥῆμα κυρίου ποιῆσαι αὐτὸ καλὸν ἢ πονηρὸν παρ' ἐμαυτοῦ· ὅσα ἂν εἴπῃ ὁ θεός, ταῦτα ἐρῶ· Genes. 31, 39: Ἐγὼ ἀπετίνυον παρ' ἐμ. κλέμματα ἡμέρας· ubi al. ἀπ' ἐμαυτοῦ. || Confusa ἐμαυτοῦ et ἑαυτοῦ notavi jam in illo p. 13, B. Add. variet. script. in l. Plat. ex Charm. cit., Herodot. 4, 97, Xenoph. Anab. 6, 6, 15. L. Dindorf.]

[Ἐμβαδάζω, Inclamo. Etym. M. p. 334, 1, et iisdem fere verbis Zonar. p. 706: Ἐμβιβάξαντες παρὰ Ἱππώνακτι, Ἀλλ' αὐτίκ' ἀλλήλοισιν ἐμβιβάξαντες ἀντὶ τοῦ ἐμβοήσαντες, ἀπὸ τοῦ βάζω, βάξω, βιβάξω (ἀπὸ τοῦ ἐμβιβάζω, ἐμβιβάξω Zon.) βιβάξας βιβάξαντος, καὶ ἐμβιβάξαντες. Ἐμβαβάξαντες Schneid. in Lex. v. Βαβάζω, quod v., itemque Βαβάκτης. Alioqui legendum foret in interpr. ἐμβήσαντες: quod tamen mirum esset ni ἐμβιβάσαντες dicere maluissent gramm. L. Dindorf.]

[Ἐμβάδας, ὁ, Calceolarius. Schol. Plat. Apol. p. 330 Bekk.: Θεόπομπος δὲ Στρατιώτισιν Ἐμβάδαν αὐτὸν (Anytum) εἶπε παρὰ τὰς ἐμβάδας, ἐπεὶ καὶ Ἄργιππος Ἰχθύσιν εἰς σκυτέα αὐτὸν σκώπτει. ἀπ L. Dindorf.]

[Ἐμβαδία, ἡ, forma novitia pro ἐμβατεία, quod v. Conferendæ similes formæ novitiæ βαδιὰ et βάδιμος, de quibus supra. V. etiam Ἐμβάς, ἀπ]

[Ἐμβαδίζω, ἰσομαι, ιοῦμαι, Incedo. Dio Cass. 79, 14: Τά τε γὰρ ἄλλα καὶ ὠρχεῖτο (Heliogabalus) οὔτε γε ἐν ὀρχήστρᾳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐμβαδίζων τρόπον τινὰ καὶ θύων, ἀσπαζόμενός τε καὶ δημηγορῶν. Xiphil. vitiose ἐκβαδίζων. Ingredior. Ælian. N. A. 10, 24: Ἀλλ' οὐδὲ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ ἔστιν ἐμβαδίσαι ἐλευθέρως καὶ ἀρυλάκτως.]

Ἐμβάδιον, τὸ, diminutivi forma, Calceus vel Solea. [Socculus, Gl.] Aristoph. 33 Bud. [Plut. (941): Τοῖς δ' ἐμβαδίοις τί χρήσεται; HStr. Ms. Vind. Ib. 847: Τὰ δ' ἐμβάδια; Vesp. 600: Ταμβάδι' ἡμῶν περιωνεῖ. Quorum ll. primum afferens Thomas p. 300: Ἐμβάδες τὰ χωμικὰ ὑποδήματα, ἐμβάδια δὲ τὰ ἁπλῶς ὑποδήματα, quomodo interpr. Hesych. ἀπ]

[Ἐμβαδομετρικός, ἡ, ὄν, Hero ap. Salmas. Plin. Exerc. p. 492, b, D: Ἐμβαδομετρικὸν δὲ τὸ ἴχνη μῆκος καὶ πλάτος, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐμβαδὸν γινώσκεται, ὃ καὶ δύναμις καλεῖται.]

Ἐμβαδόν, adv. Pedestri itinere, ut Bud. interpr. ap. Hom. Il. O, 505: Ἐμβαδὸν ἷξεσθαι ἦν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος. Vide Eust. [et Hesych., Suid., Zou., Etym. M.] Idem Bud. affert et ex Pausan. p. 266 [10, 20, 8]: Οἱ δὲ αὐτῶν μήκιστοι διελθεῖν ἐμβαδὸν τὸ ὕδωρ ἐδυνήθησαν, i. e. Pedibus gradiendo. [Alii ἐμβαδόν. HStr. Ms. Vind. Sed hæc notatio rectius fort. refertur ad seq. voc. quod Lex. septemv. scribit ἐμβαδόν, adeoque in loco Gal., quem citat, reponi jubet pro ἐμβαδόν. Ap. Strab. 2, p. 104, de Pythea: Ὅλην μὲν τὴν Βρεττανικὴν ἐμβατὸν ἐπελθεῖν φάσκοντος, ἐμβαδὸν restituerunt Scalig. et Coraes.] || Ἐμβαδὸν autem, ap. Homeri posteros nomen est et significat τὸ τῶν ἐπιπέδων σχημάτων χώρημα. [Verba Eustath. Il. p. 1029, 59.] Boethio, inquit Bud., τὸ ἐμβαδὸν est Area. Et Galeno, Id quod intra circumcurrentes lineas figurarum continetur, ut area trigoni. [Polyb. 6, 21, 2: Τεθείσης δὲ τῆς σημαίας ὧ μέλλουσι πηγνύναι ταύτην, ἀπομετρεῖται πέριξ τῆς σημαίας τετράγωνος τόπος, ὥστε πάσας τὰς πλευρὰς ἑκατὸν ἀπέχειν πόδας τῆς σημαίας, τὸ δ' ἐμβαδὸν γίγνεσθαι τετράπλεθρον. Conf. Theolog. Arithm. p. 12, 24, 25, 40, 51, schol. Hom. Il. T, 119, Eust. Opusc. p. 234, 68; 304, 81, Jo. Geometra ap. Iriart. Bibl. Matr. p. 302, b. L. D. Const. Porph. De imag. Edess. p. 88, 1. Boiss. Falsis, ut videtur, accentibus ἐμβαδὰ ex Cassii Probl. 1 (ubi ed. Sylb.: Οὐ τοιαῦτα δὲ [μικρὰ τῇ περιοχῇ] ἐστὶ [τὰ κυκλικὰ σχήματα τῶν ἑλικῶν], ἀλλ' ἔχει τῇ δυνάμει μείζονα τὰ ἐμβαδὰ (sic) ἤπερ φαίνεται), et ἐμβάδον ex Chartophyl. Bulg. citavit Ducang. in App. Gloss. p. 67 et Gloss. p. 367, C. Ceterum ead. signif. a geometris usurpatur χωρίον, in quo voc. iterum HSt. agit etiam de voc. ἐμβαδόν. || Solium balnei. Const. Porph. in Basil. p. 145: Ἀφ' ὧν ἁπάντων κρουνηδὸν τὸ ὕδωρ κατὰ τὸ ἐμβαδὸν καὶ τὸν πυθμένα τῆς φιάλης ἄνωθεν ἔρρει καὶ κατώμβρει τὰ ὑποκείμενα. Ducang. Conf. Ἐμβατή. || Solum simpl. esse videtur in fr. anonymi ap. Suid. p. 1211, C: Ἢ τὸ ἐμβαδὸν ὑπονοοῦντες εἶναι κρυπτήριά ἐστερεον τοὺς οἴκους. L. D.]

[Ἐμβαδοποιός, ὁ, Solearius. Gl.: Ἐμβαδοποιοί, Solearii.]

[Ἐμβαδός, ὁ, ap. Heron. De mensuris p. 314: Τὸ ἰσόγειον ἔχει πλέθρα β', ἄκαινας κ', πήχεις ρλγ' τρίμοιρον, πόδας φιλεταιρίους μήκους μὲν σ', πλάτους δὲ ρ', Ἰταλικοὺς δὲ τὸ μὲν μῆκος πόδας σμ', τὸ δὲ πλάτος ρκ', ὡς γίνεσθαι ἐμβαδοὺς ἐν τετραγώνῳ βηω', Int. vertit, Ita ut in tetragono sint embadi s. areæ 28800, ut sit i. q. ἐμβαδόν. Schneid. in Lex., Pedes quadrati.]

[Ἐμβαθύω, Altius penetro. Encom. Greg. Naz. in Act. SS. Maii, t. 2, p. 769, 33: Ἐμβάθυσον εἰς τὰ τῆς καρδίας ἡμῶν βάθη· et p. 771, 41: Τοῖς περὶ θεολογίας ἐμβαθεύουν. V. Ἐμβαθύνω. Hase.]

[Ἐμβαθμος, ὁ, ἡ.] Ἐμβαθμος δικαστής, in Pand. Ordinarius judex, ut inquit Bud., qui ex Authent. etiam affert. [Ἐμβ. δικαστής, Judex ord.; ἐμβαθμων δικαστήριον, Judicium ordinarium; ἐμβ. καὶ κύριον δικαστήριον, Judicium supremum ordinarium; ἐμβ. ὕπατοι, Consules ordinarii, in Basilicis passim. Ducang.]

[Ἐμβαθρον, τό.] Ἐμβαθρα, τὰ, Calceamenta quædam ab ingrediendo dicta, ut ἐνδρομίδες a cursu. Camer. [Pollux 7, 93: Ἑκάλουν δ' αὐτὰ (τὰ σανδάλια) τυρρηνουργῆ (cod. τυρρηνικουργῆ, quod recte præfert Jungerm. confertque cum ἀττικουργές), ὥσπερ καὶ τὰ ἐμβαθρα ῥικνοεργῆ. Ubi βιγνοεργῆ est in cod. Quorum utrumque quidem nihili est, sed cuivis in mentem revocet τράπεζαν ῥηγισεργῆ a Critia ap. Athen. 11, p. 486, E, memoratam, quam ῥηγισεργῆ dicendam conjiciebat Bachius ad fragm. Critiæ p. 96: cui conjecturæ speciem conciliat l. Pollucis, ubi scriptura librorum proxime abest ab illo ipso ῥηγισεργής. L. D.]

[Ἐμβαθύνους, ὁ.] Ἐμβαθυνὸς, Sapiens, Prudens. Quod nomen ideo illi datur, quod sapientes profundas habere soleant cogitationes, et res quasi alte introspicere. Quod etiam facit pro illa expos., quam attuli in Βάθος [vol. 2, p. 25, B] loci in quo εὐσταθῶς καὶ βάθος ἔχοντος ἀνδρὸς dicit. Ἐμβαθυνοὺς, inquit Hesych., σεσοφισμένους, σοφούς. [Fallitur: ἐμβαθυνοῦς contractum ex ἐμβαθυνόους. Hemst. Ἐμβαθύνους scrib., non ἐμβαθυνοῦς, docet analogia: si tamen sana est scriptura.]

[Ἐμβαθύνω, ὑνῶ, Profundum facio, Excavo. Alciphro 3, 13: Ἐγὼ μὲν ἥκοντος τοῦ καιροῦ γύρους περισκάψας καὶ ἐμβαθύνας βόθρον οἷός τε ἦμην ἐλαΐτε ἐμφυτεύειν. || Profunde insinuo. Plut. Mor. p. 1128, E: Νῦν δ' ἀρνούμενοι, ἀποκρυπτόμενοι, περιστέλλοντες, ἐμβαθύνουσι τὴν κακίαν ἑαυτοῖς. Sic fere quem Seager. citat Jo. Chrys. In Jo. hom. 54, vol. 2, p. 777: Βουλόμενος οὖν ἐμβαθῦναι τὴν πίστιν αὐτῶν ὁ Χριστὸς, ὥστε μὴ ἐπιπο-

λαίαν εἶναι, διαχάπτει τὴν ψυχὴν πληκτικωτέρους λόγους. || Neutr. In profundum penetro. Jerem. 49, 29: Ἐμβαθύνατε εἰς κάθισιν, Descendite in profundam habitationem, ubi al. βαθ. Usitatissimam temporum christianorum scriptoribus signif. metaph. paucis omnem explicuit Hasius ad Leon. p. 229, B: «Ἦτε γὰρ σπάνις τῶν ἀναγκαίων καὶ ὁ λιμὸς ἐκβαθύνας ἐπὶ τριετῆ χαιρὸν τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχὴν ἐπεδόσκετο) Lubenter scripsissem ἐμβαθύνας, tametsi ne illud quidem præclare dictum. Etenim ap. scriptores christianos et Hellenistas ἐμβ. valet i. Mergo me, velut in voluptates, vitam carnalem, curas. Basil. 1, p. 191, B: Ἐμβαθύνειν τῇ κακίᾳ· 272, D: Ἐμβαθύνων τοῖς περισπασμοῖς τῆς σαρκός. Jo. Chrys. 6, p. 916, 40: Μὴ ἐμβαθύνῃς ἐν τῇ ἀδικίᾳ σου. Greg. Nyss. 1, p. 431, B: Τοὺς ἐμβαθύνοντας τῆς κατὰ σάρκα ζωῆς (l. τῇ κ. σ. ζωῇ)· 628, D: Τοῖς ἐμβαθύνουσι τῇ τοῦ βίου ἀπάτῃ· et al. || 2. Scrutor altius et profundius, præsertim tropologiam et metalepsim, h. e. sensum allegor. Script. S. Origen. Philoc. p. 70, A: Εἴ τις ἐμβαθύνῃ τῷ λόγῳ. Jo. Chrys. 5, p. 197, 27: Μήτε τοῖς εἰρημένοις ἐμβαθύνουσιν. Philo p. 708, C: Ταῖς διανοίαις ἐμβαθύνοντες. Euseb. Præp. p. 574, A: Ἐμβαθύνειν καὶ δοκιμάζειν τὸν νοῦν τῶν λεγομένων. Item alii fere innumeri, Basil. 1, p. 217, A, etc. Nota præterea phrasim Greg. Nyss. 1, p. 510, A: Ἡ δὲ λέξις ἐμβαθύνουσα τροπικαῖς σημασίαις, Immergens se tropicis signiff., h. e. iis plena.» Philon. vol. 1, p. 18, 5: Λέγουσιν οἱ τοῖς νόμοις ἐμβαθύνοντες ἐπιπλέον, cit. Wakef.; anon. Vit. Pythag. ap. Phot. cod. 249, p. 440, 32: Κἂν τινες εἰς τὸν Ἀριστοτέλους νοῦν οὐκ ἐμβαθύνοντες ... νομίζουσιν, Schneid.; Eust. Il. p. 18, 15: Κἀκεῖνο δὲ ἰστέον ὅτι σοφώτερόν τινες ἐμβαθύναντες τὸ ἐξ ἀνδρὸς καὶ θεᾶς ... τοὺς ἥρωας γενέσθαι οὕτως ἀνήγαγον, Angli.]

[Ἐμβαθυχύτας scriptura vitiosa pro ἐμβασιχοίτας, quod v.]

Ἐμβαίνω, βήσω (transit.), βήσομαι (intrans.), usitatius, si bene memini, quam εἰσβαίνω, s. ἐσβαίνω, Ingredior; unde part. ἐμβιβαὼς ap. Hom. Il. E, [199]: Ἵπποισίν μ' ἐκέλευε καὶ ἅρμασιν ἐμβιβαῶτα· ubi annotat Eust. ἐμβιβαῶτα hic cum dat. Ἵπποις dici, ut qui sint pars ἅρματος: alioqui non dici ἐμβαίνειν ἵπποις, sed potius ἀναβαίνειν ἐπὶ ἵππους, vel ἵπποων ἐπιβαίνειν. [H. in Sol. 30, 9: Ἡλιόν τ' ἀκάμαντα ... ὃς φαίνει θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἵπποις ἐμβιβαώς. Conf. Il. Ψ, 481: Ἵπποι δ' αὐταὶ ἔασι παροίτεραι, αἳ τὸ πάροσπερ, Εὐμήλου, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὐήρκη βέβηκεν. Utroque l. vertendum Stabat, Insistebat. Sic Ω, 81: Κατ' ἀραιὰ βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα, Stans super, i. e. Apta, Affixa: dicitur enim de glandula plumbea cornu imposita. (Conf. Heron. Aut. p. 252, 7: Ἐμβεβηκέτω ὁ πῶλος εἰς τὴν τοῦ κοχλίου ἕλικα. Archestr. Athen. 3, p. 101, C: Γαστέρα καὶ μήτραν ἐφθὴν ὃς ἔν τε χυμένῳ ἕν τ' ὄξει ὁρμεῖ καὶ σιλφίῳ ἐμβεβῶσαν, Jacentem in, Positam inter.) Porro E, 629: Δίκα δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ νῆες ἔποντο θοαί, πολλὲς δ' ἐμβαινον Ἔπειοί, In ea navigabant: de quo usu jam diximus in Βαίνω vol. 2, p. 43, B. Et paullo aliter Od. Δ, 656: Ἀλλὰ τὸ θαυμάζω· ἓδον ἐνθάδε Μέντορα δῖον χθιζὸν ὑπηοῖον· τότε δ' ἐμβη νηὶ Πύλονδε, Pylum navigavit. Hesiod. Theog. 12: Ὑμνεῦσαι Δία τ' αἰγιοχον καὶ πότνιαν Ἥρην Ἀργείην χρυσείοισι πεδίλοις ἐμβεβαυῖαν. Cui l. conferendum voc. ἐμβάς, Calceum significans. Soph. OEd. T. 803: Κἀπὶ πωλικῆς ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβώς. Eur. Phœn. 2: Χρυσοκολλήτοισιν ἐμβεβὼς δίφροις.] Apud Plut., ἐμβαίνειν εἰς τὰς τριήρεις. Et Xen. Cyrop. 2, [1, 15]: Ἐμβαίνειν εἰς τὸν αὐτὸν [ὑμῖν] κίνδυνον, Ingredi idem periculum, i. e. Subire. Quod et Adire dicitur. [De nave conscendenda Eur. Tro. 455: Πῶ σκάφος τὸ τῶν στρατηγῶν; ποῖ ποτ' ἐμβαίνειν με χρή; Arist. Ran. 188: Ταχέως ἐμβαινε· 190, etc. Æneas Tact. c. 29, p. 90 ult.; Demosth. p. 29, 26, etc.; Plut. Cic. c. 47.] || Ἐμβαίνω pro Ingredior, i. e. Gradior, vel Gradum facio, ap. Lucian. [De saltat. c. 10], inquit Bud., πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνειν. [Hac signif. frequens usus imper. Ἔμβα, I, Progredere. Hom. Il. Ψ, 403; Ἀντίλοχος δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἑοῖο, Ἔμβητον. Eust.: Ὅρα δὲ τὸ ἔμβ., ὅπερ τοῖς νῦν ἀνθρώποις εἰς κοινολεξίαν κεῖται, λαμβανόμενον ἐπὶ ἐναγωνίου σπουδῆς, ὡς τοῦ ἀγωνιζομένου ἐκ τοῦ ἔξω εἶναι εἰς ἀγῶνα ἐμβαίνοντος. Eur. El. 113 et 127: Σύντειν', ὥρα, ποδὸς ὁρμάν· ὦ ἔμβα ἔμβα κατα-

χλαίουσα· ubi versus alterius numeros ad ceteri carminis similitudinem revocare licet scribendo Ἔμβα βᾶ κατακλαίουσα. Similiter Soph. OEd. Col. 841 libri præter Triclinianos Προβᾶθ' ὦδ' ἐμβᾶτε, pro Προβᾶθ' ὧδε, βᾶτε, βᾶτε. Aristoph. Ran. 377: Ἀλλ' ἔμβα, χὤπως ἀρεῖς τὴν Σώτειραν γυναικῶς. Schol., Ἔμβα ἀντὶ τοῦ χόρευε. Eccl. 478: Ἔμβα χόρει· Lys. 1303, in carm. Dor.: Εἶα μάλ' ἔμβη. Eustathii de suæ ætatis usu notatio confirmatur locis ab Ducangio citt. ex Concil. Cpol. sub Mena Act. 5: Ἃ ἐποίησεν ἡ σύνοδος, ἔμβα ποίησον. Et: Ἔμβα ἀναθεμάτισον Σεβῆρον καὶ τὸν Μανιχαίων, ubi est, Age. Non bene Ducang. vertit, Ascende. Incedendi autem signif. ἐμβαίνω est ap. Æsch. Ag. 946: Σὺν τοισδέ μ' ἐμβαίνοντ' ἀλουργέσιν θεῶν μή τις πρόσωθεν ὄμματος βάλοι φθόνος. Plato Alcib. 1 p. 108, C: Τὸ ᾄδειν καὶ τὸ ἐμβαίνειν ὀρθῶς.] Apud Demosth. autem Pro cor. [p. 309, 24]: Ἐν αὐτοῖς τοῖς δεινοῖς καὶ φοβεροῖς ἐμβιβηκώς. Plato autem cum dat. Phæd. p. 278 [252, E]: Ἐὰν μὴ πρότερον ἐμβιβῶσι τῷ ἐπιτηδεύματι. Ubi etiam observa ἐμβιβῶσι in subjunct. [Leg. 3, p. 681, C: Ἀρχῇ νομοθεσίας οἷον ἐμβάντες ἐλάθομεν. Pind. Nem. 11, 44: Τὸ δ' ἐκ Διὸς ἀνθρώπῳ σαφὲς οὐχ ἕπεται τέκμαρ· ἀλλ' ἔμπαν μεγαλανορίαις ἐμβαίνομεν. Aliter Pyth. 10, 12: Τὸ δὲ συγγενὲς ἐμβίβακεν ἴχνεσιν πατρός.] || Ἐμβαίνειν εἰς τὸν πόλεμον pro ἀρχὴν λαμβάνειν, Suid. [Polyb. 2, 62, 6; 3, 10, 6; 4, 36, 7; εἰς τὴν πρᾶξιν 8, 26, 4. Dionys. Ep. ad Amm. p. 724, 5: Εἰς ἔτος ἦν ἐμβιβηκὼς ἑπταικαιδέκατον. Geopon. 16, 1, 16: Ἐμβάντος εἰς τὸ ἕκτον ἔτος (equi). Æsch. Ag. 1567: Ἐς τόνδ' ἐνέβη ξὺν ἀληθείᾳ χρησμόν. Plato Reip. 3, p. 406, E: Εἰς τὴν εἰωθυῖαν δίαιταν ἐμβάς· Ion. 534, A: Ἐπειδὰν ἐμβῶσιν εἰς τὴν ἁρμονίαν καὶ εἰς τὸν ῥυθμόν· Crat. p. 397, A: Ἐπειδήπερ εἰς τύπον τινὰ ἐμβιβήκαμεν· Leg. 3, p. 686, C: Ἐμβεβήκαμεν εἰς τινα σκέψιν ἱκανήν. || Proprie, Ingredi, inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 398, 15: Καὶ τίς κ' ἐμβείη εἰς τὰν τῶν Λατίων χώραν. Plato Crat. p. 402, A: Ὡς εἷς εἰς τὸν αὐτὸν ποταμὸν οὐκ ἂν ἐμβαίης. Lysias p. 196, 7: Ἐνίκησαν μὲν ναυμαχοῦντες τοὺς Ἕλληνας οἱ πρότερον εἰς τὴν θάλασσαν οὐκ ἐμβαίνοντες. Cum genit. Soph. OEd. C. 400: Ἵης δὲ μὴ 'μβαίνῃς ὅρων. Cum accus. Eur. Herc. F. 164: Ἀλλ' ὃς μάνων βλέπει τε κἀντιδέρκεται δορὸς ταχείαν αἶσαν ταξιν ἐμβεβώς· Hec. 922: Ναύταν οὐκέθ' ὁρῶν ὅμιλον Τροίαν Ἰλιάδ' ἐμβεβῶτα· Rhes. 214: Ὅταν δ' ἔρημον χῶρον ἐμβαίνω ποδί· El. 1288. Suppl. 989: Τήνδ' ἐμβαίνουσα κέλευθον· Cycl. 92: Ἄξενον στέγην τήνδ' ἐμβεβῶτες. Plato Reip. 4, p. 443, C: Τύπον τινὰ τῆς δικαιοσύνης κινδυνεύομεν ἐμβεβηκέναι. Polyb. 30, 9, 11: Ἐνέβη πάλιν τὸν λέμβον.] || Ἐμβαίνειν τινί, Insultare alicui, accipiendo Insultare in propria signif. Hom. Od. K, 164: Τῷ ὀ' ἐγὼ ἐμβαίνων, ὀρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς Εἵλκυσάμην [εἴρυσ.]. Leginus autem ap. Eund. [Il. Z, 65 etc.], Ἀξὺ ἐν στήθεσσι βαίνειν, pro ἐμβαίνειν λὰξ στήθεσι, ut Terent. Calcibus insultare. Sed et Il. Π, [94]: Μή τις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰτιητάων Ἐμβήῃ, Eust. esse vult ἐναλλεσθαι: sicut et in proxime præcedente l. At Suid. exp. κατίλθῃ, Hesych. autem ἐμπεδῶν γένηται et ἐναντιωθῇ. At pro Insultare, metaph. in hoc iambico, Μὴ ἐμβαινε δυστυχοῦντι· κοινὴ γὰρ τύχη. [Æsch. Pers. 911: Ὡς ὠμοφρόνως ἅλιμων ἐνέβη Περσῶν γενεᾷ. || Ap. schol. Arati v. 152: Τότε γὰρ ἐμβαίνει καὶ ὁ Νεῖλος, videtur esse i. q. ἀναβαίνει. Nisi potius ita scribendum.] || Ἐμβῆσαι, Intrudere, Injicere. s. Conjicere, ut Herodot. 4 fin. [immo 1, 46]: Ἐνέβησε εἰς φροντίδα, In sollicitudinem conjecit, Cura affecit. [Proprie Hom. Od. A, 4: Ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν. Et cum accus. Eur. Heracl. 845: Ἱκέτευσε ... ἐμβῆσαί νιν ἵπποιν δίφρον· Cycl. 467: Καὶ σὲ καὶ φῶτας νεὼς κοίλον ἐμβήσας σκάφος. Transitive, ut βαίνω supra p. 44, C, etiam perf. et fut., in phrasi ἐμβ. πόδα, ap. Soph. fr. Hydroph. a Phot. et Suid. v. Ὄχανον cit.: Ὄχοις Ἀκεσαίοισιν ἐμβεβὼς πόδα· Eur. Heracl. 168: Ἐς ἅντλον ἐμβήσει πόδα.] Ἐμβέβασαν, per sync. pro ἐμβεβήκεισαν, ut docui in Anomalis. Hom. Il. B, [720]: Ἐρέται δ' ἐν ἑκάστῃ πεντήκοντα Ἐμβέβασαν, Ingressi erant. Sic Ἐμβεβαὼς pro ἐμβεβηκὼς, Ingressus. Epigr.: Τάφῳ λαΐνῳ ἐμβεβαώς. [Ἐμβαίνομαι ap. Xenoph. Eph. 4, 3, p. 80, 7: Ἤδη μὲν διελήλυθεισαν Κοπτόν, ἐνεβαίνοντο δὲ τοῖς Αἰθιόπων ὅροις, mutandum est in ἐνέβαινον. Cit. Schæf.]

[Ἐμβαλανίτης, τὸ μετὰ τοῦ ταρίχους καὶ στέατος σκευα-

ζόμενον βρῶμα, Hesych. Fortasse est a βάκανον, de quo suo loco. Nihil certe huc pertinet gl. ab Is. Voss. collata Ἐμβεκανεῖται, ἐμπέπλεκται· ubi scrib. videtur Ἐμβεβρόντηται, ἐμπέπληκται.]

[Ἐμβακχεύω, Bacchor, Furo in. Heliodor. 2, 4: Τίς οὕτως ἀκόρεστος Ἐρινὺς τοῖς ἡμετέροις κακοῖς ἐνεβάκχευσε;]

Ἐμβαλλόπους, οδος, ὁ, Hesychio βλεσσόπους [βλαισόπους], Blæsis [immo Valgis] pedibus. [Codex Ἐμβάλλοντος.]

Ἐμβάλλω, βαλῶ, Jaculor in aliquem, Injicio, Immitto. [Gl.: Ἐμβάλλω, Immitto, Injicio, Conjicio; Ἐμβάλλει, Contorquet, Immittit et jaculatur, Cohicit (sic); Ἐμβεβλημένον, Immissum.] Hom. [Il. M, 383: Ὁ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' ἀείρας (lapidem)· Ξ, 258: Καί κέ μ' ἄϊστον ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ·] Od. [M, 415,] Ξ, [305]: Ἔμβαλε νηῒ κεραυνόν. [Il. N, 320: Ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι θοῇσιν· O, 598: Ἵνα νηυσὶ ... ἐμβάλῃ πῦρ· Π, 122, etc.] Thuc. ἐμβάλλειν πῦρ, Ignem injicere, s. immittere. [7, 53: Ἀφεῖσαν τὴν ναῦν, πῦρ ἐμβαλόντες. Et sæpe Polyb. aliique.] Sic dicitur χαλινὸν ἐμβάλλειν τῷ ἵππῳ, Injicere frænum equo: unde pass. Xen. Eq.: Ἐμβάλλοιτο ὁ χαλινός [6, 7; 9, 9. Hom. Il. T, 394: Ἐν δὲ χαλινοὺς γαμφηλῇς ἔβαλον· Η, 188: Ὑπέσχεθε χεῖρ', ὁ δ' ἄρ' ἔμβαλεν (sortem)· Od. A, 438: Καὶ τὸν μὲν (χιτῶνα) γραίης πυκιμηδέος ἔμβαλε χερσίν· B, 37: Σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χειρί· Il. Ω, 645, Od. Δ, 298: Ῥήγεα καλὰ πορφύρε' ἐμβαλέειν· conf. dicta in Βάλλω vol. 2, p. 91-2. H. Cer. 412: Ἔμβαλέ μοι ῥοιῆς κόκκον, μελιηδέ' ἐδωδήν. Hesiod. Sc. 414: Σάκει ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος, οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· 453.] Et ἐμβάλλειν πληγὰς, Injicere plagas, ut et Cic. loquitur, quod vide infra in Ἐμβάλλω, Impono. || Exp. Immitto, [Indo add. Gl.] ap. Xen. OEc. [17, 12]: Τοὺς δὲ δὴ σκαλέας ... τίνος ἕνεκα ἐμβάλλετε τῷ σίτῳ; et metaph. pro Injicio sc. animo, Immitto sc. in animum, Inspiro; ut ἐμβάλλειν ἔρωτα, Polyb. [Θάρσος, 10, 14, 10.] Sic ἐμβάλλειν ἐπιθυμίαν τοῦ στρατεύεσθαι, ap. Eund. Et ἐμβάλλειν προθυμίαν στρατιώταις, dixit Idem, Alacritatem militibus injicere, i. e. Eorum animis indere. Et Plut. [Pyrrh. c. 13: Τοῖς Ἠπειρώταις προθυμίαν ἐνέβαλε καὶ ὁρμὴν τῆς στρατείας·] pass. ἐμβάλλεσθαι προθυμίαν ταῖς ψυχαῖς. Eod. modo Dem. [p. 52, 9]: Τὴν φιλοπραγμοσύνην ταύτην ἐμβαλεῖν Φιλίππῳ. [Hom. Il. K, 366: Τότε δὴ μένος ἔμβαλ' Ἀθήνη Τυδείδῃ· N, 82: Χάρμῃ γηθόσυνοι, τήν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ· A, 11, 151: Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ καρδίῃ· et sim. alibi. Δ, 444: Ἥ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοίιον ἔμβαλε μέσσῳ. Hesiod. fr. ap. schol. Eur. Or. 239 Matth.: Τῇσιν δὲ φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη ἠγάσθη προσιδοῦσα, κακὴν δέ σφ' ἔμβαλε φήμην.] Reperitur et εἰς νοῦν ἐμβαλέσθαι τοῦτο, ap. Dem. [p. 247, 20] et Plut. [Cæs. c. 4] pro In animum inducere, Animo concipere. Tale et ἐμβαλέσθαι Hom., quod vide infra. Sic et in aliis locutionibus: ut Isocr. [p. 3, D]: Οἷς ἡ τῶν τρόπων ἀρετὴ τοσοῦτον [τηλικοῦτον] εὐδοξίας χαρακτῆρα τοῖς ἔργοις ἐνέβαλεν [libri, ut videtur, omnes ἐπέβ.], Indidit vel Injecit. Ἐμβάλλειν λόγον περί τινος, Injicere s. Inferre sermonem aliqua de re, vel Injicere mentionem. Plut. Cam. [c. 23]: Ἐνέβαλε λόγον εἰς τοὺς νέους. [Num. c. 15: Ἀρξαμένων δὲ δειπνεῖν, ἐμβαλὼν λόγον, ὡς... Et sæpe in Mor.] Sic Plato Rep. 1, [p. 344, D] ἐμβάλλειν λόγον, ubi exp. etiam In medium afferre. E Xen. autem citatur, ἐμβαλέσθαι περὶ τούτου λόγον [Cyrop. 2, 2, 19; 6, 1, 13; λόγους, 2, 2, 1], et ἐμβάλλειν λόγον, vel βουλὴν εἰς τὸν δῆμον [ib. 2, 2, 18] pro Rem ad populum referre, Rem consultandam proponere. Sic ἐμβάλλειν ψῆφον περὶ τούτου [ib. § 21], pro In suffragia mittere, Bud. p. 437. Ex Eod. [ib. 5, 5, 43] affertur et ἐμβάλλειν sine adjectione: [Σὺ δὲ ἡμῖν] ἔμβαλε περὶ τούτου, [πότερον...] pro Referto de hoc, i. e. Pone in consultationem, Disquirendum propone, sub. λόγον, vel potius ψῆφον. || Conjicio, Impello, Intrudo; ut, ἐμβάλλειν τινὰ εἰς τὰ δίκτυα, Xen. [Ven. 6, 25, ubi τὰς ἄρκυς.] Ἐμβάλλειν τινὰ εἰς τὸ βάραθρον, Aristoph. [Ran. 574. Et Xenoph. H. Gr. 1, 7, 20; Plat. Gorg. p. 516, E, et sim. Thucyd. 1, 134.] It. ἐμβάλλω σε εἰς ἀτυχίαν, ap. Æschin. [p. 65, 6.] Sic Dinarch. In Philocl. [p. 109, 15]: Τὸν εἰς τοσαύτην αἰσχύνην καὶ ἀδικίαν πολλοὺς ἐμβεβληκότα. [Similes locutiones v. apud

A Plat. Reip. 6, p. 487, E; 10, 615, B, Phileb. p. 19, A, E, Leg. 1, p. 646, B, Polyb. 1, 73, 7; 3, 11, 2; 8, 7, 2.] Dicitur et ἐμβάλλειν τινὰ εἰς ὑποψίαν [Plutarch. Themist. c. 23], Conjicere in suspicionem. Pro quo dicitur potius Adducere aliquem in suspicionem; vel inversa constr. Injicere alicui suspicionem. [Hom. Il. Φ, 47: Δυωδεκάτῃ δέ μιν αὖτις χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν· 104. Σ, 85: Ἤματι τῷ ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὐνῇ. Ἐμβάλλειν εἰς τὸ δεσμωτήριον Demosth. p. 1251, 10, Arrian. Epict. 1, 29, 23. Polyb. 2, 7, 10: Αὐτοὺς ἐμβ. εἰς τὰ πλοῖα· conf. 1, 61, 4. De aqua infundenda ut supra βάλλω, vol. 2, p. 91, C, Hero Spirit. p. 178: Ἐὰν ἐμβάλωμεν ὕδωρ εἰς τὸ αβ ἀγγεῖον· et ib. 180 ἐμβληθέντος. Figuratius Demosth. p. 151, 19: Τὸ πρᾶγμα εἰς γέλωτα καὶ λοιδορίαν ἐμβαλόντες· 1261, 12. Id. 248, 8: Καίτοι σύγ' ἔφησθά με ταῦτα λέγοντα εἰς ἔχθραν ἐμβαλεῖν τουτουσί.] || Ἐμβάλλω, vel Ἐμβάλλομαι, Impono. Lucian. [V. Hist. 2, 1]: Τὴν ναῦν ἐπεσκευάζομεν, ὕδωρ τε ὡς ὅτι πλεῖστον ἐμβαλλόμενοι, καὶ τἄλλα ἐπιτήδεια. Et [ib. 1, 5] ὕδωρ ἐντίθεσθαι pro eod. dicit: et ibid. σιτία ἐμβάλλεσθαι. Hinc

B etiam Ἐμβάλλομαι s. Ἐπεμβάλλομαι pro Devoro, cibum sc. avide ingerens in ventrem, Basil. Vide Ἐπεμβάλλω. Huc videtur referendum et illud Dem. loquendi genus, ἐμβάλλεσθαι μαρτυρίαν, ut h. v. e Pono compositum interpr. Interponere testimonium, vel Interjicere. Nam Proferre testimonium Lat. quidem, sed minus ad verbum. [In hac phrasi ἐμβάλλεσθαι μαρτυρίαν, mihi videtur subint. εἰς ἐχῖνον: ut, Ἐμβαλομένου γὰρ ἐμοῦ ὅρκον εἰς τὸν ἐχῖνον, ἠξίου καὶ αὐτὸς οὗτος ὀμόσας ἀπηλλάχθαι, Demosth. p. 1203, 26. Τὴν δ' ἄνθρωπον οὐδεὶς εἶδε, δι' ἧς ἐξηπάτησας τοὺς δικαστὰς, ψευδεῖς μάρτυρας παρεχόμενος, ὡς ἐθέλων παραδοῦναι· ἐπειδὴ τοίνυν σοι τότε οὐ παρῆν ἡ ἄνθρωπος, ἀλλὰ πρότερον ἐσημάνθησαν οἱ ἐχῖνοι, ὕστερόν ἐστιν ὅπου ἤγαγες τὴν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἀγορὰν, ἢ εἰς τὸ δικαστήριον; εἰ γὰρ μὴ τότε σοι παρεγένετο, ὕστερον δήπου ἔδει παραδιδόναι, καὶ μάρτυρας ποιεῖσθαι, ὡς ἐθέλεις ἐν τῇ ἀνθρώπῳ τὸν ἔλεγχον γίγνεσθαι καθάπερ προὐκαλέσω, προκλήσεώς τε ἐμβεβλημένης σοι καὶ μαρτυρίας, ὡς ἤθελες κ. τ. λ., p. 1143 et sq. Add. 1190, 1; 1200, 28; 1104, 6; 829, 18. Seager.] || Ἐμβάλλω pro Impono, eo etiam sensu, quo dicitur a Cic. Plagam imponere: pro quo frequentius Plagam incutere, s. infligere, aut Vulnus infligere dici solet. Plut. [Cæs. c. 65]: Βροῦτος αὐτῷ μίαν ἐνέβαλε πληγὴν εἰς τὸν βουβῶνα. Injicere plagam, redeundo ad primam illam signif. interpr. etiam possis, et quidem e Cic. [De litera inserta Plato Crat. p. 414, B: Ἐμβαλόντι τὸ οὖ· conf. ib. C; 405, D, Protag. p. 343, D; 344, D. Moschop. ed. Titz. p. 64: Μεταξὺ λέξεως ἐμβεβλημένης. Inscr. Hierapytn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 409, 9: Αἰ δέ τί κα δόξῃ ... ἐπιδιορθῶσαι ἢ ἐξελὲν ἢ ἐμβαλέν. Dio Cass. 57, 15: Ἐκώλυσεν ἐς αὐτὸ (τὸ δόγμα) τὸ ὄνομα ... ὡς καὶ Ἑλληνικὸν ἐμβληθῆναι· 72, 23: Εἰς τήνδε τὴν συγγραφὴν (ἐκεῖνα) ἐμβαλεῖν ἔδοξέ μοι.] || Ἐμβάλλω, Infero, Intersero. Item Intercalo. Dem. [p. 553, 14]: Ἐμβαλὼν τὴν δεξιάν. Aristoph. [Vesp. 554]: Ἐμβάλλει μοι τὴν χεῖρ' ἁπαλὴν, τῶν δημοσίων κεκλοφυῖαν, Inserit dextram (dextræ). Nam alteram Budæi interpr. Porrigit dextram, non probo, si vis verbi exprimenda sit. Ab Interserendi autem s. Interca-

D landi signif. dicitur ἐμβόλιμοι ἡμέραι, et ἔμβλημα, de quibus infra. [Æneas Tact. c. 31, p. 92, 2: Εἰς φορτία ἢ ἄλλα σκεύη ἐνεβλήθη βιβλίον. De versu ab histrione interjecto Plut. Mor. p. 334, E, F. Dionys. A. R. 9, 48: Ἐμβεβληκότας πληγὰς σώμασιν ἱεροῖς.] || Insero arbores, ἐγκεντρίζω. Demosth. [p. 1251, 22]: Ὅσα ἐνῆν φυτὰ ἐμβεβλημένα. [|| Planto. Tab. Heracl. 1, 67, p. 214: Ἐλαιᾶν δὲ φυτὰ ἐμβαλεῖ ἐς τὰν σχοῖνον ἑκάσταν μὴ μεῖον ἢ τέτορα ἐς τὰν δυνατὰν γὰν ἐλαίας ἔχεν. || Fodio, de fossa, Plut. Artox. c. 7: Τάφρον εὖρος ὀργυιῶν δέκα καὶ βάθος ἴσον ἐπὶ σταδίους διὰ τοῦ πεδίου τετρακοσίους ἐνέβαλε· Sol. c. 23: Βόθρους τε καὶ τάφρους τὸν βουλόμενον ἐκέλευσεν ὀρύσσειν ὅσον ἐμβάλοι βάθος ἀφιστάμενον τἀλλοτρίου· Pyrrhi c. 27, Marii c. 15. Medio Diodor. Exc. Phot. p. 530, 27: Ἐνεβάλετο χάρακα. Quod quum de vallo non æque recte dici videatur ut de fossa ἐμβάλλειν, Scaliger in ἐβάλλετο mutabat, ut postulat usus, de quo v. in Βάλλομαι, p. 93, D. Nec dubium est ἐβάλετο scripsisse Diodorum; sed Photio fort. relinquendum ἐνεβ.]

|| Ἐμβάλλω, pro Ingredior, Ingredior cum impetu, Irrumpo: neutr. quidem, ita tamen fortasse, ut sub. etiam possit accus. πόδα, ut Lat. dicitur Inferre pedem, in aliquem locum, et Efferre pedem pro Ex eo egredi. Plut. Anton. [immo Cæs. c. 61]: Ὡς εἰς τὴν ἀγορὰν ἐνέβαλε, καὶ τὸ πλῆθος αὐτῷ διέστη, Postquam cedente turba in forum irrupit. [Et Galb. c. 26, Cic. 16, Coriol. 15, Æmil. 38.] At ap. Themist. Sophista, ἐμβάλλειν accipi potest simpl. pro Ingredior: Καὶ δορυφορεῖ με ἐμβάλλοντα εἰς τὴν ἀγορὰν συρφετὸς οὗτος. [Lycurg. p. 148, 24; Demosth. p. 732, 21; 751, 25.] Sic et flumina dicuntur ἐμβάλλειν εἰς τὴν θάλασσαν, Ingredi mare, i. e. Influere in mare. [Vid. infra.] Ἐμβάλλω exp. etiam Ingredior hostiliter, Infesto exercitu irrumpo, Populabunde percurro, h. e. ἐπιστρατεύω. [Incurro, Gl.] Sic ἐμβάλλειν εἰς τὴν Ἀττικὴν, et εἰς τὰς Ἀθήνας, Antiph. [Lycurg. p. 158, 28] et Xen. [Hipparch. 7, 2 et 4, Ages. 1, 29, 31, et alibi ipse aliique quivis. De impetu in pugna navali vel terrestri, Thucyd. 4, 14: Ταῖς δὲ λοιπαῖς (navibus) ἐν τῇ γῇ καταπεφευγυίαις ἐνέβαλλον· ib. 25, Polyb. 1, 23, 5; 2, 67, 5; 10, 3, 6. Pass. de navibus inter se impingentibus vel impactis Thucyd. 7, 34: Ἀντίπρῳροι ἐμβαλλόμεναι· 70: Ξυνετύγχανε δὲ πολλαχοῦ διὰ τὴν στενοχωρίαν τὰ μὲν ἄλλοις ἐμβεβληκέναι, τὰ δὲ αὐτοὺς ἐμβεβλῆσθαι.] Bud. p. 435. Ἐμβάλλειν, ibid., Impetum facere, Incurrere, Offendere, ut, Ἵπποι ἐμβάλλοντες τῷ ἀπαντῶντι, Plato De rep. 8, [p. 563, C. De fluvio id. Phæd. p. 113, D: Ἐμβάλλει εἰς τὸν Τάρταρον· et ib. C; 112, D. Strabo 17, p. 786, et sæpe Dio Cass. Demosth. p. 1274, 22: Ἐπομβρίας γενομένης συνέβη τὸ ὕδωρ ἐμβαλεῖν· 26: Ἐμβαλὸν τὸ ὕδωρ δὶς καὶ τρὶς τὰ χωρία ἐλυμήνατο.]

|| Ἐμβάλλω κώπαις, Incumbo remis, exp. ap. Hom. [Od. I, 489, K, 129]: Ἐμβαλέειν κώπῃσ', ἵν' ὑπ' ἐκ κακότητα φύγοιμεν. Et additur, ἐμβάλλειν esse τὸ κροῦσαι τὴν ναῦν ταῖς κώπαις. Sed facile crediderim ἐμβάλλειν κώπαις dici sub. accus. χεῖρα: sicut in proxime præcedentibus exx. πόδα cum ἐμβάλλειν mihi videri subaudiri dixi. [Pind. Pyth. 4, 201: Κάρυξε δ' αὐτοῖς ἐμβαλεῖν κώπαισι. Apollon. Rh. 2, 589. Absolute Aristoph. Eq. 602: Εἶτα τὰς κώπας λαβόντες, ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοὶ, ἐμβαλόντες ἀνεβρύαξαν, Ἱππαπαῖ, τίς ἐμβαλεῖ; Ran. 206; Xenoph. H. Gr. 5, 1, 13.]

|| Ἐμβάλλομαι act. in aliquot ll. cc., ut in ἐμβαλέσθαι εἰς νοῦν e Dem. [l. supra cit. et Plut. Comp. Dion. et Brut. c. 4. Dio Cass. 79, 7: Ὥστε ἐκείνους τὴν ἔφεσιν τῆς ἀρχῆς... ἐς τὸν νοῦν ἐμβαλέσθαι.] Quo pertinet illud Hom. [Il. A, 297]: Ἄλλο δέ τοι ἐρέω· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι. Et Hesiod. [Op. 295]: Ὃς δέ κε μήθ' αὐτῷ [μήτ' αὐτὸς] νοέῃ, μήτ' ἄλλου ἀκούων Ἐν θυμῷ βάλληται. [De simplici v. in Βάλλω vol. 2, p. 88-9. Hom. Il. K, 447: Μὴ δή μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβάλλεο θυμῷ· Ψ, 313: Ἀλλ' ἄγε δὴ σὺ, φίλος, μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ παντοίην.] Item ἐμβάλλομαι pro ἐμβάλλω, Impono, vide supra. Sed et ἐμβεβλημένος, pro ἐμβεβληκὼς, Dinarch. C. Demosth. [p. 100]: Τὸν εἰς τὰς δεινοτάτας ἀτυχίας ἐμβεβλημένον [sic 2 codd.; alii ἐμβεβληκότα] τὴν πόλιν. || In VV. LL. affertur et ἐμβάλλεσθε λαγωῶν [τῶν λαγῴων] ex Aristoph. [Pac. 1312], pro Aggredimini lepores [immo Ingurgitate vos carnibus leporinis]. Quæ constr. mihi suspecta est. [V. Ἐμβάπτομαι.]

Ἔμβαμμα, τὸ, Intinctus. Embamma etiam Colum. et Ulp. vocant. Xenoph. Cyrop. 1, [3, 4]: Παντοδαπὰ ἐμβάμματα καὶ βρώματα. [Conf. Athen. 9, p. 368, A-D. Aret. Tard. pass. 1, 3, p. 120; 4, p. 123; 2, 13, p. 135. Vid. Ἐμβάπτω. Eustath. Opusc. p. 311, 90: Εἴποις ἂν αὐτὴν (de aviculis loquitur in jusculo natantibus) ὑποφαίνειν τι καὶ τῆς εὐγενοῦς μίλτου, ὑπογραφομένην οἷον ἠρέμα πρὸς ἔρευθος ἐπιπολῆς τῷ τοῦ οἴνου ἐμβάμματι. Conf. Βάμβα vol. 2, p. 98, C.]

[Ἐμβαμμάτιον, τὸ, dimin. ab ἔμβαμμα, Jusculum. Anthipp. ap. Athen. 9, p. 404, C: Καὶ τῶν πετραίων ἰχθύων τῶν ποικίλων ἐμβαμματίοις γλαφυροῖσι κεχορηγημένα. ἀϊ]

Ἐμβαπτίζω, Immergo. [Intinguo, Gl. Nicand. apud Athen. 4, p. 133, E: Δριμείῃ... ἐμβάπτισον ἅλμῃ. Immergendi signif. Plut. Sull. c. 21: Ὥστε μέχρι νῦν πολλὰ βαρβαρικὰ τόξα καὶ κράνη... καὶ μαχαίρας ἐμβεβαπτισμένας τοῖς τέλμασιν εὑρίσκεσθαι.] Ap. Synes. metaph. Ep. 57 [p. 194, B]: Καὶ τὴν ψυχὴν ἐμβαπτίζει μερίμναις πραγμάτων. Id. in lib. De somn.: Καὶ ὁ νοῦς ἂν ἐμβαπτισθείη τῷ ἥδεσθαι. [Id. Dion. p. 45, A: Τοιοῦτον οὖν τὸ ἐν λόγοις κάλλος· οὐ βαθύνεται πρὸς ὕλην οὐδὲ ἐμβαπτίζει τὸν νοῦν ταῖς ἐσχάταις δυνάμεσιν. Wakef.]

Ἐμβάπτω, [Inficio, Imbuo, Gl.], Immergo, Intingo [Gl.]. Aristoph. Nub. [150]: Ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὼ πόδε. [Pac. 959: Τὸ δαλίον τόδ' ἐμβάψω. Matth. 26, 23: Ὁ ἐμβάψας μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ τρυβλίῳ τὴν χεῖρα. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 46: Ῥάκη ἐμβάπτων· 310: Ἔμβαψον εἰς ὄξος.] Xen. Cyrop. 2, [2, 5]: Ὄψον ὃ ἔτι αὐτῷ λοιπὸν ἦν τοῦ ἐμβάπτεσθαι. [Locus integrior est: Ἀνήλωτο μὲν αὐτῷ, ὃ εἰλήφει, ὄψον, ὃ δὲ ἔτι αὐτῷ λ. ἦν τοῦ ἐμβ., τοῦτό πως... ἀνέτρεψεν. Ἐμβάμματος conjecit Muretus. Idem ego ex libro uno annotatum habeo. Intingendi in jusculum signif. Jo. 13, 26: Ἐμβάψας τὸ ψωμίον δίδωσιν Ἰούδᾳ.] Athen. [9, p. 367, B] ex Aristoph.: Καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλου φάγοιμ' ἂν ῥῆμα [ῥήματα]; Εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος ἢ λευκοὺς ἅλας· ubi active in pass. voce sumitur. [Archestratus apud Athen. 7, p. 327, A: Κᾆτ' ἐμβάπτευ καὶ ἐπείγου. Nicand. Alex. 462: Ἄλλοτε δ' ἐν δροίτῃ κεράων ἐμβάπτεο σάρκα. Al. ἐμβάλλεο. Athen. 6, p. 245, E: Φυρομάχου δ' ἐμβαψαμένου εἰς φακῆν καὶ τὸ τρυβλίον ἀνατρέψαντος. Marc. 14, 20: Ὁ ἐμβαπτόμενος μετ' ἐμοῦ εἰς τὸ τρυβλίον.]

[Ἐμβαρέω, Sapio. Hesych.: Οὐκ ἐμβαρεῖ, οὐ φρονεῖ, ἀπὸ τῆς ἐμβάρου φρονήσεως. Kusterus sine ratione, ut videtur, Οὐκ ἔμβαρος εἶ, οὐ φρονεῖς.]

Ἔμβαρος, ὁ, ap. Menandr. in Φάσματι Hesych. accipi tradit pro ἠλίθιος, μωρὸς, vel νουνεχής. Suid. quoque ἔμβαρός εἰμι, quum exposuisset νουνεχὴς, φρόνιμος, subjungit in fine, Proverbialiter dici [Ἔμβαρός τις οὑτοσὶ, addit Ms. 177, qui deinde pergit τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν π.] ἐπὶ τῶν παραπαιόντων καὶ μεμηνότων, ab Embaro quodam, qui ut Munychiæ Artemidis sacerdotium posteris suis acquireret, filiam suam deæ iratæ sacrificavit. Qua de re plura apud Eund. [et in Provv. App. Vat. 1, 60, Eust. Il. p. 331, 25. Prov. metr. p. 592, 241: Ἔμβαρός εἰμι· βίου σπιθαμὴν πρὸς ἄνηθον ἀείδων. Femin. v. in gl. Hesychii in Ἐμβαρέω cit. Nisi ibi est n. pr. Refertur autem huc] Ἔμπαρος, Hesychio ἔμπληκτος [et Ἔμβρεος, quod v.].

[Ἐμβαρύθω, Gravis sum in. Nicand. Ther. 324: Κράατι δ' ἐμβαρύθει, Capite est gravis s. gravi. 468: Ἀεὶ δ' ἐπὶ νηδύσιν ὕδρωψ ἄλγεσιν ἐμβαρύθουσα μέσον κατὰ ὀμφαλὸν ἵζει· 867: Νηδὺν ἐμβαρύθουσαν ἀνίης· Alex. 554: Ἐμβαρύθων δὲ κακὸς τρόμος ἔλλαβε γυῖα. Et de odore Ther. 512: Ἡ δέ οἱ ὀδμὴ σκίδναται ἐμβαρύθουσα. I. fort. q. Gravo, Oppian. Hal. 142: Ἀλλ' ὁπόταν καθέτοισι πελώριοι ἀμφιχάνωσιν ἰχθύες, ... οὐκ ἐθέλουσιν ἔσπεσθαι, ψαμάθοισι δ' ἐπὶ πλατὺ σῶμα βαλόντες ἀθρόοι ἐμβαρύθουσι, μόγον δ' ἁλιεῦσιν ἔθηκαν· 4, 96: Ἐν κύρτῳ κατέθηκεν ὁμοῦ λίνον ἠδὲ μολιβδον, ὃς σκάρον ἐμβαρύθων εἴσω σπάσεν. ἀϋ]

[Ἐμβαρύνω, Gravo. Pass. Jo. Chrys. t. 5, p. 727, 14: Τῇ ἀπιστίᾳ ἐμβαρυνόμενος. Hase.]

[Ἔμβαρυς, i. q. βαρὺς, Gravis. Jo. Tzetza apud Potter. ad Lycophr. p. 110 (1361 ed. Mueller.): Ἡμετέρην γενέθλην ἐπεὶ ἔμβαρυς ἔχρασε δαίμων.]

Ἐμβὰς, άδος, ὁ [immo ἡ. Ὁ, Etymol. M. p. 185, 48: Βάθρον... καὶ ὁ ἐμβάς· quod ne huic quidem Græculo relinquendum videtur, quamquam ὁ fort. non est in ἡ mutandum, coll. gl. Lex. rh. vol. 2, p. 27, B, citata], vel potius plur. Ἐμβάδες, iid. qui et Cothurni [Ἐμβὰς, Solea, Pero, Soccus, Gl.], Pollux [4, 115: Καὶ τὰ ὑποδήματα κόθορνοι μὲν τὰ τραγικὰ καὶ ἐμβάδες, ἐμβάται δὲ τὰ κωμικά· quod præceptum alii invertunt, ut dicemus in Ἐμβάτης]. Cui subscribit sic Lucian. l. in Gallo [c. 26] de tragicis histrionibus: Καὶ τῶν ἐμβάδων τὴν ὑπόδεσιν ἀμορφοτάτην, καὶ οὐχὶ κατὰ λόγον τοῦ ποδός. [Pseudolog. c. 19, it. de tragœdo: Χρυσᾶς ἐμβάδας ἔχων καὶ ἐσθῆτα τυραννικήν. Plut. Demetr. c. 41: Ἦν δ' ὡς ἀληθῶς τραγῳδία μεγάλη περὶ τὸν Δημήτριον... καὶ περὶ τοῖς ποσὶν ἐκ πορφύρας ἀκράτου συμπεπιλημένης χρυσοβαφεῖς πεποιημένον ἐμβάδας. Arrian. Epict. 1, 29, 41: Ἔσται χρόνος τάχα, ἐν ᾧ οἱ τραγῳδοὶ οἰήσονται ἑαυτοὺς εἶναι προσωπεῖα καὶ ἐμβάδας καὶ τὸ σῦρμα· 43: Ἂν ἀφέλῃ τις αὐτοῦ καὶ τὰς ἐμβάδας

καὶ τὸ προσωπεῖον. Schol. Dionys. tam ap. Bekk. An. p. 746, 18, quam apud Valck. Anim. ad Ammon. p. 75, item de tragœdis : Ἐμβάδας ἐφόρουν καὶ ἱμάτια ποδήρη. Denique Addæus in Epigr. in Eurip. Anth. Pal. 7, 51, 6 : Σκηνὰς ἐμβάδι πειθομένας.] Quare male vir quidam doctus ἐμβάτας et ἐμβάδας ejusd. signif. esse scripsit. Sed Pollucem sciendum est, licet uno in l. dicat Calceamenta tragica vocari cothurnos et ἐμβάδας, in alio κοθόρνοις ταπεινοῖς similes dicere. [7, 85 : Ἐμβάδες εὐτελὲς μὲν ὑπόδημα, Θρᾴκιον δὲ τὸ εἶδος, τὴν δὲ ἰδέαν κοθόρνοις ταπεινοῖς ἔοικε. Nihil tamen dissensionis est inter utrumque l. Pollucis. Memorantur autem ἐμβάδες pretiosæ etiam extra scenam, ut apud Lucian. Bacchi c. 2, ubi Dionysum in expeditionem Indicam profectum dicit : Μίτρᾳ τὴν κόμην ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι καὶ χρυσῇ ἐμβάδι· et ap. Athen. 5, p. 200, D, redux ex eadem ὑπεδέδετο ἐμβάδας χρυσογραφεῖς. Orph. Arg. 591 : Αὐτὰρ ἐμοὶ μολπῆς γέρας ὤπασε δῖος Ἰήσων ἐμβάδα χρυσείῃσι τιτανομένην πτερύγεσσιν.] Ἐμβάδας αἰτεῖν ἢ κεκραγέναι, Aristoph. [Vesp. 103], ut Calceos poscere et Soleas poscere Latine, quod faciebant e mensa surgentes. Bud. [Τῇ ἐμβάδι utebantur senes potissimum. Aristoph. Pl. 759 : Ἔκτυπτέτο δὲ ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασιν· unde apud eund. Eccl. 633, ἐμβὰς pro Senibus accipitur : Ὅταν ἐμβὰς δή γ' εἴπῃ· Προτέρω παραχώρει. Sᴇᴀɢᴇʀ. Senibus tribuuntur etiam Eq. 870, 872, Nub. 858, Vesp. l. ab HSt. cit., 275, 445, 1157 (et fort. Eccl. 47, 314, 342, 507, 850, Nub. 719, Eq. 321). In l. Eccl. tamen leg. cum Ravennati ἐμβάδ' ἔχων, et pauperes potius significantur quam senes : Καταχήνη τῶν σιμοτέρων ἔσται πολλὴ καὶ τῶν σφαγίδας ἐχόντων, ὅταν ἐμβάδ' ἔχων εἴπῃ, πρότερος παραχώρει, κἄτ' ἐπιτήρει κ. τ. λ., ut ap. Isæum p. 51, 32 : Πρὸς τοὺς ἄλλους κακοὺς ὀνειδίζει καὶ ἐγκαλεῖ αὐτῷ ὅτι ἐμβάδας καὶ τριβώνια φορεῖ, ὥσπερ ἀδικούμενός τι εἰ ἐμβάδας Κηφισόδοτος φορεῖ, ἀλλ' οὐκ ἀδικῶν, ὅτι ἀφελόμενος αὐτὸν τὰ ὄντα πένητα πεποίηκεν. Conf. l. alter Poll. supra cit. || Minus ambiguum videtur ἐμβὰς semper dici de calceis virorum. Neque enim adversatur Lucian. Rhet. præc. c. 15, ubi rhetoris esse debere dicitur ἡ ἐμβὰς Σικυωνία, πῖλοις τοῖς λευκοῖς ἐπιπρίπουσα, quod genus calceorum muliebre fuisse ex Luciano ipso Dial. mer. c. 14, Cicerone De orat. 1, 54 et aliunde constat. Sunt enim hæc ita intelligenda ut rhetor pro embade uti jubeatur Sicyoniis. De calceis virilibus autem dicitur ἐμβὰς quum in ll. supra allatis tum apud Herodot. 1, 195, ubi de viro Babylonio est : Ὑποδήματα ἔχων ἐπιχώρια, παραπλήσια τῇσι Βοιωτίῃσι ἐμβάσι· Menandr. ap. Clem. Strom. 7, p. 842 : Ὑποδούμενος τῆς δεξιᾶς γὰρ ἐμβάδος τὸν ἱμάντα διέρρηξε· Synes. Ep. 52, p. 189, C, ubi est τὰς ἀνατρήτους ἐμβάδας· in epigr. Anth. Pal. 6, 21, 4, ubi hortulanus Priapo dedicat τὰς ἀρρήκτους ἐμβάδας ὠμοβοείς. Zonaræ s. Suidæ Ἐμβάς, τὰ ὑποδήματα τὰ ἀνδρεῖα (καλύγια addit Ms. Brux., quemadm. schol. Luciani Rhet. pr. c. 15 ἐμβάδες dicit τὰ ὑφ' ἡμῶν καλλίγια), Lex. rh. Bekk. An. p. 249, 25 s. Etym. M. p. 333, 54, εἶδος ὑποδήματος, ἀπὸ τοῦ ἐμβαίνειν τοὺς πόδας. || Numerus sing. pro plur., ut aliorum ejusmodi nominum, ponitur in ll. supra citt. Aristoph. Eccl. 507, 633, 850, Nub. 719, Pl. 759, Luciani Rh. præc. c. 15, Orph. Arg. 591, et in epigr. Addæi. || Ἐμβὰς, pro Passu dictum, Ducang. affert ex Niceta Urb. capt. p. 377, C : Οὔτε γὰρ ψιάδες οὐρανόθεν ὕσθησαν αἱματόεσσαι... οὔτε τι ἕτερον ὥράθη καινουργηθὲν ὁπωσοῦν, ἀλλ' ἐμβάδι ἀψόρῳ καὶ χερσὶν ἀκροτήτοις πολύπους καὶ πολύχειρ τῇ πολιτ καὶ ἡμῖν ἡ δίκη ἐπεισπεσοῦσα δυσπότμους ἐν ἀνθρώποις εἰργάσατο. Ubi imitatur Soph. El. 488 : Ἥξει καὶ π. καὶ π. Ἐρινύς, et fort. Eur. Tro. 887 de Jove dicentem : Πάντα γὰρ ὀτ' ἀψόφου βαίνων κελεύθου κατὰ δίκην τὰ θνητ' ἄγεις. Non videtur autem sollicitandum ἐμβάδι, etsi facile ἐμβαδίᾳ transire in hoc potuit, sed capiendum de Pede, ut sequitur πολύπους.] || Ἐμβὰς (addit Hesych.) μέρος τι τῆς χελώνης [Pars quædam testudinis. Χελώνη Musgr. ad Eur. Hipp. 1203 intelligebat, ut Hesych. ipse interpr. ὑποπόδιον, Scabellum]. In VV. autem LL. ἐμβὰς ex Polyb. [perperam pro ἐμβαδὸν, quod v.] affertur pro Spatio quadrato circa signum, quod ponebant, ubi castrametaturi erant.

[Ἔμβας, ὁ, Embas, Armeniorum dux in exercitu Cyri, ap. Xenoph. Cyrop. 5, 3, 38, ubi libri nonnulli Ἐμβάτας.]

[Ἐμβασάνιζω. Hero Belop. p. 122, 15 : Ἐπεὶ οὖν οἱ πρὸ ἡμῶν πλείστας μὲν ἀναγραφὰς περὶ βελοποιικῶν ἐποιήσαντο μέτρα καὶ διαθέσεις ἀναγραψάμενοι, οὐδὲ εἷς δὲ αὐτῶν οὐδὲ (l. οὔτε) κατασκευὰς τῶν ὀργάνων ἐκτίθεται κατὰ τρόπον οὔτε τὰς τούτων χρήσεις, ἀλλ' ὥσπερ γιγνώσκουσι πᾶσι τὴν ἀναγραφὴν ἐποιήσαντο, καλῶς ἔχειν ὑπελαμβάνομεν ἐξ αὐτῶν τε ἀναλαβεῖν καὶ ἐμβασανίσαι περὶ τῶν ὀργάνων ἐν τῇ βελοποιίᾳ ὡς δὲ ἴσως ὑπαρχόντων, ὅπως πᾶσιν εὐπαρακολούθητος γένηται ἡ παράδοσις.]

[Ἐμβάσανος, ὁ, ἡ, ζήτησις, Quæstio tormentis facta, ap. schol. Basilic. l. 19, tit. 10. Ducaxo.]

[Ἐμβασία, ἡ, de Porticu, it. de Ingressu dictum ex græcobarbaris scriptt. annotavit Ducang. App. Gloss. p. 67. Altera signif. glossa Pind. Ol. 7, 35 : Ἐμβόλῳ) ἐμβασίας. L. Dɪxn.]

Ἐμβασῖκοίτας, poculi cujusdam nomen inde dicti, quod potantes faceret ἐμβαίνειν εἰς τὰς κοίτας. [Athen. 11, p. 469, A : Ἔρηβος, τὸ καλούμενον ποτήριον ἐμβασικοίταν οὕτως φησὶ καλεῖσθαι Φιλήμων ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων ἢ γλωσσῶν. Apud Eust. Il. p. 1299, 63, fort. præter mentem ipsius ἐμβαθυχύταν. Nomen duci a forma obscœna poculi prodere videtur quum alterum ejus n. ἔρηβος tum l. Petronii Sat. 24 : «Ad ultimam perductus tristitiam, Quæso, inquam, domina, certe embasicœtam jusseras dari. Complosit illa tenerius manus, et, O, inquit, hominem acutum atque urbanitatis vernulæ fontem. Quid? tu non intellexeras cinædum embasicœtam vocari?»]

[Ἐμβασίκοιτος, ὁ. Manetho 4, 247 : Κτηνῶν τ' ἀγρονόμων σημάντορας ἐμβασικοίτους.]

[Ἐμβασίλευμα, τὸ, Regnum. Gregor. Naz. vol. 2, p. 107.]

Ἐμβασιλεύω, Regno in, Regno inter. Hom. [Il. B, 572 : Σοιῶν', ὅθ' ἄρ' Ἄδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευεν. Theocr. 16, 100 : Ὅθι... Σιμοῖραμις ἐμβασίλευεν.] Od. O, [412] : Τῇσιν [πόλεσι] ὃ' ἀμφοτέρῃσι πατὴρ ἐμὸς ἐμβασίλευε. Hesiod. [Theog. 71 : Ὃ δὲ οὐρανῷ ἐμβασιλεύει·] Op. [111] : Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν. [Conf. var. script. 167. Pind. Nem. 7, 38 : Μολοσσίᾳ δ' ἐμβασίλευεν ὀλίγον χρόνον. Orph. H. 78, 5 : Πυθοῖ ἐμβασίλευεν. C. dat. pers. Apollon. Rh. 1, 173 : Ἠλείοισι δ' ὅγ' ἀνδράσιν ἐμβασίλευεν· 798; 2, 358. C. gen. pers. Theocr. 17, 85 : Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ ἐμβασιλεύει. Loci, Tzetz. Hist. 5, 666 : Οὗτος ἁπάντων Ἀττικῆς πρῶτος ἐμβασιλεύει. L. Dɪxn.]

[Ἐμβασίμαλλος (sic enim pro ἐμβασίμαλος scrib. vel propter versum), ap. Tzetz. Hist. 11, 222, Lacisius interpretabatur, Qui soleis utitur laneis. ἀΐ L. D.]

[Ἐμβάσιμον, τὸ, ap. Thucyd. 2, 92 : Οἱ δὲ διὰ τὰ ὑπάρχοντα ἁμαρτήματα καὶ τὴν παροῦσαν ἀταξίαν ὀλίγον μὲν χρόνον ὑπέμειναν, ἔπειτα δὲ ἐτράποντο ἐς τὸν Πάχυνον, ὅθενπερ ἀνηγάγοντο, schol. ὑπέμειναν interpr. ἐδέξαντο τὸ ἐμβάσιμον τῶν Ἀθηναίων, Aggressionem. G. D.]

[Ἐμβάσιον, τὸ, Solium in balneo. Pseudo-Dioscor. Ms. De pharmacis simpl. s. 5, c. 31, a Ducang. cit. : Καὶ μετὰ τοῦτο εἰσάγαγε ἐν βαλανίῳ ... καὶ ἀνάγκασον εἰσελθεῖν τὸν πάσχοντα ἐν τῷ ἐμβασίῳ τῷ θερμοῦ. Cui Ducang. confert l. Demetrii in Ἐμβασις cit. ἄ]

Ἐμβάσιος Apollo, ab Argonautis in litore consecratus, quum navem conscensuri essent [ap. Apoll. Rh. 1, 359 : Βωμὸν ἐπάκτιον Ἐμβασίοιο θείομεν Ἀπόλλωνος· 404. Ἀπόλλων Ἐμβάσιος Ἐφεσίων in numo Antonini ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 516. ἄϊ L. D.]

Ἔμβασις, εως, ἡ, Ingressus, Introitus. [Æsch. Ag. 945 : Ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι ταῦθ', ὑπαὶ τις ἀρβύλας λύσι τάχος, πρόδουλον ἔμβασιν ποδὸς, ubi est i. q. ἐμβὰς, Quo quis incedit. Sed ap. Philen De anim. 35, 16, p. 140 : Προέρχεται γὰρ ἑξαμετέων τὰς τρίβους... καὶ ὀρῶν ἀσαφεῖς τῶν ποδῶν τὰς ἐμφάσεις, jure Pauw. sprevit ἐμβάσεις, quod est in cod. Ox. Eurip. Bacch. 740 : Ἄλλαι δὲ δαμάλας διεφόρουν σπαράγμασιν· εἶδες δ' ἂν ἢ πλεύρ' ἢ δίχηλον ἔμβασιν ῥιπτόμεν' ἄνω τε καὶ κάτω, Bifidum pedem. || Ingressus, i. e. Locus ubi ingreditur aliquis, ap. Polyb. 3, 46, 1 : Ἤρεισαν ἀμφοτέρας (τὰς σχεδίας) εἰς τὴν γῆν κατὰ τὴν ἔμβασιν τοῦ ποταμοῦ. Aristid. vol. 1, p. 358 : Προῶν ὁ ποταμὸς παρρεῖ χωρίον ἔμβασιν ἔχον παγκάλην καὶ μάλα εὐειδῆ. Inscensio,

Conscensio ap. Polyb. 4, 10, 3 : Κατὰ τὴν εἰς τὰς ναῦς ἔμβασιν· et ib. 4. Ingressus ap. Maneth. 4, 295 : Ἦν δ' ἰσόμοιρα κέλευθα Κυθήρη Ἄρεϊ βαίνῃ ἠὲ τρίγωνος ἐοῦσα κατ' ἔμβασιν ἢ τετράγωνος.] || Item Solium [Gl. et Curtina (Cortina, ut in Gloss. Bened. ap. Ducang. v. Ἐμβασία)] in quo nos lavamus. Ex Dioscor. l. 6, [c. 15] : Τὸ σῶμα λούειν καθιέντας εἰς ἔμβασιν. Citatur et ex Alex. Aphr. [Probl. 1, 112 init. et fin., 116. Matthæi Med. p. 338 : Καὶ τὸ κατακλίνεσθαι δὲ ἐπὶ γυμνῆς τῆς ἐμβάσεως ἔχει μὲν καὶ τὴν ἀπὸ τῆς σκληρίας δυσέργειαν. L. Dind. Schol. Aristoph. Eq. 1057 : Τὰς πυέλους) τὰς ἐμβάσεις. Conciliabulum contra Jo. Chrysost. ap. Ducang. 23 : Ὅτι αὐτῷ μόνῳ λουτρὸν ὑποκαίεται, καὶ μετὰ τὸ λούσασθαι αὐτὸν Σαραπίων ἀποκλείει τὴν ἔμβασιν, ὥστε ἄλλον τινὰ μὴ λούσασθαι. Demetr. Hieracosoph. p. 125 : Εἰς βαλανεῖον εἰσαγέτω αὐτὸν καὶ ἐν τῇ θερμῇ κρατείτω εἰς τὴν ἔμβασιν. Strato Anth. Pal. 12, 207 : Ἐχθὲς λουόμενος Διοκλῆς ἀνενήνοχε σαύραν ἐκ τῆς ἐμβάσεως τὴν Ἀναδυομένην, tam ad hanc referri potest signif. quam ad alteram, qua dicitur Lavacrum, quod fit ingrediendo, ut ἐγκάθισμα vel ἐγκαθισμὸς, quod insidendo. Descensionem balinearum dicit Plin. 20, 17. Athen. 1, p. 24, C : Ἀναχαλῶντες ταῖς ἐμβάσεσι τὰς τῶν μυῶν συντάσεις· D : Αἱ γὰρ ἐμβάσεις περικεχυμένου πανταχόθεν τοῖς πύροις τοῦ ὕδατος φράττουσι τὴν τῶν ἱδρώτων ἔκκρισιν· et ib. : Οὐκέτι ἱδροῦσιν, ἕως πάλιν ἐπανέλθωσιν ἀπὸ τῶν ἐμβάσεων. Paul. Æg. 3, 43, p. 99, 23 : Τῇ εἰς ἔλαιον ἐμβάσει· 44, p. 100 s. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 54 : Ταῖς εἰς ἔλαιον θερμὸν ἐμβάσεσι. Quod Nicand. Al. 111 dicit ἑψητοῖσι δαμασθεὶς ὑδάτεσσιν, schol. expl. ἵνα ἐμβαίνῃ εἰς τὴν ἔμβασιν. || Ἔμβασις et ἔκβασις confusa Plut. Mor. p. 62, B; et ἔμφασις ap. Philen l. c.]

[Ἐμβασίχυτρος, ὁ, In ollas repens, nomen muris in Batrach. 136, 208. ᾰῐ]

[Ἐμβαστάζω. Lucian. Ocyp. v. 14 : Καὶ τότε δαμασθεὶς ὀνομάσας μου τοὔνομα πᾶσιν θρίαμβος ἐμβεβάστακται φίλοις. Guietus : « I. e. quasi in triumpho gestatur, deridetur ».]

[Ἔμβατα, τά. V. Ἔμβατον.]

[Ἐμβάτας. V. Ἔμβας.]

[Ἐμβᾰτεία, ἡ, Actio τῶν ἐμβατευόντων, sec. Etym. M. p. 334, 34 s. Lex. rh. Bekk. An. p. 249, 18 : Ἐμβατεῦσαι καὶ ἐμβατεία, ἔστιν ἡ νυνὶ λεγομένη διὰ τοῦ δ ἐμβαδία, τὸ τὸν δανειστὴν ἐμβατεῦσαι καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὰ κτήματα τοῦ ὑποχρέου ἐνεχυριάζοντα τὸ δάνειον.]

[Ἐμβατευτικὸς, ἡ, ὸν, Usufructuarius. Salmas. De modo usur. p. 575 : « Ἐμβατευτικὸν jus non de pignore prætorio accipiendum est leg. 3, tit. 4 Dig. de rebus eorum qui. Nam Embateuticon jus ibi omnino idem est quod Emphyteuticon. Nam synonymos dixit Ulpianus, Si jus ἐμφυτευτικὸν vel ἐμβατευτικὸν habeat pupillus. Quum prædii jus esse hoc dicat, hinc planum est ἐμβατευτικὸν idem esse quod ἐμφυτευτικόν. Nec jus est, ut in jure docti putant, quod creditor habet ingrediendi in prædia pignerata. Nam et ἐμβατεῦσαι etiam κατέχειν χωρίον et καρποῦσθαι significat, ut ex Hesychio (cujus gl. v. in Ἐμβατεύω) notabamus, non etiam Ingredi ».]

Ἐμβᾰτεύω, εύσω [εύσομαι libri nonnulli Eur. Heracl. 876, ubi antecesserat ὄψεσθε, Lycophr. 642, ubi al. ἐμβατήσονται], Pedem infero, Pedem pono. [Ingredior, Inito, Gl.] Construiturque aliquando cum accus., aliquando cum dat., aliquando cum εἰς. Gregor. Εἰς Καισάριον : Σὺ δέ μοι τοὺς οὐρανοὺς ἐμβατεύοις, ὦ θεία καὶ ἱερὰ κεφαλή. Idem : Καὶ μέχρι τούτου τοὺς λογισμοὺς ὑγιαίνοντες, τοῖς δὲ τῆς προνοίας λόγοις οὐκ ἐμβατεύοντες. Idem : Σολομὼν ὁ σοφισάμενος περισσὰ, ὅσῳ πλέον ἐμβατεύει τοῖς βάθεσι, τοσούτῳ πλέον ἰλιγγιᾷ. Idem quoque, Ὁ τὰς ἁπάντων ἐμβατεύων χάριτας, dixit. [Cum genit. Soph. OEd. T. 825 : Μήτε τοὺς ἐμοὺς ἰδεῖν μήτ' ἐμβατεύειν πατρίδος, ut alibi id. ἐμβαίνειν gen. junxit. Cum dat. Vita Sabæ ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 647, C : Πλὴν ὅτι τὴν ἐμαυτοῦ ἰδιωτείαν καὶ ἀναξιότητα οὐκ ἀγνοῶ, μείζοσι δὲ ἐμβατεύω οὐ θρασείᾳ χρώμενος γνώμῃ, Majora aggredior. V. etiam infra. Accus. jungunt Eurip. El. 595 : Κασίγνητον ἐμβατεῦσαι πόλιν· et ib. 1250. Hec. 913 : Τάλαιν', οὐκέτι σ' ἐμβατεύσω· Heracl. 876 : Κλήρους ἐμβατεύσετε χθονός. Josuæ 19, 49 : Καὶ ἐπορεύθησαν ἐμβατεῦσαι τὴν γῆν κατὰ τὸ ὅριον αὐτῶν. Et signif. Obeundi, Strabo (nisi absolute eo l. capiendum) 2, p. 111 : Καταμετρεῖ τὴν μὲν οἰκήσιμον ἐμβατεύων, τὴν δ' ἄλλην ἐκ τοῦ λόγου τῶν ἀποστάσεων. || Inpr. dicitur de diis loca sibi grata visentibus. Æschyl. Pers. 449 : Νῆσος... ἣν ὁ φιλόχορος Πὰν ἐμβατεύει. Soph. OEd. C. 679 : Ἵν' ὁ βακχιώτας ἀεὶ Διόνυσος ἐμβατεύει. Eurip. Rhes. 225 : Θυμβραῖε καὶ Δάλιε καὶ Λυκίας ναὸν ἐμβατεύων Ἄπολλον· fr. apud Dionys. De comp. verb. p. 219, 4 R. : Ὅστε πέτρον Ἀρκάδων δυσχείμερον (Πὰν addit Musgr.) ἐμβατεύεις. Cratin. apud Hephæst. p. 58 : Πᾶν Πελασγικὸν Ἄργος ἐμβατεύων· cui Wessel. ad Hierocl. p. 641 contulit Liban. vol. 1, p. 302, 23 : Μείζων ἡ πίστις ὡς ὁ θεὸς ἐμβατεύοι τὸν τόπον· Aristid. vol. 1, p. 522 : Οἱ Μουσῶν καὶ Χαρίτων χοροὶ δι' αἰῶνος τὴν πόλιν ἐμβατεύοντες. Id. ib. p. 9 : Τῶν ἀνθρώπων ὅσοι θεοφιλεῖς, οὐκ Ἄτη πατεῖ τὰς κεφαλὰς, Ἀθηνᾶ δὲ ἀνέχει καὶ ἐμβατεύει. Dionysius A. R. 1, 77 : Τὸ γὰρ κοινώνημα τῶν γάμων αὐτῇ γεγονέναι πρὸς τὸν ἐμβατεύοντα τῷ χωρίῳ δαίμονα. Similiter Themist. Or. 7, p. 90, C : Ὡς ἄρα κατὰ χρόνους τινὰς ὡρισμένους ποτὲ μὲν ἀκήρατοι καὶ θεῖαι δυνάμεις ἐπ' ἀγαθῷ τῶν ἀνθρώπων ἐμβατεύουσι τὴν γῆν.] Junctum vero cum præp εἰς, plerumque possessionis alicujus aditionem aut invasionem declarat, ap. oratores frequens voc. Ἐμβατεύειν εἰς τὴν κληρονομίαν, vel εἰς τὴν οὐσίαν [Demosth. p. 1085, 24; 1086, 19], Cernere et adire hæreditatem, vel Immiscere se hæreditati et bonis : cujus signif. exempla vide ap. Bud. p. 98. Item Ire in possessionem bonorum : ut [ap. Demosth. p. 894, 7], Ἐνεβάτευον εἰς ναῦν, In possessionem navis ibant. [Conf. inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 127, 9.] Ἐνεβάτευσεν εἰς τὸ χωρίον [Isæi p. 74, 42], Possidere ut suum cœpit. Bud. [De incursione hostili Maccab. 1, 12, 25 : Οὐ γὰρ ἔδωκεν αὐτοῖς ἀνοχὴν ἐμβατεῦσαι εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ· 13, 20; 14, 31; 15, 40. Aliter, de pastoribus montem Sinai depascere veritis, Joseph. A. J. 2, 12, 1 : Οὐ τολμώντων ἐμβατεύειν εἰς αὐτὸ τῶν ποιμένων.] Ap. Paul. Apost. etiam Ad Col. 2, [18] : Ἃ μὴ ἑώρακεν, ἐμβατεύων, Bud. interpr. In eorum, quæ non vidit, possessionem pedem ponens, vel In eorum, quæ non vidit, possessionem ingrediens. [Maccab. 2, 2, 30 : Τὸ μὲν ἐμβατεύειν καὶ περὶ πάντων ποιεῖσθαι λόγον... τῷ τῆς ἱστορίας ἀρχηγέτῃ καθήκει.] Sic OEcum. In Act. Ap. : Ὁ κύριος ὁ ταῖς καρδίαις ἐμβατεύων. [Eadem phrasi Eust. Opusc. p. 205, 96; 206, 84.] Sic ἐμβατεύειν εἰς τὰς ψυχὰς, Chrysost. et Gregor. [De l. apostoli Suicer. in Thes. : « Commodissime reddas Invadens, eo sensu quo Sacra invadere profani dicuntur, vel etiam Quærens, Scrutans.... Frequentissime de deo, ad ejus probandam omniscientiam, usurpatur. Chrysost. Hom. 2 in Ep. ad Philipp. p. 11 dicit deum ἐμβατεύειν τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων. Id. Hom. 35 in Genesin t. 1, p. 280 : Αὐτὸς ὁ δεσπότης ἄνωθεν ἐμβατεύων ταῖς καρδίαις ταῖς ἡμετέραις φωτίζει τὴν διάνοιαν, καταυγάζει τὸν λογισμόν. Phot. In cap. 9 Ad Rom. p. 324 : Κρυφίοις ὀφθαλμοῖς ὁ θεὸς ἐμβατεύει εἰς τὰς τῶν ἀνθρώπων καρδίας. Theophan. Hom. 10, p. 60 : Οὐκ ἔλαθε τὸν καρδίας καὶ νεφροὺς ἐμβατεύοντα· Hom. 23, p. 145 : Ὁ τὰ κεκρυμμένα εἰδὼς καὶ τοῖς τῆς καρδίας ἐμβατεύων κρυπτοῖς· 55, p. 371, de Christo : Ὁ ἐμβατεύων ἄχρι καὶ αὐτῶν ἐννοιῶν.... Chrysost. Hom. in princip. indict. : Θεὸς ὀφθαλμός ἐστι λογισμοὺς ἐμβατεύων. Athanas. t. 1, p. 152 : Τολμηρὸν ἐμβατεύειν τὴν ἀπερινόητον φύσιν. Chrysost. eod. sensu : Τὴν μακαρίαν φύσιν ἐμβατεύειν ἐπιχειροῦντες. Gregor. Naz. : Τοῖς τῆς προνοίας λόγοις ἐμβατεύειν. Isid. Pelus. : Τὰ θεῖα ὑπερφυῶς ἐμβατεύειν ». || De coitu animalium, Inire, ap. Palæph. c. 40, 3 : Τὸν κύνα καθειργνύουσιν ... ἐν σπηλαίῳ τινὶ, καὶ ἀφίησιν αὐτῷ κύνας θηλείας συμβατεύειν, ubi al. libri ἐμβατεύειν. Cit. Schæf. || Transitive. Codinus ab Ducang. cit c. 20, n. 1 : Ὁ βασιλεὺς ἐκλέγεται ἀπὸ τούτων, ὃν ὁ θεὸς ἐμβατεύσει εἰς τὴν γνῶσιν αὐτοῦ, In mentem immiserit.]

[Ἐμβατέω, ήσομαι, i. q. ἐμβατεύω. Lycophr. 642 : Καὶ τοὶ μὲν ἀκτὰς ἐμβατήσονται λεπράς· ubi al. ἐμβατεύσονται. Nicand. Ther. 147 : Καὶ λέπας ὑλῆεν, τόθι δίψιος ἐμβατέει σήψ· 804 : Πήδασα καὶ Κισσοῖο κατὰ πτύχας ἐμβατέοντες. Ap. Liban. vol. 1, p. 302, 23, ubi ἐμβατεῖ legebatur ap. Morell., ἐμβατεύοι ex libris reposuit Reisk. || Signif. obscœna, ut supra ἐμβατεύω,

Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 657, 2 : Ποιμένες, οἳ ταύτην ὄρεος ῥάχιν οἰοπολεῖτε, αἶγας κεὐείρους ἐμβατέοντες ὄϊς.]

Ἐμβατὴ, ἡ, pro Solio : exp. enim πύελος. [Gl. : Ἐμβάτη (sic), Solium; et vitiose pro eod., ut videtur, Ἔμβιτος, Solium. Nisi scrib. potius Ἐμβατὸς vel Ἐμβατὸν, coll. ἐμβαδὸν, quod vid. Schol. Aristoph. Eq. 1057 s. Suid. : Πύελος γὰρ ὄρυγμα, ἐμβατὴ, ἔνθα ἀπολούονται. Apud Hippocr. De int. aff. p. 561, 38 : Κατακλίνας ἐμβάτη, ex codd. scriptura ap. Foes. p. 704 ἐν βάντῃ manifestum est restitui debere κατακλῖναι ἐν βαίτῃ, quod expressit Cornarius, Pelliceo vestimento, ut vidit jam Schneid. in Lex. Perperam Foes. de ἐμβάτῃ cogitabat. || « Ἐμβάτη, ἐμβάτης, maxime Labrum baptisterii, ap. scriptt. inferioris ætatis. Theophanes an. 8 Valentis : Τούτου λουομένου καὶ τὸν λαὸν συλλούσασθαι προτρεπομένου, εἰ μὴ τὸ ὕδωρ τῆς ἐμβάτης, ἐν ᾗ εἰσῆλθεν ὁ Εὐνόμιος, ἐκένωσαν καὶ ἄλλου ἐπλήρωσαν, οὐκ ἠνείχοντο λούσασθαι. Extat in Euchologio p. 449 Εὐχὴ τῆς διακονίας ἐν τῷ ἐμβάτῃ, inter Theophaniorum officia, qua labri s. crateris aqua benedicitur. » Ducang.]

Ἐμβᾰτὴρ, ῆρος, ὁ, pro Balistæ foramine, quod et περίτρητον, ex Vitruv. [1, 24] citatur. Unde et apud Hesych., ubi habemus ἐμβατὴρ, παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τόπος, pro τόπος quidam reponunt ὀπή. [Hæc conj. proponitur in Lex. septemv. Τρόπος vel τύπος intt. Hesychii. Ap. Vitruv. autem legitur in ed. Schneid. : « Et primum in ædibus sacris (symmetria est) aut e columnarum crassitudinibus aut e triglypho embates, in balista autem e foramine, quod Græci περίτρητον vocitant », librorum scripturis alludentibus ad ἐμβατὴρ, quod ex Hesychii gl. restitutum volebat Turneb. Adv. 11, 4 : sed vid. quæ dicentur in Ἐμβάτης. Ex quibus etiam apparebit interpr. e Lex. septemv. ab HSt. repetitam perinde esse falsam atque conjecturam ὀπὴ, ductam ex verbis Vitr. perperam intellectis.]

Ἐμβᾰτήριος, ὁ, ἡ, q. d. Ingressivus, ut ἐμβατήριος ῥυθμὸς et ἐμβατήριος παιὰν, Plut. Lyc. [c. 21 (coll. Mor. p. 238, B) : Ὅλως δ' ἄν τις ἐπιστήσας τοῖς Λακωνικοῖς ποιήμασιν, ὧν ἔτι καθ' ἡμᾶς ἔνια διεσώζετο, καὶ τοὺς ἐμβατηρίους ῥυθμοὺς ἀναλαβὼν, οἷς ἐχρῶντο πρὸς τὸν αὐλὸν ἐπάγοντες τοῖς πολεμίοις κ. τ. λ. Et 22 : Ἤδη δὲ συντεταγμένης τῆς φάλαγγος αὐτῶν καὶ τῶν πολεμίων παρόντων ὁ βασιλεὺς .. ἐξῆρχεν ἐμβατηρίου παιᾶνος, ὥστε σεμνὴν ἅμα καὶ καταπληκτικὴν τὴν ὄψιν εἶναι ῥυθμῷ τε πρὸς τὸν αὐλὸν ἐμβαινόντων κ. τ. λ.] (unde ap. Lucian. πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνειν), Ad quos prælium committebatur. Quo pertinet quod supra annotavi e Suida ἐμβαίνειν εἰς τὸν πόλεμον. [Quod metaph. dicitur et huc non pertinet.] Apud Polluc. autem [4, 53] ἐμβατήριον ᾆσμα legitur. [Et ib. 78 ἐμβ. ῥυθμὸς, 82 ἐμβ. αὐλοί.] Ἐμβατήρια autem, s. ᾄσματα, s. αὐλήματα, dicebantur, teste Cam., Ad quæ ὁμαλῶς μετὰ ῥυθμοῦ βαίνοντες, committere prælium solebant, ut ostendit Thuc. 5, [70]. Et ἐμβατήρια μέλη, Athen. 14, [p. 630, F : Πολεμικοὶ δ' εἰσὶν οἱ Λάκωνες, ὧν καὶ οἱ υἱοὶ τὰ ἐμβ. μέλη ἀναλαμβάνουσιν, ἅπερ καὶ ἐνόπλια καλεῖται], quæ et ἐνόπλια vocari solita scribit, usitata apud Lacones. [Schol. Thuc. 5, 69 : Νόμους πολεμικοὺς λέγει τὰ ᾄσματα, ἅπερ ᾖδον οἱ Λακεδαιμόνιοι μέλλοντες μάχεσθαι· ἦν δὲ προτρεπτικά· ἐκάλουν δὲ ἐμβατήρια. Exemplum τῶν Λακωνικῶν ἐμβατηρίων apponit Dio Chrysost. Or. 2, vol. 1, p. 92. Singulari Polyæn. 1, 10 : Αὐλὸς ἡγεῖται Λακώνων ἐς πόλεμον ἰόντων καὶ τὸ ἐμβατήριον αὐλὸς ἐνδίδωσι τοῖς μαχομένοις. Max. Tyr. Diss. 23, p. 450 : Καλὸν μὲν Λακεδαιμονίοις τὸ ἐμβ. Hesych. : Ἐμβατήριον, εἶδος αὐλήματος. Eidem in Ἀδώνιον pro ἐπιβατήριον restituebat Is. Voss. Schol. Hermog. p. 383 : Λακεδαιμόνιοι πρὸς τὸν ἐμβατήριον τοῦ αὐλοῦ ῥυθμὸν κατὰ πολεμίων ἐχώρουν. Conf. Valck. ad Theocr. Adon. p. 283 sq. Κινήσεις ἐμβατηρίους καὶ χορευτικὰς memorat Athen. 1, p. 21, F. Aliter definit Eust. Il. p. 1029, 55 : Ἕτεροι δὲ νοοῦσιν ἐμβαδὸν τὸν λεγόμενον ἐμβατήριον ῥυθμὸν καὶ ὡς εἰπεῖν εἰσιτήριον, πρὸς ὃν Λακεδαιμόνιοι τὴν πατρίδα εἰσέβαινον, ὅτε πολέμου νόμῳ ἐκράτησαν· sed apud quem postrema ad εἰσιτήριον magis quam ἐμβατήριον referenda videntur, quem cum ἐμβατηρίῳ confundit Eust. Arcadum ἐμβατήρια memorat Polyb. 4, 20, 12 : Καὶ μὴν ἐμβατήρια μετ' αὐλοῦ καὶ τάξεως ἀσκοῦντες, ἔτι δ' ὀρχήσεις ἐκπονοῦντες μετὰ κοινῆς ἐπιστροφῆς καὶ δαπάνης κατ' ἐνιαυτὸν ἐν τοῖς θεάτροις ἐπιδείκνυνται τοῖς αὑτῶν πολίταις οἱ νέοι. Ubi ἐμβατηρίας, quod in libris, ex Athen. 14, p. 626, C, correctum est. || Signif. ducta ab ἐμβαίνειν, Navem conscendere, ap. Philostr. V. Apoll. 5, 43, p. 227 : Εὐξάμενοι τοῖς θεοῖς, καὶ οἷον ἐμβατήρια πλοῦ θύσαντες· et figurate Heroic. 2, 14, p. 687 : Τὰ δ' ἐμβ. τοῦ λόγου τῷ Πρωτεσίλεῳ εὔχου. Heliodor. 4, 16, p. 190 : Καὶ τήνδε τὴν θυσίαν ἄγει τῷ θεῷ τῷ φήναντι νικητήριόν τε καὶ χαριστήριον, ἅμα δὲ καὶ ἐμβατήριον· εἰς ἕω γὰρ ἀφήσειν μέλλομεν, εἰ τὰ ἐκ τῶν ἀνέμων τῇ βουλῇ συμπνεύσειε. Conf. Piers. ad Mœr. p. 223. Sed ejusd. 5, 15, p. 226 : Οἱ μὲν ἄνδρες ἐμβατήρια τῷ Διονύσῳ καὶ ᾖδον καὶ ἔσπενδον, αἱ δὲ γυναῖκες ὕμνον τῇ Δήμητρι χαριστήριον ἐχόρευον, ubi de signif. ambigebat Schneid., priori signif. capiebat Coraes, ad expeditionesque Bacchi referebat. || In inscr. Hermionensi apud Bœckh. vol. 1, p. 600, n. 1213 : Καίσαρα θεὸν, θεοῦ υἱὸν, Σεβαστὸν, Γερμανικὸν, Δακικὸν, Δία ἐμβατήριον, ἡ πόλις, ubi de Trajano dicitur, conferendum videtur cum Ἐμβάσιος et Ἐπιβατήριος, quæ v. L. Dindorf.]

Ἐμβάτης, ου, ὁ, ex Eurip. affertur pro Sessore, ἐμβάτης ἁρμάτων : ut ἅρμασιν ἐμβεβαῶτα modo ex Hom. habuimus. [Respicit Suppl. 585 : Ἁρμάτων ἐπεμβάτην. De navigantibus Nicet. Eug. 3, 32 : Οἳ συλλαβόντες πάντας ἡμᾶς ἀθρόως..., Καλλιγόνην, Κλέανδρον, ἄλλους ἐμβάτας τὴν φορταγωγὸν ἐξέκαυσαν ὁλκάδα. L. D.] Ἐμβάται autem, pro quo annotant et ἔμβατα neutr. [Thom. M. p. 300 : Ἔμβατα δὲ καὶ ἐμβάται τὰ τραγικά (ὑποδήματα). Oudend. : « Prima vox nusquam occurrit nisi hic et ap. Phav., atque, unde uterque hausit, Ammon. (p. 49 : Ἐμβάδες καὶ Ἔμβατα διαφέρει· ἐμβάδες μὲν γὰρ τὰ κωμικὰ ὑποδήματα, ἔμβατα δὲ τὰ τραγικά. Cui ἐμβάται restituebat Valck., sed ipse animadvertit ἔμβατα legisse videri Thomam) »], dicuntur Calcei quidam, vel Cothurni, secundum quosdam : quia legitur etiam οἱ τραγικοὶ ἐμβάται, vel Cothurnis similes. Ap. Polluc. tamen ἐμβάται sunt τὰ κωμικὰ ὑποδήματα, ut κόθορνοι sunt τὰ τραγικὰ, et ita ἐμβάται fuerint potius Socci. [V. præter 4, 115 in Ἐμβὰς cit., 7, 91 : Ἐμβάται δὲ ὄνομα τοῖς κωμικοῖς ὑποδήμασιν. Schol. Luciani Necyom. c. 16, ubi de tragœdis loquitur Luc. : Ἐμβάται κωμικὰ ὑποδήματα μεγάλα τε καὶ τὰς κρηπῖδας ὑψηλὰς ἐξειργασμένα, τοῦ πρὸς μεῖζον ὕψος τὸν χρώμενον ἄγειν. Contra Herodian. Philet. p. 436 : Ἐμβάδες, ὑποδήματα τῶν κωμῳδῶν, καὶ θηλυκῶς αἱ ἐμβάδες· οἱ ἐμβάται τε τραγῳδῶν, et Ammon. et Thom. supra citt., denique Gl. : Ἐμβάται τραγῳδοῦ, Cothurni. Atque sic Dio Cass. 63, 8 : Πρόσωπά τε καὶ ἐμβάτας ἔφερον (coll. v. 43), et ib. 9 : Ἐπὶ τοὺς ἐμβάτας ἀναβαίνων κατέπιπτεν ἀπὸ τοῦ κράτους καὶ τὸ προσωπεῖον ὑποδύνων ἀπέβαλλε τὸ τῆς ἡγεμονίας ἀξίωμα· et 63, 22, ubi distinguuntur a citharœdi cothurnis : Ποτὲ μὲν κιθάραν ἔχοντα καὶ ὀρθοστάδιον καὶ κοθόρνους, ποτὲ δὲ ἐμβάτας καὶ προσωπεῖον. Aristid. vol. 1, p. 300 : Ἔδοξα δὲ καὶ δὴ ἐπὶ τέλει τοῦ δράματος εἶναι, καὶ τοὺς ἐμβάτας ἀποτίθεσθαι, καὶ τὰς κρηπῖδας μεταλήψεσθαι τοῦ πατρός. Liban. vol. 3, p. 385, 25 : Τραγῳδοὺς δὲ ποίει βραχυτέρους, γόνατα ἀποτέμνων, ἐπειδήπερ ἐμβάτας ἀναβάντες ἐμηχανήσαντο τοὺς ἄλλους ὑπεραίρειν· 431, 26 : Τοὺς ἐμβάτας τούτου, καὶ τὰ ἀπὸ τῶν θεατῶν τραύματα. Lucian. præter ll. continuo ab HSt. citt. De hist. conscr. c. 22 : Ὥστε τὸ πρᾶγμα ἐοικὸς εἶναι τραγῳδῷ τὸν ἕτερον μὲν πόδα ἐπ' ἐμβάτου ὑψηλοῦ ἐπιβεβηκότι, θατέρῳ δὲ σάνδαλον ὑποδεδεμένῳ· Jov. Trag. c. 41 : Τοὺς ἐμβάτας ... καὶ τἄλλ' οἷς ἐκεῖνοι σεμνύνουσι τὴν τραγῳδίαν· ubi schol. : Ἐμβάτας τὰ ξύλα, ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας οἱ τραγῳδοὶ, ἵνα φανῶσι μακρότεροι. Epist. Sat. c. 19 : Οἱ τραγικοὶ ἐμβάται, ubi ead est schol. annotatio. Quodsi ex librorum fide æstimanda est observatio grammaticorum, tam de ἐμβὰς quam de ἐμβάτης aut falsa debet censeri aut neglecta ab recentioribus. Vid. quæ dixi in Ἐμβάς. Ubi calceos Demetrii a Plut. ἐμβάδας vocatos vidimus : de quibus Athen. 12, p. 735, F : Ἦν γὰρ (ἡ Δημητρίου ὑπόδεσις) κατὰ μὲν τὸ σχῆμα τῆς ἐργασίας σχεδὸν ἐμβάτης πίλημα λαμβάνων τῆς πολυτελεστάτης πορφύρας κ. τ. λ. In neutram partem adhibere licet schol. rec. Soph. Aj. 3, ubi δραματουργοῦ σκευῇ annumerantur τὰ προσωπεῖα, οἱ ἐμβάται et alia.] Bud. ἐμβάτας Calceos præaltos fuisse scribit; sequens, ut

opinor, l. Luciani De salt. [c. 27] : Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος· aut certe Necyom. [c. 16] : Καὶ τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν. Apud Eund. alibi [Adv. ind. c. 6], ἐμβάται χρυσοῖ [Ὠνούμενος χρυσοῦς ἐμβάτας]. Xenoph. autem ἐμβάτας equitibus quoque tribuit. [Eq. 12, 10 : Κνῆμαι δὲ καὶ πόδες ὑπερέχουεν μὲν ἂν εἰκότως τῶν παραμηριδίων, ὁπλισθείη δὲ καὶ ταῦτα, εἰ ἐμβάται γένοιντο σκύτους, ἐξ οἵουπερ αἱ ἀρηπῖδες ποιοῦνται. Ἐμβάντων et ἐμβατῶν confusa ap. Phot. cod. 250, p. 444, 5. L. D.] Sed ἐμβάτης pro Modulo e Vitruv. 4, [3, 3] affertur. [« Frons ædis Doricæ in loco, quo columnæ constituuntur, dividatur, si tetrastylos erit, in partes XXVII, si hexastylos, XXXXII : ex his pars una erit modulus, qui græce ἐμβάτης dicitur, cujus moduli constitutione ratiocinationibus efficiuntur omnis operis distributiones. » Eademque signif. idem in l. in Ἐμβατῆρ citato, quæ vocabuli forma Hesychii gl. inter Ἐμβατεύσας et Ἐμβατήριον positæ fide nititur.] ‖ I. q. ἐμβάτη. Vid. Ἐμβατή.]

[Ἐμβάτιον, τὸ, i. q. ἔμβαμμα. Hierophil. De alim. in Notit. Mss. vol. 11, part. 2, p. 193 : Τὰ δὲ ἐμβάτια σίνηπι, κύμινον, οἰνόγαρον. Boisson.]

[Ἔμβατον, τὸ, vox nihili. V. Ἐμβάτης.]

[Ἔμβᾶτον, τὸ, Embatum, locus Ioniæ. Thucyd. 3, 29 : Κατέπλευσαν ἐς Ἔμβατον τῆς Ἐρυθραίας· et ib. : Ἐς τὸ Ἔμβατον· et 32. Liber unus oxyt. Ἐμβατόν. Schol. : Τὸ στενὸν τὸ μεταξὺ Χίου καὶ Ἐρυθρᾶς. Wass. : « Stephano (qui ex octavo Theopompi Hellenicorum citat) τόπος τῆς Ἐρυθραίας. Ms. Vatic. Geogr. ἄκρον τῆς νήσου vocat. Plur. Polyæn. 3, 9, 29 : Περὶ Ἔμβατα ». L. Dindorf.]

[Ἔμβατον s. Ἐμβατόν. V. Ἐμβατή.]

Ἐμβατός, ὁ, ἡ, Qui ascendi potest. [Pervius. Dionys. A. R. 1, 79 : Ἦδη γὰρ ἐμβατὸν ἦν τὸ χωρίον. Diodor. 1, 57 : Ἡ κρατίστη τῆς Αἰγύπτου πᾶσα σχεδὸν ἱππάσιμος οὖσα καὶ ταῖς συνωρίσιν ἐμβατος. Quo eodem accentu Brunck. in epigr. Damageti Anal. vol. 3, p. 331 exhibuerat : Ἔμβατος ὡς ἂν τοι καὶ Νιμία τελέθοι, neque aliter Jacobs. in Anth. priori, sed in Plan. 4, 95 (Pal. vol. 2, p. 652) tacito ἐμβατὸς, eodemque modo in al. epigr. n. 123 Brunck. : Οὐκέτι χερδαλέοις ἔμβατα ταῦτα λύκοις, Jac. ἐμβατά : quæ scriptura habetur ap. Aristid. vol. 1, p. 43, ubi ἐμβατὸν femin., et Dion. Cass. 44, 42, ubi ἐμβατὰ, et 75, 6, ubi ἐμβατῶν, gen. neutro. Ita variatur inter ἄμβατος et ἀμβατὸς etc.]

[Ἐμβατταρίζω, Deblatero in. Gregor. Nyss. t. 2, p. 370, C : Ἀδιανοήτοις τισὶν ἐμβατταρίζων, τὴν φλυαρίαν ἐξέτεινεν. Hasr.]

Ἐμβαφίαι, αἱ [art. recte abest ap. Hesych.] λοπάδες βαθεῖαι, ἀπὸ τοῦ βάπτειν ἐν βάθει, Hesych. [Ἐμβάφια Hemsterh. ad Polluc. 10, 86.]

Ἐμβάφιον, τὸ, Vas, in quo intingitur [Hesychio ap. Hipponactem, cui Foes. in OEcon. p. 124 Hippocratis nomen substituebat,] Galeno ap. Hippocr. i. est q. ὀξύβαφον : sicut Nicandri quoque schol. [Ther. 526] κύμβον scribit appellari et κυμβίον, et ἐμβάφιον, et ὀξύβαφον. Pollux vero [6, 85; 10, 86] inter ἀγγεῖα, ἐν οἷς τὰ ἡδύσματα ἢ βρώματα, una cum χελαρίοις, λακανίοις, τρυβλίοις et ὀξυβάφοις connumerat. [Herodot. 2, 62 : Τὰ δὲ λύχνα ἐστὶ ἐμβάφια ἔμπλεα ἁλὸς καὶ ἐλαίου. Hippocr. De morb. mul. 1, p. 621, 17 : Κεῖρις ἐμβάφιον· 2, p. 668, 55 : Ἐπὶ βολβίτου πλαστοῦ ὡς ἐμβάφιον, In stercore bubulo ad ἐμβαφίου formam efformato. 673, 28 : Ἐμβ. Ἀττικὸν διδόναι· 674, 15 : Μυρσίνης (σμύρνης Foes.) ἐμβ. E Vita S. Pachomii n. 4 citat Ducang.]

Ἐμβάφιος, Bibulus, VV. LL.

[Ἐμβελύττομαι, Phot. C. Manich. 1, p. 77 in Wolf. Anecd. Boiss. Sive ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 362 : Ἔμεινεν οὖν ἡ τοιαύτη στάσις καὶ φιλονικία μέχρι τοῦ ἐμβελυγμένου τέλους τῆς αὐτῶν δυσσεβεστάτης ζωῆς. Leg. ἐβέλ. L. Dind.]

Ἐμβεβαιόω, Constabilio, Confirmo, ut Plut. Lyc. [c. 22] : Ἐμβεβαιώσασθαι τὸ νίκημα τῇ φυγῇ τῶν πολεμίων. [Immo ἐκβιέ., quod v. l. D. Relinquitur itaque sola perquam tenuis auctoritas Sim. Metaphr. Vita Samps. Xenod. Act. SS. Jun. t. 5, p. 275, 8 : Πεποιθὼς ἐπὶ τῇ τοῦ ἁγίου δυνάμει, καὶ ᾗ πρὸς αὐτὸν ἐμβεβαίωμαι (sic) πίστει. Sed videtur hic quoque scriptura vitiosa. Hasr.]

[Ἐμβιβλόω, Profano, sine testim. affert Schneid.]

[Ἐμβελής, ὁ, ἡ.] Ἐμβελὲς διάστημα, Intercapedo et interstitium, quod est intra teli jactum, i. e. Quod teli jactum non excedit. Polyb. [8, 7, 2], de Archimede : Παρεσκευάσατο ὄργανα πρὸς ἅπαν ἐμβελὲς διάστημα. [Diodor. 20, 44 : Κατετραυματίζοντο, τοῦ τόπου παντὸς ἐμβελοῦς ὄντος. Ap. Strab. 12, p. 538 : Ἵνα μὴ, ὡς ἐρῶμαι πεποιθότες τῷ τείχει σφόδρα πιστεύωσιν πεῖσιν οἰκοῦντες λόφους ὑπερδεξίους ἔχον καὶ ἐμβελεῖς, ubi est var. ἐμβριθεῖς, non est, ut Casaub. vertit, Colles quo vix sagitta pervenire possit, sed, Quibus campi essent intra teli conjectum adeoque obnoxii.]

[Ἔμβης. In lapide literato ap. Gruter. p. CCCXIV, 2 : Η ΙΕΡΑ ΤΑΞΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΑΝΙΣΤΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΡΩΜΗ ΔΙΟΣ ΗΛΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΑΡΑΠΙΔΟΣ ... ΕΤΕΙΜΗΣΑΝ ΕΜΒΙΗΝ ΠΡΟΦΗΤΗΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΗΣ ΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΗΣ ΤΑΞΕΩΣ κ. τ. λ. vix dubium est, quin Embes nomen Ægyptiacum debeat haberi. Forte significet Sacerdotem et Prophetam consecratum Besæ, de quo numine supra. Tzwatza. ad Jablonski Opusc.]

[Ἐμβήσσω scriptura vitiosa ap. Hippocr. Epid. 7, p. 1230, F : Πρὸ τῆς τελευτῆς ἐνέβηξεν οἷον ἐκ μύξης μύκητα ξυνεστηκότα λευκῷ φλέγματι περιεχόμενα. Leg. ἀνέβηξεν, delendum autem μύκητα. L. Dind.]

[Ἐμβιάζω. Maxim. Plan. De constr. verb. p. 392 : Βιάζω καὶ ἐμβιάζω. Ἐμβιάζω est comp. Græcis ignotum : cod. Par. recte βιβάζω et ἐμβιβάζω. Ita etiam προσβιάζω, de quo Schæf. Melet. cr. p. 34. Bast.]

[Ἐμβίανος, Ἄρης, Hesych. Recte Heringa in Obs. p. 216, Ἐνυάλιος.]

Ἐμβιβάζω, άσω [et Att. ῶ, Xen. Anab. 5, 7, 8 : Ἀλλὰ γὰρ ὁπόταν γαλήνη ᾖ, ἐμβιβῶ], Impello, Induco, Introduco : cui opp. εἴργω. Bud. Plato [Ep. 7, p. 329, C] : Ἐμβιβάζω σε εἰς πλοῖον. [De imponendo in navim cum aliis multis Thucyd. 1, 53, Xenoph. Anab. 5, 3, 1, H. Gr. 5, 1, 27. Et absolute Anab. 5, 7, 8; H. Gr. 5, 1, 8 : Ἐμβιβάσας αὐθὶς ἐπηκολούθει. Et addito accus. Plut. Anton. c. 7 : Τὰς δυνάμεις ἐμβιβάζειν καὶ περαιοῦν κατὰ τάχος εἰς Μακεδονίαν. De curru Plato Tim. p. 41, E : Ἐμβιβάσας ὡς εἰς ὄχημα. Apollod. 3, 1, 4, 2 : Τὴν Πασιφάην ἐνεβίβασεν (in vaccam rotalem). Dat. jungit Charito 8, 3 : Ταύταις (navibus) ἐνεβίβασεν Ἕλληνας μὲν ἅπαντας. V. infra.] Demosth. [p. 372, 13] : Ἐμβιβάζετε αὐτὸν εἰς τοὺς ὑπὲρ τούτου λόγους. Sic ap. Xenoph. [OEc. 14, 4] dicit quidam, Πειρῶμαι ἐμβιβάζειν εἰς τὴν δικαιοσύνην τοὺς οἰκέτας. Galen. Ad Glauc. 1 : Ἐμβιβάζω σε τῷ ὕδατι. Et Diosc. 2, 189 : Ἐμβιβαζέσθω ἐν βαλανείῳ. [Conf. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 176 : Τοὺς δὲ διὰ ξηρότητα σπωμένους λούειν καὶ εἰς ὑδρέλαιον ἐμβιβάζειν. Alia quum proprie tum figurate usurpati exx. sunt Plat. Theæt. p. 193, C : Ἐμβιβάσας προσαρμόσαι εἰς τὸ ἑαυτῆς ἴχνος· Eur. Herc. F. 856 : Εἰς τὸ λῷστον ἐμβιβάζω σ' ἴχνος ἀντὶ τοῦ κακοῦ· Plut. Mor. p. 513, C : Μάλιστα δὲ περὶ τοῦτο δεῖ τὴν ἀσχολίαν συνέχειν, ὥσπερ εἰς ἴχνος ἐμβιβάζοντα τὴν ἐρώτησιν. Prov. Salom. 4, 11 : Ὁδοὺς σοφίας διδάσκω σε, ἐμβιβάζω δέ σε τροχιὰς ὀρθὰς. Æschin. p. 27, 9 : Αἱ προπεσεῖς τοῦ σώματος ἡδοναὶ καὶ τὸ μηδὲν ἱκανὸν ἡγεῖσθαι, ταῦτα πληροῖ τὰ λῃστήρια, ταῦτ' εἰς τὸν ἐπακτροκέλητα ἐμβιβάζει. Polyb. 16, 38, 1 : Ἐσπούδαζε κατὰ πάντα τρόπον ἐμβιβάσαι αὐτοὺς εἰς ἀπέχθειαν. Plut. Mor. p. 416, F : Τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσι καὶ πράγμασι τὸν θεὸν ἐμβιβάζοντες, Immiscentes et detrahentes in affectus humanos. ‖ Ἐμβιβάζω, Imbuo; Ἐμβιβάζει εἰς ἐπιστήμην, Imbuit, Gl. Iambl. Vit. Pyth. 5, 22, p. 18 : Τάξει βελτίστῃ ἐμβιβάζων εἰς τὴν θεωρίαν. Aristæn. Ep. 1, 20 : Ἡ διδάσκαλος ἐπέβλεπε τὴν ἀπάδουσαν καὶ εἰς τὸ μέλος ἱκανῶς ἐνεβίβαζε χειρονομοῦσα. M. Antonin. 10, 8, p. 295 : Ἐμβίβασον οὖν σαυτὸν εἰς τὰ ὀλίγα ταῦτα ὀνόματα· cui conf. Synes. De regno p. 29, C : Αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμβιβάσας τῷ τοιῶδε τῆς ζωῆς εἴδει. ‖ Med. Xen. H. Gr. 5, 1, 19 : Ἐπειδὴ δὲ ἦλθον, ἐμβιβασάμενος αὐτοὺς εἰς τὰς ναῦς ἔπλει. Dio Cass. 15, 23 : Ἁμαλληθεὶς δὲ καὶ τοξότας καὶ σφενδονήτας καὶ ὁπλίτας ἐνεβιβάσατο. ‖ Scriptura vitiosa pro ἐμβαθάζω, quod v. Cum ἀναβιβάζω confus. v. in illo. Cum ἐκβιβάζω, Diodor. 13, 14, Exc. vol. 2, p. 505, 95; cum ἐπιβιβάζω 20, 49.]

[Ἐμβίβασις, εως, ἡ, Introductio. Niceph. Chumnus in Boiss. Anecd. vol. 1, p. 296 : Μηδὲν εἰδότες τῆς τοῦ εὐεργέτου θεοῦ προνοίας καὶ τῆς πρὸς τὸ κρεῖττον ἐμβιβάσεως σωτῆς οἰκονομίας Osann.]

[Ἐμβίβασμός, ὁ, Ingressus, Ingressio, Gl.]

[Ἐμβιβαστέον, Introducendum. Geopon. 14, 7, 18 : Μετὰ δὲ τὴν σύνθεσιν τῶν ὠῶν ἐμβ. τὰς ὄρνεις καὶ ἐγκλειστέον. Kall. Matthaei Med. p. 341 : Ἐν τῷ δευτέρῳ τοῦ βαλανείου οἴκῳ ἐμβ. ἐπὶ πλείονα χρόνον. Et sim. Paulus Æg. 3, 43, p. 98, 53 s. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 50. L. D. Alex. Trall. 9, p. 164.]

[Ἐμβιβαστής, ὁ, Inductor, Gl.]

Ἔμβιος, ὁ, ἡ, Cui vita s. vitalis aliqua vis inest, Qui vitam insitam habet, Vividus, Vivax; ut Theophr. [C. Pl. 1, 3, 3 : Ὅσα δὲ καὶ ἀπὸ ξύλων ἔμβια καὶ δύναται βλαστάνειν, οἷον ἐλαία, μύρρινος· 5, 6, 5 : Ἔμβιοι δὲ γίνονται (cucumeres) καὶ θεραπευόμενα πλείω χρόνον· 3, 5, 3 : Καὶ γὰρ ταῦτα (τὰ φυτὰ) ἐμβιώτερά ἐστι] : Ἔμβιον φυτόν. [Conf. Ἐμβρυος. Harpocr. : Ἀντιφῶν Ἀληθείας α· Καὶ ἡ σηπεδὼν τοῦ ξύλου ἔμβιος γένοιτο· ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ ζῆν, τουτέστι ζήσειε καὶ μὴ ξηρανθείη μηδ' ἀποθάνοι, et sim. Suidas cum aliis libris Harpocr. Lex. rh. Bekk. An. p. 249, 10, Etym. M. p. 334, 31 : Ἔμβιος καλεῖται ἡ σηπεδὼν τοῦ ξύλου. Ἡ δὲ σηπεδὼν ἡ ποιότης ἐστὶν ἡ ἐν αὐτῷ, καὶ εἰ μὲν εὖ ἔχει, τοῦ ἐκρῦσαι αἰτία γίνεται, εἰ δὲ κακῶς, τοῦ κατασαπῆναι. Id. Et. 333, 56 : Ἔμβιον τὸ στερρὸν τε καὶ πρέμνον· ἔμβιοί τε αἱ ῥίζαι αἱ εἰς βάθος διηνεκούμεναι καὶ ἐμβεβηκυῖαι, ἀπὸ τοῦ βῶ, prava etymologia. Ælian. V. H. 13, 1 : Τὸ ἔμβιον, item de arboribus.] Synes. De insomn. : Τῶν δὲ ὄντων, ἅτε ἑστώτων ἐστί, μᾶλλον ἔμβια καὶ ἀριδηλότερα, Magis vivacia. Idem Ep. 146 [145, p. 282, D] : Ἡ μέση [epistola] κατὰ τὸ μέγεθος ἔμβιόν τι ψυχῆς πάθος ἐνέσταξέ μοι, Vivum quendam animi affectum mihi infudit. [Id. De regno p. 32, B : Καὶ γάρ ἐστι λόγος ὄντως ἔργου σκιή· παρὰ σοῦ δὲ αὐτὸν ἀντήτουν ἔμβιον ἀπολαβεῖν καὶ κινούμενον. Philostr. Heroic. 2, 19, p. 693 : Ἐργαζομένου (Jovis) ἔμβια τὰ ὑπὸ τῷ αἰθέρι. || Qui est Per omnem vitam. Dio Cass. 78, 12 : Τοὺς ἐπ' ἀσεβείᾳ τινὶ, οἵα γε ἡ ἀσέβεια αὕτη, ἢ ἐς τοὺς αὐτοκράτορας λέγεται γίνεσθαι τιμωρίαν τινὰ ἔμβιον ὠφλικότας, Pœnam in omne tempus vitæ.]

[Ἐμβιοτεύω, i. q. ἐμβιόω. Aret. Diut. p. cur. 1, 4, p. 121 : Ἡ ξυνήθης τῷ κακῷ δίαιτα, ἐν ᾗ ἐμβιοτεύει ἡ νοῦσος, Viget, i. e. Alitur. L. D. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 296. Hemst. Nili Narrat. p. 30.]

Ἐμβιόω, ὡσω [immo σομαι], q. d. Invivisco [Vivo in]. Theophr. [H. Pl. 3, 6, 4], de plantis quæ comprehenderant terram et radices agunt : Ἐνδέχεται γὰρ, ὅταν ἐμβιώσῃ, πόρρω καθιέναι τὰς ῥίζας. Idem [ib. 5] : Τὴν δὲ κοκκυμηλέαν πολύῤῥιζον [πολύρριζον· ἀμφω δὲ (ipsam et Heracleoticam)] ἐμβιῶναι ἔστιν· C. Pl. 1 : Τὸ ἐμβιῶσαι καὶ βλαστῆσαι δυνάμενον, Quod, ut Bud. exp., non est exactum et enecatum. [Conf. ib. 2, 1; 2, 17, 2, H. Pl. 6, 7, 3.] Et pass. [fut. forma med., quæ una usurpari solet] ἐμβιώσομαι τῇ γῇ. [Proprie de hominibus Diodor. 5, 19 : Τοὺς ἐμβιοῦσιν ἐν αὐτῇ (insula). Nicol. Dam. ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 228 : Ξένοις δ' ἐμβιοῦν οὐκ ἔξεστιν ἐν Σπάρτῃ. Diog. L. 2, 35 : Τί δ', ἔφη, τὸ ἐμὸν ἱμάτιον ἐμβιῶναι μὲν ἐπιτήδειον, ἐναποθανεῖν δὲ οὐχί; Themist. Or. 30, p. 351, B : Οὐδὲν ἀνθρώποις οὕτω λυσιτελές ἐστιν ὡς γηπονίας τε ἐπιμεληθῆναι καὶ ἐμβιῶναι τῇ τέχνῃ. Plut. Mor. p. 789, A : Τὸν ἐμβεβιωκότα πολιτικαῖς πράξεσι· et paullo aliter Galb. c. 29 : Πέντε αὐτοκρατόρων ἡγεμονίαις ἐμβιώσαντα μετὰ τιμῆς καὶ δόξης. Liban. vol. 1, p. 532, 14 : Ἦν μὲν οὖν γνώμη τῷ νεανίσκῳ ταῖς Ἀθήναις ἐμβιῶναί τε καὶ ἐντελευτῆσαι. Euseb. Præp. ev. 5, 33, p. 229, D : Εἰ καὶ κάνθαρός τις γεννηθεὶς οὐκ ἐνεβίω οὐδ' ἐνεγήρασεν ἐν ἐκείνῃ τῇ κοπρίᾳ. Hesych. : Ἐμβεβίωκεν, τέθνηκεν. Cod. ἐμβεβίωθεν. Confus. c. συμβιοῦν ap. Ælian. N. A. 10, 11.]

[Ἐμβίσαρος, ὁ, Embisarus, Indus, ap. Diodor. 17, 87 et 90, libris altero l. multum variantibus. V. Wessel. ad l. priorem. L. Dind.]

Ἐμβίωσις, εως, ἡ, q. d. Inviviscentia. [Plut. Mor. p. 640, D : Λεπτὸν γὰρ ὄντα (τὸν φλοιὸν) καὶ ξηρὸν οὐ παρέχειν ἔδραν οὐδ' ἐμβίωσιν τοῖς ἐνθεμένοις, de surculis insitivis, Locum vitamque in se non concedere corticem. Legendum autem ἐντιθεμένοις. || Permansio in vita, Vita. Sirac. 38, 14 : Καὶ γὰρ αὐτοὶ κυρίου ἐτηθήσονται, ἵνα εὐοδώσῃ αὐτοῖς ἀνάπαυσιν καὶ ἴασιν χάριν ἐμβιώσεως. Maccab. 3, 3, 23 : Ἁρ' ἕκαστα ὑφορώμενοι διὰ τῆς ὑσκλειστάτης ἐμβιώσεως διὰ τάχους ἡμᾶς καταστρέψαι τὰ κατορθώματα. L. D. Jo. Chrys. t. 4, p. 558, 33 : Ὁ ἀφαιρούμενος ἐμβίωσιν τὸν πλησίον αὐτοῦ, imitatus usum loquendi intt. Gr. V. T. Hase.]

[Ἐμβιωτήριον, τὸ, Locus in quo vivitur, Domicilium, Sedes. Diodor. 5, 19 : Ὥστε δοκεῖν (insulam quandam) ὡσεὶ θεῶν τινων, οὐκ ἀνθρώπων ὑπάρχειν ἐμβιωτήριον· Exc. vol. 2, p. 518, 59. De similibus voce. Valck. ad Herodot. 2, 133.]

[Ἐμβλαβής, ὁ, ἡ, Noxius. Euseb. Dem. ev. 3, p. 126, D, ἐμβλαβεῖς ὁμιλίαι. Hemst.]

[Ἐμβλάκεύομαι, Deliro. Schol. Theocr. 3, 36 : Ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ) ἀπονοῇ καὶ ἐμβλακεύῃ. Theophylact. Hist. 4, 4, p. 95, A : Κλίναις τε χρυσαῖς ἐμβλακευόμενος καὶ σισύραις λαμπραῖς ἐντρυφῶν· Quæst. phys. 11.]

[Ἐμβλάπτω nonnulli finxerant ex Hesiod. Op. 281, ubi ἐν δὲ δίκην βλάψας νήκεστον ἀάσθη. Hom. Il. Z, 39, ubi ὄζῳ ἔνι βλαφθέντε μυρικίνῳ· O, 647, ubi τῇ δ' ἐνὶ βλαφθεὶς πέσεν ὕπτιος.]

[Ἐμβλαστάνω, Innascor. Theophr. C. Pl. 5, 15, 4 : Ἐπεὶ καὶ ἡ ἰξία δοκεῖ καὶ ὅλως τὰ ἐμβλαστάνοντα φθείρειν. L. Dindorf.]

[Ἐμβλάστησις, εως, ἡ, q. d. Innascentia, Germinatio in. Theophr. C. Pl. 5, 4, 5 : Τὰς ἐμβλαστήσεις τὰς ἐν ἄλλοις, velut lauri in platano. L. Dindorf.]

Ἔμβλεμμα, τὸ, Intuitus, Rectus aspectus, ap. Xen. ad differentiam τοῦ ἀνάβλεμμα. Bud. [Cyneg. 4, 4 : Ὅταν δὲ περὶ αὐτὸν ὦσι τὸν λαγῶ, ὅῆλον ποιεῖτωσαν τῷ κυνηγέτῃ ... ἀπὸ τῶν ἀναβλεμμάτων καὶ ἐμβλεμμάτων τῶν ἐπὶ τὰς καθέδρας τοῦ λαγῶ.]

Ἐμβλέπω, ψομαι, Intueor, Oculos figo, [Aspicio, Gl.]. Plato Ep. 7 [p. 349, C] : Ἐμβλέψας μοι καὶ μάλα τυραννικῶς. [Cum dat. etiam Reip. 10, p. 608, D, et al., Xenoph. Cyrop. 1, 3, 2, Theophr. fr. 8, 7, Polyb. 15, 28, 3, Plut. Agesil. c. 32, Meleag. Anth. Pal. 12, 94, ubi etiam forma poet. ἐνιβλέψῃς, aliique multi.] Athen. 8 : Εἶτα γραῖδιον ἐνέβλεπεν αὐτῷ. [Soph. El. 995 : Ποῖ γάρ ποτ' ἐμβλέψασα τοιοῦτον θράσος αὐτή θ' ὁπλίζει κἄμ' ὑπηρετεῖν καλεῖς; Quo spectans. Incertus poeta ap. Hephæst. p. 43 : Ὦ διὰ τῶν θυρίδων καλὸν ἐμβλέπουσα παρθένε τὰν κεφαλὰν, τὰ δ' ἔνερθε νύμφα. Eademque constr. Aristoph. in fr. Polyidi ap. Phot. Lex. p. 13, 19 : Ἔρημον ἐμβλέπειν, ἀκίνητον καὶ νωθρόν· οἷον ὅταν εἰς ἐρημίαν ἢ πέλαγος μέγα καὶ ἀχανὲς βλέπωμεν (ἐμβλ.)· Plato Charm. p. 155, C : Ἐνέβλεψέ μοι τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀμήχανον οἷον· Ion. p. 535, E : Δεινὸν ἐμβλέποντας· nec dissimili Philostr. Imag. 1, 28, p. 803, a Wakef. cit. : Ὁρῶ δὲ αὐτὸν (aprum) καὶ τὴν χαίτην φρίττοντα καὶ πῦρ ἐμβλέποντα, cui Dion. Chr. Or. 1, vol. 1, p. 62 : Πειρωμένη δεινὸν ἐμβλέπειν, contulit Jacobs. Plut. Pyrrh. c. 34 : Ἐνέβλεψε δεινὸν· Cat. maj. c. 24 : Ἐμβλέψας πικρότερον. Præterea construitur cum præp. εἰς, ut in l. Eurip. in Εἰσβλέπω cit.; Plat. Alcib. 1 p. 132, B : Τοῦ ἐμβλέποντος εἰς ὀφθαλμόν· Menand. Stob. Fl. vol. 2, p. 258 : Ὅταν γὰρ εἰς τρυφῶντα καὶ σχολὴν ἄγειν δυνάμενον ἐμβλέψῃ· Demosth. p. 913, 4 : Εἰς τὰ ὑμέτερα πρόσωπα ἐμβλέποντα τὰ ψευδῆ μαρτυρεῖν· Plut. C. Gracch. c. 14 : Πολὺν χρόνον ἐμβλέψας εἰς αὐτόν. Et signif. figurata Sirac. 51, 7 : Περίεσχόν με πάντοθεν, καὶ οὐκ ἦν ὁ βοηθῶν, ἐμβλέπων εἰς ἀντίληψιν ἀνθρώπων, καὶ οὐκ ἦν· 30, 21 : Κρεῖσσον γὰρ ἐστι τὰ τέκνα ζητῆσαί σου ἢ σὲ ἐμβλέπειν εἰς χεῖρας υἱῶν σου (ut Eur. Herc. F. 435 : Εἰς δὲ σὰς χεῖρας βλέπει δώματ' ὦ παρόντος). Ibid. 42, 18 : Ἔγνω γὰρ ὁ κύριος πᾶσαν εἴδησιν, καὶ ἐνέβλεψεν εἰς σημεῖον αἰῶνος. Et signif. Contemplandi, Matth. 6, 26 : Ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ· Sirac. 33, 15 : Ἔμβλεψον εἰς πάντα τὰ ἔργα τοῦ ὑψίστου. || Cum accus. in epigr. Anth. Pal. 11, 3, 3 : Ἀλλ' ὅταν ἐμβλέψω Νικάνορα τὸν σοροπηγόν. Ev. Marci 8, 25 : Καὶ ἐνέβλεψε τηλαυγῶς ἅπαντας. Judic. 16, 28, sec. Alex. : Ἐμβλέποντες ἐμπαιζόμενον Σαμψών. Et cum particip. Maccab. 2, 12, 45 : Εἶτ' ἐμβλέπων τοῖς μετ' εὐσεβείας κοιμωμένοις κάλλιστον ἀποκείμενον χαριστήριον, ὁσία καὶ εὐσεβὴς ἡ ἐπίνοια. || Ponitur absolute. Xenoph. Comm. 3, 11, 10 : Ὡς ἂν ἐμβλέπουσα χαρίζοιτο. Plat. Alcib. 1 p. 133, A : Εἴδωλον ὄν τι τοῦ ἐμβλέποντος. Philemo ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 142 : Ἐμβλέψαι δέ που τὰχ τοῦ χρόνου τοῦ παντὸς εἴσεται. Poeta inc. ap. Plut. Mor. p. 769, B :

Οἰκειότητα ἐμβλέπων ὠλίσθανον· ubi leg. videtur, οἰκειότης τε κἀμβλ. Plut. ipse ib. 133, B : Φοβούμενος ἐμβλέπειν· 968, C, et al. multi. || Pass. Reg. 3, 8, 8 : Καὶ ὑπερεῖχον τὰ ἡγιασμένα, καὶ ἐνεβλέποντο αἱ κεφαλαὶ τῶν ἡγιασμένων ἐκ τῶν ἁγίων εἰς πρόσωπον τοῦ Δαβὶρ, καὶ οὐκ ὠπτάνοντο ἔξω. Ed. Complut. ἐβλέποντο. Confus. c. εἰσβλέπω v. in illo. L. D. Van Goens Obs. Misc. p. 58 memorat marmor Smyrnense, in quo a se lectum esse : Ἄνθρωπος τῶτ' ἐστι τις, ἐμβλεπε καὶ τὸ μένον σέ. « Vitium, inquit, scriptoris h. l. habetur, qui, pro ἐμβλεπε, εἰβλεπε dedit. Εἰβλέπω est vox nullius; ἐμβλέπω ap. Plat. aliosque occurrit. » Sed in hoc erravit; leg. enim τίς εἶ, βλίπε. Bast.]

[Ἔμβλεψις, εως, ἡ, Intuitus. Hippocr. Epid. 7, p. 1210, F : Ἐμβλέψις ἐμῤῥωώδεις σφόδρα μέχρι τοῦ ἰσχάτου χρόνου.]

Ἔμβλημα, τὸ, Emblema, [Gemma, Gl.], Quod operi cuipiam injicitur et inseritur (ornatus gratia). Magis autem peculiari signif. ἐμβλήματα fuerunt appellata Vasorum aureorum argenteorumque ornamenta, quæ his ita inserebantur, ut, quoties libitum esset, revelli possent. Hoc nomine comprehendi existimantur, et quæ in parietibus Vermiculata, in pavimentis Tessellata, in lignis Segmentata dicuntur. Vide Bud. in Annot. pr. [in Pand. p. 43?] et Cælium [Rhodig. A. L. 6, 19]. Emblemata, inquit Cam., dixere etiam Latini Græca voce Opera tessellata, et ad varietatem transtulerunt. [Latiori signif. Plut. Marii c. 25 : Λέγεται δ' εἰς ἐκείνην τὴν μάχην πρῶτον ὑπὸ Μαρίου καινοτομηθῆναι τὸ περὶ τοὺς ὑσσούς. Τὸ γὰρ εἰς τὸν σίδηρον ἔμβλημα τοῦ ξύλου πρότερον μὲν ἦν δυσὶ περόναις κατειλημμένον σιδηραῖς, de ligno hastæ cuspidi ferreæ inserto. Altera Dio Cass. 57, 15 : Ὁ Τιβέριος ἀπεῖπε μὲν ἑαυτῇ σκιρικῇ μηδένα ἄνδρα χρῆσθαι, ἀπεῖπε δὲ καὶ χρυσῷ σκεύει μηδένα πλὴν πρὸς τὰ ἱερὰ νομίζειν· ἐπεί τε διηπόρησάν τινες, εἰ καὶ τὰ ἀργυρᾶ τὰ χρυσοῦν τι ἔμβλημα ἔχοντα ἀπηγορευμένον ἐστὶν εἴτε κεκτῆσθαι, ἐκώλυσεν ἐς αὐτὸ τὸ ὄνομα τὸ τοῦ ἐμβλήματος, ὡς καὶ Ἑλληνικὸν, ἐμβληθῆναι, καίτοι μὴ ἔχων ὅπως ἐπιχωρίως αὐτὸ ὀνομάσῃ. V. de voc. Latinis usitatiori quam Græcis Lexx. Lat.] || Insitio mitioris surculi in sylvestrem. VV. LL. [Pollux 1, 241 : Πάντα δὲ τὰ ἐμφυτευόμενα ἥμερα τοῖς ἀγρίοις ἐμβλήματα καλεῖται. || Ap. Philon. Belop. p. 102, 39 : Ἀνὰ μέσον τῶν ὑποδημάτων τοῦ ἐμβλήμματος (sic) καὶ κασύματος (sic), Soleam superiorem et inferiorem intelligebat Schneider. Ap. Hesych. Βλητοὶ (scr. Βλῆτρα) interpretantem σῆνες, ἐμβλήματα, ex schol. Hom. Il. O, 678 et al. restituendum videtur συμβλήματα.]

[Ἔμβλησις, εως, ἡ, Injectio vel Irruptio. Hippocr. De loc. in hom. p. 423, 31 : Ἀποῤῥαχθεῖσα ἡ μήτρη καὶ ἐπιπωμασθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐμβλήσεως τῆς ἐς τὸν κρημνόν, de qua paullo ante, Ἐπεὶ δὲ προκινηθέωσιν ἐς τὸ ἔμπροσθεν καὶ ἐμβάλλωσι τὸ στόμα ἐς τὸν κρημνόν.]

Ἐμβλητέον, Injiciendum. [Plato Phileb. p. 62, B : Ἢ τῷ ψευδοῦς ... τὴν ὡ βέβαιον τέχνην ἐμβλ. κοινῇ καὶ συγκρατέον; Geopon. 19, 6, 11 : Καὶ ἑκάστην δὲ χοῖρον τίκτουσαν ἐν ἰδιάζοντι συφετῷ ἐμβλ. L. D. Philo Belop. p. 80, 28 : Ἐμβλ. δέ ἐστιν εἰς τὰ τείχη ... ξύλα ὀρθία. Masc. Lucian. Catapl. 28 : Ἀρ' ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντά ἐστιν ἐμβλητέος, ἡ παραδοτέος τῷ Κερβέρῳ; Hase.]

[Ἐμβλίζω. V. Ἐμβρίζω.]

[Ἐμβλώ, πέπλασται παρὰ τὸ ἐμβλέπειν, ὡς ἡ Δωρὼ καὶ Διξὼ, Hesych. Meretricum nomina videri monet Guietus.]

[Ἐμβλωκυῖαν, ἐν τῷ ἀνδρὶ ἠδωῶσαν, Hesych. « Scr. videtur Ἐμβεβλωκυῖαν, ab ἐμβλώσκω. Supra : Βέβλωκεν ... φύεται. » Albert. Licet etiam cogitare de Βεμβλωκυῖαν vel μεμβλωκυῖαν, quibus de formis vide vol. 2, p. 298, A, B.]

Ἐμβοάω, ήσω vel potius ήσομαι, Inclamo, Clamorem tollo. Thuc. 4, p. 133 [c. 34] : Καταῤῥονήσαντες καὶ ἐμβοήσαντες, αὖθις ὥρμησαν ἐπ' αὐτούς. Basil. : Καὶ πάντες προῄεσαν ἐμβοῶντες οὐκ εἰσηκούοντο. Lucian. [De luctu c. 15] : Οὐδ' ἂν μεῖζον τῶν Στέντορος ἐμβοήσῃ. [Ead. struct. Plut. Cat. min. c. 28 : Οἱ δ' ἐναντίοι ἐπῆσαν αὖθις, ἐμβοήσαντες μέγα καὶ θαρραλέον. Themist. Or. 18, p. 221, A : Ὥσπερ ὁ Ἀχιλλεὺς ... ἀλαλάξας τε καὶ μόνον ἐμβοήσας καὶ ἐξελόμενος τῆς σκηνῆς ἔσθεσεν ἀναπτομένην ἤδη τὴν φλόγα· 26, p. 330, A : Οὐδ' ἐξεγείρει ἐμβοήσασα. Cum dat. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 170 : Ἐμβοάτω τις αὐταῖς τραχυτέρᾳ φωνῇ. Signif. Incitandi et Adhortandi vel Admonendi Xenoph. Cyneg. 6, 17 : Ἐμβοώντων δὲ αὐτῶν διωκομένων, Ἰὼ κύνες. Conf. Poll. 5, 85. Dionys. A. R. 11, 38 : Ἐμβοήσαντες ἑαυτοῖς. Plut. Mor. p. 242, A : Ἐμβοήσασαι τοῖς ἀνδράσι. Dio Cass. 58, 10 et al. Themist. Or. 15, p. 185, D : Ὥσπερ οἱ παιδοτρίβαι τοῖς ἀθληταῖς οὐκ ἐν τῇ κονίστρᾳ μόνον ἐμβοῶσιν κτλ. Appian. Civ. 3, 57 : Ὁ δὲ Καίσαρ ἀποκαλυψάμενος ἐνεβόησεν αὐτῷ, Θαῤῥῶν ἴθι πρὸς τὸν κλύδωνα, Καίσαρα φέρεις καὶ τὴν Καίσαρος τύχην. Alia constr. Pollux 9, 109 : Ἐμβοήσαντες κατὰ τὸ ὦς. Infinit. seq. Joseph. B. J. 5, 2, 2 : Τοῖς περὶ αὐτὸν ἐμβοήσας ἔπεισθαι.]

Ἐμβοηθέω, Auxilium fero. [Scriptura vitiosa, ut videtur, pro ἐμβοάω.]

[Ἐμβόημα, τὸ, Inclamatio. Eust. Opusc. p. 304, 89 : Ὁ δὲ νεογνὸς (οἶνος) ὑπεσκίρτα ζέων καὶ βραττόμενος· καὶ τὸ βράσμα ἦν τοῖς προσιεμένοις καθὰ καὶ τι ἐμβόημα καὶ ἀπειλὴ βίου ὑπεξαγωγῆς. Eod. modo quo supra ἐμβοάω, de incitando, 140, 22 : Καὶ οὕτω τὰ ἐμὰ διδασκαλια, δι' ὧν ἀναστέλλειν πειρῶμαι, ὡς διά τινος ἐπαοιδῆς, τὴν τοῦ θηρίου ἀγριότητα, ἐμβοήματα κρίνονται, δι' ὧν αὐτὸ ἐρεθίζονται καταπηδᾶν κτλ.]

[Ἐμβόησις, εως, ἡ, idem. Aret. Ac. m. cur. 1, 2, p. 78 : Ἦν βαθὺ κῶμα ἴσχῃ, ἐμβόησις, νευθισίη ὀργίλη. Eust. Il. p. 826, 37 : Αἱ τῶν στρατηγῶν ἐμβοήσεις. Paul. Æg. 6, 74, p. 202, 48.]

[Ἐμβοθρεύω, Excavo. Philostr. V. Ap. 2, 15, p. 67, 31 : Οἱ ἐλάττους (elephanti) οὐδὲν ἂν βλάπτοιεν τὴν τῶν μειζόνων διαπορείαν, ἧττον ἐμβοθρεύοντες, Minores foveas facientes, quas βόθρους antea dixerat. Adamant. Physiogn. 2, 17, p. 400 ed. Fr. : Στόμα κοῖλον ὡς ἐμβοθρευόμενον φωνερῶν καὶ κακοήθων. Polemo 1, 11, p. 252 : Στόμα μυλλὸν καὶ ἐμβοθρον φωνερόν, κακοήθη καὶ ἀκόλαστον ἄνδρα σημαίνει, Cavum, Depressum.]

Ἔμβοθρος, ὁ, ἡ, Foveam in se habens, vel Qui in fovea est. [Theophr. H. Pl. 9, 3, 1 : Ὅταν κατασκευάσωσιν ὁμαλὴ τόπον, ὥσπερ ἄλω ποιήσαντες, ἔρυσαν εἰς τὸ μέσον συρρόην, καὶ ταύτην ἐδαφίσωσι, κατασχίσαντες τοὺς κορμοὺς συντιθέασι παραπλησίαν σύνθεσιν τῆς τῶν ἀνθρακευόντων, πλὴν οὐκ ἔμβοθρον, ἀλλὰ τὰς σχίζας ὀρθὰς πρὸς ἀλλήλας, Non cavam, quales sunt camini carbonariorum. V. etiam Ἐμβοθρεύω.]

[Ἐμβοθρόω.] Ἐμβοθρωθῆναι, Fieri ἔμβοθρον, Incavari in serobem s. foveam. Hippocr. De corde [p. 269, 8] : Περίβολον δὲ ἔχει παχὺν καὶ βόθρον ἐμβεβόθρωται τὸ εἶδος εἰκέλιον ὅλμῳ.

[Ἐμβολαδὶς scriptura vitiosa pro ἀμβολαδὶς (ut ἐμβολάδην pro ἀμβ. in libris nonnullis Hom. Il. Merc. 411), ap. Jo. Alex. Tov. παραγγ. p. 38, 30. L. D.]

Ἐμβολὰς, άδος, ἡ, ut ἐμβολάδες ἄπιοι, Aristophan. [Lege Aristotel. Eust. Od. p. 1405, 41. Hemst. Ap. Eust. verba hæc citantem ex Aristot. legendum ἐπεμβολάδας ex Athen. 14, p. 653, D, ipsoque Il. p. 545, 42. Aristoph. nomen autem HSt. sumpsit ab Suida in vv. Ἐμβολάδας et Ἐμβεβλημένη, Suidas ab Harpocrat., cujus meliores libri recte Ἀριστοτέλης, servantes tamen cum Zonara p. 700 ἐμβολ.], Pira insititia, vel, ut loquitur Horat., Insitiva. [Plut. Mor. p. 640, B : Συκαῖ μορεῶν ἐμβολάδες (διεθεγμέναι). Eust. Opusc. p. 240, 14 : Ὅτε καὶ ἔστιν εἰπεῖν τὸ τοιοῦτον ὡς οἷον πρέμνῳ μέλανι προσπεφυκυῖαν ἐμβολάδα λευκήν. V. Ἐμβολὶς.]

Ἐμβολεὺς, έως, ὁ, q. d. Injector; ut quidam ἐμβολέα χράμβης appellavit πάσσαλον in Epigr. [Anth. Pal. 6, 21, 6], Palum s. Stipitem acutum brassicæ depactorem, i. e. Quo fit serobis, in quam brassica injicitur et depangitur. Vide Ἔμβολον. [Hesych. : Κίνυρος, ἐμβολεὺς οἰσύινος, κόρινος. Sim. sæpius ap. Heron. Spirit. p. 180, 181. L. D.] Item Aggressor, Invasor, VV. LL. [Quasi Aggressorem et Invasorem interpr. Lex. Septemv. in l. Anth.]

[Ἐμβολεύει, ap. Hesych. in gl. ex Hom. Od. O, 198 petita : Ἐνήσει, ἐμβολεύει, in ἐμβαλεῖ cum schol. recte mutant intt. V. Ἐμβολιμεύω.]

Ἐμβολὴ, ἡ, Injectio [Maccab. 3, 4, 7 : Αἱ δὲ ... νεάνιδες ... δέσμιαι δημόσιαι μέχρι τῆς εἰς τὸ πλοῖον ἐμβολῆς εἵλκοντο μετὰ βίας], et q. d. Insertio, pro qua signif. affertur ἐμβολὴ τῶν ἄρθρων. [Hippocr. De fractis p. 761, G : Ἄρθρων ἐμβολὴς 760, G : Τὴν ἐμβολὴν χρὴ ποιέεσθαι ἐκ καταστάσιος· De artic. p. 782, C, etc. Ap. Plat. Crat. p. 437, A : Σκοπῶμεν δὴ ἐξ αὐτῶν ἀναλαβόντες

πρῶτον μὲν τοῦτο τὸ ὄνομα τὴν ἐπιστήμην, ὡς ἀμφίβολόν ἐστι καὶ μᾶλλον ἔοικε σημαίνοντι ὅτι ἵστησιν ἡμῶν ἐπὶ τοῖς πράγμασι τὴν ψυχὴν ἢ ὅτι ξυμπεριφέρεται, καὶ ὀρθότερόν ἐστιν ὥσπερ νῦν αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν λέγειν μᾶλλον ἢ ἐκβάλλοντας τὸ εἶ πιστήμην, ἀλλὰ τὴν ἐμβολὴν ποιήσασθαι ἀντὶ τῆς ἐν τῷ εἶ ἐν τῷ ἰῶτα, ubi Injectionem esse putarunt Ficin. et al., est potius Initium vocabuli facere non ab syll. επ, sed ab ιστ, i. q. ἀρχή. Qua signif. figurata etiam Demetr. Eloc. 39 : Δεῖ καὶ τὴν ἐμβολὴν τοῦ κώλου καὶ ἀρχὴν μεγαλοπρεπῆ εὐθὺς εἶναι καὶ τέλος.] || Irruptio, Impressio, Impetus irruentis aciei. Ἐμβολὴ τοῦ στρατοῦ, inquit Bud., Invasio hostilis, Conflictus aciei instructæ, Impressio in hostes facta. Sic Θηβαίων ἐμβολὴ, Aristot. Pol. 2, [c. 7, p. 1269, 37]. Ἐμβολῆς ἔσχοντο, e Plut. Cam. pro Aggressi sunt. [De quo l. v. infra. Xenoph. Cyr. 2, 3, 17 : Τοὺς ἡμίσεις τῶν ἀνδρῶν ἀντιτάξαντα ἑκατέρωθεν εἰς ἐμβολήν· 7, 1, 18 : Παρακάλει τοὺς σὺν σοὶ εἰς τὴν ἐμβολήν. Polyb. 3, 116, 8; Diodor. 15, 63; Lycophr. 525; Appian. Syr. c. 34; Plut. Marcell. c. 6, Crass. c. 25.] Dicitur autem et de aliis rebus, ut [Plut. Mor. p. 901, F : Ἀλκμαίων ἀκούειν ἡμᾶς τῷ κενῷ τῷ ἐντὸς τοῦ ὠτός· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ διηχοῦν κατὰ τὴν τοῦ πνεύματος ἐμβολήν. Ælian. N. A. 7, 7; 14, 10. Κυμάτων ἐμβολὴ Eust. Od. p. 1405, 38. Alia v. ap. Toup. Emend. vol. 1, p. 337;] ἐμβολὴ χαλάζης ex Aristide [vol. 1, p. 286. Hesych. in Ἐπαιγίζοντα : Καταιγίδες αἱ τῶν ἀνέμων ἐμβολαί. Hemst. Figurate Longin. 20, 2, de oratore : Ὥσπερ αἱ καταιγίδες, ἄλλην ποιούμενος ἐμβολήν. Ælian. N. A. 16, 17 : Τὰς ἐμβολὰς τῶν ὑετῶν.] Synes. quoque τὰς ἐμβολὰς τοῦ πνεύματος dixit. [Eur. Andr. 1130, de Neoptolemo a Delphis lapidato : Προὔτεινε τεύχη κἀφυλάσσετ' ἐμβολὰς, ἐκεῖσε κἀκεῖσ' ἀσπίδ' ἐκτείνων χερί. De jactu teli Polyb. 6, 22, 4 : Εὐθέως ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμβολῆς κάμπτεσθαι (τὸ τῶν γρόσφων βέλος)· et sim. 8, 9, 3 : Ταῖς τῶν κατὰ κορυφὴν λίθων καὶ δοκῶν ἐμβολαῖς. Plut. Pomp. c. 8 : Πρὶν ἐν ἐμβολαῖς ὑσσῶν γενέσθαι τὰς φάλαγγας· Coriol. c. 9 : Ὡς δ' ἦσαν ἐμβολαὶ δοράτων.] Et ἐμβολὴ τῶν νηῶν, Conflictus classis. Thuc. 2, [89] : Οὔτε γὰρ ἂν ἐπιπλεύσειέ τις, ὡς χρὴ, ἐς ἐμβολήν. [Æsch. Pers. 279 : Πᾶς δ' ἀπώλλυτο στρατὸς δαμασθεὶς ναΐοισιν ἐμβολαῖς· 336, 562. Et sing. 409 : Ἦρξε δ' ἐμβολῆς Ἑλληνικὴ ναῦς. Et præter alios multos Polyb. 1, 22, 8 : Κατὰ τὰς ἐμβολὰς τῶν πλοίων· 23, 8 : Ἐποιεῖτο τὸν ἐπίπλουν ὡς εἰς ἐμβολήν· similiterque 16, 3, 12. Et præterea 1, 46, 9; 2, 10, 3 et 4; 16, 3, 10. Et in locut. ἐμβολὴν ποιήσασθαι 1, 23, 9 : cujus loco ἐμβολὴν διδόναι usurpat 1, 51, 6, Polyæn. 3, 10, 11, Diodor. 14, 51, et, ut videtur, 11, 27; 13, 99, ubi in ἔμβολον consentiunt libri, quod cum ἐμβολὴ permutatur etiam 20, 61. A προσβολῇ Thucyd. 7, 70 distinguit ita, ut ἐμβ. sit Impetus a latere, προσβ. a fronte : Ξυμπεσουσῶν δὲ ἐν ὀλίγῳ πολλῶν νεῶν αἱ μὲν ἐμβολαὶ, διὰ τὸ μὴ εἶναι τὰς ἀνακρούσεις καὶ διέκπλους, ὀλίγαι ἐγίγνοντο· αἱ δὲ προσβολαὶ, ὡς τύχοι ναῦς νηὶ προσπεσοῦσα ἢ διὰ τὸ φεύγειν ἢ ἄλλῃ ἐπιπλέουσα, πυκνότεραι ἦσαν· itemque Dio Cass. 50, 18, ubi προβολαὶ in libris, quod correxit Reim., Thucydidis non memor. Ceterum idem Thucyd. 7, 36 : Ἐνόμισαν γὰρ οἱ Συρακόσιοι πρὸς τὰς τῶν Ἀθηναίων ναῦς οὐχ ὁμοίως ἀντινεναυπηγημένας, ἀλλὰ λεπτὰ τὰ πρώραθεν ἐχούσας διὰ τὸ μὴ ἀντιπρῴροις μᾶλλον αὐτοὺς ἢ ἐκ περίπλου ταῖς ἐμβολαῖς χρῆσθαι, οὐκ ἔλασσον σχήσειν, καὶ τὴν ἐν τῷ μεγάλῳ λιμένι ναυμαχίαν, οὐκ ἐν πολλῷ πολλαῖς ναυσὶν οὖσαν, πρὸς ἑαυτῶν ἔσεσθαι· ἀντίπρῳροι γὰρ ταῖς ἐμβολαῖς χρώμενοι ἀναρρήξειν τὰ πρώραθεν αὐτοῖς, στερίφοις καὶ παχέσι πρὸς κοῖλα καὶ ἀσθενῆ παίοντες τοῖς ἐμβόλοις. Εἰς ἐμβολὴν ἀγαγεῖν Plut. Lucull. c. 3. Conf. id. Camill. c. 8, qui l. minus apte memoratur supra ab HSt. Pollux 1, 125. || De invasione pedestri Xen. Anab. 4, 1, 3 : Τὴν εἰς τοὺς Καρδούχους ἐμβολὴν ὧδε ποιοῦνται· H. Gr. 5, 4, 42 : Οἱ Θηβαῖοι μάλα ἀχθόμενοι τῇ ἐμβολῇ· 47; 7, 2, 10. Ib. 6, 4, 5 : Ἀπεκρούσθης τῆς ἐμβολῆς, hac signif. capiendum potius, quam, ut alii fecerunt, signif. Faucium. Appian. Civ. 4, 105 : Ὡς Ταυρομένιον αἱρήσων ἀπόντος ἔτι τοῦ Πομπηίου καὶ τὰς ἐμβολὰς αὐτῷ διχόθεν παρέξων. Long. Past. proœm. : Πολεμίων ἐμβολή. Pollux 6, 176. || De ictu arietis Procop. B. Gotth. 4, 11, p. 594, B : Ἡ τοῦ κριοῦ ἐς τὸν περίβολον ἐμβολή. || Eur. Herc. F. 869 : Ἀμπνοὰς δ' οὐ σωφρονίζει ταῦρος ὡς ἐμβολήν· Sylei fr. 4 (3 Matth.) : Ὄμμα γὰρ πυρὸς γέμεις, ταῦρος λέοντος ὡς βλέπων πρὸς ἐμβολήν. Plut. Mor. p. 638, F : Τοὺς δὲ πύκτας οὐδὲ πάνυ βουλομένους ἐῶσιν οἱ βραβευταὶ συμπλέκεσθαι, μόνους δὲ τοὺς παλαιστὰς ὁρῶμεν ἀλλήλους ἀγκαλιζομένους καὶ περιλαμβάνοντας, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ἀγωνισμάτων, ἐμβολαὶ, παρεμβολαὶ, συστάσεις, παραθέσεις, συνάγουσιν αὐτοὺς καὶ ἀναμιγνύουσιν ἀλλήλοις. || Ap. Polyb. 3, 115, 9 : Ὧν οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ κέρατος κλίναντες ἐπ' ἀσπίδα, καὶ τὴν ἐμβολὴν ἐκ δόρατος ποιούμενοι, παρίσταντο παρὰ πλευρὰν τοῖς πολεμίοις· οἱ δ' ἀπὸ τῶν εὐωνύμων, ἐπὶ δόρυ ποιούμενοι τὴν κλίσιν, ἐξ ἀσπίδος ἐπιπαρενέβαλον, dicitur ea fere signif. qua seq. ἐπιπαρεμβάλλειν, quod v.] || Sed et ἐμβολὴν quidam interpr. Rostrum navis [Gl. : Ἐμβολαὶ, Rostra. Æsch. Pers. 415 : Αὐτοὶ δ' ὑφ' αὑτῶν ἐμβολαῖς χαλκοστόμοις παίοντο], ut Xen. Hell. 4, [3, 13] : Ἐμβολὰς ἐχούσῃ τριήρει. [Vertendum, Vulnera, ab rostris illisis accepta V. Schneid. ad l.] Sic et Bayf. ap. Polyb. [de quo supra.] Bud. autem ἐμβολὴν esse ait Caput arietis machinarii, h. in l. Thucyd. 2, [76] : Ἡ δὲ δοκὸς ῥύμῃ ἐμπίπτουσα, ἀπεκαύλιζε τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς. [Suid. : Ἐμβ., τὸ ἄκρον τοῦ κριοῦ, τοῦ μηχανικοῦ ὀργάνου. « Τῷ ἐπιφερομένῳ ἄχθει ἀποκαυλίζειν τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς. » Memno Photii cod. 224, p. 236, 18 : Ὁ κριὸς τῆς ἄλλης ἐμβολῆς προαπεκλάσθη. Procop. B. Gotth. 1, 21, p. 364, A, D, Suid. v. Κριὸς, p. 2204, A.] || Ostium fluminis [hoc est, Ubi fluvius intrat locum, mare, aliumve fluvium : Exitus enim semper est ἐκβολή. Dionys. A. R. 1, 45 : Κατέσχον εἰς Λωρεντὸν, αἰγιαλὸν Ἀβοριγίνων ἐπὶ τῷ Τυρρηνικῷ πελάγει κείμενον, οὐ πρόσω τῶν ἐμβολῶν τοῦ Τιβέριος, restituendum ex cod. Vat. ἐκβ., idemque ex eod. 2, 55, et ubi consentiunt libri in ἐμβ., 1, 9. Eandem correctionem Xenoph. Eph. 4, 2, p. 78, 8, adhibuit Locella post Oudendorp. ad Thom. p. 279. Ambiguus est locus Agatharchidis ap. Athen. 9, p. 387, C : Πρὸς τὰς ἐμβολὰς τῶν στομάτων (Phasidis)], ut ἐκβολὴ, vertit Bud. [Theophr. H. Pl. 4, 11, 8 : Κάλλιστος δὲ δοκεῖ πάντων γίνεσθαι (κάλαμος) περὶ τὴν ὀξεῖαν καλουμένην καμπήν. Ὁ δὲ τόπος οὗτός ἐστιν ἐμβολὴ τοῦ Κηφισοῦ. Plutarch. Anton. c. 41 : Ἰδὼν ἀπόχωσιν ἐμβολῆς ποταμοῦ νεωστὶ διεσπασμένην καὶ τὸ ῥεῦμα πολὺ πρὸς τὴν ὁδὸν.... Aristid. vol. 1, p. 214 : Οὔτε γὰρ ἐκείνη (ἡ θάλαττα) μείζων ὑπὸ τῆς ἐμβολῆς τῶν ποταμῶν γίγνεται. Herodot. 1, 191 : Τάξας τὴν στρατιὴν ἅπασαν ἐξ ἐμβολῆς τοῦ ποταμοῦ, τῇ ἐς τὴν πόλιν ἐσβάλλει· ap. quem 7, 182 inter ἐσβολὰς et ἐμβολὰς variatur in libris. || De faucibus et angustiis Xenoph. H. Gr. 5, 4, 48 : Τὴν πρὸς Θεσπιῶν ἐμβολὴν, ut ex libris restitui pro εἰσβολήν. Sic est ib. 4, 7, 7, et singul. 4, 3, 10. Conf. Plut. Philop. c. 5, Flamin. c. 3, Cleom. c. 4, Anton. c. 69, etc., Joseph. B. J. 1, 12, 3; 5, 2, 3. Κλεισούραν interpr. Suidas. || « Ἐμβολὴ, Αἰσία ἐμβολὴ, Felix embola, Transvectio mercium, quæ in navim injiciuntur, in Edicto 13 Justin. cap. 4, § 1; cap. 22, § 1 etc. Leges Rhodiorum : Ἐὰν πλοῖον ἐν τῇ ἐμβολῇ ἀποδειχθῇ ὑπὸ τοῦ ἐμπόρου ἢ κοινωνοῦ πλῆρες τῆς προθεσμίας. » Ducang. qui in Gloss. Lat. vol. 3, p. 60 addit : « Est enim ἐμβολὴ quicquid εἰς ναῦν ἐμβάλλεται, ut observatum a Salmasio ad Vopiscum p. 387. » Qua signif. confunditur cum ἐμπολὴ, quod v. Pollux 6, 176 : Ἐμβολὴ ἀγωγίμων. || Huic autem signif. cognatæ quas ponit Hesych. : Ἐμβολὴν, πληθὺν, ... ἐνθήκην, ἀπόθετον χρῆμα. || Incerta signif. ap. Liban. vol. 4, p. 140, 8 : Τίς ἀνέτρεψε τῆς βαλανευτρίας τὴν ἐμβολήν; || Cuneus. V. Ἔμβολον. || Cum εἰσβολὴ et ἐσβολὴ permutatur in ll. supra citt., Lycophr. 525, Diodor. 15, 63, Appian. Syr. c. 15, Mithr. c. 22. Cum ἐκβολὴ ap. Thucyd. 7, 70, Diodor. 1, 33, Aristid. vol. 1, p. 214, Pausan. 3, 10, 7, Dion. Cass. 50, 18, Appian. Civ. 4, 95, et in ll. paullo ante citt. Cum ἔμβολον vel ἔμβολος confus. v. supra. Cum συμβολὴ, in schol. Hom. Il. Δ, 133.]

[Ἐμβόλιμα, ων, τὰ, Embolima, Indiæ oppidum. Arrian. Exp. 4, 28, 12. L. Dindorf.]

Ἐμβολιμαῖος, ὁ, Interjectitius, Intercalaris. [Auson. Ecl. de rat. dier. ann. vertent. 12 : « Quinto qui (dies) protinus anno mense Numæ extremo nomen capit embolimæi. »]

[Ἐμβολιμεύω, Intercalo. Epiphan. vol. 1, p. 825, D : Ἐμβολιμεύονται γὰρ αἱ τριάκοντα ἡμέραι· 826, A : Καὶ συμβαίνει κατὰ τὸν ὄγδοον ἐνιαυτὸν ἐμβολιμεύεσθαι τὰς λ' ἡμέρας, τὸν ἕνα μῆνα εἰς τὰ δύο ἔτη. Itaque ib.

825, D : Καὶ ἐνεβολιεύθησαν καὶ κατὰ τρία ἔτη μῆνες δύο, scrib. videtur ἐνεβολιμιεύθησαν. L. Dindorf.]

Ἔμβολιμος, ὁ, ἡ, q. d. Injectitius, Intercalaris [Gl.]; Bud. interpr. Insertus, Intercalatus: unde Plut. [Num. c. 18, Cæs. c. 59] Menses et quidam Dies ἐμβόλιμοι. [De mense it. Herodot. 1, 32 : Ἐμβολίμου μηνὸς μὴ γινομένου· 2, 4 : Διὰ τρίτου ἔτεος ἐμβόλιμον μῆνα ἐπεμβάλλουσι, et sæpius Epiphan. vol. 1, p. 825-6. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 476, 12 : Ἐὰν δὲ καὶ ἐμβόλιμον μῆνα ἡ πολις ἄγῃ, προσεπιρθώσεται καὶ τοῦ ἐμβολίμου τὸ κατὰ λόγον. Diodor. 1, 50 : Ἐμβολίμους μῆνας οὐκ ἄγουσιν. Dio Cass. 43, 26 : Μιᾶς ἄλλης ἡμέρας ἐμβολίμου οὔσης· 48, 33 : Ἡμέρα ἐμβ. παρὰ τὰ καθεστηκότα ἐνεβλήθη. Hesych. : Ἐμβόλιμον τὸν μῆνα καὶ τὴν ἡμέραν καὶ ἀνδραποδισμόν.] Macrobii autem [Sat. 1, 13] quædam exempll. ἐμβολισμοὺς habent perperam pro ἐμβολίμους. [It. cod. Chr. Pasch. p. 7, 4, tantoque consensu Isidor. Orig. 6, 17, 21-24, Solin. c. 3, Gl. : Ἐμβολισμός, Intercalaris, Bisextus, ut clarum sit apud recentissimos certe vitium esse non librorum sed ætatis.] Et ἐμβόλιμα, Intercalaria carmina, Aristot. De poet. [c. 18 extr.] Vide Bud. p. 436. [|| Suppositus. Hesych. : Ἐμβόλιμα ἔπη τὰ ὑπὸ τῶν γραμματικῶν ὡς ἀλλότρια καὶ νόθα ἀθετούμενα. || In fr. Eupol. ab schol. Aristoph. Nub. 997 cit. : Ἱπποκράτους τε παῖδες ἐμβόλιμοί τινες, ubi Suid. in v. interpretatur ἀτελῆς, hæc ipsa interpr. legendum videtur ostendere ἐκβόλιμοι, Abortivi. Simul allusisse poetam ad ἐκβολάδα, quod v., probabile fit eo quod filii Hippocratis porcis comparati dicuntur ab schol. L. D.]

[Ἐμβόλιον, τό.] Ἐμβόλια, mendose fortasse pro ἐμβόλιμα, dicta Parva quædam retia, Pollux testatur, ὡς παρεμβαλλόμενα τῇ τῶν προτέρων στάσει. [Conf. 10, 141, ubi ἐμβόλια pro ἐκβ. restituendum ex cod. L. D. Ἐμβόλεια exhibent codd. Poll. 5, 35. Ceterum est etiam ἐμβόλιον, τὸ, Jaculum ferreum hamatum, magna vi in feram aut in hostem immissum, Diodor. 1, 35, ubi de venatione hippopotami. Ἀγκιστρωτὰ ἐμβόλια memorat Philo De tel. constr. in Mathem. vett. p. 95, 45 (ubi cod. scripturam ἐμπόλια in marg. correxit editor). Et ap. Hesych. habes Συβίνη, καπροβόλιον, ἐμβόλιον. Schweigh. Ap. hunc cad. signif. qua a Polluce ponitur, capiebat HSt. in Συβήνη. Scriptura ἐμβόλειον si verior esset, cogitari posset de restituenda hac voce in fr. Dionysii, de quo dixi in Ἐκβολάς, ap. Athen. 9, p. 401, F : Νυμφῶν ὑπὸ σπήλυγγα τὴν αὐτόστεγον σύαγρον ἐκβόλειον εὐθῆρον κλύειν, ᾧ πλεῖστ' ἀπαρχὰς ἀκροθινιάζομαι, ut σύαγρος Dion. cad. signif. qua Soph., paullo ante ab Athen. citatus, dixisset, i. e. ut esset compositum ex σῦς et ἀγρεύειν, adeoque σύαγρον ἐμβόλειον esset idem quod Hes. dicit καπροβόλιον : cui tamen interpretationi ipse Athen. adversatur, loco Dionysii usus in exemplum signif. Apri. Ceterum Glossæ Basilic. ap. Ducang. : Ἤλουμ ὁ ὗσσος... τὸ σιδηροῦν ἐμβόλιον, τὸ ἀκόντιον, τὸ δόρυ. L. D. || Idem fere ac ἐπεισόδιον, Pars fabulæ vel scripti cujusdam ab argumento proposito sejuncta, et reliquo operi interposita, ap. Cic. Ad Quint. Fr. 3, 1 fin. Conf. Ernest. Ind. Lat. Cic. v. *Embolium*. Schweigh.]

[Ἐμβολίς, ίδος, ἡ.] Ἐμβολίδες, Hesychio αἱ περίθετοι, Ascititiæ, Apposititicæ. [Ad ἐμβολὰς referunt intt.]

[Ἐμβόλισμα, τό.] Ἐμβολίσματα, Panni diversi hinc inde consuti, q. d. Injectamenta s. Insertamenta pannorum. Affert autem ex Aquila et Theodotione Hieron., quem vide in Ezech. 16, [16].

Ἐμβολισμός, ὁ, Intercalatio, VV. LL. [V. supra Ἐμβόλιμος.]

[Ἐμβολοεί̈της, Ἐμβολοειδής. V. Ἔμβολον.]

[Ἐμβολοκοπέω, Inocco, Gl. Scrib. videtur ἐμβωλοκοπέω. L. Dindorf.]

Ἔμβολον, τὸ, q. d. Interjectorium, Instrumentum rusticum ad injiciendum in terram et depangendum, [Fulcimentum, Gl.]. Exp. Pastinum, vel Paxillus, quo semina depanguntur, ap. Theophr. H. Pl. 2, [4, 2] : Φακοὺς ὥστε ἀέρους γίνεσθαι, φυτεύουσιν ἐμβόλῳ. [Libri ἐμβόλων. Ἐν βολίτῳ ex emend. Nicolai Schneiderus. || De surculo, ut supra ἔμβλημα, Geopon. 10, 77, 4 : Καλὸν δὲ τὸν ἐν τῷ ἐμβόλῳ ὀφθαλμὸν πίπτειν κατὰ τοῦ ἐν τῷ στελέχει ὀφθαλμοῦ. || De terræ fluviis duobus interjectæ tractu Herodot. 4, 53 : Τὸ δὲ μεταξὺ τῶν ποταμῶν τούτων ἐὸν ἔμβολον τῆς χώρης Ἱππόλεω ἄκρη καλεῖται. Dio Chrys. Or. 36, vol. 2, p. 74 : Τοῦτο δὲ (ἡ Ἱππ. ἄκρα) ἐστὶ τῆς χώρας ὀξὺ καὶ στερεὸν, ὥσπερ ἔμβολον, περὶ ὃ συμπίπτουσιν οἱ ποταμοί. Conf. paullo inf. in forma Ἔμβολος. Sim. Pausan. 6, 20, 10, in descriptione stadii Olympici : Παρέχεται μὲν οὖν σχῆμα ἡ ἄφεσις κατὰ πρῷραν νεώς, τέτραπται δὲ αὐτῆς τὸ ἔμβολον ἐς τὸν δρόμον ... Δελφὶς δὲ ἐπὶ κανόνος κατὰ ἄκρον μάλιστα τὸ ἐμβ. πεποίηται χαλκοῦς· 13 : Κατὰ τῆς πρώρας τὸ ἔμβολον. Sed id. 5, 15, 6 : Τῆς πρὸς τὸν ἔμβολον καλουμένου ἰσάδου, nisi fallunt libri, et mox τοῦ ἐμβόλου. V. de forma ἔμβολον Rostri signif. usurpata paullo post, it. infra in Ἔμβολος.] || Vectis, Repagulum; ut χαλκόδετα ἔμβολα, Eur. Phœn. [115] sunt, inquit Cam., Vectes revincti ære, vel Trabes quædam æratæ, quæ solebant de muro ante portas demitti. [Id. Bacch. 590 : Ἴδετε λάϊνα κίονιν ἔμβολα διάδρομα τάδε, de epistyliis. De eod. Hesych. : Ἔμβολα, Εὐριπίδης Ἡλαμήδει καὶ Σκίρωνι ἔμβολα. Τὸ δὲ πολὺ ἀρρενικῶς λέγουσι τοὺς ἐμβόλους. Quod referendum fort. ad signif. Rostri. Ipse certe Hes. in gl. Τοὺς ἐμβόλους masc. genus neutro interpretatus est.] || Ἔμβολον, vel Ἔμβολος, Rostrum navis. [Ἐμβόλων ἐπὶ νεώς, hæc Rostra, Gl.] Polyb. [6, 53, 1], de Romano foro loquens : Πρὸς τοὺς καλουμένους ἐμβόλους ἐν τῇ ἀγορᾷ [εἰς τὴν ἀγοράν]. At vero ap. Pind. [Pyth. 4, 191], ut scribit Cam., anchora ἐμβόλου ὕπερθε reponitur, quam interpretantur Trabem eminentem in rostris, quæ anchoram sustineret. [Herodot. 1, 166 : Ἀπεστράφατο γὰρ τοὺς ἐμβόλους. Quo respexit Greg. p. 514, Ionibus tribuens v. ἔμβολον (sic). Thuc. 7, 36 : Παίοντες τοῖς ἐμβόλοις· et ib. 40 : Τῶν ἐμβόλων τῇ παρασκευῇ, ubi ἐμβολῶν est in libris. Philo Belop. p. 95, 12 : Περὶ τοὺς ἐμβόλους· et ib. 23. Polyb. 8, 6, 5 : Ἔθηκαν πλαγίαν ἐπὶ τοὺς τοίχους τῶν νεῶν, πολὺ προπίπτουσαν τῶν ἐμβόλων· 16, 5, 2 : Καταλιπούσης ἐν τῷ σκάφει τὸν ἔμβολον. Appian. Civ. 5, 82 : Τὸν ἔμβολον τῆς νεώς· 119 : Ἐπὶ τοὺς ἐμβόλους. Aristid. vol. 1, p. 540 : Ἐμβόλους χαλκοστόμους. Dio Cass. 49, 1 : Τοὺς ἐμβόλους αὐτῶν ἀποστρέφειν, etc. Schol. Dosiadæ ap. Jacobs. Anth. vol. 7, p. 217 : Οὐ κριόν φησι τὸ ζῶον, πλοῖον δὲ κριὸν ἔμβολον ἔχοντα (sic). Et de rostris in foro Rom. Polyb. l. supra cit. et ib. 2, et alibi cum aliis rerum Rom. scriptt. || Neutrum vero genus præter Greg. supra cit. et Gl. et Polluc. 1, 85, 92, Hesych. v. Τοὺς ἐμβόλους, ponit Suid. : Ἔμβολον καὶ τῆς νηὸς τὸ πολεμικὸν σιδήριον, iterumque in Ἔμβολα cum ex. Philippi Anth. Pal. 6, 36, 1 : Ἔμβολα χαλκογένεια, et al. V. etiam l. Dionis et Paus. in illo supra citt. *Embolum æneum* etiam Petron. Sat. 30. || Eust. Od. p. 1405, 48 : Ἐξ αὐτοῦ δὲ (voc. βάλλω) καὶ ὁ ἐπὶ ὀξέος ἀκρωτηρίου ἔκβολος (quod v. supra), ὑποῖον καὶ τὸ ἀντικρὺ Ῥόδου, ὃ τριήρους παραυγάζει σχῆμα τοῖς πόρρωθεν βλέπουσιν· ὃς καὶ ἔμβολος λέγεται καθ' ὁμοιότητα τοῦ ... ἐμβόλου τῆς νεώς. Ubi respicit Pind. Ol. 7, 19 : Ἀσίας εὐρυχόρου τριπολιν νᾶσον πέλας ἐμβόλῳ ναίοντας, quod schol. intelligit de loco Lyciæ contra Rhodum sitæ, qui Ἔμβολος vocaretur, quum deberet de continente Asiæ rostri forma Rhodo opposita. V. paullo ante in Ἔμβολον. || Pro ἐμβολὴ vitiose scriptum notavimus in illo.] || Ἔμβολος Æliano Acies cuneata. [Tact. c. 19 : Τὸ δὲ ἥμισυ τοῦ ῥόμβου ἔμβολος καλεῖται, εἰς τρίγωνον μετασχηματιζόμενον.] Quam signif. habere puto ap. Plut. Fabio [c. 16 : Ὃ γὰρ ἦν ἰσχυρότατον αὐτῷ καὶ μαχιμώτατον τῆς δυνάμεως, ἑκατέρωσε τοῦ μέσου τάξας, τὸ μέσον αὐτὸ συνεπλήρωσεν ἐκ τῶν ἀχρειοτάτων,] ἐμβόλῳ τούτῳ προέχοντι πολὺ τῆς ἄλλης φάλαγγος χρησάμενος· ubi tamen VV. LL. Rostrum interpr. [Hac signif. multo usitatior forma neutra. Xenoph. H. Gr. 7, 5, 22 : Ἐπεί γε μὴν παραγαγὼν τοὺς ἐπὶ κέρως πορευομένους λόχους εἰς μέτωπον ἰσχυρὸν ἐποιήσατο τὸ περὶ ἑαυτὸν ἔμβολον. (Ib. 24 : Ὁ δ' Ἐπαμεινώνδας αὖ καὶ τοῦ ἱππικοῦ ἔμβολον ἰσχυρὸν ἐποιήσατο.) Polyb. 1, 26, 16 : Τὸ μὲν ὅλον ἀπετελέσθη σχῆμα τῆς τάξεως ἐμβολον. (Ib. 13 : Τὸν στόλον εἰς ἔμβολον ἔταξαν.) Agath. Hist. 2, 8, p. 44, B : Ἦν δὲ αὐτοῖς ἡ ἰδέα τῆς παρατάξεως οἱονεὶ ἔμβολον, ubi οἷον εἰς Suid. v. Ἔμβολον, quod dicit παρατάξεως ὄνομα· ἔστι δὲ τὸ ἥμισυ τοῦ ῥόμβου· ὀνομάζεται δὲ καὶ σφενδονοειδὲς (σφινοειδὲς Lex. Montef. Bibl. Coisl. p. 509, i. e. σφην.) ... Ἔμβολον δὲ καλεῖται, ὅταν ἡ ἀμφίστομος διφαλαγγία τὰ μὲν ἡγούμενα κέρατα ἀλλήλοις συνάψῃ, τὰ δὲ

ἑπόμενα διαστήσῃ. Forma Ἐμβολὴ hac signif. ap. Arrian. Tact. p. 42 ed. Blanc. : Τῶν δὲ δὴ ἱππέων ποικίλαι καὶ πολυειδεῖς αἱ τάξεις, αἱ μὲν τετράγωνοι, αἱ δὲ ἑτερομήκεις, αἱ δὲ ῥομβοειδεῖς, αἱ δὲ ἐς ἐμβολὴν ξυνηγμέναι, nisi fallit scriptura.] Budæus, postquam ἔμβολον esse dixit Aciem cuneatam, subjungit, Et Ἐμβολοειδὴς προσβολὴ est Impressio agminis in cuneum aut rostrum conformati et compositi. Quod autem subjungit, Et pars machinæ, qua machina ingruit, aliam esse ἔμβολον, non ἐμβολοειδῶς προσβολῆς, ut male in VV. LL., expositionem necesse est. Vide p. 436. [Arrian. Tact. p. 44 : Ταῖς δὲ δὴ ἐμβολοειδέσι τάξεσι Σκύθας χεῤῥῆσθαι μάλιστα ἀκούομεν (adverb. ib. in marg. p. 42 : Ῥομβοειδῶς ἢ ἐμβολοειδῶς). African. Cest. 73, p. 313, col. 1 : Εἰς τριγώνους ἤγουν ἐμβολοειδεῖς ὅλας. De machina Apollodor. Poliorc. p. 43, A : Ἡ ἑλέπολις αὕτη ἐκ τριῶν μερῶν τῶν μεγίστων σύγκειται, ἔκ τε σταυροειδοῦς βάσεως καὶ ῥώστακος κατὰ τὸ μέσον ἀνεστηκότος καὶ περιπάτου (περισπάστου marg.) ἐμβολοειδοῦς.] Quid autem sit ἔμβολος in Ctesibicis machinis aliisque id genus, lege ap. Vitruv. [10, 7 (12, 3 Schn.).] || Ἔμβολος præterea, s. ἐπίβολος vel παραξόνιος, in curru dicitur, ut VV. LL. ex Polluce [1, 145] annotant, Illud quod axi insertam rotam continet, ne excidat. [Affert autem Poll. ex Eratosthene. Neutro gen. ponitur in Gl. : Ἔμβολον, τὸ εἰς τὸν ἄξονα ἐμβαλλόμενον ξύλον, Axedo. Eod. genere pars thuribuli significatur in inscr. Miles. ap. Bœckh. vol. 2, p. 554, 27 : Ἀιδανωτὶς χρυσῆ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος, ὁλκὴν ἄγουσα χρυσοῦς ἑκατόν· τὸ δὲ ἔμβολον ... ἀργυροῦν, ἄγον ὁραχμὰς τεσσαράκοντα τρεῖς, ὀβολόν.] Et Ἐμβολοδέτης, Ejus vinculum vocatur. [Pollux 1, 146. || « Nomine ἔμβολος etiam Penem intelligit Aristophan. ap. Athen. 1, p. 29, A, de vino forti loquens, quod ἐπεγείρει τὸν ἔμβολον. » Schweigh. Ex cod. l. annotat Hesych., sed ita loquens, ut nisi superesset l. Aristoph., neutro gen. usus videri deberet poeta. || Ἔμβολος, ὁ, Porticus. Ducang. Gloss. : « Ἔμβολοι Græcis recentioribus dicuntur quævis Porticus, vel ab ἐμβάλλειν, quod homines intro se mittant, vel παρὰ τὸ τὸν λαὸν ἐμβαίνειν, ut est in Etym. (Meliora v. infra.) Glossæ Mss. Colbert. : Ῥύμη, ὁρμὴ, ἔμβολας (ἔμβολος), λαύρα. (Male λαυρὰ ap. Ducang., qui in App. p. 67 addit Eust. Od. p. 1922, 2 : Εἶεν δ' ἂν αἱ τοιαῦται λαῦραι καὶ οἱ ἐν ταῖς πόλεσι λεγόμενοι ἔμβολοι.) Scribit L. Allat. De Græc. recent. templis p. 168, alios velle sic dictas porticus, quia Subvolumina sunt, vel quia sub illis ambulant. Alem. ad Procop. H. arc. (c. 9, annot. 14) hinc dictas putat Mulieres embolarias ap. Plin. 7, 48, quas alii eadem ratione Fornicarias vocant. Aliter censet Salm. ad eund. Plin. p. 384. Cyrill. Scythop. Vita S. Sabæ Ms. : Ἐκτὸς ἐν τῷ ὀυτικῷ ἐμβόλῳ τῆς αὐτῆς πλατείας. Alex. mon. Encom. S. Barnabæ Ms. de æde ejusd. Sancti : Ἐμβόλοις ἔξωθεν περιεφιγμένον. » Et sæpe in Chron. Pasch. et ap. alios Byzantinos. Dorv. ad Char. 7, 6, p. 587=632 : « Redduntur Porticus : verum videntur proprie non fuisse porticus, sed potius Dimidiatæ porticus, quæ in viam porticuum speciem habebant, at altera ex parte domubus ipsis committebantur et cohærebant, unde ἔμβολοι. Tales hodie Bononiæ, Patavii et aliis in oppidis Italiæ et aliarum regionum... Heliodor. sec. cod. Taur. 2, 110 : Ἐπαινέσας τῶν τε ἐμβόλων καὶ δρόμων καὶ ἀγορῶν καὶ κρηνῶν τὸ ἄστυ. » Ἐμβόλους dici ab ἐμβάλλειν, quod per has porticus ingressus pateat, monet Suic. Thes. vol. 1, p. 1099. || Incerta signif. Hesych. : Καὶ ἔμβολον τοῦ θεοῦ. Ubi χριοῦ conjicit Boherius in Auctario. || Id. : Ἔμβολος, εἶδος θηρίου ἐν λαχάνοις, Genus animalculi in oleribus. Idem in gl. Τοὺς ἐμβόλους post interpr. τὰ ἔμβολα τῶν νεῶν, addit, Καὶ ἐπὶ τῶν θηλειῶν.]

[Ἔμβολος. V. Ἔμβολον.]

Ἐμβομβέω, Resono et bombos edo in. Synes. [Ep. 123, p. 259, D] : Ἐμβομβεῖ μοι [μου] ταῖς ἀκοαῖς ἡ θυμαστὴ τῶν σῶν λόγων [ἡ θ. σου τῶν σοφῶν λ.] ἠχώ.

[Ἐμβόσκω, Impasco. Philo vol. 2, p. 289, 38 : Πεδία εὔχορτα καὶ ἐπιτηδειότατα ἐμβόσκεσθαι· 473, 30 : Θρέμμασιν ἐμβόσκεσθαι τὰς κτήσεις ἀνέντες. Wakef.]

[Ἐμβράβευω, Constituo in, Instituo. Theodor. Prodr. in Maitt. Misc. p. 98, v. 84 : Μέσῃ δ' ἐν ἀμοῖν ἐμπεσοῦσα ψυχρότης φιλίων αὐτοὺς ἐμβραβεύει τὸν βίον.]

[Ἐμβράγχια, τὰ, i. q. βράγχια, Branchiæ, nisi fallit scriptura Geopon. 20, 46, 6 : Λαμβάνεται τὰ ἔγκατα τοῦ θύννου μετὰ τῶν ἐμβραγχίων καὶ τοῦ ἰχῶρος καὶ τοῦ αἵματος. Codd. ἐμβραχίων.]

Ἐμβράδύνω, Immoror : ut ἐμβραδύνειν τῇ παιδιᾷ, Immorari ludo, pro Morari in ludo. [Hero Belop. p. 128, 18 : Διὰ τὸ τὰ τοῦ πολυσπάστου κῶλα πλείονα ὄντα εἰς ἕνα τόπον τὴν ἐπίληψιν ποιεῖσθαι, καὶ διὰ τοῦτο ἐμβραδύνειν. Schol. Apoll. Rh. 2, 74 : Ταράσσων τῇ ἀῤῥᾳ κατ' αὐτοῦ ὁρμῇ ἐμβραδύνειν οὐ συνεχώρει αὐτόν, ubi Paris. βραδύνειν. Nicet. Chon. Hist. præf. p. 3, D : Οὐδ' ἐμβραδυντὶ (historia) τοῖς κατ' αὐτὸν (Joannem) διηγήσεσιν. Schol. Arati v. 582 : Ἐμβραδύνει δὲ καὶ ἐγχρονίζει τῇ βουλυτῷ. L. D. Gregor. Nyss. t. 1, p. 172, D : Μὴ λίαν ἐμβραδύνειν τῇ ψιλῇ τοῦ ἀνδρὸς ἱστορίᾳ. Lucian. Dom. 3, de œco resonante : Τοῖς ὑστάτοις τῶν λόγων ἐμβραδύνων· conf. ib. 23. Id. Hipp. 6 : Ἐμβραδῦναι ἀβλαβέστατος (locus)· et De hist. conscr. 27 : Ἑρμηνεύσουσιν ἐμβραδύνοντες. Hasp.]

Ἐμβραμένη, Hesychio εἱμαρμένη, Fatum. Etym. [M. p. 334, 10, rectius] habet Ἐμβραμένα, ex Sophrone citans, et Laconicum esse dicens. Supra βεβραμένη. Rursum ap. Hesych. Ἐμβρατται itidem pro εἵμαρται.

[Ἐμβράσσομαι, Inæstuo. Genes. 40, 6 : Ἦσαν τεταραγμένοι. Aq. ἐμβρασσόμενοι.]

Ἐμβράχυ, Suidæ ἐλάχιστον, μικρόν : in his ll., Μαρτύρεται ὁ θεὸς, ὅτι μηδὲν αὐτὸν λαθεῖν δύνανται ἐμβραχυ. Item, Καὶ οὐδὲ [οὐδὲν] ἦν εἰς τινα ἐμβραχυ ἀγαθὸν, ὃ μὴ ἐκείνου κατέτεινε τὴν ψυχὴν, Ne minimum quidem. [Adjective capit Suidas nonnisi in priori ex., in altero adverbialiter, quomodo debebat in utroque. V. etiam Ἐμβρόνιον.] Sed exp. etiam adverbialiter ἁπλῶς, ὅλως, συντόμως, Prorsus, Ut uno verbo dicam, καὶ οἷον ἐν βραχεῖ. Aristoph. schol. tradit Attica consuetudine usurpari pro βραχὺ, vacante ἐν, ut ἐμφαγεῖν pro φαγεῖν, ἐνδυστυχεῖν pro δυστυχεῖν : ap. Arist. inquam in Vesp. [1120] : Ἀλλά μοι δοκεῖ τολοιπὸν τῶν πολιτῶν ἐμβραχυ, Ὅστις ἂν μὴ ᾖ τὸ κέντρον, μὴ φέρειν τριώβολον. Ap. Hesych. scriptum ἐμβραχεῖ, expositum itidem μικρὸν, item καθόλου, ὅλως, συντόμως, ἁπλῶς. [Thesm. 390 : Ποῦ δ' οὐχὶ διαβέβληχ' ὅπουπερ ἐμβραχυ εἰσὶν θεαταί; Plato Theag. p. 127, C : Ἐγὼ γάρ σοι ἕτοιμός εἰμι, ὡς διὰ βραχέων εἰπεῖν, καὶ ἐμὲ καὶ τὰ ἐμὰ ὡς οἷόν τε οἰκειότατα παρέχειν, ὅτου ἂν δέῃ ἐμβραχυ. Ubi al. exx. citat schol. p. 384. Gorg. p. 457, A : Δυνατὸς μὲν γὰρ πρὸς ἅπαντας ἔστιν ὁ ῥήτωρ καὶ περὶ παντὸς λέγειν, ὥστε πιθανώτερος εἶναι ἐν τοῖς πλήθεσιν ἐμβρ. περὶ ὅτου ἂν βούληται· Hipp. min. p. 365, D : Ἀλλ' ἐρώτα ἐμβρ. ὅ,τι βούλει. Ap. Lys. p. 138, 36 : Ἀποθνήσκοντες γὰρ ἡμῖν ἐπέσκηψον καὶ ὑμῖν ... τιμωρεῖν ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν Ἀγόρατον τουτονὶ ... καὶ κακῶς ποιεῖν καθ' ὅσον ἂν βραχὺ ἕκαστος δύνηται, ἐμβραχυ conj. Schneider. Ælian. N. A. 7, 41 : Βαδίζοντι μὲν συνεβάδιζεν, καθημένου δὲ ἀνεπαύετο, οὐκ ἀπελείπετο δὲ αὐτοῦ ἐμβρ. V. H. 3, 47 : Οὐδὲν ὠφέλησεν (Phocionem) οὐδὲ τὰ πέντε καὶ ἑβδομήκοντα ἔτη, ἅπερ οὖν διεβίωσεν οὐδὲν ἀδικήσας τοὺς Ἀθηναίους ἐν βραχεῖ. Quam scripturam, in libris interdum conspicuam, sed perinde vitiosam atque alteram ἐμβραχεῖ ex Hesychio allatam ab HSt., repræsentat quidem gl. Suidæ et Harpocrat. ἐν βραχεῖ afferentium ex Antiphonte : sed fidem ambobus derogat cod. unus Harpocr. ἐμβραχυ exhibens supra versum. Ἐμβραχυ inter advv. in υ recenset Theognost. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 161, 9, Jo. Alex. Ton. παραγγ. p. 37, 21, ubi ἐμβραχὺ scriptum contra mentem grammatici. Aliorum gramm. de part. testimonia et scriptt. recentt. ab intt. allata exx. omitto. Ceterum conf. Πρόβραχυ.]

Ἔμβρεγμα, τὸ, Id in quo aliquid tingitur et madefit; vel etiam Quod in liquore aliquo madefactum parti affectæ applicatur. [Aret. Ac. m. 1, 1, p. 75 : Τοῖσι δὲ ὑποχονδρίοισι καὶ τῇ κοιλίῃ ἐμβρέγματα καὶ ἐπιπλάσματα· et sæpius in sqq., 2, p. 79.] Ἐμβρεγμα, sive Ἐμβροχὴ, inquit Gorr., auxilii genus est, quum locis affectis liquore aliquo humectatis perfusisque lanam deinceps aut linteum eodem liquore imbutum imponimus. Differt ἀπὸ τῆς καταιονήσεως, quod hæc τῆς ἐμβροχῆς pars et principium tantum sit, quum ἡ ἐμβροχὴ præter τὴν καταιόνησιν adhibeat loco affecto remedium, quod perpetuo insideat : adhibetur, ubi cataplasmata non conveniunt, in capite, in præcordiis inflamma

tis, fracturis et contusionibus. [Et paullo post:] Ἐμβροχή, ἡ, Irrigatio : quæ videl. fit intingendo linum vel xylum in aliquem liquorem. Galen. : Ἐμβροχὴ δι' ἐλαίου καὶ ἀφυθίου. Bud. ex Hippiatr. affert pro Fomentum : addens, vocari et ἐπιβροχὴν et ἐπάντλησιν, κατάντλησιν, καταιόνησιν. Hæc tamen simplicem potius Irrigationem s. Perfusionem significat, illud præterea tincti et madefacti in aliquo liquore lintei aut alius rei impositionem. [Humectatio, Intritum, Fomentum, Gl. Plut. Mor. p. 42, C : Οὔτε ζητεῖν μυρίζεσθαι δεόμενον ἐμβροχῆς καὶ καταπλάσματος. Ubi v. Wyttenb. annot. Paul. Æg. 3, 43, p. 98, 48 : Ἐμβροχὰς κατὰ τῶν ἀλγούντων ἐπιβλητέον διὰ ... ἐλαίου· 6, 74, p. 203, 35 : Ἐγκαθίσασί τε καὶ ἐμβροχαῖς. Et sæpe Theoph. Nonn. aliique.]

Ἐμβρέμω, et pass. [med.] voce Ἐμβρέμομαι, Infremo. [Hom. Il. O, 627 : Ἀνίσιον δὲ ἕκαστος ἰστίῳ ἐμβρέμεται.]

[Ἐμβρενθύομαι, Infrendo. Gl. : Ἐμβρενθυόμενος, Infrendens. ῡ]

Ἔμβρεος, Hesychio ἐνὸς, μωρὸς, Mutus, Stultus. B [Ἔμβαρος conferunt interpretes. Nec disconveniet ἐμβρόντητος.]

[Ἔμβρεφος, ὁ, in Anth. Pal. 4, 111, de Amore : Ἄγονος ἐξ ἀγόνων, βελιηφόρος, ἔμβρεφος, ἄρσις, Jacobs. interpr. Qui intra puerilem est ætatem, Puerum.]

Ἐμβρέχω, q. d. Immadefacio, Immergo, [Humecto, Gl.]. Bud. ἐμβρεχόμενα μύρα, ap. Diosc. interpr. Inspersa unguenta. [Plut. Mor. p. 74, D : Οὔτε γὰρ ἰατροὶ (medici) τέμνοντες ἐν τῷ πονεῖν καὶ ἀλγεῖν καταλείπουσι τὸ πεπονθός, ἀλλ' ἐνέβρεξαν προσηνῶς καὶ κατηύνησαν. Theoph. Nonn. vel. 1, p. 118 : Ἐλαίῳ τὴν κεφαλὴν ἐμβρέχειν· 100, ἐκ ῥοδίνου, et al. Paul. Æg. 3, 43, p. 98, 42 : Καυλῷ καλῶς ἐξεσμένῳ καὶ ἅλμῃ ἐμβραχέντι. Et sæpe in Geoponicis. Hippiatr. p. 124 : Ἄρτους καθαροὺς ἐμβρέξας εἰς αὐτόν. || Impluo, Gl. || Med. Nicand. Al. 237 : Ὕδασιν ἐμβρέξαιο (φυτόν). L. D. Joseph. B. Jud. 3, 7, 13, Ἐμβρέξαι κελεύει πλείστους τὰ ἱμάτια, videtur esse Immergere in aquam; ut Theodoret. Cat. in Ps. t. 1, p. 34, 13, de Servatore : Ἐμβρέξας τῷ τοῦ βαπτίσματος ὕδατι. At Hippiatr. p. 213, C 11, Τὸ κόμμι ἐμβρέχων (ed. ἐμβέχων) μετὰ τοῦ πρωτοστάκτου, est Humectare. Hase.]

Ἔμβριαι, Suidæ αἱ εἰς βάθος διυκνούμεναι ῥίζαι [καὶ ἐμβριῶται. Quæ omnia cum libris delevit Gaisf.].

Ἐμβρίθεια, ἡ, Gravitas, Ponderositas. Item metaph. Gravitas, Constantia. [Julian. p. 453 (?). Wakef. Clem. Const. Apost. 4, 11, p. 301 : Σωφρονίζοντες αὐτὰ μετὰ ἐμβριθείας. Anna Comn. 9, p. 404, B : Τὸ βλέμμα γλαυκὸν καὶ ἅμα θυμὸν καὶ ἐμβρίθειαν σημαῖνον. Eust. Opusc. p. 202, 3 : Ὀφθαλμοὶ δὲ τῷ γαροπῷ παρότητά τε προὔχαινον καὶ Ἀρείκην ἐμβρίθειαν· 261, 4 : Εὐθὺς μὲν γὰρ εἰς ἐμβρίθειαν ἑαυτὸν συνάξας βρυχᾶται, βριμᾶται, μύζει· 282, 42 : Βλέμματος ἐμβρίθειαν ὡσεὶ καὶ βασιλικοῦ. Id. Il. p. 232, 38 : Φυλάττειν τὴν ἀρχικὴν ἐμβρίθειαν· Od. p. 1414, 53 : Ἐμβρίθειαν δικανικῷ λόγῳ πρέπουσαν. Ceterum v. Ἐμβριθής.]

[Ἐμβρίθμα legitur Gregent. Tephr. Disp. p. 19, 10 : Φοβερῷ ἐμβρ. ἐδωδάτε. Sed jam Gulonio videbatur rescrib. ἐμβριμήματι, quod v. Hase.]

Ἐμβρῖθής, ὁ, ἡ, Ponderosus, Gravis; ut Plut. De D orac. def. [p. 427, F] : Τὰ ἐμβριθῆ καὶ πολυμερῆ. Idem in Rom. [c. 27] : Ἐμβριθὴς καὶ ὁμιχλώδης ἀναθυμίασις. [Qui sæpe sic posuit signif. Solidi, Compacti vel simili, ut Mor. p. 921, D : Οὐκ ἐθελήσει δὲ τὴν σελήνην ἐμβριθῆ ὑποδῦσθαι σῶμα καὶ στερεόν· et al. Herodot. 7, 36 : Ἦν ἐμβριθέστερα τὰ λίνεα (ὅπλα, Rudentes). Plato Phæd. p. 81, C : Ἐμβριθὲς ... καὶ βαρύ· Phædr. 246, D : Πέφυκεν ἡ πτεροῦ δύναμις τὸ ἐμβριθὲς ἄγειν ἄνω. Theophr. fr. 8, 6 : Ἐμβριθέστερα ὄντα τὰ δεξιὰ προσβιάζεται μᾶλλον ἐντός. Diodor. 3, 39 : Ταῖς κατασκευαῖς ἐμβριθεῖς (naves). Leonid. Tar. in Anth. Pal. 6, 205, 6 : Ἐμβριθὴς ... πέλεκυς. Synes. De regno p. 15, D : Ἔοικε γὰρ εὐτυχὶς φορτίον τίναι μολίβδου ἐμβριθέστερον. Et his quidem in Il. de pondere. De forma vero, ut sæpe βαρὺς i. est q. παχὺς, ap. Diodor. 3, 48 : Κίονι τὸν τύπον ἔχειν ἐμφερῆ (solem) μικρὸν ἐμβριθεστέραν ἔχοντι τὴν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐπιφάνειαν. Quomodo etiam accipere licet apud Asclep. Galeni vol. 13, p. 330, F : Τρίχες ὠκέτι λεπταὶ καὶ γνοώδεις, ἀλλ' ἐμβριθέστεραι. Cit. Hemst. Firmus vertendum ap. Dion. Cass. in Exc. Peiresc. 47, p. 21, 88 : Κοῦφόν τε γὰρ καὶ ἐμβριθὲς ὅτι μάλιστα αὐτὸ εἶχε (corpus Hannibal). Vid. Ἐμβριθῶς. Πλατὺ inter alia interpr. Hesych. De sonitu tubæ φθέγμα ἐμβριθὲς Pollux 4, 85. || De rebus metaph. Æschyl. Pers. 693 : Τί δ' ἐστὶ Πέρσαις νεογμὸν ἐμβριθὲς κακόν; Soph. ap. Athen. 1, p. 33, C : Ἡ τῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἐμβριθέστερον, ὑφ' ἧς τὸ κρυφθὲν ἐκφανεῖς ἀνάκτορον. Isocr. Epist. 1, p. 406, B : Καὶ μὴ θαυμάσῃς, εἰ ... οὕτως ἐμβριθὲς πρᾶγμα καὶ δυσὶν ἐπιχειρῶ τοῖν μεγίστοιν, ὑπέρ τε τῆς Ἑλλάδος λέγειν καὶ σοὶ συμβουλεύειν. Plat. Cratyl. p. 407, A : Ἀλλὰ δὴ τὸ ἕτερον (Minervæ nomen) πῶς λέγεις; — Τὸ τῆς Ἀθηνᾶς; — Ναί. — Τοῦτο ἐμβριθέστερον, ὦ φίλε, (quam nomen Hellas, cujus facilis et simplex sententia).] De animi etiam rebus dicitur, sicut Lat. Gravis : ut Plato Ep. 7, [p. 328, B] : Ἤθος φύσει ἐμβριθὲς, Mores natura graves. Et Plut. Pericle [c. 4] : Φρόνημα [δημαγωγίας] ἐμβριθέστερον. [Conf. Alex. c. 4.] An seni administr. resp. [p. 791, B] : Οὕτως οὐδέν ἐστι δόγμα γεροντικὸν οὐδὲ βούλευμα τεταραγμένον, ἀλλ' ἐμβριθῆ πάντα καὶ καθεστῶτα. In VV. LL. legitur et ἐμβριθὴς ἡλικία. [Plut. Brut. c. 1 : Τὴν φύσιν ἐμβριθῆ καὶ πρᾶξιν οὖσαν ἐπεγείρας ταῖς πραχτικαῖς ὁρμαῖς. Eust. Opusc. p. 106, 19 : Μετὰ συνέσεως ἐμβριθεστέρας. Synes. Dion. p. 39, D : Ἐξελαύνει γάρ τοι φιλοσοφία καὶ ἀπὸ τῆς γλώττης τρυφὴν, τὸ ἐμβριθὲς τε καὶ κόσμιον κάλλος ἀγαπῶσα. Porphyr. De abst. 1, 3, p. 5 : Ὑπὸ τῶν ἐμβριθῶν δοκούντων εἶναι σοφισμάτων. Eustath. Opusc. p. 249, 96 : Ζήτημα ἐκκλησιαστικὸν, ἐμβριθὲς, ἀμφίμαχον. Ἔννοιαι ἐμβριθεῖς ap. Longin. De subl. 9, 3; ἐμβριθὴς ἦν καὶ ἀνάλωτος ἐν τῷ ῥητορεύειν apud Suidam de Petro rhetore, et ἐμβριθὴς τὴν φράσιν ap. Marcellin. de Thucydide contulit Ernest. in Lex. techn. p. 103. De eod. Dionys. Ep. 2 ad Amm. 2, p. 793, 8 : Χρώματα δ' αὐτῆς (dictionis Thucyd.) τό τε στρυφνὸν καὶ τὸ πυκνὸν καὶ τὸ αὐστηρὸν καὶ τὸ ἐμβριθὲς καὶ τὸ δεινὸν καὶ τὸ φοβερόν.] Sed et personæ tribuitur, sicut Plut. Demetr. [c. 5], ubi a Bud. redditur Gravis, item Constans : Καὶ πάθος οὐ μειρακίου παθῶν [ἐν ἀρχῇ πράξεων ἀνατραπέντος], ἀλλ' ἐμβριθοῦς στρατηγοῦ, κεχρημένου πραγμάτων μεταβολαῖς. Idem Plut. alibi [Comp. Dem. c. Cic. c. 2] : Ὅθεν ἐμβριθέστερος ταύτῃ καὶ μεγαλοπρεπέστερος ὁ Δημοσθένης (τοῦ Κικέρωνος). At Politian. ap. Herodian. 3, [11, 1] ἐμβριθὴ καὶ θρασὺν νεανίαν interpr. Ferocem et audacem juvenem. Apud Philon. autem, Ἐμβριθεστέρας ἐπαναστάσεως ἐδέησε, redditur, Asperius insurgendum fuit. [Truculentus, Gl. Plato Theæt. p. 144, B : Οἱ ἐμβριθέστεροι νοθροί πως ἀπαντῶσι πρὸς τὰς μαθήσεις. Hippocr. Epist. p. 1275, 20 : Πυνθάνομαι δὲ αὐτὸν ἐμβριθέα καὶ στερρὸν τὰ ἤθεα. De animo dictum pro voce. σταθερὸς et εὐσταθὴς, ut subst. ἐμβρίθεια pro εὐστάθεια, commendant Phryn. Epit. p. 282, Thomas p. 301. De accentu acuto Arcad. p. 27, 25, de terminatione Eust. Od. p. 1395, 56.]

[Ἐμβρίθω, ἴσω, Ingruo. Isidor. Anth. Pal. 7, 532, 5 : Ἅμα νηὶ πρηνιχθὶς χείνης ὕδασιν ἐγκατέδυν, ἀθρόον ἐμβρίσαντος ἀήματος.]

Ἐμβριθῶς, Ponderose, Cum pondere. Item metaph. Cum gravitate, Graviter, Constanter. Item, Aspere. Herodian. 4, [3, 7] : Ὁ δ' Ἀντωνῖνος ἐμβριθῶς τὰ πάντα καὶ θυμοειδῶς ἔπραττε· quod interpr. Polit. Cuncta asperius ferociusque gerebat. [Philostr. V. Soph. 1, 7, p. 487 : Ἦν δὲ αὐτῷ (Dioni Prusæo) καὶ τὸ τῆς ἄλλης φιλοσοφίας ἦθος οὐ κοινὸν οὐδ' εἰρωνίζον, καὶ ἐμβρ. μὲν ἐγκείμενον, κεχρωσμένον δὲ οἷον ἡδύσματι τῇ πρασότητι. Dio Cass. 69, 6 : Ἦγε τὸν ὄχλον ἐμβρ. μᾶλλον ἢ θωπευτικῶς. Nicet. Jo. Commen. 2, p. 5, A : Τοιαῦτα πρὸς τὴν βασίλισσαν Εἰρήνην ἐμβρ. ὁ Ἀλέξιος φάμενος. Plato Phædr. p. 252, C : Ἐμβριθέστερον δύνασθαι φέρειν τὸ τοῦ πτερωνόμου ἅρμα, Firmius. Eust. Opusc. p. 318, 74 : Πολὺς τὴν ῥωμαλεότητα, ὑφ' ἧς καὶ ζῖφος οἷδε καταγαγεῖν ἐμβριθέστατα.]

[Ἐμβριμάω et Ἐμβριμάομαι.] Ἐμβριμᾶσθαί τινι, q. d. Fremere in aliquem, ap. Matth. [9, 30] et Marc. [1, 43] illam Comminationis signif. inclusam habet, quam a Pausania et Æl. Dionysio dari τῷ βριμοῦσθαι in illo dictum fuit. Vet. interpr. Comminari vertit, Beza Graviter interminari. At Jo. 11, [33] : Ἐνεβριμήσατο τῷ πνεύματι, καὶ ἐτάραξεν ἑαυτὸν, vertitur Infremuit.

[Ἐνεβρ. τῷ πνεύματι i. est q. v. 38, ἐμβριμώμενος ἐν ἑαυτῷ. Sic Marci 8, 12 : Τῷ πνεύματι ἀναστενάζειν· Lucæ 10, 21 : Ἠγαλλιάσατο τῷ πν. Jo. 13, 21 : Ἐταράχθη τῷ πν. Suicer.] Ego hic aliquam horroris signif. eo includi existimo. Etym. et Suid. ἐμβριμᾶσθαι exp. μετ' αὐστηρότητος ἐπιτιμᾶν : Hesych. ἐμβριμώμενος, μετ' ἀπειλῆς ἐντελλόμενος. Verum et act. ἐμβριμῆσαι meminerunt Hesych. et Suid. : hic exp. μετ' ὀργῆς λαλῆσαι, ille, ἐπιτιμῆσαι, προστάξαι μετ' ἐξουσίας. Rursum ap. Suid. in Ms. etiam cod. legitur particip. ἐμβριμούμενος, h. in l. [Menandri Exc. Legat. p. 152, B=381, 8 Nieb.] : Καὶ ἅμα γενόμενοι [γιν.] μανιώδεις καὶ ἐμβριμώμενοι [ἐμβριμώμενοι cod. Bruxell.], τὰ πονηρὰ ἀπελαύνειν ἐδόκουν. [Cyrill. ap. Abresch. ad Suid. : Δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν μασσωμένων χαλινῶν τοῦ ἵππου ὁἰ' ἀγανάκτησιν τοῦ βάρους κεῖται ἡ λέξις. Proprie Æschyl. Sept. 461 : Ἵππους δ' ἐν ἀμπυκτῆρσιν ἐμβριμωμένας ὁινεῖ. L. D. Figurate Symm. Jes. 17, 13 : Ἐμβριμήσεται αὐτῷ. Marc. 14, 5. Inc. Ps. 7, 12; Dan. 11, 30 sec. Chis. Schleusn. Liban. vol. 4, p. 590, 23 : Τῇ μὲν πάλιν ἐνεβριμώμην. Martyr. Eusignii ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 234, A : Ἐμβριμησάμενος ὁἴδωσιν αὐτῷ κόσσον. Eustath. Opusc. quum alibi tum p. 64, 20 : Εἰ μὴ ὁ τοῦ γάμου θεσμοθέτης κύριος ἐγγελᾷ τοὺς τοιούτους ἐμβριμώμενος. Nisi scr. τοῖς τοιούτοις. L. D. Euthym. Zigab. Cat. in Matth. spec. in Lectt. Mosq. vol. 1, p. 10, ad 26, 8 : Καὶ ὅτι καὶ ἐνεβριμῶντο αὐτῇ, τουτέστιν ἐπέπληττον, ἐμέμφοντο, διὰ τὴν παράχρησιν. Boiss. Hermias Irris. § 8, p. 220 Worth. : Ὁ δὲ Ἐμπεδοκλῆς ἀντικρυς ἔστηκεν ἐμβριμούμενος (sic) καὶ ἀπὸ τῆς Αἴτνης μέγα βοῶν. Cod. ἐμβρυμ. Lucian. Necyom. c. 20 extr. : Ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ Βριμὼ, καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος. Schæf. Passive, ut videtur, Ephraem Syr. vol. 2, p. 367, B : Ὁ κύριος ἡμῶν ... ὀνειδιζόμενος, ἐμβριμούμενος, ἐμπτυόμενος. L. Dind.]

Ἐμβρίμημα, τὸ, Suidæ τὸ μετ' ὀργῆς λάλημα, Indignatio, Irata reprehensio, vel Comminatio cum austeritate. Hesych. tamen ἐμβριμήματι exp. κινήματι. [Thren. 2, 6 : Ἐμβριμήματι ὀργῆς αὐτοῦ, Fremitu iræ suæ. Theodot. Ezech. 21, 31. Schleusn. Anna Comn. p. 404, C : Δοκεῖ μοι καὶ ὁ γέλως αὐτοῦ τοῖς ἄλλοις ἐμβρίμημα ἦν. L. D. Psellus Orat. inedita ad Alex. Comnenum : Φοβερὸν τοῖς ἀντιμαχομένοις στρατηγικόν σου ἐμβρίμημα. Boiss.]

[Ἐμβρίμησις, εως, ἡ, idem. Basil. M. vol. 1, p. 366, E : Διὰ δὲ τὸν σὸν φόβον καὶ τὴν σὴν ἐμβρίμησιν ὅλην τὴν ἡμέραν σκυθρωπάζων ἐπορευόμην. Epiphan. vol. 1, p. 1020, C : Πεῖνα καὶ δίψα καὶ κάματος καὶ ὕπνος ὁδοιπορία τε καὶ λύπη, κλαυθμὸς καὶ ἐμβρίμησις. Nicetas Alex. Duc. p. 364, C : Τὴν τοῦ Δούκα ἐμβρίμησιν καὶ ἐπίπληξιν. Locos intt. Gr. V. T. v. ap. Schleusn., Patrum ap. Suicer.]

[Ἐμβρίμιον, τό. Vid. in *Ebyimion* supra p. 21, A. Formam ἐμβρύμιον Ducang. affert ex Cyrilli Scythop. Vita Euthymii n. 90; idemque in Gloss. Lat. vol. 3, p. 63 formam *Embrimium* ex Gloss. Mss. : « Embrimium, Matta ex grosso papiro tenuiter pectinata », monetque etiam in Reg. Pachomii in *Ebyimion* cit. scrib. esse *Embrimii*.]

[Ἐμβριμάω. V. Ἐμβριμάω.]

Ἔμβριον, Hesychio θεῖον. [« Forte θεῖον hic denotat Sulphur, non Divinum. » Heringa Obs. p. 216. Fort. leg. Ἐμβρόντητον. L. Dind.]

[Ἐμβρόνιον, μικρὸν καὶ ἀπόρρυπον ἱμάτιον Τιβερικὸν, Hesych. inter Ἔμβαχον et Ἐμβήσας. In quibus μικρὸν, pariterque ἡ ὀλίγον in præcedenti gl. Ἔμβρυον, ad Ἔμβαχον, ex ἐμβραχυ, ut conj. Alb., depravatum, videtur referendum.]

[Ἐμβρονταῖον, τὸ, Embrontæum, vocata domus Agathoclis Syracusani, qui propter lapides, quos ædificandæ ædi Minervæ destinatos suis ædibus inseruerat, cum domo sua de cælo tactus credebatur. Lat. dicere solent Bidental. Diodor. Exc. vol. 2, p. 549, 71.]

Ἐμβροντάω, Attonitum reddo (intelligo Attonitum in propria signif.). [Xenoph. H. Gr. 4, 7, 7 : Περὶ τὰς εἰρκτὰς στρατοπεδευομένου αὐτοῦ πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ οἱ μέν τινες πληγέντες, οἱ δὲ καὶ ἐμβροντηθέντες ἀπέθανον.] Unde Ἐμβεβροντῆσθαι dicitur Qui redditus est attonitus. Et ap. Plut. [Mor. p. 193, A] ἐμβεβροντῆσθαι, Attonitum esse, i. e. Stupidum, quasi Fulmine stupefactum. Bud. Ap. Lucian. [Icaromen. c. 23] : Εἰστήκειν δὲ ὅμως ἀχανὴς καὶ ὑπὸ τῆς μεγαλοφωνίας ἐμβεβροντημένος. [Ἐμβροντηθεὶς, Attonitus, Gl. Dem. p. 413, 10 : Τὸν δὲ κατηγοροῦντα τί; Ἐμβεβροντῆσθαι, τὴν πολιν ἀγνοεῖν κ. τ. λ. Menand. ap. schol. Hermog. vol. 2, p. 404 : Ἐμβεβρόντησαι. Joseph. B. J. 6, 5, 3 : Τοῖς δὲ ἐναργέσι καὶ προσημαίνουσι τὴν μέλλουσαν ἐρημίαν τέρασιν οὔτε προσεῖχον οὔτε ἐπίστευον, ἀλλ' ὡς ἐμβεβροντημένοι καὶ μήτ' ὄμματα μήτε ψυχὴν ἔχοντες τῶν τοῦ θεοῦ κηρυγμάτων παρήκουσαν. Philostr. V. Ap. 5, 32, p. 214 : Τὸν χρηστὸν Κλαύδιον, ὃς ὑπὸ γυναίων ἐμβροντηθεὶς ἐπελάθετο τοῦ ἄρχειν. V. Ἐμβακχάνιτης.]

Ἐμβροντησία, ἡ, Stupor quo percelluntur attoniti. Vel, Stupor qualis est attonitorum. Unde pro Vesania ponitur. Hesychio μανία et φρενοβλάβεια [φρενοβλάβεια. Plut. Mor. p. 1119, B : Τὴν ἐμβροντησίαν ἐκ τοῦ βίου καὶ τὸν τῦφον ἐξήλαυνε. Philostr. V. Soph. 2, 27, 5, p. 619 : Μᾶλλον εἰσῆει τὸν Μεγιστίαν ὁ τῆς μανίας λόγος καὶ τὰ πλεονεκτήματα ἐμβροντησίαν ὤετο. Schol. Aristid. p. 281 ed. Fromm.; anon. ap. Suid. v. Θεόφιλος, vol. 1, p. 1872, A; Constant. Basil. Mac. p. 51; Pollux 5, 121.]

[Ἐμβρόντησις, ἡ, i. q. præced. Epiphan. t. 1, p. 1054, D : Ἐν ἐμβροντήσει τινὶ καὶ φρενοβλαβείᾳ φερομένους. Id. ib. p. 616, B : Τῆς τοῦ δαίμονος ἐμβροντήσεως, Furioso afflatu. Hase.]

Ἐμβρόντητος, ὁ, ἡ, Attonitus. [Debilitatus, add. Gl. Dio Cass. 36, 13 : Ὁ ὅμιλος μέγα καὶ ἀπιλητικὸν ἀνέκραγεν, ὥστε κόρακά τινα ὑπερπετόμενον σφῶν ἐκπλαγῆναι, καὶ πεσεῖν, ὥσπερ ἐμβρόντητον. Hesych. : Κεραύνιος, ἐμβρόντιστος (ita cod. vitiose). Tzetz. Hist. 10, 49, ut ceteros gramm. omittam.] Item, Vesanus. Dem. [p. 308] : Ἐμβρόντητε, εἶτα νῦν λέγεις; [Aristoph. Eccl. 793 : Ὠμβρόντητε σύ. Philemo ap. Athen. 4, p. 175, D : Οὐκ οἶδας, ἐμβρόντητε σύ; Antiphanes ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 436 : Ἐὰν ἐπιορκήσῃ τις, αὐτὸς εὐθέως ὁ διὸς τὸν ὅρκον ἐγένετ' ἐμβρόντητος. Plato Alcib. 2 p. 140, C : Οὕτω μὲν τοίνυν καὶ τὴν ἀφροσύνην διειλήφοτες εἰσὶ, καὶ τοὺς μὲν πλεῖστον αὐτῆς μέρος ἔχοντας μαινομένους καλοῦμεν, τοὺς δ' ὀλίγον ἔλαττον ἠλιθίους τε καὶ ἐμβροντήτους. Xenoph. Anab. 3, 4, 12 : Ταύτην τὴν πόλιν πολιορκῶν ὁ Περσῶν βασιλεὺς οὐκ ἐδύνατο οὔτε χρόνῳ ἑλεῖν οὔτε βίᾳ· Ζεὺς δ' ἐμβροντήτους ποιεῖ τοὺς ἐνοικοῦντας, καὶ οὕτως ἑάλω. Adamant. Physiogn. 1, 3, p. 329 : Οἱ δὲ ὠχρότεροι (ὀφθαλμοὶ) ἐμβροντήτους σημαίνουσι. Μανικοὺς Polemo. Epiphan. vol. 1, p. 828, D : Μανίᾳ ἀρθεὶς οὐ μικροτάτῃ, ἀλλ' ἐμβρόντητος γεγονὼς ὑπὲρ πάντας τοὺς πρὸ αὐτοῦ. De poetis Lucian. Timon. c. 1 : Ὦ Ζεῦ φίλε ... καὶ ἐρίγδουπε καὶ εἴ τι ἄλλο σε οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλοῦσιν. Quomodo capiendum foret ap. Hesych. cujus gl. in Ἔμβριον tractavi, si ita scrib.]

[Ἐμβροντος, ὁ, idem q. ἐμβρόντητος. German. In Mariæ dormitionem p. 108, 4. Boisson.]

[Ἔμβροσι, Ægyptiis Lactuca sativa. Dioscor. Noth. 2, 165.]

[Ἐμβροχὰς, ἀδος, ἡ, Mergus, Surculus vitis. Geopon. 4, 3, 7 : Ἐν τῷ ἄκρῳ τῆς ἐμβροχάδος (τοῦτο γὰρ ὀνομάζουσιν) ἀκόλουθόν ἐστιν ἑνὸς μόνου ὀφθαλμοῦ τὸν βλαστὸν καταλιπεῖν τὸν ἐπιτηδειότατον. Nicol. : « Quum Columella 4, 24, 14 et 26, 3, Compluvium palmas vocet, quæ ab altiori jugo decurrant, et veluti mersæ cacuminibus in terram despiciant, ἐμβροχάδα tanquam Impluviam s. Impluvium, a βροχὴ, Pluvia, viviradicem vocari putem, quia Mergus virga est deflexa terræ immersa ».]

[Ἐμβροχὴ, ἡ, Irrigatio. V. Ἐμβρεγμα. || Nexus (a βρόχος), Lucian. Lexiph. c. 11 : Ἀπῆξεν ἑαυτὸν, καὶ εὖ ἴστε ἀπολώλει ἄν, εἰ μὴ ἐγὼ ἐπιστὰς ἀπηγχόνισά τι αὐτὸν καὶ παρέλυσα τῆς ἐμβροχῆς.]

[Ἐμβρόχθιος, Qui est in gula. Tzetz. Hist. 12, hist. 413 inscr. : Παροιμία ἡ λέγουσα, Οὗ ὁ ἐμβρόχθιος λίθος, τὸν λίθον εἰκόνιζε Παυσανίου μητρός. Vid. historia ipsa. L. Dindorf.]

[Ἐμβροχίζω, Illaqueo. Apollodor. 2, 5, 4, 9 : Παρειμένον ἐμβροχίσας (Hercules aprum). Quod βρόχοις δεσμήσας dicit Tzetz. Hist. 2, 277.]

[Ἔμβροχος, ὁ, ἡ.] Ἔμβροχοι, Illaqueati, Laqueis implicati. [|| Basil. Ep. t. 2, p. 748, B : Τοῖς τῶν

ὀκρώων ὀχετοῖς τὴν γενειάδα ἐμβροχον καθωμάλιζες, Barbæ pilos madefactos complanabas. Hase.]

A

['Εμβρύειον, τὸ, Aristoph. fr. Hor. ap. Athen. 9, p. 372, C : Αὐτὸς δ' ἀνὴρ πωλεῖ κίχλας, ἀπίους, σχαδόνας, ἴλιάς, πῦον, χόρια, χελιδόνα (χελιδόνια), τέττιγας, ἐμβρύεια. Videntur esse Carnes embryorum, fœtuum nondum natorum. ὕ]

['Εμβρύζω, Const. Man. Chron. p. 125, B : Ὡς οἶνος ιοπάτητος ἐμβρύζων καὶ καχλάζων. Forte ἐμβλύζων. Boisson.]

['Εμβρύκω, ξω, Mordeo. Nicand. Ther. 824 : Ἐπεὶ μογεροὺς ἁλιῆας πολλάκις ἐμβρύξασα (muræna) κατεπρήνιξεν ἐπάκτρων. Pass. Al. 338 : Ἡ δ' ἤτοι (βοῦπρηστις) λίτρῳ μὲν ἐπιχρώζουσα χαλινὰ εἴδεται ἐμβρυχθεῖσα βαρύπνοος. Conf. 'Εμβρύχω.]

'Εμβρυοδόχος, ὁ, ἡ, Receptor τοῦ ἐμβρύου [Fœtus]. Lucian. Lexiph. [c. 6] : Τοκάδος ὡς τὸ ἐμβρυοδόχον ἕντερον.

'Εμβρυοθλάστης, ὁ, Uncus s. Spiculum ad educendos fœtus, mortuos præsertim, in VV. LL. Sciendum est tamen, hoc instrumentum, quod Æneum spiculum Tertull. in l. De anima [25, p. 328 ed. Rigalt.] vocat, non ab educendo fœtu, sed potius a confringendo s. contundendo, ἐμβρυοθλάστην appellari; eoque respexisse puto Tertull., quum de infanticidii officio sic nominatum scribit, et addit, Utique viventis infantis peremptorium. Quæ etiam refragantur iis, qui ἐμβρυοθλάστου ad educendos præsertim mortuos fœtus usum fuisse volunt. Sed ap. eum ἐμβρυοπάκτην habent vulg. edd. pro ἐμβρυοθλάστην, ut multi admonuerunt. Putatur autem idem esse instrumentum, quod aliis nominibus ὄνυξ et πίστρον, item ἕλκυστὴρ, θλάσις, necnon ἐμβρυουλκὸς vocitetur. [Vera ap. Tert. scriptura est ἐμβρυοσφάκτης. 'Εμβρυοθλάστης usurpat Galen. Gloss. p. 482.]

B

['Εμβρύσιος, ὁ, ἡ, in epigr. Philippi Anth. Pal. 6, 90, 1 : Ἄγκυραν ἐμβρύσιον, Suid. v. Βρύχιος interpr. ἡ τὸν βυθὸν οἰκοῦσα, sicut βρύχιος int. erat βυθιζόμενος ὕδατι. Rectius explicatur, In alga et musco versata, Algosa, Muscosa.]

['Εμβρυοκτόνος, ὁ, ἡ. 'Εμβρυοκτόνα ἐληλητήρια, Venena fœtus necantia, in Canone 92 Concilii in Trullo. Suicer. Basil. Cæsar. epist. in Zonar. Exp. p. 63. Boiss. Ex Basil. Epist. ad Amphiloch. t. 2, p. 763, B : Αἱ ἐκτρώσεις τὰ ἐμβρ. ὀληλ. Hase.]

C

'Εμβρῦον, τὸ, q. d. τὸ ἐντὸς τῆς γαστρὸς βρῦον [Eust. Il. p. 1095, 17], Infans utero conclusus, Infans qui gestatur in utero. Item generalius, Fœtus, [Embrium add. Gl.], qui est in utero. Dicitur enim et de brutis. [V. infra.] Lucian. : Οὐ γὰρ ἐκείνη εἶχεν ἡ γαστὴρ τὸ ἔμβρυον. [Vit. Auct. c. 26 : Τῆς ἐν ταῖς μήτραις τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς· Dial. deor. 9, 2, etc.] Et passim ap. Diosc. [et alios quosvis], ut, quum dicit ἔμβρυα κτείνειν, et ἔμβρυα ἄγειν vel κατασπᾶν, item τεθνηκότα ἔμβρυα ἐκβάλλειν. Plin. autem Partus etiam interpr., ut, quum pro his Diosc. de anthemide dictis [3, 144 (154)], Πινομένη δὲ καταμήνια ἄγει, καὶ ἔμβρυα, καὶ λίθους, καὶ οὖρα, scribit, Pellit mortuos partus, item menstrua, in potu, et urinam calculosque. ['Εμβρυον ἔχουσα, Gravida, inc. Exod. 21, 22.] De brutis autem utitur Aristot., ut quum [H. A. 5, 12 extr., De gen. 4, 5 init.] ἐλεφάντων ἔμβρυα dicit. [Æsch. Eum. 945 : Μῆλα ξὺν διπλοΐσιν ἐμβρύοις. Theophr. H. Pl. 1, 1, 3 : Τῶν ζώων τὰ ἔμβρυα, Animantium conceptus. L. D. Suid. v. Γυμνότερος ἰαλίμου : Κυρίως δὲ (dicitur λεβηρὶς) ᾧ περιέχεται τὸ ἔμβρυον τοῦ βοός. Hesych. Palæph. 2, 3 : Οὐδὲ φέρειν ἠδύνατο γυνὴ ἔμβρυον ἔχον γε κέρατα.] Ceterum Galen. De sympt. causis 1 [vol. 7, p. 527, C] tradit fœtum duobus primis mensibus nondum ἔμβρυον vocari, sed κύημα. || Apud Hom. autem ἔμβρυον dicitur pro βρέφος, de fœtu videl., qui a paucis diebus ex utero prodierit : Od. I, [245, 309, 342], de brutis : Ἑζόμενος δ' ἤμελγεν ὅϊς καὶ μηκάδας αἶγας, Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἦκεν ἑκάστη. Sed et Aristot. de avibus etiam exclusis, ἔμβρυον dicit, ut habent VV. LL. [De piscibus H. A. 6, 10, 3 : Περιέχεται δὲ τὸ ἔμβρυον καὶ τὸ ᾠὸν ὑμένι κοινῷ.] At Phocyl. [171] βρέφος ἔμβρυον pro solo ἔμβρυον dixit, ut videbis in Βρέφος. [Referendus igitur hic l. ad ἔμβρυος adj. || 'Εμβρυον dittographia voc. ἐνδρυον est ap. Polluc. 1, 252, ubi de parte quadam aratri, ἣ καλεῖται ἔμβρυον ἢ ἐνδρυον. Cod. Salm. ἔμβριον.]

D

|| 'Έμβρυος adj. [Qui est in utero], ut σκύλακα ἔμβρυον in Hippiatria : Σκύλακα λαβὼν ἔμβρυον κατάζεσον μετὰ πτισσάνης. [Vid. paullo ante.] Item Genitalis, vel Prolificus, ut Bud. vertit ap. Theophr. C. Pl. 1, 1, [3] : Ἀεὶ γὰρ τὸ μέλλον βλαστάνειν ἔχειν τε δεῖ τὴν ἔμβρυον ὑγρότητα καὶ ταύτην δύνασθαι τηρεῖν, i. e., inquit Bud., Humorem prolificum, vel σύμφυτον. [Et h. l. et 5, 4, 5 : Εἰ ἐπιπίσοι σπέρμα καὶ ἔμβρυον γένοιτο, cod. Urb. recte ἔμβιον, quod v.] Ab Eod. ibid. 1, 4, [3] χιττὸς esse dicitur ὅλος ἔμβρυος [ἔμβιος recte Urb.], vel ὅλως, ut alii legunt [cum Urb.], ubi a quibusdam ἔμβρυος vertitur Genitalis s. Fœcunda, non autem Vivax, cum Gaza, quod, Plin. etiam teste, hedera, ut rubus, ex sese nascatur iterum, seipsamque sua fœcunditate propaget. [Nonni Dion. 41, 29 : Ἄλλα δὲ πὰρ παλάγεσσιν ἔχει πόλις (Berrhœa), ἧχι τιταίνει στέρνα Ποσειδάωνι, καὶ ἔμβρυον αὐχένα κούρης πήχεϊ μυελέῳ περιβάλλεται ὑγρὸς ἀκοίτης, Int. vertit Genitalem, Wakef. Muscosum, Algosum.]

['Εμβρυοτομέω, Exseco, Gl. Procul. Paraphr. in Ptol. p. 214, 24 : Τὰς δὲ γυναῖκας ἐπὶ τούτοις ποιεῖ καὶ ἐκτιτρώσκειν, ἢ ἐμβρυοτομεῖσθαι. Hase.]

'Εμβρυοτομία, ἡ, Umbilici sectio in fœtu recens in lucem edito. V. Polluc. [4, 208. Paul. Æg. 6, 74; Galen. Gloss. v. Ἰχθύην, p. 488. L. Dindorf.]

['Εμβρυουλκέω Colum. De re rust. 7, 3, 16 : « Quare veterinariæ medicinæ prudens esse debet pecoris magister, ut, si res exigat, vel integrum conceptum, quum transversus hæret locis genitalibus, extrahat, vel ferro divisum citra matris perniciem partibus educat, quod Græci vocant ἐμβρυουλκεῖν. » Wakef.]

['Εμβρυουλκία, ἡ, Extractio fœtus. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 134 : Ἑλκοῦται πολλάκις ἡ ὑστέρα διὰ δυστοκίαν ἢ ἐμβρυουλκίαν. Boiss. Olympiod. Ms. in Plat. Gorg. Routh. Psell. in Boiss. Aned. vol. 1, p. 224; Galen. Gloss. v. Ἰχθύην, p. 488. Osann. Eust. Opusc. p. 353, 5; Paul. Æg. 6, 74. L. Dindorf.]

['Εμβρυουλκὸς, ὁ, Instrumentum quo conceptus extrahitur. Galen. Lex. Hipp. p. 466 : Ἕλκυστῆρι, τῷ ἐμβρυουλκῷ· et sæpius Paul. Æg. 6, 74, ubi semel p. 203, 4, accentu vitioso ἐμβρυοῦλκον. L. D.]

'Εμβρύσαι, Etym. [M. p. 334, 9] τὸ ἐνθεῖναι : factum ait ab ἐνδῆσαι, τροπῇ τοῦ δ. ['Εμβῦσαι et ἐνεῦσαι Sylburg.]

['Εμβρύχω. Gl. : 'Εμβρόχειν, Infrendere. L. ἐμβρύχειν.]

'Εμβρῶον, ωνος, ὁ, Infans, VV. LL. sine exemplo. [Vitiose pro ἔμβρυον.]

'Εμβρωμα, τὸ, Jentaculum, τὸ πρωϊνὸν ἄριστον, ut quidam exp. [Athen. 1, p. 11, C : Λέγει δὲ (Homerus vocabulo ἄριστον) τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα, ὃ ἡμεῖς ἀκρατισμὸν καλοῦμεν. Suid. ita expl. ἀκράτισμα. Eust. Il. p. 242, 20; Od. p. 1342, 6, et scholl. Hom. Ille Opusc. p. 295, 30 : Συκαῖς, ὧν καὶ ὥρος ὁ καιρὸς παρηνομεῖτο τοῖς ὠμησταῖς εἰς ἔμβρωμα· 194, 27.] || Item Erosio, s. Idipsum quod erosum est, ut ἐμβρώματα ὀδόντων, ap. Diosc. [1, 105], Cavernæ dentium.

'Εμβρωματίζω, [Præmando, Nutrio. Gl. : 'Εμβρωματίζει, Ruminat (i. q. Ruminat). Sim. Suidas aliique gramm. ψίω explicant ἐμβρωματίζω. Eust. Opusc. p. 158, 80 : 'Εμβρωματίσει τε καὶ ποτιεῖ τὰ εἰς κόρον σωφρονᾶ· Il. p. 840, 25 : Τρέφει γὰρ ὁ ἁπλῶς ἐμβρωματίζων κατὰ ξενίαν ἢ καὶ ἄλλως ἐκ παρόδου τινά. Med. vel pass. Vescor, Cibum capio. Id. Od. p. 1675, 32, Homericum ἀνέρες, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν, οὐδέ θ' ἅλεσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν interpr. μὴ εἰδότας θάλασσαν ἢ ἐμβρωματιζομένους μετὰ ἁλῶν. Apollon. Lex. H. : Δειπνήσας, τῆς δείπνης ἐμβρωματισθείς. Figurate Eustath. Opusc. p. 39, 26 : Διὸ καὶ τὰ γαλαθηνὰ βρέφη τούτῳ (voc. πάππος) πρωτίστῳ ἐν ὀνόμασιν ἐμβρωματίζονται πρὸς τῆς φύσεως· conf. 162, 7; 208, 38.]

['Εμβυθίζω, Immergo. Plut. Mor. p. 981, A : Ὅτι ἂν παραλάβῃ τῷ χάσματι ζώων ἡ σκάφος ἢ λίθον (cetus), εὐθὺς διέρχεται καὶ ἀπόλωλε πᾶν ἐμβεβυθισμένον. Etym. M. p. 564, 43. Eust. Opusc. p. 259, 17 : Ὡς φυλάξει τις ἀπίους ἢ μέλιτι ἐμβυθίσας ἢ λαχάνοις εὔθετον γῆν.]

'Εμβύθιος, ὁ, ἡ [et α, cv. V. infra Bianoris Il.], i. q. βύθιος, Qui est in profundo, Profundus, ut ἐμβύθιος πέτρα, in Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 7.

504, 4], quæ et Ὕφαλος. [Bianor. ib. 9, 227, 8 : Φωτὶ δ' ὑπ' ἀγρην ἐμβυθίην ἄγρη χερσόθεν ἠντίασεν· 423, 8 : Αἱ δ' ἐνὶ χέρσῳ Σάρδιες ἐμβυθίαις εἰς ἓν ἔκτισθε τέλος, ubi cod. ἐν βυθ.] Et ἐμβύθιοι κόγχαι, ap. Athen. In alto mersæ, Bud. interpr.; qui et addit τῷ ἐμβυθίῳ opponi τὸ ἐπιπολάζον καὶ ἀνωφερές. [Ἡ ἐμβύθιος πίννα, Isidor. ap. Athen. 3, p. 94, A. Εἰς τὰς ἐμβυθίους θαλάμας δύνειν εἰώθασιν αἱ πίνναι, ib. p. 93, E. Schweigh. Dionys. A. R. 1, 32 : Κρηνίδες ὑπὸ ταῖς πέτραις ἐμβύθιοι· 6, 13 : Αἰμνην ἐμβύθιον. Orph. Arg. 332 : Ὠκεανῷ μεδέοντες ἀλικλύστοιό τε πόντου ἐμβύθιοι μάκαρες. Oppian. Hal. 4, 246 : Πηλὸς αἰόνης ἐμβύθιος ὁλιχῆσιν ὑφίζεται ὀργυιῇσιν.]

[Ἐμβυκανάω, Buccino. Dionys. A. R. 2, 8 : Κέρασι βοείοις ἐμβυκανῶντες.]

Ἔμβυλλαι, Hesychio ἀγναὶ ἡμέραι, et γῆς ἔντερα. [Ad signif. Lumbricorum Alb. confert gl. Γεμπύλους, τοὺς ἰχθῦς, τὰς πηλαμίδας. Ceterum gl. ponitur inter Ἐμβρόντητος et Ἔμβρυον.]

[Ἐμβυρσόω, Culeo insuo. Plut. De fluv. p. 1150, E : Οἱ δὲ παρατυγχάνοντες συλλαμβάνοντες ῥίπτουσιν ἐμβιβυρσωμένον εἰς τὸ καλούμενον στόμιον τῶν ἀσεβῶν.]

Ἐμβύω, i. q. βύω [Obturo. Aristoph. Vesp. 128 : Ἡμεῖς δ' ὅσ' ἦν τετρημένα ἐνιβύσαμεν ῥακίοισι. Eodem referendam gl. Hesychii Ἐμβήσας, ἐμπλήσας, inter Ἐμβρόντιον et Ἐμέγηρε positam, et Ἐμβύσας scrib. conj. Salmas. || Abscondo in. Nicet. Alex. 2, p. 324, A : Τὴν μὲν ὄφιν τῷ κόλπῳ ἐνέβυσε. V. supra Ἐμβῦσαι.]

[Ἐμβωλοκοπέω. V. Ἐμβολοκοπέω.]

[Ἐμβώμιος, Qui est in altari. Julian. Epist. 24, p. 34 ed. Heyl. : Καὶ μὴν ὅτι θεοῖς σῦκον ἀνάκειται καὶ θυσίας ἐστὶν ἁπάσης ἐμβώμιον ... οὐκ ἐμὸς ἴδιος οὗτος ὁ λόγος.]

[Ἐμέθω, i. q. ἐμέω. Epim. Hom. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 87, 6. L. Dind.]

[Ἔμεια, ἡ, Emia, urbs Peloponnesi. Eust. Il. p. 1052, 30 : Ὅτι δὲ ἐκ τοῦ ἐμεῖν καὶ πόλις Ἔμεια, περὶ ἣν ὁ Θυέστης ἤμεσε φαγὼν ἐξ ἐπιβουλῆς Ἀτρέως τὰ οἰκεῖα τέκνα, ἡ ἱστορία φησίν· 184, 12; 996, 38. Etym. M. p. 334, 19 : Ἔμεια τόπος ἐστὶ Μυκηνῶν. Παρὰ τὸ ἐμῶ Ἔμεια, ὡς θάλλω θάλεια. Λέγεται δέ, ἐπειδὴ ἐκεῖ ἤμεσεν ὁ Κέρβερος ἀναλθὼν ἐκ τοῦ ᾅδου, ἢ ἐπειδὴ ἐκεῖ ἤμεσεν ὁ Θυέστης φαγὼν τὰ τέκνα αὐτοῦ. Conf. Cramer. Anecd. vol. 2, p. 206, 20.]

[Ἔμεσα, ης, ἡ, Emesa, urbs Phœniciæ. Steph. B. : Ἔμισα, πόλις Φοινίκης Λιβανουσίας (Διβανησίας Holst.), ὡς Λάρισα, καὶ Ἐμισαῖος τὸ ἐθνικὸν ὡς Λαρισαῖος. Διονύσιος ὁ ποιητὴς συνίστειλε τὸ ν· φησὶ γάρ, « Τῆς δὲ πρὸς ἀντολίης Ἐμίσων πῦλιν (recte intt. ἀντολίην : fort. vero vicissim scrib. πόλις)· » καὶ ἔοικε κλίνειν τὰ Ἔμισα· ἡ χρῆσις δὲ θηλυκῶς. (Conf. Etym. infra cit.) Ἔν τισι δὲ Ἔμεσα εὑρηται, ἀφ' οὗ Ἐμεσηνός. Emi et Emisων numi ap. Eckh. D. N. vol. 3, p. 311. Ap. Phot. cod. 242, p. 348, 33, libri variant inter Ἐμίσης et Ἐμίσης. Schol. ad Phot. p. 130 : Φοινίκης γὰρ πόλις Ἔμεσα, ἡ καὶ Ἔμισος καταλέγεται ἐν ταῖς γεωγραφικαῖς (sic) πίναξιν, citat et Ἔμισα pro Ἔμισος reponit Holst. ad Steph. : quam conj. videri possit commendare quod etiam ap. Liban. Epist. 766, p. 363, pro Ἔμεσα est var. ἔμεσος (sic), sed refellit Herodian. 5, 3, 1 : Ἀπὸ Ἐμίσου καλουμένης οὕτω πόλεως ἐν Φ. Ἔμισα, ης, ap. Sozom. H. E. 3, 17, p. 122, 40, Nemes. in inscr. libri De nat. hom. p. 35, Joseph. B. J. 7, 7, 1, Ἐμεσῶν, vitiose pro Ἐμέσων (ut est A. J. 20, 8, 4), A. J. 18, 5, 4; 19, 8, 1; 20, 7, 1. Eademque forma ap. Liban. Ep. 766, p. 363 : Ηρέσθαι Ἔμεσα πέμπει. Τὸ Χιμῷ ἤτοι τὸ Ἔμεσσα Const. De admin. imp. c. 25, p. 989. Ἔμισα, ης, ap. Julian. Cæs. p. 313, A, Zosim. 1, 39, 5; 52, 2, ubi al. Ἔμεσαν· 8, 54, 2, et 4; 56, 4, Jo. Malal. p. 296, 12 (sed ap. eund. p. 345, 5 forma græcobarb. Ἐμέζτη). Λίμισα Chron. Pasch. p. 63, 2; 520, 5. Ἔμισα, ων, in num. ap. Eckhel., Ἔμισσα ap. Ptol. 5, 15, Hierocl. Synecd. p. 717, et in cod. Mosq. Epist. Libanii ap. Matthæum ad Nemesium l. supra cit., vitiose, etsi Holstenius, Salmasio auctore, Stephano B. inferebat duplex σ, scilicet propter comparationem Larissæ, quam Larisam potius scrib. esse etiam Stephani loco probatur. Recte Chœrobosc. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 199, 13 : Ἔμισα, ἡ πόλις, ὡς Λάρισα, καὶ Ἐμισαῖος, ὡς Λαρισαῖος. Gent. Ἐμισηνὸς in num. ap. Eckh., ap. Zosim. 1, 54, 2; Ἐμεσηνὸς ap. Strab. 16, p. 753, ubi al. Ἐμισ., Dion. Cass. 72, 14, Zosim. 1, 10, 1, et in numo ap. Holst. ad Steph.; Ἐμεσινὸς vitiose cod. Chron. Pasch. p. 591, 12, et alius ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 188, D. De forma Ἐμισαῖος Etym. M. p. 334, 53 : Ἔμισα, πόλις Φ., τὸ ἐθνικὸν Ἐμισαῖος. Καὶ ἔοικε κλίνειν τὰ Ἔμισα Διονύσιος, ὡς τὰ Μέγαρα· οἱ δὲ νῦν χρῶνται θηλυκῶς. Ἀλλὰ πῶς τὸ Ἐμισαῖος ἀπὸ τοῦ οὐδετέρου γέγονεν; εἰ μή τις φαίη, ὥσπερ τὸ Γάδειρα Γαδειραῖος. Ἡ δὲ Ἔμεσα διὰ τοῦ ε, ὅθεν Ἐμεσηνός, ὡς τὸ Γέρασα Γερασηνός. Hæc nobis de formis earumque orthographia sufficiant. Plura intt. Juliani, et Antonini It. p. 188. L. D.]

[Ἐμεσία. V. Ἔμεσις.]

[Ἔμεσις, εως, ἡ, Vomitus. Hippocr. De morb. 2, p. 487, 24 : Μετὰ τὴν ἔμεσιν ἀλγέει τὸ σῶμα πᾶν.]

[Ἐμεσίων, ωνος, ὁ, Emesio, n. pr. viri. Damasc. Vita Isid. ap. Phot. Bibl. cod. 242, p. 347, 16 : Ἐνέτυχον ἐξ ἀνάγκης τῷ Ἐμεσίωνι· οὐ γὰρ ἂν ποτε ἐκὼν ἠνεσχόμην τῆς αὐτοῦ ὑηνίας· ἀλλ' ἡ πρεσβεία με ἠνάγκασε. Ϊ L. D.]

[Ἔμεσμα, τὸ, i. q. ἔμεσις. Hippocr. Prorrh. 1, p. 68, A : Τὰ ἐν κεφαλαλγίῃσι ἰώδεα ἐμέσματα· 72, A.]

[Ἔμεσος. V. Ἔμεσα.]

[Ἐμετηρίζω, Vomitum cieo. Hippocr. De loc. in hom. p. 419, 40 : Ἢν δ' ἂν (del. part.) ἀσθενὴς ἢ ὁ ταῦτα πάσχων, ὕπνου φάρμακον ἐμετηρίσας διδόναι.]

[Ἐμετήριος, α, ον.] Ἐμετήρια, τὰ, Vomitoria, Quæ vomitum cient s. provocant, Diosc. [Aret. Diut. p. cur. 1, 3, p. 119 : Μελέτησι γὰρ χρὴ τῷ στομάχου ἐμέειν ἐπὶ τοῖσι δεινοτέροισι ἐμετηρίοισι. Adjective Rufus Opusc. p. 82 ed. Matth. vel De vesicæ et renum aff. c. 16, p. 13 ed. Clinch. : ... μήτε ἄγαν ἐμπλήσας κέλευε ἐξεμεῖν, καὶ τῶν ἐμετηρίων σιτίων προσάρας· ταῦτα δέ ἐστι τὰ πίονα καὶ γλυκέα etc. Hippocr. De loc. in hom. p. 419, 33 : Φάρμακον ... ἐμετήριον.]

Ἐμετιάω, Vomiturio, Vomitum appeto, Nauseo. Aristot. Probl. [3, 19] : Διὰ τί μᾶλλον ἐμετιᾷν ποιεῖ ὁ ὕδαρὴς οἶνος ἢ ὁ ἄκρατος. Pro quo alibi ναυτιᾷν.

Ἐμετικός, ἡ, ὸν, Vomitorius : ut ἐμ. φάρμακον, Vomitorium, quod provocat vomitum. [Aristot. Probl. 3, 19 extr.] || Ad vomendum propensus. [Hippocr. De rat. vict. p. 395, 44 : Τοὺς ἐμετικούς. Plut. Pomp. c. 51 : Ἐπιφυομένου δὲ Πομπηίῳ Μαρκελλίνου καὶ σφοδρῶς λέγειν δοκοῦντος, ὁ Πομπήιος ἔφη πάντων ἀδικώτατον εἶναι τὸν Μαρκελλῖνον, ὃς χάριν οὐκ ἔχει λόγιος μὲν ἐξ ἀφώνου δι' αὐτὸν, ἐμ. δ' ἐκ πεινατικοῦ γενόμενος· quæ repetuntur Mor. p. 204, C.]

Ἐμετοποιέομαι, Vomitum facio, i. e. cieo, moveo. Hippocr. De morb. intern. [p. 552, 54] : Τὴν δὲ ἄνω κοιλίην ἐμετοποιεύμενος, κάθαρσιν παρεχέτω.

[Ἐμετοποιία, ἡ, Actio qua vomitus cietur, Lat. Vomitus. Dionys. Æg. ap. Phot. cod. 185, p. 130, 33, 34.]

Ἐμετοποιὸς, ὁ, ἡ, Vomitum efficiens, ciens, ἐμετικός.

Ἐμετὸς, Cum vomitu ejectus, cum accentu in fine ad differentiam substantivi ἔμετος. [Suid. : Ἐμετος ἡ τῶν περιττωμάτων κένωσις. Ἐμετὸς δὲ αὐτὸ τὸ κενωθέν. Quod discrimen observatum ap. Theodot. Jesaiæ 28, 13 : Δεισαλία εἰς δεισαλίαν, ἐμετὸς εἰς ἐμετὸν, et in l. Ephraem in Ἔμετος citando. Arcad. novit nonnisi unum ἔμετος p. 81, 12.]

Ἔμετος, ὁ, Vomitus, [Vomitina add. Gl.] Vomitio. [Hippocr. De loc. in hom. p. 419, 38, 39, et al. sæpe. Plur. Co. præn. p. 208, H, Herodot. 2, 77. Nicand. Ther. 435 : Ἀπερισγόμενοι ἔμετον χολοειδέα. Et alii plurimi. Locum Prov. Salom. 26, 11 : Ὥσπερ κύων, ὅταν ἐπέλθῃ ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ ἔμετον, exprimit Eust. Opusc. p. 96, 72; 219, 31, Ephraem. Syr. vol. 1, p. 19, D, ubi ἐμετόν. L. Dindorf.]

[Ἐμέττω, Vomo, Gl. Pro ἐμέω, ut videtur.]

[Ἐμετώδης, ὁ, ἡ, Vomitorius. Hippocr. Co. præn. p. 209, F : Αἱ πύκνα ... ὑποστροφαὶ ἐμετώδεες.]

Ἐμετωδέως, In modum τῶν ἐμέτων. Hippocr. Prorrhet. 1, [p. 77 ante med.] : Τὰ ἐν ὀξέσι ἐμετωδέως ἐλκόμενα, φλαῦρα. Galen. significare putat, ἢν συνταράττηται μὲν ἐπὶ πλεῖστόν τε καὶ πυκνὸν, ἐμῇ δὲ ἤτοι μηδὲν ἢ πανταπασιν ὀλίγον.

Ἐμέω, ἐσω [Att. οῦμαι], Vomo [Gl.]. Lucian. Lexiph. [c. 20] : Ὡς πιὼν ἐμέσεις. Ibid. [c. 21] : Οὐδέπω τὸ ἱκταρ ἐμήμεκας, ubi tamen de industria minus usitato præt. uti videtur. [Immo consueto, cujus aliud ex. v. gr. v. ap. Ælian. N. A. 17, 37. Præsenti Hom.

Il. O, 11 : Αἷμ' ἐμέων. Æsch. Eum. 184 : Ἐμοῦσα θρόμβους, οὓς ἀφείλκυσας φόνου. Et fut. ib. 730 : Σὺ τοι τάχ' οὐκ ἔχουσα τῆς δίκης τέλος ἐμεῖ τὸν ἰὸν οὐδὲν ἐχθροῖσιν βαρύν. Xen. An. 4, 8, 20 : Ἤμουν καὶ κάτω διεχώρει αὐτοῖς. Plato Phædr. p. 268, B : Ἐμεῖν ποιεῖν. Et sæpe Hippocr., velut De morbis 1, p. 456, 16 : Ἐμέοντες αἷμα, aliique multi, de quorum usu addo tantum constr. c. dat., Aristoph. Ach. 587 : Οὗτος τί δράσεις; τῷ πτίλῳ μέλλεις ἐμεῖν; ut ead. ap. Tzetz. Hist. 4, 310 : Ἰδὼν ὄφιν ἐμέσαντα, ὡς ἔοικε, τῷ ἄγγει, non videatur repetenda ab consuetudine Byzantinorum dat. ponendi pro accusat. cum præpositione. Tum signif. figuratam ap. Eunap. Proæres. p. 86 : Τὰ Ἀρισταίδου … προενεγκόντων, ὡς οὐκ εἰσὶ τῶν ἐμούντων, ἀλλὰ τῶν ἀκριβούντων, de oratione temere effutita. Ubi v. Boiss. p. 365. Et Abominandi signif. Apocal. 3, 16 : Μέλλω σε ἐμέσαι ἐκ τοῦ στόματός μου. ‖ De aor. Thomas p. 327 : Ἐξήμεσε κάλλιον ἢ ἤμεσε.]

Ἔμιαι, Galen. in Lex. Hippocr. [p. 466] exp. ἔμετοι, Vomitus : Atticum esse vocab. dicens. Sed puto scr. ἐμεσίαι. Ita enim legitur ap. Hippocr. De morb. 2, [p. 473, 12] : Ἢν ἐμεσίαι μιν ἔχωσιν, ἐμεσάτω. [Ἐμίας bis ponit Eust. : Il. p. 996, 38 : Ἰστέον ὅτι ἐκ τοῦ ἐμεῖν, ὅθεν ὁ ἔμετος, οὐ μόνον Ἔμεια, … ἀλλὰ καὶ ἐμίας, ὡς κοχλίας, ὁ ἐμετικὸς ἢ εὐεμής· et ead. qua Gal. signif., Od. p. 1761, 38, ubi ex Aristophane gramm. refert raras quasdam vocc. formas : Καὶ οἱ ἔμετοι (εἴρηνται) ἐμίαι, ὡς κοχλίαι. Εὔπολις δέ, φησὶν (Arist.), ἐπὶ τοῦ κακοφώνου τὸν ἐμίαν τίθησιν. Itaque Ἐμίαι scrib. videtur ap. Gal., qui quum Atticum dixit voc., respexit ad auctorem ejusmodi qualem habuisse videtur Aristoph. Incerta autem scriptura est ap. Hippocr., ex quo tertiam formam ἔμεσις supra annotavimus. Nec magis certum an ad ἐμίας pertineat gl. Hesychii Ἐμειάς, διαχρήματα, ubi Ἐμίας, διαχωρήματα conj. Albert.]

[Ἐμίνιον, Ægyptiis Dracontea, ap. Apulej. De virt. herb. c. 13. Ducang.]

[Ἔμισα, Ἐμισηνός. V. Ἔμεσα.]

[Ἔμμα, forma Æol. pro εἶμα, de qua iis quæ HSt. scripsit in Εἶμα p. 255, D, hæc sunt addenda : Non ἔμμα est ap. Hesych., sed ἔμμα, eodemque spiritu scribunt Gregor. vel gramm. cum eo editi p. 587, 597, 622, 662, 664, Etym. M. p. 300, 18, et ubi vitiose ἔμβα, Epim. Hom. Cramer. Anecd. vol. 1, p. 153, 23. V. etiam Ἄεμμα, Γέμμα. Porro ap. Hesych. non ἢ ἀπομ. est sed καὶ ἀπ. Priorem interpr. Kusterus ad ἅμμα, alteram Reisk. ad ἔκμαγμα referebat.]

Ἐμμαίνομαι, Furo in, Insanio in. Act. 26, [11] : Περισσῶς τε [δὲ] ἐμμαινόμενος αὐτοῖς ἐδίωκον ἕως καὶ εἰς τὰς ἔξω πόλεις, Supramodum furens adversus eos. [Simpl. Insanio, Nicet. Eug. 3, 19 : Οὐ γὰρ βραδύνειν ἐμμανεὶς Ἔρως θέλει. Sed fort. scrib. ἐμμανής. L. D. Plural. Epiphan. t. 1, p. 92, B : Οὗτοι δὲ κατὰ πάντα τρόπον ἐμμανέντες. Cum dat. Joseph. Ant. Jud. 17, 6, 5 : Ἐμμαινομένου πᾶσι τοῦ βασιλέως. Hase.]

[Ἐμμακεδονίξαι, χρήσασθαι, Hesych.]

[Ἐμμαίομαι. V. Ἐμμέμαα.]

[Ἐμμαλάσσω.] Ἐμμαλάξαι Hesychio est τῇ χειρὶ ἐπιλαβέσθαι.

[Ἔμμαλλος, ὁ, ἡ, Villosus. Lucian. Cynic. c. 5 : Πρόβατα ποιήσας ἔμμαλλα. Ap. Jo. Malal. p. 386, 15 : Παρέσχεν (Longinus frater imp. Zenonis) εἰς τὰ τέσσαρα μέρη Κωνσταντινουπόλεως ὀρχηστὰς ἐμμάλλους μικροὺς τέσσαρας… Ἔδωκε δὲ τοῖς Πρασίνοις ἔμμαλλον τὸν Αὐτοχθόνα τὸν λεγόμενον Καράμαλλον … καὶ τὸν Ῥόδον τὸν λεγόμενον Χρυσόμαλλον, Chilm. scr. putabat ἐμμάλλους, quod esset Comatos : ceterum nominis ἔμμαλλος rationem non magis aperire potuit quam nom. Caramalli et Chrysomalli, nisi quod eadem aliis saltatoribus et saltatricibus communia fuisse notavit. De simplici λ in vocc. cum μαλλὸς compp. diximus jam in Δασύμαλλος et Ἐμβασίμαλλος : sic ἀμφιμάλους in Ms. Pamphili ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 2, vol. 2, p. 159, D, μαλοὺς ap. anon. in Bandur. Imp. Or. vol. 1, p. 14, D, et similia alibi. L. Dindorf.]

[Ἐμμανές, Hyoscyamus, ap. Diosc. Noth. 4, 69, et Apul. c. 4. Ducang.]

Ἐμμανής, ὁ, ἡ, Furens, Lymphatus, vel Furore plenus. [Furibundus, Vecors, Gl.] Soph. El. [294] : Τηνικαῦτα δ' ἐμμανὴς βοᾷ παραστᾶσ'. [Æsch. Prom. 675 :

A Ἐμμανεῖ σκιρτήματι ᾖσσον· Eum. 860 : Λοίνοις ἐμμανεῖς θυμώμασι. Eur. Bacch. 1094 : Θεοῦ πνοαῖσιν ἐμμανεῖς· Cycl. 3 : Ἐμμανὴς Ἥρας ὕπο. Plato Phædr. p. 251, E : Ἐμμανὴς οὖσα (ἡ ψυχή)· Leg. 2, p. 666, A : Τὴν ἐμμανῆ ἕξιν τῶν νέων· 5, p. 734, A : Ἔρωτας οὐκ ἐμμανεῖς· et ib. : Ἔρωτας … ἐμμανεστάτους. Plut. Arat. c. 17 : Οὐδὲν ἀπέλειπε πάθει τῶν ἐμμανεστάτων ἐρώντων. Et alii quivis sim. Poll. 4, 52 : Ἐμμανὴς εἰς ποίησιν. Inter ἐμμ. et ἐκμανὴς variant libri 5, 74, Maneth. 1, 91.]

Ἐμμανῶς, Furibunde, Furenter. Et metaph. ἐμμανέστατα ἐρῶντες, Insano amore depereuntes. Hesych. ἐμμανῶς exp. ἐκθύμως, ὀργίλως. [Dio Cass. 65, 16 : Ὁρῶντες γὰρ αὐτὸν δεῦρο καὶ ἐκεῖσε ἐμμανῶς ᾄττοντα.]

[Ἐμμαοῦς, ἡ, Emmaus. Duo fuerunt loci in Judæa hoc nomine insigniti, quorum alter vicus s. pagus fuit, in regione campestri situs, non procul a Tiberiade ad lacum Genesareth, in quo fontes erant aquarum calidarum, a quibus nomen habuisse videtur, et strage exercitus Antiochi ab Juda Maccabæo prostrati nobilitatus. Macc. 1, 3, 40 : Παρενέβαλον πλησίον
B Ἐμμαοὺμ ἐν τῇ γῇ τῇ πεδινῇ· 57 : Παρενέβαλε κατὰ νότον Ἐμμαούμ. Joseph. A. J. 13, 1, 3 : Τὴν Ἱεριχοῦντα καὶ Ἐμμαοῦν· 14, 11, 2 : Γόφναν καὶ Ἐμμαοῦν (Ἀμμαοῦν B. J. 1, 11, 2)· 17, 10, 9 : Πίμπραται δὲ καὶ Ἐμμαοῦς, προεκλειφθεῖσα ὑπὸ τῶν οἰκητόρων. (Accusat. Ἐμμαοῦντα est ib. 7, B. J. 2, 4, 3. Nomin. Ἐμμαοῦς Ptolem. 5, 16.) Alter vicus ejusd. nominis et idem ille de quo Lucas 24, 13 : Κώμην, ᾗ ὄνομα Ἐμμαοῦς (sic), erat in tribu Juda situs ad occidentem urbis Hierosolymæ 60 stad. intervallo, postea Nicopolis dictus teste Nicephoro 10, 31 (Chron. Pasch. p. 499, 5, ubi v. Ducang.). Ex Schleusn. Lex. N. T.]

[Ἐμμαπέω.] Ἐμμαπέειν, Dicto citius aliquid facere. Nicand. Ther. 809, de api : Κέντρον γὰρ πληγῇ περικάλλιπεν ἐμμαπέουσα. Ubi schol. exp. ἐνεργοῦσα [κατὰ τὸ βάθος καὶ σφοδρῶς πλήττουσα. Liber Paris. ἐμματτέουσα. Ἐμματέουσα Schneid. V. Ἐμματέω].

Ἐμμαπέως, Dicto citius, Dictum factum. Putatur enim dictum pro ἁμεπέως, i. e. ἅμα τῷ ἔπει. Hesych. sane exp. ἅμα τῷ εἰπεῖν, ταχέως, ἐσπουδασμένως, προ-
C θύμως, Celeriter, Properanter, Prompte. Hom. Il. E, [836] : Ὁ δ' ἄρ ἐμμαπέως ἀπόρουσεν· Od. Ξ, [485] : Ὁ δ' ἄρ ἐμμαπέως ὑπάκουσε. [Conf. H. Ven. 181. Hesiod Sc. 442 : Ὁ μὲν ἰαχῇ … ἐπόρουσεν, ὁ δ' ἐμμ. ὑπέδεκτο. Ceterum ducitur ab ead. stirpe qua μαπεῖν, μέμαπον, μάψ.]

[Ἐμμαραίνομαι, Marcesco in. Basil. t. 2, p. 686, D : Καθάπερ τι βλάστημα τοῖς τῆς γῆς κόλποις ἐμμαραινόμενον. Hase.]

[Ἐμμαρτυρέω, Testis sum. Germ. CPolit. Or. in adorat. cruc. p. 249 Grets., D : Ἐνεμαρτυρεῖ μοι τὴν εὐήθειαν (loquitur Adam) τὰ δέρματα τῶν προβάτων. Hase.]

[Ἐμμάρτυρος, ὁ, ἡ, Instar testimonii coram judicibus dicti certus et verus, Testimonialis. Themist. Or. 11, p. 144, B : Ὥρα οὖν μοι ἐκτίνειν ὅπως ἂν δυναίμην ἄνευ θωπείας καὶ κολακείας· ἄλλως γὰρ ποιοῦντι οὐ συγχωρήσει τὰ παιδικά, ἀλλὰ δυσχερανεῖ καὶ ἀχθεσθήσεται, εἰ μὴ ἐμμάρτυρα φθεγγοίμην ὁπόσα φθεγγοίμην. Theophil. Ad Autol. 1, 14, p. 346, D : Πλὴν καὶ αὐτοὶ
D προεῖπον περὶ τῶν κολάσεων τῶν μελλουσῶν ἔσεσθαι ἐπὶ τοὺς ἀσεβεῖς καὶ ἀπίστους, ὅπως ᾖ ἐμμάρτυρα πᾶσι, πρὸς τὸ μὴ εἰπεῖν τινὰς ὅτι οὐκ ἠκούσαμεν οὐδὲ ἔγνωμεν, Ut testata essent omnibus. Planud. Ovid. Met. 2, 473 : Τοῦτο δῆλον ὡς ἐλείπετο…, ὡς ἂν ἔγγυος γένοιο, καὶ ἡ πρὸς ἐμὲ ὕβρις τῷ τοκετῷ γνωσθείη, καὶ τοῦ ἡμετέρου Διὸς ἐμμάρτυρον εἴη τὸ αἶσχος, addit Boiss. Hinc adv. Ἐμμαρτύρως, ap. Eust. Il. p. 64, 33 : Ὑπερβολικὸν δὲ τὸ πάντων εἶναι φιλοκτεανώτατον τὸν Ἀτρείδην, οὐ μὴν ἐμμ. ἀληθές. Q. d. Testimonialiter verum.]

[Ἐμμάσσω s. Ἐμμάττω, et Ἐμμάσσομαι s. Ἐμμάττομαι, Imprimo, Infligo, Impingo. Callim. Dian. 124 : Σχέτλιοι, οἷς τύνη χαλεπὴν ἐμμάξεαι ὀργήν. Nicand. Ther. 367 : Αὐτὰρ ὁ κέντρον αὐχένι τ' ἀκροτάτῳ κεφαλῇ τ' ἐνεμάξατο φωτός. Oppian. Hal. 2, 502 : Αὐτῷ, τὸν μάστευε, κακὴν ἐνεμάξατο χεῖρα· Crinag. Anth. Plan. 4, 273 : Αὐτός σοι Φοίβοιο πάις λαθικηδέα τέχνης ἰδμοσύνην, πανάκῃ χεῖρα λιπηνάμενος, Πρηξαγόρη, στέρνοις ἐνεμάξατο. Eust. Opusc. p. 83, 25 : Μηδὲ διαβάλλεσθαι, ὅτι μηδὲ ἐγὼ τοιοῦτον ἐνεμαξάμην τραῦμα τῇ ἐμῇ ψυχῇ· 308,

38 : Μήποτε φιλοῦντες Ἔρωτες πυρσοῖς τοῖς χείλεσιν, ἐνεμάξαντό τι αὐτόθι τῆς τῶν χειλέων βαφῆς. Activo 119, 38 : Μέμνημαι δὲ αὐτὸ εἶναι τὸ κακὸν, δι' οὗ μοι τραῦμα βαθὺ ἐντακὼν ἐνέμαξε πλατεῖαν οὐλὴν εἰς παράσημον.]

[Ἐμματάζω. V. Ἐμματαιάζω.]

[Ἐμματαιάζω.] Ἐμματαιάζων Hesych. exp. ματαιολογῶν, Inania et futilia blaterans. Pro quo ap. Suid. in Ms. etiam exemplari ἐμματάζων, cum ead. expos. [Cat. in Ps. t. 2, p. 625, D : Ὑπερηφάνως ἐμματαιάζειν. Phot. Epist. p. 204, 31 : Οἱ ταῖς αἱρετικαῖς ἐμματαίζοντες (sic) λέσχαις. Sensu aliquatenus diverso frequentat Gregor. Nyss. t. 1, p. 750, A : Ὁ ταῖς ἀνυποστάτοις ἐλπίσιν ἐμματαιάζων, Stulte inhærescens et inhians; conf. t. 2, p. 87, C, et t. 1, p. 717, D : Ἐμμ. ταῖς ἀνυπάρκτοις ἐπιθυμίαις. Ib. 629, C : Ἐμματαιάζουσα· 599, A : Ἐμματαιάζοντες· t. 2, p. 315, C : Μικροπρεπῶς τε καὶ βρεφικῶς τοῖς ἀμηχάνοις ἐμμ. Hase.]

[Ἐμματέω.] Ἐμμάσαι, Hesychio [in gl. inter Ἐμμανῶς et Ἐμματαιάζων posita] ἐνερεῖσαι. [Ἐρμάσαι conj. Alb. Quam conj. redarguit sequentis gl. Ἐμματεῖται interpretatio.] Idem et Ἐμματεῖται affert pro ἐνερείδει, ἐνλαμβάνεται [et ζητεῖ κατὰ μέρος, ut infra Ματεῖ, ζητεῖ]: necnon Ἐμματέων pro ψηλαφῶν, φιλονεικῶν, ὁρμῶν : accipiens forsan pro Manus contactu proritans. Quæ expos. non male conveniet huic l. Nicandri Al. 137 : Τὰ δ' (intell. φάρμακα) ἀθρόα νειόθι βράσσοις Ἐμματέων ἔτ' ἄπεπτα πύλῃ μεμιασμένα δόρπα. Schol. ea verba sic exp. : Τὰ δὲ φάρμακα ἀθρόα κάτωθεν ἀναβάλλοις, τοὺς δακτύλους καθιεὶς διὰ τοῦ στόματος εἰς τὸν φάρυγγα, ἔτι τοῦ ληφθέντος ἐν τῇ κοιλίᾳ παρακειμένου, καὶ μήπω διὰ τῆς πύλης ὡρμηκότος πρὸς ἀνάδοσιν. Additque ἐμμάττειν esse τὸ καθιέναι τοὺς δακτύλους εἰς κοῖλον τόπον, Demittere digitos in locum cavum. [Conf. Ἐμματέω. Errore eod., qui ibi notatus est, cod. Paris. ἐμπαπέων.] Ubi nota eum ἐμμάττειν dicere pro eo quod Nic. ἐμματέειν. Alibi κατεμματέειν dicit poeta pro eodem. [Conf. quæ de simili formarum diversitate diximus in Εἰσμάσσομαι et Ἐκματέομαι. Quæ omnia comparata cum his quæ in Ἐμμάσαι attulit HSt. duas quidem formas, ματέω præs. et aor. ἔμασα, et med. ματέομαι et ἐμασάμην, extra dubitationem ponunt : neque obscure indicant tertiam præter has fuisse formam præs. μάττω, quæ tamen, ut nihil offensionis habet ap. schol. Nic. ab HSt. modo cit., ap. Hippocr., ut dixi in Εἰσμάσσομαι, suspecta est propter duplex τ, cujus loco dial. Ionica poscit duplex σ. Nam quod ap. Hesych., ut ib. dixi, est Ἐσμασσόμενος, ἐμβαλλόμενος, corrigendum videtur Ἐσμασάμενος, ἐμβαλόμενος vel ἐμβαλὼν, eodemque modo, quod supra citavit HSt., Ἐμματεῖται, ἐνλαμβάνεται, scrib. Ἐμμασεῖται, ἐμβάλλεται vel ἐμβάλλει : media enim verbi ἐμβάλλω forma ab utraque gl. aliena videtur. Ceterum ejusd. stirpis est ἐμμαίομαι, unde infra ἐμμέμαα. L. Dindorf.]

[Ἐμματέομαι, Commanduco. Schol. Soph. Trach. 793 : Ἐνδατούμενος) Ἔνιοι δὲ γρ. ἐμματούμενος, ἀντὶ τοῦ μασώμενος. L. Dindorf.]

[Ἐμμάχομαι, Pugno in, Prælior in. Herodot. 9, 7 : Ἐπιτηδειότατόν ἐστι ἐμμαχέσασθαι τὸ Θριάσιον πεδίον. Et sim. Dio Cass. 50, 12.]

[Ἐμμεγεθύνω, Magnum reddo. Pass. Euseb. Cat. in Ps. t. 1, p. 47, 8 : Ἡ κεφαλὴ τοῦ κατὰ σῶμα ἐμμεγεθυνομένου, Ejus qui corporis incrementum sumpsit. Hase.]

Ἐμμέθοδος, ὁ, ἡ, In quo methodus est, Compendiosus, Artificiosus. Philo De mundo [vol. 2, p. 512, 38] : Λογικῇ φύσει τὸ ἐμμέθοδον οἰκεῖον, Quod artificio constat, rationali naturæ est accommodatum. [Psellus Opusc. p. 129, 8 ed. Boiss. ab ipso cit.]

Ἐμμεθόδως, Via et ratione compendiaria, Artificiose, s. μεθοδικῶς, Alex. In Topic. p. 142. [Vita Pachom. Act. SS. Maii t. 3, p. 32, 17 : Λέγει αὐτῷ ἐμμ. Interpr. Callide. Hase.]

Ἐμμεθύσκομαι, Inebrior, s. Ebrius sum in vel inter : ut ἐμμεθυσκόμενος τοῖς ἁγίοις [Joseph. B. J. 4, 4, 3].

[Ἐμμειδιάω.] Ἐμμειδιᾶσαι, Subridere in vel propter. [Xenoph. Cyn. 4, 3 : Ἐμμειδιῶσαι πρὸς τὰ ἴχνη (canes). Philostr. Ep. 73, p. 950 : Τὸ δὲ σὸν κάλλος ἀεὶ τέθηλεν, ὅθεν ὀφθαλμοῖς ἐμμειδιᾷ καὶ παρειαῖς, οἷόν τι ἔαρ, τὸ μετόπωρον τοῦ κάλλους.]

A Ἐμμέλεια, ἡ, Modulatio, Apta modulatio. [Dionys. De comp. verb. p. 209, 6 R. : Τί οὖν ἦν ἄτοπον, εἰ καὶ Δημοσθένει φροντὶς εὐφωνίας τε καὶ ἐμμελείας ἐγένετο καὶ τοῦ μηδὲν εἰκῇ μηδ' ἀβασανίστως τιθέναι μήτ' ὄνομα μήτ' ἐννόημα; De admir. vi Dem. c. 50, p. 1108, 1 : Τῆς ἐμμελείας, ἧς κριτήριον ἄριστον ἡ ἄλογος αἴσθησις. Plut. Mor. p. 1065, C : Χοροῦ μέν ἐστιν ἐμμέλεια, μηδενὸς ἀπᾴδοντος ἐν αὐτῷ· 167, C : Μουσικήν φησιν ὁ Πλάτων ἐμμελείας καὶ εὐρυθμίας δημιουργὸν ἀνθρώποις ὑπὸ θεῶν οὐ τρυφῆς ἕνεκα καὶ κνήσεως ὤτων δοθῆναι· 443, A : Οἵαν ἔντερα καὶ νεῦρα ... ἐμμέλειαν καὶ φωνὴν ἀφίησι· 1029, C : Τῆς ἱερᾶς προσόδου καὶ χορείας ὀκτάχορδον ἐμμέλειαν· 41, D : Αἱ δὲ τῶν πολλῶν διαλέξεις καὶ μελέται σοφιστῶν οὐ μόνον τοῖς ὀνόμασι παραπετάσμασι χρῶνται τῶν διανοημάτων, ἀλλὰ καὶ τὴν φωνὴν ἐμμελείαις τισὶ καὶ μαλακότησι ... ἐφηδύνοντες ἐκβακχεύουσι ... τοὺς ἀκροωμένους· 138, C : Τὴν περὶ γάμον καὶ οἶκον ἐμμέλειαν ἡρμοσμένην παρέχειν.] Dicta fuit hoc nomine Quædam etiam saltatio a concinnitate, s. a concinno ac decenti corporis motu. Ejus meminit Pollux [4, 99, ubi tragicam dicit cum Suida et aliis], necnon Plato [de quo infra]. Vide et scholiastam Aristoph. [Vesp. 1503 : Ἀπολῶ γὰρ αὐτὸν ἐμμελείᾳ κονδύλου. Quæ dicuntur a Philocleone cum tragœdo certaturo. Ubi schol. animadvertit tragicæ saltationis genus dici ἐμμέλειαν. Et Ran. 924, ubi ad voc. temere a gramm. illatum annotat schol. ὅτι καταχρηστικῶς νῦν τὴν εὐρυθμίαν (dicit ἐμμέλειαν)· κυρίως δὲ ἡ μετὰ μέλους ὄρχησις τραγική. Οἱ δὲ, ἡ πρὸς τὰς ῥήσεις ὑπόρχησις. (Vid. quæ inferius citabuntur ex Jo. Tzetza.) Tragicam dicunt etiam Aristid. vol. 2, p. 415, Lucian. De salt. c. 26, Athen. 1, p. 20, E; 14, p. 630, E (631, D, σπουδαίαν), Ammon. p. 83, ubi v. Valck.; Μολοσσικὴν ἐμμέλειαν Athen. 14, p. 629, D. || Aliter Herodot. 6, 129 : Προϊούσης δὲ τῆς πόσιος, κατέχων πολλὸν τοὺς ἄλλους ὁ Ἱπποκλείδης ἐκέλευέ οἱ τὸν αὐλητὴν αὐλῆσαι ἐμμέλειαν· πειθομένου δὲ τοῦ αὐλητέω ὀρχήσατο· ubi χορικὴ ὄρχησις interpr. Gloss. ex eoque Suidas. Et antiquissimus voc. testis Æschylus ap. Hesych. : Ἐμμέλεια, εἶδος ὀρχήσεως. Καὶ Πλάτων ἐπαινεῖ τὴν ὄρχησιν (rectius
C τὴν ὀνομασίαν dixisset), καί φησι (excidisse verba loci Plat. Leg. 7, p. 816, B, conjecit Alb., quæ hæc sunt : Μίμησις τῶν λεγομένων σχήμασι γενομένη τὴν ὀρχηστικὴν ἐξειργάσατο τέχνην ξύμπασαν. Ὁ μὲν οὖν ἐμμελῶς ἡμῶν, ὁ δὲ πλημμελῶς ἐν τούτοις πᾶσι κινεῖται. Πολλὰ μὲν δὴ τοίνυν ἄλλα ἡμῖν τῶν παλαιῶν ὀνομάτων, ὡς εὖ καὶ κατὰ φύσιν κείμενα, δεῖ διανοούμενον ἐπαινεῖν, τούτων δὲ ἓν καὶ τὸ περὶ τὰς ὀρχήσεις τὰς τῶν εὖ πραττόντων, ὄντων δὲ μετρίων αὐτῶν πρὸς τὰς ἡδονὰς, ὡς ὀρθῶς ἅμα καὶ μουσικῶς ὠνόμασεν, ὅστις ποτ' ἦν, καὶ κατὰ λόγον αὐταῖς θέμενος ὄνομα ξυμπάσαις ἐμμελείας ἐπωνόμασε, καὶ δύο δὴ τῶν ὀρχήσεων τῶν καλῶν εἴδη κατεστήσατο, τὸ μὲν πολεμικὸν πυρρίχην, τὸ δὲ εἰρηνικὸν ἐμμέλειαν, ἑκατέρῳ τὸ πρέπον τε καὶ ἁρμόττον ἐπιθεὶς ὄνομα)· ἢ ἀπὸ τοῦ μέλους ὠνομάσθη ἢ ἀπὸ τοῦ πρὸς τὰ μέλη γίνεσθαι. Τραγικὴ δὲ ἡ ὄρχησις. Ἀργυρίοις δὲ Αἰσχύλος ἀντὶ τοῦ σατυρικὴ, ἥ ἐστι σίκινις. Ubi eadem Æschyli fabula dicitur quæ alibi Ἀργεῖοι, in schol. Paris. Apoll. Rh. 1, 105 (Δίσχηλος enim in Αἰσχύλος mutavit jam Sturz. ad Pherecydem p. 170) Ἀργὼ vitio librorum vocatur. Eam satyricam fuisse docet usus vocab. ἐμμέ-
D λεια de saltatione satyrica : cui convenire Herodoteum de saltatione non admodum decora, ut videtur, animadvertit Schweigh. Nam ap. Suid. v. Πυλάδης Κίλιξ, quod item satyrica dicitur, librarii errore factum esse, recte viderunt intt. Ut partem tragœdiæ memorat Jo. Tzetza De tragœdia, a Duebnero editus in Mus. Rhen. novo 4, 3, p. 403, v. 31 : Τὴν σκηνικὴν ἄτμητον ᾠδὴν μοι νόει, τὴν τοῦ χοροῦ δὲ πενταχῇ τετμημένην· τῶν τμημάτων κλήσεις δὲ, πάροδος, στάσιμον, ἥ τ' ἐμμέλεια, κομμὸς ἐξόδου μέτα (ita cod., non ἐξοδούμενα, ut editum). Et p. 404, 58 : Τὴν ἐμμέλειαν τοιγαροῦν μοι λεκτέον. Ἤδη προκοπτούσης δὲ τῆς τραγῳδίας τὴν ἐμμέλειαν ᾖδον, ᾠδῆς τι μέλος· 62 : Μετ' ἐμμέλειαν κομμὸς ἦν λελεγμένος· 73 : Τὴν ἔξοδον τὸ πέμπτον ἀκροῶ μέρος, ὅπερ μετ' ἐμμελειάν ἐστιν εἰς τέλος· τραγῳδίας δ' ὄρχησις αὕτη τυγχάνει. Eandem vero etiam Satyris tribuit de Euclide dicens ib. p. 406, 114 : Τὴν δ' ἐμμέλειαν οὗτος ὑπόρχησιν λέγει (in scholio p. 404, ὑπορχηματισμόν : v. autem schol. Aristoph. Ran. 924 supra

cit., cujus verba repetiit Suidas), ᾠδὴν χοροῦ τελοῦσαν ὀρχησμοῦ μέτα, ἢ μᾶλλον ἐπιπρέπουσαν (ita cod. ab altera manu, ut videtur; a pr. ἐστὶ πρ. Per lapsum in apographo editum ἔτι πρέπουσα. Ceterum in hoc versu Tzetzes ad politicos numeros aberrat) ῥάμματι τῶν σατύρων· αὐτοὶ σὺν ὀρχήσει γὰρ ἦδον τὸ πάλαι.] Et generaliter interdum pro Concinnitas, Elegantia. [Plut. Comp. Lyc. c. Numa c. 4 : Περὶ δεῖπνα καὶ γυμνάσια καὶ παιδιὰς (puerorum) ἐμμελείαις καὶ διακοσμήσεσιν· Mor. p. 747, B : Ὀρχουμένων δὲ πολλῶν προθυμότερον ἢ μουσικώτερον, δύο τοὺς εὐδοκίμους καὶ βουλομένους ἀνασώζειν τὴν ἐμμέλειαν ἠξίουν τινὲς ὀρχεῖσθαι φορὰν παρὰ φορὰν, Concinnitatem, Int. Ib. 560, F : Ἐν τάξει καὶ μετ' ἐμμελείας ... ἅπτεσθαι τῆς δίκης· Artox. c. 14 : Ἦν δέ τις ἐμμέλεια καὶ περὶ τὰς τῶν ἐξαμαρτόντων δικαιώσεις, Moderatio. Conf. Ἐμμελής. || De concinnitate motus id. Mor. p. 1029, D : Σκοπεῖτε δὲ μὴ τὸν μὲν οὐρανὸν ἄγει καὶ τὰ οὐράνια ταῖς περὶ αὐτὴν ἐμμελείαις καὶ κινήσεσιν ἡ ψυχή. || De venustate in jocando, Longin. De subl. c. 34, 2 : Ἀφατοί τε περὶ αὐτόν (Hyperidem) εἰσιν ἀστεϊσμοὶ, μυκτὴρ πολιτικώτατος, ἐμμέλεια, τὸ κατὰ τὰς εἰρωνείας εὐπάλαιστρον, σκώμματα οὐκ ἄμουσα, κτλ., sec. conj. Ruhnkenii ex exx. adjectivi ductam, quod v., et ex l. Hermiæ in Comm. in Plat. Phædr. : Οὐ γὰρ τῆς ἐμμελείας καὶ εἰρωνείας ἦν Σωκράτους. Codd. Long. εὐγένεια. || Formam ἐμμελία, quæ est in libris Polluc. 4, 57, ubi scrib. ἐμμέλεια, annotat Suid. : Διχῶς ἐμμέλεια καὶ ἐμμελία ἡ εὐρυθμία. || Confus. c. ἐπιμέλεια Plut. Mor. p. 2, C ; cum εὐμέλεια ap. Diodor. 4, 25, et Herodot. l. c. L. D. Ἐμμένεια ab ἐμμενὴς videtur restituenda Basil. M. vol. 3, p. 2, A, pro ἐμμελείᾳ. Hemst. Locus est : Καλῶς γὰρ ἀκούσας τῆς παραινέσεως τοῦ κυρίου ὅτι πᾶς ὁ αἰτῶν λαμβάνει καὶ ὁ ζητῶν εὑρίσκει, τῇ περὶ τὸ αἰτεῖν ἐμμελείᾳ καὶ τὸν ἀκνηρότατόν μοι δοκεῖς ἂν διαναστῆσαι πρὸς τὴν μετάδοσιν. Nisi ἐμμέλεια est Diligentia, Assiduitas, ut infra ἐμμελὴς est Diligens, leg. videtur ἐνδελεχείᾳ. Plut. Mor. p. 531, E : Αἰτοῦσιν ἐνδελεχῶς καὶ ἰταμῶς. L. Dind.]

[Ἐμμελεστέρως. V. Ἐμμελῶς.]

Ἐμμελετάω, Exerceo in (aliqua re). Et pro Exerceo simpliciter, ut dicitur præceptor exercere discipulum, Bud. e Plat. [Phædr. p. 228, E : Ἐμαυτόν σοι ἐμμελετᾶν παρέχειν· et cujus l. scriptura incerta, Alcib. 1 p. 114, D. Cum dat. rei, ut sit Me exerceo in, Plut. Cim. c. 18 : Ἐμμελετᾶν τοῖς πρὸς τοὺς βαρβάρους ἀγῶσι βουλόμενος τοὺς Ἀθηναίους· Mor. p. 932, D : Τούτοις ἐμμελέτησον. Aliter anon. ap. Suid. v. Θλασίας : Κατηγορῆσαι τοῦ Ἀετίου κατὰ βασιλέως ἐμμελετᾶν, ὡς ἂν ἐπιβατεύσῃ τῆς ἐξουσίας, ἀγωνίζονται πεῖσαι τὸν βασιλέα, Insidias struere imperatori. L. Dind.]

Ἐμμελέτημα, τὸ, Id in quo aliquis se exercet. [Macedon. Anth. Pal. 6, 83, 4 : Μὴ ψαύσαιμι λύρης ἔτι μηδ' ἐθελήσω τῆς πάρος ἁρμονίης ἐμμελέτημα φέρειν. Sap. Salom. 13, 10 : Χρυσὸν καὶ ἄργυρον, τέχνης ἐμμελέτημα, Opus artis.]

[Ἐμμελετητέον, Exercitandum est in, Assuescendum est. Plut. Mor. p. 531, F : Ἡμῖν δὲ πρῶτον ἐμμ. ἐστὶ τοῖς φαύλοις καὶ γυμναστέον περὶ τὰ μικρά. Themist. Or. 4, p. 51, B : Ἐμοὶ μὲν ἴσως ἐγγυμναστέον ἔτι καὶ ἐμμ. ἐστὶ πρὸ τῆς ἀληθινῆς θέας ταῖς εἰκόσι καὶ τοῖς κατόπτροις. L. D. Niceph. Walzii vol. 1, p. 176, 7 : Μάλιστα δὲ ἐμμ. ταῖς αἰτιατικαῖς, ὅτι καὶ οἱ παλαιοὶ τοὺς πλείστους τῶν μύθων οὕτως ἀπήγγειλαν. Boiss.]

Ἐμμελὴς, ὁ, ἡ, Cui inest modulatio, Modulationem habens, Canorus. A Bud. exp. etiam Harmonicus. Potest et Modulatus reddi : ut a Turn. vertitur in Plut. [Mor. p. 1014, C] : Ἁρμονικὸν ἄνδρα καὶ ῥυθμικὸν, οὐ φωνὴν ποιεῖν οὐδὲ κίνησιν, ἐμμελῆ δὲ φωνὴν καὶ κίνησιν εὔρυθμον ἀξιοῦμεν. Ita enim ille h. l. interpr. : Ab eo, qui modos numerosque facit, nec vocem nec motum ut faciat postulamus, sed modulatam ab eo vocem et motum numerosum requirimus. [Mor. p. 444, F : Ἐμμελὴς οὖσα φωνὴ, καθάπερ ἡ νήτη καὶ ὑπάτη· Anton. c. 75 : Ὀργάνων τε παντοδαπῶν ἐμμελεῖς φωνὰς ἀκουσθῆναι· Phocion. c. 2 : Ἡ πάντων μὲν ῥυθμῶν, πασῶν δ' ἁρμονιῶν ἐμμελεστάτη καὶ μουσικωτάτη κρᾶσις· Mor. p. 827, A : Ὡς πέφυκεν ἐμμελὴς ὑπηχεῖν (τὸ ὄργανον)· conf. 1132, B. Ib. p. 1018, E : Τῶν ἐμμελῶν διαστημάτων· 1021, B. Dio Cass. 63, 26 : Ἐξεύρημα πῶς ἡ ὕδραυλις καὶ μεῖζον καὶ ἐμμελέστερον φθέγξεται. Plato Critiæ p. 106, B : Δίκη δὲ ὀρθὴ τὸν πλημμελοῦντα ἐμμελῆ ποιεῖν. Theocr. Epigr. 19, in Archiloch. : Ὡς ἐμμελής τ' ἔγεντο καπιδέξιος ἔπεα τε ποιεῖν πρὸς λύραν τ' ἀείδειν. Plut. Mor. p. 1095, F : Οὐκ ἐμμελέστερον ἀποφαίνουσι τὸν Σκύθην Ἀτέαν; Pericl. c. 15 : Ὥσπερ τινὰς τόνους καὶ φθόγγους ψυχῆς μαλ' ἐμμελοῦς ἀφῆς καὶ κρούσεως δεομένους. Dionys. De comp. verb. p. 212, 8 R. : Περὶ τῆς ἐμμελοῦς καὶ ἐμμέτρου συνθέσεως, Melicæ metricæque compositionis. Et de instrumentis musicis Geopon. 19, 5, 2 : Αὐλῶν καὶ συρίγγων ἐμμελῶν ἐπακούσασαι. Et de rebus figurate, Plut. Pelop. c. 19 : Ὡς ὅπου τὸ μαχητικὸν καὶ πολεμικὸν μάλιστα τῷ μετίοντι πειθοῦς καὶ χαρίτων ὁμιλεῖ καὶ σύνεστιν, εἰς τὴν ἐμμελεστάτην καὶ κοσμιωτάτην πολιτείαν καθισταμένων ἁπάντων.] Sæpe autem metaph. pro Concinnus, Scitus : item Aptus, Conveniens. Philo : Τὸ δὲ ὕστερον, ἐμμελὲς μὲν, οὐ μὴν τελείως ἐπαινετὸν, i. e. Scitum. Et ἐμμελὴς Γνάθαινα ap. Athen. [13, p. 585, B], itidem Scita vel Lepida, Quæ prædita erat faceta solertia. [Plato Theæt. p. 174, A : Θρᾷττά τις ἐμμελὴς καὶ χαρίεσσα θεραπαινίς. Plut. Mor. p. 456, A : Ἐμοὶ δὲ εἴ τις ἐμμελὴς καὶ κομψὸς ἀκόλουθος ἦν, οὐκ ἂν ἠχθόμην αὐτοῦ προσφέροντος ἐπὶ ταῖς ὀργαῖς ἐσοπτρον· 544, A : Ἐμμελὴς καὶ χαρίεις. Et id. Solon. c. 20 : Γέροντι νέαν ἀγομένῳ φαίη τις ἂν ἐμμελὴς ἄρχων ἢ νομοθέτης τὸ πρὸς τὸν Φιλοκτήτην.] Item, Aptus, Dexter, Aptus et Conveniens affert Bud. ex Aristot. Eth. p. 35 et 36 [Eth. Nic. 4, 14 : Οὔσης δὲ καὶ ἀναπαύσεως ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἐν ταύτῃ διαγωγῆς μετὰ παιδιᾶς, δοκεῖ καὶ ἐνταῦθα εἶναι ὁμιλία τις ἐμμελής. Plut. Mor. p. 794, F : Ποτὲ μὲν παραιτούμενος ἐμμελὴς ἔσται τὰ γλίσχρα καὶ διακονικὰ, Apte recusabit. Aristoph. Eccl. 807 : Πολὺ γὰρ ἐμμελέστερον πρότερον χέσαι πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας. Plato Soph. p. 259, D : Καὶ γὰρ τό γε πᾶν ἀπὸ παντὸς ἐπιχειρεῖν ἀποχωρίζειν ἄλλως τε οὐκ ἐμμελὲς καὶ δὴ καὶ παντάπασιν ἀμούσου τινὸς καὶ ἀφιλοσόφου.] Sic ex Plut. Demetr. p. 283 [c. 2] : Πρὸς εὐφροσύνην καὶ χάριν ἐμμελέστατος, Aptissimus et accommodatissimus. Item [Lucull. c. 1] : Ἦν γὰρ πρὸς τὴν χρείαν [οὐκ ἐπὶ τὴν χρ. μόνην] ἐμμελὴς αὐτοῦ καὶ πρόχειρος ὁ λόγος, [ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμμελῆ ταύτην καὶ λεγομένην ἐλευθέριον ἐπὶ τῷ καλῷ προσεποιεῖτο παιδείαν ἔτι καὶ μειράκιον ὤν]. Et cum infin. [ibid. c. 16] : Ἐμμελὴς ὁμιλεῖσθαι [ὁμιλῆσαι] καὶ θεραπευτικὸς, i. e. Comis et aptus omnibus appellandis, Bud. [Et fort. Mor. p. 531, E : Καίτοι τῶν βασιλέων μάλιστα ἐμμελὴς ἦν καὶ πιθανὸς τὰ τοιαῦτα ἀποτρίβεσθαι· 629, F : Οὐ γάρ τι μικρὸν τῆς ὁμιλητικῆς μόριον ἡ περὶ τὰς ἐρωτήσεις καὶ τὰς παιδιὰς τοῦ ἐμμελοῦς ἐπιστήμη καὶ τήρησις· 809, E. Pericl. c. 5 : Ἐπαινεῖ δὲ τὸ Κίμωνος ἐμμελὲς καὶ ὑγρὸν καὶ μεμουσωμένον ἐν ταῖς περιφοραῖς· Dion. c. 17 : Βουλομένου τοῦ Πλάτωνος ὁμιλίᾳ χάριν ἔχούσῃ καὶ παιδιᾷ ἐμμελοῦς κατὰ καιρὸν ἀπτομένῃ κεραννύμενον ἀφηδύνεσθαι τοῦ Δίωνος τὸ ἦθος. Sim. Mor. p. 964, F : Ἑτέρα δ' ἐστὶν ἐμμ. παρηγορία. Ap. Aristid. vol. 1, p. 360 : Πάλιν δὲ τοῦ παιδὸς ἀμιθρομένου καὶ λέγοντος ἐν μελέτῃ τε καὶ δεξιᾷ πρὸς ἐμὲ, Wyttenb. in indice Plut. p. 557 reponit ἐμμελῆ. || Diligens, Curiosus. Hesych. : Ἐμμελὲς, ἐπιμελές. Ἐμμελέεσσι, τοῖς φροντίζουσι. Polyb. 9, 20, 9 : Ὥστε τοὺς περὶ τὰς βαναύσους τέχνας ἀσκοῦντας ἐμμελεστέρους εἶναι καὶ φιλοτιμοτέρους τῶν περὶ τὰ κάλλιστα καὶ σεμνότατα προαιρουμένων διαφέρειν. Ephraem Syr. vol. 1, p. 1, D (p. A ed. Oxon.) : Θαῦμα ἀληθῶς ... πῶς οἱ ἐμμελεῖς πρὸς τὸν ἀμελῆ (ἦλθετε). Int., Cur diligentes ad negligentem venistis. P. seq. B : Εἰκότως οὖν ἐποιήσατε, φιλόχριστοι, βουλόμενοι τὴν ἐμὴν χαυνότητα στηρίξαι καὶ τὴν βάθυμόν μου ψυχὴν ἐμμελῆ ἀπεργάσασθαι καὶ τὴν ὀλιγωρίαν μου στηρίξαι καὶ δυναμῶσαι. Conf. ib. D : Καὶ τίς οὐ πενθήσει τὸν ἀμελῶς βιοῦντα; L. D.] Ab Eod. exp. etiam Modestus, Continens, Temperatus, in hoc Plut. l. [Lyc. c. 11], ἐμμελὴς καὶ σωφρονικός. [Ἐκ πονηροῦ νέου καὶ αὐθάδους ἐμμελέστατος ἀνὴρ καὶ σωφρονικώτατος γενόμενος· Dion. c. 12 : Ἤλπιζε διὰ Πλάτωνος ... ἐμμελῆ τινα καὶ νόμιμον ἄρχοντα τὸν Διονύσιον καταστήσειν.] Ego ἐμμελὴς puto sonare Qui est concinnus, seu compositis moribus : quam signif. habes et apud Synes. [Sic fere Plato Critiæ p. 121, B : Ἵνα γένοιντο ἐμμελέστεροι σωφρονισθέντες· Epin. p. 976, D : Ἀγαθὸς πολίτης τε καὶ ἄρχων καὶ ἀρχόμενος ἐνδίκως ἔσται πόλεως ἅμα καὶ

ἐμμελής· Leg. 9, p. 876, D: Ἐπειδὴ δὲ οἷς ἡμεῖς νομοθετοῦμεν, οὐχ ἥκιστα ἐμμελεῖς αὐτοὺς εἰόμεθ' ἂν τούτων γίγνεσθαι κριτάς. || De rebus Plato Epist. 7, p. 341, E: Τῶν γε δὴ ἄλλων τοὺς μὲν καταφρονήσεως οὐκ ὀρθῶς ἐμπλήσειεν ἂν οὐδαμῇ ἐμμελοῦς· Leg. 6, p. 776, B: Κτήματα δὲ ... ποῖα ἄν τις κεκτημένος ἐμμελεστάτην οὐσίαν κεκτῆτο; 760, A: Ταμίας ... αἱρεῖσθαι μὲν ἐκ τῶν μεγίστων τιμημάτων τρεῖς εἰς τὰ μέγιστα ἱερὰ, δύο δ' εἰς τὰ σμικρότερα, πρὸς δὲ τὰ ἐμμελέστατα ἕνα, Modestissima, i. q. minima. Plut. Mor. p. 133, D: Ὥσπερ οἱ τὰ σώματα κινεῖν μετὰ δεῖπνον ἀξιοῦντες, οὐ δρόμοις οὐδὲ παγκρατίοις τοῦτο ποιοῦσιν, ἀλλ' ἀδληχροῖς καὶ περιπάτοις καὶ χορείαις ἐμμελέσιν. Julianus ap. Socr. H. E. 3, 3, p. 175, 13: Οὕτω γὰρ ἐγίνετο ἂν οὐ φόνος οὐδὲ παρανομία τὸ πρᾶγμα, δίκη δὲ ἐμμελής. L. Dindd.]

['Εμμελία. V. 'Εμμέλεια.]

['Εμμελία, ἡ, Emmelia, mater Basilii M. et Gregorii Nyss., de qua v. Gregor. Naz. Or. 20 (s. 43, p. 777, A ed. Bened.), Vita Basil. M. vol. 3, p. 39. De mensura penultimæ constat ex carm. Theodori Prodr. in Basilium, ubi est, 'Εμμελίης λεχέων ἐπιθήμενε. L. D.]

'Εμμελωδέω, Modulando pronuntio, Modis musicis mando, Bud. e Gregor. De homine: Βουλόμενος δὲ φανερὰν ποιῆσαι τὴν ἐπιστήμην, ἀλλοτρίαις ἐμμελωδοίη φωναῖς ὀι' αὐλῶν, ἢ λυρῶν, ὑημοσιεύων τὴν τέχνην. [Locus est Gregor. Nyss. t. 1, p. 63, A. Adde Pseudochrys. t. 7, p. 329, 4: 'Εμμελῳδοῦντας παιδεύεσθαι. Hase.]

'Εμμελῶς, Cum modulatione, Canore, Harmonice. [Plato Leg. 7, p. 816, A: Ὁ μὲν οὖν ἐμμ. ἡμῶν ὁ δὲ πλημμελῶς ἐν τούτοις πᾶσι κινεῖται· ubi dixerat de saltatione. Dio Cass. 51, 12: Τά τε βλέφαρα ἐς τὸν Καίσαρα ἐπανέκλα καὶ ἐμμ. ἀνωλοφύρετο· quanquam hic l. habet signif. alteram ab HSt. positam. Dionys. in Bekk. An. p. 629, 20: Ἵνα τὴν λυρικὴν ποίησιν ἐμμελῶς (ἀναγνῶμεν). Quibus schol. p. 752, 1, s. Theodos. De gramm. p. 60, 1, addunt, τουτέστι μετὰ τοῦ προσήκοντος μέλους. || Quantum satis est. Plato Protag. p. 321, C: Ἀποροῦντι δὲ αὐτῷ ἔρχεται Προμηθεὺς ἐπισκεψόμενος τὴν νομὴν, καὶ ὁρᾷ τὰ μὲν ἄλλα ζῷα ἐμμελῶς πάντων ἔχοντα, τὸν δὲ ἄνθρωπον γυμνόν τε καὶ ἀνυπόδητον καὶ ἄστρωτον.] It. Concinne, Apte, Eleganter. Necnon pro Modeste. Bud. ex Plut. [Comp. Dem. c. Cic. c. 2]: Ἐμμελῶς καὶ ἀνεπαχθῶς τῶν εἰς αὐτὸν ἀπτόμενος ἐγκωμίων. [Comp. Sol. c. Popl. c. 4: Πορτήναν ἄμαχον ἄνδρα καὶ φοβερὸν ἐμμελῶς προσαγαγόμενος καὶ μεταστήσας εἰς φιλίαν· Mor. p. 614, D: Τὰς ψυχὰς αἱ μὲν ἐλαφραὶ ζητήσεις ἐμμελῶς καὶ ὠφελίμως κινοῦσιν· 70, D: Ἕτερος δὲ καιρὸς ἐστι νουθεσίας, ὅταν ὑπ' ἄλλων λοιδορηθέντες ἐρ' οἷς ἁμαρτάνουσι ταπεινοὶ γένωνται καὶ συσταλῶσιν· ᾧ χρῷτο ἂν ἐμμ. ὁ χαρίεις κτλ. 79, C: Ἀλλὰ καὶ ποιήμασιν ὁμιλῶν καὶ ἱστορίᾳ παραφύλαττε σεαυτὸν, εἰ μηδέν σε διαφεύγει τῶν πρὸς ἐπανόρθωσιν ἤθους ἢ πάθους κουφισμὸν ἐμμ. λεγομένων· 87, B: Οἱ δὲ φρόνιμοι καὶ ταῖς ἔχθραις ἐμμ. χρῆσθαι δύνανται· 633, A. Pericl. c. 15: Ἐμμ. ἕκαστα διαχειρίσασθαι. Et sæpe alibi cod. similive modo. Archytas Stob. Flor. vol. 1, p. 46: Ἀτυχίαν ἐνεγκεῖν ἐμμ. Plato Theæt. p. 162, A: Καὶ νῦν δὴ μάλ' ἐμμ. σοι ἐφαίνετο ὑπακούειν· Polit. p. 260, B: Ἆρ' οὖν συμπάσης τῆς γνωστικῆς εἰ τὸ μὲν ἐπιτακτικὸν μέρος, τὸ δὲ κριτικὸν διαιρούμενοι προσείποιμεν, ἐμμ. ἂν φαίμεν διῃρῆσθαι· et sim. aliis multis ll.] Ap. Apoll. Arg. [2, 162] est 'Εμμελέως, pro ἐμμελῶς, Canore. ['Υμνον ἀείδον ἐμμ. Fr. ap. Hephæst. p. 63: Κρῆσσαί νυ πρὸ' ὦδ' ἐμμ. πόδεσσιν ὠρχεῦντο. Et pro Apte, Simonid. ap. Plat. Protag. p. 339, C: Οὐδέ μοι ἐμμελέως τὸ Πιττάκειον νέμεται, καίτοι σοφοῦ παρὰ φωτὸς εἰρημένον. Comparativo adv. 'Εμμελεστέρως, Plato Phædro p. 278, D: Τὸ δὲ ἢ φιλόσοφον ἢ τοιοῦτόν τι (καλεῖν) μᾶλλόν τε ἂν αὐτῷ ἁρμόττοι καὶ ἐμμ. ἔχοι. Et adj. adverbialiter posito Reip. 5, p. 474, A: Καὶ ἴσως ἂν ἄλλου του ἐμμελέστερόν σοι ἀποκρινοίμην. Superl. Plato Reip. 9, p. 581, B: Εἰ οὖν φιλόνεικον αὐτὸ καὶ φιλότιμον προσαγορεύοιμεν, ἦ ἐμμελῶς ἂν ἔχοι; 'Εμμελέστατα μὲν οὖν. Plut. Mor. p. 7, B: Ἐντεῦχνον δὲ τὸ τὴν μέσην ἐν ἅπασι τέμνειν ἐμμελέστατα· Brut. c. 1: Παιδείᾳ καὶ λόγῳ διὰ φιλοσοφίας καταμίξας τὸ ἦθος ... ἐμμελέστατα δοκεῖ κεκρᾶσθαι πρὸς τὸ καλόν.]

['Εμμέμαα.] 'Εμμεμαώς, in VV. LL. exp. Gliscens. Hesiod. Sc. [439], de petra prægrandi e loco declivi avulsa: Μακρὰ δ' ἐπιθρώσκουσα κυλίνδεται, ἡ δέ τε ἠχὴ 'Ερχεται ἐμμεμαυῖα, Gliscens et ulterius pergere cupiens. Sed crebrius accipitur pro Ira incensus, Iracundo impetu concitatus. Hom. Il. Υ, [467]: Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων, Ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαώς. Et paulo ante [442: conf. 284]: Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς 'Εμμεμαὼς ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων· E, [142, de leone]: Αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαὼς βεβρὼς ἐξάλλεται αὐλῆς. [Conf. 240, 330; N, 785; P, 735, 746, ubi bis al. οἵ γε μεμαῶτε, X, 143, et ubi fem. E, 838. Orph. Lith. 85.] Apoll. Arg. 2, [121] cum dat. construit: 'Ένθορε μέσσῳ, 'Εμμεμαὼς Βέβρυξι, Ira concitatus adversus Bebryces, ac in eos impetum facere cupiens. [Formatur autem perf. μέμαα a præs. μαίομαι, quod ὁρμὴν et προθυμίαν, non Iram significat: quam verbo illo non significari ostendit etiam usus Hesiodeus. 'Εμμεμαὼς et ἐμβεβαὼς confusa Il. E, 199, Ω, 81. || Forma simile et stirpe cognatum est perf. 'Εμμέμονα, cujus ad ἐμμέμαα eandem esse rationem ac perf. γέγαα ad γέγονα recte animadvertit Buttm. Gr. vol. 2, p. 188. Soph. Trach. 984: 'Επί μοι μελέῳ βάρος ἄπλετον ἐμμέμονε φρήν. 'Επιμέμονα conferens Brunck. interpr. cum schol. ἐνθουσιᾷ. Sed est potius, ut ostendit ipse verborum ordo, quem instituit Brunckius, φρὴν ἐμμέμονέ μοι μελέῳ ἐπὶ βάρος ἄπλετον, i. q. ἐφορμᾶται. Hujus perf. præsens de suo finxisse videtur Tzetzes Posth. 426: Μετόπισθε δὲ Τρῶες ἔβαινον, τὸν νέκυν ἐξ Αἴαντος ἁρπάσαι ἐμμενέοντες. Ponit tamen Hesych.: 'Εμμένει, προθυμεῖται. L. Dindd.]

['Εμμενετέος, α, ον.] 'Εμμενετέον, et 'Εμμενετέα, Permanendum s. Perseverandum est in. [Demetr. Cydon. De cont. morte c. 5, p. 42, 5: Οὐδὲν ἧττον ἡμῖν ταῖς προτέραις ψήφοις ἐμμενετέον. Boisson. Diog. L. 7, 93: Τὴν καρτερίαν, ἐπιστήμην ἢ ἕξιν ὧν ἐμμενετέον καὶ μὴ καὶ οὐδετέρων. Plut. Mor. p. 1034, D: Ἡ δ' ἰσχὺς αὕτη, καὶ τὸ κράτος ὅταν μὲν ἐπὶ τοῖς ἐπιφανέσιν ἐμμενετέοις ἐγγένηται, ἐγκράτεια ἐστιν. Clem. Al. Strom. 2, p. 470: Παράκειται ἀνδρεία ἡ ὑπομονὴ, ἣν καρτερίαν καλοῦσιν, ἐπιστήμην ἐμμενετέων καὶ οὐκ ἐμμενετέων. Conf. 'Εμμενετός.]

'Εμμενετικὸς, ἡ, ὸν, Qui permanere et perseverare potest, aut solet, Constanter permanens in. Aristot. Eth. 7, 1: Καὶ ὁ αὐτὸς ἐγκρατὴς καὶ ἐμμενετικὸς τῷ λογισμῷ, καὶ ἀκρατὴς καὶ ἐκστατικὸς τοῦ λογισμοῦ, ubi nota sibi opponi ἐμμενετικὸν et ἐκστατικόν. ['Εμμενητικὸς, Plat. Defin. p. 412, B: Ἀνδρεία ... ἕξις ἐμμενητικὴ νόμου, ubi liber unus Bekk. ἐμμελετική, i. e. ἐμμενετική. Stob. Ecl. eth. vol. 2, p. 106: Καρτερίαν ἐπιστήμην ἐμμενητικὴν τοῖς ὀρθῶς κριθεῖσι.]

['Εμμενετὸς, Tolerabilis. Stob. Ecl. eth. vol. 2, p. 142: Τὰ μὲν ἀγαθὰ πάντα ἐστὶν ὑπομενετὰ καὶ ἐμμενετὰ, ... τὰ δ' ὠφέλιμα πάντα ὑπομενετέα καὶ ἐμμενετέα. Ita paullo ante dixerat Stoicos distinxisse inter αἱρετὰ et αἱρετέα.]

['Εμμενέω. V. 'Εμμέμαα.]

['Εμμενέως. V. 'Εμμενής.]

'Εμμενὴς, ὁ, ἡ, Permanens, s. Constanter permanens, Constans, Stabilis. Et τὸ ἐμμενὲς, Constantia, Stabilitas. [Adj. Timo Phl. ap. Plut. Mor. p. 446, C: 'Εν δὲ τὸ θαρσαλέον τε καὶ ἐμμενὲς, ὅπῃ ὁρούσαι, φαίνετ' Ἀναξάρχου κύνιον μένος.] 'Εμμενὲς, adverbialiter quoque capitur pro Constanter, Firmiter, Perseveranter, Permanendo in incepto. Hom. [Il. K, 361, 364: Ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δύω κύνε ... ἢ κεμάδ' ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεί·] Od. 1, [386]: Τρέχει ἐμμενὲς αἰεί· Il. N, [517]: Δὴ γάρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεί· Od. Φ, [69]: Ἐσθίεμεν καὶ πίνεμεν ἐμμενὲς αἰεί. [Arat. 891. Id. 83: Ὁ δ' ἐμμενὲς εὖ ἐπαρηρὼς ποσσὶν ἐπιθλίβει μέγα θηρίον ἀμφοτέροισι σκορπίον· 339: 'Εμμενὲς ἥματα πάντα διώκεται.]

|| 'Εμμενέως, i. q. ἐμμενὲς adverbialiter sumptum. Hesiod. Theog. [712]: 'Εμμενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑσμίνας, i. e. ἐπιμόνως, συνεχῶς, ἀδιαλείπτως. [Scut. 429: 'Εμμ. δ' ἄρα τῶγε κελαινὸν πίμπλατ' ἤτορ, Heinrichius restituit ἐν μένεος, quod ego scripsi ἐμ μένεος. L. Dindorf.]

['Εμμένης, ὁ, Emmenes, n. pr. viri, in inscr. Del. ap. Bœckh. vol. 2, p. 221, 8. V. 'Εμμενίδης. L. D.]

['Εμμενητικός. V. 'Εμμενετικός.]

['Εμμενητικῶς, Constanter. Diog. L. 7, 126: Τὰ δὲ ὑπομονητικῶς, τὰ δὲ ἀπονεμητικῶς, τὰ δὲ ἐμμ. Hase.]

[Ἐμμενίδας, α, ὁ, Emmenidas, n. pr. viri, in inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 815, 4, ubi genit. Ἐμμενίδα. Et fort. in Acarn. ib. vol. 2, p. 1, b, 8, ubi supersunt literæ Ἐμμ. L. Dindorf.]

[Ἐμμενίδης, ὁ, Emmenides, unde Ἐμμενίδαι apud Pind. Ol. 3, 40 : Ἐμμενίδαις Θήρωνί τ' ἐλθεῖν κῦδος· ubi schol. : Ἐμμενίδαι πατρία Θήρωνος ἐν Σικελίᾳ. Λέγει δὲ τοῖς Ἀκραγαντίνοις. Τηλεμάχου καταλύσαντος τὸν τῶν Ἀκραγαντίνων τύραννον Φάλαριν παῖς γίνεται Ἐμμενίδης, οὗ Αἰνησίδαμος, οὗ Θήρων καὶ Ξενοκράτης. (In schol. rec. Ol. 2, 82 : Τηλέμ., ἐξ οὗ Χαλκιοπτὶς, οὗ Ἐμμενείδης.) Pyth. 6, 5 : Πυθιόνικος εἰθ' ὁλκίοισιν Ἐμμενίδαις ποταμία τ' Ἀκράγαντι ... ὕμνων θησαυρὸς ἐν πολυχρύσῳ Ἀπολλωνίᾳ τετείχισται νάπᾳ. Schol. : Οὐκ ἀπὸ φυλῆς ὁ Ἀρίσταρχος. Τοῦ κυρίου γὰρ ὄντος Ἐμμενίδου οὐκ ἂν γένοιτο Ἐμμενίδαι· ἡ δὲ ποιητικὴ παρέκτασις καὶ οἱ σχηματισμοὶ ἐπὶ τῶν κυρίως πατρωνυμικῶν ἐπὶ τὰ αὐτῶν τρεπόμενα ὀνόματα· οἷον Ἡρακλείδης καὶ Ἀσκληπιάδης ἐστὶ μὲν σχήματι πατρωνυμικά, κύρια δέ τινων· εἴ τις οὖν τὸν τοῦ Ἡρακλείδου υἱὸν πατρωνυμικῶς βούλοιτο σημῆναι, ὁμωνύμως ἂν πάλιν πατρὸς Ἡρακλείδην καλοίη. Ἱππόστρατος δὲ ὁ τὰ περὶ τῆς Σικελίας γενεαλογῶν φησιν ὅτι Ἐμμενίδης καὶ Ξενόδικος Τηλεμάχου υἱοί, καὶ Ἐμμενίδου μὲν οἱ περὶ Θήρωνα καὶ Ξενοκράτην κτλ. Ubi leg. videtur ἐπὶ τὰ τῶν υἱῶν τρέπεται ὀνόματα. ĭ L. D.]

Ἐμμένω, Permaneo in, [Permaneo, Persevero, Persisto, Gl.]. Thuc. 8, p. 270 [c. 23] : Ἐμμένειν τῇ ἀποστάσει. Isocr. Evag. [p. 194, C] : Ἐνέμειναν τοῖς ὡμολογημένοις· sicut in Epist. Philippi ap. Demosth. [p. 158, 3] : Ἵν' ἐμμείνωμεν τοῖς ὅρκοις καὶ ταῖς ὁμολογίαις. [Formula ἐμμένειν τοῖς ὅρκοις est Eur. Med. 754, Isocr. p. 4, D, Lysiæ p. 187, 3, et al.] Plato Polit. 1, [p. 345, B] : Ἃ ἂν εἴπῃς [εἴπῃς], ἔμμενε τούτοις. Thuc. [5, 18], ἐμμένειν ταῖς συνθήκαις, Stare pactis, s. Manere, ut Virg. Æn. 2 : Tu modo promissis maneas, servataque serves Troja fidem. [Soph. OEd. T. 351 : Ἐννέπω σε τῷ κηρύγματι, ᾧπερ προεῖπας, ἐμμένειν· Aj. 350. Eurip. Med. 753 : Ὄμνυμι γαῖαν ἡλίου θ' ἁγὸν σέβας ... ἐμμενεῖν ἅ σου κλύω· Phœn. 1241 : Ἐπὶ τοῖσδε δ' ἐσπείσαντο κἀν μεταιχμίοις ὅρκους συνῆψαν ἐμμενεῖν στρατηλάται. Et sim. Herodot. 9, 106 : Πίστι τε καταλαβόντες καὶ ὁρκίοισι ἐμμενεῖν τε καὶ μὴ ἀποστήσεσθαι, Mansuros (in societate). Et præter Xenophontem Plato Leg. 7, p. 810, A : Λύρας δὲ ἅψασθαι τρία μὲν ἔτη καὶ δέκα γεγονόσιν ἀρχεσθαι μέτριος ὁ χρόνος, ἐμμεῖναι δὲ ἕτερα τρία. Porro Isocr. p. 4, D : Τοῖς νόμοις ἐμμένειν· ἤθεσιν p. 285, C (et Plut. Mor. p. 598, C); ἔθεσι p. 38, D; τοῖς εἰρημένοις p. 13, B; 101, C; τοῖς προσταττομένοις Antidos. s. 188. Aristoph. Vesp. 524 : Τί δ' ἦν τὸ δεῖνα τῇ διαίτῃ μὴ 'μμένῃς. Eademque phrasi Demosth. p. 1011, 20. || De rebus Æschyl. Prom. 534 : Ἀλλά μοι τόδ' ἐμμένοι καὶ μήποτ' ἐκτακείη· Eum. 977 : Ὅρκος τ' ἐμμένει πιστώμασι. Soph. OEd. C. 648 : Εἰ σοί γ' ἅπερ φῂς ἐμμενεῖ τελοῦντί μοι. Absolute Herodot. 7, 151 : Εἰ σφι ἔτι ἐμμένει τὴν πρὸς Ξέρξεα φιλίην συνεκεράσαντο. Iterumque ibid. Thuc. 2, 1 : Τέσσαρα καὶ δέκα ἔτη ἐνέμειναν αἱ τριακοντούτιες σπονδαί. Xen. Cyr. 1, 2, 16 : Καὶ νῦν δὲ ἔτι ἐμμένει μαρτύρια τῆς μετρίας διαίτης αὐτῶν. Plato Leg. 8, p. 839, C : Ὡς τίνα τέχνην κεκτήμην ... πρὸς τὸ τοῦτον τεθέντα ἐμμεῖναι τὸν νόμον· Phædro p. 258, B : Ἐὰν μὲν οὗτος ἐμμένῃ (ὁ λόγος) γεγηθὼς ἀπέρχεται ἐκ τοῦ θεάτρου ὁ ποιητής, Stet.] Additur interdum et præp. ἐν : ut ap. Plat. De LL. [8, p. 844, C] : Ἐμμένων ἐν τῇ τάξει. Sic Lucret. In statione manere; et Cic. In statu manere. Isocr. Paneg. : Ἐν μόνοις γὰρ ἂν τούτοις ἐμμένειν αὐτοὺς ἐλευθέρους τεθραμμένους. [Inter utramque structuram variant libri Plut. Artox. c. 23. Thuc. 4, 118 : Ἐμμενεῖν ἐν ταῖς σπονδαῖς τὸν ἐνιαυτόν. Fœdus Latiorum et Olontiorum apud Bœckh. C. I. vol. 2, p. 399, 187 : Ἢ μὰν ἐγὼ τοῖς Ὀλοντίοις ἐμμενίω ἐν τᾷ φιλίᾳ καὶ συμμαχίᾳ καὶ ἰσοπολιτείᾳ καὶ τοῖς ὅρκοις ἐμμενίω· 200 : Ἐμμανίω ἐν τοῖς συγκειμένοις ὅρκοις. Hierapytn. ib. p. 409, 19 : Ἐμμενῶ ἐν τοῖς συγκειμένοις. Ἐν τῇ πίστει Polyb. 3, 70, 4; ἐν ταῖς συνθήκαις 7, 5, 3 et 7. Dio Cass. 56, 9 : Ἐν τῷ τῶν πολιτῶν ὀνόματι ἐμμεῖναι· 40, 60 : Ἐν τῇ ἀρχῇ ἐμμενῶν· 54, 14, ἐν τῷ συνεδρίῳ.] Item, Τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν ἐμμένειν, ap. Lucian. [De luctu, in fine], pro Humanis adhuc affectibus moveri. Item, Ἐμμένειν τοῖς κριθεῖσι, Acquiescere rebus judicatis et re judicata, ut Cic. loquutus est : quod dicitur etiam στέργειν τοῖς ὡρισμένοις ὑπὸ τοῦ δικάζοντος, τοῖς γνωσθεῖσιν ἐφησυχάζειν, τοῖς κεκριμένοις ἐναπομένειν, τοῖς διδομένοις ἐναποπαύεσθαι. Bud. [Demosth. p. 972, 18 : Τοῖς ὑφ' ἑτέρων ὡρισμένοις δικαίοις οὐκ ἐμμένουσιν. Isæus p. 54, 8 : Ὡμολογήσαμεν ἐμμένειν οἷς οὗτοι γνοῖεν· 84, 17 : Τούτοις ἐνεμένομεν. Cum dat. pers., ut in inscr. cit., Appian. Hisp. c. 24 : Ἀξιῶν Καρχηδονίοις ἐμμένειν· Annib. c. 35 : Λευκανός τις ἐκ τῶν ἔτι Ῥωμαίοις ἐμμενόντων. Synes. Ep. 10, p. 170, D : Τῆς θειοτάτης σου ψυχῆς, ἣν ἐγὼ μόνην ἐμαυτῷ ἐμμένειν ἤλπισα. Jesai. 30, 18 : Μακάριοι οἱ ἐμμένοντες ἐν αὐτῷ (deo). Al. ἐπ'. || Proprie, Maneo in loco. Eurip. fr. Erechth. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 80 : Ἀδίκως δὲ μὴ κτῶ χρήματ', ἢν βούλῃ πολὺν χρόνον μελάθροις ἐμμένειν. Aristoph. Eccl. 1120 : Ἐν τῇ κεφαλῇ γὰρ ἐμμένει πολὺν χρόνον. Thuc. 8, 31 : Ἡμέρας ἐμμείναντες διὰ τοὺς ἀνέμους ὀκτώ. Ep. Philippi ap. Demosth. p. 165, 1 : Ἐλάχιστον χρόνον ἐν τοῖς τόποις ἐμμείναντες. Xenoph. Anab. 4, 7, 16 : Ἐνέμενον ἐν τοῖς πολίσμασιν. Pausan. 3, 16, 11 : Οὕτω τῷ ἁγάλματι ἀπὸ τῶν ἐν τῇ Ταυρικῇ θυσιῶν ἐμμενέντων ἀνθρώπων αἵματι ἥδεσθαι. Absolute Plato Leg. 8, p. 849, C : Μήτε αὖ τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἀναγκαίων ἐμμένειν ἐξαγέτω. Polyb. 1, 29, 8 : Διασαφοῦντες ὅτι δεῖ τὸν μὲν ἕνα τῶν στρατηγῶν ἐμμένειν. Aristid. vol. 2, p. 225 : Τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐμμεμενηκότα, Residua. || Forma poet. Ἐμμίμνω Empedocl. v. 144 (11, p. 53 Peyron.) : Ἀλλὰ τὰ μέν τ' ἐνέμιμνε μελίοις, τὰ δὲ τ' ἐξεδέηκε. Quint. 6, 497 : Πόνῳ δ' ἐνέμιμνον ἀνάγκη. || V. etiam Ἐμμέμαα. || Ἐμμένω et ἀμμένω confusa Soph. Trach. 335.]

[Ἐμμερανίζω, lectio vitiosa Vita S. Eliæ jun. p. 204, 16 : Ἐμμερανίζεται ὁ ἅγιος. Combef. interpr. Ob oculos fit conspicuus, allata glossa Hesych. : Μέρα, ὄμματα. Sed scrib. ἐμφανίζεται, cum cod. Coisl. 303. Hase.]

[Ἐμμερίζω, Divido. Jo. Chrys. t. 5, p. 666, 30 : Ἐμμερίζει τὴν ἀμέριστον ἀξίαν. Greg. Nyss. t. 2, p. 45, D : Ἐμμεριζόμενος· t. 1, p. 708, A : Ἐμμερισθεῖσαν.]

[Ἐμμέρμνος, ὁ, ἡ, Sollicitus, Gl. Pseudochrys. In Ps. 50, t. 1, p. 697, 2 : Ἐμμ. ἦν ἐν νυκτί. Szacra. Psell. in Orac. Chald. p. 92. Const. Manass. Amat. 7, 12 : Κἂν ἄνθρωπος ἐμμέριμνον ἀεὶ ζωὴν ἀνύοι. Jo. mon. in Anecd. meis t. 4, p. 191, 12 : Ἐκ λυπηρᾶς καὶ ἐμμερίμνου ψυχῆς. Boiss. Niceph. Greg. 9, 5, p. 252, C : Σύννους τις ἦν καὶ ἐμμ. ἀεὶ καὶ τῶν μελλόντων πλήρης. Angl. Sozom. H. E. 8, 26, p. 360, 13 : Ἐμμεριμνῷ φροντίδι. Eust. Opusc. p. 113, 81 : Ἄνθρωπος ὢν ἐκεῖνος ἐμμέριμνος καὶ ἀσφαλὴς καὶ πλουτῶν ἐν συνέσει· 137, 35 : Οἱ ἐμφρόντιδες καὶ ἐμμέριμνοι, καὶ, ὃ δὴ λέγεται, κηραίνοντες· 117, 78 : Διὰ τὸ ἐμμέριμνον καὶ μὴ ῥᾳδίως ἐπιληστικὸν τῶν κακώσεων· 121, 81 : Ἐπέστρεψε τὸν ἄνθρωπον εἰς ἐμμέριμνον. || Adv. Ἐμμερίμνως, Sollicite. Eust. Epist. ante Comm. in Dionys. p. 68, 3 : Ἐλογιζόμην γὰρ ὡς ἐν μικρῷ κείσεταί σοι τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἂν ἐμμ. διατεθείης· Opusc. p. 120, 83 : Ἐμμ. ἔχειν καὶ δεδιέναι περὶ ἐμαυτῶ.]

[Ἐμμεσιτεύω, Concilio. Clem. Al. Strom. 7, p. 862 : Πλεῖον δέ τι καὶ μᾶλλον ἐπιτείνει τὸ γνωστικὸν ἀξίωμα ὁ τὴν προστασίαν τῆς τῶν ἑτέρων διδασκαλίας ἀναλαβὼν τοῦ μεγίστου ἐπὶ γῆς ἀγαθοῦ τὴν οἰκονομίαν λόγῳ τε καὶ ἔργῳ ἀναδεξάμενος, δι' ἧς πρὸς τὸ θεῖον συνάφειάν τε καὶ κοινωνίαν ἐμμεσιτεύει, Ut mediator conciliat.]

Ἔμμεσος, ὁ, ἡ, Qui est ἐν μέσῳ, Intermedius, Interjectus. Vel etiam Qui medium in se habet. [In Testam. 12 patriarch. p. 639 ed. Fabr. : Ὀθόνην ἐξέτεινα ἐν ὀρθῷ ξύλῳ ἐμέσῳ, scrib. ἐμ μέσῳ pro ἐν μέσῳ. Sic quum alibi tum in Grabii Spicil. vol. 1, p. 208 : Ὅτι κύριος ἔσται ἐμμέσῳ αὐτῆς. Et in cod. Alex. Genes. 49, 14, Num. 1, 49. Utriusque orthographiæ exx. plura citavit Lobeck. ad Soph. Aj. v. 836 ed. sec. ‖ Adv. Ἐμμέσως, ap. schol. Guelf. et Flor. Eurip. Hec. 1016 Matth. : Ἰστέον δὲ ὅτι ἐπὶ παντὸς πεμπομένου ἀμέσου ἀπὸ χειρὸς ἢ ἐμμέσως ὀργάνῳ τινὶ τὸ βάλλειν λέγεται, q. d. Immediate ipsa manu vel mediate instrumento quopiam. L. Dind.]

[Ἔμμεστος, ὁ, ἡ.] Ἔμμεστοι, Impleti, Referti, Pleni. Plato Epist. 7, [p. 338, D] : Ἄλλοι παρακουσμάτων τινῶν ἔμμεστοι τῶν κατὰ φιλοσοφίαν, Philosophicarum quarundam auditionum pleni, i. e. Qui plurima in philosophia audiverunt.

[Ἐμμετάβολος, ὁ, ἡ, Mutabilis. Euclid. Introd. harm. p. 12, 20: Τρεῖς δὲ ἴδιαι τῶν συστημάτων διαφοραί εἰσιν, ἡ τοῦ ἑξῆς καὶ τοῦ ὑπερβατοῦ, καὶ ἡ τοῦ συνημμένου καὶ διεζευγμένου, καὶ ἡ τοῦ ἀμεταβόλου καὶ ἐμμεταβόλου, ubi cod. Bar. εὐμ. Conf. p. 18, 20, Aristid. Quint. De mus. p. 19, 25. Cit. Osann.]

Ἔμμεται, Hesych. ὀρχεῖται, Saltat.

[Ἐμμετεργάζω, voc. corruptum ap. Eust. Opusc. p. 56, 54: Ἐμμετεργάζει δὲ καὶ ἐκφράσεσι, καὶ προθεωρίαις δέ που διαφωτίζει ῥητορικῶς τὰ γραφόμενα (Pindarus). Similis locutio p. 267, 39: Ἐκφράσεσιν ἐναγλαίσεται. Leg. videtur ἐμμεταυγάζει. L. Dindorf.]

[Ἐμμετωρίζω, Subvehor in. Philostr. V. Ap. 1, 5, p. 7: Οἱ δὲ ἐγχώριοί φασιν, ὡς ἐμοῦ τε τίκτοιτο, καὶ σκηπτὸς ἐν τῇ γῇ πεπεῖσθαι ὁσίων, ἐμμετωρισθείη τῷ αἰθέρι, καὶ ἀφανισθείη ἄνω.]

Ἐμμετρέω, Metior. [Lucian. Gall. c. 27: Μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρείαις ἐμμετρημένος (βίος), ubi nunc ex al. codd. ξυμμ. Agathias Procem. Anthol. Pal. 4, 3, 18, p. 74: Ἔθος γὰρ ὑμῖν τῇ προθυμίᾳ μόνῃ τῇ τῶν καλούντων ἐμμετρεῖν τὰ σιτία. Schneid. Tzetz. Hist. 1, 774: Τοὺς ἑκατυλίους στρατηγῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἐνδόξων μεδίμνοις τε καὶ χοίνιξι πολλοῖς ἐμμετρηθέντας. L. D.]

[Ἐμμετρία, ἡ, contraria ἀμετρία, Moderatio, Modus. Plat. Reip. 6, p. 486, D: Ἀλλ' οὐ μὴν τό γε τῆς ἀμούσου τε καὶ ἀσχήμονος φύσεως ἄλλοσέ που ἂν φαίμεν ἕλκειν ἢ εἰς ἀμετρίαν. — Τί μήν; — Ἀληθειαν δὲ ἀμετρία ἡγεῖ ξυγγενῆ εἶναι ἢ ἐμμετρίᾳ; — Ἐμμετρίᾳ· Phileb. p. 52, C. Ap. Dionys. De comp. verb. c. 26 init., p. 212, 13: Ἡ τῶν περιόδων ἐμμετρία, perperam scriptum in libris pro συμμετρία, ut videtur, vel, ut Schæf. conj., εὐμετρία. Dionysio enim contraria sunt ἔμμετρα et ἄμετρα sic, ut ἄμετρα sint prosaria, ἔμμετρα carmina.]

Ἔμμετρος, ὁ, ἡ, In quo modus adhibetur, Modum servans, Moderatus, Modicus, Mediocris, VV. LL. [Modulatus, Gl. Plato Phileb. p. 26, A: Τὸ μὲν πολὺ λίαν ἀφεῖλετο, τὸ δὲ ἔμμετρον καὶ ἅμα σύμμετρον ἀπειργάσατο· 52, D. Leg. 4, p. 716, C: Τὰ δ' ἄμετρα οὔτ' ἀλλήλοις οὔτε τοῖς ἐμμέτροις (φίλα)· 5, p. 746, E: Ὅθεν φρατρίας καὶ δήμους καὶ κώμας ... καὶ ἔτι νομίσματα καὶ μέτρα ... πάντα ταῦτα, ἔμμετρα καὶ ἀλλήλοις σύμφωνα δεῖ τὸν γε νόμον διατάττειν· 7, p. 814, D: Ἐν ἡδοναῖς ἐμμέτροις· coll. 1, 649, E. 7, p. 823, D: Ἔμμετρος ἔπαινος θήρας καὶ ψόγος· 12, p. 955, E: Θεοῖσι δὲ ἀναθήματα χρεὼν ἔμμετρα τὸν μέτριον ἄνδρα ἀνατιθέντα ὠφελεῖσθαι· Ep. 8, p. 354, E: Δουλεία γὰρ καὶ ἐλευθερία ὑπερβάλλουσα μὲν ἑκατέρα πάγκακον, ἔμμετρος δὲ οὖσα πανάγαθον· Reip. 6, p. 486, D: Ἔμμετρον καὶ εὔχαριν διάνοιαν φύσει. Themist. Or. 7, p. 94, D: Ἀνὴρ δὲ ἐμμέτρου δίκης τυχὼν γένοιτ' ἂν καὶ βελτίων περὶ τὸν πρᾶως προσενεχθέντα. Ap. Polyb. 5, 89, 1: Πευκίνων τετραγώνων πήχεις ἐμμέτρους τετρακισμυρίους, vertitur, Trabium pinearum justæ mensuræ. Justinianus Constitutionis quæ Digestis præmittitur initio: Τὰς ἁπάντων τῶν ἔμπροσθεν νομοθετησάντων συναγαγόντες γνώμας ... ἐπὶ ἐμμετρόν τε ἅμα καὶ εὐσύνοπτον συνηγάγομεν ἄθροισμα. Comparat. Plato Tim. p. 90, E: Οὕτω γὰρ ἂν ἐμμετρότερός τις ἂν αὐτῷ δόξειε περὶ τοὺς τεύτων λόγους εἶναι· Phileb. p. 65, E: Οἶμαι γὰρ ἡδονῆς καὶ περιχαρείας οὐδὲν τῶν ὄντων πεφυκὸς ἀμετρότερον εὑρεῖν ἄν τινα, νοῦ δὲ καὶ ἐπιστήμης ἐμμετρότερον οὐδ' ἂν ἕν ποτε. Superl. Leg. 2, p. 674, C; 11, p. 926, A.] ‖ Ἔμμετρα dicuntur etiam Quæ metrica sunt s. metro constant: qua signif. e Xen. [Comm. 1, 2, 21], ἐν μέτρῳ πεποιημένα ἔπη· quibus opp. τὰ ἄνευ μέτρων, a Plat., ut, ἔμμετρα ποιήματα ap. Isocr. Ad Nic. [p. 16, B, ubi μετὰ μέτρου Urbinas pro ἐμμέτρων], quibus opp. τὰ καταλογάδην συγγράμματα, Quæ soluta oratione s. prosa scripta sunt. Paus. Att. p. 2 [immo Athen. 1, p. 4, D], de Cleanthe, ex Clitarcho [Clearcho]: Πάντα παρὰ τοὺς πότους ἔμμετρα ἔλεγε. Et Plato in Symp. [p. 197, C: Ἐπέρχεταί δέ μοί τι καὶ ἔμμετρον εἰπεῖν· Phædr. p. 252, B: Οὐ σφόδρα τι ἔμμετρον, de versu, in quo δὲ ante πτέρωτα corripitur.] Ταῖς παραπλοκαῖς τῶν ἐμμέτρων ἐχρήσατο, i. e. Quædam poetica quasi per parodiam dixit, Bud. p. 577 ex Hermog. Περὶ γλυκύτητος. [Aristot. Rhet. 3, 8: Τὸ σχῆμα τῆς λέξεως δεῖ μήτε ἔμμετρον εἶναι μήτε ἄρρυθμον, Neque versibus constare neque numerorum prorsus expers esse debet. Unde etiam ἔμμετρος λέξις dicitur Oratio numeris ligata, mox τὸ μέτρον, Carmen. Dionys. Comp. c. 3. Contraria est εὔμετρος, Numerosa oratio, quæ est μετροειδὴς, prope accedens ad numerum poeticum, quamvis non sit carmen, etc. Ernest. Lex. techn. Poll. præf. l. 7. Strabo 9, p. 419: Πυθίαν... ἀποθεσπίζειν ἐμμετρά τε καὶ ἄμετρα. Ernst.] Item ἔμμετροι dicuntur Qui ἐν μέτροις scribunt. Dem. Epit. [p. 1391, 17]: Ὥστε καὶ τοὺς ἐμμέτρους καὶ τοὺς τῶν ἀδομένων ποιητὰς καὶ πολλοὺς τῶν συγγραφέων ὑποθέσεις τὰ ἐκείνων ἔργα τῆς αὐτῶν μουσικῆς πεποιῆσθαι.

[Ἐμμετρότης, ητος, ἡ, Concinnitas. Aristæn. Ep. 1, 18, p. 86: Τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικὸν ἔρης· τὸν δὲ διὰ μέσου τούτων ἐρεῖς ἐμμετρότητα ἔχειν. Ἐμμετρότατα scripsit Pauw.]

Ἐμμέτρως, Carmine, Verbis numero astrictis. Plato Symp. [p. 197, C]: Ἐπέρχεταί δέ μοι τι καὶ ἐμμέτρως [ἔμμετρον] εἰπεῖν· quibus dictis ἐνθουσιῶν μέτρον ἐρθέγξατο, Ὡς λύκοι ἄρνα φιλεῦσ', ὡς παιδὰ φιλοῦσιν ἐρασταί· et quæ sequantur. Bud. p. 576 ex Hermog. [Dio Chr. Or. 11, vol. 1, p. 324, 7: Παρὰ δὲ Αἰγυπτίοις μὴ ἐξεῖναι μηδὲν ἐμμ. λέγεσθαι, μηδὲ εἶναι ποίησιν τὸ παράπαν. Plut. Mor. p. 623, C: Χρησμωδεῖν ἐμμέτρως. Theodos. De gramm. p. 59, 24: Τί ἐστι ποίησις λυρική; Ἥτις οὐ μόνον ἐμμ. γέγραπται, ἀλλὰ καὶ μετὰ μέλους. ‖ Modice, Mediocriter. M. Antonin. 1, 16, p. 27: Τὸ τοῦ ἰδίου σώματος ἐπιμελητικὸν ἐμμ., οὔτε ὡς ἄν τις φιλόζωος οὔτε πρὸς καλλωπισμὸν κ. τ. λ. ‖ Convenienter. Plato Crat. p. 395, C: Δοκεῖ δέ μοι καὶ τῷ Πέλοπι τὸ ὄνομα ἐμμ. κεῖσθαι· σημαίνει γὰρ τοῦτο τοὔνομα τὸν τὰ ἄγγυς ὁρῶντα ἄξιον εἶναι ταύτης τῆς ἐπωνυμίας· Polit. p. 282, E: Τῇ τοῦ στήμονος ἐμπλέξει πρὸς τὴν τῆς γναφίκης ὁλκὴν ἐμμ. τὴν μαλακότητα ἴσχει. ‖ Concinne. Plato Reip. 5, p. 474, D: Ὁ μὲν, ὅτι σιμὸς, ἐπίχαρις κληθείς ἐπαινεθήσεται ὑφ' ὑμῶν, τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικὸν φατε εἶναι, τὸν δὲ δὴ διὰ μέσου τοῦτον ἐμμετρότατα ἔχειν. L. D. Aristæn. Ep. 1, p. 2: Μεσόφρυον ἐμμ. τὰς ὀφρῦς διορίζει. Ernst.]

Ἐμμηλάδας, Hesych. dici scribit αἶγας τὰς μετὰ τῶν προβάτων γενομένας, Capras natas cum ovibus s. inter oves. [Omnino leg. νεμομένας, ut voluisse videtur Ernest. ad Callim. Apoll. 51: Οὐδέ κεν αἶγες δεύοιντο βρεφέων ἐπιμηλάδες, ubi ἐπιμηκάδες conjecit Ruhnk., schol. autem ἐπιμηλάδες explicans αἱ μετὰ τῶν μήλων νεμόμεναι, memorat scripturam μενιμηλάδες· quæ quum ex ἐμμηλάδες depravata videatur, indicio est quodam modo glossam Hes., ut suspicatus est Ern., e l. Callim. esse petitam. L. Dind.]

[Ἐμμήνιος. V. Ἔμμηνος.]

[Ἔμμηνις, ιος, ὁ, ἡ, Vindex. Inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 409, 23: Αἱ δέ τι ἐπιορκήσαιμι τῶν ὤμοσα ἢ τῶν συνεθίμαν, τὸς θεὸς τὸς ὤμοσα ἐμμάνιας ἦμεν. V. Valck. ad Theocr. Adon. p. 411, A.]

Ἔμμηνος, ὁ, ἡ, Menstruus, h. e. Qui intra mensem fit, Qui menstruo spatio continetur, Menstruo spatio durans: ut Cic.: Hæc sunt menstrua, illa æterna. Plato De LL. 12, [p. 956, A]: Ὑφὴν δὲ μὴ πλέον ἔργον γυναικὸς μιᾶς ἔμμηνον, i. e. Cic. interpr. De LL. 2, [c. 18]: Textile ne operosius quam mulieris opus menstruum. Item ἔμμηνος χρονος, ut Menstruum tempus, Varroni: h. e., quod luna circumiens comprehendit, ut ab Eod. definitur. Sic Cic. [N. D. 1, 31]: Hujus [solis] hanc lustrationem ejusdem incensa radiis menstruo spatio luna complet. Soph. OEd. T. [1137]: Ἐγὼ δ' ἐνὶ Ἐπλησίαζον τῷδε τἀνδρὶ τρεῖς ὅλους Ἐξ ἦρος εἰς ἀρκτοῦρον ἐμμήνους χρόνους, i. e. ἐν τρισὶν μησὶν ὁριζομένους, Trium mensium spatio, s. Tres menses. [Leg. ἑκμήνους, quod v. Tim. Locr. p. 96, D: Ἃ μὲν ὧν σελάνα ... ἔμμηνον τὰν περίοδον ἀποδίδωτι. Plut. Mor. p. 495, E: Ἐμμήνους ἡμερῶν περιόδους. Themist. Or. 8, p. 105, D: Οὐ δεῖ σοι μακρᾶς παραγγελίας οὐδὲ ἀντιβολήσεων ἐμμήνων.] ‖ Menstruus, i. e. Qui vertente mense fit, Singulis mensibus recurrens: ut Usura Cibaria menstrua, ap. Cic.: ut ἔμμηνα ἱερὰ, i. e. τὰ κατὰ μῆνα, ut Suid. exponit, hunc l. [Soph. El. 281] ascribens, Μηλοσφαγεῖ θεοῖσιν ἔμμην' ἱερὰ [τοῖς] Σωτηρίοις. [Plat. Leg. 8, p. 828, C: Θύοντας ἔμμηνα ἱερά.] Sic ap. Tibull. El. 1, 3: At mihi contingat patrios celebrare penates, Reddereque antiquo menstrua thura lari. Plaut. dixit [Capt. 3, 1, 23] Menstruales epulas. Eadem signif. Suidas accipere videtur, quod l. ci-

tato subjungit, videl. ἔμμηνοι δίκαι : quæ et ἐμποριακαὶ et ἐρανικαί, ut ibid. annotatur, et ap. Harpocr., de quibus et Pollux 8, [63, 101] : Ἐμποριακαὶ δὲ καὶ ἔμμηνοι (δίκαι), αἱ τῶν ἐμπόρων ἢ τῶν περὶ ἐμπορίου. [Demosth. p. 900, A : Αἱ δὲ λήξεις τῶν δικῶν τοῖς ἐμπόροις ἔμμηνοί εἰσιν ἀπὸ τοῦ βοηδρομιῶνος μέχρι τοῦ μουνυχιῶνος· 966, 17. Theocr. 16, 35 : Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεύα ἁρμαλιὰν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται. Plut. Cæs. c. 8 : Ἀπονεῖμαι σιτηρέσιον αὐτοῖς ἔμμηνον.] Item [ἔμμηνος κάθαρσις, Plut. Mor. p. 631, D, sq.] ἔμμηνοι καθάρσεις ap. Medicos [velut Paul. Æg. 6, 72, p. 202, 9], Purgationes menstruæ, seu Purgationes feminarum, ut Plin. appellat : quæ etiam Ἔμμηνα et Ἐμμήνια appellantur : et καταμήνια, item γυναικεῖα : Latinis itidem Menstrua et Menses, ut infra quoque in Μῆνες dicetur et exemplo confirmabitur. Diosc. 3, 4, de thymo : Ἑλμινθάς τε ἐξάγει καὶ ἔμμηνα καὶ ἔμβρυα καὶ δεύτερα· de quo Plin. 21, 21 : Prodest mulierum mensibus retardatis; vel si emortui sint in utero partus. Et 3, 36, de pulegio : Ἡσθεῖσα δὲ ἔμμηνα καὶ δεύτερα καὶ ἔμβρυα ἄγει· de quo Plin. 20, 14 : Sedat menstrua et secundas, ubi leg. videtur Ciet; nam secundæ non sedantur, nec item menstrua. [Ead. formula Theoph. Nonn. vol. 2, p. 140.] Galen. : Ἔμμηνα κινεῖν αὐταῖς, Menses ciere mulieribus. [Geopon. 12, 17, 3 : Ἡ κράμβη ἐστὶ γυναιξὶν ἐμμήνων ἐπαγωγός.] Pro ἐμμήνια autem hoc affertur exemplum e Diosc. l. 5 : Ἐμμηνίοις ἐπισχεθεῖσι, Mensibus retardatis. [V. Bernard. ad Theoph. Nonn. vol. 2, p. 138, 150, 168. Hippocr. De nat. mul. p. 565, 42 : Τά τε ἐμμήνια οὐκ ἐγγίγνεται· 566, 38. Τὸ ἔμμηνον αἷμα Joseph. B. J. 7, 6, 3. De muliere ipsa Gl. : Ἔμμηνος γυνή, Menstrua. Geopon. 1, 14, 1 : Γυνὴ ἐμμ. ἐτιξάτω τὰ αἰδοῖα αὐτῆς χαλάζῃ· 12, 20, 5. || Ἔμμηνος et ἐπιμήνιος confusa ap. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 138. Unde ap. Joseph. B. J. 6, 9, 3 : Οὔτε γονορροίοις οὔτε γυναιξὶν ἐπεμμήνοις, discretis duabus scripturis leg. videtur ἐμμήνοις, ut est 7, 6, 3. L. Dind.]

[Ἔμμηρος, ὁ, ἡ.] Ἐμμήρους Hesych. exp. ἐν ὁμηρείᾳ ὄντας, Obsides : παρὰ τοὺς ὁμήρους τοὺς ἐπὶ συμβάσει διεδομένους. [V. Ἔμπηρος.]

Ἔμμητρος, ὁ, ἡ, Medullam in se habens, Cui medulla inest : ἔμμητρα ξύλα ap. Theophr. [C. Pl. 5, 17, 1], Ligna quæ non sunt viduata medulla; Quæ non sunt emedullata, Plinio. [H. Pl. 1, 6, 5 : Ἅπασαι δὲ (arbores) ἔμμητροι.]

[Ἐμί. V. Εἰμί, p. 261, C, ubi addendum ap. Sapph. scrib. esse accentu Æolico ἔμμι, ἐμὶ autem disertius dicendum erat non forma esse diversum ab εἰμὶ, sed orthographia, E in inscrr. citatis posito pro EI. L. Dind.]

[Ἐμμιαίνω, ανῶ, Inquino, Polluo. Tzetz. Hist. 1, 665 : Ὅπως δὲ τὸ χαλκούργημα θανὼν μὴ ἐμμιάνῃ (Perilaus). L. Dindorf.]

Ἐμμίγνυμι, Immisceo. A cujus pass. Ἐμμίγνυμαι est particip. ἐμμεμιγμένος ap. Plut. Symp. p. 1154 meæ ed. In VV. LL. ἐμμεμιγμένος exp. non solum Immistus, sed et Concretus. [Ex Plut. Pericl. c. 4 : Τοῖς ὅλοις πρῶτος οὐ τύχην οὐδ' ἀνάγκην διακοσμήσεως ἀρχὴν, ἀλλὰ νοῦν ἐπέστησε (Anaxagoras) καθαρὸν καὶ ἄκρατον, ἐμμεμιγμένοις πᾶσι τοῖς ἄλλοις, ἀποκρίνοντα τὰς ὁμοιομερείας. Ubi ἐν μεμιγμένοις scrib. vidit Reisk. Porro Mor. p. 668, F : Τὸν ἄρτον οὗτος (sal) ἐμμιγνύμενος συνηδύνει. Athen. 1, p. 27, A : Ἐμφαίνει γὰρ (vinum Veliternum) ὡς ἐμμεμιγμένου αὐτῷ ἑτέρου. Med. Plut. Num. c. 16 : Διὸ καὶ τὴν γεωργίαν ὁ Νουμᾶς οἷον εἰρήνης φίλτρον ἐνεμίξατο τοῖς πολίταις, καὶ μᾶλλον ὡς ἠθοποιὸν ἢ πλουτοποιὸν ἀγαπήσας τέχνην, εἰς μέρη τὴν χώραν διεῖλεν. Leg. dicerem ex usu linguæ ἀνεμίξατο, nisi verissima scriptura ἐμμίξας servata esset in libris. Signif. neutr. Soph. OEd. C. 1057 : Ἐνθ' οἶμαι, τὸν ἐγρεμάχαν Θησέα καὶ τὰς διστόλους ἀδμῆτας ἀδελφὰς αὐτάρκει τάχ' ἐμμίξειν βοᾷ τοὐσδ' ἀνὰ χώρους, Congressuros, sicut dicitur ἐπιμιγνύναι pro ἐπιμίγνυσθαι. || Forma poet. Ἐνιμίσγω Oppian. Hal. 3, 408 : Ἧς ἐνιμίσγων θείων ὀπόν.]

[Ἔμμικτος scriptura vitiosa pro σύμμικτος ap. Plat. Phileb. p. 46, A.]

Ἐμμιλτος, ὁ, ἡ, Imbutus s. Infectus rubrica, Rubricæ colore rubens, Diosc. 5, [129].

[Ἐμμίμνω. V. Ἐμμένω.]

Ἔμμισθος, ὁ, ἡ, Mercenarius [Gl.], Mercede aliquid faciens. Thuc. 6, p. 205 [c. 22] : Σιτοποιοὺς ἐμμίσθους ἐκ τῶν μυλώνων ἄγειν. [Plato Leg. 7, p. 816, E : Ξένοις ἐμμίσθοις· Soph. p. 231, D : Νέων καὶ πλουσίων ἔμμισθος θηρευτής (sophista)· Ep. 13, p. 363, E : Ἔμμισθον οὖν που αὐτὸν κατάστησον, ὡς ὄντα σοι εὔνουν. De opere mercenario Leg. 11, p. 920, E : Ὀργάνων τε καὶ ἔργων ἀποτελοῦντες γίνεσιν ἔμμισθον. Plut. Mor. p. 809, A : Συνηγορίαν ἔμμισθον. Diog. L. 2, 62, ab Hemst. cit. : Ἐμμίσθους ἀκροάσεις ποιεῖσθαι. Themist. Or. 24, p. 308, B : Δουλείαν ἔμμισθον.] Frequenter opponitur compp. ἀπόμισθος et ἄμισθος, ac significat Eum qui mercedem accipit. Dem. [p. 242, 9] : Διὰ τοὺς πολλοὺς τούτων [τούτους] ὑμεῖς ἐστὶ σῶοι καὶ ἔμμισθοι· ἐπεὶ διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἂν ἀπολώλατε [ἀπολώλειτε. Appian. Civ. 2, 19 : Τὸ ἐπιέζειν ἡ ὠμοδοκεῖν ἀνασχύντως τότε μάλιστα ἐπλεόνασεν, ὅ τε δῆμος αὐτὸς ἔμμισθος ἐπὶ τὰς χειροτονίας ἦει. Ib. 10 : Ἔμμισθον ἑαυτῶν τῆσδε τῆς χάριτος πλῆθος τοσόνδε ποιούμενος, excidisse διὰ conj. Schweigh. Themist. Or. 23, p. 289, C, respiciens ad l. Plat. Soph. supra cit. : Σημεῖον φιλοκερδοῦς καὶ ἐρασιχρημάτου ψυχῆς καὶ ἀτιχῶς σοφιστικῆς καὶ ἐμμίσθου.] Item, Qui emolumentum ac veluti suorum laborum et industriæ mercedem accipit. Plut. Pericle p. 50 [c. 12] : Εὐπορίᾳ δὲ παρέσται, παντοδαπῆς ἐργασίας φανείσης καὶ ποικίλων χρειῶν, αἳ πᾶσαν μὲν τέχνην ἐγείρουσαι, πᾶσαν δὲ χεῖρα κινοῦσαι, σχεδὸν ὅλην ποιοῦσιν ἔμμισθον τὴν πόλιν, Faciunt ut tota propemodum civitas mercedem accipiat. [Ib. c. 11. Alex. c. 71 : Τῶν δὲ τεθνηκότων τοὺς παῖδας, ὀρφανοὺς ὄντας ἐμμίσθους ἐποίησεν. Activa, ut videatur, signif. Themist. Or. 21, p. 252, B : Πότε διεώσω χάριτας ἐμμίσθους ἀρχόντων, ὥσπερ Θεόφραστος τὰς παρὰ τοῦ Φαληρέως, Mercedem solventes. Sed rectius intelliguntur Gratiæ mercedis loco acceptæ.]

[Ἐμμίσθως, Opera conducta, mercenaria. Synes. Ep. 67, p. 209, A : Ἐπαρασάμενος τὰς παλαμναιοτατας ἀρὰς, εἴ τις ἐμμ., εἴ τις κατὰ χρείαν ἢ χάριν ... φθέγξαιτό τι.]

[Ἐμμογέω, Laboro in. Theod. Prodr. in Not. Mss. vol. 8, part. 2, p. 195 : Ἡ γὰρ ἐγὼ κενὸν περὶ μόχθον ἀνέτλην, ὅμμασιν ἐμμογέων. Boiss.]

[Ἐμμολύνω, Inquino, Polluo. Prov. 24, 10, ἐμμολυνθήσεται : cujus loco ex sententia Jægeri ad h. l. leg. erit vel ἐμμωλυθήσεται, a μωλύειν, Hebetare, Languidum reddere, vel ἀμαλδυνθήσεται aut ἀμβλυνθήσεται, quod pro similis potestatis verbo Hebr. occurrit Gen. 27, 1. Schleusner. Lex. V. T. At ap. scriptt. Christianos est in frequenti usu. Gregor. Nyss. t. 2, p. 200, B : Τοῖς δὲ νεκροῖς καὶ ὀδωδόσι τῶν νοημάτων μὴ ἐμμολύνειν τὸν λόγον. Basil. t. 2, p. 391, C : Εἰ τοῖς ἀνθρωπίνοις ἐμολύνοιτο πάθεσιν. Id. ib. A : Ἐμμολυνθῆναι. Gregor. Nyss. t. 1, p. 276, A : Τὸν ἐμμολυθέντα. Hase.]

[Ἐμμονή, ἡ, Permansio. Plato Gorg. p. 479, D : Τὸ δέ γε μὴ διδόναι (δίκην) ἐμμονὴ τοῦ κακοῦ; Mali perseverantia. Varro Περὶ ἐμμονῆς sæpe citatur a Nonio Marcello. V. ind. scriptt. L. Dind.]

Ἐμμόνιαι, Hesychio sunt συνθῆκαι : fortassis quibus utraque pars ἐμμένει : nam dicitur ἐμμένειν ταῖς συνθήκαις καὶ τοῖς ὅρκοις, pro Permanere in pactis et fœdere jurato. [V. Ἐμμένω. Substantivum si est ἐμμ., scrib. ἐμμονίαι, ab ἐμμονία, cui Homericum καμμονίη et Empedocleum μονίη comparavit et de accentu emendando monuit Schæferus ad Emped. et Parm. fr. edit. Peyroni p. 51.]

Ἔμμονος, ὁ, ἡ, Constanter permanens, Stabilis; Perseverans, Qui toleranter et firmiter in aliquo incepto permanet : unde Hesych. ἔμμονος est ἡ ἐπιμένουσα ἀεὶ καὶ ἀδιαλείπτως. [Xenoph. Cyrop. 3, 3, 55 : Οὐδ' ἂν τούτοις ἐπίστευον ἔμμονοι ἔσεσθαι, οὓς νῦν ἔχοντες παρ' ἡμῖν αὐτοῖς ἠσκοῦμεν, εἰ μὴ καὶ ὑμᾶς ἑώρων παρόντας, οἳ καὶ παραδείγματα αὐτοῖς ἔσεσθε. De re ib. 5a : Εἰ μέλλουσι τοιαῦται διάνοιαι ἐγγραφήσεσθαι ἀνθρώποις καὶ ἔμμονοι ἔσεσθαι· 8, 1, 29 : Τὸ πείθεσθαι οὕτω μάλιστ' ἂν ᾤετο ἔμμονον εἶναι τοῖς περὶ αὐτόν. Eademque struct. Plato Tim. p. 26, C, Reip. 7, p. 536, E. Comparat. Themist. Or. 32, p. 359, C : Πλείω καὶ ἐμμονωτέραν τὴν λύπην. De rebus corporeis Theophr. C. Pl. 1, 6, 7 : Ὅπως ἔμμονος ἡ ὑγρότης ᾖ· 5, 14, 6 : Καὶ γὰρ εὐκίνητος καὶ οὐκ ἔμμονος (ὁ ἀήρ)· 7 : Ἔμμονος γὰρ μᾶλλον

ἡ θερμότης καὶ ψυχρότης. Levit. 13, 51 et 52; 14, 44, λέπρα ἔμμονος. Sirac. 30, 17 : Ἀρρώστημα ἔμμονον. L. D. Ἔμμονος σφίγξις, Archigenes ap. Galen. vol. 7, p. 415, E. Hemst. Ἔμμονον et ἐμμενὲς confusa Hom. Il. N, 517.]

[Ἐμμόνως, Constanter, Firmiter. Plut. Mor. p. 208, C : Κακούργου τινὸς ἐμμ. ὑπομείναντος βασάνους. L. D. Psellus in Boiss. Anecd. vol. 1, p. 184, 216 : Ἰχθὺς δὲ λίμναις ἐμμόνως τεθραμμένος ἄπειπτος, ὑγρὸς, ὑστόμαχος τὴν φύσιν. Osann. Olympiod. Cat. in Jerem. t. 3, p. 85, C : Τοὺς εἰς αὐτὸν ἐμμ. ἁμαρτάνοντας, Assidue, Obstinate. Hase.]

Ἐμμορίδαι, esse dicuntur Advenæ, Coloni. Hesychio sunt μέτοικοι.

Ἔμμορος, Particeps, opp. τῷ ἄμμορος. Hom. Od. Θ, [480] : Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν ἀοιδοὶ Τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς, i. e. ἐπιτυχεῖς τιμῆς, ut Eust. exp., vel τετευχότες, ut Hesych. || Ἔμμορον, Hesychio εἱμαρμένον, Quod in fatis est. Possit autem videri nonnullis illud ἔμμορος esse ab ἔμμορα : sed quid de ἄμμορος, quod illi opponitur, respondebunt? [|| Epigr. Anth. Plan. 4, 72, 7 : Ἔμπεδος ἀλλὰ μένοις, Βυζαντὶς ἔμμορε Ῥώμα. Brunck. : « Vulgo ἄμμορε, sine sensu, aut contrario sententiæ poetæ. Hesych. : Ἄμμορον, δύσμορον, κακόμορον. Huic oppositum est ἔμμορε, Fortunata Roma ».]

Ἔμμορφος, ὁ, ἡ, Forma indutus, Informatus. In VV. LL.. ἔμμορφον ἄγαλμα, Simulacrum corporeum. [Ex Plut. Num. c. 8. Epiphan. t. 1, p. 891, B, de Trinitate : Τρία ἔμμορφα, τρία σύμμορφα. Cyprian. Confess. Act. SS. Sept. t. 7, p. 225, 18 : Τῶν θανόντων τὰς μνήμας ἐμμόρφους ἔχομεν ἐν διανοίᾳ. Hase.]

[Ἐμμορφόω, Informo, Exprimo. Gregor. Nyss. t. 1, p. 325, A, ubi perperam excusum ἐμμορφεῖ. Macar. Hom. p. 479, 23 : Τὰ ὁρώμενα ... τῇ μικρᾷ κόρῃ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐμμορφοῦται καὶ ἐνεικονίζεται. Invenitur quoque Gregor. Nyss. t. 1, p. 608, C : Ἐμμορφουμένη· 2, 704, B : Θηρία ταῖς τῆς φύσεως ἡμῶν παρατροπαῖς ἐμμορφούμενα· 1, 543, D, et 2, 138, B : Ἐνεμορφώθη· 1, 520, C, itemque 708, A, et 2, 656, A : Ἐμμορφωθεῖσα. Hase.]

[Ἔμμοτος, ὁ, ἡ, unde] Ἔμμοτον, τὸ, Medicamentum liquidum, quod linteolis concerptis exceptum intra ulcera ejusque sinus reconditur. Liquatur etiam aliquando in eam rem, ut penitius subeat. Sic dicitur quod τοῖς μοτοῖς adhibeatur; ipsa enim linamenta μοτοὶ et μοτὰ appellantur. Gorr. [Paul. Æg. 3, 79, p. 119, 10 : Πρὸς τὰ ἐν τῷ πίλματι ῥυπαρὰ ἕλκη ἔμμοτον. Suid. v. Λαμπάδιον et schol. Aristoph. Ach. 1176 hoc v. interpr. τὰ ἔμμοτα.] In illo autem ἔμμοτον subauditur φάρμακον. Galen. : Καὶ τῶν ἐμμότων φαρμάκων τὰ διαπυΐσκοντα μὲν, πρῶτον, εἶτ' ἀναχαθαίροντα θετέον. Apud Ægin. quoque ἔμμοτα φάρμακα dicuntur, ut quum ait : Καὶ μετὰ τὴν ἐπίλυσιν τοῖς σαρκωτικοῖς ξηροῖς τε καὶ ἐμμότοις καὶ τοῖς ἀπουλωτικοῖς φαρμάκοις τὴν ἀποθεραπείαν ποιήσομεν. Et ἔμμοτος ἀγωγή, ap. Eund. [6, 35, p. 187, 37. Ib. 4, p. 177, 22], quod vide in Διαμοτόω. [Et 4, 25, p. 143, 28 : Κατὰ τῶν ἀνθράκων ἐπιῤῥιπτέον κιφαλικὰς κηρωτὰς ἐμμότους (male ed. hic et alibi ἐμμώτους).] Citatur etiam ἔμμοτος ex Dioscor. pro ἔμμοτον φάρμακον, his verbis : Παρηγορεῖ δὲ τὰ περὶ δακτύλιον λοιπὰ μέρη κακοήθη ἔμμοτος λεῖος σὺν γάλακτι. || Ab hoc genere medicamentorum, inquit Gorr., ἔμμοτοι dicuntur apud Hippocr. lib. Περὶ ἄρθρων [p. 817, B], Qui ulcere cavo laborant, quod curationem διὰ τῶν μοτῶν, h. e. per linamenta, desiderent, ut annotat Galen. Comm. 3. [Conf. De nat. mul. p. 565, 12, De morb. mul. 1, p. 652, 48, Epidem. 5, p. 1149, E.] Ab aliis ἔμμοτοι dicuntur Quibus μοτοὶ et penicilli inditi sunt. Hesychio autem ἔμμοτος est τραυματίας, νοσώδης. [Æschyl. Cho. 471 : Δώμασιν ἔμμοτον, redditur Inhærens.]

Ἔμμουσος, ὁ, ἡ, Musicus. Et τὸ ἔμμουσον, Ex musica compositum, s. Musicos modulos in se habens. [Nicom. Arithm. 2, p. 109 : Θεώρημα ἐμμουσότατον.]

Ἐμμούσως, Musice, vel Musarum instinctu. Eust. [Il. p. 10, 15] dicit Homerum invocare Musam, ἵνα ἐμμούσως λαλεῖν δόξῃ καὶ ἐμμελῶς καὶ ἐλλόγως. [Id. Opusc. p. 331, 64 : Οὐκ ἐμμούσως ἔχω τῆς γλώττης. Cornutus De nat. deor. c. 14, p. 160 : Ἐμμ. ἀνατρεφομένους ἐν ταῖς θαλείαις. Cod. εὐμούσως.]

[Ἐμμοχθέω, Laboro in. Gregor. Nyss. t. 2, p. 865, D : Τοῖς ἀγῶσιν ἐμμοχθεῖ τῶν καλῶν· conf. id. t. 3, p. 171, C, et 223, A. Hase.]

Ἔμμοχθος, ὁ, ἡ, Cum laboribus conjunctus, Laborum et ærumnarum plenus, Qui in laboribus et ærumnis versatur, Ærumnosus. Eurip. [Suppl. 1004 : Εἰς ἅδαν καταλύσουσ' ἔμμοχθον βίοτον. Nicand. Ther. 756 : Τοῦ μὲν ὁμῶς ἔμμοχθον ἀεὶ περὶ δάγμα χέονται φλύκταιναι.]

[Ἐμμοχλεύω, Vecte promoveo, introduco. Translate Paralip. de Pachom. Act. SS. Maii, t. 3, p. 55, 22 : Τῶν εἰς κακίαν ἐμμοχλευόντων ἡμᾶς παθῶν. Hase.]

[Ἐμμῦέω, Initio. Aristoph. Pl. 845 : Μῶν ἐνεμυήθης δῆτ' ἐν αὐτῷ (τῷ τριβωνίῳ) τὰ μεγάλα; — Οὐκ· ἀλλ' ἐνερρίγωσ' ἔτη τριακαίδεκα. Ita Rav. cum aliis codd. Ceteri οὖν ἐμ.]

[Ἐμμῦθόω, In fabulam verto, recipio, Fabulor. Tzetz. Hist. 3, 248 : Ὅθενπερ ἐνεμύθωσαν ὡς κύων ἐγεγόνει· 2, 625 : Ὅθεν ἐνεμυθώθησαν τοιαύταις μυθουργίαις, Fabulis his inserti sunt.]

Ἐμμύλων, ωνος, ὁ, Mola. Ex Numer. 11, [8] : Καὶ ἤλεον αὐτὸ ἐν τῷ ἐμμύλωνι. Ubi Complut. ed. habet μύλῳ : quod magis probo : habet etiam ἤληθον pro ἤλεον. [ῦ]

[Ἔμμυρος, ὁ, ἡ, Unguentis imbutus. Gregor. Nyss. t. 1, p. 513, D : Τὸν βίον ἔμμυρον διὰ τῆς τῶν καθ' ἕκαστον ἐπιτηδευμάτων εὐοδμίας. Hase.]

[Ἐμμῦσος, ὁ, ἡ, Detestabilis. Poeta inc. S. Theodor. v. 253, p. 46 Wernsd. Struv.]

[Ἐμμωμος, ὁ, ἡ, Vitiosus. Aq. et Symm. Malach. 1, 14 : Θύει ἔμμωμον τῷ κυρίῳ, ubi ιxx διεφθαρμένον.]

Ἐμὸς, ἡ, ὸν, Meus. Hom. Il. Υ, [205] : Ὄψει δ' οὔτ' ἄρ πω σὺ ἐμοὺς ἴδες, οὔτ' ἄρ ἐγὼ σούς, Nec tu meos, nec ego tuos. Hesiod. Op. [631] : Ὥσπερ ἐμός τε πατὴρ καὶ σός. [Sappho apud] Athen. 11, [p. 463, E] : Ἑταίροις ἐμοὶς γε καὶ σοῖς. [Omissis vulgaris hujus usus exx. Homeri aliorumque quorumvis, notamus tantum conjungi cum genitivo, Il. Γ, 180 : Δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος (Lycophr. 1215 : Τοὐμὸν ταλαίνης πῆμα)· Ζ, 446 : Ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἠδ' ἐμὸν αὐτοῦ· Od. Β, 45 : Οὔτε τι δήμιον ἄλλο πιφαύσκομαι, ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος. Æsch. Ag. 1323 : Ἅπαξ ἑτ' εἰπεῖν ῥῆσιν ἡ θρῆνον θέλω ἐμὸν τὸν αὐτῆς. Soph. El. 252 : Καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα καὶ τοὐμὸν αὐτῆς. Quod in prosa dicitur ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῆς. (In plur. vero haud raro sic in prosa, ut apud Xenoph. Anab. 7, 1, 29 : Ηολέμιοι ὄντες τοῖς ἡμετέροις αὐτῶν φίλοις, et in sec. pers. ap. Thucyd. 3, 40 : Τοῖς ὑμετέροις αὐτῶν μαχεῖσθε ξυμμάχοις· et ib. 43.) Et ubi ponitur pro αὐτῆς ἐμοῦ, Apoll. Rh. 3, 151 : Ἴστω νυν τόδε σεῖο φίλον κάρη ἠδ' ἐμὸν αὐτῆς. Soph. OEd. C. 344 : Τἀμὰ δυστήνου κακά· T. 1400, Phil. 1126; Eurip. Suppl. 921, et alibi. Liban. vol. 4, p. 638, 20 : Τίς οὖν ἔσται κύριος τῶν ἐμῶν ἀποθανόντος; || Qui a meis partibus stat, Mihi favet et opitulatur. Antiphon p. 120, 14 : Τά τε τεκμήρια ἐμὰ, οὐ τούτου ὄντα ἐδήλωσα. (Sic ἡμέτερος Thucyd. 4, 10 : Τοῦ τε γὰρ χωρίου τὸ δυσέμβατον ἡμέτερον νομίζω. Schol. εἰς ἡμετέραν βοήθειαν.)] At ap. Xenoph. Cyrop. 3, [1, 28] : Τῇ ἐμῇ εὐνοίᾳ, pro eo, quod est τῇ εὐνοίᾳ τῇ εἰς ἐμέ. [Οὓς δὲ γιγνώσκειν ἐφοίκην ὅτι εὐνοία καὶ φιλίᾳ τῇ ἐμῇ τὸ εἶον συλλαμβάνοιεν. Soph. El. 343 : Ἅπαντα γάρ σοι τἀμὰ νουθετήματα κείνης διδακτὰ, κοὐδὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις, Admonitiones mei. Xenoph. Cyrop. 8, 3, 13 : Ἐπεύχομαι δὲ τοῖς θεοῖς δοῦναί μοι ποιῆσαι μὴ μεταμέλειν σοι τῆς ἐμῆς δωρεᾶς, Quod mihi equum donasti. Cum ejusd. signif. vocabulo paullo aliter Eurip. Hel. 364, ubi Helena de se : Τὰ δ' ἐμὰ δῶρα Κύπριδος ἔτεκε πολὺ μὲν αἶμα, πολὺ δὲ δάκρυον, Donatio mei. Sic enim correxi quod est in libris Κύπρις. Æsch. Pers. 699 : Εἰπὲ καὶ πέραινε πάντα, τὴν ἐμὴν αἰδῶ μεθείς, Reverentiam erga me. Prom. 388 : Μὴ γάρ σε θρῆνος οὐμὸς εἰς ἔχθραν βάλῃ, Deploratio mei. Thucyd. 6, 90 : Καὶ τὰ μὲν ἐς τὰς ἐμὰς διαβολὰς τοιαῦτα ξυνέβη, Quæ mihi exprobrantur. Soph. OEd. T. 969 : Εἴ τι μὴ τὠμῷ πόθῳ κατέφθιτο· Col. 419 : Τοὐμοῦ πόθου. Hom. Il. Τ, 336 : Ἐμὴν ποτιδέγμενον αἰεὶ λυγρὴν ἀγγελίην, Nuncium de me. Cum adj. εὔνους Xenoph. Apol. Socr. 27 : Τοῖς ἐμοῖς εὔνοις.] Et Κατά γε τὴν ἐμὴν, Mea quidem sententia, ap. Plat. [Polit. p. 277, A; 291, C, Phileb. p. 41, B.] Pro

quo pleno sermone alibi [Reip. 5, p. 451, C, etc.] dicit, κατ' ἐμὴν δόξαν. Vide Bud. Comm. p. 971. [Leg. 9, p. 862, A: Ἐὰν ἥ γ' ἐμὴ νικᾷ· Reip. 3, p. 397, D. || Οἱ ἐμοί, Mei. Xenoph. OEc. 12, 5: Εὐνοεῖν ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς. Et sim. Cyrop. 3, 2, 28: Εἴ τινα ἐγὼ νῦν τῶν ἐμῶν ἀποστέλλοιμι πρὸς τὸν Ἰνδόν.] Ἐμόν ἐστι, Mei est officii, Isocr. Evag. [Plato Leg. 2, p. 664, B: Τὸ μετὰ τοῦτο τοίνυν ἐμὸν ἂν εἴη λέγειν. Eur. Ion. 1020: Σὸν λέγειν, τολμᾶν δ' ἐμόν. Matth. 20, 23: Οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἡτοίμασται ὑπὸ τοῦ πατρός μου. Aliter Plut. Anton. c. 32: Ἐπιορκεῖν γὰρ οὐκ ἐμόν. Cum art. Pind. Isthm. 7, 39: Τὸ μὲν ἐμόν, seq. inf., ubi vertitur Mea est sententia.] Τὸ ἐμόν, Res meæ. Soph. El. [251]: Ἐγὼ μὲν, ὦ παῖ, καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα Καὶ τοὐμὸν αὐτῆς ἦλθον, Et tuas res et meas: s. Et tuum commodum et meum. [Aj. 124: Οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοὐμὸν σκοπῶν· 1313. Eurip. Iph. A. 482: Μήτ' ἀνθελέσθαι τοὐμόν. Et alibi.] Et plur. num. ap. Synes.: Ἄκουε τοίνυν ὡς ἔχει τἀμά. [Xenoph. Anab. 7, 6, 33: Καὶ τὰ μὲν δὴ ὑμέτερα τοιαῦτα· ἄγετε δὲ πρὸς θεῶν καὶ τὰ ἐμὰ σκέψασθε ὡς ἔχει· Cyrop. 6, 1, 3: Ἂν ὑμεῖς ἀπέλθητε, ἔρρει τἀμὰ παντελῶς.] Τὸ ἐμὸν et τὰ ἐμὰ nonnunquam dicitur pro ἐγώ. Hom. Il. I, [386]: Οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλόν, Οὔτ' ἀτελεύτητόν γ' ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω, i. e. οὐ γὰρ ἐγὼ μετάβολος καὶ ἀπατηλός. [Soph. El. 1302: Ὅπως καὶ σοὶ φίλον καὶ τοὐμὸν ἔσται τῇδε· Trach. 1070: Εἰ τοὐμὸν ἀλγεῖς μᾶλλον ἢ 'κείνης.] Eurip. [Hec. 51: Τοὐμὸν μὲν οὖν ὅσονπερ ἤθελον τυχεῖν ἔσται· Herc. F. 165: Ἔχει δὲ τοὐμὸν οὐκ ἀναίδειαν, ἀλλ' εὐλάβειαν· Med. 346: Τοὐμοῦ γὰρ οὔ μοι φροντίς, εἰ ψευξούμεθα, κείνους δὲ κλαίω· Hel. 893: Ὅπως ἂν τοὐμὸν ἀσφαλῶς ἔχῃ· Or. 1085:] Εἰ σ' ἐγὼ προδούς ποτε, Ἐλευθερώσας τοὐμόν, ἀπολίποιμί σε, i. e. Me. [Aristoph. Thesm. 105: Εὐπίστως δὲ τοὐμὸν δαίμονας ἔχει σεβίσαι. Singularis exempla recentt. nonnulla indicavit Boiss. ad Philostr. p. 296. Eur. Or. 296:] Ὅταν δὲ τἀμ' ἀθυμήσαντ' ἴδῃς, i. e. ἐμὲ λειποθυμήσαντα. [Iph. A. 483: Σὲ μὲν στενάζειν, τἀμὰ δ' ἡδέως ἔχειν· Phœn. 775: Ὑπερ κρατήσῃ τἀμὰ, Πολυνείκους νέκυν μήποτε ταφῆναι τῇδε Θηβαία χθονί· Tro. 355, Ion. 615. Soph. OEd. T. 621: Τὰ τοῦδε μὲν πεπραγμέν' ἔσται, τἀμὰ δ' ἡμαρτημένα· Col. 606: Καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τἀμὰ κἀκείνων πικρά; 1613: Ὅλωλε γὰρ δὴ πάντα τἀμά· Antig. 501: Οὕτω δὲ καὶ σοὶ τἄμ' ἀφανδάνοντ' ἔρρ. Aristoph. Eccl. 393: Τἀμὰ γὰρ διοίχεται.] Sic Plato [Leg. 1, p. 643, A]: Τὰ δ' ἐμὰ, βούλεσθαι μὲν ἕτοιμα, δύνασθαι δὲ οὐ πάνυ ῥᾴδια, Ego autem velle quidem promptus, sed non perinde posse facilis, Bud. interpr. [Politici p. 258, B: Οὐ τὰ σὰ κωλύειν φαίνεται· δεῖ δὲ ἴσως ἔτι ἧττον τἀμὰ διακωλύειν. Plut. Mor. p. 151, C: Ἃ δὲ δεῖ φίλοις σοὶς ἢ πολίτας γενέσθαι παρ' ἡμῶν, οὐ τἀμὰ κωλύσει.] Idem pro eod. dixit, τὸ ἐμὸν πρᾶγμα, in Hippia majore [p. 286, E]: Φαῦλον γὰρ ἂν εἴη τὸ ἐμὸν πρᾶγμα καὶ ἰδιωτικόν, Quippe ineptus essem similisque idiotæ. [Conf. etiam Leg. 7, p. 806, D: Ταῦτ' οὖν ὑμῶν τοὺς νομοθέτας ὁ μὲν βουλόμενος ἐπαινεῖν ἐάτω· τὸ δ' ἐμὸν οὐκ ἂν ἄλλως λεχθείη· Alcib. 1 p. 106, B: Ἆρα ἐρωτᾷς εἴ τινα ἔχω εἰπεῖν λόγον μακρὸν, οἷους δὴ ἀκούειν εἰθισαι; οὐ γάρ ἐστι τοιοῦτον τὸ ἐμόν· Reip. 5, p. 463, E: Ὅτι τὸ ἐμὸν εὖ πράττει ἢ ὅτι τὸ ἐμὸν κακῶς· Leg. 4, p. 723, B: Τό γ' ἐμὸν οὐκ ἂν ἄλλως νομοθετεῖν διαχελεύοιτο ἡμῖν τὸν τούτων ἐπιστήμονα. Herodot. 4, 127: Οὕτω τὸ ἐμὸν ἔχει, ὦ Πέρσα· ἐγὼ οὐδένα κω ἀνθρώπων δείσας ἔργον.] Τὸ μὲν ἐμὸν, Quod quidem ad me pertinet, Plato Timæo [p. 19, D: Καὶ τὸ μὲν ἐμὸν οὐδὲν θαυμαστόν· Soph. p. 237, B: Τὸ μὲν ἐμὸν ὅπῃ βούλει τίθεσο]. Sic Synes.: Κἀγὼ, τό γε ἐμὸν, εἶσα ἂν χαίρειν αὐτόν. Alia exx. habes ap. Bud. Comm. p. 971. [Plato Gorg. p. 458, D: Ἀλλὰ μὴν τό γ' ἐμὸν οὐδὲν κωλύει, εἴπερ ἐθέλει Γοργίας· eademque phrasi Charm. p. 176, B, Lach. 188, C. Reip. 1, p. 345, A: Ἐγὼ γὰρ δή σοι λέγω τό γε ἐμὸν ὅτι οὐ πείθομαι· Leg. 3, p. 688, A: Τὸ δὲ ἐμὸν ἔλεγον ὅτι.... Protag. p. 338, C: Ἐπεὶ τό γ' ἐμὸν οὐδέν μοι διαφέρει· Theæt. p. 161, E: Τὸ δὲ δὴ ἐμόν τε καὶ τῆς ἐμῆς τέχνης τῆς μαιευτικῆς σιγῶ ὅσον γέλωτα ὀφλισκάνομεν. Herodot. 1, 108: Ἀλλ' εἴ τοι φίλον τοῦτο οὕτω γίνεσθαι, χρὴ δὴ τό γε ἐμὸν ὑπηρετέεσθαι ἑτοιμότατα. Eur. Bacch. 844: Πάντῃ τό γ' ἐμὸν εὐτρεπὲς πάρα. Lysias p. 114, 7: Τὸ μὲν οὖν ἐμὸν οὐκ ἐμποδὼν ὑμῖν ἔσται. Aristoph. Eccl. 858: Οὐ τοὐμὸν ὥπαν ἐμποδὼν ἔσται. Proprie τὸ ἐμὸν, Meum; τὰ ἐμὰ, Mea. Aristoph. Eccl. 746: Ἐγὼ καταθήσω τἀμά; Matth. 20, 15: Ἢ οὐκ ἔξεστί μοι ποιῆσαι ὃ θέλω ἐν τοῖς ἐμοῖς; 25, 27: Ἐκομισάμην ἂν τὸ ἐμὸν σὺν τόκῳ. || Τἀμὰ, de filia sua, Clytæmnestra Soph. El. 538: Ἀλλ' ἀντ' ἀδελφοῦ δῆτα Μενέλεω κτανὼν τἄμ' οὐκ ἔμελλε τῶνδέ μοι δώσειν δίκην; Et sim. de filiabus OEdipi ab ara raptis OEd. C. 922: Συλῶντα τἀμὰ καὶ τὰ τῶν θεῶν, βίᾳ ἄγοντα φωτῶν ἀθλίων ἱκτήρια. Plato Gorg. p. 508, E: Τὸ τύπτειν καὶ ἐμὲ καὶ τὰ ἐμὰ ἀδίκως καὶ τίμνειν ... Ἀδικεῖν καὶ ἐμὲ καὶ τὰ ἐμά.] Τὸ ἐμὸν μέρος, Quantum in me est, s. fuit; pro quo et τὸ γ' ἐμόν, et τὸ μὲν ἐμόν, et κατ' ἐμαυτόν, et κατ' ἐμαυτοῦ μέρος, et τὸ ἐπ' ἐμοί, et ὅσον ἐστὶν ἐπ' ἐμοὶ, et τὸ κατ' ἐμέ, et τὸ ἐπ' ἐμὲ ἦκον μέρος, et ὅσον ἐπ' ἐμὲ ἦκει, et τὸ εἰς ἐμὲ ἦκον, et εἰς ὅσον ἥκω δυνάμεως, Quam maxime facere possum. De quibus loquendi generibus prolixius tradit Bud. Comm. p. 772, 773. [Soph. Trach. 1217: Κοὐ καμεῖ τοὐμὸν μέρος. || Τὸ ἐμὸν καὶ τὸ σὸν, i. q. Privati commodi studium. Jo. Chrys. Hom. 33 in Genesin (vol. 4, p. 336, A ed. Montf.): Ὅπου τὸ ἐμὸν καὶ τὸ σὸν, ἐκεῖ πᾶσα μάχης ἰδέα καὶ φιλονεικίας ὑπόθεσις· Hom. 54, t. 5, p. 365: Τὸ ἐμὸν καὶ τὸ σὸν, τοῦτο τὸ ψυχρὸν ῥῆμα καὶ μυρίους πολέμους εἰς τὴν οἰκουμένην εἰσαγαγόν. Greg. Nyss. Hom. 6 in Ecclesiast. t. 1, p. 435: Τὸ ἐμὸν καὶ τὸ σὸν, τὰ πονηρὰ ταῦτα ῥήματα. Suicer. Aristid. vol. 1, p. 534: Τὸ γὰρ οὐ σὸν τοῦτο, ἀλλ' ἐμὸν, ἄρχει πάσης τῆς φιλονεικίας.] At Οὑμὸς et Τοὐμὸν et Τἀμὰ, per synæres. dicuntur pro ὁ ἐμὸς, et τὸ ἐμὸν, et τὰ ἐμά. Plato Epist. [8, p. 354, C]: Οὑμὸς λόγος, Meus. Synes.: Ἄκουε τοίνυν ὡς ἔχει τἀμά, Res meæ. [Hom. Il. Θ, 360: Ἀλλὰ πατὴρ οὑμὸς φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῇσι· Λ, 608, Od. Δ, 71: Τῷμῷ κεχαρισμένε θυμῷ· Il. I, 654: Ἀμφὶ δέ τοι τῇμῇ κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ. Quorum duo postrema in exempla crasis citat Apoll. De constr. 2, 14, p. 126, 18, memoratque ex Il. Hom. Etym. M. p. 413, 1; 431, 14, et ubi τῷμῷ et τῇμῇ, non, ut olim erat in edd. Hom. et Apoll. τῷ 'μῷ et τῇ 'μῇ, scrib. docet, p. 757, 23 sq. Perperam nunc ap. Homeri τῷ ἐμῷ et τῇ ἐμῇ. Ceterum οὑμός, ἡμὴ, τοὐμὸν, τἀμὰ etc. frequentia sunt etiam Atticis, nec tantum poetis, sed excepto fem. etiam prosæ scriptoribus. Doricam crasin τἀμὰ pro τἀμὰ memorat Etym. M. p. 201, 56. Genit. τῷμῷ Theocrit. 21, 30. Ἡ 'μὴ inter vocc. ab η incipientia ponit Herodian. Epim. p. 49. L. D. || Ἐμὸς, Popularis, Ejusdem patriæ civis. Ὁ ἐμὸς Ἰόβας, Populari meus Juba, Æmilian. Maurus ap. Athen. 6, p. 229, C; et sic sæpe ipse Athen. Item de patria ib. 7, p. 301, C: Ἐν τῇ ἐμῇ Ναυκράτει. Schweigh. Id. 6, p. 233, D: Ὁ ἐμὸς Ποσειδώνιος· 242, F: Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ ἐμῇ 9, p. 406, D: Ἐλευσῖνι τῇ ἐμῇ. || De cognatione. Soph. Aj. 547: Εἴπερ δικαίως ἐστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν. || Vocativum hujus pron. ἐμὲ non usurpari propter similitudinem accus. personalis ἐμέ, annotat Eust. Od. p. 1871, 24. Οὑμός et ἐμὸς, τοὐμὸν et ἐμὸν confusa notavit Porson. ad Eur. Phœn. 857.]

[Ἔμος vox nihili. V. Ἔμα.]

[Ἔμπα. V. Ἔμπας.]

Ἔμπα πόλιος, Hesych. est στήριγμα τῆς πόλεως, Fulcrum. [Ἔρμα πόλης recte Albert.]

[Ἐμπάγη, ἡ, Laqueus. Symm. Prov. 11, 15, ubi ἐμπ. est Obligatio, imprimis fidejubendo pro aliis. Schleusner. Lex.]

[Ἐμπάγίζω, Illaqueo. Gl.: Ἐμπαγισθείς, Laqueatus.]

Ἐμπάζομαι, Hesychio [et aliis gramm.] ἐπιστροφὴν ποιοῦμαι, ἐντρέπομαι, σέβομαι, Curo, Rationem habeo, Revereor. Hom. Od. A, [271]: Εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων. Aliquanto post [305]: Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων, Tibi hæc curæ sint et movcare verbis meis, i. e. Ne negligas et asperneris monita mea. P, [488]: Ὣς ἄρ ἔφαν μνηστῆρες· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων. [Υ, 275, 384; Bion. 3, 9.] Sic I, [553]: Ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο ἔργων. Id. alibi [Il. Π, 50, Od. Α, 415, Β, 201] dicit ἐμπάζεσθαι θεοπροπίης, pro Moveri vaticinio. [Od. Τ, 134: Οὔτε ξείνων ἐμπάζομαι οὔθ' ἱκετάων. Timo Phlias. 34: Οὐκ ἐμπαζόμενον δόξης ἐρίδων τε Φίλων ὡς. Coluth. 38: Ἔριν δ' ἀγέραστον ἔβαπτε οὐ Χείρων ἀλέγιζε καὶ οὐκ ἐμπάζετο Πηλεύς· 111: Καὶ ταύρων ἀμέλησε καὶ οὐκ ἐμπάζετο μήλων. Cum accus. Hom.

Od. Π, 422 : Οὐδ' ἰκέτας ἐμπάζεαι. Usurpatur etiam in prosa recentiorum. Eust. Opusc. p. 53, 52 : Μηδενὸς τῶν βιωτικῶν ἐμπαζόμενος· 115, 37 : Οὐκ ἐμπαζόμενος ὅπως ἂν με χαρακτηρίζῃ τις· 227, 92 : Μικρὰ ἡ οὐδὲν τῆς ἀδελφότητος ἐμπαζόμενος. L. D. Anon. ap. Suid. v. Σοβαρός : Ὅπιν οὐ δεδοικὼς, οὐκ ἀλέγων Ἀδράστειαν οὐδὲ Νέμεσιν ἐμπαζόμενος. Euseb. Præp. ev. 2, p. 70, B : Θεοῦ μὲν... μηδένα λόγον ποιουμένων, μηδὲ τῆς θείας καὶ ἐπὶ τῆς πλημμελουμένης (sic) τιμωροῦ δίκης ἐμπαζομένων, εἰς πάσας δὲ ἀνοσιουργίας καταβαλλόντων. Liban. vol. 2, p. 564 (?)] Ex Nicandri autem Al. [282] affertur, Τὸ δέ οἱ ἐμπάζεται ἦτορ, pro Turbatur et anxium est. Verum schol. ibi habet ἐμπλάζεται, exponens περιφέρεται, ταράσσεται : quæ scriptura vet. etiam codicis auctoritate confirmatur. Itidemque aliquanto ante v. 189, ubi vulg. edd. habent, Ἴχνεσι δὲ σφαλεροί τε, καὶ ἐμπάζοντες ἀγυιαῖς, idem vet. et Ms. cod. habet ἐμπλάζοντες multo rectius : i. e. Inerrantes, Vagantes per.

Ἐμπάθεια, ἡ, Affectus s. Affectio, Commotio. [Moschopul. ad Hesiod. p. 78. Angl. Ptolem. Tetrab. p. 92, 3 : Κατά τινας οἰκείους λόγους καὶ φυσικὰς ἐμπαθείας, Vel rationibus vel naturæ quisque suæ affectu. Constant. Logoth. Act. SS. Maii t. 2, p. 740, 9 : Ἑλληνικῆς ἐμπαθείας, Licentiam vivendi gentilem; conf. Joann. Hieros. Vita Jo. Chrys. ib. p. 729, 8. Hase. ă]

Ἐμπαθὴς, ὁ, ἡ, Cui insunt affectus, s. perturbationes, Affectibus s. Perturbationibs obnoxius. [Passibilis, Debilis, Gl.] Plut. [Mor. p. 963, D : Οὐ γὰρ ἔστιν ἐμπαθὲς γενέσθαι μὴ κεκτημένον δύναμιν, ἧς τὸ πάθος, Affici. Et alibi] : Τὸ μέν τι τῆς ψυχῆς, νοερὸν καὶ λογικόν· τὸ δὲ, ἄλογον καὶ ἐμπαθές. [Eadem conjuncta ap. Dionys. Areop. Cæl. hier. 2, 4, p. 14, C : Καὶ γὰρ ὁ θυμὸς τοῖς μὲν ἀλόγοις ἐξ ἐμπαθοῦς ὁρμῆς ἐγγίγνεται καὶ πάσης ἀλογίας ἐστὶν ἀνάπλεως.] A Bud. autem exp. Affectu percitus, vel commotus : quæ signif. huic potius ejusd. Plut. conveniet l. in libro Adv. Col. [p. 1125, D] : Ἐμπαθεῖς πρὸς τὰ θεῖα δι' ἐλπίδων ἅμα καὶ φόβων καταστήσαντες. [Ad structuram conf. p. 30, E : Τὸ γὰρ ἐν κινδύνῳ τοῦ διαφθαρῆναι καὶ ἀπολέσθαι μετὰ πάντων ὄντα τὸν φρονιμώτατον ὁρᾶν,... ἐμπαθῆ ποιήσει πρὸς ἀρετὴν τὸν νέον· Cic. c. 6 : Χαίρειν ἐπαινούμενον διαφερόντως καὶ πρὸς δόξαν ἐμπαθέστερον ἔχειν. Ad sententiam autem Mor. p. 165, B : Τὴν δεισιδαιμονίαν καὶ μηνύει τοὔνομα δόξαν ἐμπαθῆ καὶ δέους ποιητικὴν ὑπολαμβάνουσαν ἐκταπεινοῦντος καὶ συντρίβοντος τὸν ἄνθρωπον. Signif. Commoti, Perturbati, aptissima ib. p. 72, B : Οὔτ' ἐμπαθὴς ψυχὴ παρρησίαν ἀναδέχεται καὶ νουθεσίαν ἄκρατον. Et ib. 437, D. Tum ubi dicitur de ἀκολάστοις, p. 705, D, et ubi de irato, Sull. c. 9 : Ἐμπαθὴς ὢν καὶ τῷ θυμῷ παραδεδωκὼς τὴν τῶν πρασσομένων ἡγεμονίαν. Et ubi de dolente Alex. c. 69 : Ταῦτα μὲν οὖν ἐμπαθῆ σφόδρα τὸν Ἀλέξανδρον ἐποίησεν. Eademque signif. ib. c. 21 : Ταῖς ἐκείνων τύχαις μᾶλλον ἢ ταῖς ἑαυτῶν ἐμπαθὴς γενόμενος. Tzetz. Hist. 2, 550 : Ὁ δὲ στενάξας βρύχιον ἐξ ἐμπαθοῦς καρδίας. De affectu ipso Alciphr. 2, 4, p. 327, 95 : Φεδουμένη τῆς ἐμπαθοῦς φιλίας τὸ ὀλιγοχρόνιον. Eust. Opusc. p. 70, 30 : Ἐμπαθῆ λογισμόν. V. l. Dionysii Areop. supra cit. Et de rebus affectum moventibus Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 231, A, 13 : Περὶ τοῦ μὴ προσέχειν κοσμικαῖς ὁμιλίαις καὶ τοῦ φεύγειν τὰς ἐμπαθεῖς καὶ ἀπρεπεῖς θεωρίας. Ephraem Syr. vol. 1, p. 17, A : Ἀναζωγραφεῖ ἐν τῇ διανοίᾳ πρόσωπα θηλειῶν, ψηλαφήσεις χειρῶν, περιλήψεις σωμάτων, συμπλοκὰς μελῶν, λόγους ἐμπαθεῖς, γέλωτας θελγοποιούς. De libidinosa vita ib. p. 258, F : Οἱ πρὸς τὸν ἐμπαθῆ βίον νενευκότες περὶ πνευματικῶν ἀκούειν οὐκ ἀνέχονται, ἀλλὰ διασύρονται (opinor διασύρουσι, ut alibi dicere solet) καὶ τὸν λέγοντα ἀπωθοῦνται· περὶ δὲ παθῶν καὶ ἡδονῶν ὁμιλοῦντες οὐ κορέννυνται. Ubi est i. q. ἐνήδονος, ut ibid. πάθη i. q. ἡδοναί. Τὸ ἐμπαθὲς, Affectiosum. Plut. Mor. p. 25, D : Τὸ γὰρ ἐμπαθὲς καὶ παράλογον καὶ ἀπροσδόκητον... αἱ μεταβολαὶ παρέχουσι τοῖς μύθοις, τὸ δ' ἁπλοῦν ἀπαθὲς καὶ ἄμυθον. Quod ib. p. 167, B, componit cum vocc. ἐλκώδες, παρακτικὸν, καταδεδουλωμένον, et cum ὄχνον p. 769, E. Pati, Schol. Dionys. Bekk. An. p. 886, 17 : Ἀρρένων γὰρ ... τὸ ὁρᾶν, θηλειῶν δὲ ... τὸ ἐμπαθές. ‖ Comparat. Plut. Mor. p. 959, B : Δοκῶ μοι καὶ αὐτὸς ἐκ νέας αὖθις ἀρχῆς παρ' ἡλικίαν ἐμπαθέστερος γεγονέναι, καὶ ποθεῖν, ὥσπερ ἡ Εὐριπίδου Φαίδρα, Κυσὶ θωύξαι·

A 1010, E : Λόγος δὲ συνδέσμων ἐξαιρεθέντων πολλάκις ἐμπαθεστέραν καὶ κινητικωτέραν ἔχει δύναμιν. Et adverbialiter 1094, C : Ἀλλὰ καὶ βέλτιττόμεθα τοὺς μεμνημένους δείπνων ἐμπαθέστερον, ὡς ἐφ' ἡδοναῖς μικραῖς καὶ μηδενὸς ἀξίαις ὑπερασμενίζοντας· Cimon. c. 4 : Δῆλος δ' ἐστὶ καὶ πρὸς Ἰσοδίκην ... ἐμπαθέστερον διατεθείς· Cat. min. c. 11, Cleom. c. 3, Cic. c. 6. De superl. v. Ἐμπαθῶς.]

Ἐμπαθῶς, Cum affectu, s. Cum affectibus, Non sine perturbationibus, vel Non carendo perturbationibus. Plut. in Coriol. p. 423 meæ ed. [c. 38] : Τοῖς ὑπ' εὐνοίας καὶ φιλίας πρὸς τὸν θεὸν ἄγαν ἐμπαθῶς ἔχουσι. [Conf. Mor. p. 516, D.] In VV. LL. ex Hermog. ἐμπαθῶς ἔχειν, pro Affectibus moveri, Affici. [Id. Plut. Demetr. c. 38 : Ταῦτ' ἐμπ. σφόδρα τοῦ Σελεύκου καὶ μετὰ πολλῶν δακρύων λέγοντος. Polyb. 32, 10, 9 : Λαβόμενος ἀμφοτέραις χερσὶ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ καὶ πιέσας ἐμπ. Ps.-Basil. De virg. vol. 3, p. 646, D : Περιεπτύσσετο μὲν αὐτὴν ἐμπ. Ap. Ephraem Syr. vol. 1, p. 111, D : Ἡρὼ διόρθωσιν τῶν ἐμπ. διαγόντων καὶ τιμὰς ἀπαιτούντων, Int. vertit, Ad correctionem eorum qui vitiose vivunt. Proprie est Obnoxii cupiditatibus, Libidinose.] Apud
B Plut. Symp. l. 4 ἐμπαθέστατα, Maximo cum affectu [p. 668, C : Ὃν φασι τὴν Σκύλλαν ζωγραφοῦντα τοὺς περὶ αὐτὴν ἰχθῦς ἐμπ. καὶ ζωτικώτατα δι' ὀψοφαγίαν ἐξεργάσασθαι].

Ἐμπαίγμα, τὸ, q. d. Ludificamentum, Id quo aliquem ludificamur, Id quo alicui illudimus. [Ps. 37, 7 (coll. Eust. Opusc. p. 82, 67) : Αἱ ψύχαι μου ἐπλήσθησαν ἐμπαιγμάτων, quod al. scribunt ἐμπαιγμῶν, vel explicant ἀτιμίας. Jesai. 66, 4 : Καὶ ἐγὼ ἐκλέξομαι τὰ ἐμπαίγματα αὐτῶν καὶ τὰς ἁμαρτίας ἀνταποδώσω αὐτοῖς. Suid. : Κωμῳδίαι, ὕβρεις, διασυρμοί, ἐμπαίγματα.]

[Ἐμπαιγμονὴ, ἡ, i. q. ἐμπαιγμὸς, quocum permutatur in libris Ep. Petri 2, 3, 3 : Ὅτι ἐλεύσονται ἐπ' ἐσχάτου τῶν ἡμερῶν ἐν ἐμπαιγμονῇ ἐμπαίκται κατὰ τὰς ἰδίας ἐπιθυμίας αὐτῶν πορευόμενοι. L. D. Cyrill. Al. 5, 21. Angl. Hinc autem ducitur quod HSt. repetiit] Ἐμπαιγμὴ pro ἐμπαιγμὸς in VV. LL.

Ἐμπαιγμὸς, ὁ, sonat potius q. d. Ludificatio, Illusio, [Delusio add. Gl.] Derisus. [Ep. ad Hebr. 11, 36 : Ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πεῖραν ἔλαβον. Theod. Exod. 1, 13; inc. Lev. 25, 43, 46, 53. Supplicium et cruciatus cum ludibrio et ignominia conjuncta, 2 Macc. 7, 7 : Μεταλλάξαντας δὲ τοῦ πρώτου τὸν τρόπον τοῦτον, τὸν δεύτερον ἦγον ἐπὶ τὸν ἐμπαιγμόν. Hippolyto De Antichr. c. 49, Τοὺς δὲ μὴ βουλομένους ὑποτάσσεσθαι, τούτους μετὰ ἐμπαιγμῶν καὶ ἐτασμῶν βασάνων ἀναιρεῖσθαι, pro ἐπαγγισμῶν restituit Wesseling. ad Diodor. vol. 2, p. 525, 59. De forma voc. agit schol. Hom. Il. Φ, 575. Hesych. : Χλευασμὸς, ἐμπαιγμός.]

[Ἐμπαιδεύω, Doceo in, apud. Philostr. V. Soph. 1, 4, p. 516 : Δεομένων δὲ τῶν Κλαζομενίων τὰς μελέτας αὐτὸν οἴκοι ποιεῖσθαι, καὶ προδήσεσθαι τὰς Κλαζομενὰς ἐπὶ μέγα ἡγουμένων, εἰ τοιόσδε ἀνὴρ ἐμπαιδεύσοι σφίσι. Pro ἐκπ. legebatur Tzetz. Hist. 6, 311.]

[Ἐμπαιδοτριδέω, Pueros doceo in, apud, vel simpl. Doceo in. Dio Cass. 77, 21 : Ἦν δὲ ὁ Θεόκριτος ἐκ δούλου γεγονὼς καὶ τῇ ὀρχήστρᾳ ἐμπαιδοτριδηθείς, In orchestra educatus, a puero versatus. Joseph. B. J. 2, 8, 12 : Τὰ μέλλοντα προγινώσκειν ὑπισχνοῦνται, βίβλοις ἱεραῖς καὶ διαφόροις ἀγνείαις καὶ προφητῶν ἀποφθέγμασιν
D ἐμπαιδοτριδούμενοι. Const. Man. Chron. p. 108, C : Πᾶσι τοῖς μαθήμασιν ἐμπαιδοτριδηθέντα, cit. Boiss.]

[Ἐμπαιδοτροφέω. De l. Dem. olim vitiose scripto HSt. :] Ἐμπεδοτροφεῖσθαι, Bud. affert ex Demosth. p. 124 [1087, 22] : Ἐνεργαζόμενοι μὲν καὶ ἐμπεδοτροφούμενοι τῇ τοῦ Ἀρχιάδου οὐσίᾳ· nam vertit, Negotiantes in ea hæreditate et ea potientes, eamque consumentes suis alimentis, non tenuibus, sed lautis. Verum ego ibi repono ἐμπαιδοτροφούμενοι, et interpretor, Qui jam inde a pueritia aluntur in (ea). [Vert., Ipsi quæstum faciendo et liberos suos alendo re familiari Archiadis.]

Ἐμπαίζω, ξομαι, Illudo, Ludificor. [Utrumque in Gl. Ead. : Ἐμπαίζει, Insultare. Soph. Antig. 799 : Ἅμαχος γὰρ ἐμπαίζει θεὸς Ἀφροδίτα. Et signif. Lasciviendi, Ludendi in, Eur. Bacch. 867 : Ὦ; νεβρὸς χλοεραῖς ἐμπαίζουσα λείμακος ἡδοναῖς. Ps. 103, 26 : Δράκων οὗτος ὃν ἔπλασας ἐμπαίζειν αὐτῷ (mari). Item, ut sit Ludo inter, Aristoph. Thesm. 975 : Ἥραν τι τὴν τε-

λείαν μέλψωμεν, ὥσπερ εἰκὸς, ἡ πᾶσι τοῖς χοροῖσιν ἐμπαίζει τε καὶ κλῆδας γάμου φυλάττει.] Cum dat. personæ, frequens ap. Evangelistas. [Dionys. tyr. ap. Tzetz. Hist. 5, 185 : Αὐτοῖς γὰρ ἐμπαίζουσιν οἱ μωροὶ βροτῶν. Exod. 10, 2 : Ὅσα ἐμπέπαιχα τοῖς Αἰγυπτίοις. Num. 22, 29 : Καὶ εἶπε Βαλαὰμ τῇ ὄνῳ, Ὅτι ἐμπέπαιχάς μοι. Prov. 23, 35, etc. Matth. 20, 19; 27, 29, 31, 41, etc. Præterea notandæ constructiones, Paralip. 2, 36, 16 : Ἐμπαίζοντες ἐν τοῖς προφήταις αὐτοῦ· Nehem. 2, 3. Et de vexatione mulierum, Judic. 19, 25 : Καὶ ἔγνωσαν αὐτὴν καὶ ἐνέπαιζον ἐν αὐτῇ ὅλην τὴν νύκτα, ut Genes. 39, 14 : Λέγουσα, Ἴδετε, εἰσήγαγεν ἡμῖν παῖδα Ἑβραῖον ἐμπαίζειν ἡμῖν. Habac. 1, 10 : Εἰς πᾶν ὀχύρωμα ἐμπαίξεται.] Et ab ejus pass., Ἐμπαίζομαι [Pallad. Anth. Pal. 10, 56, 2 : Τοῖς ἐμπαιζομένοις ἀνδράσι ταῦτα λέγω. Lucian. Tragœdop. v. 331 : Πᾶς ἀνεχέσθω τῶν πασχόντων ἐμπαιζόμενος καὶ σκωπτόμενος], est ἐνεπαίχθη ap. Matth. 2, 16, de Herode : Ἰδὼν ὅτι ἐνεπαίχθη ὑπὸ τῶν μάγων, Quum vidisset se illusum esse a magis. [Maccab. 2, 7, 10 : Μετὰ δὲ τοῦτον ὁ τρίτος ἐνεπαίζετο, de crudeli et contumelioso supplicio. De rebus futilibus Jerem. 10, 15 : Μάταιά ἐστιν ἔργα ἐμπεπαιγμένα. In ἐκπ. depravatum est in libris nonnullis Judic. 20, 5, Esdr. 3, 1, 51.]

Ἐμπαίκτης, ὁ, Illusor, Irrisor, Derisor [ita Gl. Ep. Petr. 2, 3, 3 : Ὅτι ἐλεύσονται ἐπ' ἐσχάτου τῶν ἡμερῶν ἐμπαῖκται· et Ep. Jud. v. 18. Schleusn. Polyb. Rhinocor. Vita Epiph. t. 2, p. 359, A : Δύο ἐμπαίκται ἦσαν ἐν τόπῳ, Scurræ qui irridebant Sanctum. Hase.]

[Ἐμπαικτικὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἐμπαίκτης. Basil. Megalom. in Anecd. meis vol. 3, p. 438 : Ἐμπ. προσφώνημα. Boisson.]

[Ἐμπαίκτρια, ἡ, fem. ab ἐμπαίκτης, quod v. Eust. Opusc. p. 73, 41 : Ὀρθότητος αὖτη ἐμπαίκτρια.]

Ἔμπαιος, ὁ, ἡ, Suidæ ἔμπειρος, Peritus, vel Expertus, ut Hom. [Od. Φ, 400] : Κακῶν δ' ἔμπαιος ἀλήτης. Hesych. ἔμπαιον exp. ἔμπειρον, μέτοχον, item ἐπίσιτον. De etymo v. Etym. [Od. Υ, 379 : Οἷον μέν τινα τοῦτον ἔχεις ἐπίμαστον ἀλήτην σίτου καὶ οἴνου κεχρημένον οὐδέ τι ἔργων ἔμπαιον οὐδὲ βίης, ἀλλ' αὔτως ἀχθος ἀρούρης. Quo respexit Hesych. Lycophr. 1321 : Φθογγὴν ἐδώλων Χαονιτικῶν ἄπο βροτησίαν ἴσαν ἔμπαιον ὁρόμων. Schol. ἐπιστήμονα τῆς ὁδοῦ. || Æsch. Ag. 180 : Ἐμπαίοις τύχαισι. Schol. ταῖς ἐμπεσούσαις. Conferri solet quod est ib. 338 : Εἰ πρόσπαιπα μὴ τύχοι κακά.]

Ἔμπαις, δος, ἡ, Quæ infantem utero gestat, Gravida, Prægnans, ἐγκύμων, Hesych. [Poeta anon. ap. ipsum v. Ἠνδρωμένη : Ἡ παῖς γὰρ ἔμπαις ἐστὶν, ὡς ἠνδρωμένη. Poll. 3, 14.]

[Ἔμπαισμα, τὸ, et Ἐμπαιστικὸς, ἡ, ὸν, et Ἐμπαιστὸς, ἡ, ὸν, v. in Ἐμπαίω.]

Ἐμπαίω, Imprimo s. Incudo, h. e. Percussu imprimo : ut quum Eust. [Od. p. 1775, 13] dicit ἄλεισον dici poculum οὐ λεῖον, quodque ζωωτοῖς δαιδάλμασιν ἐμπέπαισται. [Et Il. p. 1319, 46 : Τὸ δὲ τοῦ Ἀτρέως χρυσόμαλλον ἀρνίον συμφωνεῖται ποτήριον ἀργύρεον εἶναι χρυσέῳ ἐμπεπαισμένον ἀρνίῳ περὶ τὸ τοῦ πυθμένος μέσον.] Et alibi [Il. p. 1357, 40], ἄλειτον dici quasi οὐ λεῖον ὄν, ἀλλὰ περιφερὲς ἢ ἐμπαιστόν. Et rursum [ib. p. 883, 54], τὸ μὴ λεῖον, ἀλλὰ τραχὺ τοῖς ἐμπαίσμασι. Ubi ἐμπαίσματα vocat Imagines Picturasve incusas s. impressas. Et Ἐμπαιστὸν, Cui ejusmodi δαιδάλματα incusa sunt et impressa. Sic Ἐμπαιστικὴν τέχνην dicit quidam ap. Athen. [11, p. 488, B], quum poculum, χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, secundum Hom., exponens, ait ἔξωθεν ἐμπείρεσθαι τοὺς χρυσοῦς ἥλους τῷ ἀργυρῷ ἐκπώματι κατὰ τὸν ἐμπαιστικῆς τέχνης, sub. τρόπον. [Σκίπων χρυσᾶς ἕλικας ἐμπεπαισμένος, Baculus aureis gyris incrustatus, Athen. 12, p. 543, F. Schweigh. Egerunt de hoc artificio Salm. Plin. Ex. p. 737, b, Lobeck. ad Soph. Aj. v. 847. || Ad animum translatum, Percellere, Soph. El. 902 : Ἐμπαίει τί μοι ψυχῇ ξύνηθες ὄμμα. || Ἐμπέπαικεν et ἐμπέπτωκεν confusa Plut. Mor. p. 52, C. Ἐμπαίω et ἐμπταίω Lycophr. 105.]

[Ἐμπακτόω, Obturo, Obstruo. Herodot. 2, 96 : Τὰς ἁρμονίας ἐν ὧν ἐπάκτωσαν τῇ βύβλῳ, Commissuras (navis) obturabant papyro. Schweigh.]

[Ἔμπαλγμα, τό. V. Ἐμπαλάσσω.]

[Ἐμπαλαιόω, Invetero. Gregor. Nyss. t. 2, p. 801, A : Τὸν κατεστιγμένον ταῖς ἁμαρτίαις καὶ κακοῖς ἐπιτηδεύμασιν ἐμπαλαιωθέντα. Hase.]

[Ἐμπαλάσσω.] Ἐμπαλασσόμενοι κατέβρεον, videl. ἐς τὸν ποταμὸν, schol. Thucyd. 7, p. 263 [c. 84] exp. συμπλεκόμενοι κατέπιπτον, Mutuo sibi implexi : de Atheniensium agmine properanter transire fluvium compulso. Suid. paulo aliter distinctum habet eum l. : Οἱ δὲ ἐμπαλασσόμενοι κατέβρεον ἐς τὰ ἐπὶ θάτερα τοῦ ποταμοῦ· περιστάντες δὲ οἱ Συρακούσιοι ἔβαλλον τοὺς Ἀθηναίους· sed minus recte exp. ἐμπίπτοντες. [Ἐμπλεκόμενοι, περιπειρόμενοι δόρατι, φυρόμενοι, cum Ælio Dionysio explicat Eust. Il. p. 527, 18. Herodot. 7, 85 : Οἱ δὲ ἐν ἕρκεσι ἐμπαλασσόμενοι διαφθείρονται, Laqueo implicati. Æliani N. A. 15, 1, p. 333, 10 : Εἶτα μέντοι ἐμπαλάσσεται τῷ ἀγκίστρῳ (piscis), restitutum ex cod. pro ἐμπλάσσεται : unde idem pro cod. reponendum conjecerunt edd. 4, 39 (ubi ἀναπλ.); 6, 24; 12, 47; 16, 25.] Apud Hesych. legitur etiam Ἐμπαλέξαι, ἐμπλέξαι : et Ἐμπαλούγματα, αἱ ἐμπλοκαί. Sed suspectam ea scripturam habent. [Leg. Ἐμπαλάξαι, Ἐμπαλάγματα : conf. Æsch. Suppl. 303 : Καὶ κρυπτά γ' Ἥρας ταῦτα τῶν παλλαγμάτων, ubi παλλάγματα scholiastæ sunt αἱ περιπλοκαί. Schneiderus ducit a πάλλαξ s. παλλακή : alii legunt παλλακίσματα, alii παλαίσματα. Pauw. leg. censet uno λ παλάγματα. Anon.]

Ἔμπαλιν, E contrario [Gl.], Contra, E diverso, Versa vice. Lucian. : Ἔμπαλιν ἀναστρέφεται τὸ πρᾶγμα, E contrario res evenit, In contrarium res cedit, Versa vice evenit. Quibus modis vertit Bud. afferens ex Eod. [De merc. cond. c. 21] : Τὸ δὲ ἔμπαλιν ἢ σὺ ἤλπισας γίγνεται, E contrario evenit quam tu sperasti, Contra quam tu sperasti. Item e Xenoph. [Hier. 4, 5] : Τοῖς δὲ τυράννοις καὶ τοῦτο ἔμπαλιν ἀνίστραπται, pro In contrarium evenit. [Ead. phrasis Plut. Mor. p. 737, D. Soph. Trach. 358 : Ἔμπαλιν λέγει, i. q. ἐναντία λέγει· OEd. C. 637 : Οὔποτ' ἐκβαλῶ χάριν τὴν τοῦδε, χώρᾳ δ' ἔμπαλιν κατοικιῶ· El. 647 : Εἰ μὲν πέφηνεν ἐσθλὰ, ὡς τελεσφόρα, εἰ δ' ἐχθρὰ, τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες. Apoll. Rh. 1, 61 : Οἱ δ' ἔμπαλιν ὁρμηθέντες, Contra ruentes. Conf. ib. 1009; 3, 1394. Eur. Bacch. 348 : Θάκους τοῦδε μοχλοῖς τριπλόνου κανάτρεψον ἔμπαλιν, Subverte. Plato Theæt. p. 193, C : Ὥσπερ οἱ ἔμπ. ὑποδούμενοι παραλλάξας, Qui calceos inverterunt et permutarunt. Lucian. Prometh. c. 5 : Τί οὖν οὐχὶ καὶ ἔμπ. γένοιτ' ἂν εὐμορφον; Callim. Jov. 83 : Ἐπόψιος οἵ τε δίκῃσιν λαὸν ὑπὸ σκολιῆς, οἵ τ' ἔμπαλιν ἰθύνουσιν. Polyb. 9, 22, 10 : Ἐμοὶ δ' ἔμπ. οὐχ ὑγιὲς εἶναι δοκεῖ τὸ λεγόμενον. || I. q. αὖ, Rursus (quocum etiam conjungitur ap. Lucian. De hist. conscr. c. 23), Nicand. Ther. 288 : Ἄλλοτε μὲν χροιῇ ἴκελος, ὅτε δ' ἔμπαλιν αἰθός· 433 : Τοτὲ δ' ἔμπαλιν ὑπνώοντες βέγκουσιν. Orph. H. 12, 3 : Ὃς δαπανᾷς μὲν ἅπαντα καὶ αὔξεις ἔμπαλιν αὐτός. Manetho 3, 380 : Ἀλλὰ τόδ' ἔμπαλιν ἐσθλὸν ἔφυ κεδνῇσι γυναιξί· 402; 4, 610; 6, 395. Dio Cass. 54, 16 : Τοῖς ἀγάμοις... ἐπιτίμια ἐπέταξε καὶ ἔμπ. τοῦ τε γάμου καὶ τῆς τεκνοποιίας ἄθλα ἔθηκεν. Tzetz. Hist. 5, 10 : Αἰνῶν τὸ πρὸς παράταξιν εὐτακτον τῶν Ἑλλήνων, τὸ Τρώων ἀκατάστατον ἔμπ. δὲ φαυλίζων. || Seq. ἢ Empedocl. v. 261 : Τότε δ' αὖ παλιν, ἔμπαλιν ἢ πρὶν, πνεύματος ἐμπίπτοντος, ὑπεχθεῖ αἴσιμον ὕδωρ. V. supra.] Ex Herodoto [sec. VV. LL.] c. dat. ἔμπαλιν ἄλλοις, Contra quam alii. [Schol. Aristoph. Plut. 586 : Ταύτης δὲ ἔμπαλιν τὰ φύλλα ταῖς λοιπαῖς ἐλαίαις πέφυκεν, idemque ibid. paullo ante. Max. Tyr. Diss. 7, p. 111 : Τὰ δὲ τῆς ψυχῆς ἀγωνίσματα ἔμπ. ἔχει τοῖς ἐκεῖ. Genitivo jungit Pind. Ol. 12, 11 : Ἔμπαλιν τέρψιος· Pyth. 12, 32 : Ἔμπαλιν γνώμας. Dionys. A. R. 1, 39 : Ἔμπ. τῆς κατὰ φύσιν τοῖς ζώοις πορείας ἐπισπώμενος ἑκάστην κατ' οὐράν. V. infra in Τοὔμπαλιν. Galen. vol. 2, p. 170, B : Σὶ δ' ἐκείνων ἔμπαλιν ἔχοντα, cit. Hemst.] Exp. vero et Aliter s. Secus quam alii. Dicitur etiam Τὸ ἔμπαλιν, pro quo sæpius per crasin legitur Τοὔμπαλιν. Eurip. [Hipp. 390] : Τοὔμπαλιν πεσεῖν φρενῶν. [Ut a sana mente discederem, interpr. Valck., conferens Phryn. (Bekk. An. p. 4, 16) : Αὐτὸ τοὔμπαλιν λέγεις. Æschyl. Prom. 202 : Οἱ μὲν θέλοντες ἐκβαλεῖν ἕδρας Κρόνον, ὡς Ζεὺς ἀνάσσοι ὄφθεν, οἱ δὲ τοὔμπαλιν σπεύδοντες, ὡς Ζεὺς μήποτ' ἄρξειεν θεῶν· Ag. 1425 : Ἐὰν δὲ τοὔμπ. κραίνῃ θεός. Eur. Hec. 789 : Εἰ μὲν ὅσιά σοι παθεῖν δοκῶ, στέργωμι· ἂν· εἰ δὲ τοὔμπ., σύ μοι γενοῦ τιμωρός. Xenoph.

Anab. 5, 7, 6: Ἐὰν μέν τις εἰς τὴν Ἑλλάδα μέλλῃ ἰέναι, πρὸς ἑσπέραν δεῖ πορεύεσθαι, ἢν δέ τις βούληται εἰς τοὺς βαρβάρους, τοὔμπ. πρὸς ἕω. Aristoph. Thesm. 1224: Τοὔμπ. τρέχεις σύγε (et sim. de loco Polyb. 3, 77, 2)· Lys. 1044: Φλαῦρον εἰπεῖν οὐδεὶν, ἀλλὰ πολὺ τοὔμπ. πάντ' ἀγαθὰ καὶ λέγειν καὶ δρᾶν. Polyb. 3, 14, 8: Τοὔμπ. ἐπιδιαβάντες οἱ περὶ τὸν Ἀννίβαν· 4, 81, 12: Ἐπὶ τἀναντία τραπείσης αὐτοῖς τῆς τύχης, καὶ τοὔμπ. ἐπὶ τὸ χεῖρον δὴ καὶ μᾶλλον τῆς πολιτείας αὐτῶν προβαινούσης. Cum genit. Xenoph. Cyrop. 8, 4, 32: Ἐμοὶ δὲ δοκοῦσιν οὗτοι τοὔμπ. οὐ βούλονται ἐφίλκεσθαι. Polyb. 1, 14, 3: Φιλίνῳ μὲν πάντα δοκοῦσιν οἱ Καρχηδόνιοι πεπρᾶχθαι φρονίμως... Φαβίῳ δὲ τοὔμπ. τούτων. Ammon. p. 126: Καὶ τοὔμπαλιν Δανάος Δανάη. Divise Julian. Æg. Anth. Pal. 5, 298, 3: Τὸ δ' ἔμπαλιν ἐς τρίχας ἔλθοι γήρως· adesp. ib. 7, 361: Ὕἱ πατὴρ τόδε σῆμα· τὸ δ' ἔμπαλιν ἦν τὸ δίκαιον. Ubi adjective capere licet, ut ap. Xen. l. ante cit. Cum præp. Jo. Philad. ap. Jacobs. ad Anthol. vol. 9, p. 341: Φασὶ γὰρ τὴν Νέμεσιν τὰ γλαφυρὰ τῶν πραγμάτων εἰς ἔμπαλιν τρέπειν ταῖς ὑπερβολαῖς τῆς τύχης. Xenoph. Anab. 1, 4, 15: Ἄπιμεν εἰς τοὔμπ. 3, 5, 13: Ἐπανεχώρουν εἰς τ. 4, 3, 21: Θέοντας εἰς τ. Polyb. 7, 12, 1: Τῆς εἰς τ. μεταβολῆς· 6, 30, 4: Εἰς τ. ἀπεστραμμένας. Et cum gen. ib. 27, 6: Αἱ δὲ σκηναὶ τοῦ προειρημένου σχήματος εἰς τ. ἀπεστραμμέναι. Julian. Epist. 54, p. 105 ed. Heyl.: Κἂν γὰρ ἐθέλῃ με διδάσκειν ἡ φύσις ὅτι ἐστὶν ἠχὼ φωνῆς εἰς ἀέρος πλῆξιν ἀντίτυπος ἠχή, πρὸς τοὔμπ. τῆς ἀκοῆς ἀνακλωμένη, Ex adverso auditus repercussa.] Item Ἐκ τοὔμπαλιν, Thucyd. [3, 22]: Καὶ ἅμα οἱ ὑπολελειμμένοι ἐξελθόντες προσέβαλλον τῷ τείχει τῶν Πελοποννησίων, ἐκ τοὔμπαλιν ἢ οἱ ἄνδρες αὐτῶν ὑπερέβαινον, Diversa quam qua sui conscenderant parte, Bud. Ἐκτούμπαλιν, Hesych. exp. ἐκ τοῦ ἐναντίου, E contrario; itidemque Suidas, ap. quem Ms. codex habet ἐκτοὔμπαλιν: vulgatæ edd. divisim ἐκ τοὔμπαλιν. Quinetiam τὰ ἔμπαλιν ex Herodot. [2, 19] affertur, de Nilo: Τὰ ἔμπαλιν πεφυκέναι τῶν ἄλλων ποταμῶν. [1, 207: Ἐγὼ γνώμην ἔχω περὶ τοῦ προκειμένου πρήγματος τὰ ἔμπ. ἢ οὗτοι· 7, 58: Ὁ δὲ ναυτικὸς ἔξω τὸν Ἑλλήσποντον πλέων παρὰ γῆν ἐκομίζετο, τὸ ἔμπαλιν πρήσσων τοῦ πεζοῦ· 9, 56: Ἀθηναῖοι δὲ ταχθέντες ἦισαν τὰ ἔμπ. ἢ Λακεδαιμόνιοι· 26: Ἦν μὲν Ὕλλος νικήσῃ..., κατιέναι Ἡρακλείδας ἐπὶ τὰ πατρώια· ἢν δὲ νικηθῇ, τὰ ἔμπ. Ἡρακλείδας ἀπαλλάσσεσθαι, ubi jungenda τὰ ἔμπ. ἀπαλλ., ut sit i. q. ὀπίσω ἀπαλλ. Τἄμπαλιν c. genit. Eur. Hel. 310: Πολλ' ἂν γένοιτο καὶ διὰ ψευδῶν ἔπη. —Καὶ τἄμπ. γε τῶνδ' ἀληθείας σαφῆ. Meleag. Anth. Pal. 12, 78, 4: Ἀντίοχος μὲν ἦν ἄρ' Ἔρως, ὁ δ' Ἔρως τ. Ἀντίοχος. Ib. 12, 60: Ἦν ἐείδω Θήρωνα, τὰ πάντ' ὀρῶ· ἢν δὲ τἀ πάντα βλέψω, τόνδε δὲ μή, τ. οὐδὲν ὁρῶ. Divise Antip. Sid. ib. 6, 47, 5: Ἀρνεῦμαι τὰ σὰ δῶρα, τὰ δ' ἔμπαλι Κύπριδος ἔργων ἅπτομαι. Adjective Dionys. A. R. 1, 28: Μυρσίλος τὰ ἔμπ. ἀποφαινόμενος Ἑλλανίκῳ.] ‖ Retro, Retrorsum: ut quidam exp. in hoc versu Hesiodi [Scut. 145]: Ἔμπαλιν ὁσσοισιν πυρὶ λαμπομένοισι διεδρακώς· alii autem interpr. Contra. [Hom. H. Merc. 78: Ἔμπαλιν αὐτὸς ἔβαινεν. Apoll. Rh. 4, 466: Αἶψα δὲ κούρη ἔμπαλιν ὄμματ' ἔνεικε καλυψαμένη ὀθόνῃσιν· 106: Ἡ δ' ἔμπ. αἰσσουσα γαίῃ χεῖρας ἔτεινεν. Callim. Del. 209: Ἀπὸ δ' ἐκλίθη ἔμπ. ὤμοις φοίνικος ποτὶ πρίμνον. Arat. Phæn. 30: Ἔμπ. εἰς ὤμους τετραμμένοι. Eur. Med. 923: Στρέψασα λευκὴν ἔμπ. παρηίδα· 1148, Hec. 343. V. etiam supra in Τἄμπαλιν.] Apud Herodian. cum gen. 5, [6, 17]: Πᾶσάν τε τὴν ὁδὸν ἦνυε τρέχων ἔμπαλιν ἑαυτοῦ· quod Bud. exp. ἀναποδίζων ἑαυτὸν εἰς τοὐπίσω. Polit. vertit Retrorsum currens. [Forma Ἔμπαλι ap. Orph. H. 72, 5: Ἔμπαλι δὲ φύζοντα, et sæpe apud Maneth. et in Anthologia Pal., velut ap. Antip. Thess. 7, 743, 5, Philipp. 9, 311, 7, Meleagr. 7, 421, 5, Archiam 9, 111, 3, inc. 7, 153, 3. Τάμπ. ap. Argentar. ib. 11, 26, 4: Τάμπαλι παρφέρομαι.]

Ἐμπάλλω, exp. Vibro, κινῶ: sed sine exemplo. [Ἐνιπάλλομαι, Apollon. Rh. 3, 756: Ἠελίου ὥς τίς τε δόμοις ἐνιπάλλεται αἴγλη ὕδατος ἐξανιοῦσα.]

[Ἔμπαμος inter nomina in αμος recenset Arcad. p. 60, 23. Fort. tamen scr. ἐμπέραμος, quum non tantum de trisyllabis eo l. agatur. L. Dindorf.]

[Ἐμπάμων, ωνος, ὁ, Heres, restitueba: Hemsterh. Hesychio in gl. Ἐμπαγμῶ, πατρῴχω, scribendo Ἐμπάμονι, πατρῴχῳ. Plura vide apud ipsum in annot.] A

[Ἔμπαν. V. Ἔμπας.]

Ἐμπανηγυρίζω, Panegyreis et publicos festosque conventus celebro in, vel ob. Plut. Fab. [Comp. Fab. cum Pericl. init.]: Περικλεῖ αἱ Κίμωνος εὐπραξίαι καὶ τὰ Μυρωνίδου τρόπαια..., ἑορτάσαι [ἐνεορτ. HSt. ad Plut.] μᾶλλον καὶ ἐμπανηγυρίσαι στρατηγοῦντι τὴν πόλιν ἢ κτήσασθαι πολέμῳ καὶ φυλάξασθαι [φυλάξαι] παρέδωκε, i. e. Effecerunt ut urbs sub duce s. imperatore Pericle potius panegyres et festa celebraret quam belligerando pareret aliquid aut parta tueretur. [Mor. p. 532, B: Δίκην ἔχοντες πολλάκις οὐκ ἐῶμεν εἰπεῖν τὸν ὠφέλιμον καὶ ἀγοραῖον, ἀλλ' οἰκείου τινὸς συγγενοῦς υἱῷ χαριζόμενοι παρεδώκαμεν ἐμπανηγυρίσαι, Oranda caussa se ostentare.]

Ἔμπας, Curator: παρὰ τὸ ἐμπάζεσθαι. Soph. Aj. p. 34 [562] : Τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι Λείψω, τροφῆς ἄκοντα ἔμπας', εἰ [ἔμπα, κεἰ] τανῦν Τηλωπὸς οἰχνεῖ, Educationis impigrum curatorem: ἀνατροφῆς πρόθυμον φροντιστήν, i. e. Impigre curaturum ut educeris. [V. Ἔμπα in Ἔμπας.] B

Ἐμπαραβάλλομαι, Injicio, Indo. Bud. affert Phalar. Ep. [130, p. 352]: Μηδὲ ἐμπαραβάλλου τῇ σαυτοῦ ψυχῇ ὡς ἀλλότριον Φαλάριδος ἕλεον. [Id. 132: Τί ποτ' ἂν ἐπράξατε, εἰ μὴ τοιοῦτος ἐγενόμην ἐγὼ περὶ τὰς τιμωρίας, ὁπότε μηδὲν ἐλπίζοντες πείσεσθαι μέτριον ἐμπαραβάλλεσθε αὐτοὺς (αὑτούς vel αὐταῖς Hemst.); Angl. Item Onesand. Strateg. p. 106, 24 Cor.: Ἐμπαραβάλλεσθαι τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ. Hasp.]

[Ἐμπαραγίγνομαι, Supervenio. Prov. 6, 11: Εἶτ' ἐμπαραγίνεταί σοι, ὥσπερ κακὸς ὁδοιπόρος ἡ πενία.]

[Ἐμπαράδω, Intercino. Jo. Tzetza De poesi trag., a Duebnero editus in Mus. Rhen. novo 4, 3, p. 406, v. 111: Ὅταν χορὸς στὰς ὁ ἐμπαράδῃ τι μέλος, ὡς, Ὠκεανοῦ τις ὕδωρ λέγεται στάζειν πέτραν, στάσιμον τὸ μέρος εἴληχε τὴν κλῆσιν φέρειν. L. Dindorf.]

[Ἐμπαράθετος. V. Ἐμπαρατίθημι.]

[Ἐμπαραμένω, Permaneo. Epiphan. vol. 1, p. 284, B: Τὸ γὰρ οὐκ ἐκ θεοῦ ὂν οὐ σταθήσεται, ἀλλὰ καιρῷ μὲν ἀκμάζει, εἰς τὸ παντελὲς δὲ διαρκῶς οὐκ ἐμπαραμένει. L. D. Id. Epiph. vol. 2, p. 91, B: Εἰ μὲν τὰς ψυχὰς ἐκεῖσε νομίζουσιν ἐμπαραμένειν. Id. ib. p. 102, A. Hasp.] C

[Ἐμπαράμονος, ὁ, ἡ, Perennis. Epiphan. vol. 1, p. 633, A: Εἰ μὲν ἄλλων φθορὰ ὑπάρχει, αὕτη δὲ (ἡ ὕλη) ἐμπαράμονός ἐστιν. Chron. Pasch. p. 209, 1: Ἐκάλεσε δὲ τὸ πράσινον μέρος πραίσεντον, ὅ ἐστιν ῥωμαϊκὴ λέξις, ἥτις ἑρμηνεύεται ἐμπαράμονον· πραισεντεύειν γὰρ λέγεται τὸ παραμένειν κτλ. quæ habet etiam Jo. Malal. p. 176, 3, et al. ap. Ducang. ad l. Chron. L. Dindorf.]

[Ἐμπαρασκευάζω, Paro in. Clinias ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 30: Ἃ μὲν φόβον ἐμπαρασκευάζοντι τοῖς ἀνθρώποις. Æneas Tact. c. 9 extr.: Τοῖς δὲ πολεμίοις φόβον ἐμπαρασκευάσεις ἐπὶ τῆς αὐτῶν ἠρεμεῖν. Med. schol. Aristoph. Nub. 288: Τοῦτο λέγουσιν ἐμπαρασκευζόμεναι τὴν εἴσοδον.]

Ἐμπαράσκευος, ὁ, ἡ, Præparatus [Gl.], Paratus, Instructus [Gl.], εὐτρεπὴς, παρασκευασμένος. Basil. Hom. 6 [vol. 1, p. 50, B (68, C)]: Ἐμπαράσκευος ἥκεις ἀκροατὴς καὶ πρέπων τῷ πληρώματι τοῦ σεμνοῦ τούτου καὶ μακαρίου θεάτρου. [Theophyl. Epist. Angl. Athen. De mach. p. 9, 26: Ἐμπαράσκευον ἔχειν τὸ ἀμυντήριον. Suid. in Παράταξις. Hemst. Suidæ gl. ad Ps. 26, 3, ubi Symm. πόλεμος ἐμπαράσκευος, retulerunt nonnulli. ‖ Adv. Ἐμπαρασκεύως, Suid. v. Ἑτοίμως. Wakef.] D

Ἐμπαρατίθημι, Depono in. In Vita Lucæ: Τὸν χοῦν μὲν ἀπολιπὼν τῷ χοΐ· τὴν δὲ ψυχὴν, ταῖς χερσὶ τοῦ δεσπότου ἐμπαραθέμενος. Unde Ἐμπαράθετος, quod ap. Suid. legitur sine expos. [Id. in Σέλευκος Ἐμεσηνός: Ἄλλον δέ τινα Σέλευκον εὗρον ἐμπαράθετον. Vertitur, Reliquis additum. Hemst.]

[Ἐμπαραχωρέω, Cedo. Basilius Seleuc. p. 255 (?).]

[Ἐμπάρειμι, Adsum in, si mendo caret schol. Clinac. p. 501, 27: Ἐν καθαρωτάτῳ κριτηρίῳ τῇ ἑαυτοῦ διανοίᾳ ἐμπαρών. Hasp.]

Ἐμπαρέχω, Præbeo, quasi imponendo manibus, Expono. Plut. [Mor. p. 407, C: Ποιητικὴ] δοκοῦσα κοινὴν ἐμπαρέχειν ἑαυτὴν ἀπατεῶσι καὶ γόησιν ἀνθρώποις καὶ ψευδομάντεσιν. Gregor.: Ἀλλὰ καὶ τὴν ἑτέραν πα-

ρειὰν ἐμπαρέχειν τῷ παίοντι· ubi est ἐμπαρέχειν pro eo, quod Lucas habet παρέχειν. [Plut. ib. p. 64, E : Γέλωτος ὄργανον ἐμπαρέχων ἑαυτόν· 722, B : Ὁ γὰρ ἀὴρ σῶμα τῆς φωνῆς καὶ οὐσίαν ἐμπαρέχων ἑαυτόν. Id. p. 45, B : Ἐνίοις γὰρ ἐξαρκεῖ, κἂν μὴ διὰ φωνῆς ἐπιμαρτυρῶμεν, ὄμματος πρᾳότητα καὶ γαλήνην προσώπου καὶ διάθεσιν εὐμενῆ καὶ ἄλυπον ἐμπαρασχεῖν, q. est i. q. παρέχειν ἐν ἑαυτῷ. Addit Hemst. : Ἡδονὴν ἐχθροῖς ἐμπαρέσχον, Philo Jud. p. 307, D. Ὄφελος ἐμπαρέχειν, Dioscor. Ther. c. 3, p. 426, E.] Ap. Thucyd. autem [7, 56], Ἐμπαρασχόντες προκινδυνεῦσαι τὴν πόλιν, redditur Urbem periculo exponentes. [6, 12 : Μηδὲ τούτῳ ἐμπαράσχητε τῷ τῆς πόλεως κινδύνῳ ἰδίᾳ ἐλλαμπρύνεσθαι.] Affertur in VV. LL. ex Luciano [Conviv. c. 28] cum constr. eadem, quam in illo Plut. l. habet, videl., Ἐμπαρασχεῖν ἑαυτὸν τοιούτῳ [τινί], sed exp. Morigerum se præbere. [Orig. C. Cels. p. 75, 17. Hemst. Appian. Civ. 5, 68 : Οἱ δὲ αὐτὸν εὐθὺς ὀφθέντα ἔβαλλόν τε καὶ οὐδ' ὑπομένοντα καὶ ἑαυτὸν ἐμπαρέχοντα καὶ τιτρωσκόμενον ἠδοῦντο, Ictibus se exponentem. Philo vol. 2, p. 146, 1 : Προσῆκον ἡγούμενος ἕτοιμον ἐμπαρέχειν ἀεὶ τοῖς χρησμοῖς ἑαυτόν.] || Ἐμπαρίχω, Accommodo, Permitto. Plut. Galba [c. 29] : Γάλβας δὴ κληθεὶς καὶ ὑπακούσας αὐτοκράτωρ, καὶ τῇ Οὐϊνδικὸς ἐμπαρασχὼν ὄνομα τόλμῃ, ... ἐποίησε πόλεμον ἐμφύλιον. Bud. [Sic vertitur Mor. p. 638, C : Τὸν ὠὸν τόπον, ἐν ᾧ γυμνάζονται πάντες οἱ ἀθληταὶ, παλαίστραν καλοῦσι, τῆς πάλης τοῦνομα κτησαμένης τὸ πρῶτον, εἶτα καὶ τοῖς αὖθις ἐφευρεθεῖσιν ἐμπαρασχούσης. Conf. var. script. p. 1014, B. Eustath. Opusc. p. 343, 41 : Ἐάν τις τῶν τοῦ κελλίου μου ... προσκαλῆται εἰς βοήθειαν τὴν ἀντίληψίν σου, ἐμπαρίχῃς αὐτῷ τὴν ἐπὶ δικαίῳ βοήθειαν. Aliter ap. Theodos. Acroas. 5, 102 : Ἐκεῖ νέους φεύγοντας ἡ χιτωνίων ἄζωστος εἰς ὀλισθον ἕλκωθε τάσις καὶ συμποδισμὸν ἐμπαρεῖχεν ἀξίως νόμος παλαιὸς πατρικὸς τοῖς βαρβάροις, Impedimento erat. L. Dind.]

Ἐμπαρίημι, Remitto, Laxo, i. q. παρίημι, nisi quod præp. signif. auget. Et pass. Ἐμπαρίεμαι, Remissus ac languidus reddor, Franguntur vires meæ, se remittunt ac quasi exolvuntur. Greg. Naz. in Trag.: Ὠδῖσί τ' ἐμπαρειμένη, Partus doloribus fracta ac debilitata.

[Ἐμπαρίστημι, Colloco in, Indo. Neutr. Heliodor. 7, 19 : Δορυφόρων τε ἐμπαριστώτων καὶ τῶν ἐπὶ δόξης ἑκατέρωθεν προέδρων προκαθημένων. Greg. Naz. vol. 2, p. 274.]

Ἐμπαροινέω, Temulentus injuriam s. contumeliam alicui infero. Lucian. [Dial. deor. 5, 4] : Μέμνησο γῶν οἷά μοι διὰ τὸν οἰνοχόον τοῦτον ἐμπαροινεῖς, verbis Junonis ob Ganymedem despectæ et ægre ferentis. [Ap. eund. Tim. c. 14 : Ἀγνοῶν ὡς κατάρατος οἰκέτης ἢ οἰκονόμος ἢ παιδότριψ ὑπαισιὼν λαθραίως ἐμπαροινήσει, Hemst. interpr., Intemperanter indulgere cibo ac potui, atque inde lascivire.] Et pass. ἐμπεπαρώνηται, pro ἐνύβρισται, ἐνησέλγηται, Per vinum et petulantiam injuria et probro affecta est, Bud. p. 77. [Tzetz. Exeg. Il. p. 6, 3 : Τὸν καλὸν Ὅμηρον ἐμπαροινεῖσθαι μὴ ἀνεχόμενοι. L. D. Inter epitheta ciuædi Poll. 6, 126 : Ἐκπεπορνευμένος, ἐμπεπαρῳνημένος, ἐνησελγημένος. Hemst.] Vide et Haroivía. Metaph. autem [Lucian. Catapl. c. 26 : Πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν] Joseph. [A. J. 6, 12, 7] : Ἐμπαροινοῦσι τοῖς πράγμασι, pro ἐνυβρίζουσι, Suid. : ut Horat. de rebus etiam inanimatis, Qua parte debacchentur ignes. [Id. ib. 17, 5, 6 : Αὖθις ἐνεπαροίνει τῇ ἀρετῇ τοῦ θείου, ubi est var. ἐνεπαρώνει, ut est 20, 8, 3 : Πολλοὶ γὰρ τὴν περὶ Νέρωνα συντετάχασιν ἱστορίαν· ὧν οἱ μὲν διὰ χάριν, εὖ πεπονθότες ὑπ' αὐτοῦ· τῆς ἀληθείας ἠμέλησαν· οἱ δὲ διὰ μῖσος καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀπέχθειαν οὕτως ἀναιδῶς ἐνεπαρώνησαν τοῖς ψεύσμασιν, ὡς ἀξίους αὐτοὺς εἶναι καταγνώσεως· Adv. Apion. 1, 8 : Ἐκ παρακευασμάτων ὀλίγα συνθέντες τῷ τῆς ἱστορίας ὀνόματι λίαν ἀναιδῶς ἐνεπαροίνησαν. Euseb. H. E. 10, 8, p. 491, 5 : Παρθένοις κόραις ἐμπαροινῶν. Sozom. H. E. 2, 29, p. 86, 27 : Ὡς τὰ πρῶτα λόγοις οὐκ ἐπειθον τὸν Ἀλέξανδρον, ἐμπαροινήσαντες αὐτῷ μετὰ ἀπειλῆς διεμαρτύραντο κτλ. Mendham. Cum accus. videtur construere Tzetz. Hist. 2, 549 : Τέλος αὐτὸν ἐξάγουσιν ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου ἐμπαροινῆσαι χρήζοντες καὶ παρεμπαῖξαι τοῦτον. L. D.]

[Ἐμπαροίνημα, τὸ Ludibrium. Longus 4, 18, p. 124 : Ἀγθόμενος, εἰ Γνάθωνος ἐμπαροίνημα γενήσεται τοιοῦτον κάλλος. Nicet. Man. Comn. 5, 9, p. 111, D : Τοῦ κατὰ Κέρκυραν μεμνημένος ἐμπαροινήματος, Insolentiæ.]

[Ἐμπαροιστρέω, OEstro exstimulo. Basil. t. 1, p. 216, D : Ἐκ τῶν παθῶν τῆς σαρκὸς ψυχὴν ἐμπαροιστρῶν. Hase.]

[Ἔμπαρος. V. Ἔμβαρος.]

[Ἐμπαρουσιασμός, ὁ, Repræsentatio, Gl. Vox JCtorum, i. e. Præsens et præmatura solutio. Occurrit ap. Theophilum Antecess. 2, 20, 14. Ubi legendus Fabrotus. Decano.]

[Ἐμπαρρησιάζομαι, Libere loquor adversus aliquem. Polyb. 38, 4, 7 : Κατανίστατο μὲν τῶν ἀρχόντων, διέσυρε δὲ τοὺς ἀντιπολιτευομένους, ἐνεπαρρησιάζετο δὲ τοῖς τῶν Ῥωμαίων πρεσβευταῖς. Joseph. A. J. 15, 8, 4 : Τοιαῦτα μὲν ἐκεῖνοι τῇ προαιρέσει τῆς ἐπιβουλῆς ἐμπαρρησιασάμενοι ... ἤγοντο καὶ πᾶσαν αἰκίαν ὑπομείναντες διεφθάρησαν. E Greg. Nyss. vol. 2, p. 563, D, ἐμπαρρησιάζεσθαι τοῖς ἀτόποις ἐλευθέρᾳ φωνῇ, citat Hemst.]

[Ἔμπας, ασα, αν, i. q. ἅπας, Omnis, creditur esse in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 791, 50 : Κατὰ τάξις ἀπὸ εἰκάδος μίχρι τριακάδος πρὸς ἕνπασι τοῖς ἀρίστοις παῖδας τοὺς τῶν πολε[ιτ]ῶν καὶ δούλους ἐνηλίκους τάς τε γυναῖκας τῶν πολειτῶν ἡ γυνὴ αὐτοῦ Νωτία χρίστισιεν καὶ παρθένους καὶ δούλας. L. Dind.]

Ἔμπᾶς, Tamen. Soph. Aj. [1338] : Ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοὶ Οὐκοῦν ἀτιτάλαιμ' [ἀτιμάσαιμ'] ἄν, Sed ipsum tamen. Schol. p. 8 [v. 122] tradit Iones dicere ἔμπης, Atticos ἔμπας et ἔμπα. [Æschyl. Prom. 48 : Πόνων τῶν νῦν παρόντων οὐδὲν αἰτία τέχνη.— Ἔμπας τις αὐτὴν ἄλλος ὤφελεν λαχεῖν· 187 : Οἶδ' ὅτι τραχὺς καὶ παρ' ἑαυτῷ τὸ δίκαιον ἔχων Ζεύς· ἀλλ' ἔμπας μαλακογνώμων ἔσται ποτέ· Eum. 229: Τιμὰς σὺ μὴ σύντεμνε τὰς ἐμὰς λόγῳ. — Οὐδ' ἂν δεχοίμην ὥστ' ἔχειν τιμὰς σέθεν. — Μέγας γὰρ ἔμπας παρὰ Διὸς θρόνοις λέγει· Cho. 389; Soph. Antig. 845, Eurip. Alc. 906. Cycl. 535 : Μεθύωμεν· ἔμπας δ' οὔτις ἂν ψαύσειέ μου. Forma Att. et Dor. est etiam in carmine Dor. Antipatri Sid. Anth. Pal. 6, 219, 17, ap. Theocr. 10, 29, eidemque 22, 17 restituta est e libris : sed in carmine 25, dialecto epica scripto, retinenda fuit forma epica, v. 13. Ἔμπας δ' ἴξομαι in Pittaci epist. ficta ap. Diog. L. 1, 81, indicat Hemst. || De accentu manifesto falsa notatio Etym. M. p. 63, 21 : Οὐδέν ἐστιν εἰς ας ἐπίρρημα προπαροξύτονον ... ἀλλ' ἢ ὀξύτονον, ὡς ἐπὶ τοῦ ἑκάς, ἔμπας, ἢ παροξύτονον, ὡς τὸ, Ἀτρέμας ἧσο. Οὕτως Ἡρωδιανός. Nam etsi non vidi qui diserte præciperet accentum, quem libri constanter tuentur, ἔμπας : ἔμπης tamen et ἔμπα paroxytona esse testantur Apollon. De advv. p. 564, 26, Arcad. p. 184, 26, Jo. Alex. Tov. παραγγ. p. 38, 16; 40, 8; p. 32, 31; 40, 1. Scribendum igitur ἐντυπὰς coll. Jo. Alex. p. 38, 12. L. D.] Ἔμπης, Ion. pro ἔμπας, ut supra e Soph. schol. annotavi, Tamen. Hom. Od. Ξ, [213] : Νῦν δ' ἤδη πάντα λέλοιπεν· Ἀλλ' ἔμπης καλάμην γέ σ' ὀίομαι εἰσορόωντα Γιγνώσκειν, Veruntamen, Attamen, Sed tamen. [Atque sic sæpe post ἀλλὰ, quum ap. Hom. tum ap. Hesiod. Op. 141, 177, Theocr. et Antip. ll. supra citt., Orph. Lith. 246. Et post ἀλλὰ καὶ, velut in orac. Ergino dato ap. Paus. 9, 37, 4 : Ὄψ' ἦλθες γενεὴν διζήμενος, ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν Ἰστόξῃ γέροντι νέην ποτίβαλλε κορώνην, Euseb. Præp. ev. 5, p. 215 exhibet ἀλλὰ καὶ ἔμπης. Hesiod. Sc. 259 : Ἡ μὲν ὑφήσσων Ἄτροπος οὔτι πέλεν μεγάλη θεός, ἀλλὰ καὶ ἔμπης τῶν γε μὲν ἀλλάων προφερὴς τ' ἦν πρεσβυτάτη τε, ubi alii ἀλλ' ἄρα ἥ γε. Hom. Il. B, 297 : Ἀλλὰ καὶ ἔμπης αἴσχρον τοι δηρόν τε μένειν· T, 422 : Ἀλλὰ καὶ ἔμπης οὐ λήξω. Et cum καὶ, Od. E, 205 : Σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης.] Aliquando ei præmittitur περ, aut subjungitur καίπερ, et tunc exp. Quanquam, Quantumvis : positum ἐκ παραλλήλου. Od. O, [360] : Ἀχέουσά περ ἔμπης, Quanquam mœrens. [Il. I, 518; Ξ, 1, 98; O, 399 etc., Apoll. Rh. 1, 251, etc. Et καὶ ... περ Il. P, 229 : Καὶ τεθνειῶτά περ ἔμπης. Nicand. Al. 361. Quibus ll. non περ et ἔμπης pronuntur ἐκ παραλλήλου, neque ἔμπης est Quantumvis, sed duo membra sunt ἔμπης, καίπερ τεθνειῶτα, ut Il. Ω, 522 : Ἄλγεα δ' ἔμπης ἐν θυμῷ κατακείσεται ἑσσομεν, ἀχνύμενοί περ· Od. A, 351 : Ξεῖνος δὲ τλήτω μάλα περ νόστοιο χατίζων, ἔμπης οὖν

ἐπιμεῖναι ἐς αὔριον, et ap. Soph. l. sq.] Soph. Aj. p. 8 [v. 122] : Οἰκτείρω δέ νιν Δύστηνον ἔμπης, καίπερ ὄντα δυσμενῆ. Ubi tamen potius cum δὲ conjungendum est, ut sit, Attamen ipsum miseror infelicem, quantumvis infestum mihi : et sic ad priorem signif. pertinebit. [Hom. Il. A, 562 (coll. Od. B, 191) : Δαιμονίη, αἰεὶ μὲν ὄλεαι, οὐδέ σε λήθω· πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεαι, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι· E, 191 : Καί μιν ἐγωγ' ἐφάμην Ἀϊδωνῆι προϊάψειν· ἔμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα (sequente δὲ sic etiam Agath. Anth. Pal. 11, 57, 2 : Γ' ἀστέρα μὲν σισάλακτο γέρων εὐώδεϊ Βάκχῳ Οἰνοπίων, ἔμπης δ' οὐκ ἀπέθηκε δέπας)· M, 326 : Νῦν δ', ἔμπης γὰρ χῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο μυρίαι..., ἴομεν. Anth. Plan. 4, 142, 3 : Μαίνῃ καὶ λίθος οὖσα ... Ἔμπης οὐδὲ βάσις σε καθίξεται· Leon. Tar. A. Pal. 7, 295, 5 : Θῆριν τὸν ... αἰθυίης πλείονα νηξάμενον ... ἔμπης οὔτ' Ἀρκτοῦρος ἀπώλεσεν. In prosa utitur Aret. Ac. p. causs. 2, 8, p. 21 : Ἔτι δὲ ἔμπης ἐασιν ἀσώδεες· Diut. 2, 11, p. 64 : Κἀκοδμα, ἀλλ' ἔμπης εὐήθεα καὶ τάδε.] || Ab Hesych. exp. non solum ὅμως, sed etiam πάντως, Omnino, Prorsus. Quomodo accipiunt ap. Hom. Od. Ξ, [481] : Οὐκ ἐφάμην ῥιγωσέμεν ἔμπης. Ex Od. O, [214] afferunt, Μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης, pro Pervehementer irascetur. [In fine sic ponitur etiam Γ, 209 : Νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης· et sim. Z, 190. Σ, 12 : Ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ἔμπης· Ω, 324 : Μάλα δὲ χρὴ σπευδέμεν ἔμπης· Il. H, 196 : Σιγῇ ἐφ' ὑμείων ... ἠὲ καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὕτινα δείδιμεν ἔμπης· Γ, 308. Æsch. Suppl. 101 : Ἥμενον ἄνω φρόνημά πως αὐτόθεν ἐξέπραξεν ἔμπας. Quibus ll. omnibus includit potestatem adversativam, quam ei tribuunt Apollon. De advv. in Bekk. An. p. 564, 28 : Ὅτι γὰρ καὶ σύνδεσμός ἐστιν ἐναντιωματικὸς τὸ ἔμπης καὶ ἐπίρρημα, δείκνυται ἐν τῷ περὶ συνδέσμων (fort. p. 488)· Dionys. Thr. ap. Fabr. Bibl. Gr. vol. 7, p. 34 : Τινὲς δὲ προστιθέασι καὶ ἐναντιωματικοὺς (συνδέσμους), οἷον ἔμπης, ὅμως, et al. Illa tamen affirmandi signif. ponere videntur Nicand. Alex. 465 : Εἰδείης δὲ λαγοῖο κακοφθορέως πόσιν ἔμπης οὐλομένην· et Menand. Exc. Legat. p. 123, D : Διεβεβαιοῦτο ἔμπης καὶ ὅρκοις τισὶν ἐπετίθει τὸ πιστόν· addito δὲ ante ἔμπης, ut volebat Niebuhr., ἔμπης jam non est necessario adversativum. || Signif. ὁμοίως, ἐπίσης, Pariter, deprehendere sibi videbantur vett. interpretes ap. Hom. Il. Ξ, 174 : Ἀλείψατο δὲ λίπ' ἔλαίῳ, ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ, τό ῥα οἱ τεθυωμένον ἦεν· τοῦ καὶ κινυμένοιο Διὸς κατὰ χαλκοβατὲς δῶ ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ' ἀϋτμή· et Pind. Pyth. 5, 54, l. in Ἔμπαν citando, ubi schol. : Χρῶνται δὲ τῷ ἔμπαν ἀντὶ περισπωμένου τοῦ ὁμῶς, ὅ ἐστιν ἴσον τῷ ὁμοίως· καὶ γὰρ τὸ ἔμπης ἀντὶ περισπωμένου τοῦ ὁμῶς τάσσει Ὅμηρος (Od. Σ, 354 : Οὐκ ἀθεεὶ δῦ ἄνλρ Ὀδυσῆιον ἐς δόμον ἵκει)· Ἔμπης μοι δοκέει δαίδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ καὶ κεφαλῆς. Cui l. conferendus alter Γ, 37 : Ὦ πάτερ, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι· ἔμπης μοι τοίγε μεγάρων καλαί τε μεσόδμαι ... φαίνονθ' ὀφθαλμοῖς ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο.] || Ἔμπᾶ, Tamen : ἔμπα γεμὴν Hesychio est ὅμως μέντοι. [Apollon. De adv. p. 564, 26 : Τῷ ἔμπης παρακεῖται τὸ ἔμπα. « Ἔμπα γε μὴν ἴθι δεῦρο. » Apollon. Rh. 3, 641 : Ἔμπα γε μὴν θεμένη κύνεον κέαρ οὐκέτ' ἄνευθεν αὐτοκασιγνήτης πειρήσομαι.] Idem affert ἔμπα δὲ pro ὅμως δὲ, ἀλλ' οὖν. Vid. Ἔμπας. [Fort. ex Callim. Epigr. 13, 3 : Καί σφιν ἀντηρὸν μὲν ἐρεῖς ἔπος, ἔμπα δὲ λέξον κτλ., vel ex Apoll. Rh. 1, 791 : Ἡ δ' ἐγκλιδὸν ὅσσε βαλοῦσα παρθενικὰς ἐρύθηνε παρηίδας· ἔμπα δὲ τόν γε αἰδομένη μύθοισι προσέννεπεν αἰμυλίοισιν. Pind. Nem. 4, 36 : Ἔμπα, καίπερ ἔχει βαθεῖα ποντιὰς ἅλμα μίσσαν, ἀντίτειν' ἐπιβουλία. Memorant ἔμπα Hesych., Etym. M. p. 335, 29, Jo. Al. Ton. par. p. 40, 1.] || Ἐμπᾶν, Hesychio πάντως, ὅμως, Omnino, Tamen. [Pind. Pyth. 5, 54 : Ὁ Βάττου δ' ἕπεται παλαιὸς ὄλβος ἔμπαν τά καὶ τὰ νέμων, quum ἔμπας esset in libris, ἔμπαν servavit lemma scholiorum; quæ forma est in libris Nem. 6, 4; 10, 82; 11, 44, quum in ἔμπας consentiant Pyth. 4, 86, 237, nisi his etiam in ll. reducenda forma ἔμπαν. L. Dind.]

[Ἐμπασάντας, ἀρχεῖόν τι ἐν Λακεδαίμονι, Hesych. Vix dignum memoratu quod in inscrr. suas Fourmontus hinc retulit ἐμπάσαντας quosdam : vid. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 102.]

Ἔμπᾶσις, εως, ἡ, i. q. ἔγκτησις, sed Dor., Possessio in. [Hesych. : Ἐμπάσεις, ἐγκτήσεις. Forma Bœot., ut videtur, fuit Ἔππασις, quæ est in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 735, n. 1563, a, 4 : Εἶμεν αὔτως γᾶς καὶ Fυκίας ἔππα[σιν]· et ib. b, 7; p. 848, n. 1724, b, 3. Ceterum Hesych. etiam verbum, unde est hoc subst., ponit : Ἐμπεπᾶσθαι, ἐνυπάρχειν, κεκτῆσθαι. L. Dindorf.]

Ἐμπάσσω, s. Ἐμπάττω, Inspergo. [Plato Lys. p. 210, A : Εἰ βουλοίμεθα... ἐμπάσαι τῆς τέφρας. Theophr. De lapid. § 67 : Οἱ κναφεῖς ἐμπάττοντες εἰς τὰ ἱμάτια (gypsum). Structura ead. qua Plato, Geopon. 5, 9, 2 : Χρὴ δὲ ἐμπάσσειν τοῖς φυτοῖς ὀρυίνης βαλάνου συγκεκομμένης εἰς κυάμου μέγεθος.] Sed Galen. dixit Ad Glauc. 2 [vol. 10, p. 388, A] : Ἐμπάττω τι [τῷ] μέλιτι τῶν εἰρημένων φαρμάκων, quod exp., Aliquod e dictis medicamentis melli inspergo : non autem ἐμπάττω μέλι τινὶ τῶν εἰρημένων φαρμάκων, Inspergo mel alicui e dictis medicamentis. Possit tamen videri ἐμπάττω μέλιτι potius vertendum Aspergo melle. [Ib. B : Καθαιροῦντα τὴν κακάδην ἀπὸ τοῦ πυρὸς, ἐμπάττειν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, κἄπειτα κινεῖν ἐπιμελῶς ἄχρις ἂν οὕτω γένηται τὸ μέλι χλιαρὸν, ὡς ἐπιτιθέναι σύνασθαι τῷ θεραπευσομένῳ σώματι. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 462 : Ἐμπασσέσθω δὲ τῷ σώματι μυρσίνη λεία ἢ κηκὶς ἢ πίτυος φλοιός. Ubi est var. ἐμπλασσέσθω : sed ἐμπασσέσθω recte etiam Paul. Æg. 2, 46, p. 48, 16. Aor. vol. 2, p. 102 : Καππάρεως ῥίζης φλοιοῦ οὐγγ. α' ἐψήσας ἔμπασον τὰ ξηρά. Ubi item al. ἔμπλασσε.] E Nicandro Al. [79] : Ἀφρὸς ἐπιστύφων ἐμπάσσεται [Schn. ἐμπλάσσεται, quod v.]. Ἐμπάσσω, metaphorice pro Intexo, quia quæ intexuntur, velut insperguntur. Hom. Il. Γ, [126], de Helena : Ἣ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε δίπλακα μαρμαρέην· πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους· X, [441] : Ἀλλ' ἦ γ' ἱστὸν ὕφαινε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο δίπλακα μαρμαρέην· ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε, ubi Eust. ἐμπάσσειν vult esse ἐμποικίλλειν : quem et infra πάσσειν exponere ποικίλλειν docebo, agentem alioqui de hoc ipso loco; scribit enim, Ὥρα δὲ καὶ ὅτι ἐπὶ Ἑλένης μὲν ὥρισε τί ἐνεποίκιλλε τῇ δίπλακι, ἐνταῦθα δὲ οὐχ ὥρισται ὁ ποικιλμός. Habet quoque et brevium Scholl. auctor in l. illo, ἐνέπασσεν, ἐνεποίκιλλεν : unde παστοὶ vocantur τὰ ποικίλα παραπετάσματα. Videtur autem hoc Ἐμποικίλλειν in ista expos. esse Varie intertexere, Intertexere variegando. [Eust. Il. p. 1062, 3 : Τοιαύτη τις κάνταῦθα τῷ Ὁμηρικῷ πέπλῳ ποικιλία ἐμπάσσεται.]

[Ἐμπαστέον, Inspergendum. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 422 : Ἀλείφειν δὲ ὅλον τὸ σῶμα μυρσίνῳ ἐλαίῳ ἢ σχινίνῳ, καὶ ἐμπλαστέον τοῖς ἱδροῦσι τοῦ σώματος μέρεσι μυρσίνης λείαν ἢ σίδια μετὰ μάννης ἢ σαμίαν γῆν μετὰ κόμμεως. Cod. probante Bernardo ἐμπαστέον. V. l. ejusd. in Ἐμπάσσω cit. L. Dindorf.]

[Ἐμπαστὴρ, ῆρος, ὁ.] Ἐμπαστῆρας Hesych. exp. μύθων πιστωτὰς, μάρτυρας. [Distinguendum non ante sed post μύθων, ut ἐμπ. sit Fidejussor, Sponsor, Testis.]

[Ἐμπαστήριον, τό.] Ἐμπαστήρια Hesychio sunt μελίπηκτα [Placentæ ex melle confectæ].

[Ἔμπαστος, ὁ, ἡ, Cui quid inspersum est, Inquinatus. Gregor. Nyss. t. 2, p. 81, C : Κωλύει τὸ ἔμπαστον ὕδωρ προϊέναι τοῦ στόματος. Interpr. Turbulentam aquam. Hase.]

[Ἐμπάταγέω, Instrepo. Themist. Or. 4, p. 50, B : Μυρίων μὲν ἡνιόχων φωνάς τε ἀλλοκότους ἱέντων, δι' ὧν τὰ ζεύγη ἐποτρύνουσι, καὶ ταῖς μάστιξιν ἐμπαταγούντων καὶ ἐπισοβούντων.]

[Ἐμπάτακτος, ὁ, ἡ, Perculsus. Ptolem. Tetrab. p. 165, 10 : Ἐμπατάκτους, παρακεκινημένους. Hase.]

[Ἐμπατέω, Ingredior. Æschyl. Ag. 1434 : Οὔ μοι φόβου μέλαθρον ἔλπις ἐμπατεῖν, ἕως ἂν αἴθῃ πῦρ ἐφ' ἑστίας ἐμῆς Αἴγισθος. Nicet. Eug. 9, 243 : Ἐπεὶ δὲ τοῖς ἐπευκτοῖς ἐμπατήσαιεν τόποις. || Calco. Joseph. B. J. 6, 9, 4 : Δεινὴ δ' ὑπῆντα τοῖς ἐπεισπίπτουσιν ὁδμὴ τῶν σωμάτων, ὡς πολλοὺς μὲν ἀναχωρεῖν εὐθέως, τοὺς δὲ ὑπὸ πλεονεξίας εἰσδύεσθαι, νεκροὺς σεσωρευμένους ἐμπατοῦντας. Pro quibus Suid. v. Θεμιτὴ, Τοὺς νεκροὺς γὰρ ἐνεπάτουν. De uvis calcandis Poll. 7, 151 : Ἐν ᾧ ἐμπατοῦνται, ληνός.]

Ἔμπατον, Hesych. exp. καταθύμιον.

[Ἐμπάττω. V. Ἐμπάσσω.]

Ἐμπεδάω s. Ἐμπεδέω, Pedicis implico, Compedibus illigo, Vincio, Constringo. [Herodoti 4, 69 :

Ἐμπεδήσαντες τοὺς μάντιας καὶ χέρας ὀπίσω δήσαντες. Sic olim. Nunc ἐμποδίσαντες.] At Ἐμπεδῶ aliud significat. [Sed est etiam forma epica pro ἐμπεδάω. Nicand. Ther. 427: Ἐν δὲ νόον πεδόωσιν ἀλυσθαίνοντος ἀνίαι ἰχθόμεναι. L. Dindorf.]

[Ἐμπεδίως, Ἐμπεδής. V. Ἔμπεδος.]

[Ἐμπεδίᾱς, ου, ὁ, Empedias, Laco, Thucyd. 5, 19, 24. L. Dindorf.]

[Ἐμπέδιος, ὁ, ἡ, adj. fingebat Casaub. in versu Numenii ap. Athen. 9, p. 371, C, ubi est ῥάφιν τ' ἐμπεδον, scribens ἐμπέδιον.]

[Ἐμπεδίων, ωνος, ὁ, Empedio, n. viri Selinuntii ap. Diodor. 13, 59. Al. in inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 355, n. 233; 399, n. 289, 18. L. Dind.]

[Ἐμπεδόκαρπος, ὁ, ἡ, Semper frugifer. Theophr. C. Pl. 1, 13, 2 : Οὐδ' ὡς Ἐμπεδοκλῆς ἀείφυλλα καὶ ἐμπεδόκαρπά φησι θάλλειν καρπῶν ἀφθονίῃσι κατ' ἠέρα πάντ' ἐνιαυτόν. V. Ἐμπεδόφυλλος.]

[Ἐμπεδόκλειος, ὁ, ἡ, Empedocleus. Galen. vol. 1, p. 268 ed. Bas. cit. Boiss. Heraclid. Alleg. p. 494 : Τὴν Ἐμπεδόκλειον γνώμην. Philop. in Aristot. De anima 3, p. 128 : Τῇ Ἐμπεδοκλείῳ φιλίᾳ.]

[Ἐμπεδοκλῆς, έους, ὁ, Empedocles, celeber philos. Agrigentinus, avi cognominis nepos, sec. Diog. L. 8, 51. Tragicum cognominem memorat id. ib. 58, quem prioris ex filia nepotem dicit Suidas. L. D.] Ἐμπεδοκλέους ἔχθρα, allusione ad nomen ἐμπεδος dicitur ἐπίμονος ἔχθρα, ap. Suid. [et Apostol. 8, 21, Lysiæ fr. addentes : Ὥμην δὲ ἔγωγε τοιαύτῃ φιλίᾳ συνηρμόσθαι, ὥστε μηδ' ἂν τὴν Ἐμπ. ἔχθραν ἐμποδὼν ἡμῖν γενέσθαι (ἰσχῦσαι διαστῆναι Apost. : scr. διαστῆσαι). Animadvertit Sturz. ad Empedoclis fragm. p. 121, 247 et antecedd. respici Empedoclis dogma de discordia rerum omnium principio, quod τὸ Ἐμπεδόκλειον νεῖκος dicit Nicet. Chon. p. 336 ed. Bonn. Prava est HSt. etymologia.]

Ἐμπεδόκυκλος χρόνος, Tempus quod firmis jugibusque orbibus volvitur, Nonn. [Jo. c. 8, 74.]

[Ἐμπεδολώβης, ὁ, Semper nocens. Manetho 4, 196 : Ἀνδροφόνους ὀρῶσιν ληίστορας, ἐμπεδολώβας.]

Ἐμπεδόμητις, [ιος, ὁ, Firma, constanti mente præditus. Nonn. Jo. c. 15, 17 : Πᾶς βροτὸς ἐμπ. ὁμοπλόκος εἰς ἐμὲ μίμνων. Ἡ, ἐμπ.] ἀνάγκη, Necessitas stabilis consilii. [Id. c. 10, 63.]

Ἐμπεδόμοχθος, ὁ, ἡ, Constanter ærumnosus, Perpetuo laboriosus : διηνεκῶς μοχθηρός. Pind. Ol. [1, 59] : Ἔχει δ' ἀπάλαμον βίον τοῦτον ἐμπεδόμοχθον.

Ἐμπεδόμῦθος, ὁ, ἡ, Qui firmi et constantis est sermonis, Nonn. [Jo. c. 1, 17 : Ἄγγελος ἐμπ. De re, id. c. 16, 68 : Ὅρκιον ἐμπεδόμυθον ἀμὴν, ἀμὴν ἀγορεύω.]

Ἐμπεδορκέω, Firmiter jusjurandum servo. Suid. ἐμπεδορκεῖν exp. ἐμπέδως τηρεῖν τὰ ὅρκια. Redditur et Stare pactis; sed addo, Jurejurando firmatis. Herodot. 4, [201] : Κατέρρηξαν δὲ τοῦδε ἕνεκα [εἵν.] τὴν ἐποίησαν γέφυραν, ἵνα ἐμπεδορκίοιεν. Aliud ex. habes ap. Suid. [Xenoph. Reip. Lac. 15, 7 : Ἐμπεδορκοῦντος ἐκείνου. Hesych. : Ἐμπεδορκεῖν, εὐορκεῖν. Παίζει δὲ Ἀριστοφάνης παρὰ τὰς πέδας.]

Ἔμπεδος, ὁ, ἡ, q. d. ἐν πέδῳ ὤν, In solo stans, fixus. Hom. Il. M, [12] : Τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν. [Ib. 9.] Item, ἔμπεδον λέχος [Od. Ψ, 203], τὸ ἀκατάστατον, Immotum, καὶ ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἕδρας ἑστώς. Quinetiam ἔμπεδα τίκτειν ap. eum exp. quidam ἰσχυρὰ καὶ δυνάμενα κατὰ τὸ πέδον ἵστασθαι. [Od. T, 113 : Τίκτει δ' ἔμπεδα μῆλα (terra).] De quibus lege Eust., ap. quem et alia hujus usus invenies exx. : quo videl. inclusam πέδου signif. habet. [Leonid. Tar. Anth. Pal. 9, 99, 5 : Ῥίζα γὰρ ἔμπεδος οὖσα πάλιν γλυκὺ νέκταρ ἀνήσει.] Sed frequentius sonat Stabilis, Firmus, ut quum μένος ἔμπεδον dicit, et ἷς ἔμπεδος, item βίη ἔμπεδος. Quinetiam ἔμπεδον ἦτορ, item νοῦς ἔμπεδος, itidemque φρένες ἔμπεδοι apud eum legitur. Sed et Is cui est νοῦς ἔμπεδος, s. cui sunt φρένες ἔμπεδοι, vocatur ἔμπεδος. [Il. B, 314 : Μὴ δέ τοι ἔμπ. εἴη· Η, 157; Λ, 670, etc. et cum ἷς Od. Λ, 393; vel μένος Il. E, 254, Od. Φ, 426; vel ἦτορ Il. K, 94; vel γυῖα N, 512; vel νοῦς Il. Λ, 813, Od. K, 240; vel φρένες Il. Z, 352 etc.; vel χρὼς, de cadavere condito et non mutabili, Il. T, 33. Quibus accedunt ll. similes Il. Θ, 521 : Φυλακὴ δέ τις ἔμπεδος ἔστω· I, 335 : Τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται (γέρα), ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν εἵλετο· Od. Θ, 30 : Πομπὴν δ' ὀτρύνει καὶ λίσσεται ἔμπεδον εἶναι· B, 227 : Καί οἱ ἰὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα, πείθεσθαί τε γέροντι καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν· Λ, 178, T, 525. Porro Od. T, 250 etc. : Σῆμα' ἀναγνούσῃ, τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς. Theogn. 317 : Τὸ μὲν (ἀρετὴ) ἔμπεδον αἰεί· 319 : Ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ γνώμην ἔχει ἔμπεδον αἰεί· 1084. Solon ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 236, 10 : Πλοῦτον δ' ὃν μὲν δῶσι θεοί, παραγίγνεται ἀνδρὶ ἔμπεδος ἐκ πεάτου πυθμένος εἰς κορυφήν. Simonid. Anth. Pal. App. 83, 1 : Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεί. Pind. Pyth. 12, 14 : Ἔμπεδον ὁυλοσύναν· Nem. 7, 57 : Τίνι τοῦτο Μοῖρα τέλος ἔμπεδον ὥρεξε. Æsch. Ag. 561 : Λειμώνιαι ὀρόσοι, ἔμπεδον σίνος ἰσθημάτων. Soph. OEd. C. 1674 : Ὅτινι τὸν πολὺν ἄλλοτε μὲν πόνον ἔμπεδον εἴχομεν· Phil. 1197 : Οὐδέποτ' οὐδέποτ', ἴσθι τόδ' ἔμπεδον· Ant. 169 : Μένοντας ἐμπέδοις φρονήμασιν· Tr. 829 : Καὶ τάδ' ὀρθῶς ἔμπεδα κατουρίζει· Aj. 640 : Οὐκέτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος. Eur. El. 399 : Ἀοξίου γὰρ ἔμπεδοι χρησμοί· Iph. T. 758 : Τὸν ὅρκον εἶναι τόνδε μηκέτ' ἔμπεδον. Apoll. Rh. 4, 372 : Δίκη δέ τοι ἔμπεδος ἔστω καὶ θέμις· 2, 644 : Εὖτε πέλεσθε ἔμπεδοι ἀργαλέοις ἐνὶ δείμασι. Lycophr. 601 : Ἐμπέδοις τομαῖς. Schol. ἑδραίοις. Arat. 13 : Ἀστέρας, οἵ κε μάλιστα τετυγμένα σημαίνοιεν ἀνδράσιν ὡράων, ὅρ' ἔμπεδα πάντα φύωνται. Eunap. p. 33, ab Hemst. cit. : Ἥσυχος ἴσο καὶ ἔμπεδος. Nicet. Urb. cap. p. 387, C : Πᾶσι τοῖς ἐθίμοις τῆς πόλεως τὸ ἔμπεδον χαριζόμενον (ἐρυθρόγραφον). Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 569, n. 1801 : Τείχεα δείματο καὶ πύρον ἔμπεδον ὦπασε Νυμφῶν.] Sæpe autem et adverbialiter ponitur ἔμπεδον pro Stabiliter, Firmiter, βεβαίως, ἀσφαλῶς, σταθερῶς. Hom. Il. P, [434] : Ἀλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἥτ' ἐπὶ τύμβῳ Ἀνέρος εἰστήκει τεθνειότος, ἠὲ γυναικὸς, Ὣς μένον ἀσφαλέως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες, ubi observa ἔμπεδον et ἀσφαλέως eand. signif. habere. Idem Il. E, [527] : Ὣς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον. [Et alibi sim. Orac. ap. Herodot. 7, 140 : Οὔτε γὰρ ἡ κεφαλὴ μένει ἔμπεδον οὔτε τὸ σῶμα, ubi ἔμπεδος Euseb. Apoll. Rh. 1, 659 : Ἵν' ἔμπεδον ἕκτυλε πύργων μίμνοιεν. Porro Hom. Il. Π, 107 : Ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος· 520 : Ἔγχος δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον. Hesiod. fr. ap. schol. Eur. Phœn. 1111 Matth. : Οὐδέ οἱ ὕπνος πῖπτεν ἐπὶ βλεφάροις, φυλακὴ δ' ἔχεν ἔμπεδον αὐτὸν, ubi al. ἔμπεδος αἰεί. Hom. Od. M, 434 : Στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον· P, 463 : Ὅ δ' ἑστάθη ἠΰτε πέτρη ἔμπεδον. Et de rebus recto firmoque lapsu aut cursu ruentibus, Il. N, 141 : Ὅ δ' (ὀλοίτροχος) ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, ἕως ἵκηται ἰσόπεδον· X, 192 : Ἀνιγνεύων θέει ἔμπεδον (κύων)· Od. N, 86 : Ἡ δὲ (ναῦς) μάλ' ἀσφαλέως θέεν ἔμπεδον· Il. M, 281 : Κοιμήσας ὄ' ἀνέμους γέτ' ἔμπ. (nives Juppiter)· O, 683 : Ὅ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον (ἵππον)· Σ, 159 : Ὅ δ' ἔμπ., ἀλλὰ πεποιθὼς, ἄλλοτ' ἐπαΐξασκε ... ἄλλοτε δ' αὖτε στάσκε· Ψ, 641 : Ὁ μὲν ἔμπ. ἡνίοχευεν. Apoll. Rh. 1, 562 : Ὄρρ' ἔμπ. ἐξιθύνοι· 646 : Ἀλλ' ἦ γ' ἔμπ. αἰὲν ἀμειβομένῃ μεμόρηται· et alibi sæpe sim. Pind. Pyth. 10, 34 : Ὧν θαλίαις ἔμπεδον εὐφαμίας τε μάλιστ' Ἀπόλλων χαίρει. Mosch. 4, 115 : Κεῖται δ' ὀγ' ἐπὶ χθονὸς ἔμπεδον αὐτοῦ.] Invenitur etiam Ἔμπεδα positum adverbialiter : ut ap. Nicandr. Ther. [4] : Ἔμπεδα φωνήσαιμι, ubi exp. ἀσφαλῶς, ἀκριβῶς. [Diodor. Anth. Pal. 6, 243, 6 : Ἡ δ' ἐπέντυεν ἔμπεδα· Crinag. ib. 9, 291, 5 : Δρύες ἔμπεδα ῥίζαις ἑστᾶσιν. Apoll. Rh. 4, 392 : Νῆα καταρλίξαι διά τ' ἔμπεδα πάντα κεάσσαι. Superl. Menand. Exc. Leg. p. 110, B : Τῆς εἰρήνης ἐμπεδώτατα ἐχούσης· 115, D; 121, D : Ἐμπ. καθέξειν τὴν εἰρήνην.] Alioqui dicitur et Ἐμπέδως forma regulari; eoque est usus [Æschyl. Eum. 335 : Μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδως ἔχειν· Ag. 854 : Νίκη δ' ἐπείπερ ἔσπετ', ἐμπ. μένοι· 975. Soph. Trach. 847 : Βούλου λόγους, οὓς εἶπας ἐς τήνδ', ἐμπ. εἰρηκέναι. Eust. Opusc. p. 195, 18 : Ἐμπ. ἑστάναι.] Polyb. [2, 19, 1] : Ἐμπέδως μεῖναντες ἐν ταῖς συνθήκαις. At vero ap. auctorem Axiochi [p. 372, A : Τοῦτο μόνον ἐμπ. οἶδα] et pro Certo. Sed utrobique scribi ἐμπεδῶς sciendum est [et solute Ἐμπεδέως in scolio ap. Athen. 15, p. 695, E : Πόρνη καὶ βαλανεὺς τωὐτὸν ἔχουσ' ἐμπεδέως ἦθος], quod esset potius tanquam a nomine ἐμπεδής. Apud Suid. certe, ut mox videbis, scriptum est Ἐμπέδως. [Ἐμπεδῶς etiam ap. Simonid. Stob. Flor. vol. 3, p. 62 : Ἀλλ' ἐμπεδῶς ἄπρηκτον αὐονὴν

ἔχει. Cod. ἐμπέδος. Formam Ἐμπεδῆς exhibet Hesychii gl. corrupta : Ἐμπεδῆς γάμορος μάρψιν Ἀΐδης. Ἐμπεδον ἔλεγον τὸν Ἀΐδην, ὡς Ἵππῶναξ ἀντίον. Τοῦ οὖν ἐμπέδου χθόνιος. Οἱ δὲ οὕτως· ὁ Ἀΐδης ἐπιμελὴς ἐστι γάμορος καὶ ἀσφαλὴς, οὐκ ἀμελῶν οὐδενὸς, ἀλλ' εἰς τὴν γῆν λαμβάνων τὴν μερίδα, οἷον τὴν γῆν μεριζόμενος.] A

[Ἐμπεδος, ὁ, Empedus, n. pr. viri. Harpocr. : Πεφορτῶσθαι. Αυσίας ἐν τῇ πρὸς Πολυκράτην κατ' Ἐμπέδου ἐπιστολῇ, εἰ γνήσιος. Καλλίστρατον Ἐμπέδου Atheniensem tempore expeditionis Atheniensium Siciliensis memorat Pausan. 7, 16, 4; Pythagoreum Sybaritam Iambl. Vit. Pyth. 36, 267, p. 216=526. L. Dind.]

[Ἐμπεδοσθενὴς, ὁ, ἡ, Cui robur est firmum, stabile. Pind. Nem. 7, 98 : Εἰ γάρ σφισιν ἐμπεδοσθενέα βίοτον ἁρμόσαις ἥβᾳ λιπαρῷ τε γήρᾳ διαπλέκοις εὐδαίμον' ἐόντα.]

[Ἐμπεδοτίμη, ἡ, et Ἐμπεδότῑμος, ὁ, Empedotima et Empedotimus, nomina pr. mulieris et viri, quorum alterum legitur ap. Julianum in fr. p. 295, B : Τὸν μέγαν Ἐμπ., et in l. ejusd. ab Suida in Ἐμπ. citato, Clem. Strom. 1, p. 399 : Ἐμπ. ὁ Συρακούσιος, ubi vates Græcorum recenset; alterum restituendum est Hippocrati Epidem. 2, p. 1023, G : Καὶ οὗτος (recte liber ap. Foes. p. 1024, C, ὡτὸς) ἐμπεδοτίμη ξύγκαυσις καὶ ἀριστεροῦ πλευροῦ. Leg. Ἐμπεδοτίμη. L. D.] B

[Ἐμπεδοτροφέω scriptura vitiosa pro ἐμπαιδοτροφέω, quod v.]

Ἐμπεδόφρων, ονος, ὁ, ἡ, quo utitur Phalaris, licet alioqui poeticum potius videri possit. Quod ἐμπεδόφρων ei significat, Qui mente firma præditus est. l. c., Qui mente captus non est. Bud. [Ep. 37=115, p. 336 : Περὶ μοίρας ἢ θανάτου δυσανασχετῶν ἢ φοβούμενος (τις) ἐμπ. εἶναί σοι δοκεῖ; Tzetz. Exeg. Il. p. 35, 12 : Οἷα γάρ τις οἰακοστρόφος δεξιός τε καὶ σώφρων καὶ ἐμπ. πηδαλιουχῶν καὶ διευθύνων ἀκάτιον. L. Dind.]

Ἐμπεδόφυλλος, ὁ, ἡ, Cui sua folia firmiter manent, Folia non amittens. Palmæ epith. esse traditur, utpote perpetuo virentis frondibus. [Plut. Mor. p. 649, C, de hedera loquens : Τὸ δ' ἀειθαλὲς τοῦτο καὶ, ὥς φησιν Ἐμπεδοκλῆς, ἐμπεδόφυλλον, οὐκ ἔστι θερμότητος· 723, D : Μόνῳ δὲ αὐτῷ (palmæ) σχεδὸν ὑπάρχει τὸ ἐμπεδόφυλλον εἶναι καὶ ἀείφυλλον. Conf. Ἐμπεδόκαρπος.]

Ἐμπεδόω, Stabilio, Firmo. Sæpe autem ponitur pro Firmiter et constanter servo, observo : Xen. Cyrop. 4, [2, 8] : Ἐὰν ἐμπεδῶσιν [ἐμπεδώσωσιν nunc ex duob. codd.] ἃ λέγουσιν. [H. Gr. 3, 4, 6 : Ἐμπεδώσειν τὰς σπονδάς. Polyb. 29, 9, 4, συνθήκας· Plut. Ti. Gracch. c. 5, εἰρήνην· Artox. c. 28, Dionys. A. R. 4, 79, ὁμολογίας· 11, 22, ὑποσχέσεις. Artemidor. procem. l. 5 extr.] Sic alibi [H. Gr. 5, 1, 32] : Ὤμνυσαν ἐμπεδώσειν ταῦτα. [Ead. phrasi Aristoph. Lys. 233, 234, 211, Plat. Leg. 3, p. 684, A; 7, p. 823, A.] Sed et ἐμπεδοῦν τοὺς ὅρκους ap. Eund. Anab. [3, 2, 10] legimus. [Cyrop. 8, 8, 2, ubi imperf. ἠμπέδουν, pro quo nonnulli ἐνεπέδουν. V. Ἐξεμπεδόω. Dio Cass. 60, 28 : Προεῖπε ... καὶ ἐνεπέδωσε τοῦτο· 68, 5 : Ἔργῳ ἐνεπέδωσε.] Affertur in VV. LL. et ex Eur. Iph. T. [790] : Τὸν δ' ὅρκον δν κατώμοσ' ἐμπεδώσομεν, pro Jusjurandum firmum ratumque præstabimus. [Polemo ap. Macrob. Sat. 5, 19 : Ἂν μὲν ἐμπεδῶσι τοὺς ῥηθέντας ὅρκους. Plato Phædr. p. 241, B. Cum dat. Xenoph. Cyrop. 5, 1, 22 : Ὑρκανίοις τοὺς ὅρκους καὶ τὰς δεξιὰς, ἃς ἔδωκα, ἐμπεδώσω. Plut. Cat. min. c. 9 : Ἄγε ὅπως τῇ Ἀτιλίᾳ τὴν ὑπόσχεσιν ἐμπεδώσῃς· Ti. Gracch. c. 7 : Τὰς σπονδὰς ἐμπεδωθῆναι τοῖς Νομαντίνοις· Num. c. 7 : Προσφερομένων δ' αὐτῷ τῶν βασιλικῶν παρασήμων, ἐπισχεῖν κελεύσας ἔφη δεῖσθαι καὶ θεοῦ τὴν βασιλείαν ἐμπεδοῦντος αὐτῷ.] In iisd. e Plut. Sol. [c. 25] : Νόμους ἐμπεδώσειν, Leges esse habituros ratas. [Themist. Or. 15, p. 190, C : Βασιλικώτερον παραρρῆξαι τὸν νόμον ἢ ἐμπεδῶσαι.] E Gregor. autem, Τὰς πρὸς ἀνθρώπους ὁμολογίας ἐμπεδοῖ θεὸς, Pacta cum hominibus confirmat Deus. At Hesych. et Suid. ἐμπεδῶ exp. etiam διδάσκω. [Eust. Opusc. p. 215, 9 : Ὡς αὐτοὶ ἐγχειρήσαντες, αὐτοὶ κυρώσαντες, αὐτοὶ ἐναρξάμενοι, μηδενὸς ὑπομνήσαντος, μηδενὸς διδάξαντος, μηδενὸς ὑποδείξαντος τὴν ὁδὸν, μηδενὸς ἐμπεδώσαντος. L. Dindorf. Medio Procul. in Alcib. 1 c. 60, p. 9=173 : (Hæc verba) τοῦ Σωκράτους ἐστὶ τὰς ὑποθέσεις τῶν μελλόντων ῥηθήσεσθαι λόγων ἐμπεδουμένου. Sic optimus cod. Vat. Ceteri ἐμπεδουμένων. Cobet. De imperf. et aor. formis ἠμπέδ. et ἐνεπέδ. vid. supra.] C

[Ἐμπεδὼ, οῦς, ἡ, Empedo, Clepsydræ fontis in arce Athenarum nomen antiquius. Schol. Aristoph. Lys. 912 : Ἐν τῇ ἀκροπόλει ἦν κρήνη ἡ Κλεψύδρα πρότερον Ἐμπεδὼ λεγομένη. Id. ad Vesp. 853, Hesych. v. Κλεψύδρα, qui Πεδὼ vocatam dicit in Πεδώ.]

[Ἐμπέδων, ωνος, ὁ, Empedon, n. pr. viri, in inscr. Chæron. ap. Bœckh. vol. 1, p. 784, n. 1609 : Ἐνπέδωνος ἄρχοντος. Fuit eodem Calliæ Chalcidensis ad Athenienses legatus, ap. Æschin. p. 66, 32. L. D.]

[Ἐμπέδως s. Ἐμπεδῶς et poet. Ἐμπεδέως. V. Ἐμπεδος.]

[Ἐμπέδωσις, εως, ἡ, Observatio, ut ap. Dionys. A. R. 5, 10 : Πότερα τῆς ἐμπεδώσεως τῶν ὅρκων ... ἢ τῆς συγχύσεώς τε καὶ ἐπιορκίας;]

[Ἔμπεινος, ὁ, ἡ, Fami subjectus. Anast. Sin. Hodeg. p. 180, 20, de corpore Christi : Λέγουσιν αὐτὸν παθητὸν ... ἔμπεινον, ἔνδυφον, ἔγκοπον. Id. ib. p. 238, 6 : Γέγονε ... τὸ ἔμπεινον ἄπεινον· conf. p. 248, 19. Hase.]

[Ἐμπειράζω, i. q. πειράζω, Periculum facio, si recte habet scriptura ap. Polyb. 15, 35, 5 : Ἀγαθοκλῆς δ' οὐ μόνον καὶ τῶν τῆς Λιβύης ἐνεπείρασεν, ἀλλὰ καὶ τέλος ἐναπέθανε ταῖς ὑπεροχαῖς ταύταις. || Hesych. : Ἐμπειπείρακται, ἐμπεπόδισται.]

Ἐμπειρᾶμος, ὁ, ἡ, poetice pro ἔμπειρος dicitur, Peritus, Expertus. Cujus usus quum alibi, tum in Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 10, 14, 7, ναυτιλίης.] Item ap. Lycophr. [1196] fem. et cum gen. ἡ πάλης ἐμπείραμος. [Manetho 4, 88 : Ἐμπορίης ἐμπείραμος. Nonnus Dion. 39, 181 : Ἐσσὶ γὰρ ὑσμίνης ἐμπείραμος, ὅττι καὶ αὐτὸς Θρῄκην ναιετάεις ἐμπείραμος οἷάπερ Ἄρης.] Pro quo metri causa interdum usurpatur Ἐμπέραμος, de quo et infra [in Ἐμπεράω].

[Ἐμπειράομαι, Experior. Hippocr. De nat. mul. p. 584, 40 : Ἢν βούλῃ γυναικὸς ἐμπειρηθῆναι εἰ ἔστι παιδίουσα (παιδοῦσα) εἴτε καὶ μή. Sigillum Rogerii ap. Ughell. Ital. Sacr. vol. 1, p. 951, A : Τῆς ἡμετέρας ἀγανακτίσεως (sic) ἐμπειράσεται. L. Dind.]

Ἐμπειρίω, Peritus sum, Calleo, Expertus sum. Polyb. 3, [78, 6] : Πυνθανόμενος τῶν μάλιστα τῆς χώρας δοκούντων ἐμπειρεῖν. Ap. Suid. [id. 8, 17, 14] : Φήσας γεγονέναι πλείω χρόνον ἐν ταῖς Σάρδεσι, καὶ τῶν τόπων ἐμπειρεῖν, Locorum peritum esse (πεπειραμένος ἔχειν), ut Thuc. dicit ἐμπειρία χωρίων. [Jobi 5, 6 : Πορεύσομαι μετὰ σοῦ καὶ τῆς ὁδοῦ ἐμπειρῶ. Ἐμπειρῶ, ἐμπειρεῖς, non ἀπὸ τοῦ πειρῶ, sed ἀπὸ τοῦ ἔμπειρος fieri, recte viderant grammatici quos dicit Macrob. De diff. et soc. gr. latinique verbi p. 538. L. Dind.]

Ἐμπειρία, ἡ, Peritia, [Scientia, Prudentia add. Gl.]. Thuc. 2, [85] : Τὴν Ἀθηναίων ἐκ πολλοῦ ἐμπειρίαν τῆς σφετέρας δι' ὀλίγου μελέτης ἀντιτιθέντες, Peritiam Atheniensium multo usu confirmatam. Cic. dicit, Longi temporis usus et periclitatio. [Xenoph. Reip. Lac. 5, 5 : Παιδεύεσθαι τὰ πολλὰ τοὺς νεωτέρους ὑπὸ τῆς τῶν γεραιτέρων ἐμπειρίας. Eur. Phœn. 529 : Ἡμπειρία (seniorum) ἔχει τι δεῖξαι τῶν νέων σοφώτερον; Diodor. 1, 1 : Διὰ τὴν ἐκ τοῦ χρόνου περιγεγενημένην αὐτοῖς (senibus) ἐμπειρίαν.] Plut. An senibus capess. resp. [p. 789, D] : Οἷς ἡ γελωμένη πολιὰ καὶ ῥυτὶς ἐμπειρίας μάρτυς ἐπιφαίνεται. Herodian. 4, [10, 7] : Τὴν διὰ τοξων εὐστοχον ἐμπειρίαν, Peritiam artis sagittariæ. [Usus et experientia, artis et rationis expers, Plat. Leg. 9, p. 857, C : Ἰατρὸς τῶν ταῖς ἐμπειρίαις ἄνευ λόγου τὴν ἰατρικὴν μεταχειριζομένων· 11, p. 938, A : Εἴτ' οὖν τέχνῃ εἴτε ἀτεχνός ἐστί τις ἐμπειρίᾳ καὶ τριβῇ· sim. Gorg. p. 463, B; et Phædr. p. 270, B : Μὴ τριβῇ μόνον καὶ ἐμπειρίᾳ, ἀλλὰ τέχνῃ τῷ μὲν (σώματι) φάρμακα καὶ τροφὴν προσφέρων ὑγίειαν καὶ ῥώμην ἐμποιήσειν. Atque sic τέχνη contraria ponitur vel conjungitur Gorg. p. 462, C; 465, A; 500, B, E, Polyb. 9, 2, 5, itemque ἐπιστήμη Reip. 3, p. 409, B; 4, p. 422, C, rursusque conjungitur cum τριβῇ Philebi p. 55, E, et in longa de voc. ἐμπειρία vi et usu disputatione ap. Sext. Emp. Adv. gramm. p. 229, schol. Dionysii Bekk. An. p. 730-33, s. Theodosium De gramm. p. 31. (Quod contra ἐμπ. μεθοδικὴ contraria est τριβῇ ap. Polyb. 1, 84, 6 : Τότε γὰρ ἦν συνιδεῖν ἐπ' αὐτῆς ἀληθείας πηλίκην ἔχει διαφορὰν ἐμπ. μεθ. καὶ στρατηγικὴ δύναμις ἀπειρίας καὶ τριβῆς ἀλόγου στρατιωτικῆς· 9, 14, 1 : Τῶν δὲ προειρημένων τὰ μὲν ἐκ τριβῆς, τὰ δ' ἐξ ἱστορίας, τὰ δὲ κατ' ἐμπειρίαν με- D

θοδικὴν θεωρεῖται.) Vel dicitur τέχνη acquiri κατ' ἐμπειρίαν, Plat. Leg. 4, p. 720, B, cui locutioni similes ib. C : Τὰ δόξαντα ἐξ ἐμπειρίας· 7, 790, D : Ἐξ ἐμπ. αὐτὸ εἰλῆφασι· Ep. 6, p. 323, A : Τέχνη δι' ἐμπειρίας εἰληφέναι· Gorg. p. 448, C : Πολλαὶ τέχναι εἰσὶν ἐκ τῶν ἐμπειριῶν ἐμπείρως εὑρημέναι. Absolute Experientia, Scientia, Prudentia, Reip. 9, p. 582, C : Ἐμπειρίας μὲν ἄρα ἕνεκα κάλλιστα τῶν ἀνδρῶν κρίνει οὗτος. Isocr. p. 21, E : Ὅτι ἂν ἀκριβῶσαι βουληθῇς ὧν ἐπίστασθαι προσήκει τοὺς βασιλέας ἐμπειρίᾳ μᾶλιθι καὶ φιλοσοφίᾳ· τὸ μὲν γὰρ φιλοσοφεῖν τὰς ὁδοὺς σοι δείξει, τὸ δὲ ἐπ' αὐτῶν τῶν ἔργων γυμνάζεσθαι δύνασθαί σε χρῆσθαι τοῖς πράγμασι ποιήσει. Demosth. p. 318, 13 : Εἰ δ' οὖν ἐστι καὶ παρ' ἐμοί τις ἐμπ. τοιαύτη. Polyb. 1, 1, 6 : Ὃς προυργιαίτερον ἂν τι ποιήσαιτο τῆσδε τῆς ἐμπειρίας. Ib. 35, 9 : Τὴν ἐκ τῆς πραγματικῆς ἱστορίας περιγιγνομένην ἐμπειρίαν. Diodor. 1, 1 : Καλλίστην ἐμπειρίαν διὰ τῆς πραγματείας τούτης περιποιοῦσι τοῖς ἀναγινώσκουσιν (historiæ universalis scriptores). Dio Cass. 71, 33 : Ἐμπειρίαν πολλὴν ἔχοντες. Ἡ μὴμπειρία Aristoph. Eccl. 115. Phrasi vix Græca Sap. Salom. 13, 13 : Ξύλον σκολιὸν καὶ ὄζοις B συμπεφυκὸς λαβὼν ἔγλυψεν ἐν ἐπιμελείᾳ ἀργίας αὐτῷ καὶ ἐμπειρίᾳ συνέσεως ἐτύπωσεν αὐτό.] Item c. gen., Thuc. 3, [95]: Μάχης ἐμπειρία καὶ χωρίων. [Dio Cass. 60, 9.] Dem. [p. 17, 11] : Τὴν τοῦ πολέμου ἐμπειρίαν ἐν τῇ τοῦ Φιλίππου χώρᾳ κτησάμενοι. Æschin. C. Ctes. : Τὴν τῶν λόγων ἐμπειρίαν. [Antiphon p. 129, 26 : Τὴν ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων. Xenoph. Reip. Ath. 1, 20 : Κυβερνῆται ἀγαθοὶ γίνονται δι' ἐμπειρίαν τῶν πλοίων· Hipparch. 5, 4 : Ἐμπ. ἵππων δυνάμεως. Et aliquoties ap. Plat., ut Reip. 5, p. 467, A : Ἡ οὖν ἐκείνοις ἐπιμελέστερον παιδευτέον ἢ τοῖς φύλαξι τοὺς αὐτῶν ἐμπειρίᾳ τε καὶ θίᾳ τῶν προσηκόντων; 9, p. 582, B : Πολὺ ἄρα διαφέρει τοῦ γε φιλοκερδοῦς ὁ φιλόσοφος ἐμπειρίᾳ ἀμφοτέρων τῶν ἡδονῶν. Isocr. p. 30, B : Λαβεῖν ἐμπειρίαν (τῶν τῆς πόλεως). Diodor. 1, 4 : Ἐμπειρίαν τῆς Ῥωμαίων διαλέκτου περιπεποιημένοι. Dio Cass. 78, 40 : Ἐμπειρία πραγμάτων. Et alii multi similiter. Cum περὶ Xenoph. H. Gr. 7, 1, 4 : Καὶ μὴν ἐμπειρίᾳ γε πολὺ τῶν ἄλλων προέχετε περὶ τὰ ναυτικά. Plato Leg. 12, p. 968, B : Διὰ τὴν περὶ τὰ τοιαῦτ' ἐμπειρίαν τε καὶ σκέψιν γεγονυῖάν μοι καὶ μάλα C συχνήν. Diodor. 18, 71 : Περὶ τὰς φύσεις καὶ χρείας τῶν ἐλεφάντων ἐμπειρίαν ἔχοντος. Dio Chr. Or. 68, vol. 2, p. 365 : Ὁ δὲ αὐτὸ μόνον δεινὸς εἶναι καὶ τὴν ἐμπειρίαν τὴν περὶ τὸ πρᾶγμα ἐζήλωσεν. Vita Hom. p. 387 ed. Gal. : Τὴν περὶ τοὺς πολεμίους ἐμπειρίαν. Et seq. genit. Aristot. Polit. 4, 13, p. 1297, 20 : Αἱ δὲ περὶ τῶν τοιούτων ἐμπειρίαι καὶ τάξεις ἐν τοῖς ἀρχαίοις οὐχ ὑπῆρχον.] At Plut. Pericle [c. 11], ἐμπειρία ναυτική, Peritia rei nauticæ. [Polyb. 10, 22, 4 : Ἡγεμονικῆς ἐμπειρίας. Dio Cass. 71, 22 : Ἀγαπητῶς εἰς τὴν τῆς Αἰγύπτου ἡγεμονίαν ἐξ ἐμπειρίας ῥητορικῆς προχωρήσαντος. Julian. Or. in laud. Const. p. 15, A, πολεμική.] Exp. quoque non solum Usus rerum, sed etiam Experientia [Gl. V. supra. Plur. præter ll. supra cit. Plat. Leg. 12, p. 957, B : Ταῖς ἐμπειρίαις διαβασανίζοντας. Isocr. p. 294, A : Περὶ τὰς ἐμπειρίας γεγυμνασμένος· 30, C. Demosth. p. 1452, 18 : Αἱ γὰρ ἐμπειρίαι καὶ τὸ πολλὰ ἐωρακέναι τοῦτ' ἐμποιοῦσι. Polyb. 9, 2, 5 : Τῷ τὰς ἐμπειρίας καὶ τέχνας ἐπὶ τοσοῦτον προκοπὴν εἰληφέναι καθ' D ἡμᾶς, ὥστε πᾶν τὸ παραπίπτον ἐκ τῶν καιρῶν ὡσανεὶ μεθοδικῶς δύνασθαι χειρίζειν τοὺς φιλομαθοῦντας. Plut. Mor. p. 58, C, et alibi. Dio Cass. 62, 11. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 6, vol. 6, p. 228, D : Βίβλος Διοσκορίδου καὶ Στεφάνου Ἀθηναίου, περιέχουσα φαρμάκων ἐμπειρίας. Α πεῖρα ita differre, ut πεῖρα sit ἡ ἁπαξ τινὸς πράγματος δοκιμασία ἄλογος, ἐμπ. autem ἡ πολλάκις τῷ αὐτῷ πράγματος δοκιμασία ἄλογος, annotat schol. Dionysii Bekk. An. p. 731, 27. Conf. Thom. p. 302, Ammon. p. 49. || Ἐμπειρία et ἐμπορία confusa Etym. Gud. p. 16, 18, notant Angl. Ap. Agathiam 2, 29, p. 68, B : Ἠβούλετο μὲν γὰρ τὴν ἐρετικὴν καλουμένην ζηλοῦν ἐμπειρίαν, κατά τε Πύρρωνα καὶ Σέξτον τὰς ἀποκρίσεις ποιεῖσθαι, καὶ τέλος ἔχειν τὴν ἀταραξίαν τῷ μηδὲν ὅτιοῦν οἴεσθαι ληπτὸν καθιστάναι, ubi Ephecticen disciplinam vertit Int., ἀπορίαν suspicabatur Fabric. ad Sext. proleg. fol. *b* verso. Respexit vero Ag., ut videtur, medicorum empiricorum dogma, obscuras caussas comprehendi posse negantium earumque quæstione abstinentium. V. Celsi præf. l. 1, p. 6 ed. Ruhnk. L. Dindorf.]

Ἐμπειρικός, ἡ, όν, [Peritus. African. Cest. p. 314, col. 1, 18 : Οἱ μὲν ἐμπειρικώτατοι (mensores castrametaturi) καὶ μόνῃ τῇ ὄψει τοῦτο διαγινώσκουσιν. Ap. Aristot. H. A. 4, 7, p. 532, 20 : Ἤδη γάρ φασί τινες τῶν ἐμπειρικῶν ἁλιέων οἱ μὲν ἐωρακέναι ἐν τῇ θαλάττῃ ὅμοια δοκίοις, est var. ἐμπορικῶν], ut ἐμπειρικοὶ medici, et eorum secta ἐμπειρική : de quibus Celsus in præf. suorum De re medica librorum [p. 9 ed. Par.] : Alii sibi experimentorum tantummodo notitiam necessariam esse contendunt; alii, nisi corporum rerumque ratione comperta, non satis potentem usum esse proponunt. Aliquanto post [p. 12] : Contra ii, qui se ἐμπειρικοὺς ab experientia nominant, evidentes quidem causas ut necessarias amplectuntur; obscurarum vero causarum et naturalium actionum quæstionem ideo supervacuam esse contendunt, quoniam incomprehensibilis natura sit. Plin. 29, 1 : Alia factio ab experimentis se cognominans ἐμπειρικήν, cœpit in Sicilia, Acrone Agrigentino Empedoclis physici auctoritate commendato. Ἐμπειρία et Ἐμπειρική, inquit Gorr., est altera e primis medicinæ sectis. Ejus auctor primus Serapion extitit, qui naturæ cognitionem naturalemque disciplinam nihil ad medicinam pertinere professus, in usu et experimentis eam posuit. Quem Apollodorus, et Glaucias, et aliquanto post Heraclides Tarentinus, et aliqui non mediocres viri secuti, ex ipsa professione se ἐμπειρικοὺς appellarunt. Erant autem τῆς ἐμπειρικῆς tria genera : nimirum Ριπτωτικὸν et Αὐτοσχέδιον, et Μιμητικόν. Primum quidem dicebatur, quum aliquid experirentur in quod forte fortuna, nihil tale cogitantes, incidissent. Secundum, quum ad alicujus rei experientiam dedita opera venirent, sive per somnia, sive aliter admoniti. Tertium vero, quum ea, quæ prosunt vel nocent, sive natura, sive fortuna, sive aliquo consilio in morbis iisdem experirentur, alios, qui eadem prius experti essent, imitantes. Quicquid autem juvat, aut nocet, h. e. causarum omne genus, dicebant vel naturale vel fortuitum esse : vocantes naturale, quod casu fieret, neque haberet manifestam causam; fortuitum vero, quod sine electione quidem nostra fieret, sed evidentem causam haberet. Tribus autem his theorematis utebantur, τηρήσει, ἱστορίᾳ, τῇ τοῦ ὁμοίου μεταβάσει. Appellabant Τήρησιν, quicquid aliquando observassent : quorum quum magnam habebant copiam, eam omnem vocabant Ἀθροισμα, atque id rursus Αὐτοψίαν, quæ est eorum memoria quæ frequenter et eod. modo visa sunt : quæ quum didicissent, nuncupabant Ἱστορίαν. Qua in re diligenter considerabant quæcunque simul acciderent συμπτώματα : eorumque omnium observationem nominabant Συνδρομὴν, Concursum et congeriem symptomatum omnium quæ in affecto essent loco. Quod si in morbos nondum visos inciderent, aut eo loci essent ubi inventorum auxiliorum facultas non suppeteret, transibant ad consimile, quod ab eis dicebatur Μετάβασις τοῦ ὁμοίου : eamque triplicem statuebant, de affectu in affectum, de loco in locum, de remedio ad remedium. Eam autem observationem, quam per illam τοῦ ὁμοίου μετάβασιν habebant, appellabant Πεῖραν τριβικήν. [V. de his Galen. libri qui inscr. Περὶ αἱρέσεων τοῖς εἰσαγομένοις vol. 2, p. 286 sqq. c. 1 et sqq. Deque sectæ empiricæ initiis et principibus ejusd. Εἰσαγωγὴν, ib. p. 363, c. 4. Ab hujus doctrinæ professione Sexto est cognomen Empirici, qui etiam ἐμπειρικὰ ὑπομνήματα ab se scripta memorat Adv. gramm. 61, p. 229, medici, ut videtur, argumenti. V. Fabric. Proleg. ad eum, Brucker. Hist. philos. vol. 2, p. 631. Plut. Mor. p. 908, A : Πόλυβος, Διοκλῆς, οἱ ἐμπειρικοί. Schol. Dionysii Bekk. Anecd. p. 731, 32 : Διὸ καὶ τοὺς ἰατροὺς τοὺς εἰδότας μὲν ἐκ τῆς συνεχοῦς τριβῆς περιοδεύειν, μὴ δυναμένους δὲ λόγον ἀποδιδόναι τῆς περιοδείας, ἐμπειρικοὺς φαμεν. Et ib. 732, 5. Et alii multi. Superl. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 6, vol. 6, p. 240, B : Ὁ ἐμπειρικώτατος ἁπάντων Ἱπποκράτης. L. D.]

[Ἐμπειρικός, ὁ, Empiricus; n. pr. viri, videtur esse in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 507, n. 705. L. D.]

[Ἐμπειρικῶς, Perite. Diodor. Exc. vol. 2, p. 512, 49 : Ἀπελλῆς ἢ Παρράσιος οἱ τοῖς ἐμπ. κεκραμένοις χρώμασι προαγαγόντες εἰς ἀκρότατον τὴν ζωγραφικὴν τέχνην.

Wakef. Ex Alexide citat Antiatt. Bekk. p. 95, 15.]

[Ἐμπείριος, ὁ, i. q. ἔμπειρος. Const. Man. Chron. p. 119, D : Ὁ Φοινὶξ ἐδραπέτευε τὰς ἐμπειρίους χεῖρας.]

[Ἐμπειροθάλασσος, ὁ, ἡ, Maris expertus. Schol. Aristid. p. 185 ed. Fromm. : Οἱ Κρῆτες ἐμπειροθαλάσσιοι. Leg. ἐμπειροθάλασσοι, ut ap. Phot. Bibl. p. 424, 37. ἄ L. Dind.]

[Ἐμπειρόμαχος, ὁ, ἡ, Prœliorum expertus, sciens. Const. Man. Am. 9, 44 : Τοὺς συντραφέντας ὁπλισμοῖς καὶ τοὺς ἐμπειρομάχους. Boiss.]

[Ἐμπειρόπλους, ὁ, ἡ, Navigandi peritus. Tzetz. ad Hesiodi Op. v. 687 : Προειρήκει γὰρ ὡς ἐμπ. οὐκ ἐγεγόνει οὐδὲ τῶν ναυτικῶν ἐπιστήμων. L. Dind.]

Ἐμπειροπόλιμος, ὁ, ἡ, Peritus rei militaris, In bello exercitatus, Veteranus. Appian. [Pun. c. 102 : Μανίλιος, οὐδὲ τἆλλα ὢν ἐμπ.] Huic opp. ἀπειροπόλιμος : quod vide. [Plut. Comp. Timol. c. Æmil. c. 1 : Ἀνδράσιν ἐμπ. καὶ μεμαθηκόσιν ἄρχεσθαι χρώμενος. Dionys. A. R. 6, 14 : Ἡ δὲ σφῶν αὐτῶν δύναμις, πολλή τ' οὖσα καὶ ἀγαθὴ καὶ ὡπλισμένη καλῶς, ἐμπ. τε καὶ οὐ προσδεχομένοις ἐξαπιναίως παροῦσα.... Scheff. Const. Man. Chron. p. 135, B. Boiss. Eust. Opusc. p. 146, 55 : Τὸ τῶν ἐγχωρίων (i. e. incolæ) ἐμπειροπόλιμον. Cyrilli exx. duo annotavit Suicer. Ἐπαχθὲς dicit Pollux 1, 156. Recentioribus peculiare esse animadvertit Lobeck. ad Phryn. p. 382.]

[Ἐμπειροπράγμων, ονος, ὁ, ἡ, Negotiorum, rerum gerendarum peritus. Suidas v. Νόμος p. 2607, C : Ὁ δὲ Ἰανουάριος ἐμπ. ἦν.]

Ἔμπειρος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πεῖραν, Qui habet experientiam, i. e. peritiam ab experientia, Usu peritus. Vel uno verbo, Peritus, [Expertus, Solers, Sciens, Gnarus, add. Gl. Experti signif. Æsch. Pers. 598 : Κακῶν μὲν ὅστις ἔμπειρος κυρεῖ. Ubi est var. ἐμπορος. Soph. OEd. C. 1135 : Τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν μόνοις οἷόν τε συνταλαιπωρεῖν τάδε. Ejusmodi l. respicit gl. Hesychii, Ἔμπειρος, ὑπομονητικός, cui Ἐμπείραμος, ἐπινοητικὸς sine caussa substituebat Ruhnk. Ep. cr. p. 129.] Plato LL. [6, p. 765, B] : Τῶν μέν, ὡς ἄπειρος ὁ λαχών, τῶν δ' ὡς ἔμπειρος, Horum quidem, quod imperitus sit is cujus sors inter nominatos exierit : illorum vero, quod peritus. Aristot. Eth. : Νέος δὲ ἔμπειρος οὐκ ἔστι. Possumus autem fort. ἐμπειρος sine casu positum reddere etiam Experieus, e Cic. et Horat. ac Ovid. [Soph. OEd. T. 44 : Τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων. Xenoph. Anab. 4, 5, 8 : Εἶπέ τις τῶν ἐμπείρων. Plato Leg. 6, p. 772, B : Τοὺς ἐμπείρους ἀεὶ κατ' ἐνιαυτὸν γιγνομένους αὐτῶν· 765, B, etc. De navibus Thucyd. 2, 89 : Ὁρῶ γὰρ ὅτι πρὸς πολλὰς ναῦς ἀνεπιστήμονας ὀλίγαις νανσὶν ἐμπείροις καὶ ἀμείνοσι πλεούσαις ἡ στενοχωρία οὐ ξυμφέρει. Ubi olim ἐμπείρως.] Sed frequentius multo gen. habet. [Experti signif. ap. Soph. OEd. C. 751 : Τηλικοῦτος οὐ γάμων ἔμπειρος. Plato Phædr. p. 239, C : Ἔμπειρον ἁπαλῆς καὶ ἀνάνδρου διαίτης· Leg. 10, p. 892, D. Signif. Gnari Herodot. 8, 97 : Ἔμπειρον ἐόντα τῆς ἐκείνου διανοίης· 9, 46 : Ἡμεῖς δὲ Βοιωτῶν ἔμπειροί εἰμεν. Dionys. Isæi c. 2, p. 588, 11 : Καὶ εἰ μή τις ἔμπειρος πάνυ τῶν ἀνδρῶν (Lysiæ et Isæi) εἴη.] Thuc. ἔμπειρος πολέμου, Rerum bellicarum peritus [1, 80; Æneas Tact. c. 6]. Herodian. [2, 2, 16] : Ἀρετῆς τῆς ἐν ἔργοις ἔμπειρον, Militaris disciplinæ peritum, Polit. Athen. 1, [p. 2, C] : Ἔμπειρον εἶναι τῶν ἱερουργιῶν τῶν νομισθεισῶν. [Atque sic de peritis artium et scientiarum apud Aristoph. Ran. 811, sæpeque ap. Plat., Xenoph., Antiphontem, Demosth. et al., etiam de bestiis, ap. Xenoph. Cyn. 6, 4 : Ἔμπειροι (canes) τῶν κυνηγεσιῶν. (Procul. ad Hesiodi Op. 776 : Ἴδρις δὲ νῦν ὁ ἔμπειρος μύρμηξ.) Porro Gl. : Ἔμπειρος τῶν τόπων, Sciens locorum. Xenoph. Hipparch. 8, 3 : Οἵ γε τῶν τόπων ἔμπειροι. Et ὁδῶν, Cyrop. 5, 3, 35; χώρας, Anab. 5, 6, 6. Herodot. 8, 132 : Τῶν χώρων ἐοῦσι ἐμπείροισι. || Cum περὶ seq. genit. Plato Leg. 1, p. 632, D : Τῷ περὶ νόμων ἐμπείρῳ· Amat. p. 132, D : Περὶ λόγων ἔμπειρος εἶναι· accusativo Leg. 11, p. 917, E : Πυθόμενοι τῶν ἐμπείρων περὶ ἕκαστα· Tim. p. 22, A. Xenoph. H. Gr. 1, 6, 5 : Ἐμπειρότερος περὶ τὰ ναυτικά. Eod. gradu Plat. Reip. 9, p. 582, A : Ἐμπειρότερος τῆς ἡδονῆς· Ion. 539, E. Thucyd. 2, 87 : Πρὸς μὲν οὖν τὸ ἐμπειρότερον αὐτῶν τὸ τολμηρότερον ἀντιτάξασθε. Superl. id. 1, 80; 6, 34. Plato Reip. 9, p. 582, A; 10, p. 601, D, Polit. p. 291, C, Xenoph. Cyneg. 10, 8 et 10, etc.] At τὸ ἔμπειρον substantive ponitur pro ἡ ἐμπειρία. Herodian. 3, [4, 3] : Τοῦ δὲ ἐμπείρου καὶ γενναίου πολὺ τῶν Ἰλλυρικῶν ἀπολιπόν, Peritia belli multo inferior Illyrico milite. [Dionys. A. R. 3, 42 : Ἐκράτησαν δὲ Ῥωμαῖοι κατὰ τὸ ἔμπειρόν τε καὶ φερέπονον, ὧν ἐθάδες ἦσαν ἐκ πλείστου. Ἔμπειρος et ἔμπορος, ut supra ἐμπειρικὸς et ἐμπορικὸς, confusa Æschyli et schol. Hesiodi ll. supra citt. L. Dindorf.]

[Ἐμπειροτέρως. V. Ἐμπείρως.]

[Ἐμπειρότοκος, ἡ, Partum experta. Hippocr. De morb. mul. 1, p. 592, 18.]

Ἐμπείρω, Infigo. Hom. Il. B, [426] : Σπλάγχνα δ' ἀρ ἐμπείραντες [ἀμπείρ. al.] ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο, Infigentes sc. verubus. Paulo post sequitur, Ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν. Virg. : Verubusque trementia figunt. Vide aliud ex. in Περιπείρω. [Eurip. Rhes. 514 item nunc repositum ἀμπείρας pro ἐμπείρας, et apud Aristoph. Ach. 796 ἀμπεπαρμένον pro ἐμπ. in oratione Megarensi. Neque dubium quin Dioni Cass. 64, 6 : Τὴν κεφαλὴν ἀποκόψαντες περὶ κοντὸν ἐνέπειραν, restituendum sit cum Reiskio usitatum ei ἀνέπειραν.] Pass. Ἐμπείρομαι, Infigor : cujus ex. vide in Ἥλος. Item ex Alex. Aphr. : Τὰ ἐν τῷ βάθει ἐμπεπαρμένα κενοῦσι, Quæ imis sunt infixa, evellunt. [Alciphr. 3, 55, p. 161, 27 : Χαλκοῖς τισιν ἥλοις ἐμπεπαρμένην φέρων βακτηρίαν. Tzetz. Hist. 7, 777 : Ἄρτοι δὲ ὀβελίαι, οὓς Διονύσῳ ἔφερον οἱ ὀβελιαφόροι ... ἐμπεπαρμένους ὀβελοὺς, Clavis, obelis infixis distincta. Hesych. : Ἐμπεπαρμένον, ἐμπεπερονημένον, ἐντηλωμένον.]

Ἐμπείρως, Perite, More eorum qui periti sunt, Scite, ἐπισταμένως. Quod vero Ceb. Theb. dicit, χρῆσθαι καλῶς καὶ ἐμπείρως, exp. Recte et apte. [Scienter, Gl. Plato Gorg. p. 448, C : Πολλαὶ τέχναι εἰσὶν ἐκ τῶν ἐμπειριῶν ἐμπ. εὑρημέναι· Demod. p. 380, A : Ἐμπ. ξυμβουλεύειν. Demosth. p. 1351 : Θρέψαι καὶ παιδεῦσαι (infantes) ἐμπ. Æneas Tact. c. 2 : Οἱ μὲν γὰρ ἄπειροι ὄντες ἢ χρὴ συθῆναι διὰ τὰς φράξεις τῶν ἁμαξῶν, οἱ δὲ ἐμπ. διώκοντες. Plut. Æmil. Paul. c. 6 : Μάχιμον καὶ θυμοειδὲς ἔθνος, ἐμπ. δὲ πολεμεῖν διδασκόμενον ὑπὸ Ῥωμαίων· Mor. p. 137, A : Ἐμπ. διαισθανόμενοί που πλέον τὸ γλυκὺ τοῦ προσήκοντος. Tritissima autem phrasis est ἐμπείρως ἔχειν τινός, Scire, Nosse aliquid, ut ap. Xenoph. Anab. 2, 6, 1 : Πάντων τῶν ἐμπ. αὐτῶν ἐχόντων, et alibi ap. ipsum et Plat. (qui etiam Leg. 8, p. 846, C : Τῆς ἀναγκαίως αὐτῶν χρείας ἐμπ. ἴσχοντες), Dionysium, Dionem Cass., Josephum atque Diodorum, qui etiam cum præp. 2, 40 : Περὶ τῶν ἐν ᾅδου μάλιστα ἐμπ. ἐχόντες. Comparativo Ἐμπειροτέρως, Æschin. C. Tim. p. 12, 5 : Καὶ περὶ τῆς ἐρημίας ταύτης καὶ τοῦ τόπου τοῦ ἐν τῇ Ηυχνὶ μὴ θαυμάσητε, εἰ Τίμαρχος ἐμπ. ἔχει τῆς βουλῆς τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου.]

[Ἐμπελᾰγίζω, In mari sum, Mari mergor. Achill. Tat. 5, 9 : Ὀλίγον ἡμῶν ἐμπελαγισάντων.]

[Ἐμπελάδην. V. Ἐμπελαδόν.]

Ἐμπελᾰδόν, Prope, Appropinquando. Hesiod. Op. [732] : Μηδ' αἰδοίᾳ γονῇ πεπαλαγμένος ἔνδοθεν οἴκου, Ἑστίῃ ἐμπελαδὸν παραφαινέμεν. Ἐμπελάδην pro eod. Quod vero Nicand. Al. [215] dicit, Δηθάκι δ' ἀχθόμενος βοᾶς ἅ τις ἐμπελάδην φῶς, schol. exp. ἐμπελαστικῶς καὶ ὁρμητικῶς.

Ἐμπελάζω, σω, Appropinquo, Pervenio ad. Aristot. De mundo [c. 4, p. 395, 19] : Ἐπειδὰν ἐμπελάσῃ τῇ ἀκοῇ, Quum auribus appropinquarit, ad aures pervenerit, auribus appulsum fuerit. [Hom. H. Merc. 523 : Μηδέ ποτ' ἐμπελάσειν πυκινῷ δόμῳ. Soph. Trach. 750 : Ποῦ δ' ἐμπελάζεις τάνδρὶ καὶ παρίστασαι; Nicand. Ther. 186 : Ἐχθρῶν που τέρα κεῖνα καρήασιν ἐμπελάσειε. Dionys. Perieg. 742 : Ἀνέρες οἷς μήτ' αὐτὸς ἐγὼ μήθ' ὅστις ἑταῖρος ἐμπελάσαι. Themist. Or. 18, p. 222, B : Τὸ δὲ δὴ ὑψηλόνων καὶ τελεσιουργὸν καὶ μεγαλεῖον ζητεῖτε ἆρα παρὰ τοῦ λόγου, καὶ οὐκ ἐμπελάζει ὑμῶν τοῖς ὀφθαλμοῖς. Sext. Emp. Adv. phys. 9, 19, p. 552 : Δημόκριτος δὲ εἰδωλά τινά φησιν ἐμπελάζειν τοῖς ἀνθρώποις. Eust. Opusc. p. 161, 46 : Προβολαῖς ξιφῶν γεγυμνωμένων, οἷς καὶ ἐμπελάζον τὸ θηρίον κατακόπτεται. Ap. Arat. 750 : Ἤτοι γὰρ τοὺς πάντας ἀμείβεται εἰς ἐνιαυτὸν ἠέλιος, ἄλλοτε δ' ἄλλῳ ἐμπελάσει, libri scripti omnes, ut vi-

detur, ἐμπλήσσει vel ἐμπλήσει, quod alludit ad ἔμπλην et πλησίον. Quanquam etiam ἐμπλήσσω similiter usurpatum infra notabimus.] Transitivam quoque signif. habet pro Admoveo, Committo, Congredi facio, Hesiod. Scut. [109] : Ὄφρα τάχιστα Δίφρους ἐμπελάσαντες Ἄρηός θ' ἡμέτερόν τε, Μαρνώμεσθ'. [Conf. Πελάζω. Passivo Soph. Trach. 17 : Ἀεὶ κατθανεῖν ἐπηυχόμην, πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναί ποτε· ubi notanda constr. c. genit. Ap. Dion. Cass. 36, 32 : Κἀκ τούτου ῥᾷον, ἅτε καὶ ἀλλήλοις ἐμπελαζόμενοι ἐφθείροντο· 72, 19 : Ἔσφαξαν δέ τινες καὶ τοὺς οὐδὲν προσήκοντας σφίσιν, ὑπὸ τοῦ ὄχλου καὶ τῆς στενοχωρίας ἐμπελασθέντες αὐτοῖς, recte intt. reponunt ἐμπλαζόμενοι et ἐμπλασθέντας, ut est 62, 16 : Ἀλλήλοις τε ἐνεπλάζοντο καὶ περὶ τοῖς σκεύεσιν ἐσφάλλοντο. L. D. Phalar. ab Hemst. cit. Epist. 34 =135 : Μᾶλλον γὰρ ἐμπελασθεὶς λέουσιν ἀκινδύνως συναυλισαίμην ἂν ... ἢ τοῖς νῦν οὖσιν ἀνθρώποις.] Ἐμπελάω quoque dicitur ut πελάω [pro Appropinquo]. Unde imper. ἐμπέλα ap. Hesych. quod exp. non solum προσπέλαζε, ἔγγιζε, sed etiam πρόσαγε. [Nicand. Al. 498 : Τοῦ μέν τε ῥοιζηδὰ φιλαίματος ἐμπελάουσα ῥύμῃ ἅλις προὔτυψε ποτοῦ μετὰ χείλεϊ βρώμης βδέλλα παραὶ λαπάρῃ τε καὶ ἱμείρουσα φόνοιο. Medio 356 : Ἦ ὅγε καὶ θηλῇς ἅτε δὴ βρέφος ἐμπελάοιτο ἀρτιγενὲς, μαστοῦ δὲ ποτὸν μοσχηδὸν ἀμέλγοι. || Tertia forma Ἐμπλάζω, ap. eund. Th. 779 : Κακὴ δ' ἐπὶ τοῖσι χάλαζα εἴδεται ἐμπλάζουσα, καὶ εἰ μέγα σείριος ἄζει, quod schol. expl., ὥστε καὶ τοῦ ἡλίου σφοδρότατα ἀλεείνοντος αὐτοὺς νομίζειν ἐντὸς χαλάζης ἵστασθαι. V. Προσπλάζω.]

Ἐμπέλανα, Hesychio πόπανα.

[Ἐμπελᾶσις, εως, ἡ, Appropinquatio. Sextus Adv. phys. 9, 393, p. 625 : Καθόλου τε τὸ ἐπινοούμενον πᾶν ἤτοι κατ' ἐμπέλασιν τῶν ἐναργῶν νοεῖται ἢ κατὰ τὴν ἀπὸ τῶν ἐναργῶν μετάβασιν· et ibid. paullo post, Adv. eth. 11, 98, p. 709 : Πολλάκις γοῦν τὰ κατὰ τὴν πρώτην ἐμπέλασιν ἡστικῶς ἡμᾶς διατιθέντα, ταῦτα ἐκ δευτέρου, καίπερ ὄντα τὰ αὐτὰ, ἀηδῆ νομίζεται. Eandem dici περίπτωσιν annotat ad l. pr. Fabricius. Cit. Hemst.]

[Ἐμπελαστικῶς, i. q. ἐμπελαδὸν, quod v.]

Ἐμπελάτειρα, ἡ, Meretrix : ex eo dicta, quod corpus corpori admoveat, s. quod suis amatoribus corpus jungat, ut Ovid. : Ignoto meretrix corpus junctura Quiriti. [« Etym. M. p. 336, 1 : Ἐμπελάτρεια (l. ἐμπελάτειρα) ἡ ἑταίρα ἀπὸ τοῦ ἐμπελάζειν πᾶσι. Καλλίμαχος, Τοὺς αὐτῷ σκοτίους ἐμπελάτειρα τέκεν γυνή. » Bentl. ad fr. Callim. 170, p. 506. « Recte Anna Fabri p. 355 ejecta voce γυνὴ pentametrum fecit. Etym. cod. Leid. habet ἐμπελάτειρα οὔτ' ἔτεκεν γυνή. » Ruhnk. Ceterum Servam interpr. Toup. Emend. vol. 2, p. 522, conferens voc. πελάτις et sim. ᾰ]

[Ἐμπελάω. V. Ἐμπελάζω.]

Ἐμπέλιος, ὁ, Intus lividus, s. In quo livor est. Nicand. [Ther. 782 : Ἄλλος δ' ἐμπέλιος (scorpio). Rectius autem interpr. schol., ὁ πελιδνὸς ἢ ὁ ὠχρὸς λεγόμενος, ut præpositionis eadem vis sit quæ in ἔμπικρος, q. d. Imbutus livido colore.]

Ἐμπέλωρος, ὁ, Laconibus ἀγορανόμος, Hesych. [Corsini Not. Gr. Dissert. p. 87. Angl.]

[Ἐμπέμπω, Immitto. Nehem. 2, 5 : Ὥστε ἐμπέμψαι αὐτὸν εἰς πόλιν μνημείων.]

[Ἐμπεπαίνομαι, Maturesco in. Greg. Nyss. vol. 3, p. 631, A : Οὕτω τῇ κεφαλῇ τοῦ ἀστάχυος ὁ καρπὸς ἐμπεπαίνεται. Wakef.]

[Ἐμπεπᾶσθαι. V. Ἔμπασις.]

[Ἐμπεπειμένος, Insulsus, Gl. corrupte.]

[Ἐμπεπληγμένως, Attonite. Theodos. De gramm. p. 59, 13 : Ἀναγινώσκονται δὲ ταῦτα (elegiaca) λιγυρῶς, ἤγουν ὀξέως καὶ συμπεπνιγμένως καὶ ἐμπ., δηλοῦντος τοῦ τοιούτου σχήματος τὸ πλῆθος τῶν κακῶν. Pro quibus in schol. Dionysii Bekk. An. p. 750, 31, συμπεπληγμένους καὶ ἐκπεπληγμένους. L. Dind.]

Ἐμπέπτας, ὁ, placentæ genus, ap. Athen. 14, [p. 645, D : Ἐμπέπτας, Σέλευκος ἐν Γλώσσαις φησὶ, πύρινος ἄρτος κοῖλος καὶ σύμμετρος, ὅμοιος ταῖς λεγομέναις κρηπίσιν, εἰς ἃς ἐντίθεται τὰ διὰ τοῦ τυροῦ σκευαζόμενα πλακούντια. Ubi sunt varr. ἐμπέμπτας, ἐμπεμπτὰς, ἐμπεπτάς. Hesych. ante Ἔμπειρος : Ἔμπιπα, πλάγια τὰ πύρινα, εἰς ἃς ἐντίθενται τὰ διὰ τυροῦ. Ῥόδιοι. Ubi πλακούντια πύρινα εἰς ἃ Casaub. ad Ath. Id. Hes. : Ἐμπεταλὶς, ἔδεσμα διὰ τυροῦ σκευαζόμενον.]

A [Ἐμπέρᾰμος, ὁ, Emperamus, Spartanus, Pausan. 4, 20, 5.]

[Ἐμπέραμος. V. Ἐμπεράω.]

[Ἐμπερατόω, Termino. Gregor. Nyss. t. 2, p. 399, D : Ἀπανταχόθεν ἐμπερατούμενον· et p. 717, A : Ἐκ τοῦ ἀορίστου τὸ τοῖς ἰδίοις μέτροις ἐμπ., Id quod propriis finibus includitur. Hasz.]

Ἐμπεράω, Trajicio s. Transeo in, etiam Transveho in : sicut ἐκπεράω tam neutraliter quam transitive capitur. Cujus verbi nulla afferuntur exx., sed inde derivatum videtur esse Ἐμπέρᾰμος, Qui transit s. trajicit in, Vector, ἔμπορος. Callim. H. in Jov. [71] : Οὐ σύ γε νηῶν Ἐμπεράμους, οὐκ ἄνδρα σακέσπαλον, schol. ἐμπόρους. [Rectius ap. schol. nunc ἐμπείρους, ut tollatur verbum ἐμπεράω, quod fingit HSt.] || Alias tamen ἐμπέραμος idem significat cum ἔμπειρος, Peritus, ut et Hesych. testatur, qui ἐμπέραμον exp. ἔμπειρον. Et sic exponi etiam potest νηῶν ἐμπεράμους, Rei nauticæ peritos, Nautas. [Epigr. in append. Anthol. Pal. 354, 2 : Ἀονίης ἐμπέραμον σοφίης· et sim.
B 310, 2.] || Adv. Ἐμπεράμως, Perite, Scite, ἐμπείρως, schol. Callim. H. in Lav. Pall. [25] : Ἐμπεράμως ἐτρίψατο λιτὰ λαβοῖσα Χρίματα. || Cui ἐμπέραμος adde Ἐμπερὴς, quo itidem pro ἔμπειρος usus est Soph. Ulysse furente, teste Hesych. [In ed. Alberti typ. errore, non correcto in Auct., legitur Ἐμπέραμος. Unde transiit in Brunckii Lex. Soph.]

[Ἐμπερδολεκαναρύταινα, quod κατὰ γυναικὸς aliquem κωμικευόμενον dixisse testatur Eust. Od. p. 1599, 51.]

[Ἐμπερής. V. Ἐμπεράω.]

Ἐμπεριάγω, Circumdo, in VV. LL. [Circumago. Joseph. Bell. Jud. 5, 9, 3 : Κατὰ ἔθνος τὸν Θεὸν ἐμπεριάγοντα τὴν ἀρχήν. || Lustro, si recte habet scriptura ap. Eustrat. De op. anim. p. 343, 7 : Ἡ μέλισσα ... τοὺς λειμῶνας ἐμπεριάγει. Hasz.]

[Ἐμπεριαυξανόμενα edd. Philonis vol. 2, p. 398, 32, ubi cod. ἔτι περιαυξόμενα. Cit. Lobeck.]

[Ἐμπεριβάλλω, Complector, Comprehendo. Aristid. vol. 2, p. 494 : Τὸ δὲ τὴν εὐρυθμίαν ἀπειργασμένον ἐστὶ τὸ ἐμπεριβάλλοντα τὰ νοήματα καὶ ἀπαρτίσαντα στῆναι
C τὸ νόημα. Schol. Pind. Pyth. 4, 40 : Οὐκ εὐκαιρῶ πᾶσαν αὐτῆς τὴν ἀρετὴν ἐμπεριβαλεῖν ἢ περιλαβεῖν τῷ ὕμνῳ. Ἐμπ. ἢ tacito delevit Bœckh.]

[Ἐμπερίβολος, ὁ, ἡ.] Ἐμπερίβολος λόγος, cui opp. ἀπερίβλητος καὶ καθαρὸς [ab Hermog., de quo Bud. : « Ἐμπ. λόγος, ut ἐγκατάσκευος, ἐνδιάσκευος. Hermog. : Δύναται δὲ καὶ αὔξεσθαι ἕκαστα τούτων καὶ μᾶλλον ποιεῖν ἐμπερίβολον τὸν λόγον κατ' ἔννοιαν καὶ ἐξ ἑτέρων, οἷον, Ὑπεσχόμην χορηγήσειν πένης ὤν. Τοῦτο μὲν ἦν τοῦ πρόσώπου ψιλόν. Ηὔξηται δὲ πῶς; Πρῶτον μὲν ἀπὸ τῆς πρὸς ἕτερον διαφορᾶς, οἷον, Μηδενὸς ὑπισχνουμένου. Εἶτα ἄλλη αὔξησις, Μηδὲ πλουσίων. Εἶτα ἑτέρα, Μηδὲ τῶν ἄλλων λειτουργιῶν ἀτελὴς μεμενηκώς. Quæ omnia sumpta sunt a Demosthene. Alibi : Οὗ τοὐναντίον, Ἰσοκράτης ἐν τῷ Ἀρχιδάμῳ ποιήσας ἧττόν τε ἐμπερίβολον καὶ πόρρω δεινότητος πεποίηκε τὸν λόγον. Cui opponitur ἀπερίβλητος λόγος καὶ καθαρὸς etc. »], ἀπὸ τοῦ περιβάλλειν τὸν λόγον, quod est Illustrare et locupletare orationem, Fusam et amplam orationem facere et omnia adjuncta complectentem : unde etiam περιβάλλοντα λόγον et περιβε-
D βλημένον eund. vocat [Hermog.] quem et ἐμπερίβολον. Eust. autem [Od. p. 1406, 31] vult hæc dici ἀπὸ τοῦ περιβάλλειν, quod significet περιττὰ τιθέναι, ἤτοι περισσὰ ἐμβάλλειν. [Idem Il. p. 24, 12, ad A, v. 11 : Ὅτι τρεῖς ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς αἰτίας, ἐξηρτημένας ἀλλήλων, τίθησιν ... καὶ ἔστι τὸ σχῆμα ἐμπερίβολον. || De versu s. metro ἐμπεριβόλῳ Draco p. 139, 10 : Διαφοραὶ δὲ τῶν στίχων εἰσὶν ἐννέα, κατενόπλιον, περιοδικὸν, Σαπφικὸν, βουκολικὸν, ὑπόρρυθμον, τέλειον, πολιτικὸν, κλιμακωτὸν, ἐμπερίβολον· 140, 20 : Ἐμπ. ἐστὶ τὸ ἔχον τινὰ τῶν δέκα κατηγοριῶν καὶ τῶν δέκα περιστατικῶν, οἷον, Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἀΐδι προΐαψεν. Ἔχει γὰρ οὗτος ὁ στίχος ποσὸν, ποιὸν, τόπον καὶ χρόνον.]

[Ἐμπεριβόλως, adv., item de oratione Anna Comn. p. 145, D, a Boiss. cit. : Τοῦ χαρακτῆρος εἶχε (ὁ λόγος στρυφνῶς καὶ τὸ πᾶν ἐμπ.]

[Ἐμπερίγραπτος, ὁ, ἡ, Circumscriptus, i. e. Corporeus. Epiphan. vol. 1, p. 632, A : Πρῶτον διανοητέον ἐστὶν ὁποῖόν ἐστι τὸ κακὸν, καὶ ἐν ποίῳ γίνεται τὸ κακὸν, καὶ εἰ ἔστι ἐμπερίγραπτόν τι ἢ σῶμα, ὡς εἰπεῖν, ἢ ὑπό-

στασιν ἔχει. Basr. Basil. t. 2, p. 703, D : Ὕλη ἐμπερίγραπτος. Acta SS. Phileæ et Philor. p. 176, 16 Combef. : Πᾶν δὲ ὃ ἐμπερίγραπτον κατὰ φύσιν, Θεὸς οὐ γνωρίζεται. Hasr.]

[Ἐμπερίγραφος, ὁ, ἡ, idem. Athanas. vol. 2, p. 10, C : Ὁ γὰρ καθήμενος ἐμπ. ἐστιν ἐν ᾧ κάθηται τόπῳ.]

Ἐμπεριγράφω, exp. Scripto comprehendo. [Circumscribo, Pollux 9, 108 : Τηλίᾳ κύκλον ἐμπεριγράψαντες ἐνίστασαν τοὺς ὄρτυγας. Eust. ad Dionys. 970 : Ἐμπεριγράφει αὐτὴν (Assyriam) περὶ τὴν θάλασσαν τοῦ Εὐξείνου πόντου· Il. p. 926, 24 : Διαφορὰν δὲ τοῦ οἴσων καὶ οἰσόμενος φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι τὸ μὲν οἴσων ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλον κινεῖ τὴν ἐνέργειαν τοῦ χρησίμου, τὸ δὲ οἰσόμενος ἐνὶ προσώπῳ ἐμπεριγράφει αὐτήν. Sextus Pyrrhon. 1, 206, p. 52 : Περὶ πασῶν γὰρ τῶν σκεπτικῶν φωνῶν ἐκεῖνο χρὴ προειληφέναι, ὅτι περὶ τοῦ ἀληθοῦς αὐτὰς εἶναι πάντως οὐ διαβεβαιούμεθα, ὅπου γε καὶ ὑφ' ἑαυτῶν αὐτὰς ἀναιρεῖσθαι λέγομεν δύνασθαι, ἐμπεριγραφομένας ἐκείνοις περὶ ὧν λέγονται. Eust. Il. p. 126, 3 : Ἡ γὰρ παρήχησις οὐ μιᾷ μόνῃ λέξει ἐμπεριγράφεται· Od. p. 1864, 4, Opusc. p. 80, 91.] B

[Ἐμπεριδράττομαι, Comprehendo. Const. Porphyrog. De imag. Edess. p. 92. Boiss. Cogitatione comprehendo. Athanas. vol. 1, p. 729, B ed. Ben. : Δῆλον γὰρ ὅτι τὸ ἀρχὴν ἔχον τὸν ἄναρχον ὡς ἐστὶν ἐμπεριν οῆσαι ἢ ἐμπεριδράξασθαι οὐχ οἷόν τε ἐστίν.]

[Ἐμπεριείργω, Coerceo, Concludo. Gregor. Nyss. t. 2, p. 392, D : Τὰ ἡμῖν ἀληπτα καὶ ἀνεπινόητα πάντα τῇ γνώσει τῆς θείας σοφίας ἐμπεριείργεσθαι. Id. ib. p. 497, D : Τῇ φύσει τῆς σαρκὸς τὴν θειότητα ἐμπ. Et p. 315, D. Hasr.]

Ἐμπεριεκτικός, ἡ, ὄν, Capax, Qui ambitu et complexu suo multa in se continere et comprehendere potest. Gregor. Naz. : Ἐμπεριεκτικώτερα καὶ χυρώτερα, Quæ plura complectuntur et sunt magis propria. Clem. Al. Strom. 8, p. 330, 34 : Εἰσὶ δὲ ἔνιοι καὶ τῆς αἰτίας ἐμπεριεκτικοὶ ὅροι. Schol. Dionys. Bekk. Anecd. p. 885, 18 : Διαθέσεις δὲ κατὰ τὴν ἀκρίβειαν πέντε εἰσὶν, ἐνέργεια, πάθος, ἀοὐετέρα, μέση, ἐμπεριεκτική· 24 : Ἐμπ. δέ ἐστιν ἡ ἀμφοτέρων τῶν διαθέσεων (activæ et passivæ) ἐπιδεικτική, ὡς ἔχει τὸ Βιάζομαι ὑπὸ σοῦ, καὶ τὸ Πορεύομαι διὰ σέ. L. D. Conf. Apollon. De constr. p. 39, 2; 40, 9 et 13; 297, 23; 298, 5; 338, 26. Hasr.]

[Ἐμπεριέρχομαι, Obeo, Circueo. Euseb. Vita Const. 3, 44, p. 603, 2 : Τὴν γάρ τοι σύμπασαν Ἑῴαν μεγαλοπρεπείᾳ βασιλικῆς ἐξουσίας ἐμπεριελθοῦσα μυρίᾳ μὲν ἀθρόως τοῖς κατὰ πόλιν ἐδωρεῖτο δήμοις, ἰδίᾳ τε τῶν προσιόντων ἑκάστῳ. Boiss. Aor. Lucian. Amor. 11 : Στολὰς δὲ Σωστράτου καὶ τἄλλα ... πρῶτον ἐμπεριελθόντες. Translate Philo vol. 2, p. 61, 6 : Μηδὲν ἐμπεριελθεῖν ἀκριβείᾳ λογισμοῦ δυνάμενοι. Hasr.]

Ἐμπεριέχω, Contineo in, Complector et comprehendo in, Cohibeo in. [Gl. : Ἐμπεριέχεται, Comprehensum est; Ἐμπεριεχόμενον, Comprehensum. Theophr. H. Pl. 1, 11, 1 : Καὶ τῶν μὲν εὐθὺς τὸ σπέρμα μετὰ τὸ περιέχον ... πλείω δὲ τούτου τὰ ἐμπεριέχοντα. Aristot. De mundo c. 4, p. 395, 18 : Ἐμπεριέχει καὶ ἡ γῆ πολλὰς ἐν αὑτῇ ... πηγάς. Plut. Mor. p. 937, B : Ὅταν ἰριδες δύο φανῶσι, νέφους νέφος ἐμπεριέχοντος. Artemid. 2, 3, p. 134 : Ἐμπεριέχειν τὸ σῶμα (chlamydem).] Aristot. De mundo [c. 2] : Τῶν γεμὴν ἐμπεριεχομένων D ἄστρων, τὰ μὲν ἀπλανῆ, Eorum siderum, quæ intus cohibentur, Bud. i. e. Eorum siderum, quæ in cœli ambitu continentur, in cœlo sunt. [Ἀπὸ τῶν ἐμπεριεχομένων ἀστέρων, Gemin. Isag. p. 1, A. Ἐν τῷ μέρει οὐκ ἐμπεριέχεται τὸ ὅλον, Sext. Emp. p. 251, v. 13, 15. Hermst. Polyb. 9, 32, 4 : Ἐμπεριέχεσθαι τὴν ἡμετέραν ἀσφάλειαν ἐν ταῖς ἐκείνων ἀρεταῖς. Plut. Mor. p. 742, F : Ταῖς δευτέραις ὁμολογίαις τῶν πρώτων ἐμπεριεχομένων· 731, F. Dionys. A. R. 10, 31 : Λόφος ... ἐμπεριεχόμενος τῇ πόλει· 11, 43. Plut. Galb. c. 25 : Οἱ ἀγνοοῦντες τὰ πραττόμενα τοῖς εἰδόσι καὶ συνεστῶσιν ἐκ παρασκευῆς ἐμπεριεχόμενοι. Eust. Opusc. p. 249, 41 : Διὰ βίβλων, αἷς καὶ δόγματα ἱερὰ ἐμπεριέχεται. Ocellus 1, 9 : Τὰ ἐμπεριεχόμενα τῷ κόσμῳ.]

[Ἐμπεριεκλείω, Includo, Inclusum teneo. Eust. Il. p. 105, 22 : Καὶ γὰρ ὁ θυμὸς οὐκ ἐπιτρέπει τῷ λαλοῦντι συλλέγειν νοήματα, ἀλλὰ μίαν ἔννοιαν ἐμπεριελείσας τῷ στόματι ἀρίησι μασᾶσθαι αὐτήν. Seager. Constant. Basil. Mac. p. 150.]

[Ἐμπεριεκρατέω, Undique contineo. Gregor. Nyss. t. 2, p. 494, C : Ὁ πάντα ἐμπεριεκρατῶν τῇ προορατικῇ δυνάμει. Hasr.]

[Ἐμπεριεκροτέω. Nicetas Alex. 2, p. 310, B : Ἐδεδίει γὰρ τὴν ἐς τοὐπίσω ἐπανάστασιν καὶ ὡς μήποτε Σικελοὶ τῆς ἐλευθερίας ἐρασθεῖεν προμηθούμενος, πᾶσαν αὐτοῖς ἀγαθὴν ἐλπίδα ἀπέκοψε, ὅση τε ἐν χρήμασι καὶ ὅση ἐν ἅρμασι καὶ ἵπποις τεθέαται καὶ ὅση περιθόλοις πόλεων εὐτειχίστοις καὶ ἀνδράσιν εὐγενέσι καὶ ἐχυροῖς ἐρύμασιν ἐμπεριεκροτεῖ, figurate pro Fidit. L. Dindorf.]

[Ἐμπεριεκρύπτω, Occulto. Prodromus in Boiss. An. vol. 1, p. 430. Osann.]

Ἐμπεριλαμβάνω, λήψομαι, q. d. Intus comprehendo. [Ἐμπεριειλημμένον, Comprehensum, Gl. Theophr. C. Pl. 5, 3, 4 : Αὐξανόμενα γὰρ συνεκπληροῖ πως τὸ ὅλον, τὰ μὲν ἐμπεριλαμβάνοντα, τῶν δὲ καὶ ἀποπιπτόντων διὰ τὸ αὖον. Plut. Thes. c. 3 : Κοιλότητα συμμέτρως ἐμπεριλαμβάνουσαν τὰ κείμενα· Mor. p. 855, C : Τὴν διήγησιν ἐπῆξαν, ὅπως ἐμπερι λάβῃ ἀτύχημά τινος ἢ πρᾶξιν. Dionys. De comp. verb. p. 197, 5 R. : Πεπλανημένα μέτρα καὶ ἀτάκτους ῥυθμοὺς ἐμπεριλαμβάνουσα. Conf. De vi Demosth. p. 1109, 4; 1110, 10.] Et pro περιλαμβάνω, ut Aristot. : Ἐνὶ ὀνόματι ἐμπεριλαβόντες, Complexi. Et ἐμπεριλαμβάνεσθαι pass. quod et ἐναπολαμβάνεσθαι, Bud. p. 558 ex eod. Aristot. [ut Meteorol. 2, 3 medio. Origen. C. Cels. 4, p. 205. Seager. Plut. Mor. p. 613, E : Καὶ γὰρ ἂν ὀλίγοι τινὲς ἰδιῶται παρῶσιν ἐν μέσῳ πολλῶν τῶν πεπαιδευμένων ἐμπεριλαμβανόμενοι. Diog. L. 10, 90 : Τὰ ἄστρα ... ὕστερον ἐμπεριελαμβάνετο ὑπὸ τοῦ κόσμου. Eust. Opusc. p. 114, 65 : Κακὰ πεπραγμένα πρὸς τούτων ἢ ἐκείνων, οἱ ταῖς βίβλοις ἐμπεριειλήφασι. L. Dindorf.]

[Ἐμπερίλειπω, Relinquo. Eust. epist. Comm. in Dionys. præmissa p. 76, 30 : Οὐρανοβάμονος μὲν Ἑρμοῦ Ἄρατος ἐντελὴς ὑποφήτης ὡς ἐν μέτρῳ τοῖς εἰσαγομένοις ἐμπεριλέλειπται.]

[Ἐμπεριληπτικός, ἡ, ὄν, Comprehendens. Etym. M. p. 68, 54 : Ἡνίκα τοῦ κατηγορουμένου πλήθους ὅλον ἐστὶν ἐμπεριληπτικόν (voc. ἄλλος). Ubi leg. ὅλου. Apollon. De constr. 1, 10, p. 36, 1 : Ἀνάγκη οὖν ἐστι προσγίνεσθαι τὸ ἄρθρον τῷ ἐμπεριληπτικῷ τοῦ μέρους. L. Dindorf.]

Ἐμπερίληψις, εως, ἡ, Complexus quo aliquid intra nos continemus. Budæo Interior coarctatio : apud Aristot. [Meteorol. 2, 8 med.], ubi improbans opinionem Empedoclis, dicit : Ἄλογος δὲ καὶ ἡ πυρὸς ἐμπερίληψις· pro qua dictione paulo post ἀπόληψιν dixisse ait. [Dionys. De vi Demosth. p. 1069, 5 : Τῆς μὲν οὖν αὐστηρᾶς ... ἁρμονίας τοιόσδε ὁ χαρακτήρ· ὀνόμασι χρῆσθαι φιλεῖ μεγάλοις καὶ μακροσυλλάβοις ... χρόνων δ' ἀξιολόγων ἐμπερίληψει διορίζεσθαι θάτερα ἀπὸ τῶν ἑτέρων, Temporum interjectorum intervallis.]

[Ἐμπερινοέω. Epicur. fr. Herc. De nat. l. 11, col. 9, p. 20, 5 ed. Orell. : Βουλόμεθά τι συνάψαι φάσμα τούτοις ἐμπερινενοημένον. I. q. ἐμπεριδράττομαι, Mente comprehendo, quod v.]

[Ἐμπερινοστέω, Oberro in. Pallad. Vita Chrysost. p. 46, D ed. Montf. : Εἰπάτωσαν ἡμῖν οἱ κοιλιολάτραι καὶ τραπεζογίγαντες ... οἱ τὴν Ἰωάννου ἄσκησιν μεμφόμενοι, ἐμπερινοστήσαντες παλαιὰν καὶ καινὴν διαθήκην, ποῦ εὗρον ἐν ἐπαίνῳ συμπόσιον, Licet revolverint Int. Boiss.]

[Ἐμπεριοδεύω, Inambulo. Eust. Opusc. p. 217, 36 : Οὐκέτι ἀσχημόνως, καθὰ καὶ πρὶν, τῇ τοῦ βίου ἐμπεριοδεύει νυκτί, ἀλλ' ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατεῖ.]

[Ἐμπερίοδος, ὁ, ἡ, Periodo inclusus. Dionys. De comp. verb. p. 51, 13, (56 Gœll.) : Ὅταν ἐν περιόδοις προσήκῃ τὸν λόγον ἐκφέρειν· οὐ γὰρ δὴ πανταχῇ γε τὸ ἐμπερίοδον χρήσιμον.]

[Ἐμπεριόδως, i. q. ἐν περιόδῳ, In orbem. Cornut. De nat. deor. c. 27, p. 206.]

[Ἐμπεριορίζω, Circumscribo. Eust. Opusc. p. 69, 96 : Λέγω δὲ ἐγκάθετον μὲν καὶ αὐτοπαθῆ ἀγάπην τὴν ἐμπεριωρισμένην τῷ νηστευτῇ αὐτῷ ἐκείνῳ καὶ μόνῳ.]

[Ἐμπεριοχή, ἡ, Inclusio. Cleomed. 1, 3 : Περιαγόμενα (τὰ ἄστρα) ὑπ' αὐτοῦ (τοῦ κόσμου) διὰ τὴν ἐμπεριοχήν.]

Ἐμπεριπαθέω, ut ἐμπεριπαθῶ τούτοις, q. d. Instomachor his, ea forma qua dicitur, Indoluit facto, et Indoluisse malis, ab Ovidio, pro Stomachor in his. At in VV. LL. exp. simpliciter Stomachor.

Ἐμπεριπατέω Inambulo. [Achill. Tat. 1, 6, p. 11,

16 : Καί τινας ἐμπεριπατήσας διαύλους ... ἀπῄειν. Lucian. Adv. indoct. c. 6 : Ὠνούμενος χρυσοῦς ἐμβάτας, οἷς μόλις ἄν τις καὶ ἀρτίπους ἐμπεριπατήσειεν. Philo vol. 1, p. 358, 40 : Μέχρι μὲν γὰρ ἐνσχολάζει καὶ ἐμπεριπατεῖ τῇ ψυχῇ φρόνησις, ὑπερόριος πᾶς ὁ ἀφροσύνης ἑταῖρος ἐκτετόξευται. Levit. 26, 12 : Ἐμπεριπατήσω ἐν ὑμῖν· Cor. 2, 6, 16. Job. 1, 7 : Περιελθὼν τὴν γῆν καὶ ἐμπεριπατήσας τὴν ὑπ' οὐρανὸν πάρειμι· 2, 2 : Ἐμπεριπατήσας τὴν σύμπασαν. Aliter Prov. 30, 31 : Ἀλέκτωρ ἐμπεριπατῶν θηλείαις.] Et metaph. ap. schol. Aristoph. [Ran. 983] ἐμπεριπατῆσαι περί τινος, pro Disceptare de re quapiam, more philosophorum qui disceptabant deambulantes. [Et ib. : Ὀρθῶς γάρ σου κατηγορεῖ ἐπὶ τῇ πάντων ἀδολεσχίᾳ ὁ Αἰσχύλος, καὶ οὐκ ἂν ἔχοις ἐμπεριπατῆσαι οὐδὲ ἐπαινέσαι σεαυτὸν ἐπὶ τούτῳ. Petiit autem schol. ex Aristophaneo οὐ σοὶ γάρ ἐστι περίπατος κάλλιστα περί γε τούτου. Aliter Plut. Mor. p. 57, A : Ὅλῳ τῷ μυκτῆρι χρῆται, καθάπερ ὁ Στρουθίας ἐμπεριπατῶν τῷ Βίαντι καὶ κατορχούμενος τῆς ἀναισθησίας αὐτοῦ τοῖς ἐπαίνοις. Ubi Wyttenb. : « Ἐμπεριπατεῖν ad verbum reddidit Plautus Asin. 3, 3, 93 : *Inambulandum est : nunc mihi vicissim supplicabunt*, i. e. insultandum. Infra p. 65, F : Οὐ πάνυ ῥᾳδίως ἐμπεριπατεῖν τοῖς κόλαξιν ἑαυτοὺς παρέξομεν· 531, B : Παρέχεις ἐμπεριπατεῖν φλυάρῳ σαυτόν. »]

[Ἐμπεριπείρω, Infigo. Strabo 17, p. 794 : Ἐκεῖνος μὲν οὖν ἀπέθανεν ἐμπεριπαρεὶς ταῖς σαρίσσαις. Coraes περιπαρείς.]

[Ἐμπεριπίπτω, εσοῦμαι, Incido. Hippocr. De flat. p. 297, 24 : Διὰ τί οὖν οὐχ ἅπασι τοῖσι ζώοισι, ἀλλ' ἔθνει τινὶ αὐτέων ἐμπεριπίπτουσιν αἱ τοιαῦται νοῦσοι; Alii libri ap. Foes. p. 339, 19, περιπίπτουσιν, ut duplex scriptura conjuncta videatur, ἐμπίπτουσιν et περιπίπτουσιν.]

[Ἐμπεριπλέω, Circumnavigo in. Sic enim vertendum foret, si recte legeretur in ed. Haverc. Josephi Bell. Jud. 3, 10, 9, p. 258 : Ὅμως δ' οὖν ἐμπεριπλέοντες τὰς σχεδίας, ἔστι δὲ ὅπου καὶ πλησιάζοντες, πόρρωθεν τοὺς Ῥωμαίους ἔβαλλον λίθοις. Sed revocandum quod sententia postulat ἐκπεριπλέοντες.]

[Ἐμπεριποιέω, Indo, Affero. Ptolem. Tetrab. p. 50, 21 : Ἀλλοτριωθέντων τῶν τὰς δυνάμεις αὐτοῖς ἐμπεριποιησάντων. Hase.]

[Ἐμπεριρρήγνυμι, legitur in libris nonnullis Aristot. H. A. 5, 32, p. 557, 26 : Εἶτα ἐμπεριρραγέντος τοῦ δέρματος ἐκπέτεται τοῦτο ἐγκαταλιπὼν ὁ ψήν.]

[Ἐμπερίσπαστος, ὁ, ἡ, Distracto animo. Pseudathanas. vol. 2, p. 364, F : Μὴ ἀγαπήσῃς οἰκεῖν μετὰ ἀνθρώπων ὑλικῶν καὶ ἐμπερισπάστων· ἢ μόνος οἴκει ἢ μετὰ ἀνθρώπων ἀΰλων καὶ ὁμοφρόνων· ὁ γὰρ μετὰ ἀνθρώπων ὑλ. καὶ ἐμπ. οἰκῶν, πάντως κοινωνήσει καὶ αὐτὸς τῇ τούτων περιστάσει (περισπάσει?) καὶ δουλεύσει, ἀνθρωπίναις ἐπιταγαῖς κτλ.]

[Ἐμπερισπούδαστος, ὁ, ἡ, Studiose cultus vel frequentatus. Joseph. Contra Ap. 2, 35, de fanis : Τὰ δὲ ἐμπερισπούδαστα, καθάρσεσι παντοδαπαῖς περικοσμούμενα. Hase.]

[Ἐμπεριστρέφομαι, Versor in. Const. Man. Chron. p. 123, C : Ταῖς αὐλαῖς ἐμπεριστρεφομένῳ. Boiss.]

[Ἐμπερίτμητος, ὁ, ἡ, i. q. sequens. S. Hieron. Dial. de S. Trinit. p. 28. Boiss.]

[Ἐμπερίτομος, ὁ, ἡ, Verpus, Recutitus. Epiphan. vol. 1, p. 6, A : Ἀδὰμ γὰρ πρωτόπλαστος πέπλασται οὐκ ἐμπ., ἀλλ' ἀκροβύστης (sic) μὲν τῇ σαρκί. Nicet. Man. Comn. 6, p. 123, C : Ἅπας δὲ κείμενος ἀποσυρεὶς ἦν τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς, πολλοὶ δὲ καὶ τοὺς ἰθυφάλλους ἀπεκαυλίσθησαν. Ἐλέγετο δὲ τοὺς Πέρσας τοῦτο τεχνάσασθαι, ἵνα μὴ τοῦ ἀκροβύστου ὁ ἐμπ. διαστέλλοιτο. Philostorg. Hist. E. 3, 4, p. 486, 32 : Ἐμπερίτομον δὲ τὸ ἔθνος, κατὰ τὴν ὀγδόην περιτεμνόμενον ἡμέραν· ubi ἐκπ. legebatur ante Vales., qui v. Jo. Chrysost. In Ep. ad Rom. serm. 6, vol. 3, p. 39, 16, citat Seager., Symeon. Metaphr. in Anecd. suis vol. 5, p. 3, 2, Boisson.]

[Ἐμπεριτρέχω, Circumcurso. Clem. Const. apost. p. 55, b, 5 : Ἐμπεριτρέχουσαι τοὺς τῶν πλησίον οἴκους διασείουσιν. Hase.]

[Ἐμπεριχαρὴς, ὁ, ἡ, Lætus. Ephraem Syr. vol. 2, p. 313, C : Ἐμπεριχαρεῖς ἦσαν ἡ Σάρρα καὶ ὁ Ἀβραὰμ τεχθέντος τοῦ Ἰσαὰκ, ἐμπ. ἦσαν Μαρία καὶ Ἰωσὴφ τεχθέντος τοῦ Ἰησοῦ. L. Dind. Gregor. Nyss. t. 2, p. 904, C; Pseudochrys. t. 7, p. 394, 38. Hase.]

[Ἐμπερκάζω, Maturesco, Nigresco, ut solent maturescentes fructus. Hesych. : Ἐμπερκάζουσαν, ὑποθάλλουσαν, μελανίζουσαν.]

[Ἐμπέρονται, ἐμποικίλλονται, Variegantur, Hesych. HSt. in Περόνη : « Athen. 12 : Ἐποίκιλλον τὰ σώματα περόναις. Quo l. declarari videtur quod apud Hesych. legitur Ἐμπ., ἐμπ. Si tamen id mendosum non est ». Locus Ath. p. 524, D, est : Αἱ δὲ γυναῖκες αὐτῶν (Scytharum) τὰς Θρᾳκῶν τῶν πρὸς ἑσπέραν καὶ ἄρκτον τῶν περιοίκων γυναῖκας ἐποίκιλλον τὰ σώματα, περόναις γραφὴν ἐνεῖσαι. Sed a περόνη certe formari non potuit ἐμπέρονται, quod ἐμπερονῶνται dicendum foret. Albertus coll. gll. Περκάζει, ποικίλλει· Περκαίνειν, διαποικίλλεσθαι· Περκνὸν, ποικίλον· Περκώματα, τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ποικίλματα, ejusd. stirpis voc. quærebat in hac gl.]

Ἐμπερονατρὶς, ίδος, ἡ [Dor. pro ἐμπερονητρὶς], Hesychio ἱμάτιον διπλοῦν, Vestis dupla. [Polluci 7, 54, σχιστὸς χιτών. Eadem ἐμπερόνημα, quod v., et apud Antipat. Thess. Anth. Pal. 7, 413, 3, ἀμπεχόνη περονῆτις.]

Ἐμπερονάω, Infibulo, Fibula infigo. Ἐμπερονῆσαι Hesych. et Suid. exp. διατρῆσαι, Perforare, Fibula trajicere. [Hesych. in Ἐμπείρω cit. Med. Hermippus ap. Athen. 15, p. 668, A : Χλανίδες δ' οὖλαι καταβέβληνται, θώρακα δ' ἅπας ἐμπερονᾶται. Josephus B. J. 7, 3, p. 406 : Πορφυρᾶν ἐμπερονησάμενος χλανίδα.]

[Ἐμπερόνημα, τὸ, Vestis ead. quæ supra ἐμπερονητρὶς s. ἐμπερονατρίς. Theocr. 15, 34 : Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα τοῦτο πρέπει· λέγε μοι πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ. Ubi conf. Valck. Διπλοίδα et δίπλακα int. schol. Add. Suid. v. Χλαῖναι.]

[Ἐμπερόνησις, εως, ἡ, Fibulatio. Niceph. Chumnus in Anecd. meis vol. 3, p. 401, 9 : Καὶ γὰρ ὑπομένουσι... καὶ τομὰς καὶ διαιρέσεις, καί γε διατρήσεις καὶ ἐμπερονήσεις ῥαφίδων. Boiss.]

[Ἐμπερονητρίς. V. Ἐμπερονατρίς.]

[Ἐμπερπερεύομαι, Effero me. Arrian. Diss. Epict. 2, 1, 34 : Καὶ νῦν, καιροῦ καλοῦντος, ἐκεῖνα δείξεις ἐπελθὼν καὶ ἀναγνώσῃ καὶ ἐμπερπερεύσῃ. Ἰδοὺ πῶς διαλόγους συντίθημι. Cic. Ad Att. 1, 14 : « Ego autem ipse, dii boni, quomodo ἐνεπερπερευσάμην novo auditori Pompeio. Si unquam mihi περίοδοι, si καμπαὶ, si ἐνθυμήματα, si κατασκευαὶ suppeditaverunt, illo tempore ».]

Ἐμπεταλὶς, ίδος, ἡ, Hesychio ἔδεσμα διὰ τυροῦ σκευαζόμενον : fortassis quoniam foliis obductum coqui solebat : qualia erant etiam τὰ θρία, quæ foliis ficulnis involuta coquebantur. [Conf. Ἐμπέπτας.]

Ἐμπεταννύω, Explico, Extendo, Appendo cortinam, VV. LL. || Pro Explico s. Expando in, accipit Xenoph. Cyrop. 1, [6, 40] : Ἐν τούτοις τὰ δίκτυα δυσόρατα ἐνεπετάννυες. [Οἱ τοῖχοι ἀλουργέσι καὶ διαχρύσοις ἐμπεπετασμένοι ὕφεσι, Aureis tapetibus tensi parietes, Socrates Rhodius ap. Athen. 4, p. 147, F. Id. ib. 148, B : Κατεστρώθη ἐπὶ τὰ ... βάθη τὰ ἐδάφη τῶν δένδρων, ἐμπεπετασμένων δικτύων ταῖς ἕλιξιν. Callixenus Rhod. ib. 5, 206, A : Διατόναια ... ἐφ' ὧν αὐλαῖαι.... ἐνεπετάννυντο. Schweigh. Achill. Tat. 1, 1, p. 5, 32 : Ἤρτητο δ' ἀμφοῖν (manuum) ἑκατέρωθεν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ἡ καλύπτρα κύκλῳ τῶν νώτων ἐμπεπετασμένη. L. Dind.]

[Ἐμπέτασμα, τὸ, Aulæum. Joseph. Ant. Jud. 15, 11, 3 : Θύρας δὲ ἐπὶ ταῖς εἰσόδοις ... ποικίλοις ἐμπετάσμασι κεκόσμητο. Hase.]

[Ἐμπέτομαι, Involo. Niceph. Chumnus in Anecd. meis vol. 5, p. 209, 3 : Ἱέραξ ... τῇ στοᾷ ἐμπετόμενος, καὶ ἄνω καὶ κάτω περιιπτάμενος καὶ φερόμενος. Boiss.]

Ἔμπετρος, ὁ, ἡ, Qui in petris nascitur, Qui in saxis, s. locis petrosis et saxosis provenit. Ἔμπετρον vero, Herba est nascens in montibus et maritimis, salso gustu : a Romanis Saxifraga dicta. Est et alia ejusd. nominis, quam Latini Calcifragam appellant, ut Gorr. tradit. Plin. 27, 9 : Empetron, quam nostri Calcifragam vocant, nascitur in montibus et maritimis, fere in saxo : quo propius mari fuerit, minus salsa est. Quæ e Diosc. 4, 181, desumsit, ubi sic scribit : Ἔμπετρον· οἱ δὲ φακοειδές· ἐν παραλίοις καὶ ὀρεινοῖς φύεται, ἁλυκὸν τῇ γεύσει· τὸ δὲ προσγειότερον, πικρότερον. [Paul. Æg. 7, p. 236, 35 : Ἔμπετρον ἢ πρασσοει-

ὸὶς (sic) καθαρτικόν ἐστι φάρμακον φλέγματος καὶ χολῆς· ἔστι δὲ καὶ ἁλυκόν· διὸ καὶ ῥυπτικὸν ἂν εἴη.]

'Εμπευκής, ό, ή, Amarus, VV. LL. [Nicander Al. 202 : Νέκταρ ὀπῷ ἐμπευκεῖ χράνας, ubi codd. ἐν πεύκει.]

['Εμπεφῡκότως, q. d. Concrete, Firmiter ut concreta et cohærentia inter se. Schol. Theocr. 15, 68 : Ἀπριξ, ἀντὶ τοῦ ἐμπ., ὥστε μὴ διαπρῖσαι τὴν συμφυίαν. Tim. Lex. Plat. p. 47 in cod. voc., Hesych. v. Φῦ χειρί.]

['Εμπεφυρμένως, Confuse. Jo. Tzetza De poesi trag. v. 148, editus a Duebnero in Mus. Rhen. novo 4, 3, p. 407 : Τὰ σκηνικὰ γράφοντες ἐμπεφυρμένως. Sed ib. 90, p. 405 : Γράψαντες, ὡς γράφουσι συμπεφυρμένως· 144 : Οὕτω μὲν οὗτοί φασι συμπ. L. Dindorf.]

['Εμπη, Ubi, forma Æol. pro Dor. πεῖ, quod v., ut iidem Æoles dixerunt κῆ pro κεῖ. Phalæc. Anthol. Pal. 13, 5, 6 : 'Εμπη δὲ νίκης; — 'Ισθμόν. — 'Η τὸ δ' ἔμπη; Recte Schneid., relicta interpretum sententia qui ἔμπη pro verbo, νίκης pro genit. habuerant, ἔμπη interpretatus est Ubi, cui conf. fort. ἐμπλην i. significans q. πλήν. Sed idem Doricum dixit, quod mihi perinde Æolicum videtur, ut ὔμμιν in eod. carmine, et νικᾶς scripsit pro νίκης, quæ videri potest sec. pers. formæ Æol. νίκημι. Superest autem quærendum quomodo scribenda sit media versus pars 'Ισθμὸν ἢ, quum non satisfaciat 'Ισθμίοις. Per se non esse falsum 'Ισθμὸν accusativum ostendit monum. agon. ap. Bœckh. vol. 1, p. 362. L. Dind.]

'Εμπήγνυμι, ήξω, Compactum et coagmentatum insero [Hæc signif., ex versu Macedonii paullo post cit. petita, rectius omittatur], Infigo, Depango in. [Gl. : 'Εμπεπηγὼς, Infixus; 'Εμπήγημι, Impago. Ubi leg. videtur 'Εμπήγνυμι, Impingo. Pind. Pyth. 2, 91 : 'Ενέπαξεν ἕλκος ὀδυναρὸν ἐᾷ πρόσθε καρδίᾳ. Aristoph. Ach. 1226 : Ἀόγκη τις ἐμπέπηγέ μοι δι' ὀστέων ὀδυρτά. Theophrast. H. Pl. 1, 8, 3 : Τῆς ἐλάτης ὀρθοὶ καὶ οἱ ὄζοι καὶ οἱ κλάδοι, ὥσπερ ἐμπεπηγότες. Achill. Tat. Isag. in Phæn. p. 142, E : Ζητεῖται εἰ ἐμπέπηγασι τῷ οὐρανῷ οἱ ἀστέρες. Æneas Tact. c. 33 : Τοῦτο δὲ ἀφίεσθαι χρὴ εἰς τὸ προσαγόμενον μηχάνημα, ἐσκευασμένον οὕτως, ὥστε ἐμπήγνυσθαι εἰς τὸ μηχάνημα καὶ ἐπιμένειν τὸ πῦρ ἐμπαγέντος αὐτοῦ. Polyb. 1, 22, 9 : Ταῖς σανίσι τῶν καταστρωμάτων ἐμπαγέντες οἱ κόρακες. Apollodor. 2, 5, 4, 5 : Τῷ γόνατι Χείρωνος ἐμπήγνυται (τὸ βέλος). Nicand. ap. Athen. 15, p. 683, B : Τάφρους τ' ἐμπήξειας (τὰς βλάστας). Geopon. 9, 10, 7 : Πάσσαλον εἰς τὰς ῥίζας ἐμπῆξαι. Paulus Sil. Anth. Pal. 5, 266, 3 : Λυσσώων τάχα πικρὸν Ἔρως ἐνέπηξεν ὀδόντα εἰς ἐμέ.] Macedon. Epigr. [Anth. Pal. 11, 374, 4] : Τίς γὰρ ὀδόντων Ὀργατον ἐμπήξει φαρμακόεντι δολῳ; Quis enim infiget et inseret ordinem dentium pharmacis? Nullis enim medicamentis dentes qui exciderunt vetulæ, reparare quisquam possit. [Ap. Antig. Caryst. c. 21 : Ἐν δὲ τῇ νήσῳ θανάσιμός ἐστιν ἡ ἀγέρδος, κἂν εἰς ἄλλο δένδρον ἐμπλήξῃς, ἀφανίζει, Jacobs. ad Anthol. vol. 7, p. 361 conj. ἐμπήξῃς. || Per tmesin Hom. Il. E, 40, etc. : Μεταφρένῳ ἐν ὄρυ πῆξε. Aristoph. Vesp. 437 : Εἰ δὲ μὴ τοῦτον μεθήσεις, ἔν τί σοι παγήσεται.] || Exp. etiam Concrescere facio, Cogo, Coagulo; itidemque 'Εμπήγνυμαι, Congelor, Gelu concresco s. coco. [In Il. Theophr., unde signif. hæc ducitur, C. Pl. 1, 22, 7, ubi de plantis frigus perferentibus est ἥκιστα ἐμπήγνυσθαι, et ib. 5, 12, 4 et sqq. ubi activum et passivum eodem modo ponitur, itemque subst. ἐμπηξις, restituendum ubique ex cod. Urbinati esse ἐκπ. animadvertit Schneid. || Improprie Diphilus Athen. 7, p. 292, C : 'Εμπέπηγα τῷ διακονεῖν, In ministerium totus incumbo. Schweigh. Jo. Chrysost. Adv. vitup. vitam monast. l. 3 : 'Εάσωμεν αὐτοὺς ἐμπαγῆναι τὰ μαθήματα· Hom. 32 in Genesin p. 253 : Εἴωθε γάρ πως τὰ μὲν μετὰ πόνου καὶ ζητήσεως εὑρισκόμενα μᾶλλον ἐμπήγνυσθαι ἡμῶν τῇ διανοίᾳ. Id. alio l. : Καλῶς ἐμπαγὲν τῇ μνήμῃ. Suicer. || Forma 'Εμπήσσω est in Gl. cum interpr. Infigo. Basil. M. Ep. 42, vol. 3, p. 129, C : Αἱ μὲν γὰρ τραγῳδίαι ὥσπερ σκόλοπες τοῖς κατὰ τὸν βίον δι' εὐθυμίας καὶ χαρᾶς ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν ἐμπήσσονται. Schol. Hom. Il. Δ, 535 : Τὰ ἐμπησσόμενα τῇ ἀσπίδι ὁράτα. Etym. M. p. 709, 9.]

'Εμπηδάω, ήσομαι, Insilio [Gl.], i. q. εἰσπηδάω, et poet. ἐνθορέω. A Luciano ἐμπηδᾶν, si mendo caret locus [De hist. conscr. c. 20], dicitur et de eo qui velut insiliens manum patinæ infert : Ὃς οὔτε δειπνῆσαι κατὰ νόμον οἶδεν, ἀλλ' ἐμπηδήσας πολλάκις, ὀρνίθων [ὀρνιθείων Schæf.] καὶ συείων καὶ λαγῳῶν προκειμένων, ὑπερεμπίπλαται ἑτέρου τινὸς ἢ ταρίχου. [Polyb. 12, 9, 4 : Εἰς πᾶσαν αὐλὴν καὶ σκηνὴν ἐμπεπηδηκότα, inter convicia a Timæo in Aristotelem congesta. Dio Cass. 62, 18 : 'Ες αὐτὸ τὸ πῦρ ἐμπηδώντων. Maccab. 1, 9, 48 : 'Ενεπήδησεν εἰς τὸν Ἰορδάνην. Inc. int. sec. schol. Prov. 17, 16 : 'Εμπηδήσεται εἰς κακὰ, ubi ἐμπεσεῖται in textu. Seq. dat. Joseph. B. J. 5, 2, 2 : Μέσοις ἐμπηδᾷ τοῖς πολεμίοις· 7, 3 : 'Εμπηδᾷ τῇ μέσῃ τῶν Ἰουδαίων φάλαγγι. Eust. Od. p. 1646, 22 : Ὃ (ἀσκῷ) περφυσημένῳ ἐμπηδῶντες οἱ βουλόμενοι ... ὑπεκίνουν γέλωτα τοῖς θεωμένοις.]

['Εμπήδησις, εως, ή, Assultus, Insultatio. Hippocr. Epid. 2, p. 1008, G : Γίνονται δὲ αὖται (rupturæ circa pubem) ἢ ἀπὸ πληγῆς ἢ σπάσιος ἢ ἐμπηδήσιος ἑτέρου. De velitatione bellica Nicet. Is. Ang. 1, p. 246, D : Ἀκροβολισμοὶ ἑκατέρωθεν καὶ ἐμπηδήσεις κατ' ἀλλήλων ἐγίνοντο παρ' ἀμφοτέρων τῶν στρατευμάτων.]

['Εμπηκτέον, Impingendum. Geopon. 18, 2, 2 : Κλίμακας ἐμπ.]

'Εμπήκτης, ό, Hesychio ὁ τὰ δικαστικὰ γραμματίδια παρὰ τοῦ θεσμοφόρου λαμβάνων ὑπηρέτης, καὶ πῆσσων εἰς τὴν κανονίδα· quæ verba sic exponunt, Minister qui forenses legalesque tabulas a legislatore accipiens in libellos compingit. Librorum quoque, ut hodie vocamus, compactores ἐμπήκτας fortasse nominare licebit. [Etym. M. p. 335, 48 : 'Εμπ. ὁ θεσμοθέτης. V. Κανονίς.]

['Εμπηλος, ό, ή, Lutosus, Lutulentus, Cœnosus. Geopon. 2, 5, 7 : Τὰ λίαν ἔμπηλα ὑδρηλότερα (terræ genera).]

['Εμπηλόω, Luto conspurco. Achmet. Oniroer. p. 151, 15 : 'Ενεπηλώθη τι τῶν ἱματίων αὐτοῦ· it. p. 154, 6, et 156, 24. Joann. Clim. p. 334, 22 : 'Εμπεπηλωμένοι γὰρ ὑπάρχοντες τὸν τρόπον. Hase.]

['Εμπήλωσις, εως, ή, Maculatio per lutum. Achm. Onir. p. 156, 26 : Ἀνάλογον τῆς ἐμπηλώσεως. Hase.]

'Εμπηνὸς, Hesychio ἦλος, Clavus.

'Εμπηξις, εως, ή, Infixio. [Galen. De ossib. vol. 4, p. 11, B : Γόμφωσις συνάρθρωσίς ἐστι κατ' ἔμπηξιν. Permutatum cum ἔκπηξις v. in 'Εμπήγνυμι.]

'Εμπηρος, ό, ή, i. q. πηρὸς, s. ἀνάπηρος, Mutilus, Membro aliquo captus, Membris suis non absolutus. Apud Suid. : Αἱ δὲ γυναῖκες ἕτιστον ἔμπηρα καὶ τέρατα, ubi ipse ἔμπηρα exp. πεπηρωμένα. Aliter ap. Hesych. : Μεῦ' [Λακεδαιμόνιοί θ'] ἡμῶν τὰ τείχη κατέβαλον, καὶ τὰς τριήρεις ἔλαβον ἐμπήρους, ὅπως μηκέτι θαλαττοκρατοῖντο Πελοποννήσιοι, ubi ipse ἐμπήρους exp. ἐμήρους, τοὺς ἐν ὁμηρείᾳ ὄντας, τοὺς ἐπὶ συμβάσει διδομένους ὥσπερ ἐνέχυρα τῶν ὡμολογημένων, Obsides. [Leg. ἐμμήρους, de quo v. in 'Έμμηρος. Sunt autem verba citata Demetrii comici. V. annot. interpretum. Herodot. 1, 167 : Ἀγυλλαίοισι πάντα τὰ παριόντα τὸν χῶρον ἐν τῷ οἱ Φωκαιέες καταλευσθέντες ἐκέατο, ἐγίνετο διάστροφα καὶ ἔμπηρα καὶ ἀπόπληκτα, ὁμοίως πρόβατα καὶ ὑποζύγια καὶ ἄνθρωποι· 196 : Οὕτω αἱ εὔμορφοι τὰς ἀμόρφους καὶ ἐμπήρους ἐξεδίδοσαν, et ib. paullo ante. De Hippocrate Foes. OEc. p. 125 : « De morb. 1, p. 446, 8 : Ἡ ἔμπηρόν τι τοῦ σώματος γενέσθαι ἢ μὴ ἔμπηρον. Ib. 447, 23, ἔμπηροι quinam sint his verbis exponit : 'Έμπηροι δὲ πολλάκις ἀπὸ τῶνδε γίνονται πολλοί, ἀπόπληκτοι μὲν χεῖρας καὶ πόδας καὶ φωνῆς ἀκρατέες καὶ παραπλῆγες ὑπὸ μελαίνης χολῆς, χωλοὶ δὲ ὑπὸ ἰσχιάδων, ὄμματα δὲ πηροῦνται καὶ ἀκοὴν ὑπὸ φλέγματος καταστηρίξαντος. » Dionys. A. R. 1, 23 : 'Έμπηρον ἢ ἀτελές (ἔμβρυον). Themist. Or. 26, p. 319, A : Οὐχ οἷόν τε ἔν τι αὐτῶν (τῶν τοῦ ζώου μελῶν) ἀποτεμόντα μὴ οὐ κολοβόν τε καὶ ἔμπηρον ἔχειν.]

['Εμπηρόω, Mutilo. Gregent. Tephr. Disp. p. 78, 3 : 'Εμπηρῶν τὸ γένος τῶν Ἰουδαίων. Hase.]

['Έμπης. V. 'Έμπας.]

['Εμπήσσω. V. 'Εμπήγνυμι.]

['Έμπηχον, ap. Joseph. Hypomnest. 5, 111, p. 237 ed. Fabr. : Εἶχε δὲ καταπέτασμα ἐκ βύσσου καὶ πορφύρας καὶ ὑακίνθου καὶ κοκκίνου βαφῆς ἔμπηχον ι', scrib. ἐν, πηχῶν ι'. L. Dindorf.]

['Εμπιάζω, s. 'Εμπιέζω, Coarcto intra. Hippocr. De glandulis p. 274, 55 : Τὰ δὲ οὖατα σκολιὸς μὲν πόρος καὶ στενός· ὁ δ' ἐγκέφαλος πλησίον αὐτέου αὐτοῖσιν ἐμπιέζεται.] 'Εμπιασθὲν γάλα, e Dioscor. 2, pro Colostrum. [Plut. Mor. p. 1005, A : Ὅταν οὖν ἐμπιεσθῇ τὸ σιτίον ὑπὸ τῆς γλώττης ἅμα καὶ τῶν παρισθμίων ἐνταθέντων.]

['Εμπιαίνω, Sagino, Impinguo. Pass. Gregor. Nyss. t. 1, p. 248, B : Ταῖς λιπαραῖς τραπέζαις ἐμπιαινόμενοι. Hase.]

['Εμπίεσμα, τὸ, i. q. supra ἐκπίεσμα, quod v. Diximus autem jam in illo veram scripturam esse ἐμπίεσμα, quo modo est in Chirurgis Cocchii p. 4, ξβ'; 16, σμα'; tum p. 44, 3; 47, 10, 22; 98, 6, 7. Cocchius p. 46, 3 : « Hinc unius literulæ mutatione emendandum est illud ἐκπίεσμα, quod in exempll. Pauli et Galeni ... irrepsit, atque inde in omnium fere Chirurgorum scripta, quod interpretari coacti sunt Expressionem vel Effractionem vel Effracturam, contra sensum appositæ ubique descriptionis, qua Introrsum et in profundum desidere, abscedere, descendere et imprimi ossa declarantur. Latini barbari scriptores minus corrupte habent *Empiasma*, ut Halÿi operum ex Arabico interpres Stephanus Antiochensis sæculo XII, cujus verba citat Carpus De fractura calvæ cap. 1. » Definitur autem ll. supra indicatis iisd. fere verbis quibus a Paullo et Galeno in 'Εκπίεσμα memoratis.]

['Εμπιεστός. V. 'Εκπιεστός.]

'Εμπικραίνω, q. d. Exacerbo in (aliqua re). Pass. 'Εμπικραίνομαι, Exacerbor et exasperor. Alii, Infensus sum. [Herodot. 5, 62 : 'Ιππίῳ τυραννεύοντος καὶ ἐμπικρανομένου Ἀθηναίοισι διὰ τὸν 'Ιππάρχου θάνατον. Dio Cass. 47, 8 : 'Εμπικραναμίνη οἱ καὶ ἐμπτύσασα. Eust. Opusc. p. 48, 28 : Εἰκῇ καὶ μάτην οὕτως ἐμπικρανόμενος. Vita Maximi Conf. vol. 1, p. XIV, B : Τούτοις, οἷα εἰκὸς, διὰ τὸ τῆς γνώμης ἀντίξοον ἐμπικρανόμενος. L. D.]

'Εμπικρος, ὁ, ἡ, In quo amaror est, Amarulentus. [Diosc. 2, 148 : Ἔστι δὲ τῇ γεύσει ὑφάλμυρος καὶ ποσῶς ἐμπικρος. Const. Man. Chron. p. 80, B : Τὴν ἐκ τῆς ἥττης ἔμπικρον οὐ φέροντες αἰσχύνην. Boiss. Metaph. it. Jo. Tzetza De differ. poetarum in Mus. Rhen. novo 4, 3, p. 398, 164 : Τὸν δέ πως βάζοντες ἐμπίκροις λόγοις κλῆσιν κατεπλούτησαν ἰαμβογράφων. L. Dind.]

'Εμπῑλέω, Cogo ac constipo in. Plato Tim. [p. 74, E] : Μήτ' αὖ πολλαὶ καὶ πυκναὶ, σφόδρα τ' ἐν ἀλλήλαις ἐμπιπλημίναι, de carnibus quibus ossa convestiuntur et integuntur : quæ paulo ante corpori dicit esse loco πιλητῶν κτημάτων contra πτώματα. [Diodor. 2, 52 : Φωτὸς δύναμιν ἐμπιληθεῖσαν. L. Dind.]

['Εμπῖλιον, τὸ, Udo, Gl. Hesych. : Νακτὰ, τοὺς πίλους καὶ τὰ ἐμπίλια. Udonem de equi stragulo coactili int. Ducang. Gloss. Lat. vol. 6, p. 1447. Grævius Lectt. Hes. p. 574 : « Ap. Hesiodum πῖλοι (Op. 542) sunt ἐμπίλια, Fasciæ pedales ex lana coactili, quibus etiam Romani usi sunt, sed sero.... Ulpianus l. 25 Dig. De auro et arg. leg. § 4 : *Fasciæ crurales pedalesque et impilia* (sic) *vestimenta sunt quibus partem corporis vestiunt* ». ῑ]

'Εμπίμελος, ὁ, ἡ, In quo pinguedo est, Pinguis, Diosc. [Xenocr. De aquat. § 63 : Οἱ μὲν (τῶν ταρίχων) σαρκώδεις, οἱ δὲ ἐμπίμελοι. Boiss. ῑ]

'Εμπίμπλημι, sive 'Εμπίπλημι, Impleo, i. q. ἐμπλήθω. [De forma hac v. infra. Hesiod. fr. ap. Tzetz. ad Lycophr. v. 682 et schol. Odyss. K, 494 : Οἵην μὲν μοῖραν δέκα μοιρῶν τέρπεται ἀνὴρ, τὰς δέκα δ' ἐμπίπλησι γυνὴ, ubi male Apollod. 3, 6, 7, ἐμπίμπλησι. Dicendum enim esse ἐμπίπλημι, et rursus ἐνεπίμπλων, sic ut vitetur duplex μ, recte præcipere grammaticos (velut Suidam : Πίμπλαται, καὶ ὑποπίμπλαται, ἐμπιπλᾷ δέ· Moschopulum v. Πιμπλῶ, μετὰ τοῦ μ, ἐμπιπλῶ χωρὶς τοῦ μ διὰ τὸ κακόφωνον, ἀλλὰ ἐνεπίμπλων, ὡς καὶ ἐμπιπρῶ, ἐνεπιμπράμην), nec refelli vitiis librorum (quorum exx. plurima præbet varietas scripturæ in ll. infra cit.), ostendit Lobeck. ad Phryn. p. 96. Ap. Eur. Ion. 925, Ὦ θύγατερ, οὗτοι σὸν βλέπων ἐμπίπλαμαι πρόσωπον omnium est librorum scriptura, cui conferendum ἐμπίπρατε, de quo v. in 'Εμπίμπρημι. Item ap. Eubulum Athen. 10, p. 417, C : Ὥστ' οὐδὲ δειπνῶν, ὡς λέγουσ', ἐμπίπλαται. Ap. Aristoph. Ach. 447, Εὖ γ' οἶσθ' ἤδη ῥημάτιον ἐμπίπλαμαι cod. Rav. cum edd. vett., ἐμπίπλαμαι nonnisi duo, ut videtur, libri nullius fere pretii. Videntur igitur non tantum Tragici, sed etiam Comici ἐμπιπλάναι dixisse etiam producta secunda. Vicissim eliditur interdum in libris litera μ, ubi sec. canonem grammaticorum non est omittenda. Sic ap. Theodor. H. E. 1, 9, p. 31, 18, ἐνεπίπλα ed. Basil. pro ἐνεπίμπλα. V. Πίμπλημι.] Hom. Il. Φ, [311], ad Scamandrum fluvium : Ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπίπληθι ῥείθρα, Fluenta tua impleas, s. Plenis fluentis curras, Pleno gurgite fluas. Ubi etiam nota ἐμπίπληθι, pro quo Atticos dicere ἐμπίπλη, sicut ἴστη, pro ἵσταθι, annotat schol. Aristoph. Av. [1310] : Καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίπλη πτερῶν. [Conf. Piers. ad Mœr. p. 208. Indicat. Herodot. 4, 72 : Ἐξελόντες αὐτῶν τὴν κοιλίην ἐμπιπλᾶσι ἀχύρων. Isocr. p. 148, A : Δεῖν δὲ τοὺς ὀρθῶς πολιτευομένους οὐ τὰς στοὰς ἐμπιπλάναι γραμμάτων, ἀλλ' ἐν ταῖς ψυχαῖς ἔχειν τὸ δίκαιον.] Partic. ἐμπιπλὰς, unde ap. [Xenoph. Anab. 1, 7, 8 : Ὁ δὲ ἐμπιπλὰς ἁπάντων τὴν γνώμην ἀπέπεμπε. Plato Leg. 12, p. 959, C : 'Εμπιπλάντα τὴν αὐτοῦ μοῖραν· 5, p. 727, C : Μεταμελείας ἐμπιπλὰς αὐτήν· 11, p. 935, A : 'Εμπιπλὰς ὀργὴν κακῶν ἑστιαμάτων· 4, p. 705, A : Χρηματισμοῦ ἐμπιπλᾶσα αὐτήν.] Aristid. : 'Εμπιπλάντες φυγῆς τὴν θάλασσαν. Pass. [et med.] 'Εμπίμπλαμαι, s. 'Εμπίπλαμαι, Impleor, i. q. ἐμπλήθομαι. [Hom. Il. in Terram 10 : Οἶκος δ' ἐμπίπλαται ἐσθλῶν. Æschin. p. 86, 34 : 'Ενεπίμπλατο ἡ ὀρχήστρα χρυσῶν στεφάνων.] Xen. Cyrop. 4, p. 58 [2, 41] : Τοιοῦτον σῖτον προσφέρεσθαι καὶ τοιοῦτον ποτὸν, ὁποῖόν τις οἴεται μάλιστα σύμφορον εἶναι πρὸς τὸ μήτε ὕπνου μήτε ἀφροσύνης ἐμπίπλασθαι· paulo ante dixerat, Ἡμῖν προσήκει οὔτε πλησμονῆς ποτε [πω] οὔτε μέθης. [Reip. Lac. 14, 4 : Ξενηλασίας γιγνομένας, ὅπως μὴ ῥᾳδιουργίας οἱ πολῖται ἀπὸ τῶν ξένων ἐμπίπλαιντο. Plato Polit. p. 272, C : 'Εμπιπλάμενοι σίτων ἄδην καὶ ποτῶν. Diodor. 5, 39 : Τῶν ἀπὸ τῆς χώρας λαχάνων ἐμπίπλανται. Cum accus. Thomas p. 182 : Οἱ δὲ ἀρχαῖοι (γαστρίζειν dicunt) ἐπὶ τοῦ τὴν γαστέρα ἐμπίπλασθαι. Plat. Reip. 3, p. 411, C : Φρονήματος ἐμπίπλατα· 6, p. 500, C : Δυσμενείας ἐμπίπλασθαι· Critiæ p. 121, B : Πλεονεξίας ἀδίκου ἐμπιπλάμενοι· Theæt. p. 151, A : Ἀπορίας ἐμπίπλανται· Leg. 2, p. 671, B : Παρρησίας ἐμπίπλατα. Seq. dat. Pausan. 3, 16, 10 : 'Εμπίπλαται ἀνθρώπων αἵματι ὁ βωμός. Medio Herodot. 1, 212 : Ἀμπελίνῳ καρπῷ, τῷπερ αὐτοὶ ἐμπιπλάμενοι μαίνεσθε· 8, 117 : Σιτία τε πλέω ἢ κατ' ὀδὸν ἐλάγχανον, οὐδένα τε κόσμον ἐμπιπλάμενοι ... ἀπέθνησκον. Xen. Hier. 1, 25 : Ὁ σπανίσας τινὸς οὗτός ἐστιν ὁ μετὰ χαρᾶς ἐμπιπλάμενος. Ubi libri πιμπλ. vel ἐμπιμπλ. Comm. 1, 3, 6 : Φυλάξασθαι τὸ ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐμπίπλασθαι· 2, 1, 30 : Πρὶν ἐπιθυμῆσαι, πάντων ἐμπίπλασαι.] Alicubi vero 'Εμπίμπλαμαι, sicut et 'Εμπλήθομαι, signif. Ad satietatem usque impleor, Expleor, Exatior. Xenoph. l. c. p. 63 [Cyrop. 4, 5, 7] : Ἔπινον καὶ ἐῴωχοῦντο, καὶ ἠλοῦντο, καὶ πάσης εὐθυμίας ἐνεπίμπλαντο. Itidem Æschin. [p. 72, 15] : Ἀπολαύων καὶ ἐμπιπλάμενος τῆς διδομένης ὑφ' ἡμῶν [ὑμ.] αὐτῷ ἐξουσίας. [Ap. Xen. et Æsch. est simpl. Largiter uti, frui, nulla satietatis notione adjuncta, quæ subest locis sqq. Eur. Ion. 925 : Ὦ θύγατερ, οὗτοι σὸν βλέπων ἐμπίπλαμαι πρόσωπον. Xenoph. Comm. 1, 4, 6 : Τὸ δὲ τὴν ἀκοὴν δέχεσθαι μὲν πάσας φωνὰς, ἐμπίπλασθαι δὲ μήποτε· Conviv. 4, 37 : Εἴ τις πολλὰ ἐσθίων μηδέποτε ἐμπίπλαιτο. Isocr. p. 412, D : Δόξης δὲ μεγάλης καὶ καλῆς ἐπιθυμεῖν καὶ μηδέποτ' ἐμπίπλασθαι προσήκει τοῖς πολὺ τῶν ἄλλων διενεγκοῦσιν. Diodor. 18, 28 : Οὐκ ἐμπιπλάμενοι τῆς κατὰ τὴν θεωρίαν τέρψεως. Participio hac signif. jungitur Xen. Anab. 7, 7, 46 : Ὅσα ἔσοιτο ὑπισχούμενος οὐκ ἐνεπίμπλασο, Finem non faciebas pollicendo. Ap. Philostr. Vit. Apoll. 5, 20, p. 203 : Τὸ δ' αὐτοὺς σιτεῖσθαι τοὺς θεοὺς, καὶ μηδ' ἐμπίπλασθαι τούτους, δεινῆς ἐμπορίας, Inquinari interpretabatur Wyttenb. Ep. cr. p. 61, ab Schæf. cit. : quæ signif. locum non incommode habeat ap. Paus. paullo ante memoratum. Sed. ap. Philostr. videtur leg. τούτοις, et vert. Satiari. || Per tmesin præter Hesiodum in 'Εμμενίως cit. Hom. Od. K, 248 : 'Εν δέ οἱ ὄσσε δακρυόφιν πίμπλαντο.] Ceterum ἐμπίπλημι fut. suum mutuatur ab inus. 'Εμπλῶ : unde aor. 1, ἐνέπλησα infra in Καταπίπλημι, qui tamen et ad ἐμπλήθω referri potest. Sicut autem dixi quosdam fingere etiam Πλῆμι, unde

pass. Πλῆμαι : sic etiam Ἔμπλημι, cujus pass. Ἔμπλημαι, a quo præt. imperf. ἐνεπλήμην, ἐνέπλησο, ἐνέπλητο, et demto augmento ἐμπλήμην, unde ἐμπλητο pro ἐνέπλητο, Implebatur : Hom. Il. Φ, [607] : Πόλις δ' ἐμπλητο ἀλέντων. [Od. Θ, 16. Et per tmesin Il. Ψ, 777 : Ἐν δ' ὄνθου βοίου πλῆτο στόμα· Od. M, 417, Ξ, 307. Apoll. Rh. 1, 697; 4, 16. Aristophan. Vesp. 1304 : Εὐθὺς γὰρ ὡς ἐνέπλητο πολλῶν κἀγαθῶν· 911 : Τυρὸν πολὺν κατεσικέλιζε κἀνέπλητ' ἐν τῷ σκότῳ· Eq. 935 : Τῶν τευθίδων ἐμπλήμενος· Eccl. 56. Vesp. 424 : Ὀργῆς καὶ μένους ἐμπλήμενος (conf. de accentu hujus partic. Jo. Alex. Tov. παραγγ. p. 22, 22. Male ap. Suid. in l. secundo Arist. ἐμπλημένος. Hesych. : Ἐμπλησμένην, πεπλησμένην. Fort. Ἐμπεπλημένην)· Ach. 236 : Βάλλων ἐκεῖνον οὐκ ἂν ἐμπλήμην λίθοις· Lys. 234 : Ὕδατος ἐμπλῆθ' ἡ κύλιξ· Vesp. 603 : Ἐμπλησο λέγων.] Sicut item nonnulli statuunt th. Πιμπλάω, ita et Ἐμπιπλάω, unde derivant aor. 1, ἐνεπίπλασαν, quod ap. Plut. Othone [c. 6] legitur : Φάβιον οὐκ ἐνεπίπλασαν αἱ κλοπαί, Fabium non expleverunt s. exatiarunt furta. Ibid. [c. 12, ubi est ἀνεπ.] : Ἐνεπίπλασαν φόβου τοὺς ἀηττήτους ἔτι. Sed rectius ea deducuntur a præt. imperf. ἐνεπίμπλην, sicut ἵστασαν ab ἵστην. [Formæ ἐμπιπλάω exx. grammaticorum initio citatis addenda Gl. : Ἐμπιπλῶ, Satio. Dio Cass. 68, 31 : Μοῖαι δυσχερείας ἅπαντα ἐνεπίμπλων. Gramm. Gregorio subjectus p. 681, 23. Et quem Kall. citat Dionys. Areop. p. 191, C : Μονοειδῆ συνάγουσα γνῶσιν καὶ ἑνὸς καὶ ἑνοποιοῦ φῶτος ἐμπιπλῶσα. Philo Belop. p. 100, 28 : Φορμοὺς ἐμπιπλῶντα ἀχύρων. Liban. vol. 4, p. 850, 36 : Οὗ οὐδεὶς ἂν ἐκνίψειεν ἐμπιπλῶν τὴν πόλιν. Diod. Exc. Vales. p. 599, 3 : Ἅπαντες ἐνεπιμπλῶντο φρονήματος. Chron. Pasch. p. 448, 19, ἐμπιπλάμενοι præstitit cod. Vat. pro ἐμπιπλώμενοι. Inter ἐμπίμπλασθαι, ἐμπίπλασθαι, ἐμπιπλᾶσθαι variant libri Josephi A. J. 4, 8, 21. || Forma Ion. Ἐμπιπλέω est ap. Herodot. 7, 39 : Τέρψις ἐμπιπλέει τὸ σῶμα. Sed cod. Flor. ἐμπιπλεῖ, alius ἐπιπλεῖ, tertius ἐμπιπλᾷ cum libro optimo Stob. Flor. vol. 1, p. 387, qui ἐμπίπλα, quum ceteri præbeant ἐμπίπλη. Forma ἐμπιπλᾷ confirmatur forma ἵστᾷ, quæ est in libris omnibus 4, 103. Πιμπλέω tamen tueri se poterit Hesiodeo Theog. 880 πιμπλεῖσαι. Alia forma ap. script. anon. (Heronem sec. cod. Vindob. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 431, B) inter Mathem. vet. p. 318, 34 : Φροντίζειν καὶ τῆς τοῦ ὕδατος ἀφθονίας καὶ ἐμπλᾶν τοὺς ὁμβροδέκτας· cui ἐμπιπλᾶν substituendum dicerem, nisi ἐμπλᾶν nihilo deterius videretur forma ἀναπτᾶν, de qua dicemus in Πέτομαι. L. Dindorf.]

[De forma Ἐμπλήθω, quam perperam fingit, quum ἐμπλᾶσαι etc., quæ tanquam ab them. ἐμπλήθω formantur, referenda sint ad Ἐμπίπλημι, HSt. :] Ἐμπλήθω, Impleo, [Offercio, Expleo, Gl.]. Plato Ep. 7, [p. 341, E] : Τοὺς δὲ ὑφηλῆς καὶ χαύνης ἐλπίδος ἐμπλῆσαι, ut Liv., Spei implere. Ibid. [p. 350, E] : Κακῶν πάντα ἐμπεπλήκασι, Omnia malis implevere. [Leg. 9, p. 875, C : Πάντων κακῶν ἐμπλήσει τὴν πόλιν· Alcib. 1 p. 105, C : Εἰ μὴ ἐμπλήσεις τοῦ σοῦ ὀνόματος καὶ τῆς σῆς δυνάμεως πάντας· Leg. 8, p. 839, B : Βοῆς πάντα ἐμπλήσεις· Reip. 7, p. 534, A : Ἵνα μὴ ἡμᾶς πολλαπλασίων λόγων ἐμπλήσῃ ἢ ὅσων οἱ παρεληλυθότες· Crat. p. 396, D : Οὐ μόνον τὰ ὦτά μου ἐμπλῆσαι τῆς δαιμονίας σοφίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς ἐπειλῆφθαι· Lysid. p. 204, C : Ἡμῶν ἐκκεκώφωκε τὰ ὦτα καὶ ἐμπέπληκε λύσεως· Apol. p. 23, E : Ἐμπεπλήκασιν ὑμῶν τὰ ὦτα καὶ πάλαι καὶ σφοδρῶς διαβάλλοντες. Aristoph. Eccl. 1042 : Τὴν γῆν ἅπασαν Οἰδιπόδων ἐμπλήσετε.] Plut. Pericle [c. 9] : Ἐμπεπληκὼς τὴν πόλιν χρημάτων, Qui pecuniis urbem implevit et locupletavit. [Proprie de vasis et sim. Hom. Od. B, 353 : Δώδεκα δ' ἐμπλησεν (amphoras)· I, 209 : Ἓν δέπας ἐμπλήσας· 212. Il. Υ, 471 : Μέλαν αἷμα κατ' αὐτοῦ κόλπον ἐνέπλησεν· Od. Ψ, 358 : Εἰσόκε πάντας ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλους. (Ead. forma Oppian. Hal. 1, 342 : Ὄφρα κε μή μιν ἐνιπλήσειε θάλασσα.) Xenoph. H. Gr. 2, 4, 11 : Ξυνετάξαντο ὥστε ἐμπλῆσαι τὴν ὁδόν· 7, 1, 20 : Οἱ Θηβαῖοι... ἐμπλήσαντες τὸ πεδίον. Cum genit. Hom. Od. Θ, 495 : Ὃν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν δόλον ἦγαγε ... ἀνδρῶν ἐμπλήσας, de equo Trojano. Ib. K, 523, Λ, 31 : Πυρήν τ' ἐμπλησείμεν ἐσθλῶν· Σ, 45. Et cum tmesi Il. Σ, 351 : Ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος. Herodot. 2, 87 : Ἐν ὧν ἔπλησαν τοῦ νεκροῦ τὴν κοιλίην. Xenoph. Hipparch. 3, 10 : Ἐμπλήσαντες ἵππων τὸν ἱππόδρομον. Pass. Il. Π, 348 : Ἐνέπλησθεν δέ οἱ ἄμφω αἵματος ὀφθαλμοί. Xenoph. Cyrop. 5, 5, 10 : Τὸν Κῦρον ἐπισπάσατο ἐμπλησθῆναι ὀκρύων τὰ ὄμματα. Plato Reip. 7, p. 518, B : Μαρμαρυγῆς ἐμπίπλησται· Leg. 1, p. 641, C : Πολλοὶ γὰρ ὑβριστότεροι διὰ πολέμων νίκας γενόμενοι μυρίων ἄλλων κακῶν δι' ὕβριν ἐνεπλήσθησαν. Aristoph. Nub. 376 : Ὅταν ἐμπλησθῶσ' ὕδατος πολλοῦ· Pac. 1000 : Καὶ τὴν ἀγορὰν ἡμῖν ἀγαθῶν ἐμπλησθῆναι. Theocr. 25, 244 : Πᾶς δέ οἱ αὐχὴν θυμοῦ ἐνεπλήσθη. Diodor. 1, 55 : Συνέβη παντοίας ὠφελείας ἐμπλησθῆναι (Ægyptum). Eur. Herc. F. 572 : Νικρῶν ἅπαντ' Ἰσμηνὸν ἐμπλήσω φόνου· Phœn. 725 : Τάχ' αὐτῶν πεδίον ἐμπλήσω φόνου· Iph. A. 355 : Πριάμου πεδίον ἐμπλήσας ὁρμῆς· Cycl. 411 : Ἐμπλήσας σκύρος Μάρωνος. Xenoph. H. Gr. 2, 4, 1 : Ἐνέπλησαν καὶ τὰ Μέγαρα καὶ τὰς Θήβας τῶν ὑπογωρούντων· Anab. 1, 10, 12 : Τῶν ἱππέων ὁ λόφος ἐνεπλήσθη. Theocr. 24, 52 : Ἐνεπλήσθη δὲ δόμος σπεύδοντος ἑκάστω· 25, 96 : Πᾶν δ' ἄρ' ἐνεπλήσθη πεδίον, πᾶσαι δὲ κέλευθοι. Metaph. Hom. Od. Τ, 117 : Μή μοι μᾶλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυνάων. Xenoph. Ages. 2, 8 : Ἐνέπλησε δὲ καὶ φρονήματος τὰς ψυχὰς αὐτῶν. Et ib. : Ἐλπίδων γε μὴν πάντας ἐνέπλησεν. Æschines p. 24, 27 : Ἐλπίδων κενῶν ἐμπλήσας. Plat. Phædr. p. 255, D : Τὴν τοῦ ἐρωμένου αὖ ψυχὴν ἔρωτος ἐνέπλησεν.] Alicubi redditur potius Expleo, Exatio, Exaturo. Demosth. [p. 543, 24] : Τὴν ἀνατὸν γνώμην ἐνέπλησεν αὐτοῦ, ut Cic., Explere libidinem alicujus. Et apud Virg. : Expleri mentem nequit. [Trag. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 75 : Βλέπουσά τ' εἰς πᾶν καὶ παρῶσα πανταχῆ, τὴν ὄψιν ἐμπλήσασ' ἀπήλλακται κακῶν. Apoll. Rh. 4, 429 : Οὔ μιν ἀφάσσων οὔτε κεν εἰσορόων γλυκὺν ἦμαρ ἐμπλήσειας. Ap. Isocr. p. 201, D : Τελευτῶν δ' οὗτος ἐνέπλησεν αὐτοὺς (Evagoras Persas) τῷ πολεμεῖν, ὥστ' εἰθισμένων τῶν ἄλλων χρόνον τῶν βασιλέων μὴ διαλλάττεσθαι τοῖς ἀποστᾶσι πρὶν κύριοι γένοιντο τῶν σωμάτων, ἄσμενοι τὴν εἰρήνην ἐποιήσαντο, λύσαντες τὸν νόμον τοῦτον, est i. q. Bellandi eos ut pigeret fecit. V. l. ejusd. infra cit. in passivo. || Absolute Hom. Od. P, 500 : Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐνέπλησάν τ' ἔδοσάν τε (mendico stipem roganti). Æsch. Suppl. 444 : Καὶ μέγ' ἐμπλήσας γόμον. Plato Gorg. p. 518, C : Ἐμπλήσαντες καὶ παχύναντες τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων.] Aristoph. cum gen., Ἐμπλησον λόγων [immo ἐμπλησο λέγων, Vesp. 603], Verbis exple et exatia. [Eur. Hel. 769 : Οὐ γὰρ ἐμπλήσαιμί σε μύθων. Theocr. 24, 3 : Ἀμφοτέρως (Herculem et Iphitum) λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος.] Sic et pass. Ἐμπλήθομαι, Expleor, Exatior, Exaturor. [Hom. Od. Λ, 452 : Ἦ δ' ἐμὴ οὐδέπερ υἷος ἐνιπλησθῆναι ἄκοιτις ὀφθαλμοῖσιν ἔασε, Satiari aspectu filii. Proprie Xenoph. Cyrop. 1, 3, 4 : Πολὺ ἁπλουστέρα παρ' ἡμὶν ἡ ὁδός ἐστιν ἐπὶ τὸ ἐμπλησθῆναι. Eurip. Electr. 430 : Πᾶς γὰρ ἐμπλησθεὶς ἀνήρ, ὁ πλούσιός τε χὠ πένης, ἴσον φέρει, Satur. Herc. F. 1072 : Σαρκῶν ὀστέων τ' ἐμπλησθῶ. Aristoph. Nub. 386 : Ζωμοῦ Παναθηναίοις ἐμπλησθείς· Av. 789. Et figurate Lysias p. 180, 3 : Ἐπειδὴ τάχιστα ἐνεπέπλητο καὶ τῶν ὁμιτέρων ἀπέλαυσαν, ἀλλοτρίους τῆς πόλεως ἑαυτοὺς ἡγήσαντο.] Aristoph. Pl. [892] : Διαῤῥαγείης μηδενὸς ἐμπεπλησμένος, Nulla re expletus et exatiatus, s. explebilis. [Eurip. fr. Erechth. apud Stob. Flor. vol. 1, p. 90 : Ἐμπλησθέντες νομίσματος. Plato Reip. 4, p. 440, A : Ἐμπλήσθητε τοῦ καλοῦ θεάματος· Leg. 8, p. 837, C : Τῆς ὥρας καθάπερ ὀπώρας πεινῶν ἐμπλησθῆναι παρακελεύεται ἑαυτῷ. Et de rebus illætabilibus, Isocr. p. 130, B : Ὧν (δεινῶν) οἱ μὲν ἤδη μεστοὶ τυγχάνουσιν ὄντες, οἱ δὲ διὰ ταχίων ἐμπλησθήσονται. V. l. ejusd. in activo citatum paullo ante.] Et ap. Xen. [Cyrop. 1, 4, 14], ἐμπλήθομαι [Ἡνίκ' Κῦρος ἐμπλησθείη] θηρῶν, Venationibus expleor s. exatior. [Eur. Hipp. 664 : Μισῶν δ' οὔποτ' ἐμπλησθήσομαι γυναῖκας· fr. Sylei 1 : Ἐμπλήσθητί μου πίνων κλαινὸν αἷμα. Plato Protag. p. 346, C : Ὥστ' εἴ τις χαίρει ψέγων, ἐμπλησθείη ἂν ἐκείνους μεμφόμενος. Demosth. p. 1265, 13 : Ἐπειδὴ δ' οὖν ποτ' ἀπείπον καὶ ἐνεπλήσθησαν ταῦτα ποιοῦντες. V. sub finem in aor. Ἐνεπλήμην.] Ἐμπλησάμενος activa signif. pro Qui [sibi] implevit. [Hom. Il. Χ, 312 : Ὡρμήθη δ' Ἀχιλεύς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμόν· 504 : Θαλίῃσι ἐμπλησάμενος κῆρ· Od. Η, 221 : Ἐσθέμεναί τε κέλεται... καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει· Ι, 296 : Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδύν. Herodot.

5, 12 : Τὸ ἄγγος τοῦ ὕδατος ἐμπλησαμένη. Aristoph. Lys. 327 : Ἐμπλησαμένη τὴν ὑρίαν· Vesp. 380 : Τὴν ψυχὴν ἐμπλησάμενος Διοπείθους. Plato Conv. p. 214, A : Τοῦτον (τὸν ψυκτῆρα) ἐμπλησάμενον πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐκπιεῖν. Apoll. Rh. 3, 1350 : Μέγαν δ' ἐμπλήσατο θυμὸν ἀλκῆς.] Plut. Pomp. p. 1165 meæ ed. [c. 35] : Μυρίους ἀσκοὺς ὕδατος ἐμπλησάμενος. [Tmesis ἐν ... πλῆσαι, et formæ poet. ἐνιπλῆσαι exx. paullo ante allata sunt.]

Ἐμπίμπρημι, sive Ἐμπίπρημι, Incendo, Inflammo, i. q. ἐμπρήθω. [De qua forma hic inserui quæ tradit HSt.] Ἐμπρήθω, Incendo [Gl.], Inflammo. Xen. Hell. 1, [6, 37] : Τὸ στρατόπεδον ἐμπρήσας, Castris incensis. Aristoph. Nub. [398] : Ἦ̃ς δῆτ' οὐχὶ Σίμων' ἐνίπρησε; Non incendit Simonem? Vesp. [36] : Ἔχουσα φωνὴν ἐμπεπρησμένης ὑός, Suis ustæ. [Aor. et perf. exx. Atticorum referenda sunt ad Ἐμπίπρημι, quæ una Atticis forma præs. usurpatur. Altera semel utitur Hom. Il. I, 589 : Ἐνέπρηθον μέγα ἄστυ. Idem frequenter aor. et fut. in phrasi πυρὶ ἐνιπρῆσαι, pro quo etiam πυρός, Il. II, 82 : Μὴ δὴ πυρὸς αἴθομένοιο νῆας ἐνιπρήσωσι. Divise Il. II, 429, 432 : Ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες. De formis ἐμπίμπρημι et ἐμπίπρημι idem esse dicendum quod de formis ἐμπίμπλημι et ἐμπίπλημι diximus in Ἐμπίπλημι, persuadet optimorum librorum auctoritas : qui non in prosa tantum sed etiam apud Tragicos Comicosque præferendam esse demonstrant formam quæ simplex habet μ, etiam ubi ι producitur. Vid. Eurip. Herc. F. 344, Aristoph. præter l. continuo ab HSt. cit. Lys. 311, Thesm. 749.] Aristoph. [Nub. 1484], ἐμπιπράναι τὴν οἰκίαν. Plut. : Ἐστρέβλουν καὶ ἐνεπίμπρασαν, Tauro inclusos ustulabant. Pass. Ἐμπίμπραμαι s. Ἐμπίπραμαι, Incendor, Inflammor, ἐμπυρίζομαι, καίομαι. [Forma Ἐμπιπράω, quam posuit Gl. : Ἐμπιπρῶ, Incendo, Inflammo, Incendium facio, utitur Polyb. 1, 53, 4 : Τὰ μὲν ἐμπιπρῶντος ... τῶν πλοίων. Plut. Coriol. c. 26 : Διανουμένων ἐπιθέσθαι τοῖς Ῥωμαίοις καὶ τὴν πολιν ἐμπιπρᾶν. Planud. Ovid. Met. 2, 792 : Τὰ ἀνθηρὰ πεδία ὀχοί, ἐμπιπρᾷ τε τὰς πόας, indicat Boiss. Vitiose Gl. : Ἐμπρήζω, Inflammo, Incendo, Incendium facio, vel pro Ἐμπρήθω vel pro Ἐμπυρίζω. Cui simile vitium notabimus in Ἐμπρίζω. L. Dindorf.]

[Ἐμπίνης, ὁ, ἡ, Poleitus (sic), Gl. Diog. L. 5, 67 : Ἀλλὰ καὶ γυμναστικώτατος ἐγένετο καὶ εὐέκτης τὸ σῶμα, τήν τε πᾶσαν σχέσιν ἀθλητικὴν ἐπιφαίνων, ὠτυλασίας καὶ ἐμπινὴς ὤν, καθά φησιν Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος, Nitidus, ut oleo unctus. Male Suid. v. Ὠτυλ. scribit ἐμποινής. Conf. Εὐπινής.]

Ἐμπίνω, ίομαι, Ebibo, ut quidem redditur in VV. LL. ubi et Imbibo [Gl.] : quum alioqui afferatur ex Herodoto [4, 64, et Philone vol. 2, p. 512, 7] : Ἐμπίνει τοῦ αἵματος, pro Potat sanguinem. [Eurip. Cycl. 335 : Ὡς τοὐμπιεῖν γε καὶ φαγεῖν τοὐρ' ἡμέραν Ζεὺς οὗτος ἀνθρώποισι τοῖσι σώφροσι. Aristoph. Pac. 1143 : Ἐμπιεῖν ἐμοιγ' ἀρέσκει· 1156 : Ὡς ἂν ἐμπίῃ μεθ' ἡμῶν· Eccl. 146 : Καὶ λοιδοροῦνταί γ' ὥσπερ ἐμπεπωκότες. Archestr. Athen. 3, p. 101, C : Ἐμπίνοντι δέ σοι φερέτω τοιόνδε τράγημα. Xen. Cyrop. 7, 1, 1 : Προσήνεγκαν οἱ θεράποντες ἐμφαγεῖν καὶ ἐμπιεῖν. Plutarch. Mor. p. 650, D : Ὅταν οὖν ἐμπίνωσιν· 715, E : Ὥσπερ καὶ τὸν Αἰσχύλον ἱστορῶσι τὰς τραγῳδίας ἐμπίνοντα ποιεῖν. Fut. Theognis 1129 : Ἐμπίομαι, πενίης θυμοφθόρου οὐ μελεδαίνων], et ex Aristoph. [fort. e l. Pac. cit. depravatum] : Ὡς ἂν ἐμπιώμεθα, pro Ut bibamus. [Eust. Opusc. p. 294, 37 : Ἵνα ὕδατος ἐμπιώμεθα. Ubi notanda forma vitiosa, nisi scripturæ vitium est. Nihil enim huc pertinet præsentis forma media, cujus ex. v. in Διαπίνω.] At Bud. ἐμπιεῖν dicens esse, Haurire, Deglutire, e Luciano profert [De merc. cond. c. 18] : Πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμπιὼν οἴνου λιπτοῦ καὶ ὀριμέος. [Cum accus. Epicharm. Athen. 6, p. 236, A : Πολλὰ καταφαγὼν, πολλ' ἐμπιών. Plut. Mor. p. 509, D : Κώνειον ἐμπιόντας. ῑ̆ præs., fut. anceps. (Ita scrib. etiam in Ἐκπίνω.)]

[A præs. Ἐμπιπίσκω est aor.] Ἐμπίσαι [Ἐμπῖσαι], Potu implere, Irrigare : Hesych. ἐμπισον, πότισον. [Pind. ap. Erotian. Gloss. p. 74 : Ἐνέπισε κεκραμένα ἐν αἵματι.] Nicander media voce utitur in activa signif. Al. 320 : Ὄξει δ' ἐμπίσαιο, τὸ δ' ἀθρόον ὕδατι μίξαι· ubi schol. exp. βρέξαι. Idem passiva utitur in signif. pass. Ther. 623 : Νύμφαις ἐμπισθὲν, i. e. ποτισθέν. Utitur Idem activa etiam voce transitive, h. e. duplicem ei accus. jungens, rei et personæ : Al. 518 : Πολλάκι δ' ἡ ἅλα πηκτὸν ἐμιλαδὸν ἡ ἁλὸς ἄχνην Ἐμπίσαις, Potandam præbeas s. infundas, schol. ἐμμίξαις. [Ther. 877 : Κάρδαμον ἐμπίσαιο· 573 : Ὕδατι δ' ἐμπίσαιο· Al. 277 : Μιγάδην δὲ βαλὼν ἐμπίσεο μύρτοις.]

[Ἔμπιπα. V. Ἐμπίπτας.]

[Ἐμπιπίσκω. V. Ἐμπίνω.]

[Ἐμπιπλάω, Ἐμπίπλημι. V. Ἐμπίμπλημι.]

Ἐμπιπράσκω, Vendo in, unde ἐμπίπρατα ap. Polluc. 7, c. 2 [§ 9].

[Ἐμπίπρημι. V. Ἐμπίμπρημι.]

Ἐμπίπτω, πεσοῦμαι, Incido [Gl.], Illabor. [Soph. OEd. T. 1262 : Κἀμπίπτει στέγη. Eurip. Med. 1170 : Καὶ μόλις σθένει θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα μὴ χαμαὶ πεσεῖν. Aristoph. Pl. 180 : Ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος. — Ἐμπέσοι γέ σοι· Vesp. 203. Nub. 378 : Εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι· 384. Plato Phæd. p. 114, A : Ἐμπεσεῖν εἰς τὸν Τάρταρον, et al.] Xen. [Cyrop. 3, 3, 64], ἐμπίπτειν εἰς τάφρους, Incidere s. Cadere in fossas : et [ib. 25], ἐμπίπτειν εἰς τὰς προφυλακάς. Cui simile est, Ἐμπεσὼν εἰς τοὺς πολεμίους, Qui incidit in hostes, Illapsus in hostes, ut loquitur Virg. [Ib. 8, 5, 14. Plut. Mor. p. 194, D : Ἐμπεπτώκαμεν εἰς τοὺς π.] Sed et, ἐμπίπτειν εἰς κίνδυνον, ap. Galen. : ut Lat. Incidere in periculum. [Soph. El. 216 : Οὐ γνώμαν ἴσχεις ἐξ οἵων τὰ παρόντ' οἰκείας εἰς ἄτας ἐμπίπτεις οὕτως αἰκῶς; Eur. Hel. 864 : Εἰς βάρβαρ' ἐλθὼν φάσγαν' αὖθις ἐμπεσεῖ· Iph. A. 443 : Ἐς οἷ' ἀνάγκης ζεύγματ' ἐμπεπτώκαμεν. Plato Reip. 6, p. 496, C : Ὥσπερ εἰς θηρία ἄνθρωπος ἐμπεσών. De iis qui in carcerem conjiciuntur, locis Demosth. p. 788, 17, 24; 789, 15, illustravit Kuster. ad gl. Hesychii : Ἐμπεσεῖν, εἰς δεσμωτήριον ἀχθῆναι. Absolute Hesiod. Scut. 420 : Ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε ἀνδροφόνος μελίη· μέγα γὰρ σθένος ἔμπεσε φωτός. Thuc. 2, 76 : Ῥύμη ἐμπίπτουσα (ἡ ὀοκὸς) ἀπεκαύλιζε τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς. || Aliter Plato Reip. 7, p. 524, D : Ἃ ... εἰς τὴν αἴσθησιν ἐμπίπτει, Quæ cadunt in sensus.] Quinctiam εἰς λόγους, εἰς λόγον ἐμπίπτειν, eod. modo quo Lat. dicunt Incidere in sermonem. Dem. Pro cor. [p. 240, 1] : Ἀλλὰ γὰρ ἐμπέπτωκα εἰς λόγους, οὓς αὐτίκα μᾶλλον ἁρμόσει λέγειν ἴσως. Ibid. [p. 312, 20] : Εἰς τοιούτους λόγους ἐμπίπτειν ἀναγκάζομαι. In ead. or. dixit simul εἰς πράξεις et εἰς λόγους ἐμπίπτειν, scribens [p. 244, 28] : Ἐὰν εἰς Ἑλληνικὰς πράξεις καὶ λόγους ἐμπέσω· ubi Si incidero in res gestas, ponitur pro In mentionem rerum gestarum. [Plato Leg. 10, p. 888, D : Εἰς θαυμαστὸν λόγον ἐμπεπτωκότες. Eur. fr. Erechth. ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 90 : Πόλεως ἐμπεσόντες εἰς ἀρχήν τινα, Evecti ad munus quoddam. Aliter Iph. A. 377 : Δεινὸν καστγνήτοισι γίγνεσθαι λόγους μάχας θ', ὅταν ποτ' ἐμπέσωσιν εἰς ἔριν. Plato Parmen. p. 130, D : Εἰς φλυαρίαν ἐμπεσών· Reip. 10, p. 608, A, εἰς ἔρωτα, etc. Herodot. 7, 88 : Ἐπὶ συμφορὴν ἐνέπεσε.] Ut porro dicimur ἐμπίπτειν εἰς λόγους, s. εἰς λόγον, sic etiam λόγος dicitur ἐμπίπτειν, ut et Lat. Incidere in sermonem, et Sermo incidere dicitur. Plato De rep. 1, [p. 354, B] : Ἐμπεσόντος αὖ ὕστερον λόγου, ὅτι λυσιτελέστερον ἡ ἀδικία τῆς δικαιοσύνης. [Aristoph. Lys. 858 : Κἂν περὶ ἀνδρῶν γ' ἐμπέσῃ λόγος τις. Et alibi sæpe. Absolute Dem. p. 146, 1 : Ἐπειδάν τι τῶν πρὸς Φίλιππον ἐμπέσῃ. Λόγου τινὸς ἐμπεσόντος, Plut. Anton. c. 28.] Sed cum hac constr., i. e. junctum accusativo, exp. et aliter, sicut et quum cuipiam alius generis accusativo junctum est : Plut. Themist. [c. 10] : Ἐμπεσεῖν εἰς Σαλαμῖνα, In Salaminem delatum esse. [De quo l. Wyttenb. in Ind. : « Fort. ἐκπ. » Eur. Hel. 1016 : Ὁ νοῦς τῶν κατθανόντων ζῇ μὲν οὐ, γνώμην δ' ἔχει ἀθάνατον εἰς ἀθάνατον αἰθέρ' ἐμπεσών.] Item quum res dicitur ἐμπίπτειν in aliquem : Ἐμπίπτει εἰς ἐκεῖνον ἡγεμονία, pro Demandatur illi imperium, ex Eod. Themist. [c. 6.] Et [id. Sol. c. 18] : Ἐμπίπτει διαφορὰ εἰς τοὺς δικαστάς, pro Refertur controversia ad judices. Ubi fortasse reddi possit Delabitur, Devenit. [Aliter Thucyd. 2, 48 : Ἐς δὲ τὴν Ἀθηναίων πόλιν ἐξαπιναίως ἐνέπεσε (pestis). Demosth. p. 424, 3 : Νόσημα δεινὸν ἐμπέπτωκεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Absolute Soph. Phil. 699 : Οὐδ' ἐς τὸν θερμοτάταν αἰμάδα κηκιομέναν ἑλκέων ἰνθήρου ποδὸς ἠπίοισι φύλλοις κατευάσειεν, εἴ τις ἐμπέσοι· Trach. 1255 ·

Ὡς πρὶν ἐμπεσεῖν σπαραγμὸν ἢ τιν' οἶστρον ἐς πυράν με θῇς. Eur. Alc. 798 : Τοῦ νῦν σκυθρωποῦ καὶ ξυνεστῶτος φρενῶν μεθορμιεῖ σε πίτυλος ἐμπεσὼν σκύφου. Plato Reip. 8, p. 545, D : Ὅπως δὴ πρῶτον στάσις ἐνέπεσε.] Sæpe autem et cum dat. dicitur aliquid ἐμπίπτειν τινί; ut, Ἐνέπεσεν ἀθυμία τοῖς Ῥωμαίοις, Incidit Romanis anxietas, vel Romanorum animis (ut dicit Cæsar, Incidit terror exercitui; Liv. autem, Incidit animis metus). [Thucyd. 6, 24 : Ἔρως ἐνέπεσε τοῖς πᾶσιν. Plato Reip. 6, p. 499, C : Πρὶν ἂν αὐτοῖς ... ἔρως ἐμπέσῃ. Æschyl. Ag. 341 : Ἔρως δὲ μή τις πρότερον ἐμπίπτῃ στρατῷ πόθειν ἃ μὴ χρή. Eur. Iph. A. 808 : Οὕτω δεινὸς ἐμπέπτωκ' Ἔρως τῇδε στρατείᾳ Ἑλλάδ' οὐκ ἄνευ θεῶν. Soph. OEd. Col. 942 : Γιγνώσκων δ' ὅτι ὠδεῖς ποτ' αὐτοὺς τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι ζῆλος ξυναίμων, ubi notanda constr. cum accus. Phil. 965 : Ἐμοὶ μὲν οἴκτος δεινὸς ἐμπέπτωκέ τις. Eur. Hel. 1395 : Μή τις ἐμπεσὼν πόθος πείσῃ μεθεῖναι· Hipp. 1218 : Ἡώλους δεινὸς ἐμπίπτει φόβος· Hec. 857 : Ταραγμὸς ἐμπέπτωκέ μοι. Aristoph. Lys. 997 : Ἀπὸ τοῦ δὲ τουτὶ τὸ κακὸν ὑμῖν ἐνέπεσεν; Thucyd. 2, 91 : Τοῖς Πελοποννησίοις φόβος ἐμπίπτει· 4, 28 : Τοῖς δὲ Ἀθηναίοις ἐνέπεσε μέν τι καὶ γέλωτος· 34 : Ἔκπληξις ἐνέπεσεν ἀνθρώποις. Et de morbi impetu 2, 49 : Αὐγὴ τοῖς πλείοσιν ἐνέπιπτε κενή.] Sic ἐμπεσε θυμῷ, Hom. Od. M, [266] : Καί μοι ἔπος ἐμπεσε θυμῷ [μάντιος]. Hic tamen paulo alium usum haberet Incidit animo, videl. pro eo quod dicimus potius Venit in mentem. [Il. I, 436 etc. : Ἐπεὶ χόλος ἐμπεσε θυμῷ· P, 625 : Δίος ἐμπεσε θυμῷ (quod Od. Ξ, 88 : Τοῖς ὄπιθος κρατερὸν δίος ἐν φρεσὶ πίπτει)· Od. B, 45 (O, 375) : Ὄ μοι κακὸν ἐμπεσεν οἴκῳ. Et per tmesin Il. Φ, 385 : Ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πέσε βιβριθυῖα. Et proprie Od. Δ, 508 : Τὸ δὲ τρύφος ἐμπεσε πόντῳ· Il. Δ, 108 : Ὃ δ' ὕπτιος ἐμπεσε πάτρῃ· alibique sim. Divisim Il. Θ, 485 : Ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο· Od. Τ, 469 : Ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη, etc. Denique Il. Z, 81 : Πρὶν αὖς' ἐν χερσὶ γυναικῶν φεύγοντας πεσέειν· quod dicitur fere ut Il. Ven. 200 : Βροτοῦ ἀνέρος ἐμπεσον εὐνῇ. Theogn. 869 : Ἐν μοι ἔπειτα πέσοι μέγας οὐρανός.] Dicitur vero aliquis etiam ἐμπίπτειν τινί, pro εἴς τι : ut ap. Plat. Epist. 7, [p. 336, B] : Ἁλιτήριός τις ἐμπεσὼν ἀνομία, In flagitium aut flagitia delapsus, prolapsus. [Pind. Nem. 7, 73 : Ἀθῶνι πρὶν ἁλίῳ γυῖον ἐμπεσεῖν. Aliter Eurip. Rhes. 657 : Φήμη δέ τις φύλαξιν ἐμπέπτωκεν ὡς κατάσκοποι ἥκουσ' Ἀχαιῶν. Soph. OEd. Col. 1150 : Λόγος δ' ὃς ἐμπέπτωκεν ἀρτίως ἐμοὶ στείχοντι δεῦρο.] Apud poetas vero interdum sejuncta præpos. : ut πίπτειν ἐνὶ κύμασι, Apoll. Rh., pro ἐμπίπτειν κύμασι. Item, Ἐνὶ λαχίεσσι πεσόντες, pro ἐμπεσόντες λαχίεσσι, Illapsi toris. [V. Πίπτω. Vel præcedente præpos., ut Pind. Pyth. 2, 41 : Ἐν δ' ἀφύκτοισι γυιοπέδαις πεσών· Isthm. 3, 41 : Ἐν ὕπνῳ γὰρ πέσεν· 7, 6 : Μήτ' ἐν ὀρφανίᾳ πέσωμεν στεφάνων. Eur. Suppl. 831 : Πυρός τε φλογμὸς ὁ Διὸς ἐν κάρᾳ πέσοι.] Affertur alioqui et ἐμπίπτει ἐν τούτοις ex Hermog., pro In hæc incidit : sed hic l. suspectus est. [Plato Euthyd. p. 292, E : Ἐπειδὴ ἐν ταύτῃ τῇ ἀπορίᾳ ἐνεπεπτώκη· Hipp. maj. p. 298, C : Ἐν τῇ αὐτῇ ἐμπεπτωκότες ἀπορίᾳ.] Interdum vero et sine casus adjectione positum invenitur ἐμπίπτων pro Occurrente s. Obvio. Herodian. 7, [11, 15] : Ὅτε δῆμος ἐνθουσιῶν πᾶν τὸ ἐμπίπτον ὕλης ἀξιομάχου ἐργαλεῖον, ὅπλον ἐποιεῖτο· quæ Polit. interpr. : Quum quicquid occurrerat, furor in arma converteret. Ut autem hic dicit πᾶν τὸ ἐμπίπτον, sic alibi, non semel, πάντα τὸν ἐμπίπτοντα : 3, [9, 19] : Πάντα δὲ τὸν ἐμπίπτοντα ἐφόνευον· ubi reddiderim, Quicunque obvius factus esset. Possis tamen et verbum Incido retinens, dicere, Quicunque in ipsos incidisset. Utitur vero hoc verbo in ista signif., et absque illo nomine : 4, [9, 14] : Ἕλκοντές τε τοὺς ἐμπίπτοντας ἐνίβαλλον. Sed ἐμπεπτωκότες, sine adjectione dicti sunt etiam Transfugæ ab LXX 4 Reg. 24 [immo 25, 11], ut annotant VV. LL. In quibus tamen et cum adjectione, ex eod. l. : [Τοὺς ἐμπεπτωκότας] οἳ ἐνέπεσον πρὸς τὸν βασιλέα, Qui transfugerunt ad regem. || Irruo, Invado, προσβάλλω, ἐπέρχομαι, Bud., nullum afferens ex.; sed afferri possunt quum alia, tum hoc e Xen. [Hipparch. 8, 25] : Ἐπαναστρεφομένοις τοῖς πολεμίοις ἐμπεσεῖν. Possumus vero et jam inde ab Hom. hunc verbi istius usum repetere, ap. quem legitur Od. Ω, [525] : Ἐν δ' ἔπεσον προμάχοις Ὀδυσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός. [Il. Π, 81 : Ἔμπεσ' ἐπικρατέως· 276 : Ἐν δ' ἔπεσον Τρώεσσιν ἀολλέες· A, 297 : Ἐν δ' ἔπεσ' ὁμίνῃ. Et sim. E, 370 : Ἡ δ' ἐν γούνασι πίπτε Διώνης δῖ' Ἀφροδίτη· B, 175 : Φεύξεσθ', ἐν νήεσσι πολυκλήισι πεσόντες; I, 235, A, 311, 824, M, 107, O, 63, P, 639. B, 325 : Τὼ δ' ἂν' ὅμιλον ἰόντε κυδοίμεον, ὡς ὅτε κάπρω ἐν κυσὶ θηρευτῇσι μέγα φρονέοντε πέσητον. De vento borea Hesiod. Op. 509 : Δρῦς ὑψικόμους πλάτας τε παχείας οὔρεος ἐν βήσσῃς πιλνᾷ χθονὶ ... ἐμπίπτων. Et divisim Hom. Il. O, 624 : Ἐν δ' ἔπεσ' ὡς ὅτε κῦμα θοῇ ἐν νηῒ πέσῃσιν. Et sim. A, 155 : Ὡς δ' ὅτε πῦρ αἰδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ· Π, 113. Φ, 241 : Ὦθει δ' ἐν σάκεϊ πίπτων ῥόος. Metaph. sic capitur Pind. Isthm. 1, 68 : Εἰ δέ τις ἔνδον νέμει πλοῦτον κρυφαῖον, ἄλλοισι δ' ἐμπίπτων γελᾷ, ψυχὰν Ἀΐδᾳ τελέων οὐ φράζεται δόξας ἄνευθεν. Proprie Pyth. 8, 85 : Τέτρασι δ' ἔμπεσε ὑψόθεν σωμάτεσσι κακὰ φρονέων. Eur. Rhes. 127 : Στείχοντες ἐμπέσωμεν Ἀργείων στρατῷ· 409 : Θρῃκῶν ἄριστος ἐμπεσὼν κατὰ στόμα. Absolute Herodot. 3, 146 : Ἐμπεσόντες οἱ ἐπίκουροι. Et metaph. Aristoph. Ran. 903. || Irrumpendi signif. Æsch. Ag. 1350 : Ἐμοὶ δ' ὅπως τάχιστά γ' ἐμπεσεῖν ὄκνει. Eur. Phœn. 1146 : Τί μέλλετ' ἄρδην πάντες ἐμπίπτειν πύλαις; 1154 : Τυφὼς πύλαισιν ὡς τις ἐμπεσὼν βοᾷ. Aristoph. Vesp. 120. Lysistr. 309 : Ἐς τὴν θύραν κρηδὸν ἐμπέσωμεν. Demosth. p. 1273, 8 : Ἐμπεσεῖται τὸ ὕδωρ εἰς τὸ χωρίον· 1004 extr. : Εἰς ἀλλότρια ἐμπεσών. || Absolute, signif. metaph. Temere irruendi, Herodot. 3, 81 : Ὦθέει (populus) ἐμπεσὼν τὰ πρήγματα ἄνευ νόου. Aristoph. Ran. 945 : Εἶτ' οὐκ ἐλήρουν ὅ,τι τύχοιμ' οὐδ' ἐμπεσών· ἔρρουν. || De aor. forma ἐμπεσοῦντες pro ἐμπεσόντες v. in Πίπτω. De forma ἔμπετον ex. Pindari supra citavimus. Ἐμπεσεῖν et εἰσπ. confusa Aristoph. Eq. 484. Et ἐκπεσεῖν Demosth. p. 298, 10.]

Ἐμπίς, ἴδος, ἡ, Culex : vel potius Culicis quoddam genus [Musca vinaria, Gl.] : scribit sane schol. Aristoph. [Nub. 157] ἐμπίδας a Comico vocari quos sui temporis homines nominarent κώνωπας : quosdam vero velle esse εἴδος κώνωπος παραποτάμιον ζώννην ἔχοντος· et alibi [Av. l. infra cit.], ζῶον παρὰ τοῖς ὕδασι γινόμενον ὅμοιον τῷ κώνωπι, μεῖζον δὲ τῇ περιοχῇ, κατὰ δὲ τὸ μέσον λευκῷ περιεζωσμένον. [Artemidor. 3, 8 : Κώνωπες καὶ αἱ λεγόμεναι ἐμπίδες.] Porro Aristoph. Nub. [158] deridens Socratem, introducit Chærephontem ex eo quærentem utrum putet τὰς ἐμπίδας Κατὰ τὸ στόμ' ἄδειν ἢ κατὰ τοὐρρόπυγιον· edunt enim quandam velut ᾠδήν. Idem Av. [244] : Τὰς ὀξυστόμους ἐμπίδας. Apud Suid. vero proverb. ἐμπὶς Τρικορυσία, quod Tricorynthe [in pago Tricorytho] multæ existerent empides, utpote nemoroso et humecto loco. [Ex Aristoph. Lys. 1032.] Hesych. βούτυπον quoque esse dicit ἐμπίδα : qui potius οἶστρος est. [Aristot. H. A. 1, 1, p. 487, 5 : Ἔνια δὲ τῶν ζώων τὸ μὲν πρῶτον ζῇ ἐν τῷ ὑγρῷ, ἔπειτα μεταβάλλει εἰς ἄλλην μορφὴν, καὶ ζῇ ἕξω, οἷον ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς ἐμπίδων· γίνεται γὰρ ἐξ αὐτῶν ὁ οἶστρος· ib. 5, p. 490, 20 : Τὰ δὲ δίπτερα ἐμπροσθεν ἔχει τὰ κέντρα, οἷον μυῖα καὶ μύωψ καὶ οἶστρος καὶ ἐμπίς· 5, 19, p. 551, 27 : Αἱ δ' ἐμπίδες γίνονται ἐκ τῶν ασκαρίδων· 8, 17, p. 601, 3 : Τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον (ut externa intro vertantur) καὶ τῶν ἐντόμων ἐκδύνει τὸ γῆρας ὅσα ἐκδύνει, οἷον σῦφη καὶ ἐμπίς. Lucian. Contempl. c. 8 : Ἐκ τούτου οὐκ εἰς μαχὰν γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα, ὁπόταν πλέῃ, μηδὲ ἐμπίδα ὡς ὅπως ταῦρον ἔτι ἁρασθαι δυνάμενος. Aristid. vol. 1, p. 356 : Ὑπὸ πλήθους ἐμπίδων συνέδη πρόδηλον ὂν ὡς ἀγρυπνῆσαι δεήσει· 2, p. 309 : Τὰ μὲν ἄλλ' ἀφωνότεροι τῆς σκιᾶς τῆς ἑαυτῶν, ἐπειδὰν δὲ κακῶς τινας εἰπεῖν δέῃ καὶ διαβάλλειν, τῷ Δωδωναίῳ μὲν οὐκ ἂν εἰκάσαις αὐτοὺς χαλκεῖῳ..., ταῖς δ' ἐμπίσι ταῖς ἐν τῷ σκότῳ βομβούσαις. Confus. c. Ἐλπὶς ap. Artemid. l. c. et Arcad. p. 33, 11, ubi agit de voc. accentu acuto, de quo add. Cramer. Anecd. vol. 1, p. 31, 17.]

[Ἐμπίσιον, καὶ τὸ βραχὺ καὶ τὸ ἀψιλῶς πιεῖν, Hesych.]

Ἐμπιστεύω, Fido, Fiduciam et spem meam colloco in. 2 Paralip. [20, 20] : Ἐμπιστεύσατε ἐν κυρίῳ Θεῷ ἡμῶν, καὶ ἐμπιστευθήσεσθε. Quæ tamen verba sic exp. vulgo, Credite in domino Deo nostro, et securi eritis. Ubi etiam nota posterius ἐμπιστευθήσεσθε.

[Conf., ubi it. est fut., Sirac. 1, 15. Deuter. 1, 32 : Καὶ ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ οὐκ ἐνεπιστεύσατε κυρίῳ τῷ θεῷ ἡμῶν. Sir. 2, 10 : Τίς ἐνεπίστευσε κυρίῳ καὶ κατῃσχύνθη; Sine casu ib. 4, 16 : Ἐὰν ἐμπιστεύσῃς, κατακληρονομήσεις αὐτήν (τὴν σοφίαν)· 19, 4 : Ὁ ταχὺ ἐμπιστεύων, κοῦφος καρδίᾳ. Med. schol. Philostr. Her. p. 456 ed. Boiss. : Ἀπιστήσαντες) μὴ θαρρήσαντες, μὴ ἐμπιστευσάμενοι.] || Alioqui est potius Credo, i. e. Concredo, Fidei committo [Committo, Gl.]. At Alex. Aphr. Probl. 2, [63] : Ταύτας τὰς δυνάμεις ἡ φύσις ἐνεπίστευσε κατοικεῖν ἐν τοῖς στερεοῖς, pro Concredidit locis solidis, Collocavit in locis solidis. [Ead. struct. Judic. 11, 20 : Καὶ οὐκ ἐνεπίστευσεν Σηὼν τῷ Ἰσραὴλ παρελθεῖν ἐν τῷ ὁρίῳ αὐτοῦ. Porro Diodor. 1, 67 : Διὰ δὲ τῶν μισθοφόρων κατωρθωκὼς τὴν βασιλείαν ὁ Ψαμμήτιχος τούτοις τὸ λοιπὸν μάλιστ' ἐνεπίστευσε τὰ κατὰ τὴν ἀρχήν. Plut. Phocion. c. 32 : Παρῆλθε τῷ Φωκίωνι ἐμπιστεύσας τὸ σῶμα. Geopon. 7, 8, 1 : Ἀναγκαῖόν ἐστι τὸν κληροῦχον πολλάκις τοῖς φροντισταῖς ἢ τοῖς οἰκέταις οἶνον ἢ γλεῦκος ἐμπιστεῦσαι. || Medii ex. e schol. Aristoph. Ran. 1469 : Ναύαρχος καταστὰς ἐνεπιστεύσατο (Alcibiades) τὸ ναυτικὸν Ἀντιόχῳ, cit. Hemst. Sed hoc quidem nimis incertum est, quum το syllaba male repetita videatur.] Pass. Ἐμπιστεύομαι, Creditur s. Concreditur mihi, Fidei meæ committitur. 2 Macc. 10, [13] : Ἐμπιστευθεὶς τὴν Κύπρον, Cujus fidei Cyprus permissa erat. Alii, Creditam sibi Cyprum habens. Galen. : Ἕτεροι ἐνεπιστεύοντο τὴν θεραπείαν, Aliis concredebatur et demandabatur curatio. [African. Cest. p. 315, A, 3 : Τὴν φροντίδα ἐμπεπιστευμένοι. Hemst. Geopon. 2, 44, 1 : Τὸν ἐμπεπιστευμένον τὴν τοῦ ἀγροῦ ἐπιμέλειαν. Et sic sæpe Jo. Chrysost. Absolute id. Hom. 37 in Matth. vol. 7, p. 414, D : Οὐδὲ γάρ ἐστιν εὔκολος ἄνθρωπος καὶ εὐρίπιστος, ἀλλὰ πεπηγὼς καὶ βέβαιος, καὶ οὐ τοιοῦτος ὡς καὶ προδοῦναι τὰ ἐμπεπιστευμένα. Sirac. 36, 16 : Δὸς μισθὸν τοῖς ὑπομένουσί σε, καὶ οἱ προφῆταί σου ἐμπιστευθήτωσαν. Et aliter ap. Eust. Opusc. p. 82, 17 : Εἴ τί που καλὸν ἢ ποιοῦντες ἢ διδάσκοντες οὐ κατῃσχύναμεν τοὺς εἰς μαθητείαν ἐμπεπιστευμένους ἡμῖν. L. D.]

Ἔμπιστος, opp. τῷ ἄπιστος, Cui fides inest : vid. Πολύπιστος.

Ἐμπιτνέω [Ἐμπίτνω], Irruo, Aggredior, Adorior, sicut ἐμπίπτω. Soph. Aj. [185] : Ἐν ποίμναις πιτνῶν, pro ἐμπιτνῶν ποίμναις. [Scrib. πίτνων, ut in iisd. verbis ib. 300 : recte liber Laurent. prior a pr. manu πίτνων. Ib. 58 : Κἀδόκει μὲν ἔσθ' ὅτε δισσοὺς Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων, ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον, ἐμπίτνων, στρατηλατῶν, idem liber ἐμπίπτων, superscripto τνῶν. Non erat autem quod huc referretur l. primus Soph., qui ad πίτνειν pertinet, ut similis Pindari Isthm. 2, 26. Porro Æsch. Ag. 1468 : Δαῖμον, ὃς ἐμπίτνεις δώμασι καὶ διφυίοισι Τανταλίδαισιν· 1175 : Δαίμων ὑπερβαρὴς ἐμπίτνων· Suppl. 120, 131 : Πολλάκι δ' ἐμπίτνω ξὺν λακίδι λίνοισιν ἢ Σιδονίᾳ καλύπτρᾳ. Ubi item in ultima ponitur accentus in libris. V. Πίτνω.]

[Ἐμπιτυάζω. V. Ἐμπυτιάζω.]

[Ἐμπίφρημι, Immitto, ap. Aristot. ab Schneid. indicatum H. A. 5, 6, p. 541, 11 : Φασὶ δέ τινες καὶ τὸν ἄρρενα (polypodem) ἔχειν αἰδοιῶδές τι ἐν μιᾷ τῶν πλεκτανῶν, ἐν ᾗ δύο αἱ μέγισται κοτυληδόνες εἰσίν· εἶναι δὲ τὸ τοιοῦτον, ὥσπερ νευρῶδες, μέχρι εἰς μέσην τὴν πλεκτάνην προσπεφυκὸς ἅπαν, ᾗ ἐμπιφράναι εἰς τὸν μυκτῆρα τῆς θηλείας, in cod. Mediceo invenerat Camus, sed dubitans utrum sic leg. esset an ἐνπιφράναι an εἰσπιφράναι. Bekkerus ex eod. cod. protulit ἐσπιφράναι, ex alio εἰσπιφράναι : de quo a nobis monendum erat supra in Εἰσπίφρημι s. Εἰσφρέω.]

[Ἐμπλάζω, γξω, Inerro. Nicand. Al. 189 : Ἴχνεσι δὲ σφαλεροὶ καὶ ἐμπλάζοντες ἀγυιαῖς, de quo l. HSt. supra in Ἐμπάζομαι, ubi v. || Med.] Ἐμπλάζομαι, Erro s. Vagor in, Inerro. [Empedocles in Peyroni fragm. p. 54, v. 28 : Γυμνοὶ δ' ἐμπλάζοντο βραχίονες εὔνιδες ὤμων, ὄμματα δ' οἷ' ἐπλανᾶτο πενητεύοντα μετώπων. Plut. Oth. c. 12 : Πολλὴν ἀταξίαν τὰ σκευοφόρα τοῖς μαχομένοις ἐμπλαζόμενα παρεῖχε. Ceterum v. Ἐμπελάζω. Forma poet. Orph. Arg. 643 : Ὕλῃ ἐνιπλαγχθεὶς, ubi al. divisim ἔνι πλ. L. Dindorf.]

[Ἐμπλάζω, i. q. ἐμπελάζω, quod v.]

[Ἐμπλανάω, Inerrare facio; Ἐμπλανάομαι, Inerro. Heliod. Æth. 2, 29, p. 95, 19 Cor. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 661. Angl. Gregor. Nyss. t. 2, p. 1054, B : Πρὸς τὴν καλοῦ κρίσιν ἐμπλανωμένη· conf. t. 3, p. 236, C. Fut. pass. t. 1, p. 188, C : Τῷ σάλῳ τῶν ὑδάτων ἐμπλανηθήσεται. Hase.]

[Ἐμπλάπτω, Infarcio, Gl. corrupte. Infra Ἐμπλήθω, Offercio. Fort. tamen leg. potius ἐμπλάσσω vel ἐμπλάττω.]

Ἐμπλάσσω, vel potius Ἐμπλάττω, Illino, quam signif. habent etiam ἀναπλάττω et διαπλάττω : apud Herodotum vero atque Aristoph. et simplex πλάττω. Legitur enim ap. illum, Ἐπλάσατο τὴν κεφαλὴν πηλῷ· ap. hunc autem, Ἔπλασε πηλῷ τοὺς ὀφθαλμούς. [Herodot. 2, 73 : Τοῦτον (phœnicem avem) λέγουσι ... ἐς τὸ ἱρὸν τοῦ Ἡλίου κομίζειν τὸν πατέρα, ἐν σμύρνῃ ἐμπλάσσοντα, Myrrha obducentem. Schweigh. Strabo 16, p. 743 : Φασὶ δὲ καὶ πλοῖα πλέκεσθαι, ἐμπλασθέντα δ' ἀσφάλτῳ πυκνοῦσθαι. Wakef.] A Bud. redditur non solum Illino, sed et Infarcio : afferente ex Aristot. Probl. 29, [23] : Καὶ οἱ τὰς σύριγγας ἁρμοττόμενοι, εἰς τὴν ὑπάτην ἄκραν τὸν κηρὸν ἐμπλάττουσι. [Plut. Mor. p. 683, A : Τῶν δὲ Δημοκριτείων εἰδώλων ... ἀριθμὸς οὐδεὶς οὐδὲ λόγος· ἅ φησιν ἐκεῖνος ἐξιέναι τοὺς φθονοῦντας οὔτε αἰσθήσεως ἄμοιρα παντάπασιν οὔτε ὁρμῆς, ἀνάπλεά τε τῆς ἀπὸ τῶν προϊεμένων μοχθηρίας καὶ βασκανίας· μεθ' ἧς ἐμπλαττόμενα καὶ παραμένοντα καὶ συνοικοῦντα τοῖς βασκαινομένοις ἐπιταράττειν καὶ κακοῦν αὐτῶν τό τε σῶμα καὶ τὴν διάνοιαν. Nicand. Alex. 79 : Τοῦ μὲν ὑπὲρ γένυάς τε καὶ ᾗ ῥυσαίνεται οὖλα ἀφρὸς ἐπιστύφων ἐμπλάσσεται. Schol. ὁ ἀφρὸς ἐπιστύφων ἐμπελάζει, alius περικαθίζει τοῖς οὔλοις, Eutecnius autem πολὺς ἐπὶ τούτοις ἀφρὸς ἐπιπεπλασμένος. Olim male ἐμπάσσεται. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 396 : Γίνεται δὲ τὸ πάθος ἀπὸ παχέων τε καὶ γλίσχρων χυμῶν ἐμπλασθέντων τοῖς βρογχίοις τοῦ πνεύμονος· 2, p. 274 : Γίνεται δὲ ὑπὸ παχέος καὶ γλίσχρου χυμοῦ δυσλύτως ἐμπλαττομένου τοῖς σκιρρουμένοις μέρεσι.] Alicubi redditur et Inspergo, ut apud Diosc. [5, 103] : Ἔμπλασον τὸ ψιμμύθιον, Inspergito cerussam. Sed verbo ἔμπασον potius hæc interpr. convenit [ut Saraceno auctore nunc editum]. Vid. Ἐπιπλάττω. [Theoph. Nonn. vol. 1, p. 202 : Εἰς ὀθόνιον ἔμπλασσον καὶ ἐπιτίθει τῷ μετώπῳ. Alius cod. alia struct. ἐμπλάσας. Illud scrib. ἔμπλασον. Item p. 334 : Ἢ τὴν θηριακὴν ἔμπλασαι, aut ἔμπλασσε scrib. aut ἔμπλασον. Dicitur autem ἐμπλάσσειν de humidis, ἐμπάσσειν de siccis.] Quibus addit, ἐμπλάττειν propterea significare Obstruere locum, et implere. Theophr. [H. Pl. 5, 6, 3], de secanda materie loquens : Τὰ δὲ χλωρὰ λίαν συμμύει καὶ ἐνδέχεται [ἐνέχεται] ἐν τοῖς ὀδοῦσι τὰ πρίσματα, καὶ ἐμπλάττει· διὸ καὶ παραλλάττουσιν ἀλλήλων τοὺς ὀδόντας, ἵνα ἐξάγηται, Inter dentes serræ scobem retinent, et crenas obstruunt, secturamque morantur. Quare artifices serræ dentium versus alternis evaricantes faciunt, quo facilius scobs educatur. Ita Bud. [Id. De sensu 14 : Τὰς ὄψεις ὁτὲ μὲν ὑπὸ τοῦ πυρὸς ὁτὲ δὲ ὑπὸ τοῦ ἀέρος ἐμπλαττομένων τῶν πόρων ἀμαυροῦσθαι· 66 : Ταῦτα γὰρ ὅταν εἰς τὰ σώματα ἔλθῃ, ἐπιτυφλούμενα ἐμπλάττειν τε τὰ φλεβία καὶ κωλύειν συρρεῖν. Diodor. 20, 25 : Τοῖς παισὶν ἀεὶ συνέταττε τούτους (mures) ἀποκτείνειν καὶ τὰς κοίτας ἐμπλάττειν. Nicand. Al. 317 : Φράσσονται δὲ πόροι, τὸ δὲ θλίβεται ἔνδοθι πνεῦμα αὐχένος ἐμπλασθέντος. Schol. ἐμφραχθέντος καὶ ἀποκλεισθέντος.] Affertur autem et ἐμπλάττειν τοὺς πόρους e Galeno, ubi ἐμπλάττειν est itidem Obstruere : Therap. 8 : Τὰ γὰρ ἐμπλάττοντα τοὺς πόρους, ἐπέχει τὰς διαπνοάς. Item pro Restituo cutem, vid. Παρεμπλάσσω. [Nili Sent. 210 : Ἐμπλάσσει τὸ τραῦμα.] || Ἐμπλάττω exp. etiam In massam formo, Versando mollio, etc.; de qua expos. dicetur in Ἔμπλαστρος. [|| Fingo in. Dio Cass. 78, 25 : Μέλισσαι κηρία ἐν τῇ ἀγορᾷ τῇ βοαρίᾳ ἐνέπλασαν. || « Ἐμπλάσσεσθαι, Imprimi, de digito, quod notam imprimit et efformat, ac velut in cera vestigium relinquit. Hippocr. De morb. mul. 2, p. 641, 16, in crurum tumoribus, qui si digito premantur, notam retinent, dicitur : Καὶ ἢν πιέζῃς τῷ δακτύλῳ, ἐμπλάσσεται, ὥσπερ ἐν σταιτί· ib. 51 : Κνήμῃσι καὶ τοῖσι ποσὶν ἐμπλάσσεται βοθροειδέα· 643, 48 : Καὶ ὁ χρὼς τῷ δακτύλῳ πιεζεύμενος μαλθάσσεται καὶ ἐμπλάσσεται, ὥσπερ ἐν σταιτί. Ἕλκεα ἐν τῇσι κνήμῃσιν ἐμπλάσσεσθαι dicuntur ulcera in tibiis infigi aut infarciri, De morb. l. 2, p. 465, 29 ». Foes. OEcon. Hippocr.

p. 125.] || Ἐμπλασσόμενοι autem pro ἐπεμβαίνοντες A et συβρηγνύμενοι, ex Ælian., item pro προσκρούοντες et προσπελάζοντες, ex alio affert Suid., quem v. [V. Ἐμπαλάσσω.]

[Ἐμπλαστέον. V. Ἐμπαστέον.]

Ἐμπλαστός, ὁ, ἡ, et Ἐμπλαστικός, ἡ, όν, Ad illinendum aptus, vel Ad illitum comparatus. [Hippocr. De hum. p. 48, 26 : Χρίσμασιν, ἐγχρίσμασιν, ἐπιπλάστοισιν, ἐμπλάστοισιν, ἐπιπάστοισιν. Ἐμπλαστὸν φάρμακον Galen. vol. 13, p. 643, F; 644, E. V. Ἔμπλαστρος.] Ἐμπλαστικὰ φάρμακα, inquit Bud., Quæ vim habent obstruendi meatus cutis et corporis, quasi tectoria, et ad illitum comparata. Ἐμπλαστικὰ, inquit Gorr., dicuntur Medicamenta quæ poris corporis illita tenaciter hærent. Sunt autem ejusmodi, glutinosa, terrea, et minime acria, sed gustu potius aquosa, etc. Addit autem, ἐμῤῥακτικὰ vocari eadem medicamenta, quibus contraria esse ἐκῤῥακτικά : quæ et ἐκκαθαρτικά. Affertur vero et ἐμπλαστικαὶ δυνάμεις e Galeno. [Idem est ap. Dioscor. 1, 140.] Item ἐμπλαστικωτέρα οὐσία, ex Eod. [Therap. l. 14] habes apud B Bud. p. 777. Vid. Καταπλαστός. [Ἐμπλαστικώτερος, Alex. Trall. 7, p. 97. || Formam Ἐμπλαστρικὰ Ducang. App. Gloss. p. 68 affert ex Neophyti Lex. Ms.]

Ἔμπλαστρος, ἡ, vel Ἔμπλαστρον, τὸ, Compositio ἐκ τῶν ἐμπλαστικῶν s. ἐμπλαστῶν φαρμάκων, Ex emplasticis medicamentis, quæ præmollita et subacta ulceribus vulneribusque imponi solent. Ita in VV. LL., ubi etiam annotatur ἔμπλαστρον compositionis rationem obtinere, at ἔμπλαστον, materiæ : licet multi vocabula confundant. [Gl. : Ἔμπλαστρος, Emplastrum.] A Gorr. ἔμπλαστρος esse traditur Medicamentum in massam coactum, quod præmollitum vulneribus imponitur. Esse autem dictum ἔμπλαστρον a verbo ἐμπλάττειν, quod primario quidem significet Obstruere, atque implere; secundo vero, videl. ab effectibus emplastri, Subigere, Versando mollire, In massam formare, Illinere; item Cutem et ulceratum locum in integrum restituere. Hæc ille. Ubi quod dicit ἐμπλάττειν primario quidem significare Obstruere, at secundo, Illinere, non convenit cum iis quæ su- C pra e Bud. annotavi; imo vero nec rationi satis consentaneum est, quum Illinendi signif. et in aliis compp. et in simplici quoque interdum inveniatur, non item illa altera. Præterea quum ἐμπλάττειν prius sit quam ἔμπλαστρον, haud video quomodo ἐμπλάττειν ab effectibus ἐμπλάστρου signif. accipere possit. Ceterum ἔμπλαστρος pro ἔμπλαστρος σκευασία dici putatur, s. ἔμπλαστρος δύναμις, sicut et ἐμπλαστικαὶ δυνάμεις alicubi legitur; sed invenitur tamen substantive positum ἔμπλαστρος : ut ἔμπλαστρος κεφαλική, Dioscor., Emplastrum quod capiti adhibetur : et ἐμπλάστροις ῥωρικαῖς ap. Eund. [Fem. id. 1, 38 : Ἐμπλάστροις μιγὲν ἐμπρακτοτέρας αὐτὰς ἐργάζεται. Hippiatr. p. 199, 201, 207. Callistus apud Lambec. Bibl. Cæs. l. 6, vol. 6, p. 228, B : Ἀρχὴ σὺν θεῷ ἁγίῳ τῶν ἐμπλάστρων. Ἔμπλαστρος ἡ ἀνηθίνη μαλάσσουσα κτλ. Mich. Psell. ib. 7, vol. 7, p. 476, D : Τῇ ὀπροσώπῳ ἐμπλάστρῳ. Porphyr. De prosod. Villois. Anecd. vol. 2, p. 105, a Wakef. cit. : Ὑγιεινὴ ἔμπλαστρος. Et sæpe Paul. Æg., Theoph. Nonn., quorum ll. partim indicati sunt in D indd. Vid. etiam Bernard. ad vol. 1, p. 91, 301, ubi permutatur cum forma quæ caret litera ρ, aliique.] Sed affertur et τοῖς ἐμπλάστροις, ab ἔμπλαστρον, e Galeno Ad Glauc. 2 : Τοῖς πρὸς τὰ ῥεύματα μαλθακοῖς ἐμπλάστροις δεῖ χρῆσθαι· nam scrib. fuisset, usurpando in fem. genere, ταῖς et μαλθακαῖς. Sic et alibi. [Frequentissime quidem in libro De comp. medice. sec. genera 1, vol. 13, p. 644, E, sqq. Ms. apud Lambec. Bibl. Cæs. l. 6, vol. 6, p. 239, B : Ἐκ τῶν Ἀντύλλου περὶ ἐφήσεως τῶν ἐμβαλλομένων εἰς τὰ ἔμπλαστρα φαρμάκων. Mich. Psell. ib. 7, vol. 7, p. 476, C : Πεποίηται δὲ αὐτῷ καὶ παιδοποιικὰ ἔμπλαστρα. Hermes Trism. Περὶ βοτανῶν χυλώσεως p. 331 : Ἐμπλάστρῳ μὴ τῷ αὐτῷ χρῶ. Ap. eund. notanda structura ib. paullo ante : Θεραπευθήσεται διὰ τῆς βίζης σκευαζομένης ἐμπλάστρου οὕτως. Conjungitur interdum utrumque genus. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 388 : Ἔμπλαστα (al. liber ἐμπλαστρα) δὲ κατὰ τοῦ θώρακος ἥ τε διὰ βουτύρου καὶ ἡ ἀνηθίνη ἐπιτιθέμενα. Quemadmodum ib. p. 300 : Ἐμπλαστος δὲ ἥ τε Μνασέου καὶ ἡ διὰ χυλῶν, in nonnullis scribitur ἔμπλαστρα. Hermes Trism. l. c. p. 320 : Ἐκ μὲν οὖν τῆς βίζης σκευάζεται ἔμπλαστρον, ὅπερ τραύματα καὶ διακοπέντα νεῦρα κολλᾷ. Liber unus ἥτις pro ὅπερ. L. D.]

[Ἐμπλαστρόω, Emplastri instar illino, Illino. Diosc. Parab. 1, 154, p. 42, B : Κράμβης φύλλα μετὰ γοιρείου στέατος κόψας, ὥστε γενέσθαι ὡς μυελὸν, καὶ εἰς ῥάκος λινοῦν ἐμπλαστρώσας, (ἐπίθες) ἐπὶ τὸ πάθος.]

Ἐμπλαστρώδης, ὁ, ἡ, Emplastrum referens, Emplastro similis, Aliquam cum emplastro affinitatem habens : ἐμπλ. σύστασις, Galen. Ap. Dioscor. autem, Ἐμπλαστρῶδες κατάπλασμα γίνεται, redditur, Emplastri modo illinitur. [Paul. Æg. 7, 24, p. 301, 6 : Εἰ δὲ τὸ φάρμακον ἐμπλαστρῶδες ποιῆσαι βουληθείημεν. Et al.]

[Ἐμπλατειάζω, unde Ἐμπλατειάσασα, Suidæ τρυφερευσαμένη. Apud Hesych. autem Ἐνπλατιάσασα, ἐν πλατείαις τύπτουσα ταῖς χερσὶν, ἡ τρυφερομένη, pro τρυφερευομένη, quod voc. v. Item Πλατειάζω.]

[Ἐμπλάττω. V. Ἐμπλάσσω.]

[Ἐμπλατύνω, Dilato. Exod. 34, 24 : Ὅταν γὰρ ἐκβάλω τὰ ἔθνη πρὸ προσώπου σου, καὶ πλατυνῶ τὰ ὅριά σου, ed. Ald. ἐμπλατυνῶ. Amos 1, 13 : Ἀνέσχιζον τὰς ἐν γαστρὶ ἐχούσας τῶν Γαλααδιτῶν, ὅπως ἐμπλατύνωσι τὰ ὅρια ἑαυτῶν. Prov. 18, 16 : Δόμα ἀνθρώπου ἐμπλατύνει αὐτὸν καὶ παρὰ δυνάστας καθιζάνει αὐτόν. Mich. 1, 16 : Ξύρησαι καὶ κεῖραι ἐπὶ τὰ τέκνα τὰ τρυφερά σου· ἐμπλάτυνον τὴν χηρείαν σου ὡς ἀετὸς, ὅτι ᾐχμαλωτεύθησαν ὑπὸ σοῦ. Medio ἐμπλατύνεσθαί τινι vel absolute sine casu, Exspatiari in re aliqua, Longius immorari, vel sim. Strab. 8, p. 385 : Εἶτα λέγει αἰτίαν τοῦ ἐμπλατύνεσθαι τοῖς περὶ Ἀχαιῶν λόγοις. Eust. Opusc. p. 48, 32 : Ἐμπλατύνεσθαι ὁμωνυμίαις· 170, 61 : Οὐκοῦν οἴδασι καὶ οἱ τῷ μύρῳ πλουτοῦντες ἅγιοι μεγαλόδωρον τὸν παμβασιλέα θεὸν καὶ τοῖς ἐπάθλοις ἐμπλατυνόμενον· 226, 37 : Καὶ οὕτω λοιπὸν οὐκ ἐστενοχωρημένην καὶ μερικὴν φιλίαν ἔχει, προσπαθῶς περὶ μόνον τοῦτον ἢ ἐκεῖνον διατεθειμένος, ἀλλ' ἐμπλατύνεται κατ' αὐτὸν πᾶσι τοῖς τοῦ θεοῦ· 264, 42 : Ἀλλ' εἰς τί μοι τὰ ἀστρικὰ ταῦτα, οἷς ἔχων οὐκ ἀπροσφυῶς ... ἐμπλατύνασθαι εἰς πλέον· 319, 9 : Τούτοις τοῖς κεφαλαίοις ἐμπλατυνάμενος φύλαξον σεαυτὸν μόνου τοῦ ἕξειναι. Absolute p. 214, 74 : Οὐ διήσομαι λόγου μακροῦ ἐνταῦθα οὐδὲ τρίψω χρόνον, πέρα τοῦ δέοντος ἐμπλατυνόμενος· 267, 37 : Καθιστορῶν μὲν καὶ ἀπαθῶς γράφων καὶ θεολογήσει ἔστιν οὗ καὶ πρὸς φύσεως λόγον ἐμπλατυνεῖται· Od. p. 1680, 31 : Καὶ ἔστιν ἰδεῖν αὐτὸν τῇ τῆς νεκυίας ἀφορμῇ πῇ μὲν ἱστορικῶς ἐμπλατυνόμενον.... L. D. Anon. ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 4, p. 131. Boiss. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 683.]

[Ἔμπλατυς, ὁ, ἡ, Latus. Plotin. Enn. 5, 3, p. 939, 17 ed. Creuzer. : Εἰ δέ τις ἀδυνατεῖ τὴν πρώτην τὴν τοιαύτην ψυχὴν ἔχειν καθαρῶς νοοῦσαν, δοξαστικὴν λαβέτω· εἶτα ἀπὸ ταύτης ἀναβαινέτω. Εἰ δὲ μηδὲ τοῦτο, αἴσθησιν ἐμπλατύτερα τὰ εἴδη κομιζομένην.]

[Ἐμπλέγδην, Implicite. Nicom. Arithm. 2, p. 153 ed. Ast. : Ἀνάγκη γὰρ οὕτω διακειμένων τῶν δ' ἐπιφαίνεσθαι τὴν γεωμετρικὴν ἐμπλέγδην ἀμφοτέραις ταῖς μεσότησιν ἐξεταζομένην, ὡς ὁ μέγιστος πρὸς τὸν τρίτον ἀπ' αὐτοῦ, οὕτως ὁ ὑπ' αὐτὸν δεύτερος πρὸς τὸν τέταρτον· τὸ γὰρ τοιοῦτον τὸ ὑπὸ τῶν μέσων ἴσον ποιεῖ τῷ ὑπὸ τῶν ἄκρων.]

[Ἔμπλεγμα, τὸ, Implexus. Artemid. 4, 83 : Στολὴν ἢ ὑπόδησιν ἢ ἐμπλέγματα γυναικεῖα, videntur esse Capilli plexi. Constit. Apost. 1, 8, cit. Kall. Etym. M. p. 170, 28 : Αὐλὸς ... καὶ τῶν βασιλικῶν ἵππων τὸ ἔμπλεγμα. L. D. Jo. Chrysost. t. 4, p. 159, 21 : Ἀντὶ παντὸς κόσμου χρυσοῦ καὶ ἐμπλεγμάτων, τὸ ἐρυθριᾶν· conf. ib. p. 280, 10. Hase.]

[Ἔμπλειος. V. Ἔμπλεος.]

[Ἐμπλείω, Plenus sum. Nicand. Al. 626 : Ἥντι (taxum) καὶ ἐμπλείουσα χαλικροτέρη πόσις οἴνης οὐ ἐπαλθήσειε. Liber unus ἐμπλείου.]

[Ἐμπλέκτης, ὁ, Ciniflo, Gl.]

Ἔμπλεκτος [Ἔμπλικτος], Implicitus. Ἔμπλεκτὸν, Structuræ genus quoddam ap. Architectos. Vitruv. 2, 8 [7] : Altera est, quam ἐμπλεκτὸν [ἔμπλεκτον] appellant, qua et nostri rustici utuntur : quorum frontes poliuntur, reliqua ita uti sunt nata, cum materia collocata alternis alligant coagmentis. Et Plin. 36, 22 : Tertium est emplecton, tantummodo frontibus politis : reliqua fortuito collocant.

Ἐμπλέκτρια, ἡ, Quæ crines intorquet. [Implicatrix, Ornatrix, Gl.] Etym. exp. κομμώτρια, quo significatur Ea quæ capillos fucat. [Mœris p. 237 : Κομμώτριαν Ἀττικῶς, ἐμπλέκτριαν Ἑλληνικῶς. Ubi Hesych. sic interpretatum vocc. Κομίστρια et Στάτρια comparavit Piers. Add. Suid. v. Κομμώτρια.]

Ἐμπλέκω, Implico, Innecto, Intexo. [Gl. : Ἐμπλέκω, Innexo; Ἐμπεπλεγμένος, Implexus; Ἐμπεπλεγμέναις, Ingenitis; Ἐμπλακεῖς, Innexus.] Pro Implico, Irretio, accipitur a Lucillio Epigr. [Anth. Pal. 11, 106, 4 : Εἰ μὴ] ἀράχνη τοὺς πόδας ἐμπλεχθεὶς, ὕπτιος ἐκρέματο, Implicatus et irretitus pedibus tela araneæ. [Æschyl. Prom. 1079 : Εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης ἐμπλεχθήσεσθ' ὑπ' ἀνοίας. Soph. OEd. T. 1264 : Οὗ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖχ' ἑσείδομεν, πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην. Eur. Or. 262 : Οὕτοι μεθήσω· χεῖρα δ' ἐμπλέξας' ἐμὴν σχήσω σε πηδᾶν δυστυχῆ πηδήματα· Hippol. 1236 : Ἡνίαισιν ἐμπλακείς. Aristoph. Thesm. 1032 : Ἐν πυκνοῖς δεσμοῖσιν ἐμπεπλεγμένη. Plut. Alex. c. 33 : Οἱ δ' ἄριστοι ... ἐμποδὼν τῆς διώξεως ἦσαν ἐμπλεκόμενοι καὶ περισπαίροντες αὐτοῖς τε καὶ ἵπποις. Lycophr. 213, 752. Geopon. 7, 15, 7 : Ἐὰν ὄφιν ἐν τρυγητῷ ἐμπεπλεγμένον τῇ ἀμπέλῳ ἴδῃς. OEnomaum ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 234, A : Σαγήνης ἐμπλακεῖς τοῖς λίνοις, cit. Hemst. De plectendis capillis Gloss. Ms. ap. Rigalt. ad Artemid. p. 8 : Ἐπεὶ καὶ κομμωτικὴν λέγουσι τὴν κοσμοῦσαν καὶ ἐμπλέκουσαν. Athen. 12, p. 525, E : Τὴν ἑορτὴν ἄγοντες τῶν Ἡραίων (Samii) ἐβάδιζον κατακτενισμένοι τὰς κόμας ἐπὶ τὸ μετάφρενον καὶ τοὺς ὤμους. Τὸ δὲ νόμιμον τοῦτο μαρτυρεῖσθαι καὶ ὑπὸ παροιμίας τῆσδε, Βαδίζειν Ἡραῖον ἐμπεπλεγμένον. De sertis Theophr. H. Pl. 6, 8, 1 : Ἐμπλέκουσι γὰρ ἔνιοι καὶ τοῦτο (τὸ τοῦ βολβοῦ κώδυον) εἰς τοὺς στεφάνους. Theocr. 3, 23 : Τὸν στέφανον, τόν τοι ἐγὼν ... κισσοῖο φυλάσσω, ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδμοισι σελίνοις, ubi est var. ἀμπλέξας. Eurip. fr. Pirithoi ap. schol. Orest. 970 et alios : Σὲ τὸν αὐτοφυῆ, τὸν ἐν αἰθερίῳ ῥύμβῳ πάντων φύσιν ἐμπλέξαντα. || Figurate Æschyl. Prom. 610 : Λέξω τορῶς σοι πᾶν ὅπερ χρῄζεις μαθεῖν, οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματ', ἀλλ' ἁπλῷ λόγῳ. Eur. Iph. A. 936 : Οὐ γὰρ ἐμπλέκειν πλοκὰς ἐγὼ παρέζω σῷ πόσει τοὐμὸν δέμας. Et structura diversa Or. 1421 : Καδόκει τοῖς μὲν οὖ, τοῖς δ' ἐς ἀρκυστάταν μηχανὰν ἐμπλέκειν παῖδα τὴν Τυνδαρίδ' ὁ μητροφόντας ὄρακων. Iambl. De Pythag. vita 17, 76, p. 64 : Οὐ γὰρ κιθαρῳδὸν ἐνεπορεύετο λόγους, οὐδὲ πάγας, ταῖς οἱ πολλοὶ τῶν σοφιστῶν τοὺς νέως ἐμπλέκοντι. Polyb. 27, 6, 11 : Ἦν γὰρ τὸ προκείμενον αὐτοῖς ἀπὸ μὲν τῆς πρὸς Ῥωμαίους εὐνοίας ἀλλοτριῶν τὸν δῆμον, εἰς δὲ τὴν Περσέως φιλίαν ἐμπλέκειν. Cum dat. pers. 25, 7, 1 : Βουλόμενος ἐμπλέκεσθαι τῷ τῶν Ἀχαιῶν ἔθνει, Conjungi, Societatem contrahere. 40, 4, 4 : Ἐμπλεκόμενος καὶ λιπαρῶν ἐδεῖτο τοῦ Διτίου, vertitur, Amplexus. De consuetudine cum muliere Diodor. 18, 2 : Ἐμπλακεὶς δὲ τῶν ἐγχωρίων τινὶ γυναικί, καὶ ποιήσας αὐτὴν ἔγκυον, si recte habet scriptura. In simili re Ps.-Basil. De virg. vol. 3, p. 646, E : Ὡς δελέατι τῇς εὐνουχίας διὰ τὸ ἀπειρόκακον ἐμπλακεῖσαν τὴν παρθένον τῷ πειρασμῷ ἀποστραφῆναί τε τὸν ἄνθρωπον κτλ. Hesych. : Ἐμπλακεῖς, περιχρατήσας, περιλαβών] Metaph. Isocr. [p. 181, E]: Ἐν τοσούτοις κακοῖς εἶσιν ἐμπεπλεγμένοι, Tot malis impliciti. [Plato Leg. 7, p. 814, E : Ἐν βιαίοις ἐμπλακέντων πόνοις. Prov. 28, 18 : Ὁ σκολιαῖς ὁδοῖς πορευόμενος ἐμπλακήσεται.] Ἐμπλέκεσθαι, Implicari, h. e. Magnopere occupari, et extricare se non posse, etiam Magnopere incumbere in aliquod inceptum, ut Bud. interpr. ap. Polyb. 1, [17, 3] : Θεωρῶντες τοὺς Ῥωμαίους ὁλοσχερέστερον ἐμπλεκομένους εἰς τὰ κατὰ τὴν Σικελίαν. [Id. 25, 9, 3 : Τῆς Ῥωμαίων ὑπεροχῆς ἤδη τοῖς Ἑλληνικοῖς πράγμασιν ἐμπλεκομένης ὁλοσχερῶς. Maccab. 2, 15, 17 : Μετὰ πάσης εὐανδρίας ἐμπλακέντες κρίνατε τὰ πράγματα. Plut. Arat. c. 38 : Οὐκέθ' ὡς πρότερον ἀτρέμα καὶ σχέδην ἐπιβαίνοντος οὐδ' ἐμπλεκομένου ταῖς πολιτικαῖς ἀρχαῖς. Joann. Antioch. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 223, A : Ἐμπλεκόμενος πράγμασι λαϊκοῖς.] Idem Bud. ἐμπλέκω interpr. Connecto, Confundo, Immisceo, Permisceo, tracta metaph. a multiplici filo texturæ. Aristot. Eth. 7, 13 : Τὸν εὐδαίμονα οἴονται ἡδὺν βίον δεῖν εἶναι, καὶ ἐμπλέκουσι τὴν ἡδονὴν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν εὐλόγως, Connectunt et permiscent. [Plato Phædr. p. 244, D : Οὐ γὰρ ἂν τῇ καλλίστῃ τέχνῃ, ᾗ τὸ μέλλον κρίνεται, αὐτὸ τοῦτο τοὔνομα ἐμπλέκοντες μανικὴν ἐκάλεσαν· Leg. 2, p. 669, D : Ποιητὰὶ δ' ἀνθρώπινοι σφόδρα τὰ τοιαῦτα ἐμπλέκοντες καὶ συγχυκῶντες ἀλόγως κτλ. 7, p. 823, A : Πρὸς δὲ τοῖς νόμοις ὅσα καλὰ αὐτῷ δοκεῖ καὶ μὴ καλὰ εἶναι, νόμοις ἐμπεπλεγμένα γράφειν. Plut. Mor. p. 787, E. Aliter Callim. Del. 29 : Εἰ δὲ λίην πολέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαί, ποίῃ ἐνιπλέξω σε; Illigandi signif. Plut. Sertor. c. 1 : Εἶτ' ἐκ τινων ὡρισμένων ἀριθμῷ ἐμπλέκεται τὰ πράγματα, πολλάκις ἀνάγκη ταὐτὰ γίνεσθαι.]

[Ἔμπλεξις, εως, ἡ, Implexus, Implicatio. Plato Polit. p. 282, E : Τῇ τοῦ στήμονος ἐμπλέξει.]

[Ἐμπλεονάζω, Abundo. Theodoret. H. E. 2, 2, p. 69, 1 : Πᾶσι τοῖς ἀναγκαίοις ἐμπλεονάζειν. Heraclit. Epist. 4, p. 150 HSt. : Ὡς ἀριστέας τοὺς ἐμπλεονάσαντας αἵματι τιμῶντες, Sanguinem largiter profundentes. Athan. vol. 1, p. 624 ed. Comm. citat Kall.]

Ἔμπλεος, et Ἔμπλειος, item Ἔμπλεως, ὁ, ἡ, Plenus. [Ἔμπλειος, Satur, Gl.] Alex. Aphr. Probl. : Ὑγρότητος εἰσὶν ἔμπλεοι. [Soph. Trach. 1020 : Ὦ παῖ τοῦδ' ἀνδρὸς τοῦργον τόδε μεῖζον ἀνήκει ἢ κατ' ἐμὰν ῥώμαν· σὺ δὲ σύλλαβε· σοί τε γὰρ ὁμμα ἔμπλεον ἢ ὅτ' ἐμοῦ σώζειν, Tibi plenior locupletiorque adest facultas quam ut per me servetur, i. e. quam mihi. Nicand. Al. 162 : Δέπας ἔμπλεον οἴνης. Theocr. fr. Beren. ap. Athen. 7, p. 284, A : Καί κε λίνα στήσαιτο καὶ ἐξερύσαιτο θαλάσσας ἔμπλεα. Mosch. 4, 16 : Ὁ δ' ἔμπλεος ἔσκε φόνοιο. Callim. fr. 181, ap. Etym. M. v. Ὄλπις : Καί ῥα παρὰ σκαιοῖο βραχίονος ἔμπλεον ὄλπιν. Gemin. Anth. Plan. 4, 103, 2 : Ἡ τόξων ἔμπλεος ἰοδόκη. Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 424, 10 : Οὐ πολύμυθον, οὐ λάλον, ἀλλὰ καλᾶς ἔμπλεον ἀσυχίας. Agath. ib. 574, 4 : Ἀλλά μιν ἁρπάξασα (μοῖρα) ... οὔπω τῆς νεμίμης ἔμπλεον ἡλικίης. Inc. ib. 343, 4, de homine : Ἔμπλεον Αὐσονίων θεσμῶν, σοφίης τ' ἀναπάσης. Damoch. Anth. Plan. 4, 310, 4 : Τοῦτο δ' ἐναργῶς ὀηλοῖ φαντασίην ἔμπλεον εὐστοχίης. Et in prosa Herodot. 1, 59 : Λίθητες ... χρεῶν τε ἐόντες ἔμπλεοι καὶ ὕδατος· 2, 62 : Τὰ δὲ λύχνα ἐστὶ ἐμβάφια ἔμπλεα ἁλὸς καὶ ἐλαίου. Plat. Phæd. p. 110, C : Ὑδατός τε καὶ ἀέρος ἔμπλεα ὄντα· Reip. 3, p. 411, C : Δυσκολίας ἔμπλεοι, ubi est var. ἔμπλεω, ut 6, p. 505, C : Ἐλάττονος πλάνης ἔμπλεοι τῶν ἑτέρων. Forma ἔμπλεως Plato Theæt. p. 156, E : Ὁ ὀφθαλμὸς ὄψεως ἔμπλεως ἐγίνετο. Xenoph. Anab. 1, 2, 22 : Πεδίον ... δένδρων παντοδαπῶν ἔμπλεων καὶ ἀμπέλων. Libri optimi σύμπλεων. Dionys. A. R. 1, 37 : Ἔστι πάσης, ὡς εἰπεῖν, ἡδονῆς τε καὶ ὠφελείας ἔμπλεως (Italia). Polyb. 27, 13, 6 : Μειράκιον πάσης πονηρίας ἔμπλεων. Plut. Mor. p. 113, A : Κελτοὶ καὶ Γαλάται καὶ πάντες οἱ φρονήματος ἀνδριωτέρου περυκότες ἔμπλεω. Tzetz. Hist. 3, 734 : Ἡ ζῆν αἰσχύνης ἔμπλεων, ubi genere fem. Appian. Civ. 1, 67 : Ῥυπῶν ἴτι καὶ κόμης ἔμπλεως· 4, 42. 5, 88 : Ἱστίων τε ὁμοῦ καὶ πηδαλίων καὶ σκευῶν ἔμπλεων τὸ πέλαγος. Artemid. 5, 79 : Ὀχετὸν ὕδατος ἔμπλεων κόπρων καὶ βορβόρου. || Accusativi forma heteroclitos ap. Nicand. Alex. 164 : Ἔμπλεα κύμβην. Nisi nominativus ponendus est Ἔμπλης, quem quidem habet gl. Hesychii : Ἔμπλεω, ἐμπλείς, πλήρεις.] At Ἔμπλειος poeticum est, sicut πλεῖος. Hom. Od. Σ, [118, Υ, 26] : Ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος, videl. γαστέρα. [X, 3 : Φαρέτρην ἴων ἐμπλείην. H. Merc. 248 : Τρεῖς δ' αὐτοὺς ... νέκταρος ἐμπλείους. Theocr. 25, 207. Fab. Æsop. ap. Suid. v. Ἄδεν : Οὐδέ οἱ οὐδ' αἴθων ἄδε πάρδαλις, οὕνεκα θυμοῦ ἐμπλείη.] Sic ap. Plat. [Reip. 2, p. 379, D], e carmine : Δοιοὶ πίθοι κηρῶν ἔμπλειοι. Poetice Ἐνίπλειος etiam dicitur : ut Hom. Od. Τ, [580] : Νεσσομένη τόδε δῶμα, Κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βιότοιο. Sic Ξ, [113] : Καί οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφος ᾧπερ ἔπινεν, Οἴνου ἐνίπλειον, ubi tamen admittit versus et ἔμπλειον. [P, 300 : Κύων... ἐνίπλειος κυνοραιστέων.] Annotat porro Eust. in h. l., esse ἀρχαϊκὸν hoc ἐνίπλειον et τὰ κατ' αὐτὸ, at vero τῆς ὑστέρας Ἀθίδος esse ἔμπλεων et quæ illi sunt σύστοιχα : quum alioqui scribat alibi, τὴν ποίησιν dicere κοινότερον hoc ἐνίπλειον. [Nicand. Ther. 925 : Φορβάδος αἰγὸς ἐνίπλειον δέρος οἴνης· Orph. Lith. 273 : Ἐνιπλείοιο λίθητος. Tertia vel quarta forma Ἐνίπλεος est ap. Apoll. Rh. 3, 119 : Καί ῥ' ὁ μὲν ἦδη πάμπαν ἐνίπλεον ᾧ ὑπὸ μαζῷ μαργὸς Ἔρως λαιῆς ὑπεῖσχανε χειρὸς ἀγοστόν· ubi sunt varr. ἐνίπλειον et ἐνίπλεων. Orph. Lith. 190 : Θεσπεσίοιο γάλακτος ἐνί-

πλεον (λᾶαν) ἠύτε μαζὸν πρωτοτόκου νύμφης. Ἔμπλεα et ἔκπλεα confusa Plat. Phæd. l. supra cit.]

Ἐμπλεόω, Impleo, et Satio, Refercio, VV. LL. [fort. pro ἐμπλείω, de quo supra.]

[Ἐμπλεύριον, τὸ, Latus. Hippiatr. p. 89 : Ἐμπύους τὰς ἀκρωμίας ἔχοντα καὶ τὰ ἐμπλεύρια. L. Dind.]

Ἔμπλευρος, ὁ, ἡ, Latera plena habens. In Geop. [18, 9, 6] : Τῶν δὲ τράγων ἐκκρίνουσι τοὺς μεγάλους καὶ ἐμπλεύρους, pro his Columellæ, Caper optimus habetur amplissimi corporis. [Philo vol. 1, p. 70, 43 : Λέγομεν γὰρ πλευρὰς ἔχειν τὸν ἄνθρωπον, ἴσον τῷ, δυνάμεις· καὶ ἐμπλευρον εἶναι τὸν ἀθλητὴν, ἀντὶ τοῦ, ἰσχυρόν. Ubi tamen cod. Med. εὔπλευρον. Hase.]

[Ἐμπλευρόω.] Ἐμπλεύρου pro ἑνάλλου εἰς τὰς πλευρὰς affert Hesych. e Sophoclis Captivis : quod erit a verbo Ἐμπλευρόω, In latus alicujus insilio, Lateri alicujus insulto, Costas alicujus insulto : ut Terent. dicit, Calcibus insultare fores; Virg., Capiti insultare, et Insultare jacenti.

Ἐμπλέω, εὔσομαι, q. d. Innavigo, ut ἐμπλέω νηΐ, Innavigo navi. Id est Navigo in nave, Navigo intra navem, Vehor nave : ut, Ἐνέπλεον τῇσι νηυσὶ, apud Herodot., nisi forte ἐνέπλωον ap. eum potius scribendum est, ab Ἐμπλώω, redditur Navibus vehebantur. [7, 184 : Ἄνευ τῶν σιταγωγῶν πλοίων, καὶ ὅσοι ἐνέπλεον τούτοισι. Cod. Flor. ἐπέπλεον. Xenoph. OEc. 8, 8 : Διὰ τί δὲ ἄλλο ἄλυποι οἱ ἐμπλέοντες ἢ διότι ἐν τάξει μὲν καθηνται κτλ. Thucyd. 3, 77 : Οἱ ἐμπλέοντες ἐμάχοντο. Plutarch. Mor. p. 161, C; 419, C. 426, C : Ὥσπερ οἱ Τυνδαρίδαι τοῖς χειμαζομένοις βοηθοῦσιν, ἐπερχόμενοί τε μαλάσσοντες βίᾳ τὸν (leg. βιατὰν) πόντον ὠκείας τ' ἀνέμων ῥιπὰς, οὐκ ἐμπλέοντες αὐτοὶ καὶ συγκινδυνεύοντες κτλ. Pollux 1, 95.] At vero ap. Philon. ἐμπλεῖται simpliciter pro Navigatur : Χέρσος θαλαττωθεῖσα μυριοφόροις νανσὶν ἐμπλεῖται, Terra mari admisso mersa onerariis navibus navigatur, Bud. || Innato, Fluito. Alex. Aphrod. : Ἐμπλέει ἐν τῇ ὑγρᾷ τροφῇ. [Aret. Diut. sign. 2, 1, p. 51 : Κύστιες ... ἐγκέονται τῷ χωρίῳ ἔνθα ὁ ἀσκίτης ξυνίσταται· ἀτὰρ ἢν ἐμπλέωσι τῷ πυλλῷ ὑγρῷ... || Forma Ion. et poet. Ἐμπλώω, ap. Nicand. Al. 426 : Ἀτμενίῳ μέγ' ὀνειαρ ὅτ' ἐμπλώῃσιν ἐλαίῳ. Schol. : Μέγα ὄνειάρ ἐστι τὸ βούκερας, ὅτε ἐμπλεύσῃ καὶ βραχῇ τῷ ἀτμ. ἐλαίῳ. Ἐνιπλώω Oppian. Hal. 1, 260 : Κόλποισιν ἐνιπλώουσι θαλάσσης. Confus. c. ἐσπλέω ap. Thucyd. 4, 39; c. συμπλέω ap. Demosth. p. 884, 11.]

[Ἔμπλεως. V. Ἔμπλεος.]

Ἐμπλήγδην, pro ἐμπλήκτως, Stupide, Vesane, Stolide, sicut ἐκπλήγδην supra, quod exp. μανιωδῶς, item μανικῶς, Insane. [Hom. Od. Υ, 132 : Ἐμπλ. ἕτερόν γε τίει. Conf. Ἐκπλήγδην, quicum confusum etiam ap. schol. Pind. Ol. 8, 30. Ceterum v. Ἔμπληκτος. || Signif. diversa, qua infra ἔμπληγος, q. d. Verberato, Verbera accipiendo, Eust. Opusc. p. 268, 36 : Ἐνδείδωσι καὶ τὰ ἐς ὕβριν καὶ ἐς πληγὰς ὁ καὶ ἐμπλ. ζῶν καὶ ἐρύβριστος, πάντα ποιῶν καὶ ἀμιλλώμενος, δι' ὧν ὑπερτερήσας ἔσται ῥοδερὸς καὶ ἀπρόσιτος. De accentu v. Jo. Alex. Ton. παραγγ. p. 37, 34. L. Dind.]

[Ἐμπληγὴς, ὁ, ἡ, Insanus. Nicand. Al. 159 : Ἀφροσύνῃ ἐμπληγέες.]

[Ἔμπληγος, ὁ, ἡ, Verbereus, Plagosus. Suidas s. gramm. Bachm. Anecd. vol. 1, p. 43, 30 : Αἰκία, ὕβρις ἔμπληγος.]

Ἐμπλήθω, Implendo, Confertim. Nicand. Al. [129] : Ἐμπλήθων κυνεῶνα πόροις ἐν κύμβισι τεύξας· schol. πληρώσας ὀίδου.

[Ἐμπληθὴς, ὁ, ἡ, Plenus. Nicand. Ther. 948 : Ἀλὸς τ' ἐμπληθέα κύμβην. || Ap. Jo. Malal. p. 239, 18 : Βασιλεὺς Ἡρώδης γενόμενος ἐμπληθὴς ἐκρίνετο (vel ἐκλίνετο) ἐπὶ μῆνας ἡ', vertitur, Ex repletione ægrotans. Ad corpus etiam refertur ap. Jo. Antioch. ab Suida cit. in Νέρων p. 2582, C : Αἰγύπτιος καὶ ἐμπληθὴς καὶ κατάκομος. L. Dindorf.]

[Ἐμπληκταδοῦς, οῦ, ὁ, Stupidus, forma diminutiva patronymica, ut τηθαλλαδοῦς, μωραλλαδοῦς. Æl. Dion. ap. Eust. Il. p. 971, 43 : Εἴ τινες πλανῶνται προσηγορίαν συγγενείας εἶναι (voc. τηθαλλαδοῦς) κατὰ τὸ ἀνεψιαδοῦς, ἀλλ' ἔστιν ἄλλως, ὡς εἴ τις ἐμπληκτόν τινα παίζων ἐμπληκταδοῦν ὀνοματοποιήσει.]

[Ἐμπληκτικὸς, ἡ, ὀν, Stupidus, Stolidus, Stultus. Plut. Mor. p. 748, D : Τῶν μὲν ἐμπληκτικῶν καὶ ἀνοήτων κρατεῖ θεάτρων· Sull. c. 34 : Τὸν ἐμπληκτικώτατον, de Lepido. Quæ tamen qui repetit Jo. Antioch. p. 794, 14, habet ἐμπληκτότατον. L. Dindorf.]

[Ἐμπληκτικῶς, Stolide. Apollon. Lex. Hom. p. 260 in expl. adv. ἐμπλήγδην, ubi schol. ponit ἐκπληκτικῶς.]

Ἔμπληκτος, ὁ, ἡ, Stupore perculsus, s. potius, Stupidus, Vecors, Stolidus. [Attonitus, Gl.] Plut. Dione [c. 34] : Πολλὰ ἐλοιδορεῖτο [ἐλοιδόρησε] τοὺς Συρακουσίους, εἰ μὴ συνιᾶσιν ὡς ἐμπλήκτου καὶ μαθυούσης ἀπηλλαγμένοι τυραννίδος, ἐγρηγορότα καὶ νήφοντα δεσπότην εἰλήφασι (Δίωνα). Apud Plut. Rom. [c. 28], ἔμπληκτος τῷ τρόπῳ· Oth. [c. 5] : Ἦν ἔμπληκτα καὶ σοβαρὰ τὰ τῶν πολεμίων. [Galen. vol. 8, p. 79, D : Ἔμπληκτα ληρεῖν. Hemst. Jo. Antioch. p. 794, 1 : Ἔμπληκτα καὶ ἀπάνθρωπα ... διεπράττετο.] Et ἔμπληκτος ὁρμὴ, Basil. [et Plotin. Enn. 3, 1, p. 412, 9 ed. Creuz. : Ψυχῆς ὁρμῇ ἐμπλήκτῳ, ubi olim ἐκπλ.] Apud Soph. ἔμπληκτοι legitur, non solum ἔκπληκτοι, in eo versu quem protuli in Ἔκπληκτος. [Aj. 1358 : Τοιοῖδε μέντοι φῶτες ἔμπληκτοι βροτῶν, vel βροτοῖς. Schol. : Κοῦροι, εὐμετάβλητοι. Ὀνειδίζει δὲ Ὀδυσσεῖ, ὡς εὐμεταβλήτῳ. Οἱ τοιοῦτοι οὖν ἔμπληκτοι παρὰ τοῖς βροτοῖς λέγονται, ὡς καὶ Ὅμηρος, Ἐμπλήγδην ἕτερον μὲν τίει βροτόν. Eur. Tro. 1205 : Τοῖς τρόποις γὰρ αἱ τύχαι, ἔμπληκτος ὡς ἄνθρωπος, ἄλλοτ' ἄλλοσε πηδῶσι, κοὐδεὶς αὐτὸς εὐτυχεῖ ποτε. Plato Lys. p. 214, C : Ἀλλά μοι δοκοῦσι λέγειν τοὺς ἀγαθοὺς ὁμοίους εἶναι ἀλλήλοις καὶ φίλους, τοὺς δὲ κακοὺς, ὅπερ καὶ λέγεται περὶ αὐτῶν, μηδέποθ' ὁμοίους μηδ' αὐτοὺς αὑτοῖς εἶναι, ἀλλ' ἐμπλήκτους τε καὶ ἀσταθμήτους· Gorg. p. 482, A : Καί μοί ἐστι τῶν ἑτέρων παιδικῶν πολὺ ἥττων ἔμπληκτος (ἡ φιλοσοφία). Eademque signif. τοῦ ἀστάτου s. εὐμεταβόλου vel εὐμεταθέτου, quam ponunt Hesych. et Eust. Od. p. 1886, 40, ap. Plut. Eum. c. 3 : Ἔμπλ. ὢν καὶ φορᾶς μεστὸς ἀβεβαίου· Dion. c. 18 : Ἔμπλ. ταῖς ἐπιθυμίαις καὶ πρὸς πᾶσαν ὀξύρροπος σπουδήν. Frequenter vero etiam signif. Vesani, quum ap. eund. Plut., cujus plurima exx. enumeravit Wyttenb. ad Mor. p. 149, B, tum ap. alios multos, ut Dion. Cass. 59, 23 : Οὕτω που ἔμπληκτος ἦν· 62, 16 : Διέτρεχον ὥσπερ ἔμπληκτοι, et alibi; Themist. Or. 7, p. 90, D : Ἔμπληκτοι καὶ ἀλλόκοτοι, etc. De leporibus Xen. Cyneg. 5, 9 : Διὰ τὸ ὑπὸ τῶν κυνῶν ἔμπληκτοι γίγνεσθαι, ubi olim ἔκπληκτοι. Pollux 5, 72 : Δειλίᾳ δὲ ὑπερβάλλει τοῦτο τὸ ζῶον, ἔμπληκτον βᾶστα γιγνόμενον καὶ ἀναπτοούμενον. Neutro gen. Dio Cass. 58, 7 : Προσεκλογιζόμενοι τό τε ἐκείνου (Tiberii) ἔμπληκτον καὶ τὸ τῶν πραγμάτων ἀσταθμητον, ἐπημφοτέριζον. Permutatum cum ἔκπληκτος bis v. supra.]

Ἐμπλήκτως, Stupide, Vesane, Stolide. Bud. ap. Thuc. [3, 82] τὸ ἐμπλήκτως ὀξὺ vertit Præceps celeritas. [Isocr. p. 145, E : Τὰ παρὰ τῶν θεῶν οὐκ ἐμπλ. οὐδὲ ταραχωδῶς αὐτοῖς συνέβαινεν, ἀλλ' εὐκαίρως καὶ πρὸς τὴν ἐργασίαν τῆς χώρας καὶ πρὸς τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν. Dio Chr. Or. 65, vol. 2, p. 345 : Τοὺς ἐμπλ. καὶ κακῶς πᾶσι χρωμένους. Dio Cass. 59, 16 : Ὑμεῖς ἐκεῖνον ἐμπλ. μετιχειρίσασθε· 61, 14 : Ἄλλοσε ἐμπλ. μεθίστατο, de Nerone spectris territo. 65, 16 : Ἐμπλ. ἄνω καὶ κάτω ἐφέρετο. Iambl. De Pythag. vita 25, 112, p. 94. Pollux 5, 121.]

[Ἐμπλημμυρέω. Philostr. Imag. 1, 29, p. 806 : Τὸ κῆτος ἔρριπται πρὸ τῆς ἠόνος, ἐμπλημμυροῦν πληγαῖς αἵματος, Inundatum.]

Ἔμπλην, Prope, πλησίον. Hom. Il. B, [526] : Βοιωτῶν δ' ἔμπλην, Prope Bœotos. Posset hoc adverb. derivari ab ἐμπλάω, ut ἐμπελάδην ab ἐμπελάζω. [Hesiod. Sc. 372 : Ἡνίοχοι δ' ἔμπλην ἔλασαν καλλίτριχας ἵππους. Lycophr. 1029 : Ἦν πέριξ κλόνων ἔμπλην Παχύνου Στικανὸς προσμάσσεται. Conf. Epim. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 150 init., Galen. Gloss. Hipp. p. 466. De spiritu leni Arcad. p. 198, 22. De accentu Jo. Alex. Ton. παρ. p. 37, 35 : Τὸ βόζην καὶ ἔμπλην (καὶ) ἄντην βαρύνεται. Id. vero 40, 20 : Ὁμοίως (ὀξύνονται) καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐμπλήν καὶ ὁ ἐπάν καὶ ὁ μήν. Sed scrib. ἐπήν. || Sine, Præter. Schol. Nicand. Ther. 322 : Καὶ χεράων δέμας ἔμπλην ἄμμορον) Παρὰ Ἀρχιλόχῳ ἔμπλην ἀντὶ τοῦ χωρὶς, οἷον Ἔμπλην ἐμοῦ τε καὶ ἐρῶντος. Ἐμοί τε καὶ φίλου eund. l. Arch. in exemplum hujus signif. afferens Apoll. Lex. H. v. Ἔμπλην. Scrib. ἐμεῦ τε καὶ φίλου. Παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ ἀντὶ τοῦ πλησίον, Βοιωτῶν ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο. Ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τοῦ χωρὶς

τακτέον· οὐ γὰρ τῷ ἐναντίον πορεύεσθαι διαλλάττει ἐκείνων μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ κέρατα μὴ ἔχειν, τῶν προειρημένων ἐχόντων ... ἐκ παραλλήλου δὲ λαμβάνεται τό τε ἔμπλην καὶ τὸ ἄμοιρον. Eand. signif. præter lexicographos memorant Eust. et schol. ad l. Hom., schol. quidem afferens testimonium Callim. Del. 73 : Φεῦγε δ' ὅλη Πελοπηΐς, ὅση παρακέκλιται Ἰσθμῷ, ἔμπλην Αἰγιαλοῦ τε καὶ Ἄργεος (ita scrib. ex Callim. pro ἄστεος). Maxim. Καταρχ. 152 : Ἔμπλην ἀργαλέων ὀδυνάων ὀξειάων· ubi χωρὶς interpr. Dorv. ad Charit. p. 677=781.]

Ἐμπληξία, ἡ, dicitur de Stupore, atque adeo Stupiditate. A Bud. [rectius] redditur Vecordia ap. Galen. [vol. 8, p. 79, A;] Therap. 1 : Καὶ τοῦτο ἄξιον τῶν τε ἄλλων μεθοδικῶν ἐστι, καὶ τῶ τῆς ἐμπληξίας αὐτῶν ἀρχηγοῦ Θεσσαλοῦ· quum antea vocasset eum παραπλῆγα. Ex Æschine autem affertur pro Pavore. [P. 50, 9 : Ὠνείδισας δέ μοι καὶ πολιτείας ἐμπληξίαν, εἰ πιπρασθευκὼς πρὸς Φίλιππον πρότερον παρεκάλουν ἐπ' ἐκεῖνον τοὺς Ἕλληνας. Wolfius : « Ἐμπλήκτους Hesych. int. non tantum μεμηνότας, sed etiam εὐματαθέτους, ut ἐμπληξία significet ἄλογον et ἐμπαθῆ μεταβολὴν ἡ πολιτεία ἀσταθῆ καὶ οὐχ ὁμολογουμένην ἑαυτῇ. » Sed coll. p. 84, 30, quem l. dicit HSt. : Ὁ μὲν γὰρ Κτησιφῶν οὐ τὸ καθ' ἑαυτόν φησι φοβεῖσθαι, ἀλλὰ τὴν τοῦ Δημοσθένους ἐν τῇ πολιτείᾳ δωροδοκίαν φησὶ φοβεῖσθαι καὶ τὴν ἐμπληξίαν καὶ δειλίαν, vert. esse intelligitur Vecordia. Qua signif. usurpant Plut. Cat. min. c. 20 : Οὐκ ἴστε ὅτι καὶ καθ' αὑτὸν ὑπ' ἐμπληξίας φοβερός ἐστι Μέτελλος· Anton. c. 87 : Ὑπ' ἐμπληξίας καὶ παραφροσύνης ἀνατρέψαι τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν· Mor. p. 56, C. Dio Cass. Exc. Ursin. 151, 3, p. 64, 59; Aristid. vol. 1, p. 413, 427. Corruptum in ἐκπληξίᾳ v. in illo et in Æschinis l. altero, it. ap. Callistr. Stat. 14, p. 906 : Παράφορος τὸ ὅμμα, ἐκπληξίας γέμων (Athamas). Scrib. ἐμπληξίας. L. D.]

[Ἔμπληξις, εως, ἡ, Vecordia, Insania. Ælian. V. H. 2, 19 : Ἀακωνικῶς τε ἅμα καὶ κατὰ τὸν ἐπιχώριον σφίσι τρόπον ἐλέγξαντες τὴν ἔμπληξιν οἱ Ἀκκεδαιμόνιοι τοῦ Ἀλεξάνδρου (qui deum se appellari voluerat). Ubi perperam al. ἔκπληξιν. Ap. Athen. 1, p. 37, D : Θαυμαζόντων τῶν στρατηγῶν τὴν ἔκπληξιν τῶν ἀνδρῶν, ubi dicitur de temulentis, ἔμπληξιν restituit Curerius. L. D. Schol. Æschyl. Sept. 548 : Ἡνίκ σιγαλόεντα φησὶ (Hom.) τὰ λαμπρὰ καὶ σιγὴν καὶ ἔμπληξιν (σιωπὴν ἐκ τοῦ θαύματος sch. Il. E, 226) ἐμποιοῦντα βλέπουσι.]

Ἐμπληρόω, Impleo, i. q. ἐμπλήθω, ἐμπίμπλημι. [Gen. 50, 3 : Καὶ ἐπλήρωσαν αὐτοῦ τεσσαράκοντα ἡμέρας. Compl. ἐνεπλήρωσαν.]

Ἐμπλήρωσις, εως, ἡ, Impletio, Expletio. [Pallad. Vita Chrysost. p. 117, C : Ὁ ἦν μυστηρίων ἐμπλ. At codd. complures Bibl. Regiæ, ἐκπλ. Hase.]

[Ἐμπλής. V. Ἔμπλεος.]

[Ἔμπλησις, Impletio, Expletio. Epictet. ap. Stob. Flor. 5, p. 72 (vol. 1, p. 170 Gaisf.) : Μέτρον ἔστω σοι παντὸς σίτου καὶ πότου ἡ πρώτη τῆς ὀρέξεως ἔμπλησις. Suspicatus eram ἔκπλησις, sed consentiunt codd. Schweigh.]

Ἐμπλήσσω, et Ἐμπλήττω, Percutiendo s. Feriendo irruo, ingruo, simpliciter Irruo, Ingruo, Incido. [Hom. Il. M, 72 : Εἰ δέ γ' ὑποστρέψωσι ... καὶ τάφρῳ ἐνιπλήξωσιν ὀρυκτῇ· O, 344 : Τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ· Od. X, 469 : Ὡς δ' ὅταν ἡ κίχλαι τανυσίπτεροι ἠὲ πέλειαι ἔρκει ἐνιπλήξωσι. Apoll. Rh. 1, 1203 : Ὑφθεν ἐμπλήξασα θοὴ ἀνέμοιο καταιβ.] Ap. Arat. [423] : Εἰ δέ κε νηὶ Ὑφθεν ἐμπλήξῃ δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα, Cic. vertit, Sin gravis inciderit vehementi flamine ventus. [De alio ejusd. l. v. in Ἐμπελάζω.] Apud Apoll. autem Arg. 2, [602] : Νωλεμὲς ἐμπλήξασαι ἐναντίαι, redditur, Se mutuo concursu et impetu collidentes. [3, 1297 : Οἱ δέ μιν ἄμφω μυκηθμῷ κρατεροῖσιν ἐνέπληξαν κεράεσσιν. Nicand. Al. 611 : Οἷάπερ εἰλίγγιοι δυσαλθέος, ὅπτε δαμάζει ἀνέρας ἀπροφάτοισιν ἐνιπλήσσων ὀδύνῃσιν, libri meliores præbuerunt ἐπαίσσων.] At vero ἐμπλήσσειν significantis, sicut et alia compp., Obstupefacere, Perterrefacere, Attonitum reddere, etc. nullum affertur exemplum : hanc tamen signif. sequuntur verbalia ἐμπληξία et ἔμπληκτος. [V. Ἐμβακχάνιτης. Dio Chr. Or. 8, vol. 1, p. 279 : Τοὺς πόνους μᾶλλ ἰσχυροὺς τε καὶ ἀνικήτους ὑπὸ ἀνθρώπων ἐμπεπληγμένων καὶ τετυφωμένων. L. D.] Ἐνιπλήσσω, i. q. ἐμπλήσσω, Terrore vel Stupore percello. Hesych. : Ἐνιπλήξαντες, ἐπιπλη-

ξάμενοι, ἐμπελάσαντες, πλησιάσαντες. [Hæc referenda ad l. Hom. initio citatum.]

Ἐμπληστέος, Implendus, cum gen. Plato De rep. 2, [p. 373, B : Ἥδη ὄγκου ἐμπληστέα καὶ πλήθους].

[Ἐμπλίσσω, Implico, i. q. ἐμπλέκω, mendose videtur scribi ap. Proculum Comm. in Euclid. p. 31, 19 : Τῶν δὲ σπειρικῶν τομῶν ἡ μέν ἐστιν ἐμπεπλιγμένη, ἑλικυΐᾳ τῇ τοῦ ἵππου πέδῃ, ἡ δὲ κατὰ τὰ μέσα πλατύνεται, ἐξ ἑκατέρου δὲ ἀπολήγει μέρους, ἡ δὲ παραμήκης οὖσα τῷ μὲν μέσῳ διαστήματι ἐλάσσονι χρῆται, εὑρύνεται δὲ ἐφ' ἑκάτερα. L. Dindorf.]

[Ἔμπλοκή, ἡ, Nexus. Strabo 17, p. 828 : Καλλωπίζονται κόμης ἐμπλοκῇ καὶ πώγωνι καὶ χρυσοφορίᾳ. Hemst. Petr. Ep. 1, 3, 3 : Ὧν ἔστω οὐχ ὁ ἔξωθεν ἐμπλοκῆς τριχῶν καὶ περιθέσεως χρυσίων ἢ ἐνδύσεως ἱματίων κόσμος, Nexorum capillorum. Clem. Al. Pæd. 2, 10, p. 233 : Κρωβύλον, ὁ ἐμπλοκῆς ἐστὶν εἶδος, ἀνεδοῦντο χρυσοῦν· 3, 11, p. 290 : Καὶ γὰρ αἱ περιπλοκαὶ τῶν τριχῶν αἱ ἑταιρικαὶ καὶ αἱ τῶν σειρῶν ἀναθέσεις πρὸς τὸ εἰδεχθεῖς αὐτὰς δεικνύναι, κόπτουσαι τὰς τρίχας, ἀποτίλλουσαι ταῖς πανούργοις ἐμπλοκαῖς, δι' ἃς οὐδὲ θιγγάνουσι τῆς κεφαλῆς τῆς σφῶν αὐταῖς συγχεῖν τὰς τρίχας φοβούμεναι, ἀλλὰ καὶ ὁ ὕπνος αὐταῖς μετὰ δέους παραγίνεται, μὴ κατασκόλωσιν λαθοῦσαι τὸ τῆς ἐμπλοκῆς σχῆμα. Philo De sept. mir. c. 1. Plut. Mor. p. 916, D : Καὶ γὰρ ἕλξεις ἢ ἐπιπηδήσεις ποιοῦσι (philosophi) ταῖς ἀπορροίαις, οἱ μὲν ἐμπλοκὰς αὐτῶν, οἱ δὲ πληγάς, οἱ δὲ ὥσεις τινὰς καὶ περιελεύσεις ὑποτιθέμενοι, Complexus Int.]

[Ἐμπλόκια, τά. Hesych. : Ἐμπλοκία (Ἐμπλόκια Kuster.), ἑορτὴ παρὰ Ἀθηναίοις. Ὡς τὸ σὺν ταῖς θριξὶ πλεκόμενον γυναιξί. Postrema, quæ depravata ab initio videntur, ad seq. voc. Ἐμπλόκιον referri, animadverterunt intt.]

[Ἐμπλόκιον, τὸ, Reticulum, ut videtur. Macho Athen. 13, p. 579, D : Ὑπό τι γὰρ δέδοικά σε μή μου προπεσούσης τοὐμπλόκιον ἐκτράγῃς. Exod. 35, 21 : Ἤνεγκαν οἱ ἄνδρες παρὰ τῶν γυναικῶν ... ἐνώτια καὶ δακτυλίους καὶ ἐμπλόκια. Num. 31, 50 : Προσενηνόχαμεν τὸ ὡῶρον κυρίῳ ... περιδέξιον καὶ ἐμπλόκιον. Exod. 28, 25 : Καὶ δύο κλίτη τῶν δύο χρυσῶν ἐπιθήσεις ἐπὶ τὰ δύο ἐμπλόκια. Ib. 39, 13, 16, Jes. 3, 18.]

Ἐμπλύνω, Lavo in : ut ἐναποπλύνω, Abluo in. Utrumque in VV. LL. exp. Eluo : qua tamen signif. dicitur potius Ἐκπλύνω. [Clem. Al. Pæd. 2, 2, p. 185, 28 : Μηδὲ περιχεῖν τὸ γένειον ἢ τὴν ἐσθῆτα καταβρέχειν, ἀθρόου τοῦ ποτοῦ ἐπεισχεομένου, μονονουχὶ ἐμπλύνοντα καὶ ἐναποκλυζόμενον ταῖς φιάλαις τὸ πρόσωπον τὸ αὐτῶν. Seager. ũ]

[Ἐμπλύω. V. Ἐμπλύνω.]

[Ἔμπνασος inter nomina in ασος memorant Regulæ prosod. p. 448, 121. Videtur autem, ut Græco simile fiat voc., ν certe litera expungenda, ut in proximo ibidem memorato nomine Τάγμασος litera γ. L. D.]

[Ἐμπνείω. V. Ἐμπνέω.]

[Ἐμπνευματικός. V. Ἐμπνευματωτικός.]

Ἐμπνευματόω, Inflo, Spiritus flatusque ingenero, Spiritus s. Flatus commoveo in. Alexander Aphr. [Probl. 2 in ipso fine : Τὰ ἀφανισθέντα καὶ ἐξουρίσαντα (τῶν ὠῶν) ἐπινήχεται (aquæ) τῷ τὰ ἐν αὐτοῖς ὑγρὰ ἐξυδαρωθῆναι καὶ ἐμπνευματωθῆναι.] Sic Athen. [2, p. 54, D], e Diphilo, de castaneis : Τὰς δὲ ἐφομίνας ἐμπνευματοῦν ἧττον. Similem l. vide in Πνευματικός. [Schol. Nicand. Alex. 596 : Ἐμπνευματοῖ παραπλησίως στρόφῳ. Plut. Mor. p. 906, A : Τῶν ἰατρῶν τινὲς (τέρατα γίνεσθαί φασιν) παρὰ τὸ διαστρέφεσθαι τότε τὴν μήτραν ἐμπνευματουμένην. Conf. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 164. Ap. Theophr. De igni 17 : Τοῦτο δὲ (τὸ χαλκὸν βαγῆναι) δῆλον ὡς διὰ τὸ ἐμπνευματωθῆναι τὴν ὑγρότητα, in cod. est ἐκπνευμ.] Item Flatu incito, Ventorum vi incito. Lucian. Lexiph. [c. 15] : Ἐμπεπνευματωμένου τοῦ ἀκατίου εὐφορωτάτων τε καὶ ἀκροκυματοῦσαν, i. e. πνεύμασιν ἐπιχθέντος· verba sequentia vide in Ναυσιπέθη.

Ἐμπνευματώδης, ὁ, ἡ, quod in VV. LL. exponitur Flatus movens, mihi certe suspectum est.

Ἐμπνεύμάτωσις, εως, ἡ, Inflatio, Flatuum ingeneratio. [Inspiratio, Gl.] Athen. [2, p. 53, C], de mucibus : Ἐμπλεκόμενα τοῖς σιτίοις ἐμπνευματώσεις καὶ φθορὰς τῆς τροφῆς παρασκευάζειν. [V. Ἐμφύσημα. Foes. Œcon. Hipp. p. 125, B : « Ἐμπν. fit auctori Definitt. med. p. 397, 47, ὅταν πλεῖον πνεῦμα γενόμενον κατέχηται ἐν στομάχῳ καὶ διατείνῃ αὐτὸν καὶ τὴν κοιλίαν μετ' αὐτοῦ,

ὥστε καὶ ἐμποδίζεσθαι τὴν τῆς τροφῆς οἰκονομίαν. (Theoph. Nonn. vol. 2, p. 24 : Ἐμπνευματώσεως ἀρχὴ τροφὴ κακῶς διοικουμένη. Ubi v. Bernard.) Est et τῆς μήτρας ἐμπν., Uteri inflatio, de qua agit Paul. Æg. 3, 70. » Plut. Mor. p. 905, D : Μὴ γίνεσθαι δὲ τὰς κυήσεις παρ' ἀκαθαρσίαν τῆς μήτρας ἢ ἐμπνευμάτωσιν. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 164, ibique Bernard.]

Ἐμπνευματωτικός, ἡ, ὸν, Inflandi vi præditus, Flatus ingenerans, Inflans, i. q. πνευματικός, quod vide. In VV. LL. perperam scriptum Ἐμπνευματικός, sicut et ap. Diosc. dicam infra perperam legi πνευματικὸς στομάχου pro πνευματωτικός.

Ἔμπνευσις, εως, ἡ, Inspiratio. Pro Afflatus animus accipitur ap. Gregor. Enc. Macc. : sicut Bud. ἐμπνέομαι pro Inspiror divinitus, affert ex Eod. [lxx Ps. 17, 15 : Ἀνεκαλύφθη τὰ θεμέλια τῆς οἰκουμένης ἀπὸ ἐπιτιμήσεώς σου, κύριε, ἀπὸ ἐμπνεύσεως πνεύματος ὀργῆς σου. Schleusn. Lex. Greg. Nyss. t. 2, p. 187, A : Πᾶσα γραφὴ θεόπνευστος λέγεται, διὰ τὸ τῆς θείας ἐμπνεύσεως εἶναι διδασκαλίαν · et alibi, ut t. 1, p. 869, A ; t. 2, p. 487, A, et 891, C ; Orig. Cat. in Ps. t. 1, p. 331, 50; Eulog. ap. Phot. Bibl. p. 545, 1; Hist. invent. capitis S. Joann. Act. SS. Jun. t. 4, p. 735, 20. Sensu non translato Pseudochrys. t. 7, p. 257, 15 : Τῇ τῶν ἀνέμων ἐμπνεύσει. Hase.]

[Ἐμπνευστικός, ἡ, ὸν, Ad inflandum pertinens. Schol. Dionys. Bekk. Anecd. p. 653, 30 : Ὀργανικαὶ δέ εἰσιν (artes) ὅσαι ὀ' ὀργάνων συνεστήκασι. Τούτων δὲ εἶδη τρία, ἐμπνευστικὸν, ἁπτικὸν, καὶ τὸ συναμφότερον. Καὶ ἐμπνευστικὸν μὲν ὥσπερ ἡ συριστική· ἐμπνέουσι γὰρ ἐν τῇ σύριγγι καὶ ἐν τῇ σάλπιγγι, καὶ οὕτω συρίζουσι καὶ σαλπίζουσιν. L. Dind.]

[Ἐμπνεύστιος, ἄφρων ἢ ἀφανὴς, Hesych. Scrib. Ἔμπνευστος, ἄφρων, Lymphatus. Del. autem ἢ ἀφανὴς, ex dittogr. nata. L. Dindorf.]

Ἔμπνευστος, Inspiratus, Qui inspiratur, inflatur. [Ἐμπνευστον, Spirabile, Gl.] Athen. [4, p. 174, C], de hydraulico organo, quod nec ἔντατόν nec καθαπτὸν esse dicit : Ἐμπνευστὸν ἂν ἴσως ῥηθείη, διὰ τὸ ἐμπνεῖσθαι τὸ ὄργανον ὑπὸ τοῦ ὕδατος. Vitruv. πνευματικὸν vocari ait, interpretans Spiritale. V. Πνευματικός. [Περὶ ἐμπνευστῶν ὀργάνων, De instrumentis musicis quæ inflantur, Pollux 4, 67. Plut. Vit. Hom. § 148. L. D.]

Ἐμπνέω, et Ἐμπνείω, poetice, εὔσομαι, Inspiro, [Inhalo add. Gl.] etiam Aspiro, Afflo, i. q. εἰσπνέω. Hesiod. [Op. 506, de vento] : Διὰ Θρῄκης ἱπποτρόφου εὐρεῖ πόντῳ Ἐμπνεύσας ὦρινε, i. e. ἐμπνευματώσας, Aspirans, Flatu suo incumbens. [De vento it. Pind. Isthm. 2, 40 : Οὐδέ ποτε ξενίαν οὖρος ἐμπνεύσαις ὑπέστειλ' ἱστίον ἀμφὶ τραπέζαν. Eur. Cycl. 19 : Ἀπηλιώτης ἄνεμος ἐμπνεύσας δόρει · Andr. 556 : Κατ' οὖρον, ὥσπερ ἱστίοις ἐμπνεύσομαι τῇδε. Theophr. De ventis 36 : Ὅταν ἀθρόον ἐμπνεύσωσιν. Et metaph. Dionys. A. R. 7, 35 : Ἐπειδὴ πολλὴν αὐτοῦ καταδρομὴν ἐποιήσατο, καὶ τοὺς θυμοὺς ἐξέκαυσε τῶν ὁμοτόνων, πολὺς ἐμπνεύσας κτλ. || Signif. Inhalandi Hom. Il. P, 502 : Μὴ δή μοι ἀπόπροθεν ἰσχέμεν ἵππους, ἀλλὰ μάλ' ἐμπνείοντε μεταφρένου. Clearch. ap. Athen. 12, p. 548, C, ab Hemst. cit. : Ὁ δὲ σιτοποιὸς χειρῖδας ἔχων καὶ περὶ τῷ στόματι κημὸν ἔτριβε τὸ σταῖς, ἵνα μήτε ἰδρὼς ἐπιρρέοι μήτε τοῖς φυράμασιν ὁ τρίβων ἐμπνέοι. Aristoph. ap. eund. 15, p. 690, D : Οἷον ἐνέπνευσ' ὁ μιαρὸς φάσκωλος εὐθὺς λυόμενός μοι τοῦ μύρου. || Inflo, cum accus. Hom. H. Bacch. 33 : Ἔμπνευσεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον. Quod Il. A, 481 dicitur ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μ. ἱστ.] At Epigr. [Lucilli Anth. Pal. 11, 94, 1, ubi σαλπίζων ἔνευσεν cod. Vat.] : Εἰς σάλπιγγ' ἐνέπνευσεν, Inflavit tubam. [Sic de instrumentis musicis quæ inflantur, Poll. 4, 67 : Τὰ ἐμπνεόμενα ὄργανα. Ita cod. pro ἐπιπν. Conf. inscr. 4, 57 apud Jungerm. Antip. Thess. Anth. Pal. 9, 266, 5 : Εἰ δὲ σὺ τοιούτοις (αὐλοῖς) τότ' ἐνέπνεες. Et alia constr. schol. Dionysii in Ἐμπνευστικὸς cit. Et rursus alia Alcæus Mess. Anthol. Plan. 4, 226 : Ἔμπνει, Ἠὰν, λαροῖσιν, ὀρειβάτα, χείλεσι μοῦσαν, ἔμπνει.] Item Inspiro, Afflo, Aspiro, metaph., ut Hom. Il. O, [262], Υ, [110] : Ὡς εἰπὼν, ζωπυρεῖ μένος μίγα ποιμένι λαῶν· P, [456] : Ὡς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἠΰ· pro quo Ω, [442] : Ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις μένος ἠΰ. [Conf. Od. 1, 381, Il. T, 159 etc. Pind. Ol. 8, 70; Plato Conv. p. 179, B; Apoll. Rh. 2, 613.] Sic Philo V. M. 1 [vol. 2, p. 121, 6] : Θάρσος ἐμπνεύσας τοῖς Ἑβραίοις, Inspirata Hebræis audacia. Et Xen. Hell. 7, [4, 32], de deo : Τὴν ἀρετὴν ἐμπνεύσας. Sic Virg. : Tacitum inspires ignem ; Stat. : Tacitum inspirat amorem. [Hesiod. Th. 31 : Ἐνέπνευσαν δέ μοι (Musæ) αὐδὴν θείην. Seq. infinitivo Hom. Od. T, 138 : Φᾶρος μέν μοι πρῶτον ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων ... ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν.] Itidem ap. eund. Xenoph. Symp. p. 515 [4, 15] : Διὰ τὸ ἐμπνεῖν τι ἡμᾶς τοὺς καλοὺς τοῖς ἐρωτικοῖς, redditur, Quia nescio quid inspiramus amori deditis. [Sap. Sal. 15, 11 : Ὅτι ἠγνόησε τὸν πλάσαντα αὐτὸν καὶ τὸν ἐμπνεύσαντα αὐτῷ ψυχὴν ἐνεργοῦσαν.] Pass. Ἐμπνέομαι, Inspiror, Afflor. Plut. [Mor. p. 421, B] : Εἰς μαντικὴν ἐνεπνείτο μίαν ἡμέραν ἔτους ἑκάστου, Ad divinationem afflabatur, Turn. [Schol. Apoll. Rh. 4, 1381 : Ἐμπέπνευμαι γὰρ ὑπ' αὐτῶν (τῶν Μουσῶν), ὥστε διηγήσασθαι. Schaef. Eustath. Il. p. 840, 1 : Ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ Μουσῶν. Alia constr. Diodor. 2, 51 : Δοκεῖ γὰρ ἡ συνεγγίζουσα χώρα τῇ μεσημβρίᾳ τὴν ἀρ' ἡλίου δύναμιν ζωτικωτάτην οὖσαν πολλὴν ἐμπνεῖσθαι, καὶ διὰ τοῦτο πολλῶν καὶ ποικίλων ἔτι δὲ καλῶν ζώων φύσεις γεννᾶν. L. D. Schol. Theocr. 10, 46 : Τοὺς στάχυας ἐμπνεῖσθαι ὑπὸ τοῦ ζεφύρου· τὸν κόκκον παίνεσθαι ἐμπνεόμενον· pro quo mox διὰ τῶν αὐλῶν ὁ σῖτος ῥιπιζόμενος παίνηται. Clem. Al. Strom. 5, p. 848 : Ἡ ἐμπνεῖται μόνον ὡς τὰ ἔνυδρα, κατὰ τὴν τῶν βραγχίων διαστολήν; ἢ περιπνεῖται κτλ. Hemst.] || Redditur et Inhio. Apud Hesych. : Ἐμπνεῖ μου, ἐρᾷ μου, ποθεῖ με. Qua metaphora εἰσπνηλὸς s. εἰσπνήλης supra, i. e. Tacitis inspiratus ignibus, Inspiratus amore, et afflatus. || Ἐμπνευσεν, id. exp. ἀνέπνευσεν : pro quo fortasse reponendum ἄμπνευσεν. Accipitur et pro simplici πνέω, idque duobus modis. Primum, pro eo quo dicitur θυμοῦ πνεῖν, et a Seneca, Ira spirat sanguinem ; ab Horatio, Amores spirat. Act. 9, [1] : Ἐμπνέων ἀπειλῆς καὶ φόνου, Minas ac cædes spirans. [Et ut sit Oleo, Perictyone Stob. Flor. vol. 3, p. 185 : Οὐδ' ἀλείψεται Ἀραβίης ὀδμῆς ἐμπνέοντα.] Alio modo, quo ponitur pro Vivo : ut Cic., Ab eo spirante. Eurip. Alc. [203] : Σμικρὸν ἐμπνέουσ' ἔτι. [Phœn. 1419 : Ἔτι ἐμπνέων βραχύ· Hipp. 1246 : Βραχὺν δὴ βίοτον ἐμπνέων ἔτι.] Plato Apol. [p. 29, D] : Ἕωσπερ ἂν ἐμπνέω, ut Cic., Dum anima spirabo mea ; Virg., Dum spiritus hos reget artus ; Lucan., Dum movet hic calidus spirantia corpora sanguis. Idem De rep. 2, [p. 368, C] : Ἔτι ἐμπνέοντα καὶ δυνάμενον φθέγγεσθαι. Synes. Ep. 44 : Ἕως ἐμπνεῖ τε καὶ δύναται. Herodian. 4, [9, 16] : Ἔτι ἐμπνέοντες καὶ δυνάμεως μετρίως ἔχοντες. [Æsch. Ag. 671 : Καὶ νῦν ἐκείνων εἴ τίς ἐστιν ἐμπνέων. Soph. Phil. 883 : Κἀμπνέοντ' ἔτι. Aristoph. Thesm. 926 : Οὐ γὰρ προδώσω οὐδέποτέ σ', ἥνπερ ἐμπνέω. Et sæpius Plutarch. Josuæ 10, 28 : Ἐξωλόθρευσαν πᾶν ἐμπνέον, ὃ ἦν ἐν αὐτῇ· ib. 30, 37 ; 11, 11. Deuteron. 20, 16. Jos. 10, 40 : Πᾶν ἐμπνέον ζωῆς ἐξωλόθρευσεν. Philipp. Anth. Pal. 9, 777, 8 : Ὅσος πόνος, Λύσιππε, καὶ παρ' ἐλπίδας ταχ' ἐκθραμεῖται· τὰ τέχνα γὰρ ἐμπνέει. || Forma Ἐμπνείω epigr. Anth. Plan. 4, 105, 8 : Ἔστι δ' ὁίσασθαι τέχνης ὕπο τῶδ' ἐνὶ χαλκῷ θῆρα μὲν ἐμπνείειν κτλ. Oppian. Hal. 1, 293.]

Ἐμπνίγω, Suffoco in. Pro simplici Suffoco affertur e Greg. Naz. Ἐμπνικτος, i. e. ἐμπεπνιγμένος τῇ χύτρᾳ, In olla furno inclusa suffocatus. Athen. [14, p. 661, B] : Ἐρίφιον ἐντακερὸν ἔμπνικτον [nunc ἐτακέρωτε, πνικτῷ, ceteris lacuna interceptis]. V. Πνικτός.

[Ἔμπνοή, ἡ, Flatus venti. Strabo 4, p. 182 : Γυμνοῦσθαι καὶ ὅπλων καὶ ἐσθῆτος ἀπὸ (ὑπὸ) τῆς ἐμπνοῆς (venti). Angel. De respiratione Gregor. Nyss. t. 1, p. 131, D : Τὴν τοῦ ἀέρος ὁλκήν τε καὶ ἐμπνοήν· conf. ib. p. 132, A. Hase.]

Ἔμπνοια, ἡ, Spirandi actio, Spiratio, ἀναπνοὴ [Hesych.], Respiratio ; Spirare, Vivum esse, cui oppositum ἄπνοια, Non spirare, Mortuum esse. [Lucian. Diss. c. Hesiodo c. 9 : Οὐδὲν ᾔδεις τῶν λεγομένων, ἀλλά τις ἔμπνοια δαιμόνιος ἐνεποίει σοι τὰ μέτρα.]

[Ἐμπνοίησις, εως, ἡ, Inspiratio. Ephantus apud Stob. Flor. vol. 2, p. 298 : Ἐπὶ δὲ γᾶς ἄνθρωποι ἀπορισμένον χρῆμα καὶ πολὺ τᾶς καθαρωτέρας φύσιος ἐλαττούμενον, καὶ πολλὰ τᾷ γᾷ βαρυνόμενον, ὡς ἀπὸ τᾶς μητρὸς αὐτὸ μόγις ἐπάρθαι, αἱ μὴ θεομοίρης τις ἐμπνοίησις ἐλάω ζώῳ συνάψεν αὐτῷ τῷ κρείσσονι μέρει. Leg. videtur θεομοιρός τις ἐμπν. ἐλάῳ ζώου συνᾶψεν αὐτὸ τῷ κρ. μέρει. L. D.]

Ἔμπνους, et Ἔμπνους, per contr., ut ἄπνοος et ἄπνους huic oppositum, ὁ, ἡ, i. q. ὁ ἐμπνέων, [Paulum spirans, Gl.] Qui spirat, Spirans : ea signif. qua Cic. dicit Ab eo spirante, pro Vivente : cui similes phrases vide in Ἐμπνέω. [Herodot. 7, 181 : Ὡς δὲ πεσὼν οὐκ ἀπέθανε, ἀλλ' ἦν ἔμπνοος. Eur. Phœn. 1442 : Ὁ δ' ἦν ἔτ' ἔμπνους· Herc. F. 1089 : Ἔμπνους μέν εἰμι· Hel. 34 : Εἴδωλον ἔμπνουν οὐρανοῦ ξυνθεὶς ὕπο. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 204, n. 2221, 9 : Εἰκόν' ἀναστήσασα σίθεν, μορφᾶς τύπον ἔμπνου. Sopater ap. Athen. 4, p. 175, C : Ὦ λωτὸς ἐν πλευροῖσιν ἄψυχος παγείς ἔμπνουν ἀνίει μοῦσαν. Apollod. 2, 5, 3, 1 : Ἐπέταξεν αὐτῷ τὴν Κερυνίτιν ἕλαφον εἰς Μυκήνας ἔμπνουν ἐνεγκεῖν· et § 3. Ib. 6, 3, 4 : Εἰκόνα κατεσκεύασεν, ἣν ... Ἡρακλῆς λίθῳ βαλὼν ὡς ἔμπνουν ἔπληξε. Apoll. Rh. 4, 1509 : Ζωόντων ὅσα γαῖα φερέσβιος ἔμπνοα βόσκει. Et alii multi.] Plato [Leg. 12, p. 944, A,] Epist. 8, [p. 355, A], ἔμπνους ὤν, Spirans adhuc, Aura adhuc vescens. Thuc. 1, [134] : Μέλλοντος αὐτοῦ ἀποψύχειν, ἐξάγουσιν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἔτι ἔμπνουν, i. e. ἔτι πνέοντα, ubi etiam nota ἀποψύχειν pro ἐκπνεῖν, Expirare, Efflare s. Exhalare animam. [Antiphon p. 116, 6 : Ἔμπνους ἔτι ἀρθείς· 118, 9.] Sic Plut. [Mor. p. 161, A] : Ἐξίθηκαν ἐπὶ τὴν γῆν ἄνθρωπον ἔμπνουν καὶ κινούμενον· et [p. 758, E] : Ἔμπνουν, τὸ πνεύματος πλῆρωθέν· ἔμφρον δὲ, τὸ φρονήσεως. Ubi etiam observa, passivam hanc signif. ei tribuendo, sonare Inflatum, Flatu repletum. Nisi potius pro ἐμπίπνουν sit accipiendum. Ἔμπνους autem in carmine usitatius. Epigr. [Lucilli Anth. Pal. 11, 253, 4] : Νιόβης ἔμπνοον ἀργέτυπον, Spirans et vivum Niobes exemplar. [Atque sic sæpe in Anthol. ‖ Thomas M. p. 303 : Ἔμπνους ἄνθρωπος ὁ ζῶν καὶ πνοὴν ἔχων, καὶ ἔμπνους αὐλὸς ὁ ἐμπνεόμενος καὶ φυσώμενος. Ἔστι δὲ τριγενές. Etym. M. p. 338, 1 : Ἔναυλος, ἔνηχος, ἔμπνους, Inflatus. Nonn. Dion. 2, 21 : Ἔμπνοος εὐκελάδοιο δόναξ σίγησε νομῆος. ‖ Active, Inflans, de tibicine, Poll. 4, 72 : Εἶπος δ' ἂν αὐλητὴν ἐπαινῶν ... ἰύπνους, ἔμπνους, μέγα φυσῶν. Sed recte cod. omittit ἔμπνους, natum e dittographia, de qua vid. Stœber. ad l. Thomæ. ‖ Inspiratus. Eust. Il. p. 1178, 9 : Ἐκ δὲ τούτου τοῦ ἐμπνεῖν καὶ ἔμπνους ὁ ἔνθεος καὶ κάτοχος λέγεται. Cum εἴσπνους confus. ap. Hippocr. l. in Εἴσπνους cit., Epid. 6, p. 1190, A, coll. Foes. annot. p. 1191, D. Ubi vert. esse, Spirabile, monitum est jam in Ἔκπνους.]

Ἐμπνυμαι, Respiro, Ad me redeo, Revivisco. Hesych. enim ἔμπνυτο exp. ἀνεβίωσε. [Ex Hom. Il. X, 475, ubi ἔμπνυτο Aristarchus pro ἄμπνυτο.] ‖ Sed Idem Ἐμπνύθη exp. et ἐν ἑαυτῷ ἐγένετο καὶ ἐφρόνησε. [Ex Hom. Il. E, 697, ubi idem, ut videtur, legebat ἐμπνύνθη pro ἀμπνύσθη. Hesych. iterum : Ἐνεπνύνθη, ἀνεβίωσεν, ἠγέρθη. Non est autem quod moneam repetenda hæc esse non ab ἔμπνυμαι sed ἐμπνέω.]

[Ἐμποδία, sed ἐμποδεία scriptum, ut alia subst. in εια, exhibetur in Epicuri fr. Herculan. l. 11, col. 6, p. 18 ed. Orell. In cod. supersunt tantum literæ οδειας.]

[Ἐμποδιζομένως, q. d. Impedito. Plato Crat. p. 415, C : Τὸ ἰσχομένως τε καὶ ἐμπ. πορεύεσθαι.]

Ἐμποδίζω, Pedes implico [Herodot. 4, 60 : Τὸ μὲν ἰρήϊον αὐτὸ ἐμπεποδισμένον τοὺς ἐμπροσθίους πόδας ἕστηκε], Impedio, [Præpedio add. Gl.] Impedimento et obstaculo sum. Xenoph. Cyrop. 2, [3, 10] : Ἐνεπόδιζον, ὅτι ἡδυνάμην, τὸν παίοντα. Magis proprie Herodian. 4, [11, 10] : Ἐμποδιζούσης αὐτοὺς περὶ τοῖς ποσὶ χαύνου ἐσθῆτος, Impediente cursum fluxa veste. Et Lucian. De calumn. [c. 13] : Τὸν τρέχοντα ἐπισχὼν ἢ ἐμποδίσας. Et rursum Herodian. 3, [14, 16] : Ἐμποδιεῖν τὴν τῶν βαρβάρων ὁρμήν. [Aristoph. Lys. 359 : Θώμεσθα δὴ τὰς καλπίδας χἠμεῖς χαμᾶζ', ὅπως ἄν, ἤν προσφέρῃ τὴν χεῖρά τις, μὴ τοῦτό μ' ἐμποδίζῃ· Av. 965 : Κἄπειτα πῶς ταῦτ' οὐκ ἐχρησμολόγεις σύ ...; — Τὸ θεῖον ἐνεπόδιζέ με. Xen. Comm. 4, 3, 9 : Ἐγὼ μὲν ἥδη τοῦτο σκοπῶ, εἰ ἄρα τι ἐστὶ τοῖς θεοῖς ἔργον ἢ ἀνθρώποις θεραπεύειν· ἐκεῖνο δὲ μόνον ἐμποδίζει με, ὅτι καὶ πάλλα ζῷα τούτων μετέχει· 2, 3, 18 : Εἰ τῷ πόδε θεία μοῖρα πεποιημένω πρὸς τὸ συνεργεῖν ἀλλήλοιν ... ἐμποδίζοιεν ἀλλήλω· OEc. 8, 13 : Οὕτω κατακείμενα ἕκαστα κατενόησα ὡς οὔτε ἄλληλα ἐμποδίζει κτλ. Et alibi ipse aliique sim. Demosth. p. 730, 13 : Τὴν πόλιν αὐτὴν ἐμποδίζοντας νόμους εἰ θήσεται, δυνήσεσθαί τι ποιῆσαι τῶν δεόντων; Sirac. 12, 5 : Ἐμπόδισον τοὺς ἄρτους σου, Denega beneficia tua. Cum genit. Plato Crat. p. 419, C : Τὸ ἐμποδίζον τοῦ ἰέναι. Et alia structura Isocr. p. 415, E : Ἔτι δὲ καὶ τὸ σωμάτιον οὐκ εὐχρινὲς ὄν, ἀλλ' ἔχον ἅττα σίνη, νομίζειν ἐμποδιεῖν αὐτὸν πρὸς πολλὰ τῶν πραγμάτων. Proc. ad Hesiod. Op. v. 489 : Ταῦτα ἐμποδίζει πρὸς τὴν γένεσιν. L. D. Juncus apud Stob. Flor. vol. 3, p. 422 : Ἡγούμενος τοὺς μὲν πρεσβύτας διά τε τὸν χρόνον αὐτὸν καὶ διὰ τὴν τῶν κατὰ βίον ἔργων ἱστορίαν, καθαρεύειν ἁμαρτημάτων· τοὺς δ' αὖ νέους ἐμποδίζεσθαι πρὸς ταγαθὰ, διά τε τὴν ῥώμην σώματος κτλ. Aristot. De part. anim. 4, 6 : Μὴ ἐμποδίζειν πρὸς ἕτερον. Hemst. Schol. Hom. Il. Σ, 599 : Ἐν γὰρ τῷ ἐργάζεσθαι ὁ πῆλὸς βαρύνων ἐμποδίζει πρὸς τὸ ὀξύ. Vid. infra.] Idem pass. [ib. 3, 10] : Ἐμποδισθέντος αὐτοῦ τοῦ συνήθους ὁρόμου, Cursu impedito : de torrente. [Ead. struct. Diodor. 14, 28 : Ὥστε τοὺς ὁδοιποροῦντας μηδὲν ἐμποδίζεσθαι τῆς εἰς τοὔμπροσθεν πορείας. Et fort. 16, 19 : Ἐπειρῶντο βοηθεῖν, ἐμποδιζόμενοι δὲ ταῖς ὁρμαῖς διὰ τὸν οἶνον, si quidem scrib. τῆς ὁρμῆς. Sed fort. non minus recte habet dat. quam accus. ap. eund. Diodor. 5, 3 : Διὰ δὲ τὴν ἀπὸ τῶν φυομένων ἀνθῶν εὐωδίαν λέγεται τοὺς κυνηγεῖν εἰωθότας κύνας μὴ δύνασθαι στιβεύειν, ἐμποδιζομένους τὴν φυσικὴν αἴσθησιν. Æsch. Prom. 550 : Ὀλιγοδρανίαν ἄκικυν, ἃ τὸ φωτῶν ἀλαὸν γένος ἐμπεποδισμένον. Soph. Phil. 432 : Σοφὸς παλαιστὴς κεῖνος, ἀλλὰ καὶ σοφαὶ γνῶμαι, Φιλοκτῆτ', ἐμποδίζονται θαμά. Plato Conv. p. 183, A : Ἐμποδίζοιτο ἂν μὴ πράττειν οὕτω τὴν πρᾶξιν. Ephraem Syr. vol. 2, p. 2, F : Πρὸς τὸ μὴ ἐμποδισθῆναι αὐτὸν ἀπὸ τῶν προσευχῶν.] Act. cum dat. quoque jungitur. Aristot. De gen. an. 3 : Ὅσοις ἐμποδίζει τὸ οὐράϊον, Quibus cauda impedimento est. Polit. 4, [15] : Ἐμποδίζουσιν ἀλλήλοις [Οὐδὲν κωλύει πολλὰς ἐπιμελείας ἅμα προστάττειν· οὐ γὰρ ἐμποδιοῦσιν ἀλλήλαις]· Eth. 7 : Οὐκ ἐμποδίζει φρονῆσαι. [Id. ib. 1, 10 : Λύπας τε γὰρ ἐπιφέρει (τὰ μεγάλα καὶ πολλὰ εὐτυχήματα) καὶ ἐμποδίζει πολλαῖς ἐνεργείαις. Schol. Hom. Il. Σ, 599 : Ἐμποδίζει τῇ χρείᾳ· T, 80 : Ἐμποδίζειν καὶ τῷ λέγοντι καὶ τῷ ἀκούοντι. Schaef. Ἐμποδίζειν τινὶ πρὸς τὴν ἐπιβολήν, Polyb. 4, 6, 7. Ἐμπ. ταῖς ἐπιβολαῖς τινος, 5, 14, 11. Ταῖς χορηγίαις τῶν πολεμίων, Commeatus intercludere hostibus, ib. 111, 4. Schweigh. Esdr. 4, 4 : Ἐνεπόδιζον αὐτοῖς οἰκοδομεῖν, Deterruerunt eos ab ædificando. ‖ Ἐμποδίζει, Claudicat, Gl.] ‖ Ap. Aristoph. autem Eq. [755] : Κέχηνεν ὥσπερ ἐμποδίζων ἰσχάδας, Aristarch. exp. μασσώμενος, ἢ ἐμφορούμενος, ut schol. annotat, quem v. [Imitatur Eust. Opusc. p. 291, 54. Male autem int. Aristarch. Ἐμποδίζειν ἰσχάδας significat Ficus alligare petiolo : quod senum decrepitorum negotium et olim fuit et hodie est in Græcia. G. D.] Hesych. autem scribit quosdam ἐμποδίζειν exponere non solum μασᾶσθαι ταῖς μελίσσαις ἐπὶ μισθῷ, quod fuisse lusus quoddam genus, verum etiam θλίβειν τοῖς ποσί. [Judic. 5, 22 : Ὅτι ἐνεποδίσθησαν πτέρναι ἵππου, σπουδῇ ἔσπευσαν ἰσχυροὶ αὐτοῦ. Ubi ἐμποδίζειν notare videtur Pedibus s. calcibus tundere terram. Schleusn.]

Ἐμπόδιος, ὁ, ἡ, Qui impedimento et obstaculo est. Plato De LL. [8, p. 832, A] : Ἐμπόδιος γίνεται [τοῦ μὴ καλῶς ἀσκεῖν. Dicitur autem illic gen. fem., ut ap. Herodot. 1, 153 : Ἡ Βαβυλὼν οἱ ἦν ἐμπόδιος. Conf. Rep. 3, p. 407, C, Soph. p. 230, D; 231, E, Phileb. p. 14, D. Xenoph. Anab. 7, 8, 4 : Ἐμπόδιος γάρ σοι ὁ Ζεὺς ὁ μειλίχιός ἐστι]. Aristot. [De part. anim. 4, 13 extr.] Pol. 5, [10, p. 1311, 17] : Ἐμπόδιοι πρὸς τὴν ἀρχήν. De mundo : Ὅπερ οὐδαμῶς ἐστιν ἐμπόδιον οὔτε ἐκείνῃ πρὸς τὸ ὁρᾶν, οὔτε ἡμῖν πρὸς τὸ πιστεῦσαι, Nec obstat illi ad agendum, nec nobis ad credendum. [Pol. 7, 2 medio : Νομίζουσι δὲ οἱ μὲν τὸ τῶν πέλας ἄρχειν, δεσποτικῶς μὲν γινόμενον, μετ' ἀδικίας τινὸς εἶναι τῆς μεγίστης· πολιτικῶς δὲ, τὸ μὲν ἄδικον οὐκ ἔχειν, ἐμπόδιον δὲ ἔχειν τὴν περὶ αὐτῶν εὐημερίαν.] Et Herodot. [2, 158 : Μαντηίου] ἐμποδίου γινομένου [γεν.] τοιοῦδε. Sed sunt qui substantive ibi Ἐμπόδιον accipiant pro Impedimentum, Obstaculum, [Intercessio, Præpeditio, Obex add. Gl. Conf. 5, 90 : Ἐς τιμωρίην δὲ παρασκευαζομένοισι αὐτοῖσι ἐκ Λακεδαιμονίων πρῆγμα ἐγειρόμενον ἐμπόδιον ἐγένετο. Eur. Ion. 862 : Τί γὰρ ἐμπόδιον κώλυμ' ἔτι μοι; Aristoph. Lys. 531 : Εἰ τοῦτ' ἐμπόδιόν σοι. Xen. Anab. 7, 8, 3 : Φαίνεταί τι ἐμπόδιον, ἐὰν μηδὲν ἄλλο, σὺ σαυτῷ· Hipparch. 4, 8. Plato Leg. 4, p. 714, E;

11, p. 925, E, etc. Cum genit. Thucyd. 1, 139 : Ὡς μὴ ἐμπόδιον εἶναι τὸ ψήφισμα εἰρήνης. Cum infinit. 1, 31 : Μὴ σφίσι πρὸς τῷ Κερκυραίων ναυτικῷ τὸ Ἀττικὸν προσγενόμενον ἐμπόδιον γένηται θέσθαι κτλ. Et seq. præp. πρὸς Polyb. 4, 81, 4; 5, 58, 6; 10, 19, 5; 12, 20, 3, aliique haud pauci. Thomas M. p. 304 : Ἐμποδὼν ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι γίνεται ἀντὶ τοῦ εἰς ἐμπόδιον. Suid. v. Ἀντιπερίσπασμα, Athan. vol. 1, p. 2, Clem. Al. p. 94, M. Antonin. 5, 20 addit Kall. || Obvius. Plut. Rom. c. 21 : Τοὺς ἐμποδίους τύπτοντας. || Ἐμπόδια, Impedimenta, vox Tacticorum. Glossæ veteres, cap. de militia : Impedimenta, ἐμπόδια. Ducang. || Ἐμπόδιον et ἐμποδὼν confusa Xenoph. H. Gr. 5, 2, 39.]

Ἐμπόδισμα, τὸ, i. q. ἐμπόδιον, Impedimentum, Obstaculum [Gl. Plato Polit. p. 295, B : Σχολῇ ποτ' ἂν ἐαυτῷ θείτ' ἐμποδίσματα γράφων ... νόμους· Phileb. p. 63, D, Crat. p. 413, D.] Demosth. [p. 30, 18] : Ἦν τοῦτο ὥσπερ ἐμπόδισμά τι τῷ Φιλίππῳ. [Liban. vol. 4, p. 873, 31 : Ἐκεῖνος μὲν γὰρ τοὺς προσόδους μέγιστον ἐμπ. ἡγούμενος, κτλ.]

Ἐμποδισμός, ὁ, Impeditio, Præpeditio. [Impedimentum, Gl. Aristot. Rhet. 2, 2, p. 1378, 18 : Ἔστι γὰρ ὁ ἐπηρεασμὸς ἐμποδισμὸς ταῖς βουλήσεσιν οὐχ ἵνα τι αὐτῷ, ἀλλ' ἵνα μὴ ἐκείνῳ. Niceph. Schol. Synesii p. 420, C : Πολύτροπός ἐστι, φησίν, ὁ ἐμπ. καὶ ἡ ἀποτυχία τῆς ἀκριβοῦς εἰκόνος τῶν πραγμάτων ἐν τῷ φανταστικῷ. L. D. Polyb. 5, 16, 6 : Τὸν περὶ τοὺς Παλαιτεῖς (obsidendos) ἐμποδισμόν. Arrian. Epict. 4, 4, 15 : Ὅπου ἡ σπουδή, ἐκεῖ καὶ ὁ ἐμποδισμός. Joseph. A. J. 16, 6, 7 : Χωρὶς ἐμποδισμοῦ· et Secund. Sent. p. 23=637 : Ἠδονῶν ἐμπ., de paupertate, citat Wakef.]

[Ἐμποδιστατέω, Ἐμποδιστάτης. V. Ἐμποδοστ—.]

[Ἐμποδιστὴς, ὁ, i. q. ἐμποδοστάτης, Qui obstat, Impeditor, ut S. Augustin. vocat. Pallad. Hist. Laus. p. 1011, E : Ὁ ἐμπ. τῆς πάντων ἡμῖν ἀπωλείας Θεός. Joseph. Ant. Jud. 17, 10, 3 : Ἐκέλευον μὴ ἐμποδιστὰς εἶναι. Hask.]

Ἐμποδιστικὸς, ἡ, ὸν, Impediendi vim habens, Impediens, Qui impedimento est, ἐμπόδιος. [Aristot. Eth. 7, 13 : Ἀλλὰ μὴν ὅτι καὶ ἡ λύπη κακὸν ὁμολογεῖται καὶ φευκτόν· ἡ μὲν γὰρ ἁπλῶς κακόν, ἡ δὲ πῇ, τῷ ἐμποδιστική. Marc. Anton. 8, 41 : Ἐμποδιστικὸν καὶ κακὸν τῆς φυτικῆς κατασκευῆς. Macc. 4, 1, 4 : Τῶν τῆς δικαιοσύνης ἐμποδιστικῶν παθῶν.]

[Ἔμπους, ὁ, Empodus, scriptor, cujus Ἀπομνημονεύματα citat de Zenone Citiensi loquens Athen. 9, p. 370, C. Vitiosum putabat Casaub. Frequentius est n. Ἔμπειος vel Ἔμπορος. L. Dindorf.]

[Ἐμποδοστατέω, Impedimento sum, Obsisto. Diog. L. 10, 95 : Οὐδὲν ἐμποδοστατεῖ τῶν ἐν τοῖς μετεώροις φαινομένων. Judic. 11, 35 : Ἃ ἄ θυγάτηρ μου, ταραχῇ ἐτάραξάς με. Ubi alii ἐμπεποδοστάτηκάς με, quod schol. int. ἐμπόδιον καὶ διακοπὴ τῆς πρὸς σὲ γενομένης μοι εὐφροσύνης γέγονας. Hesych. : Ἐμβήξ, ἐμποδοστατῆ, ἐμποδὼν γένηται. || Ἐμποδιστατέω, Dionysius Alex. ap. Euseb. Pr. ev. 14, 25, p. 777, D : Ἥτις οὕτως εὐτάκτως πεδιάδα γῆν διώδευσι φάλαγξ, οὐ προθέοντος οὐδενὸς, οὐκ ἐκτρεπομένου, οὐκ ἐμποδιστατοῦντος, οὐκ ἀπολειπομένου τῶν συμπαρατεταγμένων. Sic etiam Ms. Coll. D. Joann. Oxon. Routh.]

Ἐμποδοστάτης, ὁ, Qui obstat et impedimento est, ὁ ἐμποδίζων, Suid. [Inc. Paralip. 1, 2, 7 : Ἀχὰρ ὁ ἐμπ. Ἰσραήλ· ubi Ald. et Compl. παράξας. Ἐμποδιστατης Justin. M. Apol. 1, 76.]

[Ἐμποδόω, Impedo, as, Gl. Est autem Impedare palis fulcire ap. Colum. 4, 16, 2 : « Quum mensem trigesimum excessit posita vinea, vehementioribus statuminibus statim (vox delenda videtur) impedanda est ». L. Dind.] Ἐμποδοῦσθαι ap. Hesych. legitur, expositum βεβαιοῦσθαι, ἀσφαλίζεσθαι : sed puto scr. potius ἐμπεδοῦσθαι : nisi forte ἐμποδὼν quoque reperiatur eadem usurpatum signif. qua ἐμπεδὸν. [Ἐμποδοῦν legitur in Apollonii Exc. p. m. 40. Bast.]

Ἐμποδὼν, Ante pedes, In via, i. q. ἐν ποσί. Aristot. Eth. 5, [8] : Χαρίτων ἱερὸν ἐμποδὼν ποιοῦνται, In via, media urbe, et loco patenti. Item Impedimento. Thucyd. [1, 53] : Ἐμποδὼν ἵστασθε ἡμῖν, Nobis estis impedimento. [Polyb. 1, 19, 15, etc. Artemid. 3, 53.] Plut. Rom. [et Mor. p. 941, F] : Τούτοις ἐμποδὼν γίνομαι· Themist. [c. 4 : Μαρδόνιον] ἐμποδὼν εἶναι τοῖς Ἕλλησι τῆς διώξεως· Cam. [c. 18] : Οὐδὲν ἐμποδὼν τῆς σπουδῆς, ἀλλ' ἐχώρουν παντὶ τάχει, Amoto omni impedimento. [Qua signif. vel absolute ponitur vel cum dat. aut genit. conjungitur, vel etiam cum infinitivo construitur. Æschyl. Prom. 13 : Σφῷν μὲν ἐντολὴ Διὸς ἔχει τέλος δὴ κοὐδὲν ἐμποδὼν ἔτι· Sept. 1016 : Εἰ μὴ θεῶν τις ἐμποδὼν ἔστη δόρει τῷ τοῦδε. Soph. OEd. T. 128 : Κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδὼν εἶργε τοῦτ' ἐξισθέναι; 445 : Ὡς παρὼν σύγ' ἐμποδὼν ὀλεῖς. Eur. Ion. 1047 : Οὐδεὶς ἐμποδὼν κεῖται νόμος· Med. 936 : Μήτ' ἐμποδὼν σοὶ μήτε κοιράνοις χθονὸς ναίειν· δοκῶ γὰρ δυσμενὴς εἶναι δόμοις· Herc. F. 1153 : Ἀλλ' ἐμποδὼν μοι θανασίμων βουλευμάτων Θησεὺς δδ' ἕρπει· Suppl. 395 : Ἔκ, λόγων τίς ἐμποδὼν δδ' ἔρχεται; 1193 : Ὁ δ' ὅρκος ἔστασι μή ποτ' Ἀργείους χθόνα ἐς τήνδ' ἐποίσειν πολέμιον παντευχίαν, ἄλλων τ' ὄντων ἐμποδὼν θήσειν δόρυ· Hec. 372 : Σὺ δ' ἡμῖν μηδὲν ἐμποδὼν γένῃ λέγουσα μηδὲ δρῶσα (Aret. Diut. p. cur. 1, 3, p. 119 : Ἄρτου ὁκόσον μηδὲν ἐμπ. τοῖσι γυμνασίοισι ἐμμεναι)· Or. 605 : Ἀεὶ γυναῖκες ἐμποδὼν ταῖς ξυμφοραῖς ἔφυσαν ἀνδράσι πρὸς τὸ δυστυχέστερον· Iphig. A. 1396 : Εἰ δ' ἐβουλήθη τὸ σῶμα τοὐμὸν Ἄρτεμις λαβεῖν, ἐμποδὼν γενησομαγὼ θνητὸς οὖσα τῇ θεῷ; Hel. 783 : Ἥκεις ἔλπτος ἐμποδών τ' ἐμοὶς γάμοις. Aristoph. Pac. 515 : Μὴ παῤῥάζων καὶ κεκραγὼς ... ἐμποδὼν ἡμῖν γένηται τὴν θεὸν μὴ ξελκύσαι (Thuc. 6, 28 : Ἐμπ. ὄντι σφίσι μὴ αὐτοῖς τοῦ δήμου βεβαίως προεστάναι)· 473 : Ὦ Λάμαχ', ἀδικεῖς ἐμποδὼν καθήμενος (v. infra in signif. Obvii)· Eccl. 858 : Οὐ τοὐμὸν ὥσπερ ἐμποδὼν ἔσται. Xenoph. Eq. 11, 13 : Τί ἔτι ἐμποδὼν τούτῳ μὴ οὐχὶ πλείονος ἄξίους ἵππους ποιεῖν; Anab. 3, 1, 13 : Τί ἐμποδὼν μὴ οὐχὶ πάντα τὰ χαλεπώτατα ἐπιόντας ... ὑβριζομένους ἀποθανεῖν; 4, 8, 14 : Οὗτοί εἰσιν ... μόνοι ἔτι ἡμῖν ἐμποδὼν τὸ μὴ ῥᾴδη εἶναι ζῆν παλαι ἐστεύδομεν· Cyrop. 2, 4, 23 : Οὓς οἱ μὴ δύναιντο λαμβάνειν, ἀποσοβῶντες ἂν ἐμποδὼν γίγνοιντο τοῦ μὴ ὁρᾶν αὐτοὺς τὸ ὅλον στράτευμά σου. Ubi libri consentiunt in genitivo. Cyneg. 13, 16 : Πρὸς δὲ τὰ θεῖα τοῖς μὲν οὐδὲν ἐμποδὼν ἀσεβεῖν· H. Gr. 2, 3, 23 : Ἐμποδὼν νομίζοντες αὐτὸν εἶναι τῷ ποιεῖν ὅτι βούλοιντο· Hier. 8, 1 : Ἐπείπερ ἐπιθυμῶν φιλεῖσθαι ὑπ' ἀνθρώπων, ἐμποδὼν σοι τούτου νομίζεις αὐτὴν (tyrannidem) εἶναι· Cyrop. 8, 5, 24 : Εὖ ἴστε ὅτι ἐμποδὼν ἀλλήλοις πολλῶν καὶ ἀγαθῶν ἔσεσθε. Et sim. alibi quum ipse tum Plato, velut Euthyd. p. 305, D : Ὥστε παρὰ πᾶσιν εὐδοκιμεῖν ἐμποδὼν σφίσιν εἶναι οὐδένας ἄλλους· Isocrates, Dionys. H., Pausan., Dio Cass., et alii. Ap. Diodor. 17, 98 : Ὁ δὲ βασιλεὺς τούτῳ μὲν ἐπέπληξεν ὡς ἐμποδίζοντι τὴν ἀρετὴν τῶν ἀγωνιζομένων, libri nonnulli ἐμποδὼν γινομένῳ πρὸς τὴν ἀρετήν.] At Demosth. [p. 548, 22] : Ἐμποδὼν ἐποιησάμην θεοὺς τῷ τοιούτῳ λόγῳ. [Xenoph. Cyrop. 4, 2, 46 : Εἰ ἐμπ. τι ποιησάμεθα γενέσθαι ἡμῖν. Alia phrasi Gell. N. A. 9, 1, 9 : « Nam defendere et offendere inter sese adversa sunt, quorum alterum significat ἐμποδὼν ἔχειν, i. e. incurrere in aliquid et incidere », etc.] Item ὁ ἐμποδὼν, pro ὁ ἐν τοῖς ποσί, Obvius. Herodot. [2, 102] : Τὸ ἐμποδὼν πᾶν ἔθνος καταστρεφόμενος, Omnes gentes, ut in quamque incidebat, subigens. [3, 147 : Ἔκτεινον πάντα τὸν ἐμποδὼν γινόμενον· 1, 80. Τοὺς ἀεὶ ἐμποδὼν γινομένους ἡμεροῦται, 4, 118. Ὡς σφι τὸ ἐμποδὼν ἐγεγόνει καθαρὸν, 7, 183. Xenoph. Eph. 4, 1, p. 75, 2 : Ἦσαν τὴν ἐπὶ Συρίαν, πᾶν εἴ τι ἐμποδὼν λάβοιεν ὑποχείριον ποιούμενοι.] Vel etiam, Quæ impedimento ipsi essent : ut τὸ μὴ ἐμποδὼν [Thucyd. 2, 45] dicitur τὸ μὴ ἐναντίον. [Aristoph. Thesm. 847 : Τί δῆτ' ἂν εἴη τοὐμποδών; Lys. 1161 : Τί τοὐμποδών;] Item τὰ ἐμποδὼν, ut τὰ ἐν ποσί, Quæ sunt ante pedes, i. e. Præsentia. Plut. Rom. [immo Thes. c. 7] : Τοὺς ἐμποδὼν ἆθλους [ἀποδιδράσκειν, ubi edd. hodie habent τ. ἐν ποσὶν ἆθλ.], Certamina præsentia. [Eurip. Phœn. 706 : Ἀλλ' ἐς θεοὺς χρὴ ταῦτ' ἀναρτήσαντ' ἔχειν· ἃ δ' ἐμποδὼν μάλιστα, ταῦθ' ἥκω φράσων. Capere sic licet Aristoph. Vesp. 247 : Μή που λαθών τις ἐμποδὼν ἡμᾶς κακόν τι ὁράσῃ· quamquam simillimus est l. Pacis 473 supra relatus. Andocid. p. 30, 16 : Καίτοι ἀπορῶ γε διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτημάτων πόθεν ἄρξομαι, ἐμποδὼν ἁπάντων ὄντων. Polyb. 2, 61, 6 : Καίτοι γ' ἐμποδὼν ἦν, In promptu erat, ubi al. οὐδὲν ἐμπ. ἦν. Ib. 17, 1 : Ἃ δὴ (campi Phlegræi) καὶ διὰ τὸ πολλοῖς ἐμποδὼν εἶναι καὶ γνωρίζεσθαι, μεγάλην ἐπ' ἀρετῇ δόξαν εἴληφε. Athen. 15, p. 670, E : Πᾶς δ' ὁ ἑρὼν τοῦτο ὁρᾷ μὲν παρόντος,

μὴ παρόντος δὲ τοῦ ἐρωμένου τοῦ ἐμποδὼν ποιεῖται τὴν ἀνάθεσιν. Plut. Mor. p. 962, C: Ἔπειτα τὴν διαφορὰν ἐμποδὼν οὖσαν ὡ συνορᾷ· 656, B: Σῴδρα οὖν ἀπεδεξάμεθα τὴν εὑρησιλογίαν τῶν νεανίσκων, ὅτι τοῖς ἐμποδὼν οὐκ ἐπιπεσόντες ἰδίων ηὐπόρησαν ἐπιχειρημάτων. Porphyr. Περὶ τῶν ἐμποδὼν τεχνολόγων ap. Suid. v. Ἀνδροκλείδης citat Hemst. ‖ E vestigio. Polemo ap. Macrob. Sat. 5, 19: Καὶ ἂν μὲν ἐμπεσῶσι τοὺς ῥηθέντας ὅρκους, ἀσινὴς ἅπεισιν οἰκαδε, παραβάτης δὲ γενόμενος τῶν θεῶν ἐμποδὼν τελευτᾷ. Ἐμποδὼν et ἐμπόδιον confusa v. in illo. L. Dindorf.]

Ἔμποθεν, Coram, ἔμπροσθεν, VV. LL. sine auctore. [Ex Theocr. 9, 6, ubi l. ἔμπροθεν.]

[Ἐμπόθως, Ardenter, Desideranter. Anonym. Vita Chrysost. p. 363, 42: Περὶ τὸν θεαρχικὸν θρόνον τοῦτον ὁρῶντος, ἐμπόθως πρὸς ἑαυτὸν, ἐπισπωμένου αὐτὸν, ὡς ἀξιέραστον θέαμα. Seager.]

Ἐμποιέω, Facio in s. Efficio in, aut intra. [Batrachom. 183: Πέπλον μοι κατέτρωξαν, ... τρώγλας τ' ἐμποίησαν· ubi al. καὶ τρώγλας ἐτέλεσσαν. Ap. Hom. sic semel junctim Il. H, 438: Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποίεον· bis divise, Σ, 490: Ἐν δὲ δύω ποίησε πύλας B μερόπων ἀνθρώπων· et 573.] Xen. [Comm. 2, 1, 20]: Οὐδὲ ψυχῇ ἐπιστήμην ἀξιόλογον οὐδεμίαν ἐμποιοῦσι, Efficiunt s. Creant in animo. In VV. LL. redditur Innasci facio, Gigno: in quibus alioqui redditur et Indo, Insero, Incutio, Injicio; item Affero, Gigno, in seqq. ll.: Xen. [Comm. 1, 4, 11]: Καὶ ὄψιν καὶ ἀκοὴν καὶ στόμα ἐνεποίησαν, Indiderunt. [Verba illa non sunt Xenophontis.] Plut. Numa [c. 22], ἐμποιεῖν παίδευσιν τοῖς ἀξίοις, Inserere. Ἐμποιεῖν φόβον vel δέος, Herodian. [2, 3, 13], Incutere terrorem: ἐμποιεῖν ἐλπίδας, Injicere spem, e Xen. [Cyrop. 1, 6, 19. Clem. Al. Paed. 3, 11, p. 288: Τὰ χρήματα τὰ τρυφητικὰ, χαυνότητας ἀδιεβαίους καὶ κενὰς ἐμποιοῦντα ἡδονάς.] Ἐμποιεῖν νόσον, Afferre morbum, e Plat. De rep. [1, p. 333, E. Xenoph. Cyneg. 7, 4. Thucyd. 2, 51: Τὸν πλείστον φθόρον τοῦτο ἐνεποίει. Καρχαρίαν Polemo ap. Macrob. Sat. 5, 19. Καρχαλεγίαν Theoph. Nonn. vol. 1, p. 70; ταραχὴν ἡ θλῖψιν ib. 138. Et sim. aliquoties Theophrastus et Geopon.] At Gigno redditur in ἐμποιεῖν μῖσος, ap. Plat. [ib. 351, D]. Odium gignere. Ita quidem VV. LL., sed hoc sciendum est, ἐμποιεῖν in plerisque hujusmodi, esse ab illo ποιεῖν, quod dicemus habere signif. τοῦ τιθέναι, i. e. Ponendi: ideoque aptissime reddi verbo Indere, Immittere: ubi autem nomen cum quo jungitur minime illud admittit, tunc ad ea quæ illi sunt affinia confugiendum esse. Quare pro loco possumus illius interpr. adhibere non solum Incutio, Injicio, Affero, Induco, Excito, item Ingenero; sed et alia verba. Non dubium est igitur quin in illo Xen. l., Καὶ ὄψιν καὶ ἀκοὴν καὶ στόμα ἐνεποίησαν, commode reddatur ἐνεποίησαν, Indiderunt. Sed et quum dicitur ἐμποιεῖν τι τῇ ψυχῇ, reddi itidem potest Indere menti: itidemque in aliis loquendi formulis, quæ sunt hujus generis, verbo illo uti possumus: sic tamen ut fatear esse et alia quæ ibi locum habeant. At ἐμποιεῖν λήθην [τῶν πεπραγμένων] ap. Isocr. [p. 2, D], Inducere oblivionem. Apud Eund. ἐμποιεῖν ὀργὴν, Concitare s. Commovere iram, Panath.: Ἃ τοῖς ἀκούσασιν ὀργὴν ἀξίαν ἐμποιήσουσι τῶν πεπραγμένων. Quum item dicit ἐμποιεῖν πολέμους [p. 75, E; 169, E, ubi cod. Urb. ποιοῦντας: at idem 62, B: Οὐδὲ ταραχὰς ἐνεποιοῦμεν πολιτείας ἐναντίας παρακαθιστάντες, ubi reliqui libri ἐποιοῦμεν], et ἐμποιεῖν στάσεις [p. 75, E], poterimus uti verbo Commovere, aut etiam illo Concitare, potius Excitare. Quinetiam Serere bella, discordias Lat. dixerunt eo sensu quo ille ἐμποιεῖν. Ceterum illi ἐμποιεῖν τῇ ψυχῇ simile est ap. Hom. [Il. N, 55, Od. Ξ, 274, quibus Il. est ἐνὶ φρεσὶ ποιεῖν] ἐμποιεῖν φρεσὶ, de quo dicetur in Ποιῶ. Ubi et de ποιεῖν τῇ διανοίᾳ, quod e Plat. profertur, sed perperam, meo quidem judicio, pro ἐμποιεῖν, ut ibi admonebo. [Thuc. 1, 2: Διὰ γὰρ ἀρετὴν γῆς αἵ τε δυνάμεις τισὶ μείζους ἐγγιγνόμεναι στάσεις ἐνεποίουν· 4, 81: Ἐπιθυμίαν ἐνεποίει τοῖς Ἀθηναίων ξυμμάχοις. Utitur præter Xenoph. Il. quum supra citt. tum aliis pluribus, Æneam Tact. c. 9, p. 28; 16, p. 45, ubi θάρσος ἐμπ., Demosthenemque sæpissime etiam Plato in locutt. vel iisdem vel similibus earum quas supra recensuit HSt., modo addito dativo vel nudo vel A junctо præp. ἐν, modo absolute, veluti Reip. 4, p. 424, A: Τροφὴ χρηστὴ φύσεις ἀγαθὰς ἐμποιεῖ· 444, C: Τὰ ὑγιεινὰ ὑγίειαν ἐμποιεῖ· 7, p. 520, A: Ἐμποιοῦν τοιούτους ἄνδρας ἐν τῇ πόλει· Critiæ p. 109, C. Et passivo id. Reip. 7, p. 518, E: Ἐμποιεῖσθαι ἕθεσι. Sine substantivo Xenoph. Oec. 21, 7: Ἐμποιῆσαι τοῖς στρατιώταις ἀκολουθητέον εἶναι· Anab. 2, 6, 8: Ἐμποιῆσαι τοῖς παροῦσιν ὡς πιστέον εἴη Κλεάρχῳ. Recentiorum exx., ut Polybii, Plutarchi, Dionis, omitto. ‖ Aliter Thucyd. 3, 38: Θαυμάζω μὲν τῶν προθέντων αὐθις περὶ Μυτιληναίων λέγειν καὶ χρόνου διατριβὴν ἐμποιησάντων. Demosth. p. 129, 14: Ἵνα χρόνους γε ἐμποιῆτε τοῖς πράγμασιν· 651, 26: Οἱ γραψάμενοι καὶ χρόνους ἐμποιήσαντες· 944, 9, et singul. 1432, 25. Id. 1158, 8: Διατριβὰς ἐμποιῶν. Alciphro 1, 22, p. 119, 11. Τριβὴν ἐμπ. Polyb. 22, 10, 6, aliique.] At minime metaph. τοῦ τιθέναι signif. habet ποιεῖν in hoc comp. ap. Herodot [7, 6]: Ἐμποιέων ἐς τὰ Μουσαίου χρησμὸν, pro Inserens, Interjiciens, Immittens. [Pausan. 2, 26, 7: Ἡσίοδον ἢ τῶν τινα ἐμπεποιηκότων ἐς τὰ Ἡσιόδου τὰ ἔπη. Hemst. Plato Reip. 3, p. 401, B: Τὴν τοῦ ἀγαθοῦ εἰκόνα ἤθους ἐμποιεῖν τοῖς ποιήμασιν. Quo tamen l. ποιεῖν ponitur signif. Pangendi carmina. Dionys. A. R. 4, 62: Ἐν οἷς εὑρίσκονταί τινες (χρησμοὶ) ἐμπεποιημένοι τοῖς Σιβυλλείοις. Proprie etiam Aristoph. Eccl. 154: Ἐν τοῖς καπηλείοισι λάκκους ἐμποιεῖν ὕδατος. Xenoph. Cyneg. 5, 20: Ἐπαλλάττοντες βλιττα, ἐμποιοῦντες ὑχνευσιν ὑχνη (lepores). ‖ « Sirac. 39, 24: Ἐὰν ἀναπαύσηται, ἐμποιεῖ αὐτῷ, Latinus vertit, Si requieverit, proderit illi. Hesych.: Ἐμποιεῖ, κτᾶται. Sirac. 42, 23: Οὐκ ἐνεποίησε τοῖς ἁγίοις, ἐκδιηγήσασθαι πάντα τὰ θαυμάσια αὐτοῦ, Non operatus est in sanctis, vel non inspiravit sanctis dominus, ut enarrarent omnia mirabilia ejus opera. » Schleusn. Lex. Ap. Synes. De insomn. p. 150, B: Διὰ μητρίας διαίτης καὶ σώφρονος, ἥκιστα μὲν ἐξιστρούσης τὸ ζῶον, ἥκιστα δὲ ἐμποιούσης εἰς τὸ ἔσχατον σῶμα, Int. vertit, Nec in extremum corpus compellat.] ‖ Hesiod. vero dixit ἐμποιήσασθαι simpliciter pro ποιήσασθαι ἐν, Theog. [7]: Ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χοροὺς ἐνεποιήσαντο, Καλοὺς, ἱμερόεντας. [De V. T. Schleusner. in Lex.: C « Exod. 9, 17: Ἔτι οὖν σὺ ἐμποιῇ (al. liber ἀντιποιῇ) τοῦ λαοῦ μου, τοῦ μὴ ἐξαποστεῖλαι αὐτούς; Num igitur adhuc retinebis in tua potestate (ita Vulg.; Symm. κατέχεις) populum meum, ut non dimittas illum? Esdr. 3, 5, 60: Οἱ ἐμποιούμενοι ἱερωσύνης, Qui fungebantur sacerdotio. » ‖ Ἐμποιεῖν κλίος pro περιποιεῖν libri duo Diodori 4, 7.]

[Ἐμποίησις, εως, ἡ, Consuetudo. Dio Cass. 37, 16: Μαθόντες τὴν ἐμποίησιν αὐτῶν ταύτην.]

[Ἐμποιητέος, Efficiendus. Themist. Wakef.]

[Ἐμποιητικὸς, ἡ, ὸν, Injiciens, Afferens, vel sim. Apollon. De pron. p. 100=360, B: Ἡ ἀφαίρεσις τοῦ σ ἐν δευτέροις δασείαις ἐστὶν ἐμποιητική. Schol. Lycophr. 1349: Ἡ ἐμποιητικὴ φόβου (l. φόβων s. φόβου) Ἥρα ἡ Ἀθηνᾶ. L. D. Schol. Aristoph. Vesp. 8: Δαίμονες μανίας ... ἐμποιητικοί. Etym. M. p. 260, 3: Φόβου ἐμπ. Boiss. Clem. Al. Paed. 1, p. 143: Ψόγος κηδεμονικὸς, νοῦ ἐμπ. Et de cod. 145, φρενῶν ἐμπ. Str. 1, p. 339: Δοξῶν ἐμπ. ψευδῶν (ars sophistica)· 2, 446, φόβου· 8, 927: Ἡ ἐν τοῖς οὖσι διαφωνία, ἡ καὶ εἰκότως ἐμπ. καθέστηκε D τῆς ἐποχῆς. Cyrill. Hier. p. 40. Kall.]

Ἐμποικίλλω, Vario, Intertexo varie. [Plut. Timol. c. 8: Ταινία ... στεφάνους ἔχουσα καὶ νίκας ἐμπεποικιλμένας. Hemst. Schol. Ven. Hom. Il. Ξ, 214: Ἐμπεποικιλμένης τῆς φιλότητος καὶ ἱμέρου καὶ ὀαριστύος. Boiss. Hesych. in gl. corrupta Ἐμπέρονται, ἐμποικίλλονται. Pollux 10, 43: Ἄνθη ἐνεπεποίκιλτο.]

Ἔμποιμον εἶμα, Suidæ τὸ ἔνδυμα, ἀπὸ τοῦ ἐκ ποίμνης. Significat tamen potius Vestis quæ in grege gestatur: ἔκποιμον autem foret Quod e pecoribus gregis conficitur.

[Ἐμποινὴς scriptura vitiosa pro ἐμπινὴς, quod v.]

Ἐμποίνιμος, ὁ, ἡ, In pœnam incurrens, Pœnam merens, Pœnæ obnoxius. Ap. Suid. habetur et ἐμπ. et Ἐμποίνιος, ambo exposita ἔνοχος ποινῇ [ποινῆς Etym.], et ἐφ' οἷς ἥμαρτε δοὺς τιμωρίαν· una cum hoc ex.: Ὅρκους οὐκ ἐμποινίμους ἡγησάμενοι εἶναι, οὕσπερ πρὸς τὸν κοινὸν ἀλάστορα ἐποιήσαντο, de Romanis, qui Saturninum affectantem tyrannidem contra fidem datam morti adjudicarant. Hesychio ἐμποίνιμον est τὸ ἐν

ποινῇ. [Versus anonymi ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 439 et alios : Ἀφροδίσιος γὰρ ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος. Phurnut. De nat. deor. c. 24, p. 198 : Οὐκ ἐμποινίμους ἔφασαν τοὺς ἀφροδισίους ὅρκους εἶναι. Schæf. Ap. Eust. Opusc. p. 163, 75 : Ἐμπόνιμος εὐεργεσία, vitiose pro ἐμποίνιμος. L. D. Unde adv. Ἐμποινίμως, Cum pœna. Eust. Il. p. 1243, 3 : Ἀποτισέμεν ἤγουν ἐμπ. ἀποδοῦναι.]

[Ἐμποίνιος. V. Ἐμποίνιμος.]

[Ἔμποινος, ὁ, ἡ, Puniens. Theodos. Acroas. 2, 251 : Εἰ δ' ἦν τις αὐτῶν εἰς φυγὴν ὡρμημένος, ἔμπροσθεν εἶχε φραγμοὺς ἔμποινον ξίφος. L. Dind.]

[Ἔμποιος, ὁ, ἡ, Qualitatibus affectus. Method. p. 364, A : Εἰ ἔμποιος ἦν ἀνάρχως ἡ ὕλη.]

Ἐμπολαῖος, dicitur Mercurius Præses negotiationis, unde et ἀγοραῖος et κερδῷος. Aristoph. Pl. [1155] : Παρὰ τὴν θύραν ἱδρύσασθέ με ἐμπολαῖον· verba Mercurii : ubi schol. exp. πραγματευτὴν, ἢ ἀγοραῖον, καὶ τῆς καπηλείας προεστῶτα. Itidem ap. eund. poetam Ach. [816] : Ἑρμᾶ 'μπολαῖε, exp. ἐμπορικὲ, πραγματευτικέ. Hesychio ἐμπολαῖος, ὁ κερδῷος Ἑρμῆς. [Recentiorum exx. nonnulla indicarunt Lobeck. ad Soph. Aj. 832, Wessel. ad Diodor. 5, 75, p. 391, 95. Ἐμπόλαιος scriptum ap. Plut. Mor. p. 777, D, ἐμπόλεος ap. Nonnum Συναγ. ἱστορ. 1, 90, p. 158, a Fisch. Ind. Palæph. v. Ἐμπολὴ correctum. De homine negotioso Eustath. Opusc. p. 230, 24 : Ἐμπορευτικὸς καὶ ἐμπολαῖος καὶ κερδῷος.]

[Ἐμπολάω. V. Ἐμπολέω.]

Ἐμπολεμέω, Bellum gero in. Suid. : Ἐμπολεμῶσαι, τὸ πολεμίους ποιῆσαι, οἷον ἐπὶ πόλεμόν τινας παροξῦναι· Ἐμπολεμῆσαι δὲ, τὸ ἐκπορθῆσαι. Sed ibi pro Ἐμπολεμῶσαι scr. Ἐκπολεμῶσαι, itidemque Ἐκπολεμῆσαι pro Ἐμπολεμῆσαι, ut etiam ex Ammonio patet, cujus verba in Ἐκπολεμόω citavi. [Ἐκπολεμῆσαι Etym. M. p. 336, 25, sed vitiose etiam in illo Ἐμπολεμῶσαι. Andocid. p. 26, 41 : Τὴν χώραν οὐ παρέχουσιν ἐμπολεμεῖν. Plut. Mor. p. 252, A : Ἐπιτήδειον ἐμπολεμεῖν ἔρυμα. Dio Cass. 45, 10 : Βαιτικὴν, ὡς καὶ ἐπιτηδειοτέραν ἐμπολεμῆσαι οὖσαν.]

[Ἐμπολέμιος. V. Ἐμπόλεμος.]

Ἐμπόλεμος, ὁ, ἡ, Cujus in bello usus est, Aptus ad bellum. Hesych. enim ἐμπόλεμα exp. τὰ εἰς πόλεμον εὔθετα. Perperam igitur ap. Suid. scriptum, Ἐμπολέμια, τὰ εἰς πόλεμον ἐπιτήδεια καὶ εὔχρηστα· reponendumque ἐμπόλεμα ex Hes. [Hesychio potius reddendum videri Ἐμπολέμια animadvertit Abresch., quod est Bellicus, Bellicosus. In inscr. Peloponn. ap. Bœckh. vol. 1, p. 692, n. 1476, incertum quo sensu ΒΑΣΤΙΑΣ ... ΕΜΠΟΛΕΜΟΝ. L. D. Herodot. 6, 56, in fine narrationis : Ταῦτα μὲν τὰ ἐμπολέμια. Plato Leg. 6, p. 755, E : Τοὺς νομοφύλακας συλλέξαντας εἰς χωρίον ὡς ἱερώτατον καὶ ἱκανώτατον καθίσαι, χωρὶς μὲν τοὺς ὁπλίτας, χωρὶς δὲ τοὺς ἱππέας, τρίτον δ' ἐφεξῆς τούτοις πᾶν ὅσον ἐμπολέμιον· 756, A : Ψιλῶν δ' ἢ τοξοτῶν ἤ τινος ἄλλου τῶν ἐμπολεμίων ἡγεμόνας κτλ. Pollux 4, 85 : Εἴποις δ' ἂν τὸ φθέγμα τῆς σάλπιγγος ... ἐμπολέμιον· 87 : Παρῆλθε μὲν εἰς τοὺς ἀγῶνας ἡ σάλπιγξ ἐκ τῆς ἐμπολεμίου μελέτης. Dio Cass. 42, 48 : Τοῖς ἐμπολεμίοις θεοῖς ἱερωμένον· 50, 6 : Καὶ χρήματα συνήγετο τά τε ἐμπολέμια πάντα κατὰ τάχος ἠθροίζετο· 52, 27 : Τὰ ἐμπ. ἀσκεῖν· 57, 18 : Καθάπερ ἐμπολέμιόν τι σύνθημα τοῦ ὑπάτου παραγγείλαντος σφίσι· 59, 40 : Τὰ ἐπίπονα καὶ ἐμπ. ἔθνη· 63, 8 : Καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἐπηγάγετο ὅσον, εἴπερ ἐμπολέμιον ἦν, καὶ Πάρθους ἂν καὶ τὰ ἄλλα ἔθνη ἐχειρώσατο.]

[Ἐμπολεμόω. V. Ἐμπολεμέω.]

Ἐμπολεὺς, έως, ὁ, Negociator, πραγματευτὴς, ἔμπορος, Epigr. [Phaniæ Anth. Pal. 6, 304, 2 : Ἀκτίτα καλαμευτὰ, ποτὶ ξερὸν ἔλθ' ἀπὸ πέτρας, καί με λάβ' εὔαρχον πρώιον ἐμπολέα.]

Ἐμπολέω, i. q. ἐμπωλέω. [In quo verbo HSt. : « Ἐμπωλέω, Vendo in aliquo loco. » Sequebatur enim frequentem in libris orthographiam ἐμπωλῶ pro ἐμπολῶ, quam refellunt analogia et ll. poetarum infra citandi. Æque commentitia est forma Ἐμπωλέω. Formæ Ἐμπολέω, Vendendi signif. positæ, ex. præbet Tzetz. Hist. 1, 821 : Τοῦτο δὲ (τὸ Ἀντισθένους ἱμάτιον) Διονύσιος ὁ πρότερος κρατήσας εἰς ἑκατὸν καὶ εἴκοσι τάλαντα νομισμάτων Καρχηδονίοις ἐμπολεῖ, et paullo diversum Nicetas Urb. capt. p. 387, A : Τοιούτοις μὲν ἐνεπόλει σοφίσμασιν ὁ Μαρκέσιος, ubi est fort., Hujusmodi præstigiis utebatur. Alia de usu harum formarum ap. recentt. Lobeck. ad Phryn. p. 584. Sed antiquis scriptt. usitata forma est Ἐμπολάω : a qua ducuntur tempora infra memorata, ipsumque Hom. ἐμπολόωντο, quæ est forma epica pro ἐνεπολῶντο.] Item Comparo, Acquiro mihi, Alicunde emo, ἐξωνοῦμαι, ut Eust. exp. pass. vocem ap. Hom. Od. O, [455] : Βίοτον πολὺν ἐμπολέοντο [ἐμπολόωντο. Quo refertur gl. Hesychii ab HSt. infra cit.]. Et ἐμπολήσαντες, Hesychio πριάμενοι, ὠνησάμενοι. [Ex Aristoph. Pac. 563 : Ἐμπολήσαντές τι χρηστὸν εἰς ἀγρὸν ταρίχιον.] Itidem Aristoph. Pac. [367] : Ἀλλ' οὐδὲν ἠμπόληκά πω, Οὔτ' ἄλφιτ', οὔτε πυρὸν, ὡς ἀπολούμενος, Nil quicquam mihi emi, s. comparavi. Nam οἱ στρατευόμενοι πυρὸν καὶ ἄλφιτα ἑαυτοῖς ὠνοῦντο, Suidas. Schol. exp. ἐνεπορεύοντο. Soph. OEd. T. [1025] : Σὺ δ' ἐμπολήσας ἢ τεκὼν μ' αὐτῷ δίδως; i. e. ἀγοράσας, vel etiam εὑρὼν, inquit schol. [Trach. 250 : Οὐκ ἐλεύθερος, ἀλλ' ἐμποληθείς.] Item Comparo, Acquiro, i. e. Lucror : velut e negotiatione. Lucian. Catapl. [c. 1] : Οὐδ' ὀβολὸν ἐμπεπολήκαμεν, Ne obolum quidem lucrifecimus : et inf. [c. 24] : Ἐμπολήσας στίγματα, Qui notas lucrifecit, contraxit. Item ap. Suid. : Ἐμπολήσωμεν, ἐμπορευσώμεθα, συνάξωμεν, videl. πωλήσαντες τὸν καρπόν. Significat ἐμπορεύειν interdum E negotiatione acquirere sibi. Item ἐμπολῆσαι pro Mortem sibi accersere, Soph. Aj. p. 57 [978] : Ἆρ' ἠμπόληκας, ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ; ubi schol. exp. ἐκέρδανας, περιεποίησας, annotans ἐπὶ κακοῦ λέγεσθαι. Notandum autem posse quædam præcedentium temporum derivari et a verbo Ἐμπολάω, quod Suid. agnoscit. Unde et ap. Hesych. Ἐμπολόωντο, περιεποίουν, ἐνεπόλων. [V. initio dicta de utraque forma. Æsch. Eum. 631 : Ἀπὸ στρατείας γάρ μιν ἠμποληκότα τὰ πλεῖστ' ἀμείνον' εὔφροσιν δεδεγμένη δροίτῃ κτλ. Soph. Trach. 93 : Χώρει νυν, ὦ παῖ· καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ' εὖ πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ. Eur. fr. ap. Gregor. Naz. vol. 2, p. 210 : Ἔα με κερδαίνοντα κεκλῆσθαι κακόν· κρεῖσσον γὰρ ἢ σέβοντα τοὺς θεῶν νόμους πένητα ναίειν, δόξαν ἠμποληκότα. || Absolute, Negotior. Amos 8, 5 : Πότε διελεύσεται ὁ μὴν καὶ ἐμπολήσομεν; Aristoph. Pac. 448 : Κεἴ τις δορυξὸς ἢ κάπηλος ἀσπίδων, ἵν' ἐμπολᾷ βέλτιον, ἐπιθυμεῖ μαχῶν. Et cum gen. pretii 1201 : Ὡς πρὸ τοῦ οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον οὐδὲ κολλύβου, νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν ἐμπολῶ. Et sim. Thesm. 452 : Ὥστ' οὐκέτ' ἐμπολῶμεν οὐδ' εἰς ἥμισυ. Cum accus. ut supra in signif. metaph. exx., Xenoph. Anab. 7, 5, 4 : Τὸν δὲ μισθὸν ἀποδίδωσιν ἐξεληλυθότος ἤδη τοῦ μηνὸς εἴκοσι μόνον ἡμερῶν· ὁ γὰρ Ἡρακλείδης ἔλεγεν ὅτι οὐ πλεῖον ἐμπολήσαι (de quo Heraclide fuerat 2 : Ὁ Ἡρ. ἐνταῦθα ἔχων τὴν τιμὴν τῆς λείας παρῆν). Isæus p. 88, 26 : Οἶνον, ὀπώρας, ἐξ ὧν ἐνεπόλησαν τετρακισχιλίας (δραχμάς).] || Idem Hesych. ἐμπολᾷ exp. πραγματεύεται, περιέρχεται : quod posterius fuerit potius ad πωλέω s. πολέω referendum, significans ἀναστρέφομαι, Versor. [Hippocr. De morb. 4, p. 507, 31 : Ἢν δὲ τοῦ ἀποπάτου μὴ διαχωρέοντος κρατέῃ μία τῶν ἄλλων ἰκμὰς, κάλλιον ἐμπολήσει ὁ ἄνθρωπος, Melius habebit.] Eust. quoque a posteris Homeri scribit pro πραγματεύεσθαι usurpari verbum ἐμπολᾶν, subjungens hoc hemistichium [Sophoclis Ant. 1037] : Κερδαίνετ', ἐμπολᾶτε [τὸν πρὸς Σάρδεων ἤλεκτρον, εἰ βούλεσθε, καὶ τὸν Ἰνδικὸν χρυσόν. Qui l. adjiciendus locis Tragicorum ante citt. Scripturam vitiosam per ω in secunda notavit Piers. ad Mœr. p. 156, exemplisque signiff. singularum supra citt. alia aliorum adjecit.]

Ἐμπολὴ, ἡ, i. q. ἐμπόλημα. [Pind. Pyth. 2, 67 : Τόδε μὲν κατὰ Φοίνισσαν ἐμπολὰν μέλος ὑπὲρ πολιᾶς ἁλὸς πέμπεται. Soph. fr. Scyr. ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 425 : Λεπταῖς ἐπὶ ῥοπαῖσιν ἐμπολὰς μακρὰς ἀεὶ παραρρίπτοντες οἱ πολύφθοροι ἢ ἴσωσαν ἢ 'κέρδαναν ἢ διώλεσαν. Eurip. Iph. T. 111 : Ζαχρύσου δὲ δι' ἐμπολᾶς νόστον βάρβαρον ἦλθον· idemque ap. Hesych. v. Αἰγυπτία ἐμπολή. Xenoph. H. Gr. 5, 1, 23 : Ὁλκάδας γεμούσας τὰς μέν τινας σίτου, τὰς δὲ καὶ ἐμπολῆς ἔλαβε. Ejusd. Cyrop. 6, 2, 39 : Εἰ δέ τις χρημάτων προσδεῖσθαι νομίζει εἰς ἐμπολὴν, Emtionem interpretatur Pollux 3, 127.] Aristoph. Ach. [929] : Ἔνδησον, ὦ βέλτιστε, τῷ ξένῳ καλῶς Τὴν ἐμπολὴν οὕτως, ὅπως ἂν μὴ φέρων κατάξῃ, Emptas merces. Schol. exp. τὸ ἀπὸ τῆς πραγματείας κέρδος, Lucrum e negotiatione partum; itidemque

alibi significare ait τὸ τῆς πραγματείας κέρδος, ἡ συναγωγὴ τοῦ κέρδους· item et φορτίον, quod huic l. magis conveniret. Hesych. exp. non solum κέρδος, φορτίον, sed etiam τὴν ἀργυρέην ἀλλαγήν. [De argento e venditione refecto Palæph. 46, 3 : Ἰόλαος δὲ βαρέως φέρων, ἐπινοεῖ τὴν ἐμπολὴν τῆς Ἀμαλθείας ἐν κέρατι κειμένην ἀφελέσθαι, ἐξ ἧς ἐμπολῆς, εἴτι ἤθελεν, ὠνεῖτο τῷ Ἡρακλεῖ· de quo v. Fisch. in indice. Sic fort. Artemid. 1, 78, p. 111 : Ἀγαθαὶ δὲ καὶ αἱ ἐπὶ ἐργαστηρίων καθεζόμεναι καὶ πιπράσκουσαί τι καὶ δεχόμεναι ἐμπολὰς καὶ ὁραθεῖσαι καὶ μιγεῖσαι. Hanc signif. communem, alteram Mercis Atticam dicit Mœris p. 155, ubi v. Piers. Captura, Gl. Unde emendanda eadem in v. Ἐμβολὴ cum ead. interpr., scribendumque ἐμπολή. Quod etiam animadvertit Casaub. ad Sueton. Calig. c. 40. Sic fere Dio Cass. 79, 13 : Χρήματά τε παρ' αὐτῶν συνέλεγε καὶ ἐγαυροῦτο ταῖς ἐμπολαῖς, ubi Capturis vertit Int. Lucri s. Negotiationis signif. Dio Chrys. Or. 77, vol. 2, p. 414 : Πορνοβοσκῷ δὲ οὐ κερδαλεώτερόν τι καὶ ἄμεινον πρὸς τὴν ἐμπολὴν μόνον ἔχειν τοῦτο τὸ ὄνειδος; Permutatum cum ἐμβολὴ, ut supra, ap. Harpocrat. v. Παλίμβολον, ubi dicitur de venditione.]

Ἐμπόλημα, τὸ, Id quod sibi aliquis emit et comparavit. [Soph. Trach. 538 : Κόρην γὰρ, οἶμαι δ' οὐκέτ', ἀλλ' ἐζευγμένην, παρεισδέδεγμαι, φόρτον ὥστε ναυτίλος, λωβητὸν ἐμπ. τῆς ἐμῆς φρενός. De negotiatione Eur. Cycl. 137 : Ἐκφέρετε· φῶς γὰρ ἐμπολήμασιν πρέπει. Theophr. Char. 6, 4 : Τοὺς τόκους ἀπὸ τοῦ ἐμπολήματος εἰς τὴν γνάθον ἐκλέγειν. Eust. Opusc. p. 315, 2 : Συνάλλαγμα οὐκ εὐγενὲς, φρενὸς κερδαλέας τέχνασμα, κέρδους ἀγεννοῦς ἐμπόρευμα, ψυχῆς οὐ φιλικὰ φρονούσης ἐμπόλημα. De formis vitiosis per ω HSt.:] Ἐμπώλημα quoque e Xen., φόρτον, ἐμπώλημα, ῥῶπος, γέλγη. Accipit autem ἐμπώλημα pro πώλημα. [Affert HSt. tanquam Xenophonteum, sed vel in mente habuit πώλημα, vel perperam intellexit locum Pollucis 7, 8. Sturz. Lex. Xen.] Ἐμπώλησις, et Ἐμπολὴ, Venditio. Poll. 3, 25 : Πρᾶσις, ἐμπώλησις, ἀλλαγή· 7, 9 : Πρᾶσις, μεταβολὴ, ἀπόδοσις, ἐμπωλή. Ibid. ponit verbum ἐμπωλεῖν [leg. ἐμπολᾶν], synonymum τῷ πωλεῖν, πιπράσκειν, ἀποδίδοσθαι, μεταβάλλειν, et similibus aliis.

[Ἐμπολητὸς, ὴ, ὸν, Venditus. Soph. Phil. 417 : Οὐχ ὁ Τυδέως γόνος οὐδ' οὐ μπολητὸς Σισύφου Λαερτίου. Schol. : Ἐκ Σισύφου γὰρ κύουσα ἡ Ἀντίκλεια ἐγαμήθη Λαέρτῃ· καὶ διὰ τοῦτό φησιν αὐτὸν ὥσπερ πεπρᾶσθαι, ἐπειδὴ Λαέρτης πολλὰ δοὺς χρήματα ἠγάγετο τὴν Ἀντίκλειαν.]

[Ἐμπολίζω, In urbem recipio. Dionys. A. R. 2, 1 : Πρὸς ἑτέρῳ τῶν ἐμπεπολισμένων τῇ Ῥώμῃ λόφων.]

[Ἐμπολίζω (a πόλος), i. q. ἐναξονίζω, quod v.]

[Ἐμπολιορκέω, Obsideo in. Strabo 16, p. 752 : Ἐλύπησε δ' οὐ μετρίως Δολοβέλλας καταφυγὼν εἰς αὐτὴν (Laodiceam), καὶ ἐμπολιορκηθεὶς ὑπὸ Κασσίου μέχρι θανάτου. Hemst. Jos. 7, 3 sec. cod. Alex., ubi al. ἐκπολ. Conf. 10, 4, Sirac. 50, 4, ubi cum πολ. permutatur in codd. Schleusn. Lex.]

Ἔμπολις, ὁ, ἡ, opp. τῷ ἄπολις, Cui patria et certa civitas est, in qua habitat. Hesychio ὁ πατρίδα ἔχων. Cum dat. junctum significat Qui ejusdem urbis est, Eandem civitatem incolens. Soph. OEd. C. p. 309 meæ ed. [1156] : Σοὶ μὲν ἔμπολιν οὐκ ὄντα, συγγενῆ δὲ, schol. ἐν τῇ αὐτῇ πόλει οἰκοῦντα.

[Ἐμπόλισις, ἡ, Poli in sphæra locatio, Polus. Ptolem. Almag. t. 2, p. 95, 34 : Καθ' ὧν ἔσται τὰ τρημάτια τῶν ἐμπολίσεων. Hase.]

Ἐμπολιτεύω, et Ἐμπολιτεύομαι, cum dat., ut ἐμπολιτεύω αὐτοῖς, Versor in rep. una cum ipsis. [Joseph. A. J. 17, 10, 6 : Οὕτως πολλὴ ἀφροσύνη ἐνεπολίτευσε τῷ ἔθνει.] Ap. Thuc. autem [4, 103, ubi cum ἐκεῖ, et 106] ἐμπολιτεύειν sine casu etiam. Item pro μετέχω τῆς πολιτείας. [Transitive Heraclid. Alleg. Hom. 69 : Ἀκολασίαν ἐμπεπολίτευκεν ἐν οὐρανῷ, i. q. εἰσῴκισεν.] Affertur et pro Administro rempublicam s. munia reipublicæ. [Isocr. p. 83, B : Χρὴ τὰς μὲν τοιαύτας φεύγειν ἀποικίας, αἵτινες τετράκις ἢ πεντάκις ἀπολωλέκασι τοὺς ἐμπολιτευθέντας. Polyb. 5, 9, 9 : Αὐτός τε ὢν κύριος ὁ βούλοιτο χρῆσθαι καὶ τῇ πόλει καὶ τοῖς ἐμπολιτευομένοις. Dio Cass. 44, 2 : Ἡ μοναρχία δυσχερὲς μὲν ἀκοῦσαι, χρησιμώτατον δὲ ἐμπολιτεύσασθαί ἐστιν. « Ἐμπολιτεύομαι, Inhabito, Macar. Homil. 6, p. 96. In civitatem recipior, Philostr. V. Ap. 5, 36, p. 221 : Ἐμπολιτευόμεναι ἡδοναὶ τῇ Ῥώμῃ, Voluptates quæ Romæ in civitatem sunt receptæ. » Kall.] || Ἐμπολιτεύεται ἡμῖν ap. Greg. Naz. simpliciter pro Versatur nobiscum, inter nos, Habitat nobiscum. Ap. Basilium autem Hom. 11 : Φόβος γὰρ ἐξωθεῖ πᾶσαν τὴν ἐμπολιτευομένην ἡμῶν ταῖς ψυχαῖς ἐμπαθῆ διάνοιαν, pro Insidentem animis nostris, Manentem in animis nostris, aut etiam Versantem. [Euseb. H. E. 6, 33 : Μηδὲ θεότητα ἰδίαν ἔχειν (Christum), ἀλλ' ἐμπολιτευομένην αὐτῷ μόνην τὴν πατρικήν. Synes. De ins. p. 140, B : Θέα δὴ πόσῳ τῷ μέσῳ τὸ πνεῦμα τοῦτο ἐμπολιτεύεται. Theodoret. H. E. 1, p. 13, 25 : Ἡ γὰρ χρόνοις ἐμπολιτεύεσθαι δεῖ τὸ οὐκ ἦν ἢ αἰῶνός τινι διαστήματι. Clem. Pæd. 3, 11, 58. || Cic. Ad Att. 7, 7 : « Ἐμπολιτεύομαί σοι jamdudum, » signif. De rebus civitatis colloquor. L. Dind.]

[Ἐμπολιτογραφέω, Civium numero adscribo. Vita Bacchi jun. p. 71, 24 : Τῇ τῶν Χριστιανῶν ἑαυτὸν ἐμπολιτογραφῆσαι ἐκκλησίᾳ. Pass. Callinic. Vita S. Hypatii Act. SS. Jun. t. 3, p. 345, 14 : Ἐμπολιτογραφῆναι εἰς τὴν μερίδα τοῦ κλήρου. Hase.]

Ἔμπολος, ὁ, Mercator, VV. LL. perperam pro ἔμπορος. [Fort. ex Polluce 7, 15 : Τούτων δὲ καὶ θεοὶ ἴδιοι, ὁ ἐμπολαῖος Ἑρμῆς καὶ ὁ ἀγοραῖος. Καὶ ἐμπόλω Διοσκούρω (-κόρω) ἐν Ἥρωσιν Ἀριστοφάνης.]

Ἐμπομπεύω, Pompatice jacto et ostento me aliqua re : ut ἐμπομπεύω τῇ κιθάρᾳ, Cithara pulsanda me pompatice ostento, q. d. Triumpho in cithara. At Dem. : Ἐμπομπεύει τοῖς κατορθώμασι, Pompatice illorum præclara facinora memorat. Basil. : Πανηγυρικῶς ἐμπομπεύει τοῖς ἐγκωμίοις τῶν μακαρίων, Sese jactat in laudationibus defunctorum. Idem Ad Liban. : Σοὶ ταῖς μελέταις ἐμπομπεύοντι, Tibi eloquentiæ facultatem in declamationibus ostentanti, Bud. : qui etiam superiorem Dem. l. : Ὅταν ἐμπομπεύῃ τοῖς Κόνωνος καὶ Χαβρίου κατορθώμασι, sic interpr. Pompatice immoratur et digressionem facit ostentationis plenam. Similem hujus verbi usum affert e Luciano pp. 105, 332. [Adv. indoct. c. 10 : Τοῦ Εὐαγγέλου κατεγέλα, μάτην ἐμπομπεύσαντος τῇ κιθάρᾳ καὶ ταῖς σφραγῖσιν ἐκείναις· De merc. cond. c. 4 : Ἀγεννῆ λατρείαν ἐπανῃρημένου καὶ μονονουχὶ καὶ ἐμπομπεύοντος αὐτῇ. Dio Cass. 77, 5 : Ἰούλιον, οὐδ' ἄλλως εὐκαταφρόνητον καὶ διὰ παιδείαν καὶ διὰ φρόνημα ὄντα, ἐξάρας ... καὶ ἐν πολλαῖς τοιαύταις ῥάβδοις ὁμοῦ ἐμπομπεύσαντα, προεπηλάκισε. Jo. Chrys. In Matth. vol. 7, p. 715, A : Ἐμπομπεύοντες ταῖς σφαγαῖς. Absolute Clem. Al. Pæd. 3, 5, p. 272 : Εἰς τοσοῦτον γὰρ ἀκρασίας ἥκουσιν, ὡς δειπνεῖν καὶ μεθύειν ἔτι λουομένας, τά τε ἀργυρώματα, μεθ' ὧν ἐμπομπεύουσιν, ἀπειροκάλως ἐν τοῖς βαλανείοις προτιθέασι· 11, p. 296 : Ἀποβλέπουσιν εἰς αὐτὸν καθάπερ ἐπὶ σκηνῆς ἐμπομπεύοντα καὶ δακτυλοδεικτούμενον. Annotavit etiam Hesych.]

Ἐμπονέω, Illaboro alicui rei, Operam alicui rei impendo. [Sozom. H. E. 1, 8, p. 18, 7 : Μετάλλοις ἐμπονεῖν. L. D. Alciphr. 3, 25 : Ἀργεῖ δὲ ἡ γῆ χηρεύουσα τῶν ἐμπονούντων. Schæf.]

[Ἐμπονὴ, n. Gallicum mulieris, ap. Plut. Mor. p. 770, D : Τῷ δὲ Σαβίνῳ τὰ μὲν ἄλλα πράγματα ῥᾳδίως παρεῖχεν ἐκποδὼν γενέσθαι καὶ καταφυγεῖν εἰς τοὺς βαρβάρους· ἦν δὲ γυναῖκα πασῶν ἀρίστην ἠγμένος, ἣν ἐκεῖ μὲν Ἐμπονὴν ἐκάλουν, ἑλληνιστὶ δ' ἄν τις ἡρωΐδα προσαγορεύσειεν. L. Dindorf.]

Ἐμπόνημα, τὸ, Labor alicui rei impensus. In VV. LL. exp. Labor, Exercitamentum. [Ducang. Gloss. Lat. vol. 3, p. 73 : « Julianus Antecessor c. 34 : *Emponemata* dicimus ea quæ labore contrahentis in agro meliorata sunt. Adde c. 202 ». Harmenop. 3, 3, 12 et al. citat idem in Gloss. Gr. Authent. Collat. 2, 1, 7, c. 3 : Βουλομένοις τοῖς προεστῶσι τῶν εὐαγῶν οἴκων ἐξέσται τῶν χωρίων ἢ τῶν οἴκων ἀντιλαμβάνεσθαι, μηδεμίαν εὐλαβουμένοις ἐμπονημάτων ἀπόδοσιν. L. D. Niceph. Phoc. Nov. 5, p. 322, 12 : Μὴ ἀποστερεῖσθαι τοὺς ἠγορακότας τῶν ἰδίων ἐμπ. Verba Gregorii Magni Dialog. 3, 1, Ad eorum instruenda studia, sic reddidit Zacharias : Εἰς τὰ ἐκείνων οἰκοδομητέα ἐμπονήματα. Hase.]

[Ἐμπόνιμος vitium scripturæ pro ἐμποίνιμος, quod vide.]

Ἔμπονος, ὁ, ἡ, Laborum patiens, VV. LL. [Versus ap. schol. Hephæst. p. 172 ed. Gaisf. : Ἀρετῆς ἔργα φέρειν ἔμπονος ἤβη. L. D. Aret. Acut. m. 1, 9, p. 8 : Δέει τῶν ἐμπόνων. Ezechiel ap. Euseb. Præp. ev. 9,

p. 444, C: Ἔμπονοι κόποι. Macc. 3, 1, 28: Ἔμπ. κραυγή, Vehemens vociferatio.]

[Ἐμπόνως, Graviter. Theodos. Diac. Acr. 2, 13: Στενάξας ἐμπ. ἐξ ἐγκάτων. Jo. Climac. p. 470, et schol. p. 213. Boisson. Jo. Chrysost. Serm. 105, vol. 6, p. 914, 12. Seager. Vita Epiphanii vol. 2, p. 321, A: Ἦν γὰρ αὐτοῖς γῆ ἰδία μικρὰ, ἣν καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐμπ. ταύτην γεωργῶν εἶχέν τινα παραμυθίαν ἐξ αὐτῆς. Int., Diligenter. Ib. C: Ἐπαίδευσεν αὐτὸν ἐμπ. τὸ τοῦ νόμου· 324, C: Τὰς δέλτους ἐμπ. γράφοντες· D: Τοῦ δὲ Ἐπιφανίου ἐμπ. ἐπιτήδευμα ἔχοντος. Heliodor. De chrysopœia Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 119, 11; 120, 53. L. D.]

[Ἐμπορεία, ἡ. Ἡ πολυτίμητος ἐμπορεία τοῦ νοητοῦ φωτὸς appellatur doctrina Christi ab Eusebio p. 52. Sucer. Thes. vol. 2, p. 1622. V. Ἐμπορία.]

[Ἐμπορεῖα, τὰ, Emporia, regio Africæ circa minorem Syrtin. Polyb. 1, 82, 6: Τὰς παραχωμιζομένας ἀγορὰς ἐκ τῶν παρ' αὐτοῖς καλουμένων Ἐμπορείων, ubi sunt varr. Ἐμπορίων et Ἐμποριῶν. 3, 23, 2: Τοὺς κατὰ τὴν μικρὰν Σύρτιν τόπους, ἃ δὴ καλοῦσιν Ἐμπορεῖα, ubi Ἐμπόρια nonnulli, ut est 32, 2, 1: Τὸ κάλλος τῆς χώρας, ἣν καλοῦσιν Ἐμπόρια, et Appiani Pun. 72, ubi consentientibus libris est τὴν περὶ τὸ Ἐμπόριον γῆν. *Emporia* dicit Livius 29, 25; 34, 62. Et videtur forma per ει in n. pr. non verior esse quam in subst., quod v.]

[Ἐμπορεῖον. V. Ἐμπόριον.]

[Ἐμπορεῖον, τὸ, Emporium, Hispaniæ locum memorat Polyb. 3, 39, 7; 76, 1, Strabo 3, p. 159, 160, ubi est var. Ἐμπόριον, ut scribitur ap. Appian. Hispan. 7, et 40. V. Ἐμπόριον.]

[Ἐμπορείτης. V. Ἐμπόριον.]

Ἐμπόρευμα, τὸ, ab Hesych. exp. πραγματεία, ἐμπορία, Negotiatio, Mercatura: videtur tamen etiam significare posse Merces quæ a negotiatoribus importantur. [Xenoph. Hier. 9, 11: Εἰ δὲ φοβῇ μὴ ἐν πολλοῖς ἄθλοις προτεθειμένων πολλαὶ δαπάναι γίγνωνται, ἐνθύμησον ὅτι οὐκ ἔστιν ἐμπορεύματα λυσιτελέστερα ἢ ὅσα ἄνθρωποι ἄθλων ὠνοῦνται· De vectig. 3, 4: Ἀγαθὸν δὲ καὶ καλὸν καὶ προεδρίαις τιμᾶσθαι ἐμπόρους καὶ ναυκλήρους καὶ ἐπὶ ξενίᾳ γ' ἔστιν ὅτε καλεῖσθαι, οἳ ἂν δοκῶσιν ἀξιολόγοις καὶ πλοίοις καὶ ἐμπορεύμασιν ὠφελεῖν τὴν πόλιν. Tzetz. Hist. 5, 78: Τὸ ληστρικὸν ἐμπόρευμα καὶ τὸ τῶν ὁρμῶν κέρδος δεινύοντες ἐκόμπαζον, λέγοντες ἀριστεῖας. Eust. Opusc. l. in Ἐμπόλημα cit.]

[Ἐμπορεύομαι. V. post Ἐμπορεύω.]

Ἐμπορευτέος, Mercandus, Mercium loco importandus. Aristoph. Ach. [480]: Ὦ θῦμ' ἄνευ σκάνδικος ἐμπορευτέα. [Verte, Proficiscendum. V. Ἐμπορεύομαι.]

[Ἐμπορευτικὸς, ἡ, ὸν, Mercatorius. Plato Polit. p. 290, A: Τῆς τῶν ἐμπορευτικῶν (τέχνης). Eust. Opusc. p. 230, 34: Πραγματευτικὸς ... καὶ ἐμπ. Pollux 7, 209.]

[Ἐμπορεύω. Polyb. 38, 4, 3: Πολλά τινα πρὸς ταύτην τὴν ὑπόθεσιν ἐμπορεύων καὶ μεθοδευόμενος, Multa in hanc partem fraudulenter dicens, velut mercatores solent, qui persuadere hominibus cupiunt ut merces suas emant. Ubi Valck. Schol. ad N. T. p. 408 conj. ῥητορεύων.]

Ἐμπορεύομαι, i. q. ἐμπορῶ, sed usitatius. [Mercor, Gl.] Thuc. 7, [13]: Εἰσὶ δ' οἱ καὶ αὐτῷ ἐμπορευόμενοι, ἀνδράποδα Ὑκαρικὰ [Ὑκαρικὰ] ἀντιμεβιβάσαι ὑπὲρ σφῶν πείσαντες τοὺς τριηράρχους. [Plato Leg. 12, p. 949, E: Πόλις ἥτις ἂν μήτε χρηματίζηται μήτ' ἐμπορεύηται. Xenoph. De vectig. 3, 1 et 3, Reip. Laced. 7, 1, Demosth. p. 893, 7, Dionys. A. R. 1, 44, p. 534, 6; 46, p. 538, 4; 9, 26 extr.; 10, 1, p. 1983, 4. De nave Prov. Salom. 29, 14: Ἐγένετο ὡσεὶ ναῦς ἐμπορευομένη μακρόθεν.] Chion Ep. 5, ad Matridem: Φιλοσοφήσας πρότερον, εἶτα ἐμπορεύεται, E philosopho mercator s. negotiator factus est, Quum prius philosopharetur, tandem negotiatur, s. mercaturam facit. Synes. Ep. 52: Ἐπὶ μεῖζον ἐμπορεύεσθαι, Majorem esse negotiatorem. Gregor. Enc. Macc.: Οὐδ' οὕτως ἀθλίως ἐμπορευσόμεθα, Non tam misere negotiabimur. At ἐμπορεύεσθαι Πόντον significat In Pontum proficisci s. trajicere, negotiandi et mercaturæ faciendæ causa, In Pontum enavigare importandarum mercium gratia. Chion Ep. 5, ad Matridem: Ἀρχέπολις ὁ Λήμνιος ἐμπορευόμενος εἰς τὸν Πόντον. [Alia structura Genes. 34, 10: Καὶ ἡ γῆ ἰδοὺ πλατεῖα ἐναντίον ὑμῶν, κατοικεῖτε καὶ ἐμπορεύεσθε ἐπ' αὐτῆς· 21: Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι εἰρηνικοί εἰσι, μεθ' ἡμῶν οἰκείτωσαν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐμπορευέσθωσαν αὐτήν· 42, 34: Καὶ γνώσομαι ὅτι οὐ κατάσκοποί ἐστε, ἀλλ' ὅτι εἰνηρικοί ἐστε, καὶ τὸν ἀδελφὸν ὑμῶν ἀποδώσω ὑμῖν, καὶ τῇ γῇ ἐμπορεύσεσθε.] Interdum cum accus. construitur, et signif. Mare trajiciens importo, Ut negotiator et mercator importo. Lucian. Nigrin. init.: Εἰχόμην ἂν τῷ γελοίῳ, γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμενος, Revera noctuas Athenas importans. [Hoseæ 12, 1: Ἔλαιον εἰς Αἴγυπτον ἐνεπορεύετο. Diog. L. 7, 2: Πορφύραν ἐμπεπορευμένος ἀπὸ τῆς Φοινίκης πρὸς τῷ Πειραιεῖ ἐναυάγησε. Dionys. A. R. 6, 85: Οἱ δ' ἐμπορεύονται πολλὰς διὰ θαλάσσης ὠφελείας.] Chion Ep. 11, ad Matridem: Ἡμεῖς δὲ ἀρετὴν ἐμπορευόμεθα. Itidem ἐμπορεύεσθαι τὴν σοφίαν pro Importare aliunde, citat Bud. e Themist. p. 117. [Prov. 3, 14: Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν (σοφίαν καὶ φρόνησιν) ἐμπορεύεσθαι· ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Sic ib. 6, 8: Πολλὴν ἐν τῷ ἀμητῷ ποιεῖται τὴν παράθεσιν, cod. Björnsthal. ἐμπορεύεται. Eust. Opusc. p. 261, 88: Χειροτονίαν ἐμπορευσάμενοι.] Et Gregor. Or. εἰς Βασίλειον, de Saule loquens, qui asinas amissas quærens, regnum invenit: Μεῖζον τοῦ ἔργου τὸ πάρεργον ἐμπορευσάμενος. Plato Ep. ad Dionys. [2, p. 313, E]: Οὐ μὴ γάρ ποτε τῆς ἐμπορίας ταύτης οὔτε σὺ στείλῃς, οὔτε Ἀρχέδημος ἐμπορεύσεται καλλίω καὶ λυσιτελεστέραν, Nec tu miseris, nec ille in Siciliam trajiciens importarit. Idem ibid. [D] sine accus.: Πέμψεις οὖν αὖθις τὸν Ἀρχέδημον, ὁ δ' ἐμπορευσάμενος ἥξει πάλιν, A me accipiens veluti merces, ad te importabit. Erat autem Archedemus internuntius inter Dionysium et Plat., quum Dionysius percunctabatur a Plat. quædam ad philosophiam pertinentia. [Notandæ etiam constructt. Ezech. 27, 13: Ἡ Ἑλλὰς καὶ ἡ σύμπασα καὶ τὰ παρατείνοντα, οὗτοι ἐνεπορεύοντό σοι ἐν ψυχαῖς ἀνθρώπων, καὶ σκεύη χαλκᾶ ἔδωκαν τὴν ἐμπορίαν σου· 21: Ἡ Ἀραβία καὶ πάντες οἱ ἄρχοντες Κηδὰρ οὗτοι ἐμποροί σου διὰ χειρός σου, καμήλους καὶ κριοὺς ἐν οἷς ἐμπορεύονταί σε. || Jo. Chrys. Hom. 78 in Jo. p. 883, ubi ad amicitiam colendam nos exhortatur: Ἐμπορευσώμεθα τὴν ἐμπορίαν ταύτην· ὁ πένης, ἵνα τῆς πενίας ἔχῃ παραμυθίαν· ὁ πλούσιος, ἵνα τὸν πλοῦτον ἐν ἀσφαλείᾳ κεκτημένος ᾖ. Macar. Hom. 16: Τὸν οὐράνιον ἐμπορεύεσθαι πλοῦτον. Basil. Sel.: Τοὺς ἐν τῷ οὐρανῷ ἐμπορεύεσθαι θησαυρούς. Jo. Chrys. Hom. 14 in 1 Ad Corinth. p. 330: Ὁ ἔμπορος οὐκ οἶκοι καθήμενος ἀρκεῖται τῷ θελῆσαι;.... Πῶς οὖν οὐκ ἄτοπον ... τὸν οὐρανὸν ἐμπορεύεσθαι μέλλοντας τῷ θέλειν ἀρκεῖσθαι μόνον; Greg. Nyss. Or. de baptismo t. 2, p. 217: Ἀσφαλίσαι τὸ ἀστάθμητον καὶ ἄδηλον τοῦ βίου· μὴ ἐμπορεύου τὴν χάριν, ἵνα μὴ ἐκπέσῃς τῆς δωρεᾶς. Sucer.] Item, Ad negotiationem utor, Ad quæstum faciendum utor. [Athen. 13, p. 569, F: Καὶ Ἀσπασία ἡ Σωκρατικὴ ἐνεπορεύετο πλῆθος καλῶν γυναικῶν. Iamblich. De Pyth. vita 17, 76, p. 64: Οὐ γὰρ κιβδήλως ἐνεπορεύετο λόγως, οὐδὲ πάγας, ταῖς οἱ πολλοὶ τῶν σοφιστῶν τοὺς νέους ἐμπλέκοντι.] In malam partem, 2 Petr. 2, [3]: Ἐν πλεονεξίᾳ πλαστοῖς λόγοις ὑμᾶς ἐμπορεύσονται, Per avaritiam fictis sermonibus vos negotiabuntur, i. e. Vobis tanquam pecoribus ad nundinationem abutentur: quomodo Plin. 29, 1, dicit imperitos medicos animas negotiari: et Apul. de judicibus, Sententias suas pretio nundinantur. [Theodoretus: Τὰς τῶν πενήτων συμφορὰς ἐμπορεύεσθαι, Ex pauperum calamitatibus quæstum facere. Eod. sensu Jo. Chrysost.: Τὴν πενίαν τοῦ πλησίον ἐμπορεύεσθαι, Ex proximi paupertate quæstum facere. Sucer. Schol. Eur. Hipp. 950: Ἐν λόγοις ἐμπορεύου, καθάπερ οἱ λεγόμενοι λογέμποροι.] Alicubi exp. etiam Lucror: ut ap. Synes. Epist. 4: Παρὰ τῶν γυναικῶν πλεῖστα ἐνεπορεύετο, Magnum lucrum consequebatur. [V. supra.] OEcum. vero In Acta p. 47, cum dat.: Ἐμπορεύομαι τῷδε τῷ πράγματι, Quæstum ex hac re facio, Hac re utor veluti ad negotiationem. [Prov. ap. Suid. et in Vat. App. 2, 63: Λόγοισιν Ἑρμόδωρος ἐμπορεύεται, pro quo ap. Zenob. 5, 6 et in Provv. metricis v. 678 λόγους vel λόγους γὰρ Ἑρμ. ἐμπ.] || Ἐμπορεύομαι usurpatum pro πορεύομαι, Proficiscor, affertur ex Eur.: Ὅστις δὲ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται, Κείνου ὅτι δοῦλος, κἂν ἐλεύθερος μόλῃ. Plut. in Pomp. [c. 78 et Mor. p. 33, D] Sophocli hos versus tribuit. [El. 405: Ἥδ' ὁ ἐμπορεύει, ubi est var. ἐκπορεύει. OEd. T. 456: Τυφλὸς

γὰρ ἐκ δεδορκότος καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου ξένην ἐπὶ σκήπτρῳ προδεικνὺς γαῖαν ἐμπορεύσεται. Aristoph. Ach. 754 : Ὅκα μὲν ἐγὼν τηνῶθεν ἐμπορευόμαν. Plato Leg. 12, p. 953, E : Τούτων οἱ πολλοὶ κατὰ θάλατταν ἀτεχνῶς οἷον πετόμενοι χρηματισμοῦ χάριν ἐμπορευόμενοι ἔτους ὥρᾳ πέτονται πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις. Achæus ap. Athen. 10, p. 414, D : Ἤβῃ σφριγῶντες ἐμπορεύονται, νέῳ στίλβοντες ἄνθει καρτερὰς ἐπωμίδας. Epicharm. ap. Athen. 3, p. 91, C : Καρκίνοι θ' ἵκοντ' ἐχῖνοί θ', οἳ καθ' ἁλμυρὰν ἅλα νεῖν μὲν οὐκ ἴσαντι, πεζᾷ δ' ἐμπορεύονται μόνοι. Sed ap. Polyb. 28, 10, 5 : Αὐτὸν δὲ φροντίζειν ἵνα τὸ στράτευμα πᾶν ἐν ταῖς πόλεσιν ἀγορὰς ἔχῃ, δι' ὧν ἂν ἐμπορεύηται, scrib. esse πορεύηται conjecerunt intt. Cum accus. Genes. 34, 24 : Πάντες οἱ ἐμπορευόμενοι τὴν πύλην τῆς πόλεως αὐτῶν, Ingredientes. Schol. Eurip. Hipp. 961 : Ἄφρων ἄρα καθέστηκε τοιαύτην ὁδὸν ἐμπορευομένη. Et metaph. Eurip. fr. Phœnicis ap. Æschin. p. 21, 39 : Σκοπῶν δίαιταν ἥντιν' ἐμπορεύεται, Vitam quam sequitur. Metaph. it. Hippocr. De arte p. 3, 4 : Τοὺς μὲν οὖν εἰς τὰς ἄλλας τέχνας τούτῳ τῷ τρόπῳ ἐμπίπτοντας οἷσι μέλει τε καὶ ἐν οἷς μέλει οἱ δυνάμενοι κωλυόντων· ὁ δὲ παρεὼν λόγος τοῖς ἐς ἰητρικὴν οὕτως ἐμπορευομένοις ἐναντιώσεται, quæ perperam de quæstu interpr. Foes. L. Dind. Αἱ ἡδοναὶ οὐκ ἐπὶ σφῶν αὐτῶν ἐμπορεύονται, ἀλλ' ἀκολουθοῦσιν αὐταῖς λῦπαι καὶ πόνοι, Antiphon ap. Stob. Flor. (vol. 3, p. 29 ed. Gaisf.) Dubites utrum verti debeat, Comparantur, an, Per se solæ incedunt et adveniunt : posteriori potestati sequentia congruunt. Hemst.]

Ἐμπορέω, Negotior, Mercaturam facio. [Forma vitiosa vel novitia.]

Ἐμπορητικὸς, ἡ, ὸν, Pertinens ad eos qui mercaturam faciunt. Plinio Emporetica charta dicitur, qua mercatores utuntur ad involvendas merces : 13, 12 : Nam emporetica inutilis scribendo, involucris chartarum segestriumque in mercibus usum præbet : ideo a mercatoribus cognominata. [Iterumque eod. cap. paullo inf. *Emporica* Turnebus. Et sane alterius formæ nulla est analogia.]

Ἐμπορία, ἡ, Mercatura, Negotiatio, [Mercatus, Nundinæ, Merces, Gl.]; ea præsertim qua mare trajicitur mercium causa. Hesiod. [Op. 644] : Θυμὸν ἐπ' ἐμπορίην τρέψας. [Theogn. 1166 : Τοῖς ἀγαθοῖς σύμμισγε, κακοῖσι δὲ μή ποθ' ὁμάρτει, εὖτ' ἂν ὁδοῦ τελέῃς τέρματ' ἐπ' ἐμπορίην. Herodot. 3, 139 : Ἐς Αἴγυπτον ἀπίκοντο κατ' ἐμπορίην.] Isocr. Areop. : Κατ' ἐμπορίαν ἐκπέμποντες· Trapez. init. [p. 359, A] : Γεμίσας δ' ὁ πατήρ μου δύο ναῦς σίτου, καὶ χρήματα δοὺς, ἐξέπεμψεν ἅμα κατ' ἐμπορίαν καὶ κατὰ θεωρίαν. Sic [Polyb. 3, 23, 4; inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 126, n. 87, 33;] Plut. [Mor. p. 410, A] : Οὐ κατ' ἐμπορίαν, ἀλλ' ἀνὴρ φιλοθεάμων καὶ φιλομαθὴς, Non mercaturis faciendis, sed visendi studio : cui similem l. habes in Ἱστορία. [Plat. Leg. 4, p. 705, A : Ἐμπορίας καὶ χρηματισμοῦ διὰ καπηλείας ἐμπιπλᾶσα αὐτήν (terram)· 11, p. 918, D : Πάντα τὰ περὶ τὴν καπηλείαν καὶ ἐμπορίαν καὶ πανδοκείαν γένη· Reip. 2, p. 371, A : Ἐὰν κατὰ θάλατταν ἡ ἐμπ. γένηται. Thucyd. 1, 2 : Τῆς ἐμπορίας οὐκ οὔσης, et in phrasi ἐμπορίας ἕνεκα 1, 7; 6, 2 et 7. Xenoph. Hier. 9, 9 : Εἰ δὲ καὶ ἐμπορία ὠφελεῖ πόλιν. Aristoph. Av. 718 : Πρός τ' ἐμπορίαν καὶ πρὸς βιότου κτῆσιν· 594 : Τάς τ' ἐμπορίας τὰς κερδαλέας πρὸς τὸν μάντιν κατεροῦσιν. Demosth. p. 1236, 23 : Ἐφ' ἑτέρᾳ ἀποδημῶν ἐμπορίᾳ. Lysias p. 908, 10. Aliique multi.] Rursum Isocr. Ad Nic. [p. 15, A] : Οὐ δόσιν, ἀλλ' ἐμπορίαν ποιούμενοι, Non donantes, sed nundinantes. Aristot. Pol. 4, 4 : Περὶ τὰς πράσεις καὶ τὰς ὠνὰς καὶ τὰς ἐμπορίας καὶ καπηλίας [-είας] διατρίβων. Athen. 13, [p. 576, A, ex Aristotele] : Ἐμπορίᾳ χρώμενοι, de Phocæensibus Massiliæ conditoribus. E Plat. affertur etiam ἐμπορίαν ἐμπορεύεσθαι. [Ep. 2, p. 313, E : Οὐ μὴ γάρ ποτε τῆς ἐμπορίας ταύτης οὔτε σὺ στείλῃς οὔτε Ἀρχέδημος ἐμπορεύσεται καλλίω. Cui phrasi notandus est accus. additus ab Jo. Chrysost. In Matth. vol. 7, p. 614, B, de latifundiorum possessoribus : Τί ἄν τις εἴποι τὰς ἐμπορείας (sic), ἃς αὐτοὺς (agricolas) ἐμπορεύονται; τὰς καπηλείας, ἃς αὐτοὺς καπηλεύουσιν;] et ἐμπορίαν στέλλειν. [Xen. Eph. 2, 3, p. 33, 4 : Ὁ μὲν Ἄψυρτος ἐπ' ἄλλην ἐμπορίαν εἰς Συρίαν ἀπῆλθε. Heraclid. Pont. c. 38 : Κατὰ ἄλλην ἐμπορίαν ἐλθόντα εὑρεῖν τοῦτον (τὸν καταλελειμμένον οἶνον) ἄθικτον. Damoch. Anth. Pal. 6, 63, 8 : Ὅπλα σοι ἐμπορίης ἄνθετο τῆς ἰδίης, de philosopho calamum, atramentarium etc. in templo dedicante. || « Quodvis negotium quod aliquis tractat. Matth. 22, 5 : Ὁ δὲ εἰς τὴν ἐμπορίαν αὐτοῦ, Ad negotia sua. Et ap. Aquilam, Symm. ac Theodot. Provv. 29, 18 : Ἀναζωσαμένη ἰσχυρῶς τὴν ὀσφῦν αὐτῆς ἤρεισε τοὺς βραχίονας αὐτῆς εἰς ἔργον. Καὶ ἐγεύσατο ὅτι καλόν ἐστιν ἐμπορία, καὶ οὐκ ἀποσβέννυται ὁ λύχνος αὐτῆς ὅλην τὴν νύκτα. Ubi ἐμπ. aut est Sedulitas, aut Negotium quod quis tractat. LXX ἐργάζεσθαι posuerunt. » Schleusn. Lex. V. et N. T. || Merx. Xenoph. De vect. 3, 2 : Ἐν δὲ ταῖς Ἀθήναις πλεῖστα μέν ἐστιν ἀντεξάγειν, ὧν ἂν δέωνται ἄνθρωποι· ἢν δὲ μὴ βούλωνται ἀντιφορτίζεσθαι, καὶ οἱ ἀργύριον ἐξάγοντες καλὴν ἐμπορίαν ἐξάγουσιν. Quomodo licet accipere ap. Plut. Mor. p. 151, E : Ἐκείνῳ τε γὰρ ἂν γένοιτο πλέονος ἀξία τῆς ἐμπορίας ἡ παρενθήκη. Philostr. V. Apoll. 5, 20, p. 203 : Ἐμπορίαν τοὺς θεοὺς πεποιημένος, de eo qui signa deorum venditurus veheret. Asclepiad. Anth. Pal. 7, 500, 3 : Ὡς ἐμὲ μὲν καὶ νῆα καὶ ἐμπορίην κακὸς Εὖρος ὤλεσεν. Ephraem Syr. vol. 1, p. 45, D : Οἱ τέλειοι καὶ σοφοὶ ἔμποροι ἕτοιμοι ἔχοντες τὴν ἐμπορίαν μετὰ χεῖρας· et ib. F; 50, C. Dem. p. 1285, 9 : Οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν ἀπέστελλον ἐκ τῆς Αἰγύπτου τὰ χρήματα, οἱ δ' ἐπέπλεον ταῖς ἐμπορίαις, οἱ δ' ἐνθάδε μένοντες διετίθεντο τὰ ἀποστελλόμενα. Ubi ἐμπορείαις libri nonnulli, ut Plut. Pomp. c. 25, ap. Phot. cod. 239, p. 322, 33, Polyb. 3, 42, 2, Diodor. 5, 12. Quæ forma vitiosa videtur. Ἐμπ. et εὐπορία confusa Demosth. p. 922, 10.]

[Ἐμπορίζω, Georg. Lapitha Poem. mor. 685. Boiss. Max. Planud. p. 395 ed. Herm., sed leg. ἐμπυρίζω, ut in cod. Par. 2562. Bast. Menand. ap. scriptorem Compar. Men. et Philem. p. 366 : Ὅταν γέρων γέροντι γνώμην διδοῖ (f. μεταδιδοῖ), θησαυρὸς ἐπὶ θησαυρὸν ἐμπορίζεται. Ἐμπορεύεται Grotius.]

Ἐμπορικὸς, ἡ, ὸν, Mercatorius, Negotiatorius, [Institorius, Gl.]. Ἐμπ. τέλη, Tributa s. Vectigalia quæ negotiatores persolvunt, quæ et ἐλλιμένια, ap. Polluc. 8, [132]. Ap. Eund. l. eod. [§ 63 : conf. 101 et 54, 88], ἐμπορικαὶ δίκαι, αἱ τῶν ἐμπόρων ἢ τῶν περὶ ἐμπορίου, quæ et ἔμμηνοι : Actiones negotiatorum. Itidem Dem. [p. 571, 21] : Ἐμπορικὴν δίκην καταδικασάμενος. [Id. 79, 23. Et νόμοι ἐμπορικοὶ, 924, 10.] Et ἐμπορικὴ τέχνη, Plato Theæt. [immo Euthyphr. p. 14, E], Mercatura. [Ἐμπορικὴ, Mercatura, Gl. Absolute sic Plato Soph. p. 223, D; 224, D; 265, A, Phileb. p. 56, E.] Plut. autem ἐμπορικὰ χρήματα vocat Ipsas merces; sic enim Turn. interpr. hunc l. [Mor. p. 419, B] : Ἐπιβῆναι νεὼς ἐμπορικὰ χρήματα καὶ συχνοὺς ἐπιβάτας ἀγούσης, Navigium conscendisse, quod non solum mercium vim, sed vectorum etiam magnam turbam ferret. [Aristoph. Ach. 972 : Οἷ' ἔχει σπεισάμενος ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν. Demosth. p. 940, 20. Absolute Plat. Leg. 8, p. 842, D : Ναυκληρικῶν μὲν γὰρ καὶ ἐμπορικῶν καὶ καπηλευτικῶν καὶ πανδοκεύσεων ... ἀπήλλακται ... ὁ περὶ ταύτην τὴν πόλιν νομοθέτης.] Idem dicit etiam φόρτος ἐμπορικὸς, itidem pro Mercibus vel Navigiis quæ mercibus onerata sunt, Lyc. [c. 9] : Οὐδ' εἰσέπλει φόρτος ἐμπ. εἰς τοὺς λιμένας. [Diod. 11, 56 : Ἐμπορικαῖς ἐργασίαις χρώμενοι. Appian. Pun. c. 87 : Ἔοικε γὰρ τὰ θαλάσσια τοῖς ἐμπορικοῖς κέρδεσιν, ἃ καὶ τὴν αὔξησιν ἔχει καὶ τὴν ἀπώλειαν ἀθρόαν. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 168, § 4 : Ἀγέτω δὲ καὶ ἡ μνᾶ ἡ ἐμπορικὴ Στεφανηφόρου δραχμὰς ἑκατὸν τριάκοντα καὶ ὀκτὼ κτλ., et sæpius in seqq., ibidemque τὸ πεντάμνουν τὸ ἐμπορικὸν et τάλαντον ἐμπ. Theophyl. Bulg. Ep. 71, vol. 3, p. 706, D : Μελαμπύρου ἐμπορικὸν ἡμιμέδιμνον. Polyb. 4, 39, 11 : Αἱ μὲν οὖν ἀληθεῖς αἰτίαι τοῦ ῥεῖν ἔξω τὸν Πόντον αἵδ' εἰσὶν, οὐκ ἐξ ἐμπορικῶν ἔχουσαι διηγημάτων τὴν πίστιν, ἀλλ' ἐκ τῆς κατὰ φύσιν θεωρίας. Carmina ἐμπορικὰ memorat Proculus ap. Phot. cod. 239, p. 320, 8, et explicatius 322, 32 : Ἐμπ. δὲ ὅσα κατὰ τὰς ἀποδημίας καὶ ἐμπορίας ἐπιδεικνύμενά τισιν ἐγράφη, Carmina inter itinera scripta. V. etiam Ἐμπορητικός. De Negotioso, ut supra ἐμπορευτικὸς, Eust. Opusc. p. 245, 35 : Πραγματικὸς καὶ ἐμπ. L. D. Nicet. Eug. 8, 182 : Γνάθων τις ἐλθὼν ἐμπορικὸς Βαρζόθεν, ubi conf. not. Boisson. Permutatum cum ἐμπειρικὸς v. in illo.]

[Ἐμπορικὸς, ὁ, Emporicus, cogn. viri in inscr. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 377, 23 : [Ἰου]λ. Ἐμπορικὸς ὁ

καὶ ... || Mauritaniæ sinus Emporicus memoratur Ptolemæo 4, 1. Strabo 17, p. 825 : Πρὸς νότον δὲ τῇ Λίξῳ καὶ ταῖς Κώτεσι παράκειται κόλπος Ἐμπορικὸς καλούμενος, ἔχων Φοινικικὰς ἐμπορικὰς κατοικίας. L. D.]

[Ἐμπορικῶς, More vel modo mercatorum, Quæstus caussa. Strabo 8, p. 376 : Ἐμπόριον γὰρ γενέσθαι, διὰ τὴν λυπρότητα τῆς χώρας τῶν ἀνθρώπων θαλαττουργούντων ἐμπ. Unde repetit Eust. Il. p. 288, 9. Hesych. : Ἐπιβατικὰ, ἃς ἡμεῖς λέγομεν παρενθήκας ἐπὶ τῶν ἐμπ. πλεόντων. Basil. M. Epist. 84, vol. 3, p. 176, E : Ὅ καὶ σὲ βούλομαι διανοηθέντα μήτοι νομίζειν ἡμᾶς ἐμπ. μᾶλλον ἢ φιλικῶς ποιεῖσθαι τὰς διαλέξεις.]

Ἐμπόριον, τὸ, Forum nundinarium, Plinio; Urbis locus in quo mercaturæ et negotiationes exercentur, præsertim in portu situs. Lat. quoque Emporium [Gl.] appellant : Cic. [Ad Att. 5, 2] : Quum per emporium Puteolanorum iter facerem. Plaut. [Amph. 4, 1, 4] : Apud emporium atque in macello, in palæstra atque foro. [Herodot. 2, 179 : Ἦν δὲ τὸ παλαιὸν μούνη ἡ Ναύκρατις ἐμπόριον. Aristoph. Eq. 171 : Τἀμπόρια καὶ τὰς ὁλκάδας· Av. 1523 : Εἰ μὴ παρέξει τἀμπόρι' ἀνεῳγμένα. Xenoph. Anab. 1, 4, 6 : Ἐμπόριον δ' ἦν τὸ χωρίον καὶ ὥρμουν αὐτόθι ὁλκάδες πολλαί. Id. De vectig. 3, 3 : Τῇ τοῦ ἐμπορίου ἀρχῇ. Demosth. p. 1324, 18 : Τοὺς τῶν ἐμπορίου ἐπιμελητάς· quem magistratum memorat et Dinarch. ap. Dionys. Dinarch. c. 11, p. 659, 9. Προστάτας τῶ ἐμπορίου Herodot. 2, 177.] Herodian. 8, [2, 6], de Aquileia : Πολυάνθρωπος ἦν καὶ ὥσπερ τι ἐμπόριον Ἰταλίας ἐπὶ θαλάττῃ προκειμένη, Velut quoddam Italiæ emporium ad mare sita. Thuc. 1, [100] : Διεντεύξεσθαι περὶ τῶν ἐν τῇ ἀντιπέρας Θρᾴκῃ ἐμπορίων, de emporiis Thraciæ ex adverso sitæ, ubi de oppidis etiam nundinariis intelligi posset. [Conf. id. 1, 13, ubi bis de Corintho; 4, 102, de Eione; 7, 50.] Ap. Dem. vero [p. 915, 11] : Ὅταν ἀποστέλλωνται ἐκ τῶν ἐμπορίων, Bud. vertit, Quum e portu egrediuntur, Quum e litore solvunt : non idem tamen significare Portum et ἐμπόριον, ostendit hic l. Xen. Hell. 5, [2, 16] : Χρημάτων πρόσοδοι ἐκ λιμένων καὶ ἐμπορίων. [Isocr. p. 198, C : Οὔτ' ἐμπορίῳ χρωμένη οὔτε λιμένα κεκτημένη. Polyb. 17, 2, 4. Æneas Tact. c. 10, p. 31 : Τὰ ἐμπόρια καὶ πρατήρια κλείεσθαι. Quæ phrasis est etiam ap. Lysiam p. 165, 27 : Τὰ ἐμπόρια κεκλεῖσθαι, Demosth. p. 22, 27, et contraria ap. Diodor. 1, 67 : Ἀνέῳξε τοῖς ἄλλοις ἔθνεσι τὰ κατὰ τὴν χώραν ἐμπόρια.] Idem annotat ap. Strab. identidem legi Ἐμπορεῖον, non ἐμπόριον. [V. 7, p. 310; 17, p. 834; annot. ad 8, p. 376; Xenoph. De vectig. 1, 7, Polyb. 5, 59, 7, Dion. Chr. Or. 36, vol. 2, p. 76, Dion. Cass. 47, 26. Æque vitiosum videtur atque ἐμπορεία pro ἐμπορία.] Rursum Dem. Pro cor. Ἐμπορίου κατασκευή. Pollux [9, 34] τοῦ ἐμπορίου partes facit καπηλεῖα et πορνεῖα. [Dici etiam de locis mediterraneis ostendit Dionys. A. R. 7, 20 : Ἐκ τῶν παραθαλαττίων τε καὶ μεσογείων ἐμπορίων σῖτον ὠνησάμενοι κατήγαγον δημοσίᾳ. || Merx. Xenoph. De vectig. 1, 7 : Καὶ μὴν οὐ περίρυτός γε οὖσα (Attica) ὅμως ὥσπερ νῆσος πᾶσιν ἀνέμοις προσάγεταί τε ὧν δεῖται καὶ ἀποπέμπεται ἃ βούλεται· ἀμφιθάλασσος γάρ ἐστι. Καὶ κατὰ γῆν δὲ πολλὰ δέχεται ἐμπόρια· ἤπειρος γάρ ἐστιν. Libri duo ἐμπορεῖα. Πολλὰς ἐμπορίας conj. Schneider. Inter utrumque variatur ap. Jesai. 23, 18.] || Suid. Ἐμπόριον exp. ἐπιτήδειον εἰς ἐμπορίαν, tanquam adjective accipiens. At Ἐμπόριος, Hesychio est μέτοικος : ap. quem habetur etiam Ἐμπορῖται, itidem pro μέτοικοι, ἐπιβάται. [Ἐμπορίσαι cod. Pro quo supra apud eund. Ἐμμορίδαι. Post Ἐμπορίσαι autem : Ἐμποριδονήτας (Ἐμπορίου ὠνητὰς), ἐνοικίου πραχτῆρας. Aliud adj. ex. annotavit Schneid. ex Arriani Ind. c. 41, p. 217 : Καθωρμίσθησαν ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ Εὐφράτου πρὸς κώμῃ τινὶ τῆς Βαβυλωνίης χώρης ... ἵνα λιβανωτόν τε ἀπὸ τῆς ἐμπορίης γῆς οἱ ἔμποροι ἀγινέουσι καὶ τὰ ἄλλα ὅσα θυμιήματα ἡ Ἀράβων γῆ φέρει, ubi pro alio voc., velut ὑπερορίης, illatum videtur per sequens ἔμποροι.]

[Ἐμπόριον, τὸ, Emporium, n. loci. Steph. Byz. : Ἔμπ., πόλις Κελτικὴ, κτίσμα Μασσαλιωτῶν. Δευτέρα Μακεδονίας. Τρίτη Σικελίας. Τετάρτη Καμπανίας. Ὁ πολίτης Ἐμπορίτης. Celticam rectius in Iberia poni ab Scylace p. 1, Polybio et Strabone (de quibus v. in Ἐμπορεῖον) annotavit Berkel. Ἐμπορίαι est Ptolemæo 2, 6; *Emporiæ* Livio 28, 42; 34, 9, Silio 3, 369. Gentilis Ἐμποριτῶν s. Ἐνποριτῶν, vel Ἐνποδειτῶν exx. v. ap. Eckhel. Doctr. N. vol. 1, p. 48. Inter Ἐμπορῖται et Ἐμπορίται variant libri Strab. 3, p. 159, 160, sed ut prævaleat Ἐμπορῖται. || De Siciliensi v. Burm. ad Dorv. Sic. p. 357 sqq. Ἐμπόριον Σεγεσταναῶν memorat Ptolem. 3, 4. || De Campana Liv. 21, 57, Strabo 6, p. 256. L. Dind.]

[Ἐμπόριος. V. Ἐμπόριον.]

[Ἐμπορὶς nomen muliebre videtur esse in inscr. Thesp. ap. Bœckh. vol. 1, p. 800, n. 1662, ubi relictæ sunt literæ ..ΜΠΟΡΙΣ. L. Dindorf.]

[Ἐμπορίτης, ὁ, i. q. ἔμπορος. V. Ἔμπορος. || I. q. μέτοικος, ἐπιβάτης. V. Ἐμπόριον.]

[Ἐμπορίτης, ὁ, Emporita. V. Ἐμπόριον.]

Ἔμπορος, ὁ, Vector, Qui mare trajicit, sed aliena navi, ut qui ναυσθλοῦται. Porphyrius initio sui Ὁμηρικῶν ζητημάτων libri : Τὸ μὲν οὖν ἔμπορος οὐ κατὰ τὴν συνήθειαν τέτακται παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐπ' ἀλλοτρίας νηὸς περώντων, οὓς συνήθως ἐπιβάτας νῦν λέγομεν. Aliquanto post dicit hunc Homericum ἔμπορον non a πορίζω derivari, sed a πόρος significante πορεία. Hæc autem exx. affert : ex Hom. Od. Ω, [299] : Ἦ ἔμπορος εἰλήλουθας Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης· B, [319] : Εἰμὶ μὲν ... Ἔμπορος· οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος οὐδ' ἐρετάων Γίγνομαι. Itidem Eust. [Od. p. 1961, 51] dicit ἔμπορον esse τὸν ἀλλοτρίας νηὸς ἐπιβάτην. [Æsch. Cho. 661 : Τάχυνε δ', ὡς καὶ νυκτὸς ἅρμ' ἐπείγεται σκοτεινὸν, ὥρα δ' ἔμπορους μεθιέναι ἄγκυραν ἐν δόμοισι πανδόκοις ξένων.] || At vero ap. posteros Homeri pro ἔμπορος usitatum est ἐπιβάτης, ipsum autem ἔμπορος capitur pro μεταβολεὺς s. πραγματευτὴς, et præsertim qui διὰ θαλάσσης περᾷ, a πόρος, Eust. Igitur ἔμπορος est Mercator, [Institor add. Gl.] ut Plin. supra in Ἐμπορητικὸς interpr., s. Negotiator, Is præsertim qui mare trajicit et mercimonia inde advehit, aut empta, aut permutata suis quæ exportavit. Plato De rep. 2, [p. 371, B] : Δεῖ τῇ πόλει καὶ ἄλλων διακόνων που τῶν τε εἰσαξόντων καὶ ἐξαξόντων ἕκαστα· οὗτοι δέ εἰσιν ἔμποροι. Eod. libro [ib. D] dicit ἐμπόρους esse τοὺς πλανήτας ἐπὶ τὰς πόλεις, qui modo in hanc, modo in illam urbem, mercium importandarum exportandarumve causa discurrunt. Isocr. Ad Demon. [p. 6, A] : Τοὺς ἐμπόρους τηλικαῦτα πελάγη διασπειρᾶν. Xen. Cyrop. 6, [2, 38] : Ὁ τῶν ἐμπόρων πλείστην ἀγορὰν παρέχων· 4, [5, 42] : Πωλεῖν τοὺς καπήλους καὶ ἐμπόρους ὅτι ἔχει ἕκαστος πράσιμον, καὶ ταῦτα διαθεμένους ἄλλα ἄγειν, ubi etiam nota diversos esse καπήλους et ἐμπόρους : nam ἔμποροι iidem fere sunt qui αὐτοπῶλαι, inferiores autem iis κάπηλοι, quippe qui ab ipsis merces emant quas revendant. [De discrimine ἐμπόρων et καπήλων schol. Aristoph. Pl. 1156. Distinguit etiam Plato Polit. p. 290, A, et alibi.] At, Ἔμπορός εἰμι σκηπτόμενος, proverbium est in eos qui timiditati suæ falsam causam prætexunt, de quo plura apud Erasm. [Aristoph. Eccl. 1027 : Ἀλλ' ἔμπορος εἶναι σκήψομαι· Pl. 904 : Ἀλλ' ἔμπορος (εἶ); — Ναί· σκήπτομαί γ', ὅταν τύχω. Ἔμπορος de Mercatore usurpant Simonid. ap. Clem. Al. Pæd. 2, 8, p. 207 : Κἠλειφόμην μύροισι καὶ θυώμασι καὶ βακκάρει· καὶ γάρ τις ἔμπορος παρῆν. Aristoph. Plut. 521, 1179, Pac. 295; Thucyd. 3, 74; 6, 31; 7, 24, aliique multi quum antiquiorum tum recentiorum.] Metaph. vero oratores Athenienses in Epistola Philippi apud Demosth. [p. 164, 4] dicuntur ἔμποροι τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας, ut Apul. de judicibus, Sententias suas pretio nundinantur. Quod porro Eur. Hipp. [964] dicit, Κακὴ ἔμπορος βίου, schol. exp. διοικήτρια, item προνοητικὴ, πραγματικὴ. [Epigr. Anth. Pal. App. 252, 7 : Ἔμπορος εὐμόρφων γενόμην ... γυναικῶν. Philipp. ib. 9, 416, 3 : Ὥρης ἔμπορος.] || Ἔμπορος adjective pro ἐμπορικὸς, de quo supra, usurpavit Nonn. [Jo. c. 2, 81], ἔμπορος ἔδρη, pro ἐμπορικὴ ἔδρη. [Diodor. 5, 12 : Αἰμένας εὐχρήστους, οὐ μόνον ταῖς ἐμπόροις, ἀλλὰ καὶ ταῖς μακραῖς ναυσὶν εὐθετοῦντας. Ita meliores libri duo : ceteri τοῖς. Appiani Pun. c. 87 : Σμικρότερα μὲν ἴσως τὰ κέρδη, βεβαιότερα δὲ καὶ ἀκινδυνότερα καθάπαξ τὰ τῆς γεωργίας τῶν ἐμπόρων, ἐμπορικῶν conj. Schweigh. : cod. παρὰ τοὺς ἐμπόρους. Quicquid scripsit Appianus, ἐμπόρων certe non posuit significatione adjectivi.] || Ἔμπορος, Viator. Soph. OEd. C. [25] : Πᾶς γάρ τις ἡμῶν τοῦτό γ' ἐμὶν ἔμπορος, In quoscunque enim inciderimus

viatores, locum hunc nobis dicebant. Schol. quoque exp. ὁδοιπόρων, addens hoc vocab. κεχιάσθαι. [Ib. 330 : Πολλὰ δ' ἐμπόρων ἔπη φιλεῖ πλανᾶσθαι· 901 : Ἔνθα δ' στομοι μάλιστα συμβάλλουσιν ἐμπόρων ὁδοί. Eurip. Alc. 1000 : Τιμᾶσθω, σέβας ἐμπόρων. || Ἔμπορος et εὔπορος confusa Plut. Mor. p. 649, F, Diodor. Exc. Vat. p. 10, 13. Ἔμπορος et ἔμπειρος, v. in illo.]

[Ἔμπορος, ὁ, Emporus, n. pr. viri videtur esse in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 405, 20, ubi memoratur ...αχίδης Ἐμπο... Ἐνπόρου cujusdam mentio fieri videtur in alia ib. p. 512, n. 760. Frequentius est n. Εὔπορος. L. Dindorf.]

Ἐμπορπάω, s. Ἐμπορπόω [s. Ἐμπορπίω (Ἐμπορπεῖν Gl.)], Infibulo, [Fibulo add. Gl.] Fibula alligo s. subnecto. Ab ἐμπορπάω est ἐνεπορπέατο Ionice pro ἐνεπόρπηντο, ap. Herodot. 7, [77] : Ἐνεπορπέατο εἵματα, Vestes fibulis subnexæ erant. Antipho [immo Lycurg. in Leocr. p. 153, 5] : Διπλᾶ τὰ ἱμάτια ἐμπεπορπημένους, de senibus. [Dionys. A. R. 2, 70 : Τηβέννας ἐμπεπορπημένοι περιπορφύρους. Plut. Mor. p. 201, C :] Σάγον ἐμπεπορπημένος μέλανα. [Mario c. 17 : Φοινικίδα διπλῆν ἐμπεπορπημένη. Appian. Hispan. c. 43 : Ἐνεπορπήσατο σάγον ἰδιωτικῶς. Dio Cass. 62, 2 extr. : Χιτῶνα παμποίκιλον ἐνεκεκόλπωτο καὶ χλαμύδα ἐν αὐτῷ ἐνεπεπόρπητο. Figurate Maccab. 3, 7, 5 : Νόμου Σκυθῶν ἀγριωτέραν ἐμπεπορπημένοι ὠμότητα, Induti, ut supra Ἐγκομβώσασθαι.] Ab Ἐμπορπόω vero est ἐμπορποῦσθαι, quod Suid. exp. συμβάλλεσθαι, Hesych. φιβλοῦσθαι [Maccab. 1, 14, 44 : Ἐμπορποῦσθαι πόρπην χρυσῆν] : ap. quem etiam Ἐμπόρπευμα legitur, diciturque esse ὑφάσματος εἶδος : sed reponendum puto vel Ἐμπόρπημα vel Ἐμπόρπωμα. [Ἐμπόρπημα est ap. eund. in gl. Ἄλλικα (post Ἀλληλούια). Nicet. Alex. 1, p. 307, B : Οὐ χρείαν Ἀλαμανοὶ τοιούτων ἔχουσι θεαμάτων οὔτε μὴν ἐπιτηδείων γυναιξὶν ἐμπορπημάτων καὶ στολισμάτων φιλοῦσι θίασται καθιστάναι. Ap. Hesych. codex Ἐμπόρτευμα.]

[Ἐμπόρπημα. V. Ἐμπορπάω.]

Ἐμπόρφῡρος, ὁ, ἡ, opp. τῷ ἀπόρφυρος, et significans vel Indutus purpura, vel Imbutus purpureo colore, Purpureus. Bud. interpr. non solum Purpureus, sed etiam In purpuram vergens, In purpureum colorem inclinans, ap. Diosc. [1, 120 : Σχίδακας ... ἐμπορφύρους τῷ χρώματι· 3, 114 (104 Sprengel.) : Ἄνθος (lychnidis cor.) ἐστὶν ὅμοιον λευκοΐῳ, ἐμπόρφυρον δέ. Ἐμπ. ἐσθὴς καὶ ἔνλος, Clavus, Impurpurata vestis, Gl.]

[Ἔμπότης. Anna Comn. p. 94, D : Τῇ μέντοι εὐγενείᾳ σου ἀπεστάλησαν δεξιωμάτων ἕνεκεν ἐγκόλπιον χρυσοῦν... καὶ ἐμπότης κρύος. Int. Crystallinum poculum.]

[Ἔμποτος, ὁ, ἡ, Poculentus. Aret. Diut. p. cur. 1, 13, p. 128 : Ἢν δὲ ἐς κύστιν ὁρμᾷ (pus), ὠρητικοῖσι ἐξάγειν, ἀσάρου τῆς ῥίζης καὶ φοῦ καὶ ἀδιάντου καὶ μείου τῶν ἐμπότων.]

Ἔμπουσα, ἡ, Empusa : spectrum seu phantasma dæmonicum quod Hecate infortunatis visendum offerre solebat, in omnes se transformans figuras, alterum pedem æreum habens, alterum asininum, unde et ὀνοσκώλη dicitur et ὀνοσκελίς. Quæ fere ad verbum Aristoph. in Ranis [288] testatur, Bacchum et Xanthiam ad inferos descendentes sic introducens loquentes : Ξ. Καὶ μὴν ὁρῶ νὴ τὸν Δία θηρίον μέγα. Δ. Ποῖόν τι; Ξ. Δεινόν· παντοδαπὸν γοῦν γίνεται· τοτὲ μὲν [ποτὲ μέν γε] βοῦς, νυνὶ δ' ὀρεύς, τοτὶ δ' αὖ [ποτὲ δὲ] γυνή. Ὡραιοτάτη τις. Δ. Ποῦ 'στί; φέρ' ἐπ' αὐτὴν ἴω. Ξ. Ἀλλ' οὐκέτ' αὖ γυνή 'στιν, ἀλλ' ἤδη κύων. Δ. Ἔμπουσα τοίνυν γ' [del.] ἐστί. Ξ. Πυρὶ γοῦν λάμπεται Ἅπαν τὸ πρόσωπον, καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει. Δ. Νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ βολίτινον ἕτερον [θάτερον]· appellans βολίτινον asininum, quoniam βόλιτος proprie esse creditur fimum seu stercus asininum. Sunt qui putent dictum παρὰ τὸ ἑνὶ [ποδὶ] ποδίζειν, quod uno incedat pede, quasi ἔμπουσαν : alterum enim pedem æneum habet. [Plura de ea schol. ad l., Suidas, Zon., Hesych., Etym. M., Eust. ad Dionys. v. 723, qui docent ab aliis dæmonem circa Hecaten, ab Aristophane in Tagenistis Hecaten ipsam ita vocatam. Memorant præter Dionys. l. c., ubi est pl. : Ἐχθρὴν Ἐμπούσῃσι καὶ ἄλλοις εἰδώλοισι, Aristophanes tertium Eccl. 1056, Demosth. p. 270, 24 (quo referuntur gll. Lex. rh. Bekk. An. p. 259, et Harpocrationis), Lucian. De saltat. c. 19, Alciphron 3, 62, Philostr. V. Apoll. 2, 4, p. 52, et ubi plur. 4, 25, p. 165, Dosiadas Anth. Pal. 15, 26, 3, cum schol., Eust. Od. p. 1704, 40, Opusc. p. 115, 54, Hesych. v. Γελὼ, et sec. Lennepii ad Phalar. p. 150 et Reiskii conj. Plut. Mor. p. 1101, C, ubi ἐμπίπτουσαν scriptum. Conf. etiam Vales. ad Harpocr. et ad Sozom. H. E. 8, 6, p. 333. De accentu Ἔμπουσα Arcad. p. 97, 18; de spiritu 198, 22.]

Ἐμπρακτικός, ἡ, όν, Efficax, Actuosus. Et compar. ἐμπρακτικώτερος, Efficacior, in VV. LL. sed absque auctore. [Diosc. 1, 48 : Ἔστι δὲ ἐμπρακτικώτερον τῇ γεύσει πικρίζον· 5, 117 : Τὸ δὲ Αἰγύπτιον (misy) πρὸς μὲν τἄλλα διαφέρει ἐμπρακτικώτερον ὄν. Superl. id. 2, 96 : Ἐμπρακτικωτάτη ἐστὶν ἡ ταυρεία (χολή)· sed ubi leg. videtur ἐμπρακτικωτέρα. L. Dind.]

Ἐμπρακτος, ὁ, ἡ, [Qui effici potest. Pind. Pyth. 3, 61 : Μὴ, φίλα ψυχά, βίον ἀθάνατον σπεῦδε, τὰν δ' ἔμπρακτον ἄντλει μαχανάν. Schol. : Ἐπιζήτει μηχανὴν, ἣν καὶ καταπράξασθαι δύνασαι, οἷον τοιούτοις ἐπιχείρει, ἃ δύνασαι πραχθῆναι. || Obligatus, Obstrictus. Inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 741, 54 : Ὀφειλέ[τω ἁ πόλις τῶν Ἐρχομενίων ἀργουρίω [μνᾶς] πεττεράκοντα Εὐδώλου καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, κὴ τόκον φερέτω δρα[χμὰς δούω] τᾶς μνᾶς ἑκάστας κατὰ μῆνα [ἕκασ]τον, κὴ ἔμπρακτος ἔστω Εὐδ[ώλου ἁ πόλις] τῶν Ἐρχομενίων. L. D.] Efficax. [Agens, Navus, Gl. Diodor. 13, 102 : Ἀνὴρ τὰ περὶ τὸν πόλεμον ἔμπρακτος. Memno Phot. cod. 224, p. 236, 32 : Διεπρεσβεύετο πάλιν πρός τε τοὺς ἐν Σκυθίᾳ Χερρονησίτας καὶ Θεοδοσιανούς... καὶ ἡ πρεσβεία ἀνέστρεφεν ἔμπρακτος· ut de irrita legatione vicissim dicitur ἄπρακτος. Eust. Opusc. p. 80, 32 : Ὁ ἔμπρακτος ἐπιλύτης τῆς βασιλικῆς ἀπορίας, de Tarquinio Superbo capitibus papaverum decutiendis nuncio filii respondente. V. etiam Ἐμπράκτως. De re Diodor. 13, 70 : Τόλμαν ἔμπρακτον ἔχοντα πρὸς πᾶσαν περίστασιν. Et τὸ ἔμπρακτον, ut infra de oratione, Vis, Robur, ap. German. in Mystagog. a Ducangio cit. : Τὸ μὲν γὰρ πρῶτον τῶν ζώων ὅμοιον λέοντι, τὸ ἔμπρακτον αὐτοῦ καὶ ἡγεμονικὸν καὶ βασιλικὸν χαρακτηρίζον.] Et compar. ἐμπρακτότερος, Efficacior. Ἐμπρακτότερον ἔμπλαστρον, Diosc. Efficacius, quod et ὀραστικώτερον [1, 48. Id. 5, 119]. Ἔμπρακτος redditur etiam Actuosus a Bud., afferente e Greg. Naz. : Καὶ πρᾶξιν ἡσύχιον, καὶ ἡσυχίαν ἔμπρακτον. Et e Basil. De vita solitaria : Οὕτω δεῖ καὶ τὸν ἐσπουδακότα ἑαυτὸν πᾶσι τοῖς μέρεσι τῆς ἀρετῆς ἀπεργάσασθαι τέλειον, οἱονεὶ πρὸς ἀγάλματά τινα κινούμενα καὶ ἔμπρακτα, τοὺς βίους τῶν ἁγίων ἀποβλέπειν. [Ducang. : « Vita S. Syncleticæ n. 79 : Τὴν δὲ ἔμπρακτον διδασκαλίαν αὐδ' ὁ πᾶς αἰὼν διαλῦσαι δυνηθείη. I. e. Vividam doctrinam, quomodo Nicetas Paphl. Vit. Ignat. p. 1241 τὰς ἐμπράκτους ὁμιλίας dixit, » etc.] Et ἔμπρακτοι ὑπατικοὶ in Pand., inquit Idem, nisi sit menda, vocantur Ordinarii, h. e. Non honorarii tantum, sed administrantes, munifices. [Ducang. : « Theophanes in Rhinotmeto p. 313 : Ἀποστείλας δὲ εἰς τὰ μεσόγεια ἅπαντα, πλείους ἐξ αὐτῶν εὑρὼν, ἐμπράκτους τε καὶ ἀπράκτους, πάντας ἀπέκτεινεν. Ubi Miscella recte vertit, Tam eos qui in dignitate erant, quam privatos. Sunt enim ἔμπρακτοι, Qui in actu sunt, ut est in cod. Canonum Afric. can. 97, i. e. qui munus vel dignitatem aliquam exercent... Glossæ Basilic. : Ὀρδινάριος, τῇ τάξει ἔμπρακτος, ἢ στρατηλάτης. Ἔμπρακτος ἡμέρα, Dies juridicus in iisd. Basilicis. » Ἔμπρακτοι ἡμέραι sunt δικάσιμοι in Manuel. Comn. Διατάξει περὶ ἀπράκτων ἡμερῶν. Hemst. || In oratione ἔμπρακτον, τὸ, τῶν αὐξητικῶν, Longino 11, 2, est Vis exaggerationis, quæ inest in actionis vigore. 9, 13 dixerat τὸ δραματικὸν et τὸ πρακτικόν. 15, 8 : Τῆς ῥητορικῆς φαντασίας κάλλιστον ἀεὶ τὸ ἔμπρακτον καὶ ἐνάληθες. Mox dicitur τὸ ἐναγώνιον καὶ ἐμπαθὲς et § 2 τὸ ἐγκεκινημένον (συγκ.). Ernest. Lex. rhet. Olympiod. Cat. in Job. c. 20, p. 449 : Ἔπαινος καὶ τοῦ λέγοντος, ὅταν ἐμπράκτους ἔχῃ τοὺς λόγους. Suicer. Thes. vol. 1, p. 1105, B. Longin. c. 18 : Τί δ' ἐκεῖνα φῶμεν, τὰς πεύσεις τε καὶ ἐρωτήσεις; Ἆρα οὐκ αὐταῖς ταῖς τῶν σχημάτων εἰδοποιίαις παραπολὺ ἐμπρακτότερα καὶ σοβαρώτερα συντείνει τὰ λεγόμενα; Efficaciorem vehementioremque faciunt orationem. L. Dind.]

Ἐμπράκτως, Efficaciter, Actuose. [Plutarch. Sertor. c. 4 : Σπουδὴν καὶ τάχος προσθεὶς τῷ ἔργῳ ... ἀνδρὸς ἐμπρ. βιωσομένου δόξαν ἔσχεν. Ap. Diodor. Exc. vol. 2,

p. 577, 56 : Ἦν ἐν τοῖς πολέμοις ἀνὴρ ἐμπρακτος ἐμφερόμενος καὶ γνώμῃ διαφέρων, Vales. conjiciebat ἐμπράκτως scribendum. || Solenni pompa et obsequio. Theophanes in Leonte Isauro an. 3 de Maria conjuge : Προῆλθεν ἐμπρ. μόνη χωρὶς τοῦ ἀνδρὸς ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ. Ubi Miscella, Processit sola cum solenni obsequio sine viro. Mox, Μετὰ δὲ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐμπρ. ἡ Αὐγούστα Μαρία ἀνέκαμψε. Misc., Cum solenni rursus obsequio. Denique an. 33 Copronymi : Μετὰ λαφύρων καὶ αἰχμαλώτων ὑπέστρεψεν θριαμβεύσας ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐμπρ. εἰσελθὼν τὸν πόλεμον τοῦτον ἐπωνόμασεν εὐγενῆ. Ducang.]

[Ἐμπράσσω s. Ἐμπράττω. Exod. 10, 2 : Ὅπως διηγήσεσθε εἰς τὰ ὦτα τῶν τέκνων ὑμῶν ὅσα ἐμπέπαιχα τοῖς Αἰγυπτίοις. Al. ἐμπέπραχα, vitiose.]

[Ἐμπραΰνω, Lenio, Mitigo. Pollux 1, 208 : Εἰσὶ δὲ σκληροὶ χαλινοὶ οἱ ἔχοντες τροχοὺς τραχεῖς καὶ ἐχίνους ὀξεῖς. Ἔστι δὲ καὶ τούτους ἐμπραΰνειν καταλειοῦντα καὶ κατακληροῦντα. αὖ]

Ἔμπριον, Hesych. exp. ἔμπειρον : pro quo supra ἔμπαιον. B

[Ἐμπρέπεια, ἡ, Decor, Decentia. Jo. Chrysost. t. 4, p. 281, 24 : Τὴν ἔσω ἐμπρέπειαν. Hase.]

[Ἐμπρεπής, ὁ, ἡ, Excellens. Ananius ap. Athen. 7, p. 282, B : Εἶτα δ' ἐστὶν ἐκ θαλάσσης θύννος ὡ κακὸν βρῶμα, ἀλλὰ πᾶσιν ἰχθύεσσιν ἐμπρεπὴς ἐν μυττωτῷ, Excellens inter omnes, interpr. Casaub. Ap. Æschyl. Suppl. 116 : Ἰηλέμοισιν ἐμπρεπῆ ζῶσα γόοις με τιμᾷ, dicitur, ut ap. Soph. in Ἐμπρέπω citatum, Πολλοῖς ἐμπρέπουσαν ἄλγεσιν. Ἐμπρεπὴς et ἐκπρ. confusa ap. Pseudo-Plut. Mor. p. 220, C, ubi Ἐμπρεπὴς ephorus Spart. memoratur, qui a Plut. vocatur Ἐκπρεπής. Ἐμπρεπὴς autem corruptum ex Ἐμπρεπής. L. D.]

Ἔμπρεπος, Decorus, Conveniens. Hesych. enim ἔμπρεποι affert pro ἐπίπρεποι, πρέποντες : addens etiam ὅμοιοι. [Cod. πρέπον, ὅμοιον. Itaque leg. Ἔμπρέπον, ἐπιπρέπον. L. Dind.]

Ἐμπρέπω, Decorus et præstans s. conspicuus sum inter, ut accipiunt ap. Aristoph. [Nub. 605] : Βάχχαις Δελφίσιν ἐμπρέπων, Decorus et præstans inter Delphicas Bacchas. Item e Soph. [El. 1187] affertur ἐμπρέπουσαν ἄλγεσι pro περιφανῆ οὖσαν : quod sonare videtur Decenter se gerentem in doloribus. [Meliorem priori interpr. addit schol. ipse, ἐνηρμοσμένην. Reddendum, Malis circumdatam i. e. oppressam, Versantem in malis. Eurip. Heracl. 407 : Ἐν δὲ πάντων (oraculorum) γνῶμα ταὐτὸν ἐμπρέπει, ubi πᾶσι bis scribit Triclinius ad Soph. Trach. 594 et Antig. 174. Aristid. Quint. p. 12, 23 : Σύμφωνοι μὲν (φθόγγοι) ὧν ἅμα κρουομένων οὐδὲν μᾶλλον τῷ ὀξυτέρῳ ἢ τῷ βαρυτέρῳ τὸ μέλος ἐμπρέπει, ubi vid. Meibom. p. 216. Vid. Ἐμπρεπής.] Significat, etiam Decori sum, Cum decore convenio, Decro. Plutarch. Alcib. [c. 1] : Τῇ φωνῇ καὶ τὴν τραυλότητα ἐμπρέψαι λέγουσι, Voci balbutiem quoque decus attulisse et gratiam ferunt. [Immo Conspicuam fuisse in voce.] Impersonaliter etiam ἐμπρέπει dicitur pro Decori est, Decet. [Pind. Pyth. 8, 29 : Πολλοῖσι μὲν γὰρ ἀείδεται νικαφόροις ἐν ἀέθλοις θρέψαισα καὶ θοαῖς ὑπερτάτους ἥρωας ἐν μάχαις, τὰ δὲ καὶ ἀνδράσιν ἐμπρέπει. Schol. : Διαπρέπει δὲ καὶ ἐν ἀνδράσιν εὐβουλίας ἕνεκεν καὶ γνώμης. D Herodot. 7, 83 : Σκευὴν μὲν τοιαύτην εἶχον ἥπερ εἰρηται· χωρὶς δὲ χρυσόν τε πολλὸν καὶ ἄρθονον ἔχοντες ἐνέπρεπον. Epigr. Anth. Pal. 7, 334, 10 : Ἡ μὲν ἐμοὶ φίλον ἦεν ἐὺ ἀγνῶν ἡγεμονήων ἐμπρεπέμεν μύθοις ἀμφὶ δικασπολίης. Philodem. ib. 222, 3 : Ἐνθάδε τῆς Τρυφέρας μαλακὸν ῥέθος, ἐνθάδε κεῖται τρυγόνιον, σαβακῶν ἄνθεμα σαλμακίδων· ἦ καλύβη καὶ δόσπος ἐνέπρεπεν, ἦ φιλοπαίγμων στωμυλίη. Themist. Or. 27, p. 333, A : Ῥητορικὴν ἐκπονεῖν καὶ πανηγύρεσιν Ἑλλήνων ἐμπρέπειν. Aristid. vol. 1, p. 76 : Τὸν δὲ τρόπον κοσμιώτατος καὶ ἐλευθεριώτατος, μεγαλοπρεπείᾳ μετ' ἀφελείας ἐμπρέπων. Dio Cass. 40, 41 : Ἐν τοῖς ὅπλοις δεινῶς ἐνέπρεπεν· 51, 12 : Ἐν τῷ πενθίμῳ σχήματι δεινῶς ἐνέπρεπε. Plotin. Enn. 6, 7, 22, p. 1307, 15 ed. Creuzer. : Οἷον γὰρ προσώπου πελάζει, καλῷ μὲν, ὥπω δὲ ὄψιν κινεῖν δυναμένῳ, ᾧ μὴ ἐμπρέπει χάρις ἐπιθέουσα τῷ κάλλει. Signif. Quadrandi. Eunap. p. 112 : Χρυσανθίου λόγος πᾶσιν ἦν ἐναρμόνιος, καὶ τοσαύταις διαφοραῖς ἠθῶν ἐνέπρεπε καὶ καθηρμόζετο. Cum infin. Heliod. 5, 8 : Τραπέζῃ τῇ βασιλείως διακυνεῖν ἐμπρέπει. Ἐμπρέποντα Hesych., ut supra schol. Pind., interpr. διαπρέποντα.]

Ἐμπρήθω, [V. Ἐμπίμπρημι. ||] Inflo. Hom. Il. A, [481] : Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἰστίον, Inflavit et implevit, Cavum in eo sinum fecit. [Retuli huc quæ de cod. l. HSt. in Πρήσσω.] Sed et πρῆσε ejusdem originis esse videtur Eustathio, vel a verbo Πρήθω. Nam hæc verba Hom. Il. A, Ἐν δ' ἄν. πρ. μ. ἰστ., enarrans p. 139, πρῆσεν exponit ἐφύσησε, subjungens : Θέμα δὲ τοῦ πρῆσεν ἢ τὸ πρήθω ἢ τὸ περῶ συγκοπέν, ἐξ οὗ καὶ τὸ πρήσσουσα καὶ διαπρήσσουσα κέλευθον, ὅ ἐστι διαπερῶσα. Igitur πρῆσεν vel potius ἐνέπρησεν (est enim tmesis), ab ἐμπρήθω significat Inflavit, Flatu implevit : ἐπούρισε seu κατούρωσε. [Conf. quæ de præs. hujus verbi diximus in Ἐκπρήσω. H. Bacch. 33 in eand. sententiam, Ἔμπνευσεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον. Aristoph. Vesp. 36 : Ἔχουσα φωνὴν ἐμπεπρημένης δόός. Schol. : Ἐμπεπρησμένης (ut olim legebatur), ἐμπεφυσημένης, παχείας· πρῆσαι γὰρ τὸ φυσῆσαι· ἔνθεν καὶ πρηστήρ. Quibus conf. Hesych. v. Πρῆξαι : Ἀναπρήσας ἀντὶ τοῦ ἀναφυσήσας· ὅθεν καὶ ἡμεῖς τοὺς ἀναπεφυσημένους πεπρημένους φαμὲν, et sim. alii gramm. in annot. indicati. Sed meliorem interpr. suppeditat Pollux 5, 80, ἔμπυρος de apro dictum memorans. L. Dind.]

Ἔμπρησις, εως, ἡ, i. q. ἐμπρησμός. Æschin. [p. 76, 3] : Ἐμπρήσεις οἰκιῶν. [Herodot. 8, 55 : Διυτέρῃ ἡμέρῃ ἀπὸ τῆς ἐμπρήσιος (templi). Plato Reip. 5, p. 470, A : Ἵης τε τιμήσεως τῆς Ἑλληνικῆς καὶ οἰκιῶν ἐμπρήσεως. Æneas Tact. c. 33 argum.; inscr. ap. Bœckh. vol. p. 712, 6; Theophr. De igni 59; Plut. Fab. c. 26, et sæpe Dio Cass. Strabon. 5, p. 235, ubi bis plur., et 14, p. 640, cit. Hemst.]

Ἐμπρησμός, ὁ, Incensio, Inflammatio. Philo De mundo : Ἐμπρησμὸς καταλαμβάνει, καὶ ῥεῦμα αἰθερίου πυρὸς ἄνωθεν ἐκχεόμενον. Ubi Bud. vertit Deflagratio grassatur. Pro Incendium [Gl.] posuit Plut. [Mor. p. 824, F; 1051, C] et Philostr. [Aristid. vol. 1, p. 431 : Πρὸς τὸν τῶν τριήρων ἐμπρησμόν. Athen. De mach. p. 4; Phrynich. Ecl. p. 335; schol. Plat. p. 420 Bekk.; Eust. Opusc. p. 275, 71; 283, 16. Pollux 9, 156.]

Ἐμπρηστὴς, ὁ, Qui incendit et inflammat, etiam Incendiarius [Gl.], ut Tac. et Suet. vocant. [Procl. Paraphr. p. 231. Anct. Aq. Deuteron. 8, 15. Dionys. Areop. p. 128, D : Τοὺς Σεραφὶμ ἐμπρηστὰς ὄντας ἐκ τῆς ἐπωνυμίας ἐμφαίνει. L. Dind.]

[Ἐμπρίζω scriptura vitiosa ap. Diodor. Exc. vol. 2, p. 602, 64 : Τοὺς μὲν διεμέλιζε, τοὺς δὲ ἀνεστάυρου, τοὺς δὲ καὶ ζῶντας ἐνέπριζε. Leg. ἐνεπύριζε. L. D.]

Ἐμπρίω, Serra incido, Serratis incisuris sum; Nicander enim Ther. 71, ἐμπρίοντ' ὀνόχυρον dixit pro πριονώδη ἔχοντα τὰ φύλλα, ideoque τραχὺν, schol. Idem Al. 533, ἐμπρίοντα σίνηπι [σίνηπυν] vocat, quoniam et ipsum est ramulis asperis, necnon τραχὺ τῇ γεύσει, teste eod. schol. Ubi tamen in textu scriptum ἐμπριόεντα. [Quo respexit Hesych. in gl. Ἐμπροΐέντα, ταχύν. Scrib. Ἐμπριόεντα, τραχύν.] Dicitur etiam ἐμπρίειν τοὺς ὀδόντας aliquis, pro Comprimere et συσφίγγειν, Infrendere dentibus : ap. Suid. : Οἱ δὲ, ἐμπρίσαντες τοὺς ὀδόντας τοῦ εἴξαι τῷ τυράννῳ, γεγόνασι κρείττους. [Hippocr. De cap. vuln. p. 913, C : Πρίονι χρὴ χαρακτῶ ἐμπρίειν αὐτίκα τὸ ὀστέον. Σφυγμὸς ἐμπρίων, Galen. vol. 8, p. 8, E, Aet. p. 175, Alex. Trall. 6, p. 266. Aliter Diodor. 17, 92 : Τοὺς ὀδόντας ἐμπεπριχὼς, de cane qui compressis infixisque dentibus leonem, quem momordisset, teneret; et sim. Exc. vol. 2, p. 558, 66 : Περιχανὼν τὸ οὖς ἐνέπρισε τοῖς ὀδοῦσι. Oppian. Hal. 5, 183 : Γένυν σχολιοῖσι χαλινοῖς ἐμπρίει. Lucian. Somn. c. 14 : Τοὺς ὀδόντας ἐνέπριε, ubi al. συνέπριε. Oppian. Hal. 3, 377 : Ἔνθα μιν ἀμφιβαλὼν περιηγέϊ πάντοθεν ὅλκῳ ὑγρὸς ὄφις, χαλεποῖσι περιπλέγδην ὑπὸ δεσμοῖς ἴσχει τ' ἐμπρίει τε χόλῳ τ' ἐνερείδεται ἀλκήν. || Forma poetica Ἐνιπρίω Cyneg. 2, 261. ῑ Ἐνέπρισεν longo ι ponit Draco p. 117, 23.]

[Ἔμπροθεν. V. Ἔμπροσθεν.]

Ἐμπρόθεσμος, ὁ, ἡ, dicitur Qui intra præstitutum tempus aliquid facit. Lucian. [V. Hist. 2, 27] : Ἐξηρίσαντο δὲ καὶ ἡμᾶς ἐμπροθέσμους ἐκπέμπειν ἐκ τῆς νήσου, τὴν ἐποιοῦσαν μόνον ἡμέραν ἐπιμείναντας. [Ἔμπρ. ἡμέρα, Fatalis, Finita dies; Ἐμπρόθέσμους, Finales, Gl. Philostr. Epist. 48, p. 937 : Τοῦτο μὲν οὖν οὐκ εἶχεν

οὐδ' ἡ Χάρυβδις· ἐμπρόθισμον ἐκεῖνο τὸ ναυάγιον· καὶ μικρόν τις ἀναμείνας, σωτηρίας εὐπορεῖ κτλ. Plut. Mor. p. 501, F, loco cetera corrupto : Οὐδὲ ... κοινοῖς ὀργιάζοντες κώμοις, ἀλλ' ὥσπερ ἐτησίοις περιόδοις ἀκμὴ νοσήματος ἐκτραχύνουσα τὴν οὐσίαν (al. Ἀσίαν) ἐπὶ δίκας καὶ ἀγῶνας ἐμπροθίσμους ἤκουσιν ἐνταῦθα συμβαλεῖν. Photius s. Suid. : Κυρία, ἡ ὡρισμένη καὶ ἐμπρ. ἡμέρα. || Adv.] Ἐμπροθίσμως ποιεῖν τι, i. e. ἐντὸς τῆς προθεσμίας ποιεῖν, Intra præstitutum tempus, Bud. e quodam anonymo [schol. Aristoph. Eq. 392] : Τοὺς αἰχμαλώτους ἕξειν [ἄξειν] Λακεδαιμονίους κατεπαγγειλάμενος [ὁ Κλέων τοῖς] Ἀθηναίοις, ἐμπροθίσμως ἤγαγεν, Intra statutum tempus adduxit, Ad condictum diem. Quomodo etiam ἀπαντᾶν πρὸς τὴν κυρίαν in judicio dicitur pro Adesse ad judicium die vadimonii. Medium autem inter ἐμπροθίσμως et ἐκπροθίσμως, est τὸ μελλούσης ἤδη ἐξήκειν τῆς ὑπερημερίας, Quum condicta dies jam exitura est. Philo vol. 2, p. 532, 47 : Φλάκκῳ δ' ὡ μετὰ τὴν ἀρχὴν, ἀλλ' ἐμπ. προϋπήντησεν ἡ μισοπόνηρος δίκη.]

[Ἐμπρόθυμος, ὁ, ἡ, i. q. πρόθυμος, ut videtur, in schol. Flor. Eur. Hec. 304 Matth. L. Dind.]

[Ἐμπροΐημι.] Ἐμπροΐεντα, Hesych. exp. ταχύν: sonat tamen potius Immittentem, s. Dimittentem in. [Vide quæ dixi in Ἐμπρίω.]

[Ἐμπροίκιον, τό, Dos. Appian. Mithr. c. 75 : Λέγεται δ' ἡ πόλις ἐμπρ. ὑπὸ Διὸς τῇ Κόρῃ δοθῆναι· Civ. 1, 10 : Τὴν γῆν παιτὶν ἐμπρ. δεδομένην. Wakef.]

[Ἐμπροικος, ἡ, Dotata, Gl.]

[Ἐμπρομελετάω, Antea me exerceo in. Philo vol. 2, p. 90, 23 : Θήραις γὰρ ἐμπρομελετῶσιν οἱ πρὸς τὰς στρατηρχίας ἀλειφόμενοι. Wakef. Id. vol. 1, p. 521, 48 : Τούτοις οὖν καὶ τοῖς παραπλησίοις ἐνομιλῆσαι καὶ ἐμπρομελετῆσαι λυσιτελές, Præexercitari. Hase.]

[Ἔμπρος, Ἔμπροσθα, Ἔμπροσθι. V. Ἔμπροσθεν.]

Ἐμπροσθεν, sicut πρόσθεν, Ante, [Pro, Anterius, add. Gl.], Coram, In conspectu : ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, Matth. 6, [1 : ib. 5, 24, ἐμπρ. τοῦ θυσιαστηρίου. Act. 18, 17, Corinth. 2, 5, 10, ἐμπρ. τοῦ βήματος], et in aliis plerisque N. T. ll. [Isæus p. 54, 40 : Ἐξετέθη αὐτοῦ τοὔνομα ἐμπρ. τῶν ἐπωνύμων.] Sic apud Aristot. : Εἰς τὸ ἐμπροσθεν ῥίπτει, redditur Ante se projicit. [Herodot. 4, 61 : Ῥίπτει αὐτὰ ἐς τὰ ἐμπροσθεν. Et sim. alii multi. || Ap. Luc. 10, 21, Matth. 11, 26 : Οὕτως ἐγένετο εὐδοκία ἐμπροσθέν σου· 18, 14 : Οὕτως οὐκ ἔστι θέλημα ἔμπρ. τοῦ πατρὸς ὑμῶν, Ita enim non vult et decrevit pater vester cœlestis. Schleusn. Lex.] Sæpe pro Ante, cui opp. Post, s. Pone : ut, Ἔμπροσθεν ἐκείνων τάττειν, Platoni [Leg. 1, p. 631, D]. Προπορεύεσθαι ἔμπροσθεν, Xen. Cyrop. 4, [2, 23], ubi possumus uno etiam verbo interpretari Præire, Præcedere. Et, Τὰ ἐμπροσθεν τούτων, Quæ præcedunt hæc, Præcedentia, q. d., Quæ sunt ante hæc. Vel, Superiora : ut [Plato Leg. 6, p. 773, E], Τὰ ἐμπροσθεν τούτων ῥηθέντα, Quæ dicta sunt ante hæc, i. e. superius. [Et sim. alibi.] Sed potest hoc ἐμπροσθεν censeri habere etiam temporis significationem. [Aristoph. Vesp. 871 : Τὸ πρᾶγμ', ὃ μηχανᾶται ἐμπροσθεν οὗτος τῶν θυρῶν. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 556, 8 : Τοὶ δ' ἐν ὄρει Μυκάλας, τοὶ δ' ἔνπροσθε (sic) Σαλαμεῖνος. Xenoph. H. Gr. 2, 3, 23 : Τὸ ἐμπροσθεν τοῦ βουλευτηρίου. Plato Protag. p. 315, B : Ἐν τῷ ἐμπρ. εἶναι Πρωταγόρου, cui contrarium εἰς τὸ ὀπισθε καθίσταντο. Herodot. 7, 126 : Ἡ ἐμπροσθεν Εὐρώπη, Pars anterior.] Huc pertinet ἐμπροσθεν ποιεῖσθαι, ita dictum ut πρόσθεν ποιεῖσθαι pro Obtendere, etc. Ἐμπροσθεν ποιούμενοι τὴν χαράδραν, Xenoph. [H. Gr. 4, 2, 15.] Affertur et e Dem. [p. 51, 15] : Ἐμπροσθεν εἶναι τῶν πραγμάτων, pro Prævenire s. Antevertere res. Apud Æschin. vero [p. 57, 11] inter se opponuntur is qui πολιτεύεται ἐμπροσθεν τῶν νόμων, et is qui πολιτεύεται ὕστερος τῶν νόμων, ubi fortasse etiam refertur ad eam signif. qua dicitur de tempore. Plerumque pro Anterius, Ab anteriore parte, vel In anteriore, sicut πρόσθεν. [Demosth. p. 1297, 26 : Ὅταν ὁρᾷ τὰς μὲν συγγραφὰς ἀκύρους, ἰσχύοντας δὲ τοὺς τοιούτους λόγους, καὶ τὰς αἰτίας τῶν ἠδικηκότων ἔμπροσθεν οὔσας τοῦ δικαίου. Dio Chrys. Or. 34, vol. 2, p. 51 : Πάντα ἐμπρ. τούτων τιθέντες.] Et cum gen., ut ἐμπροσθεν τοῦ πλοίου, In anteriore parte navigii. Sic εἰς τὸ ἐμπροσθεν, vel εἰς τοὔμπροσθεν (nam dicitur Τοὔμπροσθεν pro τὸ ἐμπροσθεν) per synæresin s. crasin, In anteriorem partem, aut etiam In anteriora. [Eur. Hipp. 1228 : Προὔφαινεθ' εἰς τ.] Interdum et pro Ulterius, sicut πρόσθεν : unde, Εἰς τοὔμπροσθεν προϊέναι, ap. Plat. [Leg. 6, p. 755, B. Isocr. p. 415, C : Εἰς τοὔμπροσθε πειραθῆναι προελθεῖν], sicut εἰς τὸ πρόσθεν. Item cum gen., apud Eund., ut [Leg. 5, p. 737, B] : Προϊέναι εἰς τοὔμπροσθεν τῆς ἄλλης κατασκευῆς, ubi redditur, Progredi ulterius in reliquo apparatu. [Aret. Diut. cur. 1, 2, p. 115 : Αἱ δὲ τοῦ ὠτὸς ἐς τοὔμπρ. L. D. Εἰς τοὔμπρ. προάγειν, Polyb. 2, 27, 4; 3, 60, 13; προβαίνειν ib. 79, 6; ἡ εἰς τ. πορεία ib. 17, 6. Τὸν Τίκινον κρίνων εἰς τ. διαβαίνειν, Statuens (trajecto jam Pado) porro Ticinum superare, ib. 64, 1. Τῷ ἐμπρ. ἀρᾶσι κατὰ ῥοῦν, Porro navem cursui descendentis aquæ permittunt, 4, 44, 4. Schweigh. Lex. Alia formula est ἐκ τοῦ ἐμπροσθεν, Ex adverso, Xen. Cyrop. 2, 2, 6 : Στὰς ἐκ τοῦ ἐμπρ. Ἐξ ἐμπροσθεν Cohel. 10, 5.] || Ἐμπροσθεν, de tempore, sicut πρόσθεν : ut [Herodot. 7, 144 : Ἐμπροσθε ταύτης (τῆς γνώμης). Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 140, n. 102, 16 : Ἐν τῷ ἐμπροσθεν χρόνῳ. Xenoph. Comm. 4, 8, 3 : Τῶν ἐμπρ. πάντων ἀνθρώπων μάλιστα ἐθαυμάζετο. L. D. Οἱ ἐμπροσθεν, Hegesand. ap. Athen. 7, p. 290, B et D. Hemst.], Ὀλίγον ἐμπροσθεν, Platoni [Phædr. p. 277, D, Phileb. p. 29, D; vel σμικρὸν ib. 42, A], Paulo ante. [Et alibi sæpe sim.] Plut. autem De Pythiæ orac. : Ἠλὴν ἐμπροσθεν ὀλίγῳ χρόνῳ. Dicitur et μικρὸν ἔμπροσθεν. [Dio Cass. 36, 26; 40, 56, vel ὀλίγον 41, 6, etc. || Ut ὄπισθεν ap. grammaticos est Antea, sic ἐμπροσθεν Postea. Tzetz. Exeg. Il. p. 66, 20 : Ὡς ἐν τοῖς ἐμπροσθεν ἀκριβέστερον εἰρήσεται· 94, 19 : Περὶ δὲ τοῦ τόξου ... ἐμπρ. ἐρῶ· 99, 25 : Ἃ ἐμπρ., ὡς ἔφην, ὀνλώσομεν. Alia Lobeck. ad Phryn. p. 11. Contra ap. antiquiores est Antea, Supra. Aristox. p. 2, 29 : Σχεδὸν μὲν ἡμῖν γεγένηται φανερὸν ἐν τοῖς ἐμπρ. Conf. p. 5, 7; 6, 17. Galen. vol. 8, p. 120 : Ἂν τῶν ἐμπρ. ἀναμνησθῶμεν, ἡνίκ' ὠλέγομεν κτλ.] Jungitur plerumque gen., sed cum eo interdum habet dat., et quidem nominis cui significatio temporis inest. Athen. 10, [p. 453, C] : Καλλίας μικρὸν ἐμπροσθεν γενόμενος τοῖς χρόνοις Στράττιδος. Itidem Plut. Pericle [c. 17 : Ἐν οἷς (Ἀναξίοντος ποιήμασιν) ὁ Περιφόρητος Ἀρτέμων] ὀνομάζεται, πολλαῖς ἐμπροσθεν ἡλικίαις τοῦ περὶ Σάμον πολέμου. [Polyb. 3, 15, 7; 4, 30, 3, μικροῖς ἐμπρ. χρόνοις· ib. 17, 6, ὀλίγοις ἐμπρ. χρ. || Seq. πρὶν Plato Leg. 11, p. 922, B : Τοῖς ἐμπρ. πρὶν διατίθεσθαι μέλλειν. || Forma Ἔμπροσθα, quam supra citavimus ex Herodoto et Isocrate, et infra ex Apoll. Rh. citabimus, habetque epigr. apud Bœckh. C. I. vol. 1, p. 798, n. 1656, 5, inscr. Carthæa ib. vol. 2, p. 283, n. 2353, 3 : Ἐν τῷ ἐμπροσθε χρόνῳ· marm. Parium ep. 34, ib. p. 296, 50 : Τὴν ἐμπροσθε μουσικὴν, apparet interdum in libris Platonis, ubi consona sequitur; Isæi p. 54, 40 : tum ap. recentiores, ut Tzetz. Exeg. Il. p. 103, 25, quos jam alibi diximus formis hujusmodi delectari. || Forma Ἐμπροθεν est ap. Theocr. 9, 6 : Ἐμὶν δὲ τὸ βωκολιάσδειν ἐμπρ. Sic supra ἀπόπροθεν et ἔκπροθεν. || Æolica et Dor. Ἔμπροσθα, de qua Apollon. De adv. p. 563, 24, in Tab. Heracl. 1, 9, p. 183 : Καθὼς τοὶ ἔμπροσθα ὅροι· 2, 53, p. 207 : Καί κ' ἔμπροσθα ἀποδιῶνται. || Novitia Ἐμπρὸς in sigillo Rugerii ap. Ughell. Ital. Sacr. vol. 1, p. 945, B : Ἐμπρὸς τῆς πόλεως Μιλήτου· ap. Paul. Æg. 6, 78, p. 208, 32 : Τὰ ἐπὶ τὰ ἐμπρὸς, et in exx. ab Ducangio citt. p. 383. Ἔμπροσθε et πρόσθε confusa Herodoti 8, 89, et al.; it. cum ἔντοσθε Apollon. Rh. 4, 590. L. Dindorf.]

[Ἐμπροσθίδιος, α, ον, i. q. ἐμπρόσθιος. Apollon. De adv. p. 567, 2 : Ὃν τρόπον τῷ ὀπισθεν τὸ ὀπισθίδιος παράκειται, ἐμπροσθεν ἐμπροσθίδιος. ii]

Ἐμπρόσθιος, ὁ, ἡ, sicut πρόσθιος a πρόσθεν, Anterior : ut ἐμπρόσθιοι πόδες [Plut. Eum. c. 11, Mor. p. 917, E], Anteriores pedes, qui et πρόσθιοι. Et, Τὰ ἐμπρόσθια τῆς κεφαλῆς, Alex. Aphr. [Probl. 1, 2], Anteriora capitis, Quæ sunt in anteriore parte capitis, etiam Anterior pars capitis. [Ἐμπρόσθια ἵππου, Antelina, Gl.] Est item quoddam μέρος ἅρματος, i. e. quædam pars currus. Pollux [1, 142] : Ἡ δὲ μέση ῥάβδος, καπάνη· ἐφ' οὗ δ' ἀναπαύεται, μεσάτιον, ἐμπρόσθιον. [Xenoph. Eq. 11, 2 : Ὑποτιθέναι τὰ ὀπίσθια σκέλη ὑπὸ τὰ ἐμπρόσθια. Dio Cass. 43, 23 : Ἐπὶ τῶν ἐμπρο-

σθίων σκελῶν. Dionys. A. R. 10, 37 : Τραύματα ... ἐμπρόσθια. Fem. Maccab. 2, 3, 25 : Τὰς ἐμπροσθίους ὁπλάς. Nicet. Chon. p. 604, 2 ed. Bonn. : Τὰς ἐμπροσθίους χηλάς. L. D. Schol. Leid. ad Hom. Il. 22, 325, p. 38 Valck. : Ἔστι δὲ ὁ μὲν φάρυγξ ἐκ τοῦ ἐμπροσθίου. Fem. ib. 469, p. 47 : Ἀμπυκίζειν, τὸ τὰς ἐμπροσθίους τρίχας ἀναδεῖν· ubi Eustath. p. 1280, 54, ἐμπροσθίας habet. Schaef.]

[Ἐμπροσθίως, A fronte. Theodos. Acro. 1, v. 237 : Ἐμπρ. πληγέντες ἐξήλαυνον ἐξοπισθίως. L. Dind. Achm. Oniroer. p. 81, 32 : Ἐσπαθίσθη ἐμπρ. Gladio, percussus est ab anteriori parte. Id. p. 26, 28 : Αὐτὸν ἐμπρ. ἐκούρευσεν· et p. 246, 14 : Κόπτει ἐμπρ. Hase.]

Ἐμπροσθόκεντρος, ὁ, ἡ, Aculeum in anteriori parte habens, ὁ ἐμπροσθεν ἔχων τὸ κέντρον, Cui telum in ore est, Cui aculeus in ore est; utroque enim modo Plin. interpr. Epith. insectorum. Aristot. H. A. 4, 7. Disjuncta autem voce dicit 1, 5 : Τὰ δὲ ὀπτερα ἐμπροσθεν ἔχει τὰ κέντρα, οἷον μύα, καὶ μύωψ, καὶ οἶστρος, καὶ ἐμπίς. Unde Plin., Nullum cui telum in ore, pluribus quam binis advolat pennis.

[Ἐμπροσθόπους, οδος, ὁ, ἡ, Præcedens. Evagr. H. E. 3, 26, p. 360, 9 : Οἱ πλάσται καὶ ζωγράφοι κόμην ἐμπροσθεν καθέντες αὐτῷ (τῷ Καιρῷ) τὴν κεφαλὴν ὄπισθεν ἐν χρῷ ξυρῶσιν, εὖ μάλα σοφῶς αἰνιττόμενοι ὡς ὀπισθόπους μὲν τυγχάνων τῷ καθειμένῳ τῆς κόμης ἴσως κρατεῖται, ἐμπροσθόπους δὲ γενόμενος τέλεον διαφεύγει, οὐκ ἔχων ὅτῳ κρατηθείη τῷ διώκοντι. Hemst.]

[Ἐμπροσθοτονία, Ἐμπροσθοτονικός. V. Ἐμπροσθότονος.]

Ἐμπροσθότονος, ὁ s. ἡ subst. et ὁ, ἡ adj., In anteriora tendens, cui opponitur Ὀπισθότονος, In aversum tendens, aut In aversum tentus. Morbi cujusdam ea nomina sunt, et species τοῦ σπασμοῦ : de quib. Cæl. Aurel. Acut. morb. l. 3, c. 6, Consequens est, inquit, de conductione atque distentione et earum speciebus dicere. Utraque igitur passio ab accidente nomen sumpsit : Conductio a conducendo atque contrahendo; Extentio, ab extentione patientium partium. Sed ejus species sunt Ἐμπροσθοτονία, et Ὀπισθοτονία, quas nos Pronum raptum atque Supinum appellare poterimus. Alterum, ab eo quod in anteriora conductionem facit, alterum, quod ad posteriora. Aliquanto post : Raptus vero posterganeus, quem ὀπισθότονον Græci vocant, est involuntaria refractio ob nimiam stricturam sive tumorem. Pronus item raptus, quem Græci ἐμπροσθότονον vocaverunt, inclinatio colli in anteriores partes involuntaria, ob vehementem tumorem sive stricturam. Qui vero iis vitiis laborant, dicuntur Ὀπισθοτονικοὶ et Ἐμπροσθοτονικοί, de quibus Idem ibidem : Opisthotonicis vero contractus ad posteriores partes fiet, cum nimia tensione atque dolore dorsi et clunium. His etiam crura conducuntur, et neque manus distenduntur : digitos conductos atque implicitos habent. Emprosthotonicis autem colla conducuntur in anteriorem partem, atque mentum pectori configitur, tenduntur ilia et præcordia, cum frequenti delectatione urinæ egerendæ, et difficili flexu digitorum. Gorræo ἐμπροσθότονος est Perpetua totius corporis convulsio in partem anteriorem : species τοῦ τετάνου, sic a symptomate appellata, quod qui ea laborant, inclinantur in anteriora, nec se erigere valent. Est autem, inquit, Totius corporis convulsio, non solum cervicis. Ex quo constat non modo cervicis musculos, sed omnes etiam qui tota in spina habentur, affici, et proinde hunc affectum ad nervorum, qui corpus in partem anteriorem inflectunt, principium pertinere. Quanquam fieri interdum possit ut iis non affectis, sed oppositis potius resolutis, id mali genus excitetur. Ac si totius quidem corporis est, ἐμπροσθότονος simpliciter appellatur : si vero certarum quarundam partium, non simpliciter, sed addito ejus partis nomine quæ ita distenditur, ut cervicis, vel maxillæ, vel lumborum. Aretæus De morb. acutis 1, 6, [p. 3] : Ἰδέαι δὲ τῆς ξυνωλκῆς ἔασι τρεῖς· ἐς εὐθὺ, ἐς τὸ κατόπιν, ἐς τοὔμπροσθεν. Ἐς εὐθὺ μὲν ὁ τέτανος, εὖτε ἀστραβὴς ἄνθρωπος καὶ ἀκαμπὴς ἐντέταται· αἱ δὲ ἐς τοὐπίσω ἢ ἐς τοὔμπροσθεν ξυνολκαὶ ξὺν τῇ τάσει καὶ τῷ χωρίῳ ἴσχουσι τὴν ἐπίκλησιν. Τὴν μὲν γὰρ κατόπιν τοῦ νοσέοντος ἀνάκλισιν ὀπισθότονον καλέομεν, τῶν τῇδε πεπονθότων νεύρων· ἐμπροσθότονον δὲ, ἢν ἐς τοὔμπροσθεν καμπύλληται [scr. καμπύλληται] ἄνθρωπος ἐπὶ τοῖσι πρόσθεν νεύροισι. Τόνος γὰρ νεύρων καὶ ἔντασίς οὔνομα. Unde patet, quum sine adjectione quasi substantive dicitur ὀπισθότονος et ἐμπροσθότονος, subaud. esse συνολκὴ, aut etiam σπασμὸς, quum ibidem dicat σπασμοὶ οἱ τέτανοι, i. e. id σπασμῶν genus quod τέτανον appellant. Alioqui personæ etiam tribuuntur, et ἐμπροσθότονος dicitur Qui in anteriorem partem corporis convellitur, seu Qui in pectus riget : et ὀπισθότονος, Qui in posteriora seu in scapulas : quo sensu ἐμπροσθοτονικὸς quoque dicitur et ὀπισθοτονικός. [Foes. Oecon. Hipp. p. 125 : « Ἐμπροσθότονος dicitur auctori Definn. med. p. 397, 29 : Ὅταν ἕλκηται ὁ τράχηλος καὶ εἰς τοὐπίσω ἀνακλᾶσθαι μὴ δύνηται, Quum cervix trahitur, neque in posteriora reflecti potest. Ἐμπροσθότονον Cæl. Aurel. Pronum raptum vocat, ut et ὀπισθότονον supinum, Acut. 3, 6. Celsus vero 4, 3 sic scribit : Neque tamen alius importunior acutiorque morbus est (cervicis), quam is qui quodam rigore nervorum, modo caput scapulis modo mentum pectori annectit, modo rectum et immobilem cervicem intendit. Priorem Græci ὀπισθότονον, insequentem ἐμπροσθότονον, ultimum τέτανον appellant, quamvis minus subtiliter quidam indiscretis his nominibus utuntur. Ac alioqui Hipp. ipse ἐμπροσθότονον sub tetano comprehendit De morb. 3, p. 491, et De int. aff. p. 561, et De dieb. judic. p. 57. De rat. vict. vero p. 402, 54, cum disertis verbis expressisse videtur, quum scribit : Ὁπόταν δὲ ἀπὸ τῶν τενόντων σφοδρῶς ἐμπροσθεν ἀντισπῶνται ». Conf. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 176 cum annot. Bernardi.]

[Ἐμπροσθουρητικὸς, ἡ, όν.] Ἐμπροσθουρητικὰ ζῶα, Animalia quæ ex anteriore parte urinam emittunt, ut homo et mascula quadrupeda. Quibus opponuntur ὀπισθουρητικά.

[Ἐμπροσθοφανὴς, ὁ, ἡ, Ab anteriori parte apparens. Galen. vol. 4, p. 494, F, de fasciis loquens : Εἶτ' ἐγκύκλιος περὶ τοὺς λαγόνας μιᾷ καὶ δευτέρᾳ, καὶ τὸ πέρας προσλαμβάνει ἡ αὐτὴ, ἢ καὶ ἐμπροσθοφανὴς εἶναι δύναται. Quæ explicaverat p. 473 : Τῶν ἐπιδέσμων οἱ μὲν προσθοφανεῖς (nisi ἐμπροσθ. scrib.) εἰσὶ, μόνα τὰ ἐμπρόσθια τοῦ ἀνθρώπου ἐπιδεδεμένα δεικνύοντες, οἱ δὲ ὀπισθοφανεῖς. Cocchii Chir. p. 31, υπζ' : Γερανὶς ἐμπρ. καλαθοειδής. L. Dind.]

Ἐμπρόσωπος, ὁ, ἡ, Quem in oculis gerimus : ἐμπρόσωπος ἄλλοις, Qui aliis exemplo est et spectaculo, Phalar. [Ep. 147=13, p. 70 extr. : Ἐνθα ἐμελλον ἐμπρόσωποι ἔσεσθαι τοῖς ἄλλοις. Significationem Ejus qui personam alterius repræsentat, Latinorum exx. illustravit Ducang. Gl. Lat. vol. 3, p. 73. Græci Repræsentantes ejusmodi vocare potius consuevisse videntur τοὺς ἐκ προσώπου, unde verbum Ἐκπροσωπέω, Repræsento, quod v.]

[Ἐμπροσώπως, Personaliter. Conc. Lateran. Actt. Concc. Hard. t. 3, col. 724, 30 : Τὴν ἐγκλισιν διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτῶν ἐμπρ. κομιζομένην. Hase.]

Ἔμπρωρος, ὁ, ἡ, In proram inclinatus, Bayf. ap. Polyb. 16, [4, 12] : Ἔμπρωρα τὰ σκάφη ποιοῦντες, vertit Inclinatis navibus in proram. Exponitur etiam Qui in prora est.

[Ἐμπταίω, Impingo, Incido. Lycophr. 105 : Καὶ δευτέραν εἰς ἄρκυν ὀθνείων βρόχων λήτιν ἐμπταίσασαν ἰξευτοῦ πτερῷ, de Helena, ubi al. ἐμπαίσασαν.]

[Ἐμπτερόω, unde ἐμπτερωθεὶς, Alatus, ap. Theodos. Acro. 4, 57 : Τούτοις τὸ κοῦφον ἐμπτερωθὲν ἀπτέρως ὥρμησε φῦλον προσβαλεῖν σου τῷ στόλῳ, His verbis excitatum. Sic Pyrrhus Epirotis dicere solebat Ὑμεῖς ἐστε τὰ ἐμὰ πτερά. L. Dindorf.]

[Ἐμπτήσσω, ap. Orph. Lith. 149 : Ἐκρύφθην, μέσσοισιν ἐνιπτύξας ἐρίφοισιν, restituebat Musgr., ubi melius divisim ἐνὶ πτήξας scribit Tyrwh.]

[Ἐμπτίσσω, Pinso in. Aq. et Theodot. Prov. 27, 22 : Ἐὰν κόπτῃς τὸν ἄφρονα ἐν ὅλμῳ ἐν μέσῳ τῶν ἐμπτισσομένων ἐν ὑπέρῳ.]

Ἔμπτυσις, εως, ἡ, numeratur inter αἵματος φορὰς τὰς διὰ στόματος, ap. Aret. De not. morb. acut. 2, 2, [p. 11].

Ἔμπτυσμα, τὸ, Sputum, s. potius Quod alicui inspuitur. [Jesai. 50, 6 : Τὸ πρόσωπόν μου οὐκ ἀπέστρεψα ἀπὸ αἰσχύνης ἐμπτυσμάτων. Unde Cyrill. Hier. p. 128, C, Andr. Cret. p. 63, A. Kall. Conf. Ἔπτυσμα. Epiphan.

vol. 2, p. 274, A: Ἴδε τοῦ προσώπου μου τὰ ἐμπτύσματα, q. d. Conspuationes oris. L. Dindorf.]

[Ἐμπτυσμός, ὁ, idem. Andreas Cret. p. 311, D: Ἕτοιμοι γενώμεθα πρὸς ἐμπαιγμὸν, πρὸς ἐμπτυσμούς. Kall.]

Ἐμπτύω, σω et σομαι, Inspuo. Marc. [14, 65]: Ἤρξαντό τινες ἐμπτύειν αὐτῷ, ut Plaut. loquitur, Insputare alicui, aliquem. [Conf. 10, 34; 15, 19.] Vide et Πτυάς. Item [Num. 12, 14, Matth. 26, 67], Ἐνέπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον, Plut. [Mor. p. 188, E]; ut apud Athen. 8, [p. 345, C]: Ἐνέπτυσεν εἰς αὐτήν. [Matth. 27, 30: Ἐμπτύσαντες εἰς αὐτόν. Galeni vol. 13, p. 940, D: Ἐμπτύει τοῖς σώμασι τὸν ἰὸν, addit Lobeck. ad Phryn. p. 17. V. intt. Thomæ p. 507. Geopon. 13, 8, 5: Ἀσίτου τινὸς εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ ἐμπτύσαντος. Med. Deuter. 25, 9: Ἐμπτύσεται κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ.] Pass. Ἐμπτυσθήσομαι, Insputabor, Conspuar. [Lucas 18, 32: Ἐμπαιχθήσεται καὶ ὑβρισθήσεται καὶ ἐμπτυσθήσεται. Muson. Stob. Flor. vol. 1, p. 375: Ἀοιδορηθῆναι ἢ πληγῆναι ἢ ἐμπτυσθῆναι.] Phrynich. [Ecl. p. 17] annotat, non dicendum esse ἐμπτύει μου, sed καταπτύει μου. [Conf. Thom. M. p. 405.] Poetice autem pro ἐμπτύω dicitur Ἐνιπτύω, Inspuo, Insputo. [De mensura penultimæ v. in Πτύω.]

[Ἔμπτωσία, ἡ, ap. Clem. Al. Strom. 2, 9, p. 450: Ἐλπὶς δὲ προσδοκία ἀγαθῶν ἢ ἀπόντος ἀγαθοῦ εὐέλπις· ἀμέλει καὶ ἡ ἐμπτ. λαμβάνεται εἰς εὐέλπιδα, ἣν ἐπὶ τὴν ἀγάπην χειραγωγεῖν μεμαθήκαμεν, vertitur, Casus.]

Ἔμπτωσις, εως, ἡ, q. d. Ipsa actio incidendi. Exp. tamen Casus, Lapsus, Prolapsio, VV. LL. [Dionys. A. R. 9, 23: Ἐξώθουν γὰρ αὐτοὺς οἱ Τυρρηνοὶ τῷ τε χωρίου τὴν φύσιν ἔχοντες σύμμαχον καὶ τῶν ἑστηκότων κατόπιν, ἐτάξαντο γὰρ ἐπὶ βάθος, ἐμπτώσει πολλῇ συνεργούμενοι, Impressione. Ubi ἐν πτώσει est in cod. Vat., quod etiam ap. Maneth. 5, 200 pro altero videtur illatum esse. Eust. Opusc. p. 297, 10: Καινὸν δὲ ὠδὶν ὠδὶ ἡ τοιαύτη ἔμπτωσίς τε καὶ κατάπτωσις (in puteos præcipitatorum).]

[Ἔμπτωτος, ὁ, ἡ, Incidens, Proclivis in. M. Antonin. 10, 7, p. 292: Πότερον γὰρ ἐπεχείρησεν ἡ φύσις αὐτὴ τὰ ἑαυτῆς μέρη κακοῖς καὶ περιπτωτικὰ τῷ κακῷ καὶ ἐξ ἀνάγκης ἔμπτωτα εἰς τὸ κακὸν ποιεῖν ἢ ἔλαθεν αὐτὴν τοιάδε τινὰ γενόμενα;]

[Ἐμπυελίδιον, τὸ, et Ἐμπυελὶς, ίδος, ἡ, ap. Heron. Autom. p. 251, 43: Φανερὸν οὖν ὅτι οἱ πρὸς τοῖς ηθ κνώδακες ἐνηρμοσμένοι εἰσὶν εἴς τινα ἐμπυελίδια ὄντα πρὸς τοῖς τοίχοις τοῦ πλινθίου· iterumque in seqq., et p. 245, 6: Οἱ μὲν τροχοὶ περὶ κνώδακας σιδηροῦς ἐμβεβηκότας εἰς ἐμπυελίδας σιδηρᾶς, signif. rotæ Modiolum, in quo quasi ἐν πυέλῳ volvitur axis.]

Ἐμπῡέω, significat ἔμπυος sum [Suppuro]: quo utitur Aret. De diut. morb. 1, 8, [p. 36]: Ἢν δὲ καὶ θώρηξ ἡ πλευρὸν ἐμπυήσῃ, ἐπανάγηται δὲ διὰ τοῦ πνεύμονος, ἐμπύη ἤδε τὠνομα. [Hippocr. Præn. p. 43, 5: Ὀκόσοισι δὲ ἀποστάσεις γίγνονται ... καὶ ἐμπυοῦσιν εἰς τὰ χωρίκ· De morb. 4, p. 494, 14: Κρεῖσσον δὲ ἐμπυῆσαι· Epid. 4, p. 1122, F: Ὁ ὦμος ὁ δεξιὸς ἐνέπυσε. Scribend. videtur ἐνεπύησε, pariterque De morb. 1, p. 453, 12: Καὶ ὅταν φλεβίον σπασθὲν ῥαγῇ, τὸ αἷμα ἐχυθὲν σήπεται καὶ ἐμπύει· ἢν δὲ ἡ σὰρξ σπασθῇ ἢ φλασθῇ, ἕλκει τε ἐκ τῶν παρ' ἑωυτῇ φλεβίων αἷμα, καὶ τοῦτο σήπεται καὶ ἐμπύει· et fort. p. 457, 37: Τὸ αἷμα τὸ ἐκχυθὲν ἐκ τοῦ φλεβίου σήπεταί τε καὶ ἐκπύει, ubi certe scr. ἐκπυεῖ, de quo v. in Ἐκπυέω. (Ubi ll. Hippocr., in quibus ἐκπυοῦντα et ἐκπυοῦνται, rectius fort. referantur ad Ἐκπυόω.) Eodemque modo corrigendus Aret. Causs. diut. 1, 13, p. 43, ubi ἐμπύῃ. L. Dind.]

Ἐμπύη, ἡ, [Suppuratio, apud Aret. l. in Ἐμπυέω cit., et ibid. paullo post, et 9, p. 39], quæ quomodo a πύη differat et a φθόη, ibid. docet.

Ἐμπύημα, τὸ, dici potest, inquit Gorr., In omni corporis parte facta Puris collectio, s. illud in inflammata parte adhuc contineatur, s. abscessus ruptus sit. Alii non omnem quidem puris collectionem, sed eam modo, quæ in internis visceribus facta sit, ita appellandam censent. Rursus alii nec eam quidem omnem, sed ubi inter thoracem et pulmonem pus effusum est: quæ quidem magis propria magisque usitata est τοῦ ἐμπυήματος signif. [Galen. l. proxime cit.: Ἄλλοι δ' αὖ τινες ἰατροὶ μόνους ἐκείνους ὀνομάζειν ἐμπύους δικαιοῦσιν, οἷς ἤθροισται πῦον ἐν τῇ μεταξὺ θώρακός τε καὶ πνεύμονος χώρᾳ. V. Ἔμπυος.] Symptoma est peripneumoniæ, pleuritidis, interdum et anginæ. Hæc ille inter alia. Vide et Paul. Ægin. 3, 32, et Galen. De tumor. contra nat. 3, [p. 355, 4], ubi inter alia hæc leguntur: Ὡς τάγε ἐμπυίσκοντα ἅπαντά τινες μὲν ἐμπυήματα προσαγορεύουσιν, ἔνιοι δὲ διαπυήματα· καθάπερ καὶ αὐτὸ ἐκπυίσκειν καὶ διαπυίσκειν· ἔνιοι δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλ' ὅταν ἐν σπλάγχνῳ γένηταί τι τοιοῦτον, ἐκεῖνο μόνον ἐμπύημα προσαγορεύουσι, καὶ τοὺς οὕτω πάσχοντας, ἐμπύους. [Foes. OEcon. p. 225: «Ἐμπύημα ἡ ἐμπύησις plerumque significat Hippocrati omnem Suppurationem et quamvis In pus transmutationem ex inflammatione aliqua aut tuberculo, ut scribit Galen. Comm. 1 in Progn. p. 133, 18: Ὅτι μὲν οὖν ὅταν ἀθρόον τὸ πῦον συστῇ, πεττομένου τινὸς ὄγκου τῶν παρὰ φύσιν, ἐμπυήματά τε καὶ διαπυήματα καλεῖ τὸ τοιοῦτον σύμπτωμα, πρόδηλόν σοι γενήσεται πάντα τοῦτον ἀναγνόντι τὸν λόγον αὐτοῦ. Qua notione scribitur Epid. 3, p. 1083, D: Τοῖσι μὲν οὖν πλείστοισιν αὐτῶν ἀποστάσιες ἐς ἐμπυήματα συνίπιπτον· et ib. E, Aph. 8, l. 5. Ubi scribit Galen. ἐμπ. vocari τὴν εἰς πῦον μεταβολὴν ἅπασαν, ὥσπερ καὶ τῷ Προγνωστικῷ πολλάκις, ἢ τὴν μεταξὺ θώρακός τε καὶ πνεύμονος ἐχυσιν τοῦ πύου. Id. Comm. ad Aphor. 44, l. 7: Ἐμπυήματα μὲν εἴωθεν ὀνομάζειν οὐ τὰ κατὰ θώρακα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ καθ' ὁτιοῦν μόριον ἄλλο τοῦ σώματος εἰς πῦον ἀλλοιωθέντα φύματα. Unde Cæl. Aurel. ἐμπυήματα Internas collectiones s. vomicas vocat, et ἐμπυϊκοὺς Vomicosos, Acut. 2, 17, Tard. pass. 5, 8.» Add. Hippocr. Præn. p. 43, 32, Co. præn. p. 119, B.]

[Ἐμπυηματικὸς, ἡ, ὸν, Suppurans. Alex. Trall. 7, p. 305. Angl.]

[Ἐμπύησις, εως, ἡ, Suppuratio. Hippocr. Co. præn. p. 119, G: Ἐξ ἐμπυήσιος πλεύμονος. Et sæpius Aretæus.]

[Ἐμπυητικὸς, ἡ, ὸν, Suppurare faciens, Suppurationem efficiens. Hippocr. De rat. vict. p. 370, 42: Καὶ γὰρ ξηραντικὸν τοῦ πλεύμονος τοῦτό ἐστι καὶ ἐμπυητικόν.]

Ἐμπυϊκὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἔμπυος: peculiariter vero Pus spuens, Purulenta excreans, ut et ἔμπυος, apud Alex. Aphr. [Probl. 2, 34: Ἐπὶ τῶν ἐμπυϊκῶν καὶ φθισικῶν. Aret. Causs. p. acut. 1, 10, p. 39: Τὸν ἐμπυϊκῶν τρόπον.] Et Galen. De caus. puls. 4, 9 [p. 112, 23]: Τοὺς ἐν τῇ μεταξὺ θώρακός τε καὶ πνεύμονος εὐρυχωρίᾳ πλῆθός τι πύου περιεχόμενον ἔχοντας, ἔνιοι μὲν ἐμπύους, οἱ δὲ ἐμπυϊκοὺς ὀνομάζουσι. [Alex. Trall. 5, p. 258; 7, p. 288, 315, 316. Hesych. in Ἔμπυος, Geopon. 17, 22.]

Ἐμπῡίσκω, Suppuro, in l. Galeni in Ἐμπύημα cit. [Aret. Causs. p. acut. 1, 14, p. 43: Ἢν δὲ καὶ ἐμπυίσκῃ. Pass. Hippocr. De morb. 4, p. 494, 13, de morbo laterali laborante: Ἄρχεται ἐμπυίσκεσθαι.]

[Ἐμπυκάζω, Intego. Mosch. 1, 15: Γυμνὸς μὲν τό γε σῶμα, νόος δέ οἱ ἐμπεπύκασται. Ubi figurate usurpat de animo (Amoris) vafro et doloso, quod proprie 3, 112: Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγῇ πεπυκασμένος ἔσσεαι ἐν γᾷ.]

[Ἐμπύλαι, αἱ Νύμφαι, Hesych. Idem: Τιτύπαι, αἱ ἐμπύλαι, αἱ πλάναι.]

[Ἐμπύλιος, ὁ, ἡ, Janitor, Janitrix. Orph. Arg. 900: Αὐτὰρ ἐπὶ σταθμοῖο πυλῶν τηλῶπις ἄνασσα ἱστάνει αἰθύσσουσα πυρὸς σέλας, ἤν τέ νυ Κόλχοι Ἄρτεμιν ἐμπυλίην κελαδοδρόμον ὀλάσκονται, de Diana s. Hecate. Οἱ]

[Ἔμπυλος, ὁ, Empylus, rhetor Græcus, familiaris M. Bruti, cujus nomine inscriptum libellum de cæde Cæsaris edidit. Plut. Bruti c. 2. L. Dind.]

Ἔμπυος, ὁ, ἡ, In quo pus est, Suppuratus. Ἔμπυος, inquit Gorr., ὁ ἐμπύημα ἔχων, Suppuratus, Purulentus, quacunque corporis parte pus collectum sit. Veruntamen Medici, ut ait Galen. Progn. [2, p. 148, 30], solent eos solos vel præcipue ἔμπυους nominare Qui in thorace aut pulmonibus hoc modo affecti sunt. [Conf. id. Comm. ad Aph. 27, l. 6; 44, l. 7.] Plut. [Mor. p. 73, B]: Ἔμπυου περὶ ἦπαρ ἀνθρώπου. Alibi [ib. p. 43, A] de eadem re: Πρὸς τὸν ἔμπυον καὶ φθισιῶντα. [Latiori signif. Soph. Phil. 1378: Τήνδε τ' ἔμπυον βάσιν παύσοντας ἄλγους. Iambl. Protr. p. 18: Καθάπερ τῷ ἐμπύῳ βέλτιον τὸ καίεσθαι τοῦ διαμένειν. Incerta

Menand. ap. Hesych. : Ἔμπυος ὁ ἐμπνϊκὸς παρὰ Μενάνδρῳ. Altera Demosth. p. 1260, 26 : Εἰ μὴ κάθαρσις αἵματος αὐτομάτη μοι πάνυ πολλὴ συνέβη περιωδύνῳ ὄντι καὶ ἀπορουμένῳ ἤδη, κἂν ἔμπυος γενόμενος διεφθάρην. Isocr. p. 389, E : Ἔμπυος ἦν πολὺν χρόνον. Plut. Sull. c. 36 : Πολὺν χρόνον ἠγνόει περὶ τὰ σπλάγχνα γεγονὼς ἔμπυος. Aret. Tard. p. causs. 1, 9, p. 37 : Οἵσι ἐν τῇσι κοιλίῃσι τοῦ ἀνθρώπου κατ' ἶξιν τοῦ θώρακος ἢ τὰ κάτω ὑπὸ τὸ διάφραγμα πύου ἀποστάσιες γίγνονται, ἢν μὲν ἀνάγωσι, ἔμπυοι οἷδε καλέονται, ἢν δὲ τὸ πῦον διιξίῃ κάτω, ἀποστῆματίαι κυκλήσκονται. Conf. id. Causs. acut. pass. 1, 10, p. 9; 22, p. 13, etc. Hippocr. Epidem. 5, p. 1150, H. De morbo Niceph. Call. Synax. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 121, E : Πυρετῶν διαφόρων ἐσμὸν τριταίων τε καὶ ἄλλων ἐμπύων. Et de pure ipso præter Andromachum in fine cit. Geopon. 17, 22 : Ἐὰν συναγάγῃ ἔμπυον τὸ ἕλκος. Ubi neutrum genus ponitur loco substantivi, ut ap. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 242 : Ἀπόστημά ἐστιν ὅταν ἡ φλεγμονὴ εἰς ἔμπυον μεταβληθῇ, ubi πύον codd. nescio an omnes. Gl. : Ἔμπυον, hoc Pus.] || Ἔμπύους μοτοὺς Hippocr. [De morb. mul. 2, p. 659, 20] vocat Linamenta concerpta et convoluta quæ vulneribus induntur ad purgandam saniem, vel λημνισκοὺς, ut idem Gorr. tradit e Lex. Galeni : ubi legitur, Τοὺς στρεπτοὺς, ἢ τοὺς λημνίσκους. [V. plura ap. Foes. in OEcon. p. 126, B. Add. Aristot. Probl. 1, 30. || Mensura mediæ, si spectatur mensura voc. πῦον, debet esse ἔμπῦος. Sed Andromachus ap. Galen. vol. 13, p. 876, correpta dixit : Καὶ μογερῶν στέρνων ἀπολύσεται ἔμπυον Ὀὺν. L. D.]

Ἐμπῦόω, ἔμπυον reddo, Pus ingenero. [Pass. Suppuro, Hippocr. De morb. 1, p. 459, 31 : Ὁκόταν δὲ εἰρύσῃ ἐς ἑωυτὸν καὶ ἕδρην λάβῃ, ἤ τε χολὴ καὶ τὸ φλέγμα ἐς τὸν πλεύμονα σήπεται καὶ ἐμπυοῦται.]

[Ἐμπύρετος, ὁ, ἡ, Febricosus. Alex. Trall. 5, p. 252 : Ἐπὶ γὰρ καυσουμένοις ἐμπυρετοῖς, ubi ἐμπυρέτοις scrib. monuit Struv. Achmes Onir. 88, p. 62 : Εἰς μακρονοσίαν ἐμπύρετον ἕξει. V. Ἔμπυρος. ὕ l. D.]

Ἐμπύρευμα, τὸ, Carbones cineribus obruti, ad accendendum ignem, quum opus est, relicti, i. q. ζώπυρον. [Suscitabulum, Gl.] Hesych. exp. λείψανον : Suid. ἔναυσμα, σπέρμα πυρός. Synonymum et πύρδαλον. [Synes. De regno p. 31, C, de philosophia : Ἐπεὶ νῦν γε ὡς ἠμέληται κίνδυνος ἀποσβῆναι, καὶ μετὰ μικρὸν οὐδ' ἐμπ. λείπεσθαι βουλομένοις ἐναῦσαι. || Metaph. Longus Past. 1, 29 : Ἰδὼν τὴν Χλόην, καὶ ὀλίγον ἐκ τοῦ πρότερον ἔρωτος ἐμπύρευμα λαβών, Scintilla exigua ex priori amore suscepta. (V. interpr.) « Jo. Chrysost. Hom. 30 in 2 Ad Corinth. p. 705, de amore mutuo Christianorum : Διὰ τοῦτο τὸ φίλημα δέδοται, ἵνα ἐμπύρευμα τῆς ἀγάπης γένηται, ἵνα ἀναλάβῃ τὴν διάθεσιν. » Suicer. Anon. ap. Suid. v. Θλαδίας : Τὴν γυναικωνῖτιν φάλαγγα, οἵπερ εἰσὶν ἀεὶ τῶν φαύλων πράξεων ἐμπύρευμα. Nicet. Urb. capt. p. 376, C : Τὸ παραμένον ἐν ψυχῇ καὶ ἐνθαπτόμενον ἐμπ. Et alii. L. D. Μνήμης ἐμπύρευμα, Greg. Naz. Or. 11, p. 189. Strong. Eust. Opusc. p. 155, 38 : Ἐπιλείψοι γὰρ ἂν οὕτω τάχα τοῖς φιλοπόταις τὸ τῆς μέθης ἐμπύρευμα· 233, 68 : Βλέπων ἐν αὐτοῖς ἐμπύρευμα θερμότητος ἀγαθῆς· 327, 3 : Ἀττικῆς σοφίας ἄλλως ἐμπ. ὕ.]

[Ἐμπύρευσις. V. Ἐμπύρωσις.]

[Ἐμπῦρευτὴς, ὁ, Incensor. Nicetas Andr. Comn. 1, 10, p. 200, B : Τοῖς ἐμπυρευταῖς εἰς τὸ τῆς φλογὸς μεσαίτατον ἐμβαλλόμενος.]

Ἐμπῦρεύω, Ignem accendo, Ignem Suscito. Interdum et simpliciter pro Accendo. [Aristoph. Lys. 372 : Τί δαὶ σὺ πῦρ, ὦ τύμβ', ἔχων, ὡς σαυτὸν ἐμπυρεύσων; Pac. 1137 : Τήν τε φηγὸν ἐμπυρεύων. Aristot. De respir. c. 8, p. 474, 13 : Τὰς μὲν οὖν ἄλλας δυνάμεις τῆς ψυχῆς ἀδύνατον ὑπάρχειν ἄνευ τῆς θρεπτικῆς· ταύτην δ' ἄνευ τοῦ φυσικοῦ πυρός· ἐν τούτῳ γὰρ ἡ φύσις ἐμπεπύρευκεν αὐτήν· De vita et morte c. 4, p. 469, 16 : Τῆς ψυχῆς ὥσπερ ἐμπεπυρευμένης ἐν τοῖς μορίοις τούτοις· De gen. anim. 2, 4. Medio Theophr. H. Pl. 5, 9, 6 : Ἐμπυρεύεσθαι δὲ ἀρίστη συκῆ καὶ ἐλαία. Philostr. Imag. 2, 24, p. 849 : Ἀγαθοὶ δ' ἐμπυρεύσασθαι καὶ οἱ λίθοι. Gramm. Bekk. An. p. 39, 29 : Ἐμπυρεύεσθαι τὸ ἐγκρύπτειν πῦρ.]

Ἐμπυρία, Hesychio ὄρκος ὁ δημόσιος καὶ μαντεία ap. Bœotos : fortasse quoniam δι' ἐμπύρων fiebat

Ἐμπῦριβήτης, ὁ, s. Πυριβήτης, Ignem ingrediens. Πυριβῆται s. ἐμπυριβῆται τρίποδες, aut λέβητες, qui igni admoventur, s. Quibus igni impositis aliquid calefit, oppositi τοῖς ἀπύροις. V. Ἄπυρος. Schol. Hom. [Il. Ψ, 702 : Μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην] exponit ὁ ἐν πυρὶ τιθέμενος seu αἴθων λέβης, ut Hom. appellat.

Ἐμπῠρίζω, Incendo, Inflammo, [Incendium facio, add. Gl. V. Ἐμπίμπρημι]. Pass. Ἐμπυρίζεσθαι, Incendi, Inflammari : v. in Πυρπολεῖσθαι. [Gl. : Ἐμπεπυρισμένος, Inflammatus. Diodor. 2, 36 : Τάς τε χώρας τῶν ἀντιπολεμούντων οὔτ' ἐμπυρίζουσιν οὔτε δενδροτομοῦσιν· 14, 90. 12, 43 : Τὰς ἐπαύλεις ἐνεπύριζε· ib. 44. 14, 76 : Εὐθὺς εἶδον τὸν ἴδιον στόλον ἐμπυρισθέντα, etc. Sirac. 8, 10 : Μὴ ἐκκαυε ἄνθρακας ἁμαρτωλοῦ, μὴ ἐμπυρισθῇς ἐν πυρὶ φλογὸς αὐτοῦ. Et alibi in V. et N. T. Hesych. v. Ἰταλιώτης, Suid. v. Νεώρια indicat Hemst., alia recentiorum exx. Lobeck. ad Phryn. p. 335. Figurate Eust. Opusc. p. 14, 28 : Πῶς δὲ οὐ μὴ ἐνεπυρίζετο τὰ σπλάγχνα ἐκείνοις; Depravatum in ἐμπρίζω, ut infra ἐμπυρισμὸς in ἐμπρισμὸς, notavi supra.]

[Ἐμπύρινος, ὁ, ἡ, i. q. seq. si recte habet scriptura Constant. Acrop. Serm. in Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 742, 28 : Τὸν ὑπὲρ Θεὸν ζῆλον ἐμπύρινον. Hase.]

[Ἐμπύριος, ὁ, ἡ, Igneus. Mich. Psell. De chrysop. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 436, A : Ἀπὸ τοῦ τῆς φιλοσοφίας μεγίθους ἐπὶ τὴν ἐμπύριον μεταβιβάζων τέχνην, ut infra ap. Plat. τέχνη ἔμπυρος dicitur ars Vulcani. Dionys. Areop. p. 128, C : Τὴν ἐμπύριον ἱερογραφίαν. || Figurate Eust. Op. p. 199, 33 : Τὸ τῆς συνέσεως ἐμπύριον· 325, 50 : Οὕτω σου τὸ τῆς ῥητορικῆς ἐμπύριον πέφρικα· 327, 17 : Οὕτω δὲ καὶ σὲ τὸν ἐμπύριον ῥήτορα βραχύτατόν τι χρὴ ἐνιδρῶσαι τῷ λόγῳ· Il. p. 1246, 62 : Ἔστι δὲ καὶ ἄλλως εἰπεῖν ζαφλεγέας μὲν τοὺς οἷον ἐμπυρίους διὰ τὸ δραστήριον. L. D. Iambl. De myst. 7, 2 : Ἡμιονίαν νοεράν καὶ ἐμπύριον ἐπιδείκνυται. Angl. Theodor. Prodr. in Notit. Mss. vol. 8, p. 98 : Ἰωάννου δὲ διὰ τοῦ γενικοῦ ἅρμα οὐχὶ ἐμπύριον, ὅτ' οὖ πρὸς οὐρανὸν ἀνελήλυθε; Eberh. Const. Man. Chron. p. 115, B : Τὴν ὁρμὴν ἐμπύριος καὶ δραστικὸς τὰς χεῖρας. Boiss. ὕτ]

Ἐμπῠρισμὸς, ὁ, Incensio, Inflammatio. Rejicit hoc nomen Phryn. [Epit. p. 335] dicens Atticos pro eo usurpare ἐμπρησμός. [Ἐμπυρισμός. Οὕτως Ὑπερίδης ἠμελημένως, οἷον ἐμπρησμὸς λέγειν. Pollux 9, 156 : Ἐν μέντοι τῷ Ὑπερίδου ὑπὲρ Λυκόφρονος εὕρον γεγραμμένον, Ἡ νεωρίων προδοσίαν ἢ ἀρχείων ἐμπυρισμὸν ἢ καταλῆψιν ἄκρας· καὶ οὕτω γέγραπται ἐν πλείοσι βιβλίοις. Dicit igitur non in uno codice Hyperidis, sed in pluribus, ita se scriptum invenisse : quo minus quis dubitet ita scripsisse Hyperidem, ex quo idem voc. annotavit Antiatt. Bekk. p. 97, 12. Exemplis lxx intt. addendi Polyb. 9, 41, 5: Ὑρίας καὶ τὰς πρὸς τοὺς ἐμπυρισμοὺς εἶχε παρασκευάς· 14, 1, 15; 4, 6. Diodor. 20, 67, ubi ἐμπρισμὸν ed. Bas., Hesych. v. Πυρκαιὰ, Argum. Aristoph. Nub. v. ult., ab Hemst. cit., aliique recentt., quorum nonnullos indicat Lobeck. ad Phryn.]

[Ἐμπυριστὴς, ὁ, Ustulator. Macc. 4, 7, 11. Conf. Ant. Gallonii De Martyrum cruciatibus librum p. 338. Schleusn. Lex. Eustath. Il. p. 1023, 26 : Ὁ ἐμπυριστὴς (navium) Ἕκτωρ.]

[Ἐμπυρίως, Per ignem. Dionys. Areop. De cœl. hier. p. 52, B : Τὴν ἐμπ. καθαρτικὴν ἰδιότητα τοῖς Σεραφὶμ ... ἀνατίθεικεν. Kall.]

Ἐμπυροειδὴς, ὁ, ἡ, Similis accenso et ardenti, Ignitus. [Plut. Mor. p. 881, D : Δημόκριτος νοῦν τὸν θεὸν ἐμπυροειδῆ τὴν τοῦ κόσμου ψυχήν. Wyttenb. : « Euseb. Præp. ev. 15, 16, item cod. T. V. ἐν πυρὶ σφαιροειδῆ. Galen. viii, Stob. p. 2, ἐν πυρὶ σφαιροειδεῖ : quæ sane melior erat lectio. »]

Ἔμπυρος, ὁ, ἡ, cui opp. ἄπυρος [Igneus, Gl.] : ut αἱ ἔμπυροι τῶν τεχνῶν ap. Philostr., Artes quæ igni utuntur ad opus suum conficiendum : qualis est ἡ χαλκευτικὴ, ἡ χρυσοχοϊκὴ, et similes aliæ. [Plato Protag. p. 321, E : Τὴν ἔμπυρον τέχνην τὴν τοῦ Ἡφαίστου. Pollux 7, 7 : Τέχναι δὲ ἔμπυροι καὶ ἄπυροι. Proprie, Ignitus, Ardens, Eurip. Phœn. 1186 : Ἐς γῆν δ' ἔμπυρος πίπτει νεκρὸς, de Capaneo fulmine percusso. Hel. 547 : Ἐμπύρους ὀρθοστάτας. Dio Cass. 66, 21 : Τὸ ἔμπυρον πᾶν (Vesuvii). Aret. Causs. p. diut. 1, 13, p. 42 : Καυτῆρα ἔμπυρον διαφανέα πυρῶσαι. Epigr. Anth. Pal. 6, 100 : Λαμπάδα ... ἔμπυρον· Archias ib. 10, 7, 7 : Οὔτ' ἐπιδευῆ εἴαρος ἀθρήσεις

βωμὸν ἐμὸν στεφάνων, ἀλλ' αἰεὶ θυόεντα καὶ ἔμπυρον. A Tzetz. Exeg. Il. p. 40, 16 : Δαλὸν ἔμπυρον.] Et ἔμπυρα σκεύη apud Plat. De LL. [3, p. 679, A], Vasa quæ igni admoventur, ut sunt ollæ, et οἱ ἐμπυριτοῦντες s. αἰθωνες λέβητες, quibus opponuntur τὰ ἄπυρα. [Pollux 10, 13. Ib. 82 : Ἀριστοφάνης δ' ἔοικε διαιρεῖν τινας ἀπύρους καὶ ἐμπύρους πινακίσκους (genus patellæ). Plato Polit. p. 287, E : Ξηροῖς καὶ ὑγροῖς καὶ ἐμπύροις καὶ ἀπύροις (intell. rebus)· Tim. p. 60, A : Τέτταρα ὅτα ἔμπυρα εἴδη (liquidorum). Plut. Mor. p. 648, B : Ἐστὶ γὰρ ἔμπυρος καὶ θερμότερος (ὁ χιττός). Theophr. C. Pl. 1, 8, 2 : Πᾶν γὰρ ἔμπυρον τὸ πυκνὸν καὶ ξηρὸν καὶ πικρόν· 3, 17, 3 : Τῷ καταψύχειν, ὅπερ ἡ κόπρος οὐ ποιεῖ διὰ τὸ ἔμπυρον· 6, 2 : Ἐὰν μέν τις ἐν ἐμπύρῳ τόπῳ φυτεύῃ· 5, 9, 3 : Διὸ κἀν τοῖς ἐμπύροις φαῦλαι (αἱ μηλίαι)· De ventis 25 : Τοὺς ἐμπύρους τόπους, iterumque ib. et 21. C. Pl. 1, 13, 5 : Ὑπὸ γὰρ αὐτὸ τὸ ἄστρον, καίπερ ὄντος ἐμπύρου τοῦ ἀέρος, ὅμως καὶ νότια πνεῖ· 6, 20, 2. 1, 13, 4 : Ξηρά τε γὰρ καὶ ἐμπυρωτάτη (ἡ ὥρα τοῦ θέρους) καὶ μάλιστα ὑπὸ τὸ ἄστρον· De ventis 21 : Καὶ ἐν αὐτοῖς μὲν τοῖς τόποις [καὶ] τοῖς συνεχέσιν ἔμπυρος ἡ πνοὴ γίνεται. Diodor. 19, 19 : Οὔσης δὲ τῆς ὁδοιπορίας B ἐμπύρου διὰ τὸ μέγεθος τῶν καυμάτων. Strabo 16, p. 740 : Ἔμπυρος οὖσα ἡ χώρα καὶ καυματηρά· idemque 17, p. 822 : Καταφεύγει ἀπὸ τῶν ἐμπυρωτέρων καὶ αὐχμηροτέρων ἐπὶ τὰ ὑδρηλὰ καὶ ἑλώδη, citatus ab Hemst. cum Greg. Nyss. vol. 2, p. 292, D. Leon. Tar. Anth. Pal. 9, 24, 2 : Ἔμπυρος ἠέλιος· Meleag. ib. 12, 48 : Οἶδα καὶ ἔμπυρα τόξα. Nicand. Ther. 151 : Τῶν οἱ μὲν λίθακάς τε καὶ ἔρμακας ἐνναίοντες παυρότεροι τρηχεῖς τε καὶ ἔμπυροι. Schol. φλέγοντες τοῖς ἀλγήμασι τοὺς πληγέντας. Figuratius Themist. Or. 4, p. 58, C : Τὸν δὲ ἁπάντων ἐρωτικώτατόν τε καὶ ἐμπυρώτατον. Ita Petav. pro ἐμπορώτατον. Plut. Num. c. 5 : Ἡ πόλις ἐμπύρου δεῖται βασιλέως καὶ ἀκμάζοντος. Gregor. Naz. in Vita sua p. 28, D : Κάπροι ... λοξὸν βλέποντες ἐμπύροις τοῖς ὄμμασιν.] Præterea sicut ἄπυρος dicitur Qui coctus non est, ita ἔμπυρος contra : ut ἔμπυρος ἰχθὺς in Epigr. Piscis coctus, assatus. [Quintus Mæc. Anth. Pal. 6, 89, 5 : Σάρκα μὲν ἔμπυρον αὐτὸς ὑφ' ἡμιθρῴτων ὀδόντα θείς. Simil. Dio Cass. 54, 29 : Κοράκων κρέα ἐς αὐτὴν ἐκ βωμοῦ τινος ἔμπυρα ἐμβαλόντων.] Item τὸ ἔμπυρον, sc. ἱερεῖον aut θῦμα, C Victima quæ crematur : τὸ καιόμενον ἱερεῖον, ut Suidas τὰ ἔμπυρα exp. τὰ καιόμενα ἱερεῖα, et Hesych. τὰ καιόμενα ἱερά : e quibus οἱ πυρκόοι s. θυοσκόοι futura conjicere solebant. [Pindar. Ol. 8, 3 : Μάντιες ἀνδρες ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι· Isthm. 3, 81 : Αὔξομεν ἔμπυρα χαλκοσπᾶν ὀκτὼ θανόντων. Soph. El. 405 : Τῷ φέρεις τάδ' ἔμπυρα; Ant. 1005 : Ἐμπύρων ἐγευόμην. Eur. Hel. 756 : Κοὐδεὶς ἐπλούτησ' ἐμπύροισιν ἀργὸς ὤν (de iisdem ib. 746 : Οὐδ' ἦν ἄρ' ὑγιὲς οὐδὲν ἐμπύρου φλογός)· Andr. 1113 : Τυγχάνει δ' ἐν ἐμπύροις· Suppl. 155 : Ἐμπύρων εἶδες φλόγα; Iph. A. 59 : Δι' ἐμπύρων σπονδὰς καθεῖναι (cod. phrasi inc. Ezech. 23, 37. Plut. Mor. p. 222, F : Σημαίνεσθαι διὰ τῶν ἐμπύρων τῷ στρατῷ νίκην)· Iph. T. 16 : Εἰς ἔμπυρ' ἦλθε· Phœn. 954 : Ὅστις δ' ἐμπύρῳ χρῆται τέχνῃ, μάταιος. Apoll. Rh. 1, 145 : Ἔμπυρα σήματ' ἰδέσθαι. Callim. Lav. Min. 107 : Πόσσα μὲν ἁ Καδμηὶς ἐς ὕστερον ἔμπυρα κευσεῖ. Appian. Hisp. c. 9 : Ὁρκωθῆναι ἐπὶ ἐμπύρων. Polyb. 16, 31, 7 : Κατάρας ἐπὶ τῶν ἐμπύρων ποιεῖσθαι. Dionys. A. R. 1, 40 : Ποτιτίων τῶν ἐμπύρων ἀπαρχομένων· 2, 25 : Ἀπάσης ἐμπύρου θυσίας κατάρχονται. Plut. Mor. p. 305, F : Τοῖς ἐμπύροις ἐπίθηκε τὴν δεξιὰν χεῖρα. Conf. 314, D. || Febriens, Febriculosus. Hippocr. De morb. 2, p. 473, 27 : Ἢν δὲ ἔμπυρος ἐῇ (æger), καὶ μὴ ἀνῇ (febris) μήτε τῆς νυκτὸς μήτε τῆς ἡμέρης. Ubi tamen cod. Fevrei ap. Foes. p. 1317 ἐμπύρετος, quod v.] Suid. ἐμπύρου exp. θερμῆς et Ἐμπυρώτατος, ὁ κατάπυρος. [V. quæ supra hujusmodi usus exx. sunt allata.]

[Ἐμπυροσκόπος, ὁ, Aruspex, et quidem e suffimentis mentem deorum conjiciens. Eust. Il. p. 1346, 39 : Εἰσὶ δὲ θυοσκόποι ... οἱ διὰ τῶν ἐπιθυμιωμένων μαντευόμενοι, οἱ καὶ ἐμπυροσκόποι καὶ λιβανομάντεις, ἱερεῖς δὲ οἱ διὰ σπλάγχνων. Schol. ad eund. l. Ω, 221.]

Ἐμπυρόω, Incendo et Exuro : unde Ἐμπυροῦσθαι, Fervore nimio exardescere et exuri. [Hesych. : Πυρέας, πυρπολήτας, ἐμπυριοῦντας τὴν πόλιν, ἀπὸ τῆς πυρεύς εὐθείας. Ἐμπυροῦντας conjicit HSt. in Πυρεύς. Quam conj. neglexerunt edd. Hes.]

[Ἐμπυρριχίζω, i. q. ἐμπομπεύω. Gregor. Nyss. t. 2, p. 311, A : Ἐμπυρριχίζων τῇ τῶν σοφισμάτων στροφῇ, Tripudians argutiarum versutiis. Hasz.]

Ἔμπυρρος, ὁ, ἡ, Rufus, Ruellio Ruber. [Theophr. De color. 44 : Διὸ καὶ πάντως τοῖς δέρμασι καὶ τὰ τριχώματα συνεπακολουθεῖ· ἐπεὶ καὶ τῶν ἀνθρώπων τῶν ἐμπύρρων καὶ τὰ τριχώματα λευκόπυρρα γίνεται, τῶν δὲ μελάνων μέλανα.] Hæc enim Diosc. verba 3, 19, de acantho : Ῥίζαι δὲ ὅπεισι γλίσχραι, μυξώδεις, ἔμπυροι, sic vertit, Radicibus nititur longis, mucosis, rubris. Sed notandum ibi esse ἔμπυροι.

[Ἐμπυρσεύω, Incendo, Accendo, i. q. ἐμπυρεύω. Suidas : Πυρακτῶν, ἐμπυρσεύων, σφοδρῶς καίων, pro quo ἐμπυρεύων Hesych. Eustath. Opusc. p. 265, 86 : Ἵνα ἐμπυρσεύηται ἀπὸ τοῦ τῶν φώτων πατρὸς, καὶ ἐκεῖθεν εἰς φῶς ἐξαναπτόμενος λάμπῃ καὶ φαίνῃ καὶ πυρσεύῃ (monachus).]

[Ἔμπυρος, Ardenter, Calide. Pollux 3, 68 : Ἐρεῖς δὲ ἐρᾶν, φιλεῖν, στέργειν, καί τινος ἠττᾶσθαι, ἐσπουδακέναι περί τινα, ἐνθέως, κατόχως, ἐμπύρως. Kall. Damascen. Epiphan. 100.]

[Ἐμπύρωσις, εως, ἡ, Inflammatio. Aristot. De respir. c. 16, p. 478, 30 : Καταψύξεως μὲν οὖν ὅλως ἡ τῶν ζώων δεῖται φύσις διὰ τὴν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ψυχῆς ἐμπύρωσιν· ubi est var. ἐμπύρευσιν. L. D. Menand. Hist. p. 365, 21 ed. Bonn. : Μεγίστην ἔσεσθαι δυσμενείας ἐμπύρωσιν. Hasz.]

Ἐμπυτιάζω, Coagulo injecto contraho, s. Coagulo. A quo partic. Ἐμπυτιασθείς, Coagulatus, ut ἐμπυτιασθὲν γάλα, Lac coagulatum, Lac quod coagulo injecto coiit : τὸ πεπηγὸς, ut Diosc. 6, 26 : Πήγνυται καὶ τυροῦται τὸ γάλα, In caseum glaciatur s. congelatur. Sic enim loquuntur Colum. et Ovid. Dioscor. l. c. : Καὶ τοῖς λαβοῦσιν ἐμπυτιασθὲν γάλα ἀθρόως, πολὺς πνιγμὸς γίγνεται, διὰ τὸ θρομβοῦσθαι· οἷς βοηθοῦντας προσφέρειν δεῖ ὥσπερ ἀντίδοτον, πυτίαν σὺν ὄξει. Unde Scrib. Largus c. 65 : Lac potum et gelatum odore spirationis cognoscetur : præfocantur autem et hoc homines. Adjuvari autem debent qui ab eo laborant, mentha quamplurima sæpius sumpta : item coagulo agnino, leporino, porcino. Venenosum porro esse coagulatum lac atque adeo coagulum, tum ipse Diosc. et alii docent, tum Plin. 28, 10 : Asinino lacte poto venena restinguuntur, etsi coagulum alicui nocuerit; nam id quoque venenum est in prima lactis coagulatione. Sed notandum, passim inversa scriptura legi Πητύα et Ἐμπιτυασθείς, ut tum ap. Dioscor., tum ap. Paul. Ægin., et alios : quæ scriptura mendosa est [etc. quæ v. in Πητύα (sic)].

[Ἐμπύω. V. Ἐμπυέω.]

[Ἐμπωλέω scriptura vitiosa pro ἐμπολάω, de qua v. in Ἐμπολέω.]

[Ἐμπωλή, Ἐμπώλημα, Ἐμπώλησις. V. eadem voce. per o scripta, quæ vera scriptura.]

[Ἐμύς.] Ἐμὺς vel Ὗμὺς [hæc forma errore niti videtur], ὑός, ἡ, interpr. peculiariter, Mus aquatilis, Testudo lutaria. [Aristot. H. A. 2, 15, p. 506, 19 : Μικρὸν πάμπαν ἔχουσι (τὸν σπλῆνα) χελώνη, ἐμὺς, φρύνη. Sic ex interpr. Thomæ et Gazæ restitutum est pro scriptura codd. μῦς. 5, 33, p. 558, 8 : Ἡ δ' ἐμὺς ἐξιοῦσα ἐκ τοῦ ὕδατος τίκτει, ὀρύξασα βόθυνον πιθώδη, D ubi al. ἐμίς. De respir. c. 10, p. 475, 28 : Οἷον τὸ τῶν ὕδρων γένος καὶ βατράχων καὶ χροκοδείλων καὶ ἐμύδων, ubi al. αἰμύδων vel αἰμύδων. De incessu anim. 15, p. 713, 17 : Οἷον οἵ τε χροκόδειλοι καὶ σαῦροι καὶ ἀσκαλαβῶται καὶ ἐμύδες, ubi al. ἐμῦδες vel αἱ μῦδες. De part. an. 3, 9, p. 671, 31 : Ἡ δ' ἐμύς· 33 : Ἡ μὲν οὖν ἐμύς· ubi item al. libri αἰμύς. Spiritum asp., quem his quidem in Il. introduxerunt edd., testatur Lex. de spirit. p. 217 : Ἐμὺς (scr. ἐμὺς) ἡ χελώνη παρὰ τὸ ἓ ἧγον ἑαυτὴν μύειν, τουτέστι κρύπτειν ἐντὸς τοῦ ὀστράκου, coll. Moschop. ed. Titz. p. 35. Lenis vero relictus est H. A. 8, 2, p. 589, 28 : Αἵ τ' ἐμύδες καὶ τὸ τῶν βατράχων γένος, ubi τε μῦδες libri nonnulli; tum ib. 17, p. 600, 22 : Καὶ γὰρ ἡ χελώνη τῶν φολιδωτῶν ἐστι καὶ ὁ ἐμὺς, ubi sunt varr. ὁ μῦς, αἱ μῦς, Schneid. autem in Cur. post. p. 470 genus fem. ἡ usui unice convenire monet, it. ap. Theophr. De pisc. 1 : Καθάπερ ἡ φώκη καὶ ἡ ἐμύς. Hesych. : Ἐμὺς, ζῶον ἐν λίμνῃ καὶ ἐν πηγῇ γινόμενον (γιν.). De accentu et mensura ex præceptis

Arcadii p. 91 sqq. colligi posse videtur recte scribi ἐμύδος.] A

Ἐμφάγω, Ori inditum deglutio, Comedo : ἐμφαγεῖν, Vesci, Comesse. [Præs. ponendum erat nullum, sed aor. ἐνέφαγον, cujus conjunct. et infin. sunt ἐμφάγω et ἐμφαγεῖν. Absolute, ut sit Cibum capio, Xen. Anab. 4, 2, 1 : Καὶ ἦν μὲν δεῖλη ἤδη· οἱ δ' ἐκέλευον αὐτοὺς ἐμφαγόντας πορεύεσθαι· Cyrop. 7, 1, 1. Plut. Timol. c. 12, Alex. c. 76, Mor. p. 689, B; Dio Cass. 65, 13, et al. Cum accus., Vescor, Xenoph. H. Gr. 4, 5, 8 : Ἐμφαγοῦσιν ὅ,τι δύναιντο ἥκειν· Anab. 4, 5, 8 : Ἐπειδὴ δέ τι ἐμφάγοιεν. Plut. Ti. Gracch. c. 6 : Πᾶσαν ἐποιήσαντο δέησιν ἐμφαγεῖν τε κοινῇ μετ' αὐτῶν καθήμενον· Mor. p. 656, A : Ἄρτον εἰς μέλι καταβάψαντας ἐμφαγεῖν· 694, D, F. Dio Cass. 76, 12 : Κυάμου τι μέγεθος ἐμφαγόντες. Hippocr. De intern. aff. p. 561, 1 : Τεύτλου λιπαροῦ δύο τρυβλία ἐμφαγέτω. Sed cod. ap. Foes. p. 1319 ἐκροφείτω. Genitivo junxit Aret. Diut. p. sign. 2, 13, p. 71 : Ζώντος ἐνέφαγε τοῦ ἔχιος. Dio Cass. 58, 17 : Τὸ μὴ οὐ καὶ τῶν σαρκῶν αὐτοῦ ἡδέως ἐμφαγεῖν. Eust. Opusc. p. 259, 9 : Ὅτι πρὸς ἡδονῆς ἐμφαγεῖν σύκου, ὥσπερ χλωροῦ οὕτω καὶ ἀπισχναν θέντος. Latiori signif. usurpat Athen. 10, p. 415 : Καὶ Τιμοχρέων δ' ὁ Ῥόδιος ποιητὴς ... ἐνέφαγε καὶ ἔπιεν, Voracitate et bibacitate fuit insignis. De vi præpositionis schol. Aristoph. Vesp. 1115 : Τὸ ἐμβραχυ Ἀττικὴ συνήθεια, οὐδὲν πλέον δηλοῦσα ἢ τὸ βραχύ, ὡς ἐμφαγεῖν τὸ φαγεῖν. ἀ] B

[Ἐμφαιδρύνω, Nilus De 8 vitiis p. 382. Kall. Greg. Nyss. t. 2, p. 375, B : Ἐμφαιδρυνόμενοι τῇ ἀσχημοσύνῃ τοῦ λογογράφου, Exhilarati. Id. ib. p. 1006, C : Ἐμφαιδρύνεσθαι· et p. 950, D : Ἐμφαιδρυνθῆναι. Imperf. Vita Severian. Acta. SS. Sept. t. 3, p. 360, 9 : Τῇ περὶ τὸν Θεὸν ἀγάπῃ ἐνεφαιδρύνετο. Hase.]

Ἐμφαίνω, ανῶ, Repræsento, Præfero, Præ me fero, Speciem præbeo, quasi προφαίνω, ut tradit Bud., afferens e Theophr. [C. Pl. 6, 6, 6, ubi paullo aliter] : Ἅπαντες δέ πως ἐμφαίνουσιν οἱ καρποὶ καὶ τὸν τοῦ φυτοῦ χυλόν, ὥσπερ ἴσως ἀναγκαῖον, ἐξ ἐκείνου γ' ὄντας. Reddit vero ἐμφαίνειν et Ostendere, in quodam Dionysii Areop. l., p. 835 suorum Comm. Ab Hesych. certe exp. δεικνύειν et ἐνδείκνυσθαι, item σημαίνειν. C [Theophr. ib. 5, 2 : Ἡμῖν δ' οὐδεμίαν εὐωδίαν ἐμφαίνει. De Polyb. Schweigh. in Lex. : « Τὰ παρεληλυθότα τῶν ἔργων ἐμφαίνει τὰς αἱρέσεις ἑκάστων, 3, 31, 8. Sic 10, 27, 9. Μεγάλην εὔνοιαν τοῦ βασιλέως ἐμφήναντες πρὸς τὸ ἔθνος, Quum significassent, testificati essent, 23, 7, 9. Μεγάλην προθυμίαν ἐμφαίνειν, Magnum studium significare, ostendere, 3, 44, 3. Ἐκ τούτων τῶν συνθηκῶν περὶ Σαρδόνος ἐμφαίνουσιν ὡς περὶ ἰδίας ποιούμενοι τὸν λόγον, Hoc fœdere ostendunt Pœni se de Sardinia ut de sua ditione loqui, ib. 23, 5 ». Dionys. De comp. verb. p. 90, 11 R. : Τῇ παρεκτάσει τῶν συλλαβῶν τὸν ἄπαυστον ἐμφαίνειν βουλόμενος ἦχον· 197, 7 : Ἡ πεπλασμένα μέτρα καὶ ἀτάκτους ῥυθμοὺς ἐμπεριλαμβάνουσα (dictio) καὶ μήτ' ἀκολουθίαν ἐμφαίνουσα (pro quo tamen φυλάττουσα in libro De adm. vi Demosth. c. 50, p. 1110, 11) αὐτῶν μήτε ὁμοζυγίαν κτλ. Ib. 11 : Τοιαύτην εἶναι δή φημι πᾶσαν λέξιν ἐμμετρον, ἥτις ἐμφαίνει τὸ ποιητικὸν καὶ μελικόν. Plut. Thes. c. 3 : Ὁ δ' Εὐριπίδης τὸν Ἱππόλυτον ἁγνῶ Πιτθέως παίδευμα προσειπὼν ἐμφαίνει τὴν περὶ τὸν Πιτθέα δόξαν· Num. c. 12 : Ἔτι δοιῶν D μνησθήσομαι (ἱερωσυνῶν), αἳ μάλιστα τὴν εὐσέβειαν τοῦ ἀνδρὸς ἐμφαίνουσιν· Comp. Agid. et Cleom. c. 3 : Οἶμαι δὲ καὶ τὰς τελευτὰς τῶν ἀνδρῶν ἐμφαίνειν τινὰ τῆς ἀρετῆς διαφοράν· Mor. p. 692, C : Ἡ τοιαύτη κάθαρσις (vini) περιεργίαν καὶ καλλωπισμὸν ἐμφαίνει καὶ τρυφήν· 730, C; 977, C; 1089, C. Jo. Chrysost. In Ps. 125, vol. 5, p. 353, A ed. Montf. : Ἕνεκα τοῦ ἐμφῆναι τὴν πολλὴν αὐτῶν ἣν ἔσχον χαράν.] Tradit præterea, ἐμφαίνειν τι, esse αὐτοῦ φαντασίαν ἐμποιεῖν : et hujusmodi esse arcum cœlestem, et aream, et parelios : quæ et ἀνταναχλάσεις sunt τῆς ὄψεως. Item ἐμφαίνειν esse Speciem edere, et ostendere, speculari ratione. Affert tamen ex., in quo non act. ἐμφαίνειν, sed pass. ἐμφαίνεσθαι habetur, ex Aristot. Meteor. 1, [c. 8 medio] : Ἔτι δὲ νύκτωρ ἐν ὕδατι καὶ τοῖς τοιούτοις ἐνόπτροις τὸ μὲν γάλα ἐμφαίνεται θεωροῦσιν, Circulus lacteus noctu in aqua et hujusmodi speculis editur atque repræsentatur. [Adde 2, 2 prope fin.] Affert et e Plut. ἐμφαινόμενα dictum de iis quæ in speculo apparent, quasi Repræsentata, Simulata. [V. Ἔμφασις et infra in pass. Activo Plato Tim. p. 71, B : Ἵν' ... οἷον ἐν κατόπτρῳ ... χολώδη χρώματα ἐμφαίνοι. Plut. Alex. c. 4 : Τὴν ἰδέαν τοῦ σώματος (Alexandri) οἱ Ἀυσίππειοι μάλιστα τῶν ἀνδριάντων ἐμφαίνουσιν.] Ceterum quamvis ἐμφαίνειν sonet per se φαντασίαν ἐμποιεῖν, ut Bud. tradit, invenitur tamen ἐμφαίνειν et cum hoc ipso accus., ut Aristot. De mundo [c. 4, p. 395, 6] φαντασίαν μήκους ἐμφαίνειν, ubi vertitur Oblongam formam simulare. In plerisque ll. redditur apte verbo Refero. Diosc. [1, 56], de œnanthino : Δοκιμώτατον τὸ ἐμφαῖνον ἐν τῇ ὀσμῇ τὴν οἰνάνθην, Quod refert odore œnanthen. Sed genitivo etiam jungit : ut, Ἐμφαίνον τοῦ καρδαμώμου, et, Ἐμφαίνον τῆς σμύρνης. [Similiter Athen. 1, p. 27, A : Ἴδιον δ' αὐτοῦ (vini Veliterni) τὸ μὴ ἔχειν ἀπαρέγγυτος εἶναι· ἐμφαίνει γὰρ ὡς ἐμπεμιγμένου αὐτῷ ἑτέρου. || De sideribus eorumque constellationibus hoc vel illud portendentibus, Manetho 1, 303 : Ῥήτορας ἐμφαίνουσι βροτοὺς σοφίης τε κρατίστους ζηλωτάς· 4, 141, 228.] || Interdum vero ἐμφαίνειν est Verbis [vel alio modo] quasi repræsentare, et ante oculos ponere, Indicare, Innuere. Herodian. 4, [4, 16] : Τοιαῦτα δή τινα πλαγίως ἐμφαίνων, νοεῖσθαι μᾶλλον ἐβούλετο τὰ πραχθέντα ἢ ἀκούεσθαι. [Dio Cass. 76, 2 : Πλεῖον τῶν τριῶν κέκτησαι· τρεῖς δ' ἐνέφαινον τόν τε Σεβῆρον καὶ τοὺς υἱέας αὐτοῦ. Diodor. 1, 87 : Διόπερ τὸν θεὸν τὸν παρ' αὐτοῖς καλούμενον Ἄνουβιν παρεισάγουσι κυνὸς ἔχοντα κεφαλήν, ἐμφαίνοντες ὅτι σωματοφύλαξ ἦν τῶν περὶ τὸν Ὄσιριν καὶ τὴν Ἶσιν. Plut. Mor. p. 112, F : Τὸν τῶν Λυκίων νομοθέτην φασὶ προστάξαι τοῖς αὑτοῦ πολίταις, ἐπὰν πεισθῶσι, γυναικίαν ἐμφυσημένους ἐσθῆτα πενθεῖν, ἐμφαίνειν βουληθέντα ὅτι γυναικώδες τὸ πάθος. Achill. Tat. 1, 7, p. 12, 1 : Κατεφίλησέ μου τὸ πρόσωπον, ἐμφαῖνον ἐρωτικὴν ἀγρυπνίαν.] || Sed impersonaliter etiam positum invenitur ap. Cebetem, pro Videtur, ut [p. 84 Cor., ubi sine ἔχειν] : Ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν, Ita esse videtur. Et [p. 78] : Ἐμφαίνει νὴ Δία. [Ap. Eurip. fr. Dan. Stob. Fl. vol. 3, p. 221 et 227 : Ἆρ' οἶσθ' ὅθουνεκ' οἱ μὲν εὐγενεῖς βροτῶν πένητες ὄντες οὐδὲν ἐμφαίνουσ' ἔτι, οἱ δ' οὐδὲν ἦσαν πρόσθεν, ὄλβιοι δὲ νῦν, δόξαν φέρονται τοῦ νομίσματος χάριν; Cod. Paris. altero l. præbet ἀναφαίνουσ' : qui ἐκφανεῖς conjecit Musgr., minori mutatione poterat ἐμφανεῖς.] || Ἐμφαίνομαι, Repræsentor, Indicor, Appareo, [Illuceo, Gl.] ut, Ἐμφαινόμενα ἤθη ἐπὶ τοῦ προσώπου (sicut et ἐπιφαινόμενα) ap. Aristot. Φυσιογν. [c. 2, p. 21 Fr.] Alios autem usus hujus verbi vide in proxime præcedente tmematio [in activo. Plato Reip. 3, p. 402, B : Εἰκόνας γραμμάτων, εἴ που ἢ ἐν ὕδασιν ἢ ἐν κατόπτροις ἐμφαίνοιντο· 4, 434, E : Ἐὰν δέ τι ἄλλο ἐν τῷ ἑνὶ ἐμφαίνηται· Alc. 1 p. 132, E : Ἐννενόηκας οὖν ὅτι τοῦ ἐμβλέποντος εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τὸ πρόσωπον ἐμφαίνεται ἐν τῇ τοῦ καταντικρὺ ὄψει, ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ. Idemque de rebus in speculis apparentibus absolute Tim. p. 46, B : Ἐκ τῆς ἐντὸς ἑκτος τε τοῦ πυρὸς ἑκατέρου κοινωνίας ἀλλήλοις ... πάντα τὰ τοιαῦτα ἐξ ἀνάγκης ἐμφαίνεται. Plut. Alcib. c. 14 : Ὁ δὲ Σωκράτους ἔρως μέγα μαρτύριον ἦν τῆς ἀρετῆς καὶ εὐφυίας τοῦ παιδὸς (Alcibiadis), ἣν ἐμφαινομένην τῷ εἴδει καὶ διαλάμπουσαν ὁρῶν κτλ. Cat. maj. c. 7 : Οἱ τῷ λόγῳ πολὺ μᾶλλον ἢ τῷ προσώπῳ τῶν ἀνθρώπων φαμὲν ἐμφαίνεσθαι τὸ ἦθος. Conf. Mor. p. 172, E, 612, A. 673, F : Τῇ δὲ μιμήσει πανουργία ἐμφαίνεται καὶ πιθανότης, etc. Simpl. Apparere, Polyb. 9, 15, 12 : Ἐν δὲ ταῖς συννεφέσι νυξὶ τῇ σελήνῃ προσεκτέον· ἐπεὶ διὰ τὸ μέγεθος ὡς ἐπίπαν δεῖ τὸ ταύτης ἐμφαίνεται φῶς, καθ' ὃν ἂν ᾖ τόπον τοῦ κόσμου. Ps. 79, 2 : Ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβὶμ ἐμφάνηθι. Plut. Mor. p. 953, E : Ἐμφαίνεται δὲ μᾶλλον, ὅσων τὸ θερμὸν ἐξεθλίβη καὶ διέπτατο, πάντα ταῦτα παγῆναι· 962, A : Τῆς ἀρετῆς μηδένα ἐμφαινόμενα στοχασμόν (ὁρῶ)· vel Declarari ib. 1040, E : Τῆς γὰρ ἡδονῆς ἐμφαινομένης τέλους κατὰ τὸν τοιοῦτον λόγον· 650, A : Θατέρῳ θάτερον ἐμφαίνεσθαι, Alterum ex altero cognosci. De vocabuli significatione schol. Aristoph. Vesp. 1264 : Ἔοικεν ἐμφαίνεσθαι τῷ ὀνόματι τὸ σαλακωνεύεσθαι. Cum dat. pers. Palæph. Incred. 34, 4 s. Apostol. Prov. 18, 62 : Τοῖς δὲ ἀνθρώποις θαυμαστὰ τότε θεασαμένοις ἐνεφαίνετο πρῶτον τὰ ξύλα καταγόμενα. || « Ἐμφαινόμενα πρόσωπα, dicuntur Personæ alienæ a causa et quæstione, h. e. Quæ liberæ sunt a causæ periculo, sed tamen juvare possunt causam nostram, etsi ad eos non pertineat : v.

Hermog. Περὶ εὑρέσ. p. 14. Talis persona v. c. in Orat. Cic. Rosciana fuit Chrysogonus, qui non erat ipse accusator, sed clam accusatores subornarat. Talis in Or. Quintiana, Dolabella prætor, et Junius orator. » Ernest. Lex. rhet. Similis videtur usus apud Plut. Mor. p. 572, B : Καίτοι γε κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ τὸ σπάνιον καὶ παράλογον ἐμφαίνεται τῷ κατὰ συμβεβηκὸς, ubi vertitur, Inhærent. Et ib. 645, B : Ὅτι τὸ πίνειν εἰς τὸ λαλεῖν προάγεται, τῷ δὲ λαλεῖν ἐμφαίνεται καὶ τὸ ἀπογυμνοῦσθαι πολλὰ τῶν ἄλλως λανθανόντων, παρέχει τινὰ τὸ συμπίνειν καὶ κατανόησιν ἀλλήλων. Theophr. C. Pl. 6, 3, 4 : Πολλοὶ γὰρ οἱ τῶν καρπῶν καὶ ἀνόμοιοι χυμοὶ, καὶ οὐδαμῶς ἐνιοί γε ἐμφαινόμενοι τοῖς ἐκ τῆς γῆς, Int. vertit, Quorum nonnullis similes nulli reperiuntur inter terrestres. || Ἐμφαίνεσθαι et ἐμφύεσθαι confusa Plut. Mor. p. 546, B.]

Ἐμφαλκωμένοις, ap. Suid. in Ms. etiam exemplari legitur, expos. περιπεπλεγμένοις, Circumplexis, una cum hoc ex. : Ἔπειτα καλοῖς ἐμφαλκωμένοις ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτω ἀνήρτησαν διὰ τοῦ πήγματος· quod περὶ κριοῦ μηχανικοῦ dictum ait. Sed suspecta vox est. [Ἐμπεφαλκ. suspicatur Buttm. Lexil. vol. 1, p. 246, ut præs. sit Ἐμφαλκόω, non ἐμφαλκάω. Ceterum v. Φάλκης.]

Ἐμφάνεια, ἡ, Bud. affert e Dionys. Areop. (quod alioqui rarum est) pro Conspicuitate, i. e. Aspectu et apparitione : item pro Significatione et demonstratione. [Intimatio, Gl. Quod comparandum videtur cum Ἐμφανίζω in iisdem explicato per Intimo. Simpliciter pro Apparentia, Conspectu, Theophr. De igni 2 : Οὐδὲ γὰρ ὅταν τὸ ὕδωρ ὁρύττωμεν, αὐτὸ ποιοῦμεν, ἀλλ' εἰς ἐμφάνειαν ἄγομεν τὸ καταμεμερισμένον ἀθροιζόμενοι. Joseph. A. J. 6, 4, 5 : Ὁ προφήτης ἱκετεύει τὸν θεὸν δεῖξαι ποῦ ποτ' εἴη καὶ παρασχεῖν εἰς ἐμφάνειαν τὸν νεανίσκον, ubi al. εἰς ἐμφανές. Ib. 15, 11, 7, de manifestatione opis divinæ : Οὐδ' ἐστὶν ἄπιστον (quod fama ferebat, noctu, non interdiu pluisse donec exstrueretur templum Hieros.), εἰ καὶ πρὸς τὰς ἄλλας ἀπίδοι τις ἐμφανείας τοῦ θεοῦ. || I. q. ἐπιφάνεια, Apparitio. Ita vocatur nativitas Christi. Theodotus Ancyræ episcopus Orat. in nativitatem Christi in Act. Synodi Ephes. p. 260 : Ὑπόθεσις τῆς ἑορτῆς, ἐμφάνεια θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους ἐστὶ, Argumentum celebritatis apparitio dei inter homines est. Suicer.]

Ἐμφανὴς, ὁ, ἡ, Qui repræsentatur nostris oculis, Qui palam est, Conspicuus, Manifestus, Apertus [Gl.]. Ἐμφανὴς εἰκὼν τῆς θείας ἀγαθότητος, Dionys. Areop., de sole loquens. Et ἐμφανὴς κόσμος, ap. Eund., Qui apparet, visitur, Bud. Idem ap. Dem. : Ὅπου δ' αὐτὰ τὰ πράγματα ἐφ' αὐτῶν ἐστὶν ὑμῖν ἐμφανῆ ποιῆσαι, vertit, Ubi vero vobis in promptu est res ipsas ob oculos vestros exhibere. [Ἐμφανῆ ποιῶ, Liquefacio, Gl.] Apud Eund. [p. 1294, 15 : conf. ib. 8] : Ἀνέπαφον καὶ ἐμφανῆ τὴν ναῦν παρέχειν, vertit, Exhibere navem intactam, etc. [Multiplicem vocabuli usum persequar secundum præcipuos antiquiorum, nonnullis quæ jurioris sunt usus, ad finem rejectis. Æsch. Cho. 667 : Κἀσήμηνεν ἐμφανὶς τέκμαρ· Pers. 518 : Ὦ νυκτὸς ὄψις ἐμφανὴς ἐνυπνίων, ὡς κάρτα μοι σαφῶς ἐδήλωσας κακά· Eum. 420 : Μάθοιμ' ἄν, εἰ λέγοι τις ἐμφανῆ λόγον· Cho. 818 : Ἄσκοπον δ' ἔπος λέγων, νύκτα πρό τ' ὀμμάτων σκότον φέρει, κοὐ ἡμέραν δ' οὐδὲν ἐμφανέστερος. Soph. OEd. C. 755 : Οὐ γὰρ ἔστι ταμφανῆ κρύπτειν· Antig. 448 : Ἰδού· τί δ' οὐκ ἐμελλον; ἐμφανῆ γὰρ ἦν· El. 1109 : Οὐ δῆπου' ἧς ἠκούσαμεν φήμης φέροντες ἐμφανῆ τεκμήρια; 1454 : Πάρεστ' ἄρ' ἡμῖν, ὥστε κἀμφανῆ μαθεῖν; Trach. 199 : Ὄψει δ' αὐτὸν αὐτίκ' ἐμφανῆ· 608. Aj. 538 : Δός μοι προσειπεῖν αὐτὸν ἐμφανῆ τ' ἰδεῖν· 753 : Εἶρξαι κατ' ἦμαρ τοὐμφανὲς τὸ νῶν τόδε Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι· Phil. 531 : Πῶς ἂν ὑμῖν ἐμφανὴς ἔργῳ γενοίμην, ὥς μ' ἔθεσθε προσφιλῆ· OEd. T. 909 : Οὐδαμοῦ τιμαὶ Ἀπόλλων ἐμφανὴς· ἔρρει δὲ τὰ θεῖα· C. 1501 : Τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἠχεῖται κτύπος, σαφὴς μὲν αὐτῶν, ἐμφανὴς δὲ τοῦ ξένου; Trach. 291 : Νῦν σοι τέρψις ἐμφανὴς κυρεῖ· fr. Alet. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 369 : Ἔρρῆν γὰρ τοὺς μὲν εὐσεβεῖς βροτῶν ἔχειν τι κέρδος ἐμφανὲς θεῶν πάρα, τοὺς δ' ὄντας ἀδίκους τοισδε τὴν ἐναντίαν δίκην κακῶν τιμωρὸν ἐμφανῆ τίνειν. Eur. Hel. 874 : Ἧκει πόσις σοι Μενέλεως δὸ' ἐμφανής· El. 586 : Ἐδειξας ἐμφανῆ πόλει πυρσόν· 754 : Μακρὰν γὰρ ἔρπει γῆρυς, ἐμφανὴς γε μήν. Ælian. ap. Suid. v. Καθημαξευμένον, ab Schleusn. cit. : Ἑταίρα γὰρ ἦν ἐμφανὴς. Plut. Mor. p. 457, B : Μνώμενοι ἄνδρες ... στάσιν, ἄλγος ἐμφανὲς κατὰ Πίνδαρον. Aristoph. Lys. 261 : Γυναῖκας, ἃς ἐδόσκομεν κατ' οἶκον, ἐμφανὲς κακόν· Vesp. 417 : Ταῦτα δῆτ' οὐ δεινὰ καὶ τυραννίς ἐστιν ἐμφανής; Thesm. 682 : Πᾶσιν ἐμφανὴς ὁρᾶν ἐστιν γυναιξὶ καὶ βροτοῖς ὅτι τὰ παράνομα τά τ' ἀνόσια θεὸς ἀποτίνεται. Xenoph. Cyrop. 8, 7, 23 : Οὐ γὰρ ἐν σκότῳ ὑμᾶς οἱ θεοὶ ἀποκρύπτονται, ἀλλ' ἐμφανῆ πᾶσιν ἀνάγκη ἀεὶ ζῆν τὰ ὑμέτερα ἔργα, eademque structura Cyneg. 12, 19. Ages. 9, 1 : Ὁ μὲν τῷ σπανίως ὁρᾶσθαι ἐσεμνύνετο, ὁ δὲ τῷ ἀεὶ ἐμφανὴς εἶναι ἠγάλλετο· Hier. 1, 10 : Εἰ ... ἐμφανὲς εἴη ὅτι ὁ ἀγαθόν τι εἰσηγούμενος οὐκ ἀτίμητος ἔσται· Comm. 3, 8, 10 : Ναοῖς γε μὴν καὶ βωμοῖς χώραν ἔρῃ εἶναι πραπωδεστάτην, ἥτις ἐμφανεστάτη οὖσα ἀστιδεστάτη ἐστὶν, Maxime conspicua, ut verti jubent etiam sequentia. Plato Theæt. p. 206, E : Τὸ τὴν αὐτοῦ διάνοιαν ἐμφανῆ ποιεῖν διὰ φωνῆς μετὰ ῥημάτων τε καὶ ὀνομάτων· Leg. 1, p. 634, C : Οὐ μὴν οὐδ' ἂν αὐτὸς ἔγωγε ἐν τοῖς κατὰ Κρήτην νόμοις ἔχοιμι ἐμφανὲς ὁμοίως ποιεῖν τὸ τοιοῦτον· Phil. p. 32, C : Ἐν γὰρ τούτοις οἶμαι ... ἐμφανὲς εἶσεσθαι τὸ περὶ τὴν ἡδονήν· Polit. p. 258, D : Δεῖ γε μὴν αὐτὸ εἶναι καὶ σὸν, ὅταν ἐμφανὲς ἡμῖν γένηται· Leg. 9, p. 855, B : Δισμοῖς τε χρονίοις καὶ ἐμφανέσι καί τισι προπηλακισμοῖς κολάζειν· Tim. p. 46, A : Τὸ δὲ περὶ τὴν τῶν κατόπτρων εἰδωλοποιίαν καὶ πάντα ὅσα ἐμφανῆ καὶ λεῖα, κατιδεῖν οὐδὲν ἔτι χαλεπόν· ἐκ γὰρ τῆς ἐντὸς ἐκτός τι τοῦ πυρὸς ἑκατέρου κοινωνίας ἀλλήλοις, ἑνός τε αὖ περὶ τὴν λειότητα ἑκάστοτε γενομένου καὶ πολλαχῇ μεταρρυθμισθέντος, πάντα τὰ τοιαῦτα ἐξ ἀνάγκης ἐμφαίνεται. Menand. vel alius ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 340 : Πολλῷ δὲ κρείττων ἐστὶν ἐμφανὴς φίλος ἢ πλοῦτος ἀφανὴς, ὃν σὺ κατορύξας ἔχεις. Demosth. p. 898, 4 : Ὁμολογήσας δ' ἐξοίσειν τὰς συνθήκας ὁ Ἀριστοκλῆς ἐμφανεῖς μὲν οὔπω καὶ τήμερον ἐνήνοχεν· et p. 1294 locis supra citatis. Æschin. p. 14, 18 : Οὗτος δ' εἰ μή φησι πεπραχέναι, τὰ σώματα τῶν οἰκετῶν ἐμφανῆ παρασχέσθω. Antiphon p. 133, 34 : Ἐμφανῆ παρέχοντας τὸν ἄνδρα καὶ κελεύοντας βασανίζειν. Æneas Tact. c. 10, p. 30 : Ξένους τοὺς ἀφικνουμένους τὰ ὅπλα ἐμφανῆ καὶ πρόχειρα φέρειν. Theophr. H. Pl. 1, 14, 4 : Ἀλλ' ὅσα μὲν ἥμερα καὶ ἄγρια λέγεται, ταύτην ἐμφανεστάτην ἔχει καὶ μεγίστην διαφοράν· 4, 8, 4 : Καὶ ἐμφανέστατα δὴ τοῖς ἔξω τὰ βιβλία· C. Pl. 4, 11, 3 : Τοῖς δὲ σπέρμασι καὶ ἐμφανέστερον ἐκ τῶν συμβαινόντων τὸ αἴτιον· 6, 3, 4 : Οἱ μὲν οὖν ἐν τῇ γῇ ξυνιστάμενοι τῶν ὑγρῶν (χυμοὶ), οὗτοι γὰρ ἐμφανέστατοι, κ. τ. λ. Polyb. 1, 2, 1 : Ὡς δ' ἐστὶ παράδοξον καὶ μέγα τὸ περὶ τὴν ἡμετέραν ὑπόθεσιν θεώρημα, γένοιτ' ἂν οὕτω μάλιστα ἐμφανές. Diodor. 1, 39 : Οὐ τὸν περὶ τὴν μεσημβρίαν τόπον χιονίζεσθαι, ἀλλὰ τὸν περὶ τὰς ἄρκτους, καὶ τοῦτο ἐμφανὲς εἶναι πᾶσι. Philo vol. 2, p. 162, 7 : Ἱκετεύει δὲ τὸν θεὸν ἐμφανεῖς ἀποδεῖξεις αὐτοῖς παρασχεῖν περὶ τοῦ μηδὲν ἐψεῦσθαι κατὰ τὴν τῆς Ἱερωσύνης αἵρεσιν. Plut. Mor. p. 141, A : Τοὺς ἐξ αἰτιῶν ἀδήλων ... γεννωμένους πυρετοὺς μᾶλλον δεδοίκασιν, ἢ τοὺς ἐμφανεῖς καὶ μεγάλας προφάσεις ἔχοντας. Et sim. alibi ipse aliique. Dionys. A. R. 3, 47 : Ὁ πρεσβύτερος αὐτοῦ τῶν παίδων γένος οὐδὲν καταλιπὼν ἐμφανὲς τελευτᾷ.] Sed et ἐμφανῆ καταστῆσαι, pro Exhibere poni ait, ut de exhibendis tabulis testamenti [Demosth. p. 1239, 5 : Λέγε ὅτι ἐγὼ μάρτυρας ἔχων ἠξίουν ἐμφανῆ καταστῆσαι τὰ χρήματα ἢ τὸν κεκομισμένον] : unde ἐμφανῶν κατάστασις, Actio ad exhibendum : ex [Demosth. p. 1251, 3 : Ἐγγράφει τῷ δημοσίῳ ἀπρόσκλητον ἐξ ἐμφανῶν καταστάσεως ἐπιβολὴν ἑξακοσίας καὶ δέκα δραχμάς·] Isæo p. 54 [59, 20] : Προσκαλέσατο [προεκαλ.] εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν. [Conf. id. ap. Dionys. Isæi c. 15, p. 613, 14=345 Isæi ed. Reisk.] Et, Δίκη εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν, ex Poll. [8, 33. Similis quodammodo usus ap. Xen. H. Gr. 5, 2, 10 : Ἀποδῶναι τὰ ἐμφανῆ κτήματα. Conf. Plat. Leg. 11, p. 914, C, ubi γενομένου δ' ἐμφανοῦς de re dubii possessoris, domino suo vindicata. Polyb. 22, 5, 7 : Ἐὰν δὲ μὴ εὑρεθῶσί τινες ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ (servi restituendi), ὅταν ἐμφανεῖς γένωνται, τότε ἀποδότωσαν χωρὶς ὀδλου.] In VV. LL. affertur ἐμφανὴς γένεσις e Plut. [Rom. c. 12] pro Ortus manifestus, quum quis aperte in lucem editur. [Thuc. 4, 86 : Ἀπάτῃ γὰρ εὐπρεπεῖ αἴσχιον τοῖς γε ἐν ἀξιώματι πλεονεκτῆσαι ἢ βίᾳ ἐμφανεῖ· 7, 48 : Τῷ μὲν ἔργῳ..., τῷ δ' ἐμφανεῖ τότε λόγῳ, i. q. Specie et prætextu.] Item μίξις ἐμφανὴς ex Herodot. [1, 203; 3, 101], Coitus qui

fit in propatulo. Et cum infin. ex Eod.: Ἐμφανὴς ἰδεῖν πᾶσι, Qui palam est in omnium oculis ac conspectu. [V. l. Aristoph. Thesm. 682 supra cit.] Et neutro genere, Εἰς τὸ ἐμφανές, s. Εἰς τοὐμφανὲς et Πρὸς τοὐμφανές, In apertum, In lucem. Item, Εἰς τὸ ἐμφανὲς ἰόντες, In conspectum venientes. [Xenoph. Comm. 4, 3, 13: Οὐδὲν τούτων (τῶν ἀγαθῶν) εἰς τοὐμφανὲς (ita libri nonnulli) ἰόντες διδόασιν, de diis loquens. Demosth. p. 1283, 16: Τὸ ἐνίσχυον καθίστησιν εἰς τὸ ἐμφ. Plut. Mor. p. 232, C: Πυνθανομένου τινὸς διὰ τί τὰς μὲν κόρας ἀκαλύπτους, τὰς δὲ γυναῖκας ἐγκεκαλυμμένας εἰς τοὐμφ. ἄγουσιν.... Ti. Gracch. c. 18: Ἐν δὲ τούτῳ Φλάβιος Φλάκκος ... εἰς ἐμφ. στὰς, ὡς οὐκ ἦν φθεγγόμενον ἐρικέσθαι, διεσήμηνε τῇ χειρὶ κτλ.] Itidemque Ἐν τῷ ἐμφανεῖ, In conspectu s. luce, Palam. [Xenoph. Anab. 2, 5, 25: Εἰ βούλεσθέ μοι οἵ τε στρατηγοὶ καὶ οἱ λοχαγοὶ ἐλθεῖν ἐν τῷ ἐμφ. Thucyd. 2, 21: Ἴσης τεμνομένης ἐν τῷ ἐμφ. Schol. φανερῶς.] Sed et Ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς, Ex aperto, E professo. [Herodot. 1, 205: Ἐποιέετο ἐκ τοῦ ἐμφανέος ἐπὶ τοὺς Μασσαγέτας στρατηίην· 4, 120: Ἰθυμαχίην μηδεμίαν ποιέεσθαι ἐκ τοῦ ἐμφ. 7, 205: Ἀπερέουσι ἐκ τοῦ ἐμφ. τὴν συμμαχίην· 5, 37: Οὕτω δὴ ἐξ ἐμφ. ἀπεστήκεε. Schweigh. in Lex. Xen. Cyrop. 1, 6, 41: Ἦν ἀνάγκη γένηται ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς μάχην συνάπτειν, Pugnam apertam. || De diis apparentibus inter homines Aristoph. Vesp. 733: Σοὶ δὲ νῦν τις θεῶν παρὼν ἐμφανὴς ξυλλαμβάνει τοῦ πράγματος. Plat. Alcib. 2 p. 141, A: Εἴ σοι ἐμφανὴς γενόμενος ὁ θεὸς ἐρωτήσειε· 148, A. Est etiam epith. deorum, ut ἐπιφανής, quod v. Inscr. Cnid. ap. Bœckh. vol. 2, p. 448, 5: Ἱερέως διὰ βίου τῶν μεγίστου καὶ ἐμφανεστάτου θεοῦ Ἡλίου· et sim. in Theræa ib. p. 373, 2: Ὑπὲρ τῆς τῶν μεγίστου καὶ θεῶν ἐνφανεστάτου αὐτοκράτορος Νέρβα Τραιανοῦ... ὑγείας καὶ διαμονῆς. Ubi est Illustris, ut Eur. Bacch. 22: Κἀκεῖ χορεύσας καὶ καταστήσας ἐμὰς τελετὰς, ἵν' εἴην ἐμφανὴς δαίμων βροτοῖς· in fr. ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 101: Χρῆν γὰρ τύχας μὲν τὰς μάτην πλανωμένας μηδὲν δύνασθαι, τἀμφανῆ δ' ὑφηλ' ἄγειν. Quo referri licet etiam l. Soph. OEd. T. 909 supra cit. Diodor. 1, 68: Ἄμασις, ἀνὴρ ἐμφανὴς Αἰγύπτιος. Plut. Mor. p. 108, E: Μνησθήσομαι δὲ τῶν ὄντων ἐμφανεστάτων καὶ πᾶσι διὰ στόματος (qui loco beneficii mortem a diis acceperunt). Symm. Ps. 12, 6: Τάξω σωτήριον ἐμφανές. Dio Cass. 43, 42: Οὐ μὴν ἀλλ' ἐμφανέστατα τριττά τε νικητήρια καὶ τριτταὶ πομπαὶ τῶν Ῥωμαίων ἐπ' αὐτῶν ἐκείνων ἐποιήθησαν, ubi adverbialiter cepit Int. || Confusum cum ἀσφαλὴς Xenoph. Comm. 3, 8, 10.]

Ἐμφανῶς, adv. Conspicue, Perspicue, Aperte, Manifeste, [Evidenter, Gl.]. Hesych. non solum hoc ἐμφανῶς, sed et Ἐμφανέστατα [Propalam, Gl.] habet. [Æsch. Sept. 246: Μή νυν ἀκούσῃς ἐμφανῶς ἀκοὴ ἄγαν (verba Eteocles ad mulieres, prodere timorem, quem concepissent, vetantis)· Eum. 223: Τὰ μὲν γὰρ οἷδα χάρτα σ' ἐνθυμουμένην, τὰ δ' ἐμφ. πράσσουσαν ἡσυχαιτέραν· Ag. 626: Ἀναχθεὶς ἐμφ. ἐξ Ἰλίου. Soph. OEd. T. 96: Ἄνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφ. ἀναξ· 534: Φονεὺς ὢν τῶνδε τἀνδρὸς ἐμφ. λῃστὴς τ' ἀναρχῆς τῆς ἐμῆς τυραννίδος· Ant. 655: Ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν εἶλον ἐμφ. ἐγὼ πόλεως ἀπιστήσασαν ἐκ πάσης μόνην· fr. ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 428: Κλέπτων ὅταν τις ἐμφ. ἁρπασθῇ· El. 923: Πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδ', ἃ γ' εἶδον ἐμφ. Tr. 278: Ὀθούνεκ' αὐτὸν μοῦνον ἀνθρώπων ὁρῶ ἕκτεινον· εἰ γὰρ ἐμφ., ἠμύνατο· Aj. 457: Ὅσοις ἐμφ. θεοὶς ἐχθαίρομαι. Eur. Hipp. 945: Καξελέγχεται πρὸς τῆς θανούσης ἐμφ. κάκιστος ὤν· Bacch. 818: Κἂν ἕλθῃς λάθρᾳ. — Ἀλλ' ἐμφανῶς· Andr. 738, Or. 365, Heracl. 675. Suppl. 928: Καὶ μὴν τὸν Οἰκλέους γε γενναῖον τόκον θεοὶ ζῶντ' ἀναρπάσαντες ἐς μυχοὺς χθονὸς ... εὐλογοῦσιν ἐμφανῶς. Aristoph. Ach. 312: Ταῦτα δὴ τολμᾷς λέγειν ἐμφ. πρὸς ἡμᾶς; Nub. 611: Ὠφελοῦσ' ὑμᾶς ἅπαντας οὐ λόγοις, ἀλλ' ἐμφανῶς. Hippocr. Epid. 6, p. 1180, D: Ἐμφανέος ἐγρηγορὼς θερμότερος τὰ ἕξω. Herodot. 1, 140: Μάγους μὲν γὰρ ἀτρεκέως οἶδα ποιέοντας ταῦτα· ἐμφανέως γὰρ δὴ ποιεῦσι· 6, 123: Οἱ μὲν γὰρ (Harmodius et Aristogiton) ἐξηγρίωσαν τοὺς ὑπολοίπους,... Ἀλκμαιονίδαι δὲ ἐμφ. ἐλευθέρωσαν. Thuc. 7, 48: Ἐμφ. ψηφιζομένους... καταγγέλτους γίγνεσθαι. Xenoph. Anab. 5, 4, 38: Ἐξήτουν δὲ καὶ ταῖς ἑταίραις αἷς ἦγον οἱ Ἕλληνες ἐμφανῶς ξυγγίγνεσθαι. Demosth. p. 1356, 1: Ἐκώμαζέ τ' ἀεὶ μετ' αὐτοῦ, συνῆν τ' ἐμφ. ὁπότε βουληθείη παντάχοῦ. Æneas Tact. c. 10, p. 31: Τὸ ἀγγελθὲν ἐμφ. προκεῖσθαι ἐν ἀγορᾷ. Plut. Sol. c. 23: Αὖται γὰρ (αἱ ἑταῖραι) ἐμφ. φοιτῶσι πρὸς τοὺς διδόντας· Mor. p. 795, B: Μὴ μόνον ἐμφ. μηδὲ δημοσίᾳ ὀνειδίζειν· 72, C: Σφόδρα δὲ ἐμφ. ἀνακαλεῖται καὶ τὰ τοιαῦτα τοὺς ὑποφερομένους. Compar. Plato Phil. p. 31, E: Ἐμφανέστερον ἔτι ταὐτὰ πειρώμεθα λέγειν. Confus. c. ἀφανὸς apud Polyb. 3, 50, 8.]

Ἐμφᾰνίζω, (σω et Att. ττω, Repræsento, Ante oculos pono, Conspicuum exhibeo, Patefacio. [Ἐμφανίζω, Allego, Intimo; Ἐμφανίζει, Dinoscit; Ἐμφανίζειν, Declarare; Ἐμφανίσαι, Intimare; Ἐμφανίζων, Allegandum; Ἐνεφάνισεν, Allegavit, Gl.] Jo. 14, 21: Καὶ ἐμφανίσω αὐτῷ ἐμαυτὸν, (repetitur autem et versu proxime sequente,) Conspicuum me exhibebo, Præbebo me conspiciendum. [Exod. 33, 13: Ἐμφάνισόν μοι σεαυτὸν, γνωττῶς ἵνα ἴδω σε.] Lucian. [Prometh. c. 6]: Εἰ μὲν οὖν ἔξαρνος εἶ μὴ εἰργάσθαι αὐτὰ, δείσει καὶ διελέγχειν, καὶ ῥᾴσιν τινα μακρὰν ἀποτείνειν καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἐνι μάλιστα τὴν ἀλήθειαν ἐμφανίζειν, Veritatem patefacere. Ep. ad Hebr. 11, [14]: Οἱ γὰρ τοιαῦτα λέγοντες, ἐμφανίζουσιν ὅτι πατρίδα ἐπιζητοῦσι, Declarant, s. Aperte s. Palam ostendunt. Apud Luc. autem est Indicare aliquid cuipiam, s. Certiorem facere quempiam de re aliqua: Act. 23, 22: Ὅτι ταῦτα ἐνεφάνισας πρός με. In eod. cap. cum dativo, et quidem sequente part. ὅπως, v. 15: Νῦν οὖν ὑμεῖς ἐμφανίσατε τῷ χιλιάρχῳ σὺν τῷ συνεδρίῳ, ὅπως αὔριον αὐτὸν καταγάγῃ πρὸς ὑμᾶς. Sed dicit etiam ἐμφανίζειν περί τινος, 25, 15: Περὶ οὗ, γενομένου μου εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐνεφάνισαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τῶν Ἰουδαίων, αἰτούμενοι κατ' αὐτοῦ δίκην. Est autem observandum, eos qui hic dicuntur ἐμφανίζειν περί τινος, αἰτούμενοι κατ' αὐτοῦ δίκην, alibi dici brevius ἐμφανίζειν κατά τινος, sc. in principio ejusd. cap.: Ἐνεφάνισαν δὲ αὐτῷ ὁ ἀρχιερεὺς καὶ οἱ πρῶτοι τῶν Ἰουδαίων κατὰ τοῦ Παύλου. Quibus in ll. ἐμφανίζειν redditur Indicare, a veteri autem Interprete Adire; vertit enim De quo adierunt: et, Adversus quem adierunt. Existimo certe verbum istud in his aliisque hujusmodi ll. id plane esse, quod nostra lingua vocat *Informer*, quum dicit *Informer quelqu'un de quelque fait*, et nominatim, *Informer le juge*. Est præterea considerandum, convenire hoc ἐμφανίζειν cum Lat. nomine Manifestus juncto genitivo, quum videl. dicitur Manifestus delicti, sceleris, flagitii. Perinde enim est ac si dicas, imitando illum vocis activæ usum, ἐμφανισθείς: nisi quod ἐμφανισθεὶς ad verbum sonat potius Manifestatus. Accipitur aliquoi pass. Ἐμφανίζομαι pro In conspectum venio, Conspicuum me exhibeo, Appareo. [Diog. L. 1, 7: Καὶ αὐτοῖς θεοὺς ἐμφανίζεσθαι λέγοντες, Apparere. Matth. 27, 53: Καὶ ἐνεφανίσθησαν πολλοῖς.] Ad Hebr. 9, [24]: Νῦν ἐμφανισθῆναι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ ἡμῶν. [De usu verbi, ab HSt. fere tantum ex S. S. libris repetiti, hæc addenda ex profanis. In fr. Eurip. Philoct. ap. Aristot. Rhet. ad Alex. c. 19, p. 1433, 14: Ὁ δ' αὐτὸς αὐτὸν ἐμφανιεῖ σοι λίγων, Heathii conj. ἐμφανίζει an ferat sententia propter brevitatem fr. non licet decernere. Xenoph. Comm. 4, 3, 4: Ἄστρα, ἃ ἡμῖν τὰς ὥρας ἐμφανίζει· Cyrop. 8, 1, 26: Ἐμφανίζων δὲ καὶ τοῦτο ὅτι περὶ πολλοῦ ἐποιεῖτο κτλ. 2, 1: Φιλανθρωπίαν τῆς ψυχῆς ὡς ἡδύνατο μάλιστα ἐνεφάνιζεν· Ages. 1, 12: Τεσσαρέρνην μὲν ἐμφανίσας ἐπίορκον ἅπιστον πᾶσιν ἐποίησεν. Plato Tim. p. 49, A: Νῦν δὲ ὁ λόγος ἔοικεν εἰσαναγκάζειν χαλεπὸν καὶ ἀμυδρὸν εἶδος ἐπιχειρεῖν λόγοις ἐμφανίσαι· 61, C: Καὶ τὰ μέν... εἴδη σχεδὸν ἐπιδέδεικται, τὰ δὲ παθήματα αὐτῶν δι' ἃς αἰτίας γέγονε πειρατέον ἐμφανίζειν· conf. Sophist. p. 218, B; 244, A, Crat. p. 438, E, etc. Demosth. p. 188, 13: Ὃν ἡ τύχη καὶ τὸ δαιμόνιον μὲν φίλον μὲν ἀλυσιτελῆ, συμφέροντα δ' ἐχθρὸν ἐμφανίζει· 600, 9: Ἔστι τοίνυν ἀνάγκη τοὺς ἐλέγχοντας ἢ τεκμήρια δεικνύναι ὅτ' ὢν ἐμφανιοῦσι τὸ πιστὸν ὑμῖν. ... 1405, 11: Σοῦ διὰ τῶν τῆς ὄψεως σημείων τὰ κάλλιστα τῶν ἠθῶν ἐνεφάνισε (τὸ δαιμόνιον). Æschin. p. 18, 13: Οὐ μόνον τοὺς ζῶντας ἐμφανίζειν δυναμένην (τὴν φήμην) ὁποῖοί τινες ἂν τυγχάνωσιν ὄντες, ἀλλὰ καὶ τοὺς τετελευτηκότας. Isæus ap. Dionys. Isæi c. 5, p. 593, 15: Λόγου ἀπαγγελθέντος πρὸς τοὺς οἰκείους ὡς ἄρα τετελευτηκὼς εἴην ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, οὔσης μοι παρακαταθήκης παρ' Εὐμαθεῖ τούτῳ, ... ἐνεφάνισε τὰ χρήματα, ἃ ἦν μοι παρ'

αὐτῷ, καὶ ἀπέδωκε πάντα. Æneas Tact. c. 4, p. 22 : Τοῖς δὲ μὴ οὕτω πράττουσιν ἃ συμβέβηκεν ἐμφανισθήσεται ἐκ τῶν ἤδη γενομένων, ἵνα ἐπὶ παραδείγματος καὶ μαρτυρίου καθαροῦ παραλίγηται· 6, p. 24 : Ὁ δὲ ἔμπειρος (ἡμεροσκόπος)... τὴν ἀλήθειαν ἐμφανεῖ· 22, p. 65 : Ἄριστον δ' ἐν τοιαύταις νυξὶν ἔξω τοῦ τείχεος (sic) κύνας προσδιδέσθαι νυκτερεύοντας, οἵπερ ἐκ πλείονος ἐμφανιοῦσι τὸν ἐκ τῶν πολεμίων κατάσκοπον κτλ. 68 : Ὁ δὲ στρατηγὸς τὸ ἐμφανιζόμενον αὐτῷ τοῖς ἄλλοις φύλαξι δηλούτω σαλπιγγι· 25, p. 78 : Εἰη δ' ἂν τὰ παρασυνθήματα τοιάδε· ἐν μὲν ταῖς σκοτειναῖς νυξὶ τό τε σύνθημα ἐρωτᾶν καὶ φωνεῖν τι μᾶλλον καὶ ψόφον ἐμφανίσαι· τὸν δὲ ἐρωτώμενον τό τε σύνθημα ἀποκρίνασθαι καὶ ἄλλο προσυγκείμενον φωνῆσαι ἢ ψόφον ἐμφανίσαι, Sonum edere. Ubi olim exp. 27, p. 85 : Πρὶν ἢ τὰ ἔξω προειρυνηθέντα ἐμφανισθῆ καθαρὰ εἶναι πολεμίων· 31, p. 97 : Πασῶν μὲν ἀδηλοτάτη πέμψις, πραγματωδεστάτη δὲ νῦν μοι [ἡ] διὰ γραμμάτων ἐμφανισθήσεται· 100 : Προσυνέθεντο ἀλλήλοις ὁ μὲν τῆς πολιτῶν τι χωρίον, ὁ δὲ τοῦ στρατοπέδου, εἰς ὅπερ ἐτόξευον, ὅ,τι ἂν τι (hæc duo del.) ἤθελον ἀλλήλοις ἐμφανίσαι. Aristot. Soph. el. 1, p. 164, 25 : Ἔστι δ' ὡς ἓν πρὸς ἓν εἰπεῖν ἔργον περὶ ἕκαστον τοῦ εἰδότος ἀψευδεῖν μὲν αὐτὸν περὶ ὧν οἶδε, τὸν δὲ ψευδόμενον ἐμφανίζειν δύνασθαι· 8, p. 169, 36 : Πλὴν ἐπί γέ τινων ἅμα συμβαίνει προσερωτᾶν τὸ ἐνδεὲς καὶ τὸ ψεῦδος ἐμφανίζειν· ubi est fere i. q. ἐλέγχειν. V. Ἐμφάνισις. De usu Polybii Schweigh. in Lex. : « Ἐμφ., Significare, Declarare, Docere, Aperire. Ἐμφανίζων ὃν τρόπον 3, 34, 8. Cum accus. rei 10, 37, 7 (i. q. ἐγγεῖσθαι ib. 8). Et cum διότι : Πρὸς τοὺς φίλους ἐνεφάνισε διότι, 1, 32, 2; 31, 8, 3. Cum dat. pers., Ἵνα τέτταρσιν οὗτος ἐμφανίσῃ νεανίσκοις, 6, 35, 8. Ἐμφ. ἑαυτὸν, Mentem suam declarare, aperire, 30, 17, 2 ». Sic Philoch. ap. Athen. 2, p. 37, E : Οἱ πίνοντες οὐ μόνον ἑαυτοὺς ἐμφανίζουσιν οἵτινές εἰσιν.... Cit. Hemst. Cum dat., ut supra, inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 169, 16 : Ἐμφανίζει τῇ βουλῇ βούλεσθαι τὴν σύνοδον ἀναθεῖναι εἰκόνα γραπτήν. Alia ib. p. 712, 5 : Ἐμφανισάντων μοι περὶ τῶν... ἀδικημάτων· 26 : Ἐμφανίσας τῷ στρατηγῷ ὅπως ἂν μὴ.... (Olb. ib. vol. 2, p. 119, 86 : Τῶν δὲ ἀρχόντων τήν τε παρουσίαν ἐμφανισάντων τοῦ βασιλέως καὶ ὅτι ἐν ταῖς προσόδοις ἐστὶν οὐδέν.) Diodor. 14, 12 : Βούλεσθαι γὰρ ἐμφανίσαι πρῶτον τὴν ἐπιβουλὴν τῷ βασιλεῖ· Exc. vol. 2, p. 626, 81 : Πρεσβευτὰς τοὺς ἐμφανιοῦντας αὐτῷ τὴν εὔνοιαν τῆς συγκλήτου. Id. 20, 106 : Ἐξέπεμψαν πρεσβευτὰς... περί τε τῆς ὑπερηφανίας τῆς ἐν ταῖς ἀποκρίσεσιν ἐμφανίζοντες κ. τ. λ. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 465, n. 2679, B : Περὶ ὧν... ἀποστείλαντες πρεσβευτὰς ἐμφανίζοντι. Photius ap. Jo. Damasc. App. ad Stob. Gaisf. p. 69 : Κατόπτρῳ μὲν ἐμφανίζεται τύπος τῆς μορφῆς τοῦ σώματος. Plut. Cim. c. 2 : Εἰκόνα τὴν τὸ ἦθος καὶ τὸν τρόπον ἐμφανίζουσαν· Cat. min. c. 72 : Ἔμπροσθεν (phalangis) ἑαυτὸν ἐμφανίζων καὶ συνεξορμῶν τοὺς συμμένοντας· Mor. p. 1133, D : Ἐπεὶ δὲ τοὺς αὐλωδικοὺς νόμους καὶ κιθαρῳδικοὺς ὁμοῦ ἐμπεφανίκαμεν. Jo. Malal. p. 449, 10 : Ὅστις θεῖος τύπος ἐνεφανίσθη ἐν πάσαις ταῖς ἑξωτικαῖς πόλεσιν.]

[Ἐμφάνισις, εως, ἡ, Declaratio, Demonstratio. Aristot. Soph. el. 24, p. 179, 18 : Οὐχ ἡ πάσης ἁμαρτίας ἐμφ. λύσις ἐστίν· ib. 23 : Ἦν γὰρ ἡ λύσις ἐμφ. ψευδοῦς συλλογισμοῦ. || Insinuatio, in Novell. 15 Justiniani cap. 3. Ducang. V. Ἐμφανιστικός.]

[Ἐμφανίσκω, i. q. ἐμφανίζω. Iambl. De Pyth. vita § 260, p. 208, e scripto Pythagoreo : Τὸν Ὅμηρον μάλιστα ἐπαινεῖν ἐν οἷς εἴρηκε Ποιμένα λαῶν· ἐμφανίσκειν γὰρ βοσκήματα τοὺς ἄλλους ὄντας ὀλιγαρχικὸν ὄντα.]

Ἐμφανισμός, ὁ, Patefactio, Declaratio. [Definitt. Plat. p. 413, D : Προθυμία ἐμφανισμὸς προαιρέσεως πρακτικῆς. Maccab. 2, 3, 9 : Περὶ τοῦ γεγονότος ἐμφανισμοῦ, Indicii. Ap. Hesych. v. Ἀρδανίαι legitur ἐμφανισμὸν mendose pro ἀφανισμὸν, ut videtur. Id. : Εἰσαγγελία, κατηγορία, ἐμφ., μήνυσις. Ἐμφανισμοῦ, Instructionis, Gl. L. Dikn.]

Ἐμφανιστέον, Patefaciendum, Aperiendum, Declarandum. [Plato Tim. p. 65, C : Πρῶτον μὲν οὖν ὅσα τῶν χυμῶν πέρι λέγοντες ἐν τοῖς πρόσθεν ἀπελίπομεν ἴδῃ ὄντα παθήματα περὶ τὴν γλῶτταν, ἐμφ. ᾗ δυνατόν. L. D. Strab. part. 1, p. 156, 2 Cor. : Καὶ τούτων δὲ τὰς... δυναμένας ἐμφ. Hase.]

[Ἐμφανιστὴς, ὁ, Delator. Aristeas De lxx interprr. p. 283. Weigel. Declarator. Pseudochrysost. vol. 7, p. 278, 12 : Ὁ τῆς προγνώσεως ἐμφ. L. Dikn. Peyron Papyr. græc. part. 1, p. 42, 32 : Ἐμφανιστοῦ σῆμα περιθέμενον, Delatoris more; et ib. p. 40, 12 : Ἐμφ. καὶ κατηγόρου τάξιν ἔχοντα. Aristeæ locum repetit Euseb. Præp. ev. p. 375, A. Hase.]

[Ἐμφανιστικὸς, ἡ, ὁν, Declarans. Definitt. Plat. p. 414, E : Ἀπόδειξις λόγος συλλογιστικὸς ἀληθὴς· λόγος ἐμφ. διὰ προγινωσκομένων. Longin. De subl. 31, 1 : Ἔστιν ἄρ' ὁ ἰδιωτισμὸς ἐνίοτε τοῦ κόσμου παρὰ πολὺ ἐμφανιστικώτερον. || Ἐμφανιστικὰ et Ἐμφανίσιμα dicuntur Præstationes ab allectis in clerum datæ ceteris clericis pro Insinuatione, i. e. relatione in catalogum ministrorum ecclesiæ. V. Nov. 56 Justiniani et Julian. Antecess. Galli dicunt *droit de bienvenue*. Ducang. Formæ ἐμφανίσιμα exx. duo Jo. Antioch. in Capitt. eccles. p. 662 attulit Suicer. Thes. vol. 1, p. 1102.]

[Ἐμφανταζω τὴν ψυχὴν, Animum variis imaginibus illudo, Method. p. 317. Ἐμφανταζόμαι, Tanquam larva imponor, M. Anton. 2, 12 : Τὰ ἐμφανταζόμενα αὐτῷ (τῷ ἀποθανεῖν), Quibus tanquam larvis horrendis instructa mors imaginationi nostræ semet objicere assolet, Gatak. Kall. Eust. Opusc. p. 176, 78 : Εἰ ὁ τοσοῦτος εἶναι δοκῶν οὕτω μικροψυχεῖ ζώῳ ἐμφανταζεται· Il. p. 35 extr. : Διὰ τὸ τῇ ποιήσει πᾶν μάθημα καὶ τέχνην ἅπασαν ἐμφανταζεσθαι. || Medio id. Opusc. p. 142, 70 : Ἡμεῖς μὲν γὰρ ἐνενοοῦμεν, ὡς παρὰ τὸ ἴε ὁ Ἱερὸς πρὸς ὁμοιότητα τοῦ διερὸς καὶ κρατερὸς καὶ τῶν ὅσα τοιαῦτα· σὺ δὲ γλαφυρώτερον περιενόησω, ῥῶσιν ἐμφανταζόμενος τῷ τοῦ Ἱεροῦ ὀνόματι. Quibus ll. omnibus est, ut ubique, simpl. Apparere et Ostendere, vel Imaginari et Imaginare in re aliqua.]

[Ἐμφάντασις, εως, ἡ, Imaginatio. Plotin. Enn. 3, 6, p. 585, 14 : Ἕλκει δὲ ἕκαστον κατὰ τὴν αὐτοῦ δύναμιν ἣν ἔχει· ἔχει δὲ ἐκεῖθεν, καὶ τὸ μὲν ποιοῦν μέγα τὴν ὕλην, ὡς δοκεῖ, ἀπὸ τῆς ἐμφαντάσεως τοῦ μέγα.]

[Ἐμφάντασμα, τὸ, Ostensio in re aliqua. Eustath. Opusc. p. 57, 73 : Ἐνταῦθα γὰρ ἐνοπτρίζει (Pindarus) τῇ ἐστεφανωμένῃ Κυρήνῃ πόλει τὴν ἡρπασμένην ἡρωΐδα κόρην, τὸ κύριον, ἥπερ ἡ πόλις ὁμώνυμος. Πολλαχοῦ δὲ τοιοῦτον δυναστικὸν ἐμφάντασμα ποιεῖ, ἔχον καὶ αὐτὸ ἴδιόν τι πρὸς χαρακτήρισμα.]

Ἐμφαντικὸς, ἡ, ὁν, invenitur, et Ἐμφαντικῶς, quamvis Ἔμφασις cum ν e nullo afferatur loco. Exp. autem a Bud. ἐμφαντικὸς ap. Synes. [Ep. 67, p. 216, B : Ἵνα διὰ τῆς συνηθεστέρας τῇ πολιτείᾳ φωνῆς τὴν ἐνίων κακίαν ἐμφαντικώτερον παραστήσαιμι], Significativus cum emphasi. [Sed hoc est idem per idem, quum emphasis, ut infra dicemus, nihil sit nisi Significatio. Vis voc. ἐμφαντικὸς optime exprimitur lat. Significans. Polyb. 18, 6, 2 : Ἡ δὲ παράκλησις ἦν αὐτοῦ βραχεῖα μὲν, ἐμφαντικὴ δὲ καὶ γνώριμος τοῖς ἀκούουσιν. Ἐναργῶς γὰρ ὑπὸ τὴν ὄψιν ἐνδεικνύμενος ἔλεγε τοῖς αὑτοῦ στρατιώταις, Οὐχ οὗτοι Μακεδόνες εἰσὶν κτλ. Plut. Mor. p. 747, E : Οὕτως ἐν ὀρχήσει τὸ μὲν σχῆμα μιμητικόν ἐστι μορφῆς καὶ ἰδέας καὶ πολιτῆ ἡ φορὰ παθους τινὸς ἐμφαντικὸν ἢ πράξεως ἢ συνάμεως, ubi ἐμφατικὸν libri deteriores, ut est 1010, C : Ῥῆμα πράξεως ἐμφατικὸν αἰσχρᾶς. L. D. Iambl. De Pyth. vita 15, 67, p. 55 : Τὸ γὰρ περιώσια (in versu Empedoclis) καὶ τὰ ἐοικότα ἐμφαντικὰ μάλιστα τῆς ἐξαιρέτου ... διοργανώσεως ἦν. Schol. Apoll. Rh. 3, 1013 : Ἐμφαντικὴ ἡ ἐπαναδίπλωσις τῆς προθέσεως· ἐμφαίνει γὰρ μᾶλλον τὸ μετὰ σπουδῆς καὶ προχείρως γεγενῆσθαι τὴν δόσιν. Anct. Plut. Mor. p. 1009, E : Καὶ νὴ Δία πολλάκις ἐπιμειδίασις καὶ ἀποσιώπησις ἐμφαντικώτερον ποιεῖ τὸν λόγον. Schol. Hom. Il. O, 626, ab Schæf. cit. : Ἡ γὰρ ἀρσενικὴ ἐκφορὰ (in δεινὸς ἀήτης) ἐμφαντικώτερον τὸν λόγον ἀπεργάζεται καὶ τὸν ἄνεμον σφοδρότερον δείκνυσι. Philo vol. 2, p. 162, 41 : Μία μὲν αἰτία γόε· λέγεται δὲ καὶ ἑτέρα τῆς προτέρας ἐμφαντικωτέρα, Majoris significationis, Int. L. D. Ἐμφαντικώτερος, Magis perspicuus. Iren. p. 104. Kall.]

Ἐμφαντικῶς, sicut et ἐμφατικῶς, reddi potest Significanter, Magna significatione, Magna cum significatione s. Luculenta. Philo : Ἅπερ δὴ μόνα μάλιστα τρανώσειν ἔμελλεν ἐμφ. τὰ δηλούμενα, int. Turn. Quæ sola sententiam significatione luculenta declaratura erant. Sic Polyb. [11, 12, 1] : Βραχέως μέν, ἐμφ. δὲ [τοῦ παρόντος κινδύνου], Breviter quidem, sed significanter. Paucis quidem verbis, sed iis significantibus. At VV,

LL. ἐμφαντικῶς int. Evidenter, et Perspicue. V. etiam Hesych. et Suid. (Plut. Mor. p. 104, B, loco jam in Ἐκφαντικῶς cit., alii libri ἐμφαντικῶς, quod recipiendum erat. Sic de pictore Arati c. 32 : Τὸ δ' ἔργον ἐν τοῖς μεγίστοις διεσώθη καὶ Τιμάνθης ὁ ζωγράφος ἐποίησεν ἐμφ. τῇ διαθέσει τὴν μάχην ἔχουσαν, Pictura prœlium ad vivum expressit. Quæst. et respons. ad orthod. 26, p. 451, E : Ἐπειδὴ ἐν τῇ τοῦ πράγματος διηγήσει ἐμφ. περιέχεται ἡ τοῦ πράγματος ἔννοια. Ap. schol. Soph. El. 995 : Αἴαν ἐμφαντικῶς τῷ θράσει φησὶν αὐτὴν ὁπλίζεσθαι, a Boiss. cit., contra cod. erat editum pro ἐμφατικῶς. Comparat. Polyb. 12, 27, 10 : Ἔτι δὲ ἐμφαντικώτερον ὁ ποιητὴς εἴρηκε περὶ τούτου τοῦ μέρους. Ἐκείνος γὰρ βουλόμενος ὑποδεικνύειν ἡμῖν οἷον δεῖ τὸν ἄνδρα τὸν πραγματικὸν εἶναι, προθέμενος τὸ τοῦ Ὀδυσσέως πρόσωπον λέγει πως οὕτως, Ἄνδρα μοι ἔννεπε κτλ. Superl. Philo vol. 1, p. 50, 21 : Τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐμφαντικώτατα (perperam ed. ἐμφανικ.) παρίστησιν. Schol. Hom. Il. X, 146 : Ἐμφ. δὲ κεῖνται αἱ προθέσεις. L. Dind.]

[Ἐμφανῶς. V. Ἐμφανής.]

[Ἐμφαρμάσσω, Medicamine s. veneno illino. Galen. vol. 2, p. 53, 17 : Τοὺς ἰοὺς τῶν θηρίων ἢ τοὺς ἐμπεφαρμαγμένους βέλεσιν. Hask.]

[Ἐμφάρύσσομαι.] Extat et partic. Ἐμφαρυγξάμενος, tanquam a them. ἐμφαρύσσομαι, de eo qui in guttur immisit et deglutiit seu devoravit. (Ab Hesych. ἐμφαρυξάμενος sine γ exp. ἐμφαγών.) In VV. LL. ex Diosc. [8, 15] : Ἐμφαρυγξάμεναι λίθους διαλύουσι. Sed ibi exponitur, Faucibus insinuatos lapides dissolvunt, it. Lapides ingluvie sua mollitos dissolvunt.

Ἔμφᾶσις, εως, ἡ, παρὰ τὸ ἐμφαίνεσθαι, et Ἐμφατικὸς, quæ formari videntur a prima persona præt. pass. ἐμπέφασμαι : ut μίασμα ἀπὸ τοῦ μεμίασμαι, et μολυσμὸς ἀπὸ τοῦ μεμολυσμαι : quod et μεμόλυμμαι ut μεμίαμμαι dicitur. [Verba Budæi Comm. p. 295. Iterum HSt. :] Ἔμφασις, ἡ, Repræsentatio, Inanis [immo Apparens] rei exhibitio, Simulacrum, Species edita, Bud. p. 525 ex Aristot. [De mundo c. 4, p. 395, 30 : Τῶν ἐν ἀέρι φαντασμάτων τὰ μέν ἐστι κατ' ἔμφασιν, τὰ δὲ καθ' ὑπόστασιν· κατ' ἔμφ. μὲν ἶριδες καὶ ϕᾶϑοι, καθ' ὑπ. δὲ σέλα καὶ διάττοντες καὶ κομῆται καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια. Ἶρις μὲν οὖν ἐστιν ἔμφασις ἡλίου τμήματος ἢ σελήνης, ἐν νέφει νοτερῷ καὶ κοίλῳ καὶ συνεχεῖ πρὸς φαντασίαν ὡς ἐν κατόπτρῳ θεωρουμένη κατὰ κύκλου περιφέρειαν· ϕᾶϑος δ' ἐστὶν ἴριδος εὐθεῖα· ὅλως δ' ἐστὶν ἔμφ. λαμπρότητος ἄστρου περίαυγος. Conf. Plut. Mor. p. 358, F; 359, A, et ubi Aristotelica repetuntur 894, B] : cui ait κατ' ἔμφασιν εἶναι significare, Speciem tantum præbere et substantiæ simulacrum. V. plura ibid. [Id. Probl. 23, 9, p. 932, 24 : Τὸ γὰρ ἔλαιον χρῶμα ἔχει, τὸ δὲ ὕδωρ ἄχρουν παρεμφαινόμενον σαφεστέραν ποιεῖ τὴν ἔμφ. Meteorol. 1, c. 8, p. 345, 15 : Εἰ μὲν γὰρ τότε ὁρῶν ἠρεμοίη καὶ τὸ ἔνοπτρον καὶ τὸ ὁρώμενον ἅπαν, ἐν τῷ αὐτῷ σημείῳ τοῦ ἐνόπτρου τὸ αὐτὸ φαίνοιτ' ἂν μέρος τῆς ἐμφάσεως, Imaginis. Easdem τὰς κατοπτρικὰς ἐμφάσεις dicit Plut. Mor. p. 901, C. Sim. de rerum in oculi pupilla apparentium imaginibus, Theophr. De sensu § 27 : Ὁρᾶν μὲν γὰρ τῇ ἐμφάσει τῆς κόρης· οὐκ ἐμφαίνεσθαι δὲ εἰς τὸ ὁμόχρουν, ἀλλ' εἰς τὸ διάφορον· 36 : Περὶ δὲ τῆς ἐμφάσεως κοινή τις ἐστιν ἡ δόξα· σχεδὸν γὰρ οἱ πολλοὶ τὸ ὁρᾶν οὕτως ὑπολαμβάνουσι διὰ τὴν γινομένην ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἔμφασιν. Τοῦτο δὲ οὐκέτι συνεῖδον ὡς οὔτε τὰ μεγέθη σύμμετρα τὰ ὁρώμενα τοῖς ἐμφαινομένοις οὔτε ἐμφαίνεσθαι πολλὰ ἅμα καὶ τἀναντία δυνατόν. Ἔτι δὲ κίνησις καὶ διάστημα καὶ μέγεθος ὁρατὰ μέν, ἔμφασιν δ' οὐ ποιοῦσιν· 37 : Τὸ φῶς (ποιεῖ) αἴτιον τῆς ἐμφάσεως. Καίτοι πρῶτον μὲν τὸ φῶς ὁρῶμεν αὐτὸ δι' οὐδεμιᾶς ἐμφάσεως· in eodemque scripto quum alibi tum 80 : Διὰ τὴν ἀπορροὴν καὶ τὴν ἔμφασιν τὴν εἰς τὴν ὄψιν· De lapid. 30 : Ἡ ὑαλοειδὴς, ἡ καὶ ἔμφασιν ποιεῖ καὶ διάφασιν, Et rejicit imagines et perlucet. Plut. Mor. p. 354, C : Τῆς φιλοσοφίας ἐπιχειρουμένης τὰ πολλὰ μύθοις καὶ λόγοις ἀμυδρὰς ἐμφάσεις τῆς ἀληθείας καὶ διαφάσεις ἐχούσιν. Conf. ib. 728, A; 735, A, C; 930, B; 1001, E. Id. impropr. 747, D : Πρὸς τὰς ἐμφάσεις καὶ τὰς μιμήσεις καὶ ὀνοματοποιίας χρῶνται καὶ μεταφοραῖς (poetæ). Eust Opusc. p. 144, 43 : Τῆς δὲ κατὰ λόγον ψυχῆς οὐ καθικνοῦνται εἰς τὸ πᾶν, ἀλλ' εἰς ὅσον ἀμυδρὰν παραϕαίνειν ἔμφασιν. Diodor. 1, 38 : Καθόλου γὰρ περὶ τοὺς τοπους τούτους οὔτε πάγος οὔτε ψύχος οὔθ' ὅλως χειμὼνος ἔμφασις γίνεται. Dionys. De Thucyd. c. 16, p. 846, 14 : Πολλὰ καὶ ἄλλα τις ἂν εὕροι ... ῥᾳθύμως ἐπιτετροχασμένα, καὶ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἔμφασιν ἔχοντα τῆς δεινότητος ἐκείνης, Ne umbram quidem. Porphyr. De antro N. c. 11, p. 13 : Αἱ συναντῶσαί τισι κατὰ ϕαντασίαν ... εἰδώλων ἐμφάσεις. Philes De anim. 35, 16, p. 140 : Δρῶν ἀσαφεῖς τῶν ποδῶν τὰς ἐμφάσεις, Pedum vestigia. Repræsentatio vertere licet ap. Diodor. 1, 88 : Τὸ γὰρ ζῷον τοῦτο (hircum) παραδεδόσθαι πρὸς τὰς συνουσίας ὑπάρχειν ἐνεργέστατον· ἐκείνους διὰ ταύτης τῆς ἐμφάσεως (quod Panum et Satyrorum εἰκόνας fingeret ἐντεταμένας) χάριν ἀποδιδόναι περὶ τῆς πολυτεχνίας τῆς ἑαυτῶν. || Aspectus, Apparentia. Polyb. 37, 2, 1 : Προυσίας ὁ βασιλεὺς εἰδιζθὴς ὢν κατὰ τὴν ἔμφασιν. Plut. Mor. p. 1073, B : Ἦν δὲ λέγοντες καὶ ὀνομάζοντες ἔμφασιν καλλους ἐπαγωγὸν εἶναι τοῦ ἔρωτος λέγουσι, πρῶτον μὲν οὐκ ἔχει τὸ πιθανόν· ἐν γὰρ αἰσχίστοις καὶ κακίστοις οὐκ ἂν ἔμφ. γένοιτο κάλλους.] At vero Suidas ἔμφασιν vult esse προσποίησιν, vel ἐννόησιν, vel τὸ μέγεθος : afferens e Polyb. [5, 110, 6] : Ὁ δὲ Φίλιππος ἀνεχώρησε διαταραχθείς· ποιῶν δὲ ἔμφασιν ὡς ἐπί τινα τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πράξεων ἐπιστροφὴς [ἐπιστροφώς. V. infra]. Sed non dubito quin hic ποιῶν ἔμφασιν dictum sit pro Simulans : quare illud προσποίησιν probo, non item ἐννόησιν (quamvis ἐμφαντικῶς [quod v.] exponat itidem ἐννοητικῶς), at tertium illud, τὸ μέγεθος, plane ab hoc l. alienum est. Exp. et ἔνδειξις, afferens et alium l., et quidem duobus in ll. et diverse eum scribens, ut ibi videre est. Affertur porro et e Ceb. Thebano ἔμφασιν ἐποίει, sequente itidem part. ὡς, ubi scribit [§ 1] : Ἔμφασιν ἐποίει ὡς προστάττων τι, quod redditur, E factis signis quidpiam videbatur imperare. Ego vero malim, Præ se ferebat se velle imperare s. jubere. Hoc autem sensu dicitur etiam Significationem aliquam dare alicujus rei. [De Polybio, qui magnopere utitur hoc voc., Schweigh. in Lex. : « Ἔμφ., Declaratio, Expositio, Significatio, Species. Ἡ καθόλου τῆς ὑποθέσεως ἔμφ. 3, 1, 8. Ἡ καθολικὴ ἔμφ. 6, 5, 3 (opp. ὁ κατὰ μέρος λόγος ibid.). Αἱ ἐμφάσεις (i. q. λόγοι vel ἀποφάσεις), Dicta, Verba, Adserta, Enunciata, 12, 13, 2. Ἐμφάσεως χάριν, Quo magis res pateat, Quo minus ignoretur, 9, 1, 6. Ἱκανὴν τοῦ πράγματος ἔμφ. λαβεῖν διὰ τούτου, Sufficientem rei notitiam capere, Satis rem intelligere, ib. 24, 3; 24, 5, 10. Τοῦτο τὸ ὄνομα περιέχει τὴν ἀσεβεστάτην ἔμφ., Summæ impietatis significationem, 2, 59, 6. Οὐδεμίαν ἔμφ. ποιήσας παρῆν, Nullo indicio facto, 26, 10, 5. Ἔμφασιν ἐποίει τοῖς ἔνδον ὡς πολιορκήσων, Speciem præbebat obsidionem parantis, 4, 80, 10 (et l. supra cit. ab HSt.). Ἐποίει ἔμφασιν περὶ τοῦ μὴ τυχόντως χρῆσθαι ταῖς ἐπιβολαῖς, Significavit, Speciem sibi sumsit, Videri voluit se haud temere etc., 28, 4, 11. Κατηγόρουν τοῦ βασιλέως, ἔμφασιν ποιοῦντες τῆς πρὸς Ἀντίοχον κοινοπραγίας, Significantes eum cum Antiocho facere, 31, 6, 4. Sic, Μάλιστα δὲ κατὰ τούτων ἐποίει τὰς ἔμφ., Hos maxime designabat suo sermone, accusabat, 28, 4, 8. Rursus, Speciem præ se ferre, Significationem dare : Τοῦ μνησικακεῖν ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν οὐδ' ἡντιναοῦν ἔμφ. ἐποίουν, fr. ap. Suid. v. Μνησικακεῖν. Βραχείαν ἔμφ. ἐποιήσατο αὐτῷ ὡς οὐκ ἀδυνάτου τῆς ἐπιβολῆς, οὔσης, 14, 1, 10. Ἔμφ. ἐναντίαν ὑποδεικνύειν, Aliud simulare quum agas, 2, 47, 10. Συνεργοῦντες κατὰ τὴν ἔμφ., In speciem, Specie, 5, 63, 2. » Sic Maccab. 2, 3, 8 : Τῇ μὲν ἐμφάσει ... τῷ πράγματι δέ. Porro Diodor. 11, 89 : Ἔμφασιν μὲν οὖν ἔχει τὸ ἀναβαλλόμενον ὕδωρ ὡς ὑπάρχει διάπυρον, ὡ μὴν ἀκριβῆ τὴν ἐπίγνωσιν ἔχει· Exc. p. 522, 53 : Τῇ μὲν γὰρ θηλείᾳ πρόσκειταί τι κατὰ τὴν ϕύσιν παρεμφερὲς ἄρρενι μορίῳ, τῷ δὲ ἄρρενι κατὰ τὸ ἐναντίον ἔμφασις θηλείας ϕύσεως. Sotion. De mirab. p. 124, 9 : Κρήνη ... ἔμφασιν ποιοῦσα μέλλειν κατακλύζειν τοὺς ὑποκειμένους τόπους· cujus ad exemplum locum Antigoni corrigit Bentl. ad fr. Callim. p. 452. Plut. Mor. p. 63, F : Σύντασιν προσώπου, ποιοῦσαν ἔμφασιν καὶ δόκησιν ἐπιπόνου χρείας καὶ κατεσπευσμένης· 141, E : Ποιεῖ δὲ τοιαύτην οὐ χρυσὸς ..., ἀλλ' ὅσα σεμνότητος, εὐταξίας, αἰδοῦς ἔμφασιν περιτίθησιν. Strabo 10, p. 455 : Ἔστι μὲν γὰρ δέξασθαι τὰ τέσσαρα κλίματα, τὴν ᾠδὴ (in l. quodam Hom.) δεχομένοις τὸ νότιον μέρος· ἔχει δέ τινα τοῦτ' ἔμφασιν, Habet quandam speciem. || Significatio, Indicium. Plut. Mor. p. 1051, B : Πρὸς δὲ τούτοις λέγων ἐνίοις ἀδικήμασιν ἐνίστασθαι τὸν

θειὸν, ἔμφασιν πάλιν τῆς τῶν ἀναμαρτήτων εἴδωσιν ἀνοσιότητος· conf. Alex. c. 1, Mor. p. 19, A; 35, A; Joseph. B. J. 2, 14, 3; 4, 3, 13. Vel Documentum, Plut. Mor. p. 1044, D : Γένοιτο δ' ἂν μάλιστα τούτου (τοῦ φιλοκαλεῖν τὴν φύσιν) ἔμφασις ἐπὶ τῆς κέρκου τοῦ ταώ.] || Sed Rhetoribus ἔμφασις est Schema, quum videl. subest verbis tacita etiam quædam significatio, vel plusquam dixeris significatio, ut Fabius loquitur. [Significantia, Significatio, Gl.] Ita enim ille 9, 2, circa principium : Quid vero agit omnino eloquentia detractis amplificandi minuendique rationibus? quarum prior desiderat illam plusquam dixeris significationem, i. e. ἔμφασιν, et superlationem veritatis, et trajectionem. Idem in eod. cap. [§ 64] : Est ἔμφασις etiam inter figuras, quum ex aliquo dicto latens aliquid eruitur, ut apud Virgilium [Æn. 4, 550] : Non licuit thalami expertem sine crimine vitam Degere more feræ? Quanquam enim de matrimonio queritur Dido, tamen huc erumpit ejus affectus, ut sine thalamis vitam non hominum putet, sed ferarum. Aliud apud Ovidium genus, apud quem et Myrrha nutrici amorem patris sic confitetur [Metam. 10, 422] : O, dixit, felicem conjuge matrem. Huic vel confinis, vel eadem est, qua nunc utimur plurimum. Jam enim ad id genus, quod et frequentissimum est, et expectari maxime credo, veniendum est : in quo per quandam suspicionem, quod non dicimus, accipi volumus : non utique contrarium, ut in ironia, sed aliud latens, et auditori quasi inveniendum. Quod, ut supra ostendi, jam fere solum Schema a nostris vocatur, et unde controversiæ figuratæ dicuntur. Ejus triplex usus est. Unus, etc. Idem 8, 3, quum περὶ βραχυλογίας locutus esset [§ 83] : Vicina prædictæ, sed amplior virtus est ἔμφασις, altiorem præbens intellectum quam quem verba per se ipsa declarant. Ejus duæ sunt species : altera, quæ plus significat quam dicit; altera, quæ etiam id quod non dicit. Prior est et apud Hom., etc. Idem ejusd. l. c. 2, videtur pro hac voce ἔμφασις dixisse, Verba quæ plus significant quam eloquuntur. Postquam enim dixit [§ 11], Possunt videri verba, quæ plus significant quam eloquuntur, in parte ponenda perspicuitatis; intellectum enim adjuvant : subjungit, Ego autem libentius ἔμφασιν retulerim ad ornatum orationis, quia non ut intelligatur efficit, sed ut plus intelligatur. Hactenus ille, explicans potius usum voc. ἔμφασις, quam ipsum interpretans. Nec ipse certe ullum esse puto in lingua Latina verbum, quo possit quis uno vocem illam interpretari [Satis commode vertitur, ut in Gl., Significantia, quo voc. sic utitur Quinctil. 10, 1, 121, vel Significatio, quomodo dicitur in l. Ad Herennium 4, 54, 67, ubi v. plura de hac figura]; sed utendo periphrasi, non male interpretaturus mihi videor Expressa significatio; nam et Magis exprimere e Plinio juniore affertur pro Significantius loqui : quum alioqui ἔμφασις sonet Repræsentatio, atque adeo q. d. Repræsentativa significatio, s. declaratio. [Eust. Il. p. 576, 24 : Καλεῖται δὲ αὐτὸς (syllogismus dictum σχῆμα, ubi ratiocinando eliciuntur ex iis quæ dicta sunt ea quæ non sunt dicta) καὶ ἔμφασις, καὶ ἔστιν ἀρετὴ λόγου· ὁρισμὸς δὲ αὐτῆς οὗτος· ἔμφ. ἐστι λέξις δι' ὑπονοίας αὔξουσα τὸ δηλούμενον, ὥστε τὸ τοιοῦτον περὶ μίαν μόνην λέξιν θεωρεῖται· Od. p. 1697, 64 : Τὸ δὲ τὶς ἵππον κατεβαίνομεν, τὸν δούρειον δηλαδὴ, σχήματι ἐμφάσεως ἤτοι συλλογισμοῦ, ὧν ἴδιον δι' ὑπονοίας αὔξειν τὸ δηλούμενον, βάθος δηλοῖ καὶ εὐρυχωρίαν τῆς ἐκείνου γαστρός. Aristid. vol. 2, p. 471, capite περὶ ἐμφάσεως, cujus initium tantum apponо : Τρόπον μέν τινα αἱ τρεῖς ἀρεταὶ τοῦ λόγου, ἥ τε σφοδρότης καὶ ἡ ἔμφασις καὶ ἡ τραχύτης, εἰ καὶ τῇ προσηγορίᾳ διεστήκασι, τῇ γοῦν δυνάμει καὶ σφόδρα ἐπικοινωνοῦσιν ἀλλήλαις ἐπὶ πλείστοις, καὶ ἥ τε σφοδρότης ἐμφατικὸς λόγος ἐστὶν καὶ ἡ τραχύτης σφοδρότητα δύναται, et cet., quæ v. Philo vol. 2, p. 160, 35 : Βραχὺ μὲν τὸ λεχθὲν, μεγάλη δὲ ἡ ἔμφ. Schol. Hom. Il. P, 172 : Μεμείωκε τὴν ἔμφασιν· Υ, 134 : Ἔμφασιν ἔχει τὸ ὀκνεῖν μὲν ἄρχεσθαι, θαρρεῖν δέ. Cod. Voss. ap. Valck. ad Lesbon. p. 180 τοῦ ὀκνεῖν. Sextus Pyrrhon. 2, 11, 112, p. 92 : Οἱ δὲ τῇ ἐμφάσει χρίνοντές φασιν ὅτι ἀληθές ἐστι συνημμένον ὧ τὸ λῆγον ἐν τῷ ἡγουμένῳ περιέχεται δυνάμει. Ubi Fabric. : « Plut. Mor. p. 387, A, συνάρτησιν, ἔμφασιν, atque σχέσιν conjungit : Ὅτι εἰ ἡμέρα, φῶς ἐστιν, οὐδὲν ἄλλο συνίησι πλὴν ἄνθρωπος, ἡγουμένου καὶ λήγοντος, ἐμφάσεώς τε καὶ συναρτήσεως τούτων πρὸς ἄλληλα καὶ σχέσεως καὶ διαφορᾶς μόνος ἔχων ἔννοιαν. Hoc autem l. Sextus τῇ ἐμφ. χρίνεσθαι a συναρτήσει distinguit, vocatque Si consequens cum antecedente non modo nexum habeat, sed in eo lateat ac comprehendatur. » Dicitur enim etiam sensu non rhetorico de oratione symbolica et prægnante, ut ap. Iambl. De Pyth. vita 23, 103, p. 86 : Εἴ τις διαρθρώσειε σαφῶς τὰς τῶν Πυθαγορικῶν συμβόλων ἐμφάσεις καὶ ἀπορρήτους ἐννοίας, ὅσης ὀρθότητος καὶ ἀληθείας μετέχουσιν ἀποκαλυφθείσαι καὶ τοῦ αἰνιγματώδους ἐλευθερωθείσαι τύπου· 29, 161, p. 137 : Εἰώθει δὲ καὶ διὰ κομιδῇ βραχυτάτων φωνῶν μυρίαν καὶ πολυσχιδῆ ἔμφασιν συμβολικῷ τρόπῳ τοῖς γνωρίμοις ἀποφοιβάζειν. || His add. phrases nonnullæ, ut Sexti Pyrrhon. 3, 24, 199, p. 176 : Καὶ τὸν Μηριόνην τὸν Κρῆτα οὕτω κεκλῆσθαί φασιν ὀι' ἔμφασιν τῶν Κρητῶν ἔθους (mascula Venere utendi)· ubi Expressam significationem vertit Fabr. Satis erat, Ad significandam Cret. consuetudinem. Diodor. 17, 30 : Καὶ δι' ἐμφάσεως αὐτὸς ἀνεδέχετο κατορθώσειν τὴν ἐπιβολὴν ταύτην, Se recepturum significabat. Tzetz. Hist. 9, 909 : Ἀλλ' εἶπον κατὰ ἔμφασιν, εἰ μὴ τὸ δέον δράσῃς, ὃ πείσῃ πάθος παρ' ἡμῶν, ὁ χρόνος σαφῶς δείξει. || Confus. c. ἔμβασις v. in illo.]

Ἐμφατικὸς, ἡ, ὸν, quod redditur Habens ἔμφασιν, non male uno verbo verti poterit Significans : et gradus compar. Ἐμφατικώτερος, Significantior : superl. Ἐμφατικώτατος, Significantissimus, præsertim ubi de verbis agitur; ita enim Lat. Verba significantia et significantiora dicunt, necnon Significantissima. Adhibendo autem periphrasin ἐμφατικὸς possis etiam interpretari fortasse Expressam significationem habens s. Magnam : et ἐμφατικώτερος, Expressiorem significationem habens s. Majorem : ἐμφατικώτατος, Valde expressam significationem habens vel Maximam. [V. Ἐμφαντικὸς et Aristid. l. in Ἔμφασις cit. Phot. cod 40, p. 8, 40 : Καὶ ἡ τροπὴ δὲ αὐτῶ τῷ ἐμφατικῷ τὴν χάριν μετὰ τοῦ ἡδέος ἐφίλκεται, ubi cod. ἐκφαντικῷ. L. Dindorf.]

[Ἐμφατικῶς, Significanter. Schol. Arati Phæn. 596 : Ἐμφ. δὲ εἶπεν, Ἕλκων ἐξόπιθεν πρύμναν. Schol. Soph. El. 995 in Ἐμφαντικῶς cit. L. Dind.]

[Ἐμφάτνισμα scriptura vitiosa pro ἐκφάτνισμα, q. v.]

[Ἔμφατος, ὁ, ἡ.] Ἔμφατον Hesychio αἰνιγματοειδῶς εἰρημένον : aliis, Emphatice dictum.

[Ἐμφέρδομαι, et poet. Ἐνιφέρδομαι, Pabulor in. Mosch. 2, 80 : Καὶ γίγνετο ταῦρος οὐχ οἷος σταθμοῖς ἐνιφέρβεται.]

Ἐμφέρεια, ἡ, Hesychio ὁμοιότης, Similitudo. [Hierocl. p. 290 ed. Needh. : Θεῶν τε γὰρ εἰκόνες βεβαιότατα (parentes) καὶ ὑπὲρ τὰς τῶν τεχνῶν δυνάμεις καθιγμένοι τῆς ἐμφερείας. Diosc. 1, 1 : Ἶρις ἀπὸ μὲν τῆς κατ' οὐρανὸν ἐμφερείας ὠνόμασται. Plut. Num. c. 13 : Οὕτως ἐρικέσθαι τῆς ἐμφερείας καὶ κατασκευάσαι πάσης ὁμοίας· Ti. Graech. c. 2 : Ἐν πολλῇ τῇ πρὸς ἀνδρείαν καὶ σωφροσύνην ... ἐμφερείᾳ (Caji et Ti. Gracchorum). Cum πρὸς Galen. vol. 12, p. 473 : Κατὰ μεταφορὰν τῆς πρὸς τὰ ζῶα ἐμφερείας. Etym. M. p. 594, 96 : Ἀπὸ τῆς ἔξω πρὸς τὴν μηχανὴν ἐμφ. L. D. Eust. Il. p. 776, 49 : Κατὰ φερωνυμίαν, ἢ μάλιστα εἰπεῖν, κατὰ ἐμφέρειαν ὀνόματος. || A Cyrillo sæpe usurpatur in doctrina de Trinitate, et i. ei significat q. ὁμοουσιότης. L. 1 in Jo. c. 2, p. 16 : Ἀλλ' οὐδὲ ἡ πολλὴ λίαν ἐμφ. τε καὶ ὁμοιότης ἀνάχυσίν τινα τῶν ὑποστάσεων ἐργάσεται· in c. 12, p. 712 : Ὁ υἱός ἐστιν ἐν ταυτότητι τῇ κατὰ πᾶν τῷ θεῷ καὶ πατρὶ διὰ τὴν φυσικὴν ἐμφέρειαν καὶ τὸ τῆς οὐσίας οἱονεὶ ταυτοειδές. Id. in Cat. in c. 14 Jo. p. 363 : Οὐ καθ' ἕνα τῶν προφητῶν, ὡς ἐν διακόνου τάξει καὶ ὑπηρέτου τὸν παρὰ πατρὸς ἡμῖν διεπόρθμευσε λόγον, ἀλλ' ὡς ἴσον πρὸς αὐτὸν τὴν ἐμφέρειαν, Ut ejusdem cum eo naturæ. Suicer. Theodoret. H. E. 1, p. 16, 20; 18, 34; 19, 29, et al. L. Dind.]

Ἐμφερὴς, ὁ, ἡ, pro Similis, convenit cum Lat. verbo Refero. Quum enim dicitur a Virg. (ut alia passim obvia exx. omittam), Qui te tantum ore referret, est certe Qui te referret ore, tibi ore similis esset. Sic autem et Gallice dicimus, *Il lui rapporte*, pro Similis est illi. Habet hanc ipsam signif. et nomen προσφερής : quod etiam magis convenire cum illo Lat. verbo, itemque cum Gallico illo, aliquis fortasse di-

xerit, si forma compositionis spectanda sit. [Æsch. Cho. 206 : Καὶ μὴν στίβοι γε ... ποδῶν ὅμοιοι τοῖς τ' ἐμοῖσιν ἐμφερεῖς· Eum. 412 : Οὔτ' οὖν βροτείοις ἐμφερεῖς μορφώμασι.] Soph. [Aj. 1152] : Ἐμφερὴς ἐμοὶ, ὀργὴν θ' ὅμοιος. [Menand. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 262 : Νυνὶ δὲ καὶ τοὺς μακαρίους καλουμένους ὑμᾶς ὁρῶ ποιοῦντας ἡμῖν ἐμφερῆ. Diog. L. 6, 83 : Ἐρθέγξατ' οὐδὲν ἐμφερὲς τῷ Γνῶθι σαυτόν. Inc. ap. Hephaest. p. 95 : Ἔστι μοι καλὰ παῖς χρυσείοισιν ἀνθέμοισιν ἐμφερὴ ἔχουσα μορφάν.] Et superl. [Æsch. Suppl. 279 : Αἰθυστικαῖς γὰρ μᾶλλον ἐμφερέστεραι γυναιξὶν ἐστε.] Ἐμφερέστατος τοὺς τρόπους, Aristoph. Vesp. [1103. Id. fr. Babyl. ap. Athen. 3, p. 86, F : Ἀνέγλασκον εἷς ἕκαστος ἐμφερέστατα ὀπτωμέναις κόγχαισιν. Scymn. v. 367, a Boiss. cit.] Sed in usu est ap. prosæ scriptores quoque. Plut. Pericle [c. 7] : Καὶ γὰρ ἐδόκει Περικλεῖ τῷ τυράννῳ τὸ εἶδος ἐμφερὴς εἶναι. [Herodot. 2, 76 : Ἐμφερὴς τῇ ἑτέρῃ· 92, bis, 105. Superl. 2, 76; 3, 37; 4, 74, 192. Eodemque gradu Theophr. H. Pl. 1, 1, 5, et alibi positivo, cum aliis prosæ scriptoribus, ut Diodoro, Dionysio H., Josepho, Philone. || Ap. Patres cad. signif. qua supra ἐμφέρεια. Cyrill. Al. l. 1 in Jo. c. 4, p. 29, dicit Eunomianos docere ἕτερον μὲν εἶναι τὸν ἐνδιάθετον ἐν ἰδίῳ πατρὶ λόγον, ἕτερον δέ τινα καὶ τῷ ἐνδιαθέτῳ λίαν ἐμφερέστατόν τε καὶ ὁμοιότατον τὸν υἱὸν καὶ λόγον. Ap. eund. l. 9 in Jo. p. 779 Filius ita loquitur : Εἰμὶ κατὰ ἀλήθειαν καὶ τῆς οὐσίας αὐτοῦ χαρακτὴρ ἀπαράλλακτος καὶ εἰκὼν ἐμφερής. Dionys. Areop. De div. nom. c. 2, 7, p. 423. Sudem. Theodoret. H. E. 1, p. 18, 31.]

[Ἐμφερῶς, Similiter. Athen. 1, p. 27, A, ἐμφ. ἔχειν τινί, Similem esse alicui. Sic enim ibi leg. docui Animadv. p. 497. Schweigh. Euseb. V. C. 4, 72 : Τούτῳ ἐμφ. Clem. Al. Str. 2, p. 488, ἐμφ. ἐξομοιοῦν τινι· 4, p. 592, ἐμφ. τοῖς ἀνδράσι· sine casu 3, p. 520. Andr. Cret. p. 137, B : Καὶ τὰ πάλαι καὶ νῦν ἐμφ. ἅμα καὶ καταλλήλως τυποῦται. Callim. Timon ap. Diog. L. 6, 103 : Ἀρέσκει αὐτοῖς τὸν λογικὸν καὶ τὸν φυσικὸν τόπον περιαιρεῖν ἐμφ. Ἀρίστωνι. Boiss. Diosc. 5, 119 : Ἐμφ. μίσυϊ. Pollux 9, 131.]

[Ἐμφέρω, ap. Soph. OEd. C. 989 : Ἀλλ' οὐ γὰρ οὔτ' ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς γάμοισιν οὔθ' οὓς αἰὲν ἐμφέρεις τύ μοι φόνους πατρῴους ἐξονειδίζων πικρῶς, est Objicis, Exprobras. Quæ signif. usitatiora sunt composita ἀναφέρω, προφέρω : ut suspicer ἀμφέρεις scripsisse Soph., sicut Apoll. Rh. 2, 170 variatur inter ἐμφέρεται et ἀμφέρεται, et ap. ipsum Soph., ut supra vidimus, inter ἐμμένω et ἀμμένω, et alibi sæpe sim. Libri præbent var. ἐμφορεῖς. || Ἐμφέρειν, Asportare, Gl.] Ἐμφέρομαι, Feror in. Sed interdum abundat præp. in hoc comp., quum addatur et seorsum præp. ἐν. Nisi quis malit vacare hanc ipsam, quæ seorsum adjicitur. In VV. LL. e Philostr. Her. : Ἐμφερόμενος ἐν πελάγει, pro Delatus per mare. [Apoll. Rh. 4, 613 : Ὡς ἄρ' Ἀπόλλωνος τάδε δίκρυα Λητοΐδαο ἐμφέρεται δίναις. Porphyr. De antro N. c. 10, p. 11 : Διὰ τοῦτο λέγων (Numenius) καὶ τὸν προφήτην εἰρηκέναι ἐμφέρεσθαι ἐπάνω τοῦ ὕδατος θεοῦ πνεῦμα. Pro quo ἐπεφέρετο est Genes. 1, 2. Paullo aliter ap. Hippocr. Epid. 7, p. 1221, C : Ἐν τῷ οὔρῳ πολλὰ τὰ ἐμφερόμενα ἦν. « Quæ per urinam feruntur et invehuntur, alias παρφιστάμενα vocantur, qualia sunt nebulæ, sublimamenta et sedimenta, Galen. l. 1 De diff. febr. p. 525, 11. » Foes., qui annotat alios legere ἐκφερόμενα, ut est in ipsius ed. Metaph. Aristid. vol. 2, p. 360 : Οὐκ ἀντικρὺς μὲν ἔλεγε τοὔνομα τοῦτ' αὐτὸ, ὡς ἀπογράψαι γράμμασιν Ἑλληνικοῖς, ἀλλ' ἦν μὲν ὥσπερ ἐμφερόμενον καὶ περιτρέχον, Αἰγύπτιον δὲ καὶ δυσγράμματον μᾶλλον, videtur intelligi nomen Ægypt. circa os quasi circumcursitans certisque literis ægre comprehendendum. || Ἐμφέρεται, Intervenit, Gl. Diodor. Exc. vol. 2, p. 577, 56 : Ὅτι ὁ Κότυς ... ἦν ἐν τοῖς πολέμοις ἀνὴρ ἔμπρακτος (ἐμπράκτους Vales.) ἐμφερόμενος καὶ γνώμῃ διαφέρων. Maccab. 2, 15, 17 : Διέγνωσαν μὴ στρατοπεδεύεσθαι, γενναίως δὲ ἐμφέρεσθαι, καὶ μετὰ πάσης εὐανδρίας ἐμπλακέντες κρῖναι τὰ πράγματα.] Ap. Philon. autem ἐμφέρεσθαι, Contineri, Turn. vertit, V. M. 3 [vol. 2, p. 168, 23] : Εἰργασμένῳ τελειότατον παρανόμημα, ᾧ σχεδὸν πάντα τἄλλα ἐμφέρεται, Quoque alia fere omnia continentur. [Oppian. Hal. 1, 81 : Μυρία μὲν δὴ φῦλα καὶ ἄκριτα βένθεσι πόντου ἐμφέρεται πλώοντα. Agathias Anth. Pal. 9, 768, 2 : Ἠείγια μὲν τάδε πάντα, τύχης δ' ἑτερότροπος ὁρμὴ ταῖς ἀλόγοις ταύταις ἐμφέρεται βολίσι. Nicand. Al. 23 : Ἡύλη δ' ἐπικέλλεται ἀρχαῖς πρῶτα κολωνοῦ, ὅθι πᾶσα βροτῶν ἅλις ἐμφέρεται ὁδαίς. Anthologiæ cod. Vatic. p. 83 : Ἕτερος στέφανος Φιλίππου τοῦ Θεσσαλονικέως, ὃν ἐποίησε κατὰ μίμησιν Μελεάγρου· συνῆξε δὲ καὶ αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἐμφερομένων ποιητῶν, ἐξ Ἀντιπάτρου κ. τ. λ. Longin. De subl. 10, 2 : Ὕψους αἴτιον τὸ τῶν ἐμφερομένων ἐκλέγειν ἀεὶ τὰ καιριώτατα. Ubi Toup. : « Τὰ ἐμφ. sunt Quæ in re insunt. Infra 12, 2 : Καὶ ἔστιν ἡ αὔξησις ... συμπλήρωσις ἀπὸ πάντων τῶν ἐμφερομένων τοῖς πράγμασι μορίων. Hierocl. De provid. p. 242 : Ἀλλὰ γὰρ ταῦτα μέν ἐστιν ἰδιὸν τῷ τοῦ ἀνδρὸς ἐμφερόμενα συγγράμματι. Erotian. in Procem. ad Gloss. Hipp. : Τὰς ἐμφερομένας αὐτοῦ τοῖς συγγράμμασι λέξεις. Sozom. H. E. 2, p. 79 : Τὸ μὲν πρῶτον οὐκ ἐμφέρεται τοῖς πεπραγμένοις. » Schaef. Jo. Malal. p. 175, 5 s. Chr. Pasch. p. 208, 1 : Διὸ καὶ περιδόητος ἐγένετο, καθὰ ἐν ταῖς Χάρακος ἐμφέρεται ἱστορίαις. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 532, D : Ἑρμηνεῖα ὀνομάτων καὶ λέξεων Ἑβραϊκῶν τῶν ἐν ταῖς θείαις γραφαῖς ἐμφερομένων κατὰ στοιχεῖον. Constant. Cærim. p. 10, B : Τὸν τίμιον σταυρὸν, ἐν ᾧ πάντα τὰ σύμβολα τοῦ πάθους τοῦ κυρίου ἡμῶν καὶ θεοῦ ἐμφέρονται, ut codicis scripturam emendavit editor. || Similis sum interpretati sunt nonnulli ap. Nicand. Al. 471 : Ὅς (λαγὼς) δή τοι ῥυπόεις μὲν ὑπ' ὀστλίγγεσσιν ἀραιαῖς τευθίδος ἐμφέρεται νεαλὴς γόνος, ἢ ἅτε τεύθου ἢ ἅτε σηπιάδος φυξηλιδος· alii vero ἐνδιατρίβει, de quibus intt. v. Schneid. || Medium c. accus. Arat. 701 : Ἀλλ' αἰθοπος ὕδρης αὐχενίην κατάγει (nox) σπείρην καὶ πάντα μέτωπα· ἡ δὲ καὶ ἐξόπιθεν πολλὴ μένει· ἀλλ' ἄρα καὶ τὴν αὐτῷ κενταύρου, ὁπότ' ἰχθύες ἀντέλλωσιν, ἄφρον ἐμφέρεται, Totam rapit et operit. || Confus. c. ἀμφέρειν v. supra; cum ἐκφέρειν Diod. 5, 71, Xen. Eq. 3, 5.]

[Ἐμφερῶς. V. Ἐμφερής.]

[Ἐμφεύγω, Confugio ad. Lucian. Pseudolog. c. 27 : Μία ἦν ἀπολογία, ἡ μίθη, καὶ εἰς τὸν ἄκρατον ἐνέφευγες. Hase.]

[Ἐμφθαρτος, ὁ, ἡ, i. q. φθαρτὸς, Corruptus. Justin. Mart. Quæst. 10 : Ἐκ τῆς πολυστενάκτου τε καὶ ἐμφθάρτου ζωῆς ἀγαγεῖν εἰς μακαρίαν τε καὶ ἄφθαρτον κατάστασιν. Sudem.]

[Ἐμφθέγγομαι, Vocem edo. Lucian. Eunuch. c. 7 : Λεπτόν τι καὶ γυναικεῖον ἐμφθεγξάμενος.]

Ἐμφθορὴς, ὁ, ἡ, Qui periit in, ὁ φθαρεὶς ἐν. Nicand. [Al. 176], de mari : Δεσπόζει νηῶν τε καὶ ἐμφθορέων αἰζηῶν, i. e. τῶν ἐν αὐτῇ φθειρομένων, schol. In textu legitur ἐμφορίων, quod sonaret τῶν ἐν αὐτῇ φερομένων, Eorum qui in ipsa feruntur, sc. navibus. [Ἐμφθ. codd.]

Ἔμφθος, Elixus, VV. LL., perperam pro ἔφθός.

[Ἐμφιλησθέω, Delector, Placeo mihi in. M. Antonin. 5, 5, p. 144 : Μὴ παρενθυμουμένῳ μηδὲ ἐμφιλησθοῦντι τῇ νωθείᾳ. Schweigh. Pro quo ap. Porphyr. De abst. 2, 47, p. 189 : Ἐπεὶ οὖν τῶν ζώων αἱ βίαιοι σφαγαὶ ἐμφιλησθονεῖν τὰς ψυχὰς οἷς ἀπολείπουσιν ἀναγκάζουσιν κτλ.]

Ἐμφιλοχαλῶ, In studio rei honestæ immoror et versor. Plut. Philop. [c. 4] : Ἐμφιλοχαλῆσαι τοῖς στρατιωτικοῖς, Bud. Comm. p. 859. Quæ tamen interpr. convenit potius huic verbo absolute posito, et sine casu : hic autem verterim, In studio rei militaris tanquam honesto versatus esse, Studio rei militaris tanquam honesto deditus fuisse. [Mor. p. 122, E : Ἔστ' οὖ παράβασιν ὅρων ἐπικαλεῖν δεῖ τοῖς περὶ ὑγιεινῶν διαλεγομένοις φιλοσόφοις, ἀλλ' εἰ μὴ παντάπασιν ἀνελόντες οἴονται δεῖν τοὺς ὅρους ὥσπερ ἐν μιᾷ χώρᾳ, κοινῶς ἐμφιλοχαλεῖν, ἅμα τὸ ἡδὺ τῷ λόγῳ καὶ τὸ ἀναγκαῖον διώκοντες.]

[Ἐμφιλόνικος, ὁ, ἡ, Contentiosus. Basil. M. vol. 2, p. 126, C, ab Hemst. cit. : Αἴσχην δὲ λέγει (Salomo) τὴν ἄμετρον ἐν τοῖς συμποσίοις καὶ ἐμφιλόνικα ὁμιλίαν, mendum typogr. videtur pro ἐμφιλόνεικον. Athan. vol. 2, p. 567 ed. Commel.]

[Ἐμφιλονείκως, Contentiose. Jo. Chrys. Ad Stagir. 2, t. 6, p. 115, 10 : Ὅσον ἐστὶ κακὸν ἐμφ. διατεθῆναι τὴν τοῦ νυμφίου μητέρα καὶ τὴν νύμφην. Seager. Chron. Pasch. p. 677, 16 : Διὰ τὸ ἐμφ. τοῖς αὐτοῖς ἐμμένειν. L. D. Schol. Eur. Andr. 289 : Παραβαλλόμενοι περιβάλλουσι (l. παραβ.) τὰ κάλλη ἀλλήλων καὶ συγκρίνουσι ἐμφ. Schol. Levit. 26, 24 : Πορεύσομαι κἀγὼ μεθ' ὑμῶν θυμῷ πλαγίῳ ἄλλος, ἐναντιώσει, τὸ Σαμαριτικόν, ἐμφ.]

[Ἐμφιλοπονῶ, Studiose et gnaviter occupor in.

Anonym. Vit. Chrysost. p. 307, 13 : Ταῖς προσευχαῖς ἐστόλιζε, καὶ ταῖς ἁγίαις γνησίως ἐνεφιλοπόνει γραφαῖς.]

[Ἐμφιλόπονος, ὁ, ἡ. Ephraem Syr. vol. 2, p. 6, F : Ὥσπερ δὲ γῆ καλὴ καὶ ἐμφ. εἰργασμένη, σπόρον καλὸν δίδωσι καρπόν. Int., Bene elaborata. L. Dindorf.]

Ἐμφιλοσοφέω, Philosophor in, Philosophice commentor et disputo in. Greg. Naz. : Ὥς φησιν ὁ θεῖος Ἰὼβ, ἐμφιλοσοφῶν τοῖς πάθεσι, De theol. Γραμμαῖς ἐμφιλοσοφῶν ταῖς οὐκ οὔσαις, καὶ κάμνων ἐν ταῖς ἀποδείξεσι, de Euclide aliisque Mathematicis. Exp. etiam Studium et operam meam colloco in. [Philostr. V. Apoll. 5, 18, p. 202, 4 : Ἐμφιλοσοφήσας τῇ Σικελίᾳ χρόνον. Hemst.]

Ἐμφιλοσόφημα, τὸ, Id in quo philosophamur, Philosophica disputatio, Philosophicum studium. Ap. Greg. Naz. autem τὸ κοινὸν ἡμῶν ἐμφ. Bud. vertit, Commune nostrum studium.

[Ἐμφιλόσοφος, ὁ, ἡ, Philosophus. Diog. L. 2, 40 : Δηλαδὴ γὰρ ἦν τὸ πλέον δικανικὸς ἢ ἐμφ. (defensio Socratis a Lysia scripta). Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 68. Boiss. Amphiloch. p. 157 : Σχολάσας δὲ ἐν τοῖς μαθήμασι πενταετῆ χρόνον καὶ μὴ καταμαλακισθεὶς ἐν αὐτοῖς, καρποῦται πλείστην ἐμφιλόσοφον ἐπιστήμην τῷ μειλιχίῳ τῆς φύσεως. Kall. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 354, E : Ἀναστασίου ... κεφάλαια ἐμφιλόσοφα. Procul. Paraphr. Ptol. p. 223 : Συνετοὺς, μακροβούλους, ἐμφιλοσόφους.]

[Ἐμφιλοσόφως, Philosophice. Olympiod. Præf. in Gorg. e cod. Par., cujus apographum penes me est. Routh. Phot. cod. 140, p. 98, 39 : Ἐμφ. καὶ μεγαλοπρεπῶς. L. Dindorf.]

[Ἐμφιλοτεχνέω, Perite exploro. M. Antonin. 7, 54 : Πανταχοῦ καὶ διηνεκῶς ἐπὶ σοί ἐστι ... τῇ οὔσῃ φαντασίᾳ ἐμφιλοτεχνεῖν, Visa præsentia perite explorare, vertit Gatak. annotatque : « Compositio duriuscula, sed gemina illi Epicteti Diss. 2, 20 : Οὐ προσφιλοτεχνεῖ etc. Sunt autem ei compositiones istiusmodi nimio quam familiares. V. Epict. 2, 5, ad l. 4, § 1. »]

[Ἐμφιλοτιμέομαι, Studium pono in, Placeo mihi in. Theophyl. Bulg. Ep. 71, p. 706, B : Πρὸς ἡμᾶς δὲ διαβὰς οὔτε ταῖς ἄλλαις (τέχναις) οὔτε τῇ γεωμετρικῇ ἐμφιλοτιμήσεται. L. D. Gregor. Nyss. t. 2, p. 155, A : Ἐμφιλοτιμεῖσθαι τοῖς κατὰ τῆς συκοφαντίας ἐλέγχοις· conf. Jo. Chrys. In Psalm. p. 886, 36. Hase.]

[Ἐμφιλοχωρέω.] Cum dat. junctum frequentius [quam simplex] invenitur bicomp. Ἐμφιλοχωρέω. Estque animadvertendum, tam hoc quam illud, quum dativum adjunctum habet, tunc sonare simpliciter, Libenter versor, commoror, habito. [Joseph. A. J. 2, 7, 2 : Τῶν παίδων ἐμφιλοχωρησάντων τῇ οἰκήσει ἐν αὐτῇ (Ægypto). Eust. Opusc. p. 40, 46 : Οἶδα καὶ τοὺς ἔξω τοῦ τῆς καθ' ἡμᾶς ἱερᾶς θρησκείας παραδείσου, πολλοὺς δὲ καὶ τῶν ἐμφιλοχωρούντων αὐτῷ· 149, 83 : Ὀλίγα οὖν ὁ ἥλιος αὐτὸν ἑώρα ἐμφιλοχωροῦντα τοῖς πρώην συνήθεσιν· 295, 37 : Ἐμφιλοχωροῦντες ἀεὶ τῷ κήπῳ· 357, 40 : Ὁ ποταμοῖς ἐμφιλοχωρῶν καὶ θαλάσσαις.] Theophyl. Epist. [32] : Ἐμφιλοχωρεῖ γὰρ τῷ χωρίῳ, καὶ κοίτην τὸν ἀγρὸν πεποίηται τὸν ἡμέτερον, Libenter commoratur in agello. Quod si velis in interpr. exprimere etiam loci appellationem, utpote inclusam illo verbo, dicendum fuerit, Lubenter agellum incolit s. commoratur in agello, tanquam in loco quem amat; sive, quo delectatur. Ap. Athen. subaudiendus dativus relinquitur, ubi scribit : Αὐτῶν δὲ οἱ μὴ ἀπάραντες εἰς τὴν Βοιωτίαν, ἀλλ' ἐμφιλοχωρήσαντες, παρέδωκαν ἑαυτοὺς τοῖς Θετταλοῖς δουλεύειν καθ' ὁμολογίαν [6, p. 264, B, pro quo in eadem historia Suidas habet voce Πενέσται, Φιληδοῦντες ἐπὶ τῇ χώρᾳ. Hemst.]. Invenitur et cum adv. loci, ut, Τοῖς ἐκεῖ ἐμφιλοχωροῦσιν ὄρεσι· quæ verba Luciani esse suspicor. Metaphorice etiam usurpatur. Synes. De insomniis : Ἐμφιλοχωρῆσαι τῷ περὶ αὐτὴν σκέμματι, Commorari in illa commentatione, tanquam in loco quo delectamur. Lucian. [De hist. conscr. c. 1] : Ἐπιπολὺ ἐμφιλοχωρούσης τῆς Ἀνδρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν. [Alciphro 3, 15 : Τὸ γὰρ κατὰ τὰ τῶν φίλων οὐχ ἥκιστα τοῖς ἀγροῖς ἐμφιλοχωρεῖν ἤθελε vel ὤφειλε. Niceph. Call. Encom. Cpolis ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 128, C : Δότε γάρ μοι ἐμφιλοχωρῆσαι τοῖς τῆς πόλεως προτερήμασιν, Immorari. Leonis Tact. procem. sec. cod. Cæsar. ib. l. 7, vol. 7, p. 456, A : Ταῖς ἀρχαίαις καὶ δὴ καὶ ταῖς νεωτέραις στρατηγικαῖς τε καὶ τακτικαῖς ἐμφιλοχωρήσαντες μεθόδοις, ubi φιλοπόνως ἐντυχόντες ediderat Meursius. L. D. Cyrill. Alex. l. 2 in Jo. c. 5, p. 203 : Ἐμφιλοχωρεῖ τοῖς εὐγνώμοσιν ὁ Χριστός. Idem, Τέρψεσι ταῖς κατὰ τὸν βίον ἐμφιλοχωρεῖν· etc. Suicer.]

[Ἐμφιλοχωρητέον, verbale ab ἐμφιλοχωρέω. Theod. Hyrtac. in Anecd. meis vol. 3, p. 17. Boiss.]

[Ἐμφιλοχωρία, Perjucunda habitatio. Theodor. Rhaït. De incarn. Dom. p. 39 ed. Carpz.]

[Ἐμφλάω, forma Ion. pro ἐνθλάω, quod v.]

[Ἐμφλεβοτομέω, ap. Hippocr. De oss. nat. p. 279, 55 : Τάς τε πλευρὰς καὶ τοὺς σπονδύλους ἐνεκρίκωσε πρὸς τὴν ἄκανθαν καὶ τάς τε παρακροάδας ἐνεφλεβοτόμησε, κτλ. Erotian. p. 156 exp. διεῖλεν εἰς πλείους τόπους τὰς φλέβας καὶ οἷον ἐμέρισε, h. e. Venas ad multa loca distribuit ac veluti in partes secuit. Fors. Similiter Hesych.]

[Ἐμφλεγμαίνω, Exæstuo, Effervesco in. Gregor. Nyss. t. 3, p. 78, C. Hase.]

Ἐμφλέγω, Inflammo s. Comburo in. [Pind. Ol. 11, 76 : Ἐν δ' ἕσπερον ἔφλεξεν εὐώπιδος σελάνας φάος, non est pro ἐνέφλεξε positum, sed, ut schol. expl., ἐν τούτοις δὲ, ἤγουν ἐν ᾧ χρόνῳ ταῦτα ἐγένετο. Quint. Mæc. Anth. Plan. 4, 198, 7 : Ὃν δὲ βροτοῖς ἀφύλακτος ἐνέφλεγες ἐν φρεσὶ πυρσὸν, ἄθρει νῦν ὑπὸ σῶν σβεννύμενον δακρύων. Nicand. Ther. 338 : Δήγματι δ' ἐμφλέγεται κραδίη.]

[Ἔμφλεκτος, ὁ, ἡ, Inflammatus. Apsin. De mem. p. 6, 7 ed. Morelli. Boiss.]

[Ἔμφλογος, ὁ, ἡ, Flammeus, Ardens. Achmes Onir. c. 159, p. 134, 12 : Τὸ ἔμφλογον καὶ ἔγκαπνον (πῦρ). L. D. Fem. Const. Man. Am. 9, 82 : Ἐμφλόγων οὖν προσβαλλουσῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Boiss. Georg. Pis. Hex. v. 1197 : Ταῖς βολαῖς ταῖς ἐμφλόγοις. Ibid. v. 823 : Τοὺς ἐμφλόγους ἵππους ἐλαύνων. Hase.]

Ἔμφλοιος, ὁ, ἡ, Corticem habens, Cui cortex inest. Bud. e Theophr. [H. Pl. 5, 1, 2] : Σήπεται δὲ τάχιστα, ἐάν τε ἔμφλοιος, ἐάν τε ἄφλοιος.

Ἐμφλοιοσπέρματος, ὁ, ἡ, Cortice obductum semen habens. Plin. autem ἐμφλοιοσπέρματα vertit Cortice obducta semina, Quæ in cortice sunt semina. Nam pro his Theophrasti [H. Pl. 7, 3, 2] : Βλίτον δὲ καὶ τεύτλιον, καὶ ἀνδράφαξις, καὶ ὤκιμον, ἐμφλοιοσπέρματα, habet, Cortice obducta sunt semina bliti, betæ atriplicis, ocimi. Et pro his ejusd. Theophr. [ib. 3] : Δυσξηραντότερα δὲ τὰ ἐμφλοιοσπέρματα, καὶ τούτων μάλιστα ὤκιμον, habet, Quæ in cortice sunt semina, difficillime inarescunt, maximeque ocimum et gith.

Ἔμφλοξ, ογος, ὁ, ἡ, ea forma dictum, qua ἔμπυρος, redditur Inflammatus, Ignitus. Affertur autem ex Epigr. [Philipp. Thess. Anth. Pal. 6, 5, 5 : Καὶ τὸν ἐγερσιφαῆ, πυρὸς ἔγκυον ἔμφλογα πέτρον, de lapide pyrite.]

[Ἐμφοβέω, Terreo. Eust. Il. p. 943, 16 ed. Bas. : Διοισσόμενος διχῶς νοεῖται, δηλῶν ποτὲ μὲν τὸν ἐμφοβοῦντα, ποτὲ δὲ τὸν φοβούμενον, Piers. ad Mœr. p. 118 conj. ἐκφ., ut jam est in ed. Rom. p. 961, 24. Mich. Glycæ Ep. 16, p. 80, adhuc legitur : Οὓς καὶ δίκην μορμολυκείων ἐμφοβοῦσιν ἐνίοτε. L. D.] Ἐμφοβοῦμαι pro Metuo, affertur e Plut. Oth. [c. 5 : Ὅπως μηδὲν] ἐμφοβήσονται περὶ αὐτῶν· sed hoc suspectum est. [Φοβήσονται restituit Reiskius.]

Ἔμφοβος, ὁ, ἡ, sonat q. d. Qui versatur in metu. [Active, Metum incutiens, Terribilis, Soph. OEd. C. 39 : Αἱ γὰρ ἔμφοβοι θεαί σφ' ἔχουσι, Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι. Schol. φοβεραί. Altera signif. Maccab. 1, 13, 2 : Καὶ εἶδε τὸν λαὸν ὅτι ἐστὶν ἔντρομος καὶ ἔμφοβος. Sirac. 19, 20 : Κρείττων ἡττώμενος ἐν συνέσει ἔμφοβος ἢ περισσεύων ἐν φρονήσει καὶ παραβαίνων νόμον. Ubi dicitur de metu et reverentia dei. Vita Epiphanii vol. 2, p. 326, A : Τοῦ δὲ ἐμφόβου γενομένου. Lib. De velit. bell. Niceph. p. 124, C : Κατὰ τοῦτο δὲ τὸ ὠφέλιμον ἔχει καὶ χρήσιμον καθὸ ἐμφόβους αὐτοὺς γίγνεσθαι. Et alii.]

[Ἐμφόβως, Timide. Hesych. bis : Ὀρρωδέως, ἐμφ. L. D. Basil. t. 1, p. 769, C : Ἐμφ. νεκρώσασα. Pisid. Hex. v. 842 : Τότε προκύψας, ὡς ὁ Μωσῆς, ἐμφ., Præ metu. Hase.]

[Ἐμφοιτάω, Commeo in. Theophyl. Sim. Hist. 2, 7, p. 39, D : Ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς ἐπὶ τῇ Ἀρζανηνῇ χώρᾳ οἷά τις λαῖλαψ ... ἐνεφοίτησε. Boiss. Philo vol. 1, p. 105, 18 : Κἂν μήπω ... ἐμφοιτήσῃ. Hase.]

[Ἐμφοίτησις, ἡ, Introitus. Euseb. Dem. ev. p. 209, A : Διὰ τῆς ἐμφοιτήσεως· ubi tamen al. ἐπιφ. Interpr. : Accessu suo. Hase.]

A [Ἐμφονεύω, Neco in. Geopon. 16, 19 : Κόρεις ἐν ταῖς βισὶν αὐτῶν ἐμφονεύσας.]

[Ἐμφοράω. V. Ἐμφορέω.]

Ἐμφορβειόω seu Ἐμφορβιόω, Capistro, Capistrum injicio. Aristoph. Av. [861] : Οὔπω κόρακ' εἶδον ἐμπεφορβειωμένον. Ubi schol. φορβειὰν esse ait χαλινὸν, Frenum, quum potius sit Capistrum, vel etiam Camus, Fiscella. Pollux 4, [70] φορβειὰν ait tibicinibus etiam convenire, et inde Ἐμπεφορβήμενον (sic enim ap. eum scriptum pro ἐμπεφορβειωμένον) dici τὸν τῇ φορβειᾷ κατειλημμένον. [Iterum HSt. :] A nomine φόρβιον fit verbum pass. Ἐμφορβιοῦμαι, ex quo reperitur part. Ἐμπεφορβιωμένος, de tibicine qui corio illo [φόρβιον dicto] volut capistratus est, s. instructus corio ita labiis circumposito. Aristoph. Av. de tibicine loquens personato, corvique personam sustinente : Οὔπω κόρακα εἶδον ἐμπεφορβιωμένον. Sed Eust. scribit Ἐμπεφορβειωμένος p. 539, et quidem tanquam a φορβειὰ habente priorem illam signif., quod mirari quis possit. Pollux autem habet ἐμπεφορβημένος, tanquam ab Ἐμφορβίομαι, οῦμαι. [Quod nihili. Recte nunc ἐμπεφορβιωμένον B ex cod. Eust. Opusc. p. 277, 65 : Ὡς τοίνυν, ἐφ' οἷς παίζων ἤθελε, οὕτως ἐμπεφόρβιωτο, σιγᾷ εὐθύς. V. de scriptura per ι in Φόρβιον.]

[Ἐμφόρβιος, unde] Ἐμφόρβια, Depascentia et absumentia. Nicander Ther. [629] : Αὖά τε θύμβρης Στρομβεῖα ψώχοιο, κακῆς ἐμφόρβια νούσου. Id enim schol. exp. δαπανητικὰ τῆς νόσου, i. e. δι' ὧν ἡ νόσος ἐσθίεται. [Hesych. : Ἐμφόρβιον, τελώνημα. Corrigunt Kust. et Hemsterh. Ἐμφόρβιον· de cujus generis vocc. agit Valck. Diatr. in Eur. fr. p. 280, B. Iidem glossam quæ antecedit : Ἔμφορα, προσβεβλημένα, ἀγέλη προβάτων, cujus postrema verba duo Is. Voss. cum sequentis gl. capite ἐμφόρβιον conjungebat, conflatam ex duabus conjiciunt : Ἔμφορα, προσβ. et Ἐμφορβα, ἀγ. πρ. vel : Ἔμφορβα, προβεβλ. et Ἐμφορβος, ἀγ. πρ.]

[Ἔμφορβος. V. Ἐμφόρβιος.]

Ἐμφορέω, Importo, (ut ἐκφορῶ, Exporto). [Incutio, Confercio, Ingero; Ἐμφορεῖν, Inrogare, Gl.] Plut. [Anton. c. 74, ubi nunc συνεφόρει, et cetera paullo aliter] : Ἐνταῦθα τῶν βασιλικῶν ἐνεφόρει τὰ πλείστης C ἄξια σπουδῆς, χρυσόν, μαργαρίτας, σμαράγδους. Item Infligo, Incutio, ἐντείνω. [Dio Cass. 61, 9 : Προσέπαισέ τε αὐτῷ καὶ πληγὰς πολλὰς ἐνεφόρησεν. Diodor. 19, 70 : Πληγάς τε ἐνεφόρησαν αὐτῷ, ubi sunt varr. ἐνεφορήθησαν et συνεφόρησαν.] Bud. e Plut. [Anton. c. 84] : Καὶ τῶν τριχῶν αὐτὴ λαβομένη, πολλὰς ἐνεφόρει τῷ προσώπῳ πληγάς. [Conf. Pomp. c. 4. Alia constr. Alciphro 1, 9, p. 50, 1 : Εἰς τοὺς ἀπράγμονας ἐμφοροῦσιν ὕβρεις, Injuriis afficiunt homines quietos. Quomodo dicitur signif. paullo diversa συμφορεῖν. Ap. Appian. Civ. 3, 28 : Καίσαρι μὲν δι' ἐμὲ μήτε ὀργίζεσθαι μήτε ἐνυβρίζειν, εὐεργέτῃ σοῦ μάλιστα, ὦ Ἀντώνιε, ἐς τὰ μάλιστα γεγενημένῳ· ἐμοὶ δὲ τῶν μὲν ὕβρεων, ἐς ὅσον θέλεις ἐμφορεῖσθαι, τὴν δὲ τῆς οὐσίας ἁρπαγὴν ἐπισχεῖν, quum nullus passivo locus videatur, medio dici putandum, nisi scrib. ἐμφορῆσαι. || Repleo. Hesych. : Ἐνεφόρησεν, ἐνεπλήρωσεν. Proprie Diodor. 16, 93 : Ἐκάλεσεν ἐπὶ δεῖπνον τὸν Παυσανίαν, καὶ πολὺν ἐμφορήσας ἄκρατον παρέδωκεν αὐτοῦ τὸ σῶμα τοῖς ὀρεοκόμοις. Ephraem Syr. vol. 1, p. 211, E : Καὶ ἐν τούτοις ὡς ἐλευθέρους τῆς ἁμαρτίας παρασκευάζει D φαντάζεσθαι ὁ ἐχθρός, τῆς χολερᾶς σταφυλῆς καὶ τοῦ πικροῦ βότρυος ἐμφορεῖ αὐτούς. Agath. 1, 1, p. 12, B : Πολέμων καὶ ταραχῶν ἅπαντα ἐμφοροῦσιν. Eust. Opusc. p. 259, 86 : Ἐμφορήσας χρηστολογίας ἀξίλου. || Activum pro medio, ut videtur, Alciphr. 1, 1, p. 2, 32 : Ὄγκον ἰχθύων, οὐκ εἰς μίαν, ἀλλ'... εἰς πλείους ἡμέρας ἐμφορῆσαι. Ἐμφορεῖσθαι conj. editor. Vicissim med. pro act. vidimus paullo ante. || Permutatum cum ἐμφέρω ap. Soph. Œd. C. 989 notavi in Ἐμφέρω. Eodem l. est var. ἐμφορῆς, quæ forma est etiam ap. Athen. 10, p. 416, A, ubi cod. Pal. et ed. Ald. ἐμφορᾶσθαι pro ἐμφορεῖσθαι, et Liban. vol. 4, p. 833, 30 : Ἐν ταῖς τῶν καλούντων δείπνοις ἐμφορᾶται πλειόνων, ut usurpata videatur a recentioribus, ut ἐλεάω et aliæ similes. Sed quod supra sine nota dimissum est ἐδνάομαι pro ἐδνόομαι, analogiæ repugnat, et ἐδνώσομαι scrib. videtur in l. Eurip.) || Pass. Ἐμφορέομαι, Feror in. Hom. Od. M, 419, Ξ, 309 : Οἱ δὲ κορώνῃσιν ἴκελοι περὶ νῆα κύμασιν ἐμφορέοντο. Phanocl. Stob. Flor. vol. 2, p. 477 : A Ἵν' ἐμφορέοιντο θαλάσσῃ ἄμφω ἅμα. Apoll. Rh. 4, 626 : Τὰ δὲ δάκρυα μυρομένοισιν οἷον ἠλεκτραὶ στάγες ὕδασιν ἐμφορέοντο· 1699 : Αὐτοὶ δ' εἴτ' Ἀΐδῃ εἴθ' ὕδασιν ἐμφορέοντο, ἠείδειν οὐδ' ὅσσον. Lycophr. 1015 : Πῇ μὲν Λίβυσσαν ψάμμον ἄξουσι πνοαὶ Θρῇσσαι, πεδοιτοῖς ἐμφορούμεναι λίνοις. Schol. ἐμπίπτουσαι. Metaph. Porphyr. De abst. 1, 37, p. 64 : Βίον λιτὸν καὶ αὐτάρκη καὶ ἥκιστα τοῖς θνητοῖς ἐμφορούμενον, Immistum s. Implicitum.] At vero pass. [medii signif.] Ἐμφοροῦμαι, Repleor, Saturor, Ingurgitor, [Ingurgito, Satio, Gurgito, Gl.]. Ἐμφορεῖσθαι, inquit Bud., χορτάζεσθαι, ἐμπίμπλασθαι Lucian. [D. deor. 18, 2] : Τοῦτο δὲ ποιεῖ τὸ ἄμετρον τῆς πόσεως, καὶ τὸ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου. Huic autem Luciani, quem ille affert, l. similis est hic Herodiani [4, 11, 5] : Ἐπὰν οἴνου πλείονος ἐμφορηθῶσιν, ubi vertit Polit. Quum se temeto largius invitarunt. Idem dixit etiam [ib. 8, 9] : Καὶ ἐς ὅσον ἤθελε τῶν ὀνειράτων ἐμφορηθείς. [Plut. Mor. p. 692, A : Σὺ δ' ἀξιοῖς τοῦ νυκτερινοῦ καὶ μελανατιγίδος ἐμφορεῖσθαι· 701, D : Ἀρχομένου πίθου καὶ λήγοντος ἐμφορεῖσθαι· 703, B : B Νάματος ἐμφορηθέντας· 734, A. 1067, D : Εὕλωτας ἐμπεφορημένους ἀκράτου. Philo vol. 2, p. 159, 37 : Ἐμφορηθέντες ἀκράτου. Schol. Hom. Il. Π, 161 : Αἵματος ἐμπεφορημένοι. Eudocia p. 163, 10 : Τῶν ἰδίων ἐμφορηθεὶς σαρκῶν. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 122 : Τῶν ἰδίων σαρκῶν ἐμφορούμενοι. Porphyr. De abst. 1, 2, p. 4 : Τινῶν ζῴων ὧν πρόσθεν ἐνεφοροῦντο. Cum accus. Diodor. 4, 4 : Δαψιλῆ τὸν ἄκρατον ἐμφορησαμένους· 26 : Τὸν... ἄκρατον ἐμφοροῦνται· 17, 117 : Πολὺν ἄκρατον ἐμφορηθείς· Exc. vol. 2, p. 497, 6. Athen. 10, p. 416, A : Ξενιζόμενοι παρ' αὐτῷ πολλὰ ἐμφορεῖσθαι. Alciphr. 1, 35, p. 205, 11 : Τὸν ἄκρατον, ὃν πολύν τινα ἐνεφορησάμην.] Ponitur et per translationem, addit ille, pro Insolenter et immodice uti. Plut. de conjuratis comprehensis loquens [Cic. c. 19] : Τήν τε γὰρ ἄκραν καὶ προσήκουσαν τοῖς ἀδικήμασι τηλικούτοις τιμωρίαν ἐξευλαβεῖτο καὶ κατώκνει, δι' ἐπιείκειαν ἤθους, ἅμα καὶ ὡς μὴ δοκοίη τῆς ἐξουσίας ἄγαν ἐμφορεῖσθαι, καὶ πικρῶς ἐπεμβαίνειν ἀνδράσιν, Insolenter exercere imperium sibi a senatu permissum. [Mor. p. 551, A : Ἐμφορεῖσθαι C τιμωρίας· Sertor. c. 5 : Τῶν περὶ τὸν Κίνναν καὶ Μάριον ἐμφορουμένων ὕβρεώς τε καὶ πικρίας ἁπάσης. Dio Cass. 77, 12 : Ἔργῳ τῆς κατ' αὐτῶν ἐξουσίας ἀπλήστως ἐνεφορεῖτο. Joseph. A. J. 6, 4, 4 : Τῆς ἐξουσίας ἀφειδῶς ἐμφορούμενος· 8, 2, 3 : Τῆς ποθεινοτάτης ἐλευθερίας ἀκρατῶς ἐμφορούμενοι. Dionys. A. R. 11, 39 : Μετὰ ταῦτ' ἐξουσίας ὅσης ἐβούλοντο τυχόντες ἐνεφοροῦντο τῶν κατ' ὀλιγαρχίας λόγων καὶ τοὺς ἔτι ἐνδεικνύντας ἐξεδημαγώγουν. Dio Cass. 73, 2 : Τοῦ μὲν σώματος ἀπείχοντο, τῶν δ' ἄλλων ἐνεφοροῦντο οὐδὲν ὅ,τι οὐκ ἐπιλέγοντες. Paullo aliter Herodot. 1, 55 : Ἐπεί τε γὰρ δὴ παρέλαβε τοῦ μαντηΐου ἀληθείην, ἐνεφορέετο αὐτοῦ, Immodice eo utebatur.] Ponitur et pro Frui, in utramque partem, ut ἀπολαύειν. Jul. Aug. : Ἡμᾶς δὲ δεῖ τῆς ὑπὸ σοῦ μουσικῆς ἐμφορουμένους ἠρεμεῖν. [Plut. Mor. p. 704, D : Τοὺς ὅπως ἔτυχε καὶ ἀνέδην αὐτῆς (musicæ) ἐμφορουμένους.] Phalar. [Ep. 122, p. 104] in malam partem usus est. [Isocr. Antid. p. 618, 2 : Μεγάλης ἀνοίας ἐνεφορήθης.] Hæc ille. Affertur autem et e Chrysost. De sacerd. : Ἐμφορηθῆναι τῆς ὀλεθρίου ταύτης ἐπιθυμίας. At Synes. dixit, Ἐμφορῶ τῆς D ἀδολεσχίας ἡμῶν, Satiare garrulitate nostra. Idem absque casu : Ἅμα δὲ οὐδὲ ἐνπίσας ἔτι σοὶ διαλέξεσθαι, νῦν, ἐπειδὴ ἐξὸν, ἐμφοροῦμαι. [Dione p. 56, A : Ἐξὸν ἐμφορεῖσθαι τῆς αὐτονομίας. Marcell. Vitæ Thucyd. init. : Τῶν Δημοσθένους ... νοημάτων μεστοὺς γενομένους καὶ ἱκανῶς ἐμφορηθέντας. De iis qui cæde hostium se satiassent, Pausan. 10, 23, 13 : Ὡς δὲ ἀφίκοντο ἐπὶ τὸν Σπερχειὸν, οἱ ἐντεῦθεν ὑποκαθήμενοι Θεσσαλοὶ καὶ οἱ Μαλιεῖς ἐνεφορήθησαν οὕτω σφῶν ὡς μηδένα οἴκαδε ἀποσωθῆναι. || De afflatu divino legitur ap. Eudoc. p. 127 : Ἐνεφοροῦντο αἱ προφήτιδες. Schleusn. V. Ἐμφόρησις. ‡ De forma ἐμφορᾶσθαι v. supra in act. Ἐμφορισθῆναι est ap. Amphiloch. In vitam S. Basil. p. 171, A : Ἄρτου καὶ ὕδατος μετρίως ἐμφορισθέντες, pro ἐμφορηθέντες.]

[Ἐμφόρημα, τὸ, Importatio s. Congeries quæ importatur, si modo sic legend. Jul. Afric. Cest. p. 304, 3, ubi ed. : Φρυγάνων ἐνεμφορήματι (sic). Hase.]

Ἐμφορής. V. Ἐμφθορής.

[Ἐμφόρησις, εως, ἡ, Ingurgitatio. Athen. 1, p. 10, B : Οὐ δυνήσεως ἄκος, ἀλλ' ἐμφορήσεως ἕνεκα. Ἐμφορήσεις

σαρκῶν, Androcydes ap. Clem. Al. Strom. 7, p. 850, 14, ab Hemst. cit. Porphyr. De abst. 1, 34, p. 57 : Ἐκ τῆς ἐμφορήσεως τῶν ἀλλοτρίων σωμάτων. || Inspiratio. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 971, 6 : Θειασμῶ ἐπιῤῥήματά ἐστι τὰ θείας ἐμφορήσεως ὁλωτικά. Πληρούμενοι γὰρ καὶ ἐμφορούμενοι τοῦ δαίμονος οἱ βακχεύοντες τὸ εὐοῖ καὶ εὐὰν ἐρθέγγοντο. V. Ἐμφορέω. L. Dindorf.]

[Ἐμφόρητος. Liban. vol. 4, p. 781 : Φύσει γὰρ ἡδὺ καὶ ζηλωτὸν καὶ περιμάχητον ἀνθρώποις αὐτονομία, καὶ πολὺ μᾶλλον αὐτοῖς ἐκείνοις, ὅσοι δεσπότην μὲν ἐμφόρητον καὶ βαρὺν, ἐλευθέρους δὲ γείτονας ἔχουσιν. Cod. Bav. ἀμφόρητον, quod Reisk. fecit ἐμφ. Sed leg. est ἀφόρητον, cum cod. Paris. 3017. Dicitur enim φορητὸς et ἀφόρητος. Si extaret vox ἐμφόρητος, significaret Importatus, quo sensu invectæ dicuntur merces. Bast.]

[Ἔμφορος.] Ἐμφορα Hesychio προσβεβλημένα : item ἀγέλη προβάτων : pro quo forsan scr. ἐμφορβα, ut sint Pecora quæ aliquo in loco pascuntur. [V. Ἐμφόρβιον.]

[Ἐμφορτίζομαι, Onus in me recipio, Onero me aliqua re et repleo. Anon. ap. Suid. v. Λόμι, p. 81, A : Ἦσαν εἰς ἑαυτὸν τὴν κτίσιν ὁ πλάνος ἐμφορτισάμενος. Theod. Prodr. ab Elberling. cit. 6, p. 253 : Τῶν γυναικῶν τὸ στέρος, ὅσας τὸ πικρὸν ἐμπεφόρτιστο σκάφος· 277 : Ὁ δ' ἐντὸς αὐτὸν ἐμπεφόρτιστο σκάφος εἰς Πίσσαν αὐτὴν ἐνδεκαταῖον φθάνει. « Eudocia p. 204 e Nonno 1, 29. » Bast. Activ. Onesand. p. 64, 13 ed. Cor. : Ὥστε μὴ πολὺν ἐμφορτίσαι τῇ γαστρὶ κόρον. Hase.]

[Ἔμφορτος, ὁ, ἡ, Plenus onere, Onus in se habens. Diog. L. 1, 31 : Πλοῖον ἔμφορτον. Oppian. Hal. 2, 212 : Πυμάτης ἔμφορτον ἐδωδῆς. Iambl. De Pyth. vita c. 8, p. 27 : Ἔτι τῆς σαγήνης κατὰ βυθοῦ ἐμφόρτου ἐπισυρομένης. Eust. Od. p. 1398, 12 : Ὁ οἶνος ἔμφορτος· Opusc. p. 229, 7 : Ἔμφορτοι τοῦ μοναχικοῦ βίου γίνεσθαι. Cum dat. p. 82, 38 : Θεωρείτω με εἰς ἱερέα, κακοῖς μὲν ἅπασιν ἀποτελέσμασιν ἔμφορτον, διδάσκοντα δὲ ἀγαθά.]

[Ἐμφορτόω, Onero. Medio Fab. Æsop. 164 Fur. : Φοίνικας ἀγοράσας, ναῦν ἐμφορτωσάμενος ἀνήχθη. L. D.]

[Ἐμφορύνω, Polluo, Fœdo. Gregor. Nyss. t. 2, p. 424, B : Τοσούτοις μολύσμασι τὸν ἡμέτερον ἐμφορύνεσθαι λόγον. Hase.]

Ἔμφραγμα, τὸ, et Ἐμφραγμός, ὁ, Obturamentum. Redditur etiam Septum, Cancellus, nec non Obex. [Procul. ad Hesiodi Op. 616 : Ἔστι δὲ οὗτος (ὁ χείμαρος) τρημάτιόν τι τῆς νεώς, εἰς ὃ πλεούσης ἔμφραγμα ποιοῦσι, νεωλκηθείσης δὲ ἀφαιροῦσι τὸ ἔμφραγμα. Hippocr. De octim. partu p. 258, 39 : Ὅταν ἐπὶ πόδας ὁρμήσῃ (fœtus ex utero exiens), τὰ ἐμφράγματα γίνονται. Plut. Mor. p. 745, E : Περιαλήλιπται καὶ κατασπέπλασται σαρκίνοις ἐμφράγμασι. Eust. Opusc. p. 82, 7 : Παραβύσομεν τῷ χάσματι τὰ ἐκ θεοῦ ἐμφράγματα. Figurate Isocr. p. 148, A : Ἐπεὶ τά γε πλῆθη καὶ τὰς ἀκριβείας τῶν νόμων σημεῖον εἶναι τοῦ κακῶς οἰκεῖσθαι τὴν πολιν ταύτην· ἐμφράγματα γὰρ αὐτοὺς ποιουμένους τῶν ἁμαρτημάτων πολλοὺς τίθεσθαι τοὺς νόμους ἀναγκάζεσθαι. Sirac. 27, 14 : Λαλιὰ πολυόρκου ὀρθώσει τρίχας, καὶ ἡ μάχη αὐτῶν ἐμφραγμὸς ὠτῶν. Mich. 5, 1 : Νῦν ἐμφραχθήσεται θυγάτηρ ἐμφραγμῶ.]

[Ἐμφράγνυμι. V. Ἐμφράσσω.]

Ἐμφρακτικὸς, ἡ, ὀν, q. d. Obstructivus, Obturativus, i. e. Obstruendi facultate præditus. Apud Medicos ἐμφρακτικὸν medicamentum, Quod poros suo lentore obstruit : ἐμπλαστικὸν etiam appellatum. Cui contrarium est τὸ ἐκφρακτικόν. Sed hoc quidem modo sumptum τὸ ἐμφρακτικὸν, tantum lentore suo obstruit; verum aliquando sumitur generalius, ut eo nomine comprehendantur etiam quæ copia vel crassitie obstruunt. Gorr. [Hippocr. De rat. vict. p. 397, 34 : Φύσει ψυχρὸν ἐὸν καὶ ἐμφρακτικὸν (τὸ ῥεῦμα).]

Ἔμφρακτος, ὁ, ἡ, pro quo perperam ἔμφραττος in VV. LL., redditur per particip. Obstructus, Obturatus. Redditur et Septus, Munitus. [Ἐμφρούρους et ἐμφράκτους Græci vocabant Homines sanæ mentis; ut contra παρεμφρούρους et παρεμφράκτους, Commotæ mentis et cerritos. Gl. : « Cerritus, Ἐμμανὴς, παρεμφάρακτος ». Ita vulgo editur, nec mutandum in παρέμφρακτος : nam φαράσσειν pro φράσσειν dicebant. Hesych., ubi nulla mendi suspicio potest esse : Φάραγμα, φραγμός. Salmas. ad Hesych. v. Παρεμφάρακτος.]

Ἔμφραξις, εως, ἡ, Obturatio, Obstructio. [Strabo 16, p. 740 : Τὴν μὲν πολλὴν παρέκρυσιν (aquarum) ἐμφράξει κωλύειν· ibid. : Ἡ ἔμφρ. πολυχειρίας δεῖται. L. D.] Hesychio est etiam Morbus aurium, quum alioqui generalius accipiatur ap. Medicos de Obstructione s. Stipatione meatuum aut cavitatum naturalium ex abundantia aut vitiosa qualitate succorum. Est autem hæc obstructio morbus organicus, pertinetque ad formam organicæ partis corruptam, amissis sc. meatibus aut cavitatibus parti alicui debitis, vel propter succorum abundantiam, vel propter vitiosam qualitatem, quod ii nimium lenti vel crassi. Hæc Gorr. [Theoph. Nonn. vol. 1, p. 266 s. Alex. Trall. 3, 1 : Ἡ ἀκοὴ πολλοῖς καὶ ποικίλοις ὑπόκειται νοσήμασι· καὶ γὰρ διὰ ψυχρὰν πολλάκις καὶ θερμὴν δυσκρασίαν, ἐσθ' ὅτε καὶ δι' ἔμφραξιν γλίσχρων χυμῶν κτλ. Et de eadem p. 272 : Πρὸς τὰς σφοδροτέρας ἐμφράξεις. Id. vol. 2, p. 138 : Ἡ ἐπιμήνιος κάθαρσις ἐπέχεται ταῖς γυναιξὶ ποτὲ μὲν δι' ἔμφραξιν ἢ μύσιν τοῦ στομίου ἢ σκολίωσιν τοῦ τραχήλου τῆς μήτρας. Et p. 52 : Ἰλιός ἐστιν, ὅταν δι' ἔμφραξιν τῶν ἐντέρων μηκέτι κάτωθεν ἐκκρίνουσι τὴν κόπρον ... συνίσταται δὲ ἐπὶ ἀπεψίᾳ καὶ ἐμφράξει ἀπὸ τῆς κόπρου, ubi al. ἀπεψίαις καὶ ἐμφράξεσι. Socrat. H. E. 3, 26, p. 209, 20 : Τῷ τῆς ἐμφράξεως νοσήματι συσχεθεὶς ἐτελεύτησεν. De obstructionibus cujusvis generis Aret. Ac. p. cur. 2, 6, p. 106; 8, p. 109. Et cum gen. obstruentis rei ib. 9, p. 110 : Θρόμβων ἐμφράξεις· et inf. : Λίθων ἔμφρ. Aristot. Probl. 2, 41 : Τῇ τοῦ θερμοῦ ῥᾳδίᾳ μηδεμίαν ἔμφραξιν γίνεσθαι. L. D. Philes De anim. 16, 5, p. 64 : Λύει δὲ τὴν ἔμφραξιν ἐξ ὀπισθίου (ibis). Oribas. ap. Phot. cod. 218, p. 176, 6 : Περί τε φθειριάσεως καὶ ἐμφράξεως μυξωτήρων. De vulnere obturando, si ita dicere licet, Eust. Il. p. 887, 37 : Ἔδει γὰρ ἀδρομερῆς ἐπὶ ἐμφράξει τοῦ τραύματος εἶναι τὸ ἐπιτιθέμενον. Porphyr. De antro N. c. 19, p. 19 : Μόνον σχιστὸν τῶν σπερματικῶν δι' ὅλου τετρῆσθαι (fabam) μὴ ἐγκοπτόμενον ταῖς μεταξὺ τῶν γονάτων ἐμφράξεσι. Cit. Wakef.]

Ἐμφράσσω, vel Ἐμφράττω, Obstruo, Obturo, [Oppilo add. Gl.]. Athen. 5 : Καὶ τὸ ἀνοιχθὲν κατ' ἀρχὰς ἐμφράξας. Antiphon [Lege Lycurg. p. 165, 24. Hemst.] : Ἁπάσας τὰς ὁδοὺς τῶν ἀδικημάτων ἐνέφραξαν, Omnes vias obstruxerunt. In VV. LL. exp. non solum Obstruo, Obsepio, Intersepio (ut ap. Galen. ἐμφράττειν τὸν χυμὸν, Intersepire), Claudo, Præcludo, Iter obiice aliquo stipo; sed et Oppleo, Farcio. Quin etiam affertur Diosc. l., in quo dicitur ἐμφράσσεσθαι quod adhibetur ad obstruendum s. obturandum; nam, Ἐμφρασσομένη ἡ πόα ἁρμόζει πρὸς τὰς ἐκ μυκτήρων αἱμορῥαγίας, redditur, Si nares ea herba obturentur. Quod autem ad illam Farciendi signif. attinet, sciendum est, Bud. scribentem accipi hoc verbum pro Obstruo, item pro Infercio, hunc Æschinis l. afferre [p. 85, 32] : Οὕτω δὲ ταῖς αἰτίαις ἐνέφραξας τὰς κατὰ σοῦ τιμωρίας, ὥστε τὸν κίνδυνον εἶναι μὴ σοὶ, ἀλλὰ τοῖς ἐπεξιοῦσι. [Plato Tim. p. 71, C : Τὰ δ' ἐμφράττουσα συγκλείουσά τε. Demosth. p. 406, 5 : Τοῦτ' ἀποστρέφει τὴν γλῶτταν, ἐμφράττει τὸ στόμα, ἄγχει, σωπᾶν ποιεῖ. Dio Cass. 77, 3 : Καὶ πρὶν πάντα ἀκοῦσαι, ἐνέφραξε σφῶν τὰ στόματα τοσαύτας καὶ τηλικαύτας ὑποσχέσεσιν. Theophr. C. Pl. 5, 12, 6 : Ἔνιοι δὲ μόνον τὰ πέρατα ἄκρων τῶν κλημάτων (καταχρύπτουσι), οἷον ἐμφράττοντες τὰς ἀρχὰς· ἐὰν γὰρ ταῦτα συγκλεισθῇ, ... οὐδὲν πάσχουσι· De igni § 15 : Ἐξιέναι κωλύει τὸ θερμὸν, ἐμφράττον τοὺς πόρους· De sudor. § 26. Polyb. 5, 62, 4 : Τὰ πότιμα τῶν ὑδάτων ἐμφράττειν· 71, 9 : Τὸν ὑπόνομον ἐνέφραξαν ὕλῃ· 34, 9, 6 : Τὸ πνεῦμα ἐμφράττει τοὺς τῆς πηγῆς πόρους. Thuc. 7, 34 : Αἱ νῆες τὸ μεταξὺ εἶχον ἐμφράξασαι· 4, 8. Plut. Themist. c. 16 : Ἐμφράξας τὸν διὰ μέσου πόρον· Fab. Max. c. 6 : Τὴν διῶρυγα ὁπλίτας τετρακισχιλίους ἐπιστήσας ἐνέφραξε· Arat. c. 16 : Ὁ γὰρ Ἰσθμὸς ἐμφράσσων τὰς θαλάσσας εἰς ταὐτὸ συνάγει τῷ τόπῳ καὶ συναπτει τὴν ἤπειρον ἡμῖν. Diversa constr. Geopon. 13, 5, 3 : Φύλλα εἰς τὰς ὀπὰς ἐμφράττουσιν, ubi est var. φύλλοις τὰς ὀπὰς ἐμφράξαντες. Pass. Dionys. A. R. 3, 44 : Τοῦ στόματος ὑπὸ τῆς θαλαττίας ὑγρὸς ἐμφραττομένου. Philes De anim. 16, 3, p. 62 : Ἐμφράττεται δὲ τὸ στενὸν τῆς ἐξόδου. Aret. Acut. morb. causs. 1, 7, p. 6, ἐμφραγείσης, et Tard. pass. sign. 2, 3, p. 53, bis ἐμφραχθῇ. || Figurate Diodor. 14, 56 : Ἤλπιζε τὰς τῶν Ἰταλιωτῶν βοηθείας ἐμφράξειν· 16, 71 : Βουλόμενος ἐμφράξαι τῶν βαρβάρων τὴν ὁρμήν. Plutarch. Mor. p. 1059, B :

Χρύσιππος ταῖς πρὸς Ἀρκεσίλαον ἀντιγραφαῖς καὶ τὴν Καρνεάδου δεινότητα ἐνέῤῥαξε. || Medio Nicand. Ther. 79 : Καὶ τὰ μὲν εἰκαίῃ παράθου καὶ ἀγραύλεϊ κοίτῃ, ἄλλα δὲ φωλειοῖσι, τὰ δ' ἐμῤῥάξαιο χειρίς· Alex. 191 : Πνιγμὸς ... φάρυγος στεινὴν ἐμῤῥάσσεται οἶμον· 628. || Forma Ἐμῤῥάγνυμι Aristot. H. A. 4, 15 (?). Mich. Apost. Prov. Cent. 12, 23 : Τὸ στόμα ἐμῤῥάγνυται.]

Ἐμῤῥάτοι, ap. Suid. legitur, quod Athenis fuisse scribit nomen δικαστηρίου τῶν ἀκουσίων φόνων. Sed τὸ ἐν φρεττοῖ δικαστήριον ap. Aristot. lego, Polit. 4, [16], quam lect. illic reponendam censeo, nisi forte φρεατοῖ potius unico τ scr. quispiam existimet. Non aliter tamen scripsisse Suidam, ex eo videtur posse colligi, quod hanc scripturam comprobat series alphabetica, quam sequitur. [Ἐμῤῥεατοῖ liber unus Harpocr., vero accentu, et orthographia antiqua, quæ est etiam in libris Polluc. 8, 120. V. intt. Hesych. v. Ἐν Φρεάτου. L. Dindorf.]

[Ἔμῤῥενος, ὁ, i. q. ἔμῤῥων, Mentis compos, Sanus. Jo. Malal. p. 120, 13 : Ἐκ γὰρ τῆς ἐπιθυμίας ἀποθηριοῦνται (amantes) μηδὲν ἔμῤῥενον λογιζόμενοι. Sic enim scrib. duxi quod est in cod. ἔνῤῥενον. L. Dindorf.]

[Ἔμῤῥικτος, ὁ, ἡ, Terribilis. Andreas Cret. p. 82, C : Τὴν ἐμῤῥικτον ἐκείνην ἐκφαντορίαν· 154, A : Ἡ ἐμῤῥ. καὶ ὑπεράγνωστός σου κατάστασις. Καιl. Pseudochrys. t. 7, p. 368, 33 : Τὴν ἐμῤῥικτον ὀπτασίαν. Hase.]

[Ἐμῤῥονίω, Mentis compos sum s. fio. Hippocr. Epid. 5, p. 1149, A : Ἔθανε πρὶν ἐμῤῥονῆσαι.]

[Ἐμῤῥοντις, ιδος, ὁ, ἡ, Sollicitus. Socr. H. E. 7, 24, p. 372, 18 : Τοῦ δὲ τυράννου ἀναιρεθέντος ἐμῤῥοντις ἦν ὁ αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος τίνα τῶν ἑσπερίων μερῶν ἀναδείξειε βασιλέα. Themist. Or. 18, p. 219, B : Οὐ γὰρ κάτω σοι νεύει τὰ ὄμματα οὐδὲ ὁ νοῦς ἐμῤῥοντίς ἐστιν ὁπόθεν τὸ χρυσίον πλεῖον ἔσται σοι, ubi al. ἐν φροντίδι. Schol. Hom. Od. N, 421 : Ἐνθύμιος) ἐμῤῥοντις. Eust. Od. p. 1900, 34 : Ἀρχὴν ξενοσύνης προσηκόες) τὸ δὲ προσκ. ἀντὶ τοῦ κηδεμονικῆς, φροντιστικῆς, ἐμῤῥοντιδος· Opusc. p. 137, 36 : Οἱ συγχεόμενοι καὶ ἐμῤῥοντίδες καὶ ἐμμέροντοι.]

[Ἐμῤῥόντιστος, ὁ, ἡ, i. q. præced. Asclep. Epist. p. 28, 5 Grets. : Τὰ βασίλεια ἐμῤῥόντιστα γέγονε. Hase.]

[Ἐμῤῥονώδης, ὁ, ἡ, Mentis compos. Hippocr. Epid. 7, p. 1211, F : Ἐμβλέψιες ἐμῤῥονώδεες σφόδρα.]

Ἐμῤῥόνως, ab ἔμῤῥων, Prudenter. Aut etiam, Ut decet eum qui mentis est compos. [Plato Reip. 3, p. 396, C : Τὸν ἀγαθὸν ἀσφαλῶς τε καὶ ἐμῤῥ. πράττοντα· 7, p. 517, C, etc. Polyb. 1, 66, 2 : Προϊδόμενος δὲ τὸ μέλλον, ἐμῤῥ. ἐνεδίδαζε κατὰ μέρη διαιρῶν αὐτούς· ubi distinguendum non ante sed post adv., ut est 4, 22, 12 : Ἐμῤῥ. προϊδόμενοι τὸ μέλλον· 3, 80, 5 : Πάντα δ' ἐμῤῥ. ἐλογίζετο ταῦτα. Diodor. 15, 52 : Τοῖς ἐν παιδείᾳ λογισμοῖς ἐμῤῥ. χρησάμενος· Exc. vol. 2, p. 503, 1 : Βουλευσάμενος ἐμῤῥ. Plut. Popl. c. 21 : Ἀρχὴν πολιτείας λαβόντα ταύτην, ᾗ χρώμενος ἐμῤῥ. κτλ. Flamin. c. 9 : Εἰ μὴ τοῦτο προϊδὼν ὁ Τίτος ἐμῤῥ. ἐνέδωκε πρὸς τὰς διαλύσεις· Mor. p. 979, F : Ἐμῤῥ. πάνυ καὶ νουνεχῶς ἀεὶ τὴν τοῦ σώματος φυλακὴν ... ποιούμενοι (thumi). Confus. c. εὐῤῥ. ap. Appian. Civ. 1, 115, Diodor. 18, 60. || Superl. Plut. Anton. c. 14 : Δοκῶν πράγματ' ἔχειν δυσκολίας ἔχουσι ... ἐμῤῥονέστατα χαίρεσθαι καὶ πολιτικώτατα. Theophyl. Sim. Ep. 22 : Οὕτως εὐλαβεῖτο τὰς εἰς ἄκρον εὐτυχίας ἐμῤῥονέστατα ὁ Ἀλέξανδρος.]

Ἐμῤῥουρέω, Inter custodias ago, VV. LL. [Immo Custodiam ago in. Thucyd. 4, 110 : Τοὺς Ἀθηναίους τοὺς ἐμῤῥουροῦντας ἔλαθεν· 8, 60 : Ὡρωπὸν εἶλον προδοσίᾳ, Ἀθηναίων ἐμῤῥουρούντων. Dio Cass. 50, 12 : Τὴν Κέρκυραν ἐκλειφθεῖσαν ὑπὸ τῶν ἐμῤῥουρούντων. Cum accus. 47, 30 : Τῆς μὲν Ἀντιοχείας ὑπὸ τῶν ἐμῤῥουρούντων αὐτὴν ἀπεκρούσθη. L. D. Pass. Phalar. Ep. 5, p. 28, 67 : Ταύταις (ταῖς τέχναις) ἐνδίκως ὑφ' ἡμῶν ... ἐνεμῤῥουρήθη.]

[Ἐμῤῥούριος, ὁ, ἡ, i. q. seq. Qui custodia asservatur. Sic certe legitur ap. Jo. Nicom. Vita Basil. Act. SS. Apr. t. 3, p. xiv, 58 : Ὀπηνίκα ἦν ἐμῤῥούριος. Hase.]

Ἔμῤῥουρος, ὁ, ἡ, Cui præsidia imposita sunt, Præsidiis munitus. Demosth. [p. 289, 12] : Ἑλληνίδας πόλεις ἃς μὲν ἐμῤῥούρους ποιεῖ, καὶ τὰς πολιτείας καταλύει, τινὰς δὲ καὶ ἐξανδραποδιζόμενος κατασκάπτει. [Polyb. 2, 41, 10 : Τὰς μὲν ἐμῤῥούρους αὐτῶν (urbium) γενέσθαι· 18, 27, 3. 28, 5, 2 : Ἐμῤῥουρον ποιῆσαι τὴν Ἀχαρνανίαν. Diodor. Exc. vol. 2, p. 503, 17 : Τὸν δὲ τόπον ἐμῤῥουρον κατέστησαν. Et alii. De civibus imposito præsidio coercitis Joseph. B. J. 2, 19, 4 : Ὁ μὲν δῆμος ὑπὸ τοῖς στασιασταῖς ἐμῤῥ. ἦν. Ib. 22, 2 : Στρατιὰν ἀθροίσαντες ἐμῤῥούρους τὰς κώμας ἔχειν, Præsidio tenere.] Dicuntur etiam aliqui esse ἔμῤῥουροι τινῶν, pro Præsidiis aliquorum muniti vel occupati esse. Xenoph. Hell. 1, p. 260 [6, 13] : Οὐ βουλομένων δὲ τῶν Μηθυμναίων προσχωρεῖν, ἀλλ' ἐμῤῥούρων ὄντων τῶν Ἀθηναίων. Nisi forte malis, Quum præsidia ab Athenjensibus eis imposita essent, τῶν Ἀθηναίων φρουρὰς ἐγκαταστησάντων αὐτοῖς. Nam ἔμῤῥουροι dicuntur etiam Qui in præsidio sunt, Brod. ap. Xen. Reip. Lac. p. 396 [5, 7] : Οὐδὲ γὰρ ὑπὸ φανοῦ τὸν ἔτι ἐμῤῥουρον ἕξεστι πορεύεσθαι, ubi Int., Qui adhuc intra præsidium sit : alii, Qui adhuc custodit. || In custodiam conditus s. inclusus, Qui custodia asservatur. Phalar. [Ep. 13, p. 78, 58 Lenn.] : Ἐμῤῥουροι τῷ ταύρῳ, Tauro veluti custodiæ inclusi, In taurum conjecti.

[Ἐμῤῥύγω, Torreo. Ælian. N. A. 14, 18 : Ὅστις δ' ἂν κατά τινα ἐπιβουλὴν ἀνὴρ ἐκείνου γεύσηται τοῦ σαρκίου (hippomanis), ἔρωτι καὶ μάλα γε ἀκρατεῖ συνέχεται καὶ ἐμῤῥύγεται. ῦ || Forma Ἐμῤῥύττω ap. Polluc. 6, 64 : Καὶ τὸ ἐργαλεῖον κοΐομεῖον, ᾧ δὴ ἐνέῤῥυττον.]

Ἔμῤῥων, ὁ, ἡ, cui opp. ἄῤῥων [et ἔκῤῥων], Mentis compos. [Æsch. Prom. 848 : Ἐνταῦθα δή σε Ζεὺς τίθησιν ἔμῤῥονα· Cho. 1026.] Soph. [Aj. 306] : Ἔμῤῥων μάλις πως ξὺν χρόνῳ καθίσταται, Vix tandem redditur mentis compos, ad se redit. [Id. de moribundo Antig. 1237 : Ἐς δ' ὑγρὸν ἀγκὼν' ἔτ' ἔμῤῥων παρθένῳ προσπτύσσεται. Ubi est Sui conscius et compos. Antiphon p. 118, 9 : Τόν γε θεράποντα ... ἔτι ἔμῤῥονα εὑρόντες. Plut. Pomp. c. 74, ubi etiam contrarium ἔκῤῥων.] Plato Timæo [p. 71, E] : Ξυννοῆσαι μὲν γὰρ ἔμῤῥονος τά τε ῥηθέντα ὀναρ ἢ ὕπαρ ὑπὸ τῆς μαντικῆς τε καὶ ἐνθουσιαστικῆς φύσεως, καὶ ὅσα ἂν φάσματα ὀφθῇ, πάντα λογισμῷ διελέσθαι· quæ Bud. sic vertit, Visa nocturna, vel vigilantium, eorum qui divino spiritu instincti sunt, ratione explicare, hominis est mentis compotis, non eorum quibus mens ecstatica vaticinatur. [Leg. 4, p. 719, C : Ὅτι ὁ ποιητὴς, ὁπόταν ἐν τῷ τρίποδι τῆς μούσης καθίζηται, τότε οὐκ ἔμῤῥων ἐστίν. Et alibi. Hippocr. Co. præn. p. 137, C : Ἐμῤῥονες γενόμενοι.] Verum ἔμῤῥων interdum non dicitur simpliciter Qui est mentis compos, sed et Prudens, Sapiens. Ap. eund. certe philosophum, et in eod. opere, ἔμῤῥονα Cic. vertit uno in l. Sapientem, in altero Intelligentem sapientemque, ut videbis in meo Lex. Cic. p. 23, 39. Invenitur autem pro Prudenti et ap. Thucyd. [Pind. Ol. 9, 80 : Ὥστ' ἔμῤῥονι δεῖξαι μαθεῖν Πατρόκλου βιατὰν νόον. Theogn. 1122 : Ὃς δὴ καὶ μνηστῆρας ἀνείλετο νηλεῖ χαλκῷ Πηνελόπης ἔμῤῥων, de Ulixe. Soph. OEd. T. 436 : Ὡς μὲν σοὶ δοκεῖ, μῶροι, γονεῦσι δ', οἵ σ' ἔφυσαν, ἔμῤῥονες. Plato Conv. p. 196, B : Νοῦν ἔχοντι ὀλίγοι ἔμῤῥονες πολλῶν ἀῤῥόνων φοβερώτεροι· Leg. 6, p. 773, A : Τοὺς παρὰ τοῖς ἔμῤῥοσιν εὐδόξους γάμους χρὴ γαμεῖν. Isocr. p. 176, A : Τοὺς μὲν ἄλλους αἱ συμφοραὶ συστέλλουσι καὶ ποιοῦσιν ἐμῤῥονεστέρους. Theophr. De sensu § 18 : Τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἐν τοῖς ὑψηλοῖς ἐμῤῥονεστέρους εἶναι. Dio Cass. 53, 10 : Τὰς ἀρχὰς τοῖς ἀεὶ ἀρίστοις τε καὶ ἐμῤῥονεστάτοις ἐπιτρέπετε. His addenda exx. usus paullo diversi, Plut. Hipparch. p. 226, C : Ἀλλ' αὐλητὴς αὐλοὺς οὐδενὸς ἀξίους ἔχων ἢ κιθαριστὴς λύραν ἢ τοξότης τόξον ἢ ἄλλος ὁστισοῦν συλλήβδην τῶν δημιουργῶν ἢ τῶν ἄλλων τῶν ἐμῤῥόνων ἀνδρῶν μηδενὸς ἄξια ὄργανα ... ἔχων, ubi est Artis cujuspiam peritorum. Et Dionis Chr. Or. 4, vol. 1, p. 170 : Μάλιστα δὲ περὶ τὴν τοῦ ἀργυρίου κτῆσιν ἔμῤῥων καὶ συντεταμένος, Attentus.] Quinetiam memini me ap. Plut. [Mor. p. 758, E] legere ἔμῤῥον esse τὸ φρονήσεως πλῆρες, sicut ἔμπνουν est τὸ πνεύματος πλῆρες, aut certe πληρωθέν : utra enim voce in utroque loco utatur, non satis recordor. At vero ἐμῤῥονεστέρα τέχνη ex Aristot. Rhet. affertur pro Acutior ars et subtilior. [Thuc. 1, 84 : Σπεύδοντές τε γὰρ σχολαίτερον ἂν παύσαισθε διὰ τὸ ἀπαρασκευοι ἐγχειρεῖν, καὶ ἅμα ἐλευθέραν καὶ εὐδοξοτάτην πόλιν διὰ παντὸς νεμόμεθα, καὶ δύνασθε μάλιστα σωφροσύνη ἔμῤῥων τοῦτ' εἶναι. Schol. : Σωφροσύνην ἐμῤῥονα λέγει τὴν μετὰ λογισμοῦ τυγχάνουσαν, οὐ τὴν ἀλόγιστον καὶ ἀπὸ φύσεως μόνον συμβαίνουσαν. Plut. Tim. p. 36,

Ε : Ἔμφρονος βίου· Reip. 7, p. 521, A : Ζωῆς ἀγαθῆς τε καὶ ἔμφρονος· Tim. p. 46, D : Τὸν δὲ νοῦ καὶ ἐπιστήμης ἐραστὴν ἀνάγκη τὰς τῆς ἔμφρονος φύσεως αἰτίας πρώτας μεταδιώκειν· 48, A : Ἀναγκης ἡττωμένης ὑπὸ πειθοῦς ἔμφρονος· Leg. 6, p. 769, A : Ἡ πρεσβυτῶν ἔμφρων παιδιά· 7, p. 791, B : Ἀντὶ μανικῶν διαθέσεων ἕξεις ἔμφρονας· p. 802, C : Ἐν ᾗ γὰρ ἂν ἐκ παίδων τις μέχρι τῆς ἑστηκυίας τε καὶ ἔμφρονος ἡλικίας διαβιῷ σώφρονι μούσῃ καὶ τεταγμένῃ· 11, p. 913, A : Νοῦν ἔχων ἔμφρονα. Callistr. Stat. 13, p. 906 : Σύνεσιν ἔμφρονα. Plut. Mor. p. 575, C : Τόλμας ἐμφρονας. Meleag. Anth. Pal. 5, 140, 1 : Λόγος ἔμφρων. Nonn. Dion. 3, 74 : Ἔμφρονα λύσσαν ἔχοντα (ἀλαλαγμόν). Neutro Dio Cass. 41, 33 : Ἐξ ὧν καὶ μάλιστα τό τε ἔμφρον τοῦ ἄφρονος καὶ τὸ ἐπιστῆμον τοῦ ἀνεπιστήμονος ἐν παντὶ προτετίμηται· 55, 16 : Μή τε τὸ ἔμφρον ἄνουν ἔστι ποιῆσαι. M. Antonin. 1, 16, p. 28 : Τὸ ἔμφρον καὶ μεμετρημένον ἔν τε θεωρίαις ἐπιτελέτει καὶ ἔργων κατασκευαῖς. || Construitur cum περὶ Plat. Leg. 7, p. 809, D : Ἵνα ὦραι καὶ θυσίαι ... τοὺς ἀνθρώπους περὶ αὐτὰ (anni tempora) μᾶλλον ἔμφρονας ἀπεργάζωνται· Phil. p. 17, E : Ὅταν ἄλλο τῶν ὄντων ταύτῃ σκοπούμενος ἕλῃς, οὕτως ἔμφρον περὶ τοῦτο γέγονας. Dio Chr. l. supra cit. Passim cum ἔφρων ap. Callistr. l. c. Cum εὔφρων ap. Antiphont. l. c., Soph. OEd. T. 436, Appian. Pun. c. 50.]

Ἐμφύης, δ, ἡ, i. q. ἔμφυτος : si quidem verum est quod Eust. [Od. p. 1930, 3] scribit, sc. ἐμφυὲς ἦθος esse ap. Pind. [Ol. 10, 20] : Τὸ ἐμπεφυκὸς καὶ φύσει ὄν. [Insititius. Synes. Hymn. p. 349, B : Τά μοι ἐμφυῆ ψυχῇ ῥυπαρᾷ. L. D. Julian. Ep. 24, p. 34 Heyl. : Θεόφραστος ... πάντων τῶν φυτῶν μᾶλλον ἐπαινεῖ τῆς συκῆς τὸ δένδρον, ὡς ἂν ... μόνον τῶν ἄλλων εὐκόλων παντοίου γένους ἐνεγκεῖν βλάστην, εἴ τις αὐτοῦ τῶν κλάδων ἐκτεμὼν ἕκαστον, εἶτα ἐκρίζας, ἄλλην ἐς ἄλλο τῶν πρέμνων ἐμφυῆ γονὴν ἐναρμόσειεν. Schneid.]

[Ἐμφυῶς, Greg. Naz. Carm. p. 11, si vera est lectio. Kall.]

[Ἔμφύλιος. V. Ἔμφυλος.]

[Ἐμφύλλησις scriptura vitiosa pro ἐμφύλλιστις, q. v.]

[Ἐμφυλλίζω.] Ἐμφυλλίζειν, Inserere, i. fere q. ἐνορθαλμίζειν et ἐγκεντρίζειν : sunt enim hæc species τοῦ ἐμφυτεύειν. [Immitto, Gl. Eust. Od. p. 1405, 43 : Τὸ δὲ τοιοῦτον ἐπιμβάλλειν ἐμφυλλίζειν καὶ ἐγκεντρίζειν ἡ κοινὴ γλῶσσά φησι. Sæpius activo et pass. Geopon. 10, 37, 65, 76. Gregor. Cor. ad Hermog. Meth. in Reisk. Orat. vol. 8, p. 890, a Boiss. cit. : Μοσχεύειν οὖν κλῆμα ἀντὶ τοῦ περιθάλπειν ἢ ἀντὶ τοῦ ἐμφυλλίζειν καὶ ἐπιτήδεια ποιεῖν τὰ κλήματα.]

[Ἐμφύλλιον, τὸ, Surculus qui inseritur arbori alii. Eust. Od. p. 1422, 38 : Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ δένδρων ἔνθεμα τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον ἐμφύλλιον.]

[Ἐμφύλλισις, εως, ἡ, Insitio. Gl. : Ἐμφύλλησις, Emplastratio. Vitiose pro ἐμφύλλιστις. L. Dindorf.]

[Ἐμφυλλισμός, ὁ, Insitionis species. Psellus Περὶ γεωργικῶν Ms. ap. Ducang. Gl. App. p. 68 : Τρεῖς τρόποι εἰσὶν ἐγκεντρισμῶν, καὶ ὁ μὲν εἷς κυρίως καλεῖται ἐγκεντρισμός, ὁ δὲ ἕτερος ἐμφ., καὶ ὁ τρίτος ἐνορθαλμισμός. Ead. in Geopon. 10, 75, 1 sq. V. ib. c. 76. Aristot. De plantis 1, 6, p. 830, 39.]

[Ἔμφυλλος, ὁ, ἡ, Foliosus. Geopon. 4, 15, 4 : Τινὲς μὲν οὖν ἰδιαζόντως αὐτοὺς τοὺς βότρυας τέμνουσιν, ἄλλοι δὲ τὰς ὄσχας ἐμφύλλους, τουτέστι τὰς κληματίδας μετὰ τῶν βοτρύων τέμνοντες κτλ.]

Ἔμφῡλος, ὁ, ἡ, Qui est ejusdem tribus, Tribulis. Hom. Od. O, [273] : Οὕτω τοι καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος ἄνδρα κατακτὰς Ἔμφυλον, i. e. φυλέτην, ὁμόφυλον, Eust. [Fœdus Hierapytn. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 411, 14 : Ἱεραπυτνίοις καὶ Πριανσίοις ἦμεν παρ' ἀλλάλοις ἰσοπολιτείαν καὶ ἔνκτησιν καὶ μετοχὰν καὶ θείων καὶ ἀνθρωπίνων πάντων, ὅσοι κα ὦντι ἔμφυλοι παρ' ἑκατέροις. De rebus Soph. OEd. C. 407 : Τοὔμφυλον αἷμα, de cæde patris ab OEdipo perpetrata. Orph. Arg. 1161, ubi item de cæde filii a Medea necati : Ἐρινὺς αἵματος ἐμφύλοιο. Lycophr. 990 : Φόνον ἐμφυλον ἀγραύλων λύκων· 1122 : Μίασμ' ἔμφυλον, de cæde Clytæmnestræ a filio patrata.] At ἔμφυλος πόλεμος, Bellum intestinum, civile. Et ἔμφυλος στάσις, VV. LL. e Demosth. [p. 422, 15], Seditio civilis. Verum, si bene memini, illud ἔμφυλος στάσις, Demosthenis non est, sed e quodam poeta [Solone] ab ipso affertur. [Orac. ap. Dion. Cass. 57, 18; 62, 18 : Ῥωμαίους ἔμφυλος ὀλεῖ στάσις. Aliud ap. Athen. 12, p. 520, B, Steph. Byz. v. Σύβαρις : Τηνίκα σοὶ πόλεμός τε καὶ ἔμφυλος στάσις ἥξει. Ubi ἐμφύλιος est in libris : quocum permutatur etiam Apoll. Rh. 4, 717. Herodot. 8, 3; Pausan. 8, 51, 3. Dio Chr. Or. 17, vol. 1, p. 466 : Τὰς ἐμφύλους ἔριδας καὶ τοὺς ἔξω πολέμους. Appian. Civ. 1, 1 : Ῥωμαίων ὁ δῆμος καὶ ἡ βουλὴ πολλάκις ἐς ἀλλήλους ... ἐστασίασαν· οὐ μήν τι χειρῶν ἔργον ἔμφυλον ἦν, ἀλλὰ διαφοραὶ μόναι καὶ ἔριδες ἔννομοι· 2 : Καὶ τοῦτο μόνον ἂν τις εὕροι τῶν πάλαι στάσεων ἔργον ἔνοπλον ... ξίφος δὲ οὐδέν πω παρενεχθὲν ἐς ἐκκλησίαν οὐδὲ φόνον ἔμφυλον. Metaph. Oppian. Hal. 1, 248 : Ἀνθιῶν δὲ μάλιστα νομαὶ πέτρῃσι βαθεῖαις ἔμφυλοι, Propriæ.] Constat certe, in prosa multo esse usitatius tetrasyll. Ἔμφυλιος, cum illo subst. πόλεμος. [Neque vero inusitatum poetis. Æsch. Eum. 863 : Μηδ' ἐν τοῖς ἐμοῖς ἀστοῖσιν ἱδρύσῃς Ἄρη ἐμφύλιον.] Redditur autem passim ἐμφύλιος πόλεμος a Polit. ap. Herodian. Civile bellum. Cui ἐμφυλίῳ πολέμῳ Idem [1, 1, 5] opponit τὸν ξένον. Bud. ἐμφύλιον πόλεμον putavit posse reddi non solum Civile, sed etiam Intestinum, aut Domesticum : item Gentile. [Gl. : Ἐμφ. πόλεμος, Civilis, Bellum civile; Ἐμφύλιος, Intestinus, Internus. Polyb. 1, 65, 2 etc. et sæpe Dio Cass. et Plut. aliique.] Plut. Cic. [c. 36] : Ὁ δὲ εἰς τὴν πόλιν ἐπανῆλθεν, ἤδη τῶν πραγμάτων ὥσπερ ὑπὸ φλεγμονῆς ἀφισταμένων περὶ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον, E rerum novarum molitione, tanquam vomica quadam jam collecta, unde bellum intestinum erupit, ut ille vertit. Sonat certe ἐμφύλιος s. ἐμφύλιος πόλεμος, q. d. Bellum inter tribum, i. e. inter ejusdem tribus homines. A φῦλον autem derivando, significabitur Bellum inter ejusdem gentis homines. Ne quis porro hanc secundam derivationem temere afferri a me existimet, sciat Suidæ quoque auctoritate posse comprobari, quippe cui ἔμφυλος πόλιμος sit ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους. At Hesych. ἐμφύλιον esse dicit τὸν ἐκ τῆς αὐτῆς, οὐ πολέμιον, ἀλλ' ἐμφύλιον. Ubi non dubito quin reponendum sit τῆς αὐτῆς φυλῆς, præsertim quum ἐμφύλιον, quod proxime ibi præcedit, exponat, συγγενικόν, ἢ τῆς αὐτῆς φυλῆς. Si quis tamen scribere malit τῆς αὐτῆς γῆς, vel χώρας, non magnopere repugnarim, quum hunc, sicut et ceteros lexicographos, diversas deductiones in suis exposs. plerumque sequi videamus. Ceterum non ἐμφύλιος πόλεμος duntaxat, sed etiam ἐμφύλιος νίκη, et ἐμφύλια τρόπαια ap. Herodian. [3, 15, 6] habemus. [Ἐμφύλιος στάσις, Argum. Aristoph. Lys. v. 3, Polyb. 1, 71, 7 : ἐμφ. διαφορὰ καὶ στάσις 6, 46, 7; παραχὴ 3, 9, 9. Ἐμφ. ἀγῶνες Dio Cass. 17, 39; κίνδυνοι 37, 24. Ἐμφ. κακὰ 45, 27, 40, et alibi. Absolute ἐμφύλια Appian. in inscr. librorum De bellis civilibus, Ἐμφυλίων α', β' etc. Conf. præf. c. 14, p. 19, 84. Tzetz. Hist. 4, 232 : Κάλθου σφαγέντος στρατηγοῦ Ῥωμαίων ἐμφυλίοις.] Apud Eund. ἐμφύλιον αἷμα, copulantem [2, 5, 10] ἐμφυλίῳ καὶ βασιλικῷ αἵματι, quod et ap. alios atque adeo ap. [Pind. Pyth. 2, 32 : Τὸ μὲν ἥρως ὅτι ἐμφύλιον αἷμα πρώτιστος ... ἐπέμιξε θνατοῖς· Soph. OEd. T. 1406 : Ὦ γάμοι γάμοι, ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες πάλιν ἀνεῖτε ταὐτὸν σπέρμα κἀπεδείξατε πατέρας, ἀδελφούς, παῖδας, αἷμ' ἐμφύλιον· et] Apoll. Rh. legitur [1, 865 : Πάτρης ἐμφύλιον αἷμ' ἀποέργει ἡμέας; Ubi de cæde recte accipit schol., ut est 4, 717 : Εἶτ' οὖν ὀθνείῳ μιαιφονήσαντες αἵματι χεῖρας εἶτε καὶ ἐμφύλῳ προσκηδέες ἀντιόωσιν. Alia exx. sunt Soph. Antig. 1264 : Ὦ κτανόντας τε καὶ θανόντας βλέποντες ἐμφυλίους· OEd. C. 1385 : Μήτε γῆς ἐμφυλίου δόρει κρατῆσαι, Patriæ. De cive civem persequente et perdente, Plato Reip. 8, p. 565, E : Ὃς ἂν δήμου προιστῶς, λαβὼν σφόδρα πειθόμενον ὄχλον, μὴ ἀπόσχηται ἐμφυλίου αἵματος, ἀλλ' αὖ εἰκὸς ἐπαιτιώμενος, εἶα δὴ φιλοῦσιν, εἰς δικαστήρια ἄγων μιαιφονῇ· Leg. 9, p. 871, A : Ὃς ἂν ὀντιναῦν τῶν ἐμφυλίων αὐτόχειρ κτείνῃ. Apoll. Rh. 4, 725 : Ἴατο δ' αὖ κούρης ἐμφύλιον ἴδμενα ὀμφήν. Theocr. 22, 200 : Θαλεῖτο μάχην ἐμφυλίων ἀνδρῶν. Nonn. Dion. 2, 547 : Ἐμφυλίων αἰγλην· 3, 432 : Εἰμὶ τεῆς ... γονῆς ἐμφύλιος Ἑρμῆς· 4, 59 : Ζεὺς ... ἔσχε κασιγνήτης λέχος Ἥρης, θεσμὸν ἔχων θαλάμων ἐμφυλίων. Coluth. 275 : Ἔνθεν ἀριστεύων ἐμφύλια πάντα διώκω. Schol. Apoll. Rh. 3, 62 : Πρῶτος γὰρ ἐμφύλιον ἄνδρα ἀπέκτεινεν. Confus. c. ἔμφυτος v. in illo. In ἐκφύλιον corruptum Nonni Dion. 2, 547.]

[Ἐμφύλως, Gregor. Nyss. De resurrect. vol. 2, p. 223, A, ubi cod. ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 4, p. 17: Καὶ οὕτως ὁ ἐμφύλιος οὗτος πόλεμος. Kall.]

[Ἐμφύνω. V. Ἐμφύω.]

[Ἐμφύρω, s. Ἐμφυράω vel poet. Ἐνιφυράω, Immisceo, Permisceo, Confundo. Æschyl. fr. Glauci Potn. ap. schol. Eurip. Phœn. 1194 Matth.: Ἐρ' ἅρματος γὰρ ἅρμα καὶ νεκρῷ νεκρὸς, ἵπποι δ' ἐφ' ἵπποις ἦσαν ἐκπεφευγμένοι. Cod. Aug. ἐμπεφυγμένοι. Valck. ex conj. ἐμπεφυρμένοι. Conf. Ἐμπεφυρμένως. Lycophr. 1380: Βῶλον ἐμπεφυρμένην ναεμοῖς. Schol. μεμιγμένην. Levit. 14, 21: Δέκατον σεμιδάλεως ἐμπεφυρμένης ἐν ἐλαίῳ. Sic Ald. Al. πεφυραμένης. Oppian. Hal. 3, 498: Ποίη δ' οὐτιδανὴ καὶ ἐπώνυμος ἔκθορε γαίης, τὴν ἐνιφυρήσαντες ἐπ' ἀγκίστροισι βάλοντο. || Recentioribus frequens usus metaph., ut Athanas. vol. 1, p. 9, B: Εἴθε εἰ κἂν μέχρι τούτων εἱστήκει τῶν ἀῤῥόνων ἡ τόλμα, καὶ μὴ περαιτέρω βαίνοντες ἑαυτοὺς ταῖς ἀσεβείαις ἐνέφυρον. Theophil. Ad Autol. 1, 14, p. 346, E: Ἐπὰν ἐμφύρωνται μοιχείαις καὶ πορνείαις καὶ ἀρσενοκοιτίαις καὶ ταῖς ἀθεμίτοις εἰδωλολατρείαις. Mich. Sync. in Laud. S. Dionys. p. 349: Τοῖς τοῦ Διὸς ἐμπεφυρμένος βδελύγμασι. M. Antonin. 9, 3, p. 266: Μεθ' οἵων ἠθῶν οὐκέτι ἔσται ἐμπεφυρμένη (ψυχὴ, ut videtur). ῡ]

Ἐμφυσάω, Insufflo, Inflo, Inspiro, Flando immitto s. injicio. [Aret. Ac. m. 1, 2, p. 79: Ἄριστον δὲ καὶ ἐς τὰς ῥῖνας ἐμφυσῆν· 9, p. 89: Τοῖσι δὲ αὐτοῖς καὶ ἐμφυσῆν καλάμῳ· Tard. cur. 1, 2, p. 115: Ἐς λεπτὰ δὲ κόψαντα καὶ σήσαντα καλάμῳ ἐμφυσῆν· 116: Ξηρόν τι ἴσχαιμον ἐμφυσῆν. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 110: Εἰ δὲ ἐπιμένοι τὸ πάθος καὶ δυσέγερτοι τυγχάνουσι, κεχρῆσθαι δεῖ ... εὐτροβίῳ ἢ ἐπιθύμῳ, ποτὲ μὲν ἐμφυσῶντας... 304: Ξηρὰν τὴν καλαμίνθην ἐμφύσα διὰ σίφωνος. Geopon. 4, 10: Ηρίζαρνον ὥσπερ ἐμφυσῶν ταῖς ἀμπέλοις· 15, 6, 1: Ῥοφήσας ἐμφύσησον εἰς τὴν μελισσίαν τρὶς ἢ τετράκις.] Redditur etiam, Flatu accendo. [Diosc. 5, 99: Καίεται δὲ ἐπ' ἀνθράκων ἐπιτεθὲν καὶ ἐμφυσηθὲν ἄχρι πυρώσεως.] Ap. Jo. 20, [22] ἐνεφύσησε, vetus Int. vertit Insufflavit. Alii vel, Flavit in eos, vel Afflavit. Quoniam autem ibi scriptum est, Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἐνεφύσησε· καὶ λέγει αὐτοῖς, Λάβετε πνεῦμα ἅγιον· ideirco ἐμφυσώμενον πνεῦμα dixit Greg. Naz., atque adeo ipsum Spiritum sanctum ἐμφύσημα nominavit. [Reg. 1, 17, 21: Ἐνεφύσησε τῷ παιδαρίῳ τρίς. Joh. 4, 21: Ἐνεφύσησε γὰρ αὐτοῖς καὶ ἐξηράνθησαν. Ezech. 37, 9: Ἐμφύσησον εἰς τοὺς νεκροὺς τούτους, καὶ ζησάτωσαν. Nehem. 2, 1: Ἀνέβη ἐμφυσῶν εἰς πρόσωπόν σου. Gen. 2, 7: Ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς, καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν. Ezech. 21, 31: Ἐν πυρὶ ὀργῆς μου ἐμφυσήσω ἐπὶ σὲ, ubi Compl. εἰς.] Sed et personae tribuit illud ipsum partic.; nam affertur ex eo ἐμφυσώμενοι pro Afflati Spiritu sancto. Aristot. autem [H. A. 4, 1, 7] dixit de polypo, Τὴν δὲ κεφαλὴν, ἕως ἂν ζῇ, σκληρὰν ἔχει, καθάπερ ἐμπεφυσημένην· pro quibus habet Plin. Prædurum caput esse polypis sufflatione viventibus. [De tumore Hippocr. Co. præn. p. 143, B: Κοιλίης ἐμφυσωμένης· Epid. 2, p. 1031, B: Οἱ ὦμοι καὶ οἱ μαστοὶ ἐμφυσῶνται. Aret. Ac. p. causs. 2, 9, p. 22: Τοῖσι ἀπὸ τοῦ πλήθεος σιτίων καὶ διαῤῥηῆς ἐμφυσηθεῖσι τὴν κοιλίην. || De tibiis inflandis, Dio Chrysost. Or. 55, vol. 2, p. 283: Πολλοὶ γὰρ καὶ ὁρῶσιν αὐλητὰς καὶ ξύνεισι καὶ ἀκούουσιν ὁσημέραι, καὶ οὐδ' ἂν ἐμφυσῆσαι τοῖς αὐλοῖς δύναιντο. L. D. Translate, ἐμφυσώμενος, Inflatus, sc. vanitate, arrogantia, Clearchus Athen. 6, p. 255, D: Τὰ δὲ τῶν κολακευομένων ἐμφυσωμένων τῇ κολακείᾳ, γαυνοὺς καὶ κενοὺς ποιοῦντα... Schweigh. Hae signif. Polybio restituendum conjeci in Ἐκφυσάω. L. Diod. Steph. v. Ἰκόνιον: Προσκαλεσάμενος τοὺς ἀνέμους ἐμφυσῆσαι πᾶσιν ἐκέλευσε καὶ ζῶντα ἀποτελέσαι (simulacra lutea Promethei). Hemst.]

Ἐμφύσημα, τό, Insufflatio, etiam Id quod insufflatur, flando aut insufflando immittitur aut injicitur: unde ἐμφύσημα dixi a Greg. Naz. appellari Spiritum sanctum. [Mich. Glycas Ep. 15 init.: Τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἐμφ. et ib. p. 67. Epiphan. vol. 2, p. 274, A: Ἴδε τῶν προσωπου μου τὰ ἐμπτύσματα, ἅπερ διὰ σὲ κατεδείξαμεν, ἵνα σε ἀποκαταστήσω εἰς τὸ ἀρχαῖον ἐμφύσημα. Int., Spiraculum.] Est et medicinale vocab., quod ap. Diosc. redditur Inflatio [Gl.], 3, 163, in quo de althæa agit. Eam inter alia sanare ἐμφυσήματα testatur. Ubi tamen

A Marc. non Inflationes vertit, cum Ruellio, atque aliis, sed oculorum tumoribus similes Excrescentias. Idem Marc. hæc in illum l. annotat, est autem ap. eum c. 155. Verterunt, inquit, ceteri scriptoris hujus intt. ἐμφυσήματα (malum cui althæam hic mederi testatur) simpliciter Inflationes: idem, ut videtur, opinati ἐμπνευμάτωσιν et ἐμφύσημα in Græcorum medicina esse: quum tamen ἐμπνευμάτωσις judicio nostro, toto, ut sic loquamur, genere ab emphysemate, altero illo malo, differat: sitque ἐμπνευμάτωσις Flatus in interiore aliqua parte collectio: ἐμφύσημα autem, non Collectio flatus, sed Incrementum tumori simile, quod non aliter fiat quam quum oris spiritu impletur aliquid: idque nomen etiam indicat. Non fit nisi in oculo ἐμφύσημα hoc. Diffinierintque veteres Græcorum Medici [Paul. Æg. 3, 22, p. 73, 10, Theoph. Nonn. vol. 1, p. 208], Ἐμφύσημα, ὄγκον οἰδηματώδη τοῦ βλεφάρου· quod est, Excrescentiam ciliorum tumori similem. Galen. tamen in Isagoge sua [vol. 2, p. 390, C] aliter docuit fieri ἐμφύσημα, quum repente tumefactus oculus majorem contraxerit pallorem et
B inflammationem. Fierique in senibus plerumque, et æstate. Et hæc Græcorum Medicis ἐμφυσήματα sunt non Inflationes simpliciter, sed Oculorum tumores, qua ratione illi docent, facti. Ideoque nos oculorum tumoribus similes excrescentias diximus. Hæc ille: quibus hoc unum addo, ἐμφυσήματα et ἐμπνευματώσεις magnam inter se affinitatem posse habere, inde mihi fieri verisimile, quod φυσώδεις et πνευματικὴν aliquot in ll. copulata reperiam. [De ἐμφ. oculorum Hermes Trism. post Jo. Laur. De mens. p. 318 ed. Roeth.: Πρὸς μὲν οὖν ὀφθαλμίας καὶ οἰδήματα καὶ ἐμφυσήματα.] Sed de hujus vocis ἐμφύσημα ap. Medicos usu, latius Gorr. scribit, cujus hæc sunt verba: Ἐμφ., Inflatio; est spiritus flatuosi collectio in inanibus corporum spatiis. Ejus principium, inquit Galen., male concoctus cibus est, a calore videl. debili, et a quo flatus excitati resolvi nequeunt. Hi quidem collecti alias sub cute, alias sub membranis quæ ossibus circumdantur, aut musculos viscerumve aliquod includunt, ἐμφύσημα generant. Colligitur vero non
C parum aliquando etiam in ventriculo et intestinis, itemque in medio spatio horum et peritonæi. Galen. duabus differentiis omnem inflationem complexus est; aut enim in majoribus cavitatibus continetur, aut in minimis spatiis, quæ non licet sensibus usurpare, sed sola ratione comprehendi possunt. Cujus generis tumores, ut scribit, aliquando extitere, quibus dissectis nullum pus inventum est, sed spiritus tantum, qui per totam carnem minimis portionibus disseminatus esset. Ceterum differt inflatio ab œdemate, quod et pressa digitis non retinet vestigium, et sonitum veluti tympanum reddit, itemque quod in cavitate sensibili subinde continetur, atque hac nonnunquam maxima. Hæc affectio non solum ἐμφύσημα, sed etiam ἐμπνευμάτωσις et πνευμάτωσις dicitur. Hæc enim nomina Medicos confudisse apparet, neque rationem habuisse in majoribusne an minimis spatiis spiritus conclusus esset, ut illud, ἐμφύσημα, hoc vero ἐμπνευμάτωσιν appellarent. Quæ enim in ventriculo et intestinis et medio eorum et peritonæi spatio nascitur,
D eam Galen. l. 14 Meth. med. [vol. 10, p. 324 sq.] ἐμφύσημα vocat: eandemque ἐμπνευμάτωσιν appellat postremo l. De sympt. causis [vol. 7, p. 95, D]. Quum autem ἐμφύσημα omnium partium communis affectio sit, in oculo tamen proprie dicitur quum ille absque manifesta causa intumescens, decoloratior, pituitosior et multum pruriginosus fit cum fluxione, ut Aetius e Demosth. recitat. Contingit autem, ut Idem ait, plerumque senioribus, pruritu ab angulo qui ad nasum est incipiente, velut si quis a musca aut culice sit commorsus: estque hæc affectio per æstatem frequens. Hæc ille: in quibus obiter observanda tibi est etiam nominum πνευμάτωσις et ἐμπνευμάτωσις signif. [Hippocr. Epid. 2, p. 1031, B: Τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ αἱ ἀχρηίαι καὶ τὰ ἐμφυσήματα ποιέουσιν αὐξήσιας· 3, p. 1111, H: Ἐμφ. κακόν· De rat. vict. p. 406, 3: Ἐν ἐμφυσήμασιν ἐόντας. Hippiatr. p. 88: Κατάγειν ταῖς χερσὶ τὸ ἐμφ. κύκλῳ τοῦ ὤμου. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 267: Τὸ ἐμφ. πνεῦμά ἐστι φυσῶδες ποτὲ μὲν ἐπὶ τῷ δέρματι,

ποτὲ δὲ ὑπὸ τοῖς περιοστέοις ὑμέσιν ἢ τοῖς τοὺς μῦς περιέχουσιν ἀθροιζόμενον, ποτὲ δὲ κατὰ τὴν γαστέρα καὶ τοῦ περιτοναίου μεταξύ, καὶ ποτὲ τοὺς τυμπανίας ὑδέρους κτλ. Paul. Æg. 4, 28. || Aq. et Symm. Lev. 13, 7 : Ἐὰν δὲ ἐπιδόσει ἐπιδῷ τὸ ἐμφ., de pustulis, quales habet leprosus. Non opus itaque erit cum Montef. ἔφυμα legere. || Flatus, Halitus. Symm. Job. 37, 10 : Ἀπὸ ἐμφυσήματος θεοῦ δοθήσεται πάγος. Schleusn. Lex. Afflatus, Instinctus. Eust. Opusc. p. 159, 20 : Λέγω δὲ ψυχὴν μὲν τὸν τὸ πᾶν ἐν ἡμῖν τὴν μὴ ἐκ γῆς, διὸ μηδὲ παλινοστοῦσαν εἰς γῆν, ἀλλ' ἐξ ἐμφυσήματος θεοῦ, εἰς ὃν καὶ καταλύει. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 493, D : Ἀδὰμ ὁ πρῶτος πλασθεὶς ἀπὸ γῆς ὑπὸ θεοῦ, καὶ λαβὼν τὸ ζωογόνον ἐμφ., ἔσχεν ἐκ μιᾶς τῶν αὐτοῦ πλευρῶν τὴν Εὔαν ἑαυτῷ ὁμοίαν. De Sp. S. dictum notavit HSt. in Ἐμφυσάω. L. Dindorf.]

Ἐμφύσησις, εως, ἡ, Inflatio, Inspiratio, vel q. d. Insufflatio. [Flatus ventris, Athen. 1, p. 32, E : Ἐμφυσήσεις τε ἐνεργάζονται (vina nimis tepefacta). Schweigh. Plut. Mor. p. 1077, B : Ἢ καί φασιν (Stoici) τὸ μὲν σπέρμα τὴν ἐπὶ μικρὸν ὄγκον ἐκ πολλοῦ σπείρασιν ὠνομάσθαι, τὴν δὲ φύσιν ἐκφύσησιν οὖσαν καὶ διάχυσιν τῶν ὑπ' αὐτῆς ἀνοιγομένων λόγων καὶ ἀριθμῶν, in edd. vett. est ἐνφύσεσιν, ἐμφύσησιν conj. Xylander.]

[Ἐμφυσητέον, Inflandum. Geopon. 16, 6, 2 : Σηπίας ὀστοῦν λειωθὲν διὰ καλάμου ἐμφ.]

[Ἐμφυσητής, ὁ, Inflator, Gl.]

[Ἐμφῡσιόω, Inflo, Inspiro. Esdr. 3, 9, 49 : Ἐμφυσιοῦντες ἅμα τὴν ἀνάγνωσιν, Explicantes s. Exponentes simul prælecta. Ib. 56 : Ἐνεφυσιώθησαν ἐν τοῖς ῥήμασιν, Recreati, Exhilarati ac solatio affecti sunt verbis. Vulg. Magnifice exaltati sunt. Schleusn. Clem. Al. Strom. 7, p. 897 : Ἡ σοφία, φησὶν ὁ Σαλωμών, ἐνεφυσίωσεν τὰ ἑαυτῆς τέκνα. Οὐ δήπου γὰρ τῦφον ἐνεποίησεν ὁ κύριος ταῖς μερικαῖς κατὰ τὴν διδασκαλίαν, ἀλλὰ τὸ ἐπὶ τῇ ἀληθείᾳ πεποιθέναι καὶ εἶναι μεγαλόφρονα ἐν γνώσει τῇ διὰ τῶν γραφῶν παραδιδομένῃ, ὑπεροπτικὸν τῶν εἰς ἁμαρτίαν ὑποσυρέντων, παρασκευάζει· ὃ σημαίνει ἡ ἐνεφυσίωσε λέξις, μεγαλοπρέπειαν τῆς σοφίας τοῖς κατὰ τὴν μάθησιν τέκνοις ἐμφυτευούσης διδάσκει, κτλ.] Ἐμφυσιῶμαι, significans, sicut et simplex φυσιῶμαι, Inflor, Tumeo, Superbio. Unde præt. temp. partic. ἐμπεφυσιωμένος, Inflatus, Factus superbus.

[Ἐμφῡσιόω, Ingenero, Naturale facio. Charondas ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 220 : Δεῖ χρὴ συνεθίζειν ἐκ παίδων κολάζοντας μὲν τοὺς φιλοψευδεῖς, φιλοῦντας δὲ τοὺς φιλαλήθεις ἵν' ἐμφυσιῶται (libri ἐμφυσιοῦται) ἑκάστῳ τὸ κάλλιστον καὶ σπερματωδέστατον τῆς ἀρετῆς· 223 : Προστάσσει ὁ νόμος ἐπίστασθαι τὰ προτίμια τοὺς πολίτας ἅπαντας, καὶ ἐν ταῖς ἑορταῖς μετὰ τοὺς παῖδας λέγειν ᾧ ἂν προστάσσῃ ὁ ἑστιάτωρ, ἵν' ἐμφυσιῶται (ita Damascen., libri ἐμφυσιοῦται) ἑκάστῳ τὰ παραγγέλματα. Quod Bentleio Phalar. p. 363 adeo barbarum visum est ut dubitaret scriptorem qui Charondæ nomen mentitus est patria Græcum fuisse. Cui Heyn. Opusc. acad. vol. 2, p. 82, opposuit exx. Hippodami ap. Stob. ib. p. 124 : Τὰ ἤθη καὶ ἐπιτηδεύματα πλάσσει καὶ χηρουτεῖ τὴν ψυχὴν, φυσίωσιν ἐμποιοῦντα διὰ τῆς συνεχοῦς ἐνεργείας· Porphyrii De abst. 1, 29 : Ἡ κατὰ τὰ ὄντως ὄντα φυσίωσις καὶ ζωή· 3, 11 : Ἔξέχει γὰρ ἐν ἑκάστῳ ἰδία τις ἀρετὴ, πρὸς ἣν πεφυσίωται. Neutri dum constare poterat in Xenoph. Reip. Lac. 3, 4 : Πρὸς δὲ τούτοις τὸ αἰδεῖσθαι ἰσχυρῶς ἐμφυσιῶσαι βουλόμενος αὐτοῖς, conjecturam HStephani ἐμφυσιῶσαι pro ἐμφυῶσαι, vel ut est ap. Stob. vol. 2, p. 215, ἐμφῦσαι, confirmari optimis libris omnibus. Exstabat vero jam dudum ap. Hippocr. Leg. p. 2, 19 : Ἔτι δὲ φιλοπονίην πρυσενέγκασθαι ἐς χρόνον πουλὺν, ὅκως ἡ μάθησις ἐμφυσιωθεῖσα δεξιῶς τε καὶ εὐαλδέως τοὺς καρποὺς ἐξενέγκηται. L. D.]

Ἔμφῡσις, εως, ἡ, Ingeneratio, Ipsa actio ingenerandi. [|| Insertio partium increscentium, q. d. Incretio. Oribas. p. 120 ed. Dund. : Σαφῶς γε μὴν αὐτὴν τοῦ νεφροῦ τὴν κοιλίαν θεάσῃ, περιαλειφομένην μὲν ὑμενώδει τινὶ σώματι, καθ' ἓν δέ τι μέρος αὐτῆς οὐ πόρρω τῆς τῶν ἀγγείων ἐμφύσεως ἑτερόν τι σῶμα ἔχουσαν προμηκές τε καὶ κοῖλον ἐμφυόμενον. Confusum cum ἔκφυσις v. in illo. L. Dindorf.]

Ἐμφῦτεία, et Ἐμφύτευσις, εως, ἡ, Insitio. [Aristot. De juvent. c. 3, p. 465, 18 : Τὰς ἐμφυτείας τε καὶ τὰς ἀποφυτείας· et ib. 23.] Theophr. [C. Pl. 1, 6, 6] : Τῇ δ' ἐμφυτείᾳ χρήσιμον ὕδωρ. Idem ab ἐνοφθαλμισμῷ distinguit [ibid. 2, 17, 6], teste Bud. qui in Pand. annotat prædia quædam dici εἰς ἐμφύτευσιν dari. [Hoc est Ad colendum, instar feudi. De qua Suicer. Thes. vol. 1, p. 1004 : « Ἐμφ. (sec. Brisson. l. 5 De verb. signif.) contrahitur, quum sterilia prædia perpetuo fruenda ita dantur, ut quamdiu pensio s. reditus pro his domino præstetur, neque ipsi conductori neque heredi ejus neque aliis qui ab his acceperint auferre liceat. Balsamon in Constit. Eccl. Collect. l. 3 ex Novellis tit. 2, p. 1343 Bibl. Juris Canon. : Μηδεὶς τῶν πρακτευτῶν ἢ διοικούντων τὰ πράγματα τῶν σεπτῶν οἴκων ἢ συγγενὴς αὐτῶν ... ἐμφυτεύσεις ἢ ὑποθήκας τῶν αὐτῶν σεπτῶν οἴκων λαμβανέτω δι' ἑαυτοῦ ἢ παρενθέτου προσώπου. Ib. ex Nov. 120 : Χωρὶς τῆς μεγάλης ἐκκλησίας Κπ. οἱ λοιποὶ εὐαγεῖς οἶκοι ποιείτωσαν πρὸς ἀλλήλους διηνεκεῖς ἐμφυτεύσεις ἀκινήτων πραγμάτων. V. in ead. Bibl. plura p. 1339, 1340, 1342, 1345. » Sive Authent. Collat. 2, tit. 1, nov. 7, passim : ubi etiam distinguuntur ἐμφ. πρόσκαιρος, Temporalis, et διηνεκὴς, Perpetua. || Ἐμφύτευμα, τὸ, Prædium hujusmodi, ibid. c. 3, § 1 : Γενήσεται παντοίως ἔξω τοῦ ἐμφυτεύματος (qui canonem emphyteuticum non solverit). Et c. 7 initio : Μετὰ τὴν ἔκπτωσιν τοῦ ἐμφυτεύματος. || Hinc coloni ejusmodi dicti *Emphyteutæ* velut in Authent. Collat. 2, tit. 1, nov. 7, c. 3, § 2 : Εἰδέναι δὲ τοὺς ἐμφυτευτὰς προσήκει, ὡς εἴπερ ἐπὶ διετίαν ἐφεξῆς μὴ καταθείτην τὸν ἐμφυτευτικὸν κανόνα, et sæpius in ejusd. tituli proœmio. Et corrupte *Emphiotæ*, ut in ex. e charta Ruperti inserto Ducangii Gloss. Lat. vol. 3, p. 72. A quo nom. est adj. Ἐμφυτευτικὸς, ἡ, ὸν, l. supra citato, et ibid. paullo inferius : Τὴν ἐμφυτευτικὴν συγγραφήν. Et adv. Ἐμφυτευτικῶς, in Cosmæ, imperante Romano sen. magistri offic., sententia de colonis ap. Leoncl. Synops. Basil. App. 43 et Freher. Jur. Gr. Rom. vol. 2, p. 165. Et Ἐμφυτευτικάριος, in Basilic. l. 55, tit. Περὶ ἀγρῶν λιμητανείων, καὶ λιμητοτρόφων καὶ ἐμφυτευτικαρίων, de quibus Ducang. Gloss. Lat. vol. 3, p. 72 : « Emphyteuticarii, qui per precariam possident, seu per Euphyteuseos contractum, ut est in lege Longobard. l. 3, tit. 1, § 37; tit. 10, § 4, in Capit. Caroli M. l. 2, c. 29; per libellum et Emphyteusin in Charta Ugonis et Lotharii Italiæ regum an. 934, ap. Ughell. (Ital. Sacr.) t. 2, p. 123. Charta Aystulfi regis Longob. a. 753, ap. Ughell. ib. p. 108 : Aut homines tam ingenuos, libertos, quamque servos super terram ipsius ecclesiæ manentes sive Emphyteuticarios. » L. Dindorf.]

[Ἐμφυτευτὸς, ἡ, όν, Insitus. Gl. : Ἐμφυτευταὶ, Insitæ.]

Ἐμφυτεύω, Insero, [Interseco (Intersero); Ἐμφυτευθὲν, Insititium, Gl.] frequens ap. rei rusticæ scriptores, ap. quos synonyma habet ἐγκεντρίζω, ἐμβάλλω, ἐνοφθαλμίζω, nec non ἐμφυλλίζω. Pollux [1, 241] : Εἰ δὲ ἐμφυτεύσαις τῷ κοτίνῳ ἥμερον, αἱ τοιαῦται ἐλαῖαι κοτινάδες καλοῦνται, Si in oleastrum inseras oleam sativam. [Diodor. 5, 16 : Τὴν μὲν ἀμπελόφυτον χώραν ὀλίγην ἔχει, τὰς δ' ἐλαίας ἐμπεφυτευμένας ἐν τοῖς κοτίνοις.] Legitur et ap. Theophr. non semel [C. Pl. 1, 6, 1; 2, 14, 5]. Metaph. vero Plato Tim. [p. 70, C], de animis loquens : Ὁπότε δὴ σώμασιν ἐμφυτευθείτην ἐξ ἀνάγκης· quæ verba Bud. e Cic. sic interpr., Quum corpora cum animis necessitate miscuisset. [Et ib. 42, A. Figuratius Polyb. 2, 41, 10 : Πλείστους γὰρ δὴ μοναρχοὺς οὗτος ἐμφυτεῦσαι δοκεῖ τοῖς Ἕλλησι (Antigonus Gonatas)· 9, 29, 6 : Τυράννους ἐμφυτεύοντες. Plut. Mor. p. 526, C : Καὶ γὰρ οἷς δοκοῦσι παιδεύειν ἀπολλύουσι καὶ προσδιαστρέφουσιν, ἐμφυτεύοντες τὴν αὐτῶν φιλαργυρίαν καὶ μικρολογίαν. || Signif. ead. qua supra ἐμφύτευσις et cetera, Loco colendum, ut fit ἐμφυτεύσει. Authent. Collat. 2, 1, 7, c. 3, § 3 : Ὥστε κἂν εἰ ὁ τῶν δύο κληρονόμων πληρωθείη χρόνος, ἀδεὲς εἶναι τοῖς μετ' ἐκείνους ἐμφυτεύεσθαι αὐτό· et ib. c. 9, § 1 : Ἐκείνων μόνων δηλαδὴ μισθουμένων τε καὶ ἐμφυτευομένων τῶν πραγμάτων, ὁπόσα νομίζουσι τοιούτου τινὸς δεῖσθαι. L. Dind.]

Ἔμφῡτος, ὁ, ἡ, Ingenitus, Innatus, Insitus [Gl.], A natura insitus s. inditus. Redditur et Naturalis, ut Suidæ ἔμφυτον est τὸ ἐκ φύσεως : cui expos. μῖσος ἔμφυτον subjungit, Διὰ τὸ προϋπάρχον αὐτῷ μῖσος ἔμφυτον. Exposuerat autem ἔμφυτον, et voce ἐγκάρδιον. Apud Dem. leginus itidem ἔμφυτον ἐπιθυμίαν [p. 1389, 5] :

Οἳ γὰρ τὴν ὑπάρχουσαν πᾶσιν ἔμφυτον τοῦ ζῆν ὑπερεῖδον ἐπιθυμίαν. Apud Eund. [p. 295, 26] legimus : Οὐκ ἦν ταῦτα, ὡς ἔοικε, τοῖς Ἀθηναίοις πάτρια οὐδ' ἀνεκτὰ, οὐδ' ἔμφυτα. [Carcinus apud Harpocrat. v. Καρκίνος : Τὰς ἐμφύτους ὀρθῶς παγείσας φρένας. Soph. OEd. Col. 1671 : Πατρὸς ἔμφυτον ἄλαστον αἷμα. Id. vel Eurip. fr. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 290 : Ὦ δαῖμον, ὡς οὐκ ἔστ' ἀποστροφὴ βροτοῖς τῶν ἐμφύτων τε καὶ θεηλάτων κακῶν. Eur. fr. Beller. ap. eund. vol. 1, p. 289 : Ὡς ἔμφυτος μὲν πᾶσιν ἀνθρώποις κάκη· Phaeth. ib. vol. 3, p. 231 : Τοῖς πλουτοῦσι τοῦτο δ' ἔμφυτον σκαιοῖσιν εἶναι. Isocr. p. 222, A : Τοῖς πλείστοις τῶν νουθετουμένων ἔμφυτόν ἐστι μὴ πρὸς τὰς ὠφελείας ἀποβλέπειν. Herodot. 9, 94 : Καὶ μετὰ ταῦτα αὐτίκα ἔμφυτον μαντικὴν εἶχε, de divinatione divinitus ingenerata, quomodo fere capitur Ep. Jacobi 1, 21 : Δέξασθε τὸν ἔμφυτον λόγον, Doctrinam vobis traditam. Plato Phædr. p. 237, D : Ἡ ἔμφυτος οὖσα ἐπιθυμία ἡδονῶν· Eryx. p. 398, C : Διδακτὸν ἡ ἀρετὴ ... ἢ ἔμφυτον· Conviv. p. 191, C : Ὁ ἔρως ἔμφυτος ἀλλήλων τοῖς ἀνθρώποις. Polyb. 2, 45, 1 : Αἰτωλοὶ διὰ τὴν ἔμφυτον ἀδικίαν καὶ πλεονεξίαν φθονήσαντες· 9, 11, 2 : Διὰ τὴν ἔμφυτον Φοίνιξι πλεονεξίαν. Atque sic sæpius præter alios multos Diodorus, ap. quem 4, 57 libri nonnulli διὰ τὴν ἔμφυτον παρ' αὐτοῖς ἐπιείκειαν pro simplici dativo. Charito 7, 6 : Κατὰ τὴν ἔμφυτον θρησκείαν τῶν βαρβάρων πρὸς τὸ ὄνομα τὸ βασιλικόν. Ubi v. Dorv. Phot. Bibl. cod. 114, p. 90, 27 : Οὐδὲν τῆς ὁμαλῆς καὶ αὐτοσχεδίου φράσεως καὶ τῆς ἐκεῖθεν ἐμφύτου χάριτος ... οὐδ' ἴχνος ἐμφαίνων, Nativus. Ap. schol. Aristoph. Plut. 385 pro ἐμφύλιον μῖσος Hemst. restituebat ἔμφυτον, quod est ap. Suidam supra cit.]

[Ἐμφύτως, adv. ab ἔμφυτος, Clem. Al. Strom. 5, 12, p. 729 : Τοῦ πατρὸς ἄρα καὶ ποιητοῦ τῶν συμπάντων ἐμφ. καὶ ἀδιδάκτως ἀντιλαμβάνεται πάντα πρὸς πάντων κτλ. Andreas Cret. p. 316, A : Πάντα ἐπίστασαι, πάντα γινώσκεις, Ἰησοῦ, ὡς ἔχων ἐν σοὶ τὸ πατρικὸν ἀξίωμα θεϊκῶς καὶ ὅλον τὸ πνεῦμα ἐμφ. φέρων ἐν σοὶ τὸ συναΐδιον πατρί. Kall. Clem. locum repetit Euseb. Præp. ev. p. 690, C. Hase.]

Ἐμφύω, Ingenero. Apud Hom. Od. X, [348] dicit Phemius cantor, Αὐτοδίδακτος δ' εἰμί· θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας Παντοίας ἐνέφυσεν, Ingeneravit animo meo, Insevit animo meo s. menti meæ, sicut ap. Horat. Natura alicui vitia insevisse dicitur. Xen. [Comm. 1, 4, 7] : Τὸ δὲ ἐμφῦσαι μὲν ἔρωτα τῆς τεκνοποιίας, ἐμφῦσαι δὲ ταῖς γειναμέναις ἔρωτα τοῦ ἐκτρέφειν. [Dionys. A. R. Exc. vol. 4, p. 2353, 8 : Τῶν δ' ὑπερβαλλόντων οὔτε πόθον ἐνέφυσεν (ἐμοὶ ἡ τύχη) οὔτ' εὐπορίαν ἔδωκε. Longin. De subl. c. 35, 2 : Ἄμαχον (ἡ φύσις) ἔρωτα ἐνέφυσεν ἡμῶν ταῖς ψυχαῖς παντὸς ἀεὶ τοῦ μεγάλου.] Sic ἐνέφυσαν quidam interpr. Ingenerarunt, Indiderunt, in hoc disticho, quod extat ap. Athen. 8, [p. 337, F] : Ἀνδρὶ μὲν αὐλητῆρι θεοὶ νόον οὐκ ἐνέφυσαν, Ἀλλ' ἅμα τῷ φυσᾷν, χὠ νόος ἐκπέταται. Sed de alia interpr. dicam infra. Hinc ἐμπεφυκέναι, dicitur aliquid Ingeneratum s. Ingenitum esse, Innatum esse s. Insitum. Eur. [Iph. A. 839] : Πᾶσιν ἐμπέφυκε τόδε, Id omnibus insitum est, ab ipsa natura est inditum. [Andr. 93 : Ἐμπέφυκε γὰρ γυναιξὶ τέρψις τῶν παρεστώτων κακῶν ἀνὰ στόμ' ἀεὶ καὶ διὰ γλώσσης ἔχειν· Hipp. 967 : Τὸ μῶρον ἀνδράσιν μὲν οὐκ ἔνι, γυναιξὶ δ' ἐμπέφυκεν· Med. 525 : Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι, οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι· 1345. Soph. OEd. T. 299 : Τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὧδ' ἄγουσιν, ᾧ τἀληθὲς ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ· fr. Scyr. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 434 : Πάντ' ἐμπέφυκε τῷ μακρῷ γήρᾳ κακά. Rhintho ap. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 19, 28 : Ὀλίοισιν ὑμῶν ἐμπέφυκ' εὐψυχία. Aristoph. Eccl. 901 : Τὸ τρυφερὸν γὰρ ἐμπέφυκε τοῖς ἁπαλοῖσι μηροῖς. Plato Leg. 5, p. 736, A : Τούτοις ὡς νοσήματι πόλεως ἐμπεφυκότι δι' εὐφημίας ἀπαλλαγὴν ὄνομα ἀποικίαν τιθέμενος· 9, p. 863, B : Ὁ θυμὸς δύσερι καὶ δύσμαχον κτῆμα ἐμπεφυκός· Tim. p. 57, C : Ἐν τοῖς εἴδεσιν αὐτῶν ἕτερα ἐμπεφυκέναι γένη. Plut. Mor. p. 1130, A : Ἑκάστῳ διὰ συγγένειαν ἔρως ἰσχυρὸς ἐμπέφυκεν. Proprie Theophr. H. Pl. 1, 10, 7 : Μίσχον ... οἷον ἐμπεφυκότα. Dio Cass. 40, 18 : Ἐν τῇ γῇ ἐνίσχετο, ὥσπερ ἐμπεφυκώς. || Forma perf. Ἐμπέφυα, cujus de partic. infra agit HSt., Orph. Lith. 290 : Ἀμφοτέροις ἀκτῖνες ἐτήτυμοι ἐμπεφύασιν. Theognis 396 : Τοῦ μὲν γὰρ τὰ δίκαια φρονεῖ νόος, οὔτε περ αἰεὶ ἰθεῖα γνώμη στήθεσιν ἐμπεφύῃ.] Sic et pass. Ἐμφύομαι, Ingeneror, Innascor. Plut. In Colot. [p. 1122, C] : Ὦ μόνῳ ψεῦδος ἐμφύεται καὶ ἀπάτη. [Simonid. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 287 : Πάρεστι γὰρ ἐλπὶς ἑκάστῳ, ἀνδρῶν ἥτε νέων στήθεσιν ἐμφύεται. Xenoph. Hier. 7, 3 : Ἡ δὲ φιλοτιμία οὔτ' ἐν τοῖς ἀλόγοις ζῴοις ἐμφύεται οὔτ' ἐν ἅπασιν ἀνθρώποις· οἷς δ' ἂν ἐμφυῇ τιμῆς τε καὶ ἐπαίνου ἔρως. Ubi ἐμφύῃ scrib. cum Buttm. Gramm. vol. 2, p. 252. Cyrop. 5, 2, 32 : Θάρσος δ' ἐμφύσεται. Plato Reip. 2, p. 372, E : Δικαιοσύνην τε καὶ ἀδικίαν, ὅπῃ ποτὲ ταῖς πόλεσιν ἐμφύονται· Leg. 7, p. 792, E : Κυριώτατον γὰρ οὖν ἐμφύεται πᾶσι τότε τὸ πᾶν ἦθος διὰ ἔθος· 8, p. 836, D : Πότερον ἐν τῇ τοῦ πεισθέντος ψυχῇ γιγνόμενον ἐμφύσεται τὸ τῆς ἀνδρείας ἦθος; 9, 854, B : Οἶστρός τις ἐμφυόμενος ἐκ παλαιῶν καὶ ἀκαθάρτων τοῖς ἀνθρώποις ἀδικημάτων· 853, B : Ἐν δὲ τῇ τοιαύτῃ (πόλει) τὸ καὶ ἀξιοῦν ... ἐμφύεσθαί τινα· Polit. p. 301, E : Ἐν ταῖς πόλεσι βασιλεὺς, οἷος ἐν σμήνεσιν ἐμφύεται. Et alibi sæpe similiter. Diodor. 4, 57 : Φρονήματος ἐμφυομένου τοῖς νεανίσκοις. Ap. Theophr. C. Pl. 5, 15, 4 : Ἐμφυτευόμενα, καθάπερ ὁ κιττὸς, ἐμφυόμενα restituit Schneid.] Ἐνεμφύομαι, Innascor, Ingenitus sum, cum dat. VV. LL. [ex Aldina Herodoti 3, 80 : Φθόνος ἀρχῆθεν ἐνεμφύεται ἀνθρώπῳ, pro ἐμφύεται.]

[Ἐμφύω, transitive, Infigo. Ælian. N. A. 14, 8 : Ἥ γε πρώτη προσελθοῦσα (anguilla), οἰστρουμένη ὑπὸ τοῦ λιμοῦ καὶ περιχανοῦσα ἐμφύει τοὺς ὀδόντας.]

|| Ἐμφῦναι aor. 2 tanquam a them. Ἔμφυμι (sicut φῦναι tanquam a Φῦμι), itidemque pass. Ἐμφύεσθαι, Inhærere, Amplexum inhærere. Cur autem ita malim quam simpliciter Amplecti, docebo mox. Hom. Od. O, [529] et alibi : Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί· ubi jungenda est præp. cum φῦ, ut sit ἐνέφυ. Quod non animadversum est in VV. LL., ubi postquam φῦ dictum est significare Adhæsit, et Attigit, affertur ille l., eique subjungitur et hæc expos., Tetigit s. Apprehendit illum manu, Amplexus est. Quibus additur, esse a verbo φῦμι, per abjectionem incrementi. At ego illam quidem interpr., qua redditur Tetigit, Apprehendit, minime probo. Sed nec Amplexus est, Adhæsit reddiderim : verum utrumque conjungendo, Amplexus adhæsit, inhæsit, e Virg. Hunc enim mihi persuadeo ad illa Homerica verba respexisse, quum hunc v. scripsit Æn. 8, [124] : Accepitque manu, dextramque amplexus inhæsit. Quod si quis de eo quod dixi dubitat, sc. jungendam esse præp. cum φῦ, ut sit ἐνέφυ : Eustathii, ut alios omittam, testimonio probari potest, qui in hunc v. Il. Z, 253 : Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε, annotat ἐμφῦναι χειρὶ significare hic quoque χειρὸς λαβέσθαι, καὶ στερεῶς αὐτῆς ἅψασθαι : atque esse quodammodo simile illi, ἐμφῦναι χείλεσιν. In similem autem vel potius eund. v. Il. Σ, [384] annotat ἐμφῦναι χειρὶ esse φιλικὸν, et eo declarari δεξιώσασθαι. At vero in hunc, Od. A, [381] : Οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες, Τηλέμαχον θαύμαζον ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε, scribit, ἐμφῦναι esse ἅψασθαι γενναίως, καὶ ἐμπλακῆναι, et velut εἰς ἓν γενέσθαι : quemadmodum quum quispiam polypum dicit petræ ἐμφῦναι, aut puerum collo matris. Sic etiam ἐμφῦναι χειρὶ, esse χειρὶ χειρὸς ἅψασθαι. Illud igitur, Ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες, poni pro ἐμπλακέντες μετὰ δαγμοῦ τοῖς χείλεσι, i. e. ἐνδακόντες τὰ χείλη : quem gestum, θάμβους et ἀπορίας indicem esse addit. [Soph. OEd. C. 1113 : Ἐμφῦτε τῷ φύσαντι. Eur. Ion. 891 : Λευκοῖς δ' ἐμφὺς καρποῖσιν χειρῶν. Fragm. ap. Plut. Mor. p. 769, B : Ἐμφύντ' ἀποθανεῖν κἀπιγράμματος τυχεῖν.] Legitur porro ap. Eund. poetam et præt. temp. partic. ἐμπεφυυῖα hac in signif. Il. A, 514 : Θέτις δ' ὡς ἥψατο γούνων, Ὣς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα, ubi annotat idem schol. præt. ἐμπεφυκέναι, sicut et ἐμφῦναι, esse ἐγκρατῶς καὶ δυσαποσπάστως δράξασθαι : et ita polypum dici ἐμφύεσθαι τῇ πέτρᾳ. Sic, inquit, Thetis dicitur τοῖς γόνασι τοῦ Διὸς ἐμπεφυυῖα εἶναι. Quin etiam aliquis χερσὶν ἐμπέφυκεν, quum χειρὸς χειρὶ δράξηται. Itemque χείλεσιν ὀδὰξ ἐμφύεται, quum dentibus ἐνδάκῃ τὸ χεῖλος. Et paucis interjectis, Etymologia τοῦ ἐμφῦναι, inquit, talis est qualis τοῦ συμφῦναι. Siquidem ἐμφῦναι videtur esse εἰς ἓν φῦναι, et velut μίαν φυὴν, unum fieri cum altero, ἐν τῷ στεῤῥῶς δράξασθαι, ita ut non videantur ἅπτεσθαι, sed προσπεφυκέναι, i. e. κατὰ φύσιν ἡνῶσθαι, aut φύσει ἓν εἶναι : ut [Il. Θ, 84] dicitur, Τρίχες κρανίῳ

ἐμπεφύκασι. Quos Eustathii ll. libuit in unum colligere, ut alter alteri lucem afferret, vel potius ut alter alterum confirmaret. Sunt porro diligenter observanda duo illa exx. quæ affert verbi ἐμφῦναι s. ἐμφύεσθαι, in quibus possunt itidem reddi Virgiliana illa voce Inhærere. Nec enim dubium est quin ut dicitur puer τῷ τραχήλῳ τῆς μητρὸς ἐμφῦναι, ita dici queat Collo matris inhærere, quum etiam Humeris abeuntis inhærens, dixerit Ovid. At polypum ἐμφῦναι πέτρᾳ reddere possumus e Plin., Adhærescere. Quod vero attinet ad tertium illud ex., Τρίχες χρανίῳ ἐμπεφύκασι, malim, ut hic ἐμπεφύκασι ponitur pro φύσει ἐνεῖναι, sic et in ceteris ll. ἐμφῦναι exponere φύσει ἐνεῖναι, quam altero modo, quippe qui nescio quid longius petitæ subtilitatis habere videatur. Nihil certe magis adhæret quam quod natura insitum est. [Theocr. 2, 56 : Ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις βδέλλα. Nicand. Ther. 131 : Θολερῷ κυνόδοντι θουρὰς ὀδὰξ ἐμφῦσα κάρην ἀπέκοψεν ὀμεύνου. Herodot. 3, 109 : Ἡ θήλεα ἅπτεται τῆς ἀρσενίης, καὶ ἐμφῦσα οὐκ ἀνίει πρὶν ἂν διαφάγῃ· 6, 91 : Χεῖρες δὲ καίνυνται ἐμπεφυκυῖαι ἦσαν τοῖσι ἐπισπαστῆρσι. Aret. Ac. p. causs. 2, 8, p. 20 : Ἐντὸς γὰρ τοῦ θώρηκος διατέτατται πρὸς οὐδὲν προσισχομένη (ἡ φλὲψ), ἀλλ' ἐναιωρευμένη τῷ θώρηκι, ἔστ' ἂν ἀπὸ τοῦ διαπράγματος ἐμφύῃ τῇ καρδίᾳ. Elian. N. A. 14, 8 : Μηδὲ μὴν ἐξελεῖν τοῦ σπλάγχνου τοὺς ἐμπεφυκότας ὀδόντας. Ps.-Basil. De virg. vol. 3, p. 646, D : Περιεπτύσσετο μὲν αὐτὴν ἐμπαθῶς καὶ ἐμφὺς ὅλος ὅλῃ κτλ.] Invenitur porro et pass. Ἐμφύεσθαι ap. hunc poetam usum eund. habens, Od. Ω, [409] : Ὡς δ' αὔτως παῖδες Δολίου κλυτὸν ἀμφ' Ὀδυσῆα Δεικανόωντ' ἐπέεσσι, καὶ ἐν χείρεσσι φύοντο, ubi annotat idem schol. positum hic esse κατ' εὐθύ, quod alibi ὑπερβατῶς positum sit, quum dicit, Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί : sic tamen ut ne hic quidem sit φράσις συνήθης : siquidem τὸ κοινότερον esse ἐνεφύοντο χείρεσσιν. Hanc certe pass. vocem ἐμφύεσθαι, in soluta oratione multo frequentiorem esse puto quam ἐμφῦναι. In VV. LL. e Plut. Cam. [c. 35] : Ἐμφυομένων αὐτοῖς τῶν Σουτρίνων, Eos amplectentibus Sutrinis. Ex ejusd. Fab. [c. 13 extr.] : Ἐνεφύοντο γὰρ ἀλλήλοις, καὶ κατεῤῥλουν, Amplexi invicem jungebant oscula. Sed malim, Sibi impliciti hærebant. Tale est ap. Ovid. : Implicuitque suos circum mea colla lacertos, τῷ ἐμῷ τραχήλῳ ἐνεφύετο. Apud Eund. Colla nectuntur lacertis, item Cinguntur, aut Circumdantur. Sed et Brachia vincta collo dixit Idem, quod paulo etiam magis verbi ἐμφῦναι vim exprimere videtur. [Gl. : Ἐμφύομαι, Inhæresco. Nicand. Ther. 233 : Οὕλῳ γὰρ στομίῳ ἐμφύεται, ubi est var. ἐμφαίνεται. Notandum autem υ productum, quod vulgo corripitur. V. Φύω. Eust. Opusc. p. 105, 84 : Παλαιστριῶν ἀνδρῶν τεχνωμένων κνήμαιν ἀμφοῖν περιπλέγδην ἐμφύεσθαι. Ap. Dionys. A. R. 11, 31 : Ὁ δὲ μέλλων ἄγεσθαι τὴν κόρην Ἰκάλιος ἐμφύεται αὐτῆς, scr. videtur αὐτῇ. Genitivus vero fort. relinquendus Phile De anim. 70, 4, p. 250 : Κεῖται φονευθεὶς ὑπὸ τῆς ἑραστρίας, τούτου σὺν ὀργῇ λανθανόντως ἐμφύσης.] Jam vero ut dicimus Gallice, metaphora utentes, *S'attacher à quelque chose*, sic etiam ἐμφῦναι s. ἐμφύεσθαι [et ἐμπεφυκέναι] nonnunquam metaphoricum hunc usum obtinet. Plut. De def. orac. [p. 410, E] : Ἀγαπητῶς ἐμφύεσθαι τῷ ῥήματι. [Id. Mor. p. 458, C : Τὸ δ' ἐμφῦναι καὶ δακεῖν μυρμηκῶδες καὶ μυῶδες· 342, C : Ἐπεὶ δὲ Φιλίππου τελευτήσαντος ὥρμητο διαβαλεῖν, καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἤδη καὶ ταῖς παρασκευαῖς ἐμπεφυκὼς ἔσπευδεν ἅψασθαι τῆς Ἀσίας· 806, E : Τούτων οὖν ἔγεσθαι δεῖ τῶν ἀνδρῶν καὶ τούτοις ἐμφύεσθαι.] || Ἐμφύω quoque hanc τῷ ἐμφῦναι s. ἐμφύεσθαι signif. aliquando sequitur, si quidem iis credere velimus, qui in illo v. quem antea protuli, Ἀνδρὶ μὲν αὐλητῆρι θεοὶ νόον οὐκ ἐνέφυσαν, volunt οὐκ ἐνέφυσαν significare, Non ita indiderunt ut adhæresceret. Sed ego non video quid obstet quominus simpliciter reddamus Ingenerarunt, vel Inseverunt, sicut Insevisse vitia dicitur natura ab Horat. Sic ἔμφυτος, Insitus, uti dixi. [Aor. signif. Innascendi Plat. Phædr. p. 278, B : Εἴ τινες τούτου ἔγγονοί τε καὶ ἀδελφοὶ ἅμα ἐν ἄλλαις ἄλλων ψυχαῖς κατ' ἀξίαν ἐνέφυσαν. Et sim. Soph. OEd. C. 1488 : Τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί; De conjunct. ἐμφύω v. supra ad l. Xenoph. in Ἐμφύομαι positum. De mensura secundæ paullo ante dixi. || Forma Ἐμφύνω, ab Hesych. activa signif. annotata : Ἐνέφυνε, ἐλάβετο, A Prehendit, neutra Inhærendi posita est ap. Aret. Ac. p. causs. 2, 3, p. 15 : Καὶ γὰρ καὶ ἕτερα πάθεα ἴδια καὶ ἐπίκαιρά τινων μερέων ἐστὶ, οἷσπερ ἐμφύνει· Tard. p. sign. 2, 12, p. 65 : Ἀρχὴ δὲ νεῦρα τὰ δεσμὰ τῶν ἄρθρων καὶ ὁκόσα ἐξ ὀστέων πέφυκε καὶ ὀστέοις ἐμφύνει. L. D.]

[Ἐμφυῶς. V. Ἔμφυτος.]

Ἐμφώλευμα, τὸ, Latibulum. Andreas Cret. p. 205, C : Ἰχθύων καὶ νηκτῶν θηρίων ἐμφ.]

Ἐμφωλεύω, [Latebro, Gl.] Lateo in, Latebras quæro in. Greg. Naz. : Μὴ ἐμφωλευέτω ταῖς ὕλαις, Ne latitet in sylvis, Ne in sylvis latebras quærat. [Plut. Mor. p. 314, E : Αὐχαινα ἐμφωλεύουσα. Philo vol. 1, p. 458 fin. : Πρὸς μηδέτερα νώων, μήτε τὰ δεξιὰ, μήτε τὰ εὐώνυμα, οἷς ὁ γήινος Ἐδὼμ ἐμπεφώλευκε. Euseb. Præp. ev. 4, p. 131, B : Τὰς ἐν τοῖς ξοάνοις ἐμφωλευούσας δυνάμεις. Wakef. Greg. Naz. Or. 3, p. 61 : Ὥσπερ πῦρ ἐμφωλεῦον ὕλῃ. Strabo. Suid. in Κυψέλη : Αἱ δὲ μέλισσαι ἐμπεφωλεύκεισαν ὥσπερ ἐν κυψέλῃ τῷ ξωλεῷ. Hemst. Aret. Tard. p. sign. 2, 13, p. 69 : Τοῖσι σπλάγχνοισι ἐμφωλεῦσαν ὅκως αἶδε πῦρ ἤδη τύφεται. Niceph. Call. ap. Kollar. ad Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 132 : Πάθος ἐν τοῖς ἀποκρύφοις μέρεσιν ἐμφωλεῦσαν. Ap. Eust. Opusc. p. 63, 42 : Ἐμφωλεῦσι πολλοὶ ταῖς βιβλιακαῖς ἱστορίαις, perperam, ut videtur, pro ἐμφωλεύουσι, quo alibi utitur. L. Dind.]

[Ἐμφωνέω, Acclamo. Clem. Al. 85. Kall. Locus est Pæd. 1, 5, p. 104 : Ἐν γοῦν τῷ εὐαγγελίῳ, Σταθεὶς, φησὶν (ἡ γραφὴ), ὁ Κύριος ἐπὶ τῷ αἰγιαλῷ πρὸς τοὺς μαθητὰς, ἁλιεύοντες δὲ ἔτυχον, ἐνεφώνησέν τε, παιδία et cet., quæ sunt Jo. 21, 15, ubi est, Λέγει αὐτοῖς. Scrib. videtur ἀνεφώνησεν. L. Dind.]

[Ἐμφωνία pro συμφωνία libri nonnulli Clem. Al. Protr. 1, p. 5.]

Ἔμφωνος, ὁ, ἡ, Vocem in se habens, Canorus, Vocalis. [Elian. N. A. 15, 27 : Λέγει δὲ ὁ λόγος ὅτι συλληφθέντες καὶ ἀγρευθέντες (attagenes) ... οὐδὲ φωνὴν ἔτι ἀφιᾶσιν ἣν πρότερον ἠφίεσαν· ... ἐὰν δὲ ἀφεθῶσι ... πάλιν γίνονται ἔμφωνοι, ὡσῦ καὶ τὸ φθέγμα καὶ τὴν παρρησίαν ἀναλαβόντες. De hominibus id. ib. 7, 17 : Καὶ οὐκ αἰδοῦνται οἱ ἔμφωνοι τῶν ἀλόγων ζώων βιοῦντες ἀλογώτεροι. Ap. Xenoph. H. Gr. 2, 4, 20 : Κλεόκριτος ὁ τῶν μυστῶν κῆρυξ, μάλ' ἔμφωνος ὤν, κατασωπησάμενος ἔλεξεν, libri meliores εὔφωνος. Memorat Poll. 2, 11, Regulæ prosod. p. 462.]

[Ἐμφώτειος, ὁ, ἡ.] Φῶτα dicitur de Lumine spirituali, quo donantur qui baptizantur, unde traditur dicta ἐμφώτειος ἑσθὴς a Gregor., de veste quæ induebatur ab eo qui baptizabatur, q. d. ἑσθὴς τῆς τῶν φώτων ἡμέρας. V. Φωτίζω. [V. Ἐμφώτιον, quæ verior scriptura est.]

[Ἐμφωτίζω, Illustro. Clem. Al. Str. 6, 15, p. 799 : Οὓς εἰ μή τις ἀνάψαι καὶ ἀναζωπυρήσαι, οὐκ ἐκφλεγήσονται οὐδ' ἐμφωτισθήσονται.]

[Ἐμφώτιον, τὸ, Alba amictus, qualis esse solet baptizatorum seu τῶν φωτιζομένων. Continuator Theophanis l. 4, n. 12 de zelicis hæreticis : Ἐθεραπεύθη τε καὶ πρὸς θεοσέβειαν μετηνέχθη ἐν προόδῳ βασιλικῇ, τῆς τοῦ μύρου μόνου μετὰ κανόνων ἐμφωτίων τε καὶ ἑσθημάτων καταξιωθέντων χρίσιος τῶν ἀντιποιουμένων αὐτῆς καὶ τελειωθέντων λαμπρῶς. Eadem habet Symeon Logotheta in Michaele Theophili f. n. 6. Ducang. V. Ἐμφώτειος.]

[Ἔμφωτον, τὸ, Vacuum intervallum, sc. quod conspici potest. Mauric. Strateg. 4, 3 : Γίνεται δὲ κατὰ τὸν ὄμοιον τρόπον καὶ ἄνευ τριβόλων, στρογγύλων ὀργυμάτων τῶν λεγομένων ἱπποκλαστῶν ὀρυσσομένων σπειράδην, ἀπὸ ἑνὸς ποδὸς τὸ ἔμφωτον ἐχόντων καὶ βάθος ἢ δύο ἢ τριῶν etc., ubi Leo Tact. c. 14, 47 habet ἀπὸ ἑνὸς ποδὸς διάστημα ἔχοντα. Nescio an ita hæc vox capienda sit ap. Evagr. 4, 31, ubi Ecclesiam Sophianam describit : Καὶ τῶν ψαλίδων τὸ μὲν ἑκάστης εὖρος ποδῶν ... τὸ δέ γε μῆκος ἀπὸ ἀνατολῶν εἰς δύσιν πόδες οξ', τὸ δὲ πλάτος τῶν ἐμφώτου αὐτῶν ποδῶν σε'. Ubi Vales. Latitudinem illuminationis vertit : ita ut intelligatur summus ille murus inter utramque pilam, qui 26 fenestris illuminatur, de quo egimus in Cpol. Christ. l. 3, 47. Ducang.]

[Ἐμφώω, Attingo, Contingo. Hero Spirit. p. 146, 43 : Οὐ παρεισέρχεται, ἀλλὰ μόνον ἐμψαύει τῆς ἐκτὸς ἐπιφανείας. Hesr.]

[Ἐμψάω, Abstergo in. Med. forma poet. Ἐνψάομαι, Me abstergo in, ap. Callim. in fr. ap. schol. Pind.

Nem. 4, 10 (de quo supra dixi p. 193, A) : Ἑλλατέ νυν (Gratiæ), ἐλέγοισι δ' ἐνιψήσασθε λιπόσας χεῖρας, ἵν' ἀίδιοι πουλὺ μένωσιν ἔτος. Quod pluribus illustravit Hemsterh. in ed. Ernesti p. 489, Jacobs. ad Anthol. Gr. vol. 8, p. 392.] A

[Ἐμψηφίζω, Hesych. : Ἐμψηφίσαι· ὅταν ὀνειστὴς ἀποδιδόντος χρεώστου μὴ εὐθέως ἀναλαμβάνῃ εἰς ὄφλημα.]

[Ἔμψηφος, ὁ, ἡ. Cum σύμψηφος memorant Regulæ prosod. p. 462, 194.]

[Ἐμφιάω. Hesych. : Ἐμφιοῦσα, ἐρίγματα διδοῦσα. Vitiose Photius : Ἐφιοῦσα, τροφὰς διδοῦσα γόνδρου· καὶ τὰ ἑψητά. Αἰσχύλος Τροφοῖς, Βιοτὴν αὔξιμον ἐφιοῦσα. Ἱππῶναξ (Æschyli, non Hipponactis, esse verba citata produnt numeri qui Ionici videntur). Aliena etiam ab hoc loco τὰ ἑψητὰ, sive Photii sive librarii errore huc delata. Ψΐω enim s. Ψιάω, itemque Ἐμφιάω, est Cibo præmanso nutrio, et nihil commune habet cum ἕψω s. ἑψέω. L. Dindorf.]

[Ἐμφορέω, Strepo in. Hippocr. De loc. in hom. p. 415, 52 : Ὅταν ἐνῇ, ἐμφορεῖ ἐν τῇ φάρυγγι ἀναπνέοντος.]

Ἔμφορος, ὁ, ἡ, Cui sonitus inest, Sonitus non expers; ἐμφορον exp. etiam Cum sonitu factum. [Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 244 : Μικρὰ φιλεῖ Γαλάτεια καὶ ἔμφορα· unde repetit Suidas.] B

[Ἐμψυκτικὸς, ἡ, ὀν, Refrigeratorius. Galen. vol. 13, p. 16, C : Τῶν θερμῶν ἁπάντων παθημάτων, τῶν μὲν μᾶλλον, τῶν δὲ ἧττον, ἐμψυκτικὸν ὑπάρχει (τὸ ὄξος). Clem. Al. Pæd. 2, 8, p. 216 : Τὸ δὲ ἐκ βοὸς (μύρον) ἐμψ.]

Ἐμψυξις, εως, ἡ, Refrigeratio. [Aret. Ac. m. causs. 1, 9, p. 8 : Ψυχρὸν γὰρ ἦέρα ποθέουσι ἐς ἔμψυξιν· 2, 8, p. 21 : Ὅλον τὸν ἦέρα ἐς ἔμψ. ἐπισπώμενοι, et al. sæpius. L. Dindorf.]

[Ἐμψῡχία, ἡ, Animatio. Plut. Mor. p. 1053, B : Ὅπου μὲν τὴν ἄναψιν, ὅπου δὲ τὴν περίψυξιν ἀρχὴν ἐμψυχίας ποιεῖ. Sext. Pyrrhon. hypot. 2, 5, 25, p. 72 : Ὁ δὲ Ἐπίκουρός φησιν ἄνθρωπον εἶναι τὸ τοιοῦτοι μόρφωμα μετὰ ἐμψυχίας. Philo vol. 1, p. 5, 12 : Τάξιν, ποιότητα, ἐμψυχίαν. Athanas. vol. 2, p. 202; scriptor De anima post Philocaliam Origenis p. 661. || Refrigeratio. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 454 : Ἀρχέλαος ὑπὸ θερμοῦ καὶ ἐμψυχίας συστῆναι τὸν κόσμον. Θερμοῦ C pro θεοῦ Heerenius, ἐμψυχίας vertens Refrigerationis, coll. quæ de Archelai sententia, mundum esse ex calore et frigore ortum, tradit Diog. L. 2, 16. Probans correctionem Schneiderus ad Theophr. De sensu 53, vol. 2, p. 620, eodem modo interpr. ἐμψυχότερος ap. Theophr. V. vero Ἔμψυχος.]

Ἔμψῡχος, ὁ, ἡ, cui opp. ἄψυχος, In quo anima est, Animam in se habens, Anima vitali præditus, Animatus, [Animosa, Animalis add. Gl.] ideoque Spirans, Vivus. [Vividus, Gl.] Plato Phædro [p. 245, E] : Πᾶν γὰρ σῶμα ᾧ μὲν ἔξωθεν τὸ κινεῖσθαι, ἄψυχον· ᾧ δὲ ἔνδοθεν αὐτὸ ἐξ αὑτοῦ, ἔμψυχον· ὡς ταύτης οὔσης φύσεως ψυχῆς. Unde Cic. Tusc. 1 : Inanimum est enim omne quod pulsu agitatur externo : quod autem animatum est, id motu cietur interiore et suo; nam hæc est propria natura animi atque vis. [Soph. El. 1221 : Ἡ ζῇ γὰρ ἀνήρ; — Εἴπερ ἔμψυχός γ' ἐγώ· Œd. C. 1486. Antig. 1167 : Οὔ τίθημ' ἐγὼ ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν. V. similia infra ap. Suic. Eur. Alc. 140 : Εἰ δ' ἔτ' ἐστὶν ἔμψυχος γυνή· Med. 230 : Πάντων δ' ὅσ' ἐστ' ἔμψυχα καὶ γνώμην ἔχει, γυναῖκές ἐσμεν ἀθλιώτατον φυτόν. Thucyd. 7, 29 : Καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας κτείνοντες καὶ προσέτι καὶ ὑποζύγια καὶ ὅσα ἄλλα ἔμψυχα ἴδοιεν. Plat. Definitt. p. 415, A : Ἀθανασία οὐσία ἔμψυχος καὶ ἀίδιος μονή· Leg. 10, p. 902, B : Τὰ ἀνθρώπινα πράγματα τῆς ἐμψύχου μετέχει φύσεως· 903, E : Ἐκ πυρὸς ὕδωρ ἔμψυχον· 904, A : Ἐμψύχους οὔσας τὰς πράξεις ἁπάσας· 906, B : Ἐν ταῖς τῶν θεῶν ἐμψύχοις οἰκοῦσαι δυνάμεσι· Phædr. p. 276, A : Τὸν τοῦ εἰδότος λόγον λέγεις ζῶντα καὶ ἔμψυχον, οὗ ὁ γεγραμμένος εἴδωλον ἄν τι λέγοιτο δικαίως. Superl. Tim. p. 74, E : Ὅσα μὲν οὖν ἐμψυχότατα τῶν ὁστῶν ἦν, ὀλιγίστοις ξυνέφραττε σαρξίν. Plut. Mor. p. 960, C : Εἰ δέ τις ἀξιοῖ μὴ κολοβὸν εἶναι τὴν φύσιν, ἀλλὰ τὴν ἔμψυχον φύσιν ἔχειν τὸ μὲν λογικὸν, τὸ δὲ ἄλογον κτλ.] Antiphanes ap. Athen. 4, [p. 161, A] : Πρῶτον μὲν ὥσπερ Πυθαγορίζων ἐσθίει Ἔμψυχον οὐδέν. Sic Alexis ap. Eund. 9, [p. 386, C] : Ὁ πρῶτος εἰπὼν ὅτι σοφιστὴς οὐδεὶς ἐς Ἔμψυχον οὐδὲν ἐσθίει, σοφός τις ἦν. Ubi etiam quidam dicit, Οὐδενὸς ἐμψύχου μεταλαμβάνειν. Et ap. Eund. 7, [p. 308, A], Ulpianus τὸν χειστρέα vocari νῆστιν ait, quoniam οὐδὲν δέλεαρ ἐσθίει ἔμψυχον, et quoniam etiam ἀνελκυσθεὶς οὐ δελεάζεται οὔτε σαρκὶ, οὔτ' ἄλλῳ τινὶ ἐμψύχῳ. [Eurip. fr. Cret. ap. Porphyr. De abstin. 4, 19, v. 19 : Τήν τ' ἐμψύχων βρῶσιν ἐξεστῶν πεφύλαγμαι. Herodot. 2, 39 : Οὐδὲ ἄλλου οὐδενὸς ἐμψύχου κεφαλῆς γεύσεται Αἰγυπτίων οὐδείς. Plato Leg. 6, p. 782, C : Ἐμψύχων πάντων ἀπεχόμενοι. Orph. Lith. 362 : Ἀμίαντον ἔδωδῆς ἐμψύχοιο· 694 : Θυηλὴν ἐμψύχοιο.] Rursum Plato Tim. [p. 38, E] : Δεσμοὶς ἐμψύχοις σώματα δεθέντα. Apud Hermog. vero [De form. 2, p. 270] : Ὁ ἐνδιάθετος καὶ ἀληθὴς καὶ οἷον ἔμψυχος λόγος, Et velut animata oratio. [Isidor. Pel. Ep. 2, 251, p. 237 : Λόγος μὲν χρηστῶν πράξεως ἀσθενὴς ἐστι καὶ ἀδρανὴς· ὁ δὲ παρὰ τῶν πράξεων ἐμπνεόμενος ἔμψυχος καὶ γοργὸς καὶ δραστήριος. Suicer. Dionys. Isocr. c. 13, p. 560, 13 R. : Τὸ γὰρ μέγιστον καὶ κινητικώτατον τῶν ὅλων παραιτεῖσθαι (Isocratem) τὸ παθητικὸν καὶ ἔμψυχον. Longin. De subl. c. 34, 5 : Ἔμψυχα πάθη, περιουσίαν, ἀγχίνοιαν. Lucian. Demosth. c. 14 : Μόνος τῶν ῥητόρων ἔμψυχον, οὐ σφυρήλατον παρεῖχε τὸν λόγον. Ernest. Lex. rhet. Theocr. 15, 83 : Γράμματα ἔμψυχ', οὐκ ἐνόφαντα, ubi similia contulit Valck. Non dissimiliter Plut. Mor. p. 138, F : Τὸν ἀπὸ σώματος καὶ ὥρας ὀξὺν ἔρωτα τῶν νεογάμων ἀναφλέγομενον δεῖ μὴ διαρκῆ μηδὲ βέβαιον νομίζειν, ἂν μὴ περὶ τὸ ἦθος ἱδρυθεὶς καὶ τοῦ φρονοῦντος ἁψάμενος ἔμψυχον λάβῃ διάθεσιν· 683, A : Ἔλαθον ὑμᾶς οὐδὲν ἄλλο τῶν ῥευμάτων τούτων ἢ τὸ ἔμψυχον ἀφελὼν καὶ προαιρετικόν· 1053, C : Τῇ ἐκπυρώσει τὰ ἄψυχα τοῦ κόσμου εἰς τὸ ἔμψυχον τρέπεσθαι. Gorgiæ Leont. dicto Ἶπες, ἔμψυχοι τάφοι, de quo in Ἶψ, Wessel. contulit Diodor. 13, 29 : Εἰ μὴ πολιτογραφήσαντες αὐτοὺς βούλεσθε καταλιπεῖν ἔμψυχα τρόπαια τῶν μετηλλαχότων. « Νόμος ἔμψυχος, Lex viva. Isid. Pel. Ep. 3, 306, p. 378 : Βασιλεὺς ὑπὸ τῶν νόμων ἀρχόμενος ἔμψυχός ἐστι νόμος· et sim. Jo. Chrysost. de apostolis et pastoribus. Εἰκόνες ἔμψυχοι parentum sunt liberi, quia eos referunt. Jo. Chrys. Hom. 49, t. 5, p. 333. Athanas. ab inc. auct. in Vita ejus t. 2, p. 26, vocatur στήλη ἀρετῆς ἔμψυχος καὶ ἀθάνατος. Νεκρὸς ἔμψυχος, vocatur homo morbis pene confectus, Jo. Chrys. Hom. 1 de Lazaro t. 5, p. 37. Homo ebrius eid. Hom. 1 de statuis t. 6, p. 452, Hom. 10 in Genes. t. 1, p. 58. Cyrill. Al. in c. 3 Sophoniæ p. 623 eorum gentilium peccatum, qui non tantum maledicam linguam, sed etiam calamum adversus evangelii prædicationem strinxerunt, vocat ἔμψυχον ἁμαρτίαν, quia hujus eorum impietatis vestigia etiamnum in libris exstent et legantur. » Suicer. Superl. ap. Apollon. De constr. p. 19, 2 : Τὰ ἐμψυχότατα μέρη τοῦ λόγου δύο εἶναι, ὄνομα καὶ ῥῆμα· conf. p. 31, 27. L. D. || Ἔμψυχον, ὠὸν ὁλόκληρον, in Glossis iatricis Mss. ex cod. reg. 1673, Ovum integrum. Ducang. || Frigidus. Theophr. De sensu 53 : Καίτοι τούς γε τύπους οὐχ ἧττον εἰκὸς διαμένειν νυκτὸς, ὅσῳ ἐμψυχότερος ὁ ἀὴρ, Frigidior interpr. Schneid. vol. 2, p. 620, conferens ἐμψυχία, quod v. Leg. εὐψυχότερος, ut est C. Pl. 5, 14, 1 : Ἔτι δ' εὐψυχότερος καὶ εὐπαθέστερος ὅλως ὁ λεπτός (ἀὴρ). Sic ap. Dionys. A. R. 9, 31, Ἵνα τοῖς βλακεύουσι καὶ ἀποδειλιῶσιν ἐκ τοῦ ἀναγκαίου παραστῇ τὸ εὔψυχον prælubit cod. Vat., quum legeretur ἔμψυχον. Conf. etiam Εὔψυχος. L. Dindorf.]

[Ἐμψῡχότης vitium scripturæ ap. Hermiam Scholl. in Plat. Phædr. f. 9 (p. 61 Ast.) : Ταῦτα δὲ ἱκανῶς ἐνδείκνυται καὶ ἐμψυχότητα (ἐμψυχότατα ed. Ast.) διὰ τῆς εἰκόνος. Cramer.]

[Ἐμψυχοφαγία, ἡ, Animalium esus. Balsamon ad 1 Canon. Basilii p. 929 : Ἀπαγορεύοντες πᾶσαν ἐμψυχοφαγίαν. Angl. Item Epiphan. t. 1, p. 396, B, de Encratitis : Πᾶσαν δὲ ἀπαγορεύουσιν ἐμψ. Hase.]

Ἐμψῡχόω, Reddo ἔμψυχον, Animam indo s. inspiro, Animo, Vivifico, Epigr. [Glauci Anth. Pal. 9, 774, 1 : Ἀβάκχα Παρία μὲν, ἐνεψύχωσε δ' ὁ γλύπτας τὸν λίθον. Frequens in libris vitium est ἐμψυχῶσθαι, ἐμψυχωμένος pro ἐψυχῶσθαι, ἐψυχωμένος, ut ap. Cyrill. Al. In Jo. c. 10, p. 667, ab Suicero cit. in exemplum compositi ἐμψυχ. : Πιστεύομεν ὅτι θεὸς ὢν φύσει ἡ ὡς ἄνθρωπος ἐμψυχωμένος ψυχῇ λογικῇ· Socrat. H. E. 3, 7, p. 178, 11 : Τὸν ἐνανθρωπήσαντα οὐ μόνον εὐσαρκον ἀλλὰ καὶ ἐμψυ-

γωμένον ἀπεψήναντο· Geopon. 15, 2, 28 : Ἐπὰν δὲ A
δόξωσιν ἐμψυχῶσθαι αἱ ὕλαι πνεῦμα αὐτάρκες ἐπισπα-
σάμεναι. Scrib. ἐψυχ., ut codicis auctoritate factum
Chron. Pasch. p. 639, 20; 660, 15; 668, 15, et ap.
Damasc. Quæst. cap. 11, p. 34 ed. Kopp. : Τὸ αἰσθά-
νεσθαι καὶ ὁρέγεσθαι τοῦ ἐμψυχωμένου σώματος, facien-
dum restat. V. variet. script. ap. Nemes. De nat.
hom. p. 113, Plotin. Enn. 2, 3, p. 254, 4. L. Dind.]

[Ἔμψυχρος, ὁ, ἡ, Frigidus. Hippocr. Epid. p. 1190,
B : Ὁ ἐνψυχρότερος (sic) ἐν ψυχρῇ ὥρῃ καὶ χώρῃ ἐνθερ-
μότερος ἔσται. Si vera est scriptura. L. Dind.]

Ἐμψύχω, ὤξω, Refrigero, Frigus ingenero. In qua
signif. usurpavit hoc verbum non solum Alex. Aphr.
Probl. [1, 21, ubi pass.], verum etiam Galen. Ad
Glauc. ubi ait : Τὰ ἐμψύχειν τε καὶ τονοῦν δυνάμενα,
Quæ refrigerare possunt. [Et vol. 13, p. 4, C. Paul.
Æg. 2, 44 s. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 460 : Εἰ δὲ ἐγ-
καίοιντο, μιγνύναι τι τῶν ἐμψυχόντων. Aret. Ac. p. cur.
2, 2, p. 98 : Δυνατωτέρη δὲ τῶνδε τὸ βίον ἡ ῥίζα
ἐμψῦξαι, ξυρῆναι· 3, p. 102 etc. ῡ L. D. Athen. 15,
p. 676, C : Καὶ ὁ τῶν ῥόδων (στέφανος) ἔχει τι κεφα- B
λαλγίας παρηγορικὸν πρὸς τῷ καὶ ἐμψύχειν. Hemsr.
Clem. Pæd. 2, 8, 70 : Ἐμψύχει γὰρ χαίτην ἄλλως ὁ στέ-
φανος· et 71 : Ὁ χοῦν κιττὸς ἐμψύχει. Aor. ib. ἐνέψυξε·
partic. ib. 68 : Τῶν ἀναθερμαινόντων ἢ ἐμψυχόντων μύ-
ρων. Hase.]

Ἐμψύχωσις, Vivificatio, Animatio. Plotin. Enn. 4, 3,
p. 702, 5 : Διὰ δὴ τῷ λόγῳ τὴν εἴσοδον καὶ τὴν ἐμψύχω-
σιν διδασκαλίας καὶ τοῦ σαφοῦς χάριν γίγνεσθαι νομίζειν.
Nemesius De nat. hom. p. 110 : Διὰ τοῦτο συγχωρεῖ τὴν
ἐμψύχωσιν γίνεσθαι. L. D. Eademque leguntur, ut totum
cap. 2 et 3 Nemesii, inter opp. Gregor. Nyss. t. 1, C
p. 935, C. Hase.]

Ἐν, et Ἐνὶ ac Εἶν ap. poet., In. Hom. Od. Δ, [744] :
Ἦ ἔα ἐν μεγάρῳ· Il. X, [426] : Θανέειν ἐν χερσὶν ἑμῇσι·
Od. T, [172] : Κρήτη τις γαῖ' ἐστὶ, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι
πόντῳ. [Il. N, 608 : Κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ ἔγχος.]
Utraque autem præp. forma utitur in uno eodemque
versu, Il. [Δ, 258 : Ἡμὲν ἐνὶ πτολέμῳ ἠδ' ... ἐν δαιτί·]
Π, [630] : Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ', ἐνὶ
βουλῇ. Apud Eund. εἰν pro ἐν, Od. Λ, [162] : Ἦ εἰν
ἁλὶ κῦμα κυλίνδει. [Et multis aliis Il.] Εἰνὶ, poet. pro
ἐνὶ, In; ut [Hom. Il. Θ, 199, O, 150] εἰνὶ θρόνῳ [vel
θύρῃσι, Od. I, 417, etc. Usurpantur autem formæ
Ἐνὶ, Εἶν, Εἰνὶ etiam a Tragicis, ut Eurip. Iph. T.
1109 : Ὀλλυμένων ἐνὶ ναυσὶν ἔδαν. Soph. Tr. 6 : Ναίουσ'
ἐνὶ Πλευρῶνι· Antig. 1241 : Τίλη λαχὼν δεῖλαιος εἰν
Ἅιδου δόμοις; Eurip. Alcest. 232, 436, Here. F. 619.
Heracl. 893 : Λωτοῦ χάρις εἰνὶ δαιτί· Hippol. 734. Quo-
rum ll. plerisque vulg. formam supposuerunt librarii.
V. G. Dindorf. ad Alc. 232. De forma Ἰν v. in fine.]
In soluta autem oratione ἐν duntaxat locum habet. D
Thuc. 8, [37] : Ὁπόση δ' ἂν στρατιὰ ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ βα-
σιλέως ᾖ. Et paulo post [38], Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ Χίῳ εἰς
τοῦτο καθειστήκει τοῖς Ἀθηναίοις. Lucian. : Τὰ ἐν τῇ γῇ
καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ. [De locis dictum sæpe i. q. Ad,
Apud. Herodot. 5, 115 : Ἴωνες οἱ ἐν Κύπρῳ ναυμαχή-
σαντες. Sic ἐν Σαλαμῖνι 7, 166, ἐν Μυκάλῃ 9, 100, 101,
etc., et simil. passim historici aliique omnes. Pro πρὸς,
sic positum, infertur ab libris deterioribus Xenoph.
Anab. 1, 2, 10; 2, 4, 13; 4, 5, 22; 6, 4, 1, Hist. Gr.
1, 3, 2. || De locutione ὁρᾶν ἐν ὄμμασιν et sim. v.
quæ diximus in Εἶδω p. 211, A. Soph. Tr. 241 : Ὧν
ὁρᾷς ἐν ὄμμασιν· Antig. 764 : Ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρῶν. Eur.
Bacch. 1252 : Ὡς δύσκολον τὸ γῆρας ἀνθρώποις ἔφυ, ἐν τ'
ὄμμασι σκυθρωπόν.] Et ἐν χερσὶν ἔχειν, Habere in
manibus : quod etiam dicitur Habere præ manibus.
[Proprie Hom. Il. Α, 14 : Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκη-
βόλου Ἀπόλλωνος· O, 311; omissa præpos. 318. Sim.
Od. T, 577 : Ὅς δέ κε ῥηΐτατ' ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι·
Il. E, 557 : Ὄφρα καὶ αὐτὸν ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι κατέ-
κταθεν ὀξέϊ χαλκῷ· Η, 105 : Ἔνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη
βιότοιο τελευτὴ Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν. Et aliter Χ, 426 :
Ὡς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἑμῇσι. Pind. Pyth. 2, 13 :
Κείνας ἀγαναῖσιν ἐν χερσὶ ποικιλανίους ἐδάμασσε πώλους.
Soph. El. 1141 : Ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθείς.] Quum
autem dicunt ἐν ᾅδου [de quo in Ἅιδης], vel ἐν διδα-
σκάλου, seu παιδοτρίβου, subaudiunt οἴκῳ : cum qua
ellipsi utuntur et præp. εἰς, ut antea dictum fuit;
reperiturque et ap. Hom. talis utriusque usus. [Il. Ζ,
47 : Πολλά δ' ἐν ἀρνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται· Od. Η,
132 : Τοὶ δ' ἂρ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα· Κ,
282 : Ἕταροι δέ τοι οἵδ' ἐνὶ Κίρκης ἔρχαται· quod Α,
53, 62, dicitur addito μεγάρῳ. Soph. fr. Terei ap.
Stob. Flor. vol. 3, p. 26 : Αἱ νέαι μὲν ἐν πατρὸς ἥδιστον,
οἶμαι, ζῶμεν ἀνθρώπων βίον. Eur. Iph. A. 926 : Ἐν
ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου τραφεὶς Χείρωνος. Aristoph. Nub.
972 : Ἐν παιδοτρίβου καθίζοντες. Eupolis ap. Athen. 3,
p. 106, B : Ἐν Φαίακος ἔφαγον καρίδας. Theocr. 15, 24 :
Ἐν ὀλβίῳ ὄλβια πάντα. Diodor. Anth. Pal. 7, 632, 1 :
Κλίμαχος ἐξ ὀλίγης ὀλίγον βρέφος ἐν Διοδώρου κάππεσεν.
Arat. Phæn. 224 : Ἐν Διὸς εἰλεῖται. Thucyd. 6, 54,
bis : Ἐν Πυθίου, et Isæus p. 54, 14, idemque ib. 13 :
Ἐν Διονύσου. Plato Prot. p. 320, A : Ἐν Ἀρίφρονος·
Theæt. p. 206, A. De ἐν ἡμετέρου v. in Ἡμέτερος. De ἐν
γειτόνων in Γείτων, si modo in exx. ibi citt. ἐν scrib., ut
Thomas p. 369 : Ἐν γειτ. εἰμί· ἀεὶ γὰρ ἡ ἐν πρόθεσις στάσιν
δηλοῖ, credidit, non ἐγ, h. e. ἐκ : quod constaret ex ejus-
modi loco qui articulum haberet interjectum, ἐν τῶν
γειτόνων, qualem non vidi. Figurate Aristid. vol. 1, p.
572 : Μὴ δευτέρων σχετλιωτέρων δεῖσθε, ἀλλὰ γενίσθε ἐν
ὑμῶν αὐτῶν. V. Ἐμαυτοῦ. Ap. Byzantinos extra locu-
tiones ellipticas ἐν conjungi cum genit., ut ἐν δευτέρας,
ἐν παρασκευῆς, ἐν κυριακῆς etc., monuit Reisk. ad Con-
stant. Cærim. p. 312, A, vol. 2, p. 619. Vitiosum est
ἐν ἑκατέρων τῶν ἀγρῶν in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p.
850, 32.] || Ἐν interdum pro εἰς, i. e. pro In ha-
bente accus. Hesiod. Theog. [189] : Κάββαλ' ἀπ' ἠπείροιο
μέσῳ [πολυκλύστῳ] ἐνὶ πόντῳ. Tale est quod ex
Hom. affertur, ἐν χερσὶ πεσεῖν pro εἰς χεῖρας. [Il. Ζ, 81 :
Ἠλν αὖτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν φεύγοντας πεσέειν· O, 229 :
Ἀλλά σύγ' ἐν χείρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσανόεσσαν· Δ, 482 :
Ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν· Ε, 586 : Ἔκπεσε δίφρου κύμ-
βαχος ἐν κονίῃσιν· 588 : Χαμαὶ βάλον ἐν κον. Ν, 508,
520. Κ, 570 : Νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ... ἔναρα θῆκε· Π, 258 :
Ἔστιγον, ὄφρ' ἐν Τρωσὶ μέγα φρονέοντες θρουσαν. Thuc.
7, 87 : Ἐν τοιούτῳ χωρίῳ ἐμπεπτωκότας. Plat. Hipp.
maj. p. 298, C : Ἐν τῇ αὐτῇ ἐμπεπτωκότες ἀπορίᾳ·
Euthyd. p. 292, E. Et alibi cum hujusmodi verbis
ap. optimos quosque.] Sic autem et in quopiam Xen.
l. legi, Ἦλθοι ἐν τῇ Ἑλλάδι, si mendo carent exempll.,
pro ἦλθοι εἰς τὴν Ἑλλάδα. Sic vero vicissim poni εἰς
pro ἐν antea docui. [Pausan. 7, 4, 3 : Διαβάντες ἐν τῇ
Σάμῳ. Cujusmodi usus præpositionis quum Byzanti-
nis frequentior esset quam scriptoribus vel Pausaniæ
supparibus, ἐν pro εἰς non mirum illatum interdum
esse ab librariis, ut vicissim εἰς pro ἐν. Ita Thucyd.
7, 17, Ἀποστελοῦντες ὁπλίτας ἐς τὴν Σικελίαν libri pau-
cissimi, plerique ἐν τῇ Σικελίᾳ. Contra Herodoti 6, 72,
Ἔφυγε ἐς Τεγέην plerique, perpauci ἐν Τεγέῃ. Quo-
modo loqui solent, ut dixi, Byzantini, velut Tzetz.
Hist. 2, 454 : Ἐν Καλυδῶνι ἐπελθών· 3, 279 : Μετὰ τὰ
Τροίας τρόπαια στραφεὶς ἐν τῇ πατρίδι, aliique plurimi.
|| Dicitur autem non tantum de locis, sed etiam de
rebus, ubi Gallice vert. *Par.* Xen. OEc. 2, 12 : Εἰ μήτε
αὐτὸς πώποτε κτήσαιτο αὐλοὺς μήτε ἄλλος αὐτῷ παράσχοι
ἐν τοῖς αὐτοῦ μανθάνειν. Plato Reip. 3, p. 392, E : Ἀπο-
λελοῦν μέρος τι πειράσομαί σοι ἐν τούτῳ δηλῶσαι ὃ βούλο-
μαι, et al. Thucyd. 1, 10 : Ἐν ταῖς Φιλοκτήτου ναυσὶ δεδήλωκε. Vel de hominibus, ut Xen. Hier. 8, 6 :
Παιδικὰ, ἐν οἷς δὴ καὶ σὺ μάλιστα κατεμέμψω τὴν τυραν-
νίδα. Plato Phileb. p. 21, B : Οἰκοῦν ἐν σοὶ πειρώμεθα
βασανίζοντες τοῦτο; Soph. p. 239, B : Ἐν σοὶ σκεψώ-
μεθα. Aliter Pind. Ol. 4, 29 : Φύονται δὲ καὶ νέοις ἐν
ἀνδράσι πολιαὶ θαμὰ καὶ παρὰ τὸν ἁλικίας ἑοικότα χρόνον.]
Ἐν pro Inter, ut ap. Lat. In : ut ἐν οἷς ἦν pro Inter
quos erat. [Hom. Il. Γ, 31 et al. : Ἐν προμάχοισι φα-
νέντα· Ι, 709 : Καὶ ὃ αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι·
Σ, 579 : Σμερδαλέω δὲ λέοντε δύ' ἐν πρώτῃσι βόεσσι
ταῦρον ἐρύγμηλον ἐχέτην· Κ, 127 : Κείνους δὲ κιχησόμε-
θα πρὸ πυλάων ἐν φυλάκεσσι· 435 : Θρῄκιες οἷδ' ἀπάνευθε

νεήλυδες· ἐν δέ σφιν Ῥῆσος βασιλεύς· O, 632 : Ἐν δὲ A τῆσι (bobus) νομεύς· N, 689 : Ἐν δ' ἄρα τοῖσιν ἦρχ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς· E, 9: Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης· P, 26 : Καί μ' ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν ἔμμεναι· M, 41 : Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῆσι κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται· P, 728 : Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐν τοῖσιν ἐλίξεται. Pind. Ol. 2, 86 : Πηλεύς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται· Pyth. 3, 21 : Ἔστι δὲ φῦλον ἐν ἀνθρώποισι ματαιότατον. Æsch. Prom. 973 : Καὶ αἱ δ' ἐν τούτοις λέγω. Herodot. 1, 8 : Ἐν τοῖσι (καλοῖς) ἓν τόδε ἐστὶ, etc. Paullo aliter Hom. Od. B, 194 : Τηλεμάχῳ δ' ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι αὐτὸς, ubi est In primis, Præ omnibus. De ἐν πρώτοις, Inprimis, v. in Πρῶτος. || Hic notanda formula ἐν τοῖς seq. superlativo adjectivi vel adverbii. Herodot. 7, 137 : Τοῦτό μοι ἐν τοῖσι θειότατον φαίνεται γενέσθαι. Thucyd. 1, 6 : Ἐν τοῖς πρῶτοι δὲ Ἀθηναῖοι τόν τε σίδηρον κατέθεντο κτλ. 3, 17 : Ἐν τοῖς πλεῖσται δὴ νῆες ἅμ' αὐτοῖς εὐεργοὶ κάλλει ἐγένοντο· 81 : Ἐν τοῖς πρώτη ἐγένετο (seditio)· 7, 24 : Μέγιστον δὲ καὶ ἐν τοῖς πρῶτον ἐκάκωσε τὸ στράτευμα ἡ τοῦ Πλημυρίου λῆψις· 71 : Ἐν τοῖς χαλεπώτατα διῆγον· B 8, 90 : Ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα καὶ ἐκ πλείστου ἐναντίος τῷ δήμῳ. Quibus Il. addendus videtur 4, 105, ubi δύνασθαι ἐν τοῖς πρώτοις τῶν ἠπειρωτῶν est in libris, omitto autem addere copiam similium ex Platone recentioribusque nonnullis, quorum paucos indicavit Wolf. ad Reiz. de incl. acc. p. 21 sq. Qui notavit etiam genus neutrum articuli, quod, etiam sequente alius generis nomine, constanter servatur apud antiquiores, etiam sequente alius generis nomine, in fem. reperiri mutatum apud Dionys. Ant. Rom. 4, 14 : Ἑορτὴν σεμνὴν ἐν ταῖς πάνυ καὶ πολυτελῆ· et ib. 15. Comparativo jungitur Plat. Euthyd. p. 303, C : Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα οἱ λόγοι ὑμῶν καλὰ ἔχουσιν, ἐν δὲ τοῖς καὶ τοῦτο μεγαλοπρεπίστερον, ubi superl. restituit Steph. Ceterum toties in Il. Plat. et Thuc. adverbium vel adjectiv., quod alio casu positum erat, in dativum est mutatum in libris, ut Aristidi vol. 1, p. 79, 15 : Τούτου κάλλιστ' ἔχειν, ὅστις τὴν δοθεῖσαν ἑαυτῷ τοῦ βίου μοῖραν ἐν τοῖς καλλίστοις ἐξέπλησε, non dubitem reddere adv. κάλλιστα.] || Alicubi etiam ἐν C οἷς, Apud quos, vel Coram quibus. Sic Plato Symp. [p. 175, E] : Ἐν μάρτυρσι τῶν Ἑλλήνων πλέον ἢ τρισμυρίοις. [Hom. Il. I, 528 : Ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοισιν· K, 445 : Ἦ ῥα κατ' αἶσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν. Conf. A, 109, I, 121, Ψ, 456, etc. Ω, 107 : Ἐννῆμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν Ἕκτορος ἀμφὶ νέκυι· Od. A, 114 : Ἦστο γὰρ ἐν μνηστῆρσι· Σ, 138 : Καὶ γὰρ ἐγώ ποτ' ἐμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι. Æsch. Eum. 233 : Δεινὴ γὰρ ἐν βροτοῖσι κἀν θεοῖς πέλει τοῦ προστροπαίου μῆνις. Soph. Aj. 836 : Πάντα τἀν βροτοῖς πάθη. Et alibi Thucyd. 2, 64 : Ὄνομα μέγιστον ἔχουσαν ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις. Quos Il. cum similibus, qui plurimi sunt ubique, referre licet etiam ad signif. Inter, de qua supra. Plato Protag. init. : Ὡς γ' ἐν αὐτοῖς ἡμῖν εἰρῆσθαι· Reip. 8, p. 565, B : Λέγοντες ἐν τῷ δήμῳ, et alibi sæpissime. || Paullo aliter Hom. Il. I, 647 : Ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὁππότ' ἐκείνων μνήσομαι, ὡς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρεΐδης· P, 16 : Κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρέσθαι· B, 274 : Νῦν δὲ τόδε μέγ' ἄριστον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν, ὃς τὸν λωβητῆρα D ἐπισσεύοντα ἔσχ' ἀγοράων. Xenoph. OEc. 11, 8 : Τιμᾶς ἐν πόλει καὶ εὐνοίας ἐν φίλοις.] Significat autem Apud et in alio genere loquendi : ut Ἐν ἑαυτῷ εἶναι, Lucian., Apud se esse, Mentis compotem esse, vel Sui compotem esse. Huic opp. ἔξω ἑαυτοῦ εἶναι. [V. Ἑαυτοῦ p. 12, B, C, et Ἐμαυτοῦ. Soph. Phil. 950 : Ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτῷ γενοῦ. Cum genit. Aristoph. Vesp. 642 : Κάστιν οὐκ ἐν αὐτοῦ. Item in ead. formula, ubi est Mecum, de qua et ipsa v. in Ἐμαυτοῦ et Ἑαυτοῦ, Plat. Theæt. p. 192, D: Ἐν ἐμαυτῷ μεμνημένος· Crat. p. 384, A : Προσποιούμενός τι αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ διανοεῖσθαι.] || Ἐν πορφύρᾳ esse dicitur aliquis pro Purpura amictus. Tale est Act. 1, [10]: Ἀνδρες ἐν ἐσθῆτι λευκῇ, In albis vestibus. Sic autem Herodot. 2, [159] : Ἐν τῇ δὲ ἐσθῆτι ἔτυχε ταῦτα κατεργασάμενος, ἀνέθηκε τῷ Ἀπόλλωνι, Vestem in qua hæc gesserat. Possumus autem dicere In qua veste; pro Qua veste indutus : ut dixit Ovid. : Sive erit in Tyriis, Tyrios laudabis amictus; et Sueton. : In crepidis, pro Crepidato, et, In Caliga, pro Caligato.

Est autem ap. Lucian. præsertim frequens hic præp. ἐν usus, si bene memini. [De salt. c. 5 : Ἔτι γὰρ τοῦτό μοι τὸ λοιπὸν ἦν ἐν βαθεῖ τούτῳ πώγωνι καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ καθῆσθαι μέσον ἐν τοῖς γυναίοις. Soph. Trach. 613 : Θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι. Et alii quivis. Conjungitur præterea cum dat. rei aliis multis modis, cujus usus pauca exx. de innumeris memorasse sufficit. Hom. Il. Ψ, 671 : Οὐδ' ἄρα πως ἦν ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι· Γ, 20 : Ἀντίθιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ ὀιωτῆτι· K, 217 : Αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέστω. Pind. Ol. 1, 21 : Δέμας ἀκίντητον ἐν ὁρόμοισι παρέχων· 2, 47 : Νέοις ἐν ἄεθλοις ἐν μάχαις τε πολέμου τιμώμενος. Hom. Il. P, 739 : Μνύθουσι δὲ οἶκοι ἐν σέλαϊ μεγάλῳ· Od. Z, 305 : Ἣ δ' ἧσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ· Il. N, 555 : Νέστορος υἱὸν ἔρυτε καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν. Soph. Trach. 10 : Ὅς μ' ἐν τρισὶν μορφαῖσιν ἐξήτει πατρὸς· Aj. 306 : Πατέρα τὸν σὸν ἐν λυγρῷ γήρᾳ προλείπων· OEd. T. 1430 : Τοῖς ἐν γένει. Vid. Γένος. Xenoph. Reip. Ath. 1, 2 : Πᾶσι τῶν ἀρχῶν μετεῖναι ἔν τε τῷ κλήρῳ καὶ ἐν τῇ χειροτονίᾳ.] || Ἐν ἐμοί ἐστι, In me est, pro In potestate mea est. Demosth. [p. 292, 23] : Ἐν γὰρ τῷ θεῷ τὸ τούτων [τούτου] τέλος ἦν, οὐκ ἐν ἐμοί. Huc pertinet quod ex Soph. [OEd. T. 314] affertur, Ἐν σοι ἐμὲν, pro Abs te pendemus. [OEd. C. 1443 : Ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι καὶ τῇδε φῦναι χάτέρᾳ. Et alibi sæpe.] Sed Bud. ἐν ὑμῖν ἐστι ap. Antiphontem [Lysiam p. 95, 7 (40, 3)] vertit etiam Vestrum est, ἔργον ὑμῶν ἐστι. [Pind. Ol. 13, 99 : Νῦν δ' ἔλπομαι μὲν, ἐν θεῷ γε μὰν τέλος. Æsch. Pers. 172 : Πάντα γὰρ τὰ κεῖθ' ἐν ὑμῖν ἐστί μοι βουλεύματα. Eurip. Med. 228 : Ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα γιγνώσκειν καλῶς, κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' ὁ σύμβιος πόσις. Herodot. 3, 85; 6, 109. Thucyd. 2, 35 : Ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετὰς κινδυνεύεσθαι. Et aliter 64 : Ταῦτα ... μὴ ἐν ὑμῖν κωλυθῇ. Plato Protag. p. 310, E : Εἰ γὰρ, ὦ Ζεῦ καὶ θεοί, ἐν τούτῳ εἴη. Soph. OEd. C. 247 : Ἐν ὑμῖν, ὡς θεῷ, κείμεθα πλάμονες. || Aliter Soph. Trach. 621 : Οὔτι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε· Aj. 1136 : Ἐν τοῖς δικασταῖς κοὐκ ἐμοὶ τόδ' ἐσφάλη· Antig. 925 : Εἰ ταῦ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλά· OEd. C. 1214 : Ὅστις τῶν C πλέονος μέρους χρῄζει, τοῦ μετρίου παρεὶς, σκαιοσύναν φυλάσσων ἐν ἐμοὶ κατάδηλος ἔσται. Eur. Hipp. 324 : Ἐν δέ σοι λελείψομαι· 1320 : Σὺ δ' ἐν τ' ἐκείνῳ κἀν ἐμοὶ φαίνει κακός.] || Ἐν ἐμοὶ θρασὺς, Soph. [Aj. 1315], pro Audax adversum me. [Ib. 1092 : Μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφὰς εἶτ' αὐτὸς ἐν θανοῦσιν ὑβριστὴς γένῃ. Eurip. Or. 754 : Ἐν γυναιξὶ δ' ἄλκιμος.] || Ἐν interdum temporis signif. habet : ut, Ἐν σπονδαῖς, ap. Thuc. [2, 5], pro οὐσῶν τῶν σπονδῶν, schol. [Xen. Anab. 3, 1, 1. Thuc. 3, 13 : Ὅτι ἔτι ἐν τῇ εἰρήνῃ ἐπίμψαμεν ὡς ὑμᾶς.] Sic ἐν τούτῳ sæpe pro Interea : Xenoph. : Καὶ ἐν τούτῳ ἡ ἑτέρα γυνὴ προσελθοῦσα εἶπε. [Cyrop. 7, 4, 7 et 8. Soph. Phil. 1078 : Χοὗτος τάχ' ἂν φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβοι λῴων τιν' ἡμῖν. Herodot. 1, 126; Plato Protag. p. 317, E.] Dicitur et ἐν τούτοις. [Plato Tim. p. 42, C, Conv. p. 220, B.] Sed et ἐν οἷς pro Quo tempore, affertur ex Plat. Epist. : Ἐν οἷς τί χρῆν ποιεῖν ἐμέ; [Singulari Soph. Trach. 929 : Κἀν ᾧ τὸ κεῖσε δεῦρό τ' ἐξορμώμεθα. Herodot. 4, 95; 6, 89, Plato Conv. p. 185, D, etc., Xenoph., Thucyd., al. Item ἐν ὅσῳ, ead. signif., Thucyd. 3, 28 : Ἐν ὅσῳ δ' ἂν πάλιν ἔλθωσι, et ib. 81, et al.] Sic In bello, pro Tempore belli, interdum. Dicunt et ἐν δυσὶν, τρισὶν ἡμέραις, pro Spatio duorum dierum, vel Intra duos dies. Xen. Cyrop. 5, [3, 28]: Ἐν ἓξ ἢ ἑπτὰ ἡμέραις ἐλθεῖν. Et quod Hippocr. dixit, Ἐν ἑπτὰ ἡμέρῃσιν ἀποθνήσκουσιν, interpr. Celsus, Intra septimum diem. [Pind. Ol. 1, 6 : Μηκέθ' ἁλίου σκόπει ἄλλο θαλπνότερον ἐν ἀμέρᾳ φαεννὸν ἀστρον· 2, 67 : Ἴσον δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ, ἴσα δ' ἐν ἀμέραις· 6, 105 : Ἐν χειμερίᾳ νυκτί. Ib. 37 : Ἐν παντὶ χρόνῳ. Et sic apud alios quosvis cum his similibusque nominibus. Huc referenda etiam formula ἐν τῷ αὐτῷ Plat. Conv. p. 192, D, et al. sæpe.] || Ἐν alicubi quod Lat. Ex : ut, Ἐν οἴνῳ γλυκεῖ διεσάσι : in quo loquendi genere Plin. præp. Ex utitur. [In ead. phrasi Hom. Od. Ω, 73 : Ἠῶθεν δή τοι λέγομεν λεύκ' ὄστε', Ἀχιλλεῦ, οἴνῳ ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι.] || Ἐν φαρμάκῳ ἐστὶ, Vice medicamenti est, Pro medicamento est, VV. LL. [De distantia Diodor. 19, 39 : Ἐν τετταράκοντα σταδίοις ἀντιστρατοπεδευουσῶν τῶν δυναμεων·

20, 74, et al. Ap. gramm. sæpissime i. q. Per, ut ap. Phrynich. p. 39: Ἐν τοῖς δυοῖν (ι) Ἀλκαιικόν. Iisdem usitatæ formulæ sunt ἐν συναλοιφῇ, ἐν συγκοπῇ et similes. Notandum etiam hoc schol. Aristoph. Ran. 575: Ἐν δὲ τῷ Καλλιστράτῳ γέγραπται τοὺς ψιάθους· cui conf. εἰς supra p. 293, A. Ap. Christianos conjungitur cum nominibus θεὸς, κύριος, Χριστός. Phot. Epist. ad Taras. Bibliothecæ præmissa: Φώτιος ἠγαπημένῳ ἀδελφῷ Ταρασίῳ ἐν κυρίῳ χαίρειν.] || Ἐν cum variis dativis, locum adverbii obtinet: ut ἐν δίκῃ pro Merito, ἐνδίκως: ἐν καιρῷ, vel ἐν καλῷ, pro Opportune, Commode; ἐν τάχει pro Celeriter, vel Primo quoque tempore: ἐν σπουδῇ, Serio, [ἐν μέρει, Vicissim]. Horum autem et multorum similium exempla suis ponenda erunt ll. [Soph. OEd. T. 80: Εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ σωτῆρι βαίη. Atque sic conjungitur cum nominibus quæ statum vel habitum indicant. Hom. Od. T, 549: Κλαῖον καὶ ἐκώκυον ἔνπερ ὀνείρῳ· 581. Æschyl. Ag. 891: Ἔν τ' ὀνείρασιν ... ἐξηγειρόμην. Soph. OEd. T. 981, Phil. 847: Ἐν νόσῳ. Porro Il. H, 302: Ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντε· I, 230: Ἐν δοιῇ δὲ σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι νῆας ἐϋσσέλμους (Callim. Jov. 5: Ἐν δοιῇ μάλα θυμός)· X, 61: Ὅν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῷ αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει· 483: Ἐμὲ στυγερῷ ἐνὶ πένθεϊ λείπεις χήρην ἐν μεγάροισι· I, 143: Ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ· 285. Soph. El. 290: Οὔτις ἐν πένθει. Pind. Ol. 1, 15: Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ· 2, 82: Ὅρμοισι τῶν χέρας ἀναπλέκοντι καὶ στεφάνας βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθυος. Æsch. Cho. 222: Ἀλλ' ἐν κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς γελᾶν θέλεις, et al. || Conjungitur etiam cum adjectivis. Hom. Il. Θ, 491: Ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος. Soph. OEd. C. 1575: Ἐν καθαρῷ βῆναι. Eur. Or. 16: Τὰς γὰρ ἐν μέσῳ σιγῶ τύχας, et al. Sic ἐν βραχεῖ, de quo v. in Βραχύς. (Ap. Plat. Conviv. p. 217, A: Ὥστε ποιητέον εἶναι ἐν βραχεῖ ὅ,τι κελεύοι Σωκράτης, melius scribi videtur ἔμβραχυ, quod v.) Gl.: Ἐν βραχεῖ, Propediem. Aliter Soph. El. 673: Ἐν βραχεῖ ξυνθεὶς λέγω, et al. OEd. Col. 82: Ἐν ἡσύχῳ ἔξεστι φωνεῖν· 1675: Ἐν πυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παροίσομεν. Eurip. Hec. 806: Ταῦτ' οὖν ἐν αἰσχρῷ θέμενος (quod Dionys. A. R. 8, 67 dicit ἐν αἰσχύνῃ θέμενοι)· Or. 27: Ἐν κοινῷ σκοπεῖν· Heracl. 971: Οὔκουν ἔτ' ἐστὶν ἐν καλῷ δοῦναι δίκην (eademque formula Plat. Reip. 9, p. 571, B, aliique multi)· Iph. A. 1199: Ἐν ἴσῳ γὰρ ἦν τόδε· Hel. 1227: Ἐν εὐμαρεῖ γοῦν σὴν κασιγνήτην θανεῖν; Iph. T. 762: Ἐν ἀσφαλεῖ γάρ. Dionys. A. R. 8, 60: Οὐκ ἐν δυνατῷ ἦν. Et aliis infinitis. Vel participiis, ut δέοντι, παρόντι, quæ v.] || Ἐν cum dat., seq. verbo εἶναι, sæpe per verbum act. redditur, ut ἐν φόβῳ εἰμὶ, In metu sum, Metuo. Sic ἐν δυνάμει εἶναι ap. Thucyd. et Plat., pro Posse. Sed sæpe etiam per verbum pass. vel neutr. verti debet: ut ἐν αἰτίᾳ εἶναι, Accusari; ἐν ὀργῇ εἶναι, Invisum esse; ἐν ἡδονῇ εἶναι, Placere. Quorum itidem aliorumque hujusmodi dicendi generum exx. quærenda suis locis, i. e. in ipsis nominibus, ut in Φόβος, Αἰτία, Ὀργὴ, etc. Jungitur et aliis verbis, ut ἐν νῷ ἔχειν, Recordari, ad verbum Habere in mente. [Item ἐν αἰτίᾳ, φροντίδι ἔχειν. Et cum γίγνεσθαι, ut Herodoti 2, 82: Οἱ ἐν ποιήσει γενόμενοι. (Et sim. sine verbo Plat. Reip. 6, p. 489, B: Οἱ ἐπιεικέστατοι τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ· 7, 581, B: Ταυτὸ ποιοῦσι τοῖς ἐν ἀστρονομίᾳ.) V. autem in Εἰμὶ, p. 259-60.] || Ἐν interdum supervacaneum est: ut ἐν βέλει πληγεὶς, Eur. [Trypho in Anth. Pal. 11, 488], Telo percussus. Sic ἐν γάλακτι χαίρων, Epigr. pro Lacte gaudens. [Pind. Ol. 13, 53: Τὰ δὲ καί ποτ' ἐν ἀλκᾷ πρὸ Δαρδάνου τειχέων ἐδόκησαν ἐπ' ἀμφότερα μαχᾶν τέμνειν τέλος. Æsch. Pers. 251: Ἐν μιᾷ πληγῇ κατέφθαρται πολὺς ὄλβος. Soph. Aj. 1017: Ἀνὴρ δύσοργος, ἐν γήρᾳ βαρύς· 488: Εἴπερ τινὸς σθένοντος ἐν πλούτῳ Φρυγῶν· Phil. 102: Ἐν δόλῳ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν· 1393: Εἴ σέ γ' ἐν λόγοις πείσειν δυνησόμεσθα μηδέν. Alciphr. Ep. 1, 33: Ἀμυνοῦμαι αὐτὰς οὐκ ἐν σκώμμασιν, οὐδ' ἐν βλασφημίαις, ἀλλ' ἐν οἷς μάλιστα ἀνιάσονται. Rectius quam in hujusmodi ll. abundare dicitur apud recentiores, maximeque Byzantinos, qui ἐν cum dat. conjunctum sæpissime ponunt loco simplicis dat., de quo et Ducang. monuit App. ad Gloss. p. 68, et alii multi. Agath. 2, 20, p. 59, B: Ἔστι γὰρ ὁ παρασάγγης ... στάδια ... ἐν ἑνὶ μόνῳ τῶν εἴκοσι πλείονα. Jo. Malal. p. 50, 12: Λαβὼν ἐν ᾗ ἐβάσταζεν ἀξίνῃ ἔκλασε τὸ ξύλον. Tzetz. Hist. 2, 530: Ἐν σιαγόνι ἔκτεινεν ὄνου χιλίους· 994: Ἄρτων θερμοῖς ἐν ἄσθμασι τοῦτον ξενοδοχοῦντα· 3, 753: Ὁ Ἀβραδάτας ᾔμασσε τοὺς ἵππους ἐν τῷ κέντρῳ· 4, 304: Ἐν τῷ δρεπάνῳ συντεμὼν τὴν σπεῖραν τοῦ θηρίου· 1, 719: Βάλλεται δὲ παρά τινος ὁρμῶν ἐν ἀκοντίῳ, etc. || Recentior etiam est usus ap. Jo. Malal. p. 431, 4: Σκευῶν διαφόρων ἐν ἀργύρῳ, Argenteorum. || Πολὺν κόσμον ἔχειν ἀργύρου καὶ χρυσοῦ, ἔν τε ὅρμοις καὶ ψελλίοις καὶ ἐκπώμασι καὶ νομίσμασιν, Polyæn. 8, 40. In eadem historia Plut. Mor. p. 260, A: Ἄργυρος ἐν ἐκπώμασιν. Hemst. Conjungitur etiam cum advv. loci, ut, ἐν Ἀθήνησιν, ἐν Ὀλυμπίασιν, (ἐν Πλαταιᾶσιν sch. Arist. Ran. 706). V. Bast. Ep. cr. p. 189 sq.] || Ἐν δὲ ap. poetas, necnon ap. Herodot., pro Inter alios, vel Inter alia autem [2, 172]: Ἦν οἱ ἄλλα τε ἀγαθὰ μύρια, ἐν δὲ καὶ ποδανιπτὴρ χρύσεος· et [5, 95]: Καὶ ἄλλα πολλὰ ἐγίνετο, ἐν δὲ καὶ Ἀλκαῖος. [Conf. 1, 185, 192; 2, 43, 78, 176; 3, 15, 38; 8, 113. Hom. Il. B, 588: Ἐν δ' αὐτὸς κίεν· Π, 551: Ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι· Od. Ω, 498: Ἐν δ' ἄρα Λαέρτης Δολίος τ' ἐς τεύχε' ἔδυνον. Soph. Tr. 206: Ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων ἴτω κλαγγά· OEd. C. 55: Ἔχει δέ νιν (lucum) Ποσειδῶν, ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεός· T. 27: Ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς σκήψας ἐλαύνει· 181: Ἐν δ' ἄλοχοι ... ἐπιστενάχουσιν· El. 713, Aj. 675, Antig. 420, 1274. Theocr. 2, 68: Πολλὰ μὲν ἄλλα θηρία πομπεύεσκε περισταδὸν, ἐν δὲ λέαιναι. Parthen. Erot. c. 19: Πολλάς τε ἄλλας γυναῖκας κατέσυραν, ἐν δὲ καὶ τὴν Ἀλωέως γυναῖκα. Adjecto dativo Plat. Euthyd. p. 303, C: Ἐν δὲ τοῖς καὶ τοῦτο μεγαλοπρεπέστερον. || Dicitur sic seqq. partt. γὰρ, δὲ, μὲν, etiam de loco, ut sit In. Hom. Od. T, 173: Κρήτη τις γαῖ' ἐστὶ ... ἐν δ' ἄνθρωποι πολλοὶ ... ἐν μὲν Ἀχαιοὶ, ἐν δ' Ἐτεόκρητες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες· N, 244: Ἐν μὲν γάρ οἱ σῖτος ἀθέσφατος, ἐν δέ τε οἶνος γίγνεται· 247: Ἔστι μὲν ὕλη παντοίη, ἐν δ' ἀρθμοὶ ἐπηετανοὶ παρέασι· Il. I, 361: Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας νῆας, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας. Et E, 740: Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν, δεινὴν, ἣν πέρι μὲν πάντῃ φόβος ἐστεφάνωται, ἐν δ' Ἔρις, ἐν δ' Ἀλκὴ, ἐν δὲ κρυόεσσα Ἰωκὴ, ἐν δέ τε Γοργείη κεφαλή· et sim. in descriptione scuti Herculei sæpissime ap. Hesiodum. Od. Δ, 358: Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος· H, 95, 129, N, 105 sq. Herodot. 9, 32. || Item ut sit Intus, Il. T, 16: Ἐν δέ οἱ ὄσσε δεινὸν ὑπὸ βλεφάροισιν, ὡσεὶ σέλας, ἐξεφάανθεν· Od. Z, 131: Βῆ δ' ἴμεν ὥστε λέων ..., ὅστ' εἶσ' ὑόμενος καὶ ἀήμενος· ἐν δέ οἱ ὄσσε δαίεται· Il. Φ, 57: Ἐν δέ οἱ ἦτορ ἄλκιμον ὡρμᾶτο πτολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι. Item seq. γὰρ, ib. 586: Ἐν γάρ οἱ πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἀνέρες εἰμέν. || Ἐν dirimitur a casu quem regit interpositis particulis quum aliis pluribus, ut γὰρ, γὲ, δὲ, δὴ, μὲν, τὲ, tum πὲρ, Hom. Od. T, 549, 581: Ἔνπερ ὀνείρῳ. Et ποτὲ, Pind. Pyth. 2, 32: Μεγαλοκευθέεσσιν ἔν ποτε θαλάμοις. Callim. Dian. 238: Ἔν κοτε παραλίῃ· Lav. Min. 57. Et οὐ, Eur. Bacch. 1288: Ὡς ἐν οὐ καιρῷ πάρει. Et aliis voce. Od. A, 115: Δήεις δ' ἐν πήματα οἴκῳ· Δ, 452: Ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν· 846: Αἰμένες δ' ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ ἀμφίδυμοι. || Ponitur post substantivum, ubi præpositionem sequitur adjectivum, Il. X, 61: Αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ, et alibi sæpe; Soph. OEd. T. 98: Χθονὶ ἐν τῇδε· aut genitivus locum adjectivi tenens, ut Maneth. 2, 339: Πρήξεσι δ' ἐν βιότου πάντες μακάριστοι ἔασιν· 6, 302: Ζώῳ ἐν ἐκείνης. Rarius post dat. simpliciter positum, ut Od. M, 103: Τῷ δ' ἐν ἐρινεός ἐστι μέγας· Δ, 127: Ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται. Sim. Apollon. Rh. 4, 546: Αὐτῇ ἐν ἐέλδετο νήσῳ ναίειν. Forma ἐνὶ autem sæpissime etiam post substantivum nude positum, ut Il. I, 53: Πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι· A, 223: Κισσῆς τόν γ' ἔθρεψε δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα· 409: Ὃς δέ κ' ἀριστεύῃσι μάχῃ ἔνι, etc. In libris et lapidibus ante palatinas ἐγ, ante labiales ἐμ scribi, ante linguales autem interdum in sequentem lingualem transire solet, ut in ἐς Σίγγῳ ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 302, 52 (quanquam ib. 50 fuerat ἐν Σερμυλίᾳ); ἐς Σιδῶνι p. 126, n. 87, 31; ἐστήλῃ pro ἐν στήλῃ ib. 14. || Formæ Ἰν memoriam servavit Hesych. in gll. Ἰν ἀνάτοις, ἐν ἀπορίαις. Ἰν ἡμίνᾳ, ἐν ἡμίσει. Ἴν τοιν, ἐν τούτῳ, de qua v. Koen. ad Greg. p. 369. Et in compp. Ἰμπάταον, ἔμβλεψον, Πάφιοι. Ἰνκατάπαον, ἐγκατάβλεψον. Ἰνκαφύτευε, ἐγκαταφύτευε. Idem pro εἰς usurpatum vi-

deri, dictum in illo p. 299, A. || Ἐν, forma Bœot. pro εἰς, quod v. p. 298, B (ubi in l. Pindarico leg. ἴδετε δ' pro δεῦτε, et add. ejusd. Pind. Pyth. 2, 11; 5, 38; et Nem. 7, 31 : Ἥσε δ' ἀδόκητον ἐν καὶ δοκέοντα, tum fr. 75, 1; 84, 2 ed. Bœckh., porro inscr. apud Bœckh. vol. 1, p. 746, n. 1569, C; 844, n. 1717, 8; vol. 2, p. 281, n. 2350, 6, 9. Conf. etiam ἔντε in Ἔντε). || Diversa miscere videtur Hesych. in gl. Ἐν ἀντὶ τοῦ εἰς (Ἐν... εἰς intt.). Καὶ ἀγαναχτοῦντος ἐπιρρώνημα. Καὶ πρόθεσις. || In libris confundi solent ἐν et εὖ, et σὺν, quæ v. Nec raro ἐν et εἰς vel ἐς, etiam in compositis : v. Ἐγκατατίθημι, et Ἐγκαθοράω, quod in l. Anacreontis ib. cit. scrib. ἐσκαθορᾷς cum Apollon. De constr. p. 55, 22. L. Dind.]

Ἐναβρύνω, υνῶ, i. q. ἁβρύνω [Orno, Splendidum reddo], et Ἐναβρύνομαι, i. q. ἁβρύνομαι [Ornor, Nitesco, Cultum mihi comparo, ap. HSt.; Insolesco, Gl.]. Dion. Hist. p. 154 [43, 43] : Τῇ τε γὰρ ἐσθῆτι γαυνοτέρα ἐν πᾶσιν ἐνηβρύνετο, καὶ τῇ ὑποδέσει καὶ μετὰ ταῦτα ἐνίοτε καὶ ὑψηλῇ καὶ ἐρυθροχρόῳ, κατὰ τοὺς βασιλέας τοὺς ἐν τῇ Ἀλδῃ ποτὲ γενομένους, ὡς καὶ προσήκων σφίσι διὰ τὸν Ἴουλον, ἐχρῆτο. Pro quo paulo ante κοσμεῖσθαι dixit. [Epictet. fr. 170, p. 117 : Νεανίσκου τινὸς ἐν θεάτρῳ ἐναβρυνομένου. Charito 8, 1 : Καὶ πάντα ἀκριβῶς διηγήσατο, ἐναβρυνόμενος τοῖς κατορθώμασιν. Lucian. De salt. c. 2 : Θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν, ἐσθῆσι μαλακαῖς καὶ ἄσμασιν ἀσχολάστοις ἐναβρυνόμενον. « Dionys. Ep. ad Pomp. 2, p. 760, de Platone : Σχήμασί τε ποιητικοῖς ἰσχάτην προσβάλλουσιν ἀηδίαν... ἀκαίρως καὶ μειρακιωδῶς ἐναβρύνεται, Figuris poeticis lascivit, et gloriatur inepte : v. Ἀβρότης. » Ernest. Lex. rhet. Conf. Dionys. Demosth. p. 966, 16 R. Afric. ap. Euseb. H. E. 1, 7 : Ἐναβρύνονται σωζομένης τῇ μνήμῃ τῆς εὐγενείας. Zosim. 4, 50 : Θεάτροις καὶ ἱπποδρομίαις ἐναβρυνόμενος. Schol. Soph. Aj. 829. Hesych. : Ἐναβρύνεσθαι, ὡραΐζεσθαι, ἢ ἐντρυφᾶν· ἁβρὸς γάρ, ὁ τρυφερός. Ἐναβρύνεται, μεγαλοφρονεῖ, ἐντρυφᾷ, σεμνύνεται, λαμπρύνεται. Et sim. Zonar. p. 740, Suid., Etymol. M. p. 337, 12. Id. p. 749, 5 : Τὸ ζῷον (pavo) ἐναβρυνόμενον τῷ ἑαυτοῦ κάλλει, τοῖς ὁρῶσι τὴν οὐρὰν ἐξαπλοῦν ἀποδείκνυει. Themist. Or. 28, p. 341, B : Οἱ μὲν κυδροῦνται ἐπὶ ταύτῃ τῇ παιδείᾳ καὶ ἐγκαλλωπίζονται καὶ ἐναβρύνονται. Angl. Appian. Civ. 4, 68 : Ἐλπίσαντα μὲν ἐς ἕτερα τούτοις (beneficiis collatis) ποτὲ ἐναβρυνεῖσθαι. Tzetz. Hist. 2, 841 : Οὐδὲ γὰρ σφετερίζεσθαι πόνους τοὺς ξένους χρῄζω οὐδ' ἐναβρύνεσθαι πτεροῖς (alienis). Orat. hist. in fest. rest. imag. p. 718, D ed. Combef. : Τῇ ἀνυπαρξίᾳ τοῦ ψεύδους ἐναβρυνόμενοι. Eust. Opusc. p. 123, 22. Id. 212, 78 : Μηδενὶ τῶν ἁπάντων κατ' αὐτοῦ δοὺς ἐναβρύνασθαι ὁ ἀεὶ νικητής. L. D. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 635, B. Schol. Theocr. 5, 141. Hemst. ῡ]

[Ἐναγαλλιάομαι, i. q. seq. Basil. t. 2, p. 426, A : Τὸ ἐναγαλλιᾶσθαι καὶ ἐντυφραίνεσθαι τῷ Θεῷ. Partic. ib. t. 1, p. 963, D : Ὁ ἐναγαλλιώμενος. Hase.]

[Ἐνᾰγάλλομαι, Lætor re aliqua. Joann. mon. Anecd. Gr. vol. 4, p. 363, 7 : Χριστοῦ τῷ κάλλει διὰ παντὸς ἐναγάλλεσθαι. Boiss. Nicand. Ther. 62 : Ἀγραύλοισιν ἀγαλλομένη ποταμοῖσιν, ubi var. ἀγραύλοις ἐναγ. Angl.]

[Ἐνάγαμαι, Admiror. Philo vol. 1, p. 449, 48 : Μυρίοι γὰρ ἀνόθως καὶ ἀκολακεύτως προσελθόντες ἀρετῇ καὶ τὸ γνήσιον αὐτῆς ἐναγασάμενοι κάλλος. Wakef.]

Ἐναγγειοσπέρματος, pro ἀγγειοσπ. [ap. Theophr. H. Pl. 1, 11, 2 : Ἐναγγειοσπέρματα καὶ γυμνοσπέρματα· ἐναγγ. μὲν, οἷον ἥ τε μήκων καὶ ὅσα μήκωνι ὅμοια. Et ib. 3, ἐναγγειοσπέρματον cum var. ἐναγγειόσπερμα, ut est 8, 3, 4, C. Pl. 4, 7, 5; 15, 2.]

[Ἐνᾰγείρω, Congrego in. Apollon. Rh. 3, 347 : Τῇ δ' ἐναγειράμενος Παναχαιΐδος εἴ τι φέριστον Ἡρώων, τεὸν ἄστυ μετήλυθε. Nicand. Ther. 945 : Καὶ ἐν κυκλάμινον ἀγείρας. || Forma syncop. Oppian. Hal. 2, 351 : Λαῶν ἀμφιδόμοισιν ἐναγρομένων ἀγορῇσι. Ubi scholl. συναθροιζομένων, συναγομένων. Wakef.]

[Ἐνᾰγελάζομαι, Gregor in. Epictet. ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 174 : Ἀντὶ βοῶν ἀγέλης πειρῶ φίλων ἀγέλας ἐναγελάζεσθαί σου τῇ οἰκίᾳ. Angl. Euseb. V. Const. c. 8 : Λαούς τε μυριάνδρους ταῖς Χριστοῦ παίμναις ἐναγ. Hase.]

Ἐνᾰγὴς, ὁ, ἡ, i. q. ἀγής. Bud. hæc synonyma, ἐναγὴς, et ἀλιτήριος, et ἐξάγιστος, et ἐπάρατος, et τῇ ἀρᾷ ἔνοχος, exp. Execrabilis, Devotus manibus, Impurus et sacer. Hæc Bud. quibus addo Piacularis; nam ut ἄγος Piaculum dicitur, sic ἐναγὴς commode Piacularis posse reddi existimo, quod et de persona nonnunquam dicitur. [Inquinatus, Sceleratus, Gl.] Idem Bud. ex Thuc. [1, 126] affert : Καὶ ἀπὸ τούτου (τοῦ φόνου) ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τῇ θεῷ ἐκαλοῦντο, quasi quorum capita devota deæ atque sacrata essent. Citat et ex Æschine [p. 69, 13] : Ἐναγὴς ἔστω τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀθηνᾶς Προνοίας. In quorum ll. utroque genitivum habet; sed et sine illo sæpe ponitur, ut Plut. [Mor. p. 778, E : Ἐναγεῖς ἐποιοῦντο καὶ καταράτους. Id.] Περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. [p. 862, A] vocat Φιλιππίδην ἐναγῆ. [Ubi ex ἐνάτῃ corruptum. Conf. Æschin. p. 69, 5; 70, 14, 33, Herodot. 5, 70, 71, 72, Thucyd. 1, 139, Timæus Locr. p. 104, D, Dio Cass. 53, 17, Joseph. A. J. 7, 9, 4; 9, 10, 4, Synes. Ep. 58, p. 202, D, Alciphr. 3, 54, Artemid. 2, 20, Pollux 1, 21; 8, 134. De re Æsch. Suppl. 123 : Θεοῖς δ' ἐναγέα τέλεα, πελομένων καλῶς, ἐπίδρομ', ὁπόθι θάνατος ἀπῇ. Heraclit. Alleg. H. p. 408 : Τοὺς ἐναγεῖς λόγους διὰ στόματος ἄξων. Poll. 1, 32.]

|| Ἐναγὴς in contraria signif. ab ἄγος significante Venerationem, vide in seq. adv. ἐναγῶς. [Soph. OEd. T. 656 : Τὸν ἐναγῆ φίλον, schol. et gramm. ab intt. citati dubitarunt an significaret καθαρὸν, addentes ἐναγὲς esse τὸ σεβάσμιον καὶ ἁγνόν : ἄγος enim vel ἁγὴ esse τὸ ἱερὸν σέβας. Collato v. 645, ubi Creon de se ipse : Μή νυν ἀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι δέδρακ', ὀλοίμην, intelligitur poni ead. signif. de qua dictum est.]

|| Ἐναγῶς, Pie, Cum veneratione, Sancte. Philo De V. M. 3 [vol. 2, p. 157, 27] : Ταῦτ' ἐπιτελέσας, ἐναγῶς ἀχθῆναι κελεύει μόσχον καὶ κριοὺς δύο. Ubi Turneb. exp. Rite. Potest autem et cum ἐπιτελέσας jungi hoc adv. Ceterum si non mendose legitur hic ἐναγῶς pro εὐαγῶς, quod aliquando suspicatus sum, nomen itidem ἐναγὴς pro Pio et sancto sumi posse constat. [Εὐαγῶς conj. etiam Mangei. Firmat conjecturam iteratio ejusdem vitii vol. 1, p. 2, 19. (Addo h. l. mendum non minus manifestum relictum esse in ejusd. Philonis verbis supra v. Ἐκλογιστὴς citatis, ubi scribendum ἐκλογεῖς τὰς pro ἐκλογιστάς.) L. Dindorf.]

[Ἐναγησμὸς scriptura vitiosa pro ἐναγισμὸς, q. v.]

Ἐνᾰγίζω, Sacra mortuis facio, Parento, [Immolo huic add. Gl. Herodot. 1, 167 : Καὶ γὰρ ἐναγίζουσί σφι μεγάλως, καὶ ἀγῶνα γυμνικὸν καὶ ἱππικὸν ἐπιστᾶσι· 2, 44 : Τῷ δὲ ἑτέρῳ (Herculi) ὡς ἥρωι ἐναγίζουσι.] Pausan. p. 231 [9, 13, 3] : Τότε δὲ ὁ Ἐπαμινώνδας Σκεδάσῳ καὶ τοῖς παισὶν ἐνήγιζέ τε καὶ ηὔχετο. Et cum accus., pro Immolare, vel pro simpliciter Offerre parentandi causa, s. pro parentatione, ut ap. Plut. Sol. [c. 21], ἐναγίζειν βοῦν. [Κριὸν Thes. c. 4.] Id. Cat. [maj. c. 15] : Ταῦτα χρὴ τοῖς γονεῦσιν ἐναγίζειν, οὐκ ἄρνας οὐδ' ἐρίφους, ἀλλ' ἐχθρῶν δάκρυα καὶ καταδίκας. Citatur ex eod. Plut. Num. [c. 19] : Τοῖς φυτοῖς [al. φθιτοῖς] ἐναγίζουσι τότε, quod exponitur, Germinibus tunc parentant. [Id. Aristid. c. 21, Brut. c. 45, Mor. p. 268, B. Ib. p. 857, D : Τούτοις, ὡς φθαρτοῖς καὶ ἥρωσιν, ἐναγίζειν δεῖν οἴεται (Herodotus), ἀλλὰ μὴ θύειν, ὡς θεοῖς. Ubi nota distinctionem inter ἐναγίζειν et θύειν. Angl. Est enim Sacra mortuis facio, i. e. hominibus, vel heroibus, adeo ut de diis vox non adhibeatur. Pausan. 2, 10, 1 : Φαῖστον ἐν Σικυωνίᾳ λέγουσιν ἐλθόντα καταλαβεῖν Ἡρακλεῖ σφᾶς ὡς ἥρωι ἐναγίζοντας· οὐκουν ἠξίου ὁρᾶν οὐδὲν ὁ Φ. τῶν αὐτῶν, ἀλλ' ὡς θεῷ θύειν. Phot. cod. 190, p. 148, 34, e Ptol. Hephæst. : Ὅτι Ῥόπαλος υἱὸς Ἡρακλέους ἦν ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ, καὶ ὡς ἥρωι τῷ πατρὶ ἐνήγισε, καὶ ὡς θεῷ θύσειεν. Wakef. Schol. Eur. Phœn. 281 : Ἐσχάρα κυρίως μὲν ὁ ἐπὶ τῆς γῆς βόθρος, ἔνθα ἐναγίζουσι τοῖς κάτω ἐρχομένοις (κατοιχομένοις Koen. ad Greg. p. 515)· βωμὸς δὲ, ἐν ᾧ θύουσι τοῖς ἐπουρανίοις θεοῖς. Proprie locutus schol. Apoll. Rh. 1, 587 : Τοῖς μὲν οὖν κατοιχομένοις ὡς περὶ ἥλιον δυομὰς ἐναγίζουσι, τοῖς δὲ οὐρανίοις ὑπὸ τὴν ἕω, ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου. Ἔντομα δὲ τὰ σφάγια, κυρίως τὰ τοῖς νεκροῖς ἐναγιζόμενα, διὰ τὸ ἐν τῇ γῇ αὐτῶν ἀποτέμνεσθαι τὰς κεφαλάς. ... Ἄλλοι δὲ ἔντομα, φασὶν, τοῖς τεθνεῶσιν ἐνάγιζον (ἐνήγ.), ὡς ἄγονα τοῖς ἀγόνοις, τοῖς δὲ οὐρανίοις θεοῖς ἔνορχα ἔθυον. Proprietatem neglexit illud scholion describens Etymol. p. 345. Verbum illud nemo frequentius usurpavit quam Pausanias. Θυσίας ἐναγίζων scripserat poeta mercenarius, cujus oraculum exhibet Euseb. e Porphyrio, Præp. ev. 4, p. 145, ubi vulgatur ἐναρίζων. Clearch. ap.

ἐμπεφύκασι. Quos Eustathii ll. libuit in unum colligere, ut alter alteri lucem afferret, vel potius ut alter alterum confirmaret. Sunt porro diligenter observanda duo illa exx. quæ affert verbi ἐμφῦναι s. ἐμφύεσθαι, in quibus possunt itidem reddi Virgiliana illa voce Inhærere. Nec enim dubium est quin ut dicitur puer τῷ τραχήλῳ τῆς μητρὸς ἐμφῦναι, ita dici queat Collo matris inhærere, quum etiam Humeris abeuntis inhærens, dixerit Ovid. At polypum ἐμφῦναι πέτρᾳ reddere possumus e Plin., Adhærescere. Quod vero attinet ad tertium illud ex., Τρίχες κρανίῳ ἐμπεφύκασι, malim, ut hic ἐμπεφύκασι ponitur pro φύσει ἐνεῖσι, sic et in ceteris ll. ἐμφῦναι exponere φύσει ἐνεῖναι, quam altero modo, quippe qui nescio quid longius petitæ subtilitatis habere videatur. Nihil certe magis adhæret quam quod natura insitum est. [Theocr. 2, 56 : Ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις βδέλλα. Nicand. Ther. 131 : Θολερῷ κυνόδοντι θουρὰς ὀδὰξ ἐμφῦσα κάρην ἀπέκοψεν ὀμεύνου. Herodot. 3, 109 : Ἡ θήλεα ἅπτεται τῆς ἀρρενὸς, καὶ ἐμφῦσα οὐκ ἀνίει πρὶν ἂν διαφάγῃ· 6, 91 : Χεῖρες δὲ κεῖναι ἐμπεφυκυῖαι ἦσαν τοῖσι ἐπισπαστῆρσι. Arct. Ac. p. causs. 2, 8, p. 20 : Ἐντὸς γὰρ τοῦ θώρηκος διατέταται πρὸς οὐδὲν προστιχομένη (ἡ φλὲψ), ἀλλ' ἐναωρευομένη τῷ θώρηκι, ἔστ' ἂν ἀπὸ τοῦ διαφράγματος ἐμφύῃ τῇ καρδίᾳ. Ælian. N. A. 14, 8 : Μηδὲ μὴν ἐξελεῖν τῶν σπλάγχνου τοὺς ἐμπεφυκότας ὀδόντας. Ps.-Basil. De virg. vol. 3, p. 646, D : Περιαπτύσσετο μὲν αὐτὴν ἐμπαθῶς καὶ ἐμφὺς ὅλος ὅλῃ κτλ.] Invenitur porro et pass. Ἐμφύεσθαι ap. hunc poetam usum eund. habens, Od. Ω, [409] : Ὡς δ' αὖτως παῖδες Δολίου κλυτὸν ἀμφ' Ὀδυσῆα Δειανόωντ' ἐπέεσσι, καὶ ἐν χείρεσσι φύοντο, ubi annotat idem schol. positum hic esse κατ' ἐνθύ, quod alibi ὑπερβατῶς positum sit, quum dicit, Ἔν τ' ἄρα οἱ χῷ χειρί : sic tamen ut ne hic quidem sit φράσις συνήθης : siquidem τὸ κοινότερον esse ἐνεφύοντο χείρεσσιν. Hanc certe pass. vocem ἐμφύεσθαι, in soluta oratione multo frequentiorem esse puto quam ἐμφῦναι. In VV. LL. e Plut. Cam. [c. 35] : Ἐμφυομένων αὐτοῖς τῶν Σουτρίνων, Eos amplectentibus Sutrinis. Ex ejusd. Fab. [c. 13 extr.] : Ἐνεφύοντο γὰρ ἀλλήλοις, καὶ κατεφίλουν, Amplexi invicem jungebant oscula. Sed malim, Sibi impliciti hærebant. Tale est ap. Ovid. : Implicuitque suos circum mea colla lacertos, τῷ ἐμῷ τραχήλῳ ἐνεφύετο. Apud Eund. Colla nectuntur lacertis, item Cinguntur, aut Circumdantur. Sed et Brachia vincta collo dixit Idem, quod paulo etiam magis verbi ἐμφῦναι vim exprimere videtur. [Gl. : Ἐμφύομαι, Inhæresco. Nicand. Ther. 233 : Οὕλῳ γὰρ στομίῳ ἐμφύεται, ubi est var. ἐμφαίνεται. Notandum autem υ productum, quod vulgo corripitur. V. Φύω. Eust. Opusc. p. 105, 84 : Παλαιστριχῶν ἀνδρῶν τεχνωμένων κνήμαιν ἀμφοῖν περιπλέγδην ἐμφύεσθαι. Ap. Dionys. A. R. 11, 31 : Ὁ δὲ μέλλων ἄγεσθαι τὴν κόρην Ἰκάλιος ἐμφύεται αὐτῆς, scr. videtur αὐτῇ. Genitivus vero fort. relinquendus Phile De anim. 70, 4, p. 250 : Κεῖται φονευθεὶς ὑπὸ τῆς ἰραστρίας, τούτου σὺν ὀργῇ λανθανόντως ἐμφύσης.] Jam vero ut dicimus Gallice, metaphora utentes, *S'attacher à quelque chose*, sic etiam ἐμφῦναι s. ἐμφύεσθαι [et ἐμπεφυκέναι] nonnunquam metaphoricum hunc usum obtinet. Plut. De def. orac. [p. 410, E] : Ἀγαπητῶς ἐμφύεσθαι τῷ ῥήματι. [Id. Mor. p. 458, C : Τὸ δ' ἐμφῦναι καὶ δακεῖν μυριακῶδες καὶ μυῶδες· 342, C : Ἐπεὶ δὲ Φιλίππου τελευτήσαντος ὥρμητο διαβαλεῖν, καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἤδη καὶ ταῖς παρασκευαῖς ἐμπεφυκὼς ἐσπευδεν ἅψασθαι τῆς Ἀσίας· 806, E : Τούτων οὖν ἐχεσθαι δεῖ τῶν ἀνδρῶν καὶ τούτοις ἐμφύεσθαι.] || Ἐμφύω quoque hanc τοῦ ἐμφῦναι s. ἐμφύεσθαι signif. aliquando sequitur, si quidem iis credere velimus, qui in illo v. quem antea protuli, Ἀνδρὶ μὲν αὐλητῆρι θεοὶ νόον οὐκ ἐνέφυσαν, volunt οὐκ ἐνέφυσαν significare, Non ita indiderunt ut adhæresceret. Sed ego non video quid obstet quominus simpliciter reddamus Ingenerarunt, vel Inseverunt, sicut Insevisse vitia dicitur natura ab Horat. Sic ἔμφυτος, Insitus, uti dixi. [Aor. signif. Innascendi Plat. Phædr. p. 278, B : Εἴ τινες τούτου ἐγγονοί τε καὶ ἀδελφοὶ ἅμα ἐν ἄλλαις ἄλλων ψυχαῖς κατ' ἀξίαν ἐνέφυσαν. Et sim. Soph. OEd. C. 1488 : Τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί; De conjunct. ἐμφύω v. supra ad l. Xenoph. in Ἐμφύομαι positum. De mensura secundæ paullo ante dixi. || Forma Ἐμφύνω, ab Hesych. activa signif. annotata : Ἐνέφυνε, ἐλάβετο, A Prehendit, neutra Inhærendi posita est ap. Aret. Ac. p. causs. 2, 3, p. 15 : Καὶ γὰρ καὶ ἕτερα πάθεα ἴδια καὶ ἐπίκαιρά τινων μερέων ἐστὶ, οἷσπερ ἐμφύνει· Tard. p. sign. 2, 12, p. 65 : Ἀρχὴ δὲ νεῦρα τὰ ὄπισθα τῶν ἄρθρων καὶ ὁκόσα ἐξ ὀστέων πέφυκε καὶ ὀστέοις ἐμφύνει. L. D.]

[Ἔμφυῶς. V. Ἔμφυής.]

[Ἐμφώλευμα, τὸ, Latibulum. Andreas Cret. p. 205, C : Ἰχθύων καὶ νηκτῶν θηρίων ἐμφ.]

Ἐμφωλεύω, [Latebro, Gl.] Lateo in, Latebras quæro in. Greg. Naz. : Μὴ ἐμφωλευέτω ταῖς ὕλαις, Ne latitet in sylvis, Ne in sylvis latebras quærat. [Plut. Mor. p. 314, E : Αὐχαινὰ ἐμφωλεύουσα. Philo vol. 1, p. 458 fin. : Πρὸς μηδέτερα νεύων, μήτε τὰ ἀξιὰ, μήτε τὰ εὐώνυμα, οἷς ὁ γήινος Ἐδὼμ ἐμπεφώλευκε. Euseb. Præp. ev. 4, p. 131, B : Τὰς ἐν τοῖς ξοάνοις ἐμφωλευούσας δυνάμεις. Wakef. Greg. Naz. Or. 3, p. 61 : Ὥσπερ πῦρ ἐμφωλεῦον ὕλῃ. Strabo. Suid. in Κυψέλη : Αἱ δὲ μέλισσαι ἐμπεφωλεύκεισαν ὥσπερ ἐν κυψέλῃ τῷ φωλεῷ. Hemst. Aret. Tard. p. sign. 2, 13, p. 69 : Τοῖσι σπλάγχνοισι ἐμφωλεῦσαν ὅκως αἶθε πῦρ ἤδη τύφεται. Niceph. Call. ap. Kollar. ad Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 132 : Πάθος ἐν τοῖς ἀποκρύφοις μέρεσιν ἐμφωλεῦσαν. Ap. Eust. Opusc. p. 63, 42 : Ἐμφωλεῦσι πολλοὶ ταῖς βιβλιακαῖς ἱστορίαις, perperam, ut videtur, pro ἐμφωλεύουσι, quo alibi utitur. L. Dind.]

[Ἐμφωνέω, Acclamo. Clem. Al. 85. Kall. Locus est Pæd. 1, 5, p. 104 : Ἐν γοῦν τῷ εὐαγγελίῳ, Σταθεὶς, φησὶν (ἡ γραφὴ), ὁ Κύριος ἐπὶ τῷ αἰγιαλῷ πρὸς τοὺς μαθητὰς, ἁλιεύοντες δὲ ἔτυχον, ἐνεφώνησέν τε, παιδία et cet., quæ sunt Jo. 21, 15, ubi est, Λέγει αὐτοῖς. Scrib. videtur ἀνεφώνησεν. L. Dind.]

[Ἐμφωνία pro συμφωνία libri nonnulli Clem. Al. Protr. 1, p. 5.]

Ἔμφωνος, ὁ, ἡ, Vocem in se habens, Canorus, Vocalis. [Ælian. N. A. 15, 27 : Λέγει δὲ ὁ λόγος ὅτι συλληφθέντες καὶ ἀγρευθέντες (attagenes) ... οὐδὲ φωνὴν ἔτι ἀφιᾶσιν ἣν πρότερον ἠφίεσαν· ... ἐὰν δὲ ἀφεθῶσι ... πάλιν γίνονται ἔμφωνοι, ὑμοῦ καὶ τὸ φθέγμα καὶ τὴν παρρησίαν ἀναλαβόντες. De hominibus id. ib. 7, 17 : Καὶ οὐκ αἰδοῦνται οἱ ἔμφωνοι τῶν ἀλόγων ζώων βιοῦντες ἀλογώτερον. Ap. Xenoph. H. Gr. 2, 4, 20 : Κλεόχριτος ὁ τῶν μυστῶν κῆρυξ, μάλ' ἔμφωνος ὤν, κατασιωπησάμενος ἔλεξεν, libri meliores εὔφωνος. Memorat Poll. 2, 11, Regulæ prosod. p. 462.]

[Ἐμφώτειος, ὁ, ἡ.] Φῶτα dicitur de Lumine spirituali, quo donantur qui baptizantur, unde traditur dicta ἐμφώτειος ἑσθὴς a Gregor., de veste quæ induebatur ab eo qui baptizabatur, q. d. ἑσθὴς τῆς τῶν φώτων ἡμέρας. V. Φωτίζω. [V. Ἐμφώτιον, quæ verior scriptura est.]

[Ἐμφωτίζω, Illustro. Clem. Al. Str. 6, 15, p. 799 : Οὓς εἴ μή τις ἀνάψαι καὶ ἀναζωπυρήσαι, οὐκ ἐκφλεγήσονται οὐδ' ἐμφωτισθήσονται.]

[Ἐμφώτιον, τὸ, Alba amictus, qualis esse solet baptizatorum seu τῶν φωτιζομένων. Continuator Theophanis l. 4, n. 12 de zelicis hæreticis : Ἐθεραπεύθη τε καὶ πρὸς θεοσέβειαν μετηνέχθη ἐν προόδῳ βασιλικῇ, τῆς τοῦ μύρου μόνου μετὰ καινῶν ἐμφωτίων τε καὶ ἐσθημάτων καταξιωθέντων χρίσεως τῶν ἀντιποιουμένων αὐτῆς καὶ τελειωθέντων λαμπρῶς. Eadem habet Symeon Logotheta in Michaele Theophili f. n. 6. Ducang. V. Ἐμφώτειος.]

[Ἔμφωτον, τὸ, Vacuum intervallum, sc. quod conspici potest. Mauric. Strateg. 4, 3 : Γίνεται δὲ κατὰ τὸν ὁμοιον τρόπον καὶ ἀνὰ τριβόλων, στρογγύλων ὀρυγμάτων τῶν λιγομένων ἱπποκλαστῶν ὀρυσσομένης σποράδην, ἀπὸ ἑνὸς ποδὸς τὸ ἔμφωτον ἐχόντων καὶ βάθος ἢ δύο ἢ τριῶν etc., ubi Leo Tact. c. 14, 47 habet ἀπὸ ἑνὸς ποδὸς διάστημα ἔχοντα. Nescio an ita hæc vox capienda sit ap. Evagr. 4, 31, ubi Ecclesiam Sophianam describit : Καὶ τῶν ψαλίδων τὸ μὲν ἑκάστης εὖρος ποδῶν ... τὸ δέ γε μῆκος ἀπὸ ἀνατολῶν εἰς δύσιν πόδες οξ', τὸ δὲ πλάτος τοῦ ἐμφώτου αὐτῶν ποδῶν σε'. Ubi Vales. Latitudinem illuminationis vertit : ita ut intelligatur summus ille murus inter utramque pilam, qui 26 fenestris illuminatur, de quo egimus in Cpol. Christ. l. 3, 47. Ducang.]

[Ἐμψάω, Attingo, Contingo. Hero Spirit. p. 146, 43 : Οὐ παρεισέρχεται, ἀλλὰ μόνον ἐμψαύει τῆς ἐκτὸς ἐπιφανείας. Hase.]

[Ἐμψάω, Abstergo in. Med. forma poet. Ἐνεψάομαι, Me abstergo in, ap. Callim. in fr. ap. schol. Pind.

Nem. 4, 10 (de quo supra dixi p. 193, A) : Ἑλλατέ νιν (Gratiæ), ἐλέγοισι δ' ἐνψήσασθε λιπούσας χεῖρας, ἵν' αἴδιοι πουλὺ μίνωσιν ἔτος. Quod pluribus illustravit Hemsterh. in ed. Ernesti p. 489, Jacobs. ad Anthol. Gr. vol. 8, p. 392.]

[Ἐμψηρίζω, Hesych. : Ἐμψηρίσαι· ὅταν δανειστὴς ἀποδιδόντος χρεώστου μὴ εὐθέως ἀναλαμβάνῃ εἰς ὄφλημα.]

[Ἔμψηφος, ὁ, ἡ. Cum σύμψηφος memoraut Regulæ prosod. p. 462, 194.]

[Ἐμψιέω. Hesych. : Ἐμψιοῦσα, ἐρίγματα διδοῦσα. Vitiose Photius : Ἐψιοῦσα, τροφὰς διδοῦσα χόνδρου· καὶ τὰ ἐψητά. Αἰσχύλος Τροφοῖς, Βιοτὴν αὔξιμον ἐψιοῦσα. Ἱππῶναξ (Æschyli, non Hipponactis, esse verba citata produnt numeri qui Ionici videntur). Aliena etiam ab hoc loco τὰ ἐψητὰ, sive Photii sive librarii errore huc delata. Ψίω enim s. Ψιάω, itemque Ἐμψιέω, est Cibo præmanso nutrio, et nihil commune habet cum ἕψω s. ἑφέω. L. Dindorf.]

[Ἐμψοφέω, Strepo in. Hippocr. De loc. in hom. p. 415, 52 : Ὅταν ἐνῇ, ἐμψοφεῖ ἐν τῇ φάρυγγι ἀναπνέοντος.]

Ἔμψοφος, ὁ, ἡ, Cui sonitus inest, Sonitus non expers; ἔμψοφον exp. etiam Cum sonitu factum. [Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 244 : Μικρὰ φιλεῖ Γαλάτεια καὶ ἔμψοφα· unde repetit Suidas.]

[Ἐμψυκτικὸς, ἡ, ὀν, Refrigeratorius. Galen. vol. 13, p. 16, C : Τῶν θερμῶν ἁπάντων παθημάτων, τῶν μὲν μᾶλλον, τῶν δὲ ἧττον, ἐμψυκτικὸν ὑπάρχει (τὸ ὄξος). Clem. Al. Pæd. 2, 8, p. 216 : Τὸ δὲ ἐκ ῥοδῶν (μύρον) ἐμψ.]

Ἔμψυξις, εως, ἡ, Refrigeratio. [Aret. Ac. m. causs. 1, 9, p. 8 : Ψυχρὸν γὰρ ἠέρα ποθέουσι ἐς ἔμψυξιν· 2, 8, p. 21 : Ὅλον τὸν ἠέρα ἐς ἔμψ. ἐπισπώμενοι, et al. sæpius. L. Dindorf.]

[Ἐμψῡχία, ἡ, Animatio. Plut. Mor. p. 1053, B : Ὅπου μὲν τὴν ἀναψιν, ὅπου δὲ τὴν περίψυξιν ἀρχὴν ἐμψυχίας ποιεῖ. Sext. Pyrrhon. hypot. 2, 5, 25, p. 72 : Ὁ δὲ Ἐπίκουρός φησιν ἄνθρωπον εἶναι τὸ τοιοῦτοι μόρφωμα μετὰ ἐμψυχίας. Philo vol. 1, p. 5, 12 : Τάξιν, ποιότητα, ἐμψυχίαν. Athanas. vol. 2, p. 202; scriptor De anima post Philocaliam Origenis p. 661. || Refrigeratio. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 454 : Ἀρχέλαος ὑπὸ θερμοῦ καὶ ἐμψυχίας συστῆναι τὸν κόσμον. Θερμοῦ pro θεοῦ Heerenius, ἐμψυχίας vertens Refrigerationis, coll. quæ de Archelai sententia, mundum esse ex calore et frigore ortum, tradit Diog. L. 2, 16. Probans correctionem Schneiderus ad Theophr. De sensu 53, vol. 2, p. 620, eodem modo interpr. ἐμψυχότερος ap. Theophr. V. vero Ἔμψυχος.]

Ἔμψῡχος, ὁ, ἡ, cui opp. ἄψυχος, In quo anima est, Animam in se habens, Anima vitali præditus, Animatus, [Animosa, Animalis add. Gl.] ideoque Spirans, Vivus. [Vividus, Gl.] Plato Phædro [p. 245, E] : Πᾶν γὰρ σῶμα ᾧ μὲν ἔξωθεν τὸ κινεῖσθαι, ἄψυχον· ᾧ δὲ ἔνδοθεν αὐτὸ ἐξ αὐτοῦ, ἔμψυχον· ὡς ταύτης οὔσης φύσεως ψυχῆς. Unde Cic. Tusc. 1 : Inanimum est enim omne quod pulsu agitatur externo : quod autem animatum est, id motu cietur interiore et suo; nam hæc est propria natura animi atque vis. [Soph. El. 1221 : Ἦ ζῇ γὰρ ἀνήρ; — Εἴπερ ἔμψυχός γ' ἐγώ· Œd. C. 1486. Antig. 1167 : Οὐ τίθημ' ἐγὼ ζῆν τῶνδ', ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν. V. similia infra ap. Suic. Eur. Alc. 140 : Εἰ δ' ἔτ' ἐστὶν ἔμψυχος γυνή· Med. 230 : Πάντων δ' ὅσ' ἐστ' ἔμψυχα καὶ γνώμην ἔχει, γυναῖκές ἐσμεν ἀθλιώτατον φυτόν. Thucyd. 7, 29 : Καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας κτείνοντες καὶ προσέτι καὶ ὑποζύγια καὶ ὅσα ἄλλα ἔμψυχα ἰδοιεν. Plat. Definitt. p. 415, A : Ἀθανασία οὐσία ἔμψυχος καὶ ἀΐδιος μονή· Leg. 10, p. 902, B : Τὰ ἀνθρώπινα πράγματα τῆς ἐμψύχου μετέχει φύσεως· 903, E : Ἐκ πυρὸς ὕδωρ ἔμψυχον· 904, A : Ἐμψύχους οὔσας τὰς πράξεις ἁπάσας· 906, B : Ἐν ταῖς τῶν θεῶν ἐμψύχοις οἰκοῦσαι δυνάμεσι· Phædr. p. 276, A : Τὸν τοῦ εἰδότος λόγον λέγεις ζῶντα καὶ ἔμψυχον, οὗ ὁ γεγραμμένος εἴδωλον ἂν τι λέγοιτο δικαίως. Superl. Tim. p. 74, E : Ὅσα μὲν οὖν ἐμψυχότατα τῶν ὁστῶν ἦν, ὀλιγίστοις ξυνέφραττε σαρξίν. Plut. Mor. p. 960, C : Εἰ δέ τις ἀξιοῖ μὴ κολοβὸν εἶναι τὴν φύσιν, ἀλλὰ τὴν ἔμψυχον φύσιν ἔχειν τὸ μὲν λογικὸν, τὸ δὲ ἄλογον κτλ.] Antiphanes ap. Athen. 4, [p. 161, A] : Πρῶτον μὲν ὥσπερ Πυθαγορίζων ἐσθίει Ἔμψυχον οὐδέν. Sic Alexis ap. Eund. 9, [p. 386, C] : Ὁ πρῶτος εἰπὼν ὅτι σοφιστὴς οὐδὲ εἷς Ἔμψυχον οὐδὲν ἐσθίει, σοφός τις ἦν. Ubi etiam quidam dicit, Οὐδενὸς ἐμψύχου μεταλαμβάνειν. Et ap. Eund. 7, [p. 308, A], Ulpianus τὸν χειστρέα vocari νῆστιν ait, quoniam οὐδὲν δέλεαρ ἐσθίει ἔμψυχον, et quoniam etiam ἀνελκυσθεὶς οὐ δελεάζεται οὔτε σαρκὶ, οὔτ' ἄλλῳ τινὶ ἐμψύχῳ. [Eurip. fr. Cret. ap. Porphyr. De abstin. 4, 19, v. 19 : Τήν τ' ἐμψύχων βρῶσιν ἐξεστῶν πεφύλαγμαι. Herodot. 2, 39 : Οὐδεὶ ἄλλου οὐδενὸς ἐμψύχου κεφαλῆς γεύσεται Αἰγυπτίων οὐδείς. Plato Leg. 6, p. 782, C : Ἐμψύχων πάντων ἀπεχόμενοι. Orph. Lith. 362 : Ἀμίαντον ἐδωδῆς ἐμψύχοιο· 694 : Θυηλὴν ἐμψύχοιο.] Rursum Plato Tim. [p. 38, E] : Δισμοῖς ἐμψύχοις σώματα δεθέντα. Apud Hermog. vero [De form. 2, p. 270] : Ὁ ἐνδιάθετος καὶ ἀληθὴς καὶ οἷον ἔμψυχος λόγος, Et velut animata oratio. [Isidor. Pel. Ep. 2, 251, p. 237 : Λόγος μὲν χρεύων πράξεως ἀσθενής ἐστι καὶ ἀδρανής· ὁ δὲ παρὰ τῶν πράξεων ἐμπνεόμενος ἔμψυχος καὶ γοργὸς καὶ δραστήριος. Suicer. Dionys. Isocr. c. 13, p. 560, 13 R. : Τὸ γὰρ μέγιστον καὶ κινητικώτατον τῶν ὄγλων παραιτεῖσθαι (Isocratem) τὸ παθητικὸν καὶ ἔμψυχον. Longin. De subl. c. 34, 5 : Ἔμψυχα πάθη, περιουσίαν, ἀγχίνοιαν. Lucian. Demosth. c. 14 : Μόνος τῶν ῥητόρων ἔμψυχον, οὐ σφυρήλατον παρεῖχε τὸν λόγον. Ernest. Lex. rhet. Theocr. 15, 83 : Γράμματα ἔμψυχ', οὐκ ἐνύφαντα, ubi similia contulit Valck. Non dissimiliter Plut. Mor. p. 138, F : Τὸν ἀπὸ σώματος καὶ ὥρας ὀξὺν ἔρωτα τῶν νεογάμων ἀναφλέγομενον δεῖ μὴ διαρκῆ μηδὲ βέβαιον νομίζειν, ἂν μὴ περὶ τὸ ἦθος ἱδρυθεὶς καὶ τῷ φρονοῦντος ἁφάμενος ἔμψυχον λάβῃ διάθεσιν· 683, A : Ἔλαθον ὑμᾶς οὐδὲν ἄλλο τῶν ῥευμάτων τούτων ἢ τὸ ἔμψυχον ἀφελὼν καὶ προαιρετικόν· 1053, C : Τῇ ἐκπυρώσει τὰ ἄψυχα τῷ κόσμου εἰς τὸ ἔμψυχον τρέπεσθαι. Gorgiæ Leont. dicto Τῦπες, ἔμψυχοι τάφοι, de quo in Τύψ, Wessel. contulit Diodor. 13, 29 : Εἰ μὴ πολιτογραφήσαντες αὐτοὺς βούλεσθε καταλιπεῖν ἔμψυχα τρόπαια τῶν μετηλλαγότων. « Νόμος ἔμψυχος, Lex viva. Isid. Pel. Ep. 3, 306, p. 378 : Βασιλεὺς ὑπὸ τῶν νόμων ἀρχόμενος ἔμψυχός ἐστι νόμος· et sim. Jo. Chrysost. de apostolis et pastoribus. Εἰκόνες ἔμψυχοι parentum sunt liberi, quia eos referunt. Jo. Chrys. Hom. 49, t. 5, p. 333. Athanas. ab inc. auct. in Vita ejus t. 2, p. 26, vocatur στήλη ἀρετῆς ἔμψυχος καὶ ἀθάνατος. Νεκρὸς ἔμψυχος, vocatur homo morbis pene confectus, Jo. Chrys. Hom. 1 de Lazaro t. 5, p. 37. Homo ebrius eid. Hom. 1 de statuis t. 6, p. 452, Hom. 10 in Genes. t. 1, p. 58. Cyrill. Al. in c. 3 Sophoniæ p. 623 eorum gentilium peccatum, qui non tantum maledicam linguam, sed etiam calamum adversus evangelii prædicationem strinxerunt, vocat ἔμψυχον ἁμαρτίαν, quia hujus eorum impietatis vestigia etiamnum in libris exstent et legantur. » Suicer. Superl. ap. Apollon. De constr. p. 19, 2 : Τὰ ἐμψυχότατα μέρη τοῦ λόγου δύο εἶναι, ὄνομα καὶ ῥῆμα· conf. p. 31, 27. L. D. || Ἔμψυχον, ὠὸν ὁλόκληρον, in Glossis iatricis Mss. ex cod. reg. 1673, Ovum integrum. Ducang. || Frigidus. Theophr. De sensu 53 : Καίτοι τούς γε τύπους οὐχ ἧττον εἰκὸς διαμένειν νυκτὸς, ὅσῳ ἐμψυχότερος ὁ ἀὴρ, Frigidior interpr. Schneid. vol. 2, p. 620, conferens ἐμψυχία, quod v. Leg. εὐψυχότερος, ut est C. Pl. 5, 14, 1 : Ἔτι δ' εὐψυχότερος καὶ εὐπαθέστερος ὅλως ὁ λεπτὸς (ἀὴρ). Sic ap. Dionys. A. R. 9, 31, Ἵνα τοῖς βλακεύουσι καὶ ἀποδειλιῶσιν ἐκ τῶν ἀναγκαίου παραστῇ τὸ εὔψυχον præbuit cod. Vat., quum legeretur ἔμψυχον. Conf. etiam Εὔψυχος. L. Dindorf.]

[Ἐμψῡχότης vitium scripturæ ap. Herniam Scholl. in Plat. Phædr. f. 9 (p. 61 Ast.) : Ταῦτα δὲ ἱκανῶς ἐνδείκνυται καὶ ἐμψυχότητα (ἐμψυχότατα ed. Ast.) διὰ τῆς εἰκόνος. Cramer.]

[Ἐμψῡχοφᾰγία, ἡ, Animalium esus. Balsamon ad 1 Canon. Basilii p. 929 : Ἀπαγορεύοντες πᾶσαν ἐμψυχοφαγίαν. Angl. Item Epiphan. t. 1, p. 396, B, de Encratitis : Πᾶσαν δὲ ἀπαγορεύουσιν ἐμψ. Hase.]

Ἐμψῡχόω, Reddo ἔμψυχον, Animam indo s. inspiro, Animo, Vivifico, Epigr. [Glauci Anth. Pal. 9, 774, 1 : Ἁ βάκχα Ἁρία μὲν, ἐνεψύχωσε δ' ὁ γλύπτας τὸν λίθον. Frequens in libris vitium est ἐμψυχῶσθαι, ἐμψυχωμένος pro ἐψυχῶσθαι, ἐψυχωμένος, ut ap. Cyrill. Al. In Jo. c. 10, p. 667, ab Suicero cit. in exemplum compositi ἐμψυχ. : Πιστεύομεν ὅτι θεὸς ὢν φύσει ἡ, ὡς ἄνθρωπος ἐμψυχωμένος ψυχῇ λογικῇ· Socrat. H. E. 3, 7, p. 178, 11 : Τὸν ἐνανθρωπήσαντα οὐ μόνον εὐσαρκον ἀλλὰ καὶ ἐμψυ-

γωμένον ἀπεχύναντο· Geopon. 15, 2, 28 : Ἐπὰν δὲ ὀζῶσιν ἐμψυχῶσθαι αἱ ὕλαι πνεῦμα αὔταρκες ἐπισπασάμεναι. Scrib. ἐψυχ., ut codicis auctoritate factum Chron. Pasch. p. 639, 20; 660, 15; 668, 15, et ap. Damasc. Quæst. cap. 11, p. 34 ed. Kopp. : Τὸ αἰσθάνεσθαι καὶ ὀρέγεσθαι τοῦ ἐμψυχωμένου σώματος, faciendum restat. V. variet. script. ap. Nemes. De nat. hom. p. 113, Plotin. Enn. 2, 3, p. 254, 4. L. Dind.]

[Ἔμψυχρος, ὁ, ἡ, Frigidus. Hippocr. Epid. p. 1190, B : Ὁ ἐνψυχρότερος (sic) ἐν ψυχρῇ ὥρῃ καὶ χώρῃ ἐνθερμότερος ἔσται. Si vera est scriptura. L. Dind.]

Ἐμψύχω, ὑξω, Refrigero, Frigus ingenero. In qua signif. usurpavit hoc verbum non solum Alex. Aphr. Probl. [1, 21, ubi pass.], verum etiam Galen. Ad Glauc. ubi ait : Τὰ ἐμψύχειν τε καὶ τονοῦν δυνάμενα, Quæ refrigerare possunt. [Et vol. 13, p. 4, C. Paul. Æg. 2, 44 s. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 460 : Εἰ δὲ ἐγκαίοιντο, μιγνύναι τι τῶν ἐμψυχόντων. Aret. Ac. p. cur. 2, 2, p. 98 : Δυνατωτέρη δὲ τῶνδε τὸ ῥίον ἡ ῥίζα ἐμψῦξαι, ξυρῆναι· 3, p. 102 etc. ῡ L. D. Athen. 15, p. 676, C : Καὶ ὁ τῶν ῥόδων (στέφανος) ἔχει τι κεφαλαλγίας παρηγορικὸν πρὸς τῷ καὶ ἐμψύχειν. Hemst. Clem. Pæd. 2, 8, 70 : Ἐμψύχει γὰρ χαίτην ἄλλως ὁ στέφανος· et 71 : Ὁ γοῦν κιττὸς ἐμψύχει. Aor. ib. ἐνέψυξε· partic. ib. 68 : Τῶν ἀναθερμαινόντων ἢ ἐμψυχόντων μύρων. Hase.]

Ἐμψύχως, Vive, Vivaciter, Animate, ut quum dicunt ἐμψ. λέγειν, Uti oratione viva et animata. Vide Ἐνδιαθέτως. [Ap. Plut. Mor. p. 1079, E : Ἔτι τοίνυν ὅρα τίνα τρόπον ἀπήντησε Δημοκρίτῳ διαποροῦντι φυσικῶς καὶ ἐμψ. κτλ. Wyttenb. in Ind. conjicit εὐλόγως. Id. citat ἐμψ. πλάττεσθαι, Vivo exemplo institui, ex p. 790, F. Memorat Pollux 2, 227. ῡ L. D. Basil. t. 1, p. 267, B : Ἐμψ. τὸν λόγον ἐσχημάτισε, Valde rem ad vivum descripsit. Hase.]

[Ἐμψύχωσις, εως, ἡ, Animatio. Plotin. Enn. 4, 3, p. 702, 5 : Δεῖ δὴ τῷ λόγῳ τὴν εἴσοδον καὶ τὴν ἐμψύχωσιν διδασκαλίας καὶ τοῦ σαφοῦς χάριν γίγνεσθαι νομίζειν. Nemesius De nat. hom. p. 110 : Διὰ τοῦτο συγχωρεῖ τὴν ἐμψύχωσιν γίνεσθαι. L. D. Eademque leguntur, ut totum cap. 2 et 3 Nemesii, inter opp. Gregor. Nyss. t. 1, p. 935, C. Hase.]

Ἐν, et Ἐνί ac Ἐίν ap. poet., In. Hom. Od. Δ, [744] : Ἦ ἔα ἐν μεγάρῳ· Il. X, [426] : Θανέειν ἐν χερσὶν ἑμῇσι· Od. T, [172] : Κρήτη τις γαῖ' ἐστὶ, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ. [Il. N, 608 : Κατεκλάσθη δ' ἐνὶ κανλῷ ἔγχος.] Utraque autem præp. forma utitur in uno eodemque versu, Il. [Δ, 258 : Ἡμὲν ἐνὶ πτολέμῳ ἠδ' ... ἐν δαιτί·] Π, [630] : Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ', ἐνὶ βουλῇ. Apud Eund. εἰν pro ἐν, Od. Λ, [162] : Ἦ εἰν ἁλὶ κῦμα κυλίνδει. [Et multis aliis Il.] Εἰνί, poet. pro ἐνί, In; ut [Hom. Il. Θ, 199, O, 150] εἰνὶ θρόνῳ [vel θώρηι, Od. I, 417, etc. Usurpantur autem formæ Ἐνί, Εἰν, Εἰνί etiam a Tragicis, ut Eurip. Iph. T. 1109 : Ὀλλυμένων ἐνὶ ναυσὶν ἔθαν. Soph. Tr. 6 : Ναίουσ' ἐνὶ Πλευρῶνι· Antig. 1241 : Τέλη λαχὼν δείλαιος εἰν Ἅιδου δόμοις; Eurip. Alcest. 232, 436, Herc. F. 619. Heracl. 893 : Λωτοῦ χάρις εἰνὶ ἑαυτῇ· Hippol. 734. Quorum ll. plerisque vulg. formam supposuerunt librarii. V. G. Dindorf. ad Alc. 232. De forma Ἰν v. in fine.] In soluta autem oratione ἐν duntaxat locum habet. Thuc. 8, [37] : Ὁπόση δ' ἂν στρατιὰ ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ βασιλέως ᾖ. Et paulo post [38], Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ Χίῳ εἰς τοῦτο καθειστήκει τοῖς Ἀθηναίοις. Lucian. : Τὰ ἐν τῇ γῇ καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ. [De locis dictum sæpe i. q. Ad, Apud. Herodot. 5, 115 : Ἴωνες οἱ ἐν Κύπρῳ ναυμαχήσαντες. Sic ἐν Σαλαμῖνι 7, 166, ἐν Μυκάλῃ 9, 100, 101, etc., et simil. passim historici aliique omnes. Pro πρὸς, sic positum, infertur ab libris deterioribus Xenoph. Anab. 1, 2, 10; 2, 4, 13; 4, 5, 22; 6, 4, 1, Hist. Gr. 1, 3, 2. ‖ De locutione ὁρᾶν ἐν ὄμμασιν et sim. v. quæ diximus in Εἶδω p. 211, A. Soph. Tr. 241 : Ὧν ὁρᾷς ἐν ὄμμασιν· Antig. 764 : Ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρῶν. Eur. Bacch. 1252 : Ὡς δύσκολον τὸ γῆρας ἀνθρώποις ἕφυ, ἐν τ' ὄμμασι σκυθρωπόν.] Et ἐν χερσὶν ἔχειν, Habere in manibus : quod etiam dicitur Habere præ manibus. [Proprie Hom. Il. Λ, 14 : Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος· O, 311; omissa præpos. 318. Sim. Od. T, 577 : Ὅς δέ κε ῥηΐτατ' ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι· Il. E, 557 : Ὄφρα καὶ αὐτὼ ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι κατέκταθεν ὀξέϊ χαλκῷ· Π, 105 : Ἔνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτὴ Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν. Et aliter X, 426 : Ὡς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἑμῇσι. Pind. Pyth. 2, 13 : Κείνας ἀγαναῖσιν ἐν χερσὶ ποικιλανίους ἐδάμασσε πώλους. Soph. El. 1141 : Ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθείς.] Quum autem dicunt ἐν ᾅδου [de quo in Ἀΐδης], vel ἐν διδασκάλου, seu παιδοτρίβου, subaudiunt οἴκῳ : cum qua ellipsi utuntur et præp. εἰς, ut antea dictum fuit; reperiturque et ap. Hom. talis utriusque usus. [Il. Z, 47 : Πολλά δ' ἐν ἀρνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται· Od. Π, 132 : Τοί' ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα· K, 282 : Ἕταροι δέ τοι οἵδ' ἐνὶ Κίρκης ἕρκεσι· quod Λ, 53, 62, dicitur addito μεγάρῳ. Soph. fr. Terei ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 26 : Αἳ νέαι μὲν ἐν πατρὸς ἥδιστον, οἶμαι, ζῶμεν ἀνθρώπων βίον. Eur. Iph. A. 926 : Ἐν ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου τραφεὶς Χείρωνος. Aristoph. Nub. 972 : Ἐν παιδοτρίβου καθίζοντες. Eupolis ap. Athen. 3, p. 106, B : Ἐν Φαίακος ἔφαγον χαρίβας. Theocr. 15, 24 : Ἐν ὀλβίῳ ὄλβια πάντα. Diodor. Anth. Pal. 7, 632, 1 : Κλίμακος ἐξ ὀλίγης ὀλίγον βρίφος ἐν Διοδώρου κάπεσεν. Arat. Phæn. 224 : Ἐν Διὸς εἰλεῖται. Thucyd. 6, 54, bis : Ἐν Πυθίου, et Isæus p. 54, 14, idemque ib. 13 : Ἐν Διονύσου. Plato Prot. p. 320, A : Ἐν Ἀρίφρονος· Theæt. p. 206, A. De ἐν ἡμετέρου v. in Ἡμέτερος. De ἐν γειτόνων in Γείτων, si modo in exx. ibi citt. ἐν scrib., ut Thomas p. 369 : Ἐν γειτ. εἰμί· ἀεὶ γὰρ ἡ ἐν πρόθεσις στάσιν δηλοῖ, credidit, non ἐγ, h. e. ἐκ : quod constaret ex ejusmodi loco qui articulum haberet interjectum, ἐν τῶν γειτόνων, qualem non vidi. Figurate Aristid. vol. 1, p. 572 : Μὴ δευτέρων σχετλιωτέρων δεῖσθε, ἀλλὰ γενέσθε ἐν ὑμῶν αὐτῶν. V. Ἐμαυτοῦ. Ap. Byzantinos extra locutiones ellipticas ἐν conjungi cum genit., ut ἐν διατέρας, ἐν παρασκευῆς, ἐν κυριακῆς etc., monuit Reisk. ad Constant. Cærim. p. 312, A, vol. 2, p. 619. Vitiosum est ἐν ἑκατέρων τῶν ἀγρῶν in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 850, 32.] ‖ Ἐν interdum pro εἰς, i. e. pro In habente accus. Hesiod. Theog. [189] : Κάββαλ' ἀπ' ἠπείροιο μέσῳ [πολυκλύστῳ] ἐνὶ πόντῳ. Tale est quod ex Hom. affertur, ἐν χερσὶ πεσεῖν pro εἰς χεῖρας. [Il. Z, 81 : Πρὶν αὖτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν φεύγοντας πεσέειν· O, 229 : Ἀλλά σύγ' ἐν χείρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν· Δ, 482 : Ἐν κονίῃσι χαμαὶ πίπτων· E, 586 : Ἔκπεσε δίφρου κύμβαχος ἐν κονίῃσιν· 588 : Χαμαὶ βάλον ἐν κον. N, 508, 520. K, 570 : Νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ... ἔναρα θῆκε· Π, 258 : Ἔστιχον, ὄρρ' ἐν Τρωσὶ μέγα φρονέοντες ὄρουσαν. Thuc. 7, 87 : Ἐν τοιούτῳ χωρίῳ ἐμπεπτωκότας. Plat. Hipp. maj. p. 298, C : Ἐν τῇ αὐτῇ ἐμπεπτωκότες ἀπορίᾳ· Euthyd. p. 292, E. Et alibi cum hujusmodi verbis ap. optimos quosque.] Sic autem et in quopiam Xen. l. legi, Ἦλθον ἐν τῇ Ἑλλάδι, si mendo carent exempll., pro ἦλθον εἰς τὴν Ἑλλάδα. Sic vero vicissim poni εἰς pro ἐν antea docui. [Pausan. 7, 4, 3 : Διαβάντες ἐν τῇ Σάμῳ. Cujusmodi usus præpositionis quum Byzantinis frequentior esset quam scriptoribus vel Pausaniæ supparibus, ἐν pro εἰς non mirum illatum interdum esse ab librariis, ut vicissim εἰς pro ἐν. Ita Thucyd. 7, 17, Ἀποστειλοῦντες ὁπλίτας ἐς τὴν Σικελίαν libri paucissimi, plerique ἐν τῇ Σικελίᾳ. Contra Herodoti 6, 72, Ἔφυγε ἐς Τεγέην plerique, perpauci ἐν Τεγέῃ. Quomodo loqui solent, ut dixi, Byzantini, velut Tzetz. Hist. 2, 454 : Ἐν Καλυδῶνι ἐπελθών· 3, 279 : Μετὰ τὰ Τροίας τρόπαια στρατρελὴς ἐν τῇ πατρίδι, aliique plurimi. ‖ Dicitur autem non tantum de locis, sed etiam de rebus, ubi Gallice vert. *Par.* Xen. OEc. 2, 12 : Εἰ μήτε αὐτὸς πώποτε κτήσαιτο αὐλοὺς μήτε ἄλλος αὐτῷ παράσχοι ἐν τοῖς αὐτοῦ μανθάνειν. Plato Reip. 3, p. 392, E : Ἀπολαβὼν μέρος τι πειράσομαί σοι ἐν τούτῳ δηλῶσαι ὃ βούλομαι, et al. Thucyd. 1, 10 : Ἐν ταῖς Φιλοκτήτου ναυσὶ δεδήλωκε. Vel de hominibus, ut Xen. Hier. 8, 6 : Παιδικὰ, ἐν οἷς ἐὰν καὶ σὺ μάλιστα κατεμίμψω τὴν τυραννίδα. Plato Phileb. p. 21, B : Οἰκοῦν ἐν σοὶ πειρώμεθα βασανίζοντες τοῦτο; Soph. p. 239, B : Ἐν σοὶ σκεψώμεθα. Aliter Pind. Ol. 4, 29 : Φύονται δὲ καὶ νέοις ἐν ἀνδράσι πολιαὶ θαμὰ καὶ παρὰ τὸν ἀλικίας ἑοικότα χρόνον.] Ἐν pro Inter, ut ap. Lat. In : ut ἐν οἷς ἦν pro Inter quos erat. [Hom. Il. Γ, 31 et al. : Ἐν προμάχοισι φανέντα· I, 709 : Καὶ ὃ αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι· Σ, 579 : Σμερδαλέω δὲ λέοντε δύ' ἐν πρώτῃσι βόεσσι ταῦρον ἐρύγμηλον ἑρέτην· K, 127 : Κείνους δὲ κιχησόμεθ' πρὸ πυλάων ἐν φυλάκεσσι· 435 : Θρῄκιες οἵδ' ἀπάνευθε

νάλυδες· ἐν δέ σφιν Ῥῆσος βασιλεύς· O, 632 : Ἐν δὲ τῇσι (bobus) νομεύς· N, 689 : Ἐν δ' ἄρα τοῖσιν ἦρχ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς· E, 9: Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης· P, 26 : Καί μ' ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν ἔμμεναι· M, 41 : Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῇσι κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται· P, 728 : Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐν τοῖσιν ἐλίξεται. Pind. Ol. 2, 86 : Ἠιλεύς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται· Pyth. 3, 21 : Ἔστι δὲ φῦλον ἐν ἀνθρώποισι ματαιότατον. Æsch. Prom. 973 : Καὶ σὲ δ' ἐν τούτοις λέγω. Herodot. 1, 8 : Ἐν τοῖσι (καλοῖς) ἓν τόδε ἐστὶ, etc. Paullo aliter Hom. Od. B, 194 : Τηλεμάχῳ δ' ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι αὐτός, ubi est In primis, Præ omnibus. De ἐν πρώτοις, Inprimis, v. in Πρῶτος. || Hic notanda formula ἐν τοῖς seq. superlativo adjectivi vel adverbii. Herodot. 7, 137 : Τοῦτό μοι ἐν τοῖσι θειότατον φαίνεται γενέσθαι. Thucyd. 1, 6 : Ἐν τοῖς πρώτοις δὲ Ἀθηναῖοι τόν τε αἰῶνρον κατέθεντο κτλ. 3, 17 : Ἐν τοῖς πλείσταις δὴ νῆες ἅμ' αὐτοῖς εὐεργοὶ κάλλει ἐγένοντο· 81 : Ἐν τοῖς πρώτη ἐγίνετο (seditio)· 7, 24 : Μέγιστον δὲ καὶ ἐν τοῖς πρῶτον ἐκάκωσε τὸ στράτευμα ἡ τοῦ Πλημυρίου λῆψις· 71 : Ἐν τοῖς χαλεπώτατα διῆγον· 8, 90 : Ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα καὶ ἐκ πλείστου ἐναντίος τῷ δήμῳ. Quibus II. addendus videtur 4, 105, ubi δύνασθαι ἐν τοῖς πρώτοις τῶν ἠπειρωτῶν est in libris, omitto autem addere copiam similium ex Platone recentioribusque nonnullis, quorum paucos indicavit Wolf. ad Reiz. de incl. acc. p. 21 sq. Qui notavit etiam genus neutrum articuli, quod, etiam sequente alius generis nomine, constanter servatur apud antiquiores, etiam sequente alius generis nomine, in fem. reperiri mutatum apud Dionys. Ant. Rom. 4, 14 : Ἑορτὴν σεμνὴν ἐν ταῖς πάνυ καὶ πολυτελῆ· et ib. 15. Comparativo jungitur Plat. Euthyd. p. 303, C : Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα οἱ λόγοι ὑμῶν καλὰ ἔχουσιν, ἐν δὲ τοῖς καὶ τοῦτο μεγαλοπρεπέστερον, ubi superl. restituit Steph. Ceterum toties in II. Plat. et Thuc. adverbium vel adjectiv., quod alio casu positum erat, in dativum est mutatum in libris, ut Aristidi vol. 1, p. 79, 15 : Τούτῳ κάλλιστ' ἔχειν, ὅστις τὴν δοθεῖσαν ἑαυτῷ τοῦ βίου μοῖραν ἐν τοῖς καλλίστοις ἐξέπλησε, non dubitem reddere adv. κάλλιστα.] || Alicubi etiam ἐν οἷς, Apud quos, vel Coram quibus. Sic Plato Symp. [p. 175, E] : Ἐν μάρτυρσι τῶν Ἑλλήνων πλέον ἢ τρισμυρίοις. [Hom. Il. I, 528 : Ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πᾶσιν φίλοισιν· K, 445 : Ἦ ῥα κατ' αἶσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν. Conf. A, 109, I, 121, Ψ, 456, etc. Ω, 107 : Ἐννῆμαρ δὴ νῦν ἐν ἀθανάτοισιν ὀρωρεν Ἕκτορος ἀμφὶ νίκη· Od. A, 114 : Ἦστο γὰρ ἐν μνηστῆρσι· Σ, 138 : Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι. Æsch. Eum. 233 : Δεινὴ γὰρ ἐν βροτοῖσι κἀν θεοῖς πέλει τοῦ προστροπαίου μῆνις. Soph. Aj. 836 : Πάντα τἀν βροτοῖς πάθη. Et alibi Thucyd. 2, 64 : Ὄνομα μέγιστον ἔχουσαν ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις. Quos II. cum similibus, qui plurimi sunt ubique, referre licet etiam ad signif. Inter, de qua supra. Plato Protag. init. : Ὡς γ' ἐν αὐτοῖς ἡμὶν εἰρῆσθαι· Reip. 8, p. 565, B : Λέγοντες ἐν τῷ δήμῳ, et alibi sæpissime. || Paullo aliter Hom. Il. I, 647 : Ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὁππότ' ἐκείνων μνήσομαι, ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρεΐδης· P, 16 : Κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρέσθαι· B, 274 : Νῦν δὲ τόδε μέγ' ἄριστον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν, ὃς τὸν λωβητῆρα ἐπισσόλον ἔσχ' ἀγοράων. Xenoph. OEc. 11, 8 : Τιμᾶς ἐν πόλει καὶ εὐνοίας ἐν φίλοις.] Significat autem Apud et in alio genere loquendi : ut Ἐν ἑαυτῷ εἶναι, Lucian., Apud se esse, Mentis compotem esse, vel Sui compotem esse. Huic opp. ἔξω ἑαυτοῦ εἶναι. [V. Ἑαυτοῦ p. 12, B, C, et Ἐμαυτοῦ. Soph. Phil. 950 : Ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτῷ γενοῦ. Cum genit. Aristoph. Vesp. 642 : Κάστιν οὐκ ἐν αὐτοῦ. Item in ead. formula, ubi est Mecum, de qua et ipsa v. in Ἐμαυτοῦ et Ἑαυτοῦ, Plat. Theæt. p. 192, D: Ἐν ἐμαυτῷ μεμνημένος· Crat. p. 384, A : Προσποιούμενός τι αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ διανοεῖσθαι.] || Ἐν πορφύρᾳ esse dicitur aliquis pro Purpura amictus. Talc est Act. 1, [10] : Ἄνδρες ἐν ἐσθῆτι λευκῇ, In albis vestibus. Sic autem Herodot. 2, [159] : Ἐν τῇ δὲ ἐσθῆτι ἔτυχε ταῦτα κατεργασάμενος, ἀνέθηκε τῷ Ἀπόλλωνι, Vestem in qua hæc gesserat. Possumus autem dicere In qua veste; pro Qua veste indutus : ut dixit Ovid. : Sive erit in Tyriis, Tyrios laudabis amictus; et Sueton. : In crepidis, pro Crepidato, et, In Caliga, pro Caligato. Est autem ap. Lucian. præsertim frequens hic præp. ἐν usus, si bene memini. [De salt. c. 5 : Ἔτι γὰρ τοῦτό μοι τὸ λοιπὸν ἦν ἐν βαθεῖ τούτῳ πώγωνι καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ καθῆσθαι μέσον ἐν τοῖς γυναίοις. Soph. Trach. 613 : Θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι. Et alii quivis. Conjungitur præterea cum dat. rei aliis multis modis, cujus usus pauca exx. de innumeris memorasse sufficit. Hom. Il. Ψ, 671 : Οὐδ' ἄρα πως ἦν ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι· Γ, 20 : Ἀντίθιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι· K, 217 : Αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται. Pind. Ol. 1, 21 : Δέμας ἀκίνητον ἐν ὁρόμοισι παρέχων· 2, 47 : Νέοις ἐν ἀέθλοις ἐν μάχαις τε πολέμου τιμώμενος. Hom. Il. P, 739 : Μινύθουσι δὲ οἶκοι ἐν σέλαι μεγάλῳ· Od. Z, 305 : Ἡ δ' ἧσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ· Il. N, 555 : Νέστορος υἱὸν ἔρυτο καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν. Soph. Trach. 10 : Ὅς μ' ἐν τρισὶν μορφαῖσιν ἐξήτει πατρός· Aj. 306 : Πατέρα τὸν σὸν ἐν λυγρῷ γήρᾳ προλείπων· OEd. T. 1430 : Τοῖς ἐν γένει. Vid. Γένος. Xenoph. Reip. Ath. 1, 2 : Πᾶσι τῶν ἀρχῶν μετεῖναι ἔν τε τῷ κλήρῳ καὶ ἐν τῇ χειροτονίᾳ.] || Ἐν ἐμοί ἐστι, In me est, pro In potestate mea est. Demosth. [p. 292, 23] : Ἐν γὰρ τῷ θεῷ τὸ τούτων [τούτου] τέλος ἦν, οὐκ ἐν ἐμοί. Huc pertinet quod ex Soph. [OEd. T. 314] affertur, Ἐν σοι ἐσμὲν, pro Abs te pendemus. [OEd. C. 1443 : Ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι καὶ τῇδε φῦναι χατέρᾳ. Et alibi sæpe.] Sed Bud. ἐν ὑμῖν ἐστὶ ap. Antiphontem [Lysiam p. 95, 7 (40, 3)] vertit etiam Vestrum est, ἔργον ὑμῶν ἐστί. [Pind. Ol. 13, 99 : Νῦν δ' ἔπομαι μὲν, ἐν θεῷ γε μὰν τέλος. Æsch. Pers. 172 : Πάντα γὰρ τὰ κεῖθ' ἐν ὑμῖν ἐστί μοι βουλεύματα. Eurip. Med. 228 : Ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα γιγνώσκειν καλῶς, κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' ὁμῶς πόσις. Herodot. 3, 85; 6, 109. Thucyd. 2, 35 : Ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετὰς κινδυνεύεσθαι. Et aliter 64 : Ταῦτα ... μὴ ἐν ὑμῖν κωλυθῇ. Plato Protag. p. 310, E : Εἰ γὰρ, ὦ Ζεῦ καὶ θεοί, ἐν τούτῳ εἴη. Soph. OEd. C. 247 : Ἐν ὑμῖν, ὡς θεῷ, κείμεθα τλάμονες. || Aliter Soph. Trach. 621 : Οὔτι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε· Aj. 1136 : Ἐν τοῖς δικασταῖς κοὐκ ἐμοὶ τόδ' ἐσφάλη· Antig. 925 : Εἰ τάδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλά· OEd. C. 1214 : Ὅστις τοῦ πλέονος μέρους χρῄζει, τοῦ μετρίου παρεῖς, σκαιοσύναν φυλάσσων ἐν ἐμοὶ κατάδηλος ἔσται. Eur. Hipp. 324 : Ἐν δέ σοι λελεύψομαι· 1320 : Σὺ δ' ἐν τ' ἐκείνῳ κἀν ἐμοὶ φαίνει κακός.] || Ἐν ἐμοὶ θρασύς, Soph. [Aj. 1315], pro Audax adversum me. [Ib. 1092 : Μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφὰς εἶτ' αὐτὸς ἐν θανοῦσιν ὀβριστὴς γένῃ. Eurip. Or. 754 : Ἐν γυναιξὶ δ' ἀλκίμος.] || Ἐν interdum temporis signif. habet : ut, Ἐν σπονδαῖς, ap. Thuc. [2, 5], pro αἱ σπονδαὶ τῶν σπονδῶν, schol. [Xen. Anab. 3, 1, 1. Thuc. 3, 13 : Ὅτι ἔτι ἐν τῇ εἰρήνῃ ἐπέμψαμεν ὡς ὑμᾶς.] Sic ἐν τούτῳ sæpe pro Interea : Xenoph. : Καὶ ἐν τούτῳ ἡ ἑτέρα γυνὴ προσελθοῦσα εἶπε. [Cyrop. 7, 4, 7 et 8. Soph. Phil. 1078 : Χοὗτος τάχ' ἂν φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβοι λώιον τιν' ἡμῖν. Herodot. 1, 126; Plato Protag. p. 317, E.] Dicitur et ἐν τούτοις. [Plato Tim. p. 42, C, Conv. p. 220, B.] Sed et ἐν οἷς pro Quo tempore, affertur ex Plat. Epist. : Ἐν οἷς τί χρῆν ποιεῖν ἐμέ; [Singulari Soph. Trach. 929 : Κἂν ᾧ τὸ καῖσε θεῦρό τ' ἐξορμώμεθα. Herodot. 4, 95; 6, 89, Plato Conv. p. 185, D, etc., Xenoph., Thucyd., al. Item ἐν ὅσῳ, ead. signif., Thucyd. 3, 28 : Ἐν ὅσῳ δ' ἂν πάλιν ἔλθωσι, et ib. 81, et al.] Sic In bello, pro Tempore belli, interdum. Dicunt et ἐν δυσὶν, τρισὶν ἡμέραις, pro Spatio duorum dierum, vel Intra duos dies. Xen. Cyrop. 5, [3, 28] : Ἐν ἓξ ἢ ἑπτὰ ἡμέραις ἐλθεῖν. Et quod Hippocr. dixit, Ἐν ἑπτὰ ἡμέρῃσιν ἀποθνήσκουσιν, interpr. Celsus, Intra septimum diem. [Pind. Ol. 1, 6 : Μηκέθ' ἁλίου σκόπει ἄλλο θαλπνότερον ἐν ἀμέρᾳ φαεννὸν ἄστρον· 2, 67 : Ἴσον δὲ νύκτεσσιν αἰεί, ἴσα δ' ἐν ἀμέραις· 6, 105 : Ἐν χειμερίᾳ νυκτί. Ib. 37 : Ἐν παντὶ χρόνῳ. Et sic apud alios quosvis cum his similibusque nominibus. Huc referenda etiam formula ἐν τῷ αὐτῷ Plat. Conv. p. 192, D, et al. sæpe.] || Ἐν alicubi quod Lat. Ex : ut, Ἐν οἴνῳ γλυκεῖ διδόασι : in quo loquendi genere Plin. præp. Ex utitur. [In ead. phrasi Hom. Od. Ω, 73 : Ἠῶθεν δή τοι λέγομεν λυκ' ὅστε', Ἀχιλλεῦ, οἴνῳ ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι.] || Ἐν φαρμάκῳ ἐστὶ, Vice medicamenti est, Pro medicamento est, VV. LL. [De distantia Diodor. 19, 39 : Ἐν τετταράκοντα σταδίοις ἀντιστρατοπεδευουσῶν τῶν δυνάμεων·

20, 74, et al. Ap. gramm. sæpissime i. q. Per, ut ap. Phrynich. p. 39: Ἐν τοῖς δυοῖν (ι) Ἀλκαιικόν. Iisdem usitatæ formulæ sunt ἐν συναλοιφῇ, ἐν συγκοπῇ et similes. Notandum etiam hoc schol. Aristoph. Ran. 575: Ἐν δὲ τῷ Καλλιστράτῳ γέγραπται τοὺς ψιάθους· cui conf. εἰς supra p. 293, A. Ap. Christianos conjungitur cum nominibus θεὸς, κύριος, Χριστός. Phot. Epist. ad Taras. Bibliothecæ præmissa: Φώτιος ἠγαπημένῳ ἀδελφῷ Ταρασίῳ ἐν κυρίῳ χαίρειν.] || Ἐν cum variis dativis, locum adverbii obtinet: ut ἐν δίκῃ pro Merito, ἐνδίκως: ἐν καιρῷ, vel ἐν καλῷ, pro Opportune, Commode; ἐν τάχει pro Celeriter, vel Primo quoque tempore: ἐν σπουδῇ, Serio, [ἐν μέρει, Vicissim]. Horum autem et multorum similium exempla suis ponenda erunt ll. [Soph. OEd. T. 80: Εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ σωτῆρι βαίη. Atque sic conjungitur cum nominibus quæ statum vel habitum indicant. Hom. Od. T, 549: Κλαῖον καὶ ἐκώκυον ἔνπερ ὀνείρῳ· 581. Æschyl. Ag. 891: Ἔν τ' ὀνείρασιν ... ἐξηγειρόμην. Soph. OEd. T. 981, Phil. 847: Ἐν νόσῳ. Porro Il. H, 302: Ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντε· I, 230: Ἐν δοιῇ δὲ σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι νῆας ἐϋσσέλμους (Callim. Jov. 5: Ἐν δοιῇ μάλα θυμός)· X, 61: Ὅν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῷ αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει· 483: Ἐμὲ στυγερῷ ἐνὶ πένθεϊ λείπεις χήρην ἐν μεγάροισι· I, 143: Ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ· 285. Soph. El. 290: Οὔτις ἐν πένθει. Pind. Ol. 1, 15: Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ· 2, 82: Ὅρμοισι τῶν χέρας ἀναπλέκοντι καὶ στεφάνας βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθυος. Æsch. Cho. 222: Ἀλλ' ἐν κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς γελᾶν θέλεις, et al. || Conjungitur etiam cum adjectivis. Hom. Il. Θ, 491: Ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος. Soph. OEd. C. 1575: Ἐν καθαρῷ βῆναι. Eur. Or. 16: Τὰς γὰρ ἐν μέσῳ σιγῶ τύχας, et al. Sic ἐν βραχεῖ, de quo v. in Βραχύς. (Ap. Plat. Conviv. p. 217, A: Ὥστε ποιητέον εἶναι ἐν βραχεῖ ὅ,τι κελεύοι Σωκράτης, melius scribi videtur ἐμβραχυ, quod v.) Gl.: Ἐν βραχεῖ, Propediem. Aliter Soph. El. 673: Ἐν βραχεῖ ξυνθεὶς λέγω, et al. OEd. Col. 82: Ἐν ἡσύχῳ ἔξεστι φωνεῖν· 1675: Ἐν πυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παροίσομεν. Eurip. Hec. 806: Ταῦτ' οὖν ἐν αἰσχρῷ θέμενος (quod Dionys. A. R. 8, 67 dicit ἐν αἰσχύνῃ θέμενοι)· Or. 27: Ἐν κοινῷ σκοπεῖν· Heracl. 971: Οὔκουν ἔτ' ἐστὶν ἐν καλῷ δοῦναι δίκην (eademque formula Plat. Reip. 9, p. 571, B, aliique multi)· Iph. A. 1199: Ἐν ἴσῳ γὰρ ἦν τόδε· Hel. 1227: Ἐν εὐμαρεῖ γοῦν σὴν κασιγνήτην θανεῖν; Iph. T. 762: Ἐν ἀσφαλεῖ γάρ. Dionys. A. R. 8, 60: Οὐκ ἐν δυνατῷ ἦν. Et aliis infinitis. Vel participiis, ut δέοντι, παρόντι, quæ v.] || Ἐν cum dat., seq. verbo εἶναι, sæpe per verbum act. redditur, ut ἐν φόβῳ εἰμὶ, In metu sum, Metuo. Sic ἐν δυνάμει εἶναι ap. Thucyd. et Plat., pro Posse. Sed sæpe etiam per verbum pass. vel neutr. verti debet: ut ἐν αἰτίᾳ εἶναι, Accusari; ἐν ὀργῇ εἶναι, Invisum esse; ἐν ἡδονῇ εἶναι, Placere. Quorum itidem aliorumque hujusmodi dicendi generum exx. quærenda suis locis, i. e. in ipsis nominibus, ut in Φόβος, Αἰτία, Ὀργὴ, etc. Jungitur et aliis verbis, ut ἐν νῷ ἔχειν, Recordari, ad verbum Habere in mente. [Item ἐν αἰτίᾳ, φροντίδι ἔχειν. Et cum γίγνεσθαι, ut Herodoti 2, 82: Οἱ ἐν ποιήσει γενόμενοι. (Et sim. sine verbo Plat. Reip. 6, p. 489, B: Οἱ ἐπιεικέστατοι τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ· 7, 581, B: Ταυτὸ ποιοῦσι τοῖς ἐν ἀστρονομίᾳ.) V. autem in Εἰμὶ, p. 259-60.] || Ἐν interdum supervacaneum est: ut ἐν βέλει πληγεὶς, Eur. [Trypho in Anth. Pal. 11, 488], Telo percussus. Sic ἐν γάλακτι χαίρων, Epigr. pro Lacte gaudens. [Pind. Ol. 13, 53: Τὰ δὲ καί ποτ' ἐν ἀλκᾷ πρὸ Δαρδάνου τειχέων ἐδόκησαν ἐπ' ἀμφότερα μαχᾶν τέμνειν τέλος. Æsch. Pers. 251: Ἐν μιᾷ πληγῇ κατέφθαρται πολὺς ὄλβος. Soph. Aj. 1017: Ἀνὴρ δύσοργος, ἐν γήρᾳ βαρύς· 488: Εἴπερ τινὸς σθένοντος ἐν πλούτῳ Φρυγῶν· Phil. 102: Ἐν δόλῳ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν· 1393: Εἴ σέ γ' ἐν λόγοις πείσειν δυνησόμεσθα μηδέν. Alciphr. Ep. 1, 33: Ἀμυνοῦμαι αὐτὰς οὐκ ἐν σκώμμασιν, οὐδ' ἐν βλασφημίαις, ἀλλ' ἐν οἷς μάλιστα ἀνιάσονται. Rectius quam in hujusmodi ll. abundare dicitur apud recentiores, maximeque Byzantinos, qui ἐν cum dat. conjunctum sæpissime ponunt loco simplicis dat., de quo et Ducang. monuit App. ad Gloss. p. 68, et alii multi. Agath. 2, 20, p. 59, B: Ἔστι γὰρ ὁ παρασάγγης ... στάδια ... ἐν ἑνὶ μόνῳ

A τῶν εἴκοσι πλείονα. Jo. Malal. p. 50, 12: Λαβὼν ἐν ᾗ ἐβάσταζεν ἀξίνῃ ἔκλασε τὸ ξύλον. Tzetz. Hist. 2, 530: Ἐν σιαγόνι ἔκτεινεν ὄνου χιλίους· 994: Ἄρτων θερμοῖς ἐν ἄσθμασι τοῦτον ξενοδοχοῦντα· 3, 753: Ὁ Ἀβραδάτας ᾔμασσε τοὺς ἵππους ἐν τῷ κέντρῳ· 4, 304: Ἐν τῷ δρεπάνῳ συντεμὼν τὴν σπεῖραν τοῦ θηρίου· 1, 719: Βάλλεται δὲ παρά τινος ὁρμῶν ἐν ἀκοντίῳ, etc. || Recentior etiam est usus ap. Jo. Malal. p. 431, 4: Σκευῶν διαφόρων ἐν ἀργύρῳ, Argenteorum. || Πολὺν κόσμον ἔχειν ἀργύρου καὶ χρυσοῦ, ἔν τε ὅρμοις καὶ ψελλίοις καὶ ἐκπώμασι καὶ νομίσμασιν, Polyæn. 8, 40. In eadem historia Plut. Mor. p. 260, A: Ἄργυρος ἐν ἐκπώμασιν. Hemst. Conjungitur etiam cum advv. loci, ut, ἐν Ἀθήνησιν, ἐν Ὀλυμπίασιν, (ἐν Πλαταιᾶσιν sch. Arist. Ran. 706). V. Bast. Ep. cr. p. 189 sq.] || Ἐν δὲ ap. poetas, necnon ap. Herodot., pro Inter alios, vel Inter alia autem [2, 172]: Ἦν οἱ ἄλλα τε ἀγαθὰ μύρια, ἐν δὲ καὶ ποδανιπτὴρ χρύσεος· et [5, 95]: Καὶ ἄλλα πολλὰ ἐγίνετο, ἐν δὲ καὶ Ἀλκαῖος. [Conf. 1, 185, 192; 2, 43, 78, 176; 3, 15, 38; 8, 113. Hom. Il. B, 588: Ἐν δ' αὐτὸς κίεν· H, 551: Ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι· Od. Ω, 498: Ἐν δ' ἄρα Λαέρτης Δολίος τ' ἐς τεύχε' ἔδυνον. Soph. Tr. 206: Ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων ἴτω κλαγγά· OEd. C. 55: Ἔχει δέ νιν (lucum) Ποσειδῶν, ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεός· T. 27: Ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς σκήψας ἐλαύνει· 181: Ἐν δ' ἄλοχοι ... ἐπιστενάχουσιν· El. 713, Aj. 675, Antig. 420, 1274. Theocr. 2, 68: Πολλὰ μὲν ἄλλα θηρία πομπεύεσκε περισταδὸν, ἐν δὲ λέαιναι. Parthen. Erot. c. 19: Πολλάς τε ἄλλας γυναῖκας κατέσυραν, ἐν δὲ καὶ τὴν Ἀλωέως γυναῖκα. Adjecto dativo Plat. Euthyd. p. 303, C: Ἐν δὲ τοῖς καὶ τοῦτο μεγαλοπρεπέστερον. || Dicitur sic seqq. partt. γὰρ, δὲ, μὲν, etiam de loco, ut sit In. Hom. Od. T, 173: Κρήτη τις γαῖ' ἐστὶ ... ἐν δ' ἄνθρωποι πολλοὶ ... ἐν μὲν Ἀχαιοὶ, ἐν δ' Ἐτεόκρητες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες· N, 244: Ἐν μὲν γάρ οἱ σῖτος ἀθέσφατος, ἐν δέ τε οἶνος γίγνεται· 247: Ἔστι μὲν ὕλη παντοίη, ἐν δ' ἀρθμοὶ ἐπηετανοὶ παρέασι· Il. I, 361: Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας νῆας, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας. Et E, 740: Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν, δεινὴν, ἣν πέρι μὲν πάντῃ φόβος ἐστεφάνωται, ἐν δ' Ἔρις, ἐν δ' Ἀλκὴ, ἐν δὲ κρυόεσσα Ἰωκὴ, ἐν δέ τε Γοργείη κεφαλή· et sim. in descriptione scuti Herculei sæpissime ap. Hesiodum. Od. Δ, 358: Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος· H, 95, 129, N, 105 sq. Herodot. 9, 32. || Item ut sit Intus, Il. T, 16: Ἐν δέ οἱ ὄσσε δεινὸν ὑπὸ βλεφάροισιν, ὡσεὶ σέλας, ἐξεφάανθεν· Od. Z, 131: Βῆ δ' ἴμεν ὥστε λέων ..., ὅστ' εἶσ' ὑόμενος καὶ ἀήμενος· ἐν δέ οἱ ὄσσε δαίεται· Il. Φ, 57: Ἐν δέ οἱ ἦτορ ἄλκιμον ὡρμᾶτο πτολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι. Item seq. γὰρ, ib. 586: Ἐν γάρ οἱ πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἀνέρες εἰμέν. § Ἐν dirimitur a casu quem regit interpositis particulis quum aliis pluribus, ut γὰρ, γὲ, δὲ, δὴ, μὲν, τὲ, tum πὲρ, Hom. Od. T, 549, 581: Ἔνπερ ὀνείρῳ. Et ποτὲ, Pind. Pyth. 2, 32: Μεγαλοκευθέεσσιν ἔν ποτε θαλάμοις. Callim. Dian. 238: Ἔν κοτε παραλίῃ· Lav. Min. 57. Et οὐ, Eur. Bacch. 1288: Ὡς ἐν οὐ καιρῷ πάρει. Et aliis vocc. Od. A, 115: Δήεις δ' ἐν πήματα οἴκῳ· Δ, 452: Ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν· 846: Αἰμένες δ' ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ ἀμφίδυμοι. || Ponitur post substantivum, ubi præpositionem sequitur adjectivum, Il. X, 61: Αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ, et alibi sæpe; Soph. OEd. T. 98: Χθονὶ ἐν τῇδε· aut genitivus locum adjectivi tenens, ut Maneth. 2, 339: Πρήξεσι δ' ἐν βιότου πάντες μακάριστοι ἔασιν· 6, 302: Ζώῳ ἐν ἐκείνης. Rarius post dat. simpliciter positum, ut Od. M, 103: Τῷ δ' ἐν ἐρινεός ἐστι μέγας· Δ, 127: Ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται. Sim. Apollon. Rh. 4, 546: Αὐτῇ ἐν ἐέλδετο νήσῳ ναίειν. Forma ἐνὶ autem sæpissime etiam post substantivum nude positum, ut Il. I, 53: Πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι· A, 223: Κισσῆς τόν γ' ἔθρεψε δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα· 409: Ὃς δέ κ' ἀριστεύῃσι μάχῃ ἔνι, etc. In libris et lapidibus ante palatinas ἐγ, ante labiales ἐμ scribi, ante linguales autem interdum in sequentem lingualem transire solet, ut in ἐς Σίγγῳ ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 302, 52 (quanquam ib. 50 fuerat ἐν Σερμυλίᾳ); ἐς Σιδῶνι p. 126, n. 87, 31; ἐστήλῃ pro ἐν στήλῃ ib. 14. || Formæ Ἰν memoriam servavit Hesych. in gll. Ἰν ἀνάτοις, ἐν ἀπορίαις. Ἰν ἡμίνᾳ, ἐν ἡμίσει. Ἴν τοιν, ἐν τούτῳ, de qua v. Koen. ad Greg. p. 369. Et in compp. Ἰμπάταον, ἔμβλεψον, Πάφιοι. Ἰνκατάπαον, ἐγκατάβλεψον. Ἰνκαφύτευε, ἐγκαταφύτευε. Idem pro εἰς usurpatum vi-

deri, dictum in illo p. 299, A. || Ἐν, forma Bœot. pro εἰς, quod v. p. 298, B (ubi in l. Pindarico leg. ἔβατε δ' pro ἐεῦτε, et add. ejusd. Pind. Pyth. 2, 11; 5, 38; et Nem. 7, 31: Ἥεσε δ' ἀδόκητον ἐν καὶ δοκέοντα, tum fr. 75, 1; 84, 2 ed. Bœckh., porro inscr. apud Bœckh. vol. 1, p. 746, n. 1569, C; 844, n. 1717, 8; vol. 2, p. 281, n. 2350, 6, 9. Conf. etiam ἔντε in Ἔντε). || Diversa miscere videtur Hesych. in gl. Ἐν ἀντὶ τοῦ εἰς (Ἐν ... εἰς intt.). Καὶ ἀγανακτοῦντος ἐπιφώνημα. Καὶ πρόθεσις. || In libris confundi solent ἐν et ἐῦ, et σὺν, quæ v. Nec raro ἐν et εἰς vel ἐς, etiam in compositis: v. Ἐγκατατίθημι, et Ἐγκαθοράω, quod in l. Anacreontis ib. cit. scrib. ἐσκαθορᾷς cum Apollon. De constr. p. 55, 22. L. Dind.]

Ἐναβρύνω, υνῶ, i. q. ἁβρύνω [Orno, Splendidum reddo], et Ἐναβρύνομαι, i. q. ἁβρύνομαι [Ornor, Nitesco, Cultum mihi comparo, ap. HSt.; Insolesco, Gl.]. Dion. Hist. p. 154 [43, 43]: Τῇ τε γὰρ ἑσθῆτι γαυροτέρᾳ ἐν πᾶσιν ἐνεβρύνετο, καὶ τῇ ὑποδέσει καὶ μετὰ ταῦτα ἐνίοτε καὶ ὑψηλῇ καὶ ἐρυθροχρόῳ, κατὰ τοὺς βασιλέας τοὺς ἐν τῇ Ἀλδῃ ποτὲ γενομένους, ὡς καὶ προσήκων σφίσι διὰ τὸν Ἴουλον, ἐχρῆτο. Pro quo paulo ante κοσμεῖσθαι dixit. [Epictet. fr. 170, p. 117: Νεανίσκου τινὸς ἐν θεάτρῳ ἐναβρυνομένου. Charito 8, 1: Καὶ πάντα ἀκριβῶς διηγήσατο, ἐναβρυνόμενος τοῖς κατορθώμασιν. Lucian. De salt. c. 2 · Θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν, ἐσθῆσι μαλακαῖς καὶ ἁβρασιν ἀκολάστοις ἐναβρυνόμενον. « Dionys. Ep. ad Pomp. 2, p. 760, de Platone: Σχήμασί τε ποιητικοῖς ἐσχάτην προσβάλλουσιν ἀηδίαν ... ἀκαίρως καὶ μειρακιωδῶς ἐναβρύνεται, Figuris poeticis lascivit, et gloriatur inepte: v. Ἁβρότης. » Ernest. Lex. rhet. Conf. Dionys. Demosth. p. 966, 16 R. Afric. ap. Euseb. H. E. 1, 7: Ἐναβρύνονται σωζομένης τῇ μνήμῃ τῆς εὐγενείας. Zosim. 4, 50: Θεάτροις καὶ ἱπποδρομίαις ἐναβρυνόμενος. Schol. Soph. Aj. 829. Hesych.: Ἐναβρύνεσθαι, ὡραΐζεσθαι, ἢ ἐντρυφᾶν· ἁβρὸς γάρ, ὁ τρυφερός. Ἐναβρύνεται, μεγαλοφρονεῖ, ἐντρυφᾷ, σεμνύνεται, λαμπρύνεται. Et sim. Zonar. p. 740, Suid., Etymol. M. p. 337, 12. Id. p. 749, 5: Τὸ ζῷον (pavo) ἐναβρυνόμενον τῷ ἑαυτοῦ κάλλει, τοῖς ὁρῶσι τὴν οὐρὰν ἐξαπλοῦν ἀποδείκνυσι. Themist. Or. 28, p. 341, B: Οἱ μὲν κυβερνῶνται ἐπὶ ταύτῃ τῇ παιδιᾷ καὶ ἐγκαλλωπίζονται καὶ ἐναβρύνονται. Angl. Appian. Civ. 4, 68: Ἐλπίσαντα μὲν ἐς ἕτερα τούτοις (beneficiis collatis) ποτὲ ἐναβρυνεῖσθαι. Tzetz. Hist. 2, 841: Οὐδὲ γὰρ σφετερίζεσθαι πόνους τοὺς ξένους χρήζω οὐδ' ἐναβρύνεσθαι πτεροῖς (alienis). Orat. hist. in fest. rest. imag. p. 718, D ed. Combef.: Τῇ ἀνυπαρξίᾳ τῶν ψεύδους ἐναβρυνόμενοι. Eust. Opusc. p. 123, 22. Id. 212, 78: Μηδενὶ τῶν ἁπάντων κατ' αὐτοῦ ὀδὺς ἐναβρύνεσθαι ὁ ἀεὶ νικητής. L. D. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 635, B. Schol. Theocr. 5, 141. Hemst. ῡ]

[Ἐναγαλλιάομαι, i. q. seq. Basil. t. 2, p. 426, A: Τὸ ἐναγαλλιᾶσθαι καὶ ἐνευφραίνεσθαι τῷ Θεῷ. Partic. ib. t. 1, p. 963, D: Ὁ ἐναγαλλιώμενος. Hase.]

[Ἐνᾰγάλλομαι, Lætor re aliqua. Joann. mon. Anecd. Gr. vol. 4, p. 363, 7: Χριστοῦ τῷ κάλλει διὰ παντὸς ἐναγάλλεσθαι. Boiss. Nicand. Ther. 62: Ἀγραύλοισιν ἀγαλλομένη ποταμοῖσιν, ubi var. ἀγραύλοις ἐναγ. Angl.]

[Ἐνάγαμαι, Admiror. Philo vol. 1, p. 449, 48: Μυρίοι γὰρ ἀνόθως καὶ ἀκολακεύτως προσελθόντες ἀρετῇ καὶ τὸ γνήσιον αὐτῆς ἐναγασάμενοι κάλλος. Wakef.]

Ἐναγγειοσπέρματος, pro ἀγγειοσπ. [ap. Theophr. H. Pl. 1, 11, 2: Ἐναγγειοσπέρματα καὶ γυμνοσπέρματα· ἐναγγ. μὲν, οἷον ἥ τε μήκων καὶ ὅσα μήκωνι ὅμοια. Et ib. 3, ἐναγγειοσπέρματον cum var. ἐναγγειόσπερμα, ut est 8, 3, 4, C. Pl. 4, 7, 5; 15, 2.]

[Ἐνᾰγείρω, Congrego in. Apollon. Rh. 3, 347: Τῇ δ' ἐναγειράμενος Παναχαιΐδος εἴ τι φέριστον Ἡρώων, τεὸν ἄστυ μετήλυθε. Nicand. Ther. 945: Καὶ ἐν κυκλάμινον ἀγείρας. || Forma syncop. Oppian. Hal. 2, 351: Λαῶν ἀμφιδόμοισιν ἐναγρομένων ἀγορῇσι. Ubi scholl. συναθροιζομένων, συναγομένων. Wakef.]

[Ἐνάγελάζομαι, Gregor in. Epictet. ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 174: Ἀντὶ βοῶν ἀγέλης πειρῶ φίλων ἀγέλας ἐναγελάζεσθαί σου τῇ οἰκίᾳ. Angl. Euseb. V. Const. c. 8: Λαούς τε μυριάνδρους ταῖς Χριστοῦ ποίμνας ἐναγ. Hase.]

Ἐνᾰγής, ὁ, ἡ, i. q. ἁγής. Bud. hæc synonyma, ἐναγὴς, et ἀλιτήριος, et ἐξάγιστος, et ἐπάρατος, et τῇ ἀρᾷ ἔνοχος, exp. Execrabilis, Devotus manibus, Impurus et sacer. Hæc Bud. quibus addo Piacularis; nam ut ἅγος Piaculum dicitur, sic ἐναγὴς commode Piacularis posse reddi existimo, quod et de persona nonnunquam dicitur. [Inquinatus, Sceleratus, Gl.] Idem Bud. ex Thuc. [1, 126] affert: Καὶ ἀπὸ τούτου (τοῦ φόνου) ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ ἐκαλοῦντο, quasi quorum capita devota deæ atque sacrata essent. Citat et ex Æschine [p. 69, 13]: Ἐναγὴς ἔστω τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀθηνᾶς Προνοίας. In quorum ll. utroque genitivum habet; sed et sine illo sæpe ponitur, ut Plut. [Mor. p. 778, E: Ἐναγεῖς ἐποιοῦντο καὶ κατάρατους. Id.] Περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. [p. 862, A] vocat Φιλιππίδην ἐναγῆ. [Ubi ex ἐνάτῃ corruptum. Conf. Æschin. p. 69, 5; 70, 14, 33, Herodot. 5, 70, 71, 72, Thucyd. 1, 139, Timæus Locr. p. 104, D, Dio Cass. 53, 17, Joseph. A. J. 7, 9, 4; 9, 10, 4, Synes. Ep. 58, p. 202, D, Alciphr. 3, 54, Artemid. 2, 20, Pollux 1, 21; 8, 134. De re Æsch. Suppl. 123: Θεοῖς δ' ἐναγέα τέλεα, πελομένων καλῶς, ἐπίδρομα, ὁπόθι θάνατος ἀπῇ. Heraclit. Alleg. H. p. 408: Τοὺς ἐναγεῖς λόγους διὰ στόματος ἄξων. Poll. 1, 32.]

|| Ἐναγὴς in contraria signif. ab ἅγος significante Venerationem, vide in seq. adv. ἐναγῶς. [Soph. OEd. T. 656: Τὸν ἐναγῆ φίλον, schol. et gramm. ab intt. citati dubitarunt an significaret καθαρὸν, addentes ἐναγὲς esse τὸ σεβάσμιον καὶ ἁγνόν: ἅγος enim vel ἁγὴ esse τὸ ἱερὸν σέβας. Collato v. 645, ubi Creon de se ipse: Μή νυν ἀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι δέδρακ', ὁλοίμην, intelligitur poni ead. signif. de qua dictum est.]

|| Ἐναγῶς, Pie, Cum veneratione, Sancte. Philo De V. M. 3 [vol. 2, p. 157, 27]: Ταῦτ' ἐπιτελέσας, ἐναγῶς ἀγαθῆναι κελεύει μόσχον καὶ κριοὺς δύο. Ubi Turneb. exp. Rite. Potest autem et cum ἐπιτελέσας jungi hoc adv. Ceterum si non mendose legitur hic ἐναγῶς pro εὐαγῶς, quod aliquando suspicatus sum, nomen itidem ἐναγὴς pro Pio et sancto sumi posse constat. [Εὐαγῶς conj. etiam Mangei. Firmat conjecturam iteratio ejusdem vitii vol. 1, p. 2, 19. (Addo h. l. mendum non minus manifestum relictum esse in ejusd. Philonis verbis supra v. Ἐκλογιστὴς citatis, ubi scribendum ἐκλογεῖς τὰς pro ἐκλογιστάς.) L. Dindorf.]

[Ἐναγησμὸς scriptura vitiosa pro ἐναγισμὸς, q. v.]

Ἐνᾰγίζω, Sacra mortuis facio, Parento, [Immolo huic add. Gl. Herodot. 1, 167: Καὶ γὰρ ἐναγίζουσί σφι μεγάλως, καὶ ἀγῶνα γυμνικὸν καὶ ἱππικὸν ἐπιστᾶσι· 2, 44: Τῷ δὲ ἑτέρῳ (Herculi) ὡς ἥρωι ἐναγίζουσι.] Pausan. p. 231 [9, 13, 3]: Τότε δὲ ὁ Ἐπαμινώνδας Σκεδάσῳ καὶ τοῖς παισὶν ἐνήγιζέ τε καὶ ἤγετο. Et cum accus., pro Immolare, vel pro simpliciter Offerre parentandi causa, s. pro parentatione, ut ap. Plut. Sol. [c. 21], ἐναγίζειν βοῦν. [Κριὸν Thes. c. 4.] Id. Cat. [maj. c. 15]: Ταῦτα χρὴ τοῖς γονεῦσιν ἐναγίζειν, οὐκ ἄρνας οὐδ' ἱερίους, ἀλλ' ἐχθρῶν δάκρυα καὶ καταδίκας. Citatur ex cod. Plut. Num. [c. 19]: Τοῖς φυτοῖς [al. φθιτοῖς] ἐναγίζουσι τότε, quod exponitur, Germinibus tunc parentant. [Id. Aristid. c. 21, Brut. c. 45; Mor. p. 268, B. Ib. p. 857, D: Τούτοις, ὡς φθαρτοῖς καὶ ἥρωσιν, ἐναγίζειν δεῖν οἴεται (Herodotus), ἀλλὰ μὴ θύειν, ὡς θεοῖς. Ubi nota distinctionem inter ἐναγίζειν et θύειν. Angl. Est enim Sacra mortuis facio, i. e. hominibus, vel heroibus, adeo ut de diis vox non adhibeatur. Pausan. 2, 10, 1: Φαῖστον ἐν Σικυωνίᾳ λέγουσιν ἐλθόντα καταλαβεῖν Ἡρακλεῖ σφᾶς ὡς ἥρωι ἐναγίζοντας· οὔκουν ἠξίου ὁρᾶν οὐδὲν ὁ Φ. τῶν αὐτῶν, ἀλλ' ὡς θεῷ θύειν. Phot. cod. 190, p. 148, 34, e Ptol. Hephæst.: Ὅτι Ῥόπαλος υἱὸς Ἡρακλέους ἦν ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ, καὶ ὡς ἥρωι τῷ πατρὶ ἐνήγισε, καὶ ὡς θεῷ θύσειεν. Wakef. Schol. Eur. Phœn. 281: Ἐσχάρα κυρίως μὲν ὁ ἐπὶ τῆς γῆς βόθρος, ἔνθα ἐναγίζουσι τοῖς κάτω ἐρχομένοις (κατοιχομένοις Koen. ad Greg. p. 515)· βωμὸς δὲ, ἐν ᾧ θύουσι τοῖς ἐπουρανίοις θεοῖς. Proprie locutus schol. Apoll. Rh. 1, 587: Τοῖς μὲν οὖν κατοιχομένοις ὡς περὶ ἡλίου δυσμὰς ἐναγίζουσι, τοῖς δὲ οὐρανίδαις ὑπὸ τὴν ἕω, ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου. Ἔντομα δὲ τὰ σφάγια, κυρίως τὰ τοῖς νεκροῖς ἐναγιζόμενα, διὰ τὸ ἐν τῇ γῇ αὐτῶν ἀποτέμνεσθαι τὰς κεφαλάς. ... Ἄλλοι δὲ ἔντομα, φασὶν, τοῖς τεθνεῶσιν ἐνάγιζον (ἐνήγ.), ὡς ἄγονα τοῖς ἀγόνοις, τοῖς δὲ οὐρανίοις θεοῖς ἔνορχα ἔθυον. Proprietatem neglexit illud scholion describens Etymol. p. 345. Verbum illud nemo frequentius usurpavit quam Pausanias. Θυσίας ἐναγίζων scripserat poeta mercenarius, cujus oraculum exhibet Euseb. e Porphyrio, Præp. ev. 4, p. 145, ubi vulgatur ἐναρίζων. Clearch. ap.

Athen. 8, p. 344, C : Τέχνων, ... Χάρμου ... τελευτήσαντος, ἦν δὲ φίλιχθυς, ἀποπυρίδας ἐπὶ τοῦ μνήματος ἐνήγιζεν αὐτοῦ. Valck. ap. Angl. Appian. Pun. c. 89 : Μὴ δ' ὑποκρίνεσθε ἐλεεῖν ἱερά, ... καὶ τάφους· ὧν τάφοι μὲν ἔστων ἀκίνητοι, καὶ ἐναγίζετε αὐτοῖς ἐπερχόμενοι, καὶ τοῖς ἱεροῖς θύειν εἰ θέλετε ἐπιόντες· τὰ δὲ λοιπὰ καθέλωμεν· οὐ γὰρ καὶ νεωρίοις θύετε, οὐδὲ ἐναγίζετε τείχεσιν. Alia v. ap. Foes. OEc. Hipp., interpp. Gregorii l. c. et lexicographos. Parthen. Erot. c. 9, 6 : Καὶ αὐτὴν δημοσίᾳ θάπτουσιν ἐν τῷ πεδίῳ πάντα ἑκατὸν ἐναγίσαντες αὐτῇ.] || Etym. [M. p. 337, 9] vult inter cetera significare φονεύειν, Occidere. [Item Suid. et Zon. Hesych. : Ἐναγίζειν, τὸ χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις, ἢ διὰ πυρὸς, ἢ φονεὺς, ἄγος γὰρ τὸ μίασμα. « E Suida et Etym ita leg. et suppl., ἢ τὸ διὰ πυρὸς δαπανᾷν, ἢ φονεύειν. » Kust. Alioqui hæc interpr. convenientior est verbo ἐναρίζω. Quod cum illo confus. supra notavit Valck.]

Ἐνάγικος, ἡ, ὸν, Piacularis, de re dicitur, ut ἐναγὴς de persona. Plut. Polit. præc. [p. 825, C : Πολλῶν δὲ τοιούτων γενομένων, ἀποκτείναντες οἱ Δελφοὶ τὸν Κράτητα καὶ τοὺς στασιάσαντας,] ἐκ τῶν χρημάτων, ἐναγικῶν προσαγορευθέντων, τοὺς κάτω ναοὺς ἐνῳκοδόμησαν [ἀνῳκ.].

[Ἐνάγισμα. V. Ἐναγισμός.]

Ἐνάγισμὸς, ὁ, Parentatio, ut ap. Plut. [Mor. p. 272, D] ποιεῖσθαι ἐναγισμοὺς τοῖς τεθνηκόσι, Parentare mortuis. [Id. Pyrrh. c. 31 : Ὥσπερ ἐναγισμόν τινα τῷ παιδὶ τελέσας· Alex. c. 72 : Ἡφαιστίωνος ἐναγισμός· Galb. c. 22 : Τιμᾶν τεθνηκότα καὶ γεραίρειν δημοσίοις ἐναγισμοῖς.] Herodian. 4, [8, 17] : Ἑκατόμβας τε οὖν κελεύειν παρασκευασθῆναι, ἐναγισμούς τε παντοδαποὺς, Parentationis omne genus, ut Polit. interpr. [Mon. Thessalon. ap. Boeckh. vol. 2, p. 56, n. 1976 : Υἱὸς Ἀπολλωνίου τὴν ταφὴν καὶ τὸν ἐναγισμὸν τῷ πατρί. L. D. Dio Cass. 67, 9 : Τοιαῦτα νικητήρια ἢ τοιούτους ἐναγισμοὺς ἐποίησε· 77, 12 extr. : Ἐναγισμὸν ἐτήσιον ποιούμενος. Joseph. A. J. 19, 4, 6; Iambl. V. Pyth. p. 118. E Κλειδήμου Ἐξηγητικῷ quædam περὶ ἐναγισμῶν citantur ab Athen. 9, p. 410, A. Alia exx. v. ap. Wessel. ad Diodor. 4, p. 283, 43. De Judæorum sacrificiis Joseph. B. J. 1, 1, 1 : Τὸν ἐνδελεχισμὸν τῶν καθ' ἡμέραν ἐναγισμῶν (male ed. ἐναγιασμῶν)· et ib. 4; et 7, 4 : Αἵ τε θυσίαι καθ' ἡμέραν καὶ οἱ ἐναγισμοί· 6, 2, 1. Ὁλοκαυτώματα et μιασμοὶ interpr. Hesych., Suid., Zon. et qui βιασμοὶ Cyrill. ap. Tittm. præf. ad Zon. p. CIV.] Dicitur et Ἐνάγισμα pro ἐναγισμὸς, vel pro Libamine, quod parentationis gratia offertur. Exponitur etiam ἐναγίσματα, Inferiæ. [Ἐνάγισμα, Jentaculum; Ἐναγίσματα, Justa, Exequiæ, Gl.] Hesychio ἐναγίσματα, sicut et ἐναγισμοὶ, sunt ὁλοκαυτώματα. [Lucian. De merc. cond. c. 28 : Ἔοικας στήλῃ ἑώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντος ἐναγίσματα· καὶ γὰρ ἐκείνου καταχέαντες μύρον, ... πίνουσι καὶ εὐωχοῦνται τὰ παρεσκευασμένα. Synes. Hymno 7 : Σμύρνης ἐναγίσματα. Philostr. Heroic. p. 707, 739, 740. Schef. Dio Cass. 65, 13 : Ἡμῖν ζῶσιν ἔτι τὰ ἐναγίσματα ... διδοῦσιν· 67, 9 : Πάνθ' ὅσα περ ἐν ἐναγίσμασι καθαγίζεται· 77, 16. Appian. Pun. c. 84. Memorat Pollux 3, 102; 8, 146.]

[Ἐναγιστήριον, τὸ, Ædes ubi fiunt ἐναγισμοί. Inscr. in Isthmo reperta ap. Bœckh. vol. 1, p. 573, n. 1104, 9 : Ὁ αὐτὸς (P. Licinius) καττὸ Παλαιμόνιον σὺν τοῖς προσκοσμήμασιν καὶ τὸ ἐναγιστήριον ... ἐποίησεν.]

Ἐναγκαλίζομαι, Accipio in ulnas, Amplector. Bud interpr. Amplexabunde gesto, Amplexor. Quod a Luca dicitur 2, [28], Ἐδέξατο εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ, Gregorio est ἐνηγκαλίσατο, ubi scribit, Μετὰ Συμεὼν ἐνηγκαλισάμεθα. [Luc. 10, 16.] Alciphr. [2], 4 : [Καὶ τρέμουσα τότε νὴ τὴν Ἄρτεμιν] ἀναψύχω, καὶ περιβάλλουσά σε τὴν ἱερὰν τῶν δραμάτων ἐκείνην κεφαλὴν ἐναγκαλίζομαι. Verba Glyceræ ad Menandrum. [Conf. 3, 55.] Itidem in Vita Dionysii Areop. teste Bud. quidam usus est pro Ulnis complector, Amplector, Suspicio, Capesso. [Prov. 6, 10; 24, 33, Symm. Job. 39, 13. Heliodor. 7, 7, p. 312 : Περιέβαλλέ τε καὶ ἐνηγκαλίζετο. Diodor. 3, 58 : Τῶν βρεφῶν ... τῶν πλείστων ὑπ' αὐτῆς ἐναγκαλιζομένων. Plut. Cam. c. 5 : Τὰ τέκνα ... ἐναγκαλίζονται· Mor. p. 335, D; 492, D. Polyæn. 4, 11 : Καὶ τὸν Νικάνορα παραπέμποντα ἐπισπασάμενος εὐηγγελίσατο, καὶ, Νῦν, ἔφη, ἄλλων ἡμῖν περὶ πραγμάτων ἐστὶ βουλευτέον, καὶ κοινῇ γνώμῃ τὴν ἀρχὴν διατάξωμεν. Sic edidit Coraes. Valck. in Mss. : « Leg. ἐνηγκαλίσατο, ut amicum. Heraclit. Alleg. Hom. p. 408 : Οὕτω τὴν Ὁμηρικὴν ἀσέβειαν ἐνηγκαλίσατο φιλοστόργως. » Angl. V. idem Valck. ad Adoniaz. p. 310, A, ad Hippol. p. 319, B. Meleag. Anth. Pal. 7, 476, 10 : Τὰν πανόδυρτον ἠρέμα σοῖς κόλποις, μᾶτερ, ἐναγκάλισαι. Figurate Heracl. l. c. p. 462 : Τὰ νέφη ... ταῖς ἡλιακαῖς ἀκτῖσιν ἐναγκαλιζόμενα, nisi fallit scriptura.]

[Ἐναγκάλισμα, τὸ, Quod amplectimur, Deliciæ. Lycophr. 308, ubi corruptum in libris ex ἀγκάλισμα. Angl. || Amplexus. Secund. philos. Sentent. 2 : Τί ἐστιν ὠκεανός; Κόσμου ἐναγκάλισμα, θαλάσσιον στεφάνωμα. Hase.]

[Ἐναγκιστρεύω, Inunco, Gl.]

[Ἐναγκοινέομαι, Jaculor, Vibro. Eust. Il. p. 839, 11 : Ὁ Ζεὺς νῦν ἔχει στεροπὴν μετὰ χερσὶ καθὰ καί τι βέλος, ᾧ λόγῳ καὶ ἐγχειχέραυνον αὐτὸν ἡ λυρικὴ μοῦσα καλεῖ, ὡς οἷα καὶ δόρατι χρώμενον αὐτῷ, καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ φράσας ὅτι ἐναγκοινεῖται ὁ Ζεὺς κεραυνὸν ὡς ἐν σχήματι αἰχμητοῦ πολεμησείοντος. Sic in ll. Æliani et Ach. Tat. in Ἐγκυλάω citandis est var. ἐνηγκοίνηται et ἐναγκοινησάμενος et ἐναγκοινισάμενος, ut non librariorum, sed ipsius inferioris ætatis consuetudo induxisse has formas videatur signif. Vibrandi, Jaculandi præditas. Eandem enim Nicetas Chon. tribuit vv. ἀγκοινίζεσθαι et ἀγκοίνησις, pro quibus alibi ap. eund. est ἀγκωνίζεσθαι et ἀγκώνισις, ut ap. eund. variatur inter διαγκωνίζεσθαι et διαγκοινήσασθαι, quanquam etiam ἀγκυλίζεσθαι est ap. eund., quæ ceteris scriptoribus tam in simplici quam in compositis usitata forma est. Conf. voc. seq.]

[Ἐναγκυλάω, Ἐναγκυλέω, Ἐναγκυλίζω, Ἐναγκυλόω, Loro involvo, Amento, Jaculo amentum alligo, quod faciebant qui jacula jactui parabant. Pollux 1, 136 : Τὸ μέσον (τοῦ δόρατος) ἀγκύλη· καὶ τὸ μὲν ἔργον ἐναγκυλίσασθαι· 5, 231, de venatoris instrumentis : Τὰ μὲν οὖν ἀκόντια ἐνηγκυλῆσθαι δεῖ διὰ τὴν ἄφεσιν, τὰ δὲ προβόλια ... οὐ δεῖται ἀγκύλης· 54 : Ἐπὶ τὴν θήραν ἀκτέον (canes), ἱμάντι μακρῷ ἐνηγκυλημένῳ ἐξημμένους· et deinde, Καὶ τὴν ἀγκύλην ἀπολύσαντας... V. Xenoph. Cyn. 7, 6. Id. Anab. 4, 2, 16 : Τὰ δὲ τοξεύματα ἐχώρει διὰ τῶν ἀσπίδων καὶ διὰ τῶν θωράκων· ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς οἱ Ἕλληνες ἐπιλαβόμενοι ἀκοντίοις ἐναγκυλῶντες. Diodor. 14, 27 in eadem historia : Ὥστε τοὺς Ἕλληνας ἐναγκυλοῦντας (sic) τὰ ῥιπτόμενα βέλη, τούτοις σαυνίοις χρωμένους ἐξακοντίζειν. Ælian. N. A. 5, 3 : Ἔχονται δὲ ἄνθρωποι τοῦ ὅπλου καὶ τριάκοντα, καὶ ἕκαστος ἀκόντιόν τε ἐνηγκύληται, καὶ μάχαιραν παρήρτηται. Sic codices pro vulgato ἐνηγκύλωται. Polyb. 27, 9, 5 : Τὸ δὲ βέλος τοιοῦτον· διπάλαιστον ἦν, ἴσον ἔχον τὸν αὐλίσκον τῇ προβολῇ. Τούτῳ ξύλον ἐνήρμοστο, ... εἰς δὲ τούτου τὸ μέσον ἐσφήνωτο πτερύγια τρία ξύλινα, βραχέα παντελῶς. Τοῦτο, δυεῖν κάλων (l. κώλων) ἀνίσων ὑπαρχόντων τῆς σφενδόνης, εἰς τὸ μέσον ἐνηγκυλίζετο τῶν κώλων εὐλύτως. Achill. Tat. 2, 34. Ἐμὲ δὲ τρόμος, ὡς εἶδον, λαμβάνει, καὶ φοβούμενος μὴ φθάσῃ τὸ θηρίον, καὶ πατάξῃ τὸν ἵππον, ἐναγκυλησάμενος τὸ ἀκόντιον, πρὶν ἀκριβῶς καταστοχάσασθαι τοῦ σκόπου, πέμπω τὸ βέλος. (Ita Salmas. Libri per ω vel ι.) Angl. De cod. v. HSt. :] Frequentius [quam simplex] usurpatur vox composita ἐνηγκυλημένος, aut διηγκυλημένος. Plut. [Mor. p. 180, D] : Ἰδών τινα τῶν στρατιωτῶν τὸ ἀκόντιον ἐναγκυλούμενον, Amentantem, et fortasse quod Lucan. [6, 221] dixit : Quum jaculum parva Libys amentavit habena, Græce dici possit, τὸ ἀκόντιον ἠγκυλήσατο, vel διηγκυλήσατο, vel ἐνηγκυλήσατο.

Ἐναγκωνίζω, Cubito incumbo, Inclino. [Hesych. : Ἐναγκωνιεῖς, ἀποκλινεῖς.]

[Ἐναγλαΐζω, Decoro. Eudoc. Viol. p. 1 : Παιδεία... ἥτις δίκην Ἀδώνιδος κήπου παντοδαποῖς ἄνθεσιν εὐώδεσι βρύοντος τῇ καλλονῇ τῶν ἀρετῶν αὐτὴν (urbem) ἐνηγλάϊσεν. Osann. Gregor. Nyss. t. 1, p. 524, B : Κόσμον ... τὸ ὁρώμενον κάλλος ἐναγλαΐζοντα. Hase. || Ἐναγλαΐζομαι, Placeo mihi in re aliqua, Jacto me. « Eust. Il. p. 9, 43 : Τῷ δὲ Ὁμηρικῷ τούτῳ σχήματι πολλοὶ καὶ ἄλλοι ἐνηγλαΐσαντο· 121, 41 : Τῷ κατορθωθέντι ἐναγλαΐζεσθαι· 179, 31; 1257, 32. 226, 26 : Ἦν (πλάτανον) κοσμήσας νυμφικῶς ἐνηγλαΐζετο· 475, 13. 781, 24 : Ἐπίτηδες ἔθετο (vocabulum) οἷα φραστικῶς ἐναγλαϊζόμενος οἷς ἔκρινε σεμνῶς· et sim. 975, 37. » Valck. Id.

Eust. Opusc. p. 53, 40, aliisque multis ll. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 331, C.]

[Ἔναγμος ὁ, ἡ, Qui est in fractura. Soran. De sign. fract. p. 47 : Περὶ δὲ τοῖς ἄλλοις τόποις κατάγματα γίνεται, τὰ μὲν σχιδακηδὸν, ὡς ἀπ' εὐθείας σχίζεται, τὰ δὲ καυληδὸν ἢ βαφανηδὸν ἢ σικυηδὸν, τὰ δὲ εἰς ὄνυχα ἢ καλαμηδὸν ὑπολοξῶς κατὰ πέρας εἰς ἄλληλα, ὥστε περιφέρειαν ἔναγμον γίνεσθαι σχήματι ὄνυχος παραπλησίαν. Int. tamen, Adeo ut ambitus acuminatus sit unguis specie, quasi legatur ἔναχμον.]

[Ἐνάγνυμι scriptura vitiosa pro ἐξάγνυμι, quod v.]

[Ἐναγοράζω, Congrego. Hesych. : Ἐναγοράζειν, ἐνθροίζεσθαι (ἐναθρ.).]

[Ἔναγρος, ἔπαγρος, καὶ Ἀπόλλων ἐν Σίφνῳ (σίφρ cod.), Hesych.]

[Ἐναγρυπνέω, Invigilo. Andr. Cret. p. 202, B : Ταῖς θείαις μελέταις ἐναγρ. Kall. Germ. Cpol. Orat. p. 256, D Grets. : Ἡ καρδία τούτου ἐνηγρύπνει προνοητικοῖς ὄμμασι καὶ παντεποπτικοῖς. Hase.]

Ἔναγχος, Paulo ante, Modo, [Nuper, Gl.] πρώην, προσφάτως, πρὸ μικροῦ, ἄρτι, ὡς νῦν [l. ἀρτίως, νῦν, cum Valck. ad Eur. Phœn. 204], ἐγγὺς, πρὸ βραχέος, Hesych. Aristoph. Nub. [639] : Ἔναγχος γάρ ποτε Ὑπ' ἀλφιταμοιβοῦ παρικόπην ὀγκονίκῳ. [Eccl. 823 : Τὸ δ' ἔν. οὐχ ἅπαντες ἡμεῖς ὠμνυμεν...;] Dionys. H. 6, [77] : Ἔναγχος δὲ δὴ τοῦ χρόνου, quod exp. Nunc [Nuper] autem. [Id. 7, 45 : Καὶ τὰ τελευταῖα ταυτὶ τὰ περὶ τὴν σιτοδοσίαν ἔναγχος τοῦ χρόνου προσκρούσματα. Lucian. De hist. conscr. c. 14; Joseph. A. J. 6, 5, 3; Dio Cass. 39, 33. lb. 55 : Οἱ τυραννίδος τε πολυχρονίου ἠλευθερώκατε τὴν πόλιν ἔναγχος. Synes. Epist. 132, p. 268, D. « Voc. ἔναγχος frequentarunt Plato (Gorg. p. 462, B, Theæt. p. 147, C, Phædr. 257, C, aliisque ll. ab Ruhnk. ad Timæum s. v. citt.), Xenoph. (Cyrop. 2, 4, 12, Conv. 2, 19; 4, 63), Aristot., veterum inprimis imitatores Atticistæ quivis; sed poetæ tamen Attici νεωστὶ ponere maluerunt, vel ἀρτίως, vel προσφάτως, quin apud Tragicos ἔναγχος nuspiam invenietur, præterquam in aliena sede, Eurip. Rhes. 501 : Ὃς εἰς Ἀθήνας σηκὸν ἔναγχος (codd. ἔννυχος) μολών. Eupolis ap. Plut. Nic. c. 4 : Α. Πόσου χρόνου γὰρ συγγεγένησαι Νικίᾳ; Β. Οὐδ' εἶδον εἰ μὴ ἔναγχος ἐστῶτ' ἐν ἀγορᾷ. » Hæc Valck. l. supra cit. Anon. Isocr. p. 393, A : Οὐ περὶ τῶν πάλαι τεθνεώτων, ἀλλὰ περὶ τῶν ἔναγχος τὸν κλῆρον καταλιπόντων, cod. Urbin. pro ἔγγιστα.]

Ἐνάγω, [Introduco, Gl. Tim. Locr. p. 99, E : Διαδεξαμένα δ' αὐτὸν (deum natura) ἐν τῷ ἀπεργάζειν θνατά τε καὶ ἐφαμέρια ζῷα, ὧν τὰς ψυχὰς ἐπιρρυτοὺς ἐνάγαγε τὰς μὲν ἀπὸ σελάνας, τὰς δ' ἀπ' ἄλλω. Anon. De incredibilibus 9, p. 89 : Διδάσκει δὲ (prov. Διδὼς τὴν σαυτοῦ σκιάν) δεδιέναι τὴν περὶ τὰ ἔσχατα ὡς πρῶτα σπουδήν, ὀλεθρον ἡμῖν ἐνάγουσαν τῆς ψυχῆς. Iambl. Vita Pyth. p. 54 ed. Kiessl. : Εἰς τὴν δὲ ἀριθμῶν μάθησιν καὶ γεωμετρίας ἐνάγειν αὐτὸν ἐπειρᾶτο, ubi εἰς deest in libris, γεωμετρίαν εἰσάγειν conj. Kust. Divise Orph. Lith. 323 : Λαοὺς ὁπὶ καλῇ θέλξεις ἐν στήθεσσιν ἄγων μελιηδέα πειθόν...] Induco [Gl.], i. e. Impello, Incito. Thuc. 6, [61] : Ἐναγόντων τῶν ἐχθρῶν. [4, 21 : Μάλιστα δὲ αὐτοὺς ἐνῆγε Κλέων. Ibid. 24 : Καὶ μάλιστα ἐνῆγον οἱ Λοκροὶ τῶν Ῥηγίνων κατὰ ἔχθραν. Et sæpe Dio Cass. Herodot. 3, 1 : Ἐνῆγε τῇ συμβουλίῃ, κελεύων αἰτέειν τὸν Καμβύσεα Ἀμασιν θυγατέρα.] Synes. : Ταῦτα ἐνῆγεν αὐτοὺς πρὸς τὸ καταδικάσαι μου. Sic Chrysost. : Ἐνάγω σε πρὸς τὸν μακάριον βίον. Herodian. præpos. εἰς junxit, copulans cum verbo ἀναπείθω [5, 4] : Ἐνῆγε δ' αὐτοὺς καὶ ἀνέπειθεν εἰς πραγμάτων καινοτομίαν τό τε Μακρίνου μῖσος. [Plut. Brut. c. 46 : Ὃς αἰτίαν εἶχε καὶ Βροῦτον ἐνάγειν εἰς ἕνια τῶν βιαιοτέρων. Appian. Civ. 6, 93 : Τὴν πόλιν ἐς συμμαχίαν ἐνῆγον.] Citatur autem e Synes., cum alia constr., in Epist. : Ἐνάγων αὐτὸν τῇ καταδοχῇ τῶν ἀνδρῶν, pro εἰς τὴν vel πρὸς τὴν καταδοχήν, Incitans vel hortans ad receptionem illorum virorum. Sic pass. Ἐνάγομαι, Inducor, Impellor, Incitor. Gregor. De homine : Οὐκοῦν τῇ καθολικῇ τῆς φύσεως κλήσει τοιοῦτόν τι ποιεῖν ἐναγόμεθα. [Medio Appian. Pun. c. 65 : Καὶ ὁ Σκιπίων ἐς αὐτὰς (inducias) ἐδόκει μάλιστα τοὺς Ῥωμαίους ἐναγαγέσθαι. Gl. : Ἐνάγω, Pulso, Exprimo; Ἐνάγομαι, Pulsor; Ἐναχθείς, Pulsus.] || Interdum ἐνάγω τοῦτο, Suadeo hoc. Sic ap. Thuc. 2, [21] : Ἐνῆγον τὴν ἔξοδον μάλιστα. [Idem 6, 15 : Ἐνῆγε προθυμότατα τὴν στρατείαν.] Sic alibi [1, 67] ἐνάγειν τὸν πόλεμον, quod alii exponunt, Ad movendum bellum incumbere, fortasse verti debet Urgere bellum. Sic Bud. ap. Plut. Cam. [c. 18] ἐνῆγον interpr. Urgebant : Καὶ τῶν ἱερέων οἱ καλούμενοι Φητιαλεῖς ἐνῆγον ἐπιθειάζοντες κ. τ. λ. Itidem in illo Thucyd. l. [6, 61] : Ἐναγόντων τῶν ἐχθρῶν, reddi possit Urgentibus hostibus. [Dionys. A. R. 2, 33 : Οἵπερ καὶ μάλιστα ἐδόκουν τὸν πόλεμον ἐνάγειν. Schaef. Plut. Comp. Alcib. c. Coriol. c. 4. Id. Mario c. 10 : Ἐναγόντων μάλιστα τῶν ἐχθρῶν τῶν ἐκείνου· Mor. p. 595, F : Ἐνῆγε δὲ καὶ ὁ μάντις Θεόκριτος. « Ἐνῆγον τὰ τοῦ πολέμου, Sedulo parabant bellum, Polyb. 7, 5, 8, sed ibi ἐνήργουν videtur utique legendum, verbum Polybio frequentatum. » Schweigh. Eadem verba confusa ap. Suid. v. Ἀδὴν et Ζήνων conjiciebat Kuster. Infinitivo seq. Herodot. 4, 79 : Θεὸν ὅστις μαίνεσθαι ἐνάγει ἀνθρώπους : 5, 49 et 104. Dionys. A. R. 7, 13 : Ἐνῆγεν αὐτοὺς ψηφίζεσθαι τὸν ἀπόστολον. Appian. Gall. 2, p. 78, 4 : Οἱ πρέσβεις οἱ Φάβιοι τοὺς Κλουσίνους ἐνῆγον ἐπιθέσθαι τοῖς Κελτοῖς, ut Schweigh. scripsit pro ἀνῆγον. Vita Pythag. ap. Phot. cod. 249, p. 438, 31 : Αἱ αὐτοὺς ἐνῆγον ἀπέχεσθαι τῶν κυάμων. Et interposito ὥστε Herodot. 4, 145 : Μάλιστα δὲ ἐνῆγέ σφεας ὥστε ποιέειν ταῦτα, τῶν Τυνδαριδέων ἡ ναυτιλίη ἐν τῇ Ἀργοῖ.]

|| Ἐνάγω, Accuso, Defero. Et pass. Ἐνάγομαι, Accusor, Deferor. Basil. Neocæs. : Ἀλλ' ἀναμένειν καὶ τὴν ἀπολογίαν τοῦ ἐναγομένου. Bud. Comm. p. 379. [Mich. Psell. Synops. Leg. v. 222 : Εἴ τις ἐκ φίσκου λάβοι τι δωρεῶντος βασιλέως ἢ συναλλάττων πρὸς αὐτὸν, εὐθὺς τούτου δεσπόζει· ἐκεῖνος δὲ (fiscus) ἐνάγεται μέχρι τετραετίας. Et ib. 819. L. D. Joseph. A. J. 2, 6, 7 : Πότερόν ποτε βοηθοῦσι τῷ Βενιαμὶν κλοπῆς ἐναγομένῳ, καὶ δοκοῦντι κινδυνεύειν. Suid. et Zon. : Ἀγωγεὺς, ὁ ἐνάγων τὴν δίκην, ὁ διώκων. Ὁ ἐνάγων, Petitor, Gl. Confusum cum ἐνεργέω et ἀνάγω v. supra. Cum ἀνάγω item apud Tzetz. Hist. 3, 161. Et cum ἐπάγω ap. Harpocrationem v. Θύστιον.]

Ἐνάγωγὴ, ἡ, [Inductio, Gl.], Accusatio, Delatio, ἔγκλησις, inquit Suid. [et Zon.], afferens exemplum. [Καὶ πάντα ἄνθρωπον ἀδικηθέντα ὑπ' αὐτοῦ, ἀδίκως καὶ ἀζημίως ἐναγωγαῖς χεῖρᾶσθαι. Confus. c. ἀναγωγὴ ab Suida et Zon. in gl. Ἐναγωγὴ οἰκέτου. Liban. vol. 4, p. 1127, 9, ab Schneid. cit. : Ἐπὶ τούτοις ἐκκλησία περὶ τῆς ἐναγωγῆς (Ajacis Locr.). Mich. Psell. Synops. Leg. v. 284 : Ὁ ἔχων τὴν ἐναγωγὴν ἀποδείξει βαρεῖται, Actori incumbit probatio. L. Dinnorr.]

[Ἐναγωνιάω, Angor re aliqua. Gregor. Nyss. t. 2, p. 1003, B : Ἐναγωνιῶν τῷ θεάματι. Hase.]

Ἐναγωνίζομαι, ut ἐναγωνίζομαι τούτῳ τῷ τόπῳ, Hoc in loco certo. Plut. [Sull. c. 20] : Τόπος εὐφυέστατος τοῖς ἱππακρατοῦσιν ἐναγωνίζεσθαι. Thucyd. [2, 74] : Θεοὶ καὶ ἥρωες, ὅσοι τὴν γῆν παρίσχετε εὐμενῆ ἐναγωνίζεσθαι τοῖς Ἕλλησιν, Qui favistis Græcis adversus Medos pugnantibus, Bud. [Liban. vol. 1, p. 345, 6 : Τίς δ' ἂν ἐφίκοιτο διειξιὼν ἕτερα θεάτρων εἶδη, τὰ μὲν ἀθληταῖς ἐναγωνίζεσθαι πεποιημένα, τὰ δ' ἀνδράσι πρὸς θηρία. Plut. Mor. p. 253, B : Καλὸν τὸ θέατρον ἐν μέσῳ τῆς πατρίδος ἐναγωνίσασθαι. Aliter Herodot. 2, 160 : Ἐπειρώτων τοὺς Ἠλείους εἴ σφι οἱ πολῖται ἐναγωνίζονται, An cives ipsorum essent inter certantes. 3, 83 : Ἐγὼ μέν νυν ὑμῖν οὐκ ἐναγωνιοῦμαι. Et ib. : Οὗτος μὲν δή σφι οὐκ ἐναγωνίζετο, ἀλλ' ἐκ τοῦ μέσου καθῆστο. « Polyb. 1, 4, 5 : Ἡ τύχη συνεχῶς ἐναγωνιζομένη τοῖς τῶν ἀνθρώπων βίοις. Ἐνηγωνίζετο leg. suspicatus erat Reisk. pro simpl. ἠγωνίζετο, 5, 85, 7 : Κατὰ δὲ τὸν καιρὸν τοῦτον Ἀντίοχος μὲν ἠγωνίζετο τῷ κατὰ τὸ δεξιὸν κέρας προτερήματι. » Schweigh. Lex. Argum. Demosth. Adv. Aristogit. p. 769 : Ταῦτα μὲν δὴ τὰ ζητήματα τῆς ὑποθέσεως· ἐναγωνισταὶ δ' αὐτοῖς ὁ Λυκοῦργος ἅτε πρότερος λέγων. L. D.]

Ἐναγώνιος, ὁ, ἡ, Ad certamina pertinens, Certaminibus conveniens, s. ludis aut spectaculis, ut Plut. Symp. [sept. sap. p. 161, B] dixit de Arione, Τὸν γὰρ ἐναγώνιον ἐτύγχανεν ἀμπεχόμενος κόσμον, Ornatum certaminum, s. Commissionum, i. e. Quo solebat uti in certaminibus et commissionibus. [Et ib. C. Lucian. De saltat. c. 2 : Εἰ τούτων τις δέοιτο τῶν κυκλικῶν αὐλητῶν, καὶ τῶν κιθάρᾳ τὰ ἔννομα προσᾀδόντων, καὶ μάλιστα τῆς σεμνῆς τραγῳδίας, καὶ τῆς φαιδροτάτης κωμῳδίας, ἅπερ καὶ ἐναγώνια εἶναι ἠξίωται. Add. c. 26. lb.

c. 32 : Εἰ δὲ μὴ ἐναγώνιος ἡ ὀργήσις, ἐκείνην φημὶ εἶναι αἰτίαν, τὸ δόξαι τοῖς ἀγωνοθέτας μεῖζον καὶ σεμνότερον τὸ πρᾶγμα, ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. Dionys. A. R. 7, 72 : Τῆς ἐναγωνίου ὀργήσεως τῶν χορῶν. Athen. 13, p. 601, A : Οὕτω δ' ἐναγώνιος ἦν ἡ περὶ τὰ ἐρωτικὰ τραγματεία, καὶ οὐδεὶς ἠχθετο φορτικοὺς τοὺς ἐρωτικούς, ὥστε καὶ Αἰσχύλος μέγας ὢν ποιητὴς καὶ Σοφοκλῆς ἦγον εἰς τὰ θέατρα διὰ τῶν τραγῳδιῶν τοὺς ἐρωτας.] Lucianus autem ἐναγώνιον νόμον dixit Legem athleticam, ubi scribit : Μονομαχοῦντες παρα νόμον τὸν ἐναγώνιον. Sic et Ἐναγώνιος appellatur Mercurius ab [Simonide apud Athen. 11, p. 490, F, Pind. Pyth. 2, 10, Æsch. ap. schol. ad l. Pind., Orph. H. 28, 2, Philox. Anthol. Pal. 9, 319, 3, et] Aristoph. Pl. tanquam Certaminum præfectus et ἀγωνοθέτης, vel ἀγῶνας ποιῶν, sequendo genus loquendi, quo ibidem utitur [1161 : Ἐναγώνιος τοίνυν ἔσομαι. Schol., ἐπιστάτης τῶν ἀγώνων καὶ παντηγύρεων. Hesych. : Ἐναγώνιος, ὁ Ἑρμῆς. Ubi Gregor. Naz. Invect. 2, p. 104 ed. Montac. : Ἂν ἴδω σου τὸν Κερδῶον, καὶ τὸν Λόγιον, καὶ (adde τὸν) Ἐναγώνιον, συγκαλύπτω τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ παρατρέχω σου τὸν Θεὸν αἰδοῖ τοῦ θεάματος, cit. Alb. Eust. Il. p. 1322, 57 : Ἀπόλλωνος δ' ἐνταῦθα (Il. Ψ', 660) μέμνηται ὁ ποιητὴς, διὰ τὸ δοκεῖν ἐναγώνιον εἶναι καὶ αὐτὸν ὁμοίως τῷ Ἑρμῇ. Pausan. 5, 14, 7 : Τῆς ἐσόδου δὲ τῆς ἐς τὸ στάδιον εἰσιν ἐγγύτατα βωμοὶ δύο· τὸν μὲν αὐτῶν Ἑρμοῦ καλοῦσιν Ἐναγωνίου, τὸν δὲ ἕτερον Καιρῷ. Theagenem nominat Heliodorus γυμνασίων ἀνέρα, καὶ ἄλοιφῆς ἐκ νέων ἀσκητὴν, τήν τε ἐναγώνιον Ἑρμοῦ τέχνην ἠκριβωκότα. Pind. Ol. 6, 134 : Ἑρμᾶν ἐς ἀγῶνας ἔχει. Schol. : Ἐναγώνιος γὰρ ὁ θεὸς, ἢ ὅτι κῆρυξ, κῆρυξ δὲ καὶ ἐν ἀγῶσιν, ἢ ὅτι τῆς πάλης εὑρετής. Philostr. Her. p. 678 : Οὗτος ἀνιὼν τὴν δευτέραν Ὀλυμπιάδα ἐπὶ τοὺς ἄνδρας, ἐκτεύει τὸν ἥρω χρῆσαι οἱ περὶ τῆς νίκης. Ὁ δὲ αὐτὸν κελεύει Ἀγελάῳ Ἐναγωνίῳ χρῆσθαι. Ita Boiss. e codd. omnibus præter unum, qui ἐν ἀγωνίᾳ. Schol. p. 402 : Τῷ ἑρόρῳ τοῦ ἀγῶνος. Ὥσπερ ὁ λεγόμενος Ζεὺς Φίλιος, καὶ Ζεὺς Ξένιος, οὕτω καὶ Ἀγελῶος Ἐναγώνιος, ἔστι δὲ ποταμός.] || Ἐναγώνιος, Qui in certamine versatur. Bud. e Chrysost. In Ep. ad Titum c. 1 : Τοῖς μὲν παλαιοῖς ἀνδράσιν ἅπας ὁ βίος ἦν ἐνεργὸς καὶ ἐναγώνιος, ἡμῖν δὲ ῥᾳθυμίας μεστός. Item Ad certamen compositus et comparatus, Certamini accinctus. Synes. Epist. 67 : Ἦκεν ἡ κυρία, καὶ ὁ δῆμος παρῆν πάλιν ἐνστάτης καὶ ἐναγώνιος. A Plut. [Cæs. c. 45] ἐναγώνιος ἐσθὴς appellatur, quæ et στρατηγικὴ, Lat. Paludamentum, Quæ in prælio gestabatur, q. d. Vestis militaris. [Στατὼς καὶ ξυστίδας καὶ τὸν ἄλλον ἐναγώνιον κόσμον, id. Alcib. c. 32.] In VV. LL. e Budæi Epist. post. citatur ἐναγώνια ὄργανα, pro Instrumentis quibus in bello utuntur. Et e Polybio [10, 12, 5], παρακέλευσμὸς ἐξ ἀμφοῖν ἐναγώνιος, pro Certatim utrinque adhortatio. At Bud. apud eund. Polyb. [18, 12, 2] κατὰ τὰς ἐναγωνίους πυκνώσεις interpr. In pugna conferta. [Plut. Arat. c. 22 : Μαχομένων (αὐτῶν) ἀλαλαγμὸς ἐναγώνιος ἐγίνετο κάτω καὶ κραυγὴ περιήχει κτλ. Pind. Nem. 6, 13 : Ἦλθέ τοι Νεμέας ἐξ ἱερατῶν ἀέθλων παῖς ἐναγώνιος. Philostr. Her. p. 683 : Τοῦτο (τὸ ἄγαλμα Ἕκτορος) ἑδρυται μὲν ἐν περιβλέπτῳ τοῦ Ἰλίου, πολλὰ δὲ ἐργάζεται χρηστὰ, κοινῇ τε καὶ ἐς ἕνα· ὅθεν εὔχονται αὐτῷ, καὶ ἀγῶνα θύουσιν· ὁτὲ δὲ θερμῶν οὔτω, καὶ ἐναγώνιον γίγνεται, ὡς καὶ ἱδρῶτα ἀπ' αὐτοῦ λείβεσθαι· V. Sophist. 1, 25, 10 : Ἡ δὲ ἰδέα τῶν Ἡλείμωνος λόγων θερμὴ, καὶ ἐναγώνιος, καὶ τορὸν ἰχοῦσα. Philo vol. 2, p. 466, 31 : Τοῦ περὶ τὰς ὄρνιθας ἐναγωνίου, Gallorum fortitudinis in certaminibus. Orph. H. 33 (32), 1 : Εὐδύνατον καλέω Νίκην, ἣ μούνη λύει θνητῶν ἐναγώνιον ὁρμήν. Diodor. 5, 74 : Τὸν Ἄρην μυθολογοῦσι ... τὴν ἐν ταῖς μάχαις ἐναγωνίων ἐνέργειαν εἰσηγήσασθαι, ubi Wessel. confert 20, 96, de Helepoli, Τὴν ἐναγώνιον ἐνέργειαν λαμβάνουσαν δι' ἀνδρῶν οὐκ ἐλαττόνων ἢ χιλίων· et Dionys. A. R. 6, 13 : Φυλάττοντες ἐπὶ τῶν προσώπων, ὡς ἐκ μάχης ἤκοντες, τὸ ἐναγώνιον σχῆμα. || Ἐναγώνιος, quatenus deducitur ab ἀγὼν, Certamen, est Qui in certamine versatur, vel ad incundam pugnam compositus est. Jo. Chrysost. Homil. 2 ad Stagir. vol. 6, p. 106, ubi ad 2 Tim. 4, 7 : Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγώνισμαι, dicit : Δεικνὺς ὅτι πάντα τὸν βίον ἐναγώνιον ἡμῖν εἶναι δεῖ καὶ ἐπίπονον. Idem Πρὸς τοὺς συνεισάκτους ἔχοντας c. 5, post verba Apostoli 1 Cor. 9, 27 : Ὑποπιάζω μου τὸ σῶμα κ. τ. λ. : Ταῦτα δὲ ἔλεγε, δηλῶν τὴν ἐπανάστασιν τῆς σαρκὸς, καὶ τὴν ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας λύτταν, καὶ τὸν διηνεκῆ πόλεμον, καὶ τὸν ἐναγώνιον αὐτοῦ βίον. Et Or. 14, vol. 5 ed. Par. p. 261, de Galatis : Ἅπας ἐναγώνιος αὐτοῖς ὁ βίος ἦν. Hom. 5 in Ep. ad Hebr. : Πάντα τὸν βίον ἐναγώνιον εἶναι νομίσομεν. Ita etiam alibi satis frequenter. Suicer.] || Et quia ἀγὼν vocatur interdum Actio forensis, ἐναγώνιος pro Forensi ponitur nonnunquam, ut a Dionys. H. qui etiam ἐναγωνίων ac δικανικῶν pro eodem interdum usurpat, ut Bud. observavit. In VV. LL. e Sulpitio Victorino ἐναγώνιος λόγος exp. Certativa oratio, ut i. sit q. ἀγωνιστικός. [Ἐναγώνιον, Contentionibus aptum dicendi genus. Dionys. H. Censur. 3, 2, p. 427; Jud. Isocr. c. 2. Conf. Jud. Thucyd. c. 23, p. 865, ubi ἐναγώνιον πνεῦμα dicit Spiritus oratorios, certaminibus aptos; et λόγοις ἐναγωνίοις adjungit δημηγορίας, quibus τὸ παθητικὸν καὶ δεινοποιὸν τὰ πράγματα propositum sit. Eust. Il. p. 731 : Ἐναγώνιος ἡ ῥαψῳδία, καὶ πολλὴν ἔχουσα δύναμιν ῥητορείας δικανικῆς, ἐν οἷς οἱ μὲν πράσσειν λέγουσιν, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς ἀντιλέγει, καὶ εἴπερ που ἀλλαχοῦ, ἐνταῦθα τὴν ἐν λόγῳ πολιτικῷ ῥητορικὴν Ὅμηρος ἐπιδείκνυται. Demetrius Eloc. § 193 eandem dicit λέξιν ὑποκριτικὴν, Aptam contentionibus forensibus, et publicæ actioni. Contraria est γραφικὴ, εὐανάγνωστος, Quæ lectioni destinata est. Sic Longin. Subl. c. 9 Iliadem Homeri appellat σωμάτιον ἐναγώνιον, quatenus plenum est carmen motus et actionis, adeoque vehementius, cui oppositum est τὸ διηγηματικὸν, Odyssea, in qua tranquilliores sunt sermones, et molliores affectus actionesque. Vide Morum ad h. l. ubi plura, et conf. Eustath. Il. p. 1154. Eidem c. 22 ἐναγώνιον πάθος, Vehementior affectus. Unde et ibid. ἀγωνιστὸν (immo ἀγωνιστικὸν) dicitur i. q. παθητικόν. Conf. c. 18. Deinde iisdem de causis c. 25 ἐναγώνιον πρᾶγμα dicitur, quum res ipsa geri videtur, ut si præterita narratur, tanquam præsens. Contraria est ἡ διήγησις, quæ vulgo temporibus præteritis instrui solet. Ernest. Lex. rhet. Diodor. 18, 67 : Διαζομένου δὲ τοῦ Φωκίωνος καὶ πρὸς περίστασιν ἀπεγνωσμένην ὑπὲρ τοῦ ζῆν ἀγωνιζομένου ... οἱ μακρότερον διεστηκότες διὰ τὸ μέγεθος τῆς κραυγῆς τῶν θορυβούντων ἤκουον μὲν οὐδὲν, αὐτὴν δὲ μόνην ἐθεώρουν τὴν τοῦ σώματος κίνησιν, γινομένην ἐναγώνιον καὶ ποικίλην διὰ τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου.] || Ἐναγώνιος, ὁ, ἡ, Pavidus, Trepidus. Ap. Basil. p. 94, ἔντρομον et ἐναγώνιον pro eodem poni scribit Bud.; qui tamen miscet cum ἐναγώνιος significante Compositum vel Accinctum ad certamen : at ego ad ἀγωνία referendum putavi. [Chrysost. Hom. 42 in 1 Ad Cor. · Ἐντεῦθεν ἐναγωνίους ποιεῖ, Sollicitos et anxios : male Int., Ad decertandum paratos. Hom. 3 de stat. : Ὁ εἰπὼν καλῶς, ἐναγώνιος λοιπόν ἐστιν, ὑποπτεύει, καὶ δέδοικε, μετανοεῖ, καὶ κατεσθίει τὴν ἑαυτοῦ γλῶτταν, δεδοικὼς καὶ τρέμων, Continenter anxius est. Et 16 de statuis : Ὅταν ἐπὶ τῆς τραπέζης κατακείμενος ἀναμνησθῇς τῆς ῥήσεως ταύτης, ἀποπηδήσῃ ταχέως τῆς μέθης καὶ τῆς ἀδηφαγίας, μαθὼν διὰ τῆς λέξεως ταύτης, ὅτι ἐναγωνίους ἡμᾶς εἶναι χρή. Idem In Ps. 8 : Ἐναγώνιον ποιεῖ τὸν ἄνθρωπον, Homini metum incutit. Et Hom. 45 in Jo. p. 743, cur Deus ultimi judicii diem nobis occultum esse velit : Τοῦτο οὕτως ὠκονόμησεν ὁ Θεὸς, ἵνα διὰ παντὸς ὦμεν ἐναγώνιοι, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀσφαλείᾳ μὴ θαῤῥῶμεν. Idem de incerta nobis hora mortis Hom. 36, vol. 5, p. 237 : Ἄδηλον τὸ μέλλον, ἵνα ἐναγώνιοι διηνεκῶς ὦμεν, καὶ πρὸς τὴν ἀποδημίαν εὐτρεπεῖς ἐκείνην. Hom. 8 in Ep. ad Philipp., ad c. 2, 12, p. 46 : Ἐπειδὰν δὲ εἴπῃ, Μετὰ φόβου καὶ τρόμου, καὶ ἐναγωνίους ἐποίησεν, ὅρα πῶς παραμυθεῖται τὴν ἀγωνίαν. Suicer.]

[Ἐναγωνίως, Cum concertatione s. vehementia. Longin. De subl. c. 18 : Σχεδὸν γὰρ, ὡς οἱ ὑφ' ἑτέρων ἐρωτώμενοι, παροξυνθέντες, ἐκ τοῦ παραχρῆμα πρὸς τὸ λεχθὲν ἐναγωνίως καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας ἀνθυπαντῶσιν. Plut. Mor. p. 771, A : Τὰ μὲν οὖν ἄλλα παρὰ τῆς γυναικὸς ἐναγωνίως συνετραγῳδεῖτο τῇ δόξῃ τοῦ πάθους. Vertitur, Admodum artificiose. Eust. Il. p. 26 (?) : Καὶ οἱ μὲν ἐναγωνίως εἶχον, γηγενεῖς τινες καραδοκοῦντες ἄνδρας καὶ μεγάλην ἐκειθεν ἀντίταξιν, Parati ad pugnam erant. || Sollicite. Theodor. Serm. catech. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 626, A : Περὶ τοῦ ἐναγωνίως διανύειν τὸν ὅλον ἡμῶν βίον. V. Suicer. in Ἐναγώνιος. L. Dindorf.]

[Ἐναγῶς. V. Ἐναγής.]

[Ἐναδημονέω, Afflicto me in. Joseph. Ant. Jud. 15, 7, 7 : Εἰς τὰς ἐρημίας αὐτὸν διδοὺς, καὶ προφάσει κυνηγεσίων ταύταις ἐναδημονῶν. Hase.]

Ἐναδιᾰφορέω, Indifferens sum aliqua in re; cujus partic. ἐναδιαφορῶν e Basilio [vol. 1, p. 41, D, a Bud. p. 409] affertur : Μηδὲ ἐναδιαφορῶν τοῖς ἀλλοτρίοις ἀλγήμασι· quod nihil aliud est quam ἀδιαφορῶν ἐν τοῖς κ. τ. λ.

[Ἐνᾰδικός, ἡ, όν, Ad unitatem pertinens, q. d. Unitarius, ex Damascio affert Bekker. Anecd. p. 1369.]

[Ἐναδολεσχέω, Garrio in. Absolute Philo vol. 2, p. 59, 14 : Ἐγὼ δ' ἐρῶ μηδὲν ὑποστειλάμενος ὅτι ὁ πολιτικὸς πάντως ἀνειροκριτικός ἐστιν, οὐχὶ τῶν βωμολόχων οὐδὲ τῶν ἐναδολεσχούντων καὶ ἐναφριατευόντων ἐπὶ μισθῷ. Lobeck. Eust. Opusc. p. 133, 32 : Ἀργοῖς λόγοις ἐναδολεσχοῦντες· 237, 87 : Ὁ μὴ δαυϊτικῶς ἐναδολεσχῶν ἐν τοῖς τοῦ κυρίου δικαιώμασιν.]

[Ἐναδρύνω, Maturum reddo. Gregor. Nyss. t. 2, p. 762, C : Καθάπερ τινὶ τροφῇ ... ἐναδρυνθεῖσα, Grandis effecta. Hase.]

[Ἐνάδω. V. Ἐνδέω.]

[Ἐναείρω. V. Ἐναίρω.]

Ἔναιος, ὁ, ἡ, Anniculus, Qui unius est anni. Theophr. H. Pl. [8, 11, 5] : Πρὸς ἔκφυσιν δὲ καὶ τὴν ὅλην σπορὰν ἄριστα δοκεῖ τὰ ἔναια σπέρματα· τὰ δὲ δίενα, χείρω, καὶ τὰ τρίενα. [7, 5, 5 : Διαμένει δὲ οὐδὲν (σπέρμα) πλέον τεττάρων ἐτῶν, ὥστε ἔτι χρήσιμον εἶναι πρὸς τοὺς σπόρους, ἀλλὰ ἔναια μὲν βελτίω, δίενα δὲ καὶ τρίενα οὐδὲν χείρω. V. Ἔννος.]

[Ἐναΐζω, Crescere facio in. Dionys. Perieg. 998 : Τοίη ἐπεὶ κείνης ἄρουσι πέλει, ἐν μὲν ἀέξειν ποίην, ἐν δὲ νομοὺς εὐανθέας, ἐν δὲ καὶ ἀνδρῶν φύτλην, Innutrire et proferre. Nicand. Al. 102 : Περσεὺς ἦν ποτε ... ῥεῖα Μυκηναίησιν ἐνηέξησεν ἀρούραις· gl. ἐφύτευσεν.]

[Ἐναΐρίζω.] Ἐναερίζειν, In aerem subvehere, Hesychio μετεωρίζειν.

[Ἐνάϊριος, ὁ, ἡ.] Ἐναίρια, τὰ, Quæ sunt in aere, Aeria. [Tim. Locr. p. 101, C : Τῶν ἐναιρίων ζώων. Schol. Eur. Phœn. 1534 Matth. : Ἄϊριος δὲ φέρεται τις ἤγουν ἐν τῷ ἀέρι, καὶ ἀέρια ζῶα τὰ ἐν ἀέρι τὴν διατριβὴν ποιούμενα ... ἐκεῖνα δὲ καὶ μετὰ τῆς ἐν προθέσεως λέγεται μᾶλλον, οἷον ἐναίριος φέρεται καὶ ἐναέρια ζῶα. Lucian. Muscæ enc. c. 6 : Τὴν ἐναίριον ἐκείνην μῖξιν (muscarum). V. Ἐναιθέριος. L. Dind. Acta S. Philoromi ed. Combef. p. 171. Boiss. Celsus ap. Orig. p. 400 : Οἱ δ' ἐναίριοί τε καὶ ἐπίγειοι σατράπαι. Wakef. Pollux 1, 23 : Θεοὶ ... ἐναιθέριοι, ἐναέριοι, ἐπίγειοι. Ubi alii codd. ἀέριοι. Suid. : Ἐναέριον πνεῦμα, ἀκάθαρτον. Angl. || Forma poet. Ἐνηέριος ap. Synes. p. 339, C : Σὺ μὲν οὐρανίοις, σὺ δ' ἐνηερίοις, σὺ δ' ὑπογθονίοις ἔργα μερίζεις. L. D. || Ἐνάερος, Aereus; de colore, Plut. Mor. p. 915, C : Μὴ βαφέντα μηδὲ χρισθέντα μᾶλλον ἂν ἐλάνθανε τοὺς ἰχθῦς (retia)· ἐνάερον γὰρ τὸ τοῦ λίνου χρῶμα καὶ ἀπατηλὸν ἐν θαλάττῃ· 966, F : Ἡ βαφὴ τῆς χρόας (araneæ) ἐνάερον καὶ ὀχλωδὲς ποιοῦσα τὴν ἐπιφάνειαν ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν. Schneid. Germanus In Mariæ dorm. p. 108, A. Boiss.]

Ἐνάζω, Etymologo [M. p. 337, 10] est τὸ λιτανεύω πρὸς τοῖς ναοῖς, itidemque Hesychio. Sed is duplici ν scriptum habet ἐννάζω, quæ scriptura licet etymo convenientior videatur, tamen ap. ipsum quoque series alphabetica unicum ν requirit. [Ita codex. V. Ἐναύω.]

[Ἐναθλεύω, Illuctor. Gregor. Naz. Or. 3, p. 108, B : Ταῖς πεντήκοντα Θεστίου θυγατράσιν ἐναθλεύων Ἡρακλῆς, ἐν μιᾷ νυκτὶ ὁ τριέσπερος καὶ τρισκαιδέκατον ἄθλον τοῦτον ἐπιτελέσας.]

[Ἐναθλέω, Exerceo me in. Diodor. 3, 8 : Οὐκ ὀλίγοι δ' αὐτῶν καὶ ταῖς τοξείαις ἐνηθληκότες τῶν πτηνῶν, εὐστόχως πολλὰ τοξεύουσι· 1, 54 : Ἐνηθληκότας τοῖς πολέμοις· 17, 9. Cum præpos. 16, 44 : Πλῆθος ἐν γυμνασίοις καὶ πόνοις ἐνηθληκός. Lucian. Amor. c. 45 : Πᾶσι τοῖς φιλοσόφου ψυχῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναθλήσας. Arrian. Epict. 3, 16, 13 : Πήξατε ὑμῶν τὰς ὑπολήψεις, καὶ ἐναθλεῖτε αὐταῖς. Heliodor. 7, 20, p. 342 : Ἡ πολιὰ θρὶξ, ἣν ὁρᾷς, αὕτη πολλοὺς τοιούτους ἐνήθλησεν. Ælian. V. H. 2, 4 : Ἐμβληθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Φαλάριδος εἰς τὸ δεσμωτήριον, καὶ στρεβλούμενος, ... ὁ δὲ ἐνεκαρτέρει καὶ ἐνήθλει ταῖς βασάνοις, Fortiter se gessit in... Schneid. Iambl. Protr. c. 20, p. 278 : Πρὸς μὲν τοὺς πόνους ἐναθλεῖ (philosophia) γενναίως, τῶν δὲ ἡδονῶν ὑπερορᾷ παντάπασιν. L. D. Suid. et Zon. : Ἐνήθλει, ἐνεκαρτέρει. « Καὶ ὁ μὲν ἐπὶ τούτοις τῇ πενίᾳ ἐνήθλει. » || Medio epigr. in Zenonem philos. Anth. Pal. 7, 117, 3 : Ἄρσενα γὰρ λόγον εὗρες, ἐνηθλήσω δὲ προνοίᾳ, αἵρεσιν, ἀτρέστου μητέρ' ἐλευθερίης. Jacobs. vol. 8, p. 197 : « Post προνοίᾳ incidendum esse monet Lennep. ad Phal. p. 149. Cui obtemperans necesse est αἵρεσιν cum λόγον arcte conjungas. Si verba recte intelligo, ἐνηθλ. πρ. significant : Tu providentiæ propugnasti, quam Stoici inprimis divinæ naturæ solebant adjungere. »]

[Ἔναθλος, ὁ, ἡ, Certans, Perferens. Andr. Cret. p. 187, D : Ὅσους ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀθλοφόρος πρὸς τὴν αὐτὴν ἔναθλον καθωδήγησε λῆξιν. Kall. Strenuus, Operosus. Philo vol. 1, p. 646, 16 : Οἱ ἔναθλοι καὶ ἐναγώνιοι πόνοι. Hase.]

[Ἐναθρέω.] Ἐναθρεῖν, Fixis oculis intueri, Hesychio ἀτενίζειν.

[Ἐναθροίζω, Congrego. V. Ἐναγοράζω.]

[Ἐναθύρω.] Ἐναθύροντες, Ludentes in : Hesychio παίζοντες : qui et ἐναθύρεας affert pro ἐμπλέξας [ἐμπαίξας. Himer. Or. 24, 2 : Ποτὲ μὲν ἐναθύρων τῷ μέλει. Eust. Opusc. p. 223, 96 : Οὐχ οὕτως οὐδὲ στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ καὶ φαντασάμενος νομὰς παλαιὰς καὶ λουτρὰ, οἷς ἐναθύρων ἐβόσκετ τὸ τῆς ἐπιθυμίας ἄλογον. ῦ]

[Ἐναιθέριός, ὁ, ἡ, Æthereus. Poll. 1, 23, de diis, ubi unus cod. αἰθέριος. Marc. Anton. 12, 24 : Συνιδὼν ὁμοῦ καὶ ὅσον τὸ περιοικοῦν, ἐναερίων καὶ ἐναιθερίων.]

Ἐναίθριος, et Ὑπαίθριος, pro eodem, ut ἐναίθριοι τόποι [οἱ τ. οἱ ἐν. λεγόμενοι] ap. Theophr. C. Pl. 5, [14, 2], Subdialia loca.

[Ἐναίθομαι, Ardeo in. Quint. 11, 94 : Ἥ τε (πέτρη Ἡραίστοιο) βροτοῖσι θαῦμα πέλει· ὃ γὰρ μιν ἐναίθεται ἀκάματον πῦρ. Wakef.]

[Ἐναικίζω, Verbero. Suid. : Ἐνήκισεν, ἐτιμωρήσατο. Etym. Gud. p. 188, 8, ἐμάστιξεν.]

[Ἐναιμάσσω, Cruento. Soph. Phil. 1002 : Κρᾶτ' ἐμὸν τόδ' αὐτίκα πέτρᾳ πέτρας ἄνωθεν αἱμάξω πεσών. Schol. : Πρὸς τῇ πέτρᾳ ἐναιμάξω τὴν κεφαλήν μου. L. D.]

[Ἐναιμάτόω, Cruento, Sanguine inficio. Hippocr. p. 280, 11 : Ὁ δὲ ὅλος (ὁ σπλὴν) ἐκ τοῦ ἐπιπλόου αἱωρεῖται τοῖσιν ἐξ ἑωυτέου φλεβίοισιν ἐναιματώσας αὐτό (τὸ ἧπαρ).]

[Ἐναιμήεις, ήεσσα, ῆεν, Cruentus, Sanguine plenus, i. q. ἔναιμος. Quint. Mæc. Anth. Pal. 6, 233, 5 : Κέντρα τ' ἐναιμήεντα ὀωξίπποιο μύωπος.]

Ἔναιμος, ὁ, ἡ, Sanguine præditus. Herodot. [3, 29] : Τοιοῦτοι θεοὶ γίγνονται ἔναιμοί τε καὶ σαρκώδεες. Quod opponitur ei, quod ex Anacr. protuli in Ἀνάιμος, Ἄναιμ', ἄσαρκε, quibus subjungit, Σχεδὸν εἰ θεοῖς ὅμοιος. Fortasse autem hoc dicto alludit Herodot. ad Homeri versum, qui deos testatur esse ἀναίμονας, ut dictum in Ἀναίμων. [Plato Tim. p. 68, B : Χρῶμα ἐναιμων παρασχομένη· 81, A : Τὰ ἔναιμα αὖ, κερματισθέντα ἐντὸς παρ' ἡμῖν, Sanguinea. Hippocr. De prisca med. p. 18, 30 : Ἔναιμον καὶ πυκνόν· Epid. 2, p. 1029, G : Ἔναιμον σῶμα· De liquid. usu p. 425, 48 : Νεῦρω ἐναίμω. Aristot. H. A. 5, 2 : Τῶν ἐναίμων (ζώων). Superlat. id. De part. anim. 2, 7 : Τὸν περὶ τὴν καρδίαν τόπον ... ἐναιμότατον.] || Sanguinolentus, Cruentus, ut ἔναιμον ἕλκος, ἔναιμον τραῦμα, Vulnus cruentum, i. e. Sanguine adhuc stillans. [Ap. Joseph. A. J. 6, 6, 3 : Βοσκήματα κατασφάζουσι, καὶ ταῦτ' ἐν αἵματι κατήσθιον, codd. ἔναιμα.] Apud Diosc. interdum ἔναιμα dicitur sine adjectione, interdum ἔναιμα τραύματα, ut 1, 153 : Καὶ ἐναίμων κολλητικά, Quæ sanguinolenta glutinant. Alibi : Δύναται δὲ κολλᾶν ἔναιμα τραύματα. || Item ἔναιμον φάρμακον, Medicamentum, quod adhuc cruento vulneri injicitur [verba Celsi 5, 19], ut tradit Galen. initio Comm. 3 εἰς τὸ Περὶ ἀγμῶν. [Hippocr. l. illo p. 766, H : Ἡ πισσηρὴν ἐπιθέντες ἢ ἔναιμον. Id. De art. p. 829, C : Ἐπιτήδεια δὲ πρὸς τὰ τοιαῦτα καὶ τῶν ἐναίμων μετεξέτερα· Epid. 5, p. 1162, A : Τῷ δὲ ἐναίμῳ καταδεθεὶς ἰάθη· De ulcer. p. 870, D : Τῶν δὲ ἑλκέων, ὅπερ μὲν ἂν ὀξὺ βέλει διαμηθῇ ἢ διακοπῇ, ἐνδέχεται ἔναιμον φάρμακον. Theophr. H. Pl. 4, 7, 2.] Ideo ἔναιμον φάρμακον exponi solet Medicamentum sistendo sanguini aptum. Diosc. 5, 21 : Ἐναιμόν τέ ἐστι καὶ ἀφλέγμαντον, Sanguinem sistit, qui videlicet manat e vul-

nere. Exp. a Ruellio, Cruentis vulneribus inditur. Sic et in VV. LL. ἔναιμα, Emplastra quæ cruentis vulneribus imponuntur, quæ τραυματικὰ vocat etiam Paulus. Galenus autem τὸ ἔναιμον φάρμακον a quibusdam κολλητικὸν etiam nominari scribit. Alibi autem tradit ea quæ appellantur ἔναιμα φάρμακα, magna e parte esse κολλητικά : Therap. 6 [vol. 10, p. 131, E] : Οὐ μὰ Δία κολλητικὸν ἐπιθήσομεν φάρμακον, ὁποῖα τὰ πλεῖστα τῶν καλουμένων ἐναίμων ἐστὶν, ἃ τοῖς προσφάτοις ἐπιτίθενται τραύμασι. [Oribas. De fract. p. 90, 12 ed. Cocch. : Σύντομος μὲν οὖν ἐστιν ἡ ἔναιμος ἀγωγὴ, ἄνευ βλάβης δὲ μᾶλλον ἡ ἀφλέγμαντος καὶ πυοποιὸς θεραπεία. || Adv. Ἐναίμως, Antyll. Oribas. p. 22 ed. Mai. Osann.]

[Ἔναιμος, epith. Jovis. V. Ἐναίσιμος.]

[Ἐναιμότης, ἡ, Sanguinis repletio, Attributum partium corporis sanguinem habentium. Hippocr. De prisca med. p. 18, 33 : Διὰ τὴν ἁπαλότητα καὶ τὴν εναιμότητα οὐ δύναται ἄνευ πόνων εἶναι (hepar).]

[Ἐναιμώδης, ὁ, ἡ, i. q. ἔναιμος. Pollux 2, 215 : Ἀπὸ δὲ αἵματος ἔναιμον καὶ ἐναιμῶδες παρὰ Ἀντιφῶντι.]

[Ἐναίμων, ὁ, ἡ, i. q. ἔναιμος. Hippocr. p. 280, 14 : Αἱ δὲ ἐναίμονες ἐοῦσαι.]

[Ἐναίμως. V. Ἔναιμος.]

Ἐναίρω, Occido, Interficio. Hom. Il. Θ, [296] : Ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω· N, [338] : Ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὀξέϊ χαλκῷ. Et ἐνήρατο med. ap. [Hom. Il. E, 43, Od. Ω, 424,] Hesiod. [Theog. 316] pro ἐνῆρεν, Occidit : Καὶ τὴν μὲν Διὸς υἱὸς ἐνήρατο νηλέϊ χαλκῷ. [Apollon. Rh. 1, 1040 : Ἡρακλέης μὲν ἐνήρατο Τηλεκλῆα. Præs. Hom. Il. Π, 92 : Τρῶας ἐναιρόμενος.] Ceterum ἐναίρω quidam ab Ἄρης, alii ab ἔναρα, Spolia, deduxerunt, unde τῷ ἐναίρειν, sicut et τῷ ἐναρίζειν, nonnulli Spoliandi signif. perpetuo includi voluerunt. Quod tamen falsum esse videmus quum aliis in Il., tum Il. Φ, [485] : Ἤτοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν. Alii ἐναίρω interdum separatam habere Spoliandi signif. scripserunt, sicut et interdum Occidendi. Ego vero, etiamsi ἐναίρειν nonnunquam sit Spoliare, cujus tamen signif. exemplum [illegible] consentaneum esse non [illegible], multo magis [illegible] ἀνδράσιν judico, ut, postquam ἐναίρω ab Ἄρης deductum fuerit, ab ἐναίρω deinde ἔναρα derivemus, a quo ἐναρίζω formari nemo non videt. [Soph. Phil. 956 : Οὐ πτηνὸν ὄρνιν οὐδὲ θῆρ' ὀρειβάτην τόξοις ἐναίρων τοισίδε· 946. Et sæpius Eurip., de quo satis est annotasse aor. Andr. 1182 : Εἴθε σ' ὑπ' Ἰλίῳ ἤναρε δαίμων· Suppl. 821 : Εἴθε με Καδμείων ἔναρον στίχες ἐν κονίαισιν. Pind. Nem. 10, 15. Perf. ἐναρηρὼς annotavit Etym. M. p. 337, 49. Pass. Æsch. Sept. 811 : Οὕτως ἀδελφαῖς χερσὶν ἠναίροντ' ἄγαν. Soph. OEd. C. 842 : Πόλις ἐναίρεται, πόλις ἐμὰ, σθένει. Schol. τουτέστι βίᾳ πορθεῖται. De medio v. supra.] || Sed ἐναίρω ponitur etiam pro Corrumpo, Perdo : qua in signif. utitur Homerus passivo [medio] ἐναίρεσθαι, Od. Θ, [263] : Μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο. Lubenter autem verbo Corrumpere hic utor, quod Plautus et post eum Ovidius Oculos lacrymis corrumpere dixerit. [Conf. l. Soph. supra cit. Ap. Archiam Anth. Pal. 7, 147, 1 : Μοῦνος ἐναιρομένοισιν ὑπέρμαχος ἀσπίδα τείνας νηυσὶ βαρὺν Τρώων, Αἶαν, ἔμεινας Ἄρην, genus fem., quod ad naves referretur, restituebant Scaliger et alii.] Ἐναρεῖν, Hesychio χυίσκεσθαι, διαλέγεσθαι. Ἐνάρεσθαι, ap. Eund. legitur, expositum ἀπολλύειν, φθονεῖν, ἐρείδειν, ἀπολαύειν. Sed hæc valde suspecta sunt. [Pro quibus antea id. : Ἀναρεῖν, ἀμέλγεσθαι, χυίσκεσθαι, ut i v. intt. In altera gl. scrib. videtur φθείρειν vel φονεύειν. Ἀπολαύειν recte delet Alb. || Ἐνναίρω Batrach. 266 : Ἐνναίρειν βατράχους. || Ἐναίρω et ἀναιρῶ confusa Hom. Il. Θ, 296.]

[Ἐναίρω s. poet. et Ion. Ἐναείρω, scriptura vitiosa ap. Apollon. Rh. 4, 171 : Ὣς τότ' Ἰήσων γηθόσυνος μέγα κῶας ἑαῖς ἐναείρατο χερσίν. Scrib. cum cod. Guelf. ἀναείρατο. L. Dindorf.]

Ἐναισιμία, ἡ, Ostentum, Prodigium, διοσημεία [-μία] Hesychio. [Conf. Αἰσιμία. Ἐν αἰσιμίαις πλούτου est ap. Æsch. Eum. 996.]

Ἐναίσιμος, ὁ, ἡ, diverse accipitur pro diversitate significationum primitivi αἶσα, ut ἐναίσιμοι ὄρνιθες, Qui fatale aliquid portendunt, Hom. Od. B, 181 : Ὄρνιθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο Φοιτῶσ' οὐδέ τε πάντες ἐναίσιμοι, perinde ac si dicat, non omnes αἰσάν τινα δηλοῦσι, suntque vel αἴσιοι, vel ἀπαίσιοι, unde male a quibusdam hic exp. ὄρνιθες ἐναίσιμοι, Aves præpetes et faustæ. Interpretor autem ἐναίσιμοι Fatale aliquid portendentes, ex Eust., qui quod p. 1439 dicit αἰσάν τινα δηλοῦντες, utens verbo δηλοῦντες, pro σημαίνοντες, dicit pag. sq. πεπρωμένον τι δηλοῦντες. Ego igitur ἐναισίμους ὄρνιθας puto exponi etiam posse Augurium facientes. Huc pertinet ἐναίσιμα σήματα Il. B, 355 : Ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων, i. e. σημαντικὰ αἴσης τῆς ἐν πρακτέοις ἀνθρωπίνοις, Eust. p. 236. Et rursus Od. B, [159] : Ὄρνιθας γνῶναι, καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι [Apollon. Rh. 1, 1087 : Ἀκταίης ὄρνιθος ἐναίσιμον ὄσσαν ἀκούσας· 4, 1592 : Τοῖσι δ' ἰάνθη θυμὸς, ὃ δὴ μακάρων τις ἐναίσιμος ἀντεβόλησεν. Maximus Περὶ κατ. v. 149 : Ὁππότε τις νούσῳ ἀρήμενος ἀλγινοέσσῃ ἀργαλέην ἴσχῃσι μελεδόνα, μή νύ τι πῆμα δεδέχθαι· Παιὼν γὰρ ἐναίσιμος ἀνθρώποισιν· 230 : Ὀκταπόδην δ' ἐπὶ θῆρα φανεῖσ' εὐῶπις ἄνασσα σκορπίον ἐν πρώτῃ μὲν ἐναίσιμος ἠριγενείῃ, Propitia, Fausta.] [Ἐναίσιμος ἀνὴρ, Qui decenter et ex officio aliquid facit aut dicit, Qui se decenter gerit, Qui scit quid deceat, idque observat. Item Æquus, Æqui amans. Il. Z, [521 : conf. Od. K, 383] : Δαιμόνι', οὐκ ἄν τίς τοι ἀνὴρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη, Ἔργον ἀτιμήσειε μάχης, ubi Eust. exp. ὁ κατὰ τὸ δέον φρονῶν, ubi κατὰ τὸ δέον accipere debemus pro expos. τοῦ κατ' αἶσαν, quum ab αἶσα derivetur ἐναίσιμος. Exp. ab eod. etiam δίκαιος s. συνετός. A Valla non male, mea sententia, redditur hic ἐναίσιμος, Æquus rerum æstimator. Bud. δίκαιος καὶ εὐγνώμων, et Lat. Æquus et bonus, interpr. [Il. Ω, 40 (coll. Od. Σ, 220) : Οὔτ' ἂρ φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι· Od. E, 190 : Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναίσιμος.] Ἐναίσιμοι opponuntur ἀθεμίστοις, Od. P, 363 : Γνοίη θ' οἵτινές εἰσιν ἐναίσιμοι, οἵ τ' ἀθέμιστοι. Interdum autem ἐναίσιμος dicitur ὁ σεβάσμιος κατὰ τὸ καθῆκον, ut in hoc versu [Oppiani Hal. 1, 683] : Γῆρας γὰρ ἐναίσιμον ἄνδρα τίθησι. Eust. p. 1440. [Æsch. Ag. 775 : Δίκα δὲ λάμπει μὲν ἐν δυσκάπνοις δώμασιν, τὸν δ' ἐναίσιμον τίει βίον.] Ἐναίσιμον de re itidem dictum, significat Ex officio et decenter factum. Item Justum, Æquum. Hom. [Il. [illegible] : Ἦ δ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι ἀθανά[illegible] Ω, [illegible] Π, 299 : Ἤτοι μὲν τοῦτό γ' ἐναίτοις·] Od. [B, [illegible], exp. καθῆκον. Sic paulo [illegible] σιμον οὐκ ἐνόησε Παι[illegible] δ' αἴσιμα πάντα, i. e. καpost, videl. v. 310 : Ἀμ[illegible] expos. habetur et ap. θήκοντα. Quæ posterioris l. [illegible] Scholl. : at prioris Eust., et ap. auctorem brevium [illegible], scribens ἐναίap. hunc duntaxat. Sed p. 1440 Eus[illegible] πράγματος, in σιμον dici ἐπὶ δικαίου καὶ πρέποντος [illegible] Od. B, [122] : exemplum affert similem illi priori v. ex [illegible] ἐναίσιμα ἐρ- Ἀτὰρ μὲν τοῦτό γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησε. Sic [illegible] quæ sunt γάζεσθαι de servis dictum, P, 321, Facere [illegible] suo ex officio, Vel commodius, meo judicio, Fu[illegible]τέρας) officio. [Manetho 3, 345 : Ἀλλὰ τρίγωνοι ἐόντες (ἀε[illegible]τιμα ἐχέφρονας ἐκτελέουσι καὶ πυκιναῖς πραπίδεσσιν ἐναι[illegible] δ'] μητιόωντας.] Ap. Apoll. Arg. [1, 717 : Πάντεσσι [illegible] ἐναίσιμος [ἥνδανε] μῦθος, Decens oratio, qua vide[illegible] proponuntur quæ decent et rationi consentanea sunt. [Id. 1, 900 : Τὰ μὲν οὕτω ἐναίσιμα πάντα γένοιτο ἐκ μακάρων· 3, 524 : Ἀλλά τιν' οἴω μητρὸς ἐμῆς ἔσσεσθαι ἐναίσιμον ὔμμιν ἀρωγήν· 4, 861 : Κείνη γὰρ ἐναίσιμος ὔμμι κέλευθος· 2, 1275 : Γουνοῦτο δ' ἀπήμονας εἶναι ἀρωγοὺς (heroes et deos indigetes) εὐμενέως καὶ νηὸς ἐναίσιμα πείσματα δέχθαι. Quibus ll. omnibus Fatalia vel etiam Fausta dici videntur. « Emenda Æschyl. ap. Athen. 15, p. 667, C : Ὕβριζ' ὑβρισμοὺς οὐκ ἐναισίμους ἐμοὶ, Qui decent. » Valck. Schweigh. edidit ἐναισίους. Vulgo αἰνεσίους.] Ἐναίσιμον, adverbialiter positum pro ἐναισίμως, significat καθηκόντως s. πρεπόντως. Il. Z, 519 : Οὐδ' ἦλθον ἐναίσιμον, ὡς ἐκέλευες, videtur sumi pro Tempore apto et convenienti, i. e. mature. [Apoll. Rh. 1, 438 : Γήθει δὲ σέλας θηεύμενος Ἴδμων ... τοῖό τε λιγνὺν πορφυρέαις ἑλίκεσσιν ἐναίσιμον ἀΐσσουσαν. Nisi adjective capiendum. || Ἐναίσιμος, Ζεὺς ἐν Κορωνείᾳ, Hesych. Idem : Ἔναιμος καὶ ὁ Ζεύς.]

Ἐναισίμως, adverb. Decenter ap. Scholl. brevium auctorem, in l. proxime præced. [Æsch. Agam. 916 : Ἀλλ' ἐναισίμως αἰνεῖν, παρ' ἄλλων χρὴ τόδ' ἔρχεσθαι γέρας. Eur. Alc. 1077 : Μή νυν ὑπέρβαλ', ἀλλ' ἐν. φέρε.]

[Ἐναίσιος, ὁ, ἡ, Auspicatus. Soph. OEd. C. 1482 : Ἐναισίου δὲ συντύχοιμι. Dio Cass. 38, 13 : Καὶ ἦν πρὸς

αὐτὰς (τὰς διαψηφίσεις) ἀεὶ διοσημείᾳ, εἴτε ἐναίσιον εἴτε ἐξαίσιον ἐγίνετο. V. Ἐναίσιμος. Ap. Plat. Leg. 5, p. 747, D : Οἱ μέν γέ πω (τῶν τόπων) διὰ πνεύματα παντοῖα καὶ δι' εἰλήσεις ἀλλόκοτοί τ' εἰσὶ καὶ ἀναίσιοι αὐτῶν, οἱ δὲ δι' ὕδατα, est var. ἐναίσιοι.] A

[Ἐναισχύνομαι, Erubesco. Dio Cass. 38, 38 : Φοβηθέντες μὲν μὴ μείναντα αὐτὰ ἐφ' ἑαυτὰ (ὑφ' ἑαυτῶν Reisk.) κατατριφθείη καὶ καταγηράσῃ, ἐναισχυνθέντες δὲ, εἰ τοσαῦτα παραδεξάμενοι μηδὲν ἐπικτήσαιντο. Leg. καταγηράσειεν, αἰσχυνθέντες δέ. Hesych. : Κυπτάζειν, διατρίβειν, στραγγεύειν, ἐναισχύνειν, ἐπικύπτειν καὶ χρονίζειν. Corrig. ἐνασχολεῖν vel potius ἐνασχολεῖσθαι, ut idem κεκυπτάκασιν expl. ἀσχολοῦνται. Schol. Soph. Tr. 803 : Ἐνήσχυνται γὰρ αὐτοῦ θανεῖν. ὕ L. Dind.]

[Ἐναιχμάζω.] Ἐναιχμάσαι, Hesychio ἐνμαχίσασθαι, Præliari in. [Lycophro 546 : Αὗτις δ' ἐναιχμάσσουσιν αὐτανέψιοι. Meleag. Anth. Pal. 12, 149 : Τίς τόσσον ἐναιχμάσαι ἄγριος εἶναι (εἴη Brunck.); τίς τόσος ἀντᾶραι καὶ πρὸς Ἔρωτα μάχην;]

Ἐναιωρέομαι, Suspensus agitor. Ap. Hippocrat. [Progn. p. 37, 20] ἐναιωρούμενοι ὀφθαλμοί, exp. Oculi instabiles et qui perpetuo moventur. [Aret. Ac. p. causs. 2, 8, p. 20 : Ἐντὸς γὰρ τοῦ θώρηκος διατέτατται πρὸς οὐδὲν προσισχομένη, ἀλλ' ἐναιωριωμένη τῷ θώρηκι (vena quædam). Eur. Cycl. 700 : Πολὺν θαλάσσῃ χρόνον ἐναιωρούμενον, de Ulixe.] B || Invenitur etiam ἐναιωρούμενα οὖρα [ap. Hippocr. Prorrh. p. 67, E; 69, G, Co. præn. p. 149, F], de quo v. Galen. [ad l. Prorrh.]

Ἐναιώρημα, τό, ap. Alex. Aphrod. [Probl. 2, 20], Quod in urina sublime supernatat specie araneæ, VV. LL. Usus est autem hac v. Hippocr. quoque [Progn. p. 40, 41, 53, Epid. 4, p. 1123, C, aliisque ll. ap. Foes. p. 127-8], a quo Galen. νεφέλην pro eod. accipi existimat : qui tamen alibi, nimirum Comm. 2 in Progn. [vol. 8, p. 637, D], dubitare videtur num Hipp. τὸ ἐναιώρημα genus faciat τῆς νεφέλης καὶ τοῦ γονοειδοῦς ἐναιωρήματος, ut scribit Gorr. : qui ἐναιώρημα esse dicit Portionem urinæ crassam candidamque in ejus medio sublimem. Ἐναιώρημα, In urinis nubecula, quæ non subsidet. Nam ubi subsedit, vocatur ὑπόστασις. Bud. [Τοῖς ἐναιωρήμασι τῶν σφαιρῶν ἐναστηρίζεσθαι, Galen. vol. 12, p. 248, A. Hemst. Ἐναιωρήματα scriptum ap. Rufum p. 160 ed. Matth.] C

[Ἐναικαιδεκάτη pro ἐνδεκαιδεκάτη scribitur ap. Epiphan. Resp. ad epist. Acacii vol. 1, fol. i iij recto, B. L. Dindorf.]

[Ἐνάκανθος, ὁ, ἡ, Spinosus, Hispidus. Theophr. H. Pl. 3, 10, 1 : Ὁ δὲ καρπὸς λεῖος βαλανώδης ἐν ἐχίνῳ πλὴν οὐκ ἐνακάνθῳ καὶ λείῳ καὶ οὐχ ὡς ἡ Διὸς βάλανος ἀκανθώδει. Ἀνακάνθῳ Schneid.]

[Ἐνάκις, Ἐνακισχίλιοι. V. Ἐννάκις, Ἐννεακισχ.]

Ἐναχμάζω, Vigorem accipio, Vegetus reddor, Invalesco, ἐνισχύω Suidæ. [De igni Ælian. N. A. 2, 8 : Τῆς πρώρας τῶν ἀκατίων κοίλας τινὰς ἐξαρτῶσιν ἐσχαρίδας πυρὸς ἐναχμάζοντος· 8, 10 : Δᾷδας μακρὰς πυρὸς ἐναχμάζοντος τοῖς θηρίοις κατὰ προσώπου βιαίως ἐπισείοντες· 9, 56 : Ἐν ὥρᾳ θερείῳ πωλοῦ πάνυ σφόδρα τοῦ ἡλίου ἐναχμάζοντος· 12, 8 : Προσπέτεται τοῖς λύγνοις ἐναχμαζούσῃ ἔτι τῇ φλογί. Figurate Eust. Opusc. p. 241, 71 : Καὶ ἐκεῖνοι μὲν πραγματεύονται τὸ ἀειλαμπὲς, ἐναχμάζοντες τῷ κατ' αὐτοὺς φωτί· 259, 42 : Καὶ ψυχρὸν δὲ ἐμπεπιστευμένον, οὗ μέρος καὶ ἡ γιὼν, ἐναχμάζειν δίδωσι τῇ οἰκείᾳ φύσει (ἡ τοῦ ἀχύρου φύσις), i. e. Frigidissimum conservat. D || Cum dat. Ferveo in, adversus. Heraclit. Alleg. Hom. p. 427 : Οὐ γὰρ εὔτως ἄκριτον ἦν παραναλωμα τῆς Ἀπόλλωνος ὀργῆς τὰ ἄλογα τῶν ζῴων, οὐδ' ἂν ὁ θυμὸς ἀρρόνως ἡμιόνοις ἐνήχμαζε καὶ ἡνσίν. Wakef. Anon. ap. Suid. v. Ἀραῖς : Οὐ μὲν ἔμελλον αἱ ἀραὶ λήθῃ δοθήσεσθαι. Λοιμὸς γὰρ τῇ τῶν Ἐφεσίων πόλει ἐνήχμαζεν οἷος βαρύτατος. Hemst. Eust. Opusc. p. 254, 77 : Στρατολογήσαντες τοιοῦτον στῖφος ... ἐναχμάζουσιν κατὰ τῶν γειτόνων. || Floreo vel Maturesco. Ælian. V. H. 3, 1 : Κιττὸς μὲν γὰρ πολὺς καὶ εὖ μάλα λάσιος ἐναχμάζει καὶ τέθηλε· 9, 9 : Τὰ ἐναχμάζοντα τῶν ἀνθῶν· N. A. 5, 53 : Οἱ ἵπποι οἱ ποτάμιοι τοῦ Νείλου μέν εἰσι τρόφιμοι, ὅταν δὲ τὰ λήια ἐναχμάζῃ καὶ ὦσιν οἱ στάχυες ξανθοὶ, οὐκ ἄρχονται παραχρῆμα αὐτῶν κείρειν καὶ ἐσθίειν. Figurate Phot. Bibl. cod. 1, p. 2, 10 : Ὁ μὲν γὰρ Διονύσιος τοῖς τῶν ἀποστόλων ἐνήχμασε χρόνοις. Et ib. 36, p. 7, 10.]

Ἐναχμής, et Ἔναχμος, ὁ, ἡ, Vegetus, Robustus. In VV. LL. [Poll. 2, 10, ubi ἐν ἀκμῇ, non ἐναχμὴς, quod nihili, et ἔναχμος.]

[Ἐνἄχολασταίνω.] Ἐναχολασταίνειν apud Athen. legitur 12, [p. 541, D] : Γυναῖκα καὶ τέκνα ἐκείνου λαβόντες ὑποχείρια, ἐπὶ τῆς δεῦ στήσαντες μεθ' ὕδρεως, ἐνηχολάστανον αὐτοῖς, Stupro et libidine contaminabant, Bud. Si quis autem faciliorem interpr. postulat, ἐναχολασταίνειν τινὶ est quasi ἀκολασταίνειν ἔν τινι, Petulantia uti in aliquo aut in aliqua, Libidinari in aliqua, Petulantiam aut Libidinem suam exercere in aliqua. Cic. dicit Petulantem esse in aliqua virgine, quod ego verti Græce existimo elegantissime, ἐναχολασταίνειν τινὶ παρθένῳ. Idem, Lapsa est alicujus libido in muliere ignota.

[Ἐνἄχοντίζω, Intorqueo, Gl.]

[Ἐνἀχόσιοι, αι, α, quod HSt. scribit] Ἐνναχόσιοι, Nongenti. [Omissis scriptorum e libris scriptis editorum exemplis noto tantum formam per duplex ν ἐνναχοσίας exhiberi in papyri Ægypt. apographo edito in Museo Rhen. Nieb. 3, 4, p. 497, ἐναχόσιοι autem in monum. Olb. Bœckh. vol. 2, p. 119, 88, Deliacis ib. 220, 25; 267, 111. || Forma Ion. Εἰναχόσιοι est ap. Herodot. 2, 13, 145, cum var. ἐνναχ. || Novitia, ut videtur, Ἐννεαχόσιοι, apud Const. Cærim. p. 379, B : Ἐννεακοσίων. L. Dind.]

Ἐναχοσιοστὸς, ἡ, ὀν, Nongentesimus : scribitur potius gemino ν. [Quod falsum : v. Ἐναχόσιοι. Ἐνναχοστῷ ap. Jo. Anagnosten De postr. Thessalon. expugn. p. 346. L. Dindorf.]

[Ἐνἀχούω, Exaudio, Inaudio. Soph. El. 80 : Θέλεις μείνωμεν αὐτοῦ κἀνακούσωμεν γόων; Iambl. De Pyth. V. p. 65 : Ἐναχούων μόνος αὐτὸς καὶ συνιεὶς τῆς καθολικῆς τῶν σφαιρῶν ... ἁρμονίας τε καὶ συνῳδίας. Hippocr. De corde p. 269, 27 : Τρήματα δὲ οὐκ ἔστιν οὐάτων· ταῦτα γὰρ οὐκ ἐναχούουσι ἰαχῆς· De liquid. usu p. 425, 52 : Πάσχει δὲ καὶ ἄκρεα τοιοῦτο, ὥστε ταχέως ἐναχούειν πολλῶν· De morb. mul. 2, p. 645, 3 : Τούτην (mulierem) χρὴ λούειν πολλῷ καὶ θερμῷ· ἢν δὲ μὴ ἐναχούῃ, ψυχρῷ· De fract. p. 763, H : Ἔτι μὲν λεπτότερον καὶ ἰσχνότερον τὸ ἐπιδεόμενον χωρίον ἔσται, ἔτι δὲ αὖ παραγωγότερα (leg. ἔτι δὲ εὐπαραγ.) τὰ ὀστέα, ἐναχούοντα τῆς κατατάσιος· De artic. p. 821, E : Ὁ δ' αὖ πῆχυς διὰ τοῦτο οὐχ ὁμοίως ἐναχούει τῆς ξυμφορῆς.]

[Ἐνάκρατον, Meraculum, Gl. Poni pro οἰνόκρατον, Merum, animadvertit Ducang. Sic ἐνομέλι pro οἰνομέλι Myreps. De antid. c. 3, ab eod. cit.]

[Ἐναχροάομαι, pæne i. q. ἐναχούω. Basil. t. 2, p. 242, A : Μὴ κάμνε ἐναχροᾶσθαι τὰ παρ' ἑτέρων λαλούμενα, Ne labores ut audias. Hase.]

[Ἐνἀλαζονεύομαι, Jacto me in. Schol. August. Thucyd. 6, 12. Passov.]

[Ἐνἀλἀλάζω, Clamorem tollo in. Const. Man. Chron. p. 121 (?). Boiss. Aq. 1 Sam. 31, 4, ubi ἐναλλάξωσι Montef. legit pro ἐναλαλάζωσι. Scultetus. Lex.]

[Ἐναλδαίνω, Alo, Augeo. Nicand. Al. 409 : Δεινὴν βρωμήεντος ἐναλδήνασα κορώνην. Ἐνἀλδομαι intransit. ib. 532 : Φύλλον ἐναλδόμενον πρασιῇσι καρδαμίδος.]

Ἐνάλειμμα, τὸ, Id quod illinitur, s. Id quo illinimur. [Aristot. Probl. 4, 2 : Ὅτι δὲ μεγάλην ἔχουσι τὰ ὄμματα τὴν δύναμιν καὶ ὁ τόπος αὐτῶν πρὸς γένεσιν, δῆλοι ἡ τῶν ἀτέκνων καὶ γονίμων γυναικῶν τοῖς ἐναλείμμασι πεῖρα.]

[Ἐνάλειπτος, ὁ, ἡ, Illitus, Unctus, Qui illini potest. Hippocr. p. 407, 17 : Ἐν ἡλίῳ τε ἀναξηρήνας, ὑγραίνειν ὡς ἐνάλειπτον.]

Ἐνἄλείφω, Inungo [Gl.], Illino, quod Ammon. [p. 46] vult dici de oculis, ἐπ' ὀφθαλμῶν : at ἐγχρίσαι, dici ἐπὶ σκορπίου, ἢ σφηκῶν, ἢ τινος τοιούτου. [Hippocr. p. 472, 30 : Τὸ ἕλκος τῷ χρίσματι ἐναλείφων· 587, 5; 614, 50; 620, 19; 890, D. Pass. p. 605, 51 : Ἐναλειφέσθω τὸ στόμα τῶν μητρέων γηνείῳ στέατι. Plato Reip. 4, p. 420, C : Ὀφθαλμοὶ ὀστρείῳ ἐναλειμμένοι. Med. Lucill. Anth. Pal. 11, 112 : Ἠρίν σ' ἐναλείψασθαι ... Χαῖρ' ἱερὸν φῶς, εἰπὲ τάλας. « Ἐναλειψόμενος τὸ ὀφθαλμὸ, Heliodor. 7, 14, p. 328. Ita leg. Athen. 12, p. 553, A. Hemst. Plut. Mor. p. 771, B : Τὸ φάρμακον ᾧ τὴν κόμην αἱ γυναῖκες ἐναλειφόμεναι ποιοῦσι χρυσοειδῆ πυρράν. Dio Cass. 79, 14 : Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνηλείφετο.]

[Ἐνἄλήθης, ὁ, ἡ, Verus. Longin. De subl. 15, 8 :

Τῆς δὲ ῥητορικῆς φαντασίας κάλλιστον ἀεὶ τὸ ἔμπρακτον καὶ ἐνάληθες.]

['Εναλήθως, Vere, Verisimiliter. Lucian. Ver. Hist. 1, 2 : Ὅτι ψεύσματα ποικίλα πιθανῶς τε καὶ ἐναλήθως ἐξενηνόχαμεν.]

'Εναλίγκιος, ὁ, ἡ et α, ον, i. q. ἀλίγκιος, Similis. Hom. [Il. E, 5 : Ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον· Ξ, 290 : Ἔνθ' ἧστ' ... ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος·] Od. N, [89] : Ἄνδρα φέρουσα θεοῖς ἐναλίγκια μήδε' ἔχοντα. [Parmenid. ap. Plat. Soph. p. 244, E : Πάντοθεν εὐκύκλου σφαίρης ἐναλίγκιον ὄγκῳ. Theocrit. 22, 94 : Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ.] Idem et cum accus. rei præter dat. personæ, [Il. T, 250, Od.] A, [371] : Ἀοιδοῦ τοιοῦδ' οἷος ὅδ' ἐστὶ θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν. Hesiod. Scut. [88] : Οὔτε φυὴν ἐναλίγκιοι οὔτε νόημα Γεινόμεθα. [Pindar. Isthm. 8, 37 : Χεῖρας Ἄρεί τ' ἐναλίγκιον στεροπαῖσί τ' ἀκμὰν ποδῶν. Nicænet. ap. Parthen. Erot. c. 11, 1, v. 5 : Γείνατο δὲ ῥαδαλῆς ἐναλίγκιον ἀρκεύθοισι Βυβλίδα. Utitur etiam Hippocr. De exsect. p. 916, B : Νεφροὶ τὴν χροιὴν ἐναλίγκιοι μήλοισιν. || Adverbialiter Manetho 6, 443 : Ἱπταμένους γυίοις ἐναλίγκιον ὀρνίθεσσι. De femin. ἐναλιγκία, quod habet Apoll. Rh. 3, 857 : Σαρκὶ νεοτμήτῳ ἐναλιγκίη ἔπλετο ῥίζα· 4, 899, 945, conf. Etym. M. p. 480, 37. L. Dind.]

'Εναλινδέω, Involvo. Hippocr. : 'Εναλινδέονται πολλῇσι συμφορῇσι. [Aor. act. ἐναλῖσαι cum interpr. ἐγκυλῖσαι memorat Hesych. Synes. H. 3, 392, p. 328, A : Ἄσχολος εἴην μηδέ τι τοίοις ἐναλινδοίμαν, Neque in talibus voluter. Hesych. : 'Ενηλινδήθημεν, ἐνεκυλίσθημεν. 'Ενηλινδοῦντο, ἐνεκυλίοντο. Suid. : 'Ενηλινδεῖσθαι (recte cod. 'Ενηλινδῆσθαι, quod reddendum etiam Zonaræ p. 747), κεκυλίσθαι, καὶ ἐνηλινδοῦντο, ἐκυλίοντο. L. D.]

'Ενάλιος, ὁ, ἡ, interdum et Εἰναλία, fem., Marinus; ut ἐνάλια ζῶα, Aristot. De mundo [c. 6], Marina animantia. [Omisso ζῶα Jacob. 3, 7 : Πᾶσα φύσις ἑρπετῶν τε καὶ ἐναλίων.] Sic ἐναλία [εἰν.] φύσις a Soph. [Antig. 346] appellantur Pisces periphrastice. Apud Eund. vero [Aj. 566] ἐνάλιος λεὼς exp. ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ διατρίβων, In mari versans. At Plut. [Themist. c. 16] ἐνάλιον ἔργον appellat Rem in mari gestam, q. d. Marinum opus. Nam Navale opus ad verbum fuerit potius ναυτικὸν ἔργον. [Pind. Pyth. 4, 39 : Δούρατος ἐναλίου. Archil. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 404 : Μηδ' ἐὰν δελφῖσι θῆρες ἀνταμείψωνται νομὸν ἐνάλιον. Æsch. Pers. 453 : Φίλους δ' ὑπεκσώζοιεν ἐναλίων πόρων. Soph. OEd. C. 1493 : 'Εναλίῳ Ποσειδαωνίῳ θεῷ· 888. Aristoph. Thesm. 325 : Νηρέος ἐνάλιοί τε κόραι. Eur. Andr. 253 : Τέμενος ἐναλίας θεοῦ· Phœn. 1156 : 'Εναλίου θεοῦ Περικλύμενος παῖς· Iph. A. 976 : Τῆς ἐναλίας δαίμονος· Hel. 1066 : Ἀλλ' οὐ νομίζειν φήσομεν καθ' Ἑλλάδα χέρσῳ καλύπτειν τοὺς θανόντας ἐναλίους· et ib. 1057. Andr. 855 : 'Εναλίου κώπας· Hec. 39 : 'Εναλίαν πλάτην· Hel. 1391 : 'Ενάλια κτερείσματα· 1460 : Αὔραις ἐναλίαις· Iph. T. 255 : 'Εναλίᾳ δρόσῳ.] || 'Ενάλιος, Maritimus; ut ap. Aristot. De mundo [c. 3 init.] : Βρύουσα γῆ νήσοις τε ἐναλίαις καὶ ἠπείροις, Maritimis insulis. Bud. [Eurip. Iph. A. 165 : Αὐλίδος ἐναλίας· Phœn. 6 : Φοίνισσαν ἐναλίαν χθόνα· Iph. T. 1240 : Ἀπὸ δειράδος ἐναλίας· Hel. 148 : Εἰς γῆν ἐναλίαν Κύπρον· Cycl. 318 : Ἄκρας ἐναλίας. Soph. fr. Thyest. ap. schol. Eurip. Phœn. 227. Plut. Lucull. c. 39 : Διαίτας ἐναλίους.] Εἰνάλιος, ὁ, ἡ, metri causa inserto ι, i. q. ἐνάλιος : ut εἰνάλιοι φῶρες, q. d. Marini latrones, Piratæ, Anthol. [Hom. Od. Δ, 443 : Εἰνάλιον κῆτος.] In fem. gen. dicitur etiam εἰναλία, et Ion. εἰναλίη, ut εἰνάλιαι κορῶναι, Hom. Od. [E, 67] et εἰναλίη κήξ [O, 478. Theogn. 576 : Χοιράδας εἰναλίας, ubi est var. εἰναλίους. Pind. Ol. 9, 106 : Εἰναλία 'Ελευσίς· Pyth. 12, 2 : Εἰναλίᾳ Σερίφῳ· 4, 204 : Ποσειδάωνος εἰναλίου· 2, 79 : Εἰνάλιον πόνον· 4, 27 : Εἰνάλιον δόρυ· 11, 40 : Ἄκατον εἰναλίαν. Eur. El. 450 : Θέτιδος εἰνάλιον γόνον· Hel. 526 : Εἰναλίῳ κώπᾳ· Tro. 1095 : Εἰναλίαισι πλάταις. Theocr. 21, 39 : Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν, aliique recentiorum. || Forma Ἔναλος, ὁ, ἡ, est in H. Apoll. 180 : Ἔναλον πόλιν ἱμερόεσσαν· ap. Eurip. Hel. 1130 : Αἰγαίαις τ' ἐνάλοις ἀκταῖς· El. 1348 : Νηῶν πρῴρας ἐνάλους· Critiam Athen. 1, p. 28, B : Ἔναλος πόλις Οἰνοπίωνος· Archestr. ibid. 7, p. 278, D : Αἰγαίου πελάγους ἔναλον πόρον. Sext. Pyrrhon. 1, 119, p. 31 : Ἡ αὐτὴ κώπη ἔναλος μὲν κεκλασμένη, ἔξαλος δὲ εὐθεῖα· Adv. log. 7, 414, p. 452 : Ἐπὶ τῆς ἐξάλου τε καὶ ἐνάλου κώπης. Plut. Arat. c. 50 : Εἰσὶ δέ που πολλοὶ καὶ τῶν Ἀκαρνάνων τοῦτο μὲν χερσαῖοι τοῦτο δ' ἔναλοι τόποι· Mor. p. 954, B : Τὸν ἔναλον ἀέρα καὶ πελάγιον, θερμὸν ὄντα περιβάλλομεν. Idemque sæpius alibi.]

['Εναλίσκομαι, Capior in. Hesych. : 'Εναλόντα, συλληφθέντα, κρατηθέντα. Fort. huc referendæ ejusd. gll. 'Ενάδοντες, ἐμπεσόντες. 'Εναλλοντας, ἐμπηδῶντας ἢ ἐμπεσόντας.]

['Ενάλισμα, τὸ, corrigere volebat Salmas. ad Hist. Aug. p. 419, D, in Gl. ubi : Jantaculum, ἀκράτισμα, ἐνάγισμα. Sed p. 420, D, de hac emend. ipse dubitat.]

['Εναλῐταίνω, Pecco in. Quintus 14, 436 : 'Επεί νύ μοι ἔνδοθι νηοῦ υἱὸς 'Οϊλῆος μέγ' ἐνήλιτεν.]

'Εναλλάγδην, i. q. ἐναλλάξ. In hoc autem Agathiæ l. Suid. συμπεπλεγμένως exp. : Παρήγαγε δὲ τοὺς πρέσβεις ἐναλλάγδην τὼ χεῖρε ὑπὸ τὴν ἰξὺν περιεσφιγμένους, κάτω δὲ τὸ κάρα ἐπινενευκότας. Ubi significare puto quod Gall. dicitur *Les mains croisées*. [Manetho 4, 181 : Ἦν δὲ καὶ ἀφρογενοῦς Κύπριδος θοὸν ἀστέρα βάλλῃ ἀκτὶς Ἑρμαίωνος, ἐναλλ. τε γένωνται εἰς ἰδίων ὁρίων ἄμφω τρίβον αἰθεροπλάγκτων· 6, 368 : Ὁππόταν ἀλλήλων οἴκοις φαίνωνται ἐπόντες ἢ καὶ ἐναλλ. ὁρίων μοίρῃσι βεβῶτες· et ib. 467. Eust. Opusc. p. 61, 14 : Ὅτι δὲ οἱ Πινδαρικοὶ ἐπινίκιοι τῇ προσεχῶς δεδηλωμένῃ τριάδι ἐναλλ. συντελοῦνται κατ' ἀκολουθίαν εὐσύντακτον ἐναρμόνιον.]

'Εναλλαγὴ, ἡ, Immutatio, Commutatio, Ordinis permutatio, vel vicium; ut Bud. exp. [Mutatio, Gl. Tim. Locr. p. 99, B : Δυσὶ δὴ μέσοις δύο ἄκρα ξυναρμόξατο, ὅπως εἴη ὡς πῦρ ποτ' ἀέρα, ἀὴρ ποτὶ ὕδωρ καὶ ὕδωρ ποτὶ γᾶν, καὶ κατ' ἐναλλαγὰν, ὡς πῦρ ποτὶ ὕδωρ, ἀὴρ ποτὶ γᾶν, καὶ ἀνάπαλιν, ὡς γᾶ ποτὶ ὕδωρ, ὕδωρ ποτ' ἀέρα καὶ ἀὴρ ποτὶ πῦρ, καὶ κατ' ἐναλλαγὰν, ὡς γᾶ ποτ' ἀέρα, ὕδωρ ποτὶ πῦρ, Vicissim. 'Εναλλαγὴ ἀνέμων ap. Procul. Paraphr. Ptolem. p. 6. || De figura grammatica grammaticus post Greg. Cor. p. 697 : Ἡ ἐναλλαγὴ (ἐρυσάρματες) ἀντὶ τοῦ ἐρυσάρματοι. Moschop. ed. Titz. p. 31, 7 : 'Εναλλαγὴ, οἷον ἤρεμος. Ib. p. 65, 11 : Ἀλλοίωσις ἤτοι ἐναλλ. κατὰ πολλοὺς γίνεται τρόπους κτλ. Et κατ' ἐναλλαγὴν ib. p. 78, 12. Herodian. Περὶ σχημ. p. 49, 28 : Λαμβάνεται δὲ καὶ ὁλόκληρα παθητικὰ ἀντὶ ἐνεργητικῶν πολλάκις, ὅταν μὴ δύσφημος ἢ δυστράπελος ἡ ἐναλλαγὴ μέλλῃ γενήσεσθαι. Jo. Grammat. p. 79 : Αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ η εἰς α βραχὺ Ἰώνων εἰσί. Vita Homeri p. 311 Gal. : Ἔστι δὲ παρ' αὐτῷ καὶ ἡ τῶν συνδέσμων ἐναλλαγή. Et alibi. Ammon. p. 59, de discrimine vv. ἐρᾶν et ποθεῖν disserens : Φυλάσσει γὰρ ἄκρως ὁ ποιητὴς τὰς τοιαύτας ἐναλλαγάς (vocabulorum). V. l. ejusd. in 'Εναλλάσσω cit. || 'Εναλλαγὴ, Ignorantia, in Basilic. Ita Cujac. in præf. ad l. 60 Basil. Item Capitis diminutio, in t. 2, p. 36. Ducang.]

['Ενάλλαγμα, τό. V. 'Εναλλάσσω.]

['Εναλλακτὴς, ὁ, Qui se mutat et turpitudinem exercet, Effeminatus, Cinædus. Aq. Jes. 3, 4. Vid. 'Εναλλάσσω.]

['Εναλλακτικὸς, ἡ, ὸν, Mutabilis. Stob. Ecl. phys. 1, 17, p. 204 : Πλάτων τὴν τύχην ἀπεφαίνετο ἀντίαν ἐν ἀπροαιρέτοις κατὰ συμβεβηκὸς καὶ παρακολούθημα καὶ σύμπτωμα καὶ προαιρέσεως κατὰ τὴν πρὸς τὸ τέλος πρόθεσιν ἐναλλακτικὴν σχέσιν. L. Dind.]

['Ενάλλακτος, ὁ, ἡ, Commutatorius. Aq. Deut. 22, 14 : 'Ενάλλακτα ῥήματα, h. e. verba quibus fama alicujus læditur, calumniæ respectu impudicitiæ. In cod. 108 Holm. legitur ἐναλλακτικά. V. 'Εναλλακτής.]

'Εναλλὰξ, Permutato ordine s. inverso, Alternatim, Variatis vicibus. [Mutuo, Gl.] Item, Vice versa, E contrario, ut interpr. Bud. in hoc l. Aristot. : 'Εναλλὰξ τιθεμένων τῶν ἀποκρίσεων, τῆς μὲν κατηγορικῆς, τῆς δὲ ἀποφατικῆς. In VV. LL. citatur et ex Aristophan. Nub. [983] : Ἴσχειν τὼ πόδ' ἐναλλὰξ, pro Vicibus mutatis, Alternis. Et rursus ex Aristot. [De part. an. 3, 1 paullo post init.], qui de dentibus ita scripsit : 'Εναλλὰξ ἐμπίπτουσι, μὴ ἀμβλύνωνται τριβόμενοι πρὸς ἀλλήλους. Pro quibus dixit Plin. : Serrati pectinatim coeunt, ne contrario occursu atterantur. In iisdem LL. habetur Ἀπαλλὰξ, quod ex hoc ἐναλλὰξ detortum esse arbitror. [Pind. Nem. 10, 14 : Μεταμειβόμεναι δ' ἐναλλὰξ ἁμέραι τὰν μὲν παρὰ πατρὶ φίλῳ Διὶ νέμονται, τὰν δ' ὑπὸ κεύθεσι γαίας. Herodot. 3, 40 : Καί κως βούλομαι τὸ μέν τι εὐτυχέειν τῶν πρηγμάτων, τὸ δὲ προσ-

πταίειν, καὶ οὕτω διαφέρειν τὸν αἰῶνα ἐναλλὰξ πρήσσων ἢ εὐτυχίειν τὰ πάντα· ib.: Ἦν τε μὴ ἐναλλὰξ ἦδη τὸ ἀπὸ τούτου αἱ εὐτυχίαι τοι ταῖσι πάθῃσι προσπίπτωσι... Isocr. p. 260, C: Τοὺς δὲ τοιούτους ἐναλλὰξ τότε μὲν χεῖρον τότε δὲ βέλτιον πράξειν. Plato Critiæ p. 113, D: Θαλάττης γῆς τε ἐναλλὰξ ἔλαττους μείζους τε περὶ ἀλλήλους ποιῶν τροχούς· 119, D: Οἳ δὴ δι' ἐνιαυτοῦ πέμπτου, τοτὲ δὲ ἐναλλὰξ ἕκτου ξυνελέγοντο, τῷ τε ἀρτίῳ καὶ τῷ περιττῷ μέρος ἴσον ἀπονέμοντες. Callixenus Athen. 5, p. 196, E: Ἐν δὲ ταῖς ἀνὰ μέσον (statuarum) χώραις πίνακες (διέκειντο) τῶν Σικυωνικῶν ζωγράφων, ἐναλλὰξ δ' ἐπίλεκτοι εἰκασίαι παντοῖαι καὶ χιτῶνες χρυσοῦφεῖς. Et sim. sæpe Polyb., Dio Cass. aliique. Cum dat. Æneas Tact. c. 26, p. 78: Περιοδεύειν ἐν τοῖς κινδύνοις πρῶτον μὲν τῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ ἠθροισμένων λόχων δύο ὑπὸ τὸ τεῖχος ἐναλλὰξ ἀλλήλοις διεσκευασμένους τοῖς ὑπάρχουσιν ὅπλοις. Cum genit. Diodor. 5, 7: Διὸ καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐναλλὰξ καίεσθαι τοὺς ἐν ταύταις ταῖς νήσοις κρατῆρας τῶν κατὰ τὴν Αἴτνην. De accentu in ultima Herodian. Περὶ μον. λ. p. 25, 7. L. Dindorf.]

Ἐναλλαξις, εως, ἡ, i. q. ἐναλλαγή. Aristot. De part. anim. 3, [5 fin.]: Διὰ τῆς τῶν φλεβῶν ἐναλλάξεως. [Herodian. Περὶ σχημ. p. 45, 2: Σχῆμά ἐστιν ἐναλλαξις φράσεως· ib. 21. Ἐξαλλ. ib. 5. L. D. Hippiatr. p. 10, 14: Τῇ ἐναλλάξει τῶν ἄρθρων γωλάσματα ἐπιγίνεται. Theol. arithm. p. 6, 7: Διαλλαξιν λοιπὸν ἐπὶ θάτερον καὶ ἐνάλλαξιν ἐπιδέχεται. Phot. Bibl. p. 485, 18: Τροπὴν ... καὶ ἐνάλλαξιν. Hase.]

[Ἐναλλασσομένως, Per enallagen s. permutationem. Apoll. Alex. De constr. p. 260, 15: Ἀναγκαίως δευτέρου προσώπου ἐν. παραλαμβανομένου εἰς μετάδοσιν τῆς προστάξεως. Hase.]

[Ἐναλλάσσω s.] Ἐναλλάττω, Immuto, [Muto, Commuto, Demuto, Cambio, add. Gl.] Permuto. [Eur. Andr. 1028: Βίβακε δ' Ἀτρείδας ἀλόχου παλάμαις· αὐτά τ' ἐναλλάξασα φόνον θανάτῳ πρὸς τέκνων ἀπηύρα. Polyb. 6, 43, 2: Τὴν δ' Ἀθηναίων καὶ Θηβαίων (πολιτείαν) οὐ πάνυ τι πολλοῦ προσδεῖσθαι πέπεισμαι λόγου διὰ τὸ μήτε τὰς αὐξήσεις ἰσχνὴν ἔχειν κατὰ λόγον μήτε τὰς ἀκμὰς ἐπιμόνους μήτε τὰς μεταβολὰς ἐναλλαγήναι μετρίως (μετρίους Schweigh.). Cod. Aug. ἐναλλάχθαι. Apollodor. 2, 5, 4: Συλλαβὼν δὲ αὐτὸν κοιμώμενον (Nereum Hercules) καὶ παντοίας ἐναλλάσσοντα μορφὰς ἔδησε. Aret. Diut. pass. 1, 16, p. 47: Κὴν ἐναλλάξῃ (ægrotus) τὴν κατάκλισιν. Aristid. vol. 1, p. 486: Κωμάζει συχνὸν ἤδη χρόνον οὐ φορητά, πόλεις ἀναιρῶν, πολιτείας μετατιθείς, ζυγὰς ἐναλλάττων.] Philo De mundo: Μένει μὲν οὖν ἐν ὁμοίῳ τοὺς τόπους οὐκ ἐναλλάττοντα. Sic apud Soph. Aj. [1060] cum accus.: Ἐνήλλαξεν θεὸς, Τὴν τοῦδ' ὕδριν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν, ubi exp. Avertit. [Id. ib. 208: Τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἁμερίας νὺξ ἥδε βάρος; Schol.: Ἐν τίνι γέγονεν ὁ Αἴας βάρει, ὥστε ἀλλοῖος γενέσθαι πρόσθεν ἢ κατὰ τὴν ἡμέραν;] Redditur etiam Vario, Vices alterno, et usurpatur neutraliter. [Aristot. De part. anim. 3, 5 prope fin.: Διεστῶσαι δ' ἄνωθεν ἥ τε μεγάλη φλὶψ καὶ ἡ ἀορτή, κάτω δ' ἐναλλάσσουσαι, συνέχουσι τὸ σῶμα.] Vide Bud. Comm. p. 599. De ἐναλλάττειν et ὑπαλλάττειν v. et Lucian. [Pseudos. c. 10, ubi de discrimine horum voce.] Passivum est Ἐναλλάττομαι, Immutor, Permutor. Unde particip. ἐνηλλαγμένος, Permutatus, Cujus ordo permutatus est, Inversus. Et adv. Ἐνηλλαγμένως, Ordine permutato s. commutato, aut Ordine inverso. [Hesych., Etym. M.] Naz.: Πολλὰ τῶν χρονικῶς λεγομένων, ἐνηλλαγμένως προφέρεται [35, p. 564, B. Verbum autem ἐναλλάττω frequens est grammaticis, ut subst. ἐναλλαγή. Vita Hom. p. 288 ed. Gal.: Τὸ ἐναλλάσσειν τὸ σ εἰς τὸ δ. Lesbonax De schem. p. 180: Ἐνήλλακται γὰρ ἡ δοτικὴ εἰς αἰτιατικὴν καὶ ἡ ἐν πρόθεσις εἰς τὴν μετά. Gramm. Περὶ σολοικίας post Ammon. p. 200: Περὶ δὲ τὰς ἐγκλίσεις τῶν ῥημάτων, ὡς εἴ τις ἐναλλάττει εὐκτικὰ ὁριστικοῖς ἢ προστακτικὰ ἀπαρεμφάτοις ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων. Ammon. De diff. voce. p. 106: Ὁ οὖν ἐναλλάσσων (formas οὐδεὶς et οὐθεὶς) ἁμαρτάνει. Eran. Philo p. 160: Οἱ οὖν ἐναλλάσσοντες ταῦτα ἀκυρολογοῦσι· 169: Ἁμαρτάνουσι γοῦν οἱ ἐναλλάσσοντες ταῦτα. Thom. p. 208: Ἁπλᾶ μὲν ταῦτα τιθέμενα οὕτως ὡς ἔφημεν ἔχουσι, μετὰ δὲ προσθήκης ἐνίοτε καὶ ἐναλλάττουσι. Schol. Thuc. 1, 31: Τὴν πίστιν ἐναλλάττουσιν, Antiptosin statuunt.] Aliter accipitur ap. Thuc. 1, [120]: nam, Ἡμῶν δὲ ὅσοι μὲν Ἀθηναίοις ἤδη ἐνηλλάγησαν, exp. Ex nobis autem quicunque commercium jam habuerunt cum Atheniensibus. Pro quo L. Valla perperam reddidit, Nos autem quicunque ab Ath. dissociati sumus. Cujus erroris in mea Thuc. edit. admonui. Fateor tamen rarissimam esse illam a me positam expos., sed quam sententia illius loci postulet. Pro illa autem expos. facit et verbale nomen Ἐνάλλαγμα: quippe quod non solum exponatur Permutatio generali signif., sed et pro Pretium citetur e LXX Interprr. Reg. [2, 24, 24.] Differentiam præterea inter ἐναλλαγῆναι et καταλλαγῆναι [immo διαλλ.] vide ap. Thuc. schol. [1, 120] et Suidam. [Aq. Hos. 4, 14: Μετὰ τῶν ἐνηλλαγμένων, de exsectis. Vid. Ἐναλλακτὴς, Ἐνάλλακτος. Ap. Hippocr. De art. p. 811, F, ἄρθρα ἐνηλλαγμένα de articulis vertebrarum alternantibus. Medium est ap. Eustath. Opusc. p. 1, 61: Ὡς οἶδατε καὶ ὑμεῖς τῆς ἱερᾶς ἱστορίας ἐναλλαξομένου.]

[Ἐναλλήλως scriptura vitiosa pro ἐπαλλήλως, quod v.]

[Ἐναλλοιόω, Immuto. Paul. Alex. Apotel. p. 102, 1: Ἐναλλοιοῖ τὴν τῶν προκειμένων τάξιν. Pass. Philo vol. 2, p. 659, ap. Jo. Damasc. vol. 2, p. 782, C: Μὴ ὑπὸ κόρου καὶ πλησμονῆς ἐναλλοιωθῶσιν. Gregor. Nyss. t. 2, p. 577, D, de aere: Τῷ καθαρῷ τοῦ αἰθέρος ἐναλλοιούμενος. Et ap. Herm. Trismegist. ubi ed. Patrit. p. 47, 24, Διαλυτὰ, θραπτὰ (l. τρ.), ἀεὶ ἀναλλοιούμενα; corrig. videtur ἐναλλ. Hase.]

[Ἐναλλοίωσις, ἡ, Immutatio. Ptol. Tetrab. p. 93, 10: Τὰς δὲ ἐν τῷ μᾶλλον καὶ ἧττον κατὰ καιροὺς ἐναλλοιώσεις. Id. ib. p. 98, 15, et 176, 24. Hase.]

Ἐνάλλομαι, Insilio. Ap. Gregor. λὰξ ἐνάλλεσθαι est Calcibus infestis aliquem petere et ferire, Pedibus conculcare; quod præter plagam, etiam contumeliosum est, inquit Bud. ex illo afferens: Παίων πυῖ δημοσίᾳ καὶ λὰξ ἐναλλόμενος. [Eust. Il. p. 932, 3: Λὰξ ἰσχίῳ ἐνάλλεσθαι. L. D.] Ap. Aristoph. Vesp. [1305: Εὐθὺς γὰρ ὡς ἐνέπλητο πολλῶν κἀγαθῶν, ἐνῆλατ', ἐσκίρτα, πεπόρδη, κατεγέλα, ὥσπερ κἀχρύων ὀνίδιον ἠυγχημένον], exp. etiam Exilire. [Soph. OEd. T. 1261: Πύλαις διπλαῖς ἐνῆλατ'· ἐκ δὲ πυθμένων ἕκλινε κοῖλα κλῆθρα. Ib. 263: Νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνῆλθ' ἡ τύχη. Inc. poeta ap. Stob. Ecl. 1, 10, vol. 1, p. 108: Ἀλλ' ἡμέρας ἢ νυκτὸς ἡ δίκη ποτὲ τῷ δυσσεβοῦντι σὺν' ἔχουσ' ἐνῆλατο. Demosth. p. 1259, 13: Ἐναλλόμενοι καὶ ὀβρίζοντες. Synes. Ep. 78, p. 223, D: Θηρίον οὐκ ἐναλεῖται τῇ ποίμνῃ. Aristoph. Ran. 39: Τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; Ὡς κενταυρικῶς ἐνῆλθ' ὅστις. Schol. Pl. 1130: Ἀσκωλιάζειν ἔλεγον τὸ ἐνάλλεσθαι τοῖς ἀσκοῖς, ubi Hemst.: « Eust. Od. p. 1769, 47: Ἐνήλλοντο τῷ ἀσκῷ, cujus loco εἰς τὸν ἀσκὸν ἐνάλλονται dixit Cornut. De nat. deor. c. 30, p. 218 (et schol. Ar. paullo ante). » Polemo De mir. Siciliæ fluviis ap. Macrob. Sat. 5, 19: Φασὶ δ' εἶναι καὶ τὸ βάθος ἀπέραντον τῶν κρατήρων τούτων, ὥστε καὶ βοῦς εἰσπεσόντας ἠφανίσθαι καὶ ζεῦγος ὁρμὸν ἐλαυνόμενον, ἔτι δὲ φορβάδας ἐναλλομένας. L. D.] || Metaph. autem signif. [pro Insulto, ut est in Gl.] dixit [Æsch. Pers. 516: Ὦ δυσπόνητε δαίμον, ὡς ἅγαν βαρὺς ποδοῖν ἐνῆλλου παντὶ Περσικῷ γένει·] Synesius ἐνάλλεσθαι τοῖς νόμοις, Insultare legibus, in Epist. 73 [p. 221, A]: Τούτων οὖν εὐθὺς ἀπειγνοικέναι προσήκει τῶν ἐναλλομένων τοῖς νόμοις. [Id. p. 52, A: Δεινὴ δὲ ὑμῶν ἡ τόλμα δόγμασιν ἀπορρήτοις ἀξιούντων ἐνάλλεσθαι καὶ ταῦτα ἐν λέξεσι τριοδίτισιν· 124, B: Λόγοι βοιώτιοι τοὺς ἐναλλομένους καὶ ἱποπτεύοντας ὀργια Διονύσου σπαράττουσιν, Temere insilientes.]

Ἔναλλος, ὁ, ἡ, Inversus et contrarius, Bud. Ego ἔναλλα puto apte reddi posse Præpostera ap. Theocr. 1, [134]: Πάντα δ' ἔναλλα γένοιτο, καὶ ἃ πίτυς ὄγνας ἐνείκαι, Omnia sint præpostera, vel præpostere fiant. Aut, Invertantur in omnibus naturæ vices. Quod denique dixit Naso: Omnia naturæ contraria legibus ibunt, vertere possumus, ut opinor, πάντα δ' ἔναλλα γενήσεται. In VV. LL. nullum affertur ex. signif. hujus voc., quæ ibi esse dicitur, Varius, Diversus, Contrarius, e vet. scriptore, sed e Lascaris Epigr. duntaxat: Πάντα δ' ἔναλλ' εἴη ἔργ' ἀσεβῶν μερόπων, quod exp., Hominum opera a proprio usu recedant. Verum et hic malim, Omnia hominum opera sint præpostera. Non dubito autem quin Lascaris ad Theocr. l. c. respexerit. [Eodem respexit Agath. Anthol. Pal. 5,

299, 9. Eustath. Opusc. p. 317, 47 : Οὕτω δὴ κἂν ταῖς τοιαύταις τῶν παλαιῶν βίβλων γραφαῖς ἔθος Ῥωμαίοις ἀρέσαν τὸ τοῦ ἀριθμοῦ παρεισήγαγεν ἕναλλον, quibus addit ex. dierum mensis numerandi secundum nonas, idus, calendas. Adv. Ἐνάλλως Plut. 7, 372 Hutt. Schneid.]

[Ἔναλος. V. Ἐνάλιος.]

[Ἔναλος, ὁ, Enalus, u. viri ap. Athen. 11, p. 466, C, Plut. Mor. p. 163. L. Dind.]

[Ἐναλσής, adj., Salmas. ad inscr. Herod. Att. p. 69. J. H. Mai.]

Ἐναλόω, Immoror s. Perplexo animo sum in. [Philostr. Imag. 1, 10, p. 779 : Ἡ κόμη ... ἐναλούσα τῷ μετώπῳ· 2, 8, p. 823 : Εἰ βούλει καὶ τὴν Κρηθηίδα διαγράψωμεν, ἐπειδὴ χαίρειν φῂς, ὅταν ἐναλύῃ αὐτῇ ὁ λόγος. Philo vol. 2, p. 372, 4 : Ὅτι ταῖς τοῦ θεοῦ δωρεαῖς ὁ κεκτημένος ἐναλύει καὶ ἐνσπαθᾷ. Heliod. 7, 9, p. 269 : Πολλάκις ἀναστρέφουσα καὶ πλείονι θεραπείᾳ ὀπίθεν τῇ περὶ τὴν θεὸν ἐναλύουσα. Eust. Opusc. p. 243, 58 : Ἵπποις ἐναλύει, ψευδέσι μὲν εἰς σωτηρίαν, χρηστοῖς δὲ εἰς ἐμπορίαν. αὖ] A

[Ἐναμάρτητος, ὁ, ἡ, Peccato obnoxius. Isidor. Pel. Epist. 193, l. 1, p. 57 : Τὸν κύριον ἡμῶν καὶ σωτῆρα ἠνίξατο, τὴν ἐναμάρτητον φύσιν ἀναμαρτήτως δεξάμενον καὶ τὰ πάθη αὐτῆς ἐν ἑαυτῷ θανατώσαντα. Suicer. Modest. ap. Phot. Bibl. p. 512, 23 : Αἰτίας τῆς ἐναμαρτήτου ἡδονῆς. Permutatum cum ἀναμάρτητος apud Niceph. Vita Sym. Stylitæ Act. SS. Maii t. 5, p. 348, 60. Hase.]

[Ἐνάμαρτος, ὁ, ἡ, Mendosus; Ἐναμάρτως, Perperam, Gl. Adj. Antioch. Pandect. p. 1067, B; Marc. Erem. Opp. p. 894, D. Tatian. Or. ad Græc. p. 158, D : Τοῦτο διὰ τὸ ἐνάμαρτον ἡμῶν ἐπισυμβέβηκεν, Ex peccatis nostris. Hase.]

[Ἐναμαυρόω, Inobscuro. Greg. Nyss. t. 2, p. 786, A : Οὐκ ἐναμαυροῦται τῷ ζόφῳ ὁ ἥλιος. Hase.]

[Ἐναμάω, Aggero, ut terram in corpora insepulta. Schol. Soph. Antig. 256 : Οἱ γὰρ νεκρὸν ὁρῶντες ἄταφον καὶ μὴ ἐναμησάμενοι κόνιν, ἐναγεῖς εἶναι ἐδόκουν. Brunck. ex conj. Valck. ad Herodot. 8, 24, ἐπαμ.]

Ἐναμβλύνω, Hebeto et obtundo in, Hebetem et languidum reddo in. [Plut. Nic. c. 14 : Ἐναμβλύνει καὶ τοὺς συνάρχοντας αὐτῷ καὶ τὴν ἀκμὴν διαφθείρει τῶν πράξεων. ῡ] C

[Ἐναμβλυωπέω, Cæcutio in. Gregor. Nyss. t. 1, p. 577, D : Μηδαμοῦ τοῖς ἔργοις τοῦ σκότους ἐναμβλυωποῦντες. Hase.]

[Ἐνᾰμείβω, Immuto, Gl. Alterno. Hippocr. p. 343, 44 : Ἔπειτ' ἐναμείβει ἐς τὴν ἔξω χώρην θήλεα καὶ ἄρσενα, τὸν αὐτὸν τρόπον ὑπὸ βίης ... διωκόμενα. Schneid. Jo. Laur. De magistr. 3, 39, p. 218 : Ὁ χρόνος, λυμαντικὸς ὢν κατὰ φύσιν, τὰ πολλὰ ... ἢ παντελῶς ἔσβεσεν ἢ τοσοῦτον ἐνήμεψεν, ὡς ἴχνος ἀμυδρὸν ... διασώζειν. L. Dind.]

[Ἐνᾰμέλγω, Immulgeo. Hom. Od. 1, 223 : Ἄγγεα γαυλοί τε σκαφίδες τε τετυγμένα, τοῖς ἐναμελγεν.]

[Ἐναμηχανέω, Implico in. Greg. Nyss. t. 1, p. 431, C : Ταῖς πολυοδίαις τοῦ βίου τούτου ἐναμηχανοῦντες. Hase.]

[Ἐνᾰμιλλάομαι, Certo in. Themist. Or. 21, p. 254, C : Ὅσοι δὲ πρός τι ἐναμιλλῶνται γνησίως τε καὶ ἀληθινῶς. Theoph. Chronogr. 311 citat Kall.] D

Ἐνάμιλλος, ὁ, ἡ, Certans et contendens cum, Non cedens, Par, Respondens ex æquo s. Contendendus, Comparandus. Aristot. Polit. 3, [8 ante med.] : Καὶ κατά γε τὸν λόγον τοῦτον πᾶν ἀγαθὸν πρὸς πᾶν ἂν εἴη σύμβλητον· καὶ γὰρ ἂν τὸ μέγεθος ἐναμίλλον εἴη καὶ πρὸς πλοῦτον καὶ πρὸς ἐλευθερίαν, In contentione comparari possit et opponi divitiis. Areth. In Apocal. : Τοῦτο δὲ συνέβη διὰ τὴν ἐν ταῖς ἁμαρτίαις ἀκρότητα, ἧς ἐναμίλλων καὶ ἡ τιμωρία. [Plato Reip. 4, p. 433, D : Ἐναμίλλων ἄρα πρὸς ἀρετὴν πόλεως τῇ τε σοφίᾳ αὐτῆς καὶ τῇ σωφροσύνῃ καὶ τῇ ἀνδρείᾳ ἡ τοῦ ἑκάστου ἐν αὐτῇ τὰ αὑτοῦ πράττειν δύναμις· Critiæ p. 110, E : Τὸ γὰρ νῦν αὐτῆς λείψανον ἐναμίλλων ἐστὶ πρὸς ἡντινοῦν τῷ παμφορον εὔκαρπόν τε εἶναι· Prot. p. 316, C : Ἐναμίλλος τοῖς ἡλικιώτασι· Reip. 4, p. 433, D : Οὐκοῦν δικαιοσύνην τό γε τούτοις ἐναμίλλων ἂν εἰς ἀρετὴν πόλεως θείης; Demosth. p. 786, 27 : Δεινῶν γὰρ ὄντων ὧν ἠκούσατε ... τὰ λοιπὰ ἐναμίλλα τούτοις καὶ τῆς αὐτῆς φύσεως εὑρεθήσεται. Isocr. p. 95, D : Ἐν οἷς κατορθώσας μὲν ἐναμίλλον τὴν σαυτοῦ δόξαν καταστήσεις τοῖς πρωτεύσασι· 288, B : Ἐναμίλλους τοὺς αὐτῶν (λόγους) γενήσεσθαι τοῖς ὑπὸ σοῦ γεγραμμένοις· 212, C : Ἐνάμιλλον τὴν αὐτοῦ δόξαν πρὸς τὴν ἐκείνου κατέστησεν. Et plurimi recentiorum.]

Ἐναμίλλως, adv., Ita ut contendi et comparari in certamine possim, Pariter. Isocr. Panath. [p. 234, B] : Μετεσχηκὼς τῶν μεγίστων ἀγαθῶν ὧν ἅπαντες ἂν εὐξαιντο μεταλαβεῖν, πρῶτον μὲν τῆς περὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν ὑγιείας, οὐχ ὡς ἔτυχεν, ἀλλ' ἐναμίλλως τοῖς μάλιστα περὶ ἑκάτερον τούτων εὐτυχηκόσι.

Ἔναμμα, τὸ, Vinculum. Ἔναμμα τῆς ἀγκύλης, Plut. [Philop. c. 6], Amentum jaculi, vel Nodus amenti jaculi. [Diodor. 1, 11 : Φασὶ δέ τινες καὶ τὸ ἔναμμα αὐτῷ τὸ τῆς νεβρίδος ἀπὸ τῆς τῶν ἄστρων ποικιλίας περιῆφθαι, Amictum.]

Ἐναμοιβαδὶς, Permutatis vicibus, Vicissim. Apoll. Arg. [1, 380 : Τῶν δ' ἔναμ. αὐτοὶ ἐνίσταθεν ἀμφοτέρωθεν. Scrib. videtur ἐπαμοιβαδὶς, quod etiam 4, 1030 cum illo permutatum. L. Dindorf.] B

[Ἐναμπέχω, Circumdo, Amicio. Philo vol. 1, p. 635, 17 : Ῥάκιον ἐναμπεχόμενος. Hase.]

[Ἐναμπῠχίζω, Frenum injicio. Hesych. : Ἐναμπυχίσαι (ita Musur. : cod. ἐνανοπυχίσαι, non ut supra v Ἐγχαλινώσαι, p. 124, B, expressum ἐναναπυχίσαι), ἐκχαλινῶσαι. Recte Albert. Ἐγχ.]

[Ἐναμύνομαι, Propulso. Ap. Pausan. 9, 21, 4, Τούτοις τοῖς κέντροις ἐγγύθεν ἀμύνεσθαι restituit Sylburg. pro ἐγγύθι ἐναμύνεσθαι. Habet tamen Theophan. Chron. p. 311, B : Πρὸς τὸ εἰ δυνηθείη ἐναμύνεσθαι κάρουλλον. Weigel. ῡ]

[Ἐνανακλίνομαι, Decumbo, Recubo in. Greg. Nyss. t. 1, p. 512, B : Οἰκητήριον γενήσῃ διὰ πίστεως τοῦ σοι ἐνανακλίνεσθαι μέλλοντος. Hase.]

Ἐναναπαύομαι, Conquiesco in, Acquiesco, Contentus sum. Greg. Naz. : Ἐναναπαύεσθαι ταῖς ἁγίαις δυνάμεσι. Dicitur et τοῖς δεδογμένοις ἐναναπαύεσθαι pro τοῖς κεχριμένοις ἐφησυχάζειν, quod Cic. vocat Acquiescere rebus judicatis. [Theoph. Bulg. in Lat. 265 Ming. Boiss.]

[Ἐνανάπτω, Illigo. Galen. vol. 12, 459, A : Τὰ πέρατα τῶν βρόχων ἐνανάπτει.]

[Ἐναναστρέφομαι, Versor in. Aristot. ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 111 : Συμβουλίαις ἔδιν ἐναναστρέφεσθαι· ubi alii ἀναστρ. et ἐναστρέφ. Hesych. : Ἐγκαλινδεῖται, ἐναναστρέφεται, ἐνδιατρίβει. L. D. Gloss. Herodot. in cod. Sangerm. ap. Bast. ad Gregor. p. 494 : Ἐξ ἠθέων, ἐκ τόπων, οἷς συναναστρέφονται. Ἐναναστρεφ. Schæf.]

[Ἐναναφανίζω scripturæ vitium pro ἐναφανίζω, quod vide.]

[Ἐνανειλέω, Retro verto, Revolvo. Galen. vol. 6, p. 97, D : Ὥστε πολλάκις μὲν ἐνανειλείσθω, πολλάκις δὲ καὶ ἀπωθείσθω, πολλάκις δὲ καὶ μεταβαλλέτω τὸν προσγυμναζόμενον τούτῳ τῷ καιρῷ.]

Ἐνανθρωπέω, ήσω, et Ἐνανθρωπίζω, ίσω, Inter homines versor et ago. Hoc συνανθρωπίζειν, ait Bud. in Comm., ἐνανθρωπεῖν etiam dicitur et ἐνανθρωπίζειν. Peculiariter hoc v. utebantur veteres Theologi de Christi inter homines conversatione loquentes : pro quo Euseb. etiam dixit ἐν ἀνθρώποις πολιτεύεσθαι, ut ibid. annotat Bud. Gennadius : Καὶ προσλαβόμενος σάρκα, ἐνηνθρώπησεν. [Ἐνανθρωπέω, Orig. Princip. 4, 1, 2. Routh. Narrat. de invent. capitis Jo. Bapt. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 188, D : Τοῦ διὰ τὸν περὶ ἡμᾶς οἶκτον ἐνανθρωπήσαντος. Alia plurima v. ap. Suicer. L. Dindorf.] D

Ἐνανθρώπησις, εως, ἡ, ut in Comm. habet Bud. ap. Dionys. et Greg., significat Conversationem vitamque Domini nostri hominis inter homines : s. ut annotat in suo Lex., Ærumnosa Dei inter homines apparitura, Dei incolatus, Deus per ora hominum ærumnose traductus sub integumento et persona justæ humanitatis : ἡ σάρκωσις τοῦ θεοῦ λόγου, Damasc. p. 74, 75. [Frequens Patribus et Byzantinis voc. V. Suicer.]

Ἐνανθρωπίζω. V. Ἐνανθρωπέω.

[Ἐνανθρωπικὸς, ὴ, όν, Humanus. Compar. Euseb. Dem. ev. p. 456, C : Τῆς πρώτης ἀρίξιος τῆς ἐνανθρωπικωτέρας καὶ ταπεινῆς. Hase.]

[Ἐνανθρωπότης, ἡ, Incarnatio. Cyrill. Al. l. 11 De

ador. p. 396 : Καθίκετο τοίνυν εἰς ἐνανθρωπότητα, καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν ὁ μονογενής. Suicer.]

Ἔναντα, Hesych. exp. φανερῶς, Manifeste. [Contra. Hom. Il. Υ, 67 : Ἔναντα Ποσειδάωνος ἄνακτος ἵστατ' Ἀπόλλων. Pind. Nem. 10, 66 : Τοὶ δ' ἔναντα στάθεν τύμβῳ σχεδὸν πατρωίῳ. Soph. Antig. 1299 : Ἔχω μὲν ἐν χείρεσσιν ἀρτίως τέκνον, τὸν δ' ἔναντα προσβλέπω νεκρόν. Eur. Or. 1478 : Ἔναντα δ' ἦλθεν Πυλάδης ἀλίαστος, οἷος οἷος Ἕκτωρ.... Aristoph. Eq. 342, Τῷ καὶ πεποιθὼς ἀξιοῖς ἐμοῦ λέγειν ἔναντα Bothius restituit pro ἐναντία. Manetho 3, 138 (coll. 6, 341) : Ζηνὸς καὶ πολιοῖο Κρόνου δύνοντος ἔναντα· 6, 84 : Τιτῆνος ἔναντα.]

[Ἐναντάλλαττομαι pro ἐναλλάττομαι libri nonnulli Himerii Orat. 2, 1, p. 372.]

Ἔναντι etiam in ead. signif. [qua κατέναντι] habetur in VV. LL., sed sine auctore. [Luc. 1, 8 : Ἔναντι τοῦ θεοῦ. Et sæpius in V. T.]

[Ἐναντιάζομαι, i. q. ἐναντιοῦμαι, Adversor. Ephraem Syr. vol. 1, p. 9, F : Ἕνα τῷ ἑνὶ ἐνδιαβάλλει, πρὸς ἕνα ἕκαστον ἐναντιάζεται. L. Dind.]

[Ἐναντιαῖος, α, ον, Contrarius. Hippocr. De liquid. usu p. 425, 38 : Διὰ τοῦτ' ἄρα ὀσφὺς, νῶτον, στῆθος, ὑποχόνδρια, τὰ ἐναντία πέπονθεν, ὅτι ἐναντιαῖα.]

Ἐναντίβιος, ὁ, Adversarius, q. d. Vim et potentiam contrariam habens, ἐναντίαν βίαν ἔχων : unde esse puto ἐναντίβιος dictum quasi ἐναντιόβιος. Usitatius est adv. Ἐναντίβιον, Adversus, Contra. Hom. Od. Ξ, [270] : Οὐδέ τις ἔτλη Μεῖναι ἐναντίβιον· Il. Υ, [130] : Δείσετ' ἔπειθ', ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ Ἐν πολέμῳ. Et ibid. [85] cum gen. : Πηλείδεω Ἀχιλῆος ἐναντίβιον πολεμίζει. [De femin. ἐναντιβία vid. Etym. M. p. 480, 36.]

[Ἐναντιόβολος scriptura vitiosa pro seq.]

[Ἐναντιόβουλος, ὁ, ἡ. Quod Polemo Physiogn. 2, 12 dicit : Ὁ εἴρων καὶ ἐναντιόβουλος, pro eo Adamant. 2, 41 habet παλίμβολος. Suidas : Παλίμβολος, ἀδόκιμος, εὐμετάβλητος, ἀνελεύθερος, Κλήμης. Δύναται καὶ ἀντὶ τοῦ παλίμβολος, ἐναντιόβολος, ἐναντιογνώμων. Recte Photius in ead. gl. ἐναντιόβουλος, Qui est varii et mutabilis et secum ipso pugnantis animi.]

[Ἐναντιογνωμονέω, Contraria sentio. Theophanes Hom. 16, p. 93 : Ὀπηνίκα σύγκρισιν ἀρετῆς καὶ κακίας ἐθέλει ποιήσασθαι, δύο ἀνθρώπους ἐναντιογνωμονοῦντας παρίστησιν.]

Ἐναντιογνώμων, ὁ, ἡ, [i. q. ἐναντιόβουλος, quod v.]. Hesych. ἀγνώμονες exp. ἄβουλοι, item ἀσύγγνωστοι, et ἐναντιογνώμονες. [Ita et Suid. ex schol. Soph. Œd. C. 86.] Cui opp. ap. Eund. σύμψηφοι, ibid.; addit enim, ἀναίσθητοι, σύμψηφοι.

[Ἐναντιοδρομέω, In contrarias partes curro. Theophr. De ventis 28 : Ἐνιαχοῦ καὶ ... ἀντίπνοιαι γίνονται τῷ βορέᾳ, διὰ τὴν περίκλασιν, ὥστε καὶ ἐναντιοδρομεῖν τὰ πλοῖα. Strabo 15, p. 738 : Ἡ δὲ πάροδος τοῖς ἐπὶ τοῦ τείχους (Babylonis), ὥστε τέθριππα ἐναντιοδρομεῖν ἀλλήλοις ῥᾳδίως. « Eustath. » Wakef.]

[Ἐναντιοδρομία, ἡ, Cursus contrarius, Occursus. Stob. Ecl. phys. 1, 28, vol. 1, p. 60 : Εἱμαρμένην δὲ (Heraclitus statuit) λόγον ἐκ τῆς ἐναντιοδρομίας δημιουργὸν τῶν ὄντων. Boiss.]

[Ἐναντιοδύναμος, ὁ, ἡ, Adversus, Contrarius, Contrariam vim habens. Eust. Il. p. 1108, 3 : Ἀντίβια δὲ ἔπη τὰ ἐναντιοδύναμα. Nicomach. Arithm. 1, p. 13 (78 ed. Ast.) : Συμβέβηκε δὲ αὐτῷ πᾶν, ὃ ἂν εὑρεθῇ μέρος ἔχων, ἐναντιώνυμον τῇ δυνάμει εἶναι, καὶ πᾶσαν μέρους ποσότητα ἐναντιοδύναμον τῷ ὀνόματι κτλ. υ]

[Ἐναντιοζύγως, Contraria ratione junctus. Theolog. arithm. p. 11.]

[Ἐναντιολογέω, Contradico. Plato Soph. p. 268, B : Ἐναντιολογεῖν αὐτὸν αὑτῷ. L. D. Strabo 15, p. 686. Boiss. Hesych. in Ἐκπαλιγκοτεῖν. Hemst. Eustath. Il. p. 78, 21.]

Ἐναντιολογία, ἡ, Contradictio. [Plato Soph. p. 236, E : Τοῦτο φθεγξάμενον ἐναντιολογίᾳ μὴ συνέχεσθαι παντάπασι χαλεπόν. Ubi olim ἐν ἀντιλογίᾳ. Plut. Pericl. c. 4 : Ἐλεγκτικήν τινα καὶ δι' ἐναντιολογίας εἰς ἀπορίαν κατακλείουσαν... ἕξιν. Ann. Comn. 15, p. 489, A : Γυμνῇ τῇ κεφαλῇ πρὸς ἐναντιολογίας ἐχώρει.]

[Ἐναντιολογικὸς, ἡ, ὸν, Promtus contradicere. Galen. 1, 353, 27. Wakef. V. Ἐναντιοποιολογικός.]

[Ἐναντιοπαθέω, Contrario modo afficior. Nicomach. Harmon. p. 8 : Ἐναντιοπαθεῖν δὲ ἀναγκαίως τὰ ἐμπνευστὰ ὄργανα. Angl. Theolog. arithm. p. 10, 3 : Ἐναντιοπαθούντων δὲ ἀμφοῖν. Hase.]

[Ἐναντιοπάθης, ὁ, ἡ, Contrario modo affectus, unde et Ἐναντιοπαθῶς, Nicomach. Harmon. p. 19.]

[Ἐναντιοπετὴς, ὁ, ἡ, In contrariam partem lapsus, Qui in adversum cecidit. Hesych. : Παλιμπετὴς, ὀπισθόρμητος ἢ ἐναντιοπετής.]

[Ἐναντιοποιολογικὸς, ἡ, ὸν, Qui alterum sibimet ipsi cogit contraria dicere. Plato Soph. p. 268, C : Τὸ τῆς ἐναντιοποιολογικῆς εἰρωνικοῦ μέρους τῆς δοξαστικῆς μιμητικὸν, ubi al. ἐναντιολογικῆς.]

[Ἐναντιοπρᾱγέω, Adversor, Ab adversariorum partibus sto. Diodor. 3, 65 : Διὰ τῆς στρατηγικῆς ἐπινοίας παραδόξως ἀναιρεῖν τοὺς ἐναντιοπραγοῦντας. Et alibi.]

Ἐναντίος, α, ον, pro ἀντίος, Adversus [Gl.], Qui est in conspectu s. coram, Qui est e regione, Oppositus. Hom. Il. Z, 251 : Ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ. [Conf. 394, O, 88, Od. N, 226.] Ubi Eust. ἐναντίη scribit non significare ἐναντίωσιν, sed poni pro ἀντιπρόσωπος : sicut et paulo ante dictum sit, Θάλαμοι κουράων ἑτέρωθεν ἐναντίοι. [E, 12 : Τώ οἱ ἀποκρινθέντε ἐναντίω ὡρμηθήτην· I, 190 : Οἷ οἷος ἐναντίος ἧστο· A, 67 : Ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν ὄγμον ἐλαύνωσιν· E, 497 : Οἱ δ' ἐλελίχθησαν καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν· Od. Z, 329 : Αὐτῷ δ' οὔπω φαίνετ' ἐναντίη· K, 89 : Ἀκταὶ δὲ προβλῆτες ἐναντίαι ἀλλήλῃσιν ἐν στόματι προὔχουσιν. Plato Conv. p. 190, A : Τοῖς προσώποις ἐναντίοις κειμένοις. Sappho ap. Longin. De subl. s. 10 : Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν ἔμμεν' ὠνὴρ, ὅστις ἐναντίος τοι ἱζάνει. Eur. Hipp. 947, 1078, Suppl. 856; Xen. Cyrop. 3, 2, 5, Anab. 4, 4, 28; 5, 3 (ubi de vento, ut Matth. 14, 24, Marc. 6, 48, Act. Ap. 27, 4); 7, 3, 42 etc.] Sic autem et ap. Xen. Cyrop. 3, [3, 45] ἐναντία τάττειν τοῖς πολεμίοις invenio pro Obvertere hostibus, q. d. Adversa hostibus ponere, s. Ex adverso hostium : Μωρὸν γὰρ τὸ κρατεῖν βουλομένους τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος καὶ ἄοπλα καὶ ἄχειρα ταῦτα ἐναντία τάττειν τοῖς πολεμίοις φεύγοντας. Thuc. 1, [93] : Δύο γὰρ ἅμαξαι ἐναντίαι ἀλλήλαις τοὺς λίθους ἐπῆγον. Et quod Diosc. 4, dixit ἐναντία ἀλλήλοις φύλλα, quidam e Plin. interpr. Adversa inter se folia. Xen. Cyrop. 1, [4, 22] : Καὶ ὡς εἶδεν ἐκ τοῦ ἐναντίου κάπρον προσφερόμενον ἀντίος ἐλαύνει. Ἐξ ἐναντίας adv. pro Ex adverso, E regione, Adversa fronte, [Contra, Obviam, Gl.]; quod et una voce scriptum invenitur Ἐξεναντίας. Aristot. De mundo [c. 4 post med.] : Ἡ μὲν ἶρις ἐξεναντίας φαίνεται ἡλίου τε καὶ σελήνης. Sic ἐξεναντίας vel ἐξ ἐναντίας προσιὼν, Ex adverso prodiens, s. Adversum. Ponitur ἐξεναντίας et pro E contrario, Contra, de qua signif. infra dicetur. [Herodot. 8, 7 : Ἐπισπόμενοι ἐξ ἐναντίης. Xen. Eq. 113 : Ὥστε τοῖς ἐξ ἐν. φαίνεσθαι τὴν γαστέρα. Thucyd. 4, 33, 35. Plato Tim. p. 68, A : Ἐξ ἐν. ἀπαντῶσαν· Phæd. p. 113, C, Leg. 10, p. 893, E. Ib. 897, D : Ἐξ ἐν. οἷον εἰς ἥλιον ἀποβλέποντες. Vol. Hercul. 1, p. 14. Hieroclem p. 146 citat Wakef. Ἐξ ἐναντίας μέρος, Diversa pars, Gl. Ἐκ τῆς ἐναντίας, Athen. De machin. p. 9. Ἀπ' ἐναντίας πάντες ἐκείνοις ἐλθόντες, Eustath. Il. p. 3, 17. Eadem autem ellipsi τὴν ἐναντίαν (intellecto ὁδὸν) Mauric. Strateg. p. 87, 128, Phot. Bibl. cod. 43, p. 9, 19, et alii. Cui licet conferre Plat. Reip. 10, p. 617, A : Τὴν ἐναντίαν τῷ ὅλῳ ἠρέμα περιφέρεσθαι, etsi ibi præcessit φοράν. Alia phrasi Eur. Heracl. 934 : Ἀλλὰ τὴν ἐναντίαν δαίμων ἔθηκε, καὶ μετέστησεν τύχην. Plato Lach. p. 184, D : Τὴν ἐναντίαν, ὡς ὁρᾷς, Λάχης Νικίᾳ ἔθετο, ubi intelligitur ψῆφον, quod addit Demosth. p. 361, 26 : Ὅτι τὴν ἐναντίαν ποτὲ Θηβαίοις ψῆφον ἔθεντο οὗτοι περὶ ἡμῶν ὑπὲρ ἀνδραποδισμοῦ προτεθεῖσαν. Vel etiam γνώμην, quod additum habet Pollux 8, 15. || Ἐξ ἐναντίου, Lucian. Amor. c. 44 : Κάτω κεκυφὼς καὶ μηδένα τῶν ἀπαντώντων ἐξ ἐν. προσβλέπων. Ἐκ τοῦ ἐναντίου Xenoph. l. supra cit. et H. Gr. 4, 2, 22 etc. Ἐκ τῶν ἐναντίων Polyb. 5, 9, 9 : Τοσοῦτον ἀπεῖχε τοῦ κακῶς ποιεῖν... ὥστ' ἐκ τῶν ἐναντίων ἀποδοὺς τὸ πάτριον πολίτευμα κτλ. Hesych. v. Καθαγίσω : Παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ ἐκ τῶν ἐν. ἐπὶ τοῦ μιαίνειν τέτακται.] || Ἐναντίον adv. itidem pro Ex adverso, Adversum, Coram. [Ἀντικρὺ, Ante conspectum, Gl.] Hom. Od. Z, [329] : Αὐτῷ δ' οὔπω φαίνετ' ἐναντίον. At Il. A, [534] σφοῦ πατρὸς

ἐναντίον exp. Obviam suo patri: Θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν Ἐξ ἑδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον, Dii una omnes consurrexerunt e sedibus obviam suo patri. [Od. P, 544: Ἔρχεό μοι τὸν ξεῖνον ἐναντίον ὧδε κάλεσσον· Ψ, 107: Εἰς ὦπα ἰδέσθαι ἐναντίον· Il. N, 448: Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίον ἵστασ' ἐμεῖο· Od. Ψ, 89: Ἕζετ' ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐναντίον· Ξ, 278: Ἐγὼ βασιλῆος ἐναντίον ἤλυθον ἵππων. Pind. apud schol. Ol. 8, 92: Νικώμενοι γὰρ ἄνδρες ἀγρυξίᾳ δέδενται οὐ φίλων ἐναντίον ἐλθεῖν. Soph. OEd. 1002: Τοιαῦτ' ὀνειδίζεις με τῶνδ' ἐναντίον;] In soluta etiam oratione frequens est pro Ex adverso, Coram. Thuc. 6, p. 206 [c. 25]: Ἀλλ' ἐναντίον ἁπάντων ἤδη λέγειν. Plato Epist. [3, p. 319, A]: Καί με τούτων ἐναντίον διηρώτησας, Et me coram istis interrogasti, vel Istis præsentibus. [Crat. p. 427, D: Ἐναντίον Σωκράτους εἰπέ. Et alibi sæpe. Item Xen. Cyrop. 5, 3, 16, etc.] Sic ἐναντίον ὁρώντων, ap. Eund. De LL. [6, p 756, A.] Et ἐναντίον βλέπειν, Demosth. [p. 51, 28. Eur. Heracl. 943: Τοὺς σοὺς προσβλέπειν ἐναντίον ἐχθρούς· Hec. 968: Αἰσχύνομαί σε προσβλέπειν ἐναντίον· 975: Γυναῖκας ἀνδρῶν μὴ βλέπειν ἐναντίον· Med. 470: Φίλους κακῶς δράσαντ' ἐν. βλέπειν. Æschin. p. 75, 41: Μηδ' αἱρεῖτε παρανοίας ἐν. Ἑλλήνων τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων. Lysias p. 133, 25: Ἐν. τῆς ἀδελφῆς τῆς ἐμῆς Διονυσόδωρος τὰ οἰκεῖα τὰ αὐτοῦ διέθετο, et alibi. Polyb. 2, 59, 9; 9, 36, 9. Fœdus Annibalis cum Philippo ib. 7, 9, 2: Ὅρκος ὃν ἔθετο Ἀννίβας ἐναντίον Διὸς καὶ Ἥρας. || De Ἀπεναντίον et Κατεναντίον v. in ipsis.] || Ἐναντίος, Adversarius [Gl.], Hostis. Hesiod. Theog. [646]: Ἤδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι [νίκης καὶ κράτεος πέρι μαρνάμεθ' ἤματα πάντα], quod exp. Hesych. ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους. [Ib. 650: Ὑμεῖς δὲ μεγάλην τε βίην καὶ χεῖρας ἀάπτους φαίνετε Τιτήνεσσιν ἐναντίοι ἐν δαῒ λυγρῇ, al. ἐναντίον. Scut. 184: Κένταυροι δ' ἑτέρωθεν ἐναντίοι ἠγερέθοντο. Cum genit. Soph. Aj. 1285: Ἕκτορος μόνος μόνου ἦλθ' ἐναντίος. Quintus 1, 6: Ἠΰτ' ἐνὶ ξυλόχοισι βόες βλοσυροῖο λέοντος ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλουσιν ἐναντίαι.] Homericum autem ex. hujus signif. non itidem occurrit, mihi quidem, ut alterius. Thuc. 4, p. 142 [c. 64]: Καὶ μὴ τοὺς ἐναντίους οὕτω κακῶς δρᾷν ὥστε αὐτοὺς τὰ πλείω βλάπτεσθαι. Xen. [Comm. 2, 7, 2]: Οἱ γὰρ ἐναντίοι κρατοῦσι τῆς γῆς. Et ἐναντίον τινὶ πράττεσθαι dicitur quod fit adversus aliquem; ut ap. Demosth. [p. 299, 6]: Ἅπανθ', ὅσα πώποτε ἐναντία ἐπράξατε Θηβαίοις, ἀναμιμνήσκοντες. [Pind. Isthm. 6, 28: Ἐναντίῳ στρατῷ. Solon ap. Aristid. vol. 2, p. 398: Εἰ γὰρ ἤθελον, ἃ τοῖς ἐναντίοισιν ἥνδανεν τότε, αὖθις δ' ἃ τοῖσιν ἁτέροις δρᾶσαι. Æsch. Sept. 375: Λέγοιμ' ἂν εἰδὼς εὖ τὰ τῶν ἐναντίων. Soph. El. 998: Σθένεις δ' ἔλασσον τῶν ἐναντίων χερί. Et alibi ap. Tragicos et alios quosvis, ut Plat. Lach. p. 193, A: Ἐν τῷ ἐναντίῳ στρατοπέδῳ· Polyb. 1, 19, 2: Συνεγγίσασι τῷ χάρακι τῶν ἐναντίων, et sæpius ap. Æneam in Tactico. De adversariis Electra ap. Æsch. Cho. 142: Ἡμῖν μὲν εὐχὰς τάσδε· τοῖς δ' ἐναντίοις λέγω φανῆναί σου, πάτερ, τιμάορον. Eur. Iph. T. 1415: Πελοπίδαις ἐναντίος (Neptunus). Xenoph. Anab. 3, 2, 10: Εἰκὸς τοῖς μὲν πολεμίοις ἐναντίους εἶναι τοὺς θεοὺς, ἡμῖν δὲ συμμάχους· H. Gr. 6, 4, 5: Οἱ μὲν φίλοι,... οἱ δ' ἐναντίοι· Reip. Ath. 1, 4: Ἰσχυρὸν τὸ ἐναντίον σφίσιν αὐτοῖς καθιστᾶσιν οἱ δημόσιοι· et ib. 5, H. Gr. 2, 3, 26, etc. Plato Reip. 5, p. 471, B: Οὕτω δεῖν πρὸς τοὺς ἐναντίους τοὺς ἡμετέρους πολίτας προσφέρεσθαι. Æneas Tact. c. 29, p. 90: Οἱ δ' ἐπὶ τὰ ἀρχεῖα καὶ τὰς [τῶν] ἐναντίων οἰκίας (ὥρμησαν). Item de rebus, ut ap. Soph. Phil. 642: Κἀκείνοισι ταῦτ' ἐναντία. || Christianis ὁ ἐναντίος est Diabolus, ut iisd. idem sæpe dicitur ὁ ἐχθρός. Vita S. Syncleticæ 85, p. 701, A: Τοῦτον δὲ τὸν λογισμὸν ὁ ἐν. προσάγει τοῖς ἐκ σοφίας κοσμικῆς ἐπὶ τὸν μονήρη βιὸν τραπεῖσι.] Et ἐναντίον pro Adversus. In qua signif. videtur et ab Hom. poni, ut Il. O, [303]: Ὑσμίνην ἤρτυνον, ἀριστῆας καλέσαντες, Ἕκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον. [Υ, 433: Μαχέσασθαι ἐναντίον· M, 377, Od. X, 65. A, 129: Ἐναντίον ὦρτο· N, 106: Μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον· Υ, 252: Νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον· cum genit. Il. Φ, 574: Ἠΰτε πόρδαλις εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον· I, 559: Ἄνακτος ἐναντίον εἵλετο τόξον Φοίβου· Υ, 97: Οὐκ ἔστ' Ἀχιλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι. Eur. Herc. F. 978: Ἐναντίον σταθείς. Aliter Iph. A. 1348: Οὐδεὶς τοῖσδ' ἐναντίον λέγει; Or. 624: Μὴ τῷδ' ἀμύνειν φόνον ἐναντίον θεοῖς, Contra deorum voluntatem.] In prosa autem dicitur etiam ἐναντία adv. [Herodot. 6, 32: Τὰς ἀπειλὰς τὰς ἐπηπείλησαν τοῖσι Ἴωσι στατοπεδευομένοισι ἐναντία σφίσι.] Thuc. 3, [55]: Καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ἐβοήθουν ἡμῖν ἐναντία Θηβαίοις. Idem [1, 29]: Ἔπλεον ἐπὶ τὴν Ἐπίδαμνον, Κερκυραίοις ἐναντία πολεμήσοντες. [In Ind.:] Ἐναντία ut ἐναντίον, adv. pro ἐξ ἐναντίας, Ex adverso, Adversum, Contra. Apoll. Arg. 2, [78]: Ἐναντία χερσὶν ἔμιξε. [Plato Conv. p. 194, B: Βλέψαντος ἐναντία τοσούτῳ θεάτρῳ· Reip. 6, p. 492, D: Τίνα οὖν ἄλλον σοφιστὴν οἴει ἢ ποίους ἰδιωτικοὺς λόγους ἐναντία τούτοις τείνοντας κρατήσειν; Eur. Med. 1351: Μακρὰν ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία λόγοισιν. Xen. H. Gr. 3, 5, 11: Ἂν φανεροὶ γενώμεθα ἡμεῖς τε καὶ ὑμεῖς ξυνασπιδοῦντες ἐναντία τοῖς Λακεδαιμονίοις. Cum genit. Joseph. A. J. 19, 4, 5.] || Ἐναντίος, Adversus, Contrarius [Gl.]. Lucian. [Herc. c. 3]: Οὔτε ὅλως ἀντιτείνουσιν, ἢ τοῖς ποσὶν ἀντερείδουσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες. Cic. ap. Plat. [Tim. p. 36, D; 39, A] κατὰ τὰ ἐναντία et κατὰ τἀναντία, Contrarie et Contrariis cursibus, vertit ut videbis in meo Cic. Lex. Xen. Hell. 4, [6, 13]: Ἀπεκρίνατο, ὅτι τὰ ἐναντία λέγοιεν τοῦ συμφέροντος, Contraria utilitati. [Pind. Nem. 5, 31: Τὸ δ' ἐναντίον ἔσκεν. Æschyl. Ag. 815: Ἐς αἱματηρὸν τεῦχος οὐ διχορρόπως ψήφους ἔθεντο, τῷ δ' ἐναντίῳ κύτει ἐλπὶς προσῄει. Aristoph. Av. 31: Νόσον νοσοῦμεν τὴν ἐναντίαν Σάκᾳ. Plato Apol. p. 39, C: Τὸ δὲ ὑμῖν πολὺ ἐναντίον ἀποβήσεται. Seq. genit. Theæt. p. 184, C: Τὸ τούτου ἐναντίον· et alibi sæpe Cum dat. Æsch. Ag. 1414: Οὐδὲν τόδ' ἀνδρὶ τῷδ' ἐναντίον φέρειν· 1629. Plato Leg. 7, p. 810, D: Στόμασι γὰρ πολλάκις μυρίοις ἐναντία λέγειν οὐδαμῶς εὔπορον· Prot. p. 339, B: Εἰ ἐναντία λέγει αὐτὸς αὑτῷ ὁ ποιητής· Conv. p. 177, D: Οὐδείς σοι ἐναντία ψηφιεῖται· 193, B: Ὦ μηδεὶς ἐναντία πραττέτω· Phil. p. 58, D: Οὔτε σοι βουλοίμην ἂν ἐναντία τίθεσθαι... || Superiori signif. additur in Gl. Sinister. Sic fere Appian. Civ. 5, 4: Ἐπεὶ δὲ ἐδέησεν (φόρων), οὐ πρὸς τὰ τιμήματα ὑμῖν ἐπεθήκαμεν, ὡς ἂν ἡμεῖς ἀκίνδυνον φόρον ἐκλέγοιμεν, ἀλλὰ μέρη φέρειν τῶν ἑκάστοτε καρπῶν ἐπετάξαμεν, ἵνα καὶ τῶν ἐναντίων κοινωνῶμεν ὑμῖν. Xen. Anab. 5, 6, 4: Εἰ μὲν ξυμβουλεύοιμι ἃ βέλτιστά μοι δοκεῖ εἶναι, πολλά μοι κἀγαθὰ γένοιτο, εἰ δὲ μή, τἀναντία. Inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 399, 204: Εὐορκέοντι μὲν ἦμεν πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, ἐφορκέοντι δὲ τὰ ἐναντία.] Sed frequentius dicitur τἀναντία, sicut et τοὐναντίον. [Absolute Isocrat. p. 129, C: Ἀντὶ τῆς ἐλευθερίας τοὐναντίον ἀποβέβηκεν.] Æschin.: Τἀναντία τῶν καλῶν. Plato De rep. 1, [p. 343, E]: Τῷ δὲ ἀδίκῳ πάντα τούτων τἀναντία ὑπάρχει. [Lach. p. 188, E: Ὁ τἀναντία τούτου πράττων. Isocrat. p. p. 12, A: Τοὐναντίον τούτων ἐγνωκέναι.] Dicitur et cum dat. τἀναντία τούτοις: ut [Plat. Protag. p. 323, D: Τὰ καλὰ καὶ τἀν. τούτοις· Isocrat. p. 304, D: Οἷς νῦν τἀν. ψηφισάμενοι·] Aristot. Pol. 5, [2]: Περὶ ὧν δὲ στασιάζουσιν, ἔστι κέρδος καὶ τιμὴ, καὶ τἀναντία τούτοις. Sic et cum dat. personæ, Isocr.: Τοὐναντίον δὲ πέπονθα τοῖς πλείστοις τῶν ἀνθρώπων. [Plato Reip. 5, p. 453, C: Τἀναντία ὑμῖν αὐτοῖς λέγετε. Aristoph. Ach. 493: Ἅπασι μέλλεις εἷς λέγειν τἀναντία.] Sed et cum gen. interdum, ut τἀναντία τούτων, Xen., Contra quam isti. [Comm. 1, 2, 60: Ἀλλὰ Σωκράτης γε τἀν. τούτων φανερὸς ἦν καὶ δημοτικὸς καὶ φιλάνθρωπος ὤν, neutrius generis est τούτων, ut ib. 2, 6, 5, quem l. infra in τἀναντία adverbialiter posito citat HSt. Et ap. Isocr. p. 126, C: Ὧν ἡμεῖς δέδοικα μὴ τἀναντία πράττοντες φανῶμεν· pariterque 170, C: Ἡμεῖς δὲ τοὐναντίον τούτων ποιοῦμεν, quamvis præmisso ἐκεῖνοι μέν. Ceterum id. Xen. ib. 4, 2, 4: Οὐδ' ἐπεμελήθην τοῦ διδάσκαλόν τινά μοι γενέσθαι τῶν ἐπισταμένων, ἀλλὰ καὶ τἀναντία· διατετέλεκα γὰρ φεύγων τὸ μανθάνειν, ubi al. om. γὰρ, quod est ib. 22: Οὐδὲ δι' ἓν τούτων, ἀλλὰ καὶ τοὐναντίον· οἱ γὰρ πλεῖστοι... ἀνδραποδώδεις εἰσὶ, et ap. Isocr. p. 156, D: Ἡμεῖς δὲ τοὐναντίον· ἀλλήλοις μὲν γὰρ κακὰ παρέχοντες οὐδεμίαν ἡμέραν διαλείπομεν. || Τἀναντία adverbialiter Xen. Anab. 4, 3, 32: Οἱ μὲν πολέμιοι ἔφευγον πολὺ ἔτι θᾶττον, οἱ δ' Ἕλληνες τἀν. στρέψαντες ἔφευγον· H. Gr. 3, 4, 12: Τἀν. ἀποστρέψας ἐπὶ Φρυγίας ἐπορεύετο· 7, 1, 28.] Interdum vero sequentem habet particulam ἢ, ut Lat. Contra habet partic.

Quam. Plato [Reip. 1, p. 334, E: Αὐτὸ τοὐναντίον ἢ τὸν Σιμωνίδην ἔφαμεν λέγειν· 4, p. 425, A: Τοὺν. ἢ ἐκείνοις εἰς πάντα ξυνέπεται· 6, p. 497, E: Τοὺν. ἢ νῦν] Symp.: Ἢ οἶσθα ὅτι τοὐναντίον ἐστὶ πᾶν ἢ ὃ ἔλεγεν; Sic Demosth.: Ἐναντία ἢ ἐδει. [Xen. Comm. 3, 12, 4: Πάντα τἀναντία συμβαίνει τοῖς εὖ τὰ σώματα ἔχουσιν ἢ τοῖς κακῶς· Ages. 6, 5, etc.] Aristoph. [Pl. 14]: Τοὐναντίον ὁρῶν ἢ προσήκει. [Dionys. De comp. verb. p. 172, 7: Τἀναντία ποιοῦσα ἐν ταῖς τούτων ἁρμογαῖς ἢ ταῖς τῶν ὀνομάτων· A. R. 7, 55. Andocid. p. 15, 16: Πολὺ δέ μοι δοκεῖ τὸ ἐναντίον εἶναι ἢ οἱ κατήγοροι εἶπον.] Observandum autem in illo Plat. πᾶν τοὐναντίον, quod et ap. alios non infrequens est, eod. modo dici quo Gall. *Tout le contraire.* [Isocr. p. 167, E: Πᾶν τοὐν. πράττομεν. Plato Leg. 12, p. 967, A: Πᾶν τοὐν. ἔχει νῦν τε καὶ ὅτε ἄψυχα αὐτὰ οἱ διανοούμενοι διενοοῦντο· Reip. 6, p. 490, B: Τούτῳ τι μετέστραται ψεῦδος ἀγαπᾶν ἢ πᾶν τοὐν. μισεῖν; 10, p. 610, D: Ἀλλὰ μᾶλλον οἶμαι αὐτὴν φανήσεσθαι πᾶν τοὐν. τοὺς ἄλλους ἀποκτινῦσαν. Et alibi sim. Apol. p. 25, B: Ἢ τοὐν. τούτου πᾶν εἷς μέν τις ὁ βελτίους οἷός τ' ὢν ποιεῖν ἢ πάνυ ὀλίγοι οἱ ἱππικοί κτλ. Leg. 8, p. 836, D: Μᾶλλον δὲ ἅπαν τοὐτου τοὐν. 840, C: Τῆς τῶν ἡδονῶν νίκης ἐγκρατεῖς ὄντας ἂν ζῆν εὐδαιμόνως, ἡττωμένους δὲ τοὐν. ἅπαν· Protag. p. 317, B: Ἐγὼ τούτων τὴν ἐναντίαν ἅπασαν ὁδὸν ἐλήλυθα. Et cum πολὺς Plat. Apol. p. 39, C: Τὸ δὲ ὑμῖν πολὺ ἐναντίον ἀποβήσεται· Lucian. Phal. 2 c. 4: Ῥᾴδιον ἦν ἐν τῷ Ἰονίῳ μέσῳ καταδῦσαι αὐτὸ ... ὁ δὲ πολὺ τοὐναντίον ἐν εὐδίᾳ διαπεραιωθῆναι ... παρέσχεν αὐτοῖς. Et seq. plur. Demosth. p. 1262, 16: Οἱ μὲν γὰρ νόμοι πολὺ τἀναντία καὶ τὰς ἀναγκαίας προφάσεις ὅπως μὴ μείζους γίγνωνται προεῖδοντο. Id. p. 1308, 8: Ἐγώ σοι τούτου ὅλως τοὐναντίον ἐπιδείξω. Plur. Xenoph. Cyrop. 7, 2, 16: Πάντα τἀναντία πράττων· Comm. 3, 12, 4, Ages. 6, 5, et alibi sæpe. Strabo 17, p. 787: Τοῖς δ' Αἰγυπτίοις ἅπαντα τἀν. συμβέβηκε. Alia phrasi Demosth. p. 1444 fin.: Τοῦτο οὐ μιμοῦνται, μᾶλλον δ' αὐτὸ τοὐν. ποιοῦσιν.] Habet vero hoc nomen et compar. ἐναντιώτερος, et superl. ἐναντιώτατος. [Plat. Reip. 6, p. 491, D: Ἀγαθῷ γάρ που κακὸν ἐναντιώτερον ἢ τῷ μὴ ἀγαθῷ.] Aristot. Eth. 2, 8: Τὰ γὰρ ἀπέχοντα πλεῖον τοῦ μέσου, ἐναντιώτερα δοκεῖ εἶναι. Ap. Thuc. autem 3, [42]: Δύο τὰ ἐναντιώτατα. Et Xen. [Comm. 2, 3, 5]: Πᾶν τὸ ἐναντιώτατόν ἐστι. Plut. De frat. am. [p. 485, A]: Τὰς ἐναντιωτάτας ἐχοντα δυνάμεις. [Plato Prot. p. 331, D: Ἃ δοκεῖ ἐναντιώτατα εἶναι ἀλλήλοις, et alibi sæpe.] Adv. autem ponitur τοὐναντίον pro E contrario, Contra. [Xenoph. Cyrop. 8, 4, 9: Τοὐναντίον τούτου ἀχθοίμην ἄν, εἰ... Plato Phædr. p. 268, D: Οἰκτρὰς καὶ τοὐν. αὖ φοβερὰς· Gorg. p. 468, B: Καὶ βαδίζομεν καὶ τὸ ἐναντίον ἑστάμεν· Reip. 7, p. 520, E: Τοὐν. τῶν νῦν ἀρχόντων· 3, p. 410, C: Ὅσοι ἂν τοὐν. διατιθῶσιν· Leg. 3, p. 689, D: Τοὺς τοὐν. ἔχοντας τούτων. Dionys. Art. rhet. 9, 13: Οὕτω κινδυνεύει τοσοῦτον ἀποδεῖν ἀληθὲς εἶναι τὸ μὴ εἶναί τι ἰσχηματισμένον, ὥστε τὸ ἐναντίον αὐτῷ οὐδεὶς λόγος ἀσχημάτιστος.] Vel τἀναντία. [Xen. Comm. 2, 6, 5:] Ὃς τἀναντία τούτων, ἐγκρατὴς μέν ἐστε τῶν τοῦ διὰ σώματος ἡδονῶν, pro Contra quam isti. [Thucyd. 6, 79: Οὐ γὰρ ἦν ἡμεῖς ξυστῶμεν πάντες, δεινή ἐστιν, ἀλλ' ἢν ὅπερ οὗτοι σπεύδουσι, τἀν. διαστῶμεν. Xen. Cyrop. 5, 5, 24: Τὰ φρούρια ... νῦν τἀν. σοι προσκεχωρηκότα, et al.] Sed et κατὰ τὰ ἐναντία exp. etiam per adv. Contrarie, vel Contrario modo. [Plat. Tim. p. 36, D: Κατὰ τἀναντία μὲν ἀλλήλοις προσέταξεν ἰέναι τοὺς κύκλους· 39, A: Διὰ τὸ ἰσχῇ κατὰ τὰ ἐναντία ἅμα προϊέναι. Κατὰ τοὐναντίον Diodor. 18, 4: Σωμάτων μεταγωγὰς ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ κατὰ τοὐν. ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀσίαν. Plato Reip. 1, p. 343, A: Ὅτι ὁ τοῦ δικαίου λόγος εἰς τοὐν. περιιστήκει· Leg. 12, p. 944, D: Τῷ εἰς τοὐν. ἀφέντι· Phæd. p. 94, B: Ἐπὶ τοὐν. ἕλκειν· Soph. p. 255, A: Μεταβάλλειν ἐπὶ τοὐν.] At ἐπὶ τἀναντία χρῆσθαι ex Aristot. Pol. affertur pro In contrariam partem uti. De ἐναντίως autem infra dicetur. [Cum ἀντίος confus. Xenoph. Cyrop. 5, 4, 4 et alibi ap. eund.]

[Ἐναντιοστατέω, Contra sto. Planudes Ovid. Met. 11, 484: Τὰ ἐπιτάγματα κωλύουσιν αἱ καταιγίδες ἐναντιοστατοῦσαι, καὶ τῆς θαλάσσης ὁ ῥόθος κτλ., « Adversæ procellæ » Ovid. Boiss.]

Ἐναντιότης, ητος, ἡ, Contrarietas ap. philosophos. [Refragatio add. Gl. Plato Phæd. p. 105, A: Τὴν τοῦ ἐπιφερομένου ἐναντιότητα· Lys. p. 216, B: Κατὰ τὴν ἐναντιότητα· Theæt. p. 186, B: Τὴν οὐσίαν καὶ ὅτι ἐστὸν καὶ τὴν ἐναντιότητα πρὸς ἀλλήλω καὶ τὴν οὐσίαν αὖ τῆς ἐναντιότητος κτλ. Definitt. p. 416: Ἐν. τῶν ὑπὸ τὸ αὐτὸ γένος κατά τινα διαφορὰν πιπτόντων ἡ πλείστη διάστασις. Et sæpe Lucian., Aristot. et al.]

[Ἐναντιοτροπή, ἡ, Conversio contraria. Diog. L. 9, 7: Διὰ τῆς ἐναντιοτροπῆς ἡρμόσθαι τὰ ὄντα. Boiss. Scrib. videtur ἐναντιοτροπίας, quod v.]

[Ἐναντιοτροπία, ἡ, Contraria indoles. Aristid. Quintil. De mus. 2, p. 93: Δηλοῦσι δὲ τοῦτο καὶ αἱ τῶν διαλέκτων ἀλλήλαις ἀντιπεπονθυῖαι, τῇ τῶν ἐθνῶν ἀναλόγως ἐναντιοτροπίᾳ, ἡ Δωρίς τε καὶ Ἰάς.]

[Ἐναντιοφάνειαι, Quæ videntur esse contraria, de quibus librum singularem composuit Photius, Nomocan. p. 909, 33: Ἐν τῷ γραφέντι μοι περὶ Ἐναντιοφανειῶν μόνῃ βίβλῳ (l. μονοβίβλῳ). Scriptoris de conciliatione legum repugnantiæ speciem inter se præbentium, sæpe sub nomine Ἐναντιοφανοῦς fit mentio in Basil., velut 8, p. 437, inque scholl. cod. Sangerm. 152, ubi Montfauc. Bibl. Coisl. p. 217, fictitium nomen opinatus vertit, Adversarius. Hunc Euantioph. et Photium eundem esse putat Suares. Hase.]

[Ἐναντιοφανής. V. Ἐνιαυτοφανής.]

[Ἐναντιόφρημος, ὁ, ἡ, Contraria dicens, Sibi non constans. Schol. Pind. Nem. 1, 88: Παλίγγλωσσον τὴν ἐναντιόφρημον, τὴν ἐναντίον τοῖς προηγγελμένοις τὸν λόγον ἔχουσαν.]

[Ἐναντιοφορέω, In contrarium fero. Neutr. Origen. ap. Euseb. Præp. ev. 6, p. 286, B: Νοητέον τοὺς ἀστέρας οὕτω τετάχθαι κινεῖσθαι, ἐναντιοφορούντων τῶν καλουμένων τοῖς ἀπλανέσιν. Wakef.]

[Ἐναντιοφωνέω, Contradico. Georg. Acropolit. Hist. p. 2, B. Boiss.]

[Ἐναντιοφωνία, ἡ, Contradictio. Eust. Opusc. p. 90, 21: Εἰ δὲ τυχὸν ἐναντιοφωνίας ἐν τούτοις ἁλίσκομαι πῇ μὲν κατηγορῶν ἐμαυτοῦ τὸ ὑποκριτικὸν ἦθος, πῇ δὲ ἀπαρνούμενος τὸ αὐτὸ κτλ.]

Ἐναντιόφωνος, ὁ, ἡ, Contrariam vocem habens. [Hesych. v. Ἀντίφωνα.]

[Ἐναντιόω.] Ἐναντιοῦμαι, Adversor, [Resisto, Obsisto, Reluctor, Obvio, Occurso, Reclamo, Refragor, Officio; Ἐναντιώθη, Commisit, add. Gl.] Repugno, Obsto. Thuc. 5, [51]: Καὶ εὐθύς τε καθισταμένῃ τῇ πόλει ἠναντιοῦντο. [Et 1, 127; 2, 87. 4, 85: Ἐναντιώσεσθε τῇ ὑμετέρᾳ αὐτῶν ἐλευθερίᾳ.] Isocrat.: Τούτοις μὲν τοῖς νόμοις ἠναντιοῦντο. [Et sim. sæpe Plato aliique. Aristoph. Pac. 1049: Ἐναντιώσεταί τι ταῖς διαλλαγαῖς Plato Phæd. p. 93, A: Πολλοῦ ἄρα δεῖ ἐναντία γε ἁρμονίαν κινηθῆναι ἢ φθέγξασθαι ἤ τι ἄλλο ἐναντιωθῆναι τοῖς αὐτῆς μέρεσιν· 94, B: Ἄλλα που μυρία ὁρῶμεν ἐναντιουμένην τὴν ψυχὴν τοῖς κατὰ τὸ σῶμα· C: Ἐναντιουμένη ὀλίγου πάντα διὰ παντὸς τοῦ βίου. Aristoph. Av. 385: Ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἄλλο σοί πω πρᾶγμ' ἐνηντιώμεθα. Aliter Tzetz. Exeg. Hom. Il. p. 22, 11: Ἐναντιούμενοι ἑαυτοῖς μεγάλην τὴν ἐναντίωσιν. ‖ De hostibus repellendis Æneas Tact. c. 16, p. 49: Μερισθέντας ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς ἐναντιοῦσθαι τοῖς ἐπιχειροῦσι καὶ βουλομένοις πρὸς τὴν πόλιν προσιέναι· 32, p. 103: Πρὸς δὲ τὰς τῶν ἐναντίων προσαγωγὰς μηχανήμασιν ἢ σώμασιν ἐναντιοῦσθαι ὧδε. Et absolute ib. p. 106.] Dicitur etiam ἐναντιοῦμαί σοι εἰς τοῦτο. Thucyd. 1, [136]: Καὶ ἅμα, αὐτὸς μὲν ἐκείνῳ χρείας τινὸς, καὶ οὐκ ἐς τὸ σῶμα σώζεσθαι, ἐναντιωθῆναι. [Ubi notandus etiam genitivus. Eadem struct. restituta ex libris melioribus Xenoph. Anab. 7, 6, 5: Ἀρ' οὖν, ἔφασαν, μὴ καὶ ἡμῖν ἐναντιώσεται τῆς ἀπαγωγῆς, ubi deteriores addunt περὶ, ut est apud Lysiam p. 131, 16: Ὅτι εἰσί τινες οἱ κωλύσουσι τὸν δῆμον καταλυθῆναι καὶ ἐναντιώσονται περὶ τῆς ἐλευθερίας. Idem cum ὑπὲρ p. 158, 33: Εἴ τις καὶ ἐβούλετο ἐναντιοῦσθαι ὑπὲρ ὑμῶν.] Dicitur et cum πρὸς, et quidem non solum cum accus. rei, sed et interdum cum accus. personæ: ut [Dio Cass. 42, 22: Ἠναντιοῦντο πρὸς πάντα τῷ συνάρχοντι·] Ἐναντιωθεὶς πρὸς τοῦτο, Huic rei adversatus, Plut. Pericle [c. 29. Polyb. 16, 12, 5: Ἐγὼ δὲ πρὸς τὰς τοιαύτας ἀποφάσεις τῶν ἱστοριογράφων οὐκ οἶδ' ὅπως ... ἐναντιούμενος καὶ δυσανασχετῶν διατελῶ. Dionys. A. R. 6, 68, 85.] Et ap. Eund. Cam. [c. 39]: Ἐναντιοῦσθαι πρὸς ἀνθρώπους. [V. infra.] Sed et cum

infin. dicitur ἐναντιοῦμαι : ut ap. Plat. Apol. [p. 32, B] : Τότ' ἐγὼ μόνος τῶν πουτανίων ἠναντιώθην ὑμῖν μηδὲν ποιεῖν παρὰ τοὺς νόμους, Repugnabam vel Obsistebam quominus faceretis. Exp. etiam Intercedebam ne faceretis. Ibid. [p. 31, D] : Ὅ μοι ἐναντιοῦται τὰ πολιτικὰ πράττειν, pro Quod me deterret a republica capessenda. Sed malim simpl. retinendo propriam signif. verbi, Quod mihi obstat ne rempublicam capessam. [Æsch. Prom. 787 : Οὐκ ἐναντιώσομαι τὸ μὴ οὐ γεγωνεῖν πᾶν ὅσον προσχρήζετε.] || Sed et res quæ contrarium exitum habet ei quem cupimus, dicitur nobis ἐναντιοῦσθαι. Ita enim intelligo ap. Thuc. 8, [23] : Ὡς δὲ αὐτῷ τὰ ἐν τῇ Λέσβῳ πάντα ἠναντιοῦτο. || Nonnunquam etiam ἐναντιοῦμαι πρὸς ταῦτα est Contradico his, ut ap. Plat. [Cratyl. p. 390, E.] Item ἐναντιοῦσθαι dicitur aliquid pro ἐναντίον εἶναι, Contrarium esse. [Soph. Phil. 643 : Οὐκ ἔστι λῃσταῖς πνεῦμ' ἐναντιούμενον, ὅταν παρῇ κλέψαι τε χἁρπάσαι βίᾳ. Herodot. 7, 10, 4 : Εἰ γὰρ καὶ ἐναντιωθῆναί τι θέλει, βεβούλευται μὲν οὐδὲν ἧσσον εὖ· ib. 49 : Οὐδενὸς ἐναντιευμένου. || I. q. Nego, Infitior. Eur. Alc. 152 : Πῶς δ' οὐκ ἀρίστη; τίς δ' ἐναντιώσεται; Plato Conv. p. 197, A : Τίς ἐναντιώσεται μὴ οὐχὶ Ἔρωτος εἶναι σοφίαν; || Augmentum vel potius reduplicationem perfecti temporalem in secunda in l. Aristoph. supra cit. restituerunt Bentl. et alii : libri vel contra metri vel contra grammaticæ leges ἠναντιώμεθα vel ἐναντιώμεθα. Contra ap. Thuc. 2, 40 : Καὶ τὰ ἐς ἀρετὴν ἠναντιώμεθα τοῖς πολλοῖς, ubi tamen ἠντιώμεθα legebat Hesych., de quo v. in Ἀντιώω. Futuri formam passivam ἐναντιωθήσομαι pro ἐναντιώσομαι infert cod. Vat. Dionys. A. R. 6, 85, tollit ib. 62. Lucian. Navig. c. 32 : Οὐδεὶς γὰρ ὁ ἐναντιωθησόμενος ἡμῖν τὰ ὅπλα, pro ἐναντία θησόμενος. Activi ἐναντιόω ex. nullum usquam repertum est.]

Ἐναντιπάσχειν, Aristot. de iis dixisse traditur, qui mutuis inter se beneficiis certant, alter alterum afficientes donisque remunerantes.

Ἐναντίωμα, τὸ, Quod adversatur, s. obsistit. Thuc. 4, [69] : Γνόντες δὲ οἱ τῶν Ἀθηναίων στρατηγοὶ, ὅτι ἐναντίωμά τι ἐγένετο. Ubi Valla interpr. Impedimentum. Animadvertentes autem, inquit, Atheniensium duces huic rei impedimentum intercessisse. [Plat. Alcib. 1 p. 103, A : Οὐκ ἀνθρώπειον, ἀλλά τι δαιμόνιον ἐναντίωμα. Plut. Lysand. c. 23. Ἐν. πρὸς τὴν πολυφιλίαν, Mor. p. 96, A.] Demosth. : Ἢ παρὰ τῆς τύχης τι συμβέβηκεν ἐναντίωμα. Quod malim per verbum interpretari, Fortuna in re aliqua adversata sit. Sunt qui Offensionem reddant. || Repugnantia in factis aut dictis, Quum alicujus facta s. dicta inter se discrepant. Athen. 5, [p. 187, E] : Τὰ δ' ἐν τῷ Χαρμίδῃ ἐναντιώματα ἐξ αὐτοῦ τοῦ διαλόγου ὁ βουλόμενος εἴσεται. [Plat. Reip. 7, p. 524, E : Εἰ δ' ἀεί τι αὐτῷ ἅμα ὁρᾶται ἐναντίωμα· 10, p. 603, D : Μυρίων τοιούτων ἐναντιωμάτων ἅμα γιγνομένων ἡ ψυχὴ γέμει ἡμῖν.]

Ἐναντιωματικὸς, ἡ, ὸν, Adversativus, Contrarius. [Schol. Soph. Aj. 122, Apoll. Rh. 2, 214. Angl. || Contentiosus. Gl. Græcobarb. : Φιλόνεικος, ἀσύμφωνος, ἐναντιωματικός (sic). Ducang.]

[Ἐναντιωματικῶς, Adversative. Eust. Il. p. 809, 36.]

[Ἐναντιωνύμοιμαι, Contrarium nomen habeo. Theolog. arithm. p. 41 : Πρωτίστη ἐναντιωνυμούμενα καὶ ἀντωνυμοῦντα ἴρουσα (ἡ ἑπτὰς) τὰ μόρια. L. D. Activa forma Nicomach. Arithm. p. 80, 27 : Ἐν τῷ κδ' οὐκ ἐναντιωνυμεῖ μὲν μέρη δυνάμεσι. Hase.]

[Ἐναντιώνυμος, ὁ, ἡ, Nomen contrarium habens. Nicomach. Arithm. 1, p. 78.]

Ἐναντίως, Contrarie, Contrario modo. [Plato Gorg. p. 457, C : Ἑτέρως μὲν ἐπὶ δικαία χρεία παρέδωκεν, ὁ δ' ἐν. χρῆται· Ep. 7, p. 343, B : Τοῖς ἐν. καλοῦσι.] Cum gen. [Plato Phæd. p. 84, A : Πηνελόπης τινὰ ἐν. ἴστον μεταχειριζομένην· 112, E : Τούτου καταντικρὺ καὶ ἐν. ῥέων Ἀχέρων.] Aristot. Probl. : Ἐναντίως αὐτῶν ἔχει. [Cum dat. Æsch. Eum. 642 : Πῶς ταῦτα τούτοις οὐκ ἐν. λέγεις; Aristot. De cœlo 3, 3 : Ἀναξαγόρας δ' Ἐμπεδοκλεῖ ἐν. λέγει περὶ τῶν στοιχείων. Eur. fr. Phœn. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 121 : Καί νῦν λόγοισι τοῖς ἐμοὶς ἐν. πέπτωχ' ὁ τελήμων. Plat. Phæd. p. 112, C : Χωρεῖ ἐν. τῷ Πυριφλεγέθοντι· Leg. 4, p. 719, C : Ἐν. ἀλλήλοις ἀνθρώπους διατιθέμενος· Reip. 2, p. 361, C : Ἐν. διακείμενος τῷ προτέρῳ· 3, p. 396, C : Ὁ ἐν. ἐκείνῳ οὑς τε καὶ τραφείς. Aret. Acut. m. 1, 2, p. 178 : Ἐν. τοῖσι φρενιτικοῖσι. Polyb. 3, 109, 3 : Πάντων ἐν. ἐχόντων ταῖς προγεγενημέναις μάχαις.] Et ap. Hermog. ἐναντίως ἔχει pro ἀνάπαλιν. Demosth. autem [p. 10, 14], Ἐναντίως ἔχει πρὸς τὰς καταλλαγὰς, dixit pro ἐναντίον ἐστὶ ταῖς καταλλαγαῖς Contrarium est, vel, Adversatur. [Ead. struct. Plato Leg. 3, p. 690, D : Περυκότα πρὸς ἄλληλα ἐν. Phrasi eadem id. Euthyd. p. 278, A : Ἐπ' ἀνθρώποις ἐν. ἔχουσι· Hipp. min. p. 367, D : Οὐκ ἐναντιώτατα ἔχει. Ap. Demosth. p. 450, 10 : Πικρῶς καὶ ἐν. ἀκούειν, Animo exacerbato et infesto audire. Cum ἢ Plato Theæt. p. 175, D : Τοῖς ἐναντίως ἢ ὡς ἀνθραπόδοις γραφεῖσιν. Dionys. De comp. verb. p. 34, 5 R. : Ἕτερα τῶν παράσχοιτ' ἂν τις παραδείγματα παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ κείμενα ἐν. συντεταγμένα· 35, 11.]

Ἐναντίωσις, εως, ἡ, Repugnantia, et q. d. Contrariatio; ut ἐναντιότης est Contrarietas. Interdum tamen illud pro hoc etiam accipitur. Isocr. plur. ἐναντιώσεις aliquoties dixit, ut Panath. [p. 275, C : Μηδ' αἰσχύνεται] λόγον [εἰρηκὼς ἀσεβῆ καὶ ψευδῆ καὶ] πολλῶν ἐναντιώσεων μεστὸν, Quo multa repugnantia loquitur. [Conf. p. 150, D; 262, D, etc. Plato Reip. 10, p. 607, C : Σημεῖα παλαιᾶς ἐναντιώσεως τούτων (philosophiæ et poeseos). De contradictione in disputando Reip. 5, p. 454, A : Δοκοῦσί μοι εἰς αὐτὴν (τὴν ἀντιλογικὴν τέχνην) καὶ ἄκοντες πολλοὶ ἐμπίπτειν, καὶ οἴεσθαι οὐκ ἐρίζειν, ἀλλὰ διαλέγεσθαι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι κατ' εἴδη διαιροῦμενοι τὸ λεγόμενον ἐπισκοπεῖν, ἀλλὰ κατ' αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ λεχθέντος τὴν ἐναντίωσιν, ἐρίδι, οὐ διαλέκτῳ πρὸς ἀλλήλους χρώμενοι· Eryx. p. 397, C : Εὐλαβούμενος μὴ ῥᾳθυμότερόν τις λοιδορία καὶ ἐναντίωσις γένοιτο. Plur. etiam Plato Soph. p. 259, B.]

[Ἐναντιωτικὸς, ἡ, ὸν, Adversarius. Jo. Stob. Ecl. eth. 2, 7, vol. 2, p. 210 : Εἶναι δὲ καὶ ἄγριον (τὸν φαῦλον) ἐναντιωτικὸν ὄντα τῇ κατὰ νόμον διεξαγωγῇ καὶ θηριώδη καὶ βλαπτικὸν ἀνθρώπων.]

[Ἐναντλέω, Haurio in. Philo vol. 1, p. 574, 46 : Ἀστεγος δὲ ἀκοὴ, φωναῖς ἁπάσαις ἐναντλουμένη. Interpr. Quum hauriat voces quaslibet. Hase.]

[Ἐναξονίζω, Cum axi injicio, ut ἐμπολίζω, ap. Ptolemæum. Schneid. Plutarcho Mor. p. 896, A : Τὴν γῆν ... τροχοῦ δίκην ἐνζωνισμένην, ex Eusebio, qui habet ἄξονι στρεφομένην, hoc verbum restituebat Reiskius. L. Dind.]

[Ἐναξόνιος. V. Ἐπαξόνιος.]

[Ἐναούγκιον, Dodrans, Gl.]

Ἐναπαιωρέομαι, Pendeo s. Suspensus sum in. [Jo. Camen. De exc. Thessal. p. 355, D : Δύο γὰρ μόνα κατὰ μέσον ξύλα ἐναπῃώρηντο. Hase.]

[Ἐναπαλλάσσομαι s. Ἐναπαλλάττομαι, Discedo in. Nilus Epist. p. 12. L. Dind.]

Ἔναπαλὸς [Ἐνάπαλος], ὁ, ἡ, affertur pro Mollis, sed sine exemplo. [Dioscor. 1, 77 : Συλλέγεται δέ τις καὶ λευκὴ (myrrha), μετὰ τὴν Τρωγλοδυτικὴν ἀριθμουμένη, ἐνάπαλος οὖσα ὡς βδέλλιον, ubi olim ἐνάπαλλος. Angl. De vino Eust. Il. p. 897 (?). Wakef. ἀᾶ]

[Ἐναπάρχομαι, Incipio. Fab. Æsop. 175 Fur. : Ἐναπήρξαντο πολεμεῖν. L. Dind.]

[Ἐναπαστράπτω, Fulgeo in. Const. Logoth. Vita Jo. Damasc. Acti. SS. Maii t. 2, p. 731, 28 : Τοῖς λογιστικοῖς ἐναπήστραψεν. Hase.]

[Ἐναπασχολέω, Immorari facio. Eustath. Opusc. p. 169, 59 : Οἷς ἕτεροι ἐπιστατικῶς τὸν λόγον ἐναπησχόλησαν.]

[Ἐναπειλέω.] Ἐναπειλοῦμαι in VV. LL. exp. Impense glorior, sed perperam. Significat enim potius Minitor in, vel ob. [Dionys. A. R. 5, 54 : Ἐφίσταντο γὰρ αὐτοῖς ... ὄψεις ὀνείρων φοβεραὶ, τιμωρίας ἐναπειλοῦσαι μεγάλας.]

[Ἐναπειλέω, Involvo. V. Ἐναπηχέω.]

[Ἐναπενιαυτίζω, Annum immoror. Parmeniscus ap. schol. Eurip. Med. 276 : Ὅθεν Κορινθίοις μέχρι τῶν καιρῶν τῶν καθ' ἡμᾶς καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἑπτὰ κούρους καὶ ἑπτὰ κούρας τῶν ἐπισημοτάτων ἀνδρῶν ἐναπενιαυτίζειν τῷ τῆς θεᾶς τεμένει.]

Ἐναπεργάζομαι, Facio s. efficio in : ut ap. Isocr. Areop. [p. 147, C] : Τοσοῦτον ἐκείνοι φόβον τοῖς πονηροῖς ἐναπειργάσαντο [ἐνειργ.], Tantum in malis effecerunt metum, i. e. Tantum improbis metum incusserunt, s. Effecerunt, ut improbi tantum sibi metuerent. Exp.

etiam Fabricor, Confício, sed sine exemplo. [Plato Tim. p. 88, B : Τὴν μεγίστην νόσον ἀμαθίαν ἐναπεργάζονται· Polit. p. 273, C : Ταῦτα ἐξ ἐκείνης αὐτός τε ἔχει καὶ τοῖς ζῴοις ἐναπεργάζεται· Soph. p. 236, A.]

[Ἐναπερείδω.] Ἐναπερείδομαι, i. fere q. ἐναποσκήπτω, Bud. p. 701. [Galen. vol. 7, p. 444, E : Ὅταν ὁ σκορπίος ἐναπερείσηται τὸ κέντρον εἰς νεῦρον. Weigel. Polyb. 23, 13, 2 : Ἐναπηρείσατο τὴν ὀργὴν εἰς τοὺς ταλαιπώρους Μαρωνίτας. L. D. Χρημάτων μοίραν ἐν ὑμῖν ἐναπερείσασθαι, Phalar. Ep. 69, p. 48. Clem. Str. 2, p. 487 : Ἑκάστη δὲ ἀπάτη συνεχῶς ἐναπερειδομένη τῇ ψυχῇ, τὴν φαντασίαν ἐν αὐτῇ τυποῦται. Hemst. Act. Impingo, Jo. Chrys. Statuar. 5, vol. 2, p. 65, A ed. Montf. : Οὕτως ὁ τῷ δικαίῳ πολεμῶν σκιαμαχεῖ μόνον καὶ τὴν αὐτοῦ καταλύει δύναμιν, εἰς ἐκείνον δὲ οὐδεμίαν πληγὴν ἐναπερεῖσαι δυνήσεται. Seager. Reluctari vertitur ap. Plut. Mor. p. 126, E : Ἐν δὲ τούτοις γινόμενοι πιεζοῦμεν σφόδρα τὰς ἁμαρτίας, ἐναπερειδόμενοι τῇ μνήμῃ. « Plotin. Enn. 4, 3, p. 714, 12 : Ὥσπερ χειμαζομένων πλοίων κυβερνῆται ἐναπερείδονται πρὸς τὸ πλέον τῇ τῶν νεῶν φροντίδι· 23, p. 722, 17 : Ὅθεν γὰρ ἔμελλε κινεῖσθαι τὸ ὄργανον, ἐκεῖ ἔδει οἷον ἐναπερείδεσθαι τὴν δύναμιν τοῦ τεχνίτου. Activo id. 5, 5, 5, p. 971, 7 : Μεταστραφὲν δὲ εἰς τὸ εἶσω (τὸ ὄν) ἔστη, καὶ ἐγένετο οὐσία, καὶ ἔστιν ἁπάντων, οἷον ἐναπερείσαντος ἐν σβόγγῳ αὐτὸν τοῦ φωνοῦντος, ὑφίσταται τὸ ἕν. » Creuzer.]

[Ἐναπέρεισις, εως, ἡ, Impressio. Plotin. Enn. 4, 4, 1, p. 740, 1 : Οἷον ἐναπέρεισις μᾶλλον. Creuzer.]

[Ἐναπέρεισμα, τὸ, Impressio. Ἐναπερείσματα τῆς ψυχῆς εἶναι τὰ πάθη πάντα, Clem. Alex. Strom. 2, p. 487. Hemst.]

[Ἐναπερεύγω, Evomo. Ὁ μοιχὸς ἐφυβρίσας καὶ ἐναπερυγὼν τὸ πάθος, Philo vol. 1, p. 762, D. Hemst. Eust. Opusc. p. 283, 30 : Καί γάρ τοι πρὸ βραχίων χρόνου Ῥωμανόν τινα στεῖλας, ὃν ὁ καλὸς Ἴστρος φαύλην ἀπόρροιαν ἐναπερευξάμενος, εἰς Κωνσταντινούπολιν γαμβρὸν ἐκείνῳ ἐφυλάξατο· 284, 7 : Εἴγε τῆς πόλεως ταύτης εἰς ὅσον βραχύ τι προεποδίσαμεν, ... ὁ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ τρυγίας ἐναπηρεύχθη ἂν εἰς ἡμᾶς.]

[Ἐναπεσφραγισμένος, Expresse. Sext. Emp. Adv. eth. 11, 183, p. 723 : Πρὸς τούτοις ἡ καταληπτικὴ φαντασία κρίνεται κατὰ τοὺς στωικούς, ὅτι καταπληκτική ἐστι, τῷ ἀπὸ ὑπάρχοντος γενέσθαι, καὶ κατ' αὐτὸ τὸ ὑπάρχον ἐναπομεμαγμένως καὶ ἐναπεσφρ.]

[Ἐναπηχέω. Plotin. Enn. 4, 4, 22, p. 769, 3 : Ἐπὶ δὲ τῶν φυτῶν ἆρα ἄλλο μὲν τὸ οἷον ἐναπηχῆσον τοῖς σώμασιν αὐτῶν, ἄλλο δὲ τὸ χορηγῆσαν; Creuzer. Cod. Vindob. ἐν απηλυθεν, super ηλυ scriptis literis ειλη. Igitur voluit ἐναπειληθέν, ab ἐναπειλέω, cujus verbi eadem signif. est ac vv. ἐγκατειλέω, ἐνειλέω, Involvendi, Implicandi s. Includendi. L. Dind.]

[Ἐναπλόω, Explico in. Pallad. Hist. Laus. p. 984, B. Hasz.]

[Ἐνάπλωσις, εως, ἡ, Resolutio. Simpl. ad Epict. p. 136 Schw. : Τοῖς ... φθειρομένοις σώμασιν κατὰ τὴν εἰς τὰ ὅλα στοιχεῖα ἐνάπλωσιν καὶ τὸν ἐκνεασμὸν. ...]

[Ἐναπόβασις, εως, ἡ, Escensio in. Pollux 10, 76.]

[Ἐναποβάπτω, Intingo, Demergo in. Hippocr. De cap. vuln. p. 913, B : Πρίοντα δὲ χρὴ πυκινὰ ἐξαιρέειν τὸν πρίονα ... καὶ ὅσάτι ψυχρῷ ἐναποβάπτειν. Galen. vol. 6, p. 363 : Ἐναποβάπτοντες τὰ ὠμὰ γάρῳ καὶ ὄξει.]

[Ἐναποβλέπω, Despicio in. Athan. vol. 2, p. 44. Angl. Euseb. H. E. 4, 15. Constantin. Them. p. 1444, D.]

[Ἐναποβλύζω, Despuo in. Clem. Alex. Protrept. p. 57 (73) : Τί δαὶ οὐκέτι τοῖς κόλποις τοῖς πατρῴοις ἐναποβλύζομεν ἢ καὶ τὰ ἄλλα, ἃ νηπιάζοντες ὑπὸ μητράσιν τε ἐκτρεφόμενοι γέλωτα ὠφλομεν, ἐπιτελοῦμεν ἔτι; Kall.]

Ἐναποβρέχω, ut ἐναποβρέχω τῷ ἐλαίῳ ῥόδα, pro ἀποβρέχω ἐν ἐλαίῳ, Rosas in oleo macero. [Hippocr. De hæmorrh. p. 893, B : Οἴνῳ αὐστηρῷ κηκίδας ἐναποβρέξας. Geopon. 12, 19, 2, et sæpius Dioscor. « Pass. schol. Nicandri Al. 249 : Βοηθεῖ δὲ ... γάλα ποθὲν, ἐναποδιεβρεγμένων εἰς αὐτὸ ὄρυος φύλλων. » Wakef.]

[Ἐναπογεννάω, Genero in. Plut. Mor. p. 767, D : Οἱ δὲ παῖδων δεόμενοι μᾶλλον ἢ γυναικῶν ... διὰ τάχους οἷς ἔτυχε σώμασιν ἐναπογεννήσαντες καὶ καρπὸν ἀράμενοι χαίρειν ἐῶσιν ἤδη τὸν γάμον.]

[Ἐναπογεύομαι, Degusto. Theophyl. vol. 3, p. 684, D : Τὸν βόρβορον τῆς αὐτοῦ ψυχῆς ἐναπογευόμενος. Angl. Vita Chrysost. t. 8, p. 349, 10 : Μέλιτος ἑψητοῦ ... ἐναπογεύεσθαι. Hasz.]

[Ἐναπογράφω, Inscribo. Med. Plut. Mor. p. 900, B : Εἰς τοῦτο μίαν ἑκάστην τῶν ἐννοιῶν ἐναπογράφεται. Tzetz. Exeg. Il. p. 64, 23 : Δημόκριτόν φασιν ... τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα βιβλίοις ἐναπογράψεσθαι. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 418, B : Βίβλοις ἐναπογραφέντα. L. D. Clem. Al. Pæd. 3, p. 307 : Νόμοι ... οὐκ ἐν πλαξὶ λιθίναις, δακτύλῳ γεγραμμέναις κυρίου, ἀλλ' ἐν καρδίαις ἀνθρώπων ἐναπογεγραμμένοι. Auct. Philopatr. c. 17. ἄ]

[Ἐναπόγραφος, ὁ, ἡ, Inscriptus. Athan. vol. 2, p. 646, C (ed. Par. 1627) : Ὁ κύριος ... ὁ πᾶσαν τὴν κτίσιν ἐναπόγραφον ἔχων. Angl. Id. 1, 377. Andr. Cret. p. 29. Kall. Adscriptitius, in Basilic. et in Gloss. Gr.-Lat. (ubi additur, Capite census). Justinian. in Nov. 22, c. 17 : Ἐναπογράφῳ δὲ ἀλλοτρίῳ γαμεῖν ἐλευθέραν οὐκ ἔξεστιν. Ducang.]

[Ἐναποδείκνυμι, s. Ἐναποδεικνύω. Herodot. 9, 58 : Διέδειξαν, ἐπεί σφεας ἔδεε πρὸς τοὺς ἀψευδέως ἀρίστους ἀνθρώπων μάχῃ διακριθῆναι ὅτι οὐδένες ἄρα ἐόντες ἐν οὐδαμοῖσι ἐοῦσι Ἕλλησι ἐναπεδεικνύατο, Celebrabantur interpr. Schweigh. De Polybio id. in Lex. : « Ἐναποδείκνυσθαί τινι τὴν μεγίστην πίστιν, i. q. ἀποδείκνυσθαι, Demonstrare, 1, 82, 9; τὴν εὔνοιαν 10, 34, 10; τὸ γενναῖον τῆς αὐτοῦ προαιρέσεως 27, 15, 4; τὴν ἔχθραν εἰς τινα 3, 12, 4; τὴν μεγίστην ἀσέλγειαν εἰς τινα 8, 14, 1; πᾶσαν αἰκίαν 16, 1, 1; τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν 8, 34, 4. » Cum ἔχθραν et μῖσος conjungit etiam Diodorus. Diog. Epist. 28 ed. Ald.=29 Commel. citat Boiss.]

[Ἐναπόδεικτος, ὁ, ἡ, Manifestus. Athanas. vol. 1, part. 2, p. 922, B : Ἀβλεπτοῦντες δὲ ἐκ τοῦ μίσους παροδεύουσι τῶν προφητῶν τὰ μηνύματα ... καὶ αὐτὰς δὴ τὰς ἐναποδείκτους τοῦ δεσπότου φωνάς· Manifestas, Int. L. D. Demonstrativus. Aristot. Rhet. Al. c. 18 : Ὅρκος ἐστὶ μετὰ θείας παραλήψεως φάσις ἐναπόδεικτος. Wakef.]

[Ἐναποδέομαι, Indigeo, Careo. Constant. Cærim. p. 263, A : Οἱ μὲν γὰρ ἐξ ἄλλων κατὰ χάριν λεγόμενοι (λόγοι) τῆς ἀληθείας πολλάκις ἐναποδέονται. L. Dindorf.]

[Ἐναποδειμάω, Illigo. Anna Comn. p. 216, 4 : Διὰ τινων καλωδίων ἐναποδειμουμένων ταῖς ἐπάλξεσι. L. D.]

[Ἐναποδέχομαι, Accipio, passiva sign. legitur apud Jo. Chrysost. In Genes. vol. 4, p. 447, E : Εἰ τοίνυν ἐκεῖνος (nuntius imperatoris) ἀνθρώπου ἐπαγόμενος γράμματα καὶ χάρτην ἁπλῶς ἐπιφερόμενος, παρὰ πᾶσιν ἐναποδέχεται (Savil. ex aliis codd. ἐπιφ. οὕτω περίβλεπτός ἐστι), πολλῷ μᾶλλον ὑμεῖς ... (debetis Spiritus S. eloquia) μετὰ πολλῆς τῆς προσοχῆς ὑποδέχεσθαι.]

[Ἐναποδέω, Illigo. Hippocr. p. 427, 22 : Τὴν χεῖρα ἐναποδῆσαι. Eryxias p. 400, A : Ὅ,τι δέ ἐστι τὸ ἐναποδεδεμένον οὐδεὶς γιγνώσκει.]

[Ἐναποδημέω scripturæ vitium ap. Xenoph. H. Gr. 3, 1, 4, ubi nunc ἀποδ.]

[Ἐναποδύομαι, Exuo me in. Himer. Or. 17, 2, p. 694 : Ταῖς παλαίστραις ἐναποδύεσθαι· 4, 3, p. 400 : Μουσῶν σταδίοις ἐναποδύεσθαι.]

[Ἐναποζέννυμι s. Ἐναποζεννύω, Elixo in. Galen. vol. 13, p. 560, A : Κόμην ἐναποζεννύντες ἀψινθίου. Weigel.]

Ἐναποζέω, Galen. in 14 : Ἀψίνθιον ἐναποζέσας, ἐλαίῳ κατήντλησέ ποτε τὸ γόνυ. [Sed hoc est ab ἐναποζέννυμι.]

[Ἐναπόθεσις, εως, ἡ, Collocatio in. Sext. Emp. Pyrrh. hyp. 3, 188, p. 174 : Ἐν οὖν τῷ ἡγεμονικῷ, πνεύματι κατ' αὐτοὺς ὑπάρχοντι, ἐναπόθεσις γίνεται καταλήψεων καὶ ἀθροισμὸς τοσούτων κτλ.]

[Ἐναπόθετος, ὁ, ἡ, Conditus. Moschop. Περὶ σχεδ. p. 58. Boiss.]

[Ἐναποθησαυρίζω, Repono. Philo vol. 2, p. 406. Schleusner. Euthym. in Ἐναποταμιεύω cit. Boisson. Orig. De orat. 20. Routh. Encom. in depos. zonæ S. Mariæ in Combef. Hist. Monothel. p. 799, C : Ναοῖς.. ἐναποθησαυριζόμενα. L. D. Iambl. V. Pyth. p. 342.]

[Ἐναποθλίβω, Premo ut defluat in. Eumath. Ism. 4, p. 117 : Ἡ δεξιὰ τῶν βότρυων ἐτρύγα, καὶ τῷ στόματι κατὰ λῆνὸν παρετίθετο, καὶ τοῖς ὀδοῦσιν ὡς ποσὶν ἐναπέθλιβε. Psellus Opusc. p. 153, 3. Boiss. Hermes Trism. post Joann. Laurent. De mens. p. 330 Roeth. : Τὰ πνευματικὰ ἐναποθλίβεται, Intercipitur, Intus concluditur et continetur. ῑ L. Dind.]

Ἐναποθνήσκω, Immorior, Morior in : τῇ νήσῳ, Morior in insula. Thuc. autem præp. ἐν addidit ex abundanti, 3, [104] : Μήτε ἐναποθνήσκειν ἐν τῇ νήσῳ, μήτι

ἐντίκτειν. At vero ἐναποθνήσκειν ταῖς βασάνοις [ap. Athen. 13, p. 596, F] reddi potest Immori tormentis, Mori inter tormenta. [Dio Cass. 51, 10 extr. : Ἐν τοῖς τῆς Κλεοπάτρας κόλποις ἐναπέθανεν. « Ἐναποθν. ἐν τοῖς καλλίστοις ἔργοις, Polyb. 18, 24, 9; ἐν αὐταῖς ταῖς καλλίστοις χώραις 15, 14, 6; ταῖς ὑπεροχαῖς, In honoribus, ib. 35, 5. » Schweigh. Lex. Theophr. H. Pl. 4, 4, 12 : Τοῦτο δὲ (τὸ ὕλημα) εἴ τις φάγοι, ἐναποθνήσκει. Thuc. 2, 52 : Τὰ ἱερὰ νεκρῶν πλέα ἦν αὐτοῦ ἐναποθνησκόντων.]

[Ἐναποθραύω, Frango in. Plut. Crass. c. 25 : Κυλινδουμένους περὶ τοὺς ὀϊστοὺς, ἐναποθραύειν τοὺς τραύμασι, βία τε πειρωμένους ἐξέλκειν ἠγκιστρωμένας ἀκίδας...]

Ἐναποθωπεύω, Blanditiis delinio in. In VV. LL. exp. Insideo, quod potius diceretur ἐναποθωκίω.

[Ἐναποικίζω, i. q. ἀποικίζω. Boethius Græcus Planudis iv metr. 6, 18, p. 50 ed. Weber. Osann.]

[Ἐναποικοδομίω, Inædifico. Polyæn. 8, 51 : Καὶ τὸν προδότην (Pausaniam) ἐναποικοδομήσαντες διέφθειραν.]

Ἐναποκάμνω, Deficior et frangor animo in. [Joseph. B. J. 3, 6, 1 : Τοῦτο δὲ (τὸ πλῆθος) ἦν τὸ ἀσθενέστερον Γαλιλαίων καὶ ταῖς ψυχαῖς ἐναποκάμνον.]

Ἐναπόκειμαι, Repositus sum in, Insum. Alex. Aphr. Probl. 1, [33] : Ἐναποκείμενον πνεῦμα ἐν τοῖς ἐντέροις, Spiritus qui in intestinis est, s. Intestinis inclusus est. [Joseph. A. J. 2, 9, 4 : Μηχανῶνται πλέγμα τι βύβλινον, ἐμφερὲς τῇ κοιτίδι, μέγεθος αὐτῷ ποιήσαντες σύταρχες εἰς τὸ μετ' εὐρυχωρίας ἐναποκεῖσθαι τὸ βρέφος. Plut. Æm. Paul. c. 14 : Ὑδάτων ἑτοίμων κεκρυμμένων πηγὰς ἐναποκεῖσθαι τοῖς τόποις· Mor. p. 961, C : Τὰς νοήσεις, ἃς ἐναποκειμένας μὲν ἐννοίας καλοῦσι, κινουμένας δὲ, διανοήσεις. « Jo. Chrys. Hom. in S. Jul.; Greg. Thaum. In Aumunt. p. 55; Theod. JCon. Epist. p. 240. » Boiss.]

[Ἐναποκείρω, Detondeo. Vita Euthymii in Monum. Coteler. vol. 2, p. 339; Psell. Cant. Cantic. 4, 2.]

[Ἐναποκινδύνευω, Periclitor in. Joseph. A. J. 2, 9, 4 : Ἐναποκινδυνεύει, οὐ τῷ παιδὶ μόνον ... ἀλλὰ καὶ αὐτῷ. Dio Cass. 49, 2 : Οὐ μέντοι καὶ ἐναποκινδυνεῖσαι παντὶ τῷ στόλῳ τολμῶντες. Hesych. in Παραβαλλόμενος.]

Ἐναποκλάω, Intus s. Ab interiore parte defringo, Effringo : unde ἐναποκέκλαστο [e Thuc. 4, 34 : Οὔτε γὰρ οἱ πῖλοι ἔστεγον τὰ τοξεύματα, ὁρᾴτά τε ἐναπ. τῶν βαλλομένων].

Ἐναποκλείω, Intus includo. Ex Alex. Aphr. [Probl. 1, 53 : Διὰ μέσου τινὸς, λέγω δὲ τῆς ἐναποκλεισθείσης θερμότητος. Basil. M. vol. 2, p. 38, B : Οἱ μὲν ἐπὶ πλείονα χρόνον τῇ κακώσει τῶν δεσμωτηρίων ἐναποκλείονται. Zosim. 1, 39 : Πέρσας μὲν τοῖς οἰκείοις ἐναπέκλεισεν. Schol. Arat. 123. Wakef. Joann. Diac. ad Hesiod. Th. 147; Eust. ad Dion. P. 1, p. 83, 18. L. Dindorf.]

[Ἐναποκλίνω, Inclino, Reclino in. Philostr. Imag. p. 867 : Ἐναποκλίνας ἑαυτὸν τῇ στιβάδι διαναπαύει που. ī]

Ἐναποκλύζω, Intra (aliquid) abluo, Ad abluendum s. eluendum immergo. [Μόνον οὐχὶ ... ἐναποκλυζόμενον ταῖς φιάλαις τὸ πρόσωπον, Clem. Pæd. 2, p. 181, 28.]

[Ἐναποκρεμάω, Suspendo in. Anna Comn. p. 216, A.]

[Ἐναποκρίνομαι, Insuper respondeo, Ad ea respondeo. Method. p. 298, 324. Kall.]

[Ἐναποκρούω, Repello in. Hesych. presb. Serm. p. 1011, B. Hase.]

[Ἐναποκρύπτω, Illatebro, Gl. Occulto in. Strabo 15, p. 730 : Πύργον ὡ μέγαν, τῷ δάσει τῶν δένδρων ἐναποκεκρυμμένον. Julian. Or. 1, p. 38, C : Τοῖς ὄρεσι τοῖς ἐκεῖ, καθάπερ θηρίον, ἐναποκρύψας τὰς δυνάμεις. Zosim. 4, 48, 3 : Τοῖς ἕλεσιν αὖθις ἑαυτὸν ἐναπέκρυψαν. Angel. Eustath. Opusc. p. 311, 91 : Οὐ προκαλυπτομένην παραπετάσμασι πτερῶν φθονερῶν, ἃ τὸ κάλλος ἐνδον ἐναποκρύπτουσιν. Jo. Diac. Alleg. p. 467 Gaisf.]

[Ἐναπόκρυφος, ὁ, ἡ, Occultus in. Epiphan. 1, p. 19, C.]

[Ἐναποκτείνω, Interficio in. Basil. M. vol. 2, p. 2, B : Ὥσπερ γὰρ οἱ ἐν τοῖς ἐγκάτοις τῶν παίδων ζωογονούμενοι σκώληκες φαρμάκοις τισὶ ὁριμυτάτοις ἐξαρανίζονται, οὕτως ἁμαρτίαν ὑποικουροῦσαν τῷ βάθει ἐναποκτείνει τῇ ψυχῇ ἐπεισελθοῦσα νηστεία. Tzetz. Hist. 3, 998 : Πατάσσων τὴν ἀσπίδα δὲ (equus) ποσὶ τοὺς ἐμπροσθίοις μικροῦ δεῖν ἐναπέκτεινε τὸν Κύπρου βασιλέα.]

[Ἐναποκυβεύω, Quasi alea ludens periclitor in. Diodor. 16, 78 : Ἐξαπλασίους ὄντας ... ἐπαγγέλλεται νικήσειν, ἐναποκυβεύων ταῖς τῶν μισθοφόρων ψυχαῖς.]

Ἐναποκύω, Vicina partui sum, VV. LL. sine exemplo. [Pario in. Basil. M. vol. 3, p. 582, C : Ἐκ τούτου προτιμότερος αὐτοῖς (piscibus) ὁ Πόντος τῶν λοιπῶν ἐστι κόλπων, ὡς ἐπιτήδειος ἐναποκυῆσαι καὶ θρέψαι τὰ ἔγγονα.]

Ἐναπολαμβάνω, Intercipio, Intercludo. Philo V M. 3 [vol. 2, p. 153, 46] : Διότι καὶ τῶν ἡμισφαιρίων ἑκάτερον δίχα τίμνον τὸν ζωοφόρον ἓξ ἐναπολαμβάνει ζῴδια, Intercludit, Turn. A Bud. exp. etiam ἐναποκλείω, Includo, p. 558. [Plato Tim. p. 84, D : Εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ ... ἐναπολαμβάνεται. Aristot. H. A. 6, 37 : Ἐναποληφθείσης ἐν ἀγγείῳ. Id. Probl. 11, 44 : Διὰ τί οἱ χασμώμενοι ἧττον ἀκούουσιν; ἢ ὅτι τὸ πνεῦμα ἐναπολαμβάνουσι; 16, 8 : Ὁ ἀὴρ ... ἐναπολαμβανόμενος ἐν αὐτῇ (τῇ κλεψύδρᾳ). Diodor. 16, 12 : Ἐναπελήφθη μόνος τῷ πλήθει, ubi est var. ἐναπελείφθη. Id. 1, 7 : Τὸν μὲν ἥλιον καὶ τὸ λοιπὸν πλῆθος τῶν ἄστρων ἐναποληφθῆναι τῇ πάσῃ δίνῃ. ă]

[Ἐναπολάμπω, Effulgeo in. Ducang. De invent. cap. S. Joann. p. 240, A. Hase.]

[Ἐναπολαύω, Fruor in. Plut. Mor. p. 824, E : Τὴν τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων ἀσθένειαν, ᾗς ἐναπολαῦσαι ἄμεινόν ἐστι τοῖς εὖ φρονοῦσι καὶ μεθ' ἡσυχίας καὶ ὁμονοίας καταβιῶναι.]

Ἐναπολείπομαι, Derelinquor vel Remaneo in. At act. Ἐναπολείπω, Relinquo in. [Xenocr. 58 : Δυσέκνιπτον ἐν ταῖς χερσὶν ἐναπολείπει ποιότητα. Plut. Mor. p. 91, B : Ἡ ἔχυρα συνεισάγουσα τῷ μίσει φθόνον, ζηλοτυπίαν, ἐπιχαιρεκακίαν, μνησικακίαν ἐναπολείπει, et alibi.]

Ἐναπόλειψις, εως, ἡ, simpl. exp. Reliquiæ. [Theophrast. De sens. 62 : Διαφέρειν τὴν θέσιν καὶ τὴν ἐναπόλειψιν τῶν κενῶν τοῦ σκληροῦ καὶ μαλακοῦ καὶ βαρέος καὶ κούφου. Plut. Mor. p. 134, C : Ὅθεν ἡδονὰ ... λαμβάνουσιν αὐτοὺς, διατάσεις δὲ καὶ πληγαὶ πόρων καὶ πνευμάτων ἐναπολείψεις διαδέχονται, μὴ περιμένουσαι τὰς κατὰ φύσιν ἐξαγωγὰς, ἀλλ' ἐπιπολάζουσαι τοῖς σώμασιν, ὡς ὑπεράντλοις σκάφεσιν κτλ.]

[Ἐναπολήγω, Desino in. Voc. frequentissimum ap. Gregor. Nyss., velut t. 1, p. 132, D; 268, B. 547, D : Τό τε ἀγαθὸν τὸ ἐν ἡμῖν καὶ τὸ κακὸν ταῖς διαδοχαῖς ἀλλήλων ἐναπολήγει, Ita desinunt ut sibi invicem succedant. Item t. 2, p. 372, C; 586, C; 1024, C, aliisque multis ll. Hase.]

Ἐναπόληψις, εως, ἡ, affertur e Theophr. [C. Pl. 2, 9, 3 (?). Fr. 3 De igni § 68 : Ἀὴρ γάρ τις ὁ ψοφῶν κατὰ τὴν ἐναπόληψιν] pro Interclusio, Cohibitio, Conclusio, Bud. [Eust. Opusc. p. 195, 64 : Τοὺς θαλαττίους ἁρπυίας, μηδὲν ὄντας ἀλλ' ἢ λεπτοῦ τινος πνεύματος ἐναπόληψιν.]

[Ἐναπολιθόω, Lapideum facio. Psellus In Cant. Cantic. 2, 11.]

[Ἐναπολιμπάνω, i. q. ἐναπολείπω. Niceph. Blemm. p. 100.]

[Ἐναπόλλυμι, s. Ἐναπολλύω, Perdo in. Xenoph. H. Gr. 3, 1, 4 : Νομίζοντες κέρδος τῷ δήμῳ, εἰ ἀποδημοῖεν καὶ ἐναπόλοιντο. Amphiloch. p. 165 citat Kall.]

[Ἐναπολογίομαι, Defendo, Purgo me in. Æschin. C. Tim. p. 17, 18 : Παραδίδωμι τὴν εἰς ἐμαυτὸν τιμωρίαν ἐναπολογήσασθαι τῇ πόλει πρὸς τοὺς Ἕλληνας.]

[Ἐναπολούω, Abluo in. Athen. 2, p. 43, A : Οὗτος ἐστὶ λιπαρὰ τὰ ὕδατα ὡς μὴ δεῖσθαι τοὺς ἐναπολουμένους (unus -λουομένους) ἐλαίου. Schol. Eur. Phœn. 222 Matth. Const. Manass. Amat. 9, 70 : Αὐτοῖς ἐναπλούσθη τοῖς τῶν Χαρίτων νάμασι, cit. Boiss.]

[Ἐναπολύτος, ὁ, ἡ, Absolutus. G. Lecapen. in Gramm. apud Matth. Lectt. Mosq. vol. 1, p. 62 : Τὸ διατελῶ καὶ τὸ τυγχάνω ἔστι μὲν καὶ μετὰ μετοχῆς, ἔστι δὲ καὶ ἐναπόλυτον. Boisson.]

[Ἐνάπομαγμα, τὸ, Impressa imago. Hermias Schol. in Plat. Phædr. p. 69 : Ὁ δὲ Φ., ἅτε ἔξω τοῦ τείχους τῶν αἰσθητῶν ὁλικῶς προηρημένος ὁδεύειν, τὴν βίβλον ἐπ' ἀριστερᾶς ἔχων καὶ τὰ ἐναπομάγματα τῆς αἰσθήσεως.]

[Ἐναπομαραίνομαι, Marcesco in, Flaccesco in. Matthæi Med. p. 200 : Τὸ δὲ ἐναπομαραίνεται τῷ ἐλαίῳ καὶ τὴν δύναμιν ἀφίησιν εἰς αὐτό.]

Ἐναπομάσσω, s. Ἐναπομάττω, q. d. Intra (aliquid) imprimo, vel In aliquo imprimo. Cujus signif. exemplum habuisti in Ἐκμαγεῖον. Et pass. voce pro eod., ut ἐναπομάττεσθαι τὴν αἰσχύνην Basil. ap. Bud. p. 655. [Plut. Mor. p. 3, F : Καθάπερ γὰρ σφραγῖδες τοῖς ἁπαλοῖς ἐναπομάττονται κηροῖς· 99, B : Τὸν δὲ (σπόγγον) προσ-

πεσόντα θαυμαστῶς ἐναπομάξαι καὶ ποιῆσαι τὸ δέον (spumam equi in pictura). Achill. Tat. 5, 13 : Ἐναπομάττεται τῷ τῆς ψυχῆς κατόπτρῳ. Schol. Aristoph. Ach. 843. « Jo. Chrysost. vol. 6, Hom. 27, p. 226 Sav. : Καὶ ἤθη καὶ ῥήματα γυναικεῖα εἰς τὴν ἑαυτῶν ἐναποματτόμενοι ψυχήν. Idem verbum Heinst. feliciter restituit Alciphroni Ep. 3, 44, ubi leg. docuit : Τὰς μὲν Χάριτας ἐναπομάττεσθαι χεῖρας αὐτῷ, Gratias manus in eo homine abstersisse : v. Wagn. p. 140 et Jacobs. ad Anth. vol. 2, part. 1, p. 392. » Cruzer. ad Plotin. De pulcr. p. 258. || Unde adv. Ἐναπομεμαγμένως, ap. Sext. Emp. l. in Ἐναπεσφραγισμένως cit.]

Ἐναπομένω, Permaneo in. Greg. Naz. : Ἐναπομένης τοῖς ὁρωμένοις, Subsiste et permane in iis quæ oculis cernuntur. [Heliod. 1, 15 : Εἰ δὲ ἐναπομείνειεν, ὃ μὴ γένοιτο, δεύτερος ἔσται, φασὶ, πλοῦς. Cod. Venet. ἐπιμείνειεν. Boiss. Clem. Alex. Strom. 1, p. 332 : Ἐνδιατρίβειν καὶ ἐναπομένειν τῇ κοσμικῇ παιδείᾳ. Hemst. Dionys. Areop. De div. nom. 2, p. 319, D : Καθαρὸν ἕξει καὶ σαφῆ καὶ ἐναπομένοντα τὸν τύπον. Eust. Opusc. p. 189, 59 : Οὐχ ὥστε μὴν καὶ ἐναπομένειν καὶ νικᾶσθαι εἶναι. Alia constr. ἐναπομένειν πρὸς τὴν ὁρμήν, quod Impetere detrectent, vertit Int., Mauric. Strateg. p. 73. L. Dind.]

[Ἐναπόμιξις, εως, ἡ, Demissio. Theophr. C. Pl. 6, 3, 1 : Ὅτι δ' ἐναπομίξει πως ὁ χυμὸς καὶ ἡ ὀδμὴ, καὶ ἐκ τῶνδε φανερόν. Οὐδὲν γὰρ φαίνεται τῶν ἁπλῶν ἔχειν χυμὸν οὐδ' ὀδμὴν, ἐὰν μὴ λάβῃ μῖξιν (μίξει gigni χυμὸν his dicit etiam in seqq.)· 2 : Ἅμα δὲ καὶ οὐκ ἄλογον, εἴπερ τῇ τοῦ γεώδους ἐναπομίξει γίνεται χυμός. Sed v. Ἐναπόμορξις.]

[Ἐναπομόργνῡμι.] Ἐναπομόργνυμαι, Imprimo, Inuro. Synes. Joanni [Epist. 44 extr.] : Θιγγάνων γὰρ ἡμῶν ἐναπομόρξῃ τὴν προστροπὴν, Nos enim tangens, inures piaculum; vel, ut Bud. interpr. liberius : Si enim me tangeres, contagione reatus me inficeres et contaminares. [Porphyr. ap. Stob. Ecl. phys. 1, 52, p. 1040 : Ἐκ τῆς προσπαθείας ἐναπομόργνυται τύπος τῆς φαντασίας εἰς τὸ πνεῦμα.] || Abstergo, Detergo. Nam ἐναπομόργνυσθαι exp. non solum ἐναποτυπῶσαι et ἀναμάττεσθαι, sed etiam ἀποψήσασθαι ex Polluce [6, 92]. Suidæ autem ἐναπομόργνυσθαι est ἐναποψῆσαι et ἐναπομάττειν in quodam loco Aristoph. [Ach. 843.] Sed et ἐναπομόργνυσθαι alicubi esse vult i. q. ἐναποτίθεσθαι. [Apsines in Rhett. Gr. Ald. vol. 1, p. 718 : Ταῦτα ἀπεργάσεται τὸ μεμνῆσθαι κινουμένης ἀεὶ καὶ βάθος λαμβανούσης διὰ τῆς κινήσεως τῆς ἐναπομορχθείσης φαντασίας εἰς τὴν τῆς ψυχῆς ὑποδοχήν. Walz.]

Ἐναπόμορξις, εως, ἡ, Abstersio s. Detersio in, qua videlicet aliquid in aliud detergitur. Theophr. H. Pl. 6, 1, [1] : Χυλὸς [χυμὸς] μὲν, ἡ τοῦ ξηροῦ καὶ γεώδους τῷ ὑγρῷ ἐπαπόμορξις· ἡ [ἡ] τοῦ ξηροῦ διὰ τοῦ ὑγροῦ διήθησις. Ubi tamen sunt qui leg. putent ἐναπόμιξις. [Ita cod. Urbinas a pr. manu, ut videtur. Nunc ἐναπόμορξις cum aliis. Quod restituendum etiam l. in Ἐναπόμιξις cit.]

[Ἐναπομορφόω, Deformo. Const. Porphyrog. De imagg. Edess. p. 76. Boiss.]

[Ἐναπομώσσομαι s. Ἐναπομύττομαι, Emungor in. Plut. Mor. p. 1128, B : Ἐναπομύττισθαι ταῖς παροψίσιν.]

[Ἐπαπονεκρόω, Occido in. Basil. vol. 1, p. 285, A.]

Ἐναπονίζω, Abluo in : cujus pass. [med. Abluo me] affertur ex Herodoto [1, 138 : Ἐς ποταμὸν δὲ οὔτε ἐνουρέουσι οὔτε ἐμπτύουσι, οὐ χεῖρας ἐναπονίζονται· 2, 172 : Ποδανιπτὴρ, ἐν τῷ ... τοὺς πόδας ἑκάστοτε ἐναπονιζέατο. Aor. Pausan. 9, 30, 8 : Τὰς γυναῖκας ἐναπονίψασθαί οἱ (fluvio) θελῆσαι τὸ αἷμα. Cit. Wakef. Verbale Ἐναπονιπτέον, Pollux 10, 77. Idem 76 citat locum Polyzeli, qui habet verbum ἐναπονίψεις.]

[Ἐναποξέω, Abrado in. Theod. Prodr. Rhod. 4, p. 177 : Οὕτως ἐναπέξεστο πρὸς κάλλος τόσον ἡ συνθρυβεῖσα φιάλη. Elberl.]

[Ἐναποξύω, idem q. ἐναποξέω. Clem. Al. Strom. 6, 15, p. 800 : Εἶτα ἐναποξύεται τὸ στέλεχος κατ' ὀφθαλμὸν ἴσον τῇ περιγραφῇ. ῡ]

[Ἐναποπάτέω, Ventrem exonero in. Aristoph. Pac. 1227 : Ἐναποπατεῖν γάρ ἐστ' ἐπιτήδειος πάνυ (thorax).]

[Ἐναποπήγνῡμι, Infigo. Athan. vol. 1, p. 548 ed. Commel. Kall.]

[Ἐναποπλέω, Enavigo in. Constant. Adm. imp. in Band. Imp. Or. vol. 1, p. 60, D : Ῥίπτοντες αὐτὰ (τὰ μονόξυλα) εἰς τὸν ποταμὸν ... εἰσέρχονται καὶ αὖθις ἐναποπλέουσιν. L. Dindorf.]

[Ἐναποπλήττω, Percello. Greg. Nyss. t. 2, p. 1079, B : Ἐγὼ δὲ τούτοις ἐναποπλαγεὶς τὴν διάνοιαν. Hase.]

[Ἐναποπλύνω, Abluo in. Aristot. De sensu c. 4 : Οἱ ἐναποπλύνοντες ἐν τῷ ὑγρῷ τὰ χρώματα. L. D. Pausan. 3, 25, 5 : Μεμιασμένην ἐναποπλύνασα ἐσθῆτα. Wakef. Eust. Opusc. p. 194, 77 : Τὸν ὅμοιον ἐκματτομένη χυμὸν ἐναποπλυνόμενον στέγει ἑαυτῇ· 308, 40 : Καὶ τὴν ὀπώραν ταύτην ἐναποπλύνεσθαι λέγεις εἰς ὡραϊσμόν. ῡ]

Ἐναποπνέω, εὔσομαι, Expiro in, Immorior. Gaza ἐναποπνεῖν σπουδῇ dixit pro eo quod Cic. De sen. In studio mori. Similem usum habet ἐναποψύχειν ap. Eust. [Diodor. 13, 5 : Ὅπως ταῖς πατρῴαις οἰκίαις ἐναποπνεύσωσι. Lucian. Harmon. c. 2 : Ὅτι τοπρῶτον ἠγωνίζετο, φιλοτιμότερον ἐμφυσῶν, ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ, In ipsam quasi tibiam exspiravit, Gesn. Marc. Antonin. 5, 4 : Ἐναποπνεύσας τούτῳ, ἐξ οὗ καθ' ἡμέραν ἀναπνέω. Plut. Cor. c. 33 extr. : Κομίζετε πρὸς ἐκεῖνον (nos, matrem et uxorem), εἰ μηδὲν ἄλλο, ταῖς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἱκεσίαις ἐναποπνεῦσαι δυναμένας.]

[Ἐναποπνίγω, Suffoco in. Athen. 7, p. 325, D : Ἐὰν ἐναποπνιγῇ τρίγλη ζῶσα ἐν οἴνῳ. Hemst. Ἐναποπνιγεῖσαι, de muscis unguento suffocatis, Greg. Naz. Or. 53, p. 763. Strano. Euseb. H. E. p. 165. Kall. Eumath. Ism. 4 extr., p. 146 : Καὶ ὁμοῦ καταλύσαν (τὸ δάκρυ) τοὺς λογισμοὺς ἐναπέπνιξε. Boisson. Iamblich. ap. Phot. Bibl. p. 244 : Ὁ μηνυτὴς ἐναποπνίγεται τῷ ποταμῷ. Tzetz. Hist. 4, 379 : Εἰς τὸν ῥηθέντα ποταμὸν συρεὶς ἐναπεπνίγη. Eust. Opusc. p. 177, 68 : Τούτοις δὲ ἐναποπέπνυται. ῡ]

[Ἐναποπτύω, Evomo in. Germ. Cpolit. Orat. p. 439, B Grets. Hase.]

[Ἐναπορέω vox suspecta ap. Polyb. 29, 11, 6 : Βραχὺν χρόνον ἐναπορήσας. « Alias ἐπαπορεῖν amat. » Schweigh.]

[Ἐναπορρήγνῡμι, Abrumpo in. Theod. Prodr. De sapientia p. 11, F; Vita S. Abercii inedita. Boiss.]

[Ἐναπορρίπτω, Dejicio in, Jaculor in. Diosc. Parab. 1, 71. Philostorg. Hist. Eccl. 7, 15, p. 520, 21 : Οἱ δὲ πλεῖστοι τῶν ἱστοροῦντων εἰς τὸν κύριον ἡμῶν ... ἑκάτερον γράφουσιν ἐναπορρῖψαι (τὸ αἷμα). Euseb. H. E. p. 298 citat Kall. « Hoc verbo eleganter utitur Phot. Bibl. cod. 191, ut significet Prudentem et scitam negligentiam illam, qua scriptor orationem suam ita ornat, et virtutibus quibusdam dictionis instruit, ut tamen, qui legant, non possint studii et artificii vestigium deprehendere. Contrarium est τὸ ἐπιτηδεύειν, τὸ ἐπιτήδευμα. Locus Photii ita se habet (p. 154, 6) : Τὸ ἐμφατικὸν ὥσπερ ἐναπορρίπτει, μηδεμίαν ἐναῤῥιπὶς ἐπιτηδεύματος ἔννοιαν. » Ernest. Lex. rhet.]

[Ἐναποσβέννῡμι, s. Ἐναποσβεννύω, Exstinguo in. Heliodor. 1, 15 : Ἐναπεσβέσθη τὰ τῆς ἐπιθυμίας. Jo. Lydus De ostentis p. 54. Boiss. Aristot. Meteor. 2, 8 med. : Τὸν ψόφον ἐναποσβεννυμένου (τοῦ πυρὸς) καὶ τὴν σίξιν. Cassii Probl. 31 : Τῷ αἵματος ἐναποσβεννυμένου. Geopon. 7, 12, 8. Verbale Ἐναποσβεστέον, Clem. Alex. Pæd. 1, 7, p. 204. Kall.]

[Ἐναποσημαίνω, Imprimo. Plutarch. Cim. c. 2 : Ἐναποσημαίνειν τῇ ἱστορίᾳ. Clem. Alex. Strom. 6, p. 792 : Καθάπερ τῷ Μωυσεῖ ... ἐπίχροιά τις ἐπεκάθιζε τῷ προσώπῳ διεδοξασμένη, οὕτω καὶ τῇ δικαίᾳ ψυχῇ θεία τις ... δύναμις ... ἐγχριμπτομένη, οἷον ἀπαυγάσματος νοεροῦ καθάπερ ἡλιακῆς ἁλίας ἐναποσημαίνεταί τι. Philostr. Imag. 2, p. 836 : Τὴν ἁρμονίαν τῶν ὀρῶν ἐναπεσημήνατο τοῖς τιμήμασιν.]

[Ἐναποσκηπτικὸς, ἡ, ὄν, Ingruens. Cassius Probl. 15, πυρετὸς, opp. ἀναξηραντικῷ.]

[Ἐναποσκήπτω, Irrumpo, Ingruo. Orig. 3, p. 474. Angl. Cassii Probl. 30 : Ἐναποσκηπτούσης τῆς φλεγμονῆς.]

[Ἐναπόσκηψις, εως, ἡ, Bekk. An. p. 455 (?). Kall.]

[Ἐναποσκιῤῥόω, Induro in. Jo. Chrys. Or. in Dav. et Saul. 1, vol. 8, p. 10 : Ὅταν χρονία τις καὶ σκληρὰ φλεγμονὴ τοῖς σώμασιν ἐναποσκιῤῥωθεῖσα τύχοι. Seager.]

[Ἐναποσκοπέω, Intueor. S. Gregentius fol. 195, A.]

[Ἐναποσμήχω, Penitus abstergeo. Jo. Chrys. vol. 7, p. 691 : Τοιαῦτα ἐπιτιθέτω τὰ φάρμακα πρότερον ... οἷα

τὴν τῆς ἁμαρτίας φύσιν ἐναποσμήχειν δύναται. Seager. Est simpliciter, In quibus abstergeri possit.]

[Ἐναποστάζω, Destillo in, Stillo. Liban. vol. 4, p. 582, 4 : Αἱ χεῖρες τοῦ λύθρου ἐναποστάζουσι. Hemst. Phot. Bibl. cod. 128, p. 96, 1 : Μέλας τι τερπνὸν χωρὶς ἐμφανοῦς ὠδῆς τοῖς ὠσὶν ἐναποστάζειν τῶν ἀκροατῶν.]

[Ἐναποστηρίζομαι, Innitor. Hippocr. De rat. vict. p. 397, 39 : Ὅκόταν ... ἐς τὴν γλῶσσαν ἐναποστηρίζωνται (venæ). Jo. Stob. Ecl. phys. 1, 26, p. 528 : Διογένης κισηροειδῆ τὸν ἥλιον, εἰς ὃν ἀπὸ τοῦ αἰθέρος ἀκτῖνες ἐναποστηρίζονται, Infiguntur.]

[Ἐναποστίλβω, Intus splendeo s. niteo. Jo. Chrys. Ad Theodor. 1, vol. 6, p. 60, 44 : Οὗτος ἀγώτερος ἐκείνου ὁ ναός· οὐδὲ γὰρ χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ, ἀλλὰ τῇ τοῦ πνεύματος ἐναποστίλβει χάριτι. Seager. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 428, 3 : Ὀρνίθων πτερὰ, οἷς τὸ φαιδρὸν ἐπήνθει καὶ τὸ διαυγὲς ἐναποστίλβει. Boiss.]

[Ἐναποσφάττω, Obtrunco in. Joseph. B. J. 5, 13, 1 : Ὁ μὲν οὖν ἐν ὄψει φονευθεὶσιν ἐναπεσφάγη τοῖς παισίν. Cod. ἐπεσφάγη. Leo Diac. 6, 12 extr. : Ὁ Σκύθης, ἅμα τῷ ἵππῳ κατενεχθείς, ... ἐναποσφάττεται.]

[Ἐναποσφηνόω, Impingo veluti cuneum. Jo. Chrys. Hom. 25, vol. 5, p. 153, 11 : Ὅταν μέλλωσι (medici) σεσηπότα τέμνειν μέλη ἢ λίθους τοῖς πόροις ἐναπεσφηνουμένους ἐξέλκειν. Seager.]

[Ἐναποστρίγγω, Astringo, Constringo. Athan. Append. 95. Kall. Eust. Opusc. p. 167, 14 : Σύμβολον γέγονεν εἰρκτῆς μὲν τὸ στενὸν δόξαι, ἣν ἔτριψας, πόνοις σεαυτὸν ἐναποστρίγγων εἰς ἀρετήν.]

[Ἐναποσφραγίζω, Exprimo in, Imprimo. Joseph. De Macc. c. 15, p. 515 : Ὧ τίνα τρόπον ἠθολογήσαιμι φιλότεκνα γονέων πάθη, ψυχῆς τε καὶ μορφῆς ὁμοιότητα εἰς μικρὸν παιδὸς χαρακτῆρα θαυμάτιον ἐναποσφραγίζοντα. Achill. Tat. 5, 13 : Ἡ τοῦ κάλλους ἀπορροὴ δι' ἀρχαιῶν ἀκτίνων ἐπὶ τὴν ἐρωτικὴν ἑλκομένη καρδίαν, ἐναποσφραγίζει κάτω τὴν σκιάν. Medio, Mihi imprimo, Clem. Al. Protr. p. 84 : Ἐναποσφραγισαμένους τῇ ψυχῇ· Str. 2, p. 240; 7, p. 857 extr. Cum ἐναπομάττειν et ἐναποτυποῦν conjunctum ap. Diog. L. 7, 46, 50, Sext. Emp. p. 723, 20, indicat Hemst. « V. annot. ad Plotin. Enn. 3, 6, 3, p. 306, C. » Creuzer.]

[Ἐναποσφράγισμα, τὸ, Impressum sigillum. Clem. Al. Str. 2, p. 487 : Τὰ πάθη ... εἶναι ... οἷον ἐναποσφραγίσματα τῶν πνευματικῶν δυνάμεων, πρὸς ἃς ἡ πάλη ἡμῖν. Hemst.]

[Ἐναποσφραίνω, Synes. p. 145, ut leg. videtur pro ἐναποφρ. Angl.]

[Ἐναποσώζω, Conservo in. Theod. Prod. in Notit. Mss. vol. 8, p. 118 extr. : Ἡ παρειὰ ... ταῖς εἰσοχαῖς καὶ κοιλίαις τῆς ἀρχαίας ὤχρας τὸ πλέον ἐναποσώζουσα. Boiss.]

[Ἐναποτἀμιεύω, Recondo in. Euthym. Zig. in Matthæi Lectt. Mosq. vol. 1, p. 12 : Τὸ γλωσσόκομον δὲ ἦν βαλάντιον ἐν ᾧ τὰ προσαγόμενα χάριν τῶν πενήτων ἐναπεθησαυρίζοντο. Ὧν δὲ βαλαντιοφύλαξ (Judas) ἐβούλετο καὶ τὸ τίμημα τοῦ μύρου ἐναποταμιευθῆναι τῷ βαλαντίῳ, ἵνα δύναιτο κλέψαι. Boiss.]

[Ἐναποτάσσω, Impono. Constant. Logoth. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 738, 6 : Ἄλλον ἑαυτὸν ἅπασιν ἐναποτεταγμένος. Hase.]

[Ἐναποτείνω, Extendo. Schol. Thuc. 5, 85 : Συνεχοῦς ῥήσεως γινομένης καὶ ἐναποτεινομένου λόγου. Menrham. Orig. C. Cels. 348. Angl.]

Ἐναποτελέω, Perficio s. Efficio in; aliis Efficio, Reddo, ex Alex. Aphr. Probl. 1, [134 : Πρὸς τὸ ποιὸν καὶ ποσὸν τῆς φωνῆς ... καὶ τὸ ποιὸν καὶ τὸ ποσὸν τοῦ ἤχου ἐναποτελεῖται. Villois. Anecd. vol. 2, p. 182, quod exhibuerat, Ὅθεν καὶ ἕως νῦν βάπτας φαμὲν τοὺς τὰ διυστῶτα καὶ διερραγμένα ἱμάτια εἰς ἓν συνάγοντας καὶ ὑγιές τι ἐναποτελοῦντας, Bekk. Anecd. p. 766, 22, scripsit ἐν ἀποτ. Angl.]

[Ἐναποτέμνω scriptura vitiosa ap. Strab. 2, p. 127, a Wakef. cit.]

[Ἐναποτήκω, Liquefacio in. Galen. vol. 13, p. 40 : Ἐναποτήξαντες αὐτῷ τῷ ἐλαίῳ) χίνιον στέαρ.]

Ἐναποτίθημι, Depono in. Bud. ἐναποτίθεμαι interpr. Ibi depono et relinquo : afferens e Galeno 11 Meth. Med., de caroticis : Ἰσχυρὰν δὲ καὶ δύσλυτον ἐναποτίθεται δύξιν ἐν τῷ κάμνοντι, i. e., inquit, ἐγκαταλιμπάνει. [Diodor. Exc. vol. 2, p. 569, 13 : Οἱ προσήκειν τὴν ὀργὴν εἰς ἀναίσθητον σῶμα ἐναποτίθεσθαι. Dio Cass. 73, 10 : Τὴ ξίφη ἐς τοὺς κοιλεῶνας ἐναπέθεντο.]

[Ἐναποτίκτω, Pario in. Theoph. Sim. Hist. p. 29; Jo. Climac. p. 184. Boiss. Var. script. ap. Thucyd. 3, 194, sed falsa. Figurate Photius cod. 125, p. 94, 28 : Κατὰ τῆς ἀϊδίου κινήσεως, ἣν Ἀριστοτέλης δεινότητι λογισμῶν ἐναπέτεκεν. L. Dind.]

[Ἐναποτιμάω. Demosth. p. 1253, 9 : Τὸν δὲ Μάνην, δανείσας ἀργύριον Ἀρχεπολιδι τῷ Ηιραιεῖ, ἐπειδὴ οὐχ οἷός τ' ἦν αὐτῷ ἀποδοῦναι ὁ Ἀρχέπολις οὔτε τὸν τόκον οὔτε τὸ ἀρχαῖον, ἅπαν ἐναπετίμησεν αὐτῷ, In æstimationem accepit, *a pris en payement*, interpretatur Vales. ad Harpocrat. s. Ἐντιμᾶτο, p. 60. Sed hoc esset ἐναπετιμήσατο. Activum autem est Loco pecuniæ in rationem referendum do. Pass. Dio Cass. 41, 37 : Τὰ ἐνέχυρα πρὸς τὴν ἀξίαν ἐναποτιμηθῆναι ἐκέλευσε.]

Ἐναποτίνω [Ἐναποτίνω], Persolvo in. [Aristoph. Av. 38 : Αὐτὴν μὲν οὖν μισοῦντ' ἐκείνην τὴν πόλιν τὸ μὴ οὐ μεγάλην εἶναι φύσει κεὐδαίμονα καὶ πᾶσι κοινὴν ἐναποτῖσαι χρήματα.]

Ἐναποτύπόω, Imprimo, i. q. ἐναπομάττω. [Hierocles p. 300. Wakef. Euseb. H. E. 90. Plut. Mor. p. 3, E : Καθάπερ σφραγῖδες τοῖς ἁπαλοῖς ἐναπομάττονται χροιᾶς, οὕτως αἱ μαθήσεις ταῖς τῶν ἔτι παιδίων ψυχαῖς ἐναποτυποῦνται. Verbale Ἐναποτυπωτέον, Clem. Alex. Pæd. 3, 11, p. 289, 9. Kall.]

[Ἐναπουρέω, Immingo, Philostorg. H. E. 7, 10, p. 517, 34 : Τῷ θυσιαστηρίῳ ἐνεκελγαίνων ἐναπούρησε. M. D. M.]

[Ἐναποφαίνω, vitiosa scriptura ap. Liban. vol. 4, p. 182, 23 : Πολὺ εὐτυχέστερος ἡμῶν ... ἐναπέφηνεν. Sed ibi legendum ἀναπέφηνε. Hemst. Inter eadem variatur ap. Ælian. N. A. 13, 6.]

[Ἐναποφέρω, Perfero in. Anon. De invent. cap. S. Joann. Actt. SS. Junii t. 4, p. 734, 54 : Τῇ βασιλίδι (ad regiam urbem) ὧρον ἀξιόθεον ταύτην ἐναποφέρουσιν. Hase.]

[Ἐναποφράττω, Obstruendo includo. Constant. Porphyrog. De admin. Imp. C. 28, p. 1000. Boisson.]

[Ἐναποφῦσάω, Const. Manass. Chron. vs. 413. Boiss.]

[Ἐναποχέω, Infundo. Schol. Lucian. Lexiph. c. 3, p. 325. Ἐναποχέομαι, med. Effundo, Phot. C. Manich. ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 2, p. 263 : Ὅσοι τὰς παλαμναίους χεῖρας κατὰ ... ἐπανετείναντο καὶ ὅσοι κατ' ἐκείνων ... τὴν αἱμοβόρον λύσσαν ἐναπεχέαντο.]

[Ἐναποχράομαι, Abutor in. Demosth. p. 218, 4 : Ἀλλ' ὡτυχοῦσιν, ὅτι ἐναποχρῶνται τῇ ὑμετέρᾳ ῥᾳθυμίᾳ.]

[Ἐναποψάω, Abstergeo in. Schol. Aristoph. Ach. 843 in Ἐναπομάσσω cit.]

Ἐναπόψησις, εως, ἡ, q. d. Abstersio. [Favor. p. 77.]

Ἐναποψύχω, Flatum emitto in, Flatum et crepitum ventris emitto in. Hesiod. Op. fin. : Μηδ' ἐπὶ κρουνῶν οὐρεῖν, μάλα δ' ἐξαλέασθαι, Μηδ' ἐναποψύχειν· τὸ γὰρ οὔτοι λωΐτον ἐστι. Ubi tamen quidam interpr. Excrementa ventris ejicias in fontes, s. Incaces, ἐναποπάτει. Ita enim et Moschop. accipit, et Proclus, qui tamen ἀποψύχειν exp. non solum ἀφοδεύειν, sed etiam ἀποπνευματίζειν : nec non ἀναψύξεως χάριν τοῦ σώματος τοῖς ποταμίοις ῥεύμασιν ἵστασθαι, nec non ἀποπλύνειν vel ἀπονίπτειν. || Porro ut ἀποψύχειν, ponitur interdum pro ἀποπνεῖν, Expirare s. Efflare animam, ita ἐνεψύχειν, pro ἐναποπνεῖν, Expirare et efflare animam in, i. e. ἐναποθνήσκειν, Immori. Cujus verbi usum imitans Bud. dixit, Ἐναποψύξαι δέδοκταί μοι καὶ τούτοις, Decrevi et his immori. [Inscr. epigr. Polyæni Anth. Pal. 9, 1 : Εἰς ὁρκάδα, ἣν ἐθήλασεν ὄρις, ὅθεν πῶν ὁ νεβρὸς ἐναπέψυξεν. Legitur etiam in l. Dioclis incertæ scripturæ in Matthæi Med. p. 35 : Ἐφὰ δὲ ὅταν γένηται, ζώντων ἔτι τῶν ὑγρῶν ἐξαίρειν (l. ἐξαιρεῖν) ἐκ τῶν ἀγγείων καὶ μὴ βρέχειν ἐναποψυχομένους.]

Ἐνάπτω, Alligo, Adalligo. Item Illigo. Suid. ἐνάπτοντες exp. ἐκδεσμοῦντες, Alligantes, in hoc l. : Τὰς σχεδίας τις τὰ περὶ τὸ χεῖλος πυκνότατα τῶν δένδρων ἐνάπτοντες. [Xenoph. Ven. 6, 8 : Εἰς δὲ τὸν περίδρομον ἐναπτέτω λίθον. Schweigh. Lex. Polyb. : « Εἰς τὰ δένδρα ἐνάπτοντες τὰ ἐπίγυα, 3, 46, 3, ubi alii ἀνάπτοντες. Ῥύματα ταῖς σχεδίαις ἐνῆψαν, ib. 5. » Plut. Mor. p. 550, D : Πάντων καλῶν ὁ θεὸς ἑαυτὸν ἐν μέσῳ παράδειγμα θέμενος, τὴν ἀνθρωπίνην ἀρετὴν, ἐξομοίωσιν οὖσαν ἀμω-

γέπως πρὸς αὐτὸν, ἐνδίδωσι τοῖς ἕπεσθαι θεῷ δυναμένοις.] Basil., de vipera illa cujus mentio fit Act. Apost.: Οὐχ' ὁρᾷς ὅτι φρυγανιζομένῳ τῷ Παύλῳ ἐνάψας ὁ ἔχις, οὐδεμίαν προσετρίψατο βλάβην, Quum se illigasset Paulo. Ἐνάπτειν Bud. exp. etiam Innectere, Committere, Adjungere. [Insero. Nicomach. Harmon. p. 9: Παρέθηκεν ὀγδοόν τινα τόνον μεταξὺ μέσης καὶ παραμέσης ἐνάψας.] || Et pass. Ἐνάπτομαι pro Alligor, Annector. Item Committor, Coagmentor: unde, Θώρακος κύτει ἐνημμένῳ, Aristoph. [Pac. 1225], Commisso, Coagmentato. [Ὑποδήματα σπαρτίοις ἐνημμένα, Athen. 5, p. 220, B. Hemst.] || Est ἐνημμένος et Indutus; ut ap. Eund. [Nub. 72, Eccl. 80]: Διφθέραν ἐνημμένος. [Ran. 430: Ἀεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον· Av. 1250: Παρδαλᾶς ἐνημμένους. Herodot. 7, 69: Αἰθίοπες δὲ παρδαλέας τε καὶ λεοντέας ἐναμμένοι. Strab. 15, p. 719: Ἐνημμένους νεβρίδας ἢ ὁρκάδων ὁράς.] Sic et ἐνῆπται ap. Lucian. [Herc. c. 1]: Καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος. [Δορὰς παρδαλίων ἐνῆπτο τοῖς ὤμοις, Philostr. Her. p. 724, 36. Hemst. Cornut. N. D. c. 27: Νεβρίδα αὐτὸν ἐνῆφθαι.] Sed et ἐναψάμενος ead. signif. ap. [Aristoph. fr. Danaid. ap. Athen. 2, p. 57, A: Ὁ χορὸς δ' ὠργεῖτ' ἂν ἐναψάμενος δάπιδας καὶ στρωματόδεσμα· Perictyon. Stob. Fl. vol. 3, p. 118: Ἄστρων τὰ οὐρανὸς ἐναψάμενος ἀμφιχορεύει] Eund. [Timon. c. 6]: Ἐναψάμενος διφθέραν ἐργάζομαι τὴν γῆν. [Alciphr. Ep. 3, 70; Dio Chrys. vol. 1, p. 231, et passim; Diog. L. 5, 21 (?). Wakef. Eurip. Ion. 1491: Παρθένια δ' ἐμᾶς ματέρος σπάργαν' ἀμφίβολά σοι ταῦ' ἐνῆφα (ἀνῆψα), Indui. Seager. Ἥρας ἐνημμένης αὐτῷ, Philostr. Imag. p. 867. Alia Wessel. ad Diodor. 1, 11. Cum ἀνάπτεσθαι confunditur Anth. Pal. 6, 172, 4: Κισσωτὴν στέρνοις νεβρίδ' ἀναπτομένη. || Metaph. Eudocia p. 29: Ἔφερε γὰρ αὐτὴν, φασὶν, ἐναπτόμενος εἰς μνήμην.]

Ἐνάπτομαι, Tango, Attingo. Aristot. Metaph. 1, [7, ubi ἡμμ.]: Οὗτοι δὲ δὴ πάντες τῆς τοιαύτης αἰτίας ἐνημμένοι εἰσὶ, pro Attigerunt hujusmodi genus causæ. Et paulo post, ἥψαντο pro eodem dicit, Οὗτοι μὲν οὖν ταύτης τῆς αἰτίας ἥψαντο μόνον. Bud. [Polyb. 16, 15, 5: Τοὺς πολεμίους τὰς πεντήρεις ἐνάψασθαι. Scrib. ἀνάψασθαι. Idem vitium Diod. 14, 64 exemit Wessel. L. D. Sext. Emp. Adv. phys. 9, 63, p. 566: Πάρεστι τὴν ποιητικὴν ὁρᾶν μηδὲν μέγα μηδὲ λαμπρὸν ἐφέρουσαν, ἐν ᾧ μὴ θεός ἐστιν ὁ τὴν ἐξουσίαν καὶ τὸ κράτος τῶν γινομένων πραγμάτων ἐνημμένος. Hemst. Scribendum hic quoque ἀνημμένος, cujus verbi cum κράτος, ἀρχὴ, ἁγεμονία conjuncti exx. v. ap. Wessel. l. c. L. Dind.]

Ἐνάπτω, Incendo. Ἡ σχίζα γοῦν ἐνημμένη, Aristoph. [Pac. 1031. Sophocl. fr. in Γράβιον cit. L. D. Anon. ap. Suid. v. Σκυταλίδες: Καὶ οἱ μὲν ἀνεῖδοσαν ἐνάπτοντες (tædas). Hemst.]

[Ἔναρ. V. Ἔνας.]

Ἔνᾶρα, Spolia, Exuviæ, σκῦλα, λάφυρα. Hom. Il. Z, [480]; Θ, [535]: Ἔναρα βροτόεντα, quæ Leonidæ λάφυρα αἱματόεντα in Anthol. Z, [480]: Φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα Κτείνας δήϊον ἄνδρα· Θ, [535]: Χαλκῷ δηώσας, ἔναρα βροτόεντα φέρωμαι· P, [13]: Χάζεο· λείπε δὲ νεκρὸν, ἔα δ' ἔναρα βροτόεντα. Hesiod. quoque Scut. [367]: Αἰπὺν ἔναρα βροτόεντα. Hesych. ἔναρα exp. etiam ὅπλα: sed restringendum id esse puto ad Arma, quibus spoliatus hostis fuerit. [Soph. Aj. 177: Κλυτῶν ἐνάρων. Meleag. Anth. Pal. 6, 163, 6: Οἷάπερ οὐκ ἐνοπᾶς, ἀλλὰ χορῶν ἔναρα.]

[Ἐναραιφόρος, ὁ, Enaræphorus, heros, Pausan. 3, 15, 1. Ἐνάρσφορον Ἱπποκόωντος memorat Plut. Thes. c. 31, qui vitiose Ἐμάρσφορος scribitur in libris Apollod. 3, 10, 5, 1. Conf. Ἐναρφόρος. L. Dind.]

[Ἐναράομαι, Imprecor. Acta S. Philoromi 159 Combef. Bonss. Origen. Cat. in Jerem. t. 2, p. 364, E. Hase.]

[Ἐναρείσκω, Apto in, Insero. Hom. Od. Φ, 45: Ἐν δὲ σταθμοὺς ἄρσε· Ε, 236: Αὐτὰρ ἐν αὐτῷ στειλειὸν περικαλλὲς ἐλαΐνου, εὖ ἐναρηρός. Arat. 453: Πάντα... οὐρανῷ εὖ ἐνάρηεν. Suid.: Ἐνῆρεν, ἐφήρμοσεν (ἐνήρμοσαν Hesych.) ex Il. Ξ, 167, ubi ἐπῆρε. Ceterum forma præsentis fingenda fuit, quæ supra posita est, quamquam ejus formæ nulla nisi in imperf. exx. sunt.]

Ἐνᾰράσσω, s. Ἐναράττω, ἄξω, Illido. Pausan. Messen. [4, 13, 1]: Οἱ κριοὶ ἐπὶ τὸν βωμὸν αὐτόματοι καὶ βίᾳ τὰ κέρατα ἐναράξαντες, ἀποθνήσκουσι [ὑπὸ τῆς πληγῆς]. Bud. [Philostr. Imag. 1, p. 783: Τοὺς καλάμῳ θηρῶντας, ἢ κύρτῳ τεχνάζοντας, ἢ εἴ τις ἀνιμᾷ δίκτυον, ἢ ἐναράττει τρίαιναν. Appian. Civ. 5, 98 extr.: Οὔτε κῶπαι κατεῖχον οὔτε ἄγκυραι, ἀλλ' ἐς ἀλλήλας ἢ ἐς τὰς πέτρας ἐνηράσσοντο αἱ νῆες.]

Ἐναραφόρος, ὁ, ἡ, Hesychio σκυλοφόρος, sed alphabetica series postulat scribi ἐναροφόρος. Ἐναρφόρος, per sync. pro ἐναροφόρος, Spolia ferens, Exuvias ferens, q. d. Exuvifer. E consequenti autem, Bellicosus, Strenuus bello. Etym. [Hesiod. Sc. 192: Ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ἐναρῥόρος οὖλιος Ἄρης, ubi sunt varr. ἐναριφόρος, ἐναροφόρος, ἐναρσφόρος. Quarum postrema commendata videri potest iis quæ attulimus in Ἐναραιφόρος.] Et Ἐναρηφόρος pro eod. [Anthol. Plan. 4, 72: Ἄλλον ὑπὲρ νίκας ἐναρηφόρον ἐνδοθι Σούσων ὁ θρασὺς ἀνστήσει Μῆδος ἀνακτι τύπον.]

Ἐνάργεια, ἡ, Evidentia, Illustratio, [Perspicuitas, Gl.], ut Cic. et Quintil. interpr. Demetr. [Eloc. § 215]: Γίνεται δὲ ἐνάργεια, πρῶτον μὲν ἐξ ἀκριβολογίας καὶ τοῦ παραλείπειν μηδὲν, μηδ' ἐκτέμνειν. [De imaginis ad vivum expressæ veritate Plato Polit. p. 277, C: Ἀτεχνῶς ὁ λόγος ἡμῖν ὥσπερ ζῶν τὴν ἔξωθεν μὲν περιγραφὴν ἔοικεν ἱκανῶς ἔχειν, τὴν δὲ οἷον τοῖς φαρμάκοις καὶ τῇ συγκράσει τῶν χρωμάτων ἐνάργειαν οὐκ ἀπειληφέναι πω. Philostr. jun. Imag. p. 880: Τὸ δὲ καὶ μυκωμένων (τῶν βοῶν) ὥσπερ ἀκούειν ἐν τῇ γραφῇ, καὶ τὸν ποταμὸν κελαδοῦντα εἶναι δοκεῖν, παρ' ὃν οἱ βόες, πῶς οὐκ ἐναργείας πρόσω; Similiterque Polyb. 3, 54, 2, de Hannibale copiis suis Italiam de Alpium cacuminibus ostentante: Ἐπειρᾶτο παρακαλεῖν, μίαν ἔχων ἀφορμὴν εἰς τοῦτο τὴν τῆς Ἰταλίας ἐνάργειαν· οὕτω γὰρ ὑποπεπτώκει τοῖς προειρημένοις ὄρεσιν, ὥστε συνθεωρουμένων ἀμφοῖν ἀκροπόλεως φαίνεσθαι διάθεσιν ἔχειν τὰς Ἄλπεις τῆς ὅλης Ἰταλίας. De rei veritate et evidentia id. Polyb. 3, 111, 3: Πάντων τὸ ῥηθὲν ἐπισημαναμένων διὰ τὴν ἐνάργειαν· 4, 17, 2: Δῆλον γὰρ ὡς εὐθὺ καὶ μάταιον εἰκὸς φαίνεσθαι τὸν τοιοῦτον, ὅταν ὑπολαμβάνῃ τοῖς λόγοις ἐπικρύψασθαι τὰς τῶν πραγμάτων ἐναργείας· 6, 15, 8: Τοὺς... θριάμβους, δι' ὧν ὑπὸ τὴν ὄψιν ἄγεται τοῖς πολίταις ὑπὸ τῶν στρατηγῶν ἡ τῶν κατειργασμένων πραγμάτων ἐνάργεια· conf. 16, 23, 5. Ejusd. 3, 44, 6: Ἦν δὲ τῶν λεγομένων ἰσχυρότατα πρὸς θάρσος τῶν πολλῶν πρῶτον μὲν ἡ τῆς παρουσίας ἐνέργεια τῶν ἐπισπομένων καὶ κοινωνήσεων ἐπαγγελλομένων, recte edd. corrigunt ἐνάργεια, cujus voc. frequens cum illo permutatio et ap. Polyb. et ap. alios, ut Diodor. 1, 39: Ἀλλ' οὐδὲ τὴν πίστιν ἔχει διὰ τῆς ἐναργείας συγχωρουμένην· 40: Καὶ γὰρ ἐάν τις τοῖς λόγοις κατατολμήσας βιάζηται τὴν ἐνάργειαν, ἥ γε φύσις τῶν πραγμάτων οὐδαμῶς συγχωρήσει, ubi plerique ἐνεργ. Etym. M. p. 337, 52: Ἐνάργεια ἡ τῶν λόγων λευκότης καὶ φανότης· ἀργὸν γὰρ τὸ καθαρόν· ἐνάργεια δὲ καὶ ἐν τοῖς λόγοις ταχυτής. Ernest. Lex. rhet. p. 106: « Ἐνάργεια, Evidentia, qua res singulæ sensibus veluti admoventur. Dionys. Jud. Lys. § 7: Δύναμίς τις ὑπὸ τὰς αἰσθήσεις ἄγουσα τὰ λεγόμενα. Hoc sensu Plut. Glor. Athen. (p. 364, A), de Thucydidis eloquentia: Ἀεὶ τῷ λόγῳ πρὸς ταύτην ἁμιλλᾶται τὴν ἐνάργειαν, οἷον θεατὴν ποιῆσαι τὸν ἀκροατὴν καὶ τὰ γενόμενα περὶ τοὺς ὁρῶντας ἐκπληκτικὰ καὶ ταρακτικὰ πάθη τοῖς ἀναγινώσκουσιν ἐνεργάσασθαι λιχνευόμενος (et ib. B: Γραφικῆς ἐναργείας). Schol. anon. Hermog. Περὶ ἰδ. 1, p. 401: Ὁ Τιβέριός φησιν ὅτι ἐνάργεια γίνεται κατὰ μὲν ἔννοιαν, ὅταν μὴ μόνον λέγῃς τόπον, ἀλλὰ καὶ τὰ παρακολουθοῦντα τῷ τόπῳ σημεῖα, καὶ ὅταν ὡς ἐν εἰκόνι προάγῃς τὸν λόγον. Conf. Quintil. 4, 2, ubi quomodo a perspicuitate differat, ostendit. Et 8, 3, 62, de eadem ἐναργείᾳ loquens: Magna virtus est res de quibus loquimur clare atque ut cerni videantur enuntiare etc. » Æliani liber fuit Περὶ θείων ἐναργειῶν, De manifestationibus divinis, sæpius cit. ab Suida.]

[Ἐνάργημα, τὸ, vox Epicurea, Res evidens, manifesta, i. q. τὸ φαινόμενον. Diog. L. 10, 93: Πάντα γὰρ τὰ τοιαῦτα καὶ τὰ τούτοις συγγενῆ γίνεσθαι ἐνδέχεται, καὶ οὐδὲν τῶν ἐναργημάτων διαφωνεῖ. Alexand. Περὶ σχημ. 1, 24, p. 50, in definitione διατυπώσεως: Ὅταν ἅμα προσώπων καὶ πραγμάτων παρασυναγωγὴν ποιησάμενοι μὴ τοὺς λόγους μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐναργήματα καὶ τὰ πάθη καὶ τὰ ἤθη διατιθώμεθα. Angl.]

Ἐναργὴς, ὁ, ἡ, Clarus, Evidens, [Liquidus huic add. Gl. Eadem: Ἐναργέστερον, Præsentius; Ἐναργέστατον, Impigrabile], de persona aut re, quæ oculis

cernitur. Hom. Od. H, [161 : Οὐ γάρ πω πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς· Il. Υ, 131] : Χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. [Conf. H, 201, Γ, 420.] Lucian. : Κυνηγετοῦντι οἱ φανέντα ἐναργῆ τὸν θεὸν ἐπισκῆψαι. [Philops. c. 13 : Τὴν Ἑκάτην αὐτὴν ἐναργῆ παριστάς.] Polyb. : Ποτὲ μὲν ἑστὼς ἐναργὴς, σπανίως δὲ κεκλιμένος, Interdum stans ante omnium oculos, raro recubans, Turnebo interpr. [Soph. OEd. T. 535 : Ἀχστὴς ἐναργὴς τῆς ἐμῆς τυραννίδος· Trach. 11 : Φοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος· OEd. C. 910 : Οὐ γάρ ποτ' ἔξει τῆσδε τῆς χώρας πρὶν ἂν κείνας ἐναργεῖς δεῦρό μοι στήσῃς ἄγων· Antig. 263 : Εἰς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὐξειργασμένος κοὐδεὶς ἐναργής.] ‖ De re item dicitur aut verbo. [Hom. Od. Δ, 841 : Φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη, ὡς οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο. De somnio etiam Herodot. 5, 55 : Ἱππαρχον ἰδόντα ὄψιν τῷ ἑωυτοῦ πάθεϊ ἐναργεστάτην· item Æschyl. Pers. 179, Hippocr. Prorrh. p. 67, F, Co. præn. p. 130, D, Plato Crit. p. 44, B, Lucian. Somn. c. 5. Et de re per somnium significata Aristoph. Vesp. 50 : Οὔκουν ἐναργὲς τοῦτο συμβαλεῖν ὅτι... ἐς κόρακας οἰχήσεται; Hesiod. s. Musæus ap. Clem. Al. Str. 6, p. 751 : Ἡδὺ δὲ καὶ τὸ πυθέσθαι ὅσα θνητοῖσιν ἔδειμαν ἀθάνατοι, ἐτλῶν τε καὶ ἐσθλῶν τέκμαρ ἐναργές. Pind. Ol. 7, 41 : Ὡς ἂν θεᾷ πρῶτοι κτίσαιτε βωμὸν ἐναργέα. De oraculo Æsch. Prom. 663 : Τέλος δ' ἐναργὴς βᾶξις ἦλθεν Ἰνάχῳ σαφῶς ἐπισκήπτουσα κτλ. Soph. Antig. 795 : Νικᾷ δ' ἐναργὴς βλεφάρων ἵμερος εὐλέκτρου κόρας· Trach. 224 : Τάδ' ἀντίπρῳρα δή σοι βλέπειν πάρεστ' ἐναργῆ. De cœlo stellis lucente Leonid. Tar. Anth. Pal. 9, 25, 3 : Οἷον (stellis) ἐναργὴς ὑλόμενος κύκλοις οὐρανὸς ἐνδέδεται.] Demosth. [p. 538, 5] : Τῷ πάσχοντι καὶ τοῖς ὁρῶσιν ἐναργὴς ἡ ὕβρις φαίνεται, Est injuria reipsa conspicua omnibus numeris evidentiæ, Bud. Ἐναργεῖς λέξεις ap. Hermog., αἱ σημαντικώτεραι καὶ πληκτικαί. Hesychio est quoque βέβαιος, ἀσφαλής. [Frequens voc. usus tam ap. antiquiores quam recentiores, inpr. cum nominibus ἀπόδειξις, Demosth. p. 179, 8; παράδειγμα ejusd. p. 425, 11; 797, 24, Plato Reip. 6, p. 484, C, Polyb. 7, 12, 2; σημεῖον Demosth. p. 1407, 9, Plat. Tim. p. 72, B; τεκμήριον Ion. p. 535, C; μαρτύριον Polyb. 4, 8, 4; 21, 9, 4, et similibus. Æschin. p. 18, 9 : Καὶ οὕτως ἐναργές ἐστι καὶ οὐ πεπλασμένον ὃ λέγω. Lucian. Dial. mar. 4, 2 : Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν οὕτως ἐναργῶν γένοιτο; Hippocr. Præn. p. 26, 10 : Ἐξ ἐναργίος ἐφόδου. Aret. Causs. p. diut. 1, 8, p. 37 : Ἄρθρα ἐναργῆ, ξέαρθρα. Compar. Plat. Theæt. p. 206, B : Ἐναργεστέραν τὴν γνῶσιν, et ib. p. 203, B, superl. : Τὰ ἐναργέστατα, et utroque gradu alibi sæpe et ipse et alii. Confus. c. ἐνεργὴς notarunt intt. Polybii 1, 1, 2, Diodori 12, 67.]

Ἐναργῶς et Ἐναργέως, Evidenter, [Impedio (Impendio) add. Gl.] Perspicue. Plut. [Mor. p. 6, D] : Καὶ τῆς σκέψεως ὠφέλειαν ἐναργῶς παρίστησι, Luculenter. [Herodot. 8, 77 : Χρησμοὺς ἐναργέως λέγοντας. Hippocr. Præn. p. 26, 3 : Ἐκ τῶν ἐναργέως ἐπιτελεσμένων. De præsentis dei numine Æsch. Sept. 136 : Σύ τ' Ἄρης... πόλιν φύλαξον, κἠθισαί τ' ἐναργῶς. Aristoph. Eq. 1173 : Ὦ Δῆμ' ἐναργῶς ἡ θεός σ' ἐπισκοπεῖ. Soph. El. 878 : Πάρεστ' (Ὀρέστης) ἐναργῶς, ὥσπερ εἰσορᾷς ἐμέ. Pausan. 10, 32, 18 : Σὺν οὐδενὶ αἰσίῳ τοὺς θεοὺς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων ἐναργῶς ὁρᾶσθαι. Plato Soph. p. 254, A : Ἰδεῖν ἐναργῶς· Leg. 12, p. 948, B : Διότι κατεῖδε τοὺς τότε ἀνθρώπους ἡγουμένους ἐναργῶς εἶναι θεούς· Epist. 3, p. 319, D : Εἰπεῖν ἐναργῶς, et alibi sæpe similiter. Aret. Acut. 2, 3, p. 101 : Μικρόν τι ἄρα λαβεῖν χρὴ σίτων καὶ οἴνου ἐναργῶς ἅπτεσθαι. Galen. vol. 7, p. 519, E : Δῆλον ἐν. ἐστι, citat Hemst. Compar. et superl. Plato Tim. p. 49, E : Δεῖ δ' ἐναργέστερον εἰπεῖν· Phædr. p. 250, D : Στιλβὸν ἐναργέστατα. Et sæpe Dio Cass. Ap. Archytam Stob. Ecl. phys. 1, 4, p. 12, Δοκεῖ ἀ λογιστικὰ ... τᾶς γεωμετρικᾶς ἐναργεστέρω πραγματεύεσθαι ἃ θέλει scriptum pro ἐναργεστέρως. Confus. c. ἐνεργῶς ap. Diod. 17, 67; 18, 60.]

[Ἐναργότης, ητος, ἡ, i. q. ἐνάργεια. Pollux 4, 97.]

[Ἐναργώδης, ὁ, ἡ, pro ἐναργὴς positum ap. Aret. Causs. p. diut. 1, 5, p. 30 : Ὄνειροι ἀληθέες, ὀτιματώδεες, ἐναργώδεες, merito suspectum est Schneidero, ut natum ex ὀτιματώδεες.]

[Ἐναρδευτὴς, ὁ, Irrigator, Gl.]

[Ἐναρδεύω, Irrigo; Ἐναρδευθέντος, Irrigato, Gl.]

[Ἐναρέα, Enarea, Crethei et Salmonei mater, ap. schol. Pind. Pyth. 4, 253, bis. V. Ἐναρέτη. L. D.]

Ἐναρεῖν, Hesychio est κυίσκεσθαι, διαλέγεσθαι.

[Ἐναρέες, οἱ.] Ἐναρέας s. Ἐνάρεας Herodotus dictos scribit Scythas quosdam, quibus Venus Urania ob raptum suum simulacrum ἐνέσκηψε θήλειαν νοῦσον. Vid. 1, p. 28 [c. 105]; 4, p. 153 [c. 67].

[Ἐνάρεσθαι. V. Ἐναίρω.]

[Ἐναρέτη, ἡ, Enarete, f. Deimachi, mater Crethei, Salmonei, et al., quæ supra Ἐναρέα. Apollod. 1, 7, 3, 4. Ceterum quæ de recenti vocabuli ἐνάρετος origine tradiderunt grammatici in Ἐνάρετος citandi, Αἰναρέτη potius quam Ἐναρ. poscunt. L. Dind.]

Ἐνάρετος, ὁ, ἡ, [Eximius, Supereminens, Industrius, Nobilis, Gl.] Virtutis particeps, vel Virtute præditus, ut exp. Bud. in h. l. Damasc. : Καθαρώτερα γὰρ τὰ ἄϋλα τῶν ὑλικῶν, καὶ ἐνάρετα τῶν κακίᾳ συνεζευγμένων. Herodian. 2, [8, 3] : Ἔνδοξον καὶ ἐνάρετον ἀρχὴν, Imperium gloriosum et commendabile virtutis ergo, eod. interpr. A Suida autem in Θέογνις appellatur ἐνάρετος βίος, Vita per virtutem transacta. Philosophi tamen, si Eustathio [Il. p. 84, 28] credimus, quum ἀρετὴν dicant, ab ea tamen virum ἐνάρετον denominare dubitant, et potius ἑτερωνύμως appellant σπουδαῖον. [Vid. Aristot. in Eth. HSt. Ms. Vindob. V. Ἐναρέτη. Phryn. Epit. p. 328 : Ἐνάρετος· πολὺ παρὰ τοῖς στωικοῖς, οὐκ ὂν ἀρχαῖον. Ubi exx. Luciani aliorumque recentium contulerunt intt. Schol. Vict. Hom. Il. Ψ, 826 : Ἀσκήματος μὴ ἔχοντος ἐνάρετον ἐπίδειξιν. Joseph. B. J. 6, 1, 8, p. 373 : Δεινὸν δὲ πάθος εἰσῆλθε Καίσαρα ἀνδρὸς οὕτως ἐναρέτου καὶ ἐν ὄψει τοσούτων φονευομένου. « Clem. Alex. Strom. 1, 5, p. 333 : Στεῖρα ἦν ἔτι ... μηδέπω μηδὲν ἐνάρετον ἀποκυήσασα τῷ Ἀβραάμ· 7, 11, p. 871 : Τὰ θηρία τὰ ὁμόσε ταῖς λόγχαις πορευόμενα ἀλόγως ὄντα ἀνδρεῖα ἐνάρετα λεγόντων. » Wakef. ‖ Limpidus fort. vert. apud Thom. Israel. De infantia Christi apud Lamb. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 580, C : Ἐποίει αὐτὰ (τὰ ῥυπαρὰ ὕδατα) καθαρὰ εὐθέως καὶ ἐνάρετα εἶναι. De veste purpurea Jo. Malal. p. 32, 19 : Μηδένα ὑπὸ τὴν αὐτοῦ ὄντα βασιλείαν τολμᾶν φορεῖν τὴν τοιαύτην ἐνάρετον ἐκ γῆς καὶ θαλάσσης οὖσαν φορεσίαν, ubi item videtur dici de splendida. De forma Εἰνάρετος v. Ἴνάρετος. ă L. Dind.]

[Ἐναρέτως, Probe, Cum virtute. Jo. Chrysost. In Gen. or. 36, vol. 1, p. 295 : Μετάστασίς τίς ἐστι (ὁ θάνατος) τοῖς ἐναρέτως βιοῦσιν ἀπὸ τῶν χειρόνων ἐπὶ τὰ βελτίω. Seager. Inscr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, p. 513, n. 2771, I, 7 : Ἀπὸ παιδὸς ἡλικίας ζήσαντα καλῶς καὶ ἐναρέτως. L. Dind.]

Ἐναρὴς, ὁ, ἡ, Hesychio ἐνηρμοσμένος.

[Ἐναρηφόρος. V. Ἐναραφόρος.]

Ἔναρθρος, ὁ, ἡ, Articulatus [Gl.]. Athen. 8, [p. 354, A] : Τῶν ζώων τὰ μὲν ἔναρθρα [nunc ex aliis codd. editum ἄρθρα ἔχει], ὡς ἄνθρωπος, ὄνος, βοῦς· τὰ δὲ, ἀναρθρά ἐστιν, οἷον ὄφις, ὄστρεα, πνεύμονες. [Significantius Aret. Diut. pass. 2, 5, p. 56 : Καὶ ἡμεῖς ἄνδρας ποιεῖ ζωώσα ἡ θυρὴ θερμοὺς, ἐνάρθρους, λασίους, Firmos articulis. L. D.] Metaph. etiam φωνὴ ἔναρθρος dicitur [Dionys. De comp. verb. c. 14, p. 71, 11 R. et Ælian. N. A. 4, 46 extr., qui ἀνθρωπίνη addunt. Plut. Coriol. c. 38; Diodor. 3, 16. Eust. Opusc. p. 331, 5 : Καὶ οὐκ ἔναρθρα μὲν, βούσομαι δ' οὖν, ῥήματα, ὁποίοις ἐντέθραμμαι] : unde Hesych. exp. εὐάρμοστον, ἢ ὑπὸ γράμματι δηλουμένη φωνή. Hinc Ἔναρθρος, Articulate s. Articulatim [Gl.], quibus Cic. utitur, ἠκριβωμένως. [Gregor. Nyss. t. 1, p. 861, D : Προελθόντος τρανῶς καὶ ἐνάρθρως... τοῦ λόγου. Hase.]

[Ἐναρθρόω, Articulo, i. e. Ossa inter se conjungo. Galen. vol. 2, p. 735, 15 : Τὸ δὲ ἐνηρθρῶσθαι, καὶ τὸ ἀρθρωδῶς, καὶ τὸ γιγγλυμοειδῶς ἀλλήλοις συμβέβλειν. Basil. t. 2, p. 565, B : Τὸ ἐξηρθρωμένον, ἵνα οὕτως εἴπω, μέλος ἐναρθρῶν. Item figurate Epiphan. t. 2, p. 36, D, de articulato sermone : Ἐναρθρώσας λαλιάν. Hase.]

[Ἐνάρθρως. V. Ἔναρθρος.]

[Ἐνάρθρωσις, ἡ, Conjunctio quædam ossium. Galen. vol. 2, p. 736, 3 : Ἐνάρθρωσις μὲν οὖν ἐστιν, ὅταν ἡ ὑποδεχομένη κοιλότης βάθος ἱκανὸν ἔχῃ, καὶ ἡ ἐγκαταβαίνουσα κεφαλὴ προμήκης ὑπάρχῃ. Conf. ib. p. 735, 13. Hase.]

[Ἐνάρις. V. Ἐναρέες.]

Ἐνᾰρίζω, i. q. ἐναίρω, Interficio. Item Spolio. Vel Interficio, et interfectum spolio. [Evito, Gl.] Hom. Il. P, [413] : Νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον· Φ, [224] : Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων. [Inter ἐναρίζοι et ἐναρίξοι variatur Il. A, 191. Hesiod. Sc. 194 : Ὠσεὶ ζωοὺς ἐναρίζων. Pind. Nem. 6, 54 : Υἱὸν ἐνάριξεν Ἀοῦς ἀκμᾷ ἔγχεος. Æsch. Ag. 1644 : Τί δὴ τὸν ἄνδρα τόνδ' οὐκ αὐτὸς ἠνάριζες. Lycophr. 486 : Οὗ φῖτυν ἠνάριξεν Οἰταῖος στόνυξ. Quint. 7, 693, a Wakef. cit. : Σῇσιν ὑπαὶ παλάμῃσι καὶ ἔγχεϊ δήια φῦλα καὶ Πριάμοιο πόληα περικλειτὴν ἐναρίξαι. Forma ἠνάρισεν in epigr. Anacr. Anth. Pal. 7, 226, 4. || Spoliis exuo. Hom. Il. P, 187 : Ὄφρ' ἂν ἐγὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντα δύω καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξα κατακτάς· conf. X, 323. M, 195 : Ὄφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἄπ' ἔντεα μαρμαίροντα· conf. O, 343. Sim. Oppian. Hal. 2, 416 : Εἵματα πάντ' ἐναρίξας ᾤχετο.] || Ἐναρίζειν pro συκοφαντεῖν etiam, Hesych. [Ap. Soph. Trach. 94 : Ὃν αἰόλα νὺξ ἐναριζομένα τίκτει κατευνάζει τε, φλογιζόμενον Ἅλιον Ἅλιον αἰτῶ, schol. interpr. φθειρομένη. || Med. Hesych. : Ἐναρίσασθαι, ὁπλίσασθαι. Cui conferunt intt. Gloss. Herod. : Ἐνάριες οἱ ὁπλῖται.]

Ἐνᾰριθμέω, Numero in s. inter, Annumero. [Soph. OEd. T. 1188 : Ἰὼ γενεαὶ βροτῶν, ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ. Schol. ἐξαριθμοῦμαι. L. D. Ἐναριθμέομαι, Eur. Or. 615 : Εἰ τοὐμὸν ἔχθος ἐναριθμεῖ, κῆδός τ' ἐμὸν, μὴ τῷδ' ἀμύνειν φόνον ἐναντίον θεοῖς, Si curas. Schol. : Ἐναριθμεῖ δὲ ἀντὶ τοῦ φροντίζει καὶ ἐν φροντίδι ἔχεις. Seager. Alii ἐν ἀριθμῷ τάττεις, ἀξιοῖς λόγου. Pro φροντίζῃ (sic enim libri) leg. φροντίζεις. Pollux 2, 20. Ap. Aristot. De soph. el. 6, p. 168, 25, pro ἀριθμουμένου alii ἐναρ. Cum ἐξαριθμέω confus. ap. Herodot. 7, 59, schol. Soph. l. c.]

[Ἐναρίθμησις, εως, ἡ, Enumeratio. Schol. Nicand. Ther. 156. Wakef.]

[Ἐναριθμητέον, Annumerandum. Eust. Od. p. 1719, 7 : Τοῖς φευκτέοις καπνοῖς ἐν. καὶ τὸν κωμικευόμενον ἀπὸ σύκων εἶναι. Schæf. Ib. 1837, 2.]

[Ἐναριθμητικὸς, ἡ, ὸν, Thomson. Proleg. ad Parmenid. p. viii. Schæf.]

Ἐναρίθμητος, ὁ, ἡ, Annumeratus. [2 Macc. 3, 6, ubi tamen alii pro ἐναρίθμητον rectius habent ἀναρ Schleusn. Lex. Pollux 4, 162 : Ἐνάριθμα, ἐναρίθμητα, ἀνήριθμα. Nisi hic quoque scrib. ἀναρίθμητα. Conf. Palmer. ad Hesych. v. Σωρηδόν. L. Dind.]

Ἐναρίθμιος, ὁ, ἡ, Qui annumeratur, Annumeratus, In numero habitus, Bud. συμψηφισθεὶς, καταριθμηθεὶς, Hesych. Hom. Il. B, [202] : Σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἄναλκις, Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ, Neque numeratus in bello, neque in consilio. Od. M, [65] : Ἄλλην ἐνίησι πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι, Quæ in numerum illum sufficiatur. Apoll. Arg. [1, 647] : Ὑποχθονίοις ἐναρίθμιος. Basil. : Ἐναρίθμιον ἔχειν τοῖς σοφοῖς. [Theocr. 7, 86 : Αἴτ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες εἶναι. Epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 798, n. 1656, 6 : Οὐκ ἤμην ἔμπροσθε πολὺν χρόνον, εἶτ' ἐγενήθην εἰς ὀλίγων ἐτέων ἐναρίθμιος, sc. mortalibus.] Hesychio est etiam φίλος, συνήθης, ut ἀναρίθμιος, ἐχθρός. [V. Ἐνάριθμος.]

Ἐνάριθμος, ὁ, ἡ, Non vulgaris, Qui aliquo in numero habetur, Bud. Plato Philebo [p. 17, E] : Τὸ δ' ἄπειρόν σε ἑκάστων καὶ ἐν ἑκάστοις πλῆθος, ἄπειρον ἑκάστοτε ποιεῖ τοῦ φρονεῖν, καὶ οὐκ ἐλλόγιμον, οὐδ' ἐνάριθμον, ἅτ' οὐκ εἰς ἀριθμὸν οὐδένα ἐν οὐδενὶ πώποτε ἀπιδόντα. [Soph. p. 258, C : Ἐνάριθμον τῶν πολλῶν ὄντων εἶδος ἕν· unde citat Thomas p. 305. Joseph. A. J. 8, 6, 1 : Ὠκοδόμησε δὲ καὶ πόλεις ταῖς βαρυτάταις ἐναρίθμους. Matthæi Med. p. 27 : Εἰσὶ μὲν κητώδεις, οὐκ ἐνάριθμοι δὲ τοῖς καθαριωτέροις θαλαττίοις. Securis Anth. Pal. 15, 22, 3 : Οὐκ ἐνάριθμος γεγαὼς ἐν προμάχοις Ἀχαιῶν. Formam Ἐνήριθμος habet Callim. fr. 127, ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 104 : Ἄρνες τοι, φίλε κοῦρε, ὁμήλικες, ἄρνες ἑταῖροι ἔσκον, ἐνήριθμοι δ' αὔλια καὶ βοτάναι, et quidem signif. Consueti, Dilecti, in Ἐναρίθμιος notata. Eandem ponit Hesych.]

[Ἐναρικύμων pro Ἀρικύμων, Facile concipiens, legitur ap. Hippocr. De aer. p. 283, 10 : Αἵ τε γυναῖκες αὐτόθι ἐναρικύμονές εἰσι σφόδρα καὶ τίκτουσι ῥηιδίως, præpositione, ut videtur, nata ex frequenti vocc. αὐτόθι et αὐτόθεν permutatione.]

Ἐναρίμβροτος, ὁ, ἡ, Interfector hominum, vel Interfectrix : αἰχμή. [Pind. Pyth. 6, 30 : Ἐναρίμβροτον στρατάρχον Αἰθιόπων Μέμνονα· Isthm. 7, 53 : Μάχας ἐναριμβρότου.]

[Ἐνᾰριστάω, Prandeo nonnihil, ut supra ἐμφαγεῖν. Hippocr. p. 368, 4 : Λουτροῖσί τε χρέεσθαι καὶ ἐναριστῆν μικρόν· 373, 32 : Χρὴ δὲ ἐναριστῆν μικρόν. Cum dat., ut sit Prandeo in, Suid. v. Νικόλαος Δαμ. (p. 417 Vales.) : Ὅπου μὲν ἐγκατάγεσθαί τε καὶ ἐναυλίζεσθαι μόνον, ὅπου δὲ ἐναριστᾶν, cit. a Wakef. Add. Pollux 9, 102.]

[Ἐναρκέω.] Ἐναρκεῖ Hesychio ἐνδέχεται : alii, Sufficiens vel Idoneum est. [Schol. Pind. Nem. 6, 104 : Ὅπερ εὖχος καὶ σεμνολόγημα ... ὁ Ἀλκιμίδης προσέθηκε καὶ ἐνήρκεσε παρασχεῖν νικήσας τὸν ἀγῶνα τῇ ἐνδοξοτάτῃ αὐτοῦ γέννᾳ. Wakef.]

[Ἐναρκτεύω.] Ἐναρκτεύειν, Occidere, VV. LL. [Hesych. : Ἐναρκτεύει, φονεύει, κρίνει.]

[Ἐναρκτικὸς, ἡ, ὸν, Inchoativus, Gl.]

[Ἐναρμογὴ, ἡ, Insertio. Matthæi Med. p. 310 : Εἰς δὲ τὴν ὀπὴν κάλαμον εὐθύτρητον ἐναρμόσωμεν, καὶ τούτου τὴν ἐναρμογὴν (προσαλείψωμεν) ὡς μηδεμίαν εἶναι παραπνοήν.]

[Ἐναρμόδιος, ὁ, ἡ, Aptus. Eust. ad Dion. Per. p. 8.]

Ἐναρμόζω, vel Ἐναρμόττω, όσω, Concinno, Coapto. Dionys. H. De Isocr. [c. 3, p. 840, 7] : Εἰς περιόδους ἐναρμόζων ἅπαντα τὰ νοήματα. [Pind. Ol. 3, 5 : Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ· Isthm. 1, 16 : Ἀνία τ' ἀλλοτρίαις οὐ χερσὶ νωμάσαντ' ἐθέλω ἢ Καστορείῳ ἢ Ἰολάου ἐναρμόξαι νιν ὕμνῳ. Plato Leg. 7, p. 819, C : Εἰς παιδιὰν ἐναρμόττοντες τὰς τῶν ἀναγκαίων ἀριθμῶν χρήσεις. Dio Cass. 43, 26 : (Τὰς ἡμέρας) ἐς μῆνας ἐνήρμοσε.] Est etiam Adjungo, Adapto, i. e. Cum aliis apto, ut Bud. exp. in his ll. Synes. : Ἀλλὰ κἂν ταῖς ἐφημερίσι, περὶ ἃς ἐσπούδακα, τὴν ἐπιστολὴν ἐναρμόσας, ὡς συχνῶν ἡμερῶν ἔχοιμ' ἂν ὑπομνήματα. Lucian. [Dial. deor. 4, 7] : Πήχεις γὰρ (τῇ χελώνῃ) ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας. Pausan. [2, 25, 7] : Λιθία δὲ ἐνήρμοσται πάλαι, ὡς μάλιστα αὐτῶν ἕκαστον ἁρμονίαν τοῖς μεγάλοις λίθοις εἶναι. [Gl. : Ἐναρμοσθεὶς, Impactus. Eurip. Phœn. 1413 : Καθῆκεν ἔγχος σφονδύλοις τ' ἐνήρμοσεν· Herc. F. 179 : Γίγασι πλευροῖς πτήν' ἐναρμόσας βέλη; Cycl. 668 : Ἀλλ' οὔτι μὴ φύγητε τῆσδ' ἔξω πέτρας χαίροντες· ἐν πύλαισι γὰρ σταθεὶς φάραγγος τάσδ' ἐναρμόσω χέρας. Aristophan. Lys. 413 : Ἐκείνῃ τὴν βάλανον ἐνάρμοσον. Aristot. H. A. 5, 5, 2 : Ἐναρμόττουσι δὲ καὶ τὸν καλούμενον μυκτῆρα εἰς τὸν μυκτῆρα· conf. 9, 9. Apollodor. 1, 9, 6 : Κατὰ δὲ τὴν πρῷραν ἐνήρμοσεν ... ξύλον. V. Ἐναρμογή.] Item Apto, Accommodo. Synes. : Τοῦτό σοι δρᾶμα ἐκ τραγικοῦ κωμικὸν, ὅ,τε δαίμων ἡμῖν ἐνήρμοσε, κἀγὼ τοῖς πρός σε γράμμασι. || Neutr. quoque usurpatur; unde Bud. exp. etiam præter ἐφαρμόττειν et ἐπιβάλλειν, Convenire, Cohærere, Quadrare, ἐντρέχειν, e Greg. Sic ap. [Aristoph. Ran. 1202 : Ποιεῖς γὰρ οὕτως ὥστ' ἐναρμόττειν ἅπαν καὶ κωδάριον καὶ ληκύθιον καὶ θυλάκιον ἐν τοῖς ἰαμβείοισι· Platon. Leg. 10, p. 894, C : Ἐναρμόττουσαν πᾶσι μὲν ποιήμασι, πᾶσι δὲ παθήμασι·] Plut. [Mor. p. 855, B] : Εἰς ταῦτα τῶν ἐξεταζομένων ἕκαστον ἂν ἐναρμόττῃ τίθεσθαι. [Id. Themist. c. 5 : Τοῖς πολλοῖς ἐνήρμοττε, pro ἤρεσκε. Passivo Anna Comnena p. 404, A : Κατὰ τὸν Πολυκλείτειον κανόνα ἐνηρμοσμένος, Concinnus.]

Ἐναρμονικὸς, ἡ, ὸν, Ad harmoniæ musicæ modulos compositus, et Ἐναρμονικὸν, τὸ, Melodiæ musicæ quoddam genus, quod Macrob. 2, 4 in Somn. Scip. propter nimiam sui difficultatem ab usu recessisse scribit : e reliquis vero duobus (nam tria commemorat), chromaticum infame esse mollitie; medium autem, i. e. diatonum, mundanæ musicæ doctrina Platonis ascribi. De his Ptol. etiam in Musicis, Plut., Vitruv. 5, 4, Cæl. Rhod. 9, 3.

Ἐναρμόνιος, ὁ, ἡ, Harmoniæ musicæ modulis inclusus, ἐμμελὴς Suidæ, ut ἐναρμόνια μέλη, ἐναρμόνιον ᾆσμα, ἐναρμόνιον κροῦμα. [It. νέκταρ ἐναρμόνιον Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 29, 4. Plato Leg. 2, p. 654, A : Τὴν ἔνρυθμόν τε καὶ ἐναρμόνιον αἴσθησιν· Reip. 7, p. 530, D : Πρὸς ἐναρμόνιον φορὰν ὦτα παγῆναι. Et alii plurimi. Modulationis genus, τὸ ἐναρμόνιον dictum, memorat Plut. Mor. p. 744, C : Αἴτια (quod tres antiquitus Musæ fuerint) δ' οὐχ ὡς ἔνιοι λέγουσι, τὰ μελῳδούμενα γένη, τὸ διάτονον καὶ τὸ χρωματικὸν καὶ τὸ

ἐναρμόνιον. Conf. Damasc. Phot. Bibl. cod. 242, p. 344, 13 sqq., Alciphr. 1, 18 cum annot. Ἐναρμόνιον absolute de cantico, Plut. Mor. p. 711, C : Οὓς φησιν Ἀριστόξενος χολὴν εἶναι, ὅταν ἐναρμονίου ἀκούσωσιν. Frequens voc. usus ap. Musicos.] Transfertur etiam ad alia, et significat Concinnus, Apte compositus. [Tim. Locr. p. 103, C : Ἁ γὰρ φύσις οἷον ὄργανον ἁρμόξατο τὸ σκᾶνος, ὑπάκοόν τε εἶμεν καὶ ἐναρμόνιον ταῖς τῶν βίων ὑποθέσεσι.] Philo De mundo : Τάξιν ἐναρμόνιον τὰ τοῦ κόσμου μέρη εἴληχε, Continuam digestionem et cohærentem. Sic Plut. De def. orac. [p. 430, A] : Ἐναρμόνιος δὲ καὶ ἡ τοῦ κόσμου σύνταξις. [Comparat. Dionys. De comp. verb. p. 42, 4 : Ἐναρμονιώτερόν τε καὶ εὐεπορώτερον.] Et Ἐναρμονίως, Composite ad musicæ melodiæ modulos, ut ἐναρμονίως ᾄδων, Eust. [Od. p. 1422, 19 : Τὸν ἐν. ᾄδοντα. Const. Cærim. p. 15, D : Λέγει διὰ νεύματος τοῦ ἐσπότου ὁ πραιπόσιτος εὐήχως καὶ ἐν. Basil. M. vol. 1, p. 8, A. L. Dind. Theodor. 4, 353. Wakef.]

[Ἐνάρμοσις, ἡ, Concinnatio, Coaptatio. Procul. Hypotyp. astron. p. 69, 35, et 70, 18 : Μετὰ δὲ τὴν ἐνάρμοσιν τῶν ὁ κύκλων. Hase.]

Ἐνάρμοστος, ὁ, ἡ, affertur pro Concinnus, Compositus. [4 Macc. 14, 3, ubi pro ἐναρμόστους alii ἁρμονίους habent. Vide intt. ad Polluc. 4, 58. Schleusn.]

[Ἐναρμόττω. V. Ἐναρμόζω.]

[Ἔναρξις, ως, ἡ, Initium. Schol. Oppian. Hal. 2, 1. Wakef. Sigillum Rogerii Ughell. Ital. Sacr. vol. 1, p. 945, A : Τὸ προρηθὲν ῥιάκιον, ὅθεν ἡ ἔναρξις. Perdiccas Ecphr. them. domin. p. 71. Alia v. ap. Ducang. L. Dindorf.]

Ἐναροκτάντας, dicitur θάνατος, i. e. Interfector, ut sit θάνατος ἐναροκτάντας, Mors interfectrix; ex ἐναίρω et κτείνω alioqui synonymis, ut μυθολογεῦσι e duobus itidem synonymis esse factum videmus. Lege Eust. 437, [20. Ex Æschyli Nereidibus, ut docet Hesych. in hac voce.]

Ἔναρος, ὁ, ἡ, Diris devotus, *ἔνοχος* et ἐπικατάρατος ab Hesych. exp. Sed repono ap. eum ἀρᾷ ἔνοχος. [Quod repetendum esse more Hesychii e glossa ipsa monuit Alb. Pro ναρὸς ap. Anastas. Sin. Hodeg. p. 267 restituit Weigel.]

[Ἐναροφόρος, Ἐναρρόφορος. V. Ἐναραφόρος.]

[Ἐναρτάω, Illigo. Hesych. : Ἐνῆφθαι, ἐνηρτῆσθαι. L. D. Hero Automat. p. 269, 51 : Ἐναρτῶ οὖν σπάρτους λαπτὰς εἰς τὸ κανόνιον. Hase.]

[Ἐναρχία, ἡ, Unitatis principium. Dionys. Areop. de div. nom. 2, 4, p. 318 A : Ἡ ὑπὲρ ἐναρχίαν ἑνότης. Kall. Allat. Græc. orthod. vol. 1, p. 767, 430. L. D.]

[Ἐναρχικὸς, ἡ, ὸν, Unitatis princeps. Andr. Cret. p. 21, B : Τῇ τῶν ἐναρχικῶν ὑποστάσεων ἰδιότητι. Dionys. Areop. De div. nom. 2, 4, p. 318, A : Ἡνωμένον μέν ἐστι τῇ ἐναρχικῇ Τριάδι· ib. 5, p. 319, A : Τῶν ἐναρχικῶν ὑποστάσεων. Et alibi. Cit. Kall. Leni spiritu, quasi sit ab ἐνάρχομαι, scribitur in anon. Hymno in Trinit. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 349, A : Ἡ ὑπερούσιος καὶ ὑπέρθεος καὶ ὑπεράρχιος ἐναρχικὴ Τριάς. L. Dind.]

[Ἐναρχισμὸς, ὁ, Strena, Gl. Pro quo alibi ead. : Εὐαρχισμὸς, Strena, Superaria.]

Ἐνάρχομαι, Incipio ; [Ἐνῆρξατο, Inchoavit, Gl.] ut Plut. Cic. [c. 35] : Καὶ μόλις ἐνήρξατο τοῦ λόγου. Id. ἐνάρχεσθαι sine adjectione dixit, Cam. [c. 32 : Τοῦ Λουκρητίου] ἐνάρχεσθαι μέλλοντος, Quum dicendi initium facturus esset. [Ἐνήρξατο τῆς καταβάσεως, Polyb. 3, 54, 4 ; τῆς ἐπιβολῆς 5, 1, 3 ; τῆς πολιορκίας 10, 12, 1 ; πολεμεῖν 5, 1, 5 ; τῆς θεραπείας ἐνηργομένης ib. 30, 7. Schweigh. Lex. Diodor. Exc. vol. 2, p. 588, 66 : Ἐνήρξατο πάντας ἀργυρολογεῖν. Dionys. A. R. 6, 13 : Ἱππεῖς δύο... ἐναρχόμενοι γενεᾶν. Lucian. Somn. c. 3 : Ἅμα τε οὖν ἐπιτήδειος ἐδόκει ἡμέρα τέχνης ἐνάρχεσθαι. Tzetz. Exeg. Il. p. 48, 2 : Ἀρετὴ παντὸς ποιητοῦ ἀπὸ τῶν ἀναγκαίων, ἀλλ' οὐχ ὥς τινες, ἀπὸ τῶν τελευταίων ἐνάρχεσθαι. Ap. Eust. Opusc. p. 3, 3 : Ὅτε τῆς μαρτυρίας ὁ Σαπρίκιος ἐνηρίξατο, scrib. ἐνήρξατο. Accusativo jungitur Philipp. 1, 6 : Ὁ ἐναρξάμενος ἐν ὑμῖν ἔργον ἀγαθόν.] || Ἐνάρχομαι σπλάγχνων e Philostr. citatur pro Libationem facio extis. Et, Ἐναρχέσθω τις κανᾶ, ex Eurip. [Iph. A. 1471], pro Rite quis auspicetur canistra, i. e. Auspicetur tollere e corbe frondes, Erasmo interpr. [Ib. 955 : Πικρὰς δὲ προχύτας χέρνιβας τ' ἐνάρξεται, sec. conj. Musgr. Libri ἀνάξεται. El. 1142 : Κανῶν δ' ἐνῆρκται. Pro quo Pseudeurip. Iph. A. 435 : Ἀλλ' εἶα ταπὶ τοισίδ' ἐξάρχου κανᾶ. Æschin. p. 70, 31 : Ἐνῆρκται μὲν τὰ κανᾶ, παρέστηκε δὲ τοῖς βωμοῖς τὰ θύματα. Pollux 8, 83.] || Ἐνηργμένος part. pass. ap. Synes. : Τοῖς ἐνηργμένοις πρέποντα ἐποικοδομοῦντες. [|| Ἐνάρχω, Incipio. Sirac. 38, 16 : Ἐνῆρξε θρήνου.]

[Ἔναρχος, ὁ, ἡ, Magistratu fungens. Appian. Civ. 1, 14 : Ἐμελλανειμόνει ἔτι ὢν ἔναρχος (Gracchus). || Qui est sub imperio. Stob. Ecl. eth. 2, 7, p. 56 : Τέλη δὲ λέγονται καὶ αἱ τῶν πολιτικῶν ἀρχαὶ, τὰ τέλη Λακεδαιμονίων, εἰ τύχοι. Παρὰ δ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ τῆς Ἰλιάδος δεκάτῳ (470), Ἄλφα δ' ἐπὶ Θρῃκῶν ἀνδρῶν τέλος ἶξον ἰόντες, τοῦτο δ' ἐστὶν ἔναρχον τάγμα. || Initialis. Cyrill. Alex. l. 10 in Jo. c. 2, 1, c. 15, p. 861 : Ἔστι γὰρ (deus) αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ τῶν ἰδίων πλεονεκτημάτων δόξης τε καὶ ἐξουσίας τῆς αὐτῷ καὶ μόνῳ πρεπούσης ἔναρχος ἀρχή. Suicer. Tzetz. Exeg. Il. p. 70, 8 : Εἰ μέν ἐστιν ἔναρχον λέξεως (sigma).]

[Ἐνάρχω. V. Ἐνάρχομαι. || Imperium habeo. Inscr. Cea ap. Bœckh. vol. 2, p. 280, n. 2350, 5 : Τὸν στρατηγὸν ἀεὶ τὸν ἐνάρχοντα.]

Ἐνὰς et Ἔναρ, ap. Hesych. exp. εἰς τρίτην : quorum hoc Laconicum esse dicit. [V. Ἕνος.]

Ἐνὰς, et Εἰνὰς poni dicuntur pro ἐννεάς, Novenarius numerus. At Ἑνὰς, ἀδος, ἡ, Unitas, μονάς. [Plato Phileb. p. 15, A : Περὶ τούτων τῶν ἑνάδων. Plotin. Ennead. 6, 6, p. 1328, 14. Permutatum cum ἑνῶν v. in Εἰς p. 291, B, ubi si præferendum esset ἑνάδων, aliud ex. pluralis ἑνῶν præberet gl. Photii Οὐδ' ὑφ' ἑνων (sic). Ceterum Ἑνὰς pro ἐννεὰς non dicitur. L. Dind. Herm. Trismeg. p. 16, 48 : Ἡ ἑνὰς οὖν κατὰ λόγον τὴν δεκάδα ἔχει· et p. 25, 12 : Αἱ δ' ἑνάδες τὸν ἀριθμὸν γεννῶσι καὶ αὔξουσιν. Hase.]

[Ἐνάσεβέω, Impius sum in. Themistocl. Epist. 14, p. 43 ed. princ. : Ὑμεῖς δὲ οἱ μαρτυρόμενοι ὅτι εὐσεβεῖς τέ ἐστε καὶ εὔορκοι ἐς τάδε, ἐνασεβηθείητε καὶ ἐνεπιορκηθείητε ἀπὸ (sic) τῶν μαρτύρων, Impie et perjure opprimamini, Int.]

Ἐνάσελγαίνω, Petulans et injurius sum in, Petulanti injuria s. contumelia afficio. [Aq. sec. marg. cod. 108 Jud. 19, 25 ἐνησέλγησαν, Lascivierunt in ea. Schleusn. Diodor. Exc. Phot. vol. 2, p. 527, 58 : Εἰς δὲ τὰς γυναῖκας οὐδ' ἔστιν εἰπεῖν ὅσα ἐνύβριζόν τε καὶ ἐνησέλγαινον. Philostorg. in Ἐκπουρίῳ cit. Phot. cod. 107, p. 87, 5 : Ταῦτα κατὰ τοῦ ἀνδρὸς σχεδόν τι ὅλης αὐτοῦ τῆς βίβλου κατασπείρων ἐνασελγαίνει.] Pass. Ἐνασελγαίνομαι, Petulanti injuria et contumelia afficior. Et ἐνησελγημένα vel ἐνασελγαινόμενα, Ejusmodi contumeliæ s. injuriæ. [Restitui Aristoph. Vesp. 61 : Ἐνασελγαινόμενος Εὐριπίδης, ubi libri ἀνασελγ. G. D.] Apud Bud. τὰ ἐξυβρισμένα αὐτῷ καὶ ἐμπεπαρῳνημένα καὶ ἐνησελγημένα. Ubi nota ἐνησελγημένα ab ἐνασελγεῖσθαι. [Caret enim altera forma perfecto, quod formatur tanquam ab ἀσελγέω, cujus vix ullus in præsenti usus est. Similis ratio est verbi ἀκολασταίνω.] || Hesych. ἐνασελγαίνων exp. πορνεύων, Scortans, vel Stuprans. [Memorat ἐνασελγαίνων Pollux 8, 75, ἐνησέλγηται de cinædo ib. 78, et ἐνησελγημένος 6, 126.]

Ἐνασθενέω, Debilis et infirmus sum in. [Ex Theophrast. C. Pl. 2, 11, 3, ubi Schneid. : Κενωθὲν γὰρ ἅπαν ἀσθενές· ἐν ἀσθενεῖ δὲ καὶ τὸ μὴ ἰσχυρόν.]

[Ἐνασκέω, Exerceo in aliqua re. Med., Disco aliquid, Exerceo me in. Intrans. Polyb. 1, 63, 9 : Ἐν τοιούτοις πράγμασιν ἐνασκήσαντες. Passivo Agathias in Anthol. Pal. 11, 354, 10 : Παρὰ τῷ Φαίδωνι Πλατωνικὸν ὕψος ἐπιγνοὺς πᾶσαν ἐνησκήθη πάντοθεν ἀτρεκίην, cit. a Schæf. ; Philo vol. 2, p. 574, 35 : Ἡ οὐκ ἐνετράφης οὐδὲ ἐνησκήθης τοῖς ἱεροῖς γράμμασιν, ab Wakef. Id. vol. 1, p. 448, 1 : Τοῖς τεχνικοῖς παλαίσμασιν ἐνασκηθῆναι. Diversa signif. Joseph. A. J. 3, 7, 6 : Οὗτοι μέντοι (lapides) ἐνήσκηνται τῷ ὕφει, Inserti sunt. L. Dindorf.]

Ἐνασμενίζω, Delector (aliqua re), Acquiesco : τῇ γεωργίᾳ, Lubenter agriculturæ operam do, Agricultura delector. Sic Gaza hæc Cic. Tempestivis conviviis delector, vertit, Συμποσίοις ἐπικαίροις ἐνασμενίζω. [Philo vol. 1, p. 36, 39 : Ἐνησμένισα τῇ θεᾷ. Georg.

Pachym. Mich. Pal. p. 205, C; Andron. p. 103, B; 122, A. Æsopo Fab. 6, p. 5, Μὴ δεῖν τούτων ἐνασμενίζεσθαι τὰς φιλίας, οἳ κτλ. pro ἐνα..συνίζ. restituit Schneid. L. D. Nicet. Annal. 8, 3. Cornutus N. D. c. 21: Ἔστι γὰρ ὅτε τὴν δι' ὅπλων διάκρισιν ἐμβάλλοι, ἵνα τὸ γενναῖον καὶ ἀνδρεῖον αὐτοί τε ἑαυτοῖς καί γε ἐπ' ἀλλήλους τὸ οἰκεῖον τῆς ἀρετῆς εὐμενίζουσι. Cod. τῆς εἰρήνης ἐνασμενίζουσι. Schneid. « Εὐασμενίζω, Alloquor, Gl. Quod voc. legitur et in Onomast. ap. Pricæum ad Apul. Met. p. 219. » Boiss. Philo vol. 2, p. 259, 34: Προτρέπων ἐνασμενίζειν τοῖς πολλοῖς, Interpr. Hortans cum gentilium vulgo sentire. Method. Conv. p. 166, 11, de columba: Διαίτῃ τῇ μετὰ ἀνθρώπων ἐνασμενίζον, Hominum familiaritati sese applicans. Hase.]

[Ἐνασπάζομαι, Amplector. Plut. Mor. p. 987, D: Οὐδὲ δουλεύει λέων λέοντι καὶ ἵππος ἵππῳ δι' ἀνανδρίαν, ὥσπερ ἄνθρωπος ἀνθρώπῳ, τὴν τῆς δειλίας ἐπώνυμον εὐκόλως ἐνασπαζόμενοι.]

Ἐνασπιδόω, Clypeo armo: unde ἐνασπιδώσομαι [ap. Aristoph. Ach. 368] Phavorino καθοπλίσομαι, ἀσπίδι περιβαλοῦμαι.

Ἐναστείζομαι, Hesychio ἐνοικῶ, non retinens simplicis significationem.

[Ἐνάστερος, Theo ad Arat. p. 37. I. H Maius.]

Ἐναστράπτω, q. d. Infulguro, Intra fulguro; Interno fulgore radio, VV. LL. [Julian. Or. 4, p. 137, B: Ἐπὶ τί γὰρ αὐτοῦ (τοῦ ἡλίου) οἱ θεοὶ δέονται, πλὴν εἰ μὴ πρὸς τὴν οὐσίαν αὐτοῖς καὶ τὸ εἶναι ἀφανῶς ἐναστράπτων ὧν ἔφαμεν ἀγαθῶν ἀποπληρωτικὸς τυγχάνοι; Philo vol. 1, p. 448, 6: Διὸ καὶ Μωυσῆς ὁ πάνσοφος παραιτεῖται μὲν εἰς τὴν τῶν εὐλόγων καὶ πιθανῶν ἐπίσκεψιν ἐλθεῖν, ἀφ' οὗ τὸ ἀληθείας φέγγος ἤρξατο ὁ θεὸς ἐναστράπτειν αὐτῷ, Irradiare, Int. Eust. 31 (?). Wakef. Id. Eust. Opusc. p. 341, 72: Ἀλλ' εἶχε μὲν ὁποῖά τι ῥόδου ἄνθος ἐναστράπτον χάριεν, τὴν σὴν ὑγίειαν. Andreas Cret. In Agath. (Combef. Hist. Monothel.) p. 237, D: Ὡς φῶς ἐναστράπτοντος τῇ σῇ καρδίᾳ. Themist. Or. 4, p. 51, D: Ἐγκατοικεῖ δὲ (Constantio) πρᾳότης, ἐναστράπτει δικαιοσύνη. Active schol. Lycophr. 71: Πῦρ ἐναστράπτουσαν. Eust. Opusc. p. 175, 27: Ἡ τοῦ θείου πνεύματος ἔλλαμψις αὐτῷ ἐναυγάσασα ... προγνώσεως ἐνήστραψε φῶς. Pollux 10, 43: Ζῷα ἐνύφαντο, ἄνθη ἐνεπεποίκιλτο, θηρία ἐνεγέγραπτο, ἄστρα ἐνήστραπτο, de στρωμναῖς. L. Dind.]

Ἔναστρος, ὁ, ἡ, Astris apertus, ut exp. VV. LL. Theophr. C. Pl. 5, 18 [3, 13, 1]: Κατὰ δὲ τὴν ὀρεινὴν, καὶ ψυχρὰν, ἢ καὶ ὅλως ἔναστρον [γῆν. Ubi ἔναυρον conj. Schneid., et alia mutat. Hesych.: Ἔναστρος ὥστε μαινὰς Ἀχαιὸς Ἀλφεσιβοίᾳ, ἀντὶ τοῦ Ὑάς· τὰς γὰρ βάκχας Ὑάδας ἔλεγον. Ubi Furore percitus, quasi sidere afflatus interpr. Kuster., quum sit potius Sidereus. In ejusd. Hes. gl. ab Hemst. cit., Εὐσέλανον Διὸς οἶκον, ἤτοι παρὰ τὸ σέλας, ἢ παρὰ τὴν σελήνην, ἵνα ᾖ ἀπὸ μέρους ἔναστρον, Kust. εὔαστρον inutili conjectura.]

[Ἐνασφαλίζομαι, Constabilio. Basil. t. 1, p. 1070, B; Epiphan. t. 1, p. 772, B. Jo. Camen. De exc. Thessal. p. 344, D: Τὰ ἄκρα ... ἄλλοις στιβαρωτάτοις δεσμοῖς ἐνασφαλισάμενοι, Adstringentes. Hase.]

[Ἐνασχημονέω, Indecore me gero in. Lucian. Icarom. c. 21: Γέροντας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ ἀρετῇ ἐνασχημονοῦντας. L. D. Basil. Scholl. ad Greg. Naz. Stelit. 2, in Notit. Mss. vol. 11, part. 2, p. 113: Αὐτὸς τὸ ἐπιβώμιον πῦρ φυσῶν καὶ ταῖς γνάθοις ἐνασχημονῶν. Boiss.]

[Ἐνασχολέω.] Ἐνασχολοῦμαι, Occupatus sum in, Bud. [Jo. Sicel. Comment. in Hermog. Περὶ ἰδεῶν ms. ap. Ruhnken. De Longino p. 26 ed. Toup.: Ὁ μὲν Λογγῖνος περὶ τὸ διδάσκειν μόνον ἐνασχολούμενος καὶ περὶ τὸ γράφειν τελείας ὑποθέσεις οὐκ ἔχων καιρόν. Schæf. Maxim. Conf. vol. 1, p. 438, 70: Τοῖς πνευματικοῖς ἐνασχοληθῶμεν θεωρήμασι· 439, 72: Τοῖς πάντων χείροσιν ἐνασχολεῖται (ὁ νοῦς). Activ. Occupo in, Basil. M. vol. 1, p. 496, D: Θεάμασι μὲν ἀτόποις τὰς ὄψεις ἐνασχολοῦντες. Maxim. Conf. vol. 1, p. 438, 71: Πάθος ἀγάπης ψεκτὸν τοῖς ὑλικοῖς πράγμασι τὸν νοῦν ἐνασχολεῖ. Intransitive dicti ex., ut videtur, affuit in Ἐναισχύνομαι. Ap. Polyb. 9, 17, 1: Μένειν ἐνσχολήσαντα μετὰ τῆς δυνάμεως, libri alii ἐνασχολήσαντα. Sic ap. Mich. Glycam Ep. 13 (Fontani Anecd. vol. 1), p. 4: Ὅτι μὲν οὖν ἀκίνητον λέγει πάντα τὸν οὐρανὸν ... οὐδενὶ πάντως τῶν ταῖς ἱεραῖς αὐτοῦ βίβλοις ἐνσχολούμενον ἠγνόηται, leg. ἐνασχολουμένων.]

[Ἐνᾰταῖος, α, ον.] Ἐνναταῖος s. Ἐναταῖος, q. d. Nonanus, Cui transacti sunt novem dies. Thuc. [2, 49]: Ἐφθείροντο οἱ πλεῖστοι ἐναταῖοι ἢ ἑβδομαῖοι. [Hippocr. Præn. p. 42, 5: Ἀπόλοιτο ἂν ὁ ἄνθρωπος ἢ ἐναταῖος ἢ ἑνδεκαταῖος· 46, 9: Ἀπαλλάσσονται ἐναταῖοι ἢ ἑνδεκαταῖοι.] Et ἐνν. πυρετὸς, Galen., Cujus jam est dies nonus. [Hippocr. Epid. 1, p. 961, G: Πυρετοὶ ... ἑβδομαῖοι, ἐναταῖοι.]

Ἐνᾰτενίζω, [Intueor, Gl.] Oculos defigo in, Intentis oculis inspicio. Ἐνατενίσαι τῇ ἀληθείᾳ, Oculos in veritatem defigere, Basil. Epist. Pro quo alii, Veritatem exquisite cernere. [Heliodor. 7, p. 321 (?): Ἐνατενίσας ταῖς βολαῖς τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Χαρικλείας. Synes. Ep. 1, p. 157, E: Ὥσπερ ἀγάλμασιν ἐνατενίζειν τοῖς βρέφεσιν, ἀγαμένας τοῦ κάλλους. Ἐνητένιζον εἰς Δοσικλέα ex Theod. Prodr. Amor. Rhod. p. 354, cit. Hemst. Cum ἀτενίζω confus. Diodor. 3, 39.]

[Ἐνατένισις, εως, ἡ, Oculorum defixio. Basil. M. vol. 1, p. 496, B: Τὰ μὲν γὰρ ὁρατὰ ἐνατενίσεως δεῖται. L. Dind.]

[Ἐνατενισμὸς, ὁ, i. q. præc. Basil. t. 1, p. 259, C: Τῷ ἐνατενισμῷ τοῦ πνεύματος. Hase.]

[Ἐνατηρ. Jo. Tzetza ap. Potter. in prooemio Comment. in Lycophr. p. 1361, 15 ed. Mueller.: Σεῖο ἀποφθιμένοιο ὑπ' ἀργαλέων ὀδυνάων τηλόθεν ἡμετέρης καὶ ἡμετέρων ἐνατήρων. Leg. videtur γενετήρων. L. Dind.]

[(Ἐνατίζω vel minus recte) Ἐννατίζω, Jejunium produco usque ad nonam a solis ortu, quæ est a meridie tertia. Pachym. 12, 21, de Athanasio patr. Cpol.: Βαρὺς μὲν ἦν μοναχοῖς ... καὶ μονοφαγίαν δι' ἔτους ἐξακριβούμενος, ὡς καὶ ἐννατίζειν ἀεὶ, κἂν ἐφιστῷτο δεσπόσυνος ἑορτή. Et c. 23 ait eum coegisse monachos μονοφαγίαν κατ' ἐννάτας δι' ἔτους ἀσκεῖν etc. Ducang.]

[Ἔνατμος, ὁ, ἡ, Plenus vapore. Diodor. 2, 49: Καὶ γὰρ αὐτὸ τὸ τῆς γῆς ἔχει τι φυσικὸν ἔνατμον καὶ θυμιάμασιν ἡδέσιν ἐοικός.]

[Ἐνατονέω, ap. Ps.-Basil. M. vol. 3, p. 598, E: Ἀδύνατον γὰρ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ σώματος εὐήνιον πρὸς φιλοσοφίαν μὴ ἔχοντας ἢ ἀναγνώσμασι φιλοσόφοις ἀρκέσαι ἢ τὸν νοῦν ἐνατονοῦντα τῷ σώματι πρὸς εὐχὴν δεόντως συντεῖναι, Int. vertit Animam in corpore languentem.]

[Ἐνάτονος. V. Ἀνάτονος.]

[Ἔνᾰτος, η, ον.] Ἔννατος et Ἔνατος, Nonus. [Ἔνατον, Novies, add. Gl.] Ab Hom. unico ν scribitur, Il. B, [313]: Ὀκτώ· ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα. Sic ab Hesiodo [Op. 8]: Ὀγδοάτη τ' ἐνάτη τε. [Pind. ap. Plat. Menon. p. 81, B; Soph. El. 707.] Fuerunt autem qui veriorem putarint hanc scripturam cum unico ν, sicut a τέτταρα, quod habet duplex τ, dicitur τέταρτος unico τ. Sed et nonnulli ἔνατος quasi νέατος dici putarunt; i. e. ἔσχατος, Ultimus: utpote qui sit decimus una monade excepta: ὡς οἷα παρὰ μονάδα δέκατος ὤν, Eust. Quod ego etymum minime probo, quum primitivo ἐννέα, ad quod nobis respiciendum est, convenire non possit: hoc tamen affirmo, me, dum scripta olim exempll. cum typographicis conferrem, utplurimum ἔνατος unico ν ap. ipsos etiam solutæ orationis scriptt. reperisse. [Quorum exx. plurimis omissis noto tantum scripturam per simplex ν ex inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 220, 15, 31, etc., quæ nunquam aliter.] || Τὰ ἔννατα s. ἔνατα, Novendiale sacrum [Gl.], Inferiæ, Bud. ex Isæo p. 66 [73, 25], ubi unico ν scribitur: et ex Æschine p. 81 [86, 4], ubi cum νν habetur. Apud Polluc. tamen p. 328 [8, 146] legitur ἔννατα, ubi et τρίτα ead. forma dicitur. [3, 102. Ἡ ἐνάτη, intell. ὥρα, Nona, qua officium sacrum peragi et cœna ab jejunatoribus sumi solebat. V. Ducang. vv. Ἐννάτη, Ἐννατίζω. || Ἔναται Μοῦσαι, Novem, Christod. Ecphr. 380. Schæf. Inscr. ap. Letronn. *Recherches* p. 380: Πρὸς τὰς θυσίας καὶ σπονδὰς τὰς ἐσομένας ἐν τῇ συνόδῳ κατὰ τὰς πρώτας ἐνάτας τοῦ μηνὸς ἑκάστου καὶ τὰς ἄλλας ἐπωνύμους ἡμέρας. Sic supra Ἕβδομος pro ἑπτά (ubi adde: Ptol. Hephæstionis ap. Phot. p. 152, 28: Καὶ διὰ τοῦτο τέλειος ἐνομίσθη ὁ ἕβδομος ἀριθμός). De accentu Arcad. p. 80, 23 sec. cod. Havn.] Εἴνατος, i. q. ἔνατος. Hom. Il. B, [295]: Ἡμῖν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτὸς Ἐνθάδε μιμνόντεσσι.

[Ἐνατρεμέω, Quiesco, Intrepidus sum in. Themist. Or. 4, p. 51, D : Ἔνι δ' (in Constantio) ἵμερος σωφροσύνης, ἐνατρεμεῖ δ' ἀλήθεια, ἐγκατοικεῖ δὲ πρᾳότης.]

Ἐναττικίζω, Attice loquor, vel Cantillo in. Philostr. Her. [p. 665] : Ἐναττικίζουσι τῷ χωρίῳ αἱ ἀηδόνες.

[Ἐναυγάζω, Incendo. Lycophro 71 : Καὶ πῦρ ἐναυγάζουσαν αἰστωτήριον. Illustro, Philo vol. 1, p. 146 : Καὶ ὥσπερ, οἶμαι, ἀνατείλας ὁ ἥλιος τὸν ζόφον τοῦ ἀέρος φωτὸς ἀνέπλησεν, οὕτω καὶ ἀρετὴ ἀνατείλασα ἐν ψυχῇ, τὴν ἀχλὺν αὐτῆς ἐναυγάζει, καὶ τὸν πολὺν σκότον σκεδάννυσι. Illuceo, intransitive, Ælian. N. A. 1, 58 : Αἱ δὲ φάλαγγες ἀπόλλυνται νύκτωρ, ἐναυγάζοντος λύχνου τεθέντος πρὸ τῶν σμηνῶν. Schneid. Transit. Eust. Opusc. præter l. in Ἐναστράπτω citatum p. 235, 90 : Οἱ δ' αὐτοὶ Μεγαλοπολῖται, οἱ τὴν πνευματικὴν πολιτείαν μεγάλοι καὶ τὸ μοναχικὸν μέλαν τὸ κατὰ τὴν ἔνδυσιν καὶ τὰς λοιπὰς δὲ ἱερὰς ἀμπεχόνας πολυειδῶς ἀνάγουσι, καὶ φωτεινὴν θεωρίαν τῇ τοιαύτῃ μελανίᾳ ἐναυγάζουσι. Pass. p. 166, 94 : Εἰρηναίας ἡμέρας ἡμῖν ἐναυγάζεσθαι. Et aliter 340, 35 : Τῷ φωτὶ τῆς θείας ἐναυγάζομαι γνώσεως. Medio Philo vol. 1, p. 422, 30 : Τοσοῦτον τῆς τόλμης ἐπιβαίνετε ὥστε μονονοὺ πρὸς φῶς καὶ τὸν λαμπρότατον ἥλιον ἐναυγάζεσθαι, In clarissima solis luce vos ostentare, Int. L. D. Med., schol. Pind. Isthm. 4, 73 : Γένοιτο ἡμῖν προφρόνων τῶν Μουσῶν τυχεῖν, ὥστε ὑπ' ἐκείνου ἐναυγάσασθαι τοῦ πυρός.]

[Ἐναύγασμα, τὸ, Illuminatio. Philo vol. 1, p. 88, 38 : Σκότους γὰρ πλήρης ἐστὶ, μηδὲν ἔχων ἐν. θεῖον. Wakef.]

Ἔναυδος, ὁ, ἡ, (pro quo et Ἐναυδὴς), Voce præditus, Vocalis. Ab Hesychio non solum φωνήεις exp. (i. e. Vocalis), sed et ἔμπνους, i. e. Spirans : ut vicissim in l. quem in Ἄναυδος ex Hom. [Od. E, 446] protuli, copulantur ἄπνευστος καὶ ἄναυδος.

Ἐναυθεντέω, Auctoritatem obtineo inter, Auctoritate valeo in, vel apud. Gregor. : Ἐδίδου τῇ πολιᾷ τὸ ἐναυθεντεῖν, ὡς οἰκείοις, τοῖς ἀλλοτρίοις. [Anna Comn. 349, A. L. D. Basil. t. 2, p. 486, B : Τοῖς ἐργαλείοις τῆς τέχνης ἐναυθεντῶν, Postulans ut jus instrumentorum penes se sit. Hase.]

[Ἐναυλακόφοιτις, ἡ, i. q. ἐν αὔλακι φοιτῶσα, Rustica. Zonas Anth. Pal. 6, 98, 1 : Ἐναυλακοφοίτισιν Ὥραις. Sic Jacobs. et Schneider. Lex.; sed rectius forsan ἐναυλακοφοῖτις, ut in Ind. Scap. Oxon. Angl.]

[Ἐναύλειον, τὸ, Habitaculum. Eurip. Hel. 1107 : Σὲ τὰν ἐναυλείοις ὑπὸ δενδροκόμοις μουσεῖα καὶ θάκους ἐνίζουσαν ἀναβοάσω, σὲ τὰν ἀοιδοτάταν ὄρνιθα μελῳδὸν ἀηδόνα δακρυόεσσαν.]

Ἐναυλήματα, Suid. et Etym. [M. p. 338, 8] dici tradunt ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ δεδευμένα : nonnullos vero etiam ipsa τὰ ἄλφιτα vocare ἐναυλήματα. [Ἐνθυλήματα Ruhnk. et Hemst., θυλήματα Toup. Propius ad literas accedit ἐναλήματα. L. Dindorf.]

[Ἐναυλίζω, Inhabito, Pernocto in. Soph. Phil. 33 : Οὐδ' ἔνδον οἰκοποιός ἐστί τις τροφή; — Στειπτή γε φυλλὰς ὡς ἐναυλίζοντί τῳ. Schol. κοιμωμένου. Pollux 1, 73.] Ἐναυλίζομαι, Stationem habeo, Castra metor, Inhabito. Thuc. 3, [91; 4, 54] : Καὶ ἐνηυλίσαντο, Noctem illic egerunt. [Herodot. 1, 181 : Οὐδὲ νύκτα οὐδεὶς ἐναυλίζεται (templo) ἀνθρώπων· 9, 15 : Ἐν Τανάγρῃ δὲ νύκτα ἐναυλισάμενος. Joseph. B. J. 1, 8, 6 : Τὴν πρώτην ἑσπέραν τοῖς ἐρειπίοις ἐναυλισάμενος. Anon. ap. Suid. v. Ἐπιπόνως : Ἐν ἄντρῳ ἐναυλισάμενος. Dio Cass. 50, 12 : Ἐν χωρίῳ ἐπιτηδειοτέρῳ ἐνηυλίζετο· 57, 11 : Ἐνταῦθα τὰς νύκτας ἐνηυλίζετο. Improprie Hippocr. De nat. hom. p. 230, 25 : Χρόνον ἐναυλιζόμενον πουλὺν ἐν τῷ στήθει κατασήπεται. Ἐμμένον interpr. Erotian. p. 148. Suid. : Ἐνηυλισμένον, ἐμπεριειλημμένον. Pollux 1, 73. V. Ἐγκαταυλίζομαι. L. D. Cyrill. Alex. in c. 2 Habac. p. 547 : Ἅγιος ἐν ἁγίοις κατοικεῖ, καὶ τοῖς σεβομένοις αὐτὸν ἐναυλίζεται· in c. 56 Jes. p. 809 : Ἐναυλίζεται τοῖς διὰ πίστεως ἐκκεκαθαρμένοις καὶ ἡγιασμένοις ἐν πνεύματι.]

[Ἐναύλιος, α, ον. Hippocr. De morb. mul. p. 645 fin. : Ὅταν δὲ κλυσθῇ τὸ στόμα καὶ ἡ ἐναυλίη (sub. ὁδὸς), Interior via pudendi muliebris.]

[Ἐναυλὶς, ίδος, ἡ, Tibiæ inserta, epith. γλωσσίδος. Eustath. Il. p. 96, 19, in ed. Bas., ubi Rom. ἡ ἐν αὐλοῖς γλωσσίς.]

Ἐναύλισμα, τὸ, Domicilium, ἐνοίκισμα Suidæ. Hesych. autem dicit νεωστὶ γενόμενόν τι οἴκημα. [Artemid. 4, 47, p. 360 : Τούτων γὰρ (Persarum et Trojanorum) καὶ ἐναυλίσματα δείκνυται, καὶ τόποι παρατάξεως etc., ubi est Castra. Theophyl. Sim. Q. Phys. p. 9, 5 ed. Comm. : Ὁρῶν μοι τὰ ὑψηλόκομα ἦν ἐναυλίσματα.]

Ἐναυλιστήριον ἄντρον, τὸ, Stabulare antrum, Lustrum, VV. LL. [ex epigr. Antip. Sid. Anth. Pal. 6, 219, 13.]

[Ἔναυλον, τό. V. Ἔναυλος.]

Ἔναυλος, ὁ, Stabulum, Spelunca. Item generaliter, Domicilium. Hesiod. [Theog. 129] : Γείνατο δ' οὔρεα μακρὰ, θεῶν χαρίεντας ἐναύλους Νυμφέων. [Eur. Bacch. 122 : Ζάθεοι Κρήτας διογενέτορες ἔναυλοι· Herc. F. 371 : Σύγχορτοι Ὁμόλας ἔναυλοι· Temen. fr. ap. Ælian. N. A. 7, 39 : Κατ' ἐναύλους ὀρέων ἀβάτους. Maximus Καταρχ. v. 421.] || Ἔναυλος etiam ὁ ἐντὸς [ἔνδον] τῆς αὐλῆς. Vide Eust. [Il. p. 1236, 53. Eur. Phœn. 1573 : Ὥστε λέοντας ἐναύλους. Soph. Phil. 158 : Τίν' ἔχει στίβον ἔναυλον ἢ θυραῖον. Fort. huc referenda gl. Hesychii Ἐνδύλω, ἔνδοθεν, aliter ab intt. tentata. Oppian. Hal. 1, 305 : Ἄλλοι δ' ἑρπυστῆρες ἁλὸς ναίουσιν ἐναύλους· 3, 5; 5, 21, Cyn. 1, 142. Hom. H. 15, 8 : Οὔρεα ... καὶ ὑλήεντες ἔναυλοι. || Ἔναυλον, τό. Anton. Arg. Anth. Pal. 9, 102 : Ἡ πρὶν ἐγὼ Περσῆος ἀκρόπτολις ... αἰπολίοισιν ἔναυλον ἐρημαίοισιν ἀνεῖμαι.]

Ἔναυλος, ὁ, ἡ, Tibiis personans, ὁ ἀκουόμενος, παρὰ τὸν αὐλὸν, Hesych. [Athen. 15, p. 637, F : Τὴν ἔναυλον κιθάρισιν, ᾗ πρῶτοι οἱ περὶ Ἐπίγονον ἐχρήσαντο. Hemst. Dionys. De Thucyd. § 36, p. 900, 14 : Τήν τε ἁρμονίαν οὕτως ἔναυλον ἀποδέδωκεν (Thucyd.) ἅμα τοῖς ἡδίστοις παρεξετάζεσθαι. Etym. M. p. 338, 1 : Ἔναυλος, ἔνηχος, ἔμπνους.] Metaph. etiam capitur pro Eo quo veluti post tibiarum cantum aures adhuc personant; ut ἔναυλοι λόγοι ap. Eust. [Od. p. 1950, 5, Il. p. 1236, 53] οἱ πρόσφατοι, καὶ ἔτι καταυλοῦντες τὴν ἀκοήν [Plato Menex. p. 235, B : Οὕτως ἔναυλος ὁ λόγος τε καὶ ὁ φθόγγος παρὰ τοῦ λέγοντος ἐνδύεται εἰς τὰ ὦτα· Leg. 3, p. 678, C : Πᾶσι φόβος ἔναυλος ἐγεγόνει. Dionys. A. R. 9, 7 : Ἔτι γὰρ αὐτοῖς ἔναυλα καὶ πρὸ ὀμμάτων ἦν. Dio Cass. 41, 16 : Ἔναυλον τὸν ἐκ τοῦ πρὶν φόβον ἔχοντες. Alciphr. 3, 5 cum annot.] : quemadmodum Suid. etiam ap. Pisid. : Ἀεὶ γὰρ, ὡς ἔοικεν, αἱ περιστάσεις Ἐκ τῶν ἐναύλων ἠρεθισμένων [-αι] πόνων, Τίκτουσιν ὁρμὰς κρείττονας βουλευμάτων, exp. οὐ πρὸ πολλοῦ μνημονευομένων, ἔτι ἐνηχουμένων. Sic ap. Lucian. [Somn. c. 5] : Ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἔναυλος ἔτι. Plut. vero De aud. poem. [p. 17, D] dixit ἔναυλον ἔχειν ὅτι : Πρὸς ταῦτα δὴ πάλιν παρασκευάζωμεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἔχειν ἔναυλον ὅτι κ. τ. λ. Ἔναυλον Hesych. exp. etiam νέαν ἔχοντα εὐεργεσίαν οὐ πρὸ πολλοῦ. [Æsch. C. Ctes. p. 580 : Ἔναυλον γὰρ ἦν ἔτι τότε πᾶσιν, ὅτι τηνικαῦτα ὁ δῆμος κατελύθη, ἐπειδή τινες τὰς γραφὰς τῶν παρανόμων ἀνεῖλον, Notum est et inculcatum auribus, ut tibiarum sonus, Palmer. Recenti adhuc erat in memoria, et aures veluti circumsonabat. Reisk. Seager. Philo vol. 2, p. 167, 28 : Ἔτι τοὺς χρησμοὺς ἐναύλους ἔχων. Clem. Al. Strom. 2, p. 484 : Εἴ τῳ ἔναυλα τὰ ἐπὶ τὸν Ἀνανίαν ἱστορούμενα. Euseb. H. E. 8, 10 : Διὰ τὸ ἔναυλα τὰ τραύματα ἀπὸ τῶν πληγῶν καθ' ὅλου τοῦ σώματος ἔχειν. Wakef. Aristot. Probl. 21, 13 : Ὥστε ἔναυλον εἶναι τὴν δύναμιν, ἐάν τις αὐτῶν πληρωθῇ καὶ μὴ ταχὺ ἐκλείπῃ τὴν αἴσθησιν. Jo. Chrys. vol. 8, p. 218, D : Ἔναυλον ἔχων τὴν ἀπειλήν.] || Ἔναυλος, Eustathio [l. c.] est item χείμαῤῥος, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, στενὴ διώρυξ, ἣ καὶ ἄλλως ὁ διὰ στενοῦ καὶ ἐπιμήκους τόπου ῥέων χείμαῤῥος, παρὰ τὸν αὐλὸν [conf. Hesych. Male fort. ap. Suid., Ἐναύλους, τοὺς χειμερινοὺς ποταμοὺς, παρὰ τὸ αὐλεῖν], ὅς ἐστιν ἐπιμήκης παράτασις. Apud Hom. Il. Π, [71] : Τάχα κεν φεύγοντες, ἐναύλους Πλήσειαν νεκύων, sunt ἔναυλοι illi τὰ ἐν τοῖς πεδίοις κοιλώματα καὶ αἱ στεναὶ διώρυχες, ἢ οἱ περὶ τάφρον τόποι παρὰ τὸν στενὸν καὶ ἐπιμήκη αὐλόν. [Φ, 283 : Ὃν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρσῃ· 312 : Πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους. Nonnus Dion. 2, 54 : Νηιάδων δὲ φάλαγγας ἀπεστυφέλιξεν ἐναύλων.]

[Ἐναύλως, adv. Bekk. Anecd. p. 464, 1 : Αὐλωνίζουσα, ἐναύλως διάγουσα. Eadem Lex. Ms. Paris. 347, fol. 44. Suidas in ead. gl. ἐν αὐλῶνι habet. Osann.]

[Ἐναυξάνω, Crescere facio in, Augeo in. Xenoph. Ven. 12, 9 : Οἱ πόνοι ἐπιθυμίαν ἀρετῆς ἐνηύξησαν. Eust. Opusc. p. 309, 85 : Κἀντεῦθεν ἔστι τὸ μέν τι τῶν καθέκαστον σφαιριδίων τούτων ἀπολαβεῖν καὶ φαγεῖν, εἴτε καὶ ἐναυξήσαντα ἐκπιεῖν. Pass. Themist. Or. 6, p. 81, B. Herodian. 2, 10 : Ἐναυξηθέντες (τρυφῇ).]

Ἔναυρος, ὁ, ἡ, In quo auræ sunt, Auris apertus s. pervius. Theophr. H. Pl. 8, 11, [6] : Χωρίον εὔπνουν καὶ ἔναυρον [ita codd. plerique ut videtur; εὔαυρον ed. Schneid.] ἀεί.

[Ἔναυρος, ὁ Ἀπόλλων, Hesych. V. supra citatam gl. ejusd. Ἔναγρος.]

[Ἐναύρω, πρωὶ, Mane, Κρῆτες, Hesych. Idem Ἔνδυδαν, ἕωθεν.]

[Ἔναυσις, εως, ἡ, Accensus. Plut. Cim. c. 10 : Πυρὸς ἔναυσιν ἀνθρώπους ἐδίδαξαν.]

Ἔναυσμα, τὸ, Id quo ignis accenditur; Igniarium; item Suscitabulum quidam interpr. e Nonio. || Item metaph. Fomes, Fax, i. e. Incitamentum. Herodian. [2, 15, 3] : Τοιαῦτα ἔχων ἐναύσματα εἰς βασιλείας ἐπιθυμίαν. V. Bud. Comm. [Diodor. Exc. vol. 2, p. 556, 84 : Τῆς τε καρτερίας καὶ λιτότητος καὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν ἐκ τῆς Πυθαγορείου φιλοσοφίας ἐναύσματα λαβών. Polyb. 9, 28, 8 : Ὑπολαβὼν βραχύ τι τῆς Ἑλλάδος ἔναυσμα καταλιπέσθαι περὶ τὴν Θηβαίων πόλιν. Orph. H. 4, 3 : Πανδαμάτωρ, πυρίπνους, πᾶσιν ζωοῖσιν ἔναυσμα· 10, 16 : Ἀέριόν τε μέρισμα τροφῆς, ζωοῖσιν ἔναυσμα. Iambl. Vit. Pyth. 6, 30, p. 23 : Ἵνα τὸ τῆς εὐδαιμονίας τε καὶ φιλοσοφίας σωτήριον ἔναυσμα χαρίσηται τῇ θνητῇ φύσει. Addit Hemst. Clem. Al. Pæd. 2, p. 176, 10 : Τὸ ἔναυσμα τῆς Ἑβραϊκῆς φιλοσοφίας ζωπυρῶν· et similem l. Iamblichi Protr. p. 146, 21 (348 Kiessl.), Seager. Plut. Flamin. c. 11 : Ἐναύσματα μικρὰ καὶ γλίσχρα κοινωνήματα παλαιοῦ γένους ἔχειν δοκοῦντες. Ἀρχὰς, ἐμπυρεύματα, ὑπεκκαύματα int. Suid. et Zon. p. 733.]

[Ἐναυχάομαι. V. Ἐγκαυχάομαι.]

Ἐναυχένιος, ὁ, ἡ, Qui in collo est, s. Collo injectus, Collo insertus, ut ἐναυχένιος βρόχος, Epigr. [Antip. Thess. Anth. Pal. 7, 493, 7.]

[Ἐναυχέω, Glorior in. Hesych. : Ἐναυχῆσαι, ἐλλαμπρύνασθαι. Ἐναυχοῦσα, ἐλλαμπρυνομένη, σεμνυνομένη, καυχωμένη. Philo vol. 1, p. 422, 49, a Wakef. cit. : Καλὸν δ' ἐναυχῆσαι κἀπισεμνύνεσθαι, δόξαν θηρωμένους τὴν ἀπ' αὐτῶν, ἐφ' οἷς εἰκὸς ἦν ἐγκαλύπτεσθαι.]

Ἐναύω, Accendo; ut πῦρ ἐναύειν, Herodot. [7, 231], Xenoph. [Comm. 2, 2, 12], Dinarch. [p. 106, 12; Polyb. 9, 40, 5.] Et Lucian. [Tim. c. 6 : Ἀναρριπίσας] τὸν κεραυνὸν [ἢ] ἐναυσάμενος ἐκ τῆς Οἴτης [Αἴτνης. Ælian. ap. Suid. p. 1236, B : Ἐκ τοῦ βωμοῦ πῦρ ἐναύονται· sed v. Ἰαχὴν p. 1726, A, est var. ἐναύοντες.] Et ἐναύεσθαι ἀπὸ ἑτέρου πυρὸς, Plut. Num. [c. 9.] V. Bud. Comm. [Figurate Axioch. p. 371, E : Τὸ θάρσος τῆς ἐκεῖσε πορείας παρὰ τῆς Ἐλευσινίας ἐναύσασθαι. Anon. ap. Suid. p. 1236, D : Ἐντεῦθεν Εὐριπίδης ἐναυσάμενος τὸν λόγον ἅπαντα εἶτα μέντοι Φοίνικι περιτίθησιν. Ælian. ib. p. 1237, B, v. Ἐναύσματα : Καί τινα ἐξ αὐτοῦ διδασκαλίαν ἐναυσάμενοι κᾆτα ἐμιμήσαντο ἐς τὸ εὖ καὶ καλῶς. Nossis Anth. Pal. 7, 718, 2 : Ὦ ξεῖν', εἰ τύγε πλεῖς ποτὶ καλλίχορον Μιτυλάναν τᾶν Σαπφοῦς χαρίτων ἄνθος ἐναυσόμενος.]

[Ἐναύω. Suid. : Ἐναύειν τὸ ἱκετεύειν πρὸς τοῖς ναοῖς. Quod supra Ἐνάζω vel Ἐννάζω, et infra Ναύω. Hesych. : Ἔναῦ (ita Schow.) ποτνιᾶ δάγαν ἱκετεύω. Zon. p. 740 : Ἐναύοντες, ἐνάπτοντες ἢ ἱκετεύοντες. Ἐναύοντες πρὸς τοῖς ναοῖς.]

[Ἐναύω, Inclamo. Schol. Hom. Il. E, 333 : (Ἐνυὼ) παρὰ τὸ ἐναύειν (scr. ἐναύειν), ὃ σημαίνει τὸ ἐκφωνεῖν. Ἐμφωνεῖν Eust. et Etym. M. : quæ si vera scriptura est, hinc licet defendere ἐμφωνεῖν ap. Clem. in Ἐμφωνέω cit. L. Dind.]

[Ἐνᾰφᾰνίζω, Deleo, Tollo, Oblitero, Perdo in. Plut. Mor. p. 489, A : Οὐ παντάπασιν αὐτῇ τὸ φιλάδελφον ἐνηφανίσθη· 968, B : Οἶμαι δὲ μὴ ἄκαιρος ὑμῖν φανεῖσθαι τοῖς μύρμηξιν ἐπεισάγων τοὺς ἐλέφαντας, ἵνα τοῦ νοῦ τὴν φύσιν ἔν τε τοῖς μικροτάτοις ἅμα καὶ μεγίστοις σώμασι κατανοήσωμεν μήτε τούτοις ἐναφανιζομένην μήτε ἐκείνοις ἐνδέουσαν· 1099, D, sine dat.; Æmil. c. 36, Comp. Aristid. c. Cat. maj. c. 1; Longin. De subl. c. 17, 2; M. Anton. 2, 12; 5, 23; 6, 36; 7, 10. (Ἐναναφανίζεται male 12, 32.) Strab. 1, p. 49 : Ἐν γὰρ τοῖς μεγάλοις ἐναφανίζεται τὰ οὕτω μικρά.]

[Ἐναφάπτω. V. Ἐναφίημι.]

[Ἐναφέψημα, τὸ, Decoctum. Aret. Acut. m. cur. 1, 1, p. 75 : Ὕπνον αὐτέοισι καὶ ἠρεμίην μηχανέεσθαι, πρώτιστα μὲν διὰ τῶν τῆς κεφαλῆς τεγξίων ῥοδίνου ἀκρήτου ἢ ἀμαρακίνου ξὺν χυλῷ κισσοῦ ἢ ἑρπύλλου ἢ καὶ μελιλώτου ἐναφεψήματι. L. Dindorf.]

Ἐναφέψω, s. Ἐναφεψέω, Incoquo, Diosc. [Hippocr. De morb. mul. 2, p. 662, 19 : Καθίννυσθαι ἐν ὕδατι μυρσίνης ἐναφεψημένης. Galen. vol. 6, p. 291; 10, p. 870; 11, p. 746; 17, 2, p. 449 ed. Kuhn. Matthæi Med. p. 170 : Μελίκρατον ἐναφεψημένου πηγάνου, et emendato vitio scripturæ, p. 278 : Σταφὶς ἀγρία ἐναφηψημένη, et alibi.]

Ἐναφίημι, Immitto e me in alium. Aristot. H. A. 5, [21], loquens de apibus : Ἐργάζονται πρῶτον τὸ κηρίον· εἶτα τὸν γόνον ἐναφιᾶσιν, ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσιν, ἐκ τοῦ στόματος. [Conf. id. De generat. an. 1, 18 et 22.] Basil. : Ἡ πρὸς τὰ φαῦλα συνήθεια μεγάλα κακὰ ταῖς ψυχαῖς ἐναφίησι. Ἐναπῆκε, Ion. pro ἐναφ., Herodot. [2, 214 : Ὡς δὲ εὗρε, ἐναπῆκε αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν ἀσκὸν, ubi ex al. codd. nunc legitur ἐναπῆπτε, Ion. pro ἐναφῆπτε, ab Ἐναφάπτω, Illigavit. « Ὑπὸ τοῦ δέους ἐναφεικώς, schol. Aristoph. Av. v. 66. Τῇ κοίτῃ ἐναφιέναι, Lectum cacando conspurcare, Artemid. 2, 26, p. 114, 30, 32. » Hemst. Suid. : Ἐναφῆκαν, ἐνέβαλον. « Ἐναφῆκαν τῇ δρυΐ σφῆνας, ὡς διασταίη. »]

[Ἐνάφορμος, Qui habet caussam et occasionem. Cyrill. Alex. in cap. 53 Jesaiæ, p. 742 : Ἀπροφάσιστος ἡ εὐπείθεια, οὐκ ἐνάφορμος ἡ ἀπόστασις. Suicer.]

[Ἐναφόρμως, Opportune, Cyrill. Alex. l. 2 in Jo. 1, 1, p. 134. An εὐαφ. ? Kall.]

[Ἐναφρέει, θυμὸν, Hesych.]

[Ἐναφροδισιάζω, Venerem exerceo in. Aristæn. Ep. 1, 15, p. 74 : Ὁ νυμφίος ἐρασμίως ἐναφροδισιάσας τῇ κόρῃ... 2, 1, p. 129.]

[Ἔναψις, ἡ, Connexio, Adnexus. Philo Belop. p. 82, 39. Et 98, 33 : Ταῖς ἐνάψεσι τῶν ἀγκυρῶν, ubi Int., Attractionibus. Hase.]

[Ἐνγεταυθί. V. Ἐνταῦθα.]

Ἐνγηράσασθαι, Hesych. affert pro ἐν γήρᾳ χρήσασθαι. [Hæc recipienda erant supra v. Ἐγγηράσκω.]

[Ἐνγόνασι, Engonasin. V. Γόνυ.]

Ἔνδᾳδος, ὁ, ἡ, cui opp. ἄδᾳδος, Qui tædam in se habet. Theophr. H. Pl. 9, 2 [1, 2] : Ἅπασα γὰρ ἔνδᾳδος πεύκη ταῖς ῥίζαις. Idem alibi, Νόσημα δὲ τῇ πεύκῃ, ὅταν ἔνδᾳδος γένηται. Pro quo Plin. : Laricis morbus est ut tæda fiat. [Conf. 3, 9, 3 et 5; 5, 1, 5, C. Pl. 6, 11, 6.]

[Ἐνδᾳδόομαι, Tæda fio. Theophr. H. Pl. 9, 2, 7 : Οἱ δὲ περὶ τὴν Ἴδην φασὶν, ὅταν λεπίσωσι τὸ στέλεχος, ... ἐνταῦθα τῆς ἐπιρροῆς γενομένης ἔνδᾳδον ἐνιαυτῷ μάλιστα (γίνεσθαι)· τοῦτο δ' ὅταν ἐκπελεκήσωσιν, ἐν ἑτέρῳ πάλιν ἐνδᾳδοῦσθαι.]

[Ἐνδαίνυμαι, Vescor. Athen. 7, p. 277, A : Πολλῶν ὄντων τῶν ἰχθύων, οὓς ... ἐνδαινύμεθα.]

[Ἔνδαις, αιδος, ὁ, ἡ, Cum facibus. Æschyl. Eum. 1044 : Σπονδαὶ δ' ἐς τὸ πᾶν ἔνδαιδες οἴκων.]

Ἐνδαιτέομαι, ήσομαι, Epulor, Convivor, depon., VV. LL. [Immo Ἐνδατέομαι, quod v.]

[Ἐνδαίω, Accendo in. Pind. Pyth. 4, 183 : Τὸν δὲ παμπειθῆ γλυκὺν ἡμιθέοισιν πόθον ἔνδαιεν Ἥρα. Apoll. Rh. 3, 286 : Βέλος δ' ἐνεδαίετο κούρῃ νέρθεν ὑπὸ κραδίῃ φλογὶ εἴκελον. Divise Hom. Od. Z, 132 : Ἐν δέ οἱ (leoni) ὄσσε δαίεται.]

Ἐνδάκνω, Morsus infero. Plato Phædro [p. 254, D] : Ἐνδακὼν τὸν χαλινὸν μετ' ἀναιδείας ἕλκει. [Themist. Or. 1, p. 7, C : Ἵππῳ ἐνδακόντι τὸν χαλινόν· et Lucian. Navig. c. 30. Eur. Hipp. 1223 : Ἐνδακοῦσαι στόμια πυριγενῆ γνάθοις. Jo. Anagn. De postr. Thessal. exp. p. 345 : Ἐνδακὼν τὸ ξίφος. Eust. Op. p. 341, 52 : Ὅτι δὲ ἡ νόσος καθάπαξ ἐνδακοῦσα ἐνερείδει τοὺς ὀδόντας, καὶ οὐκ ἀνήσειν βούλεται· 324, 57 : Ἄλλως τε οὐδ' ἀρτίπους ὤν, ἀλλὰ κατὰ γῆς ἕρπων καὶ τοῦτο δὴ τὸ μέρος τὴν ἐκδακοῦσαν (sic) τοῦτον μιμούμενος ἔχιδναν. Ælian. N. A. 3, 6 : Τὰς οὐρὰς τὰς ἀλλήλων ἐνδακόντες (lupi fluvium transeuntes). Eudoc. p. 204 : Τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ ἐνδακὼν καὶ ἀποτεμὼν, προσέπτυσε τῷ τυράννῳ, et schol. Hom. Od. Σ, 409, citat Wakef. Aret. Acut. pass. 1, 7, p. 5 : Ἀπὸ γλώσσης κυνὸς εἰσπνεύσαντος μοῦνον ἐς τὴν ἀναπνοὴν, οὔτι μὴν ἐνδακόντος. V. l. Anthol. in Γράφικος cit., ubi aut σανὶς ἔνδακεν aut ἔδακεν σανὶς legendum.] Synes. Epist. 4 : Ἀλλὰ πολλάκις ἐπιχειρήσαντες τοῖς καλωδίοις, ἀπηγορεύκειμεν τῶν τροχῶν ἐνδακόντων, Rotis mordentibus. [Alciphro 3, 58 : Τρέμω ἐνδακὼν τὸ χεῖλος. Nicander Athen. 4, p. 133, E : Ἐνδάκνοντα σπέρματα σινήπυος, pro δάκνοντα. Mathem. vett. p. 17 : Ἵνα μὴ ἐνδάκῃ ὁ στῦλος τῇ γῇ.]

[Ἐνδάκρῠος, ὁ, ἡ, Lacrimabundus. Germanus In dormit. b. Mar. p. 104. Boiss.]

Ἔνδακρυς, ὁ, ἡ, Qui in lacrymis est, Cui lacrymæ oboriuntur. [Ezech. ap. Euseb. Præp. ev. 9, p. 444, D : Ἠλάλαξαν ἔνδακρυν φωνήν. Lucian. Somn. c. 4 : Κατέδαρθον ἔτι ἔνδ. Joseph. A. J. 1, 19, 5 : Ὑπὸ τῆς περὶ τὸν πατέρα εὐνοίας ἔνδ. γενομένη.]

[Ἐνδακρύω, Fleo in, Illacrimor. Æsch. Ag. 541 : Ὥστ' ἐνδακρύειν γ' ὄμμασιν χαρᾶς ὕπο. Cum ἐκδ. confus. Eurip. Or. 1122. ῠ]

[Ἐνδᾰκῶς. Man. Philes De anim. 8, 250, p. 284 : Τίς γὰρ ἢ δράκων ὀξὺς, πονηρὸς, ἐμβριθὴς, γλίσχρος, μέγας, φθορεὺς ἰταμὸς, ἀνθρακῶδες ἐμβλέπων, ψυχρὸς, πλαδαρὸς, ἐνδακῶς ἐπειγμένος. Int., Morsibus inferendis prompta. Quod esset ἐνδακεῖν ἠπειγμένος.]

[Ἐνδανδαίνω, Intueor audacter. Hesych. : Ἐνδανδαίνει, ἀτενίζει, κατατολμᾷ.]

[Ἐνδᾰνείζω, Fœnero. Lex. Gr.-Lat. ap. P. Baldvin. 1611. Angl. Notandum h. l. videtur supra in Εἰσδανείζω pro Mutuor leg. esse, Mutuum do in, Feneror.]

[Ἐνδαπανάω, Impendo. Pallad. V. Chrysost. p. 221. Andr. Cret. p. 85, B : Ἵνα ἐνδαπανήσῃ τοῖς ἑαυτοῦ τὰ ἡμέτερα. Kall. V. Ἐκδαπανάω.]

Ἐνδάπιος, α, ον, Indigena. Pollux 3, [51] synonymum facit τῷ ἐγχώριος, ἐπιχώριος, ἔντοπος : sed poeticum esse dicit. [Mosch. 2, 11 : Τῶνδ' ἡ μὲν ξείνης μορφὴν ἔχεν, ἡ δ' ἄρ' ἐῴκει ἐνδαπίῃ. Agath. Hist. 2, 15, p. 51, D. Formam Ἐνδαπὸς ex Nicetæ Annal. 3, 7; 4, 6; 8, 2, annotavit Schneid. ᾰ]

Ἔνδᾰσυς, ὁ, ἡ, Pilosus, Hirsutus, Diosc.

Ἐνδᾰτέομαι, [Divido, Distribuo, Dispertior.] Eust. [Il. p. 1214, 9] θείαν δύναμιν ἐνδατεῖσθαι exp. κατὰ ἕκαστον μερίζεσθαι. Ceterum existimo ut δάζω, vel potius δάζομαι a δαίζω, sic δατέομαι a δάζομαι formari : videl. a 3 sing. præt. δέδασται, ablato σ. [Soph. OEd. T. 205 : Αὐκεῖ' ἄναξ, τά τε σὰ χρυσοστρόφων ἀπ' ἀγκυλῶν βέλεα θέλοιμ' ἂν ἀδάματ' ἐνδατεῖσθαι, schol. interpr. καταμερίζεσθαι, ἐν μερισμῷ δίδοσθαι καὶ διατρίβειν· μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν διανεμομένων. Iambl. Vit. Pyth. § 201, p. 410 : Ἐν δὲ τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ τῷ σύμπαντι εἶναί τινας ἡλικίας ἐνδεδασμένας· οὕτω γὰρ καὶ λέγειν αὐτούς φασιν· ἃς οὐκ εἶναι τοῦ τυχόντος πρὸς ἀλλήλας συνεῖραι. Ubi cod. Par. ἐνδεδομένας. Id. Protr. p. 46 ed. Kiessl., ex Archyta (ap. Gal. p. 733) : Ἐν ᾧ τὰ εἴδεα πάντα τοῦ ἐόντος ἐνδέδασται. Aristid. Quint. 2, p. 60 : Ὁ δὴ τὸ σύμπαν διοικῶν ψυχὴν συνιστὰς ἐπισταθμὸν σωμάτων ἐσομένην λόγου τε ὑπόστασιν αὐτῆς (f. αὐτῇ) τῆς θείας μοίρας ἐνεδάσατο. Cit. Wakef. || Exprobro. Æsch. Sept. 578 : Τὸν σὸν ἀδελφεὸν, ἐξυπτιάζων ὄνομα, Πολυνείκους βίαν, δίς τ' ἐν τελευτῇ τοὔνομ' ἐνδατούμενος. Male schol. : Εἰς δύο διαιρῶν τὸ ὄνομα τοῦ Πολυνείκους, τὸ πολὺ καὶ τὸ νεῖκος. Plato Reip. 2, p. 383, A : Οὐδ' Αἰσχύλου (ἐπαινεσόμεθα τοῦτο) ὅταν φῇ ἡ Θέτις τὸν Ἀπόλλω ἐν τοῖς αὐτῆς γάμοις ᾄδοντα ἐνδατεῖσθαι τὰς ἑὰς εὐπαιδίας νόσων τ' ἀπείρους καὶ μακραίωνας βίους κτλ. Sophocl. Trach. 791 : Πολλὰ δ' οἰμωγῇ βοῶν τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος σοῦ τῆς ταλαίνης, καὶ τὸν Οἰνέως γάμον, οἷον κατακτήσαιτο λυμαντὴν βίου. Schol. : Σφοδρῶς λοιδορούμενος· ἐνδατεῖσθαι (ἐνδατοῦσθαι cod.) γὰρ σφοδρῶς ἐσθίειν. Alius : Λοιδορῶν, μεμφόμενος, κατὰ μέρος τῶν λεγομένων ἀνακαλῶν. Ἐνδατεῖσθαι γὰρ τὸ μερίσασθαι. Ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν δαινυμένων. Et rursus alius : Ἐνδατούμενος νῦν σφόδρα κακῶς λέγων, δυσφημῶν, συνεχῶς μεμφόμενος, ἐπαρώμενος. Conf. Hesychii gll. Ἔνδασαι, Ἐνδατεῖται etc. (|| Signif. Vorandi, de qua schol. Soph. Trach. l. c., Lycophr. 155 : Τὸν ὠλενίτην χόνδρον ἐνδατουμένη.) Eurip. Herc. F. 218 : Λόγους ὀνειδιστῆρας ἐνδατούμενος. Apud Nicandr. Ther. 509 : Ἤτοι ἀριστολόχεια παλίσκιος ἐνδατέοιτο, passive pro μερίζοιτο, κόπτοιτο, τρίβοιτο, ut exp. schol. : rectius, Assumatur.]

[Ἔνδαυλος, ὁ, ἡ.] Ἔνδαυλον Hesychio ὑλῶδες, δασὺ, ut δαῦλον. [Χολῶδες cod. Fort. χλοῶδες. L. Dind.]

Ἐνδαψῐλεύομαι, Dapsilis et largus sum in. [Indulgeo, Largo; Ἐνδαψιλεύεται, Indulgetur, Gl.] E Pand. affertur, Ἐὰν ἔτι ἐνδαψιλεύηται ὁ χρόνος τῆς διετίας, pro Si adhuc suppetit tempus biennii. [Heliod. 8, 14, p. 398 : Κόλπον πολλὴν πόαν καὶ χιλὸν ἄφθονον ἐνδαψιλεύσασθαι κτήνεσι νομὴν ἀπαυτοματίζοντα. Eust. Opusc. p. 283, 84 : Ἐξεστείλαμεν εἰς τοὺς ἑαυτῶν ... ὁδοιπόριον ἐνδαψιλευσάμενοι· 325, 47 : Πῶς ἂν αὐτὸς εὐτόλμως ἔχοιμι, τὰς ἐμὰς πιθηκίδας πρὸς σὲ τὸν ἐν ῥητορείαις αἴθωνα λέοντα προάγων περιγυμνοῦν, καὶ τῆς ἐμῆς ἀγροικίας ἐνδαψιλεύεσθαι; 342, 94 : Κρατῆρα λύπης ἐπιστέφω τῷ ἐνδαψιλευομένῳ τὸν ἔλεον. Id. Il. p. 917, 38 : Τὰς ἐφημέρους ἀμπέλους, αἳ ... ὁσάκις ἀναλίσκονται, τοσαυτάκις ἐνδαψιλευόμεναι, ubi schol. simplex δαψ. ponit. Alia struct. Suidas v. Φιλίσκος Κερκ. : Καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὸ φιλίσκιον μέτρον προσηγορεύθη, ἐπείπερ αὐτῷ ἐνεδαψιλεύετο, Frequenter eo utebatur. Cum dat. pers. Eust. Opusc. p. 251, 25 : Ποίοις ἐκείνοις ἐνδαψιλεύῃ πένησιν;]

[Ἐνδεδιωκότα, in Tab. Heracl. 1, 73 : Ταῦτα δὲ πάντα πεφυτευμένα παρέξοντι καὶ ἐνδεδιωκότα ὅσσα ἐν τᾷ συνθήκᾳ γεγράψαται (sic) ἐν τῷ πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ ἔτει ἀπὸ τῶ ποτέχει ἔτεος ἢ Ἀριστίων ἐφορεύει.]

Ἐνδεδομένως, Remisse, Laxatis habenis. [Photius et Suid. : Ὑφειμένως, ἐνδ. Perperam Phot. et cod. unus Suidæ ἐνδιδ. L. Dind.]

[Ἐνδεεστέρως. V. Ἐνδεής.]

Ἐνδεὴς, ὁ, ἡ, Indigus. [Egestuosus, Egens, Indigens, Egenus, add. Gl.] Isocr. Ad Nic. [init.] : Ὧν αὐτοὶ μὲν ἐνδεεῖς εἰσὶν, ὑμεῖς δὲ πλουτεῖτε· Arch. : Τῶν καθ' ἡμέραν ἐνδεεῖς ὄντας. [Et p. 286, A; 305, C.] Plato De rep. 2, [p. 381, C] : Οὐ γὰρ ἐνδεᾶ γε φήσομεν τὸν θεὸν κάλλους. Idem Alcib. [pr. init.] : Οὐδενὸς φῂς τῶν ἀνθρώπων ἐνδεὴς εἶναι εἰς οὐδέν. [Eur. Suppl. 192 : Πόλεις πολλαὶ διώλοντ' ἐνδεεῖς στρατηλάτου· Tro. 906 : Ἄκουσον αὐτῆς, μὴ θάνῃ τοῦδ' ἐνδεής· Iph. A. 978. Xenoph. Cyr. 7, 5, 81 : Οἱ ἐνδεέστεροι τοῦ βίου. Et alibi similiter. Thuc. 3, 97 : Ψιλῶν γὰρ ἀκοντιστῶν ἐνδεὴς ἦν μάλιστα. Absolute Xen. H. Gr. 6, 1, 3 : Κἀκεῖνος μέντοι ἀπὸ τούτων τῶν χρημάτων τήν τε ἄκραν φυλάττων διέσωζεν αὐτοῖς καὶ τἄλλα διοικῶν ἀπελογίζετο κατ' ἐνιαυτόν. Καὶ ὁπότε μὲν ἐνδεὴς εἴη, παρ' ἑαυτοῦ προσετίθει, ὁπότε δὲ περιγένοιτο τῆς προσόδου, ἀπελάμβανεν. Ubi tamen leg. videtur ἐνδεήσειε, quum etiam περιγένοιτο non ad hominem illum referri, sed de reditu dici videatur. Id. Cyneg. 7, 11 : Πολλὰ διδόναι τὰ ἐπιτήδεια ταῖς κυσὶν αὐτόν· ὅταν μὲν γὰρ ἐνδεεῖς (cibi) ὦσι κτλ. Reip. Lac. 5, 3 : Καὶ σῖτον δὲ ἔταξεν αὐτοῖς, ὡς μήτε ὑπερπληροῦσθαι μήτε ἐνδεεῖς γίγνεσθαι. L. D. Ἐνδεὴς et κεκορεσμένος opposita, Sext. Emp. p. 27, 26. Pro priore πεινῶντα dixit p. 29, 13; 79, 26. Hemst.] Res quoque dicitur ἐνδεὴς, Quæ non sufficit, Cui aliquid deest, quominus plena sit et perfecta, vel suis numeris absoluta. [Eur. Hec. 835 : Ἑνός μοι μῦθος ἐνδεὴς ἔτι· Phœn. 701 : Πολλῷ γὰρ εὗρον ἐνδεεῖς διαλλαγὰς, ὡς ἐς λόγους ξυνῆψα Πολυνείκει μολών.] Sic ἐνδεεῖς σηνθῆκαι Thuc. 8, [36]. Alicubi dicit Galen. λειφαίμους appellari τοὺς ἐνδεὲς ἔχοντας αἷμα, Minus sanguinis quam opus sit, q. d. Sanguinem non sufficientem. [Στατῆρες παράσημοί τε καὶ ἐνδεεῖς, Themist. Or. 21, p. 261, C. Hemst.] || Exp. etiam Inferior, ut Thuc. 2, [87] : Τῆτε γὰρ παρασκευῇ ἐνδεὴς ἐγένετο. [Isocr. p. 62, D : Τοὺς ταῖς οὐσίαις ἐνδεεστέρους. Lysias p. 193, 31 : Οὐ ταῖς ψυχαῖς ἐνδεεῖς γενόμενοι, ἀλλὰ τοῦ πλήθους ψευσθέντες. Eurip. El. 873 : Νεανίας ἦν τῷ βίῳ μὲν ἐνδεὴς, πλείστας δὲ τιμὰς ἔσχεν Ἀργείᾳ χθονί.] Sic interpr. et Bud. ap. Polyb. [6, 47, 10] : Σύγκρισιν ἐνδεῆ καὶ τελείως ἀπεμφαίνουσαν. [Soph. OEd. C. 1430 : Οὐδ' ἀγγελοῦμεν φλαῦρ'· ἐπεὶ στρατηλάτου χρηστοῦ τὰ κρείσσω μηδὲ τἀνδεᾶ λέγειν. Eur. Heracl. 170 : Ἐρεῖς τὸ λῷστον ἐλπίδ' εὑρήσειν μόνον. — Καὶ τοῦτο πολλῷ τοῦ παρόντος ἐνδεές· fr. Androm. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 104 : Ἐγὼ δὲ παῖδας οὐκ ἐῶ νόθους λαβεῖν· τῶν γνησίων γὰρ οὐδὲν ὄντες ἐνδεεῖς νόμῳ νοσοῦσιν. Herodot. 7, 48 : Εἰ γάρ τοι ταύτῃ ἐνδεέστερα φαίνεται εἶναι τὰ ἡμέτερα πρήγματα, στρατοῦ ἂν ἄλλου τις τὴν ταχίστην ἄγερσιν ποιοῖτο. Thuc. 1, 10 : Φαίνεται καὶ οὕτως ἐνδεεστέρα. C. genit. 2, 11. Xen. Cyrop. 2, 2, 1 : Ἐνδεέστεροί τι ἡμῶν ὅτι οὐ πεπαίδευνται· H. Gr. 4, 1, 6 : Ποίου τινὸς γένους ἐστὶν ὁ Σπιθριδάτης; Ὁ δ' εἶπεν ὅτι Περσῶν οὐδενὸς ἐνδεέστερος· 7, 1, 23 : Γένος οὐδενὸς ἐνδεής· Cyrop. 3, 3, 31 : Τὸ πλῆθος ἡμῶν πολὺ ἐνδεέστερον τοῦ ἑαυτῶν. Hippocr. De artic. p. 821, D : Τὸν δὲ πῆχυν καὶ ἄκρην τὴν χεῖρα ὀλίγῳ ἐνδεεστέρην τοῦ ὑγιέος, Exiliorem. Dionys. A. R. 1, 66 : Καρποὺς οὐδὲν ἐνδεεστέρους τῆς ἄλλης Ἰταλίας.] Sæpe autem additur gen., ut, Τῆς δυνάμεως ἐνδεᾶ πρᾶξαι, Thuc. [1, 70], Inferiora et minora viribus, Quæ non respondeant viribus. Sic Plut. Sol. [c. 16] : Ἐνδεέστερον τῆς [ὑπαρχούσης] δυνάμεως οὐδὲν ἔπραξε· Oth. [c. 7] : Ἐνδεέστερον τῆς δόξης στρατηγεῖ·

ubi adv. est compar. [De adv. v. Ἐνδεῶς. Adj. Soph. Phil. 524: Ἀλλ' αἰσχρὰ μέντοι σοῦ γέ μ' ἐνδεέστερον ξένῳ φανῆναι πρὸς τὸ καίριον πονεῖν. V. Lennep. ad Phalar. Ep. 104, p. 297 sq. Eademque struct., sed signif. priori, Plato Protag. p. 322, B: Ἡ δημιουργικὴ τέχνη πρὸς μὲν τροφὴν ἱκανὴ βοηθὸς ἦν, πρὸς δὲ τὸν τῶν θηρίων πόλεμον ἐνδεής.] Ceterum dicitur et Ἐνδεὲς sæpe subst. pro ἔνδεια. Thuc. 3, [83]: Τῷ γὰρ δεδιέναι τό, τε αὐτῶν ἐνδεὲς, καὶ τὸ τῶν ἐναντίων ξυνετόν· ubi ἐνδεὲς id plane esse videtur, quod ad verbum Gall. dicimus *Insuffisance*, q. d. Insufficientia. [Id. 1, 77: Τοῦ ἐνδεοῦς χαλεπώτερον φέρουσιν ἢ κτλ. L. D. Soph. Phil. 375: Κἀγὼ χολωθεὶς εὐθὺς ἤρασσον κακοῖς τοῖς πᾶσιν οὐδὲν ἐνδεὲς ποιούμενος, Nil reticens, Conviciis minime parcens. Seager. Eur. Phœn. 385: Ἀλλ' ἐξερώτα, μηδὲν ἐνδεὲς λίπῃς· El. 356: Οὐκοῦν τὰ μὲν λεύσσουσι, τὰ δὲ σύ που λέγεις; — Ἴσασιν, οὐδὲν τῶνδ' ἔχουσιν ἐνδεές. Dio Cass. 44, 36: Τὸ κατ' ἐκείνην ἐνδεὲς ἀνασώσετε. Ap. Xenoph. Cyrop. 8, 1, 40: Συγκρύπτειν ἐδόκει (vestis) εἴ τίς τι ἐν τῷ σώματι ἐνδεὲς ἔχοι, est i. q. Vitiosum. Lucian. Dial. mort. 1, 2: Ἐνδεὴς τὴν ὄψιν. Philipp. Anth. Pal. 9, 11: Πηρὸς ὁ μὲν γυίοις, ὁ δ' ἄρ' ὄμμασιν, ἀμφότεροι δὲ εἰς αὐτοὺς τὸ τῆς τύχης ἐνδεὲς ἠράνισαν.]

Ἐνδεῶς, Indigenter; ut ἐνδ. ἔχειν τινὸς, Indigum esse re aliqua, q. d. Indigenter se habere. [Eurip. fr. ap. Athen. 13, p. 600, A: Ὅταν ξηρὸν πέδον ἄκαρπον αὐχμῷ νοτίδος ἐνδ. ἔχῃ. Ἐνδ. ἔχειν τῶν ἀναγκαίων, Plut. Nic. c. 27. Id. Mor. p. 1014, E.] Sed Plut. Lyc.: Ἐνδ. ἔχων πρὸς δικαιοσύνην, Non sufficienter se habens, i. e. Non satis instructus. Vertitur ita et in aliis loquendi generibus. [Lucian. De merc. cond. c. 5: Ἀλλὰ τὸ δοθὲν ... πᾶν ἀκριβῶς καὶ τῆς χρείας ἐνδεῶς καταναλίσκεται, Sed quod datum est, ad assem omne, nec quantum necessitas postulat, impenditur; ἐνδεῶς τῆς χρείας enim, Minus quam necesse est; locus ab intt. secus intellectus. Brunck.] Item, Minus quam opus sit, par sit, ap. Thucyd. [Julian. Ad Athen. p. 268, B: Πρὸς τὸ λυσιτελοῦν, ὥσπερ οἱ ῥήτορες, ἐνδεέστερον ἐπαινεῖν τὰς ἐλαττουμένας.] Dicitur et Ἐνδεέστερον cum gen. ut in ll. cit. Ἐνδεεστέρως pro eod. Additur autem nonnunquam gen. τοῦ προσήκοντος, ut, Ἐνδ. τοῦ προσήκοντος θεραπευτικὸς εἶναι, Plato [Ep. 4, p. 321, B], Minus quam par sit, Minus quam deceat. [Alcib. 2 p. 149, A: Οὐκ ὀλίγῳ ἐνδ. τιμῶσιν ἤπερ ἡμεῖς. Et alibi. Ἐνδ. ἔχειν Phæd. p. 74, E; 75, A, Reip. 9, p. 571, A. Hippocr. De art. p. 821, A: Αὔξεται μὲν, οὐ πολὺ δὲ ἐνδ. Ib. F: Ὅσα γὰρ χειρῶν ἔργα ἐστὶ, τὰ πλεῖστα προθυμέονται οἱ γαλιάγκωνες ἐργάζεσθαι τῇ χειρὶ ταύτῃ οὐδὲν ἐνδ. τοῦ ἀσινέος. Thucyd. 2, 35; 4, 39. Demosth. p. 162, 3: Οὓς ἐτιμωρησάμην ἐνδ. ἢ προσῆκεν.]

[Ἐνδεὴς, ὁ, ἡ, Trepidus. Schol. Hom. Il. Ψ, 475: Δίενται) ἐνδεεῖς ὑπάρχουσιν. Wakef.]

Ἔνδεια, ἡ, Indigentia, Penuria. [Huic Inopia, Egestas, Abstinentia, Ingitas (sic) add. Gl.] Ἔνδεια τῶν καθ' ἡμέραν, Isocr. Paneg. [p. 47, C; 76, A.] Sic ἔνδεια τροφῆς. [Χρημάτων ἐνδ. Plat. Hipp. maj. p. 283, D, Xen. Reip. Athen. 1, 5.] Et sine adjectione, ut Demosth. [p. 312, 24]: Τὸν μηδὲν αἰσχρὸν ποιήσοντα δι' ἔνδειαν. [Ead. phrasis ap. Plat. Conv. p. 202, D, Demosth. p. 38, 6, etc., Xenoph. Conv. 4, 36 et alibi. Κατ' ἔνδειαν τοῦ σ Etym. M. p. 391, 14. Μετ' ἐνδείας Demosth. p. 1121 extr. Dativo ead. signif. id. p. 151, 11: Οὐ λόγων ἐνδείᾳ. Thuc. 4, 18: Οὔτε δυνάμεως ἐνδείᾳ ἐπάθομεν αὐτό. Plato Leg. 12, p. 945, C: Τῆς αὑτοῦ δυνάμεως ἐνδείᾳ πρὸς τὴν τῆς ἀρχῆς ἀξίαν. Ubi notandum etiam construi cum præp. πρὸς, ut supra ἐνδεής.] Apud Plat. autem Polit. 9, [p. 571, E], ἔνδεια et πλησμονὴ opp., quæ Cic. interpr. Inopiam et satietatem affluentem, p. 11 mei Lex. Cic. [Μετὰ πολλῆς ἐνδείας ἐτράφης, Demosth. p. 313, 10. Ἐσχάτη ἐνδ. 1118, 23; 957, 17.] Et plur. ἔνδειαι [Egestates, Gl.] ap. [Plat. Phileb. p. 51, B, Eryx. p. 401, E. Παύειν τὰς τοῦ σώματος ἐνδείας, etc. Xenoph. Cyrop. 8, 2, 22, Demosth. p. 957, 17, Maneth. 1, 172,] Isocr. Areop.: Ἐπήμυνον ταῖς ἐνδείαις. Item ἔνδειαι oppositum habens ὑπερβολαὶ ap. eund. De pace [p. 177, B: Οὔτ' ἐν ἐνδείαις οὔτ' ἐν ὑπερβολαῖς ὄντες· et sim. Ad Nic. p. 26, D, Plat. Protag. p. 357, B. Ut supra notavimus ἐνδεὴς de esurientibus usurpatum, sic ἔνδεια peculiariter dicitur de inopia commeatus s. victus. Schweigh. Lex. Polyb.: «Ἔνδεια τῶν ἐπιτηδείων 1, 16, 7; 84, 2; τῶν ἀναγκαίων 8, 9, 10; τῶν δαπανημάτων 9, 42, 4. Et nude 1, 19, 1 et 7; 3, 72, 5; 5, 73, 6; 9, 44, 3; διὰ τῆς ἐνδείας κρατεῖν τῆς πόλεως 7, 15, 4». Diodor. 1, 8: Μηδεμίαν τῶν καρπῶν εἰς τὰς ἐνδείας ποιεῖσθαι παράθεσιν.] || Ἔνδεια et ἔκδεια ita differre quidam e Suida annotant, ut ἔκδεια sit Quod deest plenæ solutioni: at ἔνδεια sit Non habere omnino, quod solvas ob egestatem. Thuc. 1, [99]: Αἱ τῶν φόρων καὶ νεῶν ἔκδειαι, ubi vide schol. Sunt et qui generalius ita, ἔκδειαν esse, quum aliquid ad justum numerum deest: at ἔνδειαν, quum totum deest.

[Ἐνδεία, ἡ, Meridies. V. Ἔνδιος.]

Ἔνδειγμα, τὸ, Indicium, Documentum. Demosth. [p. 423, 13]: Καὶ τὰ νῦν συμβεβηκότα πάντα, δαιμονίας τινὸς εὐνοίας ἔνδειγμα γεγενῆσθαι τῇ πόλει ἡγοῦμαι. [Eadem constr. Ad Thessalon. 2, 1, 5: Ἔνδ. τῆς δικαίας κρίσεως τοῦ θεοῦ. Plato Critiæ p. 110, B: Ἔνδειγμα ὅτι ... πέφυκεν. || Spectrum. Zacharias Papa Dial. 3, 4: Ὁ δὲ πονηρὸς δαίμων ... εἰς τὸν οἶκον ἐκεῖνον πρὸς τὸ ποιεῖν ἐνδείγματα τοῦ λοιποῦ οὐκ εἰσῆλθεν. Ubi Gregor. M., Eandem domum ad exhibenda monstra quæ consueverat, ulterius non intravit. Ducang.]

Ἐνδείκνυμι et Ἐνδείκνυμαι, s. Ἐνδεικνύω, Ostendo [Gl. Polyb. 3, 54, 3: Ἐνδεικνύμενος αὐτοῖς τὰ περὶ τὸν Πάδον πεδία· 11, 9, 8: Εὐθέως ἐνεδείκνυντο τοὺς κεκαλλωπισμένους, Digitis monstrabant. 18, 6, 2: Ἐναργῶς ὑπὸ τὴν ὄψιν ἐνδεικνύμενος], Indico, Demonstro [Gl.], Præ me fero. Plato Apol. [p. 23, B]: Ἐνδείκνυμαι ὅτι οὐκ ἔστι σοφός. [Xenoph. Cyrop. 8, 3, 21: Ἐνδεικνύμενοι ὅτι σφόδρα πείθοιντο.] Sæpe cum accus., ut Isocr. Areop.: Πολλὴν ἀρετὴν καὶ σωφροσύνην ἐν τῷ βίῳ ἐνδεδειγμένοις. Plato Axiocho [p. 364, B]: Νῦν ὁ καιρὸς ἐνδείξασθαι τὴν ἀεὶ θρυλλουμένην πρὸς σοῦ σοφίαν, Documentum dare s. Specimen edere tuæ illius sapientiæ. [Isocr. p. 218, D: Ἐνεδείξατο δὲ καὶ Στησιχόρῳ τῷ ποιητῇ τὴν ἑαυτῆς δύναμιν (Helena). Sic cod. Urb.; alii ἐπεδ. Polyb. 2, 4, 3: Τῆς τύχης τοῖς ἀνθρώποις ἐνδεικνυμένης τὴν αὐτῆς δύναμιν, iterumque cum dat. seq. ὅτι, 25, 4, 11. Eademque constr. sæpius Plato et Herodot. infra cit.] Aristoph. Pl. [785]: Ἐνδεικνύμενο[-ος] ἕκαστος εὔνοιάν τινα, Præ se ferentes. [Xenoph. Anab. 6, 1, 19: Εὔνοιαν ἐνδεικνύμενος ἕκαστος· Cyrop. 8, 2, 3: Διεδίδου οἷς ἀεὶ βούλοιτο τῶν φίλων μνήμην ἐνδείκνυσθαι ἢ φιλοφροσύνην. Inscr. Carth. ap. Bœckh. vol. 2, p. 282, n. 2352, 3: Πᾶσαν εὔνοιαν καὶ φιλοτιμίαν ἐνδεδεῖχθαι Ναυπακτίους καὶ τοὺς συνέδρους τῶν Αἰτωλῶν πρὸς τὰς πόλεις τὰς Κείων· et sim. in Astypal. ib. n. 2483, p. 381, 19; 2486, p. 385. Et ap. alios plures.] Polit. tamen in simili l. Herodiani 2, [10, 19]: Πᾶσαν ἐνεδείκνυντο προθυμίαν καὶ σπουδὴν, interpr. Pollicebantur; quod minime probo. [Herodot. 8, 141: Ἐπίτηδες ὧν ἐποίεον ἐνδεικνύμενοι Λακεδαιμονίοισι τὴν ἑωυτῶν γνώμην. Alia signif. cum dat. Ep. ad Timoth. 2, 4, 14: Πολλά μοι κακὰ ἐνεδείξατο, ut Genes. 50, 17: Πονηρά σοι ἐνεδείξαντο, quod 15 dicitur κακὰ, ἃ ἐνεδειξάμεθα εἰς αὐτόν.] Bud. ait posse et Doceo verti ap. Plat. Gorgia [p. 488, A]: Ἀλλ' ἱκανῶς [μοι] ἔνδειξαι τί ἐστι τοῦτο, ὃ ἐπιτηδευτέον μοι. [Atque sic sæpe apud Plat., sequentibus vel partt. ὅτι, ὡς, vel pron. relat., vel accusat., vel etiam absolute positum. Polyb. 4, 28, 4: Ἡ συμπλοκὴ, περὶ ἧς ἐν ἀρχαῖς ἐνεδειξάμεθα.... 5, 16, 7: Πάντα ταῦτα μετ' ἀποδείξεως ἐνδεικνυμένου καὶ μαρτύρων.] || Ostento me, Vendito, Plausum capto. Plut. [Cic. c. 15]: Τοῖς συνωμόταις ἐνδεικνύμενος, Conjuratis se venditans, Plausum a conjuratis captans. Et Æschin. [p. 84 extr.]: Ἐνδεικνύμενος Ἀλεξάνδρῳ, pro Operam Alexandro venditans, Bud. interpr., quem vide p. 684, 685. [Aristot. Œc. 2, 33: Ἐκείνοις τε βουλόμενος ἐνδείξασθαι καὶ τῷ Κλεομένει. Dem. p. 375, 21: Ἐνδεικνύμενος τοῖς πρέσβεσι τοῖς παρὰ τοῦ Φιλίππου παροῦσι· 391, 18: Οὗτοι δ' ἐχαρίζοντο πάντ' ἐνδεικνύμενοι καὶ ὑπερκολακεύοντες ἐκεῖνον. Conf. 579, 5. Philostr. V. Apoll. 3, 32: Πένητας μὲν, ἐνδεικνυμένους δὲ τοῦτο, οὐχ ὡς σεμνὸν, ἀλλ' ὑπὲρ ξυγγνώμης τοῦ κλέπτειν.] Ex Isocr. autem Ad Nic. [p. 21, A] affertur, Ἐνδείκνυσο περὶ τὰ μέγιστα σπουδάζων, pro Palam te exhibe, quum in maximis rebus versaris; sed potest fortasse ἐνδείκνυσο jungi cum part. [Ita Eurip. Alc.

154 : Πῶς δ' ἂν μᾶλλον ἐνδείξαιτό τις πόσιν προτιμῶσ' ἢ θέλουσ' ὑπερθανεῖν· Bacch. 47 : Ὧν οὕνεκ' αὐτῷ θεὸς γεγῶσ' ἐνδείξομαι. Xenoph. Cyrop. 1, 6, 10 : Ὅταν περ καὶ ἐνδείκνυσθαι μάλιστα δύνῃ καὶ εὖ ποιεῖν ἱκανὸς ὢν καὶ κακῶς.] || Ap. Hom. autem [Il. T, 83], Πηλείδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι, Eustath. exp. πρὸς αὐτὸν ἀπερείσω τὸν λόγον· at Hesych. ἐνδείξομαι, nescio an hinc sumptum, exp. ἀπολογήσομαι. [Cui Suidæ gl. Ἐνδειξαμένῳ, ἀντὶ τοῦ ἀπολογησαμένῳ, confert Heyn.] || Defero, Accuso, Postulo in judicio. Et ἐνδείκνυμαι, Deferor, Causam dico, quod circa publica secus aliquid admiserim. Bud. Sic Plato Apol. [p. 32, B] : Καὶ ἑτοίμων ὄντων ἐνδεικνύναι με καὶ ὑπάγειν τῶν ῥητόρων. [Leg. 9, p. 856, C : Πᾶς ἀνὴρ ἐνδεικνύτω ταῖς ἀρχαῖς· 11, 937, C : Ἐνδεικνύτω μὲν πρὸς τὴν ἀρχὴν ὁ βουλόμενος αὐτόν. Philostr. V. Soph. 2, 29 : Ἐνδειξάντων πόλιν οὐ μεγάλην ἐπὶ πολλαῖς μυριάσιν. Et sæpius ap. Demosth. et oratores, ut Isocr. p. 375, D : Φίλωνα ἐνδειχθέντα παραπρεσβεύεσθαι. Latine etiam sic dicitur Indicare. Vide de utroque Mazoch. ad Tab. Heracl. p. 484. Pro quo δείκνυμι scribi videtur in argum. Demosth. p. 1321, 12, et in l. Aristoph. v. Δείκνυμι vol. 2, p. 941, A, citato.] Et pass. ἐνδειχθέντα δικάζειν, v. Bud. p. 685. Voce med. dixit Joseph. [B. J. 4, 2, 5] : Πολλοὺς ἐνδείξασθαι τοὺς ἀναιτίους. Hinc et Galli suum *Enditer* mutuati sunt. [Id. ib. 2, 7, 2 : Τὸν Ἰουδαῖον ἐνδείκνυται, καταχρησάμενον αὐτοῦ τῇ ὁμοιότητι. Pollux 3, 138; 8, 49 bis. Idem Poll. de choreuta vel histrione artis suæ specimen exhibente positum memorat 4, 98, 113. || Activo Pind. Ol. 7, 60 : Ἀπέοντος δ' οὔτις ἔνδειξεν λέχος Ἀελίου. Schol. ἐνεφάνισεν, ἀνέμνησεν. Æsch. Prom. 404 : Ὑπερήφανον θεοῖσι τοῖς πάρος ἐνδείκνυσιν αἰχμὰν, ubi al. θεοῖσι τοῖσι πάρος δείκνυσιν. Soph. OEd. C. 48 : Ἀλλ' οὐδὲ μέντοι τοὐξανιστάναι πόλεως δίχ' ἐστὶ θάρσος, πρίν γ' ἂν ἐνδείξω τί δρῶ. Schol. : Ἕως οὗ τῇ πόλει ἐνδείξω τί χρὴ ποιεῖν. Plato Polit. p. 278, B : Ἐνδεικνύναι τὴν αὐτὴν ὁμοιότητα καὶ φύσιν ἐν ἀμφοτέροις οὖσαν· 308, E : Προστάττει καὶ ἐπιστατεῖ, τοιαῦτα ἑκάστοις ἐνδεικνῦσα τὰ ἔργα ἀποτελεῖν οἷα ἂν ἐπιτήδεια ἡγῆται.]

Ἐνδείκτης, ὁ, Delator, [Ostentator add. Gl.] Quadruplator. Synes. : Ἔργον γενέσθαι συκοφαντῶν, ἐνδεικτῶν. [Philostr. V. Soph. 2, 29 bis; Maccab. 2, 4, 1. Honesto sensu OEnom. ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 215, A : Ἐπεὶ δέ μοι ... ἀνδρὸς ἔδει τοῦ ξεναγωγήσαντος ἐπὶ τὴν σοφίαν ... σὲ ἐδεόμην καὶ τούτου γενέσθαι ἐνδείκτην. Cit. Hemst.]

Ἐνδεικτικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Ostentatorius. [Eustath. Opusc. p. 344, 2 : Τὸ γράφειν καὶ βλέπειν ἀλλήλους ἔστι που φιλίας ἐνδεικτικόν. Ἐνδ. ὀρχηστὴς Poll. 4, 96. L. D. Galen. vol. 2, p. 62, 10 : Πῶς οὐκ ἔστι τῆς περιστολῆς ἐνδεικτικόν; Quomodo non est contractionis indicium? conf. ib. 13 et 15. De generibus orationis Diog. L. 3, 51 et 49 : Τοῦ δὲ ἀγωνιστικοῦ ἐνδεικτικὸς καὶ ἀνατρεπτικὸς, Accusando inserviens. Hase.]

Ἐνδεικτικῶς, Ostentatorie, Ostentabunde, Cum ostentatione. Sed ap. Galen. Ad Glauc. 2 vertitur Per indicationem : Ἐνδεικτικῶς μὲν εἴρηται, σαφῶς δὲ οὐδέπω. [Ita quoque Basil. t. 2, p. 173, A. Aristæus ap. Euseb. Præp. ev. p. 370, D : Οὐκ ἀπαγορευτικῶς μόνον, ἀλλ' ἐνδ. Hase.]

[Ἐνδείμᾰτος, ὁ, ἡ, Timore plenus. Iambl. Protr. 127. Wakef.]

[Ἐνδειματόω, Territo, Gl. Frequens est ἐκδειματόω.]

Ἔνδεινος, ὁ, ἡ, affertur pro Gravis, sed sine exemplo. [Ex codd. restitui Themist. Or. 4, p. 56, A : Ἡ πόλις δὲ ἐνδεινότερον ἐξεπέπληκτο ὑπὸ δείματος, ubi vulgo καὶ δεινότερον. G. Dind. Mart. S. Ursicin. Actt. SS. Aug. t. 3, p. 163, 6 : Ἐνδείνοις οἰμωγαῖς. Hase.]

Ἔνδειξις, εως, ἡ, Ostensio, Indicatio, peculiariter interdum ap. Medicos Indicatio rei prævertendæ medico et in primis animadvertendæ, Bud. || Ostentatio [Gl.], Venditatio. Synes. Ep. 23 : Ἀλλὰ καὶ πρὸς ἔνδειξιν καὶ φιλοτιμίαν ὑπαγορεύειν ἐπιστολάς. Sic Æschin. p. 80 [85, 12, ἡ εἰς Ἀλέξανδρον ἔνδ.] pro Ostentatione et sui commendatione per aliquod factum. Bud. [Ostensio, Polyb. 3, 38, 5 : Καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς ὁράσεως εἰθίσμεθα συνεπιστρέφειν ἀεὶ τὰ πρόσωπα πρὸς τὸ κατὰ τὴν ἔνδειξιν ὑποδεικνύμενον, οὕτω καὶ τῇ διανοίᾳ χρὴ συνδιανεύειν καὶ συρρέπειν ἐπὶ τοὺς τόπους ἀεὶ τοὺς διὰ τοῦ λόγου συνεπιδεικνυμένους. || Indicium. Suid. : Δεῖγμα καὶ ἡ ἔνδειξις. Dio Cass. 78, 21 : Ὁ γάρ τοι Ταράντας διέφθειρε τὰ πλείω τῶν ἔνδειξίν τινα ἐχόντων (γραμμάτων). Cum genit., Demonstratio, ejusd. 62, 23 : Ὑποσπόνδους ἀφῆκαν πρὸς ἔνδειξιν ὧν εὐηργέτηντο. Ep. ad Rom. 3, 25 : Εἰς ἔνδειξιν τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ, et al. in N. T. Mauric. Strateg. p. 6 : Ἔνδειξιν ἐνδρανείας. Martyr. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 186, B : Μαρτύρων μνήμη φιλοθείας καθέστηκεν ἔνδειξις. Seq. ὅτι, Dio Cass. 69, 4 : Δι' ἔνδειξιν ὅτι καὶ ἄνευ ἐκείνου μέγα ἔργον γίγνεσθαι δύναται. Absolute Dio Cass. 37, 23 : Τὸ δημοτικὸν ὄντως καὶ ὄνομα καὶ ἔργον οὐκ ἀπ' ἐνδείξεως, ἀλλ' ἐξ ἀληθείας ὑπάρχειν· conf. 42, 16. Plato Leg. 12, p. 966, B : Ἐννοεῖν μὲν, τὴν δὲ ἔνδειξιν τῷ λόγῳ ἀδυνατεῖν ἐνδείκνυσθαι· Ep. 7, p. 341, E : Ἀλλ' οὔτε ἀνθρώποις ἡγοῦμαι τὴν ἐπιχείρησιν περὶ αὐτῶν λεγομένην ἀγαθὸν, εἰ μή τισιν ὀλίγοις ὁπόσοι δυνατοὶ ἀνευρεῖν αὐτοὶ διὰ σμικρᾶς ἐνδείξεως.] || Delatio, unde ἐνδείξεις ἐνδεικνύναι, sicut φάσεις φαίνειν et γραφὰς γράφεσθαι. [Dio Cass. 78, 18 : Ἐνδείξεις λαθραίους ἐπ' αὐτοῦ πεποιῆσθαι καὶ σεσυκοφαντηκέναι τινὰς ἐνομίζοντο. Pollux 3, 138; 6, 178, ubi est ἔνδ. ἀδικήματος· 8, 41, 49, ubi ὁ ἐνδεικνύμενος ἐν γραμματείῳ τὴν ἔνδειξιν ἀποφέρει, quemadmodum dicitur ἀποφέρειν γραφήν. Peculiariter sec. Harpocrat. ἔνδ. est εἶδος δίκης δημοσίας, ὑφ' ἣν τοὺς ἐκ τῶν νόμων εἰργομένους τινῶν ἢ τόπων ἢ πράξεων, εἰ μὴ ἀπέχοιντο αὐτῶν, ὑπῆγον. Quibus addit : Πολλοὶ μὲν οὖν εἰσι λόγοι ἐνδείξεως, γνωριμώτατοι δὲ οἱ κατ' Ἀριστογείτονος Δημοσθένους. Conf. Suid. in v., schol. Aristoph. Vesp. 1103, Lex. rh. Bekk. An. p. 250, 10, schol. Aristid. p. 218 Fr., ut omittam gll. aliorum, quæ minoris momenti videntur. Exemplum ἐνδείξεως præter Aristogitoneas præbet altera Demosthenis nomine inscripta Or. adv. Theocrinem, p. 1321, cujus vid. argum. Quibus add. Dem. p. 504, 24; 636, 25; 716, 15, Andocid. p. 12, 8, 22; 15, 5.]

[Ἔνδειον. V. Ἔνδιος.]

Ἕνδεκα, Undecim. [Hom. Il. 1, 329, etc., et alii quivis.] Athenis οἱ ἕνδεκα, Undecimviri, erat Magistratus quidam rerum capitalium, cujus Dem. meminit In Timocr. [p. 720, 24; 726, 8; 733, 12, et al.], Plato Apol. [p. 37, C, Phæd. p. 59, E; 85, B; 116, B, Ep. 7, p. 324, C, Xen. H. Gr. 1, 7, 10; 2, 3, 54; 4, 8 et 38, et sæpius oratores. Ἕνδεκα ἄρχοντας vocant Diodor. 13, 102, ubi v. Wessel.; Eustath. Od. p. 1595, 40], Hesych. et Suid. [Pollux 8, 102, 121, schol. Aristoph. Vesp. 1103 cum annot., Lex. rh. Bekk. An. p. 250, 4, 12; 310, 15, Etym. M. p. 338, 31. || In N. T. οἱ ἕνδεκα, Undecim discipuli Christi. Matth. 28, 16; Marc. 16, 14; Luc. 24, 9, 33; Act. 1, 26; 2, 14.]

[Ἐνδεκαδίκορ, εἶδός τι φασκωλίου, Hesych. Conf. de voc. Laconico, ut videtur, Casaub. ad Athen. 8, p. 352, A.]

Ἑνδεκαετὴς, ὁ, ἡ, Qui undecim annorum est. Pollux [1, 55] σκληρότερον esse dicit hoc compos. quam δεκαετής. [Inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, p. 258, 42 : Χρόνον εἰς τὴν ἀπόδοσιν ὧν ἐπείσθη δοὺς ἑνδεκαετῆ. Et Att. ib. vol. 1, p. 249. L. Dindorf.]

[Ἐνδεκάζω.] Ἐνδεκάζοντας Harpocr. e Demosth. In Theocr. [p. 1335, 7 : Τοτὲ μὲν λοιδορουμένους καὶ πλύνοντας αὐτοὺς τἀπόρρητα, μικρὸν δὲ διαλείποντας τοῖς αὐτοῖς τούτοις ἐνδεκάζοντας καὶ τῶν αὐτῶν ἱερῶν κοινωνοῦντας] affert pro ἐνεορτάζοντας, ἐν τῷ αὐτῷ τὴν δεκάτην ἄγοντας. [Ab hac interpr. orta var. in libris nonnullis Dem. συνενδεκατίζοντας vel συνδεκατίζοντας. A δεκὰς, quod v., recte ducit Reiskius.]

Ἑνδεκάκῐς, Undecies. [Aristot. H. A. 6, 4, 2 : Τίκτουσι δέ τινες (aves) τοῦ ἐνιαυτοῦ καὶ δεκάκις· ἤδη δέ τινες καὶ ἑνδ.]

Ἑνδεκακισχίλιοι, Undecim mille s. millia.

Ἑνδεκάκλῑνος, ὁ, ἡ, Undecim lectis instructus. Undeclinis, ut VV. LL. interpr. Eadem VV. LL. tradunt ἑνδεκάκλινον κεφαλὴν, Teleclidem comicum ap. Plut. [Pericl. c. 3] dixisse Caput undecies inclinatum. [Immo Undecim κλίνας longum. V. Δεκάκλινος. L. Dind.]

[Ἑνδεκάμηνος, ὁ, ἡ, Undecim mensium. Hippocr. De septim. p. 257, 2; 259, 35.]

[Ἑνδεκαούγκιον, τὸ, Deunx, Gl.]

Ἑνδεκάπηχυς, ὁ, ἡ, Qui undecim cubitorum est : ἐνδ. ἴγχος [Hom. Il. Z, 319; Θ, 494]. A

[Ἑνδεκαπλάσιάζω, Undecimplico. Petav. Uranol. p. 368, 388. Ἑνδεκάπλασον scriptum ib. p. 394, A. L. Dindorf.]

[Ἑνδεκάπους, οδος, ὁ, ἡ, Undecim pedum. Poll. 1, 72.]

Ἑνδεκάς, άδος, ἡ, Numerus undenarius. [Plato Leg. 6, p. 771, C : Πλὴν ἑνδεκάδος. Cum ἑννεὰς confus. Theocr. 17, 84.]

[Ἑνδεκασύλλαβος, Undecim syllabis constans. Hephæst. p. 45 : Τὸ Σαπφικὸν καλούμενον ἑνδεκασύλλαβον. Et absolute inscriptio epigr. 42 Callimachi p. 308 Ern. ἑνδεκασύλλαβον. Frequens etiam ap. gramm. Latinos de versibus Phalæceis vel Sapphicis.]

Ἑνδεκαταῖος, α, ον, Qui τῇ ἑνδεκάτῃ, Undecima die, aliquid facit. Interdum Qui undecimum diem agit. [Thucyd. 2, 97 : Ἐξ Ἀβδήρων ἐς Ἴστρον ἀνὴρ εὐζώνως ἑνδ. τελεῖ. Hippocr. p. 53, 30. Theocr. 10, 12 : Ἐραμαι σχεδὸν ἑνδεκαταῖος.]

Ἑνδεκατημόριον, τὸ, Undecima pars.

Ἑνδέκατος, η, ον, Undecimus. Hesiod. [Op. 772] : B Ἑνδεκάτῃ τε δυωδεκάτῃ τε. Hom. Od. B, [374] : Πρίν γ' ὅταν ἑνδεκάτη τε δυωδεκάτη τε γένηται, sub. ἡμέρα. Plut. [Lyc. c. 2] : Ἑνδέκατος ἀφ' Ἡρακλέους, Undecimus ab Hercule. [Xenoph. Anab. 1, 7, 18 : Τῇ ἑνδεκάτῃ ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας. Τὸ ἑνδέκατον, Undecimum, Olympiod. Photii cod. 80, p. 61, 8 : Ὑπατος προελθὼν τὸ ἑνδ. L. Dindorf.]

[Ἑνδεκέτις, ἡ, Undecim annos nata. Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 164, 6 : A. Εἰπὲ δὲ ποίην ἦλθες ἐς ἡλικίην. B. Δισσάκις ἑνδεκέτις.]

[Ἑνδεκήρης, ὁ, ἡ, Undecim remigum ordinibus instructus. Athen. 7, p. 203, D : Ἑνδεκήρεις τεσσαρεσκαίδεκα (naves).]

[Ἔνδεκτος, ὁ, ἡ, Qui fieri potest. Apollon. De constr. p. 181, 10 Bekk. : Ἔνδεκτον εἶναι ἀπὸ ἑνικῆς συνθέσεως γίνεσθαι πληθυντικὸν ἀριθμόν.]

Ἐνδελέχεια, ἡ, Assiduitas. [Menand. Stob. Fl. vol. 2, p. 3 : Πάντα γὰρ ταῖς ἐνδελεχείαις καταπονεῖται πράγματα. Ita libri scripti : edd. vitiose ἐντελεχείαις. Chœrilus apud Galen. vol. 3, p. 84; 7, p. 387, et alios, C quos diligentissime recensuit Nækius p. 169 sq. : Πέτρην κοιλαίνει βανὶς ὕδατος ἐνδελεχείῃ. Clem. Alex. Strom. 2, p. 489, 35, ab Hemst. cit. : Ἐπισπωμένης τῆς ψυχῆς τὰς ἐκ τῆς ἐπιθυμίας ἀναδόσεις καὶ παχυνούσης τὰς συστροφὰς τῶν παθῶν ἐνδελεχείᾳ ἡδονῶν. V. Ἐμμέλεια et de discrimine inter ἐντελέχεια et ἐνδελέχεια quæ dicentur in illo.]

[Ἐνδελεχίω, Assiduus sum, Continuo, Crebro utor. LXX Sir. 30, 1 : Ἐνδελεχήσει μάστιγας αὐτοῦ, Continuabit flagella ejus, Crebro eum castigabit. Hesych. : Ἐνδελεχεῖ, πυκνάζει. Λάκωνες. Schleusn. Lex. Etym. M. p. 442, 21 : Ἐκ δὲ τοῦ θαμά γίνεται θαμίζει, πυκνῶς ἔρχεται καὶ ἐνδελεχεῖ, πυκνάζει. Hemst. In versu Chœrileo in Ἐνδελέχεια cit. recentiorum nonnulli ἐνδελεχῶσα. V. Næk. p. 171. Vita S. Syncleticæ 85, p. 701, A : Φρόνιμος γὰρ ἐν τοῖς κακοῖς τυγχάνων ὁ διάβολος πρὸς τὰς φύσεις τῶν ἀνθρώπων τὰς παγίδας ὑποτίθησι· τοῖς μὲν γὰρ διὰ τῆς ἀπογνώσεως ἐνδελεχεῖ, Assidue instat, Int. Ib. 88, p. 701, F : Εἰ δὲ ἐπὶ πλεῖον ἐνδελεχεῖ περὶ αὐτῶν δικαιολογούμενος ὁ ἐχθρὸς, Si perseveret propugnare. D L. Dindorf.]

[Ἐνδελεχής, ὁ, ἡ. HSt. in Ἐντελ. :] Sciendum est porro inveniri scriptum etiam Ἐνδελεχής, pariterque ἐνδελεχῶς, et ἐνδελέχεια. Sed quum eadem esse vocc. nonnulli putent, mutato tantum τ in δ, non tamen ἐνδελεχὴς itidem affertur tam pro Perfecto quam pro Assiduo, s. Continuo; sed in hac posteriori signif. duntaxat. Sic [Plat. Leg. 4, p. 717, E : Μνήμην ἐνδελεχῆ παρεχόμενον. Isocr. Antid. p. 458, § 167 : Οὔτε γυναῖκα γήμας οὔτε παῖδας ποιησάμενος, ἀλλ' ἀτελὴς γενόμενος καὶ ταύτης τῆς λειτουργίας τῆς ἐνδελεχεστάτης καὶ πολυτελεστάτης. Plut. Aristid. c. 6. Dio Cass. 53, 27 : Ἐκ τῆς πρὸς τὸ δημόσιον ἐνδελεχοῦς σπουδῆς] ἐνδελεχὴς πόλεμος e Plut. Pericle [c. 19], Continuum bellum, et non intermissum. Id. [Mor. p. 52, A] : Πρῶτον μὲν ὁρᾶν δεῖ τὴν ὁμοιότητα [ὁμαλότητα nunc e codd. leg.] τῆς προαιρέσεως καὶ τὸ ἐνδελεχές. [Id. Mar. c. 6 : Τὸ περὶ τοὺς πόνους ἐνδ. αὐτοῦ.] Itidem certe invenitur Ἐντελεχὴς pro Continuo s. Assiduo : unde τὸ μὴ ἐντελεχὲς a Gaza ap. Aristot. redditur Intermissio. Nec non adv. Ἐνδελεχῶς pro Assidue, [Frequenter add. Gl.] Continenter, Sine intermissione; nam Xen. [Ven. 7, 2] ἐξάγειν ἐπὶ κυνηγέσιον ἐνδελεχῶς et διαλείπειν inter se opponuntur. Sic Aristot. De mundo : Κόσμου κινουμένου ἐνδελεχῶς. [Critias vel Eurip. fr. Pirithoi ap. Clem. Al. Str. 5, p. 717, 23 : Ἀκριτός τ' ἄστρων ὄγλος ἐνδ. ἀμφιχορεύει. Plat. Reip. 7, p. 539, D : Μεῖναι ἐνδ. καὶ ξυντόνως μηδὲν ἄλλο πράττοντα· Tim. p. 43, C : Μετὰ τοῦ ῥέοντος ἐνδ. ὀχετοῦ· 58, C : Τὴν αἰεὶ κίνησιν τούτων οὖσαν ἐσομένην τε ἐνδ. παρέχεται. Pro quo Leg. 10, p. 905, E : Τοὺς γε διοικήσοντας τὸν ἅπαντα ἐντελεχῶς οὐρανόν, male scribi per τ animadvertit jam Nækius l. c. p. 176. Crobylus ap. Athen. 10, p. 429, D : Τὸ ἐνδ. μεθύειν· 431, D : Εἰ τὸ παρ' ἕκαστον ἐνδ. ποτήριον πίνειν τὸ λειπὸν τοὺς λογισμοὺς αὐξάνει. Menand. ap. Ammon. v. Ἧς p. 67 : Ἐνδ. ἕξεις αἰεί. Recentiorum, ut Dionis Cass., Plutarchi, Iamblichi, Aristæneti, et Script. S. exx. omitto.]

[Ἐνδελεχισμὸς, ὁ, gramm. in Aneed. meis vol. 2, p. 367, v. 503, ubi scripsi ἐνδελεχισμ. Boiss.]

Ἐνδελεχίζω, affertur pro Assiduus s. Continuus sum. Item active pro Continuare [Gl. : Ἐνδελεχίζει, Continuat], ex Ecclesiastico 30, [1] : Ὁ ἀγαπῶν τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἐνδελεχίζει [ἐνδελεχήσει] μάστιγας αὐτῷ, Qui diligit filium suum, continuat illi flagella. [Id. 9, 4; 37, 12. Ephraem Syr. vol. 1, p. 4, B : Ὁ ἔχων ἀγάπην... ἐπὶ ψεύδει οὐκ ἐνδελεχίζει· 10, E : Ἄθλιος καὶ ταλαίπωρος ὁ παντὶ ψεύδει ἐνδελεχίζων, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ὁ διάβολος ψεύστης ἐστίν. Ὁ δὲ τῷ ψεύδει ἐνδελεχίζων οὗτος ἀπαρρησίαστός ἐστιν· 11, A. 16, C : Μετὰ γυναικῶν καὶ μάλιστα ἀσέμνων οὐκ ἐνδελεχίζει. L. Dindorf.]

Ἐνδελεχισμὸς, ὁ, Assiduitas, Continuitas, s. potius Continuatio. Hieron. ap. Dan. ἐνθυμίαμα ἐνδελεχισμοῦ vertit Juge sacrificium, VV. LL., ubi dicitur significare etiam Continuam mobilitatem, qualis in anima cognoscitur. [LXX Exod. 29, 42; 30, 8, Sirac. 7, 14. Joseph. A. J. 11, 4, 1 : Ἤγαγον δὲ καὶ τὴν σκηνοπηγίαν κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ὡς ὁ νομοθέτης περὶ αὐτῆς διετάξατο, καὶ προσφορὰς μετὰ ταῦτα καὶ τοὺς καλουμένους ἐνδελεχισμούς· B. J. 1, 1, 1 : Τὸν ἐνδελεχισμὸν τῶν καθ' ἡμέραν ἐναγισμῶν ἔπαυσεν ἐπ' ἔτη τρία καὶ μῆνας ἑξ· 6, 2, 1 : Ἐπέπυστο γὰρ ἐπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας... τὸν ἐνδ. κελεύμενον ἀνδρῶν ἀπορία διαλελοιπέναι τῷ θεῷ. Hesych., ab Hemst. cit. : Ἀσχολία, ἐνδελεχισμός. Idem interpr. ἐπιμονή.]

[Ἐνδελεχῶς. V. Ἐνδελεχής.]

[Ἐνδελιστές. V. Ἐλλιστές. Boiss. Hesych. : Ἐνδελιπὲς, παντελές (sic). L. Dindorf.]

Ἔνδεμα, τὸ, Id quod illigatur, Dioscoridi i. esse dicitur q. περίαπτον, Gestamen collo appensum. [Alligamentum, Gl.]

Ἐνδέμω, Obturo, Ædificiis munio, aut Muris : sic enim quidam ap. Herodot. [3, 117] interpr. : Τὰς διασφαγὰς τῶν οὐρέων ἐνδείμας ὁ βασιλεὺς, quod Valla reddit, Anfractus montium abscindens. [|| Ædifico in. Theocr. 17, 82 : Τρεῖς μὲν οἱ (Ægypto) πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδομηνται. L. Dind. Nicander Ther. 419 : Κοίτον βαθεῖ ἐνεδείματο θάμνῳ. || Alia forma perf. Hippocr. De corde p. 269, 18 : Ταύτῃ καὶ παχετὸν ἐνδέδομηται φυλακῆς εἵνεκα τῆς ἰσχύος τοῦ θερμοῦ, Crassitudo intus exstructa est, Int., quasi legatur παχετὸς, vel potius πάχετος. Joseph. A. J. 15, 11, 5 : Προμετωπιδίου τοίχου κίονας ἔχοντος ἐνδεδομημένους. Quæ ducitur ab ἐνδομέω, cujus rara sunt in præs. exempla.]

[Ἐνδενδέλλω, Intueor. Hesych. : Ἐνδενειλεῖν, ἐμβλέπειν. Ἐνδενδέλλειν intt. V. Δενδέλλω.]

[Ἔνδενδρος, παρὰ Ῥοδίοις Ζεὺς, καὶ Διόνυσος ἐν Βοιωτίᾳ, Hesych. V. Δενδρίτης p. 990, B. L. Dind.]

Ἐνδέξιος, α, ον, Qui est ad dextram. Apud Hom. autem ἐνδέξια pro Standa ad dextram, vel pro ἐπιδέξιος, Eust. Item Faustus : vide in Ἐπιδέξιος. [Il. A, 597 : Τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν ἀνωγόει· B, 184 : Δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν· Od. P, 365 : Βῆ δ' ἴμεν αἰτήσων ἐνδέξια φῶτα ἕκαστον. Eur. Hipp. 1360 : Τίς ἐφέστηκ' ἐνδέξια πλευροῖς; Hegesipp. Anth. Pal. 7, 545 : Τὴν ἐπὶ πυρκαϊῆς ἐνδέξιά φασι κέλευθον Ἑρμῆν τοὺς ἀγαθοὺς ἐς Ῥαδάμανθυν ἄγειν. Thucyd. 1, 24 : Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις ἐν δεξιᾷ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον, nonnullos legisse conjunctim ἐνδέξια ex Hesychii gl. Ἐνδίξια colligitur.

Sed quod de usu adjectivi animadvertit Buttm. Lexil. vol. 1, p. 176, alienum videri a prosa, idem de adverbio dicendum videtur. Signif. Fausti, Propitii capitur Il. I, 236 : Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων. Callim. Jov. 69 : Σῶν τεράων, ἄτ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνοις· Ep. 9 : Ὦ δὲ σὺ μὴ πνεύσῃς ἐνδέξιος. Propria signif. Eur. Cycl. 6 : Ἀμφὶ γηγενῆ μάχην δορὸς ἐνδέξιος σῶ ποδὶ παρασπιστὴς γεγώς. In Hom. Il. Merc. 454 : Οἷα νέων θαλίης ἐνδέξια ἔργα πέλονται, capitur pro Dextera, Docta, Sollertia. Sed sententia esse debet Apta vel Consueta, ut vitium subesse videatur. ‖ Adv. Ἐνδεξίως. Schol. Thuc. 2, 41 : Εὐτραπέλως) εὐκινήτως, ἐνδ.]

Ἐνδεξιόομαι, Dextra manu teneo, amplector. Eur. [Iph. A. 1473] : Ἐνδεξιούσθω βωμόν.

[Ἐνδεξίως. V. Ἐνδέξιος.]

[Ἐνδεόντως, Parum. Galen. vol. 6, p. 504 : Κατὰ τὸ λιπτύνειν ἐνδ. ... ἔχοντος. L. Dindorf.]

[Ἔνδεσις, εως, ἡ, Nexus, Connexio. Hippocr. De oss. nat. p. 279, 17 : Παρὰ τὴν ἔνδεσιν τοῦ ποδὸς, de talis. Polyb. 6, 23, 11 : Προτήρμοσται δ' ἑκάστοις βίλος σιδήρου ἀγκιστρωτὸν, ἴσον ἔχον τὸ μῆκος τοῖς ξύλοις, οὗ τὴν ἔνδεσιν κατὰ τὴν χρείαν οὕτως ἀσφαλίζονται βεβαίως. Et mox : Τοσαύτην πρόνοιαν ποιοῦνται τῆς ἐνδέσεως. De ligatione Eust. in Εἰλίπους supra p. 246, C, cit. : Τὴν ἐνδ. τῶν μηρῶν. Philo Belop. in Mathem. vett. p. 99 : Ἐνδέσεις καὶ ἀντίτονα πρὸς τὰ ἐπιρριπτόμενα ἀμφίβληστρα. Figurate Marc. Antonin. 10, 28 : Ὁ οἰμώζων τὴν ἔνδεσιν ἡμῶν, cui Homericum Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ, et similia contulit Gataker.]

Ἔνδεσμα, τὸ, Vinculum quo aliquid illigatur, vel etiam Id ipsum quod illigatur.

[Ἐνδεσμεύω, Illigo. Diodor. 20, 71 : Τοὺς μὲν αὐτῶν ἐτρόχιζε, τοὺς δὲ ἐς τοὺς καταπέλτας ἐνδεσμεύων κατετόξευσε· 3, 40 : Ὥστε τὸ σκάφος ... ἐνδεσμεύεσθαι τῇ χέρσῳ. Hesych. : Ἐνδούμενοι, ἐνδεσμεύοντες.]

Ἐνδεσμέω, Illigo, Implico, Irretio, Involvo. [Innexo, Innodo; Ἐνδεσμῶ, ἐν παλαίστρᾳ, Implico, Nexo, Gl. Diosc. 4, 43 : Ἱστοροῦσι ... καὶ ἴσχαιμον αὐτὴν (phœnicis radicem) εἶναι ἐνδεσμουμένην φοινικῷ ἱρίῳ καὶ περιαπτομένην. Geopon. 8, 1, 3 : Ἐνδεσμεῖν πανίῳ (herbas) καὶ ἐμβάλλειν τῷ οἴνῳ. Schol. Lucian. Lexiph. c. 6 : Θρία) τὰ φύλλα τῆς συκῆς. Λέγεται δὲ οὕτως καὶ τὸ εἰς αὐτὰ ἐνδεσμούμενον βρῶμα. Aq. Ps. 6, 8 : Ἐν ἀνυπερθεσίαις ἐνδεσμούντων.]

Ἔνδεσμος, ὁ, Illigatio, Junctura, Illigamen, h. e. Id quo aliquid alligatur, Illud ipsum quod illigatur. [Volumen, Nodus, Ligatura, Gl.] Unde exp. non solum Vinculum, sed etiam Fasciculus. Diosc. ἔνδεσμον vocat Linteum, cui aliquid illigatum est, 3, 97, de galbano : Εἰς ὀθόνιον καθαρὸν ἀραιὸν ἐνδήσας, ἀποκρέμασον εἰς χαλκῆν πυξίδα ἢ ὀστράκινον ἀγγεῖον, ὡς μὴ ἅπτεσθαι τοῦ πυθμένος τοῦ ἄγγους τὸν ἔνδεσμον. Itidem ἔνδεσμος ἀργυρίου e Prov. Salom. [7, 20] affertur pro Sacculus pecuniæ. [Diosc. 5, 85, p. 745 : Ἐνδήσας αὐτὴν (τὴν πομφόλυγα) ἐν καθαρῷ ὀθονίῳ ..., κάθες εἰς λεκάνην ..., καὶ ἐγκλυζε ὠδὲ κἀκεῖσε διαφέρων τὸν ἔνδεσμον. V. Στεγάνωμα. Schneid. Etym. M. p. 725, 44, pro ea voce Hesych. habet σύνδεσμοι. Henst. Reg. 3, 6, 10 : Καὶ ᾠκοδόμησε τοὺς ἐνδέσμους δι' ὅλου τοῦ οἴκου πάντε ἐν πήχει (πηχέων Compl.) τὸ ὕψος αὐτοῦ, καὶ συνέσχε τὸν σύνδεσμον (ἔνδεσμον Alex., συνέχειν ἐνδέσμους Compl.) ἐν ξύλοις κεδρίνοις, Contignationes. Habac. 2, 11 : Διότι λίθος ἐκ τοίχου βοήσεται καὶ κάνθαρος ἐκ ξύλου φθέγξεται αὐτά. Pro κάνθαρος Theodot. ἔνδεσμος. Inc. Reg. 1, 25, 18, ubi post ἐνδέσμους addendum est σταρίδων, Ligaturas uvæ passæ, ut legitur ap. Symm. 30, 12. Schleusn. Lex.]

[Ἔνδετος, ὁ, ἡ, Irretitus. Epigr. Anth. Pal. 9, 372, 2 : Λεπτὸν ὑφηναμένα ῥαδινοῖς ὑπὸ ποσσὶν ἀράχνα τέττιγα σκολιαῖς ἔνδετον εἶχε πάγαις.]

[Ἐνδευκής, ὁ, ἡ.] Ἐνδευκὲς, Simile, ὅμοιον Hesychio : qui et Ἐνδευκέα affert pro ἐμφερῆ, ὅμοια.

[Ἐνδεύω, i. q. ἐμβάπτω, ἐμβρέχω, Intingo. Nicander Al. 414 : Βάμμασι δ' ἐνδεύσαιο. V. etiam Ἐνδέω.]

Ἐνδέχομαι, Admitto, Recipio. Ἐνδέχεσθαι τὴν αἰτίαν, Bud. e Dem. [p. 352, 26] pro Crimen in se recipere, [« Agnoscere rem perpetratam, et se mandatorem profiteri »] Comm. p. 8. Et Philo De mundo, Τὰ φθορὰν ἐνδεχόμενα, Quæ corruptionem admittunt. Idem Bud. e Galeno ἐνδέχομαι affert pro εἰμενῶς δέχομαι. Thucyd. autem 3, [31] ἐνδέχεσθαι pro Probare dixit : Ὃ δὲ οὐδὲ ταῦτα ἐνεδέχετο. [Ib. 82 : Τὰ ἀπὸ τῶν ἐναντίων καλῶς λεγόμενα ἐνεδέχοντο ἔργων φυλακῇ, et paullo aliter 7, 49. Eurip. Suppl. 977 : Λοιδαὶ, τὰς χρυσοκόμας Ἀπόλλων οὐκ ἐνδέχεται. Absolute Heracl. 549 : Ἀλλ' εἰ μὲν ἐνδέχεσθέ μοι χρῆσθαι προθύμῳ, τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἐγὼ δίδωμ' ἑκοῦσα. Aristoph. Eq. 632 : Ἐνδεχομένην (τὴν βουλὴν) τοὺς λόγους. Schweigh. Lex. Herodot. : « Οὐκ ἐνδέχομαι τὸν λόγον 6, 121 (pro quo οὐ προσίεμαι c. 123). Οὐ γὰρ ἐγωγε ἐνδ. Ἱππίδανόν τινα καλέεσθαι ποταμὸν, 3, 115. Τοῦτο δὲ οὐκ ἐνδ. τὴν ἀρχὴν, 4, 25. Ἀρχὴν ἐγωγε οὐδὲ ἐνδ. τὸν λόγον ὅκως... 5, 106; et sim. 7, 237. Τὰ τότε οὐκ ἐνεδεκόμεθα, 3, 73. Ὁρέω σε ἀνδρὸς ἐνδεκόμενον λόγους, ὃς φθονέει τοι, 7, 236; et 5, 92, 96, 98; 8, 52. 3, 128 : Ἀποπειρεύμενος τῶν δορυφόρων εἰ ἐνδεξαίατο ἀπόστασιν ἀπὸ Ὀροίτεω. Ἢν μὲν βουλήσθε ταλαιπωρίας ἐνδέχεσθαι, Si labores volueritis suscipere, 6, 11. » Thucyd. 4, 10 : Λογισμὸν ἥκιστα ἐνδεχόμενα· et 92. Plato Phæd. p. 78, B : Μεταβολὴν ἐνδέχεται, eodemque modo alibi sæpe. Proprie et simpl. Accipio, ap. Eur. Andr. 1238 : Ὧν δ' οὕνεκ' ἦλθον σημανῶ, σὺ δ' ἐνδέχου. Vel Recipio, Admitto, Lycophr. 996 : Δούλης γυναικὸς ζεῦγλαν ἐνδεδεγμένοι. Vel Complector, Archimel. in app. Anth. Pal. 15, 6 : Ἥ τινι νάσων, ἃς Αἰγαῖον ὕδωρ Κυκλάδας ἐνδέχεται. Ps. 118, 122 in cod. Vat. : Ἐνδέξαι τὸν δοῦλόν σου εἰς ἀγαθὸν, In fidem accipe.] ‖ Ἐνδέχεται non minus usitatum, imo usitatius est, impersonaliter positum : pro Fieri potest, Facultatis est nostræ. [Licet, Convenit, Gl.] Item Usuvenit. Aristot. Rhet. 1, [2, 7] : Ἐνδέχεται γὰρ καὶ μὴ πυρίττοντα πνευστιᾶν. [Æneas Tact. c. 37 : Ἐνδέχεται δὲ καὶ πολλοὺς ἀπολέσθαι.] Xen. [Comm 1, 2, 23] : Ἐνδέχεται σωφρονήσαντα πρόσθεν, αὖθις μὴ σωφρονεῖν. [4, 7, 9 : Μανθάνοντας ὅσα ἐνδέχοιτο. Plat. Phædr. p. 271, C : Καθ' ὅσον ἐνδέχεται· Reip. 6, p. 501, C : Εἰς ὅσον ἐνδέχεται. Et alii multi similiter.] Plut. Sol. [c. 9] : Ὡς ἂν ἐνδέχηται μάλιστα κρύπτοντες ἑαυτούς. [Polyb. 3, 49, 1 : Ἐξενίσθη μὲν ὡς ἐνδέχεται μάλιστα. Diodor. 1, 6 : Ὡς ἂν ἐνδέχηται περὶ τῶν οὕτω παλαιῶν ἀκριβῶς ἀναγράφομεν.] Et οὐκ ἐνδέχεται, pro Fieri non potest. Demosth. [p. 817, 9] : Οὐκ ἐνδέχεται πρὸς τὸ αὐτὸ ὕδωρ εἰπεῖν. [Thuc. 1, 124 et 142. Diodor. 13, 16 : Οὔτε πρὸς τοὺς κελεύοντας τοὺς ἑτέρους ἐνεδέχετο βλέπειν.] Apud Thucyd. 1, [140; add. 2, 87; 4, 18], ἐνδέχεται pro Usuvenit, vel Usuvenire solet : Ἐνδέχεται γὰρ τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἧσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι. Sic Luc. 13, [33] : Οὐκ ἐνδέχεται προφήτην ἀπολέσθαι ἐξὼ Ἱερουσαλήμ, Fieri non potest ut etc. Vel q. d. Rationi consentaneum non est ut etc. Vet. Int. ad verbum dixit, Non capit, pro Fieri non potest, ut et Tertull. C. Marc. 5 : Quod si non capit alternis omnia deputari. Ex Isocr. autem [p. 12, C] affertur, Τοῖς φαύλοις ἐνδέχεται τὰ τυχόντα πράττειν, pro Licet et concessum est. [Ead. constr. Xen. Hier. 4, 9 : Τοῖς μὲν ἰδιώταις ἔξεστι τὰς δαπάνας συντέμνειν, τοῖς δὲ τυράννοις οὐκ ἐνδέχεται. Demosth. p. 179, 22; 859, 15; 900, 18. Et Iamblich. Protr. c. p. 82, in l. Plat. Tim. p. 90, C, infra cit. exhibens ἀνθρωπίνη φύσει.] ‖ Sed hanc signif. accipit interdum et ἐνδέχεσθαι personaliter positum, ut, Ἐνδέχονται αἱ ἀρχαὶ ἄλλως ἔχειν· quod affertur ex Aristot. [Plato Tim. p. 69, A : Καθόσον ἡμῶν ἡ φύσις ἐνδέχεται· 90, C : Καθ' ὅσον μετασχεῖν ἀνθρωπίνη φύσις ἀθανασίας ἐνδέχεται.] Et in particip. [Εἰς τὸ ἐνδεχόμενον Hyperid. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 499 : Ὅμως δὲ χρὴ θαρρεῖν καὶ τῆς λύπης παραιρεῖν εἰς τὸ ἐνδ. Henst. Plut. Mor. p. 2, C : Εἰ δέ τις οἴεται τοὺς οὐκ ἰῷ περυκότας, μαθήσεως καὶ μελέτης τυγόντας ὀρθῆς, πρὸς ἀρετὴν οὐκ ἂν τὴν τῆς φύσεως ἐλάττωσιν εἰς τοὐνδεχόμενον ἀναδραμεῖν, ἴστω κτλ.], κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον, Quatenus fieri licuit, Synes. Et ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, Quoad ejus fieri potest. [Xen. Comm. 3, 9, 4. Diodor. 1, 54 : Πάντας ἐκ τῶν ἐνδεχομένων εὐηργέτει· Exc. vol. 2, p. 602, 73.] Vide Bud. p. 565-6, de ἐνδεχόμενον, Contingens, differente ab eo quod ἐυνατὸν appellatur. [Ἐνδεχόμενος, Conveniens, Gl. Diodor. 17, 67 : Τὴν δίοδον κατασκευάσας ἐφ' (ἀφ' Wessel.) ὧν ἦν ἐνδεχόμενον. Ἐφ' ὅσον ἦν ἐνδεχόμενον

est 1, 93. Id. Exc. vol. 2, p. 602, 71 : Ἕως γὰρ ἐνδεχόμενον ἦν ἓν σῶμα τὴν εἰς ὅλον ἔθνος παρανομίαν γενομένην ἀναδέξασθαι; Maccab. 2, 11, 18 : Ἃ δὲ ἦν ἐνδεχόμενα συνεχώρησαν. Partic. de rebus, ap. Lycurg. p. 164, 38 : Ταῖς ἐνδεχομέναις τιμωρίαις ἐκόλασαν. Aristot. H. A. 5, 2, 1 : Τὸν ἐνδεχόμενον γὰρ ἕνα ποιοῦνται συνδυασμόν. Diodor. 2, 25 : Τὴν ἐνδεχομένην παρασκευήν· 4, 52 : Πίστεις τῆς ἐπαγγελίας ἡγησαμένων ἐνδεχομένας ἔχειν· 18, 71 : Οἱ μὲν ἀπέθνησκον τῶν Ἰνδῶν, οἱ δὲ κατατραυματιζόμενοι τῆς ἐνδεχομένης χρείας ὑστεροῦντο. Athen. 11, p. 508, B, quem cit. Hemst. : Ἐχρῆν οὖν ἃ πείσει λέγων, ταῦτα καὶ γράφειν καὶ μὴ ταὐτὰ ποιεῖν τοῖς εὐχομένοις ἀλλὰ τοῖς τῶν ἐνδεχομένων ἀντεχομένοις. Et sæpius Polyb. aliique. || Permutatum cum ἐκδέχεσθαι v. in illo, et ap. Polyb. 5, 41, 3.]

Ἐνδεχομένως, ap. Polyb. Quam fieri potuit maxime. [Schweigh. in Lex. : « Ἐνδ. χειρίζειν τὰ πράγματα, Probabiliter, Commode quoad fieri potuit, Pro viribus, 1, 20, 4. Ἐνδ. γίγνεσθαι περί τι ib. 74, 1; 15, 16, 1; βεβουλεῦσθαι περὶ τῶν πραγμάτων 4, 60, 6; προϊδεῖν τὸ μέλλον 21, 9, 3. » Demosth. p. 283, 5 : Ὅπως ὁ δῆμος ἐνδ. βουλεύσηται. Diodor. 2, 25 : Βέλεσι, φήσας τοὺς θεοὺς αὐτοῖς σημαίνειν... καὶ τἆλλα παρακαλέσας ἐνδ., ἔπεισεν ἅπαντας ὑπομένειν τοὺς κινδύνους· 14, 110 : Διαλιχθέντος αὐτοῦ περὶ ὧν ἦν ἀπεσταλμένος ἐνδ. Scott. Nemes. De nat. hom. p. 307, 6 : Ἐπὶ τῇ προνοίᾳ γὰρ εἶναι τὸ ναυαγῆσαι τὸν πλέοντα καὶ μή, οὐκ ἐξ ἀνάγκης μέντοι τὸ ἕτερον αὐτῶν, ἀλλ' ἐνδεχομένως. Boiss. Tzetz. Exeg. Il. p. 117, 29 : Ἐγὼν Δωρικόν φασι πάντες· ἐγὼ δὲ ὦ Δωρικόν φημι, ἀλλ' Ἀττικώτερον, καὶ ἐνδεχομένης (l. -ως) γραφόμενον, ὅτε φωνῆεν ἐπιρίρεται. L. Dind.]

Ἐνδέω, Illigo, Astringo, Implico, Irretio. [Proprie Aristoph. Ach. 929 : Ἔνδησον... τῷ ξένῳ καλῶς τὴν ἐμπολήν· 928, 952. Vesp. 113 : Τοῦτον οὖν φυλάττομεν μοχλοῖσιν ἐνδήσαντες. Aret. Ac. pass. 2, 3, p. 102 : Τῇ κρησέρῃ σεσημένῃ ἐς ὀθόνην ἀραιὴν ἐνδήσαντα καταπάσσειν.] Hom. Il. B, [111] : Ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ. [Conf. Soph. OEd. C. 526.] Plato De LL. [3, p. 695, D : Τὸν τοῦ Κύρου δασμὸν εἰς τὸν νόμον ἐνέδει], ἐνδέω εἰς νόμον. [Tim. p. 43, A : Τὰς τῆς ἀθανάτου ψυχῆς περιόδους ἐνέδουν εἰς ἐπίρρυτον σῶμα· 69, E : Ἐν δὴ ... τῷ θώρακι τὸ τῆς ψυχῆς θνητὸν γένος ἐνέδουν· Soph. p. 261; A : Ἵνα τὸν σοφιστὴν εἰς αὐτὸ (τὸ ψεῦδος) ἐνδήσωμεν, εἴπερ ἐνοχός ἐστιν. Pass. Tim. p. 44, B : Ὅταν εἰς σῶμα ἐνδεθῇ θνητόν· et sæpius similiter. Isocr. p. 108, A : Προσήκει τοῖς ἐν πολιτείᾳ καὶ νόμοις ἐνδεδεμένοις ἐκείνην τὴν πόλιν στέργειν, ἐν ᾗ τυγχάνουσι κατοικοῦντες. Gl. : Ἐνδεδεμένος, Innodatus, Innexus, Illigatus, Obligatus. Ἐπόμεθα ἀναγκαίῃ ἐνδεδεμένοι, Necessitate astricti, Herodot. 9, 16. Eust. Opusc. p. 293, 95 : Ἄνθρωπος ἐνδεθεὶς τοιούτῳ κακῷ. Schweigh. Lex. Polyb. : « Ἐνδεδεμένος τῇ χάριτί τινος 20, 11, 10; ἐνδεδεμένοι εἰς τὴν τῆς συγκλήτου πίστιν, In fidem senatus astricti, 6, 17, 8; ἐνδεδέσθαι ταῖς ὠναῖς, Redemptionibus operum impliciti, ibid. 3; ἐνδεδεμένοι εἰς πολλὰ συναλλάγματα, obærati, 13, 1, 3; ἐνδεδεμένος ἀρχαίαις φήμαις, Deditus, Nimium tribuens, 12, 3, 2. Med. νομίσας βεβαίοις ἐνδεδέσθαι τὴν Σικελιωτῶν ἀρχήν, Firmiter sibi devinxisse, conciliasse, 9, 23, 2. Et ἐνδήσασθαι φίλους, Amicos sibi conciliare, devincire, 4, 8, 2; εἰς τὴν ἑαυτῷ φιλίαν καὶ πίστιν ἐνδήσασθαί τινα 10, 34, 1. » Ejusd. 30, 12, 4, Ἅμα δὲ καὶ τὸν Κότυν αἰδούμενοι διὰ τῆς τοιαύτης χάριτος, ubi ἐνδ. conjiciebat Reisk., ἀναδούμενοι leg. videtur. Joseph. A. J. 20, 4, 1 : Ὅρκοις τὴν πρὸς ἀλλήλους ἐνδησάμενοι πίστιν· et alios ejusd. ll. annotavit Wessel. ad Diod. 2, 7. Eurip. Med. 162 : Μεγάλοις ὅρκοις ἐνδησαμένα...πόσιν. Activo sic utitur Joseph. A. J. 4, 6, 5 : Εἰ πείσαι τὸν θεὸν δυνηθείην ἐπιτρέψαι μοι τοὺς ἀνθρώπους ἀρᾶις ἐνδῆσαι· et pass. 8, 2, 5 : Τρόπους ἐξορκώσεων, οἷς ἐνδούμενα τὰ δαιμόνια, ὡς μηκέτ' ἐπανελθεῖν ἐκδιώκουσι, ubi sunt varr. ἐναδόμενα et ἐνδούμενοι.] Et ἐνδεδέσθαι ὅρκοις [Herodot. 3, 19], Jurejurando obstrictum esse. Sic, Ἐνδεδεμένος μεγάλοις ὁμηρεύμασι, Plut. Rom. [c. 16.] Aristoteli De cœlo 2, [8] ἐνδεδεμένοι ἀστέρες sunt Fixæ stellæ, quæ opponuntur τοῖς πλάνησι, Errantibus. Ibid. μένοντας vocat quos et ἐνδεδεμένους. [In epigr. Leonid. Tar. Anth. Pal. 9, 25, 4, de stellis in universum : Ἁπλανέας τ' ἄμφω καὶ ἀλήμονας, οἷσιν ἐναργὴς ἰλλόμενος κύκλοις οὐρανὸς ἐνδέδεται. De medii usu metaphor. v. supra. Proprie Aristoph. Ach. 905 : Συκοφάντην ἕξαγε ὥσπερ κέραμον ἐνδησάμενος. Theocr. 24, 27 : Ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ. Diodor. 2, 7 : Ὀπτὰς δὲ πλίνθους εἰς ἀσφαλτον ἐνδησαμένη τεῖχος κατεσκεύασε.]

[Ἐνδέω.] Ἐνδεῖ, impers. Deest, Deficit, Opus est. Demosth. [p. 14, 23] : Εἰ μὲν οὖν ταῦτα τοῖς στρατευομένοις ἀποδώσετε, οὐδενὸς ὑμῖν προσδεῖ πόρου· εἰ δὲ μή, προσδεῖ, μᾶλλον δ' ἅπαντος ἐνδεῖ τοῦ πόρου. At in LL. VV. hæc afferuntur exx. : e Xen. [Cyrop. 4, 3, 8 : Τί ἡμῖν ὑπάρχει ἢ] τίνος ἐνδεῖ; Quid deest? Id. [Comm. 2, 3, 5 : Εἰ μὲν μὴ μέγα εἴη τὸ διάφορον...] Ὁπότε [δὲ] παντὸς ἐνδέοι, καὶ πᾶν τὸ ἐναντιώτατον εἴη. [Anab. 6, 1, 31 : Ὁ Ξενοφῶν, ἐπεὶ ὥρα πλείονος ἐνδέον, παρελθὼν εἶπεν. Ejusd. l. Hist. Gr. 6, 1, 3, ubi ἐνδεήσει, absolute positum, restituendum videtur pro ἐνδεὴς εἴη, citavi in Ἐνδεής. Sic Plato Reip. 3, p. 416, E : Μισθὸν τοσοῦτον ὅσον μήτε περιεῖναι αὐτοῖς εἰς τὸν ἑαυτῶν μήτε ἐνδεῖν. Participio, Dio Cass. 54, 30 : Τὸ πλῆθος τοὺς ἐνδέοντας (magistratus) αἱρεῖσθαι· et ib. 13. 57, 11 : Ὑπογράψαντας τὸ ἐνδέον ἀπέπεμψε. Eust. Opusc. p. 339, 44 : Οὕτως ἀναπληροῖς ἡμὶν τὸ ἐνδέον.] Et e Luciano [Tyrann. c. 10 : Ἐνδεῖν τι τῷ ἔργῳ τῷ ἐμῷ φησί·] Caucas. : Καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι ὤμην τῷ θεῷ, ubi tamen impers. non est, sicut nec in aliis nonnullis, qui ibi afferuntur ll. : quum videl. dicitur ἐνδεῖ μοι τοῦτο. [Appian. Civ. 1, 21 : Εἰ δήμαρχος ἐνδέοι ταῖς παραγγελίαις.] Herodian. [2, 5, 13] : Οὐδὲν ὑμῖν τῶν κατ' ἀξίαν ἐνδείσει. Idem [immo Lucian. Hermot. c. 64] : Ἀλλ' ἔτι τοῦ μεγίστου ἐνδεῖν. Idem, Ἐνίοτε τῷ ἀριθμῷ. [Xenoph. Cyrop. 6, 3, 21 : Πρῶτον χρὴ ἀριστῆσαι, ὅπως ὅ, τι ἂν πράττειν ἀεὶ καιρὸς ᾖ, μὴ τούτου ἡμῖν ἐνδέῃ· Anab. 7, 1, 41 : Ἐπεὶ δὲ πολλῶν ἐνέδει αὐτῷ ὥστε ἡμέρας σῖτον ἑκάστῳ γενέσθαι. Plat. Euthyd. p. 292, E : Τοῦ ἴσου ἡμῖν ἐνδεῖ.] || Ἐνδέω, Deficior, Opus habeo, unde ἐνδεῖς ex Eur. [Iph. A. 41] affertur, Ἐνδεῖς οὐδενός, Nulla re deficeris, Nihil tibi deest. [Tro. 792 : Τίνος ἐνδέομεν μὴ οὐ...χωρεῖν;] Sic et e Platone De rep. 1, [p. 345, D] : Ἕως γ' ἂν μηδὲν ἐνδέῃ τοῦ ποιμενικὴ εἶναι, Nulla re deficiatur, s. opus habeat : vel, Nihil ipsi desit, quominus sit ars pastoralis. [Crat. p. 432, D : Ὅσου ἐνδέουσιν αἱ εἰκόνες ταὐτὰ ἔχειν ἐκείνοις ὧν εἰκόνες εἰσίν· Phil. p. 62, C : Ἣν ἔφαμεν καθαρότητος ἐνδεῖν. Et alibi. Alia constructio est Reip. 7, p. 529, D : Τῶν ἀληθινῶν πολὺ ἐνδεῖν· Phæd. p. 74, D : Ἢ ἐνδεῖ τι ἐκείνου τῷ μὴ τοιοῦτον εἶναι οἷον τὸ ἴσον ἢ οὐδέν; Ubi μὴ multi libri omittunt; sed consentiunt in dativo.] Ἐνδέομαι, ead. signif. et quidem usitatius [Ægeo, Gl.]. Xen. : Ἵν' ὡς μηδενὸς ἐνδεόμενος στρατεύοιτο· Cyrop. 6, [2, 30] : Στρωμάτων ἐνδεηθέντες, et alibi sæpe. [Conv. 4, 35 : Ὁ μὲν τἀρκοῦντα ἔχει, ὁ δὲ τοῦ παντὸς ἐνδεῖται· Hipp. 7, 7 : Τοῦ παντὸς ἐνδεήσεται, ὥστε...διακινδυνεύειν.] Plut. Symp. p. 135 [155, D] : Ἄριστος οἶκος ὁ τῶν περισσῶν [μηδενὸς δεόμενος] καὶ τῶν ἀναγκαίων μηδενὸς ἐνδεόμενος. [De rebus etiam Xen. Cyrop. 2, 2, 26 : Οἶκος ἐνδεόμενος οἰκετῶν· et al. Cum acc. libri 6, 3, 1 : Εἴ τίς τι ἐνδεόμενος γνοίη, ubi τινὸς IISt. Idem error in var. script. 6, 4, 5. Forma Ἐνδοῦμαι in Etymol. M. p. 258, 38; 811, 43; 814, 20. Conf. Δέω supra vol. 2, p. 1032, C.] || Ἐνδεῖν, Defici viribus ad aliquid, Impares habere vires; ut ἐνδεούσης φύσεως, e Theophr. Et e Plut. Numa [c. 20] : Ὥστε καὶ τὰς ποιητικὰς ὑπερβολὰς ἐνδεῖν πρὸς τὴν τότε κατάστασιν. [Appian. Mithr. c. 47 : Αἰτιασάμενος τὸν σταθμὸν ἐνδεῖν, Ponderi aliquid deesse. In inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 423, n. 354, 12, ὑπεύθυνοι τῶν ἐνδεησάντων est sequente lacuna.]

[Ἐνδεῶς. V. Ἐνδεής.]

[Ἐνδηΐς, ίδος, ἡ, Endeis, f. Chironis vel Scironis (v. Heyn. ad Apollod. locum, cui add. Tzetz. Exeg. Il. p. 59, 25), Pelei mater. Apollod. 3, 12, 6, 8, Pausan. 2, 29, 10, schol. Hom. Il. Π, 14. Dor. Ἐνδαΐς, Pind. Nem. 5, 12. || Ἐνδηΐδες αἱ νύμφαι ἐν Κύπρῳ, Hesych. L. Dind.]

Ἔνδηλος, ὁ, ἡ, Manifestus, Evidens, ut Hesychio quoque ἐνδήλοι sunt φανεροί. [Soph. Antig. 405 : Ἆρ' ἐνδηλα καὶ σαφῆ λέγω; Aristoph. Eq. 1277 : Εἰ μὲν οὖν ἄνθρωπος (scr. ἄνθρ.) ὃν δεῖ πολλ' ἀκοῦσαι καὶ κακὰ, αὐτὸς ἦν ἔνδηλος. Plato Phæd. p. 88, E : Ἔνδηλός τι ἐγίνετο

ἀχθόμενος· Theæt. p. 274, D : Γελῶν ἔνδηλος γιγνόμενος. Eodemque modo sæpius Xenoph. aliique. Thuc. 2, 64; 3, 36; 4, 41, 132; 6, 36. Superlat. adverbialiter 1, 139 : Καὶ μάλιστά γε πάντων καὶ ἐνδηλότατα προὔλεγον.]

[Ἐνδημαγωγέω vitium scripturæ ap. Hesych. v. Δημεύειν, in quo v. supra vol. 2, p. 1069, B.]

Ἐνδημέω, Domi s. Apud populum meum dego [immo In loco sum, Adsum, πάρειμι, sive domi sive peregre, ut ἐνδημία Hesych. interpr. παρουσία] : opp. τῷ ἐκδημέω et ἀποδημέω. Theodor. H. E. 4 : Τῶν γὰρ Ἀθανασίου συμμετέσχεν ἱδρώτων, καὶ ἐνδημοῦντι καὶ ἀποδημοῦντι συνῆν. Sic ἐνδημεῖν ἐν τῇ πόλει. [Lysias p. 114, 36 : Λέγοντες ὅτι οὐδὲν ἐλάττω χρόνον Πολύαινος ἐνδημοίη. Æneas Tact. c. 10, p. 31 : Μέχρι ἂν ἐνδημῶσιν οἱ πρέσβεις. Phot. Bibl. cod. 3, p. 2, 31 : Πᾶσαν ἄγουσιν εἰρήνην οὐ πρὸς ἀλλήλους μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐνδημοῦντας ἀνθρώπους. Inscr. Carthæensis ap. Bœckh. vol. 2, p. 285, n. 2357, 6 : Καλῶς ἐνδημεῖ ἐν τῇ πόλει (Hegesicles Cythnius Carthææ). Plut. Mor. p. 578, E : Πυνθάνεσθαι εἰ τοὺς Πολύμνιος παῖδας ἐνδημοῦντας εὑρήσει. Tzetz. Hist. 4, 659 : Παρέμενε δ' ὁ κύων, ἕως τις ἐκ τῆς πόλεως κάπηλος θάπτει τοῦτον· ὥπερ ὁ κύων ἐνδημεῖ καπήλῳ πρὸς τὴν πόλιν. L. D. Charito 6, 3 : Ἀλλὰ πάρεστιν ὁ θεός· ἐνδεδήμηκεν εἰς τὴν ἐμὴν ψυχὴν πολὺς καὶ σφοδρός. Schæf. Ἐνδημοῦντας ἐν τῷ σώματι, Cor. 2, 5, 6. Ἐνδημῆσαι πρὸς τὸν κύριον, ib. 8.]

Ἐνδημία, ἡ, Quum quis intra populi sui fines s. domi est, nec peregre abest, Præsentia, παρουσία, Hesych. [Rectius quam HSt. interpretatur Hes. V. Ἐνδημέω. Inscr. Carth. ap. Bœckh. vol. 2, p. 284, n. 2356, 5 : Τὴν ἐνδημίαν ποιεῖται καλῶς καὶ εὐτάκτως. Dor. ib. vol. 1, p. 652, n. 1331 : Τᾷ ἐνδαμίᾳ καὶ ἀναστροφᾷ... ἐν τᾷ πόλει. L. D. Incarnatio filii dei. Epiphan. Contra hær. 1, p. 26 : Ἐνδ. Χριστοῦ καὶ ἔνσαρκος παρουσία. Id. Hær. 69, p. 338 et Athanas. fr. in Psal. 67 vocat ἔνσαρκον ἐνδημίαν, et Symeo Met. in Vita Dionys. Areop. p. 323 σωματικὴν ἐνδημίαν. Suicer.]

Ἐνδήμιος, ὁ, ἡ, ut ἐνδ. νόσος : v. Ἐπιδήμιος. [Oppian. Hal. 4, 264 : Ἄλλους δὲ ξεῖνός τε καὶ οὐκ ἐνδήμιος ἅλμης εἷλεν ἔρως.]

[Ἐνδημιουργέω, Efficio in. Plut. Mor. p. 664, F : Ὥσπερ ἐν τοῖς σώμασι τὰ χοιραδώδη ... φύματα θερμότητές τινες καὶ ὑγρότητες αἱματώδεις ἐνδημιουργοῦσιν· 636, C : Μορφουμένων δὲ τούτων (τῶν τύπων) ... ὕστερον ἐνδημιουργεῖσθαι τὸ ζῷον· 1084, A. Ib. 17, B : Αἱ περὶ τὰς νεκυίας τερατουργίαι ... ὀνόμασι φοβεροῖς ἐνδημιουργοῦσαι φάσματα καὶ εἴδωλα ποταμῶν κτλ.]

Ἔνδημος, ὁ, ἡ, Qui in populo s. intra populi fines est : vel, ut Bud. exp., Qui est in civitate et domi, Qui peregre non it. [Dici etiam de peregrinis qui sunt in loco, ut ἐνδημία et ἐνδημέω, ostendit Æneas Tact. c. 10, p. 31 : Ξένους τοὺς ἐνδήμους τὸν καιρὸν τοῦτον μεθίστασθαι εἰς χωρίον ῥητόν. Minus recte igitur Etym. M. p. 338, 53 : Ἔνδ. ὁ μὴ ἀποδημῶν, ἐπίδημος δὲ ὁ ἐπιδημῶν ξένος.] Et interdum i. q. Ciceroni Domesticus. Hesiod. Op. [223] : Οἳ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν Ἰθείας. [Theogn. 794 : Μήτε τινὰ ξείνων δηλεύμενος ἔργμασι λυγροῖς μήτε τιν' ἐνδήμων. Æsch. Cho. 569 : Τί δὴ πύλαισι τὸν ἱκέτην ἀπείργετε, Αἴγισθος εἴπερ οἶδεν ἔνδημος παρών;] Æschin. [p. 3, 34] e verbis legis : Μηδὲ ἀρξάτω ἀρχὴν μηδεμίαν, μήτ' ἔνδημον, μήθ' ὑπερόριον. [De magistratibus etiam Dio Cass. 52, 20.] Thuc. 1, [70] : Καὶ μὴν καὶ ἄοκνοι πρὸς ὑμᾶς μελλητὰς, καὶ ἀποδημηταὶ πρὸς ἐνδημοτάτους. Et ἔνδημοι πράξεις, Aristoteli Civiles et domesticæ administrationes, respectu earum quæ foris et peregre fiunt. [Conf. Polit. 3, 14.] Sic ἔνδημοι ἀρχαὶ et ἐπιδημοῦντες ἄρχοντες ap. Thucyd. scholiast. [5, 47. Ἔνδημοι πόλεμοι Dionys. A. R. 8, 83 : Ἐμφυλίους τε καὶ ἐνδήμους ἐγείρειν πολέμους. Æsch. Suppl. 682 : Μηδέ τις ἀνδροκμὴς λοιγὸς ἐπελθέτω τάνδε πόλιν δαΐζων, ἄχορον, ἀκίθαριν, δακρυογόνον Ἄρη βοάν τ' ἔνδημον ἐξοπλίζων. Xenoph. Anab. 7, 1 : Προσόδου οὔσης ἀπὸ τῶν ἐνδήμων καὶ ἐκ τῆς ὑπερορίας. De morbis Galen. Comm. in Hippocr. Epid. 1, p. 346, 11 : Ὅσα πλεονάζει διὰ παντὸς ἔν τινι χώρᾳ, ἅπερ δὴ καὶ ἔνδημα προσαγορεύεται. Definitt. med. p. 395, 7 : Ἔνδ. νοσήματά ἐστι τὰ ἔν τισι πλεονάζοντα τόποις.]

[Ἐνδία, ἡ, Meridies. V. Ἔνδιος.]

Ἐνδιαβάλλω, videtur Calumniandi signif. habere, sed auctam : nam ἐνδιαβαλεῖν, sicut et simpl. βαλεῖν, Eust. [Il. p. 106, 2] exp. τὸ διαμπὰξ βαλεῖν συκοφαντικῶς. [Ctesias Pers. c. 10 : Ἐνδιαβάλλων τὸν ἀδελφὸν Τανυοξάρκην ὡς ἐπιβουλεύοντα αὐτῷ. Lucian. Calumn. c. 24 : Μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν, ἐπειδὰν πάλαι φίλος ὁ ἐνδιαβάλλων δοκῶν εἶναι τῷ ἐνδιαβαλλομένῳ ποιῆται ὅμως. Jo. mon. in Anecd. suis vol. 4, p. 219 : Ἐνδιαβάλλων θεοὺς, citat Boiss. Præfat. ad Exc. de legatt. p. 4, D : Τά τε οἰκεῖα τά τε τῶν πολεμίων ἐν ἐπαίνῳ ποιουμένους, ἀλλὰ τὸ ἐκείνων ἐνδιαβάλλοντας. Cum dat. Ephraem Syr. vol. 1, p. 12, C : Ὁ τοιοῦτος πάντοτε ἄλλον ἄλλῳ ἐνδιαβάλλει· 15, D : Τὸ κρατεῖν γλώσσης καὶ μὴ ἐνδιαβάλλειν ἕνα τῷ ἑνί. Et ib. 9, F; 13, A, F. L. Dind.]

[Ἐνδιάβλητος scripturæ vitium pro εὐδιάβλητος, quod v.]

[Ἐνδιαγράφω, Describo in. Gregor. Nyss. t. 1, p. 415, C, de scribentibus in aqua : Τοὺς τύπους τῶν χαρακτήρων ἐν τῷ ὑγρῷ ἐνδιαγράφοντες. Hase.]

Ἐνδίαγρος. V. Ἔνδιος.

Ἐνδιάγω, Agito s. Dego in, Versor in. [In Agathiæ epigr. Anth. Pal. 5, 292, 6 : Ἡ δ' ὀλολυγὼν τρύζει, τρηχαλέαις ἐνδιάουσα βάτοις, olim legebatur ἐνδιάγουσα.]

[Ἐνδιαεριανερινήχετος. Aristoph. Pac. 831 : Ψυχὰς δύ' ἢ τρεῖς διθυραμβοδιδασκάλων. — Τί δ' ἔδρων; — Ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποιούμεναι, τὰς ἐνδιαεριανερινηχέτους τινάς. Schol. : Κωμῳδεῖ τοὺς διθυραμβοποιοὺς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἀρχομένους, καὶ λέξεις τινὰς αὐτῶν διαβάλλει, ὡς τοιαῦτα λεγόντων. Δίδυμος δὲ πεπλάνηται λέγων ἀνερινηχέτους. Οὐ γὰρ λέγουσιν ἀνέρα (αὐέρα Ven. cod.) οὗτοι. Συνεχῶς δὲ αὐτοὺς κωμῳδοῦσιν, ὡς ἀέρας καὶ νεφέλας καὶ τὰ ἐκ τούτων σύνθετα ποιοῦντας. Μήποτε δὲ οὐκ ἀορίστως μόνον, ἀλλὰ καί τινος τῶν διθυραμβοποιῶν τινὰς λέξεις χλευάζει. Cum αὐέρα codicis Ven. comparandum quod ἐνδιαεριαβερινηχέτους exhibent edd. Ald. et Mediol. Suidæ in v., ἐνδιαεριαιερινηχέτους libri plerique ejusd. v. Διθυραμβοδιδάσκαλοι.]

[Ἐνδιαέριος. V. Ἔνδιος.]

Ἐνδιάζω : unde ἐνεδιάσθη, Hesychio εἰσενεπλάκη. [V. Διάζομαι.] Vide Ἔνδιος.

Ἐνδιάθετος, ὁ, ἡ, dicitur ὁ ἐν τῇ διαθέσει, Qui est in mente aliquo modo affecta, Mente conceptus, ut Hesychio ἐνδιάθετος λόγος est πᾶς λόγος ἐν νῷ λαμβανόμενος : quod ipsum et Plut. testatur, s. potius quidam ap. Plut. [Mor. 777, C] : Δύο λόγοι εἰσὶν, ὁ μὲν, ἐνδιάθετος, Ἑρμοῦ δῶρον· ὁ δ', ἐν προφορᾷ, διάτορος καὶ ὀργανικός. Et mox, Τοῦ ἐνδιαθέτου λόγου καὶ τοῦ προφορικοῦ, φιλία τέλος ἐστὶν, τοῦ μὲν, πρὸς ἑαυτὸν, τοῦ δὲ, πρὸς ἕτερον. Ubi vide et alia de utroque. Itidem Philo V. M. 3 : Ἐν ἀνθρώπῳ δ' ὁ μέν ἐστιν ἐνδιάθετος, ὁ δὲ, προφορικός· καὶ ὁ μὲν, οἷά τις πηγή· ὁ δὲ γεγωνὸς, ἀπ' αὐτοῦ ῥέων· καὶ τοῦ μὲν, ἐστὶ χώρα τὸ ἡγεμονικὸν, τοῦ δὲ κατὰ προφορὰν, γλῶττα καὶ στόμα καὶ ἡ ἄλλη πᾶσα φωνῆς ὀργανοποιία. Est itaque ἐνδιάθετος λόγος, Oratio mente concepta, (προφορικὸς autem, Quæ ore jam profertur) seu, Mentis conceptus, Id quod aliquis intus sentit, Sermo quem in corde loquimur : ut et Jo. Damasc., quum dixisset λόγον esse τὸν οὐσιωδῶς τῷ πατρὶ ἀεὶ συμπαρόντα, de Verbo Patris divino, subjungit, Λόγος πάλιν ἐστὶν ὁ ἐνδιάθετος, ὁ ἐν καρδίᾳ λαλούμενος· καὶ πάλιν λόγος ἐστὶν ἄγγελος νοήματος. Ubi nota διάθεσιν et νόημα synonymos ab eo accipi : item synonymos poni ἄγγελον νοήματος et προφορικόν : quem Plut. vocat non solum τὸν ἐν προφορᾷ, sed etiam διάτορον et ὀργανικόν : ut et Philo eum dicit proficisci ab ore et lingua, aliaque omni vocis ὀργανοποιίᾳ. [Conf. id. Philo vol. 2, p. 13, 39.] Rursum Damasc. sic definit : Ἔστι δὲ ὁ ἐνδιάθετος λόγος κίνημα τῆς ψυχῆς, ἐν τῷ διαλογιστικῷ γενόμενον ἄνευ τινὸς ἐκφωνήσεως. Ab Hermog. autem [Περὶ ἰδεῶν 2, p. 270] ἐνδιάθετον λόγον vocari ait Bud. Eum qui e sententia animi profertur, h. e. non fallacem, nec simulatum : e quo hæc affert, Ὁ ἐνδιάθετος καὶ ἀληθὴς καὶ οἷον ἔμψυχος λόγος. [Conf. schol. p. 409 in Rhett. Ald. vol. 2. Angl. Galen. Protr. 1, 1; Iambl. V. Pythag. 32, 218, p. 178; Theol. arithm. p. 189, 331; Epiphan. vol. 1, p. 469; Athanas. vol. 1, p. 99, A; Clem. Al. Strom. p. 854, 6; Const. Cærim. p. 236, B (coll. Reiskii præfat. p. 12); Tzetz. Hist. 7, 490, Exeg. Il. p. 80, 19; Moschop. ed. Titz. p. 27. « Ἐνδιάθετον ἐν καρδίᾳ Θεοῦ, Insitum in corde Dei, Theoph. Ad Autol. 2, 31. » Schleusn. Suid. : Ἔγκοτον, ἐχθρὸν, ἐνδιάθετον, ubi al. ἀδιάθετον. Ceterum leg. videtur ἔχθραν ἐνδιάθετον,

si ad ll. Herodoteos in Ἔγκοτος citatos gl. refertur. ‖ Veteres Patres et scriptt. ecclesiastt. ἐνδιαθέτους γραφὰς s. βίβλους vocant eas quæ sunt de Canone, quia διατιθέναι est Canonem constituere, ἐνδιατιθέναι In canonem ponere. Isid. Pel. Ep. 369, l. 1, p. 96 : Οὐδὲν τῶν ἐνδιαθέτων καὶ κεκανονισμένων βιβλίων δεῖ προτιμᾶν εἰς ἀνάγνωσιν. Olympiod. Procem. in Catenam in Jobum : Ἐν τοῖς ἐνδιαθέτοις θεοπνεύστου γραφῆς καταλέγειν βίβλον, etc. Suicer.]

Ἐνδιαθέτως λέγειν, Hermog. dicit esse schema rhetoricum, i. e. E sententia animi loqui, ut quidem sermo ipse præ se fert, quum orator ita sibi oratoria solertia fidem astruit, ut ita affectus animo existimetur ab judicibus, ut verba enunciata significant. Quare et ἐμψύχως λέγειν καὶ ἐνδιακειμένως dicitur. Patet hoc ex Hermog., qui περὶ ἀληθινοῦ λόγου sic scribit [p. 284] : Ὁ οὖν ἐσκεμμένος λοιδορήσασθαι τῷ ἐχθρῷ δοκῶν, καὶ μὴ ὑπ' ὀργῆς, καὶ οἷον ἐξεστηκὼς ὑπὸ τοῦ πάθους, οὐκ ἔτι πιθανός ἐστι, τῷ μηδὲ ἐνδ. μηδὲ ἐμψύχως λέγειν· ὁ γὰρ ἐνδιακειμένως τι λέγων, σφόδρα γε ἑαυτὸν γοῦν πεπεικέναι δοκεῖ· διὸ καὶ πιθανός ἐστι. Exp. et ἐμπαθῶς : ab Hesych. autem non solum ὀλοψύχως, sed etiam διηνεκῶς. [Eust. Il. p. 642, 6, Od. p. 1424, 43; ad Dion. P. p. 112. Schol. Soph. Trach. 523 : Ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οὖα φράζω) Ἐγὼ ἐνδ. ὡσεὶ μήτηρ λέγω.]

[Ἐνδιαθέω, Obvagor per. Gregor. Nyss. t. 1, p. 49, D, de armentis : Ταῖς λόχμαις ἐνδιαθέοντα. Impropric t. 2, p. 749, D : Οἷόν τινι σταδίῳ τῷ πλάτει τῶν σῶν θαυμάτων ἐνδιαθέοντες, Discurrentes per. Hase.]

[Ἐνδιαθήκη, ἡ, idem quod simplex διαθήκη. Arethas p. 941. l. H. Matus.]

Ἐνδιάθηκος, ut ab Hesych. ἐνδιάθηκος λόγος vocari dicitur πᾶς ἔγγραφος, Scripto constans : forsan quia testamenta scriptis mandari solent. [Eodem modo usurpatur quo præcedens ἐνδιάθετος, et Libri canonici vocantur ἐνδιάθηκοι, quia efficiunt utrumque Testamentum. Euseb. H. E. 3, 3, de posteriore epistola Petri : Οὐκ ἐνδιάθηκον μὲν εἶναι παρειλήφαμεν κτλ. Eod. nomine libros canonicos insignivit Origenes Philoc. c. 3, p. 24 : Τὰς ἐνδιαθήκους βίβλους, ὡς Ἑβραῖοι παραδιδόασι, δύο καὶ εἴκοσι. Suicer. Euseb. H. E. 6, 25. ‖ Adv. Ἐνδιαθήκως Cedren. vol. 2, p. 553, D. Boiss.]

Ἐνδιαθρύπτω, Delicias facio, VV. LL. At pro σπαταλῶ et τρυφῶ ap. Theocr. [3, 36 : Ἐπὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 307, B. Hemst. Procop. Anecd. p. 28, C, in supplemento Vaticano. L. D.]

[Ἐνδιαιτάομαι sive] Ἐνδιαιτῶμαι, Inhabito [Gl. : Ἐνδ., ἐνδιατρίβω, Immoror. Herodot. 8, 41 : Λέγουσι οἱ Ἀθηναῖοι ὅρτι μέγαν φύλακα τῆς ἀκροπόλιος ἐνδιαιτέεσθαι ἐν τῷ ἱρῷ. Xenoph. Comm. 3, 8, 8 : Ἥδιστ' ἐνδιαιτᾶσθαι (domus). Suid. v. Λεγγῖνος : Ἐπισύχνως ἐνδιαιτώμενος ταῖς κλιζομέναις πηγαῖς. Crates ap. Diog. L. 6, 98 : Πάσης δὲ χέρσου καὶ πόλισμα καὶ δόμος ἕτοιμος ἡμῖν ἐνδιαιτᾶσθαι πάρα. Lucian. Tim. c. 42.]

Ἐνδιαίτημα, τὸ, Locus qui inhabitatur, Habitatio. Basil. : Πάντων τῶν ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ ἐπιτήδειον ἐνδιαίτημα. [Pollux 1, 74. Dionys. A. R. 1, 37. Appian. Civ. 2, 143 : Τῷ δήμῳ δὲ ἦσαν ἐνδ. οἱ κῆποι διδομένοι. Plut. Mor. p. 968, B; Aristid. vol. 1, p. 2; Pachym. Introd. in Dionys. Areop. vol. 1, p. xxxiv, A. Phalar. Ep. 34 (135) : Τὰ θηρόβοτα Νομάδων ἐνδιαιτήματα, cit. Hemst.]

[Ἐνδιαίτησις, εως, ἡ, vitium scripturæ pro ἐνδ. Plut. Mor. p. 493, C.]

[Ἐνδιαιτητήριον, τὸ, i. q. ἐνδιαίτημα. Constant. Basil. Mac. p. 148. L. Dindorf.]

[Ἐνδιάκειμαί τινι, Adhæreo alicui. S. Gregentius fol. 189, A. l. H. Matus. Joseph. Ant. Jud. 12, 2, 8 : Ἐνδιάκεινται δὲ ταῖς σχοινίσι τῆς τορείας λίθοι πολυτελεῖς, Insertæ erant. Hase.]

[Ἐνδιακειμένως, Cum affectu. Hermog. p. 284 ed. Sturm., s. Ἐνδιαθέτως allatus. Eustath. Opusc. p. 261, 49 : Ἀνθρώπους οὔτε τῷ στόματι αὐτῶν ἐνδ. εὐλογοῦντας, καὶ τῇ καρδίᾳ δὲ καταρωμένους, ὡς ἔοικεν.]

[Ἐνδιακοσμέω, Digero, Dispono in. Ocellus 3, 1 : Ἀνθρώπου δ' ἀρχὴ γενέσεως πρώτη, οὐ γέγονεν ἐκ γῆς οὐδὲ τῶν ἄλλων ζώων οὔτε (l. οὐδὲ) φυτῶν, ἀλλ' ἀεὶ τῆς διακοσμήσεως οὔσης, ἀνάγκη καὶ τὰ ἐνυπάρχοντα καὶ τὰ ἐνδιακεκοσμημένα συνυπάρχειν. V. Διακοσμέω et Διακόσμησις.]

[Ἐνδιαλλάσσω s.] Ἐνδιαλλάττω, Immuto. Bud. p. 239 ex Aristot. [Physiogn. c. 1 fin. : Ὅσα δὲ παθήματα ἐγγιγνόμενα τῇ ψυχῇ μηδέν τι ἐνδιαλλάττει τὰ σημεῖα τὰ ἐν τῷ σώματι, οἷς χρῆται ὁ φυσιογνώμων κτλ.]

[Ἐνδιαμένω, Permaneo in. Dionys. A. R. 8, 62 : Εἰ δ' ἄφθαρτοι μέχρι τοῦ παντὸς τυγχάνουσιν αἱ ψυχαὶ ἡμῶν οὖσαι ... ἢ χρόνον μετὰ τὴν ἀπαλλαγήν τινα τῶν σωμάτων ἐνδιαμένουσι....]

[Ἐνδιαπεπερημένος (sic), Transfixus, Gl.]

[Ἐνδιαπλέκω, Implico in. Greg. Nyss. t. 1, p. 404, A : Τὴν ἀναδενδρουμένην ἄμπελον, τὴν τοῖς ἀλλοτρίοις κλάδοις τοὺς ἰδίους ἐνδιαπλέκουσαν. Hase.]

[Ἐνδιαπρέπω, Excello in. Diod. Exc. Phot. vol. 2, p. 533, 49 : Ἤδη καὶ γυμνασίαις πολεμικαῖς ἐνδιαπρέποντες. Eust. Od. p. 1941, 51 : Τὸν Μαγνῆτα Σῆμον, ὃς μελῳδίαις βιβλιακαῖς ἐνδιέπρεψεν. Andr. Cret. p. 179.]

[Ἐνδιαρρέω, Diffundor, Prolabor inter. Greg. Nyss. t. 1, p. 62, A, de lingua canum : Τῷ καρχαρῷ τῶν ὀδόντων μεταξὺ τῶν διαστημάτων ἐνδιαρρέουσα. Hase.]

[Ἐνδιασκευάζω, Interpolo. Schol. Ven. Hom. Il. Γ, 395 : Διξάμενος δέ τις τὸ πρότερον τοὺς ἑξῆς (στίχους) ἐνδιασκευάζει.]

[Ἐνδιάσκευος, ὁ, ἡ. Ἐνδιάσκευος τρόπος διηγήσεως, Ea ratio narrandi causam, quum orator rem narrandam exaggerat figuris illis orationis, quæ animum auditoris commoveant et πάθος habeant, ut hoc modo συμπάθειά quædam excitetur, et res in invidiam adducatur. Hermog. Περὶ εὑρέσ. 1, p. 62 sqq. Hanc uno verbo διασκευὴν vocat 3, p. 148, ubi tamen non de narratione, sed de tractandorum argumentorum artificio sermo est. Quintil. 4, 2 : Ego narrationem, ut si ullam partem orationis, omni, qua potest, gratia et venere exornandam puto. Nempe hæc illa ipsa est ἐνδιάσκευος διήγησις. Ernest. Lex. rhet. Thom. M p. 508. Hinc adv. Ἐνδιασκεύως, Eust. Il. p. 177, 31; 827, 21, Od. p. 1414, 52.]

Ἐνδιασπείρω, Dissero et dissemino in, Dispergo inter, Intersero, Interspergo. [Galen. vol. 4, p. 81; 6, p. 425.] Pass. Ἐνδιασπείρομαι, Interseror, Interspergor. Plut. [Mor. p. 1109, C] : Ἃ δὴ πᾶσι χυμοῖς καὶ ὀσμαῖς καὶ χροιᾶς ἐνδιεσπαρμένα. [Ibid. p. 99, C : Καὶ μὴν αἱ τέχναι μικραί τινες εἶναι λέγονται φρονήσεις, μᾶλλον δὲ ἀπόρροιαι φρονήσεως καὶ προστρίμματα (προσρίμματα Wytt.) ἐνδιεσπαρμένα ταῖς χρείαις περὶ τὸν βίον.] Id. Num. [c. 17] : Ἐνδιασπαρῖσα διαφορᾶις, In contentiones dissipata. [Adv. Ἐνδιεσπαρμένως Eunap. p. 4 ed. Boiss. : Τόν τε ἑαυτοῦ βίον ἀναγράψει τοῖς βιβλίοις ἐνδ. καὶ τὸν τοῦ διδασκάλου (Plut.).]

[Ἐνδιαστέλλομαι, Explico. Stob. Ecl. eth. 2, 7, p. 82 : Ἔτι καὶ τοῦτον ἐνδιαστέλλομαι τὸν τρόπον.]

[Ἐνδιαστρέφω, Perverto. Euseb. H. E. p. 161.]

[Ἐνδιάστροφος, ὁ, ἡ, Perversus. Jo. Chrys. In Ep. 1 ad Timoth. serm. 4, vol. 4, p. 264, 15 : Ὁρᾷς τὴν ἐνδιάστροφον γνώμην πῶς πανταχοῦ τὴν οἰκείαν ἐνδείκνυται φιλονεικίαν; Seager. Basil. M. Epist. 20, vol. 3, p. 98, A : Ὃς πρὸς μὲν τὰ οἰκεῖα σαυτοῦ οὐκέτι οἶμαι χρήζεις, πρὸς δὲ τῶν ἐνδιαστρόφων τοὺς ἐντυγχάνοντας οὐκ ἀγεννές σοι ὅπλον ἔσεσθαι προσδοκῶ· 69, p. 162, C : Πραότητι καὶ εὐτονίᾳ ἤθους τοὺς ἐνδιαστρόφους τῶν παρ' ἡμῖν νουθετῆσαι.]

[Ἐνδιαστρόφως, Perverso animo. Euseb. H. E. 10, 5, in epistola Constantini M. : Φαῦλος καὶ ἐνδ. τινὲς... ἀποδιίστασθαι ἤρξαντο. Kall. Marcus Eremita p. 91. Boisson. Ephraem Syr. vol. 1, p. 278, A : Φύλαττε σαυτὸν μὴ ἐνδ. ἔχειν πρὸς μειράκιον. L. Dind.]

[Ἐνδιάταχτος, ὁ, ἡ, Præscriptus. Andr. Cret. p. 265, C : Τὸ ἐνδιάταχτον κάθισμα τῶν ψαλτηρίου. Kall.]

[Ἐνδιατάσσω s.] Ἐνδιατάττω, Ordino et digero in s. intus. [Herodot. 7, 59 : Ἔδοξε οὖν τῷ Ξέρξῃ ὁ χῶρος εἶναι ἐπιτήδειος ἐνδιαταξαι τε καὶ ἐξαριθμῆσαι τὸν στρατόν.]

[Ἐνδιατελέω. Mich. Apost. Prov. 17, 17 : Ἐνδιετέλουν τῷ ναῷ εὐωχούμενοι, Assidue convivia agitabant. Schellusn. Διετέλουν ἐν pars librorum Suidæ v. Ῥοδίων χρησμός, ἐδιετέλουν Photius.]

[Ἐνδιατίθημι. Plotin. Enn. 5, 3, p. 943, 12 : Οὗτος οὖν ὁ νοῦς ἐπέβαλε μὲν ἐκείνῳ, λαβὼν δὲ ἐγένετο νοῦς, ἀεὶ δὲ ἐνδιατιθέμενος καὶ γενόμενος καὶ νοῦς καὶ οὐσία καὶ νόησις, ὅτε ἑνώσει, Semper autem afficitur efficiturque essentia, Interpres. Cramer.]

[Ἐνδιατρίβη, ἡ, Locus in quo quis commoratur. Hesych. : Λιμήν, ἀγορὰ καὶ ἐνδ. Boiss.]

Ἐνδιατρίβω, Tempus tero in, Immoror [Gl.]. Versor in, Operam et studium pono in. Æschin. [p. 82, 33] : Ἐπειδὰν προσελθὼν ἐνταυθοῖ διεξέλθῃ πρὸς ὑμᾶς τοῦτο δὴ τὸ συντεταγμένον αὐτῷ προοίμιον, ἔπειτ' ἐνδιατρίβῃ, καὶ μὴ ἀπολογῆται, Deinde immoretur ei, Tempus in eo terat, nec ad defensionem causæ accedat. [Thucyd. 5, 12 : Ἐνδιατριβόντων δὲ αὐτῶν. Demosth. p. 1172, 28 : Ἐπεὶ δ' ἐνέτριβε καὶ οὐδὲν ἐποίει. Plato Reip. 6, p. 487, D : Ὅσοι ἂν ἐπὶ φιλοσοφίαν ὁρμήσαντες μὴ τοῦ παπαιδεῦσθαι ἕνεκα ἀφάμενοι νέοι ὄντες ἀπαλλάττωνται, ἀλλὰ μακρότερον ἐνδιατρίψωσι· Gorg. p. 484, C : Ἐὰν περαιτέρω τοῦ δέοντος ἐνδιατρίψῃ.] Plut. dat. addidit, Pericle [c. 2] : Ἐνδιατρίψαι τῇ περὶ τοὺς βίους ἀναγραφῇ, In conscribendis vitis tempus et operam ponere. [Tim. Locr. p. 104, C : Τῶν θείων, τοῖς ἐνδιατρίβειν ... εὐδαιμόν ἐστιν. Polyb. 6, 18, 5 : Ὅταν ἀπολυθέντες τῶν ἐκτὸς φόβων ἐνδιατρίβωσι ταῖς εὐτυχίαις καὶ περιουσίαις. Cebet. Tab. p. 100 ed. Cor. : Ἐὰν μὴ ... ἐνδιατρίβητε τοῖς λεγομένοις, μέχρις ἂν ἕξιν λαβεῖν. De loco Polyb. 3, 88, 1 : Ἐνδιέτριβε τῇ περὶ τὸν Ἀδρίαν χώρᾳ. Demosth. p. 893, 27 : Ἐνδιατρῖψαι αὐτόθι. Diodor. 14, 107 : Κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἐνδιατρίβων, ubi de mora.] Et ap. Suid. : Ἐνδιατρίψαι τῇ πόλει ἡμερῶν τινῶν, Per aliquot dies in urbe morari. Quibus in ll. subauditur accus. χρόνον, qui non minus frequenter additur, ut quum Ceb. Theb. dixit, Κελεύει οὖν αὐτοῖς χρόνον τινὰ ἐνδιατρῖψαι, Jubet in iis aliquantisper immorari. [Aristoph. Ran. 714 : Οὐ πολὺν οὐδ' ὁ πίθηκος ... χρόνον ἐνδιατρίψει. Dio Cass. Exc. Peiresc. 56, p. 25, 68 : Ἐς τὸ Καπετώλιον ἀναβῆναι καὶ χρόνον τινὰ ἐνδιατρῖψαι. Aliter Mich. Psell. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 298, B : Ἢ δὲ καὶ τίνα πράγματα ἔχων ἐπὶ τοσοῦτον ἐνδιατέτριφας;] Et e Thucyd. [2, 85] : Ἐνδιέτριψεν οὐκ ὀλίγον χρόνον, Non exiguum tempus trivit. Et p. 92 [3, 29] : Οὓς ἔδει ἐν τάχει παραγενέσθαι, πλέοντες περὶ αὐτὴν τὴν Πελοπόννησον ἐνδιέτριψαν, Tempus triverunt in circumnavigando Peloponneso. Ubi nota construi et cum partic., sicut ipsum διατρίβειν. Quod διατρίβειν quemadmodum interdum jungitur cum περὶ habente suum accus., ita et ἐνδιατρίβειν : velut in hoc adespoto, Καὶ ἄλλως ἐνδιέτριψαν χρόνον περὶ αὐτήν. [Clem. Alex. Strom. 5, p. 672, 14 : Τί μοι περὶ τοὺς βαρβάρους ἐνδιατρίβειν, ἐξὸν αὐτοὺς τοὺς Ἕλληνας ... παραστῆσαι; Athen. 14, p. 623, E : Νόμων ἐξηγητὴς ... καὶ περὶ μουσικὴν ἐνδιατρίβων ἀεί. Hemst. Tzetz. Hist. 2, 48 : Χρόνον ἐνδιατρίψας τέ τινα περὶ τὴν Ῥώμην.] In quo loquendi genere vacat præpos. ἐν. Itidem vero eadem vacat, quum dicimus ἐνδιατρίβειν ἐν, ut Xen. Cyrop. 5, [1, 15] : Οὐδέ γε σοὶ συμβουλεύω ἐν τοῖς καλοῖς ἔᾶν τὴν ὄψιν ἐνδιατρίβειν. Sed notandum quosdam codd. eo in l. non habere verbum ἔᾶν : sine quo transitivum foret ibi ἐνδιατρίβειν, et ἐν τοῖς καλοῖς τὴν ὄψιν ἐνδιατρίβειν esset Occupare oculos in inspiciendis iis qui pulcri sunt, Pascere oculos; aut Diutius pascere : ut significetur spatium temporis et mora quæ inest verbo ἐνδιατρίβειν. [Dio Cass. 36, 14 : Ψυχὴν ... πρεσβυτέραν καὶ ἐν ἐξουσίαις ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐνδιατρίψασαν. Diodor. 5, 44 : Ἐνδιατρίβειν ἐν τῷδε τῷ τόπῳ, ubi alii libri carent præpositione. ī]

[Ἐνδιατριπτέον, Immorandum. Lucian. De hist. conscr. c. 6 : Οἷς ἐνδ. καὶ ὅσα παραδραμεῖν ἀμεινον. Schæf. Clem. Al. Pæd. 3, 9, p. 282 : Οὐδὲ γὰρ τοσοῦτον ἐνδ. τῷ βαλανείῳ· Strom. 6, p. 785 init. Kall.]

[Ἐνδιατριπτικός, ἡ, όν, Assiduus in aliqua re. M. Anton. 1, 16, p. 6 : Ἔτι δὲ τὸ μὴ εὐμεταχίνητον καὶ ῥιπαστικόν, ἀλλὰ καὶ τόποις καὶ πράγμασι τοῖς αὐτοῖς ἐνδιατριπτικόν.]

[Ἐνδιάτριπτος, ὁ, ἡ, in Crameri Anecd. vol. 1, p. 130, 24, s. Etym. M. p. 342, 34 : Ὁ ἐνδ. χρόνος, Tempus quo quis immoratur. L. Dind.]

[Ἐνδιαυγέω, Resplendeo. Schol. Arati 109. Walff. Id. p. 93. I. H. Maius.]

[Ἐνδιαφαίνομαι, Appareo in. Gregor. Nyss. t. 1, p. 827, B : Οἷόν τις καπνὸς ὁρμὸς ἐκ τοῦ φθόνου πικρία τοῖς περὶ τὸ σχῆμα συμπτώμασιν ἐνδιαφαίνεται. Hase.]

[Ἐνδιαφθείρω, Corrumpo in. Hippocr. De carn. p. 254 init. : Αἱ ἑταῖραι αἱ δημόσιαι ... ὁκόταν παρὰ ἄνδρα ἔλθῃ, γινώσκουσιν ὁκόταν λάβωσιν ἐν γαστρί, κἄπειτ' ἐνδιαφθείρουσι. Plut. Mor. p. 658, C : Ὅτε μᾶλλον ἐντείνει τὸ καῦμα, θᾶσσον ἐνδιαφθείρει τὰς σάρκας.]

[Ἐνδιαφυλάσσω s. Ἐνδιαφυλάττω, Custodio in. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 496, D. Πᾶσα πόλις καὶ χώρα ... τὸ πρὸς Χριστὸν σέβας ... ἐνδιαφύλαττε.]

[Ἐνδιαχειμάζω, Hiemo in. Strabo 2, p. 100 : Εἰ βραδύνοιτο ὁ πλοῦς, ἐνδιαχειμάσαι τῇ προεσκειμένῃ νήσῳ κτλ.]

Ἐνδιαχρίω, Illino, Oblino, Perungo.

Ἐνδιάω, s. Ἐνδιάομαι, Meridior : unde ἐνδιῶνται, Hesychio μεσημβριάζουσι. Significat etiam Insum, Dego in, ut Suid. ἐνδιάει exp. ἔνεστι, διατρίβει, in h. l. [Pauli Sil. Anth. Pal. 5, 270, 10] : Ὄμμασι μούνοις Θέλγομαι, οἷς ἐλπὶς μείλιχος ἐνδιάει. [Agath. ib. in fine c. 4 : Ὀλβιοι, ὧν μνήμη πινυτῶν ἐνὶ τεύχεσι βίβλων ἀλλ' οὐκ ἐς κενεὰς εἰκόνας ἐνδιάει· 5, 292, 5 : Ἡ δ' ὀλολυγὼν τρύζει τρηχαλέαις ἐνδιάουσα βάτοις. Christod. Ecphr. v. 122 : Ἱσταμένῳ δὲ ἕπρεπε Πυθαγόρᾳ ..., ἀλλ' ἐν Ὀλύμπῳ ἐνδιάειν ἐδόκευε. Active, Theocr. 16, 38 : Μυρία δ' ἀμ πεδίον Κρανώνιον ἐνδιάασκον ποιμένες ἔκκριτα μᾶλα φιλοξείνοισι Κρανώνδαις, ἕτερον schol. Vulc. || Altera forma Hom. Il. 32, 6 : Ἀκτῖνες δ' ἐνδιάονται, εὖτ' ἂν ἀπ' Ὠκεανοῖο λοισσαμένη χρόα καλὸν ... Σελήνη ... ἐλάσῃ καλλίτριχας ἵππους. Hesych. : Ἐνδιῶνται, μεσημβριάζουσιν. ī]

Ἐνδιδάσκω, Doctrina imbuo. [Sap. 8, 8, ubi al. ἐκδιδ. Kall. Ms. Par. in Arriani Indicis c. 7. Schweigh. Conf. ad Plotin. p. 502, A. Creuzer. Schol. Soph. Phil. 851 : Ἐνδίδαξον ἀντὶ τοῦ δίδαξον. Ἐκδίδαξον Brunck., quum de unius præp. ἐκ pleonasmo loqui videatur schol. L. Dind.]

[Ἐνδιδύσκω, Induo aliquem. Marc. 15, 17 : Ἐνδύουσιν αὐτὸν πόρφυραν. Al. ἐνδιδύσκουσιν. Reg. 2, 1, 24 : Τὸν ἐνδιδύσκοντα ὑμᾶς κόκκινα. Procop. De ædif. p. 55, A. Geopon. 16, 21, 9 : Τοιούτῳ ἱματίῳ ἐνδιδύσκουσιν. Med. Induo me. Luc. 6, 19 : Ἐνεδιδύσκετο πόρφυραν· 8, 27 (et Jo. Chrysost. In Matth. vol. 7, p. 777, C), ἱμάτιον. L. D. Vita S. Silvestri p. 266 ed. Comb. Nicet. Eugen. 1, 319 : Πρὸς τὴν στρατεύουσαν Τύχην ἀλκὴν μεγίστην ἐνδιδύσκεσθαι πλέον. Boiss. Jo. Chrysost. In 1 Tim. serm. 8, vol. 4, p. 281. Seager. Joseph. B. J. 7, 2, p. 406 : Ἀτυχοὺς ἐνδιδύσκει χιτωνίσκους, ubi al. codd. ἐνδιδύσκεται. Hemst.]

[Ἐνδιδομένως vitium scripturæ pro ἐνδεδ. quod v.]

Ἐνδίδωμι, q. d. Intra do, sicut ἐκδίδωμι dixi sonare Extra do, In manus trado, Porrigo. Eurip. [Iph. A. 617] : Καί μοι χερός τις ἐνδότω στηρίγματα. [Iph. T. 167 : Ἀλλ' ἔνδος μοι πάγχρυσον τεῦχος καὶ λοιβὰν Ἅδᾳ· Cycl. 510. Aliter id. Herc. F. 881 : Ἅρμασι δ' ἐνδίδουσι κέντρον ... Λύσσα. Xenoph. Cyrop. 1, 3, 8 : Καὶ διδόασι τοῖς τρισὶ δακτύλοις ὀχοῦντες τὴν φιάλην, καὶ προσφέρουσιν, ὡς ἂν ἐνδοῖεν τὸ ἔκπωμα εὐληπτότατα τῷ μέλλοντι πίνειν· 9 : Προσενεγκεῖν καὶ ... ἐνδοῦναι τὴν φιάλην τῷ πάππῳ.] Item Dedo, Præbeo, Affero, in variis loquendi generibus. Aristoph. [Pl. 781] : Ἐνδίδουν ἐμαυτὸν τοῖς πονηροῖς. [Polyb. 9, 33, 11 : Ἐπὶ μὲν τὴν τοιαύτην αἵρεσιν ὡδαμῶς αὐτὸν ἐνέδωκε.] Thuc. [4, 89, 104] ἐνδοῦναι πόλιν, et alibi [7, 48], ἐνδοῦναι τὰ πράγματα, sub. τῆς πόλεως, aut alium gen. hujusmodi. Bud. autem in quodam ejus l. [2, 65], Πράγματα ἐνδιδόναι τῷ δήμῳ int. Populo rerum summam permittere et condonare. V. Comm. p. 875. [Plato Reip. 8, p. 567, A : Ὅπως ἂν τούτους μετὰ προφάσεως ἀπολλύῃ, ἐνδοὺς τοῖς πολεμίοις. De urbe dedenda Xenoph. H. Gr. 7, 4, 14, Ages. 2, 18; 7, 6, Demosth. p. 128, 6, Isocr. p. 303, A; 68, C, Æneas Tact. c. 18, p. 59; 22, p. 67, Polyb. 1, 43, 1, et al. || Eurip. Androm. 965 : Εἰ δ' ἐνδίδοίης, ὥσπερ ἐνδίδως, λόγον, Si copiam faceres dicendi.]

|| Ἐνδίδωμι exp. Præbeo, junctum accus. ἀρχήν s. ἀρχάς [Æschin. p. 65, 22], ἀφορμήν, ἀφορμάς [Plut. Dion. c. 23 extr., Pericl. c. 33], πρόφασιν [Thuc. 2, 87, Dem. p. 280, 19; et plur. Plut. Lucull. c. 33, Dio Cass. 45, 27], λαβήν [Aristoph. Eq. 847, Lys. 671], aliisque accuss., qui affinem signif. habent. [Plato Leg. 2, p. 672, C : Τὴν ῥυθμοῦ αἴσθησιν τοῖς ἀνθρώποις ἡμῖν ἐνδεδωκέναι τὴν ἀρχὴν ταύτην ἔφαμεν.] Plut. De def. orac. [p. 431, E] : Τοῖς τότε λόγοις ἀρχήν τινα καὶ πάροδον ἐνδέδωκας· Rom. [c. 7] : Ἐνδιδόντες θράσους ἀποστατικοῦ καὶ φρονήματος ἀρχάς· Pericl. [c. 33] : Ἐνδιδοὺς διαβολῆς ἀφορμὰς τοῖς ἐχθροῖς. [Ead. phrasis ap. Eurip. Hec. 1239 : Χρημάτων ἀφορμὰς ἐνδίδωσ' ἀπὸ λόγων.] Dicitur et

ἐνδιδόναι ὑποψίαν a Plat. [Leg. 10, p. 887, E, Demosth. A p. 1407, 2], quod Lat. est Afferre suspicionem potius quam Præbere. Et ex Eurip. [Andr. 224]: Ἵνα σοι μηδὲν ἐνδῴην πικρὸν, pro Nequid tibi molestiæ afferrem. [Herodot. 7, 52: Οἱ δὲ δικαιοσύνην καὶ πιστότητα ἐνέδωκαν, ἄχαρι δὲ οὐδέν. Eodem referri licet Isocr. p. 136, C: Μηδὲν οὖν ἐνδῶμεν τοιοῦτον τοῖς εἰθισμένοις ἡμᾶς κακολογεῖν. [Thucyd. 2, 49: Λύγξ σπασμὸν ἐνδιδοῦσα ἰσχυρόν. Aret. Causs. ac. p. 2, 1, p. 10: Ἢδε (ἡ καρδία) καὶ τῷ πνεύμονι τῆς ὁλκῆς τοῦ ψυχροῦ ἠέρος τὴν ποθὴν ἐνδιδοῖ· Diut. 2, 6, p. 57: Τάδε μέντοι τῆς ψυχῆς τοῦ στομάχου ἐνδιδόντος εἶναι δεῖ τὴν πάθην· Acut. cur. 1, 2, p. 80: Προσίζουσα γὰρ ἡ ἄγχη οὐκ ἐς πολλὸν μὲν διαρκέει, ἄλυπον δὲ ὀδαξησμὸν καὶ πόνον ἐνδιδοῖ. Conf. ib. 10, p. 92. Ib. 93: Ἀλλὰ καὶ πνεῦμά κοτε ξυνιστὰν ἐν πλευρῇ δίψαν ἐνδιδοῖ καὶ ὀδύνην πονηρήν. Polyæn. 3, 9, 21: Ἰφικράτης ὀλίγους εἶχε στρατιώτας, καὶ τούτους ἀθυμοῦντας. Βουλόμενος αὐτοῖς θάρσος ἐνδοῦναι κτλ.] || At vero ap. Dem.: Ἐὰν ἐνδῷ καιρὸς, pro Si tempus dederit s. permiserit, q. d. Si occasionem præbuerit. [Locus est p. 45, 7: Μηδενὸς ὄντος ἐμποδὼν B πλεῖν ἐπὶ τὴν ἐκείνου χώραν ὑμῖν, ἂν ἐνδῷ καιρόν· sic enim liber optimus. Itaque referendum hoc ex. inter superiora.] || Neutr. Cedo, Non renitor, s. obnitor, Remissior fio, Remissius ago: q. d. Me trado, ut Gall. *Je me ren.* Thucyd. 2, [81]: Ὡς εἶδον αὐτοὺς ἐνδόντας, οὐκέτι ὑπέμειναν. Ib. [79]: Καὶ ὁπότε μὲν ἐπίοιεν οἱ Ἀθηναῖοι, ἐνεδίδοσαν, ἀποχωροῦσι δὲ ἐνέκειντο. Et 3, [61] ἐνδιδόναι τι, Aliquanto remissiorem esse: Μὴ οἱ Λακεδαιμόνιοί τι ἐνδῶσι. [Conf. 1, 65; 2, 12 bis, 18, 65; 3, 37; 4, 19, 35, 37, 104; 129, etc. Plato Gorg. p. 499, B: Κἂν παίζων τίς σοι ἐνδῷ ὁτιοῦν, τούτου ἄσμενος ἔχει ὥσπερ τὰ μειράκια. Herodot. 1, 91: Οὐχ οἷός τε ἐγένετο παραγαγεῖν μοίρας. Ὅσον δὲ ἐνέδωκαν αὗται, ... ἐχαρίσατό οἱ.] Aristoph. Pl. [488]: Μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδὲν, pro Nihil molliter et remisse agetis, tanquam cedentes. Videtur tamen ἐνδώσετε esse et hic neutr., ut μαλακὸν accipiatur adv. [Active dicitur, ut Eurip. Hel. 508: Ἢν δ' ἐνδιδῷ τι μαλθακόν. Herodot. 3, 51: Μαλακὸν ἐνδιδόναι βουλόμενος οὐδέν· 105: Τὰς δὲ θηλέας (καμήλους) ἐνδιδόναι μαλακὸν οὐδέν. Dionys. A. R. 5, 8 versus fin.] Jungitur C et dat., item præp. πρὸς cum accus. [Plut. Flam. c. 9: Ἐμφρόνως ἐνέδωκε πρὸς τὰς διαλύσεις· Lysand. c. 15, 17], ut ἐνδιδόναι τῇ ἡδονῇ [schol. Apoll. Rh. 1, 865. Hemst.], quod et ἐνδιδόναι πρὸς τὴν ἡδονὴν, Aristot., Cedere voluptati, cui opp. Resistere, Succumbere voluptati. Sic Plut. de Metello, Κομιδῇ πρὸς τὰς ἡδονὰς ἐνδεδωκώς. Exp. et Deditum esse voluptati. [Joseph. B. J. 2, 10, 3: Πρός τε τὸ πλῆθος καὶ τὰς δεήσεις ἐνδούς.] Sic dicitur ἐνδιδόναι πρὸς τὸ πάθος, pro quo et ἐνδιδόναι τῷ πάθει ap. Diosc., quod quidam interpr. Morbo corripi. [Plut. Sull. c. 28: Ἐνδοῦναι πρὸς ὕπνον.] Lucian. [Gymn. c. 26]: Πρὸς τὸ ἐνδιδοῦν ἐν τοῖς πόνοις, Adversus animi dejectionem in ærumnis. [Committo me, cum dat., Eur. Tro. 687: Ἢν δ' ὑπερβάλῃ πολὺς ταραχθεὶς πόντος, ἐνδόντες τύχῃ παρεῖσαν αὑτοὺς κύματος δρομήμασιν. Plato Reip. 10, p. 605, D: Ἀκροώμενοι Ὁμήρου οἶσθ' ὅτι χαίρομέν τε καὶ ἐνδόντες ἡμᾶς αὐτοὺς ἑπόμεθα; 8, p. 561, B: Τοῖς ἐπεισελθοῦσι μὴ ὅλον ἑαυτὸν ἐνδῷ. || Absolute, Cedo alicui, Demosth. p. 1444, 2: D Τὸ δὲ ἀκουσάντων ὑμῶν καὶ διακρινάντων ἔτι ἀναισχυντεῖν καὶ μὴ συγχωρεῖν ἐνδόντα τῇ τῶν πλειόνων γνώμῃ. Dio Cass. 38, 6: Οὐ μέντοι καὶ ὁ Βίβουλος ἐνεδίδου, et sim. alibi. I. q. Indulgeo. Æneas Tact. c. 16, p. 47: Πολὺ δὲ κρεῖσσον ὡς γέγραπται ἐνδόντα ἀφυλάκτως διακειμένοις αὐτοῖς ἐπιθέσθαι, quod paullo ante dixerat, Λυσιτελεῖ ποτε ἀφεῖναι καὶ ἐᾶσαι τοὺς πολεμίους ὡς πλείστην κατασῦραι τῆς χώρας.] A Bud. ἐνδίδωμι exp. Fatisco, Lassesco, Languesco, ap. Plut. Demetr. [c. 19]: Ἐδόκει γὰρ ἀγωνίζεσθαι εὐρώστως τοπρῶτον, εἶτα κατὰ μικρὸν ἐνδιδόναι τὴν δύναμιν αὐτῷ. Et ἰσχύος ἐνδιδούσης apud Eund., Languentibus viribus. Sic Gregor. De homine 30. [Aristot. De gen. anim. 2, 7: Τοῖς χρωμένοις πλείοσιν ἀφροδισίοις ἐνδιδόασι τὰ ὄμματα φανερῶς.] E Theophr. autem [C. Pl. 9, 3, 3] affert Ἐνδέδωκεν ἡ πυρὰ, pro Concidit, Collabitur, ubi de pice coquenda loquitur. Dicuntur ἐνδιδόναι et eæ res, quæ molles sunt aut flexibiles, Aristot. Probl. 5, [11]. Sic Theophr. [C. Pl. 5, 6, 4]: Ὑγρότατον δὲ μελία καὶ ὀξύη· καὶ γὰρ

τὰ κλινάρια ἐνδιδόντα ἐκ τούτων. Et Plut. de palmæ ligno, Οὐ κάτω θλιβόμενον ἐνδίδωσιν, pro quo Gellius, Non deorsum cedit, nec intra flectitur. [Polyb. 5, 100, 5: Τῶν ἐρεισμάτων ἐνδόντων.] || Pro Flecti ad preces, et pro ἐνδόσιμον ordiri, vid. Ἐνδόσιμον. || Remitto, Laxo, act. Gregor. De homine: Οὔτε οὐρανός ποτε τὸ σφοδρὸν ἐνδίδωσι καὶ ὑποχαλᾷ τῆς κινήσεως. Hinc pass. ἐνδίδοσθαι, Remitti. Arrian. [Exp.] 1, [20, 9: Καίτοι ἐνεδίδοτο αὐτῷ ἐκ τῶν Μυνδίων, εἰ λάθοι νυκτὸς προσελθών.... 10:] Ὡς δὲ οὐδὲν ἐνεδίδοτο ἀπὸ τῶν ἔνδον. [Soph. Œd. C. 1077: Ὡς προμνᾶταί τι μοι γνώμα τάχ' ἐνδώσειν τᾶν δεινὰ τλασᾶν δεινὰ δ' εὑρουσᾶν πρὸς αὐθαίμων πάθη. Aret. Acut. p. causs. 1, 10, p. 9: Πυρετοὶ ἐνδιδόντες· Cur. 1, 10, p. 90: Ἢν δὲ μηδὲ ὁ πυρετὸς ἐνδιδῷ· 2, 1, p. 95: Ἢν μή τι ἐνδιδῷ ἡ νοῦσος. Et ib. 5, p. 106; 11, p. 113; 2, 11, p. 133. Foes. Œc. Hipp. p. 128: « Galen. Comm. 3 in Progn. p. 152, 42, Hipp. p. 43, 48: Εἴωθε γὰρ ἐπί τε τῶν διαθέσεων καὶ τῶν συμπτωμάτων φέρειν τοὔνομα, καθάπερ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες οἱ μετ' αὐτὸν, ἐνδοῦναι τὴν φλεγμονὴν καὶ τὸν ὄγκον καὶ τὴν σκληρότητα καὶ τὴν τάσιν καὶ τὴν ὀδύνην λέγοντες. At quum scripsit Hipp. ib.: Ἢν δὲ μήτε τὸ οὖρον μηδὲν ἐνδιδοίη, Cedere aut concedere et vacuari significat urinam, neque supprimi, quod accidit in vesicæ inflammatione, quæ letalis est ». || « Ἐνδίδωμι etiam de fluvio in convallem aliquam influente, sicut ἐκδιδόναι, Effluere, In mare se exonerare. Herodot. 3, 117: Ἐνδιδόντος μὲν τοῦ ποταμοῦ, ἔχοντος δὲ οὐδαμῇ ἐξήλυσιν. » Schweigh.]

[Ἐνδιερεθίζω, Irrito. Suid. v. Ὑποσμύχομαι. Boiss.]

Ἐνδιές, Hesychio ἔνυδρον.

[Ἐνδιεσπαρμένως. V. Ἐνδιασπείρω.]

[Ἐνδιέχω, Intus contineo. Nicet. Jo. Comn. 3, p. 8, B: Τῇ φύσει τὰ πολλὰ ἐπιμέμφεσθαι (Annam Comn.) ὑπ' αἰτίαν τιθεῖσαν οὐχὶ μικρὰν ὡς αὐτῇ μὲν ἐνδιασχοῦσαν τὸ ἄρθρον καὶ ἐγκοιλάνασαν, τῷ δὲ Βρυεννίῳ τὸ μόριον ἀποτείνασαν καὶ σφαιρώσασαν. L. Dindorf.]

[Ἐνδιήκω. Sextus Adv. log. 8, 41, p. 465: Ὅτι μὲν οὖν οὐκ ἔστιν αἰσθητὸν οὕτως ἐπιλογιούμεθα· τῶν αἰσθητῶν τὰ μέν ἐστι γένη, τὰ δὲ εἴδη· καὶ γένη μὲν αἱ ἐνδιήκουσαι ἐν τοῖς κατὰ μέρος κοινότητες, ὡς ἄνθρωπος ὁ διὰ τῶν κατὰ μέρος ἀνθρώπων πεφοιτηκώς, Naturæ communes singulis inhærentes, i. q. seq. διὰ τῶν κατὰ μέρος φοιτ. Ita Interpr.: sed dicuntur potius Revertentes in singulis naturæ communes: cui tamen signif. presse reddendæ deest voc. Lat.]

[Ἐνδιημερεύω, Diem transigo in. Sozom. H. E. 2, 154.]

[Ἐνδίημι. Hom. Il. Σ, 584: Τὼ μὲν ἀναρρήξαντε βοὸς μεγάλοιο βοείην ἔγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσετον· οἱ δὲ νομῆες αὔτως ἐνδίεσαν, ταχέας κύνας ὀτρύνοντες. Quod ἀνῆκαν, ἠφίεσαν, vel ἐπώτρυναν, ἐσπούδασαν, ἐδίωκον, interpretantur Apollonius, Hesychius et schol., ut sit a δίω vel δίημι, quod sit i. q. διώκω, Persequor. ĭ]

[Ἐνδιίημι, Transmitto. Antyllus in Matthæi Med. p. 250, loco corrupto: Τοῦ ὕδατος ἐνδιημένου, quod pro ἐνδιειμένου accipiebat Matth., et vert. Aqua resolutum (medicamentum quoddam).]

Ἐνδικάζομαι, Judicio contendo, discepto, Pollux [8, 24].

Ἐνδικαιόω, Justum facio. [Greg. Naz. vol. 1, p. 650. Ancl. Joann. Jejun. ad calc. Chrysost. t. 7, p. 654, 42: Ἐν θίξει ὥρας ἐνεδικαιώθησαν. Hase.]

[Ἐνδικεῖν. V. Δίκω.]

Ἔνδικος, ὁ, ἡ, Justus, δίκαιος Hesych., ut [Pind. Pyth. 5, 103: Χάριν ἔνδικον. Æschyl. Cho. 330: Γόος ἔνδικος· Eum. 135: Ἐνδίκοις ὀνείδεσιν· 966: Ἐνδίκοις ὁμιλίαις· Suppl. 776: Ἔνδικον σέβας· 814: Ὄμμασιν ἐνδίκοις· Eum. 805: Ἐγὼ γὰρ ὑμῖν πανδίκως ὑπίσχομαι ἕδρας τε καὶ κευθμῶνας ἐνδίκου χθονὸς ἕξειν·] Soph. [Aj. 1282]: Οὗτος ταῦτ' ἔδρασ' ἔνδικα, i. e. δικαίως. [Immo δίκαια. (Conf. Eurip. Orest. 538: Θυγάτηρ δ' ἐμὴ θανοῦσ' ἔπραξεν ἔνδικα· 775: Ὡς ἔδρασας ἔνδικα.) Apud eund. τὸ ἔνδικον vel τὸ μὴ ἔνδικον, Jus, Injuria, (præter infra cit. Œd. T. 1158,) Col. 996, Phil. 926, fr. Alet. 1, 1, et Œd. T. 683. Τἄνδικα sic Eurip. Phœn. 470, al.] Sic Epigr. [Macedonii Anth. Pal. 11, 374, 2]: Λαοδίκη λαοῖς ἔνδικα τιννυμένη, Merito pœnas luens. [De homine Æsch. Eum. 699: Τίς γὰρ, δεδοικὼς μηδὲν,

ἔνδικος βροτῶν; Soph. Antig. 208 : Κοὔποτ' ἄν γ' ἐμοῦ A
τιμὴν προέξοιτ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων· Aj. 1363. Plat. Hipp. maj. p. 292, B : Ἡ οὐκ ἔνδικος ὑμῖν ἡ πολις ἐστὶν, ἀλλ' ἐᾷ ἀδίκως τύπτειν ἀλλήλους τοὺς πολίτας;] Ap. Suid. : Καὶ γὰρ ὁ Μιθριδάτης τά τε ἄλλα ἔνδικος ἦν βασιλεύς. Plato De LL. 11, [p. 915, D] : Πρατῆρα ἢ τὸν ὄντα ἀξιόχρεών τε καὶ ἔνδικον· ubi Ficin. vertit, Eum, qui vel vendidit vel legitime sufficienterque donavit. [De Nemesi Parmenio Anth. Plan. 4, 222 : Ἔνδικος ἰθρυνθείσα θεὰ Ῥαμνοῦντος ἐπ' ὄχθαις.] Ἔνδικος ὅρκος, Juramentum in litem, Bud. [Gl. Basilic. : Ἐν λίτει, ὅρκος ἀπαιτούμενος παρὰ τῶν ἀντιστῶν ἐν τοῖς πράγμασι τῶν ἀποθανόντων αὐτῶν χρεωφειλετῶν ἐκ τῶν κληρονόμων. Item, Ἔνδικος ὅρκος, ἤγουν ὁ μονομερής (quod v.). Ducang. Ἔνδικος, Juridicus, Gl.] Ἔνδικος ἡμέρα, Fastus dies, ἡ δικάσιμος, Bud. ἐν ᾗ δικάζεται, Pollux [8, 25]. Ἔνδικος κόλασις, Greg., Quæ a judice statuitur, Quæ sententia lata infertur. Et subst. in Pand. : Ὁ μὴ πειθαρχήσας ὑπόκειται τῷ ἐνδίκῳ μετὰ προθεσμίας, Judicio, Bud. || Ἔνδικον Hesychio est etiam ἀληθὲς [Soph. OEd. T. 1158 : Μὴ λέγων γε τἀνδικον], et B
ἄξιον, Suidæ δίκης ἄξιον. [Comparat. Æschyl. Sept. 673 : Τίς ἄλλος μᾶλλον ἐνδικώτερος; Quis majori jure (Polynicis sit adversarius, quam frater Eteocles). Suppl. 590 : Ἐνδικωτέροισι ... ἔργοις· fr. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 419 : Ἥβας γὰρ ἥδης ἐστὶν ἐνδικώτερον. Superl. Æschyl. fr. Prometh. ap. Steph. Byz. v. Ἄθως : Δῆμον ἐνδικώτατον. Soph. OEd. C. 925 : Οὔκουν ἔγωγ' ἂν σῆς ἐπιμβαίνων χθονὸς, οὐδ' εἰ τὰ πάντων εἶχον ἐνδικώτατα ... οὔθ' εἶλκον οὔτ' ἂν ἦγον.]

Ἐνδίκως, Juste, Jure, Merito. [Æsch. Prom. 63 : Ἡλὴν τοῦδ' ἂν οὐδεὶς ἐνδ. μέμψαιτό μοι· Sept. 405 : Τῷ τοι φέροντι σῆμ' ὑπέρκομπον τόδε γένοιτ' ἂν ὀρθῶς ἐνδ. τ' ἐπώνυμον· Cho. 462 : Κραίνετ' ἐνδίκως. Soph. Phil. 523 : Τοῦτ' οὐκ ἐσθ' ὅπως ποτ' εἰς ἐμὲ τοὐνειδος ἔξεις ἐνδ. ὀνειδίσαι, etc.] Plato [Phileb. p. 12, D : Πῶς ἂν ... οὐκ ἀνόητος φαίνοιτο ἐνδίκως;] De LL. 11 [12, p. 954, A] : Τῷ μὴ ἐνδίκως πωλοῦντος ἢ καὶ μηδαμῶς ἀξιόχρεω, Non jure, Bud. Greg. : Ἐνδίκως ἀγανακτῶν, ἀληθῶς Hesychio. [Compar. Ἐνδικωτέρως Eur. Heracl. 543 : Ἀλλ' ἢ γένοιτ' ἂν ἐνδ., φράσω. Ἐνδικώτερον id. pro cod. El. C
224 : Οὐκ ἐσθ' ὅτου θίγοιμ' ἂν ἐνδικώτερον. Superl. Or. 1513 : Ἐνδίκως ἡ Τυνδάρειος ἆρα παῖς ὠλέτο; — Ἐνδικώτατ', εἴ γε λαιμὸν εἶχε τριπτύχους θανεῖν. Plat. Tim. p. 85, B : Νόσημα ... ἐνδικώτατα ἱερὸν λέγεται.]

[Ἐνδικωτέρως. V. Ἐνδίκως.]

Ἐνδῖνα, τὰ, Intestina, Hom., si quidem Eustath. aliisque nonnullis credere volumus, παρὰ τὸ ἔνδον εἶναι τῶν ἰνῶν, τὸ ἔνδον δινεῖσθαι : at si mihi creditur, ab ἔνδον duntaxat, ut ινα sit ἐκ μόνης παραγωγῆς : quod et in ἔντερα ab ἐντὸς, dico de τερα : ineptissimum judicans, quod scribit Etym., sc. διὰ τὸ ἐντὸς ῥεῖν. [Iterum IISt. :] Ἐνδῖνα, τὰ, Intestina : dicta, ut quosdam tradere Eust. scribit, παρὰ τὸ ἐντὸς δινεῖσθαι : quamvis alios esse addat, qui ab ἔνδον εἶναι τῶν ἰνῶν denominata velint : alios autem exp. ἡ ἔνδον τῶν ὅπλων σάρξ. Il. Ψ, [805] : Ὀππότερός κε φθῆσιν ὀρεξάμενος χροὸς ἁλὸν, Ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. [Ἐνδείνων Apollon. Lex. H.]

[Ἐνδινεύω. V. Ἐνδινέω.]

Ἐνδῑνέω, Instar vorticis aut turbinis circumago. [Theocr. 15, 82 : Ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν; ὡς ἔτυμ' ἑστάκαντι καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι (ἐνδινεῦνται libri alii), Ambulant, Eunt. Τῶν ἰχθύων τοὺς ἐνδινεύοντας ἴθῆρα, Long. 1, 23, Lusitantes in fluvio. Hemst.] Ἐνδεδινημένα ὄμματα ap. Hippocr. Ep. [p. 1162,] Erotian. tradit recte exponi posse ἐξεστραμμένα, addens Epielem ἐνδεδινημένον posuisse ἐπὶ τοῦ ἐκκοπτομένου καὶ τὴν κεφαλὴν ἀλγοῦντος : sed perperam. Hippocr. enim non de homine καθόλου voc. illud usurpasse, sed proprie de parte oculi. [Galen. vol. 8, p. 732, A : Ἥτις ἀκινησία (oculi) διὰ παράλυσιν ἢ τάσιν ἰσόρροπον ἁπάντων αὐτοῦ γίνεται τῶν μυῶν, ἢ διὰ τὴν τελείαν ἀρμοστίαν τῆς κινούσης αὐτοὺς δυνάμεως, ἐναντίας τῆς τοιαύτης κατασκευῆς οὔσης τῇ τῶν ἐνδεδινημένων ὀφθαλμῶν. Hemst. Aret. Acut. morb. causs. 1, 1, p. 2 : Ὀφθαλμοὶ ἐνδεδινημένοι· cur. 1, 6, p. 85 : Ὀφθαλμοὶ ἀτενίες ἐνδεδινημένοι.]

[Ἐνδιοδεύω, Ingredior in. Greg. Nyss. t. 1, p. 380, A, de sole : Ἀνατέλλων μὲν κατὰ τὸ ἄνω τῆς γῆς μέρος, τοῖς νοτίοις ἐνδιοδεύει. It. p. 11, D; 450, D; 502, B; t. 2, p. 992, C. Hase.]

[Ἐνδίολκος, ὁ, ἡ, Trahens. Philo vol. 1, p. 517, 12 : Ἕως μὲν οὖν οὐκ ἀναπεπλήρωνται (scr. -ωται) τὰ ἁμαρτήματα τῶν Ἀμορραίων, τουτέστι τῶν σοφιστικῶν λόγων διὰ τὸ ἀνεξέλεγκτον, ἀλλ' ἔτι ἐνδίολκον ἔχοντα δύναμιν ταῖς πιθανότησιν ἡμᾶς ἐπάγεται, ἀποστρᾳβῆναι καὶ καταλιπεῖν αὐτὰ ὡ δυνάμενοι, τῷ δειλιάζεσθαι καταμένομεν. Cit. Hemst.]

[Ἔνδιον. V. Ἔνδιος.]

[Ἐνδιορθόω. Porphyrius Ad Marcellam p. 58 ed. Maji. Oshan.]

Ἔνδιος, ὁ, Meridianus, μεσημβρινός. Hom. Od. Δ, 450 : Ἔνδιος δ' ὁ γέρων ἦλθ' ἐξ ἁλὸς, ἷξε δὲ φώκας, Meridianus : sicut praedixerat filia ipsius, 400 : Ἦμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει, Τῆμος ἀρ' ἐξ ἁλὸς εἶσι γέρων. Itidem Suidas accipit hoc in l. : Ὅρρα μὲν οὖν ἔνδιος ἦν, ἔτι θέρμετο δὲ χθών, Τόρρα δὲ ἦν δέλτος φαάντερος οὐρανὸς ἠνοῦ, Dum tempus erat meridianum. [Il. Λ, 726 : Ἔνδιοι ἰκόμεσθ' Ἱερὸν ῥόον. Theocr. 16, 95 : Νεῦσι δ' ἐκπονέοντο ποτὶ σπόρον, ἁνίκα τέττιξ ποιμένας ἐνδίους πεφυλαγμένος ἔνδοθι δένδρων ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν. Ubi triplex est varietas scripturæ, ἐνδίτους, ἔνδειος, ἐνδεία, quarum postremæ conferenda gl. Hesychii, Ἔνδια, μεσημβρία. Callim. ab Etym. M. v. Δύπτατ cit. : Δύπτατ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι, ἔνδιοι κεύθεις. Arat. 498 : Ἥντε μὲν ἔνδια στρέφεται καθυπέρτερα γαίης· 954 : Ὑδατος ἐνδίοιο, de pluvia per diem.] Similiter ἐς ἔνδιον affertur ex Apollon. Argon. [1, 603] pro μέχρι μεσημβρίας. [Id. 4, 1312 : Ἔνδιον ἦμαρ ἔην, περὶ δ' ὀξύτατοι θέρον αὐγαὶ ἠελίου Λιβύην. Eademque mensura Myrin. Anthol. Pal. 7, 703, 3 : Ἔνδιος οἰνοπότης σκιερὰν ὑπὸ πίτυν εὕδει.] Plutarch. quoque meminit hujus signif., Sympos. 8, 6 [p. 726, E]. Dicens enim Prandium denominatum ἀπὸ τῆς ὥρας, subjungit, Ἔνδιον γὰρ, τὸ δειλινόν· καὶ τὴν μετ' ἄριστον ἀνάπαυσιν, ἐνδιάζειν. Ubi nota et verb. Ἐνδιάζειν [quo iterum utitur Rom. c. 4 : Διὰ τὸ τὰ μηρυκώμενα τῶν θρεμμάτων ἐκεῖ διὰ τὴν σκιὰν ἐνδιάζειν· et Lucull. c. 16 : Μεσημβρίας οὔσης καὶ τῶν στρατιωτῶν ἐνδιαζόντων καὶ ἀναπαυομένων] : a quo est aor. 1 pass. ἐνδιάσθη, quem Hesych. exp. εἰσανεπλάκη. [Hoc quidem est a verbo δῖάζομαι, quod v., vocabulo diversæ et originis et mensuræ.] Alioqui neutr. Ἔνδιον subst. ponitur pro διατριβῇ, teste Eust. [Od. p. 1505, 13] afferente ἔνδια πέτρης ex Oppiano [Hal. 4, 371] pro διατριβαί. [Reg. cod. ἦθεα, sed genuina est prior lectio, quam profert Eust. Brunck.] Sed addit Idem, ita dici non simpliciter τὰς ὁπουδήποτε διατριβὰς, sed τὰς πρὸς γῆν καὶ τὸν κατ' αὐτὴν ἀέρα. [Inter utramque voc. ἔνδιον signif. orthographiae discrimen facit schol. Vulc. Theocr. 16, 38 : Ἔνδιον ἡ διατριβὴ, ἔνδειον δὲ τὸ δειλινόν. Apoll. Lex. Il. : Ἔνδειος, μεσημβρινός.] Itidem in Epigr. [Jo. Barbuc. Anth. Pal. 9, 426, 2] legimus ἔνδιον εἰδώλων : et [ap. Macedon. ib. 11, 63, 4] ἔνδιον ἐῤῥοσύνης, Sedes, Domicilium, Habitaculum. Apud Nonn. vero [Jo. c. 12, 49] : Μετανεύμενος ἔνδια κώμης, Sedes vici, i. e. Ipsum vicum, ubi oppidani suas sedes habebant. [Et in aliis Il. Paraphr. ; Dion. 26, 293 : Εὔκολλα, μαχήμονος ἔνδια Ἠοῦς. || His exx. addendum exemplum adjectivi diversæ mensuræ in epigr. Antiphili Anth. Pal. 9, 71, 4 : Κλῶνες ἀπηόριοι τανυᾶς ὄρυος, ... οἰκία τετρίγων, ἔνδιοι ἀκρέμονες, cui obversatus videtur l. Theocriti supra citatus.] Inde Ἐνδίαγρος dicitur ἡ Ἄρτεμις, Hesych. : quoniam in agris et sylvestribus locis degit : eand. ob rem vocata ἀγροτέρη a poetis. Sic Ἐνδιαίριαι dicuntur a dithyrambicis αἱ νεφέλαι, quod suas sedes et domicilia habeant in aere. Meminit autem hujus dithyrambici epith. Suid., sed mendose ap. eum scripti. [V. Ἐνδιαεριανερινήχετος.]

[Ἔνδιος, ὁ, Endius, n. pr. viri Laconis ap. Thuc. 5, 44; 8, 6, 12; Attici ap. Isæum De Pyrrhi hered.; Delphi in inscr. Delph. ap. Boeckh. vol. 1, p. 816, n. 1690, 5, ubi ΕΝΑΙΟΣ. L. Dind.]

[Ἐνδιπλόω, Duplico. Galen. vol. 12, p. 24 : Μηδὲν τοῦ ἱματίου μέρος ἐνδεδιπλῶσθαι. Ibid. p. 37, 57, 62, 67. L. Dindorf.]

[Ἐνδίπλωμα, τὸ, Quod duplicatum est in. Galen. De simpl. fac. 2, t. 2, p. 12, 42 Ald. (24, 44 Bas.). Et Ἐνδίπλωσις, εως, ἡ, Duplicatio in, ib. v. 44=49.]

Ἐνδίφριος, ὁ, Qui in curru est, Sessor. [Xen. Anab. 7, 2, 33 : Ἐπεὶ δὲ νεανίσκος ἐγενόμην, οὐκ ἐδυνάμην ζῆν εἰς ἀλλοτρίαν τράπεζαν ἀποβλέπων· καὶ ἐκαθεζόμην ἐνδίφριος αὐτῷ ἱκέτης δοῦναί μοι ὁπόσους δυνατὸς εἴη ἄνδρας· 38 : Δέξῃ εἰς τὴν σεαυτοῦ ἐάν τις ἀπιέναι βούληται παρὰ σέ; Ὁ δ' εἶπε, Καὶ ἀδελφούς γε ποιήσομαι καὶ ἐνδιφρίους καὶ κοινωνοὺς ἁπάντων ὧν ἂν δυνώμεθα κτᾶσθαι. Ubi de sella dicitur, non de curru.]

[Ἔνδιψος, ὁ, ἡ, Siti subjectus. Anast. Hodeg. p. 248, 19, et 180, 20 : Ἔμπεινον, ἔνδιψον, ἔγκοπον. Hase.]

Ἐνδογενής, ὁ, ἡ, Intus genitus, s. Domi natus. [Verna, in inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 828, n. 1703, 3 : Σῶμα γυναικεῖον, ᾇ ὄνομα Νικοστράτα, ἐνδογενῆ. Et in altera ib. n. 1699, p. 825, 5 : Σῶμα γ., ᾇ ὄνομα Πίστα, τὸ γένος εἰνδογενῆ (sic). Levit. 18, 9 : Ἀσχημοσύνην τῆς ἀδελφῆς σου ἐκ πατρός σου ἢ ἐκ μητρός σου ἐνδογενοῦς ἢ γεγεννημένης ἔξω. L. Dind.]

Ἔνδοθεν, [Intrinsecus, Intus, Gl.] q. d. De intus, Ab intus, i. e. Ex interiori loco. [Hom. Od. Υ, 101 : Φήμην τίς μοι φάσθω ἐγειρομένων ἀνθρώπων ἔνδοθεν· ubi sequitur v. 105 : Φήμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἀλετρίς. Esch. Sept. 194 : Τὰ τῶν θύραθεν δ' ὡς ἄριστ' ὀφέλλετε, αὐτοὶ δ' ὑφ' αὑτῶν ἔνδοθεν πορθούμεθα. Soph. El. 1238 : Σιγᾶν ἄμεινον, μή τις ἔνδοθεν κλύῃ· 1323 : Σιγᾶν ἐπῄνεσ', ὡς ἐπ' ἐξόδῳ κλύω τῶν ἔνδοθεν χωροῦντος· Phil. 645 : Ἀλλ' εἰ δοκεῖ, χωρῶμεν ἔνδοθεν λαβὼν ὅτου σε χρεία ... ἔχει. Eur. Iph. A. 819 : Ἔνδοθεν λόγων τῶν σῶν ἀκούσασ' ἐξέβην πρὸ δωμάτων· Phœn. 1126 : Πῶλοι (in scuto) εὖ πως στρόφιγξιν ἔνδοθεν κυκλούμεναι. Aristoph. Pl. 228 : Τουτουὶ κρεάδιον τῶν ἔνδοθέν τις εἰσενεγκάτω λαβών· Nub. 405 : Ὅταν εἰς ταύτας (nubes) ἄνεμος ξηρὸς μετεωρισθεὶς κατακλεισθῇ, ἔνδοθεν αὐτὰς, ὥσπερ κύστιν, φυσᾷ· 1164 : Ὃν κάλεσον τρέχων ἔνδοθεν ὡς ἐμέ· Eq. 110 : Τοὺς χρησμοὺς ταχὺ κλέψας ἔνεγκε τοῦ Παφλαγόνος ἔνδοθεν, etc. Plato Conv. p. 220, B : Ἐξιόντων ἔνδοθεν. Xen. OEc. 9, 5 : Ἵνα μὴ ἐκφέρηται ἔνδοθεν.] Cum gen. ἔνδοθεν στέγης pro ἐκ τῆς στέγης, e Soph. [Aj. 761 : Ἔνδ. στ. μὴ ἔξω παρήκειν.] Interdum vero ἔνδοθεν pro ἔνδοθι, ut Hom. Od. Δ, [293] : Οὐδ' εἴ οἱ κραδίη γε σιδηρέη ἔνδοθεν ἦεν. [Il. Z, 247 : Κουράων δ' ἑτέρωθεν ἐναντίοι ἔνδοθεν αὐλῆς δώδεκ' ἔσαν τέγεοι θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο· Ω, 161 : Παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον· Od. Δ, 74 : Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή· 467 : Μινύθει δέ μοι ἔνδοθεν ἦτορ. Hesiod. Op. 521 : Εὖτε λοεσσαμένη τέρενα χρόα ... νυχίη καταλέξεται ἔνδοθεν οἴκου· 599 : Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ πάντα βίον κατάθηαι ἐπάρμενον ἔνδοθεν οἴκου· 731 : Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος ἔνδοθεν οἴκου ἑστίῃ ἐμπελαδὸν παραφαίνεμεν, quibus ll. omnibus reperitur in libris var. ἔνδοθι. Pind. Pyth. 2, 74 : Ὁ δὲ Ῥαδάμανθυς εὖ πέπραγεν, ὅτι φρενῶν ἔλαχε καρπὸν ἀμώμητον, οὐδ' ἀπάταισι θυμὸν τέρπεται ἔνδοθεν. Æsch. Pers. 992 : Βοᾷ μελέων ἔνδοθεν ἦτορ· Cho. 827 : Ἔνδοθεν φοινίαν ἄταν τιθείς. Eur. Or. 1122 : Ὥστ' ἐκδακρῦσαί γ' ἔνδοθεν κεχαρμένην. Aristoph. Ran. 814 : Ἦπου δεινὸν ἐριβρεμέτας χόλον ἔνδοθεν ἕξει. Theocr. 25, 80 : Εἴ οἱ καὶ φρένες ὧδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν· 27, 48 : Τί ῥέζεις, σατυρίσκε; τί δ' ἔνδοθεν ἅψαο μαζῶν; Plato Conviv. p. 215, B : Οἳ διχάδε διοιχθέντες φαίνονται ἔνδοθεν ἀγάλματα ἔχοντες θεῶν· 216, D : Ἔνδ. δὲ ἀνοιχθεὶς πόσης οἴεσθε γέμει σωφροσύνης; Xen. H. Gr. 6, 2, 15 : Οἱ μέντοι ἔνδ. τούς γε δούλους οὐκ ἐδέχοντο πάλιν εἰς τὸ τεῖχος· 7, 2, 8 : Τῶν δὲ ἔνδ. οἱ μὲν ἐπὶ τὸ τεῖχος τοὺς ἔξωθεν ἐπαναβαίνοντας ... ἔπαιον. Thuc. 2, 79 : Προσχωρήσειν ὑπό τινων ἔνδ. πρασσόντων. Polyb. 16, 30, 6 : Τῷ κατὰ τὸ πεπτωκὸς ὑπὸ τῶν ἔνδοθεν ἀντῳκοδομημένῳ τείχει. Aret. Causs. p. diut. 1, 7, p. 35 : Καὶ εἰ μὲν τὸ στόμα συνάγει τἄνδοθεν, ἀδόκητος ὁ πάταγος. || Forma Ἔνδοθε ap. Steph. Byz. v. Ἡραία, in fr. Demosthenis Bithyni, ex cod. mutanda in ἔνδοθι; relinquenda vero Tzetzæ Exeg. Il. p. 101, 16, formas hujusmodi in θε pro θεν frequentanti cum aliis Byzantinis.]

Ἔνδοθι, Intus, ἔνδον. Οἱ ἔνδοθι, Domestici, Aristophan. Pl. [964, ubi nunc ἔνδοθεν.] Et ἔνδοθι, Intra teipsum. Hom. Il. A, [243] : Σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις· Od. Θ, [577. Et alibi sæpe. De loco autem Il. Z, 498 : Κιχήσατο δ' ἔνδοθι πολλὰς ἀμφιπόλους. Hesiod. Theog. 964 : Νῆσοί τ' ἤπειροί τε καὶ ἁλμυρὸς ἔνδοθι πόντος. Theocr. 16, 22 : Τί δὲ κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσός; 32 : Ὡσεί τις μακέλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας. Et cum genit. Hom. Il. Σ, 287 : Ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων· Hesiod. fr. ap. schol. Pind. Nem. 3, 21 : Ὅσσοι ἔσαν μύρμηκες ἐπηράτου ἔνδοθι νήσου. Theocr. 5, 146 : Πᾶσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας· 16, 95 : Ἔνδοθι δένδρων ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν. Exclusum ab usu Atticorum, in prosa legitur ap. Aret. Diut. p. cur. 2, 13, p. 134 : Οὐ γὰρ μέρεϊ ἢ σπλάγχνῳ ἑνὶ ἢ ἔνδον ἐνσκήπτει μοῦνον ἢ ἔξω τὸ κακὸν ἕρπει, ἀλλὰ ἔνδοθί τε ὅλῳ τῷ ἀνθρώπῳ ἐνοικέει καὶ ὅλον ἔξωθεν ἀμπέχει, et Africanum Cest. p. 314, B : Δεῖ τετάχθαι ἀμφοτέρους μετὰ τῶν αὐτῶν παρακειμένων κατ' εὐθεῖαν ἔνδοθι τοῦ (sic) τράφου (τάφρου). Usurpavit etiam Tzetz. Hist. 1, 139 : Εἰς ὅνπερ ἵππον ἔνδοθι νεκρός τις κεκλιμένος (l. κεκλειμένος)· 3, 418 : Τῶν ἀνακτόρων ἔνδοθι καὶ γὰρ ἐγκεκλεισμένος εὐνούχοις μόνοις θεατὸς καὶ παλλακαῖς ὑπῆρχεν. Ἐνδόθι male scriptum quum alibi tum ap. Apollon. De adv. p. 610, 22. L. Dind.]

[Ἐνδόθρα. V. Ἔνδρατα.]

[Ἐνδοῖ s. Ἔνδοι. V. Ἔνδον.]

[Ἐνδοιαζόντως ap. Mart. Ruland. Synon. in Dubitanter; nescio ex quo scriptore. Boiss.]

Ἐνδοιάζω, Dubito [Gl.] : quod usitatius est. Thuc. 6, [91] : Οὕτω γὰρ οἵτε ὑπάρχοντες ὑμῖν φίλοι θαρσήσουσι μᾶλλον, καὶ οἱ ἐνδοιάζοντες, ἀδεέστερον προσίασι. [1, 36 : Ὅταν ... ἐνδοιάζῃ χωρίον προσλαβεῖν.] Philo De V. Mos. 3 : Οὐκ ἐνδοιάζουσι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπιστοῦσιν. Plut. [Sull. c. 9] : Ἐνδοιάζων τῇ γνώμῃ, Alternante proposito. Ceb. Theb. [p. 88 Cor.] : Οὐκ ἀκριβῶς ᾔδει [οὐδὲ ἠπίστατο] οὐδὲν τῶν ἐκεῖ, ἀλλ' ἐνεδοίαζε. [Dionys. A. R. 4, 58 : Ἵνα ... μηδ' ἐνδοιάζωσιν εἰ βέβαια ταῦτα σφίσι διαμένῃ (l. διαμενεῖ). Dio Cass. 40, 26 : Οὐδὲν ἐνδοιάσας. Joseph. A. J. 19, 1, 14 : Γαΐου ἐνδοιάζοντος εἴτε παραμένειεν (l. παραμείνειεν) εἰς τέλος τῇ θεωρίᾳ εἴτε ἐπανίοι. Eust. Opusc. p. 355, 17 : Οἶμαι δὲ, μηδὲ σκεπτικὸν ἄνδρα ἐνδοιάσαι περὶ τῆς τούτου γλυκύτητος.] Pass. quoque usitatum est, Thuc. 1, [122] : Ὃ καὶ λόγῳ ἐνδοιασθῆναι αἰσχρὸν, Quod in dubium venisse, turpe est. Ubi schol. ἐνδοιάζειν exp. λογισμῷ ἀμφιβάλλειν, λογίζεσθαι· esse enim ἐνδοιασμὸν partem τοῦ λογισμοῦ. [Dionys. A. R. 7, 59 : Σπανίως μέντοι πρᾶγμα οὕτω ἐνδοιαζόμενον ἐνέπιπτεν. Medio Parthen. Erot. c. 9, 4 : Καὶ ἡ Πολυκρίτη δὲ τῷ κομίζοντι τὸν ἄρτον φράζειν ἐκέλευε τοῖς ἀδελφοῖς μὴ ἐνδοιάσθαι, ὡς τῆς πράξεως ἐπὶ τέλος ἀχθησομένης, εἰ μὴ ἐκεῖνοι ἐνδοιασθεῖεν. Ubi leg. videtur ἐνδοιάσαι, ἐνδοιάσειαν. De formis per υ v. infra suis locis. L. Dindorf.]

Ἐνδοιάσιμος, Qui in dubitationem venire potest, Anceps, Dubius. Lucian. [Scyth. c. 11] : Ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἐνδοιάσιμα τὰ σά. [ἀ]

Ἐνδοιᾰσίμως, Dubie. Joseph. A. J. [16, 10, 4 : Οὐκέτι] ἐνδ. εἶχε [περὶ τῆς τῶν παίδων εἰς αὐτὸν ἐπιβουλῆς], Alternabat sententia, Erat animi dubius.

Ἐνδοίᾰσις, εως, ἡ, Addubitatio, Bud. ex Hermogene [p. 290 ed. Sturm.].

Ἐνδοιασμὸς, ὁ, Dubitatio. [Eust. Il. p. 146, 18 : Αἴτιον δὲ τῆς τῶν ῥηθεισῶν δύο ἐννοιῶν ἀσαφείας καὶ τοῦ ἐντεῦθεν ἐνδοιασμοῦ ὁ σχεδιασμὸς καθ' ὃν κτλ. Seag.]

[Ἐνδοιαστὴς, ὁ, Dubitans, Dubius. Philo vol. 2, p. 582, 19 : Ἑώρα τοὺς ἐνδοιαστὰς ἐπιρρέποντας ἤδη τῷ πλείονι μέρει πρὸς ἔλεον.]

[Ἐνδοιαστικὸς, ἡ, ὸν, Dubitabundus. Hermog. p. 302, ἐνδ. ἐπίκρισις· et plur. p. 290. I. H. Maius.]

[Ἐνδοιαστικῶς, Dubitanter. Eust. Il. p. 1080, 69 : Ὅρα δὲ τὸ εἰ δ' ἄγε νῦν κελευσματικῶς ... ῥηθὲν μᾶλλον ἤπερ ἐνδ. Schol. Thucyd. 3, 49 : Ἀμφιβόλως ἔσχον καὶ ἐνδ. περὶ τὴν δόξαν. V. Ἐνδοιαστῶς. L. Dind.]

Ἐνδοιαστὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἐνδοιάσιμος. [Foes. OEc. Hipp. p. 128 : « Ἐνδοιαστὸν, Anceps, Dubium, Ambiguum. Prorrh. 2, p. 100, B : Εἰ δὲ ἐνδοιαστὸν εἴη ἀμφὶ τῶν νεύρων ὅπως ἔχοι, Si dubium est quomodo nervi affecti sint. Co. præn. p. 134, G, et De jud. p. 53, 26, ἐνδοιαστὰ dicitur quod rem in dubium vertit, quod Aphor. 4, 64, οὐκ ἀγαθόν. Ἐνδοιαστὰ νοσήματα, Morbi ancipites et dubii, aut quorum eventus est dubius. De morb. 1, p. 446, 9 : Καὶ ὁκόσα, ἐπὴν γένηται ἐνδοιαστὰ, ἢ κακὰ ἀπ' αὐτέων ἀποβαίνει ἢ ἀγαθά· 447, 16 : Ἐνδοιαστά τε τὰ τοιαῦτα ἀπολλύναι τε καὶ μή. Sic ἐνδοιαστοὶ τόνοι, Nervi ambigentes, Epid. 2, p. 1035, D. Ead. notione ἐνδοιαστῶς ἔχοντες dicuntur Hipp. qui ad morbum aliquem dubie se habent in eoque ambigunt,

et in quibus, etsi quodammodo suspecta est morbi natura, nullam tamen determinatam habet circumscriptionem, neque in his plane est confirmatus. Epid. 1, 1 : Ἐπὶ καὶ τοῖσιν ἐνδ. ἔχουσι πολλοῖσιν ἐβεβαίωσε τότε, Siquidem et multis de tabe in dubium venientibus, ipsa tunc est confirmata. Epid. 6, 7, Aph. 14 : Καὶ γὰρ τοῖσιν ἐνδοιαστοῖσιν ἐβεβαίωσαν, In his enim qui ambigue se habebant, tabem confirmarunt. »]

Ἐνδοιαστῶς, Dubie, Non constanter. Thuc. 8, [87] : Ἐπιφανὲς δήπου οὐκ ἐνδ., Nihil ambigendo. 6, [10] : Ἐνδοιαστῶς [libri optimi ἐγγυαστῶς] ἀκροῶνται, i. e. ὡ βεβαίως. [Herodot. 7, 174 : Οὕτω δὴ ἐμήδισαν προθύμως, οὐδ' ἔτι ἐνδ., Studiose, Non dubio animo. Schweigh. Hippocr. Prorrh. 2, p. 84, H : Ἐνδ. τε καὶ ἀνθρωπίνως προειπεῖν. Dionys. A. R. 6, 50 : Τυρρηνίας ὅσα ἐνδ. ἡμῶν ἀρειμάνα διατελεῖ· ubi cod. Vat. ἐνδοιαστικῶς. Ib. 10, 57 : Τοὺς ἐνδ. ἀκροωμένους τῆς πόλεως, Dubiæ fidei erga Romanos. Dio Cass. 44, 9 : Οὐδὲν ἔτι ἐνδ. οἱ ἐπιβουλεύοντες οἱ ἔπραττον, ἀλλὰ κτλ. Ἐνδυαστῶς scriptum ap. Athanas. vol. 1, p. 960, A ; 961, C.]

[Ἔνδοιος, ὁ, Endœus, statuarius Athen., Dædali discipulus. Pausan. 1, 26, 4 ; 7, 5, 9 ; 8, 46, 5.]

Ἐνδοκία, ap. Athenienses ἡ μήτηρ. Hesych. [Δημήτηρ Junius.]

Ἔνδοκος, ὁ, Hesychio ἐνίδρα, Insidiæ, ab ἐνδέχεσθαι. [Archiloch. ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 384 : Προσβαλὼν ἐναντίον στέρνον, ἐνδόκοισιν ἐχθρῶν πλησίον κατασταθεὶς ἀσφαλέως. Sic enim librorum scripturam ἐν ὃ. ex Hesychio emendavit Valck.]

Ἔνδομα, τὸ, Remissio, Laxatio, vel potius q. d. Laxamentum. Ἔνδομα et ἄνεσις in febre pro eod. accipi tradit Bud., subjungens, Ἀνέσεις καὶ ἐνδόματα καὶ παροξυσμοὺς ἐπιφέρων [e Galeni Defin. vol. 2, p. 254, A].

[Ἐνδοματικὸς, ἡ, ὸν, unde Ἐνδοματικά, τὰ, Quæ collator dat exactori, ut aliquid de exigendi severitate remittat. Constit. Anastasii imp. in l. 9 Cod. de annon. et tribut. : Ἐνδοματικὰ δὲ μηδεὶς λαμβανέτω, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα ἀπαλειφέσθω. Justinian. Edict. 13, c. 7 : Τὸν τῶν ναύλων ἀποδέκτην βουλόμεθα μὴ ἄδειαν ἔχειν πᾶσιν ἑαυτὸν ἐπεμβάλλειν τοῖς δημοσίοις τέλεσι, καί τισι μὲν τῶν ὑπευθύνων ἐνδιδόναι καὶ τὰ καλούμενα ἐνδοματικὰ κομίζεσθαι. Ducang.]

[Ἐνδομαχέω vitium scripturæ pro ἐνδομυχέω, q. v.]

[Ἐνδομάχης, ὁ, Domi pugnans. Pind. Ol. 12, 15 : Ἐνδομάχας ἅτ' ἀλέκτωρ. Gallum sic vocari a pugnis domesticis et umbraticis annotant scholl. ἄ]

[Ἐνδομένεια, ἡ, scripturæ varietas. Cornuti De nat. deor. c. 14 : Θέλεται δὲ παρήγθησαν (Musæ) τῷ τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν παιδείαν θηλυκὰ ὀνόματα ἐκ τύχης ἔχειν πρὸς σύμβολον τοῦτο ἑδραιότατον τῷ τὴν πολυμάθειαν περιγίνεσθαι, ubi cod. πρὸς σύμβολον τοῦ ἐνδομενείας καὶ ἑδραιότητος τῆς πολυμαθείας περιγίνεσθαι, verbis laceris et corruptis (et sic fere restituendis : Τῷ ἐνδομενείᾳ (si vox est sincera) καὶ ἑδραιότητι τὴν πολυμαθίαν περιγ.), sed sententia hac satis perspicua, Feminas fingi Musas etiam hac de caussa quod eruditio paretur domi manendo et assidendo, ut domisedæ sunt mulieres. Cit. Schneid.]

[Ἐνδομενία vel Ἐνδυομενία, vel] Ἐνδυμενία, ἡ, pro Vestitus, Amictus, affertur e Polyb. [5, 81, 3] : Κατὰ τὴν ἐσθῆτα καὶ τὴν ἄλλην περιβολὴν ἀνεπισήμαντος, διὰ τὸ πουκίλην εἶναι κατ' ἐκείνων τὴν ἐνδ. Ap. Suid. in Ms. etiam cod. scriptum ἐνδυομενία, cum hoc ex. [Polybii 4, 72, 1, ubi ἐνδυμ.] : Τὴν μὲν ἐνδυομενίαν ἅπασαν ἐκ τῶν οἰκιῶν ἐξήρπασαν. [Phrynich. p. 148 (334) : Ἐνδυμενία ἀμαθῶς· δέον διττῶς λέγειν, ὡς Εὔπολις Κόλαξι, σκεύη τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, καὶ ἔπιπλα. E quibus verbis quum appareat non solum Vestitum, sed omnem Supellectilem intelligi, Pauw. scribi jubet ἐνδομενία. Pollux 10, 12 : Τὴν τοιαύτην κατασκευὴν, ἐνδομενίαν οἱ πολλοὶ καλοῦσιν· ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπαινῶ τοὔνομα. Deinceps addit, reperiri hoc nomen ἐν Ὀλυμπιάδος ἀπογραφῇ, per quam Olympiadem cum Hemst. intelligo Alexandri M. matrem, ita ut origo voc. Macedonica satis sit manifesta. Sicut autem ap. Poll. alii legunt ἐνδομένειαν, Hemst. vero cum reliquis intt. ἐνδομενίαν præfert : ita Suid. habet ἐνδυομενία, haud dubie conflatum ex duplici lectione ἐνδομενία et ἐνδυμενία, quarum hæc quidem est frequentior, ita ut dubium sit, utrum probari debeat Hemsterhusii, qui Macedonas δόμενον pro δόμος dixisse conjectat, ut intelligatur Supellex, quæ sc. est ἐν δόμῳ, aut Guieti ad Hesych. (cujus hæc est gl. : Ἐνδομαρία, ἡ κτίσις [κτῆσις] ἢ παροικία [παροικία]. Ἐνδομενία, κτίσις [κτῆσις] ἢ ἀποσκευή) conjectura, qui derivat ἀπὸ τοῦ ἔνδον μένειν, an a verbo ἐνδύμι (ἐνδύω), vel nomine ἔνδυμα descendere putandum sit, quando Vestitum significat, sed ἀπὸ τῷ ἐν δόμῳ εἶναι, quando omnis generis Supellectilem. Pro eorum ratione, qui ab ἔνδυμα deducunt, pugnant ii ll., in quibus ἐνδυμενία scribitur, et de vestitu dicitur, ut prior Polybii, Germani (quem v. in Γλωσσόκομον, vol. 2, p. 665, B) et Irenes Augustæ in Typico c. 28. Sed Hemsterhusii suspicio confirmari videtur altero l. Polybii, et analogia nominis σκεῦος, quod et aliam supellectilem et vestimenta significat ; Guieti autem opinio nomine ἐνδυσία, quod ap. Polyb. 18, 18, de supellectile legitur, ab ἔνδον et ἔχειν. Strab. De dial. Mac. et Al. p. 165. Gl. : Ἐνδομενία, Supellex ; Ἐνδομενία ξυλίνη, Supellex lignea ; Ἐνδομενίαι, Lancia. Athanas. vol. 2, p. 362, B : Παρατετηρημένος ἔγε τὴν ἐσθῆτα μήτε μαλακοῖς χρώμενος ἱματίοις μήτε ἐσθῆτι φαινομένῃ δικαίων ἐνδυομενίᾳ, τουτέστι ῥυπαροῖς προσερχόμενος, Neque cum indumento, qui (quod) sanctorum esse virorum videatur, sordido sc. vestitu, progrediare, Int. L. Dispoxr.]

[Ἐνδομέω. V. Ἐνδέμω.]

Ἐνδόμησις, εως, ἡ, quasi ab ἐνδομέω, ap. Joseph. [A. J. 15, 9, 6], Moles jacta ad reddendum navale portuosum. Pila dicitur Lat. Vocatur etiam προκυμάτιον ab arcendis frangendisque fluctibus, ubi sunt cothones ; nam χειροποίητοι λιμένες, Artificiales et manufacti portus, sic vocantur a Servio, VV. LL. [Apocal. 21, 18 : Καὶ ἦν ἡ ἐνδόμησις τοῦ τείχους αὐτῆς (urbis) ἴασπις.]

Ἐνδομῠχέω, In interioribus lateo recessibus vel intimos recessus abstrusus sum, s. Lateo, Occultus sum : ut ἐνδομυχῶν κακὸν Bud. interpr. Cæcum malum. [Hesych. : Κοδαλεύομαι, ἐνδομυχῶ. Cum genit. schol. Theocr. 7, 6 : Ἀνηγγέλθη τῷ βασιλεῖ..., ὅτι ὕδατος ὁ τόπος ἐκεῖνος ἐνδομυχεῖ. Hemst. Schol. Aristoph. Vesp. 964 : Ὁ Κλέων, ὃν φησιν ἐνδομυχοῦντα τὰ τῆς πόλεως κατεσθίειν. Phot. Bibl. p. 393, 26 : Μετ' ὠ πολὺ ῥήγνυται εἰς τὸ φανερὸν ἡ ἐνδομυχοῦσα Αὐγούστου καὶ Ἀντωνίου ὑπὲρ τῆς φιλοπρωτίας ἀμιλλα. Geopon. 2, 3, 9 : Φλὸξ ἐνδομυχοῦσα. Diversa constr. Eust. Opusc. p. 12, 52 : Μαινόμενοί γε οὗτοι καὶ λύσσαν ἀγρίαν ἐνδομυχοῦντες, Intus foventes. Unde pass. ap. eund. p. 47, 10 : Ἀφῆσαι ἐκεῖνον ἀπερεύξασθαι σίελον ἐνδομυχούμενον· 162, 92 : Ἀσύμφωνον λαλιὰν προάγων τοῖς ἐνδομυχουμένοις νοήμασιν. Ἐνδομυχ. perperam scriptum ap. Jo. Pediasimum De muliere mala p. 32 : Ὑπουλον ἕλκος, ἐνδομυχοῦσα φθόη. L. Dind.]

[Ἐνδομῠχί.] Affertur et adv. Ἐνδομυχὶ, pro Occulte, Secreto. Ab Hesych. exp. ἐν ἀποκρύφῳ τόπῳ.

Ἐνδόμῠχος, ὁ, ἡ, In interioribus abditus recessibus, Intus latens, Internus, Intestinus : item Abditus, Occultus, Latens : quoniam videl. quæ in interiores abstrusa sunt recessus, latent et non apparent. Ideo Suid. exp. ἀπόκρυφος, σκοτεινός. [Intrarius ; Ἐνδόμυχον, Penetralium, Penetrale, Latebrosum, Gl.] Itidemque affertur ἐνδόμυχον κακὸν, pro Cæcum malum. Homo etiam quispiam ἐνδόμυχος dicitur Qui consilia sua imis abdit recessibus pectoris, nec ulli aperit s. detegit : qualem Lat. Tectum hominem appellant. Damasc. ap. Suid. : Οὕτω δὲ ἐνδόμυχος ἐγεγόνει καὶ σιωπηλὸς ἐπὶ τούτοις ἃ κρύπτειν ἐδοκίμαζεν, ὥστε οὐδὲ ἐρωτώσῃ τῇ μητρὶ λέγειν ὅπη ἀπίοι. [Soph. Phil. 1457 : Οὗ πολλάκι δὴ τεύμων ἐτέγγθην κρᾶτ' ἐνδόμυχον πληγαῖσι νότου. Callim. Cer. 88 : Ἐνδόμυχος δὴ πειτα παναμερος εἰλαπινάστας ἤσθιε μυρία πάντα. Nonnus Dion. 8, 329 : Ἐνδόμυχος σὶο Κάδμος ἀλυσκάζει πάτον ἀνδρῶν, αἰδόμενος ναέτῃσι φανήμεναι. Cic. Ad Att. 5, 14 et 21. Ἐνδόμοιχος vitiose Theognost. Crameri Anecd. vol. 2, p. 162, 13.]

Ἔνδον, Intus. [Penitus, Intro, Indu, Intra, Penes, add. Gl.] Hom. Il. Z, [374] : Ἕκτωρ δ' ὡς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέκμεν ἄκοιτιν. [Et alibi sæpiss. Notanda autem constr. Il. O, 438 : Μαστορίδης, ὃν νῶι Κυθηρόθεν ἔνδον ἐόντα ἴσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν μεγάροισι· Od. Π, 26 :

Ὄρρα σε θυμῷ τέρψομαι εἰσορέων νέον ἄλλοθεν ἔνδον ἐόντα.] Hesiod. Op. [31] : Ὤ τινι μὴ βίος ἔνδον ἐπητανὸς κατάκειται, Domi, Intra ædes. Sic [Æschyl. Sept. 201 : Ἔνδον δ' οὖσα μὴ βλάβην τίθει· Pers. 756 : Τὸν δ' ἀνανδρίας ὕπο ἔνδον αἰχμάζειν·] Aristoph. [Pl. 393] : Ἔνδον ἐστί. Et Lys. [156] : Καὶ τούτων τὰ πολλὰ ἔνδον ἦν. Ib. [154] : Ἦσαν δὲ ἡμῖν ἔνδον ἑπτὰ μναῖ. [Xenoph. OEc. 11, 14 : Ἡνίκ' ἂν ἔτι καταλαμβάνοιμι, εἴ τινα δεόμενος ἰδεῖν τυγχάνοιμι. Et sim. alibi ipse et alii.] Plut. [Popl. c. 4] : Ἔνδον καταχρύπτων ἑαυτόν. Xen. OEc. [7, 22] τὰ ἔνδον (ἔργα) et τὰ ἔξω inter se opp. pro iis quæ domi, et iis quæ foris aguntur. Item οἱ ἔνδον, pro Domesticis. [Eur. Or. 604 : Οἷς δὲ μὴ πίπτουσιν εὖ (οἱ γάμοι), τά τ' ἔνδον εἰσὶ τά τε θύραζε δυστυχεῖς· Phœn. 117 : Θάρσει· τά γ' ἔνδον ἀσφαλῶς ἔχει πόλις. Conf. Andr. 331, Or. 1514, Hec. 1017. Soph. Trach. 334 : Ὡς τἄνδον ἐξαρκῇ τιθῶ. Plato Menon. p. 71, E : Σώζουσαν τὰ ἔνδον. Masc. Soph. El. 155 : Πρὸς ὅ,τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ πιρισσά· Trach. 677 : Διάφορον πρὸς οὐδενὸς τῶν ἔνδον. Plato Conv. p. 213, C : Παρὰ τῷ καλλίστῳ τῶν ἔνδον. Xenoph. Cyrop. 7, 5, 34 : Ὡς πάντες οἱ ἔνδον ἀπεθανοῦντο, de iis qui in urbe essent, et sim. Thuc. 2, 3, 5, 54; 3, 30. || De choro in theatro Xen. Hist. Gr. 6, 4, 16 : Τοῦ ἀνδρικοῦ χοροῦ ἔνδον ὄντος. De puella nondum elocata Demosth. p. 540, 4 : Τῆς ἀδελφῆς ἔτ' ἔνδον οὔσης τότε καὶ παιδὸς οὔσης κόρης ἐναντίον ἐρρέγγοντο αἰσχρά. De amica quæ apud amasium vel amasio qui apud amicam est, Xenoph. Comm. 3, 11, 18 : Ἐὰν μή τις φιλωτέρα σου ἔνδον ᾖ, ubi Il. similes Luciani contulit Ruhnken. Lysias p. 92, 37 : Ὁ γὰρ ἄνθρωπος ἔνδον ἦν. || Additur etiam abundanter. Hesiod. Op. 96 : Μούνη δ' αὐτόθι Ἐλπὶς ἐν ἀρρήκτοισι δόμοισιν ἔνδον ἔμιμνε πίθου ὑπὸ χείλεσιν. Æsch. Cho. 654 : Τίς ἔνδον, ὦ παῖ παῖ μαλ' αὖθις, ἐν δόμοις; Eurip. Heracl. 695 : Ἔστ' ἐν δόμοισιν ἔνδον αἰχμάλωθ' ὅπλα. || De animo Æschyl. Cho. 233 : Ἔνδον γενοῦ, χαρᾷ δὲ μὴ ἁπλαγῇς φρένας. Et plenius Antiphon p. 134 fin. : Ἔνδον ὢν αὐτοῦ καὶ μὴ περοδημένος. Eurip. Heracl. 709 : Σῶν φρενῶν οὐκ ἔνδον ὤν. Et aliter Or. 1514 : Διυλίᾳ γλώσσῃ χαρίζει, τἄνδον οὐχ οὕτω φρονῶν. Pind. Isthm. 5, 48 : Ἔνδον νιν ἔκνιξεν χάρις. || Infra. V. Ἐνδοτέρω. || Cum genit. pers. Hom. Il. Υ, 13 : Ὣς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγηγέρατο· Ψ, 200 : Οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσαὴς ἀθρόοι ἔνδον εἰλαπίνην δαίνυντο. Ubi intelligitur ὠμάτων s. μεγάρων. Cum genit. loci Pind. Ol. 2, 92 : Ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας· 7, 62 : Εἶπέ τιν' αὐτὸς ὁρᾶν ἔνδον θαλάσσας αὐξομέναν πεδόθεν γαῖαν· Pyth. 11, ult. : Τὸ δ' οἰκέοντες ἔνδον Ὀλύμπου. Æsch. Cho. 102 : Μὴ κεύθετ' ἔνδον καρδίας φόβῳ τινός. Soph. El. 78 : Καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προσπόλων τινὸς ὑποστενούσης ἔνδον αἰσθέσθαι· Aj. 218 : Σκηνῆς ἔνδον. Plato Protag. p. 320, D : Τυποῦσιν αὐτὰ θεοὶ γῆς ἔνδον. L. D. Alciphr. 3, 27 : Οἵων κακῶν σεαυτὴν ἔνδον ἔθηκας. Hemst. || Cum dat. Pind. Nem. 3, 52 : Βαθυμήτα Χείρων τράφε λιθίνῳ Ἴασον' ἔνδον τέγει· 7, 44 : Ἔχρῃν δέ τιν' ἔνδον ἕλσαι παλαιτάτῳ Αἰακίδᾶν χρεόντων τὸ λοιπὸν ἔμμεναι θεσῦ παρ' εὐτειχέα δόμον. In fr. Eurip. Antiop. ap. Clem. Alex. Strom. 1, p. 418 : Ἔνδον δὲ θαλάμοις βουκόλον (-ου Toup.) κομῶντα κισσῷ στῦλον Εὐίου θεοῦ, incerta et sententia et scriptura, ipsumque fort. ἔνδον pro εἴσω positum. Ἔνδον et ἔν confusa ap. Suid. v. Κῶος. || De forma Ἔνδοι vel Ἐνδοῖ HSt. :] Ἐνδοῖ vel Ἔνδοι, Intus, Syracus. lingua, ex Indice in Eust. [Il. p. 140, 15; 722, 62, Od. p. 1839, 55, ubi respicit Theocr. 15, 1 : Ἐνδοῖ Πραξινόα;... Ἐνδοῖ· et ib. 77. (Invitis libris intulit Valck. ib. 55, ubi ἔνδον, quod metrum tuetur 27, 69.) Accentus in priori ponitur ap. Jo. Alex. Τον. παραγγ. p. 36, 11, Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 162, 10, schol. Dionysii in Bekkeri Anecd. p. 945, 2. Ἐνδοῖ scriptum in Etymol. M. p. 135, 45; 302, 6; 663, 29, ubi tribuitur modo Rheginis, modo Siculis, modo Syracusanis. Utrumque accentum habent libri Gregorii Cor. p. 367, et memorant Eustath., Apolloniusque De adv. p. 610, 20 sqq., ubi Syracusanorum et Æolum esse dicitur forma ἔνδοι. Fort. igitur forma Dor. est ἐνδοῖ, Æol. vero ἔνδοι. Formam Ἔνδος memorat Theognost. Crameri Anecd. vol. 2, p. 162, 10. L. D.] Et Ἐνδοτέρω compar. Interius. [Pro ἐσωτέρω habent libri nonnulli Herodoti 8, 6. Sed alieni sunt antiquiores ab usu comparat. et superl. hujus adv. Frequentarunt vero recentiores, apud quos ἐνδοτέρω est Interius, Gl., ut ap. Diodor. 2, 8 : Κατεσκεύασε δὲ καὶ τρίτον ἐνδ. περίβολον (ib. paullo ante leg. τριακοσίας)· Plut. Mor. p. 53, F : Ἔνιοι δὲ καὶ μᾶλλον ἁπτόμενοι τῶν παθῶν ἐνδ. ποιοῦσιν ἑαυτοὺς καὶ καταμιγνύουσιν ἄχρι τῶν ἀπορρήτων τὰς ὁμοιοπαθείας· 82, D : Ὅσῳ γὰρ ἐνδ. φεύγεις· 411, A : Ἐνδ. κάμπτοντος αὐτοῦ, de sole angustiorem faciente gyrum. (Et sim. de restricta Catonis parsimonia, Cat. maj. c. 5 : Ἐνδ. συστέλλοντος ἑαυτόν.) Ptolem. Geogr. 2, 4 : Τὴν δὲ ἐν τῇ ἐνδ. καὶ παρὰ τὴν Λουσιτανίαν. Themist. Or. 1, p. 2, C : Τῷ δὲ βασιλεῖ τὰ ἔξωθεν περιχείμενα ... ἐκκρούει τῶν ἐνδ. τὴν θέαν· 4, p. 51, C. Et figurate Penitus, Gl., ap. Plut. Arat. c. 43 : Ἐκεῖνον ἐνδ. τῆς χρείας προσηγάγετο, Ad consuetudinem interiorem admisit. Qua signif. construitur cum genit. Joseph. A. J. 15, 11, 3 : Ἐνδ. δὲ τούτου ... ἄλλο τεῖχος ἄνω λίθινον περιθεῖ· et ib. 5 : Ἐκείνου δ' ἐνδ. τρίτον (ἱερὸν), sec. cod. Lugd.-Bat., quum ἐνδότερον sit in ceteris. Pollux 9, 33 : Δίκαιος, ἐνδοτέρου τοῦ νόμου. || Inferius. Diogen. Laert. 10, 43 : Οὐδὲ γὰρ, φησὶν ἐνδοτέρω, εἰς ἄπειρον τὴν τομὴν τυγχάνειν· et ib. : Φησὶ δὲ ἐνδ., et 44. Sic ἔνδον, Infra, 5, 4 : Τῷ δὲ Ἑρμείᾳ παῖδα ἔγραψεν, ὃς ἔνδον γέγραπται. || Citerius. Plut. Mor. p. 656, F : Καὶ τῶν ὑπνωτικῶν ἔνιοι λαβόντες ἐνδ. τοῦ μετρίου θορυβωδέστερον διατίθενται, πλέον δὲ λαβόντες ἔνιοι καθεύδουσιν· 909, B : Τὴν διάρθρωσιν γίνεσθαι ἀπὸ ἕκτης καὶ εἰκοστῆς, πολλὰς δὲ καὶ ἐνδοτέρω. Joseph. B. J. 6, 1, 3 : Τῶν δ' ἐνδ. βίλους ὑποῤῥαμόντων, οἱ μὲν πρὶν εἰς χεῖρας ἐλθεῖν ἐπαλινδρόμουν. Aristid. vol. 1, p. 49, 16 : Οὔτε γὰρ ὑπερβαλεῖν οὔτ' ἐνδ. τῆς ἀξίας ἐλθεῖν ἐᾷ. Ubi est var. ἐν δευτέρῳ, ut in l. Hesychii, quem emendavi in Δεύτερος vol. 2, p. 1024, C : Ἐπιμελείας τετύχηκε πάσης ἐνδοτέρω κειμένης τῆς τῶν φιλεπιτιμητῶν μίμψεως, hodie scribitur ἐν δευτέρῳ.] Ut Ἐνδοτάτω superl., q. d. Intime, Maxime intus. [Plut. Mor. p. 918, F : Ἐνδοτάτω τοὺς ὀδόντας ἔχουσα τοῦ γάσματος. Lucian. Amor. c. 16 : Στὰς ἐνδοτάτω.] Unde Ἐνδότερος, Interior, [Citerior add. Gl. Photius s. Suid. : Σηκὸς ὁ ἐνδότερος οἶκος τοῦ ἱεροῦ. Niceph. Callist. Synax. apud Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 121, B : Τὸ ἐνδότερον συνηρεῖς τουτοί. Adv. Perdiccas Ecphr. them. domin. p. 69 : Ἐνδότερον τοῦ τείχους. Gl. : Ἐνδότερον, Interius] : et Ἐνδότατος, Intimus [Gl. Eadem : Ἐνδότατα, Penetralia, Ancita], Penitissimus. Herodian. 6, [8, 1] : Τὸ μὲν γένος, τῶν ἐνδοτάτων [ἐνδοτάτω] Θρᾳκῶν, E quodam Thraciæ, et quidem intimæ, vico, Politian. [Schol. Lycophr. 896 : Νειροῖς μυχοῖς] ἐνδοτάτοις τόποις, eodem modo idem voc. explicans v. 1062, et Hesych. : Μυχοί, αἱ καταδύσεις, οἱ ἐνδότατοι καὶ ἀπόκρυφοι τόποι. Schol. Oppian. Hal. 1, 792. L. Dindorf.]

[Ἐνδοξάζω, Glorifico, Gloria afficio. Jesa. 45, 26 : Ἀπὸ κυρίου δικαιωθήσονται, καὶ ἐν τῷ θεῷ ἐνδοξασθήσεται πᾶν σπέρμα τῶν υἱῶν Ἰσραήλ· 49, 3 : Δοῦλός μου εἶ σὺ, Ἰσραήλ, καὶ ἐν σοὶ ἐνδοξασθήσομαι· eodemque modo Ezech. 28, 22, et aliis V. T. ll. Exod. 33, 16 : Ἐνδοξασθήσομαι ἐγώ τε καὶ ὁ λαός σου παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, ὅσα ἐπὶ τῆς γῆς ἐστι.]

[Ἐνδοξασμός, ὁ, Glorificatio, Elatio animi, Fastus. Symm. Ps. 45, 4 : Ἠχούντων καὶ θολουμένων τῶν ὑδάτων καὶ σειομένων τῶν ὀρέων ἐν τῷ ἐνδοξασμῷ αὐτοῦ, ubi Aquila ὑπερηφανίᾳ, LXX κραταιότητι. Idem ib. 46, 4, τὸν ἐνδοξασμόν, ubi Aq. τὸ ὑπερφερές, LXX τὴν καλλονὴν Ἰακώβ.]

Ἐνδοξολογέω, Gloriam in sermone aucupor; ut ἐνδοξολογοῦντας rhetores vocat Diog. L. Diogene p. 282 [6, 47. || Glorifico in. Basil. t. 2, p. 205, C : Εἴ τῳ φίλον ἐνδοξολογῆσαι. Hase.]

[Ἐνδοξόπωλος, ὁ, ἡ. Κλυτόπωλος, quod v., ἐνδοξόπωλος interpretatur Hesych.]

Ἔνδοξος, ὁ, ἡ, Opinabilis, Bud. ex Aristot. in Topicis : Ἔνδοξα δὲ τὰ δοκοῦντα πᾶσιν ἢ τοῖς πλείστοις, ἢ τοῖς σοφοῖς, καὶ τούτοις ἢ τοῖς πᾶσιν, ἢ τοῖς πλείστοις, ἢ τοῖς μάλιστα γνωρίμοις. Sic Philop. ἔνδοξα καὶ πιθανὰ vocat Argumenta dialectica. [Aristot. Rhet. ad Alex. c. 12 : Δύο δὲ τρόποι τῶν γνωμῶν εἰσιν, ὁ μὲν ἔνδοξος, ὁ δὲ παράδοξος. Ὅταν μὲν οὖν ἔνδοξον λέγῃς, οὐδὲν δεῖ τὰς αἰτίας φέρειν· οὕτε γὰρ ἀγνοεῖται τὸ λεγόμενον οὔτ' ἀπιστεῖται· ὅταν δὲ παράδοξον λέγῃς, χρὴ φράζειν τὰς αἰτίας συντόμως. Conf. Eth. Nicom. 7, 1.]

Ἔνδοξος, ὁ, ἡ, Gloriosus [huic Gl. addunt, Incli-

tus, Honoratus, Nobilis, Clarus, Adoriosus, Almus], Honorificus, Celeber, Illustris [Gl. Theognis 195 : Ἔνδοξος κακόδοξον (ducit uxorem). Plato Soph. p. 223, B : Πλουσίων καὶ ἐνδόξων. Xenoph. Ages. 1, 19 : Ὅπως ἅμα μὲν χρηματίζοιντο, ἅμα δ' ἐνδοξότεροι γίγνοιντο· Comm. 1, 2, 56 : Τῶν ἐνδοξοτάτων ποιητῶν. Isocr. p. 10, B : Ἐκ τῶν κοινῶν ἐπιμελειῶν ἀπαλλάττου μὴ πλουσιώτερος, ἀλλ' ἐνδοξότερος· 93, B : Τοὺς ἐνδοξοτάτους αὐτῶν ἀπαλλύουσιν. Dio Cass. 38, 26 : Οὓς ἐνδοξοτέρους ἡ φυγὴ ἐποίησε· 59, 14 : Τοὺς ἀρίστους καὶ τοὺς ἐνδοξοτάτους. In inscr. Hermion. ap. Bœckh. vol. 1, p. 601, n. 1220, Ἕρμαρχον Λουκίου τὸν ἱερία τῶ Κλυμένου ἀπὸ προγόνων ἔνδοξον scriptum traditur in lapide : ἐνδόξων in Aphrodis. ib. vol. 2, p. 513, I, 3 : Ἄνδρα ἀπὸ πατρὸς καὶ προγόνων ἐνδόξων. De urbium titulo ἔνδοξος, ἐνδοξοτέρα, v. Eckhel. Doctr. num. vol. 3, p. 17, 42, 70. De Byzantinorum titulo Ἐνδοξότατος, summis dignitatibus tributo, Ducang. in Gloss.] Ἔνδοξοι ταφαί, Plutarch. Pericl. [c. 28], Honorificæ. [De rebus item Æschin. p. 86, 42 : Οἱ μὲν γὰρ πατέρες ὑμῶν τὰ ἔνδοξα καὶ λαμπρὰ τῶν πραγμάτων ἀνετίθεσαν τῷ δήμῳ. Et notabili structura Xenoph. OEc. 6, 10 : Διὰ ταῦτα δὲ καὶ ἐνδοξοτάτη εἶναι (ἐδόκει) πρὸς τῶν πολιτῶν αὕτη ἡ βιοτεία. Xenoph. Eph. 5, 9, p. 105, 14 : Διαβόητα μὲν γὰρ καὶ ἔνδοξα πεπόνθαμεν, ubi notanda signif. Jesai. 22, 17 : Τὸν στέφανόν σου τὸν ἔνδοξον. Sæpe etiam de genere, ut in inscr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, p. 513, II, 4 : Ἄνδρα γένους λαμπροῦ καὶ ἐνδόξου· 514, n. 2775, 9; 513, n. 2837, 4. Et superlativo 511, n. 2766, 7.] Ἔνδοξος ἀνὴρ, Celebris, Athen. 13. Additur interdum εἰς cum accus. ut ἐνδ. εἰς τὰ πολεμικά, Xen. [Comm. 3, 5, 1. Cum ἐπὶ seq. dat. Lucian. Harmon. c. 1, Pseud. 26.] Τὸ ἔνδοξον, Dignitas, Bud. [Τὰ ἔνδοξα, Gloria, Splendor. Τὰ ἐκ τῶν κατορθωμάτων ἐνδ. Polyb. 1, 2, 5. Τὰ διὰ προγόνων ἐνδ. 12, 5, 6. Schweigh. Lex. Et sæpius in N. T. Confus. c. εὔδοξος Eurip. Hipp. 773.]

[Ἐνδοξοτέρως. V. Ἔνδοξος.]

[Ἐνδοξότης, ητος, ἡ, Celebritas, Gloria. Eust. Il. p. 1279, 43 : Ἀφίλειαν οὐ μόνον ἐπὶ ἀπλότητος οἱ παλαιοὶ ἐτίθουν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μεγαλείου τινὸς καὶ ἐνδοξότητος· Od. p. 1788, 15 : Ὁ ἐξ αὐτῶν ὑπερφερὴς τόπῳ ἴσως ἢ ἐνδοξότητι. Hesych. : Εὐκλεια, ἐνδοξότης. Compellatio honorifica, ap. Eustath. Opusc. p. 358, 4 : Ἀξιοῦμεν τὴν σὴν ἐνδοξότητα συναρχίαν δοῦναι τῷ ἡμετέρῳ φίλῳ. Sic ap. Lat. Gloria. Vid. de utroque voc. Ducang. in utroque Gloss.]

Ἐνδόξως, Gloriose, Honorifice. [Inscr. Delphr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 844, n. 1717 : Ἀγωνοθετήσαντα Πυθίων ἐνδόξως κατὰ τὴν παλαιὰν δόξαν· et sim. in aliis vol. 2, p. 145, n. 2099, 4; 197, n. 2190, 8; 226, 7; 472, 16, 17; 475, n. 2693, D, 4; 512, n. 2758, 6; 527, n. 2811, 8, etc. Exod. 15, 1 : Ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται. L. D. Ἐνδοξοτέρως ex Plut. Pro nobilitate p. 193 (vol. 4 Wolf. Anecd.), cit. l. II. Maius. Recte Wyttenb. p. 930 ἐνδοξότερος.] Ἐνδοξότατα, Gloriosissime, Honorificentissime. [Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 552, n. 1045. Demosth. p. 246, 25 : Ἐνδ. ὑμεῖς ἐβουλεύσασθε ἐμοὶ πεισθέντες.]

[Ἐνδόπυος, ὁ, ἡ, i. q. ἔμπυος, vel ἔμπυρος. V. Ἐνδορχις.]

[Ἐνδόρπιος, i. q. μεταδόρπιος, quod v.]

[Ἔνδορχις, ὁ, i. q. ἔνορχις. Georg. Chœrob. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 162, 13 : Εἴδέναι δὲ δεῖ ὡς τὰ εἰς δον (adverbia) σπανίως κατ' ἀρχὴν λέξεως συντίθενται, ὡς ἔχει τὸ ἐνδόμυχος, ἐνδόπυρος (ἐνδόπυος exhibet Bekk. An. p. 1370, v. Ἔνδος), ἔνδορχις.]

[Ἔνδος. V. Ἔνδον.]

[Ἐνδόσθιος. V. Ἐντόσθιος.]

Ἐνδόσιμον, τὸ, Carminis, Orationis, Cantionis exordium, Auspicatus rhythmi, melodiæ, et præscriptum, quod datur ab ipso chorodidascalo, cui accinere chorum oportebat. Quo edito quoniam chorus incitabatur ad cantum, ideo factum est, ut ἐνδόσιμον pro Invitamento et occasione data ponatur. Hæc Bud. p. 874. Ibid. τοῦ μέλους τὸ ἐνδόσιμον interpr. Incentivum melos. [Aristot. Rhet. 3, 14 : Καὶ γὰρ οἱ αὐληταί, ὅτι ἂν εὖ ἔχωσιν αὐλῆσαι, τοῦτο συνῆψαν τῷ ἐνδοσίμῳ. Ps.-Aristot. De mundo c. 6 med. : Κατὰ γὰρ τὸ ἀνωθεν ἐνδόσιμον ὑπὸ τοῦ φερωνύμως ἂν χορυφαίου προσαγορευθέντος κινεῖται μὲν τὰ ἄστρα ἀεὶ καὶ ὁ σύμπας οὐρανός.] Et ap. Aristot Polit. 8, [5] : Ἵνα ὥσπερ ἐνδόσιμον γένηται τοῖς λόγοις, reddit, Ut vel exordium et præludium sit et provocatio disputationis. Unde autem ἐνδόσιμον hanc signif. acceperit, docet idem Bud. p. 875. Turnebus apud Plutarch. [Mor. p. 1012, D] : Ὥσπερ ἐνδόσιμον ὑμῖν παρέξειν, vertit, Quendam nobis tanquam orsum esse præbitura. [Alia plurima exx. Plut. et aliorum v. ap. Wyttenb. ad Mor. p. 73, B. Eust. Opusc. p. 333, 91 : Στείλατε οὖν τὸ ἀρχέτυπον, πρὸς ὃ τὸ γραφεῖον κινήσομεν· ὡς ἡμῖν οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐκεῖθεν ἔσται τὸ ἐνδόσιμον. Auctor dialogi Hermippi ap. Schneid. præf. ad Theophr. vol. 1, p. xxvi med. : Ὥσπερ τὸνδοσιμον ἐξ ἐκείνου παραλαβοῦσα (terra) ζῶα μὲν μέγεθος ἔχοντα οὐκέτι φύειν οἷα τ' ἐστί. Clem. Al. Quis div. salv. p. 939 citat Routh. Arrian. Exp. 1, 7, 11, et alios Bud. l. c.] Ego autem ἐνδόσιμον dixerim prima signif. esse Occasionem alicujus rei velut in manus traditam, s. ansam datam, ut Lat. metaph. loquuntur, unde et verti Incitamentum, Invitamentum, Suscitabulum, [Incitatus, Gl.] : Impulsum s. Impulsionem, aut Impultricem vim : quarum signiff. exx. vide ap. Bud. pp. 874, 875. Sciendum est autem et ἐνδιδόναι accipi pro ἐνδόσιμον Ordiri et auspicari ab Aristot. Rhet. 1, ut idem Bud. ibid. docet. [Liban. vol. 2, p. 75, D (?), ἐνδιδόναι μέλος. Athen. 12, p. 52c D : Ἐνίδοσαν τοῖς ἵπποις τὸ ὀρχηστικὸν μέλος. Hemsi. Polyæn. 1, 10 : Τὸ ἐμβατήριον αὐλὸς ἐνδίδωσι τοῖς μαχομένοις. Dionys. A. R. 7, 72 ante med. : Ἡγεῖτο δὲ καθ' ἕκαστον χορὸν εἷς ἀνὴρ, ὃς ἐνεδίδου (sic Hudson. ex seq. l. : Steph. et cod. Vat. ἀνεδ.) τοῖς ἄλλοις τὰ τῆς ὀρχήσεως σχήματα πρῶτος· paullo post : Ἡγεμόνας τι τῆς ὀρχήσεως αὐτῶν τοὺς ἐνδιδόντας τοῖς ἄλλοις καὶ προκαταρχομένους λέγων....] || Ἐνδόσιμον est etiam τὸ συγχωρητικὸν Gregorio [ἐν τῷ εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα ἐπιταφίῳ], dicenti de Deo : Εἰ γὰρ ἀποκλίνει διὰ φιλανθρωπίαν ἐκ τοῦ ἀποτόμου πρὸς τὸ ἐνδόσιμον· ubi Bud. συγχωρητικοῦ exp., Latinam interpr. non addens : ego Indulgentiam reddi posse arbitror. Sic autem ἐνδιδόναι pro Indulgentem se præbere, Exorabilem se præbere, Flecti precibus et quasi cedere : Chrysipp. [ap. Gell. N. A. 14, 4] : Ἀδιάφθορον εἶναι καὶ μηδαμῶς ἐνδιδόναι τοῖς κακούργοις, μηδὲ προσίεσθαι μήτε τοὺς ἐπιεικεῖς λόγους, μήτε παραίτησιν καὶ δέησιν, μήτε κολακείαν. Pro quibus Gellius, Judicem oportet esse incorruptum, inadulabilem, contraque improbos nocentesque immisericordem atque inexorabilem. [Hæc referenda ad Ἐνδόσιμος, quod sequitur.]

Ἐνδόσιμος, ον, exp. Gratuitus, ut sit is, qui ἐνδιδόσθαι et concedi s. indulgeri solet, afferturque ex Aristophane [immo schol. Nub. 1200] : Τῇ ἐνδοσίμῳ τριακοστῇ, pro Quæ de gratia conceditur. [Active, Qui concedit, Facilis. Dionys. Art. rhet. 8, 15 : Οὕτω μὲν δὴ καὶ ἐνδόσιμα καὶ εὐδιάλυτα προτείνει καὶ στρεφόμενα καὶ ἐναντία λέγει (Hom.). Plut. Mor. p. 131, C : Οὐ γὰρ τοσοῦτον εὐτονίας ὑφαιρεῖ καὶ ῥώμης (ἡ θερμολουσία) ὅσον ὠφελεῖ πρὸς ὑγίειαν, ἐνδόσιμα (τὰ σιτία) τῇ πέψει καὶ μαλακὰ παρέχουσα. Clem. Al. Strom. 7, p. 858 : Οὐδαμῇ γὰρ ἐνδόσιμον οὐδὲ ἁλώσιμον ἡδονῇ τε καὶ λύπῃ τὴν ψυχὴν παρίστησιν. V. Ἐνδόσιμον. Max. Tyr. 1, 2 : Νηὸς... ἐν τῷ πλῷ ἀρρεωτάτης καὶ πονηρᾶς ἀεὶ... καὶ πρὸς τὰς τῶν χειμώνων ἐμβολὰς ἀσθενεστάτης καὶ ἐνδοσίμου.]

Ἔνδοσις, εως, ἡ, Remissio, Laxatio. Hippocr. p. 134. [Epist. p. 1271 init. : Καὶ πολλὰ πολλάκις ποιησάντων ἡμῶν, ἔνδοσιν οὐκ ἔδωκεν (ἡ νοῦσος).] Bud. [Polyb. 5, 100, 2 : Τότε βραχείας ἐνδόσεως (velitationum ex urbe) γενομένης, ἤρξαντο τῶν ὀρυγμάτων οἱ Μακεδόνες (eam obsidentes).] || Inclinatio cedentis oneri. Bud. ap. Aristotelem De mundo, Κατὰ τὴν εἰς ἑκάτερον μέρος ἔνδοσιν, interpr. Qua parte utroque versus structura arcuata pandatur, quasique oneri cedit. Capitur et pro ἐνδόσιμον ibid. : Καί τοι τῆς πρώτης οἷον ἐνδόσεως εἰς κίνησιν μίαν γενομένης. [Modulationis exordium. Anon. ap. Suidam v. Ἐνδόσιμον : Οἱ δὲ κελευσταὶ τοῖς ἐρέταις τὸ ἐνδόσιμον ἐνίδοσαν. Οἱ δὲ ἐπὶ τῇ ἐνδόσει ἀθρόοι τῷ ῥοθίῳ ἐπηλάλαξαν.]

[Ἐνδότατος. Ἐνδοτάτω. Ἐνδότερος. Ἐνδοτέρω. Vid. Ἔνδον.]

[Ἐνδοθέρωθεν, Joseph. Ant. Jud. 3, 6, 4 : Τὸ δὲ ἐνδ. αὐτῶν ἄδυτον ἦν· ubi tamen codd. ἐνδότερον et ἐνδο-

τέρω. Interpr. : Quod intra eas (columnas), adytum erat. Hase.]

[Ἐνδοτέρως, Interius. Philoponus ad Aristot. Met. vol. 1, p. 214 ed. Ideler, nisi potius ἐνδοτέρω. Osann.]

[Ἐνδότης, ητος, ἡ, q. d. Internitas. Dionys. Areop. De cœl. hær. 1, p. 2, C : Καὶ γὰρ οὐδὲ αὐτὴ (divinitas) πώποτε τῆς οἰκείας ἑνικῆς ἐνδότητος ἀπολείπεται.]

[Ἐνδοτικὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἐνδόσιμος. Aristæn. 1, 4 : Ἡ δὲ τὴν σύννευσιν ἐνδοτικοῖς καὶ θέλουσιν ὀφθαλμοῖς ἐπιχαρίτως ἐδήλου. Legitur etiam in l. incertæ et scripturæ et sententiæ Rufi p. 241 Matth. : Καὶ ἔστιν ἐνδοτικὸν χρησίμως καὶ τὸ τοιοῦτον παραλαμβανόμενον. || Adv. Ἐνδοτικῶς, Chrysipp. ap. Galen. De Hippocr. et Plut. decr. 5, vol. 1, p. 281 ed. Bas.; gramm. in Boisson. Anecd. vol. 1, p. 407. Osann.]

Ἐνδουπέω, Insono. Hom. Od. O, [478] : Ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ'. [M, 443 : Μέσσῳ δ' ἐνδούπησα, Cum sonitu incidi. Quomodo vert. etiam altero l. Ceterum legitur etiam in var. script. Il. A, 45.]

[Ἐνδουχία, ἡ, i. q. ἐνδομενία, quod v. Polyb. 18, 18, 6 : Μεταλλάξαντος γοῦν αὐτοῦ (L. Æmilii) τὸν βίον... βουληθέντες οἱ κατὰ φύσιν υἱοὶ ... ἀποδοῦναι τῇ γυναικὶ τὴν φέρνην ... ἐπὶ τοσοῦτον ἐδυσχρηστήθησαν, ὥστ' οὐδ' εἰς τέλος ἐδυνήθησαν, εἰ μὴ καὶ τὴν ἐνδουχίαν ἀπέδοντο καὶ τὰ σώματα, καὶ σὺν τούτοις ἔτι τινὰς τῶν κτήσεων. In qua scriptura consentit cum codice Peiresc. Suidas v. Λεύκιος Αἰμίλιος, ut non videatur cogitandum de restituendo, quo alibi utitur Polyb., voc. ἐνδυομενία.]

[Ἐνδοχεῖον, τὸ, Receptaculum. Hippocr. Epist. p. 1289, 10 : Ἐνδοχεῖα δὲ μύθων ὦτα δημιουργὸς ἀνέῳγεν. Ἐκδοχεῖον suspicatur Schneid. (Notandum h. l. quod supra p. 314, A, ab Lobeckio ex Arriano allatum est Εἰσδοχεῖον, non ita apud illum reperiri scriptum, sed ἐκδοχεῖον.)]

[Ἐνδοχὴ, ἡ, Receptio. Pseudochrys. t. 7, p. 318, 29 : Διὸ συγγνώμην οὐκ αἰτῶ, ἀλλ' ἐνδοχὴν παρακαλῶ. Hase.]

[Ἐνδράνεια, ἡ, Efficacitas, Efficacia, Gl. Mauric. Strateg. p. 6 : Ἔνδειξιν ἐνδρανείας. ᾱ L. Dind.]

Ἐνδρᾰνὴς, ὁ, ἡ, Suidæ πρακτικὸς, Efficax, Gnavus, h. e. Habilis ad faciendum, s. efficiendum. [Sollers, Gl. Conf. Procli Inst. theol. c. 80 : Τὸ μὲν ἐνδρανὲς, ὃν καθ' αὑτό· τὸ δὲ ἐμπαθές. Ita cod. Ed. ἀδρ. Creuzer. V. Ἑδρανής. Jo. Malal. p. 344, 14; 349, 2.]

Ἔνδρατα, τὰ, Hesychio τὰ ἐκδερόμενα σὺν τῇ κεφαλῇ καὶ τοῖς ποσί. Idem paulo ante Ἐνδόθρας esse dixerat τὰς ἀποκοπὰς τῶν νεοδόρων δερμάτων, Recisamenta pellium recens detractarum.

[Ἐνδριώνας, δρόμος παρθένων ἐν Λακεδαίμονι, Hesych.]

[Ἐνδρομέω, Incurro in, Navigo in. Marcus Arg. Anth. Pal. 7, 395, 2 : Οὗτος ὁ Καλλαίσχρου κενεὸς τάφος, ὃν βαθὺ χεῦμα ἔσφηλεν Λιβυκῶν ἐνδρομέοντα πόρων. Plan. εὐδρομέοντα. Conf. Ἐκδρομέω. Forma epica Maxim. Καταρχ. 282 : Εἰ ... πανδῖα Σελήνη ταύρῳ ἐνιδρομέουσα κατ' οὐρανὸν ἰνδάλληται.]

Ἐνδρομὴ, ἡ, Certaminis quoddam genus, cujus meminit Plut. De musica, ubi quum dixisset, moris olim fuisse τοῖς πεντάθλοις προσαυλεῖσθαι, subjungit paulo post [p. 1140, D] : Ὥσπερ τὸ ὑπὸ Ἱέρακος πεποιημένον πρὸς τὴν ἀγωνίαν ταύτην, ὃ ἐκαλεῖτο ἐνδρομή. Ubi pro ὃ forsitan scr. est ἥ. Fortassis etiam hoc certamen est id de quo sic ap. Hesych. legimus, Ἐνδριώνας, δρόμος παρθένων ἐν Λακεδαίμονι.

[Ἐνδρομὶς, ίδος, ἡ.] Ἐνδρομίδες Hesychio sunt ὑποδήματα, Calceamentorum quoddam genus. [Ἐνδρομὶς, Gausurus, Gl.] Id vero ex eo nomen sortitum est, quod cursores iis uterentur. Pollux 3, in fine [155] : Ἀθληταῖς δ' ἂν προσήκοιεν καὶ ἐνδρομίδες· οὕτω δ' ἐκαλοῦντο τὰ τῶν δρομέων ὑποδήματα· quoniam sc. in iis ἔτρεχον. Idem Poll. 7, [93] scribit ἐνδρομίδας esse ἴδιον Ἀρτέμιδος ὑπόδημα. Juvenalis et Martialis Endromidem inter vestes numerant : ille, Sat. 6, [245], hic vero l. 4, [19] ubi dodecastichon ejus de isto vestis genere legitur : quod et ipsum ex eo nominatum tradunt, quod eo antiqui ἐν δρόμῳ, i. e. in cursu et palæstra, uterentur. Fuisse autem hirsutam et villi longioris, atque aptam contra frigus et imbres, ex illo Martialis Epigr. constat, nec non in palæstra ejus crebrum fuisse usum. Potius igitur e δρόμος compositum hoc vocab. fuerit quam ab ἐντρέχω derivatum. [Herodotus in Matthæi Med. p. 337 : Ἐφ' οὗ ἐνδρομὶς κείσθω ἐκ τετραδακτυλιαίων διαστημάτων ἐκτετρημένη· 340 : Οἱ δὲ εἰς ὑδρέλαιον καθιέμενοι, εἰ μὲν ἀσθενεῖς εἶεν, διὰ τῆς ἐνδρομίδος ἐμβιβαζέσθωσαν.] Sed et Ἐντροπίδες Hesychio sunt ὑποδήματα : haud scio an eædem quæ hic ἐνδρομίδες. [Callim. Dian. 16 : Ἀμφιπόλους, αἵτε μοι ἐνδρομίδας τε... καὶ θοοὺς κύνας εὖ κομέοιεν. Ubi est var. ἐνδρομάδας, quod nihili. Del. 238. V. autem Spanh. ad l. pr. Nonnus Dion. 5, 232 : Ποσὶν ἐνδρομίδας· 48, 304. Anth. Plan. 4, 253, 2 : Λυκαστείων ἐνδρομὶς ἀρβυλίδων. Philo Belop. p. 100, 8 : Πρὸς δὲ τὰς τιθεμένας θύρας καὶ τοὺς τριβόλους τοὺς καταβαλλομένους ἐνδρομίδας ἔχοντας ὑποβαίνειν. Lucian. Lexiph. c. 10 : Ἐνδρομίδας ὑποδούμενος. L. D. Ἐνδρομίδας in statua Dianæ videtur sibi agnoscere Viscont. Mus. Pioclem. t. 3, p. 49; conf. Müller. *Handb. der Arch.* § 363, 6. Hase.]

[Ἐνδρομὼ, Δημήτηρ, ἐν Ἁλικαρνησῷ, Hesych.]

Ἔνδροσος, ὁ, ἡ, Rorem habens, Roscidus. [Æsch. Ag. 12 : Νυκτίπλαγτον ἔνδροσόν τ' εὐνήν (custodis in turre). Strabo 6, p. 260 : Παλίνσκιόν ἐστι τὸ χωρίον, ὥστ' ἐνδρόσους ὄντας μὴ διαστέλλειν τοὺς ὑμένας. Arrian. Exp. 3, 4, 2, ἔνδρ. χῶρος. Joseph. A. J. 8, 6, 1 : Πόλεις νάμασιν ὑδάτων ἐνδρόσους.]

Ἔνδρῠον, τὸ, Medium arboris, Cor arboris, s. Matrix, τὸ ἐγκάρδιον, Hesych. || Ἔνδρυον, s. Ἔνδρυος, Temo. Et pro Aratro, ex Hesiodo [Op. 467] : Βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηαι Ἔνδρυον ἑλκόντων. [Pollux 1, 252. Theognostus in Cramer. Anecd. vol. 2, p. 130, 7.]

[Ἔνδρυος. V. Ἔνδρυον.]

Ἐνδῠάζω, Dubito, Ambigo, Hæsito, ut Hesych. quoque ἐνδυάζει exp. ἀπορεῖ, διστάζει. [Germanus Dormit. B. Mar. 108. Boiss. Eodem referendam esse gl. Hesychii Ἐναυάζει, ἀμφιβάλλει, animadvertit Valck. Anim. ad Ammon. p. 68. Formam ap. Hesychium literarum ordine quadantenus confirmatam, Dexippo p. 20, 8, exemerunt edd. Bonn.]

Ἐνδυασμὸς, ὁ, Hesychio ἀμφιβολία δισταγμὸς, ἀπορία, Dubitatio, Hæsitatio. Sed et per οι hæc scribuntur. [Epiphan. Hær. 21, 1. Routh. Jo. Chrys. Serm. 115, vol. 5, p. 740, 23 : Ἵνα ... ἐκφύγωσι τοῦ ἐνδυασμοῦ τὴν ὑπόνοιαν. Seager. Pallad. Hist. Laus. p. 1011.]

[Ἐνδυαστὸς pro Ἐνδοιαστὸς scribitur apud Rufum p. 292 Matth. : Εἰ δέ τι τῶν ἐνδυαστῶν εἴη νοσημάτων. De Ἐνδυαστῶς v. Ἐνδοιαστῶς.]

[Ἐνδύκαζον (sic), Succidum, Gl.]

[Ἐνδῠκὴς, ὁ, ἡ.] Ἐνδυκὲς, Hesychio συνεχὲς, ut διηνεκὲς supra : item ἀφελὲς, γλυκὺ, εὔπνουν : necnon συνετὸν, πρόθυμον, ἐπιμελὲς : et πιστὸν, ἀσφαλές. [Ἐνδυκὲς pro ἐνδυκέως legitur ex conj. Rutgersii Apollon. Rh. 1, 883.] Quorum duorum posteriorum expos. sequitur adv. Ἐνδυκέως, signif. προθύμως, φιλοφρόνως, ἐπιμελῶς, πιστῶς, Prompto animo, Humaniter et benevole, Accurate et diligenter, Fideliter. Hom. Il. Ω, [158] : Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτεω περιδήσεται ἀνδρός· Od. K, [449] : Τόφρα δὲ τοὺς ἄλλους ἑτάρους ἐν δώμασι Κίρκη Ἐνδυκέως λοῦσέν τε, καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ· Il. Ψ, [89] : Ἔνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότα Πηλεὺς Ἔτρεφεν ἐνδυκέως· Od. H, [255] : Ἥ με λαβοῦσα Ἐνδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφε· et P, [111] : Ὡσεί τε πατὴρ ἑὸν υἷα Ἐλθόντα χρόνιον νέον ἄλλοθεν, ὡς ἐμὲ κεῖνος Ἐνδυκέως ἐκόμιζε. [Ξ, 109 : Ὁ δ' ἐνδ. κρέα τ' ἤσθιε· O, 491 : Ὃς δή τοι παρέχει βρῶσίν τε πόσιν τε ἐνδυκέως. Notionem Humani et Benevoli non inesse vocabulo demonstrat usus Hesiod. Sc. 427 : Δεινὸν ὁρῶν ὄσσοισι, λέων ὡς σώματι κύρσας, ὅστε μάλ' ἐνδυκέως ῥινὸν κρατεροῖς ὀνύχεσσι σχίσσας ὅττι τάχιστα μελίφρονα θυμὸν ἀπηύρα. Pindar. Pyth. 5, 85 : Τὸ δ' ἐλάσιππον ἔθνος ἐνδυκέως δέκονται θυσίαισιν ἄνδρες οἰχνέοντές σφε δωροφόροι. Theocr. 25, 25 : Εὐθὺς δὲ σταθμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις δέδμηνθ', οἳ βασιλῆι πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον ῥυόμεθ' ἐνδυκέως. Callim. fr. ap. schol. Theocr. 4, 16. Ap. Hippocr. De locis in hom. p. 420, 49, Ἀλλ' ἀεὶ ἐνδικέως ὅμοιόν ἐστι, perperam scriptum pro ἐνδυκέως. Ipse autem hic l. testimonio est significationem esse, Perpetuo, Constanter vel sim., ceteras grammaticos e contextu locorum esse commentos. L. Dind.]

[Ἐνδύκιος.] Ἐνδύκιον Hesychio πιστὸν, φίλον, βέβαιον : item ἀποκρύφιον et ἐμφερὲς, Fidum, Amicum, Stabile, Occultum, Simile.

Ἐνδύλω, Hesych. affert positum pro ἔνδοθεν. [V. Ἔναυλος.]

Ἔνδυμα, τὸ, Indumentum. [Gl. : Ἐνδύματα (sic), Indumentum; Ἔνδυμα, Vestimentum, Vestitus, Stola, Palla; Ἐνδύματα, Induviæ.] Matth. 22, [11. Et sæpe in V. T. Joseph. B. J. 5, 5, 7. || Ἔνδυμα ποδῶν, Hesych. in Ἀναξυρίδες. Hemst. Tzetz. Exeg. Il. p. 79, 16 : Κνημὶς ... καταχρηστικῶς καὶ πᾶν ἕτερον ἔνδυμα περὶ τοῦτο τὸ μέρος (τοῦ σώματος), οἷον πέδιλον κτλ. Confus. c. ἐνδυτὰ v. in illo. L. D. Aulæam ædium sacrarum s. Instratum altarium. Theodor. Lect. eccl. 1 : Ἀκάκιος δὲ καὶ... τὸ θυσιαστήριον μελανοῖς ἐνδύμασιν ἠμφίασεν. Vita S. Nili jun. p. 123 : Ἄφες με ἀμφιάσαι θυσιαστήριον ἐνδύμασι πολυτίμοις etc. Ducang. De ŭ correpto v. in Ὑπένδυμα.] A

Ἐνδυμάτια, τὰ [forma propria festorum nominibus, neque annumeranda diminutivis], q. d. Indumentula, Vestimentula, genus quoddam modulorum musicorum, vel etiam saltationis, Argis introductum : ut auctor est Plut. De musica [p. 1134, D : Τῶν τι ἐν Ἄργει (εἰσηγησαμένων) τὰ ἐνδυμάτια καλουμένα].

[Ἐνδυμενία. V. Ἐνδομενία.]

[Ἐνδυμίων, ωνος, ὁ, Endymio, f. Aethlii, Elidis conditor. Pausan. 5, 1, 3 seqq. Sec. alios Jovis f., Apollod. 1, 7, 5, ubi v. Heyn. Theocr. 3, 50 et schol. Empedocles ap. Lucian. Icarom. c. 13 : Μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα. Schol. : Τοῦ Ἐνδυμίωνος ἐρασθεῖσα ἡ Σελήνη συνῆν αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο Ἔμπ. ὡς περὶ τὴν σελήνην διάγων κατὰ τοῦ Ἐνδ. ὄμνυσι. || Hinc patronym. Ἐνδυμιωνιάδαι, οἱ, Endymioniadæ, quomodo dicti sunt Epei sec. Steph. Byz. v. Ἐπειοί. ŭ L. Dind.] B

[Ἐνδύναμος, ὁ, ἡ, Validus. Themist. Or. 34, p. 20 (446, 25) : Ὥστε καὶ τὰ μὲν συγγράμματα ἐκείνων ἑκάστου εὑρήσεις ἐνδύναμα ῥήμασιν, ἔργῳ δὲ ἀμήχανα κτλ. Annam Comn. 13, p. 407, B : Δέχομαι μὲν τὰς δοθείσας χώρας ὡς ἀπὸ τῆς βασιλείας ὑμῶν διεῳρημένας, καὶ τὸ ἐνδύναμον ἔχων τῆς ὠφελείας ἐκ τῆς Χρυσοβούλλου γραφῆς, et Eust. Il. p. 655, 32, indicant Ducang. et Lobeck. ad Phryn. p. 605. || Adv. Ἐνδυνάμως, Valide. Glossæ Nomicæ ap. Valck. ad Ammon. p. 87 : Διαφέρει τὸ λαβεῖν καὶ τὸ δέξασθαι· τὸ γὰρ λαβεῖν ἐνδ. νοεῖται. Schef.]

Ἐνδυναμόω, [Corroboro. Timoth. 1, 1, 12 : Τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ. Jud. 6, 34 : Πνεῦμα θεοῦ ἐνέδυσε τὸν Γεδεών, ubi al. ἐνεδυνάμωσε, quæ var. redit Paralip. 1, 12, 18. Macarius Hom. 26, p. 152, D : Εἰ μὴ ὁ θεὸς ἐνεδυνάμωσέ με, οὐκ ἠδυνάμην νηστεύειν. Epiphan. Hagiop. Syr. p. 63. || Valeo. Philostorg. H. E. 12, 10 : Ἰορδάνου ῥεῖθρα καθαίρουσι λέπραν, ὡ τῆς φύσεως αὐτῶν ταῦτα δρᾶν ἐνδυναμούσης, κτλ.] Sed pass. Ἐνδυναμοῦμαι redditur etiam Convalesco, [Prævaleo, Gl. Hebr. 11, 34 : Ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας. Aq. Gen. 7, 20 : Ἐνεδυναμώθη τὸ ὕδωρ, ubi LXX ὑψώθη. Macar. Hom. 27, p. 161, C : Ἐνδυναμωθῆναι ὅλα τὰ μέλη. Psalm. 51, 9 : Ἐπήλπισεν ἐπὶ τὸ πλῆθος τοῦ πλούτου αὐτοῦ, καὶ ἐνεδυναμώθη ἐπὶ τῇ ματαιότητι αὐτοῦ.] C

[Ἐνδυνάμως. V. Ἐνδύναμος.]

[Ἐνδυναστεύω, Regno in, inter. Æsch. Pers. 691 : Ἔστι δ' οὐκ εὐέξοδον, ἄλλως τε πάντως χοἱ κατὰ χθονὸς θεοὶ λαβεῖν ἀμείνους εἰσὶν ἢ μεθιέναι. Ὅμως δ' ἐκείνοις ἐνδυναστεύσας ἐγὼ ἦκω. Plato Reip. 7, p. 516, D : Τοὺς παρ' ἐκείνοις τιμωμένους τε καὶ ἐνδυναστεύοντας. Dio Cass. 68, 28 : Ἀπό τινος ἐνδυναστεύσαντός ποτε ἐν αὐτῇ οὕτω κέκληται (ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα). Liban. vol. 1, p. 403, 13 : Οὐκ ἐάσας ἐνδυναστεῦσαι τῇ ψυχῇ τὴν δεσποτείαν τῶν ἡδονῶν. Euseb. ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 172 : Πλοῦτος μοῦνος σπουδαζόμενος καὶ ἐνδυναστεύσας (in urbe). Hippocr. De prisca med. p. 17, 18 : Χυμὸς ... μᾶλλον ἐνδυναστεύων ἐν τῷ σώματι. || Aliter ap. Xenoph. H. Gr. 7, 1, 42 : Προσπεσόντων δ' αὐτῷ τῶν βελτίστων ..., ἐνδυναστεύει ὁ Ἐπαμινώνδας, ὥστε μὴ φυγαδεῦσαι τοὺς κρατίστους μηδὲ πολιτείαν μεταστῆσαι, Obtinuit. Similem usum verbb. ἐνισχύειν et καταδυναστεύειν contulit Schneid. Procl. Inst. theol. c. 159, Niceph. Chumn. in Boiss. An. vol. 5, p. 316.] D

[Ἐνδύνω. V. Ἐνδύω.]

Ἔνδυο, Celeriter, Ocyus, Cito. Menander enim in Ephesio dixit, Παρέσομαι γὰρ ἔνδυο, pro ταχέως, ap. Suid. [Ἔν δύο vel Ἔνδυο scrib. esse animadvertit Bentl. ad Menand. p. 29. Inter advv. ponit Zonar. p. 754, ut, nisi ille erravit ipse, præferenda sit scriptura ἔνδυο. Addendum igitur hoc iis quæ multa de hoc numerali diximus supra p. 286 sq. Aliud ad idem addendum suppeditare videtur gl. Hesychii Ἐνδυδίν, ἐπὶ τοῦ πολλοῦ λέγεται. Quod scr. ἐν οὐδέν, de quo v. ib. p. 260, A, et quæ alibi aptiore loco dicentur. L. Dindorf.]

[Ἐνδυομενία. V. Ἐνδομενία.]

Ἔνδυσις, εως, ἡ, Ingressus, Introitus, κατάδυσις, Hesych. [Plato Crat. p. 419, C : Ἀπὸ τῆς ἐνδύσεως τῆς λύπης.] || Vestiarium, i. e. Vestitus, Bud. ex Paud. 133 : Χορηγεῖν τὰ πρὸς τὴν τρυφὴν καὶ πόμα καὶ ἔνδ. καὶ στεγανόμια. Sed aliud ex. afferre poterat ex Athen. 12, [p. 550, D] : Τὰ περὶ τὴν ἔνδυσιν καὶ τὴν στρωμνὴν τῶν νέων. [Dio Cass. 78, 3 : Καί τινα ἰδίαν ἔνδυσιν βαρβαρικῶς πως κατακόπτων καὶ συρράπτων ἐς μανδύης τρόπον προσεξεῦρεν. Job. 41, 5. Aq. Ps. 34, 13; 68, 12. Phot. Bibl. cod. 230. p. 282, 20 : Μεγάλης οὔσης τῆς διαφορᾶς οἰκήσεως τε καὶ ἐνδύσεως.]

Ἐνδυστυχέω, Infelix et miser sum in. Plut. [Comp. Pericl. c.] Fab. [c. 3] : Ἐνδυστυχεῖ τῇ πόλει κακῶς βουλευσάμενος. [Eur. Bacch. 508 : Ἐνδυστυχῆσαι τοῦνομ' ἐπιτήδειος εἶ, ad Pentheum. Phœn. 734 : Ἐνδυστυχῆσαι δεινὸν εὐφρόνης κνέφας. Schol. Aristoph. Vesp. 1115 : Παρ' Εὐριπίδῃ τὸ ἐνδυστυχῆσαι ἀντὶ τοῦ δυστυχῆσαι.]

Ἐνδύτας, Hesychio αὐλωτὸς στάμνος.

[Ἐνδυτέον, Induendum. OEcumenius ad cap. 4 Roman. p. 358 : Ἵνα δὲ αὐτὸν (Christum) ἐνδυτέον;]

Ἐνδύτηρ πέπλος, ὁ, in VV. LL. Peplus quo quis indui potest, e Soph. Trach. [676.] In iisd. redditur Inducula.

[Ἐνδυτήριος. Etym. M. p. 120, 49 : Ἄπειρος ... λέγει Ἄρης ὅτι σημαίνει χιτῶνα ἐπίξυρον μὴ ἔχοντα, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἠλυξένῃ, Χιτῶν σ' ἄπειρος ἐνδυτήριος κακῶν.]

[Ἔνδυτης, ὁ, Vestis. Aq. Sam. 1, 17, 38 sec. cod. Reg. et Coisl. Montefalconio in Lex. Gr. hæc vox suspecta est. Zimmermanno ἐνδυτὸν vel ἐνδυτὴν leg. videtur. Schleusner. V. tamen Ἐπενδύτης.]

[Ἐνδυτὸς, ἡ, ὸν, Indutus, Vestitus, vel Qui induitur, Quo quis vestitur. Eur. Ion. 224 : Ἆρ' ὄντως μέσον ὀμφαλὸν γᾶς Φοίβου κατέχει δόμος; — Στέμμασί γ' ἐνδυτόν, ἀμφὶ δὲ Γοργόνες, Sertis vestitum, τετανιωμένον dictum Straboni 9, p. 420. Tro. 256 : Ῥῖπτε, τέκνον, ζαθέους κλῆδας καὶ ἀπὸ χρυὸς ἐνδυτῶν στιφέων ἱερὼς στολμὸς, Serta quibus vestita es. Æsch. Eum. 1028 : Φοινικοβάπτοις ἐνδυτοῖς ἐσθήμασι. Joseph. B. J. 5, 5, 7 : Σχῆμα μὲν οὖν ἐνδυτοῦ θώρακος εἶχεν. Hinc gen. neutro Ἐνδυτόν, τὸ, Indumentum, Vestis. Eur. Bacch. 138 : Νεβρίδος ἔχων ἱερὸν ἐνδυτόν. Callim. Apoll. 32 : Χρύσεα τῶπόλλωνι τό τ' ἐνδυτὸν ἦ τ' ἐπιπορπὶς. Antiphil. Anth. Pal. 6, 250, 4 : Ἀλλὰ δέχευ μνιαρὸν βαθυρρήνοιο τάπητος ἐνδυτόν.] Ἐνδυτὰ pro ἐνδύματα, Indumenta, ex Epigr. [Simonid. Anth. Pal. 6, 217, 10, ubi ἔνδυτα scriptum] : Ἐνδυτὰ καὶ ξανθοὺς ἐκρέμασε πλοκάμους. [Eur. Bacch. 111 : Στικτῶν τ' ἐνδυτὰ νεβρίδων στέφετε λευκοτρίχων πλοκάμων μαλλοῖς· 746 : Διεφοροῦντο σαρκὸς ἐνδυτά, ubi ἔνδυτα Aldus omnibus cum libris, ut videtur. Ion. 1413 : Σά γ' ἐνδύθ', οἵσι σ' ἐξέθηκ' ἐγώ ποτε. Hic quoque ἐνδυθ' edd. vitiose, pariterque Iph. A. 1073 : Περὶ σώματι χρυσέων ὅπλων ... κεκορυθμένος ἔνδυτ' ἐκ θεᾶς ματρὸς δωρήματ' ἔχων. Ej. Herc. F. 442, Ἀλλ' ἐσορῶ γὰρ τούσδε ῥθιμένων ἐνδύτ' ἔχοντας restituit Emsleius pro ἔνδυμ', quod metro adversatur. || Ἔνδυτὴ, ἡ, Quævis vestis. Theoph. an. 1 Leonis Mazari : Καὶ ὑπαλλάξας τὴν ἐνδυτὴν, ὡς ἔθος ἐπὶ τοῖς βασιλεῦσι. Ducang. V. Ἐνδύτης. || Ἐνδυτὴ est Supremum sacræ mensæ instratum. Nam in illa primum sternebatur τὸ ἀντιμίνσιον, inde κατασάρκα, et super hoc ἐνδυτή. Euchologium : Καὶ μετὰ τῶν σπόγγων ἐκμάσσουσιν αὐτὴν, εἶτα τίθεται τὸ κατασάρκα, καὶ μετὰ τοῦτο ἡ ἐνδυτή. Can. 10 Concilii in Templo Apostol. contra eos qui dicunt, οὐ δεῖν καθαιρέσεως ἀξίους κρίνεσθαι τοὺς τὴν σιβασμίαν τῆς ἁγίας τραπέζης ἐνδυτὴν εἰς οἰκεῖον χιτῶνα ... μετασχηματίζοντας. Quod Zonar. p. 252 interpr. τὰ τῆς παναγοῦς τραπέζης ἐνδύματα. Suicer. Alia plurima v. ap. Ducang.]

Ἐνδύω, et Ἐνδύομαι, Ingredior [Gl.], Subeo. Et dicitur ἐνδύομαι τοῦτο, ut et εἰς τοῦτο. Bud. p. 159, e Xen. [Cyrop. 8, 1, 12 : Ἐνέδυ εἰς ταύτην τὴν ἐπιμέλειαν], Aristot. [De anima 1, 4 extr. : Περὶ δὲ τοῦ ἐξομένου (τὴν ψυχὴν) σώματος οὐδὲν ἔτι προσορίζουσιν, ὥσπερ ἐνδεχόμενον κατὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς μύθους τὴν

τυχοῦσαν ψυχὴν εἰς τὸ τυχὸν ἐνδύεσθαι σῶμα], et Plut. [Mor. p. 781, D: Εἰς κιθωνίσκον ἐνδυόμενος ὥσπερ ὄρνις ἐκάθευδε. Aristoph. Eccl. 288: Ὁ κίνδυνος γὰρ οὐχὶ μικρὸς, ἢν ἁλῶμεν ἐνδυόμενοι κατὰ σκότον τολμήμα τηλικοῦτον. Hom. Il. Ψ, 622: Οὔ γὰρ πώς γε μαχήσεαι οὐδὲ παλαίσεις, ὡΐ τ' ἀκοντιστὺν ἐνδύσεαι, ubi al. ἐσδύσεαι, cujus cum illo confusi ex. præter alia exstat supra v. Εἰσδύνω p. 314, B.] Sic et ἐνδὺς εἰς γαστέρας, Aristoph. [Vesp. 1020. Herodot. 2, 121: Ἐνδύντος τοῦ ἑτέρου (in thesaurum). Conf. var. script. 2, 95. Plato Tim. p. 62, B: Εἰς τὰς ἐκείνων οὐ δυνάμενα ἕδρας ἐνδῦναι· Reip. 9, p. 577, A: Εἰς ἀνδρὸς ἦθος ἐνδύς· Theæt. p. 169, B: Οὕτω τις ἔρως δεινὸς ἐνδέδυκε (με).] Et cum dat., Ἐνδύεταί τι τούτῳ καὶ προσφύεται [Xenoph. Cyrop. 2, 1, 13: Ἐνδύονται (οἱ λόγοι) ταῖς ψυχαῖς. Suidas v. Ἐν Πυθίῳ: Κτανθέντος δὲ οὕτω (sic) ἐνέδυ τὸ γενόμενον τοῖς Ἀθηναίοις, ὥστε κτλ. Cit. Hemst.], quod quidam per pass. interpr. Infunditur. Sic pass. ap. Plat. [Reip. 2, p. 377, B]: Πλάττεται καὶ ἐνδύεται τύπος. [Phæd. p. 89, D: Ἡ μισανθρωπία ἐνδύεται ἐκ τοῦ σφόδρα τινὶ πιστεῦσαι ἄνευ τέχνης· Menex. p. 235, C: Ὁ φθόγγος ... ἐνδύεται εἰς τὰ ὦτα· Tim. p. 66, A: Τῶν δὲ αὐτῶν εἰς τὰς στενὰς φλέβας ἐνδυομένων· Phæd. p. 81, E: Τοὺς γαστριμαργίας ... μεμελετηκότας ... εἰς τὰ τῶν ὄνων γένη ... εἰκὸς ἐνδύεσθαι. Cum accusat. Plat. Leg. 1, p. 642, B: Ταύτῃ τις εὔνοια ἐκ νέων εὐθὺς ἐνδύεται ἕκαστον ἡμῶν· Reip. 10, p. 620, C: Πόρρω δ' ἐστὶν ἐν ὑστάτοις ἰδεῖν τὴν τοῦ γελωτοποιοῦ Θερσίτου (ψυχὴν) πίθηκον ἐνδυομένην.] || Sæpe pro Induo [Gl.], de veste dictum [et quidem præs. et aor. 1, signif. activa, Induo alteri. Marc. 15, 17: Ἐνδύουσιν αὐτὸν πόρφυραν. Theophyl. Comm. in Ep. ad Rom. p. 133: Ἀποδύσας ἡμᾶς τῶν πονηρῶν ἱματίων καλλωπίζει λοιπὸν, οὐκέτι ὅπλα φωτὸς ἡμᾶς ἐνδύων, κτλ. Aristoph. Lys. 1021: Ἀλλὰ τὴν ἐξωμίδ' ἐνδύσω σε· Thesm. 1044: Ὃς ἐμὲ κροκόεντ' ἐνέδυσεν. Xen. Cyrop. 1, 3, 3, et imperfecto 6, 4, 2. Media signif., Indui mihi, aor. 2, Hom. Il. E, 736: Ἣ δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα Διὸς· Θ, 387. Soph. Trach. 759: Πέπλον, ἓν κεῖνος ἐνδὺς ..] Ἐνδὺς πορφυρίδα, Xen. [Cyr. 2, 4, 6, et alibi sim. Plato Critiæ p. 120, B: Ἐνδύνει στολήν. Eur. Bacch. 836, 852. Perf. Plato Leg. 12, p. 947, C: Τὴν πολεμικὴν σκευὴν ἐνδεδυκότας· Crat. p. 411, A: Τὴν λεοντῆν ἐνδέδυκα. Herodot. 9, 22: Κιθῶνα ἐνδεδύκει. Et media forma Aristoph. Eccl. 332: Τὸ χροκωτίδιον οὑνδύεται· Thesm. 253: Τὸν χροκωτὸν πρῶτον ἐνδύου λαβών. Herodot. 7, 218: Ἄνδρας ἐνδυομένους ὅπλα. Xen. Cyrop. 6, 4, 2: Τὸν θώρακα ἐνδύεσθαι, etc. Fut. Eur. Bacch. 853: Ἔξω δ' ἁλαύνων τῷ φρονεῖν ἐνδύσεται (θῆλυν στολήν)· Alc. 631, Aristoph. Lys. 52. Aor. pass. Tzetz. Hist. 4, 934: Λέοντος εἶρος ἐνδυθεὶς (asinus) φόβον ἐποίει μέγαν. Perf. id. 1, 91: Ξύλινα λέγει πρόσωπα Σάρδεσιν ἐπιστῆσαι ἐν ὑπερμήκεσι κοντοῖς νυκτὸς ἐνδεδυμένα. Sed ubi leg. videtur ἐνδεδεμένα. Absolute Aristænet. 1, 1, p. 5: Ἐνδεδυμένη μὲν εὐπροσωποτάτη ἐστίν. Gl.: Ἐνδεδυμένον, Vestitum.] Ἐνδεδυμένοι χιτωνίσκους, Plut. Num. [c. 13.] Dicitur et ἐνδύντες τὰ ὅπλα ab Herodoto [1, 172; 7, 229], sicut δῦναι τεύχεα ab Hom. Item ἐνδύειν, ἐνδύεσθαι ἑαυτὸν, Xen., Induere se laqueis, Bud. pp. 46, 159 [ex Cyr. 1, 6, 40, ubi nunc: Τῷ σφοδρῶς φεύγειν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπεσὼν συνέδει (lepus), olim ἐνέδυ]. || At, Ἐνδύσας εἰς εἶρμα, ex Diosc., Pelle includens. [Aor. 1 medii signif. cad. qua secundus activi, ap. Ælian. V. H. 7, 10: Οὐκ ἠβούλετο τὸ ἐκείνου ἱμάτιον ἐνδύσασθαι· Diodor. 17, 116: Τὴν βασιλικὴν ἐνδυσάμενος ἐσθῆτα, ubi verior fort. est var. ἐνδὺς, qua forma Diodor. utitur 4, 38, ἐνδυσάμενος ponente in ead. fabula narranda Zenobio Prov. 1, 33. Tum apud Tzetz. Hist. 2, 778: Τὸν νυμφικὸν τὸν στολισμὸν εὐθὺς ἐνδυσαμένην. Et sæpius in V. et N. T. (Ubi etiam notandus frequens hujus verbi usus metaph., ut Job. 8, 22: Ἐνδύσονται αἰσχύνην· 29, 14: Δικαιοσύνην ἐνεδεδύκειν· Ps. 92, 1: Ἐνεδύσατο δύναμιν· Sap. 5, 19: Ἐνδύσεται θώρακα ἐλεημοσύνης· coll. Ephes. 6, 14. Coloss. 3, 12: Ἐνδύσασθε σπλάγχνα οἰκτιρμῶν, χρηστότητα, ταπεινοφροσύνην, πραότητα, μακροθυμίαν· Galat. 3, 27: Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνδύσασθε· Rom. 13, 14: Ἐνδύσασθε τὸν κύριον Ἰησοῦν Χριστόν· conf. Corinth. 2, 5, 3, ubi tamen al. malunt ἐκδυσάμενοι. Ephes. 4, 24: Ἐνδύσασθαι τὸν καινὸν ἄνθρωπον· Coloss. 3, 10: Ἐνδυσάμενοι τὸν νέον (ἄνθρωπον). Vide Suicer. Thes. p. 1113–4. Sic Dionys. A. R. 11, 5: Τὸν Ταρκύνιον ἐκεῖνον ἐνδυόμενοι.) || Per tmesin Hom. Il. B, 578: Ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκόν· A, 16.] || Item, Ἐνδεδυκυίας ῥινὸς σιμότης e Plut. Poplic. [c. 16], VV. LL., Nasi depressi ac demissi simitas.

|| Ἐνδύνω, Induo. Hom. Il. B, [42]: Μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα. [K, 21: Ὀρθωθεὶς δ' ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα· et ib. 131. Ex Codino De off. palat. 14, 25 citat Ducang.] Ἐνδυνέουσι, ex Herodoto [3, 98] affertur pro ἐνδύουσι, Induunt. Ἐένδυνεν, poet. pleon. τοῦ ε [vel potius vitio scripturæ, ut videtur] pro ἔνδυνεν, Induit, ab Ἐνδύνω, unde et Hesych. exp. ἐνεδύσατο [Penetro, ut est in Gl.: Ἐνδύνει, Penetrat. Per tmesin, Hom. Il. T, 367: Ἐν δέ οἱ ἦτορ ἔδυν' ἄχος ἄτλητον. Aor. Cyrill. Catech. p. 18, D: Πᾶς γὰρ ὄφις εἰς στενὸν ἐνδύνας ἀποτίθεται τὸ γῆρας. Quæ forma inusitata veteribus. De mensura v. in simplici. L. D.]

[Ἐνδωρότερος.] Ἐνδωρότερον Hesychio ὠμότερον, ἀκρατέστερον. [« Pro Ἐνζωρότερον. » Albert.]

[Ἐνεάζω. Lex. rhet. Bekk. An. p. 251, 28: Ἐνεὸς, ὁ διὰ μωρίαν λήθαργος καὶ ἀμνήμων, ἀφ' οὗ καὶ Ἐνεάζειν λέγομεν τοὺς διὰ μωρίαν παραβλέποντας (ita cod.: Ruhnk. ad Tim. p. 102, et Etym. περιβλ.). Etym. M. p. 340, 48: Ἐνεός, ὁ ἄφωνος, ἀπὸ τοῦ τὴν ἰωὴν παρ' ἑαυτῷ ἔχειν, ἢ ὁ ... et quæ sequuntur in Lex. rh.]

Ἐνεαρίζω, Vernum tempus dego in, etc. Plut. Amat. [p. 770], B: Αὐτοὺς δὲ νομάδων δίκην ἐνεαρίζοντας τοῖς τεθηλόσι καὶ ἀνθηροῖς, εὐθὺς ἐκ τῆς πολιμίας ἀναστρατοπεδεύειν. [Greg. Naz. p. 703, D. Hemst. Psellus Opusc. p. 89, 14. Boiss. Eust. Opusc. p. 341, 67: Ἐνεαρίζειν ὥσπερ ἡμῖν πάρεστι τῷ γράμματι τῆς ἀγάπης σου, τῷ χειμῶνος ἐκλαθομένοις.]

[Ἐνεάριοι κτένες codd. Athen. 3, p. 90, F. Ἐαρινοὶ Casaub. Schweigh.]

[Ἐνεασμός. V. Ἔννεασμός.]

[Ἐνεγγυάω.] Ἐνεγγυῶμαι, i. q. ἐγγυῶμαι: ἐνεγγυῶμαι τὸν φίλον, Spondeo pro amico, VV. LL. At quod cad. VV. LL. ex Isæo citant ἐνεγγυᾶτο αὐτὸν, et ἐνεγγυῆσαν e Dem., Bud. ad ἐγγυάω refert, dicens augmentum esse syllabicum, ut supra ex eo docui. [Gl.: Ἐνεγγυήσατο, Spopondit. Scr. Ἐνεγυήσατο. V. Ἐγγυάω, p. 33 sq.]

Ἔνεγγυς, Prope. [Ex Quinti 4, 326: Οὔθ' εἵ τις ἐτόλμα ἔνεγγυς ἰκέσθαι. Ἔγγυς Lobeck. ad Phryn. p. 48, coll. 3, 141: Οὐδ' ἄρα οἱ Τρώων τις ἐτόλμα ἔγγυς ἰκέσθαι.]

[Ἐνεγκλιματίζω vox nihili. V. Ἐγκλιματίζω.]

[Ἐνεγκρατεύομαι, Contineo me. Sic certe ap. Just. Mart. p. 71, C: Τέλειον ἐνεγκρατεύεσθαι. Sed scrib. per imperf. ἐνεκρ. ab Ἐγκρατεύομαι. Hase.]

Ἐνέδρα [Ἐνέδρα vitiose Tzetz. Hist. 12, 519], ἡ, Insidiæ. [Obsessio, Fraus, Sutella, Cavillatio, Deceptio, Insidiatio, addunt Gl. Ead.: Ἐνέδρας, Illecebræ, Subsessæ.] Thuc. 5, [56]: Μάχη μὲν οὐδεμία ἐγένετο ἐκ παρασκευῆς, ἐνέδραι δὲ καὶ καταδρομαί. Ap. Eund. 3, [108]: Οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας, Qui in insidiis subsident. Plut. Rom. [c. 23]: Ἐνέδρας θέμενος αὐτοῖς· Popl. [c. 19]: Καθίσαντες ἐνέδραν τοῖς ἄγουσι τὰς παῖδας. Dicitur etiam ἐνέδραν ποιεῖσθαί τινι, a Thuc. [3, 90; 7, 32, et Xen. Anab. 4, 7, 22, H. Gr. 4, 8, 35, Æneas Tact. c. 16, p. 46; 24, p. 75, Palæph. 1, 10; 7, 6. Ποιεῖν Xen. H. Gr. 6, 5, 31. Aliæ phrases sunt ἐνέδραν εἶσιν ap. Tzetz. Hist. 7, 850: Ἐν. εἶσιν ἀνελεῖν τοῦτον ἀνδρῶν Λυκίων· τιθέναι Diodor. 19, 108, κατασκευάζειν Xenoph. Hipparch. 4, 10, καθίζειν Poll. 1, 173, προκαθίζειν ἐνέδρας ap. Æneam Tact. c. 15, p. 44, ὑπάγειν εἰς ἐν. ib. (et Xen. Hipparch. 4, 12), προάγειν εἰς ἐν. ib. c. 23, p. 73, ἐμπίπτειν εἰς ἐν. Xen. Cyr. 8, 5, 14. Polyb. 4, 59, 3.] Lat. dicunt Tendere, Struere, Collocare, item Ponere insidias. Herodian. 7, [5, 8] conjungit ἐνέδραν καὶ συσκευὴν ἐξ ἐπιβουλῆς. [Distinguenda autem triplex voc. significatio, rei, loci, hominum, ut intelligitur ex locis citt.] Apud Longin. vero [De subl. c. 44, 9] dicitur, Ἀλλότριαι θῆραι θανάτων καὶ ἐνέδραι διαθηκῶν. [Figurate etiam Plato Leg. 10, p. 908, D: Δόλου καὶ ἐνέδρας πλήρης. Demosth. p. 365, 12: Αἰσθόμενοι τὴν ἐν., et 705, 2. Aliique multi. || Hippocrati significat Insessionem, Locationem, et de ferularum impositione dicitur De

fract. p. 764, B: Τῶν δὲ ναρθήκων τὰς ἐνέδρας (χρὴ) φυλάττεσθαι κατά τε τῶν σφυρῶν τὴν ἕξιν κτλ., Ferularum insessiones, ne e directo malleolorum fiant. Ubi Galen. ἐπιθέσεις exp. scribitque ἐνέδρας velut ἕδρας dixisse Hipp. μετὰ τῆς ἐν προθέσεως τὸ σημαινόμενον ἐκ τῆς λέξεως ἐναργίστερον ἐλπίσας ποιήσειν. Ib. 768, B: Ὑπὸ νάρθηκος ἐνέδρης· 773, D: Ἦν δὲ ἄρα τοῦ ὀστέου τὸ ἄνω παρηλλαγμένον μὴ ἐπιτήδειον ἔχῃ ἐνέδρην τῷ μοχλῷ· iterumque ibid. Fors. OEc. Hipp.]

[Ἐνεδράζω, Fundo, Firmo, Colloco in. Theophil. Protosp. 1, 21. Schneid.]

[Ἐνεδρεία, ἡ, i. q. ἐνέδρα. Epicharm. ap. Antiatt. Bekk. An. p. 95, 27.]

[Ἐνέδρευμα, τὸ, Insidiæ. Nicet. Jo. Comn. p. 9, D: Οἱ Τοῦρκοι μὴ προσκεψάμενοι τὸ ἐνέδρευμα συντομώτερον ... ἐδίωκον. L. Dind.]

[Ἐνεδρευτής, ὁ, Deceptor, Insidiator, Gl. Seductor, Symm. 1 Sam. 22, 8. Hesych. vv. Λοχίτης, Ὀδοιδόκος, Ὀδοῦρος. Dicitur autem, ut cetera, tam proprie quam figurate.]

[Ἐνεδρευτικός, ἡ, όν, Insidiosus, Gl. Strabo 3, p. 154: Τοὺς Λουσιτανούς φασιν ἐνεδρευτικούς. Æneas Tact. c. 1, p. 14: Χωρία ἐπικίνδυνα ... καὶ ὑπερδέξια καὶ ἐνεδρευτικά, Insidiis apta. De animo Procul. Paraphr. p. 223: Δολίους, ἐνεδρευτικούς. Pseudojustin. p. 416, E: Τούτους διὰ τὸ ἐνεδρευτικὸν χαίρειν εἰπόντες. L. D.]

[Ἐνεδρευτικῶς, Dolose, Insidiose. Arsen. Viol. p. 463: Ἐπὶ τῶν ἐν. συντιθεμένων. Boiss. Eust. Opusc. p. 117, 25: Ἐλλοχῶν καὶ ἐν. ἐγκαθήμενος. L. D. Nil. Cat. in Job. p. 585, 32: Ἐν. τῷ κεκρυμμένῳ τεκταίνων τὸν ὄλεθρον. Hase.]

Ἐνεδρεύω, Insidior. [Illecebro, Obsideo, Decipio, add. Gl. Eadem: Ἐνεδρύει, Collocat, Deceptat, Decepit. Figurate Demosth. p. 1011, 3: Ἐνεδρεύσασι τὸν πατέρα μου καὶ ἐξαπατήσασι ὅρκῳ. Et pass. 836, 12: Τοῦτ' ἐνηδρεύθημεν. Polyb. 16, 5, 3. L. D. Per dolum decipio, Theodor. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 486: Ἡ δὲ δόλῳ τὸν δεσπότην ἐνήδρευσεν. Plut. De flum. p. 2, 5 (990 Wytt.). Hemst.] Herodian. 3, [12, 18]: Ἐνεδρεύων τε προσεῖπεν αὐτοκράτορα, Composito dolo salutat imperatorem, ut Polit. vertit. [Proprie Xen. Anab. 1, 6, 2: Τοὺς ἱππέας ... κατακάνοι ἂν ἐνεδρεύσας, alibique sæpe. Æneas c. 4, p. 22; 16, p. 46, 48; 23, p. 72, ubi etiam cum dativo personæ. Cum accus. Diodor. 5, 46; 18, 20; 19, 69, ubi al. liber τοῖς pro τοὺς, qua constr. utitur 4, 34. De loco cum εἰς Thuc. 4, 67: Ἐνήδρευσαν εἰς τὸ Ἐνυάλιον.] Plutarch. Fab.: Ἐνεδρεύων αὐτὸν ὑπὸ τὴν πόλιν, Insidias ei tendens. [Et bis Popl. c. 22.] Et pass. [Ἐνεδρεύονται, Decipiunt (sic), Gl.] Xen. [Comm. 2, 1, 4]: Τὰ δὲ τῶν ζώων ποτῷ ἐνεδρεύεται, Quibusdam autem animalibus potu insidiæ struuntur, s. Quædam animalia potu captantur. [De capiendis animalibus active Cyrop. 1, 6, 39 et 40. Pass. iterum Comm. 2, 1, 5 (ἐνεδρευθῆναι), Apollod. 3, 15, 7, 6, Diodor. 4, 65, Æneas c. 15, p. 42. De locis id. c. 24, p. 76: Τὰς ἐνεδρευομένας ὁδούς. ‖ Act. In insidiis colloco. Joseph. A. J. 5, 8, 11: Ἐνήδρευσεν τῶν στρατιωτῶν ἔνδον τινάς. Appian. Civ. 2, 76. Passivo ib. 1, 30. ‖ Id. Pun. c. 81, Τοῖς σώμασι τοῖς ἑαυτῶν ἐνύβριζον, ὡς ὑπὸ ἀνοίας ἐνηδρευμένοι, dixisse videtur pro Obsessi, Correpti. ‖ Obscura gl. Hesychii: Ἐνέδρῃ, ἐνεδρεύθη. Medium fort. ap. eund. in gl. quam v. in Εἰσοιχνέω.]

Ἔνεδρον, τὸ, idem [ἡ. ἐνέδρα], seu, ut exp. Hesych., ἐγκευμμα, ὁλκερὸν ὑποκάθισμα. Acta 23, [16]: Ἀκούσας δὲ ὁ υἱὸς τῆς ἀδελφῆς Παύλου τὸ ἔνεδρον. Legitur et in libro Reg. et in libro Sapientiæ: sed apud probatos auctores non reperitur. Insidiosum, Cam. [Ut voc. ἐνέδρα, sic hujus quoque triplex est signif., rei, locorum, hominum. Prima, præter l. Act., ubi est var. ἐνέδραν, Reg. 4, 6, 8, ubi ed. Compl.: Εἰς τὸν τόπον τόνδε ποιήσομεν ἔνεδρον, ceteri παρεμβαλῶ. Sap. Sal. 14, 21: Τοῦτο ἐγένετο τῷ βίῳ εἰς ἔνεδρον. Altera, Jud. 9, 35: Ἀνέστη ... ἐκ τῶν ἐνέδρων. Maccab. 1, 9, 40. Tertia, Jos. 8, 12: Ἔθετο αὐτοὺς ἔνεδρον· 19: Τὰ ἔνεδρα ἐξανέστησαν ἐν τάχει ἐκ τοῦ τόπου· ibid. 21 etc. Maccab. 1, 11, 69. Phrases καταστῆσαι ἔνεδρα ib. 8, 2, τιθέναι Jos. 20, 2, 9, Obd. v. 7, τίθεσθαι Jud. 9, 25, Jos. 8, 12. Memorat etiam Eust. Od. p. 1588, 55.]

Ἔνεδρος, ὁ, ἡ, Incola, Inquilinus. Soph. Phil. [152]: Νῦν δέ μοι λέγ' αὐλὰς ποίας ἔνεδρος ναίει, Καὶ χῶρον τίν' ἔχει, Ubi sedem suam locarit, Quem locum insederit, ut Tacitus loquitur. ‖ Ap. Hippocr. autem Περὶ ἀέρων [p. 292, 39], Scythæ ἔνεδροι dicuntur, insidentes equis firme: nisi forte vera est scriptura εὔεδροι. Cam. [‖ Insidiator, Mauric. Strateg. 2, 4, p. 57: Πρὸς ἐπὶ τούτοις τρίχα ἡ τέσσαρα βάνδα τοὺς λεγομένους ἐνέδρους, οἷον ἑκατέρωθεν τῆς παρατάξεως ἀφορίζειν, τοὺς μὲν ὡς κωλύσοντας (scribitur -σαντας) τὰς ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐγχειρουμένας ἐνέδρας κ. τ. λ. Et p. 61, 131 bis. L. Dind.]

[Ἐνίζομαι, Insideo. Aristot. Probl. 5, 11: Τὰ ἐνιδεόντα τῶν μὴ ἐνιδεόντων ἀκοπώτερά ἐστι καὶ ἐγκατακλιθῆναι καὶ ἐνίζεσθαι. Seager. Ap. Aristot. ἐνίζεσθαι, ut semper ap. Atticos, est aoristus, ut indicat. ponendus sit Ἐνιζόμην, non ἐνίζομαι; de cujus præs. usu rarissimo v. in Καθίζομαι. Ceterum themati huic nos, ut supra HSt. ficto themati Ἔζω vel Ἔω, adjecimus aor. Ἐνισάμην, Collocavi in, quo utitur Apoll. Rh. 4, 188: Πρύμνῃ δ' ἐνισάσατο κούρην ἀνθέμενος. Licet etiam divisim scribere ἐν ἰσάσατο. V. Ἐν. Perf.] Ἐνῆμαι, Insideo [ap. Hom. Od. Δ, 272: Ἵν' ἐνήμεθα πάντες, de heroibus in equo Troj. Eurip. fr. Philoct. ap. Stob. Ecl. eth. vol. 2, p. 4: Θώκοις (Θάκ.) ἀρχικοῖς ἐνήμενοι. Theocr. 22, 44: Ἔνθα ... ἐνήμενος ἐνθιάσσει.]

Ἐνηθίζω, Insuefacio, Assuefacio. [Pollux 1, 200: Ἐνηθιζέτω ὀδῷ λιθώδει τὸν πῶλον.] Herodian. [6, 6, 2]: Ὑγρῷ καὶ χειμερίῳ ἀέρι ἐνηθισμένοι, Insuefacti, Cæsar. Et [2, 9, 2]: Σκληρῷ βίῳ ἐνηθισμένος. [Stob. vol. 4, p. 22 Gaisf.: Ταῖς πυκναῖς ἀπειλαῖς ἐνηθισθέντες. L. D.]

[Ἐνειδοφορέω, ap. Meleagr. Anth. Pal. 12, 57, 3: Πραξιτέλης ... ἄβρὸν ἀγαλμα ἄψυχον, μορφᾶς χωρὸν ἔτευξε τύπου, πέτρον ἐνειδοφορῶν, Brunck. interpr. Lapidi figuram inducens. Cod. ἐν εἰδοφόρων. Quæ de usu verbi simpl. εἰδοφορέω dicta sunt in illo, compositum etiam lapidis potius quam artificis esse demonstrant: id quod suadet etiam voc. Εἰδοφόρος, de quo agemus in Suppl. Videndum igitur an forte in Brunckii conjectura πέτρῳ ἐνὶ τρυφερῷ, ab ipso repudiata, sit aliquid veri, si scribatur πέτρῳ ἐν εἰδοφόρῳ. Ita antithesis fieret inter hoc et seqq., Ὁ δὲ νῦν ἐμψυχα μαγείων ... Ἔρωτ' ἔπλασεν ἐν καρδίᾳ.]

Ἐνείδω, Intueor: vel Video in. Plato [Ep. 3, p. 318, D]: Ἀλλοτριότητα ἐνεῖδες ἐν ἐμοὶ πρός σε, In me vidisti. [Thuc. 7, 36: Παρεσκευάσαντο τὸ ναυτικὸν ὡς ἐκ τῆς προτέρας ναυμαχίας τι πλέον ἐνιδόν σχήσοντες· 62: Ἃ δὲ ἀρωγὰ ἐνείδομεν ... ἔσεσθαι. Hippocr. De dec. hab. p. 23, 40: Ἔχουσι γὰρ ἃ ἔχουσι πρὸς ἀκολασίην ... πρὸς ἀναιδείην ἐνιδεῖν. Xenoph. Anab. 7, 7, 45: Κακόνοιάν τινα ἐνιδόντα μοι πρὸς σέ. Eust. Opusc. p. 267, 54: Διακειμένους ὡς νῦν διάκεισθε, οὐκ ἔστιν ὑμῖν ἐνιδεῖν ἐγρήγορσιν.] Sunt tamen qui hunc aor. 2 ad ἐνοράω potius referant, quod ἐνείδω thema sit inusitatum. Ἐνιδεῖν, Inspicere, Intueri. [Aret. Caus. p. ac. 1, 5, p. 1: Ῥεύματι ποταμοῦ ἀτενές ἐνιδόντες. Themist. Or. 21, p. 261, A: Εἰ γὰρ κατατενεῖται (philosophus) ὑπὲρ μιᾶς βώλου πρὸς τοὺς γειτνιῶντας, πότε εἶός τε ἔσται εἰς ἅπασαν τὴν γῆν ἐνιδεῖν; Genes. 20, 10: Τί ἐνιδὼν ἐποίησας τοῦτο; Quid spectans. Medio epigr. Anth. Pal. 7, 337, 5: Πάντα γὰρ ὅσσα βροτοῖσι φέρει κλέος ἦν ἐνιδέσθαι. Ita Plan.: cod. Pal. ἦεν ἰδέσθαι.]

Ἐνεικονίζω, Specto s. Comparo in imagine. Plut. pass. voce usus est [Mor. p. 40, D]: Ὡς γὰρ ἐν τοῖς ὄμμασι τῶν πλησίον ἑλλάμποντα τὰ ἑαυτῶν ὁρῶμεν, οὕτως ἐπὶ τῶν λόγων δεῖ τοὺς ἑαυτῶν ἐνεικονίζεσθαι τοῖς ἑτέροις. [Act. Stob. Ecl. phys. 13, 1: Ἰδέα ἐστὶν οὐσία ἀσώματος ... αὐτὴ μὲν ὑφιστῶσα καθ' ἑαυτήν, ἐνεικονίζουσα δὲ τὰς ἀμόρφους ὕλας καὶ αἰτία γιγνομένη τῆς τούτων διατάξεως, Imagine includens. Ita cum Stobæo Galenus. Plut. εἰκονίζουσα.]

Ἐνειλέω, Implico, Involvo. [Ἐνειλῶ, Implico, Involvo; Ἐνειλημένον, Involutum, Gl.] Philo De mundo [vol. 2, p. 622, 2]: Τῆς συνεχούσης αὐτὰ δυνάμεως, ὑφ' ἧς καὶ διανίσταται, μᾶλλα πλαγίως [παγίως] καὶ κραταιῶς ἐνειλουμένης, Firmissime in eis atque validissime implicita sit. [Ita vertitur etiam in ed. Mang. quæ tamen ἐνειλημένης.] Synes. Ep. 105 [p. 248, B]: Ἐνειλούμενον τοῖς πρὸς τὰ γεώδη μεθέλκουσι, Implicatum et involutum negotiis ad terrena trahentibus. Artemid. Onirocr. 1, [13]: Ἀργὰ γὰρ τὰ βρέφη καὶ ἐνειλούμενα τὰς χεῖρας τυγχάνει.

[Ἐν τῇ χλαμύδι τὴν δεξιὰν ἐνειλημένην ἔχειν, ib. 54, p. 48. Hemst. Philostr. Her. p. 719 : Βρέφος ὄντα ἐνειληθῆναι τῇ λεοντῇ τοῦ ἥρωος.] Ap. Plut. vero Cæs. [c. 66], de cæde Cæsaris loquentem : Διελαυνόμενος ὥσπερ θηρίον ἐνειλεῖτο ταῖς πάντων χερσίν· ἅπαντας γὰρ ἔδει κατάρξασθαι καὶ γεύσασθαι τοῦ φόνου, Versabatur, Bud. [Hero Autom. p. 252, 3 : Πρὸς δὲ τῷ η ἄκρῳ τοῦ κανονίου τύλος ἐνειλείσθω ὁ π. Et ib. 4. Anon. prophet. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 578, B : Τότε οἱ οὐρανοὶ ὡς χαρτίον ἐνειληθήσονται, nisi scrib. ἀνειλ. Æneas Tact. c. 29, p. 89 : Ἐν δὲ ταρσοῖς ... δοράτια καὶ ἀκόντια ἐνειλυμένα εἰσηνέχθη. Recte cod. Med. ἐνειλημ., ut ἐνειλημένοις est 31, p. 94. Adde Hesych. in Ἐγκεκριωρωμένη. Ap. Suid. v. Ἐγκεκορδυλημένος, ἀντὶ τοῦ ἐνειλημμένος scribitur pro ἐνειλημένος, ut est in Etym. M. p. 310, 48. Figurate Plut. (idemque sæpe proprie) Mor. p. 830, E : Ὁ ἅπαξ ἐνειληθεὶς (æri alieno) μένει χρεώστης διὰ παντός· Brut. c. 45 : Τὸ δουλικὸν πλῆθος ἐνειλούμενον ὑπόπτως τοῖς ὅπλοις· Artox. c. 11 : Κῦρον τοῖς πολεμίοις ἐνειλούμενον. Hesych. : Ἐνείληται, ἐζημίωται. Ἐνειδημένους (sic), πορθήσαντας. Cui ejusd. gl. Εἰλεῖται, κακουργεῖ confert Alb. Eustath. Opusc. p. 266, 3 : Ταῖς περὶ γῆν θυέλλαις ἐνειλούμενος. || Medio Quintus 14, 294 : Οὕνεκα Κῆρες ... πολέεσσί μ' ἐνειλήσαντο κακοῖσι.]

Ἐνείλημα, τὸ, Volumen, Involucrum. [Involumen, Gl.] Joseph. : Τῶν βιβλίων ἀποκαλύψαντες τὰ ἐνειλήματα [immo τὰ βιβλία τῶν ἐνειλημάτων, A. J. 12, 2, 10. Artemidor. 1, 74 : Στρωματόδεσμοι καὶ ἐνειλήματα. Etym. M. p. 310, 52 : Κορδύλην Κύπριοι λέγουσι τὸ ἐν. τῆς κεφαλῆς. Ap. Zonar. in Ἐγκεκορδυλημένος p. 608 perperam ἐνείλημμα.]

[Ἐνείλησις, εως, ἡ, Involutio. Antyllus Oribasii in Maji Auct. class. vol. 4, p. 54. Osann.]

Ἐνειλινδέω, Volvo, Voluto. Synes. [Epist. 151] : Ἐνειλινδεῖσθαι συχναῖς ἤδη τύχαις καὶ πράξεσιν, Involvi, Volutari, ut Cic. De arusp. resp., Bud. [Joseph. B. J. 4, 9, 10 : Ἐνειλινδοῦντο ὥσπερ πορνείῳ τῇ πόλει.]

[Ἐνειλίσσω. V. Ἐνελίσσω.]

Ἐνείλλω, Implico. Thuc. 2, [76] : Ἐν ταρσοῖς καλάμου πηλὸν ἐνείλλοντες ἐσέβαλλον ἐς τὸ διῃρημένον, ὅπως μὴ διαχεόμενον, ὥσπερ ἡ γῆ, φοροῖτο, i. e. ἐμπλέκοντες, schol. [Unde citat Suid. in v. et in Εἴλλειν. V. Lobeck. ad Phrynich. p. 30.]

Ἔνειμι, Insum [Gl. Hom. Od. K, 45 : Ἄργυρος ἀσκῷ ἔνεστιν· Il. E, 477 : Οἵπερ τ' ἐπίκουροι ἔνειμεν· B, 490 : Χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη· conf. P, 156. Z, 244 : Πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι· Od. I, 164 : Ἀλλ' ἐνέην (in navi)· Γ, 443. Φ, 12 : Πολλοὶ δ' ἔνεσαν ... ὀϊστοὶ (in pharetra). Tum Il. Ω, 240 : Οὔ νυ καὶ ὑμῖν οἴκοι ἔνεστι γόος. Et divise Il. Σ, 419 : Τῆς ἐν μὲν νόος ἐστί.] Aristoph. Pl. [1207] : Τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔνεισιν [ἔπεισιν] αἱ χύτραι. Thuc. 2, [20] : Στάσιν δὲ ἐνέσεσθαι τῇ γνώμῃ. [8, 43 : Ἐνῆν γὰρ (in fœdere quodam) καὶ νήσους ἁπάσας πάλιν δουλεύειν. Aristoph. Av. 974 : Ἔνεστι καὶ τὰ πέδιλα (in oraculo, quod jubere calceos sibi præberi dixerat alter). Et ib. 977 : Καὶ σπλάγχνα διδόν' ἔνεστι ; 980, 989 : Καὶ ταῦτ' ἔνεστ' ἐνταῦθα. Conf. Eq. 127. Nub. 211 : Καὶ ποῦ Κικυννῆς εἰσιν ; — Ἐνταῦθ' (in descriptione Atticæ) ἔνεισιν· Eq. 119 : Τί ἄρ' ἔνεστιν αὐτόθι. Thuc. 1, 104 : Ἐνῆσαν αὐτόθι ... οἱ καταφυγόντες· 2, 34 ; 6, 20, 49. Herodot. 7, 6. Ib. 184 med. : Ἀν' ὀγδώκοντα ἄνδρας ἐνεῖναι (navibus singulis). Soph. El. 1328 : Ἢ νοῦς ἔνεστιν οὔτις ὔμιν ἐγγενής. Similiterque sæpe Eurip. Aristoph. Vesp. 441 : Πόλλ' ἔνεστι δεινὰ τῷ γήρᾳ κακά. De locis sæpius dixit Xenophon, ut Anab. 1, 5, 2 : Ἐνῆσαν δὲ (ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ) καὶ ὠτίδες, et ib. 1 et al. cum aliis quibuslibet.] Interdum additur ἐν, ex abundanti : ut Herodot. [7, 10] : Ἐν τῷ ἐπισχεῖν ἔνεστιν ἀγαθά. [Soph. OEd. C. 116, etc.] Xen. [Comm. 2, 6, 31] : Οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ἐμῇ ἐπιστήμῃ. Tale est ap. Aristoph. [Pl. 763] : Ἄλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ. [Nub. 56, Av. 1589. Lys. 572 : Κἀν ὑμῖν γ' εἴτις ἐνῆν νοῦς· Eccl. 895. Nub. 488 : Ἔνεστι δῆτά σοι λέγειν ἐν τῇ φύσει ; Eq. 1132 : Εἴ σοι πυκνότης ἔνεστ' ἐν τῷ τρόπῳ· 122 : Ἐν τοῖς λογίοις ἔνεστιν ἑτέραν ἔγχεον. Thucyd. 2, 43 : Ὅσα ἐν τῷ τοὺς πολεμίους ἀμύνεσθαι ἀγαθὰ ἔνεστιν. L. D. Ἀγαθὸς βαφεὺς ἔνεστιν ἐν τῷ παιδίῳ, Diphil. ap. Harpocr. in Δευσοποιός. Hemst.] Et in prov. : Ἔνεστι κἀν μύρμηκι χολή. Affertur et ἐνέσομαι ἐν τούτοις pro Inter hos ero. [Eadem signif., ut sit Inter, absolute, Thucyd. 8, 66 : Ἐνῆσαν γὰρ καὶ οὓς οὐκ ἄν ποτέ τις ᾤετο ἐς ὀλιγαρχίαν τραπέσθαι.] Sed sine dat. et sine ἐν, ut, Ἐνέσται χρόνος [Thuc. 1, 80], Intererit tempus, pro Interjicietur. [Id. 5, 38 : Οὐκέτι ἐσήνεγκαν περὶ Ἀργείων ἐς τὰς βουλὰς ... ἀμέλεια δέ τις ἐνῆν καὶ διατριβὴ τῶν πάντων, Xenoph. Cyrop. 2, 1, 25 : Οὐκ ἐνῆν πρόφασις μειονεξίας. Plato Reip. 6, p. 502, D : Τίνα τρόπον ἡμῖν καὶ ἐκ τίνων μαθημάτων ... οἱ σωτῆρες ἐνέσονται τῆς πολιτείας ; quod 4, p. 428, E, dicit, Ἐν τῇ πόλει οἴει ἡμῖν χαλκέας πλείους ἐνέσεσθαι. Polit. p. 271, E : Πόλεμος οὐκ ἐνῆν (prisca hominum ætate). || Ap. Aristoph. Pl. 885 : Φορῶ γὰρ πριάμενος τὸν δακτύλιον τονδὶ παρ' Εὐδήμου δραχμῆς. — Ἀλλ' οὐκ ἔνεστι συκοφάντου δήγματος, schol. expl. vel τῷ δακτυλίῳ δύναμις ἀποτρεπτικὴ vel οὐκ ἰσχύει πρὸς τὸ δῆγμα.] Et Ἔνι pro ἔνεστι. [Ap. Hom. etiam pro ἔνεισι. Il. Σ, 53 : Ὅσ' ἐμῷ ἔνι κήδεα θυμῷ· Υ, 248 : Πολέες δ' ἔνι μῦθοι· Od. I, 126. Φ, 288 : Ἔνι τοι φρένες οὐδ' ἠβαιαί. Hesiod. Op. 747 : Ἐπεὶ καὶ τοῖς ἔνι ποινή. Herodot. 7, 112 : Ἐν τῷ (monte) χρύσεα ... ἔνι μέταλλα. Soph. El. 1031 : Σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἔνι, ubi dicitur fere ut OEd. T. 170 : Οὐδ' ἔνι φροντίδος ἔγχος, ᾧ τις ἀλέξεται. Ib. 1239 : Ὅσον γε κἀν ἐμοὶ μνήμης ἔνι· C. 1133 : Ἀνδρὸς, ᾧ τις οὐκ ἔνι κηλὶς κακῶν ξύνοικος. Absolute ib. 1232 : Ὡς εὖτ' ἂν τὸ νέον παρῇ, ... τίς οὐ καμάτων ἔνι ; Cum adverbio, ut supra ap. Aristoph. ἔνεστι, OEd. T. 598 : Νῦν οἱ σέθεν χρῄζοντες ἐκκαλοῦσί (legendum, ut in Ἐκκαλέω dixi, αἰκάλλουσί) με· τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαντ' ἐνταῦθ' ἔνι. Cum genit. Phil. 648 : Τί τοῦθ', ὃ μὴ νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔνι ;] Aristophan. Pl. [348] : Ἔνι γάρ τις, ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. [Nub. 487 : Λέγειν μὲν οὐκ ἔνεστ' (ἐν τῇ φύσει), ἀποστερεῖν δ' ἔνι, et al. Eur. Or. 702 : Ἔνεστι δ' οἶκτος, ἔνι δὲ καὶ θυμὸς μέγας· Iph. T. 572 : Πολὺς μὲν οἶκτος ἔν τε τοῖς θεοῖς ἔνι κἀν τοῖς βροτείοις. Thucyd. 2, 40 : Ἔνι τε τοῖς αὐτοῖς οἰκείων ἅμα καὶ πολιτικῶν ἐπιμέλεια. Xenoph. Anab. 5, 3, 11 : Ἔνι δ' ἐν τῷ ἱερῷ χώρῳ καὶ ἄλση, et alibi sæpe quum ipse tum Plato. Demosth. p. 21, 8 : Τοῦτο δὲ οὐκ ἔνι νῦν ἐν τοῖς πεπραγμένοις Φιλίππῳ· 42, 21. Themist. Or. 13, p. 169, C : Ἔνθ' ἔνι μὲν λέων, ἔνι δὲ κάπρος, ἔνι δὲ ἄλλος ὅμαδος. De accentu retracto v. Jo. Alex. Τον. παραγγ. p. 28, 6.] Et partic. Ἐνὼν, Qui inest. Xen. : Οὐκ ἐνούσης αὐτῷ κακίας [Comm. 1, 2, 28. Conf. Hier. 6, 6 : Φόβος ἐνὼν ταῖς ψυχαῖς· Cyneg. 12, 19. Absolute Eq. 4, 2 : Κόπου ἐνόντος δεῖται ἀναπαύσεως. Idem sæpius τὰ ἐνόντα, de rebus quæ sunt in loco quopiam, ut H. Gr. 2, 3, 7 etc. Et οἱ ἐνόντες de hominibus ib. 1, 6, 36, Thucyd. 5, 2 ; 8, 84. 1, 67 : Πολιορκουμένης δὲ τῆς Ποτιδαίας οὐχ ἡσύχαζον, ἀνδρῶν τε σφίσιν ἐνόντων κτλ. 2, 25. 4, 8 : Σίτου οὐκ ἐνόντος· et 48, 20, 57, 97.] Plato : Ἐνὼν ἐν τῇ ψυχῇ. [Eur. Iph. T. 760 : Τἀνόντα κἀγγεγραμμέν' ἐν δέλτου πτυχαῖς. Aristoph. Eq. 529 : Τοῦ τόνου οὐκέτ' ἐνόντος· Ran. 1179. Demosth. p. 24, 20 : Πολὺ γὰρ πλείους ἀφορμὰς ... ὁρῶ ὑμῖν ἐνούσας ἢ ἐκείνῳ.] || Ἔνεστι, Licet, ἔξεστι. Dem. [p. 1306, 3 : Πῶς ἔνεστιν ἢ πῶς δυνατὸν τούτους ... κατεσκευάσθαι. Alibi] : Καὶ ταῦτα οὐκ ἔνεστιν εἰπεῖν τούτῳ ὡς οὐκ εὖ ᾔδει. Lucian. [De sacrif. c. 2] : Ἔνεστι πρίασθαι. [Quomodo dicatur in talibus docet adjunctus dat. ap. Soph. El. 527 : Τῶνδ' ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι, coll. 1031 : Ἄπελθε· σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἔνι. — Ἔνεστιν· ἀλλὰ σοὶ μάθησις οὐ πάρα (et OEd. T. 578 : Ἄρνησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνιστορεῖς). Ceterum id. ib. 876 : Οἷς (πήμασιν) ἴασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν· Trach. 591, Phil. 1270. Cum dat. seq. infin. Trach. 296 : Ὅμως δ' ἔνεστι τοῖσιν εὖ σκοπουμένοις ταρβεῖν· 1021 : Ἔνεστί μοι ἐξανύσαι. Isocr. p. 187, D : Ἔνεστι δὲ τοῖς πράγμασιν ἡμῶν τυχεῖν παρὰ τῶν Ἑλλήνων τῆς τιμῆς ταύτης. Diosc. 1, 33 : Ἔνεστι ... σκευάζειν· 89. Aret. Diut. sign. 2, 13, p. 68 : Ὅκως ἐντύσσεσθαι ἐνείη. Polyb. 12, 11, 5 : Ἵνα ... ἐνῇ τοῖς ἀμφισβητοῦσιν εὑρεῖν τὴν ἀκρίβειαν. Ptolem. Geogr. 1, 1, p. 3 : Ἐνῇ εἰπεῖν. Absol. Lucian. Tyrann. c. 17 : Ὡς ἐνῆν ἄριστα· Amor. c. 6 : Ὡς δ' ἐνῆν ..., κατῄειν.] Et ἔνι pro ἔνεστι, ut [Xenoph. Comm. 3, 8, 4 : Ὡς ἔνι ἀνομοιοτάτη· 4, 5, 9 : Ὡς ἔνι ἥδιστα. Polyb. 16, 20, 7 ; 21, 2, 14 ; 23, 14, 2], Ὡς ἔνι μάλιστα πειρᾶσθαι, Lucian. [Prometh. c. 6.] Et, Συσκευάσασθαι ὡς ἔνι μάλιστα εὐτελέστατα, Herodian. [2, 11, 1. Aliter Aret. Ac. m. cur. 1, 10, p. 92 : Ἐς πολλὸν δὲ ἐξάπτεσθαι ἔνι, Licet. Absolute sine inf. Demosth. p. 19, 6 : Ἃ δὲ καὶ χωρὶς τούτων ἔνι, ubi est var. ἔνι λέγειν, ut 52, 6 : Ταῦτα δ' ἴσως πρότερον μὲν ἐνῆν, non-

nulli ex interpr. ἐνῆν ποιεῖν. 24, 21 : Οὐκ ἔνι δ' αὐτὸν ἀργοῦντα τοῖς φίλοις ἐπιτάττειν, eademque constr. 46, 12. ‖ Eliso ι Pseudo-Phocyl. v. 104 : Οὐκ ἐν' ἐς Ἅιδην ὁδὸν ἔχειν καὶ χρήματ' ἄγεσθαι. ‖ In dialectis quibusdam dicebatur Ἐνό. Epim. Hom. Cram. Anecd. vol. 1, p. 170, 29 : Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ ἐνί, ὁπότε σημαίνει ῥῆμα, τὸ ι τρέπει εἰς ο παρὰ ταῖς διαλέκτοις· 176, 13 : Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ τοιαύτη πρόθεσις παρὰ τὴν Αἰολίδα καὶ Δωρίδα διάλεκτον ἐνό γίνεται, ὁπόταν καὶ (ᾖ) ἀντὶ ῥήματος. Conf. Ἐξό. Sed scrib. videtur Ἐνο, etiam apud Dorienses.] Ab hujus partic. pl. τὰ ἐνόντα signif. Quæ facere licet, in nostra potestate sunt, Quæ sunt nostrarum virium. Unde ἐκ τῶν ἐνόντων [Demosth. p. 312, 20], Synes., Totis viribus, Quantum fieri potest. [Epict. Ench. c. 33 : Ὅρκον παραίτησαι, εἰ μὲν οἷόν τε, εἰς ἅπαν· εἰ δὲ μή, ἐκ τῶν ἐνόντων. Lucian. Phalar. 1 c. 5, Herc. in fin. Hermst. Dionys. A. R. 1, 46 et 47.] Sic autem accipi posse arbitror τὰ ἐνόντα, Luc. 11, 41, nisi adjiciatur πάντα, quod ex aliquot exempll. annotatum est in edit. patris mei. Dicitur pro eod. τὸν ἐνόντα τρόπον ab eod. Synes. [Seq. infinit. Isocr. p. 104, D : Κατιδὼν τὸ πλῆθος τῶν ἐνόντων εἰπεῖν· 229, E; 308, D. Dionys. A. R. 7, 41 extr. : Πολλῶν ἐνόντων καὶ ἄλλων λέγεσθαι. Conf. id. Ad Pomp. § 3, p. 777, 8. Sim. Lucian. Charid. c. 28 : Πολλὰ τῶν ἐνόντων μοι περὶ κάλλους εἰπεῖν ἀφελών. Plat. Phædr. p. 235, B : Τῶν ἐνόντων ἀξίως ῥηθῆναι ἐν τῷ πράγματι οὐδὲν παραλίλοιπεν. Cujus modi loci persuadent eod. referri hoc Thucyd. 4, 59 : Περὶ μὲν τοῦ πολεμεῖν ὡς χαλεπὸν, τί ἂν τις πᾶν τὸ ἐνὸν ἐκλέγων ἐν εἰδόσι μακρηγορίᾳ ; quod schol. interpretabatur πάντα ὅσα ἔνεστι πολέμῳ κακὰ ἐπιλεγόμενος.] ‖ At vero ἐνὸν impersonum. Quum liceat, liceret, fieri possit ut. Lucian. [De gymn. c. 9] : Ὡς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι. [De morte Peregr. c. 25 : Ὥσπερ οὐκ ἐνὸν καὶ ἐν Ἰνδοῖς εἶναί τινας μωρούς.] Herodian. 8, [3, 5] : Ἐνὸν αὐτοῖς τε σώζεσθαι καὶ τὴν πατρίδα σώζειν. Ἐνῆεν, poet. pro ἐνῆν, Inerat. Hom. Il. A, [593] : Θυμὸς ἐνῆεν. Ἐνών, Qui inest : part. præs. a them. ἐνιμι : cujus fem. ἐνοῦσα, neutr. ἐνόν. Affertur et τὸν ἐνόντα τρόπον pro Quam fieri potest maxime : malim Qua ratione licet. [V. supra.]

Ἐνιὼς, ap. Suid. legitur sine expos. : puto Ionica et poetica epenthesi τοῦ ι dictum pro ἐνιός, Mutus.

Ἐνιπὴ, Hesychio ἀπειλὴ, Minæ. [V. Ἐνιπή.]

Ἐνείργω, s. Ἐνιεργνύω, s. Ἐνιέργνυμι, Includo. Phalar. [Ep. 50] : Ἐνείρξατε τῷ ταύρῳ. [Schol. Pind. Pyth. 1, 72 : Ἐνείρξας αὐτὴν εἰς τὴν κιβωτόν. Tzetz. Hist. 6, 250 : Ὡς χοῖρος ἐνειρχθεὶς σιρῷ ζοφώδει θνήσκει. L. D. Epiphan. t. 1, p. 565, A : Σώματα, εἰς ἃ ἐνείρχθαι συνέδη τὰς ψυχάς. Hase.]

Ἐνείρω, Innecto, Insero [Gl.], Infibulo, Implico. [Insuo, Gl.] Diosc. 5, 81 : Τοῦ φλοιοῦ τῆς ῥίζης κατατεμὼν ἔνειρον εἰς λίνον ἡμιμναῖον. [Χρυσοῦς ἐνείροντες αὐταῖς τέττιγας, Ælian. Var. H. 4, 22. Ἐνείραι τοὺς ὀακτύλους, Hesych. in Διηγκυλίσθαι. Hemst. Id. : Ἔνειρα, ἐνέβαλον, ἐνεπερόνησα. Ἔνειρας, ἐνέρραψας, ἔβαλας, ἥρμοσας, συνῆψας. Ἐνείρων, ἁρμόζων, συνάπτων. Æneas Tact. c. 31, p. 98 : Ἔνειρε εἰς τὰ τρυπήματα, sæpiusque ibid. ead. et seq. pag. Theophr. H. Pl. 9, 9, 1, coll. 12, 1.] Et ἐνειρμένος πέδαις ap. Suid. i. e. συμπεπλεγμένος, Implicitus. [Herodot. 4, 190 : Οἰκήματα δὲ συμπηκτὰ ἐξ ἀνθερίκων ἐνερμένων (al. ἐνειρμ.) περὶ σχοίνους ἐστί.] ‖ Conzero, Apto, ut Lorica hamis conserta. Et ἐνειρόμενον, Consertum et aptum. Bud. [Aliter Heliodor. Æth. 9, 2, p. 408 : Τῶν προτέρων δεσμῶν παραλύοντες (mulieres),... χρυσᾶς τὰς ἁλύσεις ἐνείροντες.]

Ἕνεκα, et Εἵνεκα poet. [et Ion.], Propter. Redditur sæpe et per ablativos Causa ac Gratia : quibus similem constr. habet cum gen. Hom. Il. A, 94 : Οὔτ' ἄρ σ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, οὔθ' ἑκατόμβης, Ἀλλ' ἕνεκ' ἀρητῆρος· et [110] : Ὡς δὴ τοῦδ' ἕνεκά σφιν ἐκηβόλος ἄλγεα τεύχει, Propter hoc, Idcirco, Hujus rei causa. B, [377] : Καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεύς τε μαχεσσάμεθ' εἵνεκα κούρης, Ob puellam. Rursus A, [173] : Οὐδέ σ' ἔγωγε Αἴσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο μένειν, Propter Me, Mei causa s. gratia. Aut etiam, Mea causa, In gratiam meam. Hic enim τὸ ἕνεκα comprehendere mihi videtur et τὸ χάριν, quod alioqui ab illo distinguit Eust. Utrumque ex τοῦ παραλλήλου posuit Phocyl. [188] : Αυγρῆς χάριν εἵνεκα φερνῆς. [Plato Leg. 3, p. 701, D : Τίνος δὴ χάριν ἓν. ταῦτα διέλθῃ· Polit. p. 302, B : Οὐ μὴν ἀλλ' εἴς γε τὸ ὅλον ἴσως ἅπανθ' ἕνεκα τοῦ τοιούτου πάντες ὁρῶμεν χάριν. Achill. Tat. 5, 26, p. 130, 10 : Βοταγῶν ἕνεκεν χάριν. De discrimine harum partt. agunt Ammon. in Ἕνεκα, hanc significare dicens ψιλὴν τὴν αἰτίαν, χάριν autem μετὰ τῆς αἰτίας καὶ τὴν χάριν, Eust. Il. p. 841, 42, Epimer. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 131, 10. ‖ Alia formula notabilis est ap. Thucyd. 8, 92 : Ὁ Θηραμένης ἐλθὼν ἐς τὸν Πειραιᾶ, ἦν δὲ καὶ αὐτὸς στρατηγὸς, ὅσον καὶ ἀπὸ βοῆς ἕνεκα, ὠργίζετο τοῖς ὁπλίταις. Ubi καὶ omittunt libri deteriores, ut est Xen. H. Gr. 2, 4, 31 : Ἐπεὶ δ' οὐκ ἐπείθοντο, προσέβαλλον ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκεν, ὅπως μὴ ὄχλος εἴη εὐμενὴς αὐτοῖς ὤν. Quam omisso ἕνεκα usurpavit Dio in Βοὴ cit.] Est autem in prosa quoque frequentissimo in usu ἕνεκα : nam εἵνεκα poet. esse dixi [et quidem poetarum non Atticorum. Ap. Atticos enim, ubi prima longa opus est, ita prævalet in libris optimis forma οὕνεκα, ut nemo dubitet formam εἵνεκα recte expulsam esse a Brunckio, qui v. ad Aristoph. Lys. 74, et editoribus, qui eum sunt secuti, ut a Matth. ex Eur. Andr. 409 Quam perperam veteribus inferri ab recentioribus testis Eustath. Od. p. 1837, 1, γέλωτος εἵνεκα ponens in verbis Eur., ubi οὕνεκα recte exhibet Athen. 14, p. 613, D. Multo minus ead. forma prosæ Atticorum vindicatur exemplis aliquot Xenophontis, Platonis aut oratorum, ubi libri in Ionismo consentiunt vel consentire dicuntur. Ejusmodi vitiis deceptus Thomas p. 307 : Καὶ ἕνεκα καὶ εἵνεκα Πλάτων, Δημοσθένης καὶ οἱ ἄλλοι, Θουκυδίδης δὲ ἀεὶ ἕνεκα. (Cujus tamen libro uni illata est illa 1, 5.) Rectius Planud. in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 61, 16, poeticum dicit εἵνεκα vel εἵνεκεν. Utuntur vero forma εἵνεκα Iones etiam in prosa, veluti Herodotus, ap. quem nullus est usus formæ ἕνεκα, Hippocr., cui item eximenda forma ἕνεκα, Aret. Ac. morb. cur. 2, 11, p. 112, et al. Tum recentiores vulgaris dialecti scriptt., velut Pausanias, et alii multi, quorum exx. quæ in libris scriptis exstant, ut incertiora prætereo, et unum addo ex inscr. recentiori ap. Bœckh. vol. 1, p. 684, n. 1446, 17, cui accedunt plura ex iisdem infra in forma Εἵνεκεν ponenda.] Dem. Phil. 1 [p. 41, 1] : Τίνος οὖν ἕνεκα ταῦτα λέγω; Pro cor. [p. 286, 19] : Τί οὖν βούλεται, καὶ τίνος ἕνεκα τὴν Ἑλάττειαν κατείληφε; [Plato Prot. p. 310, B : Τοῦ ἕνεκα τηνικάδε ἀρίκου;] Idem, Πρὸς ἔχθραν, ἢ φιλονεικίας ἕνεκα. Æschin. C. Ctes. : Οὓς ἐβουλόμην ἂν πολλῶν ἕνεκα ζῆν, Ob multa, Multis de causis. [Ead. phrasi Aristoph. Nub. 1508 : Παῖε πολλῶν οὕνεκα· Eccl. 559. Ceterum non est quod usus vulg. exx. superiora augeam exemplis antiquiorum Atticorum, de quorum usu pauca adjecisse sufficit. Inter duos genitivos posuit, genitivo plerumque postponere solitus, Thuc. 1, 57 : Τοὺς Κορινθίους προσεποιεῖτο τῆς Ποτιδαίας ἕνεκα ἀποστάσεως· 4, 66; 7, 34. Altero ordine id. 1, 82 : Πόλεμον ἀραμένους ἕνεκα τῶν ἰδίων, etc. cum aliis quibusvis. Dirimitur vero etiam pluribus paucioribusve vocc. interjectis ab nomine quod regit. Plat. Conv. p. 210, E : Οὗ δὴ ἕνεκεν. Arrian. Exp. 1, 5, 2 : Ὧν ἓξ ἕνεκα. Lucian. Necyom. c. 21 : Οὗπερ ἀφίγμην ἕνεκα. Eur. Phaeth. fr. Clar. 1, 72 : Ὧν ἕξοδος ἀὸ' ἕνεχ' ἥκει. Aristoph. Eccl. 105 : Τούτου γέ τοι νὴ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν τὸ μνμα τολμῶμεν τοσοῦτον οὕνεκα· 658. Herodot. 1, 30 : Αὐτῶν δὴ ὧν τούτων καὶ τῆς θεωρίης ἐκδημήσας ὁ Σόλων εἵνεκεν.] ‖ Ἕνεκα τούτου, Propter hoc; interdum pro Ad vitandum hoc, ut Hom. Od. Ω, [229] : Χειρὶδας τ' ἐπὶ χερσὶ, βάτων ἕνεκ', Ad vitandos rubos, i. e. vitandas ruborum vellicationes. Sic, Ἕνεκα τῶν θηρίων, Aristot. H. A. 9, pro Ne bestiæ subeant. ‖ De τὸ οὗ ἕνεκα ap. Aristot. [Metaphys. 4 init., et 8], v. Bud. p. 130. [Plut. Mor. p. 569, F : Προηγεῖσθαι τῶν ἕνεκά του τὸ οὗ ἕνεκα· 572, A, B; 698, B.] ‖ Ἕνεκα interdum subaudiri cum gen., annotant scholl. Hom. : in illo tamen l. Il. A, [93], Οὔτ' ἄρ σ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, non dixerim subaudiendum esse, sed potius accipiendum e seqq. Subauditur autem et in prosa interdum. [In l. Il. neque intelligendum ἕνεκα neque repetendum e seqq., sed conjungendus genit. cum verbo ἐπιμέμφ., cujus vis Lat. exprimitur præp. De. Ceterum magna est copia locutionum et constructionum, quæ genitivum vel absolute positum habent vel con-

junctum cum verbis, substantivis, adjectivis et particulis, quibus explicandis scholiastæ adhibent part. ἕνεκα, quum dicendum esset hanc caussæ et rationis signif. ipsi inesse genitivo. Quarum de plerisque quum a grammaticis agi soleat in doctrina de genit., nos hic unum genus tangimus, quod sæpissime additam habet partic., interdum vero omissam: in monumentis enim in honorem civium positis quum plerumque dicatur cum præpos. εὐεργεσίας, φιλοτιμίας et al. ἕνεκα, gen. absolutus ponitur ap. Bœckh. vol. 1, p. 664, n. 1365: Ἡ πόλις Σπάταλον ... μεγαλοπρεπείας καὶ φιλοτειμίας· p. 686, n. 1450: Ἡ πόλις Σωκλήδειαν σωφροσύνης...] Ἕνεκα alicubi aliam interpr. requirit: Xen. Cyrop. 3, [2, 30]: Ἀλλ' ἐξέσται ἡμῖν, ἐκείνου ἕνεκα, πρὸς τὸ ἡμέτερον συμφέρον πάντα τίθεσθαι, Sed quantum ad eum attinet, licebit nobis omnia e re nostra constituere. [Vectig. 3, 1: Ὅπου ἔστιν εἰσορμισθέντας ἡδέως ἕνεκα χειμῶνος ἀναπαύεσθαι. Pausan. 3, 7, 7: Οὐκ ἔφη τῶν μηνῶν εἵνεκα αὐτοῦ τὸν παῖδα εἶναι.] Arrian. Exp. [7, 9, 1]: Ἔστι γὰρ ὑμῖν ἀπιέναι ὅποι βούλεσθε, ἐμοῦ γε ἕνεκα. Bud. p. 985. [Plato Polit. p. 277, E: Λέγε μηδὲν ἐμοῦ γε ἕνεκα ἀποκνῶν. Aristoph. Ach. 365: Λαβεῖ δ' ἐμοῦ γ' ἕνεκα ... τιν' Ἄτδος κυνῆν. Et alibi sæpe.] Addo tamen iis, quæ ab illo dicuntur, videri mihi hunc posteriorem l. ceterosque ei similes, aliud etiam interpretationis genus admittere, eundem tamen sensum habentis, veluti si interpretemur ita illum Arriani l.: Nec enim per me stat, vel stabit, quominus abeatis, quocunque visum fuerit. Sed et hæc interpr. aptissima esse videtur, Vobis enim quocunque volueritis abire per me licet. [Plat. Reip. 1, p. 329, B: Κἂν ἐγὼ τὰ αὐτὰ ταῦτα ἐπεπόνθη ἕνεκά γε γήρως· 327, D: Ἕνεκά γε ἀργυρίου λέγε· 8, p. 548, D: Ἔγγύς τι αὐτὸν Γλαύκωνος τουτουὶ τείνειν ἕνεκά γε φιλονεικίας· Phæd. p. 85, B, Charm. p. 158, E. Xen. H. Gr. 2, 1, 14: Εἶναι χρήματα πολλὰ ..., ὥστε τούτου ἕνεκεν πολλὰς (ναῦς) πληροῦν. Forma οὕνεκα Aristoph. Ach. 958: Εὐδαιμονήσειε συκοφαντῶν γ' οὕνεκα· Ran. 1118: Θεατῶν γ' οὕνεχ', ὡς ὄντων σοφῶν. Ap. recentt. i. q. Per, ut ap. Aristoph. Pl. v. 1177: Ὦ πρὸς τῶν θεῶν, cod. Lugd. B. πρὸς interpr. ἕνεκεν, ubi v. Hemst. || Cum accusat., ut videtur, Ducas Hist. p. 7, D: Καὶ ὁρμητήριον ἕνεκα τριήρων φυλακὴν καὶ πύργον... ᾠκοδόμησεν. Absolute sequente εἰς τὸ Sigillum Rogerii ap. Ughell. Ital. Sacr. vol. 1, p. 944, C: Ταύτην ἕνεκα (sic) εἰς τὸ στερεῶσαι. L. D. || Ἕνεκα, Pro. Constant. Admin. Imp.: Ὀλίγους δέ τινας παρ' ἑαυτῷ κατασχὼν ὁ Φάρναχος γεωργῶν ἕνεκα, ἄλλους ἅπαντας ἀπέλυσε, Pro agricolis retinuit. Alibi: Καὶ δότε ἡμῖν εἰς νύμφην τὴν θυγατέρα τοῦ Λαμάχου ἕνεκα τοῦ υἱοῦ Ἀσάνδρου τοῦ βασιλέως ἡμῶν. Ducang. Ita fere Tzetz. Antehom. 160: Χρυσὲν Ἀλεξάνδροιο διϊεγμένον εἵνεκα τοῖο. || Ἕνεκα pro οὕνεκα, Quod, dictum a Callimacho et aliis reprehenderunt gramm., ut Apollon. Bekk. An. p. 505, qui postquam dixerat ἕνεκα genitivum, οὕνεκα modum verbi cui jungatur postulare, addit l. 16: Ἐπίμεμπτοι οὖν οἱ τὰς συντάξεις παρασυγχέοντες, ὧν ἐστι Καλλίμαχος· Οὐδ' [Οἷδ'] ἕνεκ' Εὐρυνόμη Τιτηνιάς· Εἵνεκεν οὐχ ἓν ἄεισμα. Φέρεται γὰρ ὁ σύνδεσμος ἐπὶ τὸ ἤνυσα καὶ δέον τῷ οὕνεκα καταχρήσασθαι, et qui unum unius Callimachi l. alterum norat, Ammonius v. Οὕνεκα. Tertium ex. præbet Hom. H. Ven. 200: Τῷ δὲ καὶ Αἰνείας ὄνομ' ἔσσεται, οὕνεκά μ' αἰνὸν ἔσχεν ἄχος, ἕνεκα βροτοῦ ἀνέρος ἐμπεσον εὐνῇ. Quartum Pind. Isthm. 7, 32: Εἶπε δ' εὔβουλος ἐν μέσοισι Θέμις, εἵνεκεν πεπρωμένον ἦν φέρτερον γόνον ... τεκεῖν ποντίαν θεόν. Quintum Apollon. Rh. 4, 1523: Ὁ δὲ φοίνιον ἕλκος ἄρασσε θαρσαλέως, ἕνεκ' οὔ μιν ὑπέρβιον ἕλκος ἔτειρεν· sic enim libri plerique pro ἐπεὶ, quod pro var. memorat schol. Paris. Sextum denique Bion vel potius Ursinus, qui in carmine illius ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 480: Χὠ παῖς ἀσχαλάων ἕνεχ' οἱ τέλος οὐδὲν ἀπάντῃ, ita refinxit quod in ed. Trincav. legitur οὕνεκα οἱ, in cod. Paris. autem leviter depravatum scribitur ἀσχαλωνὐνεχοι literis ου et κ super ον et χ positis, unde recipienda videtur forma ἀσχάλλων. Quanquam autem non unum Callimachum ἕνεκα dixisse pro οὕνεκα ex ipsius Apoll. Dysc. verbis colligitur, ceteris tamen ll., excepto fort. uno Apollonii Rh., cui magistri ex. sequi licuit, non multum videtur tribuendum. Facile est enim omnibus eximere formam insuetam, quam an Hesych. usurpaverit, quum οὗ εἵνεκεν interpretatus est διότι, ἕνεκεν, videndum est. Pariter suspecta ejusd. gl. Ἕνεκα, τούνεκα, τούτου χάριν. Qua signif. dicitur in epigr. Posidippi ap. Athen. 10, p. 412, E: Εἵνεκεν οὕτω χάλκεος ἑστήκω, ubi οὕνεκεν Casaub. Et in l. suspecto Aretæi Causs. p. diut. 1, 8, p. 36: Εἵνεκεν αὐτῶν ἐστι καὶ ὁ πόνος.] Ἕνεκεν pro ἕνεκα. Dem. Pro cor.: Τῆς ἰδίας ἕνεκεν ἔχθρας. [Metri caussa utuntur Epici, ut Hom. Od. P, 288: Τῆς ἕνεκεν καὶ νῆες· 310: Ἀγλαΐης δ' ἕνεκεν καλέουσιν ἄνακτες. Apollon. Rh. 4, 364: Σῶν ἕνεκεν κεμάτων. Tum Theocr. 17, 46; 29, 37. Inter Tragicos Eur. Med. 1000: Νυμφιδίων ἕνεκεν λεχέων· ib. 1114, et al. Ap. Aristoph. ubi legitur, Nub. 420: Ἀλλ' ἕνεκέν γε ψυχῆς στερρᾶς· Eccl. 659: Πολλῶν ἕνεκεν νὴ τὸν Ἀπόλλω· Pl. 989: Οὐχ ἕνεκεν μισητίας, metrum ferret etiam οὕνεκα et ἕνεκα. Sic præter metri necessitatem libri nonnulli Orph. Arg. 95, Ὧν ἕνεκεν ξυνὴν, pro ἕνεκα, et plerique 830, Κέρδους ἕνεκεν σφετέροιο. Quomodo est in Orac. Sib. p. 597 ed. Gall.: Τοῦ δ' ἕνεκεν στενόδουλε. Nonnisi bis est ap. Thucyd. 1, 68: Ἕνεκεν τῶν αὐτοῖς ἰδίᾳ διαφόρων, ubi pauciores deterioresque ἕνεκα· 6, 2: Ἐμπορίας ἕνεκεν τῆς πρὸς τοὺς Σικελούς, ubi it. paucissimi ἕνεκα. Sæpius ap. Xen. et Plat. etiam ante conson., ut H. Gr. 2, 1, 14, Hier. 3, 4; Phædr. p. 259, D, Theæt. 148, D, etc. Innumera prope ejusd. exx. exstant in inscrr. et ap. recentiores, quorum consuetudinem persequi inutile videtur. Reliquæ formæ sunt Ἕνεκε, Εἵνεκε, Εἵνεκεν, quarum prior est in inscr. Spart. recenti apud Bœckh. vol. 1, p. 658, n. 1347, 6: Ἀρετᾶς ἕνεκε καὶ τᾶς κτλ., et al. ib. n. 1404, p. 674, ubi superest tantum litera ε, sequente καὶ ἀρετῆς. Tum ap. Cornut. De nat. d. c. 14, p. 160: Τούτου δ' ἕνεκε καὶ ἐννέα λέγεται ... γεννῆσαι αὐτάς. Palæph. procem. 5: Τῶ θαυμάζειν ἕνεκε τοὺς ἀνθρώπους. Aristæn. Ep. 1, p. 10 ed. Boiss.: Τίνος ἕνεκε μελῳδεῖς; Tzetz. ad Lycophr. 175, p. 441: Ἕνεκε τοῦ φόνου. Et, nisi fallit scriptura, Aristid. Quint. p. 38. Εἵνεκε autem apud Aret. Acut. morb. cur. 1, 2, p. 78: Μὴ τῷ κοπρώδεος εἵνεκε μεῖων, cui conferendum τούνεκε, de quo infra. Ἵνεκε in inscr. recenti ap. Bœckh. vol. 2, p. 485, n. 2716, 6. Εἵνεκεν vero sæpe est apud Herodotum, Hippocratem, aliosque Iones, ut Aret. Diut. p. causs. 1, 11, p. 40, cur. 2, 5, p. 131; 13, p. 135, tam ante conson. quam ante vocales, vel seq. genit. vel præcedente. Idem receptum esse in prosam vulgarem et non Ionicam testantur inscrr. recentiores ap. Bœckh. vol. 1, p. 446, n. 395; 683, n. 1445; 794, n. 1630; vol. 2, p. 41, n. 1929; 356, n. 2423, B. Εἵνεκε cum tenui sp., sc. ut Ionicum, agnoscunt scholl. Lycophr. v. 850. Forma Æol. Ἔννεκα pro εἵνεκα bis est in inscr. Mytilenæa ib. vol. 2, p. 193, n. 2183.] Οὕνεκε et Τούνεκε, ex οὗ ἕνεκα et τοῦ ἕνεκα facta. Est autem Οὕνεκα, Quoniam, Quia, ut Hom. Il. A, [11]: Ὀλίκοντο δὲ λαοὶ, οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησε· ἀρητῆρα Ἀτρείδης, Quia vel Ideo quod, etc. Et Od. O, [362]: Οὕνεκά μ' αὐτὴ θρέψε. [Et alibi. Pro οὗ ἕνεκα Od. Γ, 61: Δὸς δ' ἔτι Τηλέμαχον καὶ ἐμὲ πρήξαντα νίεσθαι, οὕνεκα δεῦρ' ἱκόμεσθα. V. HSt. infra. Contrarium demonstrativo, ut paullo post in Τούνεκα, est Il. A, 111: Τοῦδ' ἕνεκα..., οὕνεκ' ἐγὼ... Γ, 403: Οὕνεκα δὴ νῦν..., τούνεκα δὴ νῦν... Conf. N, 727. Οὕνεκ' ἄρα Il. H, 140, Λ, 79, etc. Οὖν. δὴ Ψ, 640. Epigr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 532, n. 923, 4: Οὕνεκ' ἦν ῥήτωρ μὲν εἰπεῖν κτλ. Postpositum vocabulo, ap. Pind. Isthm. 7, 19: Πατρὸς οὕνεκα εἴδυμαι γένοντο θύγατρες. Pro Quod, Il. A, 21: Πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλείος, οὕνεκ' Ἀχαιοὶ ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον· Od. E, 216: Οἶδα καὶ αὐτὸς πάντα μάλ', οὕνεκα σεῖο περίφρων Πηνελόπεια εἶδος ἀκιδνοτέρη· O, 42, Π, 330, 379, H. Apoll. 376. Et aliter Od. Π, 300: Ἦτοι μὲν τοῦτό γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησε παῖς ἐμὴ, οὕνεκά σ' ὦτι ... ἦγεν ἐς ἡμέτερον. Ποιητικώτερον quam ὅτι dicit οὕνεκα Apollon. Bekk. An. p. 502, 30. Neque ejus in prosa Atticorum usus ullus fuisse videtur. Sed inter Iones Hippocr. p. 268, 39: Οὕνεκα, φημὶ, ... φέρεται· Aret. Ac. m. cur. 2, 6, p. 107: Χρέος ὧν ἐμφύξιος, οὕνεκα τῷ αἵματι αἴθεται. Forma Dor. Ὤνεκα ap. Bucolicos in uno conservata est Bionis carmine 2, 4, ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 480.] At Τοὔνεκα pro τοῦ ἕνεκα (accipiendo τοῦ pro τούτου), Quapropter,

Idcirco, vel Hanc ob rem, s. Quam ob rem, Hujus rei causa, ut Il. A, [96]: Τούνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἑκηβόλος ἠδ' ἔτι δώσει. [Conf. Od. N, 194, Hesiod. Op. 49.] Et I, [159]: Ἀίδης τοι ἀμείλιχος ἠδ' ἀδάμαστος. Τούνεκα καί τε βροτοῖσι θεῶν ἐχθιστος ἁπάντων, Ideoque vel Ac idcirco, aut Ac propterea. [Seq. καὶ it. N, 432, seq. γε Υ, 182. Il. A, 291: Εἰ δέ μιν αἴχμητὴν ἔθεσαν θεοὶ..., τούνεκά οἱ προθέουσιν ἀνείδεα μυθήσασθαι; Absolute Od. Ξ, 388: Οὐ γὰρ τούνεκ' ἐγώ σ' αἰδέσσομαι.] Hesiodus autem utrique simul locum dedit, priorem τῷ τούνεκα, posteriorem τῷ οὕνεκα, in Theog. [88], ubi canit: Τούνεκα γὰρ βασιλῆες ἰχέφρονες, οὕνεκα λαοῖς βλαπτομένοις ἀγορῇσι μετάτροπα ἔργα τελεῦσι, Ideo enim prudentia donantur reges, quia eorum officium est tueri populum cui fit injuria. Hunc enim esse puto l. istius sensum: non ignorans alioqui, si τελεῦσι in conjunctivum mutaretur, tunc οὕνεκα pro ἵνα sumptum iri. [Inversi usus ex. v. in Οὕνεκα. Od. Γ, 15: Τούνεκα ... ὄφρα. Utitur etiam Pind. Ol. 1, 65. Sequente δὴ inser. ap. Bœckh. vol. 1, p. 439, n. 380, 18: Τούνεκα δὴ καὶ παῖδες ... θῆκαν. Orac. Sib. p. 81, 2; 396, 11 ed. Gall.] Affertur et τούνεκα interrogativum, τούνεκα ταῦτα; pro Quamobrem hæc? Quorsum hæc? [Posidipp. Anth. Plan. 4, 275, 11: Τούνεχ' ὁ τεχνίτης σε διέπλασεν; — Εἵνεκεν ὑμέων. Ceterum τούνεκα sine coronide esse scr. animadvertit Lobeck. Aglaoph. p. 498.] || Οὕνεκα tamen interdum et pro τούνεκα ponitur, i. e. τούτου ἕνεκα, ut Il. I, [501]: Ἣ δ' Ἄτη σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος· οὕνεκα πάσας πολλὸν ὑπεκπροθέει, i. e. διὰ τοῦτο, inquit Eust. Potest tamen eodem sensu resolvi et in οὗ ἕνεκα, accipiendo ad verbum pro Cujus rei causa, Quam ob causam. [Quæ una vera interpretatio est. Sic Pind. Pyth. 9, 96: Οὕνεκεν, εἴ φίλος ἀστῶν εἴ τις ἀντάσει, ... κρυπτέτω. Διὸ schol.] || Genitivo autem junxit οὕνεκα Aristoph., dicens γνώμης οὕνεκα pro ἕνεκα. [Nub. 361. Pac. 221: Ὧν οὕνεκ' οὐκ οἶδ' εἴ ποτ' Εἰρήνην ἔτι ὄψεσθε. Et aliis ll. permultis quum ipse tum Tragici. Et ante eos Solon ap. Aristid. vol. 2, p. 398: Τῶν οὕνεκα. Hic autem usus proprius est poetarum Att., qui non uterentur forma εἵνεκα, sed οὕνεκα dicerent, ubi prima longa opus haberent. Est quidem ap. Thucyd. 6, 56, ἀσφαλείας οὕνεκα, sed nonnullis certe in libris ἕνεκα scriptum, ut est 4, 57; 6, 78, 83. Sic apud Lysiam p. 111, 40, olim τούτου οὕνεκα, ubi nunc ἕνεκα receptum ex codd. Perperam οὕνεκα πατρὸς pro εἵνεκα libri nonnulli Orph. Arg. 1226. Nec Matro observavit consuetudinem Hom., qui scripsit κεχολωμένη οὕνεκα τευχέων, ap. Athen. 4, p. 135, E.] Sophocl. pro οὕνεκα significante Quia, dixit, Θθ' οὕνεκα, Aj. [123]: Ἐποικτείρω δέ νιν Θθ' οὕνεκ' ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ. [Æsch. Prom. 330: Ζηλῶ σ', ὀθούνεκ' ἐκτὸς αἰτίας κυρεῖς, etc. Et ut sit, Quod, Soph. El. 47: Ἄγγελλε δ' ... ὀθούνεκα τίθνηκ' Ὀρέστης, et al. Junctim hanc formam scribendam esse ὀθοὐνεκα, ut Aj. l. c. scripserat Lobeck., quippe compositam ex ὅτου et ἕνεκα, non ex ὅτι et οὕνεκα, animadvertit Buttm. Gr. vol. 1, p. 121. Ita comparandæ sunt formulæ ἀνθ' ὅτου, ἐξ ὅτου. T autem propter aspiratam sequentem, quacum per crasin coaluit, mutatum est in θ, ut in aliis ejusmodi crasibus, ibid. a Buttm. memoratis, quibus conferenda vocc. contracta φρουρεῖν, φροῦδος, φροίμιον, quod v. Idem Buttm. solutum Ὅτου ἕνεκα cum expl. τίνος ἕνεκα, ab Hesychio relatum annotavit. Junctum Ὀθοὐνεκα agnoscit Planud. in Bachm. An. vol. 2, p. 61, 20. Ὀθοὐνεκεν est ap. Apoll. Rh. 3, 933: Οἷδε ... ὀθοὐνεκεν ... προτιμυθήσαιτο. Ὅτ' εἵνεκεν ap. Argent. Anth. Pal. 11, 26, 3, ubi ὅθ' οὕνεκεν Plan.] Οὕνεκεν et Τοὔνεκεν inveniuntur etiam pro οὕνεκα et τούνεκα, sicut ἕνεκεν pro ἕνεκα. [Prius, signif. Quod vel Quia, apud Pind. Nem. 9, 36 (et apud eund. pro οὗ ἕνεκα. V. paullo ante), Apollon. Rh. 3, 334 etc., Maxim. Κατ. 69, Lycophr. 864, 1187, Orph. H. 16, Lith. 625, Oppian. Cyn. 1, 105; 2, 207, Hal. 1, 331 et al. In prosa ap. Aret. Ac. m. causs. 2, 8, p. 20: Οὕνεκεν μία καὶ αὐτή ἐστιν· cur. 2, 1, p. 95, et seq. voc. causs. 2, 12, p. 26, Tard. 1, 11, p. 40; 2, 2, p. 52; 11, p. 64; Ac. m. cur. 2, 3, p. 100. Et loco præpos. ap. Demosth. in epigr. p. 322, Lycophr. 935, et Alcidam. p. 187, 10: Τῶν λοιπῶν οὕνεκεν, ubi al. οὕνεκα, Molpin Athen. 4, p. 141, D: Ἀκρασίας γαστρὸς οὕνεκεν κομίζουσιν. Alterum memorat Apollon. Bekk. An. p. 505, 1, et habet Simonid. ap. Plat. Protag. p. 345, D: Τούν. οὔποτ' ἐγὼ... Oppian. Cyn. 3, 128, 171, Orph. Arg. 210. Aret. Causs. p. ac. 2, 7, p. 19: Τούνεκεν διαειδράσκουσι· 11, p. 24: Τούν. ἀπνοίη· diut. 1, 4, p. 28: Τούν. ἱερὴν κυκλήσκουσι· 14, p. 43: Τούν. πολλοῖσι ἀπάτη γίγνεται, ὡς κτλ. Et omisso ν Causs. p. ac. 2, 6, p. 18: Τούνεκα καὶ τὸ πάθος ἐπίκλησιν ἔσχεν εἰλεόν.]

['Ενεκκλησιάζω, Concionor in. Pollux 8, 132: 'Ενεκκλησίαζον δὲ πάλαι μὲν ἐν τῇ πυκνί. Sed recte codd. ἐκκλησίαζον.]

['Ενεκμα vox nihili. V. 'Ένεμα.]

['Ενεκπλύνω, Abluo, Eluo in. Polyzelus ap. Polluc. 10, 76.]

'Ενεκτέον, Ferendum, a them. 'Ενέγκω s. Φέρω.

['Ενεκτὸν, sec. Bielium, Vinculum quo quis tenetur vel constringitur. Aq. Exod. 13, 16, ἐνεκτὰ puto esse Gestamina, ab ἐνεγκεῖν, aut Alligabilia s. Ligamina, ab ἐνέχεσθαι, Obstringi, Alligari. Fort. quoque scrib. ἐνεκτία, aut ἐνερτὰ, Quæ inseruntur, ab ἐνείρω. Schleusn. Lex.]

['Ενελαύνω, άσω, Pello, Adigo, Ago in. Pindar. Pyth. 8, 9: Ὁπόταν τις ἀμείλιχον καρδίᾳ κότον ἐνελάσῃ· Dio Cass. 49, 30: Οὕτω δεινῶς ἰσχυρίζεται (phalanx), ὥστε ... καὶ ὀχήματα ... ἐνελαύνεσθαι.]

['Ενελαφρίζω, Allevo. Attic. Plat. ap. Euseb. Præp. ev. p. 795, A: Ὁ ἐνελαφρίζων ἑαυτὸν ὄρνις. Hesr.]

['Ενελίσσω s. 'Ενειλίττω, Involvo. Nonn. Dion. 6, 147: Ἠλακάτῃ δ' ἐνέλισσε (λήνεα), Circumvolvit. Plato Conv. p. 220, B (coll. Poll. 10, 50): 'Ενειλιγμένον τοὺς πόδας εἰς πῖλους καὶ ἀρνακίδας. Nicand. Al. 287: Ὀλίγῳ δ' ἐνελίσσεται ὀλκῷ. Medio Meleag. Anth. Pal. 12, 257, 3: Φαμὶ τὸν ἐκ πάντων ἠθροισμένον εἰς ἕνα μόχθον ὑμνοθετᾶν, βύβλῳ τᾷδ' ἐνειλιξάμενον ἐκτελίσαι Μελέαγρον. Forma Ion. 'Ενειλίσσω Herodot. 2, 95, in cod. Sancroft.: Ἦν ἐν ἱματίῳ ἐνειλιξάμενος εὖδε· ceteri ἐνελ. Aret. Ac. m. cur. 1, 6, p. 86: Μέλιτι ἑψῷ ἐνειλίξαντα. L. Dind.]

'Ένελος, Hesychio νεβρὸς, Innulus s. Hinnulus.

['Ενελυσκὶς, Δημήτηρ, ἐν Σάμῳ, Hesychius ante 'Ένελος.]

'Ένεμα, τὸ, Id quod immittitur, Infusum, Quod per inferna in alvum infunditur; i. q. ἔγκλυσμα, κλυστὴρ, κλύσμα. Galenus τὴν διὰ κλυστῆρος κένωσιν καὶ τὸ διὰ κλυστῆρος ἔνεμα dicere solet. Diosc. 2, 144, de malva: Τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτῆς, μαλακτικὸν ἐγκάθισμα ὑστέρας, εἴς τε ἐνέματα πρὸς ὄημους ἐντέρων καὶ μήτρας καὶ ἀκτυλίου ἁρμόδιον· quam Plin. quoque vulvas et cibo et infusione emollire scribit: item tenesmo et dysentericis utilissime infundi. Perperam tamen ibi scribitur ἐνείματα. — 'Ενεκμα ap. Diosc. perperam alicubi pro ἔνεμα. [Schol. Nicandri Al. 139: Δὸς ἔνεμα διὰ τῆς ἕδρας. Paul. Æg. p. 196, 34.]

['Ενεματίζω, Aetius. Schneid.]

'Ενεμέω, Evomo in. [Herodot. 2, 172: 'Ες ποδανιπτῆρα ἐνεμεῖν τε καὶ ἐνουρέειν. Erycius Anth. Pal. 7, 377, 3: Πυρίδεσσιν ἐνήμασε μυρία κεῖνα φλέγματα καὶ μυσαρῶν ἀπλυσίην ἐλέγων.]

['Ενεμφύομαι scripturæ vitium pro ἐμφύομαι, q. v.]

'Ενενήκοντα s. 'Εννενήκοντα, Nonaginta. Itidem legitur ap. Suid. ἐνενηκονταετνέα, Nonaginta novem. [Genes. 17, 1 etc. Omisimus quæ his addi possunt compp. 'Ενενηκονταδύο ... οκτώ. V. 'Εβδομηκονταδύο.] Alioqui et duplici ν hæc scripta reperiuntur. [Simplici ν scribenda hæc numeralia esse docent loci poetarum, ut Hom. Il. B, 602: Τῶ δ' ἐνενήκοντα γλαφυραὶ νέες ἱστιόωντο, et inscrr., ut Tab. Heracl. p. 161, 36, ubi digamma præponitur, et aliæ ap. Bœckh. vol. 2, p. 220, 25; 551, 34; 554, 12, 20; 555, n. 2858, 7. Atque sic sæpe libri meliores. V. Bekker. ad Thucyd. 1, c. 46. || Aliæ formæ sunt 'Εννήκοντα Hom. Od. T, 174. 'Ενναχόντα (sic) in dipl. Rugerii ap. Ughell. Ital. Sacr. vol. 1, p. 945, B: Βελλάνους ἐνν. πέντε. 'Εννεάκοντα ponit Etymol. M. p. 308, 52. L. Dindorf.]

'Ενενηκονταετὴς, s. Εννενηκονταέτης, ὁ, ἡ, Qui nonaginta annorum est, Nonagenarius [Lucian. Dial. mort. 27, 17, Philo vol. 1, p. 606, 47, Suid. v. Γενεά]: qui et 'Ενενηκοντούτης, in Epit. Dionis [69, 28: 'Ενενηκοντούτην ὄντα. Appian. Pun. c. 106.]

Ἐνεννηκονταεισχίλιοι, αι, α, [Nonaginta millia].

[Ἐνεννηκοντάπηχυς, δ, ἡ, Qui quindecim est ulnarum. Athen. 5, p. 201, E: Θώρας ἐν.]

[Ἐνεννηκοντάπολις, δ, ἡ, Nonaginta urbes habens. Eust. ad Il. B, v. 649, Od. T, 173. L. Dind.]

[Ἐνεννηκοντὰς, άδος, ἡ, Nonagenarius numerus. Tzetz. Hist. 8, 58: Ἐτῶν τετρακοσίων τε ὁμοῦ καὶ ἐνεννηκοντάδος· 11, 96.]

[Ἐνεννηκοντούτης. V. Ἐνεννηκονταετής.]

Ἐνεννηκοστὸς, ἡ, ὸν, Nonagesimus.

[Ἐνεννηκοστόπρωτος, η, ον, Nonagesimus primus. Tzetz. Hist. 13, 530.]

[Ἐνεννηκοστοτέταρτος, η, ον, Nonagesimus quartus. Tzetz. Hist. 10, 480.]

[Ἐνεννηκοστότριτος, η, ον, Nonagesimus tertius. Tzetz. Hist. 11, 838. Boiss.]

[Ἐνίννῡμι, Induo, unde perf. pass. Ἐνῖμαι, Indutus sum. Eust. Il. p. 374, 43: Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι παροιμιωδῶς παρὰ τοῖς ὕστερον παρέλκειν ἐνῖσθαι λέγεται ὁ ποικίλος τὸν τρόπον..., ὥσπερ καὶ ἀλωπεκῆν ὁ χρυσαλίδος... καὶ λυκέην ὁ ὕπουλος ἅρπαξ. Agath. p. 80, 12: Θώρακας ποδήρεις ἐνειμένοι· 206, 6: Χλαμύδα ἐνειμένος. Ubi librarii ad usitatius ἐνημμένος aberraverant. L. Dindorf.]

[Ἐνεξαλλάσσω, Penitus immuto, si recte habet scriptura ap. Greg. Nyss. t. 2, p. 620, B: Ἐνεξηλλαγμένη τε καὶ ἰδιαζούσῃ φύσει, Prorsus diversa ac peculiari. Hase.]

[Ἐνεξεμέω, Evomo in. Polyzelus ap. Poll. 10, 76.]

[Ἐνεξορύττω, Effodio. Basil. t. 2, p. 770, D: Εἴ τις ὀμόσειεν ἐνεξορύξειν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀδελφοῦ. Hase.]

Ἐνεξουσιάζω, Mihi potestatem sumo s. usurpo in. Vel, Abutor licentia in. Dionys. H. De Thuc. [propr. § 2, p. 792, 1 (et 868, 10): Ἐν τοῖς διαρθροῦσι τὰς τῶν νοημάτων δυνάμεις ποιητοῦ τρόπον ἐνεξουσιάζων. Proclus In Plat. Alcib. 1, vol. 1, p. 310 (?).]

[Ἐνορτάζω, Festum diem s. Festos dies celebro in. Plut. Comp. Pericl. c. Fab. c. 1: Ἐνορτάσαι μᾶλλον καὶ ἐμπανηγυρίσαι στρατηγοῦντι τὴν πόλιν ἢ κτήσασθαι πολέμῳ... παρέδωκαν. Strabo 12, p. 559; Harpocrat. v. Ἐνεκάζοντας.]

Ἐνεὸς, ὰ, ὸν, Mutus [Gl.]. Hesychio ἄφωνος. Aristot. Probl. [33, 1]: Ἐνεοὶ καὶ κωφοὶ γίνονται, Muti et surdi fiunt. Et rursum [10, 33]: Διὰ τί μόνων τῶν ἄλλων ζώων ἄνθρωπος γίνεται ἰσχνόφωνον; πότερον ὅτι καὶ ἐνεόν; ἡ γὰρ ἰσχνοφωνία, ἐνεότης ἐστί. Ubi etiam nota subst. Ἐνεότης, ἡ, Mutitas, ut Gaza vertit. [Galen. vol. 12, p. 46, F; schol. Aristoph. Eq. 62. Hemst.] Sed reperiuntur hæc et gemino ν scripta. [V. Ἐνεῶς infra, et Ἐνεόφρων. Alterius orthographiæ testes certi desiderantur.] Ἔννεος, Mutus, Qui loqui nescit, ἄφωνος, Hesych. Aristot. Probl. [11, 1; add. 2 et 4]: Μετὰ τὸ γενέσθαι, πολλῶν χρόνων ἐννεοί ἐσμεν· εἶτα ὀψέ ποτε ψελλίζομεν, A prima origine muti sumus; deinde vix tandem balbutimus. Plato Crat. [p. 422, E]: Εἰ φωνὴν μὴ εἴχομεν, μηδὲ γλῶτταν, ἐβουλόμεθα δὲ δηλοῦν ἀλλήλοις τὰ πράγματα, ἆρ' οὐκ ἂν, ὥσπερ νῦν οἱ ἔννεοι, ἐπιχειροῖμεν ἂν σημαίνειν ταῖς χερσὶ, καὶ κεφαλῇ, καὶ τῷ ἄλλῳ σώματι; Rursum Aristot. l. c. [immo H. A. 4, 9, 8]: Ὅσοι δὲ κωφοὶ γένωνται ἐκ γενετῆς, πάντες καὶ ἔννεοι γίνονται. [Καὶ ἐνεὸς vel ἔννεος inseritur in tribus codd. Monac. inter voces ἐκπεπληγμένος ἑστὼς, ap. Eunath. De Ism. p. 248 Teuch. Jacobs. Tzetz. Exeg. Il. p. 5, 10: Ἀλλ' ὅμως ἠνείχοντο οἱ ἀκούοντες καὶ ἐνεοὶ πρὸς ταῦτα εἶμαι ἀπέβλεπον. Dio Cass. 62, 16: Ἀφώνους ἑστῶτας, ὥσπερ ἐνεοὺς ὄντας.] Interdum usurpatur pro κωφὸς, Surdus, ut a Suida quoque exp. non solum ἄφωνος, sed etiam κωφὸς, necnon ἐξεστηκὼς, μετέωρος, ναχελὴς, in exemplum afferente Xen. Anab. 4, [5, 33]: Τοῖς δὲ παισὶν ἐδείκνυσαν ὥσπερ ἐνεοῖς ὅτι δέοι ποιεῖν. [Eodem exemplo signif. Surdi utitur Antiatt. Bekk. p. 92, 3.] Reperitur et simplici ν scriptum. [Aristot. De sens. 1: Ἐνεοὶ καὶ κωφοί. Timæus: Ἐνεὸς, ὁ ἑστερημένος φωνῆς· ubi Ruhnk.: «Plato Theæt. p. 206, D: Ὁ μὴ ἐνεὸς ἢ κωφὸς ἀπ' ἀρχῆς. Stupidus (Gl.) et insulsus est Alc. 2 p. 140, D: Οἱ μὲν μεγαλοψύχους, οἱ δὲ εὐήθεις, ἕτεροι δὲ ἀκάκους καὶ ἀπείρους καὶ ἐνεούς· ubi v. schol. Poll. 5, 120. Jo. Siceliota Ms. in Hermog.: Ἐνεὸς, ὁ ἠπορηκὼς κατά τι, καὶ γεγονὼς ἀχανὴς, ἢ ὁ εἰς ἑαυτὸν ἑστραμμένος, οἷον ὁ ἐν ἑαυτῷ ὢν, καὶ μὴ πρὸς ἄλλον λαλῶν. V. Albert. Gloss. N. T. p. 70. Moschop. p. 152: Ἐνεὸς, ἐπὶ τοῦ ἰσχνοφώνου, ἀπὸ τούτου καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκπλαγέντος, καὶ ἀφώνου μείναντος. Lex. rh. Bekk. An. p. 251, 27: Ἐνεὸς ὁ διὰ μωρίαν λήθαργος καὶ ἀμνήμων. Et sim. Hesych. || Ἐνεὸν, Vanum, Inefficax, Inutile significat ap. Hipp. De off. med. p. 743, C: Τὸ δὲ ἄμμα μήτε ἐν τρίβῳ μήτε ἐν ἔργῳ μήτε ἐκτὸς ἄκου ἐνεὸν, ὡς μὴ ἐς τὸ (ἔσω libri) ἐνεὸν κεῖσεται, ubi extremo l. Ἐνεὸν Galen. significare scribit μάταιον, ὡσεὶ καὶ ἄπρακτον εἰρήκει. Id. etiam ἀνωφελὲς καὶ ἄχρηστον dici scribit... Ita ἐνεὸν Hipp. significat τὸ μηδὲν ὠφελοῦν τὴν ἐπίδεσιν, Quod nihil ad deligationem conducit eamque vanam et inefficacem reddit. Ibid. quoque κενὸν pro ἐνεὸν ferri posse scribit (sive ead. signif. sive figurata dictum, sive propria, ut significet κενὸν χωρίον, Locum vacuum et inanem, qualis est in flexura, sub ala, genu et inguinibus. (Quod verum videtur). Foes. ‖ De forma Ἐνειὸς v. in ipsa. ‖ Adv. Ἐνεῶς, Orac. ap. Polyæn. 6, 53, 1: Τίπτ' ἐνεῶς κτίσσαι πολύπουν μενεαίνετε χῶρον;]

[Ἐνεότης, ητος, ἡ. V. Ἐνεός.]

[Ἐνεόφρων, ὁ, ἡ, Stultus. Panyasis ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 364: Ὅστις ἀπ' οἴνου θυμὸν ἐρητύσας πίνει ποτὸν ἄλλο νεόφρων. Ἐνεόφρων conj. Valcken.]

[Ἐνεπαγγέλλομαι, i. q. ἐπαγγέλλομαι, Polliceor. Hermog. De form. orat. 2, p. 324 ed. Sturm.: Ἐπεὶ καὶ ὅσα τὸν περὶ τῶν ἰδίων γράφοντες λόγον τοῦτον αὐτὸν, ἐν ἐνίαις αὐτῶν ἐνεπηγγειλάμεθα ἐν τῷ περὶ δεινότητος ἐρεῖν, ταύτης ἐστὶ τῆς πραγματείας. Videtur æque suspectum atque Ἐνεπαγγελία ap. Andream Cret. p. 255: Τῇ σῇ ἐπιστασίᾳ καὶ ἐνεπαγγελίᾳ, pro ἐπαγγελίᾳ.]

[Ἐνεπάγομαι, Impetum facio in. Æsop. Fab. 149, p. 82: Σαλπίσας (in bellum) ὁ κώνωψ ἐνεπήγετο δάκνων τὰ περὶ τὰς ῥῖνας αὐτοῦ ἀτριχα πρόσωπα.]

[Ἐνεπηρεάζω, Insulto, Vexo, Calumnior. Pollux 7, 182; 8, 30.]

[Ἐνεπιδείκνῡμι, s. Ἐπιδειχνύω, Ostendo in. Med. Spectandum exhibeo in. Plut. Mor. p. 90, E: Ἡραότητα μὲν οὖν καὶ ἀνεξικακίαν οὕτως ἔστιν ἐνεπιδείξασθαι ταῖς ἐχθραις. Philo vol. 2, p. 28, 5: Καὶ τίς ἔπαινος ἐπ' ἐρημίᾳ, μηδενὸς τοῦ μέλλοντος ἐπευφημήσειν παόντος, ἀλλὰ καὶ τοῖν δυοῖν οἰκετῶν μαχρὰν ἐπιτηδὲς ὑπολειφθέντων, ἵνα μὴ ἐγκαλλωπίζεσθαι καὶ ἐνεπιδείκνυσθαι δοκῇ, μάρτυρας ἐπαγόμενος ὧν εὐσεβεῖ; Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 637, B: Τοῖς ἐγχειρισθεῖσι ταλάντοις τὸ σὸν δραστήριον ἐνεπιδειξάμενος.]

Ἐνεπιδημέω, Peregrinor in, s. Ut peregrinus commoror in. Athen. [6, p. 233, A], de Platone et Lycurgo: Οὐκ εἴων ἐνεπιδημεῖν ταῖς ἰδίαις πολιτείαις οὐδὲ τὸν ἄργυρον, οὐδὲ τὸν χρυσόν. Et rursum [8, p. 361, F]: Οἱ Ῥώμην κατοικοῦντες, καὶ οἱ ἐνεπιδημοῦντες τῇ πόλει, Quique ibi versantur peregrini, s. Quique peregre eo veniunt. [Ælian. V. H. 3, 14; 12, 52. Dio Cass. 51, 17.]

[Ἐνεπίδημος.] Ἐνεπίδημον ἦμεν, Hesychio ἐνδημον εἶναι. [Cod. ἐνεπίδημεν, ut leg. videatur Ἐνεπιδημεῖν.]

[Ἐνεπιζητέω, Perscrutor in. Philodem. De ira 1, p. 48. Passov.]

[Ἐνεπιθῡμὴς, ὁ, ἡ, Cupidus. Schol. Aristid. p. 289 ed. Fromm.: Ἐνεπιθυμεῖς εἰσιν αἱ γυναῖκες παρ' ὅλον τὸν τοῦ κύειν χρόνον. Si modo vera scriptura. L. Dind.]

Ἐνεπικύπτω, Inclinato capite intueor, s. Incumbo.

Ἐνεπιορκέω, Pejero in. Æsch. C. Ctes. [p. 75, 1]: Διώμνυτο τὴν Ἀθηνᾶν, ἣν Φειδίας ἐνεργολαβεῖν εἰργάσατο καὶ ἐνεπιορκεῖν Δημοσθένει, Quam Phidias in id fecisse videtur, ut Demosthenes eam quæstui haberet et per eam pejeraret; s. Quam credo ipsam Phidias ideo fecit, ut in ipsa Demosthenes quæstuosas calumnias cum perjuriis factitaret. Bud. [Pass. Themistocl. Epist. 14, p. 43 ed. princ.: Ὑμεῖς δὲ οἱ μαρτυρόμενοι ὅτι εὐσεβεῖς ἐστε καὶ εὔορκοι ἐς τάδε, ἐνασεβηθείητε καὶ ἐνεπιορκηθείητε ἀπὸ τῶν μαρτύρων.]

[Ἐνεπίπεδος, ὁ, ἡ, Planus. Galen. vol. 18, part. 1, p. 518, 11: Εἰ μὲν γὰρ ἡλιαστήριον ποιήσει τις ἀντὶ κεράμου, ποιήσει τὴν ὀροφὴν ἐνεπίπεδον. Hase.]

[Ἐνεπίσκημμα. V. Ἐνεπισκήπτομαι.]

[Ἐνεπισκήπτομαι.] Ἐνεπισκήπτεσθαι, Incumbere. Peculiariter creditores ἐνεπισκήπτεσθαι dicebantur, Qui, publicatis bonis cujuspiam, experiebantur contra populum, ut hodie contra fiscum, actione pignoraritia in pignora incumbentes. Dem. [1197 extr.]: Δη-

μευθέντων τῶν Ἀντιμάχου, ἐνεπισκήψασθαι ἐν τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐκείνου, Quum bona Antimachi publicarentur, in bona ipsa oppignerata incumbere. [Conf. 1198, 5, 15.] Hæc et alia Bud. p. 184, ubi ἐνεπισκηψάμενος interpr. Si ad pigneranda publicata bona incubuisset, in pigneratitiamque actionem sponsione contendere institisset. Meminit quoque Pollux hujus verbi. Tradit enim 8, [54, 61] ἐνεπισκήψασθαι dictum fuisse ὁπότε τις ἐν τοῖς ἐκμεμυθεῖσιν ἑαυτῷ τι ὀφείλεσθαι ἢ προσήκειν λέγῃ· et hanc rem fuisse vocatam Ἐνεπίσκημμα. Itidem Suid. cum Harpocr. annotat, ὁπότε ἐκμεμυθεῖη τινὸς οὐσία, ἐξεῖναι προελθεῖν [προσελθεῖν] τῷ φάσκοντι γεγενῆσθαι ἀνεψιστῆ τοῦ ἀνδρός, καὶ λέγειν ὡς ὀφείλεται αὐτῷ ἐν τῇ οὐσίᾳ χρέος· atque hoc dictum fuisse ἐνεπίσκημμα et ἐνεπισκήψασθαι et ἐγγύην καταβαλεῖν. [Addunt Etym. M. et Lex. Rh. Bekk. An. p. 250, 15, idem jus fuisse uxori ejus cujus publicata bona essent.] A

[Ἐνεπιτείνω, Pallad. V. Chrys. p. 2.]

[Ἐνεπιτυγχάνω pro ἐπιτ. cod. Palat. Plut. Artox. c. 12, in Creuzeri Melett. vol. 3, p. 55 med. Boiss.]

Ἐνέπω, s. Ἔννεπω metri causa, Dico, Cano, more poetarum, quod ἀείδουσιν et ἐμμελῶς λέγουσιν, non simpl. λέγουσι. Hom. Od. A : Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα· quemadmodum princ. Il. : Μῆνιν ἄειδε θεά. Hesiod. Op. 1 : Μοῦσαι Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι, Δεῦτε δὴ, ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι. Dionys. P. [62] : Ὑμεῖς δ' ὦ Μοῦσαι σκολιὰς ἐνέποιτε κελεύθους. [Apoll. Rh. 2, 771.] || Simpl. Dico. Od. P, [549] : Αἴ κ' αὐτὸν γνώω νημερτέα πάντ' ἐνέποντα· et [561] : Αἶψά κ' ἐγὼ νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι Κούρῃ Ἰκαρίοιο περίφρονι Πηνελοπείῃ. Aliud ex v. in Ἐνοπή. [Il. Θ, 412 : Διὸς δέ σφ' ἔννεπε μῦθον· A, 643 : Μύθοισιν τέρποντο, πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες· Od. Ψ, 301. Tum ibid. Ω, 414 : Ὅσσα... μνηστήρων θάνατον καὶ κῆρ' ἐνέποσσα. || Pind. Pyth. 9, 99 : Αἰνεῖν καὶ τὸν ἐχθρὸν... καλὰ ῥέζοντ' ἔννεπεν, Jussit. Nem. 3, 72. Simpl. Dico ap. eund. quum alibi tum Nem. 6, 51 : Ἀγώνων τοὺς ἐνέποισιν ἱεροὺς. Cum dat. Isthm. 7, 45 : Ὣς φάτο Κρονίδαις ἐνέποισα θεά· Ol. 8, 82 : Ἐνέποι κεν Καλλιμάχῳ λιπαρὸν κόσμον Ὀλυμπίᾳ. Et cum accus. it. Nem. 7, 69 : Εἰ παρ' μέλος ἔρχομαι ψόγιον ὄαρον ἐνέπων· fr. ap. Strab. 7, p. 301 : Ἦν ὅτε σύας τὸ Βοιώτιον ἔθνος ἔνεπον. Iisdem signiff. et constructt. etiam Tragici, ut cum πρὸς Æsch. Suppl. 204, Soph. Tr. 402, El. 1438, et c. dat. El. 1367, Eur. Alc. 1154, Bacch. 626, El. 144, etc. Signif. Jubendi, quum alibi tum Soph. OEd. C. 932 : Ἔννεπε... ἄγειν τινά. Ἐνέπουσιν, Dicunt, Ferunt, Apoll. Rh. 1, 26 etc., Maxim. Κατάρχ. 414. Id. Ap. 1, 1148 : Ἠσσονίην δ' ἐνέπουσι κεῖνο ποτον κρήνην, Appellant.] || Calumnior, κακολογῶ. Hesiod. Op. [191] : Βλάπτει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων, Moschop. διαστρέφων καὶ διαβάλλων αὐτὸν ἐν λόγοις σκολιοῖς. Sed malim simpl. pro Alloquens. [Ad sententiam conf. v. 256 : Ὁπόταν τίς μιν βλάπτῃ σκολιῶς ὀνοτάζων· 260 : Βασιλέων, οἳ λυγρὰ νοεῦντες ἄλλῃ παρκλίνουσι δίκας σκολιῶς ἐνέποντες. Hac signif. ab Homero poni Ἐνίπτω, in illo dicetur, ubi agetur etiam de verbi ἐνέπω futuro et aoristis. Ceterum Acarnanum esse ἐνέπει, λέγει, perhibetur in Bekk. An. p. 1095.] B

Ἔνερα, Exuviæ, Spolia, VV. LL. perperam pro ἔναρα.

[Ἐνεράζω. Hippocr. Epid. 6, p. 1191, B : Οἷσιν ἐπὶ ὀδόντων ὀδύνης ἀπὸ ὀφρύος (μυκτῆρος legunt nonnulli) λεπτὰ ἔρχεται, τούτοισιν ἀπὸ πεπέρτεως οὐ ἐνερασθέντος, παχύτερα τῇ ὑστεραίῃ ἔρχεται. De quo voc. explicando aut corrigendo quæ scripsit Foes. ap. ipsum in annot. p. 1193, A et in OEc. legere licet. Editio ejus ipso nesciente exhibuit ἐνεργασθέντος.] C

Ἐνεργάζομαι, Facio in : ut γλῶσσαν τῷ στόματι, Facere linguam in ore. Sic Xen. [Comm. 1, 4, 5] : Γλῶσσα τούτων γνώμων ἐνειργάσθη, ubi tamen signif. pass. habet. [Themist. Or. 24, p. 307, D : Τὰς ψυχὰς ὑμῶν παιδείαν βλαστάνειν, ἣν... ψυχαῖς ἐρωτικαῖς... ἐννεοττεύουσί τε καὶ ἐνεργάζονται (Musæ).] Sæpe autem redditur Ingenero. [Plat. Phileb. p. 47, A : Ἔκπληξιν ἐνεργάζεται. Xen. Comm. 3, 10, 6 : Τὸ ζωτικοὺς φαίνεσθαι, πῶς τοῦτο ἐνεργάζει τοῖς ἀνδριᾶσιν; 4, 4, 15 : Τὸ παίθεσθαι τοῖς νόμοις ἐνειργάσατο αὐτῇ (civitati). Et sim. Demosth. p. 1396, 22; 1402, 13, Polyb., de quo v. Schweigh. Lex.] Plut. : Τοῦτο δὲ ψευδεῖς ἐνεργάζεται καὶ πιθανὰς φαντασίας, pro Ingenerat, Efficit, Bud. Idem [Mor. p. 249, B] : Τροπὴν αὐταῖς καὶ παραφορὰν τῆς διανοίας ἐνεργάζεσθαι. Id. Numa [c. 20] : Ἐνεργάζεται τούτην τὴν διάθεσιν ὑπηκόους· Lycurgo [c. 14, 30], itemque Polyb., ἐνεργάζεσθαι ἐπιθυμίαν τινός. [Ὁρμὴν καὶ προθυμίαν ἐνεργάσαντο τοῖς ἀνθρώποις, 5, 64, 7. V. Ἐνεργέω. « Ἐνεργάζεσθαι, nempe ἐργάζεσθαι ἀργύριον ἐν οἰκήματι, dicuntur etiam puellæ, corpore quæstum facientes in lupanari, Herodot. 1, 93. » Schweigh. Demosth. p. 1087, 22 : Ἐνεργαζόμενοι τῇ τοῦ Ἀρχιάδου οὐσίᾳ, quæstum facientes Archiadæ bonis. Polyb. 10, 8, 7 : Ἀλιέων ἐνειργασμένων τοῖς τόποις. Absolute inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 780, n. 1607 : Ἀπίδοτο Κλειογένης... ἐν Ἀμφίσσᾳ ἐνεργαζόμενος σῶμα ἀνδρεῖον. Confus. cum ἐργάζομαι ap. Demosth. ll. citt., et aliquoties ap. Polyb. Item ap. Ælian. N. A. 13, 27, p. 306, 25, loco ad construct. notabili : Αἷμά τι ἐπιχρισθὲν θώκου ἀωρόλειον τὸ μειράκιον ἐνεργάζεται, et ib. 27 : Αἱ τούτων σάρκες ἐπιχρισθεῖσαι τοῖς γενείοις φυγὴν τριχῶν ἐνεργάζονται. L. D. D

Ἐνέργεια, ἡ, Actio, Actus. [Efficacia, Efficacitas, add. Gl.] Aristot. [Eth. Nic. 1, 7] : Εὐδαιμονία, ἐνέργειά τίς ἐστιν. Et ap. Eund. ex virtutibus aliæ καθ' ἕξιν, aliæ κατ' ἐνέργειαν. [Eadem contraria facit Maximus Confess. vol. 2, p. 6, B : Ἕξεως οὖν πρὸς ἐνέργειαν ἐπέχει λόγον ἡ γνώμη πρὸς τὴν προαίρεσιν. Dionys. Areop. De eccl. hier. 1, p. 154, B. Item ut contraria ponuntur ἐνέργεια et πάθος. V. Cramer. Anecd. vol. 1, p. 181, 9.] Item Efficacia, Vis efficax, quæ in aliquo agit. [Item μεταφορὰ ἡ κατ' ἐνέργειαν καλουμένη, de qua figura v. paullo post, ap. Demetr. De eloc. § 81. Est autem ἐνέργεια, Actio tam in genere quam in specie. Aret. Diut. p. causs. 1, 7, p. 33 : Παράλυσις δὲ ὡς ἐπίπαν κινήσιος μυῶνων ἐνεργείης τε πάρεσις· ib. 34 : Ἡμιτελὲς δὲ καὶ ἐνέργειαι. Nemes. De nat. hom. c. 39, p. 314 : Ὧν αἱ ἐνέργειαι ἐφ' ἡμῖν, τούτων καὶ αἱ πράξεις. Diosc. 1, 30. Ammon. De diff. p. 91 : Μάχη ἐστὶν ἡ ἐν πολέμοις ἐνέργεια. Item de rebus, Vis. Anon. De mirab. c. 3, p. 86 : Εἰκότως οὖν εἰ τότε χρυσοῦν ὠνόμαζον αὐτὸ (vellus aureum) διὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ ἐνέργειαν. De machina Diod. 20, 95 : Τὴν ἐναντίων ἐνέργειαν λαμβάνουσαν δι' ἀνδρῶν... χιλίων. Apollod. Poliorc. p. 23 ult. Fab. Æsop. 39, p. 22 ed. Schneid. : Τοὺς ἀνθρώπους ἱκετεῦσαι ὅπως μὴ χρησάμενοι τῇ τοῦ ἰξοῦ ἐνεργείᾳ συλλαμβάνωσιν αὐτὰ τὰ ὄρνεα. De medicamine Diosc. 1, præf. p. 2, C : Τά τε γένη καὶ τὰς ἐνεργείας αὐτῶν (τῶν δυνάμεων). Et ib. 72, 176.] Chrysost. : Ἀμήχανον ἀνθρώπῳ δυνηθῆναι θεῖαν ἐνεργεῖν ὁμιλίαν ἄνευ τῆς ἐνεργείας τοῦ Πνεύματος. [De præsenti ope divina Diodor. 11, 14 : Καταπλαγέντας τὴν τῶν θεῶν ἐνέργειαν φυγεῖν ἐκ τῶν τόπων. Conf. Valck. Diatr. de Aristob. p. 70. Dionys. Areop. De cœl. hier. 3, p. 29, B.] Est etiam Figura s. Ornamentum orationis, de quo Fabius περὶ τῆς ἐξεργασίας et ἐπεξεργασίας locutus [8, 3, 89] : Ἐνέργεια confinis est iis, ab agendo dicta, et cujus propria sit virtus, non esse quæ dicuntur, otiosa. Ubi ego pro Et cujus reponendum puto Ut cujus. [Libri meliores, Ἐν. conf. *his, est enim* ab ag. dicta, et cujus etc., omisso *sit*. V. Aristot. Rhet. 3, 11, Demetr. § 81. Docet autem Aristot. ἐνέργειαν tribui rebus ita, ut animari videantur. Unde intelligitur perperam huc trahi Il. quosdam, in iisque defendi hoc voc., quibus unice convenit voc. sæpissime cum illo confusum ἐνάργεια, velut Polyb. 15, 36, 2 : Διὰ τὸ πάσας ἐκπληκτικὰς περιπιπτείας μίαν ἔχειν φαντασίαν τὴν πρώτην ἀξίαν ἐπιστάσεως, τὸ δὲ λοιπὸν οὐ μόνον, ἀνωφελῆ γεγενῆσθαι τὴν... θέαν αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μετά τινος ὀχλήσεως ἐπιτελεῖσθαι τὴν ἐνέργειαν τῶν τοιούτων, ubi recte Reisk. ἐνάργειαν, quod est i. q. Repræsentationem, Narrationem. 34, 4, 3 : Τῆς μὲν ἱστορίας ἀλήθειαν εἶναι τέλος..., τῆς δὲ διαθέσεως ἐνέργειαν..., ὡς ὅταν μαχομένους εἰσάγῃ (Hom.). Multo minus ferri possunt ejusd. 3, 44, 6, ἡ τῆς παρουσίας, 54, 2, ἡ τῆς Ἰταλίας ἐνέργεια· 4, 17, 2, τοῖς λόγοις ἐπικρύψασθαι τὰς τῶν πραγμάτων ἐνεργείας· 6, 15, 8, ἡ τῶν κατειργασμένων πραγμάτων ἐνέργ. 16, 23, 5, τῆς τῶν εἰσαγομένων ἐνεργείας, de quibus omnibus quum antea recte judicasset Schweigh., ἐνέργεια defendere instituit in Lex. p. 216–7. Neque Hellad. Phot. Bibl. p. 530, 16, scripserat : Τὸ δὲ ᾧ κατ' ἐνέργειαν μόνον τῆς δείξεως τῇ κλητικῇ προσῆλθεν, sed ἐνάργειαν, ut conj. Bekkerus. || Significatio activa. Epim. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 139, 24 : Εἰ μὴ διὰ σημασίαν τινὰ φυλαχθῇ ἐν τῇ συνθέσει ἡ ὀξεῖα

τάσις, ὡς τὸ λοιγὸς βροτολοιγός, ἵνα φυλαχθῇ ἡ ἐνέργεια. ‖ Formam quam Ion. dicit ἐνέργιαν (ἐνεργίαν) cum ὠφελία et εὐσεβία memorat Tzetz. Exeg. Il. p. 106, 28. L. Dindorf.]

A

'Ενεργέω, In opere sum, Operor, Efficio. [Satago, Actito, Factito; 'Ενεργεῖ, Id agit, Gl.] Ep. ad Phil. 2, 13: Ὁ Θεὸς γάρ ἐστιν ὁ ἐνεργῶν ἐν ὑμῖν καὶ τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν. Sic autem et in aliis N. T. ll. [Gal. 3, 5. V. infra.] Polyb. ἐνεργήσασθαι φόβον simpl. pro Facere metum dixit, quod et Afferre et Injicere et Incutere metum Lat. dicunt, 2, [6, 7]: Οὐ μικρὰν οὐδὲ τὴν τυχοῦσαν κατάπληξιν καὶ φόβον ἐνεργησάμενοι τοῖς τὰς παραλίας οἰκοῦσι τῶν Ἑλλήνων. Vereor tamen, ne ἐνεργασάμενοι potius leg. sit. [De usu Polyb. Schweigh. in Lex.: «'Ενεργεῖν, Facere, Efficere, Perficere. Οὐκ ὀλίγα ἐνήργησε καὶ παρεσκευάσατο πρὸς τὸν πόλεμον, 3, 6, 5. Πάντα κατὰ δύναμιν ἐνεργεῖν, 17, 14, 8. 'Ενεργεῖν τὴν συμμαχίαν, Operam dare ut conflat, 27, 1, 12. Absolute, Agere, Operari, τῶν αἰτίαν ἐνεργούντων κατὰ τὸ συνεχές, 4, 40, 4. Et pass. 1, 13, 5; 9, 12, 3 et 7; 13, 9. Pro ἐνῆγον τὰ τοῦ πολέμου 7, 5, 8 leg. ἐνήργουν».

B

Cum accus., ut sit Tracto, Moveo, Procop. Pers. 1, 7, p. 20, C: Ἀκίνητοι αἱ χεῖρες γεγονυῖαι τὰ τοῖχ ἐνεργεῖν οὐδαμῇ εἶχον· 2, 26, p. 154, A: Τάς τε σφενδόνας ἐπ' αὐτοὺς καὶ τὰ τόξα ἐνήργουν.] Ap. Aristot. autem ἐνεργεῖν Bud. e quorundam interpp. sententia vertit Actu esse: ut, Πᾶν γὰρ οὕτω δυνατὸν, οὐκ ἀεὶ ἐνεργεῖ. Ex cod. tamen Aristot. affertur ἐνεργούμενα, De mundo [c. 6] in vulgari signif. Invenitur autem in T. N. ἐνεργεῖσθαι signif. etiam act. [immo semper pass.]: et in Jacobi Ep. [5, 16], ἐνεργουμένη δέησις, exp. Efficax. [Gal. 5, 6: Πίστις δι' ἀγάπης ἐνεργουμένη. Cor. 2, 1, 6, etc. Maximus Conf. vol. 2, p. 10, A: Ἐφ' ἡμῖν δὲ καὶ ὁ τῶν ἀρετῶν λόγος, τῶν κατὰ φύσιν δυνάμεων ὑπάρχων ἐνεργούμενος νόμος.] Bud. vero ἐνεργεῖσθαι, a Paulo Ad Rom. [7, 5: Ὅτε γὰρ ἦμεν ἐν τῇ σαρκὶ, τὰ παθήματα τῶν ἁμαρτιῶν... ἐνηργεῖτο ἐν τοῖς μέλεσιν ἡμῶν, cui l. conf. Cor. 2, 4, 12] positum etiam videri dicit pro Actu esse, ut Aristot. utitur τῷ ἐνεργεῖν, ei contr. esse καταργεῖσθαι. ‖ 'Ενεργεῖν, Afficere, Permovere, Bud. e Chrysost. 77. Et ex Eod. 2 Ad Cor. 29, affert pro

C

Miracula facere. Item ἐνεργεῖσθαι pro A dæmonibus vexari, e Dionys. Areop. citat [p. 95-97, ubi p. 96, A: Οἷδεν ἐνεργουμένους ἀναγκαιοτάτην ἐνέργειαν], sicut et ἐνεργοῦντες Dæmones, ex Eod. Rursus, ἐνεργούμενοι, inquit, Dæmonio correpti, ἀπὸ τῶν ἐνεργειῶν dicti sunt, i. e. operationibus dæmonum, quæ in ipsis conspicuæ sunt. Et ex Aretha In Apoc. 6: Ἀλλὰ καὶ προφῆτις εἶναι ὑποκρίνεται, πονηρῷ πνεύματι ἐνεργουμένη, i. e. κατεχομένη, inquit. [Multa de hac signif. Suicer. p. 1115 sq.] Sed et simpl. pro Cieor s. Moveor, ex Eod. affert in c. 5: Τῇ φυσικῇ ζωῇ ἐνεργούμενα. [Dionys. Areop. Paraphr. p. 161, A: Διὰ τῶν ἐνεργουμένων συμβόλων.] Jam vero et in bonam partem pro Agi spiritu, et Afflatum esse, ex Eod. affert in c. 3; item e Gregor. Ceterum has signiff., ac præsertim illam, qua pro Miracula facere ponitur a Chrysost., e Matth. [14, 2] et Marco [6, 14] manasse puto, scribentibus de Joanne, Αἱ δυνάμεις ἐνεργοῦσιν ἐν αὐτῷ. [Cor. 1, 12, 6: Ὁ ἐνεργῶν τὰ πάντα ἐν πᾶσι. Eph. 1, 20: Τὴν ἐνέργειαν, ἣν ἐνήργησεν ἐν τῷ Χριστῷ. Dativo simplici jungit Paul. Ad Gal. 2, 8: Ὁ ἐνεργήσας Πέτρῳ εἰς ἀποστολὴν... ἐνήργησε καὶ ἐμοὶ εἰς τὰ ἔθνη. Maximus Conf. vol. 2, p. 472, C: Θεοῦ ἐνεργήσαντος ἀνθρώπῳ. Cum accus. pers. Justin. M. p. 126, A: Ἡ οὐκ ἠδύνατο... ἐνεργεῖν τοὺς γεννωμένους, de circumcisione. De rebus, Diosc. 1, præfat. p. 3, C: Παρὰ γὰρ ὀλίγα τούτους (τοὺς καιρούς) ἡ ἐνεργεῖ ἢ ἐξίτηλα γίνεται τὰ φάρμακα· 1, 60, 129, ἧττον et βέλτιον ἐνεργεῖν. Ib. 141: Πρὸς ὀδόντων πόνους ἐνεργεῖ· 144: Καὶ ἡ ῥηγὸς... ἐοικότα ἐνεργεῖ. Niceph. Call. Synax. ap. Lambec. Bibl. Cæs. 8, p. 123, A: Ὅσα τὸ ὕδωρ τοῦτο ἐνήργησε καὶ εἰς ἑξῆς ἀεὶ ἐνεργεῖ. Athen. De mach. p. 5, 7: Ὁ κριὸς δι' ἀντισπάστων ἐνήργει τὴν χρείαν. Conf. p. 8, 4. L. D. Efficio, Aristid. Quint. 2, p. 82: Ὁ γὰρ ἐκ τῶν κατὰ φύσιν ὀνομάτων οὐκ ἂν ἐποίησε (Hom.), τοῦτο διὰ τῶν μεταφορικῶν σχηματισμένων ἐνήργησε. Patro, de re venerea, Alciphr. 1, 39, p. 241, 31: Ἥρμα δ' οἷον ἐνεργοῦσά τι ἐρωτικὸν ὑπεστέναξεν· 3, 55, p. 162, 50: Δωρίδα... οἷος ἦν ἐν ὀφθαλμοῖς ἁπάντων ἐρώντων ἐνεργεῖν. Unde

D

Eust. Il. p. 762, 4, Od. p. 1570, 6. Theocr. 4, 60: Ποτὶ τὰν μάνδραν κατελάμβανεν, ἀνίκ' ἐνάργει. In Lex. Septemv. citatur «ex Aristot. Mor. magn. 2, ἐνεργεῖ τῇ ἐπιστήμῃ, Scientiam exercet. Ex ejusd. Il. A. 2, ἐνεργεῖ τῷ πνεύματι, Spirare potest. Ex Galeno, ἐνεργεῖν ἐπὶ τὸν κόλπον, Ad curandum sinum facere». Pass. Suidas v. Πολυσπαθής: Ὁ πλειστάκις ὑπὸ σπάθης ἐνεργηθείς, de vestimento, Textum, Subactum.]

'Ενέργημα, τὸ, Effectus, Quod e vi quapiam et efficacia prodit, Vexatio dæmonum; in bonam partem, Afflatio spiritus, Bud. sequendo signif., quæ τῷ ἐνεργεῖσθαι data modo fuit. [Ex Aretha In Apoc. c. 3. Polyb. 2, 42, 7: Σαφέστερον δ' ὑπὲρ τούτων ἔσται διειλαμβάνειν ἐξ αὐτῶν τῶν περὶ τὰς πράξεις ἐνεργημάτων· 4, 8, 7: Τὸν αὐτὸν ἄνδρα μὴ μόνον ἐν τοῖς διαφέρουσι τῶν ἐνεργημάτων πρὸς ἃ μὲν εὐφυῶς ἔχειν, πρὸς ἃ δὲ ἐναντίως... Id. ap. Suid. v. Λείπεσθαι: Τῶν κατὰ πόλεμον ἐνεργημάτων· 30, 4, 13: Τὰ ἐνεργήματα καὶ συνεργήματα. Menand. Encom. p. 97: Παρὰ πάσας δὲ ταύτας τὰς ἐπιτηδεύσεις καὶ τὰ ἐνεργήματα. Diodor. 4, 51: Τῶν δὲ ἐνεργημάτων (Medeæ) ὑπὲρ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν φανέντων. Qui l. alludit ad signif. a Christianis voc. tributam, de qua v. etiam Wessel. Ibid. confunditur c. εὐεργέτημα.]

'Ενεργὴς, ὁ, ἡ, pro Efficax [Gl.], aliquoties in N. T. [Philem. 6: Ὅπως ἡ κοινωνία τῆς πίστεως ἐνεργὴς γένηται ἐν ἐπιγνώσει παντὸς ἀγαθοῦ. Hebr. 4, 12: Ὁ λόγος γὰρ τοῦ θεοῦ ἐνεργής· et figurate Cor. 1, 16, 9: Θύρα γάρ μοι ἀνέῳγε μεγάλη καὶ ἐνεργής. Frequentior autem antiquioribus forma 'Ενεργός. Ἐνεργὴς est ap. Diosc. 5, 103. Diodori 17, 44: Τὰς μηχανὰς ἐνεργεῖς ποιοῦντες (et in Exc. Photii p. 533, 51: Προσβολὰς ἐνεργεῖς καὶ συνεχεῖς ἐποιοῦντο), in ἐνεργεῖς consentiunt libri. De Polyb. Schweigh. in Lex.: «Inter ἐνεργὴς et ἐνεργὸς sæpe variant libri, sed plerique et vetustiores ἐνεργὸς constanter præferre solent: ... consentiunt in ἐνεργῆ ποιούμενοι τὴν ἔροδον 11, 23, 2, et 16, 14, 5 in Τὴν περὶ Λάδην ναυμαχίαν... ἐνεργεστέραν καὶ παραβολωτέραν ἀποφαίνουσι». Frequentavit vero præ altero inferior ætas. Maxim. Conf. vol. 2, p. 10, B: Ὁρεξις ἐνεργὴς ἔσται. Tzetz. Exeg. Il. p. 102, 14: Τῶν ἄλλων ζώων ἐνεργεστέραν τὴν ὄσφρησιν κέκτηνται. Et alii. Sed compar. quidem et superl. haud raro ab antiquioribus usurpantur, velut Diodoro 1, 88: Ζώων... πρὸς τὰς συνουσίας ἐνεργέστατον. Diosc. 1, 11: Ἐνεργέστερον δὲ ἐκείνη πάντα ποιεῖ· 18: Δύναμιν ἔχει ἐνεργεστάτην· 82: Ἐνεργέστερος ὢν (ὁ λίβανος) καὶ στυπτικώτερος, etc. L. D.] Item ἐνεργεστέρα χώρα e Plut. [Sol. c. 31] pro Cultior regio.

['Ενεργητέος, α, ον, Agendus, Efficiendus. Plut. Mor. p. 1034, C: Τὴν ἀνδρείαν φησὶ (Zeno) φρόνησιν εἶναι ἐν ἐνεργητέοις.]

'Ενεργητικὸς, ἡ, ὸν, Agendi vim habens, Efficacia præditus. [Efficax, Gl. Ἡ ἐνεργ. περὶ τὰς πράξεις αὐτοπάθεια, Quum quis ipse interest rebus quæ geruntur, et agit ipse, Polyb. 12, 28, 6. Schweigh. Plut. Mor. p. 908, F. Efficiens, pro ἐνεργαστικὸς, Geopon. 12, 35, 1: Τὸ σκίμβορον ὀρίζειν ἐστὶν ἐνεργητικόν.] Gramm. ἐνεργητικὰ vocant ῥήματα, quæ Lat. Activa [Gl.] verba. [Etym. M. p. 686, 13, Ammon. v. Παρακέκρουσται, Epim. Hom. Cram. Anecd. vol. 1, p. 140, 22, 23. Ib. 132, 19: Τοῦ δευτέρου ἀορίστου ἐνεργητικοῦ· 140, 27: Σχηματισμένου ἐνεργητικόν. Adv. 'Ενεργητικῶς, Active, ap. Phryn. Bekk. p. 7, 7, Tzetz. Exeg. Il. p. 68, 13, Eust. Il. p. 897, 44, etc.]

['Ενεργήτρια, ἡ, Efficax, Gl.]

'Ενεργὶς ['Ενεργεῖς cod., ut postulat ordo literarum], Hesych. ἡ εἰς γλεῦτος κάθεσις τῶν χειρῶν. [Id.: 'Ενεργίδα, Δημήτηρ.]

'Ενεργμὸς, ὁ, Hesychio κροῦσμα μουσικὸν, quod et ἔνερξις dicitur, teste Eod. Etym. quoque [M. p. 340, 2] ἐνεργμὸν et 'Ενερξὶν dictum fuisse tradit κροῦμα κιθαριστικόν: Euphronius vero τὸν ἐν μέσῃ τῇ κιθάρᾳ πασσαλίσκον δι' οὗ ἡ χορδὴ διήρτηται. Quæ refert et Lex. meum vet., sed habens διῆκται.

['Ενεργολαβέω, ap. Ps.-Lucian. Philop. c. 3: Καὶ γὰρ κνήμην γαστέρα τεθεικασι καὶ κεφαλὴν κύουσαν καὶ ἀνδρείαν φύσιν εἰς γυναικείαν ἐνεργολαβοῦσαν, Int. vertit, Maris naturam in feminam divina vi transeuntem.]

'Ενεργολαβέω, i. q. ἐργολαβέω ἔν τινι, Quæstum aliqua in re facio. V. 'Ενεπορκέω. [Orig. C. Cels. 2, p.

94. Szacer. Pollux 8, 30 : Τῶν δὲ ἐκ δικαστηρίου ὀνομάτων καὶ τὸ...ἐργολαβεῖν, ἐνεργολαβεῖν. Excidisse videri potest 7, 182. De sententia v. in Ἐργολάβος. Cum accus. Cinnamus p. 156, C : Οὐκ ἔληγε τὰ τοιαῦτα ἐνεργολαβῶν, His rebus operam dare. L. Dind.]

Ἐνεργός, ὁ, ἡ, Qui in opere est, quasi ἐν ἔργῳ ὤν, Qui aliquid agit, ut contra ἀργός, s. ἀργός, Qui velut ab opere remotus est. [Plato Leg. 2, p. 674, B : Μηδὲ δικαστὰς ἐναργοὺς ὄντας οἴνου γεύεσθαι τὸ παράπαν, Muneribus suis fungentes. Aliter Herodot. 8, 26 : Ἄνδρες ὀλίγοι τινές, βίου τε διόμενοι καὶ ἐνεργοὶ βουλόμενοι εἶναι. De mercatoribus Demosth. p. 925, 8 : Ἐδείοντό με δανεῖσαι χρήματ' εἰς τὸν Πόντον Ἀρτέμωνι καὶ Ἀπολλοδώρῳ, ὅπως ἐνεργοὶ ὦσιν. De militibus Xenoph. Cyrop. 2, 2, 23; 6, 2, 36. Et sim. 8, 1, 35, Ages. 1, 24, etc.] Lucian. [Hermot. c. 1] : Ὡς μηδὲ ὀδῷ βαδίζων σχολὴν ἄγοις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἶης. Sed est etiam Actuosus, Strenuus, Acer, ut, Ἀννίβας ἐνεργὸς περὶ τὴν πολιορκίαν, Polyb. 3, [17, 4]. Quo Plut. modo ἐνεργὸν et δραστήριον pro eod. potuit de Demetrio [c. 2] loquens. Ex Ejusd. Pericle [c. 32] affertur ἐνεργότατος τεχνίτης pro Laboriosissimo artifice. [Ἐνεργοτάτη γυναικῶν, Rei familiaris studiosissima, Philostr. V. Soph. 2, p. 618, 3. Hemst. Xen. Hipp. 9, 7 : Δοκεῖ πολὺ σὺν τοῖς ἵπποις ἐνεργότατον εἶναι, Plurimum efficere posse, valere.] Dicitur vero et πορεία ἐνεργὸς a Polyb. [5, 8, 3]. Iter, quod acriter et magna virium contentione conficitur, Contentum iter. [Et alibi sæpe cum eodem similibusve nominibus, ut ἔφοδος, πολιορκία, προσβολή, ἀπόβασις, παρουσία. Ap. eund. 1, 48, 5 : Ἐνεργὸς καὶ πρακτικὴ νομὴ τοῦ πυρός. Superl. ἀκροβολισμοὺς ὡς ἐνεργοτάτους 3, 106, 4. De medicina efficaci Aret. Ac. m. cur. 1, 10, p. 103 : Χρὴ δὲ ἐνεργὸν ποιέεσθαι ἐς πολλὸν τὴν θερμασίην... διαρκέειν· 2, 3, p. 102.] Sed et res quæpiam dicitur ἐνεργὸς a Theophr., Efficax. Quod autem dicit Thucyd. [3, 17] naves ἐνεργοὺς κάλλει, si mendosum non est, crediderim apte reddi posse Operosæ cujusdam elegantiæ. [Diodor. 5, 39 : Ἐνεργοὺς πελίκεις καὶ βαρεῖς. Polyb. 1, 40, 12 : Συναχοντιζόμενοι ἐνεργοῖς καὶ πυκνοῖς τοῖς ὑσσοῖς.] Denique ut ἐνεργὸς pro Eo qui in opere est, opp. ἀεργῷ s. ἀργῷ, sic etiam ἐνεργὸς γῆ opp. τῇ ἀργῇ : dicitur enim a Xen. [Cyr. 3, 2, 19; 5, 4, 25; 8, 6, 16, H. Gr. 4, 4, 1, etc.] ἐνεργὸς terra, Quæ colitur s. culta : ut ἀργὸς, Inculta. [Dio Chrysost. vol. 1, p. 232 et 233 cit. Hemst. Et sic alii multi. De metalli fodinis Xenoph. Vectig. 4, 2.] Sic et Plut. Cæs. [c. 58] : Πεδίον πολλαῖς ἐνεργὸν ἀνθρώπων μυριάσι, Quod multis millibus ad agriculturam sufficeret, Bud. Quem consule p. 271 et de ἐνεργὰ χρήματα, Pecunia fœnore occupata, quibus itidem opp. ἀργά. [Demosth. p. 815, 15 : Τά τ' ἐνεργὰ αὐτῶν (τῶν χρημάτων) καὶ ὅσα ἦν ἀργά· 816, 14; 1291, 28. Xen. Hier. 11, 4, ubi dicitur in universum de bonis, sive pecuniis sive fundis. Permutatum cum ἐνεργὴς v. in illo.]

Ἐνεργῶς pro Actuose, Strenue, Acriter. [Xenoph. Comm. 3, 4, 11 : Ἐν. μαχεῖται.] Polyb. : Ἐν. προσέκειτο τῇ πολιορκίᾳ [τῇ πόλει 1, 11, 6 et 10. Add. 2, 54, 7. Συνήθροιζον στόλον ἐν., 1, 39, 15. Τὰς πόλεις ἐν. ἐτείχιζον, 3, 40, 4. Πάντα ἐν. ἡτοίμαζον, ib. 75, 7. Ἐπιγενομένης ἐν. τῆς βοηθείας, 2, 9, 4, ubi si vera est script., erit ἐν. Celeriter, Cito, sicut 1, 40, 14; 4, 71, 4. Comparat. προσκειμένου τοῖς πολεμίοις ἐνεργότερον, 4, 59, 2. Schweigh. Diodor. 11, 67, ubi ἐναργέστερον (pro ἐνεργέστερον) libri deteriores. Positivo id. 17, 67 : Ἐν. τοῦ κινδύνου συνεστῶτος, ubi est var. ἐναργῶς.]

Ἐνερείδω, Impingo, Illido. [Hom. Od. 1, 383 : Μοχλὸν... ὀφθαλμῷ ἐνέρεισαν. Divise Apoll. Rh. 1, 1198 : Ἐν δὲ πλατὺν ὦμον ἔρεισεν. L. D. Ἐνήρεισε τὸν θυμὸν τοῖς παισὶ, OEnom. ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 230, D. Hemst. Plut. Mor. p. 586, C : Ὁ Χάρων τῷ Ἱπποσθένει πάνυ σκληρῶς τὴν ὄψιν ἐνερείσας. Hesych. : Ἐνερείσομεν, ἐμβλέψομεν. Lucian. Nigr. c. 7 : Καὶ μάλιστα ὅταν ἐνερείσω τὴν ψυχήν. Eustath. Opusc. p. 273, 35 : Καὶ τὸν παῖδα τῷ μαθήματι ἐνερείδοντες, τηρεῖν αὐτὸ εἴθιζον.] Et ἐνερείσατο γαίῃ, pro Terræ illisus est, Apoll. Arg. [1, 428], quod alibi ἐρείσατο. [Orph. Arg. 1088 : Ἠΐχεες ἀμπλέξαντες ἐνηρείσαντο μέτωπα. Pass. Plutarch. Mor. p. 327, B : Βέλει ἀπὸ τόξου τὸ στέρνον ἐνερεισθέντι· 344, C.] || Ex Diosc. 3, [23] affertur ἐνηρεικότα στομάχῳ, pro Quæ stomacho inhæserunt. [|| De medico luxata in locum reponente Hippocr. ap. Galen. vol. 18, part. 1, p. 460, 2 : Ἐς τὸ ἔξω μέρος ἐνερείσαντα τοὺς ὄγκτυλους, Digitis adurgendo; et ib. p. 326, 4 : Παρὰ τὸ ἄρθρον ὄπισθεν ἐνερείδειν. Hase.]

[Ἔνέρεισις, εως, ἡ, Impressio, ap. Hippocr. De off. med. p. 745, C : Μηδὲ νάρθηξιν ἐνέρεισιν εἶναι. Ubi βίαν καὶ θλῖψιν expl. Galen. Ap. schol. Thucyd. 1, 6 (s. Suidam v. Ἔνέρσει), cujus verba v. in Εἴσερσις, Hemsterh. reponebat ἐνερείσει, Insertione. V. Ἔρσις.]

Ἐνερεύγω, Eructo in, Irructo, ut Plaut. : unde aor. 2 ἐνήρυγον. Aristoph. Vesp. [913] : Τυροῦ κάκιστον ἀρτίως ἐνήρυγεν. Ubi schol. exp. ἠρεύξατο. Alii sic, In me eructavit modo turpissime caseum. [Nicand. Th. 185 : Γύποις ἐνερεύγεται ἰόν. Eust. Opusc. p. 264, 31 : Ἡῶς γὰρ ἂν ἰὸν ἐνερεύξηται φθόνου φιλάδελφος ἄνθρωπος. L. D. Ἐνερευξάμενος ἰόν, Clem. Al. Pæd. 3, p. 253, 30. Ἐνερευγόμενοι ταῖς χύλιξι legendum apud Philon. Jud. p. 896, B. Hemst. Ceterum præsens act. ponendum est Ἐνερυγγάνω.]

Ἐνερεύθης, ὁ, ἡ, Ruber. [Significare, ut alia hujusmodi cum ἐν compp., paullo minus quam simplex, Subrubrum, Subrubicundum, pluribus Galeni et aliorum exx. ostendit Casaub. ad Athen. 1, p. 26, A. Diosc. 1, 132 : Τὸν ἀφρὸν ἐνερευθῆ ἔχον, iterumque ib. Polyb. 32, 9, 8 : Τῷ χρώματι γενόμενος ἐνερευθής (Scipio). Cicero Ad Att. 12, 4 : «Angebar enim quod Tiro ἐνερευθέστερον te sibi esse visum dixerat». Lucian. Imag. c. 7 : Παρειῶν τὸ ἐνερευθές. L. D. Philo vol. 1, p. 380, 3 : Φιλεῖ τοὺς θεοφορήτους... καὶ τὸ σῶμα ἐνερευθὲς εἶναι καὶ πεπυρωμένον. Wakef.]

[Ἐνερεύθομαι, Rubeo. Nicander Ther. 511 : Ἄνθεϊ δ' ὑσγίνῳ ἐνερεύθεται· 871 : Σίδης δ' ὑσγινόεντας ἐπημύοντας ὀλόσχους αὐχενίους, ἵνα λεπτὰ περιξ ἐνερεύθεται ἄνθη.]

[Ἐνερευνάω legitur ap. African. Cest. p. 313, col. 2 ima : Ἐνερευνάτωσαν τοὺς... ἐπιτηδείους τόπους. Sed leg. ἀνερ., ut p. 312, col. 2 ima est ἀνερευνήσεις ἐγκρυμμάτων. L. Dindorf.]

[Ἐνερθα. V. Ἔνερθε.]

Ἔνερθε, Infra, Inferius. Hom. Il. [Ξ, 274 : Οἱ ἔν. θεοί·] Υ, 56 : Δεινὸν δ' ἐβρόντησε πάτηρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε Ὑψόθεν, αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε Γαῖαν· Ν, [75] : Μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθε. Hesiod. Theog. [720] : Τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς [Ἀΐδέω in eod. v. ap. Hom. Il. Θ, 16] ὅσον οὐρανὸς ἐσθ' ὑπὸ [ἀπὸ] γαίης. [Hom. Il. Λ, 234 : Κατὰ ζώνην, θώρηκος ἔνερθε. 252. Eademque constr. ceteri Epici Tragicique frequenter. Ap. eosdem sæpe dicitur de inferis. Utitur etiam Pind. Pyth. 9, 84 : Κρύψαν ἔνερθ' ὑπὸ γᾶν. Herodot. 2, 13; 4, 65; Aret. Diut. m. cur. 1, 3, p. 119.] Dicitur et Ἔνερθεν, sequente vocali : ut Od. I, [385] : Οἱ δέ τ' ἔνερθεν ὑποστείουσιν [ὑπεσσ.] ἰμάντι. [N, 163. Soph. Phil. 20 : Βαιὸν δ' ἔνερθεν ἐξ ἀριστερᾶς, etc.] Etym. per sync. pro ἐνέροθεν dici ait. [Conf. Apollon. Bekk. An. p. 603, 7 sqq. Hac signif., ut sit Ex inferis, ponit Æsch. Pers. 221 : Ἐσθλὰ σοὶ πέμπειν τέκνῳ τε γῆς ἔνερθεν εἰς φάος· 630 : Πέμψατ' ἔνερθε ψυχὴν ἐς φῶς. Eur. Alc. 985 : Οὐ γὰρ ἀνάξεις ποτ' ἔνερθεν τοὺς φθιμένους ἄνω· Herc. F. 608 : Χρόνῳ δ' ἀνελθὼν ἐξ ἀνηλίων μυχῶν Ἅιδου Κόρης τ' ἔνερθεν. Contraria, qua significat Motum ad inferos, Eur. Phœn. 505 : Ἔλθοιμι... γῆς ἔνερθε. Soph. fr. Phædr. ap. Stob. Ecl. ph. 1, 6, p. 174 : Ἔζης ἄρ', οὐδὲ γῆς ἔνερθ' ὤχου θανών; || Figurate id. Phil. 666 : Τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν μ' ἔνερθεν ὄντα. In prosa Atticorum non usitatum usurpavit tamen Lucian. Rhet. præc. c. 4, item improprie : Ῥήτορα, ὁ πολὺ ἔνερθε τῆς ποιητικῆς μεγαληγορίας ἐστὶν, ἐν βραχεῖ καταστῆναι. || Formam Dor. et Æol. Ἔνερθα memorat Apollon. Bekk. An. p. 563, 25; 604, 27. De forma Νέρθε s. Νέρθεν v. in ipsa.]

[Ἔνερμα, τὸ, Armilla, Redimiculum. Schol. Pind. Ol. 2, 135 : Ὅρμοισι) τοῖς ἐνέρμασιν, οἷς τὰς χεῖρας στεφανοῦνται καὶ τὰς κεφαλάς. Boiss.]

[Ἔνερξις, εως, ἡ. V. Ἐνεργμός.]

Ἔνεροι, οἱ, Mortui, Manes : s. Inferi : οἱ νεκροὶ, οἱ καταχθόνιοι : ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ ἔρᾳ (i. e. γῇ) κεῖσθαι. Hesiod. [Theog. 850] : Τρίσσ' Ἀΐδης δ' ἐνέροισι καταφθίμενοισιν ἀνάσσων. Itidemque ap. Etym. [p. 340, 10] : Ἀνὰξ ἐνέ-

ρων Ἀϊδωνεύ. [Ἀϊδωνεὺς ex Hom. Il. Υ, 61. Ib. Ο, 188: Ἀΐδης ἐνέροισιν ἀνάσσων. Æsch. Pers. 629: Βασιλεῦ τ' ἐνέρων. Eur. Alc. 30: Τιμὰς ἐνέρων ἀφοριζόμενος· Ion. 1441. De loco Hesych.: Ἐνέροις τοῖς ὑπὸ τὴν γῆν τόποις, ex v. Hom. Æsch. Prom. 573: Ἐξ ἐνέρων περῶν. Eur. Herc. F. 352: Τὸν γᾶς ἐνέρων τ' ἐς ὄργναν μολόντα. Plato Reip. 3, p. 387, B: Καὶ τὰ περὶ ταῦτα ὀνόματα πάντα τὰ δεινά τε καὶ φοβερὰ ἀποδλητέα, Κωκυτούς τε καὶ Στύγας καὶ ἐνέρους. Conf. Plut. Mor. p. 955, C; 1008, A. In inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 550, n. 1034, videtur esse: Θεοὶ ἐπιτύνδιοι ἐνέρων. Hesych. interpr. etiam ἀσθενεῖς, Infirmi. Id. Ἔνερον, κάτω, ut Ἐνέρτατον, κατώτατον. L. Dindorf.]

[Ἐνερόχρως, ωτος, ὁ, ἡ.] Ἐνερόχρωτες dicuntur οἱ νεκρόχρωτες, i. e. νεκρῶν χροιὰν ἔχοντες, Mortuorum colorem habentes, Luridi. [Alciphr. 1, 3, p. 23: Ἐνὸς τῶν ἐν τῇ Ποικίλῃ διατριδόντων ἀνυποδήτου καὶ ἐνερόχρωτος.]

Ἔνερσις, εως, ἡ, Innexio. [Nexus, Gl.] Thuc. [1, 6]: Χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει χρωδύλων [χρωδύλον] ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν, Aurearum fibularum serie cincinnos colligentes; Aurearum fibularum nexu conserto. Bud. [Ubi v. Duker. Agathias 1, 3, p. 141, B: Ἐνέρσει ἀπριπῶς ἀναπεπλεγμένοι (πλόκαμοι). Theophyl. Sim. Hist. p. 93, C: Ἡ τιάρα ἐνέρσει ἀνθράκων ἀπολάμπουσα τῇ λαμπρότητι. Add. Æneas Tact. c. 31, p. 98, 9, ubi de filis insertis dicitur.]

[Ἐνέρτατος. V. Ἐνέρτερος.]

Ἐνέρτερος, α, ον, Inferior: per sync. pro ἐνερότερος. Hom. Il. Ε, [898]: Καί κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος οὐρανιώνων, Jam pridem esses inferior Titanibus, i. e. Jam pridem ad imos usque Titanas in Tartara detrusus fores. Schol. quoque exp. κατώτερος, et Hesych.: quo teste ἐνέρτεροι dicuntur etiam οἱ Τιτᾶνες, διὰ τὸ κατατετάρταρῶσθαι. [Ἐνέρτατος sec. schol. legebat Zenodotus, cujus superl. aliud ex. v. in Ἔνεροι. ‖ Ἐνέρτεροι, i. q. ἔνεροι, Æsch. Cho. 286: Τὸ γὰρ σκοτεινὸν τῶν ἐνερτέρων βέλος. V. autem Νέρτερος.]

[Ἐνέρυθρος, ὁ, ἡ, i. q. ἐνερευθής. Aret. Diut. p. causs. 1, 6, p. 32: Μετεξετέροισι δὲ καὶ ἐνέρυθροι καὶ ὕφαιμοι ὀφθαλμοί.]

[Ἐνέρχομαι, Gl.: Ἐνέρχεται, Subit: nisi leg. Ἐπέρχ.]

[Ἐνεσία, ἡ.] Ἐνεσίῃσιν Hesych. exp. ἐννοίαις καὶ βουλαῖς, Consilio, Jussu, s. Immisso consilio: παρὰ τὸ ἐνιέναι. [Ex Hom. l. mox cit., ubi duplici ν, ut ap. Callim. Dian. 108, ubi v. Ernest., et sæpe ap. Apoll. Rh., ap. quem etiam genit. ἐννεσιάων est 3, 1364, aliosque. Alia forma Ἐνεσίαι ap. Hesych. cum interpr. ἐπισταλαί. L. D.] Ἔννεσίᾳ, pro ἐνεσίᾳ, duplicato ν metri causa, Consilium, Monitus, Instinctus: et quidem proprie immissus alicui ab aliquo, παρὰ τὸ ἐνιέναι: unde recte exp. ὑποθήκη, necnon βουλή. Hom. Il. Ε, [894]: Τῷ σ' οἷῳ κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίῃσι. Hesiod. Theog. [494]: Γαίης ἐννεσίῃσι πολυφραδέεσσι δολωθείς. [Sine genit., ut sit Indoles, Quintus 3, 475: Καί μεν νηπιέῃσιν ὑπ' ἐννεσίῃσι δαήνας στήθεα κτλ. De qua formula conf. Ernest. l. c.]

Ἔνεσις, εως, ἡ, Immissio. Paul. Ægin.: Διὰ τῆς τοῦ καθετῆρος ἐνέσεως. Ibid. κάθεσιν de ead. re dicit. [Hero Spirit. p. 209, 11: Ἄχρις ἂν ἡμῖν αὐτοῖς δόξῃ ἡ ἔν. γενέσθαι, Quoad necessaria videatur imm. Hase.]

[Ἐνεσπαρμένως. V. Ἐνσπείρω.]

[Ἐνεστηώων κόλπος, in quo sita fuerit Scheria, memoratur Steph. Byz. v. Ἀγχιάλη.]

[Ἐνεστιάομαι, Epulor in. Lucian. Amor. c. 12: Ἦν δὲ ὑπὸ ταῖς ἄγαν παλιγκαίοις ὕλαις ὑλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνεστιᾶσθαι θέλουσιν.]

Ἔνέστιος, ὁ, ἡ, Qui intra lares est, Domesticus.

Ἐνετάω, unde Ἐνέτησαν quod vide sub v. Ἐνετή.

Ἔνετή, ἡ, Fibula: περόνη, ἀπὸ τοῦ ἐνίεσθαι τοῖς ἱματίοις, καὶ ἐμβάλλεσθαι πρὸς τὸν πέπλον, Etym., afferens Hom. Il. Ξ, [181]: Χρυσείῃ δ' ἐνετῇσι κατὰ στῆθος περονᾶτο. Hesych. quoque ἐνέτῃσι, proparoxytonos enim ap. eum scriptum, exp. περόναις, πόρπαις, derivans et ipse ἀπὸ τοῦ ἐνίεσθαι. [Callim. ap. Etym. M. et Suida v. Ἄλλικα (fr. 149): Ἄλλικα χρυσείῃσιν ἐεργομένην ἐνέτῃσιν. Contra ap. utrumque v. Ἐνετή, tam in l. Hom. quam in Callimachi ἐνετῇσι.] Ap. Hesych. legitur Ἐνέτησεν, ἐπερόνησεν.

[Ἐνετή, Ἐνετήιος. V. Ἐνετίς.]

Ἐνετήρ, ῆρος, ὁ, esse dicitur Instrumentum medicinale quo ἔνεμα, i. e. Infusus, perficitur, quod et κλυστήρ, Lat. Clyster: nec vero τὸ ὄργανον tantum his vocc. significari dicitur, sed etiam τὸ ἔγκλυσμα καὶ ἔνεμα. Alex. Trall.: Λαβὼν αὐλίσκον ἰατρικὸν, ἐφάρμοσον αὐτὸν τῇ χαλκευτικῇ φύσᾳ· καὶ ὅταν τοῦτο ποιήσῃς, διάστειλον αὐτὴν ἕως οὗ θεάσῃ πᾶσαν πληρωθεῖσαν πνεύματος· καὶ τότε λοιπὸν ὡς ἐπὶ ἐνερτῆρος πέμπε τὸ πνεῦμα, συστείλας τὸν ἀσκόν. [‖ Injectorium, inter machinas obsidionales, ap. Philon. Belop. p. 91, 7 a fine: Τῷ ἐνετῆρι καὶ τοῖς πετροδόλοις ἄνωθεν τύπτοντας κελεύειν διακόπτειν τὰς ὀροφὰς αὐτῶν· 100, 18: Ἱρὸς δὲ τοὺς κριοὺς καὶ τὰ δρέπανα καὶ τοὺς κόρακας τοῖς ἐνετῆρσι καὶ ταῖς κεραίαις καὶ τοῖς περιδαλλομένοις τροχοῖς καὶ τοῖς λοιποῖς κριοῖς.]

[Ἐνετὶς, ίδος, ἡ.] Ἐνετίδας Hesych. dici scribit πώλους στεφανηφόρους, ἀπὸ τῆς περὶ τὸν [τὴν] Ἀδρίαν Ἐνετίδος· ibi enim præstantes esse. [Ibidem gentem ponit Herodot. 5, 9: Ἐνετῶν τῶν ἐν τῷ Ἀδρίῃ. Id. 1, 196: Ἐλλυριῶν Ἐνετούς. Ex Paphlagonia eo migrasse tradit Strabo 1, p. 61 coll. p. 48; 3, p. 150, et inpr. 12, p. 543, 552. Triballis annumeraverat Steph. Byz. sec. Eust. ad l. Hom. Alias vett. de iis opiniones v. in ll. scriptorum citt. More Rom. retracto accentu Οὐενέτους dicit Polyb. l. 2. Conf. Strab. 4, p. 195, qui Οὐενέτους vel Οὐενετοὺς Belgas distinguit ab Ἐνετοῖς in Italia, quos memorat 5, p. 210 sqq. Ἐνετὸς, Venetus, Gl.] Ap. Eund. mox, Ἐνέτων, τελείων, ἢ ἀπὸ γένους τῶν ἡμιόνων. Suidæ et Etym. Ἐνετοὶ sunt ἔθνος Παφλαγόνων, ut Stephano B. quoque. [Qui ita scribit: Ἐνετοὶ (sic)· Ὅμηρος, Ἐξ Ἐνετῶν... Ἄχουν δὲ περὶ Παφλαγονίαν. Λέγονται καὶ Ἐνετίδες ἵπποι. Ἦν δὲ καὶ κτητικὸν Ἐνετικός (unde Ἐνετικὴ de regione ap. Strab. 12, p. 543, et 5, p. 212, Ἐνετικὴ πωλεία).] Itidemque et Hesychii illud Ἐνετῶν esse ἐθνικὸν videtur, desumptum ex Il. Β, [852]: Ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων. Ubi Eust. quoque annotat τὰς θηλείας ἵππους τῶν Ἐνετῶν, s. τὰς Ἐνετίδας ἵππους, esse πρὸς ζευγηλασίαν ἀρίστας. [Eur. Hipp. 231: Πώλους Ἐνέτας ὁαμαλιζομένα· 1131: Συζυγίαν πώλων Ἐνετᾶν. Schol. ad l. pr.: Ταῦτα ἀναχρονίσται. Οὐδέπω γὰρ Ἕλληνες Ἐνέταις ἐχρῶντο ἵπποις. Οἱ γὰρ Ἐνέται Παφλαγονίαν πρότερον οἰκοῦντες ὕστερον ἐπὶ τὸν Ἀδρίαν ἐδίδησαν. Λέων δὲ πρῶτος Λακεδαιμόνιος π0' (l. πε' cum Eust. ad l. Hom.) Ὀλυμπιάδι ἐνίκησεν Ἐνέταις ἵπποις, ὡς Πολέμων (in Helladico, opinor, vel in scriptis περὶ τῶν ἐν Λακεδαίμονι ἀναθημάτων vel τῶν ἐν Δελφοῖς θησαυρῶν) ἱστορεῖ, καὶ ἐπέγραψε τῇ εἰκόνι, Λέων Λακεδαιμόνιος ἵπποισι νικῶν Ἐνέτας Ἀντιλεῖδα πατήρ.] Ab eadem gente Pelops etiam Ἐνετήϊος denominatur, Etym. [M. p. 340, 19, ex Apoll. Rh. 2, 358, quod fugit editores poetæ, ut alia hujus generis. Ap. Hom. sec. Strabon. 12', p. 543, 553 et Eust., Zenodotus scribebat Ἐνετῆς, quam urbem Ἐνετὴ eandem et Amisum putabat, unde Ἐνετὸς ab urbe Ἐνέτη ducit schol. Apoll. l. c., quem contra Enetos ab urbe dictos negat schol. Eur. Hipp. 1131. Ἐνετὸς urbs, unde Myrmex philos., memoratur ab Steph. B. et Eust. per errorem, de quo v. intt. Stephani.]

[Ἐνετὸς, ἡ, ὸν, Subornatus, Immissus. Xenoph. Anab. 7, 6, 41: Πολυκράτης εἶπεν ἐνετὸς ὑπὸ (ita correxi librorum script. ὑπὲρ) Ξενοφῶντος. Appian. Mithr. c. 59: Ἐκδοησάντων τῶν ἐνετῶν· Civ. 1, 22: Κατηγόρους ἐνετοὺς ἐπὶ τοῖς πλουσίοις ἐπήγοντο. Hesych.: Ἔν., ἐγκαθετούς (ἐγκάθετος Albert.). ‖ Diverso accentu et signif. Intromissi, Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 649, C: Ἐντρύφα δέ μοι καὶ τοῖς Ἰωνικοῖς λειμῶσι, καὶ διὰ τούτων Ζεφύρους δέχου ἐνέτω τῇ εἰσπνοῇ, Emissis suscipe adflatibus, Int. L. Dind.]

Ἔνευ, Suidæ ἐπιφώνημα, Acclamatio quædam. [Simile Ἐνευάλιος pro Ἐνυάλιος, de quo v. in Ἐνυάλιος. L. Dind.]

Ἐνευδαιμονέω, Feliciter vivo in, Felicem vitam dego in. Thuc. 2, [44]: Ἐν [immo Καὶ] οἷς ἐνευδαιμονῆσαί τε ὁμοίως ὁ βίος καὶ ἐντελευτῆσαι ξυνεμετρήθη. Schol. ἐν εὐδαιμονίᾳ ζῆσαι. [Demosth. p. 1411, 12, libri meliores præferunt simplex. Diodor. Exc. p. 601, 3: Ταῖς βασιλείαις ἐνευδαιμόνησαν. Liban. vol. 1, p. 439, 1: Ἐνευδαιμονήσει τῷ καιρῷ.]

Ἐνευδιόων, ex Apoll. Arg. 2, [935: Εὐκλήσιν ἐνευδιόωντι πτερύγεσσι] pro Tranquillus, Quietus [ἐν εὐδίᾳ

πετόμενος, ab Ἐνευδιόω, forma epica pro Ἐνευδιάω.] A

[Ἐνευδοχέω, Acquiesco in. Cyrill. Cat. in Psalm. t. 1, p. 681, 43 : Θελήματι δεσποτικοῖς ἐνευδοχῶν. Hase.]

Ἐνευδοκιμέω, Inclaresco, Celebris et clarus sum in, ob, εὐδοκιμέω ἐν. Gregor., ταῖς τοιαύταις ὑποθέσεσι. Dem. [p. 294, 13] : Ὅτῳ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀτυχήματα ἐνευδοκιμεῖν ἀπέκειτο, i. e. τὸ ἐν τοῖς τῶν Ἑλλήνων ἀτυχήμασιν εὐδοκιμεῖν, Cujus ita constituta ratio erat, ut in rerum adversarum eventu, quæ Græcis impendebant, spem ipse repositam haberet sui nominis illustrandi. Bud. [Conf. Plut. Mor. p. 71, A : Ἀλλοτρίοις ἐνευδοκιμεῖν σφάλμασιν· 547, A. Diodor. Exc. p. 528, 25 : Πολλοῖς πολέμοις ἐνευδοκιμήσαντες. Lucian. De domo c. 1; Themist. Or. 22, p. 275, D; Ælian. V. H. 8, 12; Anecd. Crameri vol. 2, p. 2, 17.]

Ἐνεύδω, Indormio. [Hom. Od. Γ, 350 : Ὣ οὔτε γλαῖνα καὶ βήγεα πόλλ' ἐνὶ οἴκῳ, οὔτ' αὐτῷ μαλακῶς οὔτε ξείνοισιν ἐνεύδειν· Υ, 95 : Κώεα, τοῖσιν ἐνεῦδεν.]

[Ἐνευημερέω, unde] Ἐνευημέρηκε τοῖς ὕδασι, Excelluit in reddenda tuberum causa, Plut. Symp. 4 [p. 665, D. Id. p. 289, D : Τὸν πρωτεύοντα δόξῃ (τεχνίτην) B καὶ χρόνῳ πλείστον ἐνευημεροῦντα τοῖς θεάτροις.]

[Ἐνευθηνέομαι.] Ἐνευθηνεῖσθαι φυτοῖς, ex schol. Aristoph. [Pl. 586 et Eust. Il. p. 362, 1], pro Abundare et Copiosum esse plantis. [Const. Man. Chron. p. 26, B : Φήμης κρατούσης παρ' αὐτοῖς ὡς θησαυρὸς χρυσίου ἐνευθηνεῖτο. Boiss. Phot. cod. 46, p. 11, 15 : Καταλλήλως τοῖς νοήμασιν ἐνευθηνούμενος. Eust. Opusc. p. 285, 32 : Ἔφατο μήτε τὸν οὐρανὸν ἄστροις ἐνευθηνεῖσθαι τοσούτοις, ὅπόσοις αὐτῷ στρατὸς ἐφέπεται.]

[Ἐνευκαιρέω, Immoror. Philo vol. 1, p. 387, 3 : Εἰ μέντοι βουληθείη τις ὑπὸ μηδεμιᾶς ἄλλης χαυοτέρας θέας ἀγόμενος, ἐνευκαιρήσας τῷ προτεθέντι κεφαλαίῳ, τὰς ἑκάστων ἀγωγὰς ...ἐπίνει· Vacans vertit Int. Eust. Od. p. 1796, 45. Hemst. Id. Eust. Opusc. p. 143, 47 : Οὐ γάρ μοι σχολὴ ὡς ἐνευκαιρῆσαι... ἀκοῇ πλεῖον· 258, 77 : Ἐνευκαιροῦσι λογοπραγίαις προσωπικαῖς. Constant. Basil. Mac. p. 70; Arethas In Apocal. p. 672.]

Ἐνευλογέω, Benedico in. [Act. Ap. 3, 25 : Τῷ σπέρματί σου ἐνευλογηθήσονται πᾶσαι αἱ πατριαὶ τῆς γῆς, ex Genes. 12, 3, ubi cod. Alex. εὐλογ.] C

[Ἐνευνάζομαι, Indormio. Nicand. fr. 33 ed. Schneid. ex schol. ad Ther. 214 : Ἐνευνάσσαντο δόμοισι.]

[Ἐνεύναιος, ὁ, ἡ, unde] Ἐνέυναιον δέρμα, Hom. Od. Ξ, [51], Pellis quæ cubili substernitur : Π, [35] : Χήτει ἐνευναίων, pro Incubantium, Eust. [Τῶν ἐγκοιμησομένων interpr. etiam Apoll. in Lex. et sim. schol. et al. Sed meliorem Eust. ipse addit interpr. ἐγκοιμήτρων vel ἐγκοιτίων. Id. addit quosdam scripsisse χήτει ἐνευναίῳ. Herodian. p. 470 Lob. (475 Piers.) : Ἐνεύναιον ἱμάτιον καὶ ἐπιβόλαιον τὸ ἐν τῇ εὐνῇ. Ἐνευναῖα male scriptum ap. Polluc. 6, 10, ἐνεύνατα recte 10, 52. Id. ἐνεύναιον περιβόλαιον memorat 7, 46, ἐν. ἱμάτιον 10, 123. (Add. h. l. supra v. Ἐγκοιμήτωρ, ubi de cod. l. Poll. agitur, bis scriptum esse ἐνευνητὴρ pro εὐνητήρ.) Id. ib. 52 : Τὰ μὲν τῶν ὀχημάτων σκευοφόρα ἂν εἴη, τὰ δὲ ... εἰς τὸ ἐγκατακλίνατ ἐνέυναια. Ubi sunt varr. ἐν εὐναίᾳ et ἐν εὐνείᾳ. De lecto dictum annotat etiam Eust. ad l. secundum.]

[Ἐνεύναχτοι. V. Ἐπεύναχτοι.]

Ἔνευνος, ὁ, ἡ, Qui est in lecto; In lecto positus, D VV. LL. [Hesych. : Ἔνευνοι, ἐπιτήδειοι τόποι εἰς (τὸ εὖδειν addunt intt.). Κύπριοι.]

[Ἐνευπαθέω, Luxurior in. Const. Manass. Chron. p. 13, B : Θερμοῖς λουτροῖς ἐνευπαθῶν· 20, D, τοῖς ἀγαθοῖς· 103, B, χρήμασιν ἀρθόνοις. Boiss. Nicet. Ann. 2, 6; 5, 6; Liban. vol. 1, p. 158 (?); Demetr. Cydon. De contemn. morte c. 15, 1, p. 97.]

[Ἐνευρίσκω. Gl. : Ἐνεῦρον, Invenerunt. Aristoph. Ach. 1037 : Ἀνὴρ ἀνεύρηκέν τι ταῖς σπονδαῖσιν ἡδὺ κοὐκ ἔοικεν οὐδενὶ μεταδώσειν, Dobræus conjiciebat ἐνεύρηκεν. L. D. Joseph. Bell. Jud. 5, 13, § 5 : Ὀλίγοις ὁ ἐνευρίσκετο, In paucis reperiebatur. Basil. t. 2, p. 579, B : Εἰ δεῖ ξένους ἐνευρίσκεσθαι τοῖς ἐργαστηρίοις. Activ. Greg. Nyss. t. 2, p. 248, C : Τῷ υἱῷ τὴν αἰωνίαν οὐκ ἐνευρίσκει ζωήν. Id. pass. t. 1, p. 306, D : Ἐνευρίσκονται· t. 2, p. 658, A : Τοῖς ἐνευρεθεῖσι τῷ χώματι· p. 516, D : Ἐνευρεθείη. Hase.]

[Ἐνευσεβέω, Greg. Naz. p. 19, ταῖς ἐντολαῖς, Erga Dei præcepta me pium præbeo. Kall.]

Ἐνευστομέω, Concinna suavique melodia cantillo seu perstrepo in. Philostr. [jun. Imagg. p. 870], de avibus : Οἷς ἐνευστομεῖν τοῖς ἄλσεσιν ἦθος.

Ἐνευσχημονέω, Decenter me gero in. [Hierocles p. 46 : Πρέπει γὰρ μήτε τὴν δι' αὐτουργίας θεραπείαν ἐπειγομένην παραιτεῖσθαι, ἐνευσχημονεῖν δὲ μᾶλλον αὐτῇ ὅσῳ ἂν μᾶλλον ἐπίπονος γίνηται.]

Ἐνευσχολέω, Otium pono in, Bud. Luciano p. 216 [Amor. c. 35] : Ἐνευσχολήσας τοῖς λογισμοῖς, Otiose commentatus.

[Ἐνευτρεπής, ὁ, ἡ, legitur Chron. Pasch. p. 733, 11 : Ὅτι τὰ ἄλογα τῶν πρεσβευτῶν ἐνευτρεπῆ ποιεῖ, nisi leg. εὐτρεπῆ. L. Dindorf.]

Ἐνευτῡχέω, Prospera utor fortuna in, Felix et fortunatus sum in, Feliciter ago in. Aristid. [vol. 1, p. 111] : Τῆς παρασχούσης ποθ' αὐτὴν ἐνευτυχῆσαι τοῖς Ἕλλησι, Quæ aliquando se Græcis dedit utendam, ita ut in ea feliciter agerent et viverent.

[Ἐνευφραίνομαι, Gaudeo, Lætor. lxx Prov. 8, 31. Basil. M. vol. 2, p. 429, C : Ἐὰν... ἐνευφρανθῇ τῇ χάριτι τοῦ εἰπόντος, Ἐμνήσθην τοῦ θεοῦ καὶ εὐφράνθην. « Euseb. H. E. p. 428, 432. » Kall. Id. Euseb. V. Const. 1, 41, 47; 2, 34, in lege.]

Ἐνεύχομαι, Precor in s. inter. [Ἐνεύχεται, Exorat, Gl.] Synes. [Ep. 67, p. 209, B] : Ἐμοῦ δέ τι μεταξὺ λέγειν ἐπιχειροῦντος, ἀναδείκνυται γραμμάτιον ἐκ μέσου τοῦ πλήθους, καὶ ἐνεύχεταί τις εἰς κοινὸν αὐτὸ πᾶσιν ἀναγνωσθῆναι. [Adjuro alterum ut faciat quod petierim. Hesych. : Ἐνεύχεσθαι, τὸ δεόμενόν τινος τυχεῖν ἐξορᾶσαι (ἐξορκίσαι Kust.) τὸν ἀξιούμενον. Sic fere inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 361, 14 : Κατὰ τὰν γεγενημέναν μοι ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς Φοίνικος ἐντολὰν τοῦ ... καὶ ἐνεξαμένου ὥστε κατασκευάσαι με τὸ Μουσεῖον κτλ. Ib. vol. 1, p. 867, n. 1786 : Ἀντικράτης Εὐκλείᾳ τῇ ἑαυτοῦ γυναικὶ μνείας χάριν. Ἥρως χρηστὲ χαῖρε. Ἐνίχομαι μηδένα ἕτερον τεθῆναι χωρὶς ἐμοῦ κτλ., leg. videtur ἐνεύχομαι. L. Dindorf.]

Ἐνευωχεῖσθαι, Convivari in. Synes. Ep. 44 [p. 183, C] : Τὸ δὲ ἐνευωχηθῆναι τοῖς δι' ἃ τις ἠδίκησεν, εἴτε χρήμασιν εἴτε σώμασι, βαρυθυμότερον τῶν ἠδικημένων καθίστησι, Conviviis autem indulgere, iisque pecuniis ea comparare quas quis per injuriam abstulit, Bud. i. e. post rapinam conviviis indulgere, fructumque illatæ injuriæ percipere.

[Ἐνευωχητήριον, τὸ, Locus ubi convivia habentur. V. Ἐνδητήριον.]

[Ἐνεφάλλομαι, Insilio. Quint. Sm. 10, 467 : Αἶψα πυρὶ ἐνέπαλτο. Conf. Ἐγκατεφάλλομαι, del. autem Ἐγκαθεφάλλομαι.]

[Ἐνεφίσταμαι, Intersum. Vita S. Nicetæ Gothi Actt. SS. Sept. t. 5, p. 40, 27 : Τῇ ἐν Νικαίᾳ συνόδῳ ἐνεπιστῆναι. Hase.]

Ἐνεχῡράζω, άσω [forma Alex. ἐνεχυρᾷς pro ἐνεχυράσεις codex Alexandrinus Deuter. 24, 6, 17], Pigneror, Pignora capio, vel Pignori capio, i. e. in pignus : ut ap. [Demosth. p. 518, 1, in lege : Μήτε ἐνεχυράσαι μήτε λαμβάνειν ἕτερον ἑτέρου· 1163, 16 : Ἐνεχυράσων ἦλθον· Dionys. A. R. 6, 29 : Τὰς τούτων οἰκίας ἐνεχυράζειν·] Auctorem Axiochi [p. 367, B] : Κἂν μή τις θᾶττον ὡς χρέος ἀποδιδῷ τὸ ζῆν, ὡς ὀβολοστάτης ἡ φύσις ἐπιστᾶσα ἐνεχυράζει [τοῦ μὲν ὄψιν, τοῦ δὲ ἀκοήν]. Utitur Aristoph. Nub. [35] voce media. [Ὅτι καὶ δίκας ὤφληκα γάτερον τόκου ἐνεχυράσασθαί φασιν· Eccl. 567 : Μὴ λοιδορεῖσθαι, μὴ 'νεχυραζόμενον φέρειν.] Frequens est act. apud lxx Interprr., e quibus affertur cum acc. pro Accipere s. Auferre loco pignoris. Item ἐνεχυράζειν τὸ ἐνέχυρον ex Iisd. [Deuter. 24, 12], pro Auferre pignus : item ἐνεχυρασμὸν ἐνεχυράζων pro Retinere pignus [Ezech. 18, 16]. Et cum acc. pers. [Job. 22, 6] : Ἐνεχύρασας τοὺς ἀδελφούς σου, pro Abstulisti pignus a fratribus. [Demosth. p. 762, 4 : Διέκονον, εἴ τις ἐχρῆτο, ταύτην ἐνεχυράζειν.] Hinc pass. Ἐνεχυράζομαι ap. Aristoph. [Nub. 241] : Τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι, Bona mea capiuntur pignori, vel in pignus. Hinc ἠνεχυρασμένος, Captus pignori, vel Oppigneratus. Sed invenitur et ἐγκεχυρασμένος ab Ἐγχυράζομαι. [Quod nihili.] Sed ἐνεχυράζω accipitur etiam pro Pignero, s. Oppignero [Gl.], i. e. Pignori oppono. Qua signif. poni et ἐνεχυράσασθαι med. tradit Bud. [Ab antiquioribus ambæ voces nonnisi de iis qui capiunt pignus dicantur. Alterius signif. ex. v. in Ἐνεχυριάζω.]

[Ἐνεχυρᾰσία, ἡ, Pigneratio, Gl. Plato Leg. 12, p. 949, D, et plur. ibid. Demosth. p. 1162, 12: Βουλόμενος ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ἀγῶνας τῶν ψευδομαρτυρῶν τὴν ἐνεχυρασίαν μου ποιήσασθαι. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 365, 32: Ἃ πρᾶξις ἔστω τῷ μὴ λαβόντι κατὰ τοῦ ἀρτυτῆρος κατ' ἐνεχυρασίαν· et p. 367, 5, pro quo ἀπὸ ἐνεχυρασίας ib. 23; 368, 13. Conf. Ἐνεχυραστός. L. D.]

Ἐνεχύρασμα, τό, Id quod ἐνεχυράζεται et oppigneratur, Pignus. Ezech. 33, [15]: Ἐνεχύρασμα ἀποδῷ. [Exod. 22, 26.]

Ἐνεχυρασμός, ὁ, Pigneratio, Oppigneratio, Pigneratio corporum, Bud. p. 26. [Plut. Coriol. c. 5: Τοὺς κεκτημένους μέτρια πάντων ἀρχεῖντο τῶν ὄντων ἐνεχυρασμοῖς καὶ πράσεσιν. Ezech. 18, 12.]

[Ἐνεχυραστής, ὁ, Pignerator. Hesych. in Ἀνάκρχον (quod v.). Hemst.]

[Ἐνεχυραστὸς, ὁ. Salmas. De modo usur. p. 551: « In vet. inscr. (ap. Bœckh. vol. 2, p. 365, 20) ἐνεχ. vocatur De quo licet pignora capere: Εἰ εἶχε μὴ ἐξῆσται λαβεῖν, ἀποτισάτω ὁρακμὰς ἑκατὸν πεντήκοντα, καὶ πραξάτω αὐτὸν ὁ ἀρτυτὴρ, ἐνεχυραστὸς ἔστω αὐτῷ κατὰ τοὺς νόμους. Id. paullo post πρακτὸς κατ' ἐνεχυρασίαν aut ἀπὸ ἐνεχυρασίας appellatur, A quo exigi multam licet pignoribus captis ».]

Ἐνεχυριάζω, i. q. ἐνεχυράζω, Pigneror, Oppignero. [Clarigo, Subdito, Pignero, Gl.] Æschin. [p. 66, 7]: Ὃν Δημοσθένης μισθὸν λαβὼν ἐνεχυρίαζεν [ἐνεκωμίαζεν libri meliores], ubi observa ἐνεχυρίαζεν sine incremento. Hinc ἠνεχυρίαστο, Pignori oppositum fuerat, Synes. [Polyb. 6, 37, 8: Κύριος δ' ἐστὶ καὶ ζημιῶν ὁ χιλίαρχος καὶ ἐνεχυριάζων καὶ μαστιγῶν. Med. Exod. 22, 26: Ἐὰν δὲ ἐνεχυριάσῃ τὸ ἱμάτιον τοῦ πλησίον. Pass. Authent. collat. 5, 6, 52a inscr.: Τετραπλάσιον ἀναδίδοσθαι τῷ ἐνεχυριασθέντι. Quibus exx. add. var. script. Deuter. 24, 6, Poll. 3, 84; 8, 148, et grammaticorum nonnulla, velut schol. Aristoph. Nub. 37, Hesych. v. Ῥυσιάζοντες. Longior quam quæ huc transferri possit est Salmasii (De modo usur. p. 553 sqq.) disputatio de formis per ια, qua probare studuit aliud esse ἐνεχυριάζειν, Pignori dare, aliud ἐνεχυράζειν, Pignus capere. Et ἐνεχυριάζειν quidem ab recentt. nonnullis usurpatum esse signif. Pignus dandi, non sinunt dubitare exx. ab eo citt. Theophili Inst. 4, 6: Εἶτε γὰρ ἐνεχυρίασάς μοι εἴτε ὑποθὴς τὰ σεαυτοῦ πράγματα, σὺ ὁ δεδώκως ὑπὲρ ὧν ἐδανείσω, Sive pignori dederis sive jure hypothecæ; Harmenop. 3, 5: Ὁ τὸ ἀλλότριον ἐνεχυράζων ἑαυτὸν ποιεῖ ἔνοχον· τὸ γὰρ ἐνεχυριάσθαι οὐ ποιεῖ ἔνοχον τὸν κεκτημένον ὁπλονότι. Sed ut ἐνεχυριάζειν pro ἐνεχυράζειν usurpatum fuisse docet l. cit. Polyb. (quanquam illi librarius hanc formam invito obtrusisse videtur), ita ἐνεχυράζειν signif. Dandi pignus est in Synopsi Basil. 25, 1: Εἰ δὲ τὸν χαλκὸν διαδεδωκὼς εἴη χρυσὸν ἐνεχύρασεν, ubi ἐνεχυρίασεν reponit Salm. p. 554, etsi ipse fatetur p. 555, 568 ἐνεχυρασμὸν et ἐνεχυριασμὸν confundi a recc. Rectius igitur, ut opinor, statuitur signiff. Pignus dandi et capiendi confusas esse a recc., quorum peculiaris est utraque signif. posita forma ἐνεχυριάζω cum nominibus ab ea formatis. Polybio restituendam esse formam ἐνεχυράζειν non posse dubitari puto. Hesychio ἐνέχυριασθεὶς pro ἐνεχυρισθεὶς, ut est in cod., intulit Musurus v. Κωαθεῖς. L. Dind.]

[Ἐνεχυριασία, ἡ, Clarigatio, Gl.]

[Ἐνεχυρίασις, εως, ἡ, Subditas, Subditus, Pigneratio, Gl.]

Ἐνεχυριασμὸς, i. q. ἐνεχυρασμὸς [Clarigatio, Subditatio, Pigneratio, Gl.], Bud. p. 26. [Ex Authent. collat. 5, 6, 52, ubi ponitur iterum iterumque, ἐνεχυρασμὸς cum Synopsi Basil. præferebat Salm. p. 554, de cujus opinione dixi in Ἐνεχυριάζω.]

[Ἐνεχυριαστὴς, ὁ, Pignerator, Gl.]

[Ἐνεχυριαῖα οὐδεὶς τῶν ἐοικότων εἶπεν· εἰ δὲ τῶν ἠμελημένων οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ· ἐνέχυρα δὲ, Phrynich. Epit. p. 364. Thomas p. 308.]

[Ἐνεχύριος, ὁ, Oppigneratus. Epist. Socr. 9: Οὐδείς με ἐξαιρήσεται τῆς Διονυσίου ὠμότητος, ὅστις μέ τοι ὧς τινα ἐνεχύριον οὐκ ἀγνῶτα, ἀλλὰ καὶ λόγων ἐπιμελητὴν τῶν Σωκρατικῶν κατέχει.]

Ἐνέχῡρον, τό, Pignus, quo sc. debitum aut pactum aliquod redditur ἐχυρὸν, i. e. tutum. [Fiducia, add. Gl.] Quo dicitur modo Gallice *Seureté*, a nomine *Seur*, quod est Tutus. Aristoph. Pl. [450]: Ποῖον γὰρ οὐ δώρακα, ποίαν ἀσπίδα Οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν; Non dat pignori, s. opponit: aut Pignerat, vel Oppignerat. Herodot. autem [2, 136] dixit: Ἐνέχυρον τῶν νίκων τοῦ πατρὸς ἀποδεικνύς. Et ἐνέχυρον γενόμενος, Lucian. [De luctu c. 21.] Item metaph. ap. [Demosth. p. 106, 28: Ἔχων ἐνέχυρον τῆς αὐτοῦ σωτηρίας τὸ πρὸς χάριν ὑμῖν λέγειν· Charit. 2, 9: Ἡ μὲν ... συνήγορον ἔχουσα τὸ κατὰ γαστρὸς εὑρηται παθοῦς ἐνέχυρον·] Chrysost.: Εἰ μὴ ἐνέχυρα τῆς ἀναστάσεως ἔλαβον· ubi quidam interpr. Arrhabonem. [Atticistarum observationem magis Atticum plur. quam sing. judicantium loco Aristoph. redarguit jam schol. Cui Demosth. aliorumque Att. exx. addiderunt intt. Mœridis p. 338, Thomæ 308. Inter utrumque numerum variant libri Diod. 1, 79. Notandæ sunt phrases κίσθῳ καθάπερ ἐνέχυρα ap. Plat. Leg. 7, p. 820, E, coll. Demosth. p. 1155, 23; ἐνέχυρα λαβεῖν ap. Xen. Anab. 7, 6, 23, et sæpe apud Demosth. et al.; ὅπλον ἐνέχυρον δέχεσθαι ap. Æn. Tact. c. 10, p. 30; ἐνέχυρα τιθέναι ap. Aristoph. Eccl. 755, Polyb. 5, 2, 10, Etym. M. v. Ὑγιής: et ἐνέχυρον s. ἐνέχυρα δοῦναι Plut. Mor. p. 399, E, 545, C. Tum Demosth. p. 1185, 12: Ἐπ' ἐνεχύρῳ ἔοικε. Ἐνέχυρα confus. c. ὅμηρα ap. Dionys. A. R. 6, 84.]

Ἐνέχω, Insto, Urgeo: ut Bud. interpr. Luc. 11, [53]: Ἤρξαντο οἱ νομικοὶ [γραμματεῖς] καὶ οἱ Φαρισαῖοι δεινῶς ἐνέχειν, Acriter instare et urgere. Hæc Bud. Usus est autem et Marc. 6, 19: Ἡ δὲ Ἡρωδιὰς ἐνεῖχεν αὐτῷ. Ubi redditur Imminebat: sicut et in præced. l. Imminere. At vet. Int. illic quidem vertit Insistere, hic autem Insidiabatur. Ego certe in h. l. ἐνεῖχεν αὐτῷ reddi etiam posse arbitror Infesta erat, Malevolo in eum animo erat; quum Hesych. ἐνέχειν inter alia velit esse ἐχαλέσθαι et μνησικακεῖν. Malevoli certe sumus alicui et infesti, antequam ei immineamus. Qui autem dicit Quærebat eum trucidare, comprehendit etiam Imminebat ei. Alioqui quod ad sensum, non magni refert, utro vertas modo. [Ἐνέχω τινὶ χόλον, Iratus sum alicui: Ἐνεῖχί σοι δεινὸν χόλον, Herodot. 6, 119; 8, 27, et 1, 118, ubi quidem ἐνείχει Mss. insolita forma, ac fortasse vitiosa. (Defendit Buttm. Gr. vol. 2, p. 31.) Schweigh.] Eust. [Il. p. 922, 46] ait ἐνέχειν esse τὸ κατά τινος ἔχειν: qua in signif. ab Hom. poni ἐπέχω, postea docebo. Eod. certe modo dicimus *En avoir à quelcun*. [Hesych.: Ἐντέχον, ἐχθέων, ὠργίζοντο. Inhæreo, Plut. Pomp. c. 71: Ὠθεῖ διὰ τῶν στομάτος τὸ ξίφος, ὥστε τὴν αἰχμὴν περάσασαν ἐνσχεῖν κατὰ τὸ ἰνίον. I. fere q. supra εἰσέχω, Penetro, ap. Xenoph. Cyneg. 10, 7: Τῆς δὲ ἄρκυος αὐτῆς μαχρὸν προέχοντα κόλπον ποιεῖν ἀντιρίδας ἐνθεῖναι ἑκατέρωθεν ὑριστάντα κλῶνας, ὅπως ἂν εἰς τὸν κόλπον διὰ τῶν βρόχων αἱ αὐγαὶ τοῦ φέγγους ὡς μάλιστα ἐνέχωσιν, Illuceant. || Active, Ἐνέσχεν, Remorata est, Gl.] || Ἐνέχομαι, Teneor, Teneor vinctus, Obstringor, ταῖς πέδαις, Pausan. Lac. p. 75, pro quo et πέδας ἔχειν alibi dicit. [Ἐνεχθεὶς ὥσπερ δεσμῷ Plut. Philop. c. 6.] Sic ἐνέχομαι τῇ πάγῃ, Herodot. [2, 121], Irretior, Illaqueor. [Hæreo, Gl. Inhæreo, Aristoph. Eccl. 357: Ἀχρὰς τις ἐγκλείσας ἔχει τὰ στῖφα. — Ἐνέχεται γοῦν μοι σφόδρα. Xenoph. Anab. 7, 4, 17: Ἐνεχομένων τῶν πελτῶν τοῖς σταυροῖς. Æneas Tact. c. 18, p. 57: Ἐνέτεμεν ... τὴν βάλανον, ὥστε ἐνέχεσθαι λίνον. Apollod. 2, 5, 2, 4: Ἡ δὲ θατέρου τῶν ποδῶν ἐνείχετο περιλαχεῖσα. Lucian. Tox. c. 13: Ἐνεχόμενον ἥδη (amatorem). Themist. Or. 22, p. 271, D; Etym. M. p. 156, 34. Aor. Plat. Lach. p. 183, E: Ἐνέσχετο ἐν τοῖς τῆς νεὼς σκεύεσι· Theæt. p. 147, D: Περὶ δυνάμεών τι ἡμῖν ... ἔγραφε ... καὶ οὕτω κατὰ μίαν ἑκάστην ... μέχρι τῆς ἑπτακαιδεκάποδος· ἐν δὲ ταύτῃ πως ἐνέσχετο. De pass. v. ap. HSt. in fine.] Sed metaph. sæpius ponitur, ut Lat. Obstringi, Constringi, Teneri, Irretitum teneri: ut ἀπορίαις ἐνέχεσθαι, Herodot. [1, 190; 8, 52]; ἐνέχεσθαι τῇ ἀνάγκῃ, Lucian.: at vero ἐνέχεσθαι ταῖς τῶν πενήτων ἀνάγκαις, Obnoxium esse, et repetita præp. [ap. Herodot. 7, 128; 9, 37] ἐνέχομαι ἐν θαύματι, Teneor admiratione. Pro quo tamen potius dicunt Lat. Admiratio me tenet, sicut et alias Græci θαῦμά μ' ἔχει. [Pind. Pyth. 8, 50: Ὁ δὲ καμὼν προτέρα πάθᾳ νῦν ἀρτίονος ἐνίκεται ὄρνιχος ἀγγελίᾳ. Eur. Iph. A. 527: Φιλοτιμίᾳ μὲν ἐνέχεται, δεινῷ κακῷ.]

‖ Adhærco, Inhærco, Illidor, Bud. in h. Synes. l. [Ep. 4, p. 159, C]: Δίς που καὶ τρὶς ἐνσχεθείσης τῆς νεὼς τῷ τοῦ λιμένος ἐδάφει. Sed malo, Quum inhæsisset. [Id. p. 139, C: Κἄλλει θεραπαίνης ἐνσχεθέντες μένειν ἐθέλουσι. Pausan. 2, 32, 9: Ἐνσχεθεισῶν αὐτῷ (arbori) τῶν ἡνιῶν ἀνετράπη ... τὸ ἅρμα. — Male hinc fingitur] Ἐνσχέω, Inhibeo: rarum thema, et a quo ἐνίχω mutuatur sua tempora. Plut. Themist. [c. 14]: Νῆες ἐνεσχέθησαν, Naves hæserunt. Ἐνισχημένων, Hesych. affert pro κεκραττμένων: ab ἐνισχίω. [Immo Ἐνίσχω, quod v. Suid. v. Ἐξηγηταὶ τρεῖς: Τοὺς ἄγει τινὶ ἐνισχηθέντας. (Quæ gl. est etiam ap. Timæum et in schol. Plat. Leg. 11, p. 239=457.) Id.: Ἐνισχημένος, κατεχόμενος. Ἐνισχηθέντας, κατασχεθέντας. Eust. Opusc. p. 102, 18: Ὁποίοις ἐνισχημένοι κακοῖς. Nathanael Antith. adv. Plotin. p. 1419: Ἐρωτι καλῷ ἐνισχημένη. Cetera de signif. Inhærendi v. supra. V. autem Ἐνεύχομαι, quicum permutatum videtur Æsch. Suppl. 169. Ἐνέχεσθαι et ἐνίσχεσθαι confus. Xenoph. Anab. l. supra cit.] Dicitur vero ἐνέχεσθαι et de alio obstrictionis genere: ἐνεχόμενος τοῖς ὅρκοις, Pausan. [3, 24, 7], Obstrictus jurejurando. Sic Bud. Magnis et multis pignoribus obligatum tenet, ait esse, μεγάλοις καὶ πολλοῖς πιστοῖς ἐνεχόμενον ἔχει. Sed in hac metaph. signif. redditur et aliis verbis: nam ἐνέχεσθαι ὀνείδει, in Plat. De LL. [7, p. 808, E, Plut. Mor. p. 559, C] redditur Obnoxium esse. Sic ἐνέχεσθαι νοθείᾳ, Plut. Themist. [c. 1.] Et ἐν. κατάρᾳ vertitur potius Obnoxium esse execrationi, quam Obligatum s. Obstrictum esse execrationi: Plut. Symp. 4 [p. 662, B]: Τῇ Σωκράτους ἐνέχεσθαι κατάρᾳ. Quinetiam ἐνέχεσθαι ἀρᾷ [apud Plat. Leg. 9, p. 881, D, Plut. Crass. c. 16] redditur a Bud. Diris imprecationibus devotum esse. [Ib. 11, p. 935, C.: Ἐνεχέσθω τῇ ... ζημίᾳ· Criton. p. 52, A: Ταύταις ... καὶ σὲ ... ταῖς αἰτίαις ἐνέξεσθαι. Demosth. p. 1231, 15: Τοῖς ἰσχάτοις ἐπιτιμίοις ἐνέξεται. Plut. Ti. Gracch. c. 10: Ἐνεχόμενος τῷ νόμῳ· Mor. p. 554, E, φόβοις, προσδοκίαις, μεταμελείαις· 636, E, δόγμασι.] Sic et ἐν. μιάσμασι dicitur, qui piaculum admisit. Sed et illud ἐν. νοθείᾳ nihil aliud est quam Nothum esse. Rursum Bud: ἐν. τοῖς αὐτοῖς vertit Eadem pœna teneri. Et subjungit, Æschin. ἐν addidisse [p. 78, 41]: Ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐπιτιμίοις ... ἐνέχεσθαι. Affert etiam ἐν. τῷ πλημμελήματι, et τῷ θανάτῳ, pro Obnoxium, Reum esse. Item e Galeno cum gen.: Ὅπως μὴ καὶ περὶ τοῦδε τῆς φλυαρίας αὐτῶν ἐνέχωμαι, Reus sim loquacitatis eorum. Sic in VV. LL. ἐνέχεσθαι κλοπῆς. Sed et cum ἐν ibid. ex Plat. [Leg. 6, p. 762, D] ἐνέχεσθαι ἐν νόμοις, pro Reum esse legibus. [Conf. Demosth. p. 632, 2: Ἐὰν δέ τις τὸν ἀνδροφόνον κτείνῃ ..., ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐνέχεσθαι· 1069, 9: Καὶ οἱ πρότερον κτείνοντες ἐν τῷδε τῷ θεσμῷ ἐνεχέσθων.]

[Ἐνέψημα, τό, Quod incoquitur. Aret. Acut. m. cur. 1, 1, p. 75: Κόνυζα δὲ ἔστω καὶ λιβανωτὶς τὰ ἐνεψ.]

[Ἐνεψητέον, Incoquendum. Aret. Ac. m. cur. 1, 1, p. 74: Ἑρπύλλου κόμης ἐνεψ. ἐν τοῖσι ἐλαίοισι.]

Ἐνεψίημα, τό, Id cui ἐνεψιώμεθα, i. e. ἐμπαίζομεν, Ludicrum, παίγνιον. Nicand. Al. [283]: Τοῖα περ ὧραι Εἰαριναὶ φορέουσιν ἐνεψιήματα κούραις. [i]

[Ἐνέψω, ἐψήσω, Incoquo. Aret. Ac. m. cur. 1, 1, p. 74: Ῥοφήματα ἁπλᾶ, ὁποῖα θύμβρης ἢ σελίνου ἢ ἀνήθου ἐνηψημένων· ib.: Σποδύλιον τοῖσι ἐλαίοισι ἐνεψεῖν· 75: Ἐνεψεῖν μελίλωτον, ubi scrib. ἐνέψειν. 6, p. 85: Ἐν οἷς ... ἀρτεμισίη ἐνήψηται· 10, p. 91: Τῆς σαρκὸς ἐνηψημένης· Tard. m. cur. 1, 3, p. 119. Nicand. Al. 71. Ἐνεψημένον, Incoctile, Gl., pro ἐνηψ.]

[Ἐνεῶς. V. Ἐνεός.]

[Ἐνζάω, Vivo. Legitur ap. Philon. vol. 1, p. 65, 22: Ὅτι ἐνζῶμεν. Hase.]

[Ἐνζέννυμι s. Ἐνζεννύω, Elixo in. Aret. Ac. m. cur. 1, 3, p. 79: Ξὺν ἐλαίῳ, ἔνθα πήγανον ἐνεζέσθη.]

[Ἐνζευγνῦμι s.] Ἐνζευγνύω, Injungo, Innecto. [Æsch. Prom. 579: Τί ποτέ με ... τοῖσδ' ἐνέζευξας ... ἐν πημοναῖσιν; 108. Soph. OEd. T. 718: Καί νιν ἄρθρα χεῖνος ἐνζεύξας ποδοῖν ἔρριψεν, de OEd. trajectis pedibus exposito. Poetice] Ἐνιζ., Injungo, Adjungo. Unde ἐνιζευχθείς, Junctus, VV. LL. ex Apoll. Arg. [1, 686.]

[Ἐνζήτησις, ιως, ἡ, Quæstio in. Orig. C. Cels. 1, p. 42, C. Seager.]

[Ἔνζυμος, ὁ, ἡ, Fermentatus. Ducas Hist. p. 147, A: Ὁ ἄρτος οὐκ ἦν ἔνζυμος. L. Dind.]

[Ἐνζυμόω, Fermento in. Niceph. Chumn. in Anecd. meis vol. 5, p. 230: Τὰ φυράματα ταύτας (ταῖς χερσὶν) ἐνζυμῶν. Boiss.]

[Ἐνζωγραφέω, Pingo in. Tzetz. Chil. 12, 235 (?); Leo Allat. Exc. p. 218; anonym. de S. Theod. 118, p. 30 ed. Wernsd.; var. script. Plat. Phileb. p. 40, B.]

[Ἐνζώγραφος, Depictus in. Epiphan. vol. 1, p. 108, A: Εἰκόνας ἐνζωγράφους διὰ χρωμάτων. Hase.]

[Ἔνζωδος, ὁ, ἡ. Ἔνζωδον, Quidquid historias figuris expressas continebat (aut figura expressum erat), vocat Codinus Orig. Cpol. n. 51: Κίονα ἱστορίας ἔχοντα ἐν αὐτῷ ἐνζώδους· 68: Ἔνζωδοι ἐστηλώθησαν εἰς τοὺς δύο κίονας· 77: Συστημάτια ἵστανται ἔνζωδα ἐπὶ κιόνων· 94: Τοὺς κίονας τοὺς ἐνζώδους, etc. Ducang.]

[Ἐνζωνισμένη legitur ap. Plut. De plac. phil. 3, 13, de terra: Τροχῷ δὲ ἔοικεν ἐνζωνισμένῃ, variantibus tamen codd. in hac v., de qua v. interprr. Hase.]

[Ἐνζώννυμι, Cingulo illigo. Plut. Sull. c. 28: Καλωδίου δὲ ἄνωθεν ἀρεθέντος ἐνζώσας ἑαυτὸν ἀνελήφθη πρὸς τὸ τεῖχος. L. Dind.]

[Ἐνζωογονέομαι, Nascor in. Theophyl. Bulg. vol. 4, p. 145, D: Ἀλλαλοκτόνοι δὲ μᾶλλον ἦσαν καὶ τῇ ἁλμυρᾷ τοῦ βίου θαλάσσῃ ἐνζωογονούμενοι.]

[Ἐνη s. Ἔνη. V. Ἔννος.]

[Ἐνηβάω, Pubesco, Pubertatem transigo, Floreo in. Longus 3, 13: Ἐνηβήσας τῇ κατὰ χεμῶνα οἰκουμίᾳ. Figurate Nicand. ap. Athen. 9, p. 370, A: Αὐτὴ μὲν κράμβη, ὅτε δ' ἀγριὰς ἐμπίμπουσα σπειρομένῃ πολύφυλλος ἐνήβησε πρασιῇσιν.]

Ἐνηβητήριον, τό, Locus amœnus in quo convivia agitantur, s. ad convivia agitanda et genio indulgendum comparatus, quales villæ ap. Romanos; ἐνεωχητήριον, Suid. citans Herodotum. Is 2, [133] de Mycerino rege Ægyptiorum scribit, dies noctesque sine intermissione πίνειν τε καὶ εὐπαθέειν, ... ἐς τε τὰ ἕλεα καὶ τὰ ἄλσεα πλανώμενον, καὶ ἵνα πυνθάνοιτο εἶναι ἐνηβητήρια ἐπιτηδειώτατα· qui l. paucis tamen verbis immutatis, idem est cum eo, quem ex Herodoto ap. Athen. in Ἡβητήριον adduxi: nisi quod ἡβ. illic pro ἐνηβ. legitur: ita ut ἡβητήριον et ἐνηβητήριον idem sint. [Ἐνεωχητήριον interpr. Gloss. Herod., pro quo εὐωχητ. Gregor. p. 527, cod. uno tamen ad ἐνεωχ. alludente. Ælian. N. A. 11, 10, p. 247, 26: Ἐς Μέμφιν, ἵνθα φίλτατα ἦθη αὐτῷ καὶ τριβαὶ κεχαρισμέναι καὶ ἐνηβητήρια, de Apide loquens. Eust. Il. p. 438, 3; Pollux 1, 74; 9, 8.]

Ἔνηβος, ὁ, ἡ, Qui in pubertate est, Puber, Qui decimumquintum annum egressus est, opp. τῷ ἄνηβος, Theocr. schol. [8, 3: Ἔνηβοι οἱ πεντεκαιδεκαετεῖς καὶ πορρωτέρω· ἄνηβοι δὲ οἱ ὠοδεκαετεῖς καὶ κατωτέρω. Hemsr. Georg. Pis. Hex. v. 648: Ἄνθη δὲ βάλλει τοῖς ἐνήβοις τὰς τρίχας. Hase.]

Ἐνήδομαι, Delector in, i. q. ἐνηδυπαθέω. [Orig. C. Cels. p. 144. Wakef. Euthym. Comm. in Ps. (Opp. Theophyl. vol. 4) p. 152, A: Ὑς δὲ ὁ ἐνηδόμενος ταῖς ἀκαθαρσίαις ὁ διάβολος. Jo. Chrys. vol. 8, p. 349 extr. ed. Montf.: Ἐνήδ. τῷ νοσήματι. Nathanael Antith. adv. Plotin. p. 1419: Ψυχῆς τοῖς χείροσιν ἐνηδομένης. L. D. Schol. Hom. Il. Θ, 51. Hesych.: Ἐνήδοιτο, ὠφελοῖτο, χαίροιτο (sic), φαιδροῖτο.]

Ἐνήδονος, ὁ, ἡ, Qui in voluptate est, Voluptarius, Cic.; Voluptabilis, Plauto. Qui voluptate afficitur, Cum voluptate conjunctus. [Schol. Eur. Hec. 811 Matth.: Τὰς φίλας εὐφρόνας) τὰς ἐνηδόνους νύκτας. Schol. Oppian. Hal. 1, 276. Adv. Ἐνηδόνως in var. script. Diod. 4, 78. L. D. Item adv. Jo. Clim. p. 238, 12; 453, 35; 295, 2: Τὴν ἐπινίκιον ᾠδὴν ἐνηδ. ᾄδουσαι. Constant. Logoth. Encom. in S. Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 749, 9: Μήθ' ὁρᾶν περιέργως, μήτ' ἀκούειν ἐνηδ., Audire cum voluptate. Hase.]

Ἐνηδύνω, Exhilaro in, Illætifico. [Ps.-Lucian. Philopatr. c. 3: Ἡ μελῳδία τῶν ἀρνίων τὰς ἀκοὰς ἐνηδύνουσα.] Bud. e Greg. Naz.: Τῇ θείᾳ θεωρίᾳ ἐνηδυνόμενός τε καὶ εὐφραινόμενος. [Ephraem Syrus vol. 1, p. 15, F: Τὸ μὴ συγκατατίθεσθαι ἢ ἐνηδύνεσθαι λογισμῷ θέλγοντι καὶ ἐξαπτοντι. ὑ L. Dind.]

Ἐνηδυπαθέω, Suavitate et voluptate fruor in aliqua re, Oblector, Acquiesco. Chrysost.: Τοῖς παροῦσιν ἐνηδυπαθεῖν πράγμασιν. [Philo vol. 2, p. 326, 44: Ταῖς τῶν οἰκείων εὐτυχίαις ἐπαρθέντες ἐνηδυπάθησαν.]

Ἐνήεια, Suidæ ἡ πραότης, Lenitas. Ἐνήη, Hesychio ἡμιλία, ἀγαθότης. [Ἐνήεια vel Ἐνηείη intt. Hom. Il. P, 670 : Νῦν τις ἐνηείης Πατροκλῆος δειλοῖο μνησάσθω· πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μαλιχος εἶναι. Oppian. Hal. 5, 519 : Ἐνηείη προσέροντας (delphines).]

[Ἐνηίριος. V. Ἐναίριος.]

Ἐνηής, ἐος, ὁ, ἡ, Suidæ πρᾶος, afferenti itidem ἐνηέος pro πράου. Similiter ab Hesych. exp. πρᾶος, προσηνής, ἡμερος, ἀγαθός. [Id. : Ἐνείους, πράους ἢ πράας.] Est igitur Placidus, Mitis, Benignus : ut ap. Hesiod. quoque [Theog. 651] : Μνησαμένη φιλότητος ἐνηέος, exp. Memor amicitiæ placidæ. Rursum ἐνηὴς ab Hesych. affertur pro σώφρων et ἐνηέας pro συνετούς. Quæ exposs., una cum præcedd., convenire possunt huic l. Hom. Il. Φ, [96] de Patroclo : Ὅς τοι ἑταίρου ἔπιφρων ἐνηέα τε, κρατερόν τε. [Φ, 96, Ψ, 252, 648; Od. Θ, 200.] Priores vero tantum huic Apollonii quadrant, Arg. 2, [1199] : Οὐ γὰρ ἔφαν τιὺξεσθαι ἐνηέος Αἰήταο. Recteque ibi schol. exp. προσηνέος, ἀγαθοῦ, quum paulo post sequatur, Ἀλλ' αἰνῶς ὀλοῇσιν ἀπηνείῃσιν ἄρηρεν Αἰήτης· τῷ καὶ πέρι δείδια ναυτίλλεσθαι. [Conf. 1, 1338.] Sic vero et Eust. [Il. p. 1122, 31] exp. μαλιχος, opponi dicens [p. 113, 22] τῷ ἀπηνής : compositum vero esse ex ἐν et ἠΰς, significante ἀγαθός, et sonare veluti τὸν ἐντὸς ἀγαθότητος ὄντα. [Ib. p. 314, 41 ; 1101, 42. Maxim. Καταρχ. 60 : Ἐς θαλάμους δ' ἀγαγέσθαι ἐνηέα βουλέαι εὖνιν. Inser. ap. Bœckh. vol. 2, p. 431, n. 2592, 5 : Στῆσε δὲ Καλλείνικος ἐνηὴς δόγματι νήσου. Oppian. Cyn. 2, 89 : Ἤπια φρονέουσι ... ὅττι βροτοὶ δ' ἐνέπουσιν, ἐνηῆες ἀνέχονται. De sideribus propitiis Maxim. Καταρχ. 262 : Εἰ μὲν συμφορέηται ἐνηέσιν ἀστράσι καλοῖς· 561. L. Dind.]

[Ἐνηθέομαι voc. corruptum ap. Plut. Mor. p. 57, A : Γέλωτι πρὸς τὸν Κύπριον ἐνηθούμενος.]

[Ἐνηθίζω. Nicet. Alex. Duc. p. 366, C : Ἀγαθὸν τοῦ σώζεσθαι φάρμακον τὴν ἐθάδα φυγὴν ὑπειλήφασιν, ὥσπερ εἰς μίαν ἐνηθισθέντες καὶ συντακέντες ἀγεννῆ ψυχήν. Pro voc. nihili an reponendum sit ἐνισθέντες in medio relinquo. L. Dind.]

Ἐνήκοος, ὁ, ἡ, Audiendi facultate præditus. Id enim videtur significare hoc comp. sec. analogiam significationis, quam habent quædam alia voce. ex ἐν composita. Pollux [2, 82] e Phrynicho citat, Ἐνήκοος γενοῦ, quod videtur significare simpliciter, Audi, Auribus percipe, vel Aures præbe. Quidam autem male εὐήκοος γενοῦ legerunt, quum Pollux antea [81] locutus esset de εὐήκοος. [Fallitur. Hemst. Utroque l. enim aut εὐήκοος vel ἐπήκοος aut neutrum est in libris.]

[Ἐνήλατος, ὁ, ἡ, unde Ἐνήλατον, τὸ, et] Ἐνήλατα, τὰ, Eurip. schol. esse dicit τὰ ὀρθὰ ξύλα ἔνθα πήγνυται καὶ ἐλαύνεται τὰ βάθρα τῆς κλίμακος, Ligna recta in quæ defiguntur et adiguntur gradus scalæ : Phœn. [1186], de Capaneo murum scandente : Κλίμακος ἀμείβων ξίστ' ἐνηλάτων βάθρα. Eust. vero non hæc ὀρθὰ ξύλα οἷς ἐνηλήλαται τὰ βάθρα appellat ἐνήλατα, sed ipsa βάθρα s. ipsas βαθμίδας quæ ἐνηλήλανται τοῖς ὀρθοῖς ξύλοις. Nam p. 782, [28] πηκτῶν κλιμάκων ἐνήλατα esse dicit βαθμίδας αἳ τοῖς ἑκάτερθε μηροῖς τῶν πολεμικῶν κλιμάκων ἐνείρονται· et 598, [29] τὰ τῶν βαθμίδων ἄκρα ὡς ἐνειρόμενα τοῖς μηροῖς τῶν κλιμάκων τῶν τε πολεμικῶν καὶ τῶν αὐταῖς ὁμοίων· appellans μηροὺς his in Il. quæ Eurip. schol. ὀρθὰ ξύλα, et ἐνήλατα quæ ille βάθρα. [Suppl 729 : Ἐς ἄκρα βῆναι κλιμάκων ἐνήλατα.] Rursum ἐνήλατα schol. Eur. dici ait τοὺς πασσαλίσκους τοὺς πρὸς τῷ ἄξονι, sive τὰ ἐμβαλλόμενα πρὸς τῷ ἄξονι, ὥστε μὴ ἐξιέναι τὸν τρόχον, Paxillos s. Clavos qui axi infiguntur ad retinendam rotam ne exeat : in Hipp. [1235] : Σύριγγές τ' ἄνω τροχῶν ἐπήδων, ἀξόνων τ' ἐνήλατα. Hesychio ἐνήλατος est Pars navis. [Aliter rursus Pollux de lecti partibus loquens 10, 34 : Σοφοκλῆς δ' ἐν Ἰχνευταῖς σατύροις ἔφη, Ἐνήλατα ξύλα τρίγωμφα κτλ. Phryn. p. 178 : Ἐνήλατα κλίνης ἡ σκίμποδος οὐ χρὴ λέγειν τὸν Ἀττικίζοντα, ἀλλὰ κραστήρια. Cui Lobeck. ascripsit gl. Hesych.: Κρατηρίαι, τῶν ἐνηλάτων αἱ κεφαλαὶ καὶ συμβολαὶ καὶ τὰ ἄκρα (add. alteram Κναστήριον, ἐνήλατον· Ἀκωνες), et Joseph. A. J. 8, 5, 2 : Τὸ δ' ἐνήλατον τοῦ θρόνου χεῖρες ἦσαν ἀεχόμεναι τὸν βασιλέα· Artemid. 1, 74, p. 104 : Τούτων (τῶν σκιμπόδων) οἱ μὲν πόδες οἰκέτας σημαίνουσι, τῶν δὲ ἐνηλάτων τὸ μὲν ἔσω ... τὸ δὲ ἔξω· Philon. vol. 1, p. 666, 29, Hesych. v. Ἔρμινα, ubi singul. Gl.: Ἐνήλατον, Sponda; Ἐνήλατα, Spondæ. Pollux 6, 9 : Τὸ δὲ καλούμενον ἀνάκλιντρον ἐπίκλιντρον Ἀριστοφάνης εἶπε. Τὸ δὲ ἐνήλατον κλιντῆρων.]

Ἐνήλιξ, ὁ, ἡ, Puber, Qui jam quasi in pubertate est, ad pubertatis annos pervenit, i. q. ἥβης, Adolescens, Adultus. Plut. [Mor. p. 184, B] : Καὶ [Ἀλλὰ] τοῦ Εὐμενοῦς [Εὐμένους] υἱῷ τὴν βασιλείαν ἔτι ζῶν, ἐνηλίκῳ γενομένῳ, παρέδωκε. [Conf. Timol. c. 13.] Id. [Cat. maj. c. 24] : Ἐπιγίμας τοῖς ἐνηλίκοις παισὶ τὴν Ἀργολίδα Τιμώνασσαν· De car. frat. [p. 280, D], loquens de eod. Pisistrato : Ἐπιγαμῶν ἐνηλίκοις [ἐν ἡλικίᾳ] οὖσι τοῖς υἱοῖς. Alibi in [Comp. Aristid. et] Cat. [c. 6] opponit τῷ πρεσβύτῃ, de filio Catonis jam uxorem habente. [Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 791, 51 : Δούλους ἐνηλίκους. L. Dind.]

[Ἐνῆλιξ, ὁ, ἡ, idem. Suidas v. Μεταγωγεῖν : Εἰσήγαγεν εἰς τοὺς φράτορας υἱὸν ἐνήλικα γενόμενον. Cujus loco schol. Aristoph. Ran. 809, ἐν ἡλικίᾳ. Gl. : Ἐνῆλιξ, Pubes; Ἐνήλικες, Puberes. L. D. Jo. Chrys. t. 6, p. 306, 32, nisi fallit scriptura : Εἰ δὲ ἐνήλικες τύχοιεν ὄντες. Hase.]

[Ἐνηλλαγμένως. V. Ἐναλλάσσω.]

[Ἔνηλος, ὁ, ἡ, Clavatus. Gl. : Ἐμπόρφυρος ἐσθὴς καὶ ἔνηλος, Clavus, Impurpurata vestis.]

[Ἐνηλόω, Clavis affigo. Celsus ap. Orig. C. Cels. 6, p. 298. Spencer. Josephus Hypomn. 5, 3, p. 239 bis : Κιβωτὸς, vel Τράπεζα ... χρίοις χρυσοῖς ἐνηλωμένη. Hesych.: Ἐνεπάγησαν, ἐνηλώθησαν. V. Ἐμπείρω. L. Dind.]

Ἐνηλύσιος, Hesychio ἐμβρόντητος, κεραυνόβλητος, Attonitus, Fulmine ictus. Idem [cum Poll. 9, 41 et Etym. M. v. Ἐνηλύσια, ab Æschylo in Argivis usurpatum docente voc.] ἐνηλύσια dici tradit τὰ κατασκηφθέντα χωρία [id quod repetitur in Ἠλύσιον] : sec. alios ita dici τὰ εὐκίνητα, παρὰ τὴν ἕλευσιν : sec. alios τὰς ἐν τοῖς ἀθάτοις χωρίοις ἀριθρουμένας νύμφας. [ῠ]

[Ἐνήλωμα, τὸ, Tuberculum. Hieracosoph. p. 91, 9 : Κατεσθίει γὰρ ἅπαντα τὰ τοῦ θερμοῦ ἐνηλώματα. Hase.]

[Ἐνήλωσις, εως, ἡ, Affixio per clavos. De clavis ipsis Callixen. Athen. 5, p. 205, B : Ἡ δὲ ἐνήλωσις ἡ κατὰ πρόσωπον αὐτῶν καὶ τὰ ῥόπτρα ἐξ ἐρυθροῦ γεγονότα χαλκοῦ τὴν χρύσωσιν ἐκ πυρὸς εἰλήφει.]

[Ἐνῆμαι. V. Ἐνέζομαι.]

Ἐνῆμαρ, pro Novem dies affertur ex Il. A, sed scr. potius ἐννῆμαρ.

[Ἐνημερεύω, Diem transigo in. Diodor. 17, 70 : Ἐνημερεύσαντες ταῖς ἁρπαγαῖς· Exc. p. 523, 73 : Μέχρι νυκτὸς ἐνημερεύων ταῖς τῶν πόνων μελέταις.]

[Ἐνηρεῖς (contra seriem literarum Ἐνειρεῖας), συναλλαγὰς, Inducias, Hesych.]

Ἐνηρεμέω, Quiesco in. Philo V. M. 2 [vol. 2, p. 140, 6] : Ἐπιτηδειότατον εἶναι τὸν τόπον ἐνησυχάσαι καὶ ἐνηρεμῆσαι, Ad requiem et tranquillitatem, Turn. [Heliodor. 1, 18, p. 36 : Τῆς νυκτὸς τὸ πλεῖστον ἐνηρεμήσας.

[Ἐνηρέμησις, ἡ, Requies, Statio. Basil. t. 1, p. 979. C, de calamo crescente : Τὸ γόνυ ἐπιτελεῖται τῇ ἐνηρεμήσει τῆς δυνάμεως. Hase.]

Ἐνήρης et Εὐήρης ead. forma dicuntur. Est autem navis ἐνήρης, Navis remigio instructa. Plut. Bruto [c. 28] : Μὴ ναῶν ἐνήρη, μὴ στρατιώτην ἕνα, μὴ πόλιν ἔχοντες. [Plur. id. Sull. c. 24, Anton. c. 63.] Vide ap. Bayf. et alia exx. Affertur autem et pro Navi uniremi e Pachymerio ; sed tum scrib. fuerit ἐνήρης cum aspero.

[Ἐνήριθμος. V. Ἐνάριθμος.]

[Ἐνησυχάζω, Quiesco in. Philo in Ἐνηρεμέω cit. Chilon. Epist. 16, 13 : Ἡμῖν δὲ τῆς σῆς τοσοῦτον ἀποστερήσθω τυραννίδος, ὅσον ἀταράχῳ ἀνδρὶ ἔοικεῖ ἐνησυχάσαι.]

Ἐνήτριος χιτών, Vestis subtilis, in VV. LL. Potius εὐήτριος.

[Ἐνήφαιστος, ὁ, ἡ, Vulcanius. Tzetz. Hist. 10, 502 : Ἐπεὶ πυραὶ δὲ ἔνυλοι ἀνάπτονται ἐκ ξύλων, ἃς ἐνηφαίστους τε ὁμοῦ καλοῦμεν καὶ ἐγξύλους, ἄλλαι δὲ ἄϋλοι πυραί εἰσι τῶν ἐνηφαίστων.]

[Ἔνηχι. V. Ἔννος.]

Ἐνηχέω, Insono. [Increpo, Gl. Aret. Ac. causs. 1, 6, p. 4 : Ἐπιγάστριον, αἱ ἐπικρούοις, ἐνηχοῦν. Nicetas ap. Lambec. Bibl. Cæs. 8, p. 785, B : Ὁ σὸς λόγος, οἷα βροντὴ ταῖς ἀκοαῖς τῶν ἀνθρώπων ἐνηχεῖ. L. D. Εἰς νεκρὰς ἀκοὰς ἐνηχοῦμεν, Basil. vol. 2, p. 124, A. Hemst. Plut. Mor. p. 589, D : Οὕτως αἱ δαιμόνων λόγοι διὰ

πάντων φερόμενοι, μόνοις ἐνηχοῦσι τοῖς ἀθόρυβον ἦθος ... ἔχουσι.] Gregor. : Τοιγαροῦν ἀκούσατε θείας φωνῆς ἐμοὶ μὲν καὶ λίαν σφοδρῶς ἐνηχούσης τῷ μύστῃ καὶ μυσταγωγῷ τῶν τοιούτων, Meas aures personantis, Qua aures personant. Id. De baptismo: Εἰ κωφὸς ἦσθα καὶ ἄλαλος, ὁ λόγος ἐνηχησάτω σοι· μᾶλλον δὲ κάτασχε τὸν ἐνηχήσαντα· μὴ κλείσῃς τὰ ὦτα πρὸς παιδείαν Θεοῦ καὶ νουθεσίαν, Personet aures tuas. Accipitur etiam active pro Inculco auribus, Doceo, Bud. e Chrysost. 1 Cor. 12: Καὶ γὰρ ὑμῖν ταῦτα καθ' ἑκάστην ἐνηχοῦμεν τὴν ἡμέραν. Et ἐνηχοῦμαι, Doceor, Chrys. 2 Ad Cor. [Τὸ ὄνομα μόνον ἐνηχήθημεν, Epiphan. Adv. hær. p. 505, D. Hemsr. Eust. Opusc. p. 254, 36: Δοκῶ μοι κἀνταῦθα ἐνηχεῖσθαι, ὡς ... « Jo. Monachus Hist. Barlaami in Cod. Reg. 903, p. 24; Psellus Opusc. p. 60 med. » Boiss.]

[Ἐνήχημα, τὸ, Quod insonat, Vox. Iambl. Vit. Pyth. c. 15, p. 132: Ἀπήλλαττε μὲν αὐτοὺς τῶν ἡμερινῶν ταραχῶν καὶ ἐνηχημάτων· ubi v. Kust. Anecd. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 652, C : Χθὲς γάρ που τὰς βίβλους παρῆκα ταῖν χεροῖν, ὥστε σοι ἔτι παρεῖναι τὰ τῶν σοφῶν ἐνηχήματα. L. Dind. De prolepsi et procrasi usurpatum ex Bryenn. Harmon. p. 485 citat Schneid.]

[Ἐνήχησις, εως, ἡ, Actus insonandi, Clangor. Jo. Chrys. Hom. 21, vol. 5, p. 129, 18 : Περὶ τίνων διαλέγῃ τῇ ἀτάκτῳ τῆς φωνῆς ἐνηχήσει. Sylog. Etym. Gud. V. Ὠδή, p. 576, 34 : Χωρὶς ἐνηχήσεως ὀργάνου. Epiphan. vol. 1, p. 27, D : Ἐνηχήσεως πονηρᾶς.]

Ἔνηχος, ὁ, ἡ, In quo sonus est, Sonans, Sonorus: ἔνηχα ὄργανα καὶ ἔγχορδα, Organa quæ sonant, non tenduntur, Organa sonora, non tensilia: Τὰ μὲν γὰρ ἔγχορδα, τὰ δὲ ἔνηχα κατεσκεύασται [ex Athenæo 14, p. 636, C. Hemst.]. Sonabile sistrum eo sensu dicit Ovid. Item Sonans in, i. q. ἄναυλος. Gregor. : Ἡ μεγάλη φωνὴ καὶ τοῖς ἐμοῖς ὠσὶν ἔνηχα, Qua meæ aures personant. Idem Postumiano: Μέμνημαι τῶν σῶν λόγων, καὶ τὸ θαῦμα ἔτι ἔνηχον ταῖς ἐμαῖς ἀκοαῖς. || Peritus, in Eccles. nisi sit erratum, Bud.

Ἐνήχυτος ὅρπηξ, ex Nicandro Ther. affertur pro Comosus ramus; sed annotatur quosdam legere εὐήχυτος. Locus est v. 33, sed suspectus. [Leg. μαράθου δέ ἑ νήχυτος ὅρπηξ κτλ.]

Ἔνθᾰ, Hic, [Isthic, add. Gl.], ex Hom. Od. Ξ, [103] : Ἔνθα δέ τ' αἰπόλια. Ibi, Illic; interdum et Ubi [Gl., et : Ἔνθα ἂν, Ubiubi]. Ξ, [137] : Ὡς ὁ μὲν ἔνθ' ἀπόλωλε. [Et utraque signif. idem aliis multis Il. Ap. Tragicos, quum sæpissime pro Ubi ponatur, cujus signif. unum addo ex. Soph. El. 1042 : Ἀλλ' ἐστὶν ἔνθα χὴ δίκη βλάβην φέρει, tum etiam, sed multo rarius, ponitur altera signif. Æsch. Suppl. 34 : Ἡέμῳατε πόντονδ'· ἔνθα δὲ λαίλαπι ... δλοιντο. In prosa etiam frequentior signif. relativa, ut ap. Thucyd. 4, 75 : Μὴ ὥσπερ τὰ Ἄναια ἐπὶ τῇ Σάμῳ γένηται, ἔνθα οἱ φεύγοντες τῶν Σαμίων κτλ. 7, 26; 8, 23. Xen. Cyrop. 2, 3, 22 : Ἐπειδὰν καταστῶμεν ἐπὶ τὸν δρόμον, ἔνθα περιπατοῦμεν, et alibi. Demonstrativa signif. positum Atticorum quidem in prosa asciscere solet part. δή, exceptis formulis ἔνθα ἢ ἔνθα, ἔνθα καὶ ἔνθα, ἔνθα μὲν ἔνθα δέ. Ap. Xen. Anab. 4, 1, 17 : Ἔνθα ὁ Χειρίσοφος, ἄλλοτε μέν, ὅτε παρεγγυῷτο, ὑπέμενεν, τότε δὲ οὐχ ὑπέμενεν, libri meliores ἐνταῦθα. Ib. 5, 7, 6 : Ἔστιν ὅστις τοῦτο ἂν δύναιτο ὑμᾶς ἐξαπατῆσαι ὡς ἥλιος ἔνθα μὲν ἀνίσχει, δύεται δὲ ἐνταῦθα, ἔνθεν δὲ δύεται, ἀνίσχει δ' ἐντεῦθεν, libris ex parte confirmantibus ἔνθεν μὲν ἀνίσχει, δύεται μὲν ἐντ., ἔνθα δὲ δύεται, restituit Schæf. Ap. Aret. Ac. m. cur. 1, 4, p. 83, cum οὖν : Ἔνθα ὢν ἐς μὲν τὴν κύστιν τῷ καθετῆρι ὀργάνῳ οὐκ εὐτολμον χρέεσθαι.] Et ἔνθα τε pro ἔνθα, Ubi, ex Il. B, [594]. Item ἔνθα cum αὐτόθι, ἐκ τοῦ παραλλήλου, ex Od. Ξ, [285] : Ἔνθα μὲν ἑπταετὲς μένον αὐτόθι. [Et cum αὐτοῦ Il. Θ, 207 : Αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο.] Ap. Hesiod. [Scut. 334] ἔνθα in principiis duorum membrorum, Ἔνθα κε γυμνωθέντα σάκευς ὑπὸ δαιδαλέοιο Ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς, ἔνθ' οὐτάμεν ὀξὺ χαλκῷ, Ubi nudatum videris, ibi ferito. [Ἔνθα, seq. in apodosi ἐνταῦθα, Xenoph. Cyrop. 5, 4, 21.] Dicitur et ἔνθα μὲν, ἔνθα δέ, pro Hic, Illic; Alibi quidem, Alibi vero. [Xenoph. OEc. 3, 4, H. Gr. 3, 3, 5; Plato Conv. p. 211, A.] Aristot. : Ἔνθα μὲν λευκὰ, ἔνθα δὲ μέλανα. Frequens est et ἔνθα καὶ ἔνθα [Hic atque Hic, Gl.]. Hom. [Il. B, 462 : Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται· 779. 476 : Ὡς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα· 812 : Κολώνη ... περίδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα· Z, 2, H, 156, Θ, 107, K, 264, aliisque Il. plurimis, ut sit aut Hic et illic, aut Hac et illac, aut Huc et illuc, aut Hinc et illinc. Plat. Tim. p. 79, E, Aret. Caus. ac. 1, 7, p. 13, etc., Lucian. Jov. Trag. c. 31], quod pro Undique accipiunt aliqui, aliter nonnulli : ut habes apud Eust. [p. 1668, 12.] Affertur vero e Plat. De LL. [8, p. 835, B, ubi ἢ est, non καὶ], Ἔνθα καὶ ἔνθα μετατιθέμενα, pro Hoc vel illo modo commutata. [Aret. Caus. ac. 1, 5, p. 1 : Ἔνθα ἢ ἔνθα ἐπὶ τοὺς ὤμους ἰζάνει· et ibid. p. 35.] || Sed ἔνθα interdum et motus signif. habet [Huc, Gl.] : Il. B, [90] : Αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα, Aliæ huc, aliæ illuc. [Θ, 482 : Ἦν ἐνθ' ἀφίκηαι, etc. Thucyd. 6, 45 : Ἐς τοὺς Σικελοὺς περιέπεμπον, ἔνθα μὲν φύλακας, πρὸς δὲ τοὺς πρέσβεις. Quod schol. interpr. εἰς τινας. || Quo. Hom. Il. N, 23 : Ἐνθ' ἐλθών. Et Pind. Ol. 1, 44. Eur. Iph. T. 1198 : Ἀγ' ἔνθα χρῄζεις. Xenoph. Anab. 7, 6, 37 : Ἰλεῖτε ἔνθα δὴ ἐπεθυμεῖτε πάλαι, et al. Conf. de signif. motus Apollon. Bekk. An. p. 564, 19; 589, 12, Ammon. p. 51.] Sed ἐνθ' ἢ ἔνθα exp. etiam Hinc aut illinc, Il. B, [397. Od. K, 574 : Τίς ἂν θεὸν οὐκ ἐθέλοντα ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτ' ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα κίοντα;] || Item ἔνθα, ut Lat. Ibi, pro Tum. Il. A, [22] : Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί. [Aliisque Il. plurimis. Et in phrasi ἔνθα δ' ἔπειτα Od. H, 196, K, 516. Plato Phædr. p. 249, B : Ἔνθα καὶ εἰς θηρίου βίον ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἀφικνεῖται. Ubi tamen est relat., non demonstr.] Ap. Greg. Naz. ἔνθα δή, Quo tempore, Quo facto, Bud. [Herodot. 1, 59 : Συνεπαναστάντες δὲ οὗτοι ἅμα Πεισιστράτῳ ἴσχον τὴν ἀκρόπολιν. Ἔνθα δὴ ὁ Πεισίστρατος ἦρχε Ἀθηναίων. Conjungit cum δὴ etiam Æsch. Pers. 490, Plato Prot. p. 324, A, etc., et sæpiss. Xenoph. (etiam in apodosi, H. Gr. 2, 4, 39 : Ἐπεὶ δὲ κατέβησαν ..., ἔνθα δὴ ὁ Θρασύβουλος ἔλεξεν), Arrianus, aliique.] Ἔνθα περ, i. q. ἔνθα, Ubi. [Il. N, 524, etc. Herodot. 1, 14, Soph. El. 1495, Phil. 514, Xenoph. Anab. 4, 8, 25, H. Gr. 4, 4, 8, Rep. Lac. 5, 7. Ἔνθα που Mich. Glycas Ep. 16, p. 74 : Ἐκλίγεται τὸν θύμον, ἔνθα που τύχοι τοῦτον εὑροῦσα. || Cum genit. Eur. Tro. 680 : Ἔνθα πημάτων κυρῶ. Ælian. V. H. 10, 18 : Πρῶτον ὑπηνήτη, ἔνθα τοῦ χρόνου ἡ χαριεστάτη ἐστὶν ἥβη τῶν καλῶν μειρακίων. || Ἔνθα et ἔνθεν confus. Xenoph. Anab. 5, 7, 6.

Ἐνθάδε, Hic, Huc. Hom. Od. [Ξ, 164] : Ἐνθάδ' ἀτιμάζει ἄλοχον, Hic. O, [491] : Ἐνθάδ' ἰκάνω, Huc venio. [Et utroque modo aliis multis Il. quum Hom. tum Tragici.] Annotatur autem et ἔνθα δὲ pro ἐνθάδε ex Hom. : item ἐνθάδε αὖθι, vacante αὖθι. [Od. Ψ, 674, E, 208. (Similiter cum αὐτοῦ, sed postposito, Solon ap. Aristid. vol. 2, p. 297, Soph. OEd. C. 78.) Seq. γε Il. E, 172, Φ, 588, Ψ, 348. Frequens autem in libris permutatio part. ἐνθάδε cum partt. ἔνθα δέ. De hac vita Pind. Ol. 2, 63 : Ὅτι θανόντων μὲν ἐνθάδ' αὐτίχ' ἁπάλαμνοι φρένες ποινὰς ἔτισαν. De cujus l. sententia v. schol. (Plat. Reip. 6, p. 484, D : Τὸν ἐνθ. βίον· Gorg. p. 525, B, Crat. p. 404, B.) Soph. Ant. 75 : Πλείων χρόνος, ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω τῶν ἐνθάδε· 1070. Τἀνθάδε id. Trach. 943, El. 1436, Thuc. 6, 17, 83, 85, 87, 91 etc. Ap. eund. Soph. OEd. T. 486 : Πέτομαι δ' ἐλπίσιν οὔτ' ἐνθάδ' ὁρῶν οὔτ' ὀπίσω, de tempore. Eurip. Or. 1262 : Δόχμιά νυν κόρας διάφερ' ὀμμάτων ἐκεῖθεν ἐνθάδε· 1292 : Αἱ μὲν ἐνθάδ', αἱ δ' ἐκεῖσ' ἔλιπεστε. Genit. junxit Soph. Phil. 899 : Ἐνθάδ' ἦδη τοῦδε τοῦ πάθους κυρῶ.] Usus est autem hujus adv. et in prosa. [Thuc. 6, 36 : Ἐνθάδε ἐλθόντας. Xen. H. Gr. 1, 7, 16 : Ἀνέβην ἐνθάδε. Plato Reip. 5, p. 450, B. Id. Critiæ p. 110, E : Ἀρετῇ πᾶσαν γῆν ὑπὸ τῆς ἐνθ. ὑπερβάλλεσθαι. Xen. Comm. 3, 3, 12 : Τῇ ἐνθάδε (πόλει). Thucyd. 2, 35 : Οἱ μὲν πολλοὶ τῶν ἐνθ. εἰρηκότων· 6, 11, 12, 13. De accentu formæ ἐνθάδε Apollon. Bekk. An. p. 589, 12; 617, 18, Jo. Alex. p. 34, 9. Confus. c. ἐνθένδε v. in illo.] Et τοῦ Ἐνθαδὶ quoque, Att., ut Aristoph. [Pl. 54] : Ἦλθε ματὰ νῶν ἐνθαδί. Et ἐνθαδὶ δέ, Hic autem, ap. Eund. [Ran. 1461, etc. Est etiam in var. script. Plat. Tim. p. 23, E. Tzetz. Hist. 2, 972. ĭ]

[Ἐνθαδί. V. Ἐνθάδε.]

[Ἐνθάδιον, τὸ, pro Intubus, Endivia, scribi videtur Geopon. 12, 1, 3. L. Dind.]

Ἐνθάδιος, q. d. Qui hinc est, s. Qui est de hoc loco; eo sensu, quo dicitur Gall. *Qui est d'ici* : quod sonat

ad verbum, Qui hinc est. Unde ab Hesych. exp. ἐντόπιος. [Niceph. Chartoph. in Jure Græco-Rom. p. 341, D: Παρὰ ἐνθαδίου ἱερέως μανθάνειν τὰ δέοντα, A regionis antistite, Leoncl. Ducang. Ptolem. Centiloq. apud Lambec. Bibl. Cæs. 8, p. 253, B: Εἰ δὲ κινεῖται ἀπὸ ὑσμῶν ἐπὶ ἀνατολάς, ἐπελεύσεται ἐχθρὸς ἀλλότριος ταῖς χώραις· εἰ δὲ οὐ κινεῖται, ἐνθάδιος ἔσται ὁ ἐχθρός. αἴ L. Dindorf.]

[Ἐνθᾱκεύω, Insideo. Theod. Prodr. 8, p. 354: Ἐνθακεύων τῷ θρόνῳ. Conf. Ἐνθωκεύω.]

Ἐνθᾱκίω, Insideo. [Soph. El. 267: Θρόνοις ἐνθακοῦντα· OEd. C. 1293.]

Ἐνθάκησις, εως, ἡ, Soph. Phil. [18: Ἐν ψόχει μὲν ἡλίου διπλῆ πάρεστιν ἐνθ.], ubi schol. καθέδρα.

[Ἐνθᾰλᾰμεύομαι, Eust. ad Dionys. P. p. 476.]

[Ἐνθαλάμιον, τό.] Ἐνθαλάμια Hesychio πλάσματα ἐκ μήκωνος καὶ σησάμης [Massæ ex papavere et sesamo].

[Ἐνθαλασσεύω s.] Ἐνθᾰλαττεύω ead. signif. [qua θαλαττεύω, In mari versor] Bud. dici scribit. [Ælian. N. A. 9, 63; Poll. 1, 121. « Long. Past. 2, 12. Metaph. Clem. Al. Pæd. 2, p. 183, 31: Ὁ κυβερνητὴς, ὁ νοῦς ὁ ἀνθρώπινος, περιφέρεται τῷ κλύδωνι ὑπερεχούσης τῆς μέθης, ἐνθαλαττεύων τε εἰλιγγίᾳ τῷ ζόφῳ τῆς καταιγίδος, τοῦ τῆς ἀληθείας ἀστοχήσας λιμένος κτλ.» Hemst.]

[Ἐνθαλάσσιος s. Ἐνθαλάττιος, Qui est in mari, Maritimus. Soph. fr. ap. Ach. Tat. Isag. p. 122, C: Ναῶν τε ποιμαντῆρσιν ἐνθαλασσίοις. L. D. Hesych. Wakef. Glossam dicere videtur Σπάρνιοι, ἐνθαλάττιοι πέτραι. Idem: Ἀγχιδίαι, ἐν θαλασσηδίαι, ubi Ἀγχίαλαι, ἐνθαλασσίδιαι corrigebat Heringa.]

[Ἐνθάλασσος s. Ἐνθάλαττος, ὁ, ἡ, idem. Diodor. 2, 43: Σπιλάδας ἐνθαλάττους. Athen. De mach. p. 9, 14: Πόλιν ἐνθάλασσον.]

[Ἐνθᾰλίθω, Floreo in. Theod. Prodr. Tetrastich. in vitam Basilii 6: Πάϊς, ἐνθαλίθων βιότητι λόγοισί τε, θαῦμα, νεάζων. L. Dind.]

[Ἐνθαλὴς, ὁ, ἡ, legitur Hieracos. p. 132, 17: Ἐνθαλῆ πτερά. Interpr. p. 90, 18: Pinnas rectas. Sed fort. scribend. εὐθαλῆ. Hase.]

[Ἐνθάλλω, i. q. ἐνθαλέθω. Hesych.: Ἐντεθηλότος, θάλλοντος. Suid.: Ἐντεθηλότων, θαλλόντων. L. Dind.]

[Ἐνθάλπω, Calefacio, Foveo. Diodor. 2, 52: Τὰς τῆς γῆς ἰδιότητας γεννᾶν τὴν περὶ τὸν ἥλιον θερμασίαν, εἰς πολυτραφῆ χώραν καὶ γόνιμον ὕδωρ ἐνθάλπουσαν καὶ δημιουργὸν γινομένην τῆς ἑκάστου φύσεως. In fr. Soph. ap. Athen. 13, p. 564, C: Ἐνθάλπεται μὲν αὐτὸς, ἔξοπτᾷ δ' ἐμὲ, pro script. librorum εἶθ' ἕλκεται conj. Ruhnk. ap. Valck. ad Hippol. p. 219, coll. gl. Phrynichi, quam exhibuimus in Ἐκθάλπω, quomodo est apud Bekk. Incertum igitur utrum horum verborum h. l. sit reponendum. Priori favet ἐνθερμαίνω, quod v.]

[Ἔνθαμνος, ὁ, ἡ, Fruticosus. Basil. vol. 1, p. 349, B: Τῶν φυτῶν, ὅσα φρυγανικὰ καὶ ὅσα ἔνθαμνα.]

[Ἐνθανάσιμος, in gl. Hesychii in Ἔγκηρος cit., ubi ἐνθανάσιμος μοίρᾳ scribitur pro ἐν θανασίμῳ μοίρᾳ.]

[Ἐνθᾰνᾰτόω, pro θανατόω, Interficio, esse videtur ap. Philochorum ab Dionys. Dinarch. c. 3, p. 636, 16, cit.: Τοὺς μὲν οὐχ ὑπομείναντας τὴν κρίσιν ἐνεθανάτωσαν τῇ ψήφῳ.]

Ἐνθάπτω, q. d. Insepelio: ἐνθάπτειν τῇ ἐσθῆτι, Sepelire intra vestem, q. d. Insepelire vesti. Hinc ἐνταφεὶς, Sepultus intra, in, Inhumatus. [Plut. Thes. c. 32: Τόπον... Ἄλυκον καλεῖσθαι τοῦ σώματος ἐνταφέντος· al. ἐκεῖ ταφ. Dion. c. 43: Ἅπτειμι τῷ πυρὶ καὶ τῷ πτώματι τῆς πατρίδος ἐνταφησόμενος· Mor. p. 282, F. Inscr. Cumana ap. Caylus *Recueil* vol. 2, p. 58, 51: Ἐντάφην ἐν ᾧ κεν ἀν εὕθετον ἐμμεναι φαίνηται τόπω. Aliæ apud Bœckh. vol. 2, p. 72, n. 2044: Ἕτερον [δὲ μὴ ἐξ]εῖναι ἐνταφῆναι· conf. n. 2796, 2826, 3 etc., 2824, 9; 2826, 4 etc., 2839, 10, et ubi ἐνταφέντων, 11; 2840, 6 et seqq. Figurate Nicetas Urb. capt. p. 376, C: Τὸ παραμένον ἐν ψυχῇ καὶ ἐνταπτόμενον ἐμπύρευμα. L. Dind.]

Ἐνθαρσέω, et Att. Ἐνθαῤῥέω, Confido, Bono animo sum in. Andoc. [p. 21, 38]: Ὥστε δόον τε καὶ πόρον μηδαμῇ ἔτι εἶναί μοι ἐνθαρσεῖν. [Ita Ald.: nunc recte εὐθαρσεῖν. Æque vitiosum ἐνθαρσεῖ καὶ φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, quod ex Polyæn. 8, 23, 15, citat Hemst., ubi εὐθαρσεῖ Coraes.]

[Ἐνθαυμαστόω, Admirabilem reddo. Georg. Pachym. Andr. p. 36 extr. L. Dind.]

[Ἐνθαῦτα. V. Ἐνταῦθα.]

Ἐνθεάζω, Numine agor, i. q. θεοφοροῦμαι. [Ἐνθεάζομαι, Lymphor, Gl. Herodot. 1, 63: Ὁ μὲν (Amphilytus) δὴ οἱ ἐνθεάζων χρᾷ τάδε. Apollodor. 2, 8, 3, 1: Μάντις χρησμοὺς λίγων καὶ ἐνθεάζων· ubi al. ἐνθουσιάζων. Diodor. 3, 57: Καταλελυμένην μὲν τὰς τρίχας, τῷ δὲ διὰ τῶν τυμπάνων... ψόφῳ ἐνθεάζουσαν, ubi cod. ἐνθειάζ. Quæ var. est etiam 4, 66.] Lucian. [Pseudom. c. 13]: Σείων ἅμα τὴν κόμην ἄνετον, ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε, καὶ ἐνθεάζοντες [al. -ζόμενοι]· Dial. deor. [18, 1], de Baccho: Ὀρχούμενος ἅμα καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις, μεθύων, ὡς φῂς, καὶ ἐνθεάζων, Ebrius et furore correptus fanatico. Plut. [Mor. p. 623, C]: Καὶ τὸ χρησμῳδεῖν ἐμμέτρως παρέχεται τοῖς ἐνθεαζομένοις. Ægin. [p. 63, 21]: Τινὲς δὲ δοκοῦσιν ὑπό τινων μειζόνων ἐφορᾶσθαι δυνάμεων, καὶ προλέγειν τὰ ἐσόμενα, καθάπερ ἐνθεάζοντες, οὓς καὶ ἐνθεαστικοὺς ὀνομάζουσι. [Eust. Opusc. p. 251, 53: Διατί δὲ μεγάλα ὑπεσχημένος τῷ θεῷ, οὐκ ἐνθεάζεις ταῖς πράξεσι κατ' ἐκεῖνα;]

[Ἐνθεασμὸς, i. q. ἐνθουσιασμὸς, quod v. Eust. Opusc. p. 266, 41: Ὡς καὶ αὐτὸς θεὸς εἶναι θετὸς, καὶ τοὺς ἄλλους δὲ ἐξομοιοῦν σοὶ αὐτῷ κατὰ ἐνθεασμόν.]

Ἐνθεαστικὸς, ἡ, ὸν, Qui fanatico furore agitur, Numine afflatus, Fanaticus, i. q. ἔνθεος: Qui fanatico furore agi solet, numine afflari solet. Plato De LL. 3, p. 120 [682, A]: Θεῖον γὰρ οὖν δὴ καὶ τὸ ποιητικὸν ἐνθεαστικὸν ὂν γένος ὑμνῳδοῦν [delevit voc. recentioribus peculiare Bœckh. in Min. p. 164]. Sic Lucian. dixit eos ἐνθέους ὑπὸ τῶν μουσῶν γενομένους ᾄδειν. Dionys. Areop. ἐνθεαστικαὶ ὑμνῳδίαι, de Apostolis loquens inspiratis. [Olympiodor. in Plat. Alcib. 1, § 28. Creuzer. Alia exx. v. ap. Bœckh. l. c., HSt. in Ἐνθεάζω.]

[Ἐνθεαστικῶς, adv. Lucian. Amor. c. 14: Ἐνθ. ταῦτα τοῦ Καλλικρατίδου βοῶντος. Herennius ap. Kopp. ad Damasc. p. 13. Superl. ἐνθεαστικώτατα, Vita Jo. Damasc. vol. 1, p. xxxii, B. L. D. Eust. Il. p. 28, 18: Εὑρημεῖν... τὸ ἐνθεαστικῶς ἀγαθὰ λέγειν.]

Ἔνθεμα, τὸ, ap. scriptt. rei rusticæ dicitur Surculus qui inditur et inseritur arbori vel cortici. Theophr. C. Pl. 1, [6, 7]: Δεῖ δὲ ἀῤῥαγῆ τηρεῖν τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν φλοιὸν, καὶ τὸ ἔνθεμα οὕτως ἀποξύειν ὥστε μὴ γυμνοῦν τὴν μήτραν. Et rursum, Καὶ ὅταν σχίσαντες ἐντιθῶσι τὸ ἔνθεμα, σφηνοειδὲς ποιήσαντες, ἐλαύνουσιν ἐν σφῦρᾳ, ubi Bud. esse dicit Partem surculi quæ in fissuram trunci mergitur; quum tamen ita vocetur ipse potius Surculus incisus s. insertus, s. Surculus qui inseritur et inditur in fissuram trunci. [Eust. Od. p. 1423, 37; Geopon. 3, 3, 9; 5, 3; 10, 75; 4, 5; 37, 3. || Cant. Cant. 4, 9: Ἐκαρδίωσας ἡμᾶς ἑνὶ ἀπὸ ὀφθαλμῶν σου, ἐν μιᾷ ἐνθέματι τραχήλων σου, dubitatur de signif. Τῶν ὁρμίσκων posuit Symm.]

[Ἐνθεματίζω, Insero (surculum). Geopon. 10, 23, 4 et 76, 1. Anon. || Injicio, Depono. Epiphan. t. 1, p. 946, D: Εἰς γῆν ἐνθεματίζων. Jul. Afric. Cest. p. 492, 49: Κολλύρας τρεῖς ἐνθεματίζειν. Hase.]

[Ἐνθεματισμὸς, ὁ, Insertio. Clem. Al. Pæd. p. 154 (131): Ἐτυμολογεῖται ἡ νουθέτησις νοῦ ἐνθ. Wakef.]

[Ἐνθεμελιόω, Fundo in. Gregor. Nyss. t. 1, p. 683, D: Ἡ ἀλήθεια, ᾗ ἐνθεμελιοῦνται αἱ κνῆμαι, οἱ στῦλοι τῆς ἐκκλησίας. Hase.]

Ἐνθέμιον, τὸ, nominatur τῆς πρύμνης τὸ ἐντὸς, Interior pars puppis, Pollux 1, [90: Τὸ μέσον δὲ τῆς πρ. ἀσάνδων, οὗ τὸ ἐντὸς ἐνθ. Fort. conferendum ἐνθύριον, quod v.]

Ἔνθεν, et Ἐνθένδε, Hinc [Gl.], Illinc. Dem. p. 146: Καὶ παραστὰς ὁ μὲν ἔνθεν, ὁ δὲ ἔνθεν, Unus hinc, alter illinc. Et cum gen. pro Ab una parte, altera parte. [Herodot. 2, 176: Ὁ μὲν ἔνθεν, ὁ δ' ἔνθεν τοῦ μεγάρου· 4, 71. Thucyd. 2, 76: Ἔνθεν καὶ ἔνθεν αὐτοῦ.] Aristides: Τὰ μὲν ἔνθεν αὐτῆς τῆς πόλεως, ἄρκτον εἶναι· τὰ δὲ ἔνθεν, ἧδη μεσημβρίαν. Ex Aristot. quoque, Ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ἀκάνθης, pro In spinæ latus utrumque. [V. infra. Hom. Il. Δ, 58: Γένος δ' ἐμοὶ ἔνθεν ὄθεν σοί· Η, 472: Νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο παρίστασαν οἶνον ἄγουσαι... ἔνθεν ἀρ' οἰνίζοντο· Κ, 179: Τοὺς δ' ἔνθεν ἀναστήσας· Od. Θ, 500. Et de tempore ut sit i. q. Deinde, Il. Ν, 741: Ἔνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλήν. Et ut sit Ab una parte, Od. Μ, 59: Ἐρέω δέ τοι ἀμφοτέρωθεν· ἔνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφέες· 235: Ἔνθεν μὲν γὰρ Σκύλλ', ἑτέρωθι δὲ δῖα Χάρυβδις... Sic ἔνθεν μὲν... τῇ δ'

αὖτε, Oppian. Cyn. 2, 140. Ab usu Hom. non diversus est usus poetarum Atticorum, de quibus memorasse sufficiat usum improprium de consecutione, ap. Æsch. Ag. 247 : Τὰ δ' ἔνθεν οὔτ' εἶδον οὔτ' ἐννέπω· Soph. OEd. 475 : Τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρή. || Formula ἐκεῖθεν ἔνθεν, Hinc illinc, est ap. Paulum Sil. Ecphr. Therm. Pyth. v. 15, Georg. Pis. In resurr. Christi p. 90, v. 90, Acr. 2, p. 20, 332. Altera ἔνθεν καὶ ἔνθεν, Hinc atque Hinc, Gl., de qua supra, utitur etiam Soph. Aj. 725 : Ὀνείδεσιν ἤρασσον ἔνθεν κἄνθεν. Et prosæ scriptores Herodot. 4, 175, Plato Prot. p. 315, B, Reip. 8, p. 553, D, Xenoph. Cyrop. 6, 3, 3 etc. (et seq. genit. in ll. ab HSt. cit., et ib. 1, 30 etc.), Æneas Tact. c. 39, 40, Lucian. Dial. mer. 4. Et interposito τε Thuc. 7, 81 : Ὁδὸς ἔνθεν τε καὶ ἔνθεν· Plato Critiæ p. 117, C : Ἔνθ. τε καὶ ἔνθ. οἰκήσεις ἦσαν· 118, D. L. D. Ἔνθεν τε καὶ ἔνθεν rariore usu pro ἄνωθεν καὶ κάτωθεν posuit Hippocr. : v. Galen. vol. 12, p. 236, D. Hemst. Tertia, de qua item supra, ap. Xen. Anab. 3, 5, 7 : Ἔνθεν μὲν γὰρ ἦν ὄρη ὑπερύψηλα, ἔνθεν δὲ ὁ ποταμὸς κτλ. Atque his formulis continetur usus demonstrativæ signif. in prosa Atticorum. Præter quas si qua ejus reperiuntur exx., aut dissensu librorum suspecta fiunt, ut Xenoph. Cyrop. 1, 2, 2 : Οὗτοι δὲ δοκοῦσιν οἱ νόμοι ἄρχεσθαι τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ ἐπιμελούμενοι οὐκ ἔνθεν ὅθενπερ ταῖς πλείσταις πόλεσιν ἄρχονται, aut manifesto sunt corrupta, ut Lysiæ p. 105, 32 : Ἔνθεν δὲ ἔπλευσαν ὡς Εὐαγόραν, ubi ἐνθένδε δὲ scrib. cum Dobræo Adverss. vol. 1. part. 1, p. 204, quam correctionem Bekk. adhibuerat Isæo p. 40, 12 : Ἧκεν ἔχων ἔνθεν Διόφαντον. Non eripiendus autem hic usus recentioribus, ut Plutarcho Marii c. 11 : Ἔνθεν οὖν τὴν ἔφοδον εἶναι τῶν βαρβάρων· Straboni 1, p. 63 : Ἀπὸ μὲν Μερόης μέχρι Ἀλεξανδρείας εἶναι μυρίους· ἔνθεν δὲ εἰς τὸν Ἑλλήσποντον περὶ ὀκτακισχιλίους... σταδίους· 2, p. 106 : Ἀπὸ μὲν τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου μέχρι τῆς Ῥοδίας πεντακισχιλίους· ἐνθένδ' (sic pro ἔνθεν δ') ἐπὶ Σαλμώνιον κτλ. Dionysio A. R. 6, 23 : Ἀλλ' ἔνθεν ἀρξάμενοι διεστήκεσαν, aliisque haud paucis. Lucæ 16, 26 : Διαβῆναι ἔνθεν πρὸς ὑμᾶς, multi ἐντεῦθεν. Hesych. : Ἐντεῦθεν, ἔνθεν. Aret. Ac. m. cur. 2, 6, p. 106 : Ἐν ἥπατι τοῦ αἵματος ἡ γέννα καὶ ἐς τὸ πᾶν ἔνθεν ἡ τοῦ ἀφεψή... (lacuna). || Pro ἐνταῦθα, Hic, ponit Ephraem Syr. vol. 1, p. 29, B : Κλαύσωμεν οὖν ὀλίγον ἔνθεν, ἵνα μὴ κλαύσωμεν ἐκεῖθεν αἰωνίως βασανιζόμενοι· 39 : E : Παυσώμεθα τῆς ἔνθεν τρυφῆς, ἵνα ἐκεῖθεν κερδήσωμεν τὴν τοῦ παραδείσου τρυφήν. Κλαύσωμεν ὀλίγον ἔνθεν, ἵνα ἐκεῖ γελάσωμεν. || Unde, sive de loco dictum sive de caussa, Hom. Il. P, 703 : Τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν, ἔνθεν ἀπῆλθεν Ἀντίλοχος· Φ, 44. Ω, 597 : Ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ· ἔνθεν ἀνέστη· Od. Σ, 157 etc. Ib. T, 62 : Δέπα, ἔνθεν... ἔπινον. Æsch. Prom. 367 : Ἔνθεν ἐκραγήσονται· et sæpius ipse ceterique Tragici. Xenoph. Anab. 2, 3, 6 : Ἄξουσιν ἔνθεν ἕξουσι τὰ ἐπιτήδεια· 5, 6, 23, 24. H. Gr. 4, 2, 12 : Ἔνθεν μὲν ἐξέρχονται, αὐτοὶ μόνοι εἰσί· 6, 5, 1 : Νῦν δ' ἐπάνειμι ἔνθεν ἐπὶ ταῦτα ἐξέβην· OEc. 6, 1 : Ἔνθεν λέγων... ἀπέλιπες, πειρῶ... διεκπεραίνειν. De caussa Æschyl. Eum. 689 : Ἄρει δ' ἔθυον, ἔνθεν ἔστ' ἐπώνυμος πέτρα πάγος τ' Ἄρειος. Eur. El. 38 : Λαμπροὶ γὰρ εἰς γένος γε, χρημάτων δὲ δὴ πένητες· ἔνθεν ηὑγένει' ἀπόλλυται. Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 425, 9 : Τοιοῖσδ' ἀμφ' ἔργοισιν ἐγάθεον· ἔνθεν ὄμευνος τοιάδ' ἐμᾷ στάλᾳ σύμβολα τεῦξε. Diosc. 1, 92 : Ἔνθεν τὴν ἐπωνυμίαν ἔσχεν. Joseph. A. J. 1, 3, 1. || Ubi. Hermesianax ap. Athen. 13, p. 598, B, v. 13 : Ἔνθεν ἀοιδιάων μεγάλους ἀνέπεισεν ἄνακτας· D, v. 24 : Ἔνθεν ὅγ' Ἠοίην μνώμενος Ἀσκραϊκὴν πολλ' ἔπαθεν. || Ἔνθεν et ἐντεῦθεν confus. Xen. Anab. 3, 5, 7, et Lucæ l. supra cit. || Ἔνθενπερ ap. Arrian. Exp. 1, 2, 4. || Ἐνθένδε autem unam habet signif. Hinc, Isthinc, Gl., tam ap. Hom. Il. Θ, 527 : Ἐξελάαν ἐνθ. κύνας· I, 365, Od. A, 69, quam ap. alios omnes, ut Æsch. Prom. 707, Soph. OEd. C. 657, Aristoph. Lys. 1123, et prosæ scriptores, velut Thuc. 1, 36 : Τὸ ἐνθ. πρὸς τἀκεῖ παραπέμψαι· 6, 10, 23. Plat. Phædr. p. 229, D : Ἐκεῖθεν, οὐκ ἐνθένδε. Xenoph. Anab. 5, 6, 10 : Ἐνθ. εἰς Σινώπην παραπλεῦσαι. Plut. Mor. p. 758, B : Ἔστι δέ τις ἐκεῖ (apud inferos) κομιστὴρ ἐνθένδε. Diciturque non tantum de loco, sed etiam de tempore, ut sit Exin, Gl., Dehinc (Lex. rh. Bekk. An. p. 250, 33, minus accurate ἀντὶ τοῦ νῦν poni dicit); item de caussa vel origine, ut Eur. Tro. 931 : Τὸν ἔνθενδ' ὡς

A ἔχει σκέψαι λόγον· Herc. F. 1001 : Κἀνθένδε πρὸς γέροντος ἱππεύει φόνον· Phœn. 1404. Plat. Theæt. p. 194, C : Ταῦτα... ἐνθένδε γίγνεσθαι. Et aliter ib. 198, A : Μαθήσει... ἐνθ. σαφέστερον τί λέγω· Gorg. p. 454, D, etc. Thucyd. 2, 1 : Ἄρχεται ὁ πόλεμος ἐνθένδε ἤδη Ἀθηναίων. De hominibus Xen. Anab. 7, 7, 17 : Ἐρχόμεθα μὲν καὶ νῦν... τιμωρησόμενοι ἄνδρας, οἳ τούτους παρὰ τοὺς ὅρκους ἠδίκησαν· ἦν δὲ δὴ καὶ ὑμεῖς τοιοῦτοι ἦτε, ἐνθ. ἀρξόμεθα τὰ δίκαια λαμβάνειν, Hinc, i. e. A vobis.] Et ἐνθένδε ποθὲν, pro Hinc fere, ut Bud. interpr. ap. Plat. Symp. [p. 178, A; 199, C, Phædr. p. 229, B] ἐνθένδε ποθὲν ἀρξασθαι. [Longin. 1, 3 : Τῶν ποιητῶν οἱ μέγιστοι οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐνθ. π. ἐπρώτευσαν. Notandum etiam sæpe conjungi cum articulo, vel adjectivi vel adverbii signif. Eur. Heracl. 279 : Καραδοκῶν τἀνθένδε. Soph. El. 1307 : Οἶσθα μὲν τἀνθένδε. (Ubi notandum etiam dici pro ἐνθάδε, propter verbum οἶσθα prægnanti quadam vi positum. Sic Eur. Bacch. 49 : Ἐς δ' ἄλλην χθόνα τἀνθένδε θέμενος εὖ μεταστήσω πόδα, ubi est i. q. Rebus meis ab hac parte recte curatis. Xenoph. Cyrop. 2, 4, 16.

B Ἱππέας τινὰς προσλαβὼν τῶν ἐνθένδε ἑταίρων ἀφικόμην. Plat. Phæd. p. 107, E : Ὦ προστέτακται τοὺς ἐνθένδε ἐκεῖσε πορεῦσαι· Apolog. p. 40, C : Μετοίκησις τοῦ τόπου τοῦ ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον· Gorg. p. 472, B : Ἥντιν' ἂν βούλῃ τῶν ἐνθένδε ἐκλέξασθαι, ubi al. ἐνθάδε, quod cum ἐνθένδε confus. ap. Lysiam p. 105, 37 et al.) Eur. Bacch. 938 : Τἀνθένδε δ' ὀρθῶς παρὰ τενόντ' ἔχει πέπλος. Et ubi de tempore dicitur, Soph. Phil. 895 : Τί δῆτα δρῷμ' ἐγὼ τοὐνθένδε γε; Eur. Med. 1167 : Τοὐνθ. μέντοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν· et al. sæpe. (Xenoph. Eph. 1, 2, p. 5, 7 et alii recentiorum.) Suppl. 560 : Ἦ δῆλα τἀνθένδε. Soph. OEd. T. 1267. || Confus. c. ἐνθάδε v. supra. || Forma Att. Ἐνθενδὶ Aristoph. Lys. 429. || Ἐνθένδεν scribitur ap. Cinnam. p. 19, C. L. Dind.]

[Ἐνθεναρίζω. Hesych. : Ἐνθεναρίζει, ἐγχειρεῖ. Ἐγχειρίζει Kuster., ut sit a θέναρ, Vola.]

[Ἐνθενδε, Ἐνθενδὶ, Ἔνθενπερ. V. Ἔνθεν.]

[Ἐνθεόομαι, Numine divino agitor. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 951, 9 : Τὸ ἐνθεοῦσθαι, τουτέστι τὸ ὑπὸ θεοῦ κινεῖσθαι, θειασμόν φαμεν. L. Dind.]

C Ἔνθεος [sive Ἔνθους, quod v.], ὁ, ἡ, In quo Deus est, afflatus, instinctus Dei, Divinus. [Fanaticus, Fatidicus, Gl.] Dici solet de Eo in quo numen aliquod est, h. e. qui numine aliquo afflatus est, agitur, ut vates et divini, Qui recepto furit deo, Senecæ : i. q. θεόληπτος, θεόφορος, θεοφορούμενος. [Soph. Antig. 963 : Ἐνθέους γυναῖκας. Et sim. sæpius Eurip., velut Hipp. 141 : Σύ τἄρ' ἔνθεος, ὦ κούρα, εἴτ' ἐκ Πανὸς εἴθ' Ἑκάτας. Lycophr. 28 : Ἔνθεον... βακχεῖον στόμα. Et sæpe Plato et al. Cum dat. Æsch. Sept. 497 : Ἔνθεος δ' Ἄρει βακχᾷ. Cum genit. Eum. 27 : Τέχνης δέ νιν Ζεὺς ἔνθεον κτίσας φρένα. Cum πρὸς Plato Conv. p. 179, A : Οὐδεὶς οὕτω κακὸς ὅντινα οὐκ ἂν αὐτὸς ὁ Ἔρως ἔνθεον ποιήσειε πρὸς ἀρετήν. De ipsa arte fatidica Æsch. Ag. 1209 : Ἤδη τέχναισιν ἐνθέοις ᾑρημένη, de Cassandra.] Plato [Phædr. p. 244, D] de Sibylla : Ἐνθέῳ μαντικῇ χρωμένη. [Tim. p. 71, E; 72, B.] Lucian. [De sacrif. c. 5] : Ὑφ' ὧν δὴ (sc. τῶν μουσῶν) ἔνθεοι γενόμενοι, ὡς τὸ εἰκός, ᾄδουσιν. [Ead. constr. Xenoph. Conv. 1, 10 : Οἱ ὑπὸ τοῦ σώφρονος ἔρωτος ἔνθεοι. De furore ipso, ut mox est ap. Aristot., Aret.

D Causs. diut. 1, 6, p. 33 : Ἔνθεος ἥδε ἡ μανίη, et alii.] Sic Aristot. Rh. 3, [7 extr.] : Ἔνθεον γὰρ ἡ ποίησις. Utuntur h. v. ap. Latinos Seneca [Med. 382, etc.] Martialis [5, 41; 11, 84]. Stat. Sylv. 1, [2, 227] : Hic thyrsos, hic plectra ferit, hic enthea lauro Tempora. Et neutr. τὸ ἔνθεον, Fanaticus furor, Impetus numine afflatorum. [Plut. Mor. p. 904, C.] Metaph. Lucian. [Harmon. c. 1] : Τῆς Φρυγίου (ἁρμονίας) τὸ ἔνθεον, τῆς Λυδίου τὸ βακχικόν. [Ἔνθεον ἱερὸν, Pollux 1, 23; αὔλημα 4, 82. Ἔνθεος τόπος, 1, 8, 15. Ἔνθεος εἰς ᾠδὰς, 4, 52. Item Divinus, Sanctus, ap. Christianos. Martyr. ap. Lambec. Bibl. Cæs. 8, p. 172, A : Κατὰ τὴν τιμίαν καὶ ἔνθεον διδασκαλίαν τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰ. Χρ. Euseb. H. E. 1, 2, p. 8, 14 : Τὴν ἐπάρατον ταυτηνὶ γῆν τῆς πάλαι ἐνθέου τρυφῆς ἀντικατηλλάξατο· 10, 15 : Τὴν εἰς οὐρανοὺς ἔνθεον ἀποκατάστασιν αὐτοῦ (Christi)· 3, p. 12, 36; 13, 31, 33; 14, 9. Alia v. ap. Suicer. Comparat. ἐνθεώτερος, Vita Athanas. vol. 1, p. 1, p. xcvi, b, E; Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 471, D. L. Dind.]

[Ἐνθέως, adv. Iambl. V. P. c. 32, p. 432 : Ἐνθ.

σφόδρα καὶ μέτ' ἀληθείας πάσης ἀπεκρίνατο (Pyth.). Appian. Hisp. c. 26: Συνεκινεῖτο ἐνθ. Dionys. Areop. p. 167, B: Ὁ μηδὲ τὸ ὑπάρχειν ἐνθ. ἰσχηκώς. Georg. Pis. Acr. 2, p. 9, 113; Ephraem. Cæs. 531. Pollux 1, 16, 22. Ἐνθ. διατεῖνος id. 4, 52; ἱρᾶν 3, 68; ἔχειν 69. L. Dind.]

[Ἐνθεότιμος, ὁ, ἡ. Sibyll. Orac. 5, p. 604: Παντοίαις θυσίαισι καὶ εὐχαῖς ἐνθεοτίμοις. Nisi leg. εὐχαῖσιν θεοτίμοις. Struv.]

Ἐνθερίζω, Æstatem in aliquo loco dego, ut ἐνταρίζω. [Thom. M. in Θερίζω. Pollux 1, 62.]

[Ἐνθερμαίνω, Calefacio. Soph. Trach. 368: Ἐντεθέρμανται πόθῳ.]

Ἔνθερμος, ὁ, ἡ, Calidus, Æstuosus. Plut. [Mor. p. 951, F]: Αἰθιοπία μὲν γὰρ ἐνθ. ἡ πολλὴ καὶ ἄνυδρος, Libyæ pleraque æstuosa sunt et siticulosa. Et in altera signif. τοῦ θερμὸς ap. Philon. V. M. 3 [vol. 2, p. 161, 18]: Τὸ δὲ τῶν κτεινάντων ἐνθ. ἔτι καὶ μιστὸν ὀργῆς παράστημα καταδείσασα, φόβῳ νουθετεῖται, Percussorum fervidam adhuc audaciam et iracundiæ plenam multitudo verita, terrore corrigitur. [Geopon. 8, 23, 1: Μέσον ἡμέρας ἀνελόμενοι (uvas) ἐνθέρμους καταβάπτομεν εἰς γλεῦκος. Nemes. De nat. hom. 2, p. 67: Οἱ μὲν στωικοὶ πνεῦμα λέγουσιν αὐτὴν (animam) ἔνθερμον. Ἐνθέρμους φύσεις, Naturas præcalidas, quas dicat Hippocr. Epid. p. 1180, E et al. exponit Foes. OEcon. p. 129. L. Dind.]

[Ἐνθέρμως, Calide. Const. Manass. Chron. p. 101, D: Ἐνθ. ἐκτύσασα. Boiss. Eust. Opusc. p. 4, 20: Ἐνθ. προκαλίσεται αὐτόν· 66, 21: Ἀρῶνται ἐνθ.]

Ἐνθεσίδουλος, ὁ, Hesychio ψωμόδουλος, Servus τῶν ἐνθέσεων [Buccearum servus. Eadem Eustath. Od. p. 1837, 40].

Ἔνθεσις, εως, ἡ, Impositio. [Interpositio, Insitium, Gl. Hesych.: Πυρεῖον, ἄγγειον κεράμιον εἰς πυρὸς ἔνθεσιν. Geopon. 5, 35, 2: Τὴν τοῦ λίθου εἰς τὸ στέλεχος ἔνθεσιν. Insertio. Plat. Crat. p. 426, C: Τῆς τοῦ νῦ ἐνθέσεως. Aliter Aret. Ac. cur. 1, 4, p. 83: Οὐ γὰρ διαστάσιος χρέος ἐς ἔνθεσιν τῆς τροφῆς.] Ponitur etiam pro ἔνθεμα. [V. infra.] Sed peculiariter ita vocatur Frustum quod ori inditur, Buccea, Suet.: Buccella, ut alii. Pollux 6, [33]: Τῶν δὲ ἄρτων οἱ ψωμοὶ καλοῦνται ἔνθεσις. Lucian. [Dial. mer. 6, 3]: Οὔτε ὑπερεμφορεῖται τοῦ ὄγου ἀπειροκάλως, ἀλλὰ προσάπτεται μὲν ἄκροις τοῖς δακτύλοις, σιωπῇ δὲ τὰς ἐνθέσεις οὐκ ἐπ' ἀμφοτέρας παραβύεται τὰς γνάθους. [Eust. Opusc. p. 297, 86: Καὶ τὸ μὲν βάρβαρον ἐνέμετο τὰς ἐπ' οἴκων ἐνθέσεις.] Antiphanes ap. Athen. 3, [p. 104, A]: Ἀλλ' ὅταν τὴν ἔνθεσιν ἔντὸς ἤδη τῶν ὀδόντων τυγχάνῃ κατεσπακώς, Τοῦτ' ἐν ἀσφαλεῖ νόμιζε τῶν ὑπαρχόντων μόνον. Idem Athen. 10, [p. 418, C] scribit et Θετταλικὴν ἔνθεσιν dictam fuisse eam quæ esset μεγάλη: sc. quoniam Thessali erant πολυφάγοι, et magnas bucceas s. bolos in os ingerebant, ut ap. Hermippum comicum, Ὁ Ζεὺς δὲ τούτων οὐδὲν ἐνθυμούμενος Μώων, ξυνέπλαττε Θετταλικὴν τὴν ἔνθεσιν, Ingentem bolum, more Thessalorum [Eust. Il. p. 331, 14; 857, 31, Poll. 6, 43]. Id. 14, [p. 622, A] scribit ἔνθεσιν a quibusdam vocari ἄκολον. Aristoph. quoque pro Cibo qui in os ingeritur, usurpavit, Eq. [403]: Εἶθ' ἁφυλος ὥσπερ εὗρες, ἐκβάλοις τὴν ἔνθεσιν, i. e. τὴν τροφὴν τὴν ἐν πρυτανείῳ δοθεῖσαν, schol., quoniam sc. ἔνθεσις dicitur ὁ ἄκολος, ὁ ψωμός. Suidas eum l. citans dicit proverbialiter accipi ἐπὶ τῶν παρὰ προσδοκίαν εὐδοκιμησάντων. [|| Surculus. Geopon. 10, 37, 1: Τὸ κατώτερον τῆς ἀμόργης γωννύουσιν ἀσφαλιζόμενα σφόδρα πρὸς τὸ μὴ ἀναδραμεῖν, ἕως ἂν ἡ ἔνθεσις φύσῃ. Insitio, ib. 75, 6: Δεῖ σύντομον τὴν ἔνθεσιν ποιεῖσθαι. Ἔνθεσις ἀμπέλου, Insertio, Gl.]

[Ἐνθέσμιος, ὁ, ἡ. Αἴσιον vel ὅσιον ita exp. schol. Philostr. Her. p. 627 ed. Boiss., ut sit i. q. ἔνθεσμος.]

Ἔνθεσμος, ὁ, ἡ, opponitur adjj. ἄθεσμος et ἐκθεσμος: et sonat q. d. Qui est intra legem, s. leges. l. c. Qui manet intra præscriptum legis, et ex eo non egreditur. Redditur Legitimus, Licitus, Legi consentaneus, νόμιμος. [Ἔννομον addit Hesych. Lex. rh. Bekk. An. p. 251, 31: Ἔνθεσμος βλάβη, ἡ ἐν τοῖς νόμοις ὡρισμένη. Plut. Nic. c. 6: Τρόπαιον ἱστάναι... οὐκ ἔνθεσμον ἦν. Nomocanon ap. Lambec. Bibl. Cæs. 6, p. 125, C: Τῶν ἐνθέσμων θείων γραφῶν. Anastas. in Cotel. Eccl. Gr. monum. vol. 3, p. 432: Περὶ τῆς νησείας... ὅτι χρὴ ταύτην φυλάττειν, ὡς ἔνθεσμον. L. Dind.]

Ἐνθέσμως, Legitime, Jure, Ut fas est. [Licito, Gl.] Synes. Ep. 67: Ἀλλ' οὐδὲ τοῦτον ἐνθέσμως (sc. ἀποδιδεῖχθαι ἐπίσκοπον), ἐνθέσμως μὲν οὖν, Verum ne hunc quidem legitime et ut fas est, sed illegitime et contra quam fas sit. Ubi etiam nota ἐκθέσμως oppos. huic ἐνθέσμως. [Pollux 1, 22. Τοὐνεκεν ἐνθ. ἄλοχον λάβε, Eratosth. Schol. Anthol. Pal. 9, 444, ubi nunc εὐθ. Angl. Evagr. Hist. eccl. p. 292, 13: Τοὺς ... ἐνθ. καθαιρεθέντας παρανόμως ἐδέξατο, Juste depositos; conf. p. 318, 8. Becc. ap. Bandur. Imp. Or. t. 2, p. 654, 6: Ἐνθ. καὶ κανονικῶς· et Athanas. patr. ib. p. 674, 27: Ἐνδίκως ὁμοῦ καὶ ἐνθ. Hase.]

[Ἐνθεσπίζω, Vaticinor in. Euseb. Dem. ev. p. 278, D: Τοῦ ἐμπνέοντος καὶ ἐνθεσπίζοντος ἐν αὐτῷ θείου πνεύματος. Hase.]

[Ἐνθεσσαλίζω s. Ἐνθετταλίζω, Chlamydem Thessalicam induo, unde perf. pass. Tali veste indutus sum, ap. Polluc. 7, 46: Τὰς δὲ Θετταλικὰς χλαμύδας Θετταλικὰ πτερὰ ὠνόμαζον, καὶ ἐνεθετταλίσμεθα ἔλεγον τὸ χλαμυδοφορῆσαι. Ex Eupolidis Marica petitum esse docet Steph. Byz. v. Θεσσαλία. Conf. Hesych. v. Ἐντιθετταλίσθαι. L. Dind.]

[Ἐνθετέον, Imponendum. Geopon. 6, 1, 4: Ἐνθ. ξύλον πλατύτερον· 14, 24, 5: Κάμακας τοῖς τοίχοις τοῦ οἰκίσκου ἐνθ. Plotin. Enn. 1, 3, p. 41, 3: Λόγους τοὺς φιλοσοφίας ἐνθ., Inserendum. L. Dind.]

[Ἐνθετικὸς, ἡ, ὄν, Imponendi vim habens. Stob. Ecl. eth. 7, p. 42: Τῶν ὑγιῶς ἐχουσῶν (ὀρῶν) ἐνθετικόν.]

Ἔνθετος, ὁ, ἡ, Insitus, Insitivus, Qui inseri potest, solet, Qui inditur et immittitur. Theognis [435]: Εἰ δ' ἦν ποιητόν τε καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα, Οὔποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγεντο κακός. [In inscr. Murat. p. 632, dicitur urbs Nicomedia σύμμαχος ἐνθετὴ ὑμῖν τῷ Ῥωμαίων. Schneid. || Intercalaris, Gl. || Receptus, ut videtur, ap. Eust. Opusc. p. 4, 10: Ἔβαλεν ὁ σαπρώνυμος χεῖρα ἐπὶ ἄροτρον, καὶ εἰργάζετο εὖ μάλα κατὰ ἀγάπην θεοῦ, ὡς προὐφαίνετο· ἀλλὰ στραφεὶς εἰς τὸ ἔμπαλιν οὐ γέγονεν ἔνθετος εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Ἐνθετὰ (φάρμακα) nescio unde memorat Foes. in OEc. Hipp. p. 129. L. Dind.]

[Ἐνθετῶν. V. Ἐντεῦθεν.]

[Ἐνθέω, Incurro, videtur esse ap. Heliod. De chrysop. Fabr. B. Gr. vol. 8, p. 121 ed. Harl., v. 67: Τῆς ἐνθεούσης ἐκ θαλάσσης εἰς θέαν βασταζομένης ὥσπερ ἀτμὸς εἰς νέφος. L. Dind.]

[Ἐνθεωρέω, Conspicio, Intelligo in. Maximus Conf. vol. 2, p. 12, A: Ἄλλοις ἀπαραλλάκτως ἐνθεωρούμενον· 13, E: Τὸ γὰρ τῷ υἱῷ ἐνθεωρούμενον. L. D. Basil. M. vol. 3, p. 116, A: Οὐχ ἡ κοινότης τῆς φύσεως ἐνθεωρεῖται τῷ σημαινομένῳ· 279, C. Theophyl. Bulg. vol. 2, p. 651; Nicol. Method. Refut. Procli c. 68, p. 90.]

[Ἐνθέως. V. Ἔνθεος.]

[Ἐνθήκη, ἡ, quod Gall. dicitur *fonds*. Phryn. Ecl. p. 223: Ἐνθήκη· τὸ μὲν παρενθήκη ὅπως ὑπὸ Ἡροδότου εἴρηται ὕστερον ὀψόμεθα· τὸ δὲ ἐνθ., ὡς οἱ πολλοὶ λέγουσιν, ἄτοπον, ἁρμοδίως γὰρ λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι. Conf. Bekk. Anecd. p. 472, 7. Argum. Or. Demosth. pro Phorm. p. 944: Ἀφορμὴν δὲ οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν, ὅπερ ἡμεῖς ἐνθήκην, Pecuniam apud trapezitam. Ducang. Gl. Lat. vol. 3, p. 90: «Gl. Ms. Ecclesiæ Paris.: *Enticam* Græco nomine repositam rei copiosæ substantiam appellamus. Gl. Sax. Ælfrici: *Entheca*, supellex. Alia Gll., Repositorium vel servatorium, sive pecunia vel opes. Et, Pecunia commerciis destinata. Gl. vett., Merces.» Artemid. 2, 68: Μετὰ γὰρ ὅλου τοῦ οἴκου καὶ τῆς ἐνθήκης τῆς ἰδίας ἀποδημήσει, Cum supellectile. Sic fere Papinian. Dig. 32, 7, 2: «Dotes prædiorum, quæ Græco voc. ἐνθῆκαι nominantur, quum non instructa legantur, legatario non præstantur.» Conf. Ulp. ib. 32, 68. De annona Genes. 41, 36: Καὶ ἔσται τὰ βρώματα τὰ πεφυλαγμένα τῇ γῇ εἰς τὰ ἑπτὰ ἔτη τοῦ λιμοῦ, ubi Symmach. εἰς ἐνθήκην pro τὰ περ. Ceterum conf. Lexx. Lat. v. Entheca. L. D. Anon. in Anecd. Gr. vol. 4, p. 464, 10, de meretrice: Ἡ τῆς ἀκολασίας ἐνθ. Boiss.]

[Ἐνθηκιάζω, Impono. Macar. Hom. 32, p. 416: Ἐν δὲ καιρῷ πείνης ... ἀναμηρυκῶνται καὶ ἔχει ὡς τροφὴν ἅπερ ἐνεθηκίασε πρότερον. Boiss. Pseudochrys. t. 7, p. 325, 26: Τὸν μυελὸν ἐνθηκιάζειν τῇ κενότητι τῶν χαλάμων. Hase.]

[Ἐνθηκόω, Impono. Iren. p. 94. Kall.]

Ἐνθηλυπαθέω, ad verbum sonat Muliebria patior

in. Ab aliis exp. Muliebri libidine tabesco. [Joseph. B. J. 4, 9, 10: Μετὰ ἀδείας ἐνεθηλυπάθουν τῷ κόρῳ.]

Ἔνθηρος, ὁ, ἡ, Feras habens: ἔνθ. δρυμὸς, Saltus feras habens, In quo sunt feræ. Ex Eur. [Rhes. 289] affertur pro Sylva feris abundans. [Schol. Pind. Pyth. 9, 100: Ἔνθ. γὰρ ἡ Αἰβύη. Hemst. Ælian. N. A. 17, 31, p. 387, 12, Ἐν τοῖς μάλιστα ἐνθηροτάτοις χωρίοις, pro θηριωτάτοις restituebat Gesner. conjectura parum certa. Æsch. Ag. 570: Ἐξ οὐρανοῦ γὰρ κἀπὸ γῆς λειμώνιαι δρόσοι κατεψάκαζον, ἔμπεδον σίνος ἐσθημάτων, τιθέντες ἔνθηρον τρίχα, Feram s. Hispidam. Soph. Phil. 698: Ἐνθήρου ποδὸς, de pede Phil. a vipera morso.]

[Ἐνθησαυρίζω, Condo in thesauro, Colligo et repono in. Jo. Stauracius ap. Lambec. Bibl. Cæs. 1, p. 247, C: Ταῖς χριστωνύμων ἀκοαῖς τὸν τοσοῦτον πλοῦτον ἐνθησαυρίζεσθαι. Eust. Opusc. p. 103, 35. Et cum accus. p. 205, 1: Ἡ ἱερὰ βίβλος, ἣν τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἀνάκτορον ἐντεθησαύρισται. Hesych.: Ἐνταμιευόμενον, ἐνθησαυριζόμενον. L. Dind.]

Ἐνθλᾶσις, εως, ἡ, ex Galen. De caus. morb. 2, [p. 211, 42 Bas.] affertur pro Cavitas in capite facta ex contusione. [Ælian. N. A. 16, 22: Εἰσὶ μὲν σιμοὶ τὰς ῥῖνας, εἴτε οὕτως ἐκ βρεφῶν ἁπαλῶν ἐνθλάσει τῇ τῆς ῥινὸς διαμείναντες...]

[Ἔνθλασμα, τὸ, Cavitas ex impressione facta. Galen. vol. 13, p. 890, A: Ἔχον κατά τι μέρος ἑαυτοῦ οἷον ἔνθλ. τι μικρὸν, ἀφ' οὗ καὶ ὠνομάσθη θλάσπι.]

Ἐνθλάω, exp. Infringo. [Imprimo, Incudo, ap. Ælian. N. A. 6, 15, p. 131, 21: Καὶ νόμισμα δὲ ἀργύρου καὶ χαλκοῦ εἰργάσαντο, καὶ ἐνέθλασαν σημεῖον τὸ ἀμφοῖν πάθος. Dioscor. 2, 186: Δισκοειδὲς, οἱονεὶ ἐντεθλασμένον (thlaspi). Foes. OEc. Hipp.: « Hippocrati dicitur de eo quod intro desidere facit ac cedere, quodque velut deprimit et impressionem aut cavitatem relinquit. De int. aff. p. 556, 22: Ἣν τῷ δακτύλῳ τοῦ σώματος ὑποπιέζῃς, ἐνθλάσεις. Quem l. exprimere videtur Galen. in Gl.: Ἐνθλάσσει (ἐνθλάσει cod.), ἐνθλᾷ, ut pro ἐνθλάσεις, ἐνθλάσσει (immo ἐνθλάσει) legisse videatur et ad digitum referre, qui impressionem facit. Hipp. ib. 23: Μάλιστα δὲ ἐν τοῖς ποσὶν ἐνθλᾶται, Impressio fit et cavitas. Eadem in re voc. ἐμπλάσσεσθαι utitur, ut supra ostendimus. » || Forma Ion. est Ἐμφλάω. Foes. ib. p. 125: « Ἐμπεφλασμένον ὀστέον, Os desidens et medium desidens, ut loquitur Celsus, intro cedens et depressum (idemque quod ἔσω πεφλασμένον aut ἐσφλώμενον ἔσω, ut scribitur De vuln. cap.), Prorrh. 2, p. 98, E, ubi vitiose nostris in codd. ἐμπεπλασμένον scribitur. »]

Ἐνθλίβω, exp. [falso] Infringo: item Imprimo. [Ἐνθλιβεῖσα, Inflixa, Inlisa, Gl.] Ap. Nicandr. Al. 453: Ἠμύουσι χαλινοῖς Ἐνθλίβοις, schol. exp. πιέζοις. [Sext. Pyrrh. p. 147, 3: Πᾶν τὸ κινοῦν ἤτοι προωθοῦν κινεῖ ἢ ἐπισπώμενον ἢ ἀνωθοῦν ἢ ἐνθλῖβον. Angl. Galen. vol. 2, p. 76, 8: Τῆς μὲν κοιλίας ἐνθλίβειν ταῖς φλεψὶ δυναμένης, Exprimere a se in venas. || Elido, Frango. Hippiatr. p. 57, 10: Τὴν κεφαλὴν ἐνθλῖψαι. Gregor. Nyss. t. 1, p. 528, B: Τὸν βότρυν τὸν ταῖς ληνοῖς ἐνθλιβόμενον. Hase. ῑ]

[Ἐνθλιπτικῶς, Imprimendo, Impressorie. Sextus Emp. Pyrrh. p. 147, 8: Εἰ δὲ ἐνθλ. ἑαυτὸ κινεῖ.]

[Ἔνθλιψις, εως, ἡ, Impressio. Ἔνθλ. καὶ ἀποπίεσις, Galen. vol. 7, p. 415, E, ex Archigene. Hemst. Id. vol. 2, p. 76, 13: Ἡ τῆς γαστρὸς ἐνθλ. et ib. p. 77, 7: Τὴν ῥώμην τῆς κατὰ τὴν κοιλίαν ἐνθλίψεως, Expressionis quæ a ventre fit. Hase. Aret. Causs. ac. 1, 6, p. 4: Ὅτε γὰρ ἰσθμὸς συνερείδεται καὶ τὰ παρίσθμια ... οὐ ξυμπίπτει εἰς τὴν ἔνθλιψιν τοῦ καταπινομένου, Protrusionem deglutitionemque, Int. Inclusionem interpr. Wakef. ap. schol. Æsch. Prom. 106: Τὸ τοσοῦτον γάρ τις λυπεῖται ἐκ τῆς ἐκθλίψεως ὁ συγχαίρει (leg. ὅσον χαίρει), ὅταν ... πρὸς ἕτερον λέγῃ τὰ λυποῦντα αὐτὸν, ubi restitutum, ut videtur, voluit ἐνθλίψεως. Sed præstare videtur θλίψεως. L. Dind.]

Ἐνθνήσκω, θανοῦμαι, Immorior; sed pro eo usitatius est in prosa ἐναποθνήσκω, de quo supra. [Soph. OEd. C. 790: Ἐνθανεῖν μόνον (patriæ). Eur. Heracl. 560: Σῇ γὰρ ἐνθανεῖν χερὶ θέλω· Rhes. 869: Ὦ γαῖα πατρὶς, πῶς ἂν ἐνθάνοιμί σοι· Hec. 246: Ὥστ' ἐνθανεῖν γε σοῖς πέπλοισι χεῖρ' ἐμήν· quod νεκρωθῆναι μικρὸν καὶ ναρκῆσαι, Torpere, Rigere, int. schol. Forma poet. Ἐνιθνήσκω Nicand. Ther. 816: Τροχιῇσιν ἐνιθνήσκουσαν ἁμάξης. Confus. c. ἐκθανεῖν Plut. Mor. p. 357, D.]

[Ἔνθολος, ὁ, ἡ, Turbidus. Achmet. Onirocr. c. 193: Πάντες κέραμοι τῆς πόλεως ἄνευ ὑετοῦ ἔρρεον ἔνθολον.]

Ἐνθορέω [immo Ἐνθόρνυμαι vel Ἐνθρώσκω, de quo infra, fut. θοροῦμαι], Insilio. Apoll. Arg. [2, 120]: Ἔνθορε μέσσῳ, In medium insiliit. [4, 913.] Et Hom. ante ipsum Il. Φ, [233]: Ἦ καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν δουρίκλυτος ἔνθορε μέσσῳ, Κρημνοῦ ἀπαίξας, In medium Scamandrum insiliit, Insiluit medio, ut Lucan., Insiluere vadis. Ib. E, [161]: Ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορὼν, Insiliens in boves, Cum assultu invadens, pro ἐνθορών. [Ut est ap. Quintum 1, 316: Ἀλλ' ὡς τίς τε βόεσσι ... λέαινα ἐνθόρῃ· conf. Il. Υ, 381: Ἐν δ' Ἀχιλεὺς Τρώεσσι θόρε· Ο, 623: Ἔνθορ' ὁμίλῳ· Ω, 79, πόντῳ. Od. P, 233: Λὰξ ἔνθορεν ἰσχίῳ. Apollod. 3, 2, 2, 1: Λὰξ ἐνθορὼν ἀπέκτεινεν.] Synes. Ep. 122 [p. 259, A]: Καὶ παίσας ἐκ χειρὸς λίθῳ κροταφιαίαν πληγὴν, οὐ βαλὼν, ἀλλ' ὥσπερ πὺξ ἐνθορὼν, Tanquam pugno feriens et insiliens, incursans; Impacto cum saltu pugno, Bud. [V. l. Hom. postremum. Improprie Pind. Pyth. 3, 36: Πολλὸν δ' ὄρει πῦρ ἐξ ἑνὸς σπέρματος ἐνθορὸν ἀΐστωσεν ὕλαν. Formam Ἐνθορίσκω habet gl. Hesychii: Ἐνθορίσκει, ἐνθρύπτει. Cui conf. quod inter Ἐθόρνυτο et Ἐθρύπτετο, de re venerea dicta, variatur in fr. pseudosophocleo, de quo dixi v. Βαθμὸς, vol. 2, p. 21, C. V. autem Θορίσκω. L. Dind.]

[Ἔνθορος, ὁ, ἡ, ap. Nicandr. Ther. 99: Ζῶα νέον θορνύντα καὶ ἔνθορα, videtur dici de feminis, ut θορνύντα de masculis, coeuntibus.]

[Ἐνθορυβέω, Conturbo. Tzetz. Hist. 13, 496: Τοῖς μύθοις τοῖς Αἰσώπου ... λέων καθεύδων πλάττεται, οὗ μῦς δραμὼν αὐχένι ἐξ ὕπνου τοῦτον ἤγειρεν ἐντεθορυβημένον. Boiss. Fort. leg. ἐκτεθ., quod voc. v. Conf. tamen Ἐνθροέω.]

Ἔνθους, ὁ, ἡ, dicitur contr. pro ἔνθεος. Philo V. M. 1 [vol. 2, p. 124, 25]: Ἔξω δὲ προσελθὼν, ἔνθ. αὐτίκα γίγνεται, τοῦ προφητικοῦ πνεύματος ἐπιφοιτήσαντος, Numine corripitur. Et rursus, Μικρὸν δὲ ἐπισχὼν, ἔνθους τε γίνεται καταπνευσθείς· pro quo alibi dicit θεοφορεῖται, ut suo loco dicetur. Theodoritus H. E.: Ἔνθους γενόμενος καὶ θείας χάριτος ἐμπλησθείς. Gregor.: Καὶ ὥσπερ ἔνθους ὑφ' ἡδονῆς γίγνομαι. [Appian. Hisp. c. 18, 26, etc. Eust. Opusc. p. 323, 6.]

Ἐνθουσία, ἡ, Hesychio ἔκπληξις, Vecordia. [Zonar. p. 728: Ἐνθ., θεοφορία, Afflatus divinus, Inspiratio. Procl. in Plat. Alcib. 1 c. 68, p. 198: Τὰ κινητικὰ πρὸς ἐνθουσίας οἰκειότητα. Creuz. Gl.: Ἐνθουσίας, Instinctus. Ἐνθουσιασμὸς Vulcanius.]

Ἐνθουσιάζω s. Ἐνθουσιάω, Fanatico s. Divino furore agor, Numine afflor. [Ἐνθουσιῶ, Lymphor, Insanio, Gl.] Plat. Ap. Socr. [p. 22, C]: Ἐνθουσιάζοντες, ὥσπερ οἱ θεομάντεις καὶ οἱ χρησμῳδοί· Phædro [p. 249, D], de mente germani philosophi loquens, quem vult esse volucrem: Ἐξιστάμενος δὲ τῶν ἀνθρωπίνων σπουδασμάτων, καὶ πρὸς τῷ θεῷ γιγνόμενος, νουθετεῖται μὲν ὑπὸ τῶν πολλῶν, ὡς παρακινῶν, ἐνθουσιάζων δὲ λέληθε τοὺς πολλοὺς, ubi furorem hunc poeticum et fanaticum s. entheon facit quartum genus μανίας, distinguens itidem inter παρακινῶν, Insanus, et ἐνθουσιῶν, Numine afflatus. Bud.: Philo V. M. 1 [vol. 2, p. 126, 12]: Κατεχόμενος δὲ καὶ ἐνθουσιῶν διερμηνεύει, Furore percitus: 3 [p. 178, 14]: Ἐνθουσιᾷ, καὶ μεταβαλὼν εἰς προφήτην θεσπίζει τάδε, Divino numine afflatus et in vatem mutatus ista hariolatur. Sic 1 [p. 89, 39]: Καὶ λέγων ἅμα ἐνθουσία μεταμορφούμενος εἰς προφήτην, Inter ea verba divino furore instinctus et in vatem mutatus. Herodian. 2, [2, 5]: Πᾶς ὁ δῆμος ἐνθουσιῶντι ἐοικὼς ἐξεβακχεύετο, Lymphato similis ebacchabatur, Polit. Et cum præp. ὑπὸ ap. Plat. Phædro [p. 241, E]: Ὑπὸ τῶν νυμφῶν ἐνθουσιάσαι· ut ἔνθεος ὑπὸ μουσῶν ap. Lucian. paulo ante. [Æsch. fr. ap. Longin. 15, 6: Ἐνθουσιᾷ δὴ δῶμα, βακχεύει στέγη. Eur. Tro. 1284: Ἐνθουσιᾷς τοῖς σαυτῆς κακοῖς. Ead. constr. Aristot. Rhet. 3, 7: Καὶ ὅταν ἔχῃ ἤδη τοὺς ἀκροατὰς καὶ ποιήσῃ ἐνθουσιάσαι ἢ ἐπαίνοις ἢ ψόγοις ἢ ὀργῇ ἢ φιλίᾳ, Si laudando aut vituperando, ira aut amore incenderit. Cum præp. Diodor. 5, 49: Τοῖς ἐπὶ τοῖς τῆς μητρὸς ἱεροῖς ἐνθουσιάσαντας. Absolute Plato Crat. p. 396, D: Οἱ ἐνθουσιῶντες· Phil. p. 15, E: Ὑφ' ἡδονῆς ἐνθουσιᾷ, et alibi. Xenoph. Cyrop. 1, 4, 8: Ὡς δ' ᾔσθετο κραυγῆς, ἀνεπήδησεν ἐπὶ τὸν ἵππον, ὥσπερ ἐνθουσιῶν. Ceterum adeo

paullatim obscurata est primitiva signif., ut non tantum de quovis furore hominum, cupiditatibus quibusvis incensorum, sed etiam de bestiis diceretur, ut ap. Ælian. N. A. 4, 31: Ἐνθουσιῶν εἰς μῖξιν (elephas).] Dicitur vero passive quoque ἐνθουσιασμένος [ἐντεθ.] pro ἐνθουσιάζων. Herodian. 2, [5, 8]: Μὴ ἐνθουσιασμένος [ἐνθουσιᾷν, μένων] καὶ τότε ἐν σώφρονι καὶ σεμνῷ σχήματι, Non attonitus, sed habitum oris gravem moderatumque retinens, Polit. [Active Hermes Stob. Ecl. phys. 52, p. 930: Ἔρωτας ἐνεθουσίασε θεούς· 942: Ζωοποιὸν ἐνθουσιάσας τῷ κράματι. Pass. Aq. Soph. 3, 4: Ἐνθουσιαζόμενοι, Lymphatici, Gl. Ead.: Ἐνθουσιαζόμενος, Mente captus, Lymphaticus.]

[Ἐνθουσίασις. V. Ἐνθουσιασμός.]

Ἐνθουσιασμός, ὁ, et Ἐνθουσιάσις, εως, ἡ, Furoris fanatici s. divini afflatus, Instinctus s. Afflatus divinus. [Ἐνθουσιασμὸς, Furia, Gl.] Plut. De defectu orac. [p. 432, D], loquens de divinatione: Ἐξίστανται δὲ κράσει καὶ διαθέσει τῷ σώματος ἐν μεταβολῇ γιγνόμενοι, ὃν ἐνθουσιασμὸν καλοῦμεν, Recedit autem, quum ea est corporis temperatio et habitus, ut immutetur in eum, quem instinctum afflatumque divinum vocamus. Id. De orac. Pyth. [p. 397, C]: Μόνας τὰς φαντασίας παρίστησι, καὶ φῶς ἐν τῇ ψυχῇ ποιεῖ πρὸς τὸ μέλλον· ὁ γὰρ ἐνθουσιασμὸς τοιοῦτόν ἐστιν· Amat. [p. 758, E]: Ὁ τοιοῦτος σάλος ψυχῆς ἐνθ. ὠνόμασται, μετοχῇ καὶ κοινωνίᾳ θειοτέρας δυνάμεως· ἐνθουσιασμοῦ δὲ μαντικὸν ἐξ Ἀπόλλωνος ἐπιπνοίας καὶ κατοχῆς. [Plat. Tim. p. 71, E: Διὰ νόσον ἢ τινα ἐνθουσιασμὸν παραλλάξας. Aristot. Polit. 8, 5 med.: Ὁ ἐνθ. τοῦ περὶ τὴν ψυχὴν ἤθους πάθος ἐστίν. Et ib. 7 med. Polyb. 8, 23, 4; 11, 12, 2. Ὁ αὐτοῦ πρὸς τοῦτο τὸ μέρος (venationem) ἐνθ., 32, 15, 8. « V. Olympiod. in Plat. Alcib. 1 procem. » Creuz.] Ἐνθουσίασις, Plato Phædro [p. 249, E], amorem dicens esse πασῶν τῶν ἐνθουσιάσεων ἀρίστην. [Joseph. Hypomnest. 5, 144, p. 327: (Μαντεία) ἡ κατ' ἐνθουσιασιν. L. Dind.]

Ἐνθουσιαστὴς, ὁ, Numine afflatus. Ἐνθουσιασταὶ, Hæretici quidam ap. Theodorit. H. E. 4, [c. 11. Hæretici Massaliani dicti eo quod dæmonis cujusdam impulsu agantur, Sp. S. præsentiam esse existimantes. Horum mentionem agunt l. 5 Cod. de hæret. et l. 4 hæret. fabul. Theophan. a. 1 Valentis, Anna Comn. 10, p. 270, et alii passim. Ducang. Eust. Il. p. 47 extr.: Ἴσως τοιοῦτόν ἐστιν ὁ ἐνθουσιαστὴς ἤτοι ἔνθεος, οἱονεὶ μαινόμενος καὶ ἐξεστηκὼς ἐν τῷ προλέγειν τὰ μέλλοντα. Szager. Procul. in Ptol. Tetrab. p. 252, 5: Ἀνθρώπων ἐνταφιαστὰς, θρηνῳδοὺς, ἐν τάφοις αὐλοῦντας, ἐνθουσιαστάς. Hasz.]

Ἐνθουσιαστικὸς, ἡ, ὀν, Qui numine afflari solet, Fanaticus, Bud. e Plat. Phædro [p. 263, D]: Ἐγὼ γάρ τοι, διὰ τὸ ἐνθ., οὐ πάνυ μέμνημαι· Tim. [p. 71, E]: Ξυννοῆσαι μὲν γὰρ ἔμφρονος, τά τε ῥηθέντα ὄναρ ἢ ὕπαρ ὑπὸ τῆς μαντικῆς τε καὶ ἐνθουσιαστικῆς φύσεως, καὶ ὅσα ἂν φάσματα ὀρθῇ, πάντα λογισμῷ διιλάσθαι, Visa nocturna vel vigilantium, eorum, qui divino spiritu instincti sunt, ratione explicare, hominis esse mentis compotis, non eorum, quibus mens ecstatica vaticinatur. Bud. [Aristot. Pol. 8, 5 med.: Ταῦτα γὰρ (Olympi μέλη) ποιεῖ τὰς ψυχὰς ἐνθουσιαστικάς.] Et ἐνθ. σοφία ap. Plut. Sol. [c. 12], Sapientia, quæ numinis afflatu concipitur. Active interdum accipitur pro Animos corripiens furore illo divino. Unde ap. Aristot. Pol. 8, [c. 7] ἐνθ. ἁρμονία, Harmonia quæ corripit animos: sic Lucian. supra Phrygiam harmoniam ἔνθεον aliquid habere dicit. Et ἐνθ. νόσημα ap. eund. Aristot. dicitur, quum instinctu lymphatico infervescunt Sibyllæ, Bud. [Plat. Epist. 2, p. 314, A: Πρὸς τοὺς εὑρεῖς θαυμαστότερα καὶ ἐνθουσιαστικώτερα. Eust. Il. 51, p. 98, 4: Φασὶν οἱ παλαιοὶ ἐν τῷ ὦ πόποι ὅτι τὸ ὦ καὶ ἕκστασιν εἶχε καὶ περισπᾶτο ὡς ἐνθουσιαστικὸν ἐπίρρημα. Joseph. Hypomnest. p. 329.]

Ἐνθουσιαστικῶς, More eorum, qui furoris fanatici instinctu aguntur. Plut. De defectu orac. [p. 433, C]: Ταῦτα μόνα τὰς ψυχὰς ἐνθ. διατίθησι καὶ φαντασικῶς τοῦ μέλλοντος, Ab his solis animus furibundus redditur et futuri imagines concipit. [Hesych. v. Παιφάσειν. Hermias in Plat. Phædr. p. 93.]

[Ἐνθουσιάω. V. Ἐνθουσιάζω.]

Ἐνθουσικὸν, Oleris genus ap. Theophr. H. Pl. 7, 7, [1. Ἔνθρυσκον Soping. et Salmas. ad gl. Hesych. Ἔνθρυσκον, quod v.]

[Ἐνθουσιότης, ητος, ἡ, i. q. ἐνθουσίασις vel ἐνθουσιασμός. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 252, D: Τὰς μυστικὰς συναναγινώσκων τυχὰς μετὰ πάσης ἐνθ. L. D.]

Ἐνθουσιώδης, ὁ, ἡ, Fanaticus, Qui furore fanatico agitur, Numine afflatus. Et neutr. τὸ ἐνθουσιῶδες, Ipse furor fanaticus, divinus. Philo V. M. 3 [vol. 2, p. 164, 17]: Ἐν ᾧ τὸ τοῦ λέγοντος ἐνθ. ἐμφαίνεται, In qua divinus furor loquentis apparet. [Plut. Pyrrh. c. 12: Φορὰς πολλάκις ἐνθουσιώδεις καὶ μανικὰς φερομένην (τὴν ἀνδρείαν). Niceph. Greg. p. 11, E: Μέστὸς μανικοῦ τινος καὶ ἐνθουσιώδους ὁρμήματος. L. Dind.]

[Ἐνθουσιωδῶς, adv. Hippocr. Ep. p. 1280, 24: Γράφων ἐνθ. καὶ μεθ' ὁρμῆς. Schol. Hom. Il. A, 342, P, 22. Suidas s. Photius v. Μαίνω.]

[Ἐνθουσίωσις, Furor religiosus, Orgia. Epiphan. t. 1, p. 1093, A: Τὰς φαντασιώδεις τοῦ Ὥρου ἐνθουσιώσεις ἐπιτελεῖν. Hasz.]

[Ἐνθράσσω s. Ἐνθράττω, Turbo, Moveo, Excito. Timæus p. 93: Ἐνθράττειν, ὑποκινεῖν, ταράττειν. « Hippocr. De art. p. 812, C, D: Τὰ ὀστέα τὰ κατιγγότα ἐνθράσσει τὸν χρῶτα, Carnem intus pungunt (immo Incumbens pungit). Et: Τὰ ὀστέα ἧσσον ἐνθράσσει, Minus intus pungunt. Ἐνθράσσει Galen. in Gl. (p. 466) exp. ἐγκείμενον νύττει, Cutem incumbentem pungunt. » Fors. OEc. Hipp. v. Θράσσω.]

[Ἐνθρηνέω, Lamentor in. Aristid. vol. 1, p. 262: Ὦ κύκνων ὠδὴ καὶ ἀηδόνων χορὸς ἐνθρηνεῖν.]

[Ἐνθριάζω.] Ἐνθριάζειν Hesychio est παραβαίνειν [παραπαίειν Scal. et Salm.], ἀπὸ τῶν μαντικῶν θρίων. Unde Ἐνθρίακτος, quod Idem ex Soph. Sinone affert pro ἔνθους: addens etiam ἐνθέακτος [quæ est ejusd. voc. dittographia. V. Ἐνθριάω].

[Ἐνθρίζω.] Ἐνθρίζειν, Hesychio ἐνατενίζειν et νύσσειν. [Eidem Ἐνέθριξεν, προσωρμίσθη. Ubi v. conjj. intt.]

[Ἔνθριον, τό.] Ἔνθρια, Hesychio ζῴδια [Animalcula.]

[Ἐνθρυμματίς. V. Ἐνθρυμματίς.]

[Ἐνθριόω.] Ἐνθριοῦμαι, pro Involvor ficulneis foliis, Suid. v. Ἐντεθριῶσθαι. [Aristoph. Lys. 662: Ἀλλὰ τὴν ἐξωμίδ' ἐκδυώμεθ', ὡς τὸν ἄνδρα δεῖ ἀνδρὸς ὄζειν εὐθύς, ἀλλ' οὐκ ἐντεθριῶσθαι πρέπει. Hesych.: Ἐντεθρίωκεν, ἐνέλιξεν ἢ ἐσκεύακεν ἀπὸ τῶν θρίων. Δηλοῖ δὲ καὶ τὸ βακχεύειν ἴσως ἀπὸ τοῦ Διονύσου. Θρίαμβος γὰρ ἐλέγετο διὰ τὴν τῆς συκῆς καὶ τῶν θρίων εὕρεσιν.]

[Ἐνθρίτης, ἤγουν ἐνθρύπτης, Intricio, Gl. Diversa orthographia voc. ἐνθρύπτης, cui conf. ἔντριτον pro ἔνθρυπτον in gl. Hesychii: Ἔντριτον, τὸ ζυνίου (l. ὃ ἐν οἴνου) ἔμβρωμα, ὃ Γαλάται ἐκβρεκτὸν φασι, ubi ἐμβρεκτὸν recte intt., dubitantes Galli an Galatæ dicantur Γαλάται, quod nomen vitiosum videtur. Cum ἐμβρεκτὸν autem Vales. recte confert Gl. Ἐμβροχὴ, Intritum, quod ipsum Lat. voc. quærere licet in gl. Hesychii, quum nec Græcum nec Lat. sit ἐνθρίτης. Ex his autem supplenda apud nos supra dicta in vv. Ἐμβρεκτὸν et Ἐμβροχή. L. Dind.]

[Ἐνθροέω, Conturbo. Jos. Genes. De reb. Cpol. 4, p. 51, A: Τῆς οὖν στασιώτιδος ἐπηρείας ἀθρόως ἐπισυστάσης, τοῦ τε βασιλέως ἐνθροηθέντος. Conf. Ἐνθορυβέω.]

[Ἐνθρόμβωσις, εως, ἡ, q. d. Concretio sanguinis. Antyllus in Matth. Med. p. 135: Εἰ γὰρ ἐπὶ μεγάλῳ τις ἀγγείῳ μικρὰν ποιεῖτο (l. ποιεῖ τὴν, ut p. 138) διαίρεσιν, ἐμθρόμβωσις ἐξ ἀνάγκης γίνεται, Sanguinem necesse est in grumos coalescere. Sed leg. ἐκθρόμβωσιν, q. v. L. D.]

[Ἐνθρονιάζω. V. Ἐνθρονίζω.]

[Ἐνθρονίασις, εως, ἡ, Inauguratio. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de imag. Edess. p. 115: Παραγενέσθαι εἰς τὴν τοῦ ναοῦ ἐνθρονίασιν. Boiss. Alia v. ap. Ducang. v. Θρόνος p. 500.]

[Ἐνθρονιασμός. V. Ἐνθρονισμός.]

Ἐνθρονίζω, In throno loco. [Joseph. Maccab. 2, 22: Ἐνεθρόνισεν. Alia exx. quum proprie tum figurate dicti ex Socr. H. E. 2, 43, 44, Clem. Al. Pæd. 1, 2, aliisque scriptt. eccl. citant Ducang. v. Θρόνος p. 499 sq., Suicer. p. 1117. De ecclesia dedicanda positum sive ἐνθρονίζειν sive ἐνθρονιάζειν exx. illustrat Ducang. p. 500.] Et Ἐνθρονίζομαι, In throno sedeo, Thronum habeo. Esther 1, [2]: Ὅτε ἐνεθρονίσθη βασιλεὺς Ἀρταξέρξης ἐν Σούσοις, Quando sedit in solio regni sui. Areth.: Ἐν τοῖς ἁγίοις ἐνθρονίζεται Θεὸς, Sedem suam habet. Bud.

Galli non solum *Throne* dicunt e Gr. θρόνος, sed et *Introniser* ex hoc ἐνθρονίζω. [Diodor. Exc. p. 595, 97: Πτολεμαίου κατὰ τὴν Μέμφιν ἐνθρονιζομένου τοῖς βασιλείοις κατὰ τοὺς Αἰγυπτίων νόμους. Ubi v. intt. Ephraem Cæsar. 756. || Forma Ἐνθρονίζω ap. Epitomat. Chronici Euseb. in Maji Coll. nov. Vat. vol. 1, p. 19, ubi ἐνθρονιάσθη. Ossann. Jo. Climac. p. 374, 16: Ὅπως ἐν τῷ θρόνῳ τοῦ Θεοῦ πηλὸν ἐνθρονιάσῃ. Hase.]

[Ἔνθρονος, ὁ, ἡ, Qui throno s. sella instructus est. Poll. 10, 52: Ἀλλὰ τὰ μὲν τῶν ὀχημάτων σκευοφόρα ἂν εἴη, τὰ δὲ ἐνθρόνια.]

[Ἐνθρονισμός, s. Ἐνθρονιασμός, ὁ, Inauguratio episcopi. Act. Conc. Calched. 10: Παρεγένετο εἰς Ἱεράπολιν εἰς τὸν ἐνθρονιασμὸν τοῦ κυροῦ Στεφάνου etc. Ducange. v. Θρόνος p. 501. || Ecclesiæ dedicatio. Balsam. ad Can. 7 Conc. Nicæni 2, p. 507: Ἡ δὲ καθιέρωσις μετὰ τὸν ἀπαρτισμὸν τοῦ ναοῦ, ὅτε τελοῦνται, τὰ ἐγκαίνια, τὰ ἀνοίξια καὶ ὁ ἐνθρονιασμός, et eund. Ad Marcum patr. Alex. resp. 13 et 38 cit. Suicer. v. Ἐγκαίνια, p. 988; alia Ducang. l. c. || Suid. v. Πίνδαρος inter scripta Pindari memorat Ἐνθρονισμούς, ut inter Orphei v. Ὀρφεὺς idem Θρονισμοὺς Μητρώους. Carmina esse cantata in pompis quibus statuæ deorum ad sedes suas deferrentur, conjicit Bœckh. ad fr. p. 555. || Ἐνθρονισμὸς dicta sportula quæ pendebatur episcopo, quum in solio collocabatur. Jur. Græco-Rom. p. 431: Τὸν λεγόμενον ἐνθρ. οὐ τῷ χειροτονοῦντι ... διορίζομεθα δίδοσθαι. || Ἐνθρονιασμὸς ap. Codin. Off. 1, 13: Κρατῶν ἐνθρ. καὶ τὸ κοντάκιον τῆς χειροτονίας, sumi videtur pro Ceremoniali s. Rituali libro, in quo ἐνθρονιασμοὶ describuntur. Ducange.]

[Ἐνθρονιστής, ὁ, Inaugurator. Greg. Naz. vol. 2, p. 29.]

[Ἐνθρονιστικός, ἡ, όν, unde Ἐνθρονιστικόν, τό, Cathedraticum, quod episcopis datur pro ordinatione. Nov. Justin. 123, c. 3. || Evagr. H. E. 4, 4: Ἐν ταῖς καλουμέναις ἐνθρονιστικαῖς συλλαβαῖς καὶ ταῖς τούτων ἀμοιβαίαις. Vales.: « Ita vocabantur epistolæ, quas in enthronismo ad se mutuo missitabant patriarchæ. Erant etiam enthronisticæ homiliæ s. conciones, quas episcopi in auspiciis episcopatus sui primas habebant ad populum, » etc.]

[Ἔνθρονος, ὁ, ἡ, Qui est in throno. Constant. Basil. Mac. p. 153: Ἔνθρονον δεικνῦσα τὸν ... αὐτοκράτορα, In throno sedentem. L. Dind.]

[Ἐνθρύβω. V. Ἐνθρύπτω.]

[Ἐνθρυλλίζω vitium scripturæ pro ἐντρυλίζω, quod v.]

[Ἐνθρυμμᾶτις, ἴδος, ἡ, i. q. θρυμματίς, genus placentæ, etiam ἔνθρυπτον vocatum. Anaxandrides Athen. 4, p. 131, D: Ἐνθρυμματίδων. Hesych.: Ἐνθριμματίς· οἱ μὲν πλείους διὰ τοῦ ι· ἔνιοι δὲ διὰ τοῦ υ, ἤτοι ἀπὸ τοῦ θρύου ἢ ἀπὸ τοῦ θρίδεσθαι (recte Alb. θρύδεσθαι). Vitiose id. Θρυματὶς, ἡ ἐφ' ἡμῶν ἐνθρυματίς. L. D.]

[Ἐνθρύπτης, ὁ. V. Ἐνθρίτης.]

Ἔνθρυπτον, τὸ, Intritum, Placenta. V. Θρυμματίς. [Demosth. p. 314, 1: Ἔξαρχος καὶ προηγεμὼν καὶ κιστοφόρος καὶ λικνοφόρος, καὶ τοιαῦτα ὑπὸ τῶν γραδίων προσαγορευόμενος, μισθὸν λαμβάνων τούτων ἐνθρυπτα καὶ στεμπτοὺς καὶ νηλατα, quo respiciunt Julian. Epist. 4, p. 36 ed. Heyl., Aristid. vol. 2, p. 307, 15. Lex. rhet. Bekk. An. p. 250, 20: Ἔνθρυπτα, ψωμοὶ οἵνῳ βεβρεγμένοι, οἷς ἐπιχείται καὶ φακῇ ἁπλῶς. (Eadem Phot. v. Εὔθρυπτα, ut libri sui vitio deceptus scribit.) Ulpianus ad l. Dem.: Ἔ. ψ. ἦσαν ο. β., οὓς ἐποίουν εἰς σκάφην ἄρτους διαθρύψαντες (conf. l. Dan. in Ἐνθρύπτω cit., et quæ in Σκάφη dicentur) καὶ φακῆν ἐπισκιδάσαντες. Harpocrat. s. h. v.: Δίδυμος ... εἰπὼν ὡς τὰ ἔνθρυπτα ἐκκείμενον καὶ γνώριμον ἀπ' αὐτῆς ἔχει τῆς φωνῆς τὸ σημαινόμενον περιεργότερόν τιν' ἐκτίθεται ἐξήγησιν ἁμάρτυρον· εἰσὶ δὲ ἔνθρυπτα τὰ ἐκ πεμμάτων ἢ τὰ ἐνθρυβόμενα βρώματα. Ἔνιοι δὲ ταῖς τελεταῖς αὐτὰ προσεικεῦσι. Καὶ Ἀπόλλων δὲ παρ' Ἀθηναίοις Ἔνθρυπτος. Postremis similia tradunt Hesych., Suid., Etym. M. Ἔνθρυπτα memorat etiam Pollux 6, 77.]

[Ἔνθρυπτος, ὁ, epith. Apollinis. V. Ἔνθρυπτον.]

Ἐνθρύπτω, Comminuo intra, Intero [Gl. Nicand. Ther. 80: Ἐς ... ὅλπην κεδρίδας ἐνθρύπτων· 655. Alex. 106, et forma poet. ἐνθρύψειας ib. 154. Medio ib. 266: Σὺν δὲ καὶ ἀμπελόεις ἕλικας ἐνθρύπτεο νώμφας· 606; ἐνθρύψαιο 621. Pass. Ther. 914: Ἐνθρυφθέντα γάλακτι· Al. 204.] lxx Dan. c. ult. [14, 31]: Ἐνέθρυψεν ἄρτον εἰς σκάφην, Intrivit panem in alveolum. [Al. Ἄρτους ἐντεθρυμμένους ἐν σκάφῃ. Athen. 4, p. 114, D: Βλῆμα δέ φησι καλεῖσθαι τὸν ἐντεθρυμμένον ἄρτον καὶ θερμὸν Σάλευκος· conf. 109, E. Hippocr. De sal. vict. p. 339, 30: Ἄρτος ὡς ἐξοπτότατος ἐν οἴνῳ ἐντεθρυμμένος, ubi al. ἐντετριμμένος. || Forma novitia ἐνθρυβόμενος pro ἐνθρυπτόμενος est ap. Suidam, ubi libris invitis, ut videtur, ἐνθρυπτόμενος intulit Kuster., Harpocr., ubi ἐνθρυπτ. liber unus, Etym. M. et Hesych. v. Ἔνθρυπτα.]

Ἔνθρυσκον, τὸ, teste Hesych., Olus est, florem etiam ferens, ideoque et βρωτὸν et στεφανωτόν. Pro quo ap. Theophr. [immo ἐνθουσικὸν, quod v., est ap. Th. H. Pl. 7, 7, 1] et Plin. legi dicunt Anthriscum. [Pherecrat. Athen. 7, p. 316, C: Ἐνθρύσκοισιν καὶ βραχάνοις καὶ στραβήλοις ζῆν. Formam alteram voc. Ἄνθρυσκον esse, ut ἔγχουσα est voc. ἄγχουσα, animadvertit Schneider. ad Theophr. vol. 3, p. 594, qui in l. Theophr. perperam exhibuit ἔνθρυσκος per ς. V. etiam Θρύσκον.]

[Ἐνθρώσκω, Insilio. Eur. El. 327: Ἐνθρώσκει τάφῳ. Lycophr. 756: Βύκτης στροβήσει φελλὸν ἐνθρώσκων πνοαῖς. Transitiva signif. Orac. Zoroastris in Maitt. Misc. p. 14, 60: Πατὴρ οὐ φόβον ἐνθρώσκει, πειθὼ δ' ἐπιχεύει. Ad quæ Gemistus Pletho p. 137, πατὴρ οὐ φόβον ἐπιθρώσκει (sic)· οὐ φόβον ἐμβάλλει ὁ πατὴρ, πειθὼ δ' ἐπιχεῖ. || Forma poet. Ἐνιθρώσκω erat Oppian. Cyn. 4, 436, ubi nunc ἐπιθρ. L. Dind.]

[Ἐνθύλημα. V. Ἐνκύλημα.]

[Ἐνθῡμέω, i. q. ἐνθυμέομαι. Æneas Tact. c. 37, p. 110: Ἔπειτα ἀνὴρ χαλκεὺς ἀνεῦρεν ἐνθυμήσας, de cujus l. scriptura v. Schweigh. ad l. Herodoti ab Ænea expressum, 4, 200, ubi est ὧδε ἐπιρρασθείς.]

|| Ἐνθυμέομαι, In animo verso, voluto, Animo concipio, Animadverto, [Cogito, Excogito, Voluto, Recordor, huic add. Gl.] Considero, Expendo, Reputo. Cum gen. vel accus., Xen. Mem. 1, [1, 17]: Ὅσα δὲ πάντες ἤδεσαν, θαυμαστὸν εἰ μὴ τούτων ἐνθυμήθησαν· 2, [1, 34]: Σοὶ δ' οὖν ἄξιον τούτων ἐνθυμουμένῳ. [Cyneg. 9, 4: Τῶν τόπων ἐνθυμούμενον ὅπως μὴ διαμαρτήσεται. Et alibi sæpe similiter quum ap. Xen. tum ap. Thucyd. 1, 42; 6, 60, Plat. Menex. p. 249, C.] Sic Isocr. Ad Phil. [p. 97, E]: Ὧν ἐνθυμούμενόν σε χρὴ μὴ περιορᾶν τοιαύτην φήμην. Et alibi, Ὧν ἐνθυμουμένους χρὴ κ. τ. λ. [De discrimine inter hanc constr. et constr. cum accus. ap. Græcos hodiernos v. Coraes ad Isocr. vol. 2, p. 15. || Item cum gen. et præpos. περὶ, Plat. Reip. 10, p. 595, A: Οὐχ ἥκιστα δὲ ἐνθυμηθεὶς περὶ ποιήσεως λέγω· Sisyph. p. 391, D: Ἆρά γε ἄξιόν ἐστι καὶ αὖθίς ποτε περὶ αὐτοῦ ἐνθυμηθῆναι;] Cum accus. autem [Æsch. Eum. 222: Τὰ μὲν γὰρ οἶδα κάρτα σ' ἐνθυμουμένην. Xenoph. Cyr. 5, 5, 28: Εἰ δέ σοι ταῦτα δοκῶ ἀγνωμόνως ἐνθυμεῖσθαι, μὴ ἐν ἐμοὶ αὐτὰ, ἀλλ' εἰς σὲ τρέψας πάντα καταθέασαι· Cyneg. 10, 12: Εἰσβλέποντα εἰς τὸ ὄμμα τοῦ θηρίου ἐνθυμούμενον τὴν κίνησιν τὴν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆς ἐκείνου. Et alibi. Hippocr. Præn. p. 46, 43: Χρὴ δὲ καὶ τὰς φορὰς τῶν νουσημάτων [τῶν] ἀεὶ ἐπιδημεύντων ταχέως ἐνθυμεῖσθαι τήν τε τῆς ὥρης κατάστασιν.] Thuc. 2, [40]: Καὶ αὐτοὶ ἥτοι χρίνομέν γε ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα. [Conf. 1, 120; 5, 32, 18; 7, 63.] Demosth. [p. 15, 7: Ἄξιον δὲ ἐνθυμηθῆναι καὶ λογίσασθαι τὰ πράγματα ἐν ᾧ καθέστηκε νυνὶ, ubi tamen constr. est potius ἐνθ. ἐν ᾧ, ut l. pertineat ad exx. similia infra citanda.] C. Mid.: Τί οὖν ἐκ τούτων ὑμᾶς ἐνθυμεῖσθαι δεῖ; Itidem Isocr. [p. 15, D]: Ἐπειδὰν ἐνθυμηθῶσι τοὺς φόβους, καὶ τοὺς κινδύνους. [Hippocr. De aere p. 295, 35: Ἀπὸ δὲ τουτέων τεκμαιρόμενος τὰ λοιπὰ ἐνθυμέεσθαι, καὶ οὐχ ἁμαρτήσῃ, nisi conjungenda τεκμ. τὰ λοιπά.] Nonnunquam etiam sequentem habet part. ὅτι: Plato Epist. 4, [p. 321, B]: Ἐνθυμοῦ δὲ καὶ ὅτι δοκεῖς τισὶν κ. τ. λ. [Et sæpiss. ap. quosvis.] Aut etiam διότι: Isocr. [p. 12, C, ubi ὅτι sine var.]: Ἐνθυμοῦ δὲ διότι ἐνδέχεται. [Et εἰ, Isocr. p. 332, C: Ἐνθυμήθητε δὲ πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς, εἰ δοκῶ ... Et ὡς, Xenoph. Vectig. 3, 7: Ἐνθυμούμενος ὡς πολλὰ μὲν εἰσήνεγκε. Et ubi ὡς est Quam, Comm. 4, 3, 3: Ἦδη ποτέ σοι ἐπῆλθεν ἐνθυμηθῆναι ὡς ἐπιμελῶς οἱ θεοὶ ... κατεσκευάκασι· et Plat. Conv. p. 208, C. Aristoph. Ran. 40: Οὐκ ἐνεθυμήθης. —Τὸ τί;—

ὡς σφόδρα μ' ἔδεισε. Quomodo etiam cum aliis relativis conjungitur, ut Xen. Hist. Gr. 4, 2, 2: Ἐνθυμούμενος οἷων τιμῶν ... ἀποστεροῖτο, et al. Comm. 1, 7, 2: Ἐνθυμώμεθα τί ἂν αὐτῷ ποιητέον εἴη. Thucyd. 6, 30: Ἐνθυμούμενοι ὅσον πλοῦν ... ἀπεστέλλοντο. Plat. Phileb. p. 12, C: Ἐνθυμεῖσθαι καὶ σκοπεῖν ἥντινα φύσιν ἔχει. Item cum μή, ut sit Vereor, Plato Hipp. maj. p. 300, D: Ἐνθυμοῦμαι ... μὴ παίζῃς πρός με. Et ut sit Video, Euthyd. p. 279, C: Ἐνθυμοῦ δὴ μή τι παραλείπωμεν τῶν ἀγαθῶν.] A Thuc. autem jungitur etiam partic., et dicitur [1, 120], Οὐκ ἐντεθύμηται ἐπαιρόμενος, pro οὐκ ἐντεθύμηται ὅτι ἐπαίρεται. [Et 6, 78. Aliter Xen. H. Gr. 4, 4, 19: Ἐνθυμηθέντες τοὺς Ἀργείους τὰ μὲν εἰκὸς καρπουμένους.] Sed his addo, videri mihi aliquando οὐκ ἐνεθυμήθην accipi pro In meutem mihi non venit, ubi sequentem habet infin. Dem. [De f. leg.]: Οὐδ' ἐνθυμηθῆναί φησι λύσασθαι. [Cum adverbio Plato Apolog. p. 21, B: Ταῦτα ἐγὼ ἀκούσας ἐνεθυμούμην οὕτωσί. Jesai. 10, 7. Absolute etiam ponitur. Thucyd. 2, 60: Εἰ μὴ ἐνεθυμήθη 8, 68: Κράτιστος ἐνθυμηθῆναι ... καὶ ἀγνοίᾳ εἰπεῖν. Plato Crat. p. 421, D: Ἐνθυμηθῶμεν δέ. Xenoph. Reip. Ath. 3, 12: Οὐδὲν ἐνθυμεῖσθαι ἀνθρώπους, οἵτινες δικαίως ἀτιμοῦνται, ἀλλ' εἴ τινες δεῖξαν, ubi est i. q. ἐνθύμιον ποιεῖσθαι, Mente reponere. Demosth. p. 52, 17: Θαυμάζω δ' ἔγωγε εἰ μηδεὶς ὑμῶν μήτ' ἐνθυμεῖται μήτ' ὀργίζεται, ὁρῶν κτλ. Hippocr. De aere p. 295, 26: Ἐπειδὰν ἀφίκωνται παρὰ γυναῖκα καὶ μὴ οἷοί τε ὦσι χρῆσθαι σφίσιν αὐταῖς, τὸ πρῶτον οὐκ ἐνθυμεῦνται, ἀλλ' ἡσυχίην ἔχουσιν· Præn. p. 44, 19. Dionys. De comp. verb. p. 136, 5: Οὐχ ὁμοίᾳ συνθέσει χρώμεθα ὀργιζόμενοι καὶ χαίροντες ... ὥσπερ ὅταν ἐνθυμώμεθα καὶ μηδὲν ἡμᾶς ὅλως ταράττῃ. || Passive Appian. Civ. 5, 133: Εἰ μὴ κρατεῖ τῶν ἐνθυμουμένων. Confus. c. ἐννοεῖσθαι Xenoph. Anab. 3, 1, 2.]

Ἐνθύμημα, τὸ, Animi conceptus, Sensum vel Sensus. [Recordatio, Commentum, Cogitamentum, Gl. Soph. OEd. C. 292: Ταρβεῖν μέν, ὦ γεραιέ, τἀνθυμήματα πολλή 'στ' ἀνάγκη τἀπὸ σοῦ· 1199: Ἔχεις γὰρ οὐχὶ βαιὰ τἀνθυμήματα. Æschin. F. L. p. 42, 28: Προσέθηκέ τι τοιοῦτον ἐνθ. τῷ λόγῳ ὅτι πρῶτος ἐπιστομίσαι τοὺς τὴν εἰρήνην ἐκκλείοντας.] Alcidam.: Καὶ ταχείᾳ χρήσασθαι καὶ τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν ἐνθυμημάτων εὐπορίᾳ. Sic Isocr. [p. 190, E; 191, A; 233, A; 294, D; 319, D] et Dionys. Hal. [De Thuc. jud. c. 34, etc.] ἐνθυμήματα sæpe pro Sensis et Sententiis, i. e. ἀντὶ τῶν νοημάτων. Item ἐνθύμημα, Argumentum et sententia oratoria, Cic. Top. [c. 13]: Ex hoc illa rhetorum sunt e contrariis conclusa, quæ ipsi ἐνθυμήματα appellant: non quod non omnis sententia proprio nomine ἐνθυμημάτων dicatur, sed, ut Hom. propter excellentiam commune poetarum nomen efficit apud Græcos suum, sic quum omnis sententia ἐνθύμημα dicatur, quia videtur ea, quæ e contrariis conficiatur, acutissima, sola proprie nomen commune possidet. Quintil. [1, 10, 27; 5, 14, 24; 9, 4, 57], Aristot. [Rhet. 1, 1 med.; 2 med., et inpr. 2, 22 et 24], Hermog. Bud. p. 693, ubi inter alia ex Hermog. docet ἐνθ. esse acrius epicheremate. [Conf. anon. De rhet. p. 210 ed. Gal. V. Ernest. Lex. rhet. p. 108-111.] || Budæo Commentum, Inventum, Memorabile inventum, ap. Xen. [OEc. 20, 24]: Ἐνθύμημα πολλοῦ ἄξιον. [De strategemate H. Gr. 4, 5, 4; 5, 4, 51. Et sim. Anab. 3, 5, 12, Cyn. 13, 13.]

Ἐνθυμηματικός, ἡ, ὁν, Constans enthymemate s. enthymematis, Enthymemata continens: ἐνθ. ῥητορεῖαι, Aristot. [Rhet. 1, 2 med.], Quibus enthymemata adhibentur; ἐνθ. περίοδος, Hermog., Periodus enthymemate conclusa. || Aliquis autem dicitur ἐνθ., Acer in argumentationibus et argutus orator, Aristot. [Rhet. 1. 1 bis] Bud. p. 693. [Hippocr. De dec. hab. p. 22, 49: Ἡρὸς τὰς ἀποσιγήσιας ἐνθυμηματικοὶ καὶ χαρτερικοί.]

[Ἐνθυμηματικῶς, adv. Theon Progymn. p. 55 ed. Cam. Boiss. Aristot. Rhet. 3, 17 extr.]

Ἐνθυμημάτιον, τὸ, Commentatiuncula, Argutulum dictum, Bud. e Gellio 15 init. [6, 13, 4, ubi al. ἐνθυμήματα. Sensiculus, Gl.]

[Ἐνθυμηματιόδης, ὁ, ἡ, unde] Ἐνθυμηματώδεις, Commentationibus pleni.

Ἐνθύμησις, εως, ἡ, Cogitatio [Gl.], Consideratio, Commentatio. [Eurip. fr. Archel. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 377: Νεανίας τε καὶ πένης σοφός θ' ἅμα. Ταῦτ' εἰς ἓν ἐλθόντ' ἄξι' ἐνθυμήσεως.] Thuc. 1, [123]: Δείσας κατὰ ἐνθύμησιν τινὰ ὅτι οὐδείς πω ... ἀφίκετο. Greg. Naz.: Οὐκ εἶναι μεταξὺ νοῦ καὶ ἐνθυμήσεως καὶ ψυχῆς διαίρεσιν ἐπινοηθῆναί τινα καὶ τομήν. [Hippocr. Præn. p. 26, 40: Ἄχρηστον γὰρ ἡγεύμεθα ἐνθύμησιν ὀχλεομένου τὴν τοιαύτην. Acta Thaddæi ap. Lambec. Bibl. Cæs. 8, p. 429, A: Γνοὺς τὴν ἐνθύμησιν αὐτοῦ. Thomas p. 310: Ἐνθύμιον ἡ ἐνθ. Maximus Conf. vol. 2, p. 8, B: Τὴν δὲ περί τινος νόησιν ἔννοιαν λέγουσιν· ἥτις ἐπιμείνασα καὶ τυπώσασα τὴν ψυχὴν πρὸς τὸ νοούμενον ἐνθύμησις προαγορεύεται· ἡ δὲ ἐνθ. ἐν ταὐτῷ μείνασα καὶ ἑαυτὴν βασανίσασα φρόνησις ὀνομάζεται. Pluralis in Testam. xii patriarch. p. 603. L. Diind.]

[Ἐνθυμητέον, Cogitandum. Cornutus De nat. deor. c. 14, p. 161: Ἐπίχαρμος, Εἴτε τι, φησὶ, ζητεῖς σοφὸν, τῆς νυκτὸς ἐνθυμητέον. Demosth. p. 40, 18: Ἐνθ. καὶ παρ' ἄλλων ἀκούουσιν ... ἡλίκην κτλ. L. D. Seq. ὡς Hierocl. Stob. Fl. vol. 3, p. 164. Eust. Od. p. 1660, 45: Τῶν δὲ ὁμῶ ὁμόσω πολλῶν ὄντων συνθέτων, ἐνθ. ἐνταῦθα τὸν συνωμότην.]

Ἐνθυμητικός, ἡ, ὁν, Promptus ad excogitandum, comminiscendum. Bud. p. 327. [Sine testim.]

Ἐνθύμιος, ἡ, Cogitatio, ex Thuc. [5, 16: Πλειστοάνακτ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν διαβαλλόμενος περὶ τῆς καθόδου καὶ ἐς ἐνθυμίαν τοῖς Λακεδαιμονίοις ἀεὶ προβαλλόμενος ὑπ' αὐτῶν, ὁπότε τι πταίσειαν κτλ. Cujus l. ad exemplum ap. Dion. Cass. 39, 11, ἐς ἐνθυμίαν αὐτῷ προβάλλοντος pro ἐνθύμιον restituit Wesseling. Vertendum autem Religionem injicere, objicere.] VV. LL.: Ἐνθυμία δὲ καὶ ἐνθύμησις, Θουκυδίδης, Poll. 2, [231. Thom. M. p. 310: Ἐνθ., ἡ ὑπόμνησις. Iambl. V. Pyth. c. 5, p. 20: Μεταδιδόναι τῶν ἐνθυμιῶν.]

[Ἐνθυμιαζόμενοι, Etym. M. ἐνθυμούμενοι. Pro ἐνθυμιζόμενοι, quod v. Hesych.: Ἐνεθυμίαζον, ἐνεθυμούμην. Ἐνεθύμιζον Kust.]

Ἐνθῡμιάω, Suffio intus. Synes. Ep. 121 [p. 257, D]: Καλὸν οὖν εἰ πάντα εὐθετήσας ἐκκορήσειας [τε καὶ ἐκπλύνεις vel potius ἐκπλύνειας] καὶ ἐνθυμιάσειας τὸ δωμάτιον, Si omnia digerens et componens, etiam everras cubiculum suffituque vapores, Bud. [Tzetz. Hist. 1, 863: Δᾶτις δὲ τῷ Ἀπόλλωνι ἐνθυμιᾷ τῇ Δήλῳ τάλαντα τριακόσια λιβανωτοῦ πρωτίστου. L. D.]

[Ἐνθῡμίζω et] Ἐνθυμίζομαι, pro ἐνθυμοῦμαι; ut, Ἐνθυμιζόμενοι τὰς ἐν τῇ μάχῃ συμφορὰς· quod ex. ab Polluce [2, 231, tanquam ex Thuc., ap. quem 5, 32 est ἐνθυμεύμενοι,] citatur. Ap. Hesych. non solum ἐνθυμιζόμενοι habetur, sed etiam ἐνθύμιζε, quod exp. ἐνθυμοῦ. Suidas autem illud ἐνθυμιζόμενοι, quod exp. λογιζόμενοι [ἐνθυμούμενοι Zon. p. 748], ex Dione Cassio p. 17, affert. [|| Appeto Appian. Mithr. c. 120: Ἀμισὸν ἐνθυμιζόμενος ... ἐπολέμησε· Civ. 4, 63. || Act. In memoriam redigo, Admoneo. Codin. De off. c. 1: Ὑπομιμνήσκων εἰς τὸ ἐνθυμίζειν τὸν ἀρχιερέα μυστικῶς. Codicem Reg. habere ῥυθμίζειν notat Ducang.]

Ἐνθύμιος, ὁ, ἡ, Qui in animo est, animo nostro obversatur, et de quo cogitamus. Hom. Od. N, [421]: Μὴ δή τοι κεῖνός γε λίην ἐνθύμιος ἔστω, ubi quidam exp. etiam, ex consequenti, Ne tibi valde curæ sit, Ne esto nimium de illo sollicitus. [Appian. Civ. 5, 133: Ἐνθύμιός τέ οἱ συνεχὴς ἦν Λαβιηνὸς, οὐ πρὸ πολλοῦ τὴν Ἀσίαν ἐπιδραμών· Maced. 1, vol. 1, p. 505, 3.] Basilius ἐνθύμιον itidem appellavit, Quod nobis in animo, mente versatur, s. potius Quod mente versamus [Cogitatio, Gl.], p. 274: Χρυσὸν φαντάζῃ· τοῦτό σοι καὶ καθεύδοντι ἐνύπνιον, καὶ ἐγρηγορότι ἐνθύμιον. [Themist. Or. 11, p. 147, D: Ὡς ἄρα ὁ ἀγαθὸς βασιλεὺς σύνοικός τέ ἐστι καὶ ὁμοδίαιτος τῷ θεῷ, καὶ ὅσα ἐκείνῳ ἐνθύμια, ταῦτα ἐννοεῖ.] Ap. Soph. autem [OEd. T. 739: Τί δ' ἔστι σοι τοῦτ' ἐνθύμιον; cui l. conf. Eur. Herc. F. 722: Ἐπειδή σοι τόδ' ἔστ' ἐνθύμιον· Ion. 1347: Σὺ δ' ἐκ κελευσμῶν, ἢ πόθεν, σώζεις τάδε; — Ἐνθύμιόν μοι τόδε τίθησι λοξίας·] Trach. [107], de Deianira: Ἀλλ' ἐνθυμίοις εὐναῖς ἀνανδρώτοις τρύχεσθαι, κακὰν δύστανον εὔμναστον ἀνδρὸς ἑᾶσα τρέφουσαν δόῳ, ἐλπίζουσαν αἰσαν, schol. exp. μεριμνητικαῖς, πολυφροντίστοις: ut sc. intelligamus thalamos, qui animo Deianiræ magno cum dolore obversarentur, De quibus non sine magno animi dolore cogitaret. || Animo religionem ciens. Antiphon [p. 119, 6]: Ἡμῖν προστρό-

παιος ὁ ἀποθανὼν οὐκ ἔσται, ὑμῖν δ' ἐνθύμιος γενήσεται, Sed vestros animos religione obstringet. [Unde citat Ammon. p. 52. Ubi recentt. exx. nonnulla, ut Ach. Tat. 2, 7, p. 30, 33, Heliod. 8, 11, p. 390, citat Valck. Add. id. 7, 5, p. 305; 10, 40, p. 518. Dionys. A. R. 1, 38: Ἵνα δὲ μηδὲν εἴη τοῖς ἀνθρώποις δέος ἢ ἐνθ., ὡς πατρίων ἠλογηκόσι θυσιῶν. Cum genit. Dio Cass. 58, 6: Τούτων τῶν τεράτων οὔθ' ὁ Σητιανὸς οὔτ' ἄλλος τις ἐνθύμιον ἐποιήσατο, i. q. ἐνεθυμεῖτο.] Sic Ἐνθύμιον ποιούμενοι, Thuc. [7, 50], Rem in religionem vertentes, trahentes, Bud. p. 284, 693. [Appian. Syr. c. 43.] Quidam reddunt Rem pro ominosa habentes. At Herodoti [8, 54], Ἐνθύμιόν οἱ ἐγίνετο ἐμπρήσαντι τὸ ἱρὸν, interpr. Eum facti pœnituit: quæ interpr. non placet. [Religio eum incesserat, quod templum cremasset. Duker. ad Thuc. 7, 18. Schweigh.]

[Ἐνθυμιστὸς, ὁ, ἡ.] Hinc [ab ἐνθυμίζω] est Ἐνθύμιστος [falso acc.], quod tamen Suid. exp. ὕποπτος, Suspectus. [Considerandus, Animadvertendus. Herodot. 2, 175: Ἄμασις ἐνθυμιστὸν (τοῦτο) ποιησάμενος, Amasidis animum advertit, scrupulum ei injecit res ista, Amasis religioni rem habuit. Nec admodum fort. dispari notione Suid. exp. ὕποπτον. Schweigh.]

Ἔνθυμος, ὁ, ἡ, In quo animus est, Animosus. Aristot. Pol. 7, 7: Τὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων γένος ὥσπερ μεσεύει κατὰ τοὺς τόπους, οὕτως ἀμφοῖν μετέχει· καὶ γὰρ ἔνθυμον καὶ διανοητικόν ἐστι, h. e. θυμοειδὲς, καὶ θυμοῦ πλῆρες, ut ibid. loquitur: opponens ei ἄθυμος, Pusillanimis, Non animosus. [Adv. Ἐνθύμως, Ex animo. Basil. Epist. t. 2, p. 978, C: Ἐὰν καταξιώσητε ἐνθ. περιέχεσθαι τοῦ διδομένου ὑμῖν ἐπισκόπου. Hase.]

Ἐνθύριον, τὸ, Pars quædam navis, Hesych., si modo vulg. ejus exempll. mendo carent: Ἐνθύριον, μέρος τι τῆς νεώς. [Fortasse i. q. ἐνθέμιον, quod v.]

[Ἐνθῦρόω, Includo. Cyrill. Hieros. p. 18 (?). Wakef.]

Ἐνθύρωμα, τὸ, Claustrum. Narr. de inv. Cruc. Grets. p. 422, A: Ὑπὸ τὰ ἐνθυρώματα τῶν μοχλευμάτων τῆς ἀδύσσου· conf. ib. p. 428, B. Hase.]

Ἐνθυσιάζω, Sacrifico in. [Sir. 31, 7: Ξύλον προσκόμματός ἐστι τοῖς ἐνθυσιάζουσι. Ib. 4, 11: Ἡ σοφία υἱοὺς ἑαυτῇ ἀνύψωσε. Bosius: «Clem. Al. Strom. 7: Ἡ σοφία... ἐνεθυσίασε τὰ ἑαυτῆς τέκνα. Et f. ex h. l. sumsit Tertull. quod posuit in Scorpiaco: *Sophia jugulavit filios suos*, et videtur legisse ἐνεθυσίασε».]

Ἐνθυσκός, Avis, quæ et ἀσφαλὸς, Hesych.

[Ἐνθύσκω.] Ἐνθύσκει, Hesychio ἐντυγχάνει.

[Ἔνθυτος, Subtillus, Gl. V. Ἔγχυτος.]

[Ἐνθύομαι, Sacrifico. Zosim. 2, 12: Τῶν τε μάντεων ἐνθυσαμένων, αἰσιά τε οὐκ εἶναι ἱερὰ λεγόντων.]

Ἐνθωκεύω, Sedeo in, Insideo. Hesych. ἐνθωκεῦσαι exp. ἐμφωλεῦσαι, ἐγκρύπτεσθαι. [Conf. Ἐνθακεύω.]

[Ἐνθωρᾱκίζω, Lorico. Xen. Anab. 7, 4, 16: Ἐντεθωρακισμένοι, Loricati.]

[Ἔνι, i. q. ἔνεστι, vel ἔνεισι. V. Ἔνειμι.]

[Ἐνί. V. Ἔν, Ἔννος.]

Ἐνιαῖος, α, ον, Aliquis, VV. LL. Ἐνιαία, Suidæ ἡ μοναδική. [Didym. De Trinit. 2, 5. Routh. Unicus, Solitarius, Singularis. Proclus Instit. theol. § 23 et § 74, sec. cod. Argent. Creuzer. Dionys. Areop. Paraphr. p. 164, C: Κατὰ τὴν θείαν καὶ ἐνιαίαν ἁπλότητα. Opusc. astrolog. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. 7, p. 547, C: Οὐκ (sic) ἐνιαίαν καὶ μόνην ἔχει τὴν ἐνέργειαν, ἀλλὰ ποικίλην τε καὶ διάφορον. L. Dind. Τὸ ἐνιαῖον, Unitas, Arethas p. 904. J. H. Maius. Diog. L. 7, 35: Τὴν ἐντόπιον γεγραφὼς ἱστορίαν ἐνιαίαν. «An ἐνιαίαν, Singularem, h. e. uno volumine contentam. » Casaub.]

[Ἐνιαίως, adv. Didym. De Trin. 2, 5. Routh. Dionys. Areop. Paraphr. p. 156, B: Ἡ πρὸς θεὸν τε καὶ τὰ θεῖα ἀγάπησις ἐνθέως τε καὶ ἐν. ἱερουργουμένη. Ib. C; 164, C; 165, B; 341, A, etc. Ubi modo cum συνεπτυγμένως modo cum μοναδικῶς conjungitur, ut sit i. q. infra ἑνοειδῶς. L. Dind.]

[Ἐνιάκις, Interdum. Artapan. ap. Euseb. Præp. ev. p. 452, C: Πολλάκις μὲν τοὺς αὐτοὺς, ἐνιάκις δὲ ἄλλους. Hase.]

[Ἐνιάλλω.] Ἐνιᾶλαι Hesych. exp. κωλῦσαι, ἐμποδίσαι [Impedire], ab Ἐνιάλλω.

[Ἐνῐαυθμὸς, ὁ, Etym. M. p. 342, 35. V. Ἰαυθμός.]

Ἐνῐαυσιαῖος, [α, ον: femin. ἐνιαυσιαῖος ex. v. infra] i. q. ἐνιαύσιος. [Annotinus, Anniculus, Annalis, Gl.] Plutarch. Pericle [c. 16, ubi nunc ἐνιαυσίοις]: Ἐν ταῖς ἐνιαυσιαίαις στρατηγίαις, In annuis imperiis. [Κίσσηλον vocat Phrynichus Epit. p. 362, et ἐνιαύσιος dici jubet. Antiquissimus eo utitur Aristot. Categ. 6, p. 5, 5: Ἐὰν ἀποδιδῷ τις πόση τις ἡ πρᾶξίς ἐστι, τῷ χρόνῳ ὁρισῇ, ἐνιαυσιαίαν ἢ οὕτω πως ἀποδιδούς. Recentiorum inde ab Apollod. 3, 5, 5, 2: Καταλιπόντος παιδὰ ἐνιαυσιαῖον, exx. nonnulla v. ap. Lobeck. Quemadmodum autem in ipsos Aristotelis libros irrepsit forma ἐνιαυσιαῖος pro ἐνιαύσιος H. A. 5, 14 et 6, 21, ut ne illo quidem quod modo attuli exemplo satis sit confirmatus ejus ap. antiquiores usus, ita recentioribus, qui promiscue uterentur utraque, plus semel illata videtur forma productior. Sic Diod. 2, 4: Ἐνιαυσιαίου δὲ τοῦ παιδίου γενομένου, liber opt. Vind. cum Gemisto ἐνιαυσίου. Contra 11, 79; 14, 17, 47, 54, 103; 15, 23; 17, 82 in sollemni formula τοῦ δ' ἐνιαυσίου χρόνου διεληλυθότος, unus ἐνιαυσιαίου. Vicissim, ἐνιαυσίου pro ἐνιαυσιαίου duo 15, 14, 57. Ἐνιαυσίου omnes 11, 41, 78; 14, 38 (ἐνιαύσιος 94); 20, 45, 73, 81, 91, 102, 106; ἐνιαυσιαίου vero 11, 69, 81; 12, 32, 80; 513, 38; (ἐνιαυσιαῖος 14, 85). Denique pro ἐνιαυσιαίους ἀνοχὰς 14, 90, unus ἐνιαυσίους. L. D. Adv. Ἐνιαυσιαίως Ptol. Tetrab. p. 91, 10: Τῶν ἐν. περὶ τὰς ὥρας ἀποτελουμένων, Quæ singulis anni temporibus eventura sunt. Hase.]

Ἐνῐαύσιος, ὁ, ἡ [et α, ον, Anniculus, Gl. Hom. Od. Π, 454: Σὺν ἱερεύσαντες ἐνιαύσιον. Ælian. N. A. 4, 31: Μόσχῳ ἐνιαυσίῳ. Demosth. p. 833, 17: Κατελείφθην ἐνιαυσιος. Plato Ep. 13, p. 361, D: Οὕπω ἐνιαυσία. De oleo Dioscor. 1, 32], Annuus, Anniversarius [Gl., et, Annotinus], Annuatim rediens. [Hom. Camin. 11: Νεῦμαί τοι νεῦμαι ἐνιαύσιος, ὥστε χιλιῶν.] Herodot. [4, 180] ἐνιαυσίη ἑορτὴ, Anniversarium festum. [Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 469, E, 5: Θυσίης ἐνιαυσίης. Procop. Pers. 1, p. 21, D: Ἑορτὴν ἐνιαύσιον.] Sic πανηγύρεις ἐνιαύσιοι, Cœtus solemnes et anniversarii. [Eur. Suppl. 407: Δῆμος δ' ἀνάσσει διαδοχαῖσιν ἐν μέρει ἐνιαυσίαισιν. Ἐνιαύσιοι ἄρχοντες Dion. Cass. 36, 16; 52, 23.] Herodian. [1, 16, 7], de calendis Januariis: Ἀρχαί τε ἐπώνυμοι τότε πρῶτον τὴν ἔνδοξον καὶ ἐνιαύσιον πορφύραν περιτίθενται, Consules tum primum insignem et annuam prætextam induunt, Bud. Theophr.: Κατὰ τὰς ἐνιαυσίους ὥρας, Certis anni temporibus, VV. LL. Item Annuus, i. e. In annum durans. Thucyd. [4, 117]: Ἐνιαύσιον ἐκεχειρίαν ἐποιήσαντο, Inducias annuas, h. e. In annum unum. [Conf. 5, 15. Ἐνιαύσιοι σπονδαὶ ib. 1. Inter ἐνιαυσίαν et ἐνιαύσιον ἀρχὴν variant libri 6, 54.] Theophr. [H. Pl. 3, 4, 5]: Ἡ ἀρχαιοτάτη ἐνιαύσιον ἔχειν (τὸν καρπὸν) δοκεῖ· περικαταλαμβάνει γὰρ ὁ νίος τὸν περυσινόν. Pro quibus Plin.: Juniperus annifera habetur, novusque fructus in his cum annotino pendet. Item ap. Eur. [Hipp. 37] ἐνιαύσιος [ita cod. Havn. ἐνιαύσιον, ceteri ἐνιαυσίαν] φυγὴ, Fuga unius anni (ἀπενιαυτισμὸς supra), sicut ap. Lucian. [Navig. c. 6] ἐνιαύσιος τροφὴ, exp. Alimentum unius anni. [Ἐτ χρόνος ἐν. ap. Eurip. Hel. 775, Tim. Locr. p. 96, E, Diodor. 2, 24, et in ll. in Ἐνιαυσιαῖος citt. Plato Leg. 6, p. 779, D: Δίαιτα... οὐκ Πλάτων ἐνιαυσίας. Xenoph. Ag. 2, 1: Ἦν ἐνιαυσίαν δὲὸν ὁ βάρβαρος ἐποιήσατο, ταύτην μείον ἢ ἐν μηνὶ κατήνυσεν. Polyb. 6, 19, 1: Τῶν πέντε ἐνιαυσίους ἐγόντων ἤδη στρατείας· 3. Soph. Tr. 165: Ἐνιαύσιος βεβὼς, Annum peregre absens.] Ἐνιαύσιοι, Annales, VV. LL. [Ἐνιαύσιος, Annalis; Ἐνιαύσιαι, Annales, Gl. Conf. gl. gramm. Bekk. An. p. 187, 17, in Ἐνιαυτὸς positam.] At ἐνιαύσια, neutr. plur. adverbialiter ponitur pro Quotannis, In singulos annos. Hesiod. [Op. 447]: Ἂν φωνὴν γεράνου ἐπακούσῃς Ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυίης, Quotannis clangentis. [Ap. Aristot. H. A. 5, 14, p. 545, 19: Τίκτει δ' ἡ θήλεια μὲν ἐνιαυσία, οὕτω γὰρ συμβαίνει ὁ χρόνος τῆς κυήσεως, ὁ δ' ἄρρην γεννᾷ μὲν ὀκτάμηνος, φαῦλα μέντοι, πρὶν γενέσθαι ἐνιαύσιος, pro ἐνιαυσία alii perperam ἐνιαύσια, ut pro eodem ib. 4 et 23. || Forma Bœot. Ἐνιαύτιος est in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 805, 44: Ἐνιαυτία ἁ ἱερομηνία. L. Dind.]

[Ἐνιαυσίως, adv., Quolibet anno. Schol. Arati p. 52.]

Ἐνιαυτίζω, Annum ago, transigo alicubi: ἐνιαυτίσαι που, Annum alicubi consumere, οἰκεῖν ἐνιαυτοῦ κύκλον, Eurip. [Or. 1645. Ἐνιαυτόν που διατρίβω int.

Suidas. Medio Plato ap. Athen. 14, p. 644, A : Ἐνιαυτίζομαι πλάκουντος.] || Per annum duro.

[Ἐνιαύτιος. V. Ἐνιαύσιος.]

Ἐνῐαυτὸς, ὁ, Tempus longum, quod alicubi s. in re quapiam teritur. Hæc enim est expos., quam ex gramm. præsertimque Eust. colligo, qui [Il. p. 191, 20; 754, 3; 1384, 64] etiam ἐτῶν χρονίους ἐνιαυτούς, pro ἐτῶν διατριβὰς a quibusdam accipi tradit ap. Aristoph. [Ran. 347], ex quo alii afferunt χρονίων ἐτῶν παλαιοὺς ἐνιαυτούς. [Plat. Leg. 10, p. 906, C : Ἐν ὥραις ἐτῶν καὶ ἐνιαυτῶν. Arat. Phæn. 457 : Μακροὶ δέ σφισιν εἰσὶν ἑλισσομένων ἐνιαυτοί. De octaeteride Apollod. 3, 4, 1, 2 : Κάδμος δὲ ... ἐνιαυτὸν ἐθήτευσεν Ἄρει· ἦν δὲ ὁ ἐνιαυτὸς τότε ὀκτὼ ἐτῶν, quorum postrema sine idonea ratione suspecta habuit Heyn. Metonis ἐννεακαιδεκαετηρίδα ab nonnullis Metonis ἐνιαυτὸν vocari et quasi μέγαν quendam ἐνιαυτὸν esse scribit Diodor. 12, 36; idemque 2, 47 : Λέγεται δὲ καὶ τὸν θεὸν (Apollinem) δι' ἐτῶν ἐννεακαίδεκα κατανταῖν εἰς τὴν νῆσον, ἐν οἷς καὶ αἱ τῶν ἄστρων ἀποκαταστάσεις ἐπὶ τέλος ἄγονται· καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐννεακαιδεκαέτη χρόνον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μέγαν B ἐνιαυτὸν ὀνομάζεσθαι. Ubi Μέτωνος pro μέγαν libri meliores, minus recte fortasse, quanquam ἐννεακαιδεκαετηρίδα non aliam quam Metonis cogitare potuit Diodorus. Μέγαν ἐνιαυτὸν 600 annorum memorat Joseph. A. J. 1, 3, 9. Ap. Hesiod. Theog. 799 : Αὐτὰρ ἐπὴν νοῦσον τελέσῃ μέγαν εἰς ἐνιαυτὸν, de unius anni spatio dicitur, de quo τετελεσμένον ἐνιαυτὸν ib. 795. Item apud Arat. 741.] Sed constat ἐνιαυτὸν pro Anno [Gl.], communi utrisque scriptt. usu receptum esse, magis tamen poetarum. Hom. Od. Δ, 288 : Ἦε' ἀν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν· [Ο, 455 : Ἐνιαυτὸν ἅπαντα ... αὖθι μένοντες] Κ, [469] : Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἦν, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι· qui v. et ap. Hesiod. [Theog. 58] habetur. [Il. Μ, 15 : Δικάτῳ ἐνιαυτῷ· Od. Β, 175 : Ἑπτοστῷ ἐνιαυτῷ· Γ, 391. Il. Τ, 32 : Τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν· Φ, 444, Od. Δ, 86, 526, Κ, 467, Λ, 356, Ξ, 196, 292, Ο, 230, Hesiod. Op. 44, 559, Theog. 740, 795. (Quibus ll. omnibus, pariterque Plat. Reip. 3, p. 416, E, Xen. OEc. 7, 36, Comm. 3, 6, 13, dicitur de anno præsenti. De futuro apud C Pind. Pyth. 10, 63 : Τῶν δ' ἕκαστος ὁρούει, τυχών κεν ἁρπαλέαν σχέθοι φροντίδα τὰν πὰρ ποδός· τὰ δ' εἰς ἐνιαυτὸν ἀτέλεστον προνοῆσαι.) Porro Il. Β, 134 : Ἐννέα δὴ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί. Eurip. Iph. T. 20 : Ὅ,τι γὰρ ἐνιαυτὸς τέκοι κάλλιστον, τῷδε φωσφόρῳ θύσειν θεᾷ.] Alibi itidem [Il. Β, 295] περιτροπέων ἐνιαυτός, et in plur. [Ψ, 833, Od. Α, 16, Hesiod. Theog. 184] περιπλόμενοι ἐνιαυτοί. [Περιπλομένου ἐν. Od. Α, 248, Hesiod. Op. 384.] Ap. Hesiod. autem [Theog. 493] ἐπιπλόμενος ἐνιαυτός. [Plur. Sc. 87.] Quorum ll. imitatione Lat. Vertentem annum dixisse videntur. [Il. Β, 551 etc. : Περιτελλομένους ἐνιαυτούς. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 537, n. 956, 3. Hesiod. Th. 636 : Δέκα πλείους ἐνιαυτούς.] Ap. eund. poetam [Od. Α, 16] ἔτος, significans itidem Annum, dicitur advenisse περιπλομένων ἐνιαυτῶν. [Ἐνιαυτοῦ κύκλον Eurip. Or. 1645, Phœn. 477. Ib. 74 : Ἑπτοκλέα δὲ σκῆπτρ' ἔχειν μένοντα γῆς ἐνιαυτὸν ἀλλάσσοντα, i. q. ἐνιαυτὸν παρ' ἐνιαυτὸν, ut int. schol.] Utuntur hoc nomine prosæ quoque scriptt., sed rarius tamen quam altero. Thucyd. 1, [125] : Ὅμως δὲ D καθισταμένοις ὧν ἔδει ἐνιαυτὸς μὲν οὐ διετρίβη. [Idemque alibi sæpe, velut 5, 20, qui l. expungendus est supra in Ἕκάτερος p. 357, D.] Xen. : Ὁ ἐνιαυτὸς ἔλαγεν, in Hell. [1, 1, 37 etc.] non semel. Apud Plat. [Tim. p. 47, Α] ἐνιαυτῶν περίοδοι, Annorum conversiones, Cic. [Ἐνιαυτοὶ οὐ λέγονται, φασὶ, πληθυντικῶς. Ὅμηρος ... Ἡρόδοτος πρώτῳ (32 : Οὗτοι ἐόντες ἐνιαυτοὶ ἑβδομήκοντα παρέχονται ἡμέρας κτλ.), Antiatt. Bekk. p. 94, 31. Ceterum id. Plato ib. 39, C : Ἐνιαυτὸς (γέγονεν) ὁπόταν ἥλιος τὸν ἑαυτοῦ περιέλθῃ κύκλον· Leg. 6, p. 767, C : Ἐπειδὰν μέλλῃ νέος ἐνιαυτὸς μετὰ θερινὰς τροπὰς τῷ ἐπιόντι μηνὶ γίγνεσθαι. Τὸν ἐπιόντα ἐν. id. Ep. 8, p. 356, E, Xenoph. H. Gr. 3, 2, 6. Περιόντι vel περιόντι τῷ ἐν. ib. 3, 2, 25, Plutarch. Mor. p. 736, A. Περιελθόντος τοῦ ἐν. Plato Leg. 6, p. 760, D. Παριόντος ἐνιαυτοῦ Aratus Phæn. 1145. Ἐπειδὴ ὁ ἐνιαυτὸς ἐξῆλθεν, Demosth. p. 1225, 15. Ἐνιαυτὸν ἐξέπλησεν, Soph. Tr. 253.] Atque ut dicitur κατ' ἔτος pro Singulis annis, sic κατ' ἐνιαυτὸν [Plat. Leg. 12, p. 958, Α (et addito ἕκαστον, 6, p. 774, Α, inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 741, 42, vel καθ' ἕκαστον ἐν. ib. 52), et alii multi] : quod tamen et aliter a Thucyd. [1, 93, ubi est i. q. ἐνιαυτὸν vel ἐπ' ἐνιαυτὸν, Annum unum. Altera signif. 5, 18, 23] accipitur. [Δι' ἐνιαυτοῦ τετάρτου, Quarto quoque anno, Pausan. 2, 14, 1. Δι' ἐν. πέμπτου, Plat. Critiæ p. 119, D. Simpl. δι' ἐνιαυτοῦ, Per annum, Xenoph. Reip. Ath. 3, 6, Demosth. p. 1041, 2. Conf. Διά, vol. 2, p. 1100, C. Diodor. 3, 69 : Τὰ δυνάμενα δι' ἐνιαυτῶν διαφυλάττειν τὴν εὐωδίαν. De εἰς ἐνιαυτὸν v. supra. Εἰς ὅλον ἐν. inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 425, 63. Ἐξ ἐνιαυτοῦ, Aristot. OEc. 2, 6. Ἐπὶ τοῦ μετὰ Τεννήτων Πεντικὸν ἄρχοντα ἐνιαυτοῦ, inscr. ap. Bœckh. vol. 1, n. 193, 1. Ἐπ' ἐνιαυτὸν, In annum, Plat. Leg. 12, p. 945, B, Xen. Vect. 1, 4. Μετὰ ἐν. Thuc. 1, 138. Παρ' ἐνιαυτὸν ἀρχαῖν, Alternis annis, Diodor. 4, 65, de OEdipi filiis loquens.] Et ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, pro Semel quotannis, in anno. [Addito ἑκάστου Demosth. p. 1371, 6. Διὰ τοῦ ἐν. Plato Critiæ p. 118, E. Simpl. τοῦ ἐν. Xenoph. Vectig. 4, 23, Hipp. 1, 19. Ἑκάστου ἐν. Reip. Ath. 3, 4. Dat. τούτῳ τῷ ἐν. H. Gr. 2, 1, 8. Accus. ἐνιαυτὸν, Per annum, ib. 3, 3, 4 etc. Thuc. 4, 118; 7, 28, 48. || Ἐνιαυσία καὶ ἐνιαυτὸς, ἣν ποιοῦσι τοῦ τετελευτηκότος μνείαν. Ἔστι δὲ ἀρχὴ, gramm. Bekk. An. p. 187, 17. || Ἐνιαυτὸν dæmonem cum Horis nominat Orph. H. 1, 18. Conf. Athen. 5, p. 198, A.] || Poculi quoddam genus, fortasse διὰ τὸ μεγαλεῖον εἶναι καὶ ἐπιτελαστικὸν, quoniam ἐνιαυτὸς, Annus, τελεσφόρος appellatur, Eust. [Il. p. 917, 59, ex Athen. 11, p. 783, C. || Etymologiam ab ἐν ἑαυτῷ ludit Plato Crat. p. 410, D, et ante eum Eurip. ap. Ach. Tat. Isag. in Arat. p. 139, E : Ὀθούνεκ' ἐν αὐτῷ πάντα συλλαβὼν ἔχει. Poeta scripserat fortasse : Ὀθούνεκ' ἐν ἑαυτῷ τὰ πάντα συλλαβὼν ἔχει. Verior etym. est ab Ἕνος vel Ἔνος, quod v. Ad eam alludit Eustath. Il. p. 73, 36 (quanquam aliam alibi sequutus etymologiam ab ἐν et ἑαυτὸν), et prosodia spiritus asperi in inscr. Dor. ap. Bœckh. vol. 2, p. 366, 25 : Ὁ δὲ αἱρεθεὶς συναγέτω σύλλογον καθ' ἐνιαυτόν. L. Dind.]

[Ἐνιαυτοφάνης, epith. stellarum, Ptolem. ap. Fabric. B. Gr. vol. 4, p. 427. An ἐναντιοφανὴς? Kall.]

Ἐνιαυτοφορέω, Annuum fructum fero, Anno fructum fero, Bud. [Theophr. H. Pl. 3, 4, 1 : Τῶν ὀψιχαροτέρων, ἃ δή τινές φασιν ἐνιαυτοφορεῖν.]

Ἐνιαυτοφόρος, ὁ, ἡ, Annuum fructum ferens, Annifer us, Plin., ἐνιαύσιον τὸν καρπὸν φέρων.

Ἐνιαύω, Immoror, Indormio. [Hom. Od. I, 187 : Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε· Ο, 557 : Ἵπποι (Inter quas, sc. sues) συβώτης ... ἐνίαυεν.]

[Ἐνιαχῆ, Nonnusquam. Herodot. 1, 199 : Ἐνιαχῇ καὶ τῆς Κύπρου ἐστὶ παραπλήσιος τούτῳ νόμος· 2, 19. Athen. 11, p. 478, B; Plut. Mor. p. 427, E.]

[Ἐνιαχόθι, idem. Philostorg. H. E. 11, 7 : Χάσματα γῆς ἐν. τοῖς οἰκήτορσιν ὑπορρηγνυμένης.]

Ἐνιαχοῦ, Alicubi [Gl.] : Hesychio εἴς τινας τόπους, Aliquo. [Plato Phæd. p. 71, B : Κἂν εἰ μὴ χρώμεθα τοῖς ὀνόμασιν ἐν. Aristot. H. A. 5, 14, p. 545, 2 : Ἐν. δ' οἱ κάπροι δεκάμηνοι ἄρχονται ὀχεύειν, et alii. L. D.]

[Ἐνιάχω, Inclamo, Clamo. Nonn. Jo. p. 60, 30 : Ἐνίαχε θαῦμα νοήσας· 128, 4 : Ἐνίαχον αὐτίκα λαοί. De mensura v. in simplici. L. Dind.]

Ἑνίγυιος, Uno membro s. pede mutilus aut mancus, κυλλὸς, Suid. et ἑτερόφθαλμος, Altero oculo captus. Sed ap. eum ἑνίγυος solo υ scribitur : quæ tamen scriptura mendosa esse videtur. [Longe aliter Ibycus ap. Athen. 2, p. 58, A, posuit ἑνιγυίους de Molionidis unum corpus habentibus. Hemst.]

[Ἑνίγυος. V. Ἑνίγυιος.]

[Ἐνιδράνω, Consido in, legisse nonnullos Hom. Il. Υ, 11, ubi vulgo ἑζίζανον, annotant scholl.]

[Ἐνιδρομέω. V. Ἐνδρομέω.]

Ἐνιδρόω, Insudo. [Xenoph. Conv. 2, 18 : Τῷ παιδὶ ἤρκεσε τόδε τὸ οἴκημα ἐνιδρῶσαι. Eust. Opusc. p. 170, 11 : Μεγίστοις ἐνιδρωκότων ἀγῶσι· 169, 70 : Εἰ καὶ μακρὰ ἐνιδρώσει τῷ ποιήματι.]

[Ἐνίδρυς vox nihili. V. Ἔνυδρις.]

[Ἐνίδρυσις, ἡ, Collocatio in, Occupatio. Jo. Chrys. t. 3, p. 797, 4; Greg. patr. ap. Band. Imp. Or. t. 2, p. 652, 28 : Τὴν εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ἐνίδρυσιν. Hase.]

Ἐνιδρύω, et Ἐνιδρύνω, Colloco in, etc. Plut. [Mor. p. 780, F]: Οἷον δὲ ἥλιον ἐν οὐρανῷ περικαλλὲς εἴδωλον ἑαυτοῦ καὶ σελήνην ὁ θεὸς ἐνίδρυσε. [Ib. 1008, A: Ὥσπερ κυβερνήτην ἐνιδρύσασα (natura) τῇ κεφαλῇ τὸν λογισμόν· 745, C. Themist. Or. 24, p. 305, C: Τὸν θεὸν ἐδεξάμην τε καὶ ἐνίδρυσα τῇ ψυχῇ. Cantacuz. 4, 50, p. 910: Τοῖς πατριαρχικοῖς ἐνίδρυσε θρόνοις.] || Fundo, Firmo, θεμελιόω. Bud. ex [Dionysio] Areop. p. 100. Ἐνίδρυμαι, s. Ἐνιδρύνομαι, Insideo. Bud. ex Alciphr. [Ep. 1, 33]: Ὅσαι ταῖς ὁμιλίαις αὐτοῖς σειρῆνες ἐνίδρυντο. Sic idem Budæus apud Basilium De vita solitaria pro ἐνιζάνω et Intus maneo et collocatus sum, accipi annotat: Καὶ τοῦτό ἐστι τοῦ θεοῦ ἐνοίκησις, τὸ διὰ τῆς μνήμης ἔχειν ἐνιδρυμένον ἐν ἑαυτῷ τὸν θεόν. [Alia usus figurati exx. v. ap. Suicer. Medio Herodot. 2, 178: Αὐτοῦ ναυτιλλομένοισι ἔδωκε χώρους ἐνιδρύσασθαι βωμοὺς καὶ τεμένεα θεῶν. Plut. Mor. p. 320, B: Τὸ περὶ τὴν γένεσιν ... αὐτῶν τῶν ἐνιδρυσαμένων καὶ κτισάντων τὴν πόλιν (Romam), i. q. ἱδρυσαμένων. Pass. Epigr. Anth. Pal. 10, 9: Γλαυκὸν ἐνιδρυνθέντα νάπῃ.]

[Ἐνιεράομαι. Ἐνιερᾶσθαι schol. Plat. p. 216 (446): Διὸς ἄντρον· οὗ τὰ μέγιστα τῶν τοῦ Διὸς μυστηρίων ... ἐνιερᾶσθαι ἐλέγετο. Cod. Par. 1807 habet ἐκεῖ δρᾶσθαι. De pleon. οὗ ἐκεῖ conf. Viger. Idiot. p. 171. Bast.]

Ἐνιέω, Immitto. Frequentius dicitur Ἐνίημι [quod solum usitatum].

Ἐνιζάνω, Insideo. [Hom. Il. Υ, 11: Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς ... ξεστῇσ' αἰθούσῃσιν ἐφίζανον, ubi ἐφίζανον legisse Zenodotum diserte notant scholl., ἐνίζανον vulgo lectum fuisse conj. Heyn. Tzetz. Hist. 11, 370: Γνώρισμα δὲ τοῦ μέλιτος τούτου τοῦ Ὑμηττίου τὸ μὴ ἐφάπτεσθαι αὐτοῦ μηδ' ἐνιζάνειν μυίας. Med. Vita Jo. Damasc. vol. 1, p. xxiv, C: Ἣν (δόξαν) Δαβὶδ ἐπιμαρτυρεῖ ... ψυχῇ βασιλικῇ ἐνιζάνεσθαι. L. D. Jo. Chrysost. Hom. in Jo. 18, in 1 Ad Thess. 8, p. 203 citat Suicer. p. 1119. ᾰ]

[Ἐνιζεύγνυμι. V. Ἐνζεύγνυμι.]

[Ἐνίζημα, τὸ, Sedile. Clem. Al. Strom. 6, p. 825: Ψυχαὶ μὲν γὰρ ἀόρατοι, οὐ μόνον αἱ λογικαὶ, ἀλλὰ καὶ αἱ τῶν ἄλλων ζῴων, τὰ δὲ σώματα αὐτῶν μέρη μὲν αὐτῶν οὐδέποτε γίνεται τῶν ψυχῶν, ὄργανα δὲ ὧν μὲν ἐνιζήματα, ὧν δὲ ὀχήματα, ἄλλων δὲ ἄλλον τρόπον κτήματα. L. D.]

[Ἐνίζησις, εως, ἡ, Sessio in, i. q. ἐγκαθισμὸς, quod v. Aret. Ac. m. cur. 1, 4, p. 83: Ἐλπὶς δὲ μούνη καὶ πάντων ὁμοῦ τῶν παρέτων καὶ ἰδίῃ τῶν μερέων ἡ εἰς ἔλαιον ἐνίζησις. L. Dind.]

Ἐνίζω, Unum s. Unitatem pono, Bud. p. 358 e Plut. Ap. Greg. Naz. διελεῖν ἢ μετρῆσαι τὸ φῶς ἐνιζόμενον vertitur, Unitum s. Adunatum lumen. [Dionys. Areop. Eccl. hier. 1, p. 163, C: Οἱ κατὰ νοερὰν ἐνέργειαν ἐνιζόμενοι. Iterumque ib. L. D. Hermias in Plat. Phædr. p. 92 et 103.]

Ἐνίζω, Insideo. Plato Symp. [p. 196, B]: Ἀνανθεῖ γὰρ καὶ ἀπηνθηκότι καὶ σώματι καὶ ἄλλῳ ὁτῳοῦν οὐκ ἐνίζει ὁ ἔρως· οὗ δ' ἂν εὐανθὴς καὶ εὐώδης ὁ τόπος ᾖ, ἐνταῦθα ἵζει καὶ μένει. [Eur. Hel. 1108: Σὲ τὰν ... μουσεῖα καὶ θάκους ἐνίζουσαν ... ἀηδόνα. Improprie Aret. Ac. p. causs. 2, 1, p. 10: Ἐνίζει γὰρ αὐτέου μέσον σπλάγχνον θερμὸν ἡ καρδία. Conf. Tard. 2, 6, p. 57. Tard. 1, 15, p. 46: Ἡ ἐν τῷ στόματι χολὴ ἐνίζουσα· 2, p. 52. Acut. m. cur. 1, 4, p. 83: Τῆς ἐπιγλωττίδος ἐνιζούσης ἐς τὴν ἑωυτῆς ἕδρην· 2, 8, p. 109: Ἐνίζει μὲν μὴ διεξιών (calculus). De insidendo in balneo, ib. 10, p. 112: Ἐς ἀφέψημα ἀρωμάτων ἐνίζειν, καὶ εὐώδεα θυητὰ ὑποθυμιῆν· 11, p. 113: Ἐνίζειν ὕδατι ἀρτεμισίης. Et medio ib. 8, p. 109: Ἐς ἕψημα τῶν βοτανῶν ἐνίζεσθαι, ἄχρις ὀμφαλοῦ τὸ ἄνθος πληροῦντα· 9, p. 110. Aor. act. ap. Tzetz. Hist. 6, 958: Μυῖα γοῦν ἐνιζήσασα φεύγει θυμῷ τοῦ θύμου. Et ap. Hesych. et Suidam, Cyrill. Al. de ador. 15, p. 536, a Suicero cit. L. D. Perf. Galen. vol. 2, p. 691, 14: Τὰ νεῦρα ... τοῖς ὑποκειμένοις τῷ τραχήλῳ μυσὶν ἐνιζηκότα, Qui inhærescunt. Hase.]

Ἐνίηλος, Hesychio ἀνόητος, Demens, Stultus. [Νενιηλὸς, quod v., conferunt intt.]

Ἐνίημι, Injicio, Immitto. Hom. [Il. M, 441: Νηυσὶν ἐνίετε πῦρ. (Sic Herodot. 8, 32: Ἐς τὰς πόλις ἐνιέντες πῦρ καὶ ἐς τὰ ἱρά· Eurip. Tro. 1262, Thucyd. 4, 115, Polyb. 1, 48, 7, et alii. Φῶς ἐνέντες διέκαιον, ex Polyæn. 6, 17, cit. Hemst.) De immittendo et incitando Ξ, 131: Ἄλλους δ' ὀτρύνοντες ἐνήσομεν. V. infra. Od. M, 65: Ἄλλην (πέλειαν) ἐνίησι πατήρ (Polyb. 5, 48, 7: Ἐρρίπτουν ἑαυτοὺς εἰς τὸν ποταμὸν, ἐνίεσαν δὲ καὶ τὰ ὑποζύγια)· 401: Ἐνήκαμεν εὐρεῖ πόντῳ (navim). (Conf. Lycophr. 890)· Δ, 233: Ἐπεί ῥ' ἐνέηκε (vino venenum). V. infra.] Il. T, [37]: Μένος πολυθαρσὲς ἐνῆκε. Sic P, [156]: Εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη Ἄτρομον. [Conf. Od. N, 387, Il. H, 449, 656. Eurip. Bacch. 851: Ἐνεὶς ἐλαφρὰν λύσσαν. Per tmesin Apoll. Rh. 2, 274: Ἐν γὰρ ἕηκε Ζεὺς μένος ἀκάματόν σφιν.] Xenoph. [Comm. 1, 3, 12]: Ἐνίησι γάρ τι τὰ φαλάγγια κατὰ τὸ δῆγμα. [Et ib. 13. Apoll. Rh. 4, 1508: Ὦ τὰ πρῶτα μελάγχιμον ἰὸν ἐνείη. Nicand. Ther. 305. De clystere Al. 197: Κλυστῆρος ἐνεὶς ὁπλίζεο τεῦχος. Aret. Acut. cur. 1, 6, p. 86: Τῆς ἱερῆς τοῦ καθαρτηρίου ὁλκῆς δραχμὰς δύο ξὺν μελικρήτῳ καὶ ἐλαίῳ ἐνιέναι· 2, 5, p. 105: Ἔλαιον θερμὸν ξὺν πηγάνῳ ἐνιέναι.] Alicubi etiam Infigo, Insero, Infundo, exp., Bud. p. 543. || Hom. autem [Od. O, 198] dixit etiam ὁμοφροσύνῃσιν ἐνήσει, subaudito ἡμᾶς, pro Conjiciet nos, si ita loqui liceat, in concordiam s. amicitiam, Immittet. Pro quibus diceretur potius Inducet, Adiget. Nam quod quidam interpr., Concordia nos una compinget, probare nullo modo possum. [Il. K, 89: Τὸν περὶ πάντων Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι· I, 700: Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας. Apoll. Rh. 4, 356: Ἠέ σε πάγχυ λαθιφροσύναις ἐνέηκαν ἀγλαΐαι;] || Remitto, Plut. De def. orac. [p. 437, A]: Τὰ μὲν ἐνιέντας ἐν καιρῷ, τὰ δ' ἐπιτείνοντας. [Georg. Pis. Acr. 2, p. 12, 277: Ἐνῆκεν εἰς ῥαθυμίαν.] || Summitto, i. e. Clam mitto, Thucyd. [6, 29: Ἄλλους ῥήτορας ἐνιέντες. V. l. Hom. Il. Ξ, 131 supra cit. Figurate Polyb. 28, 4, 10: Τοῦτον ὑπολαμβάνων εἶναι τὸν ἀξιοπίστως ἐνιέντα τὰς κατ' αὐτῶν διαβολάς. Conf. Ἐνετός.] Ἐνεθεὶς, alicubi exp. Infusus, ab ἐνίεμαι, Immittor: ut ap. Dioscor.: Σὺν ἐλαίῳ ἑψηθὲν καὶ ἐνεθὲν, Cum oleo decoctum et infusum. Alicubi Dilutus: ut ap. Eund. 1, 80: Ἐνεθὲν πτυέλῳ ἀσίτου, Jejuni hominis saliva dilutum. Et l. 5, ἐνεθὲν ὕδατι, Aqua dilutum; l. 3, ἐνεθεὶς μεθ' ὕδατος, Aqua dilutus s. resolutus. [Et præsenti id. 1, 30: Ἐνίεται (oleum) μάλιστα πρὸς τὰς εἰλεώδεις· 127: Πινομένη καὶ ἐνιεμένη. Perf. Aret. Acut. m. cur. 1, 1, p. 75: Ἐνεήσθω δὲ ἐν αὐτῇ ἄνηθον, κόνυζα. Apud Plat. Reip. 8, p. 555, E: Ἐνιέντες ἀργύριον, Injicientes. De tubis inflandis Diodor. 17, 106: Τῶν σαλπίγγων ἐνιεμένων. Ubi Wessel. Philoni Belop. p. 98 extr., Θόρυβον πολὺν ποιεῖν καὶ τὰς σάλπιγγας ἀνίεσθαι, restituit ἐνίεσθαι. Phænus Anth. Pal. 7, 197: Δαμοκρίτῳ μὲν ἐγὼ λιγυρὰν ὅκα μοῦσαν ἐνείην ἀκρὶς ἀπὸ πτερύγων, τὸν βαθὺν ἄγον ὕπνον. Absolute Xenoph. Cyrop. 7, 1, 29: Ἐνίει οὐδὲν φειδόμενος τῶν ἵππων· H. Gr. 2, 4, 32: Παρήγγειλε τοὺς ἱππέας ἐλᾶν εἰς αὐτοὺς ἐνέντας, restitui ex libris melioribus pro ἀνέντας. Medio Arat. 943: Πολλάκι λιμναῖαι ἢ εἰνάλιαι ὄρνιθες ἄπλητον κλύζονται ἐνιέμεναι ὑδάτεσσιν. Confus. cum ἀνιέναι ap. Hom. Il. H, 691, Apollodor. Poliorc. p. 30, 1, et sec. conj. Valck. Diatr. p. 128, A, in fr. Æschyli Philoct. ap. Plut. Mor. p. 1087, F, ubi de ore draconis infixo ἐνῆκεν restituit pro ἀνῆκεν.]

[Ἐνῖῆνες, οἱ, iidem qui Ænianes, gens Thessaliæ vel Perrhæbiæ, ap. Hom. Il. B, 749, Herodot. 7, 132, 185, 198.]

[Ἐνικανόω, Idoneum reddo. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 297, B: Εἰ σφίσι δόξειεν ἐνικανωμένος καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν τῶν Βουλγάρων ἀρχήν. Leg. videtur ἱκανωμένος. L. Dind.]

[Ἐνικαταβάλλω, etc. V. Ἐγκατ—.]

[Ἐνῖκεὺς, έως, ὁ, Eniceus, n. viri ap. Pind. Ol. 11, 74. Schol.: Ἐνικεὺς ὄνομα κύριον, ὡς Τυδεύς. Similius est Ἐνιπεύς. L. Dind.]

[Ἐνικλάω. V. Ἐγκλάω.]

Ἐνικλείω, Includo, pro ἐγκλείω [ubi HSti notatio hujus formæ prætermissa est], Apoll. Arg. 2, [1030. Addendum etiam h. l. videtur in versu Nonni in Ἐγκλείω cit. scrib. esse ἐνεκλήισε simplici σ. V. Ἐπικλείω.]

Ἔνικμος, ὁ, ἡ, Humorem habens, Cui humor inest, Humidus, [Madidus add. Gl.]: ut ἐν. τόπος [Diosc. 1, 27], ἀήρ. Item, Ἔνικμα τὰ χείλη τῶν ποταμῶν, VV. LL. [Theophr. C. Pl. 1, 2, 1: Ἂν ... ἔνικμος ἡ γῆ τυγχάνῃ. Compar. H. Pl. 5, 6, 3; 7, 4. « Τῶν συῶν τὰ

ἁπαλὰ καὶ ἔνικμα, Athen. 9, p. 375, A. Harpocr. in Ἄνθρα. » Hemst. Philo vol. 1, p. 8, 35 : Τὰς ἀφαντὶς ἐνίκμους διαφύσεις. L. Dind.]

Ἐνικνέομαι, Venio in, intro, Penetro. [Theophr. C. Pl. 5, 13, 1 : Μανῆς γὰρ οὔσης ἐνικνεῖται (ὁ τῆς γῆς πάγος) μᾶλλον.]

[Ἐνικνήθω. Ἐνικνώσσω. V. Ἔγκν—.]

Ἐνικός, ή, όν, Ad unum pertinens, Singularis [Ἑνικός, Unalis numerus, add. Gl.], ut ἐν. ἀριθμός, ap. gramm., Singularis numerus : cui opp. δυϊκός, πληθυντικός, Dualis, Pluralis. [Sic sæpe ap. Eust. et alios quosvis. Tzetz. Exeg. Il. p. 51, 3 : Καί φαμεν ὅτι Ἀττικῶ ἑνικῶ ἔθει, ὃ καὶ περίληψις λέγεται, πάσας διὰ μιᾶς τῆς Καλλιόπης καλεῖ. Dicitur etiam plur. numero Τὰ ἑνικά, ut sit Singularis. Lex. de spirit. p. 233 : Ὄν ἀντὶ τοῦ ὄντινα, ἄρθρον ὑποτακτικόν, πτώσεως αἰτιατικῆς τῶν ἑνικῶν· 236. Eodem modo pluralis dicitur τὰ πληθυντικά. L. Dind.]

Ἑνικῶς, Singulariter [Singulatur, Gl. vitiose]. Greg. Naz. : Τὴν μίαν θεότητά τε καὶ δύναμιν ἐν τοῖς τρισὶν εὑρισκομένην ἑν. [Ap. gramm. de numero singulari. Steph. Byz. v. Ἄγρα, Tzetz. Exeg. Il. p. 51, 8, etc. L. Dind.]

Ἐνικρίνομαι, i. q. ἐγκρίνομαι [ubi prætermissa est hæc HSt. notatio], Referor et numeror in. Unde ἐνικριθῆναι ὁμίλῳ, Apoll. Arg. [1, 48], quod exp. Ascribi in numero.

[Ἑνικῶς. V. Ἑνικός.]

[Ἐνίλλω.] Sciendum est extare ap. Eust. [Il. p. 206, 32] comp. Ἐνίλλω, quod exp., ὀφθαλμοῖς καταμωκῶμαι, Oculis irrideo. Hanc autem signif. cum multis præcedentibus [in Ἴλλω memoratis] communem habere videmus. [Schol. ad Dionys. Areop. p. 237 : Ἐνειλούμενοι. Ἐν ἄλλοις, ἐνιλλόμενοι, τουτέστιν ἐπιστρεφόμενοι, ἐγκαλινδούμενοι. Conf. Ruhnk. ad Tim. p. 72, et supra Ἐνείλλω.]

[Ἐνιλλωπέω, Ἐνιλλώπτω.] Ἰλλώπτω, et comp. Ἐνιλλώπτω, Strabis oculis s. Contortis intueor. Illud quidem certe ab Eust., e quorundam auctoritate, redditur στραβίζω. (Sonat autem στραβίζω, Sum strabis oculis s. distortis, Sum strabo, Oculis distortis intueor. Atque hoc ipso verbo Etym. exp. verbum συλλαίνω.) Ap. quem tamen [Il. p. 206, 30] Æl. Dionys. exp., ὑγροῖς καὶ ἐπιμύουσι καὶ κατακεκλασμένοις ὄμμασιν ἐμβλέπω. Itidemque Hesych. ἐνιλλώπτειν esse ait κατακεκλασμένῳ ὄμματι ἐμβλέπειν : sed addit etiam καταμωκᾶσθαι : itidem partic. ἐνιλλώψας exponens καταμωκησάμενος. Itidemque comp. Κατιλλώπτειν ibi a Pausan. exp. καταμυκτηρίζειν : ut simplex Ἰλλώπτειν et Ἐπιλλῶν, μυκτηρίζειν. Ap. Suid. vero legitur Ἐνιλλωπέω, et Ἐνιλλώπω (pro quo reponendum puto illud ἐνιλλώπτω, quod ex aliis attuli), quæ exp., τοὺς ὀφθαλμοὺς συστρέφω, Oculos contorqueo s. distorqueo. At VV. LL. interpr., Contorte et strabonis more intueor. [Clem. Al. Pæd. 3, p. 294 : Κλαδαραὶ δὲ ὀφεις καὶ τὸ ἐνιλλώττειν (sic), ὃ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν βλεφαρίζειν ἐστίν, οὐδὲν ἀλλ' ἢ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μοιχεύειν ἐστίν.]

[Ἐνιματιῶν, ὁ τὰ ἐνπάσματα τοῖς ἀνδράσιν ἐκτιθείς, Hesych. (Ἐνιματῶν), ὁ τὰ ἐνυφάσματα τοῖς ἀνδριᾶσιν... Soping. Ita leg. erit etiam ἐπιτιθείς. L. Dind.]

[Ἐνιματισμός, ὁ. Philemo Lex. techn. 173, p. 113 : Χιτὼν δὲ ὁ πολεμικὸς θώραξ καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἐνιματισμοῦ, ἐπεὶ καὶ ὅπλα ἐνδύεσθαι φαμέν. Osann.]

[Ἐνιμίσγω. V. Ἐμμίγνυμι.]

Ἐνιπολέω, pro Ἰσοβολέω Hippocr. Ep. 10 [p. 1279, 12], de rerum facultatibus naturalibus loquens : Καὶ ταῖς βοτάνοις πολλὰ τῶν ἑρπετῶν ἐνιοβόλησε, καὶ περιχανόντα τῇ ἐντὸς αὔρῃ κάκωσιν ἀντ' ἀλεξήσεως [ἀλεξήσιος] αὐτῆσι προσέπνευσε, Venenum herbis immittunt, Veneno herbas inficiunt.

[Ἐνιόκα. V. Ἐνίοτε.]

[Ἐνῖος, α, ον, Nonnullus. Aristot. Probl. 5, 36, p. 884, 13 : Ἡ οὐ πᾶσα κίνησις θερμαίνει, ἐνία δὲ ψύχει. Theophr. fr. 8, 1 : Ἀπὸ τροφῆς ἐνίας· H. Pl. 3, 13, 7 : Ἔστι δὲ καὶ τῆς μελαίνης καὶ τῆς λευκῆς ἔνιον γένος μικρὸν, cod. Urbinas pro ἴδιον. Apud Xenoph. Ven. 5, 18 : Διωκόμενοι δέ εἰσι κατάδηλοι μάλιστα μὲν διὰ γῆς κεκινημένης, ἐὰν ἔχωσιν ἔνιοι ἐρύθημα, margo Steph. ἔνιον.] Ἔνιοι, Aliqui, Quidam [Gl.], Nonnulli [Gl.]. Passim obvium. Ab Hesych. et Suida exp. non solum τινές, sed etiam φανεροί. [Quod dialecto Byzantinorum est i. q. τινές. Ut omittam exx. usus vulgaris hujus voc., in Atticorum maxime prosa et sermone familiari usurpati (semel ab Aristoph. Pl. 867 : Ἠλὼ μᾶλλον ἐνίους ἐστὶν ἐξολωλεκώς, sæpius ab Hippocrate, velut p. 55, 24; 57, 44, et alibi, tum in H. Orph. 86, 6), noto tantum conjungi cum τὶς a Plat. Polit. p. 302, A : Ἔνιαί τινες αὐτῶν, aliisque quorum nonnullos indicavit Koen. ad Gregor. p. 8. Tum poni duplex ἔνιοι μὲν ... ἔνιοι δὲ Xenoph. Comm. 4, 2, 38, Cyrop. 5, 4, 8, Plat. Lys. p. 217, C, Reip. 8, p. 552, C, et al. Vel ἔνιοι μὲν ... οἱ δὲ Menex. p. 238, E. Porro dici non tantum seq. genit., ut Plat. Conv. p. 179, B : Ἐνίοις τῶν ἡρώων· Soph. p. 264, B : Ψευδῆ αὐτῶν ἔνια καὶ ἐνίοτε εἶναι· Reip. 9, p. 572, B : Ἡμῶν ἐνίοις, et 8, p. 552, C : Τοὺς δὲ πεζοὺς τούτους, ὄντας ἐνίους μὲν αὐτῶν ἀκέντρους, ἐνίους δὲ κτλ., sed etiam cod. casu, ut Theæt. p. 151, A : Οὓς, ὅταν πάλιν ἔλθωσιν..., ἐνίους μὲν τὸ γιγνόμενόν μοι δαιμόνιον ἀποκωλύει ξυνεῖναι, ἐνίους δὲ ἐᾷ. Cui constr. similes quodammodo sunt Il. Reip. 5, p. 477 C : Ἡρὸς ἃ ἀποβλέπων ἔνια διορίζομαι παρ' ἐμαυτῷ τὰ μὲν ἄλλα εἶναι, τὰ δὲ ἄλλα· Demosth. p. 820, 25 : Ἃ δὲ μετὰ τῶν ἄλλων ἐπιτρόπων κοινῇ διήρπακε, καὶ ὅσα ἔνια μηδὲ καταλιφθῆναι παντάπασιν ἀμφισβήτηκε· Plat. Leg. 6, p. 754, A : Οὐκ ἀγνοῶ ὅτι πολλαὶ τῶν κατοικισθεισῶν διάφοροι ταῖς κατοικισάσαις πολλάκις ἔνιαι γεγόνασι. Atque sic etiam cum articulo conjunctum substant. vel genitivo ponitur vel eodem casu, sive seq. substantivo, ut Xen. H. Gr. 5, 1, 9 : Τῷ δ' Εὐνόμῳ ἐξ ἐνίων μὲν τῶν νεῶν ἄρτι ἐξέβαινον, sive præcedente, ut olim erat ap. Herodot. 7, 187 : Οὐδέν μοι θῶμα παρίσταται προδοῦναι τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν ἐνίων, ubi ἔστι τῶν præbuerunt libri meliores, et adhuc est ap. Dion. Chr. Or. 45, vol. 2, p. 210 : Τῶν ἐνθάδε ἀνθρώπων ἐνίων· 60, p. 311 : Τῶν φιλοσόφων ἐνίων· Strab. 1, p. 45 : Οὐδ' ὁ Σκήψιος δὲ Δημήτριος εἶ, ἀλλὰ καὶ τῷ Ἀπολλοδώρῳ τῶν ἁμαρτιῶν ἐνίων αἴτιος ἐκεῖνος κατέστη· 3, p. 164 : Τῆς δὲ βαρβαρικῆς ἰδέας καὶ τὸν τῶν γυναικῶν ἐνίων κόσμον θείη τις ἄν. Quorum tamen Il. ambiguam structuram facit locus Demosth. p. 31, 15 : Τοὺς εἰς τὸ παρὸν βλάπτοντας ὑμᾶς (νόμους) λύσατε, λέγω δὲ τοὺς περὶ τῶν θεωρικῶν καὶ τοὺς περὶ τῶν στρατευομένων ἐνίους, ὧν οἱ μὲν κτλ. Non liquet enim, si nominativo hæc exprimantur, utrum dicendum sit αἱ ἁμαρτίαι, an τῶν ἁμαρτιῶν ἔνιαι. L. Dind.]

Ἐνίοτε [immo Ἐνίοτε : v. Jo. Alex. Ton. παραγγ. p. 33, 29], Interdum [Gl.], Aliquando, Nonnunquam [huic Quandoque add. Gl.]. Exp. etiam Aliquoties. [Utuntur hac part. non tantum Attici tam in carmine quam in prosa, ut Eur. Hel. 1213 : Ἑσθλῶν κακίους ἐνίοτ' εὐτυχέστεροι, et semel Aristoph. Pl. 1125 : Ὅστις ἐποίεις ζημίαν ἐνίοτε τοιαῦτ' ἀγαθ' ἔχων, et sæpius Plato, Xenoph., Oratores, sed etiam Iones, ut Hippocr. Epist. p. 1279, 11; De dieb. jud. p. 57, 40; 58, 12, 20 etc. Dorica enim forma est Ἐνίοκα, ap. Theagem Stob. Flor. vol. 1, p. 45, 46. Notandum autem, omissis vulgaris usus exx., poni etiam duplex ἐνίοτε μὲν ... ἐνίοτε δέ, Plat. Gorg. p. 467, E, et al., vel ἐνίοτε μὲν... ἔστι δ' ὅτε, Theæt. p. 150, A. L. Dind.]

[Ἐνιπάζω. V. Ἐνιπτάζω.]

[Ἐνιπάλλομαι. V. Ἐμπάλλομαι.]

[Ἐνίπας, αντος, ὁ, Enipas, n. viri, in inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 412, 59 : Οἱ σὺν Ἐνίπαντι καὶ Νέωνι κόσμοι. L. Dind.]

[Ἐνῖπεύς, έως, ὁ, Enipeus, n. fluviorum 1. Macedoniæ, ap. Polyb. 29, 3, 4. 2. Pisatidis, qui Strabonis ætate dicebatur Barnichius, sec. ipsum 8, p. 356, ubi plura de eo. 3. Thessaliæ, Hom. Od. A, 238, 240, Herodoti 7, 129, Thucyd. 4, 78, Polyb. 5, 99, 1, Apollod. 1, 9, 8, 1, Apoll. Rh. 1, 38, Strab. 9, p. 432, quem alii Ἐνιπέα scribi volebant sec. eund. 8, p. 356, ubi v. Casaub., Appian. Civ. 2, 75. || Fl. Enipei speciem quum induisset Neptunus, Tyrus amore captus, ut narrant Hom. l. c., Nonn. Dion. 1, 120; 8, 245; 42, 120, ipse vocatus est Enipeus. Lycophr. 722 : Ἀκτὴν ... εἰς Ἐνιπέως Λευκωσίᾳ ῥιφεῖσα. Tzetz. ad l. : Ἐνιπεὺς ὁ Ποσειδῶν παρὰ Μιλησίοις τιμᾶται. Formam Ἐλιπεὺς supra notavi. L. Dind.]

Ἐνῑπή, ή, Increpatio, Objurgatio, plerumque quæ verbis fit asperis aut minacibus. Hom. Il. Δ, [401] : Τὸν δ' οὔ τοι προσέφη κρατερὸς Διομήδης, Αἰδοῖοθεὶς βασι-

λῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο· Ξ, [103]: Μάλα πέρ με καθίκετο θυμὸν ἐνιπῇ Ἀργαλέῃ· Od. K, [448]: Ἔδδεισεν γὰρ ἐμὴν ἔκπαγλον ἐνιπήν· E, [446]: Φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπάς· Υ, [266]: Μνησσῆρες, ἐνίσγετε θυμὸν ἐνιπῆς. [Latiori fere signif. de ira, Apollon. Rh. 2, 250: Ἀρίζηλοι γὰρ ἐπιχθονίοισιν ἐνιπαὶ ἀθανάτων· 3, 677; 4, 615, 1209. Oppian. Cyn. 2, 113: Εὐρυσθῆος ἐνιπαῖς. Aliter 1, 133: Ἐν δὲ θέρει χρειὼ φυγέειν φλογόεσσαν ἐνιπὴν ἄζαν τ' ἠελίου· 299: Μεσημβρινὴν δίψους ὁρμαίαν ἐνιπήν· 3, 380. Cum genit. Pind. Ol. 11, 5: Ὦ Μοῖσ' ἀλλὰ σὺ καὶ θυγάτηρ Ἀλάθεια Διὸς... ἐρύκετον ψευδέων ἐνιπὰν ἀλιτόξενον. Schol.: Μὴ συγχωρήσητε ψευδομένου αἰτίαν λαβεῖν με. Confus. c. ἐνοπή Apoll. Rh. 2, 1206.]

[Ἐνιπίμπλημι. Ἐνιπίμπρημι. V. Ἐμπίπρ—.]

[Ἔνιπλος. Ἐνιπλάζομαι. Ἐνιπλήσσω. Ἐνιπλώω. V. Ἐμπλ—.]

Ἔνίπου, affertur pro Alicubi: sed sine exemplo.

Ἐνιππάζομαι, Equo invehor, s. Equito. [Arrian. Exp. 2, 6, 4: Πεδίον... ἐνιππάσασθαι τῇ ἵππῳ ξύμφορον. Sim. Plut. Mar. c. 25.]

Ἐνιπτεύω, q. d Inequito, quod et ἐνιππάζομαι dicitur: sicut ἀφιππάζομαι i. esse dixi q. ἀφιπτεύω. Sed nullum usus horum ex. in VV. LL. affertur. [Herodot. 6, 102: Ἦν γὰρ ὁ Μαραθὼν ἱππηδεώτατον χωρίον... ἐνιππεῦσαι.]

[Ἐνιππομαχέω, Equestrem pugnam facio in. Dion. A. R. 2, 13: Ἱππεῖς μὲν ἔνθα ἐπιτήδειον εἶη πεδίον ἱππομαχῆσαι. Cod. Vat. ἐνιππομ.]

[Ἐνιπρίω. V. Ἐμπρίω.]

[Ἐνιπτάζω, Objurgo. Apoll. Rh. 1, 492: Χώετ' ἐνιπτάζων· 864: Ἑτάρους τοίοισιν ἐνιπτάζων μετέειπεν. Κακολογῶν et μεμφόμενος interpr. schol. Utroque l. libri nonnulli ἐνιπάζων. Quod videtur præferendum. V. de simili vitio ἐνίνιπτεν pro ἐνίνιπεν in Ἐνίπτω. Hesych. quidem, confirmante ordine literarum, Ἐνιπάζων, τύπτων. L. Dind.]

[Ἐνιπτύω. V. Ἐμπτύω.]

Ἐνίπτω et Ἐνίσσω, i. q. ἐνίπω et ἐνίσπω. Hom. Od. Λ, [147]: Ὅ δέ τοι νημερτὲς ἐνίψει· sicut dixit, Νημερτῶς τὸν μῦθον ἐνισπήσω, et, Νημερτέα πάντ' ἐνίποιμι. [Conf. Il. Η, 447.] ‖ Dico μετὰ σφοδρότητος καὶ ἀπειλῆς, Dico minitabundus: ut Eust. exp. illud Od. Β, [137]: Ὡς οὐ τοῦτον ἐγώ ποτε μῦθον ἐνίψω. [Male, quum sit simpl. Dico. Hæc enim futuri exx. ap. Epicos quidem, quorum exx. Homero recentiora omitto, pertinere non ad ἐνίπτω, sed ad ἐνίπω, monuit Buttm. Gramm. vol. 2, p. 123. Ἐνίπτω præsenti, ut sit Dico, primus utitur Pind. Pyth. 4, 201: Κάρυξε δ' αὐτοῖς ἐμβαλεῖν κώπαισι τερασκόπος, ἀέλπτων ἐνίπτων ἐλπίδας. Ubi aor. ponit schol.: Ἐνίψαι ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν. Quo utitur Nonn. Dion. 8, 85: Αἰδέομαι πολὺ μᾶλλον, ὅταν μερόπων τις ἐνίψῃ, Ζεὺς πόρε ὅπλιν Ἄρηι· 10, 201, 314, et alibi. Præs. imperat. id. 42, 166 (223 Græf.), Μῶμον ἔνιπτε, ubi leg. ἄναπτε c. Wernickio ad Tryphiod. p. 356.] ‖ Ἐνίπτω s. Ἐνίσσω, Verbis asperis incesso, Objurgo. Il. Ω, [768]: Ἀλλ' εἴ τις με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι, Δαίμων ἢ γαλόων, Verbis asperis incessat. At Γ, [438]: Μή με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπτε, Eust. annotat θυμὸν esse supervacaneum. Ο, [198]: Θυγατέρεσσιν γάρ τε καὶ υἱάσι βέλτερον εἴη, Ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν, οὓς τέκεν αὐτός· Χ, [497]: Χερσὶν πεπληγὼς καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων· Ω, [237]: Ὅ δὲ Τρῶας μὲν ἅπαντας Αἰθούσης ἀπέεργεν, ἔπεσσι αἰσχροῖσιν ἐνίσσων. [Al. ἐνίπτων. Od. Ω, 161: Ἀλλ' ἔπεσίν τε κακοῖσιν ἐνίπτομεν ἠδὲ βολῇσιν, al. ἐνίσσομεν, ut sequitur 162: Ἐνὶ μεγάροισιν ἐοῖσι βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος. Utuntur forma ἐνίπτειν post Homerum Æsch. Ag. 590: Καὶ τίς μ' ἐνίπτων εἶπε· Nicand. Th. 347: Δὴ γάρ βα πυρὸς λήϊστορ' ἐνίπτον ἄρρονες, quod ἑλοιδόρουν interpr. schol., idemque etiam ἐμήνυσαν. Georg. Pachym. Andron. p. 55, D: Τῷ αἰτίῳ ... ἐνίπτοντες κατηῴων. Videtur tamen inesse potius signif. Ignominiosæ appellationis, ut sit Conviciaturi vocabant. Eodem autem modo quo apud Hom. ἐνίπτω, ab Hesiodo positum ἐνίπω in illo notavit HSt., præferens ille tamen significationem Alloquendi, quam l. Hesiodei non recordatus inauditam dicit Buttm. Lexil. vol. 1, p. 282, 285. Quæ ut sit præferenda in l. Hesiodei, vel sic tamen improbanda videtur opinio Buttmanni ibid. distinguentis post Ruhnk. Ep. crit. p. 40 non tantum verba ἐνίπω et ἐνίπτω, tanquam diversæ originis, sed etiam Homericum ἐνίπτω a Pindarico ejusd. formæ exemplo. Nolim tamen Hesiodeo formæ ἐνέπειν sic positæ testimonio addendam dicere gl. Hesychii: Ἔννεπεν, ὠνείδισεν, ἠπείλησεν, ἐπεπλήρωσεν (ἐπίπληξεν Kust.), ubi contra seriem alphabeticam quidem, sed vere Ἐνένιπεν Ruhnk. et Buttm. videntur restituisse. Quam autem idem Buttm. p. 283 rejecit præs. formam ἐνίπω, in libris Hom. nonnullis interdum apparentem, ad eandem alludit var. script. in l. Æschyl. ἐνίπτων.] Ab ἐνίπτω est et Ἠνίπαπε, a præt. med. ἤνιπα, interjecto πα. [Est aor., factus ab ἐνίπτω, ut ἐρύκακον ab ἐρύκω.] Hom. [Il. Β, 245]: Καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν, χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ· Od. [Υ, 303]: Κτήσιππον δ' ἄρα Τηλέμαχος ἠνίπαπε μύθῳ. [Et sim. alibi.] Sed et Ἐνένιπτε hinc est, sicut ab ἐνίσπω ἐνένισπε [Il. Η, 626: Τὸν δ' ἐνένιπτε Μενοιτίου ἀλκιμος υἱός· eodemque modo Od. Η, 417; Σ, 78, 321, 326; Τ, 65, 90; Φ, 84, 167, 287; Χ, 212; Ψ, 96, Ἐνένισπε vero Il. Ο, 546, 552; Ψ, 473. Utrique formæ substituendam esse e libris melioribus, Suida, et Hesychio formam ἐνένιπε animadvertit Buttm. Lexil. p. 281—3, neglectis tamen exx. formæ ἐνένισπε, quæ sunt ap. Quintum 2, 430; 4, 302; 5, 237; 10, 26. Tertia aor. forma est, de qua HSt.]: Ἐνιπῆσαι, Hesychio ἀπειλῆσαι, βοῆσαι, Minari, Inclamare.

‖ Ἐνίσπω, i. q. ἐνίπω [immo est verbi ἐνίπω aor. ἔνισπον, ἐνισπεῖν, a quo factæ sunt fut. formæ ἐνίψω, de qua paullo ante, et ἐνισπήσω, ut vidit Buttm. Lexil. l. c. p. 280. Idem ib. p. 281, ἐνίσπω perperam pro ἐνίπτω, Objurgo, libris nonnullis illatum notavit Il. Γ, 438, Χ, 497, Ω, 238, 768], Dico. Hom. Od. Ξ, [509]: Ἔπος νημερδὲς ἐνίσπες [ἔειπες]· Il. Β, [80]: Ἄλλος ἐνίσπε, Dixit, εἶπεν, ἔλεγεν. [Ζ, 38: Ἦ πού τίς σφιν ἐνίσπε· Λ, 186: Τὸν Ἔκτορι μῦθον ἐνίσπε· 839: Ὄφρ' Ἀχιλῆι μῦθον ἐνίσπω, et alibi sæpius quum indicativo, tum conjunctivo et optativo.] Od. Ξ, [185]: Τὰ σαυτοῦ κήδε' ἐνίσπες [al. ἔνιπε, quam imperativi formam versus postulat Od. Δ, 642: Νημερτές μοι ἐνίσπε πόσ' ὤχεο. Utramque formam testantur gramm., schol. Od. Ξ, 185, Etym. M. v. Ἔνισπε, habentque etiam libri Apoll. Rh. 1, 487, 832. Ἔνισπες vel ἐνίσπες (hunc accentum memorat Arcad. p. 174, 3), quod analogiæ repugnare videbatur Buttmanno Gr. vol. 2, p. 124, in fine versuum præferendum putabat Bekker. in Censura ed. Hom. Wolf. p. 123 sq.] Ap. Athen. 13 init. e poeta quodam [Apollon. Rh. 3, 1]: Εἰ δ' ἄγε νῦν, Ἔρατοι, πάρ θ' ἵστασο, καί μοι ἔνισπε. Dicitur vero et Ἐνισπεῖν περισπωμένως: unde Od. Γ, [812, Δ, 323]: Κτίνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν. [Eandem prosodiam ex Hesiodi Theog. 369, Eur. Suppl. 435: Ἔστιν δ' ἐνισπεῖν τοῖσιν ἀσθενεστέροις τὸν τυχοῦντα ταῦθ' ὅταν κλύῃ κακῶς, et Apoll. Rh. 1, 1333, etc. annotavit Buttm. Gr. p. 123, et solam esse probandam animadvertit, quum nullum apud antiquos poetas sit præsens ἐνίσπω vel ἐνισπῶ: nam Hom. Od. Ι, 37: Εἰ δ' ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυκήδε' ἐνίσπω, (pariterque Orph. Arg. 850: Ἀέθλων, οὓς αὐτὸς ἐνίσπω) est conjunctivus aoristi.] Ε, [97]: Αὐτὰρ ἐγώ τοι Νημερτῶς τὸν μῦθον ἐνισπήσω. Sic [Ρ, 561]: Νημερτέα πάντ' ἐνίποιμι. Ab hoc per reduplicationem initialis syllabæ fit Ἐνένισπε: sicut ἐνήνοχα ab ἐνέγκω. [V. paullo ante. De recentiorum autem usu verbi ἐνισπεῖν duo supersunt notanda, quæ ab antiquissimis aliena recte judicavit Buttm., unum, quod contra usum veterum, de quo v. Buttm. Lexil. p. 282, 285, Oppianus Cyn. 1, 19 cum accus. personæ junxit ἔνισπον, Alloquendi signif. positum: Πρώτη δέ με τοιάδ' ἔνισπεν, Ἔγρεο κ. τ. λ. Cui tamen constr. similis est Hesiodea verbi ἐνίπω in illo notata, ubi accusat. personæ est intelligendus. (Conf. similem verbi βάζω usum ap. cund., de quo supra vol. 2, p. 18, A, B, et quæ de signif. Alloquendi supra dicta sunt.) Alterum, quod præsens ἐνίσπω finxerunt recentiores, Dionys. Per. 391: Τύμβον ὃν Ἁρμονίης Κάδμοιό τε φῆμις ἐνίσπει· Nicand. Ther. 522: Τὴν ἤτοι μινυανθὲς, ὁ δὲ τριπέτηλον ἐνίσπει. Nam 282: Σῆμα δέ τοι δάκεος αἱμορρόου αὐτὶκ' ἐνίσπω, e l. Etym., de quo v. in Δάκος vol. 2, p.

874, A; restituendum esse ἐνίψω, jam ab aliis est animadversum. L. Dind.]

['Ενιπώ, οῦς, ἡ, Enipo, serva, Archilochi poetæ mater. Ælian. V. H. 10, 13. L. Dind.]

'Ενισάζω, exp. Exæquo. [Falsa lectio pro ἀνισάζω, ap. Aristot. De an. incessu c. 8. Schneid.]

['Ενίσευς, έως, ὁ, Eniseus. V. 'Ενιπεύς.]

['Ενισκήπτω. 'Ενισχίμπτω. V. 'Ενσκ—.]

['Ενίσσω, Geopon. 6, 6, 1. Ubi ἀνισ. conj. Nicolaus.]

['Ενισπείρω. V. 'Ενσπείρω.]

['Ενίσπη, ἡ, Enispe, urbs Arcadiæ, ap. Hom. Il. B, 606, coll. Strab. 8, p. 388, Pausan. 8, 25, 12. Gentilia fingit Steph. Byz. L. Dind.]

['Ενίσπω. 'Ενίσσω. V. 'Ενίπτω.]

'Ενίστημι, Statuo s. Colloco inter, Interpono. Xen. Hipparch. [5, 6]: Εἰ τοὺς ἱπποκόμους εἰς τοὺς ἱππέας ἐνισταίης. Et ap. Eund. simpliciter pro Colloco [vel potius Colloco in, ib. 1, 16: Καταβαλόντα λίθους... ἐν τούτοις τὸν ἵππον ἐνιστάναι. Pollux 9, 102: Ὄρυγα ἐνιστάντες τῷ περιγράπτῳ κύκλῳ· 108. Apollod. Poliorc. p. 16, 6: Ἐνίστηκε τῷ τείχει παραστάτης, Insistit. Nonn. Dion. 8, 102: Οὓς (Andromedam etc.) Κρονίδης μετόπισθεν ἐνιστήσειεν Ὀλύμπῳ. Herodot. 2, 102: Τούτοισι στήλας ἐνίστη ἐς τὰς χώρας, ubi olim ἀνίστη. Plat. Critiæ p. 116, D: Χρυσᾶ ἀγάλματα ἐνίστησαν. Eur. Suppl. 896: Λόχοις ἐνεστὼς ... ἥμενε χώρᾳ, Stans in acie. Plat. Reip. 3, p. 396, E: Αὐτὸν ἐκμάττειν τε καὶ ἐνιστάναι εἰς τοὺς τῶν κακιόνων τύπους· Polit. p. 266, E: Οἷον ἡνίοχον εἰς αὐτὴν ἐνστήσαντα. Pass. Tim. p. 50, D: Τοῦτ' αὐτὸ ἐν ᾧ ἐκτυπούμενον ἐνίσταται· 74, A. Perfecto Hippocr. Epid. 5, p. 1160, A: Οὐ πολὺ δὲ ἐπισχόντι δύνῃ ἐς τὸν χρόταφον τὸν δεξιὸν ἐνεστήκειν (-κει).] 'Ένστῆσαι, sub. τὸν νοῦν, τὴν διάνοιαν, pro Adhibere mentem, Advertere animum. Aristot. Eth. 7 fin.: Ὕστερον δ' ἐνστήσαντας δεῖ διορίσαι μᾶλλον, quod ante dixerat ἐπιστήσαντας: de quo usu τοῦ ἐφίστημι dicetur in illo. Bud. vertit Animo incumbere; at ego, si verbo neutro explicandum esset ἐνστῆσαι hac in signif., mallem reddere Insistere mente in rem, vel Insistere animo: quum alioqui hoc verbum in pass. voce Insistendi signif. habere, seqq. exx. doceant, aut etiam Insistere mente et animo, ut Cæsar loquitur. [Med. cad. signif. Collocandi in, de qua initio dictum est, Apoll. Rh. 1, 563: Ἵστὸν ἐνιστήσαντο μεσόδμῃ· coll. Orph. Arg. 1150. Id. 4, 97: Ἣ μὲν ἐμοῖσι κουριδίην σε δόμοισιν ἐνιστήσεσθαι ἄκοιτιν. Pollux 1, 11: Ἀγαλμα... ἐγκαθιερύσασθαι, ἐνστήσασθαι. L. D. Ἐνίστασθαι ἐς τὴν τυραννίδα, Inire regnum, Herodot. 2, 147. (Ἐνιστάμενος ἐς τὴν ἀρχήν, 3, 67.) Nude cad. notione 6, 59: Ἄλλος ἐνίσταται βασιλεύς· 1, 120: Σίφ ἐνιστεῖσθαι βασιλῆος. Schweigh. 3, 66, Ἱππιστέατο Σιγείοιν ... βασιλέα ἐνιστεῖσθαι conj. Valck. pro ἀνεστεῖσθαι. Tzetz. Hist. 2, 966: Συνέβη τὸν τύραννον ἐνστῆναι, καὶ τὸν ἐχθρὸν καταβαλεῖν.] 'Ενίσταμαι, Insisto [Gl.], Auctor Axiochi [p. 367, A]: Φροντίδες ἀντικρυς ὑπέδυσαν, καὶ διαλογισμοὶ τίνα τὴν τοῦ βίου ὁδὸν ἐνστήσονται, Quam vitæ viam insistent, Quod vitæ iter tenebunt, sequentur. ¶ At ἐνίστασθαί rem aliquam, non est Persequi eam, ut ap. Plaut. quidam exp. Insiste hoc negotium, sed potius Instituere, Incipere, Incœptare. [Inco, Occipio, Gl.] Cujus signif. exemplum v. ap. Bud. p. 107. [Aristoph. Lys. 268: Ὅσαι τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἐνεστήσαντο. Demosth. p. 137, 2: Οὐδὲν τῶν πραγμάτων ἐνιστήσασθε οὐδὲ κατασκευάσασθε ὀρθῶς· 292, 26.] Sic ἐνστήσασθαι κατηγορίαν κατ' αὐτοῦ, Hermog., pro Instituisse accusationem, Ulpiano. Sed ἐνίστασθαι τὴν δίκην, τὸν ἀγῶνα [Demosth. p. 227, 3], redditur Actionem (s. Crimen) intendere, Judicium dictare. [Aristot. Probl. 29, 13 init.: Καὶ τῷ διώκοντι ἔστιν ὅπως βούλεται, καὶ πρὸ τοῦ τὴν δίκην κλητεύσασθαι, ἐνστήσασθαι τὸ πρᾶγμα. Suid. in Ἀπροστασίου δίκη: Ὅταν δοῦλος ὑπὲρ ἐλευθερίας ἐνίσταται. Hemst. Dionys. A. R. 8, 2: Ὁ δὲ Μάρκιος αἰτίαν πρῶτον ᾤετο δεῖν εὐσεβῆ... ἐνστήσασθαι τοῦ πολέμου. Sæpissime sic dicitur ἐνίστασθαι πόλεμον ab Dionysio, Diodoro, Polybio, de quo hæc addit Schweigh.: « Ὀργὴν καὶ μῖσος πρὸς τινὰ 1, 82, 9; τὸν βίον παρὰ φύσιν 18, 37, 11; τὴν διήγησιν ὑπέρ τινος 22, 16, 1. Ὃς τὴν ἀρχὴν ἐνεστήσατο τῆς ἐπιβολῆς, 18, 24, 6. » Phot. Bibl. cod. 36, p. 7, 16: Ὑπὲρ ὧν δὲ δόγματα ἐνίστανται, ἔστι ταῦτα.]

Et ἐνεστηκυῖα δίκη, Judicium constitutum, Lis contestata. [Demosth. p. 896 extr. Aristoph. Nub. 779: Ἔτι μιᾶς ἐνεστώσης δίκης.] Item ἐνεστηκὼς πόλεμος, Bellum commissum, i. e. Suscitatum s. Inceptum, Dem.; interdum vero ἐνεστηκὼς πόλεμος [ut ap. Æschin. p. 35, 27, ubi ἐν. ἔτι π.], Bellum nondum finitum, sed durans adhuc ac vigens. [Similia sunt in inscrr. Rhod. ap. Bœckh. vol. 2, p. 392, 6, n. 2525, 6, C, v. 20: Τοὶ ἄρχοντες οἵ τε ἐνεστακότες καὶ οἱ μετὰ ταῦτα ἀεὶ αἱρούμενοι· et Cret. ib. p. 412, n. 2556: Στασάντων δὲ τὰς στάλας οἱ ἐνεστακότες ἑκατέρη κόσμοι. Xen. H. Gr. 2, 1, 6: Περὶ τῶν ἐνεστηκότων πραγμάτων. Aor. ὁ τότε ἑνστὰς πόλεμος Demosth. p. 255, 9. Id. 1466, 21: Περὶ ὧν ἂν ἑνστῇ πόλεμος.] Item θέρους ἐνισταμένου, pro Incipiente æstate, i. e. Ineunte. [Μείζονος ἐνίστατο πολέμου καταρχή, Polyb. 1, 71, 4; ἅμα τῷ ἐνίστασθαι τὴν ἐαρινὴν ὥραν, 2, 64, 1. Ἐνισταμένης τῆς θερείας, et simil. 22, 1, 1; 2, 54, 5, etc. Schweigh. Lex.] || Item ἐνιστάμενος, Instans [Gl.]: pro qua signif. affert ἑνστάσης τῆς ὥρας, ex Plut. Mor. [p. 185, F. Tzetz. Hist. 2, 604: Μετὰ μικρὸν ἑνστάντων δὲ πάλιν τῶν Ὀλυμπίων, quum agerentur.] Sed et ἐνεστὼς χρόνος pro Præsens tempus. ['Ενεστώς, Instans, Præsens, Gl. Epim. Hom. Cram. Anecd. vol. 1, p. 163, 22, 24. Et omisso χρόνος, ap. gramm. Præsens, velut in l. Eustathii in Εἶμι cit. p. 272, B (ubi delend. alterum μόνον). Item ἐνεστὼς συντελικὸς, Perfectum, ap. Theodos. Bekk. An. p. 1013, 16. Et ἐνεστῶσα μετοχή, Participium præsentis, Cram. Anecd. vol. 1, p. 150, 21. Ὁ ἐνεστὼς μεὶς inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 476, 12. Et omisso, ut videtur, substant. alia ib. vol. 1, 712: Τῇ νουμηνίᾳ τοῦ ἐν.....ς.] Et, Ὁ καιρὸς ἐνέστη τῶν μυστηρίων, ap. Hermog. exp. Tempus advenit, adest. [Ap. Plat. Leg. 9, p. 878, B: Τραυμάτων... ἐνεστώτων ὀργῇ γενομένων ἐάν ὄφλῃ τις, est simpl. Facta, Commissa. De aliis satis est memorasse Polybium, de quo Schweigh.: « Ὁ πόλεμος ἐνέστη, 3, 6, 1; ὁ νῦν λόγος ἐνίστηκε, 8, 2, 7; ἔτος ἐνιστήκει ἑνδέκατον, Agebatur, 1, 6, 1; κατὰ τὸν λόφον ἐνιστήκει κίνδυνος, 2, 28, 9. (Συνιστήκει postulare videntur usus et sententia. L. D.) 'Ενεστὼς, non Instans vel Imminens, sed Qui cœptus est, Præsens, ut πόλεμος 1, 75, 2, etc.; καιρὸς 1, 60, 9; 7, 5, 4. Ὁ ἐνεστὼς βασιλεύς, Rex hujus temporis, 18, 38, 5. Ἤδη τῆς πολιορκίας δεύτερον ἔτος ἐνεστώσης, 7, 15, 2. Τὰ ἐνεστῶτα, Res præsentes, Id de quo agitur, 2, 26, 3; 3, 15, 4. » Joseph. A. J. procem. 2: Ταύτην τὴν ἐνεστῶσαν ἐγχειρίσαμαι πραγματείαν. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 463, n. 2675, 4: Τὸν νεωποίην τὸν ἐνεστῶτα.] || Insto [Instito add. Gl.] in altera signif., sc. pro Immineo [Gl.], Observo, et quasi Capto. Plut. [Lucull. c. 13]: Ἐνστησόμενον τῇ φυγῇ αὐτοῦ. De quibus omnibus lege Eundem p. 107 sq. [Polyb. 3, 97, 1: Τὸ μὴ προΐεσθαι τὰ κατὰ τὴν Ἰβηρίαν, ἀλλ' ἐνίστασθαι τοῖς Καρχηδονίοις, Instare vertit Schweigh. Aliter Fab. Æsop. 39, p. 22 Schneid.: Τὸν ἐνιστάμενον τοῖς πτηνοῖς κίνδυνον.] || Obsisto, Resisto, Repugno, Renitor. Thuc. [8, 69]: Καὶ ἤν τις ἐνίστηται [ἐνιστῆται] τοῖς ποιουμένοις. Lysias [p. 97, 10]: Ἐπειδὴ δὲ αὐτὸν ἡμυνάμην ἐνστάς, ἔβαλλέ με λίθοις. [Demosth. p. 1274, 20: Ἦ ἂν ἑνστῇ τι. « Ταῖς ἐπιβολαῖς Polyb. 2, 46, 4. Ἐν ἀρχαῖς περὶ τῶν τοιούτων ἐνίστασθαι, 4, 76, 8. » Schweigh. Lex.] Ap. Plut. [Rom. c. 25], ἐνίστασθαι τῇ αὐξήσει, s. πρὸς τὴν αὔξησιν, Crescenti potentiæ alicujus adversari. [Τῷ πολέμῳ, Suid. in v. Eademque constr. Artemid. 4, p. 198, 22. Plut. Arist. c. 3: Πρὸς πᾶσαν πολιτείαν ἐνισταμένου. Paul. Æg. p. 44, 15, πρὸς τὸ κατεπεῖγον· Mich. Glycas Ep. 13, p. 8, Niceph. Blemm. ap. Allat. Græc. Orthod. vol. 1, p. 8. Cum cad. præp. adjuncto dat. Nemes. De nat. hom. c. 44, p. 348: Δεῖ τοίνυν πρὸς τὴν πρώτην αὐτοῖς ἑνστῆναι δόξαν· ταύτης γὰρ ἀναιρουμένης κ. τ. λ. Plut. Marc. c. 22: Ἐνισταμένων τῶν ἐχθρῶν τῷ Μαρκέλλῳ πρὸς τὸν Ὁρίαμβον. Absolute Aristot. Categ. 5, p. 4, 22: Εἰ μήτις ἐνίσταιτο... φάσκων.] Et a Diosc. ἐνίστασθαι dicuntur remedia, ut quum scribit, Ἐνίστανται ἰῷ, et, Ἐνίστανται ἐρυσιπέλασι. [De medicis Aret. Diut. p. sign. 2, 12, p. 66: Τῇσι ἀρχῇσι (morbi) ὁ ἰητρὸς οὐκ ἐνίσταται· Diut. p. cur. 1, 14.] || Item ἐνίστηκε Platoni pro Controversiam efficit et adversatur, Con-

troversum manet. [Phæd. p. 77, B: Ἐνίστ. τὸ τῶν πολλῶν, ὅπως μὴ ντλ.] || Exp. et Intercedo ap. Plut. [frequenter] eo sensu, quo tribuni ap. Romanos dicebantur intercedere, Bud. p. 108. [De quibus ἐνίστασθαι etiam ap. Polyb. 6, 16, 4. Conf. 35, 6, 1.] Ἐνίσταμαι, Consisto. Alex. Aphr.: Ἐπεὶ ἐνίσταται. Ἐνιστάμενον γάλα, Dioscor. 6 [De venen. c. 26], Lac concretum, q. d. Consistens lac, ut Constitisse glacie dicitur, et Concretum esse glacie cad. signif.: Ἐν. γάλα ἐπὶ τὰ τῶ στομάχου στινὰ τιθρομβωμένον πνίγει. ¶ Ἐνιστᾶσι sync. pro ἐνιστήκασι. [Herodot. 2, 179 (?): Πύλαι ἐνιστᾶσι ἑκατόν. Schweigh. Imperf. formam vitiosam ἠνίστατο ab nonnullis usurpatam indicare videntur Phrynich. p. 153: Ἐνίστατο λέγε καὶ μὴ ἠνίστατο, et Thomas p. 312, ubi tamen pro ἐνίστατο est var. ἀνίστατο. Forma Ἐνστήκω, Inhæreo, Persto in, ap. Aret. Acut. m. cur. 2, 8, p. 109: Ἢν δὲ ἐνστήκῃ λόγος. L. Dind.]

[Ἐνιστορέω, Historiæ mando. Hippolyt. De Antichr. p. 73, 6: Καὶ ταῦτα μὲν εἴ τις βούλοιτο λεπτομερῶς ἐνιστορῆσαι. Hase.]

[Ἔνίστορος, ὁ, ἡ. Anon. in Band. Imp. Or. vol. 1, p. 18, B: Ὡσαύτως καὶ ... ὁ Ξηρόλορος ἔχουσι τὰς ἐσχάτας ἱστορίας τῆς πόλεως καὶ τὰς ἁλώσεις ἐνιστόρους, Memoriæ proditas. Jo. Metrop. Euchait. ap. Lambec. Bibl. Cæs. 5, p. 70, D: Εἰς λιτὸν εὐαγγέλιον ἐνίστορον. L. Dind.]

Ἔνισχνος, ὁ, ἡ, Gracilis, Tenuis: i. q. ἰσχνός s. λεπτός. Nicander Al. 147: Ἔνισχνα δὲ καύλια [καύλαι] βάλλει.

Ἐνισχυρίζομαι, Nitor, [Innitor, Gl.] Fiduciam colloco: ut de ἰσχυρίζομαι dicetur: nam ἐνισχυρίζεσθαι quoque a Dem. ita poni testatur Bud. p. 98, qui alibi ἐνισχυρίζεσθαι τούτῳ τῷ δικαίῳ ex Eod. [p. 1082, 26] affert pro Niti, Inniti, Fidere, Fiduciam habere. [Symmach. Ps. 51, 7 pro Ἐνεδυναμώθη ἐπὶ τῇ ματαιότητι αὐτοῦ, posuit ἐνισχυρίσατο.]

[Ἐνίσχυσις, εως, ἡ, Confirmatio. Epiphan. vol. 1, p. 786, C: Οὐ γὰρ ἐπεδέετο τῆς τῶν ἀγγέλων ἐνισχύσεως. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 643, D: Ἐνίσχ. τῷ σώματι γένοιτο. Suid. v. Ἐπίρρωσις.]

Ἐνισχύω, Vires sumo, Invalesco. Accipitur vero et active pro Corroboro, Validum reddo. Gennad.: Διὰ δὲ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ ἐνίσχυσε τοὺς ἀποστόλους καὶ ἐφώτισε. [Greg. Naz. Or. 30, p. 496. Strong. Hippocr. Leg. p. 2, 26: Ὁ δὲ χρόνος ταῦτα ἐνισχύει πάντα, ὡς τραφῆναι τελέως. Intransit. Aristot. Eth. 10, 9 med.: Ἐν ταῖς πόλεσιν ἐνισχύει τὰ νόμιμα καὶ τὰ ἤθη. Atque sic aliquoties in Script. S. Diodor. 1, 18: Δι' ἣν αἰτίαν μέχρι τῶν νεωτέρων χρόνων ἐνισχῦσαι τὸ ... νόμιμον παρ' Αἰγυπτίοις. Absolute 5, 57: Ἐνίσχυσεν ὡς αὐτοὶ πρῶτοι τὴν τῶν ἄστρων εὕρεσιν ἐποιήσαντο· 20, 58: Διὸ δὴ καὶ παρά τισιν ἐνίσχυσεν ἐν παροιμίας μέρει λεγόμενον. Theophr. C. Pl. 5, 9, 3: Ἐνισχύει τότε μᾶλλον τὸ θερμόν. Diosc. Alex. 5, p. 404, F: Πρὸ δὲ τοῦ ἐνισχῦσαι τὸ φάρμακον. Cum dat. Theophr. fr. 1, 65: Ὅ,τι γὰρ ἂν ἄθρουν ᾖ, τοῦτ' ἐνισχύειν ἑκάστῳ. Ib. 67: Ὃ δ' ἂν ἐνῇ πλεῖστον, τοῦτο μάλιστα ἐνισχύειν πρός τε τὴν αἴσθησιν καὶ τὴν δύναμιν. Permutatum c. ἐπισχύω Diod. 5, 59.]

Ἐνίσχω, Detineo, Retineo. Sic Ἐνίσχομαι, Detineor, Comprehensus sum, Inhæreo. [Herodot. 4, 43: Τὸ πλοῖον τὸ πρόσω οὐ δυνατὸν ἔτι προβαίνειν, ἀλλ' ἐνίσχεσθαι. Aret. Tard. 2, 3, p. 53: Ἐνίσχεται πολλὸν χρόνον (calculus in urethra). Cum ἐν Themist. Or. 4, p. 50, B: Ὡς ἂν μὴ ἐνίσχοιτο ἐν τοῖς τέλμασιν.] Apoll. Arg. 1, [11]: Καλλιπὲν αὖθι πέδιλον ἐνισχόμενον προχοῆσι. Et partic. ἐνισχημένος, Dionys. Areop. [De quo v. supra in Ἐνέχω.] Item metaph. ἐνίσχεσθαι dicitur Qui inter loquendum hæret, et veluti retinetur, ita ut ultra progredi non possit: de qua signif. lege Bud. p. 480, e Plut. [Mor. p. 448, A: Δυσοδίαν τῷ λόγῳ παρέχουσιν (αἱ πραγματικαὶ βουλαὶ) καὶ δυσκολίαν, ἐνισχομένῳ καὶ ταραττομένῳ περὶ τὸ ἄλογον. Qui eodem verbo sæpius utitur proprie. Figurate it. Apoll. Rh. 4, 358: Χρειοῖ ἐνισχόμενος· 993. Ib. 1084: Μεγάλοισιν ἐνίσχεται ὅρκοις. Eust. Opusc. p. 121, 65: Ἐνισχόμενος τῷ πάθει ἁλίσκεται. Confus. c. ἐνέχω Xen. Anab. 7, 4, 17.]

[Ἐνιτρέφω. Ἐντρίβω. V. Ἐντρ—.]

[Ἐνιφέρομαι. Ἐνιφορέω. V. Ἐμφ—.]

[Ἐνιχαίρω. Macrob. Diff. Gr. et Lat. verbi p. 293 Bip.: « Item si præpositio, quæ sensum confert, incipiat a vocali, incipiente verbo a consonante, imperfectum, manente eadem nec mutata præpositionis vocali, alium addit consonanti verbi vocalem, ut est ἐνιχαίρω ἐνίχαιρον, quia aliud est ἐνιχαίρω, aliud χαίρω. » Leg. videtur ἐπιχαίρω.]

[Ἐνίχνιον. Priscian. 14, p. 600: « Ex Inter præpositione derivatur Interea, τὸ ἐνίχνιον ».]

[Ἔνιχνον, τὸ, Vestigium. Liber de velit. bell. Niceph. post Leon. Diac. p. 129, D: Ἡ γὰρ ἀκριβὴς καὶ ἀπταιστος ἀκολούθησις ἐκ τῶν ὀπισθεν τῶν πολεμίων ὀφείλει γίνεσθαι κατὰ τὰ ἐκείνων ἴνιχνα καὶ τὴν ὁδοιπορίαν. L. Dindorf.]

[Ἐνιχραύω, poet. pro ἐγχραύω, quæ forma in illa casu est omissa. Nicand. Th. 277: Οἷσι κεράστης ... ἐνιχραύσῃ κυνόδοντα.]

[Ἐνιχρίμπτω. V. Ἐγχρ—.]

[Ἐνιψάω. V. Ἐμψάω.]

Ἔνκαθετος, Hesych. ἐνεδρεύων, ἐπιτηρῶν, ἐντόπιος. Pro quo supra ἐγκάθετος. [Ubi addenda gl. Hes.]

[Ἐνκενῶς, Frustra. Theodor. Prodr. 8, p. 334: Εἰ Κύπρον ἀφεὶς ἐνκ. ὧδε ὁράμω· 354: Εἰς τὸ δεῖπνον ἐνκ. περιζάνει. Elberl. Scrib. Ἐγκενῶς.]

Ἐνκολάψας, Hesychio ἐγχαράξας. [Hoc neglectum supra v. Ἐγκολάπτω.]

Ἔνκτητον, Hesychio κτώμενον. [Hoc recipiendum erat supra v. Ἔγκτητος.]

[Ἐνλαχκεύω, Fovea includo. Nicet. Man. Comn. p. 135, C: Τὰ θεῖα ὠκοδόμησαν φροντιστήρια, ἐνλαχκεύσαντες ἐν τούτοις καὶ ἐνσκήσαντες ... τὸ ἀρεταῖνον.]

[Ἐνλαξεύω, Insculpo, Incido. Inscr. epigr. Cyzic. Anth. Pal. 3, 9: Ἐν τῷ θ' Πελίας καὶ Νηλεὺς ἐνλελάξευνται. Boiss.]

Ἐνλαπιθάζεσθαι [Ἐνλαπιθ.], Hesychio μαχίσασθαι Λαπίθαις: item ἐνθυμηθῆναι. [Alteram interpr. ad ἐνλαπίζεσθαι referebat Alb., collato v. Λαπίζω, quod v.]

Ἐνλόδια, Hesychio ἐνώπια. [V. Ἐλλόδιον.]

[Ἐνλογόθετον, Indiscussum, Gl.]

Ἐνμαχατεύειν, Hesych. ἐγκαθίεσθαι παρὰ γείτονι. [V. conjecturas intt.]

[Ἔννᾶ vel fort. Ἕννᾶ (male ut videtur, Ἔννη Etym. M. p. 582, 49), ης, ἡ, Enna s. Henna, oppidum Siciliæ. Polyb. 1, 24, 12, Diodor. 5, 3 et 4; 14, 14, 78, Exc. p. 503, 2; 527, 51, Ptolem. 3, 4, Callim. Cer. 31, fr. ap. Hephæst. p. 49. Gentile Ἐνναῖος, α, ον, Ennæus vel Ennensis, quod memorat Steph. Byz. in Ἔννα et Ἀγάθυρσα, habet Diodor. 14, 14; 20, 31, Exc. p. 527, 38, Philistus ap. Dionys. Ep. ad Pomp. § 5, p. 781, 9, Lycophr. 152, Polyæn. 8, 21. Apud Lat. autem etiam in numis sæpe scriptum cum aspero Henna, cujus in Græcorum libris nulla videntur vestigia superesse. Superest vero numus antiquissimus HENNAIΩN inscriptus, ap. Eckhel. D. N. vol. 1, p. 206, quum ENNAIΩN sit in recentioribus. L. Dind.]

Ἐννάετὴρ, ὁ, et Ἐννάέτειρα, ἡ, Habitator et Habitatrix. Epigr. [Anth. Pal. 9, 495]: Ἑλλάδος ἐνναετῆρες, et [Archias Anth. Plan. 4, 94, 6]: Ἠχὼ ἐρημαίης ἐνναέτειρα νάπης. [Moschi 2, 119: Τρίτωνες πόντοιο βαρύθροοι αὐλητῆρες, al. ἐνναετῆρες. Hesych.: Ἐνναετείρας, ἐνδιδυσκούσας, ubi ἐνουκούσας intt.]

Ἐνναετηρὶς, ἴδος, ἡ, Novem anni, Novennium. Item Festum quod nono quoque anno celebratur. Plutarch. Hellen. [p. 293, B]: Τρεῖς ἄγουσι Δελφοὶ ἐνναετηρίδας κατὰ τὸ ἑξῆς. [Schol. Hom. Od. T, 178.]

Ἐνναέτηρος, ὁ, ἡ, Novennis, Novennalis. Hesiod. [Op. 434]: Βόε ὃ' ἐνναετήρω. [Eust. Il. p. 245, 46.] Ab ἐνναέτηρος deducitur et Ἐνναετηρὶς, inveniturque et Ἐναετηρὶς pro cod. [Ita codd. meliores Theophr. H. Pl. 4, 11, 2, ubi male nunc ἐνναετηρίδος. L. D.]

Ἐνναετὴς, ὁ, ἡ, Novennis; ἐννάετες, Per novem annos. Hesiod. [Theog. 801]: Ἐννάετες δὲ θεῶν ἀπαμείρεται [al. ἀπομείρεται], Novennio. [De accentu Etym. M. p. 195, 4: Εἰ μὲν σημαίνει τὴν σωματικὴν ἡλικίαν, ἐνναέτης βαρύνεται, εἰ δὲ χρόνον, ἐνναετὴς ὀξύνεται. Theocr. 26, 29: Εἴη δ' ἐνναέτης ἢ καὶ δεκάτω ἐπιβαίνοι. Ἐνναετὴς de ætate in ipso Etym. M. p. 343, 21, 25.] Pro quo Ἐνναέτες etiam dicitur, Hom. Od. Ξ, [240]: Εἰν. πολεμίζομεν, Per novem annos. [Orph. Lith. 342: Ἐνναετῆ λώδην. De forma fem. HSt.:] Ἐνναέτις, ιδος, ἡ, Novennis, Quæ novem annorum est, Novem annos nata. Epigr. [Crinag. Anth. Pal. 7, 643, 2]: Κούρην αἰμύλον ἐνναέτιν [cod. Pal. εἰναέτιν. || Tertia forma

Εἰνέτης, ὁ, ἡ, Callim. Dian. 14, 43 : Πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους. || Quarta Ἐννεαετὴς Chr. Pasch. p. 518, 19 : Ἕως ἐννεαετοῦς τῆς βασιλείας αὐτοῦ, si recte habet scriptura. L. D.]

Ἐννᾰέτης, ὁ, Inhabitator; sed eund. habent usum, quem simplicia ναίω et ναέτης, i. e. Habito et Habitator, s. Incola. Apoll. Arg. 2, [517] : Ἔην ἄκος ἐνναέτησι. [Et alibi. Paul. Sil. Anth. Pal. 6, 168, 2 (ubi ἐνναέταν δονάκων). Plur. ib. 9, 786, 2 (s. ap. Demosth. p. 86, 23), ap. Jo. Barbuc. ib. 425, 2; Agath. Anth. Plan. 4, 331, 4; Paul. Sil. ib. 118, 8. Dionys. Per. 224, Oppian. Hal. 3, 628; 5, 469, etc.] Et fem. Ἐνναέτις, ιδος, Habitatrix. Apoll. Arg. 1, [1126] : Ἐνναέτιν Φρυγίης.

[Ἐνναετία, ἡ, Novennium. Schol. Hom. Od. T. 178, 179; Etym. M. p. 343, 28.]

[Ἐνναετίζω, Nicet. Annal. 14, 3 (?). Forma poet. pass. Callim. Dian. 179 : Βόες ... εἰναετιζόμεναι κερεαλκέες, Novennes.]

[Ἐνναέτις. V. Ἐνναετὴς et Ἐνναέτης.]

[Ἐννάζω. V. Ἐνάζω.]

[Ἐννᾰήμερος, ὁ, ἡ, Novendialis. Tzetz. Hist. 2, 43 : Ἐνναήμερον καιρόν. Boiss.]

[Ἐνναιετάω. Apoll. Rh. 3, 977 codd. aliquot ἐνιναιετάασκον, junctim.]

Ἐνναιέτης, s. Ἐννᾰέτης, ὁ, Inhabitator, Habitator.

[Ἔνναιον, τὸ, τόπος, Locus, sec. Suid. et Zon. p. 734. || Schol. Apoll. Rh. 2, 1086 : Κλεινίας δέ φησι καὶ τὸν ναόν ποτε οὕτως εἰρῆσθαι ἔνναιον διὰ τὸ ἐνναίειν ἐν αὐτῷ τοὺς θεούς. Ubi inutilis Valck. Anim. ad Amm. p. 153 conj. ἔνναον. || Zonar. p. 720 : Ἐναῖος ὁ λαγωός. Τοῦ Ψελλοῦ, Ἐναῖος δὲ ὁ λαγωὸς, ἔνναιον ὕδωρ βλύζον. Pro εὐναῖος et ἀέννασον. V. Tittm.]

[Ἐνναῖος, α, ον. V. Ἔννα.]

[Ἐνναίρω. V. Ἐναίρω.]

Ἐνναίω, Inhabito. [Soph. OEd. C. 788 : Ἐκεῖ ... ἐνναίων· et figurate Phil. 471 : Ἐν κακοῖσι τοῖσδ' ... ἐνναίοντα. Eur. Hel. 489 : Τοισίδ' ἐνναίει δόμοις. Cum accus. Mosch. 4, 36 : Θήβην ... ἐνναίουσιν. Oppian. Hal. 2, 40, et de bestia 197. Apoll. Rh. 1, 1076 : Κύζικον ἐνναίουσιν. Id. 4, 519 : Ἐν ὄρεσσιν ἐνναίουσιν. Divisim sæpius Hom. de quo v. in Ναίω. Aor. et fut. med. ἐννᾰσάμην, ἐννάσομαι, Epici versus gratia σ duplicare solent. Callim. Del. 15 : Τῷ σφε καὶ ἰχθυβολῆες ἁλίπλοοι ἐννάσσαντο. Apoll. Rh. 4, 1213 : Εἰσότε Βακχιάδαι ... ἐννάσσαντο· 1715 : Ἵν' ὁπλότεροι παίδων σέθεν ἐννάσσονται παῖδες. Pass. 3, 1181 : Ἔνθα καὶ ἐννάσθη πομπῇ βοός.]

[Ἐννακαιδέκατος. V. Ἐννεακαιδέκατος.]

[Ἐννάκις cum compp. v. in Ἐννεάκις.]

[Ἐννακόσιος etc. V. Ἐνακ—.]

[Ἐνναμηνιαῖος, α, ον, Qui est novem mensium. Jo. Chrysost. Hom. 34, vol. 5, p. 218, 10. Seager.]

[Ἐννάς. V. Ἐννεάς.]

[Ἐννάσσω, s. Ἐννάττω, Infercio. Geopon. 6, 6, 1 : Ἐνισουμένοις (speciebus quibusdam) τὸν πίθον ἐννάσσουσιν. Divisim Theocr. 9, 9 : Ἐν δὲ νένασται λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα. Wakef.]

[Ἐνναυαγέω, Naufragium facio in. Gregor. Nyss. t. 1, p. 170, C : Κατὰ τὰς ἐπαλλήλους τῶν παθῶν τρικυμίας τῷ βυθῷ τῆς κακίας ἐνναυαγήσασαν. Hase.]

[Ἐνναυλοχέομαι, Navibus stationem capio in. Dio Cass. 50, 13 : Καὶ ἔστιν (ἐπιτήδειος ὁ πορθμὸς) καὶ ἐνορμίσασθαι καὶ ἐνναυλοχήσασθαι.]

Ἐνναυμᾰχέω, Pugna navali dimico in. [Plut. Mor. p. 1078, D : Εἰ δὲ μεμίξεται δι' ὅλων, οὐ μὰ Δία τὸ σκέλος ἐνναυμαχῆσαι παρέξει τοῖς Ἕλλησιν.]

[Ἐνναυπηγέω var. script. pro ναυπηγέω Thucyd. 1, 13.]

Ἐννέᾰ, Novem : κήρυκες, Hom. Il. B, [96]. Od. A, [576] : Ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα. Pro quibus Virg. Æn. 6 : Per tota novem cui jugera corpus Porrigitur. Plutarch. Quæst. Rom. : Ἢ ὅτι τῶν ἀριθμῶν ἁπάντων τὰ μὲν ἐννέα, πρῶτός ἐστι τετράγωνος. [Thucyd. 5, 26 : Ὅτι τρὶς ἐννέα ἔτη δέοι γενέσθαι τὸν πόλεμον. Male in libris interdum scribitur ἐνέα, ut ap. Jo. Alex. Τον. παρ. p. 18, 16. De spiritu leni Arcad. p. 200, 27. Ἐννέα confusum cum ε' v. in E; et cum θ' ap. HSt. in Ἐννέωρος. L. Dind.]

[Ἐννεάβιβλος, ὁ, ἡ, Novem libros habens. Euseb. Chron. p. 70.]

Ἐννεάβοιος, ὁ, ἡ, Novem boum, s. ejus nom. numûm, pretio æstimabilis. Hom. Il. Z, [236] : Ὃς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε Χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων, i. e., ut in Pandectis archetypis legitur, Aurea æreis, centenaria novenariis.

[Ἐννεάβυρσον, pro ἐννάβυρσον Hesychio v. Ἐννεάβοιος restituebat Kust. Leg. ἐννέα βυρσῶν. L. Dind.]

[Ἐννεαδάκτυλος, ὁ, ἡ, Novem digitos habens. Ptol. Heph. ap. Phot. Bibl. p. 147, 1. Wakef.]

[Ἐννεαδεκαετηρὶς, ίδος, ἡ, i. q. ἐννεακαιδεκ. Censorin. c. 18.]

[Ἐννεάδεσμος, ὁ, ἡ, Qui novem vinculis s. juncturis continetur. Nicand. Ther. 780 : Τοίῳ δ' ἐπὶ κέντρῳ Σφόνδυλοι ἐννεάδεσμοι ὑπερτείρουσι κεραίης, schol. ἐννέα δεσμοῖς, ἤγουν ἁρμογαῖς καὶ ἁρμοῖς, συνεχόμενοι, sed exp. etiam πολύδεσμοι, quoniam, inquit, nullus, reperitur, qui plures habeat quam septem.

Ἐννεαδικὸς, ἡ, ὸν, Nonarius. [Constant. Acropol. Or. in Jo. Dam. in Act. SS. Maii t. 2, p. 756, 7 : Τὸν ἐννεαδικὸν διάκοσμον τὸν εἰς τριαδικὸν συναγόμενον, Chorum nonarium qui ad trinarium reducitur. Hase.]

[Ἐννεαετής. V. Ἐνναετής.]

[Ἐννεᾰετία, ἡ, Novem anni. Etym. M. p. 343, 27.]

Ἐννεάζω, Juvenesco in, Juventutem ago s. Transigo in, Adolescentiam tero in. Hippocr. Aphor. sect. 2, art. 54 [p. 1246, G] : Μεγέθει δὲ σώματος ἐννεάσαι μὲν, ἐλευθέριον καὶ οὐκ ἀειδές· ἐγγηράσαι δὲ, δύσχρηστον, καὶ χεῖρον τῶν ἐλασσόνων. Unde Celsus 2, 1 : Nam longa statura ut in juventa decora est, sic matura senectute conficitur. [Thom. M. p. 312 : Ἐννεάζω λέγε, μὴ τὴν νεότητα διαβιβάζω, citans l. Synes. Ep. p. 171, A : Ἐννεάσας τῇ κατὰ φιλοσοφίαν στολῇ, cui alios ejusd. addidit Witter. Add. Nicet. Man. Comn. p. 134, C.]

[Ἐννεακαίδεκα, Undeviginti. Hom. Ω, 496, et alii quivis.]

[Ἐννεακαιδεκαετηρὶς, ίδος, ἡ, Spatium undeviginti annorum. Diod. 12, 36 : Μέτων ἐξέθηκε τὴν ὀνομαζομένην ἐνν., ubi v. Wessel. De forma ἐννακαιδεκετηρὶς v. in Ἐννεακαιδέκατος.]

[Ἐννεακαιδεκαέτης, ὁ, ἡ, Qui est undeviginti annorum. Dio Cass. 72, 1 : Ἦν δὲ ἐνν. Diod. 2, 47 : Τὸν ἐννεακαιδεκαετῆ χρόνον, ut ibi scribitur in libris. V. quæ de duplici compp. cum ἔτος accentu dicta sunt in Δεκαετὴς, Διετὴς, Ἑκκαιδεκαετής. Forma Ἐννεακαιδεκέτης in epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 360, n. 2445, 4 : Ἐνν. ἐδαμάσθην. Asclepiad. Anth. Pal. 7, 11 : Παρθενικᾶς ἐννεακαιδεκέτευς· aliud ib. 9, 190 : Παρθενικῆς ἐννεακαιδεκέτευς, gen. fem., pro quo Ἐννεακαιδεκέτις ap. Eust. Il. p. 327, 3, Suid. v. Ἤριννα. Improbare videtur Pollux 1, 55, ἐννεακαίδεκα γεγονὼς ἔτη dici jubens.]

[Ἐννεακαιδεκάμηνος, ὁ, ἡ, Qui est undeviginti mensium. Epigr. Anth. Pal. App. 172.]

[Ἐννεακαιδεκαπλάσιος, vel Ἐννεακαιδεκαπλασίων, ὁ, ἡ, q. d. Novemdecuplex. Illud ap. Jo. Philop. ad Aristot. Meteor. vol. 1, p. 146, 207 ed. Idel., hoc ap. Plut. Mor. p. 891, B : Κύκλον εἶναι ἐννεακαιδεκαπλασίονα τῆς γῆς.]

[Ἐννεακαιδεκὰς, άδος, ἡ, i. q. ἐννεακαιδεκαετηρίς. Tzetz. Hist. 2, 885 : Ἐννεακαιδεκάδας τε πάσας τὰς τῆς σελήνης.]

Ἐννεακαιδεκαταῖος, α, ον, Decimonono die proveniens, VV. LL. [Hippocr. Vita e Sorano init. et var. l.]

Ἐννεακαιδέκατος, η, ον, Nonusdecimus. [Undevigesimus. Athen. 13, p. 609, A : Φύλαρχος ἐν τῇ ἐνν. Angl. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 204, n. 2220, 6 : Τῇ ἐννεακαιδεκάτῃ τοῦ Ἀρτεμεισίωνος. Hippocr. Epid. 3, p. 1067, A : Ἐννεακαιδεκάτῃ. Et alii. Pro quo ap. Tzetz. Hist. 11, 887 : Πᾶσάν τε τούτου τὴν ἱστορίαν ἔχεις ἐννακαιδέκατον ταῖς πρώην ἱστορίαις, genere fem., ut idem alia solet usurpare similia numeralia. Simili forma idem 12, 120 : Τὰς ἐννακαιδεκετηρίδας τε καὶ δὴ καὶ ἄλλα, cæsura in numerali neglecta. L. Dind.]

[Ἐννεακαιδεκέτης. Ἐννεακαιδεκέτις. V. Ἐννεακαιδεκαετής.]

[Ἐννεακαιεικοσικαιεπτακοσιοπλασιάκις et alia ejusmodi numeralia, quæ divisim sunt scribenda, v. in simplicibus ἑπτακοσιοπλ. etc. Divisisse enim ita Græcos numeralia colligitur ex hujusmodi exx., quale hoc est Xen. Cyrop. 1, 4, 16 : Ἀμφὶ τὰ πέντε ἢ ἑκκαίδεκα ἔτη γενομένου, et Homericum Il. X, 349 : Δεκάκις

καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα, vel Hippocr. De jud. p. 53, 31: Τεσσαρεσκαιδεκαταίοις καὶ μιῇ καὶ εἰκοσταίοις, pro quo De dieb. p. 58 extr.: Ἑπτακαιδεκαταίοι, εἰκοστῇ πρὸς τῇ μιᾷ. L. Dind.] A

Ἐννεάκεντρος, ὁ, ἡ, Novem habens stimulos s. aculeos, Nicand.

[Ἐννεακέφαλος, ὁ, ἡ, Novem capita habens. Tzetz. Hist. 2, 237: Λέρνης ἐννεακέφαλον ὕδραν. Boiss. Schol. Hesiod. Theog. 313: Τὴν ὕδραν Ἀλκαῖος μὲν ἐνν. φησι.]

Ἐννεάκις, Novies. [Nicom. Harm. p. 16: Τῷ ἐνν. ἡ'. Antiquior forma est Ἐνάκις, in libris plerumque vitiose scripta Ἐννάκις, ut Plat. Critiæ p. 108, E: Ἐνάκις χίλια ἔτη, ubi deteriores ἐννάκις ἔτη χίλια, ut ap. Diod. 17, 66, 89; 18, 18; 19, 29; 20, 110, Lex. rh. Bekk. p. 251, 10, schol. Lucian. De sacrif. c. 2 et al. Ἐνάκις χίλιοι in inscr. ap. Chish. Antiq. As. p. 71. Sed Ἐννάκι Probl. Anth. Pal. 14, 120, 8: Ἐννάκι δ' ἐννέα Μοῦσαι. Hom. ubi prima longa opus haberet, dixit Ἐνάκις Od. Ξ, 230. Et Herodot. 3, 95: Ἐνακισχίλια.]

[Ἐννακισμύριοι, αι, α, Nonaginta mille s. millia. Appian. Annib. c. 4.] B

Ἐννεακισχίλιοι, αι, α, vel Ἐνναχισχίλιοι [ἐναχισχ.], ut quidam habent, tanquam ab ἐννὰς, Novies mille, Novem millia. [Ælian. V. H. 6, 12: Ἱππεῖς ἐννεακισχίλιοι. Tzetz. Exeg. Il. p. 13, 27. Apud Phot. in Exc. Ctesiæ p. 37, 11 ἐναχισχ. præbuit cod., ut semper solent meliores. V. Ἐνάκις.]

[Ἐννεάκλινος, ὁ, ἡ, Novem lectorum capax. Οἶκος ἐνν. Athen. 2, p. 47, F, ex Phrynicho com. L. D. Item Diod. Exc. p. 516, 40, Themist. Or. 18, p. 223, A.]

[Ἐννεάκοντα. V. Ἐνενήκοντα.]

[Ἐννεακόσιοι. V. Ἐνακόσιοι.]

Ἐννεάκροσσος, ὁ, ἡ, Novem (Hesychio πολλοὺς) κροσσοὺς [Fimbrias] ἔχων.

[Ἐννεάκρουνος, ὁ, ἡ, Novem fistulas s. scatebras habens. Unde Ἐννεάκρουνος, ἡ, dicta Athenis, quæ olim Callirrhoe, aquarum scaturigo propter arcem. Thuc. 2, 15: Τῇ κρήνῃ τῇ νῦν μὲν τῶν τυράννων οὕτω σκευασάντων Ἐννεακρούνῳ καλουμένῃ, τὸ δὲ πάλαι... Καλλιρρόῃ ὠνομασμένῃ· quibuscum conf. Pausan. 1, 14, 1. Herodot. 6, 137: Ἐπὶ τὴν Ἐννεάκρουνον. Isocr. De antid. p. 491, 306, quem dicere videtur Harpocr., Lysiam Περὶ τῆς ἀντιδόσεως memorasse hunc fontem perhibens. Idem memorat iterum v. Λουτροφόρος cum Photio et Suida, Alciphr. 3, 49. Ceterum conf. Καλλιρρόη. L. Dind.] C

[Ἐννεάκυκλος, ὁ, ἡ, Novem circulos, circuitus habens. Nonn. Dion. 4, 317: Ἐννεάκυκλον ὀρειάδος ὀλκὸν ἀκάνθης. Coluth. 210: Δρόμον ἐννεάκυκλον ἀλήμονος εἴδε κελεύθου.]

Ἐννεάλινος, ὁ, ἡ, Novemplici lino plexus. Xen. Cyneg. [2, 5]: Ἔστωσαν αἱ ἄρκυες ἐννεάλινοι.

[Ἐννεάλογος, ὁ, ἡ, Novem libris constans. Nicet. Eugen. Epist. vol. 2, p. 7: Τὴν ἐπὶ Δροσίλλῃ καὶ Χαριτλεῖ συντεθειμένην ἐννεάλογον ἐμμετρον. Boiss.]

[Ἐννεαμηνιαῖος, α, ον, Qui novem mensium est. Methusal. ap. Lambec. Bibl. Caes. 7, p. 176, C: Διὰ τί τὰ ἑπταμηνιαῖα καὶ ἐννεαμηνιαῖα ζωογονεῖται. L. D. Jo. Chrys. In Genes. or. 40, vol. 1, p. 171, 42.]

Ἐννεάμηνος, ὁ, ἡ, Qui novem mensium est. [Herodot. 6, 69; Hippocr. De octim. partu p. 257, 1; Aristot. H. A. 7, 4, p. 584, 36; Galen. vol. 2, p. 149, 3 ed. Lips.; Tzetz. Hist. 2, 199, ibidemque 177 adv.: Τὴν Ἀλκμήνην ἔγκυον εἰδὼς ἐννεαμήνους. L. Dind.] D

[Ἐννεάμορφος, ὁ, Novem formas habens, nomen dæmonis in pap. Ægypt. Reuvens, *Lettres* etc. 3, p. 154. Hasz.]

Ἐννεάμυκλος, ὁ, Hesychio ἐνναετὴς, ἰσχυρὸς, Novem annorum, Robustus et validus. Forsitan autem exp. ἐνναετὴς, quoniam ex μυκλῶν numero cognoscebatur annus: et ἰσχυρὸς, quia talis habebatur qui multas haberet μύκλας. [Antimachus ap. Herodian. p. 439 Piers. et locupletiores Herodiano, sed Callimachum pro Ant. nominantes, Tzetzen ad Lycophr. 771, Etymologum M. p. 594, 20: Ἔστιν μοι Μάγνης ἐννεάμυκλος ὄνος.]

[Ἐννεάνειρα, ἡ, Novem virorum ætates vivens, Arato Phæn. 1021, pro ἐννεάγηρα χορώνη restituit Lobeck. ad Phryn. p. 538.]

[Ἐννεάνυχες. V. Εἰνάνυχες.]

Ἐννεάοδος, a novem viis dicta olim ἡ Ἀμφίπολις, Hesych. [Recte Ἐννέα ὁδοὶ Harpocr. et Suid., quibus est τόπος Θρᾳκικὸς περὶ τὴν Ἀμφίπολιν. Ἐννέα ὁδοὶ dicitur Herodoto 7, 114, Thuc. 1, 100, Polyæn. 7, 53, Steph. Byz. v. Ἀμφίπολις et al. Add. Lex. rh. Bekk. An. p. 251, 9.]

[Ἐννεάπηχυς, ὁ, ἡ, Novem cubita longus. Hom. Il. Ω, 270, Od. Λ, 311, H. Apoll. 103. Femin. ap. Matron. Athen. 4, p. 135, D. Ap. Hesych. congruenter ordini literarum Ἐννεπήχεις: quod si non est scripturæ vitium, conferendum quod est apud eund. ἐννήσκλοι. Εἰνάπηχυς Lycophr. 860. L. Dind.]

Ἐννεαπλάσιος, α, ον, Novenario numero auctus, Novies tantus, ut, quum Ibycus ap. Athen. 2, [p. 39, B] dicit τὴν ἀμβροσίαν τοῦ μέλιτος κατ' ἐπίτασιν ἐννεαπλασίαν ἔχειν γλυκύτητα. [Theol. arithm. p. 4.]

[Ἐννεαπλασίων, ὁ, ἡ. Ἐννεαπλασίονα Eustath. Od. p. 1633, 17 in Athen. l. modo cit.]

[Ἐννεάπλοος, ὁ, ἡ. V. Εἰναφώσσων.]

[Ἐννεάπολις, ὁ, ἡ, Novem urbes habens. Schol. Hom. Od. Γ, 7: Ἐννεάπολιν εἶναι τὴν Πύλον. Unde Enneapolin commentus est Mela 2, 3.]

Ἐννέαπους, οδος, ὁ, Novem pedes habens, s. Qui novem pedum est. [Hesych.: Ἐνέαπον, λοξόν. Ἐννεάπουν corrigebat et canerum intelligebat Hemst., conferens ejusd. gl. supra p. 273, A, memoratam Εἰνάπιον, ubi Εἰνάπουν scribebat. Sed utraque gl. utroque l. repugnat ordini literarum.]

[Ἐννεάπυλον, τὸ, Enneapylum s. Novem portas habens. Clidemus ap. gramm. Bekk. An. p. 419, 29, Καὶ ἠπείζιον τὴν ἀκρόπολιν, περιέβαλλον δὲ Ἐννεάπυλον τὸ Πελαργικόν. Πελασγικὸν Suidas, quod v.]

[Ἐννέαρμενος, ὁ, ἡ, Novem vela habens. Tzetz. ad Lycophr. 101. Καὶ L.]

Ἐννεὰς, άδος, ἡ, Nonarius numerus, in quibusdam Lexx. [Theocr. 17, 84: Ἐννεάδες τρεῖς. Tull. Laur. Anth. Pal. 7, 17, 6; Plut. Mor. p. 736, C. Ἐννὰς Nicomach. ap. Phot. cod. 187, p. 144, 37, Georg. Pis. in Δεκαδρομέω cit. — De forma poet. HSt.:] Εἰνὰς pro ἐννὰς, Nonarius numerus: ut a εἷκα dicitur ἑκὰς, Denarius numerus: Hesiodo autem [Op. 808, 809] εἰνὰς Nona mensis dies: ut Τριτεινὰς, Tertia nona, Tzetzi et aliis ἡ κθ'. [Nicand. Al. 218. — In Ind.:] Ἐνὰς et Εἰνὰς poni dicuntur pro ἐννὰς, Novenarius numerus.

Ἐννεασμὸς, Hesych. ἐμπαιγμὸς, πανουργία, δόλος: sed alphabetica series apud eum unicum ν requirit. [Idem: Κιμβηκία, πανουργία, ἐνεασμός.]

[Ἐννεάστεγος, ὁ, ἡ, Novem contignationes habens. Diod. 20, 91: Τοῦ παντὸς κατασκευάσματος ὄντος ἐννεαστέγου.]

[Ἐννεασύλλαβος, ὁ, ἡ, Novem syllabis constans. Tricha Metr. p. 67. L. D. Cod. Pal. Anth. 13, 19.]

[Ἐννεάσφαιρος, ὁ, ἡ, Novem orbes vel globos habens, epith. cœli ap. Philop. ad Aristot. Meteor. p. 209 ed. Idel. Osann.]

[Ἐννεαφάρμακος, ὁ, ἡ, Ex novem medicamentis compositus. Celsus 5, 19, 10, emplastrum.]

Ἐννεάφθογγος, ὁ, ἡ, χέλυς, Novem sonos reddens chelys. [Ex Martian. Cap. 1, p. 17. Fr. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 264, olim ad Eurip. Bellerophontem relatum: Τὸν γὰρ Ὀρφέα λαῶν ἅπαν τε Μουσῶν ἐννεάφθογγον μέλος...]

[Ἐννεάφυλλος, ὁ, ἡ, Novem folia habens, unde ἐννεάφυλλον herba ap. Plin. N. H. 27, 9, 54.]

Ἐννεάφωνος, ὁ, ἡ, Novem voces habens s. sonos: ut ap. Theocr. [8, 18], σύριγξ ἐννεάφωνος, Fistula novem voces dispares edens, Quæ numeris obloquitur novem discrimina vocum, ut quidam e Virg. interpr.: qui cecinit Æn. 6: Nec non Threicius longa cum veste sacerdos Obloquitur numeris septem discrimina vocum.

[Ἐννεάχειλος, ὁ, ἡ, Novem labra habens. Nicom. Ger. Arithm. p. 88, 4: Δέκα μὲν γλώσσας ἔχον κατὰ τὸν ποιητὴν, εἷκα δὲ στόματα, ἢ ἐννεάχειλον. Hasz.]

Ἐννεάχιλοι, pro ἐννεακισχίλιοι. Hom. Il. E, [860, Ξ, 148]: Ὅ ὁ' ἔβραχε χάλκειος Ἄρης Ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι Ἄνδρες ἐν πολέμῳ. Ubi etiam simul nota e penultima syllaba nominis χίλιοι exemptum fuisse ἴωτα: ad eorundem vero compp. formam fingi posse et alia, in metro sc., χίλοι illud addendo nu-

mero simplici, ut τετράχιλοι, πεντάχιλοι: nam δίχιλοι et τρίχιλοι sunt κακόφωνα.

'Εννεάχορδος, ὁ, ἡ, Novem chordas habens, Novem intentus fidibus: ut ἐνν. ὄργανα, Athen. 14, [p. 636, B, ubi sine ὄργανα, quod intelligendum.]

['Εννεάχρονος, ὁ, ἡ, Qui decem annorum est. Schol. Hom. Il. A, 311: 'Εννέωροι) ἐννεάχρονοι. L. Dind.]

['Εννεάχωρος, ὁ, ἡ, Novem loca s. spatia habens. Theol. arithm. p. 28, 31: Καὶ ἐπεὶ ἑ. ὁ στίχος. Hask.]

['Εννεάψῡχος, ὁ, ἡ, Novem animas habens. Hesych.: 'Εν. ὁ κύων, παροιμιωδῶς, et omisso articulo Etym. M. p. 302, 5.]

['Εννεάω. 'Εννεάομαι, Juventutem exigo in. Schol. Eur. Hipp. 1096: 'Εγκαθηδᾶν δὲ, ἐννεᾶσθαι.]

['Εννέϊσκλος. V. 'Εννήισκλος.]

['Εννεκα. V. 'Ενεκα.]

['Εννεκρόω, Mori facio in. Plut. Mor. p. 792, B: Ὥσπερ οἱ σπόγγοι ταῖς γαλήναις ἐννεκρωθεῖς καὶ καταμαρανθεῖς, Immortuus.]

['Εννεμέθω, i. q. ἐννέμω. Oppian. Hal. 1, 611; 3, 546. Notandum h. l. videtur in Epim. Hom. Cram. Anecd. vol. 1, p. 87, 6: 'Εμέθω τὸ ἐμῶ, scrib. esse νεμέθω τὸ νέμω, coll. p. 185, 9. L. Dind.]

['Εννέμω, Pasco in. Dio Cass. 72, 3: 'Ομόσαι ὥστε μὴ ἐνοικήσειν ποτὲ μήτε (l. μηδὲ vel antea μήτε) ἐννεμεῖν μ' σταδία τῆς χώρας σφῶν.] 'Εννέμομαι, Pascor in. [Oppian. Hal. 1, 5: Ἠχί θ' ἕκαστα ἐννέμεται. Et per tmesin ib. 130: Ἐν δὲ μύλοι... νέμονται.]

['Εννενήκοντα. V. 'Ενενήκοντα, etc.]

'Εννεόργυιος, ὁ, ἡ, Novem ulnas longus. Hom. Od. A, [311] de Oto et Ephialte, quos omnium μηκίστους terram genuisse ait, 'Εννέωροι γὰρ τοίγε καὶ ἐννεαπήχεες ἦσαν Εὖρος, ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυοι. Ubi Eust. annotat ὀργυιὰν esse τριῶν πήχεων. Qualis ap. Tibull. Porrectus novem Tityus per jugera terræ. [Fem. Matro ap. Athen. 4, p. 135, D: Ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην (anguillæ) ἐννεόργυιοι. L. Dind.]

['Εννεός. V. 'Ενεός.]

['Εννεος, Novennalis. Linsprundi Hist. 3, 8. Elberling.]

['Εννεοσσεύω s.] 'Εννεοττεύω, Nidifico in, In nido nutrio. Plato De Ll. 12, p. 354 [949, C: 'Εννεοττεύοντος ἐν τῇ πόλει. Aristoph. Av. 1108: Ἐν τε τοῖς βαλαντίοις ἐννεοττεύσουσι (γλαῦκες Λαυρωτικαὶ) κἀκλέψουσι μικρὰ κέρματα.] Sic in 1 Alcib. fin. [p. 126, E]: Ἦρά σοι ἐννεοττεύσας ἔρωτα ὑπόπτερον. Bud. [Ubi active. Pass. Reip. 9, p. 573, E: Τὰς ἐπιθυμίας... ἐννεοττευμένας.]—'Εννοσσεύω s. 'Εννοττεύω, Nidifico s. Pullos procreo in. [Diodor. 2, 4: Πλήθους περιστερῶν ἐννοττεύοντος, ubi ἐννεοτεύοντος (sic) Gemistus, deteriores fere libri ἐννοσσεύοντος vel ἐννοσεύοντος, ut est in omnibus 3, 68, et in pluribus 5, 45, ubi med.: Συνάγχεται, ἐν αἷς πλῆθος ὀρνέων ἐννοττεύεται, reliqui ἐννεοσσεύεται vel νεοσσεύεται. Non liquet igitur an recte Diodoro imputetur forma Atticistis improbata, de quorum sententia v. dicenda in Νεοσσός. Est illa in Geopon. 5, 48, 1; ap. Symm. Ps. 103, 18, Jerem. 22, 23.]

['Εννεόω, Novo. Geopon. 3, 1, 9: Μὴ ἐννεῶσαι τῷ Ὀκτωβρίῳ μηνί.]

['Εννέπω. V. 'Ενέπω.]

['Εννεσίη. V. 'Ενεσίη.]

['Εννετηρίς. V. 'Ενναέτηρος.]

['Έννευμα, τὸ, Prov. 6, 13, ubi al. ἐν νεύμασιν.]

['Εννευρόκαυλος, ὁ, ἡ, Cui nervosus cauliculus est. Theophr. H. Pl. 6, 1, 4: Τὰ ναρθηκώδη καὶ ἐννευρόκαυλα, ubi olim νευρόκ. et ib. 2, 9, ubi ἐκνευρ. legebatur, præbuit cod. Urb.]

['Εννέϋσκλος. V. 'Εννήισκλος.]

'Εννεύω, Innuo, Nutu indico: vel etiam Nutu et signis peto: ut Luc. 1, 62: 'Ενένευον δὲ τῷ πατρὶ αὐτοῦ τὸ τί ἂν θέλοι καλεῖσθαι αὐτόν; nam obmutuerat et loqui non poterat. [Priscian 18, p. 1181: « Aristophanes in Babyloniis: 'Εννεύει μι φεύγειν οἴκαδε. Nos quoque similiter, Annuit me fugere domum.» Lucian. Dial. mer. 12, 1, Πυραλλίδα δὲ ὅσον ἐνένευες nonnulli pro ἔνευες. Prov. 6, 13: Ὁ δ' αὐτὸς ἐννεύει ὀφθαλμῷ, σημαίνει ποδί· et ib. 10, 10.]

['Εννέω, Innato. Aristid. vol. 1, p. 295: Ὥσπερ ἐν κολυμβήθρᾳ... ἐννέων τε καὶ ἀνακλύζων ἑαυτὸν πάντῃ. Ita cepisse nonnullos Homericum (Il. Φ, 11) ἔννεον, ex quorundam scriptura νήχοντο collegit Heyn.]

'Εννέωρος, ὁ, ἡ, Novennis, Qui novem annorum est. Eust. enim ἐννέωρον ἔλαιον exp. ἐνναετὲς, derivans ab ὥρος significante ἐνιαυτός: ap. Hom. Il. Σ, [351]: Ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος ἐννεώροιο. Itidemque ap. Eund. in h. l. Od. K, [390]: Ἐκ δ' ἔλασεν σιάλοισιν ἰσοκότας ἐννεώροισιν, idem hoc exponendum ait vel ἐνναετέσι, vel etiam τοῖς ἐννέα ὡρῶν, h. e. ἐτῶν δύο καὶ ἐνὸς μηνός: addens tamen, primam expos. esse meliorem, secundum illud [Od. A, 311], 'Εννέωροι γὰρ τοί γε καὶ ἐνεαπήχεες· veluti ab ὥρος significante ὁ ἐνιαυτός: qui, inquit, συνώνυμος ὥρῳ ἡλίῳ ἐστί. Clarius adhuc Od. T, [179]: Ἔνθά τε Μίνως Ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστής, Ubi Minos novem regnabat annis. Ita enim et Plato accipit in suo Minoe, ubi quum attulisset hunc versum, subjungit [p. 319, E; add. C]: 'Ερώτα οὖν δι' ἐννάτου ἔτους εἰς τὸ τοῦ Διὸς ἄντρον ὁ Μίνως. Rursum Od. K, [19]: Δῶκε δέ μ' ἐκδείρας ἀσκὸν βοὸς ἐννεώροιο, Bovis novennis. [Lycophr. 571: Ὧν ὠδ' ὁ Ῥοιτοῦς ἴνις... σχήσει τὸν ἐννέωρον ἐν νήσῳ χρόνον.] Perperam ap. Hesych. 'Εννεωρὸς, θέτης: primum enim scr. ἐννέωρος: deinde ἐνναέτης pro θέτης: errore nato, ut quidem credibile est, e compendiaria nota. [HStephani in hac conj. cum aliis consensus fugit Alb.]

['Εννεωτερίζω, Novo in. Phot. Bibl. p. 286, 16: 'Εννεωτερίζει δὲ πολλαχοῦ τοῖς ῥήμασιν. Hask.]

['Έννη καὶ νέα. V. 'Έννος.]

['Εννήισκλοι, ὑποδήματα Λακωνικῶν ἐφήβων, Hesych. Id.: 'Επτυσκλον, ἀνδρεῖον ὑπόδημα. Ubi v. Hemst. de v. 'Υσκλος ejusque variis formis. Cujus ex disputatione colligitur scrib. esse cum Alberto 'Εννέϋσκλοι vel 'Εννήυσκλοι. V. 'Εννεάπηχυς.]

['Εννήκοντα. V. 'Ενενήκοντα.]

'Εννῆμαρ ex ἐννέα et ἦμαρ, Novem dies, Per novem dies. Hom. Il. A, [53]: 'Εννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὤγετο κῆλα θεοῖο. [De accentu Arcad. p. 184, 9, Jo. Alex. p. 30, 28.]

'Εννήρης, ἡ, Navis novem ordinum. [Polyb. 16, 7, 1; Athen. 5, p. 203, D; Pollux 1, 82.]

'Εννησιάδες, Nymphæ apud Lesbios, Hesych.

['Εννήχομαι, Innato. Philo vol. 2, p. 693, 19: Ταῦτα γὰρ ἐννηχεῖται (l. -εται) καὶ ἐγγίνεται ὡς ἐν ποταμῷ τῷ λόγῳ. V. l. Basilii in 'Εγκυβιστάω cit. (ubi leg. Præcipito me in, eodemque modo in 'Εγκαταχυδιστάω). L. Dind. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de imagg. p. 164; Origen. C. Cels. 4, 29. Routh. Activ. figurate Galen. vol. 2, p. 463, 1: 'Εννήχει δὲ θατέρῳ χορωνῷ... ὀχούμενη, Leviter insidet; ut ib. p. 461, 2: Χαλαρὰ δὲ ἐννήχειν. Hase. Liban. vol. 4, p. 832, 13: Λουτρὰ δὲς ἢ τρὶς τὸν δεσπότην λούσοντα, τὸν δὲ ἄλλον χρόνον ἐνηχεῖν (sic) ἑστῶτα τοῖς τῶν ἀγροίκων παιδίοις.]

'Έννιον, Hesychio est κώπης μέρος τὸ ἐπὶ τοῦ σκαλμοῦ ἔνδον ἐν τῇ νηΐ.

'Έννιος, Hesych. teste, Mercurius in Chio. ['Έννιος πατὴρ, Ennipater, Gl.]

'Εννοέω, et interdum 'Εννοοῦμαι, [Comminiscor, Gl.] Mente concipio, Cogito [Gl.], Mecum reputo. [Soph. Ant. 61: Ἀλλ' ἐννοεῖν χρὴ τοῦτο μὲν, γυναῖχ' ὅτι ἐρῶμεν. Eur. El. 639: Τοὐνθένδε... αὐτὸς ἐννόει. Plato Leg. 7, p. 790, B: Ταῦτα ἐννοῶν, Hæc reputans, et ubi etiam Intelligis vel Animadvertis interpretari licet, Phæd. p. 103, B: Οὐ μέντοι ἐννοεῖς τὸ διαφέρον τοῦ τε νῦν λεγομένου καὶ τοῦ τότε· Theæt. p. 161, B: Τὸ δὲ γιγνόμενον οὐκ ἐννοεῖς ὅτι ὠδεῖς τῶν λόγων ἐξέρχεται παρ' ἐμοῦ.] Xenoph. Cyrop. 2, [2, 17]: Ἐννοῶ ὅτι ἐξελαλήθασι μὲν σὺν ἡμῖν οἱ μὲν καὶ βελτίονες, οἱ δὲ καὶ μείονες ἄξιοι· ἢν δέ τι γένηται ἀγαθὸν, ἀξιώσουσι κ. τ. λ. [Atque sic sæpe cum hac aliisque partt. et pronominibus relativis ap. quosvis. Absolute Plato Reip. 5, p. 478, B: Ἐννόει δέ· Protag. p. 324, D: Ὧδε γὰρ ἐννόησον, etc.] Id. voce passiva [media] usus est 5, [3, 30]: Ἅμα δ' ἴσως καὶ ἐκεῖνο ἐννοεῖται, ὡς εἰ οἱ μὲν πρὸς ἡμᾶς ἀφιστάμενοι μηδὲν ὑπ' ἐκείνου κακὸν πείσονται κ. τ. λ., i. e. ἐνθυμεῖται, Bud. [Et alibi. Item Plato Leg. 9, p. 859, D: Τὰς ποίας δὲ δὴ διαφορὰς ἡμῶν ἐννοηθεὶς λέγεις; Tim. p. 61, E. Soph. Phil. 1440: Τοῦτο δ' ἐννοεῖσθ', ὅταν πορθῆτε γαῖαν, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς. Eurip. Iph. A. 492: Συγγένειαν ἐννοου-

μένω· Med. 900. 892 : Ταῦτ' ἐννοηθεῖσα, ubi al. ἐννοήσασα. Cum genit. 47 : Παῖδες ... μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενοι κακῶν. Et cum περὶ 925 : Τέκνων τῶνδ' ἐννοουμένη πέρι. Absolute Iph. A. 1374 : Οἷα δ' εἰσῆλθέν μ' ἐννουμένην. Cum partic. Hipp. 435 : Νῦν δ' ἐννοοῦμαι φαῦλος οὖσα. Seq. εἰ Xenoph. Cyrop. 7, 5, 14 : Πολὺ ἔτι μᾶλλον κατεγέλων, ἐννοούμενοι, εἰ σφᾶς Φρύγες καὶ Αυδοὶ φυλάξοιεν. Et μὴ, Anab. 3, 5, 3 : Ἐννούμενοι μὴ τὰ ἐπιτήδεια οὐκ ἔχουεν. De discrimine inter med. et act. Ammon. p. 53 : Ἐννοεῖν μὲν ἄρνω μὴ ἐπιστήσας, ἐννοεῖσθαι δὲ ἀπὸ μακρὰν διαλογιζόμενος. Quæ eatenus vera sunt, quatenus ἐννοεῖσθαι, Secum reputare, non ubique locum invenit ubi activum, quod nullam habet vim reflexivam, poni docent exx. supra et infra citt. || Ἐννώσας, per crasin pro ἐννοήσας, Herodot. 1, 68, 86. Perf. ἐννενώκασι 3, 6.] || A Plat. [Phil. p. 20, A] Idem usurpari scribit non solum pro Animo voluto, et In mentem mihi venit, sed et pro Recordor [Gl.], itidemque a Plut. [Pomp. c. 14] : quorum locos apud eum v. p. 723. Existimo autem ei, quem affert ex Plat., adjungi hunc posse ex Eod., Minoe [p. 318, B] : Ἴσως οὐκ ἐννοεῖς· ἀλλ' ἐγὼ βούλει σε ὑπομνήσω ; [Conf. ib. C, Polit. p. 296, A, Crat. p. 397, E, Euthyphr. p. 2, B. Et ubi contraria sunt ἐπιλελήσμην et ἐννοῶ, Theæt. p. 201, C. Soph. Tr. 578 : Τοῦτ' ἐννοήσασα (quæ Dejaniræ dixerat Nessus) χιτῶνα τόνδ' ἔδαψα. || Significo. Plat. Euthyd. p. 287, C : Τί σοι ἄλλο ἐννοεῖ τοῦτο τὸ ῥῆμα, quod ib. paullo post dicetur νοεῖν. Sic infra ἔννοια, Significatio. || Intelligo. Æsch. Ag. 1088 : Εἰ σὺ μὴ τόδ' ἐννοεῖς, ἐγὼ λέγω σοι. Soph. OEd. T. 559, Phil. 28 : Οὐ γὰρ ἐννοῶ. Plato Phæd. p. 72, B : Οὐδὲν χαλεπὸν ἐννοῆσαι ὃ λέγω. Et aliter Leg. 7, p. 823, B : Οὐ μόνον θηρίων ... ἄξιον ἐννοεῖν (venationem). Et seq. part. Phædr. p. 264, E : Ὅτι δὲ οὐδὲν διαφέρει ... ἐννοεῖς που. || Cogito, sc. facere, seq. accus. vel inf. Soph. Aj. 115 : Χρὼ χειρὶ, φείδου μηδὲν ὧνπερ ἐννοεῖς· OEd. T. 330 : Ἐννοεῖς ἡμᾶς προδοῦναι. || Excogito. Plato Leg. 7, p. 798, B : Μηχανὴν δεῖ τὸν νομοθέτην ἐννοεῖν ἀμάθειά γέ ποθεν κτλ. Xenoph. Cyrop. 5, 2, 31 : Σκοπῶν οὐ δύναμαι ἐννοῆσαι ... πορείαν· et Anab. 2, 2, 10. || Cum περὶ jungit Plato Phil. p. 32, E : Τῶν μήτε διαφθειρομένων μήτε ἀναπωλουμένων ἐννοήσωμεν πέρι τίνα ποτὲ ἕξιν δεῖ ... εἶναι. Sim. Reip. 10, p. 595, A : Πολλὰ καὶ ἄλλα περὶ αὐτῆς ἐννοῶ. Cum part. εἰ Xenoph. OEc. 18, 9 : Ἐννοῶ εἰ λέληθα καὶ χρυσοχοεῖν ἐπιστάμενος. Plato Phæd. p. 74, A : Ἐννοεῖν εἴτε ... εἴτε μή. Cum part. μὴ Plat. Theag. p. 122, C : Ἐννοῶ μὴ ... οὐ τούτου ἐπιθυμῇ· Xenoph. Anab. 4, 2, 13 : Ἐννοήσας μὴ, εἰ ἅρμων καταλίποι τὸν λόφον, οἱ πολέμιοι ἐπιθοῖντο· 6, 1, 29. Cum genit. absol. Plato Alc. 1 p. 119, B : Ἐννοῶ σοῦ εἰπόντος καὶ ξυγχωρῶ. Cum præp. εἰς Baruch. 2, 16 : Ἐννόησιν εἰς ἡμᾶς.] || Ionice dictum Ἐνενώντο Bud. affert ibid. ex Herodot. [7, 206], habens itidem signif. τοῦ ἐνθυμεῖσθαι : et Διενενώντο [ibid.], quod esse ait pro διενενοοῦντο. [Ἐνένωντο et διενένωντο scrib. penacute : pertinent hæc autem ad simpl. νοέω, quod v. Schweigh. Exx. aoristi formæ pass., quæ sola usitata est antiquis, v. supra. Ἐννοησάμενος Cinnam. p. 4, B ; 19, B. L. Dindorf.]

Ἔννόημα, τὸ, Mentis conceptus, Cogitatum, Commentatio ; Aristot. pro Conceptu mentis, uti testatur Bud. [Dionys. De comp. verb. p. 209, 7 : Μηδὲν εἰκῆ ... τιθέναι μήτ' ὄνομα μήτ' ἐννόημα· Art. rh. 2, 9 ; 3, 1.]

[Ἐννοηματικὸς, ἡ, ὸν, In cogitatione positus. Perceptivus vertunt ap. Justin. Mart. Quæst. et resp. p. 437=470, C : Οὐ γὰρ ὁρᾷ οὐδὲ νοεῖ ψυχὴ ψυχὴν, ... οὔτε δαίμων δαίμονα, ἀλλὰ κατὰ τὴν ῥηθεῖσαν ἐννοηματικὴν αἴσθησιν ὁρῶσιν ἑαυτούς τε καὶ ἀλλήλους, ἔτι δὲ καὶ τὰ σωματικὰ πάντα. Et sim. ib. paullo ante.]

[Ἐννοηματικῶς. Etym. M. p. 336, 53 : Ἐμφαντικῶς, ἐνν. V. Ἐμφαντικῶς et Ἐννοητικῶς.]

[Ἔννόησις, εως, ἡ, Cogitatio. Plato Reip. 3, p. 407, B : Ἱρὸς μαθήσεις ἀστινασοῦν καὶ ἐνοήσεις. Hesych. aliique gramm. hoc vocabulo interpretantur vocabula ἔννοιαν et ἔμφασις.]

Ἐννοητέον, Cogitandum, In animo agitandum. [Plato Leg. 1, p. 636, C : Ἐνν. ὅτι. Damasc. p. 6 ed. Kopp. L. Dind.]

[Ἐννοητικὸς, ἡ, ὸν, Cogitabundus. Aristot. Physiogn. p. 813, 29 : Οἱ τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ συχνοῦ χρόνου κινοῦντες ... ὡς προσεστηκότας, ἐννοητικοί· ἂν γὰρ πρός τινι ἐννοίᾳ σφόδρα γένηται ἡ ψυχὴ, ἵσταται καὶ ἡ ὄψις.]

[Ἐννοητικῶς, Cogitando. Hesych. bis : Ἐμφαντικῶς, ἐνν. Id. : Ἐμφάσεως, ἐννοητικῶς ἐννοήσεως, ubi mire Musur. ἐννοητικῆς, quum illatum potius et superioribus videatur adv. L. Dind.]

Ἔννοια, ἡ, Mentis adjectio ad rem aliquam, Cogitatio [Gl.] : sequendo nominis ἔννους signif. ibi in fine positam. [Definitt. Plat. p. 414, A : Ἔνν., συντονία διανοίας.] Actio ipsa concipiendi aliquid mente, aut etiam Conceptus mentis. [Plat. Leg. 2, p. 657, A : Ἄξιον ἐννοίας· 6, p. 769, E : Περὶ τοῦτ' ἔχειν ἐνοιαν ὅπως κ. τ. λ.] Xen. Cyrop. init. : Ἔννοιά ποθ' ἡμῖν ἐγένετο ὅσοι δημοκρατίαι κατελύθησαν ὑπὸ τῶν κ.τ.λ. pro quo dicere possumus, ut opinor, Mentem aliquando ad hanc cogitationem appuli, adjeci, Animum appuli, adjeci. Vel Subiit aliquando animum hæc cogitatio : quæ significantiora sunt quam si uno verbo dicas Cogitavi : quamvis ipsemet paulo post verbo ἐνενοοῦμεν utatur, eund. sermonem prosequens. [Id. Anab. 3, 1, 13 : Ἔννοια αὐτῷ ἐμπίπτει, τί κατάκτειμαι ;] Ceterum ut Latine dicitur Cogitatio subire animum, sic Græce aliquando ἔννοια εἰσέρχεσθαι [Xenoph. Eph. 3, 10, p. 70, 13] : item ἐπεισέρχεσθαι : Plut. [Mor. p. 585, F] : Ἔννοια πολλοῖς ἐπεισῆλθεν. Sed et mutata structura orationis dicitur aliquis ἔρχεσθαι εἰς ἔννοιαν alicujus rei. [Polyb. 1, 57, 4 : Ἐκ τῆς καθολικῆς ἀποφάσεως ... μᾶλλον ἄν τις εἰς ἔνν. ἔλθοι τῶν προειρημένων. Hierocl. Comm. in Carm. aur. p. 127.] Dem. dixit etiam ἔννοιαν λαμβάνειν [p. 157, 18] : Ὧν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, χρὴ λαβόντας ἔννοιαν, καὶ λογισαμένους. [Cogitare, ap. Plat. Phæd. p. 73, C : Λέγομεν ὅτε ἀνεμνήσθη οὗ τὴν ἔννοιαν ἔλαβεν. Eurip. Hipp. 1027 : Ὁμνυμι τῶν σῶν μήποθ' ἅψασθαι γάμων μηδ' ἂν θελῆσαι. Μηδ' ἂν ἔννοιαν λαβεῖν. Polyb. 1, 57, 2 ; 4, 69, 6 ; 5, 9, 2 ; 9, 24, 7 ; 17, 11, 4 ; 20, 10, 13. Plut. Cat. maj. c. 2.] Sed et in alia signif. accipi hoc nomen cum verbo λαβεῖν, docebo paulo post. Quum autem dicit Isocr. [p. 112, D] deos τοιαύτην ἔννοιαν ἐμποιεῖν, videtur significare Deos hoc menti indere, ut loquitur Maro. [Plato Leg. 8, p. 834, E : Ἔννοιαν διδόντων θεῶν τάξεως πέρι. Et ead. phrasi, sed alia signif. usurpata, Theophr. C. Pl. 4, 4, 4 : Τὰ γὰρ τοιαῦτα δίδωσί τινα ἔννοιαν καὶ ὑπὲρ τοῦ μὴ ἔχειν ἵνα τροφήν. Cui præpos. junxit etiam Polyb. 1, 15, 13 : Πειρασόμεθα εἰς ἀληθινὰς ἐννοίας ἄγειν τοὺς ἐντυγχάνοντας ὑπὲρ τοῦ πολέμου. Id. cum eod. verbo, sed seq. genit., ib. 41, 7 ; 49, 10.] || Ἔνοια redditur a Cic. Notio [Gl.], Intelligentia. Et ἔνοιαι, Notiones, Notitiæ, Notitiæ rerum, ut videbis in meo Cic. Lex. E quo et hæc in Topicis [c. 7] : Notionem appello, quod Græci tum ἔνοιαν, tum πρόληψιν dicunt. Ea est insita et ante percepta cujusque formæ cognitio, enodationis indigens. [Ἔννοια, Intuito, Gl. Plato Tim. p. 47, A : Χρόνου ἔνοιαν ἔδοσαν (dies noctesque cum annis et mensibus)· Phil. p. 59, D : Ἐν ταῖς περὶ τὸ ὂν ὄντως ἐννοίαις.] Fortasse autem aliquo horum vocc. reddi potest in Plut. De superst. [p. 171, B] : Τοπαράπαν μήτε ἔνοιαν ἔχειν θεῶν, μήτε φαντασίαν, μήτε ἱστορίαν. [Diod. 3, 18 : Οὐδ' ἔνοιαν ἔχουσι (ποτοῦ).] In VV. LL. ex Ejusd. Camillo affertur pro Prænotione : Τῇ περὶ τοῦ μέλλοντος ἐνοίᾳ. At ex Hermog. ἔνοιαι κοιναὶ pro Communes animi notiones et conceptiones. [Conf. Zonar. p. 730, Nemes. p. 289. Thom. M. p. 80 : Ἀξίωμα δὲ παρὰ φιλοσόφοις ἡ λεγομένη κοινὴ ἔνν. Polyb. 10, 27, 8 : Παρὰ τὴν κ. ἔνν. λεγόμενον. || Voluntas, Mens, quo voc. interpr. Gl. Eur. Hel. 1026 : Ἥρας δὲ τὴν ἔννοιαν ἐν ταυτῷ μένειν, ἣν ἐς σὲ καὶ σὸν πόσιν ἔχει σωτηρίας. Diodor. 2, 30 : Ἐρμηνεύοντες τοῖς ἀνθρώποις τὴν τῶν θεῶν ἔννοιαν, uti correxi librorum scripturam εὔνοιαν. || Sententia. Diod. 14, 56 : Οὐ τὰς αὐτὰς ἀλλήλοις ἐννοίας εἶχον περὶ τοῦ πολέμου. || Cogitatio, Contemplatio, Scientia. Aret. Diut. m. sign. 2, 6, p. 57 : Πλοῦτος δὲ ἐννοίης θείης περιουσίης τε χρῆσις. Ib. : Ἐν νεότητι γηραλέοι καὶ ὑπ' ἐννοίης κοῦφοι.] || Sententia, ut quum dicit Hermog., λέξεως σχήματα καὶ ἔννοίας. Idem ἔννοιαν et νοήματα uno eodemque l. [De form. or. 2, p. 192] ead. signif. dixit, scribens : Ἡ τοίνυν γοργότης θεωρεῖται μὲν καὶ

ἐν λέξει καὶ ἐν μεθόδῳ καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς, πλὴν ἐννοίας· εἰ μή τις ἄρα τὰ ὀξέα τῶν νοημάτων γοργὰ λέγοι. || Conjectura: Ἔννοιαν λαβεῖν ἀπὸ μέρους τῶν ὅλων [δυνατὸν, ἐπιστήμην δὲ καὶ γνώμην ἀτρικῆ ἴχειν ἀδύνατον], Polyb. 1, [4, 9], Conjecturam capere totius de parte, Cam. [Ensis Hispanicus inflexus iterumque laxatus ita in priorem figuram redit, ὥστε μηδεμιᾶς ἔννοιαν καμπῆς ἴχειν, Philo Belop. p. 71, 22. || Significatio. Ἐξηγεῖσθαι τὰς ἐννοίας τῶν ὀνομάτων, Galen. vol. 8, p. 69, F. Hemst. Dio Cass. 69, 21. Significantia, Gl. V. Ἐννοέω. Gl. interpr. etiam Visibilitas. De formula παρὰ τὴν ἔνν. ap. Plat. v. Wyttenb. ad l. De sera n. vind. p. 46. Confus. c. εὔνοια ap. Diod. ll. supra cit. et Exc. p. 626, 80, 87.]

[Ἐννοιάδες αἶγες αἱ (αἳ) μὴ κορύπτουσιν, Hesych. Ubi Ἐνοιάδες literarum ordo poscit.]

[Ἐννόμιον, τὸ, Scriptura, Vectigal pro pascuo pendendum. Inscr. Orchom. ap. Boeckh. vol. 1, p. 741, III, 48: Ἡ δέ κά τις [πράτ]τη τὸ ἐννόμιον εὐθῶλον. Hesych. ab Hemst. cit.: Μηλονομιαῖον, ἐννόμιον. || Ἐννόμια, τὰ, Pascua. Inscr. Att. ap. Boeckh. vol. 1, p. 141, 13: Μισθωσάμενοι τὸ Θεσμοφόριον καὶ τὸ τοῦ Σχοινοῦντος καὶ ὅσ' ἄλλα ἐννόμια. L. Dind.]

[Ἐννομολέσχης, ὁ, De legibus garriens, Socrates Timoni in Sillis ap. Diog. L. 2, 19, et Clem. Al. Strom. 1, p. 353. Hemst.]

[Ἐννομοπραγία, ἡ, Legitima ratio agendi. Const. Manass. Chron. p. 9, B: Μετιὼν τῆς ἀρετῆς τὴν ἐννομοπραγίαν.]

[Ἔννομος, ὁ, ἡ, Incola. Æsch. Suppl. 560: Βροτοὶ δ' οἱ γᾶς τότ' ἦσαν ἔννομοι.]

Ἔννομος, ὁ, ἡ, q. d. Inlex, pro Qui est intra legem (ead. forma qua Exlex, Qui est extra legem, Lege carens), Legitimus, νόμιμος. Quidam interpr. etiam Intra certam legem et præscriptum coercitus. [Gl.: Ἔννομον, Licitam. Pind. Ol. 7, 85: Ἀγῶνίς τ' ἔννομοι Βοιώτιοι· Pyth. 9, 59: Ἵνα οἱ χθονὸς αἶσαν αὐτίκα συντελέθειν ἔννομον ὠρῄσεται. Æsch. Suppl. 384: Δίκας ἐννόμου (et Eur. Phœn. 1651) Cho. 483: Δαΐτες ἔννομοι. Soph. CEd. T. 322: Οὔτε ἔννομ' εἶπας. Xen. H. Gr. 2, 3, 52: Ἰκετεύω τὰ πάντων ἐννομώτατα. Thuc. 3, 67: Ἔννομα πείσονται· 4, 60: Ὀνόματι ἐννόμῳ ξυμμαχίας. 6, 38: Πότερον ἄρχειν ἤδη; Ἀλλ' οὐκ ἔννομον. Æschin. p. 1, 25: Ἴσην καὶ ἔννομον πολιτείαν· 57, 7: Κήρυγμα τὸ πάτριον καὶ ἔννομον. Polyb. 2, 47, 3: Τὴν ἔννομον βασιλείαν εἰς τυραννίδα μεταστήσαντος. Sim. sæpe Dio Cass. et alii.] Ap. Thuc. pro Legitimus, Justus et legibus consentaneus, aut etiam Æquitati. Redditur ἔννομος Legitimus ap. Lucam quoque Act. 19 fin.: Ἐν τῇ ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ. [Plato Polit. p. 302, E: Τὸ παράνομον καὶ ἔννομον· Leg. 11, p. 932, A: Πάσαις τιμαῖς ταῖς ἐννόμοις· Definitt. p. 413, E: Πολιτεία κοινωνία πλήθους ἔννομος· Reip. 4, p. 424, E: Ἐννομωτέρου... παιδιᾶς. Inscr. ap. Caylus *Recueil* vol. 2, tab. 57, 21: Τῶν ἐννόμων ἰόντων χρόνων. Corcyr. ap. Boeckh. vol. 2, p. 20, 24, etc.: Σιτηρέσια τὰ ἔννομα. Diodor. 2, 5: Δοῦναι εἰς γάμον ἔννομον. Ἐνν. πατὴρ Suid v. Γάϊος. Inscr. Delph. ap. Boeckh. vol. 1, p. 820, n. 1693, 14: Ψάφοις ταῖς ἐννόμοις, quod dicitur fere ut solet in Atticis ἐν ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ, cui contraria est σύγλητος. V. dicta in Ἐκκλησία p. 442, C (quibus addi potest l. Demosth. p. 249, 12, ubi ejectis interpretamentis scrib. ἐκκλησία σύγκλ. ὑπὸ στρατηγῶν, de qua formula dixi ib. D.)] Lucian. autem de verbis tanquam de numis loquens, dixit [De hist. conscr. c. 10]: Ὡς τὰ μὲν παρακεκομμένα, εὐθὺς ἀποῤῥίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα καὶ ἔννομα καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον. Opponitur τῷ παρανόμῳ, ut ibi videbis. [De hominibus, Justus, Æsch. Suppl. 404: Ἄδικα μὲν κακοῖς, ὅσια δ' ἐννόμοις. Plato Reip. 4, p. 424, E.] || Redditur Sublex ab Ambrosio in h. Pauli l., 1 Ad Cor. 9, 21: Τοῖς ἀνόμοις ὡς ἄνομος, μὴ ὢν ἄνομος Θεῷ, ἀλλ' ἔννομος Χριστῷ, ἵνα κερδήσω ἀνόμους. Sic autem Ambrosius ut paronomasiam servaret, dicens Elex et Sublex, ut Paul. ἄνομος et ἔννομος. Alioqui redditur etiam Obnoxius Legi, Qui est in Lege, a vet. Int.: ut ἄνομος, Qui est sine Lege. Dixerat autem et ipse Paul. in fine versus præced.: Τοῖς ὑπὸ νόμον, ὡς ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον κερδήσω. [|| De canticis, Lucian. De salt. c. 2: Τῶν κυκλικῶν αὐλητῶν καὶ τῶν κιθάρα τὰ ἔννομα προσᾀδόντων.]

[Ἐννόμως, adv. Dio Cass. 56, 7; Liban. vol. 4, p. 440, 24; Prov. 31, 26; Tzetz. ad Lycophr. v. 523.]

[Ἔννομος, ὁ, Ennomus, n. Mysi, Hom. Il. B, 858, P, 218. Alius A, 422. Filii Architelis sec. Tzetz. Hist. 2, 456, et ad Lycophr. 50, quem dicere debebat Εὔνομον, quod v. L. Dind.]

Ἔννος, et Ἔννους, ὁ, ἡ, Mentis compos, Mente præditus: ead. forma qua dicitur ἔμφρων. [Æsch. Prom. 444: Νηπίους ὄντας τὸ πρὶν ἔννους ἔθηκα καὶ φρενῶν ἐπῃβόλους. Eur. Bacch. 1270: Γίγνομαι δέ πως ἔννους μετασταθεῖσα τῶν πάρος φρενῶν. Plato Tim. p. 71, E: Οὐδεὶς γὰρ ἔννους ἐφάπτεται μαντικῆς ἐνθέου καὶ ἀληθοῦς, ἀλλ' ἢ καθ' ὕπνον τὴν τῆς φρονήσεως πεδηθεὶς δύναμιν κτλ. Hippocr. De dieb. jud. p. 57, 25 et 30.] Plut.: Τότε δὲ ἔννους γενόμενος, Tunc mentis compos factus, s. animi, Tunc ad mentem et ad se reversus: ut vertit Bud. [Conf. Mor. p. 252, D.] A Cic. redditur Intelligens in hoc Timæi Platonici l. [p. 30, B]: Ζῶον ἔμψυχον ἔννουν τε τῇ ἀληθείᾳ διὰ τὴν τοῦ θεοῦ γενέσθαι πρόνοιαν· quum paulo ante dixisset νοῦν ἔχον. [Sophocl. CEd. T. 916: Οὐδ' ἐποὶ' ἀνὴρ ἔννους τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται, ubi συνετὸς int. schol.] Interdum vero Prudens, συνετός: vel Cautus et Circumspectus. Bud. p. 723 ex Synes. [Add. de utraque signif. Thom. M. p. 312, cum annot. intt.] Sic autem [Tzetz. Hist. 4, 663: Ὁ κύων, ὥσπερ ἄνθρωπος ἔννους, κτλ.] νοῦν ἔχων interdum simpl. Mentis compos, interdum Prudens significare, admonebo in Νοῦς: sed fort. ἔννους γενόμενος dici etiam potest Qui mentem ad rem aliquam adjecit, advertit, aut ad cogitationem aliquam. Vel, Cui aliquid in mentem venit; quam signif. sequuntur ἔννοια et ἐννοῶ. [Sic Demosth. p. 876, 13: Ἔννους γίνεται καὶ δεινὰ πάσχειν ἠγήσατο δόξειν ἐμὲ κτλ. Lysias p. 117, 43: Εἰ μὴ σιδηροῦς ἐστιν, οἶμαι αὐτὸν ἔννουν γεγονέναι ὅτι τὰ μὲν πράγματα ταῦτά ἐστι κτλ. L. Dind.]

Ἔννος [immo Ἔνος], η, ον, Vetus. Plato Crat. [p. 409, B]: Νέον δέ που καὶ ἔννον [ἕνον plerique libri, ἕνον cum paucis recte Clarkianus] ἀεί ἐστι περὶ τὴν σελήνην τοῦτο τὸ φῶς· κύκλῳ γάρ που ἀεὶ αὐτὴν περιῶν, νέον ἀεὶ ἐπιβάλλει· ἔννον δὲ ὑπάρχει τὸ τοῦ προτέρου μηνός. Et mox, Ὅτι δὲ σέλας νέον τε καὶ ἔννον ἔχει ἀεί, σελαννεοάειτα [σελαενεοάειτα Heindorf.: varr. librorum v. ap. Bekk.] μὲν δικαιότατ' ἂν τῶν ὀνομάτων καλοῖτο· συγκεκροτημένον δέ, σελαναῖα [-ναία] κέκληται. Et ap. Hesych. ἔννοι [ἕνοι cod., ut postulat ordo literarum], οἱ περυσινοὶ ἄρχοντες, Qui superiore anno magistratum gesserunt: ut ἔναι ἀρχαὶ sunt αἱ παρῳχημέναι [Demosth. p. 775, 25, de cujus verbis v. infra]. Itidem ἔννη καὶ νέα dicitur Ultima mensis lunaris dies, quoniam in ea veteris lunæ s. mensis finis est et initium novæ. Qua de re v. plura in Ἐνη. Ἐννηφι, poet. paragoge pro ἔννης s. ἔνης. Dicitur autem εἰς ἔννηφι s. εἰς ἔννης aut εἰς ἔνης, pro εἰς τρίτην, In perendinum: qua de re in Ἐνη. Ἐνηφι, Hesychio εἰς τρίτην, Suidæ μετὰ τρίτην. Ἔνος s. Ἔνος, Vetus, Præteritus: item Anniculus, Annotinus: necnon Annus. V. Ἐνη. At Ἑνὸς, Unius: ab εἷς. Ἔνη, Att. dicitur ἡ τριακάς, Trigesima mensis dies, ut quidem vult Hesych. Cum quo et Proclus facit. Is enim exponens hunc l. Hesiodi Op. [408]: Μήδ' ἀναβάλλεσθαι ἐς τ' αὔριον ἐς τ' ἔννηφι, ἔννην hic intelligit τὴν ἐσχάτην τοῦ μηνός, s. τὴν τριακάδα, quæ et ἐνη καὶ νέα vocatur. Sed verisimilior eorum videtur expos. qui εἰς ἔνην, s. εἰς ἔνην, accipiunt pro In perendinum, ut et schol. Aristoph. Ach. [172]: Τοὺς Θρᾷκας ἀπιέναι, παρεῖναι δ' εἰς ἔνην, exp. εἰς τρίτην, ad confirmationem ejus expos. etiam ipse afferens Hesiodeum illum versum: sed addens tamen ititem esse qui interpr. εἰς τριακάδα. Eod. modo Harpocr. quoque ait, Ἔνην δὲ καὶ εἰς ἔνην, τὸ εἰς τρίτην λέγουσι. Et Hesych. rursum, Ἔνη καὶ ἔνης, τὸ μετὰ τὴν αὔριον. [Id.: Εἰς ἔνην, εἰς τρίτην. Καὶ τοὺς εἰς ἔρης, καὶ τοὺς εἰς τρίτην. Ejusd. hæ exstant gll. eodem referendæ: Νῆς, τὸ ἔνης, ὅπερ ἐστὶν εἰς τρίτην. Δωριεῖς δὲ νῆς λέγουσιν. Εἶδας, εἰς αὔριον. Ἔνσας, αὔριον. Ἔναρ, εἰς τρίτην, Λάκωνες. Ἐνὰς (Ἔνας Kust.), εἰς τρίτην. Ἐνεκές, εἰς τρίτην. Ἐπίναρ, εἰς τετάρτην, Λάκωνες. Ἐσένας, εἰς τρίτην ἡμέραν. Ὑπενες, εἰς τετάρτην. Quarum de secunda quidem manifestissimum est ΕΝΑΣ ab Hes. lectum fuisse ΕΙΔΑΣ. Hoc autem Ἔνας est ap. Theocr.

18, 14: Παιδὰ δ' ἐᾶν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ μητρὶ παί- A
σδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον· ἐπεὶ καὶ ἔνας καὶ ἐς δῶ κῆς ἔτος ἐξ
ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἄδε, ubi sunt varr. ἑναν et quæ
ex utroque nata est ἑνανας. Attica forma ἕνης (sic) ap.
Aristoph. Eccl. 796: Θάρρει, καταθήσεις, κἂν ἕνης ἕλθῃς.
Ubi liber unus ἑνην. Dat. Antiphon p. 143, 43: Μελλόν-
των ἔσεσθαί μοι ἀγώνων πρὸς Ἀριστίωνα καὶ Φιλίνων αὔριον
τῇ ἕνῃ. Καὶ τῇ ἑνῇ Reisk. Ap. Dion. Cass. 47, 41: Εἰπεῖν
τῷ Καίσαρι ὅτι τε εἰς ἓν ἡ σὴ μάχη γενήσοιτο καὶ ἵνα
κτλ., Reimarus conj. ἐς ἕνης (vel potius ἕνης) ἡ μ. γ.]
Hæc inquam expos. multo videtur convenientior. Nam
ἕνη s. ἑνη per se et simpl. positum non significat τὴν
τριακάδα, sed additis his duabus vocibus, καὶ νέα
[Tzetz. tamen Hist. 4, 819: Καὶ ὅτι πρὸ τῆς ἕνης δὲ
αὖ τῆς σεληναίας πυρὶ βαλάνους ἔχοντες κατήσθιον ἐκεί-
νας. Et Hesiod. Op. 768: Πρῶτον ἕνη (al. ἑνὴ) τετράς τε
καὶ ἕβδομη. Ubi schol. interpr. νουμηνίαν, s. primam
mensis diem, Idelerus vero Chronol. vol. 1, p. 268
τριακάδα s. ultimam]: unde multo rectius id. Hes-
paulo post subjungit, Ἕνη καὶ νέα, ἡ τριακάς. Id quod
et usus auctorum probat, imprimis Atticorum. Legi- B
mus enim ap. Dem. Pro cor. in psephismate quodam,
p. 96 [235, 1]: Ἐπὶ ἄρχοντος Μνησιφίλου, Ἑκατομβαιῶ-
νος ἑνῇ καὶ νέᾳ, φυλῆς πρυτανευούσης Πανδιονίδος. [Inser.
ap. Boeckh. vol. 1, p. 155, n. 113, 9: Σκιροφοριῶνος ἑνῇ
καὶ νέᾳ· alia ib. p. 224, 12: Ἑνῇ καὶ νέᾳ Μεταγει-
τνιῶνος. Lysias p. 167, 8: Τῇ ἑνῇ καὶ νέᾳ.] Itidem Stre-
psiades ap. Aristoph. Nub. [1131] residuos τοῦ φθίνοντος μηνὸς dies retrogrado numerans ordine ait:
Πέμπτη, τετράς, τρίτη· μετὰ ταύτην δευτέρα· Εἶθ', ἣν
ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμερῶν δέδοικα, καὶ πέρριξα, καὶ
βδελύττομαι, Εὐθὺς μετὰ ταύτην ἔσθ' ἑνη [libri deterio-
res ἔστ' ἕνη] τε καὶ νέα. Et aliquanto post filio roganti,
Φοβεῖ δὲ δὴ τί; respondet idem, Τὴν ἑνην τε καὶ νέαν:
intelligens iterum τὴν τριακάδα s. τὴν ἐσχάτην τοῦ μη-
νὸς ἡμέραν. Ibi filius, considerans significationem ho-
rum verbb. ἑνη καὶ νέα, quæ sonant Vetus et nova, ab-
surdumque putans duo hæc de una eademque die
dici, Ἑνη γάρ ἐστιν, inquit [1179], καὶ νέα τις ἡμέρα;
et mox subjungit, Οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως Μί' ἡμέρα γένοιτ'
ἂν ἡμέραι δύο· item, Πῶς γάρ; εἰ μή πέρ γ' ἅμα Αὐτὴ C
γένοιτο γραῦς τε καὶ νέα γυνή· mulieris exemplo usus,
inquit schol., διὰ τὸ τὴν ἕνην ἀρχαίαν καὶ παλαιὰν καὶ
ὥσπερ τέλος τοῦ ὀπισθεν μηνὸς ἡγεῖσθαι, νέαν δὲ, τὴν τρια-
κοστὴν πρώτην, ἀφ' ἧς ὁ μὴν ἄρχεται. Ac tandem con-
cludit, ἕνην καὶ νέαν duos esse dies, ἕνην, Trigesimum
et ultimum mensis s. lunæ decrescentis: νέαν autem,
Primum mensis incuntis s. novæ lunæ. Atque ita
verba legis a Solone latæ exp. [1190]: Ἐκεῖνος οὖν τὴν
κλῆσιν εἰς δύ' ἡμέρας Ἔθηκεν, εἰς τε τὴν ἕνην τε καὶ
νέαν, Ἵν' αἱ θέσεις γίγνοιντο τῇ νουμηνίᾳ. [Conf. 1222.]
Quo fere modo et Plut. De non fœn. [p. 828, A] ait
fictilium vasorum usum οὐκ ἄζειν τόκου βαρύ, οὐδ' ἀνα-
μιμνήσκειν τῶν καλανδῶν καὶ τῆς νουμηνίας· ἦν, ἱερωτά-
την ἡμερῶν οὖσαν, ἀπορράδα ποιοῦσιν οἱ δανεισταὶ καὶ
στύγιον, eo sc. die fœnus exigere creditæ pecuniæ con-
sueti. Alioqui eo iisd. ipsis satis patet ἕνην καὶ νέαν
Ultimam mensis diem vocari, et diversam esse a pri-
mo novæ lunæ die. Ait enim ille Aristophanicus Stre-
psiades eod. in l., Πῶς οὐ δέχονται δῆτα τῇ νουμηνίᾳ
Ἀρχαὶ τὰ πρυτανεῖ', ἀλλ' ἕνη τε καὶ νέα; Et Plut. Sol. D
[c. 25]: Συνιδὼν δὲ (ὁ Σόλων) τοῦ μηνὸς τὴν ἀνωμαλίαν,
καὶ τὴν κίνησιν τῆς σελήνης οὔτε δυομένῳ τῷ ἡλίῳ πάντως
οὔτ' ἀνίσχοντι συμφερομένην, ἀλλὰ πολλάκις τῆς αὐτῆς
ἡμέρας καὶ καταλαμβάνουσαν καὶ παρερχομένην τὸν ἥλιον,
αὐτὴν μὲν ἔταξε ταύτην ἕνην καὶ νέαν καλεῖσθαι, τὸ μὲν
πρὸ συνόδου μόριον αὐτῆς τῷ παυομένῳ μηνί, τὸ δὲ λοι-
πὸν, ᾗδη τῷ ἀρχομένῳ προσήκειν ἡγούμενος· πρῶτος,
ὡς ἔοικεν, ὀρθῶς ἀκούσας Ὁμήρου λέγοντος, Τῷ μὲν,
φθίνοντος μηνός, τοῦ δ', ἱσταμένοιο· τὴν δ' ἑρξῆς ἡμέραν,
νουμηνίαν ἐκάλεσε. [Diog. L. 1, 57.] Sic Varro De R. R.
1, 37: Dies lunares quoque observandi, qui quodam-
modo bipartiti: quod a nova luna, crescit ad ple-
nam: et inde rursus ad novam lunam decrescit,
quoad veniat ad intermenstruum, e quo die luna di-
citur esse extrema et prima: a quo eum diem Athe-
nis appellant ἕνην καὶ νέαν, τριακάδα alii. Unde disci-
mus ἕνην καὶ νέαν ab Atticis dictam fuisse Tricesi-
mam et ultimam mensis diem, quod confinium sit de-
ficientis lunæ et renascentis, h. e. veteris et novæ: ut
et Aristoph. schol. tradit Athenienses τὴν τριακοστὴν
vocasse ἕνην τε καὶ νέαν, quoniam μετέχει τοῦ τε πα-
λαιοῦ καὶ τοῦ νέου φωτός: seu, quoniam ἐν αὐτῇ συντε-
λεῖται ὁ μὴν, καὶ ἀρχὴν ἔχει τοῦ ἑτέρου μηνὸς τῆς σελήνης:
seu, quia συμβαίνει ἐν αὐτῇ καταλήγειν τὴν σελήνην καὶ
γενέσθαι: vel, διὰ τὸ τοῦ μὲν παρελθόντος μηνὸς εἶναι τέ-
λος, ἀρχὴν δὲ τοῦ ἐνισταμένου: ἕνην appellatam, διὰ τὸ
παρελθεῖν τὸν μῆνα: νέαν autem, διὰ τὴν ἀρχήν. Item-
que Harpocr., Τὴν ὑφ' ἡμῶν, inquit, τριακάδα καλου-
μένην, ἕνην καὶ νέαν καλοῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι, ἀπὸ τοῦ τὴν
τελευτὴν ἔχειν τοῦ προτέρου μηνὸς καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ὑστέ-
ρου. [Et Lex. rh. Bekk. An. p. 250, 18. Gramm. alius ib.
183, 2, et post Photium Dobr. p. 668, 13, Suid. V. Ideler. l. c. p. 267 sq., Buttm. Exc. 6 ad Dem. Mid. p. 133.]
Notandus igitur hic usus est nominis ἕνη s. ἑνη pro παλαιὰ, cujus idem schol. alibi meminit, scribens Attico-
cos ἕνην vocare etiam τὴν παλαιάν: ut Dem. In Aristo-
git. [l. supra cit.]: Τὸν ὄχλον εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀναβαί-
νειν, τὰ δικαστήρια πληροῦσθαι, τὰς ἕνας ἀρχὰς ταῖς νέαις
ἐκούσας ὑπεξιέναι. [Ubi in libris nonnullis sunt scripturæ
vitiosæ νέας et ἕννας: quarum altera utitur schol. Aristoph. Ach. l. c.] Cujus l. Harpocr. [et Suid.] quoque
meminit, ἕνας ἀρχὰς ab oratore dici scribens τὰς παρ-
ῳχημένας: alibi itidem annotans, καὶ ἁπλῶς τὸ ἕναν
ὀασυνόμενον τὸ πρότερον καὶ παρεληλυθὸς ὀηλοῖ. Ubi nota,
eo auctore ὀασύνισθαι h. v.: licet ea scriptura non
semper observata esse comperiatur: atque adeo Mo-
schop. ap. Hesiod. annotet, ἕνη, si unico ν scribatur,
aspirari: fieri enim ab ἐν: sin geminato Æolice ν, te-
nuari. [Æol. esse Ἔννη pro ἕνη, i. e. scripturam voc.
ἑνη per duplex ν ap. Hesiodum explicandam esse ex
consuetudine dial. Æol. ν sic geminandi, dicunt etiam
Greg. p. 610, Etym. M. p. 582, 49. Lex. de spir. p. 217:
Τὸ ε πρὸ τοῦ ν ἢ ἑνὸς ἢ ὁισοῦ ψιλοῦται, ἑνός (scr. ἕνος),
ἐνιαυτός... Ἕνη ἡ νουμηνία καὶ ἔννηρι... Ἐν τοῖς Θεοδω-
ρίτου τὸ ἕνος καὶ ἕνη ὀασυνόμενα εὗρον, ὡς ἀπὸ τοῦ ἑνός,
καὶ ὅτ' ἑνὸς ν τὸ ἕνη. Σὺ δὲ ψίλου αὐτὸ κατὰ τὴν κρατοῦ-
σαν συνήθειαν. Aspero spiritu Harpocr., leni Suid.] Quod
si verum est, recte in illo Hesiodeo l. scribitur ἔννηρι,
poet. paragoge posito illo ἐς ἔννηρι pro εἰς ἕννης: de
quo paulo supra. Sed venio et ad alia exx. τοῦ ἕνος
positi pro παλαιὸς ab Atticis. Ex Theoph. H. Pl. 3, [4,
6] affert Bud.: Ἅμα γὰρ τὸν ἕνον καρπὸν πεπαίνει, καὶ
τὸν νέον ὑποφαίνει. [Ib. 16, 1: Περικαταλαμβάνει δὲ ὁ νέος
(καρπὸς) τὸν ἕνον· 4, 3, 4: Εἰς βλάστησιν τὰ ἕνα τῶν νέων
οὐκ ἄλογον εἶναι βελτίω.] Et 4, [2, 4; conf. 5]: Ἔχει δὲ
ἅμα καὶ τὸν ἕνον καὶ τὸν νέον καρπόν. Sed hæc verba si
de junipero, ut puto, dicta sunt, sciendum est aliter
etiam accipi posse h. l. ἕνος, pro Annotino nimirum: quo-
modo et Plin. intellexisse videtur, qui 16, 26, Citreæ,
inquit, et juniperus et ilex anniferæ habentur, novus-
que fructus in his cum annotino pendet: mutuatus illa
verba ex hoc ejusdem l., Ἡ ἀρκευθὺς ἐνιαύσιον ἔχειν τὸν
καρπὸν δοκεῖ· περικαταλαμβάνει γαρ ὁ νέος τὸν περυσινόν.
Atque adeo idem Theophr. hoc ipsum ἕνος pro Annotino
accepit H. Pl. 1, 23 [24, 1], quum dicit, Τὰ μὲν γὰρ, ἐκ
τῶν νέων βλαστὸν φέρει, τὰ δ', ἐξ ἀμφοτέρων. Ibi enim
et Gaza interpr. Ex annotinis. Sic Bud. accipit in hoc
Ejusd. l., 4, [4, 4]: Ἀφίησι δὲ ῥίζας οὐκ ἐκ τῶν νέων, ἀλλ'
ἐκ τῶν ἕνων καὶ ἔτι παλαιοτέρων. Ubi ex illa adjectione,
καὶ ἔτι παλ., satis clarum est pro Annotino s. Anniculo
ab eo accipi. Sed notandum est, Bud. in superioribus
illis Theophrasti ll. in quibus interpr. Vetus, aspirare:
in his posterioribus, in quibus pro Anniculo s. Anno-
tino accipit, tenuare, indeque derivare δίενος et τρίε-
νος et similia, necnon et ἐναίνος. Quæ tamen alii de-
ducunt potius ab ἕνος, Suida teste, significante ὁ ἐνι-
αυτός. [Zonar. p. 718: Ἕνος ὁ χρόνος καὶ ἐνιαύσιος, An-
nus et Annuus. Inter barytona in ενος Arcad. p. 63,
15. Conf. Etym. M. v. Ἄρινος et al., schol. Theocr. 7,
147, sec. corr. Valck. Anim. ad Amm. p. 197, Eust.
Il. p. 73, 32; 1386, 8; Od. p. 1418, 18; 1866, 10,
qui asp. spir. Atticis, lenem autem Ionibus tribuit.
Tzetz. ad Hesiod. Op. 767 ἕνη et ἔννη scrib. præcipit,
quorum hoc Æolicum sit. V. de eod. Lex. de spir.
supra cit.] Ap. Hesych. ψιλῶς scriptum ἕνος, exp. et ἐνι-
αυτὸς et ἐπέτειος [et ἐπέτειος καρπός], i. e. et Annus et
Annuus. [Ἕνος, Anniculus, Gl.] Sed si iis credimus
qui ἄρινος derivant ab ἕνος significante ἐνιαυτὸς, et eo
nomine accipiunt Annuos reditus, s. Proventus, aspi-

randum et hoc ipsum ἔνος esse patet e tenui in aspiratam versa. Ita ut certi quippiam de spiritu hic definiri nihil possit [Minime dubium est Atticos quidem dixisse ἔνος spir. asp.], sed tantum de signif. hoc dici, ἔνος s. ἔνος interdum generaliter accipi pro Vetus, interdum specialius pro Ita vetus ut sit anniculus, Annotinus, interdum et substantive pro Annus. [Ἔνος βλαστὸς, Germen annotinum, anni superioris, ex Theophr. ap. Athen. 3, p. 77, F, indicat Schweigh. Add. ex eod. C. Pl. 5, 13, 5: Συνηθροισμένης τῆς ἔνης τροφῆς, ἣν οὐ διέδωκεν. Idem pro ἐνάνος in Il. ejusd. Theophrasti in Ἐνάνος citatis restituendum putabat Schneider. || Singularis est l. Aristoph. Ach. 610: Ἤδη πεπρέσβευκας σὺ πολιὸς ὢν ἔνη; ubi schol.: Οὕτως ἐν τοῖς ἀκριβεστάτοις ἔνη, ἵνα λέγῃ ἐκ πολλοῦ. Ἀττικοὶ δὲ τὸ ἔνη περιττὸν ἐτίθεσαν, ὡς τὸ ἔχων, ληρεῖς ἔχων. Οἱ δὲ λείπειν φασὶ τὸ δύω, ἵνα ἐρωτῶν λέγῃ ἓν ἢ δύω. Codex Rav. ἐνὶ, quod pro ἠνὶ positum et sequenti ἀνένευσε jungendum censebat Elmslejus. Sed ipsum ἠνὶ suspectum esse diximus supra p. 212, A, B. || Denique notanda Suidæ et Zon. p. 728 gl.: Ἐνὴ ὀξυτόνως ἡ νέα. Rectius Arcad. p. 111, 4: Βαρύνεται τὸ ἔνη. L. D.] A

Ἐννοσία, Hesychio ἀλογία, ἀργία, Dementia, Inertia.

[Ἐννοσίγαιος. V. Ἐνοσίγαιος.]

[Ἐννοσίδης, Neptuni epith., Pind. Pyth. 4, 33: Γαιάοχου παῖς ἀρθίτου Ἐννοσίδα· 173. ῑ]

[Ἔννοσις, Ἐννοσίφυλλος. V. Ἔνοσις, Ἐνοσίφυλλος.]

[Ἐννοσσεύω. V. Ἐνεοσσεύω.]

[Ἐννοσσοποιέομαι, Nidifico. Joseph. De Maccab. c. 14: Κατὰ κορυφὰς τῶν ὀρέων ἐννοσσοποιησάμενα.]

[Ἔννότιος, α, ον. Eur. Iph. T. 433: Συριζόντων κατὰ πρῶμναν εὐναίων πηδαλίων αὔραις ἐννοτίαις, ἢ πνοαῖσι Ζεφύρου. Alii disjunctim ἐν νοτίαις, Markl. αὔραισιν νοτίοις, Heath. αὔραισιν νοτίαις. Seager. Suidas: Μαραθὼν, τόπος Ἀθήνησιν... τοῦτον Καλλίμαχος ἐννότιον λέγει, τουτέστιν ὑνδρον, Humidum, Riguum. Poll. 1, 238: Γῆ... νότιος, ἔννοτος, ἐννότιος. Desunt in cod. duo postrema.]

[Ἔννους. V. Ἔννοος.]

Ἐννυκτερεύω, Pernocto in, Noctem duco s. Transigo in. [Polyb. 3, 22, 13: Ἐν τῇ χώρᾳ μὴ ἐννυκτερευέτωσαν. Diosc. 2, 91: Ζέσας οἴνῳ αὐστηρῷ τε καὶ εὐώδει, εἶτα ἀνελόμενος καὶ ἐννυκτερεῦσαι ἀφεὶς, Pernoctare sinens.] B

[Ἔννῡμι.] Ἔω et Ἔννυμι, ut τίω et τίνυμι, ἕσω vel ἵσσω, metri gratia, Induo. [Nullum est præs. ἕω.] Sunt autem voc. poet., et pauca a se formant tempora. Hom. Od. E, [229]: Χλαϊνάν τε χιτῶνά τε ἕννυτ' Οὐσεύς· Αὐτὴ δ' ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη. Theocr. [24, 138]: Εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἕννυτο κνάμας. Hom. Od. [Ξ, 514: Οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι... ἐνθάδε ἕννυσθαι· 522, 728: Καλὰ μὲν αὐτὴν ἕννυσθαι] O, [337]: Κεῖνός σε... εἵματα ἕσσει, Te induet. Π, [457]: Αὐγὰς δὲ εἵματα ἕσσε περὶ χροΐ. [Et alibi sæpe sim. Imperat. Il. Π, 670: Περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσον. Partic. Od. Ξ, 396: Ἕσσας με χλαῖναν.] Aor. med. est ἑσάμην, Ξ, [154]: Ἕσσαι με χλαῖναν, Induе me læna. [Ἕσσαι h. l. deberet esse inf. aor. act.: sed recte edd. viderunt delendum esse versum cum codd.] Hesiod. Op. [124]: Ἥρᾳ ἑσσάμενοι. [Conf. Il. Ξ, 282. Ib. K, 334: Ἕσσατο εἰνόν· et alibi sæpius eod. ceterisque modis. Apoll. Rh. 2, 1166; 3, 1205.] Epigr.: Ἑσσαμένη στολίδας. [Figurate Pind. Pyth. 4, 204: Ποσειδάωνος ἕσσαντ' εἰναλίου τέμενος, Intrarunt, Subierunt. Aliter Zoroaster in Maitt. Misc. p. 10, 14: Ψυχὴ πολὺν ἐσσαμένη νοῦν.] Pro quo dicitur et εἵσσατο [εἵσσε.], repetito ε initiali ut in εἴργω. Hom. Od. Ξ, [529]: Ἀμφὶ δὲ χλαῖναν εἵσσατ', Induit. A præt. plusquamperf. est ἕσσο: quod cum κεν, pro Induisses, Il. Γ, [57]: Λάϊνον ἕσσο χιτῶνα. [Od. Π, 199.] Et ἕστο, Indutus erat [Il. Ψ, 67, etc. Apoll. Rh. 3, 454: Οἵοισί τε φάρεσιν ἕστο· 1438: Ἀμφὶ δὲ δέρμα ἕστο. Dual. Hom. Il. Σ, 517: Χρύσεια δὲ εἵματα ἕσθην]. Pro quo et εἵστο, facta reduplicatione literæ initialis. [Il. M, 464; Apoll. Rh. 3, 1225. Ap. Hesych. autem Εἵστο, ἐνεδέδυτο.] Præt. perf. pass. est Εἷμαι, Indutus sum. Od. T, [72]: Καλὰ δὲ χροΐ εἵματα εἷμαι· et A, [190], χροΐ εἵται. [Sec. pers. Ω, 250: Ἀτικέκ ἕσσαι.] Unde et partic. εἱμένος, Indutus. O, [330]: Νέοι χλαίνας τὸ εἱμένοι. Il. O, [308]: Εἱμένος ὠμοῖιν νεφέλην. [Et alibi. Figurate Il. Υ, 381: Φρεσὶν εἱμένος ἀλκήν. Soph. OEd. C. 1701: Ὦ τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος.] Ἐννύω, Induo. Ap. Hesych. tenui spiritu Ἐννύειν, ἐνδύειν: itidemque Ἐννύετο, ἐνεδύετο. [Et Ἔννυθεν, ἐκέχυντο, vitiose.] Εἵνω, et Εἰνύω, ab ἕω, καλύπτω: unde comp. Καταείνυον, Il. [Ψ, 135], Eust. [V. id. Od. p. 1925, 26. Conf. Ἐπείνυμαι in Ἐπίννυμι tractandum. Obscura est gl. Suidæ, Zon., Cyrilli: Εἴνυον, ἔφερον.] Ἔεστο, poet. pro ἕστο, Indutus erat: ab ἔννυμι s. ἕω. Itidemque ἐέσθω pro ἕσθω s. ἀμφιέσθω. [Εἱμένος et ἧμενος confusa Theocr. 13, 40. Perf. formas Æol. Ἔμμαι et ἰμμένος leviter corruptas memorant Etym. Gud. p. 167, 16, et Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 203, 28. Conf. Seidler. in Museo Rhen. Niebuhrii 3, 2, p. 180. L. Dind.]

Ἔννυδος, dicitur ἡ νύμφη s. Nurus, Pollux 3, c. 10 [§ 32. Nisi scribendum νυὸς, quod v. l. Dind.]

[Ἐννυστάζω, Indormio. Cyrill. In Julian. 10, p. 341, D: Μνήμασιν ἐννυστάζοντες.]

Ἐννῡχεύω, Pernocto in, Noctem transigo in, i. q. ἐννυκτερεύω. Philostr. Her. [p. 747]: Ἐννυχεύειν τῇ γῇ. Sic Plut. De def. orac. [p. 434, D]: Ἐννυχεύσας ὁ ἄνθρωπος, ὥσπερ ἔθος ἐστί, τῷ σηκῷ, Quum in delubro incubuisset, ut consuetudo est, Turn. [Soph. Antig. 784: Ἔρως ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς νεάνιδος ἐννυχεύεις. Cui Horatii Od. 4, 13, 8, *Chiæ pulchris excubat in genis* (Cupido), contulerunt intt. || Occido. Fab. Æsop. 369 Fur.: Πόσ' ἐννυχεύει χρυσότοξος Ὠρίων. L. Dind.] B

Ἔννῡχος, ὁ, ἡ, s. Ἐννύχιος, ὁ, ἡ, et α, ον, Nocturnus, i. q. νύχιος, νύκτερος, νυκτερινός. Apoll. Arg. 2, [846]: Ἐννυχίοισιν ἀρησάμενος θυέῃσι. Dicitur etiam aliquis agere aut aliquid pati ἐννύχιος, pro Noctu. Hom. Il. Φ, [37]: Ἦγε λαὸν ἐκ πατρὸς ἄλωῆς οὐκ ἐθέλοντα Ἐννύχιος προμολών. [Conf. A, 683.] Hesiod. Theog. [9]: Κεκαλυμμένοι ἠέρι πολλῇ Ἐννύχιοι στείχουσι. [Scut. 32.] Od. Γ, [178]: Ἐς δὲ Γερηστὸν Ἐννύχιοι κατάγοντο. [Il. c. sec. Eust. διὰ μιᾶς νυκτὸς, Eadem nocte, quemadm. etiam Hesych. ἔννυχος (ex l. Hom.) interpr. αὐτονύχιος. Fem. etiam Soph. Aj. 181: Ἐννυχίοις μαχαναῖς. Ib. 1203: Ἐννυχίων ἐρώτων· 1211: Ἐννυχίου ξείματος. Et OEd. C. 1558: Ἐννυχίων ἀναξ Ἀδωνεῦ. Eur. Rhes. 45, 227 et alibi masc. vel neutro gen. Pind. Pyth. 3, 79: Τὰν κοῦραι μέλπονται θαμὰ ἐννύχιαι. Et sæpius apud recentiores Epicos.] Aratus [579]: Μείων ἡμάτιος, τὸ δ' ἐπὶ πλέον ἔννυχος ἦδη, i. e., Cic. interpr., ... brevior clara cœli de parte videtur, Amplior infernas depulsus possidet umbras. [Ἔννυχος, Hom. A, 715: Ἄγγελος ἦλθε... ἔννυχος. V. paulo ante. Pind. Pyth. 11, 25: Ἢ ἑτέρῳ λέχεϊ δαμαζομένην ἔννυχοι πάρεγον κεῖται, bibi ἐννύχιοι est in libris. Æsch. Prom. 645: Ὄψεις ἔννυχοι, et sim. sæpius Eur. Lycophr. 1177: Κλαγγαῖσι... ἐννύχιος. Aliter Soph. Tr. 501: Τὸν ἔννυχον Ἅδαν.] At Ἔννυχον s. Ἐννύχιον, Nocte s. Noctu, ἐν νυκτί. Marc. 1, [35]: Καὶ πρωῒ ἔννυχον λίαν ἀναστὰς, ἐξῆλθε, Mane valde multa nocte, s. Summo mane, Quum valde multa adhuc nox esset, multum temporis adhuc quasi intra noctem lateret. Ubi quædam vet. exempll. habent Ἔννυχα [Ante lucem, Gl. Maccab. 3, 5, 5: Ἔννυχον δόξαντες ὁμοῦ λήψεσθαι τὸ φῦλον]. A quo adv. in VV. LL. est ἐννυχότερον [ἐννυχώτ.], Magis de nocte. [Æsop. Fab. 79: Ἡ δεσπότις, ἀγνοοῦσα τὴν τῶν ἀλεκτρυόνων ὥραν, ἐνν. αὐτὰς (ancillas) ἀνίστη.] Posterioris ἐννύχιον hoc exemplum extat ap. Athen. [12, p. 544, A] in Epigr. quodam: Οἷος δ' ἐννύχιον φαντάζετο πολλάκι φοιτῶν Παῤῥασίῳ δι' ὕπνου, τοῖος ὃδ' ἐστὶν ὁρᾶν. C D

[Ἐννύχως, Noctu. Nicet. Eug. 2, 316. Boiss. Tzetz. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 335, 18. L. Dind.]

Ἐννὼ, pro Bellona affertur: sed scribitur potius uno v.

Ἔννωθρος, ὁ, ἡ, In quo torpor est, Torpidus, Torpens. [Diosc. 1, 37: Ἔννωθροι γίνονται καὶ ἐκλυτοι οἱ λαμβάνοντες.]

[Ἐννωτίζομαι, Dorso gesto. Tzetz. Hist. 4, 5. Elberl. V. Ἐγκατανωτίζομαι.]

[Ἐνό. V. Ἐνι in Ἔνειμι.]

[Ἔνογκος, ὁ, ἡ, Intumescens, Prominens. Hippiatr. p. 54, 23: Κοιλίαν δὲ μὴ ἄγαν ἔνογκον· nisi est typogr. vel codd. vitium, pro εὔογκ. Hase.]

[Ἐνογκώδης, ὁ, ἡ, Tumidus. Georg. Pis. Hex. v. 548: Τοὺς ἐνογκώδεις λόγους. Hase.]

[Ἐνόγυιος. V. Ἐνίγυιος.]

[Ἐνόδιον, τό. V. Ἐνόδιος.]

[Ἐνόδιος, α, ον.] Εἰνόδιος, α, ον, In via positus s. situs, In via habitans. Hom. Il. II, [259]: Αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο Εἰνοδίοις, i. e. ὧν οἱ φωλεοὶ ἐπὶ ὁδῷ πεποίηνται, et quos irritari dicit a pueris, qui ὁδῷ ἐπὶ οἰκί' ἔχουσι: ut εἰνόδιος sit i. q. ὁδῷ ἐπὶ οἰκία ἔχων, ὁδῷ ἐπὶ οἰκία ναίων, ut alibi loquitur. [Crinag. Anth. Pal. 9, 439, 4: Εἰνόδιον δάκρυ παρερχομένων. Ubi scrib. εἰνοδίων, ut in adesp. ib. 7, 48, 4: Εἰνοδίοις τῇδε παρερχομένοις. L. D. Nicand. ap. Athen. 15, p. 684, D: Εἰνοδίοισι θεῶν σηκοῖς. Arat. Phæn. 132, 1106.] Est etiam epith. [Mercurii, de quo infra in Ἐνόδιος, ut Εἰνοδία] Dianæ s. Hecates in Epigr. [Antiph. Anth. Pal. 6, 199, 1; Plan. 1, 6, 3, Soph. fr. Rhizot. 2, 2, Eur. Ion. 1048]: quoniam in triviis coli solebat. Forsan etiam Compitalis reddi posset, ut Suet. Lares compitales, qui compitis præsunt et quibus in compitis etiam sacra fiunt. [De forma Ἐνοδία HSt.:] Erat vero et Diana s. Hecate Ἐνοδία. Cornut. [De nat. deor. c. 34]: Ἐν. δέ ἐστιν οὐ δι' ἄλλο τι ἢ Διὸς καὶ Ἀπόλλωνος Ἀγυιεὺς, Non aliam ob causam Ἐνοδία dicitur quam Apollo et Jupiter Ἀγυιεὺς, qui compitis præest. Festus Viarum deam appellat. [Etym. M. p. 344, 42: Ἐν. ἡ Ἑκάτη, ἐπεὶ κυνηγός. Ἡρακλείδης. Soph. Ant. 1199: Ἐνοδίαν θεόν. Eur. Hel. 570: Πρόπολον Ἐνοδίας. Plato Leg. 11, p. 914, B: Φυλάττειν ἐνοδίαν δαίμονα τὰ τοιαῦτα. Julian. Epist. 83: Πορεύσει δέ σε θεὸς εὐμενὴς μετὰ τῆς Ἐνοδίας παρθένου. Et absolute τὴν Ἐν., 20. Polyæn. 8, 43, 1: Τῆς Ἐνοδίας. Pausan. autem 3, 14, 9: Τῇ Ἐνοδίῳ. L. D. Inscr. Triop. ap. Montef. Palæogr. p. 141: Μάρτυς δαίμων Ἐνοδία.] In prosa dicitur Ἐνόδιος, α, ον et ὁ, ἡ. Ἐνόδια λίνα, δίκτυα, Retia quæ in via tenduntur: quæ frequentius absolute ἐνόδια vocantur [κυνηγετικὰ interpr. Hesych.]. Pollux 5, [27]: Δίκτυα μὲν καλεῖ, τὰ ἐν τοῖς ὁμαλοῖς καὶ ἰσοπέδοις ἱστάμενα· ἐνόδια δὲ, τὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς· loquitur autem de Xen. ap. quem [Ven. 6, 9] hæc leguntur: Τὰ δὲ δίκτυα τεινέτω ἐν ἀπέδοις, ἐμβαλλέτω δὲ τὰ ἐνόδια εἰς τὰς ὁδούς. Ubi suspectum est ἀπέδοις, si verum est quod Pollux scribit. || Ἐνόδια dicuntur etiam Quæ in via occurrunt, Quæ in via se offerunt, ut οἰώνισμα ἐνόδιον, Divinatio de eo quod in itinere observatur, Auspicium, Cam. [Æschyl. Prom. 487, item de auspiciis: Ἐνοδίους συμβόλους. Dionys. A. R. 4, 48: Ἐὰν εὑρεθῇ παρεσκευασμένος ὅπλα ἔξω τῶν ἐνοδίων. Etym. M. p. 375, 57: Ἑρμαῖον... συνόλως τοὺς ἐνοδίους λίθους. Schol. Ven. Hom. Il. II, 259: Σφὴξ ... ἐνόδιος. Fem. Plut. Æm. Paul. c. 8: Τῶν πόλεων τὰς ἐνοδίους· Anton. c. 9: Στάσεις ἐνόδιοι σκηνῶν. || Ἐνόδιον, Viaticum, Gl. || Theophr. De sud. 15: Ὅτι δὲ κινήσεις καὶ οἱ πόνοι ποιοῦσιν ἐνίοις τὰ τοιαῦτα, φανερὸν καὶ ἐκ τῶν ἐνοδίων καλουμένων, ἃ γίνεται πολλοῖς, ὅταν εἰς ὁδὸν ἐμπέσωσι, μάλιστα μὲν ἐπὶ τοὺς μηροὺς, ὁτὲ δὲ καὶ ἐπὶ πλεῖον, accipitur de Tuberculis, quæ iter facientibus nascuntur. || Ap. Hippocr. De morbo sacro p. 303, 11: Ἢν δὲ τῆς κόπρου τι παρίῃ, ὃ πολλάκις τισὶ γίνεται ὑπὸ τῆς νούσου βιαζομένοισιν, Ἐνοδίου πρόσκειται ἡ προσωνυμίη, ubi est var. ἐνοδίης οὐ, Ἐνοδίης scrib. conj. Foes.] Ἐνόδιος nuncupatus Mercurius, Hesychio, Steph. B. et Cornuto [De nat. d. c. 16] testibus. [Steph. B. in Ὁδὸς dicit tantum ab ὁδὸς formari ἐνόδιος, et ὅδιος ut Mercurii epitheton memorat.] Ap. Corn. tamen in Aldino etiam codice non ἐνόδιος, sed εὐόδιος legimus: quod mendosum esse puto: alioqui significaret Bonam viam parans, Prosperum iter præbens. Cornutus [l. c. p. 169]: Ἵδρυται δὲ καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς, καὶ ἐνόδιος λέγεται. Ap. Hesych. Ἐνόδιος, Ἑρμῆς Πάρῳ. [Ἐν Πάρῳ Favorin. Theocr. 25, 4: Ἑρμέω εἰνοδίοιο. Phanias Anth. Pal. 6, 299, 1; Julian. Epist. 20; Photius v. Ὁδαῖος Ἑρμῆς. || Nom. pr. Ἐνόδιος esse videtur ap. Eust. Opusc. p. 6, 60. L. Dind.]

[Ἐνοδῖτις, ιδος, ἡ, Vialis dea, Præses viæ, Dux viæ. Orph. H. in Fortun. 2.]

Ἔνοδμος, ὁ, ἡ, In quo odor inest, Odorus. Nicand. Ther. 41: Μίσγε δ' ἔνοδμον Ζορκὸς ἐνὶ πλάστιγγι νέον κέρας ἀσκελὲς ἱστὰς, Recens et nondum male olens. [Varietatem ἔνοτμον memorat et ἀρτίως κοπὲν interpretatur schol.]

[Ἔνοδος legitur ap. Hesych. ὁδοιδόκος explicantem ἔνοδος λῃστὴς, ubi ἐνόδιος conj. Albert.]

[Ἐνόδυνος, Jo. Climac. p. 148. Ἐνοδύνως, adv. p. 151. Boiss. Pro ἐνώδυνος et ἐνωδύνως.]

[Ἐνοειδὴς, ὁ, ἡ, Uniformis. Unicus. Dionys. Areop. p. 154, B: Εἰς ἑνοειδῆ καὶ θείαν ζωήν· 155, B: Τὴν ἐν. θέωσιν· 156, B: Τῆς ἑνοειδοῦς τελειώσεως· 364, A: Τὰ πλήθη μὴ χωρήσαντες τὸ ἑνοειδὲς τῆς ἐρωτικῆς θεωνυμίας. Hesych.: Ἐνοειδεῖς, ἑνὶ θεῷ ὅμοιοι. L. D. Iambl. Protr. 3, p. 32.]

[Ἐνοειδῶς, Uniformiter. Nicephor. Greg. 23, 2, p. 693, A, tanquam ex Dionys. Areop.: Πάσας ἔχειν ἔφαμεν τοῦ κύκλου τὰς γραμμὰς τὸ κέντρον ἐν. L. D. Zach. Mityl. Dial. p. 211, 3, 10. Boiss. Iambl. De myst. s. 1, c. 18.]

Ἐνόθω, Quatio, Concutio, Commoveo, Agito. [Moto, Gl.] Quod thema ponunt gramm. [Eust. Il. p. 307, 16; 708, 19, Od. p. 1381, 29 et al.] ab eo deducentes ἔνοσις etc. exemplum tamen usus ejus nullum afferentes. Hesych. autem habet et ἐνοσέμεν, quod exp. ἐπιπλήττειν. Videtur esse pro ἐνόσαι positum. [Immo ἐννοσέμεν habet, pro ἐνισσέμεν, ut vidit Kuster.]

[Ἐνοιάδες. V. Ἐννοιάδες.]

[Ἐνοιάλιος. V. Ἐνυάλιος.]

[Ἐνοιδέω, Tumeo. Hippocr. De hum. p. 49, 19: Σπλὴν ἐνοιδέων. L. D. Etym. M. p. 345, 4. Ἐνοιδίσκω e l. Galeni vol. 13, p. 251: Τό γ' ἐνοιδισκόμενον αὐτῶν μέρος, annotat Barker. ad Etym. M. p. 1091.]

[Ἐνοιδὴς, ὁ, ἡ, Tumidus. Nicander Al. 422: Τότε κνηθμὸς, ἐνοιδέα δάμναται οὖλα.]

[Ἔνοιδος, n. pr. Arcad. p. 48, 18: Τὰ εἰς δος ὑπερδισύλλαβα φύσει μακρᾷ παραληγόμενα κύρια προπαροξύνεται, Ἄοιδος, Ἔνοιδος κτλ. Fort. i. q. Ἔνουδος, quod v. Fortasse etiam ad reliqua nomina emendanda (quorum εἴηδος quidem, supra nobis relatum, manifesto vitiosum est) adhibendus gramm. in Cram. Anecd. vol. 1, p. 56, 28. L. Dind.]

[Ἐνοικάδιος, i. q. ἐνοικίδιος vel κατοικίδιος, pro quo similiter dicitur etiam κατοικὰς, ap. Aret. Tard. m. cur. 1, 4, p. 122: Οἱ ἐν. γαλεοί.]

[Ἐνοικειόω, Insinuo. Diodor. 1, 93: Τὴν ἐπιείκειαν καὶ σπουδαιότητα τῶν ἠθῶν οὐκ ἐκ τῆς τῶν ζώντων ὁμιλίας μόνον... τοῖς ἀνθρώποις ἐνοικειοῦν ἐφιλοτιμήθησαν. Medio Insinuo me, Plut. Mor. p. 559, F: Ἡ γὰρ συνήθεια δεινὴ τοῖς κατὰ μικρὸν ἐνοικειουμένοις (male al. -νη) πάθεσι πόρρω προαγαγεῖν τὸν ἄνθρωπον. || Cognatus fio. Esth. 8, 1: Ὅτι ἐνῳκείωται αὐτῇ, Quod cognatus ejus esset.]

[Ἐνοικείωσις, ἡ, Insinuatio. Jo. Clim. p. 311, 2: Τῆς ἐμῆς ἐν ὑμῖν ἐνοικειώσεως καὶ ἐλλάμψεως. Hase.]

[Ἐνοικέτις, ιδος, ἡ, Habitatrix. Suid.: Ἐνοικέτις τῶν νήσων ἡ Ἀφροδίτη· ἐξαιρέτως γὰρ ἐν αὐταῖς ἐτιμᾶτο.]

Ἐνοικέω, Domicilium et sedes habeo in, Habito in, Inhabito. [Incolo, Inquilino, add. Gl. Soph. Œd. C. 1533: Ἀδῆον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν; Eur. Herc. F. 1282: Θήβαις ἐνοικεῖν· Andr. 858: Οὐκέτι τᾷδ' ἐνοικήσω νυμφιδίῳ στέγᾳ. Et alia constr. Alc. 1051: Πότερα κατ' ἀνδρῶν δῆτ' ἐνοικήσει στέγην; Herodot. 2, 178: Τοῖσι ἀπικνεομένοισι ἔδωκε Ναύκρατιν πόλιν ἐνοικῆσαι. Thuc. 1, 18: Τῶν νῦν ἐνοικούντων αὐτὴν (Lacedæmonem) Δωριέων. Et absolute 3, 68; 4, 56, 97; 6, 1, 33. Xen. Œc. 4, 13: Ἐν ὁπόσαις χώραις ἐνοικεῖ· Anab. 5, 6, 25. Aristoph. Nub. 95: Ἐνταῦθ' ἐνοικοῦσ' ἄνδρες, οἳ κτλ. Eq. 1328: Ἵν' ὁ κλεινὸς Δῆμος ἐνοικεῖ· Av. 1077: Ἐνοικήσουσιν ἔνδον. Inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 805, 23, 24.] Appian. B. C. 2, [2]: Ἰγκοιλῖνον, ᾧ ῥήματι καλοῦσι τοὺς ἐνοικοῦντας ἐν ἀλλοτρίαις οἰκίαις. Aristot. Polit. 7, [3]: Κατ' ἀριθμοῦ γὰρ πλῆθος τῶν ἐνοικούντων τὴν πόλιν κρίνουσι τὴν μεγάλην, Eorum qui in ea habitant s. eam incolunt, Bud. [Sic οἱ ἐν. Incolæ, Oppidani, ap. Thuc. 1, 91, Xen. An. 1, 2, 24 et al. sæpe, Polyb. 9, 4, 7, etc. In inscr. Eretr. vero ap. Bœckh. vol. 2, p. 176, n. 2144, 7: Στεφανηφορεῖν Ἐρετριεῖς πάντας καὶ τοὺς ἐνοικοῦντας κιττοῦ στέφανον τῇ πομπῇ τοῦ Διονύσου, sunt Inquilini, et distinguuntur a civibus. Thuc. 4, 124: Μακεδόνων... καὶ τῶν ἐνοικούντων Ἑλλήνων.] Ἐνοικεῖν pro Habitare et obtinere locum Bud. e Strab. quoque affert. [Improprie Eur. Suppl. 535: Οὔτι γὰρ κεκτήμεθα ἡμέτερον αὐτὸ (τὸ σῶμα) πλὴν ἐνοικῆσαι βίον, Per vitam. Figuratius Aret. Causs. p. diut. 1, 4, p. 28: Ἐν ἡλικίῃσί τέ τισι κρείττοσι (immo τῇσι κρέσσοσι) ἐνοικέει (morbus) καὶ ὥρῃ τῇ ὡραίῃ· Tard. m. cur. 1, 4, p. 121: Ἢν τῆς κεφαλῆς λάβηται (ἡ νοῦσος), ἐνοικέει· 5, p. 125: Ἢν πάντῃ τοῦ σώματος ἐνοικήσῃ (melancholia) αἰσθήσεσι, γνώμῃ κτλ. 2, 13, p. 134: Ἔνδοθί τε ὅλῳ τῷ ἀνθρώπῳ ἐνοικέει (morbus). L. D. Τὸν ἐνοικοῦντά μοι πόθον, Ari-

stæn. 2, 4. Τοῖς...συγγράμμασιν ἐνῳκηκότος, Clearch. Athen. 10, p. 457, E. Hemst. Rom. 8, 11 : Διὰ τὸ ἐνοικοῦν αὐτοῦ πνεῦμα ἐν ἡμῖν. Corinth. 2, 6, 16 : Ὅτι ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς καὶ ἐμπεριπατήσω. Coloss. 3, 16 : Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἐνοικείτω ἐν ὑμῖν, quibus Aristot. De gener. 1, 2 : Οἱ ἐνῳκήκασι μᾶλλον ἐν τοῖς φυσικοῖς, Occupati sunt, Habitant, contulit Schleusner.]

[Ἐνοικήσιμος, Habitabilis. Schol. Soph. OEd. C. 27: Ἐξοικήσιμος) ἀντὶ τοῦ ἐνοικήσιμος.]

Ἐνοίκησις, εως, ἡ, Inhabitatio s. Habitatio in. [Incolatus, Gl. Thuc. 2, 17 : Διὰ τὴν παράνομον ἐνοίκησιν αἱ ξυμφοραὶ γενέσθαι τῇ πόλει. Dionys. A. R. 2, 1. Dio Cass. 52 extr. : Ὄνομα καὶ νῦν ἔτι διὰ τὴν Τιβερίου ἐνοίκησιν ἔχουσα (Capreæ ins.)· 77, 13. Eustath. Od. p. 1391, 32 : Αὐτὴ γὰρ (ἡ μήτρα) μόριον ἀφώρισται τῇ τοῦ ἐμβρύου ἐνοικήσει. Poll. 1, 73 inscr.]

[Ἐνοικητήριον, τὸ, Habitaculum, Domicilium. Pollux 1, 73.]

[Ἐνοικήτωρ, ορος, ὁ, Incola. Steph. B. v. Πιτανία.]

[Ἐνοικί, Domi. Herodian. Epim. p. 255 : Τὰ εἰς κι διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται, πανοικί, ἐνοικί. Inc. in Boiss. Anecd. vol. 1, p. 405. Osann.]

[Ἐνοικία, ἡ, Domicilium. Vita Theophanis fol. *e ij* verso, ubi ἐνοικείαν scriptum. L. Dind.]

[Ἐνοικιαζόμενος pro ἐνοικιζ. in Anecd. meis vol. 5, p. 108, 2. Boisson.]

[Ἐνοικίδιος, ὁ, ἡ, Domesticus. Clem. Al. Pæd. 2, 3, p. 189 : Τί κωλύει καὶ περὶ τὰ σκεύη τὰ ἐνοικίδια τὴν αὐτὴν ἔχειν διάνοιαν; Pollux 10, 156, ubi libri variant inter τοὺς ἐνοικιδίους et τὰς ἐνοικιδίας ὄρνιθας. Geopon. 2, 47, 12 : Σκορπίοι ἐνοικίδιοι 18, 19, 2 : Τῆς ἐνοικιδίου ὄρνιθος, ubi cod. ἐνοικιδίοις ὀρνίθοις.]

Ἐνοικίζω, Domi colloco, In ædibus colloco, In domum introduco s. In ædes, sicut εἰσοικίζω : in qua expos. non servatur quæ est inter præp. εἰς et ἐν differentia. Ex Sirac. [11, 34] : Ἐνοίκιστον ἀλλότριον, pro Domo excipe alienum. Et pass. Ἐνοικίζομαι. Synes. autem dixit metaph. : Ταῖς τῶν ἀνθρώπων οἷον φιλίαις ἐνοικίζονται, Quæ excipiuntur amicitia, i. e. Amice excipiuntur, recipiuntur, ad contubernium, contubernales futuræ. Sed possit ἐνοικίζονται hic reddi etiam verbo neutro : sicut ἐξοικίζονται redditur, quod ei est oppositum. V. Ἐξοικίζω. [Nimis anguste HSt. hoc voc. interpretatur fere tantum de domo, quum plerumque dicatur de habitatione s. domicilio. Parthen. Erot. c. 11 : Πόλιν τε κτίσας καὶ τοὺς ἀπεικεδασμένους τότε Ἴωνας ἐνοικίσας. Joseph. A. J. 12, 3, 1 : Τοῖς ἐνοικισθεῖσιν Ἰουδαίοις (Judæos) ἀπέδειξε Μακεδόσιν. Figurate præter Æschylum in Ἔκφυσις cit., Plato Epin. p. 978, C : Παρὰ δ' ἡμῖν τοῦτ' αὐτὸ πρῶτον ἐνῴκισεν ὁ θεός. Diod. Exc. Vat. p. 82 : Μακεδόνας εἰς τὴν Περσῶν ἡγεμονίαν ἐνοικίσασα, ubi tamen Polybius, quem describit, Exc. Vat. p. 435, εἰς τὴν Π. εὐδαιμονίαν εἰσοικίσασα, quod voc. v. Pass., Habito, Axioch. p. 371, C : Τίνα βίον βεβίωκε καὶ τίσιν ἐπιτηδεύμασιν ἐνῳκίσθη τῷ σώματι. Herodot. 1, 68. Xenoph. Eph. 5, 1, p. 86, 6 : Ἐνοικίζεται παρὰ ἀνδρὶ Αἰγιαλεῖ, cui Locella comparat Plut. Mor. p. 556, C ; Ὅπου φιλοπλουτία καὶ φιληδονία... ἐνοικίζεται. Aor. forma media Thuc. 6, 2 : Σικανοὶ δὲ μετ' αὐτοὺς πρῶτοι φαίνονται ἐνοικισάμενοι. Argum. Aristoph. Pacis in cod. Ven. : Μετοικισαμένων τῶν θεῶν... ἐνοικισάμενος (in cœlo) ὁ Πόλεμος κτλ. L. Dind.]

[Ἐνοικιὸν, τὸ, Locarium. Schol. Ms. Dionis Chrys. in Euboico in hæc verba (vol. 1, p. 256), Μηδὲ φαυλότερον τῶν ἀνειζόντων ἐπὶ τόκοις συχνοῖς : Ἀφ' ὧν ἔστιν ἐνοίκιον πορίσασθαι, ἃ νῦν ἐνοικιὰ φασιν. Ducange.]

[Ἐνοικιολόγος, ὁ, Qui habitationis mercedem exigit. Artemid. 3, 41. Et in fine cap. : Τὰ αὐτὰ τῷ ὀανιστῇ καὶ ὁ ἐνοικιολόγος σημαίνει. Infra ἐνοικολόγος.]

Ἐνοίκιον, τὸ, Pensio illa annua, quam inquilinus repræsentat, seu, ut Bud. interpr., Merces domus conductæ. Demosth. [p. 1179, 22] : Διὰ τί σὺ οὐδεπώποτέ μοι ἔλαχες ἐνοικίου δίκην τῆς οἰκίας ἧς ἔφασκες μισθῶσαί μοι ὡς σαυτοῦ οὖσαν; [Lysias ap. Harpocrat. v. Καρπῶ δίκη. Isæus p. 58, 23; Thom. M. p. 762.] Lucian. [Dial. mer. 7, 2] : Ἢν τὸ ἐνοίκιον αἰτώμεθα, Si merces conductæ domus a nobis exigatur. [Τὰ ἐνοίκια ἐλέγειν οἰκίας ἢ συνοικίας Phot. s. Harpocr. v. Ναύκληρος. Τὸ ἐν. ὀφείλειν Nicarch. Anth. Pal. 11, 251, 3.] Metaphorice autem Theophr. ap. Plut. [Mor. p. 139, E] dicit : Πολῦ τῷ σώματι τελεῖν ἐνοίκιον τὴν ψυχήν. Pollux ἐνοίκιον videtur accipere etiam pro Ea mercede, quæ hospiti datur, ad quem devertimus : 10, [20] : Τὸ ἐνοίκιον οὐ ναῦλον μόνον, ἀλλὰ καὶ στεγανόμιον ἔχειν προειρημένον. Et 1, [75] : Τὸν ὑπὲρ τῆς καταγωγῆς μισθὸν, ναῦλον, ὥσπερ ἐνοίκιον· ἐνίοις δὲ καὶ στεγανόμιον. [Dio Cass. 42, 22 etc. || Habitaculum. Dionys. P. 668 : Περὶ κεῖνον ἐνοίκια χῶρον ἔχουσιν.]

[Ἔνοικος, ὁ, Domesticus. Æsch. Eum. 866 : Ἐνοικίου δ' ὄρνιθος οὐ λέγω μάχην.]

[Ἐνοίκισμα, τὸ, Habitaculum. Suid. in Ἐναύλισμα.]

Ἐνοικισμὸς, ὁ, Ipsa actio collocandi aliquem in ædibus, Introductio in ædes, pro εἰσοικισμός : sicut ἐνοικίζω pro εἰσοικίζω poni dictum est. In VV. LL. exp. Inquilinatus. Additurque, usurpari ab Hermog. pro Instauratione ædificiorum et mœnium. [Cum συνοικισμὸς confus. ap. Menandrum in Walz. Rhett. vol. 9, p. 185.]

Ἐνοικοδομέω, Ædifico in. Thuc. 3, [51] : Ἐχρῶντο δὲ αὐτῇ πύργον ἐνοικοδομήσαντες οἱ Μεγαρεῖς φρουρίῳ, Turrim in ea ædificantes, Inædificantes : ut Cæs., Portas plateasque inædificant. [Idem 8, 4 : Τὸ ἐν τῇ Λαχωνικῇ τείχισμα, ὃ ἐνῳκοδόμησαν. Polyb. 3, 22, 13; Plut. Timol. c. 22, 39.] Et pass. 8, [84] : Τὸ ἐν Μιλήτῳ ἐνῳκοδομημένον τοῦ Τισσαφέρνους φρούριον, In Mileto ædificatum. Sic et 6, p. 214. [Æschin. p. 70, 23 : Κεραμεῖα ἐνῳκοδομημένα (ἐν τῷ πειρῳ).] || Ἐνοικοδομοῦμαι, Ædificandum mihi curo in, sicut οἰκοδομοῦμαι significat Ædificandum mihi loco. Lucian. [V. Hist. 1, 33] : Λαβὼν ἡμᾶς ἦγεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν· ἐπεποίητο δὲ αὐτάρκη, καὶ στιβάδας ἐνῳκοδόμητο, καὶ τἆλλα ἐξήρτιστο, vel ἐξήρτυτο. [Thuc. 3, 85; 4, 92 : Τεῖχος ἐνοικοδομησάμενοι. || Obstruo. Diod. 3, 37 : Ἐνῳκοδομημένην φάραγγα, A venatoribus obstructam. 11, 45 : Ἐνοικοδομῆσαι τὴν εἴσοδον. Idem verbum restituendum est pro ἀνοικοδομεῖν ib. 21 : Ὁ μὲν Γέλων ἁπάσας τὰς πύλας, ἃς διὰ φόβον πρότερον ἀνῳκοδόμησαν οἱ περὶ Θήρωνα, ταύτας τοὐναντίον διὰ τὴν καταφρόνησιν ἐξῳκοδόμησεν, Quas Theron obstruxerat, aperuit. Bauncx. Recte sic dici etiam ἀνοικοδομέω in illo dictum. Polyæn. 1, 40, 4 : Ὅσαι τῶν τειχῶν ἦσαν πυλίδες ἐνῳκοδομημέναι σαθρῶς, ταύτας ἐξιλόντας εἶσω παρελθεῖν.]

[Ἐνοικολόγος, ὁ, Cœnaculariam exercens, in Basil. l. 60, tit. 4, § 5 ex Ulpiano l. 5, § 1 Dig. De his qui effud. Insularius, Villicus, Gl. Ducano. V. supra Ἐνοικιολόγος.]

Ἔνοικος, ὁ, ἡ, Incola, [Habitator, Accola, add. Gl.] Qui domum aliquo in loco habet. [Æsch. Suppl. 611 : Μήτ' ἐνοίκων μήτ' ἐπηλύδων τινά· Prom. 415 : Κολχίδος τε γᾶς ἔνοικοι παρθένοι. Soph. OEd. T. 1524. Trach. 1094 : Νεμέας ἔνοικον... λέοντα. Eur. Andr. 446 : Σπάρτης ἔνοικοι. Id. pass., Sedes, Ion. 235 : Ἑλλάδος ἔνοικα τρόφιμα μέλαθρα τῶν ἐμῶν τυράννων. Xen. Cyrop. 8, 6, 16 : Ἤν τις (τῶν σατραπῶν) τῶν ἐνοίκων φυλακῆς (ἀμελῇ). Thuc. 4, 61 : Τὴν Σικελίαν, ἧς οἱ ἔνοικοι... Cum dat. Plato Critiæ p. 113, C : Τούτῳ (τῷ ὄρει) ἦν ἔνοικος Εὐήνωρ.] Strabo 6, [p. 270] : Ἦσαν δὲ τῶν βαρβάρων οἱ μὲν, ἔνοικοί τινες δ' ἐκ τῆς περαίας ἐπῆισαν, Quidam insulam incolebant, insulæ incolæ erant, Quidam ex continente eam invaserant, Bud. Sic Aristides in Enc. Romæ [vol. 1, p. 198] : Ἀλλ', ὦ [ἄνδρες οἱ τῆς] μεγάλης ἔνοικοι πόλεως, συνάρασθε τῷ τολμήματι, Magnæ incolæ urbis. Sic de Demonacte, Ἐνεῖδιζε τοὺς τῶν σωμάτων ἐπιμελουμένους, ἑαυτῶν δὲ ἀμελοῦντας, ὡς τῶν μὲν οἴκων ἐπιμελουμένους, τῶν δὲ ἐνοίκων ἀμελοῦντας. Metaph. autem Gregor. de Juliano, Τὸν ἔνοικον αὐτῷ πονηρὸν τῆς πολυτεχνίας μιμούμενος, Quem in pectore habebat. Bud. At ex Basil. Epist. ἔνοικα πάθη, Domesticæ perturbationes. In VV. LL. Ἔνοικος exp. Inquilinus [Gl.], i. e. Qui in aliena et conducta domo habitat. Suet. Inquilinos privatarum ædium atque insularum, pensionem annuam representare fisco. Quæ interpretatio aspernanda non videtur, si ad ἐνοίκιον respicias. [Neutro gen. etiam in Etym. Gud. p. 634, 50 : Ἔναυλον τὸ ἔνοικον καὶ ἑφέστιον.]

Ἐνοικουρέω, Domum custodio, Domi maneo, etiam Maneo in. VV. LL. interpr. Inhabito. [Dionys. A. R. 6, 3 : Ἐν ᾧ (χωρίῳ) φρουρά τις ἦν Ῥωμαίων ἐνοικουροῦσα ὀλίγη. Lucian. Philops. c. 39 : Ὡς μή τι κακὸν ἐργάσηταί με ἡ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουροῦσα.]

[Ἔνοινος, ὁ, ἡ, i. q. ἔνσπονδος, Libamento sanctus.

Inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 409, 10 : Ὅτι δὲ A
ε[πι]γράψαιμεν, ἔνορκόν τε ἔστω καὶ ἔνοινον. Sic enim ex altera inscr. ib. p. 398, 87, 88 correcta lapidis scriptura ενθινον. V. Bœckh. p. 408. L. D. Vinum in se habens, Vini plenus. Longus Past. l. 2 init. : Τὰ ἔνοινα τῶν βοτρύων.]

[Ἐνοινοφλύω, In vino garrio. Lucian. Lexiph. c. 14 : Οὐ γὰρ ἄκαιρον δήπουθεν ἐνοινοφλύειν.]

Ἐνοινοχοέω, Vinum infundo in. At cum accus. Hom. Od. Γ, [472] dixit, Οἶνον ἐνοινοχοεῦντες· sicut Il. [Δ, 3]: Νέκταρ ἐωνοχόει.

Ἐνοκλάζω, Genibus inflexis et incurvatis subsido in. Philostr. [jun. Imag. c. 3], de cane ad epulantes intento loquens : Ὁ δὲ τοῖς ὀπισθίοις ἐνοκλάσας ἀνέχει τὴν δέρην, ἐνδεχόμενος τὰ ἐς αὐτὸν ἀποῤῥιπτούμενα.

[Ἔνολβος, ὁ, ἡ, Dives, Fortunatus. Manetho 4, 85 : Παμπλούτους τε τίθησι καὶ ἐντρυφίας καὶ ἐνόλβους.]

Ἐνολίσαι, ap. Aristot. OEcon. l. 2, legitur pro Simul totum vendere, nisi sit menda, Bud. [Locus est 2, p. 1347, 10, ubi nunc ἐν ὁλκάσιν. L. Dind.]

Ἐνολισθαίνω, Labor s. Lapso in. [Plut. Cim. c. 16 : B
Ἡ δὲ χώρα ... χάσμασιν ἐνώλισθε πολλοῖς· Pomp. c. 25 : Οὐ δοκεῖ ῥᾴξει τοῦ ἀέρος καὶ διασπασμῷ κενὸν πολὺ λαμβάνοντος ἐνολισθαίνειν τὰ πίπτοντα τῶν ὀρνέων, κτλ. L. D. Schol. Aristoph. Pl. 1130 : Ἀσκοὺς πεφυσημένους καὶ ἀλειμμένους, εἰς οὓς ἐναλλόμενοι ἐνωλίσθαινον. Schol. Jo. Climac. 327. Boiss. Caput ebrii ἄλλως ἐπ' ἄλλα καταπίπτει τοῖς σπονδύλοις ἐνολισθαίνουσα, Basil. vol. 2, p. 126, C. Hemst. Eust. Opusc. p. 208, 60 : Τραυματίαις ἢ ἑτέρως νόσοις ἐνολισθήσασι.]

[Ἐνολκέω, vel Ἐνολκίζω, Navem appello. Martyr. Arethæ in Anecd. meis vol. 5, p. 45 : Ἐν ὁρμῳ τινὶ ... ἐκέλευσεν ἐνολκηθῆναι ἐπὶ τῆς γῆς. Ubi alter cod. ἐνολκισθῆναι. Boiss. Pro νεωλκηθῆναι. L. Dind.]

[Ἐνόλμιον, τό. Hesych. : Καταστομίς, μέρος τι τοῦ αὐλοῦ, τὸ ἐνόλβιον. « L. ἐνόλμιον, quod i. est ac ὑφόλμιον, de quo infra : Ὑφ. μέρος τι τοῦ αὐλοῦ πρὸς τῷ στόματι, ἢ αἱ γλωττίδες. » Triller.]

[Ἐνόλμιος s. Ἐνολμίς, ὁ.] Ἔνολμος esse dicitur Divinus vates ap. Apoll. [Ἐνολμίς· ἦν τι γένος μάντεων οὕτω καλούμενον, διὰ τὸ τοὺς ἐν ὅλμῳ κοιμηθέντας, μαντικοὺς γίνεσθαι· ὅλμοι δὲ λέγονται οἱ τρίποδες τοῦ Ἀπόλλωνος· ὅθεν καὶ παροιμία, Ἐν ὅλμῳ εὐνάσω, ἀντὶ τοῦ μαντικός. Ὁ δὲ Σοφοκλῆς, ἐνόλμιος, Etym. M. p. 344. Cujus verba leviter corrupta correxit Brunck. in Lex. Soph. Qui etiam ἀντὶ τοῦ μ. posuit post ἐνόλμιος. Incertas autem formas Ἐνολμὶς et Ἐνόλμιος addit, qui consentit fere cum Etym., Zenob. Prov. 3, 63 : Καὶ Ἀπόλλων ὑπὸ Σοφ. ἔνολμος. Unde fluxisse videtur quod est in Lexx. vett., « Ἔνολμος, Divinus vates, Apoll. » i. e. Apollo, non ut HSt. credidit Apollonius Rh., quod tamen repetiit Schottus ad Zenob. V. autem Ὄλμος.] C

[Ἐνολοιστροφος scriptura vitiosa, de qua v. in Ἐλελίστροφος.]

[Ἔνομβρος, ὁ, ἡ. Pisid. 260 : Ἔνομβρον ἐξ ἴθους ὕδωρ, Aquam pluviatilem. Hase.]

[Ἐνομήρης, ὁ, ἡ, Conjunctus. Nicand. Al. 238 : Νέην δ' ὁμήρεα γληχὼ σπέρμασι μηλείοισι βάλοις ἐνομήρεα φύρων· 620 : Ἦέ σύγ' ἐν πέπερι βυσίμῳ ἐνομήρεα κόψας οἴνῳ ἐνὶ θρύψαιο. Conf. Ἐναολλής.]

Ἐνομιλέω, Sum in consuetudine alicujus, Conversor, pro simpl. ὁμιλῶ. Philo : Μήπω τοῖς τῶν ἐγχωρίων ἐνωμιληκὼς ἤθεσι, pro Nondum versatus in moribus indigenarum, i. e. Nondum e consuetudine et conversatione assuefactus eorum moribus, compertos habens eorum mores. [Conf. Plut. Anton. c. 41 : Πολλὰ τοῖς Πάρθων ἤθεσιν ἐνωμιληκώς. Dio Cass. 43, 15 : Προσποιητῶς ὑμῖν ἐνωμίλησα. Philostr. Her. p. 750. Philo vol. 1, p. 314, 34 : Ἐὰν μέντοι τέχνην τὴν ἡνιοχικὴν ἀναδιδαχθεὶς ἐπιπλέον ἐνομιλήσῃς καὶ ἐνδιατρίψῃς αὐτῇ. L. D. Ἐνομιλεῖν τῇ πόλει, Philostr. V. Apoll. 2, p. 76, l. 22. Hemst. V. id. Vit. Soph. p. 536. Vit. Theophanis fol. 1 verso.] D

[Ἐνομμάτόω, Oculo. Philo vol. 1, p. 586, 43 : Πέπτωκε δὲ καὶ ὁ βασιλεὺς νοῦς, ... εἰ μὴ πάλιν αὐτὸν ἐγείρας ὁ ζωοπλάστης ἱδρύσατο καὶ ἐνομματώσας ἐξυδερκέσι κόραις κτλ. 590, 43 : Καλόν γε ἀσκητικὴ ψυχὴ πρόκειται τὸ ἄλλο ἐνομματωθῆναι πρὸς τὴν τοῦ μόνου θέας ἀξίου τηλαυγῆ κατανόησιν. L. D. Pseudochrys. t. 7, p. 399, 19 : Ἠηλῷ τὸν τυφλὸν ἐνομματώσας. Hase.]

Ἐνομόργνῦμι, Abstergo s. Detergo in. [Suidas : Ἐνωμόρξατο, ἀπεμάξατο, ἀπεψήσατο.] Hesych. ἐνομόρξατο exp. κατέμαξεν, ἐνέβαλεν. [Proprie Plut. Mor. p. 1081, B : Κἂν ᾖ μίλτῳ τὴν ἐπιφάνειαν ἀλλιλιμμένη (ἡ σφαῖρα), μιλτίνην ἐνομόρξεται τῷ ἐπιπέδῳ γραμμήν. Greg. Naz. vol. 2, p. 35 : Ἔχις πυρόεντι χόλῳ ἐνομόρξατο λοιγόν. Figurate Plut. Cic. c. 32 : Ἀλλ' ἡ δόξα δεινὴ τὸν λόγον, ὥσπερ βαφὴν, ἀποκλύσαι τῆς ψυχῆς, καὶ τὰ τῶν πολλῶν ἐνομόρξασθαι πάθη ὀ' ὁμιλίαν καὶ συνήθειαν τοῖς πολιτευομένοις.]

[Ἐνονειδίζω, Objurgo, Exprobro. Ps.-Basil. vol. 3, p. 594, E : Ὅταν μὴ ἄγῃ, ἀλλ' ἄγηται ὑπὸ τοῦ ἀλόγου τὸ λογικὸν, ἐνονειδίζων τῷ ἡνιόχῳ ὁ λόγος ... φησίν. V. Ἐπονειδίζω.]

[Ἐνονυχίζω. Lex. rh. Bekk. An. p. 258, 23, Etym. M. p. 344, 41 : Ἐνονυχίζει, ἀποδέχεται. Nota sunt compp. ἀπονυχίζω, ἐξονυχίζω.]

[Ἐνοξίζω, Ignat. Ep. ad Magnes. §. 10, p. 23 : conf. Pearson. Elbeling.]

[Ἐνοπάω, Vociferor. Aquila ap. Euseb. Dem. ev. p. 46, C : Ἐνοπήσατε ἔθνη. Hase.]

Ἐνοπή, ἡ, Vox, φωνή. [Hom. Il. K, 13 : Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν. (Ead. ap. Aret. Causs. p. diut. 1, 3, p. 28.) Eur. Ion. 882 : Τᾶς ἑπταφθόγγου μέλπων κιθάρας ἐνοπάν. De carnium ab Hercule voratarum strepitu Pind. ap. Athen. 10, p. 411, C : Σαρκῶν τ' ἐνοπὰν ἠδ' ὀστέων σπαραγμὸν βαρύν. Nicand. Ther. 171 : Ἐνοπὴν ταύρων. Hom. H. Apoll. 360.] Apoll. Arg. 1, [26] de Orpheo : Αὐτὰρ τόν γ' ἐνέπουσιν ἀτειρέας οὔρεσι πέτρας Θέλξαι ἀοιδάων ἐνοπῇ. [De voce humana Hom. Od. K, 147 : Εἴ πως ἔργα ἴδοιμι βροτῶν ἐνοπήν τε πυθοίμην.] Exp. vero et Clamor, Inclamatio, βοὴ ταραχώδης. Il. Γ, [2] : Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ', ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς. [Η, 246 : Ἐπεί κ' ἀπὸ ναῦφι μάχην ἐνοπήν τε δίηται· 782, Ρ, 714 : Τρώων ἐξ ἐνοπῆς. Hesiod. Theog. 708 : Φέρον δ' ἰαχήν τ' ἐνοπήν τε ἐς μέσον ἀμφοτέρων. (Unde pro Pugna ipsa ap. Meleag. Anth. Pal. 6, 163, 6 : Οὐκ ἐνοπᾶς ἀλλὰ χορῶν ἔναρα. Nicand. Ther. 171 : Εἰς ἐνοπὴν ταύρων τε βαρυφθόγγων τε λεόντων.) De ploratu et ejulatu Il. Ω, 160 : Κίχεν δ' ἐνοπήν τε γόον τε. Eur. Bacch. 159 : Ἐν Φρυγίαισι βοαῖς ἐνοπαῖσί τε· El. 197 : Οὐδεὶς θεῶν ἐνοπὰς κλύει τᾶς δυσδαίμονος. De oraculo ib. 1302 : Μοίραν ἀνάγκης ἦγεν τὸ χρεὼν Φοίβου τ' ἄσφορι γλώσσης ἐνοπαί. De insomniis Iph. T. 1272 : Νυχίους ἐνοπὰς, quod inferius in νυχίους ὀνείρους corruptum esse animadvertit Seidlerus. Corinna ap. Hephæst. p. 60 : Μέγα δ' ἐμᾶς γέγαθε πόλις λιγυροκωτίλης ἐνοπᾶς. De accentu Arcad. p. 113, 15. L. Dind.]

[Ἐνόπη, ἡ, Inauris. Ἐνόπαις, ἐνωτίοις· τῇ προσῳδίᾳ ὡς ἐτόπαις. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν, Hesych. Ἐν. τοῖς ἐν., ἀπὸ τοῦ ταῖς τῶν ὤτων ὀπαῖς ἐπικεῖσθαι. Σοφοκλῆς, Etym. M. Perperam ap. Hes. Ἐνώταις, ut monuit jam Bentl. ad Hor. Carm. 1, 9, 7.]

[Ἐνόπη, ἡ, Enope, urbs Messenia, Hom. Il. I, 150, Pausan. 3, 26, 8. De accentu Eust. p. 743, 16. Ἐνοπεὺς gentile ponit Steph. Byz. || Musam Ἐνόπην memorat Tzetz. Prol. in Hesiod. Op. p. 24. L. Dind.]

[Ἐνοπλίζω, Armo. Lycophr. 205 : Ἐνοπλίσουσιν ὠλέναις πλάτην. Pass. ἐνοπλισθῶμεν in var. script. Batrachom. 152. L. D. Num. 31, 5; 32, 17, ubi æque ac Deut. 3, 18 pro ἐνοπλισάμενοι reponendum videtur ἐνωπλισμένοι, ut legitur in cod. Coisl. et Lips. Aq. Exod. 13, 18, ubi pro ἐνοπλισόμενοι Diodorus in Cat. ἐνωπλισμένοι habet, etc. Scheusn. Lex. At Theoph. Simoc. Hist. p. 183, A : Τῷ σιδήρῳ ἐνοπλισάμενος, Armis instructus. Hase.]

[Ἐνόπλιος. V. Ἔνοπλος.]

[Ἐνοπλισμός, ὁ, Armatura. Aq. 2 Reg. 3, 27.]

Ἔνοπλος, s. Ἐνόπλιος, ὁ, ἡ, Qui in armis est, Armatus. [Ἔνοπλος, Armatus; Ἐνόπλιος, Bellipotens, Gl. Soph. OEd. T. 469 : Ἔνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπανθρώσκει πυρὶ καὶ στεροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας. Eur. Herc. F. 1164 : Ἥκω σὺν ἄλλοις, εἰ παρ' Ἀσωπὸν ῥοὰς μένουσιν ἔνοπλοι γῆς Ἀθηναίων κόροι. Et alibi eodem modo. Tro. 520 vero, Ἵππον ἔνοπλον, de equo Trojano, armatis viris pleno. Apollod. 1, 9, 23, 11 et Plut. Philop. c. 19 : Ἀνδρας ἐνόπλους. Ap. Herodot. 1, 13 pro ἔνοπλοι ἦσαν nunc est ἐν ὅπλοισι ἦσαν. Contrarium vitium v. in var. script. Xen. Hier. 10, 7. Diod. 17, 36 : Ἑώρων δὲ τὴν σκηνὴν διαρπάζοντας ἐνόπλους πολεμίους ἄνδρας, item li-

bri nonnulli ἐν ὅπλοις, et sim. Dionys. A. R. 4, 17. Dio Cass. 37, 27: Τινὰς ἐνόπλους τὸ χωρίον φυλάττειν· 44, 51: Μηδένα ἔξω τῶν στρατιωτῶν ἔνοπλον εἶναι. Inscr. ap. Boeckh. vol. 2, p. 126, n. 2059, 40: Ἀνατιθῆναι αὐτοῦ εἰκόνα ἔνοπλον. Alia ib. p. 513, n. 2771, 11: Εἰκόνων τε ἐνόπλοις ἐπιχρύσοις ἀναθέσεσιν· sed ubi scrib. ἐν ὅπλοις. Dio Cass. 43, 43: Γλύμμα αὐτῆς (Veneris) ἔνοπλον.] Herodian. 1, [16, 12]: Ὡς Ῥωμαίοις ἔνοπλος ὀφθείη, Ut se armatum populo Romano ostentaret: pro quo ἔνοπλος Id. 7, [1, 15] dicit ἐν ὅπλοις ὤν. Et Plut. Sol. p. 152 meæ ed. ἀνὴρ ἔνοπλος, Armatus. It. ἔνοπλος s. ἐνόπλιος ὄρχησις, quum armati saltabant, ἡ πρὸς ὅπλα ὄρχησις, s. ἡ μεθ' ὅπλων: utroque enim modo Athen. loquitur. Imo erant et quædam πολεμικαὶ ὀρχήσεις, μάχην καὶ πληγὰς ἔχουσαι, ut Pollux tradit 4, c. 14 [§ 99], ubi etiam ait, Ἐνόπλιοι ὀρχήσεις, πυρρίχη τε καὶ τελεσιάς. Sic Eust. p. 1078: Πυρρίχη, ἡ ἐνόπλιος ὄρχησις· paulo post dicit choros quoque solitos fuisse τὰς ἐν ὅπλοις κινήσεις ἀπομιμεῖσθαι. Ibid. de πυρρίχῃ πολεμικῇ, quam in Creta desaltare moris erat, ἣν ἔνοπλοι παῖδες ὠρχοῦντο, Quam pueri armati saltabant. Quo l. hoc etiam obiter notandum, videri eum ἔνοπλον de persona potius dicere, ἐνόπλιον contra de re aliqua: quamvis Hesych. ἐνόπλιον per ἔνοπλον exponat. [Batrachom. 131, Οὕτω μὲν μύες ἦσαν ἐνόπλιοι Barnes., pro ἔνοπλοι. Dionys. A. R. 2, 70, Τῶν ἐνόπλων θεῶν cod. Vat. pro ἐνοπλίων.] Nisi quis contendat dici et ἔνοπλος et ἐνόπλιος ὄρχησις sicut et πάροινος et παροίνιος ὄρχησις. [Callim. Dian. 241: Περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο ἐνόπλιοι. Apoll. Rh. 1, 1135: Βητάρμων ἐνόπλιον. Diod. 5, 65: Εὐρεῖν (Curetas) καὶ τὰς ἐνοπλίους ὀρχήσεις. Ubi v. Wessel. Ἐνόπλιος κίνησις Dionys. A. R. 7, 72: ubi v. annot. p. 1488 ed. Reisk. Id. 5, 13: Τὰς ἐνοπλίους μελέτας.] It. ἐνόπλια μέλη, Mele quæ armati prælium inituri concinunt. Athen. 14, [p. 630, F] de Laconibus loquens, quos πολεμικοὺς fuisse dicit: Ὧν καὶ υἱοὶ τὰ ἐμβατήρια μέλη ἀναλαμβάνουσιν, ἅπερ καὶ ἐνόπλια καλεῖται. Ipsos autem Laconas solitos fuisse ait in præliis Tyrtæi poemata ἀπομνημονεύοντας εὐρυθμον κίνησιν ποιεῖσθαι. [Αὔλημα ἐν. Poll. 4, 73.] Item ἐνόπλιος ῥυθμός, Rhythmus ad quem armati saltabant, Athen. [4, p. 184, F] ex Epicharmo, de Minerva: Ἐπαυλῆσαι τοῖς Διοσκούροις τὸν ἐνόπλιον· sub. ῥυθμόν. [Xenoph. Anab. 6, 1, 11: Ἦισάν τε ἐν ῥυθμῷ πρὸς τὸν ἐνόπλιον ῥυθμὸν αὐλούμενοι καὶ ἐπαιώνισαν καὶ ὠρχήσαντο, ubi perperam libri deteriores ἔνοπλον. Plato Reip. 3, p. 400, B: Οἶμαι δέ με ἀκηκοέναι οὐ σαφῶς ἐνόπλιόν τέ τινα ὀνομάζοντος αὐτοῦ ξύνθετον καὶ δάκτυλον καὶ ἡρῷόν γε. Callim. Del. 137: Ἀσπίδα τύψεν ἀκωκῇ δούρατος· ἡ δ' ἐλέλιξεν ἐνόπλιον.] It. Aristoph. Nub. [651]: Εἶτ' ἐπαίειν ὁποῖός ἐστι τῶν ῥυθμῶν Κατ' ἐνόπλιον, χώποῖος αὖ κατὰ δάκτυλον· ubi schol. annotat ἐνόπλιον esse εἶδος ῥυθμοῦ, πρὸς ὃν ὠρχοῦντο στείοντες τὰ ὅπλα: esse autem τὸν ἐν ἡμιολίῳ. Quosdam tamen ἐνόπλιον accipere τὸν ἀμφίμακρον, qui et Creticus nominatur; nam et huic metro scribit solitos fuisse προσορχεῖσθαι στείοντας τὰ ὅπλα: et ἐνόπλιον dici Rhythmum qui duos habeat dactylos cum spondeo, nomen inde sortitum, quod tum alios deceat τοὺς μετὰ συντονίας κινουμένους, tum plerumque τοὺς μεθ' ὅπλων σεμνῶς πηδῶντας καὶ πυρριχίζοντας. [Hæc Scholiis Arist. inserta sunt ex Eust. Od. p. 1899, 62, qui ex. ejus ponit versum Hom. Il. A, 357: Ὡς φάτο δακρυχέων· τοῦ δ' ἔλυε πότνια μήτηρ, quo utitur etiam schol. Hephæst. p. 178. Antiquior schol. Arist. tradit rhythmum ἐνόπλιον esse eundem qui et Prosodiacus vocatur, et hanc habet mensuram -- ∪∪- ∪∪-. Alius, qui recentior videtur, ponit quæ supra memorat HSt.: Οἱ δὲ ἐνόπλιον τὸν ἀμφίμακρον, ὃς καὶ Κρητικὸς (κουρητικὸς Suid.) καλεῖται κτλ. Proculus vero ap. schol. Plat. ad l. Reip. p. 401: Ὁ ἐν. σύνθετός ἐστιν ἐξ ἰάμβου καὶ δακτύλου καὶ τῆς παριαμβίδος, ἀνδρικὸς πρὸς πράξεις ἀναγκαίας καὶ ἀκουσίας, ἐξορμητικὸς εἰς πόλεμον. Marius Victor. p. 2560: His logaœdici metri speciem, quæ et Enoplius et Archebulius dicitur, non absurde conjunxerim, adæque dactylici metri sobolem, scilicet quum trochaica basi versus clauditur, duabus vel tribus vel quatuor dactylis præcuntibus, etc. || Pind. Ol. 13, 83: Ἀναβὰς δ' εὐθὺς ἐνόπλια χαλκωθεὶς ἔπαιζεν, ubi jungenda ἐν. ἔπαιζεν, ut Plato dicit Leg. 7, p. 796, B: Κουρήτων ἐνόπλια παίγνια. Lucian. De salt. c. 21: Τὸ ἐνόπλια παιδεύειν. Dio Cass. 77, 16: Τὸν Ἀχιλλέα ... περιδρομαῖς ἐνοπλίοις καὶ ἑαυτοῦ καὶ τῶν στρατιωτῶν ἐτίμησε. Ἔνοπλος et εὔοπλος confusa Eur. Phœn. 796. Cum ἐνόπνιον confus. conjecere Casaub. et Jacobsius Anth. Pal. 7, 252: Οἷδ' Αἴδαν στείρξαντες ἐνόπνιον οὐχ ἅπερ ἄλλος στάλαν, ἀλλ' ἀρετὰν ἀντ' ἀρετῆς ἔλαχον. Ubi præterea scrib.: Οἷδ' ἀρετὰν στ. ἐνόπλιον ... Ἀΐδαν ἀντ' ἀρ. ἔλαχον, quibus conf. Dion. Cass. 46, 21: Τί ποτ' ἂν ἐποίησεν ἐνοπλίου ἐξουσίας λαβόμενος; L. Dind.]

[Ἐνόπλως, In armis. Hesych.: Περιχορίζειν ἐνόπλως, συντόνως ὀρχεῖσθαι, nisi forte scrib. ἐν ὅπλοις.]

[Ἑνοποιέω, Unio. Aristot. De anima 1, 5 med.: Τὸ ἑνοποιοῦν αὐτά. Clem. Al. Str. 7, p. 861, et al. Dionys. Areop. Cæl. hierarch. 1, 2, p. 2. Et pass. Pachymer. Paraphr. p. 8, C. L. D. Olympiod. in Plat. Phileb. f. 143: Τῆς ἁπλῶς ἑνοποιούσης. Casaub. Athen. 14, p. 634, A: Γίνεται σχῆμα νεὼς καὶ χλίμακος ἑνοποιούμενον. Cui l. conf. Polyb. 8, 6, 11.]

[Ἑνοποιός, ὁ, ἡ, Uniens. Proculus ad Hesiodi Op. v. 764: Ὡς ἑν. ἡ τριακὰς τῇ μονοειδεῖ ἀληθείᾳ ἀπείκασται. L. D. Areop. De cœl. hierarch. 1, 1 et 2, et al.]

[Ἑνοπτάω, Incoquo. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 643, D: Πλὴν ἀλλ' ἐστάλησαν ἰχθύες, οἱ μὲν ἄρτοι ταριχευτοί, οἱ δὲ ἀρτιδίοις ἑνωπτημένοι. Recte Int., Quorum hi quidem panes conditi sunt, hi vero panibus incocti. L. Dindorf.]

[Ἔνόπτητος. V. Ἔνοπτος.]

[Ἑνοπτικός, ἡ, όν. Philippi Opuntii Ὀπτικὰ et Ἑνοπτικὰ memorat Suid. v. Φιλόσοφος, p. 3805, B.]

[Ἑνοπτιλίζω, Intueor. Hesych.: Ἑνοπλίζειν, ἐμβλέπειν. Quod ita ut feci corrigendum videtur, etsi ἑνοπτιλίζειν literarum series poscit. V. Ὀπτίλος. L. Dind.]

Ἐνόπτομαι, Inspicio, s. Video in. Insitatum verbum, a quo tamen verbale ἔνοψις. [Fut. Ἐνόψομαι (ad ἐνοράω referendum) Iamblich. in Nicom. Arithm. p. 52, C; 53, C. Hemst. Aorist. Ἐνοφθείσης Theol. arithm. p. 30, 36. Hase.]

[Ἔνοπτος, ὁ, ἡ, Qui in conspectu est. Schol. Soph. p. 26. Kall. Aristot. Probl. 1, 52: Φαίνεται μᾶλλον τῆς ἀνακλάσεως γινομένης καὶ ἑνόπτρου ἑνοπτον διὰ τὴν διαίρεσιν. Ap. Hesych. pro Ἔνοπτρα, κάτοπτρα ordo literarum poscere videtur Ἔνοπτα, κάτοπτα. Nam sequitur: Ἐνόπτητος, ἐνωπίοις, gl. obscura. Quanquam etiam ap. Suid. (et Zon. p. 737) est: Ἔνοπτρον, κάτοπτρον. Ubi tamen cod. unus Ἔνοπτον. L. Dind.]

Ἐνοπτρεύομαι, Intueor in speculum, Bud.

Ἐνοπτρίζω, Speculi in modum illumino, VV. LL. [Heliodor. Optic. p. 6 ult. ed. Gal.: Οὕτω δὲ ἔτι (l. ἐπὶ) πρόσω πέφυκεν ἡ ὀπτικὴ δύναμις, ὥστε τὰ κατόπιν ἢ ὅλως τὰ μὴ ἔμπροσθεν ἡμῶν κείμενα, εἰ ἐν κατόπτρῳ θεωρουμένη τινι, πρόσω εἶναι ταῦτα φαντάζεται, κἂν τοῖς ἐνοπτρίζουσιν ὑπάρχειν (l. ἐγγὺς ὑπάρχῃ) αὐτά, Iis qui in speculum inspiciant, Int. Rectius, Qui in speculo imaginent. Eust. Opusc. p. 57, 70: Ἐνταῦθα ἐνοπτρίζει τῇ ἑστεφανωμένῃ Κυρήνῃ πόλει τὴν ἡρπασμένην ἡρωΐδα κόρην, τὸ κύριον. Activum signif. med. ponit Zonar. p. 750: Ἐνοπτρίσαι, ἑαυτὸν κατανοῆσαι.] Pass. [med.]: Ἐνοπτρίζομαι, Intueor velut in speculo. Cyrill.: Οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ ὁρῶσι τὴν τοῦ θεοῦ δόξαν· οἱ δὲ ῥερυπωμένοι τὸν νοῦν, ἐνοπτρίζονται τὸν διάβολον. [Theophyl. Sim. Q. phys. p. 5, 1: Φέρε δὴ τὸ πολυθρύλητον ἐκεῖνο ... ἐνοπτρισόμεθα πρόβλημα. Boiss. || In speculo me contemplor. Plut. Mor. p. 696, A: Τῇ ὄψει παρέχει (oleum) καθαρώτατον ἐνοπτρίσασθαι. Schol. Lucian. Lexiph. c. 19: Ἀλλὰ ... φασὶν ἐνοπτριζομένην τῇ εἰκόνι ὡς ἑτέρᾳ διαλέγεσθαι. Theophyl. Hist. p. 80, D; 104, C. Pass. Eust. Opusc. p. 51, 12. L. Dind.]

[Ἐνοπτρικός, ἡ, όν, Specularis. Niceph. Blemmid. p. 157.]

Ἔνοπτρον, τό, Euripidi [Hec. 925: Χρυσέων ἐνόπτρων εἰς αὐγάς· Tro. 1107, Orest. 1112] Speculum: i. q. ἔσοπτρον et κάτοπτρον. [Heliodor. Opt. p. 10. V. Ἔνοπτος.] Aristot. in Meteorol. [3, 2; add. 1, 8] ἔνοπτρον vocat etiam Quicquid visum reflectit, ut nubes iridem faciens, ut aqua, Bud.

[Ἐνόρασις, εως, ἡ, Aspectus. Clem. Al. Strom. 6, 17, p. 821: Ὅπερ ἐπὶ τῶν θεάτρων γίνεται καὶ ἐπὶ τῶν ἑκάστου μερῶν κατὰ τὴν ἐνόρασίν τε καὶ περιόρασιν καὶ συνόρασιν, τοῦτο ἐπὶ τοῦ θεοῦ γίνεται. Porphyr. Ad Marcell. p. 26: Τῆς θεοῦ ἐνοράσεως ἑαυτὸν ἀπεσκότισε.]

Ἐνοράω, Video in, Animadverto in. [Perspicio, Intelligo. Herodot. 1, 89: Εἵρετο Κροῖσον ὅ, τι οἱ ἐνορῴη ἐν τοῖσι ποιευμένοισι. Ὁ δὲ εἶπε, Ἐπεί τέ μι θεοὶ δῶκαν ἐξῦλόν σοι, δικαιῶ, εἴ τι ἐνορέω πλέον, σημαίνειν σοι· 123: Ἀπ' ἑωυτοῦ οὐκ ἐνεώρα τιμωρίην ἐσομένην· 5, 36; 8, 140. Schweigh. Eodem modo sæpe Xenoph., ut Anab. 1, 3, 15, Cyrop. 1, 6, 9, etc. Plat. Theag. p. 127, E. Proprie Aristoph. Ach. 1129: Ἐν τῷ χαλκίῳ ἑνορῶ γέροντα δειλίας φευξούμενον.] Plut. Rom. [c. 7]: Ἐνορῶν τῷ προσώπῳ τὸ θαρραλέον, Videns in facie, s. Cernens, animi præsentiam. Sic Lyc. [c. 15]: Ἐνεώρα τοῖς [περὶ ταῦτα τῶν ἄλλων] νομοθετήμασι τῦφον. Sed additur etiam præp., quamvis jam verbo inhæreat [Herodot. 3, 53: Ἀπεκάλει τὸν Αυκόρρονα ἐπὶ τὴν τυραννίδα· ἐν γὰρ δὴ τῷ πρεσβυτέρῳ τῶν παίδων οὐκ ἐνεώρα, ubi intellig. ex præcedd. τὸ τὰ πρήγματα ἐπορᾶν τε καὶ διέπειν· 8, 140. Thuc. 3, 30: Τοῖς πολεμίοις ἐνορῶν (τὸ ἀφύλακτον). Plato Gorg. p. 477, B: Ἐν χρημάτων κατασκευῇ κακίαν ἄλλην τινὰ ἐνορᾷς ἢ πενίαν; Demosth. p. 401, 18; Dio Cass. 42, 42.] Dem. [p. 401, 17]: Ἤρετο τίνα ἐν αὐτῷ μικροψυχίαν ἐνεωράκως εἴη, Animadvertisset in eo. [Plut. Cæs. c. 1.] || Ἐνορῶ σοι, pro In te defigo oculos, defixos oculos habeo, [Intueor, Tueor, Inspicio, Gl.] Intueor te, in quo verbo itidem includi præp. In considerandum est, ut ἐνορῶ σοι, Xen. [Cyrop. 1, 4, 27.] Sic, Δεινὸν ἐνορᾶν κολαζομένους τοῖς παισί, Plut. Popl. [c. 6. Et alia constr. Aret. Diut. m. cur. 1, 4, p. 122: Μὴ παρὰ ποταμὸν ἐς τὸ ῥεῦμα ἐνορᾶν. Fut. Ἐνόψομαι et aoristi exx. v. in Ἐνόπτομαι. L. Dind.]

[Ἐνοργείας, τὰς νεοσσιάς, Κρῆτες, Hesych.]

Ἐνόρειος, ὁ, Montanus. Anonym. Peripl. P. Eux. p. 6, 16, Βίον ἐνόρειον νομάδα τε ἱζηλοκότας pro ἐνόριον restituit Bast. Ep. crit. p. 22.]

[Ἐνορθιάζω, Erigo. Philo vol. 2, p. 265, 42: Πλέον τῆς φύσεως ἑαυτὴν ἐνορθιάζουσα. Wakef. Frequentius est comp. ἐπορθιάζω.]

[Ἐνόρθιος, α, ον, Erectus. Vita Chrys. t. 8, p. 322, 18: Ἐνορθίῳ τῷ σώματι. Hase.]

[Ἐνοριακὸς, ἡ, όν. V. Ἐνόριος.]

Ἐνόριος, α, ον, Qui intra terminos nostros est: ἐνόριος χῶρος, Pollux 9, c. 1 [§ 8. Unde substantive] Ἐνορία, ἡ, [Territorium, Gl.] dicitur, ut ἐξορία, ap. Justinian. in Novell. p. 306: Ἐν τῇ βασιλίδι πόλει ἤτοι τῇ ταύτης ἐνορίᾳ τυγχάνοντος. Sic p. 310. Alibi dicit τῇ ταύτης περιοικίδι. [Theodosius Hon. Epist. p. 241 ed. Combef. Boiss. Chron. Pasch. p. 78, 9: Τὴν Τύρον καὶ τὴν αὐτῆς ἐνορίαν. Jo. Malal. p. 264, 14: Καὶ ἐγένοντο οἱ σκορπίοι ἐκ τῆς ἐνορίας Ἀντιοχείας πάσης. Eust. Op. p. 261, 58: Ἑτέρῳ δὲ ξενικῷ τά γε εἰς ἐνορίαν πρόσεισι. Et adj. Ἐνοριακὸς, ἡ, όν, Territorialis, s. Parochialis, ap. Leoncl. Jur. Græc. vol. 1, p. 283: Περὶ ἐνοριακῶν δικαίων. L. D. Ἐνορία, Diœcesis s. Districtus episcopi. Occurrit passim in Conc. Calched. Act. 14, p. 723, etc. Ἐνορῖται πρεσβύτεροι, ἱερεῖς, Sacerdotes parochiales; Ἐνορῖτις, Ἐνοριακὴ et Ἐνοριακὴ ἐκκλησία, Parochialis, ap. Gr. Int. Conc. Lateran. a. 1215, c. 22, 55. Ducang.]

[Ἐνορκέω, Adjuro. Schol. Lucian. Catapl. c. 23: Ἐνορκῶ σε κατὰ τοῦ πατρός.]

[Ἐνορκίζομαι, idem. Inscr. in Cephallenia reperta ap. Bœckh. vol. 2, p. 42, n. 1933: Τ. Φλ. Διονύσιος ἐνορκίζομαι (sic) σοι τὸν σεβάστιον ὅρκον μηδενὶ ἐξὸν εἶναι ἀνῦξαι τὴν σορὸν Ὀλυμπιάδος. V. Ἐνεύχομαι. L. Dind.]

Ἔνορκιος, ὁ, ἡ, in VV. LL. ponitur pro ἔνορκος: ut ἔν. λόγος [Pind. Ol. 2, 101: Αὐδάσομαι ἐνόρκιον λόγον ἀλαθεῖ νόῳ], Sermo jurejurando confirmatus. || At Num. 5, [21]: Δώῃ σε Κύριος ἐν ἀρᾷ καὶ ἐνόρκιον ἐν μέσῳ τῶ λαοῦ σου, exp. vulgo, Det te Deus in maledictionem exemplumque cunctorum in populo tuo. [Compl. ἐν ὅρκῳ.]

[Ἐνορκισμὸς, ὁ, Adjuramentum, Obtestatio. Synes. p. 209, B: Τὸ δὲ (τὸ γράμμα) ἦν ἐνορκισμὸς πρὸς ἰμὲ παύσασθαι σὺν βίᾳ τοῦ πλήθους ἀποπειρώμενον.]

Ἔνορκος, ὁ, ἡ, Jurejurando obstrictus, Juratus. [Soph. Phil. 811: Οὐ μήν σ' ἔνορκον ἀξιῶ θέσθαι. C. dat. 72: Ἐν. οὐδενί.] Æschin. [p. 63, 6], ἔν. εἰμὶ, Jurejurando teneor. Idem [p. 66, 29]: Ἔνορκον λαβεῖν τὸν δῆμον [βοηθήσειν, εἴ τις ἐπ' αὐτὸν ἴοι], Juramento populum obstringere. [Polyb. 6, 49, 2: Ἐνόρκους σφᾶς ἐποίησαν μὴ πρόσθεν λύσειν τὴν πολιορκίαν· 9, 6, 6: Ἐνόρκους εἶχον τοὺς στρατιώτας εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἕξειν. Soph. Antig. 369: Θεῶν ἔνορκον δίκαν. Plato Leg. 8, p. 843, A: Αἴθων ὁρίζοντα φιλίαν καὶ ἔχθραν ἔνορκον παρὰ θεῶν. Demosth. p. 773, 5: Παρακαταθήκην ἔνορκον εἰληφώς. Polyb. 4, 9, 4: Ἔτι γὰρ ἔνορκος ἔμενε πᾶσιν ἡ γεγενημένη συμμαχία· 27, 16, 3. Dionys. A. R. 7, 45: Ἔνορκον ἐποίσει τὴν ψῆφον. Æschin. p. 43, 14: Τοὺς ὅρκους ἐν οἷς ἔνορκον ἦν τοῖς ἀρχαίοις μηδεμίαν πόλιν ἀνάστατον ποιήσειν. Xen. H. Gr. 6, 3, 18: Τῷ δὲ μὴ βουλομένῳ μὴ εἶναι ἔνορκον συμμαχεῖν, Non teneri. Plato Phæd. p. 89, C: Ἔνορκον ἂν ποιησαίμην ... μὴ πρότερον κομῆσαι, Jurarem. Similiter, sed sine infinit. Æschin. p. 51, 41: Τὸ μὴ μνησικακεῖν ... ἔνορκον ἡμῖν καταστησάντων. Et ἔνορκον vel μὴ ἔν. ἐστω, in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 398, 87, 88 (coll. annot. p. 408); 409, 10, ut sit aut, Jurejurando sancitum sit, aut, Ne sit religio, Ne habeatur religioni. Aliter Thuc. 2, 72: Δεδίναι μὴ Θηβαῖοι ὡς ἔνορκοι ὄντες ... αὖθις σφῶν τὴν πόλιν πειράσωσι καταλαβεῖν, Ne Thebani jure fœderis urbem ingressi occupent. L. D.] Plut. Rom. [c. 28]: Τῶν ἀγιωτάτων ἔνορκον ἱερῶν ἁψάμενον. Jurejurando comprobatus, firmatus. Plut. Thes. [c. 30]: Ἔνορκοι φιλίαν ἐποιήσαντο.

Ἐνόρκως, adv. Jurejurando, Interposito juramento. [Τὸ νόμον ἐν. τηρεῖν, Athen. 6, p. 274, E. Hemst. Tzetz. Hist. 2, 203; Poll. 1, 39; Tob. 8, 20.]

[Ἐνορμάω, Irruo. Polyb. 16, 28, 8: Τὸ πλεῖον ὀργῇ καὶ θυμῷ χρώμενος παραστατικῶς ... ἐνώρμησεν εἰς τοὺς ἐνεστῶτας καιρούς. In schol. Soph. Tr. 645 ἐνορμᾶται contra fidem cod. editum erat pro ὁρμᾶται.]

[Ἐνορμέω, Stationem habeo in portu. Polyb. 16, 29, 13: Λιμένα δυνάμενον σκέπειν ἀπὸ παντὸς ἀνέμου τοὺς ἐνορμοῦντας. Schweigh. Joseph. Ant. Jud. 15, 9, § 6: Πρὸς τῇ χέρσῳ μεγάλοις στόλοις ἐνορμεῖσθαι. Hase.]

Ἐνορμίζω, In stationem navem appello, Applico. Synes. [p. 167]: Τὴν ναῦν ἐνορμίζει λιμενικῷ τινι χαρίεντι. [Gramm. Herm. p. 360: Κατάγω τὸ εἰς λιμένα τὴν ναῦν ἐνορμίζω. Med. Dionys. A. R. 1, 56: Οὐδὲ τούτης (τῆς γῆς) ἐνορμίσασθαι ἐγαθῆς. Philo vol. 1, p. 670, 17: Κυματούμενον πέλαγος (ὁρῶν) ἐνορμίζεσθαι δέον, ἐξορμίζεται. Id. p. 409 vet. ed.: Λιμέσιν ἐνορμίσασθαι ἐπειγόμενοι. Dio Cass. 50, 12: Ἐνορμίσασθαι καὶ ἐνναυλοχήσασθαι. Hesych.: Ἐνορμισθήσομαι, προσορμήσω. Suid.: Ἐνωρμίσθη, προσωρμίσθη. Pollux 1, 101.] Et pass. ap. Strab. 5, [p. 245]: Ὥστ' ἀσφαλῶς ἐνορμίζεσθαι τὰς μεγίστας ὁλκάδας.

[Ἐνόρμιον, τὸ, Vectigal in portu pendendum. Hesych. v. Ἀγκυροβόλια: Ἔστι δὲ καὶ μισθὸς· ἔπρασσον γὰρ ἐν τοῖς λιμέσιν ἐνόρμιον. Quæ pertinent ad ἀγκυροβόλιον, quod ead. signif. positum videtur in altera Hesychii gl.: Ἐννοδίω, ἀγκυροβολίῳ, ubi leg. videtur Ἐνορμίῳ. L. Dind.]

[Ἐνόρμισμα, τὸ, Portus, Statio navium. Appian. Civ. 4, 106: Ἦν δὲ ... καὶ θάλασσα ὄπισθεν, ἐν ᾗ καὶ τὰ ταμιεῖα καὶ ἐνορμίσματα ἐμελλον ἕξειν.]

Ἐνορμίτης, ὁ, Qui in portu stationem habet, VV. LL. [Antip. Sid. Anth. Pal. 10, 2, 8: Ταῦθ' ὁ Πρίηπος ὅμμιν ἐνορμίτας ... ἐνέπω. Agath. ib. 14, v. 9: Ἐνορμίταο ... Πριήπου. ĭ]

[Ἔνορμον. Hesych.: Κάθορμα (Καθόρμια intt.) τὰ ἔνορμα (ἐνόρμια Heins.), περιθέματα ἁρπαδωνιακὰ ἢ κόσμια περιτραχήλια. V. Καθόρμιον. Id.: Ἔνορμος ἡ ὥρα παρὰ Θετταλοῖς. De qua gl. v. conjecturas intt.]

[Ἐνόρνῦμι. V. Ἐνόρω.]

Ἐνορούω, Irruo, Insilio. [Hom. Il. K, 486: Ὡς δὲ λέων αἴγεσιν ... ἐνορούσῃ· A, 149, etc. Sæpe etiam divise, ut A, 217: Ἐν δ' Ἀγαμέμνων πρῶτος ὄρουσε. Hippocr. ex. v. in Ἐνουρος.]

[Ἐνορύσσω s. Ἐνορύττω, Infodio. Philostr. V. Apoll. p. 79: Τὸ δὲ βαλανεῖον παράδεισος ἦν, ᾧ μέση κολυμβήθρα ἐνωρώρυκτο.]

[Ἐνορχέομαι, Salto in. Alciphr. 3, 65: Ἔστι δὲ ὀρθῆναι κεχαρισμενότατος, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τὰς Ὥρας αὐτὰς ἐπικαθημένας ἔχει καὶ τὴν Πειθὼ τοῖς ὄμμασιν ἐνορχεῖσθαι εἴποις ἄν, quæ ita corrigit Wyttenb. ad Plut. S. N. V. p. 9: ... τὰς Ὥρας αὐτὰς ἐνορχουμένας ἔχει, καὶ τὴν Πειθὼ τῷ στόματι ἐπικαθῆσθαι εἴποις ἄν.]

[Ἐνόρχης, ὁ, epith. Bacchi, ap. Lycophr. 212, ubi v. Tzetz. Qui etiam Enorchen quendam memo-

rat, et Lesbios ita Bacchum vocasse dicit. Hesych.: Ἐν., Διόνυσος ἐν Σάμῳ.]

Ἐνόρχης s. Ἔνορχος, ὁ, i. q. ἔνορχις. Hom. Il. Ψ, [147]: Πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσιν, Arietes. Herodot. 5 [6, 32]: Παῖδάς τε τοὺς εὐειδεστάτους ἐκλεγόμενοι, ἐξέταμνον, καὶ ἐποίευν ἀντὶ ἐνόρχων, εἶναι εὐνούχους. Ubi vet. liber sic habet, Καὶ ἐποίευν ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐνόρχας, εὐνούχους. Q. l. habemus exempla utriusque, et τοῦ ἐνόρχης, unde est ἐνόρχας: et τοῦ ἔνορχος, unde ἐνόρχων. [V. Ἔνορχις.] Synes. Epist. 148: Ἔπαινος ἐνόρχου κριοῦ, καὶ ὁ μείουρος κύων ἐγκωμίου τυγχάνει, Laudatur aries, coleatus, s. non eviratus. [Aristot. H. A. 9, 50 med.: Οἱ ἐνόρχαι τῶν βοῶν.] Theocr. [3, 4]: Καὶ ποτὶ τὰν κράνιν ἄγε, Τίτυρε, καὶ τὸν ἐνόρχαν Τὸν Αἰθυκὸν κνάκωνα φυλάσσετο μὴ τὸ κορύξῃ· q. l. citans Gell. 9, 9, inter quosdam alios a Virg. ex Theocr. translatos, ait, Cetera vertit non infestiviter, nisi quod Caprum dixit quem Theocritus ἐνόρχαν appellavit. Auctore enim M. Varrone is demum Latine Caper dicitur, qui excastratus est. Virgilii verba sunt, Et potum pastas age, Tityre, et inter agendum Occursare capro, cornu ferit ille, caveto. Utroque Aristoph. usus est dicens Eq. [1385]: Ἠχίδα ἐνόρχην. [Ubi est var. ἔνορχιν. Lys. 661: Ἀλλ' ἀμυντέον τὸ πρᾶγμ', ὅστις γ' ἐνόρχης ἐστ' ἀνήρ.] Av. [569]: Σέρφον ἔνορχον σφαγιάζειν· nam Aristot. ὄρχεις tribuit τοῖς ὠοτόκοις: quo nomine et οἱ σέρφοι continentur. [Aristophanis libri aut ἔνορχιν aut cum Suida ἐνόρχην: ἔνορχον qui habeant nescio. Hesych.: Ἐνόρχην λαόν, τὸν ἐπὶ ἥβης.] At πλακοῦς ἐνόρχης dicitur Placenta in qua testiculi insunt; habentur enim testiculi in deliciis. Plato com. ap. Athen. 10, [p. 441, F]: Πλακοῦς ἐνόρχης, ἁμυλος ἐγκύμων, κίχλαι Ἑκκαίδεκ' ὁλόκληροι. Item φοίνικες ἔνορχοι Athen. 14, [p. 652, A] ex Aristot. De plantis: Φοινίκων ἐνόρχων, οὓς τινες εὐνούχους καλοῦσιν, οἱ δὲ ἀπυρήνους. Quæ verba Eust. quoque citat p. 1735. Mirum tamen est quomodo ἔνορχοι φοίνικες et εὐνοῦχοι pro eod. ponantur, quum Herodot. paulo ante ea inter se opponat: potius enim ἄνορχοι essent appellandi, sicut ἀπύρηνοι: nam sunt eis οἱ πυρῆνες loco ὄρχεων. [Ἀνόρχων restituit Casaub. Hippocr. De rat. vict. p. 358, 24: Τὰ ἄνορχα (animalia) τῶν ἐνόρχων (ξηρότερα). Hesych. v. Τρίκτειρα: Θύεται δὲ πάντα τρία καὶ ἄνορχα, eademque forma schol. Apoll. Rh. 1, 587.]

Ἐνόρχης, ὁ, Qui unicum habet testiculum, Cyrill. [Ὁ ἐνόρχας, Colatus, Gl. Ubi ἔνορχος, Coleatus Vulcanius. In l. Theocr. in Ἐνόρχης citato ita ceperat schol., qui interpr. etiam ἡμιτομίαν.]

Ἔνορχις, ὁ, Cui testiculi insunt, Testiculos habens, [Mutoniatus, Gl.] Bud. ex Luciano [Dial. deor. 4, 1]: Καὶ θύομέν γε τῷ Ἡνὶ ἔνορχιν τράγον. [Ubi est var. ἔνορχαν. « Herodot. 6, 32: Ἀντὶ εἶναι ἐνόρχεας, ubi olim ἀντὶ ἐνόρχων. (Pauci libri ἐνόρχας.) Rursus 8, 105: Τῶν ἐνορχίων, ubi al. ἐνορχέων, tanquam a sing. ὁ ἐνόρχης. » Schweigh.] Est et gemmæ nomen, Plin. 37, 10: Enorchis candida est, divisaque fragmentis testium effigiem repræsentat.

[Ἔνορχος. V. Ἐνόρχης.]

Ἐνόρω, Excito in. Unde ἐνῶρσα, Excitavi in. Hom. Il. O, [366]: Πολὺν κάματον καὶ δίζυν Σύγχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φόζαν ἐνῶρσας, In eis injecisti s. immisisti. [Ib. 62: Ἀναλκιδὰ φόζαν ἐνόρσας.] Hesych. ἐνῶρσεν exp. διήγειρεν, quod habetur Il. Z, [499]: Γόον πάσῃσιν ἐνῶρσεν. [Divise B, 451: Ἐν δὲ σθένος ὦρσεν ἑκάστῳ καρδίῃ· A, 548, N, 362, Ξ, 522: Ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρσῃ· Od. Ψ, 144: Ἐν δέ σφισιν ἦμερον ὦρσε μελπῆς. Eur. Suppl. 713: Θάρσος δ' ἐνῶρσε παντὶ... στρατῷ.] Pass. ἐνῶρτο, Excitabatur in, inter. Il. A, [599]: Ἄσβεστος δ' ἀρ ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσι, i. e. διηγείρετο s. διεγήγερτο, Hesych.: cui ἐνῶρτο est etiam ἐνώρμησε, Irruit s. Impetum dedit in. [Divise Od. Θ, 343: Ἐν δὲ γέλως ὦρτ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν. Præsens autem ponendum Ἐνόρνῦμι.]

[Ἔνος s. Ἔνος. V. Ἔννος.]

[Ἐνόσανος, ὁ, nomen regis Solymorum, inscriptum fictili priscæ artis. Durand, *Cab. d'ant.* n. 249. Hase.]

Ἐνοσίγαιος, ὁ, Motor s. quassator terræ: Neptuni epith. ap. poetas, qui et ν aliquando duplicant metri gratia. [Prior scriptura ap. Theodosium est p. 69, 14. Alibi:] Ἐννοσίγαιος, Quatiens terram, Concussor terræ, Neptuni epith. παρὰ τὸ ἐνόσαι τὴν γῆν, idque, sec. quosdam, ob terræ motum, qui fieri existimatur ab aquis. Hom. Il. N, [43]: Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἐννοσίγαιος. Interdum [Plerumque] vero non præfixo nomine proprio; Θ, [201]: Ἐννοσίγαι' ὑρυσθενές. Hesiod. [Sc. 104]: Καὶ ταύρους Ἐννοσίγαιος.—Εἰνοσίγαιος, i. q. ἐνν. Neptuni epith., qui et ἐνοσίχθων dicitur. [Orac. Sibyll. p. 122, 7 ed. Gall.: Σεισίχθων Εἰνοσίγαιος. L. Dind.]

Ἔνοσις, εως, ἡ, Hesychio κίνησις, Motio, Agitatio. Scribo autem ἐνοσίμεν [in gl. Hes. in Ἐνόθω cit.] et ἔνοσις unico ν, non gemino, ut ap. eum: quod librarii errori id imputem, quod et ἐννοσίχθων ibid. scripsit, quum alioqui ἐνοσίχθων passim reperiamus, et hanc scripturam metri ratio flagitet. Sed et quod ad ἔνοσις attinet, sic habetur in Hesiodo Theog. [841]: Ἔνοσις δ' ἀσβέστοιο ὀρώρει· et [681]: Ἔνοσις δ' ἵκανε βαρεῖα Τάρταρον ἠερόεντα. [706: Σὺν δ' ἄνεμοι ἐνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον. Item ap. Eurip. Tro. 1328: Ἔνοσις ἅπασαν, ἔνοσις ἐπικλύσει πόλιν· Hel. 1363: Ῥόμβου δ' ἑλισσομένα κύκλιος ἔνοσις αἰθερία· Bacch. 585.] — Εἴνοσις, Motus, Quassatio, pro ἔνοσις. Fateor tamen, in ἐννοσίγαιος inveniri geminatum ν, sed ita ut alterum pro ascititio habeatur, ad fulciendum metrum. — Ἔννοσις, poet. pro ἔνοσις, Motus, Quassatio: Hesychio κίνησις.

[Ἐνοσίφυλλος.] Ἐννοσίφυλλος, et Εἰνοσίφυλλος, ὁ, ἡ, atque hoc potius quam illud, Quatiens s. Agitans frondes, vento sc. flante s. In quo frondes agitantur. De monte, Hom. Il. B, [632, Od. I, 22]: Καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον. Ex consequente autem intelligi putatur, Frondosas arbores habens, Vento expositus, utpote celsus [B, 757, Od. A, 316: Πήλιον εἰνοσίφ.]—Ἐνοσίφυλλος, Folia movens s. quatiens. Hesych. ἐνοσιφύλλων substantive exp. τῆς τῶν φύλλων κινήσεως. [Simonid. ap. Plut. Mor. p. 722, C: Ἐννοσίφυλλος ἀήτα τότε ὦρτ' ἀνέμων.]

Ἐνοσίχθων, ονος, ὁ, i. q. Ἐνοσίγαιος, παρὰ τὸ ἐνόσαι τὴν χθόνα. Hom. [Il. Θ, 208, etc. Κρείων Ἐν. et simpliciter Od. I, 525, etc. V. Σεισίχθων.] Od. Γ, [6]: Ταύρους παμμέλανας Ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ. [Il. Υ, 63, Od. N, 146, Hesiod. Op. 665, et in fr. ap. schol. Apoll. Rh. 1, 156: Ποσειδάων ἐν. Et sæpius ap. recentt. ‖ Adjective, ὁ, ἡ, Terram commovens. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 864, 21: Εὐφορίων περὶ τοῦ ἀρότρου εἶπεν ἐνοσίχθονι. Eust. Opusc. p. 195, 31: Ἡ ἐνοσίχθων αὕτη θάλασσα.]

Ἐνόσωρα, τὰ, affertur pro Una hora digna, sed sine exemplo. [Fictum et οὐδενόσωρα.]

Ἑνότης, ητος, ἡ, Unitas [Gl.]. Apoll. Tyan. in Epist. [Aristot. De partt. an. 3, 5: Διὰ τὴν τοῦ αἵματος ἑνότητα καὶ ἡ τῶν φλεβῶν ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς. Pachym. paraphr. Dionys. Areop. p. 328, D ed. Ven.: Ἀποσχίζει δεινῶς τὴν ἑνότητα τῆς ... τριάδος, et alibi. Plur. Synes. Hymn. 1, 58, p. 315, C: Ἑνοτήτων ἑνὰς, ἁγνή. ‖ Unanimitas, Consensus. Testam. 12 patriarch. p. 642 ed. Fabr. Ephr. 4, 3: Τὴν ἑνότητα τοῦ πνεύματος· 13, τῆς πίστεως.]

[Ἑνοτήσιος, ap. Synes. Hymn. 2, 31, p. 318, A: Ἑνοτήσιόν τε φέγγος ἁγίας ἕλαμψε πνοιᾶς, Conciliatrixque lux sancti elucet Spiritus, Int. Boiss.]

[Ἕνομος. V. Ἐνόεμος.]

[Ἔνουδος, ὁ, Enudus, f. Ancæi et Samiæ, sec. Pausan. 7, 4, 1. Videri potest hic esse ille Ἔνοτδος, de quo supra. L. Dind.]

Ἔνουλα, τὰ, Gingivæ interiores. Pollux 2, [94]: Αἱ δὲ περιτιλῆφῦσαι τοὺς ὀδόντας σάρκες, οὖλα μὲν τὰ ἔξωθεν, ἔνουλα δὲ τὰ ἐνδεδυκότα.

[Ἐνουλίζω, Crispo. Alciphr. fr. 5: Τρίχες ἐνουλισμέναι φύσει. Aristæn. 1, 1: Κόμη φυσικῶς ἐνουλισμένη ὑακινθίνῳ ἄνθει. « Theodor. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, p. 119. » Boiss.]

[Ἐνουλισμός, ὁ, Crispatio. Clem. Alex. Pæd. 3, 2, p. 253, τῶν πλοκάμων.]

Ἐνουράνιος, ὁ, Qui in cœlo est, Cœlestis, pro simpl. οὐράνιος, Anthol. [Pal. 9, 223, in epigr. Bianoris: Αἰετὸς, οἰωνῶν μοῦνος ἐνουράνιος. Pollux 1, 23, θεοί. L. D. Inscr. obelisci ap. Amm. Marcellin. 17, 4, 23: Ὁ ἀφ' Ἡλίου πόλεως μέγας θεὸς ἐν. Hase.]

Ἐνουρέω, Mingo in, Immingo. Diosc. vero ἐνουρτὶν accipit vel pro Immingere strato, Immejere lecto, vel pro Urinam non continere: 3, 52, de ruta: Καὶ ῥιζὰς δὲ τὸ σπέρμα αὐτῶν, δὸς πίνειν ἐπὶ ἡμέρας ζ τῷ ἐνουροῦντι, καὶ παύσεται. Super qua re Plin. 20, 13, itidem de ruta: Si urinam movet, ut Hippocrati videtur, mirum est quosdam dare velut inhibentem potui, contra incontinentiam urinæ. [Herodoti l. v. in Ἐνεμέω. Hermipp. ap. Athen. 1, p. 29, E: Μενδαίῳ μὲν ἐνουροῦσιν καὶ οἱ θεοὶ αὐτοὶ στρώμασιν ἐν μαλακοῖς. Aristoph. Lys. 402: Ὥσπερ ἐνουρηκότας. Hippocr. Epid. 7, p. 1217, B: Ἐνούρησε τῇ ἕκτῃ ἐν νυκτὶ ὀλίγον. Aristot. Probl. 3, 35 bis; Dio Cass. 46, 7 extr. De duplici aor. et imperf. forma Att. ἐνούρησα, ἐνούρουν, et communi ἐνούρ. v. Epim. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 446, 16. L. Dind.]

[Ἐνουρητὴς, ὁ, Qui immingit. Schol. Aristoph. Eq. 399. Hemst.]

Ἐνουρήθρα, ἡ, Id cui immingitur, Vas urinarium, οὐρητὸν ἀγγεῖον, οὐρητρὶς, οὐροδόχη, ἀμίς. Pollux 10, c. 9 [§ 44]: Καὶ ἀμὶς, ἣν καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πανδώρᾳ ἐνουρήθραν καλεῖ, καὶ Αἰσχύλος οὐράνην· sic enim ibi leg., non οὐρηνὴν, ut vulg. edd. habent. [Lex. Ms. Bibl. reg. ap. Brunck. Lex. Soph. v. Ἐνουρήθρα exhibet Ἐνούρηθρον.]

Ἔνουρος ὄγλος, Molestia in urina, Hippocr. Περὶ καρδίης [p. 268, 38: Ὅτῳ ἀνιδὲς ἔνουρον ὄγλον καὶ βῆχα περιέχει πολλήν. Recte Foes. ἐνουροῦν.]

[Ἐνουσία, ἡ, Existentia inhærens, Præsentia in. Isid. Pelus. 4, ep. 166: Ἐνέργεια θεότητος, ἣν ἐνουσίαν τίκτει. Hase.]

Ἐνούσιος, ὁ, ἡ, q. d. Insubstantialis, i. e. Substantiæ inhærens, conjunctus. Quidam Innatus interpr., quia Hes. συμφυὲς reddit. In VV. LL. vertitur etiam, Cum omnibus substantiæ propriis consistens. Bud. autem ἐνούσιος exp. ἐνυπόστατος, Et Lat. Essentia subsistens, Substantialis: eique opponi dicit ἀνούσιος. [V. Amyraldum In orat. Domin. p. 153. Angl. Synes. p. 318, A: Τά τ' ἐνουσίων προλάμπει μαχάρων ἀγητὰ φέγγη, cui contrarium quod præcedit ὑπερούσιον. L. Dind. Cyrill. Alex. l. 5, c. 5, in Jo. p. 527, de filio Dei: Οὐκ ἔστιν ἀνυπόστατος, ὥσπερ ὁ ἀνθρώπινος λόγος, ἀλλ' ἐνούσιός τε καὶ ζῶν κτλ. Id. in Thes. Assert. 16, p. 63, iterum de Filio: Αὐτός ἐστιν ἡ ζῶσα καὶ ἐνούσιος βούλησις τοῦ γεγεννηκότος. Et al. ap. eund. Suicer.]

Ἐνούσιος, ὁ, ἡ, pro πολυκτήμων, Opulentus, Hesych.

[Ἐνουσιόω. Hierocles p. 30 ed. Lond. 1673: Τοιοῦτος μὲν οὖν ὁ τοῖς λογικοῖς γένεσιν ἐνουσιωμένος ὅρκος, Innatum et insitum.]

[Ἐνοφείλω.] Ἐνοφείλεσθαι ἀργύριον alicui in agro vel iis bonis dicitur quæ ei oppignerata sunt, s. quæ contracta hypotheca ei concredita sunt, i. e. Deberi in. Dem. [p. 1249, 23]: Οὐδένα ἐᾶν οὔτε ὠνεῖσθαι οὔτε τίθεσθαι, ὡς ἐνοφειλομένου αὐτῷ ἀργυρίου, Intercederet quominus aut emeret aliquis id prædium, aut in eo pignus contraheret, sc. quod certa pecunia obnoxium jam haberet. Ita Bud. p. 187 sq., ubi et aliud ex Eod. exemplum affert [p. 1197 extr.]: Ἐνεπισκήψασθαι ἐν τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐκείνου ἐνοφειλόμενον αὐτῷ τοῦτο τὸ ἀργύριον. [Inscr. ap. Boeckh. vol. 1, p. 484, n. 530: Ὅρος χωρίου τιμῆς ἐνοφειλομένης Φανοστράτῳ.]

[Ἐνοφθαλμιάζω. Inscriptio Plut. Symp. 2, 6, p. 640, B: Διὰ τί πεύκη καὶ πίτυς, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις οὐκ ἐνοφθαλμιάζει, exp. Inoculationem non admittant.]

Ἐνοφθαλμιάω, Oculos alicui rei adjicio, in aliquam rem conjicio, frui ea desiderans. Pass. Ἐνοφθαλμιῶμαι, Oculi in me conjiciuntur et appetor. [Pollux 2, 62: Ἐποφθαλμιῶν ὁ φθονῶν, καὶ ἐνοφθαλμιᾶν τὸ φθονεῖν τινὸς, καὶ ἐνοφθαλμιᾶσθαι τὸ φθονεῖσθαι, Ὑπερίδης. Pro ultimis libri Kuhnii et Jungerm. ἐνοφθαλμιᾶσαι τὸ ἐπιθυμῆσαι vel λυπῆσθαι, Dorvillii vero ad Char. p. 252, nonnisi ἐποφθαλμιᾶσθαι, ut conjecerat HSt. infra in Ἐποφθαλμιάω.]

Ἐνοφθαλμίζω, Inoculo [Gl.]. Theophr. C. Pl. 5, [5, 4]: Ὥσπερ εἴ τις ἐνοφθαλμίσειε δένδρον ἐν ὑπὸ πλειόνων [ἀπὸ πλ. καὶ] διαφόρων· 1, 6: Τὸ τὰς μασχάλας ἐνοφθαλμίζειν τὰς τελειοτάτας καὶ νεωτάτας. Est autem ἐνοφθαλμίζω, Inoculo, Gemmam cum exiguo cortice in delibratam arboris partem insero, Aperto in arbore oculo, cortice sc. exciso semen includo: ut colligitur e Theophr. C. Pl. 1, 6: Ὀρθῶς δὲ εἰς τὸ διατηρεῖν ἀρραγῆ τὸν ὀφθαλμὸν καὶ ὁλοὸν, τὸ ἔνθεμα οὕτως ἀποξύειν ὥστε μὴ ἀπογυμνοῦν τὴν μήτραν. [Geopon. 10, 77; 11, 18, 10.]

[Ἐνοφθάλμισμα, τὸ, i. q. ἐνοφθαλμισμός. Synes. Epist. a Possino in annot. ad Georg. Pachym. Mich. Pal. edita p. 447: Τοίνυν οὐδ' ἐλαία ἐστὶν ἐνοφθαλμισμάτων ἐστερημένη. L. Dind.]

Ἐνοφθαλμισμὸς, ὁ, Inoculatio. Theophr. initio cap. paulo ante citati: Λοιπὸν δ' εἰπεῖν ὑπὲρ τῶν ἐν ἄλλοις γενέσεων, οἷον τῶν κατὰ τὰς ἐμφυτείας καὶ τοὺς ἐνοφθαλμισμούς· mox, Καὶ φυτεία δέ τις καὶ ὁ ἐνοφθαλμισμὸς, οὐ μόνον παράταξις· II. Pl. 2, [1, 4]: Αἱ γὰρ ἐμφυτεῖαι καὶ ἐνοφθαλμισμὸς [οἱ ἐνοφθαλμισμοὶ] καθάπερ μίξεις τινές εἰσιν, ἢ κατ' ἄλλον τρόπον γενέσεις. Colum. non modo Inoculationem vocari scribit, sed et Emplastrationem, ut 5, 11, de tribus insitionum generibus: Unum, quo reseeta et fissa arbor, resectos surculos accipit; alterum, quo reseeto inter librum et materiam semina admittit (quæ utraque genera verni temporis sunt); tertium, quo ipsas gemmas cum exiguo cortice in partem sui delibratam recipit, quam vocant agricolæ Emplastrationem, vel, ut quidam, Inoculationem. Et 11, 2: His quidem diebus arbores ficorum inoculantur: quod genus insitionis Emplastratio vocatur. Plin. tamen discrimen facit inter Inoculationem et Emplastrationem, 17, 16; at c. 13 Inoculationem paulo aliter definire videtur quam Colum.: sic enim ait: Hinc nata inoculatio sutoriæ simili fistula aperiendi in arbore oculum cortice exciso, semenque includendi eadem fistula sublatum ex alia. Et mox, Virgiliana quærit sinum in nodo gemmæ expulsi corticis, gemmamque ex alia arbore includit. Quum vero aliquanto post dicit, Calami exacutio medullam ne nudet, videtur ap. Theophr. l. c. pro ἀποξύειν legisse ἀποξύνειν. [Ἀποξύειν et ἐναποξύειν ponit etiam Clem. Al., de ἐνοφθαλμισμῷ agens, Str. 6, 15, p. 800. Add. Geopon. 10, 75 et 77. L. D. Plut. Mor. p. 640, B. Hemst. || Spectaculum. Suid. et Zon. p. 718: Ἐνοφθαλμισμῶν, θεαμάτων.]

Ἐνόφθαλμος, Oculus qui in cortice depangitur, VV. LL., sed sine exemplo vel auctoritate. [Vitium edd. vett. Plut. l. in Ἐνοφθαλμισμὸς cit.]

Ἐνοχὴ, ἡ, Obligatio, [Obligatus, Remora, add. Gl.] Nexus, Noxa, VV. LL. [JC. Gr. est Noxalis actio, Noxale judicium. || Cura, Præfectura, Magistratus. Nicetas Paphl. in V. Ignatii patr. Cp.: Ταύτης τῆς ὑπογραφῆς τῷ βασιλεῖ πεμφθείσης, ἀφίεται μὲν ὁ μακάριος τῆς ἐνοχῆς. Nicet. Chon. Andron. 2, 3 et al. Ducang. || Pro ἐξοχὴ, Prominentia, Etym. M. p. 738, 54, in gl. ab Turrisano inserta: Διὰ τὸ ἔχειν πολλὰς ἐνοχὰς, ἃς κέρατα καλοῦσι, Κεραστία ὠνομάσθη (Cyprus). Ἐξοχὰς schol. Lycophr. v. 447, p. 617.]

Ἐνόχιον, τὸ, Pretium pensionis, VV. LL.

Ἐνοχλέω, Molestus sum, i. q. διοχλέω. [Infesto, Molesto, Convicior, Gl. Plato Alcib. 1 p. 104, D: Εἰς τίν' ἐλπίδα βλέπων ἐνοχλεῖς με; Eademque constr. Xen. Comm. 3, 8, 2. Æneas Tact. c. 16, p. 46: Δεῖ οὖν μὴ εὐθὺς αὐτοὺς προσκείμενον ἐνοχλεῖν.] Dinarch. C. Dem.: Οὐ γὰρ ἵνα ἐνοχλῶμεν ὑμᾶς, ὃς περὶ τῶν αὐτῶν ἐρῶμεν. Plut. De pr. frig. [p. 947, B]: Νῦν μὲν ἐνοχλοῦσα, νῦν δὲ τέρπουσα τὴν αἴσθησιν, Interdum sensum offendens, interdum suavitate perfundens. Galen. Ad Glauc. 1: Εἰ ἄλγημα σύντονον ἐνοχλοίη τὸν νοσοῦντα. Isocr. Ad Phil. [p. 93, A]: Ἠνώχλουν τὰς πόλεις τὰς [ταῖς πόλεσι ταῖς cod. Urb.] ἐν Πελοποννήσῳ, Molestiam exhibebant, vexabant. [Ead. var. ap. Liban. vol. 4, p. 101, 5. Jacobs. Polyb. 2, 25, 6: Ἐνοχλῆσαι τὴν τῶν ὑπεναντίων ἐφοδον, Turbare impetum s. Adoriri instantes. Cum accus. rei Demosth. p. 519, 15: Ὅσα μὲν οὖν ... ἠνώχλησεν.] Idem cum dat., Paneg. [p. 42, C]: Ἐνοχλεῖν τοῖς ἀκούουσι· qua constr. et in Panath. [p. 263, A. Xenoph. Anab. 2, 5, 13: Ἔθνη ... ἐνοχλοῦντα ἀεὶ τῇ ὑμετέρᾳ εὐδαιμονίᾳ· 3, 4, 21: Ὑπέμενον ὕστεροι, ὥστε μὴ ἐνοχλεῖν τοῖς κέρασι.] Utitur ead. Dem. quoque, Pro cor. [p. 226, 24], ubi etiam sibi opponit, πρὸς ἡδονήν ἐστιν et ἐνοχλεῖ. Itidem in Epigr. [Anth. Pal. 11, 126, 5]: Ἂν δὲ δὶς ἐγχρίσῃ με, πονῶν πάλιν οὐκ ἐνοχλήσω ὀφθαλμοὺς αὐτῷ. Molestus eiiterum non ero. Creditores quoque ἐνοχλεῖν dicuntur, quum

quotidie in repetendo debito molesti sunt. Appian. [B. C. 2, 8] : Διαθέμενος τοὺς ἐνοχλοῦντας ὡς ἐδύνατο· quæ verba sic Bud. interpr. Manum injicientibus creditoribus ut potuit satisfaciens. [De bestiis Diod. 4, 22 : Τοὺς ἐνοχλοῦντας αὐτὸν (τέττιγας), ubi al. αὐτῷ.] Sed et ventris onus ἐνοχλεῖ, quum tamdiu negotium facessit, donec deponatur : Herodian. 4, [13, 9] : Ἀνεχώρει σὺν ἑνὶ ὑπηρέτῃ ἀποσκευασόμενος τὰ ἐνοχλοῦντα. [Sine casu Aristoph. Ran. 708 : Ὁ πίθηκος οὗτος ὁ νῶν ἐνοχλῶν· Eccl. 303. Xenoph. Cyrop. 8, 3, 9 : Ἔπαιον εἴ τις ἐνοχλοίη. Et cum partic. 5, 3, 56 : Μὴ οὐκ ἠνώχλει λέγων.] Pass. Ἐνοχλοῦμαι, Molestia mihi exhibetur, Interpellor, Id. 3, [11, 1] : Συνεχῶς ὑπὸ νόσου ἐνοχλούμενον. Et ap. Synes. Epist. 62 : Ἐν γράμμασιν αὐτῷ τὴν μαρτυρίαν κατατιθέμεθα, οὐκ ἐνοχληθέντες, ἀλλ' ἐνοχλήσαντες, exp. Non interpellati, sed interpellantes. [Xen. Cyr. 5, 4, 34 : Ὅσα μὲν ὠφελεῖσθαί ἐστιν ἀπὸ μεγάλης πόλεως ... ὅσα δὲ ἐνοχλεῖσθαι, οἷσπερ ἀπιόντες τούτων ἐκποδὼν ἦμεν. Æschines l. infra cit. Diodor. 2, 56 : Ὑπὸ ψύχους ἐνοχλουμένους· 4, 22, ὑπὸ τῶν τεττίγων· 5, 10, ὑπὸ νόσων· 12, 13 : Τὰς ψυχὰς τὰς ὑπ' ἀπαιδευσίας ἐνοχλουμένας. Geop. 5, 27, 3 : Ὑπὸ σφοδρῶν ἀνέμων ἐνοχλουμένη (γῆ). ‖ Augmentum duplex hujus v. ἠνώχλουν memorant Eust. Il. p. 1325, 35, Photius v. Ἠνείχετο, habentque e. gr. Demosth. p. 30, 6, ubi ἐνώχλει optimus cod. Paris., Æschin. p. 59, 39 : Οὐδὲ γὰρ ἡ ἐκκλησία ἠνωχλεῖτο, ubi sunt varr. ἐνοχλεῖτο et ἠνοχλεῖτο (ut in Exc. Diodori p. 547, 88, scribitur παρηνώχλει), Xenoph. Cyrop. 5, 3, 56, Appian. Hisp. c. 67 extr., Aristid. sæpius. Priorem formam suo loco annotavit Hesych. : Ἐνωχλήθην, ἠρρώστησα, Ægrotavi : cui glossæ Genes. 48, 1 : Ὁ πατήρ σου ἐνοχλεῖται· 1 Sam. 30, 13 : Ἠνωχλήθην ἐγὼ σήμερον τριταῖος, ubi item dicitur de ægrotantibus, contulerunt intt. ‖ Apud Theocr. in carm. 29 Æolica dialecto scripto, v. 36 ἐνοχλεῖς esse videtur prima producta, ut scrib. sit ἐνωχλεῖς, vel potius ἐννόχλης. Non dissimile ἔνεκα pro ἕνικα vel εἵνεκα, quod restituendum esse in altero carmine Æol. Theocr. 27, 13, oblitus sum monere in v. Ἕνεκα. L. Dind.]

[Ἐνόχλημα, τὸ, Molestia. Matthæi Med. p. 146 : Ὅταν ἐν σωματικῷ τινι γένωνται ἐνοχλήματι· 272. Conf. Ἐνοχλέω item de morbo usurpatum.]

Ἐνόχλησις, εως, ἡ, Molestiæ exhibitio, Interpellatio, Interturbatio, Plaut. [Σοφιστικαὶ ἐνοχλήσεις Proclus in Alcib. 1 c. 102, ubi v. not. p. 333 sq. Creuzer. Diogen. L. 7, 14; Geopon. 4, 1, 15. Aq., Symm., Theod. Es. 1, 14, ubi lxx πλησμονήν. Symm. Ps. 54, 3. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 694, A : Ἆρα μὴ μάτην ἐπικαλοῦμαι τὸν ἐμὸν Ἀσκληπιὸν ἐπὶ τηλικαύτην ἐνόχλησιν;]

[Ἐνοχλητέον, Vexandum. Οὐκ ἐν. τὰς τρίχας, Clem. Al. Pæd. 3, 11, p. 290.]

[Ἐνοχλίζω. Theod. Prodr. 8, p. 354 : Πάντας δ' ἐνοχλίζουσα τοῦ λόγου λίθους, Omnem lapidem movens.]

[Ἐνοχοποιέω, Obligo, in Basil. Ducange.]

[Ἐνοχοποιός, ὁ, ἡ, Obligatorius, Gl.]

Ἔνοχος, ὁ, ἡ, Qui tenetur quasi vinctus et obstrictus. [Obnoxius, Reus, Obligatus, Gl.] Quo pertinet quod in VV. LL. ex Epigr. [Leon. Tar. Anth. Pal. 7, 506, 3] citatur, Ἐπ' ἀγκύρης ἔνοχον βάρος, Ad anchoram pondus detentum. [Immo Pondus ancoræ (fundo maris) inhærens.] Utplurimum vero, quemadm. ἐνέχεσθαι pro Teneri s. Obnoxium esse accipitur, sic et ἔνοχος pro Qui tenetur, Obnoxius, Obstrictus, Reus. [Qua signif. vel absolute dicitur, ut Plat. Soph. p. 261, A : Εἴπερ ἔνοχός ἐστιν. In inscr. Dyn. ap. Bœckh. vol. 1, p. 712, 20 : Σῶσον ... κρίνας ἔνοχον εἶναι, θανάτῳ παρεχώρησα. Vel cum dat. conjungitur, ut in alia ib. p. 747, 50 : Ἔνοχοι ἔστωσαν τῷ νόμῳ, et vol. 2, p. 392, C, 93 et 103. Diodor. 14, 6 : Τὸν δὲ κωλύσαντα πέντε ταλάντοις ἔνοχον εἶναι. Xenoph. H. Gr. 7, 3, 8 : Οὔκουν καὶ Εὔφρων ἔνοχος πᾶσι τούτοις ἦν· Comm. 1, 2, 64. Et ap. Plat., ψευδομαρτυρίοις Theæt. p. 148, B, tum Leg. 5, p. 742, B, ὀνείδει· 8, p. 843, A, δίκαις· 9, p. 869, B, νόμοις· 11, p. 917, E, ψόγῳ.] Isocr. Symm. [p. 170, D] : Λέγω δὲ ταῦτα οὐ κατὰ πάντων, ἀλλὰ κατὰ τῶν ἐνόχων τοῖς λεγομένοις ὄντων, Qui iis, quæ dicimus, sunt obnoxii. Antiphon, Μὴ ὄντα φονέα μηδὲ ἔνοχον τῷ ἔργῳ, Etiamsi nec homicida est, nec cædis crimini obnoxius, Bud. [Et p. 112, 38, al.] Dem. : Ἔνοχον αὐτὸν καταστῆσαι τοῖς νόμοις, Legibus obnoxium reddere. Et [p. 238, 12] : Ἔνοχος ἔστω τοῖς τῆς προσοδίας ἐπιτιμίοις. [Id. p. 796 extr., ζημίαις. Dionys. A. R. 3, 41; 5, 57, αἰτίαις. Et similiter alii multi.] Isocr. [p. 160, A] : Ἔνοχοι γενώμεθα τοιαύταις ἀνοίαις, In talis dementiæ crimen incurramus. Et ἀρᾷ [vel ἀραῖς, Demosth. p. 404, 4, al.] ἔνοχος, sicut ἐνέχεσθαι ἀρᾷ, κατάρᾳ, i. q. ἐναγής, ἀλιτήριος, ἐξάγιστος, ἐπάρατος, Execrabilis, Devotus manibus, Impurus et sacer, Bud. Sic Plut. Pericle [c. 33] : Τῷ ἄγει μητρόθεν τοῦ Περικλέους γένος ἦν ἔνοχον, Piaculo erat obnoxium. [Τοιαύταις δόξαις γιγένηνται ἔνοχοι, Aristot. Metaph. 3, 5. Hemst. Præpos. addita Andocid. p. 11, 5 : Ἔνοχον εἶναι ... ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐν οἷσπερ οἱ κτλ.] Construitur vero et cum gen. in ead. signif. Plato De LL. [11, p. 914, E] : Τῶν βιαίων ἔνοχος ἔστω, Injuriæ vi illatæ crimine teneatur. [Diod. Exc. p. 571, 14 : Ἐνόχους εἶναι θανάτου. Alia v. ap. Markland. ad Lysiæ p. 520 ed. Reisk. : Οὐδεὶς ἔνοχός ἐστι λιποταξίου. Inter utrumque casum variant libri Dem. p. 1229, 11.] Aristot. OEc. 2, [20] : Ἔνοχον ἔφησεν ἱερωσυλίας ἔσεσθαι. Phalar. : Ἔνοχοι ὠμοτοκίας. [Qui Ep. 121 κακίαις ἔνοχον dixit.] Sic ad Hebr. 2, [15] : Ἔνοχοι δουλείας, Obnoxii servituti. [Dicitur etiam seq. inf., ut in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 540, n. 2831, 8 : Ἔνοχος ἔστω ἀποτίσαι...] ὀνάρια μύρια. De furore ap. Hesych. in Βακχεία p. 57, D, cit., ἔνοχος χορεία. L. D. ‖ Præfectus, Cui alicujus rei cura incumbit. Codin. De off. 5, 50 : Κορτινάριοι, ἔχοντες καὶ οὗτοι ἔνοχον, ὃς κόμης καλεῖται, et al. Ducang.]

[Ἔνοψις, ἡ, legitur ap. Themist. Or. 132, p. 177, D : Ἐν χώρῳ ἀπωκισμένῳ τῆς ἡμετέρας ἐνόψεως, ubi exprimit l. Plat. Resp. 6, p. 499, D, in quo ἐπόψεως.]

Ἑνόω, Unio, Aduno [Gl.] : ut quidam loquuntur, s. Coaduno. Pass. [Ἑνοῦμαι, Unior, Gl.] partic. ἡνωμένος, Unitus, et ἡνῶσθαι, Unitum esse. [Menand. De enc. p. 52 Heer. : Ἔστι δὲ καὶ ἑνῶσαι ἀρχαῖον καινῷ ἐν ποιήσει, si recte emendavi pro ἑνοῦσαν ἀρχ. καὶ ἐν π. Jacons. Archytas ap. Stobæum Ecl. 1, 43, p. 714, partim a Valckenario ad Hipp. v. 370, partim ex libris correctus : Ἃ καὶ συναρμόσαι καὶ ἑνῶσαι τὰ ἐναντιώτατα δυνασεῖται τὰν ἐστὼ τῶν πραγμάτων ποτὰν μορφώ. Hermes ib. 52, 3, p. 802 : Ἡ φύσις ... ἑνοῖ τὰ πολυμιγῆ πρὸς τὴν τῶν ἄστρων ἁρμονίαν. Schol. Eur. Or. v. 1079 : Ἀποθανὼν μὴ ἑνωθείην στοιχείοις. Scheer. De conjugio Tzetz. Hist. 4, 841 : Ἀνερωτώμενός τινι πῶς οὐχ ἑνοῦται ταύτῃ. De concubitu Exc. var. apud Cramer. Anecd. vol. 3, p. 412, 27 : Ὁ Καινεὺς γυνὴ ἦν· θέλοντος δὲ τοῦ Ποσειδῶνος ἑνωθῆναι αὐτῇ. L. Dind. Phot. C. Manich. 2, p. 142 Wolf. Anecd. vol. 1. Imperf. ἡνοῦτο Thom. p. 821.]

[Ἐνραίνω, Inspergo. Phylarcho Athen. 13, p. 593, B, pro ἔρρανε τοῦ αἵματος τοῖς βωμοῖς, ἐνέρρανε restituebat Dobr. Aristoph. p. 105 (ad Plut. 428). Posui autem HStephani exemplo pleraque cum ἐν composita verba ab ῥ incipientia in Ἐνρ, quomodo etiam scripta sæpe reperiuntur, etsi ν in his pariter atque in compp. cum σύν semper pronunciatum fuit ῥ. Conf. Reg. prosod. p. 462, n. 194. L. Dind.]

[Ἐνραθῦμέω, Negligenter ago in. Photius Contra Manich. 1, p. 42 (?) in Wolf. Anecd. Boiss.]

Ἐνράπτω, Insuo [Gl. Diodor. 5, 52 : Ἐρράψαντα εἰς τὸν μηρόν· Apollod. 3, 4, 3, 3 : Ἐνέρραψε τῷ μηρῷ.] Plut. [Mor. p. 257, D] : Τὸν δὲ Ἀλέανδρον ἐνράψαντες εἰς βύρσαν, κατεπόντισαν. Aor. 1 med. legitur ap. Herodot. [2, 146] : Ἐνερράψατο ἐς τὸν μηρόν. [Aristid. vol. 1, p. 29 : Τὰς αὐτοῦ γονὰς ἐρραψάμενος τῷ μηρῷ. Pass. Eur. Bacch. 286 : Ἐνερράφη Διὸς μηρῷ (Bacchus). Cornut. De nat. d. c. 30, p. 214 : Ἐρραφθεὶς εἰς τὸν μηρὸν τοῦ Διός. Confus. c. ἐγγράφω v. in illo p. 32, D.]

[Ἐνράσσω s. Ἐνράττω, Illido, Gl.] Ἐνράσσει ταῖς πύλαις αὐτοῖς καὶ φλιαῖς καὶ μοχλοῖς, ὅση τε ἄλλη περὶ αὐταῖς ἦν ξύλωσις, ex Josepho [A. J. 5, 8, 10, ab Suida] affertur de Sampsone, pro Irruit, Impressionem facit. Quale fere ap. Maronem est Arietare in portas et duros objice postes : ap. Terent., Insultare fores calcibus : ap. Lucan., Vi portas perfringere.

[Ἐνρεθρον. V. Ἐνεθρον.]

[Ἐνρέω verbum Matthæi esse putabat ap. Rufum p. 238 ed. Mosq. : Οὕτω γὰρ ἐξωσθοίη (sic) τὸ ἐνερηκός.

Legendum ἐνηρεικός. L. D. Influo, Invado. Gregor. Nyss. t. 1, p. 412, B: Οἷς ἐνρυῇ τῆς φιλοχρηματίας ἡ νόσος. Hase.]

[Ἐνρήγνῡμι s. Ἐνρηγνύω vel Ἐνρήσσω s. Ἐνρήττω, vel iisd. formis Ἐρρ., duplici ρ. Gl.: Ἐνρήσσω, Irrumpo; Ἐνραγεὶς, Elisus. Aret. Causs. m. ac. 1, 10, p. 9: Ἦν... ἐς ἔντερον ἐνραγῇ (τὸ πῦος). Nisi fallit scriptura. L. Dind. Illido. Jo. Chrysost. Stat. 11, vol. 6, p. 536: Ἵνα ἀλύπως ἐρρηγνυμένη τούτῳ μηδὲν ἀηδὲς πάσχῃ. Seager. De perfecto HSt.:] Ἐνεῤῥωγὸς στόμα, Os rescissum, s. Os in quo sunt rupturæ, a themate ἐῤῥήγνυμι.

[Ἔνρηξις, εως, ἡ, Illisio, Gl.]

[Ἐνρήσσω s. Ἐνρήττω. V. Ἐνρήγνυμι.]

[Ἐνρητορεύω, Artem dicendi s. Eloquentiam ostendo in. Heraclid. Alleg. Hom. p. 488: Πατρῴοις λόγοις ἐνρητορεύων. Valck.]

Ἐνριγισκάνω, Hesychio ἐνριγοῦν, Rigere s. Algere in.

[Ἐνριγόω.] Ἐῤῥιγόω pro ἐνριγόω, Inalgeo: unde ἐνεῤῥίγωσα ap. Aristoph. Pl. [847. Eust. Opusc. p. 331, 5: Ἀλλ' ἐγὼ τὰ παροιχόμενα θρηνῶ, οὐ μόνον οἷς ἐκ παλαιοῦ ἐνεῤῥίγωσα (οἴχεται), ἀλλὰ καὶ τὰ πρὸ μικροῦ θάλποντα.]

[Ἔνριζος, ὁ, ἡ, Radicem habens, Viviradix. Geopon. 3, 4, 6; 4, 3, 4; 10, 65, 4.]

[Ἐνριζόω s. Ἐρριζόω, Radices agere s. Quasi radicibus increscere facio, Firmiter infigo. Signif. neutra Increscendi Hippocr. De venis p. 304, 15 Lind.: Ἐνερρίζωκε πολλὰ φλέβια. Joseph. B. J. 4, 8, 3: Αἴτιον δέ μοι δοκεῖ τὸ θερμὸν τῶν ἀέρων καὶ τὸ τῶν ὑδάτων εὔγονον, ... τῆς δὲ ἰκμάδος ῥιζούσης ἕκαστον ἰσχυρῶς. Ubi cod. Bigot. ἐρριζούσης. Schneid. Procli Instit. theol. cap. 144: Πάντα ἐνδέδεται καὶ ἐνερρίζωται τοῖς θεοῖς. Creuzer. Suidas v. Χελύνη: Εἰς τὴν ὑπερῴαν χελύνην οἰστὸς Μηδικὸς ἐνερρίζωτο.]

[Ἔνριθρον, Endoribuum, Gl. Ἔνρειθρον, Endoriguum (i. e. Irriguum) Vulcanius.]

[Ἔνρινον. V. Ἔρρινον.]

[Ἐνρίπτω, Injicio. Dio Cass. 74, 14: Τῷ πρώτῳ ... λίθον ἐνέρριψεν. Angl. Gregor. Nyss. t. 1, p. 201, A: Τὸν δεῖνα τῷ βόθρῳ ἐνέρριψεν. Hase.]

[Ἐνρυθμικὸς, ἡ, όν. V. Ἔνρυθμος.]

Ἔνρυθμος, ὁ, ἡ, Cui insunt numeri, Numeros habens, Particeps numerorum: ut ἄῤῥυθμος, Numerorum expers: in VV. LL. et Plat. De LL. [2, p. 654, A], sed suspectum, tanquam male scriptum pro εὔρυθμος. [Quod ibi locum non habet.] Affertur tamen et adj. Ἐνρυθμικὰ ex Mart. Capella [8, p. 328, Tempora enrhythmica], pro Iis quæ ratione certa ordinem servant. [Ap. eund. ib. p. 327: Genus musicæ enrhythmon. Et 9, p. 190 Meib.] V. Εὔρυθμος. [Dionys. De comp. verb. p. 136: Ἡ ἐν τοῖς χρόνοις τῶν μορίων συμμετρία σώζουσα τὸ μελικὸν σχῆμα, εὔρυθμος λέγοιτ' ἄν, ἀλλ' οὐκ ἔνρυθμος· 382: Οὐ μέντοι προσήκει γε ἔμμετρον οὐδ' ἔρρυθμον αὐτὴν (τὴν ψιλὴν λέξιν) εἶναι δοκεῖν· conf. 384. Sextus Emp. Adv. mus. 38, p. 364: Ἐνρύθμων τε καὶ ἐκρύθμων.] Adv. Ἐνρύθμως. [Ap. Athen. 5, p. 179, F: Μήτε ᾄδοντα μήτε γελῶντα μήτ' ἐρρύθμως ποτὲ καὶ πρὸς ὄρχησιν τρεπόμενον (l. τερπόμενον), ubi consentire fere libri scripti videntur in ἐνρύθμως, quæ forma redit 14, p. 631, B: Κινοῦντες εὐρύθμως τοὺς πόδας, ubi liber epit. recte ἐνρύθμως. (De verbis proxime seqq. addo h. l. recte habere οἵ τε ὠσχοφορικοὶ καὶ οἱ βακχικοὶ plur., cui singul. fem. substitui volebam supra v. Γυμνοπαιδικὴ, p. 815, C.) Eodem modo inter εὔρυθμος et ἔρρ. variant libri Diog. L. 7, 60, Quinct. Inst. 9, 4, 56.]

[Ἐνρώννυμι, Corroboro, Confirmo, ap. Constant. Basil. Mac. c. 54, p. 142: Τὸν δὲ Ἡλίου... ναὸν ὥσπερ λειποψυχοῦντα ἐνέρρωσε καὶ περιφανῶς ἐκτίσατο, Scrib. videtur ἀνέρρωσε. L. Dind.]

[Ἐνσαββατίζω, Quiesco in. Gregor. Nyss. t. 2, p. 867, D: Τῇ ἀπραξίᾳ τοῦ θανάτου ἐνσαββατίσας, Mortis efficacia fracta feriatus. Hase.]

[Ἐνσακκεύω, In saccum conjicio. Nicet. Ann. 15, 1, p. 310, B: Ὃν ἐνσακκεύσας καὶ τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης παραπέμψας.]

[Ἐνσαλεύω, Agito in. Greg. Nyss. t. 2, p. 919, D: Οὔτε κάλαμος ἦν ἀνέμοις ἐνσαλευόμενος. Hase.]

[Ἔνσαλος, ὁ, ἡ, Marinus. Georg. Pis. Hex. 1133: Ἐχίνοις ἐνσάλοις. Sed fort. scribend. distincte, ἐν σάλοις. Hase.]

[Ἐνσαλπίζω, Tuba insonare alicui. Galen. vol. 13, p. 408, C: Ἐνσαλπίσαντες αὐτοῖς (τοῖς ὠσί).]

[Ἔνσαρκος, ὁ, ἡ, Carnalis. Porphyr. De abst. 1, 1, p. 2: Τῆς ἀσάρκου καταγνοὺς τροφῆς ἐπὶ τὴν ἔνσαρκον ἀναδεδράμηκας. L. D. Euseb. Hist. Eccl. 1, 5, p. 5; Epiphan. Hær. 1, p. 26; Athanas. fr. in Ps. 67; Orat. 2 c. Arianos 1, p. 365, 595. Isidor. Pelus. Epist. 4, 436, p. 111; 4, 229, p. 552. Basil. vol. 3, p. 462. Pisid. v. 428. Regulæ prosod. p. 463. *Classical Journal* n. 44, p. 368. Angl. Greg. Nyss. Antirrh. 15, p. 155; 24, p. 180 sq. Kall. Orac. Sibyll. p. 335 Ops.; Jo. Chrys. in Ps. 118, vol. 1, p. 998, 12. Seager. Alia v. ap. Suicer.]

[Ἐνσάρκωσις, εως, ἡ, Incarnatio. Epiphan. vol. 1, p. 446, B: Εὑρίσκεται γὰρ ἐν τῷ τριακοστῷ τρίτῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ ἐνσαρκώσεως παρουσίας πάσχων ὁ μονογενής. Bast. Margo: Fort. ἐνσάρκου.]

[Ἐνσᾰρόω, Verro in. Lycophr. 53: Πόντου ἐνσαρούμενος μυχοῖς, Jactatus. Περιφερόμενος, κλυδωνιζόμενος, κυλιόμενος, schol.]

[Ἐνσάσσω s. Ἐνσάττω, Farcio. Alciphr. Epist. 3, 7: Ὁ μὲν ἀλλᾶντα ἐνέσαττεν.]

[Ἐνσατυρίζω, Lascivio in. Greg. Nyss. t. 2, p. 340, A. Ἐνσατυρίζων τοῖς ῥήμασιν. Hase.]

[Ἐνσβέννῡμι s. Ἐνσβεννύω.] Ἐνσβεσθεὶς, Extinctus in, ab act. ἐνσβέννυμι. [Diosc. 5, 93: Σίδηρος πεπυρωμένος ἐνσβ. ὕδατι.]

Ἐνσείω, Incutio [Gl.], Infligo. Hesych. ἐνσείσεις exp. διασείσεις. [Soph. Tr. 1087: Ἔνσεισον ... βέλος κεραυνοῦ· El. 737: Ὀξὺν δι' ὤτων κέλαδον ἐνσείσας... πώλοις. Divise Antig. 1274: Ἓν δ' ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς, Impulit in. L. Dind. Lucian. De merced. cond. c. 30: Εἰς οἷον βάραθρον φέρων ἐμαυτὸν ἐνσέσεικα, In quod me barathrum ipse præcipitavi. Brunck. Plut. Mor. p. 524, A: Ἄλλον ἵπποι ζυγοφόροι ἐνσεσείκασιν εἰς βάραθρα συμβολαίων· 588, B: Τὸν Ἀρχίαν ἐνσείσων εἰς τὸν πότον· Phoc. c. 23: Ὡς δὲ φέρων ἐνέσεισεν ὁ Λεωσθένης τὴν πόλιν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν πόλεμον. Arrian. ap. Gellium N. A. 1, 2, 11: Οὐκ ἄρα ξύλον ἐνσείσεις αὐτῷ; Philet. ap. Athen. 11, p. 487, A: Ἐνέσεισε... μετανιπτρίδα. Athen. De mach. p. 3, 32: Δοκὸν λαβόντας διὰ χειρῶν ἐνσείειν εἰς τὸ τεῖχος. || Absolute, Impetum facio. Diod. 13, 39: Πλαγίαις (ταῖς ναυσὶν) ἐνέσειον· 14, 72. Ib. 60: Τοῖς ἐμβόλοις εἰς τὰς τῶν πολεμίων ναῦς ἐνέσειον. Dionys. A. R. 5, 39: Ἐνσείει πλαγίοις τοῖς ἱππεῦσι τῶν Σαβίνων. Plut. Alex. c. 60, Cleom. c. 6, Artox. c. 10. || Pass. Arrian. Epict. 3, 14: Ἐνσείσθητι, Concutere. Joseph. A. J. 5, 8, 12: Ἐνσεισθεὶς αὐτοῖς ἐπικαταβάλλει τὸν οἶκον. Phryn. Bekk. p. 39, 12: Ἐνσεσεισμένη, ἡ προήκουσα τῇ ἡλικίᾳ καὶ ὑπὸ χρόνου διασεσεισμένη, καὶ μηκέτι σφριγῶσα, μηδὲ ἰσχύουσα, ἀλλὰ σαθρὰ οὖσα. Schol. Hom. Il. Ψ, 104: Ἐνσέσεισται οὖν ἐκ τῆς Ὀδυσσείας ὁ στίχος, Interpolatus est. || Ap. Aret. Ac. m. cur. 1, 1, p. 75: Ἦν δὲ καὶ φῦσα ἐνῇ... ὁκόσα οὔρων καὶ φυσέων ἀγωγὰ, καὶ νίτρον ἐνσείσαντα, ἐμπάσσειν, cod. Harl. recte ἐνσήσαντα. L. Dind.]

[Ἐνσεμνύνομαι, Superbio re aliqua. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 682, D: Οἱ τοῖς Λατίνων λόγοις ἐνσεμνυνόμενοι, Literis Latinis superbientes. Eodemque modo Eust. Opusc. p. 353, 44, προγόνοις. Onosand. c. 1, 11. L. D. Peyron. Pap. Græc. mus. Taur. 1, p. 42, 1: Μὴ τοῖς προαναλελεγμένοις χρηματισμοῖς ἐνσεμνύνεσθαι, Ob commemorata rescripta gloriari. Hase.]

[Ἐνσήθω, Cribro transmissum injicio. V. Ἐνσείω in fine.]

[Ἐνσηκάζω, Stabulo. Nicet. Annal. 8, 3. Schneid. Cinnam. p. 70, B. L. Dind. Constant. Logoth. Or. in S. Jo. Damasc. Act. SS. Maii t. 2, p. 747, 56: Τῇ ἰδίᾳ ἐνσηκάσαι μάνδρᾳ. Hase.]

[Ἐνσημαίνω, Significo. Plato Crat. p. 395: Ὅτι ἀγαστὸς κατὰ τὴν ἐπιμονὴν οὗτος ὁ ἀνὴρ, ἐνσημαίνει τὸ ὄνομα ὁ Ἀγαμέμνων. Aristot. De anima 2, 11: Καὶ γὰρ νῦν εἴ τις περὶ τὴν σάρκα περιτείνειεν οἷα ὑμένα ποιήσας, ὁμοίως τὴν αἴσθησιν εὐθέως ἁψάμενος ἐνσημαίνει. Dionys. Areop. Eccl. hier. p. 128, B. Pass. Stob. Flor. vol. 2, p. 409 s. Arsen. Viol. p. 50: Κατὰ τὸ κέρας τοῦ βοὸς ἐργατικωτάτου ὄντος τὸν ἐργάτην ἐνσημαίνεσθαι.] Ἐνσημαίνομαι, Significo et intelligendum

præbeo, Bud. p. 653, citans ll. Xen. [Cyrop. 8, 2, 3 : Διέπεμπεν ἐνσημαινόμενος τοῦτο ὅτι...] et Themist. In 2 De anima : item hunc Appiani : Χρῆναι δ' ἐλέσθαι δυνατὸν ὑμῶν καὶ ἥπιον· ἐνσημαινόμενοι τὸν Πομπήϊον, His verbis significantes Pompeium. || Declarat etiam Exprimere legendo vel dicendo, ut idem Bud. ibid. interpr., in Ep. Isocr. ad Phil. [p. 87, D : Ἀναγινώσκῃ... μηδὲν ἦθος ἐνσημαινόμενος ἀλλ' ὥσπερ ἀπαριθμῶν... Proprie Philostr. Her. p. 676 : Δραμόντος δὲ αὐτοῦ οὐκ ἂν εὕροις ἴχνος, οὐδ' ἂν ἐνσημαίναιτό τι τῇ γῇ ὁ πούς.] Ibid. citatis his verbis Plat. De rep. 2, [p. 377, B], ubi de doctrina puerorum loquitur : Μάλιστα δὲ τότε πλάττεται καὶ ἐνδύεται τύπος, ὃν ἄν τις βούληται ἐνσημήνασθαι ἑκάστῳ, addit, per translationem a ceris dixisse, in quibus informatur quodlibet simulacrum et exprimitur. [Theæt. p. 191, B : Ὥσπερ δακτυλίων σημεῖα ἐνσημαινομένους (de sigillo ponit etiam Pollux 8, 28. Conf. Aristot. De memor. c. 1 med.)· 209, C. Pass. ib. p. 194, C. Dativo jungit Isocr. p. 399, A : Ἐνσημανεῖσθε Ἀσχίνῃ τὴν ὀργὴν τὴν ὑμετέραν αὐτῶν. Hesych. : Ἐνσημαίνεται, ἐπιδείκνυται. Et sim. Suid. De numis Pollux 3, 86 : Ἐνσημήνασθαι νόμισμα. De venatore 5, 85 : Ὁ κυνηγέτης ἐμβοάτω ταῖς κυσὶν, ἐνσημαινέσθω, ἐπισημαινέσθω.] Habes ibid. aliud ex. ex Greg. Naz., item et hoc Basilii, in quo partic. passivam signif. habet : Ἀμεταστατα πέφυκεν εἶναι τὰ τῶν νέων μαθήματα, δι' ἀπαλότητα τῶν ψυχῶν εἰς βάθος ἐνσημαινόμενα, Quæ alte imprimuntur. [Xenoph. Ven. 6, 22 : Αἱ δ' ἐπειδὰν λαμπρὰ ᾖ τὰ ἴχνη ... ἐνσημαινόμεναι, ὅρους τιθέμεναι ἑαυταῖς γνωρίμους, ταχὺ μεταθεύσονται, de canibus, ubi male nonnulli ἐνσημειοῦσθαι. Plut. Mor. p. 129, E : Ἑτέρου πάσχοντος ἐνσημανείται πρὸς ἑαυτὸν (Secum) ὡς ἄξιον πολλοῦ τὸ ὑγιαίνειν. Philostr. Her. p. 660 : Ὑμεῖς ... τὴν ἑτέραν ἄρκτον ἐνσημήνασθε τῷ οὐρανῷ, καὶ πρὸς αὐτὴν πλεῖτε. Pass. Planud. Ovid. Met. 15, 169 : Ὡς κηρὸς εὐπειθὴς καινοῖς ἐνσημαίνεται χαρακτῆρσιν ἀεί. Pollux 5, 149 : Γράμματα ... ἐν στήλαις ἐνσεσημασμένα. Aliter Maccab. 3, 3, 25 : Ἅμα τῷ προσπεσεῖν τὴν ἐπιστολὴν τήνδε αὐθωρὶ τοὺς ἐνσημαινομένους ἀποστεῖλαι, Notatos. Pachym. paraphr. Dionys. Areop. p. 338, A : Τῇ θείᾳ ἐλλαμψει τυπωθεὶς καὶ οἷον ἐνσημανθεὶς τῇ διανοίᾳ τὴν γνῶσιν τῶν ὑπὲρ φύσιν. L. Dind.]

[Ἔνσημος, ὁ, ἡ, Signatus. Tzetz. Hist. 1, 628 : Χρυσοῦ ἐνσήμου Δαρεικοῦ νομίσματος καλλίστου. L. Dind.]

[Ἐνσήπομαι, Imputresco. Andr. Cret. p. 245, C : Σπλάγχνα καὶ μόρια καὶ τὸ τῆς διαπλάσεως κάλλος ἐνσηπόμενά τε καὶ συνεκρέοντα. Kall. Jo. Laur. De magistr. 3, 61, p. 262 : Τῶν εἰδῶν ἀπράτων ἐνσηπομένων ταῖς κτήσεσιν. L. Dind.]

Ἐνσιάλιόω, Inspuo. Ἐνσιάλευεν Hesychio ἐνέπτυεν.

[Ἐνσιαλίζω, i. q. præc. Gregor. Nyss. t. 2, p. 436, C : Τοῖς ἰδίοις κόλποις ἐνσιαλίσας. Hase.]

[Ἔνσιμος, ὁ, ἡ, Simus.] Ἔνσιμος [ἡ ῥὶς] γίνεται, Simus fit, Hippocr. [De superfœt. p. 262, 19. Rufus De partt. hom. p. 61 : Τὸ μὲν ἐπίκυρτον ... τὸ δὲ ἔνσιμον (τῆς γαστρὸς) πρὸς τῇ ῥάχει. Geopon. 17, 2, 1.]

[Ἐνσῖνής, ὁ, ἡ, Damno, Noxa affectus, Infelix. Manetho 2, 445 : Ἀπροκόπους ... ἐνσινίας τε τίθησιν· 4, 113.]

[Ἐνσῖτέω, Pasco. Job. 40, 25 : Ἐνσιτοῦνται ἐν αὐτῷ (equo) ἔθνη. Al. ἐπισ.]

[Ἔνσιτος, ὁ, ἡ. In titulis imperatoriis Spartanorum ἔνσιτος, ut σύσσιτος et in Atticis ἀείσιτος, est muneris vel honoris nomen, velut ap. Bœckh. vol. 1, p. 616, n. 1240, col. II, 35 : Ἔνσιτος Ἰούλιος Ἀντίπατρος, et al. V. Bœckh. p. 612, A, 1. L. D. Ἔνσιτα μέλη, in gloriam Servatoris, τοῦ δειπνοποιοῦ καρυκεύματος νέου (v. 4) cantata, ap. Anon. de S. Theod. v. 18, p. 16 ed. Wernsd. Strav.]

[Ἐνσκαμβός, i. q. ἔγγαυσος, quod v.]

[Ἐνσκεδάζω s. Ἐνσκεδάννυμι, Disjicio in. Gregor. Nyss. t. 1, p. 26, B : Ἐνσκεδασθεὶς τῷ ἀέρι. || Distribuo. Id. t. 2, p. 787, D : Ἀθρόως τοῖς Ἀποστόλοις ταύτης ἐνσκεδασθείσης τῆς χάριτος. Hase.]

[Ἐνσκειρόω. V. Ἐνσκιρρόω.]

[Ἐνσκέλλω s. poet.] Ἐνισκέλλω, Arefacio intus. Nicand. Ther. 694 : Μή τι ἐνισκήλῃ νεαρὸν σκίναρ. Ubi schol. exp. ξηράνῃ : sc. ὁ ἥλιος ὠκὺς προσπεσών. [Perf. signif. neutr. Indurui, ib. 785. Hippocr. De morb. 1, p. 459, 45 : Ὁκόσον ἐν αὐτῷ (latere) ἐνι φλέγματος, τοῦτο ὑπὸ τῆς θερμασίης ἐνίσκληκέ τε καὶ ὀδύνην παρέχει. Apoll. Rh. 3, 1251 : Κρατερῇσιν ἐνισκλήκει παλάμῃσιν. Figurate Asclepiad. Anth. Pal. 12, 166, 5 : Ἐνισκληκὼς γὰρ ἀνίαις, ὀξύτερον τούτων (τῶν τόξων) εἴ γε τι, βούλομ' ἔχειν. Conf. Piers. ad Mœr. p. 50.]

[Ἐνσκίπαρνος, ὁ, ἡ. Diocles Oribasii in Maji Auct. cl. vol. 4, p. 116 : Ὑπὸ τὸ ἕλκος ἐνσκίπαρνος γίνεται καταβολὴ μὲν περίκυρτον ἔχουσα ἐσχηματισμένον κάτω. Osann.]

Ἐνσκευάζω, Instruo. [Pollux 10, 14 : Ἐνσκευάσαι τι πρᾶγμα. Aristoph. Ach. 1096 : Δεῖπνόν τις ἐνσκευαζέτω.] Orno, Adorno, Induo. Lucian. Necyom. [c. 8] : Ἐμὲ δὲ τούτοισι φέρων ἐνεσκεύασε, τῷ πίλῳ, τῇ λεοντῇ, καὶ τῇ λύρᾳ. Sic Plut. Lyc. [c. 15] : Ἱματίῳ δ' ἀνδρείῳ καὶ ὑποδήμασιν ἐνεσκεύαζε. [Mor. p. 434, D : Ἀπελεύθερον, οἷον εἰς πολεμίων κατάσκοπον ἐνσκευάσας· 304, B : Οὕτω τοὺς ἄνδρας ἐνσκευάσαντες. Polyæn. 7, 21, 6 : Τοὺς ἵππους ἐνεσκεύαζον.] Itidem pass. partic. ap. Eund. Oth. [c. 6] : Ἐνεσκευασμένος ἀναξυρίσι. [Ead. constr. med. Maxim. Tyr. Diss. 14, 2, p. 151 : Ἐνσκευασάμενος ὀθόνῃ ποδήρει.] At ἐνσκευάζεσθαι cum accus. ap. Plat. Critone [p. 53, D] : Σκευήν τινα περιθέμενος, ἢ διφθέραν λαβών, [ἢ ἄλλα] οἷα δὴ εἰώθασιν ἐνσκευάζεσθαι οἱ ἀποδιδράσκοντες. [Xen. Cyrop. 8, 5, 11 : Εἰ δέοι τι ἐνσκευάζεσθαι τοὺς ἱππέας. Dio Cass. 79, 18 : Θύρσους τε καὶ νεβρίδας ἐνεσκευασμένων.] Ap. Aristoph. autem ἐνσκευάζεσθαι sine adjectione casus, Ach. [383] : Ἐάσατε ἐνσκευάζεσθαί [-άσασθαί] μ' οἷον ἀθλιώτατον, Sinite me adornari et amiciri in modum hominis egentissimi, aut calamitosissimi, Bud. [Longus 4, 33 : Ἐωθεν ἐνσκευασάμενοι κτλ. Artemid. 3, 2 : Τὸν αὐτὸν τρόπον ἐνσκευάζοντο. Dio Cass. 62, 2.] Qui etiam affert ἐνσκευάζεσθαι pro συσκευάζεσθαι positum : i. e. Compilare et intervertere : ap. Plut. Sulla [c. 26], ubi de bibliotheca Apelliconis loquitur : Λέγεται δὲ, ταύτης εἰς Ῥώμην κομισθείσης, Τυραννίωνα τὸν γραμματικὸν ἐνσκευάσασθαι τὰ πολλά. Sequendo autem id quod dixi de ἐνσκευάζω, existimo ἐνσκευάσασθαι hic sonare q. d. Intulisse et importasse in suas ædes vasa in quibus libri erant. [Disputat de hujus l. sententia Schneid. præf. ad Aristot. H. A. vol. 1, p. 85. || Improprie ap. Harpocr. : Ἐνεσκευασμένην Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα καὶ Ἄρχιππον ἀντὶ τοῦ ἐσκευασμένην (al. διεσκευασμ. cum Suid. et Zon. p. 745) καὶ πεπλασμένην.]

[Ἔνσκευος, ὁ, ἡ. V. Ἔσκευος.]

Ἐνσκηνοβατέω, In scenam produco omniumque oculis expono, εἰς τὴν σκηνὴν ἀναβιβάζω, et pass. Ἐνσκηνοβατοῦμαι, In proscenium prodeo. Inter Epistolas Alciphronis [2, 4] Glycera ad Menandrum Comicum ita scribit, postquam expetitus et accersitus a Ptolemæo fuit : Πάντα μετέωρα νῦν ἐστι, βουλόμενα ἰδεῖν Μένανδρον, καὶ ἀκοῦσαι φιλαργύρων, καὶ ἐρώντων καὶ δεισιδαιμόνων, καὶ πατέρων, καὶ υἱῶν, καὶ θεραπόντων, καὶ παντὸς ἐνσκηνοβατουμένου, Et omnis personæ in proscenium prodire in comœdia solitæ, Bud. p. 868.

[Ἐνσκηνόω, et Ἐνσκηνόομαι, Tabernaculum figo in, tendo in. Jo. Chrysost. In Gen. or. 45, vol. 1, p. 366, 41 : Πόθεν ἐκίνησεν; Ἀπὸ τοῦ τόπου ἔνθα ἦν ἐνσκηνούμενος. Seager. Timario in Notitt. Mss. vol. 9, p. 176. Elberl. Eust. Opusc. p. 208, 58 : Τοῖς ἐν αὐτῷ καθαριεύουσιν ὁ θεὸς ἐνσκηνοῖ οἶδε καὶ ἐμπεριπατεῖν. L. D. Athan. vol. 1, p. 817 ed. Comm. Kall. Laud. S. Greg. Act. SS. Mai t. 2, p. 767, 31 : Ἡ Τριὰς αὐτὴ τῇ ἐκείνου ψυχῇ ἐνσκηνώσασα, ubi interpr. In mentem ejus illapsa. Hase.]

Ἐνσκήπτω, Irruo, Invado, Cum impetu ingruo, βαρέως ἐμπίπτω, qua in signif. Herodot. 3 [8, 39] usurpat. Itidemque Hesych. ἐνσκήψαντες exp. ἐξορμήσαντες. Sæpe ὁ κεραυνὸς dicitur ἐνσκήπτειν [ut a Plut. Æmil. c. 24, Dione Cass. 54, 29. Conf. Polluc. 9, 41. Vel ἥλιος a Tzetza Exeg. Il. p. 92, 4; 99, 28. Αὐγμὸς Poll. 1, 53], itidemque ἄνεμος, sicut σκῆπτοι κεραυνοὶ et σκῆπτοι τυφῶνες, Fulmina et procellæ quæ impetu in terram devehuntur ex aere. [Heliodor. 2, 24, p. 103 : Ὅμμα Κρόνιον εἰς τὸν οἶκον ἐνέσκηψε.] Alex. Aphr. : Πνεῦμα δὲ κοῦφον ἐνσκῆψαν εἰς αὐτὴν, In ipsam irruens et decumbens. Damascenus de dæmone tentante dixit ἐνσκήπτειν, pro Invadere s. Incessere. Sed et cupiditas alicujus rei aliquem invadens s. incessens, ἐνσκήπτειν dicitur. [Alciphr. 1, 13 : Πόθεν ... εἰς ἁλιέα δύστηνον ... ἔρως ἐνέσκηψε;] Greg. Naz. Στηλ. κ. Ἰ., de

Constantino magno : Οὐδενὶ γὰρ οὐδενὸς οὕτω πώποτε πράγματος ἔρως θερμὸς ἐνέσκηψεν, ὡς ἐκείνῳ Χριστιανοὺς αὐξηθῆναι, Nullum unquam illius rei tantus incessit amor tantaque cupiditas, quantus illum, Christianos augendi. Item et morbus ἐνσκήπτει, Ingruit et invadit : cujus signif. ex. habes in Σκήπτω. [Dio Cass. 53, 29 : Νόσημα ἐς τὴν κεφαλὴν ἐνσκῆψαν. Aretæo Diut. m. causs. 2, 7, p. 59, Οὐ κωλύει ἐνσκήπτειν ἡ νοῦσος, pro κωλύσῃ κύστει restituit Koen. ad Greg. p. 427 coll. Il. ejusd. p. 52 : Ὀκόσα κύστει καὶ νεφροῖσι ἐνσκήπτει· 134 : Οὐ γὰρ μέρεϊ ἢ σπλάγχνῳ ἑνὶ ἢ ἑνὸν ἐνσκήπτει μοῦνον. Schol. Aristoph. Pl. 1055 : Αἰμοῦ ἐνσκήψαντος.] Itidemque Bud. ait dici τὸ πάθος ἐνσκήπτειν κατὰ τοῦ σώματος, quum sc. in aliquam partem incumbit, in eam decumbens s. ingruens. Significat etiam Illabor : quomodo accipi potest ap. Damascenum De defunct. init. : Καὶ ὁ σοφοὺς παρέδραμε, ἰδιώταις ἐνέσκηψε· καὶ ὁ διδάσκαλος διέλαθε, μαθήτας ἐπεφοίτησε. Ubi nota ἐνέσκηψε et ἐπεφοίτησε vicina signif. usurpari. Bud. interpr. Incubuit te sedit. || Innitor, Incumbo, Fulcio me in : accipiendo tamen neutraliter. Hesych. ἐνσκῆψαι exp. ἐνερεῖσαι. [Quæ gl. referenda ad signif. seq.] || Accipitur ἐνσκήπτω transitive quoque pro Immitto, s. potius Impetu immitto, Impetu devectum immitto, βιαίως καὶ ἐκγεδαίως ἐπιφέρω. Herodot. 1, [105] : Τοῖσι τουτέων ἐκγόνοισι ἐνέσκηψε ὁ Θεὸς θήλειαν νόσον, Deus muliebre malum immisit. [Proprie 4, 79 : Ἐς ταύτην (domum) ὁ θεὸς ἐνέσκηψε θῆλος. Dio Cass. 43, 35 : Ἐκείνῳ τὸ κακὸν ἄντικρυς ἐνέσκηπτον.] Ἐνισκήπτω, i. q. ἐνσκήπτω, Incumbo. Nicand. Ther. 23 : Οἷσιν ἐνισκήψει βλοσυρὸν ἐάκος, pro Inflixerit dentem. Inde et ἐνισκήφθη, quod Suidas exp. κατηνέχθη. Ap. Hesych. legitur etiam Ἐνεσκίμψαντες, expos. ἐνερεισαντες. De quo in Ἐνσκίμπτω.

[Ἐνσκιάζω, Obumbro. Greg. Nyss. Antirrh. 6, 1.]

Ἐνσκιατροφοῦμαι, In umbra s. umbraculis nutrior, Vitam umbratilem s. umbraticam dego : i. q. σκιατροφοῦμαι. Metaph. autem Plut. [Mor. p. 476, E] : Ἐνσκιατροφούμενον πολλαῖς ἐλπίσιν ἀπαλαῖς.

Ἐνσκίμπτω, i. q. ἐνσκήπτω : Hesych. ἐνσκήφθη, ἐνεπάγη [μτο ἐνισκίμφθη, Hom. Il. Π, 612 s. P, 528 : Οὔδει ἐνισκίμφθη· P, 437 : Οὐδέι ἐνισκίμψαντε καρήατα]. Poetæ dicunt Ἐνεσκίμψαι, ut Apoll. Arg. 3, [153] : Εἴ κεν ἐνισκίμψῃς κούρῃ βέλος Αἰήταο, Immiseris s. Infixeris, schol. ἐνεργήσῃς, ἐπιβάλῃς. [Ib. 765 : Ὁππότ' ἀνὴρ ἀκάματοι πραπίδεσσιν ἐνισκίμψωσιν ἔρωτες· 4, 113 : Μὴ πρὶν ἀμαλδύνῃ (ἠὼς) θηρῶν στίβον ... λευκῇσιν ἐνισκίμψασα βολῇσιν. Ap. Pind. Pyth. 3, 58 : Αἴθων δὲ κεραυνὸς ἐνέσκιμψε μόρον, olim erat ἐνέσκηψε, ut Apoll. l. secundo, et Il. Hom.]

[Ἐνσκιρρόω, Induro, Callum obduco. Xen. Eq. 4, 2 : Ὅταν ἐνσκιρρωθῇ τὰ νοσήματα, Induruere. Porphyr. in Isag. Aristot. περὶ διαφ. init. : Ἡ οὐλὴ ἐκ τραύματος ἐνσκιρρωθεῖσα. Suid. et Hesych. per diphth. : Ἐνσκιρωθεῖς, ἐμπαγείς. Gramm. Metaph. Eust. Op. p. 285, 13 : Αὐτὸς δὲ τέως ἰσχύων ... καὶ διὰ τοῦτο ἐνσκιρρώσας τῇ τοῦ βασιλέως ψυχῇ, ὡς αὐτάρκει οὕτος τὰ ὑπὲρ τῆς πολιτείας κτλ. HSt. in Σκίρον :] Ab hoc σκίρον s. σκίῤῥον [significante Sordes caseis adhærentes] reliqua etiam τὰ λίαν προσεγόμενα dici [perhibet schol. Aristoph. Vesp. 925] ἐνεσκιρῶσθαι, a verbo Ἐνεσκιρόω. Et sic ἐνεσκιρῶσθαι dicerentur, quæ ita adhæsere, ut sordes caseo. [De orthographia per simplex ι et diphthongum, simplex et duplex ρ, v. in Σκίρον. Anteponitur autem ap. Suid. glossæ supra cit. hæc : Ἐνσκιραμένη, ἐκλελακυῖα, λελιθωμένη, σεσαρκωμένη. De qua v. annot. edd. Id. : Ἐνεσκιρρώθη, ἐκ τοῦ σκίρρος, ὁ σημαίνει τὸν γόμφον. Etym. M. p. 344, 30.]

[Ἐνσκιρτάω, Exsulto in. Basil. t. 1, p. 513, C : Ταῖς σφοδροτέραις τιμωρίαις ὡς βραβείοις ἐνσκιρτῶν. Pseudochr. t. 7, p. 535, 19 : Ἐνσκιρτῆσαι. Hase.]

[Ἐνσκολεύομαι, Laqueo capio. Job. 40, 19 : Ἐνσκολευόμενος τρήσει βῖνα. Nicet. Annal. 14, 5; 21; 6.]

[Ἐνσκοπίζομαι, Heliodoro 8, 10, p. 389 : Τῦλος καὶ περὶ τῆς κατὰ τὴν παρκαιὰν θαυματουργίας ἐνεσκοποῦντο, vel pro simplici illatum videtur vel pro ἐπεσκοποῦντο.]

[Ἐνσκοτίζω, Obscuro. Greg. Nyss. t. 1, p. 386, C : Ὁ τοῦ φωτὸς λόγος τοῖς ἐνεσκοτισμένοις ἁρμόδιος. Hase.]

[Ἐνσκυθίω.] Ἐνσκυθεῖν, Hesychio σπαράττειν, Lacerare, Dilaniare. [Σκυθίζειν et quæ ab eo sunt composita conferunt intt. Ἐνσκυθίζειν Ruhnk. in Auct. collata gl. Σκυτίζει, σπαράττει.]

[Ἐνσοβέω, Superbe ingredior in. Philostr. Vit. Ap. 6, 10, p. 240 : Ἔστι δ' αὐτῇ καὶ χρυσοῦν πέδιλον· γέγραπται γὰρ καὶ τούτῳ ἐνσοβοῦσα.]

Ἐνσοριάζω, affertur pro In loculo condo, Sepelio. [Maxim. Plan. ed. Herm. p. 395 : Ἐνσ., τὸ ἐνταφιάζω. Bast. Moschop. II. σχεδ. p. 53, 8. Boiss. Perperum per ω scribitur ap. Annam p. 99, A : Οὐ γὰρ ἐνῆν αὐτοῖς τοσούτους ῥᾳδίως ἐνσωριάσαι (per o cod. ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 528)· 163, A : Καὶ αὐτὸς ἐνσωριάζεται· 482, A : Ἐνσωριασθεὶς ἑτάφη. Cit. Elberl. Pass. etiam ap. Georg. Pachym. Andron. p. 128, C.]

[Ἐνσόριον, τὸ, Sarcophagus. Inscr. Pocock. p. 13, n. 12; Mead. Præf. ad Chishulli *Travels* p. VII; Marmor. Oxon. p. 90, 297. Schneid.]

[Ἐνσοριασμός, ὁ, Depositio sacrarum reliquiarum in σορὸν s. Thecam. Leonis imp. Novella : Διὰ λειψάνων καὶ ἁγίων ἐνσοριασμοῦ. Ducang.]

[Ἐνσοριστεύω. Philo vol. 1, p. 315, 14 : Δράκων ἀνθρώπου προϊμενος φωνὴν καὶ ἐνσοριστεύων ἀκακωτάτοις ἤθεσι, καὶ πιθανότησιν εὐπαραγώγοις γυναῖκα ἀπατῶν. Sic enim interpungitur vertiturque, Vaframentis mores innocentissimos circumvenien. Sed interpunctionem ponendam post ἐνσοριστευόντων, delendam esse post ἤθεσι, docet alter l. vol. 2, p. 59, 14 : Ὁ πολιτικὸς πάντως ὀνειροκριτικός ἐστιν, οὐχὶ τῶν ὁμολόχων οὐδὲ τῶν ἐναβολισχούντων καὶ ἐνσοριστευόντων ἐπὶ μισθῷ, ubi est i. q. σοφιστευόντων, Sophistas agentium. Et tertius vol. 1. p. 367, 21 : Διὰ τί οὖν οὐχὶ καὶ τοῦτον σοφιστὴν ὄντα καὶ μιαρὸν ἀμυνούμεθα τὸν ἁμύητον αὐτῷ καταψηφισάμενοι θάνατον (λόγου γὰρ ἡσυχία θάνατος), ἵνα μηκέτ' ἐνσοριστεύοντος ὁ νοῦς μεθέληται; L. Dind.]

[Ἔνσοφος, ὁ, Sapiens. Manetho 4, 549 : Φῦλα βροτῶν ... καὶ κραδίῃ θεόληπτα καὶ ἀκρατέντι λογισμῷ ἔνσοφα. Epigr. Anth. Pal. App. 164 : Ἔνσοφοι ἄνδρες. Maximus Scholl. in Gregor. p. 46.]

[Ἐνσπαθάω, Lascivio in. Philo vol. 2, p. 372, 4 : Ὅτι ταῖς τοῦ θεοῦ ὠφελείαις ἐναλύει καὶ ἐνσπαθᾷ. Wakef.]

Ἐνσπαργάνω, Fasciis involvo, i. q. σπαργανόω. Longin. [44, 3 : Τοὺς αὐτῆς (τῆς δουλείας) ἔθεσι καὶ ἐπιτηδεύμασιν ἐξ ἀπαλῶν ἔτι φρονημάτων μονονοὺχ ἐνεσπαργανωμένους. Sim. Heraclid. Alleg. Hom. p. 2, de quo l. v. Boiss. ad Philostr. Her. p. 311. Christ. Pat. v. 1473 : Ἐν σπαργάνοις πρὶν ἐνεσπαργανωμένος.]

[Ἐνσπατάλάω, Luxurio. Cyrill. Alex. Glaph. 1, 192. M. Georg. Pachym. Andron. p. 231, C.]

[Ἐνσπειράομαι, Volvor, Convolvor in. Sext. Emp. Adv. math. 7, 410 : Ἑλλῶν ἐνεσπειραμένων τῷ αὐτῷ φωλεῷ δρακόντων.]

Ἐνσπείρω, Insero, Insemino. Item aliquis rumor ἐνσπείρεσθαι dicitur pro Disseminari et spargi in, s. per : ut Xen. Cyrop. [5, 2, 30] : Καὶ οὗτος ὁ λόγος πολὺς ἤδη ἐνέσπαρται, In castris eorum sparsus et disseminatus fuit. [Aristid. vol. 1, p. 327 : Ἐν τοῖς βιβλίοις ἐνέσπαρται τοῖς ἡμετέροις Ἀθηνᾶς ἐγκώμιον. Zoroastr. Orac. in Maittair. Misc. p. 14, 49 : Σύμβολα πατρικὸς νόος ἐνέσπειρε ταῖς ψυχαῖς. Theophyl. Comm. in Matth. vol. 1, p. 22, E : Θέλων ἐνσπεῖραι τοῖς ἀνθρώποις δεῖ οἱ ἀστέρες κακοποιοί εἰσιν. || Forma poet. Ἐνισπείρω Apoll. Rh. 3, 1184 : Κάδμος ἐνισπείρας πεδίοισι (dentes). Adv. Ἐνεσπαρμένως v. supra. (Delendum autem Ἐνδεισπαρμένως.)]

[Ἐνσπειραίνω. Andr. Cret. p. 25, C : Ἐκεῖναι γὰρ ἐνσπειραθεῖσαι γεγόνασι μητέρες, Virili perfusæ semine, Int. Kall. Scr. ἐνσπερμανθεῖσαι.]

[Ἐνσπέρματος, i. q. ἔνσπερμος. Phanias ap. Athen. 9, p. 406, C : Πᾶσα χεδροποιὸς ἥμερος φύσις ἐνσπέρματος ... οἷον ὁ κύαμος ...]

Ἔνσπερμος, ὁ, ἡ, In quo semen est, Semen proferens : opp. ἄσπερμος. Diosc. 3, 28, de absinthio Santonico : Ἔοικὲ ἀψινθίῳ, οὐ μὴν οὕτω γε ἔνσπερμον, Sed non adeo seminis fœcundum, Ruell.

[Ἐνσπίλόω, Maculam aspergo. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 668, C : Τοσούτων κηλίδων καὶ τοσούτων ἡμῖν ἐνεσπιλωθεισῶν. Bast.]

[Ἐνσποδιάζομαι ap. Georg. Pachym. Andron. p. 100, B : Εἰ δὲ καὶ ταῖς χερσὶν ἐκείνων οἱ σπινθῆρες ἐνεσποδιάζοντο, Int. vertit, Ignis favillæ in manibus ipsorum, scintillis luculenter intermicantibus cerucbantur. L. Dindorf.]

Ἔνσπυδος, ὁ, ἡ, Cineraceus, ex Diosc. 1, 95: Ἔνσπ. τῇ χρόᾳ, pro Qui colore est cinereo. [Conf. 5, 103.]

Ἔνσπονδος, ὁ, ἡ, Confœderatus, [Fœderatus, Gl.] Fœdere junctus, Qui in eodem fœdere est. Proprie ἔνσπονδοι dicuntur οἱ ἀπὸ πολέμου γινόμενοι φίλοι, ut Thuc. schol. [1, 31] annotat et Suidas. [Eur. Phœn. 171: Ἥξει δόμους τούσδ'... ἔνσπονδος. Thuc. 1, 35: Εἰ τοῖσδε μὲν ἀπὸ τῶν ἐνσπόνδων ἔστασι πληροῦν τὰς ναῦς· 40: Ἀντὶ ἐνσπόνδων πολέμιοι· 3, 10: Οὓς μεθ' ἡμῶν ἐνσπόνδους ἐποιήσαντο καταστρέψεσθαι· 4, 22.] Dionys. H. 2, p. 98 [c. 72], de Fecialibus: Φυλάττειν ἵνα μηδένα Ῥωμαῖοι πολεμον ἐξενέγκωσι κατὰ μιᾶς ἐνσπόνδου πόλεως. Sic accipitur et in quodam Ejusd. l. in Ἐκσπονδος citato. Dicitur etiam ἔνσπονδός σου vel σοι. Thuc. 1, [31]: Ἦσαν γὰρ οὐδενὸς Ἑλλήνων ἔνσπονδοι, οὐδὲ ἐπιγράψαντο ἑαυτοὺς ἐς τὰς Ἀθηναίων σπονδάς, Nullis erant fœdere juncti, schol. οὐκ ἐνεγράψαντο ταῖς σπονδαῖς, accipiens ἔνσπονδοι pro φίλοι. [Id. ib. 40: Κορινθίοις ἔνσπονδοί ἐστι· 3, 65; 5, 28. Eur. Bacch. 924: Ὁ θεὸς ὁμαρτεῖ, πρόσθεν ὢν οὐκ εὐμενής, ἔνσπονδος ἡμῖν. De bestiis, εἰρηναῖα καὶ ἔνσπονδα αὐτοῖς ἐστι πρὸς..., Ælian. N. A. 8, 25; 5, 11; 12, 15.] Appian. [ap. Suid.] cum dat. dicit, Ἔνσπονδοι Ῥωμαίοις ὄντες, ἐστράτευον ἐπ' αὐτούς, de Latinis. [De re, ut supra ἔνορκος, in fr. ap. Suid.: Ὡς παλαιὸν ὁή τι νόμιμον καὶ ἔνσπονδον ἐκλείποντι ἐπιχαλῶν. Superlat v. Poll. 6, 30 positum omittit cod.]

Ἐνσπόνδως, adv., More confœderatorum, eorum qui fœderis participes sunt: Hesych. ἔνσπονδοι, οἱ μετέχοντες σπονδῶν. In VV. LL. exp. Inito fœdere, et subjungitur hoc adespoton, Ἔνσπ. ἔχων πρὸς ἅπαντας, pro Inter socios fœderatosque agens, et gratiosus apud exteros.

[Ἐνσπονδύλιος, ὁ, Qui est in vertebris, Cui insunt vertebræ. Unde Ἐνσπονδύλιον, τὸ, ut videtur, ap. Pollux. 2, 179: Τὴν ὀσφῦν, ἧς ἐνσπονδύλια μὲν τὰ ὀστᾶ.]

[Ἔνσπορος, Hermes Pœmand. p. 17 bis. Boiss.]

[Ἐνσπουδάζω, Studeo in. Philostr. Vit. Soph. 1, p. 531: Ἐνσπουδάζων δὲ τῇ Σμύρνῃ τάδε αὐτὴν ὤνησι, Smyrnæ scholas habens. Liban. vol. 1, p. 160; 2, p. 376, 385, 387.]

Ἐνστάζω, Instillo. [Aristoph. Vesp. 702: Καὶ τοῦτ' ἐρῶ σοι ἐνστάζουσιν κατὰ μικρὸν ἀεί. Philostr. Im. 2, 12, p. 819: Καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς (apes Hymettias) ἐνστάζει Πινδάρῳ. Aret. Ac. m. causs. 1, 6, p. 4: Ἢν δὲ καὶ βίᾳ διαγαγὼν τοὺς ὀδόντας ἐνστάξῃ τις ὑγρόν· 8, p. 7.] Pass. Ἐνστάζομαι, Instillor: unde præt. pass. ἐνέσταγμαι, Instillatum est, Inditum est; vel simpl. Inest. Hom. Od. 8, [271]: Εἰ δή τοι σοῦ πατρὸς ἐνέσταγμαι μένος ἠΰ. Item ap. Herodot. [9, 3]: Ἐνίσταγμαι εἰ ἵμερος τὴν πόλιν ἑλεῖν, Instillatum ei erat desiderium capiendi urbem, pro Tenebatur libidine urbis occupandæ. [Plut. Ages. c. 11: Ἔνιζεν αὐτὸν... ὁ τοῦ παιδὸς ἔρως ἐνεσταγμένος. Pausan. 4, 32, 4: Τὸν πάντα αἰῶνα Ἀριστομένει τὸ μῖσος τὸ ἐς Λακεδαιμονίους ἐνστάζθαι. Et alibi. Forma poet. ἐνιστάζῃς in poem. De tiribus herb. 78. L. Diod.]

Ἐνσταλάζω, Instillo, i. q. ἐνστάζω: unde partic. ἐνσταλαχθείς s. ἐνσταλαγείς, Instillatus, pro quo et ἐνσταχθείς. [Aristoph. Ach. 1033: Σὺ δ' ἀλλά μοι σταλαγμὸν εἰρήνης ἕνα εἰς τὸν καλαμίσκον ἐνσταλάξον. Angl. Lucian. Tox. c. 37: Ἀφ' οὗ γὰρ... ἐνεσταλάξωμεν τὸ αἷμα εἰς κύλικα. Alia forma intransit. ap. Germ. Cpol. In exalt. Cruc. p. 112, D Grets.: Δριμιτά μοι ὀδύνη μέσῃ τῇ καρδίᾳ ἐνεσταλάττεται. Hase.]

[Ἐνστᾰσία, ἡ, unde ἐνστασίαις in Democr. Ep. ad Hippocr. p. 1289, 10, quod Foesio i. videtur esse q. ἔνστασις.]

Ἔνστᾰσις, εως, ἡ, Exordium et auspicatio rei, quæ instituitur, Bud. p. 108 ex Æschin. Παραπρ. [p. 30, 36: Ἡ ἐξ ἀρχῆς ἔνστ. τῶν ὅλων πραγμάτων ἐγίγνετο οὐ δι' ἐμοῦ.] Quo referri potest, quod ap. Herodian. [8, 3, 17] legimus: Ἐλέγετο δὲ τῇ ἐνστάσει τοῦ πολέμου ἐμμεμενηκέναι, In persequendo bellum inchoatum perseverasse. [Conf. Polyb. 4, 62, 3; 20, 11, 9. V. infra in signif. Propositi.] Institutio hæredis, Bud. ex Pand. [Glossæ Basil.: Ἔνστ. ἐστὶν ὁ φύσει πρῶτος βαθμὸς τοῦ κληρονόμου. Ducang.] || Significat etiam Instantiam litis et causæ, Bud. ibid. ex Æschine [p. 18, 35: Ὅς ἐπιχειρήσει διασύρειν τὴν ὅλην ἔνστασιν τοῦ ἀγῶνος]. Pro ead. signif. citat e Codice. || Pugnax contentio instantis adversario, h. e. ἀνταγώνισμα [int. Hesych.], ἀντιλογία, Bud. ibid. ex Gregor. [Ἔνστασιν ποιησάμενος περὶ τοῦ τῆς Σωσάννης βιβλίου, Suid. in Ἀφρικανός. Hemst. Instantia, Intentio, Gl.] Ἔνστασις ap. Aristot. in Analyt. prior. fin., est πρότασις προτάσει ἐναντία. Item Intentionis depulsio: quomodo exp. ap. Philop. In Procl.: Τοῦτο δὲ δεικνύουσι μὲν αἱ πρὸς αὐτὸν ἄλλων τε τινῶν καὶ Ἀριστοτέλους μυρίαι ἐνστάσεις. Est vero et Figura oratoria, de qua in Ἀντιπαράστασις. [Arist. Rhet. 2, 22: Περὶ τῶν λύσεων καὶ ἐνστάσεων. Conf. ib. 25. || Adversatio. Polyb. 6, 17, 8: Εὐλαβῶς ἔχουσι πρὸς τὰς ἐνστάσεις καὶ τὰς ἀντιπράξεις τῶν τῆς συγκλήτου βουλημάτων.] || Propositum, Institutum. Synes.: Ἀλλ' ἡμῖν εἰς ἀντίδοσιν ἄρχει τὸ μὴ ἀγνοεῖσθαι παρὰ σοῦ τὴν ἔνστασιν ἡμῶν, ὅτι μόνῳ σοι τῶν ζώντων ἐκκείμεθα, Propositum et constitutum. Ap. Suid. simile esse videtur, Κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς αἱρεθεῖσαν ἔνστασιν τῆς ζωῆς, Vitæ institutum. Hæc Bud. [Diog. L. 6, 103, Julian. Or. 6, p. 201, A, Epict. Ench. c. 30, et alios multos citat Hemst. ad Thom. p. 313-4.] Quibus addi potest ex eod. Synes. Epist. 66: Τῇ δὲ ἡλικίᾳ συμπροϊούσης τῆς μοναδικῆς τῆς κατὰ τὸν βίον ἐνστάσεως, Cum ætate autem una progrediente solitariæ vitæ instituto. In priore autem Synesii l., quem Bud. citavit, τὴν ἔνστασιν ἡμῶν exp. etiam Studium nostrum. [Zarid. ap. Boivin. præf. ad Niceph. Greg. vol. 1, p. 84 ed. Bonn.: Τὴν ἔνστασιν ταύτην ἀκίνητον τηρήσομεν. Vita Pauli Theb. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 724, C: Γενναίαν τὴν ἔνστ. ἐπιδεικνυμένου.] || Ἔνστ., ut id. Bud. annotat, ab insidendo dicitur in Hippiatr. [p. 16]: Μάλιστ' ἐστὶ σεσηπότων χυμῶν δυσδιαφορήτων ἔνστασις καθ' ὅ μέρος ἐνίσταται τοῦ σώματος, ἐκεῖθεν τὴν εἰδικὴν ἐπωνυμίαν ἔχουσα. [Ἦν ἐνστάσεις λίθων ἴωσι, Aret. p. 109, 130; Ἔλυσε τῶν λίθων τὴν ἔνστασιν ib. quod et capere licet vel, Si calculorum dolor urgeat et instet, vel, Si calculi insistant et adhærescant. Hemst. Quæ repetit ad Thomam p. 313. Verior autem posterior interpr. Sic Hermes Trism. De herb. p. 330: Ἡ δύναμις... ἀραιοῖ τοὺς πόρους καὶ τὴν τοῦ ὑγροῦ ἔνστασιν ἐπισπᾶται. Et sim. Jo. Damasc. App. Stob. Gaisf. p. 24: Τῶν Ἀκαδημαϊκῶν τινες κατά τινων (ἀκτίνων) ἔχουσιν (dicunt accidere visum) μετὰ τὴν πρὸς τὸ ὑποκείμενον ἔνστασιν πάλιν ὑποστρεφουσῶν πρὸς τὴν ὄψιν. Conf. ib. p. 23. « Ἔνστ. γαμφωνύχων, inquit Iamblich. Protr. p. 147, 25, ea est naturalis unguium structura, ut facile corripiant, ægre dimittant, διὰ τὴν ἔνστασιν ἀγκύλων ὄντων τῶν ὀνύχων, ubi satis obscurum est, quid ἔνστασιν dixerit. » Hemst. || Aliam signif. annotat Suid.: Πᾶσαν ἔνστασιν θάμνου καὶ πᾶσαν πέτρας προσβολὴν (προβολὴν aptius videtur) διερευνησάμενοι. Ἔνστασιν οὖν τὴν συνηρεφῆ ἔχουσιν καὶ πυκνὴν τῶν θάμνων λέγει. Confus. c. ἔντασις præter l. supra cit. v. in Ἔντασις.]

Ἐνστᾰτής, ὁ, proprie Qui alicui in via obstat, resistit, Obvaricator, Festo, [Inficiator, Gl.; ἐχθρὸς ἐνιστάμενος καὶ μὴ ἀναχωρῶν, Hesych.] ut si quis Œdipodem Laii ἐνστάτην fuisse diceret: generaliter vero, ὁ κατὰ πάντα ἐνιστάμενος [ut interpr. Suid.], Adversarius. Soph. Aj. [104]: Ὀδυσσέα, τὸν σὸν ἐνστάτην, λέγω, i. e. ἀντίπαλον, ἐχθρόν. Ælian. ap. Suid.: Κατά τινα χρησμὸν βουληθεὶς Ὀλεῶσασθαι τὸν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ γενημένον ἐνστάτην δαίμονα. [Et ap. eund.: Ἠκρότατος αὐτοῖς ἐνστ. ἦν.] Synes. Epist. 67: Ἦκεν ἡ κυρία, καὶ ὁ ὄχμος παρῆν πάλιν ἐνστάτης καὶ ἀναγώνιος, Adversarius et reclamare paratus. Peculiariter vero in judicio ἐνστάτης dicitur ὁ ἀντίδικος, In causa adversarius, Qui adversus aliquem litigat. [Eust. Opusc. p. 27, 63; 28, 37, etc. ā]

· Ἐνστᾰτικός, ἡ, όν, Pervicax [Gl.], Acriter obsistens, Instans et urgens. Dicitur de disputatoribus, qui adversario acriter obnituntur, nec ei cedunt. Ap. Suid.: Ὁ δὲ Ἰσόδωρος ἐνστ. ὢν, ἀήττητος ἔμενεν, i. e., ut ipse exp., ἔνστασιν πρός τινα ποιούμενος. Aristot. De cœlo 2: Διὸ δεῖ τὸν μέλλοντα καλῶς ζητήσειν, ἐνστατικὸν εἶναι διὰ τῶν οἰκείων ἐνστάσεων ἐν τῷ γένει. [H. A. 1, 1 extr.: Τὰ μέν ἐστι πρᾶα καὶ οὐκ ἐνστατικά, τὰ δὲ θυμώδη καὶ ἐνστατικά. M. Anton. 5, 20: Τὸ τῆς ὁδοῦ ταύτης ἐνστατικόν. Plut. Mor. p. 975, A: Σχήματα ὧν μὲν ἐνστατικά, ὧν δὲ φορά. Eust. Opusc. p. 28, 3. « De Criticis ἐνστατικοῖς et λυτικοῖς v. Wolf. Proleg. p. 195 et

citt. ab Eichstædt. De dram. com. sat. p. 8 sq.» Schæf.]

A

Ἐνστατικῶς, adv., Hermog. Pervicaciter, Instanter [Gl.] et pugnaciter, Quintil. [Schol. Oppian. Hal. 1, 502. Ex Basilic. vol. 1, p. 450 affert Ducang. Eust. Opusc. p. 85, 44: Τὴν σκοπιμωτάτην ἐνστ. ὑποδεικνύντες. Superl. Ἐνστατικώτατα, Acta Synodi Maji Coll. Vat. vol. 4, p. 3. V. Ἐνστατικός. L. Dind.]

Ἔνστατος, Institutus hæres, ut ὑποκατάστατος, Substitutus, Bud. [Ex Basilicis citat Ducang.]

[Ἐνστείνω, Coarcto in. Quintus 9, 179: Ἠερὶ Ξάνθοιο ῥέεθρα αἵματι φοινίχθησαν, ἐνστείνοντο δὲ νεκροὶ, Cadavera in eo conferta erant.]

[Ἐνστέλλω, Induo. Herodot. 1, 80: Ἄνδρας ἱππέας στολὴν ἐνεσταλμένους.]

[Ἐνστενάζω, Ingemisco. Nicet. Eugen. 1, 56: Ποίοις ἀπ' αὐτῶν ἐνστενάξει τις μέγα; Boiss.]

[Ἐνστενοχωρέω, In arctum cogor in. Gregor. Nyss. t. 1, p. 502, B: Οὐκ ἐνστενοχωρεῖ πάσῃ τῇ φύσει ἐνδιοδεύων. Hase.]

[Ἐνστερνίζω et] Ἐνστερνίζομαι, In pectoris sinum recipio, Amplector, Complector: Hesych. [et Suid.]: B Ἐνστερνισάμενος, περιπτυξάμενος. Fort. significat etiam Sub pectore verso, Animo complector, διὰ στέρνων ἔχω, ut Soph. loquitur. [Act. Nicet. Eugen. 8, 176: Οὐ τὴν Δρύσιλλαν, ἀλλ' Ἔρωτος ἀγρίου ἴσως ἔργον τερπνὸν ἐνστερνικέναι (sine augm.) Boiss. Med. Clem. Al. Pæd. 1, 6, p. 123: Τὸν σωτῆρα ἐνστερνίσασθαι. Jo. Chrys. Hom. 19 τῶν ἐπιγραφ. vol. 7, p. 296: Τὴν πρὸς τὸν θεὸν παρρησίαν ἐνστερνίζεται. Hom. 12 in Ep. ad Eph. p. 826: Αὐτὸν (deum) ἐνστερνίσασθαι. Phot. Ep. 1, p. 22: Ὁ τὸν θεῖον ἔρωτα ἐνστερνισμένος (sic). Quæ cum aliis citat Suicer. Eust. Opusc. p. 14, 69: Ἀνδράσιν... ἐνεστερνισμένοις τὸ φιλάλληλον· 357, 32; ad Dionys. Per. 77, 27: Οὐκ ἐνστερνίζεται (Dion.) τὴν τοῦ γεωγράφου πρόσρησιν, Affectat. Theophyl. Sim. Hist. p. 125, A: Ἐνστερνίσασθε τὰς βολὰς, ἵνα καὶ τοὺς θριαμβους ἐναγκαλίσησθε, Adverso pectore jaculorum ictus excipite.]

[Ἐνστερνόμαντις, εως, ὁ.] Hesychius ex Soph. Captivis affert Ἐνστερνομαντίαις, quod itidem exp. ἐγγαστριμύθοις [quod v.], quasi a nom. ἐνστερνομαντίας. [Ἐνστερνομάντεσι Kuster. Στερνόμαντις ex eod. Soph. C citant alii gramm.]

[Ἐνστηθίδιον, τὸ, scriptura vitiosa pro ἐντοσθίδιος, quod v.]

[Ἐνστηθίζω, Pectori immitto. Athan. vol. 2, p. 42: Ὅροι διάφοροι, οὓς δεῖ... μετιέναι καὶ ἐνστηθίζειν, Memoriæ mandare. Suicer.]

[Ἐνστήθιος, ὁ, ἡ, Pectoralis. Nicet. Is. Ang. 3, 8, p. 289, B: Ἐξενεγκὼν δὲ καὶ ὃ εἶχεν ἐνστήθιον τὸ θεσμήτορος μόρφωμα. L. D. Heynius in Comm. Soc. reg. Gott. vol. 12, p. 307 laudat fr. Nicetæ, ubi legitur: Καὶ τὰς ἐνσταθίους παρατετιλμένος τρίχας. Leg. ἐνστηθίους. Bast.]

[Ἐνστήκω. V. Ἐνίστημι.]

[Ἐνστηλιτεύω, Inscribo in columna, Insculpo. Figurate Greg. Nyss. t. 1, p. 300, A: Ἐνστηλιτεύει ταῖς μνήμαις ἡμῶν· et p. 361, B: Φωνὴ, ἣν τῇ μνήμῃ τῶν ἐπιγενομένων ἐνστηλιτεύῃ. Pass. id. ib. p. 345, D: Ἐνστηλιτεύεται· et Basil. t. 1, p. 294, C: Ἐνστηλιτευμένα (sic). || Noto, Insector. Gregor. Nyss. t. 2, p. 189, B. Hase.]

[Ἐνστηλόω, Cippum erigo, etiam Erigo, Statuo, Pono, i. q. simplex στηλόω. 2 Sam. 8, 14, ἐνστηλωμένους sec. Compl., ubi sine dubio leg. ἑστηλωμένους. Schleusn. Lex. Inscr. in Ferussac. *Bulletin* sect. 7, 1825, april. et *Classical Journ.* vol. 32, p. 300, Dorice: Στάλα ἐνεστάλωσαν. Probabiliter nunc in l. Sam. corrigas ἐνεστηλωμένους. Osann.]

[Ἔνστημα, τὸ, Obstaculum, vox Stoica. Sext. Emp. p. 421, 32; 422, 15. Hemst. Id. p. 454, 16; Chrysipp. ap. Plut. Mor. p. 1056, E.]

Ἐνστηνὲν [immo Ἐνστηνὲς], Hesychio ἰσχυρὸν ἢ σαρκὶς, Validum, Manifestum. [Εὐστηνὲς intt., quod v.]

[Ἐνστηρίζω, Insisto, Gl. Quæ interpr. spectat signif. neutram, qua et simplex sæpe ponitur et comp. ponit Philo vol. 1, p. 15, 24: Ὅταν εἰς τὴν μήτραν καταβληθὲν (τὸ σπέρμα) ἐνστηρίσῃ. Apollon. Rh. 4, 1518: Τῷ ὃ' ἄκρην ἐπ' ἄκανθαν ἐνιστηρίξατο Μόψος, λαιὰ ἐπιπροφέρων ταρσὸν ποδός. Pass. Hom. Il. Φ, 168: Ἡ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ γαίῃ ἐνιστήριχτο (hasta). L. Dind.]

[Ἐνστίζω, Acu pingo in. Dio Cass. 63, 6: Ἐν μέσῳ αὐτῶν (τῶν παραπετασμάτων) ἅρμα ἐλαύνων ὁ Νέρων ἐνέστικτο.]

[Ἐνστίλβω, Resplendeo in. Greg. Nyss. t. 1, p. 400, C: Χρυσὸν τοῖς τοιούτοις ἔργοις ἐνστίλβοντα. Hase.]

[Ἐνστοιβάζω, Instipo, Gl.]

[Ἐνστολίζω, Theod. Prodr. Ep. f. 93. Bast.]

[Ἐνστομίζω. V. Ἐνστόμισμα.]

[Ἐνστόμιος. V. Ἔνστομος.]

Ἐνστόμισμα, τὸ, Frænum, utpote quod ori injiciatur ad coercendum et regendum jumentum. Exemplum ex Josepho [A. J. 18, 9, 3] hoc affertur: Ἔπρασσε δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς, χρήζων ἐνστόμισμα τῇ ἀρετῇ τῶν [Ἰουδαίων] ἀδελφῶν εἰς φιλίαν κτήσασθαι τῶν ἐκείνου σατραπειῶν. Quæ verba ap. Suid. quoque leguntur, ap. quem tamen Ms. etiam cod. habet ἐνστομισμάτων [c. Zon. p. 738], et φιλίας pro φιλίαν. In eodemque cod. est et partic. ἐνστομισθέντων, sine expositione: quod sonat Frænatorum, Eorum quibus frænum injectum est.

Ἔνστομος, s. Ἐνστόμιος, ὁ, ἡ, Qui in ore est. Diosc. 1, 126, de foliis tiliæ: Ποιοῦντα πρὸς τὰ στύψεως δεόμενα, μάλιστα τοῖς ἐνστομίοις ἕλκεσι διαμάσσημα καὶ διάκλυσμα. Plin. 24, 8: Folia autem tantum in usu, et ad infantium ulcera in ore commanducata. [Clem. Al. Pæd. 1, 6, p. 122: Τὸ ἐνστόμιον ἡμῶν ὑγρὸν τῷ πνεύματι ἐκλευκαίνεται. Wakef. Philo vol. 1, p. 386 et 373.]

[Ἐνστρατεύομαι, Militiæ adscribor. Agath. Hist. p. 310, 9 Bonn. : Χρήματα εἰσῆγον ἐφ' ᾧ ἐνστρατεύσασθαι. Hase.]

Ἐνστρᾰτοπεδεύω [s. Ἐνστρατοπεδεύομαι], Castra pono s. metor in. [Act. Plut. Thes. c. 27: Ἐν τῇ πόλει ἐνστρατοπεδεῦσαι· Sull. c. 16: Ὀχυρὰν ἐνστρατοπεδεῦσαι τὴν ἄκραν ποιεῖ (scopulus). Figurate Mor. p. 647, E: Τῇ καρδίᾳ τὸν θυμὸν ἐνστρατοπεδεύειν. Medio Herodot. 9, 2: Χῶρος ἐπιτηδεώτερος ἐνστρατεύεσθαι ἐκείνου (et act. in ead. phrasi Thucyd. 2, 20)· 25, et Dionys. A. R. 11, 43. Procop. Vand. 2, 24: Στύτζαν ἐνστρατοπεδεύεσθαι μαθὼν ἀμφὶ πόλιν.]

[Ἐνστρέφω, Intorqueo, Gl. Act. cum accus. jungit Eur. Ion. 300: Σηκοὺς δ' ἐνστρέφει Τροφωνίου, Versatur in, Visit. Pass. Versor in, Hom. Il. E, 306: Ἔνθα τε μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέφεται. Etym. M. p. 1676, 41: Τὰς συριττγας, εἰς ἃς ὁ ἀὴρ ἐνστρέφεται. Med. signif. act. Hippocr. De dieb. jud. p. 58, 5: Ὁ γὰρ νοσέων ἐνστρέφεσθαι καὶ κινέειν τὰ ἄρθρα οὐ δύναται, Flectere.]

[Ἐνστροβίλιζω.] Ἐνστροβιλέω exp. Contero, quum Suid. [et Zon. p. 750] ἐνστροβιλήσας afferat pro συντρίψας. [Hesych.: Ἐνστροβίλισας, συνέστρεψας. Quum ab utroque gramm. idem l. spectari videatur, utrique aut ἐνστροβιλίσας aut συστρέψας restituendum erit. Formam στροβιλίζω recte præferre videtur Kuster. V. Lobeck. ad Phryn. p. 397.]

[Ἐνστρογγύλόω, Rotundo. Philostorg. H. E. 3, 11, p. 493, 46: Τό τε πρόσωπον ἐνστρογγύλωται μᾶλλον (sphingis).]

[Ἐνστροφὴ, ἡ, Deverticulum. Aristid. vol. 1, p. 239: Οὔτε Ἰταλία τῶν ταύτης (Cyzici) κτημάτων ὑπερῆρε... οὔτε Σύρων καὶ Κιλίκων, ποιητὴς ἂν εἶποι τις, ἐνστροφή.]

Ἔνστροφος, in VV. LL. affertur pro Agilis, Tortilis. Sed puto mendosum esse, et pro eo scr. εὔστροφος. D

[Ἐνστρωφάομαι, Versor in. Hesych.: Ἐνστρωφᾶσθαι, ἐνστρέφεσθαι. Quintus 1, 306: Δεινὸς ἐνστρωφᾶτο κυδοιμὸς λαοῖς ἐν μέσοισι. Vitiose ap. Hippocr. De artic. p. 824, B: Ὅταν... ἐθισθῇ τὸ ἄρθρον ἐν τῇ σαρκὶ ἐνστροφᾶσθαι, pro ἐνστρωφ. Quod ἐνστρέφεσθαι interpr. Hesych., ut Hom. de eadem re dixit ἐνστρέψεσθαι, de qua Hipp. ἐνστρωφᾶσθαι.]

Ἐνστύφω, i. q. ἀποστύφω. Nicand. Al. 321: Συγκτεράων νύμφας τε καὶ ἐνστύφον [ἐνστῦφον] ποτὸν ὄξους· 375: Ἠὲ καὶ ἐνστύφοντι ποτῷ μεμορυγμένα ὄξεος· nam acetum astrictoria vi præditum est, ut Diosc. quoque testatur 5, 21: Ὄξος ψύχει καὶ στύφει. Schol. posteriorem v. aliter legisse videtur, hæc verba annotans, Στυφὸν δὲ ποτὸν, τὸν ἡδύοσμον ἔφη, κατ' εὐφημισμόν. Quod στυφὸν neutr. est, a masc. Στυφότης, i. significante q. στυφὸς, s. στυπτικὸς, s. quo Nic. utitur, ἐνστύφων, Astrictorius, Astringens. Id. Nic. τὸ ἐνστύφον latius etiam extendit, tribuens non solum acidis et austeris s. acerbis, verum etiam amaris: dicens ἐν-

στύφον πόμα ἀψινθίου, Al. 298 : Τῷ μέν τ' εὐθρεχέως ἀψινθίου ἄλγος ἀρήξει, Ἐνστύφον πόμα κεῖνο νεοτρίπτῳ ὑπὸ γλεύκει, ubi et schol. annotat, eum solere τὰ πικρὰ καὶ δριμέα vocare στύφοντα : improprie tamen, quemadmodum Galen. quoque 11 Simpl., ubi de pinguedine et adipe s. sevo agit, scribit, τὰ δάκνοντα nonnullos ἀκύρως nominare στύφοντα : nam ἐπὶ τῶν δακνόντων, i. e. de iis quæ linguam gustata mordicant, veluti piper, sinapi, pyrethrum, proprie dici διακρίνειν καὶ διεξέρχεσθαι : linguam enim veluti discriminant et penetrant : τὰ στύφοντα autem (quorum e numero est ὄμφαξ, i. e. Uva acerba et immatura, rhus, galla, balaustium, hypocystis), dici συνάγειν τε καὶ σφίγγειν τὴν ἡμῶν οὐσίαν. Ac certe τὰ πικρὰ et τὰ δριμέα non eodem modo afficiunt linguam gustata, quo τὰ αὐστηρά. Nam τὰ στρυφνὰ s. αὐστηρὰ πλησιάζοντα τῇ γλώττῃ, solent ipsam σφοδρῶς ξηραίνειν καὶ συνάγειν καὶ τραχύνειν μέχρι βάθους πλείονος, s. ἐν τῷ ψαύειν τῆς γλώττης, συνάγειν αὐτὴν καὶ σφίγγειν, veluti pira sylvestria immatura, uva acerba et immatura : τὰ πικρὰ vero, consuevere linguam ῥύπτειν, idque fortius quam τὰ ἁλυκὰ, μετὰ τοῦ καὶ τραχύνειν ἀνιαρῶς : veluti nitrum et fel : τὰ δριμέα autem, δάκνειν καὶ διαβιβρώσκειν μετὰ θερμότητος ἰσχυρῶς : at τὰ ὀξέα, ἄνευ θερμότητος δάκνειν, ut doctissime Aetius ostendit in præf. l. 1. Diligenter igitur nota proprias facultates, quibus isti succi s. sapores præditi sunt, nimirum πικρὸς χυμὸς, et δριμὺς, et ὀξὺς, et στρυφνὸς s. αὐστηρός. Nam πικρὸς dicitur ῥύπτειν et τραχύνειν ἀνιαρῶς τὴν γλῶτταν : δριμὺς autem est propria vis δάκνειν et διαβιβρώσκειν μετὰ θερμότητος ἰσχυρᾶς : ὀξὺς autem, δάκνειν ἄνευ θερμότητος : at ὁ στρυφνὸς s. αὐστηρὸς linguam dicitur συνάγειν et σφίγγειν, s. ξηραίνειν et τραχύνειν βαθέως. Ubi etiam obiter nota σφίγγειν et συνάγειν synonyma esse verbo στύφειν s. ἐνστύφειν. || Sed nota ap. Nicandr. scribi ἔνστυφον, quasi a nom. Ἔνστυφος : ut sit comp. ex ἐν et στυφός. [Hesych. : Ἐσμυρνισμένον, χρίσματα ἔχον σμύρνης, ἐνεστυμμένον. Wakef. Phot. in cad. gl. σμύρνῃ ἐπεστυμμένον.]

[Ἐνσύζυγος, ὁ, ἡ. Schol. Aristoph. Ran. 357 : Δύναται δὲ καὶ ἐνσύζυγον εἶναι τὸ λεγόμενον. L. Dind.]

[Ἐνσύνθηκος, ὁ, ἡ, Fœdere junctus, Stipulatus, i. q. ἔνσπονδος. Appian. Mithr. c. 14 : Φιλίαν ἐνσύνθηκον ἔτι οὖσαν αἰτούμενοι.]

[Ἐνσύσσημος, ὁ, ἡ. Ap. Nicetam Annal. p. 123, A, pro ἐπιθωράκιον στολὴν, cod. A ἐνσύσσημον.]

[Ἔνσφαιρος vitiosa scriptura pro εὔσφαιρος, ap. Tzetz. Hist. 7, 727.]

[Ἐνσφαιρόω, Rotundo in, Circumcirca expando in. Nonn. Dion. 32, 77 : Χρυσέας νεφέλας πυργηδὸν ἑλίξας, δινωτὴν ἐπίκυρτον ἐνεσφαίρωσε καλύπτρην (iridem).]

[Ἐνσφηκόω, pro ἐνσφηνόω habet Paul. Sil. Ambo 235 : Ἀμοιβαδὸν ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ πέτρον ἐνεσφήκωσαν.]

Ἐνσφηνόω, Cuneum inculco s. impingo, intrudo, Intrudo et inculco veluti cuneum. Paul. Ægin. de ischiade, i. e. morbo coxendicis : Αἴτιος δὲ ταύτης παχὺς καὶ φλεγματικὸς χυμὸς ἐνεσφηνωμένος τῇ κατ' ἰσχίον διαρθρώσει, Hærens in coxendice veluti cuneus aliquo impactus s. inculcatus mallei ictu. Item Obstruo et inspisso veluti adacto cuneo. Diosc. 5, 29, de melomelite : Μήλων κυδωνίων ἐξαιρεθέντων τὰ σπέρματα, καὶ βληθέντων εἰς μέλι ὀτιπλεῖστον ὥστε ἐνεσφηνῶσθαι, Ita ut ipsum mel inspissetur ac veluti cuneetur injectis illis cotoneorum segmentis; referendo ad mel : sin ad ipsa cotoneorum concisorum frusta referas, Ita ut penitus demersa contegantur et obruantur : veluti quum cuneus tam profunde adigitur, ut hiatu ligni etiam concludatur. Quæ expos. magis consentanea est, quum dicat ὀτιπλεῖστον : nam si ipsum mel inspissandum esset cotoneorum injectu, utique opus esset majore cotoneorum quam mellis copia. [Procul. ad Hes. Op. 425 : Ἐὰν μικρότερος ᾖ τῆς χρείας ὁ γύης, ἐνσφηνοῦται τὸ ἕτερον αὐτῷ ξύλον, τὸ συνάπτον αὐτὸν καὶ τὸν ζυγὸν, καὶ καλεῖται τὸ μὲν ὅλον πηκτὸν, τὸ δ' ἐνσφηνωθὲν ἰστοδοτές. Hemst.]

[Ἐνσφίγγω, Innecto, Implico, Illigo. Etym. M. p. 328, 36 : Ἐλέλικτο, ἀντὶ τοῦ ἥλικτο (εἵλικτο), ἐνέσφιγκτο. L. Dind. Joseph. Ant. Jud. 12, 2, § 8 : Ἔπειτα περόναις καὶ κατακλείσεσιν αὐτοὺς ἐνέσφιγγον τῇ τραπέζῃ. Hase.]

Ἐνσφράγιζω, Signum imprimo, Nota insignio. [Lucian. Amor. c. 14 : Τῶν δὲ τοὺς ἰσχίους ἐνεσφραγισμένων ἐξ ἑκατέρων τύπων οὐκ ἂν εἴποι τις ὡς ἥδὺς ὁ γέλως· 5 : Καί μοι τὰ τῶν λόγων ἴχνη ταῖς ἀκοαῖς ἐνεσφραγίσθη σχεδόν. Philo vol. 2, p. 117, 37 : Ὁλισθηρὰ γὰρ αἱ πρῶται φαντασίαι χρόνῳ μόλις ἐνσφραγιζόμεναι· ib. 146, 44; 155, 9. Medio item figurate, Mihi imprimo, vol. 1, p. 4, 30 : Τοὺς χαρακτῆρας ἔτι μᾶλλον ἐνσφραγισάμενος. L. D. Clem. Al. Strom. 2, p. 483 : Κατὰ νοῦν καὶ λογισμὸν, ᾧ καὶ τὴν πρὸς τὸ εὐεργετεῖν καὶ τὴν πρὸς τὸ ἄρχειν ὁμοιότητα προσηκόντως ὁ κύριος ἐνσφραγίζεται. Cyrill. Hier. p. 125, C : Σὺ δέ μοι δεξάμενος τὰς μαρτυρίας ἐνσφράγισαι τῇ καρδίᾳ ταύτας. Forma Ion.] Ἐνσφρηγίζω, Signum imprimo, Nota ac signo aliquo insignio. Epigr. [Pauli Sil. Anth. Pal. 5, 274 : Τὴν πρὶν ἐνεσφρήγισσεν Ἔρως θρασὺς εἰκόνα μορφῆς ἡμετέρης θερμῷ βεύσει σῆς κραδίης.]

[Ἐνσφράγισις, εως, ἡ, Impressio. Plotin. Enn. 4, 3, p. 729, 4 : Ὥσπερ αἱ ἐνσφραγίσεις. Creuzer.]

[Ἐνσχέδιος, ὁ, ἡ, Subitarius. Arct. p. 63 : Ἀλλ' ἦν ἐνσχ. καὶ μὴ ἑδραία γένηται ἡ κάθαρσις, ἀλλὰ φαύλη, ἁπλοῦς ἔμετος ἀπὸ σιτίων ἔλυσε τὴν νοῦσον.]

[Ἐνσχερὼ, idem quod ἐπισχερὼ, quod v. Apoll. Rh. 1, 912 : Λάζοντο δὲ χερσὶν ἑρετμὰ ἐνσχερὼ ἰζόμενοι.]

[Ἔνσχεσις, εως, ἡ, Impeditio. Eust. Opusc. p. 116, 74 : Πρὸς ἀνθρώπου ἔνσχεσιν καὶ ὄλεθρον.]

[Ἐνσχίζω, Infundo, Gl. Tzetz. Hist. 7, 64 : Θηρὸς τοὺς ὄνυξι τὴν λεοντῆν ἐνσχίσας.]

[Ἐνσχισμὸς, ὁ, Insectio, Gl.]

[Ἔνσχιστος, ὁ, ἡ, Infissus, ap. Theophr. C. Pl. 5, 17, 2 : Τὰ ξύλα τὰ ἐμπηκτα διαστρέφεται κατειργασμένα ἧττον, μέχρις οὗ ἂν τελέως ἀναξηρανθῇ· διὸ καὶ ἔνσχιστα καὶ οὐκ ἐμπηκτα ποιοῦσι τὰ τῆς ἐλάτης καὶ τῆς πεύκης. Pro quo alibi id. σχιστός.]

[Ἐνσχολάζω, Immoror. Philo vol. 1, p. 358, 37 : Μέχρι μὲν γὰρ ἐνσχολάζει καὶ ἐμπεριπατεῖ τῇ ψυχῇ φρόνησις. Hemst. Themist. Or. 2, p. 39, B : Εἰ δὲ ἐθελήσειαμι ἐνθιατρίβειν καὶ ἐνσχολάζειν, φανείη ἂν καὶ τὸ μικρὸν τοῦτο μέγα ὑμῖν. Cic. Ad Att. 7, 11 : « Libenter enim in his molestiis ἐνσχολάζω soi. » Aristot. Polit. 7, 12 : Ἐνσχολάζειν μὲν γὰρ τὴν ἄνω (ἀγορὰν) τίθεμεν. Nicet. Eugen. 2, 17, a Boiss. cit. : Ὁ γὰρ ἔρως εἴωθε νύκτωρ τὸ πλέον ἀναπτεροῦσθαι τοῖς ἐρῶσιν εἰσρέων, ψυχῆς ἐρῶντος ἐνσχολαζούσης τότε.]

[Ἐνσχολέω vitium scripturæ pro ἐνσχολέω, quod v.]

Ἐνσωμάτος, ὁ, ἡ, cui opp. ἀσώματος, i. e. Corporeus, Corporatus, Cic. : qua signif. Seneca et Quintil. dicunt etiam Corporalis, ut Epist. 59 : Dicitur quædam corporalia esse, quædam incorporalia. Utitur autem Græco voc. Greg. Naz. [Athanas. Or. 2 contra Arian. vol. 1, p. 360, incarnationem vocat ἐνσώματον παρουσίαν τοῦ σωτῆρος. Et ἐνσ. θεὸς dicitur Christus, Euseb. H. E. 4, 26, p. 42. Clem. Al. Str. 4, 25, p. 636 : Ὡς τῆς ἁμαρτίας...σαρκικῆς τε οὔσης καὶ ἐνσωμάτου καὶ νεκρᾶς... Suicer. Niceph. Blemmid. p. 179.]

Ἐνσωματόω, i. q. σωματόω. [Hermias Irris. gentil. p. 402, D : Οἱ δὲ τρὶς ἐνσωματοῦσιν (animam, velut Plato in Phædro p. 249, A). L. D. Pass. Clem. Al. Strom. 3, 3, p. 516 : Ἀποκαθαίρεσθαι δὲ ταῖς ἐνσωματουμέναις ψυχαῖς προσήκει. Wakef.]

[Ἐνσωμάτωσις, εως, ἡ, Incorporatio. Hermes Stob. Ecl. phys. c. 52, p. 1076 : Κόλασις γὰρ αὐταῖς (ταῖς ψυχαῖς) ἡ ἐνσ. Clem. Al. Strom. 4, 12, p. 602 : Τὰς πρὸ τῆσδε τῆς ἐνσ. ἁμαρτίας· 6, 7, p. 767. « Dicitur de Filio, Athanas. 1, p. 40. Andr. Cret. p. 129, B : Ἡ παναρμόνιος τῆς θείας ἐνσ. ὕλη. » Kall. Nemes. De nat. hom. p. 333. Alia multa utriusque signif. cxx. v. ap. Suicer.]

[Ἔνσωμος, ὁ, ἡ, i. q. ἐνσώματος. Reg. prosod. p. 463, n. 194, inter compp. cum ἐν. Tzetz. Exeg. Il. p. 70, 21 : Προσωποποιεῖ προσάγειν καὶ ὡσπερεί τινα ἔνσωμα καὶ φθεγγόμενα τὰ μὴ πεφυκότα πρόσωπα ἔχειν. L. D. Euseb. Dem. ev. p. 108, D : Ἔνσαρκον, ἔνσωμον. Hase.]

[Ἐνσωρεύω, Cumulo, Coacervo in. Schol. Pind. Pyth. 7, 1 : Ἐνεσώρευσε τῷ κολπώματι χρυσόν. Wakef. Pseudemped. De sphæra v. 122, ap. Fabr. B. Gr. vol. 1, p. 822 Harl. : Σῖτος εἰς δόμους βροτῶν...πόνοισιν εἰς τὰ δώματ' ἐνσωρεύεται. Cyrill. C. Julian. p. 330, A : Πλείστων...σεσιγημένων, διά τοι τὸ μὴ δοκεῖν ἐνεσωρεῦσθαι τοῖς λόγοις μαρτύρων ὄχλον· ib. 341, E : Θαυμάζω δὲ ὅτι νεκροὺς ἡμῖν ἐνεδίζει καὶ τάφους, ὁ καὶ νεκροὺς ἔχων

τοὺς προσκυνουμένους καὶ μνήματα τοὺς νεώς· ἐνεσώρευνται γὰρ αὐτοῖς, Int. vertit, In iis sunt sepulti, quum deberet Cumulati.] A

[Ἐνσωριάζω scripturæ vitium pro ἐνσοριάζω, quod v.]

[Ἔνταγμα, τὸ, i. q. ἔνταλμα, Mandatum, ap. Germanum Cpol. in Lambec. Bibl. Cæs. 5, p. 227, C: Τὰ ἐντάγματα τῆς ἐξαρχίας τοῦ Ἀγκύρας. L. Dindorf.]

[Ἔνταγὸς vitium scripturæ pro ταγὸς, ap. Hesych. v. Αὐτόταγος.]

Ἔντακτος, ὁ, ἡ. Ἐντ. κίνησις, ex Alex. Aphr. Probl. 2, [69] affertur pro Certus motus; sed annotatur, quosdam ibi legere εὔτακτος. [Ἔντ. πορεία, Profectio secundum ordinem instituenda, Joseph. Hypomnest. c. 69, p. 128: Ἀπάρτειν τῆς ἱερᾶς σκηνῆς καὶ πορείας ἐντάκτου, quod Numer. 1, 52 est ἐν τῇ ἑαυτοῦ τάξει. Schleusn.]

[Ἐντᾶλαιπωρέομαι, Laboro in, Misere vivo in. Jo. Chrys. Ad Olymp. 3, vol. 7, p. 79, 8: Οὐκ ἐβούλετο ταῖς ἀλύσεσιν ἐνταλαιπωρεῖσθαι ἐκείναις. Seager. Olympiodor. in Alcib. 1, § 7, post init. Carnzer. Theod. Prodr. in Notit. M. vol. 6, p. 540: Τριταῖοι ... τῇ τοιαύτῃ φροντίδι ἐνταλαιπωρούμενοι. Boiss.] B

Ἔνταλμα, τὸ, Id ipsum quod alicui faciendum injunctum est, Præceptum, Mandatum [Gl.], Jussum. [V. Ἐντολή.]

[Ἐνταλτικὸς, ἡ, ὸν, unde adv. Ἐνταλτικῶς ap. Pseudojustin. p. 477, B: Ὀνομάζων τοὺς λόγους ἐντ. ἢ προστακτικῶς λεχθέντας, Præcipiendo et jubendo. L. D.]

[Ἐνταμίευτος, ὁ, ἡ, Idoneus. Galen. vol. 18, part. 1, p. 224, 2, de igni ex paleis: Ἐνταμίυτον εἶναί φησι πρὸς τὴν ἐργασίαν τοῦ χρυσοῦ. Hase.]

Ἐντᾰμιεύω, Intro latum recondo, In thesaurum refero. Qua signif. et ἐνθησαυρίζομαι dicitur. [Hesych.: Ἐνταμιευόμενον, ἐνθησαυριζόμενον.]

Ἐντάμνω, et Ἐπιτάμνω, Incido: ut ἐντέμνω et ἐπιτέμνω. [Quæ v.]

[Ἔντάνυσις, εως, ἡ, Intensio. Eust. Od. p. 1913, 37: Χελώνης ὄστρακον μέγα πήχεως περιθέσει καὶ χορδῶν ἐντανύσει λύραν ἀπήρτησεν.]

[Ἐντανυσμὸς, ὁ, idem. Schol. Hom. Od. Φ, 112: Τανυστύος) τῆς τάσεως, τοῦ ἐντ. Wakef.] C

Ἐντανύω, Intendo, ἐντείνω. [Hom. Od. Τ, 577: Ὅς δέ κε ῥηΐτατ' ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσιν, et alibi sæpius in Od. de arcu tendendo, item ap. Theocr. 24, 105. Pass. Φ, 92: Οὐ γὰρ οἵω ῥηϊδίως τόδε τόξον ... ἐντανύεσθαι. Med. ib. 403: Αἱ γὰρ δὴ τοσσοῦτον ὀνήσις ἀντιάσειεν, ὡς οὗτός ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐντανύσασθαι. De fune Tzetz. Hist. 1, 900: Τούτους οὖν (τοὺς σχοίνους) ἐντανύσαντες ἐκ γῆς τῆς ἑκατέρας ξύλων κορμοῖς προσήλωσαν.] Pro Extendo affertur ex Epigr. [Simiæ Anth. Pal. 6, 113: Κεραοξόος ἥρμοσε τέκτων (arcum), ἐντανύσας ... νεῦρα βοός. Herodot. 5, 25: Ἐνέτεινε τὸν θρόνον (ἱμᾶσι), ἐντανύσας δὲ κτλ. De sulcis Pind. Pyth. 4, 227: Αὔλακας ἐντανύσαις ἤλαυνε. Figurate per tmesin ib. 129: Πᾶσαν ἐν εὐφροσύνᾳ τάνυσεν. αὖ]

[Ἐντάξιμος, ὁ, ἡ, Insertus, Insertitius, Gl.]

Ἔνταξις, εως, ἡ, Interpositio, Insertio. Peculiariter vero ἔνταξις, quæ et παρένταξις, quum levis armaturæ milites in phalangis interstitiis interjiciuntur, nudi singuli juxta singulos armatos: ut quidam Suidæ verba interpr., quæ ap. eum vide. [V. l. Xen. in Ἐντάσσω citatum. L. D. || Insertio locorum in tabula geographica. Ptol. Geogr. 2, prol.: Πρὸς τὴν τοπικὴν κατανόησίν τε καὶ ἔνταξιν. Et paulo post: Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τῆς ἐντάξεως γινομένης. Hase.] D

[Ἐνταράσσω s. Ἐνταράττω, Conturbo, Confundo. Aristæn. 2, 22: Ἐξανίστη τῆς εὐνῆς καὶ τὴν στρωμνὴν ἐνετάραξε, παντελῶς συγχέουσα τὸ ἔρεισμα τοῦ ἑτερου σώματος, ὅτι κατηγόρει μηνύματα συζυγίας. Philostr. V. Ap. 3, 20, p. 111: Καὶ γάρ τι φάσμα ... αὐτοὺς ἤλαυνεν, ἐνταραττόμενον τῷ ὁμίλῳ.]

Ἔντᾰσις, εως, ἡ, Intentio, Contentio. [Aret. p. 13: Ῥήγνυται μὲν οὖν ἐξαπιναίως (vasa corporis) ἡ πληγῇ ἢ ἐντάσει ἄχθεος· 82: Ἡ δ' ἔντ. ἐς ἐγρήγορσιν ἔχει τι ζωπυρον· 106: Τοῦ κακοῦ τὰς ἐντάσιας· 112: Τῷ πταρμῷ καὶ τῇ ἐντάσι. Aliter id. p. 17: Ἐντάσιες ἐμέτου ξυνεχέες κενεαί, Nisus, Conatus vomendi. 55: Προπετὴς δὲ καὶ ἀρχὸς βίῃ καὶ ἐντάσεσι, φαντασίῃ ἐκκρίσιος ὄζθιαν τοῦ λίθου. Conf. p. 136.] Item ἔντ. προσώπου affertur pro Intentio vultus et austeritas. [Hippocr. Præc. p. 25, 17: Ἅμα μὲν ἐπιπλήσσειν μετὰ πικρίης καὶ ἐντάσεων.] Exp. etiam Distentio [Hippocr. Co. præn. p. 122, B: Μετὰ ὑποχονδρίου ἐντάσιος· De aere p. 282, 21: Τουτέου δὲ αἴτιον ἐστι τοῦ σώματος ἡ ἔντασις καὶ ἡ σκληρότης τῆς κοιλίης. Ita ap. eund. ὀργέως, φρενῶν, ἥτρου, ὑποχονδρίου ἐντ., de quibus v. Foes. OEcon. p. 130], Productio, Vehementia, Rigor [Aret. p. 82: Ἐπιπλάσματα τῇσι σκληρήσι καὶ τῇσι ἐντάσεσι τῶν μερέων ἐπιθετέον· 3: Τόνος γὰρ νεύρων καὶ ἐντάσιος οὔνομα· 4: Ξύνεστι μὲν αὐτέοισι ἀθρόον μὲν ἅπασι εἰρῆσθαι (f. εἰρῆσθαι ἅπασι) πόνος καὶ ἔντασις τενόντων· conf. p. 25, 66, 105. Id. p. 103: Ὅκως μὴ ἐντάσιες ἔωσι κενεαὶ στομάχου σπασμώδεες· 104: Ἔντασις οὐ τοῦ στομάχου μοῦνον, ἀλλὰ καὶ νεύρων. Conf. p. 17, 132. 112: Ἐντάσιες δὲ (in satyriasi) γενοῦνται σπασμώδεες οὐδαμὰ πρηὼνόμεναι. Gl. Diodor. 1, 88: Ἐντεταμένας) ἐντασιν αἰδοίων ἐχούσας]: nullis tamen allatis earum signiff. exx. Item Adjectio. Sic enim Vitruv. 3, 2: De adjectione quæ adjicitur in mediis columnis, quæ apud Græcos ἔντασις appellatur. [Ἔντ. ὀμμάτων, Obtutus, Gl. || Inclusio. Plato Menon. p. 87, A: Περὶ τῆς ἐντάσεως αὐτοῦ (τοῦ χωρίου) εἰς τὸν κύκλον. Confus. c. ἔνστασις in scholl. Hom. Il. Γ, 391, ubi ἔνστ. τῶν ἱμάντων erat, quod mox dicitur πλοκή.]

Ἐντάσσω s. Ἐντάττω (unde vox Gallica *Entasser*. Nisi potius dicamus esse hoc verbum a nomine *Tas*, quod ipsum sit a τάσσω, s. τάττω), Inter ordinandum interjicio s. Inter digerendum. [Inscr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, p. 493, 50: Ἃ ὑμῖν βούλομαι ἐν τοῖς δημοσίοις τοῖς παρ' ὑμεῖν γράμμασιν ἐντάξαι. Athen. 1, p. 5, B: Ἡγήμων ὁ Θάσιος, ὃν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ τινὲς ἐντάττουσιν. L. D. Philo vol. 2, p. 470, 23: Ταύτας τιθηνοκομητέον ἐντάττοντας τὸ μὲν πρῶτον ἀντὶ γάλακτος ἁπαλὰς τροφὰς τὰς διὰ τῶν ἐγκυκλίων ὑφηγήσεις. Wakef. Ordine injungo. Joseph. Hypomn. p. 73. Schleusn. Constituo, Ordino. Dan. 5, 26: Τὴν γραφὴν ταύτην ἐνέταξε· 27: Ἡ γραφὴ ἡ ἐντεταγμένη· 6, 10: Ἐνετάγη τὸ δόγμα· 10, 21: Ἀναγγελῶ σοι τὸ ἐντεταγμένον.] Et generalius pro Interjicio, Interpono. [Indo; Ἐνταγήσονται (sic), Inserantur, Gl.] Nam Bud. synonyma facit, παρεμβάλλειν, et ἐντάττειν, et ἐντιθέναι, Comm. p. 108. Ex Ejusd. Comm. in Epist. affertur ἐντάττειν τοῖς τυχοῦσιν pro τοῖς πολλοῖς ἐγκαταλέγειν, Inter plebeios annumerare, Cogere in ordinem. Item ἐντεταγμένοι, sicut ἔγκριτοι, part. præt. ab Ἐντάσσομαι, In ordinem numerumque redacti. [Xenoph. Anab. 3, 3, 18: Τῷ σφενδονᾶν ἐντεταγμένῳ ἐθέλοντι, Qui funditor in acie esse velit. V. Ἔνταξις. Tzetz. Hist. 1, 71: Καί τινας ἄλλους ὑφ' αὑτὸν εἶχεν ἐντεταγμένους. Arrian. Tact. p. 63: Καὶ ὡσαύτως ἐρεῖς, ἐστ' ἂν ἅπας ὁ δεύτερος λόχος κατὰ τὸν πρῶτον ἐπ' εὐθείας ἐναλλὰξ ἐνταχθῇ εἰς βάθος· οὕτω γὰρ ... οἱ ἄρτιοι εἰς τοὺς περιττοὺς ἐνταχθήσονται.] Qui et ἐγκύκλιοι dicuntur: ut scribit Idem in Annot. in Pand. Redditur autem et Gregarii. [Aliter Eur. Rhes. 492: Τάξον μ' Ἀχιλλέως καὶ στρατοῦ κατὰ στόμα. — Οὐκ ἔστ' ἐκείνῳ θοῦρον ἐντάξαι δόρυ. — Καὶ μὴν λόγος γ' ἐσθ' ὡς ἔπλευσ' ἐπ' Ἴλιον. — Ἔπλευσε καὶ πάρεστιν· ἀλλὰ μηνίων στρατηλάταισιν οὐ συναίρεται δόρυ. Ubi est i. q. ἀντιτάξαι. Permutata inter se ἐντεταγμ. et ἐντεταλμ. v. in l. Xenoph. supra cit.]

[Ἐντᾰτὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. supra ἐνδυτὴρ, putatur esse in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 246, 39: Ἐντ.τῆρ[α ἀμ]αράντινον περὶ τῷ ἕδει τῷ ἀρχαίῳ (deæ). Litera quarta e lapide evanuit. L. Dind.]

[Ἐντᾰτικὸν, Satyrium erythronium, Diosc. 3, 134.]

Ἐντᾰτικὸς, ἡ, ὸν, Intendendi s. Contendendi vim habens: ἐντατικὰ, ap. Paul. Ægin. φάρμακα quædam, Quæ tentiginem cient, Quæ intendunt νεῦρον τὸ γόνιμον: danturque ἐπὶ τῶν ἀπράκτων μορίων. [Schol. Nicandri Al. 264: Τὸ πολύγονον βοτάνη ἐστὶν ἐν τῷ πίνεσθαι ἐντατική. Matthæi Med. p. 10: Ἐρύθρινος ἐντ. πρὸς συνουσίας. Rufus p. 136 ed. Matth. De bestia salaci Geopon. 19, 6: Ἐντατικώτερον αὐτὸ (τὸ ζῷον) πρὸς τὴν μίξιν ποιεῖ, ubi olim ἐνστ.]

Ἐντᾰτὸς, ἡ, ὸν, Intentus, Contentus, Qui intendi ac contendi solet, potest: ἐντ. ὄργανα, ap. Musicos, Instrumenta quæ intenduntur, s. musica quæ nervos et fides habent, quæ intentæ s. contentæ sonos edunt harmonicos, ut citharæ; at ἐμπνευστὰ, Quæ spiritu inflantur, ut tibiæ. Plut. [V. Hom. § 148]: Διττὴ δ'

ἐστὶν ἡ μελῳδία· ἡ μὲν, ἐν τῇ φωνῇ· ἡ δ', ἐν ὀργάνοις, τοῖς τε ἐμπνευστοῖς, τοῖς τε ἐντατοῖς. Meminit eorundem et Pollux [4, 58. Nicomach. Harmon. p. 5; Athen. 4, p. 182, E.]

Ἐνταῦθα, i. q. ἔνθα, Hic [Gl.]; sed usitatius illud in prosa quam hoc. [Æsch. Prom. 82 : Ἐνταῦθά νυν ὕβριζε· 848 : Ἐντ. δή σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα. Et ap. alios quosvis tam poetas quam prosæ scriptt.] Sed et pro Huc, [Istuc add. Gl.], ut ἔνθα. [Hom. Il. I, 601 : Μηδέ σε δαίμων ἐνταῦθα τρέψειε. Æschyl. Pers. 450 : Ἐνταῦθα πέμπει τούσδε· et Soph. El. 380. Id. Trach. 800 : Μέθες ἐνταῦθ' ὅπου κτλ. Xenoph. Anab. 3, 4, 5 : Ἀλλ' ἐάν που καταλίπωσί γ' ἑαυτοῖς τὰ ἐπιτήδεια, ὄψονται καὶ ἡμᾶς ἐντ. πορευομένους. Plato Reip. 4, p. 445, B : Ἐπείπερ ἐντ. ἐληλύθαμεν. Et alibi sæpe. Aristoph. Vesp. 153 : Ἐνταῦθ' ἔρχομαι. Idem conjunxit c. δεῦρο (ut δεῦρο, de quo supra, cum ὧδε), Eccl. 739 : Φέρε δεῦρο ταύτην τὴν ὀδρίαν... ἐνταῦθα.] Plato Apol. Socr. [p. 36, C] : Ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἦα [ἦα]. Isocr. [p. 171, B; Demosth. p. 547, 24] : Ἐνταῦθα περιέστηκε τὰ πράγματα, Huc res tandem reciderunt, Eo res evaserunt. [Improprie etiam Soph. OEd. T. 598 : Νῦν οἱ σέθεν χρῄζοντες αἰχάλλουσί με· τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαντ' ἐνταῦθ' ἐνι, sc. ἐν τῷ αἰχάλλειν, non, ut Brunck., librorum vitio ἐκκαλοῦσι, de quo dixi in Ἐκκαλέω, deceptus, int., ἐν ἐμοί. Fr. Aload. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 128 : Ἐνταῦθα μέντοι πάντα τἀνθρώπων νοσεῖ, κακοῖς ὅταν θέλωσιν ἴασθαι κακά. Eurip. Iph. A. 21 : Τοὺς δ' ἐν τιμαῖς ἦσσον ζηλῶ. — Καὶ μὴν τὸ καλόν γ' ἐνταῦθα βίου. Aristoph. Eccl. 532. Xenoph. Anab. 7, 6, 14 : Τί οὖν ἐγὼ ἐνταῦθα ἠδίκησα; Ag. 1, 17 : Φρονίμως δὲ καὶ τοὺς φίλους ἐνταῦθα ἔδοξε πλουτίσαι. Plato Apol. p. 29, B : Ἐντ. ἴσως διαφέρω τῶν πολλῶν· Theæt. p. 171, E etc. Dio Cass. 42, 53 : Ὡς οὖν ἐνταῦθα ἦσαν, Eo redactis. Et alibi sæpe.] Item pro Istuc. Plato in Epist. : Ἐμὲ δὲ ἀφικόμενον ἐνταῦθα. Sed et cum gen. sæpe : significans In loco, Ad locum : ut [Thuc. 1, 46 : Οἱ Κορίνθιοι τῆς ἠπείρου ἐντ. ὁρμίζονται] Plato De rep. 1, [p. 328, E] : Ἐνταῦθα εἶ τῆς ἡλικίας, In hac es ætate. Et ap. Eund. [ib. 329, B] : Ὅσοι ἐνταῦθα ἦλθον ἡλικίας, Qui ad hanc pervenerunt ætatem s. processerunt. Vel per adv. itidem, Qui huc ætatis processerunt. Dicitur et per nomen interdum, Qui hoc ætatis attigerunt. [Æsch. Cho. 891 : Ἐνταῦθα γὰρ δὴ τοῦδ' ἀφικόμην κακοῦ. Xenoph. Comm. 4, 3, 8 : Ἐντ. τοῦ οὐρανοῦ ἀναστρέφεσθαι, ἔνθα κτλ. Plato Conv. p. 211, C : Ἐντ. τοῦ βίου. Dio Cass. 78, 7 : Καί μοι καὶ ἐντ. τοῦ λόγου θαυμάσαι πάμπολλα ἐπέρχεται.] Dem. cum gen. itidem, p. 217 : Καὶ οὐδ' ἐνταῦθ' ἔστη τῆς ὕβρεως, Nec tamen hactenus injurius s. insolens fuit : q. d. ad verbum Non hic insolentiæ constitit : i. e. In hoc insolentiæ loco s. gradu. [Conf. p. 245 extr. : Ἐντ. ἑαυτὸν τάξας τῆς πολιτείας.] Plut. Rom., Ἐνταῦθα προύβη δυνάμεως. || Pro Tum, sicut et ἔνθα, ap. Thucyd. [1, 11 : Ἐπειδή τε..., οὐδ' ἐνταῦθα· 91 : Ἐντ. δὲ φανερῶς εἶπεν· 2, 58; 4, 34, 35; 5, 69, 98; 6, 60; 7, 44; 8, 53, 56, 67.] Ita et Hic Lat. [Æsch. Prom. 204 : Ἐνταῦθ' ἐγὼ τὰ λῷστα βουλεύων... οὐκ ἠδυνήθην. Soph. Tr. 37 : Νῦν δ' ἡνίκ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελὴς ἔφυ, ἐνταῦθα δὴ μάλιστα ταρβήσασ' ἔχω. Et præmisso ὡς ib. 774. Tum Phil. 433 : Ποῦ γὰρ ἦν ἐνταῦθά σοι Πάτροκλος. Xenoph. Cyrop. 4, 5, 9 : Ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο,... ἐντ. δὴ ἐθρι-μοῦτο. Et post ὡς ib. 5, 4, 7. Et alibi crebro. Notandum etiam conjungi cum part. που, ap. Eurip. in fr. Melanipp. ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 110 : Ἀλλ' ἡ Δίκη ἐνταῦθά που ἔστιν ἐγγύς, εἰ βούλεσθ' ὁρᾶν. Aristoph. Av. 1184, Plat. Phil. p. 33, E. Id. Theæt. p. 177, C : Ἐντ. που ἦμεν τοῦ λόγου. Anon. ap. Suid. v. Ἀφώρισται. Tum respondere demonstrativam part. ἐνταῦθα relativis ἔνθα, Xenoph. Comm. 4, 3, 8 supra cit., Soph. El. 380; ἵνα ib. 21, Phil. 429, Eur. Ion. 963; ὅπου Soph. Tr. 800, OEd. C. 91; ὅπῃ Æschyl. Prom. 638. Quibus adde supra dicta de temporalibus relativis. Μέχρι ἐντ. dixit Xenoph. Anab. 5, 5, 4. Sæpissime conjungitur c. part. δή, ut in ll. supra citt. aliisque plurimis. || Propria vulgaris Atticorum sermonis forma est Ἐνταυθί, significans Hic et Huc, et monstrandi vim habens, apud Aristoph. quum ll. in Ἐνταυθοῖ citandis, tum Lys. 4 : Νῦν δ' οὐδεμία πάρεστιν ἐνταυθὶ γυνή· 568 : Ὑπενεγκοῦσαι τοῖσιν ἀτράκτοις τὸ μὲν ἐνταυθὶ, τὸ δ' ἐκεῖσε, et alibi. Qui etiam ἐνγεταυθὶ dixit Thesm. 646, cui conferendum ἐνμεντευθενὶ in Ἐντεῦθεν. || Formam Ion. Ἐνθαῦτα (quam primitivam esse hujus particulæ, natæ ex ἔνθα, ut τηνικαῦτα natum est e τηνίκα, vidit Buttm. Gr. vol. 2, p. 281,) habet Herodot. 1, 48, 61, 62; 5, 72 etc., iisdem omnibus quæ supra notatæ sunt signiff. || Forma Æol. est Ἐνταῦτα, quam in inscr. Elea ap. Bœckh. vol. 1, p. 26 : Τῷ 'νταῦτ' ἐγραμμένῳ, servatam Eustathio Od. p. 1839, 58 : Τούτων οὖν οὕτως ἐχόντων (dixerat de constructione præpos. ἐν c. accus. ap. Pind.) εἰη ἂν Δωρικὴ σύνταξις τὸ ἐνταυθοῖ (l. ἐνταῦτα) ἤγουν εἰς τοῦτον τὸν τόπον, καὶ αὖθις τροπῇ Δωρικῇ ληγούσης τὸ ἐνταυτοῖ, καὶ τροπῇ συνήθει τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ ἐνταυθοῖ, restituit G. Dindorf. præf. ad Poet. scen. p. 30. || Sæpe confundi solent ἐντ. et ἐντεῦθεν : v. Bast. ad Greg. p. 807, Xen. An. 5, 5, 4. Et ἐντ. et ἔνθα, ut in illo dictum.]

Ἐνταυθοῖ, Hic; ut [Hom. Il. Φ, 122 : Ἐντ. νυν κεῖσο· Od. Σ, 105, Υ, 262. Il. Apoll. 363 : Ἐντ. νυν πύθευ], Καθιζόμενος ἐνταυθοῖ, Plato [Protag. p. 310, A]; Aristoph. [Thesm. 225] : Ἐνταυθοῖ μενῶ. Sed et pro Huc, Pl. [608] : Ἔτι μ' ἐνταυθοῖ μεταπίμψασθε, Huc me accersetis. Sic Plato Apol. [p. 40, B] : Ἀνίβαινον ἐνταυθοῖ. [Locis Aristophanis quum citatis duobus tum ceteris omnibus jam est restitutum ἐνταυθὶ, quod etiam Xenophonteo Comm. 4, 2, 13 : Βούλει... γράψωμεν ἐνταυθοῖ μὲν Δ, ἐνταυθοῖ δὲ Α, pariterque Platonicis plerisque reponendum docent scripturæ librorum Xenophontis ἐνταυθεῖ et ἐνταυθῖ Platonis Protag. p. 310, A, Apol. p. 18, D; 40, B. In ceteris tam Platonis quam oratorum, ut Isæi p. 58, 21, Antiphontis p. 129, 31, et aliorum, restituendum videtur ἐνταῦθα, libris ex parte præeuntibus. Formam ἐνταυθοῖ enim alienam esse ab usu Atticorum (ap. quos Eust. quidem l. c. tritam dicit) monuit Elmsl. ad Eur. Iph. T. 1010 : Ἄξω δέ σ' ἦν περ καὐτὸς (μαὐτὸς recte Markl.) ἐνταυθοῖ πέσω, πρὸς οἶκον, ἢ σοῦ κατθανόντ μενῶ μέτα, restituitque in fr. Eur. Melanippes, ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 68 : Καὶ γὰρ ἐνταυθοῖ νοσεῖ τὰ τῶν γυναικῶν, quod ipsa sententia poscit ἐντεῦθεν, ut est in l. Andromaches in Ἐντεῦθεν citando. Iphig. vero quos supra dixi versus duo non esse Euripidis animadvertit G. Dindorf. præf. ad Poet. scen. p. 30. Hanc autem formam ἐνταυθοῖ unam habere signif. τὴν ἐν τόπῳ, Hic, quum ἐνταῦθα sit etiam Huc, ex antiquioribus gramm. annotavit Eust. l. c., quibus consentiunt Ammon. p. 51, Eran. Philo p. 167, nec dissentit Jo. Alex. p. 36, 2, ἐνταυθοῖ i. significare dicens q. τὸ πρωτότυπον ἐνταῦθα. Atque sic ponitur in locis Hom. supra citt., aliisque permultis, velut Polybii 5, 13, 8, Dion. Cass. p. 15, 81; l. 71, 24, Themist. Or. 22, p. 265, C, Philostr. Her. p. 194, Long. Past. 4, p. 131, Anton. Lib. 30, p. 196; 31, p. 202; 35, p. 238, Anth. Pal. 9, 714, et al., et ipsius Eust. Opusc. p. 42, 36 : Ἀγαθῇ τύχῃ... ἐντ. παρεύρημαι· sed altera signif., ut videtur, ab eod. p. 172, 58 : Παρεμβάλλοντας ἐνταυθοῖ, ὡς εἰς τρυφερὸν χωρίον. Liban. vero vol. 1, p. 353, 3 : Ἐνταυθοῖ (sic) λουσομένας ἥκειν μᾶλλον ἢ οὗ λέγονται ἥκειν, scripserat fort. ἐνταυθὶ, ut ib. toutí. De accentu Arcad. p. 183, 16, Jo. Alex. l. c. et gramm. ap. Heyn. ad Hom. Il. Φ, 122, ubi memoratur etiam acc. ἐνταῦθοι. I. Dind.]

[Ἐντᾰφή, ἡ, Sepultura. Inscr. Cumana ap. Caylus *Recueil* vol. 2, t. 56 : Μετὰ ... τὰν ἐνταφὰν καὶ θέσιν τῶ σώματος.]

Ἐνταφιάζω, q. d. Condo intra ἐντάφια : sed generaliter etiam pro Sepelio, Funero [Gl.] Plut. [Mor. p. 995, C] : Ἠδύσμασι Συριακοῖς, Ἀράβιοις, ὥσπερ ὄντως νεκρὸν ἐνταφιάζοντες. Sic Gregor. ἐντ. μύροις : Μύροις αὐτὸν ἐνταφίασον, quod exp. Unguentis eum delibutum sepeli. Sed sonat perinde ac si dicamus, Eum insepelito unguentis. V. et Ἐνταφιαστής. [Non Sepelire vert. esse ap. Greg., sed Pollingere, i. e. ad sepeliendum præparare, aromatis et sim. condire, adeoque ἐνταφιάζειν prius esse ordine, θάπτειν, Sepelire, posterius ex Matth. 26, 12, Jo. 19, 40, aliisque ll. docuit Suicer. Thes. p. 1124. Pallad. Hist. Laus. c. 10, p. 912 : Ὃν ἐνταφιάσας. Epigr. Anth. Pal. 11, 125, 5 : Εἰς ἐνταφιάζειν πέμπει (medicus) ὅλους αὐτῷ (pollinctori) τοὺς θεραπευομένους.]

[Ἐνταφίασις, εως, ἡ, Sepultura vel, si dicere sic

licet, Conditura. Suid.: Σμύρνα, ὁ τάφος τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἐντ. Wakef. V. Ἐνταφιάζω et Ernest. ad gl. Suidæ.]

Ἐνταφιασμός, ὁ, Sepultura [Gl. Schol. Eur. Phœn. 1654 Matth.: Τῷ τάφῳ) ἐν τῷ ἐντ. Funeratio, Marc. 14, 8: Προέλαβεν μυρίσαι μου τὸ σῶμα εἰς τὸν ἐντ. Jo. 12, 7: Εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου. L. Dind.]

Ἐνταφιαστής, ὁ, q. d. Sepultor, i. e. Vespillo, Pollinctor. Epigr. [Anth. Pal. 11, 125]: Ἰητρὸς Κρατίας καὶ Δάμων ἐνταφιαστής. || Usi sunt et LXX: Gen. 50, [2]: Καὶ προσέταξεν Ἰωσὴφ τοῖς παισὶν αὐτοῦ τοῖς ἐνταφιασταῖς ἐνταφιάσαι τὸν πατέρα αὐτοῦ, ubi ἐνταφιασταῖς exp. Funeratoribus, sicut ἐνταφιάσαι, Funerare. [Strab. 11, p. 514: Τοὺς ἀπειρηκότας διὰ νόσον ἢ γῆρας, ζῶντας παραβάλλεσθαι τρεφομένοις κυσὶν ἐπίτηδες πρὸς τοῦτο, οὓς ἐνταφιαστὰς καλεῖσθαι τῇ πατρῴᾳ (Bactrianorum) γλώσσῃ· ubi olim perperam ἐνταφιστάς.]

[Ἔντάφιον, τό. V. Ἐντάφιος.]

Ἐνταφιοπώλης, ὁ, Qui vendit quæ ad sepulturam s. sepulturæ ornatum pertinent, Libitinarius [Gl.] ex Ulpiano exp. [Mimas in Galei Op. myth. p. 706: Ὁ τοίνυν θάνατος τοῖς μὲν ἀποθανοῦσι κακὸν, τοῖς δ' ἐνταφιοπώλαις καὶ τυμβοποιοῖς ἀγαθόν. L. D. Sextus Antiscept. p. 618. || Forma vitiosa ap. Artemid. 4, 56, p. 369: Νεκροστόλους ἢ ἐνταφιοπώλους.]

Ἐντάφιος, ὁ, ἡ, Sepulcralis, Feralis, Funereus, Funebris, Ad funus s. sepulturam pertinens. Synes. Epist. 4: Φέρειν δεῖ τιμὴν ἐντάφιον τὸν ἐκ ναυαγίου νεκρόν. [Dionys. A. R. 2, 67: Ἅμα τοῖς ἐνταφίοις κόσμοις. Georg. Palam. a Cupero Obs. 2, 9, p. 203, cit.: Ἐνταφίων δεσμῶν.] Sed frequentius dicitur ἐντάφιον substantive: ut in hoc dicto, quod ab Isocr. [p. 125, A] aliisque, ac præsertim a Plut. sæpe commemoratur, Καλὸν ἐντάφιον ἡ τυραννὶς, ubi Bud. ait respiciendo ad propriam signif., esse Sepultorium linteum: addens, Gregorio esse etiam Linteum sepultoris. Existimo autem significari hoc dicto, pulcrum esse non solum ἐμβιῶναι τυραννίδι, sed et ἐναποθανεῖν, et quasi ἐνθάπτεσθαι, Regiam potentiam usque ad sepulturæ tempus retinere. [Similia v. ap. Wessel. ad Diod. 11, 11 (Simonidis versus citantem: Ἐντάφιον δὲ τοιοῦτον οὔτ' ἐῤῥως οὔθ' ὁ πανδαμάτωρ ἀμαυρώσει χρόνος); 15, 17, Dorvill. ad Char. 4, 7 in., Matth. ad Nemesium p. 368, Jacobs. ad Anth. vol. 6, p. 213, ex Polyb. 15, 10, 3; 39, 2, 9, et alios.] Ap. Plutarch. [Mor. p. 161, C: Ἀεθεῖν ἐντάφιον αὐτῷ τὸν ἐναγώνιον ἔτι ζῶν κόσμον] exp. Vestimentum funebre. Sic et in Epigr. [Anth. Pal. 11, 125]: Οὓς κλέπτεσκεν ἀπ' ἐνταφίων τελαμῶνας. [Antiphilus ib. 102: Ὁ πλοῦτος ὃ οὐκ ἐμὸν ἐντάφιον.] || Sed ἐντάφιον s. ἐντάφια dicuntur et Exequiæ, Inferiæ. Gregor. in Maccab. encomio: Καλὸν ἐντ. δίδωσι τοῖς παισὶν ἑαυτὴν, ἐπαπελθοῦσα τοῖς προαπελθοῦσι. Isæus plurali numero est usus [p. 73, 14]: Ἐπειδὴ... ἐτελεύτησεν, ἐντάφια προπαρασκευασάμενος. [Soph. El. 316: Ἐντάφια φέρουσαν. Eurip. Hel. 1404: Ἐντ. δοῦναι νεκρῷ. || Libitina, Gl. Ap. Dionem Cass. 74, 4, in describendo funere Pertinacis traducta dicuntur Τὰ ἐντάφια ὅσα ὅ τε αὐτοκράτωρ καὶ ἡμεῖς... ἐπέψαμεν, quod de aromatis præcipue (ut supra ἐνταφιάζω) intelligendum monet Reimarus. Conf. ib. 5. De veste vero id. 76, 7. De sumptu funeris Plut. Aristid. c. 27.]

[Ἔντε. V. Ἔστε.]

Ἔντεα, τὰ, Arma: a nom. sing. Ἔντος inus. [Immo v. infra.] Hom. Il. Σ, [191]: Στεῦτο γὰρ Ἡφαίστοιο πάρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά· Od. Ψ, [368]: Ἔντε' ἀρήϊα. Et dat. ἔντεσιν alibi. [Il. Z, 418, etc. Anon. apud Hephæst. p. 40, 68: Γέλλαι... αἷς ἔντεα παταγεῖται. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, n. 17, p. 35, ab Rossio nuper suppleta: Ἀνέθηκε τῆνται Ἰσχύλλος. Aliique recentiores.] || At ἔντεα δαιτὸς Eid. Vasa convivalia, Od. H, [232]: Ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμουν ἔντεα δαιτός. Prior est autem altera signif., si quidem sequamur Etym., deducentem ab ἐντός. Sed Athen. 5, aliam deductionem affert, quem vide de Ἔντη. [In Ind.:] Ἔντη, τὰ, Arma: et quidem ea quæ corporis aliquam partem tegunt. Athen. enim 5, [p. 193, C], τῶν ὅπλων τὰ σκεπαστικὰ, θώρακα καὶ κνημῖδας, καὶ τὰ τούτοις ἐμφερῆ, scribit vocari ἔντη. Poetæ διαιρέτως dicunt ἔντεα, q. v. Suidas quoque non de omnibus armis dici tradit, sed de clypeo, galea et similibus. [Nihil de similibus dicit Suid., sed post verba ἀσπὶς καὶ περικεφαλαία addit: Τὰ δὲ δόρατα κατ' ἐπικράτειαν. Ubi ἔντεα cum ἔγχεα confusum videtur ab Suida et qui gl. repetiit Zonara. || Homerico de vasis usui similis est usus Pindari, qui non tantum de armis dicit Ol. 4, 24: Χαλκέοισι δ' ἐν ἔντεσι νικῶν, sed etiam de navi Nem. 4, 69: Ἀπότρεπε αὖτις Εὐρώπαν ποτὶ χέρσον ἔντεα ναός· et de curribus equisve, Pyth. 5, 34: Κατέκλασε γὰρ ἐντέων σθένος οὐδέν· Ol. 13, 20: Ἱππείοις ἔντεσσιν, de cujus l. sententia v. Bœckh. ad l. et Heyn. ad Hom. Il. Ω, 277. Nem. 9, 22: Χαλκέοις ὅπλοισιν Ἱππείοις τε σὺν ἔντεσιν. Et de jugo boum Pyth. 4, 235: Δήσαις τ' ἀνάγκας ἔντεσιν αὐχένας. Similiter Æschyl. Pers. 199: Χερσὶν ἔντη εἴφρου διασπαράσσει. De tibiis Pind. Ol. 7, 13: Παμφώνοισι δ' ἐν ἔντεσιν αὐλῶν· Pyth. 12, 21: Αὐλῶν τεῦχε πάμφωνον μέλος, ὄφρα τὸν εὐρυάλας ἐκ χαρπαλιμᾶν γενύων χρεμφθέντα σὺν ἔντεσι μιμήσαιτ' ἐριλλάγκταν γόον. || « Singularem ἔντος usurpat Archiloch. ap. Sext. Emp. p. 181, 28, pro quo prave legitur eo in versu ubique et exponitur ἐντός. Hermst. Versus, quibus antiquissimus utitur Aristoph. Pac. 1299, sunt: Ἀσπίδι μὲν Σαίων τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ θάμνῳ, ἔντος ἀμώμητον, κάλλιπον οὐκ ἐθέλων. || Ab Homero ἔντος, a recentioribus etiam ἔντος fuisse pronuntiatum ex voc. αὐθέντης colligebat Eust. Il. p. 882, 61; 1350, 31.]

Ἐντείνω, Intendo [Gl.]. Qua signif. accipitur et media vox. [Eur. Iph. A. 549: Δίδυμ' Ἔρως ... τόξ' ἐντείνεται. Alexand. in Walz. Rhett. vol. 9, p. 271, 16: Ἔρωτας παρεῖναι τόξα μὲν ἐντεινομένους, βέλη δὲ ἐφαρμόττοντας.] Xen. Cyrop. 4, [1, 3]: Τόξα ἐντείνασθαι καὶ τὰ παλτὰ ἐπαφιέναι, Arcus intendere, Contendere. Aristoph. Nub. [968]: Ἐντεινομένους τὴν ἁρμονίαν, ἣν οἱ πατέρες παρέδωκαν, Intendentes concentum s. citharam; nam ea proprie intenditur; at concentus ex ea intenta et pulsata proficiscitur. [Proprie Hom. Il. E, 728: Δίφρος δὲ... ἁμᾶσιν ἐντέτατται, quod Eust. interpr. ὡς οἷα δὴ ἐκείνων πλεκτὸς, et iisd. fere verbis de galea K, 263. Sic Polyæn. 7, 14, 1: Κλίνην οὐκ ἐντεταμένην, ἀλλὰ στρώμασι ποικίλοις κεκοσμημένην, quibus conf. Poll. 10, 36: Καὶ μὴν τό γε τῇ κλίνῃ ἢ τῷ σκίμποδι ἐντεταμένον, ὡς φέρειν τὰ τυλεῖα, σπαρτία, σπάρτα, τόνος. Intendendi signif. de arcu, act. Æsch. fr. Thrac. ap. schol. Soph. Aj. 833: Τόξον ὡς τις ἐντείνων. Eur. Suppl. 886, 745, Plat. Erast. p. 135, A. Pass. Herodot. 2, 173: Τὸν πάντα χρόνον ἐντεταμένα. Idemque de pontibus 8, 117: Τὰς σχεδίας οὐκ εὗρον ἔτι ἐντεταμένας· 9, 106: Ἔτι γὰρ εἰόκεον ἐντεταμένας εὑρήσειν (τὰς γεφύρας). Aliter Eur. Andr. 720: Βοῶν ἢ λέοντ' ἤλπιζες ἐντείνειν βρόχοις; Suid. v. Ἀεθλον, ab Hemst. cit.: Τὸν χαλκὸν παραλαβόντες ἀμορρον... εἰς μορρὴν ἐντείνουσι. Aliter Eur. Or. 706: Καὶ ναῦς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ, ἔβαψεν, ἔστη τ' αὖθις, ἦν χαλᾷ πόδα, cui Soph. Antig. 715: Ναὸς ὅστις ἐγκρατὴ (ut scrib. pro ἐγκρατὴς in h. l. supra v. Ἐγκρατὴς, p. 104, C) ποδὸς τείνας ὑπείκει μηδὲν, contulerunt intt. De equo, loro intento attrahendo, Xen. Eq. 8, 3: Προδιαβῆναι αὐτὸν τὴν τάῤῥον, ἔπειτα δ' ἐντείνειν δεῖ τῷ ἀγωγεῖ, ὡς διάλληται (equus). Pass. Plato Phæd. p. 86, B: Ὥσπερ ἐντεταμένου τοῦ σώματος ἡμῶν καὶ ξυνεχομένου ὑπὸ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ· 92, B: Ψυχὴν ἁρμονίαν τινὰ ἐκ τῶν κατὰ τὸ σῶμα ἐντεταμένων ξυγκεῖσθαι. Quibus Cic. Tusc. 1, 10, contulit Wyttenb. ad Plut. S. N. V. p. 143. Xen. Comm. 3, 10, 7: Τὰ ἐντεινόμενα καὶ τὰ ἀνιέμενα (corporis membra). Aristot. Probl. 4, 22: Διὰ τί οἱ ἀφροδισιάζοντες καὶ οὐρητῶντες ἐντείνουσιν; Diod. 1, 88: Τὰς εἰκόνας αὐτῶν (Panum et Satyrorum) ἀνατιθέναι ἐντεταμένας· 4, 6: Τοὺς γὰρ οἰνωθέντας φυσικῶς ἐντετάσθαι πρὸς τὰς ἀφροδισιακὰς ἡδονάς. Aret. Causs. ac. m. 1, 6, p. 3: Ἐς οὐδὺ μὲν ὁ τέτανος εὖτε ἀστραβὴς ἄνθρωπος καὶ ἀκαμπὴς ἐντέτατα· 4: Τὰ παρίσθμια σκληρὰ καὶ ἐντεταμένα ἐόντα. De auditu intendendo ap. Polyæn. 1, 21, 2: Ἐντείναντες τὰς ἀκοὰς προσεῖχον. || Intendo, ut sit i. q. Contendo, neutra signif. Eur. Or. 698: Εἰ δ' ἡσύχως τις αὐτὸς ἐντείνοντι μὲν (δίκῃ) καλῶν ὑπείκοι, καιρὸν εὐλαβούμενος, ἴσως ἂν ἐκπνεύσειε· Ir. Dict. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 475: Κύπρις γὰρ οὐδὲ νουθετουμένη χαλᾷ, ἀν τ' αὖ βιάζῃ, μᾶλλον ἐντείνει φιλεῖ, aliique. Eunap. p. 75 ed. Boiss.: Ἐντείναντος αὐτῷ τοῦ νοσήματος, indicat Wakef. Pass. Xen. Œc.

21, 9: Ὃς ἂν δύηται προθύμους καὶ ἐντεταμένους παρέχεσθαι εἰς τὸ ἔργον. Polyb. 10, 3, 1: Τῇ διανοίᾳ περὶ τὸ προτεθὲν ἐντεταμένος. Aret. Ac. m. cur. 2, 3, p. 103: Ὅκως ἐκ τοῦ νεκρώδεος ἐνταθείη καὶ ἀνατραφείη τὸ ζώπυρον.] Item, Ἐντεινάμενος τὴν φωνὴν, dixit Æschin. [p. 49, 15] pro Sublata voce, teste Bud.; qui ἐντείνασθαι interpr. etiam Acriter et cum contentione dicere, ap. Plat. De rep. 7, [p. 736, C]: Ἐπιλαθόμην ὅτι ἐπαίζομεν, καὶ μᾶλλον ἐντεινάμενος εἶπον, i. e. θυμωθείς. [Xenoph. Cyneg. 7, 8: Ὀρῶσαι τὸν λαγὼ (canes) ἐντεινόμεναι ῥήγνυνται. De act. et pass. v. infra.] Dicitur et ἐντείνειν πληγὰς pro Colaphos incutere, Alapas impingere: quod et κονδύλους ἐντρίβειν, et πληγὰς διδόναι, i. e. Pugnum ingerere, Cædere, Pulsare, Ferire. [Xenoph. Anab. 2, 4, 11: Πληγὰς ἐνίεσαν ἀλλήλοις. Sine dat. Dionys. A. R. 2, 9, Lysias ap. eund. De adm. vi Dem. 11, p. 985, 3. Medii ex. citat Suidas: Πληγὰς τοῖς προσπίπτουσιν ἐντεινόμενοι. Pass. Hesych.: Ἐντέτατα· τὸ παῖσαι ἐντεῖναί φασιν, ut notaverat antea.] Interdum etiam simpliciter ἐντείνειν. [Ἐντ., Pulso, Gl.] Plato Minoe [p. 321, A], de tragœdia: Ἐν ᾗ δὴ καὶ ἐντείνοντες ἡμῖν τὸν Μίνω, τιμωρούμεθα ἀνθ' ὧν ἡμᾶς ἠνάγκασε τοὺς δασμοὺς τελεῖν ἐκείνους. Quod dicit propter Tragicos qui convitiis concidebant Minoem, αὐτὸν ὡς χαλεπὸν καὶ ἄγριον κακῶς λέγοντες. Synes.: Οὐδὲ πῦξ ἐντεῖναι οὐδὲ λὰξ ἐναλεῖσθαι τῶν ἐπιτηδειοτέρων τινί. [Dio Cass. 57, 22: Πυξὶ αὐτῷ ἐνέτεινε.] || Afferuntur et hæc. Ex Xenoph. [immo Plut. Sol. c. 3]: Νόμους ἐπεχείρησεν ἐντείνας εἰς ἔπος ἐξενεγκεῖν, pro, Leges edere versibus tentavit. Et ex Plut. Sol. [ibid.]: Γνώμας ἐνέτεινε φιλοσόφους, pro, Sententias adjecit philosophicas. [Immo Versibus inclusit. Plat. Phæd. p. 60, D: Περὶ γάρ τοι τῶν ποιημάτων ὧν πεποίηκας, ἐντείνας τοὺς τοῦ Αἰσώπου λόγους· Protag. p. 326, B: Εἰς τὰ κιθαρίσματα ἐντείνοντες (poetarum carmina)· Phil. p. 38, E: Τὰ ῥηθέντα ἐντείνας εἰς φωνήν· Hipparch. p. 228, D. De aliis qui eodem modo loquuti sunt satis est memorasse Galen. Protr. vol. 1, p. 6: Ὃν (μῦθον) τις ἐντείνας ἔπεσι διεσκεύασεν. Dionys. De adm. vi Dem. c. 48: Εἴ τις ᾠδαῖς ἢ κρούμασιν ὀργάνων τὸ κάλλιστον ἐντείνας μέλος. Signif. Includendi etiam Plat. Menon. p. 87, A: Εἰ οἷόν τε ἐς τόνδε τὸν κύκλον τόδε τὸ χωρίον... ἐνταθῆναι. Figurate Diod. ap. Suid.: Ἐντείνας ἑαυτόν· Διόδ.· Εἰς τὸν στρατιωτικὸν, καὶ αὐτελῆ βίον ἐντείνας, ἀντὶ τοῦ ἐπιδοὺς. Plut. Mor. p. 795, E: Εἰς δὲ μάλιστα... ὁ Αυκοῦργος ἐντείνας ἑαυτόν. Et pass. sim. 731, A. De instrumento musico intendendo Alexis ap. Phot. v. Παναρμόνιον: Τὸ παναρμόνιον τὸ καινὸν ἐντεινον. || Ἐντείνειν et ἀνατείνειν confusa Diod. 1, 88. Ἐντ. et ἐκτείνειν Eur. Suppl. 745, in fr. Dict. supra cit., Or. 706, et al.]

[Ἐντείρομαι, ap. Quint. 1, 671: Καὶ ὁ Ἀχιλεὺς ἁλίαστον ἑῷ ἐντείρετο θυμῷ, rectius scribitur divise in ἐτ.]

[Ἐντειχίδιος, ὁ, In oppido inclusus, Obsessus. Ones. Strateg. p. 139, 1 Cor.: Πᾶν ὅσον ἐντειχίδιόν ἐστι. V. Ἐντείχιος. Hase.]

Ἐντειχίζω, Murum s. Munitionem inædifico, Munimentum et murum excito in aliquo loco, etiam Muro includo, circumdo, Circumvallo. [Diodor. 19, 87: Παρελθὼν εἰς Ἦλιν τὴν ἀκρόπολιν ἐνετείχισε καὶ τὴν πόλιν κατεδουλώσατο.] Thuc. certe schol. 6, [90]: Τῶν πόλεων τὰς μὲν βίᾳ λαβόντες, τὰς δ' ἐντειχισάμενοι, ait posse accipi ἐντειχισάμενοι vel pro περιτειχίσαντες vel pro φρούρια ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν ἐπιτειχίσαντες: quam posteriorem expos. magis probat. [Medio sæpius sic etiam Dio Cass., ut 42, 38: Χωρὶς ὧν ὁ Καῖσαρ ἐνετειχίστο. Priori signif. Xen. Hist. Gr. 4, 8, 1: Παρεμυθοῦντο τὰς πόλεις ὡς οὔτε ἀκροπόλεις ἐντειχίσοιεν κτλ. Cyrop. 3, 1, 27. Et pass. Ages. 2, 19, Il. Gr. 4, 5, 52. Porro Dionys. A. R. 3, 44: Ἐν τῷ μεταξὺ... ἀγαῶνι πόλιν ὁ βασιλεὺς ἐντειχίσας. Joseph. A. J. 9, 10, 3: Φρουρὰς δ' ἐνετείχισε τοῖς ἐρήμοις χωρίοις.]

[Ἐντείχιος, ὁ.] Ἐντείχιος τόπος, Locus inœnibus inclusus, s. conclusus, Locus muro cinctus, Poll. 9, [35. Dionys. A. R. 1, 26: Αἱ ἐντείχιοι καὶ στεγαναὶ οἰκήσεις. Ap. Lucian. Parasit. c. 42: Οὐδὲ ὅλως ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύψαι τῶν πυλῶν, ἀλλ' ἐντειχίδιοι κάθηντο (vel ἐκάθ.) παρ' αὐτοῖς, pro ἐντείχιοι illatum videtur per propinquum γνωμίδιον. V. Ἐντοίχιος.]

Ἐντείχισις, εως, ἡ, Muri s. Munimenti extructio aliquo in loco. A

[Ἐντεκμαίρομαι, Conjicio. Hippocr. De superfœt. p. 261, 40: Ὁκόταν τὸ παιδίον ἐτεθνήκῃ (l. τεθν.), καὶ τοῖς ἄλλοις ἐντεκμαίρεσθαι σημείοις καὶ κελεύειν κτλ.]

[Ἔντεκνος, ὁ, ἡ, Cui liberi sunt. Lucian. Dial. mort. 6, 3: Γραῶν καὶ γερόντων ἐρῶντες, καὶ μάλιστα εἰ ἔτεκνοι εἶεν, οἱ δὲ ἔντεκνοι ὑμῖν ἀνέραστοι. Herodian. Philet. p. 440: Τέλειοι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς οἱ ἔντεκνοι. Quod pluribus explicavit Piers.]

[Ἐντεκνόομαι, Liberos gigno in. Plut. Cat. min. c. 25: Ὅπως τὴν θυγατέρα... πεποιημένην ἐκείνῳ δύο παῖδας αὐτῷ πάλιν ὥσπερ εὐγενῆ χώραν ἐντεκνώσασθαι παράσχῃ.]

[Ἐντεκτaίνομαι, Defigo. Hippocr. ap. Galen. vol. 18, part. 1, p. 557, 3: Ἐν αὐτῷ τῷ ξύλῳ τὰς φλιὰς τῶν ὀνίσκων ἐντεκτηνάμενον. || Fabrico in. Joseph. Bell. Jud. 1, 4, § 7: Ξυλίνους πύργους ἐνετεκτήνατο. Item Gregor. Nyss. t. 1, p. 587, A; 805, A; t. 2, p. 594, A; 1075, D: Ἐνετεκτήνατο· t. 1, p. 398, D: Ἐντεκτήνασθαι. Hase.]

[Ἐντελέθω, Insum. Nicander Ther. 660: Ἐντελέθει φυζήλιος ἐν νιφάδεσσι.] B

[Ἐντέλεια, ἡ, Perfectio. Theophyl. Quæst. nat. 9 (?). Ἐντέλεια τοῦ λόγου ex Apoll. De constr. p. 187, 16, citat Hemst. || Hesychio τάξις ἀρχοντική, Magistratus. V. HSt. in Ἐντελής.]

Ἐντελειότης, ητος, ἡ, extat in VV. LL. expositum Perfectio, sed absque ullo testimonio: quod alioqui merito quis hic desideret.

[Ἐντελιστέρως, Perfectius. Mauric. Strateg. p. 96: Ἵνα ἐντ. γνωσθῇ. L. Dind.]

[Ἐντελατέω. Hesych.: Κορυβαντιᾷ, ἐντελατεῖ.]

Ἐντελευτάω, Finio vitam, Morior in, Immorior. Ἐντελεύτησε τῇδε τῇ χώρᾳ, Vitam finivit in hac regione. [Thuc. 2, 44: Οἷς ἐνευδαιμονῆσαί τε ὁ βίος ὁμοίως καὶ ἐντελευτῆσαι ξυνεμετρήθη. Liban. vol. 1, p. 532, 14: Ταῖς Ἀθήναις ἐμβιῶναί τε καὶ ἐντελευτῆσαι.]

[Ἐντελέχεια, ἡ.] Frequens est derivatum ab ἐντελεχὴς subst. Ἐντελέχεια, ab Aristot. usurpatum [conf. Sext. Emp. Adv. gramm. 1, 314, Nemes. De nat. hom. p. 68, 93 sqq.]: quam Actum et Perfectionem doctissimi Græcorum interpr., inquit Bud., quum Cic. velit significare Continuatam quandam motionem et perennem [Tusc. 1, 10]. Affertque hæc ex Aristot. init. l. 2 De anima: Λέγομεν δὴ ἓν τι γένος τῶν ὄντων τὴν οὐσίαν· ταύτης δὲ τὸ μὲν, ὡς ὕλη, ὃ καθ' αὑτὸ μὲν οὐκ ἔστι τόδε τι· ἕτερον δὲ μορφὴν καὶ εἶδος, καθ' ἣν ἤδη λέγεται τόδε τι· καὶ τρίτον, τὸ ἐκ τούτοιν· ἔστι δὲ ἡ μὲν ὕλη, δύναμις· τὸ δὲ εἶδος, ἐντελέχεια. Quæ ita vertit, Dicimus igitur unum genus entium esse substantiam. Hæc autem partium materia est, quæ per se quidem ipsa non est hoc aliquod: altera pars, ejus forma et species, secundum quam jam dicitur hoc aliquid. Ab his tertium est quod ex ambobus confit. Porro materia potentia est, forma autem entelechia. [Conf. ib. 1, 1; 2, 5.] Cui l. alium Ejusd. subjungit, ἐντελέχειαν ubique pro Perfectione et Actu poni tradens. Duo enim, inquit, sunt in rebus: actus, i. e. ἐντελέχεια (quæ etiam interdum ab eo ἐνέργεια appellatur), et δύναμις, i. e. Potentia. His subjungit aliquanto post, Estque ἐντελέχεια, non Continua motio, sed Perfecti corporis comprehensio, i. e. τοῦ ἐντελοῦς συνοχή: hoc enim etymum ejus verbi significat. Quare liquido, ut arbitror, constat verba illa Cic. de animo humano non esse consentanea cum entelechia Aristot. Hæc Bud. 1 De asse, ubi plura vide. [Plurima etiam Suidas. Sext. Emp. Adv. math. 10, p. 340: Τὸ ὠὸν κατὰ δύναμιν μὲν νεοσσός ἐστι, κατ' ἐντελέχειαν δὲ οὐκ ἔστιν. Et ib. 342. Schneid. V. ad Plotin. p. 172, A. Creuzer. Mich. Apost. Prov. 17, 9: Διαφέρει δὲ ἐντελέχεια ἐνδελεχείας. Ἐνδ. μὲν γάρ ἐστιν ἡ συνέχεια, ἐντ. δὲ ἡ τελειότης καὶ τὸ εἶδος τοῦ ὑποκειμένου κτλ. Schleusn. Lucian. Jud. voc. c. 10: Ἀφεῖλετό μου (τὸ ταῦ τοῦ δέλτα) τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιοῦν λέγεσθαι παρὰ πάντας τοὺς νόμους. Hemst.: «Greg. Cor. (p. 155): Καὶ τὴν ἐνδ. ἐντ. ἀξιοῦσι λέγεσθαι (Attici). Hunc unicum exstare puto, qui ἐνδ. et ἐντ. solo dialecti discrimine separavit. Sequitur eam sententiam J. Scalig. Anim. ad Euseb. p. 1186.» L. Dind.] C D

Ἐντελεχὴς, sunt qui hinc [ab v. τέλος] itidem deri-

vent; ac certe accipiendo pro Perfectus, commode hinc deducetur. Non dubium est tamen quin etiam pro Assiduus ponatur; nam ut Ἐντελεχῶς ἔχειν Bud. e Themist. affert pro Perfectum esse, ita vicissim e Plat. De LL. ἐντελεχῶς pro Assidue. [Vitiose pro ἐνδελεχῶς, quod v. Non minus vitiosum ἐντελεχὴς pro ἐνδ. ap. Theophr. C. Pl. 2, 11, 11; 5, 1, 10, sustulit cod. Urbinas, ap. Philon. vol. 2, p. 569, 9; 587, 7; 588, 32, notavit Mangejus. Quo vitio HSt. quoque deceptus supra in Ἐνδελεχὴς, quod v.]

[Ἐντελεχισμὸς, ὁ, i. q. ἐντέλεια. Antioch. Pandect. p. 1052, B. Hase.]

Ἐντελὴς, ὁ, ἡ, opp. τῷ ἀτελὴς, Perfectus [Gl.], Absolutus, Integer, Cui nihil deest. Lucian. De sacrif. [c. 12] : Στεφανώσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολύ γε πρότερον ἐξετάσαντες εἰ ἐντελὲς εἴη. [Schol. Aristoph. Pl. 820 : Ἔντ. θυσία ἡ ἐξ ὅλου, ταύρου, τράγου καὶ κριοῦ. Ambigua sententia inscr. Halicarn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 453, n. 2656, 15 : Τοὺς δὲ ταμίας διδόναι τοῖς πρυτάνεσιν εἰς τὴν θυσίαν τῆς Ἀρτέμιδος ἐντελὲς ὁραχμὰς Λ'. Ægin. ib. n. 2139, p. 173, 5 : Ἱκρία περὶ τὸ ἕδος ἐντελῆ. Et alia ib. p. 565, n. 2885, 17 : Πάσαις ἐντελέσι λιτουργίαις τὴν πατρίδα κεκοσμηκότων. Thuc. 6, 45 : Τὰ ἐν τῇ πόλει ὅπλων ἐξιτάσει καὶ ἵππων ἐσκόπουν εἰ ἐντελῆ ἐστι. Æschin. p. 51, 32 : Τριήρεις πλοίμους καὶ ἐντελεῖς, Instructas. Polyb. 8, 36, 1 : Ἤδη ἐντελεῖς αὐτοῦ συνισταμένου (l. συνεστ.) τὰς πρὸς τὴν πολιορκίαν παρασκευάς· 25, 7, 1 : Δεκαναίαν δώσειν ἐντελῆ.] Apud [Aristoph. Eq. 1367, Xenoph. Anab. 1, 4, 13, Demosth. p. 1217, 25,] Thuc. ἐντελὴς μισθὸς, 8, [45, 83], ex quibus duabus vocibus est comp. ἐντελόμισθος, quod habes infra. Cui simile est [Thuc. 8, 50] ἐντελὴς μισθοφορά, in VV. LL. [Et Xen. OEc. 20, 21 : Τὰς δαπάνας χωρεῖν ἐντελεῖς. Et ἐντελῆ τὴν ὁραχμὴν Thuc. 8, 29. Τροφὴν ἐντ. ib. 78.] Ex Plut. Pomp. [c. 11] Bud. affert ἐξ ἐντελῆ τάγματα pro Sex integras legiones. [Conf. Polyb. : Δύο ἐντελῆ στρατόπεδα.] Idem ἐντελῆ ἀκμὴν vertit Vim justam plenamque, ap. Lucian. [Herc. c. 4] : Μόνος γὰρ ὁ λόγος ἐν γήρᾳ φιλεῖ ἐντελῆ ἐνδείκνυσθαι τὴν ἀκμήν· nam hæc ita reddit, Solet enim sermo in senectute demum vim suam justam plenamque exhibere. [Ex eodem adjicere licet, χρῆμα ποικίλως ἐντελὲς, Tim. c. 55; τὸ ἐντελὲς ὀνομαζόμενον εἶπον, Conviv. c. 38; ἐντελῆ εὐχὴν, De salt. c. 17. Ita fere Callim. Lav. Min. 131 : Τὸ δ' ἐντελὲς, ᾧ κ' ἐπινύσῃ Ἑλλάς.] Dici præterea ἐντελεῖς ait, sicut τέλειοι, de Viris, s. iis qui jam adulti sunt, ap. Synes. [p. 166, C] : Οἱ μὲν ἐντελεῖς, μυραίνας καὶ καράβους ἰσομεγέθεις αἱροῦντες· τὰ δὲ μειράκια, κωβίοις εὐτυχεῖς καὶ ἰούλοις. [Ἔντ. τὴν ἡλικίαν ponit Poll. 2, 10. Æsch. Cho. 248 : Ἰδοῦ δὲ γέννα εὖνις αἰετοῦ πατρὸς θανόντος ... τοὺς δ' ἀπωρραντισμένους νῆστις πιέζει λιμός· οὐ γὰρ ἐντελὴς (vel ἐντελεῖς) θήρᾳν πατρῴων προσφέρειν σκηνήμασι. Soph. Tr. 760 : Δώδεκ' ἐντελεῖς ... βοῦς. Ælian. N. A. 3, 40 : Ἡ ἐντελὴς τὴν ἡλικίαν (ἀηδών). De vocc. formis non contractis, ut infra ἐντελῶς, Jo. Alex. p. 7, 22 etc., Greg. Cor. p. 392. Compar. et superlat. Hesych. : Ἐντελεστέρως, τελειοτέρως. Ἐντελέστατοι, ἐντιμότατοι.] Præterea ἐντελεῖς expositum οἱ ἄρχοντες, item πανοπλίας ἐντελεῖς, expositum ἀρχοντικὰς, habes ap. Suid., quem v. [Diodor. Exc. p. 599, 17 : Οἱ πλεῖστοι γὰρ τῶν κτητόρων ἱππεῖς ὄντες ἐντελεῖς τῶν Ῥωμαίων.] Huc certe pertinet v. Ἐντέλεια, quam Hesych. exp. τάξις ἀρχοντική. Sunt autem hæc referenda ad τέλος τὸ τάγμα. [Nobilis. Schol. Hesiod. Theog. v. 243 : Τελήεντος) ἐπισήμου· καὶ ἡμεῖς γὰρ τοὺς ἐπισήμους ἐντελεῖς καλοῦμεν. Hesych. : Ἐντελέστατοι, ἐντιμότατοι. Polyæn. 8, 39 : Πάντες ὅσοι Γαλατῶν ἐντελεῖς, ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Inter ἐντελεῖς et ἐν τέλει, quorum prius recentioribus, alterum antiquioribus usitatius videtur, variare dicuntur libri ejusd. 5, 3, 3 : cujusmodi varietatem in libris Herodoti (ap. quem etiam 9, 7, 2 inter ἐντελὴς et ἐν τέλει, quanquam aliter dicta, variatur) Timæo et Suidæ glossam Ἐντελεῖς οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ ἄρξαντες suppeditasse conjicit Ruhnken. p. 103. Addit autem Suid. s. Zon. p. 719 hunc l. : Πανοπλίας ἐντελεῖς κατασκευάσαντες, cum interpr. τουτέστιν ἀρχοντικὰς, quum deberet interpretari Perfectas. Artemid. 2, 35, p. 204 : Ἐντελεῖς καὶ ἐνδόξους.]

Ἐντελῶς, Perfecte, Absolute, Integre : Hesych. ἐντελῶς, τελείως. Suid. : Ἐντελόμισθοι, ἐντελῶς μεμισθωμένοι. [Polyb. 10, 30, 3 : Ἐντ. ἂν ἐξεδυνατήσαντα. Nisi leg. παντελῶς, quod usus postulare videtur. Diod. 2, 56 : Ἅμα πρὸς δύο λαλεῖν ἐντ. Eust. Od. p. 1394, 11 : Ἐντεῦθα συστρέφει ἑαυτὴν εἰς νοῦν καὶ ἐντ. λαλεῖ ἅπερ χρὴ ποιῆσαι τὸν Τηλέμαχον. Gregor. Cor. p. 392 sec. libros nonnullos, de formis non contractis, ut supra dixi usurpari ἐντελὴς, Πᾶσαν πτῶσιν ἐντ. προάγουσιν, οἷον τείχεος. Liber unus ἐντελῶς. Compar. Ἐντελέστερον, Plenius, Gl. Superl. Ἐντελέστατα Demosth. p. 219, 20.]

[Ἐντελικὸς, ἡ, ὄν, i. q. ἐντελὴς. Apoll. Alex. De constr. 2, 9 : Κατὰ τὰς ἐντελικὰς γραφάς· nisi tamen scribendum ἐπισταλτικάς· conf. ib. p. 380, 12. Hase.]

[Ἐντέλλα, ης, ἡ, Entella, Campanorum oppidum in Sicilia. Ephorus ap. Steph. Byz., Diod. 14, 9, 48; 15, 73; 16, 67. Corrupte ap. Tzetz. ad Lycophr. 471, 953. Gentile Ἐντελλῖνος, ap. Steph. Byz., in numis ap. Eckhel. D. N. vol. 1, p. 207, ap. Diod. 16, 67. Id. vero 14, 48 : Τὴν δὲ τῶν Ἐγεσταίων καὶ Ἐντελλάνων ... περιστρατοπεδεύσας· ubi scrib. esse τὴν δὲ Ἔγεσταν καὶ Ἔντελλαν suo loco dixi. Ex hoc gentili nomen urbis Ἐντελλῖνα finxit Eclogarius Diod. p. 503, 83. L. D.]

[Ἐντέλλας, α, ὁ, Entellas, fl. Liguriæ, Ptolem. 2, 1 : Ἐντέλλα ποταμοῦ ἐκβολαί. L. Dind.]

[Ἔντελλος, ὁ, n. viri. Christodor. Ecphr. v. 225.]

Ἐντέλλω, Faciendum injungo, Mandatum impono quod aliquis exequatur, ut sit ἐπιθεῖς τι ἀνύειν καὶ ποιεῖν κελεύω : nam τέλλειν significare ἀνύειν, τελεῖν, ποιεῖν, Hesych. auctor est. [Pind. Ol. 7, 40 : Μέλλον ἐντέλλειν φυλάξασθαι χρέος παισὶν φίλοις. Rarum vel ap. poetas activi usum defendit Antiatt. Bekk. p. 94, 8 : Ἐντέλλω ἀντὶ τοῦ ἐντέλλομαι, Σοφοκλῆς Θυέστῃ. Suid. : Ἐντέλλει, προστάξει. Corrupta videtur gl. Photii : Οὐκ ἐντελεῖς, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐγκαλέσεις. Ubi fort. scribendum ἐγκαλεῖς.] Passiva quoque et media vox itidem active usurpantur pro [Mando, et Ἐντελλόμενος, Mandator, Gl.] Faciendum injungo, Mandatum do, Præcipio, Jubeo. [Præsenti vel imperf. Herodot. 1, 90, 117; 3, 16, 25; 4, 94, nec minus sæpe Xen. et Plato; iidemque aor., Herodot. 1, 117, 123, etc., Xen. Anab. 5, 1, 13 et al. Ut non appareat quid sibi velint Atticistæ Mœris p. 135 : Ἐντειλάμην παρ' οὐδενί, πλὴν ἀντὶ τοῦ ν τὸ π ὁ γραφεὺς ἔγραψεν. Ἐπετείλατο γὰρ ἀέθλους Ὅμηρος λέγει, et qui similia tradit Thomas p. 339 : nisi quæ Bergleri conj. est, ἐπετειλάμην παρ' οὐδενί, πλὴν Ὁμήρῳ aut similiter scripserat Mœris, cujus verba nunc cum scholio librarii confusa sunt.] Herodian. 3, [12, 14] : Ταῦτα εἰπὼν, ἐντέλλεταί τινι τῶν πιστοτάτων ἑαυτῷ, ἀγγεῖλαι Πλαυτιανῷ ἥκειν τὴν ταχίστην, Injungit cuidam sibi fidissimo, nuntiet Plautiano ut acceleret et adsit quamprimum. Et aliquanto ante, Ἐνετείλατό μοι φόνον σόν τε καὶ σοῦ παιδὸς, Cædem mihi tuam filiique tui mandavit. Ibid. [11, 19] : Ἔθος γὰρ τοῦτο τυραννικὸν, εἴ τινα ἐκπέμποιεν ἐπὶ φόνον ἄκριτον, ἐντέλλεσθαι τοῦτο διὰ γραμμάτων, Tyrannis mos est, quum aliquem indemnatum occidi jubent, per literas potissimum injungere. 1, [9, 21] : Τῶν ἀγγέλων εἰπόντων ταῦτα, καὶ τὸν πατέρα ἐντεταλθαι ῥήμασι, Hæc patrem suis ipsius verbis mandasse. At pass. voce simul ac signif. dixit 7, [6, 14] : Διαλεχθῆναι αὐτῷ ἰδιαίτερον, ἀπαγγεῖλαί τε τὰ ἐντεταλμένα, Mandata principis exponere : quemadmodum et Xen. Cyrop. 5, [5, 3] : Ἐπεὶ ὅλιξε τὰ ἐντεταλμένα, Postquam mandata exposuit, exposuit quæ ei in mandatis data erant. [Soph. fr. Ulix. ap. schol. Pind. Isthm. 5, 87 : Πάντ' ὅλιξα τἀντεταλμένα. Eur. Phœn. 1648 : Τἀντετ. οὐ δίκαιον ἐκπονεῖν; Herodot. 1, 60, etc. Æneas Tact. c. 31, p. 94 : Βιβλίον, ἐν τῷ ἐντέταλτο ... πεσεῖν.] Sic ἐντέταλται ἡμῖν, Præceptum nobis est. [Hesych. : Ἐνταλθέντα, ἐπιτραπέντα. Perf. signif. act. Polyb. 17, 2, 1 : Ἐκέλευε λέγειν ἅπερ ἑκάστοις αὐτῶν οἱ πέμψαντες εἶησαν ἐντεταλμένοι. Act. Ap. 13, 47. Fut. schol. Hom. Il. 12, 117 : Ἐφήσω) ἐντελουμένην ἀποπέμψω. Apoll. Lex. H. : Ἐφήσω, ἐντελοῦμαι. Marc. 4, 6. Notabili structura Pseudo-Lucian. Philopatr. c. 3 : Ἀνταποδώσει δὲ πᾶσιν ἣν ἡμέραν αὐτὸς ἐντετίλατο, Qua constituit die.]

Ἐντελόμισθος, ὁ, ἡ, Qui plenam mercedem accipit, Cui solidum stipendium numeratur, ὁ ἐντελῆ μισθὸν λαμβάνων : ut Xen. dicit ἐντελῆ μισθὸν ἔχειν. Exemplum [Synesii Ep. 5, p. 168 B] habes in Ἀμισθος. [Demosth.

p. 1212, 12 : Ἑτέρους ναύτας ἐντελομίσθους προσέλαβον. Conf. Poll. 1, 121. Georg. Pachym. Andron. p. 291, B. Anon. ap. Suid. in v. L. D. Harpocr. in Ἀδῆφάγος : Τὰς ἐντελομίσθους καὶ πολλὰ ἀναλισκούσας (naves). Hemst. Et Hesych. in eod. voc.] A

[Ἐντελόμορφος, ὁ, ἡ, Perfectam figuram habens. Germ. Cpol. p. 242 : Ὁ δὶ ἑαυτοῦ τὰ εἰκονουργήματα πρὸς τὸ ἐντελόμορφον διαζωγραφήσας λόγος θεοῦ.]

[Ἐντελῶς. V. Ἐντελής.]

[Ἐντεμενίζω, In templo s. sacro colloco, Consecro. Pollux 1, 11 : Τὸ δὶ ἄγαλμα ἱδρύσασθαι ἐρεῖς καὶ... ἐντεμενίσαι. Medio, Intro templum, Theophyl. Sim. Hist. p. 25, A : Ἅπαντας συνέβαινε πρὸς τοὺς ἱεροὺς σηκοὺς ἐντεμενίζεσθαι, ὀρρωδοῦντας τὸν θάνατον· 123, C : Ἐντεμενίζεται ἅμα τοῖς τειχίοις παρὰ τῷ περιφανεῖ τεμένει τῆς πόλεως· 144, B : Ἐπὶ τὸν Γλυκερίας ναὸν ἐντεμενίζεται. L. Dindorf.]

[Ἐντεμένιος, ὁ, ἡ, Qui est in sacro. Inscr. Prien. ap. Boeckh. vol. 2, p. 577, n. 2906, 9 : Παραστήσας μὲν τοῖς ἐντεμενίοις θεοῖς τὴν θυσίαν.]

Ἐντέμνω, Incido [Gl. Theophr. C. Pl. 6, 11, 14 : Παρασκευάζουσιν αὐτοὺς (τοὺς ὀπούς) τὰ μὲν ἐγχυλίζοντες (ἐκχ. leg. videtur tam ap. Theophr. quam ap. Diosc. 3, 7, et ἐκχύλισμα ap. eund. 1, 133)... τὰ δ' ἐντέμνοντες· et ib. 15. H. Pl. 9, 6, 2. Æneas Tact. c. 18, p. 57 : Ἐνέτεμεν ῥίνη ἡ σμίλη τὴν βάλανον, ὥστε ἐνίχεσθαι λίνον. De incidendo filo sigilli Lucian. Tim. c. 22 : Ἐπειδὰν δὲ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ καὶ τὸ λίνον ἐντμηθῇ καὶ ἡ ὀλτος ἀνοιχθῇ. Quod minus plene et proprie ap. Charit. 4, 6 : Ἐντεμεῖν τὰς σφραγῖδας. De insectorum incisura Dio Chr. Or. 8, vol. 1, p. 279 : Ὑπὸ ἀνδρῶν ἠττωμένους λεπτῶν τε καὶ ἀσάρκων καὶ τῶν σφηκῶν τὰς γαστέρας μᾶλλον ἐντετμημένων.] Ἐντετμημένος, Incisus, ut, ἐντ. τὴν περιφέρειαν, In ora incisus, In ambitu insectus. [Diodor. 17, 85 : Τρεῖς στιβάδας... κατὰ τὴν πέτραν ἐντετμημένας. Inscalpo, ut infra ἐντάμνω, ap. Dion. Cass. 55, 31 : Γυνή τις εἰς τὸν βραχίονα γράμματα ἅττα ἐντεμοῦσα, ἐθείασέ τινα.] || Item aliquis alicui ἐντέμνειν dicitur pro Incisas s. Cæsas mactatasque hostias immolare et sacrificare. Thuc. 5, [11] : Ὡς ἤρωΐ τε ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς διδώκασι, i. e. ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν, schol., licet veluti diversa copulet ἐντέμνειν et ἐναγίζειν. Philostr. Her. [p. 742] : Ἐντεμόντες δὲ καὶ ἐναγίσαντες, Ubi mactassent atque expiassent. [Et paullo post iterum.] Lucian. [Scyth. c. 1], de Toxari Scytha Athenis mortuo : Μετ' οὐ πολὺ καὶ ἥρως ἔδοξε, καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι. Quibus in ll. omissus est accus. quo denotantur victimæ, quem addidit Plut. Sol. [c. 9] : Ἐντεμεῖν σφάγια Περιφήμῳ, Periphemo hostias mactasse : Probl. Rom. [p. 290, D], de Lacedæmoniis : Τῷ φονικωτάτῳ θεῶν Ἐνυαλίῳ σκύλακας ἐντέμνουσι, Enyalio cæsos catulos immolant, s. sacrificant. [Atque sic sæpe. Medio Aristoph. Lys. 192 : Εἰ λευκὸν ποθὲν ἵππον λαβοῦσαι τόμιον ἐντεμοίμεθα. || De medicamentis. Æsch. Ag. 17 : Ὕπνου τόδ' ἀντίμολπον ἐντέμνων ἄκος, quam phrasin repeti ἀπὸ τῶν ῥιζοτομούντων animadvertunt gramm., de quibus v. in Τέμνω. Conf. Ἀντιτέμνω, Ἀντίτομον. || Forma Ion.] Ἐντάμνω [est ap. Herodot. de Insculpendo 8, 22 : Ἐντάμνων ἐν τοῖσι λίθοισι γράμματα· 4, 87. Id. 5, 49 : Ἐν ᾧ (πίνακι χαλκέῳ) γῆς ἁπάσης περιοδος ἐνετέτμητο· et ib. paullo post. Et de Incidendo, ap. Aret. Ac. m. cur. 1, 1, p. 76 : Ἐντάμνειν ἔνθα ἂν ἡ φλεγμονὴ κραίνῃ· 8, p. 88, et al.] B

Ἐντεινῆς, ὁ, ἡ, Intentus, Contentus. Ἐντεινῶς, Intentis viribus, Summa cum virium contentione, Vehementer, συντόνως, schol. Apoll. Arg. 2, [933] : Ἡ δ' ἐς πέλαγος πεφόρητο Ἐντεινῆς, ἠύτε τίς τε δι' ἤπερος ὑψόθι κίρκος. [Nisi leg. ἐκτενής. Schneid. Est i. q. ἐντεταμένως.]

Ἐντεμαήτωρ, Hesychio ὅπλων ἔμπειρος. [V. Ἐντεσιμήστωρ.]

Ἐντερεύω, accipitur pro Exentero, in h. l. Athenæi, l. 7, [p. 311, F] ex Archippo comico, de piscium venditore : Ὃς βίᾳ δέρων ῥίνας γαλεούς τε πωλεῖ, καὶ τοὺς λάβρακας ἐντερεύων.

[Ἐντερίδιον, τὸ, dimin. ab ἔντερον. Alexis ap. Athen. 7, p. 326, E : Κρεάδι', ἐντερίδια.]

Ἐντερικὸς, ἡ, ὸν, a Gaza exp. Intestinalis. [Aristot. De part. anim. 3, 14 : Ἔχουσι δ' ἀποφυάδας ἔνια καὶ τῶν ζωοτόκων ἐντερικάς. L. Dind.]

[Ἐντέρινος, η, ον, Viscereus. Schol. Aristoph. Ran. 233 : Χορδὰς λέγομεν ἔτι νῦν τὰς ἐκ τῶν νεύρων, ὅτι τὸ παλαιὸν ἐντέριναι ἦσαν. Hemst.]

[Ἐντέριον, τὸ, Pudendum. M. Anton. 6, 13 : Ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν συνουσίαν, ἐντερίου παράτριψις, καὶ μετά τινος σπασμοῦ μυξαρίου ἔκκρισις.]

[Ἐντεριόνιον. V. Ἐντεριώνη.]

Ἐντεριώνη, ἡ, Interna pars cujuslibet rei, sive medulla sit, s. nucleus, s. ossiculum, alio nomine ἐγκάρδιον, Gorr. [Conf. Poll. 2, 212; 4, 71.] Sic ἐντ. σικύου, κολοκυνθίδος, σκίλλης, a Galeno dicitur, ap. quem 8 K. τόπ. [vol. 13, p. 592, D : Φοίνικα δίχα τῆς ἐντεριώνης κύψας ἐπιμελῶς,] Archigenes ἐντεριώνην φοίνικος vocat Palmularum nucleum, πυρῆνα Dioscoridi dictum. Marcellus Olivæ medullam dixit. Dioscor. Medullam etiam herbæ dipsaci vocat ἐντεριώνην. [Theophr. H. Pl. 1, 2, 6 in cod. Urb. : Μήτρα δὲ τὸ μεταξὺ τοῦ ξύλου, τρίτον ἀπὸ τοῦ φλοιοῦ, οἷον ἐν τοῖς ὀστοῖς μυελός. Καλοῦσι δέ τινες τοῦτο καρδίαν, οἱ δ' ἐντεριώνην, ἔνιοι δὲ τὸ ἐντὸς τῆς μήτρας αὐτῆς καρδίαν, οἱ δὲ μυελόν· 3, 17, 5 : Τὸ δένδρον καρδίαν ἔχει στερεάν, ὡς ἐντεριώνην· aliisque ll., partim ab Schneid. indicatis in ind. Contra Suidas int. φλοιὸν s. τὸ στελεχῶδες τοῦ δένδρου. Lucian. Ver. hist. 2, 37 : Ἐξελόντες (κολοκυνθίδος) τὴν ἐντ. Basil. M. vol. 1, p. 46, E : Σφῆνα τῆς ἐντ. μέσης διιλαθέντα δέξωνται (amygdalæ). Philo vol. 1, p. 212, 12. || Absolute dictum de cucumeris silvestris s. cucurbitæ medulla ex Hesychio : Ἐντ., τὸ ἐντὸς τοῦ ἀγρίου συκύου, et gll. botan. Mss. : Ἐντεριώνων (fort. pro ἐντεριόνιον, de qua forma v. in fine), ἤτοι τῆς κολοκυνθίδος τὸ σπέρμα, annotavit Ducang. Add. Suidæ codd. nonnulli reddentes cum Zon. εἶδος βοτάνης et κολοκυνθίδα.] || Ἐντεριώνη vel Ἐντεριωνὶς, et Ἐντερόνεια, Navium intima pars, Hesych. : Suid. autem varie exp., quem adi, simul et schol. Aristoph. eadem scribentem. [Eq. 1185 : Καὶ τί τούτοις χρήσομαι τοῖς ἐντέροις; — Ἐπίσηδες αὖτ' ἐπεμφί σοι εἰς τὰς τριήρεις ἐντερόνειαν ἡ θεός. Schol. : Οἱ μὲν τὸ τῶν νεῶν ἔδαφος, οἱ δὲ τὰ ἐγκοίλια· βέλτιον δὲ τὴν τῶν ἐγκοιλίων ὕλην λέγειν. Ταῦτα δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου προπαροξύνει. (Quæ sequuntur, ipsa videntur Herodiani verba esse.) Καὶ ἡ ἐντερόνεια δὲ τούτῳ τῷ λόγῳ ὤφειλε συστέλλειν τὸ α καὶ παροξύνειν (προπαροξύνεσθαι). Οὕτω γὰρ τὴν ἐντερόνην (ἐντεριώνην Suid.) Ἀρ. ἐν τοῖς Ἵππ. ἔφη· ὅπερ ἐστὶ τὸ μεσαίτατον τῆς νεώς, ὅ ἐστι συνεκτικώτατον, ἧτις ἐστὶ τρόπις, ὑπὸ δὲ ἄλλων μήτρα καλεῖται. Φησὶ δὲ ὁ Κωμικὸς, Εἰς τὰς τριήρεις ἐντερονείαν ἡ θεός. Εἰ μὴ ἄρα ποιητικὴ ἐστιν ἡ ἔκτασις. Ex quibus intelligitur non modo scholiastam, sed ipsum Herodian. suo in libro habuisse accentum ἐντερονεία : si quidem Herodiani, non scholiastæ est illa de accentu disputatio. Ἐντερόνεια Aristoph. edd. antiquiores nonnullæ cum Suida et Hesych. Fingit autem ex ἔντερον Arist. ἐντερόνεια : neque ἐντεριώνη de navis ἐγκοιλίοις apparet alibi quam ap. gramm. ἐντερονείαν cognato voc. explicantes.] At ἐντεριωνὶς apud Polluc. [l. c.] legitur. [Ubi ex Aristoph. affert ἐντεριωνίδα, quod ἐντερονείαν vel ἐντερόνειαν scrib. conj. intt. Ex Pseudo-Diosc. De pharmacis simpl. 5, 38 : Χρὴ ἐκβαλεῖν τὸ ἐντεριόνιον αὐτῆς τῆς βοτάνης, affert Ducang. De qua forma v. paullo ante. V. etiam Ἔντερον.] C

[Ἐντεροειδὴς, ὁ, ἡ, Colo similis. Aristot. H. A. 2, 17 med. : Ἔνιοι γὰρ πάμπαν ἐντεροειδῆ (κοιλίαν) ἔχουσιν. Meletius in Crameri Aneed. vol. 3, p. 85, 14 : Ἔστι δὲ καὶ αὐτὸς (ὁ οἰσοφάγος) νευρώδης καὶ οἷον ἔντ.] D

Ἐντεροεπιπλοκήλη, ἡ, Tumor scroti, intestino et omento in ipsum simul devolutis, Gorr. ex Galen. De tum. præter nat. [vol. 3, p. 357 ed. Bas. tanquam νεωτέρων ἰατρῶν ὄνομα memorante.]

Ἐντεροκήλη, ἡ, Intestini s. Intestinorum ramex, [Ramis, Ramix, Ramex, Gl.] Hernia intestini, ut alii; Descensus intestini in alienum locum, ut quidam. Plin. Enterocelen Lat. etiam dicit. Est autem Tumor scroti, delapso in id intestino. De hoc morbo quum alii scribunt, tum Cels. [7, 18. Poll. 4, 203; Galen. Isag. vol. 2, p. 396, C; Dioscor. 1, 102. In Hippiatr. p. 156 male ἐντεροκοίλης. L. Dind.]

[Ἐντεροκηλήτης, ὁ, Ramicosus, Gl.]

Ἐντεροκηλικὸς, ἡ, ὸν, Qui morbo ἐντεροκήλης laborat, Ramicosus, et Enterocelicus Plinio. [Galen. Isag. vol. 2, p. 396, E; Diosc. 1, 152.]

[Ἐντερόμαντις, ὁ, i. q. ἐγγαστρίμυθος. Phot. De Amphiloch. c. 83.]

[Ἐντερόμφαλος, ὁ, Hernia umbilici. Galen. Isag. vol. 2, p. 395, F.]

Ἔντερον, τὸ, Intestinum. Et plur. ἔντερα [Intestina, Interanea, Stentinæ, Gl.], ap. Hom. aliquoties, ut, Διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἔφυσε', Il. [N, 507,] P, [314]. Υ, [420]: Ἔντερα χερσὶν ἔχοντα. [Conf. 418. Xen. Anab. 2, 5, 33.] Aristoph. autem ludens ἔντερον pulici tribuit [Nub. 160]: Ἔφασκεν εἶναι τοὔντερον τῆς ἐμπίδος στενόν. At Hom. per ὕστραξὶς ἔντερον olὸς Od. Φ, [408] peculiariter intelligit χορδὴν, Eust. [Plur. Æsch. Ag. 1221: Σὸν ἐντέροις τε σπλάγχν'... ἔχοντες, ὧν πατὴρ ἐγεύσατο. Aristoph. Ran. 478, Eq. 454, 708, 1184. Plat. Tim. p. 73, A: Τὴν τῶν ἐντέρων γένεσιν. Sing. ἔντερον, usurpatur fere de Colo, ut ap. Hom. supra, et Hippocr. Epid. 6, p. 1179, H, De humor. p. 52, 6, Aristot. De part. anim. 3, 14, Aret. Causs. p. ac. 1, 10, p. 9; 2, 1, p. 11; 5, p. 17; Tard. 1, 13, p. 42; 15, p. 44; 2, 3, p. 53; τὸ κάτω ἔντ. Ac. p. cur. 1, 2, p. 78. Conf. 6, p. 86; 10, p. 92. Distinguit a plur. Causs. p. ac. 2, 6, p. 18: Καὶ οἷσι δὲ ἔντερον ἐς τὸν ὄσχεον ξὺν κόπρῳ κατέδη καὶ οὐκ ἀνώσθη ἐς τὴν κοιλίην, ... τουτέοισι ἔθος ἐπιφλεγμαίνειν τὰ κάτω ἔντερα, quæ p. 19 bis τὰ λεπτὰ ἔντερα dicuntur iterumque distinguuntur a κώλῳ. Porro Causs. p. diut. 1, 7, p. 33: Δοκέω δὲ ἐγώ ποτε καὶ στόμαχον καὶ τὰ ἔντερα καὶ κύστιν καὶ τὸ παράμηκες ἔντερον ἄχρι τῆς ἀρχῆς τωὐτὸ πεπονθέναι· 2, 9, p. 59: Ἐντέρων τὰ μὲν ἄνω λεπτὰ, ..., ἀπὸ δὲ τουτέων τὰ κάτω παχέα... μέσφι τῆς ἀρχῆς τοῦ εὐθέος ἐντέρου. Plur. id. Causs. p. ac. 2, 2, p. 13: Ἐς τὴν κοιλίην καὶ ἔντερα· 5, p. 17 bis; Tard. 1, 13, p. 42; 15, p. 45; 2, 1, p. 49, 50; 2, p. 51 bis; 9, p. 62, etc. || Τὰ κατ' ὀβολὸν συναχθέντα χρήματα εἰς πόρνης ἔντερον καταίρουσι, Archiloch. ap. Ælian. V. H. 4, 14 (et Nicetam Acom. p. 150). Hemst. Lucian. Lexiph. c. 6: Τοιάδος ὑὸς τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον. || Figurate Ænigma Anth. Pal. 14, 57, 4: Μοῦνα δ' ἔντερ' ἄδρυτα φέρω, de nucleo. || « Ἔντερα etiam Hippocrati Sacculum aut folliculum indicant, in quem medicamenta ad fotum immittuntur, forte quia ut vesica, ita et intestina ad eum usum accommodari possunt, De morb. 3, p. 488, 6: Χρὴ δὲ ὅταν περιωδυνέῃ, ψύχειν τὴν κεφαλὴν, μάλιστα μὲν ξύραντα ἢ ἐς κύστιν ἢ ἐς ἔντερα ἐγχέαντα τῶν ψυκτικῶν τι. » Foes. In Matth. Med. p. 223: Κολοκυνθίδος ἔντερον ὄραχμ. κϐ', vitiose scribi videtur pro ἐντερώνη vel simili forma.] || Ἔντερα γῆς vel γαίης [Arat. Phæn. 959, Numen. ap. Athen. 7, p. 305, A,] Diosc., Athen. [7, p. 298, D; 304, F], Intestina terræ, i. e. Terreni s. Terrestres vermes: a quibusdam, quorum est Marcellus, Lumbrici. [Theophr. De sign. 3, 5: Γῆς ἔντερα πολλὰ φαινόμενα χειμῶνα σημαίνει. Nicand. Ther. 388. Et alii. Hesych. v. Ἀλάπται citat Hemst. Singul. Aq. Ps. 57, 8. Figurate Pallad. Vita Chrys. p. 105: Εἶθε... διὰ βίου σεμνοῦ ἦν ἠγμένος· ... νῦν δὲ γῆς ἔντερον γαστρίζουλον, θηλυμανὲς κτλ. Notandum etiam ex Sir. 34, 20: Ἔντερον μέτριον, Ventriculus s. Stomachus sibi temperans.]

[Ἐντερονία. V. Ἐντερώνη.]

Ἐντερόνιοι, Hesychio αἱ χορδαί. [Ἐντερόνιος codex, h. e. ἔντερον οἷος, quod ex Homeri l. supra citato petitum, ut vidit Valck.]

[Ἐντεροπονέω, Torminibus ventris s. coli laboro. Hippocr. Antidot. p. 613 ed. Lind.: Ἰσχιαδικοῖς, ἐντεροπονοῦσι.]

[Ἐντεροπράτης, ὁ, Viscerum caupo, Isiciarius. Theodos. Acro. 2, 233: Μάγειρος ἦν ἄπειρος ἐντ. ᾱ]

[Ἐντεροπώλης, ὁ, idem. Gramm. Bekk. An. p. 379, 10: Ἀλλαντοπώλης, ἐντ. Similiter Suid.]

[Ἔντεσα, ἔσωθεν, Hesych. V. Koen. ad Gregor. p. 351, et infra Ἐξίσας.]

[Ἐντεσιεργός. V. Ἐντεσιουργός.]

Ἐντεσιμήστωρ, ορος, ὁ, Armorum peritus, Bellicosus, Hesych. [V. Ἐντεσιμήστωρ.]

Ἐντεσιουργός, ὁ, Armorum opifex. [Hom. Il. Ω, 277: Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κατερώνυχας ἐντεσιεργοὺς, quod scholl. interpr. de jumentis ἐν ἐντεσιν ἐργαζομένοις, ἔντεα intelligentes Currum. De qua signif. v. in Ἔντος. Formam ἐντεσιουργὸς, quæ pariter atque altera est quum in libris tum ap. Hesych., alienam esse ab Hom., qui ἔργον pronuntiaret cum digamma, animadvertit Heyn. Eandem tamen confirmari formis πανοῦργος et similibus, ad quas analogiæ cujusdam specie decepta lingua aberravit, pluribus exposuit Lobeck. ad Phryn. p. 667.]

Ἐντετάμένως, Intense, Omnium virium intensione: aliis Constanter, Impense. [Herodot. 1, 18; 4, 14; 7, 53; 8, 28, schol. Hom. Il. Θ, 462, Joseph. A. J. 11, 4, 5, Pollux 3, 121.]

[Ἐντετριμμένως, Perite. Pollux 5, 144.]

[Ἐντετύπωμένως, Expresse. Schol. Apollon. Rh. 1, 624. V. Ἐντυπής.]

Ἔντευγμα, τὸ, Id cui ἐντυγχάνομεν, κῦρμα. [Apollon. Lex. H. v. Κῦρμα. || Signif. simili voc. ἔντευξις, Diod. Exc. p. 616, 15: Ἐπαγρυπνῶν τοῖς τῆς στρατηγίας ἐντεύγμασι, Negotiis.]

Ἐντεῦθεν, Hinc, [Exin, Indidem add. Gl.] ἔνθεν, Inde. [Hom. Od. T, 568: Ἀλλ' ἐμοὶ οὐκ ἐντ. δίομαι αἰνὸν ὄνειρον ἐλθέμεν. Æsch. Prom. 836: Ἐντ. εἰστρήσασα. Soph. OEd. T. 1521: Ἄπαγε νῦν μ' ἐντ. ἤδη. Eur. Bacch. 464: Ἐντ. εἰμι, Αυδία δέ μοι πατρίς. Thuc. 3, 23: Ἐντ. ἐτόξευον· 6, 16: Ἐντ. ἄρξασθαι. Isæus p. 36, 5: Ὅθεν δ' οἶμαι τάχιστ' ἂν ὑμᾶς μαθεῖν, ἐντ. ἄρξομαι διδάσκειν. Xen. An. 7, 6, 42, et alii quivis. Hinc, i. q. E vita, Heliod. De chrysop. ap. Fabr. B. Gr. vol. 8, p. 125, 248: Ἐντ. ἐκδημοῦντες. Ita in Script. S. Jo. 18, 36: Ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐντ., Non est hujus sæculi.] Τὸ ἐντεῦθεν ἂν κατίδοι τις, Aristot., pro Quid hinc consequatur. [De consequentia sive loci sive temporis. Æsch. Pers. 488: Κἀντ. ἡμᾶς γῆς Ἀχαΐδος πέδον καὶ Θεσσαλῶν πόλισμα... ἐδέξαντο· Sept. 457: Καὶ μὴν τὸν ἐντ. λαχόντα πρὸς πύλαις λέξω. Soph. El. 728: Κἀντ. ἄλλος ἄλλον ἔθραυε. Eur. Or. 34, Iph. T. 976, Suppl. 675. Hipp. 336: Σιγῶμ' ἂν ἤδη· σὸς γὰρ οὐ'ντεῦθεν λόγος· Suppl. 109. Xen. Anab. 6, 6, 1, etc. Thuc. 2, 74: Ὡς δὲ ἀπεκρίναντο, ἐντεῦθεν δὴ κτλ. 8, 92. Item de causa s. origine. Eur. Andr. 949: Κἀντ. δόμοι νοσοῦσιν ἀνδρῶν. Plato Crat. p. 399, C: Ἐντ. ὠνομάσθη. Thucyd. 1, 5: Ἤρπαζον καὶ τὸν πλεῖστον τοῦ βίου ἐντ. ἐποιοῦντο.] Ap. Dem. autem et pro Hinc significante. Ex hoc tempore, Ex hac hora, Posthac. Qua tamen in signif. dicitur frequentius cum articulo, Τοὐντεῦθεν. [Eur. Med. 792: Ὤμωξα δ' οἷον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον τοὐντεῦθεν ἡμῖν· Bacch. 1063, Iph. A. 80, Herc. F. 314. Xen. Cyrop. 5, 5, 21; 7, 1, 42, Plato Leg. 3, p. 699, E, Prot. p. 321, B, etc. Et divise Polit. p. 270, E: Τὸ δ' ἐντ. ἤδη μαραινόμενα. Plur. Æsch. Eum. 60: Τἀντ. ἤδη τῶνδε δεσπότῃ δόμων αὐτῷ μελέσθαι. Eur. El. 1247: Τἀντ. δὲ χρὴ πράσσειν, ἃ κτλ. Plat. Leg. 3, p. 682, E. Aliter Soph. El. 1339: Πῶς οὖν ἔχει τἀντ. εἰσιόντι μοι; Ab hac parte, ab hominibus qui hic sunt, quomodo excipiare? Ita sine art. Isæus De Cleon. her. 26, p. 10 ed. Berol.: Σκοπεῖτε καὶ ἐντ. τὴν ἀναισχυντίαν αὐτῶν. || Ἐντ. κἀκεῖθεν, ut supra ἔνθεν κἀκεῖθεν, Hinc illinc, schol. Dionys. Bekk. An. p. 766, 27: Ἐντ. κἀκ. λόγου χάριν ἀπὸ τοῦδε τοῦ σελιδίου ἕνα στίχον... καὶ ἀπ' ἄλλου ἄλλον λαβόντες. Et pro eod. Ἐντ. καὶ ἐντ. Ev. Jo. 19, 18. Num. 22, 24: Φραγμὸς ἐντ. καὶ φραγμὸς ἐντ. Cum genit. Apoc. 22, 2: Τοῦ ποταμοῦ ἐντ. καὶ ἐντ. Dan. 12, 5. || Cum ἤδη conjunctum Gl. interpr. Jam nunc, Jam inde: v. Plat. l. supra cit., Theæt. p. 198, B, Ep. 3, p. 317, E, et alibi. Ἐντ. ἤδη λοιπὸν, Jam jamque, Gl. Cum πόθεν ut supra ἐνθένδε, Plat. Phædr. p. 270, A: Ἐντ. π. εἰσύναι, etc. || Ἀπεντεῦθεν Ephraem Syr. vol. 1, p. 37, F: Ἵνα ἀπ. ἐντρεπίσωμεν ἑαυτούς. Epiphan. p. 29, D; Anna Comn. p. 149, C. L. D. Euthym. Zig. in Matth. Lect. Mosq. 1, p. 45. Boiss. Ἐξεντεῦθεν schol. Lycophr. 31. || Ut supra ἔνθεν pro ἐντεῦθεν, sic ἐντ. pro ἔνθεν vel ἐντεῦθεν ἔθεν, ap. Constant. Cærim. p. 429, B: Ἄρξομαι δ' ἐντ. καὶ ἡ τῆς θείας χάριτος τῷ κόσμῳ ἐπέφανεν ἀπαρχή. L. D.] Quibus addit Bud. sumi et pro Hic, afferens ex Gregor.: Τῇ ἐντεῦθεν βαστώνῃ μετροῦντες τὸ εὐδαιμονεῖν, i. e., inquit, Præsentis vitæ prosperitate. Item, Οἱ μὲν γὰρ τὰς ἐντεῦθεν βασάνους ὀδύρονται κτλ. Sic, inquit, ἐκεῖ et ἐκεῖθεν alicubi pro eod., sicut τῇδε et ἐντεῦθεν. [Forma ἐντεῦθε utitur Tzetz. Exeg. Il. p. 38, 10, Michael Glycas Ep. 15, p. 70 ed. Fontan.: Ἐντεῦθε νοσώδεις.] Et Ἐντευθενί [Lysias p. 136, 7,] Aristoph. pro eod. [Av.

10, et alibi sæpe. Et Τἀντευθενῖ, Lysistr. 92. Et Ἐνμεντευθενῖ, Metagenes ap. Athen. 6, p. 269, F, correctus ab Elmslejo in Auct. ad Aristoph. Ach. 108. || Ἐντεῦθεν confus. c. ἐνταῦθα v. in illo.] Ἐνθεῦτεν, Ion. ap. Herodot. pro ἐντεῦθεν, ut ἐνθαῦτα pro ἐνταῦθα. Exp. non solum Hinc, sed etiam Dehinc, Deinceps, Postmodum: item Præterea. [1, 2, 17, etc. Et τὸ ἐνθ. 1, 9, 27, 75, 80, etc. Contra ap. Aretæum, qui alienus est ab antiquiori Ionismo, ἐντεῦθεν p. 20, 54, 125; τοὐντ. p. 12, 32.]

[Ἐντευκτέον, seq. dat. Legendum. Clem. Al. Str. 5, 14, p. 733: Ὃν τρόπον ταῖς Ἑλληνικαῖς ἐντ. βίβλοις. Hesvch. Adeundum, Accedendum ad. Basil. vol. 3, p. 177, A: Οὐ γὰρ ὁμοίως ἐντ. ἡμῖν ἰατρῷ τε ἀνδρὶ καὶ τῷ τυχόντι.]

[Ἐντευκτής, ὁ, Interpellator, Gl. || Supplex, Precator. Pamphil. Abyd. Epist. p. 26, 30: Πλὴν Θεοῦ ἐσμὲν ἐντευκταὶ, μὴ γενέσθαι σε αὐτοκατάκριτον. Hesv. Conf. Ἔντευξις, Ἐντυγία.]

Ἐντευκτικός, ἡ, ὸν, Cui ἐντυγχάνειν facile est, Ad quem facilis patet aditus, Qui adeuntibus facilem se præbet, Alloquio facilis, Qui conveniri et compellari facile potest, i. q. εὐπρόσοδος s. εὐπρόσιτος, εὐπροσήγορος: ut sunt quos Lat. vocant Affabiles, Faciles, Comes, Humanos. Plut. Alcib. [c. 13]: Ἐντευκτικὸς γὰρ ἰδίᾳ καὶ πιθανὸς ἐδόκει μᾶλλον ἢ φέρειν ἀγῶνας ἐν δήμῳ δυνατὸς, de ipso Alcibiade, quem in eod. libro dicit novisse χρῆσθαι τοῖς ἐντυγχάνουσιν οἰκείως: ut ἐντευκτικὸς i. sit q. ὁ ἐπιστάμενος χρῆσθαι τοῖς ἐντυγχάνουσιν οἰκείως. Id. [Mor. p. 10, A]: Ἐντευκτικοὺς αὐτοὺς εἶναι παρασκευαστέον καὶ φιλοπροσηγόρους, Faciles ad colloquium. [|| Pallad. Vita Chrysost. p. 29, C: Ἐντευκτικοὶ λίβελλοι, Libelli supplices; conf. ib. p. 61, B. Hase.]

[Ἐντευκτὸς, ὁ, ἡ, Quem nancisci, legere possumus. Tzetz. Exeg. Il. p. 27, 16: Ὡς πᾶσιν ἐπίσης ἐντευκτὰ γένοιντο τὰ τούτου ποιήματα.]

[Ἐντευξίδιον, τὸ, Libellus. Arrian. Epict. 1, 10.]

Ἔντευξις, εως, ἡ, i. q. ἐντυγία. [Plato Politici p. 298, D: Πρὸς τὰς τοῖς λησταῖς ἐντεύξεις, Occursus. Plut. Mor. p. 1137, E: Τὸ δὲ χρῶμα ὅτι πρεσβύτερόν ἐστι τῆς ἁρμονίας, σαφές. Διὰ γὰρ δηλονότι κατὰ τὴν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἔντευξιν καὶ χρῆσιν τὸ πρεσβύτερον λέγειν, Inventionem.] Synes. Ep. 86: Τῆς πρώτης ἐντεύξεως παρέξουσαν πρόφασιν, Primæ congressionis præbituram occasionem, Quæ aditum ad te patefaciet. [Longus Past. 3, 26; Heliodor. 3, 5, p. 137. Ælian. V. H. 4, 20: Περὶ τὴν πρώτην ἔντ.] Sic Plut. Pomp. [init.]: Πιθανότης λόγου, πίστις ἤθους, εὐαρμοστία πρὸς ἔντευξιν, ὡς μηδένας ἀλυπότερον διεληλυθέναι, μηδὲ ἥδιον ὑπουργῆσαι διομένῳ. Ubi Bud. quoque interpr. Congressus, Compellatio: addens, ap. Synes. poni pro Colloquium, ap. Aristot. pro Conversatio. [Æschin. p. 34, 19: Περὶ τῆς ἐντεύξεως τῆς Φιλίππου, Colloquii cum Philippo.] Sic Isocr. Ad Dem. [p. 6, B]: Τὰς ἐντεύξεις μὴ πυκνὰς ποιοῦ τοῖς αὐτοῖς, μηδὲ μακρὰς περὶ τῶν αὐτῶν, Ne crebrius cum iisdem colloquere et congredere. [Cum eod. verbo jungit Polyb. 5, 35, 4.] Et Alex. Aphr. ap. Suid. scribit, Aristotelem ἐντεύξεις vocare τὰς πρὸς τοὺς πολλοὺς συνουσίας, οἷς δεῖ μὲν ἐντυγχάνειν κοινωνικούς τε ὄντας καὶ φιλανθρώπους, καὶ ἐντυγχάνειν ὠφελίμως. Annotat autem hæc in eam definitionem, qua dicitur dialectica esse φιλοσοφία πρὸς γυμνασίαν, καὶ πρὸς τὰς κατὰ φιλοσοφίαν ἐντεύξεις. [Polyb. 2, 8, 6: Δοθέντος καιροῦ πρὸς ἔντευξιν· 5, 67, 11: Κατὰ τὰς ἐντ. 3, 15, 4, et al. Diod. 16, 79: Τοὺς ἄλλους ταῖς φιλανθρώποις ἐντεύξεσιν εἰς τὴν προϋπάρχουσαν εὐνοιαν ἀποκαταστήσας.] Et rursum [Diod. 18, 65: Τοὺς μὲν Ἀθηναίους οὐ παρελάμβανε πρὸς τὰς ἐντεύξεις τὰς πρὸς τὸν Νικάνορα] Plut. Sol. [c. 27]: Ἡ πρὸς Κροῖσον ἔντευξις, Congressus et colloquium cum Cræso. Idem in suo Περὶ δυσωπίας libello dicit, Πρὸς ἡγεμόνας ἐντεύξεις, Compellationes: quibus sc. compellantur et conveniuntur aliqua de re. [De coitu id. Mor. p. 139, E: Τὰς ἐντ... ἀπορρήτους πρὸς τὴν γυναῖκα ποιεῖσθαι· 655, B, Galb. c. 9. Poll. 5, 93.] Hesychio ἔντευξις est ἀπάντησις κατὰ τῶν πλημμελησάντων, δίκησις εἰς ἐκδίκησιν, ut quum quis magistratui ἐντυγχάνει, i. e. eum convenit et compellat ac pœnas exposcit de iis a quibus injuriam accepit. [Theodoret. in Timoth. 2, p. 469: Ἔντ. ἐστὶ κατηγορία τῶν ἀδικούντων (ἢ δεεῖσθαι, ἀδιορθώτων add. Theophylact. ad eund. l.). Suicer. Conf. Ἐντυχία. Poll. 6, 178. Gl. Aditio, Interpellatio. ‖Petitio. Inscr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, p. 539, n. 2829, 11: Οὐδεὶς δὲ ἕξει ἐξουσίαν ἐνθάψαι τινὰ ἕτερον... οὔτε διὰ ψηφίσματος οὔτε δι' ἐντεύξεως ἡγεμονικῆς οὔτε ἄλλῳ τρόπῳ οὐδενί. Hesych.: Δι' ἐντεύξεως, διὰ παρακλήσεως. Quomodo intelligenda hæc formula Maccab. 2, 4, 8. Diod. 16, 55: Τοῦ δ' εἰπόντος ὅτι βούλεται παρ' αὐτοῦ τυχεῖν τινὸς δωρεᾶς, δεδοικέναι δὲ μήποτε δηλώσας τὴν προκειμένην ἔντευξιν ἀποτύχῃ. Plut. Ti. Gracch. c. 11. De qua signif. Byzantinis frequenti, v. Reisk. ad Constant. p. 254, D, vol. 2, p. 465. Sic etiam Timoth. 1, 2, 2; et ib. 4, 5, de precibus ad deum. De quibus ponit etiam Poll. 1, 29. || Lectio. Polyb. 1, 1, 4: Πρὸς τὴν ἔντ. τῆς πραγματείας· 9, 1, 3. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 789, 1: Τῆς λογικῆς ἔντ. καὶ μαθήσεως. Clem. Al. Strom. 7, p. 861. || « Ἐντεύξεις ὀχλικαὶ, Orationes populares, ad populum habendæ, Dionys. Jud. Thuc. § 50, p. 939. » Eanest. Lex. rhet. Id. Ep. 1 ad Amm. 6, p. 730, 5: Περὶ τῆς πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐντεύξεως. Aristot. Rhet. 1, 1.]

[Ἐντευτλανόω, Cum betis coquo. Aristoph. Ach. 894: Μηδὲ γὰρ θανών ποτε σοῦ χωρὶς εἶην ἐντετευτλανωμένης.]

[Ἐντεύχω, Efficio in. Aret. Ac. m. 1, 2, p. 80: Ἀριμοὺ δὲ τὸ ἐπίπλασμα καὶ ὠκέως ἐρυθήματα ἐντεῦξον. Divise Hom. et Hesiod. τεύχειν ἐν. Ambigua et corrupta est gl. Hesychii: Ἐντεύχη, ἐντυγχάνει, ὤπλισται. L. D.]

Ἐντεύω, Apparo: unde ἔντευε Hesychio παρεσκεύαζεν. [Pro ἔντυε, ut in Ἐντύνω dicetur.]

Ἔντεφρος, ὁ, ἡ, In quo cinis est, Cinereus, Referens id cui permisti sunt cineres. Athen. 9, [p. 395, C] de phalaride ave: Ἔντεφρος τὴν γαστέρα καὶ [al. pro hoc καί, μικρῷ μελαντέρα] τὸ νῶτον. [Diosc. 5, 84.]

[Ἐντεχνάζω. Liban. vol. 4, p. 1041, 29: Κρίσις ἦν καὶ Ὀδυσσεὺς ἀνίστατο φιλονεικήσων καὶ λόγον ἀπαιτῶν ἐντεχνάζειν, Ad artem in eo ostendendam.]

[Ἐντεχνίως, adv. a forma ἐντεχνὴς, est in Orac. Sibyll. p. 56: Ἐργάζεσθ' ἐπὶ γαίης ἐντεχνέως, ἵν' ἔχητε τροφῆς κόρον ἰδρώοντες. Sed Gallæus: « Regium ac nostrum exemplar habent ἐντέχνως. » L. Dind.]

[Ἐντεχνὴς, ὁ, ἡ, Affaber, Gl. Cyrill. Adv. Jul. 7, p. 231, D: Τὸ εἰς λόγους ἐντεχνὲς, Dicendi peritia. Schleusn. Ejusd. 3, p. 94, E, perperam scribi: Αἴαν εὐτεχνέστατα τῷ θανάτῳ τῆς σαρκὸς συνεστέλλετο, animadvertit Lobeck. ad Phryn. p. 345. Schol. Pind. Nem. 8, 24: Φησὶν ὅτι ἐντεχνεῖς οἱ Λύδιοι περὶ τὴν μουσικήν.]

[Ἐντεχνία, ἡ, Peritia, Eruditio. Schneid. Gregor. Nyss. t. 3, p. 260, C: Τακτικῶς δὲ ἀμφοτέρας ἄγων τὸν στρατὸν ἐντεχνίας, Per utramque artificiosam rationem. Hase.]

Ἔντεχνος, ὁ, ἡ, cui opp. ἄτεχνος: sicut enim homo aliquis ἄτεχνος dicitur pro ἄπειρος, ἀμαθὴς, Imperitus, Rudis: ita etiam ἔντεχνος vocatur ὁ ἔμπειρος, Peritus, Doctus, Artibus instructus, Callidus: qua signif. e Plat. De Leg. [10, p. 903, C] affertur ἔντεχνος δημιουργὸς pro Peritus artifex. [Conf. Polit. p. 301, E. Theophr. H. Pl. 9, 16, 8: Δεινὸς καὶ οὐχ ἧττον ἔντεχνος ἐκείνου. Athen. 2, p. 48, B: Ἥκμασε δ' ἡ τῶν ποικίλων ὑφὴ μάλιστα ἐντέχνων περὶ αὐτὰ γινομένων Ἀκεσᾶ καὶ Ἑλικῶνος. Ἔντ. ῥήτωρ Pollux 4, 21. L. D.] Præterea quemadmodum ἄτεχνος dicitur res aliqua quæ ab arte profecta non est, Artificio carens, ita contra ἔντ., Ab arte profecta, Artificialis, Artificiosa: ut ἔντεχνοι πίστεις ap. Aristot. [Rhet. 1, 2], Probationes artificiales, Argumenta artificiosa, Quæ artis ductu inveniuntur et in medium afferuntur. Quomodo et Plato ἔντεχνα vocat Quæ arte constant, arte facta sunt, Bud., qui hunc ex Eo l. affert [Polit. p. 295, E]: Ὡς ταῦτα ὄντα ὑγιεινὰ καὶ ἰατρικὰ, τὰ δ' ἕτερος γιγνόμενα, νοσώδη τε καὶ οὐκ ἔντεχνα. [Ib. p. 285, A: Πάνθ' ὁπόσα ἔντεχνα· Prot. p. 321, D: Τὴν ἔντεχνον σοφίαν, et sim. alibi.] Sic Plut. [Mor. p. 7, B]: Ἔντεχνον δὲ, τὸ τὴν μέσην ἐν ἅπασι τέμνειν ἐμμελέστατα, Artis est, τέχνης ἐστὶ, ut Thuc. loquitur. Lucian. De laps. in salut. [c. 17]: Ψυχῆς μηδὲν ἀγροῖον καὶ ἔντεχνον ἐχούσης, i. e. ἀτέχνου, Rudis et imperitæ. Item ἔντεχνον σύριγγα dixit Theophyl. Ep.

44, Fistulam quæ arte inflatur, quam scite inflare artis est, Artificiosam fistulam. Cic. Artificiosam naturam vocat, et Artificiosum opus. [Dionys. De comp. verb. p. 215, 4 : Τὸν δὲ πολιτικὸν (λόγον λέγω) ἐν ᾧ πολὺ τὸ κατεσκευασμένον ἐστὶ καὶ ἔντεχνον· et ib. 7. « Ἔντεχνος, Cujus oratio ab arte instructa est, Dionys. Cens. auct. 5, 5. Unde et πίστεις ἔντεχνοι dicuntur, αἱ διὰ τῶν ἀποδείξεων ἐκ τῆς τοῦ λόγου δυνάμεως, ut ait Syrianus ad Hermog. Στασ. p. 136 ed. Ald., quoniam in hoc argumentorum genere, arte et ingenio oratoris opus est. V. plura in Πίστις. » Ernest. Lex. rhet.]

Ἐντέχνως, Artificiose, Artificialiter, Scite, Perite, Arte. Phryn. [p. 344, Antiatt. Bekk. p. 95, 13] negat hoc adv. esse Atticum, et pro eo usurpari ait τεχνικῶς. [Recepit Poll. 4, 24. Ex Lysia citat Phryn. Recentiorum exx. inde a Pseudaristot. in Rhetor. ad Alex. indicavit Lobeck. Tzetz. Exeg. Il. p. 17, 16, Hist. 1, 389; 5, 401; 7, 457. L. D. Ἐντεχνοτάτως, id. ib. 9, 541.]

[Ἔντη, τά. V. Ἔντεα, τά.]

[Ἔντηκτος, ὁ, ἡ, Liquefactus, Colliquatus. Aret. Diut. p. cur. 2, 13, p. 134 : Ἀφαιρέοντα τὸ πονηρὸν καὶ ἔντηκτον (αἷμα).]

Ἐντήκω, Illiquefacio (sicut Cic. Tusc. 4: Quæ sunt omnes unius generis ad perfundendum animum tanquam illiquefactæ voluptates), ut ἐντήκειν τῇ λοπάδι aliquis aliquid dicitur, quum patellæ ipsum illiquefacit. [Aret. Ac. m. cur. 1, 4, p. 82 : Κηροῦ μικρὸν ἐντήκειν· et 2, 3, p. 103. Conf. Diut. 1, 2, p. 116. Diodor. 2, 8 : Τὰς τούτων ἁρμονίας ἐπλήρου μολιβδὸν ἐντήκουσα. Dio Cass. 40, 27.] Item Liquefactum infundo, Liquatum instillo, Plut. [C. Graech. c. 17 : Ἐξελὼν τὸν ἐγκέφαλον,] ἐνίτηξε μολιβδὸν (τῇ κεφαλῇ). [Figurate ap. Suid. : Ἐντήξας, ἀντὶ τοῦ ἐμβαλών, διδάξας, ἐμφυτεύσας. « Καὶ ἐντήξας αὐτῶν ταῖς ψυχαῖς ἰσχὺν λόγων ἄμαχον » κτλ.] Passive odium aut desiderium alicui dicitur ἐντετηκέναι, quasi infusum esse, i. e. innatum aut impressum : metaph. sumpta ab iis quibus plumbum liquefactum infusum est, et ita inhæret ut eximi nequeat : quod in lapidum lignorumve junctures videre est. Soph. El. [1311] : Μισός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι, Vetus in matrem odium pectori meo insedit, et quasi ἐνέσταχται, aut προσπέφυκε. Julian. Imp. in Ep. ad Ecdicium [9, p. 378, A] : Ἐμοὶ δὲ βιβλίων κτήσεως ἐκ παιδαρίου ἔτι τοῦτο ἐντέτηκε πόθος, i. e. προσπέφυκεν ἀναποσπάστως. [Et Or. 8, p. 152, D. Plato Menex. p. 245, D : Τὸ μῖσος ἐντέτηκε τῇ πόλει· et Dionys. A. R. 7, 46. Diodor. 1, 83 : Οὕτω δ' ἐν ταῖς τῶν ὅλων ψυχαῖς ἐντέτηκεν ἡ... δεισιδαιμονία. Dionys. A. R. 6, 72 : Τὸ θεῖος... ἐντετηκὸς ἔτι ταῖς ψυχαῖς· 8, 47. Maccab. 4, 8, 25 : Πόθεν ἡμῖν ἡ τοσαύτη ἐντέτηκε φιλονεικία;] Similem usum habent ἐνστάζομαι et προστρίβομαι : quorum illud similem etiam metaph. habere videri possit. Eodemque pertinet καπία δεισποινὶς et ὑστέκνιπτος, s. ὑσεέκπλωντος, sed translata a tinctoribus. Potest aliquis etiam alicui rei dici ἐντήκεσθαι, ut προστήκεσθαι, Quum se in ea veluti macerat, s. ei intabescit. [Soph. Tr. 463 : Οὐδ' ἂν εἰ χάρτ' ἐνταχεῖη τῷ φιλεῖν.] Ἐντακήσομαι Intabescam. Sed tamen simpliciter etiam exp. Tabescam. [Ezech. 24, 23 : Οὐ μὴ... ἐντακήσεσθε ἐν ταῖς ἀδικίαις ὑμῶν.] ‖ Med. signif. Macerandi in Nicand. Al. 229 : Ἢ σὺ βοσκαδίης χηνὸς νέον ὀρταλιχῆα ὕδασιν ἐντήξαις.]

Ἐντίθημι, s. Ἐντίθεμαι, Impono, [Interpono add. Gl.] Pono in. [Hom. Od. E, 166 : Οἶνον ἐνθήσω μενοεικέα· Il. Ω, 646 : Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι. Med. Od. Γ, 154 : Κτήματά τ' ἐντιθέμεσθα. Rursus act. Eur. Iph. T. 632 : Ἡδονῶν τε γάρ σοι κόσμον ἐνθήσω τάφῳ· Hec. 376 : Ἀλγεῖ δ' αὐχὴν' ἐντίθεις ζυγῷ· 1045 : Οὐ γάρ ποτ' ὄμμα λαμπρὸν ἐνθήσεις κόραις, de Polymestore excæcato. Sim. Plato Reip. 7, p. 518, C. Alia constr. Tim. p. 73, E : Εἰς πῦρ αὐτὸ ἐντίθησι, etc. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 263, 91 : Ἐς τὰ ζυγὰ δὲ ἔδει τοὺς λίθους... ἐντίνει. Aristoph. Ach. 920 : Ἐνθεὶς ἐς τήρην· Eccl. 346 : Ἐς τὼ κοθόρνω τὼ πόδ' ἐνθεὶς ἵεμαι. Et sic de pede in calceum inserendo Vesp. 1161 : Ἔνθες πόδα. Diod. 12, 17 : Τὸν ἑαυτοῦ τράχηλον εἰς βρόχον ἐντιθέναι. Æneas Tact. c. 31, p. 95. Cum ἐν Aret. Ac. p. cur. 1, 82 : Κινῆσαι αὐτὸν ἐν ὄχῳ ἐνθέντα ἀνάκλιτον. Absolute Aristoph. Pac. 1243 : Ἄνωθεν ῥᾴδιον ἐνθεῖς ὑπόμαχον· Av. 1003 : Ἔνθεις διαδήτην.] Xen. OEc. [20, 28] : Ἐνθέμενοι εἰς τὸ πλοῖον. [Et alibi sæpe sim.] Sic Dem. [p. 885, 16] : Κελεύοντος τοῦ ναυκλήρου αὐτὸν ἐντίθεσθαι τὰ χρήματα. Id. rursum : Οὔτε τὰ χρήματα ἐνίθετο εἰς τὴν ναῦν. Et Theophr. H. Pl. 9, [4, 5] : Ἁψιλῶς εἰς τὰ πλοῖα λαβόντες ἐνθέσθαι τοῦ λιθάνωτοῦ καὶ τῆς σμύρνης. Latini quoque id Imponere dicunt. Cic. : Si Lentuli navis non erit, quam commodissime poteris, velim imponas. Liv. : Quæ navibus imposuissent. Quibus adde hoc Luciani de Baccho [Dial. deor. 9, 2] : Κελεύει (μοι) ἀναχομίσαι ἀτελὲς ἔτι αὐτὸ τὸ ἔμβρυον, ἐπαμηνιαῖον· καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν αὐτοῦ μηρὸν, ἐντίθησιν, ὡς ἀποτελεσθείη ἐνταῦθα, Imponit, vel etiam, Condit intro [Gl. De condendo in sepulcro inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 533, n. 2824, 15 : Μετὰ τὸ ἐντεθῆναί με ἐν τῇ σορῷ. Epigr. Anth. Pal. App. 204, 6 : Λοιπὸν φυλάσσου μή τιν' ἐνθήσῃς τάφῳ, forma barbara pro ἐνθῇς.] Aliquando redditur potius Indo, Insero [Plato Cratyl. p. 417, B : Δέλτα ἐνθεὶς ἀντὶ τοῦ νῦ. Plut. Rom. c. 26. De inoculatione surculorum Clem. Al. Strom. 6, p. 800, Geopon. 4, 12, 14; 10, 75, 6], ut quum aliquis ori dicitur ἐντιθέναι aliquid. Aristoph. Eq. [717] : Κᾆθ', ὥσπερ αἱ τίτθαι γε, σιτίζεις κακῶς. Μασώμενος γάρ, τῷ μὲν ὀλίγον ἐντιθεὶς [ἐντίθης], Αὐτὸς δ' ἐκείνου τριπλάσιον κατίσπακας, Parum admodum cibi indis ori. [Conf. Plut. Rom. c. 2.] Ubi nota ἐντιθεὶς a verbo Ἐντιθέω, sicut infra dicetur a them. Τιθέω esse quædam tempora. [Ita leg. cum codd. in Strab. 17, p. 812 : Ἐνίθηκε τὸ πέμμα, pro ἐπέθ. Hemst.] Idem rursum ibid. [51] : Ἔνθου βόρησον, ἔντρεχε. [Ἐντίθεσο, ψωμίζου, Hesych.] Sic Lucian. [?] : Ἐνιθέμην καὶ ἐνεβαλλόμην τῆς τροφῆς. Et Athen. 10, [p. 436, E] dicit quendam χώνην appellatum fuisse, quoniam ἐντιθέμενος τῷ στόματι χώνην, ἀπαύστως ἔπινε χεομένου οἴνου. Sic Galen. : Ἐκέλευον οἱ παλαιοὶ τοὺς ὑπὸ φθόης συντετηκότας, ἐντιθεμένους τοῦ τιτθοῦ τῆς γυναικὸς τὴν θηλὴν, βδέλλειν τὸ γάλα, Indentes ori suo papillam mammæ muliebris, lac illud sugere. [Med. de immittendo, Aret. Diut. p. sign. 2, 13, p. 68 : Ἢν διὰφῇ (elephas), ἐντίθεται μὲν τῷ ὕδατι τῆς προβοσκίδος ἄκρην τὴν ῥῖνα. Vel de imponendo, et quidem sibi, Demosth. p. 1156, 26 : Ἐνθεμένης (τὸ κυμβίον) εἰς τὸν κόλπον. Et Plut. Rom. c. 27. Apoll. Rh. 3, 804 : Ἐνθεμένη ἐπὶ γούνατα· 1320 : Σάκος ἔνθετο νώτῳ. Aliter Athen. 1, p. 1, A : Οὐκ ἔσθ' οὕτινος τῶν καλλίστων οὐκ ἐμέμνητο· ἴχθύς τε γὰρ τῇ βίβλῳ ἐνίθετο καὶ τὰς τούτων χρείας.] Pass. autem et voce et signif. [Plato Leg. 2, p. 666, C : Καθάπερ εἰς πῦρ σίδηρον ἐντιθέντα. Antiph. p. 134, 32 : Ἐντιθεμένου εἰς τὸ πλοῖον, de homine.] Alex. Aphr. : Ὁ δάκτυλος ἐν τῷ στόματι ἐντιθέμενος, Digitus si ori indatur, inseratur, immittatur. Item χειρί alicujus ἐντιθέναι dicitur aliquis aliquid, ut εἰστιθέναι, Dare in manum s. Præbere. Hesiod. Theog. 174 : Ἐνίθηκε δὲ χειρὶ Ἅρπην καρχαρόδοντα, In manum ei dedit falcem, etiam Imposuit falcem in ejus manum. [Eur. Alc. 854 : Ἄξειν ἄνω Ἅλκηστιν, ὥστε χειρὸν ἐνθεῖναι ξένου· Heracl. 727 : Χειρί τ' ἔνθες ὀξύην. Demosth. p. 840, 10 : Τὰ σώματα ἡμῶν εἰς τὰς χεῖρας ἐνίθηκε, παρακαταθήκην ὀνομάζων.] Præterea θυμῷ vel φρενὶ dicitur aliquis quidpiam ἐντίθεσθαι, quod in animo veluti condit, s. Animo concipit. Hom. Od. [A, 361,] Φ, [355] : Ἠιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ· quo sensu alibi dicit : Σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο. Et Ω, [247] : Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δὲ μὴ χόλον ἔνθεο θυμῷ, Ne iram animo concipias, Sic Il. Z, [326] : Δαιμόνι', οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ, i. e. οὐκ ἐν καιρῷ ὀργίζῃ. [Od. A, 102 : Οὐ γὰρ ἐῴω λήσειν Ἐννοσίγαιον, ὅ τοι κότον ἔνθετο θυμῷ· et N, 342. Itaque in l. Orac. Sibyll. citato supra v. Ἐντίθημι p. 591, A, manifesto scrib. ἔνθετο pro ἔκθετο.] At Il. I, [635] : Σὺ δ' ἦσιν ἔνθεο θυμὸν, Placabilem animum in pectore condas, i. e. Fac ne sis animo implacabilis, Ion. dialysi pro ἔνθου. [Quintus 12, 34 : Μιμνέτω ἔκτοθεν ἵππου ἀρήιον ἐνθέμενος κῆρ. Id. 1, 139 : Πενθεσίλεια, μέγ' ἐνθεμένη φρεσὶ κάρτος. Theognis 966 : Πολλοί τοι κίβδηλον ἐπίκλοπον ἦθος ἔχοντες κρύπτουσ' ἐνθέμενοι θυμὸν ἐφημέριον. Prov. 8, 5 : Ἔνθεσθε καρδίαν.] Item ἐντίθέναι dicitur pro Inducere in animum. Plut. Demetr. [c. 33] : Οὐδ' ἂν μυριάκις ἡττηθῇ μάχας ἄλλας, ἐνθήσω γαμβρὸν ἀγαπήσειν ἐπὶ μισθῷ Σέλευκον. Sed suspectum esse h. l. putat Bud. Rursum Hom. ἐντίθεσθαι

ἐν τιμῇ, In honore habere, Il. Δ, [410] : Τῷ μή μοι πατέρας ἐν [ποθ'] ὁμοίῃ ἥθεα τιμᾷ, Ne æquali in honore habeas, parem honorem tribuas; ad verbum, Ne in æquali mihi honore ponas patres nostros : τιμῆς vocabulo accepto pro Gradibus honoris, s. Sedibus et locis qui honoris causa assignantur. [Act. improprie Theognis 430 : Φρένας ἐσθλὰς ἐνθέμεν. Æsch. Ag. 395 : Πόλει πρόστριμμ' ἄφερτον ἐνθεὶς. Eur. Suppl. 203 : Ἐνθεὶς σύνθεσιν (hominibus deus). Cui similia contulit Dorvill. ad Char. 8, 4 extr. Pherecr. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 431 : Νῦν δ' ἄρτι μοι τὸ γῆρας ἐντίθησι νοῦν. Aristoph. Ran. 973 : Λογισμὸν ἐνθεὶς τῇ τέχνῃ. Xen. Anab. 7, 4, 1 : Ὅπως φόβον ἐνθείη καὶ τοῖς ἄλλοις. Et sim. Plat. Leg. 7, p. 800, C, Reip. 5, p. 473, E, Ion. p. 533, D. Id. Leg. 3, p. 700, E : Ἐνέθεσαν παρανομίαν εἰς τὴν μουσικὴν καὶ τόλμαν. Tim. Locr. p. 104, B : Σύνεσις καὶ ἁ πρεσβίττα φιλοσοφία ἐνέθηκαν ἐπιστάμαν. Demosth. p. 37, 26; 332, 20. Pass. de inscripto Aristoph. Eq. 1369 : Ἔπειθ' ὁ πολίτης ἐντεθεὶς ἐν καταλόγῳ ὠδεῖς κατὰ σπουδὰς μετεγγραφήσεται, ubi legendum, ut vidit Thierschius, ὁπλίτης, coll. inscr. Att. in Ἔγγραφος citata. || Aor. pr. med. Callim. Del. 54 : Οὔνεκεν... ἐνὶ πόντου κύμασιν Αἰγαίοιο ποδῶν ἐνεθήκατο ῥίζας. Parthen. 11, 2 : Διρὴν ἐνεθήκατο (μίτρῃ). || Forma poetica ἐνιθέμενοι Tzetz. Anteh. 131 : Νηὶ ἐνιθέμενοι, ubi olim ἐνι θ. divise. Ἐντ. et ἀνατιθ. confusa Xen. Anab. 4, 7, 26, et al. L. Dind.]

Ἐντίκτω, τέξομαι, Pario in, s. intus. [Eur. Andr. 24 : Κἀγὼ δόμοις τοῖσδ' ἄρσεν' ἐντίκτω κόρον. Proprie simul et figurate dicti ex v. in Ἐγκοτέω.] Metaph. plerumque pro Ingenero [Eur. Hipp. 642 : Τὸ γὰρ κακοῦργον μᾶλλον ἐντίκτει Κύπρις ἐν ταῖς σοφαῖσιν. Aristoph. Lys. 553 : Ἀλλ' ἥνπερ δ' τε γλυκύθυμος Ἔρως χὴ Κυπρογένετ' Ἀφροδίτη ἵμερον ἡμῶν κατὰ τῶν κόλπων καὶ τῶν μηρῶν καταπνεύσῃ, κᾆτ' ἐντέξῃ τέτανον τερπνὸν τοῖς ἀνδράσι καὶ βοπαλισμούς, de qua aor. forma v. in Τίκτω] : præsertim ap. Plat., teste Bud., qui ex eo affert [Leg. 9, p. 870, D; conf. A; 8, p. 843, C], Φθόνους ἐντίκτουσα χαλεπούς. Idem Epist. 7, [p. 343, E] itidem metaph. : Μόγις ἐπιστήμην ἐνέτεκε [et sim. aliis ll. plurimis]· sicut et Plut. Cæs. [c. 58] : Αἱ πολλαὶ κατορθώσεις οὐ πρὸς ἀπόλαυσιν αὐτὸν ἕτερον, ἀλλ' ὑπέκκαυμα καὶ θάρσος οὖσαι πρὸς τὰ μέλλοντα, μειζόνων ἐνέτικτον ἐπινοίας πραγμάτων, Ingenerabant ei, In animo ejus pariebant et excitabant. Improprie vero Id. Num. [c. 4] dixit : Ὡς γυναικὶ μὲν οὐκ ἀδύνατον πνεῦμα πλησιάσαι θεοῦ, καί τινας ἐντεκεῖν ἀρχὰς γενέσεως, Quædam principia sobolis ingignere. [Polyb. 12, 23, 2 : Τοιούτας ἐντίκτων δόξας τοῖς ἐντυχάνουσι· 17, 11, 4 : Τοῦτο ἐντίκτειν τῇ συγκλήτῳ διότι κτλ.] Proprie enim dicendum fuisset ἐγγεννᾶν, quum ἐντίκτειν mulieribus peculiariter tribuatur. Particip. med. ἐντετοκὼς Aristoph. passive etiam usurpavit pro Ingenitus, Insitus, Vesp. [651] : Ἰάσασθαι νόσον ἀρχαίαν ἐν τῷ ποδὶ [τῇ πόλει] ἐντετοκυῖαν, Morbum pedi [civitati] ex longo tempore ingenitum. [Suid. v. Μάρας : Ὁ χόρος ὠδεμίαν αὐτῇ ὕβριν ἐνέτεκεν. Longin. 16, 3, ἐντίκτειν λόγον τοῖς ἀκούουσιν· 44, 7, δεσπότας ταῖς ψυχαῖς, ὕβριν καὶ παρανομίαν καὶ ἀναισχυντίαν. Anon.]

Ἐντίλλω, Incaco, Stercore s. Merda inquino. Aristoph. Ach. [350] : Ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρίλης μοι ἀλοσύχνην Ὁ Λάρκος ἐντίλησεν, ὥσπερ ἡ σηπία, Incacavit mihi veluti sepia. Solet enim et sepia suo atramento inquinare et turbare aquam : ut et schol. dicit, ἐπαῇκεν ὁ Λάρκος ὑπὸ ἀγωνίας, ὥσπερ ἡ σηπία, τὸ μέλαν. Sed nota ibi Aristoph. exempll. habere συχνὴν, non ἀλοσύχνην : quod ἀλοσύχνην habet Erotian., eum locum citans p. 36 meæ ed., in Μαρίλη.

[Ἔντιλτος, ὁ, ἡ.] Ap. Athen. memoratur et Ἔντιλτος quidam πλακοῦς : forsan Placenta in qua est τίλτου τάριχος, Placenta condita τίλτου ταρίχει : ut 14, [p. 649, A] in his senariis Clearchi Solensis, quibus τραγήματα enumerat : Ἄμης, πλακοῦς ἔντιλτος, ἴτριον, ῥοά, Ὠὸν, ἐρέβινθος, σησάμη κοπτή, βότρυς, Ἴσχας, ἄπιος, περσία, μηλέα [πέρσεια, μῆλ'], ἀμύγδαλα.

Ἐντῑμάομαι, Suo pretio æstimo. Scribit enim Pollux 8, [142] ἐντιμήσασθαι esse ὅταν τις προῖκα δῐδοὺς, τιμήσηταί τι ὁπόσον [ὁπόσου] δεῖ, Quum quis in danda dote tanto aliquid pretio æstimat, quanto æstimari debet. Meminit hujus verbi Harpocr. etiam, qui ab ἀποτιμᾶσθαι distinguit : nam ἀποτιμᾶσθαι aliquem dici ait, ὅταν ὡς [πρός] τι ποσὸν ἀργύριον ἀποτίμημα λαμβάνῃ· at vero ὅταν ἐν εἰδεσί τισι λογίσηταί τις μέρος τι τοῦ ἀργυρίου, tunc dici ὡς ἐνετιμήσατο τοῦτο : et sic ἀποτιμήσασθαι esset Domum aliquam aut Fundum loco dotis accipere pignori [immo simpliciter Accipere] : ἐντιμήσασθαι autem, Ipsam pecuniam dare [immo Accipere] in numerato, et eo pretio, quo solet. [Recte Dobræus Advers. vol. 1, part. 2, p. 587 : « Si quis puellam ἐπίκληρον ducturus loco ejus dotis (domus, agri, etc.) pecuniæ summam accipiat, ἀποτιμᾶται. Si quis puellam ducturus cum dote 10 talentorum, accipiat 8 talenta, et vestem, supellectilem etc. (εἵδη) 2 talentis æstimata, ἐντιμᾶται τὰ εἵδη δυοῖν ταλάντοιν ». Demosth. p. 1036, 12 : Πῶς οὖν οὐδὲν ἧττον ἔχει, φήσει τις, εἰ τούτῳ μὲν ἐν ταῖς τετταράκοντα μναῖς ἐνετιμᾶτο τὰ χρυσία καὶ τὰ ἱμάτια τῶν χιλίων, ἐμοὶ δ' αἱ δέκα μναῖ χωρὶς προσαπεδίδοντο; iterumque paullo post : Ἐν ταῖς τετταράκοντα μναῖς ἐνετιμᾶτο ταῦθ' ἅπερ ἀποτετίκει τῷ Λεωκράτει. Ubi pass. dicitur. Medio Dio Cass. 48, 8 : Ὅσα γυναῖκες ἐς τὰς προῖκας ἐντετιμημέναι ἐκέκτηντο, Dotis loco accepta possidebant. Sed libri duo ἐντιμημένα. L. D. Athen. 2, p. 48, C : Σώφρων δὲ στρουθωτὰ ὀλίγματά φησιν ἐντετιμημένα, Cara, Magni pretii. Cum ἐκτ. confus. Strab. 13, p. 618.]

Ἔντῑμος, ὁ, ἡ, cui opp. ἔκτιμος et ἄτιμος [velut ap. Plat. Euthyd. p. 281, C, Leg. 7, p. 797, C, schol. Aristoph. Ran. 700], Qui in honore et pretio habetur, ὁ ἐν τιμῇ τιθέμενος s. ἀγόμενος, Honoratus. Soph. [El. 239] : Μήτ' εἶην ἔντιμος τούτοις, Nolim honorari ab illis, Non cupio in honore et pretio apud illos esse. [Antig. 25. Duplici dat. jungit Eurip. Or. extr. : Ἔνθα παρ' Ἥρᾳ... θεὸς ἀνθρώποις ἔσται σπονδαῖς ἔντιμος ἀεί, ubi veram interpunctionem perspexerunt scholl.] Dem. [p. 36, 21] : Ὧν οἱ μὲν ἐκ πτωχῶν πλούσιοι γεγόνασιν, οἱ δ' ἐξ ἀδόξων ἔντιμοι. Ubi nota sibi opponi ἐντίμους et ἀδόξους. Et οἱ ἔντιμοι in civitate aut populo dicuntur Qui præ ceteris in honore habentur, Viri spectabiliores et præstantiores, Optimates. Xenoph. Cyrop. 8, [1, 6] : Ἔδοξε τοὺς ἐντίμους ἀεὶ παρεῖναι ἐπὶ θύρας· 3, [1, 8] : Προσεκάλει δὲ καὶ εἴ τις Ἀρμενίων τῶν ἐντίμων παρῆν. Alioqui ἔντιμοι dici posse videntur et Qui magistratu aliquo funguntur, οἱ ἐν τιμῇ τινι ὄντες. [Conf. Plat. Reip. 8, p. 564, D.] Nam τιμαὶ dicuntur et αἱ ἀρχαί, ut infra docebo. [Numus Lalassidis Isauriæ ap. Eckh. D. N. vol. 3, p. 29 : ΑΛΑΑΣΣ. ΕΝΤΙΜ. Eckh. : « Titulum ἐντίμου, Honorabilis, nulli alteri in numis urbi datum novimus ». Aliter Soph. Ant. 77 : Τὰ τῶν θεῶν ἔντιμ' ἀτιμάσας' ἔχε, Honores. Eurip. fr. Plisth. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 302 : Πλοῦτον ἔντιμον τιθείς. Plato Reip. 8, p. 554, B : Χρήματα μάλιστα ἔντιμα τῇ τε πόλει καὶ παρὰ τῷ τοιούτῳ, et alibi sæpe ipse et alii. Lucas 7, 2 : Ὅς ἦν αὐτῷ ἔντιμος. Philipp. 2, 29 : Ἐντίμους ἔχετε.] Res etiam aliqua dicitur ἔντιμος pro Honesta [Gl.], Honorabilis, Honorifica. Xenoph. Cyrop. 3, [3, 52] : Δι' ὧν τοῖς ἀγαθοῖς ἔντιμος καὶ ἐλευθέριος ὁ βίος παρασκευασθήσεται· et 2, [3, 11] ἔντιμος χώρα, Honestus locus. [Conf. OEc. 4, 8 : Ἐντίμοις ἔδραις. Plat. Leg. 9, p. 855, A : Παισὶ καὶ γένει κλέος ἔστω καὶ λόγος ἔντιμος λεγόμενος ὡς κτλ. Epin. p. 985, E : Εἰς ἔντιμον χώραν. Dionys. A. R. 2, 52 : Κοσμηθεὶς ἐντίμῳ ταφῇ.] Et Dem. ἔντιμον πρᾶγμα καὶ λαμπρὸν, Res honorifica et splendida. Item ἔντιμον ποιεῖν τι dicitur pro Magno in honore habere, ut Cæs. loquitur, s. Magni æstimare, Plurimi facere. Isocr. Paneg. [p. 74, A] : Οἶμαι δὲ καὶ τὴν Ὁμήρου ποίησιν μείζω λαβεῖν δόξαν, ὅτι καλῶς τοὺς πολεμήσαντας τοῖς βαρβάροις ἐνεκωμίασε, καὶ διὰ τοῦτο βουληθῆναι τοὺς προγόνους ἡμῶν ἔντιμον αὐτοῦ ποιῆσαι τὴν τέχνην, ἔν τε τοῖς τῆς μουσικῆς ἄθλοις καὶ τῇ παιδεύσει τῶν νεωτέρων. Exp. etiam Pretiosus. [Prov. 20, 18 : Σκεύη ἔντιμα. Dem. p. 1285, 18 : Ἐπιεικῶς ἐντίμων κατέλιπον τὸν σῖτον, Satis carum. || Qui est in pretio. Plat. Leg. 5, p. 742, A : Τὸ νόμισμα, κτητέον αὐτοῖς μὲν ἔντιμον, τοῖς δὲ ἄλλοις ἀνθρώποις ἀδόκιμον. || Comparat. Plat. Phædr. p. 244, D : Ὅσῳ τελεώτερον καὶ ἐντιμότερον μαντικὴ οἰωνιστικῆς, etc. Superlativo Ep. 8, p. 355, B : Τὴν τῆς ψυχῆς ἀρετὴν ἐντιμοτάτην ποιοῦντες. Æneas Tact. c. 22, p. 66 : Τοὺς τὰ πλεῖστα κεκτημένους καὶ ἐντιμοτάτους. Gl. : Ἐντιμοτάτῳ, Gravissimo; Ἔντιμος, κατὰ στρα-

τιωτικοὺς καμάτους, Emeritus; Ἔντιμον, Prætextatam.]

Ἐντίμως, adv. Honeste, Honorifice [Gl.], In maximo honore. Plato De LL. [6, p. 762, E.]: Τοῖς πρεσβυτέροις τε καὶ ἐντ. βεβιωκόσι, Senioribus et iis qui honeste vitam egerunt, Turn. [Ἐντ. ἔχειν apud Xenoph. Anab. 2, 1, 7 : Ὃς ἐτύγχανε παρὰ Τισσαφέρνει ὢν καὶ ἐντ. ἔχων, est, In honore haberi. Ap. Plat. vero Reip. 7, p. 528, B : Οὐδεμία πόλις ἐντ. αὐτὰ ἔχει· 8, p. 548, A : Τοὺς περὶ ταῦτα δόλους ἐντ. ἔχειν, In honore habere, ut ib. 528, C : Ἐντ. ἄγουσα αὐτά. Diod. 19, 86 : Ἕνα τῶν φίλων ποιησάμενος καὶ προάγων ἐντ. Dio Cass. 44, 45 : Τὴν ἀδειαν ἐντ. ἔσχον, Honestam impunitatem adepti sunt. Plut. Thes. c. 36 : Τὰ Θησέως ὀστᾶ ... θεμένους ἐντ. ... φυλάττειν. Et alibi. Tzetz. Hist. 1, 675 : Τὸν δὲ Δρωπίδαν ἔπεμψεν ἐντ. τῇ πατρίδι· 3, 541 : Ἐντ. καταθάψαι. Superl. Dio Cass. 63, 17 : Ἐκεῖνον ἐντιμότατα μεταπεμψάμενος.]

[Ἔντιμος, ὁ, Entimus, Cretensis, Gelæ urbis in Sicilia conditor. Orac. ap. Diod. Exc. Vat. p. 11, ubi v. Maji annot. Thuc. 6, 4. || Gortynius, æqualis Themistoclis, ap. Athen. 2, p. 48, D. L. Diod.]

[Ἐντῑμότης, ητος, ἡ, Honor. Aristot. Rhet. 2, 15 : Ἡ δ' εὐγένεια ἐντ. τις προγόνων ἐστίν. L. D. Schol. Æsch. Pers. 4 : Πρεσβείαν) ἐντιμότητα. Boiss.]

[Ἐντιμόω, Honoro. Reg. 4, 1, 13 : Ἄνθρωπε τοῦ θεοῦ, ἐντιμωθήτω δὴ ἡ ψυχή μου ... ἐν ὀφθαλμοῖς σου· et ib. 14. Quod 1, 26, 21 dicitur : Οὐ κακοποιήσω σε ἀνθ' ὧν ἔντιμος ψυχή μου ἐν ὀφθαλμοῖς σου. Conf. Ἐξατιμόω.]

[Ἐντίμως. V. Ἔντιμος.]

[Ἐντίναγμα. Ἐντιναγμός. V. Ἐντινάσσω.]

Ἐντινάσσω exp. Excutio, [Concutio, Gl.]: nec non Ἐντιναγμὸς, ὁ, Excussio. Sed utrumque mihi suspectum est, malimque Incutio et Incussio. [Sic leg. in Epict. Ench. c. 52. Hermst. Diog. L. 6, 42 : Πρὸς τὸν ἐντινάξαντα τὴν δοκόν. Macc. 1, 2, 36 : Οὐδὲ λίθον ἐντινάξαι αὐτοῖς. Aliter, et quidem intransit. 2, 4, 41 : Ἐντίνασσον εἰς τοὺς περὶ τὸν Λυσίμαχον· 11, 11 : Ἀτοντητὸν δὲ ἐντινάξαντες εἰς τοὺς πολεμίους. Nili Paraphr. Epict. c. 45. Pass. Eust. Opusc. p. 155, 47 : Οὕτως ἐντινασσόμενοι, Ita irruentes. || Hinc Ἐντίναγμα, τὸ, ap. Aq. Jes. 32, 2, ubi tamen fort. leg. ἐκτίναγμα. Adde Sir. 22, 13 sec. cod. Alex. Nam Vat. ἐν ἐντιναγμῷ αὐτοῦ, Quum excusserit se, h. e. quum impia verba sua protulerit, dum quid ejaculatur. Vulg. Peccato illius. Schleusn. Lex. Schol. Hom. Od. P, 231 : Σφῆλα) ... τὰ ἐντινάγματα, τὰ δυναμένα σφῆλαι.]

Ἔντιτος, affertur pro Vindicandus, sed sine exemplo. [Hesych. : Ἔντιτον, ἔνδικτον. Ubi ἔνδικον conj. Arnald., coll. voc. ἀτίτατ, ab Hes. expl. per ἄδικοι.]

[Ἐντιτύγω, Concido. Nicander ap. Athen. 3, p. 72, B : Κυάμους λέβας κολοκάσιον ἐντιτύξας τε.]

Ἔντμημα, τὸ, Incisura. Xen. Cyneg. [2, 8]: Αἱ δὲ τῶν δικτύων σχαλίδες δικρὰ ἔχουσαι μικρὰ, τὰ ἐντμήματα μὴ βαθέα, εὐπαγεῖς δὲ πᾶσαι.

[Ἔντμησις, εως, ἡ, Incisura quam rota in terra facit, Vestigium. Apollon. Lex. Hom. v. Ἁρματροχίη. Schleusn.]

[Ἔντοθεν. V. Ἔντοσθεν.]

[Ἔντυθι in Anth. Pal., Plan. 72, 1, est mendum typorum pro ἔνδοθι. Boiss.]

[Ἐντοίχιος, ὁ, ἡ, Parietinus. Dionys. Hal. Epitome 16, 6, ἐντ. γραφαί. Angl. Ap. Pseudochrysost. t. 7, p. 329, 31, mendose videtur scribi, Ἐντοίχιος πόλεμος, pro ἐντείχιος, quod vide. Hase.]

[Ἔντοκος, ἡ, Gravida. Lycophr. 185 : Δράκοντος ἔντοκον λεχώ. || Ἔντοκον δάνειον, Fœnus, Gl. Angl. Greg. Nyss. t. 3, p. 226, C : Ἔντ. χρυσίον· conf. ib. p. 231, B et 234, C. Hase.]

[Ἐντολεύς, i. q. ἐντολή. Testam. 12 patr. p. 690 ed. Fabr. : Τὸν ἐντολέα τοῦ νόμου κυρίου, eadem analogia qua Dores ὁ τομεὺς dicunt pro ἡ τομή. Strav. Procurator, Gl. Eust. Opusc. p. 89, 2 : Ὁ δὲ τὸν νεῶν ἀπείριτος καὶ ὡς εἰς ἐντολέα τὸν τοιοῦτον ἐγγράφεται.]

Ἐντολὴ, ἡ, i. q. ἔνταλμα. Ambo passim occurrunt in N. T., ut Ad Coloss. 2, [22] : Κατὰ τὰ ἐντάλματα καὶ διδασκαλίας τῶν ἀνθρώπων· Ad Tit. 1, [14]: Μὴ προσέχοντες Ἰουδαϊκοῖς μύθοις καὶ ἐντολαῖς ἀνθρώπων, Præceptis s. Præscriptis hominum. Quæ opposita sunt ταῖς Θεοῦ ἐντολαῖς, Dei mandatis. [Commissum, Mandatum, Gl.] In eodem N. T. aliquis dicitur ἐντολὴν διδόναι et γράφειν, veluti superior: alius autem λαβεῖν, item et ἔχειν, et τηρεῖν, vel etiam παραβαίνειν, παρέρχεσθαι, λύειν, ut e seqq. ll. patebit: Jo. 12, [49]: Αὐτός μοι ἐντολὴν ἔδωκε τί εἴπω, Ipse mihi in mandatis dedit, s. mandavit, quid loquar. Ej. 1 Ep. 2, [7]: Οὐκ ἐντολὴν καινὴν γράφω ὑμῖν, Non novum præceptum meis ad vos literis mando, sed vetus et ab ipso Christo datum, qui Jo. 15, [12] dixerat: Αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ ἡ ἐμὴ, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Act. 17, [15]: Λαβόντες ἐντολὴν πρὸς τὸν Σίλαν. Hebr. 7, [5]: Ἐντολὴν ἔχουσιν ἀποδεκατοῦν τὸν λαόν. Jo. 14, [15]: Ἐὰν ἀγαπᾶτέ με, τὰς ἐντολάς μου τηρήσατε, Si diligitis me, mandata mea servate. 15, [10]: Ἐὰν τὰς ἐντολάς μου τηρήσητε, μενεῖτε ἐν τῇ ἀγάπῃ μου. Luc. 15, [29]: Οὐδέποτε τὴν ἐντολήν σου παρῆλθον. Matth. [15, 3]: Παραβαίνετε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν παράδοσιν ὑμῶν. Pro quo Marc. 7, [8]: Ἀφέντες τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, κρατεῖτε τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων. Rursum Matth. 5, [19]: Ὃς ἐὰν οὖν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων ἐλαχίστων. Nota igitur de Quovis mandato dici, et cujusvis hominis, sive pii sive impii, et tam Christi mandata in N. T. data ἐντολὰς vocari, quam ea quæ per Mosen in V. T., et peculiariter de decem illis mandatis quæ duabus inscriptæ erant tabulis, s. generaliter de mandatis legis, ut Rom. 7, [9]: Ἐλθούσης δὲ τῆς ἐντολῆς, ἡ ἁμαρτία ἀνέζησεν. Matth. 19, [17]: Εἰ δὲ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν, τήρησον τὰς ἐντολάς. Sic Marc. 10, [19] et 12, [28], atque alibi passim. Nec vero in N. tantum T. hujus verbalis usus est, sed et ap. [Pind. fr. 64 : Χείρωνος ἐντολάς. Æsch. Prom. 12 : Ἐντολὴ Διὸς ἔχει τέλος δή. Soph. Aj. 567 : Κεἰπῶ τ' ἐμὴν ἀγγεῖλαι' ἐντολήν. Eur. Herc. F. 1278 : Ἐντολαῖς Εὐρυσθέως. Herodot. 1, 22; 3, 147. Plato Charm. p. 157, C : Κατὰ τὰς τοῦ ξένου ἐντολάς· Ep. 7, p. 347, A : Ἠμφεῖσης αὐτῷ τινος ἐντολῆς παρὰ Διονυσίου. Xenoph. Cyr. 2, 4, 30.] Dem. [p. 250, 14] : Ἔδοξε τῷ δήμῳ πρέσβεις ἑλέσθαι πρὸς Φίλιππον περὶ τῆς τῶν πλοίων ἀνακομιδῆς, καὶ ἐντολὰς δοῦναι, καὶ τὰ ἐκ τῆς ἐκκλησίας ψηφίσματα. [Diodor. 4, 2 : Ἐντολὰς λαβόντα ἢ τὴν παρθένον ἀγαγεῖν ἢ κτλ. Lucian. De lapsu in sal. c. 13 : Ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βίβλῳ. Aliique recentiorum. || Commendationes defunctorum. Clem. Const. apost. 8, 43 : Ὅτι τοὺς ἀσεβεῖς τελευτῶντας οὐδὲν ὠφελοῦσι μνεῖαι, ἐντολαί. Ducang.]

[Ἐντολικὸν, τὸ, Mandatum. Cod. canonum eccl. Afric. c. 92 : Τὸ διὰ τῆς ὑμετέρας τιμιότητος πρὸς τοὺς Δονατιστὰς ὀφεῖλον ἀπενεχθῆναι ἐντολικόν. Ducang. Idem contulit exx. Byzant. de voc. Ἐντολικάριος, ὁ, Mandatarius.]

[Ἐντολμάομαι, Audeo. Suidas et Zon. : Ἐντολμήσατο, ἀπεθάρρησεν. « Εἶτα μέντοι ἐνετ. τηλικοῦτον τόλμημα. » Seq. inf. Ælian. ap. eund. v. Ἠλαμναῖος.]

[Ἔντολμος, ὁ, ἡ, Audax ad. Epiphan. t. 1, p. 490, D : Εἰς τὸ πρόχειρον τοῦτο ἔργον ἔντολμοι. Hase.]

[Ἐντολοφύλαξ, ὁ, Qui servat mandata legis. Antioch. Pandect. p. 1224, D. Hase.]

Ἐντομὴ, ἡ, Incisura, Incisio, Incisus, ut Plin. loquitur, Aristoph. [ap. quem est verb. ἐντέμνεσθαι, non subst. ἐντομή. De incisuris plantarum Theophr. C. Pl. 4, 7, 6; 6, 11, 15, H. Pl. 1, 10, 6; 9, 1, 6; 9, 6, 2, Joseph. A. J. 3, 7, 6. Aret. Diut. m. cur. 1, 2, p. 115, de scarificatione : Ἐς τὴν τοῦ βάθεος ἐντομήν. De locorum angustiis s. faucibus Diod. 1, 32 : Τόπος ... χρημνοῖς συγκλειόμενος εἰς στενὴν ἐντομήν. L. D. In Acrocorintho παρὰ τὸ χρημνῶδες ἐντομὴ πλαγία, Polyæn. 6, c. 5, et Plut. Arat. c. 18. Gloss. Nom. ap. Ducang. in Σπάκτους : Ταῖς πρώταις ἐντομαῖς καὶ ἀρχαῖς τῶν ὀχετῶν. Aretæus p. 69 : Ῥινὸν (elephantis) ὀχθώδεας ῥαγμοὺς ἴσχοντα, αὐλῶνας ἐπιμήκεας, ἑτέρας ἐντομὰς κοίλας κτλ. (Conf. ib. 70 : Ἐντομαὶ βαθεῖαι ὁκοῖον αὔλακες μέλανες τῶν ῥινῶν.) De insectorum incisura Clem. Al. p. 848, 27 (infra cit. Aristot. H. A. 1, 1 med.; 4, 1 init., De part. an. 4, 6). Hermst.] Porro ut ἐντέμνειν dicitur Incisam s. Cæsam hostiam immolare et sacrificare, ita ἐντομὴ dicitur Immolatio s. Sacrificium quod cæsa s. incisa victima fit. Plut. [Mor. p. 857, B] : Λαβόντα δύο παιδία ἀνδρῶν ἐπιχωρίων, ἐντομὰς ποιῆσαι, sc. Menelaum ἁπλοΐᾳ κατεχόμενον : pro quo ipse Herodot. 3, [119]: Λαβὼν δύο παιδία ἀνδρῶν ἐπιχωρίων, ἐντομά σφεα ἐποίησε. Virg. Æn. 2 : Sanguine placastis ventos et virgine cæsa, ἔντομον ποιήσαντες παρθένον, s. ἐντεμόντες

παρθένον. [V. Wessel. ad Herodoti l. 7, 191. Ap. Plut. vitiose ἐντομὰς scribi, pro ἔντομα, recte Wessel. monuit. Schweigh.] Est autem hoc ἔντομα [Inferiæ, Gl.] a nomine masc. Ἔντομος, Incisus, Insectus. Et dicitur ἔντομον ποιεῖν, ead. signif. qua ἐντέμνειν, Incidere, Cædere: quamobrem non assentior Vallæ, qui Herodoti locum paulo ante citatum sic vertit, Sumptis duobus pueris exectisque, aruspicinam fecit, quum debuisset potius dicere Cæsis s. Incisis; nam Exectus sonat Eviratus, Castratus, ἔκτομος s. ἐκτομίας. Dicit enim Herod. eum sumsisse duos pueros, eosque mactasse, et incisis eorum corporibus exta inspexisse, indeque auguratum esse de navigatione; vel etiam simpliciter, Pueros mactasse et immolasse ventis, ut humano eos sanguine placaret, sicut Virg. dixit Sanguine placastis ventos et virgine cæsa: et Apoll. Arg. 1, [587; coll. 2, 926]: Ἔντομα μήλων Κεῖαν ὀρινομένης ἅλὸς, ubi schol. ἔντομα exp. σφάγια, addens, proprie ita vocari τὰ τοῖς νεκροῖς ἐναγιζόμενα, διὰ τὸ ἐν τῇ γῇ αὐτῶν ἀποτέμνεσθαι τὰς κεφαλάς: sic enim inferis diis sacrificari solere: superis autem, sursum verso collo. [Conf. Etym. M. v. Ἔντομα.] Alii autem, ut idem schol. tradit, ἔντομα τοῖς τεθνεῶσιν ἐναγίζεσθαι consuevisse aiunt, ὡς ἄγονα τοῖς ἀγόνοις· τοῖς δὲ οὐρανίοις θεοῖς ἔνορχα θύεσθαι. [Ead. Suid. in Ἐντομίδης cit.] Quorum opinio minus probabilis est; nec enim ἔντομα usurpari puto pro ἔκτομα, Execta et castrata. [Ἔντομα de Inferiis Orph. Arg. 569, 956, 1368.] Hesych. vero ἔντομα exp. ὅρκια καὶ κατάρματα, ut significet etiam Fœdera, aut Expiationes quæ διὰ τομίων fiunt. V. et in Τόμιον quæ ex Eust. afferam. Affert Bud. ex Greg. Naz. quoque, Ἐντόμοις καὶ θυσίαις καθιστᾷ τὰ βασίλεια, de Juliano: et VV. LL. ex Eod. ἔντομος πρόγνωσις, Præsagitio præsensioque extispicum, Divinatio aruspicum ex fibris pecorum hostiarumque sectione. Malim, Incisio hostiarum extorumque inspectio ad notitiam futurorum instituta. Hesych. vero ἔντομοι exp. etiam ἔνορχοι. Item ap. Physicos ἔντομα ζῶα, Animalia insecta. Aristot. H. A. 4, 1: Ἔστι δὲ ἔντομα ὅσα κατὰ τὼνομά ἐστιν ἐντομὰς ἔχοντα ἢ ἐν τοῖς ὑπτίοις, ἢ ἐν τοῖς πρανέσιν, ἢ ἐν ἀμφοῖν· quorum alia dicit esse ἄπτερα, ut ἴουλον et scolopendram: alia πτερωτὰ, ut apim, vespam, μηλολόνθην: quædam et πτερωτὰ et ἄπτερα, ut formicas: utpote quarum quædam alatæ sunt, quædam alis carent. [Theophr. C. Pl. 6, 5, 3.] De partibus autem horum ἐντόμων v. Eund. De part. anim. 4, 6. Unde est quod Plin. scribit 11, 2: Insecta, alia pennata, ut apes; alia utroque modo, ut formicæ; aliqua et pennis et pedibus carentia: jure omnia insecta appellata ab incisuris, quæ nunc cervicum loco, nunc pectorum atque alvi præcincta separant membra, tenui modo fistula cohærentia: aliquibus vero non tota incisura eas ambiente rugas, sed in alvo, aut superne tantum, imbricatis flexilibus vertebris. [Ἡ περιπνεῖται, καθάπερ τὰ ἔντομα κατὰ τὴν διὰ τῶν πτερύγων ἐπίθλιψιν τῆς ἐντομῆς, Clem. Al. Str. 7, p. 848, 26. Hemst. Notandum h. l. videtur quod supra positum est Ἐκτομεῖν expungendum esse et scrib. ἐκτεμεῖν.]

Ἐντομίας, ὁ, i. q. ἔντομος, Insectus, Incisus. Hesychio, [Suidæ et Zon. p. 719] εὐνοῦχος, Spado, ut ἔντομος etiam a quibusdam accipi pro ἔκτομος s. ἐκτομίας, paulo ante docui: ac tunc ἐντομίας proprie diceretur Cui inciso scroto testiculi sunt exempti. [Constantin. Basil. Maced. c. 53, p. 134: Ἦσαν γὰρ οἰκετικὰ μὲν πρόσωπα πεντακόσια, ἐξ ὧν ὑπῆρχον εὑρεῖδεις ἐντομίαι τὸν ἀριθμὸν ἑκατόν. L. D. De bestia schol. Hom. Il. I, 539: Χλούνην, οἱ μὲν τὸν ἐντομίαν.]

Ἐντομίδης, ὁ, Insectus, Incisus: ut cujus facies aut corpus incisum est ἀμυχαῖς καὶ ξυσμαῖς, quales in defunctis fiebant. Rursum subjungit citatis [in Ἐντομὶς, quod v.] verbis Suidas: Ἐπὶ τοῖς νεκροῖς τὰ ἔντομα ἔθυον τῶν τετραπόδων, ὡς ἄγονα· τὰ δὲ ἔνορχα τοῖς θεοῖς, accipiens ἔντομα pro Execta, Castrata: ut Eidem ἐντομίας est ὁ εὐνοῦχος: θλαδίας autem, ὁ τεθλασμένος.

[Ἐντόμιον, τό.] Apud schol. Aristoph. legitur etiam Ἐντόμια pro ἔντομα, Insecta; nam Nub. [158], loquens de cicadis et culicibus, et iis quæ ἐγκέλαδα vocantur, διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς τὸν κέλαδον ἔχειν, subjungit: Καὶ τὰ τοιαῦτα ζῶα καλεῖται μὲν παρά τισι βομβύκια, καλεῖται δὲ καὶ ἐντόμια, ὅτι κατὰ τὴν ῥάχιν ἐντέτμηται. Ubi etiam nota βομβύκια nominari ejusmodi animalcula, quoniam bombum aliquem edunt. [Ἔντομα Ernestus in præfat.]

Ἐντομὶς, ίδος, ἡ, i. q. ἐντομὴ s. ἐγχάραξις, Incisio, Incisura, Incisus: ut Hesych. quoque tradit ἐντομίδας vocari ξυσμὰς quæ in facie aut aliis corporis partibus ἐντέμνονται: qualia solitos facere in suis defunctis scribit τοὺς ἀπίστους. Ita et Suidæ ἐντομὶς est ἐγχάραξις, qui affert etiam ἐντομίδαι pro οἱ τοῖς σώμασιν ἐντεμνόμενοι [Ἐντομίδες, αἱ... ἐντεμνόμεναι recte Lex. Seg., Zon. p. 730: sed p. 719 consentit in vitio cum Suida]: subjungens, Τοιαῦτα εἰώθασι ποιεῖν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς. Hoc autem ἐντομίδαι est a nomin. sing. Ἐντομίδης, quod v. [Ἐντομίδης de incisionibus in luctu fieri solitis dictum, ut Levit. 19, 28; 21, 5, Jerem. 16, 6, Alexandrinum vocatur a Croio Obss. in N. T. c. 33, p. 258 et Hodio l. l. 2, 4, p. 121. Neque habeo quod huic judicio opponam. Græci enim scriptores pro eo voc. utebantur nomine ἀμυχαί (quod v.). Sturz. Permutatum cum ἔκτομὶς Lev. 19, 28.]

[Ἔντομον, τὸ, Entomon, Helleborus niger. V. Ἔκστομον.]

[Ἔντομος, ὁ, ἡ. V. Ἐντομή.]

Ἐντονία, ἡ, Intentio, Contentio, Firma et valida contentio, etiam Firmitas. Affertur enim ἐντονία τῶν πλευρῶν pro Laterum firmitas. [Horap. Hierogl. 1, 46: Ἐὰν δέ ποτε διαμάρτῃ τῆς φύσεως καὶ εἰς ἕτερον τόπον τοῦ σώματος τῆς βοὸς ἐρείσῃ τὸ αἰδοῖον (taurus), τὸ τηνικαῦτα τῇ ὑπερβαλλούσῃ ἐντονίᾳ τιτρώσκει τὴν θῆλειαν. Nisi εὐτονία scribendum. L. D. Fortasse scripsit Herm. Trism. Crater. fol. 26 verso, 14: Τῶν θείων ἐντονία καὶ ἡ τοῦ θεοῦ κατανόησις, Intentio ad res divinas. Patrit. ed. habet, ἐντορία. Hasz.]

[Ἐντονίζω, Intendo, Iambl. V. P. 71 (?). Wakef.]

[Ἐντόνιον, τὸ, Instrumentum ad tendendas catapultas. Philo Belop. p. 57, F: Καχοπαθεῖν αὐτὸν (funem) περὶ τοὺς ὀνίσκους καὶ τοὺς τοῦ ἐντονίου πιεζόμενον· 58, A; 61, B bis. Hero Belop. p. 135, A; 139, A, ubi docetur quo pacto construi debeat. Indicavit Hasius ad Leon. Diac. p. 190, 8.]

Ἔντονος, ὁ, ἡ, Intentus [Gl.], Validus, Qui de virium contentione nihil remittit, Vehemens, Acer. Pollux [1, 155], de viris fortibus: Ἔντονοι καὶ φιλόπονοι. [Id. ἔντ. ῥήτωρ 4, 20. Ἔντονον βλέμμα 2, 59; ubi tamen cod. εὐτ. quod etiam de oratore dici infra videbimus. Ἐντονώτερος τὸ βλέμμα 4, 144. Hic etiam cod. εὐτ. Ἔντονον πνέων αὐλητὴς 4, 72.] Plut. Popl. [c. 1]: Αὐτοῖς ἐντονώτατος ἐχθρός. Item ex Plat. Theæt. [p. 173, A]: Ἔντονοι καὶ ὁριμεῖς, Rigidi et acres. [Hippocr. De aere p. 282, 12: Τοὺς δὲ ἀνθρώπους ἐντόνους... ἀνάγκη εἶναι. Plut. Ti. Gracch. c. 2: Ἔντ. καὶ σφοδρός· Artox. c. 2.] Hesych. quoque ἔντονον exp. ἰσχυρὸν, ὀξύ. [Eurip. fr. Belleroph. in Stob. Fl. vol. 3, p. 417: Νέων τι δρᾶν μὲν ἔντονοι χέρες· Hipp. 118: Εἴ τίς σ', ὦ ἥβης σπλάγχνον ἔντονον φέρων, μάταια βάζει. Soph. ap. Plut. Mor. p. 84, B: (Τὰς ὀξύτητας τῶν παθῶν) πρὸς ἅσπερ οἱ μαργῶντες ἐντονώτατοι. Aristoph. Ach. 665: Δεῦρο Μοῦσ' ἐλθὲ... ἔντονος Ἀχαρνική. Apollod. 1, 9, 22, 5: Μετ' εἰρεσίας ἐντόνου. Polyb. 8, 7, 2: Ἐντονωτέροις καὶ μείζοσι λιθοβόλοις. V. Ἐντόνως. Plut. Mor. p. 628, A: Ἐντονωτάτην ἄμιλλαν. Aliter Herodot. 4, 11: Τὰς γνώμας σφέων κεχωρισμένας ἐντόνους μὲν ἀμφοτέρας κτλ. Ἔντονος et εὔτονος confusa Polyb. 8, 7, 2 et alibi.]

Ἐντόνως, Intente, Intentis omnibus nervis, Enixe, etiam Acriter. [Eur. Cycl. 609: Ἀήσεται τὸν τράχηλον ἐντ. ὁ καρκίνος. Figurate Thuc. 5, 70: Ἐντ. καὶ ὀργῇ χωροῦντες. Plato Reip. 7, p. 528, C: Ἐντ. ζητούμενα. Xen. Anab. 7, 5, 7: Ἐντ. τοῖς στρατιώταις ἀπῄτει τὸν μισθόν· H. Gr. 2, 4, 23: Ὅσοι μὲν γὰρ... ἐροβοῦντο, ἐντ. ἔλεγον ὡς οὐ χρὴ καθυρίσασθαι. Plut. Sulla c. 21, Pomp. c. 46, Arat. c. 7. Dio Cass. 39, 61: Καὶ οὕτω γε ἐντ. εἶχον. et sim. 48, 27. Superl. id. 37, 16: Ἐντονώτατά οἱ προσέβαλλον· 40, 15: Ὁ οὐρανὸς... ἐντ. σφίσι τὰς τοξείας πλὴν τοῦ πάνυ χειμῶνος παρέχεται, e Xiph. ἐντονωτάτας receptum est. Pallad. Hist. Laus. p. 120 ed. Meurs.]

Ἐντοπίζω, cui opp. ἐκτοπίζω, Sum ἔντοπος s. ἐντόπιος, In loco et sede mea me contineo, Sedem non muto. Legitur ap. Suid., sed sine expositione. At ἐν-

τοπίζομαι miror unde quidam in VV. LL. interpr. Reverror, ac si idem esset cum ἐντρέπομαι.

Ἐντόπιος, α, ον et ὁ, ἡ, cui opp. ἐκτόπιος s. ἔκτοπος, Qui hujus loci est, hunc locum incolit, Indigena. [Ἐντόπιον, Gentile, Gl.] Plato Phædro [p. 262, D]: Αἰτιῶμαι τοὺς ἐντοπίους θεοὺς, Hoc acceptum geniis loci refero, Bud. [Poll. 9, 27.] Utitur et Hesych. in Τέττιξ. [Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 15: Σχεδίαις ἐντοπίαις (sic)· 16: Ἐντόπια φορτία. Dionys. A. R. 8, 83: Τῶν ἐντοπίων πολέμων. L. D. Apoll. Dysc. Hist. mir. c. 14. Hemst. Diog. L. 7, 35: Τὴν ἐντόπιον ἱστορίαν. Eust. Opusc. p. 336, 93: Ὃ πλεῖόν τι ἐσμὲν προσήκοντες διὰ τὸ ἐντόπιον.] Sicut vero non ἐκτόπιος solum dicitur, verum etiam ἔκτοπος, ita non tantum ἐντόπιος, sed et Ἔντοπος, quod ap. Polluc. legitur 3, c. 4 [§ 51: conf. 9, 7], ubi synonymos ponit, ἀστὸς, ἐπιχώριος, ἐγχώριος, ἡμεδαπὸς, ἐγγενὴς, ἔντοπος. [Soph. Œd. C. 841: Προβᾶθ' ὥδε ... ἔντοποι· 1457: Εἴ τις ἔντοπος· Phil. 212: Οὐκ ἔξιδρος ἀλλ' ἔντ. ἀνήρ· 280: Ἄνδρα δ' οὐδέν' ἔντοπον (ὁρῶντα)· 1170: Ὦ λῷστε τῶν πρὶν ἐντόπων. Plato Leg. 8, p. 848, D: Εἴ τέ τινες ἔντοποι Μαγνήτων. Quibus ll. omnibus dicitur partim de incolis partim de præsentibus in loco quopiam. « Nausicrates com. ap. Athen. 7, p. 325, E: Ἃς (τρίγλας) κλύδων Αἰξωνικὸς πασῶν ἀρίστας ἐντόπους παιδεύεται. Et sic corrig. p. 330, B, ubi vitiose ἐν τόποις. » Schweigh. Inde adv. Ἐντόπως. Sisinn. De mirace. S. Michael. Acta. SS. Sept. t. 8, p. 44, 60: Ἐντ. παρεσκευάζοντο. Interpr. Opportunitate captata. Hase.]

[Ἔντοπος. V. Ἐντόπιος.]

Ἐντορεύω, idem [q. τορεύω], s. potius Torno insculpo, imprimo [immo Cælo insculpo, Cælo. Errorem eorum qui ejusdem signif. verba esse crederent τορεύειν et τορνεύειν post Casaub. et Salmas. in Ἐκτορεύω citatos notavit Bentl. ad Horat. A. P. 441]. Athen. [5, p. 210, C]: Ὡς ἀληθῶς θέας ἄξιον διὰ τὰ ἐν αὐτῷ ἐντετορευμένα ζωάρια, καὶ ἄλλα ζωάρια, καὶ φυτάρια. Utitur et Plut., qui etiam simplex pro composito usurpavit, in Cic. [c. 1]: Ἔκπωμα ἀργυροῦν ἀνατιθεὶς, ἀντὶ τοῦ Κικέρωνος ἐρέβινθον ἐτόρευσε, Cicer insculpendum torno curavit. Item Bud. ex Athen. [5, p. 199, B, ubi codd. τετορν.]: Εἶχε δὲ ζῶα τετορευμένα, pro Cælata: addens, Cælare enim et Scalpere significat. [Ap. eund. 11, p. 490, A, Τὰς Πλειάδας οἰκείως ἐνετόρευσε τῷ τοῦ σοφωτάτου Νέστορος ὁ ποιητὴς ποτηρίῳ, pro ἐνετόρνευσε restituit Hemst. ad Thom. p. 189. Inter eadem variant libri ib. p. 491, D; Luciani Adv. ind. c. 8: Κιθάραν ... λίθοις ποικίλοις κατακεκοσμημένην, Μουσῶν μεταξὺ ... ἐντετορευμένων, ubi codd. Pariss. ἐντετορν. Josephi A. J. 8, 3, 2, p. 423: Τοὺς δὲ τοίχους χερίνας διαλαβὼν σανίσι χρυσὸν αὐταῖς ἐντετόρευσεν. Conf. dicenda in Ἐντορνεύω. Plut. Mor. p. 376, D: Τῇ δὲ ἀφῖδι τοῦ σείστρου κατὰ κορυφὴν ἐντορεύουσιν αὔλουρον. Et act. et pass. schol. Hom. Il. Υ, 271, Ψ, 885.]

[Ἐντορία. V. Ἐντονία.]

[Ἐντορνεύω, Torno in. Plut. Mor. p. 164, A: Ἐδουλόμην ἰρίσθαι σε τὴν αἰτίαν τῶν βατράχων ἐκείνων, τί βούλονται περὶ τὸν πυθμένα τοῦ φοίνικος ἐντετορνευμένοι τοσοῦτοι. Recte Petav. ἐντετορευμένοι. Neque aliter scrib. p. 399, F: Οἱ περὶ τὴν ῥίζαν ἐντορνευόμενοι βάτραχοι. De qua permutatione v. in Ἐντορεύω. Hero Autom. p. 259, 19: Περὶ δὲ τὸν κρόταφον τῆς κλιμακτῆρος περιφερείας ἐντετορνευέσθω σωλήν. Scr. ἐντετορνεύσθω. V. Ἐντόρνως. Huic verbo contrarium est ἐκτορνεύω, quod v. supra, ubi ex Heronis allatum est de chœnicide s. modiolo usurpantis, ut hic de σωλῆνι, Canali. L. D.]

[Ἐντορνία. Hero Belop. p. 134, 8, 16.]

Ἔντορνος, ὁ, ἡ, Tornatus. Ex Plat. De LL. [10, p. 898, A], ἐντ. κύκλος, pro Circulus torno factus. [Σφαῖρα ib. B. Aristot. De cœlo 2, 4 extr.: Ὅτι κατ' ἀκρίβειαν ἔντορνος (mundus) κτλ.]

[Ἐντόρνως, adv. ap. Heron. Autom. p. 267, 16: Ἵνα οὖν τοῦτο (ut cardines facile versentur) διὰ τῆς σπάρτου γίνηται αὐτόματον, ... παρατίθημι τοῖς στροφεῦσιν ἄξονα πλάγιον, ἱστῶτα μικρὸν τῶν στροφέων, τὸν ις, στρεφόμενον ἐντόρνως, non male vertitur, Facile versatilem. Est enim i. q. p. 259, 26 dixerat: Ὃ συμφυὴς ἔστω ἄξων εὐλύτως στρεφόμενος. Proprie vero est Versatilem ut tornata versantur in modiolis. V. Ἐντορνεύω. L. Dind.]

Ἐντὸς, Intus, Intra, [Cis add. Gl.]. Hom. Il. B, [845]: Ὅσσους Ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἔἵργει. [I, 404, Σ, 512, etc. (Hesiod. Th. 751.) Od. H, 88: Θύραι .. δόμον ἐντὸς ἔεργον.] Hesiod. [Op. 267]: Τήνδε δίκην πόλις ἐντὸς ἔἵργει. [Il. K, 10: Τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντός· P, 211. Hesiod. Th. 159: Ἡ δ' ἐντὸς στοναχίζετο γαῖα πελωρή. Æsch. Sept. 967: Ἐντὸς δὲ καρδία στένει. Thuc. 1, 93: Ἐντὸς δὲ οὔτε χαλιξ οὔτε πηλὸς ἦν· 6, 100: Ἐντὸς γενόμενοι· 7, 22: Πρὸς τὰς ἐντός· 36: Ἐντός τε καὶ ἔξωθεν.] Et Thuc. Ἐντὸς ποιοῦμαι, Intus recipio, In medio recipio. [2, 83; 6, 67, 75. Xen. Anab. 7, 8, 16: Λαβόντες ὅσοι ἦσαν βόες ἐντὸς πλαισίου ποιησάμενοι. Activo Thuc. 5, 2: Ἐντὸς βουλόμενος ποιῆσαι τὸ προάστειον· 7, 5: Ἐντὸς λίαν τῶν τειχῶν ποιήσας. Xen. H. Gr. 3, 2, 10. Reip. Lac. 3, 4: Ἐντὸς τοῦ ἱματίου τὼ χεῖρε ἔχειν. Thucyd. 7, 78: Τοὺς σκευοφόρους ... ἐντὸς εἶχον οἱ ὁπλῖται.] Item cum artic. ut τὰ ἐντός, Intestina: quæ et ἐντόσθια. [Sing. Aret. Ac. m. cur. 1, 4, p. 82: Κολοκυνθίδος τὸ ἐντός. Plur. Xen. Cyneg. 7, 4: Τὰ ἐντὸς ἄδικα γίγνεται (catulorum). Plato Protag. p. 334, C, Reip. 9, p. 588, D, Tim. p. 79, A. De animo Ps. 102, 2: Πάντα τὰ ἐντός μου, h. e. secundum intt., οἱ λογισμοὶ καὶ αἱ ἐνθυμήσεις etc.] Thuc. autem [2, 49, iterumque ib. sim.] dixit Τὰ ἐντὸς ἑαυτοῦ simpl. pro In partibus internis s. interioribus: vel adv. solo ἐνδὸν, Intus. Sic Εἰς τὸ ἐντὸς φέρεται, Se vertit intro. [Ἐκ τοῦ ἐντὸς inser. ap. Bœckh. vol. 1, p. 262, 47, Thuc. 2, 76.] Sæpe autem suus illi additur gen., ut [Hom. Il. M, 374: Τείχεος ἐντὸς ἰόντες· 380: Τείχεος ἐντὸς ἐτῖτο· Od. K, 125, Υ, 258. Hesiod. Sc. 312: Τοῖσι δὲ καὶ προὔκειτο μέγας τρίπος ἐντὸς ἀγῶνος· Th. 37, 51: Ἐντὸς Ὀλύμπου. Æsch. Ag. 77: Μυελὸς στέρνων ἐντὸς ἀνάσσων· 1048: Ἐντὸς οὖσα μορσίμων ἀγρευμάτων· Eum. 608: Πῶς γάρ σ' ἔτρεψεν ἐντὸς ... ζώνης; Eur. Iph. A. 678: Χώρει δὲ μελάθρων ἐντός. Aristoph. Ach. 44, Av. 390. Thuc. 1, 13: Τῶν τε ἐντὸς Πελοποννήσου καὶ τῶν ἔξω etc.] Ἄστεος ἐντὸς, Apoll. Arg. [1, 782.] Et ἐντὸς [τοξεύματος ἔστη, Eur. Herc. F. 991. Xen. Cyrop. 1, 4, 23] βελῶν, Intra teli jactum: ἐκτὸς βελῶν opp. [Xen. Anab. 1, 10, 3: Ἔσωσαν ... ὁπόσα ἐντὸς αὐτῶν καὶ χρήματα καὶ ἄνθρωποι ἐγένοντο· 6, 5, 7. Cyrop. 6, 3, 14: Ἀπαντᾷ αὐτοῖς καὶ δὴ ἐντὸς τῶν σκοπῶν· Ven. 12, 7: Μὴ νυκτερεύειν ἐντὸς πολλῶν σταδίων. Thuc. 2, 77: Ἐντὸς πολλοῦ χωρίου τῆς πόλεως οὐκ ἦν πελάσαι. Sim. Plato Conv. p. 195, B. Leg. 7, p. 789, A: Τοῖς ἐντὸς τῶν αὑτῶν μητέρων τραφομένοις. Plutarch. Ages. c. 11: Οὐχ ὑποστὰς, ἀλλὰ τρίσας τὸ φίλημα τοῦ καλοῦ..., ἐπεὶ καὶ νῦν ἔλθοι σοι πεισθεὶς ἐκεῖνος ἐντὸς φιλήματος. Et aliter Lucian. Alex. c. 41: Μόνους τοὺς ὡραίους κατεφίλει, καὶ ἐκαλοῦντο οὗτοι οἱ ἐντὸς τοῦ φιλήματος. Figurate etiam Thuc. 5, 90: Καί τι καὶ ἐντὸς τοῦ ἀκριβοῦς πείσοντά τινα ὠφεληθῆναι.] Alicubi pro Cis, Citra, ut ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, Cis fluvium [Herodot. 8, 47: conf. 4, 46. Thuc. 1, 16, 46; 2, 8, 96]. At vero οἱ ἐντὸς λόγων redditur nomine adj. Literati. Et, Τέχνης ἐντὸς γενόμενος, Artis compos, Bud. p. 179, ex Plut. [Vit. Hom. § 161. Τερπνῆς ἐντὸς ἰόντα μίθης, epigr. in Sotion. Exc. de Flum. p. 125, 25. Γάμων ἐντὸς γενέσθαι, schol. Callim. Apoll. v. 14. Hemst.] Et ἐντὸς ἑαυτοῦ εἶναι, Compotem mentis esse, Intra se esse, non autem extra se, quod dicitur ἐκτὸς ἑαυτοῦ εἶναι. Dem. Πρὸς Φορμ. p. 56, 58 [p. 913, 18: Οὐ μέντοι γε ἐντὸς ὢν εἰπεῖν αὐτοῦ· 917, 18, 19]. Sic, Οὐδὲ ἐντὸς εἶναι τῶν λογισμῶν, Plut. Alex. [c. 32. Herodot. 1, 119: Ἐντὸς ἑωυτοῦ· 7, 47: Θωύματός εἰμι ὑπόπλεως οὐδ' ἐντ. ἐμεωυτοῦ. Pausan. 8, 34, 2. V. Ἑαυτοῦ, p. 13, A. Aliter Demosth. p. 1068 ult.: Προιεῖσιν τῷ κτείναντι ἐν ἀγορᾷ ἐντὸς ἀνεψιότητος καὶ ἀνεψιοῦ. Plat. Leg. 9, p. 871, B: Τῶν ἐντὸς ἀνεψιότητος. || De numero, Intra. Xen. H. Gr. 2, 3, 19: Ὥσπερ τὸν ἀριθμὸν τοῦτον ἔχοντά τινα ἀνάγκην καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς εἶναι καὶ οὐτ' ἔξω τούτων (τῶν τριςχιλίων) σπουδαίους οὔτ' ἐντὸς τούτων πονηροὺς οἷόν τε εἴη γενέσθαι. Plato Leg. 12, p. 953, B: Ὅσα ἐντὸς δραχμῶν ν'. Ἐντὸς τριῶν μνῶν κεκτημένοι, Harpocratio v. Ἀδύνατοι.] || De tempore autem: Thuc. 4, [39]: Ἐντὸς γὰρ εἴκοσιν ἡμερῶν ἦγαγε τοὺς ἄνδρας, Intra viginti dies. [Ib. 29. Xen. Anab. 7, 5, 9, etc. Reip. Ath. 3, 11: Ἐντὸς ὀλίγου χρόνου· Ven. 4, 11: Ἐντὸς ἑσπέρας. Plato Leg. 11, p. 916, B: Ἐντὸς ἑκαμήνου· Tim. p. 18, D. Lysias p. 195, 22: Οἱ γεραίτεροι καὶ οἱ τῆς ἡλικίας

ἐντὸς γεγονότες, Impuberes.] Ἐντὸς τριάκοντα ἐτῶν γεγονώς, Plato LL., Qui non excessit tricesimum ætatis annum. [Aristoph. Eccl. 984: Τὰς ἐντὸς εἴκοσιν (ἐτῶν) γὰρ ἐκδικάζομεν.] Greg. Naz.: Τὴν τριτίαν μείναντας, ἢ μικρὸν ἐντὸς τούτου ἢ ὑπὲρ τοῦτο, Vel paulo minus, vel paulo plus. [Additur etiam verbis cognatæ signif., ut Plat. Leg. 10, p. 898, E: Ἐνοῦσα ... ἐντὸς τῷ σώματι. Thucyd. 1, 133: Ἐς ἣν τῶν ἱερῶν ἐντός τινας ἔκρυψε. Opinionem Thomæ p. 277: Τὸ ἐντός καὶ ἔνδον ἀεὶ ἐπὶ στάσεως, refellunt l. Xen. Cyrop. 8, 3, 4: Στίχοι, ὧν ἐντὸς οὐδενὶ ἔστιν εἰσιέναι τῶν μὴ τετιμημένων, et al. supra cit. Ἐντὸς et ἐκτὸς confusa Herodot. 3, 80, Thuc. 5, 90 et al. || Comparat. forma vitiosa Ἐντότερος legitur in cod. Alex. Esth. 4, 11: Εἰς τὴν αὐλὴν τὴν ἐντοτέραν. Scr. ἐνδοτέραν.]

[Ἔντος. V. Ἔντεα.]

Ἔντοσθε, i. q. ἐντὸς ap. Hom. Il. X, [237]: Ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσι. [Et cum gen. Δ, 454: Κοίλης ἔντοσθε χαράδρης· alibique sæpe utroque modo Hom. aliique. Forma Ἔντοσθεν K, 262 etc. Hesiod. Sc. 130. Diod. 1, 35: Τῶν δ' ἐντοσθεν (hippopotami) οὐδὲν εὐώδιμον, ubi nonnulli ἐντοθεν vel ἐνδοθεν. Ἔντοσθεν cum ἔμπροσθεν confusum Theocr. 2, 39. Ἔντοσθε cum ἔκτοσθε Il. M, 455. || De forma Ἐντοθεν schol. Dionys. Bekk. An. p. 945, 27: Ἔκτοθεν, ἐντοθεν, & καὶ ἐν τῷ σ λέγεται. Epim. Hom. Cram. Anecd. vol. 1, p. 178, 2: Ἔκτοθεν καὶ ἐκτοσθεν, ὡς ἔντοθεν καὶ ἔντοσθεν· μόνον τὸ πρόσθεν οὐκ ἀπέβαλε τὸ σ. L. Dind.]

Ἔντοσθι pro eod.: ut δόμων ἔντοσθι [ἔντοσθε], Hesiod. Op. [518], Intra ædes. [Ἔντοσθι legitur adhuc ap. Quintum 1, 468: Ἴστον ἐπεντύνεσθε ἴων ἔντοσθι μελάθρων. L. Dind.]

Ἐντοσθίδια, τὰ, pro eod. Bud. [Τὰ σπλάγχνα Hesych. Athen. 9, p. 381, B: Ἀποῤῥεύσαντος τοῦ πολλοῦ αἵματος πάντα τὰ ἐντοσθίδια μετὰ τῆς ἐξαιρέσεως. Hippocr. De steril. p. 682, 41: Τὰ ἐντ. ἐξελὼν τοῦ σκυλακίου. Aristot. De part. an. 4, 9: Ἡ εὐθωρία τῶν ἐντ. Scholl. Hom. Il. A, 464, Apoll. Rh. 2, 112. Clem. Al. Pæd. 2, 2, p. 187: Καὶ γὰρ οὖν κἂν τούτῳ (τῷ ὀψοφάγῳ) τὸ λογιστικὸν ἴδοιτο οὐκ ἐν τῇ κεφαλῇ ἀλλ' ἐν τοῖς ἐντοσθιδίοις, πάθεσιν ἐπιθυμίᾳ τε καὶ θυμῷ δεδουλωμένον. Philostr. Imag. p. 880: Ἤδη πως ἐμπεφυκότων τοῖς ἐντοσθιδίοις τῶν λεόντων, ubi ἐνστηθιδίοις male ediderat Morell. V. Ἐντόσθιος.]

[Ἐντόσθιος, α, ον, Intestinus, Gl.] Ἐντόσθια, τὰ, Intestina, Interanea, Interiora; Exta, Viscera, tam de brutis, quam de hominibus. Lucian. [Navig. c. 27, ubi cod. Gorl. ἐντοσθιδίων. Tim. Locr. p. 100, B: Τῶν ἐντοσθίων τὰ μὲν τροφᾶς χάριν τὰ δὲ σωτηρίας. Artemid. 1, 44: Καὶ γὰρ οἱ παῖδες σπλάγχνα λέγονται ὡς ἐντόσθια. Nemes. De nat. hom. p. 261: Τὸ δέρμα σκέπασμα γέγονε καὶ τῆς ἁπαλῆς σαρκὸς καὶ τῶν ἄλλων πάντων τῶν ἐντοσθίων. Tzetz. Exeg. Il. p. 108, 16]: scribi vero et Ἐνδόσθια per δ, tradit Etym. [M. p. 345, 21. Hanc formam annotavit Hesych., et habent V. T. interpretes Exod. 12, 9, et alibi.]

[Ἐντοστηθίδιος.] Eadem forma qua προστηθίδιος, dicitur et Ἐντοστηθίδιος, Qui intra pectus est. Unde τὰ ἐντοστηθίδια, Interanea, s. Interiores partes pectoris, Penetralia pectoris. Pollux 2 [162]: Τὸ δὲ ὑπὸ τὰς κλεῖδας, στῆθος· τούτου τὰ ἐντὸς ἐντοστηθίδια. [Recte libri ἐντοσθίδια, quum non sit græcum ἐντοστηθίδιος.]

[Ἐντότερος. V. Ἐντός.]

[Ἐντραγῳδέω, Tragœdi modo illudo. Lucian. Epist. Sat. c. 19: Οἱ μὲν ὑποδησάμενοι ἐμβάτας τῆς τύχης χορηγούσης ἐντραγῳδοῦσιν ἡμῖν.]

[Ἐντρανεστέρως. V. Ἐντρανής.]

[Ἐντρᾱνής, ὁ, ἡ, Clarus, Acer, de visu. Compar. Nicet. Eugen. 4, 10: Οὐκ εἴχομεν σφᾶς ἐντρανέστερον βλέπειν (propter caliginem ingruentem). Boiss. Sic Theod. Prodr. 7, p. 325. Id. 3, p. 110: Ἰδὼν Ῥοδάνην ἐντρανεστέραις κόραις. Ἐντρανεστέρως 4, p. 157. Incertum autem utrum hæc repetantur a posit. Ἔντρανος an ἐντρανής, quum utraque forma usurpetur simplex.]

[Ἐντρανίζω, i. q. ἐντρανόω. Eust. Il. p. 259, 8: Ταυρηδὸν ἐμβλέπειν τὸ θυμικῶς ἐντρανίζειν. L. D. Id. Od. p. 1929, 29: Περιεργότερον ἐντρανίζουσα καὶ κατασκοποῦσα· Opusc. p. 79, 90, et alibi. Schol. Theocr. 10, 18: Οἷς ἂν ἐντρανίσῃ ζώοις (ἡ ἀκρὶς) κακὸν προμηνύει.]

[Ἔντρανος, ὁ, ἡ, i. q. ἐντρανής. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 712, E: Πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου μόνον ἀκτῖνας ὁρᾷ ἀτενέστερον καὶ ἔντρανον. Nicet. Ann. 6, 4: Ὀφθαλμοῖς ἐντράνοις θεάσασθαι. « Holobol. in Anecd. meis vol. 5, p. 164: Ἔντρανα λέγεις ἐκ τῶν πραγμάτων. » Boiss.]

[Ἐντρᾱνόω, Acriter intueor. Timario in Notit. Mss. vol. 9, p. 182, 198, 203.]

Ἐντρᾰπεζίτης, ὁ, Mensæ assecla. Fem. Ἐντραπεζῖτις, ιδος, Quæ in mensa nostra alitur; nam ἐντραπεζίτιδος Suid. [et Zon. p. 730] exp. παρασίτου.

[Ἐντραπή, ἡ. Theod. Prodr. 2, p. 53: Οὐκ ἦλθεν ἐντὸς ἐντραπῆς ἀντιστάσει, ubi Huet. ἐντροπῆς.]

[Ἐντραχύνω, Exaspero. Jo. Camen. De exc. Thessal. p. 243, 9, de jugo montis: Τοῖς λόφοις καὶ ταῖς χαράδραις ἐντραχυνόμενον. Hase.]

Ἔντρᾰχυς, ὁ, ἡ, affertur pro Asper, s. In quo asperitas est. [Diosc. 5, 180. Sext. Emp. Adv. math. p. 366, 24: Τὸ δὲ διάτονον ἔντραχυ καὶ ὑπεράγρυπνον.]

[Ἐντραπίζω vox nihili Hippiatr. p. 164, 2, ubi legend. εὐτρεπίζεται. Hase.]

Ἐντρεπτικός, ἡ, ὀν, Pudefaciendi vim habens, Cui vis inest pudorem offundendi, Idoneus ad pudorem suffundendum. Bud. ἐντρεπτικὸς λόγος interpr. Oratio pudore reprehensum afficiens, ἐπιτιμητικὸς, ἐπιπληκτικός. [Ex Ælian. N. A. 3, 1: Λόγοις αὐτὸν (leonem) ἐντρεπτικοῖς ἴσχει τοῦ πρόσω. Eust. Opusc. p. 106, 21: Ἐντρεπτικοὺς τῆς ἡμῶν ... ἀφελείας.]

Ἐντρεπτικῶς, adv. Pudore reprehensum afficiendo, μετὰ τοῦ ἐντρέπειν. Chrysost. Comm. in 1 Ad Cor. 11, enarrans verba illa Apostoli, Καὶ καταισχύνετε τοὺς μὴ ἔχοντας, subjungit: Οὐκ εἶπεν, Αἰσχυντονεῖτε τοὺς μὴ ἔχοντας, ἀλλὰ πολὺ ἐντρεπτικώτερον, Καταισχύνετε. Ubi etiam ἐντρέπειν et καταισχύνειν affinem habere signif. indicat. [Ἐλεγκτικῶς int. Hesych. Cosmas Indicopl. p. 158, C: Λέγει ἐντρεπτικώτερον. L. Dind.]

Ἐντρέπω, [Inverto. Herodot. 7, 211: Ὅκως ἐντρέψειαν τὰ νῶτα, ἁλέες φεύγεσκον ὄπιθεν, Terga verterent. || Muto. Lucian. De hist. conscr. c. 15: Τὸ εἶεσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου ἐοικότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις· Pseudolog. c. 14: Τῶν Ἀττικῶν κατὰ χρόνους τινὰς πολλὰ ἐντρεψάντων τῆς αὐτῶν φωνῆς.] Pudore afficio, Pudorem ac ruborem injicio, καταισχύνω, δυσωπῶ s. καταδυσωπῶ: qua signif. supra habuimus διατρέπω. Proprie vero significant hæc duo vel Pudorem injiciens, τὸν χρῶτα alicui τρέπω, vel Facio ut præ pudore faciem deflectat aliquis. Cujus signif. exx. habes ap. Bud. p. 676, ex Plut. et Chrysost. Quibus adde hoc Pauli 1 Cor. 4, [14]: Οὐκ ἐντρέπων ὑμᾶς γράφω ταῦτα, ἀλλ' ὡς τέκνα μου ἀγαπητὰ νουθετῶ, Non hæc scribo ut vos pudore suffundam [v. Valck. Scholl. ad l.]. Ead. signif. διατρέπω quoque accipitur: ut ap. Plut. [Mor. p. 796, F]: Διατρέπειν τοὺς κακοπραγμονοῦντας, Pudore suffundere, Pudore injecto deterrere. Rursum Bud. in h. l. Chrysost.: Ἵνα τῷ ἀξιώματι τοῦ προσώπου τὸν ἀντιλέγοντα ἐντρέψῃ, exp. Confutet, ἐξελέγχῃ. [Ælian. V. H. 3, 17: Οἵπερ εἰς τοσοῦτον ἐνέτρεψαν τὴν σύγκλητον βουλὴν κτλ. Diog. L. 2, 29: Ἐνέτρεψε δὲ καὶ Λαμπροκλέα τῇ μητρὶ ἀγριαινόμενον. Sext. Emp. Pyrrh. 3, 16, p. 161: Τοὺς σκεπτικοὺς ἐντρέπουσι μὲν οἱ λόγοι, ὑσωπεῖ δὲ καὶ ἡ ἐνάργεια.] || Pass. Ἐντρέπομαι, Pudore suffundor, Verecundor [Gl.], Revereor [Veneror s. Vereor add. Gl.] αἰδοῦμαι, αἰσχύνομαι. Plut. Inst. Lac. [p. 237, D]: Καὶ τοὺς νέους δὲ (δεῖ) οὐ μόνον τοὺς ἰδίους αἰδεῖσθαι πατέρας, καὶ ὑπηκόους αὐτοῖς εἶναι, ἀλλὰ πάντας τοὺς πρεσβυτέρους ἐντρέπεσθαι, καὶ ὁδῶν ὑποχωροῦντας, καὶ καθέδρας ὑπεξισταμένους. Idem alibi [p. 253, C]: Ἐντρεπομένων πολλῶν τὸ ἀξίωμα τῆς γυναικὸς παῤῥησιαζομένης. [Ead. struct. Diod. Exc. p. 596, 83: Ἐντρεπόμενοι τὸ ἀνόμημα et alibi. Polyb. 2, 49, 7: Τὴν ἐκ τῶν Ἀχαιῶν εἰς αὐτοὺς γεγενημένην εὔνοιαν... ἐντρεπόμενοι, et sim. 22, 27, 6; 33, 15. Accus. pers. jungit id. 9, 36, 10; 30, 9, 2.] Frequens in ead. signif. est in N. T.: Matth. 21, [37]; Marc. 12, [6]; Luc. 20, [13]: Ἴσως ἐντραπήσονται τὸν υἱόν μου. Ad Hebr. 12, [9]: Τοὺς πατέρας ἐντρέπεσθαι. In iisdem N. T. scriptis reperitur etiam in priore signif. pro Pudore suffundor, Pudefio, Erubesco: 2 Ad Thess. 3, [14]: Μὴ συναναμίγνυσθε αὐτῷ· ἵνα ἐντραπῇ. Itidemque in Ep. ad Tit. 2, [8]. Significat etiam Curo Curam ha-

beo: metaph. ab iis sumpta, qui cura et desiderio alicujus rei subinde inter eundum se convertunt et respectant: quod μετατρέπεσθαι etiam dicitur et ἐπιστρέφεσθαι. Construitur autem in hac signif. non amplius cum accus., sed cum gen., ut synonyma verba. Soph. [OEd. C. 1226: Εἶπερ ἐγγενῶς ἔτι τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων· Aj. 90]: Τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπῃ τῆς συμμάχου; Quid ita parum sociam tuam curas? τί οὕτως ὀλίγον προτιμᾷς μου; i. e. οὐδένα λόγον ἔχεις ἐμοῦ, s. παρ' οὐδὲν ἡγῇ ἐμὲ τὴν σύμμαχόν σου. [El. 519: Οὐδὲν ἐντρέπῃ ἐμοῦ· OEd. T. 724: Ὧν ἐντρέπου σὺ μηδέν (eademque constr. Eur. fr. Alcmæon. ap. Priscian. 18, 25)· 1056: Μηδὲν ἐντραπῇς. Iterumque sine genit. OEd. C. 1541. Polyb. 9, 31, 6: Οἷς πρότερον οὐ προσέσχετε τὸν νοῦν, τούτων νῦν ἐντραπέντες.] Itidemque Xen. [H. Gr. 2, 3, 33]: Τοῦ μὲν πλεονεκτεῖν ἀεὶ ἐπιμελούμενος, τοῦ δὲ καλοῦ καὶ τῶν φίλων μηδὲν ἐντρεπόμενος. Et Plato Phædro [p. 254, A]: Οὔτε κέντρων ἡνιοχικῶν οὔτε μάστιγος ἔτι ἐντρέπεται, Nec calcaria amplius curat nec scuticam. [Criton. p. 52, C: Τῶν νόμων ἐντρ.] Similiter ἐντρέπεσθαι pro ἐπιστρέφεσθαι accipi posse annotat Eust. ap. Hom. Od. A, 61: Οὐδέ νυ σοί περ ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε· addens tamen, accipi etiam posse pro μετατρέπεσθαι significante μεταβάλλεσθαι, Mutari, Flecti: quæ interpr. loco illi non male convenit: ut non modo significet Non curat cor tuum, sed etiam, Non movetur nec flectitur cor tuum. Quo modo et [Il.] O, [554]: Οὐδέ νυ σοί περ ἐντρέπεται φίλον ἦτορ ἀνεψιῷ κταμένοιο. [Polyb. 13, 7, 5: Εἰ ἐντρέποιντο διὰ τῶν τοιούτων λόγων. Proprie ap. Suid.: Ἐντρεπομένους, αἰτιατικῇ (hoc, quod nihil pertinet ad seq. ex., omittit Zon. p. 752), ἐγκλίνοντας. « Οἱ δὲ Λίβυες θεωροῦντες τοὺς Ἕλληνας ἐντρεπομένους » κτλ.] At 4 Reg. 22, [19]: Ἀνθ' ὧν ἤκουσας τοὺς λόγους μου, καὶ ἐπαλύνθη ἡ καρδία σου, καὶ ἐντράπης ἀπὸ προσώπου μου, interpr. quidam Versus es a facie mea: alii, Humiliatus es coram me. Possis etiam reddere, Pudefactus es et me reveritus: et tunc ad præcedendem hujus verbi signif. esset referendum. [Figurata signif. Commoveri se sinendi frequens est usus verbi absolute positi ap. Polyb., velut 3, 10, 3: Οὐκ ἐντρεπομένων τῶν Ῥωμαίων, multisque aliis ll. Diversa constructione Diod. Exc. Vat. p. 6: Ἅμα δὲ ἐντρέπετο προδότης γενέσθαι τέκνου, Verebatur. || Med. proprie Hesych.: Ἐντρέψασθαι, τὸ εἴσω τρέψασθαι τὸ ἱμάτιον, Intus vertere.]

Ἐντρέφω, s. Ἐντρέφω, Alo s. Nutrio in. Epigr. [Alcæi Mytil. Anth. Pal. 7, 536, ubi ἐπιτ.]: Ἐνιτέτροφε [τύμβῳ] βότρυν, Uvam intus aluit et enutrivit. [Conf. Antip. Sid. ib. 9, 231, 3. Eur. Ion. 1428: Δώρημ' Ἀθάνας, ἣ τέκν' ἐντρέφειν λέγει.] Pass. voce ac signif. [Hom. Il. T, 326, olim: Σκύρῳ μοι ἐνιτέφεται φίλος υἱός, nunc ἔνι τρ. Apoll. Rh. 3, 528: Κούρη τις μεγάροισιν ἐνιτέφετ' Αἰήταο. Eur. Phœn. 368: Χρόνιος ἰσὸν μέλαθρα γυμνάσιά θ', οἷσιν ἐντράφην. (Cui l. similes recentiorum v. ap. Dorvill. ad Char. 1, 2.) Plato Leg. 7, p. 798, A: Οἷς ἂν ἐντραφῶσι νόμοις· Tim. p. 19, D: Οἷς ἂν ἐντραφῇ, ταῦτα μιμήσεται. Cum ἐν Tim. Locr. p. 103, B: Ἐν οἷς (ἤθεσιν) ἂν ἐντραφῶσι. Dio Cass. 46, 6; 47, 7.] Herodian. 5, [3, 5]: Ἅτε μακρῷ χρόνῳ βασιλικῇ ἐξουσίᾳ ἐντεθραμμένη, Utpote longissimo tempore inter principalem potentiam enutrita, Polit. [Medio Hesiod. Op. 779: Φυτὰ δ' ἐνθρέψασθαι ἀρίστη. Plut. Pelop. c. 19: Τὸν ἔρωτα ταῖς παλαίστραις ἐνεθρέψαντο. Diod. Exc. p. 525, 85: Ἐπιμελείας παντελῶς ὀλίγης ἠξίουν (servos) ὅσα τε ἐντρέφεσθαι καὶ ἐνδύσασθαι.]

Ἐντρέχεια, ἡ, Solertia, [Instantia, Strenuitas, Experientia add. Gl.] Industria. Basil. Epist. quadam ad Athan.: Οἰκονομίαν περιβούτῳ ἐντρεχείᾳ καὶ σπουδῇ ἐπιβάλλουσαν, Industriæ et diligentiæ. Diosc. præf. 7: Διὸπερ οὐχ ὅπως ἔτυχε καὶ τὴν ἐν τούτοις ποιητέον ἐντρέχειαν, ubi Ruell. itidem vertit, Non vulgari industria diligentiaque in ea re utendum. [Strabo 17, p. 800: Κἀνταῦθά δέ τινες ... μετήνεγκαν τὴν Ἰουδαϊκὴν ἐντρέχειαν, ἣν ἐκεῖνοι παρεῦρον ἐπὶ τοῦ φοίνικος κτλ. Hemst. Marinus Vita Proculi c. 9. Boiss. M. Anton. 1, 8. Porphyr. De absün. 3, 11: Ἐκεῖνο γὰρ ἐλάγιστον ἐστὶ εἰ μὴ τὰ ἔργα ἀρετῶν καὶ λογικῆς ἐντρεχείας οἰκεῖα, Rationalis sollertiæ, Rationis usus. Memnon c. 7: Βουλευμάτων ἐντρεχείᾳ καὶ ὀξύτητι. Eust. Opusc. p. 295, 88 et alibi. Schol. Hom. Il. X, 247; Etym. M. p. 345, 30.]

[Ἐντρεχιστέρως, Acutius. Anon. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 188, 30, ἐντρ. εἰπτέν. L. Dind.]

Ἐντρεχής, ὁ, ἡ, Acutus, Solers, Celer ingenio. [Γοργὸς, ὀξὺς, σπουδαῖος Suid., Zon. p. 720.] Bud. interpr. Diligens, Acer, ut ap. Herodian. 5, [8, 7]: Γυνὴ καὶ ἄλλως ἐντρεχὴς, καὶ τῇ βασιλείῳ αὐλῇ πολλῶν ἐτῶν ἐνδιαιτηθεῖσα. Ubi Polit. quoque vertit, Mulier alioqui acerrima. Idem Bud. in Lex. interpr. Promptus et proclivis, Studiosus, Solers: afferens ex Plat. De rep. 7, p. 161 [537, A]: Ἐν πᾶσι δὴ τούτοις τοῖς τε πόνοις καὶ μαθήμασι καὶ φόβοις, ὃς ἂν ἐντρεχέστατος ἀεὶ φαίνηται, εἰς ἀριθμόν τινα ἐγκριτέον. Quibus adde hoc Basilii in Prov. Solom. [22, 29]: Πλαγίως ἑαυτοῦ τὸ βούλημα τοῖς ἐντρεχεστέροις παραδηλοῦντος, Acutioribus et solertioribus. Hesych. ἐντρεχέστερον exp. γοργότερον. [Longin. De subl. c. 44: Δριμεῖαί τε καὶ ἐντρεχεῖς καὶ μάλιστα πρὸς ἡδονὰς λόγων εὔφοροι ... φύσεις, ubi v. Toupii annot. Charit. 2, 6, p. 45, 4: Συνῆκεν ἡ Πλάγγων τῆς ἐντολῆς· φύσει γὰρ ἦν ἐντρεχής. Schaef. Hesych. in Ἀστροβόαν. Νεανίας ἐντρ. Eust. Il. p. 1353, 52. Hemst. Id. Opusc. p. 324, 90, φρὴν· 326, 54, θερμότης· comparat. 281, 35.]

[Ἐντρέχιος, ὁ, Entrechius, n. viri. Liban. Ep. 13, 1308, 1323. L. Dind.]

[Ἐντρεχῶς, Citate, Gnare (nisi Gnave scrib.), Gl. Poll. 5, 144. « Orig. C. Cels. 1, p. 39. » Suicer. Ἐντρεχέστερον διαλέγεσθαι M. Antonin. 7, 66.]

Ἐντρέχω, ad verbum sonat Incurro; sed potius usurpatur pro Convenio, Quadro, Aptus sum [Hesych.: Ἐντρέχειν, ἐναρμόζειν], metaph. a lignis quæ sic aptata sunt a fabris, ut quum committuntur, alterum in alterum velut incurrat, dum inseritur. Hom. Il. T, [385]: Πειρήθη δέ οἱ αὐτοῦ ἐν ἕντεσι δῖος Ἀχιλλεύς, Εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε καὶ ἐντρέχοι ἁγλαὰ δῶρα, Seipsum sub armis suis probabat, considerabatque an membris suis arma accommodata essent, corporique sederent, Bud. p. 1070, ubi ἐντρέχω vertit Convenio, Quadro, Cohæreo. Ibid. tradit accipi etiam pro Inhærere, Insidere. Diosc. 5: Ἕως μηδὲν ἐντρέχῃ ἀχαὶς μολιβδώδεις. Lucian. [Amor. c. 24]: Τῶν ἀρετῶν οὐδεὶς ἔρως ἐντρέχει, Nullus amor incessit virtutum, nec cupiditas earum animis ulla insidet et adhærescit. Hæc ibi Bud., sed fusius. Quibus adde Diosc. 1, 25, de croco: Τὸ ἐντρέχον κονιορτώδεις, Insidens pulvis. [Matthæi Med. p. 176: Τὸν μὲν πράσον τε καὶ ἐκ μειζόνων διαλειμμάτων ἐντρέχοντα (singultum) συγχωρήσομεν.] At pro ἐντρέχουσα φήμη, quod ex Hermog. affertur, exponiturque Rumor evulgatus et jactatus, non dubito quin scr. sit ἐκτρέχουσα: sic vero et διατρέχουσα s. διαθραμοῦσα φήμη dicitur. [Arat. 100: Λόγος γε μὲν ἐντρέχει ἄλλος ἀνθρώποις. Proprie Incurro, Tiber. Anth. Pal. 9, 370, 3: Ἐξ ὕλης πόντῳ γὰρ ἐνέθραμον. Figurate Strab. 17, p. 789, a Wakef. cit.: Δι' ἑνὸς ῥεύθρου τοῦ ποταμοῦ φερομένου, πλὴν εἰ μή πού τις ἐντρέχει νῆσος.]

[Ἐντρεχῶς. V. Ἐντρεχής.]

[Ἐντριβάζω. Ἐντρίβασαι, Hesychio ἐναντίαν τύχαι. Ruhnk. emendat Ἀντιτριβάσαι, probante Koen. ad Greg. p. 354, qui v.]

[Ἐντριβαὶ, ἔθνος Θρᾳκικὸν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ, Steph. Byz.]

Ἐντρῑβής, ὁ, ἡ, dicitur ὁ τετριμμένος ἔν τινι πράγματι, [τετριμμένος, ἀκριβὴς int. Hesych.] Qui diu aliqua in re versatus est, ita ut in ea tritus esse videatur, Diligenter versatus aliqua in re, Insuetus s. Assuetus alicui rei, Qui magnum usum habet rei alicujus. [Isocr. De antid. p. 466, 200: Ἐντριβεῖς γενέσθαι καὶ γυμνασθῆναι περὶ τὴν χρείαν καὶ τὴν ἐμπειρίαν αὐτῶν.] Eust. [Il. p. 932, 46] cum dat. dicit ἐντριβὴς τοῖς πράγμασιν, exponens τριβαχὸς et τρίβων. Plato autem De LL. 6, [p. 769, B, ubi τῇ τέχνῃ] cum gen. ἐντριβὴς τῆς τέχνης, Peritus artis, Bud. [Soph. Ant. 177: Πρὶν ἂν ἀρχαίς τι καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ. Ἐντριβὴς ταῖς πονηρίαις, ab Hemst. cit. Suid. in Μάσθλης. Cum genit. vero schol. Hom. Il. A, 559: Ὅτινι πρότερον κατάγη βόπαλα πολλὰ, ὥστε ἐντριβῆ αὐτὸν πληγῶν εἶναι. Suid., Zon. p. 719: Ἐντρ., συνήθης. « Ἄνθρωπος ἐντρ. τῆς χώρας. » Comparat. Clem.

Al. Str. 6, 17, p. 824. Adv. Eust. Opusc. p. 127, 81 : Πεπιπράμεθα ἐντριβῶς. L. Dind.]

'Εντρίβω, Intero, Infrico. [Infrio, Gl.] Xen. Cyrop. 8, [8, 20] de ministerio regis Persarum : Τοὺς κοσμητὰς, οἳ ὑποχρίουσί τε καὶ ἐντρίβουσιν αὐτούς, Qui ipsos inungunt et inunctos fricant, s. Infricant eis unguenta, quibus eos inunxerunt. Sed notandum quosdam codd. habere κομμωτὰς pro illo κοσμητάς. Quam lectionem sequendo, dicit illos κομμωτὰς fucum eorum faciebus infricare : unde ἔντριμμα dicitur ipse Fucus qui infricatur. Athen. vero cum l. citans, 12, [p. 515, D] κοσμητὰς habet et ipse. [Lucian. De conscr. hist. c. 8 : Φύκιον ἐντρίβοι καὶ ψιμύθιον τῷ προσώπῳ.] Idem Xen. pass. voce ac signif. [OEc. 10, 2] : Ἰδών ποτε αὐτὴν ἐντετριμμένην παλλῷ ψιμυθίῳ, ὅπως λευκοτέρα ᾖ. Athenæo quoque [12, p. 523, A, ubi ἐντριψάμενοι,] ἐντρίβεσθαι τὸ πρόσωπον est τὸ ψιμυθιοῦσθαι, Malis infricare cerussam, Cerussa oblinere faciem, Faciem cerussare. [Conf. Mœris p. 166, Thomas p. 317, cum annot. intt. Aristoph. Lys. 139 : Εἰ γὰρ καθήμεθ' ἔνδον ἐντετριμμέναι· Eccl. 732, 904. Cum accus. Alex. ap. Athen. 13, p. 568, C : Παιδέρωτ' ἐντρίβεται. Lucian. Dial. deor. 20, 10 : Ἐντετριμμένην χρώματα· De merc. cond. c. 33 : Φῶκος ἐντετριμμένον καὶ ὑπογεγραμμένον τοὺς ὀφθαλμούς.] Hinc sumpta metaphora aliquis alicui dicitur ἐντρῖψαι κακὸν et κονδύλους, pro Infligere, Incutere, Impingere. Lucian. [Dial. deor. 20, 2] : Ὅπως μὴ χαλεπήνητε τῷ ἑκαστῃ αἱ νενικημέναι, μηδὲ κακὸν ἐντρίψησθε τῷ νικήσαντι· et [Prometh. c. 10] : Κονδύλους ἐνέτριψαν. Et Diog. L. in Vita Diog. Cynici [6, 41] : Ἐντρίψαντος αὐτῷ κόνδυλόν τινος, i. e. ἐντινάξαντος, ἐντείναντος, Quum quidam pugnum ei incussisset. Sic Plut. Alcib. [c. 8] : Ἐνέτριψε κόνδυλον τῷ Ἱππονίκῳ ἐπὶ γέλωτι. Quod et προστρίβειν κόνδυλον dicitur. [Eust. Il. p. 213, 9 : Πληγὴν ἐντρίψας. Medio Dionys. A. R. 7, 45 : Τοῖς ὑπηρέταις τοῖς ἡμετέροις πληγὰς ἐντρίβεται, coll. c. 26, 27, 35. Joseph. A. J. 19, 2, 2, p. 933, 20 : Τοῖς ἅπασι καὶ μεῖζω κακὰ ἐντριβόμενος. || Attero. Aristoph. Ran. 1070 : Στωμυλίαν ἐδίδαξας, ἣ ζυκένωσεν τὰς τε παλαίστρας καὶ τὰς πυγὰς ἐνέτριψε. || Intero. Nicand. Ther. 527 : Σπέρμαθ' ὅσον κύμβοιο τραπεζήεντος ἐλίσθαι χαρδόπῳ ἐντρίψας πιέειν· 597, et forma poet. ἐντρ. 539. Orph. Lith. 339 : Ὀστρίτην οἴνῳ λίθον ἐντρίψαντες. || Figuratam signif., qua frequentatur ἐντριβής, ponit Suidas : Ἐντετριμμένη... ἡ εἰδυῖα, perperam sic cum schol. intelligens l. priorem Aristoph. Eccl. supra cit. Pollux 5, 144. V. Ἐντετριμμένως. || Ἐντρῖψαι et ἐνθρύψαι confusa Draconis v. 33. i]

[Ἐντριβῶς. V. Ἐντριβής.]

Ἔντριμμα, τὸ, Id ipsum quod ἐντρίβεται, Id quod infricatur faciei, ut fucus, cerussa, Pollux 5, [101] ἐν τοῖς κοσμητικοῖς καὶ καλλωπίσμασιν enumerat. [Plut. Crasso c. 24 : Ἐσκευασμένος ἐντρίμμασι προσώπου καὶ κόμης διαχρίσει. Themist. Or. 13, p. 167, D : Ἀγχούσης καὶ ἐντριμμάτων. Hesych. in Ἀγλώστα citat Hemst.]

[Ἐντριπτέον, Illinendum, Pingendum. Clem. Al. Pæd. 3, 11, p. 291 : Οὐδὲ τὰ πρόσωπα ἐντρ. αὐταῖς πανούργου σοφίας τερθρεύμασιν. Kall.]

[Ἔντριτον. V. Ἐνθρίτης.]

[Ἔντριτος.] Ἔντριτον, Triplex : ap. Gr. Bibliorum Interpr. Eccl. Solom. 4, [12] : Σπαρτίον τὸ ἔντριτον οὐ ταχέως ἀποῤῥαγήσεται. Ibi enim et Hebr. textus versio habet Triplex funiculus. Nicetas p. 143, B : Σχοινία περιθέειν ἔντριτα.]

[Ἐντρίτος, ὁ, Sequester, Gl. Intertiare, etc. de sequestrando s. In tertia manu ponendo s. mittendo dicta multis illustravit Ducang. in Gl. Lat. L. Dind.]

[Ἐντριτωνίζω, Tempero vinum, nempe tribus partibus aquæ. Aristoph. Eq. 1189 : Ἡ Τριτογενὴς γὰρ αὐτὸν ἐντριτώνισε : conf. Suid. v. Πόμα κιρναμένων. Schleusn. Poeta ludit in affinitate hujus vocis et temperamenti illius, quod modo appellavit τρία καὶ δύο. Inde fingit inauditam vocem τριτωνίζειν. Casaub. ad Aristoph. l.]

[Ἐντρίχινος. Leges Homerit. ap. Boiss. Anecd. vol. 5, p. 66 : Ἐντρίχινον στιχάριον. Ἐν τρίχινον conj. Boiss.]

[Ἔντριχος, ὁ, ἡ, Hirsutus. Ænigma Anth. Pal. 14, 62 : Λίην ἐντριχός εἰμι, τὰ φύλλα δ' ἐμοῦ καταχρύπτει τὰς τρίχας.]

Ἔντριχος, ὁ, Qui ob capillorum penuriam, ad supplendam comam, galericulum, i. e. τὴν πηνίκην s. τὸ προκόμιον, assumit, in VV. LL. Pollux [2, 30] : Ἐκαλεῖτο δέ τι καὶ πηνίκη καὶ προκόμιον προσθετὸν, οὐ γυναιξὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνδράσιν, οἳ ἐνδεῶς τριχῶν ἔχοντες εἰς κόμης λόγον πράττουσι· τὸν δ' αὐτὸν καὶ ἔντριχον ὠνόμαζον. [Photius s. Suid. v. Πηνίκη : Τῆς δὲ περιθέτης κόμης τὸ μὲν ἔντριχον, τὸ δὲ προκόμιον, τὸ δὲ πηνίκην ἐκάλουν. Qui neutrum genus ponunt, non masc., ut Pollux, si vera ap. eum est scriptura. Ceterum signif. est non quam ex VV. LL. repetit HSt., sed Galericulum.] || Ἔντριχον, ἀσθενὲς, Hesych. : quod nescio an mendo careat.

Ἐντρίχωμα, τὸ, et Ἐντρίχωσις, εως, ἡ. Est autem ἐντρίχωμα, Qua veluti tereti fimbriola enascuntur pili sub oculis longiusculi, s. palpebræ, quæ pars alio nom. Ἔλυτρον, ὄρχις, ταρσὸς appellatur, Cam. : ὧν μερῶν αἱ βλεφαρίδες ἐκπεφύκασι, Pollux [2, 69. Plut. Mor. p. 912, E : Ὧν (τῶν ταρσευτῶν καὶ ὀφθαλμυριζόντων) ἡ λεπτότης, ὥσπερ ἐντρίχωμα γενομένη, τὰ σιτία τοῖς σώμασι διὰ τῶν πόρων προστίθησι, accipitur de Cribro ex pilis facto.] At ἐντριχώσεις, αἱ βλεφαρίδες Hesychio, Palpebræ.

[Ἐντρίχωσις. V. Ἐντρίχωμα.]

Ἔντριψις, εως, ἡ, Infricatio, Xen. Cyrop. 1, [3, 2] : Ὁρῶν δὲ αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει, καὶ κόμαις προσθέτοις. Apud Eund. [8, 1, 41] legimus de Cyro hæc : Προσίετο ὑποχρίεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο ἢ εἰσίν· καὶ ἐντρίβεσθαι, ὡς εὐχροώτεροι ὁρῷντο ἢ πεφύκασι· quamobrem suos κομμωτὰς s. κοσμητὰς habebant, ut Idem docet post [8, 20. Ælian. V. H. 12 : Διαπεποικιλμένα τὰ πρόσωπα ἐντρίψει καὶ φαρμάκοις. Heliodor. 6, 11 : Ἀσβόλου τε ἐντρίψει καὶ πηλοῦ κατα-χρίσει μολύνασα (τὸ πρόσωπον).]

[Ἐντρομὴ, ἡ, Trepidatio. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 679, D.]

Ἔντρομος, ὁ, ἡ, cui opp. ἄτρομος, i. e. In tremore constitutus, Tremens, Trepidus, Tremefactus. [Plut. Fab. c. 3 : Ἐντρόμου τοῦ ἵππου γενομένου καὶ πτυρέντος. Act. Apost. 7, 32; 16, 29, et alibi in utriusque Fœd. libris. Theodos. Acro. 4, 107. Frequens etiam in Anthol. Pal., ut 5, 204, 8 etc. Theophyl. Hist. p. 115, C. Schol. cod. Leid. Eur. Phœn. 1291 ap. Valck.]

[Ἐντρόμως, Cum tremore. Amphiloch. p. 47; Method. p. 440. Kall. Theod. Prodr. Ep. p. 27.]

Ἐντροπάδην, Hesych. est ἐναλλὰξ μεταβολῇ χειρῶν, Alterna manuum commutatione. Ea forma dicitur, qua προτροπάδην. [α]

Ἐντροπαλίζω, Converto, Verto : unde particip. ἐντροπαλιζόμενος, Subinde se convertens et reflectens inter eundum : ut Hesych. ἐντροπαλιζομένη exp. συνεχῶς ἐπιστρεφομένη, procul dubio respiciens ad Hom. Il. Φ, [492] : Αὐτοῖσιν ὅ ἀρ (τοῖσι) ἴτεινε παρ' ὤατα μιδιόωσα Ἐντροπαλιζομένην. [Immo ad Z, 496 : Ἅλοχος δὲ φίλη οἰκόνδε βιβήκει ἐντρ.] Sed id. poeta alibi quoque usus est eo verbo, A, [546] : Ἐντροπαλιζόμενος ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων; P, [109] : Ἐντροπαλιζόμενος ὥστε λὶς ἠϋγένειος. [Apoll. Rh. 3, 1222, 1337. Method. Conv. dec. virg. p. 142 : Εἰς ἀκολασίαν αὐτῶν ἐκτροπαλισθέντων. Scr. ἐντρ.]

Ἐντροπὴ, ἡ, [Reverentia, Verecundia, Respectus, Gl.] Pudefactio. 1 Cor. 15, [34] : Ἀγνωσίαν γὰρ Θεοῦ τινὲς ἔχουσι· πρὸς ἐντροπὴν ὑμῖν λέγω, Ad pudorem vobis injiciendum hæc dico, i. e. Ut vos pudeat istos sectari; s. Atque hæc dico ut pudore vos affectos ad officium revocem, ne sc., more eorum qui Deum non noverunt, ventri dediti sitis et res divinas negligatis. Vetus tamen Int. ibi vertit, ad reverentiam vobis loquor : quasi sc. Apostolus in hac reprehensione ipsis quadam verecundia pepercisset. [Sæpius sic etiam in V. T.] Hesychio et Eust. [Od. p. 1391, 38?] est ἐπιστροφή. [Soph. OEd. C. 303 : Τῶν τυφλῶν τιν' ἐντροπὴν ἡ φρονεῖν ἔξειν. Polyb. 4, 52, 2. Diod. 1, 73 : Τὸ σύστημα τῶν ἱερέων, μεγίστης ἐντροπῆς τυγχάνον παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις· 13, 27 : Χωρὶς τῆς περὶ τὴν πόλιν (Athenas) ἐντροπῆς 17, 13 : Μηδεμίαν ἐντροπὴν τῆς ὁμοφώνου διαλέκτου παρεχομένης. Iambl. V. P. c. 2, p. 26 : Ἐντροπῆς πάσης καὶ αἰδοῦς ἠξιοῦτο. Schol. Hom. Il. O, 554; Ammon. p. 5; Eran. Philo p. 160. V. Ἐντροπή.]

[Ἐντροπτικός, ἡ, ὸν, Qui ἐντροπὴν, Reverentiam sui, movet. Apollon. Lex. Hom. v. Δεινός: Ἀξιωματικὸς, ἐντρ.]

[Ἐντροπία, ἡ, ap. Hippocr. De dec. hab. p. 22, 34: Ἀχμάζοντες δὲ ἐντροπίην ἰδρῶτας τίθενται βλέποντες, perperam scribitur pro ἐντροπὴν, ut est p. 23, 34. || Ἐντροπίαι, Versutiæ, Hom. H. Merc. 245: Παῖδ' ὀλίγον δολίης εἰλυμένον ἐντροπίῃσι.]

Ἐντροπίας, ου, ὁ, dicitur ὁ ἐντεταραμμένος, εὐμετάβολος, ὀξίνης Hesychio. Itidemque Suidæ [et Zon. p. 719]. Diceretur igitur ἐντροπίας οἶνος, ut ἐκτροπίας, Vappa. [Var. script. Geopon. 5, 43, 4, et al. in Ἐκτρ. citt.]

[Ἐντροπικὸς, ἡ, ὸν, Pudens, Pudicus. Herodian. Epim. p. 28: Αἰδήμων ὁ ἐντρ.]

[Ἐντροπικῶς, Gregor. Nyss. t. 2, p. 839, C: Εἰπὼν ἐντρ. Interpr. Cum redargutione et motu ad reverentiam. Hase.]

[Ἐντροπὶς, ίδος, ἡ.] Ἐντροπίδες, ὑποδήματα, Calceamenta quædam. [In Ἐνδρομίς:] Sed et Ἐντροπίδες Hesychio sunt ὑποδήματα: haud scio an eædem quæ hic ἐνδρομίδες.

[Ἔντροπον, τὸ, Pollux 5, 96, capite γυναικείων κόσμων ὀνόματα tenente: Καὶ ἀναβήματα, καὶ κάλαμος, καὶ καλαμὶς καὶ ἔντροπον, χρυσᾶ (cod. χρυσεῖον) καὶ ἐπίχρυσα πάντα.]

[Ἐντροπόω.] Ap. Hesych. legitur Ἐντροπῶσαι, ἐνδῦσαι, Induere. [Ἐνδῆσαι conj. Reisk. Agath. 5, 22, p. 167, D: Ἐμβάντες ἐν αὐταῖς (navibus) ἄνδρες... καὶ πύξ ὡς πλεῖστα ταῖς ἐπικαλαμίσιν ἐντροπωσάμενοι, καὶ ἀμαθέστερόν πως ταύτῃ ἰράττοντες, ἀνήγοντο· ubi ἐπισκαλμίσιν scrib. cum Suida in illo v., ut animadvertit Abreschius. Reiskii autem conj. verbique ἐντροπόω signif. Illigandi τροπῷ s. Loro illustrat Pollux 1, 87: Καὶ ὅθιν μὲν αἱ κῶπαι ἐκδέονται, σκαλμὸς, ᾧ δὲ ἐκδέονται, τροπωτὴρ, καὶ τροπώσασθαι ναῦν· τὸ δ' ὑπὸ τὸν σκαλμὸν ἐπισκαλμίς.]

[Ἐντρόφιος. V. Ἔντροφος.]

Ἔντροφος, ὁ, ἡ, dicitur ὁ ἐντεθραμμένος, Innutritus, ut Plin.: Homines innutritos mari. Apoll. Arg. [1, 1117]: Ἔντροφος ὕλῃ, In sylva nutritus et educatus, Sylvæ innutritus: de trunco. Soph. [Aj. 623]: Παλαιᾷ μὲν ἔντροφος ἁμέρᾳ, λευκῷ δὲ γήρᾳ μάτηρ, Innutrita antiquo diei, i. e. Longo innutrita ævo et annosa, Quam longum enutrivit tempus, ut et schol. exp. ἐντεθραμμένη μακρῷ χρόνῳ. [Conf. OEd. C. 1362: Σὺ γάρ μ' ἀχθω τῶδ' ἔθηκας ἔντροφον. Inversa constr. et signif. Poll. 5, 13: Ὄρη θηρίοις ἔντροφα. Sed cod. εὔτροφα, quod v.] Item cum gen. ex Epigr. affertur [Antiphili Anth. Pal. 9, 242: Θασίων] ἔντροφος αἰγιαλῶν pro Alumnus: malim Innutritus litoribus. [Eur. qui dicitur Iph. A. 289: Αἴας ὁ Σαλαμῖνος ἔντροφος. Aristot. ap. Diog. L. 5, 8: Ἀταρνέως ἔντροφον, de Hermia.] Sicut vero metaphora est in loco illo Soph., ita in hoc ap. Longin. [39, 3]: Κάλλους, εὐμελείας, πάντων ἡμῖν ἐντρόφων καὶ συγγενῶν. [Τὴν τῶν ἰνῶν οὐσίαν ἐντροφωτέραν ἔχει, Galen. vol. 12, p. 404, D, nisi leg. εὐτρ. Hemst. Valckenarii conj., Phrynicho p. 201 ἔντροφον, quod sit i. q. οἰκογενὲς, restituentis pro εὔτροφον, Anim. ad Ammon. p. 173, usu non confirmari animadvertit Lobeck. Non dissimile tamen voc. ex schol. Hom. Il. I, 208: Συὸς σιαλοιο) ἐντροφίου, ἁπαλοτρεφῶς, de pingui et saginato porco, annotat Schæf.]

[Ἐντροχάζω, In gyro exerceo, de equo. Hippiatr. p. 111, 6: Περιπατείτω καὶ ἐντροχαζέτω· conf. 112, 11. Ib. p. 115, 26: Περιπατείτω ἐντροχάζων· p. 148, 18: Εἶτ' ἐντροχασάτω· et p. 149, 10: Ποίει πάλιν ἐντροχάσαι. Hase.]

[Ἔντροχος. Etym. M. et Gud.: Τορὸς, ἔντροχος, τομὸς, συντετός. Alludit ad ἐντρεχής.]

[Ἐντρῠγάω, Vindemio in. Mœris p. 55: Ἀρριχος, κόφινος πυκνὸς, εἰς ὃν ἐντρύγων. L. Dindorf.]

[Ἔντρυγος, ὁ, ἡ, Fæcatus. Hippiatr. p. 190, 24: Ἐν ἐλαίῳ ἐντρύγῳ· conf. 124, 22. Hase.]

Ἐντρυλλίζω, Inclamo, ἐμβοάω, Pollux [9, 109, ubi omittitur in cod., et quod antecedit τρυλλίζειν simplici λ scribitur. Quæ verbi scriptura restituta nunc Aristophani Thesm. 341: Ἡ δούλη τινὸς προαγωγὸς οὖσ' ἐνετρύλισεν τῷ δεσπότῃ, ubi olim ἐνεθρύλλισεν. Ἐνετρύλλισεν cod. Rav. cum Suid. et Zon. v. Ἐνετρύλλισε, gramm. in Mingarelli Catal. codd. Nan. p. 493. L. D.]

Ἐντρυφάνιον, Hesychio ὁ δεύτερος οἶνος, Vinum secundarium, i. e. Lora: ὁ δευτερίας, ὁ στεμφυλίτης οἶνος: quem et τρύγα vocant. Pollux habet τρυγηφάνιον. [Quod v.]

Ἐντρῠφάω, [Insulto, Luxurio, Gl.] ut ἐντρυφᾶν μάστιξι, Chrysost., Verberibus tanquam deliciis delectari. Et ἐντρυφῶ τούτῳ, Luxuriose et insolenter ac redundanter hac re utor, Bud., afferens e Gregor.: Δότε μοι μικρὸν ἔτι ἐντρυφᾶν τῷ διηγήματι. Et ex Herodiano [3, 5, 4]: Βασιλικώτερον ἐντρυφῶντα τῷ τοῦ Καίσαρος ὀνόματι, Licentius, Insolentius, Fastuosius Cæsaris appellationem usurpantem. Hæc et alia v. p. 1072. [Chæremon Athen. 13, p. 608, D: Κόμαι... ξανθοῖσιν ἀνίμοις ἐντρύφων φορούμεναι. Conf. Sopater in Bekk. An. p. 146, 1. Diod. 19, 71: Ταῖς ἡδοναῖς ἐντρύφησεν οὕτως ἀσελγῶς...] Id. alibi ὁ ἐντρυφῶν exp. Usque ad delicias ostendabundus. [Absolute Xen. H. Gr. 4, 1, 30: Ὑποτιθέντων δὲ αὐτῷ τῶν θεραπόντων ῥαπτὰ, ἐφ' ὧν καθίζουσιν οἱ Πέρσαι μαλακῶς, ἠσχύνθη ἐντρυφῆσαι. Dio Cass. 65, 20: Κατήγαγον ἐκ τοῦ παλατίου τὸν Καίσαρα τὸν ἐν αὐτῷ ἐντρυφήσαντα. Aliter cum præpos. Ep. 2 Petr. 2, 13: Ἐντρυφῶντες ἐν ταῖς ἀγάπαις αὐτῶν· Jesa. 55, 3; 57, 4. Jer. 31, 20: Υἱὸς ἀγαπητὸς, παιδίον ἐντρυφῶν.] || Item pass. part. ἐντρυφηθέντα, Quæ redundanter et immodice scribuntur, narrantur, ut quum supramodum scriptores stylo indulgent. Ibid. || Ἐντρυφῶσαι, Per delicias et lasciviam illudo et ludibrio habeo, Ludificor. [Eur. Cycl. 588: Ἐντρυφᾷς πεπωκότι.] Lucian. [De merc. cond. c. 35]: Τοιαῦτα ἐντρυφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι. [Conf. Alex. c. 42.] Hinc Gall. *Truffer*, quum dicimus *Se truffer de quelqu'un*. [Ἐνετρύφα (sic lege) ὁ τύραννος ταῖς τῶν ἄλλων συμφοραῖς, Liban. vol. 4, 815, 16. Jacobs. Eadem phrasis ap. anon. ab Suida cit. Dionys. A. R. 6, 71: Μηδ' ἐντρυφᾶτε ἡμῖν. Dio Cass. 60, 33: Ὁ Νάρκισσος οὕτως ἐνετρύφα τῷ Κλαυδίῳ. Alciphr. 1, 35, p. 204, 5: Οὐκ ἀλόγως ἡμῖν ἐντρυφᾷς. Heliod. 10, p. 489 (?): Ἐντρυφᾷ τῇ ἡμετέρᾳ περὶ τεκνοποιίαν ἐπιθυμίᾳ. Et hæc quidem tritissima. Raræ vero et propriæ recentissimorum sunt constrr. cum accus., ut Josephi Hypomnest. c. 8, p. 24: Οἱ τὰς θυσίας ἐντρυφῶντες ἀναιροῦνται ἐν πολέμῳ τῶν ἀλλοφύλων. Cujus aliud ex. in Cotel. Eccl. Gr. mon. vol. 1, ni fallor, legi. Cum genit., Const. Cærim. p. 29, C: Εὐφρανίσθωσαν οἱ ζῶντες καὶ ζωῆς ἐντρυφάτωσαν. Anon. ap. Suid. et in App. Etym. Gud. p. 590, 26: Οἱ τῶν σῶν χαρισμάτων ἀεὶ ἐντρυφῶντες. L. D.] Et Ἐντρυφᾶσθαι, Ludibrio haberi et contemptui. Plut.: Ἐντρυφώμενος ὑπ' αὐτοῦ. [Lysand. c. 6: Τοῖς πρώτοις ἐντρυφηθεῖσιν ὑπὸ βαρβάρων καὶ διδάξασιν αὐτοὺς ὑβρίζειν διὰ πλοῦτον· Cæs. c. 64, Artox. c. 22.] V. Bud. p. 1071.

[Ἐντρυφερὸς vitium edd. Dion. Chr. Or. 4, p. 177, pro τρυφερός.]

Ἐντρύφημα, Id cui ἐντρυφῶμεν, Oblectamentum, Deliciæ, Greg. Naz. [Eccles. 2, 8: Ἐντρυφήματα υἱῶν τοῦ ἀνθρώπου. Philo vol. 1, p. 690, 38, a Wakef. cit.: Καλεῖ δὲ (Moses) τὴν μὲν τοῦ ὄντος σοφίαν Ἐδὲμ, ἧς ἑρμηνεία τρυφὴ, δίστι, οἶμαι, ἐντρύφημα καὶ θεοῦ σοφία καὶ σοφίας θεός. Eust. Opusc. p. 172, 43: Τὸ δὲ σῶμα παραδείσου οἷον ἐντρ. ἡμῖν γίνεται· 324, 2.]

[Ἐντρῠφὴς, ὁ, ἡ, Luxuriosus. Manetho 4, 85: Παμπλούτους τε τίθησι καὶ ἐντρυφίας καὶ ἐνόλβους.]

[Ἐντρύφησις, εως, ἡ, Luxuries. Theod. Prodr. p. 217. Ellebr.]

[Ἐντρύχομαι, Consumor in. Dio Cass. 38, 46: Μηδέ μοι μάτην ἐνταῦθα ἐντρύχεσθε, τά τε κοινὰ εἰκῇ ἀναλίσκοντες καὶ τῶν ἀλλοτρίων πόνων μεταποιούμενοι. ῦ]

Ἐντρώγω, τρώξομαι, Comedens ingero in ventriculum: unde aor. 2 ἐνέτραγον, et infin. Ἐντραγεῖν, quod simpliciter etiam redditur Comedere. [Ψωμίσαι, ψωμίσασθαι, Hesych. Theopomp. com. ap.] Athen. 7, [p. 324, B]: Ἔντραγε τὴν σηπίαν. Et 1, [p. 34, E], ex Anaxandride: Ῥάφανόν τε πολλὴν ἐντραγεῖτε. V. et Ἐπιδειπνίω. [Aristoph. Eq. 51: Ἔνθοῦ, ῥόφησον, ἔντραγε· Vesp. 612: Ἔντραγε τουτί. Antiphan. ap. Athen. 2, p. 56, E: Κάρυ' ἐντραγεῖν. Lucian. Conviv. c. 38. Cum gen. De merc. cond. c. 24: Ἔστι σοι τῶν ἰσχάδων ἀρθόνως ἐντραγεῖν. Alciphr. 1, 22, p. 119, 9: Οἱ δὲ καὶ τὸ ἐντραγεῖν ἐπὶ μήκιστον ἐξέτειναν. Poll. 6, 40. Inprimis autem de bellariis dici solet. Aliter Eust. Op. p. 313, 65: Ἐν-

τραγὼν τὸ σχοινίον ὁ κάρχαρος τρώκτης τὸ ἄγγος κατέρριψε. Vitiosa forma Hesych.: Ἐντραγούμενοι, μασώμενοι, pro ἐντραγόντες, ut videtur.]

[Ἐντρωσμὸς vox nihili ap. Aret. Diut. p. sign. 2, 11, p. 64, ubi cod. ἐκτρωσμῶ.]

[Ἔντυδον, τὸ, Intiba, Intubus, Intubusina, Gl. Geopon. 12, 1, 7 sq. Pro quo ἐνθάδιον ib. 3. L. Dixn.]

Ἐντυγχάνω, τεύξομαι, τετύγηκα, ἔτυχον, Incido, Occurro. [Obvio, Gl.] Unde οἱ ἐντυχάνοντες dicuntur qui in nos incidunt, In quos nos fortefortuna incidimus, Qui nobis occurrunt et obviam fiunt. [Plato Alc. 2 p. 144, B: Τὸν ἐντυχόντα. Thuc. 4, 132: Μὴ τοῖς ἐντυγοῦσιν ἐπιτρέπειν, ubi var. εὐτυχοῦσιν memorat schol. Isæus p. 44, 8: Ἵνα μὴ παρὰ τοῦ ἐντυχόντος τῶν κλήρων αἱ λήξεις γίγνωνται· 76, 42. Isocr. p. 378, B: Ὅταν μὴ τοὺς ἀδικοῦντας λάθητε, τοὺς ἐντυγχάνοντας κολάζετε. Aliter 156, E: Προσαιτῶν τοὺς ἐντυγχάνοντας.] Herodian. 3, [3, 5]: Φονεύειν τὸν ἐντυγχάνοντα κελεύσας, Occidere obvium quemque. 4, [6, 12]: Ἀφειδῶς τοὺς ἐντυχάνοντας ἀνήρουν, Passim ut in quemque inciderant, occidebant. Athen. 12, [p. 516, A] de Lydorum mulieribus: Ἄφετοι οὖσαι τοῖς ἐντυχοῦσι, Expositæ obviis, s. quibuslibet. Sic Plut. Adv. Colot. [p. 1124, D]: Ὁ προστυχὼν τὸν ἐντυγχάνοντα μονονοὺ κατέδεται. Idem cum dat., De def. orac. [p. 431, C]: Ψυχαὶ ψυχαῖς ἐντυγχάνουσαι, Animi in animos incidentes, ut et Thuc. 2, [39]: Τῇ δυνάμει ἡμῶν οὐδείς πω πολέμιος ἐνέτυχε, Nostris copiis nullus dum hostis occurrit. Ab eod. Thuc. καιρὸς dicitur ἐντυγχάνειν, quum nobis occurrit, s. se nobis offert, ut l. eod. [c. 43]: Ἣ δόξα αὐτῶν παρὰ τῷ ἐντυχόντι ἀεὶ καὶ λόγου καὶ ἔργου καιρῷ ἀείμνηστος καταλέλειπται, Quoties occasio vel dicendi vel agendi sese offert. Quibus in ll. videmus ἐντυγχάνειν Fortuiti occursus signif. habere. [Cum dat. personæ Eur. Rhes. 570: Ὅρα κατ' ὄρφνην μὴ φύλαξιν ἐντύχῃς. Aristoph. Nub. 689: Ἐντυχὼν Ἀμυνίᾳ· Ran. 284. Thuc. 4, 127, 128; 5, 5; 7, 29, 44. Xen. Cyrop. 3, 3, 67; 7, 5, 25, H. Gr. 7, 2, 19. Et sæpiss. Plato aliique multi. Anon. ap. Suid. v. Ἀναλώθησαν: Θηρίον τι αὐτοὺς πομπῇ κρείττονι ἐντυγχάνει. || Absolute Eur. Alc. 1032: Ἐντυχόντι δὲ αἰσχρὸν παρεῖναι κέρδος ἦν τόδ' εὐκλεές· Hel. 1217: Ναῦται σῷ' ἀντίλεον ἐντυχόντες· Hec. 778. Plato Epin. p. 985, C: Τούτων δὴ τῶν πέντε ὄντως ὄντων ζώων, ὅπῃ τινὲς ἐνέτυχον ἡμῶν κτλ., et al. Aristoph. Ach. 848. || Cum dat. rei Eur. fr. Erechth. ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 90: Ἐξουσίᾳ δὲ μήποτ' ἐντυχὼν, τέκνον, αἰσχρὸς ἔρωτας δημοτῶν διωκαθεῖν, ubi εὐτυχῶν et ἐξουσίαν erat in libris. Xenoph. Hipparch. 4, 4: Ἦν ἀπόροις νάπαις ἐντυγχάνωσι· Anab. 2, 3, 10; 6, 3, 19. Conv. 7, 4: Οὐδὲ πάνυ τι σπάνιον τό γε θαυμασίοις ἐντυχεῖν· Vectig. 1, 6: Ὅσῳ γὰρ ἂν τινες πλείον ἀπέχωσιν αὐτῆς, τοσούτῳ χαλεπωτέρους ἡ ψύχεσιν ἢ θάλπεσιν ἐντυχάνουσιν· Cyrop. 1, 3, 11: Οὔπω δυνατὸν τῷ ἀρίστῳ ἐντυχεῖν· Conv. 4, 41: Τῷδε τῷ Θασίῳ οἴνῳ ἐντυχών· Comm. 4, 3, 14: Κεραυνὸς οἷς ἂν ἐντύχῃ πάντων κρατεῖ. Plato Phæd. p. 61, B: Τούτων (fabularum Æsopi) ἐποίησα οἷς πρώτοις ἐνέτυχον· 68, B: Μηδαμοῦ ἄλλοθι καθαρῶς ἐντεύξεσθαι φρονήσει. Aret. Diut. p. causs. 1, 15, p. 46: Ἡ ἐν τῷ στόματι ἐνίζουσα χολὴ τῇ γλώσσῃ ἐπίπροσθεν τῶν ἐδεστῶν ἐντυχάνουσα. Plut. Mor. p. 972, C: Νύκτωρ ὀνείρασιν ἐντυχών· Cæs. c. 64.] || Interdum significat etiam Invenio, habens et tunc Fortuitæ inventionis signif., veluti quum quis domum reversus dicitur ἐντυγχάνειν γράμμασιν, i. e. Offendere fortefortuna literas ad se missas. Synes. Epist. 54: Ἐκεῖσε γὰρ ἐντευξόμεθα ταῖς ἐπιστολαῖς, Illic enim inveniemus tuas literas. Quo pertinet, quod e Xen. affertur [Comm. 1, 6, 9]: Ὁ τοῖς βάστοις ἐντυγχάνειν ἀρκούντως χρώμενος, pro Qui rebus inventu facillimis et maxime parabilibus utitur moderate. Ubi etiam nota dici aliquem rei alicui ἐντυγχάνειν, quam invenit et quæ se ei veluti offert. [Plato Parm. p. 136, E: Ἀγνοοῦσι γὰρ οἱ πολλοὶ ὅτι ἄνευ ταύτης τῆς διὰ πάντων διεξόδου τε καὶ πλάνης ἀδύνατον ἐντυχόντα τῷ ἀληθεῖ γνῶν σχεῖν. Isocr. p. 219, D: (Οἱ βουλόμενοι Ἑλένην ἐπαινεῖν) πολλοῖς καὶ καινοῖς λόγοις ἐντεύξονται περὶ αὐτῆς. || Dicitur etiam sic ut sit idem quod τυγχάνειν ἐν. Soph. Aj. 433: Νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δίς αἰάζειν ἐμοὶ καὶ τρίς· τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω. Eur. fr. Beller. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 384, et alios: Οὐν-

τυγχάνων τὰ πράγματ' ὀρθῶς ἢν τιθῇ, πράσσει καλῶς. Itaque fere ap. recentiores pro Adesse, ut ap. Constant. Cærim. p. 8, B: Οἱ κατὰ τὸν τότε καιρὸν ἐντυγχάνοντες ἐνταῦθα ἐθνικοὶ, Præsentes.] || Non amplius vero fortuiti casus signif. ei inest, quum significat Adeo[Ἐντυγχανόντων, Adeuntium; Ἐντυχθείς, Aditus, Gl.], Convenio, Alloquor. [Interpello, Compello, Gl.] Plut. Fab. [c. 20]: Ἐντυγχάνων πρὸς αὐτὸν, Eum adiens et conveniens. Idem alibi, Τοῖς πρέσβεσιν ἐντυγχάνει ὅσον δύναται ἐπιεικέστατα, Legatos quam mitissime potest adit, Legatos adit, et quam mitissime potest, eos alloquitur. Et rursum in Alcib.: Ἐπιστάμενος χρῆσθαι τοῖς ἐντυγχάνουσιν οἰκείως, Humaniter excipere eos qui se convenirent, Humaniter agere s. Humanum se præbere iis qui ad se venirent. [Et in Pyrrh. c. 23, Pomp. c. 62.] Cic. quoque interpr. Convenio, hoc l. Plat. Apol. [p. 41, B]: Ἐμοιγε αὐτῷ θαυμαστὴ ἂν εἴη ἡ διατριβὴ αὐτόθι, ὁπότε ἐντύχοιμι Παλαμήδει [-δει] καὶ Αἴαντι τῷ Τελαμῶνος, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν παλαιῶν διὰ κρίσιν ἄδικον τέθνηκε, sic reddens Latine, Quanta autem delectatione afficerer quum Palamedem, quum Ajacem, quum alios judicio iniquorum circumventos convenirem? Ubi Convenire et ἐντυγχάνειν est Venire ad aliquem et cum eo sermonem conferre de rebus suis. Itidem magistratui ἐντυγχάνειν dicitur, qui eum convenit ob sua aliqua negotia [Sic ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 646, n. 1319, 5; p. 653, n. 1335, 5; p. 820, n. 1693, ubi ἐντυγχανόντος est pro ἐντυγχάνουσι; 2, p. 76, n. 2053, b, 5; p. 78, n. 2056, 7; p. 284, n. 2356, 7; p. 471, n. 2693, 4; p. 496, n. 2741, 8, et al. sæpius vel addito dat. vel omisso]: veluti quum ad eum defert injuriam sibi factam. Plut. [Mor. p. 774, A]: Παρεγενόμην εἰς τὴν Σπάρτην, καὶ τοῖς ἐφόροις ἐνετύγχανον· paulo post: Τοῖς ἐφόροις ἐντυγχάνει· ὧν μηδὲν προσεχόντων, ἐπὶ τοὺς βασιλέας ἔεται, καὶ ἀπὸ τούτων ἑκάστῳ τῶν ὁπλιτῶν προσιὼν ὠδύρετο. Ubi ἐντυγχάνειν vocat τὸ ἐπί τινα ἰέναι s. προσιέναι τινὶ καὶ ὀδύρεσθαι. [Xen. Comm. 4, 2, 4: Οὐδ' ἀκούων τινὰς εἶναι λέγειν... ἱκανοὺς, ἐζήτησα τούτοις ἐντυχεῖν· 8, 7. Isocr. p. 6, D: Εὐπροσηγορίας δὲ τὸ τοῖς λόγοις αὐτοῖς οἰκείως ἐντυγχάνειν. Plato Phæd. p. 61, C: Πολλὰ ἤδη ἐντετύχηκα τῷ ἀνδρί· Ep. 13, p. 360, C: Ὅ δὲ σπάνιον ἐπὶ τούτοις, οὔτε ἀχαρὶς ἐστιν ἐντυχεῖν οὔτε κακοήθει ἔοικεν, etc. Demosth. p. 396, 8: Αὐτὸς δ' ἰδίᾳ πάντα τὸν χρόνον ἐντυγχάνων οὐδ' ὁτιοῦν ἐπαύσατο Φιλίππῳ. Æschin. p. 2, 25: Ἵν' ἦδη ἐν τῇ σωφρονεστάτῃ αὐτοῦ ἡλικίᾳ ὢν οὕτως ἐντυγχάνῃ τοῖς ὑμετέροις παισίν. Polyb. 4, 76, 9: Ἐντυχόντων τῷ βασιλεῖ περὶ τούτων· eademque constr. Plut. Thes. c. 26. || De societate Plato Leg. 1 p. 639, D: Ἐγὼ δ' ἐντετύχηκά τε πολλαῖς (κοινωνίαις) καὶ πολλαχῶ. Et sim. ib. 1, p. 809, A: Τοῦτον τὸν ἐντυγχάνοντα οἷς λέγομεν καὶ μὴ κολάζοντα· Lach. p. 184, A: Οἷς ἐγὼ ἐντετύχηκα, τοιαῦτ' ἄττα ἐστὶν, Interfui. Constr. simili, ut supra Plato Phæd. p. 61, C, Plut. Brut. c. 1: Παρεστὰς τῷ ἀνδρὶ πλησίον, ὡς ἐντυγχάνειν τι μέλλων· et ib. 17. Πρὸς χάριν ἐντυγχάνειν memorat Poll. 6, 122. || De coitu Plut. Sol. c. 20: Τρὶς ἑκάστου μηνὸς ἐντυγχάνειν πάντως τῇ ἐπικλήρῳ τὸν λαβόντα. Et alibi Alciphr. 1, 30: Τοῖς διδοῦσιν (ἀργύριον) ἐντυγχάνουσαι· conf. ib. 29, 33, 34. Pollux 5, 92.] Similiter et Deo ἐντυγχάνει [Pollux 1, 25], Qui eum quasi convenit vel sua vel aliena causa, Qui ab eo aliquid petit, eum rogans, aut etiam pro alio intercedit: sumpta metaph. a legatis ap. regem aliquem pro quopiam intercedentibus, ut Greg. Naz. quoque indicat, exponens hunc l. in Epist. ad Hebr. 7, [25]: Πάντοτε ζῶν εἰς τὸ ἐντυγχάνειν ὑπὲρ αὐτῶν. Sic accepit et Paul. Ad Rom. 8, [27]: Κατὰ Θεὸν ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἁγίων. At 11, [2] usurpavit hoc verbum simpl. pro Colloquor, de Elia propheta dicens, Ἐντυγχάνει τῷ Θεῷ κατὰ τοῦ Ἰσραήλ, Colloquitur cum Deo contra Israel, conquerens ei sc., quod Israelitæ occisis prophetis et suffossis altaribus, suam quoque animam quærerent, qui unus superesset. Vetus tamen Int. et ibi vertit Interpellat Deum adversus Israel: ac si Deo exposuisset Israelis facinora, eumque incitasset ad pœnas ipsi infligendas. [Ead. constr. Macc. 1, 8, 33.] In iisd. N. T. scriptis magistratui quoque ἐντυγχάνειν dicitur, perinde ut ap. Plut. et

alios, veluti Act. 25, [24] Festus provinciæ administrator dicit, Περὶ οὗ πᾶν τὸ πλῆθος τῶν Ἰουδαίων ἐνέτυχόν μοι ἔν τε Ἱεροσολύμοις καὶ ἐνθάδε, ἐπιβοῶντες μὴ δεῖν ζῆν αὐτὸν ἔτι, De quo omnis multitudo Judæorum compellavit me. Sic pass. voce ac signif. idem magistratus ἐντυγχάνεσθαι dicitur, quum compellatur et rogatur aliquid. Plut. Probl. Rom.: Ὅθεν οὐδὲ ἀποπέμψασθαι γυναῖκα πρότερον ἔξῆν, οὐδὲ νῦν, ὡς ἔοικεν, ἔξεστιν, ἀλλ' ἐφ' ἡμῶν ἐπέτρεψεν ἐντευχθεὶς Δομετιανός, Quum quidam eum compellassent ac rogassent. [Cat. maj. c. 9: Ὑπὲρ δὲ τῶν ἐξ Ἀχαΐας φυγάδων ἐντευχθεὶς διὰ Πολύβιον ὑπὸ Σκιπίωνος κτλ.] Bud. quoque ibi exp. Conveniri, Compellari, Libello supplici adiri, Orari. [Hac signif. infinitivo jungit Plut. Pomp. c. 55: Σκιπίωνος δὲ τοῦ πενθεροῦ κρινομένου, μεταπεμψάμενος εἱκάδι τοὺς ... δικαστὰς, ἐνέτυχε βοηθεῖν. Simili constr. Ages. c. 25: Προσελθόντος αὐτῷ καὶ μετὰ δεήσεως καὶ δακρύων ἐντυχόντος, ὅπως τὸν Ἀγησίλαον εὔνουν παράσχῃ. || Pass. de re Alex. ap. Euseb. Præp. ev. 9, p. 429, C: Προτεθέντος δὲ τὴν ἐπισύστασιν δεχθῆναι τῶν ἀστυγειτόνων Ἀράβων... τοὺς δὲ τὸ ἐντυγχανόμενον ποιήσαι.] || Significat etiam Negotium cum aliquo habere et commercium. Andocid. p. 29: Τί χρὴ προσδοκᾶν τοῦτον περὶ τοὺς ἐντυχόντας τῶν πολιτῶν διαπράττεσθαι; Bud. Sic accipi potest ap. Aristot. Eth. 9, [10]: Οἱ δὲ πολῦφιλοι καὶ πᾶσιν οἰκείως ἐντυγχάνοντες, οὗτινί ἐσκοῦσιν εἶναι φίλοι, ut sit, Qui humaniter versari et agere cum quovis solent. Nisi malis, Familiariter et comiter cum quovis colloquentes, obvium quemque alloquentes: ut ἐντυγχάνειν hic sit, quod dicitur διὰ λόγων ἐντυγχάνειν. Itidem et Plat. De rep. [1, p. 329, B]: Ἐντετύχηκα οὖν οὕτως ἔχουσι καὶ ἄλλοις, pro Versatus sum cum. [V. supra.] || Dicitur etiam aliquis alicui ἐντυχεῖν κατ' ὄψιν, pro Eum vidisse. Legitur enim ap. Plut. Lycurgo, in ipso statim initio: Ἔνιοι δὲ καὶ κατ' ὄψιν ἐντυχεῖν Ὁμήρῳ, sc. λέγουσι τὸν Λυκοῦργον, Sunt qui et Homerum ab eo visum dicant. || Ἐντυγχάνειν γράμμασι, Accipere literas s. Adipisci: ut περιτυχεῖν et κομίζεσθαι. Bud. ex Synes.: Οὐκοῦν ἐντεῦξῃ μὲν ταῖς δημοσίαις ἐπιστολαῖς. E quo ἐντυγχάνειν γράμμασι supra habuimus pro Invenire literas. Alioquin ἐντυγχάνειν γράμμασι vel βιβλίῳ, est Legere literas vel librum qui in manus nostras pervenit. Herodian. 4, [12, 12]: Κελεύει Μακρίνῳ ἀποστάντι καὶ ἰδιάσαντι ἐντυχεῖν τοῖς γράμμασι, Legere literas. Ipsi enim per negotia eas aperire et legere non vacabat. Et rursum Synes.: Ἐντυγχάνειν γράμμασιν ὑμετέροις καὶ τὰ παρ' ὑμῶν εἰδέναι, Legere literas vestras, etiam Nanciscī, Bud. Sic Plut. Adv. Colot. [p. 1115, A]: Μὴ τοῖς ἐκείνων συντάγμασιν ἐντύχῃς, μηδὲ ἀναλάβῃς εἰς χεῖρας Ἀριστοτέλους τὰ περὶ οὐρανοῦ καὶ τὰ περὶ ψυχῆς· in Lycurgo, Ἐντυχὼν ποιήμασι, Qui legit poemata. [Et alibi frequenter ap. Plut.] Et Herodian. 1, [1, 4]: Τῇ τῶν ἐντευξομένων μνήμῃ, Eorum qui legent. Itidem Diosc. præf. l. 1: Τοὺς ἐντευξομένους τοῖς ὑπομνήμασι, Qui hosce commentarios legent, in hosce commentarios incident. [Plato Conviv. p. 177, B, Lysid. p. 214, B, Reip. 7, p. 529, D, etc. Strabo 1, p. 13: Ἐκείνοις ἐντυχὼν πρότερον, ὧν χωρὶς οὐκ ἂν εἴη γεωγραφίας οἰκεῖος, Iis rebus antea cognitis. Inscr. ap. Boeckh. vol. 1, p. 835, 5: Ἐντυχὼν τοῖς εἰς ἀπόδειξιν ὑπ' αὐτῶν προφερομένοις. Origenes Epist. vol. 1, p. 12, C: Ἐντυχε τῇ ἐπιστολῇ. Aliique plurimi. Absolute οἱ ἐντυγχάνοντες, Lectores, ap. Polyb. 1, 3, 10, etc.] || Item ἐντυγχάνειν τινὶ dicitur in sermone, Qui in eum incidens verba de eo facit. Affertur enim e Greg. Naz.: Θεῷ δὲ ἐντευξόμεθα νῦν μὲν ὀλίγα, pro Pauca quidem nunc de Deo loquemur. || Præterea aliquis rei alicui, dum fit, ἐντυγχάνειν dicitur pro Astare et Interesse. Diosc. præf. l. 1: Οὔτε γὰρ ὁ τῇ βλάστῃ ἐντετυχηκὼς μόνον, δύναται τὸ ἀκμάζον γνωρίσαι, οὔτε ὁ ἑωρακὼς τὰ ἀκμάζοντα, τὸ ἀρτιφυὲς ἐπιγνῶναι, Qui pullulanti herbæ duntaxat astiterit, Ruell. Et mox, Ὁ δὲ πολλάκις ἐντετυχηκὼς αὐτοῖς καὶ ἐν πολλοῖς τόποις, μάλιστα τὴν ἐπίγνωσιν ποιήσεται. [|| Peculiaris est usus ap. Soph. Phil. 1329: Καὶ παῦλαν ἴσθι τῇδε μήποτ' ἐντυχεῖν νόσου, ubi ἂν τυχεῖν conj. Porsonus (quemadmodum Dionis Chr. Or. 7, p. 252, Προσεδόκων τῶν ἴσων ἐντυχεῖν nunc scribitur pro ἂν τυχεῖν, et

Æsch. Pers. 506: Ἀνθρώπεια δ' ἄν τοι πήματ' ἂν τύχοι βροτοῖς vicissim libri nonnulli ἐντύχοι). Et ib. 1333: Πρὶν ἂν τὰ Τροίας πεδί' ἐκὼν αὐτὸς μόλῃς καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν Ἀσκληπιδῶν νόσου μαλαχθῇς τῆσδε, ubi dativum dualis restituebant Porsonus et alii. Sic idem genitivo junxit συντυγχάνω, quod v. Herodot. 4, 140: Νυκτός τε ἀπικόμενοι καὶ λελυμένης τῆς γεφύρης ἐντυχόντες, quemadmodum idem ἐγκύρειν junxit genitivo. || De perf. forma vitiosa ἐντέτυχα v. in Τυγχάνω. || Cum λαμβάνειν confus. Xen. Anab. 5, 2, 17; c. τυγχάνειν Hier. 8, 3; c. συντυγχ. Alciphr. 1, 33, p. 183, 6. Sæpius c. εὐτυχέω, ut in Fab. Æsop. 263, p. 109 Fur.: Ὅτι εὔκολον εἰς σωτηρίαν τοῖς μὴ μεγάλων ἐντυχοῦσιν, et ap. Diod. Exc. p. 618, 20: Εὐτυχούντων δὲ πρότερον τῶν εἰς Ἄλβαν πεμφθέντων τὸ μὴ λαμβάνειν τὸ εἰκαιον, ubi cod. Ursini ἐντυχόντων. L. Dind.]

[Ἐντύλίσσω s.] Ἐντυλίττω, Involvo. Aristoph. Nub. [983]: Σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱματίοις προδιδάσκεις ἐντετυλίχθαι. Cui opp. γυμνοῦσθαι. [Athen. 3, p. 106, F: Λέγε ἡμῖν εἶπου κεῖται οὕτως τὸ ἧπαρ ἐντετυλιγμένον· 107, A: (Τῷ ἐπίπλῳ) ἐντυλιχθείς. Hemst.] Activa autem voce et signif. [Aristoph. Pl. 692: Αὐτὴν ἐντυλίξασα. Diocl. ap. Antiatt. Bekk. p. 97, 9.] Matth. 27, [59]: Ἀσθὼν τὸ σῶμα ὁ Ἰωσὴφ, ἐνετύλιξεν αὐτὸ σινδόνι καθαρᾷ, Involvit sindone pura. Pro quo Marc. dicit, Ἐνείλησε τῇ σινδόνι, Joannes vero, Ἔδησαν αὐτὸ ὀθονίοις· Lucas, [23, 53] iisdem cum Matthæo verbis, Καθελὼν αὐτὸ ἐνετύλιξεν σινδόνι. [Scholl. Aristoph. Nub. 10, Philostr. Her. p. 565 ed. Boiss., Hesych. vv. Ἐνετύλιζεν, Ἐντετύλικται.]

Ἐντύλόω, Callum obduco, itidem ut τυλόω: unde ἐντετυλωμένος, Cui callum obductum est, Qui occalluit et induruit.

[Ἐντύμβευσις, ιος, ἡ, Sepultura. Andr. Cret. p. 141, B: Τῆς παναγιστάτης τοῦ ζωαρχικοῦ σκήνους ἐντυμβεύσεως. Kall.]

[Ἐντυμβεύω, Sepelio. Ψυχὴ ἐντυμβευομένη πάθεσι, Philo Jud. p. 60, A, et C. Τῆς ψυχῆς... τῷ σώματι ἐντετυμβευμένης, p. 728, C. Hemst. Nicet. Ann. p. p. 263, B. Scheizer. Metaph. Nicet. Chon. ap. Fabric. B. Gr. vol. 6, p. 408: Εὑρηται καὶ τὸ τῇ ὁπλῇ τῶν ἵππου ἐντυμβευόμενον χαλκῆρες ἐνδαλμα. Boiss. Pro quo ἐντυμβούμενοι ap. Nilum Epist. p. 363. L. Dind.]

[Ἔντυμβος vel Ἐντύμβιος, Sepultus, esse conjicit Boeckhius in lap. Lebadeæ reperto, ubi literæ ΕΝ-ΤΥΜΒΙΩΣ ΕΝΘΑΔΕ ΚΙΤΕΙ, C. I. vol. 1, p. 798, n. 1655. L. Dind.]

Ἐντύνω, vel Ἐντύω, Instruo, Apparo. Item pass. [med.] Ἐντύνομαι. Hom. Il. I, [203]: Δέπας δ' ἔντυνον ἑκάστῳ. [Ξ, 162: Ἐλθεῖν εἰς Ἴδην, τὴ ἐντύνασαν ἑ αὐτὴν, Diligenter ornatam, de Junone Jovem delinitura. Od. M, 183: Αἰγυρὴν δ' ἔντυνον ἀοιδὴν, de Sirenibus. H. Ven. 20: Δὸς δ' ἐν ἀγῶνι νίκην τῷδε φέρεσθαι, ἐμὴν δ' ἔντυνον ἀοιδήν. Apoll. Rh. 3, 40: Ἵν' ἐντύνεσκε θεὰ λέχος Ἡφαίστοιο· 737: Ὅφρα τοκῆας λήσομαι ἐντύνουσα ὑπόσχεσιν. Lycophr. 734: Ἐντυνεῖ ἑρόμον, Instituet. Alia signif. et struct. Eur. Hipp. 1183: Ἐντύνατ' ἵππους ἅρμασι, Jungite. De quibus ap. Hom. ἐντύω, quod v.] Et ἄριστον ac δεῖπνον ἐντύνεσθαι ap. Eund. [Il. Ω, 124, Od. O, 500, Π, 2; δεῖτε Od. I, 33, P, 175, 182, Apoll. Rh. 1, 354. Absolute ut supra act., de mulieribus se ornantibus, Od. Z, 33, de Nausicaa: Καί τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἕψομαι, ὄφρα τάχιστα ἐντύνεαι. ἐπεὶ οὔτοι ἔτι δὴν παρθένος ἔσσεαι· M, 19, de Circe: Ὦκα ἐλθ' ἐντυναμένη. Hesiod. Op. 630: Καὶ τότε νῆα θοὴν ἅλαδ' ἑλκέμεν, ἐν δέ τε φόρτον ἅρμενον ἐντύνασθαι, Comparare. Apollon. Rh. 1, 396: Ἀνὲρ' ἐντυναμένω δοιὼ μίαν (κληῖδα)· 1189: Ὡς κεν ἐρετμῶν οἵ αὐτῷ σθαίη καταχείριον ἐντύνασθαι· et sim. 3, 293, 510; 4, 1191.] Apollon. autem Arg. 1, [235]: Ὅσσα περ ἐντύνονται... νῆες, pro Quibus instruuntur naves. [Οὐδ' εἰ νόον Ἰκαριώτης... ἐντύνατο, Ne si casta mente Penelopes fuerit instructa, Maxim. Καταρχ. v. 90. Χήρην... σύμπορον ἐντύναιο, v. 125. Hemst. Moschi 2, 30: Τῇσιν αἷσι συνάθυρεν ὅτ' ἐς χορὸν ἐντύνατο, ubi al. ἐντύναντο. Callim. Apoll. 1, 8: Οἱ δὲ νέοι μολπήν τε καὶ ἐς χορὸν ἐντύνεσθε.] Ἐντύω ap. Eund. [1, 16; 3, 1194; 4, 1130], et in Epigr. [Anth. Pal. 10, 118, 5: Ἀλλ' ἄγε μοι βάκχοιο φιλήδονον ἔντυε νᾶμα] υ correpto. [Hom. Il. E, 720: Ἣ μὲν ἐποιχο-

μένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους· H. Cer. 376. Od. Ψ, 289: Ἔντυον εὐνὴν ἐσθῆτος μαλακῆς. Moschus 2, 160: Καὶ οὗ λέχος ἔντυον Ὧραι. Diversa signif., etiam ab Hesychio posita: Ἐντύνει, κελεύει. Theognis v. 196: Ἐπεὶ κρατερή μιν ἀνάγκη ἐντύει. Pind. Ol. 3, 29: Εὖτέ νιν ἔντυ' ἀνάγκα, Impulit. Et seq. inf. Nem. 9, 36: Ἔντυεν αὐτοῦ θυμὸν αἰχματὰν ἀμύνειν· Pyth. 9, 68: Ἔντυεν τερπνὰν γάμου κραίνειν τελευτάν. Et forma ἐντύνω, Pyth. 4, 181: Ἔντυνεν Ζήταν Κάλαίν τε πάτηρ Βορέας. || Hesych. ponit etiam signif. intrans.: Ἐντύνει, σπεύδει, Festinat. Passivi perf. vestigia Kusterus deprehendebat in gl. ejusd.: Ἐντύεσθαι, ὡπλίσθαι, κεκοσμῆσθαι, cui conferebat alteram Ἐντεσμένας, κεκοσμημένας, et tertiam de qua suo loco dicetur, Ἐξεντισμέναι. His add. ejusd. gl. Ἔντευε, παρεσκεύαζεν. Ubi ἔντυε vel ἔντυνε intt. Orph. Arg. 301: Ἦμος δ' ἠέλιος τὸν ἀπείριτον αἰθέρα τέμνων ἵπποις ὠκυπόδεσσι κελαινὴν ἔντυε νύκτα, ἔνδυε restituebat Vossius *Kritische Blætter* vol. 1, p. 305. L. Dind.]

Ἔντυος, Hesychio κόσμος, forsan ab ἐντύω.

Ἐντῠπᾰδία, Hesych. ὅταν τῷ ἱματίῳ τὴν χεῖρα πρὸς πρόσωπα κατειλημμένος [κατειλημένος Reisk.] στήσῃ. [Simile voc. habent scholl. Ven. Hom. Il. Ω, 163: Ἡ διπλῆ, ὅτι ἐν ἴσῳ (voc. ἐντυπὰς) τῷ ἐντυπαδίῳ, ὥστε διὰ τοῦ ἱματίου τὸν τοῦ σώματος τύπον φαίνεσθαι· ubi adv. reponendum videtur. De advv. in δεια s. δια nonnulla dedimus in Ἐγκρικάδεια. Quibus si annumerandum ἐντυπ., retrahendus erit accentus, ἐντυπάδια.]

Ἐντῠπὰς, adv. Impresso corporis vestigio. Quo utitur Hom. Il. Ω, 163, de Priamo loquens; Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος. Ubi Eust. exp. ἐντυπωδῶς et velut ἐντετυπωμένως τῷ ἱματίῳ, ὥστε δι' αὐτοῦ, σώματος μόνον τύπον φαίνεσθαι, καὶ διὰ τοῦ σκέποντος ὁρᾶσθαι τὸν τοῦ σκεπομένου τύπον. Alii autem accipiunt pro ἐν χρῷ, ἐντετυπωμένως ἐν ἱματίῳ, ὥστε δι' αὐτοῦ βλέπειν, ut Id. ibid. tradit. Suid. exp. ἐπικεκαλυμμένως, ὥστε διὰ τοῦ ἱματίου τοὺς τοῦ σώματος τύπους εὐδήλους εἶναι. Hesych. vero ἐντετυπωμένως τῷ ἱματίῳ, cum Eust.: nec non ἐγκεκαλυμμένος τὸ πρόσωπον τῷ ἱματίῳ, τὴν χεῖρα ἔχων πρὸ τοῦ προσώπου: item κεκυφὼς, et πενθικῶς. Brevium Scholl. auctor significari iis verbis tradit eum ita κεκαλύφθαι τῇ χλανίδι ἐντετυπωμένοις ἱματίοις ὅλον τὸ σῶμα, ὥστε μόνον τῶν μελῶν τύπον φαίνεσθαι. [Apoll. Rh. 1, 624: Ἐντ. ἐν λεχέεσσι καλυψάμενος γοάασκεν· 2, 861: Ἐντ. εὐκήλως εἰλυμένοι. Quintus 5, 528: Φίλῳ περικάππεσε νεκρῷ ἐντ. ἐν κονίῃσι καλὸν δέμας αἰσχύνουσα. De accentu Jo. Alex. p. 38, 12. ᾰ]

[Ἐντυπή. Gl.: Ἄρτου ἐντυπὴ, Exagios. V. Ἐξάγιον.]

Ἔντυπος, ὁ, ἡ, Impressus. Ajunt ἔντυπον de numismate dici, quum legitimum est; forsan quum est ἀγαθοῦ τύμματος s. κόμματος. [Pollux 3, 86. Aliter Orac. Sib. 12, 148: Αὐτίκ' ἔπειτ' ἄλλος βασιλεὺς ἔστ' (sic) αἰχμητὴς, ὅστε τριηκοσίων ἀριθμὸν λάχεν ἔντυπον ἀρχὴν, ubi ἀριθμῶν scrib. ex 14, 226: Ὀγδοήκοντ' ἀριθμῶν ὃς ἔλλαχεν ἔντυπον ἀρχήν. L. Dind.]

Ἐντυπόω, s. Ἐντυπόομαι, Imprimo. [Informo, ut est in Gl.: Ἐντετυπωμένος, Informatus. Poll. 5, 149: Ἐρεῖς δὲ γράμματα ἐν στήλαις... ἐντυπώσας, ἐντυπωσάμενος· et 3, 86: Νόμισμα ἐντυπῶσαι, ἐντυπώσασθαι. Dio Cass. 47, 25: Ἐς τὰ νομίσματα ... ξιφίδια δύο ἐνετύπου· et aliter 76, 11. De pictura Palladas Anth. Plan. 4, 282, 4: Ἔγραψαν ἡμᾶς οἱ φιλοῦντες τὴν πόλιν πρέποντα Νίκαις ἐντυποῦντες σχήματα. Plutarch. Pericl. c. 31: Τὴν πρὸς Ἀμαζόνας μάχην ἐν τῇ ἀσπίδι ποιῶν αὐτοῦ τινα μορφὴν ἐνετύπωσε. Pass. Mor. p. 672, B: Θύρσος ἐντετυπωμένος. Poll. 5, 11: Σημεῖα ποδῶν, σύμβολα ἐντετυπωμένα τῇ γῇ. Ib. 149: Γράμματα ἐν στήλαις ἐντ. Corinth. 2, 3, 7: Ἐντετυπωμένη ἐν λίθοις. Philostr. Her. p. 676: Ἴχνη μεγάλα ἐντετύπωται τοῖς δρόμοις. De numis Pollux 9, 60, 63. Dio Cass. 60, 22: Τὸ νόμισμα, ὅσον τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἐντετυπωμένην εἶχε. Athen. 11, p. 492, D: Πρὸς τοὺς λέγοντας οὐκ οἰκείως τῷ ποτηρίῳ ἐντετυπῶσθαι τὰς Πλειάδας. De literis ceræ inscalpendis sæpius usurpat Dionysii schol. Bekk. An. p. 788-9. De inscriptione porticus Constant. Porph. Them. 1, p. 1441, B: Γραφὴ ἐν τῷ περιστύλῳ τῆς πόλεως ἐντετύπωται, οὕτωσι διαγορεύουσα.] Ἐντετύπωται οὐλὴν τῷ μηρῷ, affertur [e Philostr. Heroic. p. 676], pro Femori cicatricem habet impressam [Schol. Hom. Il. Ω, 163: Ἐντετυπωμένοις τοῖς ἱματίοις ὅλον τὸ σῶμα. Schol. Luciani V. Auct. c. 6: Ἐλέγετο γὰρ ὁ Πυθαγόρας ἐντετυπῶσθαι τῷ δεξιῷ αὐτοῦ μηρῷ τὸν Φοῖβον. L. Dind.] Exp. etiam Formam et effigiem exprimo: Aristot. De mundo [c. 6, p. 399, 35]: Φασὶ τὸν Φειδίαν τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον ἐντυπώσασθαι, Faciem suam expressisse. [Eust. Op. p. 125, 51: Ἐντυπώσασθαι γράμματα. Cinnamus p. 1: Καθάπερ ἐν ἀθανάτοις στήλαις ταῖς βίβλοις ἐντυπωσάμενοι. L. D. Figurate, Ἐντετύπωται ταῖς τῶν δυνατῶν θύραις, Adfixus est, Philostr. p. 345, 3. Hemst. Aliter Joseph. B. J. 2, 8, 2: Τοὺς ἀλλοτρίους παῖδας τοῖς ἤθεσι τοῖς ἑαυτῶν ἐντυποῦσι. Confus. c. ἐκτυπ. notavit Rhoer. ad Porphyr. De abstin. 2, 39, p. 175. Adde Geopon. 2, 20, 1.]

[Ἐντύπωμα, τὸ, Sculptura, Cælatura. Clem. Al. Str. 1, 4, p. 330: Ὁ τῶν ἐν ταῖς σφραγῖσιν ἐντυπωμάτων τορευτικός. Kall. Scalpturam, i. e. Imaginem cavam et impressam, cui contraria ἔκτυπος, Exstans et cælata, intelligi monuit Salm. Plin. Ex. p. 736, b, C; 775, a, A; 777, b, A. Itaque ap. Philostr. V. A. 2, 33, p. 86: Διὰ τὸ ἐντύπωμα τῆς ἀσπίδος, de Herculis scuto cælato, recte libri ἐκτ., quod etiam ap. Philem. Lex. v. Ἐκμαγεῖον cum illo confusum prodere videntur reliquorum gramm. interpretationes in ἐκτ. consentientes. De pila s. mole in mare procurrente Agatharch. Photii cod. 250, p. 457, 30: Οὐ γάρ ἐστιν οὐ λιμὴν εὔορμος... οὐ χηλῆς ἐντ.... τὸν ναυτίλον δεχόμενον.]

[Ἐντυπωδῶς. V. Ἐντυπάς.]

Ἐντύπωσις, εως, ἡ, dicitur Humeri acetabulum, Ubi humerus cum brachio coalescit et committitur, ὅπου ἐνερείδεται ὁ ὦμος: Poll. 2, [137], ubi et ὠμοκοτύλην nominari eandem ἐντύπωσιν ait, i. e. Cavitatem humeri. [Theophr. De sens. 51: Τοιαύτην εἶναι τὴν ἐντύπωσιν, οἷον εἰ ἐκμάξειας εἰς σκληρόν. L. D. Etym. M. p. 743, 43: Ταῦ τὸ στοιχεῖον, ὅτι ἐντεταμένας ἔχει τοῦ στοιχείου τὰς ἐντυπώσεις· ἀπὸ γὰρ μακρᾶς τῆς ἄνω καὶ τοῦ ι τὸ γράμμα ἐστὶν, Impressiones. Wakef. Figurate de imprimendo in memoriam Eust. Opusc. p. 203, 43: Εὐμαρῶς παρεδύοντο εἰς ἐντύπωσιν.]

Ἐντυπωτὴς, ὁ, Impressor, τυπογράφος s. χαλκογράφος. Quæ vocc. a nostræ ætatis hominibus excogitata sunt, ut et ipsa τυπογραφικὴ τέχνη quam vocant. [Sic Arsenius epist. dedicat. Syntagmatis logici Paris. 1540 editi: Ἔναγχος τὰ τοῦ Ψελλοῦ μαθηματικὰ ἐντυπώσαντες. Et alii.]

Ἐντῠραννεῖσθαι, Tyranno subjectum esse. [Cic. Att. 2, 14, 1: « Ego autem usque eo sum enervatus, ut hoc otio, quo nunc tabescimus, malim ἐντυραννεῖσθαι quam cum optima spe dimicare ».]

[Ἐντύσσομαι vitium scripturæ pro δατύσσομαι, q. v.]

[Ἐντυφλόω, vitium scripturæ, ut videtur, pro ἐκτυφλ. ap. schol. Levit. 26, 16.]

[Ἔντυφος, ὁ, ἡ, Superbus. Tatian. Or. ad Græc. p. 144, A: Τὴν ἔντυφον τῶν ὁμοίων αὐτῷ γλωσσομανίαν. Hase. ῡ]

Ἐντύφω, i. q. τύφω, ut patet ex Aristoph. Quum enim Vesp. [459] dixisset, Τύφε [τῦφε] πολλῷ τῷ καπνῷ, sc. τοὺς σφῆκας, subjungit mox, Καὶ σὺ προσθεὶς Αἰσχίνην ἔντυφε τὸν Σελαρτίου, Fumo infesta et abige Æschinem quoque. Signif. etiam Incendo, itidem ut τύφω, s. Accendo. Chrysost. in Ep. ad Ephes. p. 161: Καὶ καθάπερ ἀπὸ σποδιᾶς σπινθὴρ ἐντυφόμενος, πάντα ἀνέτρεψε. Bud. Idem interpr. etiam Intus foveo. Nam hæc Philonis verba De mundo: Ἀμήχανον παλιγγενεσίαν τὸν κόσμον λαβεῖν, μηδενὸς ἐντυφομένου σπερματικοῦ λόγου, sic vertit, Quum nulla foveri intus seminalis ratio possit. [Id. vol. 1, p. 455, 17: Σπινθὴρ καὶ ὁ βραχύτατος ἐντυφόμενος, ὅταν καταπνευσθεὶς ζωπυρηθῇ, μεγάλην ἐξάπτει πυράν· 516, 4: Τῶν ἐντυφομένων ἀναρριπιζομένων παθῶν. Eustath. Opusc. p. 156, 33, Τῶν διαβολῶν αἷς ἐντυφῶμεν perperam scriptum pro ἐντρυφῶμεν. ῡ L. Dind.]

[Ἐντυχηλὸς, ὁ, ἡ, Affabilis, ponere videtur Hesychii gl. Dorica: Ἐντυχαλὸς, ἐντευκτική.]

Ἐντῠχία, ἡ, Congressus, Colloquium familiare [minime familiare. Maccab. 3, 6, 40: Μέχρι τῆς τεσσαρεσκαιδεκάτης, ἐν ᾗ καὶ τὴν ἐντυχίαν ἐποιήσαντο περὶ τῆς ἀπολύσεως αὐτῶν, de iis qui regem adirent.] Plut. [Mor. p. 582, E]: Τίνα χρὴ τὸν ξένον, καὶ πῶς καὶ πόθεν προσαγορεύειν; ἀρχὴ γάρ τις ἐντυχίας καὶ γνώσεως αὕτη

συνήθης. [Ib. p. 67, C : Πλάτων ἐν ταῖς πρὸς Διονύσιον ὑποψίαις καὶ διαφοραῖς ἠτήσατο καιρὸν εὐτυχίας. Cum εὐτυχίᾳ confus. ib. p. 582, E, et ap. Stob. l. infra cit. || Accusatio. Jo. Chrysost. Hom. 134, vol. 5, p. 861 : Ἔντ. λέγεται, ὅταν τις κατὰ τῶν ἀδικούντων ἐντυγχάνῃ τῷ Θεῷ, προσκαλούμενος αὐτὸν εἰς ἐκδίκησιν. Suicer. Serenus ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 325 : Ἀντιπάτρῳ ἀγροῖκος ἄνθρωπος ἐπεδίδου βιβλίον ἐντυχίαν ἔχον. De scripto s. libello ipso Jo. Laur. De mag. Rom. 3, 8, p. 160 : Ταῖς κομπλετίωσι τῶν ἐντυχιῶν (οἱονεὶ πληρώσεσι), προσλειτουργοῦντας. Ib. 11 : Ἐπὶ τοῦ νώτου τῆς ἐντυχίας. Et 24, p. 190 : Παρεχώρει τῷ κρείττονι μᾶλλον τὴν τῶν μονομερῶν ἐντυχιῶν εἰσαγωγήν. Quod 25, p. 192 dicitur μονομεροῦς ἐντεύξεως, et 66, p. 270 rursus : Οὐ πρεσβείας ἢ μονομεροῦς ἐντυχίας. Theodoret. H. E. 1, 4, p. 10, 15 : Δικαστήρια συγκροτοῦντες ἐπ' ἐντυχίας γυναικαρίων ἀτάκτων, ἃ ἠπάτησαν. Ubi libellos accusationum dici, ut ap. Athanasium, animadvertit Vales. Conf. Ἔντευξις, Ἐντυγχάνω. Eodem referendum quod est in Gl., Ἐντυχία, Interpellatio. || Preces. Marin. V. Proc. c. 19 : Ἐντυχιῶν ἀγρύπνων καὶ ὑμνῳδίας. L. D.]

[Ἐντυχῖται, οἱ, Hæretici. Clem. Al. Strom. 7, 17, p. 900 : Τῶν Σιμωνιανῶν οἱ Ἐντυχῖται καλούμενοι. Kall.]

[Ἐντυφίω, ἐντινάξω, Hesych.]

[Ἐντύω. V. Ἐντύνω.]

Ἐνυαίτην, Hesych. τρυφᾶν, Deliciari. [Id. : Ἐναράνει, ἐντρυφᾷ. Ἐντραγεῖ, ἐντρυφᾷ.]

[Ἐνυάλιον, τὸ, Templum Martis. Thucyd. 4, 67 : Ἐνήβρευσαν ἐς τὸ Ἐνυάλιον, ὅ ἐστιν ἔλασσον ἄποθεν. Libri τόν.]

Ἐνυάλιος, ὁ, Hesychio Mars, vel filius ipsius. Hesiod. pro ipso Marte accipit, s. eund. cum ipso Marte facit : nam Κύκνον, quem Hercules interfecit, nunc Ἄρεως, nunc Ἐνυαλίου filium dicit [Sc. 371]. At schol. Soph. Aj. [179] exponens hæc verba, ἡ χαλκοθώραξ ἢ ἐνυάλιος, tradit distingui hoc l. Martem ab Enyalio, veluti ἕτερον δαίμονα ὑπουργὸν τοῦ μείζονος θεοῦ : idque patere e copula : significari enim τοῦ χαλκοθώρακος nomine τὸν Ἄρην. [Deceptum esse schol. prava librorum scriptura, quam sic restituit Elmsl., ἡ χαλκοθώραξ εἷ τιν' Ἐνυάλιος μοιρὰν ἔχων ξυνοῦ δορός, animadvertit Brunck. Distinguit vero Aristoph. Pac. 457 : Ἄρει δὲ μή;—Μή.—Μηδ' Ἐνυαλίῳ γε;—Μή. Ubi schol. : Πρὸς τοὺς οἰομένους τῶν νεωτέρων τὸν αὐτὸν εἶναι Ἄρεα καὶ Ἐνυάλιον κατ' ἐπίνετον. Τινὲς δὲ Ἄρεος καὶ Ἐνυοῦς τὸν Ἐνυάλιον, οἱ δὲ Κρόνου καὶ Ῥέας. (Hunc memorat etiam Eust. Il. p. 944, 55.) Ἀλκμᾶνα δὲ λέγουσιν ὅτι μὲν τὸν αὐτὸν λέγειν, ὅτι δὲ διαιρεῖν. Ἄρης Ἐνυάλιος, ut synonyma, in tessera posita memorat Æneas Tact. c. 24, p. 73. Dionys. Per. 654 : Ἔσθλὸν Ἐνυαλίου γένος Ἄρεος. Apoll. Rh. 3, 1366. Pausan. 3, 15, 7; 5, 8, 5.] Plut. Rom. [c. 29] scribit quod quidam Romulum cognominarunt Quirinum, id nonnullos interpr. ἐνυάλιον : ut in Probl. Rom. [p. 285, D] ex quibusdam refert Quirinum dictum fuisse τὸν Ἐνυάλιον. [Conf. Dionys. A. R. 2, 48, Quirinum vocari narrans Envalium ab Sabinis et Romanis, nescientibus utrum idem sit qui Mars an diversus ab eo deus bellicus. Gl. : Ἐν., Quirinus. Martem et Ἐνυάλιον in foedere adjurasse Romanos memorat Polyb. 3, 25, 6. Ubi Quirinus intelligitur. Ἐνυαλίου Διὸς mentionem facit Hestiæus ap. Joseph. A. J. 1, 4, 3. Ἐνυάλιον υἱὸν Ποσειδῶνος memorat anon. in Banduri Imp. Or. vol. 2, p. 663, Malalas p. 174, 18.] Macrob. Saturn. 1, 19 : Plerique Liberum cum Marte conjungunt, unum deum esse monstrantes. Unde Bacchus ἐνυάλιος cognominatur, quod est inter propria Martis nomina. [Dionys. De comp. verb. c. 17, p. 107, 1, hoc ponit ex. versus qui totus sit e tribrachis compositus : Βρόμιε δορατορόρ' ἐνυάλιε πολεμοκέλαδε. Ubi notandum etiam υ, quod plerumque producitur, correptum.] Utut sit, bellicum esse deum constat. Dicit enim Hom. Il. X, [132] : Ἶσος Ἐνυαλίῳ κορυθαίολι πολεμιστῇ· [et B, 651, H, 166, Θ, 264 ; P, [259] : Ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ. [Il. N, 519 : Ἀσκάλαφον, υἱὸν Ἐνυαλίοιο Σ, 309 : Ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα· P, 210 : Δῦ δέ μιν (Hectorem) Ἄρης ξυνὸς Ἐν. Ubi ἐπιθετικῶς dictum notant gramm., addentes οὐχ ὡς οἱ νεώτεροι, Ἐνυοῦς υἱόν, οὐδὲ Ἀττικοὶ ὡς (l. ὡς Ἀ.) διαφέροντα τοῦ Ἄρεως θεόν τινα. Eur. Phœn. 1572 : Εὗρε δ' ἐν Ἠλέκτραισι πύλαις τέκνα ... κοινὸν Ἐνυάλιον μάτηρ, ὥστε λίοντας ἐναύλους μαρναμένους· Androm. 1016 : Ἐνυαλίῳ δοριμήστορι.] Itidemque Xenoph. Anab. 1, [8, 12] : Ἐνυαλίῳ ἐλελίζουσι. [Id. 5, 2, 14 : Ἅμα τε τῷ Ἐνυαλίῳ ἠλάλαξαν (ubi est var. ἠλέλιξαν, qua deceptum esse Demetrium Phal. § 98, ἠλέλιξαν afferentem e Xenoph., notare debebam supra v. Ἐλελίζω. Addendum etiam ex nuperrima Walzii ed. Rhett. vol. 9, conj. meam στρατὸς confirmari a Victorio. Quo referendus Pollux eadem verba ponens 1, 163)· Cyrop. 7, 1, 26 : Τῷ Ἐν. ἐπηλάλαξαν. Aliter H. Gr. 2, 4, 17 : Ὅταν δὲ τὸν Ἐν. παρακαλίσωμεν. Heliodor. 4, 17, p. 164 : Τὸν Ἐν. ἀλαλάξαντες, ubi al. τὸ, quasi voluissent τῷ Ἐνυαλίῳ, sicut ap. Poll. variatur inter τὸ Ἐνυάλιον et τῷ Ἐνυαλίῳ. Τὸ ἐνυάλιον est etiam in l. lacero Himer. Or. 27, 1, p. 830, ap. Ducam Hist. p. 79, B. Schol. Luciani in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 345, 9 : Τὸ ἐνυάλιον διαθλοῦντες. Addito subst. Julian. Or. 1, p. 36, B : Τὸν ἐν. παιᾶνα τῶν στρατοπέδων ἐπαλαλαζόντων. Locos schol. Thuc. 1, 50 et 4, 43, de duplici pæane, ante prælium Marti s. Enyalio, post prælium Apollini cantari solito, comparavit Spanh.] Et Arrian. [ap. Suid. : Τῷ] Ἐνυαλίῳ ἀλαλάξαντες ἐναντίοι ἐφέροντο. [Conf. Exp. 1, 14, 10, Ind. 24, 7, Acies c. Alan. p. 106 ed. Blanc.] Et ap. Athen. 14, [p. 627, C], Archilochus se vocat θεράποντα Ἐνυαλίοιο ἄνακτος. Et Plut. Probl. Rom. [p. 290, D; Pausan. 3, 14, 9] tradit Spartanos τῷ φοντικωτάτῳ θεῶν Ἐνυαλίῳ σκύλακας ἐντέμνειν. Eust. [Il. p. 524, 15; 552, 16; 1262, 34] esse epith. Martis tradit, ab ἐνύω q. e. φονεύω : alibi tamen [p. 673, 51] Martem sic denominatum dicens ab Enyalio Thrace, quem quod hospitium ei negarit, interemerit. [Θεὸν Ἐνυάλιον nominat Plut. Mor. p. 757, C; Ἄρεος Ἐνυαλίου id. 801, E. Οὐ μὰ τὸν Ἐνυάλιον juramentum Laconum p. 234, B. Tzetz. Hist. 12, n. 443, ubi prov. τοῖς ἐνυαλίοις ἐθήμασιν explicat.] Accipitur adj. etiam pro Martius, Mavortius, Bellicus : ut Hesych. quoque exp. πολεμιστὴς et πολεμικός. [V. supra. Theocr. 25, 279 : Ἐνυαλίου ... ὠγμοῖο.] Dionys. P. [97] : Ἐνυάλιοι ἄνδρες. Id. [774] : Ἐνυάλιος Θερμώδων. [Oppian. Cyn. 1, 2 : Ἐνυαλίων ... Αἰνεαδάων, et 23. 88 : Θηρσὶν ἐνυαλίοισι· 205, 229. Tum 2, 58 : Ἐνυαλίῃσιν αὐταῖς. Heliod. 1, 31 : Οὐδὲ τὸν ἐνυάλιον κέλαδον ἀνασχόμενοι. Poll. 1, 163 : Περὶ ἐνυαλίου συρρήξεως. Nicet. Man. Comn. 6, 2, p. 116, C : Καὶ τούτων μᾶλιστα ὁπόσοι σάλπιγγος ἐνυαλίου ἦσαν ἀπειρήκητοι. Lex. de spir. p. 217 : Ἐν. Ἄρης καὶ σάλπιγξ. Adj. etiam, sed aliter, ut sit Quirinalis aut Martialis, Dionys. A. R. 9, 60 : Ἐπὶ τῷ Ἐνυαλίου λόφου. Ubi v. intt. Ἄρεως Ἐνοσιαλίου vitiose inscr. recens ap. Bœckh. vol. 1, p. 602, n. 1221. || Forma Ἐνυάλιος clare expressa est in vase Mastrilliano, ubi super viro armato scriptum Ἐνυάλιος, ap. Mazoch. ad Tab. Heracl. p. 138. Ἔνυε, quod v., confert Mazoch. De formæ Ἐνυάλιος mensura supra dixi.]

Ἐνυβρίζω, Injurius et contumeliosus sum in, Insolentia et petulantia utor in. [Absolute Eurip. El. 68 : Ἐγώ σ' ἴσον θεοῖσιν ἡγοῦμαι φίλον· ἐν τοῖς ἐμοῖς γὰρ οὐκ ἐνύβρισας κακοῖς. Aristoph. Thesm. 719 : Οὐ χαίρων ἴσως ἐνυβριεῖς. Soph. Phil. 342 : Πρᾶγμ', ὅτῳ σ' ἐνύβρισαν. Cum accus. inser. ap. Grut. p. 1130 (Anthol. Pal. App. 235) : Μή μου ἐνυβρίσῃς ἀγνὸν τάφον, ὦ παροδῖτα. Leonid. Tar. Anth. Pal. 9, 79, 3 : Μηνίει καὶ Βάκχος ἐνυβρίζοντι τὰ κείνου ἔργα. Ep. ad Hebr. 10, 29.] Herodian. 8, [5, 24] : Ῥίψαντές τε τὰ σώματα τοῖς βουλομένοις ἐνυβρίζειν καὶ πατεῖν, εἴασαν κυσί τε καὶ ὄρνισι βορὰν, iis qui contumeliose calcare ea vellent. Polit. vertit, Projecta ad ludibrium corpora. Et 5, [8, 17] : Τὰ σώματα παρέδοσαν σύρειν τε καὶ ἐνυβρίζειν τοῖς βουλομένοις, Trahenda per contumeliam tradiderunt. 6, [1, 20] : Τῶν βασιλείων ἐδίωξεν, ἐνυβρίζουσά τε καὶ βασίλισσα εἶναι θέλουσα μόνη, Aula per contumeliam exegit. Idem dicit etiam ὕβριν ἐνυβρίζειν, 1, [13, 11] : Σύραντές τε τὰ σώματα, καὶ πᾶσαν ὕβριν ἐνυβρίσαντες, τέλος λιλοιδημένους εἰς ὀχετοὺς ἔρριψαν, Et nulla non contumelia affecta, Contumeliosissime habita, Polit. Præterea dat. huic verbo addit, personæ sc. [Diodor. Exc. p. 612, 20 : Ὡς δούλοις ἐνυβρίζων. Polyb. 10, 26, 3 : Ταῖς δὲ μὴ προχείρως συνυπακουούσαις ἐνύβριζε, κώμους ποιούμενος ἐπὶ τὰς οἰκίας.] 8, [8, 14] : Θελήσαντες ζῶσιν ἐνυβρίσαι, ἵν' ἐπὶ πλέον ὧν πάσχουσιν αἰσθοιντο·

aliquanto ante, Κατεῤῥόνουν τῶν στρατιωτῶν, ὡς καὶ ἀποσκώπτειν εἰς αὐτοὺς, ἐνυβρίζειν τε τῷ Μαξιμίνῳ περιναστοῦντι, Ita ut dictis contumeliosis incesserent Maximinum muros obeuntem. 6, [1, 20] : Μὴ φέροντα τὴν Μαμμαίαν ἐνυβρίζουσαν αὐτῷ τε καὶ τῇ θυγατρί· 4, [13, 3]: Τῷ Μαρτιαλίῳ ἐνύβρισεν, ἀνανδρον αὐτὸν καὶ ἀγεννῆ καλῶν, Per contumeliam timidum ac degenerem vocans. 5, [1, 13] dicit quosdam abuti imperio, Αὐτῷ τ' ἐνυβρίζειν ὡς ἄνωθεν ἰδίῳ κτήματι, Abuti per contumeliam veluti proprio patrimonio. Item cum εἰς jungitur, ut simplex ὑβρίζω. Chrysost. De sacerd. : Ἐνυβρίζουσιν εἰς τὰ ἅγια. [Diod. Exc. p. 527, 57 : Εἰς δὲ τὰς γυναῖκας οὐδ' ἔστιν εἰπεῖν ὅσα ἐνύβριζόν τε καὶ ἐνησέλγαινον. Pass. Jo. Malal. p. 186, 13 : Ἔχει δὲ καὶ ἐνυβρισμένον βίον.]

[Ἐνυβρισίαλος, *Auteur d'un affront.* Pseudo-Callisthenes : Ἀπομαξάμενος τὸν ἐνυβρισίαλον, καὶ μετιδιάσας θανάσιμον, φησί. Berger de Xivrey.]

Ἐνύβρισμα, τὸ, Id cui ἐνυβρίζομεν. In quod injuriose et contumeliose debacchamur, Ludibrium. Joseph. in Vita sua [42]: Ἐνύβρισμα τοῖς ἐχθροῖς ἐσόμενος, Ludibrio futurus inimicis. Plut. [Mor. p. 350, C] : Δι' ἧς ἐκώλυσε τοὺς τῶν συμμάχων υἱεῖς ἐνύβρισμά τε καὶ παροίνημα γενέσθαι Μακεδόνων. Exp. etiam Contumelia, προπηλακισμός.

[Ἐνυβριστὴς, ὁ, vel Ἐνυβριστὸς, ὁ, Ludibrio habens vel habitus. Hesych. : Ἀωθητῶν, ἐνυβριστῶν.]

[Ἐνυγραίνω, Humecto. Alex. Trall. 7, p. 332 : Τὰ ἐνυγραίνοντα. Angel. Doroth. Expos. p. 806, C; Jo. Chrysost. t. 5, p. 827, 14. Hase.]

[Ἐνυγρόβιος. V. Ἐνυδρόβιος.]

Ἐνυγροθηρευτὴς, ὁ, dicitur ὁ ἁλιεὺς, Piscator, ap. Plat. De LL. [7, p. 824], quoniam sc. θηρεύει τὰ ἔνυγρα. Legitur vero et ἐνυδροθηρευτὴς ab ἔνυδρος. [Hujus formæ auctorem non vidi : alteram annotavit etiam Hesych., literarum tamen ordine recipiente etiam scripturam per δ, quam in adj. Ἐνυγροθηρικὸς, ἡ, ὸν, Piscatorius, a Plat. Soph. p. 220, A; 221, B, bis usurpato, semel iterumque exhibent libri quidam.]

Ἔνυγρος, ὁ, ἡ, exp. Humidus, Madens, [Madidus, Gl.] In quo ὑγρότης inest. Item, In humido degens, Aquatilis. [Aristot. H. A. 6, 15 : Ὁπόταν ἔνυγρον καὶ εὐδιεινὸν γένηται τὸ ἔτος. Diodor. 12, 58 : Ἐγένοντο γὰρ οἱ καρποὶ κατὰ τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν ἔνυγροι παντελῶς καὶ διεφθαρμένην ἔχοντες τὴν φύσιν. Aret. Tard. p. sign. 2, 1, p. 49 : Ἦν ἡ παρέγχυσις ἔνυγρος... ἐμπλώγη. Tzetz. Hist. 5, 252 : Ὑγρὸς Ἑρμαϊκοῦ καὶ σελασμάτων τότε ῥαγέντων, καθηράντων τε συγχύσεις τὰς ἐνύγρους· 7, 39 : Ἰξίων τῇ Νεφέλῃ δὲ ταύτῃ μιγεὶς ὡς Ἥρᾳ, οὐ μὴν νεφέλῃ δέ τινι ἐνύγρῳ, ἀερίῳ, quod Eur. dicit ἔνυδρος, quod magis frequentasse videntur antiquiores. Ἔνυγρον κόριον, Adiantus, Diosc. 4, 134.]

[Ἐνυδρέω. Erotian. Gl. p. 142 : Ἐνυδρέοντα, καθυγραίνοντα, cum var. ἐνυδρίζονται, καθυγραίνονται. Alludit ad ἐνυγραίνω, quod supra.]

Ἐνυδρία, ἡ, Aquæ copia, ut τὸ ἔνυδρον. Nisi simpl. Loco aquam habenti tribuatur. [Schneidero prava videtur scriptura pro εὐυδρία.]

[Ἐνυδρίας, ὁ, ἄνεμος, Ventus a fluvio spirans. Ach. Tat. Isag. in Arat. p. 158, A : Τοὺς ἀπὸ ποταμῶν (ἀνέμους καλεῖσθαι) ἐνυδρίας. Ἰᾶ]

[Ἐνύδριος, i. q. ἔνυδρος, Aquatilis. Orac. ap. Jo. Laur. De mens. 3, 5, p. 88 : Νύμφαι πηγαῖαι καὶ ἐνύδρια πνεύματα πάντα. Iambl. De myst. 1, 9, p. 16 : Ἢ ὡς ἐνύδριοί τινες λέγονται καὶ ἀέριοι (θεοί). Adv. Ἐνυδρίους, ib. p. 18 : Ἀλλ' οἶμαι τὰ μετέχοντά ἐστιν ἕκαστα τοιαῦτα, ὡς τὰ μὲν αἰθερίως, τὰ δὲ ἀερίως, τὰ δὲ ἐνυδρίως αὐτῶν μετέχειν.]

[Ἔνυδρις s. Ἐνυδρὶς, Enhydris. V. Ἔνυδρος.]

Ἐνυδρόβιος, ὁ, ἡ, Vivens in locis ἐνύδροις, idem cum posteriore ἔνυδρος, significante In aquis degens, In undis vivens, Aquatilis, Aquaticus. [Philipp. Anth. Pal. 6, 231, 4 : Ἡλιὼν χηνῶν ζεῦγος ἐνυδροβίων. Unde citat Suidas in v. Recentius videtur ejusd. signif. voc. Ἐνυγρόβιος, quo utitur Etym. M. p. 232, 46 : Ἰλαμυροὺς, ἐνυγροβίους.]

Ἐνυδροθηρευτὴς, ὁ, Aquatilium venator, Qui venatur et capit τὰ ἔνυδρα, Piscator. Ap. Hesych. vero Ἐνυγροθηρευτὴς, quod itidem exp. ἁλιεύς. [Quod v.]

Ἔνυδρος, ὁ, ἡ, cui opp. ἀνυδρος et ἄυδρος, ut patet ex Democriti quodam l. in Ὑδροφαντικὸς citato, nec non Hesiodi v. [de quo v. in Δανάη, p. 894, D] : Ἄργος ἄυδρον ἐὸν Δαναὸς ποίησεν ἔνυδρον. Sic ἔνυδρον φρούριον, Castellum aquis riguum, aquas in se habens. [Esch. Ag. 1128 : Πίνει δ' ἐν ἐνύδρῳ τεύχει, de pelvi. Eur. Phœn. 659 : Νάματ' ἔνυδρα· Ion. 872, λίμνη· El. 733, νεφέλαι. Xen. Cyrop. 3, 2, 11 : Ἐρυμνόν τε ὂν καὶ ἔνυδρον, de loco. « Τόπους ἐνύδρους, oppos. ξηροῖς, Theophr. C. Pl. 2, 7, 1, ubi liber Urbinas rectius εὐύδρους habet. Παλτσκίοις ἢ ἐνύδροις τόποις, 3, 16, 2, ubi rectius cod. ἐφύδροις, quod præferendum videtur etiam, ubi est γῆ ἔνυδρος καὶ μὴ πνευματικὴ, 4, 12, 5.» Schneid. ind. Theophr.] Et τὸ ἔνυδρον eod. modo opp. τῇ ἀυδρίᾳ s. ἀνυδρίᾳ, significans sc. Aquarum copia et abundantia : nisi malis Aquas in se habere, Aquis irriguum esse, Aquosum esse et riguum, ut ap. Herodian. 6, [6, 5] de Alexandro Antiochiam reverso : Ῥαδίως ἐπειρῶσθη τῷ εὐύδρῳ καὶ ἐνύδρῳ τῆς πόλεως, μετὰ τὸν ἐν Μεσοποταμίᾳ ξηρὸν αὐχμόν. [Geopon. 1, 12, 28 : Τὸ δὲ φθινόπωρον ἔν. εἶναι.] || Item ἔνυδρος Gemma dicitur quædam ob fluctuantem in ea aqueum liquorem. Plin. l. ult., cap. antepen. : Enhydros semper rotunditatis absolutæ, in candore est levis, sed ad motum fluctuat intus in ea veluti in ovis liquor. || Animal vero aliquod quum ἔνυδρον dicitur, significat In aquis degens, Aquaticus [Gl.], Aquatilis [Gl.], ut τὰ ἔνυδρα ζῶα ap. Aristot. [H. A. 1, 1; 8, 2 sæpius], et alios. [Velut Plat. Soph. p. 220, B, Leg. 7, p. 823, B, D, etc. Theophr. De pisc. 3, Lucian. Halc. c. 7, Tzetz. Hist. 8, 93. Similiter Soph. Phil. 1454 : Νύμφαι τ' ἔνυδροι λειμωνιάδες. Orph. H. 1, 32 : Δαίμονας ... ἐνύδρους. Theophr. H. Pl. 3, 10, 3 : Ἔνυδρον (τὸ φυτὸν) καὶ φαραγγῶδες. Aristoph. Ran. 234 : Ἕνεκα δόναξ, ὃν ὑπολύριον ἔνυδρον ἐν λίμναις τρέφω· 247 : Ἔνυδρον ἐν βυθῷ χορτίαν. Manetho 4, 534 : Ἐκ τ' (s. Ἐξ) ἐνύδρων μόχθων τε καὶ ἐκ παράλοιο διαίτης. Theophr. De pisc. 3 : Ταῖς ἐνύδροις τροφαῖς. « Ἔνυδρος βοτάνη, Herba aquatica s. radice aquis innatans, Paul. Æg. 7, p. 255, ubi τῷ χερσαίῳ opponitur. Ἔνυδρος μαντικὴ, Divinatio per aquam, Suid. v. Δαμόστρατος. Scheusn. Confus. c. ἀνυδρος Lucian. Halc. c. 7. Cum εὐύδρος v. in illo et ap. Xen. et Theophr. ll. cc. ibidemque cum ἔφυδρος.] || Hesych. substantive etiam accipit, dicens esse ζῶων ποτάμιων ἀμφίβιον, ὅμοιον κάστορι, Animal fluviatile, nunc in terra nunc in aquis agitans, simile fibro. Pro quo forsan scrib. Ἔνυδρὶς, s. Ἔνυδρις, quod ap. Aristot. legitur et Plin., nec non ap. Herodotum : Aristot. enim H. A. 8, 5 : Ἔνια δὲ, inquit, τῶν τετραπόδων καὶ ἀγρίων ζώων ποιεῖται τὴν τροφὴν περὶ λίμνας καὶ ποταμούς, περὶ δὲ τὴν θάλατταν οὐδέν, ἔξω φώκης· τοιαῦτα δέ ἐστιν ὅ, τε καλούμενος κάστωρ, καὶ τὸ σαθέριον, καὶ τὸ σατύριον, καὶ ἔνυδρὶς, καὶ ἡ καλουμένη λάταξ· ἔστι δὲ τοῦτο πλατύτερον ἐνυδρίδος, καὶ ὀδόντας ἔχει ἰσχυρούς. Et paulo post, Δάκνει δὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἡ ἐνυδρὶς, καὶ οὐκ ἀφίησιν, ὡς λέγουσι, μέχρις ἂν ὀστοῦ ψόφον ἀκούσῃ. [Conf. 1, 1, p. 487, 22, ubi est var. ἔνυδρος, quæ forma est ap. Aristoph. Ach. 880 : Ἰκτῖδας, ἐνύδρους, ἐγχέλεις Κωπαΐδας. Ubi Ἰκτῖδας, ἐνύδριας Elmsl., quum ἐνύδρους etiam terminatione abhorreat a dialecto ejus qui ista dicit Bœoti. Solini c. 32, p. 44, A, libri nonnulli pro *ichneumon*, præbent *enhydrus conspicatus, ichneumoneum genus.* V. Salmas. p. 316 sq.] Unde Plin. 32, cap. ult. : Medicis fibri, quorum e genere lutras nusquam mari accepimus mergi : Id. 8, 30, de Ponticis fibris loquens : Animal horrendi morsus; arbores juxta flumina ut ferro cædit; hominis parte comprehensa, non ante quam fracta concrepuerint ossa, morsus resolvit. Cauda piscium iis : cetera species lutræ : utrumque aquaticum, utrique mollior pluma pilus. Quo in l. nota eum generaliter fibris tribuere quod Aristot. eorum speciei τῇ ἐνυδρίδι. Herodot. 4, [109] de lacu quodam, s. palude, in Ida monte : Ἐν δὲ ταύτῃ ἐνύδριες ἁλίσκονται καὶ κάστορες, Lutræ et castores. Et 2, [72] de animalibus Ægypto sacris : Γίνονται δὲ καὶ ἐνύδριες ἐν τῷ ποταμῷ, τὰς ἱρὰς ἡγέονται εἶναι. Quibus tamen in ll. præpostera scriptura ap. eum extat Ἐνίδρυες pro Ἐνύδριες. Ἔνυδρις a Plin. refertur etiam inter Colubrorum et Serpentium genera; nam 30, 3, de dentium dolentum remediis loquens : Caninus dens sinister maximus, circum-

scarificato eo qui doleat : aut draconis os e spina, ita enhydridis. Est autem serpens masculus et albus. Et 32, 7 : Enhydris vocatur a Græcis coluber in aquis vivens : hujus quatuor dentium superioribus in doloribus superiorum gingivas scarificant, inferiorum inferioribus. [Ἐνυδρίδες, Lutræ, Gl.] A

[Ἔνυδρος, ὁ, Enhydrus, gemmæ species. V. proxime præced.]

Ἐνυδρόω, Reddo ἔνυδρον. Unde ἐνυδρώθη, quod Hesych. exp. ὑδροπικὸς [ὑδρωπ.] ἐγένετο, Factus est hydropicus, In hydropisin incidit. Ita ut homo quoque ἔνυδρος dici queat, In quo τὸ ὕδωρ s. ὁ ὑδρωψ dominatur.

[Ἔνυει, ἔνδον, Intus, Λάκωνες, Hesych. Quod in Ἔνδει mutabat Koen. ad Gregor. p. 351, quamquam ipse recordaretur similis formæ Κηνούει, de qua dixi supra p. 404, A. Minus etiam probabilis conjectura Valckenarii ad Adon. p. 282, C, ἔνδυσι. L. Dind.]

Ἐνύαιον, τὸ, Templum Bellonæ vel etiam Martis qui Envalius cognominatur : ap. Dion. Cocceium. [Exc. 135, p. 54, 27; l. 42, 26; 50, 4; 69, 15; 71, 33.]

[Ἐνῦεύς, έως, ὁ, Enyeus, f. Bacchi et Ariadnes, sec. schol. Hom. Il. I, 668 : Σκῦρον ἕλων αἰπεῖαν, Ἐνυῆος πτολίεθρον. Memoratur etiam a Diod. 5, 79, ubi Ἔνιοι et Ἔγυοι est in libris, et a Photio s. Suida s. Ὁμολώιος Ζεὺς filia Ἐννέως Ὁμολώα s. Ὁμολωΐα, et qui ab Ἐνυὼ dicit formari Steph. Byz. s. Πυθώ. Adde Quintum 1, 530. L. Dind.]

[Ἐνῦλίζω, Purgo, et proprie quidem Colo. Hesych. : Ἐνηυλισμένον, κεκαθαρισμένον. Kust. ἐνυλισμένον, ut est suo l. cum interpr. κεκαθαρμένον.]

Ἔνῦλος, ὁ, ἡ, cui opp. ἄϋλος : significat enim Materie constans, Materialis [Gl.]; sicut ἄσωμος quoque et ἔνσωμος opposita sunt. Utitur hoc vocab. Themist. aliquoties 2 Phys., ubi inter alia dicit, p. 24 : Εἰ γὰρ καὶ χωρίζεταί ποτε τὸ ἔνυλον εἶδος, ἀλλὰ λόγῳ γε, οὐχ ὑποστάσει. Ibid. : Πάντα ἔνυλα εἶναι τὰ φυσικὰ εἴδη. Ap. Hesych. fem. gen. ἐνύλαις [pro ἐνύλοις, cui in cod. appensum est ὑλικόν], quod exp. ὑλικαῖς. [Aristot. De anima 1, 1 : Τὰ πάθη λόγοι ἔνυλοί εἰσι. Sæpius Nemes. De nat. hom. p. 71. Ap. Metrodorum in Append. ad Stob. vol. 4, p. 7 ed. Gaisf. : Διὸ καὶ πλείστην πίπτειν ὀρόσον καὶ πάχνην περὶ τὰ ἕλη καὶ τὰς λίμνας καὶ τοὺς ποταμοὺς καὶ μάλιστα περὶ τοὺς κοίλους καὶ ἐνύλους τῶν τόπων, Silvosos. Sed requiri videtur potius ἐναύλους, cujus tamen adjectivi sic positi exemplum desidero. L. Dindorf.] B C

[Ἔνύλος, Materialiter. Iambl. De myst. 6, 3, p. 145 : Οὔτε γὰρ μεριστῶς, οὔτε προσεχῶς, οὔτε ἐνύλως ... προίστανται (dii) τῶν καθ' ἕκαστα ζώων. Wakef. Justin. Mart. p. 145, A : Ἀύλως καὶ ἐνύλως. Hase.]

Ἐνῠμενόσπερμος, ὁ, ἡ, Semen habens membranis intectum s. inclusum, Cujus semen membranis continetur. [Theophr. H. Pl. 8, 3, 4.]

[Ἐνύπαρκτος, ὁ, ἡ, Inexistens. Phot. cod. 162, p. 106, 2 : Οὔτε φθορᾶς οὔτε θανάτου οὔτε τοῦ κατὰ κακίαν πάθους, ἀλλ' οὐδὲ τῶν ἁμαρτητικῶν λογισμῶν, οὐδενὸς τούτων δημιουργὸς ὑπάρχει ὁ θεὸς, εἰ καὶ τῶν φθαρτῶν καὶ τῶν θνητῶν οὐσιῶν καθέστηκε δημιουργός· ἐκεῖνα γὰρ τῶν ἀνυπάρκτων ἐστὶ καὶ καθ' ἑαυτὰ μὴ ἐχόντων ὑπόστασιν. Recte Bekk. ἀνυπάρκτων. Dionys. Areop. paraphr. p. 77, A : Οὐκ εἶπε δὲ νοήματα, ... ἀλλὰ θεάματα, ἤγουν ἐνύπαρκτα πράγματα, θεατὰ ὡς ἐρικτὸν ὀφθαλμοῖς ὑπερκοσμίοις. L. D. S. Cyprian. Confess. Actt. SS. Sept. t. 7, p. 525, 24 : Χρυσὸν ὠρυόμενος, ἀλλ' οὐκ ἐνύπαρκτον. Interpr. Minime solidum. Hase.] D

[Ἐνύπαρξις, εως, ἡ, q. d. Inexistentia. Clem. Al. Strom. 3, 4, p. 527 : Ἡ γὰρ οὐδέν ἐστι κακὸν ... ἡ εἰ ἔστι τὸ πονηρὸν ἐνυπάρξει, εἰπάτωσιν ἡμῖν τί λέγουσιν εἶναι τὰς ὀφθείσας ἐντολὰς περὶ δικαιοσύνης κτλ.]

Ἐνῠπάρχω, Insum. Aristot. Metaph. 2 : Ἐξ ὧν ἐστὶ τὰ ὄντα ἐνυπαρχόντων, de elementis. Et rursum, Ἐξ ὧν ἐνυπαρχόντων ἐστὶν ἕκαστον πρώτων. Et in 4, [c. 2] : Αἴτιον δὲ λέγεται ἕνα μὲν τρόπον, ἐξ οὗ γίνεταί τι ἐνυπάρχοντος, velut æs statuæ, argentum phialæ. Nam ex argento fit phiala, et ipsum argentum in phiala est ac cernitur. Idem in 10, [c. 1] itidem de elementis : Ταῦτα δὲ πάντες ἐνυπάρχοντα τοῖς συνθέτοις τιθέασι, Inexistentia. [De color. p. 791, 21 : Τοῦ ἐνυπάρχοντος ἐν τῷ κεράμῳ ὑγροῦ. Idem de ebrietate apud Athen. 10, p. 429, D.] Itidem affertur ἐνυπάρχειν τοῖς οὖσι pro Inesse rebus. Sed affertur et ἐνυπάρχοντα ὠὰ ἐκ τῆς ὀχείας, pro Ova per initionem s. initum concepta. [Aristot. Anal. post. 1, 4, 7 : Ἐνυπάρχειν τοῖς κατηγορουμένοις ἢ ἐνυπάρχεσθαι. Theophr. C. Pl. 3, 1, 6 : Ἐνυπαρχόντων σπερμάτων· 5, 9, 8 : Τοῦ χειμῶνος ἐνυπάρξει μᾶλλον τὸ θερμόν. Et alibi quum Th. tum Plut. aliique.]

[Ἐνῦπατεύω, Consulatum ago in. Plut. Mor. p. 797, D : Κικέρων δὲ καὶ αὐτὸς ὁμολογεῖ, τὰ κάλλιστα καὶ μίγιστα τῶν συμβουλευμάτων (l. βουλευμάτων), οἷς ὀρθῶς ἐνυπατεύων τὴν πατρίδα διέσωζε, μετὰ Ποπλίου Νιγιδίου τοῦ φιλοσόφου συνθέσθαι. L. Dind.]

Ἐνυπνιάζω, s. Ἐνυπνιάζομαι, Insomnium cerno s. video, Somnio. [Ἐνυπνιάζομαι, Somnio, Gl.] Aristot. H. A. 4, [10] : Ἐνυπνιάζει τῶν ζώων μάλιστα ὁ ἄνθρωπος, i. e. ἐνύπνια ὁρᾷ. [Et ib. init. cap., De somno c. 1, De insomn. c. 1. Hippocr. p. 12, 15 : Ἐνυπνιάζονται θορυβώδεα καὶ τετραγμένα.] Plut. [Cat. maj. c. 23] : Πολλὰ συμβαίνει τοῖς φαγοῦσιν ἐνυπνιάζεσθαι. [Couf. Brut. c. 24.] Act. 2 [17] ex Joele : Προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν· καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὁράσεις ὄψονται, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται, Somnia somniabunt. Jesai. 56, 10 : Κύνες οὐ δυνήσονται ὑλακτεῖν ἐνυπνιαζόμενοι κοίτην. Absolute Gen. 28, 11 : Ἐνυπνιάσθη, eademque forma 37, 5, 9 etc. Ἐνυπνιασάμην vero, addito ἐνύπνιον, 37, 8, Jud. 7, 13. || I. q. ὀνειρώττειν. Euchelog. p. 892 : Ἀκολουθία εἰς ἱερέα ἐνυπνιασθέντα. Ducang. De signif. figurata Nugandi agit Epiphan. vol. 1, p. 96, A, B, afferens exemplum Epist. Jud. v. 8 : Ἐνυπνιαζόμενοι σάρκα μὲν μιαίνουσι, δόξας δὲ βλασφημοῦσι. B

[Ἐνυπνίασις, εως, ἡ, Somnium. Epiphan. vol. 1, p. 96, B : Οὐ περὶ τῆς ἐνυπνιάσεως λέγει τοῦ ὕπνου.]

[Ἐνυπνίασμα, τὸ, idem. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 449, C : Τοῦτο τὸ ἀκάθαρτον ὄρᾶμα διὰ τὸ ἀτέλεστον ἐν. καλεῖ.]

[Ἐνυπνιασμὸς, ὁ, idem. Cyrill. Hier. 82. Kall. Nilus Epist. p. 231 ed. Allat. L. D. Petr. Sic. Hist. Man. p. 32, p. 16 : Τὰ ἐν τοῖς ἐνυπνιασμοῖς. || Illusio nocturna. Anast. Sin. Quæst. p. 76, 11 : Ὑπομένει ἐνυπνιασμόν. Hase.]

Ἐνυπνιαστὴς, ὁ, Insomniator, Qui videre insomnia solet. Gen. 37, [18] : Ἰδοὺ ὁ ἐνυπνιαστὴς ἐκεῖνος ἔρχεται. Insomniosus autem Catoni est Qui insomniis vexari solet, Qui solet ὁρᾶν ἄτοπα καὶ δυσχερῆ ἐνύπνια, ut Plut. loquitur. [Philo vol. 2, p. 43, 27 : Ὀνειροπλῆγα καὶ ἐνυπνιαστήν. Hemst. Id. vol. 1, p. 664, 32.]

[Ἐνυπνιόμαντις, ὁ, Qui ex insomniis vaticinatur. Hesych. : Βριζομάντις, ἐνυπνιομάντις. Retrahendus in utroque accentus.]

Ἐνύπνιον, τὸ, Insomnium, [Somnium, Visio, Visus, Visum, add. Gl.], τὸ ἐν ὕπνῳ φάσμα, ἡ καθ' ὕπνον ὄψις, Visum quod in somnis s. per quietem dormienti se obtulit. [Pind. Ol. 13, 76 : Ἐνυπνίῳ πιθέσθαι. Æsch. Pers. 518 : Ὦ νυκτὸς ὄψις ἐμφανὴς ἐνυπνίων. Eur. Hec. 703 : Ἐμαθον ἐνύπνιον, ὀμμάτων ἐμῶν ὄψιν. Herodot. 7, 16 : Ἐνύπνια τὰ ἐς ἀνθρώπους πεπλανημένα τοιαῦτά ἐστι. Cratin. ap. schol. Hom. Il. B, 56 : Θράττει με τὸ ἐνύπνιον.] Xen. Symp. [4, 48] : Σημαίνουσί μοι, πέμποντες ἀγγέλους, φήμας καὶ ἐνύπνια καὶ οἰωνοὺς, ἅ τι δεῖ καὶ ἃ οὐ χρὴ ποιεῖν. Æschin. [p. 85] : Οὕπω σοῦ τὸ περὶ Παυσανίαν ἐνύπνιον ὠμαχότος [Plato Crit. p. 44, A] paulo post, Εἴ γε μὴ τὸ αὐτὸ ἐνύπνιον ἐγὼ καὶ Δημοσθένης ἴδομεν [εἴδομεν. Plato Polit. p. 290, B]. Plutarch. De aud. poem. [p. 16, C] : Ἔκ τινων ἐνυπνίων ποιητικῆς ἀψάμενος, Insomniis quibusdam monitus. Sic De deo Socrat. [p. 579, E] : Ἀρίκται δὲ Λύσιδι χοὰς χέασθαι περὶ τὸν τάφον, ἐκ τινων ἐνυπνίων καὶ φασμάτων ἐναργῶν. Quo sensu Plato Phæd. [p. 61, B] dicit, Πειθόμενος τῷ ἐνυπνίῳ. Rursum Plut. ib. [p. 587, A] : Φράσον αὐτῷ φυλάττεσθαί τινα κίνδυνον ἐξ ἐνυπνίου μάλα δυσχεροῦς καὶ ἀτόπου. Quibus subjungit quidnam in somnis viderit : Τῆς γὰρ νυκτὸς ὤμην αὐτοῦ τὴν οἰκίαν ὠθίνειν ὥσπερ κύουσαν, αὐτὸν δὲ καὶ τοὺς φίλους συναγωνιῶντας εὔχεσθαι καὶ κύκλῳ παρεῖναι, τὸν δὲ μυκᾶσθαι καὶ ἀφιέναι φωνάς τινας ἀνάρθρους. Ubi nota eum dicere non ἑώρακα, s. ἴδον, sed ὤμην : nam ἐν ὕπνοις ἀκούειν οὐκ ἀκούοντες, καὶ βλέπειν οὐ βλέποντες δοκοῦμεν, ut Id. docet in Coriol. Rursum Idem, Ἐξ ἐνυπνίου φοβηθείς. [Κατ' ἐνύ- C D

πνιον, Per somnum, Ammian. Anth. Pal. 11, 150 : Ἀρκαδικὸν πῖλον κατ' ἐν. Ἀρκάδι ὦρον Ἑρμείῃ ῥήτωρ θῆκεν Ἀθηναγόρας.] Plato [Reip. 2, p. 383, A] ἐνύπνιον vocavit quod ὄνειρον Hom. : Τὴν τοῦ ἐνυπνίου πομπὴν ὑπὸ Διὸς τῷ Ἀγαμέμνονι, Fabulam de somnio ab Jove ad Agamemnonem misso : quæ extat initio Il. B, ubi Jovi κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ Ἥμψαι ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι οὖλον ὄνειρον. Non tamen idem esse ὄνειρον et ἐνύπνιον, patet e Macrobio Comm. in Somn. Scip. 1, 3 : Omnium quæ videre sibi dormientes videntur, quinque sunt principales diversitates et nomina. Aut enim est ὄνειρος secundum Græcos, quod Lat. Somnium vocant ; aut est ὅραμα, quod Visio recte appellatur : aut χρηματισμός, quod Oraculum nuncupatur : aut est ἐνύπνιον, quod Insomnium dicitur ; aut est φάντασμα, quod Cic. Visum vocavit. Ubi obiter nota ὄνειρος, et ὅραμα, et φάντασμα, et χρηματισμός : quorum bonam partem habes ap. Plut. De S. N. V. [p. 555, A] : Ὄψεις ἐνυπνίων, καὶ φάσματα μεθημερινά, καὶ χρησμοί. [Ead. phrasi præter poetas supra citt. Herodot. 5, 55 : Ἰδόντα ὄψιν ἐνυπνίου τῷ ἑωυτοῦ πάθεϊ ἐναργεστάτην· 62 ; 8, 54. Dionys. A. R. 1, 56 : Ἐπιστῆναι μεγάλην τινὰ ... ἐνυπνίου τῶν θεῶν τινι τῶν πατρίων εἰκασθεῖσαν ὄψιν. Ita cod. Vat. ; vulgo ἐνύπνιον, adjective vel adverbialiter, qui usus in prosa perrarus. Plato Reip. 9, p. 572, B : Αἱ ὄψεις τῶν ἐνυπνίων. Ex eod. notandæ phrases πολλάκις μοι φοιτῶν τὸ αὐτὸ ἐνύπνιον, Phæd. p. 60, E ; τέλειον ὑμῖν τὸ ἐν. ἀποτετέλεσται, Reip. 4, p. 443, B. Ἰδεῖν ἐν. Aristoph. Vesp. 25, et alii. Κρίνειν ἐν. Theocr. 21, 29. Ἐγρηγορότων ἐνύπνια dixerat ἐλπίδας Pindarus et alii quos nominat Bœckh. ad fr. 234, p. 673.] Eorundem definitiones ibid. reperies. Supervacuum enim et longum foret eas hic afferre, præterquam ejus de quo hic agitur. Sic igitur ibi : Est enim ἐνύπνιον, quoties cura oppressi animi vel corporis sive fortunæ, qualis vigilantem fatigarit, talem se ingerit dormienti. [Cum genit. Meleag. Anth. Pal. 12, 125, 1 : Ἰδού τί μοι διὰ νυκτὸς ἐνύπνιον ἁβρὰ γελῶντος ὀκτωκαιδεκέτους παιδὸς ἔτ' ἐν χλαμύδι ἤγαγ' Ἔρως ὑπὸ χλαῖναν. || Ἦν δ' οὖν αὐτῷ τοιόνδε τι τὸ ἐνύπνιον, Galen. vol. 4, p. 165, C, Somnium, Inane commentum. Pari modo ibid. F : Τὰ κατὰ τὸν ὕπνον αὐτῷ φαντασθέντα. Hemst.] || Hom. ἐνύπνιον adverbialiter posuit pro ἐν ὕπνοις s. καθ' ὕπνους, In somnis, Per quietem, Il. B, [56, Od. Ξ, 495] : Κλῦτε, φίλοι, θείός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὀνειρος. [Aristoph. Vesp. 1218 : Ἱερὸς τῶν θεῶν ἐνύπνιον ἐστιώμεθα ; Arrian. Peripl. P. Eux. p. 134 ed. Blanc. : Φαίνεσθαι δὲ ἐνύπνιον τὸν Ἀχιλλέα· 135 : Οἱ δὲ καὶ τὸν Πάτροκλον σρίσιν ὀρθῆναι ἐνύπνιον λέγουσιν. Pro κατ' ὄναρ dicere ἐνύπνιον jubet Phot. Lex. v. Κατ' ὄναρ. De discrimine inter ἐνύπνιον et ὄνειρος Artemid. 1, 1, p. 4 : Ταύτῃ γὰρ ὄνειρος ἐνυπνίου διαφέρει, ᾗ συμβέβηκε τῷ μὲν εἶναι σημαντικῷ τῶν μελλόντων, τῷ δὲ τῶν ὄντων. Aristotelis libellus extat Περὶ ἐνυπνίων. Aristophanis scriptum Ἐνύπνιον inscriptum memorat Tzetz. Exeg. Il. p. 52, 2. Cleagoræ τοῦ τὰ ἐνύπνια ἐν Λυκείῳ γεγραφότος mentio est ap. Xenoph. Anab. 7, 8, 1, ubi libri meliores ἐνοικία ἐν οἰκίῳ.]

[Ἐνύπνιος, ὁ, ἡ, Per somnum oblatus. Æsch. Sept. 710 : Ἄγαν δ' ἀληθεῖς ἐνυπνίων φαντασμάτων ὄψεις. Epigr. Anth. Pal. 12, 124, 3 : Καὶ γάρ μοι ἐνύπνιος ἦλθε φαέτρῃ ἀνταίρων. Adv. Ἐνυπνίως adhibent gramm. explicando Homerico ἐνύπνιον, adverbialiter, ut ipsis videtur, posito. V. præter intt. schol. Theocr. 3, 3.]

[Ἐνυπνιώδης, ὁ, ἡ, Insomniosus, Gl. Strabo 15, p. 713 : Οὐ γὰρ ἂν τοῖς αὐτοῖς τοὺς μὲν ἄχθεσθαι, τοὺς δὲ χαίρειν, ἐνυπνιώδεις ὑπολήψεις ἔχοντας. Plut. Mor. p. 1024, B : (Δόξας, κινήσεις) ἐνυπνιώδεις καὶ παραφόρους... L. D. Artem. Onir. p. 19, 21 Reiff. : Ἀσήμαντά τε ἐστὶ καὶ ἐνυπνιώδη. Hase.]

[Ἐνυπνίως. V. Ἐνύπνιος.]

[Ἔνυπνος, ὁ, ἡ, Somnialis, Per somnium visus. Tragicus ap. Plut. Mor. p. 166, A, quem Æschylum putabat Porson. ad Eurip. Or. 401 : Ἀλλ' εἴτ' ἔνυπνον φάντασμα φοβεῖ. L. D. || Somnolentus. Georg. Pis. Hex. v. 1090 : Τοὺς ἐνύπνους ἐξυπνίζειν ἐργάτας. Hase.]

[Ἐνυπνόω, Indormio. Nicander Ther. 546 : Ἄντλῳ ἐνυπνώοντα. Licet etiam divise scribere ἐν ὑπν.]

[Ἐνυπόγρᾰφος, ὁ, ἡ, Subscriptionem habens eaque testificatus. Agatho Epil. ad Conc. 6 (Combef. Hist. Monothel.), p. 200, C : Σὺν καὶ τῷ ἐκφωνηθέντι ἐνυπογράφῳ τῆς πίστεως ὅρῳ. Et mox : Τοὺς ἐκδοθέντας τοῖς πέντε πατριαρχικοῖς θρόνοις ἰσοτύπους ἐνυπογράφους τοῦ αὐτοῦ ὅρου τόμους. L. Diad.]

[Ἐνυπογράφω, Subscribo. Anon. Vita Chrysost. t. 8, p. 351, 15 : Τοῖς ἐντεθειμένοις ἐνυπογράψασθαι. Hase.]

[Ἐνυποδύομαι, ap. Sext. Emp. Adv. rhet. 49, p. 299 : Παρεστήσαμεν δέ γε πρότερον ὅτι βλαπτικωτάτοις ἐνυποδύεται λόγοις (rhetorica), Suscipit vertit Int. Sed fort. scrib. ἐναποδ., q. v.]

[Ἐνυπόθετος, ὁ, ἡ. Alcinous c. 34. Boiss.]

[Ἐνυπόθηκος, ὁ, ἡ, Pro quo pignus capitur. Mich. Psell. Synops. Leg. v. 899 : Τῶν δὲ δανείων πέφυκεν ἡ διαίρεσις αὕτη· τὰ μὲν γὰρ ἐνυπόθηκα, τὰ δ' ἄνευ ὑποθήκης· et ib. 905. Δανειστὴς ἐνυπόθηκος, Qui pignus accepit, ib. 907. L. Diad.]

[Ἐνυπόκειμαι, Subjaceo in, intus. Hierocles p. 82 : Οὐδὲν δεῖ κακῶν ἀρχῆς, οὔτε ἐνυποκειμένης, οὔτε ἔξωθεν κακοποιὸν αἰτίαν ἐνδιδούσης. Germanus In dom. corp. sepult. p. 1485, A : Τὸ ἐνυποκείμενον κράνιον τῷ λιθοστρώτῳ. Aristombr. ap. Jo. Damasc. App. ad Stob. Gaisf. vol. 4, p. 24 : Ἐνυπόκειται δὲ καὶ τῇ ὄψει καὶ τῷ ἀέρι καὶ τὸ δυνάμει διαφανές. Ap. Clem. Al. Strom. 6, 16, p. 807 : Θεοῦ μὲν γὰρ γραφὴ καὶ εἰδοποιία ἐνυποκειμένη τῇ πλακὶ δημιουργία τοῦ κόσμου τυγχάνει, Sylburgius scrib. ἐναπ. L. Diad.]

[Ἐνυπόκριτος, ὁ, ἡ. Schol. Dionysii in Bekk. Anecd. p. 758, 16 : Κατὰ τὸν Νικάνορα ὀκτώ εἰσι στιγμαί, τελεία, ὑποτελεία, πρώτη ἄνω, δευτέρα ἄνω, τρίτη ἄνω, ὑποστιγμὴ ἐνυπόκριτος, ὑποστιγμὴ ἀνυπόκριτος, ὑποδιαστολή. Boiss. Idem ib. p. 764 sq. docet poni post enuntiationes relativas, continuo seq. demonstrativo, ut Il. A, 477 : Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς, καὶ τότε κτλ., hypostigmen ἀνυπόκριτον vero post enuntionem relativam poni ita si demonstrativa non sequatur continuo, sed aliæ interponantur, ut Il. Γ, 33 : Ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλίνορσος ἀπέστη οὔρεος ἐν βήσσῃς, ὑπό τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα, ἂψ τ' ἀνεχώρησεν, ὠχρός τέ μιν εἶλε παρειάς. Ubi, inquit, ἡ ἀνυπ. τίθεται ἐμοίως καὶ εἰς τὸ γυῖα καὶ εἰς τὸ ἀνεχώρησε· μεταξὺ γὰρ τῆς ἀνταποδόσεως ἕτεραι περίοδοι ἐνετέθησαν· εἰς δὲ τὸ παρειάς ἡ ἐνυπόκριτος· εὐθέως γὰρ ἐπιφέρεται ἡ ἀνταπόδοσις (Ὡς αὖτις). Signum interrogandi sic dici docet Moschop. ed. Titz. p. 42-3 : Τὸ τῆς φωνῆς διανάπαυμα ἢ ἀποκατασταστικὸν ὅλης ἐννοίας, καὶ καλεῖται ὑπερτελεία... ἢ ἔθους (l. ἤθους) τινὸς ἀποιμητικὸν σφοδροτάτου ἢ ἄλλου τινός, καὶ καλεῖται ἐνυπόκριτος, ὡς τό, Τοῦτο ἐγκαλεῖς θεῷ ; Alioqui signa utriusque hypostigmes forma nihil diversa fuisse docet schol. Dion. p. 764, 23, 33. L. Diad.]

[Ἐνυπόληπτος, ὁ, ἡ. Callinic. Vita Hypat. Actt. SS. Jun. t. 3, p. 315, 14 : Ἦν γὰρ γέρων καὶ λίαν ἐνυπ. Vertitur : Facile se sinens duci. Hase.]

[Ἐνυπομάζιον mendose videtur scribi ap. Gregor. Nyss. t. 2, p. 988, C, pro, (Βρέφος) ἐν ὑπομάζιον. Hase.]

[Ἐνυπομῠχεύω, Intimis partibus sublateo. Pseudo-Chrys. Serm. 64, vol. 7, p. 429, 3 : Τὴν ἐνυπομυχεύουσαν ἁμαρτίαν καὶ κατὰ τῆς ψυχῆς νεμομένην ἡ στυπτικωτάτη ὑπεισελθοῦσα νηστεία ἀναξηραίνει. Sealer.]

[Ἐνυπόσαπρος, ὁ, Supputridus. Hippocr. Co. præn. p. 189, A : Οἷσιν ἡπατικοῖσιν πολὺ πτύαλον αἱματῶδες εἴτε ἐνυπόσαπρον εἴτε χολῶδες ἀχρηστον, ὀλέθριον εὐθύς.]

[Ἐνυποστατικὸς, ἡ, όν. Epiphan. vol. 1, p. 79, A : Εἰς μορφὰς καὶ εἰς ἐνυποστατικὰς ἀρχάς, Substantialia principia.]

Ἐνυπόστᾰτος, ὁ, ἡ, Subsistentiam habens, cui opp. ἀνυπόστατος. Damasc. [Orthod. fid. 1, 6, p. 17] : Ἀεὶ [ἀεὶ] δὲ ἔχει τὸν ἑαυτοῦ λόγον ἐξ αὐτοῦ γεννώμενον, οὐ κατὰ τὸν ἡμέτερον λόγον, ἀνυπόστατον καὶ εἰς ἄρα χεόμενον, ἀλλ' ἐνυπόστατον, ζῶντα, τέλειον· et identidem ap. eum legitur pro Persona. Bud. [Schol. Dionys. Bekk. An. p. 954, 28 : Ὑπαρξιν (δηλοῦσι τῶν συνδέσμων) ὅσοι συμπλεκτικοί· ἐὰν γὰρ εἴπω, Καὶ θεός ἐστι καὶ ἡμέρα καὶ δίκη, πάντα ἐνυπόστατα. Alia Suicer. L. D. Hesych. (et Photius) in Ὑφεστώς. Hemst. Niceph. Callist. Or. in S. Magd., in Bandini Anecd. p. 36 ; Joannes monach. in Anecd. meis vol. 4, p. 162, 13, 19. || Adv. Ἐνυποστάτως, Theodor. Hyrtac. ibid. vol. 3, p. 25, 5. Boiss. Dogmata Massalianorum ap. Lamb. Bibl. Cæs.

5, p. 257, B : Λέγουσιν ὅτι συνοικεῖ τῷ ἀνθρώπῳ ἐν. ὁ Σατανᾶς. L. Dind.]

[Ἐνυπότακτος, ὁ, ἡ, Obediens, Obsequens. Antioch. Pandect. p. 1216, C. Hase.]

[Ἐνυποφαίνω, Significo, Declaro. Arethas p. 912.]

[Ἐνυπτιάζω, Supinum projicio in. Philostr. Imag. p. 834 : Ἐνυπτιάζων ἑαυτὸν τῇ γῇ.]

Ἐνυρήσεις, Hesych. Θρηνήσεις : qui et ἔνυρεν affert pro ἔτρισεν. [V. de utraque gl. conjj. interpretum.]

[Ἔνυρον, τό. Theognost. Crameri Anecd. vol. 2, p. 131, 22 : Τὰ διὰ τοῦ υρον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς οὐδέτερα μονογενῆ διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφονται, οἷον ... ἐνέχυρον, χίχυρον, πάλμυρον, ἔνυρον, κτλ. L. Dind.]

[Ἔνυστρον, τό. V. Ὕνυστρον.]

Ἐνϋφαίνω, Intexo. [Contexto, Gl.] Athen. 12, [p. 535, F] : Ἐμβάτης πίλημα λαμβάνων τῆς πολυτελεστάτης πορφύρας· τούτῳ δὲ χρυσοῦ πολλὴν ἐνύφαινον ποικιλίαν ὄπισθεν καὶ ἔμπροσθεν ἐνίεντες οἱ τεχνῖται· paulo post de chlamydibus, Τὸ δὲ πᾶν ὁ πόλος ἐνύφαντο χρυσοῦς ἀστέρας ἔχων καὶ τὰ ὡδεικα ζωδία, Polum intextum habebat. Legitur et ἐνυφανθεὶς ap. Herodot. [1, 203], Intextus : itidemque [3, 47] ἐνυφασμένος. [Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 246, 10 : Οὗτος (ὁ χιτωνίσκος) ἔχει γράμματα ἐνυφασμένα. L. D. Theophr. Char. 6, 2; Diod. 20, 46; Plut. Demetr. c. 11. || Figurate Phot. Bibl. p. 86, 21 : Ἀπολογίαν ἐνυφαίνει τῷ συγγράμματι. Schol. Eur. Orest. v. ult. : Ἡ κωμῳδία γέλωσι καὶ τῦρροσύναις ἐνύφανται. L. Dind.]

[Ἐνυφαντός, ὁ, ἡ, Intextus. Theocr. 15, 82 : Ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά.]

[Ἐνύφασμα, τό, Intextum. Diodor. 17, 70 : Ἐσθῆτες χρυσοῖς ἐνυφάσμασι πεποικιλμέναι. Matthæi Med. p. 236 : (Ἔρωμενὴ) ποικίλη καὶ ἐνυφάσματα ἔχουσα ζώων.]

[Ἐνυφίζω, Subsido in. Geopon. 6, 5, 6 : Τὸ ἐνυφιζῆσαν ὄγρον σπόγγῳ ἀναστάσαντες.]

[Ἐνυφίστημι, Colloco in. Aor. Exstiti in, M. Anton. 4, 14 : Ἐνυπέστης, ὡς μέρος ἐναφανισθήσῃ τῷ γεννήσαντι. Angl. Greg. Nyss. t. 1, p. 646, C : Ἐνυφίσταται ἡ τοῦ θανάτου φύσις, Exsistit. At Joseph. B. Jud. 4, 1, § 5, Ἐνυφίσταται δὲ κατὰ κορυφὴν ἐπιρρέοντα τὸν πόλεμον, interpr. Sustinet. Hase.]

[Ἐνυφόω. LXX Dan. 5, 4 : Ἐνυφούμενος ἀπὸ τοῦ οἴνου. Segaar. legere mavult ἀνυφ. Schleusner.]

Ἐνύω, Perimo, Occido : ex ἐνω, ut Eust. vult, qui inde τὴν Ἐνυὼ dictam ait, quæ est πολεμικὴ θεά, Bellica dea, Lat. itidem Enyo et Bellona [Gl.]. Hom. Il. E, [592] : Ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Πότνι' Ἐνυώ· quæ ibid. dicitur secum habuisse κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος. Aliquanto ante [333] : Οὔτ' ἂρ Ἀθηναίῃ οὔτε πτολίπορθος Ἐνυώ. Et ap. Pausan. Att. [8, 4] : Ἐνυοῦς ἄγαλμα. [Hesiod. Theog. 273 inter Græas, Phorcyos et Cetus filias, recenset Ἐνυὼ κροκόπεπλον, it. Apollod. 2, 4, 2, 3, cum eoque schol. Apoll. Rh. 4, 1515, ubi vitiose Ἐντὼ, schol. A Æsch. Prom. 793, Tzetz. ad Lyc. v. 838, p. 824. Contra Enyo, deam bellicam, Æsch. Sept. 45, Callim. Del. 276, Plut. Sull. c. 7, 27, 30, Pausan. 4, 30, 5, Cornut. De natura deor. c. 21, p. 190. Ἐνυοῦς Ἥρας filium Enyalium perhibet Tzetzes Hist. 12, 794. De orthographia Ἐνὼ schol. Il. E, 533 : Κακῶς ὅσοι διὰ δασύνουσι τὸ υ τοῦ ἐνύω (sic)· ἄμεινον γὰρ ψιλοῦν. Ἀναπέπλασται γὰρ πολεμικὴ θεὸς, ἧς οἱ νεώτεροι ποιηταὶ υἱὸν εἶναί φασι τὸν Ἄρεα καὶ διὰ τοῦτο καλεῖσθαι Ἐνυάλιον μητρωνυμικῶς. V. Eust. ib.] Etym. hinc derivat Ἐνυάλιος.

[Ἐνυὼ, ἡ, Bellona. V. Ἐνύω. || Figurate, Certamen, Pugna. De venatione Oppian. Cyneg. 1, 194 : Τοιός μοι βαίνοι κρατερὴν θήρειον ἐνυὼ ... ἵππος· 2, 53, de pugna duorum taurorum : Δὴ τότ' ἐπ' ἀμφοτέροισιν ὑπέρβιος ἵστατ' ἐνυώ. Hesych. : Ἐνυὼ ... ἢ μάχη. L. D.]

[Ἐνω verbum, signif. Occido, unde ducantur Ἐνυὼ et αὐτοένται vel αὐθέντης, fingit Eust. Il. p. 524, 17; 552, 15.]

[Ἐνώδιον, τό, Inauris. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 232, 16 : Νίκης χρυσῆς πρῶτος ῥυμὸς, κεφαλὴ, στεφάνη, ἐνωδίων, ὅρμος ὑποδερίς· 233, 9 : Ἐνωδίω χρυσῷ Ἀρτέμιδος Βραυρωνίας· et ib. 12; et 28 : Κατατέρινα ἐνώδια. Et rursus duali p. 244, 10. In Halicarnass. vol. 2, p. 456, n. 2663, 7, ΕΝΟΙΔΙΑ, item pro ἐνώδια. Etym. M. p. 345, 3, Ἐνώδια οὖν τῷ ι (ut est etiam ap. gramm. Cram. An. vol. 2, p. 433, 11), τὰ ἐνώτια, ἴσως παρὰ τὸ ἐνοιδεῖν τὰ περὶ τὸν τόπον εὐθύτητα ὄντα, Οὕτως Ὠρίων (Ὧρος) ὁ Μιλήσιος. Quæ conjectura tentavit Piers. ad Mœr. p. 147. Ἐνώδιον sine iota Suid. in Ἐνώδιον et Ἐνώδιον, Zon. p. 737, Mœris p. 146= 196, 8. Mœris quam recte Atticum perhibeat ἐνώτια, vulgare ἐνώδια, quum utriusque pares prope auctoritates sint, non liquet.]

[Ἐνῳδὸς, ὁ, ἡ, Cantans vel Cantatus. Nicom. Harmon. 1, p. 3 : Τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς οἱ ἀπὸ τοῦ Πυθαγορικοῦ διδασκαλείου δύο ἔφασκον ὡς ἑνὸς γένους εἴδη ὑπάρχειν, καὶ τὸ μὲν συνεχὲς ἰδίως ὠνόμαζον, τὸ δὲ διαστηματικὸν... τὸ μὲν διαστ., τὸ ἐνῳδόν· 4 : Τὸ γὰρ ἐνῳδὸν τοιοῦτόν ἐστι, τὸ πάντας ἐμφαίνειν τοῖς ἐπιστήμοσι τοὺς φύσιγγους. Et p. 5 : Τῆς ἐνῳδοῦ φωνῆς. Et adv. p. 5 : Ἐνῳδῶς προχωρεῖ (humana vox).]

[Ἐνώδυνος, ὁ, ἡ, Molestus. Andr. Cret. p. 282. Kall. Dolens, Mœstus. Jo. Cantacuz. 1, 7, p. 23, C : Ἐκ λίαν ἐνωδύνου καὶ τεταραγμένης ψυχῆς. V. Ἐνόδυνος.]

[Ἐνωδύνως, Cum dolore. Apollin. Cat. in Jer. t. 2, p. 539, D; Jo. Clim. p. 124, 15; 125, 13; 161, 16 : Τούτου ἐν. ἐπιζητοῦντος αὐτήν. Hase.]

[Ἐνωθέω, Impello in. Apoll. Rh. 4, 1243 : Ἐνθ' ἄρα τούς γε πλημμυρὶς μυχάτη ἐνέωσε τάχιστα ἠιόνι. Plut. Lucull. c. 28 : Φεύγοντες ... ἐνέωσαν ἑαυτούς τε καὶ τοὺς ἵππους ... εἰς τὰ τῶν πιζῶν ὅπλα.]

Ἔνωμος, ὁ, ἡ, Cui cruditatis aliquid adhuc inest, Crudiusculus. Diosc. 1, [159] ἔνωμος καρπὸς pro Fructus acerbus. [Hippocr. Aph. 5, 67, p. 1256, B : Τὰ χαῦνα (οἰδήματα) χρηστὰ, τὰ ἔνωμα κακά, Duriusculi tumores. Antiatt. Bekk. p. 97, 13 : Ἔνωμον, τὸ (οὐ?) κατὰ πᾶν πέπειρον. Comparat. Hippocr. p. 675, 2 : Ὀκὸν σιλφίου ... ἐνωμότερον οἴδου ῥοφέειν. Geopon. 8, 20 : Ῥοιὰς ἐνωμοτέρας. Confus. c. ἔνωρος v. in illo.]

Ἐνωμοτάρχης, ὁ, quasi ἐνωμοτιάρχης, Qui præest huic numero militum [qui ἐνωμοτία dicitur, quod v. Thuc. 5, 66, Xen. Anab. 3, 4, 22; 4, 3, 26, Reip. Lac. 11, 6 et 8; 13, 9. Ib. 11, 4, ἐνωμοτάρχους, quod est in libris, nunc ἐνωμοτάρχας scriptum cum Harpocrat., Photio, Suida, et Stobæo. Max. Tyr. 33, 7, p. 399.]

Ἐνωμοτία, ἡ, vocab. militare, quod de certo militum numero dicebatur : nimirum vigintiquatuor s. vigintiquinque, secundum quosdam : aut etiam plurium, secundum alios. Fuisse autem putatur proprium Lacedæmoniis hoc verbum, qui ἐνωμοτίαν dixerint, quod ejus milites essent ἐνώμοται. V. Ælian., Hesych., Suid. [Herodot. 1, 65 : Μετὰ δὲ τὰ ἐς πόλεμον ἔχοντα, ἐνωμοτίας καὶ τριηκάδας καὶ συσσίτια ... ἔστησε Λυκοῦργος. (Conf. Polyæn. 2, 3, 11). Post quem ἐνωμ. Laconicam memorant Xen. Reip. Lac. 11, 5 et 8; 13, 9, H. Gr. 6, 4, 12, Thuc. 5, 66, et pluribus 58, unde notamus dici ab eo ἐν ἑκάστῳ λόχῳ fuisse πεντηκοστύας τέσσαρας, et in harum quaque ἐνωμοτίας τέσσαρας, quibus addit : Τῆς τε ἐνωμοτίας ἐμάχοντο ἐν τῷ πρώτῳ ζυγῷ τέσσαρες· ἐπὶ δὲ βάθος μὲν οὐ πάντες ὁμοίως, ἀλλ' ὡς λοχαγὸς ἕκαστος ἐβούλετο, ἐπὶ πᾶν δὲ κατέστησαν ἐπὶ ὀκτὼ, unde schol. conclusit ἐνωμοτίαν virorum 32, πεντηκοστὺν virorum 128 fuisse. In Cyri minoris exercitu Græcorum ἐνωμοτίας memorat Xen. Anab. 3, 4, 22 τὸ μέσον ἀνεξεπίμπλασαν, εἰ μὲν στενώτερον εἴη τὸ διέχον, κατὰ λόχους, εἰ δὲ πλατύτερον, κατὰ πεντηκοστῦς, εἰ δὲ πάνυ πλατὺ, κατ' ἐνωμοτίας, de quorum ordinum numero dixerat 21 : Ἐποιήσαντο ἐξ λόχους ἀνὰ ἑκατὸν ἄνδρας, καὶ λοχαγοὺς ἐπέστησαν καὶ ἄλλους πεντηκοντῆρας καὶ ἄλλους ἐνωμοτάρχας. Quomodo ἐνωμοτίαι singulæ fieri videntur 25 virorum, quem numerum ponit Suid. : Τάξις τις στρατιωτικὴ ἀνδρῶν ε' καὶ κ' παρὰ Λακεδαιμονίοις. Neglexerat hunc l. Arrian. Tact. p. 20 : Ὑπὲρ δὲ τῆς ἐνωμοτίας ἀμφιγνοούμενόν ἐστιν. Οἱ μὲν γὰρ ἄλλο ὄνομα τῷ λόχῳ εἶναι τοῦτο, οἱ δὲ τὸ τέταρτον τοῦ λόχου (ut Xen. l. c.) ἐνωμοτίαν καλοῦσιν, καὶ ἐνωμοτάρχην τὸν τούτου ἡγούμενον, τὰς δὲ δύο ἐνωμοτίας διμοιρίαν καὶ τὸν ἡγούμενον τούτου διμοιρίτην. Ξενοφῶν δὲ πόστον μὲν μέρος τοῦ λόχου ἡ ἐνωμοτία ἐστὶν οὐ διασαφεῖ, ὅτι δὲ μεῖον, καὶ πάντως τε (l. γε) τῷ ἡμίσει, δηλοῖ ἐν ᾧ λέγει, ὅτι οἱ λοχαγοὶ κατ' ἐνωμοτίας ἕκαστος ἐποιήσαντο τὸν αὐτοῦ λόχον (Anab. 4, 3, 26). Sec. alios τὸ ἥμισυ, sec. alios τὸ τέταρτον τοῦ λόχου esse addit etiam Suidas. Propriam Lacedæmoniis dicit Pollux 1, 129. Add. Timæus p. 106 cum annot. Ruhnk., schol. Aristid. vol. 3, p. 687, ubi est forma Ἐνωμοσία, quæ etiam alibi interdum

apparet. Tertiam memorat Chœrob. Cram. An. vol. 2, p. 207, 29: Ἐνωμότεια, τι, Ἐνωμότια τάγματα δίφθογγος, ἡ παράδοσις. || Conjuratio, Conspiratio, Rebellio. Suidas et Zonaras, ἡ ἀνταρσία.]

[Ἐνωμοτίας, ὁ. Inc. De tactica in Boiss. Anecd. vol. 1, p. 173: Μεθ' ὃν ὁ ὠραγὸς καὶ αὖθις ὁ δευτεροστάτης, μεθ' οὓς ὁ ἡμιλοχίτης, ὃν δή τινες ἐνωμοτίαν χιλιήσκουσιν. Osann.]

Ἔνωμοτος, ὁ, ἡ, opp. τῷ ἀνώμοτος, Juratus, Qui juravit, Jurejurando obstrictus. In Pand. de teste jurato dicitur. Eur. dixit ἐνώμοτος θεῶν, pro Juratus deos, Qui juravit deos. [Immo ἀνώμοτος θεῶν est Med. 737. Soph. Aj. 1113: Οὔτε γ' ὅρκων, οἷσιν ἦν ἐνώμοτος, al. ἐπώμοτος, quod v. Plut. Sertor. c. 26: Ὁ Περπέννας πλείονας ἐνωμότους ἔχων πρὸς τὴν ἐπίθεσιν προσάγεται καὶ Μάλλιον. Hesych. in Ἐνώμοτιν. Et in Ἐνωμοτία: Διὰ σφαγίων ἐνώμοτος. Poll. 1, 39.] Sed de re quoque usurpatur in Pand., ubi ἐνώμοτος ὁμολογία vocatur Sponsio s. Promissio jurejurando firmata, ut scribit Bud.

Ἐνωμότως, Cum jurejurando, Addito jurejurando: ἐν. ἔχη, Plut. [Cæs. c. 47.] In Pand. ἐν. καταθέσθαι, Cum jurejurando deponere, Bud. [Poll. 1, 39. Sozom. H. E. 2, 17, p. 66, 37: Ἐν. συνέθεντο. Chron. Pasch. p. 709, 2; Anna Comn. p. 94, C; Suid. s. Zon. Ἐνωμότως vitiose in Epist. Jo. ad Constant. Pap. (Combef. Hist. Monothel.) p. 217, B. L. Dind.]

[Ἐνωπαΐς, i. q. ἐνωπιδίως. Apoll. Rh. 4, 340: Στοχόεντα δ' ἐν. ἑκάστῳ μῦθον· 720: Ἴζεν ἐν. 1415, 1507. ῐ]

[Ἐνωπαΐως. V. Ἐνωπιδίως.]

[Ἐνωπαῖον, i. q. ἐνωπιδίως. Quint. 2, 84: Ὃς φίλα μὲν σαίνῃσιν ἐν., ἀλλὰ δὲ θυμῷ πορφύρει.]

Ἐνωπή, ἡ, Aspectus, Conspectus: unde est ἐνωπῇ, Hom. Il. E, [374], pro In conspectu, Coram, Palam, velut adverbialiter positum: Ὡς εἴτι (vel ὡσεί τι, ut malo) κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ· ubi Eust. ait ἐνωπὴν significare τὴν ὄψιν et τὴν ἐν φανερῷ θέαν. Ab Eod. alibi [Il. p. 1017, 64, Suida in v.] exp. πρόσοψις. Ἐνωπῇ, Hesych. [et Etym. M.] adv. exp. ἐν ὄψει, φανερῶς. [Nicand. Ther. 227: Ἐνωπῇς γλήνεα φοινίσσει. Ap. Hom. alii ἐνιπῇ legebant. Dor. ἐνωπᾷ memorat Etym. M., fort. quod hinc duceret ἐνῶπα s. κατενῶπα.]

Ἐνωπιδίως, s. Ἐνωπαδίως [i. q. κατενῶπα, de quo paulo post]: utraque enim scriptura extat ap. Hom. Od. [Ψ, 94]: Ὄψει δ' ἄλλοτε μὲν μιν ἐνωπιδίως ἰσίδεσκεν, Ἄλλοτε δ' ἀγνώσασκε, κακὰ χροΐ εἵματ' ἔχοντα, ubi Eust. quoque utramque scripturam agnoscens, ait ἐνωπαδίως fieri ex ἐνῶπα, unde esse κατενῶπα in Iliade. Exp. autem κατ' ὄψιν: addens sensum esse, ἄλλοτε μὲν περιεργότερον ἐντρανίζουσα καὶ κατασκοποῦσα ἐπεγίνωσκεν, ἄλλοτε δὲ ἠγνόει· sed quum habeamus ὄψει in eod. Hom. v., dure videtur ἐνωπιδίως exponi κατ' ὄψιν. Bud. ita, Quum ad vultum oculos intenderet, clare cernebat Ulyssem esse. Exp. certe ἐνωπιδίως adverbio ἐναργῶς, item ἀντικρυς, ab auctore brevium Scholl.

Ἐνώπιον et Κατενώπιον, adverbia, In conspectu [Gl.], Coram [Gl.]. Plut. Probl. Rom.: Καὶ τὸ ἐν ὑπαίθρῳ, μάλιστά πως εἶναι δοκεῖ τοῦ Διὸς ἐνώπιον. Ap. Paulum Apost. [et ceteros N. et V. T. scriptores] frequens est hujus adverbii usus, et quidem additum habentis gen.: ut [Rom. 12, 17; Gal. 1, 20] ἐνώπιον ἀνθρώπων, τοῦ Θεοῦ, Coram hominibus, Deo. Sic ἐνώπιον πάντων, Coram omnibus, In conspectu omnium. Et ap. Jo.: Ἐν. τῶν μαθητῶν αὐτοῦ. Item Κατενώπιον ap. Paulum, pro eod. [2 Cor. 2, 17]: Κατενώπιον τοῦ Θεοῦ, Coram Deo, In conspectu Dei. [Constant. Cærim. p. 182, D. Et sæpe ap. eund. ἐνωπιον.] At Hom. Κατενῶπα, s. Κατένωπα dixit, syncope facta, ut quidam gramm. putarunt, ex κατενώπια, pro In faciem, Il. O, [320]: Αὐτὰρ ἐπεὶ κατενῶπα ἴδων Δαναῶν ταχυπώλων, ubi Cam. Contra illos versis oculis. [V. schol. s. Eust. ad l.] Sed quidam voluerunt hic ἐνῶπα esse pro ἐνωπήν, per metaplasmum: quod si quis admittat, ei fuerit scr. κατ' ἐνῶπα: ut sc. sit pro κατ' ἐνωπήν. Suid. κατενῶπα exp. εἰς πρόσωπον, respiciens ad istum Hom. l., ut opinor, Hesych. κατεναντίον, et κατ' ὄψιν: at auctor brevium Scholl., κατ' ἔνοψιν.

[Ἐνώπιον, τὸ, unde Ἐνώπια, Oculi, Vultus. Æsch. Suppl. 143: Θέλουσα δ' αὖ θέλουσαν ἀγνά μ' ἐπιδίτω Διὸς κόρα ἔχουσα σέμν' ἐνώπι' ἀσφαλές. Vid. voc. seq.]

Ἐνώπιος, ὁ, ἡ, adj. affertur pro In conspectu positus, Ex adverso positus, Adversus, ex LXX: Exod. 23 [33, 11]: Ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν ἐνώπιος ἐνωπίῳ, pro eo quod vulgo, Locutus est Dominus Moysi facie ad faciem: ut dicimus, *Ils ont parlé face à face.* [Ib. 25, 30: Ἐπιθήσεις ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἄρτους ἐνωπίους. Suid.: Ἐνώπια, εὐθέα. Lex. rh. Bekk. An. p. 251, 23: Ἐνώπιον, ... φανερόν.] Eust. [Il. p. 558, 30] ἐνώπιος ab ἐνωπὴ formari ait, sed quomodo cand. formationem ceteris eodem alioqui modo terminatis dare potest? [Theocr. 22, 152: Ἢ μὰν πολλάκις ὔμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα.] || Utitur porro Hom. voce Ἐνώπια, ut nomine substantivo, in signif., cujus exx. ex eo duntaxat afferuntur, sc. pro Parietibus domus qui sunt e regione januæ, vel potius ad utrumque ejus latus, quod prætereuntium oculis expositi sint. Od. X, [121]: Τόξον μὲν πρὸς σταθμὸν ἐΰσταθές μεγάροιο Ἔκλινεν [Ἔκλιν'] ἑστάμεναι πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα, ubi Eust. ait esse τοὺς ἑκατέρωθεν τῆς εἰσόδου τοίχους. [Il. N, 261: Δούρατα ἑσταότ' ἐν κλισίῃ πρὸς ἐν. παμφ.] Usus est Id. et Il. Θ, [435, Od. Δ, 42]: Ἅρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα, ubi parietes interpretantur, inquit Cam., vicinos ostio, qui hoc aperto resplendescant, admisso lumine. Vide plura ap. Eust. de his ll., quibus non eand. omnino expos. tribuit: vide præterea Hesych. [in vv. Ἐνώπια et Προνώπια, cum annot. intt. et Valck. ad Eur. Hipp. v. 373.]

[Ἐνωπίς, ίδος, ἡ, Famula. Etym. M. p. 345, 3, ex Didymo et Zon. p. 732: Ἐνωπίδες αἱ θεράπαιναι παρὰ τὸ ἕπεσθαι.]

Ἐνωπίως, Suidæ [et Zon. p. 754] ἔμπροσθεν, In conspectu, Ante. [Jo. Climac. p. 405, 6: Οὗτοι χυρίῳ ἐν. ἐνωπίῳ λαλοῦσι, Facie ad faciem. Hase.]

Ἐνωπῶς, ap. Hesych. legitur expositum ἐμφανῶς: quod aliquis forsitan pro Ἐνωπιδίως scriptum esse suspicetur, s. Ἐνωπαδίως.

[Ἐνωρᾷ, ex Aristoph. Pac. 122, ubi nunc divisim ἐν ὥρᾳ, diserte affert Etym. M. p. 345, 8. Divisim sine testim. Antiatt. Bekk. p. 94, 9.]

Ἐνωραΐζομαι, videtur i. esse q. ἐγκαλλωπίζομαι. Lucian. [Amor. c. 9]: Γυναίοις ἐνωραϊζόμενος. Nisi forte dictum sit pro ὡραϊζόμενος ἐν γυναίοις. [Jo. Chrysost. t. 5, p. 943, 18; Gregor. Nyss. t. 1, p. 531, A; 574, C; t. 2, p. 332, A. Id. t. 1, p. 890, A: Τῷ ἰδίῳ κάλλει ἐνωραΐζεται. Hase.]

[Ἐνωραΐσμα, τὸ, i. q. ἐγκαλλώπισμα. Is. Porphyr. in Allatii Exc. Rhett. 301. Boiss.]

Ἔνωρος, ὁ, ἡ, cui opp. ἄωρος, et ἔξωρος, Tempestivus. Exp. etiam In vigore constitutus, ἀκμαῖος. [Comparat. Hadrianus Imp. ap. Fabric. B. Gr. vol. 12, p. 543: Ἐὰν θέλῃς οὖν (κοινῇ δειπνῆσαι), ἐνωρότερον μετὰ τῶν ἀδελφῶν μου λελουμένη ἔρχου. Angl. Hesych.: Καιρότερον, ἐνωρότερον. Hemst. Gl.: Ἐνωρότερον, Temporius. Forma in ιτερος Phylarch. ap. Athen. 4, p. 142, C: Οὐδέποτε ἐνωρίστερον τοῦ κατειθισμένου καιροῦ. Ἐνωρίτερα hodie Græcis usurpatum sec. Coraen ad Plut. V. Marii p. 357, confert Schneid. || Alia signif. Hesych.: Ἔνωρος, ἔνωμος (del.), ζῶν, Vivens. L. Dindorf.]

Ἕνωσις, εως, ἡ, Unitio, Adunatio. [Unitas, Coadunatio, Gl. Iambl. ap. Stob. Ecl. ph. 1, 17, p. 184: Οὐδ' ἐπισυνισταμένην ἀπὸ τῆς συμπλοκῆς ποιεῖται τὴν ἕνωσιν. Archytas ib. 43, p. 714: Συναρμογᾶς τινος δεῖται καὶ ἑνώσιος. Marc. Antonin. 6, 38. Plut. De flum. c. 22, 3 (p. 795, 4 = 1045, C): Ἐὰν βάλῃς αὐτὸν (lapidem lividum) εἰς ὀθόνιον, δι' ἔρωτος ἕνωσιν τὸ σχῆμα λαμβάνει κτλ. Hemst. Frequentissimum utroque numero est in scriptis Dionysii Areop. eorumque paraphr. Decem ἑνώσεως species enumerat schol. Dionys. Bekk. An. p. 837-8 Cum πρὸς Geopon. 4, 1, 16: Ἀποπνίγεσθαι τῇ πρὸς τὸ στέλεχος ἑνώσει, et ib. 3, 5. Μῖξις, σύζευξις interpr. Hesych. De vario usu ecclesiastico v. Suicer.]

[Ἐνωτάριον, τὸ, dimin. ab. ἐνώτιον, quod v. Hesych.: Βοτροιδία (Βοτρύδια), ἐνωταρίων εἶδος. ᾰ]

Ἐνώτη, ἡ, Inauris: unde ἐνώταις Hesych. e Soph. Captivis, quod exp. ἐνωτίοις. [V. Ἐνώπτ.]

Ἐνωτίν, Hesych. ἀμέλειαν, Negligentia, Incuria.

[illegible] (quod v.). Kuster.]

[illegible] percipio, Audio, ἀκούω, Suid. [illegible] Pass. Ἐνωτίζομαι pro eod.: [illegible] Suid. exp. ἄκουσον, et εἴσω τῶν [illegible] Itidem Hesych. ἐνωτίζου, ἐν [illegible] Aoristi forma media ἐνωτίσασθαι [illegible] Ἐνωτίσασθε τὰ ῥήματά μου· et Jer. [illegible]; et alibi sæpissime in V. T. [illegible] Cinnam. p. 44, C; 45, B, C. [illegible] Ducas p. 12, A: Ἐνωτισθεὶς τῶν ῥημά[illegible] ἐνωτισθέντες ib. p. 90, A, et c. accus. [illegible] Eademque forma Suid. v. Ἀκήκοα. L. D. [illegible] codd. Mon. et præterea τὸν ἐμὸν γάμον, [illegible] ἐνωτρίζου ap. Eumath. De Ismen. p. 236 [illegible] Jacobs.]

[illegible], ἡ, ὸν, Unitivus, Adunativus, Vim uniendi [illegible] habens. [Plut. Mor. p. 428, A: Σύγκρασιν [illegible] Horapoll. 2, 116, p. 152: Ἄνθρωπον συν[illegible] καὶ ἐνωτικόν. Dionys. Areop. p. 359, C: Ἡ τοῦ [illegible] φωτὸς παρουσία συναγωγὸς καὶ ἑνωτικὴ τῶν φω[illegible] ἐστί· 366, A: Ἑνωτικὸν, τὸ, de edicto Zenonis imp. de unione ecclesiarum, pluribus illustrat Suicer. Thes. p. 1130, Ducang. Gl. p. 390.]

[Ἐνωτικῶς, adv. Etym. M. p. 54, 9. Wakef. De cujus l. scriptura v. Bast. ad Greg. p. 930, sq. Eust. Op. p. 196, 76: Τοὺς ἀγαθοὺς ἐπισυνάγων ἑν.]

Ἐνώτιον, τὸ, Inauris [Gl. Eadem vitiose ut videtur, Ἔνωτον, Inaures], Ornamentum auris, ut margaritæ et cylindri, aliæve gemmæ, quæ ex auribus suspenduntur. Pollux 2, [83]: Ἐνώτια, κόσμος ἐν τοῖς ὠσὶν, ἃ καὶ ἐλλόβια καὶ ἑλικτῆρες. Itidem Eust. p. 976: Λοβοὶ δὲ, τὰ τοῦ ὠτὸς ἄκρα, ἔνθα ἐνείρεται τὸ ἐνώτιον· διὸ καὶ ἐλλόβια λέγονται ἀπὸ τοῦ λοβοῦ, ὡς ἀπὸ τοῦ ὠτὸς ἐνώτια. Ap. Suid.: Ἐνωτίοις ἐκ μαργάρων κεκοσμημένοις δωρεῖται αὐτόν. Athen. 8: Ἐνώτια ἐχούσας χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ· et ibid. [p. 345, A] ex Hedyli Epigr.: Ἡ ζώνην ἢ ἐνώτιον ἤ τι τοιοῦτο σύσσημον. [Mœris p. 146: Ἐνώτια Ἀττικῶς, ἐνώδια Ἑλληνικῶς. Ubi exx. Æschyli ap. Poll. 10, 175: Ἀμφωτίδες τοι τοῖς ἐνωτίοις πέλας, Platonis in testam. ap. Diog. L. 3, 42, Æliani V. H. 1, 18, N. A. 8, 4, annotarunt intt. Addere licet præter alios recentt. Æneam Tact. c. 31, p. 94, 1, plurimosque V. T. ll. Ἐνωτίων et ἐναντίων confus. Diod. 5, 46.]

[Ἐνώτιος, adject. ejusd. signif., ut ἐνώτιος κόσμος ap. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 223, Eust. Il. p. 1137, 5. Aliter Hesych.: Ὠνάστια, ἐνώτια φάρμακα. L. Dind.]

[Ἐνώτισις, εως, ἡ, Perceptio aurium, Auditus. Zonar. p. 731: Ἐν. σύνεσις ἢ σύνοψις τῶν ῥημάτων. Suidas: Εἰσβολή. Ἐπὶ τοῦ νοὸς τρία θεωρεῖται, εἰσβολὴ, παραδοχὴ, συγκατάθεσις. Τοῦτο καὶ παρὰ τῷ Δαβὶδ (Ps. 5, 1) εἴρηται, ἐνώτισις, σύνεσις, προσοχή· « Τὰ ῥήματά μου ἐνώτισαι, » καὶ τὰ ἑξῆς. Καὶ ἐνώτισις μέν ἐστι σύνοψις τῶν ῥημάτων. Liber optimus Leid. σύνηψις. Leg. σύλληψις. L. Dind.]

Ἐνωτοκοῖτοι, οἱ, Populus, quibus aures in tantum magnitudinis crescunt, ut totum corpus iis contegatur, VV. LL. [Tzetz. Hist. 7, 639: Περὶ... τῶν Ἐνωτοκοίτων, ut Kiesslingius scripsit, pro Ἐνστικτόντων. Sed scrib. videtur Ἐνωτοκοιτῶν, qua forma utitur Strab. 2, p. 70: Οἱ τοὺς ἐνωτοκοίτας... ἱστοροῦντες· et 15, p. 711.]

[Ἔνωτον. V. Ἐνώτιον.]

[Ἔνωτρον. V. Αἴθωτρον.]

Ἔνωχρος, ὁ, ἡ, In quo pallor est, Pallidum colorem in se habens, Pallore infectus s. imbutus. [Hesych. in Διαστύρακοι. Hemst. Aristot. De partt. anim. 3, 12: Τὰ δὲ τῶν τετραπόδων ἔνωχρα τῶν πλείστων.]

Ἐξ, Sex. [Ἐκ inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 263, 6, 67: Ἐκ ποδῶν. V. Elmsl. ad Eur. Med. v. 1150. Ἐξ et ἔξω confusa ap. Suid. l. in Ἔνδον cit.]

[Ἐξ. V. Ἐκ.]

[Ἑξάβιβλος, ὁ, ἡ, Sex libris constans. Erotian. p. 8: Ἑξαβίβλου πραγματείας. || Ita Græcis recentt. appellantur libri Βασιλικῶν, quod sint divisi in τεύχη sex... et in libros 60 subdivisi, indeque ἑξηκοντάβιβλος nuncupati, quorum auctor est Leo phil., ut Harmenop. scribit et Theod. Bals. in versibus heroicis aperte testatur etc. Ducang. ά]

[Ἑξάβραχυς, εος, ὁ, Sex brevibus syllabis constans. De duplici tribracho schol. Soph. Ant. 1245, 1302. V. Osann. Anal. p. 76. Boiss. Scholl. Eur. Phœn. 298, 1508, Aristoph. Av. 737. ἄἄ L. Dind.]

[Ἐξἀγἀνακτέω, Succenseo. Joseph. A. J. 4, 2, 1: Ἐξηγανάκτουν καὶ πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς τὸν ἡγεμόνα.]

Ἐξάγαστος, ὁ, ἡ, Admirandus, Admiratione dignus. Hesych.: Ἐξάγαστον, ἄξιον θαύματος. [Cyrill. Tittmanni p. civ: Ἐξαγάστων, ἀξιοθαυμάστων. Leg. videtur Ἀξιάγαστον et Ἀξιαγάστων.]

[Ἐξαγγελεὺς, έως, ὁ, i. q. ἄγγελος, Nuntius, Renuntiator. Cyrill. Al. In Jes. 54, p. 776, dicit Mosen fuisse τῆς μὴ μενούσης σκιᾶς διάκονον, ἐξαγγελέα δὲ τῆς διηνεκοῦς καὶ μενούσης λατρείας. Suicer.]

Ἐξαγγελία, ἡ, Nuntiatio, vel Nuntium. Item Evulgatio. || Enuntiatio, ἑρμηνεία, Hermog. [De formis p. 365, 367], ut ἐξαγγέλλειν est ἑρμηνεύειν, Bud. [Xen. Cyrop. 2, 4, 23: Οὓς συλλαμβάνοντες κωλύοιεν τῶν ἐξαγγελιῶν, Ne suis possint enuntiare Persarum adventum. Thom. M. p. 68: Ἀνεῖπον... λαμβάνεται καὶ ἐπὶ ἐξαγγελίας χρησμῶν, ἢ μυστηρίων. || Confessio sacramentalis, in Can. Pœn. 1 Chrysostomi: Οἱ ζητοῦντες ξένια μοναχοὶ, ἢ πρεσβύτεροι εἰς ἐξαγγελίαν, καὶ ὁ ἐπίσκοπος εἰς χειροτονίαν... καθαιρείσθωσαν. Ducang. Vide Ἐξιτήριος.]

Ἐξαγγέλλω, [proprie, Nuntium edo vel perfero e loco ad alium. Hom. Il. E, 390: Καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης, εἰ μὴ μητρυιὴ Ἑρμέᾳ ἐξήγγειλεν. Soph. OEd. C. 1393: Ἐξάγγελλ' ἰὼν καὶ πᾶσι... οὕνεκα... Eur. Or. 363: Ἐκ δὲ κυμάτων ὁ ναυτίλοισι μάντις ἐξήγγειλέ μοι... Γλαῦκος (necem Agamemnonis).] Plat. Polit. 2, [p. 359, E]: Ἵν' ἐξαγγέλοιεν κατὰ μῆνα τῷ βασιλεῖ τὰ περὶ τὰ ποίμνια. [Et alibi sæpe sim. De voluntate divina Xen. Apolog. 13: Τῶν φίλων πολλοῖς δὴ ἐξαγγείλας τὰ τοῦ θεοῦ συμβουλεύματα.] Xenoph. cum adv. motus ad locum, ἐξαγγέλλειν ἐκεῖσε. [Cyrop. 2, 4, 17: Ἦν τις ἐκεῖσε ἐξαγγείλῃ, ὡς ἐγὼ βουλοίμην.] Sic ap. Isæum pro Certiorem facio, inquit Bud. [p. 60, 3: Παραγενόμενοι δέ τινες ἐξαγγέλλουσι τοῖς οἰκείοις τὴν ἐπιβουλὴν, καὶ ἐλθόντες ἐδήλωσαν τὸ πρᾶγμα τοῖς δικασταῖς· et iterum paullo post. Pass. Eur. Med. 1007: Τάδ' οὐ ξυνῳδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις. Herodot. 1, 21: Ὡς οἱ ταῦτα ἐξαγγέλθη. Xen. H. Gr. 3, 2, 14: Τὸν Φαρνάβαζον ἐξηγγέλλετο μάχεσθαι κελεύειν· Cyrop. 6, 2, 21: Εἰ... ἐξαγγελθείη τι ἔργον, ὃ ἀνάγκη πρὸ τοῦ ἀρίστου ἐξεργάσασθαι. Æschin. p. 6 extr.: Ἐξαγγελθέντος δὲ αὐτοῖς, εὑρίσκουσι τοῦτον ἐν συνοικίᾳ μετὰ ξένων τινῶν συναριστῶντα· et 69 extr. c. ὅτι. Cum partic. Xen. Ages. 1, 6: Ἐξηγγέλθη βασιλεὺς ἀθροίζων καὶ ναυτικὸν καὶ πεζόν· H. Gr. 7, 5, 10: Κρὴς, θείᾳ τινὶ μοίρᾳ προσελθὼν, ἐξήγγειλε τῷ Ἀγησιλάῳ προσιὸν τὸ στράτευμα.] Proprie est Nuntiare iis qui foris sunt ea quæ intus fiunt, sequendo Ammonii et Hesychii expos. nominis ἐξάγγελος. [Xen. Anab. 1, 6, 5: Ἐπεὶ ἐξῆλθεν, ἐξήγγειλε τοῖς φίλοις τὴν κρίσιν ὡς ἐγένετο· Apolog. 2: Ἐξήγγειλε περὶ αὐτοῦ (de Socrate ex carcere) τοιαῦτα.] || In malam partem interdum, ἐξαγγέλλειν τὰ ἀπόῤῥητα, Efferre arcana s. secreta, vel Prodere, Evulgare. [Xen. Cyrop. 6, 1, 42, de transfuga: Ἐξάγγελλε αὐτοῖς τὰ παρ' ἡμῶν, et al. Anab. 7, 2, 14: Ἐξαγγέλλει τις Ξενοφῶντι ὅτι εἰ εἴσεισι συλληφθήσεται, etc.] Demosth. [p. 45, 3]: Εἰσὶ γὰρ, εἰσὶν οἱ πάντ' ἐξαγγέλλοντες ἐκείνῳ παρ' ἡμῶν αὐτῶν πλείους τοῦ δέοντος. Sic Plut. Them. [c. 13]: Ἐξαγγέλλειν εἰς τοὺς πολλούς. || Ap. Xenoph. Cyrop. 7, [5, 49, etc.] pro Nuntio s. Nuntium perfero, s. Jussa perago, inquit Cam. || Enuntio, Indico, i. e. ἑρμηνεύω, quod et ἀπαγγέλλω, ap. Hermog. II. δεινότ., Bud. Fort. autem Eloqui interpretari possumus τὸ ἑρμηνεύειν. [V. Ἐξαγγελία. Themist. Or. 15, p. 184, B: Ὁμήρῳ καὶ Θουκυδίδῃ... ἐξαγγέλλειν παραπλησίως πολέμους καὶ μάχας ἀνθρώπων. || Celebro. Ep. Petr. 1, 2, 9: Ὅπως τὰς ἀρετὰς ἐξαγγείλητε. || Enuntio, i. e. Appello. Plato Reip. 1, p. 328, E: Πότερον χαλεπὸν τοῦ βίου ἢ πῶς σὺ αὐτὸ ἐξαγγέλλεις· Tim. Locr. p. 102, E: Ἀρχαὶ δὲ κακίας ἁδοναὶ καὶ λῦπαι ἐπιθυμίαι τε καὶ φόβοι, ἐξαμμέναι μὲν ἐκ σώματος, ἀνακεκραμέναι δὲ τᾷ ψυχᾷ καὶ ἐξαγγελλόμεναι ὀνόμασι ποικίλοις. || Med. Herodot. 6, 10: Τῶν δὲ Ἰώνων οἱ τύραννοι διέπεμπον νυκτὸς ἕκαστος ἐς τοὺς ἑωυτοῦ ἐξαγγελλόμενος. || Polliceor. Eur. Heracl. 531: Ἐξαγγέλλομαι θνήσκειν ἀδελφῶν τῶνδε κἀμαυτῆς ὕπερ· Ion. 1605: Ἐκ γὰρ τῆσδ' ἀναψυχῆς πόνων εὐδαίμον' ὑμῖν

πότμων ἐξαγγέλλομαι. Quomodo ap. Soph. OEd. T. 148: Τῶνδε γὰρ χάριν καὶ δεῦρ' ἐλήλυθ', ὧν δὴ ἐξαγγέλλεται, capiendum monuit Elsml., coll. Aj. 1376: Τἀπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι ... εἶναι φίλος. Pro act. schol. et Eust. Il. p. 694, 23. || Permutatum cum ἀπαγγέλλω Pind. Pyth. 6, 17. Cum ἐπαγγ. Xen. Anab. 1, 6, 5.]

[Ἐξάγγελμα, τὸ, Evulgatio. Eust. Opusc. p. 230, 49: Συνεξέλιπεν ὁ μυστηριασμὸς τῷ ἐξαγγέλματι.]

Ἐξάγγελος, ὁ, ἡ, proprie, Qui nuntiat iis qui foris sunt, quæ intus fiunt, Hesych. et Ammon. Sumitur et generalius. Thuc. 8, [51]: Αὐτὸς προφάσας τῷ στρατεύματι ἐξάγγελος γίγνεται. [Plato Leg. 12, p. 961, E: Τοῖς πρεσβυτέροις ... ἐξαγγέλοις γίγνεσθαι πάντων τῶν κατὰ πόλιν. Plut. Mor. p. 347, E: Καὶ μὴν οἱ συγγράφοντες, ἐξάγγελοί τινες εἰσὶ τῶν πράξεων τύφωνοι κτλ. Orph. H. 85, 14: Ὄψις ὀνειρήεσσα, κακῶν ἐξάγγελος ἔργων. Eust. Opusc. p. 321, 90: Ἡ δὲ γλῶσσα ἐντελῶς διακονουμένη τοιούτῳ νοΐ, καὶ τῶν ἀδελφῶν μεγαλουργῶν νοημάτων εὐγενὴς ἐξάγγελος.] || Index, qui in fabulis est Nuntius aliquid de scena afferens: ut in Trachiniis nuntius Dejaniræ. Camer. [Schol. Eurip. Hipp. 778: Τινὲς βούλονται ταῦτα τὴν τροφὸν ἔξωθεν λέγειν· ἔνιοι δὲ ἐξάγγελόν φασι. Ἐξάγγελος δέ, ὁ τὰ πεπραγμένα ἔνδον τῆς σκηνῆς τῷ χορῷ ἀγγέλλων. « E cod. Paris. præfixi personam Ἐξαγγέλου. Spectatorum oculis non subjicienda, intus gesta narrabant in scena tragica ἐξάγγελοι: quos in scenam produxisse dicitur Æschylus a Philostr. V. Soph. 1, p. 492: Εἰ γὰρ τὸν Αἰσχύλον ἐνθυμηθείημεν, ὡς πολλὰ τῇ τραγῳδίᾳ ξυνεβάλετο, ἐσθῆτί τε αὐτὴν κατασκευάσας, ... ἀγγέλους τε καὶ ἐξαγγέλους. Talcs prodeunt in Soph. Antig. 1289, OEd. T. 1232. » Valck. Tzetz. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 346-8. L. Dindorf.]

[Ἐξαγγελῶ, Purum reddo ad instar Angeli. Jo. Chrysost. t. 5, p. 936, 25: Ἁγιάσας καὶ παρθενώσας καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἐξαγγελώσας. Hasr.]

[Ἐξάγγελσις, εως, ἡ, i. q. ἐξάγγελμα. Maximi Scholl. in Dionys. Areop. De cœl. hier. p. 5: Ἐκφαντορίαν λέγει τὴν ἐξάγγελσιν.]

[Ἐξαγγελτέον, Enuntiandum. Agatharch. Photii Bibl. p. 445, 42: Πολλοὶ ... καὶ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν ποίημα γεγραφότων διηπορήκασι, πῶς τὰς ὑπερβαλούσας ἐνίοις ἀκληρίας τὸν ἐκτὸς τῶν κινδύνων κείμενον πρεπόντως ἐξαγγελτέον.]

Ἐξαγγελτικός, ἡ, όν, Enuntiativus. Aristot. Probl. [11, 33]: Ἐξαγγελτικὸς τῇ διανοίᾳ, Qui ad intelligentiam referri potest. [Κακολόγοι καὶ ἐξαγγελτικοί, Aristot. Rhet. 2, c. 6 fere med.; et paullo ante bis. Hermr. Philop. De cr. mund. p. 217, 18. Gregor. Nyss. t. 1, p. 668, C: Φωνὴν ἐξαγγελτικὴν τῆς ἐμφάσεως τῆς ἐνθεωρουμένης τῇ Ἑβραΐδι φωνῇ, Vocabulum quo emphasis hebraici nominis enuntiari possit. Hasr.]

Ἐξάγγελτος, ὁ, ἡ, De quo nuntius allatus est, Detectus, Patefactus per nuntium. Thuc. [8, 13: Τοῦ μὴ ἐξάγγελτοι γενέσθαι. Etym. M. p. 323, 49: Ἔκπυστα ... τὰ ἐξάκουστα καὶ ἐξάγγελτα καὶ ἐκδηλα.]

Ἐξαγγίζω, Evacuo ex vase. Hippocr. [De prisca med. p. 18, 13]: Οὐ γὰρ ἂν, ἦν ἐν κοιλίῃ ἐνῇ τὸ ὑγρὸν, ἔξω τε περιέχει αὐτὴν ἡ κοιλίη τὸ ὑγρὸν, καὶ ἐξαγγίζοιτ' ἂν καθ' ἑκάστην ἡμέραν. [Vitiose Galen. Lex. Hippocr.: Ἐξαλίζοιτο, ἐκκενοῖτο.]

[Ἐξαγέτης, καλαμίνθη, Hesych.]

[Ἐξαγὴς, vox nihili, in var. script. ap. Polluc. 1, 32, pro ἐναγής.]

[Ἐξαγιάζω. V. Ἐξάγιον.]

[Ἐξάγίζω, Expello. Æsch. Ag. 624: Πολλοὺς δὲ πολλῶν ἐξαγισθέντας δόμων ἄνδρας διπλῇ μάστιγι, τὴν Ἄρης φιλεῖ. Schol. ἐξορισθέντας.]

[Ἐξᾱγῑνέω, Congrego. Herodot. 6, 128: Καὶ ἐς γυμνάσια τε ἐξαγινίων ὅσοι ἦσαν αὐτέων νεώτεροι.]

Ἑξάγιον, τὸ, Hexagium, ponderis nomen apud Actuar. et recentiores Medicos, pendens quatuor scripula. Sextulam Latine appellant. Alicubi στάγιον et Stagium reperitur pro hoc ἑξάγιον, errore nato o compendio scripturæ; quum enim hæc nota ϛ', significet ἕξ, solebant ϛ' ἄγιον scribere pro ἑξάγιον, e quo, omisso spiritu, perperam factum στάγιον et Stagium. [Geopon. 2, 32: Περὶ σίτου δοκιμασίας, καὶ πῶς χρὴ τὸ ἑξάγιον τῶν ἄρτων ποιεῖσθαι. « Ἄγειν libræ fuit proprium, et Pendere significavit, unde ἄξιος. Inde derivatum ἑξάγιον, Pensatio, Gl.; unde novum verbum in iisdem Gloss., Ἐξαγιάζω, Examino, Perpendo. (In iisd. est, Ἄρτου ἐντυπὴ, Exagios.) Ἐξάγιον commune est utrique linguæ: ita Sub exagio vendere, est Trutinæ examine. V. omnino Jac. Gothofr. Cod. Theodos. 14, 4, P. 5, p. 196 Lips. et Ducang. Gloss. Lat. Quod vero ex eodem v. ἄγω, et ἕξ, Sex, formatum est Ἑξάγιον, plane aliud est, et nunc Numum, nunc Pondus certum significat. Scilicet Solidus aureus Constantini M. quatuor erat scriptulorum; 6 solidi unciam, 72 libram auri efficiebant, ut totius libræ essent 288 scriptula. V. Gronov. De pec. vet. 4, 13. Inde vero, quod 6 solidi in uncia putabantur, nomen traxit ἑξάγιον, Lat. Sextula. Scribitur etiam στάγιον, ubi ϛ' senarii nota est, et pronuntiari debet ἑξάγιον. V. Scalig. De re num. p. 54. Ap. Græcos sequioris ævi medicos ἑξάγιον Pondus est, quod æquat solidum aureum, vulgo Sesquidrachmæ esse volunt. Conf. Fuchs. ad Nic. Myreps. 1, 5, p. 9 Norimb. Quoties igitur Numum, aut Pondus definitum significat, ε densandum est; in Librationis contra signif., et ubi pro Pondere quolibet ponitur, ut hic, tenuandum. » Nicias. Conf. Cornar. ad Galen. Compos. med. sec. loc. p. 438. Angl. Photius s. Suid.: Σατὴρ ... τὸ ἑξάγιον (ἕξ. Suid. et in libro uno ϛγ'). Constant. Cærim. p. 398, B: Ἔστησιν ἡ βοῦλλα ἑξάγια (sic) ιη'. L. Dind.]

[Ἐξάγιον. V. Ἑξάγιον.]

Ἐξάγιστος, ὁ, ἡ, Scelestissimus, Impurissimus. Habet enim quandam superlativi formam, meo judicio: unde et λίαν ἐναγὴς a Suida exp. [Male. Recte Gl., Impurus.] Et cum nomine superlat. jungitur a Demosth. [p. 798, 6]: Τοὺς δὲ πονηροτάτους καὶ τοὺς ἐξαγίστους ὀνομαζομένους τάς γε συμφορὰς σωφρονίζειν λέγουσι. Jungitur tamen et cum positivo: ut ap. Æschin., Αἰμὴν ὁ νῦν ἐξάγιστος καὶ ἐπάρατος ὠνομασμένος, Sceleratus portus et nefastus, Bud. Sic Id. [p. 69, 34]: Τῶν ἐξαγίστων καὶ ἐπαράτων χρημάτων. Quinetiam præpos. ἐξ significationem intendere videtur. Exp. et ἀκάθαρτος ac πονηρὸς ab eod. Suida, ap. quem legimus ἐξάγιστον ἡδονὴν, et, Τὸ ψεῦδος ἀπεστρέφετο καθάπερ ἄλλο τι τῶν ἐξαγίστων. Plut. Popl. [c. 4]: Πρὸς πατέρα Βροῦτον υἱῶν ἐξάγιστα κατηγορεῖν. [Dionys. A. R. 6, 89: Ἐὰν δέ τις τῶν ἀπηγορευμένων τι ποιήσῃ, ἐξάγιστος ἔστω, καὶ τὰ χρήματα αὐτοῦ Δήμητρος ἱερά. Philo vol. 1, p. 265, 24: Καὶ τοῖς ἐξαγίστοις ἐπιποτᾶται πολλάκις αἰρνίδιος ἡ τοῦ καλοῦ φαντασία. Hesych.: Ἐξάγιστον, τὸ οὐ θεόντως εἰσενεχθὲν εἰς ἱερὸν, ἢ τὸ ἀκάθαρτον. Ἐξάγιστος, ἀκάθαρτος, πόρνος (πονηρὸς Suid. et Cyrill. Alberti, Tittmanni μυσαρός). Synes. Enc. calv. p. 85, B: Διὰ τὴν ἐξάγιστον ἡδονὴν, καθάπαξ οἱ θηλυδρίαι τριχοπλάσται πάντες εἰσίν. Pollux 1, 21, 33; 5, 130. Gregor. Naz. In Julian. p. 53: Τῶν σεσωκότων τὸν ἐξάγιστον· 95: Ἔνθα δὲ οἱ τέμενος ἄτιμον, καὶ τάφος ἐξάγιστος, καὶ (ναὸς) ἀπόπτυστος ubi schol.: Τὸ ἄγος πάντοτε ἐπὶ κακοῦ λαμβάνεται, τοῦ μύσους· ἀγιστείαν δὲ ... ἐπὶ καθαροῦ καὶ ἁγίου. Angl. Contra ap. Soph. OEd. C. 1526: Ἃ δ' ἐξάγιστα μηδὲ κινεῖται λόγῳ, αὐτὸς ματήσει κεἰς' ὅταν μόλῃς μόνος, καθαρὰ, ἱερὰ, ἀφωσιωμένα, ἁγνὰ interpr. schol. et Hesych. Vert. potius Piacularia. Frequens autem est voc. ἐξάγιστος inprimis ap. recentt.]

[Ἐξαγκύλόω. Schol. Nicandri Ther. 170: Αἰγανέα δὲ, τὸ ἀκόντιον ἀπὸ μέρους τοῦ αἰγείου ἱμάντος, ὃν ἐξαγκυλούμενοι βάλλουσι. Pollux 5, 56: Τὸ δὲ περιτέρρατον ἐξῆπται στενοῦ ἱμάντος, ὃς κατὰ τὸν κύναγχον ἐξηγκύλωται, Innectitur millo, vel milli annulo. Ita Kuhn. Vulgo ἐξηγγύλωται. Angl.]

[Ἐξαγκῡρόω.] Hesych. Ἐξαγκυρῶσαι, θύραν ἐκστροφῶσαι. [Est igitur Januam cardinibus excutere, quæ est signif. verbi ἐκστροφόω. V. Στροφὶς, Στρόφωμα. Hinc corrigenda quæ dicta sunt in Ἐκστροφάω, quod scrib. Ἐκστροφόω.]

[Ἐξάγκωνα. V. Ἐξαγκωνίζω.]

Ἐξαγκωνίζω, Manus lateribus insero, ut cubiti emineant. Aristoph. Eccl. [259] ἐξαγκωνιῶ in Attico fut. dixit, schol. τοὺς ἀγκῶνας ὑπὸ ταῖς πλευραῖς ποιήσω. Quidam, inquit Cam., interpretantur, Inseram manus lateribus, ut cubiti emineant, quo in gestu quendam Ansatum Plaut. appellat; quidam maluerunt, Cubitum explicabo et præbebo manum: sed prius verius esse videtur. Locus autem Plauti est in Persa [2, 5,

7], ubi Ansatum ambulare, et Subnixis alis inferri, pro eodem ponuntur. [De miseris, quorum cubiti, manibus post terga revinctis, distorquentur, Diod. Exc. p. 527, 65 : Εἷλκον...δεδεμένους ἐξαγκωνίσαντες· l. 13, 27 : Ἐξηγκωνισμένος ἐν ἀσχήμονι προσόψει τῶν τῆς αἰχμαλωσίας οἰκτρῶν πεπείραται. Ubi v. Wessel. Schol. ad Callim. Del. 321, ubi Spanhem. Minus recte Ducang. App. Gl. p. 205 int., Nervos cubiti incidere. Id. p. 69 citat exx. adv. Ἐξάγκωνα, ut dicitur ὀπισθάγκωνα. || « Impedio, Epiphan. Serm. de assumt. p. 289. V. Ἀπαγκωνίζω. » Angl.]

[Ἐξάγνυμι, Abrumpo. Apoll. Rh. 4, 1684 : Ἡ δ' (navis)... πρυμνόθεν ἐξεαγεῖσα κατήριπεν. Divise Hom. Il. E, 161 : Ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορὼν ἐξ αὐχένα ἄξει πόρτιος, ubi schol. κατάξει, καταγνύει. Antip. Anth. Pal. 6, 219, 16 : Ἐκ μὲν ἅπαντα ἐν στέρνοις ἐάγη θυμὸν ὀρινόμενον, olim legebatur ἐν μὲν ἅπ.]

Ἐξᾰγοράζω, pro simplici ἀγοράζω, interdum Redimo [Gl. Diod. Exc. Phot. p. 530, 2 : Ἐξηγόρασεν αὐτήν (servam). Polyb. 3, 42, 2 : Ἐξηγόρασε παρ' αὐτῶν τὰ... πλοῖα], cum genit. rei et accusat. personæ. Ἐξαγοράζει κόσμον μεγάλης τιμῆς, Naz., Redimit mundum magno pretio. [Galat. 3, 13 : Χριστὸς ἡμᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου· 4, 5 : Ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, In libertatem (Christianam) vindicaret. Med. Ephes. 5, 16 (coll. Coloss. 4, 5, Mich. Glyc. Ep. 13, p. 19) : Ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρόν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραί εἰσι, Quærentes opportunitatem (sancte vivendi et alios emendandi). Quod act. dixit Daniel 2, 8 : Ὅτι καιρὸν ὑμεῖς ἐξαγοράζετε. Ubi schol. : Τουτέστιν ὑπέρθεσιν θηρᾶσθε, διασκεδάσαι τῇ ἀναβολῇ τοῦ καιροῦ σκοποῦντες τὸ παρ' ἡμῶν ζητούμενον. Zonar. : Ἐξηγόρασας, ἠλευθέρωσας.]

[Ἐξᾰγορασία, ἡ λύτρωσις, Redemtio, Gl.]

[Ἐξαγόρασις, ἡ, i. q. præced. Titus Bostr. Exp. in Luc. p. 775, A : Ἐξαγοράσεώς τε χάριν. Hase.]

[Ἐξᾰγορεία, ἡ, ap. Georg. Pachym. Andr. Pal 2, 10, p. 89, C : Τὰς ἐξαγορείας παρελογίζετο, videtur i. fere esse q. seq. ἐξαγόρευσις. || Confessio. Balsam. in Resp. 19 : Τοῖς λαϊκοῖς ἱερεῦσιν... ἐπιτραπήσεται τῆς ἐξαγορείας τὸ δίκαιον, etc. Ducang. Ἐξαγορία hac signif. perperam ap. Perdiccam Eph. p. 72, 7.]

Ἐξᾰγόρευσις, εως, ἡ, Indicatio rei arcanæ, Confessio, Declaratio ejus quod in mente habemus, inquit Bud. citans Greg. In Julian. [p. 81 ed. 1610] : Καὶ τὰς ἐν αὐτοῖς τοῖς δεινοῖς ἐξαγορεύσεις. Pollux [5, 147] ut ἐξαγορεύειν et ἐκλαλεῖν, ita ἐξαγόρευσις et ἐκλάλησις tanquam synonyma ponit, sed hanc vocem duram esse addit. [Dionys. Art. rhet. 8, 14 : Τὸ γὰρ ἐξείπω ὥσπερ ἀπορρήτου λόγου ἐξαγόρευσιν ἔχει. || De Confessione peccatorum Jo. Chrys. Hom. 9 in Ep. ad Hebr. p. 483 : Ἀπὸ καταγνώσεως τῶν οἰκείων ἁμαρτημάτων, καὶ ἀπὸ ἐξαγορεύσεως. Basil. Cæs. Can. 7, p. 761 : Ἥτε γὰρ ἄγνοια συγγνώμης ἀξίους αὐτοὺς ποιεῖ, καὶ τὸ ἑκούσιον τῆς ἐξαγορεύσεως. Greg. Nyss. Ep. ad Letoium : Ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὴν ἐξαγόρευσιν τῶν ἁμαρτιῶν ὁρμήσας. Suicer.]

[Ἐξαγορευτής, ὁ, Occulta prodens. Ptol. Tetrab. p. 158, 21 : Ἐξαγορευτάς, ὑπόπτους. Hase.]

[Ἐξαγορευτικός, ή, όν, Enuntians. Lucian. De salt. c. 36 : Μιμητική τίς ἐστιν ἐπιστήμη, καὶ δεικτική, καὶ τῶν ἐννοηθέντων ἐξαγορευτική, καὶ τῶν ἀφανῶν σαφηνιστική.]

Ἐξαγορεύω, Profiteor, In publicum et palam effero, Notum reddo, [Enuntio, Gl.] φανερῶ, πᾶσι δηλῶ, λέγω, Hesych. Plut. Ad Colot. [p. 1124, D] : Ἐξαγορεύων τὰ ἑαυτοῦ κακά. Greg. Naz. De bapt. [Or. 40] : Μὴ ἀπαξιώσῃς ἐξαγορεῦσαί σου τὴν ἁμαρτίαν, Ingenue fateri, vel Profiteri. [Quæ phrasis frequens in V. T., ut Lev. 5, 5, etc. L. D. De confessione peccatorum etiam Basil. Cæs. Can. 56, p. 775 : Ἐξαγορεύων τὴν ἰδίαν παρανομίαν. Suicer. Alia Ducang.] || Est etiam ἐξαγορεύειν, Eloqui, Exprimere, Enarrare, inquit Bud., citans Dionysii H. l. in quo tamen est ἐξειπεῖν, in V. Lysiæ, de Thucydide et Demosthene : Οἳ δεινότατοι τὰ πράγματα ἐξειπεῖν ἐγένοντο. [Hom. Od. Λ, 234 : Ἑκάστη ὃν γόνον ἐξαγόρευεν. Herodot. 9, 89 : Πρὸς τοὺς Φωκέας ἐξαγόρευε οὐδέν· 2, 170 : Τοῦ οὐκ ὅσιον ἐξαγορεύειν τοὔνομα. Synes. De prov. p. 115 : Ἱερὸς λόγος ἐστίν, ὃν οὐχ ὅσιον ἐξαγορεύειν. Plut. Mor. p. 54, A : Αἰτίας τινὰς ἀπορρήτους ἐξαγορεύοντες· 168, D : Ἐξαγορεύει τινὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ καὶ πλημμελείας. Orph. Arg. 1122 : Αἴσιμά τε ῥέζειν, πεπνυμένα τ' ἐξαγορεύειν· 1355 : Τί σοι... ἐξαγορεύσω, ὅσσα πάθον...]

[Ἐξαγορία, ἡ, i. q. ἐξαγόρευσις. Ptol. Tetrab. p. 170, 20 : Ἐνθουσιασμοῖς καὶ ἐξαγορίαις. Ib. l. 26 : Θεοφορίας καὶ ἐξαγ. Interpr. Vaticinia. Hase.]

[Ἐξᾰγράμμᾰτος, ὁ, ἡ, Sex literis constans. Iren. p. 86. Kall. Epiphan. vol. 1, p. 243, B : Τὸ ἐξαγράμματον ὄνομα (Ἰησοῦς).]

[Ἐξάγραμμος, ὁ, ἡ, Qui sex scripula habet. Chron. Pasch. p. 706, 9 : Νόμισμα ἐξάγραμμον ἀργυροῦν. ἃ L. Dind.]

[Ἐξαγρέω.] Ἐξαγρεῖν Hesychio est ἐξάγειν, ἐξαίρειν, Educere, Eximere.

Ἐξαγριαίνω, Effero, Exaspero [Gl.], Exacerbo [Plato Lys. p. 206, B : Λόγοις μὴ κηλεῖν, ἀλλ' ἐξαγριαίνειν·] et Ἐξαγριαίνομαι, Efferor vel Exasperor, Exacerbor, usitatiora, quam διαγρ. Plato De rep. [1, p. 336, D] : Ἡνίκα ὑπὸ τοῦ λόγου ἤρχετο ἐξαγριαίνεσθαι, Cœpit oratione exacerbari, vel exasperari. [Memorat ut Atticum Phryn. Bekk. An. p. 15, 17. Recentiorum, velut Philonis, Plut., Appiani, Josephi, Dionis Cass., Themistii et al. exx. omitto.]

Ἐξαγριόω, [Effero, Exaspero, Gl. De terra Diod. 20, 69 : Ὧν οἱ Καρχηδόνιοι... τοὺς ἄλλους δήσαντες πέδαις, ἣν διὰ τὸν πόλεμον ἐξηγρίωσαν χώραν, ἐξηνάγκαζον τοῖς ἰδίοις πόνοις πάλιν ἐξημεροῦν· 81 : Καὶ τὴν χώραν ἐξηγρίωσαν, ἀφανίσαντες πᾶν τὸ δυνάμενον ἐνεγκεῖν ἥμερον καρπόν. Pass. 16, 83 : Αἱ δὲ χῶραι διὰ τὴν ἀργίαν ἐξηγρίωντο, καὶ καρπῶν ἡμέρων ἄφοροι καθειστήκεισαν. Æschin. p. 14, 11 : Τόπον δεινῶς ἐξηγριωμένον. De plantis Theophr. H. Pl. 3, 2, 3 : Ἅπαν τὸ ἐξαγριούμενον τοῖς καρποῖς χεῖρον γίνεται. De locis aliter Isocr. p. 202, C : Τὸν τόπον ἄμικτον ὅλον παραλαβὼν καὶ παντάπασιν ἐξηγριωμένον ἡμερώτερον καὶ πρᾳότερον κατέστησεν, ubi refertur ad incolas. De homine sic schol. Soph. Phil. 226 : Ἐξηγριωμένον τῇ ὄψει καὶ τῷ σχήματι (Philoctetam). || Exacerbo. Herodot. 6, 123 : Ἐξηγρίωσαν τοὺς ὑπολοίπους. Eur. Phœn. 876. Pausan. 3, 15, 3 : Τοῦτο Ἡρακλέα μάλιστα ἐξηγρίωσεν ἐς Ἱπποκόωντα. Plato Leg. 11, p. 935, A : Ἐξαγριῶν τῆς ψυχῆς τὸ τοιοῦτον. Pass. 9, p. 870, A : Ψυχῆς ἐξηγριωμένης ὑπὸ πόθων. Daniel 8, 7 : Ἐξηγριώθη πρὸς αὐτόν. Frequentat etiam Josephus, non modo activum activa signif., ut A. J. 15, 3, 2; 17, 9, 3, et passivum passiva, ut A. J. 17, 10, 7 : Ἐπὶ πλεῖον ὁμοίως ἐξηγριώθησαν, ubi cod. unus ἐξηγρίωσαν; B. J. 1, 24, 2 : Τούτοις ἐξαγριούμενος, sed etiam activum neutra, A. J. 17, 6, 1 : Ἀπεγνωκὼς δὲ περιοίσειν... ἐξηγρίωσεν, ubi ἐξηγρίωται vel aptius ἐξηγρίωτο nonnulli. Sed ib. 4 : Μὴ δὴ κατ' αὐτῶν ἐξαγριώσας εἰσπράττοιτο τιμωρίαν· et 18, 6, 10 : Ἐπὶ πᾶσι μὲν οἷς κρίνειεν ἐξαγριοῦν φύσιν ἔχων· 19, 1, 4 : Παύειν ἐξηγριωκότα τὸν Γάϊον etc. consentiunt libri in act.]

Ἐξαγρίωσις, εως, ἡ, i. q. ἀπαγρίωσις, Mutatio in sylvestrem naturam. Est etiam Efferatio, Exasperatio.

[Ἐξαγροικίζω, Agrestem s. Barbarum reddo. Eust. ad Dion. Per. 875 : Φασὶ δὲ καὶ τὸν σολοικισμὸν ἐντεῦθεν λαβεῖν τὴν ἀρχήν, ὡς ἀνδρῶν ποτε Ἀττικῶν οἰκησάντων ἐκεῖ, καὶ τὴν εὐγενῆ παρακοπέντων Ἀττικὴν γλῶτταν, καὶ ἐξαγροικισθέντων κτλ. Wakef.]

Ἐξάγω, Educo [Gl. Hesiod. Th. 586 : Ἐξάγαγ' ἔνθαπερ κτλ.] Hom. Il. A, [337] : Ἀλλ' ἄγε, διογενὲς Πατρόκλεις, ἔξαγε κούρην. [Divise 346 : Ἐκ δ' ἄγαγε κλισίης Βρισηΐδα et al. E, 35 : Μάχης δ' ἐξήγαγε θοῦρον Ἄρηα· Π, 188 : Τὸν Εἰλείθυια ἐξάγαγε πρὸ φόωσδε· N, 379 : Ἄργεος ἐξαγαγόντες, Arcessentes. Τ, 332 : Σκυρόθεν ἐξαγάγοις. Cum præp. Od. Θ, 106 : Ἔξαγεν ἐκ μεγάροιο· Υ, 21. Soph. Œd. C. 826 : Ὑμῖν ἂν εἴη τήνδε καιρὸς ἐξάγειν· 98 : Ὥς με τήνδε τὴν ὁδὸν... ἐξήγαγ' εἰς τόδ' ἄλσος. Aristoph. Ran. 352 : Ἔξαγ' ἐπ' ἀνθηρὸν ἕλειον δάπεδον... ἥβαν.] Sic ἐξάγειν ἐπὶ θήραν, Educere ad venationem, Xenoph. [Cyrop. 1, 4, 14, etc. Venat. 6, 2, κύνας ἐπὶ τὰ κυνηγέσια· 7, 2. Equites, Hipparch. 1, 18, 20 : et in bello, 4, 9.] Sic ἐξάγειν στρατόν, Thuc. 4, p. 147, ut Lat. Educere copias aut exercitum in aciem, s. in expeditionem. Item ἐξάγειν, Educere milites extra vallum, Bud. Comm. p. 380. [Xen. Cyrop. 3, 1, 30; 3, 57, Anab. 5, 1,

17, H. Gr. 2, 4, 29, etc. Et omisso accusativo Ages. 2, 24, H. Gr. 4, 5, 14; 5, 4, 38, etc. Cyrop. 2, 4, 18: Οὕτως ἐξάγει ὡς εἰς θήραν παρεσκευασμένος· Anab. 6, 4, 9: Ἀνάγκη ἦν ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐξάγειν· Cyr. 6, 1, 24: Ἐξῆγεν εἰς προνομάς. (Poll. 1, 230: Ἐπὶ νομὰς ἐξάγειν.) Ex angustiis, sine acc. H. Gr. 6, 5, 18: Ἐκ τοῦ στενοῦ ἐξῆγε. Ex urbe contra hostem, ib. 1, 1, 33; 3, 5. E regione, Cyrop. 3, 1, 30; cum εἰς, ib. 3, 10. Captivos ex urbe, H. Gr. 4, 5, 6: Ἐθεώρει πολλὰ τὰ ἐξαγόμενα (αἰσχμάλωτα). E carcere ad supplicium, ib. 6, 4, 37: Δεηθείσης αὐτῆς λῦσαι ἐξαγαγὼν αὐτὸν ἀπέσφαξεν. Sim. Anab. 1, 6, 10; Herodot. 6, 91; Plat. Gorg. p. 471, B; Tzetz. Hist. 1, 666. In scenam produco, Aristoph. Pac. 744: Τοὺς δούλους παρέλυσεν, οὓς ἐξῆγον κλάοντας ἀεί.] Interdum ἐξάγω est Exporto, ut [Æschyl. ap. Polluc. 7, 131: Ναυβάτην φορτηγὸν, ὅστις βῶπον ἐξάγει γθονός·] ἐξάγειν σῖτον, ap. Dem. [p. 917, 26], Exportare frumentum. V. Ἐξαγωγή. [Thuc. 6, 31: Πολλὰ ἂν τάλαντα εὑρέθη, ἐκ τῆς πόλεως... ἐξαγόμενα. Xen. Reip. Ath. 2, 3, Vect. 3, 2; 4, 40. De iis quæ clam exportantur, ib. 21: Ἀργύριον δημόσιον ἐξαγόμενον... ἀνδράποδα ἐξάγοντι. Aristoph. Eq. 278: Ἐξάγειν ταῖσι Πελοποννησίων τριήρεσι ζωμεύματα· 282: Ἐξάγων γε ταπόρρηθ', ἅμ' ἄρτον καὶ κρέας, et alibi cum Platone aliisque.] Item Proveho, ut ap. Herodian. 3, [9, 15]: Ἐπὶ πλεῖστον αὐτὸν ἐξαγαγόντος τοῦ ῥεύματος. [Teles ap. Stob. vol. 3, p. 273: Οὔτε τὰ καθ' ἑαυτοὺς λιτώτερον ἐξάγουσι. Hesych. in Δυσπραγίᾳ: Ὅτι κακῶς ἐξάγῃ τις τὸν ἑαυτοῦ βίον. Hemst. Huc referri licet Gl. Traduco. Diodor. 3, 43: Οἱ τὸ μὲν παλαιὸν ἐξῆγον δικαιοσύνῃ χρώμενοι, quod alibi διεξάγειν dicit, nisi hic etiam dixit. V. Ἐξαγωγή.] Reperio ἐξάγω pro Educo, in ea quoque signif. qua Virg. [Æn. 6, 178] dixit, Cœloque educere certant, eumque ad hunc verbi ἐξάγω usum respexisse crediderim. Thuc. 1, [93]: Μείζων γὰρ ὁ περίβολος πανταχῇ ἐξήχθη τῆς πόλεως. Habet autem aliquid affinitatis hæc signif. c. præced. pro Provehere. Nam etiam Provehere in altum Lat. dicunt, de mari loquentes. [V. infra in signif. intransit. Eveho, Gl. Demosth. p. 1278, 3: Τὴν ὁδὸν στενωτέραν ποιήσας, ἐξαγαγὼν ἔξω τὴν αἰμασιὰν, ἵνα τὰ δένδρα τῆς ὁδοῦ ποιήσειεν εἴσω, Maceria ulterius quam olim fuerat, in viam publicam producta. Jos. 15, 9: Ἐξάξει τὸ ὅριον εἰς Βαάλ. De aqua derivanda Xen. OEc. 20, 12, Dem. p. 1276, 14. Figurate Dio Cass. 43, 25: Τὰ ἀναλώματα τῶν τι ἐχόντων ἐπὶ πλεῖστον ὑπ' ἀσωτίας ἐξημμένα... ἐμετρίασεν.] || Ἐξάγειν ἑαυτὸν, q. d. Educere seipsum, e vita videlicet, Vim sibi afferre, Mortem sibi consciscere. Synes. Ad Anast. [Ep. 79]: Κἂν ἐξήγαγον ἐμαυτὸν κρατηθεὶς ὑπὸ τοῦ πάθους. Dicitur et ἐξάγειν ἑαυτὸν τοῦ βίου, quod Cic. interpr. Mortem oppetere, Cic. Lex. p. 58. Diosc. 4, 76: Πλείων δὲ ποθεὶς, ἐξάγει τοῦ ζῆν, pro Vitam adimit, q. d. Educit e vita. [Plut. Mor. p. 837, E: Ἐξαγαγὼν αὐτὸν τοῦ βίου· 1090, D: Ἐξάγειν τοῦ ζῆν ἑαυτοὺς καὶ τὸν βίον ἀπολέγεσθαι. Polyb. 40, 3, 5. Athen. 2, p. 46; 4, p. 157, B, D; 4 Macc. 8, 22, citat Valck. Artemidor. 5, 31. Alia de locutione tritissima collegit Suicer. || De efferendo mortuo Thomas M. p. 324: Ἐξενεγκεῖν... ἀντὶ τοῦ νεκρὸν ἐξαγαγεῖν. || Libero c. genit. Pind. Pyth. 3, 52: Λύσαις ἄλλον ἀλλοίων ἀχέων ἔξαγεν. Aliter cum eod. Plut. Mor. p. 36, D: Τὸ γὰρ οὕτω συνάπτειν καὶ συνοικειοῦν τοῖς δόγμασιν ἐξάγει τὰ ποιήματα τοῦ μύθου καὶ τοῦ προσωπείου. || Duco ex, de porta, Constant. Cærim. p. 168, B: Τῆς ἐξαγούσης πύλης· 334, A. L. Dind.]

|| Ἐξάγω, ut ἀνάγω, Induco, Impello, Incito. Bud. addit et Stimulo, Concito, Vehementer commoveo, sed affert tantum exx. passivi, p. 379, at ego activi exx., pro Impello s. Incito, ut observavi ap. Thuc. 6: Οἱ ἐπὶ τὰ πονηρότερα ἐξῆγον τὸν ὄχλον. Sic 3, [45]: Αἱ δ' ἄλλαι ξυντυχίαι, ὀργῇ τῶν ἀνθρώπων, ὡς ἑκάστη τις κατίσταται ὑπ' ἀνηκέστου τινὸς κρείττονος, ἐξάγουσιν ἐς τοὺς κινδύνους· ἥ τε ἐλπὶς καὶ ὁ ἔρως ἐπὶ παντί. [Eur. Alc. 1080: Ἔρως τίς μ' ἐξάγει· Suppl. 79: Ἄπληστος ἄδε μ' ἐξάγει γάρις γόων· Ion. 361: Καὶ μή γ' ἐπ' οἴκτῳ μ' ἔξαγε· Herc. F. 1211. Dio Cass. 52, 23: Αἱ μακρότεραι ἀρχαὶ ἐς νεωτεροποιίαν ἐξάγουσι· et seq. infin. ib. 34. Aliter Plut. Mor. p. 42, F: Εἰς ἄλλας ὑποθέσεις ἐξάγοντες καὶ παρεμβάλλοντες ἐρωτήματα, intell. τὸν λόγον. Reg. 4, 21, 11: Ἐξήγαγε τὸν Ἰούδαν ἐν τοῖς εἰδώλοις, Peccare fecit.] Ap. Plut. Sympos. 4, [p. 663, C] Ἐξάγειν videtur esse Excitare: Ἀλλὰ νὴ Δία τὸ ποικίλον ἐξάγει καὶ γοητεύει τὴν ὄρεξιν οὐ κρατοῦσαν ἑαυτῆς, Atenim varietas ciborum excitat et illicit appetitum. [Hesych. expl. παροξύνειν. Pass. Xen. Anab. 1, 8, 15: Οὐδ' ὡς ἐξήχθη διώκειν· H. Gr. 7, 5, 8. Plat. Reip. 7, p. 572, B: Ταῦτα... ἐπὶ πλέον ἐξήχθημεν εἰπεῖν. Lysias p. 196, 16: Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐξήχθην ὑπὲρ πάσης ὁλοφύρασθαι τῆς Ἑλλάδος. Demosth. p. 411, 9: Καὶ γὰρ εἴ τι σιωπᾶν ἐγνώκειν, νῦν λέγειν ἐξάγομαι· 527, 18: Ἃ τις ἄρνω, τὸν λογισμὸν φύσας, ἐξαχθῇ πράττειν· 538, 22: Ἀνασχόμενον τότε καὶ μηδὲν ἀνήκεστον ἐξαχθέντα πρᾶξαι· 1458, 14. Dinarch. p. 92, 13: Τὸν δὲ καταπτύστων τοῦτον καὶ Σκύθην· ἐξάγομαι γάρ· ὃν οὐχ εἷς ἀνὴρ, ἀλλὰ πᾶσα ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλὴ ἀποπέφανται χρήματα ἔχειν καθ' ὑμῶν; Aristid. vol. 1, p. 380; 2, p. 266 et 198. Pausan. 5, 17, 4: Ἐξαγόμενός τε ὑπὸ τοῦ θυμοῦ, affert Valck.; εἰς θυμὸν ἐξάγεσθαι ex Ælian. V. H. 14, 22, et ὑπὸ τῆς περιεργίας ἐξαγόμενος ex schol. Aristoph. Eq. 418, Hemst. Sæpe sic etiam Plut. cum aliis multis.]

|| Ap. Isæum autem ἐξάγω, Expello, Depello, Bud. p. 380. [Is. p. 44, 15: Καὶ εἴ τις αὐτὴν ἀφηρεῖτο, ἢ ἐβιάζετο, ἐξῆγεν ἂν ἐκ τῶν πατρώων· 53, 6: Ἀλλ' οἱ παρὰ τούτου θέμενοι καὶ πριάμενοι (ἔχουσιν), ἡμεῖς δ' οὐκ ἐξάγομεν. Conf. Lys. p. 117, 7; 136, 7, Demosth. p. 865, 6; 887, 1; 1090, 20. || Expello, sensu medico. Geopon. 12, 26, 27, 30: Ἕλμινθας ἐξάγει. Diosc. 2, 182. Anon. Aristot. Probl. 1, 38: Τὸ γλίσχρον αἰσθυόμενον ἐξάγει τὸ ὀξύ. Et ib.: Ὁ ἁλς... ἐξάγει τὴν ὀξύτητα· 2, 7: Τὸν ἰδρῶτα ἐξάγει ἡ πάλη. Aret. p. 106: Ἡ γὰρ ἀπηλάθη ξὺν φλέγματι καὶ χολῇ τὸ φάρμακον ἢ διῆλθεν ἔξαγον φύσας· 108: Πρὸ τῶν σιτίων ὁκόσα οὖρον ἐξάγει. || Produco, Elicio, Gl. Soph. ap. Plut. Mor. p. 21, A: Οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι. Paul. Sil. Therm. Pyth. 122: Ἐκεῖ λέγουσιν εἶναι πολλὰς φυτῶν αἰγείρους ἤλεκτρον ἐξαγούσας. Ælian. N. A. 17, 6: Ἐπαοιδαῖς... ἐξάγειν κροκοδείλους. De metallis Strabo 3, p. 147: Τοῖς χαλκουργοῖς τέταρτον μέρος ἐξάγουσι τῆς γῆς τὸν χαλκόν. Jesai. 48, 21: Ὕδωρ ἐκ πέτρας ἐξάξει αὐτοῖς. Gen. 1, 20: Ἐξαγαγέτω τὰ ὕδατα ἑρπετὰ ψυχῶν· 21. Eur. Suppl. 770: Ἀκραντ' ὀδύρει ταῖσδέ τ' ἐξάγεις δάκρυ (quod infra idem medio). Plut. Mor. p. 69, F: Οὕτως Σωκράτης Ἀλκιβιάδην ἐκόλουε, καὶ δάκρυον ἐξῆγεν ἀληθινὸν ἐξελεγχομένου. Γέλωτα Xen. Cyrop. 2, 2, 15. || Evagino, Gl. || Notabilis etiam usus ap. Diodorum Syncelli p. 267, C (vol. 2, p. 643, 72): Ἄδικον πρὸς Ῥωμαίους ἐξαγαγόντα πόλεμον, pro quo longe usitatius ἐξενεγκόντα. Tum Dionys. A. R. 2, 56: Ἐδόκει τὴν ἀρχὴν οὐκέτι βασιλικῶς, ἀλλὰ τυραννικώτερον ἐξάγειν, Gerere, Exercere; et 6, 74. || Dicto, Mando. Diog. L. 5, 72, in testamento Lyconis: Περὶ δὲ τῶν θεραπευόντων ἑαυτὸν οὕτως ἐξάγω, Sic statuo. Cum accus. in testam. Theophrasti ib. 55: Προσετάξαμεν ἂν μετὰ Μελάντου... ἐξάγειν αὐτά. Anon. Ἐξάγω περί τινος, Ago de re aliqua, schol. Aristoph. Pac. 1241: Περὶ τῆς πάντων τούτων κατασκευῆς καὶ χρήσεως ἐξῆκται καὶ ἐν ταῖς ἐκλογαῖς. L. Dind.]

|| Ἐξάγω positum ἀμεταβάτως, pro Exeo, Egredior. Hom. Il. H, [336]: Τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἵνα χεύομεν ἐξαγαγόντες, i. e. ἐξελθόντες, ἐκπορευθέντες. [V. schol. et Eust. Active de humo aggerenda in tumulum intelligebat Heyn. De qua signif. v. supra.] Xenoph. Hell. 6, [5, 18]: Ἔγνω ἐξακτέον εἶναι τὴν ταχίστην ἐκ τοῦ κόλπου. Conf. et Εἰσάγω contrarium ita positum ἀμεταβάτως, item Ἀπάγω et Προσάγω. [Desino. Plut. Mor. p. 36, B: Τοῦτό ἐστι τὸ παρ' Ἐπικούρῳ θρυλούμενον ἀεὶ καὶ θαυμαζόμενον, ὡς οἱ μεγάλοι πόνοι συντόμως ἐξάγουσιν, οἱ δὲ χρόνιοι μέγεθος οὐκ ἔχουσιν. || Med. signif. Eliciendi, Educendi, vel Adducendi Eur. fr. Androm. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 406: Μή μοι προτείνων ἐλπίδ' ἐξάγου δάκρυ, ut librorum script. ἐξ ᾄδου correxerunt edd. (Activi exx. in eadem formula v. supra.) Herc. F. 775: Ὁ γρυσὸς ἅ τ' εὐτυχία φρονεῖν βροτοὺς ἐξάγεται, de quo l. v. in Φρονέω. Xen. Hier. 9, 11: Ὡς μικρὰ ἆθλα πολλοὺς πόνους καὶ πολλὰς ἐπιμελείας ἐξάγεται ἀνθρώπων. Plut. Mor. p. 922, F: Ἐμὲ δ' οὖν οὐκ ἐξάξεσθε τήμερον εἰς τὸ διδόναι λόγον. Proprie, Exportare, in mon. Deliaco ap. Bœckh. vol. 2, p. 220,

19 : Ἐξαγαγέσθαι τὰ ἑαυτῶν. || Ἐξαχθῆναι de Proficiscendo, ap. Dion. Cass. 49, 18 : Φοβηθεὶς ... ἐξήχθη. Pro quo ipsi Dioni aliisque omnibus multo usitatius est decompositum ἐξανάγω.]

[Ἐξαγωγεύς, έως, ὁ, Deductor, Qui præsidia ex urbibus deducit. Diod. 15, 58 : Καὶ κατέστησαν οἱ Ἕλληνες ἐξαγωγεῖς, οἳ κατὰ πόλιν ἑκάστην ἐπελθόντες ἐξήγαγον ἁπάσας τὰς φρουράς. Aliter Aristot. H. A. 9, 40, p. 625, 22 : Καὶ τὰ κηρία διαφθείρουσι τὰ τῶν βασιλέων (apes) ... ὡς ἐξαγωγέων ὄντων, Quippe educentium. || Gl. : Ἐξαγωγεῖς, Tubi.]

Ἐξαγωγή, ἡ, [Traductio, Evectio, Divulgatio, Gl.] Eductio, Exportatio; ἐξαγωγὴ σίτου, Exportatio frumenti. Isocr. [p. 370, B] : Ὑμῖν ἐξαγωγὴν ἔδοσαν, Exportandi facultatem dederunt. [Plat. Leg. 4, p. 705, B : Πολλὴν ἐξαγωγὴν παρεχομένη· 8, 847, D. Demosth. p. 917, 27 : Κηρύγματα γὰρ ποιησαμένου Παρεισάδου ἐν Βοσπόρῳ, ἐάν τις βούληται Ἀθήναζε εἰς τὸ Ἀττικὸν ἐμπόριον σιτηγεῖν, ἀτελῆ τὸν σῖτον ἐξάγειν, ἐπιδημῶν ἐν τῷ Βοσπόρῳ Λάμπις, ἔλαβε τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ σίτου καὶ τὴν ἀτέλειαν ἐπὶ τῷ τῆς πόλεως ὀνόματι. Anon. ap. Suid. v. Ἐξαγωγή : Ἀρά γε χρὴ κολάσαι τὸν δοῦλον, καὶ ἐπ' ἐξαγωγῇ ἀποδόσθαι, ἢ ἐάσαι τοῖς περικειμένοις δεσμοῖς ἐναποθανεῖν; Demosth. p. 787, 8 : Ἀλλ' ἀδελφήν γε, ἐπ' ἐξαγωγῇ ἀπέδοτο· et 763, 13. Quæ formula ἐπ' ἐξαγωγῇ etiam ab aliis multis frequentata, ut Herodoto 5, 6, Sopatro ap. Athen. 4, p. 160, F, Diodoro Exc. p. 548, 11, Dione Cass. 54, 31, Jos. A. J. 16, 1, Zosimo et aliis.] Sic σίκων ἐξαγωγή, Plut. Sol. [c. 24. Ἐξ. σίτου, Exportatio frumenti, Polyb. 28, 2, 2; σιτικὴ, ib. 14, 8; mercium, 4, 38, 9. Schweigh. Lex. Theophr. Char. 23 : Ἐξ. ξύλων ἀτελής. || Eductio. Herodot. 4, 179 : Ἀπορέοντι τὴν ἐξαγωγὴν (navis e lacu). || Expulsio, ut supra ἐξάγω, de expellendo, ap. Isæum p. 40, 11 : Οὐχ ἡγήσατο ὁσίην τοῖς ἀπὸ ταὐτομάτου ἐκεῖ τυχοῦσι μάρτυσι χρῆσθαι περὶ τῆς ἐξαγωγῆς. Ubi v. Schœmann. p. 240.] Ἐξαγωγὴ, ab ἐξάγειν ἑαυτὸν, significat Mortem sibi consciscere, Mors consita. Alex. Aphr. [Virtutem suff. etc., in fine] : Ἔτι εἰ εὔλογος μὲν ἡ ἐξ., Si justa est occasio mortem sibi consciscendi. Cic. De fin. 3, μονὴν ἐν τῷ βίῳ et ἐξαγωγὴν interpr. Mansionem in vita et Excessum ex vita, p. 184 mei Lex. Cic. [Orig. C. Cels. p. 414 : Φαμὲν δὲ καὶ πρὸς ταῦτα, ὅτι εὔλογος ἐξαγωγὴ οὐδαμοῦ ἡμῖν εἶναι δοκεῖ, εἰ μὴ ἡ ἐπ' εὐσέβειαν καὶ ἀρετὴν μόνη. Plut. Mor. p 1063, D : Ἀλλὰ καὶ τούτοις μονὴν οἴονται καθήκουσαν εἶναι κἀκείνοις ἐξαγωγήν. V. Wyttenb. ad Plat. Phæd. p. 335. Angl. || Exitus, Terminatio rei. Ἡ τῶν παρόντων κακῶν ἐξ., Polyb. 2, 39, 4 ; τῶν πραγμάτων 4, 51, 9 ; τὴν ἐξ. ποιεῖσθαι περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων, Componere controversias, 9, 33, 11. Schweigh. Lex. || Aretæo Diut. p. cur. 1, 2, p. 118, est Vitæ traductio, Vitam degere : Ξύμφορος δὲ πλοῦς, καὶ ἐν θαλάσσῃ ἐξαγωγὴ τοῦ βίου. Ubi additur in cod. ἴσ. διεξαγωγή. Angl. V. Ἐξάγω.] || Exponitur etiam Subductio alvi, in VV. LL. [Plut. Mor. p. 134, C : Τὰς κατὰ φύσιν ἐξαγωγάς. || Eductio militum e castris, adversus hostem, Polyb. 5, 24, 4; 10, 11, 3; 11, 22, 2; 10, 21, 4. Schweigh. Eductio equitum exercitii causa tempore belli, Xen. Hipparch. 4, 9. || Sensu forensi, Demosth. p. 1090, 23 : Γενομένης οὖν τῆς ἐξαγωγῆς ... εἱλόμεθα πρὸς τὸν ἄρχοντα τοῦ κλήρου, οὔτε γόνῳ, ὥσπερ εἶπον, οὐδενὸς ὄντος τῷ τετελευτηκότι, οὔτ' εἰσποιητοῦ γεγενημένου κατὰ τοὺς νόμους, Quum nos de possessione hereditatis, quam adieramus, deducti essemus. Deductio de prædio, vi manuque facta, ap. Isæum p. 40, 12 : Ξενοκλῆς τοίνυν Θήβαζε μὲν ἰὼν εἰς τὸ ἐργαστήριον τὸ ἡμέτερον εἰς τὰ ἔργα, οὐχ ἡγήσατο ὁσίην τοῖς ἀπὸ ταὐτομάτου ἐκεῖ τυχοῦσι μάρτυσι χρῆσθαι περὶ τῆς ἐξαγωγῆς. Elatio, de funere. Thom. M. p. 325 : Ἰστέον δέ, ὅτι τὸ ἐξαγωγὴ καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν τούτων λέγεται· τὸ δὲ ἐκφορὰ ἐπὶ μέμψεως οὐ λέγεται, ἀλλ' ἐπὶ νεκροῦ, καὶ ἐπὶ ἁπλῶς ἐκβολῆς. || Vitium scripturæ pro ἐξαγωγὸς, quod v.]

Ἐξαγώγιμος, ὁ, ἡ, cui opp. εἰσαγώγιμος. Dicuntur τὰ ἐξαγώγιμα Merces quæ exportantur, ut contra τὰ εἰσαγώγιμα Merces quæ importantur. Aristot. OEcon. 2 [init. Lycurg. p. 151, 18 : Λεωκράτης ... ἐξαγώγιμον ὑμῖν καὶ τὴν παρὰ τῶν θεῶν βοήθειαν ἐποίησε, de quo paullo ante dixerat, τὰ ἱερὰ τὰ πατρῷα ἐξήγαγεν ἐκ τῆς χώρας. L. D. Liban. vol. 4, p. 826, 21 : Ἐγὼ δὲ μέχρις Ἑλλησπόντου καὶ τῶν τόπων τὴν εὐτυχίαν ἐξαγώγιμον ἀπέφηνα τῶν Ἀθηναίων. Jacons. Dionys. A. R. 4, 44 : Τὰς ἐξαγωγίμους τῶν ὑδάτων τάρρους, ἃς ἐκεῖνος ὀρύττειν ἤρξατο, μέχρι τοῦ ποταμοῦ καταγαγεῖν. Eurip. fr. Erechth. ap. Plut. Mor. p. 604, D : Ἦ πρῶτα μὲν λεὼς οὐκ ἔπακτὸς ἄλλοθεν, αὐτόχθονες δ' ἐφυμεν· αἱ δ' ἄλλαι πόλεις πεσοῦσαι δμοίως διαφορηθεῖσαι βολαῖς, ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν ἐξαγώγιμοι.]

[Ἐξαγώγιον, τό. Joseph A. J. 14, 10, 6 : Φόρους τε ὑπὲρ ταύτης τῆς πόλεως Ὑρκανὸν ἔχειν ... παρὰ τῶν τὴν γῆν νεμομένων, χώρας καὶ λιμένος ἐξαγωγίου κατ' ἐνιαυτὸν Σιδῶνι, Tributum ab aratoribus accipiant ob frumenti exportationem e regione et portu, quæ quotannis Sidonem fit. || Quidquid rei aut mercis exportatur. Edict. 13 Justin. c. 15 : Ἐν ᾗ πυκτῇ ἀπεγράψατο τὸν τοῦ ἐξαγωγίου τίτλον, ἐκφέροντα διαφόροις αἰτίαις χιλίους χρυσοῦς κτλ. Ducang.]

[Ἐξαγωγὶς, ίδος, ἡ, Canalis ad emittendum, Emissarium. Mathem. vett. p. 100 : Πρὸς δὲ τὰ ἐνιέμενα ὕδατα ἐξαγωγίδας ὀρύσσειν.]

[Ἐξαγωγὸς, ὁ, Emissarium. Athen. 11, p. 501, F : Τὰ πλεῖστα τῶν Ἀθήνησι βαλανείων κυκλοειδῆ ταῖς κατασκευαῖς ὄντα τοὺς ἐξαγωγοὺς ἔχει κατὰ μέσον. Ubi ἐξαγωγὰς epitome et Eustath.]

[Ἐξαγωνιαῖον, τὸ, Sexangula figura. Epiphan. t. 1, p. 1082, B : Ἔνθεν γὰρ τὸ ἑξ. καλεῖται παρὰ τοῖς ἔξωθεν λογίοις. Et paulo post : Ἐξαγωνιαίου σημασία. Hase.]

[Ἐξαγωνίζομαι, Dimico. Diodor. 13, 73 : Προεκαλεῖτο τοὺς ἐν τῇ πόλει περὶ τοῦ τροπαίου ἐξαγωνίσασθαι. Eurip. Herc. F. 155 : Τοῖσδ' ἐξαγωνίζεσθε; || Contendo. Vita Pachom. Acta SS. Maii t. 3, p. 27, 51 : Ἐξηγωνίζετο τὰ πάντα ἐν ἑαυτῷ κατέχειν. Hase.]

[Ἐξαγωνίζω. Proculi Paraphr. p. 164 : Ἐὰν σύνεστιν ἡ ἐὰν ἐξαγωνίζῃ, Si una cum sole sit aut sextili aspectu. Et 49, 166.]

[Ἐξαγωνικὸς, ἡ, ὸν, Sexangularis. Paul. Alex. Apotel. p. 134, 2 : Κατὰ τετραγωνικὴν ἢ ἐξαγωνικὴν πλευράν. Hase. Adv. Ἐξαγωνικῶς, Cramer. Anecd. vol. 3, p. 187, 10 : Ἐξ. τὸν ἥλιον σχηματίζουσα (luna). L. D.]

Ἐξάγωνιος, ὁ, ἡ, Ad certamen non pertinens, Qui est extra certamen, ἔξω τοῦ ἀγῶνος. Metaph. ἐξαγώνια vocantur Quæ ad causam non pertinent, vel ad ipsam quasi concertationem causæ, aut generalius, Quæ ad rem, de qua agitur, non pertinent : quæ sunt πάρεργα, vel ἀπροσδιόνυσα. Lucian. [Pro imag. c. 18] : Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐξαγώνια, καὶ πόρρω τοῦ πράγματος, quod alibi dicit ἔξω τοῦ ἀγῶνος, i. e. Hæc ad rem, de qua agimus, non pertinent. Hæc sunt per digressionem dicta, ut interpr. Bud. addens, τῷ ἐξαγωνίῳ opponi ἐναγωνίων. Talem hujus voc. ἐξαγώνιος usum Suid. ex Æschine affert. [Lucian. De gymn. c. 19 : Ἦν μέντοι μὴ ἐξαγώνια, μηδὲ πόρρω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ᾖ, κωλύσει οὐδὲν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. Suid. (coll. Lex. rh. Bekk. An. p. 260, 10) : Ἐξαγώνια, ἔξω τοῦ ἀγῶνος. Οἱ μὲν πολλοὶ τοὺς ἐν ταῖς σκηναῖς ἀγωνιζομένους οἴονται καλεῖσθαι δεῖν, ὅταν ἢ παραλείπωσί τι τῶν ἐξ ἀνάγκης ῥήσεων, ἢ ποιεῖν τι δόξωσι παρὰ τὸ προσῆκον. Αἰσχίνης δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἔξω τοῦ ἀγῶνος λεγομένων λόγων, τουτέστιν οὐ προσηκόντων εἰρῆσθαι. V. id. et Etym. M. v. Ἐπεισόδιον. Tzetz. Exeg. Il. p. 44, 25 : Τὴν θυραίαν, καὶ ὑπερόριον, καὶ οἱονεὶ ἐξαγώνιον λαλιὰν ἐνταῦθοῖ καταπαύω. Athen. Legat. c. ult. : Ἵνα μὴ ἐξαγωνίους τοῖς προκειμένοις ἐπεισάγειν δοκῶμεν λόγους, citat Routh. Zachar. Mityl. p. 171 suæ ed. cit. Boiss.] || Huic signif. aliam addit Hesych. : Ἐξαγωνίοις, ἐξ ἀγώνων πόνον ἔχουσιν.]

Ἑξάγωνος, ὁ, ἡ, Sexangulus, i. e. Sex angulos habens, Sexangulatus, Solino; Hexagonus, Columellæ.

Ἑξάγωνος, ὁ, ἡ, Sexangulus, Sex angulos habens, Gregor. [Tzetz. Hist. 2, 119 : Ἑξ. τι κάτοπτρον. Heliod. Comm. in Paul. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 7, p. 547, B : Τὸ ἑξ. σχῆμα. Nicom. 2, 11, p. 121. ἅ L. Dind.]

[Ἑξαδακτύλαιος, α, ον, Sex digitorum mensuram habens. Constant. Cærim. p. 380, C : Καρφίον ἑξ. De qua forma, inferiori ætati, ut videtur, relinquenda, v. in Δακτυλαῖος. L. Dind.]

[Ἑξαδακτυλιαῖος, α, ον, i. q. ἑξαδάκτυλος. Heliod. Oribasii p. 125, 156 ed. Maii. Osann.]

Ἑξαδάκτυλος, ὁ, ἡ, Qui sex digitos habet, Qui sex digitorum est. [Sexdigitus, Gl. Hippocr. p. 527; 574, 1; 587, 44; 634, 33. Diog. L. 4, 34; Tzetz. Hist. 7, 902.]

Ἑξάδαρχος, ὁ, Sex virorum præfectus, Sex viris imperans. [Xenop. Cyrop. 3, 3, 11; 8, 4, 30. ἄ]

Ἐξάδελφη, ἡ, in Pand. ἡ θυγάτηρ τοῦ θείου, ἡ τῆς θείας [Patruelis consobrina. Pravo accentu Anna Comn. p. 44, A: Τῇ ἰδίᾳ ἐξαδελφῇ. Recto alii apud Ducang.]

Ἐξάδελφος, ὁ, Patruelis. Pro quo ἐξάδελφος ab Atticis ἀνεψιὸς dici scribit Phrynich. Ecl. [p. 306]; Eustath. ἀνεψιὸς vel αὐτανεψιὸς esse dicit ἐξαδέλφους πρώτους. [Sobrinus; Ἐξαδ., ἀπὸ δύο ἀδελφῶν ἀρρένων, Frater patruelis; Ἐξάδ., ἐκ δύο ἀδελφῶν θηλειῶν, Consobrinus, quasi Consororinus, Gl. Justin. M. Adv. Tryph. p. 237. Routh. Exx. e LXX et scriptt. Christianis quantum satis est indicavit Lobeck. Alia Ducang.]

[Ἐξαδελφότης, ητος, ἡ, Gradus cognationis quæ intercedit inter patrueles s. consobrinos. Eust. Opusc. p. 338, 41: Ἀλλὰ τὴν ἐξαδελφότητα δυσωπηθεὶς ἀμυδρᾷ μὲν καὶ φειδομένῃ τῇ φωνῇ, προσαγορεύσει δ' οὖν.]

[Ἐξαδιάφορέω, Susque deque habeo. Ἐξαδ. τὰ ἀδιάφορα Philo p. 1175, B. Hemst. Id. vol. 1, p. 214, 39: Ἤρκει γὰρ ἡ δικαιοσύνη πρῶτον μὲν ἀνάπαυλαν ποιεῖν ἀντὶ καμάτου, τὰ μεθόρια κακίας καὶ ἀρετῆς ἐξαδιαφορῆσαι. L. Diud.]

[Ἐξαδιαφόρησις, εως, τῶν ἀδιαφόρων, Philo vol. 1, p. 509, 37, Indifferentium rerum contemtus. Hemst.]

[Ἐξαδικός, ἡ, ὄν, Senarius. Theol. arithm. p. 41: Τὸ γὰρ σύγκριμα ... ἐξαδικὸν ... ὑπάρχει. Supra ἑκταδικός. L. Diud. Germ. Cpol. Grets. p. 257, D: Διὰ ... ἐξαδικῶν διαστάσεων. Interpr. Per senos lines et terminos. Hase.]

[Ἐξάδιος, ὁ, Exadius, Lapitha, Hom. Il. Α, 264, Hesiod. Sc. 180. Recentioribus Ξάδιον (male Etym. M. p. 346, 40, Λεξάδιος) dictum esse annotant Eust. et schol. Iidem v. de spiritu. ᾱᾰ]

Ἑξάδραχμον, τό, Sex drachmæ. Aristot. [OEc. 2, 7]: Προσέταξεν τοῖς ἀγοραίοις πωλεῖν ἑξαδράχμου.

Ἑξάδραχμος, ὁ, ἡ, Aristot. OEc. 2, [6]: Τάξας αὐτοῖς τιμὴν ἑξάδραχμον, Pretium sex drachmarum. [Vide Ἑκδραχμος.]

[Ἐξαδρόω, i. q. ἐξαδρύνω. Geopon. 4, 8, 5: Ἐξαδροῦται γὰρ μεταφυτευόμενον,... τῆς ἀντιδότου διαπνεομένης τῷ χρόνῳ. " Ἐξυδατοῦται P., quod verum videtur. " Niclas.]

[Ἐξαδρύνομαι.] Ἐξαδρύνεσθαι, Ad perfectam venire granditatem s. maturitatem. Hippocr. [p. 44]: Ηρόσθεν ἢ τελείως ἐξαδρυνθῆναι τὸν καρπόν.

Ἐξαδυνάτω, idem q. ἀδυνατέω [Non possum], nisi quod ἐξ signif. auget. [Theophr. C. Pl. 1, 163: Ὅταν δὲ ἐλλείπῃ (τὰ ζῶα) διὰ τὴν ἡλικίαν, ἐξαδυνατεῖ τὸ γεννᾶν· et absolute 4, 6, 4. Aristot. De gen. an. 5, 5: Ὀλίγον ἔχουσι... τὸν ἐγκέφαλον, ὥστε μὴ ἐξαδυνατεῖν τὸ θερμὸν πρὸς τὴν πέψιν. L. D. Id. Mirab. c. 1: Κἂν ἐξαδυνατῇ, μένει. C. infin., Tatian. 26, p. 61 Worth.: Τὰς γνώμας αὐτῶν παρατρέπουσι κάτω νενευκυίας, ὅπως μεταρσιοῦσθαι πρὸς τὴν ἐν οὐρανοῖς πορείαν ἐξαδυνατῶσαν. Routh. Plut. Mor. p. 53, D: Ἐν τοῖς ἀξίοις σπουδῆς ὅμοιον ἑαυτὸν ἐξαδυνατῶν παρέχειν· Alcib. c. 23. Id. Mar. c. 33: Ἐξαδυνατῶν τῷ σώματι διὰ τὴν ἀσθένειαν. Polyb. 1, 58, 5; 10, 30, 3.]

Ἐξάδω, Excanto [Gl.], Incantatione libero, Carmine obligatum alio carmine solvo, in qua signif. opp. τῷ ἐπάδω. Item, Incantationibus s. Cantibus ejicio aut expello. Lucian. [Philops. c. 16]: Ἐγὼ γοῦν ἥδέως ἂν ἐροίμην σε, τί περὶ τούτων φῂς, ὅσοι τοὺς δαιμονῶντας ἀπαλλάττουσι τῶν δεινμάτων, οὕτω σαφῶς ἐξάδοντες καὶ τὰ φάσματα; [Id. Tragœdop. 172: Ἄλλος ἐπαοιδὰς ἐπιθεὶς τῶν ἐμπαίζεται. Ἰουδαῖος ἕτερον μῶρον ἐξάδει λαβών. Joseph. A. J. 6, 8, 2; 11, 3. Hesych. v. Γοητεύει.] ‖ Percanto, Decanto, ut exp. Bud. in hoc Plut. l. Symp. [p. 161, C], ubi de Arione loquens, scribit: Ἐξᾶσαι δὲ καὶ τῷ βίῳ [τὸν βίον Reisk.] τελευτῶν, καὶ μὴ γενέσθαι κατὰ τοῦτο τῶν κύκνων ἀγενέστερος. Id. affert Plat. Phæd. [p. 85, A]: Οἱ δὲ τῶν κύκνων καταψεύδονται, καί φασιν αὐτοὺς θρηνοῦντας τὸν θάνατον ὑπὸ λύπης ἐξᾴδειν, i. e., inquit, Occinere, vel Canere. Supra ᾄδειν dixerat. [Polyb. 31, 20, 1: Μάτην ἐξᾶσας τὸ κύκνειον, ut Schweigh. scripsit pro ἐξανῆσας. Dio Cass. 73, 2. Plotin. Enn. 6, 9, 8, p. 1404, 10: Οἷον χορὸς ἐξᾴδων. Synes. Dion. p. 55, D: Βούλοιντο μὲν ἂν αὐτὸν ἐξᾶσαι. ‖ Decanto Enumero. Eur. Tro. 472: Πρῶτον μὲν οὖν μοι τἀγάθ' ἐξᾶσαι φίλοις. Dio Cass. [illegible] οὖν Ὅμηρος, ἢ τὰς Ἀχιλλέως [illegible]

[Ἐξαέδρος, ὁ, ἡ, Sex [illegible] p. 25: Πέντε τὰ τούτων τῶν τοιχ[illegible] ὄρον, ἑξαέδρον, κτλ. V. Δωδεκαεδρος.]

[Ἐξαίπρω. V. Ἐξαίρω.]

[Ἐξάιρον, τὸ, Atrium, E[illegible] Malal. p. 286, 17: Εἰς ἐξάιρον κ[illegible] θευδε ... εἰς τὸ ἐξάιρον τῆς λαμπ[illegible] ριον. Alia Ducang. ἀ L. Diud.]

[Ἐξαίρόω, In aerem dimitto. T[illegible] 22, 5: Ἐξαιρῶν δυναμένη τὸ ὑγρὸν [illegible] Probl. 25, 8 med. Lucian. De m[illegible] τοῖς θαυμαστοῖς τούτοις ὁμιλητὰς τοῦ Π[illegible] πειν ἑνθα ἑαυτοὺς ἐξαερώσουσι· τοῦτο γὰρ [illegible] λοῦσι.] Ἐξαιρῶσθαι [et Ion. Ἐξαιρώσσθαι, In aerem verti, In aerem abire, Evanescere, [illegible] σθαι, in Aristot. Probl. [23, 16; 26, 3[illegible] poer. De nat. inf. [p. 244, 47]: Ἐξαιρώσσεται τοῦ ἀνέμου, [καὶ τὸ πνεῦμα δι' αὐτοῦ διέρχ[illegible] et 50. Anon. V. Pyth. 66 (120 Kiessl.: [illegible] Demosth. Phil. p. 48, 26: Λυόμενα δὲ ταῦτα τὰ ἐξαιροῦται, ἐξαιρούμενα δέ, πνευματοῦται. Nemes. nat. hom. p. 157 Matth. Gatak. ad M. Antonin. p. [illegible] cit. Valck.]

[Ἐξαίρωσις, εως, et Ion. Ἐξήρ., ἡ, Aret. p. [illegible] Ἐς τὴν τῶν ἄλλων χυμῶν ἐξηέρωσίν τε καὶ διάνψιν, Α[illegible] evaporandos et disjiciendos alios humores. L. Diud. Gregor. Nyss. p. 37, B Grets.: Ἐξαίρωσις καὶ ἐξ[illegible] τωσις. Anast. Antioch. In transf. p. 877, D ed. C[illegible] bef.: Ἡ ὕδατος ἐξαίρωσιν, ἢ πύκνωσιν ἀέρος, Evaporationem. Hase.]

[Ἑξαέτηρος, ὁ, ἡ, Sexennis. Nonn. Dion. 38, 13: Βακχιὰς ἑξ. ἀραχνιόωσα βοείῃ.]

Ἑξαέτης s. Ἑξαετὴς ὁ, ἡ, Qui sex annorum est. Et Ἑξάετες adv. Sexennio, ex Hom. [Od. Γ, 115. Plut. Pyrrh. c. 26: Ἐξαετῆ χρόνον. Fem. inser. ap. Boeckh. vol. 1, p. 545, n. 1003: Ἐξαέτη λυγρὴν μοῖραν ἐνεγκαμένην, Sexennem mortuam. Fem. Ἐξαέτις, τῶς, Theocr. 14, 33. De accentu masc. Philem. 75, p. 51: Ἐξαετὴς ἵππος, ἑξέτης δέ· ...ἀφαιρουμένου γὰρ τοῦ α ἀναβάζει τὸν τόνον. Suid. (Zon. p. 757): Ἑξέτει, ἑξάετει, βαρυτόνως, Ἀττικῶς, quibus addit l. Aristoph. Nub. 860, ubi ἑξέτει. Unde corrigendus Chœrob. Bekk. An. p. 1375, ubi barytonon ἑξαέτης Atticis tribuitur. Non omnino autem secum, et multo minus cum libris consentire grammaticos de accentu compp. cum ἔτος, barytona pleraque facientes, ubi de tempore; oxytona, ubi de rebus vel hominibus dicuntur, monuimus jam in Δεκαετὴς, et Ἐκκαιδεκαέτης (ubi v. 4 pro *re* scrib. *tempore*). Ἑξαετὲς neutrum ab ἑξαετὴς, utrumque ut oxyt., ponit Arcad. p. 117, 7.]

Ἑξαετία, ἡ, Sexennium. [Gl. Philo vol. 2, p. 371, 39. L. D. Joseph. A. J. 16, 1, 1.]

Ἐξάετος, pro Degenerans aquila affertur ex Aristot. H. A. 6, 6. Ibi tamen non ἐξάετος reperio, verum ἀπάετος [ἐπάετος et ἑπτάετος libri ap. Bekk.]: et id quidem suspectum, quum in vet. ed. Ald. pro eo habeatur ἀσπαστός: reponendum itaque existimo ἄπαστος, ex Plinio. Is enim verba ista, Ἅμα δὲ λέγεται (ὁ ἀετὸς) ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἄπαστος γίνεσθαι, ὅπως μὴ ἁρπάζῃ τοὺς τῶν θηρίων σκύμνους, sic interpr. 10, 3: Eo tempore ipsis cibum negavit natura, prospiciens ne omnium ferarum fœtus raperentur. Ubi etiam obiter nota ἄπαστος.

Ἑξάημερος, ὁ, ἡ, Sex dies durans, etc. Item, τὸ ἑξάημερον, Spatium illud sex dierum, quo conditus fuit mundus: unde Basilii Tractatus [immo homiliæ 9] εἰς τὸ [immo τὴν, ad quod intell. δημιουργίαν, Creationem mundi sex diebus absolutam] Ἑξαήμερον. [Wolf. ad Theophil. p. 130. Anon. Alios v. ap. Suicer. Qui addit l. Greg. Naz. Hom. 20, p. 363, ipsas 9 Basilii homilias vocantis τὴν ἑξαήμερον αὐτοῦ. Epiphan. vol. 1, p. 1082, A: Τὴν τῆς ἑξαημέρου περίοδον. Cosmas Indicopl. p. 326, A: Τῆς ἑξαημέρου δημιουργίας. ‖ Forma Ἑξήμερος utitur G. Syncell. p. 12, 9. L. Diud.]

[Ἐξαθέλγω, Exsugo.] Ἐξαθέλγεσθαι paulo plus est quam ἀθέλγεσθαι. Hippocr. Κατ' ἰητρεῖον [p. 744, D]: Ὡς τὸ μὲν ὑπέον ἐξαθέλγηται, ἕτερον δὲ μὴ ἐπισυλλέγηται. [Et de oss. nat. p. 280, 17. Vitiose Hesych.:

Ἐξαθεγγόμενοι, ἐκθλιβόμενοι. Nec sine mendo Erotian. p. 156 : Ἐξαμελγόμενοι.]

[Ἐξαθίμιτος in epilogo Constitutionis ap. Lambec. Bibl. Cæs. 8, p. 939, C : Τῶν ἀμίτοχον εἶναι τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῶν ἐξαθεμίτων γάμων βύπων, perperam scriptum pro ἐξ ἀθ. L. Dind.]

Ἐξαθερίζω, i. q. simplex ἀθερίζω. [Vilipendo, Contemno. Eust. Il. p. 1046, 58. Ib. 1225, 68 : Ἐξαθερίζει τὴν τοιαύτην λέξιν ἡ πεζογραφία· Od. p. 1757, 21, ubi pass. ; 1899, 46. Valck. Id. Opusc. p. 271, 40 : Οἱ ὀλίγοι γὰρ οἱ εὐγενῶς ἀνδρεῖοι ἐξαθερίζειν τὸν μὴ τοιοῦτον στρατηγόν· 283, 5, et alibi tam act. quam pass.]

[Ἐξαθέριστος, εως, ἡ, Contemtus. Eust. Od. p. 1910, 2 : Ἡ τῶν γενείων ἐξ. ἐπιτήδειος ἦν τοῖς παλαιοῖς, quando coma non alebatur. Valck.]

[Ἐξαθεριστέον, Contemnendum. Eust. Op. p. 49, 54.]

[Ἐξαθετέω, Rejicio, Improbo. Georg. Pachym. Andr. Pal. 7, 30, p. 442, B : Τὰ πρὸς βασιλέα προϋπηργμένα ἐξαθετῶν.]

[Ἔξαθλος, ὁ, ἡ, Qui certare amplius non potest. Lucian. Lexiph. c. 11 : Δημασίας, ὁ πάλαι μὲν ἀθλητὴς καὶ πολυνίκης, νῦν δὲ γήρᾳ ὑπὸ γήρως ἔξαθλος ὤν. Schol. Hom. Od. Φ, 76 : Εἰ γὰρ ἐν μέσοις ἐστὶ τὸ βέλος, ἔξαθλος ἦν, ὡς ἐλλείπων τῇ δυνάμει. Clem. Al. p. 957 : Ἐπὶ τῆς καταστροφῆς τοῦ δράματος ἐξάθλῳ γενομένῳ. Schol. Pind. Nem. 7, 103.]

[Ἐξαθροίζομαι, Congrego, Colligo. Med. Eurip. Phœn. 1169 : Ἀλλά νιν πάλιν κυναγὸς ὡσεὶ παῖς σὸς ἐξαθροίζεται.]

[Ἐξαθυμέω.] Ἐξαθυμεῖν, Penitus defici animo et exanimari. [Plut. Cic. c. 6. Boiss. Et alibi sæpius. Polyb. 11, 17, 6. Poll. 3, 123.]

[Ἐξαθῴωσις, εως, ἡ, Impunitas, Innocentia, i. q. ἀθῴωσις. Arethas in Apoc. p. 884, bis. I. H. Mai.]

[Ἐξαΐζω, Deploro. Eur. Tro. 198 : Ποίοις οἰκτοις τὸν σὸν λύμαν ἐξαΐζεις ;]

[Ἐξαιγειρόω.] Ἐξαιγειροῦσθαι τὴν λεύκην, tradit Theophr. C. Pl. 2, 21 [16, 2], Populum albam mutari s. degenerare in nigram, quæ αἴγειρος nominatur.

[Ἐξαιθερόω, In ætherem muto. Plut. Mor. p. 922, B : Ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἐξαιθερωθεὶς (aer).]

[Ἐξαιθραπεύω. V. Ἐξατραπεύω.]

[Ἐξαίθρης, ὁ, n. pr. viri ap. Polyæn. 7, 41, qui, notante Coraio p. 380, Πεμαξαίθρης a Plut. dicitur, ab Appiano autem Μαξαίθρης. Angl.]

Ἐξαιθριάζω, Sereno cœlo expono. Exp. etiam In sereno habeo, Sub dio teneo. Item Ad solem expono, Insolo. Et pass. ἐξαιθριασθὲν ex Diosc. 3, 53, Refrigeratum sub dio. [Act. id. 5, 24. L. D. De vino Protagor. ap. Athen. 3, p. 124, F : Ἐξαιθριάζουσιν ἐν ὑδρίαις κεραμέαις. Hippocr. Epid. 2, p. 152 (?), F, habet ἐξαιθριάζειν, Galen. ἐπιθρ. p. 153, E, vol. 11, p. 487, A. Hemst. Id. Hipp. p. 551, 44 : Ταῦτα ὁκόταν λειφθῇ, διηθήσας ἐξαιθριάσαι· 1020, A. Idem in gl. Galeni Gl. p. 468 Ἐξητριασμένον (pro ἐξηθριασμένον) latere putabat Heringa. Joseph. B. J. 3, 10, 7 : Τὸ ὕδωρ οὐδὲν ἀποδεῖ χιόνος ἐξαιθριασθέν· 4, 8, 3. Suid. : Ἐξαιθριασθὲν, λαμπρυνθὲν, et plur. Zon. p. 768.]

Ἐξαιμάσσω, Cruento, αἱμάσσω, vel, Valde cruento, ut ap. Synes. [p. 245, D] : Ἐξαιμάττων τὸν ἵππον, Cruentans equum, fodiendo sc. calcaribus armos. Sic autem ante eum dixerat Xenopho Cyrop. 7, [1, 29] : Οὐδὲν φειδόμενος τῶν ἵππων, ἀλλ' ἐξαιμάττων κατὰ πολὺ τῷ κέντρῳ. [Poll. 1, 214 ; 2, 215 ; 4, 68. Clem. Al. p. 949, a Wakef. cit. : Ὅταν καθάπερ κέντροις ἐξαιμάσσηται πρὸς σπουδὰς μανιώδεις. Philostr. Imag. p. 883 : Ἐξαιματτομένων ἐς τὸν ὁρόμον τῇ μάστιγι (equorum). Metaph. Dionys. A. R. 6, 81 : Τῶν μὲν ἀγνωμοσύνης, ὡς ἐξαιμάττοντος τὰς λύπας, τῶν δὲ ἐξομολογήσεως κτλ., Refricantis dolores.]

[Ἐξαιματίζω, Sanguinem emitto venis. Hippiatr. p. 112, 1 : Ἐξαιματίζειν τὸ ἀρκοῦν. Ib. p. 2, 12 : Ἐξαιματίσης. Pass. ib. p. 39, 7 et 121, 11. Hase.]

Ἐξαιμάτόω, ut αἱματόω, In sanguinem verto, Alex. Aphr. Probl. [Clem. Al. Pæd. 1, 6, p. 124 : Ἡ τροφὴ...εἰς τὰς φλέβας ἐξαιματουμένη ἐχωρεῖ. Greg. Nyss. vol. 3, p. 627. Wakef. Aristot. De somno c. 3 : Ἔπει δὲ (in venis) μεταβάλλουσα (ἡ τροφὴ) ἐξαιματοῦται.]

Ἐξαιμάτωσις, εως, ἡ, Actio vertendi in sanguinem, Sanguinis effectio, Sanguificatio, ut Gaza vertit alicubi. A Bud. redditur Sanguinis generatio, in hoc Galeni Ad Glauc. 2 : Γεννᾶσθαι μὲν ἡμῶν τὸ μελαγχολικὸν περίττωμα ἐκπιπτόντων ἐν ἥπατι κατὰ τὴν ἐξαιμάτωσιν, ἀνάλογον τῇ κατὰ τὸν οἶνον τρυγί. Gregor. : Ἐπεὶ τῷ ἥπατι μάλιστα τῆς τοῦ θερμοῦ συνεργείας ἦν χρεία πρὸς τὴν τῶν ὑγρῶν ἐξαιμάτωσιν. [M. Anton. 4, 21 ; Aret. p. 19 ; Alex. Aphr. Probl. 1, 118 ; 2, 63, bis.]

Ἐξαιματωτικὸς, ἡ, ὁν, Vim generandi sanguinis habens, ἐξαιματωτικὴ δύναμις, ap. Alex. Aphr. Probl. [2, 63], Vis generandi sanguinis, Vis sanguinis generatrix s. effectrix.

Ἔξαιμος, ὁ, ἡ, Sanguine destitutus, Qui multum sanguinis effudit, ut Suid. ἔξαιμοι exp. οἱ λείψαιμοι, et οἱ πλεῖστον αἷμα κενώσαντες. Ead. enim plane forma dicitur, qua Exanguis [Gl.] Lat., sed minus tamen significat. Plut. [Mor. p. 970, D] : Τοῦ βασιλέως ἐξαίμου γενομένου καὶ περιῤῥέοντος αἰσθανόμενος. [Hippocr. p. 1143, B : Φλεβοτομούμενος ἐν μέρει ἑκατέραν τὴν χεῖρα ἕως ἔξαιμος ἐγίνετο· 1147, D ; 909, H, ἐπὶ πουλὺ ἔξαιμον· 910, A, opponit ἔναιμος. Strab. 15, p. 705 : Ἐξαίμους τοὺς ἡνιόχους ἐν τοῖς ἀγῶσι πεσόντας. Diod. 3, 35 ; Dionys. A. R. 2, 42.]

[Ἐξαιμόω ap. Polluc. 4, 186 : Ὑφαιμος, ἄναιμος, ἀνιχμος, ὑπέρπλεως, ἐξαιμῶν, Vertitur Sanguinans. Lege ἐξαίμων, ut 8, 79 : Ὕφαιμος, ἐξαίμων. Angl.]

[Ἐξαίνετος, ὁ, Exænetus, Agrigentinus, Diod. 12, 82 ; 13, 34, Ælian. V. H. 2, 8. || Atheniensis, Diodor. 14, 19.]

[Ἐξαίμων, ὁ, ἡ, i. q. ἔξαιμος. V. Ἐξαιμόω.]

Ἐξαίνυμαι, Eximo s. Extraho : unde ἐξαίνυτο Hesychio ἐξηρεῖτο, ἀφηρεῖτο. [Ex Hom. Il. E, 155 : Φίλον δ' ἐξαίνυτο θυμόν, vel similibus Il. 848, Υ, 459. Od. O, 206 : Νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἐξαίνυτο κάλλιμα ὦρα. Divise Il. Δ, 531 : Ἐκ δ' αἶνυτο θυμόν· Hesiod. Sc. 149, ubi al. εἵλετο. Imperat. ἐξαίνυσο Nicand. Al. 272 et in fr. ap. Athen. 3, p. 126, C, ubi ἐκδαίνυσο libri, ἐξαίρεο epit. Synes. p. 347, B : Ἐξαίνυσο πημάτων. L. D. Auctor Phoronidis ap. Etym. M. p. 374, 26 : Πάντας γὰρ μάκαράς τε θεοὺς θνητούς τ' ἀνθρώπους κέρδεσι κλεπτοσύνας τ' ἐξαίνυτο τεχνησάσας, ubi corruptum videtur. Hemst. Fort. Κλεπτοσύνασί τ' ἐκαίνυτο, pro quo positum videbatur Schneidero.]

[Ἐξαιονίω, Perfundo. Etym. M : Ἐξηονήθην, ἀντὶ τοῦ κατηντλήθην, ὅθεν καὶ ἠόνες οἱ αἰγιαλοί, διὰ τὸ κατατονᾶσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων. Ἀονήματα γὰρ τὰ κατανταλήματά φασιν οἱ ἰατροί. Zonar. : Ἐξηονήθην· σὺν τῷ ι κατὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅθεν κτλ. Ad idem verbum Kuster. refert gl. Hesych. : Ἐξικνόθη (ita cod.), κατηντλήθη.]

[Ἐξαίπιον, τὸ, locus Cpolis. Chron. Paschal. vol. 1, p. 608, 15. Conay. āī]

[Ἐξαίππων, τὸ, Currus sejugis. Gl. : Ἐξάϊππον, Sejuga. Schol. Æsch. Pers. 47 : Τέθριππα καὶ ἐξάϊππα. Al. ib. ἕξιππα. Quod v. infra.]

[Ἐξαιρατής. V. Ἐξαιρετής.]

Ἐξαιρέσιμος, ὁ, ἡ, Exemptilis, Qui eximi potest, ut ἐξαιρέσιμοι ἡμέραι, Dies qui e mense eximebantur, ut cum solis lunæque ratione congruerent. Quibus opp. ἐμβόλιμοι, Qui intercalantur. Cic. In Verr. [2, 52] : Est consuetudo Siculorum ceterorumque Græcorum, quod suos dies mensesque congruere volunt cum solis lunæque ratione, ut nonnunquam, siquid discrepet, eximant unum aliquem diem, aut summum, biduum e mense, quos illi ἐξαιρεσίμους dies nominant. V. et Aristot. Œc. [2, 29, Gemin. El. astr. p. 38, A, B.] Ἐξαιρέσιμος λίθος ap. Herodot. [2, 121, 1, ubi ἐξαιρετὸς, non ἐξαιρέσιμος], non pro Exemptili, sed pro Exempto. Exp. enim ab Eust. [Il. p. 210, 3 ; 907, 64] ὁ ἀπὸ τοίχου ἐκβληθείς : sec. quam expos. fuerit ἐξαίρεσις λίθου ap. eund. Herodot. ἡ ἐκβολή.

Ἐξαίρεσις, εως, ἡ, Exemptio, [Exceptio, add. Gl.] Eductio. Ἐξαίρεσις λίθου ap. Herodot. [2, 121, 1] : unde ἐξαιρέσιμος. [Plut. Mor. p. 1137, B : Διὰ τὴν τῆς τρίτης (chordæ) ἐξαίρεσιν. L. D. Thesei ἆθλων ἕνα τοῦτον παραδιδόασι τὴν τῆς ὗος ταύτης (Crommyoniæ) ἐξαίρεσιν, Strab. 8, p. 380. Hemst. De exemtione viscerum Herodot. 2, 40 : Ἡ ἐξ. τῶν ἱρῶν καὶ ἡ καῦσις.] Peculiariter autem dicuntur ἐξαίρεσις quæ exenterando eximuntur, ut ap. Eust. [Il. p. 908, 1, ex Athen. 9, p. 381, B] : Ἔδειξε πάντα τὰ ἐντοσθίδια

μετὰ τῆς ἐξαιρέσως. Pro qua signif. vide et l. Athenæi in Ἀφαίρεσις cit. || Locus in portu, in quem merces ex navibus eductæ exponuntur. Pollux 9, [34]: Καὶ ὡς Ὑπερείδης φησὶν, ἐξαίρεσις, ὅπου τὰ φορτία ἐξαιρεῖται, quod tamen φορτία reddunt VV. LL. Onera; ego Merces. [Lex. rh. Bekk. p. 252, 10, Etym. M. p. 347, 30. || Rhetoribus dicitur Exceptio, qua quis adversarii rationes et prætextus refutat, elevat vel suspectos reddit. Ejus formæ ex. est ap. Demosth. Or. c. Timocr. p. 502, ubi Ulp.: Ἡ ἐξ. πρέπει τῷ καταφορικῷ λόγῳ κτλ. Et mox: Ἀεὶ αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ νομίμου μόνον κεφαλαίου τυγχάνουσιν. Ernest. Lex. rhet.] || Ἐξαιρέσεως δίκη, Actio qua quis experiebatur adversus eum, qui servum abduxisset et liberum asseruisset: ea petebat actor a prætore, ut vindicias secundum servitutem decerneret. Sic VV. LL. ex Suida. [Conf. Lex. rh. p. 252, 12. || Exemtio literæ. Gramm. post Gregor. p. 672: Αἱ ἐξ. Ἀττικῶν εἰσιν ἰδιώματα ... ἑτάρων ἀντὶ τοῦ ἑταίρων. || Ap. Polyb. 14, 10, 9: Καταλαβὼν δὲ τὰς καταῤῥάκτους ναῦς πρὸς μὲν τὰς ἐξαιρέσεις καὶ προσαγωγὰς τῶν ὀργάνων καὶ καθόλου πρὸς πολιορκίαν εὖ... ἐξηρτυμένας, Evectiones int. Schweigh., coll. simili verbi ἐξαίρειν usu, quo cum verbo nihil commune habet ἐξαίρεσις. Quod videndum an in ἐξερείσεις mutandum sit. Θέσεις dicit Diod. 20, 85. || Tintinnabulum, Gl.]

[Ἐξαιρετέος. V. Ἐξαίρετος.]

[Ἐξαιρέτης, ὁ, et Lacon. Ἐξαιρέταρ, Hesychio ἁρπάγη ἢ ἅρπαξ ὁ πρὸς τὰ ἀντλήματα, Harpago ad hauriendum. Conf. Valck. Anim. ad Ammon. p. 35.]

Ἐξαιρετικὸς, ἡ, ὸν, Eximendi vim habens, vel Exceptivus. [Diog. Laert. 10, 143, Δυνάμει τε ἐξαιρετικῇ, Gassend. conj. ἐξαιρετικῇ, quod probat Menagius. Hasr.]

Ἐξαίρετος, ὁ, ἡ, Exemptus e numero, Selectus, Eximius. [Egregius, Præcipuus huic add. Gl.] Sic γυναῖκες ἐξαίρετοι, Hom. Il. B, [227] et κοῦροι ἐξαίρετοι, Od. Δ, [643] i. e. ἐκ τῶν ἄλλων αἱρεθέντες, quod est ἐπιχριθέντες, qui et ἔξαιτοι dicuntur per sync. ut ἐξαίτους ἱρέτας, teste Eust. p. 1512: Mulieres selectæ, et Juvenes selecti, illæ ob pulcritudinem, hi ob fortitudinem, unde ab Hom. poni ait, tanquam explicandi gratia, κοῦροι οἳ κατὰ δῆμον ἀριστεύουσι, et κρίνας ἀνὰ δῆμον ἀρίστους. Sunt qui ἐξαιρέτους γυναῖκας interpr. Eximia s. Egregia forma præditas. [Pind. Ol. 9, 29: Ἐξαίρετον κᾶπον· 11, 25, ἀγῶνα· Pyth. 2, 30, μόχθον· Nem. 1, 70, ποινὰν, et sim. Pyth. 4, 122, Isthm 1, 93. Æsch. Ag. 954: Πολλῶν χρημάτων ἐξαίρετον ἄνθος· Eum. 402: Ἐξ. δώρημα. Diod. Exc. p. 592, 53, ἐξ. δῶρα. Et sim. sæpius Eurip. velut Tro. 249, 485, et seq. genit. Ion. 1323, El. 1002. Xen. Cyrop. 8, 4, 28: Τοῖς περὶ αὐτὸν ὑπηρέταις ἐξαίρετα εἶδον (χρήματα) πρὸς τὴν ἀξίαν ἑκάστῳ· Anab. 7, 8, 23: Ἐξαίρετα λαμβάνειν καὶ ἵππους καὶ ζεύγη· Reip. Lac. 15, 3: Γῆν ἐξαίρετον. Eodemque modo de terra Plato Leg. 5, p. 738, D, Herodot. 2, 168. Id. 6, 130: Μήτε ἕνα ὑμέων ἐξαίρετον ἀποχρίνων μήτε τοὺς λοιποὺς ἀποδοκιμάζων. Plat. Ep. 2, p. 310, C: Δίωνα μόνον ἐξαίρετον ποιεῖ.] Ap. Thuc. ἐξαίρετον ποιεῖν, Seligere, Seponere, q. d. Exemptitium facere: 2, [24]: Τριήρεις τε μετ' αὐτῶν ἐξαιρέτους ἑκατὸν ἐποιήσαντο, Triremes seposuerunt. Ibid: Χίλια τάλαντα ἐξαίρετα ποιησαμένους χωρὶς θέσθαι. [Demosth. p. 1012, 21. Conf. p. 681, 7; 1026, 13.] Politian. ap. Herodian. 7, [1, 24], Δοκοῦντα ἀμοιβῆς ἐξαιρέτου τεύξεσθαι, interpr. Putantem sibi insignem gratiam relatum iri. [Ἐξαιρέτου δόσις, Præceptio, Gl.] Sic ἐξαίρετον γέρας, Philoni Eximium munus. [Eur. Andr. 15, Demosth. p. 418, 12, et sim. τιμὰς ἐξ. Isocr. p. 60, A.] Ἐξαίρετον, inquit Bud., dicitur Præcipuum, ἐπίλεκτον, Eximium, πρόκριτον, Extra ordinem datum. Plut. [Cat. min. c. 39]: Κάτωνι δὲ ἐδόθη ἐξαίρετος στρατηγία, Catoni prætura extra ordinem est data. Significat etiam Receptum, i. e. Exceptum, et qui non venit in sortem. Et ap. Galen. ἐξαίρετον alicubi declarare dicit præcipuum et maxime curandum. [Isocr. p. 120, A: Τὴν μὲν ἰδίαν χώραν εἰς τὸ κοινὸν τοῖς συνακολουθήσασιν ἐδόσαν, τὴν δὲ βασιλείαν ἐξαίρετον αὐτοὶ παρ' ἐκείνων ἔλαβον. Xenoph. Eph. 1, 15: Δυνησόμεθα δὲ αὐτοὺς ἐξαιρέτους παρ' Ἀψύρτου λαβεῖν ὡραίαν.] || Peculiaris, ut quum Demosth. Pro cor., ἐξαίρετον et ἴδιον copulat, ut Lat. Proprium et Peculiare interdum copulantur. [Conf. p. 418, 12. Dio Cass. 42, 19.] Plut. Coriol. [c. 10]: Καὶ ἀγαπήσειν ὡς εἷς ἕκαστος τὴν νίκησιν· ἐξαίρετον δὲ μίαν αἰτοῦμαι χάριν, ἔφη. Sic exp. et in hoc Æschinis l. [p. 66, 22]: Ἐξαίρετον αὐτῷ τυραννίδα προσποιούμενος. [Eur. Tro. 414: Ὁ γὰρ μέγιστος τῶν Πανελλήνων ἄναξ τῆσδ' ἔρωτ' ἐξαίρετον μανάδος ὑπέστη. Apollon. De constr. p. 17, 5: Τὸ ἄρθρον, οὗ ἐξαίρετός ἐστιν ἡ ἀναφορὰ, Articulus relativus. || Neutro gen. Eur. El. 1002: Ἐγὼ δὲ τάσδε, Τρωάδος χθονὸς ἐξαίρετ', ἀντὶ παιδὸς ἣν ἀπώλεσα, σμικρὸν γέρας... κέκτημαι δόμοις. Quod dicitur ut τὰ πρῶτα. Κατ' ἐξαίρετον, Præcipue, Olympiod. in Aristot. Meteor. p. 12: Κατ' ἐξ. ἴδιον καὶ ἐσπέριον λέγεσθαι τὸν τῆς Ἀφροδίτης ἀστέρα. Tzetz. Exeg. Il. p. 6, 10; c. genit. 75, 26. Zosim. 4, 2, 3 cit. Wakef., Aster. Hom. p. 20, Boiss.] || Apud Aristid. ἐξαίρετον genitivo junctum exp. Exemptum, ἐξαίρετον τῶν ἡλίου δυσμῶν, Exemptum a solis occasu. [Dionys. A. R. 6, 50: Πρὸς τῷ μηδένα χρόνον ἐξαίρετον πεποιῆσθαι πρὸς ἡμᾶς πολέμου. (Quomodo fere sine genit. Demosth. p. 124, 4: Οὐδ' ἐστὶν ἐξαίρετος ὥρα τις, ἣν διαλείπει.) Job. 5, 5: Αὐτοὶ δὲ ἐκ κακῶν ἐξαίρετοι ἔσονται.] || Eximendus, Ejiciendus. Xenopho Cyrop. 2, [2, 23]: Ἀλλ' ἐγὼ τοὺς τοιούτους ἄνδρας γιγνώσκω ἐκ τῆς στρατιᾶς ἐξαιρέτους εἶναι. Ita quidem Bud., et ita in mea etiam Xenoph. ed. legi fateor, p. 29, sed, ut in annot. docui, quum p. seq. ἐξαιρετέοι dicat, non dubito quin et hic ἐξαιρετέους itidem leg. sit. Est autem Ἐξαιρετέος etiam Evertendus, Dignus qui evertatur, ut Polyb. [immo Dio Cass. fr. 156, p. 66, unde citat Suid.]: Ἡ Καρχηδὼν πολλοῖς Ῥωμαίων ἐξαιρετέα ἐδόκει εἶναι. [|| Ἐξαιρετέον, Eximendum, Gl.; Eligendum. Xen. Cyrop. 4, 5, 52: Γυναῖκας καλὰς ἐξ. ἂν εἴη, ex præda. Plat. Leg. 12, p. 942, C: Τὴν δ' ἀναρχίαν ἐξ. ἐκ παντὸς τοῦ βίου· Theæt. p. 157, A. Aristot. H. A. 9, 40 fin.] || Ἐξαιρετὸς oxytone, ἐκβαλλόμενος, ut exp. Suid. [et Zon. p. 764], i. e. Qui ejicitur. In VV. LL. tamen interpretatur Ejectus; sed videtur ἐξαιρετὸς esse Qui ejicitur, vel potius Ejectitius, quod quidem accipiatur passive. Fortasse et Exemptilis non male interpretabimur. [Herodot. l. in Ἐξαιρέσιμος cit.]

Ἐξαιρέτως, adv., Eximie. Item, Præcipue, Præsertim, [Egregie, Apprime his add. Gl.] In primis, vel Potissimum. Herodian. 4, [8, 16]: Καὶ τῷ θεῷ χρήσασθαι ὃν ἐκεῖνοι σέβουσιν ἐξαιρέτως, Egregie venerantur, Polit. Malim tamen In primis. Sic 3, [3, 10]: Δυσχείμερος γὰρ πᾶσα Καππαδοκία, ἐξαιρέτως δὲ ὁ Ταῦρος, ubi ille vertit Maxime. Philo V. M. 1: Ὁ γὰρ πέπονθεν ἕκαστος, αὐτὸς ἐξαιρέτως οἶδεν. In hoc autem Plut. [qui multum hoc adv. utitur] l. [Mor. p. 667, F]: Πολλῶν ποιητῶν ὄντων ἕνα τὸν κράτιστον, ἐξαιρέτως ποιητὴν καλοῦμεν, videtur exponi posse Peculiariter. Sunt tamen qui vertant Per excellentiam. [Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 169, n. 2134, b, 6: Ἐξ. δὲ τὰν περὶ τὸν δᾶμον φιλοστοργίαν ... δεδήλωκε καὶ ἄλλοτε πλειστάκις κτλ.]

Ἐξαιρέω, Eximo, Eruo, Educo, Extraho, Aufero. [Adimo, Gl. Hom. Il. Ω, 229: Ἔνθεν ἐὼν ἔκτα μὲν περικαλλέας ἕξελε πέπλους· et divise Od. Φ, 56: Ἐκ δ' ἥρεε τόξον. Pind. Ol. 1, 26: Ἐπεί νιν καθαρῷ λέβητος ἕξελε· Nem. 4, 7: Ὅτι κε γλῶσσα φρενὸς ἐξέλοι βαθείας. Æsch. Eum. 861: Ἐξελοῦσ' ὡς καρδίαν ἀλεκτόρων. Eur. Iph. T. 1357: Οἴακας ἐξηροῦμεν νεώς· Suppl. 571: Θάψω νεκροὺς γῆς ἐξελὼν Ἀσωπίας. Et per tmesin Alc. 160: Ἐκ δ' ἔλυσα κεδρίνων δόμων ἑσθῆτα. Demosth. p. 631, 24: Τὸ μέσον τούτων ἐξεῖλες. Aristoph. Lys. 1026: Ἐγώ σου κἂν τόδε τὸ θηρίον τοὐπὶ τῷ ῥαλμῷ λαβοῦσ' ἐξεῖλον ἄν.] Plato Crat. [p. 399, A] ἐξαιρεῖν γράμματα et ἐπεμβάλλειν inter se opponit. Isocr. Panath. [p. 267, C.]: Πρεσβείαις καὶ λόγοις ἐξαιρεῖν ἐπειρῶντο τὰς διαφοράς. Lucian. Caucaso [c. 20]: Γύπας ἂν ἐπίστησί σοι τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντας, Eruturos, Extracturos. [Herodot. 2, 40, 87.] Cic. ἐξαιρεῖν interpretari voluisse verbo Eximere apparet ex iis, quæ dicit de adj. ἐξαιρέσιμος, quæ protuli supra. [Herodot. 2, 125: Τὸν λίθον ἐξέλοιεν.] Idem, Ἐπειδὰν τὸ ἀλγοῦν ἐξαιρεθῇ, interpr. Quum dolor detractus esset, ut habes p. 53 mei Lex. Cic. [Eur. Phœn. 991: Εὖ πατρὸς ἐξεῖλον φόβον, et alibi tam absolute quam adjuncto genit. Improprie Cycl. 618:

Ἀλλ' ἴτω Μάρων ... ἐξελέτω βλέφαρον Κύκλωπος, de vino quo caperetur Cyclops. Xen. An. 2, 5, 21: Ἐξέλοιμεν ἀλλήλων τὴν ἀπιστίαν. Pass. ib. 2, 3, 10: Ὁ φοῖνιξ, ὅθεν ἐξαιρεθείη ὁ ἐγκέφαλος, eodemque vel similibus modis alibi ipse et alii quivis. Polyb. 12, 7, 3: Ἐμψύχου σώματος τῶν ὄψεων ἐξαιρεθεισῶν ἀχρειοῦται τὸ ὅλον· de qua phrasi alia v. ap. Bast. ad Greg. p. 925-6. Cum præp. Plato Epin. p. 977, C: Εἴπερ ἀριθμὸν ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐξέλοιμεν· Soph. p. 249, B. || Excipio, (Gl. Excepto). Xen. Comm. 1, 4, 15: Μόνον σε ἐξαιροῦντες (dii) ἐν ἀμελείᾳ κατατίθενται. Plato Leg. 5, p. 726, B: Ὅταν ... ἑαυτὸν ἀεὶ ἀναίτιον ἐξαιρῇ· et cum genit. Phædr. p. 242, B, Reip. 6, p. 492, E. Dion. Chr. Or. 31, vol. 1, p. 568 citat Valck.]

|| Ἐξαιρεῖσθαι signif. activa pro eodem [Eximo, Gl.], ut ap. Plat. Ione [p. 534, C]: Διὰ τοῦτο ὁ θεὸς ἐξαιρούμενος τούτων νοῦν, τούτοις χρῆται ὑπηρέταις καὶ χρησμῳδοῖς. Ante eum autem Hom. et Hesiod. ἐξέλετο φρένας itidem dixerant, Hom. Il. P, [470] et Hesiod. Scut. [89]: Τοῦ μὲν φρένας ἐξέλετο Ζεύς. [Et alibi cum θυμὸν vel ψυχήν. Addito dat. Il. Z, 234: quem inter et genitivum variat scriptura I, 377. Cum duplici accus. O, 460. Divise ἐκ θυμὸν ἑλέσθαι Il. A, 381 etc. Et Od. Z, 140: Ἐκ δέος εἵλετο γυίων, et alibi sim. Eur. Alc. 347: Σὺ γάρ μου τέρψιν ἐξείλου βίου.] Sic Isocr. [p. 19, C]: Τοὺς φόβους ἐξαιροῦ [ἐξαίρει cod. Urb.] τῶν πολιτῶν. Sic Theophr.: Ἐπεὶ καὶ τῶν καρπῶν ἐξαιρεῖται τὴν γλυκύτητα. [Plato Apol. p. 19, A: Ἐπιχειρητέον ὑμῶν ἐξελέσθαι τὴν διαβολήν, etc. Demosth. p. 711 extr.: Οὔτε γὰρ τὸ γνῶναι καὶ δοκιμάσαι τὸ βέλτιστον ἐξελέσθαι δύναιτ' ἂν ὑμῶν οὐδὲ εἷς.] Ut autem dicitur ἐξαιροῦμαι τοῦτο σοῦ, ita ἐξαιροῦμαί σε τούτου: ut ap. Plut. Rom. [c. 6]: Βίας ἐξελέσθαι τοὺς ἀδικουμένους. Sic, Ἐξείλετο κινδύνου, [Polyb. 1, 11, 11: Βουλόμενος ἐξελέσθαι τοῦ πολέμου τοὺς Μαμερτίνους]· item addita præpos. ἐξ, ut [Ἐξείλετο ἄμμε ἐκ τῶν μεγάλων κινδύνων, in decr. Byz. ap. Demosth. p. 256, 2;] Ἐξελοῦ με ἐξ ἐχθρῶν, quæ duo exx. ponuntur ab Eust. [Il. p. 740 sq.] docere volente hoc verb. accipi a posteris Homeri pro λυτροῦσθαι. [Absolute Æsch. Suppl. 924: Ἄγοιμ' ἄν, εἴ τις τάσδε μὴ ἐξαιρήσεται. Soph. El. 1208: Μὴ ἐξέλῃ τὰ φίλτατα. Eur. Med. 904: Νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη, Abjecta inimicitia cum patre. Xenoph. H. Gr. 1, 1, 13: Ἐξελομένοις τὰ μεγάλα ἱστία. Aristoph. Pac. 316: Οὔτε καὶ νῦν ἔστιν αὐτὴν ὅστις ἐξαιρήσεται, ἢν ἅπαξ ἐς χεῖρας ἔλθῃ τὰς ἐμάς· 443. Cum duplici accus. Eur. Alc. 79: Βίᾳ γυναῖκα τήνδε σ' ἐξαιρήσεται· Iph. A. 972, aliisque ll. ap. Valck. Diatr. p. 203, C.] Pass. autem cum accus. interdum jungitur, ut Plat. Gorg. [p. 519, D]: Ἐξαιρεθέντας τὴν ἀδικίαν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, Quibus exempta est injustitia. [Ep. 2, p. 313, A: Ὠδὶς ... ἣν εἰ μή τις ἐξαιρεθήσεται... Herodot. 3, 137: Ἐξαιρεθέντες τὸν Δημοκήδεα. Thucyd. 6, 24: Τὸ ἐπιθυμοῦν τοῦ πλοῦ οὐκ ἐξῃρέθησαν. Diosc. 5, 29: Μήλων κυδωνίων ἐξαιρεθέντων τὰ σπέρματα.] Synes. autem dixit, Ἐξῃρήσθων τοῦ λόγου Θόας καὶ Ἀνδρόνικος, Eximantur ex sermone, i. e. Excipiantur. [Ἐξῃρημένοι, Exemti, Gl. V. supra in act.] || Ἐξαιροῦμαι in signif. act. a Bud. redditur etiam Effero, Expono, ut Dem. [p. 1286, 1]: Ἐξαιρεῖται τὸν σῖτον ἐν τῇ Ῥόδῳ, κἀκεῖ ἀποδίδοται· et [1283, 21]: Τὴν μὲν ναῦν εἰς Ῥόδον κατεκόμισε, καὶ τὸν γόμον ἐκεῖσε ἐξελόμενος, ἀπέδοτο παρὰ τὴν συγγραφήν. [Et 927, 4, etc.] Sic Ceb. Theb. [p. 92 Cor.]: Αἱ νῆες τὰ φορτία ἐξελόμεναι. Hæc autem signif. potest quodammodo sub proxime præced. comprehendi; merces enim exponi non possunt quin educantur e navi. Sic Thuc. 8, p. 272, σκεύη ἐξείλοντο dixit, e navi sc., ubi Exemerant e navi aut Eduxerant, commodius verti putem quam Exposuerant. In hoc autem Ejusd. l. ἐξαιρεῖσθαι videtur potius esse Reponere quam Exponere, 8, [90]: Εἰς ἣν καὶ τὸν σῖτον ἠνάγκαζον πάντας τὸν ὑπάρχοντά τε καὶ τὸν ἐπιπλέοντα ἐξαιρεῖσθαι. [Herodot. 4, 196: Ἐπεὰν ... ἐξέλωνται τὰ φορτία. Pass. 3, 6: Ὁ ... κέραμος ... ἐξαιρεόμενος ἐν Αἰγύπτῳ. Xen. Anab. 5, 1, 16.] || At ἐξαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, quod exp. Vindicare in libertatem ap. Lysiam [p. 160, 19, 22], Isocr. [p. 361, B, Isæum p. 105, 20], Demosth. [p. 135, 6], ad primam illam signif. referendum itidem esse, ostendit Lat. Eximere in libertatem, q. d. Exemptos e servitute in libertatem vindicare. [Nude Herodot. 3, 137: Ἄνδρα βασιλέος δρηπέτην γενόμενον ἐξαιρέεσθε. Polyb. 1, 36, 5: Τοὺς ἄνδρας ἐξαιρεῖσθαι τοὺς ἐν τῇ Λιβύῃ διασεσωσμένους. Et al.]

|| Secerno, Seligo, Deligo tanquam eximium, Extra sortem do. Hom. Il. A, [625]: Ἦν οἱ Ἀχαιοὶ ἔξελον. Et Π, [56]: Κούρην, ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν. [Et per tmesin, Il. A, 369: Ἐκ δ' ἕλον Ἀτρείδῃ Χρυσηΐδα. Eur. Rhes. 470: Ἐπειδὰν θεοῖσιν ἀκροθίνι' ἐξέλῃς. Herodot. 4, 161. Et 3, 150: Τὰς μητέρας ἐξελόντες.] Xen. Cyr. 4, [5, 51] de manubiarum divisione itidem loquens: Πρῶτον μὲν τοῖς θεοῖς ἐξαιρεῖτε ὅ, τι ἂν οἱ μάγοι ἐξηγῶνται, ἔπειτα δὲ Κυαξάρει ἐξέλετε ὁποῖον ἂν οἴησθε μάλιστ' αὐτῷ χαρίζεσθαι. Sic ib. 7, [5, 35; conf. ibid. 3, 1]: Ἀκροθίνια τοῖς θεοῖς καὶ τεμένη ἐκέλευσεν ἐξελεῖν. Et 5, [1, 6] de muliere, quæ inter alias deligitur tanquam ceteris præstans: Νῦν μὲν δὴ ἐξαιροῦμεν ἀνδρί σε, ἔφη, εὖ ἴσθι, οὔτε τὸ εἶδος, κ. τ. λ. Quod et voce passiva [media] dicitur, quum ab aliis [ut Soph. OEd. C. 541: Δῶρον, ὃ μήποτ' ... ἐπωφέλησα πόλεος ἐξελέσθαι· Tr. 245; Herodoto 3, 150], tum ab iisdem Hom. et Xenoph.: ut Od. Ξ, [231]: Καί μοι μάλα τύγχανε πάντα· Τῶν ἐξαιρούμην [-ρεύμην] μενοεικέα. Et Il. I, [129]: Λεσβίδας, ἃς, ὅτε Λέσβον ἐϋκτιμένην ἕλεν αὐτός, Ἐξελόμην, αἳ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν, i. e. ἀπέκρινα, inquit Eust. [Divise A, 550: Οἵ τε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πίαρ ἑλέσθαι (quod ex. mihi obversabatur supra v. Ἐκπίαρ)· 696: Ἐκ δ' ὁ γέρων ἀγέλην ... εἵλετο.] At vero B, [690] non dicitur simpl. τὴν ἐξείλετο, sed, Τὴν ἐκ Λυρνησσοῦ ἐξείλετο, unde a quibusd. exp. Abduxit, vel Captivam abduxit; sed potest et hic illa signif. inclusa intelligi, ut sit, Quam quum selegisset, ex Lyrnesso abduxit, vel, Quam selectam a se abduxit. Potest et simplicius accipi, Quam ex Lyrnesso selegit, pro Ex iis vel inter eas, quæ apud Lyrnessum erant. Et ita manebit hoc verbum in illa sua signif. At vero Δ, [116]: Ἐκ δ' ἕλετ' ἰὸν ἀβλῆτα, πτερόεντα, ἐξέλετο duas admittit exposs., ut annotat Eust., vel pro Selegit, Delegit, vel pro Eduxit, s. Prompsit. [Quæ verior. Sic Θ, 323: Ὁ μὲν φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν ὀϊστόν.] A Xenoph. autem, ut Cyrop. 5, [1, 3]: Ἡνίκα ἐξῃρούμην σοὶ αὐτήν. [Id. Anab. 2, 5, 20: Πῶς ἂν οὖν ἔχοντες τοσούτους πόρους πρὸς τὸ ὑμῖν πολεμεῖν ... ἔπειτα ἐκ τούτων πάντων τοῦτον ἂν τὸν τρόπον ἐξελοίμεθα κτλ.] Sic autem interdum usurpatur ἐξαιροῦμαι in passiva etiam signif., ut ap. Thuc. 3, [114]: Δημοσθένει ἐξῃρέθησαν, Demostheni exemptæ, extra sortem sunt datæ. [Eur. Tro. 33: Τοῖς πρώτοισιν ἐξῃρημέναι στρατοῦ. Xen. Anab. 2, 1, 9: Τὰ ἱερὰ ἐξῃρημένα. Plato Leg. 8, p. 848, D, Critiæ p. 117, C, Alc. 1 p. 123, C. Unde ap. Philostr. Her. p. 679: Εἰδὼς αὐτὸν ἀντίπαλον τοῖς ἐξῃρημένοις ὄντα, schol. interpr. τοῖς καλοῖς, addens: Ἐξῃρημένον τὸ τῶν λαφύρων κρεῖττον. || Aor. pass. signif. act. ap. Isæum p. 53, 39: Οὐκ ἀναγκαζόμενοι, ἀλλ' ἑκόντες ἔδομεν αὐτῷ τὴν ἐν ἄστει οἰκίαν ἐξαιρεθέντες πρὸς τῷ τρίτῳ μέρει τοῦ κλήρου ἔχειν, quod ἐξαίρετον vel ἐξαιρεθεῖσαν scrib. conj. Reisk.]

|| Diripio, Populor, Hesych. Cujus signif. ex. a Bud. non ponitur in hoc simplici comp. ἐξαιρῶ, sed tantum in bicomp. συνεξαιρῶ, ex Demosth. At habemus in hoc Thuc. l. 4, [69]: Τὴν Νίσαιαν εὐθὺς περιετείχιζον, νομίζοντες, εἰ πρὶν βοηθῆσαί τινας, ἐξέλοιεν, κ. τ. λ. [3, 113. Xenoph. H. Gr. 2, 2, 19; 7, 1, 28. Et κατ' ἄκρας ἐξ. Plat. Leg. 10, p. 909, B. Tum Herodot. 1, 103 etc., et cum nomine incolarum s. civium 1, 175: Πηδασέες ἐξαιρέθησαν. Eidem sæpe est Expello, Ejicio, diciturque de gentibus 5, 16: Τοὺς ἐν τῇ λίμνῃ κατοικημένους ἐξαιρέειν· 2, 30; et sim. 7, 106. Id. 1, 159 de passeribus: Ἐξαίρεε τοὺς στρουθούς. Xen. H. Gr. 4, 2, 12: Σφῆκας ἐξαιρεῖν. Conf. Eryx. p. 392, C. Quod medio dicit Hom. Od. Π, 218: Φῆναι ἢ αἰγυπιοί, οἷσί τε τέκνα ἀγρόται ἐξείλοντο.] Quæ signif. vicinior est primæ quam proxime præcedenti. Sic autem et Herodian. 3, [9, 8] post Thuc. dixit, Παντὶ σθένει πειρώμενος τὴν πόλιν ἐξελεῖν. Verum sciendum est et de hominibus dici pro Subjugare. Nam ap. eund. Thuc. 8, [46] ἐξέλωσι schol. exp. καταδουλώσωνται. Ap. Eur. quoque Phœn. [519] ita lego: Πᾶν γὰρ ἐξαιρεῖ λόγος Ὃ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἂν, quum tamen vulg. edd. habeant ἐξαίρει, et interpretor Expugno, eo sensu quo a Plauto Expugnare aurum alicui, et a Cic. talia

quædam dicuntur. Hæc autem signif. verbo etiam καθαιρεῖσθαι convenire videtur in hoc Herodoti l. [7, 50] : Μεγάλα γὰρ πρήγματα μεγάλοισι κινδύνοισι ἐθέλει καταιρέεσθαι. Eadem certe utrique danda esse interpr. videtur, quæcunque sit, nisi quod huic pass., illi act. adhibendum est verbum. V. igitur Καθαιρῶ. [Eurip. Tro. 892 : Ἐξαιρεῖ πόλεις, etc. Aliter El. 376 : Πατὴρ ἐξεῖλεν Φρύγας. Et Herc. F. 39 : Τοὺς Ἡρακλείους παῖδας ἐξελεῖν θέλει· 154 : Βραχίονός φησ' ἀγχόναισιν ἐξελεῖν (leonem Nem.)· Hipp. 18 : Κυσὶν ταχείαις θῆρας ἐξαιρεῖ χθονός. Alia v. ap. intt. ad ll. Hipp. et Phœn. Aliter Polyæn. 1, 40, 4 : Συνέταξεν, ὅσαι τῶν τειχῶν ἦσαν πυλίδες ἐνῳκοδομηκέναι σαθρῶς, ταύτας ἐξελόντας εἴσω παρελθεῖν, ubi διελ. volebat Coraes.] Ἐξαραιρημένος, particip. Ion. dialecto peculiare, sicut ἀπαραιρημένος in Ἀφαιροῦμαι, quo utitur Herodot. [1, 148] : Κοινῇ ἐξαραιρημένος ὑπὸ Ἰώνων Ποσειδέωνι Ἑλικωνίῳ, Selectus et dicatus. [2, 168. Id. 7, 162 : Ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ τὸ ἔαρ ἐξαραίρηται· et iterum ib. Aoristi forma ἐξῃρησάμην pro ἐξειλόμην est in versu commentitio, ut vidit Lobeck. ad Phryn. p. 718, Aristoph. Thesm. 761 : Ταλαντάτη Μίκκα, τίς ἐξεκόρησέ σε; τίς τὴν ἀγαπητὴν παῖδά σοὐξῃρήσατο; Futuri formæ recentiorum propriæ ἐξελῶ, ἐξελοῦμαι ap. Arrian. Peripl. P. Eux. p. 123 Blanc., ap. LXX et in Testam. 12 patr. p. 628 Fabr. : Ἐξελεῖται αὐτοὺς τοῦ ἐπιστρέψαι εἰς τὴν γῆν αὐτῶν. Ἐξαιρέω et ἐξαίρω confusa Eur. Phœn. et Hipp. ll. modo citi.]

[Ἐξαίρησις scripturæ vitium ap. Plut. Mor. p. 78, A : Ὅταν οὖν οἱ τοιοῦτοι κατασπασμοὶ γένωνται μὴ πολλάκις, αἵ τε πρὸς αὐτοὺς ἐξαιρήσεις καὶ ἀνακρούσεις τοῦ φρονήματος ὥσπερ ἐκτροπῆς ταχεῖαι παρῶσι. Quod Wyttenbachio non suspectum neque de forma neque de signif., mihi non dubium videtur alius voc. locum occupasse. L. Dind.]

Ἐξαιρόομαι, In lolium vertor, In lolium transeo, In lolium degenero. Theophr. C. Pl. 4, 1, [7] : Εἰς ἄλλο δ' ὅλως ἐξίσταται γένος τὰ μάλιστα τῶν σπερμάτων καὶ ἰσχυρότερα, καθάπερ ὁ πυρὸς καὶ ἡ κριθή· μόνα γὰρ ἐξαιροῦνται. Ubi nota ἐξαιροῦσθαι esse τὸ εἰς αἶραν ἐξίστασθαι s. μεταβάλλειν, ut ibid. loquitur. Alibi [ib. 4, 5, 4] dicit : Ἄτοπον δὲ καὶ λόγου δεόμενον εἰ καὶ τὸ λίνον ἐξαιροῦται· μεγάλη γὰρ ἡ διάστασις.

Ἐξαίρω, αρῶ, Effero, Extollo, [ὑψῶ, Exalto, huic add. Gl.] Attollo, ut ἐξαίρειν [Ἐξαρθὲν] ἐκ γῆς, Aristot. De mundo [c. 6 med. Herodot. 9, 107 : Ἁρπάζει μέσον, καὶ ἐξάρας, παίει ἐς τὴν γῆν. Xen. Cyr. 2, 4, 19 : Συναρπάσας ἐξῆρε (aquila leporem). Aristoph. Ach. 1133 : Ἔξαιρε, παῖ, θώρακα κἀμοὶ τὸν χόα. Eur. Ion. 37 : Πλεκτὸν ἐξάρας κύτος ἤνεγκα· Hec. 1279 : Πέλεκυν ἐξάρασ' ἄνω. Soph. Trach. 1193 : Τοὐμὸν ἐξάραντά σε σῶμ' αὐτόχειρα· OEd. C. 264 : Βάθρων ἐκ τῶνδέ μ' ἐξάραντες· 358 : Τίς σ' ἐξῆρεν οἴκοθεν στόλος; Schweigh. Lex. Polyb. : « Τὰς χεῖρας 3, 62, 8; 84, 10. (Conf. fort. Menand. ap. schol. Aristoph. Pl. 689.) Τοὺς κόρακας 1, 22, 8; τὰς σαμβύκας 8, 6, 11; 7, 8; τὰς προβοσκίδας ὑπὲρ τὸ ὑγρὸν 3, 46, 12 ». Aliter Pausan. 6, 21, 9 : Μνῆμα ἐν κοινῷ σφίσιν ἐπὶ μέγα ἐξῆρε, Exstruxit.] Et ἐξαρθεῖσαι ὑπὲρ κεφαλῆς ἀσπίδες, apud Aristid. Σπλήν τε ἐξῄρθη μέγας, Galen. [« Ad Glauc. 1. »] Εἰς ὄγκον ἐξαρθεὶς, Plut. Camillo. Ap. Soph. [Aj. 1066] ἐξάρῃς exp. Intentes, ubi dicit, Μηδὲν δεινὸν ἐξάρῃς μένος. [Trach. 147 : Ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον ἐς τοῦθ' ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ κληθῇ. Schol. ταῖς εὐθυμίαις ἐξυψοῖ. Figurate sic Herodot. 9, 79 : Ἐξάρας με ὑψοῦ καὶ τὴν πάτρην καὶ τὸ ἔργον ἐς τὸ μηδὲν κατέβαλες. Plat. Reip. 6, p. 494, D : Ἐπὶ τούτοις ὑψηλὸν ἐξαίρειν αὐτόν. Lucian. Pro imag. c. 21 : Ἐξαίρειν τοὺς ἐπαινοῦντας τὰ ὑπάρχοντα πειρᾶσθαι, Extollere. Diod. 13, 92 : Οὐ μετρίως ἐξῆρε τὸν τῶν ἐκκλησιαζόντων θυμόν.] Ap. Eund. Antig. [224], Κοῦφον ἐξάρας πόδα, Cam. interpr. Gressum accelerans. Citatur ex eod. Soph. [El. 1461], ἐξαίρεσθαι ἐλπίσι, eadem metaph. qua dicitur Lat. Erigi spe. Et ex Plat. De LL. [4, p. 716, A] : Ἐξαρθεὶς ὑπὸ μεγαλαυχίας, Fastu elatus. [Strabo 14, p. 638 : Ἐξηρμένος ταῖς εὐπραγίαις. Hemst.] Ap. Basil. autem, Ἐξῆρται χαρὰ καὶ εὐφροσύνη ἡ πνευματικὴ, Sublatum est gaudium. Ἐξαίρω Bud. ap. Luc. interpr. etiam, In sublime rapio. [Eurip., ut videtur, fr. 49 (28, p. 446 Matth.) : Ὁ θυμὸς αὐτὸν τῶν φρενῶν ἐξῆρ' ἄνω. (Similem phrasin annotat Phryn. Bekk. p. 12, 21 : Ἄνω τὰ ῥήματα ἐξαίρειν, quod sit ἀποσεμνύνειν et δεινοποιεῖν.) Id. Alc. 347 : Οὔτ' ἂν φρέν' ἐξαίροιμι πρὸς Λίβυν λακεῖν αὐλόν. Aristoph. Thesm. 981 : Ἔξαιρε δὴ προθύμως διπλῆν χάριν χορείας. || Impello. Theognis 630 : Ἥβη καὶ νεότης ... πολλῶν ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην. Seq. inf. Eur. Hipp. 322 : Τί γὰρ τὸ δεινὸν τοῦθ', ὅ σ' ἐξαίρει θανεῖν; || Pass. id. Med. 106 : Ἐξαιρόμενον νέφος οἰμωγῆς, Excitatum, Surgens. Polyb. 3, 65, 4 : Κονιορτὸν ἐξαιρόμενον, et φλογὸς 14, 5, 1. De elevatione supra horizontem Strabo 1, p. 12 : Φανερῶς ἐπιπροσθεῖ τοῖς πλέουσιν ἡ κυρτότης τῆς θαλάττης, ὥστε μὴ προσβάλλειν τοῖς πόρρωθεν φέγγουσι τοῖς ἐπ' ἴσον ἐξηρμένοις τῇ ὄψει· ἐξαρθέντα γοῦν πλέον τῆς ὄψεως ἐφάνη. Et mox : Τοῖς προσπλέουσι ... ἀπογυμνοῦται τὰ πρόσγαια μέρη καὶ τὰ φανέντα ἐν ἀρχαῖς ταπεινὰ ἐξαίρεται μᾶλλον. Herodot. 6, 133 : Τῇ μάλιστα ἔσκε ἑκάστοτε ἐπίμαχον τοῦ τείχεος, τοῦτο ἅμα νυκτὶ ἐξήρετο διπλήσιον τοῦ ἀρχαίου, ubi leg. ἐξῆρτο cum libris bonis. Pausan. 9, 13, 3, ἐξῆρτο, de bello; 4, 4, 4, μῖσος.] || Ἐξαίρεσθαι per se positum, Cam. interpr. Efferri opinione, in hoc l. Eurip. Rhes. [109] : Ὅστις πυρὸς λαμπτῆρας ἐξήρθης κλύων φεύγειν Ἀχαιούς. || Ἐξᾶραι dicitur etiam avis, quum sublime volat, Hesych. [Diodor. 2, 50, de struthocamelo : Διὰ τὸ βάρος οὐ δυνάμενον ἐξᾶραι καὶ πέτεσθαι, κατὰ τῆς γῆς ὠκέως ἀκροβατεῖ. Conferendum ἐξᾶραι de castris movendis usurpatum, de quo infra demum agit HSt. Alia constr. notabilis ap. Xenoph. Cyneg. 2, 7 : Αἱ μὲν ἄνισοι αὐτῶν (τῶν σχαλίδων) ἐν τοῖς ἑτεροκλινέσι τῶν χωρίων, ἵν' ἴσα τὰ ὕψη ἐξαίρωσιν, i. q. ποιῶσιν.] || Ἐξαίρω, vel Ἐξαίρομαι, Effero, pro Exporto. Hom. Od. E, [39, N, 137] : Πόλλ' ὅσ' ἂν οὐδέποτ' ἐκ Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς. Eust. tamen et alias longius petitas exposs. affert. [K, 84 : Ἔνθα κ' ἄϋπνος ἀνὴρ δοιοὺς ἐξήρατο μισθοὺς, Auferat. Pind. Ol. 9, 11 : Ἀκρωτήριον Ἄλιδος, τὸ δήποτε Λυδὸς ἥρως Πέλοψ ἐξάρατο κάλλιστον ἔδνον Ἱπποδαμείας. Schol. προσεκτήσατο. Theocr. 24, 10. Fut. ead. signif. Soph. Tr. 491 : Κοὔτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαρούμεθα θεοῖσι δυσμαχοῦντες.] || Ἐξαίρωνται [Ἐξάρωνται] ap. Plat. Protag. [p. 319, E] pro Ex medio tollant, vel Inde auferant. Bud. p. 747. [Quod act. dixit de eadem re loquens Poll. 8, 131. De judice id. ib. 8.] Ex Eurip. autem citatur, Ἐξαίρετε θανεῖν, pro Efferte ad moriendum. [Perperam : v. supra.] Et ex Eod. [Hippol. 18] : Θῆρας ἐξαίρει [ἐξαιρεῖ, quod v.] χθονὸς, pro A terra feras excitat. [Signif. Tollendi, Exstirpandi, Exscindendi, frequens est in V. T. libris, velut Deut. 17, 7 : Ἐξαρεῖτε τὸν πονηρὸν ἐξ ὑμῶν αὐτῶν· Jud. 20, 13 : Ἐξαροῦμεν κακίαν ἐξ Ἰσραήλ· Mich. 5, 11 : Ἐξαρῶ πάντα τὰ ὀχυρώματά σου· Jer. 51, 20 : Ἐξαρῶ ἐκ σοῦ βασιλεῖς, et al. sæpe similiter. V. Ἔξαρσις. Suid. : Ἐξαίροντες, ἀνατρέποντες. « Πρὸς ταῦτα τί λέγουσιν οἱ τὴν πρόνοιαν ἐξαίροντες »;] || Aufero, Eximo, [Excipio, huic add. Gl.]. Plat. Crat. [p. 434, D, ubi ἐξαιρῶν] : Ἐξαίρων τε καὶ ἐντιθεὶς γράμματα οὗ δέοι, quum de ead. re in eod. dialogo ἐξαιρεῖν dicat. [Ἔξαρσις tamen de litera exemta infra notabimus.] Et ut Id. dixit, Σωκράτην δ' ἐξαίρω [immo ἐξαιρῶ, quod v.] τοῦ λόγου, sic ex Synesio habuimus supra, Ἐξῃρήσθων τοῦ λόγου, ab ἐξαιρῶ. Fortasse autem illic ἐξαιρῶν, hic ἐξαιρῶ ab eo scriptum fuit. Affertur tamen ex Xenoph. ἐξαίρειν itidem oppositum τῷ ἐμβάλλειν, ubi dicit [Eq. 3, 2, ubi recte ἐξαιροῖτο HSt. ipse restituit pro ἐξαίροιτο], ἐξαίρειν τῷ ἵππῳ τὸν χαλινόν. Et ex Galeno, ἐξαίρειν τὸ κατάπλασμα. Et ex Synes. ἐξάρασθαι, itidem pro Eximere, vel potius Promere, addita genitivo præpos. ἀπὸ, ubi dicit : Ὡς γὰρ νῦν ἔχομεν, οὐκ ἔστιν ἀπὸ κιβωτίων ἐξάρασθαι βιβλία. [De metallis effodiendis Diodor. 5, 36 : Τῶν ἀργυρευόντων τινὲς ἰδιωτῶν ἐν τρισὶν ἡμέραις Εὐβοϊκὸν ἐξαίρουσι τάλαντον, ex Posidonio, cujus eadem fere verba ponit Strabo 3, p. 147.] || Moveo castra. Polyb. 2, [23, 4, et al.] : Ἐξάραντες παντὶ τῷ στρατεύματι. [Dio Cass. 62, 12.] Hinc Num. 9, [20, 23] παρεμβαλοῦσι et ἐξαροῦσι opponuntur, ubi tamen ἐξαροῦσι exp. Proficiscentur. [Al. ἀπαροῦσι. Sed Gen. 35, 5 : Ἐξῆρεν Ἰσραὴλ ἐκ Σηκίμων. Et alibi sæpiss. in V. T. Vid. autem de simili usu paullo superius.] V. Ἄπαρσις. [|| Exsero, Gl.]

[In Ind. :] Ἐξᾰείρω, Extollo, Elevo. Hippocr. De fract. [p. 763, F] : Τὸ οἴδημα οὕτως ἐξαείρασθαι ἐς τὰ ἄκρεα. Aliquanto post [p. 765, E] : Τὰ δὲ οἰδήματα κατ'

ἰγνύην ἢ κατά τι ἄλλο ἐξαιρεύμενα ὑπὸ τῆς πιέζιος, εἰρίοισι πολλοῖσι ῥυπαροῖσιν εὐκατεργασμένος [εὖ κ.] καταδεῖν, quod ἐξαιρεύμενα Galen. exp. ἐξαιρόμενα. [V. Ἐξαρόω. Act. Herodot. 6, 126: Κλεισθένης μιν (domum Alcmæonidarum) ἐξήειρε. Apollon. Rh. 1, 1200: Πεδόθεν δὲ ... προσῳδὸς ἐξήειρε σὺν αὐτοῖς ἴχμασι γαίης (abietem). Perf. hujus formæ bis Alberto videtur ponere Hesych. in gll. vitiosis: Ἐξαηρμένον, ἐξηρημένον. Ἐξήηται (ita cod.), ἤρτηται, κρέμαται. Sed scrib. videtur: Ἐξήρτηται, ut infra Ἐξηρτημένοι, κρεμάμενοι. Divise Hom. Il. Ω, 266: Ἐκ μὲν ἅμαξαν ἄειρεν· Od. N, 120.]

Ἐξαίσιος, ὁ, ἡ et α, ον, quasi ἔξω ὢν τοῦ αἴσιου, ut olim dicebatur ἐκδικος quasi ἔξω τοῦ δικαίου. [Ubi v. p. 398, A.] Ap. Hom. πρᾶγμα ἐξαίσιον, Res quæ fit aut dicitur contra quam deceat, Res iniqua. Od. Δ, [690]: Οὔτε τινὰ ῥέξας ἐξαίσιον, οὔτε τι εἰπών Ἐν δήμῳ. Et ἐξαίσιος ἀρὴ Θέτιδος, Il. O, [598] i. e. ἄδικος, Eust. At vero Od. P, [577]: Ἤ τινά που δείσας ἐξαίσιον; vel de persona dicitur, ut sit ἐξαίσιον ἄνδρα, i. e. τὸν ἄδικον: vel adverbialiter ponitur ἐξαίσιον pro ἔξω τοῦ δέοντος: vel pro μέγα φοβηθείς, Eust. p. 1832. [Æsch. Suppl. 514: Ἀεὶ δ' ἀνάκτων ἐστὶ δεῖμ' ἐξαίσιον. Nisi hic l. est referendus ad signif. Ingentis.] || Ἐξαίσιον postea positum etiam fuit in contraria signif. pro ἄγαν αἴσιον, præpos. ἐξ declarante ἐπίτασιν, inquit Eust. p. 1032. || Infausti ominis signif., quæ convenit etiam l. secundo Hom., Dio Cass. 54, 24: Ἐξαισίων σφισὶ τῶν ὀρνίθων γενομένων· et sim. 38, 13 (ubi opp. ἐναίσιον); 45, 17 (ἐξαισιώτατα); 78, 25.] || Ἐξαίσιος, q. d. Decentem quandam portionem excedens, Ingens, Immensus, [Vastus, Immanis, Gl.] ut ἐξαίσιον κακὸν, Ingens malum, Synes. Epist. 104. Ap. Polyb. ἐξαίσιος πλοῦτος, Ingentes divitiæ; Aristot. De mundo [c. 6 post med.]: Ῥηγνυμένων δὲ χειμώνων ἐξαισίων, Pluviis atque procellis stupendis, Bud. [Cum eod. jungit Plato Tim. p. 22, E, et c. σεισμὸς, 25, C; ὕδωρ Critiæ p. 112, A; et Epin. p. 979, A: Ἀνέμων τε καὶ ὑετῶν...οὐκ ἐξαισίων οὐδὲ ἀμέτρων. Philo vol. 1, p. 27, 44: Βίαις ἐξαισίαις πνευμάτων. Diod. 1, 41, νιφετοί. Ex Athen. 6, p. 250, F, et Clem. Al. Str. 6, p. 753, βροντὴ ἐξαίσιος, citat Hemst. Sic ap. Polyb. 18, 3, 7, et sim. alibi ap. eund.] Ap. Xenoph. autem [OEc. 5, 18] ἐξαίσιοι ὄμβροι, exp. quidam Imbres intempesti. [Idem cum ἄνεμος H. Gr. 5, 4, 17.] Plato Axiocho [p. 370, C]: Ἀνέμους τε καὶ καταφορὰς ὄμβρων, καὶ πρηστήρων ἐξαισίους συρμούς. Ubi exp. Immanes quosdam et horrendos. Dicitur et μέγεθος ἐξαίσιον, Inusitata quædam vis. Plato Epist. 7, [p. 351, D]: Χειμώνων δὲ ἐξαίσιον καὶ ἀπροσδόκητον μέγεθος. [Polyb. ap. Suid. in v.] Lucian. Alcyone [c. 4]: Καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντὰς, ἀνέμων τε ἐξαίσια μεγέθη. Ego ἐξαίσιον ab αἶσα deduci puto significante μοῖραν, unde ἐξαίσιον perinde esse puto ac si quis dicat Decentem quandam portionem excedens, sicut interpretatus sum: sed addo etiam, mensuram, extendendo paulo latius signif. nominis αἶσα. [Hippocr. Epid. 7, p. 1234, H: Ἐξαίσιον θερμόν. Xenoph. H. Gr. 4, 3, 8: Φυγὴ ἐξαισία. Plato Leg. 5, p. 732, C: Γελώτων τῶν ἐξαισίων. Diod. 13, 99: Ἐξαίσιον βοήν· 3, 29: Ἐξαίσιοι (γελῶναι) τοῖς μεγέθεσιν· 49: Ἐξαίσιοι τὸ μέγεθος λατομίαι· 13, 82: Μέγεθος καὶ ὕψος ἐξ., et quæ Hemst. indicat, ἐξαίσιον ὄσπιον, ex Liban. vol. 4, p. 137, 16; ἐξαίσιοι λῦπαι, e Clem. Al. Str. 7, p. 837; ἐν ἀλλοκότοις καὶ ἐξαισίοις πράγμασι, ex Dione Cass. 7, 36. Cui similia addi possunt ex eod. V. Ἐξαισιότης. Confus. c. ὀξιὸς notavi in illo.]

[Ἐξαισιότης, ἡ, voc. suspectum in gl. Hesychii in Ἐκπλαγὴς cit. p. 531, C, ubi in ἐξαισιώτατα mutandum videtur.]

[Ἐξαισίως, Vaste, Gl. Schol. cod. Palat. Anthol. 7, 741 (p. 410 Jac.): Στρατιώτην ἀριστεύσαντα ἐξαισίως. Themist. Or. 25, p. 312, D: Αἶαν τετύφωσθε ἐξ.]

Ἐξαίσσω, Prosilio alicunde, Cum impetu prodeo. [Divise Hom. Il. Γ, 368: Ἐκ δέ μοι ἔγχος ἤιχθη· M, 145: Ἐκ δὲ τὼ ἅλτην.] Et Ἐξαίσσω [Ἐξάττω] ap. Aristoph. Pl. [733]: Ἐξηξάτην οὖν δύο δρακόντ' ἐκ τοῦ νεώ. [Ran. 567. Plut. Mor. p. 83, F, Brut. c. 15. Schol. Plat. Leg. 2, p. 451. Hesych.: Ἐξαίξαντες, ἐξορμήσαντες. In ἐξάπτειν corruptum ap. Themist. Stob. vol. 3, p. 465: Ἐξάπτειν καὶ ἀναδεῖν τὴν ψυχὴν ἀποπνέοντος τοῦ σώματος, notavit Koen. ad Gregor. Cor. p. 177.]

[Ἐξαϊστόω, Evanescere facio, Deleo. Æsch. Prom. 668: Κεραυνὸν, ὃς πᾶν ἐξαϊστώσει γένος. Tzetz. Hist. 4, 8: Καὶ ὁ δελφὶς ἐκ τῶν ἐκεῖ τόπων ἐξηιστώθη. L. Dind.]

Ἐξαιτίω, Posco, Mihi dari peto. [Postulo. Expostulo, Deposco, Gl.] Ἐξαιτῶ τοῦτο [Soph. Tr. 10: Ὃς μ' ἐν τρισὶν μορφαῖσιν ἐξήτει πατρός· OEd. C. 5: Σμικρὸν μὲν ἐξαιτοῦντα, de OEd. mendicante. Eur. Rhes. 175: Οὐ μὴν τὸν Οἰλέως παῖδά μ' ἐξαιτεῖς λαβεῖν· Phœn. 15: Ἐξαιτεῖ θ' ἅμα (Lajus oraculum consulens) παίδων ἐς οἴκους ἀρσένων κοινωνίαν· Heracl. 20], et ἐξαιτῶ σε τοῦτο, ut ap. quendam Tragicum [Eur. Suppl. 120]: Τούτους θανόντας ἦλθον ἐξαιτῶν πόλιν. [Conf. Or. 1657, Demosth. p. 1135, 11. Soph. OEd. T, 1255, duplici constr.: Ἡμᾶς ἵκνου ἐξαιτῶν πορεῖν, μητρῴαν δ' ὅπου κίχοι ὀπλῆν ἀρουραν.] Ἐξαιτῶ ἐπὶ τιμωρίᾳ, Exposco ad pœnam, ut ἐξαιτῶ εἰς βάσανον, Exposco ad quæstionem. Sed frequentissimus est verbi usus, sine adjectione, pro Exposcere ad pœnam, ut et Lat. interdum Exposcere vel Deposcere pro Exposcere ad pœnam dicitur. [Herodot. 1, 74: Οὐκ ἐξεδίδου τοὺς Σκύθας ἐξαιτέοντι. Plato Menex. p. 245, B.] Isocr. Trapez.: Ἐὰν δὲ μηδὲν τούτων ποιῶ, παρ' ὑμῶν ἐξαιτεῖν, Ut me a vobis exposcerent, Ut me a vobis dedi sibi postularent. [Et ib. p. 360, D; 363, A.] Plut. [Mor. p. 775, A]: Εἶτα πέμπουσι Θηβαῖοι ἐξαιτοῦντες τοὺς Φώκου φονεῖς. Et pass. Ἐξαιτοῦμαι, Exposcor ad pœnam, ut Demosth. [p. 1475, 14] dicit se ἐξαιτεῖσθαι ὑπὸ Φιλίππου et ὑπ' Ἀλεξάνδρου. [Cum accus. Polyb. 30, 8, 6. Dio Cass. Exc. p. 31, 45: Ἐξαιτηθεὶς Εὐανδρόν τινα· et p. 68, 85.] Ap. Eund. ἐξαιτεῖν τὸν παῖδα [et τὰς θεραπαίνας p. 1135, 11], Servum exposcere ad quæstionem, vel Postulare, ut Dedere illum est παραδιδόναι vel ἐκδιδόναι [Antiphon p. 144, 28: Ἐξαιτοῦσι (τοὺς θεράποντας) οὐκ ἠθέλησαν ἐκδιδόναι. Et Dem. p. 1199 extr.], Bud. Comm. p. 45 sq. Interdum additur εἰς βάσανον. Id. enim in Lex. ex eod. Dem. citat ἐξαιτῶ τὰ ἀνδράποδα εἰς βάσανον, quemadm. et ἐπὶ τιμωρίᾳ adjunctum verbo ἐξαιτεῖν pro Exposcere ad pœnam, in VV. LL. habetur. [Et simpl., Ἐν ᾗ (προκλήσει) βασανίζειν ἐξῆτει, p. 981, 17.] Dicitur autem et ἐξαιτεῖσθαι signif. activa pro ἐξαιτεῖν, Deposcere ad pœnam, ut Plut. De orac. def. [p. 417, D]: Οὕτως ἰσχυροὶ καὶ βίαιοι δαίμονες ἐξαιτούμενοι ψυχὴν ἀνθρωπίνην περιεχομένην σώματι [Herodot. 9, 87: Εἰ μὲν χρημάτων χρηίζοντες πρόσχημα ἡμέας ἐξαιτέονται, qui se dixerat ἐξαιτέειν τοὺς μηδίσαντας. Aliter Polyb. 30, 18, 2: Εἰς ἑαυτοὺς ἐξαιτούμενοι τὴν κτῆσιν.] || Ἐξαιτεῖν, vel potius Ἐξαιτεῖσθαι voce pass., sed signif. act., et quidem præcedenti contraria, pro Deposcere reum, Deprecari rei pœnam, Noxæ et periculo reum eximere. [Æsch. Ag. 662: Ἡμᾶς γε μὲν δὴ ναῶν τ' ἀκήρατον σκάφος ἥτοι τις ἐξέλιψεν ἢ ξητήσατο θεός τις. Soph. El. 656: Δὸς πᾶσιν ἡμῖν, ὥσπερ ἐξαιτούμεθα· OEd. C. 586: Τήνδε μ' ἐξαιτεῖ χάριν. Et sæpius Eurip. Herodot. 9, 87.] Demosth. Mid. [p. 546, 21]: Παιδία γὰρ παραστήσεται καὶ κλαύσει, καὶ τούτοις αὐτὸν ἐξαιτήσεται, Eorum lacrymis sese condonari postulabit. Æschin. [p. 82, 8]: Ἐξαιτοῦνται γραφὰς τῶν παρανόμων, Postulant reorum delationes hominumque reatus ob maleficia condonari precibus suis. In quibus exx. a Bud. citt. p. 45, alteram tantum habemus hujus verbi signif. Cum quibus convenit et hoc ex Lysia, Τούτους δὲ ἀρῆτε ἀνδρὶ ἐξαιτουμένῳ. His autem addo ea, in quibus ἐξαιτοῦμαι non tantum significat Deposco reum, ut Valer. loquitur, sed etiam Impetro. [Sed hanc signif. aoristus verbo tribuit.] Xenophon Anab. 1, [1, 3]: Ὁ δὲ πείθεταί τε καὶ συλλαμβάνει Κῦρον ὡς ἀποκτενῶν· ἡ δὲ μήτηρ, ἐξαιτησαμένη αὐτὸν, ἀποπέμπει πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχήν. Pro quo ἐξαιτησαμένη dictum fuisse παραιτησαμένη ab aliis eandem historiam narrantibus, docebo in Παραιτοῦμαι. Ἐξαιτησαμένη autem expono unico verbo Deprecata, de qua interpr. dicam et in Παραιτοῦμαι, quod alteram quoque verbi Deprecor signif. habet. Potest etiam exponi, Quum deprecatione sua periculo eum liberasset. Item, Quum effecisset, ut ille suis precibus condonaretur. Vel, Quum suis precibus eum servasset. Eurip. Hec. [49]: Τοὺς γὰρ κάτω σθένοντας ἐξητησάμην Τύμβου κυρῆσαι, simpliciter pro Impetrasse ab illis. [Ead. constr. Med. 971: Πατρὸς νέαι γυνῶν...

1225 ἐξαιτεῖσθε μὴ φεύγειν χθόνα. Aliter Bacch. 360 : Ἐξαιτώμεθα ὑπέρ τε τούτου... ὑπέρ τε πολεως τὸν θεὸν μηδὲν νέον δρᾶν. Dio Cass. 68, 19 : Ἐξητήσατο τὸ μὴ ἐν τῷ ὄχλῳ τι εἰπεῖν.] Et ἐξαιτούμενος τὰ σφάλματα, ap. Eund. [Andr. 54] pro Erratorum veniam impetrans, s. exposcens. Item ex Plut. [Pericl. c. 32] : Ἐξητήσατο τὴν Ἀσπασίαν δεηθεὶς τῶν δικαστῶν, Ab judicibus exoravit Aspasiam, vel, Impetravit. Sed malim A judicibus deprecatus est Aspasiam, ut Cic. : Nullæ sunt imagines, quæ me a vobis deprecentur. Simul autem observandum dico in hoc Plut. l. addi δεηθείς, quamvis alioqui δεήσεως signif. verbo ἐξαιτεῖσθαι inclusa sit, sicut ex aliis ll. liquet : quemadm. et quum παραιτεῖσθαι idem significanti addidit δεήσει, ut in illo docebo. Hoc tamen interest, quod non simpl. δεήσει, sed πολλῇ δεήσει adjunxit. [Cum genit. Eur. Tro. 980 : Ἡ παρθενίαν πατρὸς ἐξητήσατο.] || Ἐξαιτεῖσθαι passive in hac posteriore signif. ap. Lysiam [p. 160, 40. || In libris confundi solent ἐξήτουν et ἐζήτουν, velut ap. Diod. 4, 79, Herodian. II. σχημ. p. 56, 29.]

[Ἐξαίτημα, τὸ, Postulatum. Leo Imp. Paneg. in Chrys. p. 278 : Τὴν πληροφορίαν τοῦ ἐξαιτήματος εἰλικρῶς, πρὸς τὸ θεῖον εὐχαριστίας ἀνετίθει. Seager.]

Ἐξαίτης, ὁ, Suidæ ἁρπαιρέτης. [Qui aufert, Ablator.]

Ἐξαίτησις, εως, ἡ, Actio deposcendi aliquem, ad supplicium sc. Postulatio ad quæstionem. [Demosth. p. 1200, 27.] || Item, Deprecatio pro reo, ut interpr. Bud. in hoc Dem. l. [p. 1385, 9] : Καὶ οὔτε ἡ τῶν συγγενῶν οὔθ' ἡ τῶν φίλων ἐξαίτησις ὠφέλησεν αὐτόν. [Hesych. in Κομίατον. Hemst.]

[Ἐξαίτητος, ὁ, ἡ, Impetrabilis, Gl.]

[Ἐξαιτίασις, εως, ἡ, Gennad. De prædestin. p. 28, 6 ed. Hœsch. Boisson.]

[Ἐξαιτιολογέω, Rationem reddo. Diog. L. 10, 82 : Ἐξαιτιολογήσομεν ὀρθῶς. Wakef.]

[Ἐξαίτιος vox nihili in Symeonis Sethi cod. Vindob., ubi ἐξ αἰτιῶν leg. pro ἐξαιτίων. V. Kollar. ad Lambec. Bibl. Cæs. vol. 6, p. 252. L. Dind.]

[Ἔξαιτος, ὁ, ἡ.] Ἔξαιτον, Eximium, per syncopen pro ἐξαίρετον. [Hanc etymologiam jure rejecit Heyn. ad Hom. Il. M, 320. V. autem Eust. Il. p. 210, 14; 907, 58; 1512, 42.] Hesychio ἐξαίρετον, καλὸν, itidemque Suidæ, afferenti hoc ex. [Adriani Auth. Pal. 6, 332] : Ἔξαιτα προτέρης ἀπὸ λῃΐδος, ἥμος ἀτειρεὶς [-ρὴς] Πέρσεν ὑπερθύμους Γέτας. [Hom. Il. M, 320 : Οἶνον ἔξαιτον· Od. B, 307 : Ἐξαίτους ἑρέτας· Ε, 302, Υ, 366 : Ἐξαίτους ἑκατόμβας. Apoll. Rh. 4, 1004 : Μήδειαν δ' ἔξαιτον ἐοῦ ἐς πατρὸς ἄγεσθαι. Manetho 2, 226 : Τιμαῖς κυδαλίμους ἠδ' ἐξαίτους γεράσσιν, ubi scrib. ἐξαίτοις, ut est 3, 354 : Ἀγακλῆις ... ἐξαίτοις γεράσσιν ... ὕμνεν. L. D.]

Ἐξαίφνης, i. q. αἴφνης, Repente. [Subito, Derepente, add. Gl.] Hom. Il. Φ, [14] : Τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ Ὄρμενον ἐξαίφνης. Utitur et Xen. l. in Ἐξαπίναιος cit. [Pind. Ol. 9, 56, Æsch. Prom. 1077, et sæpe Soph., Eur., Aristoph., Plato, Xen., Isocr. et al. Herodoto 9, 45 exemerunt codd. Habet etiam Hippocr. De liq. p. 427, 8, et alibi.] Fieri ex ἐξαπίνης mutata tenui in aspiratam, factaque vocalis ι metathesi, non ignoro scripsisse nonnullos [Apollon. De constr. 1, 2, p. 8, 22. Conf. id. 4, 12]; ac certe mihi quoque quædam hujusmodi mutationes hanc redderent verisimilem, nisi haberemus ἄφνω, quod ex ἀφανῶς deductum esse, fatentur ipsi quoque. Esse autem vicissim ex ἄφνω verisimilem adverbii Αἴφνης deductionem, nemo, ut opinor, negarit.

Ἐξαιφνίδιος, ὁ, ἡ, et α, ον, sicut αἰφνίδιος ab αἴφνης, ut ἐξαιφνίδιος γαλῆ, Repente superveniens. [Plato Crat. p. 414, A : Ταχεῖα καὶ ἐξαιφνιδία γίγνεται (ἡ αὔξη). Hierocl. Stob. Flor. vol. 3, p. 164 : Διὰ τὰς ἐξαιφνιδίους καὶ ἀπροσδοκήτους ἐπιδρομὰς τῆς τύχης. Ἐξαιφνίδιον adv. dictum a Galeno vol. 2, p. 359, B, indicat Hemst.]

[Ἐξαιχμαλωτεύω, Hesych., Cyrill. Lex. Wakef. V. Αἰχμαλωτεύω.]

[Ἐξαιχμαλωτίζω, Captivum duco. Jo. Chrys. In Ep. ad Ephes. serm. 22, vol. 3, p. 881. Seager. Nicet. Ann. 3, p. 51, C : Ἐξηχμαλώτισε καὶ τῶν γυναικῶν ὅσαι κάλλιστα.]

Ἐξάκανθίζω, q. d. Expinare, i. e. Spinis privare, Spinas evellere. [Cic. Ad Att. 6, 6, 1 : « Cetera noli ἐξακανθίζειν. »] || Sed in VV. LL. exp. etiam Aculeatum esse. [Ex Theophr. H. Pl. 3, 10, 1, ubi nunc ἐπακ. ex cod.] — Ἐξανακανθίζω affertur pro Spinas evello; sed vereor ne scrib. sit ἐξακανθίζω.

Ἐξακανθόω, Spinosum s. Aculateum reddo. Unde pass. Ἐξακανθοῦμαι, quod Basil. metaph. usurpavit in Epist. quadam ad Liban. [1587 ed. Wolf.] : Μέμψεσι δέ τισι καὶ ἐγκλήμασι τὰ γράμματά σου ἐξηκάνθωτο, Accusationibus quibusdam et criminationibus literæ tuæ tanquam aculeis horrebant, vel, Tanquam spinis inhorrescebant, vel, Horridæ et asperæ redditæ erant. [Theophr. H. Pl. 6, 4, 2 : Εἶθ' οὕτως ἀποτραχύνεται καὶ ἐξακανθοῦται (ὁ χυλὸς τῷ ἀσφοδέλῳ). Sic enim librorum scripturam ἐξανθοῦται vel ἐξανθεῖται emendavit Linck. L. Dind. Vita S. Bacchi jun. p. 126, 2 : Ἐξηκανθωμένον ῥόδον. Hase.]

[Ἐξακάτιοι. V. Ἐξακόσιοι.]

Ἐξακέομαι, Medeor, Sano. Vel potius Persano, ut exprimatur vis præpositionis, quæ auget. Sed et vacare interdum constat. || Ab Hom. metaph. dicitur χόλον ἐξακέσασθαι, Il. Δ, [36] et Od. Γ, [145] pro Placare, sicut et ἀνήκεστον ὀργήν, Implacabilem iram. Eleganter hoc dicitur, tanquam sit ira morbus animi. [Il. I, 507 : Αἱ δὲ (Λιταὶ) ἐξακέονται ὀπίσσω. Lycophro 1180 : Θύσθλοις ἐξακεύμενοι θεάν.] || Et ἐξακεῖσθαι pro Sarcire [de vestibus et navibus], sicut et ἀκεῖσθαι, teste Eust. [Plato Menon. p. 91, D : Τὰ ἱμάτια ἐξακούμενοι. Metaph. Leg. 10, p. 885, D : Δράσαντες ἐξακεῖσθαι πειρώμεθα. Xen. Cyrop. 8, 2, 22 : Τούτοις (τοῖς περιττοῖς τῶν ἀρχούντων) τὰς ἐνδείας τῶν φίλων ἐξακοῦμαι. De incantationibus repellendis dictum annotat Antiatt. p. 27, 26. Dio Cass. 49, 18 : Ἑαυτοῦ τὸ ἐπίφθονον... ἐξηκεῖτο, ut Reisk. conj. pro ἐξηγεῖτο. Sic μέμψιν ἐξακ. 54, 3; δίψος 60, 9.] || Ἐξακέω etiam invenitur eadem signif. in Pyth. Carm. aur. [66, ubi ἐξακέσας.]

Ἐξάκεσις, εως, ἡ, Sanatio. [Aristoph. Ran. 1065 : Ἐξακέσεις νόσων.]

Ἐξακεστήριος, ὁ, ἡ, Sanandi vim habens. Quod nomen Jupiter et Juno habent, Hesych. [Poll. 8, 142 : Τρεῖς θεοὺς ὁμνύναι κελεύει Σόλων, Ἱκέσιον, Καθαρτήριον, Ἐξακεστήριον.] In VV. LL. exp. Expiatorius, Exitialia depellens. Item, Exitialis, fœdo et manifesto errore. [Dionys. A. R. 10, 2 : Ἔθυσαν... θεοῖς ἐξακεστηρίοις τε καὶ ἀποτροπαίοις· 5, 54 : Ἀποτροπαίοις τισὶ καὶ ἐξακεστηρίοις θυσίαις.]

[Ἐξακεστίδας, ὁ, n. viri in tetradrachmo Camarin. Raoul-Rochett. *Lettre à M. le duc de Luynes*, tab. 2, n. 18. Hase.]

[Ἐξακέστωρ, ορος, ὁ, Exacestor, n. viri in inscr. Att. edita ab Rossio *Kunstblatt* 1835, n. 45, p. 190 : Ἐξακέστ[ωρ] Ἀκαιάδης. Nisi potius idem nomen hic restituendum quod est in inscr. Orchom. ap. Bœckh. vol. 1, p. 764, 23 : Καλλίστρατος Ἐξακέστου Θηβαῖος. Quam non esse formam Doricam pro Ἐξήκεστος totius monumenti dialectus ostendit. L. Dind.]

[Ἐξακέω. V. Ἐξακέομαι.]

[Ἐξακιονίτης. V. Ἐξωκιονίτης.]

Ἑξάκις, Sexies [Gl.] : ἑξάκις τόσσα, Cic. ap. Arat. [541] vertit, Sex tantæ partes, ut videbis p. 96 mei Lex. Cic. [Pind. Ol. 6, 86; Plato Reip. 1, p. 337, B, Tim. Locr. p. 98, C. Forma Ἑξάκι Callim. fr. 120 Ern., Probl. arithm. in Anth. Pal. 14, 129 et 141. Et in prosa pro more recentiorum, ut videtur, in inscr. Aphrod. ap. Bœckh. vol. 2, p. 541, n. 2834, 4, ut ib. 19, πεντάκι. L. Dind.]

Ἑξακισμύριοι, αι, α, Sexagies mille, Sexaginta millia. [Xen. Cyrop. 2, 1, 6; Plut. Demetr. c. 28. ῦ]

Ἑξακισχίλιοι, αι, α, Sexies mille. Thuc. [2, 13] : Ἑξακισχιλίων ταλάντων, Sexies mille s. Sex millium talentorum. [De judicibus Athen. Andocid. p. 3 : Ἠγωνίσατο ἐν ἑξακισχιλίοις Ἀθηναίων. Phot. v. Πρυτανεία. ῑῑ]

Ἑξακισχιλιοστὸς, ἡ, ὀν, Unus e sex millibus s. Unusquisque ex sex millibus. [Immo Sexies millesimus. « Codin. Orig. p. 7. » Boiss. Amphiloch. p. 164, B : Ἑξ. ἔτους. Method. p. 346. Kall. Lamb. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 107, A.]

Ἑξάκλινος, ὁ, ἡ, Sex lectis instructus. Dicitur etiam substantive ἑξάκλινον, quo Latini quoque utuntur. Volunt autem hoc esse Stibadium sex convivas capiens ap. Martial. [9, 60] : Et testudineum mensis

quater hexaclinon Ingemuit atrio non satis esse suo. Pro ἑξάκλινος autem dicitur et Ἑξλινος, Attice, ut ἕξπους pro ἑξάπους, teste Etym. [M. p. 346, 14, et Philemone Lex. 76.]

Ἐξακμάζω, i. q. παρακμάζω, Vigere desino. [Schol. Soph. Aj. 594 : Ἐξακμάσαντος τοῦ καιροῦ. Et ex eo Suid. v. Μῶρά μοι. Dioni Cass. 41, 35 pro κεκμηκότες Wakef. restituit ἐξηκμακότες.]

[Ἔξακμος, ὁ, ἡ, Exoletus. Mœris p. 97 : Βούπαις Ἀττικῶς, ἔξακμος Ἑλλ. Ubi Piers. in gl. Hesychii : Καρόπαις, ἔπακμος παῖς, reponendum conjicit ἔξακμος, quod ex alia ejus gl. Κάρτην, τὴν βοῦν, Κρῆτες, intelligere sibi videretur καρόπαις esse i. q. Atticis βούπαις. Sed ex iis quæ dicta sunt in Βούπαις, in ἀκμὴν potius incidisse ætatem βούπαιδος colligitur. Fort. igitur ἔπακμος Mœridi quoque restituendum.]

Ἑξάκνημος, ὁ, ἡ, Habens sex κνήμας s. radios. [Schol. Pind. Pyth. 2, 73, τροχοί.]

Ἑξακολουθέω, Sequor, Consequor, vel Usque sequor. [Schol. Euclid. 10, 24. Wakef. Acta S. Petri archiep. Alexandr. p. 191 Combef. Boiss. Jo. Chrys. In Gen. hom. 13, vol. 1, p. 76 : Τοσαύτη γέγονεν ἡ τῆς κακίας ἐπίτασις, ὡς ταύτην ἀναγκάζειν τοὺς τῆς σαρκὸς βουλήμασιν ἑξακολουθεῖν. Sracer. Testam. 12 patriarch. p. 628 Fabr. : Ἑξακολουθήσουσι τοῖς πονηροῖς διαβουλίοις αὐτῶν· et 643. L. D. Joseph. A. J. 8, 10, 2 : Ἅρματα αὐτῷ χίλια... ἑξηκολούθει. Dionys. De comp. verb. p. 374 Schæf. : Τοὺς ἑξακολουθοῦντας αὐτοῖς κατορθουμένοις καρποὺς. Polyb. 4, 5, 6 : Τὴν ἑξακολουθήσασαν εὔνοιαν σφίσι παρ' αὐτῶν· et φήμην 5, 78, 4. Cum accus. vitiose libri 17, 10, 7.]

Ἑξακολούθησις, εως, ἡ, Investigandi, Cognoscendi, Intelligendi studium. [Clem. Alex. p. 465 : Ἡ ἑξ. ταῖς πονηραῖς καὶ ταῖς λυμαντικαῖς ἐξουσίαις, Obsequium.]

[Ἐξᾰκονάω, Exacuo, Gl. Incito, Instigo. Ezech. 21, 11. Const. Manass. Chron. p. 17, D : Τὸ τῆς μοίρας ξίφος ἐξακονῶν καθ' ἑαυτοῦ καὶ πρὸς τομὴν ἑπάγων. Boiss.]

Ἐξακοντίζω, Jaculor, Jaculum emitto, s. Telum. Sed ἑξ videri potest signif. intendere. Plut. Artox. [c. 9] : Ἐξηκόντισεν ἐπ' αὐτόν· ὁ δὲ θώραξ στερεῶς ἀντέσχε. [Alia constr. Diod. Exc. p. 553, 35 : Ἐξακοντίσας κατὰ σφός. Schol. Aristoph. Pac. 745 : Ὑστριχίς... τρίχας... ἐν τῷ διώκεσθαι ἐξακοντίζει κατὰ τῶν διωκόντων. L. D.] Xen. autem junxit cum dat. rei, et quidem instrumenti, dicens Hell. 4, [6, 11, Anab. 5, 4, 25]: Τοῖς ὀράσιν ἐξακοντίζοντες, ut ap. Hom. : Δουρὶ δ' ἀκοντίζω. [Cum accus. H. Gr. 5, 4, 40 : Ἐξακοντίζειν τὰ ὀράτα. Dio Cass. 47, 43 : Τὰ δοράτια ἐπ' ἀλλήλους ἐξηκόντισαν. Eur. Herc. F. 1149 : Φάσγανον πρὸς ἦπαρ ἐξακοντίσας. Figurate id. Bacch. 665 : Αἱ τῆσδε γῆς οἰστροισι λευκὸν κῶλον ἐξηκόντισαν· Iph. T. 362 : Ὅσας γενείου χεῖρας ἐξηκόντισα· Suppl. 456 : Καὶ ταῦτα μὲν δὴ πρὸς τάδ' ἐξηκόντισα· Tro. 444 : Τί τοὺς Ὀδυσσέως ἐξακοντίζω πόνους; Menander vel potius Eurip. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 47 : Γλώσσῃ ματαίους ἐξακοντίσῃ λόγους. Galen. vol. 4, p. 160, C : Ἐξακοντιζόμενον τὸ τὸ αἷμα· et Hesych. v. Χολέρα : Σωλὴν δι' οὗ τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῶν χειράμων φέρεται ἐξακοντιζόμενον, cit. Hemst. cum Simplic. ad Aristot. Phys. ausc. p. 155, A, et anon. (Eunapio) ap. Suid. v. Χανδόν : Ἐξηκοντίζετο ἅπαντας πρὸς τὴν ἐκείνου γνώμην, quod vertitur, Urbe ejiciebat. Sed ipsa orationis series, si conjecturæ locus in fragm., videtur postulare ἐξηκοντίζοντο ἅπαντες. Antiphan. ap. Athen. 14, p. 623, A : Τοσαύτην ἐξακοντίζει πνοήν.]

[Ἐξακόντισις, εως, ἡ, Ejaculatio. Galen. vol. 5, p. 337 : Τῇ τοῦ σπέρματος ἐξακοντίσει. Tzetz. Exeg. Il. p. 108, 21.]

Ἐξακόντισμα, τὸ, et Ἐξακοντισμός, ὁ, Jaculatio. In VV. LL. annotatur esse etiam Fulgoris genus in aere, Aristoteli De mundo [c. 4 med., ubi v.]. Esse item Scatebram, κρουνὸν, Sanguinis ductum, ap. Eurip. Iphig. Quæ expos. Eustathio tribuitur. [Prius, de sanguine, schol. Hom. Od. X, 19. Alterum Suid. v. Αὐλός. Matthæi Med. p. 135 : Εὔμορφος ἐξ. γίνεται τοῦ αἵματος. L. D. De seminis ejaculatione Galen. vol. 4, p. 627, 6 : Κατὰ τὸν δεύτερον ἢ τρίτον ἐξακοντισμόν. Hase.]

[Ἑξακοσίαρχος, ὁ, Sexcentis præfectus. Polyæn. proœm.]

Ἑξᾰκόσιοι, αι, α, Sexcenti. [Xen. Anab. 5, 5, 4. Et alii quivis. || De Atheniensium βουλῇ τῶν ἑξακοσίων, instituta postquam tribus duodecim factæ essent ex decem, testimonia scriptt. et inscrr. v. ap. Corsin. Fast. p. 1, diss. 6, p. 261 seq., quibus unam addo inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 166, 16 : Τὴν βουλὴν τοὺς ἑξακοσίους τὴν ἀεὶ βουλεύουσαν ἐν τῷ Ἑκατομβαιῶνι μηνί. || Forma Dor. Ἑξακάτιοι. Tab. Heracl. p. 158 : Ἑξακάτιαι, etc. L. Dind.]

Ἑξακοσιοστός, ἡ, ὀν, Sexcentesimus. [Codin. Orig. p. 7. Boiss. Gen. 7, 11; 8, 13. Mirabilis forma est in cod. Dioptræ Philippi solit. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 81–2 : Κύκλος σελήνης ὁλόκατος, ἡλίου εἰκὰς τρίτη ἔτους ἑξακισχίλια καὶ ἑξακὼς (sic) πρὸς τούτοις, πρὸς δὲ καὶ τρία ἕτερα ἐπὶ τούτοις τυγχάνει, i. e. a. 6603 mundi, 1095 Chr. L. D.] At pro ἑξακοστός, quod affertur pro Sexagesimus, dicitur potius ἑξηκοστός.

[Ἑξᾰκοτῡλαῖος, α, ον, Sex cotylas habens, Qui est sex cotylarum. Sext. Emp. p. 152.]

[Ἑξακότῡλος, ὁ, ἡ, i. q. præced. Aristot. H. A. 4, 23; Poll. 4, 168.]

[Ἐξακουστέον, Intelligendum. Clem. Al. Str. 5, p. 733 : Ὅπως κλέπτας εἰρῆσθαι πρὸς τοῦ κυρίου τοὺς Ἕλληνας ἑαυτοῦ. Schol. Pind. Ol. 1, 157 : Ἐξωθεν ἑξ. τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα. Wakef. It. Clem. Al. Pædag. 1, p. 109 : Ὅπερ καὶ μᾶλλον ἑξ. et cum gen. Strom. 1, p. 356 : Οὐ γὰρ μύθων παιδικῶν ἑξ. Hase.]

Ἐξάκουστος, ὁ, ἡ, φωνὴ, ap. Plut. Num. [c. 10], q. d. Exaudibilis vox, Vox quæ vel cujus sonus ad aures pervenire potest. [Dionys. A. R. 10, 41 : Οὐδένος ἐξάκουστος ἦν ὁ λόγος ὑπὸ τοῦ θορύβου ... τῶν ἐκκλησιαζόντων. Sim. Arrian. Exp. 2, 22, 5. Joseph. A. J. 4, 8, 12 : Ἐπὶ βήματος ὑψηλοῦ, ἐφ' οὗ γίνοιτο ἐξάκουστος. Athen. 8, p. 361, E : Ἐξ. ἐγίνετο κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν αὐλῶν βόμβος. Hesych. : Ἐξάκουστον, περιβόητον. Eust. Opusc. p. 251, 56 : Καταμηνυθεὶς καὶ ἐξ. γιγονώς. Compar. Il. p. 23, 3 : Ἐξακουστότερον ἐκφωνεῖται. Adv. Ἐξακούστως, schol. Luciani Gall. c. 8.]

Ἐξᾰκούω, σομαι, Audio, Exaudio [Gl. Æsch. Eum. 397 : Πρόσωθεν ἐξήκουσα κληδόνος βοήν. Soph. El. 553 : Σοῦ τάδ' ἐξήκουσ' ὕπο· Phil. 676 : Λόγῳ μὲν ἐξήκουσ', ὄψοπα δ' οὐ μάλα. Aristoph. Thesm. 293 : Τῶν ῥητόρων ἵν' ἐξακούω.] Plut. Fab. [c. 6] : Ἐξακούσαντες τῆς φωνῆς οὐκ ἀκριβῶς, Quum vocem clare non exaudissent. [Pass. Xen. Cyr. 4, 3, 3; Aristoph. Av. 1198. || Intelligo. Schol. Nicand. Ther. 139 : Τοῦτο γὰρ ἐξακούεται.]

Ἐξακρῐβάζω, i. q. ἐξακριβῶ, ut simplex ἀκριβάζω i. q. ἀκριβῶ. [Joseph. A. J. 19, 7, 4 : Καὶ δή τις ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἀνὴρ ἐπιχώριος ἐξακριβάζειν δοκῶν τὰ νόμιμα, ubi Vat. ἐξακριβοῦν. Angel. Liban. Epist. 1594, τῆς χώρας τοὺς τρόπους. Hemst. Schol. Eurip. Hipp. 467 Matth. : Οὐκ ἐξακριβάζεσθαι, οὐ καταπονεῖσθαι δεῖ πάνυ τοὺς ἀνθρώπους, ἀντίχοντας πρὸς τὸν ἔρωτα. Wakef. Hesych. : Ἐξακριβάζει, ἐξιχνιάζει. Medio Job. 28, 3 : Τάξιν εἴθετο σκότει, καὶ πᾶν πέρας αὐτὸς ἐξακριβάζεται.]

[Ἐξακρῐβολογέω, i. q. ἐξακριβόω. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 651, 1, explicans v. συγγεγυμνασμένων vel ἐγγεγυμνασμένων in definitione Stoicorum vocabuli τέχνη (Τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐκ καταλήψεων ἐμπειρίᾳ συγγεγυμνασμένων), Τῶν ἐν τῷ βίῳ ἐγγεγυμνασμένων, οἱονεὶ δεδοκιμασμένων. Ἕως γὰρ νῦν δοκιμάζονται καὶ λεπτότεραι ἑαυτῶν καὶ ἀκριβέστεραι αἱ τέχναι προέρχονται· ἐγγεγ. οὖν ἀντὶ τοῦ ἐξηκριβολογημένων. L. Dind.]

Ἐξακρῐβόω, Exacta diligentia aliquid facio, in re aliqua utor, Accuratissime et summo studio aliquid elaboro, describo. [Liquido, Gl. Soph. Trach. 426 : Ταὐτὸ δ' οὐχὶ γίγνεται δόκησιν εἰπεῖν κἀξακριβῶσαι λόγον. (Conf. Polyb. 3, 31, 1 : Ἐξακριβοῦν τοὺς ὑπὲρ τούτων λόγους. Id. cum περὶ jungit 2, 56, 4.) Aristot. Eth. Nic. 1, 4 : Ἐξακριβοῦν γὰρ ὑπὲρ αὐτῶν ἄλλης ἂν εἴη φιλοσοφίας οἰκειότερον· 9, 5 : Μᾶλλον γὰρ ἕκαστα κρίνουσι καὶ ἐξακριβοῦσιν οἱ μεθ' ἡδονῆς ἐνεργοῦντες· H. A. 7, 3 : Καὶ μετὰ τοὺς τόκους δ' αἱ καθάρσεις βούλονται τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἀποδιδόναι τοῦτον· οὐ μὴν ἐξακριβοῦσί γε πᾶσαις ὁμοίως. Pass. Theophr. H. Pl. 9, 16, 6 : Ταῦτα ἐξακριβωθῆναι μάλιστα παρὰ τοῖς Τυρρηνοῖς. Diod. ap. Suid. in v. : Ἄνδρες ἐξακριβωθέντες ὑπὸ βασιλέως εἰς μεγεθός τε καὶ ὕψος σωμάτων. Ἐρευνηθέντες int. Zon. p. 767. || Medio, quod Episcor int. Gl., Eust. Opusc. p. 324, 11 : Ἐπεὶ μὴ περιέργους ἔχω πάνυ τοὺς ὀφθαλμοὺς, οὐκ ἔσχον ἐξακριβώσασθαι ὡς ἄρα ὁ κάλλιστος ἀνθρώπων εἴη

ὁ Δούκας κτλ., Accurate dignoscere s. cernere. Et ib. 345, 27. Num. 23, 10 : Τίς ἐξηκριβώσατο τὸ σπέρμα Ἰακώβ;] A

Ἐξακρίζω, ap. Eurip. pro Cacumina perambulo. [Or. 275 : Ἐξακρίζετ' αἰθέρα πτεροῖς. Eustath. Od. p. 1636, 48.]

Ἐξακροδιολισθαίνω, affertur pro Labor; sed suspectum.

[Ἔξακρος, ὁ, ἡ. Cocchii Chirurg. p. 11 : Ἔξακρος Μενεκρίτου (intell. ἐπίδεσμος), Menecriti vinculum ad ad partes extremas, Interpres.]

Ἐξακτέος, Educendus, et Ἐξακτέον, Educendum, sc. est. [V. l. Xenoph. in Ἐξάγω cit. Marc. Anton. 3, 1 : Περὶ αὐτοῦ τοῦ, εἰ ἤδη ἐξακτέον αὐτὸν, ἐφιστάνειν, An mortem sibi conscisceere debeat.]

Ἐξακτῶν, Hesych. ὁ ἀπαιτῶν τὰ δημόσια, Exactor, Quæstor. [Ἐξάκτωρ Salm.]

[Ἐξάκυκλος, ὁ, ἡ, Sex rotas habens. Hippocr. p. 291, 29 : Ἅμαξαι ἑξάκυκλοι. Angl. Tzetzes schol. ad Hesiod. Op. 596, v. 12 : Ἑξάκυκλος ἡμερῶν δρόμος, Cursus sex dierum. ἅ L. Dind.]

[Ἑξάκωλος, ὁ, ἡ, Sex versibus constans. Schol. Aristoph. Ach. 836 : Μονοστροφικὸν περίοδον ἑξάκωλον δ'. Ubi scrib. περιόδων ἑξακώλων δ'.] B

[Ἑξακώς. V. Ἑξακοσιοστός.]

Ἐξᾱλάω, Exæreo, Cæcum reddo. V. Ἀλαόω. [Hom. Od. I, 453 : Ὀφθαλμὸν ποθέεις, τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσε· 504 : Ὀδυσσῆα ... ἐξαλαῶσαι· M, 103; N, 343. Orph. Arg. 670. Anon. ap. Bekk. An. p. 1089. Oppian. Cyn. 3, 228 : Ἠϊδα τὸ μηδὲν ἔθηκας, ὅλον δέμας ἐξαλαώσας, de castrante.]

Ἐξᾱλᾰπάζω, Evacuo, Exinanio, ἐκκενόω. Ap. Hom. Od. Δ, [175] Menelaus dicit se adeo amare Ulyssem, ut ei non recuset urbem habitandam dare in solo Argivo, et domum extruere, Ἐξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τέκεϊ ᾧ Καὶ πᾶσι λαοῖσι, μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας Αἳ περιναιετάουσιν, ἀνάσσονται δέ οἱ [ὃ ἐμοὶ] αὐτῷ· nec enim ullam suarum urbium ἐκπορθήσοι ἂν, at ἐκκενώσοι εἰς μετοικίαν, ut ibi annotat Eustath. || Frequentius capitur pro Vasto et Diripio. Il. A, [128]: Αἴ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι. [Et alibi sæpe. Νῆας, N, 813.] Sic Hesiod. Op. [187]: Ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει. [Xenoph. Anab. 7, 1, 29 : Ἑλληνίδα δὲ εἰς ἣν πρώτην πόλιν ἥλθομεν, ταύτην ἐξαλαπάξομεν. Figurate Theocr. 2, 85 : Ἀλλά με τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε.] C

[Ἐξαλαπίζω, Exclamo, Gl. Cod. Sangerm. Expalmo.]

[Ἐξαλδαίνω.] Ἐξαλδαίνει Hesychio est ἐκβλαστάνει, Germinat ex.

[Ἐξαλείνω. V. Ἐξαλίομαι.]

[Ἐξαλειπτέον, Obliterandum. Lysias p. 104, 4 : Τοὺς νόμους ἐξ. ἐστίν.]

[Ἐξαλειπτήριος, ὁ, ἡ, Deletilis, Qui delet, si recte habet scriptura ap. Pseudochrys. t. 7, p. 282, 22 : Τὴν μετάνοιαν ... τὴν τῶν ἁμαρτιῶν ἐξαλειπτήριον. Hase.]

[Ἐξαλείπτης. V. Ἐξαλίπτης.]

[Ἐξαλειπτικὸς, ἡ, ὸν, Ad obliterandum idoneus. Sext. Emp. 7, 373 : Ὥσπερ καὶ ὁ τῆς δευτέρας σφραγῖδος τύπος ἐξαλειπτικός ἐστι τοῦ πρωτέρου. Struv.]

[Ἐξάλειπτος, ὁ, ἡ, Delebilis. Gl. : Ἐξάλειπτον, Delebile.] D

Ἐξάλειπτρον, τὸ, Unguentarium vas, ap. Polluc. [10, 46], et Suid. quoque, qui vocat etiam τὴν τοῦ μύρου λήκυθον, atque ἀλάβαστρον, et ex Aristoph. [Ach. 1063] affert : Ὑπεχ' ὦδε δεῦρο τοὐξάλειπτρον, ὦ γύναι. [Hesych., Antiatt. p. 97, 17, Pollux 4, 183; 6, 106; 10, 121, 149. Inscr. Ægin. ap. Bœckh. vol. 2, p. 173, n. 2139, 4. Job. 41, 23. L. Dind.]

Ἐξᾰλείφω, [Oblitero, Deleo, Expungo, Repungo, Gl. Aristoph. Pac. 1181 : Τοὺς μὲν ἐγγράφοντες ἡμῶν, τοὺς δ' ἄνω τε καὶ κάτω ἐξαλείφοντες εἰς ἢ τρίς. Eurip. Pelei fr. ap. Stob. vol. 3, p. 233 : Τὸν ὅλβον οὐδὲν οὐδαμοῦ κρίνω βροτοῖς, ὃν ἐξαλείφει βᾶον ἡ γράφει θεός. Ubi scrib. ἢ 'γγράφει, quod alteri contrarium etiam apud Plat. Reip. 6, p. 501, B, et Demosth. p. 791, 12 : Ἐξαλήλιπται τὸ ὄφλημα, ubi præcesserat ἐγγράφονται οἱ ὀφλισκάνοντες.] Xenoph. Hell. 2, [3, 51] : Θηραμένην τουτονὶ ἐξαλείφω ἐκ τοῦ καταλόγου. [Eadem constr. Eq. 1, 1. Absolute H. Gr. 2, 3, 52.] Isocr. Panath. [p. 281, B] : Ἐξορμήσας ἐξαλείψειν αὐτὸν ἢ καταξαίειν. Apud Eund. [p. 1, B] metaph. : Τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν, ut Lat. dicitur, Quod nulla ætas deleat. [Demosth. p. 976, 23 : Οὐ γὰρ τὸ γιγνώσκειν καὶ συνιέναι τὰ δίκαια ὑμῶν ἐξαλεῖψαι δυνήσεται. Id. 468, 1 : Ἐξαλεῖψαι (τὸν νόμον). Diodor. 3, 40 : Πάσας τὰς ἐλπίδας ἐξαλείψαντες ἀπόλλυνται.] In VV. LL. ex Eurip. [Iph. A. 1486] citatur θέσφατ' ἐξαλείφειν, pro Oracula placare, παύειν, implere et perficere. [Ὡς ἐμοῖσιν, εἰ χρεών, αἵμασι θύμασί τε θέσφατ' ἐξαλείψω· Hipp. 1241, ubi Hipp. ad equos : Μή μ' ἐξαλείψητε. Sim. Thucyd. 3, 57, Aristoph. Eq. 877. Pass. Eurip. Iph. T. 698 : Οὐδ' ἅπαις δόμος ... ἐξαλειφθείη ποτ' ἄν. Æsch. Sept. 15 : Τιμὰς μὴ 'ξαλειφθῆναί ποτε. Herodot. 7, 220 : Ἡ Σπάρτης εὐδαιμονίη οὐκ ἐξηλείφετο. Plato Phædr. p. 258, B : Ἐὰν μὲν οὕτως (ὁ λόγος) ἐμμένῃ) ... ἐὰν δὲ ἐξαλιφῇ (al. ἐξαλειφθῇ) κτλ. Strab. 13, p. 600 : Τροία οὐδ' ἐξηλείφθη ποτέ· 588 : Τὸ μαντεῖον ἐξηλείφθη, cit. Hemst. Aret. p. 2 : Ὡς τὰς τοῦ μασσφρύου βυτίδας ἐξαληλίφθαι, Evanescere. || Medio Eur. Hec. 590 : Τὸ μὲν σὸν ὥστε μὴ στένειν πάθος οὐκ ἂν δυναίμην ἐξαλείψασθαι φρενός. Plato Leg. 8, p. 858, C : Ἐξαλειψάμενος τὰς ἀπογραφάς.] E

|| Interdum et pro simplici ἀλείφω, Ungo, Lino. [Medio Herodot. 7, 69 : Τοῦ σώματος τὸ μὲν ἥμισυ ἐξηλείφοντο γύψῳ.] A cujus pass. legitur ap. Thuc. [3, 20]: Οὐκ ἐξαληλιμμένον τὸ τεῖχος, quod exp. οὐ κεχρισμένον. [Unde Mœris p. 144.] Sic ap. LXX Interprr. [1 Paralip. 29, 4]: Ἐξαλειφθῆναι τοὺς τοίχους. Lev. 14, [42] : Ἐξαλείψουσι τὴν οἰκίαν. Suid. quoque ἐξαληλιμμένος exp. ἠλειμμένος. [Liban. vol. 4, p. 627, 3 : Τὸν τῆς ἀσπίδος ὁμφαλὸν ἐξαλείφειν χρυσῷ. Jacobs.]

Ἐξάλειψις, εως, ἡ, Obliteratio, Deletio. [Themist. p. 94, A (?); 215, B (?). Hemst. Mich. 7, 11; Ezech. 9, 6. Schleusn. Euseb. Hist. eccl. p. 355, D : Παντελῆ παθεῖν ἐξάλειψιν. Figurate Achm. Onirocr. p. 45, 7 : Εἰς στένωσιν καὶ ἐξάλειψιν τῶν ἄλλων. Hase.]

Ἐξᾰλίομαι, Vito, Caveo. Unde ἐξαλέω, ap. Apoll. Arg. [1, 490. Et ἐξαλίεσθε, ut videtur, 2, 339, ἐξαλίονται Quinti 2, 385. Divise Hom. Il. Σ, 586 : Ὑλάκτεον ἐκ τ' ἀλέοντο (canes in leones immissi).] Ἐξαλέασθαι, Vitare, Cavere. Hesiod. [Op. 105] : Διὸς νόον ἐξαλέασθαι. [Ib. 756, 800, Aristoph. Eq. 1080, Apoll. Rh. 2, 611.] At cum gen. nove ap. Apoll. Arg. [2, 319]: Ἐξαλέασθαι τάων. Sed gen. hunc dedit isti verbo, vi præpositionis ἐξ : ut sit ἐξαλέασθαι τάων tanquam ἀλέασθαι ἐκ τάων, pro Evadere ex his, Effugere ex his. — Ἐξαλεύομαι pro eodem; unde ap. Soph. [Aj. 656] : Μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσωμαι θεᾶς. [V. Ἐξαλύσκω. Tertia forma est ap. Oppian. Hal. 5, 398 : Οὐκέτι κεῖνη ... δύναται μόρον ἐξαλεῖνειν. Et ap. Hesych. : Ἐξαλέηνεν, ἐξέλινεν, ubi scr. Ἐξαλέεινεν. Quarta ἐξαλεῖσαι in Etym. Gud. p. 34, 7.]

[Ἐξαληθίζω, Vera dico. Procul. Chrest. ap. Phot. Bibl. p. 319, 26 : Διαπορεύεται τά τε ἄλλως περὶ θεῶν τοῖς Ἕλλησι μυθολογούμενα καὶ εἴ πού τι καὶ πρὸς ἱστορίαν ἐξαληθίζεται, quæ repetuntur ab Etym. M. p. 327, 44. Wakef.]

[Ἐξαλίζω. V. Ἐξαγγίζω. || Congrego. Reg. 2, 10, 18, ubi pro συνήθροισε, Congregavit, posuit in marg. Grabius lectionem cod. Alex. velut mendosam ἐξῆλωσεν. Una litera mutata dedisset genuinum ἐξῆλισεν. Hesych. : Ἐξαλίζεται, συναθροίζεται. Schleusn. Lex.]

[Ἐξᾰλίνδω. Hæc enim præs. forma ponenda, non quam Eust. Il. p. 836, 48, fingit ἁλίζω, aut Od. p. 1538, 39, cum eoque HSt.] Ἐξαλίω, Evolvo, Volvendo ejicio s. emoveo. Item Ex volutabro excito. Utroque in utraque signif. utitur Aristoph. Nub. init. Ibi cum Strepsiades filio suo in somnis dicenti, Ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἰκαδε, respondet, Ἀλλ' ὦ μέλ' [μέλ'], ἐξήλιξας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν· nimirum hoc ἐξήλιξας accipiens pro Evolvisti et evertisti, et alludens ad τὰς τῶν ἵππων ἐξαλίσεις : dicuntur enim τοὺς ἵππους ἐξαλίσαι, qui eos ex volutabro excitant, vel etiam eos ἐκκυλισθῆναι ποιοῦσι, ut schol. exp. Et sic usus est eo voc. Xen. quoque OEc. [11, 18] : Ὁ παῖς ἐξαλίσας τὸν ἵππον, οἰκαδε ἀπάγει, Ex volutabro domum ducit, i. e. Postquam eum sese in volutabro evolvere seu volvere sivit. Ἐξαλίσαι [ἐξαλῖσαι] Pollux [1, 183] idem esse tradit quod ἁλίσαι s. κυλίσαι : itidemque Ἐξαλίστρα cod.

auctore est idem ac ἀλίστρα s. κυλίστρα [Volutabrum], i. e. χωρίον οὗ ἀλίονται, sive ἐξαλίονται, οἱ ἵπποι. [Annotavit etiam Hesych.]

Ἐξαλίπτης, ὁ, Galeno ap. Hippocr. est κονιάτης, χρίστης, Qui calce vel alio tectorio illinit s. pellinit. [Ἐξαλείπτης recte HSt. ipse ad Gal.]

[Ἐξαλίστρα, ἡ. V. Ἐξαλίνδω.]

Ἐξάλιτρος, ὁ, ἡ, Qui sex librarum est. Aristot. vero in Himeræorum Politia tradit τοὺς δύο χαλκοῦς a Siculis vocari ἑξάλιτρα: et τὸν ὀβολὸν, λίτραν, ut refert Pollux 4, c. 24 [§ 174, ubi leg. ἑξᾶντα. V. Ἑξᾶς.]

Ἐξαλλᾰγὴ, ἡ, Immutatio, Diversitas. A Bud. exp. Immutatio et degeneratio ap. Theophr. [C. Pl. 4, 4, 5]: Ἐξαλλαγὴ εἰς ἕτερον γένος, Comm. p. 601. [Aliter 6, 15, 2, H. Pl. 2, 2, 10 et 11. Plato Phædr. p. 265, A: Ὑπὸ θείας ἐξαλλαγῆς τῶν εἰωθότων νομίμων. Athen. 1, p. 25, D: Οὐ μόνον τὴν τῶν κρεῶν ἐξαλλαγὴν δηλοῖ, ὡς ὀρνίθεια, χοίρεια, ἐρίφεια, βόεια λέγων. Ἐξαλλαγὰς ὀνομάτων, de vocabulorum formis inusitatis, habet Aristot. Poet. c. 22. Schema oratorium ap. Herodian. Π. σχημ. p. 50, 28: Ταῦτα τῇ ἐξαλλαγῇ ἔχει τινὰ δείνωσιν. L. Dind.]

[Ἐξάλλαγμα, τὸ, ap. Parthen. c. 24, 1: Τοῦτον ἐξαλλάγμασι πολλοῖς ὑπαγόμενος, Oblectamenta vert. docuit Bast. Ep. cr. p. 241, coll. Antiatt. Bekk. p. 96, 4: Ἐξ. Ἀναξανδρίδης Θησεῖ, Παρθένοι παίζουσι πρὸς ἐλαφρὰ ἐξαλλάγματα.]

[Ἐξαλλακτὴς, ὁ, i. q. ἀλαζών. Hesych.: Διαμέσταν, ἀλαζόνα, ἐξαλλάκτην (sic utroque l.). Κλοτοπευτὴς, ἐξαλλάκτης, ἀλαζών. « Ἐξαλλ., Qui alterum ex altero quasi format, s. variatam rei formam spectantium oculis objicit; Præstigiator, unde pro Veteratore etc. Ad rem vero ejusmodi ἐξαλλάκτην describas verbis Platonis De rep. 2, p. 380, D, esse eum γόητα, καὶ οἷον ἐξ ἐπιβουλῆς φαντάζεσθαι ἄλλοτε ἐν ἄλλαις ἰδέαις ... καὶ ἀλλάττοντα τὸ αὑτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφὰς, τότε δ' ἡμᾶς ἀπατῶντα, καὶ ποιοῦντα περὶ αὑτοῦ τοιαῦτα δοκεῖν κτλ. » Albert.]

Ἐξάλλαξις, εως, ἡ, Immutatio, Diversitas, apud Strab. [2, p. 96; 10, p. 455; 16, p. 770; plur. 1, p. 8; 2, p. 102. Herodian. Π. σχημ. p. 45, 5: Τὸ μέν (σχῆμα) ἐστι κατόρθωμα καὶ τὴν ἐξ. εὔλογον ἔχει, quam ib. v. 1 et 21 ἐνάλλαξιν, 49, 28 ἐναλλαγὴν dicit. L. D. Galen. vol. 2, p. 3, 17: Πάσαις δὲ ταῖς κινήσεσι κοινὸν ἡ ἐξ. τοῦ προϋπάρχοντος. De usu vocis ap. rhett. Alex. De fig. vol. 8, p. 426, 4; Phœbamm. ib. p. 494, 13; 495, 3, ubi vertend. Mutatio. Hase.]

[Ἐξαλλάσσω s.] Ἐξαλλάττω, Muto, Immuto. Dicitur autem ἐξαλλάττω τὸ χρῶμα, Muto colorem, et ἐξαλλάττει τὸ χρῶμα, passiva signif. Mutatur color. Ap. Theophr. Immutor et degenero, itidem absolute. [H. Pl. 8, 8, 3: Γένος ὅλον ἐξαλλάττειν εἰς ἕτερον· C. Pl. 6, 15, 2: Τούτων ἀναγκαῖον ἐξαλλάττειν τὴν ὀσμήν.] V. Bud. Comm. p. 600 sq. [Act. Pind. Isthm. 3, 19: Αἰὼν δὲ κυλινδομέναις ἁμέραις ἄλλ' ἄλλοτ' ἐξάλλαξεν. Eur. Hel. 1297: Λουτρῶν τύχε ἐσθῆτά τ' ἐξάλλαξον· 380. Aristot. Rhet. 3, 3: Ἐξαλλάττει γὰρ τὸ εἰωθὸς καὶ ξενικὴν ποιεῖ τὴν λέξιν (vocabula poetica)· Poet. c. 22: Σεμνὴ δὲ καὶ ἐξαλλάττουσα τὸ ἰδιωτικὸν ἡ τοῖς ξενικοῖς κεχρημένη (dictio). Intrans. Gen. 45, 22: Στολὰς ἐξαλλασσούσας, pro quo alibi in V. T. ἀλλασσόμεναι, Hom. autem εἵματα ἐξημοιβὰ et χιτῶνες ἐπημοιβοὶ dixit, quæ v.] || Interdum pro διαφέρω, Differo, sicut et διαλλάττω. Themist. in l. 1 De anima: Μέρους μὲν γὰρ μέρος κατὰ τὸ ὑποκείμενον ἐξαλλάττει. Et ap. Aristot. [De generat. an. 4, 1 extr.]: Ἐξαλλάττειν τῆς ἀρχαίας μορφῆς, A pristina forma diversum esse. [Idem Rhetor. 3, 2: Ἐπὶ τὸ μεῖζον ἐξαλλάττει τοῦ πρέποντος (τὰ διπλᾶ καὶ πεποιημένα ὀνόματα). Ubi etiam active capere licet. Polyb. 10, 45, 1: Ταῦτα δὲ βραχὺ μέν τι τῆς διὰ τῶν σημάτων πυρσείας ἐξηλλαχέναι δοκεῖ, ubi subest notio Præstandi. || Cum genit. active Philostr. Her. p. 673: Περιτρίψας (τὸ ἄγαλμα) ὁ χρόνος καὶ νὴ Δί' οἱ ἀλείφοντές τε καὶ οἱ ἐπισφραγιζόμενοι τὰς εὐχὰς ἐξηλλάχασι τοῦ εἴδους. || Præsto, Emineo, Excello. Eur. Iph. A. 565: Τὰν ἐξαλλάσσουσαν ἔχει χάριν. Dionys. Epist. ad Pomp. t. 2, p. 127, 32 ed. Francof.; Arrian. Peripl. § 8, 1, ubi conf. nostra p. 97. Gail.] || Ἐξαλλάττειν τῶν ἐναντίων τὴν ἑαυτοῦ γύμνωσιν, ex Thuc. [5, 71] affertur pro Nudam sui partem ab hoste subducere. Ex Philostr. autem [Her. p. 666], Ἐξαλλάττω δεῦρο ἀπὸ τῆς νεὼς, pro A nave huc abscedo. [Boisson. p. 336: « V. Ap. 3, 28, p. 118: Ἐπεὶ ἐς ἄνδρας ἐξαλλάττεις ἤδη· 7, 14, p. 293: Ἐξαλλάττειν πάσης ὁπόσης Ῥωμαῖοι ἄρχουσι. Poll. 2, 20: Ἡβᾶν καὶ ἡβάσκειν καὶ εἰς μειρακίων ἡλικίαν ἐξαλλάττειν ».] Ad quam signif. accedit quæ a Bud. datur ex Galeno, τῷ ἐξαλλάττειν, pro Transire. [Eur. Hec. 1060: Ποίαν, ἢ ταύταν ἢ τάνδ' ἐξαλλάξω; Et ut sit Relinquo, Ion. 918: Οἰκεῖα σπάργανα ματέρος ἐξαλλάξας· Iph. T. 135. Active, Eurip. Tro. 199: Οὐκ Ἰδαίοις ἱστοῖς κερκίδα δινεύουσ' ἐξαλλάξω, i. e. Ultro citroque movebo. Absolute Xenoph. Ven. 10, 7: Ἵνα εἰς τὰς ἄρκυς ποιῆται τὸν δρόμον [καὶ] μὴ ἐξαλλάττων (aper), ubi librorum varietates Schneidero ad ἐξελίττων alludere videbantur. De quo non magis cogitandum videtur quam de ἐξάλλομαι. || Oblecto. Antiatt. Bekk. p. 96, 1: Ἐξαλλάξαι, ὡς Ἀλεξανδρεῖς, ἀντὶ τοῦ τέρψαι. Μένανδρος, Ἄνθρωπον ἐξαλλάξομεν (κακόν τί σοι δώσοντα addunt Suid. et Zon.). Philippidem testem addit Phryn. p. 363, negans ita dicere τοὺς δοκίμους. Heraclito De incred. p. 70, Οὔτε δώροις ἐξαλλαγῆναι ex cod. Vat. restituit et eundem subst. ἐξάλλαγμα usum comparavit Bast. Ep. crit. p. 241.]

|| Ἐξαλλάττομαι, Mutor, Immutor. Soph. Aj. [474]: Κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται, Qui nullam mutationem s. variationem aut vicissitudinem accipit in suis malis, i. e. Cui sua mala semper in eodem statu manent. Schol. tamen exp.: Ὅστις διαλλαγὴν οὐ δέχεται, ἀεὶ ἐν κακοῖς ἐξετάζεται. At in VV. LL. exp. Ex malis non discedit, Malis non defungitur; sed constr. hanc interpr. non admittit. [Cum accus. Aret. p. 74: Ἦν δὲ καὶ τὴν γνώμην παρακινέωνται, καὶ τὴν φθέγξιν ἐξαλλάσσωνται.] Ἐξήλλαγμαι, Immutatus sum, pro Diversus sum, Differo. Diosc.: Ἐξήλλακται τῷ παντὶ τῆς ἡμέρου. Et particip. ἐξηλλαγμένος, Diversus, Differens [Sext. Emp. 1, 229, p. 264: Ἀθηναίων διαφέρουσα μὲν ἡ παλαιὰ (διάλεκτος), ἐξηλλαγμένη δὲ ἡ νῦν], itidem cum gen. Interdum vero cum πρός: ut ap. Theophr. H. Pl. 4, [4, 14]: Καὶ πλεῖστον ἐξηλλαγμένα πρὸς τἄλλα. Interdum vero ἐξηλλαγμένος cum gen., Abhorrens, Alienus. Isocr. [p. 172, A]: Καὶ παραπολὺ τῆς τῶν ἄλλων ἐξηλλαγμένον διανοίας. [Conf. 104, A.] Ponitur ἐξηλλαγμένος, sicut et παρηλλαγμένος, et sine adjectione pro Peregrino, Inusitato et inaudito, ap. Diodor. [17, 90.] V. Bud. p. 601. [Id. 3, 49: Βίον οὐ παντελῶς ἄγριον οὐδ' ἀνθρωπίνης ἡμερότητος ἐξηλλαγμένον· 1, 77: Τιμωρίαν ἐξηλλαγμένην· 5, 14; 19, 32; Exc. p. 543, 31. Polyb. 2, 37, 6. De vocabulis Aristot. Poet. c. 21. || Med. Diod. Exc. p. 558, 91: Γενέσθαι βασίλισσαν, ἰδιωτικῆς ἑστίας ἐξηλλαγμένην ἡγεμονίαν, Privatam conditionem cum imperio permutantem.]

Ἐξαλλοιόω, Altero, Muto, ἀλλοῖον reddo. [Theophr. H. Pl. 3, 17, 7: Αἱ τροφαὶ ἐξαλλοιοῦσιν· C. Pl. 2, 15, 2: Πᾶν ὅλως ἀπὸ σπέρματος ἐξαλλοιοῦται πρὸς τὸ χεῖρον.]

Ἐξάλλομαι, Desilio, Exilio [Gl. Theocr. 17, 100: Ἐξάλατο ναός. Aristoph. Vesp. 138: Εἶτ' ἐξήλλετο, de Philocleone. Xen. Cyrop. 8, 8, 25: Οἱ δ' ἐξάλλονται (curribus)· H. Gr. 7, 2, 6: Ἐξαλλομένων κατὰ τοῦ τείχους, et 8, et, ubi ἐξαλλόμενοι pro ἔξω ἀλώμενοι restituit Dobræus, 9. Ap. Hom. Il. E, 142: Βαθέης ἐξάλλεται αὐλῆς, nunc scribitur ἐξ ἄλλεται. Desiliendi signif. Plut. Mor. p. 382, E: Πρὸς τὸ πρῶτον ἐκεῖνο ... ἐξάλλονται, καὶ ... τέλος ἔχειν φιλοσοφίαν νομίζουσι, de studio desultorio.] Suid. ἐξαλλομένους exp. ἀνασκιρτῶντας in h. l. Josephi [B. J. 6, 4, 2]: Οὐκ ἀξίους εἶναι σωτηρίας τοὺς φλεγομένης δι' αὐτοὺς τῆς πατρίδος ἐξαλλομένους. Quæ expos. minime mihi probatur: qui puto hunc esse istorum verborum sensum, Indignos esse salute eos qui exiliunt patria, s. e patria, conflagrante propter eos. Et ita ἐξαλλομένους fuerit potius ἀποσκιρτῶντας. [Pro ἀνασκιρτᾶν ponit Aristot. Probl. 2, 31: Ἐξάλλονται (οἱ ἀγωνιῶντες) καὶ οὐδέποτε ἠρεμοῦσιν. Themist. Or. 26, p. 311, C; 28, p. 343, B. Act. Ap. 3, 8. Pro ἀποσκιρτᾶν autem Xen. Cyrop. 7, 1, 27: Οἱ δὲ ἵπποι αὐτὰς (camelos) ἐκ πάνυ πολλοῦ οὐκ ἐδέχοντο, ἀλλ' οἱ μὲν ἔκφρονες γιγνόμενοι ἔφευγον, οἱ δ' ἐξήλλοντο. Paullo aliter Eq. 8, 14: Καὶ διαπηδῴη δ' ἂν καὶ ἐξάλλοιτο (equus), εἰ προσδοκῴη, ὁπότε τὰ σημαινόμενα πράξειε, ῥαστώνην τινά· Anab. 7, 3, 33: Ἐξήλατο ὥσπερ βέλος φυλαττόμενος μάλα ἐλαφρῶς. De rotis curruum Cyrop. 7, 1,

32 : Ὑπὸ τῶν παντοδαπῶν σωρευμάτων ἐξαλλομένων τῶν τροχῶν, Axe excussis. Plut. Marcell. c. 15 : Ἐξήλατο λίθος. Sim. Hippocr. p. 811, G, de vertebra emota, ἐξαλλομένου σπονδύλου. De fortuna Soph. OEd. T. 1311 : Ἰὼ δαῖμον, ἵν' ἐξήλου; ubi est var. ἐξήλω. Figurate etiam Callim. Cer. 89, de ventriculo esurientis : Καχὰ δ' ἐξάλλετο γαστὴρ αἰεὶ μᾶλλον ἰδοντι, ubi similia contulit Ernest. || Gl. : Ἐξάλλεται, Emicat. Sic fere Basil. M. vol. 1, p. 8, B : Ἐκ λίθων πῦρ ἐξάλλεται. Conf. Ἐξάλμα. L. D.] Ἐξάλμενος pro ἐξαλλόμενος, per syncopen, Exiliens, Erumpens. Hom. Il. O, [571] : Εἴ τινά που Τρώων ἐξάλμενος ἀνδρα βάλησθα. [P, 342 : Πολὺ προμάχων ἐξάλμενος· Ψ, 399.] Citatur et ex Apoll. Arg. 2, [268] cum gen. Sic dicitur ἐπάλμενος, quod v. in Ἐφάλλομαι. [Γυρᾶς ἐξᾶλτο χεραίας ὶὸς, Paul. Sil. Anth. Pal. 6, 75.]

Ἔξαλλος, ὁ, ἡ, Ab aliis diversus, Inusitatus, Egregius. Item Ἐξάλλον, Peregrinum; nam Hesych. ἐξαλλα exp. διάφορα et λαμπρὰ, et ἀλλόφυλα, ἢ ξοχα [ἐξόχως cod.]. Quibus Hesychii exposs. Bud. subjungit ex 2 Reg. 6, [14] : Δαβὶδ ἐνδεδυκὼς στολὴν ἔξαλλον. Et Judith. 3 [immo Esth. 3, 8] : Καὶ οἱ νόμοι αὐτῶν ἔξαλλοι παρὰ πάντα τὰ ἔθνη. [Dan. 11, 36, sec. Chis. : Ἐπὶ τὸν θεὸν ἔξαλλα λαλήσει, ubi Theodot. λαλεῖν ὑπέρογκα. Polyb. 6, 7, 7 : Ἐξάλλους ἀσθῆτας δεῖν ἔχειν τοὺς ἡγουμένους τῶν ὑποταττομένων, ἐξάλλους δὲ καὶ ποικίλας τὰς περὶ τὴν τροφὴν ἀπολαύσεις. Plut. Mor. p. 329, F. Dio Cass. 52, 35. Eust. Il. E, p. 617, 40, Od. p. 1676, 56, Opusc. p. 81, 66.]

Ἐξάλλως, adv., Alio modo et plane inusitato, Inusitate. Item, Mirum in modum, vel Supramodum. Nam Suid. post Ἔξαλλος, quod inexplicatum relinquit, ponit καὶ Ἐξάλλως, quod exp. κατὰ ἄλλον τρόπον, et παραδόξως, afferens ex Polyb. [32, 25, 7] : Τὸ θεῖον προσχωννῦντα καὶ λιπαροῦντα τοὺς βωμοὺς ἐξάλλως. Deinde rediens ad Ἐξάλλως, et exp. καθ' ὑπεροχὴν, eund. loc. affert, mutatis tamen quibusdam. [Etym. M. p. 323, 14 : Ἐνομίως, ἐξάλλως.]

Ἐξαλλοτριόω, Abalieno, i. e. Emancipo et divendo alienis. Strabo p. 94 [4, p. 215] : Ἔθος δὲ θήλειαν μὴ ἐξαλλοτριοῦν, ἵνα μένοι παρὰ μόνοις αὐτοῖς τὸ γνήσιον γένος τῶν ἵππων. [Inscr. ap. Bœckh. vol. p. 362, 16 : Μήτε διαλλάξασθαι μήτε ἐξαλλοτριῶσαι τρόπῳ μηδενί· 528, n. 2827, 6. L. D. || Abalieno. Sext. Emp. Adv. rhet. 2, 41, p. 297 : Διαβολαῖς (τοὺς πολλοὺς ὁ ὀχλαγωγὸς) ἐξαλλοτριοῖ πρὸς τοὺς ἀρίστους.]

Ἔξαλμα, τὸ, Exultio, s. Desultio, Eruptio, ut exp. in h. l. Naz. : Ἐν ἔξαλμα τῆς λαμπρότητος [p. 328, A. Hemst. Zon. p. 763 : Ἔξ., ὄρμημα, πήδημα. Apollon. De advv. p. 624, 7 : Τὸ γὰρ μέγιστον ἔξαλμα οὐρανὸς καὶ γῆ. Jo. Cameniat. Excid. Thessalon. p. 312 : Τοῖς ἐξάλμασιν ἐπεσκίρτησαν. Eust. Op. p. 42, 93 : Τοιούτοις εἰς ἀνδραγαθίαν ἐξάλμασι. Id. 210, 20 : Ἀστραπῆς ἔχων ἔξαλμα 212, 10 : Ἀνδρῶδες ἔξ. Ap. Philen De propr. an. 66, 49, p. 230 : Ἡ δέ γε χρόα (serpentis Indici) δοκεῖ φέρειν ἔξαλμα πορφύρας βαθὺ, quomodo explicet Pauw., ap. ipsum videre licet. Ἔξαμμα corrigebat J. Kuhnius Ind. ad Æl. V. H. v. Ὄψις. Ita ap. Plut. Mor. p. 958, E : Ἡ ὄψις ὀξυτάτη τῶν διὰ σώματός ἐστιν αἰσθήσεων, πυρὸς ἔξαλμα οὖσα, ἕξαμμα Xyland. annotavit ex cod. L. Dindorf.]

[Ἐξαλμίζω, Valde salsum reddo. Pseudo-Chrys. Serm. 99, vol. 7, p. 547 : Θάλασσα ἐξηλμίσθη, μὴ ἐπεισερχομένων αὐτῇ γλυκέων ὑδάτων. Seager. Est simpl. Salsum reddo.]

[Ἔξαλμὸς, ὁ, Saltus, genus exercitationis corporis, quod describit Antyllus in Matthæi Med. p. 121-2.]

[Ἐξᾰλογίζομαι, Obbrutesco. Eust. Opusc. p. 229, 26 : Ἀφιέντες τὰ τοῦ θεοῦ ζῶα ... ἐξαλογίζεσθαι· 250, 38 : Ἃ δὴ μισοῦντες οἱ ἀεργοὶ λογικοὶ, ἐξαλογίζονται ἀντικρυς.]

Ἔξαλος, ὁ, ἡ, Extans mari, ut dicitur Extare aquis, Extra mare positus. Cui opp. ὕφαλος : ut ap. Lucian. [Jov. trag. c. 47] : Καὶ τὰ μὲν ὕφαλα καταγράφα, τὰ δὲ ἔξαλα τῆς νεὼς ἄμορφα. Id. [Amor. c. 8] : Οἱ μὲν οὖν ἐρέται τὸ σκάφος ἔξαλον ἐς γῆν ἀναπάσαντες, A mari subductum, Bud. Qui addit, a Strab. [1, p. 50 : Τὴν ἔξαλον, ἐν ᾗ οἰκοῦμεν· 17, p. 819 : Τὰ λίαν ἔξαλα] ἔξαλον appellari, p. 231, Remotum a mari. Ap. Polyb. ἔξαλος πληγὴ, Quæ extra aquam s. paulo supra aquam infertur, Bayfio interpr. in his libri 16 ll. [3, 8] : Αὐτὸς μὲν ἔξαλον ἔλαβε τὴν πληγὴν, et [4, 12] : Ἐξάλους ἐλάμβανον τὰς πληγάς. V. et Ὕφαλος πληγή. [Id. 34, 3, 3 : Φέρεται τὸ τρίτον μέρος ἔξαλον τὸ ζῷον. Diosc. 5, 139 : Τὸ κοράλλιον δοκεῖ στερροποιεῖσθαι ... ἔξαλον γινόμενον. Sext. Emp. p. 452.] || Ἔξαλος, E mari exiliens. Oppian. Hal. [2, 593] : Ἔξαλοι ἀίσσουσι. [Ap. Hom. Od. A, 134, ἕξαλος nonnulli pro ἐξ ἁλός.]

Ἔξαλσις, εως, ἡ, Exultus, Saltus. Hippocr. De artic. [p. 811, G, bis] : Ἐκ δὲ τοῦ ὀπισθεν οὐ ῥηίδιον τοιαύτην ἔξαλσιν γενέσθαι ἐς τὸ εἴσω. [Ap. Aret. p. 117, i. q. ἔξαλμὸς, q. v.]

[Ἐξάλυξις, εως, ἡ, Effugium, Evitatio. Eust. Opusc. p. 74, 54 : Τὴν ἐξ. τοῦ κακοῦ.]

[Ἐξᾰλύσκω.] Ἐξαλύξαι, Effugere, Subterfugere, Devitare. Pro ἐξαλύξαι dixit etiam [sec. Hesych. in Ἐξαλύξωμαι] ἐξαλύξασθαι voce media Soph. Aj. [656, ubi in libris ἐξαλεύσωμαι, in uno Brunckii ἐξαλλύξομαι. Præsens Ἐξαλύω est Hom. H. Bacch. 51 : Οἱ δὲ θόρυζε κακὸν μόρον ἐξαλύοντες πάντες ὁμῶς πήδησαν.] Sciendum est autem in VV. LL. τοῦ ἐξαλύξαι duo poni themata ἐξαλύζω et ἐξαλύσσω, quæ tamen inusitata puto : sicut et ἀλύζω, pro quo ἀλύσκω. Eadem et in ceteris ratio. [Æsch. Eum. 111 : Ὃ δ' ἐξαλύξας οἴχεται νεβροῦ δίκην. Eur. Hipp. 673 : Πᾷ ποτ' ἐξαλύξω τύχας; El. 219 : Φυγῇ... φῶτας κακούργους ἐξαλύξωμεν ποδί· Bacch. 734, Hec. 1194. Lycophr. 179; Oppian. Cyn. 4, 419. Cum gen. Hal. 3, 104 : Ἐξήλυξε μόροιο.]

Ἐξάλφω, pro simplici ἄλφω, Invenio. Ἐξάλφησις, εὕρεσις, Hesych. Ap. Eund. vide et aliam verbi ἐξαλφήσεις signif. [Ἐκτιμηθήσῃ μεγάλως, ἀπὸ τοῦ ἀλφαίνειν· καὶ γὰρ ἀλφηστὴς ὁ ἔντιμος· τινὲς δὲ ἐκλάμψεις.]

Ἐξαμάζω, in VV. LL. Convitior, Maledico, quasi De plaustro convitia fundo. Et Ἐξαμαξώμενος in iisdem De curru delapsus : metaph. autem, Qui de sententia aut spe decidit. Sed horum auctor non nominatur, quæ certe mihi suspecta sunt. Quum autem ἐξαμαξώμενος in nonnullis scriptum sit, quod stare posse non videtur, in aliis pejus etiam scribitur ἐξαμαξόμενος. Fortasse autem ἐξημαξωμένος scribi debuit.

Ἐξᾰμαρτάνω, [ήσομαι Plat. Crat. p. 387, A, C; ήσω Achm. Onir. p. 62] Erro, Pecco. [Æsch. Pr. 1039 : Σοφῷ γὰρ αἰσχρὸν ἐξαμαρτάνειν. Soph. Ant. 1024 : Τοὐξαμαρτάνειν. Aristoph. Vesp. 516, Nub. 1419; Xen. H. Gr. 1, 4, 6; Plat. Prot. p. 345, E.] Interdum sine casu, et quidem nonnunquam sequente participio, ut ap. Xen. Cyrop. 3, [3, 56] : Ἔλεγεν ὅτι ἐξαμαρτάνοι διατρίβων καὶ οὐκ ἄγων κτλ. [Plato Soph. p. 225, E], Dicebat eum peccare s. perperam facere in eo quod etc. Interdum et cum accus., ut ap. Lat. Pecco; ut Xen. Cyrop. 3, [1, 38] : Ὁπόσα δὲ ἀγνοίᾳ ἄνθρωποι ἐξαμαρτάνουσι, πάντα ἀκούσια ταῦτ' ἔγωγε νομίζω. Sic ap. Aristoph. Nub. [589] : Τοὺς θεοὺς, ἅττ' ἂν ὑμεῖς ἐξαμάρτητ', ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπειν. [Soph. Ant. 743, Phil. 1012, 1224. Et alii omnes.] Dicitur et ἐξαμαρτάνω ἐν τούτῳ, ut Plato De rep. 1, [p. 336, D] : Ἐξαμαρτάνομεν ἐν τῇ τῶν λόγων σκέψει, Erramus, Fallimur. Ap. Antiph. [p. 20, 22] ἐξαμαρτάνειν, pro σφάλλεσθαι, Lingua et verbo labi, Bud. Nonnunquam ἐξαμαρτάνω pro Aberro, Non assequor [Xen. Cyrop. 2, 1, 16 : Ἡίσαντες ἐξαμάρτωμεν] : unde et τὸ κατορθοῦν illi opponitur, sicut τῷ διαμαρτάνειν opponi supra docui. Isocr. Areop. [p. 154, C] : Ἐγὼ δὲ καὶ τῶν ἰδιωτῶν τοὺς ὀλίγα μὲν κατορθοῦντας, πολλὰ δὲ ἐξαμαρτάνοντας, μέμφομαι. Idem Ad Phil. [p. 89, B] : Ἀλλὰ γὰρ πάντες πλείω πεφύκαμεν ἐξαμαρτάνειν ἢ κατορθοῦν. Sic et ap. Plat. De rep. 1, [p. 340, C] accipio, ubi jungitur cum περί : Ἰατρὸν καλεῖς σὺ τὸν ἐξαμαρτάνοντα περὶ τοὺς κάμνοντας, κατ' αὐτὸ τοῦτο ὃ ἐξαμαρτάνει; || Pecco, Delinquo, Admitto aliquid in quempiam, Injuria afficio. [Æsch. Prom. 945 : Τὸν ἐξαμαρτόντ' εἰς θεούς. Demosth. p. 257, 17. Et alii.] Plato Minoe [p. 318, E] : Πλὴν εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν. Ap. Lysiam ἐξαμαρτάνειν εἴς τινα et ἀδικεῖν τινα pro eodem, ubi dicit : Μήτε εἰς τοὺς ἄλλους ἐξαμαρτάνειν, μήτε πολίτας ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀδικεῖσθαι· perinde ac si dixisset μήτε τοὺς ἄλλους ἀδικεῖν, μήτε κτλ. [p. 96, 8; 191, 18; 192, 9; 96, 46; 109, 37; 110, 32, et passim. Taylor.] Interdum additur accusativo rei, ut ταῦτα ἐξαμαρτάνω εἴς σε [Demosth. p. 259, 4; Lysias p. 128, 25.] Et pro εἰς ponitur interdum περὶ, ut ap. Isocr. Paneg.

[p. 63, E]: Περὶ δὲ τοὺς ἑαυτῶν πολίτας ἀνήκιστα τολμήσαντες ἐξαμαρτεῖν· Areop. [p. 149, D]: Περὶ τοὺς γονέας ἐξαμαρτάνειν. [Xen. Anab. 5, 7, 33; Plato Leg. 7, p. 822, B. Præp. πρὸς jungitur, ubi de re venerea dicitur, Plut. Mor. p. 140, B: Ἂν ἐξαμάρτῃ τι πρὸς ἑταίραν ἢ θεραπαινίδα· Cim. c. 4.] Interdum etiam ἐξαμαρτάνων sine adjectione, ut ap. eund. Paneg. [p. 62, A]: Ἦν μή τις κολάζῃ τοὺς ἐξαμαρτάνοντας. [Plat. Reip. 1, p. 340, C; Thucyd. 3, 46; Eur. Suppl. 888.] ‖ Pro Peccare facio, ap. LXX Interprr., ut 4 Reg. 10, [29]: Ὃς ἐξήμαρτε τὸν Ἰσραήλ. [Ib. 17, 21: Ἐξήμαρτεν αὐτοὺς ἁμαρτίαν μεγάλην· 21, 16: Ἁμαρτιῶν αὐτοῦ, ὧν ἐξήμαρτε τὸν Ἰούδα.] ‖ Ἐξαμαρτάνομαι pass. [Plat. Protag. p. 357, D: Ἡ ἐξαμαρτανομένη πρᾶξις], cujus potius usurpatur præteritum ἐξημαρτημένος, q. d. Erratus, s. Peccatus, pro Mendoso, et in quo erratum s. peccatum sit. Aristot. Polit. 4: Ἡμεῖς δὲ ὅλως ταύτας ἐξημαρτημένας εἶναι φαμὲν, pro Mendosas, vel Perperam constitutas. [Xen. Eq. 4, 2: Πάντα εὐτατότερα ἢ ἐπειδὰν ἐνσκιρρωθῇ τε καὶ ἐξαμαρτηθῇ τὰ νοσήματα.] Et Ἐξημαρτημένως, adv., Mendose. Item, Perperam, Plato De LL. [10, p. 891, D. Clem. Alex. Wakef.]

[Ἐξαμαρτία, ἡ, Frustratio. Soph. Antig. 564. ‖ Delictum. Themist. Or. 32, p. 362, C: Ἐπὶ τηλικῇδε ἐξ. παροξυνθείς.]

Ἐξαμαυρόω, Obscuro, Oblitero. [Hippocr. De alim. p. 380, 52: Τὴν δὲ προτέρην ἰδέην ἐξημαύρωσε. Eur. Phaeth. fr. Clar. 2, 64: Τάλαινα, ποῖ πόδα πτερόεντα καταστάσω; τίν' αἰθέρ' ἢ γᾶς ὑπὸ κεῦθος ἄφαντον ἐξαμαυρωθῶ; Philostr. Her. p. 709: Τῆς σελήνης ὑποτρεχούσης αὐτὸν (solem) ἐξαμαυροῦται. Theophr. C. Pl. 1, 16, 4: Τὸ σισύμβριον... ἐξαμαυρούμενον διὰ τὴν ἀργίαν. Longin. De subl. 17: Τὰ τῆς ῥητορικῆς σοφίσματα ἐξαμαυροῖ πειρηθὲν πάντοθεν τὸ μεγεθος. Et sæpius ap. Plut.]

[Ἐξαμαύρωσις, εως, ἡ. Plut. Mor. p. 434, A: Ἐξαμαυρώσεις γεγονέναι καινὰς, ὡς τῶν περὶ τὴν Ἀττικὴν ἀργυρείων καὶ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ χαλκίτιδος, Defectus.]

Ἐξαμάω, et Ἐξαμάομαι, itidem pro Demeto, Abscindo. [Æsch. Pers. 822: Ὑβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης, ὅθεν πάγκλαυτον ἐξαμᾶ θέρος· eademque phrasi Ag. 1655, Eur. Bacch. 1316. Plut. Mor. p. 183, A. Cum γένος Pausan. 8, 7, 7: Ἐμελλε δ' ἄρα ὁ δαίμων καὶ τὸ γένος τὸ Κασσάνδρου κακῶς ἐξαμήσειν. Aristoph. Lys. 367: Βρύκουσά σου τοὺς πλεύμονας καὶ τάντερ' ἐξαμήσω.] Soph. [Aj. 1189]: Γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημμένος. Ubi exp. Radicem habens exectam. [Trach. 33: Σπείρων μόνον προσεῖδε κἀξαμῶν (ἄρουραν) ἅπαξ. ‖ Hesych.: Ἐξαμοῦν, ἐκθερίζειν, quemadm. ap. eund. est Ἀμοῦσι, θερίζουσιν, vitiose, ut videtur. ‖ Medio Eur. Cycl. 236: Τὰ σπλάγχν' ἔφασκον ἐξαμᾶσεσθαι βίᾳ. Plut. Demetr. c. 4: Τὸ χρυσοῦν θέρος ἐξαμησάμενος. α anceps: v. in simplici.]

Ἐξαμβλίσκω, i. q. ἐξαμβλώσκω, Abortior, Abortum facio s. pario. Ælian. ap. Suid.: Καὶ τὴν τῶν τετραπόδων ἀγέλην ἐξαμβλίσκειν ἔφασαν, i. e. ἐκτιτρώσκειν. [Hesych.: Ἐξαμβλίσκοντα, διαφθείροντα.]

[Ἐξαμβλόω, Aboriri facio. Eur. Andr. 356: Ἡμεῖς γὰρ εἰ σὴν παῖδα φαρμακεύομεν, καὶ νηδὺν ἐξαμβλοῦμεν. Eust. Opusc. p. 73, 19: Σοὶ μόνῳ... κύριε, ἀνατίθημι ἐξαμβλῶσαι τὸν ἀόρων τοῦτον τόκον. Et pass. 258, 5. ‖ Abortu perdo. Plato Theæt. p. 150, E: Πολλοὶ ἀπῆλθον πρωΐτερον τοῦ δέοντος, ἀπειθόντες δὲ τά τε λοιπὰ ἐξήμβλωσαν... καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ μαιευθέντα κακῶς τρέφοντες ἀπώλεσαν. Ἐξαμβλόω, Aborior, Gl. Pass. Apollod. 3, 4, 3, 3: Βρέφος ἐξαμβλωθέν, et ap. Hesych. ‖ Figurate Aristoph. Nub. 137: Ἀπεριμερίμνως τὴν θύραν λελάκτικας, καὶ φροντὶδ' ἐξήμβλωκας ἐξευρημένην· 139: Ἀλλ' εἰπέ μοι τὸ πρᾶγμα τοὐξημβλωμένον. Ælian. N. A. 2, 26: Ἵνα μὴ αὐτοῖς ἐξαμβλώσῃ ἡ σπουδή. Pass. Hebetor, Perdor, Ælian. ap. Suid. v. Ἐξήμβλωτο, sequente ἐλπὶς vel ἔννοια. (Pro quo semel ἐξήμβλω citat in Ἡμβλω. Quæ forma ex cod. restituta Themistio Or. 2, p. 33, B, ubi olim: Ἐξενεγκεῖν αὐτὸ εἰς φῶς μᾶλλον ἢ ἐξαμβλῶσαι, nunc ἐξαμβλῶναι. Hesych.: Ἐξέβλω, ἐξέτρωσεν, pro ἐξήμβλω. Alia v. in simplici.) Plut. Mor. p. 2, E: Ποία σώματος ἰσχὺς οὐκ ἐξαμβλοῦται καὶ καταφθίνει δι' ἀμέλειαν καὶ τρυφήν; Probant voc. Phryn. p. 208, Thom. p. 318, et pro ἐκτιτρώσκειν, q. v., uti jubent. Etym. M. p. 347, 2: Κυρίως μὲν ἐπὶ ἀμπέλου ἐπικεκαυμένης τοὺς λεγομένους ὀφθαλμοὺς φασι. De tritico sic Theophr. C. Pl. 4, 5, 3: Ὁ πυρὸς εἰς τίφην οὐ μεταβάλλει καὶ ζειὰν ἐξαμβλούμενος. ‖ Suspecti de forma sunt ll. duo Hippocr. De morb. mul. 1, p. 600, 36: Καὶ αὗται δὲ (l. αὐταὶ δὲ αἱ) μῆτραι ἔχουσι φύσας, ἧσιν ἐξαμβλέεται (τὰ ἔμβρυα)· cui Hesychii gl.: Ἐξαμβλίβει, διαφθείρει, ἐγκυμονεῖ, conferebat Kuster. 611, 47: Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ διαφθείρεται καὶ ἐξαμβλώνεται (τὸ ἔμβρυον). Nec minus Hesychii gl. Ἐξαναβλοῦμεν, ἐκτιτρώσκομεν.]

[Ἐξαμβλύνω, Hebeto. Diosc. 1, 88: Τὰς τῶν ὑγρῶν διαφθορὰς ἐξαμβλύνουσιν. Hemst. Agapet. Sched. Reg. c. 12: Οἱ δὲ (τῶν κολάκων λόγοι) τοὺς τῆς ψυχῆς ἐξαμβλύνουσι λογισμούς. Boiss. Pass. Plut. Fab. c. 23. 5]

Ἐξάμβλωμα, τὸ, pro ἐξάμβλωσις, ex Artemid. [1, 51, p. 75. Nicephori P. CP. Disput. cum Leone Armeno et Theodoro Grapto p. 161 ed. Combef. Boiss.]

Ἐξάμβλωσις, εως, ἡ, Abortus. Hippocr. De nat. inf. [p. 33, 17]: Αἱ ἐξαμβλώσιες τῶν παιδίων, καὶ τῶν λοχείων αἱ καθάρσιες. [Anaxag. 158. Wakef. Figurate Andreas Cret. In præcursoris decollat. p. 1344, E: Φρενῶν ἐξάμβλωσις, Hebetatio. L. Dind.]

Ἐξαμβλώσκω, Abortum facio s. infero, ex Diosc. [2, 196, p. 158, C: Κόκκοι μετὰ ὀξυκράτου ἐξαμβλώσκουσι. Geopon. 14, 11. Pass. Eust. Opusc. p. 154, 28: Ἵνα μὴ τὰ φυτὰ προεκθορόντα εἰς γέννησιν ἄκαιρον ἐξαμβλώσκωνται.]

[Ἐξαμβλώσσω, s. Ἐξαμβλώττω, Aborior. Diosc. 2, 194: Φασὶ δὲ, ὅταν ὑπερδῇ τὴν ῥίζαν ἐγκύμων γυνὴ, ἐξαμβλώττειν αὐτήν.]

[Ἐξαμβρακόω.] Ἐξαμβρακοῦται, Hesych. ἐλύεται, ἀπὸ τοῦ ἀμβραδεύειν, q. e. χαρτερεῖν. [Ἀμβρακιᾶν intt., coll. gl. ap. eund. et gramm. Bekk. p. 418, 8: Ἀπαμβράκου (nisi ἀπαμβρακοῦ scrib.), ἀνδρίζου. Est ab ἀνὴρ, unde alia forma ἀνδρακὰς dicitur. Est igitur Debilito, Enervo.]

[Ἐξαμβρύω. V. Ἐξαναβλύζω.]

Ἐξαμείβω, vel Ἐξαμείβομαι, Immuto, In varias formas muto. Sed Hesychio ἐξαμείψει non solum ἐξαλλάξει [ἐναλλ.], sed etiam ἐκτελέσει et παρεύσεται. Imo vero illi expos. ἐξαλλάξει tertium dat locum. Vereor autem, ne verbo ἐκτελέσαι ap. eum, pro quo ἐκτελέσει repono, aliud subsit mendi genus. [Cum genit. Eur. Bacch. 607: Θαρσεῖτε σαρκὸς ἐξαμείψασαι τρόμον, Excusso metu. Cum dat. Or. 816: Φόνῳ φόνος ἐξαμείβων, Cædes cædem excipiens, et cad. signif. pass. cum gen. Hel. 1533: Ἔργου δ' ἔργον ἐξημείβετο. Cum accus. Plut. Mor. p. 590, C: Ἐξαμειβούσας ἄλλην ἄλλοτε χρόαν. ‖ Transeo. Æsch. Pers. 130: Τὸν ἀμφίζευκτον ἐξαμείψας ἀμφοτέρας ἅλιον πρῶνα κοινὸν αἴας. Eur. Phœn. 131: Τόνδ' ἐξαμείβοντ' οὐχ ὁρᾷς Δίρκης ὕδωρ; Or. 272: Βεβλήσεταί τις θεῶν βροτησία χερί;—Εἰ μὴ 'ξαμείψει χωρὶς ὁμμάτων ἐμῶν. Schol. εἰ μὴ ἀποστήσεται τοῦ ἐμοῦ προσώπου, μακρὰν τῶν ἐμῶν ὀμμάτων. Xen. Ages. 2, 2: Ἐξαμείψας Μακεδονίαν εἰς Θετταλίαν ἀφίκετο. ‖ Med. Rependo, Remuneror. Æsch. Prom. 223: Κακοῖσι ποιναῖς ταῖσδέ μ' ἐξημείψατο. ‖ Transeo. Eur. fr. Clarom. Phaeth. 2, 45: Δι' ἁρμῶν ἐξαμείβεται πύλης μέλανα λιγύς. Epigr. Anth. Plan. 4, 255, 3: Τηνεῦ δὲ πρὸς τὴν σχοῖνον ἐξημείβετο.]

Ἐξαμειψις, εως, ἡ, Immutatio. Item Vicissitudo; ut ap. Plut. De orac. def. [p. 426, D]: Αἱ κατ' οὐρανὸν ἐξαμείψεις καὶ περίοδοι, exp. Cœlestes vicissitudines et conversiones.

[Ἐξαμέλγω, Emulgeo, Exsugo. Æsch. Cho. 898: Μαστὸν, πρὸς ᾧ σὺ πολλὰ δὴ βρίζων ἅμα σύλοισιν ἐξήμελξας εὐτραφὲς γάλα. Eur. Cycl. 208: Πλήρωμα τυρῶν ἐστιν ἐξημελγμένον; Schol. Theocr. 2, 56 cit. Hemst. V. Ἐξαθέλγω.]

Ἐξαμελέω, Negligo; vel potius, Prorsus negligo, ut ἐξ intendendi vim habeat. [Herodot. 1, 97: Τῶν ἑωυτοῦ ἐξημεληκότα. Themist. Or. 20, p. 237, D; 32, p. 260, B. Cum accus., ut videtur, Plut. Artox. c. 22.] A cujus pass. Ἐξαμελοῦμαι [Theophr. H. Pl. 3, 2, 2: Ἐξαμελούμενον ἅπαν (φυτὸν) χεῖρον γίνεται], est, Ἐξημέλητο τὰ τῶν θεῶν αὐτοῖς, ap. Plut. Cam. [c. 18. Theophr. C. Pl. 3, 18, 7.] Aristot. autem τῷ ἐξημέλησθαι tanquam impersonali utens, dixit Eth. 10, 9: Ἐν δὲ ταῖς πλείσταις τῶν πόλεων ἐξημέληται περὶ τῶν τοιούτων, q. d. Neglectum est de his, Neglectum fuit, pro Neglecta sunt hæc, s. Negligumtur.

[Ἐξαμέρεια, ἡ, Partitio in sex partes. Stob. Ecl.

eth. vol. 2, p. 46 : Τῇ τῆς ἑξαμερείας (a Philone institutæ) ἐπικουφιζόμενος περιγραφῇ.]

[Ἑξάμερής, ὁ, ἡ, In sex partes divisus. Alcidamas p. 186 HSteph. in versu Musæi : Ὀρθιον ἑξαμερὲς τετόρων καὶ εἴκοσι μέτρων. Quæ dicuntur de versu hexametro in sex partes s. pedes et viginti quatuor metra i. e. tempora diviso. L. D. Eundem versum Orpheo vel Pythiæ tribui refert Longin. fr. 3, 7.]

[Ἑξάμετρία, ἡ, Sex metra. Jo. Tzetza De metris in Crameri Anecd. vol. 3, p. 318, 26 : Ἐκ μονομέτρων ... μέχρις ἑξαμετρίας· 319, 2 : Ἐκ διμέτρου μέχρις ἑξαμετρίας· 321, 23; 329, 18, 22, 25 etc. L. D. Schol. Hermog. 402.]

Ἑξάμετρος, ὁ, ἡ, Qui sex metris constat. [Plato Leg. 7, p. 810, E : Ποιηταὶ ἐπῶν ἑξαμέτρων· et Herodot. 7, 220. Id. 1, 47 : Ἡ Πυθίη ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ λέγει τάδε. Unde repetit Poll. 1, 19. Ἑξαμέτρους τόνους ponit Suid. Joseph. A. J. 2, 16, 4 : Μωϋσῆς ὠδὴν εἰς τὸν θεὸν ... ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ συντίθησιν. Mire Clem. Al. Strom. 6, p. 749 : Εὐριπίδης ἐν ἑξαμέτρῳ χρήσει φησίν, sequentibus trimetris nonnullis. Procul. ap. Phot. cod. 239, p. 319, 9 : Ἑξαμέτροις χρησμοῖς χρησαμένη, Oracula versibus hexametris concepta edens; et ib. 14 : Τὸ ἑξ. ἔπος· et simpl. de versibus heroicis ib. 13 : Ἐν τοῖς ἑξαμέτροις. Et de iisdem Hephæst. p. 38 : Τὸ ἑξάμετρον ... τὸ καλούμενον ἔπος. Pausan. 10, 5, 7 : Πρώτη τὸ ἑξ. ᾖσε, iterumque ib. Aristot. Rhet. 3, 1 : Οἱ τὰ ἑξ. ποιοῦντες. Poll. 4, 52.]

[Ἑξαμεύω.] Ἐξημεῦσαι, Hesychio ἀποκινῆσαι. [*Où il faudroit lire* ἐξαμεῦσαι, *ou bien*, Ἐξήμευσε· ἀπεκίνησε. *Ce dernier mot est neutre, Il partit, s'en alla.* Cobet.]

[Ἑξάμηναῖον, τὸ, Officium pro defuncto, quod sexto mense post peragitur, in Nomocan. Cotel. n. 286. Ducang.]

[Ἑξαμηνιαῖος, α, ον, Qui sex mensium est. Apollod. 3, 4, 3, 3 : Ἑξαμηνιαῖον βρέφος. Pro quo vitiose Gl. : Ἑξαμηνίδιον, Semenstruum. Geminus El. astr. p. 23, E : Ἡ μεγίστη δὲ ἡμέρα παρ' αὐτοῖς ἑξαμηνιαία γίνεται. Forma Ἑξαμηναῖος, in Gl. Semenster, et ap. Epiphan. vol. 2, p. 326, D. L. D. Hesych. in Τρανόν. Hemst.]

Ἑξαμηνόβιος, Qui sex menses vivit, semestrem vitam agit : Plin. de lacertis, Negantur semestrem vitam excedere. [Ex Aristot. H. A. 5, 33, ubi olim ἑξαμηνόβιος, nunc ἕκμηνος ... βίος.]

Ἑξάμηνος, ὁ, ἡ, Qui sex mensium est, Semestris : ut Semestris vita, dictatura, Semestre regnum, ap. Plin. et Liv. : Aristot. Polit. 4, [15; 5, 8], ἑξάμηνος ἀρχή. [Ἑξάμηνοι ἀνοχαὶ, Polyb. 21, 3, 11.] Item ὁ ἑξάμηνος, Sex menses, Semestre tempus. Xen. [H. Gr. 2, 3, 9] : Τελευτῶντος τοῦ θέρους, ἐς ὃ ὁ ἑξάμηνος καὶ ὀκτὼ καὶ εἴκοσιν ἔτη τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα. Hæc Bud. Potest autem ibi subaudiri χρόνος. Dicitur et ἡ ἑξάμηνος pro ὁ ἑξάμηνος χρόνος, sicut etiam ἡ ἕκμηνος supra ap. Polyb., ut Herodot. [4, 25] : Τὴν ἑξάμηνον καθεύδουσι, Sex menses dormiunt. [Inscr. ap. Boeckh. vol. 1, p. 825, n. 1699, 2 : Βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμηνον. Et ib. n. 1704, 1705, 1706, 1709.] Item τὸ ἑξάμηνον, Semestre spatium, tempus, i. e. Sex menses. Plato De LL. : Ἐντὸς ἑξαμήνου, Intra sex menses, VV. LL. [11, p. 960, B, ubi nunc ἑκμήνου (ut ap. Aristot. in Ἑξαμηνόβιος cit.), quod v. Xen. H. Gr. 3, 4, 3 : Διὸ ἀσι... ἑξαμήνου σῖτον. Dionys. A. R. 5, 70 : Μετὰ τὸν ἑξ. αὖθις ἄρχειν· et ib. : Μὴ πλείονα χρόνον ἑξαμήνου. Theophr. H. Pl. 8, 2, 7 : Ἐν ἑξαμήνῳ. ᾰ]

[Ἑξαμηχάνιω, Expedio ex rebus difficilibus. Eur. Heracl. 495 : Ταῦτ' οὖν ἀμηχανοῦμεν· οὔτε γὰρ τέκνα σῴζειν δοῦ αὐτῷ φησιν οὔτ' ἄλλου τινός· κἀμοὶ λέγει μὲν οὐ σαφῶς, λέγει δέ πως, εἰ μή τι τούτων ἑξαμηχανήσομεν. κτλ. Suspecta videtur gl. Hesychii Ἑξαμάχανα, ἐξαίφνης.]

[Ἑξαμίλιον, τὸ, Hexamilium. Ptol. 3, 11 : Αυσιμαχία (scr.- εια) τὸ νῦν Ἑξαμίλιον, de Lysimachia Thraciæ loquens. Ἑξαμίλιον Cantacuz. 3, p. 617, C; 621, D. L. Dind.]

Ἐξᾰμιλλάομαι, Per contentionem exigo s. ejicio, vel, In certamine expello. Eur. [Or. 431] : Τίνες πολιτῶν ἐξαμιλλῶνταί σε γῆς; quod simpliciter exp. ἐλαύνουσι. [Ibid. 38 : Εὐμενίδας, αἳ τόνδ' ἐξαμιλλῶνται φόβῳ· Hec. 1471. In fr. Hypsip. ap. Galen. vol. 12, p. 376 : Ἴδου πρὸς αἰθέρ' ἐξαμιλλῆσαι κόραι γραπτοὺς (ἐν αἰετ)οῖσι πρόσθλητον τύπους, ubi ἐξαμιλλῶνται ... προσθλέπειν conj. Valck. Diatr. p. 214, B, ἐξαμίλλησαι κόραις ... προσθλέπων exhibuit Musgr. Fort. autem scr. κόρας. Intransit. signif. Contendendi, ut volebant Valck. et Musgr., Constantius inter Or. Themist. p. 19, C : Διαφόροις γὰρ ὁδοῖς πρὸς ἓν ... ἐξαμιλλῶνται. Absolute Plut. Mor. p. 593, F; 1098, E. || Aor. med. forma pass. Eur. Hel. 387 : Ὦ τὰς τεθριππους Οἰνομάῳ Πίσαν κάτα Πέλοψ ἁμίλλας ἐξαμιλληθεὶς ποτε. || Ead. forma signif. pass. Cycl. 628 : Ὡς μὴ 'ξεγερθῇ τὸ κακὸν, ἐστ' ἂν ὄμματος ὀρὸς Κύκλωπος ἐξαμιλληθῇ πυρί.]

[Ἑξάμιτον, τὸ, genus vestis pretiosæ (ab ἓξ et μίτος). Nicetas Man. 2, 8 : Τῶν ἑξαμίτων καὶ χρυσοπάστων στολῶν. Balsam. ad Synod. 7, can. 16 : Δι' ἱματίων λεγομένων ἑξαμίτων. Et al. ap. Suicer. et Ducang. Hinc Ἑξαμιτοποιὸς, ὁ, Ejusmodi vestium artifex, in Glossis Mss. ap. cund. αϊ]

[Ἔξαμμα, τὸ, Ansa. Themist. Or. 13, p. 166, A : Ἐπεὶ οὖν ἠψάμην ἐλπίδος, ἣν πάλαι τρέφων καὶ ὠδίνων οὐκ εἶχον ἔξαμμα, ὅπως αὐτῆς ἐπιλαβοίμην. || Quod incenditur. V. l. Plut. in Ἔξαλμα cit. Paullo aliter Eust. Op. p. 118, 71 : Ὅτι μηδὲ ἔστιν αὐταῖς (ταῖς ἀστραπαῖς) ὕλη πρὸς ἔξαμμα, εἰ μὴ ἄρα πρὸς μόνον ἀμυδρόν τι ἔκκαυμα, ubi de Incensione potius s. Flamma quam de Cremiis dicitur. Et 235, 6, 31. Conf. Ἔκκαυμα.]

[Ἐξαμμᾰτίζω, Deligo. Apoll. Lex. H. : Ἐπαλλάξαντες (Il. N, 359), ἐξαμματίσαντες. Ἔφαμμ. Hesych.]

Ἑξάμνους, ὁ, ἡ, dicitur teste Eust. [Od. p. 1878, 57] pro ἑξαμνιαῖος. [Ἑξαμνιαῖος perperam ap. Hesych. v. Ἡέλικος. Ἑξαμνοῦν æque vitiose ap. schol. Hom. Il. Ψ, 851. L. Dind.]

[Ἑξαμοιβή, ἡ, i. q. ἑξάμειψις. Theod. Prodr. in Anecd. meis vol. 4, p. 434, 84, ζώσματος καὶ βλαυτίου. Boiss. Hesych. : Ἑξαμοιβὰς, ἑτέρους καὶ ἑτέρας. Quæ gl. de forma suspecta est, quum ad adv., quale novimus ἑπαμοιβαδὶς, vel adject. referri videatur. V. Ἑξαμοιβός.]

[Ἑξάμορος, ὁ, ἡ. Nicand. Ther. 594 : Ἑξάμορον κοτύλης εὐώδεα πίσσαν, Quæ sextam cotylæ partem efficiat. ᾰ]

[Ἑξαμόω. V. Ἑξαμάω.]

[Ἑξαμπαῖος, ὁ, n. Scythicum fontis et loci, græce i. q. Ἱραὶ ὁδοὶ sec. Herodot. 4, 52, 81.]

[Ἐξαμπρεύω, Extraho. Aristoph. Lys. 289 : Χὤπως ποτ' ἐξαμπρεύσομεν τοῦτ' ἄνευ κανθηλίου.]

[Ἔξαμπρον, τό. Salm. Plin. Ex. p. 943, b, D : « Glossæ veteres Protelum ἔξαμπρον interpretantur, i. e. Funem quo currui junguntur ad trahendum jumenta. Sed in hac signif. nusquam Protelum usurparunt antiqui. » L. Dind.]

[Ἑξαμύας vel Ἐξαμύης, ου, ὁ, Examyes, pater Thaletis, ap. Diog. L. 1, 22, 29, in Chron. Pasch. p. 268, 10, ap. Suidam v. Θαλῆς, schol. Plat. p. 420. Quibus ll. omnibus est genit. Ἑξαμύου, pro quo perperam alibi scribitur Ἐξαμίου. V. G. Dindorf. ad Georg. Sync. p. 402. Id. ib. p. 450 animadvertit hoc nomen latere ap. Hermesianactem Athen. 13, p. 598, A, ubi συνεξαμύη, et ad Themist. Or. 23, p. 384, B : Ἐκεῖνος ὁ ἑξαμύνας φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων τὸν λίθον τὸν ἑπτατάλαντον, item restituendum videri Ἐξαμύας. αῦ L. Dind.]

[Ἐξαμυγδᾰλίζω et Ἐξαμυγδᾰλόω, In modum amygdalæ efformo (vel potius formo, effingo). Aq. Exod. 25, 33 : Τρεῖς κρατῆρες ἐξημυγδαλωμένην, ubi leg. ἐξημυγδαλωμένοι. (Cod. x Holmes. ἐξημυγδαλισμένοι.) Id. ib. 36 ἐξημυγδαλωμένη. Schleusn.]

Ἐξαμύνομαι, ex Eur. affertur pro Defendo, Tueor [immo Propulso, Arceo. Suppl. 208 : Αἶθον ἐξαμύνεσθαι θεοῦ· Or. 269 : Τόξα, οἷς μ' εἶπ' Ἀπόλλων ἐξαμύνασθαι θεάς. Æsch. Pr. 481 : Αἷς τὰς ἁπάσας ἐξαμύνοντας νόσους. αῦ]

[Ἐξᾰμυστίζω.] Ἐξαμυστίσαι, i. q. ἀμυστὶ ἐκπίνειν, Hiante ore exhaurire, uno spiritu epotare, Suid. [Mich. Apost. Prov. 2, 95. Schleusn. V. Ἐκμυστίζω.]

Ἐξαμφοτερίζω, Utraque re excido. Item, In dubio pono. Vel, Dubium facio, Hesych. [Qui interpr. : Τὸ ἀμφίβολον ποιῆσαι, καὶ τὸ δύο πραγμάτων ἐκπεσεῖν. Plato Euthyd. p. 360, D : Ὁ ἀδελφός σου ἐξημφοτέρικε τὸν λόγον. Etym. M. p. 347, 7 : Ἐξαμφοτερίσαι, τὸ τὰ σαφέστερα εἰς ἀμφίβολον περιστῆσαι.]

[Ἐξᾶν. V. Ἐξῆς.]

[Ἐξαναβαίνω, Ascendo. Artemid. 2, 28 : Ἐάν τις

ἐξαναβῇ ὁδὸν καὶ ἐπὶ πέρας ἀφῖχθαι νομίσῃ. Orac. Sibyll. p. 316; 5, p. 624.]

['Εξαναβλόω. V. 'Εξαμβλόω.]

['Εξαναβλύζω, Ebullio. Eust. Opusc. p. 167, 10: Αἱμάτων ἁγίων ἀεὶ ἄσχετα ἐξαναβλυζόντων εἰς καρδίας ἥδυσμα εὐφρόσυνον τοῖς ψάλλουσιν· 177, 80. Ap. Tzetz. Hist. 6, 70: Ὁ Τζέτζης οὐ στενοῦται γὰρ, ... ἀλλ' ἐξ ἀδήλων τῶν πηγῶν ἐξαναβρύει χύσεις, ead. signif. Apud Æschyl. Eum. 905: Ἆτ' ἐγὼ κατεύχομαι ... ἐπισσύτους βίου τύχας ὀνησίμους γαίας ἐξαμβρόσαι φαιδρὸν ἁλίου σέλας, Pauw. ἐξαμβρύσαι vel ἐξ ἀμβρύσαι.]

['Εξαναβρύω. V. 'Εξαναβλύω.]

['Εξαναγεννάομαι, Renascor. Julian. Ep. 42, p. 81, 5 ed. Heyl.: Βούλομαι ὑμῶν ἐγὼ καὶ τὰς ἀκοὰς, ὡς ἂν ὑμεῖς εἴποιτε, καὶ τὴν γλῶτταν ἐξαναγεννηθῆναι τούτων ὧν ἔμοιγε εἴη μετέχειν ἀεὶ, pro ἐκκαθαρθῆναι, alludens ad Christianorum ἀναγέννησιν per baptismum.]

['Εξαναγιγνώσκω s.] 'Εξαναγινώσκω, Perlego, Legendo evolvo. Plut. Cat. Utic. [c. 68]: 'Εξαναγνοὺς τὸ βιβλίον. [Cic. c. 18. Ib. c. 27, γράμματα πρὸς τὴν σύγκλητον.]

'Εξαναγκάζω, ejusd. signif., cujus ἐπαναγκάζω [Cogo]. Exp. tamen et Excito, Urgeo: item Instigo [immo Ejicio], ut ap. Xen. [Comm. 2, 1, 16]: Τὴν ἀργίαν πληγαῖς ἐξαναγκάζουσι. [Cogo, Aristoph. Av. 377: Ἡ γὰρ εὐλάβεια σώζει πάντα· παρὰ μὲν οὖν φίλου οὐ μάθοις ἂν τοῦθ'· ὁ δ' ἐχθρὸς αὐτὸς ἐξηνάγκασεν. Ubi leg. αὐτό σ' ἐξηνάγκ. Seager. Soph. El. 620: Τὰ σὰ ἔργ' ἐξαναγκάζει με ταῦτα δρᾶν βίᾳ (conf. Eur. Or. 1665, Xen. Hipparch. 1, 25)· OEd. C. 603, 1179, Trach. 1258. Pass. Herodot. 2, 3: Ὑπὸ τοῦ λόγου ἐξαναγκαζόμενος ἐπιμνησθήσομαι. Wakef. Ὑπὸ χειμῶνος ἐξαναγκασθέντες, Arrian. Peripl. p. 13, 33. Hemst.]

['Εξαναγνωρίζω. Hesych.: 'Επαναγνῶναι (quod voc. v.), ἐξαναγνωρίσαι.]

['Εξανάγω, Educo. Eur. Heracl. 219: Ἅδου τ' ἐρεμνῶν ἐξανήγαγεν μυχῶν πατέρα σόν. Hesych.: 'Εξανάξει, ἀνάξει πρὸς τὸν ἥλιον. Ap. Apoll. Rh. 4, 1570: Οὐδέ τι ἴδμεν πῇ πλόος ἐξανέχει Πελοπηΐδα γαῖαν ἱκέσθαι, libri nonnulli ἐξαναγει vel similiter. || Med. 'Εξανάγομαι, In altum vela do, Solvo. Soph. Phil. 571: Ἡνίκ' ἐξανηγόμην ἐγώ. Herodot. 6, 98: 'Ενθεῦτεν ἐξαναχθέντα· 7, 194. Thuc. 2, 25: Αἵ τε νῆες περιπλεύσασαι ἀναλαμβάνουσιν αὐτοὺς, καὶ ἐξανάγονται ἐκλιπόντες Φειάν· 8, 16. Et sæpissime Dio Cass.]

['Εξαναδίδωμι, Edo. Pass. Exorior, Planud. Ovid. Met. 14, 406: Αὐτίκα δ' ἐξανεδόθη λόχμης ἦχός τις θαυμαστός. Boiss.]

['Εξανάδοσις, εως, ἡ, Eruptio, Pustula. Aq. Lev. 13, 6.]

'Εξαναδύομαι, pro ἀναδύομαι, Emergo, Existo; sed præp. ἐξ cum ornatu vehementiam quoque addit. [Significat nihil nisi Ex, ἀνὰ autem Sursum. Hom. Od. E, 438: Κύματος ἐξαναδύς· Δ, 405. Plat. Reip. 7, p. 525, B. Batrach. 132: Βάτραχοι ἐξανέδυσαν ἀφ' ὕδατος.] || Ap. Plut. autem Sertor. [c. 12] ἐξαναδύομαι μάχης, pro Detrecto pugnam. [Evado. Aristid. vol. 1, p. 544: Οὐκ ἔχοντες ἐξαναδῦναι (e domibus) οὐδὲ αὐτοὺς ῥύσασθαι. Cum accus. orac. ap. Pausan. 4, 12, 4: Κρυπτὸν λόχον ἐξαναδύντων. Theogn. 1124: Ὅστ' Ἀϊδέω μέγα δῶμ' ἤλυθεν ἐξαναδύς.]

['Εξαναζέννῡμι s. 'Εξαναζεννύω, Effervescere facio. Æsch. Prom. 370: Τοιόνδε Τυφὼς ἐξαναζέσει χόλον.]

['Εξαναθλίβω. V. 'Εξαναλάμπω.]

['Εξαναισθητέω, Sensu careo. Porph. De abst. 1, 39, p. 66: Οὐκ ἐξαναισθητῶν.]

['Εξαναιρέω, Tollo ex, de. Hom. H. Cer. 254: 'Εξανελοῦσα πυρός (παῖδας). Apoll. Rh. 3, 867: Τύ ῥ' ἥ γ' ἐξανελοῦσα. Oppian. Hal. 4, 556: Δουριφάτους κονίης τε καὶ αἵματος ἐξανελόντες. Med. Eurip. Ion. 269: Ἦ καί σφ' Ἀθάνα γῆθεν ἐξανείλετο;]

['Εξανακαλύπτω, Detego. Med. Me detego, schol. Aristoph. Nub. 3: 'Εξανακαλυψάμενος καὶ ἔξω τὴν κεφαλὴν ποιήσας τοῦ περιβλήματος.]

'Εξανακολυμβάω, Emergo, ἐξαναδύομαι, ἀνακύπτω.

'Εξανακρούω, exp. Retraho. [Retro pulso. Herodot. 6, 115: Τῇσι δὲ λοιπῇσι (navibus) ἐξανακρουσάμενοι.]

['Εξανακτίζω, Renovo, Instauro, Reædifico. Tzetz. Hist. 13, 7: Τὴν Σαμαρέων πόλιν ἐξανακτίσας.]

['Εξαναλαμβάνω. Antiatt. Bekk. p. 93, 9: 'Εξαναλάβω, Θουκυδίδης πρώτῳ, ubi non est.]

['Εξαναλάμπω. Stob. Ecl. phys. 1, 25, p. 506: 'Ε τοῦ πυρώδους, ὅπερ ὁ ἀὴρ ἐν ἑαυτῷ περιέχων ἐξανέλαμψε ἤτοι ἐξανέθλιψε, κατὰ τὴν πρώτην διάκρισιν, Emicare fe cit vel expressit, si vera est scriptura.]

'Εξᾰνᾰλίσκω, Absumo, Item Exhaurio. [Philo vo 2, p. 158, 40: Φλὸξ ... πάντα ἐξαναλίσκει. L. D. Κα ἔτος ἐξαναλίσκοντα τὴν ἰσχὺν τῆς γῆς, Suid. in 'Επὶ κα λάμῃ ἀροῦν. 'Εξανηλίσκοντο ῥᾳδίως οἱ ναύκληροι, Con sumtis opibus exhauriebantur, Strab. 8, p. 378. (12 p. 559, addit Schneid.) Philo J. vol. 2, p. 512, 3 10; p. 513, 41; Liban. vol. 1, p. 440, 12; Aristol ap. Euseb. Præp. ev. p. 377, D; 378, A. Hems Pass. etiam Theophr. De igni 20, De ventis 16.] E 'Εξαναλόω pro eod., sed parum usitatum [Τὸ γένος ἐξ ναλοῦσα, Porphyr. De abst. p. 57, 6. Hemst.]: a qu ἐξαναλῶσαι [Æsch. Ag. 678: Ζῶντα μηχαναῖς Διὸς οὔπ θέλοντος ἐξαναλῶσαι γένος. Aristoph. in Argum. Sopl OEd. T. 1: Πόρπαισι δισσὰς ἐξανάλωσεν κόρας. Philo vol. p. 159, 6: Ὅλας πόλεις ἐξανάλωσαν (οἱστοὶ πυρφόροι) pro Exhausisse pecuniis et patrimonio, ap. Athen. [1 p. 587, A], de meretrice amatorem spoliante; a c jus pass. est ἐξανήλωται, ap. Phil. De mundo [vol. 2, 513, 40]: Τί οὖν θαυμαστὸν εἰ μὴ τὰ ὄρη ταῖς τῶν ὑετῶ φοραῖς ἐξανήλωται; Chrysost. De sacerd.: 'Εξαναλωθέ των ἐν πόνοις. Æschin. [p. 68, 19]: 'Εξανηλωμένοι τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ καὶ παντελῶς ἀπόρως διακε μενοι, pro Exhausti. Sic et Demosth. [p. 174, 13] 'Εξηνάλωνται [ἐξανήλ.] οἵ τε ἴδιοι πάντες οἶκοι καὶ τὰ κο νὰ τῇ πόλει. [1211, 6: 'Εξανηλωμένα ἤδη τὰ παρ' ἐμ ὁρῶντες. Eademque forma sæpius tam pass. quam ac ap. Theophr. Plato com. ap. Athen. 9, p. 367, I 'Εξανάλωται ταχύ. V. de augmento in simplici.]

['Εξαναλύω, Libero. Hom. Il. II, 442, X, 180: Ἀνδ θνητὸν ἐόντα πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο ἐξαναλῦσαι;] 'Εξαναλύομαι, Penitus resolvor et evanesc Philo De mundo [vol. 2, p. 620, 11, coll. p. 511, 32] Αἴθων οἱ κραταιότατοι ἆρ' οὐ μυδῶσι καὶ σήπονται, κ θρυπτόμενοι καὶ ῥέοντες εἰς λεπτὴν τὸ πρῶτον ἀναλύοντ κόνιν, εἶθ' ὕστερον δαπανηθέντες ἐξαναλύονται; ['Εξαν λωνται conj. Mangei. Ita leg. foret potius ἐξαναλοῦ τα. ῡ L. Dind.]

['Εξανάλωσις, εως, ἡ, Absumtio. Plut. Marcell. 24: Τῆς νόσου παρακμὴν τῆς δυνάμεως ἐξανάλωσιν ἡγο μενοι. ᾰᾱ]

['Εξαναμαρτάνω (?), Isocr. fragm. in anonym. Fl rileg. Cod. Barocc. 143, f. 61. Cramer.]

['Εξανανεόομαι, Recordor, affertur e Strab. 9, p. 42 Λέγεσθαι δ' Ὀπουντίους τινὰς καὶ ἐν τῇ Ἠλείᾳ φασὶν, ὁ οὐκ ἄξιον μεμνῆσθαι, πλὴν ὅτι συγγένειαν αὐτῶν ἐξαν νεοῦνται τοῖς Ὀπουντίοις ὑπάρχουσαν. Ubi al. ἐξανανεοῦντε et ἀνανεοῦνται. In cod. Paris. est lacuna.]

'Εξανανήφω, Resipico, Ad me redeo.

['Εξαναξηραίνω var. script. pro ἀναξ. ap. Theoph De ventis 16.]

['Εξαναπείθω, Exoro. Hermesian. ap. Athen. 13, 597, C: Ἀλλ' ἔτλη παρὰ κῦμα μονόζωστος κιθαρίζων Ὀ φεὺς, παντοίους δ' ἐξανέπεισε θεούς. Hemst.]

'Εξαναπληρόω, Repleo, Compleo. [Theophr. H. F 3, 17, 1: 'Εξαναπληροῦται (ὁ φλοιὸς) πάλιν σχεδὸν ἐν τρ σὶν ἔτεσιν.]

['Εξαναπνέω, Respiro, Animam recipio. Pla Phædr. p. 254, C: Μόγις ἐξαναπνεύσας· Soph. p. 231, C

['Εξαναπτύσσω, Explico. Tzetz. Hist. 6, 41: Αἰσχρὶ ἐξαναπτύξας ταύτην (Lysiæ dictionem obscœna quandam).]

['Εξαναπτύω, Exspuo. Theod. Prodr. 4, p. 161 Ἅδης ὁ πικρὸς ἐκ φάρυγγος ... ὅλους Σατυρίωνας ἐξαν πτύει. Elberl. De mensura ultimæ v. in simplici.]

'Εξανάπτω, cum gen. et accus. Appendo aut Su pendo ad, vel ex. Eur. Iph. T. [1350]: Οἱ δ' ἐπωτίδω ἄγκυραν ἐξανῆπτον, pro ἀνῆπτον ἄγκυραν ἐξ ἐπωτίδω Anchoram ex epotidibus suspendebant. Alii aute interpr. Anchoram de epotidibus demittebant. [I 1408. Medio Or. 826: Μὴ ἐξανάψῃ δύσκλειαν, Tibi i jungas.]

['Εξανάπτω, Accendo. Plut. Mor. p. 752, A: Σβε νυμένην ἡμῶν τὴν φύσιν εὐθὺς ἐξανάπτοντα (amorem co jugalem) διὰ τῶν γενέσεων. Eust. Opusc. p. 231, 74 Ἧς δὴ μελέτης καὶ πῦρ ... ἐξανάπτεται. Epigr. Antho Pal. 5, 1, 3.]

[Ἐξαναρπάζω, Eripio. Eur. Iph. A. 75, Hel. 1581.]

[Ἐξανασκάπτω, Effodio. Martyr. Arethæ in Anecd. meis vol. 5, p. 10, 9: Ἐπέτρεψεν ἐξανασκαφῆναι τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ. Boiss. Nicetæ gloss. Man. Comn. 1, 2, p. 72, 16 ed. Bonn.: Τοὺς τάφους τῶν νεκρῶν σωμάτων ἐξανασκάψαντες.]

Ἐξανασπάω, Evello. Aliis Demolior. [Eur. Phœn. 1139, Bacch. 1108. Tzetz. Hist. 3, 212.]

Ἐξανάστᾰσις, εως, ἡ, Expulsio ex sede, Ejectio, qua loco suo aliquem emovemus et exigimus, Eversio. Polyb. 2, [21, 9]: Οὐχ ὑπὲρ ἡγεμονίας ἔτι τῶν Ῥωμαίων πρὸς αὐτοὺς ποιήσασθαι πόλεμον, ἀλλ' ὑπὲρ ὁλοσχεροῦς ἐξαναστάσεως αὐτῶν καὶ καταφθορᾶς, De eis funditus evertendis et delendis. [3, 55, 4. Strabo 2, p. 102: Τὴν τῶν Κίμβρων... ἐξανάστασιν ἐκ τῆς οἰκείας.] || Resurrectio, sc. mortuorum. [Ep. ad Philipp. 3, 11: Τὴν ἐξ. τὴν ἐκ τῶν νεκρῶν. Eustath. Opusc. p. 87, 24: Τὴν κυριακὴν ἀνάστασιν, τὴν καὶ ἄλλως μὲν ἐξανάστασιν ἡμετέραν ἐκ παραπτωμάτων πολλῶν κτλ. || De surgendo e lecto Galen. vol. 8, p. 431, B. Ap. Aret. p. 60: Δακνώδεα, ἐξαναστάσιας πυκινὰς καὶ προθυμίην ξὺν ἡδονῇ ποιεύμενα, dicitur de torminibus ventris, ut ap. Hippocr. p. 76, D: Κοιλίῃ διαβορβορίζουσα κεναῖς ἐξαναστάσεσι· 40, 3: Κοπιῇ γὰρ ὁ ἄνθρωπος ὑπὸ τῆς ξυνεχέος ἐξαναστάσιος. Pro quo ἀναστάσεσι p. 162, D.]

[Ἐξαναστέφω, Vestio. Eurip. Bacch. 1055: Θύρσον ἐκλελοιπότα κισσῷ κομήτην αὖθις ἐξανέστεφον.]

[Ἐξαναστράπτω, Fulguro. Empedocles De sphæra 86, in Fabr. B. Gr. vol. 2, p. 482. Kall.]

[Ἐξαναστρέφω, Everto. Æsch. Pers. 814: Δαιμόνων ἱδρύματα πρόρριζα φύρδην ἐξανέστραπται βάθρων. Soph. ap. schol. Aristoph. Av. 1240: Χρυσῇ μακέλλῃ Ζηνὸς ἐξαναστραφῇ.]

[Ἐξανατείνω, Intendo in. Nicet. Eugen. 8, 130: Νοῦν πρὸς αὐτὴν ἐξανατείνων ὅλον. Boiss.]

Ἐξανατέλλω, Exoriri et existere facio, etiam Excito. [Teleclid. ap.] Plut. Pericl. [c. 3: Ἐκ κεφαλῆς] θόρυβον πολὺν ἐξανατέλλει, Magnum tumultum excitat, Facit ut magnus exoriatur tumultus. Nonnunquam et Produco exponi potest. [Apoll. Rh. 4, 1423: Χθονὸς ἐξανέτειλαν ποίην. Gen. 2, 9: Ἐξανέτειλεν ὁ θεὸς ἐκ τῆς γῆς πᾶν ξύλον· et alibi.] || Item et neutraliter interpr. Exorior, Existo: quo modo et ἀνατέλλω accipitur. [Suid. v. Ὀζίας: Ἐξανέτειλε γὰρ ἡ λέπρα ἐν τῷ μετώπῳ αὐτοῦ. Mosch. 2, 58: Τοῖο δὲ φοινήεντος ἀφ' αἵματος ἐξανέτελλεν ὄρνις. De plantis Matth. 13, 5 et al.]

[Ἐξαναφαίνω, Exhibeo. Manetho 2, 153: Καὶ αὐτοὺς πολλάκι δεσμῶν πρήκτορας ἐξανέφηνεν εὖ πρήσσοντας ἄναξιν. Ostendo. Orph. Arg. 1354: Ἐκ δ' ἀνέφηνεν μεσσάτιον σποράδων· fr. 7, 2: Ἐξανέφηνε θεοῖς ὥραν κάλλιστον ἰδέσθαι.]

Ἐξαναφανδὸν, Aperte, Clare, pro ἀναφανδόν. [Hom. Od. Υ, 48: Ἐρέω δέ τοι ἐξ.]

[Ἐξαναφέρω, Profero ex. Plut. Mor. p. 563, A: Ἐξανήνεγκε λόγχης τύπον ἐν τῷ σώματι, διὰ χρόνων τοσούτων ἀνασχούσης καὶ ἀναδύσης· 627, B: Ἡ θάλαττα τοὺς νηχομένους ἐξαναφέρει. Intrans. Emergo, Pyrrh. c. 15: Προθυμίᾳ ναυτῶν... ἐξανέφερε καὶ προσανῆγε τῇ γῇ.] Ἐξαναφέρειν, Reficere se et reparare, Convalescere, ἀναλαμβάνειν, ἀνασφάλλειν. Plut. Symp. sept. sap. [p. 147, C], de Periandro: Ἔοικεν ὡς ἐν νοσήματι πατρῴῳ τῇ τυραννίδι κατειλημμένος, οὐ φαύλως ἐξαναφέρειν, χρώμενος ὁμιλίαις ὑγιειναῖς ἄχρι τε νῦν, καὶ συνουσίας ἀνδρῶν τῶν νοῦν ἐχόντων ἐπαγόμενος. Ubi metaphorica est signif. Alioqui enim accipitur etiam pro Sufferre. Affertur enim [ex Oth. c. 9]: Δοκεῖ μηδὲ αὐτὸς ἐξαναφέρειν ἔτι πρὸς τὴν ἀδηλότητα ἀηθείᾳ καὶ μαλακότητι τοῖς περὶ δεινῶν ἐκλογισμοῖς, pro Videtur etiam ipse olim ob imperitiam et mollitiem neque jam ferre neque sustinere suis cogitatibus rem incertam. De priore porro signif. plura habes ex Plut. ap. Bud. Comm. p. 403; ibi enim ἀναφέρειν et ἐξαναφέρειν affert usurpata pro Vires reparare, Spiritum et vires recipere, Recreari, Pristinæ fortunæ restitui, In gradum potentiæ fortunæque restitui. [Mor. p. 341, E: Εἰ δὲ μὴ μέγα ἦν τὸ Ἀλεξάνδρου φρόνημα, μηδὲ ἀπ' ἀρετῆς ὁρμώμενον μεγάλης ἐξανέφερε καὶ [δὴ] διηρείδετο πρὸς τὴν τύχην, οὐκ ἂν ἔκαμε καὶ ἀπηγόρευσε παραταττόμενος, ἐξοπλιζόμενος κτλ. 446, B: Ἐξαναφέρειν γλιχόμενος (ὁ ἀκρατὴς) καὶ διωθεῖσθαι τὸ πάθος· 469, C; 541, A; 550, C. « Pallad. Hist. Laus. præf. » Boiss.]

[Ἐξαναφύω, Progigno. Orpheus s. Mercurius Trism. in Maitt. Misc. p. 6, 36 s. Brunck. Anal. vol. 3, p. 2: Καρπῶν φθόρον ἐξαναφύντων. Orac. Sib. 14, 277, p. 215 ed. Mai.: Βασιλεία μετ' αὐτὴν ἐξαναφύσει, Exsistet. Nisi leg. βασίλεια, Regina, coll. altero verbi ejusd. exemplo ib. 11, 104, p. 203. L. Dind.]

Ἐξαναχωρέω, Recedo ex, ut dicitur Recedo ex eo loco, s. ab eo loco. [Herodot. 7, 11: Οὔκων ἐξαναχωρέειν οὐδετέροισι δυνατῶς ἔχει, de Persis et Athen. bellum orsis.] Philo De mundo [vol. 2, p. 623, 1], περὶ τῆς θαλάττης, i. e. De mari, loquens, Φαίνεται γὰρ ὧν μὲν ἐξαναχωροῦσα, τὰ δὲ ἐπικλύζουσα, Bud. Etenim si aliunde mare recedit, alio etiam immeando terras mergit. [Id. vol. 2, p. 204, 30: Ταὐτὸν πεπονθὼς τοῖς τοὺς ἐξαναχωροῦντας διώκουσιν. Hemst. Τὸ δ' ἐξαναχωρῆσαι καὶ φυγεῖν καθάπαξ τὰ πράγματα, τοῦτ' ἀργίας κτλ. Aristid. vol. 1, p. 424.] Idem poni etiam testatur pro Retrorsus eo, a Plut. Gazam autem vertere alicubi Devio, et Degenero, Idem testatur. In VV. LL. Ἐξαναχωρῶ, Abscedo, ut qui litore solvunt. Et ἐξαναχωρέω τὴν στρατιὴν, ex Herodoto [6, 76. Ubi jam distinctum ἐξαναχωρήσας, τὴν στρατιὴν κατήγαγε ἐς Θυρέην], Moveo castra. Cujus construct. ex. desidero. Ibid. ἐξαναχωρῶ dicitur etiam significare Tergiversor. [Thucyd. 4, 28: Ὅσῳ μᾶλλον ὁ Κλέων ὑπέφευγε τὸν πλοῦν καὶ ἐξανεχώρει τὰ εἰρημένα, τόσῳ ἐπεκελεύοντο τῷ Νικίᾳ παραδιδόναι τὴν ἀρχὴν καὶ ἐκείνῳ ἐπεβόων πλεῖν, Subterfugiebat. Hesych.: Ἐξανεχώρει, λεληθότως ὑπέφευγεν.]

[Ἐξαναψήχω.] Ἐξαναψύχω, Refrigero, Recreo, Respiro. In VV. LL. tamen exp. Detero, Corrumpo, Consumo. [Spectatur enim, ut videtur, l. Periandri ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 66: Ὥσπερ ὁ ἰὸς σίδηρον, οὕτως ὁ φθόνος τὴν ἔχουσαν αὐτὸν ψυχὴν ἐξαναψήχει, cui verbo illa conveniret signif. Maximus tamen vol. 2, p. 657, C, exhibet ἐξαναλίσκει, neque mihi constat in præsenti unde ἐξαναψήχει sumpserit Gesn., quum apophthegma illud, quod non est in libris, Stobæo inferret.]

[Ἐξανδηρίζω.] Ἐξανδήρισον, Hesych. ἐκπέρασον [Trajice. Ἄνδηρον enim est Ripa].

[Ἐξανδραποδίζω, Mancipo, Gl. De urbibus in servitutem redigendis Herodot. 6, 94: Ἐξανδραποδίσαντας Ἀθήνας. Xenoph. H. Gr. 2, 1, 15: Κατὰ κράτος αἱρεῖ καὶ ἐξηνδραπόδισεν. Inter act. et med. variant libri Diod. 17, 7. Improprie Theodoret. H. E. 1, 2, p. 7, 35: Τὰς οἰκίας περινοστῶν ἐξηνδραπόδιζεν ὅσους ἴσχυεν, In sententiam suam traducebat. Med.] Ἐξανδραποδίζομαι, i. q. simplex ἀνδραποδίζομαι, In servitutem redigo, ap. Herodot. [1, 66; 3, 25; 8, 126, Xenoph. H. Gr. 2, 2, 16; 6, 5, 46 etc., Demosth. p. 239, 1; 1207, 18,] Plat. [Leg. 3, p. 698, C], Plut. [Mor. p. 5, E, etc. cum aliis recentiorum.] V. supra metaph. signif. in Ἀνδραποδίζεσθαι. [Τοὺς βίους τῶν τεθνεώτων, Bona rapere, Polyb. 32, 21, 11. || Fut. quod 1, 66, act. signif. posuerat Herodot., id. pass. ponit, 6, 9: Ἑσσωθέντες τῇ μάχῃ ἐξανδραποδιεῦνται. Quod aliis est ἐξανδραποδισθήσονται.]

Ἐξανδραπόδισις, εως, ἡ, In servitutem redactio, Mancipatio. [Herodot. 3, 140.]

[Ἐξανδραποδισμὸς, ὁ, i. q. ἐξανδραπόδισις. Polyb. 6, 49, 1; 11, 6, 2; 15, 23, 3. Depeculatio, Gl. V. Ἐξανδραποδίζομαι de rapiendis bonis.]

[Ἐξανδραποδιστὴς, ὁ, Seductor, Gl.]

[Ἔξανδρος, ὁ, ἡ, Viris vacuus. Hesych. Wakef.]

Ἐξανδρόομαι, Vir fio, In virum evado. Λόχος δ' ὀδόντων ὄφεος ἐξηνδρωμένος [Eur. Suppl. 725]. Et ἐξανδρούμενος pro Ad virilem ætatem perveniens, citatur ex Aristoph. [Eq. 1241. Eur. Phœn. 32: Ἤδη δὲ πυρσαῖς γένυσιν ἐξανδρούμενος. Herodot. 2, 64. Hesych.: Ἐξηνδρωμένον, ὀρθιάζοντα, signif. obscœna.]

[Ἐξανεγείρω, Expergefacio, Excito, Tollo. Κραυγὴν ἐξανεγεροῦσιν Ms. March. Jesaiæ 15, 5. L. Dind.]

Ἐξάνειμι, Exeo, Egredior: unde ἐξανιὼν, Egressus, Apoll. Arg. [2, 459; 3, 757, etc.] cum gen. [Absolute 4, 142. Theocr. 22, 8: Οὐρανοῦ ἐξανιόντα ἄστρα, Orientia. Revertor ex, Hom. H. Pan. 15: Ἄγρης ἐξανιών.]

[Ἐξᾰνεμίζω, Ventilo. Schol. Hom. Il. Υ, 440: Ἦκα μάλα ψύξασα) τῇ κινήσει τῆς χειρὸς ἠρέμα ἐξανεμίσασα.]

Ἐξἄνεμόω, [In ventum s. auram dissolvo, figurate pro Irritum facio, Eur. Hel. 32 : Ἥρα ... ἐξηνέμωσε τἄμ' Ἀλεξάνδρῳ λέχη, de Junone, quæ simulacrum inane Paridi pro Helena supposuerat], vel potius Ἐξανεμοῦμαι, pass. ut ἐξανεμοῦσθαι de segetibus dictum, quum jam maturescentes perflatu nimio exinaniuntur et quasi eventilantur. Theoph. H. Pl. 8, 10, [3] : Ἀπόλλυται δὲ καὶ ὑπὸ τῶν πνευμάτων καὶ πυρὸς καὶ κριθὴ, ὅταν ἡ ἀνθοῦντα ληφθῇ, ἡ ἄρτι ἀπηνθηκότα καὶ ἀσθενῇ, μᾶλλον δὲ ἡ κριθή· πολλάκις δ' ἤδη ἐν τῷ ἀδρύνεσθαι, ἐὰν πνεῦσις μεγάλη καὶ πλείω χρόνον ἐπιγένηται· ξηραίνει γὰρ καὶ ἀφαυαίνει· ὃ καλοῦσί τινες ἐξανεμοῦσθαι. Gaza vertit Eventari, sine auctore, ut opinor, locutus. V. Plin. 18, 17. Ἐξηνεμωμένος καὶ ἀερίζων ab Aretha dicitur pro In ventum evanescens, ut tradit Bud. [Ἐξανεμοῦσθαι est etiam quod gallice dicimus *Flotter au gré des vents*, de capillis prolixis præsertim, ap. Apollod. 1, 6, 3, 4 : Αὐχμηραὶ ἐκ κεφαλῆς καὶ γενείων τρίχες ἐξηνεμοῦντο. Brunck. Pollux 2, 25.] Ab Aristot. autem equæ equientes alio sensu ἐξανεμοῦσθαι dicuntur, H. A. 6, [18, Ælian. N. A. 4, 6. De vaccis id. 10, 27. Aliter Hippocr. De morb. mul. 1, p. 603, 11 : Ἢν τεκούσης ὑστέρη ἐξανεμωθῇ, Flatu impleatur. Et De nat. mul. 1, p. 582, 19.] || Suidæ ἐξανεμοῦσθαι est ἐπαίρεσθαι : Hesychio autem non solum μετεωρίζεσθαι, sed etiam ξηραίνεσθαι, quod convenit cum illo Eximaniri, de segetibus dicto paulo ante. [Figurate sic Eur. Andr. 938 : Κλύουσα τῶνδε Σειρήνων λόγους ἐξηνεμωθὴν μωρία, Elata sum. Ælian. N. A. 15, 29 : Ἐκ τούτων ἐκείνη τὴν διάνοιαν ἐξηνεμώθη. Id. act. 13, 11, p. 294, 12 : Ἡ δὲ ἀλώπηξ ... ἀτρεμεῖν οὐκ ἐπιτρέπει πάλιν τε αὐτὸν ἐγείρει καὶ εἰς ὄρυμα ἐξηνέμωσεν ἕτερον. Diverso ab his usu Eust. Opusc. p. 142, 75 : Οἱ οὐ μόνον ἄκρων ἐπ' ἀνθερίκων ἐξανεμοῦνται θέειν, ἀλλὰ καὶ Πήγασοι ἀερσιπότητοι φέρονται· 255, 40 : Ὡς ἐξανεμοῦσθαι εἰς τάχος, εἶπου ὁώκειν ἢ φεύγειν δεήσει.]

Ἐξανέργαστος, affertur pro Indigestus. [Vitium script. ap. Aret. p. 47, pro ἀνεξέργ. Schneid.]

[Ἐξανερευνάω, Perquiro. Tzetz. Hist. 5, 83 : Λάθρᾳ τὴν αὐτοῦ (Herculis) πήραν ἐξανηρεύνων.]

[Ἐξανέργομαι, Provenio ex, Surgo ex. Eur. Tro. 748 : Οὐκ εἰσὶν Ἔκτωρ... γῆς ἐξανελθόν, Ex inferis. Per tmesin, ut videtur, Manetho 2, 124 : Ἐκ δ' ἄρα κεῖθεν ἀνέρχεται.]

[Ἐξανερωτάω, Percontor. Tzetz. Hist. 6, 597. Et ἐξανηρώτα restituendum 4, 870, ubi perperam ἐξανηρώτις.]

Ἐξανευρίσκω, pro Deprehendo, Invenio, citat Bud. ex Plat. Tim. p. 145 [24, C, ubi nunc ἀνευρ. Soph. Phil. 991 : Οὐκ ἀξανευρίσκεις λέγων. Et sæpius ap. Plutarchum.]

[Ἐξανέχω.] Ἐξανέχομαι, [ανασχήσομαι et ανέξομαι, aor. interdum cum dupl. augm. ηνεσχόμην], Perfero, Tolero, Sustineo, Eur. [Med. 74, Heracl. 967, Andr. 200, Alc. 955; Soph. OEd. C. 1174, Ph. 1355; Arist. Nub. 1373, Pac. 701.] || Act. Ἐξανέχω, Exto super, Emineo. Apoll. Arg. 2, [370] : Κεῖθεν δὲ προτέρωσε μέγας καὶ ὑπείροχος ἀκτὴν Ἐξανέχει γαίης, i. e. ἔκκειται εἰς τὴν θάλασσαν, schol. [Id. 4, 168 : Σελητείην διχομηνίδα... αἰγλὴν ὑφόθεν ἐξανέχουσαν. Conf. Ἐξανάγω. Theocr. 22, 207 : Στάλαν... ἐξανέχουσαν τύμβου. Eust. Il. p. 419, 18.]

[Ἐξανεψιὰ, ἡ, Consobrini vel Consobrinæ filia. V. Ἐξανεψιός.]

Ἐξανεψιός, ὁ [vel Ἐξανέψιος], Ex patre consobrinus, ἐξανεψιοὶ, Quorum patres sunt inter se ἀνεψιοὶ, aut matres inter se ἀνεψιαί. Pollux 3, [29] : Οἱ δὲ ἐκ τῶν ἀνεψιαδῶν, ἀλλήλοις ἐξανεψιοί τε καὶ ἐξανεψιαί. [Polyb. ap. Athen. 10, p. 440, F : Φιλεῖν δεῖ (mulieres Rom.) τοὺς συγγενεῖς τοὺς ἑαυτῆς καὶ τοὺς τοῦ ἀνδρὸς ἴσως ἐξανεψιῶν. Ita cod. Palat. Ceteri fort. ἐξανεψιῶν, ut ap. Poll. est ἐξανέψιοί duplici accentu, quod ad ex. sequentis ἐξανεψιοὶ revocat Seberus. Cui adversatur Ammon. p. 54 : Ἐξανέψιοι καὶ ἐξανεψιοὶ διαφέρει, καὶ βαρυτόνως προφέρονται τοὔνομα· φησὶ γὰρ Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας, Ἐξανέψιοι ὡς ἀμέριμνοι, ἀναστελλομένης τῆς ὀξείας ἐκ τοῦ ἀνεψιοὶ, ὀνόματος ὀξυνομένου, κτλ. ubi scr. esse ἐξανέψιοι καὶ ἀνεψιοὶ ex Amm. ipso v. Ἀνεψιοὶ animadvertit Valck. Secundum hos igitur scr. ἐξανέψιος et ἐξανεψία. Atque sic Hesych. in Ἐξανέψιοι, Eust. Il. p. 971, 34.]

Ἐξανθάω, Effloresco, ut Num. 17, [8] : Ἐξήνθη ἄνθη, καὶ ἐβλάστησε κάρυα. [Xen. Cyneg. 5, 5 : Ἡ ἐξανθοῦσα. Æsch. Pers. 821 : Ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκ πωσε στάχυν ἄτης. Cum genit. Eur. Iph. T. 300 : αἱματηρὸν πέλανον ἐξανθεῖν ἁλός. Alciphr. 1, 1. C dat., ut sit Excresco in, Plato Polit. p. 310, D : ρυκτὸν ἀνδρεία τελευτῶσα... ἐξανθεῖν παντάπασι μανί Aliter Philostr. Imag. p. 868 : Γέγραπται οὐκ αἰδοῖ παρειὰν ἐξανθοῦσα· 869 : Ἡ φόλις οὐκ ἐξανθοῦσα χρ καὶ φοίνικι, Florens.] || Ἐξανθῶ interdum contra Defloresco, ἀπανθῶ. [Plato Polit. p. 273, D : Τελ τῶντος ἐξανθεῖ τοῦ χρόνου. Plut. Mor. p. 287, D : Τ γὰρ ἐξανθεῖ τὸ μίλτινον. Pollux 1, 231 : Ἐξηνθη ἑένδρον.] || Ἐξανθεῖν in metaph. signif. multo frequ tius est : interdum pro Scateo ; ut ap. Thuc. [2, 4 Φλυκταίναις μικραῖς καὶ ἕλκεσιν ἐξηνθηκὸς, Pustulis p vis et ulceribus scatens. [Similiter Hippocr. p. 6, 208, E; 304, 50, Theophr. De color. 44. V. Salm Ex. Plin. p. 759, b, B.] Unde, ut opinor, mutua Lucian. [Dial. mort. 20, 4] : Ταῖς φλυκταίναις ἐ ἐξηνθηκώς. Gregor. autem c. adv. usus est hac in gnif. dicens κακῶς ἐξανθεῖν, perinde ac si quis dice ἐξανθεῖν κακοῖς ἕλκεσι : ubi de leproso scribit, Μὴ πο ἐξανθήσῃς κακῶς. Exp. autem ap. eum κακῶς ἐξανθ Vitiligine laborare. [Aliter Aristot. De gen. anim. 20 : Ἐξανθεῖ ἡ τῆς ᾠδῆς τρίχωσις.] || Ἐξανθῶ, ut P lolo [Gl.], metaph. signif., vel Emergo. Plut. [Tl c. 6] : Ἐξήνθησαν αἱ κακίαι [καὶ ἀνερράγησαν]. Arist Metaph. 3, [5] : Ἐκ γὰρ ταύτης τῆς ὑπολήψεως ἐξήν σιν ἡ ἀκροτάτη δόξα τῶν εἰρημένων ἢ τῶν φασκόντων ἡ κλειτίζειν. A Basil. ponitur etiam, inquit Bud., Per summa emineo et erumpo. [Οἷς μὲν γὰρ... (ὁ οἶν πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν ἐξανθήσῃ, vol. 2, p. 124, E. Hem Strabo 13, p. 604 : Πλῆθος τῶν ἀρουραίων μυῶν ἐξ θῆσαν. Et Joseph. A. J. 2, 14, 3. Hesych. : Ἐξανθῆσ ἐλεῖσαι.] || Ἐξανθῶ interdum et accus. jungitur Emitto. Plut. [Alex. c. 35], de naphtha loquens : Ἀ τῷ ἁλεῖψαι καὶ θιγεῖν, ἐξήνθησε φλόγα τὸ σῶμα καὶ π κατεσχέθη πᾶν. Sic usus est in L qui inscr. Γυναι ἀρεταί [p. 248, D. Conf. id. Mor. p. 546, C. Cleom. 39 : Σῆτας ἵππους κατασπάντες ἐξανθοῦσι· et ap. E seb. Præp. ev. 3, p. 99, C. Clem. Al. p. 239, Hemst. Plut. Eum. c. 16 : Ἁλμυρίδος αὐχμηρᾶς, ἡ ἐξήνθει κόνιν. Alciphro 3, 23; Lucian. Pisc. c. 6.]

Ἐξάνθημα, τὸ, Quod effloruit. [Eust. Il. p. 565, 3 Ἀκάνθης λευκὸν ἐξ.] Bud. Qui subjungit ex Laertio D gene, Ἔλεγε τοὺς στεφάνους δόξης ἐξανθήματα. Vel q. Efflorescentia. || Ἐξάνθημα, vel potius plur. Ἐξ θήματα dicuntur Pustulæ s. Papulæ [Gl.], per u taph. Ἐξανθήματα, ut quidam scribunt, Eruptio leves humorum per cutem, diversorum generu adeo ut φλυκταίνας et ψυδράκια et ἐπινυκτίδας et λειχ νας et alia multa tumorum genera comprehenda Sunt qui putent ἐξανθήματα Plinium nunc Papul nunc Pituitæ eruptiones interpretari, quum tamen i non omnes Papulas ita vocet, sed eas demum, qua pituitoso humore fiunt. In VV. LL. ex Aristot. anim. 3, [11] citatur etiam Ἐξάνθημα, ὃ καλεῖται λεύ [Conf. id. De gener. an. 2, 7 init. Hippocr. p. 109, 1161, G; 1221, H, 1235, H, etc., Plut. Mor. p. 6; A, Diosc. 1, 48, 183, et al.]

Ἐξάνθησις, ως, ἡ, Efflorescendi actio. [Defloi scendi et exolescendi, ap. Theophr. C. Pl. 6, 15, Ὀσμωδῶν ὄντων ἧττον εὐοσμον ἔσται τὸ ἄνθος· αὕτη ἡ ἐξαλλαγὴ ἔοικεν ὥσπερ ἐξάνθησίς τις εἶναι τῆς προϋπ χούσης ὀσμῆς καὶ δυνάμεως. Corae suspectum. Schne Ap. Diosc. 4, 121 : Οἱ μετὰ τὴν ἐξ. ἐπιφυόμενοι κόκκ Post excussum florem, Int. L. D. || Pustula. Hippo Aph. p. 1248, B : Ἐξανθήσιες ἑλκώδεες. || Lanu Schol. Apoll. Rh. 1, 972 : Ἴουλος, ἡ πρώτη ἐξ. τ ἐν τῷ γενείῳ τριχῶν· 2, 43, Tzetzes ad Lycophr. 23, et Hist. 13, 562. Hesych. : Μνῶς, ἡ πρώτη τ ἀμνῶν καὶ πώλων ἐξ.]

Ἐξανθίζω, Tingo : sequendo Suid. qui exp. βάπ afferens hunc l. : Ποικίλας ἐξηνθίκατε τὰς βαρκ. S puto esse proprie Floridis quibusdam coloribus ting [Aristoph. Lys. 43 : Καθήμαι δ' ἐξηνθισμένη, vitiose p ἐξανθισμένη. V. infra. Philemo apud Athen. 7, 288, D : Οὐ περφαμακευμένον τυροῖσιν οὐδ' ἀνωθεν ἐξ θισμένον (piscem appositum). Heliodor. 7, 19 : Ἡ

τοίᾳ κομμωτικῇ πρὸς τὸ ἁβρότερον ἐξηνθισμένην. Maxim. Tyr. p. 379: Χλανιδίοις ἐξηνθισμένη.] In VV. LL. male exp. et βλαστάνω, quod ponitur pro declaratione verbi ἐξανθῶ. In iisd. male citatur ex Levit. [13, 30] ἐξανθίζουσα θρὶξ pro Fulvus capillus: quium manifesto errore hoc legatur pro ξανθίζουσα. [Idem vitium Dionysio A. R. 7, 9, ubi ἐξανθιζομένους, exemit HSt. Sched. 5, 27, dissentiente Casaubono.] Et Ἐξανθισμὸς in iisd. Eruptio pustularum [Diosc. 2, 101, sed in verbis suspectis]. In qua signif. erit ab ἐξανθίζειν posito pro ἐξανθεῖν: unde et ἐξανθήματα, Eruptiones pustularum s. papularum. [Gl.: Ἐξανθίζω, Carpo, Excerpo, Enucleo; Ἐξηνθισμένος, Carptus, Enucleatus. Plut. Mor. p. 661, F: Ἕτερον ἐφ' ἑτέρῳ αἱρόμενος ἄγρευμα ἀνθέων... ἐπὶ πλεῖστον ἐξανθίζεται τοῦ λειμῶνος, Decerpit, Int.]

[Ἐξάνθισμα, τὸ, i. q. ἐξάνθημα. Hippocr. Co. præn. p. 157, H; 189, A, si vera scriptura.]

[Ἐξανθισμός. V. Ἐξανθίζω.]

[Ἐξανθιστέον, Tingendum floridis coloribus. Clem. Pæd. 2, 10, p. 237: Ἡδεῖαν τὴν ἐσθῆτα... ἐξυφαντέον, οὐχὶ δὲ καθάπερ τὰς γραφὰς πρὸς τὸ τερπνὸν τῆς ὄψεως ἐξ.]

[Ἐξανθρακόω, Carbonem facio, Accendo. Phot. v. Εὔκηλον, et Etym. M. p. 392, 11: Ἴων ἐν Ὀμφάλῃ· Ἐξανθρακώσας πυθμένα εὔκηλον δρυός. Anon. Rhed. ap. Schneider. Lex.: Λίθοι, οὓς ἐπειδὰν διαθερμάνῃ ὁ ἥλιος, ἐξανθρακοῦνται.]

[Ἐξανθρωπίζω.] Ἐξανθρωπέω, ήσω, in VV. LL. exp. Ad humanum cultum traduco. Plut. [Mor. p. 582, B]: Θαυμάζοντα Σωκράτους ἀνδρὸς ἀτυφίᾳ καὶ ἀφελείᾳ μάλιστα δὴ φιλοσοφίαν ἐξανθρωπήσαντος, Qui mansuetam reddidisset et plenam humanitatis philosophiam. [Leg. ἐξανθρωπίσαντος, ut p. 360, A: Ἐξανθρωπίζοντι τὰ θεῖα. Greg. Nyss. vol. 2, p. 534: Μή τις υἱὸν ἀκούσας ἐξανθρωπίσῃ τὸ θεῖον. Hippocr. p. 259, 16: Σιτία ἐξηνθρωπισμένα, Homini accommodata. Mich. Psell. De oper. dæm.: Οὔτε θηρίον ποτὲ ἂν ἐξανθρωπισθείη κτλ. Synes. p. 14, D: Δεδιέναι μὴ ἐξανθρωπισθείητε (imperatores Rom.) σύνηθες γενόμενοι θέαμα. Perperam HSt. in Ἐξάνθρωπος:] Unde Ἐξανθρωπισθῆναι, a v. ἐξανθρωπίζω, Ex homine in aliam quasi naturam verti, Ex hominum numero eximi, Hominem esse desinere.

Ἐξάνθρωπος, ὁ, ἡ, ut ἐξάνθρωπος ἡ συμφορὰ, ap. Athen. [Aretæum p. 4, 48; 29, 4. Hemst.] de spasmo loquentem, Quæ ex homine ratione prædito insanam beluam efficiat propemodum, vel Quæ ex hominum numero tollat. [Eust. Opusc. p. 63, 44: Τίς ἂν οὕτως εἴη ἐξάνθρωπος, ὡς ἀγαπᾶν εἶναι καὶ αὐτῶν ἀβέλτερος ὄφεων;]

Ἐξανίημι, Emitto. [Hom. Il. Σ, 471: Φῦσαι... ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι. Pind. Pyth. 4, 99: Καὶ τίς ἀνθρώπων σε... πολιᾶς ἐξανῆκεν γαστρός. Callim. Del. 207: Ἰνωποῖο παρὰ ῥόον, ὅντε βάθιστον γαῖα τότ' ἐξανίησιν ὅτε κτλ. Ep. 67, 4: Σέλας... πολλὴν ἐξανίησι φλόγα. Eur. Bacch. 762: Θύρσους ἐξανιεῖσαι χερῶν· 707: Κρήνην ἐξανῆκ' οἴνου θεός· Ion. 1000: Ὃν (Erichthonium) ἐξανῆκε γῆ· Phœn. 670. Soph. OEd. C. 1375: Ἀρὰς... ἐξανῆκα. Et ubi c. ἐξανύειν permutatum, Eur. Iph. T. 1460, in illo cit. Herc. F. 625: Νάματ' ὄσσων μηκέτ' ἐξανίετε. Imp. frequent. Apoll. Rh. 4, 622: Ὀδμῇ... τήν ῥ' ἄσχετον ἐξανίεσκον.] Affertur et [ex Eur. Hipp. 900] ἐξανεὶς ὀργῆς pro Qui iram remisit, Qui se ira liberavit. Item ἐξανήσει pro Dimittet. [Iph. A. 372: Καταγελῶντας ἐξανήσει.] Hippocr. ἐξανίεσθαι πόνων dicit pro Exolvi et liberari laboribus: De nat. hom. [p. 230, 14]: Ἀνάγκη γὰρ τουτέους ταλαιπώρους τε γενέσθαι καὶ φιλοπόνους τῷ σώματι καὶ ἐργάτας, νεανίσκους ὄντας, ἔπειτα δὲ ἐξανεθέντας τῶν πόνων, σαρκωθῆναι μαλθακῇ σαρκί. Ap. Eund. eod. in libro, aliquanto ante hunc l. [227, 24], est ἐξανίει pro Remittit, Dissolvitur: Τά τε γὰρ ψύχεα ἐξανίει, καὶ τὰ ὕδατα ἐπιγίνεται. [Soph. Phil. 705: Ἀνίκ' ἐξανίῃ δακέθυμος ἄτα, nisi act. signif. illic capiendum. || De fluvio, Prorumpo, Apollon. Rh. 4, 293: Εἰ ἐτεὸν δὴ ὑμετέρης γαίης Ἀχελώιος ἐξανίησιν. || Fut. med. activa signif. Eur. Andr. 718: Καίπερ τρέμων πλεκτὰς ἱμάντων στροφίδας ἐξανήσομαι. || Pass. Philo vol. 2, p. 371, 37: Ἐδικαίωσα τὴν ἱερὰν χώραν ἐξανίεσθαι, μηδενὶ τῶν κατὰ γεωργίαν ἀποτρυχομένην ἔργων. Oribas. De fracturis p. 105, 2 ed. Cocch.: Τῆς δὲ μήνιγγος ἀκαθάρτου οὔσης, κεφαλικῇ δυνάμει ἐξανειμένῃ τῷ ῥοδίνῳ χρήσθω, Capitali medicamento rosa mollito, Int. Diluto, Schneid.]

[Ἐξανίκμων vitiose ap. Theod. Prodr. 5, p. 190, pro ἐξ ἀνίκμων παστάδων.]

[Ἐξανϊμάω, Haurio ex. Eugenius ap. Bandin. Catal. Bibl. Medic. vol. 1, p. 24, xx: Ἀφ' ἧς τὸ φίλον ἐξανιμᾶται πόμα. L. Dind.]

Ἐξανίστημι, Excito, Exurgere facio. Eur. [Andr. 266]: Κάθησ' ἑδραία· καὶ γὰρ εἰ πέριξ σ' ἔχει Τηκτὸς μόλιβδος, ἐξαναστήσω σ' ἐγὼ, Stabilis sedeto: namque te excitavero, Etiam liquato vincta si plumbo hæreas, Turn. [Ἐξ. ἕδρας ib. 263. Et sim. Hec. 1165, Med. 1212, 1215. Soph. OEd. C. 47. El. 940: Ἦ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ; Aret. p. 111: Οὖρον παλαιὸν τὴν αἴσθησιν ἐξανίστησι κάρτα τοῦ νεκρώδεος. Lucian. Dial. mer. 9: Χιλιαρχήσας τὸ πρῶτον, νῦν δὲ ἐξαναστήσας πεντακισχιλίαν ἀσπίδα. || Signif. obscœna Eur. Cycl. 169: Ἵν' ἔστι τουτὶ τοὐρθὸν ἐξανιστάναι.] || Surgere jubeo, cogo, Expello, Ejicio. Xen. Cyrop. 4, [1, 18]: Οὐ βουλοίμην ἂν ἔγωγε νῦν ὁρῶν Μήδους εὐθυμουμένους, ἐξαναστήσας ἀναγκάζειν κινδυνεύσοντας ἰέναι, Eos excitans, movere et ad expeditionem se parare jubens. [De feris excitandis ib. 2, 4, 20; de insidiis H. Gr. 4, 8, 37. Et aor. sec. de prorumpentibus, Cyrop. 5, 4, 4; 6, 3, 13 etc.] Plato Prot. [p. 310, A]: Καθεζόμενος ἐνταυθοῖ, ἐξαναστήσας τὸν παῖδα τουτονί. Herodot. 1, [171]: Ἐξανέστησαν αὐτοὺς [τοὺς Κᾶρας] ἐκ τῶν νήσων, Ex insulis eos ejecerunt. [Id. 5, 14, ἐξ ἠθέων. Et sim. 6, 127: Ἐξαναστήσας τοὺς Ἠλείων ἀγωνοθέτας. Soph. Ant. 297: Τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων.] Thuc. 4, [98]: Ὅσοι ἐξαναστήσαντές τινα, βίᾳ νέμονται γῆν, Sedibus suis emoventes. [7, 77: Οὔτ' ἂν ἱδρυθέντας που ἐξαναστήσειε.] Antiphon [immo Lycurg. p. 158, 22]: Καὶ ἡμῶν τοὺς προγόνους ἐξαναστήσαντας, κατανείμασθαι τὴν χώραν, Sede expellentes. Et in pass. ap. Isocr. Panath. [p. 239, C]: Μὴ διαφθειρομένους ὑπὸ τῶν εὐπραγιῶν, μηδ' ἐξανισταμένους [ἐξιστ. cod. Urb.] αὐτῶν, μηδ' ὑπερηφάνους γιγνομένους, ἀλλ' ἐμμένοντας τῇ τάξει τῶν εὖ φρονούντων, ubi leg. videtur ὑπ' αὐτῶν, signif. Qui eriguntur, i. e. Quorum animi attolluntur, et velut assurgunt. || Everto. Eur. [Suppl. 1198]: Ἰλίου ποτ' ἐξαναστήσας βάθρα, Evertens Ilii fundamenta. [Tro. 926: Φρυξὶ στρατηγοῦνθ' Ἑλλάδ' ἐξανιστάναι. Aor. sec. Herodot. 2, 171: Ἐξαναστάσης πάσης Πελοποννήσου ὑπὸ Δωριέων. Sic ἐξανιστάναι vel ἐξαναστῆσαι πόλιν et sim. 1, 155; 7, 170; 9, 106, Thuc. 7, 77. Perf. Demosth. p. 208, 21: Πόλεις ἀρχαίας ἐξανεστώσας. Pass. Eur. Hel. 1668: Ἐπεὶ Τροίας ἐξανεστάθη βάθρα.] || At vero Ἐξανίσταμαι, Exurgo, Loco me moveo. [Soph. Phil. 367: Ἐξανίσταμαι... καὶ λέγω, et alii quivis.] Isocr. [p. 9, A]: Ἐξανίστατο πρὸ μέθης, Exurge s. Surge priusquam inebrieris. Ap. Xen. Conv. [9, 1]: Ἐξανίστατο εἰς περίπατον, Surgebat s. Exurgebat, ut deambularet. [Aor. sec. Plato Prot. p. 311, A: Δεῦρο ἐξαναστῶμεν εἰς τὴν αὐλήν. Et simili structura Theag. p. 129, B: Ἐμὲ δὲ δεῖ ποι ἐξαναστῆναι.] Et ἐξανίστασθαι τῶν θάκων, Ex sedibus exurgere, Assurgere honoris gratia, Xen. [Hier. 7, 7], pro quo dicit et ὑπανίσταμαι. [Pind. Pyth. 4, 49: Ἐξανίστανται Λακεδαίμονος. Eur. Andr. 380: Ἐξανίστω τῶνδ' ἀνακτόρων· El. 317, λόχου. Et absolute de surgendo ex insidiis Æneas Tact. c. 4, p. 22: Ἐξαναστὰς ὁ Πεισίστρατος. Thuc. 3, 107. De surgendo e lecto, Plat. Leg. 7, p. 808, A: Ἐγειρόμενόν τε καὶ ἐξανιστάμενον ἀεὶ πρῶτον. Xen. OEc. 10, 8, Aret. p. 75. De cœna Xen. Cyrop. 8, 4, 27. Plato Reip. 1, p. 328, A: Ἐξαναστησόμεθα μετὰ τὸ δεῖπνον. Demosth. p. 284, 13. Philostr. V. Ap. 2, 36, p. 89 (sec. cod. ap. Boiss. ad Her. p. 335): Ἐξανισταμένη τοῦ ὕπνου. Ælian. V. H. 14, 40: Ἐξανέστη τοῦ θεάτρου. Et alii sæpe similiter.] Usurpatur etiam de athletis ad certandum ex suo loco surgentibus. Qua metaph. dixit Alex. Probl. 2: Τοὺς μῦς ἐξαναστῆναι πρὸς ἄμυναν τοῦ λυποῦντος, Musculos exurgere s. excitari ad noxia et lædentia depellenda. [De iis qui castra movent, Thuc. 7, 49, Dio Cass. 35, 12; 40, 31, etc.] Improprie vero de monte dicitur: Polyb. 1, [56, 4]: Ἔστι γὰρ ὄρος περίτομον, ἐξανεστηκὸς ἐκ τῆς περικειμένης χώρας εἰς ὕψος ἱκανὸν, Assurgens in altitudinem, ut Plin. et Colum. de monte itidem dicunt. At ἐξανίστασθαι τῆς ὁδοῦ, De via decedere. Xen. [Conv. 4, 31]: Ὑπανίστανται δέ μοι ἤδη καὶ θάκων καὶ ὁδῶν ἐξανίστανται [ἐξίστ.], De via dece-

dunt. Bud. || Ἐξαναστάντες ἐξ ἠθέων, Ex sedibus emoti et exacti, Herodot. [1, 15; 5, 15. Et addito ὑπὸ Τευκρῶν, 7, 75, quæ constr. est etiam 1, 56; 5, 57; 8, 43. De iis qui sponte excedunt id. 4, 115: Ἐξαναστείομεν ἐκ τῆς γῆς τῆσδε. Plato Ep. 12, p. 359, D: Τῶν ἐπὶ Ἀχομήδοντος ἐξαναστάντων Τρώων. Polyb. 2, 19, 1, de Gallis: Τὰς ὁρμὰς τῶν ἐξανισταμένων. Æsch. Prom. 769: Ἢ πρὸς ὁάμαρτος ἐξανίσταται ὑρόνων; De ulceribus orientibus Aret. p. 70: Ἄλλα γὰρ ἐπ' ἄλλοισι ἐξανίσταται, ἐπ' ἄλλοισι ἄλλα πρηύνεται. Aor. sec. signif. Erigor, ap. Aristot. Probl. 8, 12: Εἰκότως ἐξανίστησαν (capilli). Exortus sum, ap. Apollod. 3, 14, 8, 2: Πολέμου ἐξαναστάντος πρὸς Λάβδακον. || Ἐξανίστασθαι Hippocrati significat Ad desidendum exsurgere et ad exonerandam alvum. Epid. 1, 4: Ἐξανίστατο βάλανον προσθεμένη. Sic ἐξανέστη de ægro qui ad desidendum surrexit, Epid. 7, p. 1212, C: Ἐν αὐτῇ πρωὶ ἐξ. Etsi potest ad superiora et lienis tumorem referri, κατὰ σπλῆνα ἔπαρμα στρογγύλον ἐξανέστη. Pro ἐξίστασθαι, Insanire, sumi videtur Co. pr. 146, C: Ἠρά γε ἐξανίστανται, verum ἐξίστανται leg. esse ex Prorrh. ascripsimus. Foes. || De surrectione mortuorum Constant. Cærim. p. 29, C: Νεκροὶ ἐξαναστήτωσαν· ὁ γὰρ Κύριος ἐκ τάφου σήμερον ἐξανέστη. || Forma Ἐξανισταῶ est ap. Eust Il. p. 826, 24: Ἐξανιστᾶν τοῦ ὕπνου αὐτούς· Opusc. p. 88, 22, ἐξανιστῶντες. L. Dindf.]

Ἐξανίσχω, Exorior, de sole. [Eust. Il. p. 419, 17.]

Ἐξανοίγω, Aperio, Aristoph. [Ach. 391: Εἶτ' ἐξάνοιγε μηχανὰς τὰς Σισύφου. Diod. 1, 33: Τοῦτο (τὸ διάφραγμα) ἐξήνοιγεν. Geopon. 15, 2, 27: Ἐξανοῖξαντα εἰσεῖσαι φῶς. Constant. Cærim. p. 29, C: Ἐξανοιγέσθωσαν τάφοι.]

[Ἐξανοιδέω, Intumesco. Aristot. Meteor. 2, 8: Ἐξανοίδει τι τῆς γῆς.]

[Ἔξάνοιξις, εως, ἡ, Apertio, Apertura, τῶν στομάτων, Strabo 16, p. 740. Hemst.]

[Ἐξανορθόω, Erigo. Eur. Alc. 1138: Σὺ γὰρ τἄμ' ἐξανώρθωσας μόνος. Libri meliores δὴ τἀμ' ἀν.]

Ἐξαντάω, affertur pro Obsecro, Oro. Hesych. ἐξαντῶν exp. ἀντιάζων τῆς κόρης et ὑπογενειάζων. [Cod. Ἐξ. ἀ. τῆς κ. καὶ τὸ ὑπόγονος οἷον ὑπογενιάζων, ἢ οὕτως, Ἐξαντῶν κατὰ τῆς ὑγείας αὐτοῦ ἐξορκῶν· τὸν ὑγιαίνοντα γὰρ ἐξάντην ἔλεγον. Non meminerat hujus gl. Elmslejus, quum locum corruptissimum Eur. Suppl. 838: Μᾶλλον σ' ἐρωτᾶν, ἡνίκ' ἐξήντλεις στρατῷ, γόους ἀφῆσω τοὺς ἐκεῖ μὲν ἐκλιπὼν ἐς τὰ σά γε μύθους, ita restituens: Ἡνίκ' ἐξήντας στρατῷ γόους ἀφήσων, τοὺς ἐκεῖθεν ἐκλιπὼν εἶσας μύθους, verbum ἐξαντᾶν inauditum esse fateretur. Cujus emendationi magis etiam commoda esset ejusd. Hes. gl.: Ἐξηντηκέναι, ἐξαπατῆσαι, si certa esset intt. conj. ἐξαπαντῆσαι. Quæ tamen præstat conjecturæ anon. in Diar. class. 14, p. 303, a Matth. ad Eurip. Med. v. 79 probatæ: Ἐξηντληκέναι, ἐξαπαντλῆσαι. Codex ἐξηντημένατ. L. Dindf.]

[Ἐξάντες (sic), ἐξεναντίας. Ex adverso, Hesych.]

[Ἐξάντηρ. V. Ἐξαυστήρ.]

Ἔξάντης, ὁ, ἡ, Indemnis, quasi ἔξω ἄτης, Qui incolumis evasit, Qui defunctus est malo. Plato Phædr. [p. 244, E]: Ἐξάντη ἐποίησε τὸν αὐτὴν [ἑαυτῆς, intell. τῆς μανίας] ἔχοντα. [Dio Chr. Or. 4, vol. 1, p. 168: Μῆνιν Ἑκάτης ὑλασκόμενοί τε καὶ ἐξάντη φάσκοντες ποιήσειν. Suidas in v. et Zenobius 3, 95: Ἐξάντης λεύσσω τοὺμὸν κακὸν ἄλλον ἔχοντα. Et cum gen. κακοῦ, Ælian. N. A. 3, 5; 6, 38 etc.] Item ἐξ. νόσου [in versu apud Etym.: Ὦ Ζεῦ, γενίσθαι τῆσδέ μ' ἐξάντην νόσου, et Synes. p. 75, C; πάθους Æl. l. c. 9, 33; δειλίας Julian. Or. 6, p. 192, A], necnon τρώματος, Suid. || Ἐξάντης Hippocrati, teste Galeno, est ὑγιής [p. 451, 23; 488, 39; 607, 19; 1153, C. Hesychio ὁ τῆς νόσου ἔξω ὤν. Id.: Ἐξάντες (scr. ἔξαντες)... ὁπότ' ἐξ τὸ ὑγιές. V. etiam Ἐξαντάω.] || Etymologico est etiam Mente motus, Furens.

[Ἐξάντις. V. Ἐξάστις.]

Ἐξαντλάω, Exhaurio [Gl., eademque vitiose; Ἐξαντλάω, Exhaurio, et Ἐξαντλεῖ, δαπανᾷ· Ἐξαντληθήσεται, Exhaurietur. Plato Leg. 5, p. 736, B: Τὰ μὲν (ὕδατα) ἐξαντλοῦντας. Aret. p. 17: Ἐπὶ δὲ τάδε ἐξήντλησε ἡ νοῦσος], Haustam aquam aut aliud effundo. Lucian. [Tim. c. 18]: Πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με, κατὰ σπουδὴν ἐξαντλῶν· unde Ἐξαντλοῦμαι pass. Id. Hermot.: Ἐπιῤῥεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν. [Et c. 60. Anonymus apud paræmiographos v. Ἄλλην, quem Tragicum dicit Arrianus Peripl. P. Eux. p. 115: Καὶ τὴν μὲν ἐξηντλοῦμεν, ἡ δ' ἐπεισρέει.] Et metaph. ap. [Eund. Tim. c. 17]: Πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος καὶ ἐξαντλούμενος. Naz. autem dixit ἐξαντλεῖν ὧν ἔχομεν pro ἀντλεῖν ἐξ ὧν ἔχομεν. [Heliodor. 1, 3: Ἐπὶ τὴν ναῦν ὁρμήσαντες τὸν φόρτον ἐξήντλουν. Metaph. Alciphr. 1, 21: Μετὰ τῶν ἑταιρῶν ἐξαντλοῦντα ἢ τὸ πᾶν ἢ τὸ πολὺ τῆς οὐσίας. V. infra.] || Ἐξαντλεῖν, Exantlare [Gl.] et perferre, inquit Bud., citans hæc Basilii verba, de homine loquentis: Ζῶον μυρίοις πάθεσιν ὑποκείμενον, τὸ ἐκ γενετῆς εἰς γῆρας μυρίων κακῶν ἐσμὸν ἐξαντλῶν, Exantlans. Sic autem Eur. ante eum ἐξαντλεῖν γόους, Exantlare luctus [Suppl. 838], i. e. Perferre. [De l. hujus scriptura v. in Ἐξαντάω. Dixit vero Eur. πόνον ἐξ. Cycl. 10, 281 (Theophil. Ad Autol. 2, p. 102 ed. Par.), δαίμονα 110, βίον in fr. Cresph. ap. Plut. Mor. p. 110, D (Menand. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 343). Conf. Med. 79. Tzetz. Hist. 1, 222: Τὸν πάντα βίον ὑπ' αὐτῶν τελέως ἐξηντλεῖτο, πενίᾳ (τε) συνείχετο, Opibus exuebatur. L. Dindf.]

[Ἐξάντλημα, τό. Aret. p. 133: Τῆσδε μέντοι (herbæ cujusdam) τὸ μὲν ἀφέψημα ἐξ. ἄπονον. Int., Hujus decoctum dolores etiam optime lenit.]

[Ἐξάντλησις, εως, ἡ, Exhaustus, Gl. Eust. Opusc. 71, 79: Οὐδὲ ἐξ. βορβόρου (ἂν ἔχοι ἔπαινον), ὅτε ἕτερος ἐπεισρέει· 231, 22: Μισθὸς ἐξαντλήσεως.]

[Ἔξάνυσις, εως, ἡ, Effectio, Consecutio. Isid. Pel. Ep. 1, 92: Εἰ δὲ τριβωνα καὶ ὑπήνην καὶ βάκτρον ἀρκεῖν ἡμῖν πρὸς ἐξάνυσιν τῆς ἀγγελικῆς πολιτείας οἰόμεθα. Eust. Opusc. p. 278, 9: Διαθερμανθῆναι εἰς ἐξάνυσιν τοῦ συνάρχειν βασιλικῶς (Alexium et Andronicum), Ad efficiendam societatem imperii.]

[Ἐξανύτω s.] Ἐξανύω, ὑσω, Perficio, [Efficio, Gl.] ἐκτελέω, κατεργάζομαι, τελειόω, εἰς τελευτὴν ἄγω, Hesych. et Eust. [Hom. Il. Θ, 370: Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλάς· et aliter A, 365, Υ, 452: Ἦ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας, ubi de futuro tempore dicitur, Conficiam, Perimam te. Appian. Ill. c. 15: Οὐδὲ Γάϊος Καῖσαρ... ἐξήνυσεν αὐτὰ (τὰ ἔθνη), ὅτε Κελτοῖς ἐπολέμει, Vicit. Et sim. Civ. 2, 73: Οὔτ' ἐς τὰ δίκαια αὐτοὺς ἐγὼ προκαλούμενος ἔπεισον οὔτε χάρισιν ἐξήνυον. Eur. Herc. F. 1273: Λέοντας... ἐξήνυσα], ut ap. Soph. [Aj. 712]: Πάνθυτα θέσμι' ἐξήνυσεν. [Conf. ib. 927, OEd. T. 157, Tr. 1022. Eurip. Med. 649: Ἀμέραν τάνδ' ἐξανύσασα, Attingens. Et sim. Or. 1685: Ἄστρων πόλον ἐξανύσας· Iph. T. 897: Πόρον ἄπορον ἐξανύσας· Phœn. 164: Εἴθε δρόμον νηρέλας ποσὶν ἐξανύσαιμι... πρὸς ἐμὸν ὁμογενέτορα· Tro. 232: Ταχύπουν ἴχνος ἐξανύων, Accelerans gradum.] Et ἐξανύσαιμι ἔπος [ex Apoll. Rh. 1, 897], et τὸν βίον ἐξανύσαι, quæ in VV. LL. citantur. [Similiter Apoll. 1, 1320 etc. Maximus in Petav. Uran. p. 348, A: Ὅτε τὴν ψῆφον κατ' εἰρμὸν ἐξανύομεν, Inimus.] Ἐξανυέτω [ἐξανιέτω restituit Musgr.] αἷμα cad. LL. ap. Eurip. [Iph. T. 1460] interpr. Eliciat sanguinem, et ap. Herodot. [7, 183]: Ἐξανύουσι τῆς Μαγνησίης χώρης ἐπὶ Σηπιάδα, Oram Magnesiam tenent super Sepiadem: quæ expos. suspecta merito esse possit. [Est, Viam confecerunt (pervenerunt) usque ad Sepiadem ditionis Magnesiæ. Schweigh. 6, 139: Ἐπεὰν αὐτημερὸν νηῦς ἐξανύσῃ ἐκ τῆς ὑμετέρης ἐς τὴν ἡμετέρην.] In iisdem ἐξανύω neutr. cum infin. positum reperitur, ut ἐξανύω κρατεῖν, pro Efficio, ut cohibeam. [Eur. Hipp. 400: Ἐπειδὴ τοισίδ' οὐκ ἐξήνυτον Κύπριν κρατῆσαι. Ead. forma Bacch. 1105: Ἐπεὶ δὲ μόχθων τέρματ' οὐκ ἐξήνυτον· Ion. 1066: Ἡδέως πάθοι δ' ἐξανύτους εἰς ἄλλας βιότου κάτεισι μορφάς. Xen. Cyrop. 5, 4, 18: Εἰ μὴ αὐτὸς ἐξανύτοι, πέμπων φανερὸς ἦν τοὺς θεραπεύοντας. || Ἐξανύσασιν, Emeritis, Gl. || Med. Eur. Andr. 536: Τί δ' ἐγὼ κακῶν μῆχος ἐξανύσωμαι; Suppl. 285: Τέκνοις τάφον ἐξανύσασθαι· et cum præp. Bacch. 131: Παρὰ δὲ μαινόμενοι Σάτυροι ματέρος ἐξανύσαντο θεᾶς. Strabo 10, p. 462: Τὴν αὐτονομίαν παρὰ Ῥωμαίων ἐξανύσασθαι. Pass. Manetho 3, 374: Τοῖσιν δ' ἄρα πρήξιες ἔργων ἄλλως ἐξανύονθ' ἢ κτλ. αὖ]

Ἐξάνω, Hesychio ἄνωθεν, Desuper.

[Ἐξάξεστον, τὸ, Congiarium, Gl.]

[Ἐξαύγκιον, τὸ Semis, Gl. Conferendum Ἔνν-

ούγκιον, quod vitiose supra p. 992, C, Ἐνσούγκιον, de quo suo loco dicetur.]

[Ἐξαπαίρω s. poet. et Ion. Ἐξαπαείρω, Tollo ab. Philox. ap. Athen. 4, p. 147, E: Τῆνα μὲν ἐξαπαίρεσν (sic) ὁμῶς. Hoc ex. uti poterat Buttm. Gr. vol. 2, p. 67. Sed scr. videtur ἐξαπάειρον.]

[Ἐξαπαιτέω. Julian. Misop. p. 349, B: Καὶ ἐμαυτῷ τὴν σκαιότητα ... καὶ τὸ μὴ ῥᾳδίως μαλάττεσθαι μηδὲ τοῖς δεομένοις ἢ τοῖς ἐξαπαιτοῦσι τὰ ἐμαυτοῦ ποιεῖσθαι μηδὲ ταῖς βοαῖς εἴκειν. Margo γρ. ἐξαπατῶσι. Wakef.]

Ἐξαπάλαιστος, ὁ, ἡ, Qui sex palmorum est. Herodot. [1, 50. Ubi est var. ἐξαπάλαστα. ἀᾶ]

[Ἐξαπαλλάσσω s. Ἐξαπαλλάττω, Libero. Eur. Iph. A. 1004: Ὑμᾶς ἐξαπαλλάξαι κακῶν· Hec. 1108: Ταλαίνης ἐξαπαλλάξας (intell. ἑαυτὸν) ζωῆς. ||] Ἐξαπαλλάττομαι, Discedo, unde ἐξαπαλλαγῇ Hesychio ὑπογωρήσῃ [fort. ex Thuc. 4, 28: Οὐκ ἔχων ὅπως τῶν εἰρημένων ἔτι ἐξ.]. At pro ἐξαπαλλάξει, quod Id. exp. ἐκπορθήσει, ἐκκενώσει, dicitur potius ἐξαλαπάξει. [Soph. El. 1002: Τίς οὖν ... ἄλυπος ἀτης ἐξαπαλλαγήσεται; Herodot. 5, 4: Ὅσων κακῶν ἐξαπαλλαχθείς.]

[Ἐξαπαντάω var. script. pro ἀπαντάω in libris melioribus Xen. Cyrop. 3, 3, 24.]

[Ἐξάπαντος junctim scriptum pro ἐξ ἅπαντος, memorat schol. Lucian. Phal. 1 c. 2: Ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦντες) Σημειοῦ τὸ ἐξάπαντος Ἀττικὸν ὄν, εἰ μὲν μετὰ τοῦ τρόπου γράφεις, ὀξύνειν ὀρθίλειν, εἰ δὲ χωρὶς τοῦ τρόπου, ὀξύνειν μόνον· γράφεται γὰρ κατ' ἀμφότερα. Ita scribitur Pro imag. c. 18: Τοῦτο μόνον ἐξάπαντος ὁρᾷ ὅπως ὑπερθαυμάσεται· ap. Eust. Opusc. p. 5, 6; 226, 58, Epiphan. vol. 1, p. 172, B etc. Alibi divisim. V. Ἅπᾶς.]

Ἐξαπάτάω, Fallo, Decipio. [Seduco, Sollicito, Calvor add. Gl.] Et ipsum signif. simplicis habet; potius enim ornatum simplici (ut fit et in aliis plerisque), quam vim ejus significationi addere videtur. Est porro in frequentiore usu comp. hoc ἐξαπατῶ quam διαπατῶ. Hom. Il. 1, [344]: Ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν· οὐκ ἂν ἔτ' αὖτις Ἐξαπάφοιτ' ἐπίεσσιν· ἄλις δέ οἱ. Est enim jungenda præp. cum ἀπάτησε. [Junctim ib. 371: Εἴ τινά που Δαναῶν ἔτι ἔλπεται ἐξαπατήσειν, et alibi sæpius ap. Hom. et Hesiodum, Pind. Ol. 1, 29.] Xenoph. Cyrop. 3, [1, 19]: Σὲ δὲ οἶδεν, ἃ μὲν ἐβουλήθης ἐξαπατῆσαι αὐτὸν, οὕτως ἐξαπατήσαντα ὥσπερ ἄν τις τυφλοὺς ἢ κωφοὺς καὶ μηδ' ὁτιοῦν φρονοῦντας ἐξαπατήσειεν. Ubi observa constr. cum duplici accus.: ita ut liceat dicere, ἐξαπατῶ σε τοῦτο: subaudiendo sc. præp. κατά. [Eadem constr. Anab. 5, 7, 6: Ὅστις τοῦτο ξύναιτ' ἂν ὑμᾶς ἐξαπατῆσαι, ὡς ὁ ἥλιος κτλ. Simplici accus. jungit Aristoph. Av. 521: Ὅταν ἐξαπατᾷ τι. Duplici id. aliter Pac. 1099: Μή πως σε δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας κτλ.] Ap. Eund. [Cyrop. 1, 5, 13] legimus ἐμαυτὸν ἐξαπατῶ, Meipsum decipio, fallo. (Cui simile est apud Dem., Αὐτὸν ἐξαπατῆσαι, Ol. 3, [p. 33 extr.].) Id. Xenoph. [Cyneg. 3, 7 et 9] de canibus vaniloquis sæpe dixit, Bud. Item de mulieribus fucatis, et viris purpurissatis, OEc. [10, 5]: Εἴ σοι μέλτω ἀλειφόμενος, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπαλειφόμενος ἀνδρειχέλω, ἐπιδεικνύοιμί τε ἐμαυτὸν, καὶ συνείην ἐξαπατῶν σε. [Plat. Crat. p. 439, C: Ὅπως μὴ ἡμᾶς τὰ ὀνόματα ἐξαπατᾷ· 397, B, et sim. Lys. 219, B.] Dem. ἐξηπατηκότα et παρακεκρουσμένον copulavit: Plato autem ἐξαπατῶντες et γοητεύοντες: sicut ἀπατῶσι et γόησι Plut. Demosth. [p. 71, 17]: Ὑμεῖς δὲ, ἔφην ἐγὼ, διδόντα μὲν καὶ ὑπισχνούμενον θεωρεῖτε Φίλιππον· ἐξηπατηκότα δ' ἤδη καὶ παρακεκρουσμένον ἀπεύχεσθε, ἂν σωφρονῆτ', ἰδεῖν. Plat. De rep. 2, non procul a fine: Ἀλλ' ἆρα, ἦν δ' ἐγὼ, αὐτοὶ μὲν οἱ θεοὶ εἰσιν οἷοι μὴ μεταβάλλειν, ἡμῖν δὲ ποιοῦσι δοκεῖν σφᾶς παντοδαπὸς φαίνεσθαι, ἐξαπατῶντες καὶ γοητεύοντες; Et statim post dicitur ψεύδεσθαι, φάντασμα προτείνων, qui hic ἐξαπατᾶν et γοητεύειν. [Absolute etiam Thucyd. 3, 43: Μόνην πόλιν ... εὖ ποιῆσαι ἐκ τοῦ προφανοῦς μὴ ἐξαπατήσαντα ἀδύνατον.] Pass. Ἐξαπατῶμαι, Fallor, Decipior. [Eurip. Hipp. 1406: Ἐξηπατήθη δαίμονος βουλεύμασιν.] Xen. Cyrop. 8, [8, 2]: Ἄλλοι ἄλλαις πίστεσιν ἐξαπατηθέντες ἀπώλοντο. Plut. [Mor. p. 15, D]: Τί δὴ μόνους οὐκ ἐξαπατᾶς Θετταλούς; ἀμαθέστεροι γάρ εἰσιν ἢ ὡς ὑπ' ἐμοῦ ἐξαπατᾶσθαι. [Thucyd. 5, 42: Ἐνόμιζον ἐξηπατῆσθαι· 8, 56: Νομίσαντες ὑπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐξηπατῆσθαι. Et sim. alii multi. Cum accus. Aristoph. Vesp. 60: Ἡρακλῆς τὸ δεῖπνον ἐξαπατώμενος. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 651, B: Τὴν πόσιν ἐξαπατώμενος. Xen. Anab. 5, 7, 11: Εἴ τις ... ἐξαπατηθῆναι οἴεται ταῦτα. Phylarch. apud Athen. 12, p. 536, E: Οὕτως ἐξαπατηθῆναι τὴν διάνοιαν καὶ διαφθαρῆναι ὑπὸ τῆς τρυφῆς ὥστε τὸν πάντα χρόνον ὑπολαβεῖν βιώσεσθαι, cit. Hemst. Themist. Or. 2, p. 29, B: Μὴ ὥσπερ οἱ νυμφόληπτοι ἐξαπατῶμαι.] Sed active etiam usurpari sciendum est ab Aristot. Probl. 28, [6]: Διὰ τί παρακαταθήκην αἴσχιον ἀποστερῆσαι μικράν, ἢ πολὺ δανεισάμενον· ἢ ὅτι ὁ παρακαταθήκην ἀποστερῶν, τὸν ὑπολαβόντα εἶναι αὐτὸν ἐπιεικῆ ἐξαπατᾶται [-τᾷ Bekk.]. || Ἐξαπατᾶν τὴν νόσον dixit Lucian. Nigrin. [c. 7] pro παραμυθεῖσθαι, et Avertere sensum doloris et morbi, Bud. At ego et hic verbo Fallere uti nos posse existimo, quemadm. dicitur aliquis Fallere laborem s. curas, sicut et Fallere tempus. [Ἐξαπατέω, Coray Mus. Oxon. 2, p. 8. Schaef. || Imperf. freq. Ἐξαπάτασκον Aristoph. Pac. 1070.]

Ἐξαπάτερθεν, Hesych. ἐκ τοῦ ἑτέρου.

[Ἐξαπατέω. V. Ἐξαπατάω.]

Ἐξαπάτη, ἡ, Fallacia, Deceptio, Impostura. Hesiod. Theog. [205]: Μειδήματά τ' ἐξαπάτας τε. Greg. Naz.: Πρὸς ἐξαπάτην τῶν ἁπλουστέρων, Ad deceptionem simpliciorum, Ad decipiendos eos qui sunt simpliciores. Sicut enim ἀπάτη, ita et hoc ἐξαπάτη interdum est Ipsa decipiendi actio, interdum vero Ipsa techna qua utimur ad decipiendum s. fallendum, quod itidem sonat Latinis Fallacia, ut dictum est et in Ἀπάτη. [Theogn. 390; Xen. Anab. 7, 1, 25; Demosth. p. 487, 10; 1116, 2. L. D. Psellus Dæmon. p. 93 Gaulm., p. 33 meæ ed. Boiss.]

[Ἐξαπάτημα, τὸ, i. q. ἐξαπάτη. Etym. M. p. 791, 32: Φηλώματα, ἐξαπατήματα.]

[Ἐξαπάτησις, εως, ἡ, i. q. ἐξαπάτη, Sutella (Sutela), Gl. Athen. 9, p. 387, E: Ἐξαπατήσεως δημοσίᾳ σε γράψομαι. Epiphan. vol. 1, p. 235, C: Ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ ἐκπεμπόμενα πρὸς ἐξαπάτησιν.]

[Ἐξαπάτης, ὁ, i. q. ἐξαπατητήρ, ap. Hippocr. De victu 1, 8: Ὑποκρίται καὶ ἐξαπάται πρὸς εἰδότας λέγουσι. Schneid. Ita dicitur ξεναπάτης.]

[Ἐξαπατητέον, Fallendum. Plat. Criton. p. 49, E.]

[Ἐξαπατητήρ, ὁ, Fraudulentus, Fraudator. Moschop. Η. σχεδ. 38. Hom. fr. ap. Suid. et Phot. v. Κέρκωπες. Boiss.]

[Ἐξαπατητής, ὁ, i. q. ἐξαπατητήρ. Procul. Paraphr. Ptol. 3, 18, p. 231; 4, 4, p. 249: Ἐξαπατητάς.]

[Ἐξαπατητικὸς, ἡ, ὄν, Fallax, Fallens. Xen. Hipp. 4, 12: Τοῦτο ἐξαπατητικὸν τῶν πολεμίων. Poll. 4, 47; 5, 63. Sext. Emp. p. 306, 13 cit. Hemst. Adv. Ἐξαπατητικῶς Poll. 4, 24.]

[Ἐξαπατίσκω.] Pro ἐξαπατάω dicitur etiam Ἐξαπατίσκω, sed poetice. Hesiod. Theog. [537]: Ζηνὸς νόον ἐξαπατίσκων, Jovis mentem decipiens s. fallens. Sed ibi est et alia lectio, sc. ἐξαπαφίσκων: quam magis receptam magisque fide dignam esse puto. [Recte: nihili enim videtur ἐξαπατίσκω. Huc autem referendus aor. ἐξήπαφον, ἐξαπαφών: unde præsens duxit HSt., quod nullum est:] Ἐξαπάφω, s. Ἐξαπαφάω, i. q. ἀπάφω, Decipio, Fallo (sicut ἐξαπατάω pro ἀπατάω ponitur). Apollon. Arg. 2, [1235]: Ῥεῖην ἐξαπάφων παρελέξατο. [Scrib. ἐξαπαφών. Contra ap. Hesych. pro Ἐξαπαφῶ, ἐξαπατήσω, scr. ἐξαπάφω. Hom. Od. Ξ, 379: Ἐξ οὗ δὴ μ' Αἰτωλὸς ἀνὴρ ἐξήπαφε μύθῳ· Ψ, 79: Αἴ κέν σ' ἐξαπάφω. Partic. Η. Apoll. 379, Ven. 38. Eur. Ion. 705: Ὁ πόντιαν ἐξαπαφὼν ἰμάν. Alia forma, ἐξαπάφησε, H. Apoll. 376, Quint. 1, 137. Aor. med. Hom. Il. Ξ, 160: Ὅππως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον· Ι, 376. ἀᾶ]

[Ἐξαπατύλλω, i. q. ἐξαπατάω. Aristoph. Eq. 1140, Ach. 657.]

[Ἐξαπαφίσκω. V. Ἐξαπατίσκω.]

[Ἑξάπεδος, ὁ, ἡ, i. q. ἑξάπους, Sex pedes longus vel latus. Herodot. 2, 149: Ἐξαπέδου μὲν τῆς ὀργυιῆς μετρεομένης, ubi vitiose olim ἑξαπόδου edebatur, pro quo ἑξάποδος conjectare potueras, nisi probati plures libri ἑξαπέδου dedissent. Schweigh. Inscr. Dor. ap. Gruter. p. 211, 11: Πόθοδον ἑξάπεδον. ἄ]

[Ἑξάπεζος, ὁ, ἡ, Sex pedes habens. Lycophr. 176: Μύρμων τὸν ἑξάπεζον ... στρατόν. ἄ]

[Ἐξαπείδον, Procul vidi. Sophocl. OEdip. Col.

1658 : Ἐξαπείδομεν τὸν ἄνδρα ... οὐδαμοῦ παρόντ' ἔτι.]

[Ἐξαπειρῆσθαι, πειρᾶσθαι, Hesych. vitiose.]

[Ἐξαπελαύνω legebatur ap. Plut. Alex. 9, ubi nunc ἐξήλασε ex codd.]

Ἑξαπέλεκυς, ὁ, ἡ, Cui sex secures et fasces præferuntur. Polyb. [3, 40, 9] : Τρεῖς ἄνδρας τῶν ἐπιφανῶν, ὧν εἷς τὴν ὕπατον ἀρχὴν εἰληφὼς, οἱ δὲ δύο τὴν ἑξαπέλεκυν. [Themist. Or. 34, p. 34 ed. Mai. : Τὴν ἑξαπέλεκυν ἀρχήν.] Et rursum [ib. 11], de L. Manlio, ἑξαπέλεκυς ὑπάρχων. [Et alibi sæpius.]

[Ἐξαπέρχομαι, Exeo. Theod. Prodr. 6, p. 238 : Ἅλμην πιόντες ἐξαπῆλθον τοῦ βίου. Elberl.]

[Ἐξαπεύχομαι, Deprecor. Tzetz. Hist. 13, 607 : Τὸν μὲν ἐξαπευχόμενοι ἀφάνισιν παντελῆ.]

[Ἑξάπηχυς, ὁ, ἡ, Sex cubita longus. V. Ἑξάπηχυς. Herodot. 2, 138 : Τύποισι ἑξαπήχεσι. Xen. Anab. 5, 4, 12. ᾰ]

[Ἐξάπινα. V. Ἐξαπίνης.]

Ἐξαπίναιος [vel Ἐξαπιναῖος : variant enim libri inter utrumque accentum, neque ex præceptis Arcad. p. 43-4 satis certo colligere licet uter acc. præferendus sit], α, ον, et ὁ, ἡ, Repentinus, quo utitur Xen. Hipp. [9, 4] : Ὅ, τι δ' ἐξαίφνης σημήνῃ, θορυβεῖ ἵππον, ὥσπερ ἄνθρωπον ταράττει τὰ ἐξαπίναια καὶ ὁράματα καὶ ἀκούσματα, Quæ repente et ex improviso cernuntur ac audiuntur. Ad verbum Repentinæ auditiones. [Hier. 10, 6 : Πολεμίων ἐφόδους κρυφαίας καὶ ἐξαπιναίας· et al. sæpius. Poll. 6, 193, ubi ἐξαπίναιον, ut ap. Suid. in v. Dio Cass. 40, 49, ἐξαπιναία ὁρμή· 47, 4 : Ἐξαπιναίαις συμφοραῖς. Hippocrat. p. 388, 30 : Αἱ ἐξαπιναῖοι μεταβολαί. Polyb. 26, 6, 1 : Ἐξαπιναίου καὶ βαρείας αὐτῷ τῆς ἐφόδου γενομένης, eademque forma fem. Philo vol. 2, p. 160, 24, Joseph. B. J. 1, 19, 3; 3, 6, 2. Callim. Jov. 50 : Γέντο γὰρ ἐξαπιναῖα... ἔργα μελίσσης.] Observandum autem Xen., licet diceret ἐξαπίναια, noluisse dicere ἐξαπίνης, quod esset ποιητικώτερον. [Immo sæpe dixit. V. infra.]

Ἐξαπιναίως, adv. Repente, ap. Xen. Hipp. [9, 5] : Οὐ δεῖ ἐξαπιναίως σπᾶν. [H. Gr. 1, 6, 28.] Utitur et Thuc. [1, 117; 2, 3, 48, 93; 3, 34, 70; 4, 25; 6, 100. Aret. p. 13, Dio Cass., aliique recentt.]

Ἐξαπίνης [et Dor. Ἐξαπίνας], legitur ap. poetas præsertim, pro ἐξαίφνης, Repente, [Repentim, Subito, add. Gl.] Hom. Il. O, [325] : Ἐλθόντ' ἐξαπίνης σημάντορος οὐ παρεόντος. [Et alibi sæpe ap. Hom., et in hymnis Hom., tum ap. Pind. Pyth. 4, 273, Theocr., Callim., et in Anthol. In fr. quod Alcæi videtur, ap. Herodian. Π. μον. λ. p. 23, 10, pro ἐξαπτῆνας restituit Cramerus Mus. phil. fasc. 3, p. 638. Attici poetæ hac forma multo rarius quam forma ἐξαίφνης usi sunt, velut Aristoph. nonnisi tribus Pluti ll. 336, 339, 815. Frequens vero est in prosa tam Atticorum quam Ionum. Hippocr. Prorrh. p. 94, B : Ἐξ. οἱ ὀφθαλμοὶ διεστράφησαν, et al. Herodot. 1, 74 : Τὴν ἡμέρην ἐξ. νύκτα γενέσθαι· 87, Thuc. 1, 50; 3, 89, Xen. Cyr. 6, 2, 27 et al. sæpe, Plat. Reip. 10, p. 621, B, Demosth. C. Neær. p. 1378, 25, Aristot. H. A. 9, 40 fin., Aret. p. 24, 27 etc. ut recentiorum, velut Plut. aut Dionis Cass., exx. omittam. Recte igitur Thomas p. 320 : Ἐξαπιναίως Θουκυδίδης, Φίλων, καί τινες ἄλλοι· οἱ δὲ ῥητορικοὶ ἐξαπίνης. || Idem addit : Τὸ δὲ ἐξάπινα οὐχ Ἑλληνικὸν ὅλως. Exx. hujus formæ ex S. S., Marc. 9, 8 etc., et Byzantinis attulerunt intt., quibus Iambl. Protr. c. 20, p. 298, schol. Aristoph. Pl. 336 addit Schæfer., Ps.-Callisth. Ms. : Ἡ γὰρ ἡλικία πολλάκις νεάζουσα, πεποιθυῖα τῇ τοῦ σώματος ἀλκῇ, ἐκτραπεῖσα εἰς ἀβουλίαν ἔρχεται, καὶ ἐξάπινα κινδυνεύει, Berger de Xivrey. Conf. Ephraem Syr. vol. 1, p. 26 F, Etym. M. p. 347, 17, Suid. || Ἐξάπινον ex Hippocr. De aff. p. 517, 19 : Ἔστιν ὅτε ἐξ. ἔπνιξε, affert Lobeck. ad Phryn. p. 18, nisi hic quoque scr. ἐξαπίνης, ut est p. 520, 11.]

[Ἑξαπλασιάζω, i. q. ἑξαπλόω. Etym. Gud. p. 399, 59 : Ἑξαπλασιαζόμενος numerus 1600 ποιεῖ τὸν ϛχ'. V. ib. 46, Etym. M. p. 595, 15. L. Dind.]

Ἑξαπλάσιος, α, ον, Sescuplo major vel Sescuplex. Exp. et Sexies tantus; ut ἑξαπλήσιος τοῦ κρητῆρος, quod Herodoti esse puto, Sexies tantus quam crater. [Est 4, 81. Vulgari forma Plut. Mor. p. 1020, A; 1028, E. De signif. v. in Ἑξαπλόος.]

Ἑξάπλεθρος, ὁ, ἡ, Qui sex jugerum est. [Herodot. 2, 149.]

[Ἑξάπλευρος, ὁ, ἡ, Sex latera habens. Plo[t.] Enn. 6, 3, 14 : Πολύπλευρον ἢ ἑξάπλευρον. V. Ἑξάπλευ[ρ]...

[Ἑξαπλήσιος. V. Ἑξαπλάσιος.]

Ἑξαπλόος, οῦς, ὁ, Sescuplex [Sextuplex ; Ἑ[ξα]πλοῦν, Sextuplum, Gl. rectius. Sescuplex enim est 1 1/2 multiplicatus], ut Bud. exp. Unde et Ἑξα[πλῶς] adv. quod ex Areop. citat. Origenem Ἑξαπλᾶ voc[asse] Editionem Sacræ Scripturæ, tradunt ex Euseb. H[ist.] 6, [16], forsan a sexcuplici versione. [Inscr. Cret. Bœckh. vol. 2, p. 398, 65 : Ἀποτεισάτω ἑξαπλ[ᾶ] πρό[τιμα]. L. Dind.]

[Ἑξαπλόω, Per sex multiplico. Maximus in P... vii Uranol. p. 338, A : Τὰ τῆς σελήνης ἔτη πεντακ[αι]... τας ἢ ἑξαπλοῦντες. L. Dind.]

Ἐξαπλόω, ώσω, Expando [Gl.], Explico. S[...] autem est Duplico, aut Multiplico, in h. l. : Ἆρ' ταῦτα δὶς ἐξαπλῶν κακά; i. e. διπλασιάζων, πολυπλα[σιά]ζων. Ubi notandum est scribi in edit. Chalcond[...] ἐξάπλων cum ά in medio dictionis : in Soph. au[tem] divisim ἐξ ἁπλῶν, Aj. [277] : Ἆρ' ἐστὶ ταῦτα δὶς τ[ὰ] ἁπλῶν κακά; ita ut a Suida l. iste male sit citatu[s] exp. [Proprie script. Philopatr. c. 17 : Εἰ οὐ[...] ὡς δέρριν ἐξήπλωσε. Roeth. Batrachom. 105 : Τ[...] ἐξήπλωτο νεκρὸν δέμας. Constant. Them. 1, 14 : Ν[...] ἡ Ῥόδος αὕτη πελαγία ἐξήπλωται. || Figurate Ammo[n.] Αἶνος p. 8 : Ἔστιν ὁ αἶνος ἐξηπλωμένη παροιμία. Sc[...] Sext. Emp. Pyrrh. 1, 217 : Εἰσόμεθα τὴν διαφοράν, πλώσαντες συμμέτρως τὸ δοκοῦν τῷ Πυθαγόρᾳ. P[hot.] Bibl. p. 467, 11 : Τὴν ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ μόνῃ συγ[κεκλεισ]μένην γνῶσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν ἐξαπλώσας. A[...] ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 589, A : Θα[...] ὅπερ ἐξαπλοῦμεν ἐφ' ὑμᾶς. L. D. Frequens Platon[icis,] velut Olympiod. in Alcib. § 7. Creuzer. Pallad. febr. cod. p. 88 : Ἐξαπλοῖ τὸν πυρετὸν, Auget.]

[Ἐξάπλωσις, εως, ἡ, Explicatio. Aret. p. 6[...] τῶν ὑμένων ἐς πλάτος ἐξαπλώσιες. Nicomach. Int[r.] arithm. 2, 10 : Κατὰ τὴν ἐξ. τὴν εἰς μονάδας, Res[olu]tionem. Andreas Cret. In decollat. S. Jo. p. 1333 Τὴν τῆς προαναγνωσθείσης ἱστορίας ἐξάπλωσιν. Co[sm.] Indicopl. p. 236, E : Τὴν ἐξ. τῆς διδασκαλίας. L. Cum synonymis aliis ap. Galen. vol. 2, p. 196 Hemst.]

Ἐξαποβαίνω, Descendo ex. Hom. Od. M, [3...] Καὶ ἐξαπέβησαν ἑταῖροι Νηός. [Apoll. Rh, 3, 199; 4, 246.]

Ἑξαπόδης, Qui sex pedum est, pro quo et Ἑ[ξά]πους, ὁ, ἡ : vide Σπίδιον. [Utrumque ex vitios[a] Herodot. 2, 149 scriptura, ubi ἑξαπέδου, q. v.

[Ἑξαποδία, Sex pedes. Jo. Tzetza in Crameri vol. 3, p. 322, 9 : Ὥσπερ ἔνδον πέφυκεν ἁπλῆς ἑξ[απο]δίας. L. Dind.]

[Ἐξαποδιδράσκω, Aufugio. Jo. Tzetza in Cra[meri] Anecd. vol. 3, p. 332, 30 : Εἰ μή πού τι διέφυγεν ... πολρὰν τῇ μνήμῃ. Theod. Prodr. 9, p. 389 : Ἐ[ξαπο]δρᾶναι.]

Ἐξαποδίω, ίομαι, Fugo ex, Insequendo ex[...] summoveo ex. Hom. Il. E, [763] : Αἴ κεν Ἄρη[α] λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξαποδίωμαι. [Al. divisim ἐξ ...

Ἐξαποδύνω, Exuo. Hom. Od. E, [372] : Ε[ἵματα] δ' ἐξαπέδυνε, τά οἱ πόρε δῖα Καλυψώ. At Ἐξαποδ[...] pro Facio ingredi, nescio unde sublegerint V[V.]

[Ἐξαποθλίβω, Exprimo. Theod. Hyrtac. in [...] Anecd. vol. 1, p. 271 : Τῶν βοτρύων νέκταρ ...ἐξαπεθλίβετο. Osann.]

[Ἐξαποθνήσκω, Morior. Aristoph. Av. 1656 ... δ' ἦν ὁ πατὴρ ἐμοὶ διδῷ τὰ χρήματα νόθῳ 'ξαποθνῄ[σκων] Ubi al. νόθῳ ἀποθνήσκων.]

[Ἐξαποίνασθαι, παραλογίζεσθαι, Hesych. Ἐξ[απο]λᾶσθαι Ruhnk. in Auct. coll. gl. : Ἀπατιλᾶν, παρ[αλογί]ζεσθαι.]

[Ἐξαποχρόω, i. q. ἀποχρόω. Poetaster ante V[...] dorfii Philen p. 22, 54 : Ἐξαπεχρώσω τὴν ... πουσαν βλάβην, Extrusisti. Boiss.]

[Ἑξάπολις, εως, ἡ, Sex habens urbes. Scho[l. Ari]stoph. Pl. 385 s. Pind. Pyth. 1, 121 : Ἀφικ[όμενοι] Dorienses εἰς τὴν μεταξὺ Οἴτης καὶ Παρνασοῦ ... ἑξάπολιν οὖσαν. Herodot. 1, 144 : Οἱ ἐκ τῆς Πεντ[απόλιος] νῦν χώρης Δωριέες, πρότερον δὲ Ἑξαπόλιος τῆς αὐτῆς τῆς καλεομένης. Et paullo post : Διὰ ταύτην ... τίην αἱ πέντε πόλιες, Λίνδος καὶ Ἰήλυσός τε καὶ Κ[άμειρος]

καὶ Κῶς τε καὶ Κνίδος ἐξελήσαν τῆς μετοχῆς τὴν ἕκτην πόλιν Ἁλικαρνησσόν. ἄ] A

Ἐξαπόλλυμι s. Ἐξαπολλύω, Funditus perdo. [Æsch. Cho. 837 : Τὸν αἴτιον ἐξαπόλλυς μόρου. Soph. El. 588; Eur. Heracl. 950, Tro. 1215. Theophr. H. Pl. 8, 7, 2.] Et pass. Ἐξαπόλλυμαι, Prorsus pereo, Depereo : unde ἐξαπώλετο, et ἐξαπολόμενος, et ἐξαπόλωλα, Deperii, Prorsus perii, interii. [Hom. Il. Z, 60 : Ἅμα πάντες Ἰλίου ἐξαπολοίατο· Σ, 290 : Ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά· Od. Υ, 357 : Ἥλιος δὲ οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε. Æsch. Ag. 528 : Σπέρμα πάσης ἐξαπόλλυται χθονός. Soph. fr. Erig. ap. Erotian. p. 374. Herodot. 4, 173 : Ἐξαπολομένων δὲ τούτων. Plut. Mor. p. 2, E. Eust. Il. p. 1144, 9.]

[Ἐξαπολογία, ἡ, Defensio secunda. Antiphontis oratiunculæ tres sunt inscriptæ ἐξαπολογίας ὁ ὕστερος, in quibus accusatus respondet iis quæ priori apologiæ suæ objecerat accusator. Cit. Angl. (qui supra v. Ἐκκατηγορία p. 434, B, scribere debebant ordine inverso Ἀπολογία et Κατηγορία). Ceterum Bekkerus divisim Ἐκ κατηγορίας et Ἐξ ἀπολογίας.] B

[Ἐξαπονίομαι, Hom. Il. Η, 252 : Μάχης ἐξαπονίεσθαι, ubi al. divisim.]

Ἐξαπονίζω, Abluo, Eluo. Hom. Od. Τ, [387] : Τῷ πόδας ἐξαπένιζεν. [Zonar. p. 768; Ἐξαπονίζοντο, ἀπεκαθαίροντο.]

[Ἐξαπόξεω, Elimo, Expolio, Elaboro. Jo. Tzetza in Crameri Anecd. vol. 3, p. 365, 20 : Εἴ μοι τὸ πέρμα μὴ παρανθῇ τοῦ βίου, τὰ λοιπὰ λοιπὸν ἐξαποξέσω τότε. L. Dindorf.]

[Ἐξαπόξινος, Præacuo. Eur. Cycl. 456 : Ἀκρέμων, ὃν φασγάνῳ τῷδ' ἐξαποξύνας ἄκρον... ὄ]

[Ἐξαποπατέω, i. q. ἀποπατέω. Hippocr. De morbis 4.]

[Ἐξαποπέμπω, Emitto. Tzetz. Hist. 3, p. 56.]

[Ἐξαποπνέω, Exspiro. Tzetz. Hist. 3, 164 : Τὸν βίον ἐξαπέπνευσεν. Boiss. Et 6, 186.]

[Ἐξαποπίπτομαι, Avolo. Const. Manass. Chron. p. 15, D : Τὸ κράτος ὅπως ἀπ' αὐτῶν τῶν Μήδων ἐξαπέπτη. Boiss. Theod. Prodr. Galeom. 324 : Ποῖ ποῖ καλυφθεὶς ἐξαπέπτης τοῦ βίου; L. Dind.]

[Ἐξαποπτύω, Exspuo. Greg. Acind. in Allat. Græc. Orth. vol. 1, p. 756, 4 : Τοὺς τοῦ φρονεῖν εὖ... ὄρους, ὥσπερ χαλινοὺς ἐξαποπτύσας ἅπαξ. Jo. Tzetza ad Hesiod. Op. v. 41 et in var. script. 56. L. D. Tzetz. Hist. 6, 7 : Ἐξαποπτῶν βορβόρων.] C

Ἐξαπορέω, Prorsus hæsito, et ad augustias redactus nescio quo me vertam, Ingenti inopia rerum necessariarum s. consilii oppressus sum. [Act. Themist. Or. 21, p. 258, B : Ἦρὸς ἦν (τὴν ἀπιστίαν) μόνην καὶ φυλακῆς ἐξαπορῶμεν. Schweigh. Lex. Polyb. : Ἐξηπόρουν τοῖς λογισμοῖς, Inopes erant consilii. Et nude ἐξηπόρησαν, 4, 34, 1; 3, 47, 9; 48, 4. »] 2 Ad Cor. 4, [8] : Θλιβόμενοι, ἀλλ' οὐ στενοχωρούμενοι, ἀπορούμενοι, ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι, Egentes, non etiam egestate afflicti, Non succumbentes egestati. Sic enim dicitur ἐξαπορεῖν, ut ἐξασθενεῖν, Valde debilitari, Ad languorem usque debilitari, Viribus deficì, Bud. p. 329. Ibid. 1, [8] : Ὥστε ἐξαπορηθῆναι ἡμᾶς καὶ τοῦ ζῆν, Adeo ut prorsus animi penderemus, etiam quod ad vitam, Ut prorsus perplexi et inopes consilii essemus quomodo periculum vitæ evaderemus. [Dionys. A. R. 7, 18 : Ὁπότε ἐξαπορηθεῖεν ἀργυρίου. Themist. Or. 21, p. 261, B.] Itidem Plut. Alcib. [c. 5] : Ταῦτ' ἀκούσαντες οἱ τελῶναι ἐξηπορήθησαν, Prorsus animi pendebant s. hæsitabant. In quibus etiam ll. nota ἐξαπορεῖσθαι passiva voce dici pro ἐξαπορεῖν, sicut διαπορεῖσθαι et ἀπορεῖσθαι pro διαπορεῖν et ἀπορεῖν. [Incertus apud Suid. in Ἄχος et Σύγκλητος : Ἐξηπορεῖτο. Hesych. : Ἐξαπορηθῆναι, ἐξαφανισθῆναι, ἐν ἀπορίᾳ γενέσθαι. Gl. : Ἐξαπορῶμαι, Tædeo; Ἐξαπορούμενος, Pertæsus. Diod. Exc. p. 507, 90 : Ἐξαπορηθέντες οἱ Ῥωμαῖοι διὰ τὴν καῦσιν τῶν ὀργάνων. Inscr. Olb. ap. Bœckh. vol. 2, p. 117, 12 : Ἀπαιτοῦντος (regis) τὰ ὧρα τῆς παρόδου, τῶν δὲ χοινῶν ἐξηπορημένων κτλ. L. Dind.] D

[Ἐξαπόρησις, εως, ἡ. Origen. vol. 2, p. 491.]

[Ἐξαπορρέω, Effluo. Eumath. Ism. 9, p. 349 : Τὸ τοῦ προσώπου κάλλος ἐξαπερρύη κατὰ ῥόδον λοιπόν. Holobolus in Anecd. meis vol. 5, p. 177, 1. Boiss. Eust. Opusc. p. 171, 34.]

[Ἐξαποσπάω, Abstraho. Theod. Prodr. Rhod. 3, p. 114; 4, p. 150, et in Notit. Mss. vol. 8, part. 2, p. 167. Nicet. Eugen. 2, 222 : Τὸν ἑρπύοντα τὸν περιπλέκοντά με ταῖς σαῖς ἐπῳδαῖς ἐξαπόσπα. Boiss.]

[Ἐξαποστάζω, Destillo. Theod. Prodr. 8, p. 377 : Τὸ προσῆκον ἐξαποστάξας δάκρυ. Ebbert.]

[Ἐξαποσταλτέος, α, ον. Ἐξαποσταλτέα, Dirigenda, Gl.]

[Ἐξαποστειλάριον, Pars quædam cantus ecclesiastici, Andr. Cret. p. 258, A. Kall. Alia Suicer.]

Ἐξαποστέλλω, Emitto. Polyb. 5 : Ἅμα δὲ τοῖς φυλάττουσιν αὐτὸν ἐξαπέστειλεν. Psalm. : Ἐξαπέστειλεν εἰς αὐτοὺς ὀργὴν θυμοῦ αὐτοῦ δι' ἀγγέλων πονηρῶν, Emisit in eos iram excandescentiæ suæ per nuntios malos. Et pass. voce ac signif. [Dirigo, Destino, Gl. Demosth. p. 251, 5 : Ἐξαπεστάλη ταῦτα τὰ πλοῖα·] Greg. Naz. : Ἐξαποσταλῆναι τὸ φῶς, Emitti lumen. Ἐξαποστέλλω pro Lego cum mandatis, Legatum mitto, ex Diod. S. [19, 102, στρατηγὸν μετὰ δυνάμεως εἰς τὴν Μεσσήνην· 20, 52, ναῦς πρὸς βοήθειαν τῷ Πτολεμαίῳ. Id. 5, 84 : Πολλὰς ἀποικίας ἀπέστειλεν ἐκ τῆς Κρήτης, ubi cod. Vat. ἐξαπ. Schaef. Apollon. Perg. Conic. præf. cit. Hemst. Polyb. 3, 11, 1, etc. Et ap. eund. de dimittendis domum legatis 15, 2, 4 et al., vel captivis 4, 84, 4. De repudiandis uxoribus Deuteron. 21, 14.]

[Ἐξαποστρέφω, Averto. Jo. Geometra ap. Bandin. Catal. Bibl. Medic. vol. 1, p. 67 : Ὡς ἐξαπεστράφημεν, ὡς ἀποστάται ὀρθῆμεν ἐκ σοῦ. L. Dind.]

Ἐξαποστολή, ἡ, Emissio, Ablegatio, ut Liv. loquitur. Polyb. [5, 38, 5] : Τῆς ἐπιστολῆς διασαφούσης ὅτι μέλλει Κλεομένης, ἐὰν μὴ ποιῶνται τὴν ἐξαποστολὴν αὐτοῦ, μετὰ τῆς ἁρμοζούσης παρασκευῆς ἀπανίστασθαι, Nisi emittant s. ablegent ipsum, ἐὰν μὴ ἐξαποστέλλωσιν αὐτόν. [Id. 1, 66, 2 et 4. Profectio, Iter, ib. 41, 3. Transmissio prædæ 4, 10, 5; navium 27, 6, 1 et 13; subsidiorum 9, 5, 5. Schweigh. Jesai. 27, 8; Macc. 3, 4, 4.]

[Ἐξαποτίνω, Exsolvo. Hom. Il. Φ, 412 : Οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐριώλης ἐξαποτίνοις. Var. script. Sam. 1, 24, 20. Orac. Sibyll. p. 90.]

Ἑξάπους, οδος, ὁ, ἡ, Qui sex pedum est, h. e. Qui vel ingreditur sex pedibus, vel senos pedes longus est. [Priori signif. Aristot. De part. an. 4, 6 : Ἑξάποδα τὰ τοιαῦτα πάντ' ἐστί. Schol. Lycophr. 176. Gl. : Ἑξάποδες, Sepedes. Et de pedibus metricis, Jo. Tzetza in Crameri Anecd. vol. 3, p. 308, 17; 313, 9. Altera Lucian. Cronos. c. 17 : Λούεσθαι μὲν ὁπόταν τὸ στοιχεῖον ἑξάπουν ᾖ, ubi v. intt. Plut. Lucull. c. 37.] Attice vero dici Ἕξπους, sicut Ἕξλινος, tradit Etym. [Et Philemo Lex. 76. ἄ]

Ἐξαποραίνω, Ostendo. [Lucian. Hesiod. c. 1 : Θάτερον δὲ ... οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐξαπόρηνε. Tzetz. Exeg. Il. p. 71, 24 : Υἱὸς δέ ἐστιν οὗτος (Apollo) Λητοῦς καὶ Διὸς ὅτι μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ ἰρίβους... ὁ ἥλιος καὶ οἱ λοιποὶ ἀστέρες ἐξαπεράνθησαν. L. D. Phot. Bibl. p. 487.]

[Ἐξαπορθείρω, Perdo. Æsch. Pers. 46 : Ἕως ἁπάντων ἐξαπέρθειρεν βίον. Soph. Trach. 715 : Μόνη γὰρ αὐτὸν... ἐξαπορθίρω.]

[Ἐξαπορρέω, Effundo. Tzetz. Hist. 3, 327 : Κρήνης δὲ δίκην ὀφθαλμῶν ἐξαπερρέετο δάκρυ. Boiss.]

[Ἑξάπρυμνος, ὁ, ἡ, Qui sex puppes habet, sive sex naves. Lycophr. 1346 : Βοηλάτην τὸν ἑξ., de Hercule. ἄ]

Ἐξαπτέρυγος, ὁ, ἡ, Sex alas habens, Senis alis volans, Greg. Naz. [Orat. 34, p. 550, 2. Boiss. Clem. Al. Strom. 5, p. 667 : Τὰ χρυσᾶ ἐκεῖνα ἀγάλματα, ἑξαπτέρυγον ἑκάτερον αὐτῶν, de quibus mox ὡδέκα πτέρυγας ἀμφὶ ἔχει. Wakef. Martyr. Arethæ in meis Anecd. Gr. vol. 5, p. 46 : Χερουβὶμ τὰ πολυόμματα καὶ τὰ ἑξαπτέρυγα Σεραφίμ. Boiss. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 7, p. 520, B, memorat Georgii Chrysococcæ editionem atque expositionem syntagmatis canonum astronomicorum Judaicorum, quod Ἑξαπτέρυγον s. Sexalare inscribitur, ut ipsi illi canones πτερὰ s. Alæ appellantur. Ipsa citt. verba sunt : Ἐκδοσις εἰς τὸ ἰουδαϊκὸν ἑξαπτέρυγον. Conf. p. 521, D. L. Dind.]

[Ἑξάπτυχος, ὁ, ἡ, Sex plicaturas habens. Schol. Hom. Il. Μ, 295, Hesych. v. Ἑξάλατον.]

Ἐξάπτω, Annecto, Innecto, Alligo. Item Appendo. [Hom. Il. Χ, 397 : Βοίους ὃ ἐξῆπτεν ἰμάντας· Ω, 51 : Ἵππων ἐξάψας· Od. Χ, 466. Addita præpos. ἐκ Herodot. 1, 26; 4, 64, Tim. Locr. p. 102, D, E. Et cum ἀπὸ, Xen. Ven. 10, 7. Absolute Aristoph. Vesp.

379.] Lucian. [Herc. c. 3]: Οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψει ταῖς σειραῖς τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχὰς, i. e. Bud. interpr. Quum enim pictori reliquum jam nihil esset, unde catenularum extrema innecteret. Ap. Alex. Aphr. ἐξάπτειν τὸ βάρος, pro Appendere pondus. In VV. LL. citatur ex Plut. Them. [c. 19: Τὴν πόλιν ἐξῆψε τοῦ Πειραιῶς καὶ] τὴν γῆν ἐξῆψε [del.] τῆς θαλάσσης, pro Ad mare terram adjunxit, quæ interpr. mihi non placet. Ex Eur. autem [Iph. A. 1216] affertur, Ἱκετηρίαν δὲ γόνασιν ἐξάπτω σέθεν (τὸ σῶμα τοὐμὸν), pro Tuis genibus supplex advolvor. [Conf. Or. 382: Ἀφύλλου στόματος ἐξάπτων λιτάς. Simili autem structura Tro. 1208: Κόσμον ἐξάπτειν νεκρῷ. (Et Herodes ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 105: Τῇσι μηλάνθῃσιν ἄμματ' ἐξάπτων.) Iph. A. 1449: Μηδ' ἀμφὶ κεύαις μέλανας ἐξάψῃς πέπλους. Cum gen. Tro. 1220: Φρύγια πέπλων ἀγάλματ' ἐξάπτω χροός· Bacch. 24. Ion. 1064: Λαιμῶν ἐξάψει βρόχον ἀμφὶ σειρήν· Herc. F. 1342: Δεσμὰ ἐξάπτειν χεροῖν. Alia struct. Diod. Exc. p. 595, 26: Παίδων ἀποκόπτων χεῖρας καὶ πόδας... ἐξῆπτε ταῦτα φέρειν τοῖς τῶν γονέων τραχήλοις.] Ἐξάπτεσθαι pass. hanc etiam activi signif. retinet [Hom. Il. Θ, 20: Πάντες δ' ἐξάπτεσθε. Eur. Hel. 1186: Τί πέπλους μέλανας ἐξήψω χροός; Demosth. p. 797, 13: Μονονοὺ κώδωνας ἐξαψάμενος. Aristoph. Thesm. 428, Philostr. V. Ap. p. 203, 28. De navibus captivis e victricibus religatis Diod. 14, 74: Τὰς ἀκραίους ἐξαπτόμενοι. Figurate Philostr. V. Ap. p. 335, 5: Μειράκια τοὺς ἐραστὰς ἐξαψάμενα, καὶ τὰς ἑταίρας]: nam ἐξημμένος κορυφῆς ab Areop. dicitur pro A summitate dependens; ut annotat Bud., qui et [medio] ἐξημμένος τὴν πέραν cod. dici modo tradit, quo ἐξηρτημένος τὴν πέραν. [Galen. vol. 8, p. 733, B. Hemst. Heliod. 1, 2: Φαρέτραν τῶν ὤμων ἐξῆπτο. Diog. L. 6, 33.] Idem ex Synes. affert, Τὰ τῆς σωματικῆς διαθέσεως ψυχικῆς αἰτίας ἐξῆπται, pro Dependent a etc. [Phot. Bibl. p. 176, 36: Τῆς ἀληθείας ἐξημμένος, Veritatem sectatus.] Id. ἐξάπτεσθαι τῶν πολεμίων ex Polyb. [Conf. Diod. 11, 17] et Plut. affert pro Hærere vestigiis: h. e. Ex vestigio sequi et assequi. V. Comm. p. 78. [Ἐξάπτεσθαι τῆς πορείας, Agmen invadere, carpere, Polyb. 3, 51, 2; τῆς οὐραγίας, 4, 11, 6 et 12, 1. Schweigh. Absolute Diod. 14, 31, 80.]

Ἐξάπτω, Accendo [Gl.], Succendo. [Tim. Locr. p. 97, E: Πῦρ ἔρημον... ὕλας ἃς ἐξάπτοι οὐ κα διαμένοι.] Plato Epist. 7 [p. 340, B: Ἐξημμένος ὑπὸ φιλοσοφίας ὥσπερ πυρός· 341, D: Οἷον ἀπὸ πυρὸς πηδήσαντος ἐξαρθὲν φῶς, et al.], ut Ἐξάπτει τὸν χυμόν. Synes. Epist.: Τὸν ἐνόντα σμικρὸν ἔτι τῆς ὀρθοδοξίας σπινθῆρα θάλπει τε καὶ ἐπιπλέον ἐξάπτει. Et, Ἐξαπτόμενα καὶ σβεννύμενα, ap. Eund. [Metaph. Dionys. A. R. 5, 38: Ὑπ' ὀργῆς καὶ φιλονεικίας ἐξαφθέντες. Pausan. 4, 21, 6: Τὴν τόλμαν ἐξῆψαν. Ach. Tat. 8, 12: Τὰ τραύματα ἀμφοῖν ἐξάπτεται. Aret. p. 31: Ὀκόσοισι τὸ θερμὸν ἐκ μελαίνης χολῆς ἐξάπτεται, et ib. activo 74: Ἢν ἐπὶ μᾶλλον ἡ παραφορὴ ἐξάπτηται, et rursus act. 79. Ælian. V. H. 12, 64: Τὰ προλεχθέντα ἀνέφλεγεν αὐτὸν καὶ ἐξῆπτεν· 2, 13: Μή ποτε ἐξάψωσι κατ' αὐτῶν τοὺς δικαστάς. Strabo 9, p. 420: Ἐξήφθη πόλεμος. Ælian. N. A. 12, 35: Τὸν μέγαν πόλεμον ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐξῆψε· 9, 15: Ἀλγηδόνα ἐξῆψεν· 3, 16: Εἰς ὀργὴν ἀλλήλους ἐξάπτουσι· et pass. 9, 15. Infin. seq. 14, 26: Ἐξάπτει κατιέναι ἄγριον.]

[Ἐξάπτωτος, ὁ, ἡ, Sex casus habens. Priscian. 5, 14, 77.]

[Ἑξάπυλα, τὰ, Hexapyla, Syracusarum porta quædam. Polyb. 8, 5, 6: Τῷ συνάπτοντι τείχει τοῖς Ἑξαπύλοις. Diodor. 14, 18: Τὸ πρὸς τοῖς Ἑξ. τεῖχος, et 16, 20, Plut. Marcell. c. 18, 19, Polyæn. 8, 11. Singulari numero utitur Livius.]

[Ἐξαπωθέω, Abigo. Eur. Rhes. 811: Οὔτ' εἰσιόντας στρατόπεδ' ἐξαπώσατε. Theod. Prodr. Tetrast. p. 50 med. citat Boiss.]

Ἑξάπωλος, ὁ, ἡ, Sex pullos s. equuleos habens: ἑξάπωλον ἅρμα, Currus quem sex equuli conjugati trahunt, ut Apul. Quadrijuges et Sejuges currus: Plin. autem et Liv. Sejuges dicunt senos equos ad unum currum junctos. Herodian. [5, 6, 16]: Τὸ δὲ ἅρμα ἦγεν ἑξάπωλον, ἵππων λευκῶν, μεγίστων τε καὶ ἀσπίλων. [ă]

Ἐξάραγμα, τὸ, Fractura, σύντριμμα, Galen. [Gl. p. 466] ap. Hippocr. [ă]

[Ἐξαραιόω, Rarefacio. Aret. p. 107: Ἀτὰρ καὶ μαλάγματα τοιάδε χρὴ ἔμμεναι ὁκοῖα λεπτῦναι, ἢ ἐραιῶσαι, ἢ οὔρησιν τρίψαι. Ap. Hippocr. De nat. inf 36, 42: Τὸ ὕδωρ ἐξαραιοῦται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, al. ἐξρωῦται. Weigel.]

[Ἐξαραίωσις, εως, ἡ, q. d. Rarefactio. Aret. p. Ἡ δὲ ἐξ. ἀρραγής. Int., Quum vasa rarefacta sunt, rumpuntur. L. Diem.]

[Ἐξάρακτος, ap. Seylac. Per. p. 129 (54: Ἄπρους vertitur Castratus: puto locum esse corruptum. Hem

Ἐξαράομαι, ἀσομαι. Ἐξαράσασθαι, inquit Sui [Zon., Etymol. M. et Harpocr.], est Vota persolve h. e. vota quæ in templorum fundationibus fieri lent. [Citat autem Harpocr. ex Æsch. Ctes. p. 70, Ὅτι χρυσᾶς ἀσπίδας ἀνέθηκε (ἀνέθεμεν Æsch.) πρὸς καινὸν νεῶν, (πρὶν ἐξαράσασθαι excidisse videtur). inter ἐξαράσασθαι varietatesque ab eo deflexas et ἐξ γάσθαι variant libri. || Hesych.: Ἐξαρώμενοι, ἐξ ἀγ νος φλεβοτομούμενοι.]

[Ἐξάρασσω s.] Ἐξαράττω, ἄξω, Exturbo, Effrin ἐκρήγνυμι, κρούω, Suid., hæc verba citans: Καὶ μᾶλλον ἐξήπτοντο εἰς ὀργὴν καὶ ἠπείλουν τὰς θύρας ἐξ ξειν, h. e. συντρίψαι, καταβαλεῖν. [Hom. Od. M, 4: Ἐκ δέ οἱ ἱστὸν ἄραξε, ubi al. ἔαξε.] Metaph. etiam ράττειν λόγοις τινὰ, sicut ἀράττειν ὀνείδεσι, Verbis brosis incessere, λοιδορεῖν. Aristoph. Nub. [137 Ἐγὼ δέ τ' οὐκ ἠνεσχόμην [Κἀγὼ οὐκέτ' ἔξην.]· ἀλλ' ἐ ἐξαράττω Ἑλλοῖς κακοῖς κ' αἰσχροῖσι, i. e. κρούω αὐ λοιδορῶ, πλήττω πολλοῖς κακοῖς, schol. [Elian. N 15, 16: Ἐξαράττοντα πεφραγμένην ξύλον. Ap. Ru p. 176 ed. Matth. ἐξαρχθῇ (ἐξαραχθῇ) et ἐξαράσσειν de carnibus tundendo molliendis. Schneid. Ἐξ ξαι λίθῳ ὀδόντας, Simonid. ap. Stob. vol. 3, p. Hemst. Synes. p. 198, B: Τῇ κεφαλῇ τὸν οὐρανὸν ράσσειν ἐπιχειρεῖ. Aristoph. Eq. 641: Τὴν κιγκλίδ' ραξα· Thesm. 704: Οἷον ὑμῶν ἐξαράξω τὴν ἀγαν α δίαν.] Ap. Hesych. legitur ἐξαράσαντες ab hoc the expositum ψοφήσαντες, κρούσαντες. [Pro ἐξαράξαντες Ἐξορέσκομαι.]

Ἐξαργέω, Otiosus sum: vel Obtorpesco. Aris Pol. 5, [10 med.]: Διὰ τὸ ἐξηργηκέναι τὴν αὐτοῦ δ μιν. [Etym. M. p. 25, 36: Ἐξηργηκότων ἤδη τῶν νων. Hemst. Aristot. Eth. Nic. 1, 9: Τῶ καθεύδον καὶ ἄλλως πως ἐξηργηκότι. Dio Cass. fr. Peir. 57, p. 75: Ἔσχησεν ἐξηργηκότας ἐκ τῆς ἀναρχίας.] Affertu pass. ἐξαργηθείς, pro Omissus negligentia. [Soph. I 556: Ἔργα ὁρῶμεν', οὐκέτ' ἐξηργούμενα. Schol. ἀν λὴν ἔχοντα. Plut. Mor. p. 2, E: Ὅσῳ τῇ φύσει βελ ἐστὶ (γῆ), τοσούτῳ μᾶλλον ἐξαργηθεῖσα δι' ἀμέλειαν πόλλυται.]

[Ἔξαργμα, τό.] Ἐξάργματα, τὰ, Primitiæ. Ita cuntur Exteriora membra quæ prima amputantu truncatione corporis alicujus. Apoll. Arg. 4, [4 Ἥρως δ' Αἰσονίδης ἐξάργματα τάμνε θανόντος· Τρὶς δ' λειξε φόνου, τρὶς δ' ἐξ ἄγος ἔπτυε· δόντων. Ἦ θέμις θέντησι δολοκτασίης ἱλάεσθαι. Ubi annotat schol. δολοφονοῦντας antiquitus fecisse quædam ἀκροωτηριά τα cadaveris interempti, hæcque sumpsisse et susp disse ex collo ipsorum: horum autem ἀκροωτηρια των fuisse infinita et multa ἐξάργματα: deinde sun ejus sanguine ter in os inspuisse: hoc autem fe ad expiationem cædis dolo factæ.

Ἐξαργῠρίζω, [Adæro, Gl.] In argentum redigo, Pecunia permuto, Pecunia vendo. [Demosth. (p. 5): Ἦν ἐνθάδ' ἐκέκτητο οὐσίαν φανερὰν, ταύτην ἐξ ρίσας, πρὸς ἐκεῖνον ἀπάγων ᾤχετο. HSt. Ms. Vi Thucyd. 8, [81]: Οὐδ' ἦν δέῃ τελευτῶντα τὴν ἐπ στρωμένην ἐξαργυρίσαι [al. ἐξαργυρῶσαι, q. v.], i. e. γυρίου πωλῆσαι. [Diog. L. 3, 26 (?). Clem. Al. p. Wakef. Med. Gl.: Ἐξαργυρίζεται, Adærat. Diod. p. 562, 89: Ἐξαργυρισάμενος τὰς τῶν ἠτυχηκότων σεις. Ubi v. Wessel. Dio Cass. 43, 38; Plut. Mor 850, D. Pass. id. Philop. c. 15, Cat. min. c. 34; Cass. 48, 12. || Depeculor. Isæus p. 55, 21: Τὸ τούτου οἶκον οὐ παραλαβὼν, κακῶς καὶ αἰσχρῶς διωκας· καὶ ἐξαργυρισάμενος, πενίαν ὀδύρει. Sic enim præstat h. l. accipi, quam de venditione. Polyb. 22, 1: Ἐπειδὴ δὲ πάντας ἐξηργυρίσαντο κατὰ τὸ ἐ τόν. Euseb. H. E. 5, 7: Μήτε ἐξαπατῶσά τινας ἐξαργυριζομένη (ecclesia), cit. Wakef.]

[Ἐξαργυρισμός, ὁ, Adæratio, Æstimatum, Gl.]

Ἐξαργυρόω, ώσω, Adæro, i. e. Ære æstimo. Bud. Annot. post. in Pand. Ἐξαργυρώσας VV. LL. ap. Herodot. interpr. Qui in pecuniam redegit. [6, 86, 1. Ex Thuc. 8, 81, ubi plerique libri ἐξαργυρίσαι, diserte afferunt gramm. ab intt. citati.]

[Ἐξάρει, ἐκτός ἐστιν, Hesych., f. pro ἐξάγει.]

Ἐξαρεσκεύομαι, εύσομαι, Placo, Diis sacrifico, VV. LL. [Mihi indulgeo. Clem. Pæd. 3, p. 250 : Τὸ ἐπιθυμητικὸν εἰς μοιχείας καὶ λαγνείας καὶ εἰς φθορὰς ἐξαρεσκευόμενον. V. Ἐξαρέσκομαι.]

Ἐξαρίσκομαι, Placo. Xen., ut Bud. Comm. annotat, dativo fere semper jungit : OEc. [5, 3] : Καὶ γὰρ ἡ προβατευτικὴ τέχνη συνῆπται τῇ γεωργίᾳ, ὥστε ἔχειν καὶ τοῖς θεοῖς ἐξαρέσκεσθαι θύοντας. [Ib. 19 : Τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ ὁρᾷς πρὸ τῶν πολιτικῶν πράξεων ἐξαρεσκευομένους τοῖς θεοῖς, al. libri ἐξαρεσκομένους.] Demosth. [p. 1396, 26] accusativo copulavit : Ἐὰν τοὺς κυρίους δῶροις ἐξαρίσηται. [Conf. 1397, 3. Hesych. : Ἐξαρίσασθαι, δωῶσαι, ubi Alb. latere putabat verbi ἐξαράσσω tempus aliquod.]

Ἐξαρθρίω, ήσω, Articulis, s. Artubus, emotus sum, Excido. Galen. : Πάντα τὰ ἐξηρθρηκότα τὴν ἐπ' οἰκείαν χώραν ἐπάνοδον ἐνδείκνυται. Ἐξάρθρημὸς [ἔξαρθρ.] κῶλον, Luxatum membrum, Cam. Ἐξαρθρεῖν et ὀλισθαίνειν ita a quibusdam distingui tradit Gorr. ut ἐξαρθρεῖν usurpetur ad ea ossa significanda, quæ toto loco mota sunt; ὀλισθαίνειν vero ad ea, quæ paululum, non autem ex toto naturali sede excesserunt : hanc tamen differentiam ab Hippocr. ἐν τῷ II. ἄρθρων non observari. [Mochl. p. 848, D : Καὶ τουτέοι σιν ὥσπερ τὰ ἐξαρθρήσαντα ποιεῦσι. Et ib. p. 857, F. Pass. De art. p. 825, B : Οἵαι δέ τινές εἰσιν αἱ νοῦσοι, ἐν αἷς ἐξαρθρέεται τὰ τοιαῦτα.]

Ἐξάρθρημα, τὸ, Luxatio, [Exarticulatio, Gl.] ἔκπτωσις ἄρθρων, ἐστραμμένον, στρέμμα, Bud. Positio articuli depravata et præter naturam, ut definit Gorr., addens esse qui per ἐξάρθρημα non Omnem luxationem intelligant, sed Eam tantum, in qua totus articulus a sua sede omnino recessit; parvam enim luxationem παράρθρημα vocari. Sic etiam Ægin. ἐξάρθρημα intelligi dicit περὶ ἄρθρου τελείως ἐξεστηκότος, παράρθρημα vero περὶ παρακινηθέντος μόνον, ἐνηνεγμένου δέ. [Conf. Pallad. p. 919, H, ed. Foes. « Galen. Comm. 4 in l. De art. (p. 828, G) p. 644, 56, ἐξάρθρημα πάθος esse scribit τῶν ἐμβαινόντων ταῖς κοιλότησιν ὀστῶν οὐ περιλαμβανόντων ταῖς ἐξοχαῖς, Affectionem ossium quæ in cavitates ingrediuntur, non eorum quæ in eminentiis suis circumplectuntur. » Foes. Hippocr. De artic. p. 789, D; plur. p. 825, A, H; Mochl. p. 855, G.]

Ἐξάρθρησις, εως, ἡ, i. q. præced. Ἀρθρῆσαν κῶλον, Luxatum membrum, Bud. [Hippocr. De artic. p. 821, A : Οἵσι δ' ἂν κατὰ τὸ ἰσχίον ἐξ. γένηται· Epist. p. 1288, 32 : Τὰς τῶν ὀστέων θέσεις καὶ ἐξαρθρήσεις. Cocchii Chirurg. p. 3, τε', ις', κε', κς', κη', κθ'.]

Ἔξαρθρος, ὁ, ἡ, Ex articulis suis emotus, Luxatus, ἐξωστισμένος, ἐκμελής, Suid. [Ἐκμ. etiam Hesych. Joseph. Ant. J. 3, 11, 6 : Τοῦ δεξιοῦ σκέλους ἔξαρθρον γενέσθαι, Dextrum femur sibi luxari. Maccab. 4, 9, 13. Paullo aliter Zonar. p. 755 : Ἐξ., ἀρθρητικός (ἀρθριτ.).] || Hippocrati ἐν τῷ Περὶ ἄρθρων significat etiam Eum cui extant juncturæ ἐν τῷ κατὰ φύσιν ἔχειν, i. e. Absque vitio, Cam.; Cui articuli naturaliter extant et prominent, Gorr. ex Galeno. [Locus Hippocr. est p. 787, B : Ἄλλοι γὰρ ἄλλων μᾶλλον ἔξαρθροι πεφύκασιν. Id. Mochl. p. 851, D : Οἵσι δὲ ἐκ γενεῆς ... ἢ ὑπὸ νόσου, ἐνόσησε καὶ ἔξαρθρα ἐγένετο (τὰ σκέλη). Aretæus p. 37 : Ἄρθρα ἐναργῆ, ἔξαρθρα, ἀσαρκώδεα, Conspicua, prominentia, sine carne. « Galen. Sect. opt. c. 20 (?), s. 9, 10. » Gataker.]

Ἐξαρθρόω, Artus suis locis emoveo. Hesych. [v. Καταπέλτης] de organis στρεβλωτικοῖς, Εἰς ἃ ἐξαρθροῦσιν οἱ ὠμοὶ τὰ τῶν καταδίκων μέλη. Aristot. Physiogn. [p. 109] : Ἐξηρθρωμένας ἐπωμίδας, Scapulas extantes, Cam. [Joseph. De Macc. c. 10, p. 511 : Τὰς χεῖρας αὐτοῦ καὶ τοὺς πόδας ἐξήρθρουν. Hemst. Eust. Opusc. p. 163, 17 : Συνδέοντες αὐτὰς (manus) ἢ ἄλλως ἐξαρθροῦντες.]

Ἐξάρθρωμα, τὸ, s. Ἐξάρθρωσις, ἡ, dicitur ab Hippocr. quum os citra fracturam suo loco movetur : quod malum alio etiam nomine ἔκπτωμα atque ἔκπτωσις appellatur. Gorr. [Galen. Comm. in l. 1 De fract. p. 525, 8 : Οὐκ ἐκπτώσεις μόνον καὶ ἐκπτώματα καλεῖ τὰς τῶν ὀστῶν ἐκ τῆς ἰδίας χώρας μεταστάσεις ἄνευ τοῦ καταγῆναι γινομένας, ἀλλὰ τούτοις τοῖς ὀνόμασι τάς τε ἐξαρθρώσεις καὶ τὰ ἐξαρθρώματα προστίθησι. Foes. Ἐξάρθρωσις Theodor. Hyrtac. in Anecd. meis vol. 2, p. 442, χειρῶν καὶ ποδῶν· 450 extr., 451 med. Boiss.]

Ἐξαριθμέω, Enumero, [Denumero add. Gl. pro Dio.] Pernumero, Recenseo. [Herodot. 7, 59 : Ἐξαριθμῆσαι τὸν στρατόν· et al. 4, 87 : Τούτων μυριάδες ἐξηριθμήθησαν.... Plat. Reip. 7, p. 522, D : Ἐξαριθμῆσαι ναῦς. Isocr. p. 319, C.] Isocr. De pace : Ἀπολλυμένας τίς ἂν ἐξαριθμήσειε; [Ἐξαριθμεῖν dicitur debitor æs alienum diluens, et in mensa numularii numis præsentibus refundens. Demosth. p. 832, 4 : Θεογένης γὰρ, ὁ Προβαλίσιος, ὁ μισθωσάμενος αὐτοῦ τὸν οἶκον, ἐν τῇ ἀγορᾷ ταῦτα τὰ χρήματα ἐξηρίθμησεν· 1238, 4. Szaden.] Et Ἐξαριθμέομαι, pro eodem. Chrysost. : Εἴ τις παντας ἐξαριθμεῖσθαι βούλοιτο, Si quis omnium inire numerum velit. Sic Greg. ἐξαριθμεῖσθαι σταγόνας ὑετοῦ. Themist. ἐξαριθμεῖσθαι dixit sequente ὁποσάκις, ut ap. Lat. dicitur Numerare sequente Quoties. [Polyb. 1, 13, 6 : Ἐξαριθμεῖσθαι τὰ κατὰ μέρος· perf. 9, 2, 1. Dio Cass. 44, 48 : Καὶ τί ταῦτ' ἐξαριθμοῦμαι; Plotin. Enn. 6, 1, p. 1083, 9 : Οὐ τὰ ὄντα ἐξαριθμοῦνται, ἀλλ' ἀρχὰς τῶν ὄντων ζητοῦσι. Poll. 4, 162. Theoph. Bulg. vol. 3, p. 486, B, et sæpius ap. LXX. Gl. : Ἐξαριθμήσασθαι, Percensere. || Computo. Africa. ap. Georg. Sync. p. 323, B : Κατὰ τὸν σεληνιαῖον μῆνα τοὺς ἐνιαυτοὺς ἐκείνων ἐξαριθμουμένων.]

Ἐξαρίθμησις, εως, ἡ, Enumeratio. [Denumeratio, Gl. Polyb. 16, 26, 5 : Ἐξαρίθμησις τῶν πεπραγμένων αὐτῷ. L. D. Appian. Civ. 2, 82 : Οὐ γὰρ δὴ τῶν γε συμμάχων οὐδ' ἐξαρίθμησις ἐγένετο. || Expositio. Artemid. 1, 4 : Καὶ τούτων εἴ τις ἀγαθὸς εἴη λογιστὴς, τὴν ἐξ. ἐπὶ πάντων οὕτως ἔχουσαν εὕροι ἄν. Schol. Nicand. Ther. 156 (ex quo per errorem supra positum ἐναρ., quod delendum). Wakef. || Computatio. Dio Cass. 43, 46 et 53, 17 : Τὴν ἐξ. τῶν ἐτῶν· 66, 17, τοῦ χρόνου. Maximus in Petav. Uranol. p. 342, D : Κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐξ. ψηφιζόμενα· 450, C. L. Dind.]

[Ἐξαριθμητικός, ἡ, όν, Ad enumerandum pertinens, vel Enumerandi peritus. Pollux 4, 162.]

[Ἐξαριθμοζυγοκαμπανοτρυτανίζω. Julianus qui dicitur in epist. inter epp. Basilii ext. 3, p. 123, E : Τὸ οὖν ἐξονομασθὲν χρυσίον ἐξαριθμοζυγοκαμπανοτρυτανίσας καὶ διαμετρήσας ἀσφαλῶς, Numero campano ponderans et admetiens, Int. Rectius, Numeratum, libraque, statera et trutina examinatum. Perperam cund. l. scriptum habet Ducang. v. Καμπανός.]

[Ἐξάριθμος, ὁ, ἡ, Qui est extra numerum. Suidas s. Lex. ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 506 : Ἔκτακτοι ... διότι τῆς τάξεως ἐξάριθμοι ἦσαν. Ubi v. Kuster. ὰ L. D.]

[Ἐξάριθμος, ὁ, ἡ, Sextuplex. Orac. Sib. 11, 207, p. 204 ed. Mai. : Τετράδος ἐξαρίθμου. L. D. Ita legebat cum libris nonnullis schol. Pind. Ol. 10 (11), 29 : Βωμῶν (vel βωμὸν) ἐξάριθμον Ἡρακλέης, ubi meliores βίη Ἡρακλέος. ᾶ]

[Ἐξαριστερών, adv., A sinistra. Herodian. Epim. p. 260. Boiss. Ib. simile memoratur ἐκδεξιών, de quo diximus in Δεξιὸς p. 996, A, ubi scribi debebat ἐκδεξιῶν ἐκποδών.]

Ἐξαρκέω, Sufficio [Gl.], Sum satis. [Absolute Xen. Hier. 7, 12 : Πῶς... ἂν ἐξαρκέσαις τύραννος χρήματα ἐκτίνων; Aristoph. Eq. 524, Plato Reip. 6, p. 504, B, et alibi cum aliis omnibus.] Xen. [Comm. 2, 6, 30] : Ἐξαρκέσει μοι ἐπὶ τοὺς ἀγαθοὺς τὰς ψυχὰς ἡ αὐτὴ ἐπιστήμη. Eur. [Hipp. 280] : Ταῦ' ἐξαρκεῖ πόσει, Hæc sunt satis marito. In VV. LL. tamen, Hæc probantur marito. [Et alibi sim. Conf. Soph. OEd. C. 1116, Phil. 459. Xen. Cyneg. 1, 3 : Ὁ Χείρωνος βίος πᾶσιν ἐξήρκει. Et alii quivis, tam personaliter quam impers. ut Plat. Conv. p. 192, B : Ἐξαρκεῖ αὐτοῖς ... καταζῆν ἀγάμοις.] Cum πρὸς aut εἰς, Aristid. [vol. 1, p. 131] : Οὐκ ἐξήρκουν εἰς ἀντιπάλων μέρος. Diosc. 5 : Εἰς ποικιλίαν ἐξαρκεῖ. [Xen. Comm. 4, 1, 5 : Ἐξαρκέσειν σφίσι τὸν πλοῦτον πρὸς τὸ διαπράττεσθαι. Plato Reip. 7, p. 526, D. V. infra. Cum inf., non ut in seqq. exx. impers. positum, ap. Plat. Tim. p. 32, A : Μία μεσότης ἂν ἐξήρκει ... ξυνδεῖν. Lycurg. p. 151, 7.] Et infin. ut ἀρκεῖ. Antipho : Καὶ οὐκ ἐξήρκεσεν αὐτῷ τοσαῦτα καὶ τη-

λικαῦτα τὴν πόλιν ἀδικῆσαι, Non satis illi fuit, Non contentus fuit. [Herodot. 7, 161: Ἐξήρκει ἡμῖν ἡσυχίην ἄγειν. Xen. Comm. 4, 3, 13: Ἐξαρκῇ σοι... ὁρῶντι σέβεσθαι. Et simili struct. Plato Reip. 1, p. 341, E: Εἰ ἐξαρκεῖ σώματι εἶναι σώματι· et iterum ib., Conv. p. 192, B. Cum accus. et inf. Plat. Alcib. 2 p. 141, A: Εἰ ἐξαρκέσει σοι τύραννον γενέσθαι. Cum dat. partic. Demosth. p. 1155, 7: Ταῦτα ἔχουσιν οὐκ ἐξήρκεσεν αὐτοῖς.] || Xen. [Comm. 2, 4, 7]: Ταῦτα ὁ φίλος πρὸς τοὺς φίλους ἐξήρκεσεν, Hæc amicus amicis abunde suppeditavit. [Locus integrior nunc ita scribitur: Ἃ πρὸ αὐτοῦ τις οὐκ ἐξεργάσατο..., ταῦτα ὁ φίλος πρὸ τοῦ φίλου ἐξ. ubi repetendum ex præced. verbo participium. Alia struct. Pind. Nem. 1, 32: Ἐόντων, εὖ τε παθεῖν καὶ ἀκοῦσαι, φίλοις ἐξαρκέων, Amicis opitulantem bene audire. Ejusd. Ol. 5, 24: Ἐξαρκέων κτιάτισσι, Brunck. interpr. Suis contentus divitiis, Satis sibi faciens. De vita Tzetz. Exeg. Il. p. 22, 16: Ἐξαρκέσαι τὸν Ὅμηρον ἄχρι καὶ ὀγδοηκοστοῦ ἔτους. || Phrasin ἐν τῷ ἐξαρκέοντι κεῖσθαι pro ἐξαρκούντως ἔχειν habet Hippocr. p. 264, 46; 678, 30. || Med. ap. script. Eryxiæ p. 401, E: Ἵνα ἐξαρκείμεθα πρὸς τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰς ἐνδείας τοῦ σώματος· ubi ἐξικοιμεθα Stob. Fl. vol. 3, p. 277, q. v.]

Ἐξαρκὴς, ὁ, ἡ, Sufficiens. Ἐξαρκῆ, ἀρκοῦσαν, Hesych. [Æsch. Pers. 237: Πλοῦτος ἐξαρκὴς δόμοις; Soph. Tr. 334: Ὡς τάνδον ἐξαρκῆ τιθῶ.]

Ἐξαρκούντως, Sufficienter [Gl.], Satis, Quantum satis est, Abunde. Isocr. [p. 264, C]: Ἐξαρκούντως δεδήλωται, Plene, Bud. [Id. p. 234, C: Τούτων ἁπάντων μοι συμβεβηκότων οὐκ μὲν ὑπερβαλλόντως, τῶν δ' ἐξ. Aristoph. Ran. 376: Ἤρίστηται δ' ἐξ. Plato Gorg. p. 493, C: Τὸν... τοῖς ἀεὶ παροῦσιν ἱκανῶς καὶ ἐξ. ἔχοντα βίον.]

Ἔξαρμα, τὸ, Sublatio. Sed peculiariter hoc nomine vocatur Poli sublatio s. elatio, quam ἔπαρσιν et ἔπαρμα dixit Ptolem. [sed et ἔξαρμα, Geogr. 1, 3 bis], ut scribitur in VV. LL., et alii ὕπαρμα. Cui opp. ἔγκλισις, Inclinatio. [Plut. Mar. c. 11: Μέγα λαμβάνων ὁ πόλος ἔξαρμα· Mor. p. 410, E.] Dicitur autem non solum πόλου ἔξαρμα, sed etiam ἡλίου, et ἔξαρμα τῷ ἡλίου τὸ κατὰ τὰς μεσουρανήσεις, Solis meridiana elatio, quum medium tenet cœlum, ap. Strab. [2, p. 75.] Poli in globo ἔξαρμα, Altitudo, inquit Camer. [Conf. id. 1, p. 12. Ἐξ. et ἀντέξαρμα de utroque polo, in Theol. arithm. p. 25.] || Ἔξαρμα exp. etiam Impetus. [Suid. v. Εὐπείθιος, p. 1516, B: Ὁ δ' οὖν Διομήδης ὠδὲν ἔχων ἔξαρμα φύσεως, ἔτι ταπεινότερος ἐγεγόνει πρὸς τὰ ἐπιταττόμενα. Eustath. Il. p. 9, 5: Ὁ μεμελισμένος λόγος, ὃς καὶ ἔξαρμα ἔχει, ἤγουν ὕψος, ὄγκον, μέγεθος· Opusc. p. 42, 94: Τοιούτοις ἐγὼ ἐντετύχηκα... εἰς ἀνδραγαθίαν ἐξάρμασι, τοιούτοις εἰς κλέος ὑψίστου ἐξάρμασιν, et al. sæpe. || Tumor. Hippocr. Epid. 4, p. 1133, F: Ἡ μάλιστα τὸ ἔξ. ἦν.]

Ἐξαρμόζω, vel Ἐξαρμόττω, Harmonico concentui non sum consonus. In VV. LL. ἐξαρμόζω exp. Avello. Disjungo. Et subjungitur, ἐξαρμόσαι, i. e. τὴν ἁρμονίαν καὶ συμφωνίαν καταλῦσαι, Sociatam nervorum concordiam, ut loquitur Fabius, dissolvere; ut sit quod Gall. dicitur *Désaccorder*. Sed hæc nullo testimonio ibi confirmantur. [Philostr. Imag. 2, 4, p. 815: Τροχοὶ δ' ἅρματος (Hippolyti) ὁ μὲν ἐξήρμοσται τὰς κνήμας, ὑπὸ τοῦ συγκλιθῆναι τὸ ἅρμα εἰς αὐτὸν κτλ. Radii rotæ emoti. Contrarium ἐνηρμόσθαι ap. Poll. 1, 144.]

[Ἐξαρμόνιος, ὁ, ἡ, Qui est extra harmoniam. Ἐξαρμόνιοι καμπαὶ, Pherecrat. ap. Plut. Mor. p. 114, E. Hesyst. Ib. 1142, A.]

[Ἐξαρμόττω. V. Ἐξαρμόζω.]

Ἐξαρνέομαι, interdum pro simpl. ἀρνοῦμαι, Æschin. [p. 89, 24]: Οὐκ ἐξαρνοῦμαι πράττειν. [Eur. Andr. 436: Οὐ γὰρ ἐξαρνούμεθα· Hel. 579: Οὔ τοι τοῦτό γ' ἐξαρνήσομαι. Herodot. 3, 74, Aristoph. Eccl. 660. Plato Leg. 12, p. 949, A: Ἐξαρνηθέντι καὶ ἐξομοσαμένῳ. Seq. μὴ Demosth. p. 818, 24: Μὴ λαβεῖν ἐξαρνούμενος, et alibi.]

Ἐξάρνησις, εως, ἡ, Negatio, Inficiatio. [Plato Reip. 7, p. 531, B.]

Ἐξαρνητικὸς, ἡ, ὸν, ap. Aristoph. Nub. [1172]: Νῦν μέν γ' ἰδεῖν εἶ πρῶτον ἐξαρνητικὸς, κἀντιλογικὸς, a Bud. exp. Inficiator: sed malim Inficiandi peritus, aut In inficiando exercitatus.

Ἔξαρνος, ὁ, ἡ, [Inficians, Inficiator, Negabundus Gl.] positum cum verbo εἰμὶ, pro ἐξαρνοῦμαι, Inficior [Aristoph. Nub. 1230: Ἐξ. εἶναι διανοεῖ;] Herodot. 3 [66]: Δεινῶς γὰρ καὶ ὁ Πρηξάσπης ἔξαρνος ἦν μὴ μι ἀποκτεῖναι Σμέρδιν. Sic Demosth. [p. 570, 21]: Ἔξαρ νος ἦν μὴ τεθνικέναι. [Aristoph. Pl. 241: Ἐξ. ἐστι μ ἰδεῖν με πώποτε.] Plat. Hippia [maj. p. 288, C]: Πῶ γὰρ ἂν τολμῷμεν ἔξαρνοι εἶναι τὸ καλὸν μὴ καλὸν εἶναι [Soph. p. 260, D.] Lucian. Prometh. [c. 6]: Ἔξαρνο εἰ μὴ εἰργάσθαι αὐτά· c. duplici negatione [Dial. mor 14, init.]: Νῦν μὲν γὰρ, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρν γένοιο μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. Ponitur et cum ὡς: Aristid. [vol. 1, p. 134 med.]: Ἔξαρνος γίνομαι ὡ οὐχ οὕτω ταῦτ' ἔχει. Et cum περὶ, ut, Ἔξαρνον εἶναι πε τῶν χρημάτων, Isocr. [Demosth. p. 679, 20. Diony A. R. 7, 34: Ἔξαρνος μὲν ὑπὲρ οὐδενὸς ἦν τῶν... εἰρ μένων.] Sed et cum gen. sine περὶ, in h. l., qui i VV. LL. affertur sine auctore: Τοῦ τρίτου ταλάντ ἔξαρνος γίνεται. Dicitur certe et ἔξαρνός εἰμι τοῦτο. [Pla Charm. p. 158, C: Οὔθ' ὁμολογεῖν οὔτε ἐξάρνω εἶναι ἐρωτώμενα. Lysias p. 98, 40.] Demosth. C. Aristoc [p. 677, 22]: Τὰς συνθήκας ἔξαρνος γίνεται. [Et p. 84 27; 857, 7.] Isæus [p. 53, 24]: Θαυμάζω εἰ ἔξαρ εἰσὶ τὰ ὁμολογημένα. Idem [p. 40, 9]: Ἔξαρνος τὴν μα τυρίαν. Et, Ἔξαρνον εἶναι τὴν δίαιταν, Isocr. [p. 37 D.] Hesych. scribit ἄρναν Clazomeniis esse Jusjuran dum, unde factum esse ἔξαρνος.

[Ἐξαροτριάω. Gl.: Ἐξαροτριῶ, Exaro.]

Ἐξαρπάζω, άσομαι, Aristoph. Eq. 708: Ἐξαρπάσ μαί σου τοὺς ὄνυξι τἀντερα. Plut. Sull. c. 29], Eripi [Proripio, add. Gl.] Cum gen. Plut. [Comp. Peri c. Fab. c. 2]: Μυσύκιον ἐξαρπάσας Ἀννίβου, Eripie Annibali Minucium, q. d. Eripiens ex manibus Au balis. Exp. etiam, Liberans ab Annibale Minuciu Chrysost.: Τὸν τοῦ ἐσωμωτηρίου φύλακα τῆς πλάνης ἐξή πασε, Ab errore eripuit. [Ἐξαρπάζειν χαλεπωτάτ νόσου, Phalar. Ep. 21. Hesyst. Absolute Diod. Ex p. 540, 17: Καταπληξάμενος τοὺς Ἰταλιώτας... ἐξήρπα τοὺς Ῥηγίνους. Joseph. A. J. 6, 9, 5: Φυγῇ παρεόντ αὐτοὺς ἐξαρπάζειν τῶν κινδύνων ἐπειρῶντο. Et sim. sæp Dio Cass.] Sic Ἐξαρπάζομαι, Eripior: unde ἐξήρπασ ap. Demosth. De cor. sine casu, Ἐξήρπαστ' ἂν ὁ τοι τος. [Soph. OEd. C. 1016.] Hom. autem ἐξήρπαξε di Il. Γ, [380]: Τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη. [Υ, 443, Φ, 59 Signif. Rapiendi ex, de Scylla Od. M, 100: Φῶτ' ἐξ πάξασα νεός. Apoll. Rh. 2, 1108: Ἱστία δ' ἐξήρπ ἀνέμου μένος. Eur. Iph. A. 315: Σὰς ἐπιστολὰς ἐξαρπ σας δὸ' ἐκ χερῶν ἐμῶν βίᾳ. Absolute Aristoph. Pac. Thesm. 691, 706. Plato Tim. p. 60, C, diversa str ctura: Τὸ ὑπὸ πυρὸς τάχους τὸ νοτερὸν πᾶν ἐξαρπασθὲ Omni humore privatum. Diod. 20, 41: Κελεύτιν τῶν ἀγκαλῶν ἐξαρπάζεσθαι τὰ βρέφη. Schol. Pind. Py 2, 40: Ὑπὸ δίνης καὶ θυέλλης ἐξαρπασθέντα φυαρῆναι.]

Ἔξαρσις, εως, ἡ, [Elevatio. Cleomed. K. Θ. I. ini Ὁπόταν ἐκ σκεύους ὑγρὸν ἔχοντος καὶ στερεόν τι ἐν αὐ σῶμα, ἀρωμεν τὸ στερεὸν, συμπίπτει τὸ ὕδωρ ἐπὶ τὸν ἐξηρμένου τόπον, καὶ οὐκέτι ἡ αὐτὴ ἔξαρσις αὐτοῦ φαίνετ ἀλλ' ἐλάττων, ὅσον τοῦ ἐξαρθέντος τὸ μέγεθος.] || Sub tio, Ipse extollendi actus. [Num. 10, 6: Ἐπὶ τῇ ἐξ σει αὐτῶν, de proficiscentibus.] Item Ablatio, Exe ptio. Suid. ἐξάρσεις exp. ἐπάρσεις in hoc quem affert Ὁ δὲ θρασύτερον προεκθέων, ἐξάρσεις τε τῶν ποδῶν περιδινήσεις ποιούμενος, βέλει τρωθεὶς, ἀπέλιπε τὸν βί [Exstirpatio. Jerem. 12, 17: Ἐξαρῶ τὸ ἔθνος ἐκε ἐξάρσει καὶ ἀπωλείᾳ. Clem. Al. Strom. 6, p. 816: Φό δὲ ἔξαρσίς ἐστι βεβαία· τὸν οὖν ἀληθῆ λόγον περὶ θεοῦ τῆς αἰδιότητος αὐτοῦ ὁ βουλόμενος ἐξαίρειν, ἵνα τὸ ψεῦ ἐγκρίνῃ κτλ. || Exemtio. Eust. Od. p. 1787, 45: κατὰ ἔξαρσιν τοῦ ο ἀπὸ τοῦ παρεόντων.]

Ἐξαρτάω, Suspendo, Alligo, Annecto. [Polyb. 1 1, 4: Τοὺς θυρεοὺς ἐκ τῶν ὤμων ἐξηρτηκότες.] Herodi [7, 9, 20]: Ἐξαρτήσας ἧς ἐπείρατο ζώνης, τὸν τρά λον ἐν βρόχῳ. [De donariis suspendendis Longus 32, ubi sim. contulit Vill. p. 70.] Et ἐξαρτᾶν χρυσί Suspendere de collo aurum. Synes. Ep. 109, metapl Τοσούτων ἡμᾶς ἐξαρτῶσι κριτῶν οἱ πρὸς δόξαν τὴν ἐ ζῆν ἀναγκάζοντες, q. d. Ex tot judicibus nos suspe dunt, Vel Tot judicibus nos alligant, pro Pende nos ex tot judicibus volunt, Bud. docte, Pende nos ex tot hominum judicio faciunt. Ex Plut. aut

Themist. [c. 2] affertur, Ἃ δὲ τούτων ἐξαρτῶσιν ἔνιοι [διηγήματα πλάττοντες], pro Quæ ex his nonnulli contexunt. [Anacreon ὁ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ποίησιν ἐξαρτήσας μέθης, Athen. 10, p. 429, B. Ἐξήρτησε τῆς πανίας τοὺς ἐπὶ πλούτῳ βρενθυομένους, Theodor. Therap. p. 94, 18. Hemst.] || Ἐξαρτῶ, eod. metaphoræ genere quo ap. Lat. Devincio, pro Amicitiam alicujus concilio, quasi eum ex me suspendendo, i. e. ex meo nutu. [Obstringo, Gl.] Synes. Ep. 98 : Ἐξηρτήσω σαυτοῦ καὶ ἐποίησας εἶναι σούς. Idem ἐξήρτητο, ead. signif. dixit, et quidem itidem active, Ep. 20. Alibi autem pass. : Δεῖ δὴ καὶ ἀλλήλων ὑμᾶς ἐξηρτῆσθαι. || Ἐξαρτάομαι, Dependeo. [Aristoph. Eccl. 2 : Ὦ λαμπρὸν ὄμμα τοῦ τροχηλάτου λύχνου καλλιστ' ἐν εὐσκόποισιν ἐξηρτημένον. Pomp. Macer ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 106 : Ἐξαρτᾶσθέ μου, sec. conj. Valck. Eur. Hipp. 325 : Χειρὸς ἐξαρτωμένη· Iph. T. 363, γονάτων· Alc. 187, πέπλων· Iph. A. 1226 : Περὶ σὸν ἐξαρτωμένης γένειον. Et figurate Suppl. 735 : Σοῦ (Διὸς) γὰρ ἐξηρτήμεθα. Id. fr. Phœnicis ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 476 : Τυφλὸν προηγητῆρος ἐξηρτημένον. Et sim. Plato Leg. 5, p. 732, E, Aristoph. Pac. 470.] Aristid. in Panath. : Ὁ δὲ τούτου ἐξήρτηται, Ex hoc dependet, Hujus est appendix. Ap. Eund. [vol. 1, p. 191] : Ἑνὸς ἀνδρὸς δόξῃ ἐξαρτώμενοι, Ex viri unius gloria pendentes. Tale est, ἐξήρτηνται τοῦ ἀποβησομένου, Pendent ab eventu. In VV. LL. affertur ex Xen. Cyr. 5, [4, 20] : Ἐξαρτήσεται τῆς ἰσχύος, pro Pendebit ex viribus et sustentabitur. Rursus ex Plut. Galba [c. 8] : Ἑνὸς ἐξηρτημένα στρατεύματα, Ab uno sustentati exercitus. Ἐξαρτῶμαι exp. Pendeo, in alia etiam signif. sc. pro Magnopere deditus sum; ut Athen. 12 : Οὕτω δὲ ἐξήρτηντο τῶν ἡδυπαθειῶν οἱ τότε. [Cum præp. Plat. Ion. p. 536, A : Ὁ μὲν τῶν ποιητῶν ἐξ ἄλλης Μούσης, ὁ δὲ ἐξ ἄλλης ἐξήρτηται, et al. Polyb. 8, 31, 4. Absolute Hippocr. De morb. mul. 1, p. 601, 44 : Ἐξήρτηται ... τὰ ἰσχία.] || Ἐξήρτημαι, Conjunctus sum, Adhæreo. [Pendeo, Gl. Thuc. 6, 96 : Ἐξήρτηται τὸ ἄλλο χωρίον.] Plut. [Anton. c. 46] : Τὰ γὰρ μεγάλα πεδία τῶν λόφων τούτων ἐξήρτηται, Ingens planities his collibus conjuncta est, vel adhæret. Vel, His collibus continuo subjacet, ut Bud. interpr. Item Ἐξήρτημαι, Conjunctus et connexus sum, Conjunctam habeo rationem, Id. ex Plat. [Leg. 1, p. 625, D, ubi vera scriptura est ἐξήρτυται. || Ἀλλ' οὐκ ἐγὼ τούτων τῶν ἐξηρτημένων ἐλπίσιν, Liban. vol. 4, p. 177, 16, suspectum Hemst., qui conj. ἐξηρμένων coll. p. præced. Similis corruptela est ap. Iambl. Stob. Fl. vol. 3, p. 337.] ‖ Ἐξήρτημαι τούτου, Sum comes, assectator, Cingo et δορυφορῶ. Plut. [C. Gracch. c. 6] : Ἐξηρτημένον ὁρῶντες αὐτοῦ τὸ πλῆθος, Videntes plebem cum cingentem et consectantem. [Id. Cæs. c. 41 : Ἡγεμόνων τοσούτων ἐξηρτημένων αὐτοῦ.] || Ἐξήρτηται ἡ χώρα πρὸς νότον, apud Strab. [7, p. 290, ubi ἐξῆρται restituit Casaub., de quo vitio supra diximus], pro Assurgit, Attollitur. Bud. p. 739. Idem vero et Ἐξαρτῶ interpr. Elevo, Tollo sursum, μετωρίζω : sed exemplum non addit. [Eurip. Tro. 129 : Ἱλικτὰν Αἰγύπτου παιδείαν ἐξηρτήσασθ', αἰαῖ, Τροίας ἐν κολποισιν, Ancoras jecistis. Synes. Ep. 3, p. 158, B : Χρυσία καὶ λίθους ἐξήρτητό τε καὶ περιέκειτο. Aristoph. Eccl. 494 : Πώγωνας ἐξηρτημένας. Longus 2, 3 : Ἠράν ἐξηρτημένος, ubi alia exx. v. ap. Vill. p. 81. Æschin. p. 77, 11 : Τὰς ἐπιστολὰς, ἃς ἐξηρτημένος ἐκ τῶν δακτύλων περιῄεις. Basil. Περὶ ταπεινοφρ. a Bud. cit. : Κολάκων ἀναριθμήτων ἐξηρτημένοι συστήματα. Confusum c. ἐξαρτύω v. in illo. Ἐξήρτησεν et ἐξήρτισεν vel ἐξήρτυσεν confusa in Gl. : Ἐξήρτησεν, Instruxit.]

Ἐξαρτηδὸν, Hesychio est μετὰ τοῦ ἐκκρέμασθαι.

Ἐξάρτημα, τὸ, pro Appendix affertur ex Hermog. [l. q. περιάρτημα s. περιαμμα Tatian. p. 65. Conf. Hemst. ad schol. Aristoph. Pl. 590, p. 190. || Pondus chordis appensum. Nicomach. Harm. man. 1, p. 11, penult.; 13, 4, s. Iambl. V. Pyth. 26, 117, p. 250 Kiessl., et 118, 254. Angl. De ancora navis schol. Aristoph. Eq. 759. L. Dind.]

Ἐξάρτησις, ως, ἡ, Suspensio. Ἐξάρτησιν ἔχει, Dependet, ἐξήρτηται. [Aristot. H. A. 2, 1 : Ἡ ἐξ. ἡ πρὸς τὴν κοιλίαν· 3, 1 extr. : Ἡ τῶν ἐμβρύων ἐξ. ἐξ αὐτῆς ἐστι τῆς ὑστέρας· 14. C. dat. 1, c. ult. : Τὴν ἐξάρτησιν ἔχουσα (ἡ κύστις) τοῖς ἀπὸ τῶν νεφρῶν τεταμένοις πόροις παρὰ τὸν καυλὸν κτλ. Aret. p. 8 : Ὑπὸ ... τῆς ἐξαρτήσιος κτλ. De ponderibus quæ chordis appenduntur, et ἐξαρτήματα vocantur, Theo Smyrn. De mus. 12, p. 89. V. etiam Ἐξάρτισις.]

[Ἐξαρτία, ἡ, i. q. ἐξάρτισις. Tzetz. schol. Hes. Op. 616 : Τὴν δὲ πᾶσαν ἐξάρτυσιν τοῦ πλοίου ἀποκόμισον ἐν τῷ οἴκῳ σου. Ita Gaisf. cum hac annot. : « Dedi partim ex Trinc., ubi ἐξάρτισιν. Edd. Bas. Heins. ἐξαρτίαν. Nihil e Mss. enotatum. Sed v. ad v. 625, ubi διαρτίαν Bas., διάρτισιν Trinc. » Conf. Ἐξαρτιστήριον. L. D. Harmenop. : Ἐξάρτησις, ἣν καὶ ἐξαρτίαν νόμος καλεῖ. L. 53 Basil. t. 2, 29 : Πλοίων μετὰ τῆς ἐξαρτίας. Ducang.]

Ἐξαρτίζω, Absolutum reddo. Item, Absolvo, Expleo, [Instruo; Ἐξηρτισμένος, Exstructus, Instructus, Politus, Gl. Hesych. : Ἐξαρτίζει, πληροῖ, τελειοῖ] : ut Act. 21, 5 : Ὅτε δὲ ἐγένετο ἡμᾶς ἐξαρτίσαι τὰς ἡμέρας, i. e. Explevisse dies illos, vel Peregisse. || Apparo, Adorno, Instruo, vel Perfecte instruo : unde Paulus 2 Tim. 3, [17] : Πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος, Instructus, ut vet. etiam Int. reddit. Rectius tamen alii, Perfecte instructus. [Medio Lucian. Ver. Hist. 1, 33 : Στιβάδας ἐψιλοδόμητο καὶ τἆλλα ἐξήρτιστο. Boiss. Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 8, ab Schneid. cit., signif. paullo diversa Vehendi : Ἐξαρτίζεται δὲ συνήθως καὶ ἀπὸ τῶν ἴσω τόπων εἰς τὰ αὐτὰ τὰ πέραν ἐμπόρια σῖτος καὶ ὄρυζα κτλ. 11 : Ἔχει δὲ ἐμπορίου τινὰ καὶ αὐτὸ τάξιν τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀραβίας ἐξαρτιζομένοις εἰς αὐτὴν πλοίοις οὐ μεγάλοις. Ap. Diod. 14, 19 : Τριήρεις πολυτελῶς ἐξηρτυμένας restituit Wessel., quum libri plerique ἐξηρτισμ., unus ἐξηρτυσμ. præberent, sed formam ἐξαρτύω postulare videretur usus scriptoris Inscr. Hierapytn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 420, 13 : Τὸ ἐπὶ τὴμ πομπὴν ἀνκλάριον ἐξαρτιζό[μενον]. L. Dind.]

[Ἐξάρτιον τὸ, Navalia instrumenta, Apparatus nauticus. Zachar. Papa Dial. 4, 31 : Τὰ ἐξάρτια τοῦ πλοίου. Greg. M. Navis armamenta. Ducang. Etym. Ms. ap. eund. in App. p. 70 : Ἐξάρτια τὰ βαστάζοντα τὰ σχοινία καὶ τὴν ὀθόνην τοῦ πλοίου.]

[Ἐξάρτισις, εως, ἡ, γραμματίου, Instrumentum, Gl. Eust. p. 56, 21 (?) : Τὸ δὲ ἐπὶ ἐξαρτίσεως τὴν εἰς πλοῦν ὥσπερ ἐνταῦθα. Angl. V. Ἐξαρτία. Ἐξάρτησις (sic) ead. signif. qua supra ἐξάρτιον positum ap. Theophanem aliosque Byz. annotavit Ducang. Panaret. Chron. Trapez. p. 363, 4 : Ἐπυρπολήθη ἡ ἐξάρτησις.]

[Ἐξαρτισμὸς, ὁ, Ἐξ. τοῦ πλοίου, Instrumenta navis, in Basil. l. 15, t. 1, c. 3. Ducang. Arrian. Tact. 154 (?). Wakef.]

[Ἐξαρτιστήριον, Apparitorium; Ἐξάρτια παντὸς πράγματος, hoc Instrumentum, Gl. An leg. ἐξαρτία, ἡ? Conf. Ἀπαρτία. Angl. V. Ἐξαρτία.]

Ἐξάρτῡσις, εως, ἡ, Apparatus, ut ἐξάρτυσις τοῦ στόλου, Suid. [et Zon. p. 758. Philo Belop. p. 67, 1 : Τὴν μὲν οὖν κατασκευὴν λαμβάνει καὶ τὴν ἐξ. ταύτην. L. D. ‖ Vocabulum musicum, Adaptatio. Callier. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 178 : Πᾶς ὁ οἶκος, καθάπερ ψαλτήριον τριῶν τούτων χρήζει τυχὸν, ἐξαρτύσιος, συναρμογᾶς, ἁρᾶς τινος καὶ χρήσιος μωσικᾶς. Ἐξ. μὲν ὧν ἐντι ἁ σύνθεσις τῶν αὐτῶν μερῶν ἁπάντων, ἐξ ὧν συμπλαροῦται τό τε ὅλον καὶ τὸ πᾶν σύσταμα τᾶς συγγενικᾶς κοινωνίας. Hemst. Et iisdem prope verbis Hippodam. ib. vol. 2, p. 123. Wakef. Et Euryphamus ibid. vol. 3, p. 344. Ubi cum ἁπαφὴ conjungitur, ut ap. Iambl. V. Pyth. 15, 64, p. 130 Kiessl. et 25, 114, p. 242.]

Ἐξαρτύω, Adorno, Apparo, Instruo. [Condo, Gl. Eur. El. 422 : Τάνδον ἐξάρτυε.] Thuc. 2, [3] : Καὶ τἆλλα ἐξήρτυον, ᾗ ἕκαστον ἐφαίνετο πρὸς τὰ παρόντα ξύμφορον ἔσεσθαι. [2, 17 : Τῇ Πελοποννήσῳ ρ' νεῶν ἐπίπλουν ἐξαρτύοντες.] Polyb. 5, [92, 1] : Καὶ ταύτας ἐξήρτυε τὰς παρασκευάς. Sic Herodian. [3, 1, 16] : Ἐξήρτυε τὰ καθ' ἑαυτόν· et [ib. 14, 16] : Ἐξήρτυε ὅσα συνοίσειν ἐμελλεν. Et [2, 14, 13] : Ἐξήρτυε δὲ καὶ στόλον ναυτικόν. Utitur et alibi sæpe. Interdum autem et ἐξαρτύεσθαι signif. act. dicitur; ut [Æsch. Pr. 908 : Οἷον ἐξαρτύεται γάμον γαμεῖν. Eur. El. 647 : Ἐγὼ φόνον γε μητρὸς ἐξαρτύσομαι. Eunap. p. 81 : Ἑτέρας ἐξηρτύοντο μηχανάς. Procop. H. arc. c. 18, p. 55 : Ἐν εἰρήνῃ καὶ σπονδαῖς ἐξηρτυόμενος ἀεὶ ... πολέμου αἰτίας. V. Demosth. infra cit. De musicis, ut supra ἐξάρτυσις, Plut. Mor. p. 973, D : Καθάπερ ὄργανον ἐξαρτυομένου τὴν φωνὴν καὶ παρασκευάζοντος.] Thuc. 1, [13] : Ναυτικά τε ἐξηρτύετο [ἡ] Ἑλλάς. [Ib. 82 :

Τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ἐξαρτύεσθαι ξυμμάχων προσαγωγῆ. Et 25, 121; 2, 13, 85; 6, 87; 7, 65.] Pass. autem signif. ἐξαρτύεσθαι ap. Eund. 1, [80]: Καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄριστα ἐξήρτυνται, πλούτῳ τε ἰδίῳ καὶ δημοσίῳ, Et reliquo omni apparatu instructissimi sunt. [Conf. ib. 14.] Sic 6, [31]: Καὶ ναυσὶ καὶ πεζῷ ἅμα ἐξαρτυθείς. [Ib. 17, 37.] Et ἐξηρτυμένος σιτίοις, Plut. Pericle. [Æsch. Prom. 711: Ἐκηβόλοις τοξόταισιν ἐξηρτυμένοι, ubi plerique libri perperam ἐξηρτημένοι. Herodot. 1, 43: Ἐξηρτυμένοι λογάσι τε νεηνίῃσι καὶ κυσί· 2, 32: Ἅτε σιτίοισι καὶ αἰτίοισι εὖ ἐξηρτυμένους· 7, 147, ubi it. est var. ἐξηρτημ., sicut Demosth. p. 123, 28: Φίλιππον ... τοιοῦτον ἐξηρτῆσθαι στρατόπεδον, multi exhibent ἐξηρτῆσθαι, et Iambl. V. Pyth. 20, 94, p. 206: Ἐξηρτυμένοι [τοῖς ἀγαθοῖς ἤθεσι, omnes ἐξηρτημένοι. Pass. aliter utitur Eur. Heracl. 420: Οἰκεῖος πόλεμος ἐξαρτύεται· Hipp. 1186: Θᾶσσον ἢ λέγοι τις ἐξηρτυμένας πώλους παρ' αὐτὸν δεσπότην ἐστήσαμεν. Plato Leg. 1, p. 625, D: Ταῦτ' οὖν πρὸς τὸν πόλεμον ἡμῖν ἅπαντα ἐξήρτυται· Critiæ p. 117, D: Πάντα ἐξηρτυμένα ἱκανῶς. Frequentat etiam Diod. cum aliis recentiorum.] || Ἐξαρτύειν est etiam παιδεραστεῖν, Hesych. [Albert.: «V. supra v. Ἀρτῶν, φιλίαν ἢ σύμβασιν. Et v. Ἀρτύες, ubi ἄρτυεν, ὁ Τιτάν. Infra autem Τιτὰν est παιδεράστης.» ὕ] B

Ἐξάρυσις, εως, ἡ, Exhaustio, ἀπάντλησις, Galen. Lex. Hipp. [p. 468. Ubi al. ἐξίρυσεν, ἀπήντλησεν, al. ἐξαρύσαι, ἀπαντλῆσαι.]

Ἐξαρύω, Exhaurio; Exprimo. Bacchius enim ap. Hippocr. [De fract. p. 755, B, ubi bis ἐξαρεῖσαι] ἐξαρύεται exp. ἐκθλίβεται, Erotian. [p. 152.] Sic vero et ἐξαντλεῖται, quod ejusdem cum ἐξαρύεται signif. est, eidem Erotiano est ἐκπιέζεται. [Utrumque esse interpr. verbi ἐξαρύεται conj. Foes.] In Galeni autem Lex. Hipp. [p. 466] scribitur ἐξαρύσαται: quod itidem exp. ἐκπιεῦται, ἐκθλίβεται: item sec. alios, ἐξορμᾶται καὶ ἐξορμὴν ποιεῖται. [De Il. Hippocr., quibus add. videntur duo in Ἐξαίρω citati, ita fere Foes. Œc. p. 132: «De loc. p. 418, 30: Αἰπαρά τε ἐξαίρνης ἐξαρύσαι, Pinguedinem repente exhaurito: ib. 42: Πάλιν ἐξαρύσαι. (Conf. Ἐξεράω.) Pass. p. 748, B: Ἢ οἰδήματα ἀγλέγματα ἐξαρύεται ἐκ τοῦ τρώματος, ubi tamen exempll. omnia ἐξεργᾶται legunt. Apparet autem Gal. ἐξαρύεται aut ἐξαρύσαται legisse quod οἷον ἐκθλ. ἢ ἐξαίρεται significare scribit, Velut exprimuntur, per expressionem attolluntur et exsurgunt. Pro quo etiam quosdam aperte ἐξαίρεται scripsisse testatur.... Rursus p. 755, B: Ἢν μὲν τοῦτο πρότερον ἐπιδεῖς, ἐξαρύσαται ἐκ τούτου οἱ ἰχῶρες ἐς τὰς ἰσχιατικὰς ἔνθα καὶ ἔνθα· ἢν δέ τι ἄλλο πρότερον πιέζῃς, ἐς τοῦτο ἐξαρύσαται ἐκ τοῦ πιεχθέντος. Ubi tamen ἐξαρεῖσαται exempll. et Galen., vitiose. Nam ἐξαρύονται leg. apparet aut ἐξαρύσαται est 3 pl. Ion. (Sed hæc forma perf. propria est, non præsentis. L. D.) Ib. 779, E: Ὅκως ἐξαρύεται ὡς μάλιστα ἀπὸ τοῦ σίνεος τὸ οἴδημα ἔνθεν καὶ ἔνθεν. Malim ἐξαρύηται. Exempll. omnia ἐξαίρεται. Ib. 768, G: Εἰ τὸν ὀάκτυλον ἐπαγάγοις, ἐξαρύεται. Sic enim illic lego pro ἐξαίρεται. Act., ut videtur, p. 272, 36: Ἔστ' ἂν ἐξαρύηται τὴν πληθὺν τοῦ κατιόντος, Exhauserit. Codd. ἔστ' ἂν εἰς ἀρίξ τι τήν.» Hesych.: Ἐξαρύσαι, ἐξαντλῆσαι. Eidem pro Ἐξαρῦξαι, ἐκφορῆσαι, Ruhnk. in Auct. restituebat Ἐξαρύσαι, ἐκφορῆσαι. Sed ἐκφορῆσαι quidem tenendum erat. Orph. Arg. 1112: Θεῖον ποτὸν ἐξαρύον. αὖ] C D

[Ἐξαρχία, ἡ, Dignitas Exarchi, in Ordine thronor. p. 407. Ducang. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 227, C: Τὰ ἐντάγματα τῆς ἐξαρχίας τοῦ Ἀγγύρας. Jo. Malal. p. 427, 12: Ἀποκτινήσαντος αὐτοὺς τῆς ἐξαρχίας. L. Dind.]

[Ἐξαρχῆς. V. Ἀρχὴ, ubi etiam de Ἐξαρχῆθεν.]

[Ἐξαρχόμαι. V. Ἐξάρχω.]

Ἔξαρχος ὁ, ἡ, Inceptor, ut dixit Terent.: O mearum voluptatum omnium inventor, inceptor, perfector. Item Dux, Princeps, [huic Magister add. in Gl.] ut ἔξαρχος τῶν ἱερῶν [ἱερείων], Plut. Numa [c. 10]. Sic ὁ τῆς ἑορτῆς ἔξαρχος, Naz. Item Princeps alicujus rei conficiendæ. Basil.: Ἔξαρχοι τῶν καθελόντων αὐτούς. Exp. etiam Præcentor. [Hom. Il. Ω, 721: Ἦρχε δ' ἄρα σφῶν ἀοιδοὺς θρήνων ἔξαρχος. Eur. Bacch. 141: Ὁ δ' ἔξαρχος Βρόμιος εὐοῖ. Demosth. p. 313, 27: Ἔξ. καὶ προηγεμόνων καὶ κιττοφόρος ... καὶ τὰ τοιαῦτα ὑπὸ τῶν γραδίων προσαγορευόμενος. Plut. Mor. p. 65, C: Τῷ περὶ τὸν Ἀλέξανδρον χορῷ τῶν κολάκων οἷον ἔξ. Callim. Del. 18: Ἀεὶ δ' ἔξαρχος δόδυτι (Delus inter insulas). Figurat Polyæn. 2, 1, 14: Οἱ ἔξ. τῆς στάσεως. Orat. hist. i fest. restit. imag. Combef. Hist. Monothel. p. 726, I Alia v. ap. Locell. ad Xenoph. Eph. p. 171, qui 1, 1 dicit: Τῶν πειρατῶν ὁ ἔξ. ubi vert. Princeps, ut Gl. Ἔξαρχοι, Proceres, Principes, Primores; Ἔξ. γαζ φυλακίου, Præfectus ærarii. Alia plurima de usu vo ap. Byzantinos Ducang. Gl. 396–400. Formam Bœo Ἔσσαρχος testari posset videri locus grammatici su pra v. Ἐκ, p. 346, C, cit., ubi Ἔσσαρχος ποταμὸ nisi manifestum videretur ejusdem l. veriorem scr pturam ἐσσ' Ἀρχιπτολέμου servatam esse altero ejus gramm. l. p. 172, 18, ubi iterum agit de ἐς form Bœotica præpositionis ἐκ. L. Dind.]

[Ἔξαρχος, ὁ, Exarchus, Spartanus, Xen. H. G 2, 3, 10.]

Ἐξάρχω, Incipio, Auspicor: ut Hom. Od. Δ, [19 Μολπῆς ἐξάρχοντες, Cantum incipientes. Exp. etian Cantum præeuntes et auspicantes; vel Cantus ausp ces. [Conf. de hujus l. scriptura Athen. 5, p. 180, I Wolf. Prol. p. 263.] Id. Il. Σ, [51], Ω, [761]: Ἐξῆρχ γόοιο. [Hesiod. Sc. 205: Θεαὶ δ' ἐξῆρχον ἀοιδῆς.] S Plut. Rom. [c. 16]: Ἐξάρχων ἐπινικίου παιᾶνος· Lyc. [22]: Ἐξῆρχεν ἐμβατηρίου παιᾶνος. Lucian. itidem de ea tu, sed sine casu [De luctu c. 20]: Ὅποι [Ὅποι Schæf ἂν ἐκεῖνος ἐξάρχῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες. [Xenopl Anab. 5, 4, 14: Ἐξῆρχε μὲν αὐτῶν εἷς. Pind. Nem 2, 25: Ἀδυμελεῖ δ' ἐξάρχετε φωνᾷ.] Dicitur et de ali rebus, ut [Xen. Anab. 6, 6, 15: Εἰ πετροβολίας ἢ ἄλλ τινὸς βιαίου ἐξάρχω. Tzetz. Hist. 4, 111: Ὅταν ὁ β σιλεὺς αὐτῶν (apum) τῆς πτήσεως ἐξάρξει· Plut. Galb [c. 8]: Παντὸς ἐξάρχειν δόγματος, quod Bud. interp Auctorem fieri et confirmatorem senatusconsultorum [Joseph. B. J. 2, 12, 4: Τοῦ ληστρικοῦ ἐξῆρχον· et He liod. 1, 33, p. 60.] Jungitur ἐξάρχειν accusativo qu que; ut Il. B, [273], Βουλὰς τ' ἐξάρχων ἀγαθάς· ut ἐξάρχων βουλὰς exp. Auctor existens consiliorum. Eu malim, Primus proponens consilia, aut aliquid hujus modi: sensu tamen non valde diverso. [Hom. Il. Dia 18: Ἐξάρχουσα χορούς. Archil. ap. Athen. l. c.: Ἐξά χων πρὸς αὐλὸν Λέσβιον παιήονα. Theocr. 8, 62; Ly cophr. 250; Aristot. Poet. c. 4.] Xen. quoque Cyro 3, [3, 58] accus. dedit huic voc.: Ἐξῆρχεν αὖ Δι κούροις παιᾶνα τὸν νομιζόμενον· 7, [1, 9]: Παιᾶνα ἐξά ξω. Sic ab Eod. [H. Gr. 2, 4, 17] dictum est, Ἐξά ξομαι οὖν [ἐξάρξω μὲν οὖν] ἡνίκ' ἂν χαιρὸς ᾖ παιᾶνα. [Cyrop. 1, 4, 4: Ἅπερ εὖ ᾔδει ἑαυτὸν ἥττονα ὄντα, ταῦ ἐξῆρχε.] V. p. 141 sq. In VV. LL. affertur ex Euri [Iph. T. 743] ἐξάρχω ὅρκον pro Jurare incipio. [Tr 148: Ματὴρ δ' ὥς τις πτανοῖς κλαγγὰν ὄρνισιν ὅπως ἐ ἄρξω 'γὼ μολπὰν οὐ τὰν αὐτὰν οἵαν ποτὲ δὴ ... ἐξῆρχ θεούς. Ubi cum dupl. accus. conjungitur, ut sit i. ἐξάρχουσα ἐμελπον.] Et ex Soph. cum accus. person et dat. rei [El. 556]: Εἰ δ' ἐμ' [δέ μ'] ὧδ' ἀεὶ λόγ ἐξῆρχες, pro Si me hujusmodi verbis aggressa fuiss [Dativi exx. modo citatis add. Plato Leg. 10, p. 89 D: Εἰ φανεῖεν οἱ λόγων ἀπτόμενοι ἀσεβῶν ἄλλοις τε ἐξά γοντες κτλ. || Ἐξάρχων, Præfectus. Jo. Antioch. 786: Τοῦ στρατοπέδου ἐξάρχοντας. Phot. Erotem. p. 4 Τῶν τότε ἀνεληλυθότων ἐξάρχοντος. Constant. Cærim. 392, B. L. Dind.]

|| Ἐξάρχομαι etiam dicitur; ut ap. Apoll. Arg. [362]: Ἐξάρχωμαι ἀεθλεύων. Xenoph. Hell., ἐξάρχομ παιᾶνα, quod ex. miror a Bud. proferri, quum pauc ante lineis scripsisset ἐξάρχω tantum dici activa voc [V. de h. l. supra. Eodem autem vitio libri melior Cyrop. 4, 1, 6: Σπονδὰς τοῖς θεοῖς ποιεῖσθε καὶ παιᾶν ἐξάρχεσθε, terminationibus quæ præcesserant ma repetitis. Reg. 1, 21, 11: Οὐχὶ τούτῳ ἐξήρχοντο αἱ χ ρεύουσαι.] Sed et ἐξάρχου χανᾶ ap. Eur. [Iph. A. 43 pro Primus auspicare canistra, Primus coronam calatho carpe, ut vertit Erasmus. [Est pro ἐνάρχο quod v. Hom. Od. M, 339: Εὐρύλοχος δ' ἑτέροισι κ κῆς ἐξήρχετο βουλῆς. Maccab. 1, 9, 66: Ἐξήρξα τύπτειν.]

[Ἐξάρχων, οντος, ὁ, Exarchon, n. viri, ap. Gene 1, p. 2, D. L. Dind.]

[Ἑξᾶς, ἅντος, ὁ, Sextans. Pollux 4, 174: Οἱ Σικ λοὶ τοὺς δύο χαλκοῦς ἑξάντα καλοῦσι, τὸν δὲ ἕνα οὐγγί vel οὐγκίαν. Et 9, 81. Hesych.: Ἑξᾶς, εἶδος παρὰ Σ

ραικουσίοις. Scrib. Ἑξῆς, coll. Arcad. p. 21, 22 ex cod. Havn. corrigendo. Conf. Bentl. Phalar. p. 419 sqq. L. Dindorf.]

Ἑξάς, άδος, ἡ, Senarius numerus. [Eust. Il. p. 136, 10: Ὀβολῶν τοιούτων ἑξάς· Opusc. p. 227, 5. Lucian. Saturn. c. 4: Σοὶ τὴν ἑξάδα ὑπεράνω ἀεὶ φαίνεσθαι. Tzetz. Hist. 5, 280: Πρόσωπα τεσσαράκοντα σύν γε μιᾷ ἑξάδι, ut omittam Theol. arithm., Plut. et al.]

[Ἐξαελλάνωμεν, ἀναπληρώσωμεν, Hesych.]

[Ἑξάσημος, ὁ, ἡ, Sex tempora habens, veluti dipodia trochaica. Aristid. Quint. p. 35; Hephæst. p. 78, et ejus schol. p. 163; schol. Soph. Aj. 1174. Boiss. Draco p. 125, 12.]

Ἐξασθενέω, i. q. ἐξαδυνατέω, Prorsus defectus sum viribus, Vires meæ prorsus fractæ sunt et elanguere. [Elanguesco, Gl. Hippocr. De morb. 4, p. 504, 9: Οὐκ ἐξασθενέομεν τελείως. De plantis Theophr. C. Pl. 5, 9, 11; 6, 17, 4.] Demetr. Phal. [§ 50]: Ἐξισθενηκέναι καὶ οἷον καταπεπτωκέναι ἀπὸ ἰσχυροτέρου ἐπὶ ἀσθενές. Plut. De def. or. [p. 411, D]: Ἐξασθενεῖ καὶ γίνεται ἄτονον. Herodian. 6, [2, 19]: Πολέμιος συνεχέσι τῆς Μακεδόνων δυνάμεως ἐξασθενούσης. Philo cum infin. etiam junxit, De mundo, Ἐξασθενεῖ ἄγειν πρὸς ἀϊδιότητα, Non valet sempiternam in eis efficere stabilitatem. [Id. p. 755: Ἐξηστενήκασι γλευάζοντες, ubi male versum. Τὰ φυτὰ πάντα ἐξασθενήσει, p. 732, A, ubi mox προεξασθενήσαντα ταῖς ἐνδείαις· 967, D. Hemst. Aristid. Quint. p. 35: Διὰ τὸ ἐξασθενεῖν ἡμᾶς τοὺς μείζους... διαγινώσκειν ῥυθμούς. Diodor. 20, 78: Ἐξησθένησε τοῖς λογισμοῖς. Et alii recentt.]

[Ἐξασθένησις, ως, ἡ, Debilitas. Georg. Pachym. Andr. Pal. 5, 18, p. 282, B, δυνάμεων.]

Ἐξασθενίζω, i. q. Debilito, Infirmo, Vires frango et enervo, i. q. ἀσθενόω.

[Ἐξασθμαίνω, Exhalo, Gl.]

Ἐξασκελής, ὁ, ἡ, de ligatura sex fascias s. capita habente, ἐξ. σχιστὸς Galen. vol. 12, p. 475, B. Paul. Æg. 6, 60, p. 197, 15: Ἐξασκελέσιν ἐπιδέσμοις. Weigel. Heliod. Oribasii in Maji Auct. cl. vol. 4, p. 94. Diocles ib. p. 103. Osann.]

Ἐξασκέω, Exerceo. [Plato Clitoph. p. 407, B: Διδασκάλους οἵτινες ἐξασκήσουσι καὶ ἐκμελετήσουσιν ἱκανῶς. Themist. Or. 18, p. 217, C: Τέχνης ἐπαίνους, ἣν οὐκ ἐξήσκησεν· 19, p. 231, A: Παιδὸς, ὃν ἐν τοῖς αὐτοῖς ἤθεσι καὶ ἐκτρέφουσι καὶ ἐξασκοῦσιν. Constant. Or. de Themist. p. 20, B: Ἀρετῆς, πρὸς ἣν ἐξασκοῦντες καὶ ἐκπαιδεύοντες τοὺς νίους κτλ. Dio Cass. 60, 32: Τὸν υἱὸν ἐς τὸ κράτος ἐξήσκει. De exercitatione militum id. 39, 2; 77, 18.] A cujus pass. est ἐξήσκημαι, Athen. [12, p. 516, D]: Οὕτως ἐξήσκηντο πρὸς τὰς ἡδυπαθείας. Quæ Bud. interpr. Sic eruditi et docti erant in luxu. Xen. [Hipp. 2, 11]: Ἦν ταῦτα πάντα ἐξησκημένοι ὧσιν οἱ ἱππεῖς. [Activum sic cum duplici accus. junxit Himer. Or. 6, 6, p. 506: Λόγους αὐτὸν ἐξήσκησε. Pass. Mich. Glycas Ep. 16, p. 74: Πᾶσαν ἐξησκημένους γραφήν. Alia constr. Plut. Niciæ c. 5: Περί τε γράμματα καὶ μουσικὴν ἐξησκημένος ὑπ' αὐτοῦ.] In VV. LL. ἐξασκεῖν pro Docere affertur ex Plut. Pericle [c. 4]: Ἐξασκήσας ἔξιν δι' ἐναντιολογίας εἰς ἀπορίαν καταλλείουσαν. [Βάρβαρα ἐξασκεῖν ἤθη, Philostr. p. 269, 8. Hemst. Id. ad Thomam p. 184: «Simili modo (ut dicitur παιδεύεσθαί τινος) Hom. Clem. 4, 7: Πάσης Ἑλληνικῆς παιδείας ἐξησκημένος, ubi non est auscultandum Davisio casum mutanti».] || Ἐξασκῶ autem pro Exorno, Como, sicut et διασκῶ. Item Elaboro, Affabre facio, v. ex Athen. et Lucian. ap. Bud. p. 318. [Ἐξησκημένος, Politus, Gl. Soph. OEd. C. 1603: Λουτροῖς νιν ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν. Eur. El. 1071: Ξανθὸν κατόπτρῳ πλόκαμον ἐξήσκεις κόμης· Hel. 1383. Rhes. 922: Ὀργάνοισιν ἐξησκημέναι Μοῦσαι, Instructæ. Lycophr. 858: Ὄρχατον φυτοῖσιν ἐξησκημένον. Lucian. Amor. c. 10: Εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο· Dial. mort. 24, 1: Μνῆμα εἰς κάλλος ἐξησκημένον· Ocyp. 665. Polyb. 20, 20, 8: Ἐπεὶ αὐτῷ πάντα καλῶς ἐδόκει... ἐξησκῆσθαι τὰ πρὸς τὰς χρείας. Λαμπρὸς καὶ ἐξησκημένος, ex Athen. 1, p. 21, A, et παράδεισοι ἐξησκημένοι, ex Clem. Alex. Str. 7, p. 901, 57, addit Hemst. Ἐξησκημένον, δυσνόητον, Difficile ad intelligendum, Hesych. Medio schol. Ven. Aristoph. Pac. 347: Οἱ τὰ πολεμικὰ ἐξασκησάμενοι. De instruenda classe Dio Cass. 48, 49.]

[Ἐξάσκησις, εως, ἡ, Elaboratio, scripsere Kust. et Ernest. ap. schol. Aristoph. Nub. 131, ubi erat: Ἐξήγησις δὲ καὶ ἐπεξεργασία τῶν ἀκριβῶν λόγων οἱ σκινδαλμοί.]

[Ἐξασκητέον, Docendum. Nicostr. Stob. Fl. vol. 3, p. 91: Σωφροσύνην μὲν ἂν (l. ὧν) ὧδε ἐξ., quod mox διδακτέον dicitur. L. Dind.]

[Ἑξαστάδιος, ὁ, ἡ, Sex stadia habens. Strabo 5, p. 234, 257. ᾱ]

Ἑξάστερον, τὸ, Pleiades, a sex stellis, licet septem videantur. Eust. ex Arat. [Il. p. 870, 26, vulgari sermoni tribuens. Suid. v. Πλειάς. Pseudo-Herodian. Epimer. p. 111, ubi perperam ἑξ. Angl. Tzetz. ad Hes. Op. v. 383.]

Ἐξάστις, ab Hippocr. dicuntur αἱ ἐμφερόμεναι τοῖς ἐπιδέσμοις κατὰ τὰς ἕλικας χρόαι, Erotian. [p. 154.] Galen. quoque meminit in Lex. [p. 468]; tradit enim quosdam ἐξάστιας ap. Hippocr. esse velle τὰ ἐπανιστάμενα ἐξ ἄκρων τῶν σχισθέντων ὀθονίων λίνα, καὶ ἀπὸ τῶν βακῶν τὰς χρόας· sibi vero ita videri nominari etiam τὰ πρὶν σχισθῆναι προύχοντα τὸν αὐτὸν τρόπον. Notandum porro, Erotian. habere ἐξάστις, Gal. ἐξαστίας: in vulg. autem edd., necnon in Comm. Galeni, legi ἐξιστίας: sc. in libro, qui Κατ' ἰητρεῖον inscribitur [p. 744, C]: Παρασκευάζει δὲ ὀθόνια κοῦφα, λεπτὰ, μαλθακὰ, καθαρὰ, πλατία, μὴ ἔχοντα συρραφὰς μηδ' ἐξιστίας. Ubi annotat Gal., has vocatas ἐξιστίας fieri in iis, quæ texuntur interdum de industria, interdum contra voluntatem nostram: esse autem προμήκεις ἐξοχὰς ποτὲ μὲν αὐτῆς τῆς κρόκης, ἔστι δὲ ὅτε καὶ τῆς πορφύρας· sed et κατὰ τὰς καλουμένας παρυφὰς eas fieri. [Galen. De usu partt. 7, 106 (?) et Heliod. in Cocchii Chirurg. vett. p. 102, 5, ubi est: Ἔστωσαν δὲ τούτων αἱ διπλόαι ἔνδον νενευκυῖαι καὶ τὰ πέρατα ἔξωθεν ἐσχηματισμένα, ἵνα μὴ αἱ τῶν ἄκρων ἐξάντεις (sic) τῇ μήνυγγι ἐπισύρωνται, confert Schneid., ducitque ab ἑξάζω, ut δίασμα ab διάζω vel potius διάζομαι. Prorsus incertum etiam an huc referri liceat quod est in mon. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 246, 32: Χιτωνίσκον ἐξυστῶ. κτενωτόν (sic). Nec minus obscurum ἐξασμένη, q. v. infra in Ἐξάττω.]

Ἐξάστιχος, ὁ, ἡ, Senis constans ordinibus, versibus. [Ita schol. Dionys. Bekk. An. p. 786, 20, σχῆμα ἑξάστιχον, de scriptura.] Est et ἑξάστιχον hordeum, sicut δίστιχον. Colum. 2, 9: Proximus est his frumentis usus hordei, quod rustici Hexastichum, quidam etiam Cantherinum appellant. Et mox, Alterum quoque genus hordei est, quod alii Distichum, Galaricum nonnulli vocant. Ubi quidam ἑξάστιχον int., Quod sex ordinum s. versuum est: alii, Cujus spicæ senis granorum versibus s. ordinibus constant. [Hesych. v. Ξέστριξ: Κριθὴ ἑξάστιχος. Hemst. V. Δημητριάς. Etym. Gud. p. 426, 40. Ap. Theophr. H. Pl. 8, 4, 2: Τῶν κριθῶν αἱ μὲν εἰσι δίστοιχοι... καὶ ἑξάστοιχοι per diphthongum libri meliores, deteriores per ι.]

Ἐξαστράπτω, q. d. Effulguro, Fulgur emitto. [Tryphiod. 103: Ὡς ὁ μὲν ἐξήστραπτε φόβῳ καὶ κάλλει πολλῷ. Constant. Basil. Mac. p. 144: Εἰκόνων ὡς ἀστέρων ἐξαστράπτει κάλλεσιν. Nah. 3, 3: Ἐξαστραπτόντων ὅπλων· Ezech. 1, 4, πῦρ· 7, χαλκός. Luc. 9, 29: Ὁ ἱματισμὸς αὐτοῦ λευκὸς ἐξαστράπτων.]

[Ἐξάστῡλος, ὁ, ἡ, Sex columnas habens. Vitruv. 3, 1.]

[Ἑξάστωον, τὸ, Hexastoum, quod Laodiceæ exstruxerit Severus, memorat Jo. Malal. vol. 1, p. 388. Ellebl. Conf. Τετράστωον.]

[Ἐξασύλλαβος, ὁ, ἡ, Sex syllabas habens. Scholl. Soph. Aj. 1174, Ant. 1256, 1302, Eur. Or. 316. Boiss.]

Ἐξασφᾰλίζω, i. q. διασφαλίζω. Alii, Cum explanatione munio. [Med. Res meas in tuto colloco, Mihi prospicio. Cic. Ad Att. 6, 4, 3: Τοῦτο δὴ περισκεψάμενος τὰ λοιπὰ ἐξασφάλισαι. Quæ Lat. vertit ib. 5, 3: «Reliqua vide et quantum fieri potest perspice (prosp.)». Aliter Const. Cærim. p. 361, D: Νουθετῶν καὶ ἐξασφαλιζόμενος αὐτὸν τοῦ μὴ ὅῆσαι χεῖρας εἰς ἕτερον βαρβάτον, Monens et cavere jubens s. arcens. Schol. Hom. Il. N, 358: Οἱ ἐξασφαλιζόμενοι τοὺς δεσμούς. L. D.]

[Ἐξᾰτῑμάζω, Contemno, Despicio. Soph. OEd. C. 1378: Μὴ ἐξατιμάζητον, εἰ τυφλοῦ πατρὸς τοιῶδ' ἐφύτην. Reg. 1, 17, 42: Ἐξετίμαχεν αὐτόν.]

Ἐξᾰτῑμάω, Prorsus et penitus ἀτιμόω. Aliis simpliciter Despicio: qua signif. diceretur potius ἐξατιμάω. [Ezech. 16, 60 : Ἐξατιμωθήσῃ ἐν τῷ ἀναβαλεῖν σε. Georg. Pachym. Andr. Pal. 5, 24, p. 299, C : Τὸν γραμματέα ἐξατιμοῖ κουρᾷ τριχῶν καὶ γενείου. Conf. Ἐντιμόω.]

[Ἐξατμιάω, Vaporem ejicio. Hippocr. De morb. 4, p. 506, 24 : Ἐξατμιεῖ (τὸ σῶμα) ἔξω τοῦ ὑγροῦ πᾶν τὸ ζωτικὸν, et eodem modo p. 507, 35. Sed ἐξατμιᾷ 37, 43, 46, quod verum. Ἐξατμισθήσεται ib. 40.]

[Ἐξατμιδόω. Ἐξατμιδοῦντος ex Olympiod. in Plat. Phæd. affert Bekk. Anecd. p. 1371. Boiss.]

Ἐξατμίζω, Exsorbeo, VV. LL. Est tamen potius Vaporem elicio. [Vaporo, Gl.] Bud. exp. Exhalationem subduco, citans Aristot. Probl. [2, 32] : Ἐπισταμένου πλέον πῦρ ἐξατμίζει τὰ προμαλαχθέντα ὑγρὰ, καὶ τὰ λεπτὰ αὐτῶν ἀποκρίνον, ἐξάγει μετὰ τοῦ πνεύματος. [Meteorol. 2, 2, p. 355, 18 : Οὐδ' εἰ πᾶν θερμαίνων (sol) ἐξατμίσειε τὸ ὕδωρ. Aret. p. 47, 78.] Et Ἐξατμίζεσθαι, Evaporari, Exuctius reddi, Arescere, quasi ἐξικμάζεσθαι, Expirare, i. q. ἀναθυμιᾶσθαι Aristoteli [Probl. 4, 17.] Bud. Aristot. Meteor. 4, [c. 10] : Τῶν μὲν οὖν ὑγρῶν ὅσα μὲν ἐξατμίζεται, ὕδατος· ὅσα δὲ μὴ, ἡ κοινὰ γῆς καὶ ὕδατος, κτλ. [Et paullo post ἐξατμισθείη.] Unde ἐξατμισθὶς [De partt. an. 2, 7], In vaporem evanidus, VV. LL. : alii Vapide se habens ex Suet. interpr. [Ἡ ἄμετρος θερμότης ... πάντα ῥᾳδίως ἐξατμίζουσα καὶ ἀπολεπτύνουσα, Alex. Trall. 7, p. 320. Ὁ ἥλιος ἐξατμίζων τὰ νέφη, Diog. L. 7, 152. Ὁ οἶνος ἐξατμιζόμενος, Basil. vol. 2, p. 126, C. Heraclitus aqua intercute laborans τῇ τῶν βολβίτων ἁλίᾳ ἥλπισεν ἐξατμισθήσεσθαι, Diog. L. 9, 3. Hemst. V. Ἐξατμιάω. Aor. augmento carentem : Ἐξατμίσθη, ἐξελειπτύνθη, fort. ex poeta annotavit Suid. s. Zon. p. 766.]

[Ἐξάτμισις, εως, ἡ, OEcumen. Explic. in Patr. Epist. p. 214, 18. Boiss.]

[Ἐξᾰτονάω, Deficio, Debilito (sic); Ἐξατονήσωσιν, Fatigarentur; Ἐξατονήσας, Defectus, Gl. Debilis fio, ap. Aristot. H. A. 9, 45 : Ὅταν πληγῇ, φεύγει, καὶ ὑπομένει, ὅταν ἐξατονῇ. » Ἐξατονήσασα ψυχὴ, Jo. Climac. Scala p. 432. » Boiss. Method. p. 428; Andr. Cret. p. 187. Suid. v. Ὑπελύθη, Eust. Opusc. p. 350, 8.]

[Ἑξᾰτονος, ὁ, ἡ, Qui est sex tonorum. Aristid. Quint. De mus. p. 21 Meib. : Ἐξ. σύστημα. Osann. Plut. Mor. p. 1028, E. ā]

[Ἐξατραπεύω, i. q. σατραπεύω, et Ἐξατράπης, ὁ, i. q. σατράπης. Formam hanc nominis in libris nonnullis Photii Bibl. cod. 176, p. 120, 24, repertam cum verbi σατραπεύω forma ἐξατραπεύω in inscr. Trallensi C. I. vol. 2, p. 584, n. 2919 : Ἐξατραπεώντος Ἰδριώς, contulit Bœckh. ib. p. 470, ad inscr. Mylas. n. 2691, 2, ubi tertia forma est : Μαυσώλλου ἐξαθραπεύοντος. His addo non modo similem formam ζατράπης esse ap. Hesych., sed in eod. Photii libro, qui supra σατράπης solus præbuerat pro ἐξατράπης, vicissim cod. 92, p. 71, 25, pro σατραπειῶν scribi ξατραπειῶν. L. Dind.]

[Ἐξαττῐ́ζω, Atticum facio. Phot. Bibl. cod. 102, p. 86, 15 : Ἐξηττικισμένας λέξεσι, Vocabulis Atticissantibus. Attice loquor, sec. Phryn. Bekk. p. 12, 26 : Ἀττικίζειν καὶ ἐξαττικίζειν, τὸ τὰ Ἀττικῶν φρονεῖν ... σημαίνει μέντοι καὶ τὸ Ἀττικῶς λέγειν. Qua una signif. usupari potuit compositum.]

[Ἔξαττος. V. Ἔξαττω.]

Ἐξάττω, Exilio, Subsilio. In VV. LL. Ἐξάττουσιν ἐν τοῖς ὕπνοις, Gaza interpr. In somnis excitantur. [V. Ἐξαίσω.] Ibid. ex Diosc. 5, affertur ἐξασμένη tanquam ab hoc verbo : Ἐξασμένη στυπτηρία κατὰ μονάδας πολιτικῆς θριξὶν ἐμφερῶς, pro Sigillatim vel divisim in capillamenta quædam canescentia dehiscens, ex Ruellio et Marcello. Sed aliunde ἐξασμένη, si mendo caret, deducamus necesse est. || In iisd. Lexx. legitur Ἔξαττος, Magnus, Impetuosus. [Pro ἔξαλλος, ut videtur.]

Ἐξατωρεία, Suidæ Ἐλευθερία ἀπὸ στρατείας : vox e Lat. Exauctoratio.

[Ἐξαυάζω, i. q. ἐξαυαίνω. Theophr. ap. Phot. Bibl. p. 525, 8 : Τὸ δὲ ἕρμα (τοῦ ταράνδου) τῷ πάχει ὁκτυλιαῖόν ἐστιν, ἰσχυρὸν δὲ σφόδρα· διὸ καὶ τοὺς θώρακας ἐξαυάζοντες αὐτὸ ποιοῦνται.]

Ἐξαναίνω, Arefacio. V. Bud. p. 549. [Herodot. 4, 173 : Ὁ ἄνεμος τὰ ἕλυτρα τῶν ὑδάτων ἐξήνηνε. S augm. ib. 151 : Τὸ δένδρεα πάντα σφι ἐξανάνθη. V. simplici. Hippocr. De carne p. 251, 41 : Ξηραινόμ καὶ ἐξαναινόμενον. Aristoph. ap. Suid. v. Αὐαίνεται : ταῦθα δὴ παιδάριον ἐξαναίνεται. Aristot. De gen. an 3, 1 med. : Ἐξαναίνεται (τὰ δένδρα). Eund. De vit m. c. 6 citat Schneid., Ælian. N. A. 5, 29 Wakef. sych. : Ἐξαναίνεται, ἀποθνήσκει. Ἐξευασμένου, τεθνιῶ pro ἐξηυασμένου : quanquam verborum hujus sti fuisse etiam formas per ευ pro αυ, suo loco videbim

[Ἐξαύγεια, ἡ, Splendor. Andr. Cret. p. 175, C : ἐαριναῖς ἐξαυγείαις καταχαλλυνομένη. Kall. Ap. Metl p. 410, D, ab eod. cit. perperam ἐξαυγίαις.]

Ἐξαυγής, ὁ, ἡ, Splendens. Eur. [Rhes. 304 : λων ... χιόνος ἐξαυγεστέρων.]

Ἐξαυδάω, Eloquor. Hom. Il. A, [363] : Ἐξα μὴ κεῖθι νόῳ. [Et alibi sæpe. Pind. Nem. 10, 80 : ἐξαύδας' ἔπος. Soph. Phil. 1232. Eur. quum sæ alibi tum Hipp. 590 : Καὶ μὴν σαφῶς γε τὴν κακῶν μνήστριαν, τὴν δεσπότου προδοῦσαν ἐξαυδᾷ λόχος, nuntiat. » Ita legere quosdam codd. in Theocr. 60, notat schol. » Hemst. || Med. Æsch. Cho. Ὑμᾶς δὲ κωκυτοὶς ἐπανθίζειν νόμος παιᾶνα τοῦ θαν ἐξαυδωμένας· 272 : Χρησμὸς δυσχειμέρους ἄτας ... δώμενος.]

[Ἐξαυθαδίζομαι, Animo obstinato sum. Josepl J. 15, 10, 4 : Τοὺς παντάπασιν ἐξαυθαδιζομένους.]

[Ἐξαῦθις. V. Ἐξαῦτις.]

[Ἐξαυλᾰκίζω, Profundo. Jo. Laur. De mag. 2, 65. Creuzer.]

Ἐξαυλέω, q. d. Extibio. [Ecanto, Gl.] Ἐξηυλη γλῶπται, sc. τῶν αὐλῶν, ap. Polluc. [4, 67, 7 γλωττίδες, ut Etym. vocat, Lingulæ tibiarum in ratæ, et quæ tibiis inflandis aptæ amplius non Quod voc. ἐξηυλημένος metaph. de aliis invete rebus dicitur : ut docet idem Etym. [et Hesych. schol. Aristoph. Ach. 681. Οἱ ἐξηυλημένοι τὰ ὦτα nes. Dione p. 62. Gataк. Eust. Opusc. p. 79, 55 θους ὄντα ἐξηυλημένου. L. D. Ab Hesych. pro κατα Incantare, usurpatur in Ἐξαυλίμησεν, i. e. Ἐ λησε. Hemst.]

[Ἐξαυλίζομαι, Excubo. Xen. Anab. 7, 8, 21 : αὐλίζεται εἰς κώμας. Lucian. V. Hist. 1, 37 : Ἡμ τὴν ἑῴαν ὑποπτεύοντες ἐξαυλισάμενοι ἀνεμένομεν est var. ἐξοπλισάμενοι.]

[Ἐξαυλὶς, ίδος, ἡ, Palmerius restituebat in gl sychii : Ἐξηυλημένον, ἄχρηστον· αἱ γὰρ παλαιαὶ γ ὀες τῶν αὐλῶν ἐξηύλιδες ἐλέγοντο καὶ αἱ κατατετριμμ scribens ἐξαυλίδες. Sed haud dubie scrib. ἐξ μέναι. L. Dind.]

Ἔξαυλος, ὁ, ἡ, Cui tibia exempta aut effract Qui tibiæ sonum amplius non edit. Pollux 4, Ὁ δὲ φαῦλος αὐλὸς καὶ ἄγλωττος, καὶ ἀρθογγος, ἀ διάβροχος, ἔξαυλος. [Ib. 67.]

Ἐξαυξάνω s. Ἐξαύξω, Exaugeo, Auctius redd pra modum augeo. [Theophr. C. Pl. 1, 22, 1 : Ἡ μότης ἐξαύξειν φαίνεται καὶ διαρθρῶν τὰ μέλη.] ξεσθαι, Immodice augeri et excrescere. Buc Theophr. [H. Pl. 6, 6, 6], de rosa : Ἐωμένη γὰρ ξεται καὶ ἀπολοχμοῦται. [C. Pl. 4, 11, 5.]

Ἐξαυστὴρ, ῆρος, ὁ, Hesych. et Polluce [6, 8 stibus, dicitur ἡ κρεάγρα, alio nomine ἁρπάγη di λύκος, Lat. Fuscina, Lupus ferreus, Harpax s. pago, quia sc. eo instrumento coqui ex aqua fer carnes eximunt. [Σκεῦός τι sec. Etym. M., Æsch auctorem citans. Ap. Orion. p. 65, 17, pro ἐξ ρίχνω, leg. ἐξαυστὴρ, αὖω. Conf. Valck. Anim. a mon. p. 35. Ut oxyt. memorat Arcad. p. 19, 2 ditque Ἐξαύτηρ δὲ κύριον, pro quo Ἐξάντηρ cod.]

[Ἐξαύτηρ. V. Ἐξαυστήρ.]

Ἐξαυτῆς, vel disjunctim Ἐξ αὐτῆς, [Actutum, stigio, Illico, Gl. Eadem Ἐξαῦτις, Continuo, S pro ἐξαυτῆς. Παραυτίκα int. Hesych.] Continuo tim, q. d. Ex hac ipsa hora, ut Gall. *Sur l'* omnino enim puto sub. ὥρας : atque adeo huju signif. illis etiam advv. includi, αὐτίκα, παραυτ αὐτόθεν, παραυτόθεν. Rarus tamen est τοῦ ἐξαυτῆ cujus exempla duo affert Suid. [ubi v. annot.] tur etiam ap. Marc. 6, [25], Ep. ad Phil. 2, [23. gnis 230 : Ἀτὴ δ' ἐξ ἀναφαίνεται. Arat. 641 : Ἡ

ἐξ. ἐπιτελᾶτο θηρίον ἄλλο. Oppian. Hal. 1, 782, Cyn. 4, 418. Polyb. 2, 7, 7 et alibi sæpe; Joseph. A. J. 7, 5, 2; 15, 6, 5. Epiphan. Hær. 66, 8, citat Routh.]

[Ἐξαυτίκα. V. Αὐτίκα.]

Ἐξαῦτις, pro αὖτις s. αὖθις, Rursus, Denuo. Hom. Il. Γ, [433]: Ἐξαῦτις μαχέσασθαι. Hesiod. [Th. 654]: Ἐξαῦθις ἀμείβετο. Et Apoll. Arg. 2, [1159]: Ἐξαῦθις ἀμείψατο. Vacat autem ἐξαῦθις cum ἀμείβεσθαι: quidam interpr. Vicissim respondere. [Hom. Il. Α, 223, de iterata allocutione: Ηηλείδης δ' ἐξ. ... Ἀτρείδην προσέειπε· et sim. N. 531, Od. E, 418, etc. Il. E, 134: Ἐξ. ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη, de redeunte in pugnam, ut N, 642: Αὖτ' ἐξ. ἰών. I. q. Retro II, 653: Ὄφρ' ἐξ. Τρῶας ὦσαιτο προτὶ ἄστυ. Apoll. Rh. 3, 482, 573. Distinguendus autem ab his ll. erat Hesiodeus ab HSt. cit., ejusdemque alter Theog. 915: Μνημοσύνης δ' ἐξ. ἐράσσατο, ubi est i. q. Porro, Tum, Deinde, ut ap. Rhianum in schol. Apoll. Rh. 3, 1090, et de consequentia, non de repetitione dicitur. De quo signif. discrimine conf. Lehrs. De Aristarchi stud. Hom. p. 161. Ceterum recte nunc ap. Apoll. ἐξαῦτις, quam unam formam usurpant Epici ceterique qui Ionica dial. utuntur, ut Archil. ap. Plut. Mor. p. 239, B. Divise Aratus 54: Ἐκ δ' αὖτις παλίνορσος ἀνατρέχει. Non videntur hoc adv. usi esse Attici. L. Dind.]

Ἐξαυτομολέω, A parte mea deficiens transfugio. Aristoph. Nub. [1104]: Δέξασθέ μου θοιμάτιον, ὡς ἐξαυτομολῶ πρὸς ὑμᾶς. [Æneas Tact. c. 23, p. 70; Plut. Mor. p. 755, D. Pass. Æneas Tact. c. 24: Οὕτω γὰρ ἂν ἥκιστα ... ἐξαυτομολοῖτο τὸ σύνθημα, A transfugis prodetur.]

[Ἐξαυτοσχεδιάζω, Ex tempore facio. Georg. Acrop. Hist. p. 40, A. Boiss.]

Ἐξαυχενίζομαι, unde Ἐξαυχενισμός, ὁ, quod exp. Excervicatio, ex Hieron. in Nah. 3, et Contumacia pervicax. [Aq. Nah. 3, 1: Ἐξαυχενιασμοῦ (sic) πλήρης, ubi vulgo ἀδικίας.]

Ἐξαυχέω, Glorior, vel Valde glorior: Θαρσῶ, σεμνύνομαι, VV. LL. [Æsch. Ag. 872: Τρίμοιρον γλαῖναν ἐξηύχει λαβών. Soph. Ant. 390: Σχολῇ ποθ' ἥξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχουν ἐγώ· Phil. 869: Οὐ γάρ ποτ', ὦ παῖ, τοῦτ' ἂν ἐξηύχησ' ἐγὼ, τλῆναί σ' ἕλκειν ὧδε τἀμὰ πήματα. Eur. Suppl. 504: Νῦν φρονεῖν ἄμεινον ἐξαύχει Διός.]

[Ἐξαυχμόω.] Ἐξαυχμέω, Squaleo. Affertur et Ἐξαυχμοῦται pro Exiccatur. Legitur vero id ap. Diog. L. Zenone [7, 141], qui dicit φθαρτὸν εἶναι τὸν κόσμον, quia ἐξαυχμοῦται καὶ ἐξυδατοῦται. Theophr. C. Pl. 5, [9, 8] utitur τῷ ἐξαυχμῶσαι pro Squalescere, Exarescere: Ὅταν ἐξαυχμώσαι [ἐξαυχμῶσι] δι' ἀνυδρίαν.

Ἐξαύω, Accendo, Torreo, ὀπτῶ, Eust. [Od. p. 1547, 59] ex Plat. comico. [Med. schol. Dionys. Bekk. An. p. 655, 3: Σημαίνει δὲ (βαυνὸς) τὴν κάμινον, ὡς παρὰ τῷ Ἐρατοσθένει, Μίσον δ' ἐξαύσατο βαυνὸν, ἦγουν ὑφῆψε (ὑφῆκε). L. D.] Ἐξαῦσαι, Eximere, Extrahere: Hesychio ἐξελεῖν, itidemque Pollucі [6, 88].

[Ἐξαύω, Exclamo. Soph. Trach. 565: Ἐκ δ' ἦῦσ' ἐγώ. Solet hujus verbi præsens disyllabum, aor. trisyllabus esse. Itaque supra quoque p. 1013, C, scribendum Ἐναύω.]

[Ἐξαφάζω. Hesych.: Ἐξαφάζων, ἐξ ἑαυτοῦ γιγνόμενος καὶ περιβλέπων, Qui extra se est, Qui circumspicit. Ἀλλοφάσσω confert Schneid.]

Ἐξαφαιρίομαι, ut ἐξαφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν quasi ἐκ δουλείας ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, In libertatem asserere. Demosth. [p. 100, 8]: Καὶ πάντας εἰς ἐλευθερίαν ἐξαφιλίσθαι ἕτοιμοι. Vide ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν in Ἀφαιρεῖσθαι. Quod autem ad præpos. ἐξ attinet, Bud. ab illa hoc in verbo, sicut et in aliis nonnullis, signif. cum ornatu augeri etiam censet. Videtur tamen et is usus ejus esse posse, quem dixi. [Hom. Od. X, 444: Εἰσάκε πασέων ψυχὰς ἐξαφίλησθε. Soph. El. 1157: Ταῦθ' ὁ δυστυχὴς δαίμων ... ἐξαφείλετο. Eur., ut videtur Valck. ad Eur. Hipp. v. 322, ap. Lycurg. p. 159, 23: Ὅταν γὰρ ὀργὴ δαιμόνων βλάπτῃ τινά, τοῦτ' αὐτὸ πρώτον ἐξαφαιρεῖται φρενῶν τὸν νοῦν τὸν ἐσθλόν. Antiatt. p. 93, 14: Ἐξαφείλατο, Ἡρόδοτος πρώτῳ (?).]

Ἐξαφανίζω, Deleo. [Plato Polit. p. 270, E: Μαρτινόμενα ... ἐξηφανίζετο. Athan. vol. 1, p. 43, 55, 276; Dionys. Areop. p. 146; Clem. Al. p. 95; Basil. Magn. Epist. 79; Method. p. 288, 327. Kall. Quibus alii plurimi recentt. accedunt.]

[Ἐξαφάνισις, εως, ἡ, Deletio. Nectar. Hom. p. 8.]

[Ἐξαφανισμὸς, ὁ, i. q. ἐξαφάνισις. Nilus Epist. 99.]

[Ἐξαφαρπάζω, σομαι, Rapio ex. Jo. Tzetza in Crameri Aneed. vol. 3, p. 331, 17: Εἴπερ μὴ μόρος μι δεινὸς ἐξαφαρπάσῃ βίου. L. Dind.]

[Ἐξαφιδρόω, Exsudo, ap. Stob. Ecl. phys. p. 754: Νοστίμου αἵματος ἐξαφιδρούμενου, pro ἐξαφεδρουμένου restituit Schneid. Ἐξαφεδρευμένου (ἐξαφεδρευομένου) Heeren.]

Ἐξαφίημι, Dimitto [Demitto, Gl.], Omitto. [Xenoph. Eq. 12, 12: Ἐξαφιέναι τὸ ἕτερον (παλτόν). Polyb. 10, 39, 1: Τοὺς γροσφομάχους ... ἐξαφιεῖς. Strabo 17, p. 807: Εἰς ταύτην τὴν αὐλὴν ἐξαφιᾶσι τὸν Ἄπιν. Maccab. 2, 12, 24: Ἐξαφεῖναι σῶον αὐτόν. Soph. Trach. 72: Ἐξαφίεται τῶνδε, de Hercule Omphalæ servitute liberato.]

[Ἐξαφίπταμαι, Avolo. Tzetz. Chil. 13, p. 260.]

Ἐξαφίσταμαι, Abscedo, Absisto, Discedo. Eur. [Iph. A. 479]: Παλαιῶν ἐξαφίσταμαι λόγων, A veteri sententia decedo, deducor. [Soph. OEd. C. 561: Δεινὴν γάρ τιν' ἂν πρᾶξιν τύχοις λέξας, ὁποίας ἐξαφισταίμην ἐγὼ, Quam ego defugiam.]

[Ἐξάφορος.] Ἐξάφορον dicitur Lectica quæ a sex servis gestatur. Martial. [2, 81, 1]: Laxior hexaphoris tua sit lectica licebit. Ἐξάφοροι, οἱ, Qui seni aliquod onus gestant. Vitruv. 10, 8: Onerum vero maxima pondera quum ferantur a phalangariis hexaphoris et tetraphoris, examinantur per ipsa media centra phalangarum, uti indivisi oneris solido pondere certa quadam divisionis ratione æquas partes collis singuli ferant operarii.

[Ἐξαφρίζω.] Ἐξαφρίζεσθαι, In spumam redigi. Act. vero ἐξαφρίζω exp. Despumo. [Ead. signif. Æsch. Ag. 1067: Χαλινὸν δ' οὐκ ἐπίσταται φέρειν, πρὶν αἱματηρὸν ἐξαφρίζεσθαι μένος. Diosc. 2, 101: Ἔστι μέντοι τὸ ὠμὸν φυσώδες..., ὅθεν ἐξηφρισμένῳ δεῖ χρῆσθαι. L. D. Ἐξαφρίζω, Spumo. Theodoret. vol. 4, p. 334: Τετὸν ... τῇ σφοδροτέρᾳ τῶν ἀνέμων προσβολῇ ἐξαφρίζων (aer) εἰς νιφετὸν μεταπήγυσι. Wakef. Eustath. Opusc. p. 100, 91: Ἡ κακοποιία ... τὰ κύματα θραύουσα οὐκ ἐξαφρίζει εἰς θυμὸν ἀκρατῆ.]

[Ἐξάφρισμος, ὁ, Spumatus. Clem. Al. Pæd. 1, p. 122: (Τὸ αἷμα) κατ' ἐξάφρισμὸν μεταβάλλεται, παραπλήσιόν τι πεπονθὸς τῇ θαλάττῃ, de sanguine in lac mutato eoque albescente.]

[Ἐξαφρόω, Spumo. Clem. Al. Pæd. 1, p. 126: Τινὲς τὸ σπέρμα τοῦ ζώου ἀφρὸν εἶναι τοῦ αἵματος κατ' οὐσίαν ὑποτίθενται, ὃ δὴ τῇ ἐμφύτῳ τοῦ ἄρρενος θέρμῃ παρὰ τὰς συμπλοκὰς ἐκταραχθὲν ἐκριπιζόμενον ἐξαφροῦται.]

Ἐξαφύω, Exhaurio. Hom. Od. Ξ, [95]: Οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες. Hesych. quoque ἐξαφύσουσιν [ἐξαφύουσιν cod., quod alludit ad ἐξανύουσιν futuri signif. dictum, de quo supra] affert pro ἐξαντλήσουσι. [Oppian. Hal. 1, 573: Ὃν πάρος ἶχε καὶ ἐξήφυσσεν ὀδόντων. ἄῦ]

[Ἔξαχα. V. Ἑξαχῇ.]

Ἑξάχειρ, ὁ, ἡ, Qui sex manus habet. Ἐξάχειρ ἄνθρωπος, Lucian. [Hermot. c. 74, et accus. ἑξάχειρα ἄνθρ., Toxar. c. 62. ᾰ]

Ἑξᾱχῇ [vel Ἐξαχῇ], Sex modis, s. In sex partes. Plato Tim. [p. 36, D]: Τὴν δ' ἐντὸς σχίσας ἑξαχῇ, Cic. Quum in sex partes divisisset. [Theodosius p. 76, 11. Formam Ἔξαχα memorat Jo. Alex. Ton. παραγγ. p. 33, 19. L. Dind.]

[Ἑξᾱχοίνικος, ὁ, ἡ, Sex chœnices habens. Pollux 4, 168.]

[Ἑξάχορδος, ὁ, ἡ, Sex chordas habens. Anon. de S. Theod. 19, p. 18: Ἐν ἑξαχόρδῳ κιθάρᾳ. Strav. ᾰ]

Ἑξάχους, ὁ, ἡ, Qui sex congiorum est, Sex congiorum capax: ut ἑξάχουν ὑδρίαν Plut. dicit Sol. [c. 23], Hydriam sex congiorum. [ᾰ]

[Ἐξαχρειόω, Inutilem reddo. Arethas p. 966. Mai.]

[Ἑξάχρονος, ὁ, ἡ, Sex tempora habens, veluti pes molossus. Isaac. in Bachm. An. vol. 2, p. 178, 179.]

[Ἐξαχυρόω, Paleas adimo. Hesych.: Λεπυριῶσαι, ἐξαχυριῶσαι. Correctionem ἐξαχυρῶσαι non necessariam putabat Bast. ad Gregor. p. 314.]

[Ἑξᾱχῶς, i. q. ἑξαχῇ. Aristot. Topic. 2, 7; Dio Cass. 75, 4; Theodosius p. 76, 11; Tzetz. ad Hesiod. Op. v. 632.]

[Ἑξάψαλμος, ὁ, Sex psalmi, qui ut plurimum canebantur in matutinis. Andr. Cret. p. 265, B: Λέγομεν τὸν ἑξάψαλμον. Alia Ducang. ἄ] A

[Ἕξαψις, εως, ἡ, Alligatio. Iambl. in Nicom. p. 151, D: Καθάπερ ἐπὶ τοῦ κανόνος τῶν ἑξάψεων μενουσῶν ὁ ὑπαγωγεὺς μαθισταμένος ποικίλας συμφωνίας ἀποτελεῖ, i. q. ἁρμονίαι, q. v.]

Ἕξαψις, εως, ἡ, Accensio, Inflammatio. Alex. Probl. [Philo vol. 2, p. 472, 7: Τὸ μὲν πῦρ Ἥφαιστον παρὰ τὴν ἕξαψιν οἶμαι καλοῦντες. Plut. Lysand. c. 12 et al. Aret. p. 113: Αἷμα πολλὸν θερμασίης καὶ τόλμης ἕξ. καρτερῆς· 133. Zonar. p. 1456: Ὀξυχολίαι, ἕξ. καρδίας παραυτίκα ὀργομένη κακῶσαι τὸν κακώσαντα. L. D. || Ap. Hippocr. De rat. vict. p. 404, 27: Τυρὸς σιτίων ἕξιν ποιήσει, Galen. exp. καυσώδη. Foes. || Ap. Jo. Malal. p. 206, 13: Ἑξάψεις ἐποίησαν πρὸς χάριν τοῦ Πτολεμαίου, νομίσαντες τεθνάναι τὸν Ἀντίοχον, ἑαυτοὺς παρατιθέμενοι, de seditionibus capiendum videtur. L. D. Psellus Opusc. p. 147, 14. Boiss.]

[Ἑξαωρία, ἡ, Hora sexta. Pallad. Hist. Laus. p. 131. Dubium voc. Schneid.] B

[Ἑξάωρος, ὁ, ἡ, Sex horarum. Mich. Glycas Epist. 13, p. 30: Ἑξ. ἡ νῦξ (in Britannia), καὶ οὐ μόνον ἑξάωρος κτλ. ἄ L. Dind.]

[Ἕξγυον, τὸ, Hexgyum. Eust. Il. p. 450, 45: Ἑξαίδεκα ὀφειλων εἰπεῖν (Hom.) ὁμοίως τῷ ἕξκλινον καὶ τῷ Ἕξγυον, ὃ πόλις ἐστὶ Σικελίας ἐξ ἀγυιὰς ἔχουσα κατὰ τὸν τὰ ἐθνικὰ γράψαντα, ὁ δὲ ἑκκαίδεκα λέγει. Ap. Steph. Byz. est Ἕξγυιος et ἑξκλινής. Nihil constat de tali urbe sive per diphthongum sive per simpl. υ scripta, ad quam alludit Ἔγγυον.]

Ἐξεγγυάω, Sponsione et fidejussione aliquem inter custodias existentem vel futurum libero. Exemplum habes in Δυγγύησις. [Dem. p. 724, 6: Μηδὲ τὸ λοιπὸν ἐξεγγυᾶν μηδένα.] Lysias C. Pancl. [p. 167, 23], de servo, qui in libertatem asseritur, et interim dat sponsores quoad pronuntietur, ἐφ' οἷς μὲν ὧν ἐξηγγυήθη, Bud., ap. quem Comm. p. 79 aliud ex. habes ex Dem. [p. 394, 9; 713, 1. Andocid. p. 7, 1.] Ἐξεγγυῶμαι, med. Expromitto: unde ἐξεγγυώμενος, Expromissor, Fidejussor. C

[Ἐξεγγύη, ἡ, i. q. ἐγγύη. Isæus p. 50, 24: Ἴσως δὲ ἐπ' ἐκείνου τρέψεται τὸν λόγον, ὡς Διαιογένης τι, ἃ ἡμῖν ὡμολόγησεν, ἅπαντα πεποίηκε, καὶ αὐτὸς τὴν ἐξεγγύην ὅτι ὑπέσχεν, Sponsionem a se factam, præstitam, et persolutam esse, Reisk. Sealeb.]

Ἐξεγγύησις, ως, ἡ, Vadimonium, Fidejussio, Sponsio. [Demosth. p. 725, 10. Pollux 6, 177, Harpocr.]

Ἐξεγείρω, i. q. διεγ. [Excito, Suscito, Gl. Eur. Or. 139: Τόνδ' ἐξεγεῖραι. Soph. Tr. 978. Et figurate OEd. C. 65: Ὥστ' οὐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντά μ' ἐξεγείρετε. Xenoph. H. Gr. 6, 4, 36.] Aristoph. [Nub. 78]: Ἐξεγεῖραι πρῶτον αὐτὸν βούλομαι. [De exercitu Polyb. 18, 2, 5: Ὑπὸ τὴν ἑωθινὴν ἐξεγείρας τὴν δύναμιν. Pass. Desurgo, Exsurgo, Gl. Æschyl. Cho. 495: Ἀρ' ἐξεγείρει τοισδ' ὀνείδεσιν, de Agamemnone mortuo. Ag. 892, Eurip. Rhes. 787, Herc. F. 1069. Improprie El. 41: Εὕδοντ' ἂν ἐξήγειρε τὸν Ἀγαμέμνονος φόνον· Or. 1530: Ὀξὺ γὰρ βοῆς ἀκοῦσαν Ἄργος ἐξεγείρεται. Diodor. 14, 44, πόλεμον. Aristoph. Lys. 315, ἄνθρακα. Aristot. Probl. 1, 55: Ὁ ἄνεμος τὸ πῦρ ἐξεγείρει. De equo Xen. Eq. 11, 12: D Ἐξεγείρας τὸν ἵππον. Poll. 1, 209, 211. L. D. Sedentem jubere surgere et locum cedere, schol. Aristoph. Eq. 572 et Suid. in Προεδρία. Hemst. Cum genit. Theod. Prodr. Galeom. 267: Οὐδεὶς θανόντας ἐξεγείρει τοῦ τάφου. Aoristi tam passiva forma ἐξηγέρθην quam media ἐξηγρόμην usurpatur, utraque etiam de eo qui non excitatus sponte expergiscitur. Herodot. 1, 34: Ἐπεί τε ἐξεγέρθη. Xenoph. Cyrop. 8, 7, 2: Τοῦτο ἰδὼν τὸ ὄναρ ἐξηγέρθη. Aristoph. Ran. 51: Κἀτ' ἐγωγ' ἐξηγρόμην. Apoll. Hh. 4, 136: Δείματι δ' ἐξέγροντο λεχωΐδες. Theocr. 24, 21. Aret. p. 71: Ἐπὶ ἐκ τοῦ χάρου καὶ τῆς μέθης ἐξέγρετο. Quod in fr. Æliani ap. Suid. v. Ἁρπλήκτῳ perperam scribitur ἐξέγρετο. Hippocr. p. 1149, 13: Ἐξέγροιτο. Plat. Reip. 7, p. 534, C: Ἡνίκ' ἐνθάδ' ἐξέγρεσθαι· Conv. p. 223, C: Ἐξέγρεσθαι δὲ πρὸς ἡμέραν ..., ἐξεγρόμενον δὲ ἰδεῖν. Quibus locis accentus in libris ponitur in secunda, ἐξέγρεσθαι, quam rationem probari a Buttmanno, quamvis agnoscente significationem aoristi in Il. omnibus qui formas ἐγρόμενος et ἔγρεσθαι habent, diximus in Ἐγείρω p. 42, B delenda sunt verba per errorem relicta «Loc præs.»). Addo autem h. l. non modo hujus fo præs., cujus ex. ullum reperiri negabat Buttm., op uti auctore Eur. Phaeth. fr. Clar. 1, 29: Ἔγροντ εἰς βοτάναν ξανθᾶν πώλων συζυγίαι, si, ut videtur, habet scriptura, sed etiam activi, cujus nullum ex. in promptu erat ib., testem exstare Sopatrum Athen. 4, p. 175, C: Ἐγρέτω δέ τις τὸν ἡδονῆς μελ ὠάζων χορὸν, ut librorum scripturam ἔγρετ' οὐδέ ἐγρέτου δέ τις correxit Valck. ad Callim. fr. p. 18, quis aor. imp. esse malit. Alia de formis verbo hujus stirpis, quæ supra noudum dedimus, suo supplebimus. Hic addenda forma singularis ap. sych.: Ἐξέγρης, ἐξηγέρθης, cui conf. aoristus ἔ pro ἐδλήθην. Perf. Aristoph. Av. 412: Τουτὶ τὸ κακ φαῦλον ἐξεγρήγορεν. L. Dind.]

Ἔξεγερσις, εως, ἡ, i. q. ἔγερσις et διέγερσις, Exc tio. [Expergefactio. Joseph. B. J. 3, 5, 3; Diony R. 3, 70; Plut. Mor. p. 909, C. De exercitu Po 9, 15, 4: Πηνίκα ποιητέον τὰς ἐξεγέρσεις. Ubi a ἐγέρσεις. Resurrectio, Gl.]

[Ἐξεγκατίζω, Eviscero, Gl.]

[Ἐξεγκεφαλίζω, Ἐξεγκεφαλόω, Excerebro, Gl.]

Ἐξεδαφίζω, Ex fundamentis eruo et everto; in O Sibyll. [8, p. 679: Ἐξεδαφισθήσῃ καὶ πῦρ σε ὅλην ὁ νήσει, de Roma. Gl.: Ἐξεδαφισθὲν, Desolatum.]

Ἐξέδρᾱ, ἡ, Exhedra, proprie, ut scribit Cam ædificiis ædes addita porticibus. [Triclinus, Ala, Vitruv. 5, [c. 11] de palæstrarum ædificatione: C stituantur in tribus partibus exhedræ spatiosæ, bentes sedes, in quibus philosophi rhetoresque reliqui, qui studiis delectantur, sedentes dispu possint. Bud. in Pand. annotat, exhedram hodie posse loca, quæ in peristyliis sodalium canonico aut monachorum, i. e. claustris, vulgo Capi dicuntur. Exhedram enim a sedium frequentia sessitandi commoditate nomen accepisse. Ap. Cic. tem pro Sella studiaria accipi videri, in qua gra tulus ad meridiandum accommodatus esse soleat vero illos Ciceronis, unum ex 1 De nat. deor. [c. alterum ex 3 De orat. [c. 5] ibi reperies. Cam. s bit Cic. Tusc. Q. 5 [Fin. 5, 1] interpretatum esse S sionem: quum enim dixisset, Hic Speusippus, Xenocrates, hic ejus auditor Polemo, cujus ipsa sessio fuit, quam videmus: subjunxisse mox, men ego illa moveor exhedra. Plut. Bruto [c. 1 Τῆς δὲ βουλῆς εἰς τὴν ἐξέδραν προεισελθούσης, οἱ ἄλλοι τὸν δίφρον τοῦ Καίσαρος περιέστησαν. Et ap. St [e Diogen. L. 4, 19]: Κατώκουν πλησίον τοῦ μουσ καὶ τῆς ἐξέδρας. Pollux autem 1, [79] ἐξέδραν esse ἵνα συγκάθηνται, i. e. Consessus locum. Cam. [Sch Anth. Pal. 9, 322, 7: Ἀνδρειῶνα, ἵνα συνίσειν οἱ ὄρες, ὥσπερ ἐξέδρα, ἵνα συγκάθηνται. Eur. Or. 14 Ἑλλῆσε δ' ἄλλον ἄλλοσε στέγης, τοὺς μὲν ἐν σταθμο ἱππικοῖς, τοὺς δ' ἐν ἐξέδραισι. Herodoti 7, 44: Il ἐπαποίητο ἐπὶ τοῦ κολωνοῦ (Xerxi) προεξέδρη λίθου λ κοῦ, libri nonnulli ἐξέδρη. Conf. Strabo 13, p. 62 Ὄρος (Tmolus) ἐν τῇ ἀκρωρείᾳ σκοπὴν ἔχον ἐξέ λευκοῦ λίθου. Dio Chr. Or. 28, vol. 1, p. 531: Ἐσ κότας πρὸς τῇ ἐξέδρᾳ τοῦ Ἡρακλείους. Inscr. Pelop. Bœckh. vol. 1, p. 576, n. 1111: Τὴν ἐξ. ἐκ θεμελ σὺν τῇ στέγῃ κατασκευάσας. Conf. ib. n. 1236, p. 60 vol. 2, p. 357, n. 2430. Joseph. A. J. 8, 5, 2, B. 5, 1, 5. Et sæpe LXX intt. Schol. Hom. Il. Υ, 1 Αἴθουσαι, ἐξέδραι στυλωταί· Od. Ω, 208: Κλίσιαν) μαίνει ἐξέδραν τινὰ σιγματοειδῆ, pro quo Hesych. κύκλῳ κρηπίδωμα βαθροειδὲς ponit, de quorum vo integritate minus nunc quam supra vol. 2, p. 26, dubito. Αἰσχας cum ἐξέδραις comparat Cleanthes Harpocr. v. Αἰσχαι.] A quo et demin. Ἐξέδριον, posuit Cic. in Ep. ad M. Fab. Gall. [Fam. 7, 23]: I hedria quædam mihi nova instituta sunt in portic Tusculana: ea volebam tabulis exornare. [Inscr. C ap. Bœckh. vol. 2, p. 399, 123: Ἐπὶ τὸ ἐξ. τὸ κα νοτιαῖον. L. Dind.]

[Ἐξεδροποιὸς, ὁ, ἡ, Sede ejiciens. Schol. Eur. Hip 934: Ἔξεδροι δὲ (λόγοι) οἱ ἐξεδροποιοὶ τῶν φρενῶν μου

Ἔξεδρος, ὁ, ἡ, opp. τῷ ἔνεδρος, Qui in sede et d micilio suo non est, A sede et domicilio suo abse

remotus aut expulsus. Soph. Phil. [212]: Οὐκ ἕξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ὡνήρ, Extra sedem suam, Externus seu alienus, Cam. Aristot. De mundo [c. 4, p. 395, 32]: Πολλάκις δὲ πνεῦμα συγγενὲς ἐν γῇ παρεξωσθὲν εἰς μυχίους σύριγγας αὐτῆς, ἕξεδρον γενόμενον ἐκ τῶν οἰκείων τόπων, i. e. Sedibus suis pulsus et ejectus, Bud. Id. ap. Athen. 5, [p. 187, E]: Ποιεῖ γὰρ αὐτὸν ἀσυμφώνως ποτὲ μὲν σκοτοδινιῶντα καὶ μεθυσκόμενον τῷ τοῦ παιδὸς ἔρωτι, καὶ γιγνόμενον ἕξεδρον καὶ καθάπερ νεκρὸν, scribit videri significare Sede emotum, i. e. In convivio non constantem sibi, sed identidem surgentem præ amore, quasi sede motum. [Id. Rhetor. 3, 3, Alcidamantis dictum repetens: Οὕτως ἕξεδρον τὴν τῆς μοχθηρίας ὑπερβολήν.] Eur. [Iph. T. 80], ἕξεδροι χθονὸς, Extorres. Metaph. [Hipp. 935], ἕξεδροι φρενῶν λόγοι. Ap. Aristoph. autem [Av. 275], ὄρνις ἕξεδρον χώραν ἔχων, quod ex Soph. desumptum annotat schol. et exp. παρηλλαγμένην, est vocab. augurale, ut σύνεδρος et δίεδρος: unde et Hesych. ἕξεδρον exp. οὐκ αἰσιον. [De quo l. conf. Piers. ad Herodian. p. 435. Dio Cass. 37, 25: Ἔξεδροί τινες ὄρνιθες ἐπέπταντο· 72, 24.]

Ἐξέδω, Exedo. [Perf. Aristoph. Vesp. 925: Ἐκ τῶν πόλεων τὸ σκῖρον ἐξεδήδοκεν. Plut. Mor. p. 554, F. Fut. ἐξέδεται Ar. Eq. 1032, memoratque Phryn. Bekk. p. 38, 2. De usu præs. v. in simplici.]

Ἔξει, Laconibus esse ἔχω, tradit Hesych. [Eandem formam in ejusd. gl. Ἐξιθυίω, ἔχω καθίσω, latentem non recte videtur Hemsterh. ad v. Ἐχέμεναι traduxisse ad aliam ab ipso fictam Ἔξιθ'. Fort. etiam voc. ab cod. Hes. annotatum Ἐξηπάτριπται, διεδαπάνηται, Λάκωνες, ex illo ἔξει et verbo, veluti τέτραπται, coaluit. L. Dindorf.]

Ἐξεῖα, Hesych. τὰ ἑξῆς, Sequentia.

Ἐξειδεῖς [in cod. ἐξειδ..], Hesychio ἐκπρεπεῖς, περισσοὶ, Conspicui. [V. Ἐκπρεπὴς, p. 554, B.]

Ἐξείδιον, s. Ἐξίδιον, τὸ, dimin. ab ἕξις. [Zon. p. 765, Suid. et] Etym. tradit ἐξείδιον fieri a gen. ἕξεως, at ἐξίδιον ab ἕξις [p. 147, 22; 347, 54, coll. Tzetz. Exeg. Il. p. 107, 3, Ionibus tribuente ἐξίδιον ab ἕξιος.]

[Ἐξειδὲν, Prospexi. Hom. Il. Υ, 342: Μέγ' ἐξιδὲν ὀφθαλμοῖσιν. Quint. 8, 447: Οὐδέ τις αὐτῶν ἐξιδέειν ἐπὶ τεῖχος ἔτ' ἔσθενεν. Med. Soph. Phil. 851: Κεἰνό μοι ... ἐξιδοῦ ὅ, τι πράξεις, Cogita. || Aor. pr. inf. Ἐξειδῆσαι, Scire, ap. Hippocr. p. 1201, C, esse putatur: Αἱ δίαιται ὅσον γνῶναι. Μὴ ἐξειδῆσαι. Συμφοραὶ γὰρ πολλαί. Quæ ita vertit Foes., quasi legatur συμφορὴ γίνεται πολλή. || De perf. HSt.:] Ἐξοιδα, pro οἶδα, Soph. [Phil. 79: Ἐξοιδα καὶ ῥύσει σε μὴ πεφυκότα], nisi ἐξ signif. augeat. — Ἐξειδέναι, Pernosse, Probe cognitum habere et perspectum. [Eur. Hel. 922; partic. Phœn. 95. Frequens est imprimis Sophocli, vel absolute positum, El. 222: Δεινοῖς ἠναγκάσθην, δεινοῖς· ἴσθι δ', οὐ λάθει μ' ὀργά· vel casui conjunctum, ib. 658: Τὰ δ' ἄλλα πάντα ἐπαξιῶ σε ... ἐξειδέναι· Tr. 399: Ἦ καὶ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νέμεις; — Ἴστω μέγας Ζεὺς, ὧν ἂν ἐξειδὼς κυρῶ· vel cum nominat. partic. ib. 5: Ἐξοιδ' ἔγουσα· Antig. 467, OEd. C. 567; vel cum accus. diversæ pers. Phil. 79 supra cit.; vel ἐξοιδ' ὡς ib. 1037 etc. Notandum etiam hoc OEd. T. 37: Ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον οὐδ' ἐκδιδαχθείς. Prima pers. plusquamp. Antig. 460, ἐξήδη, ubi libri perperam ἐξήδειν, ut Tr. 988 nonnulli ἐξήδεις pro ἐξήδης (de qua forma supra p. 202, B, monendum erat non magis Aristophani concedendam esse quam Sophocli Ant. 447 concessit Bruncknius). Inf. ἐξίσμεναι, Apoll. Rh. 3, 332, 1083.]

Ἔξειη, Hesychio est ἔξοδος, κέρδος, Exitus, Lucrum. [Ad ἔξεσις retulit Kuster.]

[Ἔξειης. V. Ἑξῆς.]

Ἐξεικάδιοι, Hesychio sunt οἱ ἐκτὸς τῆς εἰκάδος καὶ τάγματος τοῦ αὐτοῦ.

Ἐξεικάζω, Effingo, Effigiem alicujus exprimo. Aristoph. [Eq. 230]: Μὴ δεῖδιθ' [δέδ.]. Οὐ γάρ ἐστιν ἐξηκασμένος· i. e. πεπλασμένος πρὸς ὁμοιότητα, Suid., addens moris fuisse Comicis personas histrionibus induere similes τοῖς κωμῳδοποιουμένοις ὑπ' αὐτῶν. [Itaque hic quoque, ut infra, est Assimilo.] || Assimilo, Ad similitudinem alicujus facio, ἐξομοῶ, Suid. exp. illud adesp.: Θεραπεύοντι τὸν νεὼν καὶ γεραίροντι πᾶν ὅτιοῦν ἄγαλμα ἐξεικασμένον αὐτῷ καὶ τετιμημένον. [Xen. Hier. 1, 38: Ἐπιστάμεθα γὰρ τοὺς διὰ φόβον ὑπηρετοῦντας ὡς ἥ μάλιστ' ἂν δύνωνται ἐξεικάζουσιν αὐτοὺς ταῖς τῶν φιλούντων ὑπουργίαις. Quod dicitur pro τὰς ἑαυτῶν ὑπουργίας ἐξ. ταῖς τῶν φ. ὑπ.] || In pass. accipitur interdum simpl. pro Similis sum. [Æsch. Sept. 445: Κεραυνὸν οὐδὲν ἐξηκασμένον μεσημβρινοῖσι θάλπεσιν τοῖς ἡλίου· Eur. Phœn. 162.] Xenoph. Cyrop. 1, [6, 39]: Καὶ τὸ κεκινημένον χωρίον ἐξείκαστο τῷ ἀκινήτῳ, Et quem locum moveras, erat immoto persimilis [similis].

[Ἐξείκασμα, τὸ, Effigies. Julian. Or. 8, p. 247, D: Στέρνων ἐξ., ubi imitatur l. Eur. in Ἐξεικάζω cit.]

[Ἐξείκλω perperam scriptum ap. Hesych. pro ἑξείκλω.]

Ἐξεικονίζω, Ex exemplari iconice exprimo s. effingo, Omnibus lineamentis ad exemplar effigo. [l. q. simplex, Imagine exprimo. Plut. Mor. p. 445, C: Οἷον ὁ Πλάτων ἐξεικονίζει]: unde est partic. pass. ἐξεικονισμένος, quod Suid. [et Hesych.] exp. μεμορφωμένος. [Τῷ φύσαντι ... ἐξεικονισμένον (παιδίον) τῇ φύσει, Aristæn. 1, 19 med. Hexstr. Exod. 21, 22, 23. Eust. Opusc. p. 352, 79; pass. 76, 38.]

[Ἐξεικόνισμα, τὸ, Effigiei formatio ad exemplar. Jo. Chrys. In Jesai. c. 2, vol. 1, p. 1037. Szaged. Eust. Opusc. p. 30, 45.]

[Ἐξεικονισμὸς, ὁ, Imaginis formatio, affertur ex Nicetæ gl. græcobarb. ed. Bonn. p. 594, 15, ubi non legitur.]

Ἐξεικὼς, Verisimilis. VV. LL. Sed fortasse pro ἀπεικώς.

[Ἐξειλεγμένως, Eleganter, Gl.]

[Ἐξειλέω. Galen. vol. 10, p. 532, A: Τῇ στενῇ λαβίδι ἐξειλεῶσαι αὐτὸν (lapidem), fort. pro ἐξειλῆσαι. Cit. Weigel.]

Ἐξειλέω, Explico, Evolvo, ut ἐξειλεῖν τὴν βίβλον, Revolvere librum, ἀνελίττειν, Bud. Id. Ἐξειλοῦσαι τὰ ἴχνη, ὡς πέφυκε, διπλᾶ καὶ τριπλᾶ, Evolventes vestigia, ex Xen. [Cyn. 6, 15] affert, de canibus leporis vestigia explicantibus sagaciter. [Ἐξίλλουσαι nunc receptum ex libris. Quod v.] || Ἐξειλεῖν, ἐκβαλεῖν, Hesych. [Pertinet ad ἐξειλλω.] || Ἐξειλῆσαι Alexandrini dicunt ἐπὶ τοῦ ἐκφυγεῖν, Etym.: fortasse, ut addit, ἀπὸ τῶν ἐν τῷ παλαίειν ἀναλυόντων ἑαυτούς: sic enim Plat. De LL. 7, [p. 796, A, unde repetiit Clem. Al. Pæd. 3, p. 284] loqui de lucta: Τὰ δὲ ἀπ' ὀρθῆς πάλης, ἀπ' αὐχένων καὶ χειρῶν καὶ πλευρῶν ἐξειλήσεως μετὰ φιλονεικίας τε καὶ καταστάσεως διαπονούμενα. Ubi Ἐξειλησις a Ficino et Corn. vertitur Motus. [Jo. Malal. p. 121, 13: Ἐκεῖθεν ἐξειλήσας ἦλθεν εἰς τὴν καλουμένην Χάρυβδιν· 438, 13. Chron. Pasch. p. 724, 13 et 16: Ἐξειλήσαντες κολύμβῳ. L. Dind.]

[Ἐξείλησις, εως, ἡ. V. Ἐξειλέω.]

Ἐξείλλω, Ejicio possessione. Bud. ex Dem. [p. 976 extr.]: Οὐκοῦν ὁ μὲν νόμος, ἐάν τις ἐξείλλῃ τινὰ ἐκ τῆς ἀργασίας, ὑπόδικον ποιεῖ, [ἐγὼ δ' οὐχ ὅπως αὐτὸς ἐξέλλω τοῦτον]· posset tamen hic etiam exponi εἴργῃ, κωλύῃ, ut εἴλλω supra. [De orthographia hujus verbi v. in simplici. Ἐξίλλειν vel ἐξύλλειν libri Mœridis p. 145, ἐξίλλειν Suid. bis in Ἐξούλης εἶκη. V. Tim. p. 71.]

[Ἐξειλύω, Evolvo. Theocr. 24, 17: Τὼ δ' ἐξειλυσθέντε ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἀμφω αἱμοδόρως ἐχύλιεν, de draconibus.]

Ἔξειμι, Exeo, Exibo. Lucian.: Τὸν ἐρωτήσαντα πηνίκα ἔξεισι. Dem. [p. 542]: Καὶ καταλαμβάνει τοὺς ἄρχοντας ἐξιόντας, καὶ τὸν Στράτωνα ἀπιόντα ἤδη, Offenditque eos conclavi suo exeuntes, et Stratonem jam profectum, Bud. Ἔξει, Att. pro ἔξιθι, Exi. Frequens ap. Aristoph. [Semel legitur, Nub. 633.] Ἔξιασι, Exeunt; ἐξιᾶσι, Emittunt, ab ἐξίημι. [Hom. Od. Υ, 367: Τοὶς (ποσὶν) ἔξιμι θύραζε, ubi fut. signif. (de qua in simplici) dicitur, ut 179: Ξεῖν' ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνήσεις κατὰ δῶμα ἀνέρας αἰτίζων, ἀτὰρ οὐκ ἔξεισθα θύραζε; Il. Σ, 448: Θύραζε ἐξιέναι· Od. Α, 374, μεγάρων· Α, 531: Ἱππόθεν ἐξίμεναι, et al. Divise Ψ, 370: Ἐκ δ' ἦιον. De usu Atticorum, qui nihil differt ab Homerico, notasse sufficit sæpe dici de exeuntibus in expeditionem s. bellum, ut Xen. Cyr. 3, 3, 20, Thuc. 5, 13; 7, 4, vel in scenam, Aristoph. Ran. 946, vel in publicum, ut Plut. Sol. c. 21, ubi de ἐξόδοις mulierum. Vel de magistratibus proficiscentibus in provinciam, Thuc. 1, 77, 95. Vel de munere deponendo, ap. Dion. Cass. 60, 10: Ἐξιὼν ἐκ τῆς ἀρχῆς. Id. 55, 10: Τοὺς ἐκ τῶν

παίδων ἐξιόντας· 76, 11 : Τὴν ὥραν, ὅτε ἐς τὸ φῶς ἐξῄει, de nascente. Porro dicitur etiam de rebus, ut Soph. Phil. 767 : Λαμβάνει ὕπνος μ', ὅταν περ τὸ κακὸν ἐξίῃ τόδε. Herodot. 2, 139 : Ὡς ὁ χρόνος οὗτος ἐξήιε. De mense exeunte pro φθίνοντος in Hemerologio Flor. esse videtur ἐξιόντος : sic enim literas ΙΕΞ (δεκάτῃ ἐξιόντος) interpr. Ideler. Chronol. vol. 1, p. 415. De fluvio Scymn. ap. Herodian. Π. μον. λ. p. 19, 8 : Ἷς ποταμὸς παρὰ θάλασσαν ἔξεισιν, nisi leg. ἐξίησιν, quemadm. certe ap. Marcian. Heracl. p. 55 pro ποταμοὶ ἐξίασιν scrib. est ἐξιᾶσιν, de quo v. in Ἐξίημι. Plat. Phæd. p. 112, B : Τὸ πνεῦμα ἰσιὸν καὶ ἐξιόν· Tim. p. 50, C. Ὁ ἐξιὼν, intell. ῥοῦς, contrarius τῷ χατιόντι, in Euripis, apud Strab. 1, p. 55. Dio Cass. 61, 8 : Τὰ ἄλλα ὅσα ἔπραττον ἐξῄει ἐκ τοῦ παλατίου. De vestigiis leporum Xenoph. Ven. 8, 3 : Ζητοῦντα ὅποι ἔξεισι. Notandæ etiam constructiones, apud Soph. Trach. 59 : Πολλοὺς ἀγῶνας ἐξιών· Thucyd. 1, 15 : Ἐκδήμους στρατείας ... οὐκ ἐξῄεσαν οἱ Ἕλληνες· Eurip. Alc. 610 : Προείπατ' ἐξιοῦσαν ὑστάτην ὁδόν. Et ib. 187 : Θάλαμον ἐξιοῦσα. Polyb. 4, 51, 8. Et usus figuratus Soph. Phil. 98 : Εἰς ἔλεγχον ἐξιών· et al. Eur. fr. Dict. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 367 : Λόγων ματαίων εἰς ἄμιλλαν ἐξιών. Aliter Epiphan. vol. 1, p. 5, C : Κατ' ἀκολουθίαν τοῦ λόγου ἔξειμι τὴν γενεαλογίαν τοῦ ἑνὸς υἱοῦ, ubi Petav. διέξειμι malebat. De infin. forma Ἐξίναι dictum in Εἶμι p. 271, B. Add. Drac. p. 53, 14, ubi leg. Ἶναι et ἐξίναι pro ἴέναι et ἐξιέναι. L. Dind.]

[Ἐξεῖναι, Licere. V. Ἔξεστι.]

Ἐξειπεῖν, Eloqui, [Expromere, Enuntiare, Profari; Ἐξείποι, Edicat, add. Gl.] Proloqui, Renuntiare, Efferre, Evulgare, Prodere. Hom. Od. O, [441] : Μή τις ποτὶ δῶμα γέροντι Ἐλθὼν ἐξείπῃ, Renuntiet. [Imper. aor. secundi ad modum primi formatum, ἐξεῖπον, habet Hesych. in Ἐξαύδα. De accentu ἐξεῖπον, ἐξειπε Arcad. p. 174, 24, 31, Jo. Alex. p. 21, 11.] Plut. Thes. [c. 26] : Ἐξειπεῖν πρὸς ἕνα. Et, Ἐξειπὼν τὸ ἀπόῤῥητον, Greg. Naz. [Et Theophyl. Hist. 8, p. 212, A. Absolute Hom. Il. I, 69 : Ἐξείπω καὶ πάντα διίξομαι. Thucyd. 7, 87 : Ἀκριβείᾳ μὲν χαλεπὸν ἐξειπεῖν. Aristoph. Av. 453; Æschyl. Ag. 934; Soph. Tr. 312; Eur. Bacch. 273. Nec minus sæpe uterque cum dat. pers. et accus. rei. Cum dupl. accus. Soph. El. 521 : Πολλὰ πρὸς πολλούς με δὴ ἐξεῖπας, ὡς κτλ. Eur. El. 907 : Τίν' ἀρχὴν πρῶτά σ' ἐξείπω κακῶν; fr. Beller. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 54 : Τί γὰρ λέγων μεῖζόν σε τοῦδ' ὄνειδος ἐξείποι τις ἄν; et Demosth. p. 540, 9.]

[Ἐξειργασμένως. V. Ἐξεργάζομαι.]

Ἐξείργω, Arceo, Excludo. [Soph. El. 1292 : Χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξέργοι λόγος. Eur. Andr. 176 : Τῶνδ' οὐδὲν ἐξείργει νόμος. Xen. Œc. 4, 13; Demosth. p. 555, 14. Cum gen. γῆς, χθονὸς, δόμων Eur. Heracl. 20, 25; Aristoph. Eccl. 11. Id. Ach. 825 : Τοὺς συκοφάντας οὐ θύραζ' ἐξείρξετε; Ap. Plat. quum sæpe absolute tum addita genitivo præpos. Leg. 11, p. 935, E : Ἐξείργειν ἐκ τῆς χώρας. Et alibi. Demosth. p. 572, 12.] Æschin. [p. 5, 15] : Τούτους οὖν ὁ νόμος ἐξείργει τοῦ βήματος. Thuc. [1, 118 : Πολέμοις οἰκείοις ἐξειργόμενοι·] 3, [70] : Τῷ νόμῳ ἐξείργοντο, Arcebantur, Prohibebantur; 2, [13] : Ἣν πάνυ ἐξείργωνται πάντων, Si excluderentur his omnibus. Ap. Plut. Rom. [c. 23] : Ἐξείργομαι δίκης νομίμου, Spe legitimarum pœnarum destituor, VV. LL. [Ion. Ἐξέργω, ap. Herodot., non modo Arceo, Prohibeo, ut 3, 51, ἐξέργειν, sc. τῆς οἰκίης, Prohibere domo; sed etiam Astringo, Cogo. Certe in pass., ut ἀναγκαίῃ ἐξέργομαι, Necessitate cogor, 7, 96 et 139; ὑπὸ τοῦ νόμου ἐξεργόμενος, 9, 111, Lege coactus; nempe Prohibitus aliter facere. Schweigh.]

[Ἐξειρητής. Athen. De mach. p. 10, extr. : Ἐπὶ δὲ τοῦ κορυφώματος καταρτίζεται ἐξειρητὴς περιπηκτὴ, κάτωθεν ἔχουσα κόρακας σιδηροῦς, ἵνα ὅταν προσερείσῃ ταῖς ἐπάλξεσι τὸ μηχάνημα καὶ τοῖς ὑκοτόνοις ἐξανοιχθῇ τὸ κατασκεύασμα τῆς ἐξαιρετίδος, οἱ κόρακες ἑδραίως τῶν ἐπάλξεων ἐπιλάβωνται. Int. retinuit voc. Græcum.]

[Ἐξειρξις, εως, ἡ, Expulsio. Eust. Od. p. 1769, 33 : Ἐξωλης δίκη ἡ τῆς ἐξείρξεως.]

[Ἐξειρύω. V. Ἐξερύω.]

Ἐξείρω, Exero, opp. τῷ ἐνείρω. [V. l. Theodoreti infra cit.] Aristoph. Eq. [377] : Εἶτά γ' ἔνδοθεν τὴν γλῶτταν ἐξείραντες αὐτοῦ, σκιψόμεσθ' ἰῷ κανδρικῶς κεχηνότος τὸν πρωκτὸν εἰ χαλαξᾷ, Extrahentes, Eximente [cum schol.] Suid., ap. quem pro σκεψόμεσθ' perperam legitur ἐκκοψόμεθα. Alludit autem ad eos, qui porcorum venalium linguas extrahunt, ut explorent grandinosi sint : sed παρ' ὑπόνοιαν comice pro στόμα dixit πρωκτόν. [Vesp. 423 : Ἐξείρας τὸ κέντρον. Herodot. 3, 87 : Ἐξείραντα τὴν χεῖρα. Hippocr. De [illegible] p. 535, 16 : Τὴν γλῶτταν ἐξαίρει ὡς κύων pro ἐξείρει ut ap. Athen. 1, p. 21, B : Ἐξάραντα τὴν γλῶτταν scribebatur olim pro ἐξείραντα, et ap. Theodoret. H. 5, 39, p. 241, 51 : Κάλαμον ἐνέβαλε τῷ παιδαγώγῳ ρίῳ... καὶ τοῦτον συνεχῶς ἐξαίρων καὶ ἐνείρων κτλ. pro ἐ ρων. L. Dind.]

[Ἐξειρωνεύομαι, Cavillor. Joseph. A. J. 15, 3, Ἐξειρωνευομένων γυναικείως τοὺς λόγους. Dissimulo, 7, 4 : Πολλάκις μὲν ὑποριστικῶς αὐτῷ προσηνέχθη, τοῦτ' ἐκεῖνος ἐξειρωνευόμενος ἔφερεν ἐγκρατῶς καὶ μ νως.]

[Ἐξείτης. V. Ἔξιτης.]

Ἐξεκκλησιάζω, Concionem advoco. Aristot. C 2, [13] : Πάλιν δεηθεὶς χρημάτων, ἐξεκκλησίασε Μυλασσεῦσιν ἔλεγεν. Alibi ubique ἐκκλησίαν συνεγ dixit. Bud. || Citatur ex Hier. 26, [9] : Ἐξεκ σιάσθη πᾶς ὁ λαὸς ἐπὶ Ἱερεμίαν, pro Congregatus universus populus adversus Hieremiam. Sic sup Deut., Ἐκκλησιάσατε τὸν λαόν. [Jerem. 36 (43) Ἐξεκκλησίασαν νηστείαν, Publice proclamarunt j nium. || Med. Hesych. : Ἀγορήσατο, ἐξεκκλησιά nisi vitium est pro -ασε. || Illatum interdum verbum pro verbi ἐκκλησιάζω temporibus augmen habentibus notavi in illo. Cujusmodi vitiis susp mihi facti sunt etiam Il. V. T., qui ἐξεκκλησίασ ἐξεκκλησιάσθην habent, circiter duodeviginti, quu iisdem V. T. libris imperat. formetur ἐκκλησίασο clarum sit nullam esse in indicativo vim repo præpositionis. His autem exx. sublatis, quum relinqui videretur l. Pseudarist. ab HSt. cit., ni tribuendum putabam. Sed ei ipse jam addo l. seph. A. J. 17, 6, 3 : Ἐξεκκλησιάσας ἐνηριθμεῖτ formam vitiosam, cujus similem non vidi, infer ætatis scriptoribus vindicandam. L. Dind.]

Ἐξελαιόω, Oleo perungo et imbuo. || In o verto. Theophr. C. Pl. 6, [7, 4] : Καὶ τάγε κάρυ ὅσα γε τοῦτον τὸν τρόπον ἐλαιώθη, χρονιζόμενα, μ ἐξελαιοῦται, In oleum vertuntur. [Ib. 8, 1 : Οἰκέ ναται τὸ ὑγρὸν ἐξελαιοῦν.]

[Ἐξελᾶσία, ἡ, Eductio pecoris ad pastum. P 12, 4, 10 : Κατὰ τὰς ἐξ. καὶ νομάς. || Excursio petus. Mauric. Strat. p. 65 : Εἶτα δὲ καὶ εἰς τὰς ἐ ὑποχωρήσεις τε καὶ ἀναστροφὰς (ἀντιστρ. 84, 260, ἐμποδισμὸν οὐκ ὀλίγον ποιοῦσι. V. Ἐξελαύνω. || I ditio. Ps.-Herodot. V. Hom. c. 9 : Ἀμφιάρεω τ τὴν ἐς Θήβας. De forma v. in simplici. L. Dind

Ἐξέλᾱσις, εως, ἡ, Expulsio. [Abjectio, Ab Gl. Herodot. 5, 76 : Πεισιστρατιδέων ἐξέλασιν· 6 Ἑωυτοῦ ἐξέλασιν ἐκ τῆς νήσου. Plut. Cat. min. Τῇ Κικέρωνος ἐξ.] Item Eruptio vel profectio qua fit. [Plut. Artox. c. 16 : Ἐν ταῖς ἐξ. καὶ συμπ Conf. Ἐξελασία.] Quo pertinet ἐξέλασιν ποιοῦμα pergo. Vide Xen. Cyrop. 8, [3, 1, etc.] ubi Πρὸ τῆς ἐξελάσεως, et, Ἐξήλασε ἐκ τῶν βασιλείω Cyro [ejusque pompa solemni e regia ad sacrif De dicessu regis cum exercitu Herodot. 7, 183 τὴν βασιλέως ἐξ. ἐκ Θέρμης. Cum ἔλασιν permuta positum ib. 37. || Ap. Moschop. Eclog. v. Μετὰ δὲ αἰτιατικῆς ὁηλοῖ (præp. παρὰ) καὶ παρ τινος ἀπό τινος καὶ ἐξέλασιν, οἷον, παρὰ τὸ πορίζ ἔμπορος, de derivatione voc. compositi, ἐξέλασ spicabatur Bast. ad Greg. p. 353, ubi agit de l vocc. permutatione.]

[Ἐξέλασμα, τὸ, i. q. ἐξέλασις, ponere videnti luisse gramm. qui voc. nihili memorant Ἐξήλ quod sit i. q. ἡ δίωξις, Suid. inter Ἐξήκοντος et latto ponens, et Zon. p. 764 ab ἐξέλασμα distinq

Ἐξελᾱτέος, α, ον, Expellendus, Abigendus. chio ἐκδιωκτέος. [Julian. p. 300, C : Ἐξελατέα ἐστὶν ἡμῖν πάντα τὰ ἐπαχθῆ σκώμματα. Diog. L. Ἐξέλαστέος est ap. Clem. Al. Pæd. p. 195. Wa

Ἐξελαύνω, ἀσω, ῶ, Expello, Abigo. [Exage Hom. Il. Θ, [527] : Ἐξέλασαν ἐνθένδε κύνας κηρ

ρήτους. [De curru agendo Il. E, 324: Ἵππους ἐξέλασε Τρώων μετ'... Ἀχαιούς· et al. sim. vel additis voce. ἵπ-πους et δίφρον vel e contextu supplendis. O, 417: Οὐδ' ἐδύναντο οὔθ' ὁ τὸν (Hector Ajacem) ἐξελάσαι... οὔθ' ὁ τὸν ἀψ ὤσασθαι. Hesiod. Th. 491: Ὅ μιν τάχ' ἔμελλε... τιμῆς ἐξελάαν. Præp. ἀπὸ junctum ib. 820: Τιτῆνας ἀπ' οὐρανοῦ ἐξέλασε Ζεύς.] Od. O, [146]: Ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο, exp. Eduxerunt. [Aliter Il. Π, 388: Οἳ βίῃ εἶν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας, ἐκ δὲ δίκην ἔλάσωσι. (Conf. Hesiod. Op. 222. Plut. Mor. p. 654, D: Ἐξελαύνειν τῶν ὁμμάτων τὸ αἰδόμενον.) De pecoribus exigendis e stabulis Od. I, 227: Ἐπὶ νῆα θοὴν ἐρίφους τε καὶ ἄρνας σηκῶν ἐξελάσαντες· 312: Ἄντρου ἐξήλασε μῆλα. Absolute K, 83: Ὅθι ποιμένα ποιμὴν ἠπύει εἰσελάων, ὁ δέ τ' ἐξελάων ὑπακούει. De abigendis bobus Od. A, 292: Τὰς δ' οἷος ὑπίσχετο... ἐξελάαν. || Excutio. Ib. Σ, 29: Χαλεπὴ δέ κε πάντας ὀδόντας γναθμῶν ἐξελάσαιμι. || De Expellendo ap. quosvis Atticorum et al., ut Æsch. Prom. 670: Ἐξήλασεν μὲν καπήλειόν σωμάτων. Soph. OEd. C. 376: Ἐξελήλακεν πάτρας· 356: Γῆς ὅτ' ἐξηλαυνόμην. Thuc. 1, 4: Κᾶρας ἐξελάσας· 2, 30: Ἐξελάσαντες αὐτόν (tyrannum ex urbe)· 109: Ἐκ τῆς Μέμφιδος ἐξήλασε τοὺς Ἕλληνας. Et sæpe ap. Herodot., Xenoph., Plat. et al. De rebus, Aristot. Probl. 2, 16: Ἀθροισθὲν τὸ θερμὸν ἐντὸς ἐξελαύνει τὸ ὑγρόν. Callim. Lav. Min. 6: Οὔ πω' Ἀθαναίᾳ μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις, πρὶν κόνιν ἵππειαν ἐξελάσαι λαγόνων. || Educo, de pompa, Plut. Alc. c. 34: Ὅταν ἐξελαύνωσι τὸν Ἴακχον· Marcell. c. 22, θριαμβον.] Item ex Æschine, ἐξελαύνω πόλιμον ἐκ τῆς χώρας. Et cum duplici constr. ex Aristoph. Nub. [123]: Ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας, quod est pro ἐξελάσω. || Erumpo equo, Bud. Xen. [Cyr. 1, 3, 3. Thuc. 7, 27: Ὀσημέραι ἐξελαυνόντων τῶν ἱππέων.] Affertur et ex Plut. Cam. [c. 17]: Ἵππον ἔχων ἐξήλασεν ἀντίος ἀνὸρὶ μεγάλῳ. [Transit. Eur. Phœn. 1190: Ἐξήλαυνον ἁρμάτων ὄχους ἱππῆς. Herodot. 7, 38: Ἐξήλαυνε τὴν στρατιήν. De acie Mauric. Strat. p. 84: Ἐξελαύνειν ἐπ' εὐθείας καὶ κύκλους διαφόρους.] Et ex Herodot. [4, 80]: Ἐξήλαυνε ... ἐς ἤθεα τὰ ἑωὐτοῦ, pro Rediit ad Lares suos; sed intellige Rediit equo vectus. [De exercitu proficiscente 8, 113, Ctesias ap. Steph. Byz. v. Χαῦων, Xen. Anab. 1, 2, 5, et al. in ead. De pompa Cyrop. 8, 3, 1.] Ἐξελῶ, Att. pro ἐξελάσω, ap. Aristoph. et Plat. Ἐξελήλακα, Att. ab ἐξελαύνω, ἐξελάω pro ἐξήλακα, Expuli, Exegi. Aristoph. Nub. [828]: Τὸν Δ' ἐξεληλακώς. || Pass. autem voce et signif. ἐξεληλαμένα ποιήματα ex Herodot. affertur pro Ductilia opera [1, 50: Ἡμιπλίνθια ἐξ αὐτοῦ (auro) ἐξήλαυνε· 68: Σίδηρον ἐξελαυνόμενον. Act. Theophr. De vent. 58. Athen. 6, p. 230, E (s. Eust. Il. p. 1157, 19): Ἐξήλαυνον τὸν ἄργυρον εἰς ὑμένος ἰδέαν, cit. Hemst. Polyb. 6, 22, 4: Κέντρον ἐπὶ λεπτὸν ἐξεληλαμένον καὶ συνωξυσμένον. || Med. Thucyd. 4, 35: Πειρώμενοι οἱ μὲν ἐξελάσασθαι ἐκ τοῦ μετεώρου, οἱ δὲ μὴ ἐνδοῦναι· 7, 5. Polyb. 4, 75, 7: Ἀτίας ἀναρίθμητον ἐξελασάμενος πλῆθος. De equis agendis Theocr. 24, 117: Ἵππους ἐξελάσασθαι ὑφ' ἅρματι.]

[Ἐξελεγκτέος, α, ον, Redarguendus. Plato Gorg. p. 508, A. Altera verbalis forma fort. restituenda ap. Hesych.: Ἐξηλεκατα, φανερῶς γενόμενα, sic: Ἐξέλεγκτα, φανερά γ.]

Ἐξελέγχω, [Arguo. Pind. Ol. 11, 55: Ὁ ἐξελέγχων μόνος ἀλαθείαν ἐτήτυμον χρόνος. Æsch. Eum. 433: Ἀλλ' ἐξέλεγχε, κρῖνε δ' αὐθείαν δίκην. Soph. Ant. 399: Κρῖνε κἀξέλεγχε. Eademque Convincendi signif. OEd. T. 297, Tr. 373, Eur. Iph. A. 335, Ion. 367. Xen. Comm. 4, 8, 11: Ἁμαρτάνοντας ἐξελέγξαι.] Redarguo, i. e. Falsum esse doceo, Bud.; Refello, i. e. Convinco non esse eum, quem se dicit esse. [Coarguo, Gl.] Plato [Gorg. p. 522, D: Ἐμὲ ... ἐξελέγχοι ἀδύνατον ὄντα, et al.] Apol. [p. 23, A]: Οἴονταί με ταῦτα αὐτὸν εἶναι σοφὸν ἃ ἂν ἄλλον ἐξελέγξω, pro In quibus alium refellam, VV. LL. [Ead. constr. Hipparch. p. 226, E.] Rursum Bud. pro Convinco tam disputatione quam opere, ex Isocr. p. 47 [et 28, A. Diodor. 14, 76: Οἱ μεῖζον τοῦ καθήκοντος ἐπαιρόμενοι ταχέως ἐξελέγχουσι τὴν ἰδίαν ἀσθένειαν.] Et ex Plut., Vinco disputando. [V. Wyttenb. ad Mor. p. 137, C.] Sic pass. ex [Eur. Hipp. 930, et c. part. 944: Ἐξελέγχεται κάκιστος ὢν· Isocr. p. 94, C, ψευδόμενος·] Plat. Ep. [2, p. 314, D]: Οὐδεὶς αὐτῶν ἐκών ἐξελέγχεται. [Hipp. maj. p. 304, D: Ἐξελεγχόμενος περὶ τοῦ καλοῦ, et al. Xen. Cyrop. 1, 6, 22: Ἐξελήλεγμένος ἂν εἶης. Thucyd. 3, 64: Ἐξηλέγχθη ἐς τὸ ἀληθές. De re Isocr. p. 318, E: Ἐξελεγχομένης τῆς αἰτίας ἧς εἶχον πρότερον.] Denique affert Bud. et pro Deprehendo, Comperio, Periclitor, Periculum facio, ex Polyb. [Ταύτην τὴν ἐλπίδα 9, 5, 6; πάσας ἐλπίδας 62, 1, 4, et al. sim. (conf. Diodor. 20, 78); τὴν τύχην 21, 11, 4. Schweigh. Plut. Ages. c. 19: Βουλόμενος ἐξελέγξαι τοὺς Θηβαίους ὁ Ἀγησίλαος, εἰ διαμαχοῦνται. Brunck. || Enumero. Pind. Nem. 10, 46: Χαλκὸν μυρίον οὐ ξυνατὸν ἐξελέγξειν· μακροτέρας γὰρ ἀριθμῆσαι σχολᾶς. || Reprehendo, Culpo. Eur. El. 36: Οὐ δὴ τοῦτό γ' ἐξελέγχομαι (quod non sim honesto loco natus). Thom. M. p. 3: Ὁ δὲ αὐτὸς οὗτος ἐξελέγχει τοῦτο ἐν τῷ ψευδοσοφιστῇ αὐτοῦ.]

Ἐξελεέομαι, Placo, VV. LL.: significat tamen potius Misericordiam consequor.

Ἐξελευθεριὸς, ὴ, όν, Libertinus, Liberti filius, Plut. [Sulla c. 8, 33, Anton. c. 58], ut ἀπελευθεριὸς. Nonnullis tamen et ἐξελεύθερος est Libertinus. Hesych. certe dicit ἐξελευθέρους esse τοὺς τῶν ἐλευθερουμένων υἱούς. [Dionys. A. R. 4, 22: Τὸ τῶν ἐξελευθεριῶν ᾠῦλον. Ἐξελευθεριικοὺς νόμους e Demosthene citat Poll. 3, 81.]

[Ἐξελευθέριος, ὁ, Ad libertatem aspirans. Malchus V. Pyth. p. 29. I. H. Max.]

[Ἐξελευθερώτης, ὁ, ap. Hesych. v. Κροτάνειροι (post Κρωσσοί): Βάνυσοι πολῖται ἢ ἐξελευθερῶται.]

Ἐξελεύθερος, ὁ, Libertus, ut et ἀπελεύθερος. [Inscr. ap. Spon. Misc. n. 130, p. 1397 ed. Polen.: Ἐξελευθέρου. Cic. Ad Att. 6, 5, 1: Τῆς ξυναόρου τῆς ἐμῆς οὐξελεύθερος, quem 4, 3 ἀπελεύθερον dixerat. Sic etiam Dio Cass., sæpiss. usus h. v., 39, 38 eundem modo ἀπελ. modo ἐξελ. dicit. Grammatici etsi distinguunt ἐξελεύθερον ab ἀπελευθέρῳ ita, ut ἐξ. propie significet τὸν γενόμενον διὰ χρέα προσήλυτον ἢ κατὰ ἄλλην τινὰ αἰτίαν δουλεύσαντα (v. Ammon. s. Ἀπελ. cum anim. Valck. p. 29, Eust. Od. p. 1751, 2: Ἐξελ. μὲν εἶπον τὸν διὰ χρέος ὑπὸ τῷ δανειστῇ γενόμενον δούλου δίκην, εἶτα ἀπολυθέντα, ἀπελ. δὲ τὸν ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ, collatis Etym. Gud. p. 193, 1, Zon. p. 756, ubi agit de discrimine inter ἐξ. et ἐλ.), Ammon. tamen addit: Ἤδη μέντοι καὶ ἀδιαφόρως χρῶνται τοῖς ὀνόμασιν, nec distinguit Pollux 3, 83. || Libertinus. Hesych.: Ἐξελεύθεροι, οἱ τῶν ἐλευθερουμένων υἱοί.]

Ἐξελευθεροστομέω, Admodum libero ore loquor. Soph. [Aj. 1258]: Θερσῶν ὑβρίζεις κἀξελευθεροστομεῖς.

Ἐξελευθερόω, i. q. ἀπελευθερόω [Libero. Dio Cass. 36, 25; 60, 28. Hesych.: Ἐξηλευθέρωται ὁ δοῦλος, ὁ δὲ πράγματος ἀπολυθεὶς ἠλευθέρωται.]

Ἔξελευσις, εως, ἡ, Exitus. [Tzetz. Exeg. Il. p. 111, 19: Δακρύοντι πολλὰ περὶ τὴν ἔξελευσιν τὴν ἐν τῇ μιαρᾷ ἐκστρατείᾳ καὶ οὐκέτι ὑποστραφέντι. Mauric. Strat. p. 48: Εἶτα ὑπερεφάσεως καὶ ἐξελεύσεως αἰφνιδίας ὑπὸ ἰχθρῶν (ὡς) εἰκὸς ἐπιγινομένης αὐτῇ διὰ νώτου κτλ. Nisi tamen leg. ἐπελ., ut p. 51, 103, 104, 118, vel ἐπεξελ., ut p. 55: Τὰς κατὰ τῶ νώτου ἐπεξελεύσεις. L. Dind. V. Ἔξλασις.]

Ἐξελιγμὸς, ὁ, Evolutio, Explicatio (sc. aciei, voc. militare): cujus duæ sunt formæ, una κατὰ λόχους, altera κατὰ ζυγά: utriusque autem species tres: quarum descriptionem habes ap. Suid. [ex Æliani Tact. c. 27]. Hesychio est κίνησις παρὰ τοῖς τακτικοῖς ἡ ἑνόπλιος. [Arrian. Tact. p. 57. Wakef. De equitatione, ut ἐξέλιξις, Themist. Or. 1, p. 2, B: Τοὺς ἐπὶ τῶν ἵππων ἐξ. Eust. Opusc. p. 282, 12: Ὡς καὶ ὁ εὐγενὴς ἵππος ὑπομαρτυρεῖν ἔοικε, δς αὐτὸν ἔφερε, καὶ οἱ ἐκείνου ἐξελιγμοί, ὅτε ἤρετο ἔφιππος. Usurpat etiam Nicom. in Theol. arithm. p. 74: Χρόνος, κίνησις, οὐρανὸς, ἄστρα, ἐξελιγμοί τε παντοῖοι. Aliter anon. de S. Theodoro 20, p. 18: Τοῖς ἐξελιγμοῖς ... τῶν ῥαμάτων. L. D.] Scribitur vero [vitiose] et Ἐξελισμὸς pro eod. quod ex Æliano 10 citat Budæus.

[Ἐξελικτος, ὁ, ἡ, Evolvendus. Schneid. sine test.]

[Ἐξελίκτρα, ἡ, Trochlea. Hero Spirit. p. 220, 8: Συμβήσεται οὖν ἐπιστραφέντος τοῦ θκ τροχοῦ ἐπειλεῖσθαι τὴν σπάρτον περὶ τὴν ἐξελίκτραν. Schneid. Conf. Hero Autom. p. 247 seqq. L. D. Pro quo ap. Philon. Belop. p. 67, 41: Εἰς ἐξέλικτρον ξύλινον συντιθέναι, neutro genere. Angl.]

Ἐξέλιξις, εως, ἡ, Evolutio, Explicatio, de acie explicata in orbem, Bud. Ap. Suid. loco [in Ἐξελίσσω] cit. subjungitur: Κἄτα ἐνόπλιοι διαδρομαί τίνες ἐγίνοντο καὶ ἑξελίξεις καὶ περίοδοι. Dicitur et de equis orbem explicantibus, ut περιελίσσειν de orbibus implicatis, Bud. [Aristid. De mus. 2, p. 71: Ἐξελίξεων τῶν ἐπ' ἀσπίδα ἢ ἐπὶ δόρυ. Eust. Opusc. p. 254, 32: Τὰς ἱππικὰς ἑξελίξεις. L. D. Plotin. p. 541, A: Τῇ τῶν λόγων ἁπάντων ἑξελίξει καὶ ἀναπλώσει.]

[Ἐξελισμός. V. Ἐξελιγμός.]

[Ἐξελίσσω, s.] Ἐξελίττω, Evolvo, Explico. [Eur. Hipp. 864: Ἐξελίξας περιβολὰς σφραγισμάτων. Et figurate Suppl. 141: Σὺ δ' ἐξελίσσεις πῶς θεοῦ θεσπίσματα; Explicas. Et aliter Ion. 397: Μὴ ... προδῇ λόγος οὐχ ἥπερ ἡμεῖς αὐτὸν ἐξελίσσομεν. Et Tro. 3: Ἔνθα Νηρῄδων χορὸι κάλλιστον ἴχνος ἐξελίσσουσιν ποδὸς, de saltatione, ut supra ἑλίσσω. (Aristid. vol. 1, p. 97: Χορείαν ἐξελίττειν, οὐ πλοῦν ἀνύτειν δόξαις ἄν.) De Hercule filium circa columnam persequente H. F. 977: Ὁ δ' ἐξελίσσων παῖδα κίονος κύκλῳ, τόρευμα δεινὸν ποδός. Heliod. 5, 14, p. 225: Οἱ μὲν ἀγεληδὸν ἐπὶ τὴν πέτραν ἀνατρέχοντες, οἱ δὲ περὶ τὸν νομέα κύκλους ἐξελίττοντες, Gyros describentes. Plut. Mor. p. 368, A: Τοσαύτας ἡμέρας τὸν αὐτῆς κύκλον ἐξελίττει (luna).] Xen. Hell. 4, [3, 18]: Καὶ ὁ μὲν εὐθὺς ἐξελίξας τὴν φάλαγγα, ἦγεν ἐπ' αὐτούς, Explicans agmen; Cyrop. 8, [5, 15]: Ἢ ἐκ δεξιᾶς, ἢ ἀριστερᾶς, ἢ ὄπισθεν ἐπιφανέντων τῶν πολεμίων, ὀρθῶς ἐξελίξαι. [Pass. Reip. Lac. 11, 8. Mauric. Strat. p. 83, 98, 129, ubi male ἐξελίσθαι. Plut. Paul. Æm. c. 17, comparavit Vales. præf. ad Exc. Peiresc. p. 9.] Et ap. Suid.: Εἶτα ὑμεῖς τὰς φάλαγγας ἐξελίξαντες, ἀγχίστροφοι γενόμενοι, ἀντιμέτωποι γίνεσθε τοῖς δυώκουσιν· est voc. militare de explicanda acie. [De navibus subductis Polyb. 1, 51, 11: Ὥρμησε πρὸς φυγὴν ἀπὸ τῶν ἐωνόμων παρὰ τὴν γῆν ἐξελίξας· ib. 28, 12: Παρὰ τὴν γῆν ἐξελίξασαι διέφυγον (naves). Intransitive sic etiam Plut. Camill. c. 5: Καθάπερ ἐστὶ Ῥωμαίοις ἔθος ἐπευξαμένοις καὶ προσκυνήσασιν ἐπὶ δεξιὰ ἐξελίττειν. Et addito acc. Pyrrh. c. 28: Ἐξελίξας τὴν τάφρον ἐπειρᾶτο κατὰ τὰς ἀμάξας ὑπερβαίνειν. Aliter Appian. Civ. 5, 84: Παρέπλει τὴν γῆν, τοὺς κόλπους ἐξελίσσων, Sinus legens. Ælian. N. A. 13, 14: Δρόμον δὲ ἕνα καὶ ἴθὺν οὐ θεῖ (lepus), διῦρο δὲ καὶ ἐκεῖσε παρακλίνει καὶ ἐξελίττει τῇ καὶ τῇ, Hac et illac discursat. De perdice effugiente 3, 16: Αὐτὸς μὲν ἑαυτὸν πρὸ τῶν ποδῶν κυλίει τῶν τοῦ θηρατοῦ καὶ ἐνδίδωσιν ἐλπίδα τοῦ δύνασθαι συλλαβεῖν εἱλούμενον ... ὁ δὲ ἐξελίττει ἑαυτὸν, καὶ διαδιδράσκει· et intransit. 15, 8. Med. Themist. Or. 2, p. 361, A: Ὥσπερ παλαιστὴς ὁ λόγος πολλὰ ἐξελιχθείς. Plut. Mor. 923, A. Pass. p. 939, A: Κύκλοις τισὶ περὶ κύκλους ἑτέρους ἐξελιττομένοις.]

Ἐξελκόω, Exulcero, [Gl.]. Sed exp. et Lanio. [Diod. 14, 88: Τὸ πρόσωπον ἐξήλκωσε. Joseph. A. J. 2, 14, 4: Δεινῶς αὐτοὺς ἐξηλκωῦντο τὰ σώματα.]

[Ἐξελκτέον, Trahendum. Eur. El. 491: Ὅμως δὲ πρός γε τοὺς φίλους ἐξ. διπλῆν ἀκανθαν καὶ παλίρροπον γόνυ.]

Ἐξελκυσμός, ὁ, Extractio. Auctori Definitt. med. μεταγωγὴ ὀστοῦ ἢ ὀστῶν ἐκ τῆς ἐπιφανείας εἰς τὸ βάθος.

Ἐξελκύω, Extraho, Educo: v. Ἐξέλκω. [De præs. hujus verbi v. quæ dicta sunt in simplici.]

Ἐξέλκω, Extraho. [Hom. Il. Ψ, 762: Ἡνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον· Od. E, 432: Ποσὶ λύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο.] Aristoph. Nub. [713]: Καὶ τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσι. [Eur. Hec. 544: Φάσγανον ἐξέλκει κολεοῦ. Aristoph. Eq. 365, a Porsono correctus: Ἐγὼ δέ γ' ἐξέλκω σε τῆς πυγῆς θύραζε κὐδδα. Id. Pac. 511: Οἵ τοι γεωργοὶ τοὔργον ἐξέλκουσι, de Pace extrahenda, et al. in ead. fab. Plato Reip. 7, p. 515, E: Ἡλίου ἐξελκύσειεν εἰς τὸ τοῦ ἡλίου φῶς. Figurate Pind. Pyth. 1, 75: Ἑλλάδ' ἐξέλκων βαρείας δουλίας. Prov. 30, 33: Ἐὰν δὲ ἐξέλκῃς λόγους, ἐξελεύσονται. Ep. Jacobi 1, 14: Ὑπὸ τῆς ἰδίας ἐπιθυμίας ἐξελκόμενος. Job. 36, 20: Μὴ ἐξελκύσῃς τὴν νύκτα, Ne protrahas noctem. Ap. Eur. Andr. 1121: Χωρεῖ δὲ πρύμναν· οὐ γὰρ ἐς καιρὸν τυπεὶς ἐτύγχαν', ἐξέλκει δέ, absolute dici videtur cad. signif., qua addito accus. ap. Soph. Phil. 291: Ἐξέλκων πόδα πρὸς τοῦτο, et supra ἐξελκτέον, de eo qui vulneratus ægre se traheret. Alii de gladio stringendo acceperunt, ut est in Gl. Ἐξέλκω, Evagino. Sed incertum an absolute positum ibi dicatur. Fut. forma ἐξελκύσει Job. 20, 15.

Ἐξέλκωσις, εως, ἡ, Exulceratio [Gl.]. Sed exp. et Laniatio. [Diodor. 3, 28: Τὰς τῶν χειρῶν ἐξελκώσεις.]

Ἐξελληνίζω, Ex Latino vel Hebraico Græcum facio, vel etiam A Græcis derivo, Ex Græco deduco. Plut. Numa [c. 12]: Ταῦτα γὰρ (Ancylia Romanorum, dicta esse) παρὰ τὸ ἀγκύλον σχῆμα, ὁ Ἰόβας εἰρηκε, γλιχόμενος ἐξελληνίσαι τοὔνομα. Gregor. de festo Paschæ s. Paschatis: Τοῦ γὰρ σωτηρίου πάθους ὄνομα τοῦτο εἶναι νομίσαντες, εἶτα ἐξελληνίζοντες τὴν φωνὴν, κατὰ τὴν τοῦ φ πρὸς τὸ π, καὶ τοῦ χ πρὸς τὸ χ μεταποίησιν, Πάσχα τὴν ἡμέραν προσηγορεύκασιν. Ex ejusdem Gregor. Orat in Basil. affertur: Τίς δὲ γραμματικὴν ἢ γλῶσσαν ἐξελληνίζει, καὶ ἱστορίαν συνάγει, καὶ μέτροις ἐπίστατο, καὶ νομοθετεῖ ποτήμασι; pro Græca facundia enuntiat formatque. Bud. ἐξελληνίζειν ap. Greg. p. 254 interpr Ad Græcorum ritum formamque instituere et exiger limareque, Ad Græcam facundiam exacte enuntiare respiciens opinor ad hunc l. [Joseph. A. J. 1, 6, 1 Κίτιος ὑπὸ τῶν ἐξελληνισάντων αὐτὴν καλεῖται. Eus ad Dionys. P. 14. Pass. Theod. 1, 48. Wakef. Argun Aristoph. Pluti: Τὸ Καρίων ἐξελληνιζόμενον τὸν δοῦλ δηλοῖ. Aliter Phot. Bibl. p. 467, 14: Οὐ τοὺς διαλόγο δὲ καλουμένους μόνους, ἀλλὰ καὶ ἄλλους αὐτοῦ ἀριολόγο πόνους ἐξελληνίσαι ἔργον ἔθετο. Tzetz. Hist. 3, 452: Ἐπ γραμμα ... ἐξελληνιζόμενον ταῦτα δηλοῖ τὰ ἑπη, Gra versum. Zonar. p. 771: Ἐξελληνίζει, εὔρυθμον ἀπ γάζεται. L. Dind.]

[Ἐξέλλω. V. Ἐξείλλω.]

[Ἐξελυτρόω, Hesych. in Ἐξελύτρωσας Henst. l deberet esse ἐξηλ. Sed de h. l. dixi in Ἐκλωπίζω.]

[Ἐξεμετικὸς, ἡ, ὄν, Vomitum ciens. Niceph. Chum in meis An. vol. 3, p. 371: Φαρμάκοις τισὶν ἐξ. Boiss.]

Ἐξεμέω, Evomo [Gl. Hesiod. Theog. 497, notab forma: Πρῶτον δ' ἐξέμησε λίθον. Plato Reip. 3, p. 4 D: Ἐξεμέσαι τὸ νόσημα. Absolute Aristoph. Ach. 5 et al. De Charybdi Hom. Od. M, 237, 437. Strabo p. 58: Χάσμα γῆς πηλοῦ διαπύρου ποταμὸν ἐξέμεσε. guratius Aristophanes Ach. 6: Τοῖς πέντε ταλάντ οἷς Κλέων ἐξέμεσε. Hesych.: Ἐξεμοῦντες, ἀποδιδόντ Perf. ἐξεμέμεκεν annotavit idem. Fut. forma act. Prov. 23, 8: Ἐξεμέσει γὰρ αὐτὸν (τὸν ψωμὸν) καὶ μανεῖται. Med. Jerem. 25, 16: Καὶ πίονται καὶ ἐ μέσονται καὶ ἐκμανήσονται. Pass. Diosc. 1, 30: Δίδο πρὸς τὰ θανάσιμα συνεχῶς πινόμενον καὶ ἐξεμούμενον, alibi sæpe. Job. 20, 15: Πλοῦτος ἄδικος συναγόμε ἐξεμεθήσεται.]

Ἐξέμπαλιν, adv. et quidem bicomp., ubi forta vacat ἐξ, ac pro ἔμπαλιν accipi potest. Sed Hesy exp. ἐπαριστέρως.

Ἐξεμπεδόω, Bud. ex Xen. [Cyrop. 3, 1, 12: ἐξημπέδουν τὰς πρὸς ἡμᾶς συνθήκας], Constanter obse et sancio. [Hesych.: Ἐξηπέδου, ἔλυε ἐμπεδα. Ἐξημ δου Kuster.]

Ἐξεμπολάω, Vendo. [Soph. Phil. 301: Οὐ γάρ δρμος ἐστὶν οὐδ' ὅποι πλέων ἐξεμπολήσει κέρδος, Mer vendendo lucrum faciat. Dionys. A. R. 3, 46: ἐμπολήσας τὸν φόρτον ἐν ταῖς ... πόλεσιν.] Unde ἐξημπ μένοι, Venditi. [Et, Ἐξημπολημένων σοὶ σχεδὸν πάν ap. Herodot. p. 1 (1, 1), ubi tamen πω γράφε HSt. Ms. Vind. Ἐξεμπολ. est in edd. Herodoti, augm. Figurate Soph. Antig. 1036: Τῶν δ' ὑπαὶ νους ἐξημπόλημαι κἀκπεφόρτισμαι πάλαι. V. Ἐκφο ζομαι.]

Ἐξεναίρω, Interficio. Hesiod. [Sc. 329] aor. 2 est, Κύκνον τ' ἐξεναρεῖν.

[Ἐξέναντι, Exadversum. Inscr. Halicarn. ap. A Didot. *Voyage* p. 356: Τὸ οἰκηΐον τὸ ἐξενάντιον μνημείου. Ubi ex aliis apographis οἰκίδιον et ἐξέν Boeckh. vol. 2, p. 457, n. 2664, 8. Aq. Ezech. 2, ubi LXX ἀπέναντι. L. Dind.]

Ἐξεναρίζω, i. q. ἐξεναίρω. Hom. Il. Δ, [488]: Σιμ σιον ἐξενάριξε. [Et alibi sæpe. Hesiod. Theog. Lycophr. 50. Suid.: Κατεχόρδησεν, ἀπέλεν, ἐξενάρ ‖ Spolio. Hom. Il. H, 146, N, 619 etc.: Τεύχε ἐξενάριξε.]

Ἐξενέπω, Eloquor, Edico, VV. LL. ex Apoll. [1, 764; 2, 391, Quint. 2, 115.] Dionys. P. [799. Pind. Nem. 4, 33: Τὰ μακρὰ ἐξενέπειν ἐρύκε τιθμός· Ol. 8, 19: Ἐξένεπεν ... Αἴγιναν πάτραν, D ravit. Nicand. ap. Athen. 9, p. 395, C, pass.:

οιν ἅρπαι ... νωνήσιμοι ἐξενίπονται, Nocere iis dicuntur. Sic enim Heringa : cod. ἐξινίπονται, quod Nicandrum correpto ι dixisse non est credibile.]

'Εξενεχῦρίάζω, pro Pignora capio, Diog. L. Menippo [6, 99 : Ναυτικῶ τόκω δανείζειν καὶ ἐξενεχυριάζειν.]

'Εξέννυμι, Exuo, VV. LL. Pro eo vero, quod in iisd. citatur, ex Hom. Od. O, 206 : Νηῒ [δ'] ἐνὶ πρύμνῃ ἐξέννυτο κάλλιμα ἕῶρα, Exponebat s. Deponebat in puppe : in aliis edd. et vero in textu Eust. Commentariis addito, legitur ἐξαίνυτο ab ἐξαίνυμαι. Neutrius lectionis meminit ipse Eust., sed verba obiter repetens, dicit πρύμνῃ ἐνὶ νηῒ θέμενος.

'Εξεντερίζω, Exentero, Eximo intestina, Medullam eximo. [Eviscero, Gl.] 'Εξεντερίζεται ἄλλέβορος, Dioscor., Ex helleboro medulla eximitur ; q. d. Emedullatur helleborus. In VV. LL. annotatur ex Galeno καρδάμωμον ἐξεντερισμένον, 7 De compos. medicamm., in confectione Pamphyli [vol. 13 ed. Chart.], itidem pro Emedullatum, ex Plin. At Scribonium Largum et Marcellum Empiricum nasturtium inanimatum et cachry inanimatum (ita enim legi debere) vocare quod sit ἐξεντερισμένον, sc. Exinanitum : cui opp. Animatum, i. e. integrum ac plenum. Sic et glycyrrhizam Galeno dici ἐξεντερισμένην, pro eo, quod alibi, sc. De antid. 2, dixit, Χωρὶς τῆς ἐντερώνης. Et Aetium 12, 47 : Καρδαμώμου χωρὶς τῆς ἐντερώνης, quod alibi Gal., Καρδάμωμον κεκαθαρμένον dixisse videtur. ['Εξεντερισθέντα, Interata ; 'Εξεντερωθὲν, Interato, Gl.]

['Εξεπάδω.] 'Εξεπάδειν, Excantare, s. Incantationibus permulcere et delinire. Soph. OEd. C. [1194] : Ἀλλὰ νουθετούμενοι Φίλων ἐπῳδαῖς, ἐξεπάδονται φρένα, Blandis amicorum verbis velut incantamentis deliniuntur. [Schol. καταπραΰνονται. Plat. Phæd. p. 77, E : Τοῦτον οὖν πειρώμεθα πείθειν μὴ δεδιέναι τὸν θανατον, ὥσπερ τὰ μορμολυκεῖα. Ἀλλὰ χρὴ ἐπᾴδειν αὐτῷ ἑκάστης ἡμέρας ἕως ἂν ἐξεπάσητε, ubi plerique libri plus minusve a vera script. aberrant. Plut. Mor. p. 384, A : Τὰ κρούματα τῆς λύρας, οἷς ἐχρῶντο πρὸ τῶν ὕπνων οἱ Πυθαγόρειοι, τὸ ἐμπαθὲς καὶ ἄλογον τῆς ψυχῆς ἐξεπάδοντες οὕτω καὶ θεραπεύοντες.]

'Εξεπαίρω, Attollo, Extollo [Gl.], Subveho in altum. Item, Effero animo. Plut. [Mor. p. 192, F] ex poeta : Μηδ' εὐτύχημα μηδὲν ὦδ' ἴστω μέγα, Ὅσ' ἐξεπαίρῃ μεῖζον, ἢ χρειών, φρονεῖν. [Aristoph. Lys. 623 : Μὴ ... τὰς γυναῖκας ἐξεπαίρωσιν ὀλῳ καταλαβεῖν τὰ χρήμαθ' ἡμῶν, Excitent.]

['Εξέπαφος, nomen fictum a Valentinianis. V. Epiphan. vol. 1, p. 167, C. L. Dind.]

['Εξεπαξάγω, ap. Eust. Opusc. p. 177, 19 : Ὅθεν οὐδὲ φαντάζειν δοκεῖν ἐνόμισεν ἀλλ' ἐξεπιξάγειν τὸ κακὸν πρὸς ἀλήθειαν, scribi videtur pro ἐπεξάγειν. L. D.]

['Εξεπερείδω, Polyb. 16, 11, 5, ubi al. ἐξερείδω, q. v.]

['Εξεπεύχομαι, Glorior. Soph. Phil. 668 : 'Εξεπεύξασθαι βροτῶν ... τῶνδ' ἐπωφελῆσαι μόνον.]

['Εξεπίγονος, ὁ, ἡ, Post enatus. Jo. Chrys. Hom. 54, vol. 5, p. 934 : Ἀνθηκομεῖ δὲ δένδρα, ἐξεπιγόνους εἰς ἐκβολὴν ὠδῖνουσα καρπούς.]

['Εξεπικαιδέκατος, η, ον, Sextus decimus. Strato Anth. Pal. 12, 4, 5 : 'Εξεπικαιδέκατον ... ἔτος.]

'Εξεπίσταμαι, Probe novi, Calleo, Teneo : aliquanto plus quam ἐπίσταμαι, Scio : licet nonnunquam pro eo usurpetur. Aristoph. sane non semel eo esse usus comperitur pro Ad unguem teneo : unde et Dem. [p. 418, 10] dixit ἀκριβῶς ἐξεπιστάμενος. [Absolute Soph. El. 907 etc. Herodot. 1, 193 ; 3, 134. Aristoph. Nub. 1228 : Οὐ γάρ πω τότ' ἐξηπίστατο ... τὸν ἀκατάβλητον λόγον. Καλῶς ἐξ. Soph. OEd. C. 417, Ant. 293 ; εὖ ἐξ. Æsch. Ag. 838, Herodot. 3, 146 etc. Id. 7, 39 : Εὖ νυν τόδ' ἐξεπίστασο, quo modo etiam Soph. dicit OEd. C. 1584 : Ὡς λελοιπότα κεῖνον τὸν ἀεὶ βίοτον ἐξεπίστασο.] Porro jungitur aliquando infin. Aphthon. : Ἑκατέρων κρατεῖν ὡς ἑνὸς ἐξεπίσταται. [Herodot. 7, 135 : Τὸ μὲν δοῦλος εἶναι ἐξεπίστεαι. Soph. Ant. 480 : Ὑβρίζειν μὲν τότ' ἐξηπίστατο. Aliter 293 : Τούτους ἐξεπίστασαι ... εἰργάσθαι τάδε.] Interdum accus. [Soph. Aj. 441, Eur. Cycl. 476.] Athen. [12, p. 520, E], de equis : Ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν ἱστάμενοι, τοῖς προσθίοις ὤρχοῦντο, ἐξεπιστάμενοι αὐλήματα. Ionice vero Herodot. [2, 43] dicit, 'Εξεπισταίατο [ἐξεπιστέατο] ὀνόματα, pro ἐξεπίσταντο, quod exp. Percepissent. [Seq. par-

tic. Soph. OEd. C. 1584 (et sim. in fr. ap. Clem. Al. Str. 5, p. 659 : Καὶ τὸν θεὸν τοιοῦτον ἐξεπίστασθαι, Eur. Alc. 511. Ib. 784 : Οὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἐξεπίσταται τὴν αὔριον μέλλουσαν εἰ βιώσεται. Ap. Plat. Phædr. p. 228, B : 'Εξεπιστάμενος τὸν λόγον (quem legerat), εἰ μὴ πάνυ τις ἦν μακρὸς, videtur esse Memoria tenens.]

['Εξεπισφράγίζομαι, Imprimor, ap. Chærem. Athen. 13, p. 608, C : Ἡ δ' ἐκραγέντων χλανιδίων ὑπὸ πτύχας ἔρανε μηρὸν κἀξεπεσφραγίζετο ὥρας γελώσης χωρὶς ἐλπίδων ἔρως, Mihi se imprimebat spem non adducens amor, Grotius.]

'Εξεπίτηδες, pro ἐπίτηδες [Ex industria, De ind., Gl.]. Theophr. C. Pl. 5, 5, [4] : 'Εξεπίτηδές τι ποιεῖσθαι [ποιεῖν], Data opera et adhibita cura, opp. τῷ αὐτομάτως. Dem. [p. 127, 26] : Ἡ γὰρ ἐξεπίτηδες ἢ δι' ἄγνοιαν εἰς χαλεπὸν πρᾶγμα ὑπάγουσι τὴν πόλιν, Aut de industria, aut per imprudentiam. Idem C. Mid. : Τὸν παρόντα καιρὸν, ὃν οὗτος ἐξ. πλάττεται. Ap. Aristoph. Pl. [916] : Οὐκοῦν δικαστὰς ἐξ. ἡ πόλις ἄρχειν καθίστησι, schol. exp. ἐξ ἀνάγκης, ἢ μάτην : addens, οὕτως οἱ Ἀττικοί. Item, ἀργῶς καὶ μάτην. Annotat vero scribi etiam negative οὐχουν, quæ scriptura expositioni illi convenientior esse videtur. ['Εξεπίτ. frequens etiam Platoni, velut Reip. 6, p. 498, E : Τοιαῦτ' ἄττα ῥήματα ἐξ. ἀλλήλοις ὡμοιωμένα, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ... συμπεσόντα, etc. Simile voc. conservasse videtur Hesych. in gl. : 'Εξεπίταξεν, ἐξεπίτηδες, cui ἐπιτάξ, q. v., conferentes intt. conjecerunt 'Εξεπιτάξ.]

['Εξεπιτρέχω, var. script. ap. Arat. 80, ἐξεπιδέρομαι.]

['Εξεπομβρέω, Pluere facio. Soph. fr. Polyx. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 344 : Ζεὺς οὔτ' ἐξεπομβρῶν οὔτ' ἐπαυχμήσας φλοὸς. Tzetz. Hist. 3, 59 : Πρὸς αὐτὸν οὐρανὸν μηχανοτευχεῖς ἐξεπομβρῶν τὰς ὀρόσους.]

'Εξέραμα, τὸ, Id quod evacuatum s. eductum est. Pro Vomitus, i. e. Cibus qui vomitu rejectus et evacuatus est, legitur in 2 Petri 2, [22], ex Prov. 26, [11] : Κύων ἐπιστρέψας ἐπὶ τὸ ἴδιον ἐξέραμα, Canis reversus ad proprium vomitum. Ubi quidam codd. habent ἐξέρασμα cum σ. Sed Prov. l. c. habetur, κύων ἐπελθὼν ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ ἔμετον. [Herodian. Epimer. p. 31. Boiss. Eust. Opusc. p. 248, 91.]

['Εξέρασις, εως, ἡ, Vomitus. Eustath. Od. p. 1856, 5. Creuzer. V. 'Εξέρωσις.]

['Εξέρασμα. V. 'Εξέραμα.]

['Εξεραστὴς, ὁ, Qui ejicit et evacuat. Eust. Opusc. p. 248, 89 : Ὡμολόγησας ἄρα ἐν συλλόγῳ τῷ κατὰ σὲ ἐξεραστὴς εἶναι.]

'Εξεράω, Evacuo, Educo, Expromo, Exhaurio. [Ejicio, Evomo.] Aristoph. Ach. [341] : Τοὺς νῦν μοι λίθους πρῶτον ἐξεράσατε, Si vultis me plane loqui, exhaurite prius e sinibus lapides et ejicite, quos ad me obruendum tenetis : ἐκκενώσατε, ἐκβάλλετε, schol. Et Synes. Epist. 130 : Ὡς γὰρ νῦν ἔχομεν, οὐκ ἔστιν ἀπὸ κιβωτίων ἐξεράσαι [ἐξερᾶσαι et sic in seqq.] βιβλία, Educere et expromere libros. Et Heraclitus ap. Diog. L. [9, 4] medicos interrogat, Εἴ τις δύναται ἔντερα ταπεινώσας ὑγρὸν ἐξεράσαι, Evacuare et educere s. exhaurire aquam : laborabat enim aqua intercute. It. ap. Dioscor. 6, 19, de Pharico : Δεῖ δὲ μετὰ τὸ ἐξεράσαι αὐτοὺς, ποτίζειν οἶνον ἀφυθίτην, Ruell. vertit, Post vacuationes : alii Post eductiones. [« 'Εὰν ἐξαρύσῃς τὸ ὕδωρ Hippocr. De morb. 2, 24, vol. 7, p. 576, C, rectius ἐξεράσῃς codd. servarunt. 'Επειδὰν τὸ αἷμα ἐξεραθὲν ὑπόχολον γένηται De mul. m. 2, 12, p. 802, D, Foes. ἐξαρυχθὲν, Corn. ἐξαρθὲν substituit, neuter bene. Pro Ejicere et Effundere Att. dixisse certissimum est. Pro Evomere ... Pherecr. ap. Athen. 15, p. 685, A : Ὦ μαλάχας μὲν ἐξερῶν. Archigen. ap. Galen. vol. 8, p. 376, et al. ap. Schleusn. v. 'Εξέραμα. » Lobeck. ad Phryn. p. 64. Hippocr. De morb. 2, p. 483, 25 : 'Επὴν ἐξεράσῃς τὸ ὕδωρ, δίψα ἐπιλαμβάνει. ubi dicitur de medico. De ægroto vero 4, p. 507, 27 : 'Εξερᾷ. Eust. Op. p. 163, 65 : Εἰς ἔμετον προκαλούμεθα τοὺς φαγόντας, ὡς καὶ αὐτὸ ἐξεράσαι τὸ ἐντεθέν. Pass. Paul. Æg. p. 170, 50 : Μετὰ τὸ ἐξεραθῆναι, act. 171, 18.] Et ap. Aristot. Probl. 32, 5, de spongiariis urinatoribus : Πονεῖν γὰρ δὴ φασὶ μᾶλλον αὐτοὺς ἐν τῇ δυσπνοίᾳ, τῷ μὴ δύνασθαι προΐεσθαι θύραζε· ὅταν δὲ ὥσπερ ἐξεράσωσι, κουφίζονται, Bud. interpr. Quum vero veluti exhauserint

collectum spiritum. Rursum ap. Aristoph. Vesp. [993]: Φέρ' ἐξεράσω, sc. τὰς ψήφους, interpr. In terram fundam : schol. εἰς τὴν γῆν μεταβαλῶ, qui etiam ἀπὸ τῆς ἴρας, i. e. τῆς γῆς, ait factum esse hoc verb. [Demosth. p. 963, 10 : Ἐξέρα τὸ ὕδωρ· 993, 17. Dionys. A. R. 2, 69 : Ἐξερᾶσαι τὸ ὕδωρ. Figurate Eust. Op. p. 301, 11 : Κατὰ ἑκάστην ἀπαώρησιν ἐξεράσας χρήματα· 248, 88 : Ἐξεράσων τὰ κατὰ τοῦ μητροπολίτου.]

Ἐξεργάζομαι, Perficio, [Exoperor, Efficio, Excolo, Elaboro, add. Gl.] Absolvo, Effectum reddo. Xen. ἐξεργάζεσθαι et κατεργάζεσθαι pro eodem dixit, inquit Bud., Effectum reddere, Efficere, Perficere, Absolvere. [Simpl. pro Facere, Comm. 1, 4, 11; 2, 4, 7, OEc. 15, 2, et al. « Ταῦτα ἐξεργάσατο, Herodot. 3, 35; 5, 27. Ἐξεργασθῆ ἡ Ἀργὼ, 4, 79. Ἐξέργασταί σφι νηὸς, 3, 20. Μέγιστα ἐξεργασμένα, ib. 60. Κακὰ ἐξεργάσασθαί τινα, Male alicui facere, Flagitium in aliquem patrare, 3, 30, 31. » Schweigh.] Idem Perpetrare interpr. ap. Pausan. [2, 18, 2] de Atreo : Ἀλλὰ τῶν Θυέστου παίδων σφαγὰς καὶ τὰ ἀδόμενα δεῖπνα ἐξειργάσατο. In VV. LL. Ἐξειργασμένος τὰ κάλλιστα, Qui confecit facinora pulcerrima. [Soph. Tr. 706 : Ὁρῶ δέ μ' ἔργον δεινὸν ἐξειργασμένην, etc. Eur. Suppl. 119 : Τοιαῦθ' ὁ τλήμων πόλιμος ἐξεργάζεται. Et sim. Tro. 396. Xen. Eq. 9, 4 : Τὰ ἐξαπίνης τάραχον ἐξεργάζεται· Conv. 4, 60 : Τοιούτους ἐξεργάζεσθαι, Tales efficere. Cyrop. 6, 2, 5 : Ταῦτα ἐξειργάζετο, Hæc consequebatur. Aristoph. Nub. 1393. Et alii quivis tam in bonam quam in contrariam partem, signif. non diversa a simpl. ἐργάζομαι. Seq. infin. pass. Polyb. 32, 4, 3 : Ἐξειργάσατο βασιλεὺς προαγορευθῆναι. Plut. Cat. maj. c. 3 : Ἐξειργάσαντο πεμφθῆναι δημάρχους ἐπ' αὐτόν. Et activi Themistocl. Epist. 5, p. 20 : Γυμνὴν κατανοῆσαι τὴν ἀλήθειαν ἐξειργάσαντο, Operam dederunt. || Absolvo autem est ap. Thuc. 1, 142 : Οὐδὲ γὰρ ὑμεῖς, μελετῶντες αὐτὸ (rei nauticæ studium) ὥσπερ ἀπὸ τῶν Μηδικῶν, ἐξείργασθέ πω. Et ubi de exstruendis muris, 4, 4; 6, 101. Pass. inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 262, b, 58 : Τούτων τοῦ ἑτέρου ἡ λαία μὲν ἐργασία ἐξείργαστο, si recte ita legitur. De operibus sic sæpius ib., ut p. 263, 93 : Αἴθουσα παντελῶς ἐξειργασμένα· 262, 8 : Τούτων ἑκάστου οὐκ ἐξείργασται ὁ ἁρμὸς, etc. Xenoph. Cyrop. 8, 2, 5 : Ὥσπερ γὰρ καὶ ἄλλαι τέχναι διαφερόντως ἐν ταῖς μεγάλαις πόλεσιν ἐξειργασμέναι εἰσὶ, Exculiæ, Elaboratæ. Hinc phrasis ἐπ' ἐξειργασμένοις, Rebus peractis, Sero, ap. Æsch. Pers. 525, Ag. 1379, Soph. Aj. 377, Herodot. 4, 164; 8, 94; 9, 77.] || Everto, Destruo, Occido, Bud. ex Herodot. [4, 134 : Τὸ ἡμέας οἷόντε ἔσται ἐξεργάσασθαι, Quod nos perdere possit. 5, 19 : Μὴ ἐξεργάσῃ ἡμᾶς, Ne nos perdas. Schweigh. Sic fere Eur. Bacch. 1129 : Ἵνὼ δὲ τἀπὶ θάτερ' ἐξειργάζετο, ῥηγνῦσα σάρκας· Hel. 1098, Hipp. 607. Frequentat etiam varia signif. Dio Cass., ut fr. 119, p. 48, 78; l. 42, 34, etc.] Pass. etiam sæpe sumitur : ut, Ἐξειργάσθη ὑπὸ Αἰμυλίου [ταμιεύοντος], Plut. Numa [c. 9]. Sic τοὐξειργασμένον, Soph. Aj. [315, Æsch. Pers. 759, Eur. Or. 1320 etc.] Item ἐξειργάσμεθα, pro Actum est de nobis, Perimus, ex Eur. [Hipp. 565. Synes. Ep. 32, p. 178, A : Ἀλλὰ νῶν, Ἀυσίας ἂν εἶπεν, ἐξείργασται καὶ τέλος ἔχει καὶ πέρας ἀηδίας ἐστὶν, de homine profligato. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 650, D : Ταῦτά γε ἤδη ἀπέγνωστο, καὶ, Ἀυσίας ἂν εἶπεν, ἐξείργαστο ἡγεμόνων κακότης. || De terra culta vel colenda Herodot. 5, 29 : Ἀγροὺς ὧν ἐξειργασμένους· 6, 137. Thucyd. 1, 82 : Τὴν γῆν ... ὅσῳ ἄμεινον ἐξείργασται. Xen. H. Gr. 6, 2, 6, OEc. 20, 22, 23, 26, Hier. 9, 7. Dio Chr. vol. 1, p. 233, ab Hemst. cit. De plantis Theophr. C. Pl. 5, 3, 5 et 7, 1. || « Ἐξεργάζεσθαι κατὰ μέρος περί τινων, Enucleate disserere de re aliqua, Polyb. 3, 26, 5; συνεχῶς ἐξ. τι, Assidue aliquid in ore ferre, aliqua re occupari, 12, 43, 3; πραγματικῶς τὴν ὑπόθεσιν, Sollerter exsequi propositum, 5, 26, 6. Δοξας ἐξειργάσθαι τὰς κατὰ τῶν Ἑλλήνων διαβολὰς, 30, 10, 9. Ἐξειργασάμενος καὶ γράψας τοὺς νόμους, 40, 10, 5. » Schweigh. Lex. Non dissimili usu Xen. Conv. 4, 61 : Ὁρῶ σε καὶ τὴν ἀκόλουθον ταύτης (τέχνην) πάνυ ἐξειργασμένον. Et Timæus ap. Suid. v. Δαιτρός : Τὰς τῶν ὑφασμάτων ἰδιότητας ἐξεργαζόμενον συνεχῶς, de Dionysio nimium in his rebus describendis versato. Themist. Or. 28, p. 287, C : Οὗ φασι τοῖς ἀναχτόροις προσήκειν τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, ὃς τοῦτο τὸ ὄνομα (sophistæ) ἀγαπᾷ καὶ ἐξεργάζεται. || De for Ἐξεργάομαι v. in Ἐξαρόω. || Adv. Ἐξειργασμέν Plut. Alex. c. 1, de narratione, Explicate, cui c trarium ἐπιτεμόντες. Conf. Ἐξεργαστικῶς.]

Ἐξεργασία, ἡ, Absolutio. Fabius 8, 3, de orn loquens : Ἐξεργασία est in efficiendo opere proposi cui adjicitur ἐπεξεργασία, repetitio probationis ej dem, et cumulus ex abundanti. [De oratione Dio Isocr. c. 12, p. 558, 2, Joseph. A. J. præf. l. 1, Plut. Mor. p. 1004, E, et al. || De imaginib contraria ὑποτυπώσει, Plotin. p. 622, D. Cæsu Polyb. 10, 45, 6 : Ὁ τελευταῖος τρόπος (signa da per ignes) τυχὼν τῆς ἐξεργασίας δι' ἡμῶν, A nobis c rectus et perfectus. Ἐξ. γῆς, Cultura terræ, App Civ. 1, 11. Absolute de ead. Theophr. C. Pl. 3 6. Efficacia, Efficacitas, Gl.]

Ἐξεργαστικὸς, ἡ, ὸν, Ad perficiendum idoneus. Τὸ ἐξεργαστικὸν τῆς πραγματείας ex 2 Macc. 2, [3 Effectio rei. [Xen. Comm. 4, 1, 4 : Ἐξεργαστικωτά ὧν ἂν ἐγχειρῶσι. Ἐξ. τοῦ προτεθέντος, Polyb. 15, 37

B [Ἐξειργαστικωτέρως εἴρηται, Explicatius dictum cui contr. ἐπιτετμημένως, Phurnut. Nat. D. c. p. 236. Hemst.]

[Ἐξέργω. V. Ἐξείργω.]

Ἐξερεείνω, i. q. ἐξερέω, et inde factum. Hom. M, [269] : Πόρους ἁλὸς ἐξερεείνων, i. e. ἐξερεινῶν, quirens, Perscrutans. [Conf. H. Merc. 252.] Exp. ei Interrogo, Sciscitor. Ap. Hesych. legitur aor. 1 ρήνην, exp. item ἠρώτησεν : qui potius esse vid ex them. ἐξερεαίνω. [Ipse literarum ordo leg. os dit ἐξερέεινεν, ex Hom. Il. I, 672 : Ἐξερέεινεν ἄνα 543. Od. K, 14 : Ἐξερέεινεν ἕκαστα· etc. Apoll. 4, 721. Epigr. codici Euclidis ap. Dorv. ad C p. 229 ed. Lips. ascriptum. C. accus. pers. Od. Ψ Hesiod. ap. schol. Soph. Trach. 1169, Apoll. 4, 1250. Et de cithara Hom. H. Merc. 483 : Ὃ ἄρ' αὐτὴν τίχνῃ καὶ σοφίῃ διδαξάμενος ἐξερεείνῃ, φθ μένη παντοῖα νόῳ χαρίεντα διδάσκει. Med. Il. K, Ἀτρεΐδην προσέειπε καὶ ἐξερεείνετο μύθῳ.]

Ἐξερεθίζω, Irrito, Prorito. [Pind. Pyth. 8, 12

C sæpe Plut.]

[Ἐξερέθω, i. q. ἐξερεθίζω. Paul. Sil. Anth. Pal 244, 2 : Μακρὰ φιλεῖ Γαλάτεια καὶ ἔμφορα, μαλ Δημὼ, Δωρὶς ὀδακτάζει· τίς πλέον ἐξερέθει;]

Ἐξερείδω, Roboro : sonat potius Fulcio. [Infra nitendo fulcire et sustinere sublicis, ταῖς ἀντηρίσι lyb. 8, 6, 6; ἐξερείδεσθαι, de muris per cuniculos fossis et sublicis suffultis, ne ruant, 16, 11, 5, conf. var. lect. et animadv. Schweigh. Lucian. gœdop. 55 : Βάκτρον, ἐξερειδέ μου βάσιν τρέμουσαν Improprie ἐξερείδειν ἀτονίαν σώματος, Dioscor. 1,

Ἐξερείπω, i. q. ἐρείπω [Everto, Disturbo, sterno, Demolior], sed præp. vim augente, He [Sc. 174 : Οἱ δ' αὐχένας ἐξερίποντες κείατο τιθηνεῖτες de apris dicitur a leonibus prostratis, et qu active, ut videtur, quum ap. Hom. aor. secundo co signif. neutra Procidendi, Il. Ξ, 414 : Ὡς δὲ πληγῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπῃ ὀρῦς. Quint. 2, 379. I 440, T, 406 : Χαίτη ζεύγλης ἐξεριποῦσα. Qua po etiam Hesiod. Theog. 704 : Τῆς μὲν (γῆς) ἐρειπο

D τοῦ δ' (οὐρανοῦ) ὑψόθεν ἐξεριπόντος· et ap. Hippoc 745, D : Ἡ ἐξήριπε τὸ κατηγμα, ut Foesius ex nonnullis et Erotiano p. 152, qui ἐξήριπε, res pro ἐξέρριπτε. Aor. pr. Pind. Pyth. 4, 263 : Εἰ γ ὄζους ὀξυτόμῳ πελέκει ἐξερείψαι κεν μεγάλας ὄρυός.

[Ἐξέρεισις, εως, ἡ, Fultura. Polyb. 6, 23, 2 πρὸς τὴν γῆν ἐξερείσεις, sc. scuti, quum scutum insistit et miles ei innititur.]

[Ἐξέρεισμα, τὸ, Fulcrum. Longin. 40, 4 : 2 γμούς τε ἔχειν πρὸς ἄλληλα τὰ ὀνόματα καὶ ἐξερεί των χρόνων, πρὸς ἑβδαῖον διαβεβηκότα μέγεθος.]

[Ἐξερειστικὸς, ἡ, ὸν, Validus. Galen. vol. 8, p. A : Ἐξεριστικὴν εἶναι τὴν πληγὴν, pro ἐξερειστ.]

Ἐξέρευγμα, τὸ, Id quod ructu ejectum, eructatu

[Ἐξερεύγομαι.] Ἐξερεύγω, Eructo [Gl.], Ruct fundo. Unde aor. 2 ἐξηρυγον. [Ἐξερεύξομαι tres Monac. pro ἐρεύξομαι ap. Eumath. De Ismen. ed. Teuch. Jacobs. Hippocr. Prorrh. p. 82, E κεφαλαλγίῃ κῶμα καὶ κώφωσις παρ' οὓς τι ἐξερεύ De oss. nat. p. 278, 30 : Τὸ λεπτότατον ... ξυνό

ἐνταῦθα ἐξερεύγεται. Aristot. H. A. 8, 20; Lycophr. 474, 725. De fluvio Herodot. 1, 202: Στόμασι ἐξερεύγεται τεσσεράκοντα. De fontibus fluvii schol. Apoll. Rh. 3, 1220. Figuratius Ps. 118, 71: Ἐξεραύξαντο τὰ χείλη μου ὕμνον. Unde duxerunt recentt. Et sim. 144, 7, etc. Exod. 8, 3: Ἐξερεύξεται ὁ ποταμὸς βατράχους. Hesych.: Ἐξερεύξατο, προεβάλετο. Plura de usu singulorum temporum v. in simplici.]

Ἐξερευνάω, [Indago, Vestigo, Scrutor et sim. Perscruto (sic); Ἐξερευνῶμεν, Tractamus, Gl. Soph. El. 1100: Τί δ' ἐξερευνᾷς; OEd. T. 258. Polyb. 14, 1, 13: Τὴν παρεμβολὴν ἀσφαλῶς ἐξερευνῆσαι καὶ κατοπτεῦσαι. Plut. Lucull. c. 19, Diog. L. 10, p. 791. ‖ Med. Dio Cass. 52, 6: Ἐν ταῖς δυναστείαις τὸ ἄρχον πάντες μόνον, ὡς καὶ ὑπερπλουτοῦν ἀξιοῦσι δαπανᾶσθαι, τὰς μὲν προσόδους αὐτῷ ἑτοίμως ἐξερευνώμενοι, τὰ δ' ἀναλώματα οὐκέθ' ὁμοίως ἐκλογιζόμενοι.]

Ἐξερεύνησις, εως, ἡ, Perscrutatio, Indagatio. [Symm. Ps. 63, 6.]

Ἐξερευνητής, ὁ, Eurip. Perscrutator, Indagator. [Προὐξερευνητὰ στρατοῦ est Rhesi 296.]

[Ἐξερευνητικός, ἡ, ὄν, Aptus ad investigandum. Strabo 3, p. 154, de Lusitanis.]

[Ἐξέρευξις, εως, ἡ, Eructatio. Aret. p. 14: Ἐξερεύξεις πολλαί.]

[Ἐξερεύω. Hesych.: Ἐξερευτῖν, ἐξυρτῖν. Ἐξερτύηκα, ἐξύρηκα. Kust. ἐξερτύειν, coll. gll. in Ἐρεύω ponendis.]

[Ἐξερέω.] Ἐξερῶ, Eloquar, in carmine; sed frequentius per dialysin Ἐξερέω: ut Hom. Il. A, [212]: Ὥδε γὰρ ἐξερέω· et [204]: Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω. [Soph. Aj. 423: Ἔπος ἐξερῶ μέγα, ubi ἐξερέω est in libris, aberrantibus librariis ad formam epicam. El. 984: Τοιαῦτά τοι νῷ πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν, et sim. Eurip. Or. 560: Ἐμαυτὸν ἦν λίγω κακῶς ἐκείνην, ἐξερῶ.] ‖ At Od. Ξ, ἐξερέουσι signif. præs. pro Percontantur. [In Ind.:] Ἐξερέω, Eloquar, Enuntiabo, Dicam: ἐρῶ, λέξω. Ex Apollon. [qui sæpe hoc v. utitur] Arg. 2, [148]: Θεσμοὺς ἤλυθεν ἐξερέων, affertur pro Memoraturus. ‖ Alioqui est etiam [diversæ originis et stirpis] thema præs. temporis, signif. Exquiro, Scisciter, Percunctor: ἐξερευνῶ. Hom. Od. Ξ, [375]: Τὰ ἕκαστα παρήμενοι ἐξερέουσι. Et passiva voce, signif. activa, Γ, [24]: Αἰδὼς δ' αὖ, νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι, Interrogare senem, ἐπερωτᾶν. Ἐξερέειν, Investigare, Perquirere. Od. Δ, [336] de cerva: Νεβρους κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνοὺς Κνημοὺς ἐξερέῃσι καὶ ἄγκεα ποιήεντα Βοσκομένη, i. e. ἐξερευνᾷ. Sic Γ, [166]: Οὐκ ἐπ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα; [K, 249, Γ, 116. Fut. Suid.: Ἐξερήσομεν, ἐρωτήσομεν.] Aliquanto ante [99] voce pass. signif. act.: Ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι, Volo ex eo quærere s. sciscitari. [Et rursus a priori Ἐξερέω, Eloquar,] Ἐξερήτό σοι ταῦτα, Hæc abs te dicta fuerant, Soph. [OEd. T. 984. Ἐξερήσεται fut. Tr. 1186. Perf. act. ib. 350, 374. Verbale Ἐκρητέον, quod supra, habet etiam cod. Nemes. De nat. h. p. 76 ed. Matth., ubi al. ἐκθετέον.]

Ἐξερημόω, Desertum reddo, Desolo, Vasto: unde Plato Epist. [p. 332, E]: Τὰς ἐξηρημωμένας πόλεις κατοικίζειν. [Οἶκον ἐξήρημ. id. de gente exstincta Leg. 11, p. 925, C, Demosth. p. 1053, 15; 1073, 14; etc. Act. 1076, 24. Soph. El. 1010: Ἐξερημῶσαι γένος, i. q. Delere gentem. Eur. Herc. F. 253: Οἷς Ἄρης σπείρει ποτὲ λάβρον δράκοντος ἐξερημώσας γένυν· Andr. 597: Αἳ (mulieres Spart.) ξὺν νεοισιν ἐξερημοῦσαι δόμους ... δρόμους παλαίστρας τε ... κοινὰς ἔχουσι, Domibus relictis, ut ib. 991. Xen. Vectig. 4, 47: Ἐξερημοῦντας τὰ ἑαυτῶν, Præsidiis nudantes. Pass. Aristoph. Pac. 647: Ἡ δ' Ἑλλὰς ἂν ἐξερημωθεῖσ' ἂν ὑμᾶς ἔλαθε.]

[Ἐξερίζω, Litigor, Contendo, Repugno. Plut. Pomp. c. 56: Οὐκ ἐξερίσας, ἀλλ' οἷον ἡττηθεὶς ὁ Πομπήιος. Appian. Civ. 2, 151: Φιλονεικότεροι τοῖς ἐξερίζουσιν ὄντες.]

Ἐξεριθεύομαι, v. in Ἐριθεύομαι, in l. qui ex Suida afferetur.

Ἐξερῑνάζω, usus est Soph. ap. Athen. 3, [p. 76, D], sed metaph.: Ἥπων δ' ἐρινος ἀχρεῖος ὢν Ἐς βρῶσιν, ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ· nam ὁ ἐρινος quod ipse non habet, aliis tribuit. [V. Ἐρινος.]

[Ἐξεριστής, ὁ, Litigator. Eur. Suppl. 894: Οὐδ' ἐξεριστὴς τῶν λόγων.]

[Ἐξερμηνεύω, Interpretor. Dionys. A. R. 1, 67: Οἱ ἐξερμηνεύοντες εἰς τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν τοὔνομα... Pass. 4, 67; 8, 56; Polyb. 2, 15, 9; Plutarch. Mor. p. 383, D.]

Ἐξέρομαι, Interrogo: i. q. ἔρομαι s. ἐρωτάω. Hom. Il. Υ, [15], Od. N, [127]: Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν, Sciscitabatur. Ubi quidam codd. habent ἐξήρετο, ut et ap. Soph. [Aj. 103] reperitur ἐξήρου: sed alteri lectioni astipulantur Mss. etiam codd. [Homerica forma est ἐξείρεο, Attica ἐξέρου ab ἐξηρόμην, cujus aoristi (nullus enim præsentis ap. Atticos usus est) fut. habet Soph. Phil. 439: Ἀναξίου μὲν φωτὸς ἐξερήσομαι, τί νῶν κυρεῖ, Percontabor de homine indigno. Aristid. vol. 1, p. 471. Præterea ap. Hom. est forma medii quadrisyllaba ab HSt. in Ἐξερέω memorata, quod v.] Ἐξείρομαι, Interrogo: unde ἐξείρεαι, Apoll. Arg. [3, 19.] Ion. pro ἐξείρῃ, Interrogas. Utitur et Hom. [Il. E, 756, Υ, 15, Ω, 361, Od. N, 127.]

Ἐξερπύζω, Erepo, Prorepo. Aristot. [H. A. 8, 14]: Καὶ ἐάν τις αὐτῶν ἐξερπύσῃ. [Hesych.: Ἐξερπύσαι, ἐξολισθῆσαι. Suidas: Ἐξερπύσασι, βαδίσασι. Ἐξείρπυσεν, ἐξεσύρθη, ἐξῆλθεν. « Ἡ δὲ ἐχιδνα ἐξείρπυσεν. » Aret. p. 71: Ἐξερπύσαντα ἐκ τῆς γῆς ἔχιν. L. Dindorf.]

Ἐξέρπω, Erepo [Gl.], Prorepo. Aristoph. Nub. [709]: Ἐκ τοῦ σκίμποδος Δάικουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι. [Eq. 607. De homine Soph. Phil. 294: Ἐξέρπων τάλας. Xen. Anab. 7, 1, 8: Καὶ ὧν τινες ἤδη σὲ αἰτιῶνται, ὅτι οὐ ταχὺ ἐξέρπει τὸ στράτευμα, de exercitu urbe educendo. Hesychio pro Ἐξέρον, ἐξεπορεύοντο, Valck. ad Theocr. Adon. p. 400, B, cum Hemst. ἐξέρπον, et in gl. Ἐξερπετῖν, ἐξιέναι, idem ἐξέρπειν, ἐξιέναι restituit, animadvertitque Doriensibus frequentari hanc signif. verbi ἔρπειν, ut sit Ire, et ἐξέρπειν Exire, velut in Ep. Chilonis Diog. L. 1, 73. ‖ Progigno. Epiphan. vol. 1, p. 30, D: Τὸ σῶμα ἐξέρψαν σκώληκας. Ps. 104, 29: Ἐξέρψεν ἡ γῆ αὐτῶν βατράχους. Suid.: Ἐξέρψεν, ἀνέδωκεν, et sim. Etym. Gud. p. 192, 60. Conf. Symm. Aq. Theod. Gen. 1, 20. Idem Symm. Exod. 1, 7: Οἱ δὲ υἱοὶ Ἰσραὴλ ηὐξήθησαν... καὶ ζυδαῖοι ἐγένοντο, pro vv. duobus postremis posuit ἐξῆρψαν (quod vitium est etiam in Ps. l. supra cit.), Aquila formam imperf. Alex., ἐξήρποσαν (pro ἐξείρποσαν), uterque intransitiva signif. L. Dind.]

Ἐξέρρω, Exeo in malam rem. Eur. [Hipp. 973]: Ἔξερρε γαίας.

[Ἐξέρρωσις εως, ἡ, voc. corruptum ap. Hippocr. Epid. 6, p. 1191, C: Ὡσαύτως τὸ ἐπίχολον καὶ ἔναιμον σῶμα μελαγχολικὸν μὴ ἔχον ἐξερρωσίας. Effluvia, Evacuationes, Int. Quod græce diceretur ἐξεράσιας. L. D.]

[Ἐξερυγγάνω, Eructo. Theod. Hyrtac. in Anecd. meis vol. 3, p. 69: Στεναγμοὺς ἐκ βαθέων ἐξερυγγάνουσα. Boiss. ἀ]

[Ἐξερυθριάω, Rubesco. Hippocr. De nat. mul. p. 566, 12: Τὰ κοῖλα τοῦ προσώπου ἐξερυθριᾷ.]

Ἐξέρυθρος, ὁ, ἡ, Valde ruber. Galen.: Τῆς γέ τοι φλεγμονῆς ἡ μὲν ἐξέρυθρός ἐστιν, ἡ δ' ὀλίγῳ τινὶ τοῦ κατὰ φύσιν ἐρυθροτέρα. [Ἐξ. ὄμματα, id. vol. 8, p. 446, D. Wzioel. Foes. OEc. Hipp. p. 133: « Ἐξ. Hippocrati Prærubrum ac Valde rubrum significat, Prorrh. p. 78, F: Ἐξ. διαχωρήματα· Co. præn. p. 170, F: Τὰ ἐξέρυθρα ἰώδεα, Prærubræ et æruginosæ dejectiones. Ἐξ. ὄμματα, Prærubri oculi, Prorrh. p. 79, D. Et ἐξέρυθρα pro Valde rubris et sanguineis dejectionibus Co. p. 209, B. Ἐξ. οὖρα, Prærubræ urinæ et sanguineæ, Prorrh. p. 69, G, ubi Galenus αἱματώδη explicat, easdemque ἀπὸ τῶν ὑπερύθρων, quæ in Prognostico describuntur, multum discrepare scribit, ut et Comm. 2 in Prorrh. p. 189, 34. Comm. vero in ægr. 2, l. 3 Epid. τὰ ἐρυθρὰ et ἐξέρ. οὖρα τῶν ὑπερύθρων numero ex Prognostico comprehendit. Rursus κοιλίης περίπλυσις ἐξέρυθρος, Alvi prærubra proluvies de dejectione sanguinea, Prorrh. p. 67, C. Ἐξέρυθρον scribit Erot. (p. 142) ap. Hipp. quibusdam, ut Philonidi Sic., τὸ λίαν ἐρυθρὸν, Valde rubrum, significare, quibusdam vero τὸ ἔξω γινόμενον ἐρύθημα, Ruborem foras et in cutem erumpentem. Τὸ λίαν ἐρ. exp. etiam Galeni ll. proxime citt.» Aristot. Probl. 2, 27: Διὰ τί (οἱ ἀγωνιῶντες) τὸ πρόσωπον ἐξέρυθροι γίνονται; Theophr. H. Pl. 4, 6, 10: Τὸ δὲ χρῶμα τούτων... ἐξέρυθρον τε σφόδρα καὶ φοινικοῦν.]

[Ἐξερυθρόω, Rubesco. Nicet. Eugen. 4, 252: Τὴν

ἐξερυθρώσασαν ἐκ τῶν αἱμάτων τῶν ἐκρεόντων τοῦ ποδὸς τετρωμένου.]

[Ἐξερύκω, Arceo. Soph. Phil. 423 : Οὗτος γὰρ τά γε κτείνων κἀκ' ἐξήρυκε. ῡ]

Ἐξερύω, Extraho. Hom. Il. Π, [505] : Τοῖο δ' ἅμα ψυχήν τε καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμήν. [Et alibi sæpe sim. Od. X, 386 : Ἰχθύας ... ὀκτώω ἐξέρυσαν.] Quo referri potest et Ἐξερύσασκε, ap. Hesych. pro ἐξιλᾶτο. [Ex Hom. Il. K, 490 : Τὸν δ' Ὀδυσεὺς μετόπισθε λαβὼν ποδὸς ἐξ. ubi genit. refertur ad λαβών, ut ib. 505 : Ἣ ὄτε δίφρον ἑλὼν ... ῥυμοῦ ἐξέρυσε, ad ἑλών.] Pro ἐξερύω autem dicitur etiam Ἐξειρύω inserto ι, sicut εἰρύω, pro ἐρύω : unde ἐξειρύσας ap. Hesych. ἐξιλάσας. [Herodot. 2, 38 : Τὴν γλῶσσαν ἐξειρύσας· et ἐξειρύσαι 1, 141. Per ει ab augmento Hom. Il. Ψ, 870 ἐξείρυσε, N, 194 ἐξείρυσαν, Apoll. Rh. 2, 1039 ἐξείρυσε. ῡ]

Ἐξέρχομαι, [ελεύσομαι, ἦλθον s. ἤλυθον, ελήλυθα] Egredior, [Exeo, Excedo, add. Gl.]. Cum gen., ἐξέρχομαι τῆς πόλεως, οἰκίας. [Ap. Hom. et Hesiod. nonnisi aor., et quidem utraque forma, ἐξῆλθον et ἐξήλυθον, Il. I, 476 : Ῥήξας ἐξῆλθον, etc., vel divise K, 140 : Ἐκ δ' ἦλθε χλισίης· Od. Φ, 190 : Ἐκ δ' αὐτὸς μετὰ τοὺς δόμου ἦλυθε. Æsch. Cho. 663 : Ἐξελθέτω τις δώματων. Et aliiquivis tam absolute quam cum gen. Recentioris usus est constr. in Vita Epiphan. vol. 2, p. 327, A : Ἐξελθόντων ἡμῶν ἀπὸ τοῦ μοναστηρίου.] Quo dixit modo Synes., Ἐξελθὼν τοῦ σώματος, ad verbum, Egressus ex corpore. Dicitur etiam ἐξέρχεσθαι εἴς τινα τόπον : ut Xen. [Comm. 2, 1, 21] ex Prodico scribit de Hercule, Ἐξελθόντα εἰς ἡσυχίαν, quod Cic. Exisse in solitudinem. Xen. autem [Cyrop. 1, 2, 12] : Ἐξέρχονται εἰς τοὺς ἐφήβους, Transeunt in epheborum numerum. [Soph. OEd. C. 981 : Σοῦ γ' εἰς τόδ' ἐξελθόντος ἀνόσιον στόμα, In hanc orationem egressi. Eur. Alc. 643, Hec. 226.] Et Hesiodo [Op. 215] : Δίκη ... ἐς τέλος ἐξελθοῦσα, pro Ad finem progressa, potius quam Egressa : sicut et Thuc. [1, 70] : Κρατοῦντές τε τῶν ἐχθρῶν, ἐπὶ πλεῖστον ἐξέρχονται. Sed et cum διὰ alicubi, ut Lucian. (De merc. cond. c. 1, ubi nunc διεξ.] : Διὰ πάσης, ὡς εἰπεῖν, τῆς τελετῆς ἐξελθόντες, καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες, ubi ἐξέρχεσθαι redditur Pervadere, Permeare. [Soph. El. 1509 : Ὦ σπέρμ' Ἀτρέως, ὡς πολλὰ παθὸν δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες τῇ νῦν ὁρμῇ τελεωθέν. Schol. : Μετὰ πολλῶν κακμάτων μόλις ἠλευθερώθης. Cum ἐπὶ Soph. Ph. 43 : Ἐπὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν. Eur. Or. 608. Plat. Criton. p. 52, B, Prot. p. 361, C. Cum ἐκ Xen. Cyrop. 1, 2, 12 : Ἐξέλθωσιν ἐκ τῶν ἐφήβων, Juvenili ætate. Absolute Thucyd. 5, 31 : Ἃ ἔχοντες ἐς τὸν Ἀττικὸν πόλεμον καθίστανό τινες, ταῦτα ἔχοντες καὶ ἐξελθεῖν.] Sine adjectione autem interdum ἐξελήλυθως, pro Qui in exilium abiit, Dem. Nonnunquam etiam ἐξέρχεσθαι ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ut ap. Xen., Egredi s. Prodire adv. hostes. Et sæpius sine adjectione, ut ap. Hell. 7, [5, 6, Thuc. 2, 11, Plat. Reip. 2, p. 374, A, Polyb. 4, 9, 5 et 6.] Bud. autem ἐξέρχεσθαι exp. Obviam exire hostibus, Suppetias ire, ap. Dem., Æschin. Ex quo affert etiam in Or. π. παραπρ. p. 50 : Πρώτην δ' ἐξελθὼν στρατείαν, quod exp. Primis stipendiis. [V. Demosth. p. 1353, 24. Xen. H. Gr. 1, 2, 17 : Ἐξῆλθον ... ἄλλας ἐξόδους. Soph. Tr. 505 : Πάμπληκτα παγκόινιτά τ' ἐξῆλθον ἀεθλ' ἀγώνων. || Metaph. Thuc. 3, 108 : Τὸ πολὺ τοῦ ἔργου ἐξῆλθον, ubi al. ἐπεξῆλθον. Aliter Sozom. H. E. 2, 4 : Ἀναγκαῖον δὲ ἐξελθεῖν καὶ τὰ περὶ τὴν ὄρνιν, Narrare. Gl. : Ἐξέρχεται, Persequitur. || C. accus. ut sit Egredior, Nymphis ap. Athen. 12, p. 536, A : Παυσανίας τὰ τῆς Σπάρτης ἐξελθὼν νόμιμα. Proprie Herodot. 7, 29 : Ἐξῆλθον τὴν χώρην, et Aristot. Pol. 3, 14. Gen. 44, 3 : Ἐξελθόντων αὐτῶν τὴν πόλιν. Exod. 9, 29; 12, 22. Vita Epiphan. vol. 2, p. 319, C : Ἐξῆλθεν τὸν βίον· 325, A. || Sæpe etiam dicitur de rebus. Plat. Tim. p. 79, B : Ὅθεν ἐξῆλθε τὸ πνεῦμα· Theæt. p. 161, B : Οὐδεὶς τῶν λόγων ἐξέρχεται παρ' ἐμοῦ· Alcib. 1 p. 122, E : Ἐξέρχεται οὐδαμόσε (aurum et argentum). De morbis corpus relinquentibus, ap. Hippocr. p. 465, 50; 484, 46; 557, 30 etc.] || Denique de tempore etiam dicitur : ut, Ἐξῆλθεν ὁ ἐνιαυτός, Dem., Elapsus est annus, Exactus est. [Conf. p. 900, 27; Isæus p. 64, 39; Plat. Polit. p. 298, E. Cum μὴν Xen. An. 7, 5, 4.] Sic ap. Eund. [p. 501, 10] : Ἐξῆλθον οἱ τῆς χρίσεως χρόνοι. [Et p. 657, 15. Plato Leg. 10, p. 909, A, etc. Soph. OEd. T. 735 : Καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὐ ξεληλυθώς; Hero 2, 139. Euripides Iph. T. 152 : Νυκτὸς τᾶς ἐξ ὄρφνα. Xen. H. Gr. 5, 2, 2 : Ἐλέγοντο αἱ σπονδαὶ ἐξεῖναι τοῖς Μαντινεῦσι. De magistratibus ipsis Ari Pol. 2, 11 : Ἐξεληλυθότες ἄρχουσι καὶ μέλλοντες. || C culiari notione ap. Herodot. ἐξέρχεσθαι, ut ἔξιτον gnificat Exitum, Effectum habere, Finem suum secutum esse, Impletum esse. V. Valck. ad 6, Sic ib. 82 : Δεκέτεϊ οἱ ἐξεληλυθέναι τὸν χρησμόν· extr. : Ἱππίας ταύτῃ τὴν ὄψιν συνεβάλετο ἐξεληλυθ Et de ira 7, 137 : Οὐδὲ ἐπαύσατο ἡ μῆνις, πρὶν ἂ ἦλθε. » Schweigh. Soph. OEd. T. 1011 : Ταρβῶ μή μοι Φοίβος ἐξέλθῃ σαφής· 1084 : Τοιόσδε δ' ἐκεῖ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι ποτ' ἄλλος, ὥστε μὴ 'κμαθεῖν τοὐμὸν γ Ἐξελεύθω, Exeo, inus. thema, e quo ἐξέρχομαι tuatur fut. ἐξελεύσομαι. Ἐξελήλυθα, Att. itidem ἐξῆλυθα, ab ἐξέρχομαι s. ἐξελεύθω. Aristoph. Pl. [9 Ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἐξελήλυθα, Exii. Inde οἱ ἐξεληλ ap. Aristot. Polit. [l. c.] dicuntur Qui exierunt et funeti sunt magistratu. Necnon aliquid ἐξελήλ dicitur pro Excessisse, Completum esse, Exitum buisse. [Rarior conjunctivus perf. est ap. Hipp De morb. 2, p. 465, 50 : Ἢν ... ἐξεληλύθῃ.]

[Ἐξερωάω, Erumpo, Excedo. Hom. Il. Ψ, 468 ὃ' ἵπποι ἐξηρώησαν, ἐπεὶ μέγας ἔλλαβε θυμόν. Th 25, 189 : Μέσσης ἐξηρώησι κελεύθου.]

[Ἐξερωτάω, Exquiro, Quæro. Pind. Pyth. 9, Κύρας δ', ὁπόθεν, γενεὰν ἐξερωτᾷς. Eur. Phœn. Ἀλλ' ἐξερώτα· fr. Palamed. ap. schol. Hom. Il. B, Πάλαι δέ σ' ἐξερωτῆσαι θέλων.]

[Ἐξερώτησις, εως, ἡ, Scrutinium, Gl.]

Ἐξεσθίω, Exedo, Erodo. [Aristot. H. A. 5. Ἐξεσθίουσιν αὐτὰ (τὰ πτερὰ) αἱ μέλιτται. Forma Ἐξ Æsch. Cho. 275 : Ἐξέσθοντας ἀρχαίαν φύσιν.]

Ἔξεσία, ἡ, Ablegatio, Publica legatio, qua emittitur ad publica negotia tractauda, i. q. ἀπ Hom. Il. Ω, [234] : Ὅ οἱ Θρῆκες πόρον ἀνδρὸς Ἐ ἐλθόντι, Quum legatus eo venisset, i. e. ἀγγελί θόντι, ut habes in Ἐξίημι. Od. Φ, [20] : Τῶν ἐξεσίην πολλὴν δόσαν ἦλθεν Ὀδυσσεύς. [V. Eust. ad Hom. et Hesych. v. Ἔξεσίη, Ἔξεσίας, Ἐξεσίην.]

Ἔξεσις, εως, ἡ, Emissio, Amandatio, Ablegatio, ἀπόπεμψις, Dimissio uxoris, Repudium : ἀπόπ γυναικός, ἤτοι διαζύγιον : quo modo ab Herodo 40] accipi testatur Eust. [Æneæ Tact. c. 31, pro ἐξίωσις vel, ut est in cod. Medic., ἔξισις, cu contraria ponitur ἔνερσις (fili), ἔξεσις restituit Sch

Ἔξεστι, Licet : cum infin. ut [Æsch. Eum. Ἔξεστι γάρ μοι μὴ λίγειν ἃ μὴ τελῶ; etc.] Ἔξεσ ἡμῖν ἀργοῖς. Dem. [p. 35, 2] : Ἔξεστιν εὐδαίμο νίσθαι· ut dixit quidam Lat. poeta, Nobis non esse tam disertis. Xen. [Comm. 2, 6, 26] : Ἐξ χρατίστοις συνθεμένους ἐπὶ τοὺς χείρους ἰέναι. constr. Cyrop. 2, 1, 15 : Ἔξεστι δ' ὑμῖν λαβόντας ἐ ἐμβαίνειν. Ubi al. λαβοῦσιν. Thuc. 4, 20 : Ἔξεστιν ὑ λους γενέσθαι.] Interdum et sine infinit. : ut Isocr. Τοῖς περὶ τοὺς λόγους οὐδὲν ἔξεστι τῶν τοιούτων, tale licet, conceditur. [Plat. Gorg. p. 525, E γὰρ ἐξῆν αὐτῷ. Infinitivo et accus. jungit Arist 1079 : Οὐ δεινὰ μὴξεῖναί με μηδ' ἑορτάσαι; Dion R. 6, 26 : Μηδένα τῶν δανεισταῖν ἐξεῖναι σῶμα πρ πρὸς ἕτερον χρέος ἄγειν, cui alium ejusd. l. p. 34 Τὰς τούτων οἰκίας μηδένα ἐξεῖναι κατέχειν, confert Et ἐξέστω, Liceat, ap. Dem. [et Plat. Polit. p. 2 Et inf. Ἐξεῖναι, Licere. [Plat. Prot. p. 337, B Item Ἐξόν, Quum liceat, liceret. [Æsch. Prom. Ἐξόν σοι γάμου τυχεῖν μεγίστου, cum aliis quib Ead. constr. quæ de indicativo modo notata es Alc. 890 : Ἐξὸν ἀτέκνοις ἀγάμοις τ' εἶναι. Xen. 4, 3, 19. Conjungitur cum verbo εἶμι, in ins Spon. Misc. n. 37 : Ὅπως μηδενὶ ἐξὸν ᾖ. Et ap. B vol. 2, n. 2043 : Ἕτερον δὲ ἐξὸν μὴ εἶναι πιστῶ ταθέσθαι. Et cum partic. ap. Eust. Od. p. 1436 Οἷς ἐξὸν ἐν σωθῆναι ἄλλην τραπομένοις, ὅμως π θρίαν ἔπαθον.] Pro quo ἐξὸν ap. Herodot. : Ἐξὸ καταλαβεῖν τὴν μάχην, itidemque alibi, Ionice. Licebat. [Eur. El. 1084. Plat. Epist. 7, p. 34 Ἀναγκαῖον ἐξῆν, εἴτε βουλοίμην εἴτε μή.] Sæpe ἐ στι, Licet, [immo semper pro Licebat] ap. T Thuc. [Fut. ἐξέσται Plat. Reip. 3, p. 396, B, et

Leg. 2, p. 656, C, etc.] Ἐξίμεν et Ἐξίμεναι, Dor. et poet. pro εἶναι : Ἐξίμεναι, poet. duplicato versus gratia μ dicitur pro ἐξίμεναι ab ἔξειμι : ut θεὰς ἐξίμεναι, Hom. [Il. Z, 100], pro εἶναι vel ἐκγεγονέναι, Esse s. Natum esse ex. [Nunc ἐξ ἐμμεναι, ut ἐξ ἐστι et ἐξ εἰσι, ubi olim conjunctim. Forma Dor. ἐξῆμεν in Tab. Heracl. p. 236, 104.] Ἐξίῃ, Liceat, a verbo impers. ἔξεστι. [Plat. Prot. p. 350, E. Conj. ἐξῇ. Plat. Phæd. p. 79, D. De forma Ἐξὸ pro ἔξεστι. Epim. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 160, 26 : Παρ' αὐτὴν (præp. ἐξ) δὲ ἐξὸ ῥῆμα παρὰ Δωριεῦσιν, ἀντὶ τοῦ ἔξεστιν. Sic supra ἐνὸ pro ἐνι, de quo v. in Ἐνειμι.]

[Ἐξάστις. V. Ἑξάστις.]

Ἐξιστορημένως, More eorum quæ ἐξίστορηται et inversa sunt. Aliis Transversa, Ex transverso.

Ἐξετάζω, άσω [Att. ῶ. Lex. rh. Bekk. p. 251, 32 : Ἐξετῶμεν, ἐξετάσομεν, fort. ex Isocr. p. 195, C, ubi ἐξοῦμεν libri præter Urbin.], Examino, Inquiro, [Exquiro, Disquiro, Perpendo, Pensiculo, add. Gl.] Scrutor, Diligenter examino, inquiro, Perscrutor. A Bud. exp. etiam Discutio. [Gl. etiam Ἐξετάζει, Consultat; Ἐξετάζεται, Tractatur.] Isocr. Busir. [p. 228, B] : Τὸν ἐμὸν λόγον ἐξετάζειν. Ibid. [p. 222, A] dixit, ἀκριβέστερον ἐξετάζειν τὰς ἁμαρτίας· et Areop. [p. 152, D] : Αἴτιν ἀκριβῶς ἐξετάζειν τὰ ἁμαρτήματα· ut si Gall. dicas *Eplucher les fautes*. Demosth. vero [p. 26, 4] junxit cum πυρῶς, in ead. re, quod loquendi genus imitatus est Plut. Alcib. Et alibi ei opposuit πρᾴως, ut ostendam paulo post. At Lucian. de accuratissimo examine loquens, dixit ἀγχιγραμματικῶς ἐξετάζειν [De hist. conscr. c. 10] : Ἀργ. ἐξ ὧν λεγομένων ἕκαστα ἐξετάζοντας. [Sic Theopomp. ap. Athen. 12, p. 526, C : Ἰσοστάσιος ἦν ἡ πορφύρα πρὸς ἄργυρον ἐξεταζομένη. Hesyst.] Herodian. 7, [6, 12] : Ἕνδα μόνος τὰ ἀπόῤῥητα καὶ κρυπτὰ διακόνει ὑπὲρ σωτηρίας τοῦ βασιλέως πρᾶττέ τε καὶ ἐξέταζε. Ap. Thuc. [2, 7] schol. exp. δεκιμάζειν. ‖ Inquirere in aliquem, Quæstionem de alicujus factis habere, Bud. int., afferens ex Dem. [p. 1124, 22] : Καὶ τῶν μὲν ἄλλων ἐν τῇ βίᾳ τοὺς οἰκέτας ὑπὸ τῶν δεσποτῶν ἐξετζομένους· οὗτος δ' αὖ τοὐναντίον τὸν δεσπότην ὁ δοῦλος ἐξετάζει, ὡς ὕβρεις πονηρὸν καὶ ἄσωτον ἐκ τούτων ἐπιδείξων. Quibus addit et ista Ejusd. [p. 1126, 13] : Καὶ τὸν ἡμέτερον πατέρα ἐξήτασε ὅστις ἦν. Id. Bud. ex Plat. Apol. Socr. p. 20 [23, C] affert ἐξετάζειν pro Inquirere in se aut in alium. Item ἐξετάζειν τὸ πρᾶγμα, pro Quæstionem habere, Rem quærere, ex Cic. in Verr. Act. 3, i. e. Cognoscere et expendere controversiam. Hæc Bud., qui præter ea ex Pand. affert ἐμβασάνους ἐξετάζειν pro Quæstionem per tormenta habere. [Polyb. 15, 27, 7 : Τὸν Μοιραγένη φιλοτίμως ἐξετάσαι, πᾶσαν προσπάντα βάσανον. ‖ Percontor. Soph. Aj. 586 : Μὴ κρῖνε, μὴ ξέταζε, respondet Ajax quærenti Τί ποτε δρασεῖεις φρενί; OEd. C. 210 : Μή μ' ἀνίει τὸν ἐμὸν μηδ' ἐξετάσῃς πέρα μαθεῖν. Xen. Comm. 1, 2, 36 : Ἂν τίς με ἐρωτῶν ἐξετάσῃ πῶ οἰκεῖ Χαιρεκράτης. Plat. Phædr. p. 258, D : Ἀναγκαῖον περὶ τούτων ἐξετάσαι. L. D. Dicæarch. ap. Athen. 13, p. 595, A : Ὅταν ἐξετάσῃ Πυθονίκης (esse monumentum, ἡνίκα χρὴ προσδοκᾶν λαθεῖν αὐτόν, Quum quærendo resciverit. Hesyst. Cum genit. pers. Polyb. 10, 8, 1 : Ἐξετάζει τὰ κατὰ μέρος ὑπὲρ αὐτῆς ἐν τῇ παρεμβολῇ τῶν ἱππέων. ‖ Quæro, Disquiro. Xen. Comm. 2, 2, 13 : Ἐάν τις τῶν γονέων τελευτησάντων τοὺς τάφους μὴ χοᾷ, καὶ τοῦτο ἐξετάζει ἡ πόλις ἐν ταῖς τῶν ἀρχόντων δοκιμασίαις. ‖ Exploro. Ib. 2, 5, 1 : Προτρέπειν τὸν ἀκούοντα ἐξετάζειν ἑαυτὸν ὁπόσου τοῖς φίλοις ἄξιος εἴη. Et sim. alibi. 3, 4, 7 : Ἐξετάσωμεν τὰ ἔργα ἑκατέρου αὐτῶν, ἵνα εἰδῶμεν πότερον τὰ αὐτὰ ἐστιν. Plato Phædr. p. 261, A : Δεῖ γὰρ αὐτὸν παράγοντα ἐξετάζειν τί καὶ πῶς λέγουσι, idemque alibi sæpiss. cum accus. rei vel pers. L. D. Theopomp. ap. Theon. Prog. p. 9, 22 : Τοὺς ζῶντας πολλοὶ μετὰ δυσπιστίας ἐξετάζουσι. Hesyst.] ‖ Exploro, Probare, i. e. Experimentum facere, et specimen sui dare, s. documentum. Bud. ex Demosth. Epist. p. 87 [1468–1470]. Ubi tamen exp. etiam Discutere, Disceptare, Allegare. Affert vero et hunc ejusd. Dem. l., ubi tamen est vox pass., non act., et quidem quæ de re dicitur, non de persona, p. 132 [318, 15] : Εἰ δ' ὧν ἐστι καὶ παρ' ἐμοὶ τις ἐμπειρία τοιαύτη, ταύτην μὲν εὑρήσετε πάντες ἐν τοῖς κοινοῖς ἐξετα-

ζομένην· καὶ ὑπὲρ ὑμῶν· i. e., inquit, Si qua est mihi facultas dicendi, invenietis documentum ejus me dedisse. Affert vero ex Eod. : Εἰ γὰρ εἶχε, τότε ἂν καὶ λόγων καὶ κατηγορῶν ἐξετάζετο. Hæc quoque ex Eod. profert, ubi ἐξετάζεσθαι ait esse, Probari, Explorari, Deprehendi, Comperiri : Ὅταν δ' ἀν ὁ δυσμενέστατος ἀνθρώπος πολίτευμα τῇ πόλει, τοῦτο πεπειγκὼς ἐπὶ τοῖς συμβᾶσιν ἐξήτασας, Ex rerum eventu deprehenderis vel dispiceris. [Id. p. 613 extr. : Οὐδενὸς πώποτε τούτων ἐξητάσθης κατηγόρος. Cum partic. etiam Dionys. A. R. 6, 63 : Τὰ ἐκ τῶν ἀλλοεθνῶν ῥοδιακὰ οὐ τῶν πρώτων ἐξητάσθησαν μέχρι λόγου τοιαῦτα ὄντα. Eademque constr. Polyb. 3, 79, 1 : Ἐξητακὼς τεταγμένως καὶ στρατικὸς ὑπάρχοντας τοὺς τόπους.] Hæc Bud. Sed illa signif., quam dat τῷ ἐξετάζω pro Specimen mei præbeo, magis convenit et ipsa passivo ἐξετάζομαι, ut ipsum etiam exemplum docet. Sed et a Luciano ita usurpatur [De merc. cond. c. 1 : Ἐν ταῖς τῶν εὐδαιμόνων φιλίαις ἐξεταζομένους. Ἐν πραυδίαις ἐξητάζετο, Vita Soph. 1, l. 16. Hesyst. V. infra. Eur. Alc. 1011 : Ἐγὼ δὲ σοὶ κακοῖσιν ἡδίων ἐγὼ παρουσία ἐξεταζέσθω φίλος. Act. Demosth. p. 918, 18 : Ἐν οἷς (καιροῖς) ὑμεῖς τοὺς χρησίμους τῷ δήμῳ ἐξητάζετε. Xenoph. OEc. 20, 14, τοὺς κακοὺς κἀγαθοὺς ... ἐξετάζειν. Phrasin ὑπὸ τῆς νόσου ἐξήτασται commendat Thomas p. 144, negans recte dici βεβασάνισται.] ‖ Ponitur vero interdum ἐξετάζομαι pro ἐξετάζω, qui ejus usus affertur ex Dem. [p. 1490, 15 : Ἀπὸ τῆς Πλάτωνος διατριβῆς, ἥτις ἐστὶν ὡς ἀληθῶς τῶν μὲν πλουσιωτάτων ... ἔξω, τοῦ βελτίστου δὲ καὶ τοῦ δικαιοτάτου πάνθ' ἕνεκα ἐξεταζομένη.] Sed et in hoc Plut. l., De musica [p. 1142, F], active poni manifestum est : Φανερὸν δ' ἂν γένοιτο εἰ τις ἑκάστην ἐξετάζοιτο τῶν ἐπιστημῶν, τίνος ἐστὶ θεωρητική. ‖ Ἐξετάζειν cum accus. personæ, puto esse quod Gall. dicitur *Sonder quelcun*, in tribus Plat. ll. ex Apol. Socr. : in quorum uno [p. 41, B] Cic. ἐξετάσαι τὸν Ὀδυσσέα κ. τ. λ. vertit Tentare Ulyssis prudentiam, p. 2 mei Lex. Cic. At vero ἐξετασθέντες ap. Herodian. [4, 5, 9], quod Polit. interpr. Torti, ad eam potius τοῦ ἐξετάζειν signif. pertinet, de qua dictum est antea ‖ Æstimare. Et ἐξετάζεσθαι itidem active in hac signif., si Budæo credimus. Philo De mundo [vol. 2, p. 515, 24] : Παντελὴς γοῦν εὐήθεια, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν τεχνῶν ἐξετάζεσθαι, Porro autem illa summa est stultitia, genus humanum ab artibus æstimare, Bud. Sed nihil obstare arbitror, quin ἐξετάζεσθαι pass. etiam signif. retineat. ‖ Ἐξετάζειν pro Comparare, Contendere. In VV. LL. ἀδεσπότως affertur, Ἐξετάζειν πρὸς ἐκείνους καὶ παραβάλλειν ἐμέ, pro Me cum illis collatum examinare et perpendere. [Philostr. V. Ap. 3, 37 : Εἰ μὲν πρὸς τὴν θάλατταν ἡ γῆ ἐξετάζοιτο, μείζων ἔσται. Demosth. p. 67, 16 : Πρὸς πλουσίους καὶ τὸ πάνυ' ὃ' ἑαυτῷ ποιήσασθαι τοὺς λογισμοὺς ἐξετάζων ... εἶδε τοῦτο ὀρθῶς κτλ. 330, 28 : Πρὸς τοὺς ζῶντας τὸν ζῶντα ἐξέταζε· 1485, 17. Pass. Plut. Cat. min. c. 3 fin.] Sed et sine altero verbo ἐξετάζειν pro Comparare habet Synes. Epist. : Καὶ τινες αὐτὸ παρὰ τὰς Αἰγυπτίας ἐξήταζον σύριγγας. [Dionys. A. R. 2, 17 : Τὰ Ἑλλήνων ἔθη παρὰ ταῦτα ἐξετάζων· 3, 21, p. 465, 1.] Sed in hac signif. ab Isocr. [p. 160, E; conf. p. 30, B] dicitur παραλλήλους ἐξετάζειν, itidemque a Dem. παραλλήλως ἐξετάζειν [p. 315, 4] : Ἐξέτασον τούτων παραλλήλως τὰ σὰ χἀμοὶ βιώσιμα, πρᾴως, καὶ μὴ πυκνῶς, Aiσχιν. Quidam Contendere ex Cic. reddunt. ‖ Ἐξετάζειν, Recensere. Thucyd. 2, [7] : Ἀθηναῖοι δὲ τὴν τε ὑπαρχουσαν ξυμμαχίαν ἐξήταζον, Socios suos recensebant. [Huic l., qui rectius supra in signif. Examinandi vel Explorandi citatus est ab HSt., substituendi 7, 33, 35. Xen. Cyr. 3, 1, 30, ταύτην τὴν στρατιάν.. Pass. Eur. Suppl. 391 : Στρατὸς ... ἐξετάζεται. Thuc. 6, 97.] Et ἐξητασμένη δύναμις, pro Copiæ recensitæ, ex Dem. [p. 180, 3.] Hinc ἐξετάζομαι pro Annumeror, Sum in numero. Dem. [p. 434, 23] : Καὶ τῶν ἐχθρῶν τῶν σῶν εἷς ἐξητάζετο. [Conf. p. 579, 20.] Idem p. 124 [795, 8] : Εἰ γὰρ παρῆν καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ἐξητάζετο, πῶς κτλ., ubi Bud. interpr. Si cum aliis conspiciebatur et unus erat eorum. [Conf. p. 376, 9.] Et addit, simile esse hoc Ejusd. p. 240 : Συνεξετάζομένους τούτῳ αὐτῷ, i. e. ἅμα αὐτῷ φανομένους καὶ συνιστορουμένους, schol. Quibus adjungit ex-

pos. Lat. Ab hoc stantes. Sic autem ap. Plut. Cic. ἐξετάζεσθαι μετὰ τοῦ Καίσαρος, reddit Esse in partibus Cæsaris. [Dionys. A. R. 2, 10, p. 258, 1: Ἡ μετὰ τῶν ἐγθρῶν ἐξετάζεσθαι. Et alia constr. 6, 59: Φίλων καὶ πελατῶν ἐν τοῖς ἀναγκαιοτάτοις ἐξετάζονται. Et persæpe Dio Cass.] Id. ἐξετάζειν Censere vertit, citans ex Plut. [Cæs. c. 55]: Γενομένων δὲ τιμήσεων πεντεκαίδεκα μυριάδες ἐξητάσθησαν, pro Censa sunt centum quinquaginta millia. Et ex Eod. [Pomp. c. 14 extr.]: Ἐν τοῖς ἱππικοῖς ἐξεταζόμενος, pro Qui est in equestri ordine, Eques Romanus. Ap. Herodian. autem 7, [5, 3]: Ἐν τε πράξεσι μεγίσταις ἐξετασθεὶς, Polit. vertit In maximis spectatus negotiis. Tale est ap. Eund. 6, [1, 8]: Τοῖς ἐξετασθεῖσί τε καὶ εὐδοκιμήσασιν ἐν εὐτάκτοις τε καὶ πολεμικαῖς πράξεσιν. [Hæc aptius conjunguntur iis quæ supra dicta sunt in signif. Explorandi, Probandi. Sic autem Dionys. A. R. 2, 26: Κἂν τὰ πολιτικὰ πράττων ὁ παῖς ἤδη τυγχάνῃ κἂν ἐν ἀρχαῖς ταῖς μεγίσταις ἐξεταζόμενος· 4, 7 (sec. cod. Vat., nam in ceteris graviter hæc depravata): Οὐκ εἶχε δὲ λόγον ἐν πολέμοις ἐξετάζεσθαι ἔξ καὶ ἐνενήκοντα βεβιωκὼς ἔτη· et mox: Ἐν τοῖς πράγμασιν ἐξεταζόμενος.] Sic ap. Philon. V. M. 1: Καὶ ἐν ἁπάσαις ἐξετάζεσθαι ταῖς μελλούσαις στρατείαις· ubi aptissime exp. Omnia futuræ militiæ stipendia merere. [V. Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 74, B.] In VV. LL. ex Plat. De LL. [6, p. 764, A]: Παρὼν ἐξετάζομαι τοῖς συλλόγοις, pro Intersum conciliis. Sed videtur deesse præp. [Pendet dat. a παρών. Cum adj., subst., vel partic. Demosth. p. 535, 24: Ἐχθρὸν ἐξεταζόμενον, et ll. supra citt. Absolute p. 795, 8: Ἤ γε τούτου ... ὡμότης παρῆν καὶ ἐξητάζετο, etc. Et ἐξετάζεσθαι πανταχοῦ p. 566, 27, οὐδαμοῦ 579, 20. Et cum πρὸς, p. 980, 5: Πρὸς τὸν ἄρχοντα οὐδέπω καὶ τήμερον ἐξήτασται, Apparuit apud eum. || Activum simili quadam signif. tam de hominibus quam de rebus ponit Xen. Cyrop. 6, 2, 35: Τὰ εἰς τροφὴν δέοντα, οἱ ἡγεμόνες τῶν ὁπλοφόρων ἐξετάζετε τοὺς ὑφ' ὑμῖν αὐτοῖς· OEc. 8, 15: Εἶδον ἐξετάζοντα τοῦτον αὐτὸν πάντα ὁπόσοις ἄρα δεῖ ἐν τῷ πλοίῳ χρῆσθαι· 9, 15: Ἐξετάζειν τὰ σκεύη, ὥσπερ ὁ φρούραρχος τὰς φυλακὰς ἐξετάζει. Pass. absolute Demosth. p. 471 extr.: Οὐ γὰρ ἂν μετέπιπτε τὰ πράγματ' ἐπ' ἀμφότερ', εἰ μὴ τοὺς μὲν ἐν κινδύνῳ καθιστηκότας καὶ πράξεις χρηστὰι καὶ νόμοι καὶ ἄνδρες χρηστοὶ καὶ πάντα ἐξητασμέν' ἐπὶ τὸ βέλτιον προῆγε. || Forma Dor. ἐξήταξε est ap. Theocr. 14, 28. || Confus. c. ἐκτάσσω Xen. Anab. 5, 4, 12, Polyb. 5, 24, 6, Diod. 3, 18. C. ἐξεργάζομαι ap. Suid. v. Δαιτρός.]

Ἐξέτασις, εως, ἡ, Examen, [Examinatio, Discussio, Quæstio, Interrogatio, add. Gl.] Inquisitio, Disquisitio, Scrutatio. [Plato Phil. p. 55, C: Ἡδονῆς ... ἐξέτασιν ... ποιήσασθαι· Theæt. 210, C. Demosth. p. 308, 25: Ἀλλὰ μὴν ὧν γ' ἂν δήτωρ ὑπεύθυνος εἴη, πᾶσαν ἐξ. λάμβανε· 499, 11. Eodemque cum verbo Callim. Epigr. 63, 3.] Lucian. De salt. [c. 32]: Σεμνότερον τὸ πρᾶγμα ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι· De calumn. [c. 31]: Ὅσῳ γάρ τις πιθανώτερος, τοσούτῳ ἐπιμελεστέρας δεῖται τῆς ἐξετάσεως. Ut autem in illo Luciani l. est εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι, ita et Bud. affert, sed ἀδεσπότως, εἰς ἐξέτασιν ἄγεσθαι itidem pro In disquisitionem vocari. [Lucian. Hermot. c. 68: Ἥκεις ἐπὶ τὴν ἐξ. τῶν λεγομένων.] Peculiari signif. Quæstio, i. e. Criminis inquisitio. Bud. ex Herodiano [1, 8, 17]: Γενομένης δὲ ἐξετάσεως ἀκριβεστέρας. || Comparatio. Lucian. p. 24 [Prometh. c. 12]: Καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι ὤμην τῷ θείῳ, μὴ ὄντος τοῦ ἐναντίου αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ ἐμελλεν ἡ ἐξ. γιγνομένη, εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνειν αὐτό. || Exploratio: ut ἐξετάζειν exp. Explorare. || Recensio: unde ἐξ. ὅπλων, Thuc. [4, 74; 6, 96, utroque l. cum ποιεῖσθαι. Ὅπλων καὶ ἵππων, 6, 45. Ib. 41: Τὴν δ' ἐπιμέλειαν καὶ ἐξέτασιν αὐτῶν (τῶν ἵππων καὶ τῶν ὅπλων) ἡμεῖς ἕξομεν. Absolute 97: Περὶ ... ἐκ τοῦ λειμῶνος καὶ τῆς ἐξετάσεως παραγενέσθαι.] Ἐξέτασιν ποιεῖσθαι, Xen. [Anab. 1, 2, 14; 7, 1; ποιεῖν ib. 2, 9], pro Recensere, Lustrare. Id. dicit Hell. ποιεῖσθαι τῶν στρατιωτῶν καὶ σύνταξιν. [Conf. Cyrop. 2, 4, 1.] Itidemque Bud. ex Aristot. [Polit. 6, 8] affert Ἐξ. τῶν πολιτῶν, σύνταξις: quam esse ait descriptionem in classes, concenturiationem. Xen. OEc. [4, 6]: Βασιλεὺς δὲ κατ' ἐνιαυτὸν ἐξέτασιν ποιεῖται τῶν μισθοφόρων· ubi exp. etiam Delectum habet. Et εἰς ἐξέτασιν ἰέναι pro Ire eo, ubi delectus habetur, ad profitendum s. dandum nomen. Item plur. εἰς ἐξετάσεις ἰέναι ex Isocr. [p. 156, B]: Τῶν δὲ περὶ τὸν πόλεμον οὕτω κατημελήσαμεν, ὥστε οὐδ' εἰς ἐξ. ἰέναι τολμῶμεν. Extenditur autem latius hæc nominis ἐξέτασις signif., ut Dem. p. 137: Ἐπειδὴ δὲ ἃ μή ποτ' ὤφελε συνέβη, καὶ μηκέτι τῶν συμβούλων, ἀλλὰ τῶν κολακεύειν ἑτέρους βουλομένων ἐξέτασις ἦν, τηνικαῦτα οὐ κ. τ. λ., Quum jam recensus fiebat adulatorum, jam certamen et specimen adulatorum extitit, Bud. || Pro Specimine et documento industriæ, Bud.

Ἐξετασμὸς, ὁ, pro Inquisitione, Bud. ex Dem. [p. 230, 14] affert pro Discussione et disceptatione: Ὅτι τῆς ἡμετέρας ἐχθρας ἡμᾶς ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν δίκαιον ἦν τὸν ἐξετασμὸν ποιεῖσθαι. [Conf. Plut. Mor. p. 1060, B. Greg. Acind. in Allatii Græc. orth. vol. 1, p. 757, 50: Εἰς ἐξετασμὸν τῶν ἐμῶν ἔθοι λόγων. L. D. Ἀριθμησις exp. Tim. in Lex. Plat.]

[Ἐξεταστέον, Quærendum. Plato Reip. 10, p. 599, A; Aristox. De mus. 1, p. 24; Marcellin. Vita Thuc. init. L. D. Demetr. Cydon. De cont. m. p. 18. Boiss.]

[Ἐξεταστήριον, τὸ, Probatio. Orig. Exh. ad Mart. 167. Struv.]

Ἐξεταστὴς, ὁ, Examinator, Inquisitor. [Pensor, Pensiculator, Gl. Plut. Ages. c. 11: Ἰκρὸς ἐξ. τῶν κλαπέντων. Conf. Mor. p. 41, A. Lucian. Gall. c. 22.] Item ἐξεταστὰι, sicut et λογισταὶ, Qui ratiociniis præerant, iisque magistratibus jus reddebant, qui rationes ad ærarium referre debebant; ab iis enim rationem administratæ procurationis exigebant. Bud. ex Aristot. [Pol. 6, 8. Similem magistratum memorat inscr. Halicarn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 453, 32.] Affert et Ἐξεταστὴς τῶν ξένων ex Æschine [p. 16, 7], magistratum Atheniensem esse scribens. [Conf. p. 52, 2. Lex. rh. Bekk. An. p. 252, 6: Ἐξ. οἱ πεμπόμενοι ἄρχοντες προεξετάσαι τοὺς ξένους πόσοι εἰσὶν, ἵνα μισθὸς αὐτοῖς πέμπηται, διὰ τὸ τοὺς στρατηγοὺς ψευδομένους πλείονας καταριθμεῖν. Memorantur etiam in mon. Att. C. I. vol. 1, n. 106, 17, ubi v. Bœckh. p. 145. L. D. Quæstores, Marm. Oxon. p. 9. Schneid.]

Ἐξεταστικὸς, ἡ, ὸν, Qui multus est in indagatione veritatis, vel cujuscunque rei, quam perquirere vult, Bud. ex Greg. Affert et ex Aristot. in primo Polit., de dialectica: Ἐξεταστικὴ γὰρ οὖσα, πρὸς τὰς ἁπασῶν τῶν μεθόδων ἀρχὰς ὁδὸν ἔχει· i. e., ut addit ex Aphrod. p. 19, ζητητικὴ καὶ ἐπιχειρηματική. Tale propemodum esse puto ἐξεταστικὴ in Luciano Hermot. [c. 64]: Κριτικῆς τινὸς καὶ ἐξεταστικῆς παρασκευῆς. In VV. LL. Τῶν ἔργων ἐξεταστικὸς ex Xen. [Comm. 1, 1, 7] pro Inquirendi peritus. [Absolute OEc. 12, 19, Aristot. Poet. c. 17. Rhet. ad Alex. c. 38: Τὸ ἐξεταστικὸν εἶδος.] Ibid. τὸ ἐξεταστικὸν pro Stipendio quod datur disquisitoribus: ut στρατωτικὸν, Stipendium quod datur militibus. [Ex Demosth. p. 167, 17.]

Ἐξεταστικῶς, More τῶν ἐξεταστῶν, Accurate, Exquisite. [Demosth. p. 215, 9: Παρέργως, ἀλλ' οὐκ ἐξ. ἐκκλησιάζοντας. Orig. C. Cels. 5, p. 266.]

[Ἐξέτειος.] Ἐξέτειον, Hesych. exp. ἐκ τούτου τοῦ ἔτους [οἷον ἐπέτειον], Hornum.

[Ἑξέτερος, α, ον, Alius. Nicand. Ther. 412: Τόντε χέλυδρον ἑξέτεροι καλέουσιν· 744: Νοῦσοί τ' ἑξέτεραι.]

[Ἑξετεροτροπέω, Degenero. Cyrill. Alex. In Jo. 8, 41, p. 550: Ἑξετεροτροποῦντας ἀποδείξας τῷ προγόνῳ (l. τοῦ προγόνου) τοὺς Ἰουδαίους. Suicer.]

[Ἑξέτης, ὁ, ἡ.] Pro ἑξάετης dicitur et Ἑξέτης, Sexennis. [Hom. Il. Ψ, 266: Ἵππον ... ἑξέταε· ib. 655, ἡμίονον. Pind. Nem. 3, 47: Ἑξέτης τὸ πρῶτον (Achilles).] Aristoph. [Nub. 862]: Ἑξέτει σοι τραυλίσαντι πιθόμενος. Ap. Plat. De LL. 7, p. 278 [793, E]: Τριετεῖ δὲ δὴ καὶ τετραετεῖ καὶ πενταετεῖ καὶ ἑξετεῖ ἤθει ψυχῆς τῶν παιδίων, δέον ἂν εἴη τούτων, Budæo leg. videtur ἑξαετεῖ. [Qua forma Attici ne usi quidem videntur. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 213, n. 2254, 13: Τῶν ἑξετῶν (σπονδῶν). Lysias p. 183, 15: Ἑξέτη τὴν ἀρχὴν ἐποιήσατο.] Cujus fem. Ἑξέτις, Sex annos nata. Plato De LL. 7, p. 276 [794, C]: Μετὰ δὲ τὸν ἑξέτη καὶ τὴν ἑξέτιν, διακρινέσθω μὲν ἤδη τὸ γένος ἑκατέρων· ubi Budæo leg. videtur ἑξέτην, et ἑξαετῆ pro ἑξέτη. Ceterum Eust. a recentioribus Atticis fem. genus ετις, ιδος, hujusmodi ab ἔτος compositorum usurpari annotat, citans adespoton hoc [Thucyd. 1, 23, 87], Τριακοντούτιδες

σπονδαί. Sed ea fiunt ab illis masc., quæ ad normam nominum primæ declinationis inflectuntur. Qua de re alibi admonebo. A

[Ἐξίτ. V. Ἔτι.]

[Ἐξίτις. V. Ἐξίτης.]

Ἐξευαίνω, i. q. ἐξανύω, quod v. Schol. Hom. Il. Φ, 347, ubi per α scrib. putabat Heynius. L. D.]

[Ἐξευγενίζω.] Ἐξευγενήσω, Hesychio ἐλευθεροποιήσω, Ingenuum reddam [pro ἐξευγενίσω, ab Ἐξευγενίζω, Ingenuum reddo. « Orig. C. Cels. 3, p. 144. » Sturz. Et De orat. 16, p. 224. Angl. Euseb. In Ps. 2, 7; Theophyl. Inst. Reg. 13, p. 38. Kall. Basil. vol. 3, p. 613, E; Gregor. Naz. p. 471, C. Hemst. Jo. Malal. vol. 1, p. 87 : Διὰ τοῦτο αὐτὸν (Cecropem) οἱ Ἀθηναῖοι εἶπαν διρυῆ ὅτι ἐξευγένισε τὰ τέκνα τοῦ εἶδέναι τοὺς ἑαυτῶν γονεῖς. Wakef. Ἐξευγενίσαι, Degenerare; Ἐξευγενισμοί (Ἐξευτιλ. Vulc.), Determinationes, Gl.]

[Ἐξευγενισμός. V. Ἐξευγενίζω.]

[Ἐξευδιάω.] Ἐξευδίασεν, Hesychio εὐδίαν ἐποίησεν, Serenavit. [Eudocia p. 2 : Οὐκ αὐτὴ τὴν ἐμφύλιον ζάλην πειθοῖ ἐξευδίασεν ἐναγχος;] B

[Ἐξευθηνέω, LXX Amos 6, 1, ut Drusius in Fragm. p. 776 leg. censet; v. Schleusn. Lex. V. T. v. Ἐξευθενόω.]

[Ἐξευθύνω, Rationem posco. Plato Leg. 12, p. 945, D : Οἱ τοὺς ἄρχοντας ἐξευθύνοντες.]

[Ἐξευκρῑνέω, Coapto, Distincte compono et convenienter apto, apud Hippocr. De fract. p. 763, A, de ossibus quæ ubi sedibus prolapsa sunt, restituta manibus a medico dirigantur: Τοῖσι θέναρσι τῶν χειρέων ἀπευθύνονται καὶ ἐξευκρινέονται. Conf. Προεξευκρινέω. Foes. Polyb. 35, 2, 6: Οἱ δὲ καίπερ ὄντες βάρβαροι διετίθεντο λόγους, καὶ πάσας ἐξευκρινεῖν ἐπειρῶντο τὰς διαφοράς, Enucleate disserere de.]

Ἐξευλαβέομαι, Vereor, Caveo. Eur. [Andr. 645: Τοῦτο δ' οἱ σοφοὶ βροτῶν] ἐξευλαβοῦνται, μὴ φίλοις τεύχειν ἔριν. [Conf. Æschyl. fr. Prom. ap. Galen. vol. 9, p. 38. Plato Leg. 10, p. 905, A : Ἦν... ἐξευλαβεῖσθαι, et alibi sæpius. L. D. Scriptor ap. Euseb. H. E. p. 146; Plut. Mor. p. 655, D.]

Ἐξευμᾰρίζω, Paro, Apparo, εὐτρεπίζω : unde est C ἐξευμαρίσθη, quod Hesych. exp. παρεσκευάσθη. Alioqui significat etiam Facilem reddo, et non tam de re dicitur inanima quam de animata. [Eur. Herc. F. 18: Συμφορὰς δὲ τὰς ἐμὰς ἐξευμαρίζων (Herc.).] Philo V. M. 1 : Πάντα δὲ ἐξευμαρίζει Θεὸς ἃ ἂν ἐθελήσῃ, καὶ τὰ δυσκατόρθωτα, Deus omnia e facili reddit expedita quæcunque vult, vel difficillima. Et aliquanto post, Τὰ λίαν φοβερὰ παρὰ τὰς ἁπάντων ἐλπίδας ἐξευμαρίζοντος, Præter omnium spem delinientis, Turn. [Id. p. 18: B : Εἰ δὲ σωφροσύνῃ μὲν ἐξευμαρισθεῖεν αἱ ἀμετρήτων παθῶν ὁρμαί· p. 894, E; 527, E. Hemst. Euseb. H. E. 10, 9. || Med. Eur. Herc. F. 81 : Νῦν οὖν τίν' ἔλπιδ' ἢ πόρον σωτηρίας ἐξευμαρίζει, πρίσθυς;]

[Ἐξευμενίζω, Exoro, Placo. Eust. Op. p. 135, 61 : Θεοκλύτει, δυσώπει, ἐξευμένιζε.] Ἐξευμενίζομαι, Basil. pro εὐμεν.: nisi quod præp. significationem intendit. [Exoro, Expio, Placo, Gl. Plut. Fab. c. 4; Philo Jud. p. 309, C. Hemst. Euseb. H. E. 9, 7; Herodian. Epimer. p. 47. Boiss. Joseph. A. J. 12, 2, 13; Simplic. ad Epict. p. 353 Schw.; Tzetz. Exeg. Il. p. 92, 18.] D

[Ἐξευμένισις, εως, ἡ, Placabilitas, Gl.]

[Ἐξευμενισμός, ὁ, Expiatio: Ἐξευτελισμοί, Ἐξευγενισμοί, Determinationis (sic), Gl. Vulc. Ἐξευμενισμοί. || Studium benevolentiæ sibi conciliandæ. Nicom. Harm. p. 28 Meib. Osann.]

[Ἐξευμενιστήριον, τὸ, Piaculum, Gl.]

[Ἐξευμενιστός, Orabilis, Gl.]

Ἐξευνουχίζω, Eunuchum facio, Castro. Ap. Plut. Symp. 6, 7 [p. 692, D] quidam dicit τοὺς διηθοῦντας ἐξευνουχίζειν τὸν ἄκρατον καὶ ἀποθηλύνειν· ita enim quidam reponendum censent pro ἐξονυχίζειν. [Ptol. Hephæstionis Phot. p. 147, 16: Ἀλέξανδρος αὐτὸν ἐξευνούχισε. L. Dind.]

Ἐξευπορέω, i. q. εὐπορέω, Comparo. Plato De LL. [11, p. 918, C]: Ταῦτά γε πάντα δύναται, πᾶσιν ἐπικουρίαν ταῖς χρείαις ἐξευπορεῖν [καὶ ὁμαλότητα ταῖς οὐσίαις], Comparare, Copiam auxiliarem facere, Bud. p. 329. Alii interpr. Suppedito, Suggero. [|| In promtu habeo. Ib. 9, p. 861, B : Περὶ τὴν τούτων ἀπορίαν οὐτ' ἐξευπορήσαντες οὔτε διορισάμενοι τί ποτ' ἐστὶ ταῦτα. Huc intt. Hesychii referunt gl., Ἐξαφορήσωσιν, εὐπορίσωσιν.]

[Ἐξευπορίζω, vitium scripturæ pro ἐκπορίζω in l. Xenoph. in Ἐκπορίζω p. 552, A, citato, ut ejusd. Anab. 5, 8, 25 συνεξευπόρησα multi exhibent pro συνεξεπόρισα, quod a Porsono ex meliorum scriptura συνεξεπόρησα restitutum confirmavit liber unus. Itaque Lesbonacti Protr. p. 171, 1 : Ἐξευπορίζοντες αὐτοί τε ὅπως ἡμᾶς αὐτοὺς ὡς ἐλάχιστα λυπήσομεν κτλ., recte Lobeck. ad Phryn. p. 596 reddidisse videtur ἐκπορίζοντες.]

[Ἐξεύρεμα. V. Ἐξεύρημα.]

Ἐξεύρεσις, εως, ἡ, Inventio, Adinventio. [Herodot. 1, 67, 94; Dial. de lege s. Minos p. 315, A.]

[Ἐξευρετικός, ἡ, όν. V. Ἐξευρητικός.]

Ἐξεύρημα, τὸ, Inventum, Solers inventum. Plut. Ad Col. [p. 1125, B] : Τὰ καλὰ πάντα καὶ σοφὰ καὶ περιττὰ τῆς ψυχῆς ἐξευρήματα. [Et 1087, D. Herodot. 1, 53, 94, 171; Æsch. Sept. 649; Soph. OEd. T. 378, et sæpe Eur. et Aristoph. Phereer. ap. Hephæst. p. 33. Formæ Ἐξεύρεμα, ab Atticistis improbatæ, exx. Phryn. p. 58, 5 Bekk. : Παλαμηδικὸν τοὐξεύρεμα. Præcept. Hipp. 4, vol. 2, p. 168, indicat Lobeck. ad Phryn. p. 445.] B

[Ἐξευρητέον, Inveniendum. Plato Reip. 2, p. 380, A. Theod. Prodr. p. 382.]

[Ἐξευρητικός, ἡ, όν, Promtus ad inveniendum, Sollers. Schol. Eur. Med. 408. Pro quo ἐξευρετικός, Marc. Anton. 1, 9.]

Ἐξευρίσκω, Invenio. Hom. Il. Σ, [322]: Πολλὰ δέ τ' ἀγκὰ ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν, Εἴ πωθεν ἐξεύροι. [Herodot. 5, 33 : Ἐκέλευσε τοὺς δορυφόρους ἐξευρόντας... τοῦτον ὅῆσαι· 6, 126. Soph. Phil. 288 : Γαστρὶ τὰ σύμφορα τοξον τόδ' ἐξεύρισκε· OEd. C. 966. Thucyd. 8, 66 : Ἐξευρεῖν αὐτὸ (τὸ ξυνεστηκὸς) ἀδύνατοι ὄντες διὰ τὸ μέγεθος τῆς πόλεως. Demosth. p. 1354, 27 : Τὰς εἴκοσι μνᾶς ἐκέλευον αὐτὴν ἐξευροῦσαν αὐτοῖς ἀποδοῦναι.] Lysias [p. 169, 10] : Ῥᾳστώνην ἐμαυτῷ ἐξεῦρον εἰς τὰς ὁδοὺς τὰς μακροτέρας τῶν ἀναγκαίων, Facilem modum inveni longioris itineris conficiendi, Adinveni et excogitavi. Sicut et hoc Eurip. Or. [1158] accipitur, Σὺ γὰρ τά τ' εἰς Αἴγισθον ἐξῆυρες κακὰ, Solerti ingenio tuo invenisti, commentus es et excogitasti. [Pind. Pyth. 1, 60 : Αἴτνας βασιλεῦ φλιὸν ἐξεύρωμεν ὕμνον· Nem. 8, 20 : Νεαρὰ ἐξευρόντα. Æsch. Prom. 96, 458, 467, 501, Aristoph. Eq. 1194, etc. Herodot. 4, 61 : Ὧδέ σφι ἐς τὴν ἕψησιν τῶν κρεῶν ἐξεύρηται. Et alibi ipse cum aliis quibusvis. Sæpe autem hac signif. conjungitur cum dat. pers. ut ap. Æsch. Prom. 458, 467, Xen. Hier. 9, 9, et al.] || Comperio, Reperio. Soph. [Aj. 1054]: Ἐξεύρομεν ζητοῦντες ἐχθίω Φρυγῶν, Eum comperimus infestiorem quam Phryges. Sic exp. et hoc Luciani [Philop. c. 9] : Ἐξευρημένοι τὰ τοιαῦτα, Hujusmodi comperta habens. [Pind. Isthm. 3, 74 : Ὃς (Herc.) Οὐλυμπόνδ' ἔβα γαίας τε πάσας καὶ... ἁλὸς ἐξευρὼν θέναρ, Postquam explorasset. Aristoph. Pac. 129 : Ἐν τοῖσιν Αἰσώπου λόγοις ἐξευρέθη μόνος πετεινῶν εἰς θεοὺς ἀφιγμένος. || Virgo ἀφνειὸν ἄνδρα κὠνομαστὸν ἐξεύροι, Nanciscatur, Phœnix ap. Athen. 8, p. 359, F. Hemst. Pind. Isthm. 7, 6 : Ἰσθμιάδος τε νίκας ἄποινα καὶ Νεμέα ἀέθλων ὅτι κράτος ἐξεῦρε. Retulit. Herodot. 5, 38 : Ἔδεε γὰρ δὴ μεγάλης τινὸς οἱ συμμαχίης ἐξευρεθῆναι. Soph. Tr. 25 : Μή μοι τὸ κάλλος ἆλγος ἐξεύροι ποτέ. Ad constructionem notandus l. OEd. T. 120 : Ἐν γὰρ πολλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν. Schol. : Ἀντὶ τοῦ μηχανὴν δοίη. Tum Herodot. 7, 19 : Κτήνεα σιτεύεσκον, ἐξευρίσκοντες τιμῆς τὰ κάλλιστα, Eligentes et coementes. || Med. Theocr. 24, 112 : Ἐξεύροντο παλαίσματα. De venatoribus, Pollux 5, 11.]

[Ἐξευτελίζω, Attenuo, Minuo, Elevo. Gl. : Exvilesco, Extenuo. Athen. 11, p. 494, C : Γραῦς... ἐξευτελίζουσα τὸ ὀξύθαφον ὡς βραχύ. Plut. Alex. c. 28; Joseph. A. J. 18, 1, 3; Aristid. vol. 1, p. 18; schol. Soph. Tr. 250.]

[Ἐξευτελισμός, ὁ, Contemtus. Dionys. De Thuc. jud. c. 3 : Ἔστι δὴ τὸ βούλημά μου τῆς πραγματείας οὐ καταδρομὴ τῆς Θουκυδίδου προαιρέσεως... οὐδ' ἐλεγισμὸς τῶν ἁμαρτημάτων, οὐδ' ἐξευτελισμός. Symm. Ps. 122, 3. V. Ἐξευμενισμός.]

[Ἐξευτονέω, Valeo. Arrian. Epict. 4, 1, 147 : Οὐκ ἐξευτονοῦντα ἀκολουθῆσαι αὐτῷ.]

[Ἐξευτρεπίζω, Instruo, Præparo. Eur. El. 75 : Τὰν δόμοις ἡμᾶς χρεὼν ἐξευτρεπίζειν.] A

[Ἐξευφραίνω, Hermes Pœmand. p. 10. Boiss. Med. Ἐξευφραίνομαι, Gaudeo, Ezech. 23, 41.]

[Ἐξεύχομαι, In votis habeo, Opto. Æsch. Cho. 212 : Εἰς ὄψιν ἥκεις ὥνπερ ἐξηύχου πάλαι. Eur. Med. 930. ‖ Glorior, Æsch. Ag. 510 : Πάρις γὰρ οὔτε συντελὴς πόλις ἐξεύχεται τὸ δρᾶμα τοῦ πάθους πλέον, Nec Paris nec socia urbs plus perpetrasse quam passi esse gloriantur. Suppl. 275 : Ἀργεῖοι γένος ἐξευχόμεσθα. Ib. 272 : Γένος τ' ἂν ἐξεύχοιο καὶ λέγοις πρόσω, ponitur ut ap. Pind. Ol. 13, 59 : Τοῖσι μὲν ἐξεύχετ' ἐν ἄστει Πειράνας σφετέρου ἐκ πατρὸς ἀρχὰν καὶ βαθὺν κλᾶρον ἔμμεν καὶ μέγαρον, ubi ἦχε καὶ διηγεῖτο explicat schol.]

[Ἐξευωνόμων. V. Εὐώνυμος.]

Ἐξέφηβος, ὁ, Qui pubertatem excessit. Censorinus De die nat. 5 : De tertia autem ætate adolescentulorum tres gradus esse factos in Græcia, priusquam ad viros perveniatur : quod vocent annorum quatuordecim, παῖδα : μελλέφηβον autem, quindecim : deinde sedecim, ἔφηβον : tunc septendecim, ἐξέφηβον. B

[Ἐξεφημερία. Pseudo-Athanas. vol. 2, p. 388, A : Ζαχαρίας ὁ ἱερεὺς ἐξεφημερίαν ἐποίει, Vice sua aderat, Int.]

Ἐξερίημι, i. fere q. ἐρίημι : Ἐξερίεμαι, Mando, Præcipio. Soph. Aj. [795] : Ἐκεῖνον εἶργειν Τεῦκρος ἐξερίεται Σκηνῆς ὕπαυλον, Præcipit, Mandat ut illum intra tentorium cohibeamus : ἐντέλλεται, schol. [Eur. Iph. T. 1468.]

[Ἐξεχέβρογχος, ὁ, ἡ. Ἐξεχέβρογχοι, Gutturosi et quibus guttura anteriore parte prominent, Hippocr. p. 807, C. Foes. Aret. p. 37.]

[Ἐξεχίγλουτος, ὁ, ἡ. Ἐξεχέγλουτοι, Hippocr. p. 823, C, dicuntur Qui prominentibus sunt natibus, aut quibus clunes exteriorem in partem prominent. Foes.]

[Ἐξεχὴς, ὁ, ἡ, Prominens. Unde ἐξεχὲς in loco lacero Aretæi p. 126.]

Ἐξέχω, Emineo [Gl.], Promineo : ut ἐξέχειν εἰς τὸ πέλαγος dicitur ἀκτὴ, sicut προέχειν. Aristot. Probl. p. 103 [30, 1 med.] : Αἱ φλέβες τῶν μελαγχολικῶν ἐξέχουσιν. Hæc Bud., qui et addit, esse Exto [Gl.], i. e. Extra appareo : Plut. Pomp. [c. 71] : Ὁ δὲ ὠθεῖ διὰ στόματος τὸ ξίφος, ὥστε τὴν ἀκμὴν περάσαν, κατὰ τὸ ἰνίον ἐκσχεῖν. Idem vero in Cæs. verbo ἀνασχεῖν ead. in re eodemque modo usus est : Ὥστε τὴν ἀκμὴν ὑπὲρ τὸ ἰνίον ἀνασχεῖν. [Plato Reip. 10, p. 602, C : Κοῖλα καὶ ἐξέχοντα. Aristoph. Vesp. 1377 : Ὄζος μὲν οὖν τῆς ἀσθοῦς οὗτος ἐξέχει. Theophr. H. Pl. 3, 10, 5 : Οἷον ἰνῶν ἐξεχουσῶν. Apollod. 1, 6, 3, 3 : Ἐκ τούτων δὲ (τῶν χειρῶν) ἐξεῖχον ἑκατὸν κεφαλαὶ δρακόντων.] ‖ Emico, Orior, Exorior. Dem. [p. 1071, 3] : Πρὶν ἥλιον ἐξέχειν, Priusquam sol oriretur. Aristoph. Vesp. [771] : Ἦν ἐξέχῃ εἶλη κατ' ὄρθρον, Si oriatur, effulgeat splendor solis. Sic ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε, pueri dicebant, invitantes solem ad emicandum, si quando nubibus obductus esset, Suid. [cum exemplo Aristoph.] Ap. Polluc. verba illa depravata sunt. [V. 9, 122, 123, 124. Metaph. Præcello, Excello, Antecello, Gl. Procul. Inst. theol. c. 46, cum annot. p. 76. Cazuzer.]

[‖ « Ἐξέχεσθαι est Perstare, Pristino instituto adhærere. Euseb. Dem. ev. 3, p. 70 : Τῶν παρὰ Μωσεῖ νενομοθετημένων ἐξέχεσθαι. Dio Chr. Or. 46, p. 514 : Μαίνεσθε καὶ παρανοεῖτε τοιούτων ἐξεχόμενοι σφόδρα οὕτως. » Toup. Emend. vol. 2, p. 250, ad Suidæ gl. Τιμᾶσθαι. Proprie, Adhærere. Μὴ ἐξεχόμενος μηδὲ ἁπτημένος αὐτῶν, Clem. Al. Pæd. 2, p. 171, v. 3 : p. 164, v. 20; 165, v. 9. Τὰ δ' (παιδία) ὡς μητρὸς ἐξεχόμενα, Dionys. A. R. 1, 79. Ἐξεχομένους τῶν υἱέων, Themist. p. 361, B. Petavius vim verbi non percepit ap. Synes. p. 107, B. Hemst. ‖ In V. T. ll. sqq. accipitur signif. activi Prominendi. Reg. 3, 7, 27 : Συγκλειστὸν ἀνὰ μέσον τῶν ἐξεχομένων· et 28; ibidemque : Καὶ ἐπὶ τῶν ἐξεχομένων οὕτως. « Qua obscura voce Eminentias nescio quas innuere voluisse videntur. Joseph. A. J. 8, 3, 6, κιονίσκους habet. » Schleusn.]

Ἐξέψω, Excoquo, Coquo, Elixo. [Herodot. 4, 61 : Οὕτω βοῦς ἑωυτὸν ἐξέψει. Aristot. Meteor. 4, 7 : Οὐ ξηραίνεται τὸ ὕδωρ οὐδ' ἐξέψεται ὑπὸ πυρός.]

[Ἔξζευξις, Sexjugæ, Gl.]

Ἔξηβος, ὁ, ἡ, Qui pubertatem excessit, Æsch. [Sept. 11. Hesych. : Ἔξ, ἕξω τῆς ἥβης, τριάκοντα πέ ἐτῶν.]

[Ἐξηγέομαι s.] Ἐξηγοῦμαι, Dux sum, Præsu Hom. Il. B, [805] : Τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέ οἷσί περ ἄρχει, Τῶν δ' ἐξηγείσθω, κοσμησάμενος πολίτ ubi Eust. σημαινέτω exp. προστασσέτω, at ἐξηγείσθ exp. ἡγεμονευέτω : quinetiam posterioris versus resolvit verba, Ἐξηγείσθω τῶν οἰκείων πολιτῶν κοσ σάμενος αὐτούς. [Appian. Civ. 1, 102 : Ἀποπώτερον σ ἐξηγούμενον.] Thuc. quoque ἐξηγεῖσθαι dicit pro Pr esse, Regere, Moderari, Ducem se præbere ali in re. Sed et Administrare ap. eum redditur, jungitur accusativo. [1, 76 : Ὑμεῖς γοῦν τὰς ἐν τῇ Π πονήσῳ πόλεις ἐπὶ τὸ ὑμῖν ὠφέλιμον καταστησάμενοι ἐ γεῖσθε· 95 : Τοὺς Ἀθηναίους νομίζοντες ἱκανοὺς ἐξηγεῖσ 138 : Ἃ μὲν μετὰ χεῖρας ἔχοι καὶ ἐξηγήσασθαι οἷός τε 65 : Ὅσον χρόνον προὔστη τῆς πόλεως ... μετρίως ἐξηγε Cui contrarium 3, 93 : Χαλεπῶς καὶ ἔστιν ἃ οὐ κα ἐξηγούμενοι. Perf. 6, 85. Id. 1, 71 : Τὴν Πελοπόννησον ἐλάσσω ἐξηγεῖσθαι. C. accus. 6, 85 : Τοὺς ἐκεῖ ξυμμάχ ὡς ἕκαστοι χρήσιμοι, ἐξηγούμεθα, Χίους μὲν κτλ.] Et ἐ γουμένη, Præses et arbitra, Bud. in h. Galeni l. : Τ ὃ' ἐν ἐγκεφάλῳ καθίδρυται ψυχὴ λογιστική, τῶν κατὰ π αἱρέσεων ἐνεργειῶν ἅμα ταῖς αἰσθήσεσιν ἐξηγουμένη. Ἐ γοῦμαι τὸν νόμον, Præeo legem, i. e. legis verba, Bud Dem. [p. 363, 18] : Ὑπογραμματέων γὰρ ὑμῖν ... α ἐξηγεῖτο τὸν νόμον τοῦτον τῷ κήρυκι, Quum enim scr officio fungeretur, ipse apud vos pronuntianti p coni legis hujus verba præibat. Alloquitur au judices. [Duco, Præeo, Hom. Il. Bacch. 10 : δ' ἅμ' ἕποντο νύμφαι· ὁ δ' ἐξηγεῖτο. « Herodot. 9, Συστρατευσόμεθα ἐπὶ τὴν ἂν ἐκεῖνοι ἐξηγέωνται· Κατὰ τοῦτο ἶναι πάντας τῇ ἂν αὐτὸς ἐξηγέηται· 6, Et sim. 5, 23 : Ποιήσουσι τοῦτο τὸ ἂν κεῖνος ἐξηγέητ Schweigh. V. infra. Id. 6, 138 : Εἰ καταχρήσονται ὑποζάκορον τῶν θεῶν ὡς ἐξηγησαμένην τοῖσι ἐχθροῖσι πατρίδος ἅλωσιν, i. q. paullo ante Μιλτιάδῃ κατηγή 7, 235 : Τοιοῦτο ἔσεσθαι οἷόν τι ἐγὼ ἐξηγέομαι, ubi Suadeo vel Jubeo. Sic Æsch. Eum. 595 : Ὁ μ ἐξηγεῖτό σοι μητροκτονεῖν; Soph. OEd. C. 1285 : ἐξερῶ· καλῶς γὰρ ἐξηγεῖ σύ μοι· 1520 : Χῶρον μὲν σ αὐτίκ' ἐξηγήσομαι, Monstrabo præeundo, et sim. 1 Xen. H. Gr. 1, 6, 9 : Δεῖ δ' ὑμᾶς ἐξηγεῖσθαι τοῖς ἄ ξυμμάχοις κτλ. Anab. 4, 5, 28. Thuc. 3, 55 : ἑκάτεροι ἐξηγεῖσθε τοῖς ξυμμάχοις, οὐχ οἱ ἑπόμενοι αἰ εἴ τι μὴ καλῶς ἐδρᾶτε· 5, 66 : Καθίσταντο ἐς κόσμο ἑαυτῶν, Ἄγιδος τοῦ βασιλέως ἕκαστα ἐξηγουμένου τὸν νόμον. Cum genit. rei Xenoph. Cyrop. 2, 1, Οὕτως ἐξηγεῖτο τῆς πράξεως, ὡς μὴ... Arrian. A 7, 12, 7 : Μακεδονίας τε καὶ Θρᾴκης ... ἐξηγε καὶ τῶν Ἑλλήνων τῆς ἐλευθερίας. Alia struct. Xen An. 6, 6, 34 : Ἦν οἱ θεοὶ παραδιδῶσιν, ἐξηγήσομ τὴν Ἑλλάδα.] ‖ Ἐξηγοῦμαι, Auctor sum, Cen ut ap. Xen. Cyrop. 7, [5, 57]; 8, [3, 11] Bud. inte Οἱ μάγοι ἐξηγοῦντο. [V. supra.] Id. tamen alibi dici Xen. esse Interpretari quid jus fasque sit. [Cy 4, 5, 51; 7, 3, 1.] Rursus ap. Lysiam ait esse terpretari res ad cultum deorum pertinentes, Re dere de legibus, p. 103 [104, 9] : Τοὺς ἀγράφους νό καθ' οὓς Εὐμολπίδαι ἐξηγοῦνται. Quo pertinet Plut. [c. 30] : Θύσας τοῖς θεοῖς, καὶ καθάρας τὴν πόλιν, γουμένων τῶν περὶ ταῦτα ἐπιῶν· et [c. 21] : Ἐξ μένου Φαβίου τοῦ ἀρχιερέως. [De vatibus Eur. B 185, Phœn. 1011, Iph. A. 529, Thucyd. 7, 50, Theag. p. 131. De diis ipsis Reip. 4, p. 427, C : γὰρ δήπου ὁ θεὸς περὶ τὰ τοιαῦτα πᾶσιν ἀνθρώποι τριος ἐξηγητὴς ... ἐξηγεῖται· 5, p. 469, A. De lege ib p. 604, B, et sim. 9, p. 886, D. V. quæ initio sunt.] ‖ Dem. p. 144 [1160, 10] : Σοὶ τὰ μὲ μιμα ἐξηγησόμεθα, Jura tibi interpretabimur, Explicabimus tibi jura legitima, Cam. [Dionys. 2, 10.] Et Ἐξηγήσασθαι πολλαχῶς περὶ τῶν αἰ Æschin. pro Disserere, Bud. [Ead. constr. Plat. p. 531, A, Xen. Reip. Lac. 2, 1, Polyb. 6, At in VV. LL. ex Plat. Epist. [7, p. 343, D] γεῖσθαι ἐν λόγοις pro eod. [Ἐξηγεῖσθαι τύποις, Le p. 816, C.] Et ex Aristot. pro Enarrare, Expli itidemque ex Galen. Ad Glauc. : Ἐξηγεῖσθαι τὰς μεις ἁπάντων φαρμάκων. In iisd. ex Eur. [Med. Ἐξηγοῦ θεούς, pro Ede deos : fortasse pro Ed

mina deorum. [Expono vel, ut est in Gl., Enarro, Narro, Refero. Herodot. 3, 72 : Ἐξηγέο ὅτῳ τρόπῳ· 4, 9 : Ὅ, τι χρὴ ποιέειν ἐξηγέο σύ· 7, 234 : Τέῳ τρόπῳ ... ἐπικρατήσομεν; ἴθι ἐξηγέο· 3, 4 : Ἐξηγέεται τὴν Αἴγυπτον· et 7, 6, 197; 2, 49. 4, 36 : Ὁρίων γῆς περιόδους γράψαντα πολλοὺς καὶ οὐδένα νόον ἔχοντας (ἐχόντως Dobræus) ἐξηγησάμενον. Æsch. Eum. 609 : Ἐξηγοῦ δέ μοι, Ἄπολλον, εἴ σφε σὺν δίκῃ κατέκτανον· Prom. 214 : Τοιαῦτ' ἐμοῦ λόγοισιν ἐξηγουμένου. Soph. El. 425. Xen. Comm. 1, 2, 58; 4, 6, 1; Reip. Lac. 4, 2, Thuc. 5, 26, Plato Reip. 5, p. 474, C, Arrian. Exp. 7, 12, 9, et alii multi eodem similibusve modis. C. πρὸς seq. acc. personæ Polyb. 4, 22, 7. De interpretatione grammatica schol. Dionys. Bekk. An. p. 659, 8, Sext. Adv. gramm. 1, 93, p. 236, Athen. 11, p. 475, F. ‖ Seq. inf. Soph. Aj. 320 : Πρὸς γὰρ κακοῦ γόους τοιούσδ' ἀεί ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν, Dicebat esse ignavi.]

Ἐξήγημα, τὸ, et Ἐξήγησις, εως, ἡ, Enarratio, [Narratio, Expositio, add. Gl.] Explicatio. Soph. tamen schol. [Aj. 320] ait ἐξήγησιν dici ἐπὶ τῶν θείων, sicut ἑρμηνεία dicitur ἐπὶ τῶν τυχόντων. [A διηγήσει quomodo differat exponit Lex. rh. Bekk. An. p. 241, 20.] A Polyb. 2, ἐξήγησις vocatur etiam Historiæ et rerum gestarum expositio, Bud. [Conf. 1, 3, 9; 64, 2 et 4; 3, 9, 2. Cum ὑπὲρ seq. genit. 6, 3, 1.] Differunt autem ἐξήγημα et ἐξήγησις : sicut antea de διήγημα et διήγησις dictum fuit. [Plato Leg. 1, p. 631, A : Τὴν ἐπιχείρησιν τῆς ἐξηγήσεως περὶ τοὺς νόμους. Diod. 2, 29 : Ἐνυπνίων τε καὶ τεράτων ἐξηγήσεις ἀποραίνονται. Poll. 3, 95 : Ὁδοῦ ἐξήγησις. Porro dicitur de commentariis grammaticorum, velut Tzetzæ in Iliadem. De explicatione vocabuli ap. schol. Hom. Il. Θ, 296, et sec. conj. Hemst. ap. Hesych. Ep. ad Eulog. p. 2 extr. V. plura in Ἐξηγητής.]

[Ἐξηγηματικὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἐξηγητικὸς, quod v. Olympiodor. in Alcib. § 24. Creuzer.]

[Ἐξήγησις. V. Ἐξήγημα.]

[Ἐξηγητέον, Enarrandum. Philotheus ap. Lamb. Bibl. Cæs. 5, p. 207, B : Ἐξηγητέον καὶ τὰς προεπισημασίας τῶν φωστήρων. L. Dind.]

Ἐξηγητὴς, ὁ, Qui in re aliqua se veluti ducem præbet. Herodot. [5, 31] : Σὺ εἰς οἶκον τὸν βασιλέως ἐξηγητὴς γίνεαι πραγμάτων ἀγαθῶν, καὶ σῦ παραινέεις πάντα, Tu dux es in suadendo quæ domui regiæ utilia sunt, Tuo ducto tuisque auspiciis regia domus multis fruitur commodis. Hunc enim esse puto sensum : at in VV. LL. ἐξηγητὴς γίνεαι redditur simpl. Exponis. A Bud. autem exp. Conciliator, Sequester et transactor alicujus rei, in h. Dem. l., qui Herodoteo non absimilis videtur, p. 63 [928, 20] : Οὗτοοἱ δὲ Λάκριτος ἁπάντων ἦν τούτων ὁ ἐξηγητής. ‖ Enarrator, Explicator, Explanator : unde et eos, qui scholiis s. commentariis aliquem scriptorem illustrarunt, quidam ἐξηγητὰς appellarunt. [Ἐξήγησίς ἐστι ἀσαφοῦς ἑρμηνείας ἐξάπλωσις, Obscuræ interpretationis explicatio, Galen. l. 2 De diff. spir. p. 177, 46. Rursus Comm. 2 in l. 1 Epid. p. 368, 4 : Τὸ μὲν κυρίως ὀνομαζόμενον ἐξηγεῖσθαι κατὰ τὰς ἀσαφεῖς γίνεται λέξεις· ἤδη δὲ διὰ τῶν ἐξηγητῶν ἔθος καταχρώμενοι καὶ τὰς αἰτιολογίας τῶν ἀσαφῶς εἰρημένων ἐξηγήσεις ὀνομάζομεν. Fors. OEc. Hipp. Schol. Thuc. 3, 84 : Τὰ ὠφελισμένα οὐδενὶ τῶν ἐξηγητῶν ἔδοξε τοῦ Θουκυδίδου εἶναι. Suidas v. Ἀγάπιος : Ἰατρικῶν μαθημάτων ἐξηγητὴς γεγονώς. Similiter Longus Past. procem. : Ἀναζητησάμενος ἐξηγητὴν τῆς εἰκόνος. Poll. 3, 95, ὁδοῦ. De sophistis id. 4, 41.] Sed peculiari signif. dicti fuerunt Qui interpretabantur res ad cultum deorum pertinentes, rationem sacrorum tenebant et cultus deorum, Prudentes juris pontificii, Pontifices et religionum judices. Tot enim modis interpr. Bud., qui etiam addit non fuisse auguribus absimiles s. haruspicibus. Quidam reddunt, Sacrorum interpretes. Cic. certe ap. Plat. vertit Interpretes religionum. Dem. [p. 1160, 4] : Ἐπειδὴ τοίνυν ἐτελεύτησε, ἦλθον ὡς τοὺς ἐξηγητὰς, ubi ἐξηγηταὶ sunt, sicut Cam. annotat, illi, quorum erat respondere de jure sepeliendi eam, quæ videbatur mortua de pulsatione. Plato De LL. p. 293, 359. Pausan. p. 23 [1, 31, 3; 34, 3, etc.] Exp. autem ab [schol. Aristoph. Nub. 331, Hesychio,] Harpocr. et Poll. [8, 124. Sic Herodot. 1, 78, monum. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 444, n. 392; p. 513, 1, et sæpiss. Plato in libris de Legg., velut 6, p. 759, 775 etc., et de Apolline ipso Reip. 4, p. 427, C. V. Ruhnk. ad Tim. p. 109.]

[Ἐξηγητικὸς, ἡ, ὸν, Explicans, Interpretans. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 659 : Μέρη τῆς γραμματικῆς εἰσι τέσσαρα, ἀναγνωστικὸν, διορθωτικὸν, ἐξηγητικὸν κτλ. Schol. Thuc. 4, 10 : Τοῦτο ἐξηγητικόν ἐστι τοῦ προτέρου. ‖ Narrans. Diomedes Inst. gramm. p. 479 : « Enarrativum vel enunciativum (genus poeseos), quod Græci ἐξηγητικὸν vel ἀναγγελτικὸν dicunt. » ‖ Timosthenes ἐν τῷ Ἐξηγητικῷ citatur a schol. Apoll. Rh. 3, 847, ubi Paris. ἐξηγηματικῷ.] Ἐξηγητικὰ, Libri Pontificales, vel de jure Pontificio, Bud. ex Macrob. [Plut. Niciæ c. 23 : Ἀντικλείδης ἐν τοῖς Ἐξηγητικοῖς. Βασιλείδου ἐξηγητικὰ, et filium ejus Isidorum ἐν τῷ πρώτῳ τῶν τοῦ προφητοῦ Παρχὼρ ἐξηγητικῶν, citat Clem. Al. Str. 4, p. 599; 6, p. 767. Adj. Ἐξηγητικὸς memorat Poll. 4, 41, 42; adv. Ἐξηγητικῶς, ut τραχὺ, 42.]

[Ἐξηγορέω. V. Ἐξαγορεύω.]

[Ἐξηγορία, ἡ.] Ἐξηγορίαν Hesych. [Suid., Zon.] affert pro ἐπαγγελίαν, [Promissionem. ‖ Excusatio, Enarratio. Job. 22, 22 : Ἔκβαλε δὲ ἐκ στόματος αὐτοῦ ἐξηγορίαν, ubi Aq. νόμον, Symm. ἐξομολόγησιν. ‖ Clangor. Id. 33, 26 : Εἰσελεύσεται προσώπῳ ὡς παρῶ σὺν ἐξηγορίᾳ, Aq. et Theod. ἐν ἀλαλαγμῷ, Symm. ἐν ὑμνολογίᾳ. Bibl.]

[Ἐξηέρωσ, Ἐξηέρωσις. V. Ἐξαερ—.]

[Ἐξηθίω, Percolo. Theophr. C. Pl. 6, 13, 1 : Περὶ δὲ τῶν καρπῶν τῶν τροφίμων ... ῥᾴων ὁ λόγος· οὗτοι γὰρ καθαροὶ καὶ εἰλικρινεῖς, οἷον ἐξηθημένοι πως ὑπὸ τῆς φύσεως.]

Ἐξήϊα, Hesych. θυμιάματα, Suffimenta.

[Ἐξηκιστιδαλκίδαι (cod. Ἐξηκιστομαλκίδαι), οἱ περὶ τὸν Ἐξηκιστίδην καὶ Ἀλκίδην τοὺς κιθαρῳδούς, Hesych.]

[Ἐξηκιστίδης. V. Ἐξήκιστος.]

Ἐξήκιστος, ὁ, Execestus, nomen cujusdam, qui corpus prostituebat, et eo quæstum faciebat : unde et τοὺς πρωκτοὺς dictos ὁμωνύμως fuisse ἐξηκίστους, tradit Hesych. [Ἐξήκιστος medicus ap. Demosth. p. 379, 16. Lampsacenus ap. eund. p. 666, 28. Syracus. ap. Thucyd. 6, 73.] At Ἐξηκιστίδης fuit sycophanta quidam et erro, de quo Suid. [Memoratur Aristoph. Av. 11, ubi v. schol., 764, 1527. Pater Solonis ap. Plut. Sol. c. 1, etc. Alii in mon. ap. Bœckh. vol. 1, p. 307, col. 4, 7; n. 183, 15; 568, ap. Pausan. 10, 7, 7. L. Dind.]

[Ἐξηκίας, ὁ, Execias, n. viri in vase Etrusco. V. Mus. Rhen. nov. 1, 2, p. 321. L. Dind.]

Ἑξήκοντα, Sexaginta. [Hom. Il. B, 587, Od. Ξ, 20. Et alii quivis. Ἑξ. δὶς Soph. fr. Acris. 11.] Ap. schol. Dem. οἱ ἑξήκοντα sunt Magistratus quidam Athenienses. [Collegium 60 γελωτοποιῶν Athenis convenire solitum, et Οἱ ἑξήκοντα dictum, memorat Athen. 14, p. 614, D. L. Dind.]

[Ἐξηκοντάβιβλος, ἡ, Libri sexaginta. Suid. v. Ἱπποκράτης p. 1811, C : Τετάρτην τάξιν (librorum Hipp.) ἐχέτω ἡ πολυθρύλητος καὶ πολυθαύμαστος Ἐξηκοντάβιβλος, ἡ πᾶσαν ἰατρικὴν ἐπιστήμην τε καὶ σοφίαν ἐμπεριέχουσα. V. etiam Ἑξάβιβλος, coll. Lambec. Bibl. Cæs. 1, p. 273, D. L. Dind.]

Ἑξηκονταέτης, Ἑξηκοντούτης, ὁ, ἡ, Sexagenarius, Sexaginta annos natus, Qui sexaginta annorum est. [Prior forma ap. Mimnerm. a Diog. L. 1, 60 cit., Hippocr. p. 1149, D; altera ap. Plat. Leg. 6, p. 755, A; 7, p. 812, B. Philostr. V. Soph. 2, 6, p. 576 : Οἱ μὲν ἑξηκοντούτην, οἱ δὲ καὶ ὀκτώ (φασι τελευτῆσαι). Ubi leg. videtur οὔπω, ut p. 570 : Οἱ μὲν ἑδδομηκοντούτην τεθνάναι αὐτὸν, οἱ δ' οὔπω. Inter utramque formam variant libri Nemesii De nat. h. c. 34, p. 288. L. Dind.]

[Ἐξηκονταετία, ἡ, Sexaginta anni. Plut. Cic. c. 25 : Βεβιωκέναι μακρότερον ἐξηκονταετίας. L. Dind.]

[Ἐξηκοντάκις, Sexagies. Ἐξηκοντάκι, Pindar. Ol. 13, 95.]

Ἑξηκονταχισχίλιοι, αι, α, Sexagies mille.

[Ἐξηκοντάκλινος, ὁ, ἡ, Sexaginta lectos habens. Diod. 16, 83 : Οἶκος ὁ ἑξ., Conclave 60 lectorum capax. Similia v. ap. Wessel.]

[Ἐξηκοντάλιθος, ὁ, lapis, de quo Plin. N. H. 37, 10, 60 : « Hexecontalithos in parva magnitudine multicolor hoc sibi nomen adoptavit. Reperitur in Troglo-

dytica regione». Conf. Solin. c. 31, Isidor. Orig. 16, 2, 5, qui ab sexaginta coloribus nomen repetunt.] A

[Ἑξηκοντάμοιρος, ὁ, ἡ, Sexaginta partium. Schol. Arat. 81.]

[Ἑξηκοντάπηχυς, ὁ, ἡ, Sexaginta cubita longus. Athen. 5, p. 201, E; Tzetz. Hist. 2, 364; 5, 263.]

[Ἑξηκοντάς, άδος, ἡ, Numerus sexagenarius, Sexaginta. Nicet. Eugen. 6, 483: Σμήνη μελιττῶν ὑπὲρ ἑξηκοντάδα. Boiss. || Pars sexagesima. Strabo 2, p. 113: Ὄντος τοῦ ἰσημερινοῦ κύκλου σταδίων μυριάδων πέντε καὶ εἴκοσι καὶ δισχιλίων, τὸ τεταρτημόριον εἴη ἂν ἓξ μυριάδες καὶ τρισχίλιοι, τοῦτο δέ ἐστι τὸ ἀπὸ τοῦ ἰσημερινοῦ ἐπὶ τὸν πόλον πεντεκαίδεκα ἑξηκοστὰ σταδίων, οἷων ἐστὶν ὁ ἰσημερινὸς ἑξήκοντα. Libri partim sic, partim ἑξηκοστά, sine σταδίων, partim vero ἑξηκοντάδων, ut voluerat Casaub. et est in omnibus p. 114. Salmasio, qui ἑξηκοστὰς dicendum fuisse crediderat Ex. Plin. p. 468, a, A, Petav. ad Gemin. p. 410 opposuit δυωδεκάς bis ab Arato pro Duodecima parte dictum. Addere poterat ἑξηκοστὰς non ferre analogiam. L. Dind.]

[Ἑξηκονταστάδιος, ὁ, ἡ, Qui est sexaginta stadiorum. Strabo 6, p. 268: Δίαρμα ἑξ. ἀ] B

[Ἑξηκοντατάλαντία, ἡ, Classis contribuentium, quorum summam contributionis universæ conficiunt sexaginta talenta. Demosth. p. 183, 8, 11.]

Ἑξηκοντατέσσαρες, et Ἑξηκονταπέντε, Sexaginta quatuor, et Sexaginta quinque. [Omissi addere quum horum tum ceterorum numerorum inde ab εἷς usque ad ἐννέα exx., de quibus v. dicta in Ἑβδομηκονταδύο.]

[Ἑξηκοντατέτρτος var. l. pro ἑξηκοστοστ. Nicom. Arithm. p. 11, 12.]

[Ἑξηκοντόργυιος, ὁ, ἡ, Sexaginta ulnas habens. Tzetz. Hist. 9, 588. Elberl.]

[Ἑξηκοντούτης. V. Ἑξηκονταέτης.]

[Ἑξηκοστεῖος, α, ον, Die sexagesimo. Hippocr. p. 58, 52.]

Ἑξηκοστός, ἡ, ὸν, Sexagesimus, Thuc. [1, 12, 108; Herodot. 6, 126, et al. Ἑξηκοστόν, τὸ, Pars Sexagesima. Petav. Uranol. p. 341, E; 343, D. L. Dind.]

[Ἑξηκοστοτέταρτος, η, ον, Sexagesimus quartus. Nicom. Arithm. p. 11, 12, ubi est var. ἑξηκονταέτταρτος.] C

[Ἑξηκριβωμένως, Perpense, Gl. ubi perperam ἐξακρ.]

Ἐξήκω, Prætereo, s. potius Præterii, eo sensu, quo dicitur Præteriit illud tempus, pro Elapsum est, Exactum est. Herodot. [2, 111, coll. 6, 69]: Ἐξήκει τέ οἱ χρόνος ζημίης, Tempus calamitatis exactum est, Bud.: qui etiam affert ex Dem. [p. 1055, 4] pro simili signif., Ἡ προθεσμία ἐξήκει· et [p. 1154, 8]: Μελλούσης ἐξήκειν τῆς ὑπερημερίας. [Conf. p. 1211, 9; 1212, 26; 1250, 18.] Ex Luciano [Catapl. c. 8]: Ἐξήκει σοι ὁ χρόνος τῆς κτήσεως· ex Synes.: Τουτὶ μὲν ἔτος ἤδη τρίτον ἐξήκει μετὰ τὴν ἀμνηστίαν. [Conf. Xen. An. 6, 3, 26, Plat. Leg. 6, p. 766, C; 8, p. 850, B; 11, p. 928, C. Soph. Phil. 199. Id. Ant. 896: Πρίν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου.] Sed et Exire hoc in sensu affert ex Ulpiano: Si quis moram fecerit, quominus in jus veniret, ut actionis dies exiret. Ap. Herodot. autem [1, 120], ut id. Bud. scribit, dicit quidam sibi ἐξήκειν τὸν ὄνειρον, pro Se jam insomnio et eo, quod illo portendebatur, defunctum esse. [Conf. 6, 80.] Sic in VV. LL. ex Xen.: Συνῆκεν ἐξήκειν τοῦ χρησμοῦ τὴν φήμην. [Non dicit Suidas, unde duxerunt VV. LL., Xen. hæc verba esse.] || Et ex Eod. [Herodoto, cujus l. v. in Ἔξιμι]: Ἐξῆκεν ἐπὶ τοὺς Πέρσας, pro Egressus est in Persas: et ex Soph. [El. 1318], Ἐξήκεις ὁδὸν, pro Capessis viam. [Trach. 1159: Ἐξήκεις ἵνα φανεῖς, Eo progressus es. OEd. T. 1515: Ἵν' ἐξήκεις ἄκρων. Emanare, Plat. Epin. p. 987, A: Ὅθεν καὶ πανταχόσε καὶ ἄνω ἐξήκει. Aliter Reip. 7, p. 530, E: Μήποτ' αὐτῶν τι ἀτελὲς ἐπιχειρῶσιν ἡμῖν μανθάνειν οὓς θρέψομεν καὶ οὐκ ἐξῆκον ἕκαστα εἰς ἃ δεῖ πάντα δεῖ ἀφῆκεν, Quod non illuc tendat quo proficisci omnia debent, Ficinus. V. Ἐξίκω.]

[Ἐξήλασμα. V. Ἐξέλασμα.]

[Ἐξήλατος, ὁ, ἡ.] Ἐξήλατον, Hesychio εὐποίητον, συντετριμμένον: item ἐξ ἐλασμάτων καὶ πτυχῶν συγκείμενον. Aspiratum autem Ἑξήλατον, ἓξ πτυχὰς ἔχον, ἑξάπτυχον. [Ex Hom. Il. M, 296: Ἀσπίδα ... ἑξήλατον, ἣν ἄρα χαλκεὺς ἤλασεν. Quod nonnulli scripserunt ἐξήλ.]

[Ἐξηληθιῶσιν scripsit Mazochius quod est in Tab. Her. p. 236, 104: Αἳ δέ χ' ὑπὸ πωλέμω ΕΓΕΗΑΗΘΙΩΝΤΙ, ὥστε μὴ ἐξῆμεν τῶς μεμισθωμένως καρπώσεσθαι, vertitque, Si qui forte sub belli tempus in velitum classem redacti fuerint, quam interpr. multis exornat p. 237, addita alia quæ paullo melior videtur, Si propter bellum deturbati sedibus fuerint. L. D.]

Ἐξηλιάζω, In sole assicco, Sole aduro, Bud. ex Hesych. [in gl. Ἐξηλιασμένον, κεκαυμένον ὑπὸ τοῦ ἡλίου.] Item Crucifigo, Bud. ex 2 Reg. 21, [6: Ἐξηλιάσωμεν αὐτοὺς τῷ κυρίῳ· 9: Ἐξηλίασαν αὐτοὺς ἐν τῷ ὄρει ἐναντίον κυρίου· 14: Συνήγαγε τὰ ὀστᾶ τῶν ἐξηλιασμένων.] Ubi tamen legitur in Complut. edit. ἐξιλέωσαν, item ἐξιλασμένων: at mendose.

[Ἐξηλιθιότης, ητος, ἡ, ἐπίτασις τῆς μωρίας, Insignis stultitia, Suid.]

[Ἐξηλιόω, Insolo. Plut. Mor. p. 929, D: Ὁ ἀὴρ... ὅλος ἐξηλιοῦται καὶ καταλάμπεται ταῖς αὐγαῖς· 930, F.]

[Ἐξῆλιξ, Didym. De Trin. 2, 14, p. 273.]

[Ἐξηλλαγμένως, Insolenter. Plut. Mor. p. 745, F: Ἀλλά μοι δοκεῖ Πλάτων ... ἐξ. ἐνταῦθα καὶ τὰς Μούσας Σειρῆνας ὀνομάζειν. Diod. 2, 42. Philargyr. ad Virg. Georg. 3, 328. || Diverse, Dissimiliter. Jo. Chrys. In Ep. 1 ad Cor. serm. 26, vol. 3, p. 409.]

[Ἐξηλῶ, Refigo; Ἐξηλοῖ, Effringit; Ἐξήλλω, Elicito, Gl. vitiose.]

Ἔξηλῦσις, εως, ἡ, Ion. pro ἔξελευσις, Exitus, Herodot. [3, 117; 5, 101; 7, 130.]

Ἑξῆμαρ, Per sex dies. Hom. Od. Ξ, [249]: Ἑξ. δαίνυντο. [Ἑξ. πλέομεν, K, 80.]

[Ἑξημαρτημένως. V. Ἐξαμαρτάνω.]

[Ἑξήμερος. V. Ἐξαήμερος.]

Ἑξημερόω, idem cum ἡμερόω significat, nisi quod præp. significationi aliquid addit. Usitatius est autem ἐξημερόω. Geopon. [16, 21, 3], de onagro: Ἐξημεροῦται δὲ σφόδρα τὸ ζῶον, καὶ οὐδέποτε ἅπαξ ἡμερωθὲν ἀγριοῦται. De quo Varro, Ex fero fit mansuetus facile, et ex mansueto ferus nunquam. Plut. [Mor. p. 86, E]: Οὐ δύναται πᾶν ἐξημερῶσαι δένδρον ὁ γεωργὸς, οὐδὲ πᾶν τιθασσεῦσαι θηρίον ὁ κυνηγός· Fabio [c. 20]: Τὰ δ' εἰς ἀπίους, τὰ δ' εἰς σῦκα ἐξημερῶντες καὶ τιθασσεύοντες. [Conf. Theophr. H. Pl. 2, 2, 9, C. Pl. 2, 14, 2; 3, 17, 5.] Numa [c. 3] metaph.: Ἐξημέρωσεν αὐτὸν διὰ παιδείας, Per disciplinam eum emollivit et excoluit, ut Ovid. emollitos et feros mores inter se opp. [Polyb. 4, 21, 4: Τὸ τῆς ψυχῆς ἀτέραμνον διὰ τῆς τῶν ἠθισμῶν κατασκευῆς ἐξημερῶν καὶ πραΰνειν.] Ap. eund. Plut. [Mor. p. 980, E] ἐξημεροῦσθαι, Mansuescere, Cicurari, i. e. ἐκδύεσθαι τὸ ἄγριον καὶ χαλεπὸν, Bud. [Ἐξημερῶσαι χῶρον ἀκανθώδη, Herodot. 1, 126. De Hercule terras et maria feris et monstris purgante Eur. Herc. 20, 852. Conf. Plut. Timol. c. 35.]

Ἐξημέρωσις, ως, ἡ, Cicuratio. [Plut. Numa c. 14. Alex. c. 45: Ὡς μέγα πρὸς ἐξημέρωσιν ἀνθρώπων τὸ σύνηθες καὶ ὁμόφυλον.]

Ἐξημεῦσαι, Hesychio ἀποκινῆσαι.

[Ἐξημένως, Irate. Schol. Hom. Il. I, 512. Wakef.]

Ἐξημοιβὸς, ὁ, ἡ, Permutatorius; ut εἵματα ἐξημοιβὰ ap. Hom. Quæ permutatis vicibus induuntur, modo hæc, modo illa. Od. Θ, 249: Εἵματά τ' ἐξημοιβὰ, λοετρά τε θερμὰ, καὶ εὐναὶ, i. e. τὰ ἄλλοτε ἄλλα ἀμειβόμενα, Eust.; ex quo et Phæacum luxum declarari. Eodem autem sensu ἐπημοιβοὺς χιτῶνας dixit, Od. Ξ, [513]: Οὐ γὰρ πολλαὶ γλαίνας ἐπημοιβοί τε χιτῶνες. [Quint. 7, 437: Πολλὰ δ' ἀρ' ἐξημοιβὰ παρ' αὐτόθι τεύχεα κεῖτο, ἡμὲν Ὀδυσσῆος ... ἠδὲ καὶ ἄλλων, ὁππόσα κταμένων ἀφέλοντο. Hesych. annotavit etiam fem. Ἐξημοιβαὶ (sic), Ἕτεραι.]

Ἐξήνιος, ὁ, ἡ, Effrænis. Plut. [Mor. p. 510, E]: Σοφώτεροι δοκοῦσι τῶν ἐξηνίων τούτων καὶ φερομένων, οἱ στρογγύλοι καὶ βραχυλόγοι, καὶ ὧν πολὺς νοῦς ἐν ὀλίγῃ λέξει συνίσταται, ubi ἐξήνιοι et φερόμενοι sunt Quorum lingua præceps fertur nec audit habenas. [Alia signif. metaph. exx. v. ap. Suicer. Add. Suid. et Hesych.]

[Ἐξηπειρόω, Terram continentem facio. Strabo 1, p. 52: Ἐξηπειροῦντες τὸν πρὸ αὐτοῦν πόρον (ut Nilus)· 10, p. 458: Ἡ χοῦς (Acheloi) τὰς μὲν (insularum) ἐξηπείρωκεν ἤδη, τὰς δὲ μέλλει.]

[Ἐξηπεροπεύω, Decipio. Aristoph. Lys. 840: Σὸν ἔργον εἴη τοῦτον ὀπτᾶν καὶ στρέφειν κἀξηπεροπεύειν.]

['Εξηπῐᾶλόομαι, In febrem ἡπίαλον, quod v., transeo. Hippocr. De jud. p. 53, 17 : 'Εξηπιαλοῦται. Wrrcrr.] A

['Εξηπλωμένως, Extente. Schol. Oppian. Hal. 2, 113.]

['Εξήρετμος, ὁ, ἡ, Sex remorum ordinibus instructus. Epigr. Anth. Pal. App. 204 : Ἥμην στόλαρχος Ποντικῶν νεῶν ἐγὼ ἑξηρέτμοις πτέρυξιν ἠγλαϊσμένων, i. q. ἓξ ἐρετμῶν πτέρυξιν.]

['Εξηρημένως, Singulariter, Peculiariter. Olympiod. Præf. scholl. in Plat. Gorg. p. 563 Routh. : Ἀτόπως δὲ καὶ οὗτοι, καὶ ἐξηρημένως. Hellad. Phot. p. 534, 27 : Αἰγιαλὸν ἐξ. φασὶ τὸ περὶ τὴν Ἑλίκην παράλιον μέρος. Greg. Acind. in Allat. Gr. orth. vol. 1, p. 760, 139. Dionys. Areop. p. 164, 184, citat Kall.]

'Εξήρης, ους, ἡ, Navis sex ordinum. [Polyb. 1, 26, 11; 16, 7, 1. Ælian. V. H. 6, 12. Unde adj. 'Εξηρικὸς, ὴ, ὸν, ap. Polyb. in fr. a Zosimo 5, 20, 7 cit. : Τῶν ἐξηρικῶν πλοίων.]

'Εξῆς, Deinceps, Ordine, [Porro, add. Gl.] Serie perpetua. [Hom. Od. Δ, 449 : Φῶκαι δ' ἐξ ἁλὸς ἦλθον ἁολλέες· αἱ μὲν ἔπειτα ἑξῆς εὐνάζοντο παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης· et sim. 580, de remigibus : 'Εξῆς ἑζόμενοι. Æschyl. fr. ap. Stob. Ecl. ph. vol. 1, p. 120 : 'Εξῆς δ' ὀπηδεῖ (δίκη). Eur. Iph. A. 249, Hel. 986, Bacch. 935. Et similiter quum ap. alios omnes tum sæpe ap. Plat., cum verbis εἶναι, γίγνεσθαι, διέρχεσθαι, περαίνειν, λέγειν. Cum πᾶς conjungit Eur. Iph. A. 341 : Διδοὺς πρόσρησιν ἑξῆς πᾶσι· et alibi. Xen. Reip. Ath. 1, 6, Plato Theæt. p. 152, E; 193, B, Dem. p. 722, 29, et quos citant intt. Longini 33, 5.] Interdum et Gradatim. Thuc. [2, 1] : Γέγραπται δὲ ἑξῆς, ὡς ἕκαστα ἐγίγνετο κατὰ θέρος καὶ χειμῶνα. [Xen. Ven. 13, 6; Plato Theæt. p. 208, A.] Nonnunquam ὁ ἑξῆς, Qui ordine sequitur, Qui ordine proximus est. [Plato Polit. p. 271, A : Τὸν ἑξῆς χρόνον· Tim. 20, B : Τὸν ἑξῆς λόγον. Et alibi sim. Τὰ ἑξῆς, Res dehinc agendæ, ap. Polyb. 1, 52, 4; 2, 54, 8. Sequentia, ap. Harpocr. v. Κατάστασις : Ὥσπερ αὐτὸς ὁ ῥήτωρ ἐν τοῖς ἑξῆς ὑποσημαίνει.] Sed exp. et simpl. Sequens, Proximus. Sic in VV. LL. ex Plut. : Τῷ ἑξῆς ἔτει, Sequente anno: et, Τῇ ἑξῆς, sub. ἡμέρᾳ, ex Act. 25, [17], Die sequenti. [Τῇ ἑξῆς ἡμέρᾳ, Postero die, Gl.] Ex Plat. autem De LL. : Τὸν ἑξῆς τύπον, Proximum quemque locum. Ibid. τὸ ἑξῆς τῆς ὁδοῦ pro ἡ ἑξῆς ὁδὸς ex Naz. Quod sequitur viæ, , Quod reliquum est viæ. Et in signif. temporis, Τριῶν ἡμερῶν ἑξῆς, Tres perpetuos dies. [Ap. gramm. Τὸ ἑξῆς est Ordo verborum. Schol. Eur. Phœn. 190 : Τὸ ἑξῆς, Εἴθε μήποτε... ὑπομείναμι. Scholl. Thuc. 1, 70, Aristoph. Pl. 263. || Εἰς τὸ ἑξῆς, In posterum. Schol. Aristoph. Pl. 279, 1160; Heliod. 5, 33, p. 261. || Pro καθεξῆς, de quo suo loco, κατὰ τὸ ἑξῆς Diod. 13, 84 : Τὸ συναχολουθοῦν πλῆθος οὐκ ἐχώρουν αἱ δημόσιαι κατὰ τὸ ἑξῆς ὁδοὶ, ubi liber unus καθεξῆς. Monum. agon. ap. Bœckh. vol. 1, n. 247 : Νικήσας κατὰ τὸ ἑξῆς Πανελλήνια, Ὀλύμπια κτλ. vol. 2, n. 2810.] || Cum gen., ut, ἑξῆς τοῦ Πλούτωνος θρόνου λαμβάνειν ex Aristoph. [Ran. 764], Proximum a Plutone locum. [Plat. Reip. 3, p. 390, A : Τὰ τούτων ἑξῆς. Pausan. 2, 19, 5 : 'Εξῆς δὲ τῆς εἰκόνος ταύτης πῦρ κείουσιν. Polyb. 2, 17, 7; 4, 35, 5.] Aristot. De mundo [c. 3] : Ἡ δὲ σύμπασα τοῦ ὑγροῦ φύσις ἑξῆς ἂν εἴη τῆς ἀερίου μάλιστα φύσιως, Proxima sit, Finitima sit aeriæ naturæ. Et cum dat. ibid. [c. 4, p. 394, 30] : Ὁ ἑξῆς πνέων τῷ Ἀργέστῃ, Qui ab Argeste deinceps spirat. Philo De mundo : Ὁ μὲν ἑξῆς τῷ καικίᾳ, καλεῖται βορέας, Qui proxime sequitur Caecian. [Plato Cratyli p. 399, D : Ὥσπερ τοίνυν μοι δοκεῖ τούτοις ἑξῆς εἶναί τι χρῆμα· 420, D, Leg. 6, p. 763, E, et al. sæpe. Aristoph. Lys. 633 : Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἑξῆς Ἀριστογείτονι. Polyb. 2, 17, 4; 62, 1 etc. Antonin. 4, 5 : Κατὰ τὸ ἑξῆς τῷ νοερῷ ζῴῳ, Conveniens, indicat Schneid.] 'Εξείης Hom. ceterique poetæ [epici] dicunt, pleonasmo diphthongi ει, pro Ordine, Il. Ψ, [839] : 'Εξείης δ' ἵσταντο. [Et alibi sæpe ipse et alii. Primitivam hanc formam dicit Theogn. Cram. Anecd. vol. 2, p. 163, 5. || Forma 'Εξᾶν est in inscr. Rhodia ap. Bœckh. vol. 2, p. 392[e], B a, v. 108, ubi ἑξᾶς scripsit Bœckh. L. Dind.] B

['Εξησκημένως, Perfecte. Cyrill. vol. 5, 1, p. 383, ἔχειν.]

['Εξησσάομαι s. 'Εξηττάομαι, Vincor. Arrian. Exp. 7, 12, 9 : 'Εξηττώμενον ἤδη τῆς μητρὸς τῶν διαβολῶν τῶν ἐς Ἀντίπατρον. Plut. Alex. c. 14; Marc. Ant. 1, 1, 8.]

['Εξητασμένως, Accurate. Euseb. in Hierocl. p. 432 Olear. : Τῶν παιδευόντως μὲν ἐπὶ πλεῖστον ἡκόντων, αὐτὸ δὲ τὸ ἑξητ. μὴ ἀπηκριβωμένων τῆς κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον ἱστορίας. Nisi scrib. ἐξητασμένον. L. D. Marc. Ant. 1, 16.]

['Εξητριάζω.] 'Εξητριασμένον, Galeno ap. Hippocr. τὸ διὰ ἡτρίου (i. e. λεπτοῦ ὑφάσματος) ἠθημένον, Per tenue linteum percolatum. [V. 'Εξαιθριάζω.]

['Εξηττάομαι. V. 'Εξησσάομαι.]

['Εξηχεύεσθαι, Stupere; 'Εξηχεύη, Stupes, Gl. Pro ἐξηχεῖσθαι et ἐξηχῇ, ut videtur.]

'Εξηχέω, Per sonum effero, Enuntio. [Polyb. 30, 4, 7 : Κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ κύκνειον ἐξηχήσαντες. Intransit. Poll. 1, 118 : 'Εξήχησε βροντή. Sirac. 40, 15 : Ὡς βροντὴ ἐξηχήσει. Joel 3, 14 : 'Ηχοι ἐξήχησαν. Pass. Thessal. 1, 1, 8 : Ἀφ' ὑμῶν ἐξήχηται ὁ λόγος τοῦ κυρίου, Propagatus est. 'Εξῆλθεν, ἐκηρύχθη, Hesych. Theodor. H. E. 2, 13, p. 89, 35 : Μείζων ἐξηχεῖτο κατ' αὐτῶν ὁ τῆς ὠμότητος ἔλεγχος.] Gregor. de Apostolis Spiritu sancto afflatis die Pentecostes : Ἤκουον ταῖς ἑαυτῶν διαλέκτοις, ὡς φέρε εἰπεῖν, μίαν μὲν ἐξηχεῖσθαι φωνὴν, πολλὰς δὲ ἀκούεσθαι, οὕτω κτυπουμένου τοῦ ἀέρος. Sic Arethas In Apocal. 11 : Ἡ τοῦ ἑβδόμου ἀγγέλου σάλπισις παριστᾷ φωνὰς μεγάλας ἐν οὐρανῷ ἐξηχουμένας, In cœlo personantes, Quarum sonus per totum cœlum exaudiebatur. [Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 472, C : Πᾶσα ἐξηχεῖτο Ἱερουσάλυμα, τὴν καινὴν ταύτην πομπὴν θεώμενοι. Personabat, interpres. Rectius, opinor, Stupebat vel Stupefiebat. V. 'Εξηχεύεσθαι. L. D. Niceph. Chumnus Anecd. vol. 5, p. 300 : 'Εξηχήσας ταύτην (doctrinam Chr.) ἐς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην. Boiss. || Deliro, Desipio. Polemo Phys. 1, 22, p. 277 : Μωραίνουσιν, ἐξηχοῦσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἢ δαιμονίζονται. V. 'Εξηχος.] C

['Εξήχησις, εως, ἡ, Sonus absonus, i. q. κακοφωνία. Eustath. Il. p. 813, 45 : Ἄλλως Διονύσιος ἱστορεῖ τοὺς κωμικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξήχησιν καὶ ψόφον, ἃ τῇ τραγῳδίᾳ μάλιστα ἂν ἁρμόττοι. Boiss. V. 'Εξηχία.]

['Εξηχία, ἡ. Hesych. : Ἀφραδίῃσι, μωρίαις, ἀνοίαις, ἐξηχίαις. Musurus εὐηθείαις. Sed cur corrigendum ἐξηχίαις? Id enim rectum. Dicitur 'Εξηχος, etsi in Lexx. desideratur. Etym. M. p. 696, 39 : Ηυχνά· τὰ συνεχῆ καὶ συνετά· ἡ γὰρ φρόνιμος διάνοια πεπυκνωμένη ἐστὶν, ὥσπερ ἡ ἔξηχος, ἠραιωμένη, Absona, Absurda. Hinc ἐξηχία, vel fortasse ἐξήχεια (sec. analogiam vocis ἀπήχεια), Absurditas. 'Εξηχος exstat etiam in Ducangii Gl. p. 402, ubi redditur Stultus, Amens. Bast. Adjectivi ἔξηχος sic dicti exx. tria apposuit Ducang.; quartum in App. p. 70. Aliud Bast. ad Greg. p. 211 ex cod. Paris. 2551, ubi est, Ἀφρὸς, ἄπηχος, supra scripto ἔξηχος, quod est Absonus, diciturque ut ἐξήχησις ap. Eust., quanquam ab illo paullo mitiori signif. ponitur. De Attonito s. Amente Jo. Malal. p. 95, 22 : Ἀπέμεινεν ἀκούσας ὁ Μενέλαος ὡς ἔξηχος. Id. p. 134, 22 : Εἰς ἐξηχίαν ἦλθεν ἀπὸ τῆς μανίας παρ' ἑαυτὸν γενόμενος. Ubi v. Chilmead. L. Dind.]

['Εξηχος, ὁ, ἡ. V. 'Εξηχία.]

['Εξιάλλω.] 'Εξιάλλειν, Suidæ ἐκβάλλειν, in Ms. etiam cod. Pro quo infra ἐξῶλλειν, Ejicere, Excludere.

['Εξιάομαι s.] 'Εξιῶμαι, i. q. ἰῶμαι, Sano; s. potius i. q. Persano. Ap. Herodot. tamen ἐξιήσατο, Sanavit; ἐξιησάμενος, Qui sanavit. [3, 132, 134. Eur. Rhes. 872. Figurate Plato Leg. 11, p. 918, E; 933, C, Phil. p. 54, E. Ap. Eur. El. 1024 : Εἰ μὲν πόλεως ἄλωσιν ἐξιώμενος ἢ δῶμ' ὀνήσων τἄλλα τ' ἐκσώζων τέκνα ἔκτεινε πολλῶν μίαν ὑπερ, est Avertens, diciturque ut seq. ἰξιατρὸς de expiando.] Item pro Sarcio ap. Plat. [Leg. 9, p. 879, A : Τὴν βλάβην ἐξιάσθω. L. D. Diogenis Epist. 5 nova, p. 243; Maxim. Tyr. 1, p. 26. Angl. De mensura v. in simplici.] D

['Εξιατρὸς, ὁ, ἐκθυτικὸς interpr. Hesych., Qui expiat. Voc. suspectum mihi supra in 'Εκθύτικος (sic enim scrib.) tuetur quum interpretatio, tum verbum sequens ἐξιατρεύω. Conf. 'Εξιάομαι. L. Dind.]

['Εξιατρεύω, Sano. Isid. Pelus. Ep. 1, 437 : Τῇ ἑτέρᾳ (ἰατρικῇ, τῇ σοφίᾳ) σαυτὸν ἐξιάτρευσον. Boiss.]

'Εξιδιάζομαι, Proprium mihi facio et peculiarem, Mihi usurpo et vindico, Occupo. Unde 'Εξιδιασμὸς, ὁ, Actio illa τοῦ ἐξιδιάζεσθαι. Strabo libro ult. [p. 794], de Ptolemæo : Κατὰ πλεονεξίαν καὶ ἐξιδιασμὸν τῆς

Αἰγύπτου. Phrynich. [p. 199] Phavorinum quoque h. v. uti scribit, sed ipsum rejicit, dicens antiquos pro eo dixisse ἰδιοῦσθαι [ἐξιδιοῦσθαι Thomas p. 466]. Xen. certe τῷ ἐξιδιοῦσθαι usus est Cyrop. 7, p. 115 [5, 53]: Ἐπεί γε μέν τοι ἐξιδιώσω [ἐδεξιώσω] με, καὶ παρά σοι ἐκέλευσας μένειν, Peculiarem tibi fecisti, et privatim familiarem. [Verbi ἐξιδιάσασθαι antiquissimum ex. esse Diphili ap. Antiatt. p. 96, 31 animadvertit Lobeck., addiditque exx. Diodori 1, 23; 5, 77, et Diog. L. in testamento Theophrasti, 5, 53. Utitur etiam Polyb. cum accuss. rei vel pers. 3, 24, 14; 8, 27, 7; 31, 26, 5. L. D. Theophyl. Inst. Reg. p. 70.]

[Ἐξιδιαζόντως, Proprie. Codin. De offic. 2, 5: Ἦν ἐξ. εἰς βασιλέα λεγόμενον τὸ τοῦ σεβαστοῦ ὄνομα.]

[Ἐξιδιασμός. V. Ἐξιδιάζομαι.]

[Ἐξίδιον. V. Ἐξείδιον.]

[Ἐξιδιόομαι.] Ἐξιδιοῦμαι pro eod. [ἰδιοῦμαι], ex Xen. [H. Gr. 2, 4, 8: Οἱ τριάκοντα ... ἐβουλήθησαν Ἐλευσῖνα ἐξιδιώσασθαι.] Bud. p. 789. [Isocr. p. 241, D: Ἐξιδιώσασθαι τὰς χώρας ἐτόλμησαν. V. Ἐξιδιασμός. Strabo 7, p. 323.]

[Ἐξιδιοποιέομαι.] Ἐξιδιοποιοῦμαι, Mihi vindico, ex Athen. [2, p. 50, F; 11, 508, F; 15, 673, E. Diodor. 5, 57; 14, 21. Apollon. De synt. 3, 4, p. 199. Pollux 5, 103; 8, 150.]

[Ἐξιδιοποίησις, εως, ἡ, Usurpatio, Gl.]

Ἐξιδόω, i. q. ἐξιδρόω, Exudo. Per jocum vero ἐξιδῆσαι dicit Aristoph. pro Liquidum emittere stercus veluti sudorem, Av. [791]: Εἴ τι Πατροκλείδης τις ὑμῶν τυγχάνει χιζητιῶν, Οὐκ ἂν ἐξίδησεν ἐς θοιμάτιον, ἀλλ' ἀνέπτατο, nimirum εἰ πτερὰ ἔφυσεν. Schol. exp. ἐξετίλησεν, ἀπεπάτησε. [Quo respexit Eustath. Il. p. 950, 55, ab Hemst. cit. ῑῑ]

Ἐξιδρόω, Exudo [Gl. Hippocr. p. 52, 52: Τὸ γὰρ νόσημα οὐ φιλέει ἐξιδρῶν οὐδὲ ἄλλῃ ἀφίστασθαι οὐδαμῇ· 55, 12: Ὅταν ὑποστρέφῃ ὁ καῦσος, τὰ πολλὰ καὶ ἐξιδροῖ· 40: Ἐκ καύσω ἢν ἐπιλάβῃ ῥῖγος, φιλέει ἐξιδρῶν. L. D.], pro Veluti sudorem emitto, ut Alexander Aphr. [Probl. 1, 119]: Ὕδωρ ἐξιδροῖ. [Ἐξιδρῶσαι καὶ πυριασθῆναι, Hesych. in Κανναβισθῆναι. Hemst. Diod. 4, 78: Σπήλαιον κατεσκεύασεν, ἐν ᾧ τὴν ἀτμίδα τοῦ πυρὸς οὕτως εὐστόχως ἐξέλαβεν, ὥστε διὰ τὴν μαλακότητα τῆς θερμασίας ἐξιδροῦν λεληθότως. Conf. Plut. Mor. p. 898, B.]

[Ἐξιδρύω, Colloco, Sedere facio. Soph. OEd. C. 11: Στῆσόν με κἀξίδρυσον. || Ἐξιδρύομαι, Sedem pono, Eur. ap. schol. Aristoph. Nub. 139: Τηλοῦ γὰρ οἴκων βίοτον ἐξιδρυσάμην.]

[Ἐξίδρωσις, εως, ἡ, Sudatio, Sudor. Plut. Mor. p. 949, E: Μετὰ τὰ λουτρὰ καὶ τὰς ἐξιδρώσεις περιψυχόμεθα μᾶλλον.]

Ἐξιερόω, Consecro, Dedico. [Hesych.: Ἐξιεροῦν, χρήματα θεοῖς ἐπαγγέλλεσθαι.]

Ἐξίημι, Emitto. Hom. Il. A, [141]: Αὖθι καταπτῆναι, μηδ' ἐξέμεν ἀψ ἐς Ἀχαιούς (Emittere, ἐκπέμψαι, sc. Menelaum), Ἀγγελίην ἰλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ, Qui legatus venerat cum Ulysse. Aristot. H. A. 6, [13]: Ἐξιᾶσι [ἐξαφ.] τὸν θορὸν, Semen emittunt. Alex. Aphr. [Probl. 1, 18]: Ἐξιᾶσι σκύβαλον, Edunt stercus. [Ἐξιᾶσι ἐκ τῆς κοιλίης τὴν κεδρίην, Herodot. 2, 87. Ἀφρὸν, Eur. Bacch. 1120. Φάρυγος αἰθέρ' ἐξιεῖς βαρύν, Cycl. 410. Plato Tim. p. 82, E: Ὅταν σὰρξ ἀνάπαλιν εἰς τὰς φλέβας τὴν τηκεδόνα ἐξῇ. L. D. Apollod. 1, 6, 3, 4: Συριγμὸν πολὺν ἐξίεσαν. Hemst.] Dicitur etiam de fluminibus, sicut ἐκβάλλω: ut, Πάντες ποταμοὶ τὰ ῥεύματα ἐπὶ τὴν θάλατταν ἐξιᾶσι. [Sic sæpe Herodot.: v. 1, 6, 180; 2, 17; 6, 20; 7, 124. Thuc. 4, 103; Polyb. 3, 37, 8; 10, 48, 1; Dio Chr. Or. 36, vol. 2, p. 75. V. Ἔξιμι.] Eximo, Depono. Ap. Hom. sæpe [Il. A, 469, etc.]: Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, Postquam cupiditatem potus et cibi sibi exemerunt: pro quo Virg., Postquam exempta fames epulis. Aut, Postquam cupiditatem bibendi et comedendi deposuerunt. [Theogn. 1064: Ἐξ ἔρον ἱέμενον.] Il. Ω, [227]: Ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἶην. Est autem in his ll. tmesis. [Pind. Pyth. 1, 90: Ἐξίει δ' ὥσπερ κυβερνάτας ἀνὴρ ἱστίον ἀνεμόεν. Eur. Med. 278: Ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων· Tro. 94: Ὅταν στράτευμ' Ἀργεῖον ἐξίῃ κάλως· Herc. F. 837: Ἔλαυνε, κίνει, χόνιον ἐξίει κάλων. Herodot. 3, 146: Τοὺς ἐπικούρους ἐξῆκε ἐπὶ τοὺς Πέρσας. || Med. Herodot. 5, 39: Τὴν ἔχεις γυναῖκα ἔξεο. Et per tmesin sæpissime Epici. De formis v. in simplici.]

Ἐξίθμη, ἡ, Hesychio ἔξοδος, Exitus. [Conf. Εἰσίθμη.]

Ἐξιθύνω, pro simpl. ἰθύνω, Dirigo. Apoll. Arg. [1, 562.] Usus est ante illum Hom.: Il. O, [410] de amussi: Ἀλλ' ὥστε στάθμη δόρυ νηΐον ἐξιθύνει Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος. Alibi autem dicit ipsum fabrum ἰθύνειν ἐπὶ στάθμην: Od. P, [341]: Ὅν ποτε τέκτων Ξέσσαν ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε. Sic et E, [245. In inscr. Att. ap. Boeckh. vol. 1, p. 246, 35: Ἐν μέσῳ ἔχει (vestis) ζώδια ΕΞΙΟΥΜΕΝΑ, putatur esse ἐξιθυμένα. ῡ]

[Ἐξικάνω, Remuneror. Sic enim fere vertendum ap. Georg. Pachym. Andr. Pal. 3, 8, p. 142, B: Ῥώγαις ἐτησίοις ἐξικανῶν· 5, 13, p. 274, E, et alibi. L. D.]

[Ἐξικάνω. V. Ἐξίκω.]

Ἐξικτεύω, pro simplici ἱκτεύω, Soph. [OEd. T. 760], nisi dicamus præp. vim signif. augere. [Parthen. Erot. 17, 41: Ἐξικτεῦσαι ἐκείνην ὅπως εἰς λόγους αὐτῇ ἀφίκοιτο. L. Dind.]

Ἐξικμάζω, pro Exicco, Exugo: ut ap. Diosc. hydropica οἰδήματα dicuntur ἐξικμάζειν, quod exp. Humores exugere, Siccare. Et ap. Aristot. H. A. 8, [4]: Σαρκοφάγοι δὲ ὄντες οἱ ὄφεις, ὅτι ἂν λαμβάνωσι ζῶον ἐξικμάζοντες. Et ap. Theophr. [C. Pl. 3, 6, 1]: Ἡ δὲ κόπρος ... ἐξικμάζεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. [De lignis H. Pl. 5, 7, 4; de seminibus 7, 5, 6. Act. C. Pl. 4, 8, 4: Ἡ ἅλμη καταξηραίνουσα καὶ ἐξικμάζουσα τὴν ὑγρότητα, sec. cod. Urbin.] Ex Aristot. affertur etiam, Δίξασθαι τὴν εἰσελθοῦσαν τροφὴν καὶ τὴν ἐξικμασμένην ἐκπέμψαι· quæ verba et ap. Plat. leguntur Tim. [p. 33, C], in Lex. Cic. p. 19, una cum ipsius Cic. interpretatione. [Hesych. in Κάναβις (quod Καναμὶς scribitur et θυμίαμα dicitur, ὃ τοιαύτην ἔχει δύναμιν, ὥστε ἐξικμάζειν πάντα τὰ παριστῶτα) ubi dubites utra signif. Humectandi an Exsiccandi, sit amplectenda. (Collata gl. seq. Κανναβισθῆναι, πρὸς τὴν κάναβιν ἐξιδρῶσαι καὶ πυριασθῆναι, intelligitur dici de Exsiccando. L. D.) Τοῦ γλυκυτάτου ἐξικμαζομένου ἐξ αὐτῶν, Aristot. Probl. 1, 12. Ἐξικμασμένη τροφὴ εἰς κοιλίαν, Excernitur, ib. 4, 27. Τὰ λίαν παλαιὰ (σπέρματα) ἐξίκμαστα τὴν δύναμιν, 20, 17. Διαπέπνευκε καὶ ἐξίκμακε μετὰ τοῦ ὑγροῦ τὸ πλεῖστον τοῦ γλυκέος, 22, 9, ubi neutra potestate sumitur, modo lectio proba, nec scribendum sit ἐξήτμικε. Τὴν ἐπιφάνειαν ἐξικμάσασθαι φαινομένην, Heliodor. 9, p. 429, v. 40. Philo p. 37, A. Hemst. His Schneid. addit ll. Aristot., ubi est Humorem edere, H. A. 7, 2, 5: Καὶ ἐν ταῖς ὁμιλίαις δὲ τῶν ἀφροδισίων αἱ λευκότεραι τὴν φύσιν ἐξικμάζουσι μᾶλλον τῶν μελαινῶν· De gen. an. 2, 4, p. 739, 2: Εἰς τὸ πρόσθεν, οὗπερ τὸ θῆλυ προΐεται, τὴν ἐν ἑνίαις αὐτῶν ἰκμάδα γινομένην, ἐνταῦθα καὶ τὸ ἄρρεν προΐεται, ἐάν τις ἐξικμάσῃ. Conf. ib. 1, 19, p. 727, 13. Paulo aliter ib. v. 24: Ὅταν οὖν πολὺ μὲν τὸ ἐπεληλυθὸς ᾖ, ἔτι δὲ γίγνηται μὲν κάθαρσις, μὴ τοσαύτη δὲ ὥστε ἐξικμάζειν τὸ σπέρμα, τότε πλησιάζουσαι συλλαμβάνουσι πάλιν, ubi est var. συνεξικμάζειν, ut est paullo ante de ead. re συνεκλύζεται. || Diversa ab his signif. Eur. Andr. 398: Ἀτὰρ τί ταῦτ' ὀδύρομαι, τὰ δ' ἐν ποσὶν οὐκ ἐξικμάζω καὶ λογίζομαι κακά; ubi schol. Taur., δακρύω, ἀναζητῶ, ἐρευνῶ· ἀπὸ τῶν θλιβόντων ἡ μεταφορά. Et, δακρύω, παρὰ τὴν ἰκμάδα τὴν περὶ τὸ θρηνεῖν. Quæ quum nimis mira videretur circumscriptio lacrimarum, vitium scripturæ subesse suspicati sunt intt. || «In ἐξηκμαζόμενον depravatum ap. schol. Theocr. 22, 112.» Boiss.]

[Ἐξίκμᾶσις, εως, ἡ, Siccatio. Tzetz. Exeg. Il. p. 97, 12: Πρὸ τῆς ἐξικμάσεως τοῦ ἡλίου, Priusquam ab sole exsiccetur.]

[Ἐξικμαστικός, ἡ, ὄν, Exsiccans. Proc. Paraphr. Ptol. 1, 4, p. 27: Ἐξικμαστικὸς τῶν ὑγρῶν.]

Ἐξικνέομαι, Pervenio, Pertineo, Pertingo, Attingo. [Aristoph. Ran. 1176: Τεθνηκόσιν γὰρ ἔλεγεν, οἷς οὐδὲ τρὶς λέγοντες ἐξικνούμεθα.] Xen. [Comm. 2, 3, 19]: Ὀφθαλμοὶ δὲ οἱ καὶ δοκοῦντες ἐπὶ πλεῖστον ἐξικνεῖσθαι. Id. eod. modo dixit [ib. 1, 4, 17]: Ὅμμα δύνασθαι ἐπὶ πολλὰ στάδια ἐξικνεῖσθαι. [Conf. Eur. Bacch. 1060. Plato Hipp. maj. p. 281, D: Ἐξικνεῖσθαι φρονήσει ἐπ' ἀμφότερα.] Sic et Synes.: Τοῖς τε ὀφθαλμοῖς ὑμᾶς, ἐφ' ὅσον ἐξικνοῦντο, προὔπεμψα. Gregor.: Οὐδὲ γάρ οἷόν τε τῶν εἰκαζομένων οὐδὲν πρὸς πᾶσαν ἐξικνεῖσθαι

τὴν ἀλήθειαν, Nulla imago pervenire potest ad veram illam et primam rei formam, i. e. Exacte illam et per omnia referre. Ap. Eund.: Καὶ οὐκ ἐξικνοῦνται τῇ διανοίᾳ πρὸς τὰ ἐκεῖθεν, Non perveniunt cogitatione usque ad cœlestia, VV. LL.; Non penetrant, Bud., qui addit a Luciano dici, Ἐξικνεῖσθαι πρὸς τὴν χρείαν et πρὸς τὸ δέον, Quod sufficit. [Herodot. 4, 10: Οὐκ οἵους τε γενομένους ἐξικέσθαι πρὸς τὸν... ἆθλον, Impares certamini. Plat. Eryx. p. 401, E, sec. Stob., quum in libris sit ἐξαρκ. Polyb. 1, 3, 10: Ἐξίκοντο πρὸς τὴν συντέλειαν τῆς τῶν ὅλων ἀρχῆς.] Jungitur et præp. εἰς. Herodot., ἐξικέσθαι εἰς βυσσόν [3, 9: Ὀχετὸν μήκεϊ ἐξικνεύμενον ἐς τὴν ἄνυδρον. Ubi al. ἐπικνεύμενον]. Et cum adv. πορρωτέρω, Plut. Sol. [c. 23]: Π. γὰρ ἐξικνεῖται ταῖς ῥίζαις. || Ἐξικνεῖσθαι, Sufficere, et Posse, Basil. in Hexaem. p. 53, pro quo ἐξαρκεῖν ibid. dixit Bud. Ἐξικέσθαι exp. itidem ἀρκεῖν a schol. Thuc. [1, 70: Ὑμεῖς ἔργῳ οὐδὲ τἀναγκαῖα ἐξικέσθαι (ὀξεῖς). Schol.: Οὐδὲ τῶν ἀναγκαίων περιγενέσθαι κτλ. Rectius Exsequi, ut ap. Memnon. c. 3: Πράγματα μὲν συνιδεῖν ἱκανὸς, ἐξικέσθαι δὲ πρὸς τὰ συνεωραμένα δυνατός. Sufficiendi autem signif. Plato Prot. p. 311, D: Ἂν ... ἐξικνῆται τὰ ἡμέτερα χρήματα. Plut. Pomp. c. 39: Ἐφ' ἃ αὐτὸς οὐκ ἐξικνεῖτο, πέμπων τοὺς φίλους (ἐδίκαζε).] || Jungitur etiam gen.: ut ap. Xen. aliqui dicuntur ὅπλῳ ἐξικνεῖσθαι ἀλλήλων Hell. 7, [5, 17]: Οὐδὲν γὰρ οὕτω βραχὺ ὅπλον ... εἶχον, ᾧ οὐκ ἐξικνοῦντο ἀλλήλων· 2, [4, 15]: Καὶ δόρατα ἀφιέντες, καὶ ἀκόντια, καὶ πέτρους, ἐξιξόμεθά τε αὐτῶν καὶ πολλοὺς κατατρώσομεν, Assequemur eos, Bud. Sic autem ap. Herodot. [1, 171] ἐξικέσθαι ἀκοῇ redditur Assequi audiendo. [Conf. 2, 34; 4, 16, 192.] Afferturque ex Eod. cum gen. itidem, Τῶν καλῶν τε κἀγαθῶν ἔργων ἐξικνέεσθαι. [Eur. El. 612: Τί δῆτα δρῶντες τοῦδ' ἂν ἐξικοίμεθα; Infin. jungit Longus p. 39 (?).] || Advenio, Venio. Hesiod. [Sc. 470]: Ἀθήνη Ἐξίκετ' Οὔλυμπόν τε μέγαν καὶ δώματα πατρός. [Hom. Il. Θ, 439: Θεῶν δ' ἐξίκετο θώκους· Ω, 481: Ἄλλων ἐξίκετο δῆμον.] Advenio s. Accedo supplex. Od. N, [205]: Ἐγὼ δέ κεν ἄλλον ὑπερμενέων βασιλήων Ἐξικόμην, schol. ἱκέτευσα. Eust. vero in Il. I, [475]: Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα, μητέρα μήλων, Ἐς Πηλῆα ἄναχθ'· ὁ δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο, ubi observa duplicem constr., vult esse pro ἔφυγον καὶ ἱκέτευσα. [Pind. Nem. 10, 64: Λαιψηροῖς πόδεσσιν ἄφαρ ἐξικέσθαι· Pyth. 3, 76: Κείνῳ φάος ἐξικόμαν· 4, 266: Εἰ πῦρ ἐξίκηται· 11, 35: Ὁ δ' ἄρα γέροντα Στρόφιον ἐξίκετο· Isthm. 6, 19: Ὅ τι μὴ σοφίας ἄωτον ἄκρον ... ἐξίκηται· 44: Ἐξικέσθαι θεῶν ἕδος. Æsch. Prom. 793: Ἔστ' ἂν ἐξίκῃ πρὸς Γοργόνεια πεδία· 810: Ἕως ἂν ἐξίκῃ καταβασμόν· Agam. 280. Utuntur etiam ceteri Tragici.] || Pro Persequor oratione s. verbis, ex Soph. Aj. [1043]: Ἃ δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνὴρ. Simile est διϊκνοῦμαι in ea signif., qua dixit Hom. διΐξομαι πάντα, ut ibi docui. [Divise Apoll. Rh. 3, 311: Ἐκ δ' ἱκόμεσθα ἀκτήν. Simias apud Jo. Tzetz. Hist. 7, 701: Ἐκ δ' ἱκόμην ... νήσους. L. Dind.]

[Ἐξικόρ. V. Ἑκτικός.]

Ἐξίκω, Evenio: ut ἐξίκοι, Soph.: quod exp. a schol. ἀποβαίη, OEd. T. [1182]: Τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι [ἐξήκοι] σαφῆ. [Orph. Arg. 590: Ὣς εἰπὼν ἐξῖκεν ἀταρπιτόν· οἱ δ' ἑπόμεσθα, ubi ἐξῆκεν Schneid. Id. altera forma 192: Φλίας δ' ἐξίκανε περικλυτός. Theod. Prodr. Galeom. 202: Πρὸς τὸν μαχησμὸν ἐξίκωμεν ἀτρόμως, leg. videtur ἐξίωμεν. L. Dindorf.]

[Ἐξιλᾰρόω, Exhilaro. Ἐξιλαροῦν καὶ εὐφραίνειν, Athen. 10, p. 420, E. Hemst.]

Ἐξίλασις, εως, ἡ, Placatio. [Num. 29, 11. Diog. L. 1, 110. Wakef.]

[Ἐξιλάσκομαι, Expropitio, Pio, Expio, Exoro, Gl.] Ἐξιλάομαι, pro quo dicitur ἐξιλάσκομαι, i. q. simplex, nisi quod præp. signif. aliquatenus auget. [Orac. ap. Herodot. 7, 141: Οὐ δύναται Παλλὰς Δί' Ὀλύμπιον ἐξιλάσασθαι.] Xen. Cyrop. 7, [2, 19]: Πολλὰ μὲν πέμπων ἀναθήματα χρυσᾶ, πολλὰ δ' ἀργυρᾶ, πάμπολλα δὲ θύων, ἐξιλασάμην ποτὲ αὐτόν. [Apollod. 1, 9, 15, 2: Ἐξιλάσκεσθαι τὴν θεόν. Polyb. 3, 112, 9; 32, 25, 7. Inter dat. et accus. pers. variant libri schol. Hom. Il. E, 64.] Plut. [Mor. p. 149, D]: Ἐξιλάσασθαι τὸ μήνιμα τῆς θεοῦ, Placare iram deæ, Deam ex irata propitiam reddere. [Similiter Polyb. 1, 68, 4, Diod. 3, 58, et alibi. Schol. Apoll. Rh. 4, 478.] Synes.: Ἐξιλαστέον δὲ τῇ παραυτίκα τίσει τὰς κάτω ποινὰς, Placandæ autem præsenti supplicio, quæ apud inferos sunt furiæ. || Expio. Levit. 16, [33]: Ἐξιλάσεται τὸ ἅγιον τοῦ ἁγίου καὶ τὴν σκηνὴν, Expiabit sanctuarium. || Ἐξιλάσκομαι τι, Propitius reddor ad condonandum aliquid. Sirac. 31, [19]: Ὁ ὕψιστος ἐν πλήθει θυσιῶν οὐκ ἐξιλάσεται [-άσκεται] ἁμαρτίας, Non reddetur propitius multitudine sacrificiorum ad remittenda peccata. [Pass. Ἐξιλάσκεται, Piatur, Gl. Plat. Leg. 9, p. 862, C: Ἀποίνοις ἐξιλασθέν. Deut. 21, 8: Εἰ ἐξιλασθήσεται αὐτοῖς τὸ αἷμα. Act. Symm. Ps. 77, 38: Ἐξιλάσκων ἁμαρτίας. De mensura secundæ v. in simplici.]

Ἐξίλασμα, τὸ, Placamen, Placamentum, Id quod instituitur ad placandum Deum. [Ps. 12, 3; Reg. 1, 12, 3; Suid. vv. Ἀποτροπιάζομαι et Ἐξίλασμα.]

Ἐξιλασμὸς, ὁ, Placatio, Ipsa actio propitiandi, Expiatio. [Exoratio, Placatio, Gl. Exod. 30, 10 et alibi.]

[Ἐξιλαστέον, Placandum. Synes. Epist. 44, p. 184, A. V. Ἐξιλάσκομαι.]

[Ἐξιλαστήριος, α, ον, Placans. Schol. Apoll. Rh. 2, 487: Ἐξιλαστήρια καὶ καταπαυστήρια τῆς ὀργῆς.]

[Ἐξιλαστικὸς, ἡ, ὸν, idem q. præced. Schol. Æsch. Pers. 253: Εὐχὴν ἐξιλαστικήν. Adv. Ἐξιλαστικῶς, ap. Phurnut. N. D. c. 32, p. 228: Παιᾶνα δ' αὐτὸν καλέσαντες εἴτουν κατὰ ἀντίφρασιν ἐξ., ἵνα μὴ νόσους αὐτοῖς ἀναπέμπῃ.]

Ἐξίλατον, Placatum, in VV. LL., falsum est.

Ἐξιλεόω, Propitio, Placo, ut ἐξιλάσκομαι pro ἱλάσκομαι. [Sam. 2, 21, 9 sec. Compl. ἐξιλέωσαν. V. Ἐξηλιάζω.] Et pass. [med.] Ἐξιλεοῦμαι pro eod. [Gl. Exoro, Expio, Placo; Ἐξιλεοῦται, Expiat. Strabo 4, p. 198: Διονύσῳ κατεχομένας καὶ ἱλασκομένας τὸν θεὸν τοῦτον τελεταῖς τε καὶ ἄλλαις ἱεροποιίαις ἐξιλεουμένας, ubi redundare videtur. Zenob. 4, 93: Τὸν λιμὸν ἐξιλεώσασθαι. Schol. Aristid. p. 21 Fr.; schol. Hom. Il. A, 100, 147. Cum accus. personæ et genit. rei Jo. Malal. p. 135, 5: Ἐξιλεώσαντο αὐτὸν τοῦ μητρῴου φόνου. Pass. schol. Æsch. Pers. 223. Ἐξιλέεται vitiose Aq. Deut. 32, 43.]

[Ἐξιλέωμα, τὸ, i. q. ἐξίλασμα Hesych.: Ἀποτροπίασμα, ἐξιλέωσμα ἀποτρέποντα (l. -πον) τὸ φαῦλον. Ἐξιλέωμα Kuster.]

[Ἐξιλέωσις, εως, ἡ, Placabilitas, Gl. Placatio. Schol. Æsch. Pers. 228: Εἴθε δὲ ἡ ἐξ. εἰς ἀγαθὸν ἀποβαίνοι.]

[Ἐξιλεωτικὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἐξιλαστικὸς, Triclin. ad Soph. Aj. 1164.]

[Ἐξιλεωτὸς, Orabilis, Placabilis, Gl.]

[Ἐξίλλω. V. Ἐξούλης δίκη.]

[Ἐξιμάω, Fune extraho. Schneid. sine testim.]

[Ἔξιν, i. q. ἐχῖνος. V. Ἐξουανοῦν.]

[Ἐξινάω. V. Ἐξινόω.]

[Ἐξινιάζω, Nervos s. fibras eximo. Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 178 ed. Blanc.: Ἐξινιάσαντες καλάμους. L. D. Athen. 9, p. 406, A: Ἐγκεφάλους ὀρνίθων τε καὶ χοίρων ἑφθοὺς σφόδρα ἐξινιασθέντας. Schneid. confert Cerebella enervata apud Apicium 4, 2; Schweigh. vertit Cerebra probe expurgata. Angl.

Ἐξινιάζω et Ἐξινίζω, ap. Gal. 2, 199 (?). Coraes.]

Ἐξινόω, Evacuo, s. Purgationibus evacuo. Annotat enim Pollux 4, [178] τὸ κενῶσαι διὰ καθάρσεως dictum fuisse ἐξινῶσαι. Ap. Hesych. legitur ἐξινώμενον, expositum ἐκκενούμενον, ἐκστραγγιζόμενον: quod dici scribit ἐπὶ τῶν χολὴν καθαιρομένων. Id igitur si mendo caret, est a them. ἐξινάω: ab ἐξινόω enim dicendum foret ἐξινούμενον. [Poll. 4, 179: Καὶ ἐξινωμένον (sic, ut sit perf.) ἡ κωμῳδία τὸν κεκαθαρμένον, ὡς ἐκ τῶν ἰνῶν φερομένης τῆς χολῆς. Τὸν δὲ αὐτὸν καὶ ὑπερινωμένον φασὶ κτλ.] At multo suspectius est ἐξείνει quod in Galeni Lex. legitur itidem pro ἐκκενοῖ ab Hippocr. usurpatum: nec dubito quin pro eo reponendum sit saltem ἐξεινοῖ, si non potius ἐξινοῖ, sine diphth. [Lycophr. 841: Πεφήσεται δὲ τοῦ θεριστῆρος ξυρῷ φάλαινα δυσμίσητος ἐξινωμένη, de Gorgone a Perseo obtruncata. Quod scholl. partim perfectis vel aoristis (ut sit ab ἐξινόω) partim præsentibus vel adjectivis interpretantur.]

Ἐξιονθίζω, s. Ἐξιονδίζω, est τὸ τρίχα ἐκδίδωμι: ἴονθος enim dicitur ῥίζα τριχῶν ἢ ὑπερέχον, inquit He-

sych. Itaque ἐξιονθίζειν erit ἰόνθους emittere, i. e. Primam pilorum lanuginem : eam enim ἰόνθους vocant. [Ap. Hesych. del. ἐξιονθίζω ex dittogr. natum. Apoll. Lex. H. v. Ἰονθάδος : Σοφοκλῆς ... Ἐγὼ μίαν μὲν ἐξιονθίζω τρίχα.]

[Ἐξιόω, Ærugine purgo. Arrian. Epict. 4, 11, 13 : Ὁ χαλκεὺς ἐξιώσει τὸ σιδήριον.]

Ἐξιπόω, Exprimo [Gl.]. Dioscor. 5 : Ἐξίπωσον τὸ ὕδωρ, Aquam exprimito. Idem : Εἶτα ἀποθλίβων πρὸς πλάκα, ἐξίπου· 1, 54 : Καὶ πάλιν ἐξίπου· paulo ante, Ἑάσας τὴν νύκτα ἐκθλίβε· paulo post, ἐκπίεζε. Galen. De locc. aff. 1 : Σκύλλαν εἰς χάμινον ἐγκρύψας ὥσπερ κολοκύνθην, ὅταν μαλακὴ γένηται, ἐξίπωσον, Quumque mollis fiet, exprimito. Et pass. Ἐξιπόομαι, Exprimor. Diosc. : Ἐξιπωμένα ῥόδα, Intritu pressa, expressa; ἐξιπωθὲν ἔλαιον, i. q. ἐκπιεσθέν, ut ipse Idem inquit. Bud. Medicamenta autem aliqua dicuntur ἐξιποῦν, quæ malos humores extrahunt ac velut exprimunt et expurgant. Unde et ἐξιπούμενος [ἐξιπώμενος, pro quo ἐξινωμ. Soping.] ab Hesych. exp. καθαιρόμενος [χολήν, ἢ ἐξιμῶν ἢ ἐκρίων]. Aetius 13, 2, de emplastrorum, quæ a cane morsis adhibentur, facultate : Καὶ γὰρ τὸν ἰὸν ἢ χυμὸν ἐξιποῦσι καὶ ἐκτυλοῦσι τὸν τῶν ὀδόντων ἐπίπαγον, Venenosum humorem ex dentium morsu relictum expurgant et quasi exprimunt. [African. Cest. p. 299, Geopon. 9, 31. Conf. Ἐξιπωτήρ. Aristid. vol. 2, p. 349 : Ὁ ... ἥλιος τὸ μὲν Ἀράβιον ... ὄρος ἐξιποῖ καὶ τὸ ὕδωρ ὠθεῖ κάτω. || Ut supra diximus Ἐκτυλοῦν, quod cum ἐξιπόω jungit Aetius, esse etiam Callum inducere (ponenda autem ibi verba HSt. in fine post ll. Oribasii), sic ἐξιπόω simili signif. ponit Aristoph. Lys. 291 : Ὡς ἐμοῦ γε τὼ ξύλω τὸν ὦμον ἐξιπώκατον, non ut sit Exprimo, sed Perprimo.]

Ἐξιππάζομαι, Equo evehor, exeo, Bud. ex Plut. [Cæs. c. 27] : Ἐξιππάσατο διὰ τῶν πυλῶν. [Et alibi.] Synes. Epist. 132 : Ἐγωγέ τοι παρανατειλάσης εὐθὺς ἡμέρας ἐξιππασάμενος ὡς ἀνυστὸν πορρωτάτω, καὶ ὡσὶ καὶ ὀφθαλμοῖς ἅπαντα πολυπραγμονῶ.

[Ἐξιππεύω, i. q. ἐξιππάζομαι. Plut. Arato c. 42 : Ἐξίππευσεν ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Appian. Annib. c. 35, ἐς ἐκείνους· Pun. c. 14, ἐς τὴν Ἰτύκην.]

Ἔξιππον, τὸ, ea forma dictum, qua τέθριππον, v. Τέθριππος. [V. Ἐξάϊππον. Polyb. 31, 3, 11 : Ἔξιππα ἑκατόν.]

[Ἐξίπταμαι, Evolo, Gl. Ὄλβος ἐξίπτατ' οἴκων, Tragicus ap. schol. Sext. Emp. p. 701, 38. Hemst. Ubi leg. ἐξέπτατ' ex Eur. El. 944. (Qui l. memorari debebat in Ἐκπέτομαι, cum aor. act. Ἐξέπτην exx. Hesiod. Op. 98, Batrach. 219.) Rectius id. affert schol. Aristoph. Av. 769 : Ἐξίπτανται (οἱ νεοσσοί). Athen. 9, p. 389, B, item de perdice : Εἶτα καὶ αὐτὸς ἐξίπταται. Figurate Prov. 7, 10 : Γυνὴ, ἡ ποιεῖ νέων ἐξίπτασθαι καρδίας. Plut. Mor. p. 90, C : Ἔνια ἐξίπτασθαι τῶν ῥημάτων αὐτόματα. Propria est hæc forma recentiorum.]

[Ἐξίπω.] Invenitur etiam ἐξίπτεται ap. Hesych. expositum ἐκπίζεται, tanquam videl. a them. Ἴπω. [Ἐξίπτεται cod., ἐξιποῦται Kuster.]

[Ἐξιπωτὴρ, ῆρος, ὁ, Expressor, videtur esse restituendum ap. Jo. Laur. De mag. 3, 58, p. 254 : Δίκην ἐξιπότηρος τὸν ἁπανταχοῦ λανθάνοντα τίους ὀδολὸν ἀνιμώμενος, ubi ἐξιμωτῆρος suspicabatur editor. Sed v. Ἐξιπόω. De orthographia per ει v. supra in Εἶπος (ubi ὁ scrib. pro τό). L. Dind.]

Ἐξιπωτικὸς, ἡ, ὸν, Cui exprimendi vis inest, Extrahendi et expurgandi vi præditus : ἐξ. φάρμακα, Medicamenta quibus inest vis extrahendi et expurgandi, ac velut exprimendi malos humores : ead. fere quæ διαφορητικὰ, ἐπισπαστικὰ, Discussoria, Attractoria. Galen. K. γένη 7 : Θεραπεύεται ταῦτα διὰ φαρμάκων διαφορούντων μὲν ὀλιγότι τὸ παχυνθὲν ὑγρὸν, οὐ μὴν ἰσχυρῶς γε καὶ ἀθρόως τοῦτο ποιούντων, ὡς τὰ διαφορητικὰ ποιοῦσι φάρμακα· καλοῦσι δὲ ἐπισπαστικά τε καὶ ἐξιπωτικὰ τὰ τοιαῦτα.

Ἕξις, εως, ἡ, Habitus, i. e. Affectio in animo vel corpore stabilis, et a subjecto ægre mobilis, sive bona ea sit sive mala. [Habitudo, Ingenium, add. Gl.] Plato Tim. [p. 42, D] : Εἰς τὸ τῆς πρώτης καὶ ἀρίστης ἀφίκοιτο εἶδος ἕξεως, i. e., Cic. int., Ad primam atque optimam affectionem animi pervenerit. [Atque sic sæpissime ap. Plat., velut Leg. 2, p. 666, A : Τὴν ἐμμανῆ ἕξιν τῶν νέων· 12, p. 966, B : Ἀνδραπόδου γάρ τινα σὺ λέγεις ἕξιν· Epin. p. 973, A : Ὃ τὴν ἀνθρωπίνην ἕξιν φαμέν. Et plur. Leg. 1, p. 650, B, etc.] Aristot. Eth. [2, 5] : Ἕξεις δὲ (λέγω) καθ' ἃς πρὸς τὰ πάθη ἐχόμεν εὖ ἢ κακῶς· Polit. 7, [16] : Πεπονημένην ἔχειν δεῖ τὴν ἕξιν· πεπονημένην δὲ πόνοις μὴ βιβαίοις [immo βιαίοις. Ib. c. 17 : Οἷς (populis) ἐπιμελὲς ἐστιν εἰσάγειν τὴν πολεμικὴν ἕξιν]· Rhet. 1, init. : Οἱ μὲν εἰκῇ ταῦτα ὁρῶσιν, οἱ δὲ διὰ συνήθειαν ἀπὸ ἕξεως. [Conf. ib. 3, 7, Categ. 10, p. 12, 26 seqq.] Isocr. Panath. [p. 244, E] : Κατασπᾶσαι σφᾶς αὐτοὺς εἰς τὴν αὐτῶν ἕξιν, ἐξ ἧς περ ἐξέπεσον. In corpore quoque dicitur : id enim, quod est ἐν δυσλύτῳ διαθέσει, s. sanitas, s. morbus s. aliud quodlibet, καθ' ἕξιν διακεῖσθαι dicitur, ut tradit Gorr. ex Galeno Meth. Med. 2, addens, contrarium esse τῷ κατὰ σχέσιν, ἐν σχέσει, i. significanti q. simpl. ἐν τῇ διαθέσει. [Ἕξις et διάθεσις contrariæ apud Hippocr. p. 382, 28. Ἕξις et σχέσις junctæ ap. eund. p. 866, F. V. Foes. OEcon. p. 133 sq.] Apud Galen. itidem ἕξις definitur πνεῦμα συνέχον καὶ συγκρατοῦν τὰ μέρη. [Eodemque modo ap. Ach. Tat. Isag. in Arat. c. 14, p. 134, C. De corpore Xenoph. Comm. 1, 2, 4 : Ὅσα ῥᾳδίως ἡ ψυχὴ δέχεται, ταῦτα ἱκανῶς ἐπονεῖν ἐδοκίμαζε· ταύτην γὰρ τὴν ἕξιν ὑγιεινήν τε ἱκανῶς εἶναι καὶ τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιμέλειαν οὐκ ἐμποδίζειν ἔφη. Plato Phædr. p. 241, C : Βλαβερῷ πρὸς τὴν τοῦ σώματος ἕξιν, et al.] Hippocr. vero De victu M. A. [p. 391, 13] ἕξιν vocavit etiam αὐτοῦ τοῦ σώματος τὴν κατασκευὴν, Ipsius corporis constitutionem, per quam vel raro aut denso corpore, vel gracili aut obeso, vel aliter quis dicitur, ut id. Gorr. ex Galeni Comm. 2 annotat : adjiciens, eandem tamen ab eod. Hippocr. σχέσιν etiam in l. De artic. appellari, duo hæc nomina confundente. Habitudinem corporis Lat. dicunt. Addit idem Gorr. quamvis Galen. De arte med. scripserit totius corporis habitum de iis maxime partibus dici, quæ primæ intuentibus objiciuntur, cujusmodi sunt musculi ossa omnia cingentes, ex simplici primaque carne et fibris, quas ipsa convestit, constantes, quod quidem non est aliud quam ipsa κατασκευὴ τοῦ σώματος, cui proprie competit raritas, densitas, gracilitas, et obesitas, eund. tamen proculdubio intellexisse, dici et de aliis partibus, licet oculis non obviis, quæ habitus nomine comprehendantur : cujusmodi sunt omnia interna viscera, cor, pulmones, ventriculus, jecur, lien, renes, et reliqua omnia præter contenta et impetum facientia : esseque in hac signif. accipienda quæ dicuntur a medicis, febres intermittentes gigni humoribus in habitu corporis putrentibus. [Symm. Thren. 4, 7 : Πυρρότεροι τὴν ἕξιν, Rubicundiores habitu s. colore corporis.] Ἕξις apud Hippocr. ἐν τῷ Κατ' ἰητρεῖον [p. 746, B] significat etiam τὴν ἐν τῷ μετὰ τὴν ἐπίδεσιν καιρῷ κατάστασιν τῶν ἐπιδεδεμένων, h. e. Post deligationis tempus, membrorum deligatorum collocationem, Gorr. ex Galeni Comm. 3. A Philone De mundo tribuitur etiam lapidibus, qua sc. ut firmissimo vinculo contineantur : dicit autem eam esse πνευματικὸν τόνον, δεσμὸν οὐκ ἄῤῥηκτον, ἀλλὰ μόνον δυσδιάλυτον, Tenorem spiritualem, vinculumque fracturæ non immune, tametsi ægre sit solubile. In eod. l. aliquanto ante, tradit esse πνεῦμα ἀναστρέφον ἐφ' ἑαυτό : incipientem enim a mediis, in extrema tendi quumque supremam attigerit superficiem, reflecti rursus, quoad eodem loci pervenerit, unde primum profectus erat. [De rebus inanimatis dici pluribus exx. probavit Fabric. ad Sext. p. 390, ubi dicit : Τῶν σωμάτων τὰ μέν ἐστιν ἐκ συναπτομένων, ὡς πλοῖα καὶ ἁλύσεις καὶ πυργίσκοι, τὰ δὲ ἐξ ἡνωμένων, ἅπερ ὑπὸ μιᾶς ἕξεως συνέχεται, ὡς φυτὰ καὶ ζῷα.] || Facultas. [Diodor. 2, 29 : Μεγάλην ἕξιν εἰς τὴν ἀστρολογίαν περιποιοῦνται· 31 : Μεγίστην ἕξιν ἐν ἀστρολογίᾳ ... ἔχουσι, Peritiam. Eademque constr. Polyb. 21, 7, 3. Et absolute 1, 51, 4.] Philo V. M. 3, dicit τελειοτάτῳ ἡγεμόνι quatuor inesse oportere, βασιλείαν, νομοθετικὴν ἕξιν, ἱεροσύνην, προφητείαν, Legislationis facultatem, Turn. Plut. tamen [Mor. p. 443, D] inter δύναμιν et ἕξιν distinguit, quum tria hæc περὶ τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν dicit, δύναμιν, πάθος, ἕξιν : sicut Aristot. quoque Eth. 2, 5, inter δυνάμεις et ἕξεις discernit. [Id. Probl. 30, 2 : Διὰ τί κατ' ἐνίας μὲν τῶν ἐπιστημῶν ἕξιν ἔχειν λέγο-

μεν, κατ' ἑνίας δὲ οὔ; Ἢ καθ' ὅσας εὑρετικοί ἐσμεν, ἕξιν ἔχειν λεγόμεθα; τὸ γὰρ εὑρίσκειν ἀπὸ ἕξεως. Ead. phrasis ἕξιν ἔχειν ap. Polyb. 10, 47, 7.] Definitur autem ἕξις ibi a Plut., Ἰσχὺς καὶ κατασκευὴ τῆς περὶ τὸ ἄλογον δυνάμεως ἐξ ἔθους ἐγγινομένη. [Plato Phædr. p. 268, E: Οὐδὲν κωλύει μηδὲ σμικρὸν ἁρμονίας ἐπαίειν τὸν τὴν σὴν ἕξιν ἔχοντα· τὰ γὰρ πρὸ ἁρμονίας ἀναγκαῖα μαθήματα ἐπίστασαι, ἀλλ' οὐ τὰ ἁρμονικά. Cum genit. Reip. 4, p. 433, E: Καὶ ταύτῃ ἄρα πῃ ἡ τοῦ οἰκείου τε καὶ ἑαυτοῦ ἕξις τε καὶ πρᾶξις δικαιοσύνη ἂν ὁμολογεῖτο· Leg. 1, p. 625, C: Ὅπλων ἕξιν (unde sumere videtur Poll. 6, 179), et al. sæpius, ut sit Possessio. Aliter c. genit. Sozom. H. E. 3, 13, p. 110, 3: Οἱ δὲ καὶ ὑπὸ ἕξεως τῶν περὶ ταῦτα συχνῶν διαλέξεων ἐπὶ τὸ ὧδε δοξάζειν περὶ θεοῦ τραπέντες, Crebris disputationibus assuefacti his opinionibus. Ubi dicitur de Usu et consuetudine, ut ap. Polyb. 10, 47, 11. Voc. a poesi alienum usurpavit Orph. Arg. 389.]

Ἐξισάζω, quod, sicut ἰσάζω, interdum neutrum est, pro Adæquo, Idem polleo ap. Themist., Bud.: quem v. et p. 628, ubi etiam scribit ἐξισάζοντα dici ap. Dialecticos, sicut ἀντιστρέφοντα, Ea quæ ἀντικατηγορεῖται, i. e. Quæ inter se vicissim prædicati et subjecti vicem obtinent. [Activo schol. Hom. Il. N, 745: Στῆσαι τὸ ζυγοστατῆσαι καὶ ἐξισάσαι τῷ αὐτῷ μέτρῳ. Pass. Strabo 2, p. 84: Καὶ γὰρ τὸ μέχρι θαλάττης οὐ μήν πω ἂν ἐξισάζοιτο τῇ Ἰνδικῇ. Symm. Ps. 88, 7. Med. Sir. 32, 10: Ἐν μέσῳ μεγιστάνων μὴ ἐξισάζου, Ne te illis æquipara.]

[Ἐξισασμός, ὁ, Æquatio. Simplic. ad Epict. c. 1, p. 29: Οὐδὲ γὰρ ἔχει τινὰ ἐξισασμὸν ἡ ἀντίθεσις, ὅπερ πρέπει ταῖς διαιρέσεσιν κτλ. Euchолog. Goari p. 689 citat Ducang.]

[Ἐξισονομέω. Hesych.: Γνήσιος, ὁ ἐξισονομῶν ἴδιος, οἰκεῖος. Dahler.]

[Ἔξισος, ὁ, ἡ, Æqualis. Hippocr. p. 897, A: Ἐξίσων τε ἐόντων τῶν τρωμάτων καὶ ὁμοίως τε τρωθεὶς καὶ ἧσσον ἀποθνήσκει ἄνθρωπος. Nisi scrib. ἐξ ἴσων. L. Dind.]

Ἐξισοτιμία, ἡ, Æqualitas s. Exæquatio honorum. [Ex Luciani Phalar. 1 c. 3, ubi recte κατ' ἰσοτιμίας. L. Dind.]

Ἐξισόω, Æquo, Adæquo, Æquiparo, [Coæquo, Exæquo, Penso, add. Gl.] unde Ἐξισοῦμαι, Æquor, Æquiparor. Thuc. 2, [97]: Ταύτῃ δὲ ἀδύνατα ἐξισοῦσθαι. Bud. tamen ἐξισοῦσθαι reddit etiam Adæquare, dicens i. esse q. ἰσάζειν, et Homero ἰσοφαρίζειν. Polit. ap. Herodian. [7, 1, 26; 12, 16] vertit etiam Conferri. At in hoc Plut. l., Themist. [c. 15]: Τοῖς βαρβάροις ἐξισούμενοι τὸ πλῆθος, Barbaris pares numero. [Alia constr. Agid. c. 7: Χρήμασιν οὐ δυνάμενος πρὸς τοὺς ἄλλους βασιλεῖς ἐξισωθῆναι. Pass. etiam Herodot. 2, 34 et al. Soph. El. 1072, Plat. Leg. 11, p. 927, E, Reip. 8, p. 563, A, Parm. 144, E. Diod. 2, 52: Οὔθ' ἡ Ἁρία λύγδος οὔτ' ἄλλη θαυμαζομένη πέτρα τοῖς Ἀραβίοις λίθοις ἐξισωθῆναι δύναται.] Ap. Soph. autem El. [1194]: Μήτηρ καλεῖται, μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ, sunt qui ἐξισοῖ neutr. esse velint pro ἴσῃ ἐστί: schol. exp. οὐκ ἴσα πράσσει τῷ τῆς μητρὸς ὀνόματι. In VV. LL. redditur, Nihil matris nomini respondet, nec quicquam matre dignum facit. Ego vero arbitror posse reddi, servando receptam signif., Nulla in re officium maternum s. affectum adæquat. [Eodem modo ap. Thuc. 6, 87: Ταύτην οὖν τὴν κοινὴν ... ἀσφάλειαν μὴ ἀπώσησθε, ἀλλ' ἐξισώσαντες τοῖς ἄλλοις μεθ' ἡμῶν τοῖς Συρακοσίοις ... καὶ ἀντεπιβουλεῦσαί ποτε ... μεταλάβετε. Schol. interpr. ἐξισωθέντες. Active Soph. El. 738: Ἐξισώσαντε ζυγὰ ἠλαυνέτην· OEd. T. 425: Ἄλλων δὲ πλῆθος οὐκ ἐπαισθάνει κακῶν, ἃ σ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις· 1507: Μηδ' ἐξισώσῃς τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς. Diod. 4, 8: Τὸν λόγον ἐξισῶσαι τοῖς τηλικούτοις ἔργοις. Absolute Aristoph. Ran. 688: Ἐξισῶσαι τοὺς πολίτας. Polyb. 18, 15, 2: Οὐ γὰρ ἐξισώσαντες τὴν παράταξιν πᾶσιν ἅμα συμβάλλουσιν. Cosmas Topogr. Christ. p. 228, E: Πλανᾶσθε τοῦτον μετ' ἐκείνων ἐξισοῦντες, Illis exæquantes. L. Dindorf.]

Ἐξιστάνω, i. e. ἐξίστημι, Emoveo. Et peculiariter Mente emoveo, Mentis alienationem affero. [Maccab. 3, 1, 25: Τὸν ἀγέροχον αὐτοῦ νοῦν ἐξιστάνειν.]

Ἐξιστάω, i. q. ἐξίστημι. Act. Apost. 8, [9]: Ἐξιστῶν τὸ ἔθνος τῆς Σαμαρείας, Obstupefaciens. [Thomas p. 286: Ἔστι δὲ ἐκπλήσσω καὶ τὸ ἐξιστῶ.]

Ἐξίστημι, q. d. De statu dejicio, Facio ut (aliquid) in statu suo manere desinat. [Dionys. De comp. verb. p. 123, 1: Οὕτω γὰρ ἑκάστου τὸν ἴλιον ἐξίστησιν ἡ τοῦ τολμήσαντος ἀπόνοια κτλ.] Sed peculiariter pro De statu mentis dejicio, Facio ut aliquis mente non constet, Mente emoveo, alieno. Dem. [p. 537 extr.]: Ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους αὐτῶν, ἀήθεις ὄντας τοῦ προπηλακίζεσθαι. Quali hyperbole dicitur Gall. *Cela les fait enrager*. Sed interdum etiam pro Percello, Perterrefacio, ἐκπλήττω Suidæ, Obstupefacio, quoniam animus ejus, qui perterrefactus est, s. obstupefactus, velut loco et certo de statu dimovetur, Cic. Act. 8, [9]: Ἐξιστῶν τὸ ἔθνος τῆς Σαμαρείας· paulo post, Ταῖς μαγείαις ἐξισταχέναι αὐτούς. Quibus tamen in ll. redditur Obstupefacere; sed a vet. Int. Dementare in posteriore l. redditur, non tam infideliter, meo judicio, quam non Latine: at in priore perperam Seducere. Luc. 24, 22: Ἀλλὰ καὶ γυναῖκές τινες ἐξ ἡμῶν ἐξέστησαν ἡμᾶς, γενόμεναι κτλ., Obstupefecerunt nos. Sed si vis verbi spectetur, intelligendum puto, Ad mentis usque alienationem nos obstupefecerunt: ut sc. hic quoque subsit hyperbole. (Sed male Bud. ἐξ ἡμῶν jungi putavit cum ἐξέστησαν, eod. modo, quo αὐτῶν in illo Dem. l. jungitur cum ἐξίστησιν: quum ἐξ ἡμῶν cohæreat cum nominativis γυναῖκές τινες, et γυναῖκες ἐξ ἡμῶν significet Mulieres ex nobis, i. e. ex nostro cœtu: quo sensu dicit statim post, de viris loquens, τινὲς τῶν σὺν ἡμῖν. Cic. tamen ἐξεστῆσαι ap. Aristot. vertit simpliciter, Ad admirationem traducere, Cic. Lex. p. 50.) Ceterum cur hunc ordinem in exponendis verbi ἐξίστημι significationibus tenuerim, docebo in Ἐξίσταμαι. [Eur. fr. Aug. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 363: Νῦν δ' οἶνος ἐξέστησέ με. (Eand. phrasin Carcino ap. Harpocr. v. Καρκίνος, ubi ὡ κεῖνος ἐξέστησε, restituit Bekk. Add. Athen. 1, p. 31, F, Theophr. H. Pl. 9, 19, 1.) Bacch. 850: Ἔκστησον φρενῶν ἐντὸς ἄλαφρὸν λύσσαν. Xen. Comm. 1, 3, 12: Τὰ φαλάγγια τοὺς ἀνθρώπους τοῦ φρονεῖν ἐξίστησι. Liban. vol. 4, p. 838, 11: Ἐκστήσας ὁ ἔρως με τῶν φρενῶν. Polyb. 11, 27, 7: Ἐξέστησε ταῖς διανοίαις πάντας, quod infra κατεπλάγησαν. Antonin. Lib. c. 29, p. 190. Hippocr. p. 88, D: Αἱ ἐπισχέσιες πτυάλων ἐξιστᾶσι λῃρωδῶς, Delirare faciunt. V. eand. constr. infra in Ἐξίσταμαι.] || Desciscere facio, Degenerare facio, Immuto, Corrumpo. Qui autem rem aliquam degenerare facit, aut immutat, s. corrumpit, is eam in suo, ut ita dicam, statu manere non sinit, sed de eo velut dejicit: adeo ut hæ quoque signiff. bene cum prima illa mea interpr. convenire videantur. Tribuit autem Bud. has signiff. isti verbo, quum in aliis Aristot. ll. tum Eth. 3, [12]: Καὶ ἡ μὲν λύπη ἐξίστησι καὶ φθείρει τὴν τοῦ ἔχοντος φύσιν· ἡ δὲ ἡδονὴ οὐδὲν τοιοῦτο ποιεῖ. [Conf. Tim. Locr. p. 100, C: Ὁκόσαι (κινάσιες) ἐξίστανται τὰν φύσιν, ἀλγειναὶ ἐντι. Theophr. C. Pl. 6, 17, 5.] Sed interdum jungitur cum εἰς, ac tum ἐξίστημι verti posse arbitror, Degenerare facio et traduco, Degenerare faciens traduco, etiam Corrumpendo traduco, Corrumpens traduco. Alicubi vero simplicius, Immutando traduco. Plut. Popl. [c. 6]: Πάθους μέγεθος εἰς ἀναλγησίαν ἐξέστησε τὴν ψυχήν· ibid.: Ἀρετῆς ὕψος εἰς ἀπάθειαν ἐξέστησε τὴν ψυχήν. || Ad tabem et interitum perduco, Bud. ex Aristot. Phys. 3. Potest autem hæc signif. sub Corrumpendi signif. includi. [|| Ἐξίστημι, pro simpl. ἵστημι significante ζυγοστατέω, Pondero, legitur in Epigr. Palladæ (Anth. Pal. 10, 99, 1): Πολλάκις ἐξίστησα τὴν φιλότητα καὶ ὄβριν· sed magna non debet esse hujus poetæ auctoritas. Bauмeg. Ἐξήτασα conj. Jacobs., quod ipsum quoque ita dici supra vidimus.] || Ἐξίστην et Ἐξέστηκα, v. in Ἐξίσταμαι.

|| Ἐξίσταμαι, q. d. De statu dejicior etc. sequendo analogiam signif. vocis act.: nam itidem capitur peculiariter pro De statu mentis dejicior etc. Vel, A mente discedo, A me discedo, s. potius, Mente non consto. Quam tamen expos. nec Bud., nec alii afferunt: sed nulla mihi aptior videtur, quum et ipse Cic. ita loquatur: et quum dicimus Non consto, verbo quidem Consto reddatur ἵσταμαι, at negativa partic. Non, exprimatur privativa partic. ἐξ. Ideo et in Ἐξίστημι ad ceteras signiff. hanc addidi, Facio ut aliquis mente non constet. Itidem vero ἐξίσταμαι in eo sensu, quo usus est Thuc. [2, 61]: Καὶ ἐγὼ μὲν ὁ

αὐτός εἰμι, καὶ οὐκ ἐξίσταμαι, aptissime verti dico, Non consto : sed ita ut hic addatur dat. pronominis, sicut illic ablat. Mente. Quod tamen nomen interdum in Gr. loquendi formula ponitur, itidem ut in Latina, sed in alio casu; nam quod dicunt Græci νοῦς, διάνοια ἐξίσταται, dicitur itidem a Latinis, Mens non constat, i. e. ut ap. Eosd. legitur, Mens labat. Quæ quum ita sint, in exponendis τοῦ ἐξίστημι signiff. eum ordinem tenendum existimavi, ut primum interpretarer generaliter, De statu dejicio, Facio ut (aliquid) in statu suo manere desinat : deinde in restringenda generali illa signif. ab eo usu inciperem, quem exprimere possumus illo ipso loquendi genere; sed addendo gen. Mentis, et dicendo Dejicio de statu mentis, sicut et cum Non constare, quum de persona dicitur, addi ablat. Mente, modo ostendi. Sed ad exempla venio. Soph. Antig. [563] : Οὐδ' ὃς ἂν βλάστῃ μίνυι Νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται, ad verbum, Non constat mens iis, quos miseriæ premunt. Itidem ἡ διάνοια ἐξίσταται ap. Diosc. 5. Ipsa autem persona dicitur ἐξίστασθαι, Non constare mente, ap. Aristot. [H. A. 6, 22] de hippomane : Τοῦτο ἐάν τις φθῇ λαβὼν καὶ ὀσφρῆται ἡ ἵππος, ἐξίσταται καὶ μαίνεται πρὸς τὴν ὁσμήν. [Ἐξιστάμενος, Furibundus, Gl.] Sæpe autem hac in signif. usurpatur ἐξέστηκα et ἐξέστην. Et quidem hoc posterius in ipso etiam N. T. habemus, Marc. 3, 21; 2 Ad Cor. 5, 13, ubi τῷ ἐξέστημεν opp. σωφρονοῦμεν. [Præs. vel aor. Hippocr. p. 68, G; 75, B; 77, D; 220, B, et cum adv., ut supra act., Ἐξ. ἀληθῶς, p. 68, C; 73, D, H; μελαγχολικῶς, p. 68, C, G; 130, A, F; 136, A; ὀξέως, p. 68, D.] Sed interdum additur gen. huic verbo pro cad. signif. ut γνώμας ἐξέσταν, Eur. [Iph. A. 136.] Ἐξέστηκα τοῦ φρονεῖν, Isocr. [p. 85, E] : nam τοῦ φρονεῖν pro gen. censeri debet, ac tum ἐξέστην s. ἐξέστηκα est simpliciter Emotus sum, Discessi : de qua signif. dicam postea. [Addito φρενῶν, Eur. Bacch. 359. Polyb. 15, 29, 7 : Οὕτως ἐξέστη τῶν φρενῶν· 32, 25, 8 : Θυμοῦ λυττῶντος καὶ ψυχῆς ἐξεστηκυίας τῶν λογισμῶν. Addito dativo Diod. Exc. p. 493, 20: Τὸ δὲ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς πράγμασι πλειονάκις ἁμαρτάνειν τέλειον ἐξεστηκότος τοῖς λογισμοῖς· quod simili formula 20, 78 dixit ἐξηυθίνησι τοῖς λογισμοῖς.] Ponitur vero ἐξίσταμαι et pro Percellor, Perterrefio, ἐκπλήττομαι Suidæ, Obstupesco, Obstupefio, [Pavesco, Gl.]. Et proprie quidem Obstupesco ad mentis alienationem usque, sequendo analogiam signif. τοῦ ἐξίστημι, s. Præ stupore aut admiratione dimoveor mente, s. De statu mentis dejicior. Quæ signif. in N. T. est frequentissima. Matth. 12, 23 : Καὶ ἐξίσταντο πάντες οἱ ὄχλοι. Sic Marc. 2, 12 : Ὥστε ἐξίστασθαι πάντας. Sed et cum suo verbali junxit Id. 5, 42 : Καὶ ἐξέστησαν ἐκστάσει μεγάλῃ, q. d. Obstupefacti fuerunt obstupefactione magna. [Glossa Aristoph. Nub. 811 : Ἐκπεπληγμένου) ἐξεστηκότος.] ‖ Non consto mihi, de quo et supra aliquid dixi, q. d. Sententia mea in eodem statu non manet. Thuc. 2, [61] : Καὶ ἐγὼ μὲν ὁ αὐτός εἰμι, καὶ οὐκ ἐξίσταμαι· ὑμεῖς δὲ μεταβάλλετε, Non discedo a mea sententia, Aliud propositum non sequor. ‖ Itidem vero ap. Xen. ἐξεστηκέναι τὸ πρόσωπον verto ad verbum Non constare vultum, quod alii vertunt Immutatum esse vultum : Cyrop. 5, [2, 34] : Ἐκ πολλῶν [καὶ δυσθύμων καὶ] ἐξεστηκότων προσώπων. Accipio autem meam hanc interpr. ex Liv.: Primo adeo perturbavit ea vox regem, ut non color, non vultus ei constaret. ‖ Degenero [Gl.], Immutor, Corrumpor, Mutor et transeo. Theophr. C. Pl. 6 : Δάφνην δὲ μεταφυτευομένην καὶ μυρρίνην διαφέρειν ποτέ φασιν· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δ' ἐξίστασθαι καὶ οὐδὲ τὸ χρῶμα διασώζειν. [Conf. 5, 18, 1, H. Pl. 2, 2, 6; 6, 7, 6, etc. Plut. Mor. p. 649, D : Ἐν Βαβυλῶνι φυτευόμενος ἐξίστατο καὶ ἀπηγόρευεν, de hedera.] Et ἐξιστάμενα τέκνα, Liberi degenerantes; unde et ἔκστασις, illa degeneratio, ap. Aristot. Generat. anim. 4, p. 339. Hæc Bud. qui et p. 220 ἐξίστασθαι opp. verbo παρίστασθαι, exponens Exolescere [Gl.] et fugere, et a natura sua desciscere : ut quum dicitur [Theophr. C. Pl. 6, 7, 5] οἶνος ἐξιστάμενος. Ab Eod. ἐξεστηκὼς οἶνος alibi redditur una voce Vappa, ap. Dem. [p. 933, 25] : Ὀγδοήκοντα στάμνοι ἐξεστηκότος οἴνου. [Aristid. vol. 1, p. 255. Schweigh. Pollux 1, 248; 6, 17.] In VV. LL. ex eod. Theophr. [C. Pl. 1, 18, 2], affertur Ἐξίσταται τοῦ γένους, itidem pro Degenerat. Et ex incerto l. Ἐξιστάμενος ἐκ φύσεως, pro Degenerans a natura, Gaza. It. ex Aristot. Gen. anim. 4, [3] : Ἐξίσταται εἰς τὸ τυχὸν, pro In quodlibet mutatur et transit. Ex Eod. in Polit. 5, [6] : Ἐξίστανται εἰς ἐναντίας πολιτείας. [V. l. Plat. Leg. 10, p. 907, D, infra cit.] ‖ Ἐξίσταμαι cum gen. Alienor, Abdicor : Plato Phædro [p. 249, D] : Ἐξιστάμενος δὲ τῶν ἀνθρωπίνων σπουδασμάτων. [Polyb. 1, 81, 9 : Ἐξέστησαν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.] Et ap. Xen. non solum pro Abdicor et Alienor [Comm. 2, 1, 4 : Οἱ πέρδικες πρὸς τὴν τῆς θηλείας φωνὴν τῇ ἐπιθυμίᾳ... φερόμενοι, καὶ ἐξιστάμενοι τοῦ τὰ δεινὰ ἀναλογίζεσθαι, τοῖς θηράτροις ἐμπίπτουσι]: sed et pro Obliviscor, [Cyr. 3, 3, 54] : Ἰόντων εἰς μάχην σὺν ὅπλοις, ἐν ᾧ πολλοὶ καὶ τῶν παλαιῶν μαθημάτων ἐξίστανται, Bud. p. 476. [Liberor, absolute, ap. Hippocr. p. 92, G : Τῶν ὑπὸ τῆς ἱερῆς νόσου λαμβανομένων χαλεπώτατοι μὲν ἐξίστασθαι.] ‖ Item cum gen. Descisco, Deficio. Plato De rep. 2, [p. 380, D] : Ἐξίστασθαι τῆς αὑτοῦ ἰδέας. [Cum ἐκ Tim. p. 50, B. Aristot. H. A. 1, 1 : Γινναῖον δὲ τὸ μὴ ἐξιστάμενον ἐκ τῆς αὑτοῦ φύσεως.] Dem. [p. 143, 13] : Ἐξέστητε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῆς ὑποθέσεως, ἣν ὑμᾶς οἱ πρόγονοι κατέλιπον, ubi Bud. non solum Descivistis, sed et Degenerastis interpr., de qua signif. proxime dictum fuit. Synes. : Ὡς ἆρα ἐκστήσει σαυτοῦ καὶ ὁμότροπος ἔσει τοῖς εὐδοκιμοῦσι τῶν γραμματίων. Ubi ἐκστήσει σαυτοῦ reddere poterimus etiam ex Cic. A te discedes, pro A te ipso descisces, i. e. a tua natura, et a te degenerabis. Plato autem in ead. re addidit genitivo præp. εἰς cum suo accus. De LL. [10, p. 907, D] : Ἐξίστασθαι τρόπων αὐτῶν εἰς τοὺς τυραννικούς. ‖ Ceterum ἐξίσταμαι non solum Discedo, et quidem in alia etiam signif. quam in illo loquendi genere, sed et Recedo alicubi redditur : ut reddi posse arbitror et in Dem. [p. 230, 3] : Νῦν δ' ἐκστὰς τῆς ὀρθῆς καὶ δικαίας ὁδοῦ, ubi metaph. ponitur. At in propria signif. ap. Herodotum 3 : Ἐνταῦθα ἐκστάντες τῆς ὁδοῦ, Digressi de via. Exp. et Quum secessissent ex via. [Eur. Iph. T. 1229 : Φεύγετ', ἐξίστασθε, μή τῳ προσπίσῃ μύσος τόδε. Alitei Bacch. 928 : Ἐξ ὕβρεως σοι πλόκαμος ἐξέστηχ' ὅδε. Hippocr. p. 784, G : Συχνοὺς γὰρ ἄν τις ἴδοι, οἳ οὕτως ὑγροί εἰσιν, ὥστε ὁπόταν ἐθέλωσιν, τότε αὐτοῖσι τὰ ἄρθρα ἐξίστανται ἀνωδύνως καὶ καθίστανται ἀνωδύνως.] ‖ Itidem cum genit., Cedo. Thuc. 2, [63, coll. 4, 98] : Ἧς (ἀρχῆς) οὐδ' ἐκστῆναι ἔτι ὑμῖν ἐστιν, Quo imperio ne cedere quidem vobis licet. Demosth. [p. 959, 28] : Ἐξέστησαν ἁπάντων τῶν ὄντων, Bonis omnibus cesserunt. [Πόλιων, Polyb. 18, 33, 5. Bonorum cedo, Gl.] Philo : Μικρὸν ὕστερον ὧν ἐξέστη μετεποιεῖτο, ubi reddi potest verbo Cedere et cum accus., Quod cesserat, et quidem ultro. [Aristoph. Vesp. 477 : Νὴ Δί' ἦ μοι κρεῖττον ἐκστῆναι τὸ παράπαν τοῦ πατρὸς μᾶλλον ἢ κακοὺς τοσούτους ναυμαχεῖν ὁσημέραι. Schol., μὴ ἔχειν πατέρα.] Additur vero et dat., et dicitur ἐξίσταμαί σοι τούτου, pro eo quod Lat. Cedo tibi hac re. Ἐκστῆναι τοῦ στεφάνου ἑτέρῳ, Philostr. Her. Sic ἐξίσταμαί σοι τῆς τιμῆς. [Plut. Sull. c. 22, Pomp. c. 10.] ‖ Cedo, i. e. Concedo, et me tibi submitto, Bud. ex Jul. Et cum gen. ὁδοῦ, ac dat. personæ, ut Lat. Cedere via alicui. [Xen. Conv. 4, 31,] Plut. Rom. [c. 20] : Ἐξίστασθαι ὁδοῦ βαδίζουσαις. Tale ap. Eund. in Popl. [c. 12] : Ἐξιστάμενος αὐτῷ τῆς τάξεως. [Athen. 10, p. 415, E : Τοῦ ἄθλου ἐκστῆναι τῷ μετ' αὐτὸν κριθέντι.] Item Cedo tibi aliqua in re : pro qua signif. affertur ex Chrysost. : Ἑτέρους τῆς τῶν καρπῶν ἐκταλῆ φορᾶς. Ex Soph. et cum dat., quem sequitur infin., Aj. [672] : Ἐξίσταται τῇ ἡμέρᾳ φλέγειν. Item cum solo dat., Phil. [1053] : Νῦν δὲ σοί γ' ἑκὼν ἐκστήσομαι. [Alia constr. Eur. de rerum omnium vicissitudinibus loquens Herc. F. 104 : Ἐξίσταται γὰρ πάντ' ἀπ' ἀλλήλων δίχα. Ubi v. annot. Matth. Absolute etiam Plato Reip. 8, p. 563, C : Κατὰ τὰς ὁδοὺς ἐμβάλλοντες τῷ ἀεὶ ἀπαντῶντι, ἐὰν μὴ ἐξίσταται. Xen. Anab. 1, 5, 14 : Ἐκέλευε αὐτὸν ἐκ τοῦ μέσου ἐξίστασθαι, Aristoph. Ach. 617 : Ἔξιστω.] ‖ Cum dat., in VV. LL. ex Aristoph. ἐξίστασθαι χοροῖσι pro Cedere, Procul abesse, Abstinere. At Cam. vertit, Locum dare : Ran. [354] : Εὐφημεῖν χρὴ, κἀξίστασθαι τοῖς ἡμετέροισι χοροῖσι. [Hippocr. p. 97, B : Ὅσα μὲν οὖν τῶν τρωμάτων ... τοσαῦτα ἢ ὥστε μὴ δύνασθαι καταστῆναι τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἕξιν κατα-

φρονέοντα, τοῖσι μὲν ἐξίστασθαι χρὴ... τοῖσι δ' ἄλλοισι πᾶσι A ἐπιχειρέειν.] || Cum accus. pro Vito, Refugio, Subterfugio, Detrecto. Soph. Aj. [82]: Φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξίστην ὅπλων. Bud. hac in signif. et constr. affert ex Plut.: Οὐδένα κίνδυνον ὑπὲρ δόξης ἐξίστη. Sed debuit potius ex Dem. afferre, qui ante Plut. ita usus est his ipsis verbis, et quidem aliquoties [p. 460, 1]: Ὑπὲρ δὲ δόξης οὐδένα πώποτε κίνδυνον ἐξίστησαν. Sic [p. 617, 15]: Εἰσφέρων ἐκ τῶν ἰδίων, οὐδένα πώποτε κίνδυνον ὑπὲρ δόξης ἐξίστη. Ap. Soph. autem Antig. [1105]: Καρδίας δ' ἐξίσταμαι τὸ δρᾶν, exp. Hoc perpetrare animus refugit atque absistit. Cam. autem vertit, Abhorret animus ab hac re. [Absisto, Desisto, Gl.] || Cum infin. pro Abstineo, Caveo; ut ἐξιστάμενοι χρῆσθαι, Bud. p. 476, ex Galeno. [Ἐξίστηκα, Exsto, Promineo. Aristot. H. A. 1, 14: Κοῖλον γὰρ τὸ ὑπὸ τὴν ἧβην, καὶ οὐχ ὥσπερ τὸ τοῦ ἄρρενος ἐξιστηκός.]

[Ἔξιστιον, ἐχθιστον. Ἐξιστον, ἱερεῖον, Hesych.]

Ἐξιστορέω, Sciscitor, i. e. Sciendi s. Cognoscendi causa percunctor, Perquiro. Ap. Suid. [ex Herodoto 7, 195]: Τούτους οἱ Ἕλληνες ἐξιστορήσαντες ἃ ἐβούλοντο B πυθέσθαι ἀπὸ τῆς Ξέρξου στρατιᾶς, ἀποπέμπουσι διεδεμένους, quod exp. ἀναζητήσαντες, ut Hesych. quoque: addens tamen etiam διηγησάμενοι: quod hujus l. expositioni minime convenit. Eur. quoque pro Interrogare et percunctari accepit, Hec. [236]: Εἰ δ' ἐστὶ τοῖς δούλοισι τοὺς ἐλευθέρους ἐξιστορεῖν. [Μὴ λυπρὰ μηδὲ καρδίας δηκτήρια ἐξιστορῆσαι est ap. Eurip., qui saepius hoc verbo utitur, et ante eum Æsch. Cho. 678. || Experior. Æsch. Sept. 506: Ἐξιστορῆσαι μοῖραν ἐν χρείᾳ τύχης. || Exploro. Xen. Eph. 1, 12, p. 21, 15: Τὴν πόλιν ἅπασαν ἐξιστόρησαν. Joseph. A. J. 3, 14, 2: Τήν τε τῆς γῆς φύσιν καὶ τὴν τῶν ἐνοικούντων ἀνθρώπων ἐξιστορήσαντες. Porphyr. De abst. 2, 49: Τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας ἐξιστορικῶς (philosophus). || Ap. Ginnam. p. 2, B: Τά γε μὴν τοῦ ... Μανουὴλ οὐκ οἶδα εἴ τις ἐμοῦ κάλλιον ἐξιστορῆσαι ἔχει, accipitur pro Narrare.]

[Ἐξιστορητέον, Explorandum. Clem. Al. Strom. 4, init.: Τὰ περὶ ἀρχῶν φυσιολογηθέντα ... ἐξ. Wakef.]

[Ἐξίσχιος, ὁ, ἡ. Ἐξίσχια ἄρθρα dici videntur Hipp. naturaliter exserti et prominentes articuli p. 866, C: C Ἐκβάντα ἢ ἄρθρα ἐξίσχια. Sic ἐξίσχιον σκέλος p. 824, H, Crus cui coxa extra prominet. Et p. 852, D, ἐξίσχιοι, Quibus coxa eminet et nates rotundæ exstant. Foes.]

[Ἐξισχναίνω, Attenuo, Extenuo, Macilentum facio. Themist. Or. 1, p. 10, A: Αὐτὸν μὲν πίονα κατασκευαζόμενος καὶ παχύν, τὰς βόας δὲ ἐκτήκων καὶ ἐξισχναίνων. || Forma Ἐξισχνόω ead. signif. ap. Hippocr. p. 601, 27: Οἱ μαζοὶ ἐξισχνοῦνται, et partic. ap. schol. Aristoph. Pac. 481.]

Ἐξισχύω, exp. Possum, et cum accus. construi dicitur. Cum infin. junxit Paul. Ep. ad Ephes. 3, [18]: Ἵνα ἐξισχύσητε καταλαβέσθαι, Ut valeatis assequi. [Conf. Sirac. 7, 6. Dioscor. 5, 42; Eust. Od. p. 1396, 4. Addito ὥστε Strabo 17, p. 788: Ἡ ἐπιμέλεια ... ἐξίσχυσεν ... ὥστε τοσαύτην ποτισθῆναι γῆν κτλ. Absolute 16, p. 743, Plut. Mor. p. 801, E. Valeo, Aristox. apud Stob. Fl. vol. 3, p. 316: Ἐξισχύσαντα καὶ τετελειωμένα τὰ σώματα παρέχειν. Ælian. V. H. 6, 13: Ἡ παραχρῆμα ἐκτρῖβον (τὸν δαιμόνιον) τοὺς τυράννους πίτυος δίκην ἢ παίδων ἐξισχῦον. Coraes: « Ὁ μὲν νοῦς πρόδηλος, Ἡ παραυτίκα τοὺς τυράννους ἐξολοθρεῦον πρὶν ἢ πατέρας γενέσθαι ἢ γενομένων τοὺς παῖδας ἀπολλύον. Τὸ δὲ χωρίον, εἰ μὴ ἡμάρτηται τῇ γραφῇ, ἀκύρως γε πάντως ἐκπέφρασται, καθὰ καὶ παρὰ τοῖς ἑβδομήκοντα (Δ, Βασιλ. κδ', 2) τὸ Κατισχύειν ἀντὶ τοῦ Ἀπολλύειν. » Genitivo jungit etiam Theod. Prodr. Galeom. v. 224: Εἰ μὲν κρατήσει τῶν μυῶν αἱ πληθύες ἐξισχύσουσι τῆς ἐναντιουμένης. Cui contrarium quod est v. 228: Εἰ δ' ἥττονες γένοιντο τῆς ἐναντίας. || Pass. Theophr. fr. 3 De igni 71: Τὸ πολὺ πῦρ ἄκαπνον, ὅτι φλογοῦται καὶ ἐξισχύεται. Ubi al. κατισχύεται. ῡ L. Dind.]

Ἐξίσχω, [Exsero. Hom. Od. M, 94: Ἔξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου. Ubi nonnulli legebant ἔξ ἴσχει, coll. v. 90: Ἔξ δέ τέ οἱ διχαί.] Emineo, Promineo, ut ἐξέχω. Pausan. [5, 12, 1]: Ὅσοι δὲ ἀνθρώπων τὰ διὰ τοῦ στόματος ἐς τὸ ἐντὸς ἐλέρασιν ἐξίσχοντα, ὀδόντας τῶν θηρίων εἶναι καὶ οὐ κέρατα ἡγηνται κτλ. [Hippocr. p. 37, 20: Ἐξίσχοντες ὀφθαλμοί.]

[Ἐξίσωσις, εως, ἡ, Exæquatio, Gl. Plut. Sol. c. 18: Ἐπισημαίνεται δ' αὐτὸς αὑτῷ τὴν ἐξίσωσιν οὕτως, de Solone æqua civium jura constituente. Cleom. c. 18: Τῇ τῶν χρημάτων ἐξισώσει· Mor. p. 1078, A: Ἕνα ὄντα δύο ποιεῖν τῇ πρὸς δύο τῆς κράσεως ἐξισώσει. || De peræquatione census, de qua v. in Ἐξισωτὴς, Basil. M. vol. 3, p. 114, D: Γίνωσκε δέ μοι πάνυ ἐπιμελὲς εἶναι μηδὲν ἐκ τῆς ἐξ. ἐπηρεασθῆναι τὸν ἄνθρωπον. Conf. Jo. Laur. De mag. 3, 66, p. 270.]

[Ἐξισωτέον, Exæquandum. Soph. Œd. T. 408.]

Ἐξισωτὴς, ὁ, Hesychio [et Suidæ] ἐπόπτης, Inspector. [Ἐξισωταὶ recentioribus sunt Peræquatores s. Inspectores, qui quantitatem s. modum census æquarent, ut æquabilitas inter tributarios servaretur. Exx. Eusebii, Greg. Naz., Basil. M. et al. v. ap. Ducang., Gesn. ad Ps.-Lucian. Philopatr. c. 19.] Sonat potius Exæquator. [Schol. Lycophr. 615: Τὸν ἱρματίτην καὶ ἐξισωτὴν τοῦ πλοίου (λίθον).]

Ἐξιτηλία, ἡ, Hesych. μωρία, Fatuitas.

Ἐξίτηλος, ὁ, ἡ, παρὰ τὸ ἐξιέναι, dicitur Evanidus s. Evanescens, Exolescens, Fugiens: vel etiam Qui evanuit et exolevit: et præteriti enim et præsentis signif. habet. Xen. [OEc. 10, 3]: Εἰ ἐπειρώμην σε ἐξαπατᾶν, ἐπιδεικνὺς ἀργύριον κίβδηλον καὶ ὅρμους ὑποξύλους, καὶ πορφυρίδας ἐξιτήλας [-λους] φαίην ἀληθινὰς εἶναι, Evanidas jam et exoletas, i. e. Quæ verum nativumque et vivum colorem amiserunt, vel etiamnum amittunt vetustate. [Ἐξ. βαφὴ Poll. 1, 44. Γράμματα 5, 150. Hesych.: Ἴτηλον τὸ ἔμμονον καὶ οὐκ ἐξίτηλον, et Phot., τὸν οὐκ ἐξίτηλον ἀλλ' ἀνεξάλειπτον, uterque ex Æschylo.] Item dicitur aliquis aliquid ἐξίτηλον ποιεῖν vel ἀπεργάζεσθαι, pro Abolere, Delere, itemque Evanidum et exoletum reddere, i. e. Facere ut evanescat et exolescat. Diosc. 2, 94, de adipe viperino: Τὰς ἐν μασχάλῃ τρίχας ἐξιτήλους ποιεῖ, Abolet: pro quo c. 97 dicit φιλοῖ. Theophyl. Ep. 80: Ἀπόλυσιν ὀνότος ἡμᾶς· τοὺς ἀστάχυάς μοι ἐξιτήλους ἀπειργάσατο, τὴν ἄμπελον ἐλυμήνατο, καὶ τὰς βᾶγας διέφθορεν, Evanidas reddidit, i. e. Fecit ut grana in eis evanescerent et exolescerent. [V. infra.] Sicut vero aliquis aliquid ἐξίτηλον ποιεῖ, ita ipsum ἐξίτηλον γίνεται, pro Evanidum fit, Aboletur, Exolescit. [Herodot. 5, 39: Ἡμῖν ἐστι οὐ περιοπτέον γένος τὸ Εὐρυσθένεος γενέσθαι ἐξίτηλον. Dionys. A. R. 3, 10. Plato Reip. 6, p. 497, B: Ὥσπερ ξυτικὸν σπέρμα ἐν γῇ ἄλλῃ σπειρόμενον ἐξίτηλον εἰς τὸ ἐπιχώριον φιλεῖ κρατούμενον ἰέναι. Hippocr. p. 28, 5.] Plut. Cæs. [c. 4]: Οἰόμενοι ταχὺ τῶν ἀναλωμάτων ἐπιλιπόντων τὴν δύναμιν ἐξίτηλον γενέσθαι, Fore ut evaneseceret. Diosc. 5, 13, de lora: Χρῷ δὲ αὐτῷ μετ' ἐναυτόν· ταχέως γὰρ ἐξίτηλος γίνεται, Celeriter enim exolescit et vappescit. Idem alibi in Præf., de collectione et repositione pharmacorum: Παρὰ γὰρ δὴ τούτους (sc. τοὺς καιρούς) ἢ ἐνεργεῖ ἢ ἐξίτηλα γίνεται τὰ φάρμακα, Ex iis fit ut pharmaca vel strenuam vim accipiant vel inertem et flaccidam. Greg. Naz. [Epitaph. in fratr. init.]: Ἵνα μὴ ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένηται τὰ καλὰ, Temporis injuria aboleantur et obliterentur. [Ex Herodoti 1, procem.] Sic Philo V. M. 1: Χρόνῳ καθάπερ γραφὴν ἐξίτηλον γενομένην, Veluti tabulam vetustate exoletam. [De picturis etiam Pausan. 10, 38, 9. Οἶνος ἐξίτηλος, Guidot. ad Theophil. De urin. p. 172. Hemst.] Et Synes. De insomn.: Μέχρις ἂν ὑπὸ χρόνου πλήθους ἀμυνηνὰ καὶ ἐξίτηλα γένηται, Exilia et evanida vel obscura reddantur. Sed et est vel non est aliquid ἐξίτηλον, quod jam ἐγενήθη. [Æschyl. fr. Niob. ap. Plat. Reip. 3, p. 391, E: Κοὔπω σφὶν ἐξίτηλον αἷμα δαιμόνων. Plato ipse Critiæ p. 121, A: Ἐπεὶ ἡ τοῦ θεοῦ μοῖρα ἐξίτηλος ἐγένετο ἐν αὐτοῖς.] Isocr. [p. 94, B]: Ὥστε μηδέπω νῦν ἐξιτήλους εἶναι τὰς συμφορὰς τὰς ὑπ' ἐκείνων τὸν πόλεμον ἐν ταῖς πόλεσι γεγενημένας, Ita ut ne nunc quidem abolitæ sint et exoleverint. Notandus porro dativus instrumentalis χρόνῳ in superioribus ll.: cujusmodi est et in hoc Plutarchi, Lyc. [c. 15]: Καὶ τῷ φιλεῖν ἀεὶ, καινοὺς καὶ προσφάτους ἦγεν ἐπὶ τὴν κοινωνίαν, οὐδὲ διακορεῖς οὐδ' ἐξιτήλους ταῖς ἀνέδην κοινωνίαις, Exoletos et flaccidos: διῤῥυηκότας. Hesychio quoque ἐξίτηλα sunt ἑξάλλα, ἀσθενῆ, ἐγγὺς ἀφανισμοῦ, afferenti et ἐξίτηλος pro βλαξ, διεφθαρμένος: sed addenti etiam ἀνόητος et ὑπερήφανος. [Ita sumendum ap. Jo. Antioch. in Exc. Vales. p. 834: Τῶν ἐξιτήλων καὶ διαλελυμένων ἠθῶν ἐπανορθωτής. Gregor. Nys.

vol. 2, p. 254, D: Ὕδωρ ἐξιτήλους καὶ ἀσθενεῖς τοὺς χρωμένους ἐνεργαζόμενον. Demetr. De eloc. § 303: Πόλις ἀσθενὴς καὶ ἐξίτηλος ἦδη. Hemst. Polemo Physiogn. p. 268: Τὰ δὲ ἐξίτηλα (ἄρθρα) ἀνάνδρου σημεῖα. || Ἐξίτηλα, ἀναλώματα, Expensa, Hesych. Conf. Ἐσίτηλος.]

Ἐξιτήριος, ὁ, ἡ et α, ον, ut ἐξ. λόγος, Basil.: Bud. ap. Gregor. [Or. 20] ἐξιτηρίους λόγους interpr. etiam Sermones valedicentium in discessu. Unde et ἐξ. εὐχαὶ ap. Suid.; ἐξ. ἡμέρα Hesych. [Conf. Piers. ad Mœr. p. 222. Schaef. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 472, C: Ἐξάγεται μὲν τῆς οἰκίας μετ' εὐφημίας, πάντων χροτούντων τὰ ἐξιτήρια. Alia v. ap. Suicer. || Ἐξιτήρια, Quæ pro mercibus, quæ exportantur, penduntur, Jus exituræ. Gl. Mss. et Favor.: Ἐξιτ. καὶ ἐγγύλια κατὰ Ῥωμαίους τὰ ὑπὲρ τῆς ἐξόδου παριχόμενα. Ducang.]

[Ἐξίτης, ὁ, Senarius, de jactu talorum, qui et Cous dicitur. Pollux 9, 100, ubi v. intt. Phot. vv. Κῶος et Κῶιος, qui ei dicitur ἀστράγαλος ὁ ἐξίτης ὑπὸ τῶν πολλῶν καλούμενος. Sic enim utroque l. scriptum per ει: per ι cum Polluce Eust. Il. p. 1289, 62, Od. p. 1397, 40. ῑ]

Ἐξιτητέον, Exeundum, Prodeundum, ex Xen. [Comm. 1, 1, 14]: Ἐξ. εἰς ἀνθρώπους, Prodeundum est in hominum cœtum.

Ἐξίτητος, ὁ, ἡ, Hesych. ἐκπορευόμενος, Egrediens. [Alciphr. 3, 30: Πολὺς ὁ χειμὼν ... καὶ οὐδενὶ ἐξιτητόν. Sic enim accentus ponitur in cod. Vind.; vulgo ἐξιτόν. Similem permutationem v. in Εἰσιτ.]

Ἐξιτὸν ap. Hesiod. [Theog. 732]: Τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστι, Quibus exeundi facultas non est. [V. Ἐξίτητος.]

[Ἐξιώζω. V. Ἐκβιούζειν.]

[Ἐξίχνευσις, ως, ἡ, Investigatio. Geop. 2, 6, 22.]

[Ἐξιχνευτέος, α, ον, Investigandus. Basil. M. vol. 3, p. 2, C: Ἐπεὶ δυσθήρατος ἡ ἀλήθεια, πανταχόθεν ἡμῖν ἐξιχνευτέα. Conf. Ἐξιχνεύω.]

[Ἐξιχνευτής, ὁ, Investigator, Gl.]

Ἐξιχνεύω, Vestigo, Investigo, [Indago, huic add. Gl.] Vestigiis consequor. [Æsch. Ag. 368: Πάρεστι τοῦτό γ' ἐξιχνεῦσαι. Eur. Bacch. 352: Ἐξιχνεύσατε τὸν... ξένον· 817: Ἐξιχνεύσουσίν σε, κἂν ἕλθῃς λάθρᾳ.] Plut. [Pomp. c. 27]: Ἀνθάνοντας ἐξιχνεύων καὶ λαμβάνων. Et alibi Diligenter inquiro, de conjuratione loquens. Bud. [Sic Mor. p. 652, E; 3, A.] Et, Ἐξιχνεύει τὰς ἁμαρτίας, ap. Eund. [ib. p. 87, C. Basil. M. vol. 3, p. 2, C: Τὸν ἐν ἑκάστῃ λέξει καὶ ἐν ἑκάστῃ συλλαβῇ κεκρυμμένον νοῦν ἐξιχνεύειν. V. Sirac. 6, 29; 42, 24.] Et in pass. ap. Lucian. [Fugit. c. 26]: Ἐξιχνευτέον τὰ θηρία, Vestigandæ et indagandæ sunt feræ. [Proprie sic de canibus etiam Polyæn. 4, 2, 16: Κύνας ...τοὺς πολεμίους ἐξιχνεύουσαι.]

Ἐξιχνέομαι, Exeo orbitam, VV. LL.

Ἐξιχνιάζω i. q. ἐξιχνεύω, VV. LL. [Indago, Gl. Aq. Ps. 43, 21, Job. 32, 12. Et alibi. Med. annotavit Hesych.: Ἐξιχνιασάμην, ἐξερεύνησα, ἀνεζήτησα.]

Ἐξιχνιασμός, ὁ, Investigatio, Indagatio. [Indago, Gl. Aq. Job. 11, 7; 38, 16; Ps. 94, 4.]

Ἐξιχνοσκοπέω, Alicujus vestigia lustro. Soph. [Trach. 271: Ἵππους ἐξιχνοσκοπῶν·] Aj. [996]: Τὸν σὸν ὡς ἐπῃσθόμην Μόρον, διώκων κἀξιχνοσκοπούμενος. Schol. κατ' ἴχνος ἀκολουθῶν, Ex vestigio sequens.

Ἐξῑχωρίζω, Humorem serosum, Saniem exprimo: nam ἐξιχωρίζεσθαι, ἐκπιέζεσθαι τὸν ἰχῶρα, ἐκβάλλειν int. Suid. addens exemplum, εἰς γάρον ἐξιχωρίζεσθαι, quæ verba leguntur apud Eundem et in Ταριχεύειν. [Depuro, Gl.]

[Ἑξαίδεκα, Ἑξαιδεκαέτης etc. V. Ἑκκαιδεκ. Ἑξαιδεκάτη scriptum in cod. Ambros. schol. Hom. Od. Γ, 215. L. Dind.]

[Ἑξακισβδομηκονταετηρίς, ίδος, ἡ, Periodus 76 annorum. Geminus Elem. astron. in Petav. Uranol. p. 38, C. Licet etiam divisim scribere, ut Ἑξ καὶ πεντηκονταπλάσιος scribitur Plut. Mor. p. 925, D: de qua ratione diximus in Ἐνεακαιεικοσι—. L. Dind.]

[Ἑξάκλινος. V. Ἑξάκλινος.]

[Ἑξμέδιμνος, ὁ, ἡ, Sex modiorum. Aristoph. Pac. 630: Ἑξμέδιμνον κυφέλην. V. Lobeck. ad Phrynich. p. 414.]

Ἑξμετρα, Hesychio ἑξάμετρα.

[Ἑξὸ, i. q. ἕξεστι, quod v.]

[Ἐξογκάω, Eminco. Hippocr. p. 787, G: Ἢ ἡ κεφαλὴ τοῦ βραχίονος ἐξογκάει. Conf. p. 824, 828; Aret. p. 88.]

Ἐξογκόω, Tumidum reddo, In magnam molem eveho. [Eur. Or. 402: Ἐν ᾗ (ἡμέρᾳ) τάλαιναν μητέρ' ἐξώγκουν τάφῳ, Quo die matris tumulum exstruxi, matrem humavi. Liban. vol. 4, p. 145, 8: Οὐ ῥεύματος προσβολὴ τὴν σταφυλὴν ἐξώγκωσεν. Tzetz. Hist. 1, 377: Ἐξογκοῖ τὰς παρειὰς (ἡ αὐλωδία).] Eur. [Hipp. 938: Εἰ γὰρ κατ' ἀνδρὸς βίοτον (τόλμα s. θράσος)] ἐξογκώσεται, Crescet, Magna mole assurget. [Ἐξογκοῦσθαι τραπέζας, Cumulare mensas et struere dapibus impositis, Eur. ap. Athen. 6, p. 250, F, ubi mutanda non videtur lectio, quamvis τραπέζαις sit in Suppl. 864: Τραπέζαις ὅστις ἐξογκοῖτ' ἄγαν. Hemst.] At ex Herodoto, Ἐξώγκωταί μοι ἡ νηῦς, Onusta facta est mihi alvus, etiam Turgida facta est, Intumuit, Inflata est. Metaph. quoque ἐξογκοῦσθαι, Inflari, Turgescere, Evehi: Basil.: Καὶ τοὐναντίον ἐκ ταπεινότητος εἰς ὕψος αἴσιον ἐξογκούμενοι. [Eur. Andr. 704: Ἐξωγκωμένοι Τροίᾳ κάθησθε τῇ τ' ἐκεῖ στρατηγίᾳ. L. D. Ἐξογκωθῆναι γλυκείαις ἐλπίσιν, Liban. vol. 4, p. 776, 3. Jacobs. Τὸ τοὺς στρατιώτας ἐξογκοῦσθαί τε καὶ ὑπερφρονεῖν, Dion. Cass. 68, 7. Themist. Or. 2, p. 27, A: Δήμου θορύβοις καὶ κρότοις ἐξογκούμενον· et absolute 16, p. 210, B; 32, p. 358, B. Notandum in Athen. 7, p. 290, A: Οὐδὲν παραπλήσιον ποτε ἐξωγκώσατο, Nihil simile nec tam inflatum superbe dixit. Herodot. 6, 126: Ὅσοι σφίσι τε αὐτοῖσι καὶ πάτρῃ ἦσαν ἐξωγκωμένοι, Elati, Superbi. Proprie 125: Τοῦ τό τε στόμα ἐδίδυστο καὶ πάντα ἐξόγκωτο (auro). De vi præposit. agit Eust. Il. p. 532, 8. Hemst. Pass. Eur. Iph. A. 921: Μετρίως τε χαίρειν τοῖσιν ἐξωγκωμένοις, Rebus secundis.]

[Ἐξογκύλόω, Exaggero, Amplifico. Tzetz. Hist. 11, 731: Οἱ φιλόσοφον τέχνην ἐξογκυλοῦντες. De forma v. in Ὀγκύλλω.]

[Ἐξόγκωμα, τὸ, Tumulus. Eur. Herc. F. 1332: Λαΐνοισί τ' ἐξογκώμασι.]

[Ἐξόγκωσις, εως, ἡ, Altitudo. Eust. in Dionys. P. 285: Τὴν τοῦ ὄρους ἐξ. καὶ ἀνάτασιν.]

[Ἐξοδάω. HSt. in Ὁδάω:] Videtur Hesych. ὁδῆσαι accipere etiam pro ὁδεῦσαι, Iter facere, Proficisci, Ire: quippe qui ἐξοδῆσαι exponat ἐξοδεῦσαι: a verbo Ἐξοδάω s. Ἐξοδέω, ut id significet Exeo, Excedo, Proficiscor ex, sicut ἐξοδεύω. [Rectius Alb. ab ἐξοδάω ducere videtur. Ita ἐξοδεῦσαι activa signif. capiendum erit, de qua v. in ipso.] Alias ἐξοδᾶν sequitur signif. simplicis ὁδᾶν, Vendere. Eurip. Cycl. [266]: Μὴ τάδ' [τὰ σ'] ἐξοδᾷν ἐγὼ ξένοισι χρήματ'· quibus verbis negat se facultates Cyclopis distraxisse et vendidisse illis hospitibus.

Ἐξοδεία, ἡ, Exitus: infra ἐξοδία habebimus.

Ἐξοδεύω, Iter facio ex aliquo loco, Exeo, Excedo. Polyb. 5, [94, 7]: Ὁ τῶν Ἀχαιῶν ναύαρχος ἐξοδεύσας εἰς Μολυκρίαν, Profectus Molycriam, Copiis adductis Molyeriam, Cam. [Ib. 95, 6; 4, 54, 1; Diod. 19, 63; Maccab. 1, 15, 41; 2, 12, 19; Joseph. A. J. 17, 8, 3; Strabo 14, p. 650; Plut. Cat. maj. c. 13. Partic. aor. forma Cret. in inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 412, 53: Κοινᾷ ἐξοδούσαντες, item de expeditione militari. || De pompa usurpati ex. v. in Ἐξοδεία. || Pass. Diod. Exc. Phot. p. 521, 71: Δι' ὧν ἐξωδεύοντο τὰ περιττώματα. Conf. activum transitive usurpatum ab Hesych., de quo in Ἐξοδάω. Idem est in tit. lacero ap. Bœckh. vol. 1, p. 428, 11.] Ἐξοδεύειν dicitur etiam pro Excedere ex vita. Sic Can. 13 Concilii Nicæni. Eodemque modo ἔξοδος et ἐξόδιον de Excessu ex hac vita. [Jud. 5, 27 LXX sec. Vat. habent ἐξοδευθείς, quod nonnulli positum existimant pro ἐξολοθρευθείς, mihi vero Mortuum, Occisum significare videtur. Schleusn. Hodie Græcis i. q. ἐξοδιάζω Expendo. V. Coraes ad Nicol. Dam. p. 379. L. Dind.]

[Ἐξοδέω. V. Ἐξοδάω.]

Ἐξοδία, ἡ, i. q. ἔξοδος, Exitus, Egressio: cujus exemplum proxime habes in Ἐξόδιον, ex Deut. 16. Sic et 2 Reg. 11, [1, aliisque V. T. ll. quinque, non sine varietate scripturæ. Forma Ἐξοδεία est Esdr. 3 (al. 1), 4, 23: Ἐκπορεύεται εἰς ἐξοδείαν λῃστεύειν, ubi al. ἐκπ. ἐξοδεύειν καὶ λῃστεύειν. || De pompa in inscr. Rosett. 42: Ἐν ταῖς μεγάλαις πανηγύρεσιν, ἐν αἷς ἐξοδεῖται τῶν ναῶν γίνονται, de quibus ib. 43 est verbum [ἐ]ξοδεύειν.] ||

Hesychio est ἐκστρατεία [et 'Εξόδια, ἔξοδος], Suidæ ἔξοδος, Expeditio, Eruptio. In quem sensum ex Polyb. [8, 26, 1] citat Suid.: Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ὡς ἐπ' ἐξοδίαν ὁρμήσαντες ἐκ τῆς πόλεως παρὰ τὴν ὁδὸν ἔμειναν. Sic accipitur et hic ap. eund. Suid. l.: Πάνδημον ἐξουσίαν [ἐξοδίαν volebat HSt., ut est ap. Suid.] ποιησάμενοι καθῆκαν ἐνέδραν. Thuc. infra dicit, 'Εξοδόν τινα πανδημεὶ ἐποιήσαντο. [Herodot. 6, 56: 'Εν τῇσι ἐξοδίῃσι, ubi libri deteriores ἐξοδίοισι. Polyb. iterum 8, 27, 4: Ποτὲ μὲν ὡς ἐπ' ἐξοδίαν, ποτὲ δὲ πάλιν ὡς ἐπὶ κυνηγίαν ποιούμενοι τὰς ἐκ τῆς πόλεως ἐξόδους· 4, 54, 3: Παραγενόμενοι πρὸς τὴν πολιν ἀπὸ τῆς ἐξοδίας. Semper autem scrib. ἐξοδεία, quod et in l. Pol. quem primum citavi exhibet cod. Aug., et ap. Strab. 5, p. 249 vulgo legitur, quanquam ἐξοδίας est in libris nonnullis. Formatur enim ab ἐξοδεύω, ut ἐφοδεία ab ἐφοδεύω, quod ipsum quoque ἐφοδία interdum scribi infra dicemus. Diversa confundit Dorv. ad Char. 6, 2, p. 524. ‖ Hodie Græcis Expensa. V. Coraes ad Nicolaum Dam. p. 379.] A

'Εξοδιάζω, exp. Expendo, [Erogo, add. Gl.] Impendo. 4 Reg. 12, [12]: 'Εξωδίασαν αὐτὸ τοῖς τέκτοσι τῶν ξύλων καὶ τοῖς οἰκοδόμοις. Et mox, Εἰς πάντα ὅσα ἐξωδιάσθη ἐπὶ τὸν οἶκον, τοῦ κραταιῶσαι αὐτόν· paulo ante vero, Εἰσοδιαζόμενον ἐν οἴκῳ Κυρίου ἀργύριον, Pecunia in domum Domini illata ad structuram templi, quæ postea fabris ἐξωδιάζετο ad comparandam materiam et alia ædificio necessaria. [Mon. ap. Bœckh. vol. 1, p. 671, n. 1391: Τὸ ἀνάλωμα τῶν τέκνων ἐξοδιασάντων. Pass. in alio ib. vol. 2, p. 482, 10. Schol. Aristoph. Pl. 380: Ἀναλώσας) ἐξοδιάσας. Et alii ap. Ducang. Gl. p. 405. Aor. et fut. formas Dor. ἐξοδιάξαι et ἐξοδιάξει ex monumentis ap. Dorvill. et Gruter. p. 216 et 401, contulerunt Hemst. et Valck. ad Roev. p. 70, qui conf. etiam ad Adon. p. 339, C. ‖ Dissipo. Nicol. Dam. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 490: Πρὸς τὸν ἄνεμον ἐξοδιάζουσιν, ἀχρις ἂν πάντα ἐκφυσηθῇ (ossa defunctorum). V. Ἀνεξοδίαστος. ‖ Exire facio, Galen. vol. 1, p. 352, 37. Wakef. ‖ Funus deduco. Jo. Mosch. Prat. c. 77: Ὁρῶ νεκρὸν ἐξοδιαζόμενον, et alii ap. Ducang.] B

[Ἐξοδιάριος. Jo. Laur. De mag. 1, 40, p. 70: Ἀτελλάνη (κωμῳδία) ἐστὶν ἡ τῶν λεγομένων ἐξοδιαρίων. V. 'Εξόδιον. L. Dind.] C

'Εξοδίασις, εως, ἡ, Bud. ex Eccl. Hist. 22 fin., sed non interpr. [Theodoret. 2, 13, p. 609: Ἡ τῶν στρατιωτῶν ἐξ. Militaris expeditio. Suicer.]

[Ἐξοδιασμός, ὁ. Polyb. 23, 6, 1: Ἦκον εἰς τὴν Ῥώμην παρὰ τοῦ Εὐμένους πρεσβευταὶ, διασαφοῦντες τὸν ἐξοδιασμὸν τοῦ Φιλίππου τῶν ἐπὶ Θράκης πόλεων, quod Liv. 29, 24, 6, dicit: Querelas Eumenis de Thraciis oppidis per vim occupatis traductaque in Macedoniam multitudine. V. 'Εξοδιάζω. ‖ Erogatio, Gl., Expensa. Melamp. De palpit. p. 481: Τὸ πλάγιον τῆς χειρὸς ἀλλόμενον ... ἐξοδιασμοὺς ἐκουσίους δηλοῖ. Artemid. 1, 59: Ζημίας τινὰς ἢ δαπάνας ἀκαίρους ἢ ἐξοδιασμούς τινας παρὰ γνώμην. Formam 'Εξοδίασμα hodie Græcis communiter cum forma ἐξοδιασμὸς sic usurpari solitam memorat Coraes ad Nicol. Damasc. p. 379. L. Dindorf.]

[Ἐξοδιαστὴς, ὁ, Dispensator, ἀναλωτὴς, in Corona pret. Laonicus 9, p. 247: 'Εξοδιαστὴν τοῦ βασιλέως. Ducang. Hodie ap. Græcos, οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ δαπανῶντος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ φιλοδαπάνου, ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀσώτου, sec. Coraen ad Nic. Dam. p. 379. L. D.] D

[Ἐξοδιαστικὸν, τὸ, Exsequiæ. Ἀκολουθία τοῦ ἐξ., in Euchologio p. 525, 556. Ducang.]

'Εξοδικὸς, ἡ, ὸν, Ad exodum pertinens: ut ἐξ. μέλη, i. q. ἐξόδια. Aristoph. schol. [Vesp. 270]: Τὰ δὲ ἐξοδικὰ ἢ ὑποχωρητικὰ, ἅπερ ἐπὶ ἐξόδου τοῦ δράματος ᾄδεται· ubi tamen scribitur 'Εξωδικὰ, sicut paulo ante προσῳδικὰ, μεσῳδικὰ, ἐπῳδικά: sed propter ἔξοδος, unde et ipse derivat, dubium non est quin scrib. sit ἐξοδικά: ceterorum autem alia ratio est. Veruntamen ap. Hesych. reperio etiam 'Εξώδια, ἔξοδος, ἐξόδια [pro ἐξόδια, quod v.]: eaque suis locis, h. e. ordine alphabetico. ['Εξοδικὸς, Greg. Nyss. vol. 3, p. 521 (?).]

['Εξοδικῶς, Explicate, Pleue. Diog. L. 9, 64: 'Εν ταῖς ζητήσεσιν ὑπ' οὐδενὸς κατεφρονεῖτο διὰ τὸ ἐξ. λέγειν καὶ πρὸς ἐρώτησιν. Wakef. Compar. Villois. Anecd. Gr. 2, p. 112: Περὶ δὲ ἐγκλίσεως ... διαλάβωμεν ἐξοδικώτερον, Fusius, Explicatius, ut supra διεξοδ.]

'Εξόδιον, τὸ, dicitur Carmen quod in exitu fabulæ canitur, i. q. Hesychio ἐξόδιοι νόμοι. Pollux 4, [108]: Καὶ μέλος δέ τι ἐξόδιον, ὃ ἐξιόντες ᾖδον. Ubi etiam adjective accipi potest. ‖ Alias ἐξόδιον substantive capitur pro Exitu et fine, sicut et ἔξοδος. Similiter et Festus Exodium interpr. Exitum: itidemque Nonio [p. 27, 14] Exodium est Finis, a Græco tractum, quasi ἔξω τῆς ὁδοῦ, i. e. Extra viam. Varro, Quum in vinculis publicis esset, et bibisset jam χώνιον in exodium [codd. *exodio*] vitæ. Idem, Vitæ cursum ut cognoscere possem, et quæ servitutis et libertatis, ab origine ad exodium ductæ. Idem, Quod cœperas modo in via narrare [narra], ut ad exodium ducas. Hæc ille, ex quibus cognoscimus Latinos quoque usos esse hac voce: ut et Apul.: Nullum ego ejus rei exodium invenicbam. Sed metaphoram a fabularum exodiis sumptam esse discimus ex Plut. Philop. p. 94 [Pelopid. c. 34] et in Alex. [c. 75]: Ἀλλὰ ταῦτα μέν τινες ᾠήθησαν δεῖν γράφειν ὥσπερ δράματος μεγάλου τραγικὸν ἔξόδιον καὶ περιπαθὲς πλάσαντες. Id. Crasso [c. 33]: Εἰς τοιοῦτό φασιν ἔξόδιον τὴν Κράσσου στρατηγίαν τελευτῆσαι. Eadem metaph. Catastrophe dicitur. Et de vitæ exodio, ut Varro paulo ante loquitur, ap. Gregor.: Τί κριτικὸν ἰδοῦσα ἀναμένεις, ἴσως παρεστῶτος τοῦ ἐξοδίου; Porro fabularum ἔξόδια in risum desinere solita fuisse, præsertim Atellanarum, tum ex Juven. [3, 174] et Suet. [Tib. c. 45], tum ex Livio quoque discimus, qui l. 7, [2] ait: Postquam lege hac fabularum, a risu ac soluto joco res avocabatur, et ludus in artem paulatim verterat, juventus histrionibus fabellarum actu relicto, ipsa inter se more antiquo ridicula intexta versibus jactitare cœpit: quæ inde Exodia postea appellata, consertaque fabellis potissimum Atellanis sunt. In quo Livii l. itidem μέλη s. carmina subaudiri potest. [V. 'Εξοδιάριος.] ‖ In V. autem T. ἐξόδιον erat Festum quoddam, quod celebratum videtur in memoriam τῆς ἐξόδου τῆς ἐξ Αἰγύπτου: nam Deut. 16, [3], quum Dominus præcepisset ut in festo Paschatis comederent panes azymos, et addidisset, Ἵνα μνησθῆτε τὴν ἡμέραν τῆς ἐξόδιας ὑμῶν ἐκ γῆς Αἰγύπτου, aliquanto post subjungit: Ἑξ ἡμέρας φαγῇ ἄζυμα, καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ ἐξόδιον, ἑορτὴ Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου. Attamen Levit. 23, [36] octavo die post festum σκηνοπηγίας, itidem præcipitur ut festum hoc agitent: Προσάξετε ὁλοκαυτώματα Κυρίῳ· ἐξόδιόν ἐστι· nisi quis et tunc Ægyptiacæ ἐξόδιας memoriam eo festo eis renovatam fuisse credat. Vulg. Int. pro hoc ἐξόδιον alicubi habet Collecta, alicubi Cœtus, alicubi Congregatio: ut hoc nomine etiam intelligi possit Congregatio qua domo sua exeuntes in certum locum coibant. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 291, C: Τῶν ψαλμῶν οἱ μέν εἰσιν ἀνεπίγραφοι ... τοῖς δὲ ἐπιγραφὴ ἐστι ψιλὸν τὸ τοῦ Δαβὶδ ὄνομα, ἄλλοις μετὰ τοῦ ὀνόματος καὶ ἄλλο τι συμπαραγράφεται, ἢ αἶνος ἢ ᾠδὴ ... ἢ σύνεσις ἢ προσευχὴ ἢ ἐξοδίου σκηνῆς ἢ ἐγκαινισμοῦ· 304, B bis, D. ‖ Exsequiæ, Gl. Mosch. Prat. c. 77: Ἀκολουθῶ οὖν ὀπίσω τοῦ ἐξοδίου, et al. ap. Ducang. Panaret. Chron. Trapez. p. 369, 10.]

'Εξόδιος, ut ἐξ. νόμοι, Modi qui in exitum alicujus canuntur, ut ἔξοδος. Ap. Suid.: Ἐξόδιοι νόμοι, αὐλοί δι' ὧν ἐξῆσαν οἱ χοροὶ καὶ οἱ αὐληταί, Modi tibicini theatrici exeunte choro: quo modo hunc Cratini l. accipi dicit, Τοὺς ἐξοδίους ὑμῖν ἵν' αὐλῶ τοὺς νόμους. Hesychio autem ἐξ. νόμοι sunt δι' ὧν πάντες ἐξελεύσονται: quib. verbis videtur significare Modulos musicos qui in exitu s. fine fabulæ concinuntur. At ῥήματα ἐξόδια dicuntur Ultima morientis verba, quæ aliquis sub vitæ finem et exitum pronuntiat, Verba excedentis ex vita. Gregor. post l. in 'Εξοδος cit.: Γυνὴ καὶ παῖδες τὴν ἐκδημίαν μεθέλκοντες, καὶ ζητοῦντες ἐξόδια ῥήματα· sic et in Epitaph. sororis, ubi hæc ἐξόδια ῥήματα ponit: 'Εν εἰρήνῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ κοιμηθήσομαι καὶ ὑπνώσω. [Greg. Naz. Or. 11, p. 189. Strong. Vita Hesychii Thaum. n. 5: Τὰ ἐξ. προτεθέγξατο ῥήματα. Ducang. V. etiam Suicer.]

'Εξοδοιπορέω, Iter facio, Proficiscor ex aliquo loco, Exeo. [Soph. El. 20: 'Εξοδοιπορεῖν στέγης.]

[Ἐξοδοντίζω, Dentes excutio, effringo. Schol. Hom. Od. Σ, 29 : Ἐὰν εὑρεθῇ σῦς ἀλλότριον σπόριμον πεδίον βοσκομένη, ἐξοδοντίζεται.]

Ἔξοδος, ἡ, Via quæ ex aliquo loco fert, qua alicunde exitur. [Æsch. Sept. 33 : Πυλῶν ἐπ' ἐξόδοις· 58, 284; Soph. El. 328; Eur. Ion. 515, Hel. 1165, Andr. 1143; Plat. Reip. 5, p. 453, E, Ep. 7, p. 329, E; Xen. An. 7, 4, 17.] Thuc. 1, [106]: Διαμαρτὸν τῆς ὁδοῦ ἐσέπεσεν ἐς τοῦ χωρίου ἰδιώτου, ᾧ ἔτυχεν ὄρυγμα μέγα περιῖργον, καὶ οὐκ ἦν ἔξοδος. Herodian. 7, [12, 14]: Φυγεῖν μὴ δυνηθέντων διὰ τὸ τὰς ἐξόδους ὑπὸ τοῦ πυρὸς προκατειλῆφθαι, Januis quibus exitur igne occupatis. Philo V. M. 1 : Οὐδενὶ παρεχώρησαν τὴν ἐπ' ἔξοδον φέρουσαν, Nulli concesserunt viam ad effugium ferentem. || Exitus, Ipsa exeundi actio, Egressio. Soph. Aj. [286]: Ἄμφηκες λαβὼν Ἕκτωρ ἔγχος ἐξόδους ἕρπειν κενὰς, Quærebat exitus egredi frivolos. [Et sing. 798, 806, Ant. 1184. Id. ἐπ' ἐξόδῳ El. 1322. Eur. Phœn. 875 : Οὔτε γέρα πατρὶ οὔτ' ἔξοδον διδόντες. Et pl. 760 : Ἐπ' ἐξόδοις ἐμαῖς· Heracl. 474. Plato Leg. 9, p. 856, E : Μονῆς καὶ ἐξόδου τῆς πατρίδος. Et ead. constr. Marcell. V. Thuc. p. 8 Bekk.] Ἔξοδον ἐκ χώρης ποιεῖσθαι, Ex regione exeo s. emigro. Item Liber Mosis, quo Hebræorum egressio ex Ægypto narratur. Et mulierum ἔξοδος dicitur, quum in publicum prodeunt ex suo gynæceo cum aliquo comitatu. Dem. [p. 1182, 27] : Ἔχουσαν καὶ ἱμάτια καλὰ καὶ ἐξόδους λαμπρὰς [ἐξιοῦσαν], Splendide prodeuntem in publicum. Plato De LL. [6, p. 784, D] : Τῶν ἐξόδων τῶν γυναικείων καὶ τιμῶν ἄμοιρος, Expers pomparum quibus mulieres in publicum emittuntur. [Aristoph. Lys. 16; Polyb. 32, 12, 3; 14, 9; Plut. Sol. c. 21. Conf. Toup. Em. vol. 2, p. 59 sq. || Pompa, Multitudo hominum publice longa serie prodeuntium. Herodot. 3, 14. Schweigh.] Quum vero de exercitu dicitur, redditur Expeditio [Gl. Aristoph. Nub. 579.] Herodian. [3, 1, 1] : Ἥ τε ἐπὶ Νίγρον ἔξοδος, Adversus Nigrum eruptio. Thuc. 2, [10]: Ὅσπερ ἡγεῖτο τῆς ἐξόδου ταύτης, Qui dux erat hujus expeditionis. Aliquanto ante [c. 10]: Τά τε ἐπιτήδεια ἐπὶ ἔξοδον ἐκδημον, Ad longinquam expeditionem. Herodian. 3, [14, 4]: Ἐπαγγέλλει τὴν εἰς Βρετανίαν ἔξοδον, Expeditionem in Britanniam edicit: quo loquendi genere crebro utitur. Et 6, [3, 1] : Ὅμως δ' ἔσχε περὶ ἔξοδον, Tamen ad expeditionem se comparat. Sic 5, [5, 1] : Οὐ πολλοῦ χρόνου διατρίψας ἦλθε περὶ ἔξοδον. Itidemque ex Xen. [Cyrop. 1, 5, 14]: Τὴν ἔξοδον ποιεῖσθαι, Ad bellum egredi. Sic et ex Herodot. 7 Cam. affert, Τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἔξοδον ποιεύμενοι, Suscipientes expeditionem lethalem. Interdum etiam Excursio, Eruptio, itidem de militibus. Xen. Hell. 1, [2, 17]: Ἐξῆλθον δέ τινες τοῦ χειμῶνος καὶ ἄλλας ἐξόδους, Etiam alias quasdam illa hyeme excursiones fecerunt. Thuc. 3, [5] : Καὶ ἔξοδον μέν τινα πανδημεὶ ἐποιήσαντο οἱ Μιτυληναῖοι ἐπὶ τὸ τῶν Ἀθηναίων στρατόπεδον, Eruptionem. 2, [21] : Ὡς αὐτῶν ἡ γῆ ἐτέμνετο ἐνῆγον τὴν ἔξοδον μάλιστα, Suadebant eruptionem. [Expeditio militaris, Herodot. 9, 19, 26; Polyb. 3, 11, 5, ubi ἔξοδον στρατεύεσθαι, et alibi. Schweigh.] || Interdum Profectio s. Iter ex aliquo loco. Herodian. 2, [11, 1]: Τήν τε εἰς Ῥώμην ἔξοδον ἐπήγγειλε, Iterque ad urbem edicit. [Soph. Tr. 51 : Τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον· 532 : Ὡς ἐπ' ἐξόδῳ· OEd. C. 1288 : Ἀσφαλεῖ ξὺν ἐξόδῳ, Tuto reditu s. commeatu. || Discessus, improprie, Plat. Conv. p. 208, A : Ἀήθη γὰρ ἐπιστήμης ἔξοδος· Phil. p. 33, E : Ἀήθη μνήμης ἔξοδος. || Abscessus. Theophil. De urin. p. 126 : Ταύτης τῆς κατὰ τοὺς νεφροὺς ἀναλυομένης πιμελῆς, καὶ δι' οὔρων ἐξερχομένης, ἀθρωτέρα ἡ ἔξοδος γενήσεται ἢ περὶ (l. ὑπερ) τῆς ἐν ὅλῳ τῷ σώματι πιμελῆς.] || In fabula quoque dicitur. Aristot. Poet. [c. 12] : Ἔξοδος δὲ, μέρος ὅλον τραγῳδίας, μεθ' ὃ οὐκ ἔστι χοροῦ μέλος, Pars tragœdiæ, post quam non est chori cantus. Post ultimam enim cantilenam chori, inquit Victor., fabula jam ad exitum finemque properat; inde enim videtur potius vocata, quam quod statim chorus abeat : quamvis quod contrarium hujus est, a chori adventu Parodos appellata sit; nam in nonnullis tragœdiis inducitur chorus tanquam persona aliqua quidpiam illic loqui, et in quibusdam etiam divisus in duas partes secum de aliqua re quærit : nec tamen unquam post terminum illum canit. [Conf. de ἐξόδῳ in comœdia et tragœdia Jo. Tzetzes in Crameri Anecd. vol. 3, p. 340-348.] Præterea quum chorus ex theatro non rediturus discedit, discessus ipsius, ut testatur Pollux [4, 108], ἄφοδος, non ἔξοδος, appellatur. || Ἔξοδος dicitur etiam Cantilena quæ in exitu s. egressu alicujus cantatur. Aristoph. Vesp. [582] : Τοῖσι δικασταῖς ἔξοδον ᾠδῆς· ἀπιοῦσι. [Poll. 4, 53.] || De Exortu solis; nam Suid. in h. l. Davidis [Ps. 74, 6] : Οὔτε ἐξ ἐξόδων οὔτε ἀπὸ δυσμῶν, exp. ἀνατολῶν. || Exitus, i. e. Finis. Thuc. 3, [14] : Ξυνέβαινε δὲ καὶ πρὸς τοὺς Ἀργείους αὐτοῖς τὰς τριακοντατεῖς σπονδὰς ἐπ' ἐξόδῳ εἶναι, i. e. λήξει, schol. Cam. Prope esse ut finirentur. [Plat. Prot. p. 361, A : Ἤ ἄρτι ἔξοδος τῶν λόγων. Xen. H. Gr. 5, 4, 4 : Ἐπ' ἐξόδῳ τῆς ἀρχῆς· et Dionys. A. R. 9, 42. Julian. Or. p. 26, B : Ἦν ὁ χειμὼν ἐπ' ἐξόδοις ἤδη. || Exsequiæ, Pompa funebris. Anon. Combef. in Const. Porph. n. 52, ap. Ducang. Panaret. Chron. Trapez. p. 366, 96. || Expensa, vel ut est in Gl., Expensus, Erogatio, ἀνάλωμα, cui voc. explicando etiam Hesych. adhibet voc. ἔξοδος. Ἐξ. et εἰσ. Polyb. 6, 13, 1 et 14, 2. Et ποιεῖν ἔξοδον εἴς τι, 6, 13, 2. Schol. Theocr. 15, 35 : Πόσσω) διὰ πόσης ἐξόδου. Inscr. Sic. ap. Gruter. p. 218, in Εἴσοδος, quod v., citata. Alia Ducang. p. 404-5. || De sede Suid. v. Ἀφεδρών, σημαίνει τὸ μέρος τοῦ σώματος τὸ περὶ τὴν ἔξοδον.] Exitus, Finis vitæ, Mors. Gregor. In sacrum Baptisma : Ἕως οὗ δάκρυα περί σε τῆς ἐξόδου μηνύματα. [Luc. 4, 31 : Τὴν ἔξ. αὐτοῦ ἣν ἔμελλε πληροῦν ἐν Ἱερουσαλήμ. Petr. 2, 1, 15 : Μετὰ τὴν ἐμὴν ἔξοδον. Jo. Antioch. ap. Lambec. Bibl. Cæs. 5, p. 223, A : Μετὰ (τὴν) ἀπὸ τοῦ βίου ἔξοδον. Joseph. A. J. 4, 8, 2 : Ἐπ' ἐξόδῳ τοῦ ζῆν.]

[Ἔξοδος, ὁ, ἡ, Ejiciens. Aret. p. 130 : Τάδε ἔξοδα λίθων.]

[Ἐξοδύναομαι, Doleo. Eur. Cycl. 661 : Μή σ' ἐξοδυνηθεὶς ὁράσῃ τι μάταιον.]

[Ἐξόζω, Oleo, vel absolute vel cum genit., Theophr. De odor. 20, 47, 54, 57, 69. Dorice Ἐξόσδω, Theocr. 20, 10 : Κακὸν ἐξόσδεις. Forma fut. recentioribus usitata Eust. Opusc. p. 101, 7 : Εἴ τι που ἐξοζέσει καχίας.]

[Ἔξοθεν. V. Ἔξωθεν.]

[Ἐξόθεν, Unde. Nicander Ther. 317 : Ἐξόθεν αἰμορόοι... οἷοι χωλεύουσι. Nihil interest sic an divisim talia scribantur.]

[Ἐξοῖ. V. Ἔξω.]

[Ἐξοίγνῡμι s.] Ἐξοίγω, Aperio. Hippocr. De locis in hom. [p. 417, 35] : Τὰ οἰδέοντα καὶ ὕδατος ἐμπλεα ἐξοίγειν μαχαιρίῳ. [Hermipp. ap. Herodian. Π. μον. λ. p. 17, 14 : Φήμης ἱερᾶς ἐξοιγνυμένης, ὥσπερ πέπονος δοθιήνος. L. Diac.]

[Ἐξοιδαίνω, Turgeo. Porphyr. in Maji Auct. class. vol. 4, p. 368 : Ἐξοιδαίνειν τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῆς ἡδονῆς χαλωμένην. L. D. Aret. p. 76.]

Ἐξοιδέω, Extumesco, ut Plin. loquitur. [Eur. Cycl. 227 : Πληγαῖς πρόσωπον ἐξῳδηκότα. Aristid. vol. 1, p. 568 : Τοὺς ὀφθαλμοὺς... ἐξῳδηκυῖα· 287 : Ὅτε βουβῶν μιστὸς ἦν καὶ πάντα ἐξῴδει. Lucian. D. mort. 14, 5 : Νεκρὸς ἐξῳδηκώς. Philostr. Imag. p. 882 : Βραχίονας ἐξῳδηκότας αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ εἰς εἰρεσίαν ξυντόνου. Eust. Il. p. 650, 51 : Ἐξοιδηθέντες οἱ πόδες. Jo. Laur. De mag. 3, 58, p. 254 : Κριῶν περιττώμασι τὰς σταγόνας ἐξῳδημένος, vel, ut est in cod., ἐξοιδημένος. Figurate Polyb. 6, 18, 7 : Ἐπειδὰν ἐξοιδῶν τι τῶν μερῶν (reip. Rom.) φιλονεικῇ, et mox, Οὐδὲν ἐξοιδεῖ τῶν μερῶν οὐδ' ὑπερφρονεῖ.]

[Ἐξοίδησις, εως, ἡ, Aster. Hom. p. 69 Rub. Boiss.]

Ἐξοιδίσκω, Tumefacio, Facio ut extumescat. [Hippocr. p. 482, 5 : Ἐνίοισι γὰρ τῷ χρόνῳ ἀφίσταται (τὸ πῦον) ὡς τὸ πλευρὸν καὶ ἐξοιδίσκεται. Galen. vol. 7, p. 526, F, ab Hemst. cit.]

Ἐξοικειόω, i. q. εἰσοικειόω, s. potius Perfamiliarem mihi reddo, ut præpos. signif. augeat. Itidemque ἐξοικειοῦμαι, In familiaritatem adduco, ut οἰκειοῦμαι. [Strabo 4, p. 184 : Οἱ Μασσαλιῶται πύργους ἀνέστησαν σημεῖα, ἐξοικειούμενοι πάντα τρόπον τὴν χώραν· 5, p. 250 : Κολακευόντων... μέγα δυναμένους ἀνθρώπους καὶ ἅμα ἐξοικειουμένων· 2, p. 99. Joseph. B. J. 1, 8, 9; 28, 1; Marc. Anton. 10, 30. Pass. Plut. Mor. p. 649, E : Ἀλέξανδρον ἐξοικειούμενον ἐκείνοις τοῖς ἔθνεσιν.]

[Ἐξοικείωσις, εως, ἡ, Emancipatio, Gl.]

Ἐξοικέω, Domicilio et sedibus meis discedo, Emigro. Ἐξοικῶ, inquit Bud., Ex ædibus migro. Dem. p. 30 [845, 19] : Καὶ μονονοὺκ αὐτὴν τὴν οἰκίαν ἐμπρήσας Μεγάραδ' ἐξῴκηκε. Itidem et Diog. L. [Aristid. vol. 1, p. 175 : Ὥσπερ ἔξω οἰκεῖν τῆς οἰκουμένης, al. ἐξοικεῖν. || Colo. Thucyd. 2, 17 : Τὸ Πελασγικὸν... ὑπὸ τῆς παραχρῆμα ἀνάγκης ἐξῳκήθη.]

[Ἐξοικήσιμος, ὁ, Habitabilis. Soph. OEd. C. 27 : Εἴπερ ἐστί γ' ἐξοικήσιμος (ὁ τόπος).]

Ἐξοίκησις, εως, ἡ, Emigratio ex ædibus aut urbe : cui opp. κατοίκησις. Plato sub fin. l. 8 De LL. [p. 850, B], de incola loquens, cui exactis 20 annis emigrandum ex urbe est : Ἤ τινα ἀναβολὴν τῆς ἐξοικήσεως ἀξιῶν αὐτῷ γίγνεσθαι. [Ib. 4, p. 704, C, ubi vulgo ἐξοίκισις, quod v., al. ἐξοίκησις.]

[Ἐξοικία. Polyæn. 4, 2, 11 : Φίλιππος ἀφικόμενος εἰς Λάρισσαν, ἵνα τὰς τῶν Ἀλευαδῶν ἐξοικίας καθέλῃ, ubi al. τοὺς τῶν Ἀλ. ἐξ οἰκίας, Coraes scripsit τοὺς ἐκ τῆς τῶν Ἀλ. οἰκίας.]

Ἐξοικίζω, Domo expello, Domo ejicio. Opp. enim vocc. εἰσοικίζω et ἐνοικίζω. Atque ut εἰσοικίζω accipitur non solum pro Domum introduco, Domum recipio, sed et generalius pro Introduco, Recipio, sic ἐξοικίζω generalius pro Expello, Ejicio : Thuc. 1, [114] : Ἑστιαίας δὲ ἐξοικίσαντες, αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον· q. in l. Ἑστιαιέας potius leg. existimo, ut ibi docebo. [Vera script. est Ἑστιαιᾶς.] Male autem Bud. ἑστιέας scripsit, et interpr. Incolas et habitatores. [Eur. Hec. 946 : Ἐπεί με γᾶς ἐκ πατρῴας ἀπώλεσεν ἐξῴκισέν τ' οἴκων γάμος.] Idem alibi [6, 76] opposuit ἐξοικίζειν verbo κατοικίζειν. Ex Dionys. H. [A. R. 5, 77], ἐξοικίζειν πόλεις ὅλας, Urbes vastare, incolis alio habitatum expulsis. [Eur. Hec. 887 : Λῆμνον ἄρδην ἀρσένων ἐξῴκισαν.] Interdum cum præp. εἰς. Plut. [Rom. c. 24] : Εἰς Ῥώμην ἐξῴκισε, Expulsos suis sedibus, Romam habitatum traduxit : perinde ac si dicas, ἐκεῖθεν ἐξοικισθέντας εἰσῴκισεν εἰς Ῥώμην. [Comp. Aristid. c. Cat. c. 3 : Λυκοῦργος ἐξοικίσας μὲν ἀργύριον, ἐξοικίσας δὲ χρυσὸν τῆς Σπάρτης. Greg. Nyss. vol. 1, p. 413, D : Τῆς ψυχῆς ἐξοικίζειν τὴν τῆς ἡδονῆς ἑρπηδόνα.] Et pass. Ἐξοικίζομαι, Domo expellor, generaliter Expellor, Ejicior. Synes. [Ep. 67] : Ὧν ἐπεισελθόντων, κἂν συμβῇ προενῳκηκώς, ἐξοικίζεται, Expellitur. Interdum vero redditur potius Migro, Emigro, Demigro : ut in isto ejusd. Synes. l. : Ἐμιμήσω τὰς χελιδόνας, αἳ ταῖς τῶν ἀνθρώπων οἷον φιλίαις ἐνοικίζονται μὲν μετὰ τοῦ φθέγγεσθαι, σιωπῶσαι δὲ ἐξοικίζονται. [Aristoph. Pac. 203 : Ἐξῳκίσαντο δ' οἱ θεοὶ τίνος οὕνεκα; De iisdem 197 : Φροῦδοι γὰρ ἐχθές εἰσιν ἐξῳκισμένοι. Cum εἰς Plato Leg. 11, p. 928, E. || Active Plut. Comp. Pomp. et Ages. c. 3 : Ἀνδραποδίσασθαι Θήβας καὶ Μεσσήνην ἐξοικίσασθαι βουλόμενος.]

Ἐξοικισμὸς, ὁ, et Ἐξοίκισις, εως, ἡ, Expulsio ex domo, Ejectio. Generalius etiam pro Incolarum expulsio. Plato De LL. 4, [p. 704, C] : Παλαιὰ γάρ τις ἐξοίκισις ἐν τῷ τόπῳ γενομένη τὴν χώραν ταύτην ἔρημον ἀπείργασται χρόνον ἀμήχανον ὅσον. [V. Ἐξοίκησις. Ἐξοικισμὸς, Philo vol. 2, p. 52.]

[Ἐξοικιστέον, Ejiciendum. Clem. Al. Pæd. 2, 5 init. : Εἰ τοὺς γελωτοποιοὺς ἐξ. τῆς ἡμεδαπῆς πολιτείας.]

[Ἐξοικιστὴς, ὁ, Qui domo ejicit. Charondas Stob. Flor. vol. 2, p. 223 : Γυναῖκα σωφρονεῖν χρὴ, καὶ μὴ προσδέχεσθαι συνουσίαν ἀσεβῆ παρ' ἄλλων ἀνδρῶν, ὡς ἀπαντώσης νεμέσεως παρὰ δαιμόνων ἐξοικιστῶν καὶ ἐχθροποιῶν.]

Ἐξοικοδομέω, VV. LL. exp. Destruo. [Diod. 11, 21 : Τὰς πύλας... διὰ τὴν καταφρόνησιν ἐξῳκοδόμησε, Aperuit antea obstructas.] Videtur tamen potius significare Exædifico, Inceptum ædificium perficio. [Schol. Aristoph. ad Pac. 748 : Ἐποίησε τέχνην μεγάλην ἡμῖν κἀπύργωσ' οἰκοδομήσας) τοῦτο καὶ Φερεκράτης ἐποίησε τὸν Αἰσχύλον λέγοντα, Ὅστις [γ'] αὐτοῖς παρέδωκε (-κα) τέχνην μεγάλην ἐξοικοδομήσας. Hemst. Aristoph. Av. 1123 : Ἐξῳκοδόμηταί σοι τὸ τεῖχος. Xen. OEc. 20, 29 : Οἵτινες ἂν ἀποδιδῶνται ἐξοικοδομοῦντες τὰς οἰκίας. Inscr. Att. a Müllero Gott. 1836 edita p. 34, 48 : Ἐὰν δέ τι πτωματίσῃ... ἐξοικοδομήσει. L. D. || Ἐξοικοδομεῖν τὸν κρημνὸν, Munire viam per præcipitium, Polyb. 3, 55, 6. Med. τὸ πεπτωκὸς ἐξοικοδομησάμενοι τεῖχος, 1, 48, 11.]

[Ἐξοικοδόμησις, εως, ἡ, Exstructio. Joseph. A. J. 19, 7, 2 : Παύσασθαι τῆς τῶν τειχῶν ἐξ.]

[Ἐξοικονομέω. Philumenus Oribasii in Maji Auct. cl. vol. 4, p. 67 : Οἴνου τε λοιπὸν ἀπεχόμενοι γλυκέος... καὶ παντὸς τοῦ ἐγκαθίζειν καὶ δυσχερῶς ἐξοικονομεῖσθαι πεφυκότος, ubi est de materia ægre concoquenda et digerenda. Osann.]

Ἔξοικος, ὁ, ἡ, Ex domo sua ejectus, Exul et extorris a domo sua, etiam Qui ex ædibus suis migravit, ut sequatur verbi ἐξοικέω signif. [Job. 6, 18. Exx. Cyrilli tam proprie quam improprie usurpantis attulit Suicer.]

Ἐξοιμώζω, Ejulo, Ejulatus emitto, In ejulatus erumpo, ἐξάκουστον οἰμώζω. Soph. Aj. [317] : Εὐθὺς ἐξῴμωξεν οἰμωγὰς λυγράς. [Ant. 427 : Γόοισιν ἐξῴμωξεν. Exululo, Gl.]

[Ἐξοινέω, Ebrius sum. Pollux 6, 21 : Ἴσως δὲ ἐξοινίσαι (ἐρεῖς). Cod. ἐξοινῆσαι, cui παροινῆσαι confert Jungerm. Hegesander Athenæi 11, p. 477, E : Λαβὼν ἓν τῶν κιβωρίων, ὡς ἐξοινῶν καὶ μεθύων ἐνεούρησε, ubi epit. ὡς ἔξοινον καὶ μεθύοντα ἐνουρῆσαι, quam constructionem postulare videntur quæ præcedunt. Ap. Paul. Ægin. 1, 33 : Κοιμωμένους ἐπὶ πλεῖστον χρόνον, ὡς ἂν ἐξοινήσωσιν, Ut ebrietatem deponant, Sobrientur.]

[Ἐξοινία, ἡ, Temulentia. Athen. 548 (?). Angl. Dici negat Pollux 6, 21.]

[Ἐξοινίζω. V. Ἐξοινέω.]

Ἔξοινος, ὁ, ἡ, Qui vineum saporem perdidit. Hieron. in c. 10 Oseæ : Pro Vite frondosa Aquila interpretatus est ἔνυδρον quam nos Aquosam, vel ἔξοινον possumus dicere, eo quod vini perdat saporem. || Alias ἔξοινος significat Vino expletus, Ebrius : μεθύων, ut Suid. exp. in his ll. a se citt. : Ὁ δὲ ἔξοινος ὢν καὶ ἡμικραίπαλος, ὑπὸ τοῦ ὕπνου διακοπτόμενος. Polyb. : Ἔξοινοι γεγονότες καὶ κατὰ σκηνὰς ἐῤῥιμμένοι πάντες· quod Ovid. dicit, Somno vinoque sepulti. Sic ap. Athen. 14, [p. 613, D] quidam, qui dixerat, Ἔξοινος οὐκ εἰμὶ λέγων, ex. hoc ex Alexide affert : Ἔξοινος ἐποίει ταῦτα, Ebrius, Potus, Quum perpotasset. Idem Ath. 1, [p. 34, B] ex Dione de Ægyptiis suum κρίθινον οἶνον potantibus : Οὕτως ἥδεσθαι τοὺς τοῦτον προσφερομένους, ὡς καὶ ᾄδειν καὶ ὀρχεῖσθαι καὶ πάντα ποιεῖν ὅσα τοὺς ἐξοίνους γενομένους. [Conf. 15, p. 685, F; Macho ap. eund. 8, p. 349, A; Ælian. V. H. 9, 26.] Pollux 6, [21] de derivatis ab οἶνος, scribit dici quidem ἔξοινος, sed non Ἐξοίνως, nec Ἐξοινία. [V. id. 29.]

[Ἐξοινόω, Inebrio. Eur. Bacch. 812 : Ἐξοινωμένας. Athen. 2, p. 38, E : Τοὺς ἐξοινωθέντας.]

[Ἐξοίνως. V. Ἔξοινος.]

[Ἔξοισις, εως, ἡ, Divulgatio, susp. Schneid.]

[Ἐξοιστέον, Efferendum. Eur. Phœn. 712 : Ἐξοιστέον τἄρ' ὅπλα Καδμείων πόλει. Plato Parmen. p. 128, E : Εἴτ' ἐξ. αὐτὸ εἰς τὸ φῶς. Aristoph. Lys. 931 : Ψίαθός ἐστ' ἐξοιστέα.]

[Ἐξοιστὸς, ὁ, Efferendus. Sext. Emp. p. 396 : Τὸν δὲ ὀρθοῦ λόγον τὸν μέν τινα θεῖον ὑπάρχειν, τὸν δὲ ἀνθρώπινον, ὧν τὸν μὲν θεῖον ἀνέξοιστον εἶναι, τὸν δὲ ἀνθρ. ἐξοιστόν.]

Ἐξοιστράω, et Ἐξοιστρέω, OEstro exagitor, exerceor, Furore agitor, Furo. Verbo ἐξοιστράω utitur Basil. p. 251, altero autem ἐξοιστρεῖν in neutr. signif. schol. Homeri [Od. X, 299], quum οἶστρον esse dicit ζῶον ὑπόχαλκον τὴν μορφὴν, ὅπερ ἂν εἰσέλθῃ εἰς τὰ ὦτα τῶν βοῶν, ἐξοιστρεῖν ἀναγκάζει· pro quo Suid. μυῖα ὑπόχαλκος ἐγχρίμπτουσα ἐν τῷ καύματι τοῖς βουσὶ καὶ ποιοῦσα ἐλαύνεσθαι. Est igitur ἐξοιστρεῖν i. q. οἰστρηλατεῖσθαι. [Palæph. 43, 1.] || Alias ἐξοιστρεῖν transitive etiam capitur ut οἰστρεῖν, pro οἰστρηλατεῖν, OEstro exagitare, exercere, immisso fugare atque exagitare. Lucian. [D. mar. 10, 2], de Latona : Τὸν δράκοντα, ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτὴν, φοβῶν, τὰ νεογνὰ, ἐπειδὰν τεχθῇ, μέτεισι. [Suid. et Etym. M. v. Ταυροπόλον. Tzetz. Hist. 3, 361.] Unde pass. Ἐξοιστροῦμαι, OEstro exagitor, immisso exerceor, In furorem agor, Stimulor velut immisso œstro. [Ἐξοιστρούμενοι videtur capiendum OEstro liberati, ap. Hesych. in Κατακηλούμενοι. Hemst. Ἐξοιστρᾶται libri nonnulli Æliani N. A. 14, 18; omnes 15, 19. V. Jacobs. p. 483. Forma Ἐξοιστρόω, ap. schol. Pind. Ol. 13, 130 : Ἐξοιστρωθέντος τοῦ ἵππου παρὰ τοῦ Διός. Ubi vet. οἰστρωθέντος. Nam Ælian. N. A. 14, 18

et 15, 19 ex libris substitutæ sunt formæ ἐξοιστρέω et ἐξοιστρέω. « Ἐξοιστρᾷ δ' ἐμέ, Amovet, emendo in Soph. fr. Hippodam. ap. Athen. 13, p. 564, C. Eust. Il. p. 342, 7 : Ὅπως οἱ ἄρρενες (equi) βυθμίζοιντο μὴ ἐξοιστρᾶσθαι. Ap. Suid. v. Βακχεύων : Σώφρονι μανίᾳ ἐς συμπλοκὴν ἐξοιστρούμενοι. » Valck.] A

[Ἐξοιστρηλάτεω, OEstro agito. Pass. Plut. De fluv. p. 1158, F.]

Ἐξοίσω, Efferam, ab inus. them. Ἐξοίω, a quo ἐκφέρω mutuatur sua tempora. [Hæc, quæ HSt. posuit in Ind. v. Ἐξοίσω, recipere nos fugit supra v. Ἐκφέρω, ubi act. et pass. exx. allata sunt, quibus add. Gl. : Ἐξοίσων, Prolaturus. Reliquimus autem h. l., ne verba HSt. ex opere ipso in Add. referrentur.]

Ἐξοιχνέω, Exeo : ξιαμ. Hom. Il. I, [384] de Thebis Ægyptiis urbe centum portis insigni : Διηκόσιοι δ' ἂν ἑκάστην Ἄνέρες ἐξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὀχεσφι, Exeunt s. Egrediuntur, ἐξίασι.

Ἐξοίχομαι, Excedo, Exeo, Abeo. Hom. [Il. Z, 379, 384 : Ἐς Ἀθηναίης (templum) ἐξοίχεται. Soph. OEd. C. 867 : Ἐξοίχει, Abis. Antiph. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 30, Ἐξοίχεται τὸ νιοτήσιον σκίρτημα ἐκ τῆς γνώμης, cit. Hemst. Plut. Mor. p. 404, D : Ἡ θερμότης παντάπασιν ἐξοίχεται καὶ προλέλοιπε· 764, E : Ἐξοίχεται πάντα καὶ διαπέφευγε. Hesych. : Ἐξώχοντο, ἐξεπορεύοντο. Præf. Pauli Sil. Amb. 21 : Ἐξωχηκότος χειμῶνος.] B

[Ἐξοιωνίζομαι, Abominor. Plut. Demosth. c. 21 ; Τοῖς ψηφίσμασιν οὐχ ἑαυτὸν, ἀλλ' ἐν μέρει τῶν φθόνων ἕκαστον ἐπίγραφεν, ἐξοιωνιζόμενος τὸν ἴδιον δαίμονα· Mor. p. 289, B : Ἐξοωνίσαντο γαμεῖν παρθένους ἐν ἱεραῖς ἡμέραις.]

Ἐξοκέλλω, Delabor, Impingo, Incurro. Isocr. [p. 143, C] : Εἰς τραχύτερα πράγματα τῶν τότε γενομένων ἐξοκείλωμεν. Id. [p. 409, C] : Οὐκ εἰς ἐπιστολὴς συμμετρίαν, ἀλλ' εἰς λόγου μῆκος ἐξοκείλας. Pausan. [8, 24, 4] : Εἰς ἐπιθυμίας δὲ ἀνοήτους πολλοὶ μὲν ἄνδρες, γυναῖκες δὲ πλέον ἐξοκέλλουσι. Athen. 12, [p. 523, C] : Εἰς τρυφὴν ἐξώκειλαν οὐχ ἧσσον Συβαριτῶν. Plut. [Mario c. 45] : Εἰς ἄτοπον ἐξοκεῖλαι παρακοπήν. [Conf. Polyb. 7, 1, 1; 18, 38, 7. Absolute id. 4, 48, 11 : Ἐπαρθεὶς τοῖς εὐτυχήμασι παρὰ πόδας ἐξώκειλε.] In his fere ll. i. est q. ἐκπίπτειν, ἐξολισθαίνειν, Delabi, Devenire, Incurrere, Impingere. Sicut et ap. Herodian. 5, [7, 12] : Ἐς τοσοῦτον δὲ ἐξώκειλε παρανοίας, Eo devenit vecordiæ. [Pass. Æsch. Suppl. 438 : Διῦρο δ' ἐξοκέλλεται· ἡ τοῖσιν ἢ τοῖς πολεμον αἵρεσθαι μέγαν πᾶσ' ἔστ' ἀνάγκη.] Videtur autem metaph. sumpta ab iis, qui a portu aberrantes, aut vi tempestatis aversi, in periculosa loca impingunt navem. Adeo ut ἐξοκέλλω proprie sit, Impingo navem in scopulos a recta via aversus. [Æsch. Ag. 666 : Τύχη δὲ σωτὴρ ναῦν στελοῦσ' ἐφέζετο, ὡς μήτ' ἐν ὅρμῳ κύματος ζάλην ἔχειν μήτ' ἐξοκεῖλαι πρὸς κραταίλεων γύθνα. Herodot. 7, 182 : Ἐξοκέλλει (navis) ἐς τὰς ἐσβολὰς τοῦ Ηγνειοῦ.] Aliquando commodius exp. Erumpere, Effundere se, Effundi. Plut. [Mor. p. 5, B] : Εἰς κύδους καὶ κώμους ἐξοκέλλουσι. Theodorit. H. E. 3 : Τὸν υἱὸν θεασάμενος εἰς τὴν τότε κρατοῦσαν ἀσέβειαν ἐξοκείλαντα. || Transitive etiam capitur pro Averto alium a portu. Unde metaph. Βρόχοις τοῖς ἀπὸ χειλέων ἐξώκειλεν αὐτὸν, Blanditiis labiorum pertraxit eum, ut vulgo interpr. [Eur. Tro. 137, Hecuba de Helena : Ἀ... ἐμὲ ἐς τάνδ' ἐξώκειλ' ἄταν. Menand. apud Stob. Fl. vol. 3, p. 234 : Ὁ πλοῦτος ἐξώκειλε τὸν κεκτημένον εἰς ἕτερον ἦθος. Aliter Orph. Arg. 639 : Κλίμακα δ' ἐξώκειλαν ἐπὶ γθονός.] C

[Ἐξολδίζω, Dito. Georg. Pachym. Andr. Pal. 5, 21, p. 287, E : Μυρίον πλοῦτον εὑρὼν ἐξολδίζεται· 7, 2, p. 397, A : Ὁπόσοις, δέον παρ' ἐχθρῶν πλουτεῖν, ἐκ τῶν ἡμετέρων ἐξωλδίσθητε. L. Dind.]

[Ἐξολέθρευσις. Ἐξολεθρεύω. V. Ἐξολοθρ—.]

[Ἐξολέκω, Perdo. Orac. Sibyll. 4, p. 529 : Πάντας ὑπ' ἀρρασύνης μέγα νήπιοι ἐξολέκωσιν.]

[Ἐξολιγωρέω.] Ex ὀλιγωρέω est verbum bicomp. Ἐξολιγωρέω, Prorsus negligo et contemno, ut ἐξουθενίζω est Prorsus nihili facio.

Ἐξολισθαίνω, [s. Ἐξολισθάνω], s. Ἐξολισθέω [hæc forma fingitur ex aor. ἐξωλίσθησα], Elabor [Gl.], Excido, Effugio, Evado; Delabor, Prolabor, Incido. Herodian. [1, 3, 4] : Ῥᾷστα γὰρ αἱ τῶν νέων ψυχαὶ εἰς ἡδονὰς ἐξολισθαίνουσι. Chrysost. : Μὴ πρὸς τὴν τῶν ἀλόγων ζώων δυσγένειαν ἐξολισθήσωμεν, Delabamur, Devolvamur. Bud. [Aristoph. Eq. 491 : Ἵν' ἐξολισθάνειν δύνῃ τὰς διαβολάς. Eur. Phœn. 1383 : Ὑφίζανον χάλοις, ὅπως σίδηρος ἐξολισθάνοι μάτην, quibus in ll. olim erat forma ἐξολισθαίνω, de qua v. Pors. ad utrumque l. et quæ dicentur in simpl., ubi etiam de aor. ὤλισθον et ὠλίσθησα. Aristoph. Pac. 140 : Τί δ' ἦν ἐς ὄγρον πόντιον πέσῃ βάθος, πῶς ἐξολισθεῖν... δυνήσεται; Hipponact. ap. Athen. 9, p. 370, B : Ὁ δ' ἐξολισθὼν ἱκέτευε, cit. Hemst.; Plotin. Enn. 6, 9, 3, p. 759 : Ἐξολισθάνει καὶ φοβεῖται (ἡ ψυχὴ), Creuzer. Cum genit. Aristot. H. A. 8, 2 : Οἱ δὲ κάραβοι τοὺς γόγγρους (κατεσθίουσι)· διὰ γὰρ τὴν τραχύτητα οὐκ ἐξολισθαίνουσιν αὐτῶν. Per tmesin Hom. Il. Υ, 470 : Ἐκ δέ οἱ ἦπαρ ὄλισθεν.] D

[Ἐξολίσθησις, εως, ἡ, Lapsus. Euseb. H. E. 10, 7 : Διά τινος πλάνης ἢ ἐξολισθήσεως ἱεροσύλου.]

[Ἐξολισθος, ὁ, Qui excidit, elabitur. Theoph. Protosp. in Fabricii B. Gr. vol. 12, p. 892 : Συνδοῦντα αὐτὴν, τοῦ μὴ ἐξόλισθον γίνεσθαι.]

Ἐξολκὴ, ἡ, Extractio.

[Ἐξόλλῦμι, s.] Ἐξολλύω, Funditus perdo, Extinguo, Prorsus pessundo et everto. [Hom. Od. P, 597 : Τὼς Ζεὺς ἐξολέσειε. Et per tmesin Il. Η, 360 : Ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί. Eurip. Hipp. 725 : Ἥπερ ἐξόλλυσί με· 1341. Plat. Euthyd. p. 285, A.] Fut. ἐξολῶ, pro ἐξολέσω, ab Ἐξολέω s. Ἐξόλλω [them. inusitatis] : a quibus est et Attic. præt. ἐξολώλεκα pro ἐξώλεκα. Aristoph. Pl. [418] : Ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς ἐξολῶ κακῶς κακῶς, Male perdam vos malos. Nub. [1136] : Ἀπολεῖν μέ φησι κἀξολεῖν, Se me funditus perditurum et eversurum. Rursum Pl. [879] : Τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακῶς κακῶς· et [592] : Ἀλλά σέ γ' ὁ Ζεὺς ἐξολέσειε, Te perdat penitus et deleat. Eq. [143] : Ἀλλαντοπώλης ἔσθ' ὁ τοῦτον ἐξολῶν, Qui hunc prorsus perditurus est. Præt. med. [immo act.] ἐξολώλεκα : unde ἐξολωλεκὼς citatur in VV. LL. ex Aristoph. Pl. [868] : Ὁ δὲ Πολὺ μᾶλλον ἐνίους ἐστὶν ἐξολωλεκώς, Ipse multo magis quosdam perdidit et evertit. [Perf. sec. Ἐξόλωλα, Perii. Soph. Tr. 34 : Σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος. Eur. Herc. F. 1392. Aristoph. Pac. 366 : Ἀπόλωλας, ἐξόλωλας. Plato Euthyd. p. 283, D, E. Præs. monum. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 409, 23 : Ἐξόλλυσθαι κακίστῳ ὀλέθρῳ. Aor. med. Eurip. Cycl. 260 : Κακῶς ἐξόλοιτο. Et sæpius Aristoph. Fut. inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 537, 9 : Σπορὰ παίδων αὐτοῦ ἐξολεῖται.] E

Ἐξολόθρευμα, τὸ, Internecio, qua sc. aliquis funditur, perditur, evertitur, exterminatur. [Sam. 1, 15, 21; inc. Reg. 2, 14, 7.]

Ἐξολόθρευσις, εως, ἡ, Perditio, Occisio, Exterminatio. [Joseph. A. J. 11, 6, 6. Ps. 108, 12; Ezech. 9, 1; Macc. 1, 7, 7. || Ἐξολόθρευσις, Niceph. Blemm. in Maji Coll. n. Vat. vol. 2, p. 648. Osann.]

Ἐξολοθρευτὴς, ὁ, Qui penitus aliquem perdit et extinguit, perimit et exitium affert : quo verbali Hesych. exp. ὀλέθριος. [Athanas. vol. 1, p. 1142, E : Παρέδωκε τῷ ἐξολοθρευτῇ. L. Dind.]

[Ἐξολοθρευτικὸς, ἡ, ὀν, Perniciosus. Schol. Aristoph. Pl. 443.]

Ἐξολοθρεύω, Funditus perdo et everto, Penitus extinguo, etiam Extermino. [Deperdo, Disperdo, add. Gl.] Act. 3, [23] : Ἐξολοθρευθήσεται ἐκ τοῦ λαοῦ. [Et sæpe in V. T. libris. Joseph. A. J. 8, 11, 1. Xyland. ad Plut. Dione 18. Anon. In cod. Alex. int. V. T. sæpe scribitur ἐξολεθρεύω et ὀλεθρεύω. V. Bosii Prol.]

Ἐξολολύζω, In ejulatus s. ululatus erumpo, Ejulatus s. Ululatus edo. Hom. Batrach. [100] : Δεινὸν δ' ἐξολόλυξε. [Exululo, Gl.]

Ἐξομαλίζω, i. q. simpl. ὁμαλίζω, Complano, Lævigo, Æqualem s. Æquabilem reddo : nisi quis velit præpositionem signif. augere. [Deplano, Exæquo, Gl.] Sed est etiam Manu permulceo, ὡς οἱ ἱπποκόμοι τοὺς πώλους ψήχουσι : unde Synes. metaphorice dixit τοὺς ἀνθρώπους ἐξομαλίσαι pro Demulcere homines : ut videbis ap. Bud. p. 811, ubi tamen non Manu permulcere, sed Manu quasi permulcere dixit. [Hippocr. p. 21, 28 : Ἐξομαλίζειν τε χρὴ πέσσοντα (ulcus) πανομοίως. Med. Strabo 15, p. 709 : Διὰ σκυταλίδων ἐξομαλίζοντες τὰ σώματα. Pass. Diodor. 2, 10 : Τὸ ἔδαφος ἐξωμαλισμένον. Improprie Apollon. De constr. 4, 2, p. 310, 5 : Οὐδὲ ἄλλα πλεῖστα ἐξωμάλισται, i. e. Anomala sunt. Et

3, 32, p. 290, 9; De pron. p. 131, B. Grammat. Vat. post Gregor. p. 693.]

['Εξομαλόω, Deplano, Gl.]

'Εξομβρέω, i. q. ἀνομβρέω. At VV. LL. 'Εξομβρήσει βδέλυγμα, ex Eccl. afferunt pro Implebitur maledictis. [In Ind. :] Ap. Hesych. legitur etiam ἐξώμβρισεν, expositum ἐπήγασεν [ἐπήγαγεν Alb.] ὤξισε, et ἐπήνεγκεν. Quo propemodum sensu accipi potest et hoc Eccles. 10, [73] : Ἀρχὴ ὑπερηφανίας, ἁμαρτία· καὶ ὁ κρατῶν αὐτῆς, ἐξομβρίσει βδέλυγμα, Emittet copiose veluti imbrem. [Gl. Hesychii refertur ad Sirac. 1, 19 : Ἐπιστήμην καὶ γνῶσιν συνεχῶς ἐξώμβρησεν, ubi Compl. —βρισεν. Quod non probandum. V. 'Ομβρέω et 'Ομβρίζω. Ponitur autem metaph. Effudit pro Impertiit. Cosmas Topogr. Christ. p. 342, E : Οἱ προειρημένοι Ἕλληνες οἱ ἐπὶ σοφίᾳ θαυμαζόμενοι ... ἐνόμισαν ἑαυτοὺς μόνους τὴν σοφίαν ἐξωμβρηκέναι. L. Dind.]

['Εξομβριστήριον, τὸ, Abundatorium, Gl. Editum est autem 'Εξομβρηστήριον. Angl.]

'Εξομήρευσις, εως, ἡ, Actio poscendi obsides, obstringendi aliquem tanquam obsidibus datis, etiam emerendi s. assequendi aliquid datis obsidibus. In VV. LL. exp. Obsidum datio; et affertur ex Plut. [Camill. c. 39] : Τῶν γυναικῶν ὑπώπτευον ἐξομήρευσιν εἶναι, pro Suspicabantur mulieres pro obsidibus retinendas. [Id. Rom. c. 29.]

'Εξομηρεύω, Obsides posco et exigo, acceptisque corporibus fidem obstringo. Plut. Sert. [c. 14] : 'Εξωμηρεύσατο τοὺς παῖδας. Aristot. autem dixit metaph., Oec. [1, 5 fin.] : Δεῖ δὲ καὶ τοὺς δούλους ἐξομηρεύειν ταῖς τεκνοποιίαις, pro Pignorum caritate obstringere, ut in officio permaneant, Bud. Comm. : qui alibi reddit etiam Obsidio obligare, et Tanquam obsidibus datis obstringere; addens, Cic. sæpe Obsidem pro Pignore usurpare. Idem scribit poni et pro Obsidibus datis emereor et assequor, a Strab. 6 fin. : Ὥστ' οὐ μόνον τὰ τρόπαια ἐπιμψαν εἰς Ῥώμην, ἃ κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἀνίστησάν ποτε, ἀλλὰ καὶ τοὺς παῖδας ἐπίστευσε Φραάτης τῷ σεβαστῷ Καίσαρι, καὶ παίδων παῖδας, ἐξομηρευσάμενος θεραπευτικῶς τὴν φιλίαν. [Diodor. Exc. p. 571, 29 : Τοῖς νόμοις ποικίλη καὶ πᾶν ἐξομηρεύσασθαι δυναμένη.]

'Εξομιλέω, Consuetudinem habeo, VV. LL. [Eur. Cycl. 518 : Στεφάνων οὐ μία χροιὰ περὶ σὸν κρᾶτα τάχ' ἐξομιλήσει. Xen. Ages. 11, 4 : Ἦσκει ἐξομιλεῖν μὲν παντοδαποῖς, χρῆσθαι δὲ τοῖς ἀγαθοῖς. Ἐν ὄψει πάντων ἐκαλινδοῦντο τοῖς πολλοῖς ἐξομιλοῦντες, ex Aristocl. ap. Euseb. Præp. ev. 11, p. 511, A, cit. Hemst. || C. accus. Sermonibus aliquem capere et sibi conciliare, Polyb. 7, 4, 6; 32, 4, 2. Absolute Plut. Mor. p. 824, E. Et al.] Et ἐξομιλεῖσθαι ἐν ὄχλῳ, Versari in turba, ibid. ex Eur. [Iph. A. 735.] Sic autem vacaret præp. in hoc verbo, quæ alioqui non vacat in nomine 'Εξόμιλος, sed potius privationem significat ap. Soph. Trach. [964] : Ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἥδε τις βάσις· nec enim dubito, quin ἐξόμιλος hic significet Aliena s. Abhorrens ab ea, quæ est τῷ ἡμετέρου ὁμίλου. Schol. exp. βάσεις ξένων ἀνδρῶν ἐστὶ, καὶ ἄλλου πλήθους συνέστηκε, ubi deesse puto præp. ἐξ ante ἄλλου.

['Εξομιλητικὸς, ἡ, ὸν, Comis, reponebat Falckenburg. ap. Polluc. 6, 28, ubi inter epitheta convivæ est ἐξομολογητικός. L. Dind.]

['Εξόμιλος. V. 'Εξομιλέω.]

['Εξομματίζω. V. 'Εξομματόω.]

['Εξόμματος, ὁ, i. q. ἐξόφθαλμος, quod v. Pollux 5, 69. Conf. annot. ad Xen. Cyneg. 5, 25. || Excæcatus. Nicet. Ann. Schneid.]

'Εξομματόω, Oculatum reddo, Oculos illumino, Visum restituo. Et pass. 'Εξομματοῦσθαι dicitur, Qui ex cæco oculatus evadit. Aristoph. Pl. [635, ex Sophoclis Phineo sec. schol.] : Ἀντὶ τυφλοῦ ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας, i. e. ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἀφῃρέθη τὸ κάλυμμα. [Imitatur Ælian. N. A. 17, 20.] At nisi addidisset λελάμπρυνται κόρας, potuisset accipi pro ἐκκέκοπται τοὺς ὀφθαλμούς : nam anceps verbum esse schol. etiam testatur : ut ἐξομματοῦν significet etiam Exoculare, ut Appul. loquitur, h. e. Oculos effodere, exculpere. ['Εξομματωμένος, Exoculatus, Gl. Excæcandi signif. Eurip. ap. schol. Phœn. 61 : Ἡμεῖς δὲ Πολύδου παῖδ' ἐρείσαντες πέλῳ ἐξομματοῦμεν καὶ διάλλυμεν κόρας. Contraria Æsch. Pr. 499 : Φλογωπὰ σήματα ἐξωμμάτωσα πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα. De mutabili hujus similisque verbi ἐκτυφλόω potestate dixit Coraes ad Ælian. V. H. 5, 11, ubi memoravit etiam hodiernum Græcorum usum verbi ἐξομματίζω ἐπὶ τοῦ καθαίρειν τοὺς κυάμους. L. Dind.]

'Εξομμάτωσις, εως, ἡ, Abstersio sordium quæ in oculis sunt. Pollux 2, [48] : Τὸ δ' ἀποκαθάλισμα, κάθαρσιν κόρας· ῥύψιν ὀδόντων, ἀποδόντωσιν ἔλεγον· ἐξομμάτωσιν, νίψιν ὀμμάτων ῥύπου.

'Εξόμνυμι [s. 'Εξομνόω, Ejuro, Gl.], pro quo usitatius est pass. [med.] 'Εξόμνυμαι, Abjuro, Cum jurejurando inficior. ['Εξομόω, Objuro (sic), Gl.] 'Εξόμνυσθαι est Cum jurejurando aliquid inficiari, ut abjurare debitum et similia : Plato De LL. 12, [p. 949, A] : Τῶν δὲ ὁπόσα ἐξαρνηθέντι καὶ ἐξομοσαμένῳ κέρδος μέγα φανερὸν εἶναι δοκεῖ. Isæus [p. 76, 30] : Ἃ μὲν οἶδεν ἐξόμνυσθαι. Demosth. [absolute p. 396, 19 : Τῶν ἄλλων πράξεων ἕκαστον καλῶ, καὶ δυοῖν θάτερον, ἢ μαρτυρεῖν, ἢ ἐξόμνυσθαι ἀναγκάσω· ἐὰν δ' ἐξομνύωσιν, ἐπιορκοῦντας ἐξελέγξω· 1119, 10 : Οὐ γὰρ ἐξομνύναι ἐθελήσειν αὐτοὺς οἶμαι· 20 : Ἢ μαρτυρεῖτε ἢ ἐξόμοσασθε, ex iisd. verbis 1190, 10; 1354, 4. Et p. 1317, 8] cum μὴ οὐκ sequente infin. : Καὶ ταῦτα οὐκ ἂν ἐξομόσαιτο ὁ Εὐβουλίδης μὴ οὐκ εἰδέναι. [Soph. Ant. 535 : Ἢ ἴσμεν τὸ μὴ εἰδέναι; Seq. accus. Demosth. p. 1310, 2 : Ταύτας τὰς διαβολὰς ἐξομνυμένους καὶ μαρτυροῦντας αὐτὴν ἀστὴν οὖσαν εἰδέναι.] || 'Εξόμνυμαι, Ejuro [Gl.] : ut ἐξόμνυμαι τὴν πρεσβείαν, Æschin. [p. 40, 30 et 34], Ejuro legationem, legationis munus, h. e. Jurejurando affirmo obire me legationem non posse, Bud., qui etiam postquam dixit Ejuro magistratum, esse Repudio et Excuso quippiam ne magistratum gerere cogar, affert ex Aristot. Pol. 4, [13] : Περὶ δὲ τὰς ἀρχὰς τοῦτο σοφίζονται, μὴ ἐξεῖναι ἐξόμνυσθαι τοῖς ἔχουσι τὸ τίμημα. Sed addit significare etiam posse Magistratu se abdicare. [Absolute Demosth. p. 378, 18 : Ἐχειροτονήσατε καὶ τοῦτον κἀμέ. ... Ἐγὼ μὲν δὴ παρελθὼν ἐξωμοσάμην εὐθέως.] Idem alio l. scribit ἐξομόσασθαι esse Cum jurejurando aliquid excusare, detrectare, recusare : ex cujus imitatione Cic. Ejurare iniquum judicem dixit. Ead. forma dixit Synes. : Οὐκ ἐξομοῦμαι τὴν ἱερωσύνην. [Herodian. 2, 12 : Τὰς παρούσας ὀδυρομένου τύχας, ἱκετεύοντός τε ἐξομόσασθαι τὴν ἀρχὴν καὶ παραχωρῆσαι πάσης τῆς δυναστείας τῷ Σεβήρῳ.] At ἐξόμνυσθαι τὴν ἀλήθειαν, Ejurare testimonium, h. e. Cum jurejurando affirmare se veritatem non nosse : quod faciebant interdum ii quibus testimonium denuntiatum non erat, Bud. Lex. afferens quendam l. ex Æschine [p. 7, 21], ubi tamen legitur in plur. ἐξόμνυσθαι τὰς ἀληθείας. Hunc et in Comm. habes, p. 16. || Quantum autem attinet ad Excusandi signif., sciendum est eam tribui huic verbo tunc etiam, quum jungitur accusativo illi πρεσβείαν, aut cuipiam simili : nam ἐξόμνυμαι τὴν πρεσβείαν a Bud. exp. etiam Excuso valetudinem jurejurando, ne in legationem ire cogar : sed ei magis convenit quum dicitur ἐξόμνυσθαί τινα : significat enim Jurejurando excusare aliquem, qui judicio non adest, aut evocatus præsto non est : ut οὐκ ἐξομουμένους ἐμέ, ap. Liban. Demosth. autem dixit [p. 379, 17] : Ἐξωμόσατο ἀρρωστεῖν τουτονί, Excusavit, quod diceret ægrotare. Sic Gallice dicimus *Exonier* s. potius *Exonnier* duplici *n*, Excusare aliquem in judicio, afferendo causam ejus absentiæ, eamque confirmando jurejurando. V. Bud. Comm. p. 16 sq., item 161 et 112.

'Εξομόθεν, i. q. ὁμόθεν, ut ap. Hesych. ἐξομόθεν πεφυῶτες, Eodem loco orti, ex Hom. Od. E, [477, ubi nunc divisim ἐξ ὁμ.]

['Εξομοιάζω, i. q. seq., ap. Callicratidam Stob. Flor. vol. 3, p. 39 : Τὸ μὲν κατὰ περισσὰς χώρας συντάσσον ἐξομοιάζει αὐτῷ. V. 'Ομοιάζω. L. Dind.]

'Εξομοιόω, Assimilo, Ad similitudinem effingo, Similem efficio. [Herodot. 3, 24 : Γυμνώσαντες ἅπαντα αὐτὸν γραφῇ κοσμέουσι, ἐξομοιοῦντες τὸ εἶδος ἐς τὸ δυνατόν. Plato Gorg. p. 512, E : Ἐξομοιῶν αὐτὸν τῇ πολιτείᾳ ταύτῃ. Plut. Mor. p. 96, F : Πολλοῖς ἑαυτὸν ἐξομοιοῦν καὶ προσαρμόττειν. Plato Tim. p. 90, D : Τῷ κατανοουμένῳ τὸ κατανοοῦν ἐξομοιῶσαι. Theophr. H. Pl. 2, 2, 4 : Τὰ ἀπὸ φυτευτηρίων περυτευμένα πάντα ὁκεῖ τοὺς καρποὺς ἐξομοιοῦν.] Et 'Εξομοιοῦμαι, Similis efficior.

Soph. Aj. [549] : Αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς Δεῖ πωλοδαμνεῖν κἀξομοιοῦσθαι φύσιν, Similem patris effici, s. ἐξομοιοῦν αὐτὸν κατὰ φύσιν, ut schol. exp. [Ead. phrasi Eur. Andr. 354.] Philo De mundo : Τῇ γὰρ φύσει τῶν τεχνητῶν εὔλογον τὰ δημιουργηθέντα ἐξομοιοῦσθαι, Rationi consentaneum opera fabrefacta naturæ opificum similitudinem referre. [Plut. Flamin. c. 3 : Ὁ Ἄψος καὶ σχῆμα καὶ τάχος ἐξομοιοῦται πρὸς τὸν Πηνειόν. Alia struct. Xenoph. OEc. 7, 32 : Ποῖα ἔργα ἡ τῶν μελισσῶν ἡγεμὼν ἐξομοιοῦται τοῖς ἔργοις οἷς ἐμὲ δεῖ πράττειν;]

Ἐξομοίωσις, εως, ἡ, Effictio, qua simulacrum rei alicujus exprimitur. In VV. LL. τροφῆς ἐξομοίωσις, Alimenti in corporis similitudinem transformatio. [Theophr. C. Pl. 4, 3, 1 : Ἐν δὲ τοῖς τῶν λαχανωδῶν τὰ μὲν ἄλλα τὴν ἐξ. ἀποδίδωσι, ῥάφανος δὲ καὶ ἄλλ' ἄττα μεταβάλλει. Plut. Mor. p. 54, D : Ἐν ταῖς ἐξομοιώσεσι τοιαῦταί τινές εἰσιν αἱ τοῦ κόλακος διαφοραὶ πρὸς τὸν φίλον· Pericl. c. 2 : Πρὸς ἃ μιμητικὸς οὐ γίνεται ζῆλος οὐδ' ἀνάδοσις κινοῦσα προθυμίαν καὶ ἀφορμὴν ἐπὶ τὴν ἐξ. || Dat. jungit Clem. Al. Str. 2, p. 502 : Τὴν ἐξ. τῷ θεῷ. Præp. πρὸς ib. 499, et Gregor. Naz. Or. 11, p. 179, quem cit. Strong.]

[Ἐξομοιωτικὸς, ἡ, ὸν, Assimilans. Clem. Al. Str. 1, p. 437 : Πολιτεύεσθαι εἰς δύναμιν ἐξομοιωτικὴν τῷ θεῷ διδάσκει. Boiss.]

Ἐξομολογέω, s. Ἐξομολογέομαι, Confiteor [Gl. Plut. Mor. p. 1042, A : Ἔστιν οὖν ὅπως ἄν τις ἐξομολογήσαιτο σαφέστερον τἀναντία λέγειν αὐτὸς πρὸς ἑαυτόν; Eum. c. 17 : Ἧτταν ἐξομολογεῖσθαι· Anton. c. 59 : Τὴν ἀλήθειαν ἄνευ βασάνων ἐξομολογησάμενος. Lucian. Hermot. c. 75; Heliodor. 9, p. 427.] Matth. 3, 6, et Marc. 1, [5] : Ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν. Epist. Jacobi 5, [16] : Ἐξομολογεῖσθε ἀλλήλοις τὰ παραπτώματα. Act. 19, [18] : Ἐξομολογούμενοι καὶ ἀναγγέλλοντες τὰς πράξεις αὐτῶν, Confitentes et indicantes facta sua. || Significat etiam Palam profiteri et prædicare, Ingenue profiteri et prædicare. Es. 45, [24] : Πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται τῷ Θεῷ. Ps. 18 [17, 49] : Διὰ τοῦτο ἐξομολογήσομαί σοι ἐν ἔθνεσι, καὶ τῷ ὀνόματί σου ψαλῶ, i. e. Aperte profitebor et celebrabo nomen tuum. Juxta enim Hebraicum idioma hic ἐξομολογεῖσθαι est Publice agnoscere et profiteri : cujusmodi professiones publicæ quoniam conjunctæ sunt cum laude ejus quem nos agnoscere profitemur, factum inde est ut ἐξομολογοῦμαι aliquando accipiatur pro Gratias ago. Matth. [11, 25] : Ἐξομολογοῦμαί σοι, πάτερ, ὅτι ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν, Gratias tibi ago, Laudes tibi dico, Te prædico. || Significat etiam Spondeo : h. e. Dico me facturum, Polliceor. Luc. 22, [6] : Συνέθεντο αὐτῷ ἀργύριον δοῦναι (sc. εἰ αὐτὸν παραδῷ αὐτοῖς), καὶ ἐξωμολόγησε· καὶ ἐζήτει εὐκαιρίαν τοῦ παραδοῦναι αὐτόν.

Ἐξομολόγησις, εως, ἡ, Confessio. Plut. Pericle [c. 31] : Ἀσθενείας ἐξομολόγησις, Confessio imbecillitatis. [Et alibi sæpe similiter.] Item Professio : ut Ecclesia ἐξομολογήσεις vocat Quas edunt Christiani suæ religionis professiones. Quæ publicæ professiones quoniam fiunt cum laude ejus quem nos agnoscere profitemur, vox illa ἐξομολογήσεως accipitur sæpe pro Prædicatione et laude, vel etiam Gratiarum actione. Unde et Suidæ est non solum ἀφήγησις τῶν βεβιωμένων, sed etiam εὐχαριστία. [V. Paralip. 2, 20, 23 et cetera exx. in Lexx. V. T. Sensu ecclesiastico, Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 64. Boiss. Perdiccas Ephes. p. 72 : Ἔς τ' ἂν ἐξομ. εἰλικρινῆ ποιήσῃ, ὅθεν ἐξ. ἁγία ὠνομάσθη. L. Dind.]

[Ἐξομολογητικός. V. Ἐξομιλητικός.]

[Ἐξομολογουμένως, Indubitate. Clem. Al. Strom. 6, p. 763 : Ἐξ. ἐν τοῖς τοῦ θεοῦ ὄντας.]

[Ἐξομόργνυμι. V. Ἐκμόργνυμι, ubi v. 5 post abstergendi add., *sibi*.]

[Ἐξόμορξις, εως, ἡ, Impressio. Plato Tim. p. 80, E : Τῆς τοῦ πυρὸς ἐξομόρξεως ἐν ὑγρῷ.]

Ἐξόμφαλος, ὁ, ἡ, Cui prominet s. procidit umbilicus. Galen. [De tum. præter nat. p. 357, 20 Bas.] a quibusdam Medicis ἐξομφάλους nominari scribit Eos quibus περιτοναίου τρωθέντος, ἢ ῥαγέντος, εἶτα μὴ συμφύντος, ὄγκος μαλακὸς γίνεται κατὰ τὸν ὀμφαλόν. Et ἐξόμφαλον πάθος, Vitium illud, quum prominet umbilicus et amplius more solito extat : quod et ἐξόμφαλος substantive dicitur a Diosc. 4, 70, de psyllio : Ἐντεροκήλας τε τὰς ἐπὶ παίδων καὶ ἐξομφάλους ὑγιάζει καταπλασσόμενον σὺν ὄξει, Umbilicos prominentes, Umbilici procidentias. Itidem vero auctor Definitt. medic. [p. 401, 6] ἐξόμφαλον vocat, quod Paul. Ægin. [6, 51] ἐξόμφαλον πάθος dicit : Ἐξόμφαλος, inquit, ἐστὶν ὑπεροχὴ ὀμφαλοῦ ὑπὸ διαφόρου αἰτίας γινομένη.

Ἐξονειδίζω, Probris et convitiis incesso, Probra in aliquem jacto, etiam Exprobro, Impropero. [Soph. OEd. C. 990 : Οὓς αἰὲν ἐμφέρεις (vel ἀμφέρεις) σύ μοι φόνους πατρῴους, ἐξονειδίζων πικρῶς· El. 283 : Τοιάδ' ἐξονειδίζει κακὰ, Hæc probra ingerit. Et pass. Phil. 382 : Τοιαῦτ' ἀκούσας κἀξονειδισθεὶς κακά. Eur. Phœn. 1676 : Εἶδες τὸ τόλμημ' οἷον ἐξωνείδισεν· Iph. A, 305 : Καλόν γέ μοι τοὔνειδος ἐξωνείδισας. Plut. Mor. p. 20, B : Ὧν ἐξήμαρτεν ἕκαστον ἐξονειδίζοντες.] Lucian. [D. mort. 2, 1] : Ἐπιγελᾷ καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἀποκαλῶν. [Diod. 5, 29 : Τὸν ἀντιταττόμενον ἐξονειδίζουσι καὶ ταπεινοῦσι. Anon. ap. Cramer. Anecd. vol. 3, p. 205, 26 : Τοῖς ἐξονειδίζειν αὐτὸν εἰς τὴν ἐνεγκαμένην ἐθέλουσι. L. Dind.]

Ἐξονειδισμὸς, ὁ Exprobratio. [Joseph.]

[Ἐξονειδιστικὸς, ἡ, ὸν, Qui exprobrat. Marc. Anton. 1, 16.]

[Ἐξονειρόω, i. q. ἐξονειρώσσω, si vera scriptura, ap. Hippocr. p. 664, 33 : Ἐξονειροῖ καὶ κάκιον ἴσχει.]

Ἐξονειρωγμὸς, ὁ, Seminis in somnis emissio, quum alicui genitura in somnis profluit. Aristot. Probl. [4, 5] : Διὸ καὶ ταχὺ καὶ ἄνευ ἐργασίας ἐν τοῖς ὕπνοις οἱ ἐξονειρωγμοὶ γίνονται. [Et 10, 9; H. A. 10, 6. Theophr. fr. 7, 16.]

Ἐξονειρωκτικὸς, ἡ, ὸν, Cui semen in somnis profluere solet. Aristot. Probl. 5, 31 : Διὰ τί ἐξονειρωκτικοί εἰσιν οἱ κοπιῶντες καὶ φθισιῶντες; ἢ ὅτι ὅλως ἐξονειρωκτικοὶ οἱ θερμοὶ καὶ ὑγροί; Sed notandum in vulg. edd. scribi ἐξονειρωττικοὶ et ἐξονειρωτικοί : rectius autem Bud. [et libri mel.] ἐξονειρωκτικοὶ, quem et ego sequutus sum. [Theophr. fr. 7, 16.]

[Ἐξονειρώσσω, s.] Ἐξονειρώττω, In somnis semen emitto. Aristot. De gener. anim 2, [c. 4 fere med.] : Καθάπερ τοῖς ἄῤῥεσι γίνεται καὶ ταῖς γυναιξὶ νύκτωρ, ὃ καλοῦσιν ἐξονειρώττειν. Idem Aristot. Probl. [4, 34] : Καὶ οἱ κοπιῶντες ἐξονειρώττουσιν, ὅτι ὑγρὸς καὶ θερμὸς ὁ κόπος, Genitura eis in somnis profluit. [10, 9; 33, 15, H. A. 10, 6, etc. Hippocr. p. 232, 10 : Οἱ ἐξονειρώσσοντες διὰ τάδε ἐξονειρώσσουσι.]

[Ἐξονειρωτικὸς vitium scripturæ pro ἐξονειρωκτικὸς, quod v.]

Ἐξονομάζω, pro simpl. ὀνομάζω, significante Nomine voco. Sed ap. Hom. sæpe legitur, Ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε, ubi Eust. de veterum sententia ἐξονομάζειν significare ait vel simpliciter λαλεῖν, Loqui, Verba facere, ut ponantur ἐξ παραλλήλου ista duo, ἔφατο ἔπος et ἐξονόμαζεν, quemadm. Il. Σ, [9] : Διαπέφραδε, καί μοι ἔειπε· vel διεξοδικῶς λέγειν, i. e. μὴ μετρίαις τισὶ λέξεσιν, ἀλλὰ λόγῳ χρᾶσθαι τῷ ἐξ ὀνομάτων πολλῶν συγκειμένῳ, i. e. λέξεων. [H. Merc. 59 : Ἦν τ' αὐτοῦ γενεὴν ὀνομακλυτὸν ἐξονομάζων. Eur. Iph. A. 1066 : Μέγα δ', ἀνέκλαγον παῖδες Θεσσαλαὶ, μέγα φῶς, μάντις ὁ Φοῖβος ὁ Μουσᾶν τ' εἰδὼς, γεννάσεις, Χείρων ἐξωνόμασεν, ubi verba Chironis sunt μέγα φῶς γεννάσεις. Confert Musgr. Soph. OEd. C. 294 : Λόγοισι γὰρ οὐκ ὠνόμασται βραχέσι (τὰ ἐνθυμήματα). Ceterum vitiosam esse verbi formam arguit metrum. Scr. videtur ἐξονόμηνεν. || Denomino, Gl. Plut. Cic. c. 40 : Τὸ ἄτομον, τὸ ἀμερὲς, τὸ κενὸν ... ἐξονομάσας πρῶτος ἢ μάλιστα Ῥωμαίοις· Mor. p. 934, F. Phot. cod. 9, p. 4, 23 : Ἑτέρας πραγματείας, ἣν εὐαγγελικὴν ἀπόδειξιν ἐξονομάζει. L. Dind.]

Ἐξονομαίνω, itidem pro Nomine voco, ὀνομαστὶ καλῶ. Hom. Il. Γ, [166 : Ὥς μοι καὶ τόνδ'] ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς, [ὅστις ὅδ' ἐστὶν, Enarres, Dicas. Od. Z, 66 : Αἴδετο γὰρ θαλερὸν γάμον ἐξονομῆναι πατρὶ φίλῳ. H. Ven. 253.]

Ἐξονομακλήδην et Ὀνομακλήδην, Nominatim. Hom. Od. Δ, [278] : Ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν ὀνόμαζες ἀρίστους· Il. X, [415] : Ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον. [Od. M, 250.] Dicam autem de hoc adv. et in Ὀνομάκλυτος.

[Ἐξονομαστὸς, Nomen, Gl.]

Ἐξονυχίζω, Ungues excindo s. eximo, Exungulo, Plauto. Metaph. pro Exarmo; Ceu unguibus exarmo.

Gallice dicimus itidem per metaph. *Il leur a bien rongné les ongles.* Sed aliter Plut. Symp. 6, 7 [p. 692, C] : Οὕτως, εἰ δεῖ μεταφορᾷ χρησάμενον λέγειν, ἐξονυχίζουσι [ἐξευνουχίζουσι ipse HSt. in ed. sua] τὸν ἄκρατον καὶ ἀποθηλύνουσιν οἱ διηθοῦντες· paulo post dicit, Ἐξαίρουσι τοῦ οἴνου τὸ ἐμβριθές. Sumpta autem metaph. a volucribus aliisve animantibus quæ se unguibus ungulisve defendunt : aut etiam non provocata aliquem invadunt : quæ petulantia corrigitur, quum ea ἐξονυχίζομεν, Exungulamus. || Item ὠνυχισμένα et ἐξωνυχισμένα ῥόδα ap. Galen. et Paul. Ægin., Rosæ quibus λοβοὶ et ὄνυχες exempti sunt. [Matthæi Med. p. 83 : Ῥόδα ἐξονυχίσας.] || Ἐξονυχίζειν, sicut et simplex ὀνυχίζειν, capitur etiam pro Exquisite expendere et ad unguem exigere, ἀκριβολογεῖσθαι [ita interpr. Phryn. p. 281, Thom. p. 651], λεπτολογεῖν [-γεῖσθαι Herodian. Philet. p. 443], ἐξετάζειν [ἐρευνᾶν addit Phryn. Bekk. p. 13, 16] ἀκριβῶς, quemadmodum et in Ὀνυχίζω annotabo. Athen. 3, [p. 97, D] : Ἐξονυχίζεις τε πάντα τὰ προσπίπτοντα τοῖς συνδιαλεγομένοις, τὰς ἀκάνθας συνάγων, i. e., inquit Bud. p. 894, Cavillanter et sophistice versas quicquid a quoquam dicitur, et unumquodque verbum a disserente prolatum inquiris cavillosa subtilitate : omniaque ad disputationem revocas, et velut ad unguem vis omnia esse exacta inter loquendum, ut ne scrupulus quidem ullus maneat, h. e. καὶ δι' ὄνυχος ἅπαντα τὸν λόγον βασανίζεις : nam δι' ὄνυχος ἀκριβοῦν dicunt quod Lat. Ad unguem exigere vocant. Hæc ille. Ἐξονυχίζειν, inquit Idem in Lex., quasi Limare, Ad unguem exigere, Scrupulose persequi. Artemid. Oniroer. 1, p. 13 [c. 16 extr.] : Βλάβην τινὰ κοινὴν νομίζομεν τὸ μὴ οὐχὶ περὶ ἑκάστου ἀκριβοῦν καὶ ἐξονυχίζειν. Ead. signif. utitur simplici quoque l. 4 : Μικρὰ μὲν καὶ οὐ πολλῆς ἄξια φροντίδος, ὅμως δὲ ἐπιζητούμενα ὑπὸ τῶν ὀνυχιζόντων πάντα. [Ἐξονυχισμένος (sic), Ad unguem, Gl. Memorat Pollux 2, 146. Hinc adject. Ἐξονυχιστικός, ἡ, ὸν, ap. Theodos. De grammat. p. 53, 28 : Ἡμιτέχνιον δέ εἰσιν ἡ κουρευτικὴ καὶ ἐξονυχιστική. Ubi proprie dicitur de unguibus resecandis, ut videtur. L. Dind.]

Ἐξοξύνω, Acidum reddo, Acorem affero. [Exacuo, Gl.] Et Ἐξοξύνομαι, Acidus reddor, In acorem convertor, abeo, Acesco, Coacesco. Theophr. C. Pl. 6, [7, 7] : Ἐπεὶ καὶ τὸ μὲν διαφθειρόμενον ἐξυγραίνεται, πολλάκις δὲ ἐξοξύνεται. [ῡ]

[Ἐξοπάζω. Hesych. : Ἐξώπαζεν, ἐξέπεμπεν. Ap. Pind. Isthm. 1, 11, quidam legunt ἐξώπασε pro ἔξ ὤπασε. Schneid.]

[Ἐξοπίζω, Succum exprimo. Aristot. H. A. 3, 21 : Ὁ ὀπὸς εἰς ἔριον ἐξοπισθείς.]

[Ἐξόπιθε. Ἐξόπιθεν. V. Ἐξόπισθεν.]

[Ἔξοπιν, A tergo s. parte postica. Æsch. Ag. 116 : Ὁ κελαινὸς ὅ τ' ἔξοπιν ἀργίας (aquila). Schol. : Ὁ ἐξοπίσω λευκὸς, ὅ ἐστιν ὁ πύγαργος.]

Ἐξόπισθεν [s. Ἐξόπισθε], A tergo [Gl. Plat. Reip. 2, p. 365, C : Ἕλκτέον ἐξόπισθεν· Leg. 12, p. 947, D : Κόρας ἑπομένας ἐξ. Xen. Cyrop. 7, 1, 24.] Plut. Numa [c. 7] : Αὐτὸς δὲ παραστὰς ἐξόπισθεν, καὶ τῇ δεξιᾷ τῆς κεφαλῆς ἁφαπτόμενος. Utitur et ita in Rom. p. 99. [Forma Ἐξόπισθε ap. Soph. fr. Tript. ap. Dionys. A. R. 1, 12, et sæpius ap. Aristoph., ut Ach. 260. Aristid. vol. 1, p. 276 et (ubi est var. ἐξόπισθεν) 359, Plutarch. Moral. p. 707, B, citavit Lobeck. ad Phryn. p. 285. Add. var. script. Artox. c. 8; Reg. 4, 17, 21.] Et cum gen. ap. Aristoph. [Ach. 868] : Ἐξόπισθέ μου. Et τὸ ἐξόπισθεν τῆς κεφαλῆς, Aristot., Posterior s. Aversa capitis pars, i. e. Sinciput. Et εἰς τὸ ἐξόπισθεν, In aversum, Retrorsum, i. q. ἐξοπίσω. [Plat. Tim. p. 84, E.] || Exp. etiam In posterum. Sicut vero ὄπιθεν poetice dicitur pro ὄπισθεν, sic etiam [Ἐξόπιθε et] Ἐξόπιθεν pro ἐξόπισθεν. [Hom. Il. Δ, 298 : Πεζοὺς δ' ἐξόπιθε στῆσεν, Post equites. A tergo, Η, 611 : Ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν οὐδὲ ἐνισχίμφθη· P, 527. Hesiod. Sc. 130 : Κοίλην δὲ περὶ στήθεσσι φορέτρην κεδδάλετ' ἐξόπ. Cum gen. Il. P, 521 : Κόψας ἐξόπ. χειράων. || Ἐξόπιστο Scytha ap. Aristoph. Thesm. 1124. || Formam Æol. Ἐξόπισθα memorat Apollon. Bekk. An. p. 569, 26; 604, 29, Hesych. V. Valcken. Adon. p. 278, C.]

[Ἐξοπισθίων, i. q. ἐξόπισθεν, pro ἐξ ὀπισθίων, ap. Annam p. 390, B : Ἐξοπισθίων τῷ Καμύτζῃ ἐπεισπεσεῖν· conf. p. 328, B.]

[Ἐξοπισθιος, Aversis pedibus. Tzetz. Hist. 5, 104 : Σπηλαίῳ εἰσεβίβαζεν αὐτοῦ ἐξοπ. (boves). Elberl. Theod. Acr. 1, 238 : Ἐμπροσθίως πληγέντες ἐξήλαυνον ἐξοπ., Retro cedebant. L. Dind.]

Ἐξοπίσω, In adversum, Retrorsum, Retro. Hesiod. [Op. 88] : Ἀποπέμπειν ἐξοπίσω, Retro amandare. [Theog. 182. Soph. fr. Rhizot. ap. Macrob. Sat. 5, 19 : Ἡ δ' ἐξοπίσω χερὸς ὄμμα τρέπουσα.] || Exp. etiam Postea. [Hesiod. Th. 500 : Σῆμ' ἔμεν ἐξοπίσω. Solon ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 237 : Ἡ παῖδες τούτων ἢ γένος ἐξοπίσω, si ea est vera scriptura. Tyrt. ap. eund. vol. 2, p. 369 : Καὶ παίδων παῖδες καὶ γένος ἐξοπίσω.]

Ἐξοπλίζω, Penitus armis instruo : ut plus significet quam simplex ὁπλίζω. Potest tamen alicubi et pro eo accipi. [Æsch. Suppl. 682 : Μηδέ τις ἀνδροκμὴς λοιγὸς ἐπελθέτω τάνδε πόλιν ὁπλίζων Ἄρη βοᾶν τ' ἐνόημον ἐξοπλίζων· 702 : Ἡρὶν ἐξοπλίζειν Ἄρη· et ib. 99. Herodot. 7, 100 : Ἐξοπλίσαντες τοὺς ἐπιβάτας, ὡς ἐς πόλεμον.] Xen. Cyrop. 7, [4, 16] : Ἐξώπλισε δὲ ἀπὸ πάντων τούτων (sc. οὓς κατεστρέψατο), Περσῶν μὲν ἱππέας οὐ μεῖον ἢ τετρακισμυρίους· ubi tamen quædam exempll. habent ἐξέπλησε. [Plut. Pomp. c. 8.] Pass. [med.] Ἐξοπλίζομαι, Armis instruor, me instruo, Armo me. [Eur. Iph. T. 302 : Ἅς τις ἐξωπλίζετο· Herc. F. 466 : Στολὴν λέοντος, ἣπερ αὐτὸς ἐξωπλίζετο. Aristoph. Lys. 454 : Γυναικῶν ἐξωπλισμένων.] Xen. Cyrop. 1, [4, 18 : Οὕτως ἐπεθύμει αὐτοὺς (armis) ἐξοπλίσασθαι· 6, 4, 1, item cum dat.] : Οὕτω δὴ ἐξοπλισάμενος προσήλασεν ἵππῳ, Sic armatus. Plut. : Κόσμος πανηγυριζόντων ἦν μᾶλλον ἢ πρὸς μάχην ἐξοπλιζομένων, In procinctum exeuntium, Bud. qui ἐξωπλίσθη vertit, Ad arma cucurrit, in Greg. Naz. : Ἡνίκα τὸ στρατιωτικὸν ἐξωπλίσθη κατὰ τῶν ἐν τέλει, Arma sumpserunt contra præfectos. Annotat idem Bud. ἐξωπλίσθη ap. Plat. De rep. 8, [p. 555, D, ubi ἐξωπλισμένοι] accipi pro Armatus est et instructus ad nocendum. Idem ἐξοπλίσασθαι interpr. Accingi ad prælium, in Xen. Anab. 1, [8, 3] : Τοῖς τε ἄλλοις πᾶσι παρήγγειλεν ἐξοπλίζεσθαι καὶ καθίστασθαι εἰς τὴν ἑαυτοῦ τάξιν ἕκαστον. [Conf. 2, 1, 2; 4, 6, 9, ubi aor. med. H. Gr. 2, 4, 33 : Ἐκεῖ ἔτυχον ἐξοπλιζόμενοι οἵ τε πελτασταὶ... καὶ οἱ ὁπλῖται· Cyrop. 6, 3, 32 : Ὀπισθεν τῶν ἁρμαμαξῶν ἐξοπλίσθητε.] Et ἐξωπλισμένη σφῦρα [σφῦρα], Malleus bene instructus et apparatus, Bud. ex Aristoph. [Pac. 566. Μᾶζα πρὸς εὐτέλειαν ἐξωπλισμένη, Antiph. ap. Athen. 2, p. 60, D. Henst.] || Hesych. ἐξοπλίσας exp. ὁπλίσασθαι κελεύσας. || Exarmo. Appian. B. C. 2, [28] de Curione : Ὑπισχνεῖσθαι δεῖν ἔφη μᾶλλον ἢ αὐτίκα (τὴν ἀρχὴν) ἀποθέσθαι, οὐδ' ἐξοπλίζειν Καίσαρα τῆς στρατιᾶς πρὶν καὶ αὐτὸν ἰδιωτεῦσαι, sc. Pompeium.

Ἐξόπλισις, εως, ἡ, et Ἐξοπλισία, ἡ, Quum aliquis se instruit armis, armis instruitur. [Armatura, utramque formam interpr. Gl. Xen. Cyrop. 8, 5, 9 : Πολλοῦ χρόνου δέονται εἰς τὴν ἐξόπλισιν.] Polyb. [10, 22, 1] : Καὶ τὸν ὅλον χειρισμὸν αὐτὸς ἐποιεῖτο τῆς ἐξοπλίσεως. Diod. S. [17, 2] inter exercitationes militares ponit ἐξοπλίσεις [ἐξοπλισίας libri omnes] καὶ μελέτας καὶ γυμνασίας. [Schol. Ven. Aristoph. Pac. 353 s. Suid. v. Λύκειον : Πρὸ γὰρ τῶν ἐξόδων ἐξοπλίσεις τινὲς ἐγένοντο ἐν τῷ Λυκείῳ. Ubi in seqq. legendum videtur ἐπιδείξεις pro ἀποδ. coll. l. Athen. ab HSt. cit.] Xen. Anab. 1, [7, 10] : Ἐν τῇ ἐξοπλισίᾳ ἀριθμὸς ἐγένετο τῶν Ἑλλήνων ἀσπὶς μυρία καὶ τετρακοσία, ut sit i. q. supra ἐξέτασις ἐν τοῖς ὅπλοις], In procinctu. Ἐξοπλισία pro Procinctu accipi possit et in Athen. 14, [p. 628, F] ubi postquam citavit Socratis hæc verba, Οἱ δὲ χοροῖς κάλλιστα θεοὺς τιμῶσιν, ἄριστοι Ἐν πολέμῳ, ait : Σχεδὸν γὰρ ὥσπερ ἐξοπλισία τις ἦν ἡ χορεία, καὶ ἐπίδειξις οὐ μόνον τῆς λοιπῆς εὐταξίας, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν σωμάτων ἐπιμελείας. [Add. Polyb. 10, 22, 1 et 4; 11, 9, 4 et 9. Poll. 1, 130; 8, 154. Forma ἐξοπλασία (quam ap. Diod. 19, 3, codicis Flor. auctoritate mutavi in ἐξοπλισία, ut præter l. supra cit. est 15, 79, ubi ad eandem alludit var. ἐξιππασία [quemadm. etiam 16, 3, variatur inter ἐξοπλισία, ἐξοπλασία, ἐξιππασία]) traditur esse in inscr. Cea ap. Boeckh. vol. 2, p. 287, 39, sed ea vix testabili propter literarum ductus prope abolitos ex lapide. Æque vitiosa forma ἐξοπλησία Maccab. 2, 4, 22.] || Ἐξόπλισις, Instrumentum fundi, Paud., Bud.

Ἐξοπλισμός, ὁ, Instructio, quum sc. armis aliquem instruimus. At in Pand. ἐξοπλισμὸς τοῦ ἀγροῦ καὶ οἴκου, Supellex, Bud. [Basil. l. 20, t. 1, c. 3.] A

Ἔξοπλος, ὁ, ἡ, Armatus, VV. LL. in Polyb.: Ἅμα δὲ λαμβάνειν ἐξόπλους τοὺς πολεμίους κατὰ τὴν ἐπὶ τοὺς Μακεδόνας ἐφοδον· quem l. Suidas quidem citat, sed nequaquam exp. Suspicetur autem aliquis fortasse Inermes vel Exarmatos ibi significare. Bud. ap. eund. Polyb. 3, [81, 2], interpr. Armatus: Συνθεωρεῖν τί γυμνὸν ἢ ποῖον ἔξοπλον μέρος φαίνεται τῶν ἀνταγωνιστῶν. [2, 63, 3.] Dicitur igitur ἔξοπλος, ut ἔξοινος.

Ἐξοπτάω, Inasso, Penitus torreo. Excoquo, Aristoph. [Ach. 1005: Ἐξοπτᾶτε τὰ λαγῷα. Pass. Eq. 954. Herodot. 4, 163: Μὴ ἐξοπτήσῃς τοὺς ἀμφορέας, et ib. 164; et 163: Εἰ ἐξοπτήσεις τὴν κάμινον. Figurate Soph. fr. Œnom. ap. Athen. 13, p. 564, C: Ἐξοπτᾷ δ' ἐμὲ, de Hippodamia Pelopis amore capta. Aristid. vol. 2, p. 349: Ὁ αὐτὸς ἥλιος τὸ μὲν Ἀράβιον καὶ Λιβυκὸν ὄρος ἐξοπτεῖ καὶ τὸ ὕδωρ ὠθεῖ κάτω, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο ὕδωρ ὑφούμενον περιοᾷ, Cant. reponebat ἐξοπτᾷ. Sed codd. ducunt ad verum ἐξιποῖ.] B

Ἔξοπτος, ὁ, ἡ, Inassatus, Assus. Hippocr.: Ἡ ἔξοπτος, ἡ ἑψομος. Et rursum [p. 1239, B]: Ἄρτον ἔξοπτον. Item, Κρεῶν τὰ εἴσεφθα καὶ τὰ ἔξοπτα. Et rursum [p. 339, 30]: Ἄρτος ὡς ἐξοπτότατος ἐν οἴνῳ ἐντιθρυμμένος.

[Ἐξοράω, Prospicio, Tueor. Hippocr. p. 485, 18: Ἐξορᾷ ὡς ἀγχόμενος. Pass. Cernor. Eur. Heracl. 675: Πόσον τι δ' ἔστ' ἀπωθεν Ἀργείων δόρυ; —Ὥστ' ἐξορᾶσθαι τὸν στρατηγὸν ἐμφανῶς· Hel. 1269.]

[Ἐξοργάω, Turgeo, Prurio. Plut. Mor. p. 652, C: Εὔροιαν γὰρ ἡ ὑγρότης ἴσχει καὶ τόνον τὸ πνεῦμα καὶ δύναμιν ὑπὸ τῆς θερμότητος ἐξοργῶσαν.]

Ἐξοργιάζω, Ad sacra suscipienda præparo, Ad sacrorum cultum expio, et idoneum reddo. Aristot. Polit. 8, [7]: Τοῖς ἐξοργιάζουσι τὴν ψυχὴν μέλεσι, Bud. p. 369.

Ἐξοργίζω, i. q. διοργίζω, s. εἰς ὀργὴν ἐμβάλλω, ut Suid. exp. h. in l. [Dionis Cass. 38, 34. Hemst.]: Ταῦτα δὲ ἔπραξεν ὁ Καῖσαρ οὐχ ὅτι καταπλήξειν αὐτὸν, ἀλλ' ὅτι ἐξοργιεῖν, κἀκ τούτου πρόφασιν τοῦ πολέμου λήψεσθαι. [Xen. Comm. 3, 3, 7: Θήγειν τε τὰς ψυχὰς τῶν ἱππέων καὶ ἐξοργίζειν πρὸς τοὺς πολεμίους· Œc. 17, 15: Πάνυ σύ με ἐξώργισας πρὸς τὴν ὕλην. Ἐξοργίζουσί τε καὶ ἀνεγείρουσι αὐτὸν ἐπὶ μανίαν, ex Junco ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 447, cit. Hemst. Hesych.: Ἐξώργισα, ἐξεγύμνωσα (ἐξεθύμωσα Kust.). Poll. 6, 129.] Sed et pass. Ἐξοργίζομαι active usurpatur pro ἐξοργίζω ap. Xen. Eq. [9, 2]: Ὥσπερ οὖν καὶ ἄνθρωπον ἥκιστ' ἂν ὀργίζοι τις ὁ μήτε λέγων χαλεπὸν μηδὲν μήτε ποιῶν, οὕτω καὶ ἵππον θυμοτιδῆ ὁ μὴ ἀνιῶν ἥκιστ' ἂν ἐξοργίζοιτο [-ζοι cod. || Pass. Batrach. 184: Τούτου χάριν ἐξώργισμαι. Aristæn. Ep. 2, 20: Τέλος ἐξ ἀπορίας ὁ νέος ἐξωργίσθη. Hemst.] C

Ἐξορευγμία, ἡ ὀρυγή: ὀξυρευγμία vero dicitur, ὅταν ἡ τροφὴ ἐποξίσῃ. Ita ap. Suid. in Ms. etiam cod. legimus. Sed hoc exemplo aliquo vel auctoritate mihi probari velim, videl. ἐξορευγμίαν significare ὀρυγὴν, Fossionem; potius enim dicendum foret ἐξορυγὴ [s. Ἐξόρυγμα] ab ἐξορύσσω. Deinde scrib. potius ὀξηρευγμία pro ὀξυρευγμία. [V. Ὀξυρεγμία. Ὀρυγὴ autem ad ἐρυγὴ alludere animadvertit Valcken.]

[Ἐξορθιάζω, Excito. Æsch. Choeph. 271: Οὗτοι προδώσει Λοξίου μεγασθενὴς χρησμὸς, κελεύων τόνδε κίνδυνον περᾶν κἀξορθιάζων πολλά. || Arrigo, Mentulam erectam habeo. Plut. Mor. p. 371, F: Ἐξορθιάζων τῷ αἰδοίῳ. Seager.] D

[Ἔξορθιος, ὁ, Rectus. Schol. Arati 161: Σφόδρα ὁ Ἄρατος ἀκριβῶς τῷ ζωδιακῷ κατὰ θέσιν φησὶ τὸ κεκλιμένον· οὐ γάρ ἐστιν ἔξόρθιος (ὁ Ἡνίοχος), ἀλλ' ὥσπερ ἐπινεύων καὶ πρὸς τὸ ἑλαύνειν ἐπειγόμενος. Boiss.]

Ἔξορθος, ὁ, ἡ, Rectus; Plenus, Persolutus, VV. LL. [Ex Theophr. H. Pl. 1, 11, 3, ubi hodie ἔξορρος. Athen. 11, p. 496, D: Προυσιάς. Ὅτι τὸ ποτήριον τοῦτο ἐξορθὸν ἐστι προείρηται. Quod p. 475, F, ὀρθὸν dixerat.]

Ἐξορθόω, Erigo. [Plato Leg. 9, p. 862, C: Τὸ πεσὸν ἐξορθοῦντα.] Et pass. [med.] Ἐξορθοῦμαι, signif. activa pro ἐξορθῶ. [Eur. Suppl. 1083: Ἐν δόμοις μὲν ἦν τι μὴ καλῶς ἔχῃ, γνώμασιν ὑστέραισιν ἐξορθούμεθα, αἰῶνα δ' οὐκ ἔξεστιν. Εἰ δ' ἦμεν νέοι ὅς καὶ γέροντες, εἴ τις ἐξημάρτανε, διπλοῦ βίου λαχόντες ἐξωρθούμεθ' ἄν.]

Ἐξορία, ἡ, Exilium. [Damnabilitas add. Gl. Greg. Naz. Or. 3, p. 86, B: Ἐξορίᾳ παραδόντα. Schaef. Marcell. V. Thucyd. p. xv ed. Bekk., Eust. Il. p. 1161, 35, anon. ap. Bekk. An. p. 1089, aliique multi recentt. L. Dind.]

[Ἐξοριάζω, forma novitia pro ἐξορίζω, in cod. barbarogr. Nicetæ p. 310, A. L. Dind.]

[Ἐξορίζω, Serum exprimo. V. Ἐξορρίζω.]

Ἐξορίζω, [Elimino, Gl.] Exterminio, [Deporto, add. Gl.] Exilio muleto. [Eur. Heracl. 257: Σὺ δ' ἐξόριζε· Tro. 1106: Ὅτι με γᾶθεν ἐξορίζει. Plato Leg. 9, p. 874, A; Demosth. p. 798, 25. De exponendo infante Eur. Ion. 504: Ἵνα τεκοῦσά τις παρθένος βρέφος Φοίβῳ πτανοῖς ἐξώριζεν θοίναν. De cadavere extra fines projiciendo Plut. Phoc. c. 37.] Aristot. Eth. 10, 9: Ἀπειθοῦσι δὲ καὶ ἀφυεστέροις οὖσι κολάσεις τε καὶ τιμωρίας ἐπιτιθέναι, τοὺς δ' ἀνιάτους ὅλως ἐξορίζειν. V. et Ἀνορύσσω. [Generalius de ejiciendo Aristoph., qui dicitur, ap. Polluc. 10, 33: Τί μ' ἐξορίζεις, ὥσπερ κλιντῆριον; De rebus improprie præter Demosth. p. 808, 15, Plato Conv. p. 197, D: Ἔρως πραότητα μὲν πορίζων, ἀγριότητα δ' ἐξορίζων, ubi notabilis est conjunctio voce. πορίζειν et ἐξορίζειν propter ea quæ supra dicta sunt in Ἐκπορίζω p. 552, A. L. D. Τὴν ἱερουλήσασαν ἀσέβειαν ἐξορίσαι, Posidon. ap. Athen. 6, p. 234, C. Hemst. Notanda etiam constr. ap. Eur. Heracl. 15: Φεύγομεν δ' ἀλώμενοι, ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν, Ex urbe ad urbem migrantes. V. Ὁρίζω. Activum Exsulo interpretantur Gl., quæ signif. passivo propria est. Quo aliter utitur Eur. Hipp. 1381: Ὦ πατρὸς... ἀρὰ, μιαιρόνων τε συγγόνων, παλαιῶν προγεννητόρων ἐξορίζεται κακὸν, οὐδὲ μέλλει, ἐμολέ τ' ἐπ' ἐμὲ, i. e. sec. schol., ἀπὸ τοῦ ὄρου ἐκείνων εἰς ἐμὲ ἔρχεται. Proprie de exsulantibus Diod. 13, 111.] E

[Ἐξορίνω, Excito. Æsch. Ag. 1631: Ἐξορίνας ἠπίοις ὑλάγμασιν ἄξει. ῑ]

Ἐξόριος s. Ἔξορος, ὁ, ἡ, Qui extra s. ultra terminos nostros est. Pollux 6, c. 48, quod περὶ ἐξόρων πολιτῶν inscribitur [§ 198]: Ἐξόρους δὲ ἐρεῖς ἐξορίους, ὑπερορίους. Aliquando vero ἔξοροι sive ἐξόριοι dicuntur Qui exterminati sunt ex regione aut urbe aliqua, Exules, Extorres.

[Ἐξόρισις, εως, ἡ, i. q. ἐξορισμός. Athan. vol. 1, p. 783, B.]

[Ἐξορισμαῖος, Deportatus. Hesych. v. Ἀπορτάτος. De forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 559.]

Ἐξορισμὸς, ὁ, Exterminatio, Expulsio extra terminos; Interdictio finium, Livio. [Gl.: Ἐξορισμὸς, ἐξορία ἐν νήσῳ, Deportatio, Exilium, Relegatio. Plut Mor. p. 549, A: Τὰς Ἀθήνησι τῶν ἐναγῶν σωμάτων ῥίψεις καὶ νεκρῶν ἐξορισμούς. Conf. Ἐξορίζω.]

[Ἐξοριστέος, α, ον, Exterminandus. Clem. Al. Pæd 2, p. 189: Πῶς οἴεσθε τὴν ἀπιθαναλίαν μὴ ἐξ αὐθεντείας κυριακῆς ἐξοριστέαν; Synes. De regno p. 21, A: Βασιλείας ἐξοριστέον εἶναι τῦφον. Theophyl. Inst. reg. 5, p. 46 ed. Par. 1651: Ἐξοριστέον σοι... τὴν ἡδονήν.]

[Ἐξοριστία, ἡ, Exsilium. Athanas. vol. 1, p. 126, A: Ἐπ' ἐξοριστίαν ἀπελθεῖν ἐπείγονται· 563 sqq., 592, 595, 642, 644. Kall.]

[Ἐξοριστικὸς, ἡ, ὸν, Exterminans. Diog. L. 10, 143: Δυνάμει ἐξοριστικῇ.]

Ἐξόριστος, ὁ, ἡ, Qui exterminatus est, Exul, [Relegatus, Extorris, huic add. Gl.] Cui finibus interdictum est. Dem. p. 229 [548, 27]: Τοῦτον ἐξόριστον ἀνῃρῆσθαι, καὶ μηδαμῆ παρεθῆναι. Et ap. Pollux 9, c. 1: Ἐξόριστον γενέσθαι. [Constant. Basil. Mac. p. 120: Τῆς τε ἀρχῆς παρέλυσε καὶ ἐξόριστον ἐν τῷ ἰδίῳ οἴκῳ ἀπέστειλε· 122. Cum genit. Polyb. 2, 7, 10: Τῆς

Ἰταλίας ἐξορίστους καταστῆσαι. Ap. Hesych. scriptum ἐξοριστός. Poll. 9, 8, 158. L. Dind.]

Ἐξορκέω [Hæc forma omittenda erat], Ἐξορκίζω, et Ἐξορκόω, Adigo ad jusjurandum, Jurisjurandi verba præeo. Secundo usus est Plut. [Mor. p. 174, C]: Οἱ Αἰγυπτίων βασιλεῖς κατὰ νόμων ἑαυτῶν τοὺς δικαστὰς ἐξώρκιζον ὅτι κἂν βασιλεύς τι προστάξῃ κρίναι τῶν μὴ δικαίων, οὐ κρινοῦσι. Primo, Herodot. [3, 133] dicens ἐξορκεῖ [-κοῖ] μιν, Jurejurando eum astringit. [Ead. forma Ἐξορκόω ib. 4, 154; 6, 74.] Sic Demosth. [p. 1371, 16]: Ὅταν ἐξορκῇ [-κοῖ] τὰς γεραίρας. Tertio usus est Id. In Neæram p. 238 [1369 ult.]: Ἐξόρκωσέ τε τὰς γεραίρας τὰς ὑπηρετούσας τοῖς ἱεροῖς. At particip. ἐξορκῶν et ad ἐξορκέω et ad ἐξορκόω referri potest. Utitur autem eo Id. In Mid. p. 223 [535, 23]: Οὔτε καλουμένων τῶν κριτῶν παριστηκότα, οὔθ' ὅταν ὀμνύωσιν ἐξορκοῦντα. [Et alibi.] Itidem affertur ἐξορκῶν τὸ Στυγὸς ὕδωρ [ex Herodoto 6, 74, ubi nunc ἐξορκῶν infin.], pro Adigens ad jusjurandum per aquam Stygis. Utitur et Thuc. [5, 47] gen. plur. ἐξορκούντων, sed Att. more posito pro imperat.: Ὀμνύντων δὲ Ἀθήνησι μὲν ἡ βουλὴ καὶ αἱ ἐν δήμῳ ἀρχαί· ἐξορκούντων δὲ οἱ πρυτάνεις, Jusjurandum præeant, Ad jusjurandum adigant, Sacramento adigant, Adigant in verba. Bud. ‖ Ἐξορκίζειν est etiam Obtestari, quod nonnulli Adjurare dicunt. Bud. —Ἐξορκίζω in eccles. præsertim scriptt. i. q. ἐξορκόω, Adjuro [Gl. Demosth. p. 1265, 6: Τῶν παρόντων καθ' ἕνα οὕτωσὶ πρὸς τὸν βωμὸν ἄγοντες καὶ ἐξορκίζοντες. Unde tamen Harpocr. et alii gramm. λίθον ... ἐξορκοῦντες retulere. Magis probatam Atticistis fuisse formam ὁρκόω quam ὁρκίζω pluribus dicetur in simplici. Ἐξορκίζειν frequentant Polyb., Apollod., Diod., Plut. et al. recentt. cum LXX et Matth. 26, 63. Est etiam in mon. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 398, col. 1, 35, 36.]

[Ἐξόρκισις, εως, ἡ, Exorcismus. Gregor. Naz. in Definit.: Ἐξόρκησιν (sic) δὲ δαιμόνων ἐξαίρεσιν, citat Ducang.]

Ἐξορκισμός, ὁ, Adjuratio. [Polyb. 16, 21, 6, de sacramento quo milites adigebantur. Aliter Tertull. De corona 11: « Exorcismis fugare dæmones ». Greg. Naz. Or. 40, p. 657, citat Suicer.]

Ἐξορκιστής, ὁ, Adjurator, Exorcista, Is qui ἐξορκίζει. [Lucian. Anth. Pal. 11, 427. Act. Ap. 19, 13. De quibus plura Suicer.]

[Ἔξορκος, ὁ, ἡ, Juratus. Pind. Ol. 13, 99: Ἀλαθής τέ μοι ἔξορκος ἐπέσσεται ... βοὰ κάρυκος ἐσλοῦ.]

Ἐξορκόω, i. q. ὁρκόω. [V. Ἐξορκέω. Obtrigo (Obstringo), Gl.]

[Ἔξορκωσις, εως, ἡ, q. d. Obstrictio per jusjurandum. Herodot. 4, 154: Ἀποσευμένος τὴν ἐξ. τοῦ Ἐτεάρχου, de homine de quo paullo ante: Τοῦτον ὁ Ἐτέαρχος ἐξορκοῖ.]

Ἐξορμάω, Cum impetu egredior, proficiscor, Prorumpo, Erumpo. Sed simpliciter etiam pro Egredior, Digredior et Proficiscor [Gl.]: pro qua signif. affertur ex Æschine ἐξορμᾶν οἴκοθεν, et [p. 84, 4, ubi est ἐξορμεῖς, ab ἐξορμέω] ἐξορμᾶν ἐκ τῆς πόλεως. Et ἐξόρμα κλῆθρον ex Eur. [Iph. A. 149], pro Ex septis prodi. [Tro. 1131: Ἥνίχ' ἐξώρμα χθονός· Herc. F. 894. Xen. Anab. 5, 7, 17: Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ᾗ ἡμεῖς δεῦρο ἐξωρμῶμεν πεζῇ· Cyrop. 5, 5, 23.] Ex Eod. [Iph. A. 1328] ἐξορμᾶν pro Portu excedere, Solvere. [Hom. Od. M, 221: Μή σε λάθῃσι κεῖσ' ἐξορμήσασα (navis).] ‖ Dicitur ἐξορμᾶν ὕλη quoque quum erumpit ex terra: ut docebit te bicomp. Συνεξορμῶ. ‖ Ἐξορμᾶν dicitur et leo, quum irruit in venatorem aut aliam feram: ut συμπίπτειν, taurus: et aper, συρρήγνυσθαι. Bud. [Equus Poll. 1, 195, 196. De morbo s. dolore Soph. Tr. 1091: Ἠνθηκεν, ἐξώρμηκεν.] ‖ Ἐξορμᾶν activa signif. Cicer. Nam ὁρμᾶν dicitur equus a Xen. quum ad cursum cietur et prosilit repente; eques vero eum ciens calcaribus ἐξορμᾶν dicitur. Bud. [Poll. 1, 208. De canibus a venatore excitatis 5, 85. Æsch. Pers. 46: Τοὺς ... Σάρδεις ἐπόχους ἐξορμῶσιν. Eur. Rhes. 788: Ἔννυχος γὰρ ἐξώρμα φόβος. Thuc. 6, 88: Παρώξυνέ τε τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ ἐξώρμησε. Xen. Anab. 3, 1, 24: Ἐξορμῆσαι τοὺς ἄλλους ἐπὶ τὴν ἀρετήν. Plato Polit. p. 294, E: Ἅμα μὲν ἐξορμῶσιν, ἅμα δὲ καταπαύουσι δρόμου. Aristoph. Thesm. 659: Ἐξορμᾶν πόδα. Conf. Av. 1326.] Ex Thuc. [7, 14] affertur activa itidem signif., Ἐξορμῶντες ναῦν, pro Agentes s. Impellentes navem. [Poll. 1, 123.] Et ex Eur. [Iph. A. 151]: Πάλιν ἐξορμάσεις [ἐξόρμα, σεῦ] χαλινούς, sc. pro Frena reflectes. Lucian. [Pseudosoph. c. 5] narrat Socratem τὸν ἀπὸ Μόψου, eum, qui ἐξορμῶ dixerat, interrogasse, Καὶ τίς ἐστιν ὁ ἐξορμᾶς; [Med. Æsch. Eum. 182: Ὄφιν χρυσηλάτου θώμιγγος ἐξορμώμενον. Soph. Tr. 929: Ἐν ᾧ τὸ κεῖσε δεῦρό τ' ἐξορμώμεθα· OEd. C. 30, Aj. 762; et sæpe Eurip., velut de sagittis Or. 273. Herodot. 9, 51; Xen. Anab. 5, 2, 4, Cyrop. 3, 3, 12, etc. Divise Soph. Antig. 1233: Ἐκ δ' ὁρμωμένου.]

Ἐξορμενίζω, Defloreo, Caulem amitto. Pollux 6, [54]: Ἀσφάραγος ὁ ἀκανθίας, ὁρμενος ἥμερος, ἀσφάραγος· καὶ πᾶν δὲ τὸ ὑπερεξηνθηκὸς, ὅπερ ἐκκεκαυληκὸς καλοῦσιν, ὁρμενον ὠνόμαζον· καὶ τὸ ὑπέρωρόν τι γενέσθαι, ἐξορμενίσαι. Soph., Κἀξορμενίζει κοὐκ ἐπισχολάζεται βλάστη, i. e., inquit Eust. p. 999, οὐ σχολὴν ἡ βλάστη ἔχει, ἀλλὰ ὀηλονότι ἐξορμᾷ εἰς αὔξην, κατὰ τὰ ἐξορμενίζοντα φυτά. Qui l. citatur ab Athen. quoque l. 2, [p. 62 sq.], ubi ὁρμενον et ipse derivat παρὰ τὸ ἐξορούειν καὶ βλαστάνειν. Itaque ὁρμενα dicuntur Quælibet quæ caulem emiserunt et jam defloruerunt: et ἐξορμενίσαι, Post florem emittere caulem. [Phrynich. Bekk. p. 24, 13; 38, 17, Hesych.]

Ἐξορμίω, Ex statione navium discedo, Solvo, Enavigo, Eur.: Pollux 1, [122] τὸ προεκπλεῦσαί ποι scribit dici ἐξορμεῖν et προορμεῖν. [Τῆς νεὼς ἤδη περὶ τὴν ἀκτὴν ἐξορμούσης, Lycurg. p. 149, 44. Hemst.] Et metaph. Pausan. [3, 4, 1]: Κλεομένης δὲ ἐξώρμει τὰ πολλὰ ἐκ τοῦ νοῦ, Bud. [Errorem schol. Vat. Luciani ἐξορμίω transitive dici perhibentis notavit Bast. Epist. crit. p. 107.]

[Ἐξορμή, ἡ, Profectio. Plato Theage p. 129, D: Τῇ ἐπὶ στρατείαν ἐξορμῇ.]

[Ἐξόρμησις, εως, ἡ, Impetus. Dio Cass. 75, 6: Πρὸς τὴν δι' ὀλίγου αὐτῶν ἐξόρμησιν, cui contraria mox ἀνάφευξις. Schol. Thuc. 3, 89: Κύματος ἐξ. ἐπὶ τὴν γῆν.]

[Ἐξορμητικὸς, ἡ, ὁν, Impellens. Schol. Plat. Reip. 3, p. 401 Bekk.: Ἐξ εἰς πόλεμον (numerus). L. D.]

Ἐξορμίζω, Ex statione deduco navem, Solvo. Dem. [p. 895, 8]: Ἐπιβουλεύει οὑτοσὶ τὴν ναῦν ἐξορμίσαι ἐκ τοῦ λιμένος, Deducere ex portu. [Id. 900, 13. Eur. Hel. 1247: Ἐς πόντον ὅσα χρὴ νέκυσιν ἐξορμίζομεν, In mare demittimus.] Et pass. ap. Demetr. Phal. [§ 151] ex Sophrone, ubi dicit quidam senex, Ἐνθάδε ὢν κἠγὼ παρ' ὑμμε τοὺς ὁμότριχας ἐξορμίζομαι, πλόον δοκάζων, alludens ad Charontis naviculam, expectansque tempus, quo ex hac vita transmigraret. [Eurip. Phœn. 846: Θάρσει· πᾶσι γὰρ, Τειρεσία, φίλοισι σοῖς ἐξώρμισαι σὸν πόδα. ‖ Luxor. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 294, B: Ὁ λογισμὸς ἐξαρθροῦται πολλάκις καὶ ἐξορμίζεται. Achmes Onir. c. 81, p. 57: Ἐάν τις ἴδῃ ἐξορμισθέντα ἢ κλασθέντα τὸν ὠμοπλάτην αὐτοῦ. L. Dind.]

[Ἐξορμιστὸς, ὁ, piscis, qui alias μύρος s. μύραινα, Cassiodor. 12 Epist. 4. Schneid. Dorvill. Sic. p. 11.]

Ἔξορμος, ὁ, ἡ, Qui ex statione solvit, ὁ ἔξω τοῦ ὅρμου ἐν τῷ ἀναπλεῦσαι γεγονὼς, Eust. [Il. p. 130, 16. Eurip. Hipp. 156: Κρήτας ἔξορμος ἀνήρ. ‖ Ap. Aristot. De part. anim. 4, [c. 12, p. 694, 23]: Ἔξορμον καὶ γεῶδες ἐν τῷ σώματι, Gaza vertit Procax et terrenum in corpore, VV. LL. [V. Ἐξόριος.]

[Ἐξορνεόω, Avem facio. Nicet. Eugen. 2, 328: Πανδίονος δὲ θυγάτηρ παιδοκτόνος ἐξωρνέωτο. Boiss.]

[Ἐξόρνυμι. V. Ἐξόρω.]

Ἐξοροθύνω, Concito, Incito: ἐξορθύνει, Hesych. παρορμᾷ. [Cypriorum poeta ap. Athen. 8, p. 334, D: Πόντου πολὺν ἐξορόθυνεν. Hemst. Quintus 2, 431: Ὦ Μέμνον, πῇ νῦν σε κακαὶ φρένες ἐξορόθυναν ἐλθέμεν ἀντ' ἐμεῖο; 1, 652; 5, 576. ῡ L. Dind.]

[Ἔξορος. V. Ἐξόριος.]

Ἐξορούω, Exilio, Prosilio. Hom. Il. Γ, [325]: Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσεν, i. e. ἐξεπήδησεν· ubi tmesis est. Alicubi significat etiam Impetu s. Concitato gressu feror ex aliquo loco, Erumpo, Prorumpo: ut ἐξορμῶ [Od. K, 47].

Ἐξορρίζω, Serum exprimo, quum sc. fit caseus. Hesych. ἐξορρίζειν, ὀρρὸν ἐκπιέζειν τυροῦ. Notandum vero, hoc ἐξορρίζειν non poni suo loco, sed post Ἐξ ὀπὸς, ante Ἐξ ὄρεος: ut videatur scripsisse Ἐξορίζειν uno ρ, sicut et ὀρὸς, et διορίζειν. [Anonymus apud

Etym. M. p. 349, 29 : Δεῖ πλέον τοῦ βῆλαι καὶ ἐξορίσαι τυρὸν καὶ πλῦναι κώδιον.]

[Ἔξορρος, ὁ, ἡ, Exsiccatus. Theophr. H. Pl. 1, 11, 3, ex em. Schneideri; olim erat ἑξορθος. Idem etiam ap. Aristot. Part. anim. 4, 12, ubi legitur, Τὸ γεῶδες ἐν τῷ σώματι καὶ ἔξορμον, reponit ἔξορρον. Angl.]

[Ἐξορρόω, Serescere facio. Clem. Al. Pæd. 1, p. 128 : Ἐξορροῦται ὑπὸ τοῦ οἴνου τὸ γάλα καὶ σχίζεται· ... κατὰ τὰ αὐτὰ τῆς πίστεως ἡ κοινωνία ... τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας ἐξορροῦσα κτλ.]

Ἐξόρυξις, εως, ἡ, Effossio [Gl.].

[Ἐξορύσσω s.] Ἐξορύττω, Effodio [Gl.] : ἐξορύττειν ὀφθαλμὸν cum synonymis vide in Ὀφθαλμός. [Zenob. 2, 61; Hesych. in Βουλεφίν. Hemst. Herodot. 8, 116. De humo id. 7, 23 : Τὸν ἐξορυσσόμενον χοῦν· 2, 150 : Ὁ χοῦς ὁ ἐξορυχθείς. Xen. OEc. 19, 4 : Ἐξορύττοιτο ἂν τὰ φυτά. Act. Aristoph. Ach. 763 : Τὰς ἀγλίθας ἐξορύσσετε. Demosth. p. 1073, 26 : Ταύτας (oleas) ἐξώρυττον. Liban. vol. 4, p. 184, 28 : Τὸν τοῖχον ἐξώρυττον. Med. Dionys. A. R. 9, 55 : Χάρακας ἐξωρύξαντο (οἱ ἡγεμόνες).]

Ἐξορχέομαι, [Salto. Philostr. Imag. p. 829 : Ὁ Πὰν ἐξορχεῖται ῥυθμόν τινα.] Exulto, Illudo. Hesych. enim ἐξορχήσομαι exp. γλευάσω, ὑβρίσω. Sic Nonius : Exultare, est gestu vel dicto injuriam facere. Lucill. 30 : Debelles me atque deuras, exultes, sollicites. Virg. 5 : ... exultantiaque haurit Corda pavor pulsans. Hæc Non., Exultare paulo ante exponens Sævire, in h. l. Cic. : Quæ in omni crudelitate sic exultat, ut vix hominum acerbis funeribus satietur. || Ἐξορχησάμενος, cum accus. constructum, a Dem. C. Androt. poni pro φυγὼν καὶ ἀποδρὰς testatur Suid. [Ex verbis Dem. p. 614, 22 : Ὤχετο αὐτόθεν αὐτὰς πέδας ἐξορχησάμενος Διονυσίων τῇ πομπῇ, intelligitur adjectum αἰτιατικῇ ap. Suid. non pertinere ad l. Dem. V. autem annot. intt. Dem.] || Plut. dixit et ἐξορχήσασθαι τὴν ἀλήθειαν [Mor. p. 867, B] : Δοκεῖ μοι, καθάπερ Ἱπποκλείδης ὁ τοῖς σκίλλαι χειρονομῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης, εἰπεῖν ἂν ἐξορχούμενος τὴν ἀλήθειαν, Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ, Videtur mihi, velut Hippoclides cruribus manuum vice in mensa gesticulans, postquam a veritate desultavit, dicturus esse, Non est curæ Hippoclidæ, Erasm. Idem [ib. p. 1127, B] dicit etiam, Ἐξορχούμενος πολιτείαν, de Metrodoro. [Artox. c. 22 : Ὀρχησάμενος ἐν Πέρσαις τὸν Λεωνίδαν καὶ τὸν Καλλικρατίδαν, ubi al. ἐξορχ.] Virg. dicit Exultare vada, pro Salire extra, Saltu egredi. Quod vero Herodian. 5, [5, 4] : Εὐθέως ἐξεδαχχεύσατο, τήν τε ἱερωσύνην τοῦ ἐπιχωρίου θεοῦ, ἣ ἐντέθραπτο, περιεργότερον ἐξορχήσατο, ita Polit. vertit, Cultum patrii numinis, cui dicatus fuerat, celebravit supervacuis saltationibus. || Ἐξορχοῦμαι τὰ ἀπόῤῥητα, vel ἐξορχοῦμαι τὰ μυστήρια, Enuntio tacenda et prodo mysteria. Lucian. De salt. [c. 15], quum dixisset ab Orpheo et Musæo institutum fuisse ut ii, qui initiantur, initiarentur σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσει, subjungit : Ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί· quasi Extra saltare, Arcanas saltationes et in sacris ritibus solum usitatas foras efferre. Idem in Piscat. [c. 33] : Τινὰ τῶν μεμνημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόῤῥητα καὶ ἐξορχούμενον. Synes. Epist. 137 : Πρὸς ὃν ἐξωρχησάμην τὰ τέως ἀνέκπυστα, Cui ego prodidi ea quæ prius erant inaudita. Dionys. Areop. Cœl. hier. : Ὅρα ὅπως οὐκ ἐξορχήσῃ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, Bud. p. 787. [Conf. Proclum in Alcib. 1, cap. 26, ibiq. citatos. Creuzer. Alciphr. 3, 72 : Τὰ μυστήρια ἐξ.]

Ἐξόρω [immo Ἐξόρνῦμι], Excito. Unde Ἐξῶρτο νέεσθαι ap. Apollon. Arg. [1, 306], Excitatus est ad eundum, Ire cœpit. [Scrib. : Δόμων ἐξ ὦρτο v. V. Νέομαι. Sic etiam Hemsterh. An. vol. 1, p. 296. L. D.]

[Ἔξος. V. Ἔξω.]

[Ἐξόσσω. V. Ἐξόω.]

Ἐξοσιόω, Sanctum reddo : Hesych. ἐξοσιοῦν, δικαιοῦν : ἐξοσιούσθω, ὅσιος γενέσθω. || Expio : unde οἱ ἐξοσιούμενοι, Expiati. At ἐξοσιώσασθαι τὰ θεῖα, ap. Plut. redditur Expiare divina : intelligit autem is, ut opinor, Procurare et expiare ea quæ a diis significantur [Mor. p. 586, F] : Οὐ κράτιστον ἐπισχεῖν χρόνον οὐχὶ πολλὸν, ἀλλ' ὅσον ἐξοσιώσασθαι τὰ θεῖα. [Eust. Op. p. 230, 4; 315, 33.] || Ἐξωσιωμένον, Dicatum, Consecratum. Gaza : Τὰ ἐξωσιωμένα τοῖς κυριωτάτοις καὶ ἁγιωτάτοις τῶν ἱερῶν ὄντα. || Ἐξοσιῶσαι καὶ φρουρεῖν ἀκοίμητον τὸ πῦρ, ex Plut. Cam. [c. 20], Ignem sacrum habere ac perpetua vigilia servare. [|| « Ἐξοσιοῦσθαι, ut ἀφοσιοῦσθαι, Justa facere, Justa persolvere. Plut. Arato sub fin. : Ὧν ἔτι δείγματα μικρὰ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐξοσιούμενοι διαφυλάττουσι. » HSt. Ms. Vind. Diod. 15, 8 : Ὁ Εὐαγόρας παραδόξως ἐξοσιοῦται τὴν ἅλωσιν καὶ συνέθετο τὴν εἰρήνην, ubi margo Steph. præbet ἐξωθεῖται, est i. q. Effugit.]

[Ἐξοσίωσις, εως, ἡ, Expiatio, Pietas. Georg. Pachym. Andr. Pal. 7, 23, p. 428, A : Τὰ τῆς πρὸς θεὸν ἐξοσιώσεως. L. Dind.]

Ἐξοστεΐζω, Exosso [Gl.], ut Plaut. : Hic me ut murænam exossare cogitat. Utitur Colum. quoque et alii pro Ossa eximo. [Horap. Hierogl. 2, 38 : Αἴοντα ἐκστοίζοντα τοὺς ἰδίους σκύμνους, et mox τοὺς σκύμνους ἐκστοΐζομένους, pro ἐξοστεΐζοντα et ἐξοστεϊζομένους, ut vidit Hœschel., quanquam Pauwio ferendum videbatur ἐξοστίζειν, cujus vitii alterum ex. v. infra. L. D.] Unde ἐξωστεϊσμένος, Exossatus, Cui ossa exempta sunt. Vel ἐξηρθρωμένος, Luxatus. [Suid. in Ἐξαρθρος. Hemst. In Rufi fr. 252 legitur Ἐλαιῶν κολυμβάδων ἐξωστισμένων. Schneid. De nucleis exemtis etiam Diosc. 5, 86 : Μῆλα κυδώνια κατατετμημένα καὶ ἐξωστεϊσμένα.]

Ἐξοστρακίζω, i. q. ἀποστρακίζω, et simplici ὀστρακίζω. Quidam interpr. Testarum suffragio in exilium mitto. [Gl. : Ἐξοστρακίζει, Elimat; Ἐξοστρακισθείς, Elimatus, Abterminatus. Plato Gorg. p. 516, D : Οὐκ ἐξωστράκισαν αὐτόν.] Plut. [Comp. Alc. et Cor. c. 4] : Ἐξοστρακιζόμενοι καὶ ἀποχειροτονούμενοι καὶ καταδικαζόμενοι πολλάκις. Idem, Φοβούμενος ἐξοστρακισθῆναι. Item [Herodot. 8, 79] : Ἐξωστρακισμένος ὑπὸ τοῦ δήμου. [Miscenda duplici significatione, Testæ confractæ, et Ejectionis per exostracismum, ludit Aristoph. apud Plut. Mor. p. 853, C : Ἀμφορεὺς ἐξοστρακισθείς. Figurate usurpati de Ejiciendo exx. nonnulla attulit Suicer. C. gen. Tzetz. Hist. 2, 924 : Τὴν νόσον ἐξωστράκισε μακρὰν Ἀντιοχίων. Theophyl. Ep. 56.]

Ἐξοστρακισμός, ὁ, i. q. ὀστρακισμός, Relegatio, Quum populus testulis in urnam missis aliquem relegat, cujus nomen in iis ipsis ostraciis inscriptum est. Plut. Themist. [c. 22] : Τὸν ἐξοστρακισμὸν ἐποιοῦντο κατ' αὐτοῦ. [Diod. 11, 87; 19, 1 cum annot. Wess. et Ruhnken. ad Tim. p. 114. Schaf. Improprie Cornut. c. 17 : Τὰ δὲ ὄρη (γίγαντες) κατὰ ἐξοστρακισμὸν τῆς γῆς. Corae. Conf. Jo. Diac. Alleg. p. 457 ed. Gaisf. : Φιλότητα γὰρ ἐρίμερον τὴν μετά τινος συνέλευσιν ὁ λόγος προσαγορεύει· ὅθεν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὰ ὄρη ἄνευ φιλότητος ἀπεγέννησεν (terra)· οὐ γάρ τινι συνηλάθη πρὸς τὴν τούτων παραγωγὴν ἡ περιοχὴν, ἀλλ' αὐτὴ μόνη κατὰ τὸν ἑαυτῆς ἐξοστρακισμὸν καὶ τὴν ἐκμέζησιν ταῦτα ἀπεγέννησε.]

[Ἐξοστρακιστέος, α, ον, Elimandus (Eliminandus), Gl. Eust. Opusc. p. 315, 10 : Ἐξοστρακιστέα γὰρ αὕτη (paræmia).]

[Ἐξοστρακιστὸς, ὁ, ἡ. Ἐξοστρακιστόν τινα καταδικάζω, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de imagg. p. 118 Combef. Boiss.]

Ἐξόστωσις, εως, ὁ, Ossis eminentia et extuberatio, quacunque corporis parte præter naturam contigerit. Peculiari tamen nomine Ossium tubera, quæ in genis contingunt, σατυρισμοὶ nominantur. Gorr. [Ἐξοστώσεις sunt Galeno De tumor. præter nat. p. 356, 54, αἱ κατὰ τοὺς κροτάφους ἐξοχαὶ ὀστώδεις, Ossium eminentiæ juxta tempora. Interdum quoque in omnibus aliis corporis partibus contingunt. Foes. OEc. Hipp.]

Ἐξότε, Ex quo tempore; ἐξ οὗ, Epigr. [Palladæ Anth. Pal. 11, 383, 3] : Ἐξότε γὰρ καὶ τοῦτον ὄνον χαλεπὸς χρόνος ἔσχε. Respondet huic τὸ ἐκτότε. [Agath. ib. 7, 583, 5, Nonn. Dion. 1, 42, et alii recentiorum. Ante hos Callim. Apoll. 48 : Φοῖβον καὶ Νόμιον κικλήσκομεν ἐξέτι καίνου, ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσῷ... ἔτρεφεν ἵππους. Hom. Il. 1, 106 : Ἐξέτι τοῦ ὅτε... confert Ern. In prosa ap. Palæph. 53, 3, Epiphan. vol. 1, p. 8, B, et alios. Alienum esse ἐξότε ab antiquioribus, ut similes particulas temporales cum præposs. conjunctas, notavit Lobeck. ad Phryn. p. 47.]

[Ἐξότου. Ἐξότουπερ. V. Ὅστις.]

Ἐξοτρύνω, Exhortor, Exstimulo. Eur. [Suppl. 24 :

Ὅς μ' ἐξοτρύνει παῖδ' ἐμὸν πεῖσαι λιταῖς. Æsch. Sept. 692.] Thuc. [1, 83 : Ἐξοτρυνόντων ἡμᾶς ἐπὶ τὰ δεινά. Absolute ib. 90 : Τῶν ξυμμάχων ἐξοτρυνόντων. Hierocl. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 10 : Ἢ καὶ αὐτὸν τὸν σοφὸν ἐπὶ τὸν γάμον ἐξοτρύνουσα φύσις. De venatore canes incitante Poll. 5, 85. De incitatione ad pugnam ib. 86; 1, 163. ῡ]

[Ἐξουάνεων (codd. Ἐξανάγων, Ἐξαναγὼν, Ἐξανούγων, et ubi repetitur Ἐξαγάνου vel Ἐξαγανοῦ), nomen pr. urbis Phrygiæ, quæ vulgo Ἀζανοὶ, memorat ex Hermogene Steph. B. v. Ἀζανοὶ, dicitque factum esse ex vv. σὺ ανοῦν (οὐενοῦν cod. Vrat.), ὅ ἐστιν ἀλώπηξ, καὶ ἕξιν, ὅ ἐστιν ἐχῖνος, quas bestias incolæ diis aliquando immolaverint. Addit autem : Ἔοικε δὲ μετηλλοιῶσθαι ἐκ τοῦ Ξοάνου τὸ Ἀζάνιον. Ubi Ἐξουάνουν leg. animadvertit Berkel. Si modo ea est vera scriptura, de quo non liquet.]

Ἐξουδενέω, pro ἐξουδενόω. Eccles. [31, 25] : Ἐξουδενήσεις με, VV. LL. [Aq. Symm. Theod. Prov. 11, 12, ἐξουδενεῖ; Ezech. 21, 10, ἐξουδένει. Ephraem Syr. vol. 1, p. 20, D. Ἐξουδενημένος, Contemptibilis, Gl.]

Ἐξουδένησις, εως, ἡ, Contemptus, VV. LL.

Ἐξουδενητὴς, ὁ, Contemptor, Qui aliquid nihili facit. [Adnihilator, Gl.]

[Ἐξουδενίζω. V. Ἐξουθενίζω.]

[Ἐξουδενισμὸς, ὁ, Contemptus. Aq. Ps. 122, 4.]

Ἐξουδενόω, Nihili facio, VV. LL. [Marc. 9, 12 : Ἵνα ἐξουδενωθῇ, et sæpe LXX. Basil. Ep. 61, vol. 3, p. 91, A, schol. Thucyd. 5, 28 citat Lobeck. ad Phryn. p. 182. Add. Etym. M. p. 350, 24, et Greg. Nyss. vol. 1, p. 286, B, C, ubi agit de hoc usu præpos. ἐξ.]

[Ἐξουδένωμα, τὸ, Contemptus. Ps. 89, 5; Dan. 4, 14; Justin. Dial. p. 354, 21; Hesych. v. Προσηλαχισμός.]

Ἐξουδένωσις, εως, ἡ, Contemptus, VV. LL. [Abjectio, Adnihilatio, add. Gl. LXX Ps. 30, 23, et alibi. Euthym. Comm. in Ps. p. 145, A. Gregor. Naz. Or. 2, p. 50, C, addit Lobeck. l. c.]

[Ἐξουθένεια. V. Ἐξουθενία.]

Ἐξουθενέω, Nihili facio, pendo, Pro nihilo duco, Aspernor, [huic, Fastidio, Sperno, Respuo, Adnihilo, Levefacio, add. Gl.]. Luc. 23, [11] : Ἐξουθενήσας αὐτὸν ὁ Ἡρῴδης σὺν τοῖς στρατεύμασι, de Jesu Christo. Ad Rom. 14, [10] : Τί ἐξουθενεῖς τὸν ἀδελφόν σου; Et in pass. 1 Cor. 1, [28] : Τὰ ἀγενῆ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐξουθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεός. [Schol. Soph. Aj. 368 : Ὡς αἰχμάλωτον ἐξουθενῶν. Hesych. et Etym. M. in v. Alia v. ap. Lobeck. ad Phryn. p. 182.]

Ἐξούθένημα, τὸ, Quod nihili ducitur, Neglectus, Contemptus. [Ps. 21, 7. Nicet. Ann. 16, 1, p. 292, addit Lobeck. l. c.]

[Ἐξουθένησις, εως, ἡ, i. q. ἐξουδένησις. Schol. Aristoph. Pac. 213.]

[Ἐξουθενητὴς, ὁ, Obtrectator, Gl.]

[Ἐξουθενητικὸς, ἡ, όν. Diog. L. 7, 119 : Τὸν ἐξουθενητικὸν τοῦ θείου, Qui deum pro nihilo habeat.]

[Ἐξουθενία, ἡ, Fastus, Gl. Scr. videtur ἐξουθένεια.]

Ἐξουθενίζω, Pro nihilo duco, VV. LL. In nihilum redigo. [Aspernor, Gl. Forma Ἐξουδενίζω Pseudo-Plut. Parall. min. p. 308, E; 310, C.]

Ἐξουθενισμὸς, ὁ, Extenuatio. Schema ap. Jul. Firm. [Jul. Rufin. § 6. Spretus, Adnihilatio, Gl.]

[Ἐξουθενόω, i. q. ἐξουδενόω, Hesych., Suid. Clem. Alex. Pæd. 3, p. 308; Ephraem Syr. vol. 1, p. 20, D; Eust. Op. p. 11, 46, etc. V. Lobeck. l. c. Qui etiam Ἐξουθένωμα citat ex Const. Them. 1, 7, p. 12, A. Sed ibi ἐξουθένημα legitur, non ἐξουθένωμα. Ἐξουθένωσις Eust. Op. p. 89, 56.]

[Ἐξουκόντιοι, οἱ, dicti Ariani quod Filium ἐξ οὐκ ὄντων factum asserebant. Athanas. vol. 1, p. 748, Socrat. H. E. 2, 45, et alii ap. Ducang.]

[Ἐξούλης δίκη. HSt. in Ἴλλω :] Eust. autem pass. Ἴλεσθαι exp. non συγκλείεσθαι, sed ἐκκλείεσθαι, quum scribit, Ἴλλῳ dictum esse de pisce διὰ τὸ Ἴλεσθαι, quod est ἐκβάλλεσθαι, ἐκκλείεσθαι, στερεῖσθαι ὁπός. [De perversa hac grammaticorum etymologia v. quæ dicentur in Addendis ad vocab. Ἑλλοπίς.] Sic autem ap. Attic. Ἐξούλης δίκη (quod ille hinc deducit) est ὅτε τις ἐκκλείεται καὶ ἀπείργεται ὧν νέμεται, ut Id. tradit. Nam χύματος εἶλαρ ap. Hom. Od. E, [257] exponens, πρὸς ἀσφάλειαν, καὶ πρὸς τὸ ἀπείργειν τὸ κῦμα λυόμενον ἐκεῖσε εἰς ἀρρὸν, addit, ex hoc εἶλαρ καὶ ἐκ τοῦ κατ' αὐτὸ ῥήματος fieri vocem ἐξούλης : quum autem dicit καὶ ἐκ τοῦ κατ' αὐτὸ ῥήματος, non dubium est quin intelligat Ἴλειν, vel potius ἐξέλειν per compos. ex eo factum; præsertim quum alibi scribat, Καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Ἴλειν γίνεται καὶ τὸ ἐξέλειν· ἀφ' οὗ καὶ ἡ ἐξούλης δίκη· fateor alioqui eum alibi ab εἱλόμενος deducere hoc ipsum voc. ἐξούλης. Nam in Il. N, [524] : Διὸς βουλῇσιν ἑλόμενος, exponens εἱλόμενος, et subjungens significari ἐκκλειόμενος τοῦ πολεμεῖν, paucis interjectis adjicit, hinc derivari τὴν ἐξούλης δίκην ap. Atticos, κροτουμένην ἐφ' οἷς ἐκκλείεταί τις ὧν εἶχε. Ceterum ut eadem opera de hoc derivato nomine ἐξούλης dicantur cetera quæ dicenda sunt, sciendum est, Pausaniæ ap. Eund. [Od. p. 1769, 33] esse δίκην τῆς ἐξείρξεως. Harpocrationi quoque ἐξούλης est Actio quam intendunt ii, qui dicunt se ἐξείργεσθαι τῶν ἰδίων, καὶ τῶν ἐξειργόντων, i. e. prohiberi suis s. possessione rerum suarum, adversus eos qui prohibent. Addique, esse dictum a verbo ἐξίλλειν (hoc enim reponendum esse pro ἐξέλλειν, vel ex Suida disci potest), quo significari ἐξείργειν et ἐξωθεῖν et ἐκβάλλειν : addo autem ἐξείργειν ex cod. lexicogr. [In Indice :] Ἐξίλλειν, Suidæ ἐκφεύγειν, sed suspectum, licet in Ms. etiam codice legatur; potius enim est Excludere. Atque adeo ipse in Ἐξούλη, hoc ἐξίλλειν exp. ἐξείργειν, ἐξωθεῖν, ἐκβάλλειν. [Mœris p. 145 : Ἐξίλλειν Ἀττικῶς, ἐξείργειν Ἑλλ., ἐκβάλλειν κοινῶς. Ἐξίλλειν dixisse Atticos, ut iidem dixerunt ἀνίλλειν, recentiores autem ἀνειλεῖν (quod improbat etiam Phryn. Ecl. p. 29), traditur in Exc. Phryn. p. 19, 16. Qua occasione notandum videtur in l. Eust. in Εἰλέω p. 239, A, citato pro εἰλέω et εἰλεῖν cum Valck. ad Adon. p. 251, C, εἴλω et εἶλειν, pro εἰλάειν autem cum eodem ἴλειν potius quam, ut ego volui, εἶλειν scrib. esse, licet præter formas ἴλλω et εἴλω tertiam usurpatam fuisse εἴλλω vix videatur dubitandum. V. Lobeck. ad Phryn. p. 30. Sed omnino vitiosum quod HSt. infra memorat et olim erat ap. Mœr. ἐξίλλειν.] Ap. Hesych. mendose, ὅπερ οὔλλειν [εἴλλειν cod.] λέγεται, τουτέστιν ἐκβάλλειν, quum alioqui ap. Eund. habeatur suo loco verbum Ἐξίλλειν (ita enim legitur ibi, non Ἐξέλλειν), expositum ἀπείργειν, κωλύειν, κτείνειν, ἐκβάλλειν. Etym. autem affert et ipse verbum illud ἐξίλλειν tanquam originem voc. ἐξούλης : quod ἐξίλλειν exp. κωλύειν et ἀπελαύνειν, voc. antiquum esse tradens. Verum sciendum est, inveniri etiam Ἐξείλειν cum ει in secunda syllaba, (at Hesych. Ἐξιλεῖν habet, exponens ἐκβάλλειν. Licet et altera scriptura ap. eum extet, ut modo dixi, accentus tantum sede differens) et exponi Possessione ejicere. Invenitur autem ap. Dem. p. 81 [976 extr.] : Οὐκοῦν ὁ μὲν νόμος, ἐάν τις ἐξείλῃ τινὰ τῆς ἐργασίας, ὑπόδικον ποιεῖ· ἐγὼ δὲ οὐχ ὅπως αὐτὸς ἐξείλλω τοῦτον, ἀλλ' ὧν ἄλλος ἀπεστέρει, τούτων ἐγκρατῆ κατέστησα, καὶ παρέδωκα, Ego vero non solum ipsum non ejeci, sed unde ab alio ejectus erat, ipsum in possessionem restitui, Bud. [Alia signif. Xen. Ven. 6, 15 : Αἱ δὲ (κύνες) ὑπὸ χαρᾶς καὶ μένους προϊασιν ἐξίλλουσαι τὰ ἴχνη, ubi item est var. ἐξέλουσαι, Arrianus autem ἐξελίσσειν dixit, Explicantes et investigantes vestigia leporis.] Ab Eod. ἐξούλης δίκη redditur Interdictum unde vi, et Judicium de vi. Hæc quoque alibi tradit, Si is qui ad pignora capienda mittebatur, aut si creditor in bonorum possessionem missus, ab eo qui condemnatus erat, vi expellebatur, inde jam erat ἐξούλης δίκη contra vim inferentem, cumulaturque judicium privatum judicio publico. Erat enim ἐξουλὴ quasi Vis publicæ judicium : non quod publicum per se crimen esset, sed quod multa in publicum committebatur : ut fit hodie, quum ex disceptationibus privatis enascitur actio procuratori regis : cujus damnatio et multa cedit in fiscum. Inde illud a Dem. dictum [p. 528, 12] : Τί γὰρ δή ποτε, ἄν τις ὀφλὼν δίκην, μὴ ἐκτίσῃ, οὐκ ἐποίησεν τὴν ἐξούλης δίκην ἰδίαν, ἀλλὰ προστιμᾶν ἐπέταξε τῷ δημοσίῳ; i. e. Quanam enim de causa, si quis debitor est ob rem judicatam, et non solverit, lex judicium de vi non jam privatum esse voluit, sed in eum animadvertendum esse multa jussit in publicum

cessura? Et inferius, sibi respondens: Διὰ τί; ὅτι πάνθ' ὅσα τις βιαζόμενος πράττει, κοινὰ ἁμαρτήματα καὶ κατὰ τῶν ἔξω τοῦ πράγματος ὄντων ἡγεῖτο ὁ νομοθέτης, Quoniam quæcunque quis violenter facit, communes ex eo injurias legislator esse censuit, adversusque eos perpetratas ad quos res ipsa non pertinebat. Idem alibi ad declarationem illius prioris l. hæc annotat: Pecuniæ damnato tempus rei judicatæ faciendæ præstituebatur; quo elapso, si judicatum non faciebat, is, secundum quem judicatum fuerat, in possessionem bonorum damnati mittebatur. Qui si inde vi expelleretur, judicium jam non privatum, sed publicum esse incipiebat: h. e. ἐξούλης ὀίχη: quæ actio erat pœnalis. Huc autem pertinent ista Harpocrationis: Δικάζονται δὲ ἐξούλης καὶπὶ τοῖς ἐπιτιμίοις οἱ μὴ ἀπολαμβάνοντες ἐν τῇ προσηκούσῃ προθεσμίᾳ, ὑπερημέρων γινομένων τῶν καταδικασθέντων· οἱ μέντοι ἐξούλης ἁλόντες, καὶ τῷ ἁλόντι ἐδίδοσαν, ἃ ἀφῃροῦντο αὐτοῦ, καὶ τῷ δημοσίῳ κατετίθεσαν τὰ τιμηθέντα. Jungitur interdum hic gen. ἐξούλης verbo λαχεῖν, et dicitur ἐξούλης λαχεῖν τινι, pro Alicui intendere judicium unde vi. Cum aliquo agere unde vi. [Demosth. p. 540, 24: Λαχὼν ἐξούλης πάλιν οὐδέπω καὶ νῦν εἰσεληλυθὼς ἐσδύνμαι.] Aristid. Paneg. [vol. 1, p. 103] metaphorice usus est: Οὐκοῦν ἐξούλης γε μόνοις ἡμῖν, εἰ οἷόν τε ἐστὶν εἰπεῖν, οὐδ' ἂν εἷς λάχοι τῆς γῆς, οὐ μᾶλλόν γε ἢ τῆς μητρός τινι, Quo fit ut uni (si dici potest) ipsi simus, quibuscum nemo unde vi agere possit ob regionem quam incolimus: non magis quam matris cujusque nomine experiri quisquam cum filio ipsius jure potest. Vel ita, Proinde unis nobis hoc contigit ut jure nemo ipsis intendere judicium unde vi possit: non magis quam cuipiam ob id quod in possessione matris suæ sit. Quibus verbis significatur Athenienses αὐτόχθονας esse Atticæ, nec alios unquam homines inde ab ipsis ejectos esse, ut aliis regionibus contigit. Perinde ac si diceretur, Ceteri mortales ita urbes suas et agros a se denominatos possident, ut tamen in agrum alienum olim venerint, indeque antiquiores possessores ejecerint: Athenienses soli, ut αὐτόχθονες et indigenæ, ita solo suo incumbunt ut utero materno. Quibuscum nemo ambigere de ipso solo potest, quasi injuria occuparint: ut non idem etiam conqueri possit, quemvis nobilissimo utero editum, primum eam sortem occupasse. Hæc Bud.: a quo affertur et hic Basilii l., ubi est, ἐξούλης γραφὴν φεύγειν, ex epistola quadam [4, vol. 3, p. 76, C] ad Olympum [Olympium]: Οἷα ποιεῖς, ὦ θαυμάσιε, τὴν φίλην ἡμῖν πενίαν καὶ φιλοσοφίας τροφὸν τῆς ἐσχατιᾶς ἀπελαύνων· οἶμαι γὰρ ἄν σε καὶ ἐξούλης γραφὴν ὑπ' αὐτῆς φεύγειν, εἴ τις αὐτῇ προσγένοιτο λόγος. [Demosth. p. 543, 27: Δίκην ἐξ. ὑπομένει φεύγειν· 1240, 22: Ἐξούλης ἂν ἔφευγον. In Ind.:] Ap. Hesych. oxytonos ἐξουλὰς, expos. ἐκβολὰς, Ejectiones, Exclusiones, Expulsiones.

[Ἐξουμῖται, οἱ, i. q. Ἀξουμῖται, quod v. Theophanes Chronogr. p. 188, D: Τῶν Ἐξουμιτῶν Ἰνδῶν βασιλεύς· et ib. 189, A, B. L. Dind.]

Ἐξουρέω, Cum urina ejicio, In urina excerno, [Demejo, Demingo, Gl.]. Aristot. [H. A. 6, 23], de asinis: Ἐξουρεῖ δὲ ὅταν ὀχευθῇ τὴν γονὴν, ἐὰν μὴ κωλύηται, Genituram emingit s. excernit, Semen ejicit per οὐρήθραν. [Conf. De generat. an. 2, 8. L. D. Ælian. N. A. 11, 18: Ἐξουρεῖν ἀθρόως, de equis. Sozom. H. E. 7, 20, p. 310, 4: Ὡς οἷα γέρων καὶ λῆρος ἐξούρησεν ὁ ποταμός (Nilus). Hemst.] Et pass. apud Diosc. 2, 58, de ossifrago: Τούτου ἡ κοιλία κατ' ὀλίγον ποτιζομένη λίθους ἐξουρεῖσθαι ποιεῖν ἱστορεῖται. Plin. quoque 30, 8, inter ea quæ calculos pellunt, numerat ossifragi ventrem arefactum. Alex. Aphr. dicit ἀπουρεῖσθαι.

[Ἐξούρησις, εως, ἡ, Minctio. Phot. cod. 221, p. 179, 1: Αἵματος ἐξουρήσεως, ex Aetii l. 11.]

[Ἐξουριάζω. Georg. Pachym. Mich. Pal. 5, 21, p. 269, C: Ἀνώθουν τε πρὸς πέλαγος τὴν τριήρη καὶ ἐξουρίαζον, Totis accipientes velis abigentem a terra ventum, Int. L. Dind.]

Ἐξουρίας, s. Ἐξουρίων, v. Οὔριος, ubi diuiretos scripta sunt.

Ἐξουρίζω neutraliter accipitur: dicuntur enim ἐξουρίσαντα ὠὰ ab Alex. Aphr. Probl. 2, [76], quæ Aristot. οὔρια et οὔρινα appellat, Irrita ova, Ova ventosa et spiritu repleta. Plinius Urina nominat.

[Ἐξουρισμὸς, ὁ. Diosc. Parab. 2, 109: Εἰς τὸν οὐρητικὸν πόρον ὑποτίθενται πρὸς ἐξουρισμὸν κόρεις ἀπὸ κλίνης λεῖοι, Ad eliciendam urinam, Int.]

[Ἔξουρος, ὁ, ἡ.] Ἔξουρα Hippocr. vocat τὰ εἰς στενὸν συνηγμένα, quæ et μύωπα [et μύουρα], inquit Galen. Lex. H. Utitur porro Hippocr. Γυναικ. [p. 649, 45]: Ποιέειν δὲ μῆκος μὲν, δακτύλων ἕξ· πλῆθος δὲ, πέντε ἢ ἕξ· εἶδος δὲ, ἔξουρα, [τὰ πρόσθετα, In acutum desinentia ac tendentia. Ib. p. 657, 26: Ἢν ἔξουρα ᾖ τὰ αἰδοῖα, Si muliebria pudenda coarctata fuerint, in arctum contracta. Ubi ἐξόρου vitiose exemplaria quædam. Foes.]

Ἐξουσία, ἡ, ut a Licet fit Licentia, Potestas [Gl.], Auctoritas, Jus. [Arbitrium, Gl. Eur. in fr. Polyid. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 246: Παράδειγμ' ἔχοντες τῶν κακῶν ἐξουσίαν, et sim. in fr. Temen. vol. 3, p. 368. In fr. Phaeth. vol. 2, p. 99: Ὅστις πατὴρ ὢν παισὶ μὴ φρονοῦσιν εὖ ἢ καὶ πολίταις παραδίδωσ' ἐξουσίαν· fr. Erechth. ib. vol. 1, p. 90: Ἐξουσίᾳ δὲ μήποτ' ἐντυχὼν, τέκνον, αἰσχροὺς ἔρωτας ὁσιοτῶν δωκαθεῖν.] Quod Stoici dicunt, Ἐλευθερία ἐστὶν ἐξουσία αὐτοπραγίας, Cic. vertit, Libertas est potestas vivendi ut velis. [Alia v. ap. Maxim. Conf. vol. 2, p. 6. Definn. Plat. p. 415, B: Ἐξουσία, ἐπιτροπὴ νόμου. [Thucyd. 6, 31 et] Plutarch. [Dion. c. 11] et Herodian. ἐξουσίαν et δύναμιν copularunt. Et ap. hunc legitur etiam 2, [13, 10]: Πρόκεισθε ἤδη θύματα τῆς ἡμετέρας ἐξουσίας, Imperii, Polit. [Immo Licentiæ. Conf. 2, 4, ubi de eorundem prætorianorum lascivia est, τῆς ἀνέτου ἐξουσίας. Atque in deteriorem partem dicit etiam Demosth. p. 403, 25: Ἀλλὰ δὴ τὰ τῆς ἐξουσίας· 428, 22: Εἰ μὴ τὴν ἄγαν ταύτην ἐξουσίαν σχήσετε· et sim. p. 1356, 2; 1362, 13; 1477, 14, Polyb. 18, 16, 4; 32, 6, 7. Imperium, i. e. Potestas in aliquem (nam de regno dictum infra notabimus), rectius vertitur Diod. 14, 111: Παρέδωκαν τὴν πόλιν οἱ Ῥηγῖνοι τῷ τυράννῳ, τὴν πᾶσαν καθ' αὑτῶν ἐπιτρέψαντες ἐξουσίαν. (Cum κατὰ sic etiam mon. Stratonic. ap. Bœckh. vol. 2, p. 482, 17.) De potentia Thuc. 3, 45: Ἡ ἐξουσία ὕβρει τὴν πλεονεξίαν καὶ φρονήματι, αἱ δ' ἄλλαι ξυντυχίαι ὀργῇ τῶν ἀνθρώπων ... ἐξάγουσιν ἐς κινδύνους. Sosiph. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 415: Τί σεμνύνεσθε ταῖς ἐξουσίαις, ἃς ἔν τ' ἔδωκε φίγγος ἔν τ' ἀφείλετο;] Thucyd. [1, 38: Ὕβρει καὶ ἐξουσίᾳ πλούτου πολλὰ ἐς ἡμᾶς ἄλλα τε ἡμαρτήκασι, coll. 123: Εἰ πλούτῳ τε νῦν καὶ ἐξουσίᾳ προφέρετε,] ἐξουσίαν cum gen. πλούτου junxit, ubi Licentiam commodius quis verterit quam Potestatem. [Aliter Plato Reip. 5, p. 460, B: Ἡ ἐξ. τῆς τῶν γυναικῶν ξυγκοιμήσεως· Gorg. p. 461, E: Οὗ πλείστη ἐστὶν ἐξ. τοῦ λέγειν· 526, A: Ἐν μεγάλῃ ἐξουσίᾳ τοῦ ἀδικεῖν γενόμενον. Addita præpos. Leg. 11, p. 936, A: Οἷς εἴρηται ἐξουσίαν εἶναι περὶ τῶν ποιεῖν. Alia constr. Procop. Pers. 1, 3, p. 9, C: Τῶν χρημάτων μετέχουσι πάντων, κοινῆς τινος ἐξουσίας αὐτοῖς ἐς ταῦτα οὔσης. Alex. Aphrod. De fato p. 7: Τῇ πρὸς τὸ θεῖον ἐξουσίᾳ. || Facultas. Thuc. 6, 39: Καὶ ἦν σῖτος ἐν τῇ νήσῳ, καὶ ἄλλα βρώματα ἐγκατελήφθη· ὁ γὰρ ἄρχων Ἐπιτάδας ἐνδεεστέρως ἑκάστῳ παρεῖχεν ἢ πρὸς τὴν ἐξουσίαν.] Interdum cum infin., ut ἐξουσίαν ἔχω κλέπτειν, Xen. [Comm. 2, 6, 24 (Diodor. 5, 46)], ἐξουσίαν δίδωμι λέγειν [ib. § 35], quod et ἐξουσίαν παρέχω dicitur [OEc. 5, 6]. Cetera v. ap. Bud. p. 1040. [Soph. fr. Alo. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 222: Μόνῳ δὲ χαίρειν καὶ νοσεῖν ἐξουσία πάρεστιν αὐτῷ. Cum inf. præter alios etiam Plato Euthyd. p. 302, B, et in locutionibus ἐξ. διδόναι Conv. p. 182, E, et ποιεῖν Criton. p. 51, D, Xen. OEc. 2, 11 et alibi, et αἰτεῖσθαι Dionys. A. R. 11, 37, λαμβάνειν Diod. 11, 42; 19, 6, ἔχειν 11, 89. Quibus add. καταλείπειν ἐξουσίαν, ap. Demosth. p. 213, 7, ἐξουσίας λαβέσθαι ap. Plat. Reip. 7, p. 554, C, ἐπιλαβέσθαι 2, p. 360, D. Et ἐπ' ἐξουσίας ap. Demosth. p. 559, 24; ἐπὶ πολλῆς ἐξ. ap. Dionys. A. R. 9, 5, De comp. verb. p. 131, 4. || Imperium, Gl. Plat. Alcib. 1 p. 135, B: Οὐκοῦν ὡσαύτως ἐν πόλει τε καὶ πάσαις ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίαις ἀπολειπομέναις ἀρετῆς ἕπεται τὸ κακῶς πράττειν. Diod. 1, 58: Τοὺς γενομένους ἐν ἐξουσίαις 4, 10. Const. Cærim. p. 356, B: Κληρονόμον γενέσθαι τῆς πατρικῆς ἐξουσίας καὶ βασιλείας. || De munere s. magistratu Diod. 14, 113: Τὴν ὑπατικὴν ἐξ. 114: Οἱ χιλίαρχοι,

ἐπὶ τῆς ἰδίας ἐξ. ὄντες. Atque sic sæpissime ἐπαρχικὴ ἐξουσία. V. Δημαρχικός. Cum genit. Herodian. 1, 12 : Ὡς τὴν τοῦ θαλάμου ἐξουσίαν ἐγχειρισθῆναι. ‖ Magistratus. Euseb. H. E. 5, 1, p. 199, 30 : Ὑπὸ τῶν προεστηκότων (sic) τῆς πόλεως ἐξουσιῶν· ubi v. Vales. Epiphan. vol. 1, p. 277, A : Ἡ δεῖνα ἐξουσία. Alia sing. et plur. exx. v. ap. Ducang. Majestas, Ditio, Commeatus, Gl. L. Dind.]

Ἐξουσιάζω, Potestatem habeo. Cum gen. ap. Lucam 22, [25] : Οἱ ἐξουσιάζοντες αὐτῶν, εὐεργέται καλοῦνται, Qui potestatem habent in eas. Et pass. 1 Cor. 6, [12] : Ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος, Non redigar sub ullius rei potestatem. [Ἐξουσιαζόμενα, Mancipia, Gl. Basilic. Ducang. Med. Nehem. 5, 15 : Ἐξουσιάζονται ἐπὶ τὸν λαὸν, Dominium exercent in populum. Cohel. 2, 19 : Εἰ ἐξουσιάζεται ἐν παντὶ μόχθῳ μου, Dominus erit omnium a me multo labore partorum. Ib. 8, 9 : Ὅσα ἐξουσιάσατο ὁ ἄνθρωπος ἐν ἀνθρώπῳ. Maccab. 1, 10, 70 : Διὰ τί ἐξουσιάζῃ ἐφ' ἡμᾶς; Sir. 20, 8 sec. Ald.] Sed ἐξουσιάζω affertur et pro Potestatem do, ex Ecclesiaste [5, 18 : Ἐξουσίασεν αὐτὸν τοῦ φαγεῖν ἀπ' αὐτῶν· 6, 2 : Οὐκ ἐξουσίασεν αὐτῷ ὁ θεὸς τοῦ φαγεῖν.] At neutrius usus verbi hujus affertur ex classicis scriptt. exemplum. [Dionys. A. R. 9, 44 : Ὡς ἐν ἀτίμοις ἡ ξένοις ... ἐξουσιάζων πικρὰς ... ἐποιήσατο κατηγορίας. Cum accus. Tricl. ad Soph. OEd. T. 401 : Ἀγηλατῶ τὸ ἄγω καὶ φέρω καὶ ἐξουσιάζω λαόν. Achmes Onir. c. 31, p. 26 : Εἰ μέν ἐστιν ὑπεξούσιος, ἀπολέσει τὸν ἐξουσιάζοντα αὐτόν· 33, p. 28. Schol. Aristoph. Pl. 7 : Κρατεῖν) ἐξουσιάζειν. Hesych. v. Αὐθεντεῖν.]

[Ἐξουσιάρχης, ὁ, Princeps, Dux. Cum ἐξουσιαστὴς, quod v., inter titulos ab imperatore principibus exteris tribuendos memorat Const. Cærim. p. 392, A. L. Dinndorf.]

[Ἐξουσιαρχία, ἡ, Potestas. Dionys. Areop. Cæl. hier. 8, 1, p. 74, A : Πρὸς τὴν ἐξουσιοποιὸν ἐξουσιαρχίαν. L. Dind.]

[Ἐξουσίαρχος, ὁ, Dominus. Andr. Cret. p. 23. Kall.]

[Ἐξουσιαστὴς, ὁ, Potestatem habens, Potens. Jes. 9, 6 : Θεὸς ἰσχυρὸς, ἐξ., ἄρχων εἰρήνης. Symm. ib. 25, 7, Jer. 51, 46. Schleusn. Is cui potestas commissa est, Jo. Chrys. In Genes. or. 8, vol. 1, p. 47, 88, In Ps. 44, ib. p. 641. Spagn. Princeps. Achm. Onir. c. 269, p. 249 : Ἐν πολέμῳ ἐξουσιαστὴν ἐχθρὸν αὐτοῦ κτενεῖ. Conf. c. 300, p. 272. C. genit. c. 38, p. 30 : Εἰ μέν ἐστιν ἐκ τῶν ἐξουσιαστῶν λαῶν. Sigillum Rogerii ap. Ughell. Ital. Sacr. vol. 1, p. 949, B : Τῶν ἡμετέρων ἐξουσιαστῶν, ὅσον βαρούνιοι καὶ βουργίσιοι, καὶ τῶν ἐξουσιαστῶν αὐτῶν. Titulum Byzantinum fuisse, quem imperator tribueret principibus et ducibus gentium fœderatorum, annotavit jam Ducang. V. Constant. Cærim. p. 392, A. L. Dind.]

Ἐξουσιαστικὸς, ἡ, ὸν, Ex potestate procedens, s. auctoritate, Auctoritatem præ se ferens : ut ἐξ. λόγος. [Symm. Cohel. 8, 4. Schleusn. Dionys. Areop. Cæl. hier. 8, 1, p. 74, A : Οὐ τυραννικῶς ταῖς ἐξουσιαστικαῖς δυνάμεσιν ἀποκεχρημένης. Et ib. infra.] Gramm. autem ἐξουσιαστικὰ verba appellarunt, ἄρχω, κυριεύω, βασιλεύω, et cetera id genus.

Ἐξουσιαστικῶς, Cum potestate, Imperiose, Licenter : unde ἐξουσιαστικώτερον pro Licentius [Gl.], Majore cum licentia, ex Polyb. affertur [5, 26, 3] : Συνέβαινε τὸν Ἀπελλῆν πεποιῆσθαι τὴν ἐν Χαλκίδι διατριβὴν ἐξουσιαστικώτερον τοῦ καθήκοντος αὐτῷ. [Constant. Basil. Mac. p. 33. Positivo Iambl. Vit. Pyth. c. 32, p. 217.]

Ἐξουσιαστὸς, ὁ, Dominus, itidem ex LXX ap. Esai. [Perperam pro ἐξουσιαστὴς, q. v.]

[Ἐξουσιοκράτωρ, ορος, ὁ, i. q. ἐξουσιάρχης, quod v. Const. Cærim. p. 392, A. Alia Ducang.]

[Ἐξουσιοποιὸς, ὁ, ἡ, Potentificus. Dionys. Areop. in Ἐξουσιαρχία cit.]

[Ἐξούσιος, ὁ, ἡ, Bonis orbatus. Ὁ ἐστερημένος τῆς οὐσίας, Etym. M. p. 323, 45. Philo vol. 2, p. 528, 19. Hemst.]

Ἐξουσιότης, ητος, ἡ, Potestas, Arbitrium, VV. LL. [Dionys. Areop. Cæl. hier. 8, 1, p. 74, A : Τὸ τεταγμένον τῆς ὑπερκοσμίου καὶ νοερᾶς ἐξουσιότητος. L. D.]

Ἐξοφέλλω, Adaugeo, Amplifico, Accumulo. Hom. Od. [O, 18] : Ἐξώφελλεν ἑῆσιν. [Unde Hesych.]

[Ἐξοφθαλμίζω, Exoculasso, Gl., ex Plauti Rud. 3, 4, 26, ut monuit Valck. Diatr. Eur. p. 197, A. Eadem : Ἐξοφθαλμίσας, Occecatus.]

Ἐξόφθαλμος, ὁ, ἡ, Qui oculis est prominentibus, Cui oculi quasi extant et ἐπιπόλαιοι sunt : opp. κοιλόφθαλμος. Quamvis autem Aristot. [Probl. 31, 6, De gener. an. 5, 1] hos ἐξοφθάλμους dicat visu esse hebetiore, Xen. tamen in equis magis probat τὸ ἐξόφθαλμον quam τὸ κοιλόφθαλμον : Eq. [1, 9] : Τὸ ἐξόφθαλμον εἶναι ἐγρηγορὸς μᾶλλον φαίνεται τοῦ κοιλοφθάλμου. [Socrates ἐξόφθαλμος, Simplic. ad Aristot. 5 Φ. A. f. 183, a, v. 47, Poll. 1, 189. Hemst. Plato Theag. p. 209, C : Τὸν ἐξ.] ‖ Polyb. autem transtulit ad evidentiam hoc voc. 1, [10, 3] : Ῥωμαῖοι δὲ πολὺν μὲν χρόνον ἠπόρησαν, διὰ τὸ δοκεῖν ἐξόφθαλμον τὴν ἀλογίαν τῆς βοηθείας, Cam. Quidam tamen ibi interpr. Inconsideratus.

Ἐξοφρυόομαι, Supercilium tollo, s. allevo, τὰς ὀφρῦς ἀνατείνω. Unde ἐξωφρυωμένοι ap. Suid. ἐξηρμένοι, ὑπερηφανευόμενοι. [Sim. Etym. M. et Hesych. in Ἔξοφρ.]

[Ἔξοφρυς, ὁ, ἡ, Silo, Gl.]

[Ἔξοχα. V. Ἔξοχος.]

Ἐξοχάς, άδος, ἡ, In ano genitum tuberculum, quod callum nondum contraxit : si namque jam contraxit, κονδύλωμα vocatur. Dicitur et ἐξοχή. Gorr. Ἐξοχάδες in VV. LL. Sedis tumores quasique excrescentiæ, Ani extuberationes, Plin. [Paul. Ægin. 3, 59, p. 113, 7 : Πρὸς ἐξοχάδας ὀακτυλίου· 6, 80, p. 206, 26. V. Ἐσοχάς.]

[Ἐξοχετεία, ἡ, Derivatio. Strabo 4, p. 205 : Ἐπὶ πολλοὺς τόπους σχίζοντες εἰς τὰς ἐξοχετείας τὸ ὕδωρ, τὸ κοινὸν ῥεῖθρον ἐξεκένουν.]

[Ἐξοχέτευσις, εως, ἡ, i. q. ἐξοχετεία. Paul. Ægin. 6, 79 : Τὴν τοῦ περιττοῦ αἵματος ἐξ.]

Ἐξοχετεύω, Derivo ex. Hesych. vero Ἐξοχετευόμενα exp. ἐκρέοντα, vel ἐκτὸς ἔχοντα τοὺς ὑδρηγούς. [Schol. Apoll. Rh. 2, 1252. Hippocr. p. 279, 17; 280, 15; 291, 26; 295, 2. Athanas. vol. 1, p. 259, B : Λόγος ὑπὸ καρδίας διὰ στόματος ἐξοχετεύεται.]

Ἐξοχή, ἡ, Eminentia, [Exstantia, add. Gl.] Prominentia. Herodian. 4, [15, 6] : Τριβόλους τε καὶ πολλὰ ἄλλα τεχνάσματα σιδήρων, ὀξυτάτας ἐξοχὰς περικείμενα, In quibus ferra acutissima prominerent. Athen. 11 : Ἐξοχὴ δ' ἦν ὀλίγη τοῖς λαμπτῆρσιν ἐπηρμένη καὶ οἱονεὶ κεφαλίδας ἥλων ἀποτελοῦσα. [Ἐξοχὴ Χερρονήσου, Scylax p. 52. Conf. p. 16. L. D. Ἐξ. ὄρους, hoc Cacumen, Gl. Ἐξ. πέτρας Job. 39, 28.] Ἐξοχαὶ in corpore dicuntur Extuberationes, Excrescentiæ. Diosc. 3 : Τὰς περὶ ὀακτύλιον ἐξοχάς. [Ap. Paul. Æg. 6, 80, p. 206, 23 : Περὶ κονδυλωμάτων ἢ ἐξοχιῶν, pro ἐξοχῶν, ut videtur. L. D.] Galeno ὑμένων ἐξοχαὶ, Membranarum extuberationes. Diosc. Verrucas quoque myrmecias et Acrochordonas vocat ἐξοχάς [2, 126] : Ἑκάστης ἐξοχῆς ἱρεβίνθου ψαύοντες· pro quo Plin. Singulis granis singulas tangunt (verrucas). ‖ Excellentia, [Eximietas, Præstantia, Prærogativa, add. Gl. Cic. Ad Att. 4, 15 : « Ἐξοχὴ in nullo est : pecunia omnium dignitatem exæquat. » L. D.] : unde κατ' ἐξοχὴν, Per excellentiam. [Act. Ap. 25, 23 : Ἀνδράσι τοῖς κατ' ἐξ. οὖσι τῆς πόλεως, Primariis. Adverbialiter, ut sit Præcipue, frequenter grammatici, velut Apollon. De constr. 1, 43, p. 88, 1 : Ἐπὶ τῆς αὐτός ἀναφορικῆς τὸ κατ' ἐξ. πρόσωπον νοούμενον, etc. L. Dind.]

Ἔξοχος, ὁ, ἡ, Eminens, Extans. Hom. Il. Γ, [227] : Ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἠδ' εὐρέας ὤμους. [Proprie sch. Eur. Hipp. 530 : Ὀξεῖας καὶ ἐξόχους ἔχον τὰς ἀφάς.] It. metaph. Excellens, Præstans. In qua signif. Lat. Eminens itidem usurpatur. [Amplus, Celsus, Excelsus, Eximius, Summus, Procerus, Præstabilis, Insignis, add. Gl.] Ξ, [118] : Ἀρετῇ δ' ἦν ἔξοχος αὐτῶν· B, [483] : Ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσι, Eminentem et præstantem inter multos heroas. [Simplici dat. jungit Orph. Arg. 293 : Ἀλκείδην, ὃς πᾶσι μέγ' ἔξοχος ἦεν ἑταίροις. Non videtur enim μετ' scripsisse.] P, [358] : Προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔξοχον ἄλλων, Pro Græcis pugnare fortitudine præ ceteris eminentem. Sic B, [480, coll. I. Orph. supra cit.] : Ἠύτε βοῦς ἀγελῃφι μέγ' ἔξοχος ἵπλετο πάντων Ταῦρος· ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει· et [188] : Βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα, Principem et primarium virum. [In prosa nonnisi recentioribus usurpatum, velut Plut. Marc. c. 7, Comp. Pericl. et Fab. c. 3. Frequentant poetæ

post Hom., Pind. Ol. 6, 51 : Μάντιν ἔξοχον· et κᾶπον Pyth. 9, 55 ; προφάταν Nem. 1, 60 ; αἶσαν 6, 49; πρῶνες 4, 52. Soph. fr. Terei ap. Stob. Fl. 86, 12 : Οὐδεὶς ἔξοχος ἄλλος ἔβλαστεν ἄλλου. Æsch. Pr. 459 : Καὶ μὴν ἀριθμὸν ἔξοχον σοφισμάτων ἐξεῦρον· Ag. 1622 : Δύσι δι-δάσκειν ἐξοχώτατα φρενῶν ἰατρομάντεις. Eur. Suppl. 889 : Εἶδος ἐξοχώτατος. Compar. Pind. Nem. 3, 68, superl. 2, 18, et de capris in fr. ap. Athen. 1, p. 28, A. Fort. etiam in mon. ap. Bœckh. vol. 1, p. 651, 1330, 6.] Herodian. 7, [1, 16] : Στρατιωτῶν οὐκ ὀλίγους, ἀλλὰ τοὺς ἐξοχωτάτους, Qui virtute ceteros anteirent. 2, [12, 10] : Τῶν ἐν ἀρχαῖς ὄντων καὶ τῶν ἐξοχωτάτων τῆς βουλῆς, In senatu eminentissimorum. At Ἔξοχον neutro genere adverbialiter capitur Hom. Od. E, 118 : Σχέτλιοί ἐστε, θεοὶ, δηλήμονες [ζηλ.] ἔξοχον ἄλλων, Præ ceteris, Supra ceteros, Nocendi studio præ ceteris eminetis. [Conf. Δ, 171, Z, 158, T, 247; Il. Z, 194, N, 499, Υ, 184, I, 631.] Pro quo Ἔξοχα frequentius usurpatur plur. Il. Ξ, [257] : Ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων ζήτει, Præ ceteris. Od. Θ, [487] : Ἔξοχα δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων· Λ, [431] : Ἣ δ' ἔξοχα λύγρ' εἰδυῖα· Ο, [70] : Ὅς κ' ἔξοχα μὲν φιλέῃσιν, Ἔξοχα δ' ἐχθαίρῃσι. [Pind. Ol. 1, 2; 8, 23, Pyth. 5, 25. Batrach. 273 : Ὦ Τιτᾶνες ἔφορνες ἀρίστους ἔξοχα πάντων.] Pro eod. κατ' ἔλλειψιν τῆς προθέσεως dici volunt et Ὄχα, Od. Ψ, [117] Ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται· Il. Α, [69] de Calchante : Οἰωνοπόλων ὀχ' ἄριστος, In augurali disciplina eminentissimus : ut Quintil. In sapientia eminentissimi. Regulare autem ab ἔξοχος adv. est Ἐξόχως, i. q. ἔξοχον et ἔξοχα. [Excellenter, Eximie, Gl. Pind. Ol. 9, 74 : Υἱὸν δ' Ἄκτορος ἐξ. τίμασεν ἑποίκων Αἰγίνας τε Μενοίτιον· Nem. 4, 92 : Τὰ δ' αὐτὸς ἂν τις ἴδῃ, ἔλπεταί τις ἕκαστος ἐξοχώτατα φάσθαι. Eur. Bacch. 1235 : Ἁπάσας εἶπον, ἐξόχως δ' ἐμέ. In prosa Maccab. 3, 5, 31.]

[Ἔξοχος, ὁ, Exochus, n. viri in inscr. Sozopoli reperta, ap. Bœckh. vol. 2, n. 2052, 14, ubi ΕΞΟΧ.... Σ. L. Dind.]

[Ἐξοχότης, ητος, ἡ, Imminentia (Em.), Gl.]

Ἐξοχυρόω, Munio. Ap. Plut. Cam. [c. 10] πανταχόθεν ἐξωχυρῶσθαι exp. Undique munitos esse.

[Ἔξοχως. V. Ἔξοχος.]

[Ἔξπηχυς. V. Ἔκπηχυς.]

[Ἐξπηχυστὶ, adv., ex Sophocle citant Etym. M. p. 346, 15, Philem. Lex. techn. s. 76.]

[Ἔξπλεθρος. Ἔξπλευρος. V. Ἔκπλ—.]

[Ἐξποδιαίος, α, ον, i. q. seq. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2860, col. 1, 7 : Ἐμ πλινθίῳ ἑ.π.διαίῳ, et ubi .ξποδιαίῳ, 9. L. Dindorf.]

[Ἔξπους. V. Ἐξάπους.]

[Ἐξτάδιος. V. Ἑκατάδιος.]

Ἐξυβρίζω, Insolentius efferor, etiam Insolentia et petulantia modum excedo. Plut. Pericle [c. 7 extr.] : Ὑφ' ἧς (ἐλευθερίας) ὥσπερ ἵππον ἐξυβρίσαντα τὸν ὄχλον, οἱ κωμῳδοποιοὶ λέγουσι πειθαρχεῖν οὐκέτι τολμᾶν, ἀλλὰ δάκνειν τὴν Εὔβοιαν καὶ ταῖς νήσοις ἐπιπηδᾶν. Ubi nota de equo feroce, petulante et lascivo, dici hoc ἐξυβρίζειν, quum sc. frænis non amplius parens, mordet et insultat sessori, vel iis qui ad se accedunt. [V. Toup. Emend. vol. 1, p. 272.] Unde et Xen. ὑβριστὰς ἵππους vocat Eos qui tales sunt. [Magis proprie de hominibus Herodot. 4, 146 : Αὐτίκα οἱ Μινύαι ἐξύβρισαν, τῆς τε βασιληίης μεταιτέοντες καὶ ἄλλα ποιεῦντες οὐκ ὅσια·] Xen. Cyrop. 8, [6, 1] : Εἴ τις τῶν σατραπῶν ὑπὸ πλούτου καὶ πλήθους ἀνθρώπων ἐξυβρίσειε, καὶ ἐπιχειρήσειε μὴ πείθεσθαι· 3, [1, 26] : Δοκεῖ μέντοι μοι τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς εἶναι, καὶ εὐτυχοῦντα ἐξυβρίσαι, καὶ πταίσαντα ταχὺ πτῆξαι. Cui l. similis hic Thuc. 1, [84] : Μόνοι γὰρ ὀι' αὐτὸ εὐπραγίαις τε οὐκ ἐξυβρίζομεν, καὶ ξυμφοραῖς ἧσσον ἑτέρων εἴκομεν, Rebus prosperis non insolescimus, et rebus adversis minus quam alii succumbimus. Solet enim ἡ ἀπροσδόκητος εὐπραξία ἐς ὕβριν τρέπειν, ut Idem testatur l. 3 ; et ita ἐξυβρίζειν i. est q. ἐς ὕβριν τρέπεσθαι. Nota vero in illo l. εὐπραγίαις ἐξυβρίζειν pro ὀι' εὐπραγίας, s. ὑπ' εὐπραγιῶν ; ut Xen. dicit ὑπὸ πλούτου ἐξυβρίζειν. Idem rursum Thuc. 3, [39] dicit : Οὐκ ἂν ἐς τόδε ἐξύβρισαν, Non ad istam insolentiam erupissent. Quod Athen. dicit, Εἰς τοῦτο προῆλθον ὕβρεως, et Dem., Εἰς τοῦθ' ὕβρεως ἦλθον. Ap. Dionys. autem Areop., Εἰς θείας ἀθέσμως οὐκ ἐξύβριζε δυνάμεις, Bud. vertit, Procul ab eo abfuit ut petulanter de divinis copiis dissereret. Item, ἐξυβρίζω εἰς ὑμᾶς τοῦτο, ex Luciano [Fugit. c. 18], pro Hoc insolenter et petulanter in vos committo. [Cum accus. etiam Soph. El. 293 : Τάδ' ἐξυβρίζει. Accus. aliter posito Conon Narrat. c. 24 : Ἀμεινίου ἐξύβρισε τοὺς ἐρωτας. Anton. Lib. c. 12, p. 84 : Ὁ δὲ καὶ τοῦτον (amatorem) οὐ μετρίως ἐξύβρισεν. Cum præp. εἰς autem Hesych. v. Γλυκὺς ἀγκών, ab Hemst. cit. : Τοὺς Αἰγυπτίους ἐξυβρίζειν εἰς τὰς... γυναῖκας, de vi mulieribus illata. Alia struct. Antonin. c. 15, p. 106 : Μερόπη ἐξύβρισε πρὸς τὸ ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς.] Flumina quoque ἐξυβρίζειν dicuntur Quum extra alveos erumpentia petulanter evagantur [Thom. M. v. Πλημμελεῖν, ubi agit de usu v. ἐξυβρίζειν non minus Attico quam v. πλημμελεῖν. De quo add. Mœris p. 294], teste Bud., qui de plantis quoque ἐξυβρίζειν dici annotat, quæ nimia soli ubertate lasciviunt et luxuriant : afferens ex Theophr. C. Pl. 3, [1, 5] : Ὁ δὲ θέρμος ἄκαρπος γίνεται, καθάπερ ὑλομανῶν καὶ ἐξυβρίζων. [Eadem verba conjungit Plutarch. Mor. p. 15, F.] Et rursum [ib. 6, 8] : Ὅσα διὰ τὴν ἰσχὺν λαμβάνοντα πλῆθος τροφῆς, ἐξυβρίζει, καθάπερ ἀμυγδαλὴ· nam, ut Idem docet [ib. 2, 16, 8] : Αἱ ἀμυγδαλαῖ, βαθείας οὔσης καὶ πιείρας τῆς γῆς, ἐξυβρίσασαι διὰ τὴν εὐτροφίαν, ἀκάρπους, Nimia pabuli ubertate lascivientes. V. et Τραγάω. [Arrian. Diss. 4, 8, Themist. p. 360, Stob. p. 21, citat Wakef. Similiter Plat. Leg. 3, p. 691, C : Ἐάν τις... μείζονα διδῷ ... σώμασι τροφὴν..., ἀνατρέπεταί που πάντα καὶ ἐξυβρίζοντα εἰς νόσους θεῖ. Pass. Longin. 43, 5 : Οὐ γὰρ δεῖ καταντᾶν ἐν τοῖς ὕψεσιν εἰς τὰ ῥυπαρὰ καὶ ἐξυβρισμένα, Vilissima.]

Ἐξύβρισις, εως, ἡ, In segetibus dicitur Ejusmodi lascivia et luxuria, potius Luxuriatio et lascivitio, si ita loqui liceat.

[Ἐξυγιάζω, Sano. Polyb. 3, 88, 2 : Τοὺς τραυματίας ἐξυγίασε. Hippocr. p. 5, 19 : Ὡς ταῦτα μὲν καὶ αὐτὰ ἀφ' αὑτῶν ἂν ἐξυγιάζοιτο.]

Ἐξυγιαίνω, Sano, Sanitati restituo. Hippocr. [p. 3, 35] : Ὅτι μὲν ἔνιοι ἐξυγιαίνονται τῶν θεραπευομένων ὑπὸ ἰητρικῆς, ὁμολογέεται. [Convalesco. Id. p. 758, G : Διὰ τοῦτο καὶ οἱ πλεῖστοι οὐκ ἐξυγιαίνουσι τελέως, de ægrotis.]

Ἐξυγραίνω, i. q. διῳγραίνω : unde ἐξυγρανθείς, Madefactus, Humefactus. [Ἐξυγρανόμενα διαχωρήματα, p. 218, H, Perliquida alvi excrementa. Ἐξυγρασμένη ὑστέρη, Perhumidus, Valde humidus uterus, p. 595, 10. Foes. OEc. Hippocr.] Quod vero Hippocr. dixit [p. 374] : Τὰ τῆς κοιλίης ἐξυγρασμένα, quidam interpr. Ventris resolutio. || Rursum ἐξυγραίνω redditur etiam Languidum reddo, sed sine exemplo. [Plut. Mor. p. 136, B : Ταῖς ἡδοναῖς ἐξυγραίνειν καὶ ἀνατήκειν τὰ σώματα. L. D. Ἐξυγρανομένων τῶν φυτῶν, Theophr. C. Pl. 1, 13, 6. Τὸ συκάμινον ἐξυγραίνεται, καθάπερ ἐγκύλον γινόμενον, 6, 6, 4. Τὸ φθειρόμενον ἐξυγραίνεται, 6, 7, 7. Ἐξυγρασμένοι λίθοι, fr. 2, 10. Ὁ νότος ἐξύγρανε καὶ ὑδατώδη ἐποίησεν, 5, 54. Schneid. Aristot. H. A. 3, 19 : Ἐξυγρανομένου δὲ (αἵματος) λίαν νοσοῦσι. Gataк. Molliter flecto, Poll. 4, 100 : Ὀρχησις τὸ σῶμα ἐξυγραίνουσα. Hemst. Ὀρχηστὴν ἐξυγρανόμενον memorat id. 4, 96. L. D. De concocto cibo, Clem. Al. p. 222. Wakef.]

Ἔξυγρος, ὁ, ἡ, Prorsus humidus s. aqueus. Hippocr. De victu m. ac. [p. 396, 14] : Τὰ δ' ὑποχωρήματα ἔξυγρα καὶ ὠχρὰ γίγνεται. Qua voce indicat μηδὲ ὅλως πεπέφθαι, Galen. [Alex. Aphr. Probl., τροφή. Schneid.]

Ἐξυδᾰρόω, In aquosam naturam converto, ut Bud. rursum ἐξυδαροῦσθαι interpr. In aquam verti, afferens ex Alex. Aphr. [Probl. 1, 81] de hydropicis : Τὸ γὰρ πλεῖστον τῆς τροφῆς ἐξυδαρούμενον χορηγεῖται πρὸς γένεσιν τοῦ πάθους. Et rursum ex Eod. de ovis vitiatis [2 extr.] : Τὰ δὲ ἀφανισθέντα καὶ ἐξουρίσαντα ἐπινήχεται, τῷ τὰ ἐν αὐτοῖς ὑγρὰ ἐξυδαρωθῆναι καὶ ἐκπνευματωθῆναι, Eo quod in aquam abierint s. conversa sint. [Simplic. ad Epict. p. 354 : Ἐξυδαροῖ τὴν τῶν γινομένων δύναμιν. Hemst. Olympiodor. in Alcib. 1 sect. 17 init. ibiq. not. Cruzer. Aquam per cribrum quatio, Const. Apost. 333. Wakef. Hesych. : Ἐξυδαροῦται, ἐξυδατοῦται. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 286, D : Τὸν οἶνον ἐκχυθέντα (ἐγχ.) τῷ ὕδατι ἐξυδαροῦσθαι (λέγομεν). L. Dind.]

[Ἐξυδᾰτίζω, i. q. seq. Hesych. : Ἐξυδατισθὲν, ὡς ὕδωρ.]

Ἐξῠδᾰτόω, itidem In aquam naturam converto, In aquam resolvo. [Theophr. De odor. 66: Ἀποθηλύνει καὶ ὥσπερ ἐξυδατοῖ τὰς ὁσμάς.] Pass. ἐξυδατοῦται pro Aquescit, Liquescit in aquam, Diluitur, ex Diosc. 1, 88. Sic Paulus Ægin. 3, 48, de hydrope: Πῇ δὲ καὶ πάσης τῆς σαρκὸς τοῦ σώματος οἷον ἐξυδατουμένης τηκτόμενον, ὥστε λευκὸν καὶ φλεγματῶδες τὸ σῶμα φαίνεσθαι. [Nemes. N. H. 5, p. 69 (121). Kall. Phurnut. N. D. c. 17, p. 172. Wakef. De hydropica Hippocr. p. 1138, E: Ἐς χειμῶνα ἐξυδατώθη.]

Ἐξυδάτωσις, ως, ἡ, τοῦ αἵματος, Corruptio sanguinis in substantiam aquam, quum sc. ἐξυδατοῦται τὸ αἷμα. [Eruptio aquarum, Eudocia p. 433: Ἐν κατακλυσμῷ καὶ ἐξυδατώσει. Schleusn. Orig. C. Cels. 16; Eust. Il. Wakef.]

[Ἐξυδραίνω, i. q. ἐξυγραίνω. Plochir. Dram. (ap. Maittair. Poem. Vett.) 104: Ἐμοῦ γὰρ ὕδωρ ἐξυδραίνει γαστέρα. Si recte habet scriptura.]

Ἐξυδρίας, ὁ, ἄνεμος, Ventus cum pluviis aquis erumpens. Aristot. De mundo [c. 4, p. 394, 19]: Οἱ δὲ μέθ' ὕδατος ἐκραγέντος ἀθρόως γινόμενοι, ἐξυδρίαι λέγονται. Ubi Bud.: Ἐξυδρίαι, quasi Aquatores, dicuntur Qui cum pluviis aquis grassantur, impetu et confertim effusis.

[Ἐξυδρωπιάω.] Ἐξυδρωπιῶ, Hydropisi corripior, Hydropicus fio. Aristot. H. A. 5, 20, de insectorum interitu: Οἱ δὲ μύωπες καὶ τῶν ὀμμάτων ἐξυδρωπιώντων φθείρονται, Aqua intercute oculorum excæcati moriuntur. Ubi in quibusdam edd. legitur ἐξυδροπιώντων, per o.

Ἐξῠλακτέω, Latratum emitto, In latratum erumpo. Plut. [Mor. p. 39, B]: Ὅταν ἀκούων ἑτέρου, μὴ συνταράττηται μηδ' ἐξυλακτῇ πρὸς ἕκαστον. [V. Arati c. 50. Lycophr. 764: Τὸν μυθοπλάστην ἐξυλακτήσει γόον.]

[Ἐξῠλίζω, Percolo. Galen. vol. 10, p. 537, A: Τὸ ἀθρόως δὲ ἁπεπτον ἀπενιχθὲν (σιτίον), ἀφῦῶς ἐξυλίζεται.]

[Ἐξῠλόω, Virgulta excido. Pachom. in Mingarelli Catal. codd. Nan. p. 270: Ψιλοῦν λέγουσι (Cyprii) τὸν ἀγρὸν καὶ ἐξυλοῦν, ὅπερ ἀλλαχοῦ ἐλοκοπεῖν. L. Dind.]

Ἐξῠμενίζω, Membrana nudo. Diosc. 2, 86: Μετὰ τὸ ἐξυμενισθῆναι τὸ στέαρ, Adipe membrana nudato, i. e. Detracta s. Exempta adipi membrana. Utitur et activa voce cap. seq.: Λαβὼν τὸ πρόσφατον καὶ καταπίμελον, εἰς ὕδωρ ἐξυμένισον, καὶ τρίβε ταῖς χερσί· cap. seq.: Πλύνας ἐξυμενίσας τε ὡς προείρηται. Utitur et adv. thetico, cap. seq.: Καὶ τοῦ βοτείου δὲ στέατος ἐξυμενιστέον, τὸ νεφριαῖον, καὶ θαλάττῃ πελαγίᾳ πλυτέον. Sicut vero paulo supra dicit ἐξυμένισον εἰς ὕδωρ, ita c. 90: Ἐξυμενίσας εἰς χύτραν κεραμέαν καινήν.

[Ἐξῠμενιστὴρ, ῆρος, ὁ, Instrumentum ad detrahendam membranam adhibendum. Paul. Ægin. 6, 5.]

Ἐξυμνέω, exp. Hymnis prosequor, Celebro. [Polyb. 6, 47, 7: Ταύτην (τὴν Πλάτωνος πολιτείαν) τινὲς τῶν φιλοσόφων ἐξυμνοῦσιν. Diod. Exc. Vat. p. 23: Τοὺς ἐξυμνοῦντας τὴν εὐτυχίαν αὐτοῦ (Croesi). Alciphr. 3, 55: Οἱ σεμνοὶ καὶ ... τὴν ἀρετὴν ἐξυμνοῦντες. Pass. Lycophr. 1195: Πλάκα τὴν ἐξόχως Γραικοῖσιν ἐξυμνημένην. Eust. Opusc. p. 203, 6.]

[Ἐξυπάγω, in inscr. Att. a Müllero Gott. 1836 edita p. 34, 42: Ἐξυπάγων πηλῷ ἠχυρωμένῳ, Inducens luto palea misto. Ὑπαγωγὺς de trulla, qua calx muris inducitur, usitatum confert Müllerus p. 39. L. Dindorf.]

Ἐξυπάλυξις, ἡ, Fuga, vel Effugium, ἐκφυγή, ap. Orph. [Arg. 682.]

[Ἐξυπαλύσκω, Effugio. Quintus 1, 327: Ἐμὲν σθένος ἐξυπαλύξας· 3, 344; 12, 501. Orph. Lith. 75.]

[Ἐξυπανίστημι.] Ἐξυπανέστη, Assurrexit, Exurrexit: ab ἐξυπανίσταμαι. Hom. Il. B, [267]: Σμώδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη, Exurrexit, Exorta est. [Callisth. ap. Eustath. Il. N, p. 918, 40. Hemst.]

Ἐξυπαρχῆς, Denuo, A principio, Iterum. Lucian. [De luctu c. 17]: Ἀναλαβὼν ἐξυπαρχῆς βόα. [Aristot. De anim. 2 init. Routh. Hesych. Wakef.]

[Ἐξυπεῖπεῖν, Dicere, Jubere. Eur. Bacch. 1266: Τί μοι τόνδ' ἐξυπεῖπας ἱσορᾶν;]

[Ἐξυπερείδω. V. Ἐξεπερείδω.]

[Ἐξυπερζέω, Effervesco. Tzetz. Hist. 3, 267: Ἐξυπερζέσας τῷ θυμῷ· 539.]

[Ἐξύπερθε, Superne. Soph. Phil. 29: Τόδ' (ἄντρον) ἐξ.]

[Ἐξυπεροπτάω, Supra modam excoquo. Galen. vol. 10, p. 528, D: Ἡ παρὰ φύσιν θερμότης πλέον πεπτύνει καὶ ἐξυπεροπτᾷ καὶ ἀπογαιοῖ τὸν χυμόν.]

Ἐξῠπηρετέω, et Ἐξυπηρετοῦμαι, in act. itidem signif., pro simplici, ut Basil.: Ἐξυπηρετουμένη τῷ κτίσαντι. [Gl.: Ἐξυπηρέτησεν, Administravit; Ἐξυπηρετοῦμαι, Administro. Soph. Tr. 1156: Ἡμεῖς δ' ὅσοι πάρεσμεν, εἴ τι χρὴ πράσσειν, κλύοντες ἐξυπηρετήσομεν. In Eurip. fr. Autol. ap. Athen. 10, p. 413, D: Πίνεσθαι καὶ ξυνηρετμεῖν τύχαις, Galen. in Protr. exhibet κἀξυπηρετεῖν. Addit Hemst.: «Ἀπρόθυμοι τῷ πολέμῳ ἐξυπηρετῶμεν, Clem. Al. Str. 2, p. 471, 35; 4, p. 581, 3. Phot. Bibl. p. 171, 10; Paul. Ægin. p. 36, 42; Euseb. H. E. p. 488, 9; Callicr. ap. Stob. vol. 3, p. 180.» Med. Vita Jo. Damasc. vol. 1, p. xvi, B: Εἷς τῶν ἐξυπηρετουμένων αὐτῷ, ubi al. ἐξυπηρετούντων. Jo. Dam. ipse p. 3, C. Eust. Op. p. 84, 28: Ὁ πρὸς κολακείαν λαλῶν δαίμονι ἐξυπηρετεῖται· 320, 63. Pass. Jo. Laur. De mag. 2, 14, p. 118: Ἕτερον δὲ ἐξ ἀργυρίου βαθὺ πρὸς ὑποδοχὴν κοινοῦ μέλανος ἐξυπηρέτηται τῷ δικαστηρίῳ. L. Dind.]

[Ἐξύπιστα. V. Ἐξόπισθεν.]

[Ἐξυπνέω, Evigilo. Andr. Cret. p. 219. Kall.]

[Ἐξυπνίζω, Expergefacio, Suscito, Gl. Theodot. Job. 3, 8: Οἱ ἕτοιμοι ἐξυπνίσαι δράκοντα, ubi al. ἐξεγεῖραι, ut Cant. 2, 7 pro ἐξεγείρητε, al. ἐξυπνίσητε. Jo. 11, 11: Ἵνα ἐξυπνίσω αὐτόν. Basil. Ep. 42, vol. 3, p. 127, B: Ὁ ἡδέως λαλῶν τὰ τῶν ἁμαρτωλῶν ἑτοίμως καθ' ἑαυτοῦ ἐξυπνίζει τὰς ἡδονάς. || Expergefio. Ps. 43, 23: Ἐξεγέρθητι. Al. ἐξύπνισον. Eodemque modo aliis quibusdam V. T. ll. inter varietates intt. || Pass. Expergefio, Gl. Plut. Anton. c. 30: Ὥσπερ ἐξυπνισθεὶς καὶ ἀποκραιπαλήσας· Mor. p. 979, D, E. Alia recentt. exx., quibus accedunt V. T. intt. Græci, indicavit Lobeck. ad Phrynich. p. 224, damnantem cum ceteris Atticistis hujus verbi usum, et ἀφυπνισθῆναι usurpari volentem. Ἐξυπνισθήσομαι vitio scripturæ Aq. Symm. Theod. Prov. 23, 25 pro ἐξυπνισθ.]

[Ἐξυπνισμὸς, ὁ, Expergefactio, Evigilatio. Isaac Scholl. in Jo. Climac. 100; anon. in Anecd. meis vol. 4, p. 464, 3. Boiss. Theophyl. Bulg. vol. 1, p. 657.]

[Ἐξυπνιστὴς, ὁ, Qui e somno excitat. Typicum Sabæ 5, p. 7. Suicer.]

Ἔξυπνος, ὁ, Qui ἐξ ὕπνου ἠγέρται, s. ἀνόρουσεν, ἢ ἐκθορεν, ex somno evigilavit, Experrectus s. Expergefactus. [Act. Ap. 16, 27: Ἔξ. γενόμενος, et iisd. verbis Ephraem Syr. vol. 1, p. 44, E. L. D. Ἐξυπνισθῆναι et ἔξυπνον γενέσθαι permutavit Imperator Antoninus 6, 31; 10, 13. Illud oppido notabile in Libro Esræ Gr., qui dicitur ἀπόκρυφος, c. 3, 3, contrario prorsus sensu poni ἔξυπνος ἐγένετο, pro In profundum somnum incidit. Auctor autem, Græce peritissimus, noverat in compositis præp. ἐκ non tantum induere negantem significatum, sed et intendere in nonnullis significationem simplicis, ut Latine In. Infractus sæpe notat Non fractum, sed apud Cic. est Valde fractus. Incoctum vulgo Non coctum, sed ap. Persium Percoctum est, vel Bene coctum. Valck. Scholl. in N. T. vol. 1, p. 141.]

[Ἐξυπνόω, Edormio. Schol. Ven. Il. K, 98: Ἔτι δὲ καὶ τῶν λέγομεν ὕπνου μεστὸν οὐ τὸν ἐξυπνωκότα, ἀλλὰ τὸν πολὺ τὸ ὑπνωτικὸν ἐν αὐτῷ ἔχοντα. Symm. Ps. 138, 18. Metaph. Ad sanam mentem redeo, Maccab. 4, 5, 10.]

Ἐξυπογύου, alicubi reperitur pro ἐξ ὑπογύου.

[Ἐξυπολύω. HSt. in Ὑπολύω:] Bud. affert et hæc, non addens auctoris nomen, Ὑπολύω τὸν πόδα. At Ἐξυπολύω, ἐπὶ ὑποδημάτων. [Nicet. Urb. capt. p. 381, D: Ἀσάνδαλος. Cod. barbarogr. ἐξυπόλυτος. L. D.]

[Ἐξυποσμύχω, Suburo. Eust. Opusc. p. 327, 9: Τοιαῦτα πυρὰ πολλὰ ἐξυποσμύχοντα. ῡ]

[Ἐξυποστρέφω, Redeo. Socrat. Hist. Eccl. 7, 24, p. 372, 37: Ἐπὶ τὴν Κωνσταντίνου πόλιν ἐξυπέστρεψεν.]

[Ἐξυπουργέω, Servio, Operam præsto. Niceph. Blemm. in Maji Nova Coll. Vat. vol. 2, p. 666: Οἱ περὶ τὰς οἰκοδομίας καὶ φυτηκομίας ἐξυπουργοῦντες.]

Ἐξυπτιάζω, Resupinus sum, Resupinor, Supinus sum, Supinor. Aristot. H. A. 2, [1, p. 499, 7] de feris bubus loquens: Τὰ δὲ κέρατα ἐξυπτιάζοντα ἔχουσι μᾶλ-

λον. Lucian. [Herc. c. 3] : Οὔτε ὅλως ἀντιτείνουσιν ἢ τοῖς ποσὶν ἀντερείδουσι πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες, Nec omnino restitantes aut in diversum renitentes resupinatosque videas. [Clem. Al. Pæd. 3, p. 253 : Οὐδὲ τὸ ἐν ταῖς ὁδοῖς σαλεύειν καὶ ἐξυπτιάζοντα παραβλέπειν εἰς τοὺς ἀπαντῶντας, εἰ ἀποβλέπουσιν εἰς αὐτόν.] Active etiam ponitur pro Resupino s. Supino, velut ap. Lucian. [Catapl. c. 16] : Σεμνῶς προβαίνων καὶ ἐξυπτιάζων ἑαυτόν. Unde Ἐξυπτιάζομαι, Resupinor s. Supinor, ut quum Aristot. ap. Athen. 1, [p. 34, B] scribit ὅτι οἱ μὲν ἀπ' οἴνου μεθυσθέντες ἐπὶ πρόσωπον φέρονται, οἱ δὲ τὸν κρίθινον πεπωκότες ἐξυπτιάζονται τὴν κεφαλήν. Ubi ante τὴν forsan omissa est præp. εἰς : nam idem Athen. 10, [p. 447, A] : Ὡς φησιν, inquit, Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Περὶ μέθης, εἰς τὰ νῶτα καταπίπτουσιν οἱ τὸν κρίθινον πεπωκότες. Ubi nota, εἰς τὰ νῶτα καταπίπτειν, et εἰς τὴν κεφαλὴν ἐξυπτιάζεσθαι, idem esse. Verborum autem Aristotelis, quæ ibi afferuntur ab Athen., bonam partem habebis in Ὑπτιος. [Εἰκὼν ἐξυπτιαζομένη, cui opponit ἐπινευομένην, Sext. Emp. p. 32, 3. Περὶ ὧν ἡ μακρὰ παρενθήκη τῆς ἱστορίας ἐξυπτιάζεται, Gregor. Nyss. vol. 2, p. 296, B. Ἐξυπτιάζω singulari modo usurpatum ab Æschylo Sept. 583 : Ἐξυπτιάζων ὄνομα (Polynicis). Schol. ἀναπτύσσων, ἐτυμολογῶν. Hemst.]

[Ἐξυπτιόομαι, Luxurior. Phot. : Πεταχνοῦνται, ἐξυπτιοῦνται, τρυφῶσιν. Hesych. : Πεδαχνοῦται, ἐξυπτίωται καὶ τρυφᾷ· et vitiose : Πεταλοῦνται, ἐξυπτοῦνται, τρυφῶσιν.]

Ἐξύφαίνω, Pertexo, Contexo, Texendo absolvo et conficio. Hom. Batrachom. [181] : Πέπλον μου κατέτρωξαν, ὃν ἐξύφηνα καμοῦσα, Quem multo labore et artificio contexueram. [Herodot. 2, 122; 9, 109.] Itidem ex Plut. [Rom. c. 2] ἐξυφῆνωσι affertur pro Telam absolverint. [Ἐξυφασμένη πάπυρος, Porphyr. ap. Euseb. Præp. ev. p. 98, A. Hemst. Themist. Or. 6, p. 84, A : Πέπλον ἐκ γῆς καὶ θαλάττης ἐξυφασμένον.] Bud. interpr. Detexo; nec non Compono, Struo, afferens ex Greg. Naz. : Καὶ ἡ μὲν μέλισσα ποτεῖ τὰ κηρία, τὰς ἐξαγώνους καὶ ἀντιθέτους σύριγγας ἐξυφαίνουσα. [De iisdem favis apum Xen. OEc. 7, 34 : Τοὺς ἔνδον ἐξυφαινομένους κηρίους. Figurate Pind. Nem. 4, 44 : Ἐξύφαινε μέλος· Pyth. 2, 275 : Τὶν δὲ τούτων ἐξυφαίνονται χάριτες. Polyb. 17, 10, 3 : Τὸ συνεχὲς τῆς ἐπιβολῆς ἐξύφαινε· 3, 32, 2 : Βίβλους τετταράκοντα καθαπερανεὶ κατὰ μίτον ἐξυφασμένας. Suidas ab Hemst. cit. v. Τιμοκρέων : Θεμιστοκλῆς, εἰς ὃν ἐξύφανε ψόγον. Et sim. Eumath. 1, p. 5 : Κατ' ἄλλον ἄλλος τὸν θρίαμβον ἐξυφαίνει μοι. || Medii ex. v. in l. Comici in Διάζομαι cit. vol. 2, p. 1146, D, coll. simpl. Ὑφαίνομαι.]

[Ἐξυφαιρέω, Eximo. Titus Bostrens. ap. Wolf. An. Gr. vol. 1, p. 11 : Μὴ μέρη τῶν Εὐαγγελίων ἐξυφελεῖν. Kall. Gl. : Ἐξυφαιρεῖται, Excipitur.]

[Ἐξυφαντέον, Texendum. Clem. Al. l. in Ἐξανθιστέον citato.]

[Ἐξυφαπλόω, Explico. Nicet. Eugen. 2, 268 : Τὸ λεπτοῦφές ἐξυφάπλου μοι φάρος. Boiss.]

[Ἐξυφάπτω, Incendo. Euseb. H. E. 10, 4. Kall. Schol. Hom. Il. Φ, 333.]

[Ἐξύφασμα, τὸ, Textura. Eurip. El. 539 : Κιρκίδος ἐξ. σῆς. Greg. Nyss. vol. 1, p. 227, B : Ἡ τῶν τριχῶν συμπλοκὴ, τραχύ τε καὶ δυσαφὲς ἀπεργαζομένη ἐξύφασμα. Conf. ib. p. 226, A. L. Dind.]

[Ἐξυφηγέομαι, Duco. Soph. OEd. C. 1025 : Ἐξυφηγοῦ.]

[Ἐξυφόω, Exalto. Gl. Sirac. 1, 27 : Ἐξύφου σεαυτὸν, ἵνα μὴ πέσῃς. Dan. 3, 51, et quem Boiss. citavit, Agapet. Sched. 33.]

Ἔξω, Extra, Foras [Gl.] : ut ἔξω ποιῆσαι, Foras emittere vel Ejicere. [Hom. Il. P, 265 : Ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω· Ω, 247 : Οἱ δ' ἔσαν ἔξω. Herodot. 5, 33 : Ἔξω κεφαλὴν ποιοῦντας, ἔσω δὲ τὸ σῶμα. Pind. Pyth. 3, 83 : Τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω. Æsch. Sept. 1014 : Πολυνείκους νεκρὸν ἔξω βαλεῖν ἄθαπτον, Terra ejicere. Demosth. p. 332, 15 : Ἔξω βλέπουσιν, Amicitias extraneas spectant. Notanda etiam formula ap. Lucian. Alex. c. 38 : Ἔξω Χριστιανούς, ἔξω Ἐπικουρείους, sc. ejiciamus. Schol. Aristoph. Ach. 617 : Εἰώθεσαν, εἴ ποτε ἐκχέοιτο ἀπόνιπτρα ἐκ τῶν θυρίδων, ἵνα μή τις βραχῇ τῶν παριόντων, Ἔξω λέγειν. V. infra Ἔξω Γλαῦκε. L. D.] || Extra, Foris [Gl.] : ut ἔξω διατρίβειν, Foris agere, Aristoph. [Nub. 199. Soph. OEd. C. 444 : Ἔξω πτωχὸς ἡλώμην· 1231. Sic apud Xen. de exercitu in expeditionem profecto H. Gr. 5, 4, 37 : Στρατιᾶς οὔσης ἔξω, et sim. alibi. Vectig. 3, 2 : Νομίσμασι γὰρ οὐ χρησίμοις ἔξω χρῶνται.] Item ὁ ἔξω, Qui foris s. forinsecus est, Exterior, Externus [Thucyd. 7, 69 : Βιάσασθαι ἐς τὸ ἔξω. Plato Phædr. p. 248, A : Τὸν ἔξω τόπον· Theæt. p. 143, E : Τὸ ἔξω τῶν ὁμμάτων] : ut τὰ ἔξω ἀγαθὰ, Externa bona. Et οἱ ἔξω ap. Athen., Externi s. Exteri. Necnon οἱ ἔξω σοφοὶ ap. Damasc. de profanis et ethnicis, qui sc. fuerunt vel sunt extra ecclesiam Christi : qui et οἱ ἔξωθεν, ut infra docebo. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 190, B : Τῇ ἔξω συγγενίσεται φιλοσοφίᾳ· 194, A. 193, C : Τῆς ἔξω παιδεύσεως. Aliique multi. L. D.] || Extra, quum præp. est, et cum gen. construitur, ut [Hom. Il. K, 94 : Κραδίη δέ μοι ἔξω στηθέων ἐκθρώσκει· A, 457, etc. Pind. Pyth. 1, 44 : Ἀγῶνος βαλεῖν ἔξω. Æsch. Pr. 263 : Πημάτων ἔξω πόδα ἔχει. Soph. OEd. T. 622. Ant. 660 : Τοὺς ἔξω γένους. Herodot. 1, 202 : Ἡ ἔξω στηλέων θάλασσα. Plato Leg. 9, p. 876, E : Ἔξω βαίνειν τῆς δίκης. Et alii omnes his similibusque modis.] Ἔξω τῶν προκειμένων, Extra rem propositam, Præter rem. Et ap. Gregor. οὐκ ἔξω λόγου, Non extra propositum, Non abs re. Et ἔξω τῶν τειχῶν μᾶλλον, Magis extra muros, i. e. Longius a muris. Item aliquis aliquem vel aliquid ἐκβάλλει vel ποιεῖ ἔξω τινός. Matth. [21, 39] : Ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος ἐξέβαλον, Extra vineam ejecerunt, s. Ex vinea ejecerunt. Xen. Cyrop. 4, [1, 3] : Ἔξω βελῶν τὴν τάξιν ποιήσας, Extra teli jactum constituto agmine. Sicut vero aliquis aliquid ποιεῖ ἔξω τινὸς, itidem aliquis vel aliquid dicitur esse ἐκτός τινος pro Esse s. constitutus esse extra aliquid. Ibid. [3, 3, 69] : Ἕως ἔτι ἔξω βελῶν ἦσαν. Dem. [p. 519, 21] : Ἔξω τοῦ πράγματός εἰμι, Extra rem constitutus sum, i. e. Res ad me non pertinet. [Ἔξω τοῦ πράγματος βλασφημεῖν, 1308, 22, et sim. 1347, 5.] Idem [p. 49, 25] : Τοῦ πάσχειν αὐτοὶ κακῶς ἔξω γενήσεσθε. [Ἔξω τῶν ἐπιθυμιῶν ἐγένετο, Athen. 12, p. 552, F. Hemst.] Isocr. vero, Εἰ καί τί με φήσουσιν ἔξω τῆς ὑποθέσεως λέγειν, Dicere aliquid quod sit extra rem propositam, i. e. non pertineat ad quæstionem propositam. [V. p. 247, E; 266, D.] Dicitur etiam aliquis esse ἔξω ἑαυτοῦ, Extra se, i. e. Non esse apud se, Non esse mentis compos : ut contra ἐντὸς ἑαυτοῦ ὢν dicitur Mentis compos. Dem. p. 168 [403, 4] : Ἔξω αὐτῆς οὖσα ὑπὸ τοῦ κακοῦ. [Plato Ion. p. 535, B. Sine genit. Hippocr. p. 1159, G. Similia sunt Pind. Ol. 7, 47 : Ἔξω φρενῶν· Eur. Ion. 926 : Ἔξω δ' ἐγενόμην γνώμης ἐμῆς. Et alia ap. Eur., Demosth. et al.] || Ultra. In qua signif. itidem cum gen. construitur. Xen. Cyneg. [4, 11, coll. Cyrop. 4, 4, 1] : Ἀνέσθωσαν δὲ θέρους μὲν μέχρι μεσημβρίας· χειμῶνος δὲ, δι' ἡμέρας· μετοπώρου δ', ἔξω μεσημβρίας· ἐντὸς δ' ἑσπέρας τὸ ἔαρ. [Ἔξω πέντ' ἐτῶν Demosth. p. 989, 27; μέσων νυκτῶν 1265, 3.] || Præter [Soph. Phil. 904 : Ἀλλ' οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος σύτε ὀρᾷς οὐδὲ φωνεῖς, ἑαθλὸν ἀνδρ' ἐπωφελῶν], Citra [Demosth. p. 798, 3 : Τοὺς ... ἔξω τοῦ πονηροὺς ἅγαν κληθῆναι], Absque, Sine : ut Thuc. schol. 3, [62] ἔξω τῶν ἄλλων exp. ἄνευ τῶν ἄλλων. Et 5, [26] ἔξω τούτων, itidem ἄνευ τούτων. Eod. modo ἐκτός. [Herodot. 1, 46. 7, 29 : Ἔξω σεῦ, Te excepto. Ead. signif. cum ἢ conjunxit 7, 228 : Ἐπιγράμμασι μέν νυν καὶ στήλῃσι ἔξω ἢ τὸ τοῦ μάντιος ἐπίγραμμα Ἀμφικτύονες εἰσὶ σφέας οἱ ἐπικοσμήσαντες. || Aliter Dionys. A. R. 7, 51 : Ὅσα δ' ἂν ἔξω τούτου ... ἐπιχειρῇ λαμβάνειν. Hesych. v. Τέττιξ : Τέττιξ ἔξω τοῦ συνήθους ζώου ... οἱ ὑπηρέται. Ubi v. Alb. Post genit. Suidas v. Πεπιμμένα : Τῶν ἑορτῶν ἔξω ἱεραί τινες ἡμέραι ἐνομίζοντο. Intellecto genit. schol. Aristoph. Vesp. 656 : Τὴν ἔξω διδομένην ταῖς δικαστικῆς ὀραχμήν. Quod Arist. dicit κἄξω τούτου. || Sine, aliter ac supra, ap. recentt., ut schol. Hom. Il. H, 238 : Τινὲς δὲ ἔξω τοῦ ν βῶ. || Additur etiam compositis cum ἐξ, ut similia advv. similibus compositis. Hom. Od. M, 94 : Ἔξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου. Eur. Hipp. 650 : Ἔξω δ' ἐκφέρουσι πρόσπολοι. Herodot. 3, 16 : Ἐκ τῆς ταφῆς τὸν Ἀμάσιος νέκυν ἐκφέρειν ἔξω· 5, 103 : Ἐκπλώσαντες ἔξω τὸν Ἑλλήσποντον. (Qui l. cum altero 7, 58 : Ὁ δὲ ναυτικὸς ἔξω τὸν Ἑλλήσποντον πλέων, habetur pro

exemplo constr. cum accus., quum utroque accusativus cum verbo conjungendus sit. Recte enim Eust. Il. p. 51, 40 ἔξω semper genitivum asciscere dicit.) Sim. Plato Reip. 9, p. 579, C : Ἐάν τις ἔξω ἀποδημῇ· Critiæ p. 108, E : Τοῖς ὑπὲρ Ἡρακλείας στήλας ἔξω κατοικοῦσιν. Adde l. Hippocr. in Ἑλκλέω p. 467, C, citatum. || Ἔξω Γλαῦκι prov. ductum ab iis qui procellis in mari jactantur memorat Hesych. || Formam Dor. Ἔξοι, ex Heraclide memorat Eust. Il. p. 140, 15; aliam Dor. Ἔξος cum ἔνδος Theognost. Cram. An. vol. 2, p. 162, 10, et ut barytonon 164, 9 (qui posterior l. supra in Ἔνδον est omissus). Tertia est ap. Hesych. : Ἔχθοι, ἔξω, cui similes formæ ibid. ab Hesychio notatæ, quæ ιχ pro ιξ habent sequente θ, de quibus conf. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 402, et qui ἴχθοι cum ἴχθος et derivatis componit Buttm. Lexil. vol. 1, p. 124. L. D. Confus. c. ἐκτὸς et ἔξωθεν v. in illis.]

[Ἐξωδάδια, ἐνώδια, Inaures, Λάκωνες, Hesych.]

[Ἐξώδλητος, ὁ, ἡ, Ejectus. Hesych. : Ἐξόδλητον, ἐξόριστον, ἀπόβλητον. Salm. ἐξώδλ.]

[Ἐξωδικός. V. Ἐξοδικός.]

Ἔξωθεν, Ab externo vel externis. [Æschyl. Sept. 560 : Ἔξωθεν εἰσω τῷ φέροντι. Thucyd. 5, 10 : Ἐν τῇ πόλει ἐπιφανεῖ οὔσῃ ἔξωθεν· 21 : Ἐξ. ἐδλαπτον ἀλλήλους. Plato Politici p. 293, D : Τινὰς ἐπεισαγόμενοί ποθεν ἄλλως ἔξωθεν· Parm. 127, D : Ἐπεισελθεῖν ἔξ. etc.] Plato Tim. : Πᾶν δ ἔξωθεν κινεῖται, Omne quod pulsu agitatur externo, ut Cic. interpr. [Ἐξωθεν λαμβάνειν, Intelligere, Supplere, ap. grammatt. V. schol. Aristoph. Pl. 505, 516. Ἔξωθεν ὑπακούεσθαι Apoll. De constr. 4, 4, p. 316, 26. Et sim. 317, 28.] Alioqui ponitur etiam pro ἔξω, Extra, Exterius, Foris, Forinsecus, Extrinsecus, [Extrorsum, Præterea, add. Gl.] : vel etiam Ab exteriore parte : ut quum Alexander ap. Plut. Apophth. [p. 180, E] dicit Antipatrum esse τὰ ἔξωθεν λευκοπάρυφον, τὰ δὲ ἔνδον ἁλοπόρφυρον. [Eur. Andr. 330 : Ἔξωθεν εἶαν οἱ δοκοῦντες εὖ φρονεῖν λαμπροί· Alc. 950 : Τὰ μὲν κατ' οἴκους τοιάδ'· ἔξωθεν δὲ κτλ. Herodot. 8, 7 : Περιέπεμπον ἔξωθεν Σκιάθου.] Sic Xen. [OEc. 7, 22] : Τὰ ἔξωθεν ἔργα καὶ ἐπιμελήματα, Negotia et studia forensia : quæ sc. foris et extra domum obeunda sunt : vel etiam foris nos occupant : quibus opp. τὰ ἔνδον, Domestica. [Æsch. Sept. 201 : Μέλει γὰρ ἀνδρὶ, μὴ γυνὴ βουλεύετω τἄξωθεν· ἔνδον δ' οἶκα μὴ βλάβην τίθει. Eur. El. 74 : Ἄλις δ' ἔχεις τἄξ. ἔργα· τὰν δόμοις δ' ἡμᾶς χρεὼν ἐξευτρεπίζειν. Plato Polit. p. 277, C : Τὴν ἔξ. περιγραφήν· 307, E : Πρὸς τὰς ἔξ. πόλεις. Et sim. alibi. Diod. Exc. p. 520, 33 : Μήτε ἰατροῦ μήτ' ἄλλων τῶν ἔξ. παρόντων, πλὴν μητρὸς καὶ δύο θεραπαινίδων. Ejusd. 19, 49 : Ἔτι προσανεχούσης ταῖς ἔξωθεν ἐλπίσιν, dicitur, Spes ab exteris repetita. Plut. Rom. c. 13 : Οἱ μὲν ἔξωθεν ... αὐτοὶ δὲ Ῥωμαῖοι, Exteri.] Itidem ap. philosophos, ὁ ἔξωθεν λόγος, Sermo foras prolatus : ut vicissim ὁ ἔνδον λόγος dicitur de Interiore mentis conceptu. [Aliter Demosth. p. 228, 11 : Τοῖς ἔξ. λόγοις ἠγμένος, Calumniis a caussa præsente alienis (quas adversarius in illum jecerat) seductus.] Ap. Theologos vero οἱ ἔξωθεν λόγοι dicuntur Studia externa et profana, quas vulgo Seculares disciplinas appellant : nihil sc. pertinentes ad sacras literas. Itidem ἡ ἔξωθεν παιδεία dicitur, et οἱ ἔξωθεν φιλόσοφοι, quatenus extra septa Ecclesiæ Christianæ sunt, et ab ea alieni. Dicere itaque possis Disciplinam mundanam et ab Evangelio alienam, Philosophos externam illam rerum naturalium et profanarum disciplinam spectantes. Chrysost. : Πᾶσαν τὴν ἡλικίαν ἐν τῇ τῶν ἔξωθεν λόγων ματαιοπονίᾳ καταναλώσας. Gregor. Ad Basil. : Οὐ ταύτην μόνον τὴν εὐγενεστέραν καὶ ἡμετέραν, ἡ πᾶν τὸ ἐν λόγοις κομψὸν καὶ φιλότιμον ἀτιμάζουσα μόνης ἔχεται τῆς σωτηρίας καὶ τοῦ κάλλους τῶν νοουμένων, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔξωθεν, ἣν πολλοὶ Χριστιανῶν διαπτύουσιν ὡς ἐπίβουλον καὶ σφαλερὰν καὶ θεοῦ πόρρω βάλλουσαν, κακῶς εἰδότες. Itidem Basil. in Ep. ad Diod. : Τῶν ἔξωθεν φιλοσόφων οἱ τοὺς διαλόγους συγγράψαντες, ut Plato, Aristoteles, Theophrastus. Id. in Hexaem. Hom. 3 : Ἀλλὰ τὰ τῶν ἔξωθεν τοῖς ἔξω καταλιπόντες, ἡμεῖς ἐπὶ τὸν ἐκκλησιαστικὸν μεταστρέψομεν λόγον. Eosdem intelligit quum exponens initium Evangelii Jo., Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, scribit : Ταῦτα οἶδα πολλοὺς καὶ τῶν ἔξω τῆς ἀληθείας μέγα φρονούντων ἐπὶ σοφίᾳ κοσμικῇ, καὶ θαυμάσαντας καὶ τοῖς ἑαυτῶν συντάγμασιν ἐγκαταλέξαι τολμήσαντας. Ubi quos vocat τοὺς ἔξω τῆς ἀληθείας μέγα φρονοῦντας ἐπὶ σοφίᾳ κοσμικῇ, paulo ante vocavit τοὺς ἔξωθεν φιλοσόφους, et Paulus τοὺς ἔξω σοφούς : qui itidem Ad Coloss. 4, [5] ait : Ἐν σοφίᾳ περιπατεῖτε πρὸς τοὺς ἔξω· quoniam sc., ut ibi annotat Chrysost., πρὸς τὰ μέλη τὰ οἰκεῖα οὐ τοσαύτης ἡμῖν ὅτι ἀσφαλείας ὄσης πρὸς τοὺς ἔξω. Appellat autem ibi generaliter τοὺς ἔξω omnes illos Qui erant extra Ecclesiam Christi et alieni a Christiana religione : ut et Christus Marci 4, [11] : Ἐκείνοις δὲ τοῖς ἔξω ἐν παραβολαῖς τὰ πάντα γίνεται. [Timoth. 1, 3, 7 : Μαρτυρίαν καλὴν ἔχειν ἀπὸ τῶν ἔξωθεν.] Itidem Greg. rursum Invect. in Jul. 2, τοὺς ἡμετέρους pro Orthodoxis dicit, et τοὺς ἔξωθεν pro Gentilibus, quos etiam Ἕλληνας vocat. [Gronov. Examen post Geographos p. 63. Scheb. Hesych. v. Ὡρίων, c. 1604. Addito nomine gentis Cosmas Indicopl. p. 197, E : Οὗτος δὲ καλοῦσιν αὐτὰς καὶ οἱ ἔξωθεν Ἀττικοί (velut Hyperides, Menander). || Ἔξωθεν καὶ ἔνδοθεν, τοῦτ' ἔστιν πανταχοῦ, Ultro citroque, Gl. || Cum genit. instar præpos. Soph. El. 1449 : Συμφορᾶς γὰρ ἂν ἔξωθεν εἶην τῶν ἐμῶν τῆς φιλτάτης. Eur. Herc. F. 723 : Οἱ δειμάτων ἔξωθεν. Et sim. alibi. Proprie Med. 1312 : Ποῦ γάρ νιν ἔκτειν', ἐντὸς ἢ ἔξωθεν δόμων; Xen. Anab. 5, 7, 21 : Συγκαθήμενοι ἔξωθεν τῶν ὅπλων. || Ἔξωθε, Tzetz. Exeg. Il. p. 118, 120 etc. Aliæ formæ videntur esse ap. Hesych. in gll. Ἔξουθε, ἐκτὸς, ubi Ἔξουθα Hemst., et Ἐξίσας, ἔξωθεν, Λάκωνες. Formam Ἔξοθεν e Stesichoro memorant schol. Dionys. Bekk. An. p. 945, 25. Ἔξωθεν et ἔξω confusa Diod. 19, 49; 20, 44, Exc. p. 520, 32.]

Ἐξωθέω, cui opp. εἰσωθέω et affine est ἀπωθέω, significans Extrudo, Expello, [Repello, Exigo, Expulso, add. Gl.] Ejicio. [Plat. Tim. p. 62, B, Hippocr. p. 811, F. De pellendo in exsilium Soph. OEd. C. 770 et al., et cum gen. 1296 (Eur. Hipp. 1087), et pass. 428.] Aristot. Probl. s. 34, de respiratione : Διόπερ ἐξωθοῦμεν τὸ πῦρ μετὰ τοῦ πνεύματος· alibi, Τὸ ὕδωρ εἰσιὸν εἰς τὴν κλεψύδραν, ἐξωθεῖ βίᾳ τὸν ἀέρα ἐξ αὐτῆς. [Ἐξωθεῖν βροντὴν ἠλέματον, Crepitum ventris edere, Sotad. ap. Athen. 4, p. 621, B. Puerpera μὴ δυναμένη ἐξωθεῖν, Paul. Æg. p. 122, 9. Hemst. Ἐξῶσαι χυμοὺς Hipp. Aph. 2, 2, l. 6 Epid., ubi ἐκεινοῦν exp. Galen. Foes. Polyb. 15, 31, 12 : Ἐξίωσαν (τὰς θύρας), Effregerunt.] Plut. [Mor. p. 435, A] : Ἐκείνους ἐξωθεῖν καὶ ἀπελαύνειν ἐνθένδε τοῦ χρηστηρίου καὶ τρίποδος, Exigere et expellere hinc. Lucian. Tim. [c. 38] : Ἀπελαθεὶς ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν, ἐξωσθεὶς τῆς οἰκίας. Item ἐν τῇ δώξει ἐξωθεῖν dicimur quempiam aliquo, Protrudere vel Compellere. Herodian. 3, [4, 11] : Ἐκβιασάμενοι δὲ αὐτοὺς (sc. τοὺς ἀνατολικοὺς τραπομένους) οἱ Ἰλλυριοὶ, τοὺς μὲν εἰς τὴν παρακειμένην θάλασσαν τιτρώσκοντες ἐξωθοῦσι, Saucios protrudunt. [Xen. Cyr. 6, 4, 18 : Εἰ τῷ ὠθοῦντες ἐξώσειν πιστεύουσιν· H. Gr. 2, 4, 34. Polyb. 1, 45, 11, et alibi sæpe. Idem de machina propellenda 9, 41, 4 : Ὁ κριὸς ἐξωθεῖτο.] Thuc. 2, [90] : Τὰς δὲ ἄλλας ἐπικαταλαβόντες, ἐξέωσάν τι πρὸς τὴν γῆν ὑποφευγούσας καὶ διέφθειραν, schol. ὀκεῖλαι ἐποίησαν. Itidemque 8, [104] : Ἀποκλείσαι τοῦ ξὺν αὐτοὺς ἐκπλου, κατὰ δὲ τὸ μέσον ἐξῶσαι πρὸς τὴν γῆν. Et mox, Ἐξέωσάν τε ἐς τὸ ξηρὸν τὰς ναῦς τῶν Ἀθηναίων. [Eur. Cycl. 279 : Πνεύμασιν θαλασσίοις σὴν γαῖαν ἐξωσθέντες ἥκομεν. Xen. H. Gr. 4, 3, 12; Polyb. 15, 2, 15.] Peculiari autem signif. pro Expellere, Ejicere, ap. Soph. Aj. [1248] : Τοὺς δίκῃ νικῶντας ἐξωθήσομεν· ea sc. qua ex cœtu hominum et civitate dicimur expellere et ejicere aliquem. In qua signif. vox passiva quoque usurpatur, teste Bud., qui p. 350 : Legitur etiam, inquit, ἐξωθεῖσθαι pro ἐκβάλλειν καὶ ἐξορίζειν, ut ἀπωθεῖσθαι. [Polyb. 40, 5, 8 : Τύχη, ἥτις ἐξωθουμένη πάντῃ καὶ πάντως ὑπὸ τῆς ἀνοίας τῶν προεστώτων, βουλομένη δὲ κατὰ πάντα τρόπον σώζειν κτλ.] Itidem vero pro Sedibus suis expellere et exterminare, Act. 7, [45] : Ἐν τῇ κατασχέσει τῶν ἐθνῶν, ὧν ἐξωσεν ὁ Θεὸς ἀπὸ προσώπου τῶν πατέρων ἡμῶν, In possessionem gentium, quas expulit Deus a conspectu patrum nostrorum. Greg. Naz. vero ἐξωσθῆναι Θεοῦ de damnatis dixit. [Alia constr. Demosth. p. 720, 4 : Ἐγὼ μὲν, εἰ περὶ πάντων ἐρῶ, ἐξωσθήσομαι περὶ τοῦ μηδ' ἐπιτήδειον ὑμῖν

ὅλως τὸν νόμον εἶναι εἰπεῖν. Aor. inf. ἐξεῶσαι pro ἐξῶσαι, schol. br. Il. A, 141, et vicissim ἔωσαν vel ἐξῆσαν pro ἐξώσαν, Act. Ap. 7, 45, et sæpius in V. T. cum similibus formis pass. ἐξώσθησαν et ἐξωσμένοι. Athen. 1, p. 17, A: Εἰς τὴν τῆς βληθείσης καὶ ἐξωσμένης (ψήφου) χώραν. Ἐξεώσεις ex Theod. Prodr. p. 17 annotavit Buttm. Gr. vol. 2, p. 64, v. Ὠθέω. Ἐξεώκει, Plutarch. Bruti c. 42. Aor. formam recentt. propriam ἐξώθησαν pro ἐξεκρούσαν præbet var. script. Herodoti 3, 148. Constitutio Justiniani Digestis præmissa § 1: Τὸ μὲν μαχόμενον ἐξελεῖν, τὸ δὲ ταὐτόν τε καὶ ὅμοιον ἐξωθῆσαι. Per tmesin Hom. Il. Ξ, 494: Ἐκ δ' ὦσε γλήνην, Excussit. P, 618: Ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας ὦσε.] A

Ἐξώθησις, εως, ἡ, Expulsio, Ejectio. Alex. Aphr. Probl. 1, 90: Τὸ δὲ νίτρον καὶ ῥυπτικὸν, καὶ τῇ ὄψει διαγεῖρον τὰ ἔντερα καὶ τοὺς μῦς πρὸς ἐξώθησιν· quam ἐξώθησιν paulo ante vocarat ὦθησιν. [Eust. Il. p. 378, 3: Ἐξωθήσει τοῦ ι· Od. 1542, 32.]

[Ἐξώκαρπος πάλη, ἡ παρὰ τοῖς ἰδιώταις λεγομένη, memoratur Eust. Od. p. 1572, 39, de vv. a καρπὸς ductis agenti.] B

[Ἐξωκατάμηλοι vel Ἐξωκατάκοιλοι, οἱ, in ecclesia Cpol. majores præcipuique in ecclesia officiales. V. Ducang.]

[Ἐξωκεανίζω, Extra Oceanum pono, Oceanum egredi facio. Strabo 7, p. 299: Τὸν δὲ ποιητὴν ἐξωκεανικέναι τὴν πλάνην. Ηκμστ.] Ἐξωκεανισθῆναι affertur pro Egressum fuisse in Oceanum. [Eust. Opusc. p. 69, 40; 93, 95, utroque l. eadem quæ de act. notata est significatione.]

Ἐξωκεανισμός, ὁ, affertur pro Egressio in Oceanum. [Strab. 1, p. 44 et 46, de egressione ex Oceano.]

Ἐξωκίλης, ητος, ὁ, Suidæ τὸ λῃστρικὸν πλοῖον ἢ ἄστρωτος ἵππος, Navis s. Celox piraticus, Equus ephippio non stratus.

[Ἐξωκιονίτης, ὁ, unde Ἐξωκιονῖται, vel Ἐξακιονῖται, οἱ, dicti Ariani, quod in Exocionium, l. Cpolis, una cum Demophilo patr. a Theodosio M. exacti, se recepissent. Utriusque formæ exx. v. ap. Ducang., et in ind. ad Jo. Malalam.]

Ἐξώκοιτος, ὁ, Hesychio ὁ ἔξω κοιταζόμενος, Qui foris cubat. [Emansor, Gl.] Eid. ἐξώκοιτος est et Piscis, qui alias Ἀδωνις: quod et Athen. testatur 8 init., ubi et nominis hanc affert rationem, quod sæpe τὰς ἀναπαύσεις ἔξω τοῦ ὑγροῦ ποιεῖται. Plura de eod. pisce v. ibid., et ap. Ælian. [N. A. 9, 36, Theophr. fr. 12 De pisc. 1, Oppian. Hal. 1, 158]: item ap. Plin. 9, 19, ubi inter alia hæc scribit: Miratur et Arcadia suum exocœtum, appellatum ab eo, quod in siccum somni causa exeat. Idem aliquibus Adonis dictus. C

Ἐξώλεια, ἡ, Internecio, Exitium, quo res aliqua funditus evertitur et interit, i. q. πανωλεθρία, πανώλεια. [Lysias p. 369, ubi v. Tayl. Borss. Dem. p. 553, 17; 642, 15; 747, 14; 1204, 11; 1315, 11.] At Ἐξώλειαι [in Lex. septemv. Ἐξώλεια] ap. Dionys. Il. 7 [?] esse dicuntur τὰ ἔντερα, Exta, Intestina.

Ἐξώλης, ὁ, ἡ, Plane perditus, Qui prorsus interiit et eversus est, i. q. πανώλης. [Spurcus, Perditus, Extorris, Exoletus, Gl.] Aristoph. [immo Herodot. 7, 9]: Ἐξώλεες γίνονται, Dispereunt, Penitus intereunt. Idem [Pac. 1072]: Ἐξώλης ἀπόλοιο, Funditus intereas, Dispereas. [Inscr. ap. Boeckh. vol. 2, n. 2831.] Dem. [p. 363, 23]: Ἐξώλη ποιεῖς. Id. [p. 395, 7]: Ἐξώλης ἀπολοίμην [καὶ προώλης, cui jungit etiam p. 332, 22. Ἐξ. καὶ πανώλης inscr. Halic. l. c. n. 2667. Et sine copula al. ib. n. 2564], Dispeream. Item Perditus, Deploratus, Exitialis, Noxius. Aristoph. [Pl. 443]: Οὐδὲν πέφυκε ζῶον ἐξωλέστερον [de paupertate. Conf. Eccl. 1053, 1070. Demosth. p. 1342, 7: Ὧν γένος ἐξωλέστερον οὐδέν. Æsch. Suppl. 741: Ἐξώλές ἐστι μᾶργον Αἰγύπτου γένος. Omnibus his ll. passive capiendum pro Perdito, ut sit convicium. Add. Eupolis in Cram. Anecd. vol. 1, p. 446, 17.] Et ἐξώλης ἐρωτοληψία, Perditus amor, quo quis perdite amat. D

[Ἔξωλος, i. q. ἐξώλης. Clem. Al. Pæd. 2, 10, p. 87, 16 Sylb.: Ταῖς ἐξώλοις ἡδυπαθείαις, ubi ἐξώλεσι(ν) ex cod. Pal. scriptura ἐξώλεις restituit Sylb.]

[Ἐξωμίας. V. Ἔξωμος.]

Ἐξωμίδιος, affertur pro Superhumeralis: nisi potius sit Ex humeris dependens.

Ἐξωμιδοποιία, ἡ, Exomidis s. Exomidum confectio, Pollux [7, 34] ex Xen. [Comm. 2, 7, 5.]

[Ἐξωμιδοποιός, ὁ, Exomidum confector. Pollux 7, 34, 159.]

Ἐξωμίζω, est Humeris tenus nudo, si Suidæ et schol. Aristophanis credimus, qui Eccl. [267]: Χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ' ὅμως δὲ χειροτονητέον, Ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα, istud ἐξωμισάσαις exp. ἄχρι τῶν ὤμων γυμνωθείσαις.

Ἐξωμίς, ίδος, ἡ, Brevis et substricta tunica citra humerum desinens. Ita enim Gellius 7, 12: Viri autem Romani primo quidem sine tunicis toga sola amicti fuerunt, postea substrictas et breves tunicas citra humerum desinentes habebant: quod genus Græci dicunt Exomidas. Festo autem Exomides sunt comici vestitus exertis humeris: ut Pollux quoque 4, [118] ἐξωμίδα esse ἐσθῆτα κωμικὴν ait: sed esse χιτῶνα λευκὸν, ἄσημον, κατὰ τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν βαφὴν οὐκ ἔχοντα. Aristoph. schol. ἐξωμίδας esse ait ἱμάτια δουλικὰ καὶ ἑτερομάσχαλα. Suid. ἐξωμίδα dicit χιτῶνα ἐλευθέριον οὐκ ἐπισκεπάζοντα τοὺς βραχίονας, εὐτελῆ· Hesych. fuisse ait et χιτῶνα simul et ἱμάτιον: nam utriusque usum præbuisse: ac χιτῶνα quidem, διὰ τὸ ζώννυσθαι: ἱμάτιον vero, quoniam τὸ ἕτερον μέρος ἐβάλλετο: unde Comicos (reponendum enim est οἱ κωμικοὶ pro οἰκονομικοὶ) de ea dixisse modo ἐνδῦναι, modo περιβαλεῖν. Ubi pro ἐβάλλετο fortasse scr. περιεβάλλετο. [Recentioris Græcismi consuetudinem esse βάλλειν ponendi de induendo monet Alb. Sed verbum ab h. l. alienum cum Maussaco mutandum in ἀνεβάλλετο ex Etym. et schol. Dionis Chr. vol. 2, p. 567. L. D.] Ita ut ἐξωμὶς nominata videri queat, quoniam vel ex ea humeri exerebantur, vel quia ex humeris pendebat. Mentio autem hujus vestis quum ap. alios, tum ap. Xen. [Comm. 2, 7, 5]; nec non ap. Aristoph. Vesp. [444], ubi ait: Οὐδὲν τῶν πάλαι μεμνημένοι Διφθερῶν καξωμίδων, ἃς οὗτος αὐτοῖς ἤμπολα. [Lys. 663, 1021. Plut. Cat. maj. c. 3, aliique recentt.] V. et Etym.

Ἔξωμος, Hesychio χιτὼν δουλικὸς, Tunica servilis: quod voc. ap. Suid. quoque legitur, sed sine expos.: ita tamen ut ab ἐξωμόσαι [ἐξομόσαι] derivare videatur: quamobrem in VV. LL. exp. etiam Abjuratus: nec non Exertus, et Expeditus, Accinctus. Sicut vero ἔξωμος ibi redditur Exertus, ita Ἐξωμίας Bud. ex Luciano [Vit. auct. c. 7] affert itidem pro Exertus: in cujus tamen Luciani Βίων πράσει hoc ἐξωμίας dictum putatur de Eo qui est humeris altis.

[Ἔξωμος est ap. Aq. Jes. 15, 4, ubi Semler. conj. εὔζωνοι, sed ἔξωμοι defendit Schleusner.]

Ἐξωμοσία, ἡ, Abjuratio, Inficiatio cum jurejurando; Ejuratio, [Dejuratio huic add. Gl.] Excusatio cum jurejurando, sequendo signiff. datas verbo ἐξόμνυσθαι. Aristoph. Eccl. [1026]: Ἐξωμοσία δ' οὐκ ἔστιν· οὐ γὰρ δεῖ στροφῆς· ubi exp. ἔνορκος παραίτησις δι' εὔλογον αἰτίαν. [Demosth. p. 1119, 26. Poll. 5, 104; 8, 54, 55; Harpocr.] V. et Bud. p. 16, 161. Id. alibi affert et ἐξωμοσίαν ποιεῖν περὶ τῆς εἰς τὸ δικαστήριον προσεδρείας, ex Pand. pro Jurare se staturum judicio. [V. etiam Ἐπωμοσία. || Promissio interposito jurejurando. Inc. Levit. 22, 18; 23, 38 sec. cod. Coisl. et Lips. Zonar. p. 762: Ἐξ. τὸ εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ σωτηρίαν τοῦ βασιλέως καὶ τὴν οἰκείαν σ. ὀμόσαι. Schleusn.]

Ἐξωνέομαι, Redimo [Gl.]. Aristot. Œc. 2, [33]: Καὶ χρημάτων ἐξωνοῦντο τοὺς συνειλημένους, Pecuniis captivos redimebant. [Pausan. 4, 17, 3; Suid. in Τιμαγένης.] Longin. [36, 2]: Ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν ἕκαστος ἅπαντα τὰ σχήματα ἐνὶ ἐξωνεῖται πολλάκις ὕψει καὶ κατορθώματι. Ubi nota dat., cujus loco in præcedenti est genitivus: quas constrr. ὠνέομαι etiam habet. [Aristot. Pol. 5, 11: Τὰς ἐοικούσας ἀτιμίας ἐξωνεῖσθαι μείζοσι τιμαῖς.] Bud. quoque ἐξωνέομαι interpr. Redimo, afferens ex Greg. Naz.: Ὁ μὲν καὶ κατὰ ἀλήθειαν εὐσεβῶν, ὁ δὲ τὸν καιρὸν ἐξωνούμενος καὶ κρύπτων ἐν ἐπιτηδείας πλάσματι τὸ κακόηθες, cum hac interpr., Temporaria simulatione fallens. Idem vero Greg. ἐξωνεῖσθαι passive etiam usurpavit pro Redimi, p. 100, de Platone loquens: Πιπράσκεται, καὶ οὐδ' ὑπό τινος ἐξωνεῖται τῶν αὐτοῦ μαθητῶν. Alibi autem rursum activa signif. pro Pecunia data concilio, Corrumpo, teste eod. Bud., qui pro Licitor quoque poni annotat.

[Ἐξωνέω act., unde ἐξωνήσαντες in schol. Aphthonii Walz. Rhett. vol. 2, p. xvii.]

Ἐξώνησις, εως, ἡ, significat vel Redemptionem vel Licitationem, ut in Pand.: Περὶ τοῦ προτιμᾶσθαι τῶν πενήτων τοὺς δυνατοὺς εἰς ἐξώνησιν τῶν παρὰ τῶν δυνατῶν πιπρασκομένων κτημάτων. Bud. [Constant. Basil. Mac. p. 147: Ἡ τῶν οἰκημάτων ἐξ. Vita Jo. Damasc. vol. 1, p. xvi, B. L. Dind.]

Ἐξώνυχον, et Αἰγώνυχον, vocari a nonnullis τὸ λιθόσπερμον, est ap. Diosc. 3, 158. [Et Parab. 2, 109.]

[Ἐξωπιάδης, ὁ, Exopiades, n. viri, in inscr. Att. ap. Boeckh. vol. 1, p. 302, 29. L. Dind.]

[Ἐξωπίαστος, de ave venatica, quæ, ut censet Salmas. ad Plin. p. 773, extra nidum et foris capitur, πιάζεται, ex Hesychio, qui πιάσαι et πιάσαι confundit. Gl.: Πιάζω, Prehendo, Presso. Orneosoph. p. 244: Τὰ φαλκώνια τὰ ἐξωπίαστα κρείττονα. Ducang.]

Ἐξώπιος, ὁ, ἡ, Extra conspectum positus, A conspectu remotus, s. Ab oculis. Eur. Suppl. [1038]: Ἡ δόμων ἐξώπιος βέβηκε πηδήσασα· Alc. [549]: Ἡγοῦ σὺ, τῶνδε δωμάτων ἐξωπίους ξενῶνας οἴξας. [Aristoph. Thesm. 881: Αὐτὸς δὲ Πρωτεὺς ἔνδον ἐστ' ἠξώπιος; Aristid. vol. 1, p. 235: Πρώτῃτι μὲν ... κόλπος ἐστὶ, δυνάμει δὲ θάλαττα ἐξώπιος. Argum. Aristoph. Lysistr.; Hesych.]

Ἐξώπροικα, τὰ, Parapherna dona, in Pand.: Ἐὰν τὰ ἐξώπροικα τῆς γυναικὸς ἀνὴρ δαπανήσῃ. Hæc ἐπιμείλια dicuntur ab Hom. Il. [1, 147, 289], inquit Bud. [Etym. M. v. Ἕδνα ... ἤγουν ἐξώπροικα.]

[Ἐξώπυλος, ὁ, ἡ, Qui extra portas est. Schol. vet. Apoll. Rh. 1, 1174: Τὰ ἐξώπυλα μέρη, et singul. Paris. ad eund. v. || Ἐξώπυλον, τὸ, Antemurale, Propugnaculum portæ urbis objectum. Anna 6, p. 180: Κατέσχε τὸν ἔξω τοῦ κάστρου κύκλον, ὅπερ ἐξώπολον ἡ συνήθεια νῦν καλεῖν εἴωθεν. Ubi ἐξώπυλον Ducang. in Gl., qui conf.]

[Ἐξωραΐζω, Exorno. Eust. Op. p. 18, 49: Τὸν καλὸν ἐκεῖνον νόμον ἐξωράϊσεν εἰς κάλλος ἀνεκλάλητον· 129, 89.] Ἐξωραΐζομαι, i. q. ὡραΐζομαι, Exorno me et venustiorem reddo, magisque decorum, ut Hesych. quoque ἐξωραϊσμένον exp. κεκοσμημένον, κεκαλλωπισμένον. [Const. Basil. Mac. p. 144: Οὕτω πᾶν (τὸ ἔδαφος) ἐξωράϊσται καὶ καταπεποίκιλται τῷ πολυχρόῳ τῶν ὑποκειμένων ἐκ μαρμάρων πλακῶν. L. D. Andr. Cret. p. 202.]

[Ἐξωριάζω, Negligo.] Verum et Ἐξωριάζειν reperitur ea signif. qua εὐωριάζειν, ut ap. Æsch. Prom. [17]: Πάντως ὅ ἀνάγκη τῶνδέ μοι τόλμαν σχέθειν. Ἐξωριάζειν γὰρ πατρὸς λόγους βαρύ· Omnino tamen audenda mihi sunt hæc; namque nihil morari atque negligere patris dicta grave fuerit. Ubi quod ἐξωριάζειν dicit, paulo post ἀνηκουστεῖν vocat: Σύμφημ', inquiens, ἀνηκουστεῖν δὲ τοῦ πατρὸς λόγων οἷόν τε πῶς; quemadm. Hesych. quoque ἐξωριάζειν exp. ὀλιγωρεῖν et παρακούειν, h. e. Negligere et maligna aure prætermittere. [Sed Blomf., quem v., post Porsonum εὐωριάζειν reposuit. Angl.]

Ἔξωρος, ὁ, ἡ, Qui justum et legitimum tempus excessit. Et homo ἔξωρος dicitur Qui jam grandior natu est et exoletus. [Plut. Sull. c. 36: Οὗ καίπερ ἐξώρου γενομένου διατέλει ... ἐρᾶν οὐκ ἀρνούμενος.] Philostr. Ep. 13, ad adolescentem quendam: Οἱ ἐρωτικοὶ τῶν ποιητῶν ἀγαθὴ ἀκρόασις καὶ ἐξώροις· ἄγουσι γὰρ αὐτοὺς καὶ ἐς ἔννοιαν τοῦ ἐρᾶν, ὥσπερ ἀνηβῶντας· μὴ δὴ νόμιζε σεαυτὸν ὑπερήμερον τῆς τοιούτων ἀκροάσεως. Sic Lucian. De sacrif. [c. 7]: Γραῦς μὲν ἤδη καὶ ἔξωρος οὖσα, Vetula jam et exoleta. Et alibi [Adv. indoct. c. 25], ἔξωρα μειράκια, Adolescentes natu grandiores et exoleti. Item ap. Suid.: Ὅσοι ἀπόλεμοι ἦσαν καὶ ἔξωροι τὴν ἡλικίαν. Ubi etiam dicit ἔξωρον dici τὴν ἡλικίαν, ut ἄωρον. Dicitur certe παρειὰ ἔξωρος, Mala exoleta, quæque tempus pulcritudinis excessit: sive, qualis est ἡ τῶν ἐξώρων. Philostr. Ep. 2: Ῥυσὴ δὲ ἡ παρειὰ καὶ ἔξωρος. At ἔξωρα πράσσειν dicitur aliquis pro οὐ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ ὥραν, Ætati suæ non convenientia, ut schol. Soph. accipit in El. [618]: Μανθάνω δ' ὅθ' οὕνεκα Ἔξωρα πράσσω, κοὐχ ἁμοὶ προσεικότα. Rursum ἔξωρος pro Eo qui justum et legitimum tempus excessit, cum gen. construitur, ut synonymum ei ὑπερήμερος, in Philostr. l., in quo dicit: Μὴ δὴ νόμιζε σεαυτὸν ὑπερήμερον τῆς τούτων ἀκροάσεως· quem quum Bud. citasset p. 123, exposuissetque et ipse ἔξωρον, subjungit: Hoc enim ἔξωρος significat, quod Lat. Excedere ætatem dicunt; ut Plaut.: Jam mihi excessit ætas ex magistratu tuo: Ἤδη μοι ἔξωρος ἡ ἡλικία τῆς ἐξουσίας τῆς σῆς. Sic certe Lucian. [Hermot. c. 78]: Ἔξωρος ὢν τοῦ ἡδέος, Natu grandior quam ut voluptati sit idoneus. Et ἔξωρος τῶν ἐρωτικῶν, Qui amabilem ætatem excessit, et exolevit. Hesych. ἔξωρον dici annotat non solum τὸν παρηκμακότα, et τὸν παλαιὸν, sed etiam τὸν ἄκαιρον, Intempestivum, ut Suid. quoque innuit ἔξωρος i. esse interdum q. ἄωρος. [Βότρυς ἐξώρους et χωρίον ἔξωρον memorat Pollux 1, 235; 5, 110. L. D. Ἔξωρα λείμματα, Reliqua obsoleta, Themist. Or. 13, p. 175, C. Adv. Ἐξώρως εἶχε τοῦ ἀποδημεῖν, Philostr. V. Soph. 1, p. 521, 25. Hemst. Nicet. Man. Comneno 7, 5.]

[Ἕξωρος, Sexennis, fingit Etym. M. p. 350, 2.]

[Ἐξώροφος, ὁ, ἡ, Sex tecta s. contignationes habens. Diodor. 14, 51: Προσήγαγε καὶ τοὺς ὑποτρόχους πύργους τοῖς τείχεσιν, ἐξωρόφους ὄντας.]

[Ἔξωρως. V. Ἔξωρος.]

[Ἔξωσις, εως, ἡ, Luxatura. Hippocr. p. 811, F: Μεγάλη ἀπορραγεῖσα ἀπὸ τῆς συμφύσιος ἢ ἑνὸς σπονδύλου ἢ καὶ πλειόνων. Permutatum c. ἕξις, quod v., apud Herodot. 5, 40.]

Ἔξωσμα, τὸ, ab ἔξωσμαι, quod interpretantur Expulsio, sed nullo allato exemplo. [Thren. 2, 14: Ἀλήμματα μάταια καὶ ἐξώσματα.]

[Ἐξωστάριον, τὸ, dimin. ab ἐξώστρα. Nov. 113 Leonis imp.: Ἐν δὲ τοῖς προσκηνίοις ἔργοις, ἢ ὡς ἂν οἱ πολλοὶ φαῖεν, ἐξωσταρίοις. Theod. Hermop. ad l. 90 De verbb. sign.: Ἐξωτάριον ἤτοι ἡλιακὸν, pro ἔξωστ. Citavit Ducang.]

Ἐξώστης, et Ἐξωστὴρ, ῆρος, ὁ, Expulsor. [Zoroaster in Maitt. Misc. p. 10, 16: Ψυχῆς ἐξωστῆρες ἀνάπνοοι εὐλυτοί εἰσιν. L. D.] Dicitur ἐξώστης ἄνεμος, Ventus tempestuosus, qui ἐξωθεῖ τοῦ εὐθέος δρόμου καὶ παραφέρει τοὺς πλέοντας, qui navem huc illuc jactans, a recto cursu transversum agit. Synes. Ep. 129: Καὶ τοῖς ἡμετέροις λιμέσι προσορμιεῖν ὤμην τὸ σκάφος· τὸ δ' ἐλάνθανεν ἐξώστοις ἀνέμοις ἀπὸ Κρήτης μόλις εἰς τὴν Αἰγυπτίαν ἀποσωθὲν θάλατταν. Sic Æschines Ep. 1 [p. 659]: Ζάλη δὲ καὶ ἄνεμος ἐξώστης ἐμπεσὼν ἀπήνεγκεν ἡμᾶς ὑπὲρ Κρήτην. [Ejusd. 10, p. 684 liber unus ὤστῃ ἀνέμῳ, pro ἐξώστῃ, ut videtur. L. D.] Et ante hos Herodot. 2, [113] de Paride cum Helena rapta fugiente: Καὶ μιν ὡς ἐγένετο ἐν τῷ Αἰγαίῳ, ἐξῶσται ἄνεμοι ἐκβάλλουσι ἐς τὸ Αἰγυπτίων πέλαγος, Venti rapidi a recto cursu aversum ejiciunt in mare Ægyptium. [Ἐξώστης Ἄρης egregia translatione Eur. Rhes. 322. Hemst.] || Ἐξῶσται, Meniana: ut Codic. 8, tit. 11: Meniana, quæ Græco voc. ἐξώστας appellant, sive olim construeta, sive in posterum in provinciis construenda, nisi spatium inter se per decem pedes liberi aeris habuerint, modis omnibus detruncentur. Sic enim scriptum habere vetustissimos et emendatissimos libros, testatur Cujac. Obs. 1, 30, ubi etiam Projectiones interpr., dicens hoc ipsum quoque Meniana significare: confirmari autem hanc lectionem a Constantino Harmenop. Epit. suæ 2, 2, tit. περὶ ἐξώστου, et tit. περὶ ἡλιακοῦ, ἤτοι ἐξώστου, ubi ipsius legis Meniana sententiam is auctor interpretatus est. Sed quid si ἐξωστόου ibi leg. sit, a nomine Ἐξώστοον, quod ex στοὰ derivatum est, sicut πρόστοον, et itidem Porticus aut Fornicis projectionem significare potest. Sed minus late hoc pateret, quamvis alioqui ejus pluralis ἐξώστοα ap. Suid. legatur [et Herodian. Epim. p. 267: Στοά μικρὸν ... στωικὸς δὲ καὶ ἐξώστωον καὶ πολύστωον καὶ πρόστωον μέγα. Scr. ἐξώστωον. L. D. Moschop.: Στοὰ μόνον μικρὸν, τὰ δὲ παρ' αὐτοῦ μεγάλα, οἷον στωικὸς, ἐξώστωα, πρόστωα. Ducang.]: ἐξῶσται autem ad verbum sonat potius q. d. Projectores. [Dicitur ἐξώστης ead. forma qua ἐκθέτης, de quo v. in ipso et in Ἐξώστρα. Pro quo Lex. rhet. Bekk. An. p. 231, 7 et Etym. M. in v. Εἴσωσις, τὸ τῆς στέγης ἐκθετον. L. D.]

[Ἐξώστοον vitium scripturæ pro ἐξώστωον. Vid. Ἐξώστης.]

Ἐξώστρα, ἡ, τὸ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκκύκλημα, Pollux [4, 127, 129] et Hesych., Machina quædam lignea, qua circumacta et foras impulsu conversa, ostendebatur spectatoribus quid in scenæ penetralibus secreto pararetur. Metaph. Polyb. [11, 6, 8]: Τῆς τύχης ὥσπερ

ἐπίτηδες ἐπὶ τὴν ἐξώστραν ἀναβιβαζούσης τὴν ὑμετέραν ἄγνοιαν, Fortuna veluti consulto in exostram producente et patefaciente vestram inscitiam. Ubi ἐπὶ τὴν ἐξώστραν ἀναβιβάζειν i. propemodum est q. θεατρίζειν. [|| Locus extimus cancellis munitus, Fenestra cancellis munita, Gall. *Balcon.* Symm. Reg. 2, 1, 2. Glossæ: Ἐξώστρα et Ἐξώστης, Menianum, Projectio, Projectus. Hieron. ad Ezech. 42: Ἐξέδρας Romæ appellant solaria de cœnaculorum parietibus eminentia s. Meniana ab eo qui primus ea invenit, quæ nonnulli Græcorum ἐξώστρας vocant. Schleusn. Lex. Alia v. ap. Ducang.]

[Ἐξώστων. V. Ἐξώστης.]

Ἐξώτατος, η, ον, Extimus, Qui maxime extra est. [Syntipas Fab. 39. Boiss. Nehem. 11, 16; Reg. 2, 6, 30. Ἐξωτάτως sine testim. affert Schneid.]

Ἐξωτάτω, Extime, Maxime extra. [Plato Phæd. p. 112, E: Τὸ ἐξ. ῥέον· Reip. 10, p. 616, E. Aristot. H. A. 4, 4.]

Ἐξωτερικός, ἡ, ὸν, i. propemodum q. ἐξώτερος, h. e. Exterior, vel etiam Externus. [Proprie Ad externum pertinens.] Ita enim ἐξ. πράξεις dicuntur Externa negotia et forensia: ἐξ. ἀρχή, Externus principatus. Aristot. Polit. 7, [3]: Οἷς οὐκ εἰσὶν ἐξωτερικαὶ πράξεις παρὰ τὰς οἰκίας τὰς αὐτῶν· 2, [10]: Οὔτε γὰρ ἐξωτερικῆς ἀρχῆς κοινωνοῦσιν οἱ Κρῆτες. Rursum 7, [1], ἐξ. ἀγαθὰ, de Bonis externis et fortuitis: quæ et τὰ ἔξω. Idem philosophus commentationes quasdam suas vocabat ἐξωτερικὰς, ad differentiam τῶν ἀκροαματικῶν, quoniam in his remotiorem philosophiam auditoribus certis tradebat, in illis quæ ad res externas et civiles spectabant, trivialia et pervulgata: unde et ἐγκύκλια φιλοσοφήματα et ἐγκυκλίους λόγους eas vocabat, quod in circulo docens ad eas quosvis admittebat. Commentationum suarum, inquit Gell. 20, 4, artium quas discipulis tradebat Aristoteles philosophus, regis Alexandri magister, duas species habuisse dicitur: alia erant quæ nominabat ἐξωτερικὰ, alia quæ appellabat ἀκροαματικά. Ἐξωτερικὰ dicebantur Quæ ad rhetoricas meditationes, facultatem argutiarum, civiliumque rerum notitiam conducebant: ἀκροαματικὰ autem vocabantur in quibus philosophia remotior argutiorque agitabatur, quæque ad naturæ contemplationes disceptationesve dialecticas pertinebant. Huic disciplinæ, quam dixi ἀκροαματικὴν, tempus exercendæ dabat in Lycio matutinum: nec ad eam quenquam temere admittebat, nisi quorum ante ingenium et eruditionis elementa atque in discendo studium laboremque explorasset. Illas vero ἐξωτερικὰς eodem in loco vesperi faciebat, easque vulgo juvenibus sine delectu dabat: atque eam δειλινὸν περίπατον appellabat: illam alteram supra, ἑωθινόν: utroque enim tempore ambulans disserebat. Librosque suos earum rerum omnium commentarios seorsim divisit, ut alii ἐξωτερικοὶ dicerentur, partim ἀκροαματικοί. Quos quum in vulgus ab eo editos rex Alexander cognovisset, literas ad eum misit, non eum recte fecisse quod disciplinas ἀκροαματικὰς, quibus ab eo ipse eruditus foret, libris foras editis invulgasset. Item Cic. De fin. 5, [5]: Duo genera librorum sunt: unum, populariter scriptum, quod ἐξωτερικὸν appellabant, alterum limatius, quod in commentariis relinquebant. Dicit igitur Aristot. Polit. 3, [6]: Καὶ γὰρ ἐν τοῖς ἐξωτερικοῖς λόγοις διωρίζόμεθα περὶ αὐτῶν πολλάκις. Et Ethic. 3: Καὶ περὶ μὲν τούτων ἅλις· ἱκανῶς γὰρ ἐν τοῖς ἐγκυκλίοις λόγοις εἴρηται. Rursum Polit. 1, [3, p. 1254, 33]: Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξωτερικώτερος ἐστὶ σκέψεως, Sed hæc fortassis potius in exotericis scholis disceptanda sunt. Bud. vertit, Verum ista fortasse pervagationis sunt commentationis. [Conf. Buhl. De libris Aristot. exotericis et acroamaticis in ed. Bipont. Aristot. vol. 1, p. 127 seqq. Comparativo Ulpian. ad Demosth. p. 228, 12: Ἀλλοτριώτερον) ἐξωτερικώτερον. L. Dindorf.]

Ἐξώτερος, α, ον, Exterior, [Exter, Externus, add. Gl.] Qui magis extra est. Sicut vero Exterior Lat. interdum positivi vicem gerit, ita et hoc. Matth. 8, [12, etc.]: Ἐκβληθήσονται εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον, Ejicientur in tenebras exteriores, i. e. Quæ sunt extra regnum Christi. [Frequens omnibus generibus est in V. T., inpr. cum vocc. πύλη et αὐλή. Maxim. in Petav. Uran. p. 340, A: Ὁ ἐξ. (κύκλος). L. Dind.]

Ἐξωτέρω, Exterius: vel etiam Extra, Ultra, Citra: cum gen., ut ἔξω. [Æsch. Cho. 1023: Ἱντιστρόφου δρόμου ἐξωτέρω. Aristot. Metaph. 9, 4, p. 1055, 25: Τῶν γένει διαφερόντων οὐκ ἔστιν ἐξ. λαβεῖν καὶ τῶν εἴδει. L. Dind.]

Ἐξωτικὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἐξωτερικὸς, Externus, [Exter, Extraneus, add. Gl.] s. Qui ad externos pertinet, aut ab externis proficiscitur: veluti quum Hesych. ἐξωτικὰς δίκας dici scribit τὰς ξενικάς: et Plaut. [Most. 1, 1, 41], Exotica unguenta, quæ Cic. Adventitia, i. e. Ab exteris importata. Idem Plaut. [Men. 2, 1, 11], Exoticam Græciam dicit τὴν ἐξωτάτω, Extimam s. extremam: Istros, Hispanos, Massilienses, Illyricos, Mare superum omne, Græciamque exoticam, Orasque Italicas omnes sumus circumvecti. [Jo. Chrys. In 1 Cor. serm. 16, vol. 3, p. 343. Szacka. De gente inscr. Ias. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2686: Τούτου δὲ ἕτερος οὐδεὶς μεθέξει οὔτε συγγενὴς μου οὔτε ἐξωτικός τις. De libris gentilium, ut supra ἔξω, in cod. ap. Lambec. Bibl. Cæs. 5, p. 306, C: Ἀεοντίου ... σχόλια ἀπὸ φωνῆς Θεοδώρου, τοῦ θεοφιλεστάτου Ἀθῆ καὶ σοφωτάτου φιλοσόφου, τήν τε θείαν καὶ ἐξωτικὴν φιλοσοφήσαντος γραφήν. Adv. Ἐξωτικῶς in Appendice Stob. Flor. vol. 4, p. 39 ed. Gaisf. L. Dind.]

Ἐξωφᾶνὴς, ὁ, ἡ, Extrinsecus apparens. Cyrill. Alex. in c. 1 Sophoniæ p. 583. Suicer. Schol. Dion. Chr. vol. 2, p. 567: Οἱ ὦμοι ἐξωφανεῖς ὄντες. L. Dind.]

[Ἐξώφορος, ὁ, ἡ, Divulgatus, Publicus. Iambl. Pythag. § 247. Stob. Ecl. eth. 7, p. 214: Σκοπεῖν γὰρ δεῖ μὴ τὸν ἐξωφόρον (scr. ἐξώτερον) αὐτοῦ λόγον, φαῦλον ὄντα, ἀλλὰ τὸν τῶν πράξεων.]

[Ἐξωχείριος, Emancipatus. Ἐξωχείριον ποιῶ, Emancupo, Gl.]

[Ἐξωχειριωτὴς, ὁ, Emancupator, Gl.]

Ἔξωχρος, ὁ, ἡ, Præpallidus, Admodum pallidus. [Aristot. H. A. 9, 50: Τὸ κάλλιστον ἐξ. γίνηται. Theophr. H. Pl. 4, 6, 3: Τὸ δὲ τριχόφυλλον οὐ ποῶδες, ἀλλ' ἐξωχρον.]

Ἑογμὸς, Varino est καθ' ἃ συνδέδεται ὁ τράχηλος: addenti, ab ἔχω fieri primum ἐχμὸς, inde ἑογμός: sed putarim scr. potius ἐοχμὸς vel συνεοχμός· id enim ap. Hom. [Il. Ξ, 465] reperitur.

[Ἑοικάζω, var. script. pro εἰκάζω ap. Hesych. v. Εἰκάζειν.]

Ἑοικότως, Similiter, Simili modo. [Diosc. 1, 40: Ἑοικότως δὲ καὶ τὸ βαλάνινον (oleum) σκευάζεται. Pollux 9, 131. L. Dind.]

Ἕολον, Hesych. πρόσφορον, χρηματιστόν.

Ἕορ, Hesych. θυγάτηρ ἀνεψιός: afferenti et ἕορες pro προσήκοντες, συγγενεῖς, Consanguinei, Cognati. [Inter θυγάτηρ et ἀνεψ. interpunxit Albert.]

Ἑόργη, et Εὐέργη, dicta a nonnullis ἡ τορύνη, teste Polluce 6, c. 13, i. e. Cochleare vel Tudicula. Ἑοργῆσαι, Cochleari agitare, Tudicula commovere: quod Varro Tudiculare dicit, Titinius autem Trua confutare. Ambo leguntur ap. Polluc. Is enim 6, c. 13 [§ 38], in culinariorum instrumentorum censu, scribit τορύνην nominatam fuisse etiam εὐέργην et ἑόργην: et τὸ τορυνῆσαι dictum fuisse etiam ἑοργῆσαι. Ap. Hesych. legitur Ἑοργίζεται, expositum itidem τορυνᾶται: cui subjungit, ὄργις γὰρ ἡ τορύνη: sed suspectum hoc ὄργις, quum ejus sua serie nullam faciat mentionem: nec dubito quin pro eo reponendum sit, si non ἑόργη, saltem ἑοργίς. Eust. sane p. 219, afferens ἑόργη pro τορύνη, inde esse dicit τὸ ἑοργίζεται, ex Pausan. et Ælio Dionys. exponens τορυνᾶται: et potius ab ὀργάζω quam ab ἔοργα derivari dicens: nam ut ὀργάζεταί τις, inquit, πηλὸν κυκῶν καὶ ἀναταράττων, ita quodammodo et ἑοργίζεται, i. e. τορυνᾶται.

[Ἑορδαία, Ἑορδαϊκὸς, Ἑορδαῖος, Ἑορδίζω, Ἑορδός. Steph. Byz.: Ἑορδαῖαι (cod. Vrat. Ἑορδαία, recte, si postea scribitur χώρα pro δύο χῶραι), δύο χῶραι Μυγδονίας. Εἰσὶ καὶ ἄλλαι δύο, ἡ μὲν Ἰδηρίας, ἡ δὲ Θράκης, ἀπὸ Ἑορδοῦ τινος. Ὁ οἰκήτωρ Ἑορδαῖος. Ὀξύνεται δὲ τὸ Ἑορδὸς, ὡς Ἡρωδιανὸς ἔκτη. Ἐκλήθησαν καὶ Ἑορδίσται ἀπὸ τοῦ ἑορδίζω, ὡς Λυδὸς λυδίζω. Herodot. 7, 185: Ἑορδοὶ καὶ Βοττιαῖοι ... καὶ Μακεδόνες. Thucyd. 2, 99: Ἀνέστησαν δὲ (Temenidæ) καὶ ἐκ τῆς νῦν Ἑορδίας καλου-

μένης Ἑορδοὺς (al. Ἐόρδους), ὧν οἱ μὲν πολλοὶ ἐφθάρησαν, βραχὺ δέ τι αὐτῶν περὶ Φύσκαν κατῴκηται. Memorant etiam Strabo 7, p. 323, 326, Ptolem. 3, 13 (ubi Ἑορδετῶν), Lycophr. 1342, Polyb. 34, 12, 8, Diodor. ap. Euseb. p. 169 ed. Mai., et qui Ἑορτος ἢ Ἔορδος, Μακεδὼν, ἀπὸ ἔθνους, Hesych. Urbs *Eordææ* memoratur Plin. N. H. 4, 10, 17, quod æque vitiosum videtur ac Gordyniæ, de quo supra. Nomen regionis Ἑορδαία est ap. Polyb. 18, 6, 3 (ubi Ἑορδ. nonnulli), Hierocl. Synecd. p. 638 et Livium, qui etiam incolas dicit *Eordæos* (ut Constant. Them. 2, 2), quos Plinius Eordenses. Adj. Ἑορδαϊκὸς est apud Arrian. Anab. 1, 5, 9.] A

Ἑορτάζω, [Festivo, Gl.] Festum celebro. [Plato Leg. 2, p. 657, D; Aristoph. Ach. 1079.] Plut.: Νήφοντας ἑορτάζειν, ἀλλὰ μὴ μεθύοντας. Ap. Eund. [Mor. p. 349, F] cum accus.: Τὴν ἐν Μαραθῶνι νίκην ἡ πόλις ἑορτάζει. [Conf. ib. p. 1099, E, Anton. c. 56 extr. Eur. Iph. T. 1458: Ὅταν ἑορτάζῃ λεὼς τῆς σῆς σφαγῆς ἄποινα. Xen. Reip. Ath. 3, 2: Ἑορτάσαι ἑορτάς. Plato Leg. 8, p. 835, B. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 418, 28: Θύειν καὶ ἑορτάζειν ... τῷ βασιλείῳ γένει. Figurate Plato Reip. 5, p. 458, A: Ἑκασόν με ἑορτάσαι. Conf. Valck. ad Adon. p. 324. Imperf. ἑώρταζον Pausan. 4, 19, 3. Xen. Eph. 2, 7, p. 40: Ἑώρταζον πολλαῖς ἡμέραις. Conf. Cramer. Anecd. vol. 1, p. 128, 8; vol. 2, p. 150, 25, Etymol. M. p. 351, 38. Ἑόρταζε vitiose, ut solent recentiores, in Chron. Pasch. p. 10, 11, si libris fides in talibus habenda. Pass. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 476, D: Οὕτως ἑορτάζοιμεν, ἀδελφοί· οὕτως ἑορταζοίμεθα, ἵνα δὴ καὶ τῆς εἰς τὴν τελειοτέραν τῶν ἁγίων ἁγίας εἰσόδου ἀξιωθείημεν, Festivitatis materia ipsi evadamus, Int. De forma Ion. HSt.:] Ὀρτάζω, Festum agito, Ferior: Ionice pro ἑορτάζω. [Herodot. 2, 60, etc.] B

Ἔορται, Hesych. ἔοικε et χρεμνᾶται: pro quo posteriore dicitur etiam ἄορται. Et Ἐόρτας Idem affert pro ἀρεσκούσας, καλάς.

Ἑορταῖος, α, ον, affertur pro Festus, quod et ἑορτάσιμος. [Dionys. A. R. 4, 74: Κατὰ καιρούς τινας ἑορταίους· Epit. 12, 10, ἑορτάδων καιρῶν, pro ἑορταίων. Schneid.] C

Ἑορτάσιμος ἡμέρα, Dies quo feriæ solennes celebrantur, s. celebrari debent [Plut. Mor. p. 270, A]; τὰ ἑορτάσιμα, Res ad festum instructæ, VV. LL. [Lucian. Cronos. c. 11: Οὐ πάνυ ἑορτάσιμα ὄντα ἐμοί. Adv. Ἑορτασίμως ex Conc. Fl. Hist. annotavit Ducang.]

[Ἑορτάσιος, ὁ, Sollemnis. Ἑορτάσιον ἦχον, Gregor. Naz. Carm. 4, 26, p. 68, C. Schneid.]

[Ἑόρτασις, εως, ἡ, Celebratio festi. Plato Leg. 2, p. 657, D: Χαίροντες τῇ ἐκείνων (juvenum) παιδιᾷ καὶ ἑορτάσει.]

[Ἑόρτασμα, τὸ, Festivitas. Sap. 19, 15.]

[Ἑορτασμὸς, ὁ, Festivitas, Celebratio, Gl. Plut. Mor. p. 1101, C: Καιροὶ τῶν ἑορτασμῶν. Ubi ἑορτασίμων conj. Reisk.]

[Ἑορταστὴς, ὁ, Qui una festum celebrat. Maxim. Tyr. 6 fin.; schol. Pind. Ol. 6, 9. Wakef. Pollux 1, 34; Eust. Opusc. p. 314, 64.]

Ἑορταστικὸς, ἡ, ὸν, Ad festi celebrationem pertinens, Solennis, ex Plat. [Leg. 8, p. 829, B: Μάχαι τινὲς ἑορταστικαί. Lucian. Amor. c. 1. || Ap. Christ. præcipue de festo paschali, unde κύκλος ἑορταστικὸς in Chron. Al. Justiniani a. 35, et ἐπιστολαὶ ἑορταστικαὶ, velut Athanasii Epist. 39 et al., de quibus Ducang. Ἑορταστικὰ, Dona quæ fiunt ecclesiis, vide ap. eund.] D

[Ἑορταστὸς, Festus, a, um, Gl.]

Ἑορτὴ, ἡ, Festum, Festus dies, Solennis dies, Celebritas, h. e. Dies celebris, Bud. ex Quintil. [et Gl. Definn. Plat. p. 415, A: Ἑ. χρόνος ἱερὸς κατὰ νόμους.] Hom. Od. Φ, [258]: Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο ἁγνή. At Υ, [156] ἑορτὴ non addito gen., Ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή. [Soph. El. 982, OEd. T. 1490. Et sæpius Eurip. utroque numero, Aristoph. et alii quivis.] Thuc. 1, [126]: Νομίσας ἑορτήν τε τοῦ Διὸς μεγίστην εἶναι. [Plat. Phæd. p. 61, A.] 2, [15]: Τῇ θεῷ ἑορτὴν δημοτελῆ ποιοῦσι. [Cum eod. verbo Plato Reip. 1, p. 327, A.] Plut. Rom. Quæst.: Ποσειδῶνι μὲν ἄγουσιν ἱππείῳ τὴν ἑορτήν. [Cum eod. verbo præter Herodot. in Ὀρτὴ cit., Xen. Cyr. 6, 2, 6, etc. Dionys. A. R. 2, 19: Ἑ. παρ' αὐτοῖς οὐδεμία μελανείμων ἢ πένθιμος ἄγεται. Conf. Ἑορτάζω. Thuc. 5, 50: Ἡ ἑ. αὐτοῖς οὕτω διῆλθεν· 6, 57: Ὡς ἐπῆλθεν ἡ ἑ.] Ap. Eund. ἡ τῶν μυστηρίων ἑορτὴ, in Alex. [c. 13.] Sic, ἡ τῶν Παναθηναίων καὶ ἡ τῶν Διονυσίων ἑορτὴ, Dem. [p. 50, 5. Plato Conv. p. 197, D: Ἐν ἑορταῖς· Leg. 2, p. 653, D: Ἐν ταῖς ἑορταῖς. Sine præp. Athen. 4, p. 137, E.] || Ἑορτὴ, interdum simpl. Feriæ [Gl., et Nundinæ], ut quum dicit Theocr. [15, 26] pigris semper esse ἑορτὴν: sed ἑορτὰ ille habet Dor. Quo pertinet iste Thuc. l. 1, [70]: Καὶ μήτε ἑορτὴν ἄλλο τι ἡγεῖσθαι ἢ τὸ τὰ δέοντα πρᾶξαι. Sic a Plut. [Mor. p. 9, C] ἐνεργοὶ πράξεις et ἑορταὶ opp. [Xenoph. Eph. 1, 10, p. 17: Ἑορτὴ δὲ ἦν ἅπας ὁ βίος αὐτοῖς, ubi similia contulit Locella. Æsch. Eum. 191, postquam Furiarum munera recensuerat: Ἆρ' ἀκούετε οἵας ἑορτῆς ἔστ' ἀπόπτυστοι θεοῖς στέργηθρ' ἔχουσαι; Plato Phædr. p. 276, B: Παιδιᾶς τε καὶ ἑορτῆς χάριν.] Non dubito autem, quin posterior sit hæc signif. et orta ex feriis, quæ diem festum consequebantur: unde Eust. in Od. Φ, [258]: Ἑορτὴ τοῖο θεοῖο Ἁγνή· τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτ'; ἀλλὰ ἕκηλοι κτλ. annotat, ὡς τῆς ἑορτῆς ἀργίαν ἐθελούσης. Voluerunt autem derivari ἑορτὴ ab ἐρῶ, quia omnes αὐτῆς ἐρῶσι: at vero alii, ut habet index in Eust., παρὰ τὸ εἰ' αὐτῆς εἰά, i. e. ἀγαθά, ὄρνυσθαι τοῖς ἀνθρώποις. [Ap. Christianos in specie Festum paschatis. V. Matth. 26, 5, etc., et Ducang. || Festum celebrantes. Plotin. Enn. 6, 6, p. 682, C: Ὄχλον καὶ ἑορτὴν καὶ στρατόν. Et ib. D. V. annot. p. 372. Cruzer. || De spiritu aspero Lex. de spir. p. 218. Contra Moschop. p. 35 ed. Titz.: Ἀττικοὶ τὸ ἑορτὴ ψιλοῦσι. Quem spiritum Ionibus tribuit Etym. M. p. 324, 56. De accentu acuto in ult. Arcad. p. 115, 2. De ceteris formis HSt.:] Ὀρτὴ, Ionice, ead. signif. [Hoc spiritu ap. Eust. Od. p. 1908, 56.] Hesych. δασέως habet ὁρτή. [Sic semper ap. Herodot. cum verbis ἄγειν vel ἀναγειν, ut 1, 147; 2, 40 etc. Eandem formam Ioni ap. Athen. 6, p. 258, F: Ἐνιαυσίαν γὰρ δεῖ με τὴν ἑορτὴν ἄγειν, restituit G. Dind.] It. Ἔροτις, Æolice per metathesin, ut ibidem [in indice in Eust.] habetur. [V. Eust. Il. p. 381, 6, ubi ἑορτὴ et ἔορτις: sed ἔροτις per met. fieri dicit Od. p. 1908, 56, quod nisi priori l., tertio certe restituendum p. 1430, 34, ubi ἔροτις. Conf. schol. Il. E, 299. Inter ἔροτιν, quod metrum postulat, ἔρωτιν, et ἑορτὴν, variant libri Eurip. El. 625, ubi Musgr.: « Ἔροτιν agnoscit nec ut Æol. notat Etym. M. Orac. ap. Phleg. Trall. De Olymp. p. 140: Θῆκε δ' ἔπειτ' ἐροτιν καὶ ἔπαθλα, et: Ἐτέλεσσ' ἔροτιν καὶ ἀγῶνα. »] Ἐρετὴν dici pro ἑορτὴν, Festum, auctor Hesych. [Ἐροτὴν (sic), ἑορτὴν, cui Κύπριοι, quod sequenti Ἐρεῦντες, λέγοντες erat annexum, addidit Alb. Infra: Ἐροτὴ, ἑ., πανήγυρις. V. etiam Etym. M. p. 324, 53.] E

Ἑόρτιος, ὁ, ἡ, Ad festum pertinens, Solennis; Solenne donum, ex Gregor. Naz., ᾠδὴ. [Ὕμνος Carm. 11, p. 722. Schneid. Eust. Opusc. p. 192, 73: Στολὴν ἑόρτιον. Nicet. Man. Comn. p. 107, C: Ἑόρτιον ἄνεσιν. L. Dind.]

[Ἑόρτιος, ὁ, Heortius, n. viri, ap. Liban. Ep. 225 extr. L. Dind.]

Ἑορτολόγιον, τὸ, Codicillus festorum, Fasti, i. e. Liber in quo festa solennia signata sunt. Suid.

[Ἑορτος. V. Ἑορδαία.]

[Ἑορτώδης, ὁ, ἡ, Festus. Schol. Thuc. 5, 54: Ἱερομηνία) ἡ ἑ. ἡμέρα.]

[Ἑορτὼν, ῶνος, ὁ, mensis Atticus. Eustath. Od. p. 1698, 35.]

Ἑός, ἡ, ὸν, Suus, proprie de uno, ut docet Bud. Hom. Il. Ω, [417]: Ἡ μέν μιν περὶ σῶμα ἑοῦ ἑτάροιο φίλοιο Ἕλκει ἀκηδέστως. [Femin. E, 371: Μητρὸς ἑῆς, et al. sæpe.] Od. Γ, [386]: Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευεν ἰὰ πρὸς δώματα Νέστωρ· O, [118]: Πόρεν δέ ἑ φαίδιμος ἥρως Σιδονίων βασιλεὺς, ὅθ' ἑὸς δόμος ἀμφεκάλυψεν Κεῖσέ με νοστήσαντα, Ejus ædes. [Significationem possessivi tertiæ pers. non reflexivam habet etiam Il. Π, 753: Ἑή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή· Od. A, 282: Τήν ποτε Νηλεὺς γῆμεν ἑὸν διὰ κάλλος. (Conf. Apoll. De constr. 2, 21, p. 153-8. Orph. Arg. 1325.) Adjecto αὐτοῦ Δ, 643: Τίνες αὐτῷ κοῦροι ἕποντ', Ἰθάκης ἐξαίρετοι ἢ ἑοὶ αὐτοῦ θῆτές τε δμῶές τε. Et ubi est pro ἑαυτοῦ, Il. K, 204:

ἐπίτηδες ἐπὶ τὴν ἐξώστραν ἀναβιβαζούσης τὴν ὑμετέραν ἄγνοιαν, Fortuna veluti consulto in exostram producente et patefaciente vestram inscitiam. Ubi ἐπὶ τὴν ἐξώστραν ἀναβιβάζειν i. propemodum est q. θεατρίζειν. [|| Locus extimus cancellis munitus, Fenestra cancellis munita, Gall. *Balcon.* Symm. Reg. 2, 1, 2. Glossæ: Ἐξώστρα et Ἐξώστης, Menianum, Projectio, Projectus. Hieron. ad Ezech. 41: Ἐξέδρας Romæ appellant solaria de cœnaculorum parietibus eminentia s. Meniana ab eo qui primus ea invenit, quæ nonnulli Græcorum ἐξώστρας vocant. Schleusn. Lex. Alia v. ap. Ducang.]

[Ἐξώστων. V. Ἐξώστης.]

Ἐξώτατος, η, ον, Extimus, Qui maxime extra est. [Syntipas Fab. 39. Boiss. Nehem. 11, 16; Reg. 2, 6, 30. Ἐξωτάτως sine testim. affert Schneid.]

Ἐξωτάτω, Extime, Maxime extra. [Plato Phæd. p. 112, E: Τὸ ἐξ. ῥέον· Reip. 10, p. 616, E. Aristot. H. A. 4, 4.]

Ἐξωτερικός, ἡ, ὸν, i. propemodum q. ἐξώτερος, h. e. Exterior, vel etiam Externus. [Proprie Ad externum pertinens.] Ita enim ἐξ. πράξεις dicuntur Externa negotia et forensia: ἐξ. ἀρχή, Externus principatus. Aristot. Polit. 7, [3]: Οἷς οὐκ εἰσὶν ἐξωτερικαὶ πράξεις παρὰ τὰς οἰκίας τὰς αὐτῶν· 2, [10]: Οὔτε γὰρ ἐξωτερικῆς ἀρχῆς κοινωνοῦσιν οἱ Κρῆτες. Rursum 7, [1], ἐξ. ἀγαθά, de Bonis externis et fortuitis: quæ et τὰ ἔξω. Idem philosophus commentationes quasdam suas vocabat ἐξωτερικὰς, ad differentiam τῶν ἀκροαματικῶν, quoniam in his remotiorem philosophiam auditoribus certis tradebat, in illis quæ ad res externas et civiles spectabant, trivialia et pervulgata: unde et ἐγκύκλια φιλοσοφήματα et ἐγκυκλίους λόγους eas vocabat, quod in circulo docens ad eas quosvis admittebat. Commentationum suarum, inquit Gell. 20, 4, artium quas discipulis tradebat Aristoteles philosophus, regis Alexandri magister, duas species habuisse dicitur: alia erant quæ nominabat ἐξωτερικὰ, alia quæ appellabat ἀκροαματικά. Ἐξωτερικὰ dicebantur Quæ ad rhetoricas meditationes, facultatem argutiarum, civiliumque rerum notitiam conducebant: ἀκροαματικὰ autem vocabantur in quibus philosophia remotior argutiorque agitabatur, quæque ad naturæ contemplationes disceptationesve dialecticas pertinebant. Huic disciplinæ, quam dixi ἀκροαματικὴν, tempus exercendæ dabat in Lycio matutinum: nec ad eam quenquam temere admittebat, nisi quorum ante ingenium et eruditionis elementa atque in discendo studium laboremque explorasset. Illas vero ἐξωτερικὰς eodem in loco vesperi faciebat, easque vulgo juvenibus sine delectu dabat: atque eam ὁπλιτὸν περίπατον appellabat: illam alteram supra, ἑωθινόν: utroque enim tempore ambulans disserebat. Librosque suos earum rerum omnium commentarios seorsim divisit, ut alii ἐξωτερικοὶ dicerentur, partim ἀκροαματικοί. Quos quum in vulgus ab eo editos rex Alexander cognovisset, literas ad eum misit, non eum recte fecisse quod disciplinas ἀκροαματικὰς, quibus ab eo ipse eruditus foret, libris foras editis invulgasset. Item Cic. De fin. 5, [5]: Duo genera librorum sunt: unum, populariter scriptum, quod ἐξωτερικὸν appellabant, alterum limatius, quod in commentariis relinquebant. Dicit igitur Aristot. Polit. 3, [6]: Καὶ γὰρ ἐν τοῖς ἐξωτερικοῖς λόγοις διωρισόμεθα περὶ αὐτῶν πολλάκις. Et Ethic. 3: Καὶ περὶ μὲν τούτων ἅλις· ἱκανῶς γὰρ ἐν τοῖς ἐγκυκλίοις λόγοις εἴρηται. Rursum Polit. 1, [3, p. 1254, 33]: Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξωτερικώτερος ἐστὶ σκέψεως, Sed hæc fortassis potius in exotericis scholis disceptanda sunt. Bud. vertit, Verum ista fortasse pervagationis sunt commentationis. [Conf. Buhl. De libris Aristot. exotericis et acroamaticis in ed. Bipont. Aristot. vol. 1, p. 127 seqq. Comparativo Ulpian. ad Demosth. p. 228, 12: Ἀλλοτριώτερον) ἐξωτερικώτερον. L. Dindorf.]

Ἐξώτερος, α, ον, Exterior, [Exter, Externus, add. Gl.] Qui magis extra est. Sicut vero Exterior Lat. interdum positivi vicem gerit, ita et hoc. Matth. 8, [12, etc.]: Ἐκβληθήσονται εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον, Ejicientur in tenebras exteriores, i. e. Quæ sunt extra regnum Christi. [Frequens omnibus generibus est in V. T., inpr. cum vocc. πύλη et αὐλή. Maxim. in Petav. Uran. p. 340, A: Ὁ ἐξ. (κύκλος). L. Dind.]

Ἐξωτέρω, Exterius: vel etiam Extra, Ultra, Citra: cum gen., ut ἔξω. [Æsch. Cho. 1023: Ἡνιοστρόφου δρόμου ἐξωτέρω. Aristot. Metaph. 9, 4, p. 1055, 25: Τῶν γένει διαφερόντων οὐκ ἔστιν ἐξ. λαβεῖν καὶ τῶν εἴδει. L. Dind.]

Ἐξωτικὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἐξωτερικὸς, Externus, [Exter, Extraneus, add. Gl.] s. Qui ad externos pertinet, aut ab externis proficiscitur: veluti quum Hesych. ἐξωτικὰς δίκας dici scribit τὰς ξενικάς: et Plaut. [Most. 1, 1, 41], Exotica unguenta, quæ Cic. Adventitia, i. e. Ab exteris importata. Idem Plaut. [Men. 2, 1, 11], Exoticam Græciam dicit τὴν ἐξωτάτω, Extimam s. extremam: Istros, Hispanos, Massilienses, Illyricos, Mare superum omne, Græciamque exoticam, Orasque Italicas omnes sumus circumvecti. [Jo. Chrys. In 1 Cor. serm. 16, vol. 3, p. 343. Seager. De gente inscr. Ias. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2686: Τούτου δὲ ἕτερος οὐδεὶς μεθέξει οὔτε συγγενὴς μου οὔτε ἐξωτικός τις. De libris gentilium, ut supra ἔξω, in cod. ap. Lambec. Bibl. Cæs. 5, p. 306, C: Ἀεοντίου ... σχόλια ἀπὸ φωνῆς Θεοδώρου, τοῦ θεοφιλεστάτου Ἀββᾶ καὶ σοφωτάτου φιλοσόφου, τήν τε θείαν καὶ ἐξωτικὴν φιλοσοφήσαντος γραφήν. Adv. Ἐξωτικῶς in Appendice Stob. Flor. vol. 4, p. 39 ed. Gaisf. L. Dind.]

Ἐξωφανὴς, ὁ, ἡ, Extrinsecus apparens. Cyrill. Alex. in c. 1 Sophoniæ p. 583. Suicer. Schol. Dion. Chr. vol. 2, p. 567: Οἱ ὦμοι ἐξωφανεῖς ὄντες. L. Dind.]

[Ἐξώφορος, ὁ, ἡ, Divulgatus, Publicus. Iambl. Pythag. § 247. Stob. Ecl. eth. 7, p. 214: Σκοπεῖν γὰρ δεῖ μὴ τὸν ἐξωφόρον (scr. ἐξώφορον) αὐτοῦ λόγον, φαῦλον ὄντα, ἀλλὰ τὸν τῶν πράξεων.]

[Ἐξωχείριος, Emancipatus. Ἐξωχείριον ποιῶ, Emancupo, Gl.]

[Ἐξωχειριωτὴς, ὁ, Emancupator, Gl.]

Ἔξωχρος, ὁ, ἡ, Præpallidus, Admodum pallidus. [Aristot. H. A. 9, 50: Τὸ χάλλαιον ἔξ. γίνηται. Theophr. H. Pl. 4, 6, 3: Τὸ δὲ τριχόφυλλον οὐ πεῶδες, ἀλλ' ἔξωχρον.]

Ἔογμος, Varino est καθ' ἃ συνδέδεται ὁ τράχηλος: addenti, ab ἔχω fieri primum ἴχμος, inde ἐογμός: sed putarim scr. potius ἐοχμὸς vel συνεογμός· id enim ap. Hom. [Il. Ξ, 465] reperitur.

[Ἐοικάζω, var. script. pro εἰκάζω ap. Hesych. v. Εἰκάζειν.]

Ἐοικότως, Similiter, Simili modo. [Dioscor. 1, 40: Ἐοικότως δὲ καὶ τὸ βαλάνινον (oleum) σκευάζεται. Pollux 9, 131. L. Dind.]

Ἔολον, Hesych. πρόσφορον, χρηματιστόν.

Ἔορ, Hesych. θυγάτηρ ἀνεψιός: afferenti et ἔορις pro προσήκοντες, συγγενεῖς, Consanguinei, Cognati. [Inter θυγάτηρ et ἀνεψ. interpunxit Albert.]

Ἐόργη, et Εὐέργη, dicta a nonnullis ἡ τορύνη, teste Polluce 6, c. 13, i. e. Cochleare vel Tudicula. Ἐοργῆσαι, Cochleari agitare, Tudicula commovere: quod Varro Tudiculare dicit, Titinnius autem Trua confutare. Ambo leguntur ap. Polluc. Is enim 6, c. 13 [§ 38], in culinariorum instrumentorum censu, scribit τορύνην nominatam fuisse etiam εὐέργην et ἐόργην: et τὸ τορυνῆσαι dictum fuisse etiam ἐοργῆσαι. Ap. Hesych. legitur Ἐοργίζεται, expositum itidem τορυνᾶται: cui subjungit, ὄργις γὰρ ἡ τορύνη: sed suspectum hoc ὄργις, quum ejus sua serie nullam faciat mentionem: nec dubito quin pro eo reponendum sit, si non ἐόργη, saltem ἐοργίς. Eust. sane p. 219, afferens ἐόργη pro τορύνη, inde esse dicit τὸ ἐοργίζεται, ex Pausan. et Ælio Dionys. exponens τορυνᾶται: et potius ab ὀργάζω quam ab ἔοργα derivari dicens: nam ut ὀργάζεταί τις, inquit, πηλὸν κυκῶν καὶ ἀναταράττων, ita quodammodo et ἐοργίζεται, i. e. τορυνᾶται.

[Ἑορδαία, Ἑορδαῖκὸς, Ἑορδαῖος, Ἑορδίζω, Ἑορδός. Steph. Byz.: Ἑορδαῖαι (cod. Vrat. Ἑορδαία, recte, si postea scribitur χώρα pro δύο χῶραι), δύο χῶραι Μυγδονίας. Εἰσὶ καὶ ἄλλαι δύο, ἡ μὲν Ἠπείρου, ἡ δὲ Θράκης, ἀπὸ Ἑορδοῦ τινος. Ὁ οἰκήτωρ Ἑορδαῖος. Ὀξύνεται δὲ τὸ Ἑορδὸς, ὡς Ἡρωδιανὸς ἔφη. Ἐκλήθησαν καὶ Ἑορδίσται ἀπὸ τοῦ ἑορδίζω, ὡς Αὐδὲς λυδίζω. Herodot. 7, 185: Ἑορδοὶ καὶ Βοττιαῖοι ... καὶ Μακεδόνες. Thucyd. 2, 99: Ἀνέστησαν δὲ (Temenidæ) καὶ ἐκ τῆς νῦν Ἑορδίας καλου-

μένης Ἐορδοὺς (al. Ἐόρδους), ὧν οἱ μὲν πολλοὶ ἐφθάρησαν, βραχὺ δέ τι αὐτῶν περὶ Φύσκαν κατῴκηται. Memorant etiam Strabo 7, p. 323, 326, Ptolem. 3, 13 (ubi Ἐορδαιτῶν), Lycophr. 1342, Polyb. 34, 12, 8, Diodor. ap. Euseb. p. 169 ed. Mai., et qui Ἔορτος ἢ Ἔορδος, Μακεδὼν, ἀπὸ ἔθνους, Hesych. Urbs *Eordeæ* memoratur Plin. N. H. 4, 10, 17, quod æque vitiosum videtur ac Gordyniæ, de quo supra. Nomen regionis Ἐορδαία est ap. Polyb. 18, 6, 3 (ubi Ἐορδ. nonnulli), Hierocl. Synecd. p. 638 et Livium, qui etiam incolas dicit *Eordæos* (ut Constant. Them. 2, 2), quos Plinius Eordenses. Adj. Ἐορδαϊκὸς est apud Arrian. Anab. 1, 5, 9.] A

Ἑορτάζω, [Festivo, Gl.] Festum celebro. [Plato Leg. 2, p. 657, D; Aristoph. Ach. 1079.] Plut.: Νήφοντας ἑορτάζειν, ἀλλὰ μὴ μεθύοντας. Ap. Eund. [Mor. p. 349, F] cum accus.: Τὴν ἐν Μαραθῶνι νίκην ἡ πόλις ἑορτάζει. [Conf. ib. p. 1099, E, Anton. c. 56 extr. Eur. Iph. T. 1458: Ὅταν ἑορτάζῃ λεὼς τῆς σῆς σφαγῆς ἄποινα. Xen. Reip. Ath. 3, 2: Ἑορτάσαι ἑορτάς. Plato Leg. 8, p. 835, B. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 418, 28: Θύειν καὶ ἑορτάζειν ... τῷ βασιλείῳ γίνει. Figurate Plato Reip. 5, p. 458, A: Ἑκασόν με ἑορτάσαι. Conf. Valck. ad Adon. p. 324. Imperf. ἑώρταζον Pausan. 4, 19, 3. Xen. Eph. 2, 7, p. 40: Ἑώρταζον πολλαῖς ἡμέραις. Conf. Cramer. Anecd. vol. 1, p. 128, 8; vol. 2, p. 150, 25, Etymol. M. p. 351, 38. Ἑόρταζε vitiose, ut solent recentiores, in Chron. Pasch. p. 10, 11, si libris fides in talibus habenda. Pass. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 476, D: Οὕτως ἑορτάζοιμεν, ἀδελφοί· οὕτως ἑορταζοίμεθα, ἵνα δὴ καὶ τῆς εἰς τὴν τελειοτέραν τῶν ἁγίων ἁγίας εἰσόδου ἀξιωθείημεν, Festivitatis materia ipsi evadamus, Int. De forma Ion. HSt.:] Ὀρτάζω, Festum agito, Ferior: Ionice pro ἑορτάζω. [Herodot. 2, 60, etc.] B

Ἔορται, Hesych. ἔοοξε et χρεμνᾶται: pro quo posteriore dicitur etiam ἄορται. Et Ἐόρτας Idem affert pro ἀρεσκούσας, καλάς.

Ἑορταῖος, α, ον, affertur pro Festus, quod et ἑορτάσιμος. [Dionys. A. R. 4, 74: Κατὰ καιρούς τινας ἑορταίους· Epit. 12, 10, ἑορτάδων καιρῶν, pro ἑορταίων. Schneid.] C

Ἑορτάσιμος ἡμέρα, Dies quo feriæ solennes celebrantur, s. celebrari debent [Plut. Mor. p. 270, A]; τὰ ἑορτάσιμα, Res ad festum instructæ, VV. LL. [Lucian. Cronos. c. 11: Οὐ πάνυ ἑορτάσιμα ὄντα ἐμοί. Adv. Ἑορτασίμως ex Conc. Fl. Hist. annotavit Ducang.]

[Ἑορτάσιος, ὁ, Sollemnis. Ἑορτάσιον ἦχον, Gregor. Naz. Carm. 4, 26, p. 68, C. Schneid.]

[Ἑόρτασις, εως, ἡ, Celebratio festi. Plato Leg. 2, p. 657, D: Χαίροντες τῇ ἐκείνων (juvenum) παιδιᾷ καὶ ἑορτάσει.]

[Ἑόρτασμα, τὸ, Festivitas. Sap. 19, 15.]

[Ἑορτασμὸς, ὁ, Festivitas, Celebratio, Gl. Plut. Mor. p. 1101, C: Καιροὶ τῶν ἑορτασμῶν. Ubi ἑορτασίμων conj. Reisk.]

[Ἑορταστὴς, ὁ, Qui una festum celebrat. Maxim. Tyr. 6 fin.; schol. Pind. Ol. 6, 9. Wakef. Pollux 1, 34; Eust. Opusc. p. 314, 64.]

Ἑορταστικὸς, ἡ, ὸν, Ad festi celebrationem pertinens, Solennis, ex Plat. [Leg. 8, p. 829, B: Μάχαι τινὲς ἑορταστικαί. Lucian. Amor. c. 1. || Ap. Christ. præcipue de festo paschali, unde κύκλος ἑορταστικὸς in Chron. Al. Justiniani a. 35, et ἐπιστολαὶ ἑορταστικαὶ, velut Athanasii Epist. 39 et al., de quibus Ducang. Ἑορταστικὰ, Dona quæ fiunt ecclesiis, vide ap. eund.] D

[Ἑορταστὸς, Festus, a, um, Gl.]

Ἑορτὴ, ἡ, Festum, Festus dies, Solennis dies, Celebritas, h. e. Dies celebris, Bud. ex Quintil. [et Gl. Definn. Plat. p. 415, A: Ἔ. χρόνος ἱερὸς κατὰ νόμους.] Hom. Od. Φ, [258]: Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο ἁγνή. At Υ, [156] ἑορτὴ non addito gen., Ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή. [Soph. El. 982, OEd. T. 1490. Et sæpius Eurip. utroque numero, Aristoph. et alii quivis.] Thuc. 1, [126]: Νομίσας ἑορτήν τε τοῦ Διὸς μεγίστην εἶναι. [Plat. Phæd. p. 61, A.] 2, [15]: Τῇ θεῷ ἑορτὴν δημοτελῆ ποιοῦσι. [Cum eod. verbo Plato Reip. 1, p. 327, A.] Plut. Rom. Quæst.: Ποσειδῶνι μὲν ἄγουσιν ἱππίῳ τὴν ἑορτήν. [Cum eod. verbo præter Herodot. in Ὀρτὴ cit., Xen. Cyr. 6, 2, 6, etc. Dionys. A. R. 2, 19: Ἔ. παρ' αὐτοῖς οὐδεμία μελανείμων ἢ πένθιμος ἄγεται. Conf. Ἑορτάζω. Thuc. 5, 50: Ἡ ἑ. αὐτοῖς οὕτω διῆλθεν· 6, 57: Ὡς ἐπῆλθεν ἡ ἑ.] Ap. Eund. ἡ τῶν μυστηρίων ἑορτὴ, in Alex. [c. 13.] Sic, ἡ τῶν Παναθηναίων καὶ ἡ τῶν Διονυσίων ἑορτὴ, Dem. [p. 50, 5. Plato Conv. p. 197, D: Ἐν ἑορταῖς· Leg. 2, p. 653, D: Ἐν ταῖς ἑορταῖς. Sine præp. Athen. 4, p. 137, E.] || Ἑορτὴ, interdum simpl. Feriæ [Gl., et Nundinæ], ut quum dicit Theocr. [15, 26] pigris semper esse ἑορτήν: sed ἑορτὰ ille habet Dor. Quo pertinet iste Thuc. l. 1, [70]: Καὶ μήτε ἑορτὴν ἄλλο τι ἡγεῖσθαι ἢ τὸ τὰ δέοντα πρᾶξαι. Sic a Plut. [Mor. p. 9, C] ἐνεργοὶ πράξεις et ἑορταὶ opp. [Xenoph. Eph. 1, 10, p. 17: Ἑορτὴ δὲ ἦν ἅπας ὁ βίος αὐτοῖς, ubi similia contulit Locella. Æsch. Eum. 191, postquam Furiarum munera recensuerat: Ἆρ' ἀκούετε οἵας ἑορτῆς ἔστ' ἀπόπτυστοι θεοῖς στέργηθρ' ἔχουσαι; Plato Phædr. p. 276, B: Παιδιᾶς τε καὶ ἑορτῆς χάριν.] Non dubito autem, quin posterior sit hæc signif. et orta ex feriis, quæ diem festum consequebantur: unde Eust. in Od. Φ, [258]: Ἑορτὴ τοῖο θεοῖο Ἀγνή· τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτ'; ἀλλὰ ἔκηλοι κτλ. annotat, ὡς τῆς ἑορτῆς ἀργίαν ἰθελούσης. Voluerunt autem derivari ἑορτὴ ab ἐρῶ, quia omnes αὐτῆς ἐρῶσι: at vero alii, ut habet index in Eust., παρὰ τὸ ἐΐ· αὐτῆς ἐὰ, i. e. ἀγαθὰ, ὄρνυσθαι τοῖς ἀνθρώποις. [Ap. Christianos in specie Festum paschatis. V. Matth. 26, 5, etc., et Ducang. || Festum celebrantes. Plotin. Enn. 6, 6, p. 682, C: Ὄχλον καὶ ἑορτὴν καὶ στρατόν. Et ib. D. V. annot. p. 372. Cazuzza. || De spiritu aspero Lex. de spir. p. 218. Contra Moschop. p. 35 ed. Titz.: Ἀττικοὶ τὸ ἑορτὴ ψιλοῦσι. Quem spiritum Ionibus tribuit Etym. M. p. 324, 56. De accentu acuto in ult. Arcad. p. 115, 2. De ceteris formis HSt.:] Ὀρτὴ, Ionice, ead. signif. [Hoc spiritu ap. Eust. Od. p. 1908, 56.] Hesych. δασέως habet ὁρτή. [Sic semper ap. Herodot. cum verbis ἄγειν vel ἀναγειν, ut 1, 147; 2, 40 etc. Eandem formam Ioni ap. Athen. 6, p. 258, F: Ἐνιαυσίαν γὰρ δεῖ με τὴν ἑορτὴν ἄγειν, restituit G. Dind.] It. Ἔροτις, Æolice per metathesin, ut ibidem [in indice in Eust.] habetur. [V. Eust. Il. p. 381, 6, ubi ἑορτὴ et ἔορτις: sed ἔροτις per met. fieri dicit Od. p. 1908, 56, quod nisi priori l., tertio certe restituendum p. 1430, 34, ubi ἔροτις. Conf. schol. Il. E, 299. Inter ἔροτιν, quod metrum postulat, ἔρωτιν, et ἑορτὴν, variant libri Eurip. El. 625, ubi Musgr.: « Ἔροτιν agnoscit nec ut Æol. notat Etym. M. Orac. ap. Phleg. Trall. De Olymp. p. 140: Θῆκε δ' ἔπειτ' ἔροτιν καὶ ἔπαθλα, et: Ἐτέλεσσ' ἔροτιν καὶ ἀγῶνα. »] Ἔροτὴν dici pro ἑορτὴν, Festum, auctor Hesych. [Ἔροτὴν (sic), ἑορτὴν, cui Κύπριοι, quod sequenti Ἐρῶντες, λίγοντες erat annexum, addidit Alb. Infra: Ἔροτὴ, ἑ., πανήγυρις. V. etiam Etym. M. p. 324, 53.] E

Ἑόρτιος, ὁ, ἡ, Ad festum pertinens, Solennis; Solenne donum, ex Gregor. Naz., ὦρον. [Ὕμνος Carm. 11, p. 722. Schneid. Eust. Opusc. p. 192, 73: Στολὴν ἑόρτιον. Nicet. Man. Comn. p. 107, C: Ἑόρτιον ἄνεσιν. L. Dind.]

[Ἑόρτιος, ὁ, Heortius, n. viri, ap. Liban. Ep. 225 extr. L. Dind.]

Ἑορτολόγιον, τὸ, Codicillus festorum, Fasti, i. e. Liber in quo festa solennia signata sunt. Suid.

[Ἔορτος. V. Ἐορδαία.]

[Ἑορτώδης, ὁ, ἡ, Festus. Schol. Thuc. 5, 54: Ἱερομηνία) ἡ ἑ. ἡμέρα.]

[Ἑορτὼν, ῶνος, ὁ, mensis Atticus. Eustath. Od. p. 1698, 35.]

Ἑός, ἡ, ὸν, Suus, proprie de uno, ut docet Bud. Hom. Il. Ω, [417]: Ἡ μέν μιν περὶ σῆμα ἑοῦ ἑτάροιο φίλοιο Ἕλκει ἀκηδέστως. [Femin. E, 371: Μητρὸς ἑῆς, et al. sæpe.] Od. Γ, [386]: Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευεν ἐὰ πρὸς δώματα Νέστωρ· O, [118]: Ἤρεν δέ ἑ φαίδιμος ἥρως Σιδονίων βασιλεὺς, ὅθ' ἑὸς δόμος ἀμφεκάλυψεν Κεῖσέ μ' νοστήσαντα, Ejus ædes. [Significationem possessivi tertiæ pers. non reflexivam habet etiam Il. Π, 753: Ἑή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή· Od. Α, 282: Τήν ποτε Νηλεὺς γῆμεν ἑὸν διὰ κάλλος. (Conf. Apoll. De constr. 2, 21, p. 153-8. Orph. Arg. 1325.) Adjecto αὐτοῦ Δ, 643: Τίνες αὐτῷ κοῦροι ἕποντ', Ἰθάκης ἐξαίρετοι ἢ ἑοὶ αὐτοῦ θῆτές τε δμῶές τε. Et ubi est pro ἑαυτοῦ, Il. K, 204:

Οὐκ ἂν δή τις ἀνὴρ πεπίθοιθ' ἑῷ αὐτοῦ θυμῷ; Od. A, 409. Conf. Apoll. De pron. p. 79, B; 131, C. Sæpe eodem utitur Pindarus. Ap. Tragicos legitur nonnisi l. suspecto Eur. El. 1207, ubi ἕῳ conjiciebat Lobeck. ad Aj. v. 705. Æschyli quendam l. afferens Plato Reip. 2, p. 383, B, in quo ἐμὰς fuisse sequentia docent primæ pers. pronomina ἐμὰς et ἐμὲ, ut initium ejus suæ orationi accommodaret, posuit: Ὅταν φῇ ἡ Θέτις τὸν Ἀπόλλω... ἐνθαττᾶσθαι τὰς ἐὰς εὐπαιδίας, quemadm. eundem esse usum forma Ὅς infra notabimus. Ejusd. Æsch. Pers. v. 13 schol. memorat var. ἑὸν pro νέον. || Ineleganter addit Quintus 11, 24: Ὀπιπόθ' ἑοῖο δάμναθ' ὑπ' ὠδίνεσσι ... θεσπεσίου τοκετοῖο, de Latona parturiente. 14, 12: Τὰς μὲν ἔτ' ἀδμῆτας καὶ νηΐδας οἷο γάμοιο. Orph. Arg. 354. || De ἑοῖο ab Apoll. pro ἑαυτοῦ et ἑαυτῆς usurpato, de quo in seqq. egerat HSt., nos dicemus in Ἴ.] || Adjunctum verbis 1 et 2 pers., significat Meus, Tuus. Apoll. Arg. [1, 285]: Ἑοῖσι λελείψομαι ἐν μεγάροισιν, Meis ædibus. [Huic l., ubi rectius al. κεινοῖσι, substituendus alter 2, 226. Conf. var. script. ib. 776.] At 2, [633]: Εὐμαρέως ἀγορεύσεις Οἷον ἑῆς ψυχῆς ἀλίγων ὕπερ, Pro anima et vita tua. Et 3, [140]: Εἴ μιν ἑαῖς ἐνὶ χερσὶ βάλοιο, Manibus tuis. [Ibid. 1041. Batrach. 23; Theocr. 17, 50; Diotim. Anthol. Pal. 6, 267, 2, et alibi. De Callim. v. infra.] || Pluralibus etiam additur, pro σφέτερος, sicut vicissim σφέτερος aliquando singularibus: ut ap. [Hesiod. Op. 58: Ἐὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες. Quod quomodo nonnulli explicaverint et defenderint indicat Apoll. De pron. p. 143, C, additque exx. Callimachi eodem modo usi.] Apoll. 1, [1112]: Τοῖσι δὲ Μακριάδες σκοπιαὶ καὶ πᾶσα περαίη Θρηϊκίης ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς προὐφαίνετ' ἰδέσθαι, i. e. σφετέραις, Suis. [1, 617; 2, 36, 452, 513 etc.] || Et conjunctum cum verbo 2 personæ, signif. Vester: ut ap. Eund. 2, [332]: Καρτύναντες ἑαῖς ἐνὶ χερσὶν ἑρετμά, Τέμνεθ' ἁλὸς στεινωπόν, i. e. Vestris manibus. Sic 3, [267]: Μητέρ' ἐὴν ἀχέουσαν ἀποπρολιπόντες ἴχοισθε, i. e. Vestram. [Quint. 1, 468; Perses Anth. Pal. 7, 730, 8. || Pro ἡμέτερος, Noster, ap. Apollon. Rh. 4, 203. || Pro σφωίτερος, Vestrum amborum. Apoll. De pron. p. 139, B: Ἀντὶ τοῦ τεά τοι κήδεα λέξον ἑᾶ παρὰ Καλλιμάχῳ, καὶ πάλιν παρ' αὐτῷ ἀντὶ τοῦ σφωιτέρου. Scr. videtur, Καὶ (vel deleto τοι) κήδεα λέξον ἑᾶ, ἀντὶ τοῦ τᾶ, καὶ πάλιν π. α. Non enim verisimile spectari locum Alcmanis, de quo paullo post dicemus.] Ἑᾶ, Sua: a nom. sing. ἑός, derivato ex ἕ seu ἑ. [Singulari, sine substantivo, ut ἡμετερόνδε, Apollon. Rh. 1, 708: Μετὰ δ' εἰς ἑὸν ὦρτο νέεσθαι.] Hom. [Od. B, 258 etc.]: Ἑᾶ πρὸς δώματ' ἕκαστος, Suas ad ædes quisque. [Usitato in utraque forma apud Epicos hiatui, ut δώσει ἑὸν, θυγατέρα ἣν, congruit forma Æol., de qua Apoll. De pron. p. 136, D: Αἰολεῖς μετὰ τοῦ F κατὰ πᾶσαν πτῶσιν καὶ γένος. Τὸν εον παῖδα καλεῖ, Σαπφώ. Καὶ Ἀλκμὰν δὲ συνεχῶς αἰολίζων φησὶ, Τὰ εα κάδεα. Ὁμοίως καὶ Βοιωτοί. Εὐωνιμίης Κόριννα πηδεγον θέλωσα φίλης ἀγκάλης ἑλησθῆ. Digamma in exx. citatis in cod. omissum addidit Bekk. Contra Heyn. in Exc. ad Il. T, 384, vol. 7, p. 710, Fὸν et Fὰ scrib. putabat. Quod mihi ut de Sapphone et Alcmane minus verisimile videtur, ita Corinnam certe scriptura codicis arguit scripsisse: Εὐωνιμίης πῆδ' Fεὸν θ. φ. ἀ. ἑλέσθη. Formam monosyllabam tamen cum digammo pronuntiatam monstrat Hesychii gl. Fῷ, ἰδίῳ, σῷ, de qua dictum vol. 2, p. 838, B.] || Quæ unusquisque possidet s. habet veluti sua et sibi propria, h. e. Bona: ut quum dii dicuntur ἑωτῆρες ἐάων, Bonorum: qua de re vide infra, et v. Ἧος. Ἑεὺς, Suus: ab ἑός: ut alii volunt, Bonus, Mitis, ἀγαθὸς, προσηνὴς, poet. pleonasmo τοῦ ε pro εὖς: secundum quos tenuatur h. v. Utroque modo accipiunt apud Apollon. Argon. [1, 224]: Οὐδὲ μὲν οὐδ' αὐτοῖο πάϊς μενέαινεν Ἄκαστος Ἰφθίμου Ἡλίαο δόμοις ἐνὶ πατρὸς ἑῆος Μιμνάζειν· exp. sc. et Boni s. Benigni, et Sui: ut ap. Hom. quoque Il. A, [393], ubi Achilles Thetidi matri suæ dicit, Ἀλλὰ σὺ, εἰ δύνασαί γε, περίσχεο παιδὸς ἑῆος, accipiunt et pro σοῦ et pro ἀγαθοῦ. [Conf. O, 138, Ω, 422, 550.] At in seqq. duobus Il. ἑῆος accipi tantum potest pro ἀγαθοῦ καὶ προσηνοῦς, Boni et benigni: unde et tenuatur. Od. Ξ, [505]: Φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἑῆος. Et O, [449]: Παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἑῆος ἐνὶ μεγάροις ἀπιτάλλω, Filium viri boni. [Conf. Il. T, 342. Scrib. autem esse ἑῆος ab ἑὺς, quod v., pluribus disputavit Buttm. Lexil. vol. 1, p. 86 seqq., ratione etiam habita vett. grammaticorum, quorum opiniones omittimus.] Et Ὅς, ἥ, ὅν, pro eod., ut pro σφός, σφός. [Hom. Il. A, 404: Βίῃ οὗ πατρὸς ἀμείνων· Od. A, 330: Οἷο δόμοιο· Il. E, 71: Πόσεϊ ᾧ· Od. A, 279: Ὧ ἄχεϊ σχομένη· Il. A, 609: Ἡρὸς δν λίγος· E, 806: Ὃν θυμόν· O, 112: Τὸν φησιν ἐν ἔμμεναι... Ἄρης· Φ, 305: Τὸ ὃν μένος· Π, 445: Ὀνὲ ὁμονδέ. Et fem. Il. B, 358: Ἧς νηός· X, 107: Ἧφι βίηφι. Et alibi sæpe quum Hom. tum Hesiod.] Apoll. Arg. 4, [1471]: Μέμβλετο γάρ οἱ οὗ ἕθεν ἀμφὶ ἑτάροιο μεταλλῆσαι τὰ ἕκαστα, i. e. τοῦ ἑαυτοῦ, De suo socio. [Οὗ ἕθεν ap. Apoll. et hoc et aliis Il. multis pronuntur ἐκ παραλλήλου, ut οὗ sit genit. pron. refl. 3, non possessivi ὅς.] Et l. 1, [1325]: Αὐτὰρ Ὑλαν φιλότητι θεὰ ποιήσατο νύμφη Ὃν πόσιν, Suum maritum. [Herodot. 1, 205: Ἐμνᾶτο τῷ λόγῳ θέλων γυναῖκα ἣν ἔχειν. Æschyl. Sept. 640: Ἐποπτῆρας λιτῶν τῶν ὧν γενέσθαι. Soph. Tr. 266, 525, Aj. 442, OEd. C. 1639 et T. 1248: Τοῖς οἷσιν αὐτοῦ. Eur. Med. 955, Hel. 1124. Plat. Reip. 3, p. 394, A, ut supra ἑὸς pro Æschyleo ἐμὸς, τὰ ἃ δάκρυα de suo ponit pro Homerico ἐμὰ δ. || Pro gen. αὐτοῦ, ut supra ἑὸς, Hom. Od. I, 28: Οὔτοι ἐγωγε ἧς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι· H. Ven. 204: Γανυμήδεα... ἥρπασεν ὃν διὰ κάλλος.] Et pro σφέτερος conjunctum nominibus pluralibus, ut ἧ ματίῃ i. e. τῇ σφετέρᾳ s. τῇ ἑαυτῶν ματαιότητι, ap. Eund. [1, 805.] At junctum nominibus, pronomin. vel verbis secundæ pers. capitur pro Tuus: ut apud [Hom. Od. A, 403: Κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσοις·] Hesiod. Op. [379]: Σοὶ δ' εἰ πλούτου θυμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶν ἧσιν, Ἣδ' ἔρδειν, Animo tuo. [Al. libri φρεσὶ σῇσιν, ut Hom. Il. T, 174, ubi olim φρεσὶν ἧσιν ἰανθῇς, nunc e mel. receptum φρεσὶ σῇσιν. Differre nonnihil priorem l. Hom. ab altero, ubi nulla est vis in pronomine, etsi non fugit Buttmannum Lexil. vol. 1, p. 91, tamen etiam priori præferendam suspicatur scripturam δώμασι σοῖσιν, etiamsi ἧσιν relinquatur Hesiodo: quem præter usum Homericum ἑὸς pluralis signif. dixisse supra vidimus et aliis rebus nonnullis a consuetudine Homerica recedere scimus. Tertium autem l. Od. N, 320: Ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ἧσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ ἠλώμην, ubi ἧσιν pro ἐμῇσιν positum reprehendit Apoll. De constr. 3, p. 197, 16, ex schol. ipsoque Apollon. De pron. p. 139, B, constat jam a vett. grammaticis obelo esse notatum. Pro ἐμὸς autem posuit Apollon. Rh. 4, 1015, 1036, Mosch. 1, 77. Pro ὑμέτερος Apoll. Rh. 4, 1384. Pro σφέτερος 2, 132 etc. || Zenodoti infelix inventum Ὁ λίγος pro ὃν exagitat Apollon. De pron. p. 140, B.] Hinc gen. pl. Ἑάων, Bonorum, cujus nominat. sing. gramm. statuunt ἑὸν, Suum, quod ea quæ bona sunt, quilibet sua facere s. sibi asciscere conetur, h. e. ἰδιοποιεῖσθαι, ut ipsi loquuntur. Il. Ω, [528]: Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὐδεῖ Δώρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἑάων· Od. Θ, [335]: Ἑρμεία, Διὸς υἱὲ, διάκτορε, δῶτορ ἑάων. Et alibi [Od. Θ, 325 etc.]: Θεοὶ δωτῆρες ἑάων. Eust. tradit in hoc genit. pleonasmum esse τοῦ α, ut ap. Hesiod. in Sc. [7]: Βλεφάρων ἀπὸ χυανεάων. [Ἑάων recte HSt. in Ἑὸς, quod v.]

Ἑοσσητὴρ, ῆρος, ὁ, pro ἀοσσητὴρ, i. e. ἐπίκουρος, τιμωρὸς, Hesych.

[Ἐπᾰβελτερόω, Infatuo. Menand. ab Suida v. Ἀβέλτερος cit.: Ἐπαβελτερώσας τόν ποτε ἀβέλτερον.]

[Ἐπάγαθος, ὁ, Epagathus, n. viri, ap. Bœckh. C. I. vol. 1, n. 266 et 268, p. 370, 33, etc. Vettius quidam Epag. memoratur Euseb. H. E. 5, 1, p. 199, 35. Alius ap. Isidor. Pel. Ep. 1, 48. ἄᾰ L. Dind.]

[Ἐπᾰγᾰθῶ, οῦς, ἡ, Epagatho, n. muliebre ap. Murator. p. 1339, 9; 1726, 7. Angel. Boiss. ad Eunap. vol. 1, p. 590. L. Dind.]

[Ἐπᾰγαίομαι, Lætor re aliqua. Apoll. Rh. 3, 470: Οὔνεκεν οὔ οἱ ἐγωγε κακῇ ἐπαγαίομαι ἄτῃ· schol. ἐπιχαίρω. Ib. 1262: Τοῖος ἀρ' Αἰσονίδης ἐπαγαίετο χάρτεϊ γυίων· schol. ἐγαυρία. || Eod. referendum] Ἐπαγασσαμένη, Hesych. ἐκπλαγεῖσα [ἐκπλαγεῖσα, Perculsa], ab ἐπαγάζομαι. [Fr. Αἴσβου κτίσεως ap. Parthen. 21, 18: Ὅλῳ δ' ἐπαγάσσετο πατρίδος οἴτῳ, Irascebatur. Ubi

ἐπαγάσσατο Galeus, et ap. Hesych. tacito scripsit HSt., quum in cod. et edd. sit ἐπαγασσομένη.]

['Επαγαλλιάζω. 'Επαγαλλιάω. V. 'Επαγγαλιάζων.]

'Επᾰγάλλομαι, pro simpl. ἀγάλλομαι, Exulto. Phocyl. [110]: Μήτε κακοῖς ἄχθου, μήτ' οὖν ἐπαγάλλεο χάρμῃ. Ut Lat. Exultare lætitia. Hom. Il. II, [91]: Μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δῃοτῆτι. [Orph. H. 41, 5; Tryphiod. 662; Quintus 7, 326; Themist. Or. 11, p. 151, C; Artemid. 3, 31; Greg. Naz. 1, p. 275, D. Cum ἐπὶ seq. dat. Xen. OEc. 4, 17.] Ap. Basil. autem pro Superbio, Efferor: Μὴ ἐπαγάλλεσθαι δυναστείαις, μὴ ἐπαίρεσθαι πλούτου ἀδηλότητι. Id.: 'Επὶ προγόνοις μέγα φρονεῖς, καὶ ἐπαγάλλῃ πατρίδι καὶ κάλλει σώματος. [Id. vol. 1, p. 474: 'Εμπόρῳ μεγαλοπλούτῳ, ὃς τῷ πλήθει τῶν ἀγωγίμων ἐπαγαλλόμενος κτλ. Permutatum c. ἐπαγγέλλομαι ap. Xen. l. c. et ap. Suid. v. Γεγανυμένος.]

'Επάγαμαι, Admiror ob.

'Επᾰγᾰναχτέω, Indignor ob. [Absolute Plut. Alc. c. 14: 'Επηγανάκτει δ' ἡ βουλή· Ages. c. 19. Josephus B. J. 2, 13, 3; 19, 3. Cum dat. Clem. Al. Pæd. 3, p. 296, 16: Τὸ ἐπαγαναχτεῖν τοῖς ἀκολασταίνουσιν.]

'Επαγγαλιάζων, Hesychio est ἐπιχαίρων· qui et ἐπαγαλλόμενος. [Probabilior ceteris videtur conjectura Is. Vossii ἐπαγαλλιάζων, ut Hesych. confuderit verba ἀγαλλιάζω et ἀγαλλιάω, de quorum discrimine v. in simplicibus, quanquam verbum ἀγαλλιάζω valde infirma ejusdem Hes. auctoritate nititur. 'Επαγαλλιάω vero habet Gabrias ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 29, B, xxxvi: Ὅτι οὐ δεῖ τοῖς χαροποῖς ἐπαγαλλιᾶσαι. L. Dind.]

'Επαγγελία, ἡ, Denuntiatio, Bud. [V. infra in signif. postrema. || Postulatio. Polyb. 9, 38, 2: Καθ' οὓς καιροὺς ὁ Ξέρξης ἀπέστειλε πρεσβευτὴν πρὸς ὑμᾶς, ὕδωρ καὶ γῆν αἰτούμενος, ἀπώσαντας εἰς τὸ φρέαρ ... κελεύειν ἀπαγγεῖλαι τῷ Ξέρξῃ διότι παρὰ Λακεδαιμονίων ἔχει τὰ κατὰ τὴν ἐπ. ὕδωρ καὶ γῆν. || 'Επαγγελίαι σπονδῶν, Nuntiatio, Oblatio indutiarum, ap. Poll. 3, 142. V. 'Επαγγέλλω.] || Promissio. [Promissum, Pollicitatio, Repromissio, add. Gl.] Plut. De disc. adul. [p. 62, E: Οὐ μὴν ἀλλὰ δεῖ πρῶτον ἐν ταῖς ἐπαγγελίαις σκοπεῖν τὴν διαφοράν· εὖ γὰρ εἴρηται καὶ τοῖς πρὸ ἡμῶν,] φίλου μὲν ἐκείνην εἶναι τὴν ἐπαγγελίαν, [Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί. Polyb. 1, 43, 6: 'Εν ἐπαγγελίᾳ καταλείπειν, In præsens omittere, sed promittere in posterum. 7, 13, 6; 18, 11, 1. Τὸ ἐν ἐπαγγελίᾳ καὶ φάσει μόνον εἰρημένον, 7, 13, 2. 'Επαγγελίας ποιεῖσθαί τινι πρὸς τὴν ἀπόστασιν, Promissa facere alicui, quibus ad defectionem impellamus cum, 1, 72, 6. Schweigh. Lex.] Hac significatione sæpe usurpatur in N. T., quum veteres ἐπάγγελμα potius dicant. [Act. 13, 23; 23, 21, Gal. 3, 17, 18, etc. De fidei Christianæ promissionibus etiam Zosim. 4, 59, 2. || Illud ipsum quod promissum est. Luc. 24, 49, Act. Ap. 1, 4; 2, 33; Galat. 3, 14; Hebr. 4, 1; 6, 12; 10, 36. || Gl.: 'Επαγγελίαι, Sponsalia. || De rebus, velut medicaminibus, Alex. Trall. 7, p. 119, 25: Διὸπερ παραινῶ προσέχειν, καὶ μὴ, ὡς πολλοὶ ἰατρῶν, ἀκρίτως προσφέρειν τὰ βοηθήματα, ταῖς ἐπαγγελίαις αὐτῶν μόναις προσέχοντες, Titulis ipsorum solis acquiescentes. Τῆς αὐτῆς εἰσιν ἐπαγγελίας, Paul. Æg. p. 123, 57, cit. Hemst. De aliis rebus Heliodor. 2, 35; Ἡ ῥὶς ἐν ἐπαγγελίᾳ θυμοῦ, καὶ οἱ μυκτῆρες ἐλευθέρως τὸν ἀέρα εἰσπνέοντες. Philostr. Her. p. 715: Γένεια μὲν γὰρ αὐτῷ ἁπαλὰ ἐκφύεσθαι, καὶ ξὺν ἐπαγγελίᾳ βοστρύχων. Liban. vol. 4, p. 1052, in descriptione veris: Ἀλλὰ καὶ δένδρα τὴν κόμην ἀπολαμβάνειν καὶ πάντα ἐν ἐπαγγελίαις καρπῶν. Philostr. Imag. p. 768, de Menœceo: Ἔρρωται καὶ ὤμων ἐπαγγελίᾳ, καὶ οὐκ ἀτρέπτῳ τένοντι. Ib. 787: Ἀγάλματα, τὰ μὲν ἐν μορφαῖς, τὰ δὲ ἐν τῷ διορθοῦσθαι, διαβεβηκότα ἤδη καὶ ἐν ἐπαγγελίᾳ τοῦ βαδίζειν.] || Genus quoddam accusationis, i. e. γραφῆς, Pollux [8, 67, 43. Harpocr.: 'Επ. σημαίνει μὲν καὶ ἄλλα, ἰδίως δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἐγκαλούντων τινὶ δημηγορεῖν καὶ πολιτεύεσθαι, (ἐπὶ τῶν πεπορνευμένων καὶ δημηγορούντων Lex. rh. Bekk. An. p. 256, 6, Etym. M. p. 353, 43) οὐκ ἐξὸν· καὶ ἔστιν οἷον παραγγελία. Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου (p. 9, 34: Πρὶν αὐτῷ τὴν αὐτὴν ταύτην ἠπείλησεν ἐπαγγελίαν ἐν τῷ δήμῳ ἥνπερ ἐγὼ Τιμάρχῳ ἐπήγγειλα, et p. 11, 41). Conf. Suid., schol. ad Demosth. C. Androt. (p. 602, 11: Πρὸς τοὺς θεσμοθέτας ἐαθ' ἡμῖν ἐπ.) p. 207, cum annot. Ruhnk. ad Tim. p. 98. || I. q. προκατασκευή, quod v. || Permutatum c. ἀπαγγ. in l. postremo Philostr. et al. sæpius.]

'Επαγγέλλω, Denuntio [Gl.], Indico, ut ἐπ. πόλεμον, sicut καταγγέλλω [Plat. Leg. 3, p. 702, D], vel πολεμεῖν, Bud. ex Polyb. [6, 13, 6: Πρεσβείαν ... πολεμεῖν ἐπαγγέλλουσαν. Est, si quid video, non Bellum indicere, sed Edicere, Jubere bellum, sicut ap. Demosth. (p. 1379: v. infra): Πανδημεὶ ἐπαγγειλάντες στρατεύειν, quod non est hujus loci, ubi agitur de bello hostibus indicendo: quare πόλεμον utique pro πολεμεῖν requiri videtur. Schweigh.] Sic Herodian. [1, 6, 23; 2, 11, 1; 3, 14, 4; 6, 7, 11] ἐπαγγέλλειν τὴν ἔξοδον, Expeditionem vel profectionem edicere. Sic autem ante hos usus est Thucyd. hoc verbo p. 237 [7, 17]: Στρατιάν τε ἐπαγγέλλων ἐς τοὺς ξυμμάχους. [Conf. 3, 16. Xen. Cyrop. 7, 4, 2. Pausan. 7, 12: Οὐ σφίσιν ἔξοδον ἐπαγγέλλοντος στρατηγοῦ παρακούειν εἶναι νόμον.] Xenoph. Cyrop. 8, [5, 25]: Βοηθήσειν καὶ ὑμῖν αὐτοῖς καὶ Κύρῳ καθ' ὅ, τι ἂν ἐπαγγέλλῃ. [(Ead. formula ap. Thuc. 5, 47.) 7, 4, 2: Στρατιᾶς ὁπότε δέοιτο, ἐπήγγελλεν αὐτοῖς. Vicissim ἐκεχειρίαν ἐπαγγ. Poll. 4, 91 (fort. ex Thuc. 5, 49), Strabo 8, p. 343, Pausan. 5, 20, 1; σπονδὰς 5, 2, 1. Thuc. 5, 49: Μὴ ἐπηγγέλθαι πω ἐς Λακεδαίμονα τὰς σπονδάς· 8, 10. Absolute Herodot. 1, 70: Αὐτοὶ ἦσαν ἑτοῖμοι ἐπαγγείλαντι, intell. συμμαχίην.] || Denuntio et condico, h. e. Constituo. Plut. Demetr. [c. 36]: 'Επεὶ δὲ εἰς Λάρισσαν ἦκον, αὖθις ἀλλήλοις ἐπήγγελλον ἑστιάσεις. || Denuntio et edico, cum infinit. Demosth. [p. 1069, 11]: Τοὺς δ' ἀπογινομένους, οὓς ἂν μηδεὶς ἀναιρῆται, ἐπαγγελλέτω ὁ δήμαρχος τοῖς προσήκουσιν ἀναιρεῖν καὶ θάπτειν, Denuntiet et edicat, Bud. [Conf. p. 1041, 5; 1181, 18; 1379, 23.] 'Επαγγέλλωσιν, κελεύωσιν, Hesych. [Thuc. 5, 47: Ἐπὴν ἔλθῃ ἐς τὴν πόλιν τὴν ἐπαγγείλασαν βοηθεῖν, schol. ζητήσασαν, Quæ opem sibi ferendam significaverit.] Suid.: 'Επήγγειλεν, ἀντὶ τοῦ προσέταξεν. [« Ὁ δὲ Μίνως πανταχόσε ἔπλει, καὶ πολλοῖς ξενίαν ἐπήγγελλεν, » ἀντὶ τοῦ ἐνετέλλετο. Id.: 'Επαγγέλλοντος, ἀντὶ τοῦ ἐπιτάσσοντος, ex Procop. H. arc. 6, p. 20, ubi v.] Idem: 'Επαγγέλλει, ἀντὶ τοῦ ἐπιτάσσει, ἐντέλλεται, διακελεύεται, [« Ἐπαγγέλλει τὴν ἐπὶ Ἰταλίας ἔξοδον, » ex Herodian. 7, 8, 21, ubi est ἐπὶ Ἰταλίαν. Ceterum hæc gl. ponenda ab HSt. erat supra, ubi de accus. agit.] Ap. Eund., [Ἔλυσα τὴν ἐκκλησίαν, καὶ] εἰς τετάρτην ἦκεν ἐπήγγειλα, exp. παρήγγειλα. || Edico, Pronuntio, i. e. Promitto in publicum. Herodian. [7, 6, 8]: Τοῖς δὲ στρατιώταις ὑπέσχετο ἐπίδοσιν χρημάτων ὅσην οὐδεὶς πρότερον, τῷ τε δήμῳ τὰς νομὰς ἐπήγγειλε, Congiaria pronuntiavit, Bud. [Et 8, 7, 19.] Vide infra medium. [Thomas M. p. 330: 'Επαγγέλλω ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ αἰτῶ ... σπανίως δὲ τὸ ὑπισχνοῦμαι. Ὁ αὐτὸς (Libanius) ἐν ἑτέρᾳ (ἐπιστολῇ), Συνουσίαν ἐς τὴν ὑστεραίαν ἐπήγγειλε. Sed ἐπήγγειλε hic notare videtur, Significavit se velle. Idem Ep. 238 παρανόμως dixit: Οἶμαι δὲ αὐτοὺς οὐδὲν οὔτε φορτικὸν οὔτε ἔξω τῶν νόμων ἐπαγγέλλειν, Præ se ferre. Luciani Prom. c. 2: Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλλοντες, leg. ἀπαγγ., quod v. Angl. Cinnamus p. 79, C: Σικελίαν ἐγχειρεῖν ἐπήγγελλε τούτῳ· 116, D: Τούτου τυχὸν καὶ τοὺς δορυαλώτους ἀποδώσειν Ῥωμαίων ἐπήγγελλε.] || Indico, Profiteor, vel Significo me velle. Xen. Cyrop. 8, [4, 33]: Πολλάκις διόμενοι οὐκ ἐπαγγέλλουσιν οἱ φίλοι τοῖς ἑταίροις. Id denuntiant, vel significant illis. [Et ib. 6, 2, 1. Aristoph. Lys. 1049: 'Επαγγελλέτω, εἴ τις ἀργυρίδιον δεῖται λαβεῖν. Demosth. p. 1122, 1159, Dionys. A. R. 5, 65.] Quidam ap. Suid.: Καὶ κελεύει θαρρεῖν, καὶ εἴ τι θέλει, ἐπαγγέλλειν, i. e., ut ille vult, αἰτεῖσθαι. [Id.: 'Επαγγειλάντας, ἐπικαλεσαμένους. « Τοὺς δὲ ὀρθοῖς λόγοις χρησαμένους, καὶ τὴν σὴν βοήθειαν ἐπαγγειλάντας, σωτηρίας τετυχηκότας, » Qui implorarunt. Ap. eund.: Τὸν θεῖον ἔλεον ἐπαγγέλλει (David), 'Ελέησόν με κτλ. Thom. M. p. 330: 'Επαγγέλλω, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ αἰτῶ. Αἰδάνιος (Ep. 78)· Καὶ ἐπίστελλον καὶ ἐπήγγελλον εὖ παθεῖν. Id. Ep. 18: Τοιοῦτον ἦν καὶ τὸ παρ' ἐμοῦ· μὴ χρῆζον, ἐπήγγελλον· 446: Καὶ οὐ μέμφομαι, χάριν δὲ ἐπαγγέλλω (ex emend. Wolfii pro ἀπ.) τῷ τὸν βοηθὸν πάλιν ... φανῆναι· 1526, b: Ἐν δὲ ἐπαγγελοῦσι μόνον, ὁρμὸν ὡς ἡμᾶς γενέσθαι τῷ βασιλεῖ, ubi cod. ἀπ.]

V. infra Ἐπαγγέλλεσθαι pro Significare quid nobis opus sit. [Nuntio. Hom. Od. Δ, 775 : Μή πού τις ἐπαγγείλῃσι καὶ εἴσω, al. libri ἀπ. Quod præferendum videtur, pariterque Herodoti 3, 36 : Ἐπήγγελλον αὐτῷ (Cyro) ὡς περιείη (Crœsus), ubi ἐπηγγέλλοντο plerique codd., leg. ἀπ. Charit. 4, 6 : Τήρησιν ἐποιεῖτο τῆς γυναικὸς ἀκριβεστέραν, ἵνα μή τις αὐτῇ προσέλθῃ, μηδ' ἐπαγγείλῃ τι τῶν ἐν Καρίᾳ διηγημάτων, item leg. ἀπ. cum Dorv., ut Dionys. A. R. 3, 60 : Ταῦτ' ἐπαγγέλλετε ταῖς πόλεσιν, cum cod. Vat. ἀπ. || Offero, Polliceor. Pind. Pyth. 4, 30 : Φιλίων δ' ἐπίων ἄρχεται, ξείνοις ἅτ' ἐλθόντεσσιν εὐεργέτας δεῖπν' ἐπαγγέλλοντι πρῶτον. V. infra in pass. Æsch. Cho. 210 : Εὔχου τὰ λοιπὰ, τοῖς θεοῖς τελεσφόρους εὐχὰς ἐπαγγέλλουσα, τυγχάνειν καλῶς. Xen. H. Gr. 7, 4, 38 : Εἰ δὲ καί τινες ἐπιτιθῶντο, ἔλεγον ἐπαγγέλλοντες ὅτι ἡ τῶν Μαντινέων πόλις ἐγγυῶτο ἢ μὴν παρίξειν... Nam sic scrib. pro ἀπαγγ. Interponitur autem hoc partic. eodem modo ut βουλόμενοι in l. Herodoti infra cit. 6, 139.] || Defero, Nomen alicujus defero : ut ἐπαγγέλλειν πρὸς τοὺς θεσμοθέτας [Demosth. p. 600, 22. Item γραφὴν ἐπαγγέλλειν, rhetor inc. ap. Suidam]. Et δοκιμασίαν ἐπαγγέλλειν, quoddam accusationis genus : v. in Δοκιμασία. [Æschin. p. 1, 9 : Ἐπήγγειλα αὐτῷ τὴν δοκιμασίαν ταυτηνί. Demosth. p. 1336, 13 : Καὶ οὔτε τότε ἀνθυπωμόσατο, οὔθ' ὕστερον ἐπήγγελκεν. Etym. M. p. 353, 43, Lex. rh. Bekk. An. p. 256, 5 et Suidas : Ἐπαγγεῖλαι καὶ ἐπαγγελία σημαίνει etc., quæ v. in Ἐπαγγελία.]

|| Ἐπαγγέλλομαι, pass. Denuntior, Indicor, Condicor, ut δεῖπνον ἐπηγγελμένον, Cœna condicta. Bud. Et, Ἐπηγγέλθησαν οἱ Ἀθηναῖοι, Thuc. [8, 10] pro Denuntiatum est, vel indictum Atheniensibus ut adessent. [Xen. H. Gr. 6, 4, 29 : Ἐπιόντων Πυθίων παρήγγειλε μὲν ταῖς πόλεσι βοᾶς ... παρασκευάζεσθαι· καὶ ἔφασαν πάνυ μετρίως ἑκάστῃ πόλει ἐπαγγελλομένων γενέσθαι βοᾶς κτλ.] || Promittor. Unde, Οὔτε τὰ ἐπηγγελμένα, οὔτε τὰ ἠπειλημένα, Neque promissa, neque minæ, Bud. ex Gregor. Ἐπηγγελμένος, ab ἐπαγγέλλομαι, Qui promisit. Sed redditur etiam Qui minatus est, in VV. LL. Ibidem ἐπηγγελμένα pass. significatione, Promissa, item Minæ. || Sed deponens, Posco, vel potius Significo me velle, vel Significo quid mihi opus sit, quod vim habet verecundæ petitionis, ἀντὶ τοῦ αἰτῶ καὶ παρακαλῶ. Demosth. Pro cor. [immo F. L. p. 401, 17, 21] : Ἤρετο Σάτυρον τουτονί, τὸν κωμικὸν ὑποκριτήν, τί δὴ μόνος οὐδὲν ἐπαγγέλλεται. Et paulo post, Ἃ δ' ἂν αὐτὸς ἐπαγγείλαιτο ἡδέως, βᾶστα μέν ἐστι Φιλίππῳ δοῦναι, Bud. [Conf. p. 354, 11. Harpocr. v. Ἐπαγγελία, Hesych. v. Ἐπαγγέλλῃ, Lex. rh. Bekk. An. p. 260, 20.] Ἐπαγγέλλεται, παρακαλεῖ, ἀξιοῖ, ap. Herodot. teste Suida, qui ἐπαγγέλλειν quoque exponit αἰτεῖσθαι. Hesych. etiam habet Ἐπηγγελλόμην, παρεκάλουν, ἐπέστελλον. Herodot. 2, [121] : Ἐπαγγέλλεσθαι ἀδειάν τε διδόντα καὶ μεγάλα ὑποδεκόμενον, Pronuntiari curasse, se impunitatem dare et multa promittere, Cam. [Alienum ab h. l. est hoc ex., ubi ἐπαγγ. est Promittere, Polliceri, in qua signif. v. infra de constructione hujus l. Poscere vero est 4, 200 : Ἐπολιόρκεον τὴν πόλιν, ἐπαγγελλόμενοι ἐκδιδόναι τοὺς αἰτίους τοῦ φόνου τοῦ Ἀρκεσίλεω, Jubentes sibi tradi. Et ead. constr. 7, 1. Cum dat., ut sit Imperare, 3, 142 : Ὁ μὲν ταῦτα τοῖσι Σαμίοισι ἐπηγγέλλετο· 8, 30. Sine dat. 4, 119 : Ταῦτα Σκυθέων ἐπαγγελλομένων, et alibi. Alia constr. 5, 98 : Ἐπηγγέλλοντο ἐς τὴν Χίον τοῖσι Παίοσι ὅκως ἂν ὀπίσω ἀπέλθωσιν. Eurip. Herc. F. 1184 : Εὔρημα φώνει.— Βουλομένοισιν ἐπαγγέλλει. Plato Lach. p. 189, B : Σοὶ ἐγὼ ἐπαγγέλλομαι καὶ διδάσκειν καὶ ἐλέγχειν ἐμὲ ὅ, τι ἂν βούλῃ· Gorg. p. 485, D : Αὐτὸν ἐπαγγελλόμενον ἐρωτᾶν ὅ, τι τις βούλεται. Xen. H. Gr. 3, 4, 3 : Ἐπαγγειλαμένου τοῦ Ἀγησιλάου τὴν στρατείαν. Thom. M. p. 330 : Ἐπαγγέλλομαι δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲν τὸ ὑπισχνοῦμαι (de quorum voce. discrimine v. Ammon.), σπανίως δὲ καὶ τὸ αἰτῶ. Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ (1018) Καλῶς δ' ἤδη σ' ἀπορρίψουσαν ἃ 'πηγγειλάμην (ap. Soph. ἃ 'πηγγελλόμην). Καὶ Ἀριστείδης ἐν τῇ Παλινῳδίᾳ ἐπὶ Σμύρνῃ (vol. 1, p. 265)· Καὶ ἐπηγγέλλοντο βουλομένους. Ubi notanda constr. cum accus., si βουλομένους scripsit Arist., non βουλομένοις : quod incertum reddunt cetera loci vitia.] || Itidem deponens, Polliceor. [Promitto, Spondeo, Addico; Ἐπαγγελλόμενοι, Sponsores, add. Gl.] Cum acc. vel infin. [Eur. Med. 721 : Παίδων ὧν ἐπαγγέλλει γονάς. Herodot. 6, 9 : Προϊσχόμενοι δὲ ἐπαγγείλασθαι τάδε. Plat. Leg. 11, p. 915, A : Ἐπαγγελλόμενον ὅ, τι χρὴ ὁρᾶν τῶν δικαίων· qui l. tamen referri potest inter exx. constr. cum inf.] Theophyl. Epist. 37 : Ἐπαγγέλλῃ πολλὰ καὶ πράττεις ὀλίγα. Polyb. 5, [89, 1] : Ἐπηγγείλατο δὲ καὶ Πτολεμαῖος αὐτοῖς ἀργυρίου τάλαντα τριακόσια. [Aliter Longus 1, 8 : Εἰ ποιμένες ἔσοιντο καὶ οὗτοι, τύχην ἐκ σπαργάνων ἐπαγγελλόμενοι κρείττονα.] Cum infin. Xenoph. [Comm. 3, 1, 1] : Ἀκούσας Διονυσόδωρον ἐπαγγελλόμενον στρατηγεῖν διδάξειν. [Anab. 2, 1, 4 : Ἐπαγγελλόμεθα Ἀριαίῳ, εἰς τὸν θρόνον τὸν βασίλειον καθιεῖν αὐτόν. C. inf. aor. Diod. 12, 78 : Ἐπαγγειλαμένου διὰ τῶν καλῶν ἔργων διορθώσασθαι· 4, 50 : Ἐπαγγείλασθαι τόν τε Πελίαν ἀποκτείναι δόλῳ καὶ τὰ βασίλεια παραδοῦναι, libri meliores παραδώσειν. Cum infin. præs. cum ὥστε conjuncto Thuc. 8, 86 : Ἐπαγγελλόμενοι τῷ ἐν τῇ Σάμῳ ... δήμῳ ὥστε βοηθεῖν.] Paulo aliter ap. Demosth. [p. 470 fin.] : Ἀλλὰ τὴν προθυμίαν (θαυμάσαι) καὶ τὸ αὐτὸν ἐπαγγειλάμενον ποιεῖν, Ultro hoc fecisse. Quod etiam Polliceri dicitur, Bud. [Signif. Offerendi s. Pollicendi bis dixit Herodot. cad. struct., primum l. proxime ab HSt. citato 2, 121, tum 6, 139 : Ἦλθον ἐς τὰς Ἀθήνας οἱ Πελασγοὶ, καὶ δίκας ἐπαγγέλλοντο βουλόμενοι διδόναι παντὸς τοῦ ἀδικήματος, ubi redundat βουλόμενοι. Xen. Anab. 4, 7, 20 : Τεθνάναι ἐπηγγέλλετο. De rebus, Alciphr. 1, 10 : Ἄνεμοι ὅσον οὔπω κινήσειν τὸ πέλαγος ἐπαγγελλόμενοι, ubi v. Bergler. Sine inf., ut Dem. ap. HSt., Xen. An. 7, 1, 33 : Στρατηγῶν καὶ ἐπαγγελλόμενος, εἴ τις ἢ πόλις ἢ ἔθνος, στρατηγῷ δέοιτο.] || Profiteor [Gl.], ut ἀρετὴν ἐπαγγέλλομαι ap. Xen. [Comm. 1, 2, 7 : Εἴ τις ἀρετὴν ἐπαγγελλόμενος ἀργύριον πράττοιτο], Profiteor virtutem : quod exp. Promitto me posse virtutem docere. Mihi tamen Aphrod. Περὶ εἰμαρμ. dixisse videtur Τοῖς τὰς μαντείας ἐπαγγελλομένοις, simpliciter pro Profitentibus divinationes, ut dicitur Jus vel Philosophiam profiteri. [Plato Gorg. p. 447, C : Τί ἐστιν ὃ ἐπαγγέλλεταί τε καὶ διδάσκει· Prot. 319, A : Τὸ ἐπάγγελμα, ὃ ἐπαγγέλλονται. Timoth. 1, 2, 10 : Γυναιξὶν ἐπαγγελλομέναις θεοσέβειαν· 6, 21 : Ἣν (γνῶσιν) τινες ἐπαγγελλόμενοι. Et Diog. L. procem. 12. Phot. Ep. 97 : Βασιλεὺς ἐπιείκειαν... ἐπαγγελλόμενος. Clem. Al. Pæd. 3, 4, p. 271 : Τοὺς σωφροσύνην ἐπαγγελλομένους γέροντας. Figurate Apollon. De constr. 1, 3, p. 10, 2 : Συμφερόμενα (τὰ ἄρθρα) τοῖς ὀνόμασι τὴν ἑαυτῶν δύναμιν ἐπαγγέλλεται, οὐκ ἔχοντα δὲ τῇδε μεθίσταται εἰς τὰς καλουμένας ἀντωνυμίας. Et similiter De conj. Bekk. An. p. 508, 16 sqq. Eodem modo dictum Ὑπισχνοῦμαι in illo notabitur. Cum inf. Plato Lach. p. 186, C : Ἐπηγγέλλοντό με οἷοί τ' εἶναι ποιῆσαι καλόν τε κἀγαθόν· Theag. p. 127, E. Demosth. p. 938 : Ταῦτα ἐπαγγέλλεται δεινὸς εἶναι. Isocr. p. 6, A; 292, C. || Absolute Plato Reip. 7, 518, B : Οὐχ οἷαν τινὲς ἐπαγγελλόμενοί φασιν εἶναι. Aristot. Eth. 10, 10 : Τῶν σοφιστῶν οἱ ἐπαγγελλόμενοι. Simc. 3, 26 : Γνώσεως δὲ ἀμοιρῶν μὴ ἐπαγγελοῦ. Alia constr. Plato Soph. p. 223, A : Τὸ ἐπαγγελλόμενον ὡς ἀρετῆς ἕνεκα τὰς ὁμιλίας ποιούμενον.] Item ἐπαγγέλλομαι ἐπὶ τούτοι, Vendito me, Glorior, μέγα φρονῶ. Xen. OEc. [4, 17] : Κῦρος ἐπηγγέλλετο [ἐπαγγέλλετο] οὐδὲν ἧττον ἐπὶ τῷ χώρας ἐνεργοὺς ποιεῖν κτλ. Quæ constr. in hac signif. rarissima est. [l. q. προκατασκευάζω, quod v.]

Ἐπάγγελμα, τὸ, Pollicitatio, Promissio, [Pignus, Gl.] Isocr. C. Soph. : Ἦν ὡς πλείστους τῇ σμικρότητι τοῦ μισθοῦ καὶ τῷ μεγέθει τῶν ἐπαγγελμάτων προσαγάγωνται. Idem ib. [p. 293, A] : Διὰ τὰς ὑπερβολὰς τῶν ἐπαγγελμάτων. [Et 291, B; 292, A. Demosth. p. 397, 3 : Ἐπέδειξα αἴτιον γεγενημένον τοῦ μὴ θέλειν ὑμᾶς ἀκούειν ἐμοῦ τἀληθῆ ταῖς ὑποσχέσεσι καὶ τοῖς ἐπαγγέλμασι τοῖς τούτου καταληφθέντας τότε. Æschin. p. 24, 14 : Ἐὰν δ' αὐτὸς ἐν τοῖς πρὸς ὑμᾶς ἔργοις γίνηται οἷος νῦν ἐστιν ἐν τοῖς ἐπαγγέλμασιν... Petr. 2, 3, 13 : Κατὰ τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ προσδοκῶμεν· 1, 4 : Δι' ὧν τὰ τίμια ὑμῖν... ἐπαγγέλματα δεδώρηται, de fidei christianæ promissionibus. Sic Zosim. 2, 29, 7.] || Professio. Plat. in Euthyd. [p. 274, A : Ὑπὸ γὰρ τοῦ μεγέθους τῶν ἐπαγγέλματος οὐδὲν θαυμαστὸν ἀπιστεῖν. Conf. Prot. p. 319, A. Improprie Marc. Anton. 3, 2 : Οἷον ἄρτου ὀπτωμένου παραρρήγνυταί τινα μέρη· καὶ ταῦτα οὖν τὰ διέχοντα οὕτως

καὶ τρόπον τινὰ παρὰ τὸ ἐπάγγελμα τῆς ἀρτοποιίας ἔχοντα κτλ. De professione monachica dictum illustrat Ducang. Gl. App. p. 71.] A

[Ἐπαγγελτής, ὁ, Promissor, Gl.]

Ἐπαγγελτικός, ή, όν, Promittens. Plut. Æm. Paulo [c. 8 : Ἐπεκλήθη δὲ (Antigonus) Δώσων, ὡς ἐπαγγελτικὸς μὲν οὐ τελεσιουργὸς δὲ τῶν ὑποσχέσεων. Vit. Æschyli ap. Butler. Æsch. vol. 8, p. 161 : Τῶν ποιημάτων ἃ μέν ἐστι διεξοδικὰ, καὶ διηγηματικὰ, καὶ ἐπαγγελτικὰ, ἃ δὲ δραματικὰ καὶ μιμητικὰ, ἃ δὲ ἐξ ἀμφοῖν ... Lege ἀπαγγελτικά. V. Ἀπαγγελία. Aristot. Rhet. 2, 23 : Ἢ ὡς Ἀρίστιππος πρὸς Πλάτωνα ἐπαγγελτικώτερόν τι εἰπόντα, ὡς ᾤετο, Ἀλλὰ μὴν ὅ γ' ἑταῖρος ἡμῶν, ἔφη, οὐδὲν τοιοῦτον, λέγων τὸν Σωκράτην, Paulo asseverantius. Angl.]

Ἐπαγγελτικῶς, q. d. Promissive, Per promissionem. Bud. [Fort. ex Th. Gazæ Introd. gramm. 4, p. 541, ut alia ejusmodi a Bud. recepta.]

Ἐπαγείρω, pro ἀγείρω [In unum confero]. Hom. Il. A, [126] : Λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν. [Per tmesin Od. A, 631 : Ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείρετο μυρία νεκρῶν. Pind. Pyth. 9, 56 : Ἐπὶ λαὸν ἀγείραις νασιώταν ὄχθον ἐς ἀμφίπεδον. Conf. seq. voc.] B

[Ἐπάγερμος, ὁ, Collectio. Clem. Al. Pæd. 2, 8 : Ἐν δὲ τοῖς ἀγῶσι, πρῶτον ἡ τῶν ἀθλητῶν δόσις ἦν, δεύτερον δὲ ὁ ἐπεγερμὸς, τρίτον ἡ φυλλοβολία, τελευταῖον ὁ στέφανος, ἐπίδοσιν λαβούσης εἰς τρυφὴν τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὰ Μηδικά. Ἐπαγ. Casaub. ad Suet. Ner. 25, coll. Eratosth. ap. schol. Eurip. Hec. 574 : Ἐρ. φησὶ περὶ τῆς φυλλοβολίας, ὡς πάλαι χωρὶς ἄθλων ἀγωνιζομένων ἀνθρώπων, τῷ νικήσαντι καθάπερ ἔρανον εἰσφέροντες ἔρριπτον τῶν θεατῶν ὅπως ἕκαστος ηὐπόρει. Διὸ δὴ σύνηθες ἐγίνετο, κύκλῳ περιπορευόμενον ἐπαγείρειν καὶ λαμβάνειν τὸ διδόμενον.]

Ἐπάγερσις, εως, ἡ, i. q. ἄγερσις, vel ἀγερμὸς, Collectio. Herodot. [7, 19] : Καὶ Ξέρξης τοῦ στρατοῦ οὕτω ἐπάγερσιν ποιέεται.

Ἐπαγινέω, Adduco, Admoveo. Herodot. [2, 2] : Ἐπαγινέειν σφίσι [σφι] αἶγας, Admovere ipsis capras. [Quint. 6, 235 : Τῷ δ' ἄρα θεσπεσίοιο βαθὺν ῥόον Ἀλφειοῖο ὄμβριμος Ἡρακλέης ἐπαγίνεεν. Wakef. Hesych. : Ἐπαγίνηκεν, ᾔτησεν. Ubi vitium est aut in gl. aut in interpr.] C

[Ἐπαγκαλίζω. V. Ἐπαγκυλέω.]

[Ἐπαγκάλιος. V. Ὑπαγκάλιος.]

[Ἐπαγκυλέω, Incurvo. Suidas : Ἐπηγκυλημένα ξύλα, τὰ κεκαμμένα εἰς θεοειδῆ σχήματα, εἰς χρῆσιν ὅπλων. Eadem Zonar. p. 834, omissis tamen vv. εἰς θ. σχ., in quibus θεοειδῆ manifesto positum est pro alio simili compos. Formæ Ἐπαγκυλίζω dubium est ex. schol. Eur. Or. 1463 : Ἀγκύλας τὰ ἀκόντια, ἀπὸ τοῦ ἐπηγκυλίσθαι. Facilis enim corr. ἐπηγκυλῆσθαι. Sed cod. Guelf. ἐπαγκαλίζεσθαι, pro ἐπαγκυλ., ut videtur. Quod tamen hic non significabit Curvari, sed Amento alligari.]

[Ἐπαγκυλωτὸς, ap. Oribas. De laqueis in Cocchii Chirurg. vet. p. 8, ρη' : Πῶς πλέκεται ἐπ. βρόχος, ubi male scriptum ἐπαγκύλωτος, pariterque ap. Bandin. Catal. vol. 3, p. 61. « Heracl. Oribasii in Maii Auctt. cl. vol. 4, p. 90. » Osann.]

Ἐπαγκωνίζομαι, Hesych. ἐπανάγομαι, si mendo carent exempll. [Wakef. in marg. corrigit ἐπαγκαλίζομαι. Angl. Med. Georg. Pachym. Andron. Pal. p. 46, B : Συμποδίσαντές τε καὶ ἐπαγκωνισάμενοι καί γε δεσμὸν ἐμβαλόντες τῷ στόματι ἀφιᾶσι (τὸν παῖδα), Cubitos post terga revinctum. Nisi forte scrib. ἀπαγκ. cujus comp. ita usurpati exx. v. in ipso. Conf. etiam Ἐξαγκωνίζ.] D

[Ἐπαγκωνισμὸς, ὁ, genus saltationis, Athen. 14, p. 630, A.]

[Ἐπαγλαΐζω.] Ἐπαγλαΐζομαι, Exulto ob, vel Insolentius me effero et jactito ob, ἐγκαλλωπίζομαι, ἐνωραΐζομαι. Hom. Il. Σ, [131] de armis Patrocli : Τὰ μὲν κορυθαίολος Ἕκτωρ Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται· οὐδέ ἕ φημι Δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ, ubi ἐπαγλαϊεῖσθαι Atticum est pro ἐπαγλαΐσεσθαι. Act. ἐπαγλαΐζω, ex Aristoph. [Eccl. 575 : Δῆμον ἐπαγλαϊοῦσα μυρίαισιν ὠφελίαισι βίου] affertur pro Oblecto. [Id. ap. Poll. 6, 62 : Ἵν' ἐπαγλαΐσῃ τὸ παλημάτιον. Ps.-Herodot. V. Hom. c. 15 : Ποιητὴν ὅστις Κυμαίους ἐπαγλαϊεῖ. Cratinum ap. Athen. 2, p. 49, A : Ἐπηγλαϊσμέναι μείρακες φαιδραὶ τράπεζαι, et Mich. Sync. Laud. Dionys. p. 349 : Τοῖς τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς εἰδωλικοῖς ἐπαγλαϊζόμενος σεβάσμασι, cit. Angl.]

[Ἐπάγνυμι, Frango. Hesiod. Op. 532 : Οὔτ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε. Moschop. : Οὔτινος τὰ νῶτα ἐπέαγεν, ἤγουν ἐπικέκλασται.]

[Ἐπαγόρευσις, εως, ἡ, de Oratione funebri, Themist. p. 76 ed. Mai., 285 Dind. : Φιλεῖ... μὴ δέχεσθαι μῆκος ἡ τοιάδε ἐπαγόρευσις. Margo cod. Ambr. ὁ ἐπιτάφιος λόγος.]

Ἐπάγορεύω, Insuper dico, Facto alicui dictum aliquod adjicio. Aphthon. Progymn. : Διογένης ἰδὼν μειράκιον ἀτακτοῦν, τὸν παιδαγωγὸν ἔπαισεν· ἐπειπὼν, Τί γὰρ ταῦτα παιδεύεις; Adjiciens s. Superdicens, ut Cic. loquitur. [Eund. l. cum alio Arriani, in quo it. est ἐπειπεῖν, sed non ἐπαγορεύειν, attulerat Lex. Septemv. Vitiose Gl. : Ἐπαγορεύει, Disono ducit, Dicasset. Ubi ἀπαγ. conj. Vulcan., eique Latina accommodat.]

[Ἐπαγορία. V. Ἐπηγορία.]

Ἐπάγριος, pro simplici ἄγριος, Agrestis, Ferus. Citatur ex Epigr. [Vitium scripturæ Anth. Pal. 7, 506, 7, pro ἐπ' ἄγριον.]

Ἐπαγριόω, i. q. ἀγριόω, sed minus est usitatum. [Symm. Ps. 34, 19.]

[Ἔπαγρος, ὁ, ἡ.] Ἔπαγρον, Hesych. ἀγρευτικὸν, ἄγριον, Venatorium, Agrestem, subjungens his, ἐν τῷ ἀγρεύειν ἐντυχεῖν [εὐτυχῆ Reisk. Aristot. H. A. 9, 18 : Τῶν δ' ἐρωδιῶν ὁ μὲν πελλὸς... δειπνοφόρος καὶ ἔπαγρος.]

[Ἐπαγροσύνη, ἡ, Felix captura s. venatio. Theocr. ap. Athen. 7, p. 284, A : Καί τις ἀνὴρ αἰτεῖται ἐπαγροσύνην τε καὶ ὄλβον, ἐξ ἁλὸς ᾧ ζωή. ῠ]

Ἐπαγρυπνέω, Invigilo [Gl.], Insomnes noctes duco ob s. super. Basil. : Θησαυροῖς κατορωρυγμένοις ἐπαγρυπνῶν. Lucian. [Gallo c. 31] : Τὸν κακοδαίμονα δεσπότην ἐπαγρυπνεῖν ἐάσαις τοῖς τόκοις. [Diod. 14, 68 : Καὶ δὴ φαίνεται διὰ παντὸς ἐπηγρυπνηκὼς τῇ τούτων ἀπωλείᾳ. Aristæn. 1, 27. Vita Jo. Damasc. vol. 1, p. 1, C : Οἷς πνοὴ καὶ ζωὴ τὸ λόγοις ἐπαγρυπνεῖν.]

[Ἐπαγρύπνησις, εως, ἡ, Vigilantia. Aristæn. 1, 27; Eumath. Ism. p. 218, 256. Boiss. Aristeas De Intt. LXX p. 283 ed. Dale.]

[Ἐπαγρυπνία, ἡ, Vigilantia. Iambl. V. Pyth. 3, 13, p. 36 : Ὀλιγοϋπνίαν καὶ ἐπ. ... ποιησάμενος.]

[Ἐπάγρυπνος, ὁ, ἡ, Pervigilans, Vigilans, Gl. Tzetz. Chil. 9, p. 174. Angl. Synes. De febr. p. 102 : Εἰ δ' ἐπ. ἐστὶν ὁ ἄῤῥωστος. Weigel. Aristæn. 1, 27. Athanas. vol. 2, p. 685, E : Ἐπαγρύπνῳ σπουδῇ. Ἐπαγρύπνως, adv., Aristæn. l. c.; Pseudo-Callisth. ap. Fabr. B. Gr. vol. 14, p. 148. Boiss. Euseb. V. Const. p. 446, 462, 641. Angl.]

[Ἐπαγρύπνως. V. Ἐπάγρυπνος.]

[Ἐπαγχάζομαι.] Ἐπαγχάσασθε, Hesych. ἐπαναχωρήσατε : poetica sync. pro ἐπαναχάσασθε, ab ἐπαναχάζομαι, Retrocedo.

[Ἐπαγχέω. V. Ἐπαναχέω.]

[Ἐπαγχισμὸς, ὁ, vox nihili ap. Hippolyt. De Antichristo c. 49, emendatum a Wessel. ad Diod. vol. 2, p. 525, 59. L. Dind.]

Ἐπάγω, Induco, Inveho, Infero. [Proprie dicti exx. v. infra. Improprie Hom. Od. Σ, 137 : Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἀνθρώπων, οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε· quem l. expressit Archil. ap. Diog. L. 9, 71 et alios. Hesiod. Op. 240 : Τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων. Pind. Ol. 2, 41 : Σὺν ὄλβῳ ἐπί τι καὶ πῆμ' ἄγει (Μοῖρα)· Pyth. 8, 69 : Ἁρπαλέαν δόσιν πενταθλίου ξὺν ἑορταῖς ὑμαῖς ἐπάγαγες, de Apolline. Aristoph. Lys. 1279 : Ἔπαγε χάριτας. Soph. Aj. 1189 : Τὰν ἄπαυστον αἰὲν ἐμοὶ μόχθων ἄταν ἐπάγων. Eur. fr. Belleroph. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 77 : Χρόνος δικαίους ἐπάγων κανόνας δείκνυσιν ἀνθρώπων κακότητας. Æsch. Ag. 1447. Plato Leg. 3, p. 697, C : Τὸ δεσποτικὸν ἐπαγαγόντες.] Plato Tim. [p. 33, A] : Καὶ νόσους γῆράς τε ἐπάγοντα φθίνειν ποιεῖν. [Exod. 15, 26 : Πᾶσαν νόσον, ἣν ἐπήγαγες τοῖς Αἰγυπτίοις, οὐκ ἐπάξω ἐπὶ σέ.] Ἐπάγομαι autem pro Induco s. Introduco, ap. Thuc. [Soph. Ant. 362 : Ἅδα μόνον φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται. Eur. Rhes. 949 : Σοφιστὴν ἄλλον οὐκ ἐπάξομαι. Plat. Menex. p. 238, B : Ἄρχοντας καὶ διδασκάλους αὐτῶν (hominum) θεοὺς ἐπηγάγετο (terra).] Ἐπάγω item ἔξωθεν ἄγω, Importo, unde ἐπακτὸς Adventitius. Quod et pass. di-

citur a Thuc. 1, [81]: Καὶ ἐκ θαλάσσης ὧν δίονται, ἐπάξονται. Interdum ἐπάγω, Ascisco, vel Accerso. [Herodot. 9, 1: Ἐπῆγον τὸν Πέρσην. Aristoph. Thesm. 365: Μήδους ἐπάγουσι. Sim. Xen. Comm. 3, 3, 6.] Unde ἐπαχθέντες particip. pass. ap. Thuc. 3, [34. Act. id. 8, 46: Ἐπὶ τοὺς αὐτοῦ λυπηροὺς τοὺς ἑτέρους ἐπάγειν.] Sed frequentius ἐπάγομαι dicitur ab eodem activa signific. pro Accerso et Ascisco [Gl., et Conduco. Thuc. 1, 3; 2, 68; 3, 63, 82; 4, 64; 7, 57. Plato Menex. p. 243, B: Ἐπάγεσθαι βάρβαρον ἐφ' Ἕλληνας. Xen. Reip. Ath. 2, 15: Στασιάσειαν, ὡς κατὰ γῆν ἐπαξόμενοι (hostes)· Reip. Lac. 1, 7: Τοῦτον ἐπαγομένῳ τεκνοποιήσασθαι, Hunc introducentem.] Pausan. Messen.: Βασιλέα ἐπάγονται, Ultro accersunt. [Plato Gorg. p. 492, B: Αὐτοὶ ἑαυτοῖς δεσπότην ἐπαγάγοιντο τὸν νόμον.] Demosth. [p. 424, 9]: Αὐθαίρετον αὑτοῖς ἐπάγονται δουλείαν, Sponte sua servitutem sibi asciscunt. Bud. Comm. p. 375. [Δούλωσιν Thuc. 3, 10. Συμφορὰν Lysias p. 102, 26.] Sic Lat. Calamitatem, odium, periculum importare. Huic autem signif. Aciscendi vicina est hæc qua ponitur pro Cito auctorem et laudo testem. Qui enim citat auctorem, eum velut asciscit. Aristot. De part. an. 3, [c. 10 med.]: Τοῦτο γὰρ λέγουσί τινες, ἐπαγόμενοι καὶ τὸν Ὅμηρον. [Plato Lys. p. 215, C: Τὸν Ἡσίοδον ἐπήγετο· Hipp. maj. p. 289, B, Protag. p. 347, E, et μάρτυρα Leg. 7, p. 823, A, Reip. 2, p. 364, C, Aristot. Metaph. 1, 3, Phryn. Ecl. p. 188, ubi pass. Xenoph. Conv. 8, 34: Μαρτύρια ἐπήγετο· OEc. 17, 15: Οἷόν ἐστι τὸ εὖ τὰς εἰκόνας ἐπάγεσθαι. Aliter Plato Leg. 10, p. 897, D: Νύκτα ἐν μεσημβρίᾳ ἐπαγόμενοι.] || Bud. ἐπάγεσθαι vertit etiam Adipisci ap. Xenoph. [Ven. 7, 1: Ἵνα ἔχουσαι τὴν ἡσυχίαν πρὸς τὸ ἔαρ ἐπάγωνται [τὴν] φύσιν γενναίαν· καὶ γὰρ ἡ ὥρα πρὸς τὰς αὐξήσεις κρατίστη· Apol. 32: Σωκράτης διὰ τὸ μεγαλύνειν ἑαυτὸν ἐν τῷ δικαστηρίῳ φθόνον ἐπαγόμενος.] Sunt autem vicina Asciscere et Adipisci. || Ἐπάγειν κίνδυνον, Periculum affere. Gregor.: Τίσι τὸν περὶ ψυχῆς; ἐπηγάγομεν κίνδυνον; Sic autem et ἐπάγειν δίκην τινί, ap. Demosth. [p. 277, 12]: Οὐδεμίαν δίκην τῶν λοιπῶν ἐπαγόντων ἡμῖν, Dicam impingere alicui, Terentio. [Plat. Leg. 9, p. 881, E; 12, p. 943, E. Poll. 8, 101: Ἐπαγωγεῖς, οἱ τὰς ἐμμήνους δίκας ἐπάγοντες.] Sic ἐπάγειν γραφήν, aut τίμημα. [Γραφὰς, εὐθύνας, εἰσαγγελίας ἐπαγόντων ἐμοί, Demosth. p. 310, 5; τίμημα, ὅτι χρὴ παθεῖν, ἢ ἀποτῖσαι, 523, 1; τοὺς καθ' ἑαυτῶν ἑάσαντας τίμημα τοιοῦτον ἐπαχθῆναι, 1229, 16. Arrogo, Irrogo, Gl. Etym. M. p. 411, 28: Ζημία ... παρὰ τὴν ζέσιν τὴν γινομένην ὑπὸ τοῦ θυμοῦ ἐν τῷ ἐκτίνειν τὰ ἐπαγόμενα.] Herodian. autem ἐπάγειν αἰτίαν dixit 4, [6]: Ἀπέκτεινεν αἰτίαν ἐπαγαγὼν ὡς δακρυσάσῃ παρὰ τῇ μητρὶ αὐτοῦ ἐπὶ τῷ παιδὸς φόνῳ, Criminatus quod flevisset. [Αἰτίαν ψευδῆ τινὶ ἐπάγειν, Demosth. p. 275, 4 et 22. Ἐπήγαγέ μοι φόνου αἰτίαν ψευδῆ, 550, 22; 552, 2.] At ψῆφον ἐπάγω τινὶ est Censere eum jubeo, et, ut nunc loquimur, opinari, Bud. ex Thuc. in Ann. pr. in Pand. [p. 28. Thuc. 1, 125: Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἐπειδὴ ἀφ' ἁπάντων ἤκουσαν γνώμην, ψῆφον ἐπήγαγον τοῖς ξυμμάχοις ἅπασιν... καὶ τὸ πλῆθος ἐψηφίσαντο πολεμεῖν. Sine dat. ib. 87: Τοὺς ξυμμάχους παρακαλέσαντες ψῆφον ἐβούλοντο ἐπαγαγεῖν, εἰ χρὴ πολεμεῖν· et 119. Æliani V. H. 1, 34: Τὴν καταδικάζουσαν ἀγαγεῖν ψῆφον, Valck. conj. ἐπαγαγεῖν. De reo Xen. Anab. 7, 7, 57: Οὔπω ψῆφος αὐτῷ ἐπῆκτο Ἀθήνησι περὶ φυγῆς. Dem. p. 1147, 21: Ἀλλ' εἶσαν καθ' ἑαυτοῦ ψῆφον ἐπαχθῆναι. Pausan. 4, 14, 4: Πρῶτον μὲν αὐτοῖς ἐπάγουσιν ὅρκον μήτε ἀποστῆναί ποτε κτλ.] Et πληγὰς ἐπάγειν τινὶ, Plagas infligere alicui. [Gl.: Ἐπαγάγῃ, Inflicet (sic).] Ubi et verbum Impingere potest retineri, quum Plaut. dixerit Vulnus impingere. [Jes. 10, 24: Πληγὴν γὰρ ἐπάγει ἐπὶ σέ. Exod. 33, 5.] Præterea pro Impingo [Gl.] vel Illido. Ut Aristoph. Vesp. [370]: Ἀλλ' ἔπαγε δὴ τὴν σὴν γνάθον, Impinge dentes tuos molares, ut exedas rete quo cinctus es. Et ut dicitur ἐπάγειν γραφὴν vel πληγάς τινι, eadem constr. ἐπάγειν τὴν διάνοιαν θεάμασι, Animum ad spectacula intendere, Plut. Pericle [c. 1. Ἐπῆγε κέντρον, Eurip. Hipp. 1194.] || Porto, Veho. [Vel potius Apporto, Adveho, ut int. Gl., Adduco. Soph. Tr. 378: Ὥσπερ ὠπάγων (Lichas Iolen) ὀιώμενος. Eur. Phœn. 905: Ποῦστιν Μενοικέως, ὃς με δεῦρ' ἐπήγαγεν; Xen. Cyn. 10, 19: Τὰς κύνας ἐπάγουσι. Polyb. 11, 18, 4 Βίᾳ τὸν ἵππον ἐπάγειν. Plato Polit. p. 278, A: Ἐπάγειν αὐτοὺς ἐπὶ τὸ μήπω γιγνωσκόμενα· Leg. 8, p. 844, C: Ἀγρονόμον ἐπάγων τάξασθω. Lysias p. 110, 16: Τοὺς ἐννέα ἄρχοντας ἐπήγαγες. De dæmonibus evocandis Hesych. v. Ὠπυτῆρε, schol. Eur. Alc. 118. Divise Hom. Il. 480: Ἐπί τι λὶν ἤγαγε δαίμων.] Thuc. 1, [93]: Δύο γὰρ ἅμαξαι ἐναντίαι ἀλλήλαις τοὺς λίθους ἐπῆγον. [Τὰ ἐπιτήδεια, 7, 60. De aquis ducendis Plat. Critiæ p. 118, E: Τὰ ἐκ τῶν ὀιωρύχων ἐπάγοντες νάματα· Tim. p. 88, A, ῥεύματα· Reip. 5, p. 472, A, τὸ μέγιστον τῆς τριχυμίας. Et sim. Phæd. p. 106, A: Ὁπότε τις ἐπὶ χιόνα θερμὸν ἐπαγάγοι. Tim. Locr. p. 102, A: Τροφὰ πᾶσα ἀπὸ ῥίζας τᾶς καρδίας ἐπάγεται τῷ σώματι. || Induco. Apoll. Rh. 3, 1286: Ὅταν ... ἠέλιος μέσῳ ἅματι νύκτ' ἐπάγῃσιν.] Item Attrahere, quod et Lat. Adducere dicitur, unde ἐπαγόμεναι σχαλίδες, Xen. [Cyn. 6, 7: Πηγνύειν τὰς σχαλίδας ὑπτίας, ὅπως ἂν ἐπαγόμεναι ἔχωσι τὸ σύντονον.] V. Bud. p. 375. [Ἐπαγαγεῖν τὴν θύραν, Pollux 10, 25.] Idem ἐπάγεσθαι pro Asciscere poni tradens, addit de iis proprie dici qui vinctum quippiam post se trahunt. V. paulo post Ἐπάγομαι pro Mecum duco. [|| Θηρεύει, Venatur, explicat Hesych. Conf. Ἐπακτήρ et Ἐπακτρεύς.] || Adduco vel Affero post aliud, Adjicio. [Superduco, Gl. Æsch. Cho. 403: Ἄτην ἑτέραν ἐπάγουσαν ἐπ' ἄτῃ. Aristoph. Nub. 390. De oratione schol. Hom. Il. A, 155: Ἐπάγει γὰρ, Addit; ib. 269, et sæpiss. tam act. quam pass., de quo infra.] Plut. Lyc. [c. 8]: Ἐπάγων τῷ λόγῳ τὸ ἔργον, Verbis opus adjiciens, vel subjungens. Hinc ἐπαγόμενα, Quæ sequntur, q. d. Quæ adjiciuntur. Budæo est Subinde infero, καὶ ἐπὶ προτέροις ἄγω, Alia atque alia addo, unde, Τὰ ἐπαγόμενα καὶ ἐπιφερόμενα τῶν προηγουμένων ἔχεται, Consequentia prægredientibus hærent. [Schol. Hesiod. Th. v. 117: Ὁ ἐπαγόμενος ἀθετεῖται στίχος. Etym. M. p. 212, 14: Ἐὰν γὰρ εἴπω, ἀναγινώσκει, ὀφείλω εἰπεῖν καὶ τὸ ἐπαγόμενον ἢ Θεόδωρος ἢ ἄλλος· 176, 55: Τὸ ἐπαγόμενον φωνῆεν.] Plut. Num. [c. 18]: Ἐπήγαγε περὶ [παρ'] ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ Φεβρουαρίῳ μηνὶ τὸν ἐμβόλιμον, exponitur Adjecit. Itidem vero ap. Herodot. 2, [4]: Αἰγύπτιοι δὲ τριηκονθημέρους ἄγοντες τοὺς δυώδεκα μῆνας, ἐπάγουσιν ἀνὰ πᾶν ἔτος πέντε ἡμέρας πάρεξ τοῦ ἀριθμοῦ, Adjiciunt, vel interjiciunt. Bud. interpr. Intercalant, et extrinsecus addunt. [Diod. 1, 50: Πέντε δ' ἡμέρας καὶ τέταρτον τοῖς δώδεκα μησὶν ἐπάγουσιν. Plut. Mor. p. 355, E. Pass. 356, A.] Unde ἐπακταὶ ἡμέραι, Interjecti dies, qui Intercalares appellantur. [Ἐπαγόμεναι Diod. 1, 13.] Huic vicinum est Ἐπάγομαι in signif. act. pro Superinduco, Superinveho. Plato De LL. 11, [p. 930, B]: Μητρυιὰν μὴ ἐπαγόμενον. Bud. Superducere interpr. Accipitur autem et pro Mecum duco. Herodian. [7, 8, 22]: Πολύ τι πλῆθος ἐπαγόμενος στρατοῦ. [Sic et alii sæpe. V. Has. ad Leon. p. 56, 8 (212, A). Xen. Cyn. 6, 25: Τὸν κυνηγέτην ... τὰς κύνας ἐπαγόμενον. Athen. 13, p. 557, B: Οὐκ ἐπήγετο εἰς τοὺς πολέμους γυναῖκας. Et aliter Nicostr. Stob. Fl. vol. 3, p. 40: Εἰ μὴ πλουτοίη (futura uxor) καὶ προῖκα ἐπάγοιτο πολλήν.] || Ἐπάγω, Stipo [Gl.], Obstruo. Theophr. [H. Pl. 9, 3, 2], de coquenda pice loquens: Τρέπτουσι δὲ κατὰ τὴν ὑπολειπομένην ὀδοὺν, εἶτα δὲ καὶ ταῦτα ἐπάξαντες τῇ ὕλῃ καὶ ἐπιχώσαντες τηροῦσι. Bud. || Ἐπάγω κοιλίαν, pro Cieo alvum, ex Diosc. citatur in VV. LL. Sed Ducere alvum aut Subducere alvum commodius exponetur ex Celso, ut vocis Lat. metaphora Græcæ respondeat. Sed ἐπάγω pro ὑπάγω mendose legi puto, ut docebo in Ὑπάγω. [De inductione s. ἐπαγωγῇ, de qua infra, Aristoxen. Elem. harm. 1, p. 23: Παρὰ δὲ τῶν μήπω συνεωρακότων συγχωροῖτ' ἂν ἐπαχθέντων αὐτῷ. Similiter Aristot. Metaph. 1, p. 989, 33: Κατὰ λόγον, ὃν ἐκεῖνος αὐτὸς μὲν οὐ διήρθρωσεν, ἠκολούθησε μεντᾶν ἐξ ἀνάγκης τοῖς ἐπάγουσιν αὐτόν. L. D.] || Impello, Incito [Gl.], Irrito. Aristot. Ethic. 5, loquens de iis qui δημαγωγοὶ appellantur: Τὰ μὲν γὰρ, ἰδίᾳ συνοφαντοῦντες τοὺς τὰς οὐσίας ἔχοντας, συστρέφουσιν αὐτοὺς· τὰ δὲ, κοινῇ τὸ πλῆθος ἐπάγοντες. Hæc Bud. p. 374. Sic Thuc. 1 [107]: Τὸ δέ τι καὶ ἄνδρες τῶν Ἀθηναίων ἐπῆγον αὐτοὺς κρύφα, Impellebant, Incitabant, Sollicitabant. Huic autem signif. adnectenda hæc ab eod. Bud. tradita, Flecto, Persuadeo, ut Lat. Adduco. Hom. Od. Ξ, [392]: Ἦ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος,

Οἷόν σ' οὐδ' ὁμόσας περ ἐπήγαγον, οὐδέ σε πείθω. Ubi Eust. annotat πείθω esse expositionem præced. verbi ἐπήγαγον, et Homeri posteros voce passiva [med.] in hac signif. usos esse, sc. pro ἐφίλκισθαι et πίθειν. [Gl.: Allecto, Illicio. Eur. Iph. A. 878 : Τίς αὐτὸν οὐ πάγων ἁλαστόρων; Hec. 260 : Πότερα τὸ χρῆν σφ' ἐπήγαγ' ἀνθρωποσφαγεῖν; Med. Gl. Allicio, Elicio, Lacio, Electo. Thuc. 5, 45 : Μὴ καὶ, ἢν ἐς τὸν ὄχλον ταῦτα λέγωσιν, ἐπαγάγωνται τὸ πλῆθος, καὶ ἀπωσθῇ ἡ Ἀργείων ξυμμαχία. Isocr. Antid. p. 440, 91 : Ἐπαγαγέσθαι τινὰς τῇ δόξῃ τῇ τῶν ὀνομάτων εἰς τὴν αὐτῶν ὁμιλίαν. Schweigh. Lex. Polyb. : « Ἐπάγεσθαί τινα εἰς ἐνέδραν, 1, 84, 8; 5, 17, 3; εἰς τὴν πρὸς ἑαυτὸν εὔνοιαν, 7, 14, 4. »] Sic autem Philo V. M. 2 : Πάντας γὰρ ἐπάγεται καὶ συνεπιστρέφει, ubi ἐπάγεσθαι exp. Pellicere. [Luciani Scyth. c. 11 : Καὶ ὀρθεὶς μὲν αὐτίκα ἀπᾴξεταί σε, Valck. reponit ἐπᾴξεται. Plut. Mor. p. 52, B : Ὁ κόλαξ αὐτὸς ἑτέρους ἐπάγεται καὶ παλαίει. Inc. Gen. 3, 13 : Ἐπηγάγετό με. Sim. Orig. C. Cels. 7, p. 378 : Οἱ δι' ἰπῳδῶν καὶ μαγγανειῶν μεμαθηκότες καλεῖν καὶ ἐπάγεσθαι δαίμονας ἐφ' ἃ βούλονται.] || Ἐπάγμενος, Ionica sync. pro ἐπαγόμενος, Adducens, Attrahens, ex Herodoto 1, [199], ἐπαγμένη [nunc ἐπαμμένη, ut in l. seq.] εἶδος, pro Forma alliciens. Ἐπαμμένους εἴδιος παῖδας, Pueros forma præditos, ex eod. Herodoto [8, 105. Hoc autem est ab ἐφάπτω pro ἐφημμένους]. || Ἐπάγω Πέρσαις, Duco exercitum adversus Persas. Herodian. 6, [6, 7] : Δύναμίν τε ἠθροιζε καὶ παρεσκεύαζεν, ὡς δὴ πάλιν ἐπάξων Πέρσαις. Sic ἐπάξειν τοῖς βαρβάροις, ibid. [5, 4. Addito accus. ib. 7, 1 : Πρὸς τὸ πάλιν ἐπάγειν τὸν στρατόν. Plut. Marcell. c. 14 : Ἀππίου τὸν πεζὸν ἐπάγοντος στρατόν. Et cum dat. Æsch. Pers. 85 : Ἐπάγει δουρικλύτοις ἀνδράσι τοξόδαμνον Ἄρη. Eur. Or. 1533 : Εἰ γὰρ Ἀργείους ἐπάξει τοιαῖσδε δώμασιν λαβών. Sine dat. Herodot. 8, 112 : Ἐπάξει τὴν στρατιὴν τῶν Ἑλλήνων. Thuc. 6, 69 : Ὁ Νικίας ἐπῆγε τὸ στρατόπεδον εὐθύς. Aristoph. Av. 353 : Ἐπαγέτω τὸ δεξιὸν κέρας (si repetendum hic ex anteceed. ὁ ταξίαρχος, neque absolute dicitur, ut Hom. Od. Γ, 445 : Τὸν δ' (aprum) ἀνδρῶν τε κυνῶν τε περὶ κτύπος ἦλθε ποδοῖιν, ὡς ἐπάγοντες ἐπῆσαν)· 344 : Ἔπαγ', ἐπιθ', ἐπίφερε πολέμιον ὁρμὰν φονίαν. Polyb. 1, 76, 7 : Ἅμα τῷ τὴν λοιπὴν δύναμιν ἐπάγειν. Et cum dat. 2, 29, 2. Plut. Artox. c. 7 : Σιγῇ καὶ σχίδην ἐπάγων.] Citatur etiam ἐπάγοντα [ἐπάγοντες Lycurg. c. 21, Mor. p. 238, B] τοῖς πολεμίοις ex Plut. pro Congrediuntur cum hostibus.

Ἐπαγωγεύς, έως, ὁ, unde in plur. ἐπαγωγεῖς, ap. Polluc. [8, 101] dicti certas quasdam lites ἐμμήνους ἐπάγοντες. [Ἐπ. οἱ τὰς ἐμμ. δίκας ἐπάγοντες· ἦσαν δὲ προικὸς, ἐρανικαὶ, ἐμπυρικαί.]

Ἐπαγωγὴ, ἡ, Importatio, ut Thuc. 5, [82] ἐπ. τῶν ἐπιτηδείων. [7, 24. Et ib. 4.] Citatur ex Eod. [3, 82] ἐπαγωγὴ συμμαχίας, pro Auxilii ascicendi modus, vel Ipse actus asciscendi auxilium. || Item Invasio hostilis, apud eundem Thucyd. [3, 100] exponitur : Διὰ τὴν τῶν Ἀθηναίων ἐπαγωγήν. [De copiis in hostem ducendis Polyb. 10, 21, 7 : Τὰς ἐπαγωγὰς τὰς ἐπὶ τοὺς ἐναντίους· 11, 15, 7; et alibi sæpe. Dionys. A. R. 8, 67 : Κατά τ' ἐπαγωγὰς καὶ ὑποχωρήσεις. Alium de re militari usum paullo post memorat HSt.] || Pellacia et illecebræ. [Prolectibile, Gl.] Plato De rep. 2, [p. 364, C] de circulatoribus loquens et maleficis. [Leg. 11, p. 933, D: Καταδέσεσιν ἢ ἐπαγωγαῖς ἤ τισιν ἰπῳδαῖς. Conf. Tim. p. 114 cum annot. Ruhnk. Maneth. 4, 364; Lucian. De merc. cond. c. 40. Addito genit. Theophr. Char. 18, 2 : Ἑκάτης φάσκων ἐπαγωγὴν γεγονέναι.] || Ordinum series et consecutio deinceps continuata ut in exercitu composito agmine procedente, quum ordines deinceps alii post alios procedunt. [Arrian. Tact. p. 65 : Ὑπὲρ δὲ τῶν πορειῶν, ὅσας ποιεῖται τὰ στρατόπεδα, ἐκεῖνα χρὴ ἐνθυμεῖσθαι, ὅτι ἡ μέν τις ἐπαγωγὴ ἐν ταῖς πορείαις, ἡ δὲ παραγωγὴ καλεῖται. Καὶ ἐπ. μέν ἐστιν, ἐπειδὰν τάγμα τάγματι ἐπ' εὐθὺ ἕπηται, οἷον ἡγουμένης τετραρχίας αἱ λοιπαὶ τετραρχίαι ταύτῃ ἐπιτεταγμέναι πορεύονται, ἢ αὖ ξεναγίας ἡγουμένης αἱ λοιπαὶ ξεναγίαι ἕπονται· ἐνί τε λόγῳ, ἐπειδὰν τοῦ προηγουμένου τάγματος τοῖς οὐραγοῖς οἱ τοῦ ἑπομένου τάγματος ἡγεμόνες συνάπτωσιν. Wakef. Addit Ælian. p. 35, ἐπαγωγὴ ὀρθία, verum Suid. in h. v. et auctor Onomastici veteris militaris habent ut Att. Blancard.] || Ex quo ἐπαγωγὴ dicta est Argumentatio quæ ex concessis sensim laqueos texit ad irretiendum eum qui semel se interrogandum præbuit. A Cic. et Fabio Inductio appellatur. Aristot. Top. 1, [10]: Ἐπαγωγὴ, ἡ ἀπὸ τῶν καθ' ἕκαστα ἐπὶ τὰ καθόλου ἔφοδος. Vide Bud. Comm. p. 375 sq. [Aristot. Rhet. 1, 2, Cic. Top. c. 10. Diog. L. 3, 53 : Ἐπ. ἐστι λόγος διά τινων ἀληθῶν τὸ ὅμοιον ἑαυτῷ ἀληθὲς οἰκείως ἐπιφέρων, vel, ὁ λόγος ὁ διὰ τῶν καθέκαστα τὸ καθόλου δεικνὺς καὶ πιστούμενος, et plura de speciebus ejus. Theophyl. Coryd. Ἔκθεσ. ῥητορ. in Fabric. Bibl. vol. 13, p. 662 : Ἐπ. λόγος ἐστὶν ἀπὸ τῶν καθέκαστα καὶ γνωρίμων τι τῶν καθόλου ἀγνώστων συνάγων· ὅθεν καὶ ἐπ. εἴρηται ἐπὶ πολλοῖς τοῖς κατὰ μέρος ἀπηριθμημένοις καὶ ὁμολογουμένοις ὁλικόν τι ἐπάγουσα. Hæc et alia citat Ernest. in Lex. rhet. Add. Aristot. Categ. 11, Metaph. 8, 6, p. 1048, 36, etc., Eth. 1, 7; 6, 3, Iambl. V. Pyth. 8, 38, p. 80, Aristox. Harmon. el. 2, p. 53, Eust. Il. p. 1302, 50. L. D. || Inductio pœnarum, Malum illatum, Adversitas, Captivitas, item, Animi elatio, Fastus. Deut. 32, 36 : Ἐλλελοιπότας ἐν ἐπαγωγῇ, Deficientes in captivitate. Alex. Es. 14, 17 : Τοὺς ἐν ἐπαγωγῇ (ὄντας) οὐκ ἔλυσε. Sir. 40, 11 : Ῥομφαία, ἐπαγωγαὶ, λιμὸς, Captivitates. (Hesych. : Ἐπαγωγὰς, αἰχμαλωσίας.) Theod. Prov. 27, 10. Sir. 2, 2 : Ἐν καιρῷ ἐπαγωγῆς, In tempore retributionis. Et ἡμέρα ἐπαγωγῆς, ib. 5, 9, 10. Suid. : Ἡμέρα ἐπ. παρὰ τὸ ἐπάγεσθαι ἡμῖν τὰ ἄξια τῶν βεβιωμένων. Sir. 23, 12 : Πλησθήσεται γὰρ ἐπαγωγῶν ὁ οἶκος αὐτοῦ, Implebitur enim calamitatibus domus ejus. Id. 3, 27, ἐπ. ὑπερηφάνου, Elatio superbi. Et 10, 14 : Παρεδόξασε Κύριος τὰς ἐπαγωγὰς, Fastum. Hesych. : Ἔπ., συμφορὰ, πειρασμὸς, ἤτοι τὸ ὀπωσοῦν κακῶς (l. κακὸν, cum Etym. M.) ἐπαγόμενον. Bibl. V. intt. Hesychii in hac v. Idem : Ἐπαλογῆς, ἀνταποδόσεως, ubi recte Alb. ex Glossis Mss. in Sir. ἐπαγωγῆς. || Plut. Mor. p. 106, F : Ὁ περὶ ἡμᾶς ἀὴρ, ἓν παρ' ἓν ἡμέραν καὶ νύκτα ποιῶν, ἐπαγωγὰς ζωῆς τε καὶ θανάτου, καὶ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως, Alternis vicibus diem ac noctem præstans, inducensque vitam et mortem. || Accessus, Adventus, Appropinquatio. Artemidor. 1, 2 : Ὅσα δὲ τῶν γιγνομένων οὐδ' ἡντιναοῦν ἐπιδέχεται διωρίαν, μηδὲν ὑπερθεμένου τοῦ ὅστις ἐστὶν ὁ διοικῶν ἡμᾶς εἰς τὴν ἐπαγωγὴν αὐτῶν κτλ. Qui nos percipiendo futurorum adventui idoneos facit, int. Reisk. Id. 1, 44 : Πραγμάτων πονηρῶν καὶ δικῶν ἐπαγωγὴν σημαίνει, καὶ τὰ κρυπτὰ ἐλέγχει. Sic Reisk. pro vulg. ἐπαγωγόν. Angel. || Diod. 3, 35 : Τὴν δὲ τῆς τριχὸς ἐπαγωγὴν ἔχει τοῖς ἄλλοις ζώοις ἐναντίαν, Pilum, contra ac cetera animalia, in caput versum habet, s., ut Plin. H. N. 8, 21, Pilo in contrarium verso. Wessel.]

[Ἐπαγωγικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Inductivus, Per inductionem s. ἐπαγωγὴν probatus. Sext. Emp. p. 110 : Ὅταν οὖν λέγωσι, πᾶς ἄνθρωπος ζῷον, Σωκράτης δ' ἄνθρωπος, Σωκράτης ἄρα ζῷον, ἐκ τῆς καθόλου προτάσεως τῆς, πᾶς ἄνθρωπος ζῷον, τὴν κατὰ μέρος πρότασιν συνάγειν βουλόμενοι, τὴν, Σωκράτης ἄρα ζῷον, ἡ δὴ βεβαιωτικὴ τῆς καθολικῆς προτάσεώς ἐστι, κατὰ τὸν ἐπαγωγικὸν τρόπον, ὡς ὑπεμνήσαμεν, εἰς τὸν διαλλήλων ἐμπίπτουσι λόγον, τὴν μὲν καθολικὴν πρότασιν δι' ἑκάστης τῶν κατὰ μέρος ἐκ τῆς καθολικῆς συλλογιστικῶς. Permutatum cum ὑπαγωγικὸς v. in illo.]

[Ἐπαγωγικῶς, Inductive, Per inductionem, Singula æstimando percurrendoque. Eust. Il. p. 1302, 48 : Πιστούμενος ἐπ. διὰ ἐρωτόμου. (Conf. id. Opusc. p. 216, 20 : Περιελθεῖν ἐπ. τὰ τοιαῦτα.) Sext. Emp. p. 110 : Ἡ πρότασις τοίνυν αὕτη, πᾶς ἄνθρωπος ζῷον, ἐκ τῶν κατὰ μέρος ἐπαγωγικῶς βεβαιοῦται· et paulo post iterum. « Schol. Pind. » Wakef.]

[Ἐπαγώγιμος, ὁ, ἡ, Invectus. Plut. Lys. c. 27 : Τόν τε Λύσανδρον ... διεμαρτύραντο τοῖς ἐφόροις ἀποδιοπομπεῖσθαι πᾶν τὸ ἀργύριον καὶ τὸ χρυσίον, ὥσπερ κῆρας ἐπαγωγίμους.]

Ἐπαγώγιον, τὸ, Præputium, pro quo male in VV. LL. Præcipitium. Diosc. 3, 25 : Καὶ ἐπαγώγια παίδων ῥηχθέντα παρακολλᾷ. Ubi Marcell. annotat ἐπ. Præputia significare, ita dicta quod ducantur et reducantur. Idem Diosc. 4, 247 [157] : Χρησιμεύει πρὸς τὰ ἐπαγώγια ἐπὶ τῶν μὴ ἐκ περιτομῆς λειποδέρμων, Valet ad integendam colis glandem iis qui natura,

non circumcisione curti sunt, Ruell.; In apellis, sed non circumcisione, præputiis utilis est, Marcell. Ego ἐπαγώγιον dictum crediderim ἀπὸ τοῦ ἐπάγεσθαι, quod sit idem cum ἐπισπᾶσθαι, quo utitur Paulus hac ipsa de re, quum dicit, Περιτετμημένος τις ἐκλήθη; μὴ ἐπισπάσθω, 1 Cor. 7, 18.

[Ἐπαγωγίς, ίδος, ἡ, machinæ cujusdam pars, comparanda cum περιαγωγίς, nisi hoc ipsum scribendum ap. Heliodor. Oribasii in Maji Auctt. cl. vol. 4, p. 126, qui voce περιαγωγίς utitur p. 121, 124 et 128. Osann.]

Ἐπαγωγός, ὁ, ἡ, ut ἐπ. ἡδονῆς [ap. Dionys. De comp. vv. p. 97, 5], Inducens voluptatem, vel Inductivus voluptatis, i. e. Vim habens inducendi voluptatem. [Æsch. fr. Edon. ap. Strab. 10, p. 470 : Μανίας ἐπαγωγὸν ὁμοκλάν. Plato Tim. p. 45, D, ὕπνου. Geopon. 12, 17, 3 : Ἡ χράμβη ἐστὶ γυναιξὶν ἐμμήνων ἐπαγωγός.] Itidem Inductivus, i. e. Persuadendi vim habens, Persuasorius. A Bud. exp. etiam Blandus, [Blandicus, Gl.] Pellax, [Ilix, add. Gl.] Illecebrosus. A nonnullis additur et Invitabilis, ex Gellio. [Herodot. 3, 53 : Τὰ ἐπαγωγότατα ἔλεγε πρὸς αὐτόν. Plato Phil. p. 44, C : Ὥστε καὶ αὐτὸ τοῦτο αὐτῆς τὸ ἐπαγωγὸν γοήτευμα, ἀλλ' οὐχ ἡδονὴν εἶναι. Dem. p. 1368, 18 : Ἐπαγωγοὺς λόγους. Unde fort. Poll. 4, 31. Xen. Comm. 2, 5, 5 : Σκοπῶ μὴ τὸν ποντηρὸν φίλον ἐπαγωγὸν ᾖ ἀποδίδοσθαι· Œc. 13, 9 : Τοῖς δούλοις ἡ θηριώδης παιδεία πάνυ ἐστὶν ἐπαγωγὸς πρὸς τὸ πείθεσθαι διδάσκειν.] Hac voce frequenter utitur Thuc.; ut 5, [85] : Ὅπως δὴ μὴ ξυνιχεῖ ῥήσει οἱ πολλοὶ ἐπαγωγὰ καὶ ἀνέλεγκτα ἐσάπαξ ἀκούσαντες ἡμῶν, ἀπατηθῶσι· 6, [8] : Καὶ ἀκούσαντες τῶν τε Ἐγεσταίων καὶ τῶν σφετέρων πρέσβεων τά τε ἄλλα ἐπαγωγὰ, καὶ οὐκ ἀληθῆ· 4, [88] : Διά τε τὸ ἐπαγωγὰ εἰπεῖν τὸν Βρασίδαν. Alibi ἑρμηνικὰ dicit [4, 108, ab schol. ἐπαγωγὰ exp.], quod convenit cum Eust. expos., dicentis [p. 1765] ἐπαγωγὸν esse ἑρμηνευτικὸν καὶ ἡδύ. [De cibis Antiphan. ap. Athen. 1, p. 28, F : Ὄψον χρηστὸν ἐπαγωγὸν πάνυ· 10, p. 446, C : Ἐπαγωγὸν, ὦ θεοί, τὸ σχῆμά πως τῆς κυλικός ἐστιν. De vino, Poll. 1, 248; 6, 15; de oculis 2, 63; de amasio 3, 71; de voce 2, 117; de cantu tibiarum 4, 72; de oratore 4, 20. Neutro gen. Lucian. D. mer. 6 : Μιδώσα ἡδὺ καὶ ἐπαγωγόν· Bis accus. c. 20 : Τῷ ἐπαγωγῷ τῆς ὄψεως.] Citatur ex Plut. Popl. [c. 2] genitivo junctum hac in signif., ἐπαγωγὰ δήμου γράμματα, Ad demulcendos multitudinis animos accommodatæ literæ. [Dionys. De Isocr. § 3, p. 541, 6 : Καίτοιγε ἀνθρώπου ἐστιν... καὶ ἐπαγωγὸς ἡδονῆ τῶν ἀκροωμένων. Lucian. Imag. c. 14 : Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων, οἵπερ ἐπαγωγότατοι ἐγένοντο τῶν ἀκροατῶν. Heliod. 2, 27 extr. : Αἰγύπτιον γὰρ ἄκουσμα καὶ διήγημα πᾶν Ἑλληνικῆς ἀκοῆς ἐπαγωγότατον.]

[Ἐπαγωγῶς, Persuasibiliter. Pollux 4, 24, de rhetore.]

Ἐπάγων, οντος, ὁ, Trochlea in cujusdam machinæ radice collocata. Vitruv. 10, 5 : In radice autem machinæ collocatur tertia trochlea; eam autem Græci ἐπάγοντα, nostri Artemonem appellant. [Wrat. *Apagonta*. Significat Referentem, Reducentem. Schneid.]

Ἐπαγωνίζομαι, Post alium certo, ut Gregor. Enc. Macc. : Προηγωνίσατο πατὴρ, ἐπαγωνιοῦνται παῖδες. Secundo loco causam orare, vel Perorare, Bud., citans hæc ex Libanio in arg. Or. in Androt. : Κατηγορούντων γὰρ αὐτοῦ δύο ἐχθρῶν, προείρηκε μὲν ὁ Εὐκτήμων, δεύτερος δὲ ὁ Διόδωρος ἐπαγωνίζεται τούτῳ τῷ λόγῳ. [Plut. Cim. c. 13 : Κίμων δ', ὥσπερ ἀθλητής δεινὸς, ἡμέρᾳ μιᾷ δύο καθηρηκὼς ἀγωνίσματα, καὶ τὸ μὲν ἐν Σαλαμῖνι πεζομαχίᾳ, τὸ δ' ἐν Πλαταιαῖς ναυμαχίᾳ παρεληλυθὼς τρόπαιον, ἐπηγωνίσατο ταῖς νίκαις, κτλ.] || Ap. Plut. autem Fabio [c. 23] : Ἐπαγωνιζόμενος τῷ Ἀννίβᾳ, exp. Certamen cum Annibale repetens, Iterum cum Ann. certans. [Cum dat. personæ etiam Philostr. V. Soph. 1, p. 538 fin. : Μὴ παρελθεῖν ἐπ' αὐτῷ ἐς λόγων ἐπίδειξιν μηδ' ἐπαγωνίσασθαί οἱ. Hemst.] Ap. Eund. autem Numa [c. 8] : Ἑτέροις ἔξωθεν ἐπαγωνίζονται τεκμηρίοις οἱ τὸν ἄνδρα τῷ ἀνδρὶ συνοικειοῦντες, Nituntur externis conjecturis. Sec. quam interpr. ἐπὶ vacaret, aut epitatica esset. [Cum dat. Ep. Judæ 3 : Ἐπαγωνίζεσθαι τῇ ἅπαξ παραδοθείσῃ τοῖς ἁγίοις πίστει. Maximi Scholl. in Dionys. Areop. p. 54 : Ταύτῃ γὰρ τῇ δόξῃ ἐπαγωνίζεται. Aristid. Περὶ λογ. πολ. p. 658 : Τὸ μὴ ἐπαγωνίζεσθαι τῇ λέξει ἐκ παραθέσεως ἰσοδυναμούντων, ἀλλὰ δηλοῦν τὸ πρᾶγμα τῇ σημαινούσῃ λέξει, καὶ εὐθὺς ἀπαλλαγῆναι καὶ ἐν ὀλίγῳ. Absolute Sextus Adv. geom. 3, 39 : Ἦρκει μὲν ἴσως ἐν τούτοις περατοῦν τὴν πρὸς τοὺς γεωμέτρας ἀντίρρησιν· ὅμως δὲ ἐπαγωνιζόμενοι πειρασόμεθα διδάσκειν... Athen. 10, p. 414, C : Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ὁ Ξενοφάνης κατὰ τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν ἐπαγωνίζεται. Ubi ἐναγων. liber Flor. Dionys. A. rh. 7, 6, p. 276, 15 : Τῷ ἐπαγωνίσασθαι καὶ προσλαβεῖν ἑτέρους (στεφάνους). Eust. Il. p. 389, 43 : Ὅτι δὲ ἡ αἰώρα καὶ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ ἔχει τὴν ἀρχουσαν... ἕτεροι ἐπαγωνιζέσθωσαν. Cum infin. Phot. Bibl. p. 2, 14 : Ταύτας τὰς ἀπορίας διαλῦσαι ἐπαγωνισάμενος. Φιλονεικεῖν interpretantur grammatt., velut Hesych., Etym., Suid., iidemque etiam προσκαρτερεῖν, quomodo ponitur in I. Ep. Jud. Inter ἐπαγων. et ἀγων. et διαγων. variant libri Diod. 16, 48, 74.]

[Ἐπαγώνιος, ὁ, Certaminis moderator. Æsch. Ag. 511 : Ἅλις παρὰ Σκάμανδρον ἦσθ' ἀναρσιος· νῦν δ' αὖτε σωτὴρ ἴσθι καπαγώνιος, ἄναξ Ἄπολλον. Quod schol. accipit pro ἀπαγώνιος et ἀπόμαχος interpretatur.]

[Ἐπᾰδολεσχίω, Garrio. Theod. Prodr. Amor. p. 450, et in Notitt. Mss. vol. 8, p. 120. Boiss.]

Ἐπᾴδω, et poetice Ἐπαείδω, [ᾄσομαι, ἀείσομαι, ap. recentt. etiam ᾄσω, ut ap. Ach. Tat. 2, 7, p. 31, 5, ἐπάσουσα. Zonar. p. 820 : Ἐπάσω, λέξω], Accino. [Eur. El. 864 : Ἐπάιδε καλλίνικον ὠδὰν ἐμῷ χορῷ. Herodot. 1, 132 : Μάγος ἀνὴρ παριστεὼς ἐπαείδει θεογονίην. Aristoph. Eccl. 1152 : Ἐπάσομαι μέλος τι μελοδειπνικόν. Callim. Del. 251 : Ἐπήισαν δὲ λοχείῃ Μουσάων ὄρνιθες.] Lucian. [D. mort. 2, 2] : Ἐγὼ δὲ τὸ Γνῶθι σαυτὸν πολλάκις συνείρων, ἐπάσομαι ὑμῖν· πρέποι γὰρ ἂν τοῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπᾳδόμενον. Sic ap. Xen. [Comm. 2, 6, 11] : Ἃ μὲν αἱ Σειρῆνες ἐπῇδον τῷ Ὀδυσσεῖ, ἤκουσας Ὁμήρου. Id. [ib. 31] : Ἀλλὰ τοῖς ἐπ' ἀρετῇ φιλοτιμουμένοις οὕτως αἱ Σειρῆνες ἐπῇδον. Ap. Eund. [ib. 10], ἐπῳδὰς ἐπᾴδειν τινί. Plut. Rom. [c. 15] dixit, Τὸν Ὑμέναιον ἐπᾴδουσι τοῖς γάμοις, Cantando invocant. Ap. Plat. Theæt. [p. 149, C] ἐπᾴδουσαι μαῖαι, Incantationibus utentes, et, Carminibus lenientes dolores, atque accelerantes partum gravidarum mulierum, Cam. [Æsch. Ag. 1020 : Τὸ δ' ἐπὶ γᾶν πεσὸν... αἷμα τίς ἂν πάλιν ἀγκαλίσαιτ' ἐπαείδων; ubi v. Blomf. Eur. Iph. A. 1212 : Εἰ μὲν τὸν Ὀρφέως εἶχον λόγον, πείθειν ἐπᾴδουσ' ὥσθ' ὁμαρτεῖν μοι πέτρας. Plato Charm. p. 157, C : Τὴν ψυχὴν παρασχεῖν ἐπᾶσαι ταῖς τοῦ Θρᾳκὸς ἐπῳδαῖς· 155, E : Ἐπῳδὴ, ἣν εἴ τις ἐπᾴδοι. Pass. p. 176, D : Ἐμαυτὸν πάνυ οἶμαι δεῖσθαι τῆς ἐπῳδῆς, καὶ τάγ' ἂν οὐδὲν κωλύει ἐπᾴδεσθαι ὑπὸ σοῦ ὅσαι ἡμέραι. Cum dat. Phædr. p. 267, D : Ὀργισμένοις ἐπᾴδων κηλεῖν.] || Incantare [Gl.]. Chrysost. : Κἂν μυριακις ἡμῶν ἐπᾴδωσι τὰς ἀκοάς. Qua in signif. ἐξᾴδειν opponitur. Et pass. Ἐπᾴδομαι, Incantor, Carmine illicior, ut, Ὥστε μὴ ἁπτῆναι ἀπ' αὐτῶν τοὺς ἐπασθέντας. [V. Suid. v. Ἐπῄσθη, Hesych. v. Ἐπῆσται.] || Ἐπᾴδω σοι τοῦτο, pro Inculco tibi hoc, Bud. ex Plat. p. 298 et 351. Et p. 266, pro Admoneo frequenter et insto adhortando, ut vult Idem. [Præcanto, Gl. Reip. 10, p. 608, A : Ἐπᾴδοντες ἡμῖν αὐτοῖς τοῦτον τὸν λόγον· Phæd. p. 77, E, Leg. 2, p. 665, C; 7, p. 812, C.] Sic et Gall. dicitur, *Je lui chante tous les jours cette leçon*, pro Quotidie hoc præceptum illi inculco, vel hanc admonitionem. In Phædro [Phædone p. 114, D] autem præfixit particulam ὥσπερ, p. 61 : Καὶ χρὴ τὰ τοιαῦτα ὥσπερ ἐπᾴδειν ἑαυτῷ.

[Ἐπαείρω. V. Ἐπαίρω.]

[Ἐπαίξω, Augeo. Hom. Od. Ξ, 65 : Θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἄειξε, Adjuvet. Ἐπαΐξομαι, Cresco. Simon. Carm. de mul. 85 : Θάλλει δ' ὑπ' αὐτῆς κἀπαΐζεται βίος. Nicand. Ther. 449 : Τῷ μέν τ' ἐκπαγλον κοτέων βασιλήιος ὄρνις αἰετὸς ἐκ παλαχῆς ἐπαΐξεται, Adolescit.]

[Ἐπαισσούριον, κατήγορον, Hesych.]

Ἔπαθλον, τὸ, i. q. ἆθλον, Certaminis præmium, quod sc. accipit victor : unde et νικητήριον exp. Sed accipitur generaliter pro Quovis præmio [Gl.] s. mercede. Herodian. 1, [17, 24] : Νεανίαν τινὰ ὀνόματι Νάρκισσον, γενναῖόν τε καὶ ἀκμαστὴν, παίθουσιν εἰσιόντα τὸν Κόμμοδον ἀποπνίξαι, μεγάλα δώσειν ἔπαθλα ὑποσχόμενοι. [Scymn. v. 340, Plut. Flamin. c. 15 et alibi, Pseudeurip. Phœn. 52, ubi alienum ab antiquiori-

bus vocabuli usum notasse quosdam criticos docet schol. Aug. De conjectura intulit Porsonus ejusd. fab. v. 1262, Κάπαθλα scribens pro τἄθλα: sed ne sic quidem effecit ut dignum Euripide fieret distichon a gramm. quopiam appensum, cujus simile notabimus infra in Ἐπειμι. Cum schol. Eur. consentit Pollux 3, 143: Καὶ τὰ μὲν ὀνομαζόμενα ὑπὸ τῶν πολλῶν ἔπαθλα ἆθλα καλοῖτ' ἂν κτλ.]

['Επαθρέω, Conspicor, Inspicio. Suid. et Zon.: Ἐπηθρηκυῖα, ἰδοῦσα. Tryphiod. 107: Μή τις Ἀχαιῶν πρίν μιν ἐπαθρήσειε, ubi ἐσαθρ. scripsit Wernick., conferens Quinti 1, 111: Νῦν δ' ἄρ' ἀάσπετον ἄλγος ὀϊζυρῶς ἐσάθρησα, ut Tychsen. scripsit pro ἐπάθρ., et Apoll. Rh. 4, 497: Ἠῶθεν γὰρ ἐπαθρήσαντας ἕκαστα, ubi liber unus ἐσαθρ. Non esse cur nulla aut exigua librorum auctoritate expellatur verbum ἐπαθρεῖν animadvertit Wellauerus.]

['Επαθροίζω, Insuper congrego, Congrego. Plut. Anton. c. 44: Ἅμα δ' ἡμέρᾳ πολὺ πλείονες ἐπηθροίζοντο.]

['Επαθύρω, Illudo. Niceph. Progymnasm. p. 478, 2: Ἐπαθύρει μὲν Ἔρως ὁ παῖς, καὶ δέχομαι τὴν παιδιὰν ὁ πατήρ. αὖ L. Dind.]

Ἐπαιάζω, Allamentor, Illacrymor. Lucian. [D. deor. 14, 2], de hyacintho loquens: Καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἥδιστον, ᾧ Ἑρμῆ, καὶ εὐανθέστατον ἀνθέων ἁπάντων, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον, ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. Idem De luctu [cap. 20]: Ὅποι [Ὁποῖ] ἂν ἐκεῖνος ἐξάρχῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες. In Epitaphio Adonidis, cujus auctor putatur Bion, repetitur aliquoties hic versus, Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες. [Cum accus. Nicand. Al. 303: Μόρον πολύπυστον ἐπαιάζουσα.]

Ἐπαΐγδην, quod Hesych. exp. ὅσον ἐπιψαῦσαι, In superficie, Ita ut summas tantum partes perstringas et leviter tangas. Id. tamen ἐπαιγίζοντα exp. σφοδρότερον πνέοντα, Vehementius spirantem, Impetuosiore flatu irruentem. Quomodo et ἐπαΐγδην exponendum foret Vehementiore impetu, Impetuosius irruendo. [Oppian. Hal. 1, 495; 2, 616; 4, 673. Wakef. De accentu Jo. Alex. Ton. παραγγ. p. 37, 34. L. Dind.]

Ἐπαιγίζω, de quo v. Καταιγίζω.

Ἐπαιδέομαι, pro simpl. αἰδέομαι, Erubesco, Verecundia afficior. Οὐκ ἐπαιδεσθήσομαι, Eur. [Iph. A. 900], Non me pudebit. Ἐπαιδεσθεὶς, Reveritus, Plato De LL. [11, p. 921, A: Μηδὲν τὸν βιοδότην θεὸν ἐπ. Soph. Antig. 510: Σὺ δ' οὐκ ἐπαιδεῖ τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς; «Ἀμείψαι οὐκ ἐπηδέσθη, Arrian. Exp. 4, 7, 7.» Hemst.]

['Επαιθύσσω, Corusco in. Nonnus Dion. 2, 322: Γαμίους σπινθῆρας ἐπαιθύσσοντες Ὀλύμπῳ ἀστέρες ἀστράψειαν· 12, 281: Φύλλα κορύμβων οἷα σείθεν κνώσσοντος ἐπαιθύσσουσι προσώπῳ... ἀῆται. De leone Oppian. Cyn. 4, 176: Αὐτὰρ ὅγ' ἔν τ' ὀνύχεσσι γίνυσί τι ... ἄσχιτος ὅν κεν ἵκηται, ἐπαιθύσσων κεραΐζει, Irruens. Wakef.]

['Επαίθω, Comburo, Cremo. Epigr. Anth. Pal. 7, 48, 2: Σάρκες ... νοτίην ὥσαν ἐπαιθόμεναι. Cod. Pal. ἀπ' αἰθόμεναι, super ἀπ' ponens ἐπ sine apostropho. Ἀπ' si legitur, ὥσαν ἀπ' est pro ἀπῶσαν. Ceterum ἐπαιθ. est etiam in variet. script. ap. Oppian. Hal. 3, 582, ubi al. ἀναιθ.]

Ἔπαικλα s. Ἐπαίκλα, τά, eadem quæ ἐπιδόρπια s. ἐπιδορπίσματα, Bellaria quæ a cœna apponuntur, Secundæ mensæ. Vox est Dorica s. Laconica; scribit enim Athen. 4, [p. 140, C] Laconas ἔπαικλα vocare τὰ οἷον ἐπιχορηγήματα τοῦ συνταταγμένου τοῖς φειδίτας αἴκλου, s. τὴν μετὰ τὸ δεῖπνον μοῖραν, τὰ διδόμενα τοῖς φειδιτίοις μετὰ τὸ δεῖπνον· nam αἴκλον dicitur τὸ δεῖπνον: ut, Αἴκλον Ἀλκμάων ἁρμόξατο. Ibid. quum duplicem esse docuisset παρασκευὴν τῶν λεγομένων ἐπαίκλων, subjungit hæc ex Persei [Persæi] Laconica Politia: Τοὺς εὐπόρους ζημιοῖ εἰς ἐπαίκλα· ταῦτα δ' ἐστὶ μετὰ δεῖπνον τραγήματα. Et mox, Ὅπως ἔχωσι τὰ ἐπαίκλα κάπτειν μετὰ δεῖπνον· γίνεται γὰρ ἅλφιτα ἐλαίῳ ἐῤῥαμμένα. Item, Ταῦτα [Πάντα τοιαῦτα] ποιοῦσιν εἰς ἐπαίκλα. Ubi nota inconstanter scriptum esse modo ἔπαικλα, modo ἐπαίκλα, modo ἐπαίκλα: quorum priora duo ratione non carent, postremum prorsus est dissentaneum. Ap. Eund. legitur et Ἐπαίκλεια: dicit enim 14, [p. 664, E; coll. 642, E,] Molpidem Laconem τὰ παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις ἐπαίκλεια, ὃ σημαίνει τὰς ἐπιδειπνίδας, tradere ap. alios nominari ματτύας. Sed ibidem et prioris ἔπαικλον meminit, dicens Pœcœnium s. Postcœnium ab Atticis ἐπιδόρπισμα appellari, a Doriensibus ἔπαικλον, a ceteris plerisque Gr. ἐπίδειπνον. Apud Eust. reperio non solum ἐπαΐκλα, sed etiam Ἐπαίκλια et Ἐπαίκνια. P. enim 1714, [64], ἐπαΐκλα ait dicta fuisse ap. Lacones τραγήματά τινα δείπνου. Et 1141, [8], quæ Plato comicus ἐπιτραπεζώματα vocat, alios nominare ἐπαίκλια: quæ et ἐπαίκνια dici, κατὰ συγγένειαν τοῦ ν καὶ τοῦ λ: esse autem ea μετὰ δεῖπνον βρώματα: αἴκλον enim et αἴκνον dici τὸ βρῶμα.

['Επαίμων.] Ἐπαίμονες, Hesychio ἀπόγονοι, Nostro de sanguine creti. [Male pro ἐπαίμονες, quod Ionicum est pro ἀφαίμονες, ab ἀφαίμων, i. q. ἄφαιμος. Albert.]

[Ἐπαίνεσις, ως, ἡ, Laudatio, Laus. Eur. Tro. 418: Φρυγῶν ἐπαινέσεις. Gramm. in Bekk. An. p. 438, 4, 5; Suid. v. Ἀπότριψις. De quorum notatione conf. Lobeck. ad Phryn. p. 351.]

Ἐπαινετέος, α, ον, Laudandus, vel Laudabilis. [Plato Reip. 3, p. 390, E: Οὐδὲ Φοίνικα ἐπαινετέον. Menand. De encom. p. 65, 70, 72, 76 ed. Heeren., ubi notandæ constructiones πρός τι et ἔκ τινος ἐπ. Apollon. De pron. p. 370, B: Ἐπαινετέα. Formam vitiosam ἐπαινεταίος notavit Schæfer. ad Greg. p. 526. Vitium non librariis, sed ipsius infimæ ætatis consuetudini tribuendum esse, prodit schol. Tzetzæ, πεμπταίος pro πεμπτέος, ut videtur, scribi jubens, in Mus. Rhen. novo 4, 1, p. 9.]

Ἐπαινετήριος, α, ον, Laudatorius, Laudativus. [Eust. Op. p. 197, 49: Οἱ πρὸς τέχνην ἐπαινετήριοι (λόγοι).]

Ἐπαινέτης, ὁ, Laudator [Gl.]. Xenopho [Comm. 1, 3, 3]: Ἐπαινέτης δ' ἦν καὶ τοῦ ἔπους τούτου. [Plato Leg. 1, p. 633, A: Διὸς ἐπ. Reip. 2, p. 366, D: Ὅσοι ἐπαινέται φατὲ δικαιοσύνης εἶναι, et al. sæpe vel sic vel absolute cum Thucyd. 2, 41, Demosth. p. 752, 2, aliisque multis. De sectatoribus Sozom. H. E. 3, 20, p. 126, 8: Τοὺς Εὐσταθίου ἐπαινέτας. De rhapsodo Plat. Ion. p. 536, D: Οὐ τέχνῃ, ἀλλὰ θείᾳ μοίρᾳ Ὁμήρου δεινὸς εἶ ἐπαινέτης· et ib.: Θεῖον εἶναι καὶ μὴ τεχνικὸν περὶ Ὁμήρου ἐπαινέτην.]

Ἐπαινετικὸς, ἡ, ὸν, Laudatorius, vel, Ad laudandum propensus. [Aristot. Eth. Nic. 4, 8: Οὐδ' αὖ ἐπ. ἐστιν (ὁ μεγαλόψυχος). Lucian. Pro imag. c. 19, λόγος. Longin. c. 8, 3. Adv. Ἐπαινετικῶς, Laudandi causa, Laudantium more. Eustath. Il. p. 102, 37, Od. p. 1743, 11.]

[Ἐπαινέτις, ιδος, ἡ, Laudatrix. Themist. Or. 18, p. 219: Καὶ ὅτι φιλοσοφία πεπίστευται μόνη ἀξιόπιστος εἶναι καὶ ἐπαινέτις παμβασιλείας. Kall.]

Ἐπαινετὸς, ἡ, ὸν, Laudabilis [Gl.], Laude dignus, Laudatus [Gl.]. Chrysippus, Τὸ δ' ἀρετὸν, ἐπαινετὸν, Quod optabile, id esse expetendum. V. p. 61 mei Lex. Cic. Sæpe cum genitivo ponitur hoc verbale, sub. ἕνεκα, sicut et ipsum verbum ἐπαινῶ, ut ἐπαινετὸς τοῦ ἤθους, pro ἕνεκα τοῦ ἤθους. Sic, Ἐπαινετὰ τῆς πρὸς ἄλληλα σχέσεως, Gregor. Et, Ἐπαινετὸν τῆς καθ' ἕκαστον εὐρυθμίας, ap. Eund. [Plato Leg. 1, p. 637, B: Ἐπαινετὰ μὲν πάντ' ἐστὶ τὰ τοιαῦτα· 2, 660, A, etc. Fem. Definitt. p. 411, D: Ἕξις ἐπ. Polyb. 6, 45, 1. Cum accus. Theophyl. Inst. reg. p. 194, F, ed. Band.: Τοὺς ἄμφω ταῦτα ἐπαινετούς. Cum dat. Basil. M. vol. 1, p. 39, D: Εἰ δὲ θάλασσα καλὴ καὶ ἐπαινετὴ τῷ θεῷ, Pulchrum et laudabile apud deum. L. Dind.]

Ἐπαίνετος, ὁ, [Epænetus], n. pr. mutato accentu ad differentiam. Eust. [Il. p. 313, 23. Andrium quendam memorat Or. c. Necær. p. 1366 sqq. Alios inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 292, 39, (et al. vol. 2, n. 2693, *f*, ubi Ἐπίνετος), ap. Murator. p. 649. Scriptorem Epænetum Nicand. Ther. schol. v. 585, Athen., et Pollux. Ἐπαινετὸς male ap. Polyb. 24, 12, 5. L. Dind.]

Ἐπαινετῶς, adv. Laudabiliter, Ita ut laudem mereatur. [Basil. M. vol. 1, p. 120, C; Eust. Op. p. 205, 30. L. D. Schol. Thuc. 249. Angl.]

Ἐπαινίω, f. ἑσω [Simonid. Carm. de mul. v. 29, Eur. Andr. 464, Heracl. 300, Xen. Anab. 1, 5, 16; 5, 5, 8, Menand. De encom. p. 75 Heer., Lycophr. 1172], et ἑσομαι [Eur. Bacch. 1195, Xen. H. Gr. 3, 2, 6, Plat. Conv. p. 199, A; 214, E, Reip. 2, p. 379, E; 383, A; 4, p. 426, B, etc., Demosth. p. 27, 12, Menand. De encom. p. 85], et interdum ap. poetas ἰσω, Laudo. [Collaudo, add. Gl. Hesiod. Op. 12:

Τὴν μέν κεν ἐπαινήσειε νοήσας, ἡ δ' ἐπιμωμητή, de duplici Eride. Theog. 664. Fut. ἐπαινήσομεν Pind. Pyth. 10, 69, aor. ἐπαινήσαις 4, 189, Nem. 5, 19; Theogn. 93. Interdum supponitur forma vitiosa ἐπήνεσα. V. var. script. in l. Theogn., Apoll. Rh. 3, 194. Cum adj. adverbialiter posito Alcæus ap. Aristot. Pol. 3, 10: Ἑστάσαντο τύραννον μέγ' ἐπαινεῦντες. Thuc. 1, 86: Ἐπαινίσαντες πολλὰ ἑαυτούς. Frequens inprimis poetis Atticis usus primæ pers. aor. ἐπήνεσα, ut sit Laudo, Probo. Soph. Aj. 536: Ἐπῆνε' ἔργον καὶ πρόνοιαν, ἣν ἔθου, et sæpius ap. Eur., velut Med. 707, Aristoph. Ach. 485. De laudatione publica Demosth. p. 414, 8; 1210, 22.] Isocr. Panath. [p. 288, C]: Περιστάντες αὐτὸν ἐπῄνουν, ἐζήλουν, ἐμακάριζον. Xen. Cyr. 5, [3, 3] ἐπαινεῖν et ἐγκωμιάζειν ponit tanquam aliquid differentiæ habentia: Ὡς δὲ τοῦτ' ἤκουσαν, πάντες μὲν ἐπῄνουν, πάντες δ' ἐνεκωμίαζον. Ab Isocr. tamen ἐπαίνους et ἐγκώμια eadem prorsus signif. poni, mox dicetur. Idem Xen. ib. 1, [6, 20] ἐπαινεῖν et ἀτιμάζειν inter se opponit, sicut Plato Minoe ἐπαινεῖν et ψέγειν. [Phædr. p. 274, E.] Cum accus. personæ et rei, ut ap. eund. Platonem De legibus, Ἐπαινῶ σε ταῦτα, In his te laudo, pro κατὰ ταῦτα. Sic Soph. [Aj. 1381]: Πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι λόγοισι. [Plato Conv. p. 201, C; 222, A, Crit. p. 406, E; Xen. Ages. 10, 1.] Interdum etiam jungitur cum gen. rei, sub. ἕνεκα, ut Julian. Imp. in Epist.: Ἐγὼ δὲ εἰ καὶ Δαίδαλον τῆς τέχνης ἐπαινῶ, τῆς γνώμης οὐκ ἄγαμαι. [Dionys. H. Art. rh. § 14, p. 312, 4; Plut. Mor. p. 1, D. Aliæ constructiones sunt: Menand. De enc. p. 75: Κόλπους ἐπαινέσεις εἰς μέγεθος. Et ib. 96. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1331, 2: Ἐπαι[νέσαι αὐ]τὸν καὶ ἐπὶ τᾷ ἐνδαμίᾳ· et ib. 1625, 72. Xen. Comm. 3, 1, 31. Lucian. Lexiph. c. 22: Ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις. Sine præpos. Dinarch. p. 111, 9: Ἐπαινεῖσθε παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ταῖς γεγενημέναις ζητήσεσιν. Cum κατὰ, Diodor. 1, 37: Ἐπαινούμενοι κατὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν ἱστοριῶν. Cum περὶ, ap. Phalarin, de quo fallitur Lennep. p. 269. Cum πρὸς et accus. rei, Plato Theæt. p. 145, A: Εἰ ποτέρου τὴν ψυχὴν ἐπαινοῖ πρὸς ἀρετήν. Et c. acc. personæ id. Reip. 6, p. 501, C: Ὅν τότ' ἐπῃνοῦμεν πρὸς αὐτούς. Isæus Menecl. p. 20, § 18: Ὥστε ἐκεῖνον πρὸς τοὺς δημότας ἐπαινεῖν ἅπαντας. Xen. Conv. 4, 63.] Et in voce pass. Ἐπαινοῦμαι, Laudor. [Herodot. 3, 34, Thuc. 3, 56, Plato Leg. 12, p. 955, C, etc. De publica laudatione Thuc. 2, 25.] Plut. [Mor. p. 55, D]: Ὥσπερ οὖν τὸν Ἀγησίλαον ὁ Ξενοφῶν ἡδέως ἐπαινεῖσθαί φησιν ὑπὸ τῶν καὶ ψέγειν ἐθελόντων. Sic ἐπαινουμένη et ψεγομένη opponuntur ab Isocr. Panath. [p. 257, B. Add. 282, E.] Ibid. [p. 281, C]: Ἀνέγνωστο δ' ὁ λόγος, ἐπῃνημένος δ' ἦν καὶ τεθορυβημένος. Ἐπαινοῦμαι interdum cum accus. solo, interdum, et quidem sæpius, cum accus., præpos. interjecta. Ἐπαινοῦμαι τὴν ναυτιλίαν, Philostr. Her., pro Navigandi peritia laudem consequor. Ἐπαινεῖται εἰς τὸ κάλλος, Laudatur ob pulcritudinem, Lucian. [Pro imag. c. 23. Plat. Alc. 1 p. 111, A. Cum accus. sine præp. aliter id. Lach. p. 181, B: Ὃν (ἔπαινον) ἐπαινεῖ.] || Ἐπαινεῖν, Approbare, Assentiri, συναινεῖν, συγκατατίθεσθαι, ut exp. Eust. quum alibi ap. Hom., tum Il. Δ, [380]: Καὶ ἐπῄνεον, ὡς ἐκέλευον. Sic B, [335]: Μῦθον ἐπαινήσαντες, pro συγκαθέμενοι τῇ γνώμῃ αὐτοῦ. [Pind. Pyth. 4, 168: Σύνθεσιν ταύταν ἐπαινήσαντες. Æsch. Sept. 1072: Καὶ πόλις ἄλλως ἄλλοτ' ἐπαινεῖ τὰ δίκαια· Ag. 1370, Eum. 836. Aristoph. Av. 1616. Eur. Hipp. 264: Τὸ λίαν ἦσσον ἐπαινῶ τοῦ μηδὲν ἄγαν. Et sim. alibi persæpe. Infinit. addito Heracl. 811: Στρατὸς δ' ἐπῄνεσ', ἐς τ' ἀπαλλαγὰς πόνων καλῶς λελέχθαι μῦθον ἐς τ' εὐψυχίαν. Xen. Cyr. 8, 2, 4: Ἐτίμα ... ἀπὸ τῆς τραπέζης, ὁπότε τινὰ ἐπαινέσειε. Thucyd. 3, 42: Οὔτε τοὺς μεμφομένους ... ἐπαινῶ. Et alibi sæpe tam de rebus quam de hominibus. Julian. Ep. p. 253, B: Τὴν σχολὴν ἐπαινεῖν, cit. Wakef.; Callim. Epigr. 28: Εἴ τι πονηρὸν ἐπῄνεσα, Feci, Valck. Absolute Thuc. 4, 65: Ἐπαινεσάντων δὲ αὐτῶν ἐποιοῦντο τὴν ὁμολογίαν.] Et quemadm. jungitur συναινῶ dativo, sic et ἐπαινῶ [Joseph. A. J. 4, 3, 1: Ἐπῄνεσαν τοῖς εἰρημένοις. Al. τὰ -να], sed potius dativo personæ: ut Il. [Σ, 312]: Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν κακὰ μητιόωντι. [Plut. Cæs. c. 41, Πομπήιον μάχεσθαι μὴ βουλόμενον ... ἐπῄνει scripsit Coraes, quum legeretur Πομπηίῳ ... βουλομένῳ.] || Ad hanc signif. referendum videtur ἐπαινῶ in hoc loquendi genere, Κάλλιστ' ἐπαινῶ, ap. Aristoph. Ran. [508], quod Bud. ita accipit, ut sint verba modeste recusantis. Idem alibi scribit, verba hæc esse laudantis invitationem vel conditionem oblatam, nec tamen accipientis. Sed hoc sciendum est, in Ald. ed. interjectam esse distinctionem inter κάλλιστ' et ἐπαινῶ in ipso textu, sed non ap. schol. [Xen. Conv. 1, 7: Ἐπαινοῦντες τὴν λαῆσιν. L. D. Δῶρον ἐπαινεῖν, Aristæn. 1, 12, p. 57. Hemst. Non dissimili signif. Eur. Rhes. 648: Ἐπαινῶ δ' εὖ παθοῦσα πρὸς σέθεν, Gratiam habeo. || I. q. παραινῶ, Suadeo, Jubeo. Æsch. Sept. 596: Τούτῳ σοφούς τε κἀγαθοὺς ἀντηρέτας πέμπειν ἐπαινῶ· Suppl. 998: Ὑμᾶς δ' ἐπαινῶ μὴ κατισχύειν ἐμέ· Cho. 581: Ὑμῖν δ' ἐπαινῶ γλῶσσαν εὔφημον φέρειν. Soph. El. 1322: Σιγᾶν ἐπῄνεσα· Aj. 1360: Τοιοῦσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους; OEd. C. 665: Θαρσεῖν ἐπαινῶ. Eur. Andr. 554: Οὐ γὰρ ὡς ἐμοὶ μὲν σχολῆς τόδ' ἔργον, ἀλλ' ἀνηβητηρίαν ῥώμην μ' ἐπαινῶ λαμβάνειν, Desidero. || Promitto. Philipp. Thess. Anth. Pal. 6, 203, 11: Αἱ δ' ἐπῄνεσαν πίμπειν. V. in fine. || De rhapsodo recitante, ut ἐπαινέτης, Plat. Ion. p. 536, D; 541, D.] Ἐπαινούμενος, Qui laudatur, laudem meretur. Unde adverbium quod citatur ex Diod. S. [16, 88] Ἐπαινουμένως, pro Laudabiliter, Cum laude, ἐπαινετῶς. [Perf. act. ἐπῃνηκέναι annotavit Suidas s. Zon. Perf. pass. ἐπῃνῆσθαι est quum alibi tum in inscrr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 460, 20; p. 463, n. 2675, 12; 464, n. 2676, 4. Ἐπῃνημένων vero annotant Suidas et Zon. cum hoc ex.: Ὃ δὲ ἐκέλευε παρὰ τῶν ἠπῃνημένων πλείονα μισθὸν κομίζεσθαι, ubi dici volunt pro ἐπαίνου τυχόντων, quum leg. videatur τὸν ἐπῃνημένον, Mercedem condictam s. promissam, de qua signif. paullo ante. Aoristi forma Dor. ἐπᾱνέθη est in inscr. Rhod. ap. Bœckh. vol. 2, p. 392, C, 109. || Med. ap. Themist. Or. 16, p. 200, C: Καὶ τὸν στρατηγὸν ἐπαινήσασθαι καὶ πολλῷ μᾶλλον τὸν βασιλέα, pro ἐπαινέσαι illatum videtur per antecedens ἀποκνήσασθαι. || Per tmesin Hom. Il. Γ, 461: Ἐπὶ δ' ἤνεον, etc. || Forma Lacon. Ἐπαιγῶ Aristoph. Lys. 198. Æol. Ἐπαίνημι ap. Simonid. Platonis Protag. p. 345, D. L. Dind.]

Ἐπαινή, Hesych. ἐπαινιτή, ἢ δεινὴ καὶ φοβερά: procul dubio respicienti ad hoc hemist. Homeri Il. [I, 457, etc.]: Ἐπαινὴ Περσεφόνεια. Hoc ipsum ἐπαινὴ schol. Hesiodi [Homeri] exp. et ipse ἐπιφοβος, δεινή, Horrenda, Atrox: quoniam αἰνὸν dicitur τὸ δεινόν, sed addens, per antiphrasin quoque sic cognominatam dici posse ἢν οὐκ ἄν τις ἐπαινέσειεν, vel hyperbolice ἣν ἂν τις ἐπαινεῖν παραιτήσαιτο. Plut. et aliam affert expos. Nam De aud. poem. p. 39 [23, A] quum dixisset in hoc Hesiodeo [Op. 641]: Νὴ' ὀλίγην αἰνεῖν, τὸ ἐπαινεῖν positum pro παραιτεῖσθαι, subjungit, ita et ἐπαινὴν Περσεφόνειαν quosdam dictam velle quasi παραιτητὴν, Recusandam vel Deprecandam. [Hes. Theog. 768; Lucian. Necyom. c. 9, ubi hexametrum notavit Buttm. Lexil. vol. 2, p. 117. Αἰνὴ, δεινὴ int. Eust.]

[Ἐπαίνημι, Ἐπαινιάω. V. Ἐπαινέω.]

[Ἐπαινίττομαι. Heracl. Alleg. 53: Σύγχυσιν οὖν τοῦ παντὸς ἐπαινίττεται. Leg. ὑπαιν. Schneid.]

Ἔπαινος ὁ, Laus, Laudatio [Gl. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 295, A: Οὐδὲν γὰρ ἄλλο τί ἐστιν ἔπαινος ἢ αἶνου ἐπίστασις], ut τοὺς ἐπαίνου ἱμαστὰς, ap. Xen. Cyrop. 1, [5, 12]. Hell. 6, [5, 42]: Ἐπαίνου μὲν ὀρεγόμενοι, αἰσχρῶς δὲ ἔργων ἀπεχόμενοι. Apud Plat. De LL. [7, p. 823, A] ἔπαινον ἔχειν, Laudari. [Xenoph. Ven. 13, 12. Soph. Ant. 817. Ἐπαίνου ἄξιος, Laudi dignus, Gl. Plato Leg. 6, p. 762, E: Ἄξιος ἐπαίνου. Et plur. 4, p. 206, C.] Sæpe etiam in plurali usurpatur, ut ap. eund. Xen. [Comm. 2, 1, 33]: Οἱ μὲν νέοι τῶν πρεσβυτέρων ἐπαίνους χαίρουσι. Ap. Isocr. Paneg. [p. 80, A] ἐπαίνων ἀξιοῦσθαι et ἐγκωμίων τυγχάνειν pro eodem. [Soph. El. 976, OEd. C. 720; Plato l. supra cit. et alibi.] || Ἔπαινος, pro Oratione quæ habetur in laudem alicujus, ex Plut. citatur, Lycurgo [immo Camillo c. 8]: Ἐψηφίσατο μετὰ θάνατον ἐπὶ ταῖς γυναιξὶ λέγεσθαι τὸν ἄξιον ἔπαινον. [Plato Phædr. p. 260, B: Συντιθεὶς λόγον ἔπαινον κατὰ τοῦ ὄνου· Conv. p. 177, D: Λόγον εἰπεῖν ἔπαινον Ἔρωτος· Leg. 12, p. 947, B: Ὕμνον πεποιημένον ἔπαινον εἰς τοὺς ἱερέας· Conv. p. 177,

Β: Ἡρακλέους ἐπαίνους καταλογάδην συγγράφειν. Xen. Ages. 1, 1. || Construitur cum simpl. genit. Eur. Suppl. 901 : Τυδέως ἔπαινον ἐν βραχεῖ θήσω μέγαν. Plat. Phædr. p. 243, D : Εἰπόντος τὸν τοῦ ἐραστοῦ ἔπαινον· Prot. p. 326, A : Ἔπαινος καὶ ἐγκώμια παλαιῶν ἀνδρῶν. Cum ἐς Menand. De encom. p. 26, 27 Heer. Cum ἐπὶ seq. dat. Demosth. p. 441, 26. Cum κατὰ seq. gen. Plat. Phædr. l. supra cit., Æschin. p. 22, 31. V. Taylor. ad p. 60, 36. Cum περὶ seq. genit. Plat. Leg. 3, p. 687, A : Ὁ τὸν ἔπ. τοῦτον περὶ ἑκάστου τιθέμενος· Conv. p. 195, A, Dionys. A. R. 11, 59. Seq. accus., Menand. l. c. p. 27, 28, 63. Cum ὑπὲρ seq. genit. Polyb. 1, 1, 1, Diod. 13, 22, Dionys. A. R. 10, 57. Notandæ etiam phrases ap. Plat. Lach. p. 181, B : Ἔπαινος δν σὺ νῦν ἐπαινεῖ. Et ποιεῖσθαι ἔπαινον Phædr. p. 260, C, Dionys. A. R. 11, 59. Gl. : Ἔπαινος ἀπονέμεται, Laus impertitur. || Hesych. : Ἐπαίνους τὰς κρίσεις καὶ τὰς συμβουλίας καὶ τὰς ἀρχαιρεσίας. Σοφοκλῆς Θυέστῃ Σικυωνίῳ καὶ ἀλκέοι ταῖς ἐπαινήταισιν. Ita cod., cum ε super penultima postremi voc.]

[Ἐπαινουμένως. V. Ἐπαινέω.]

[Ἐπαιονάω, Perfundo. Athen. 2, p. 41, B : Εἰς δὲ τὸ παρηγορῆσαι τὰς ὀδύνας τῷ θερμῷ ἐπαιονᾶι, θέλγειν δυναμένῳ. Ubi olim ἐπαιονεῖ.] Ἐπαιονᾶσθαι Nicandri schol. ait proprie esse τὸ ἐπ' ἠϊόνος λούεσθαι, In litore lavari. Alioqui significat Perfundere s. Irrigare [sc], ut in Alexiph. 462 : Ἄλλοτε δ' ἐν δροίτῃ κεράων ἐμβάπτεο σάρκα, Ἄλλοτε τινθαλέοισιν ἐπαιονάσσο λοετροῖς, Alias in solio temperata aqua tinge corpus, alias calidis perfunde lavacris.

Ἐπαιρέομαι [Ἐπαείρομαι], Ion. ap. Hippocr. pro ἐπαίρομαι.

Ἐπαίρω, Attollo, [Tollo, Extollo, Sustollo, Levo, Allevo, add. Gl.] Erigo, ut ἐπαίρειν τὴν φωνήν, Demosth. [p. 323, 1] : Ἀλλ' ἐπάρας [ἐπάρας sine iota, quod nonnisi in imperfecto locum habet] τὴν φωνὴν, καὶ γεγηθὼς, καὶ λαρυγγίζων. [Id. 449, 13. Tollendi signif. Soph. El. 634 : Ἔπαιρε θύματα· Phil. 889 : Καί μ' ἔπαιρε· OEd. T. 1276 : Ἐπαίρων βλέφαρα. Eur. Andr. 717 : Ἔπαιρε σαυτήν· et ib. 1077, Ion. 727. Suppl. 289 : Ἔπαιρε λευκὸν κρᾶτα, et πλευρὰν Hec. 500, πῆχυν Heracl. 728, ὄμμα Med. 27, ὀρρὼν id. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 416. Τὴν δεξιὰν, Xen. Eq. 12, 6. Pass. Menand. ab Etym. M. v. Βουβὼν cit. : Βουβὼν ἐπήρθη τῷ γέροντι. Signif. obscœna Aristoph. Lys. 937 : Ἔπαιρε σαυτόν· ἀλλ' ἐπῆρται τοῦτό γε. Jo. Malal. p. 267, 2 : Ἐπήρθη ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὸν ἀέρα. || Quod Xen. Cyr. 5, 19, ἐπαίρουσιν αὐτούς, absolute dicit Herodot. 2, 162 : Ἔπαρας ἀπεμαστάϊσε. || Aufero. Plut. Mor. p. 150, D : Ἐπεὶ δὲ ἐπήρθησαν αἱ τράπεζαι. Cui præter Il. Plut. nonnullos Wyttenb. contulit Achæum Athen. 14, p. 641, E, Anaxandr. 642, B. Chron. Pasch. p. 723, 3 : Ἐπῆραν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Jo. Malal. p. 462, 19 : Ἐπαρόντες καὶ αἰχμαλώτους. Conf. p. 198, 11. Id. 200, 2 : Ἐπῆρεν ἐκ τοῦ βωμοῦ κρέα· 203, 18; 245, 10. Et pass. p. 180, 17 : Ἐπήρθη τὸ βασίλειον παρ' αὐτοῦ· 374, 19.] Dicitur et ἐπαίρομαι pro ἐπαίρω. Demosth. [p. 302, 13] : Ἡλλοὼς καὶ θρασεῖς τὰ πρὸ τούτων ἐπαιρόμενος τῇ πόλει τοὺς λόγους. Sic præt. ἐπῃρμένος pro ἐπηρκώς, ut Plut. Pericle [c. 31] : Πρεσβύτου πέτρον ἐπηρμένου δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν. Sic dicitur ἐπηρμένοι τὸ βόπαλον. Dicitur et ἐπάρασθαι pro ἐπαίρειν, unde ἐπαράμενος. Plut. in Apophth. [p. 185, B] : Ἐπαραμένου δὲ τοῦ Εὐρυβιάδου τὴν βακτηρίαν ὡς παταξοντος. [Soph. OEd. T. 635 : Τί τὴν ἄδουλον στάσιν γλώσσης ἐπήρασθε; ubi olim ἐπήρατε. Eur. Iph. T. 1484 : Λόγχην, ἣν ἐπαίρομαι ξένοις· Bacch. 789 : Ὅπλ' ἐπαίρεσθαι θεῷ. Eupolis ap. Suid. v. Ἀνικάς : Ἀνικάς τ' ἐπῆρω καὶ βέλυρος σὺ τὸ σκέλος. Epigr. Anth. Plan. 4, 262 : Ὁ τὸν ἀσκὸν ἐπηρμένος. Stat. Fl. ib. 211, 3 : Πεύκην ἐπηρμένος. Polyb. 1, 61, 7 : Ἐπαράμενον τοὺς ἱστούς. Phalar. Ep. 51 : Ὑπὲρ μικρᾶς αἰτίας ἐπάρασθαι πόλεμον.] || Ἐπαίρω metaphorice ut Lat. Erigo. [Eur. Iph. A. 125 : Καὶ πῶς Ἀχιλεὺς λέκτρων ἁπλακὼν οὐ μέγα φυσῶν θυμὸν ἐπαρεῖ σοι σῇ τ' ἀλόχῳ.] Item pro Impello, s. Perpello, Incito, Stimulo, Accendo, qua in signif. quum ap. alios [velut Soph. OEd. T. 1328 : Τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων; Eur. Rhes. 189, etc.], tum ap. Thuc. est frequens, et præsertim in voce passiva. Sic 3, [45] : Καὶ ἡ τύχη ἐπ' αὐτοῖς οὐδὲν ἧσσον ξυμβάλλεται ἐς τὸ ἐπαίρειν. Et 8, [89] : Σαφέστατα δ' αὐτοὺς ἐπῆρε τὰ ἐν τῇ Σάμῳ τοῦ Ἀλκιβιάδου ἰσχυρὰ ὄντα. Demosth. In Mid. cum infin. : Ἃ νῦν ἐπαίρει αὐτὸν ὑβρίζειν. [Conf. p. 1448, 6. Plat. Reip. 3, p. 416, C, Phædr. p. 232, A, Hipp. min. p. 373, A. Xen. An. 6, 1, 21.] At Id. [p. 325, 10], sine infin. : Οὔτε ἐλπὶς, οὔτε φόβος, οὔτε χάρις, οὔτε ἄλλο οὐδὲν ἐπῆρε. Dicitur autem Lat. itidem Spes erigere : sed hic vertendum est ἐπῆρε per verbum, quod et cum ceteris nominibus conveniat, quæ ipsi ἐλπὶς adjuncta sunt. [Id. p. 286, 21 : Τοὺς μὲν ἑαυτοῦ φίλους ἐπᾶραι καὶ θρασεῖς ποιῆσαι, τοὺς δ' ἐναντιουμένους καταπλῆξαι.] Ap. Aristoph. [Nub. 42] : Ἥτις με γῆμαι 'πῆρε τὴν σὴν μητέρα, exp. Quæ mihi auctor fuit, ut tuam matrem uxorem ducerem. [Ran. 1041. Sine infin. Av. 1658.] Ἐπαίρειν, Ad superbiam et fraudem inducere, et inflare, Cam.; sed ex. non addit. Ego voc. φυσᾶν, quo illud Inflare significatur, interdum adjunctum reperio, ut ap. Plut. [Mor. p. 9, A] : Δεῖ δὲ αὐτοὺς μηδὲ τοῖς ἐγκωμίοις ἐπαίρειν καὶ φυσᾶν, quasi dicas, Efferre, i. e. Elatos reddere. [Eadem verba jungit Demosth. p. 1357, 27.] V. Μετεωρίζω cum φυσῶ itidem copulatum. [De irritando Eur. Suppl. 581 : Οὕτοι μ' ἐπαίρεις ὥστε θυμῶσαι φρένας τοῖς σοῖσι κόμποις. Id. Heracl. 174 : Εἴ τι τοῦτό σε ψυχὴν ἐπαίρει. Alia constr. Or. 286 : Λοξίᾳ δὲ μέμφομαι, ὅστις μ' ἐπάρας ἔργον ἀνοσιώτατον κτλ. || Extollo, Effero. Demosth. p. 208, 6 : Τί πέρα τοῦ καιροῦ τοὺς ἑτέρους ἐπαίρουσι; De amplificanda et illustranda domo Xen. Comm. 3, 6, 2 : Ἐπαρεῖς τὸν πατρῷον οἶκον.] In passiva etiam voce et signif. frequentissimum est in eadem metaphora, non ap. Thuc. tantum, cujus ante memini, sed et ap. ceteros. Inter alia autem exx., quæ ex eo possunt sumi, hæc sunt : 3, [38] : Ἢ κέρδει ἐπαιρόμενος, Quæstu impulsus, vel adductus, aut allectus. [Demosth. p. 851, 14.] Cui affine est 7, [13] : Ὑπὸ μεγάλου μισθοῦ τοπρῶτον ἐπαρθέντες. [Aristoph. Av. 1448 : Ὑπὸ γὰρ λόγων ... ἐπαίρεται ἄνθρωπος.] Sic in 1, [83] : Καὶ μὴ τοῖς τῶν ξυμμάχων λόγοις πρότερον ἐπαιρώμεθα. [Et 4, 121.] Eod. lib. [c. 84] : Οὐκ ἐπαιρόμεθα ἡδονῇ, exp. Non movemur illecebra. Et in alio l. [3, 37] : Ἐπαιρόμενος τῇ δεινότητι, Dicendi facultate subnixus. Potest etiam exponi Elatus, de qua signif. postea dicetur. [Conf. Demosth. p. 284, 14; 967, 3. Sine dat. 1403, 3.] Ap. Eund. ἐλπίδι ἐπαίρεσθαι, quod Lat. ad verbum Spe erigi, sed et Spe impelli verti potest, ut 3, [45] : Ὅμως δὲ τῇ ἐλπίδι ἐπαιρόμενοι κινδυνεύουσι. Et 1, [81] : Μὴ γὰρ δὴ ἐκείνῃ γε τῇ ἐλπίδι ἐπαιρώμεθα ὡς ταχὺ παυθήσεται ὁ πόλεμος, Illa spe erigamur, vel Impellamur, vel Excitemur. [7, 4 : Νῆες ἐπαιρόμεναι τῇ νίκῃ.] Sic Herodian. 2, [8, 16] : Ταύταις ἐπαιρόμενος ταῖς ἐλπίσι. Idem ibid. : Καὶ κούφοις καὶ ἀσήμοις ἐπαιρομένου ἐλπίσι. Rursus ap. Thuc. 2, [11] : Ἡ γὰρ Ἑλλὰς πᾶσα τῇδε τῇ ὁρμῇ ἐπῆρται, ubi puto ἐπῆρται verti itidem posse Erecta est, sed addito abl. Expectatione, hoc modo, Erecta est expectatione quo hic tumultus erumpet. Sed et Suspensa est, existimo posse reddi. [Ita vertendum ap. Dion. Chr. vol. 2, p. 3 : Τῇ ῥώμῃ καὶ τῇ ταχυτῆτι τῶν λόγων ἐπαίρεσθε, ubi dicitur de auditorum admirantium ardore.] Ἐπαίρεσθαι pro Impelli, cum infin. jungitur, ut et activa v. ἐπαίρειν. Isocr. Ad Phil. [p. 84, C] : Ἐπήρθην πάλιν συγγράψαι περὶ αὐτῆς. Idem ibidem : Ἐπήρθην μὲν οὖν ἐπιστέλλειν σοι διὰ ταῦτα. Quibus tamen in Il. commodius ἐπήρθην voce act. reddi posse arbitror, ita, In animum induxi. [Herodot. 5, 91; 6, 192; Plato Reip. 4, p. 434, A; 10, p. 608, B, Leg. 4, p. 716, A. Ælian. N. A. 5, 41 : Οὐ γάρ τι χεῖρον οὕτως ὀνομάσαι καὶ ἐκ τῆς χρείας καὶ ἐκ τοῦ σχήματος ἐπαρθέντα, Inductum. De qua constr. infra HSt.] || Ἐπαίρεσθαι, Inflari, ut in act., metaphorica signif. Sed possumus ad verbum etiam reddere Efferri, commodius quam activum ἐπαίρειν, activo Efferre, unde ἐπηρμένος et ἐπαρθείς, Elatus [Gl. Aristoph. Nub. 810 : Ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου καὶ φανερῶς ἐπηρμένου. Agath. procem. Anthol. v. 46 : Εὐρεῖν γένοιτο καὶ λόγους ἐπηρμένους.] Æschin. [p. 84, 27] : Οὐ ταπεινώσαντες ἀποπέμψετε τοὺς νῦν ἐπηρμένους; Polyb. 1 : Ἐκ τοῦ γεγονότος προτερήματος ἐπαρθέντας. [V. supra.] Sed frequentius dicitur ἐπαίρεσθαί τινι, quam ἐκ τινος, ut [Herodot. 4, 130; 9, 49, Eur. Andr. 196, 706;] Xen. Cyrop. 8, [5, 24] : Ἐπαρθεὶς ταῖς

παρούσαις τύχαις. Sic Thuc. 1, [120]: Καὶ μήτε τῇ κατὰ πόλιμον εὐτυχίᾳ ἐπαίρεσθαι. [Absolute 4, 18. Et 8, 2: Ἐπηρμένοι ἦσαν, ὡς... οὐκ ἀποστατέον ἔτι τοῦ πολέμου εἴη.] Herodian. autem dixit 6, [2, 15]: Καὶ ταῖς παρ' ἐλπίδας εὐπραγίαις ἐπαιρόμενος, vocans εὐπραγίας quod Thuc. εὐτυχίαν, Xenopho τύχας. Ap. Eund. [Comm. 1, 2, 25] ἐπηρμένος c. dat., præcedente præp. ἐπὶ quum dicit, ἐπηρμένος ἐπὶ πλούτῳ. [Thuc. 6, 11: Μὴ πρὸς τὰς τύχας τῶν ἐναντίων ἐπαίρεσθαι. || De Inaugurandis imperatoribus, ut ap. Lat. Levare, propterea quod in clypeum tollerentur inaugurandi, usurpant Byzantini. Chr. Pasch. p. 555, 18; Ἐπήρθη Οὐαλεντιανὸς Αὔγουστος ἐν Νικαίᾳ· 560, 6, etc. || Aor. sec. ἐπαρόντες ib. p. 723, 1, ap. Jo. Malal. p. 462, 19.]

|| Ἐπαείρω ap. poetas [et Ionas] pro ἐπαίρω, ut ἀείρω pro αἴρω. Hesych. ἐπαείρει exp. ἐπαίρει: item ἐπαείρας, ἐπεγείρας: item ἐπαειράμενον, ἀφαιρούμενον. Unde ἐπαείρω exp. Lat. Attollo, Erigo, et Excito, Sollicito. [Herodot. 1, 204: Πολλὰ μὲν τὰ ἐπαείροντα καὶ ἐποτρύνοντα ἦν. Et seq. inf. ib. 87.] Item Aufero. In VV. LL. [ex Hom. Il. Π, 426] ἐπάειραν ἁμαξάων explicatur ταῖς ἁμάξαις ἐπετίθεσαν, Carris imponebant. [Iterum HSt.:] Ἐπαείρω, Superattollo, Attollendo impono, ut citatur ex Herod. [immo Hom.]: Ἐπάειραν ἁμαξέων [-άων, et sim. 1, 214. Porro Il. K, 80: Κεφαλὴν ἐπαείρας. Eur. Tro. 100: Ἐπάειρε δίφρην. Figurate Pind. Ol. 9, 22: Στεφάνων ἄωτοι κλυτὰν Λοκρῶν ἐπαείρουσι ματέρα. Med. Apoll. Rh. 3, 734: Ἐπεί με τεῷ ἐπαείρας μαζῷ. Pass. 4, 67: Ἀσπασίως δ' ὄχθῃσιν ἐπηέρθη ποταμοῖο. Hippocr. p. 425, 52: Βραδέως ἐπαείρεται (extrema).]

Ἐπαισθάνομαι, Sentio, pro simplici αἰσθάνομαι. Gregor.: Ὥστε μὴ ἐπαισθάνεσθαι τοῦ κρύους διὰ τὴν ἔκστασιν, Ita ut non sentiret frigus. Et de rebus, quæ sensu animi percipiuntur, ut ap. Soph. [Aj. 553]: Οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν. [OEd. C. 1351, Ant. 1183. Demosth. p. 24, 5: Οὐδὲν ἐπαισθάνεται τῶν... σαθρῶν.] Sic ap. Æschin. Epist.: Μετὰ τῶν παίδων οὐδέπω καὶ νῦν τῆς ἑαυτῶν συμφορᾶς ἐπαισθανομένων, qui l. cod. pertinet quo et ille Soph. Ap. Alex. Aphrod. itidem ἐπαισθάνεται τῶν συμφορῶν. Basil. p. 428: Ἐπαισθάνομαι τῆς ἐμαυτοῦ ἀσθενείας. [Cum gen. pers. Soph. Phil. 1296: Μῶν Ὀδυσσέως ἐπῃσθόμην;] || Et cum accus., sicut simplex, pro Intelligo, Audio, ut [Æsch. Ag. 85: Τί δ' ἐπαισθομένη;] Soph. [Aj. 996]: Τὸν σὸν ὡς ἐπῃσθόμην μόρον. [OEd. T. 424: Ἄλλων δὲ πλῆθος οὐκ ἐπαισθάνει κακῶν. Cum part. OEd. C. 1629: Ὡς ἐπῄσθετ' ἐκ θεοῦ καλούμενος. Eur. Cycl. 419: Ἠσθόντα δ' αὐτὸν ὡς ἐπῃσθόμην. ἄ]

Ἐπαίσθημα, τὸ, Sensus, in VV. LL. Ut autem Bud. et Plut. [Mor. p. 889, D] scribit, ἐπ. est τὸ ἐνέργημα τῆς αἰσθήσεως, Effectum sensus, i. e. sensum. [Epicurus ap. Diog. L. 10, 32: Καὶ τὸ τὰ ἐπ. δὲ ὁρᾶσθαι πιστοῦται τὴν τῶν αἰσθήσεων ἀλήθειαν.]

[Ἐπαίσθησις, εως, ἡ, Sensus. Porph. De abst. 3, 15, p. 247: Τῶν σημείων τῆς διαφορᾶς ἐστιν αὐτοῖς ἐπ., ἥτις ἤδη ἐκ συνέσεως λογικῆς παραγίνεται. Et ib. 1, 57, p. 99, Epicur. ap. Diog. L. 10, 52, 53.]

[Ἐπαΐσμα, τό. Schol. Hom. Il. E, 98: Καὶ βάλ' ἐπαίσσοντα) πάϊσμα γὰρ ἡ τῶν ποδῶν βάσις. Heynius ἐπάϊσμα.]

Ἐπαΐσσω, [Att. ἐπάσσω, ἐπάττω] Irruo in aliquem, Impetum in aliquem facio. Hom. Il. Γ, 369: Ἦ, καὶ ἐπαΐξας, κόρυθος λάβεν ἱπποδασείης, Irruens, vel Impetu facto, invasit galeam. [De ventis B, 146, et sec. Aristophanem Od. O, 293. Pind. Isthm. 3, 24. De monte Apoll. Rh. 2, 170: Οὔρει ἐπαΐσσοντι ἐοικώς. De morbo Nicand. Al. 611. De sanguine Empedocl. v. 254, 271.] Od. Ξ, [281]: Ἦ μέν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσον μελίῃσι, In me irruebant hastis, i. e. Hastis me petebant irruentes. [Cum dat. pers. etiam Od. K, 295, etc.] Sic ap. Eund. ἔγχει ἐπαΐσσων. [Il. K, 348. Et alibi ὀιστῷ, ξίφει. Conf. Apoll. 4, 830.] Et ἐπαΐξαι ὀχέεσσι, ap. Apollon. [1, 75. Cum accus. Hom. Il. M, 308: Τεῖχος ἐπαΐξαι· Ψ, 64: Ἕκτορ' ἐπαΐσσων, et in var. script. Ω, 440. Cum gen. Il. N, 687: Σπουδῇ ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον· E, 263: Ἐπαΐξας ἵππων. Soph. Aj. 305: Ἐπάξας ἐς δόμους. Aristoph. Ach. 1171: Ἐπάξειεν δ' ἔχων τὸν μάρμαρον.] || Jungitur autem et accusativo, ut Il. Ω, [440]: Ἦ, καὶ ἐπαΐξας Ἐριούνιος ἅρμα καὶ ἵππους, ubi præp. jungitur cum illis accusativis; est enim pro αἶξας ἐπὶ ἅρμα, ut docet Eust. At ex Apollon. [1, 1254] citatur ἐπαΐσσων [παλάμῃ] ξίφος pro Ensem cum impetu movens in aliquem. [Eur. Hec. 1071: Πᾷ πόδ' ἐπάξας; || Aor. frequentat. Il. P, 462: Ῥεῖα δ' ἐπαΐξασκε. || In prosa Plat. Thæt. p. 190, A: Εἴτε βραδύτερον εἴτε καὶ ὀξύτερον ἐπάξασα. Sic enim scrib. pro ἐπαΐξασα, itemque ap. Aristot. ab Hemst. cit. H. A. 9, 44: Ἐὰν ἐπαΐξας συλλάβῃ (leo). || Med. Hom. Il. Ψ, 628: Οὐδ' ἔτι χεῖρες ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται ἴλαφραὶ, Moventur. Cum accus. ib. 773: Ἔμελλον ἐπαΐξεσθαι ἄεθλον. Cum genit. Arat. 1138: Καὶ μὴν ἐξ ὕδατος καὶ χαρκίνος ὤχετο χέρσον χειμῶνος μέλλοντος ἐπαΐσσεσθαι ὀδοῖο. In orac. ap. Zosim. 2, 37, 6: Τρηχὺ παρ' ἠπείρου πλευραῖς ἐπαΐσσεται ἶλυος, al. πλευρὰς ἐπινέσσεται. In prosa Hippocr. p. 238, 18: Τὰ νεῦρα ἐπαΐσσεται ἀμφὶ τὰς φύσιας τῶν ἄρθρων. Ubi al. ἐλίσσεται.]

Ἐπάϊστος, ὁ, ἡ, Is de quo auditum est, Rescitus, Qui innotuit. Ap. Herodot. sæpe in usu, ut quum dicit 2, [119]: Ὡς ἐπάϊστος ἐγίνετο τοῦτο εἰργασμένος. Ap. Eund. [7, 146] ἐπάϊστοι ἐγένοντο, exp. Fuerunt deprehensi. Et [3, 15], Ἐπεί τε ἐπάϊστος ἐγίνετο ὑπὸ Καμβύσεω, Postquam a Cambyse convictus est. Et [6, 74], Ἐπάϊστον γενόμενον κακοτεχνήσαντα ἐς Δημάρητον, δείματα ἔλαβε, Eum subiit metus jam manifestum maleficii in Demaratum excogitati. Denique ἐπάϊστος et ἀνάπυστος ab hoc scriptore pro eodem accipi puto. [Anton. Lib. c. 34, p. 230, anon. De incred. 7, p. 87.]

Ἐπαισχής, ὁ, ἡ, Cum turpitudine conjunctus, Turpis. Suidæ ἐπαισχὲς est αἰσχύνης παραίτιον, afferenti hoc ex.: Κάμοὶ μὲν ἐπαισχές ἐστι τὸ πρᾶγμα καὶ βλακερὸν, κἀκείνῳ πολὺ αἴσχιον καὶ βλακειρώτερον. Et hoc, Τῆς μὲν προσεδρείας ἐπιπόνου οὔσης, τῆς δὲ ἀποχωρήσεως ἐπαισχοῦς. [Dio Cass. 56, 13: Ἡ ἀπωχ. ἐτ. ἐφαίνετο. Nic. Damasc. p. 438: Ἑαυτῇ ἔφη τὸ πρᾶγμα ἐπ. εἶναι. Wakef. Ap. Poll. 5, 127 libri variant inter ἐπαισχίστως et ἐπαίσχρως. Quorum prius ex vicino ἐπονειδίστως, alterum fort. ex ἐπαισχῶς ortum.]

Ἐπαισχύνομαι, Erubesco, Verecundor, Me pudet. Vel, Valde erubesco. [Absolute Plato Reip. 9, p. 573, B. Cum ἐπὶ seq. dat. Greg. Nyss. vol. 1, p. 201, D: Ἐφ' οἷς νῦν ἐπαισχύνεσθε.] Ἐπαισχύνομαι τῷ ὀνόματι ex Herodoto citatur pro Pudore afficior nominis causa. Ego ita reddere malim, Pudet me nominis, vel, Nomen mihi est pudori, mihi pudorem affert. [Herodot. 9, 85: Ἐπαισχυνομένους τῇ ἀπεστοὶ τῆς μάχης. Gl.: Ἐπαισχύνομαι τῷ ἔρωτι, Pudet me amoris.] Jungitur etiam accusativo, cujus construct. exx. sunt [ap. Xen. H. Gr. 4, 1, 34: Πάντες ἐπῃσχύνθησαν αὐτόν] in N. T. ut ap. Marc. 8, [38]: Ὃς γὰρ ἂν ἐπαισχυνθῇ με... καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτόν. Sic Paul. Ad Rom. [1, 16]: Οὐκ ἐπαισχύνομαι τὸ Εὐαγγέλιον. [Plat. Soph. p. 247, C: Τούτων οὐδ' ἂν ἓν ἐπαισχυνθείην.] Jungitur præterea participio, et interdum infinitivo. Cum participio, ut ap. Soph. [Aj. 1307]: Οὐδ' ἐπαισχύνει λίγων. [Et al. ap. eund.] Cum inf., ut ἐπαισχύνομαι καλεῖν. [Æsch. Ag. 1373: Τἀναντί' εἰπεῖν οὐκ ἐπαισχυνθήσομαι. Plato Phæd. p. 85, D; Diodor. 1, 83. ῡ]

[Ἐπαίτεια. V. Ἐπαιτία.]

Ἐπαιτέω, q. d. Superpeto, i. e. Insuper peto, vel Post aliud peto, ut Hom. Il. Ψ, 591: Ἵππον δέ τοι αὐτὸς Δώσω τὴν ἀρόμην· εἰ καί νύ κεν οἴκοθεν ἄλλο Μεῖζον ἐπαιτήσειας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι Βουλοίμην. Ubi Eust. exp. ἐπὶ τῷ ἵππῳ αἰτήσειας. Legitur tamen et ἀπαιτήσειας, quam lectionem mea ed. in contextu habet, utpote in pluribus exempll. a me repertam, alteram margini ascriptam. Ipse quoque Eust. utriusque meminit, sed ita ut ἐπαιτήσειας magis probet. [Posidipp. ap. Athen. 10, p. 412, E: Ἅσσα φαγὼν ἐπ' ἐπήτεον. Soph. OEd. T. 1416: Ὧν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ' ὄδε Κρέων τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν. Ubi est i. q. αἰτεῖς, ut infra ἐπαιτίομαι.] || Stipem peto, Mendico [Gl.]. Athen. 8, [p. 360, A]: Νόμος Κορώνῃ χεῖρα δ' οὖν ἐπαιτούσῃ, ubi pro δ' οὖν fortasse reponendum δοῦν' [vel potius δοῦν, quæ forma quum alibi restituta est, tum Theogn. 104], ex hoc præc. versu, Ἐσθλοὶ Κορώνῃ χεῖρα προσδοτε χριθῶν. Ubi fort. reponendum itidem ἐσθλῇ pro ἐσθλοί. [Eur. Rhes. 715: Βίον ἐπαιτῶν. Soph. OEd. C. 1364: Ἄλλους ἐπαιτῶ τὸν καθ' ἡμέραν βίον.]

Ps. 108, 9; Sir. 40, 29.] Dedi autem huic signif. τοῦ ἐπαιτεῖν pro Stipem petere, posteriorem locum, quod plane persuasum habeam antiquiorem esse, et primum dixisse Græcos ἐπαιτεῖν, sicut et προσαιτεῖν, pro Insuper petere vel Ultra petere, de quibusvis; deinde ad mendicos hæc verba restrinxisse, quod aliud semper atque aliud petant, s. quod ad petendum quotidie redeant. Nisi quis malit eo illos respexisse quod sæpe conjuncti aliquot stipem petant, adeo ut quum uni donata est, succinat alter, Et mihi dividuo findetur munere quadra. Et ita ἐπαιτεῖν diceretur aliquis et προσαιτεῖν respectu eorum, qui jam ἔτηταν. Quo respexisse videri possunt in verbo μεταιτεῖν potissimum, ut dicantur μεταιτεῖν quasi qui stipem unus post alterum petunt, vel una cum aliis. Potest tamen et quidem melius, signif. hujus verbi reddi alia ratio, ut sc. μεταιτεῖν sit Post petitum unum alterum petere, sicut ἐπαιτεῖν et προσαιτεῖν, Ultra unum quod petitum sit, petere et alterum, i. e. Aliud atque aliud petere. ‖ In VV. LL. exp. præterea Insimulo, Incuso, in quo errari puto, et verbo ἐπαιτῶ dari signif. quæ est verbi ἐπαιτιῶ [vel potius ἐπαιτιῶμαι. ‖ Med. Soph. El. 1124: Ἐπαιτεῖται τάδε, Postulat, Rogat, de Electra, quæ ossa Orestis sibi tradi voluerat.]

Ἐπαίτης, ὁ, Qui stipem petit, s. corrogat, Mendicus [Gl.], Suidæ ὁ πτωχός, καὶ κλίνεται ἐπαίτου. [Ἐπαῖται, Rogatores, Gl. Dio Cass. 66, 8.] ‖ Item Ἐπαίτης, Circulator, et θαυματοποιός, ap. Chrysost. p. 15, inquit Bud.: quam tamen expos. locus Chrysost. admittere non videtur, qui ita habet: Ὥσπερ ἐκείνων οἱ οἰκέται τῶν ἐπαιτῶν τοὺς θαυματοποιοῦσι προσέχουσιν, εἶτα ἐλθόντες βραδέως, οἷοι τὰς ἰσχάτας ὑπομένουσι πληγάς. Hic enim ἐπαῖται non ponuntur ἀντὶ τῶν θαυματοποιούντων, quum dicat, Illis qui, ἐπαῖται quum sint, θαυματοποιοῦσι, quasi peculiare quibusdam ἐπαίταις sit θαυματοποιεῖν, Circulari, vel Circulatoriis quibusdam præstigiis uti.

Ἐπαίτησις, εως, ἡ, Mendicatio. [Dionys. H. Art. rh. § 13, p. 362, 9: Καὶ τὸ τέλος τοῦ ἐπιλόγου τὸ κέντρον τῆς ἐπαιτήσεως ἐπαγωγή. Scott. Jo. Chrys. in 1 Ep. ad Thess. serm. 11, vol. 4, p. 218: Οὐκ ἀγανακτοῦσιν, οὐδὲ δυσχεραίνουσιν, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν τῆς ἐπαιτήσεως διήγησιν ἐν εὐχαριστίᾳ ποιοῦνται. Seager. Sir. 40, 29: Τέκνων, ζωὴν ἐπαιτήσεως μὴ βιώσῃς· 30: Ἐν στόματι ἀναιδοῦς γλυκανθήσεται ἐπαίτησις.]

[Ἐπαιτία, ἡ, Mendicatio, Gl. Scrib. ἐπαίτεια.]

[Ἐπαιτιάζω, i. q. ἐπαιτιάομαι. Fab. Æsop. 247 Cor.: Αὐτὴν (τὴν θάλασσαν) ἐπαιτιάζων ὅτι γε δειλάζουσα τοὺς ἀνθρώπους ... διαφθείρει. L. Dind.]

[Ἐπαιτίασις, εως, ἡ, Reprehensio. Schol. Ven. Hom. Il. P, 260: Οὐδὲν ἔχουσιν (versus a Zenodoto improbati) εἰς ἐπ. Georg. Pach. Andr. Pal. p. 146, D: Ἐπαιτιάσεις μυρίας.]

Ἐπαιτιάω, vel potius Ἐπαιτιάομαι, Criminor, Accuso vel Incuso, Insimulo, Culpam in aliquem confero. Dicitur ἐπαιτιῶμαί σε, vel ἐπαιτιῶμαί σε τούτου, et ἐπαιτιῶμαί σε ποιῆσαι τοῦτο. [Soph. El. 632: Μηδ' ἐπαιτιῶ τοὐμὸν στόμα. Eur. Heracl. 461; Xen. H. Gr. 7, 4, 38; Thucyd. 2, 70; Plato Reip. 8, p. 565, E; Herodot. 6, 30.] Plato Epist. 7, [p. 329, C]: Ἐροῦμεθα μή τινα ἐπαιτιώμενος τιμωροῖτο. [Thuc. 6, 28: Ὧν καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην ἐπῃτιῶντο.] Dem. [p. 552, 1]: Ἐπαιτιασάμενός με φόνου, Criminatus me homicidii, pro αἰτιασάμενος. [Genitivo simul et inf. jungere videtur Soph. Ant. 490: Κείνην ἴσον ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάφου. Id. OEd. T. 645: Εἰ σέ τι δέδρακα ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν· El. 604. Plato Leg. 6, p. 767, B: Ἐπαιτιώμενος ἀδικεῖν αὐτόν. Thuc. 5, 16.] Aristoph. Vesp. [1447]: Φιάλην ἐπῃτιῶντο κλέψαι τοῦ θεοῦ. Dicitur et ἐπαιτιῶμαι τοῦτο, ut rursus ap. Plat. in Epist. [7, p. 329, A]: Ἐπαιτιῶμαι τὸ μῆκος τῆς πορείας, In longitudinem itineris culpam rejicio, vel confero. In VV. autem LL. exp. Ob itineris longitudinem me excuso. [Herodot. 1, 26: Μέζονα ἐπαιτιώμενος. Xen. H. Gr. 1, 1, 29: Οὐδενὸς δὲ οὐδὲν ἐπαιτιωμένου. Ap. Æsch. Prom. 974: Ἡ καμὲ γάρ τι συμφορᾶς ἐπαιτιᾷ, pro dat. genitivum συμφορᾶς restituit Valck. ad Phœn. v. 632.] ‖ Item ἐπαιτιῶ τὴν ξυμφορὰν, ap. Thuc. voce activa, 8, [81]: Τήν τε ἰδίαν ξυμφορὰν τῆς φυγῆς ἐπῃτίασε, καὶ ἀνωλοφύρατο ὁ Ἀλκιβιάδης, ubi legitur [in libris melioribus] et ἐπῃτιάσατο, ut in marg. edit. meæ annotatum est, quod Valla interpr. Jacturas exilii sui questus est et deploravit. At ego malim, Sui exilii calamitatem illis loco criminis objecit. Vel simpl. Objecit, ut ἀνωλοφύρατο seorsum accipiatur, non autem cum illo accus. jungatur. [Rectius vertitur Conqueror. Sic Plato Reip. 6, p. 497, B: Τοῦτο καὶ ἐπαιτιῶμαι, μηδεμίαν ἀξίαν εἶναι τῶν νῦν κατάστασιν πόλεως φιλοσόφου φύσιως.] Ἐπαιτιῶμαι, pro Causam s. Causas assigno. Plato Phædro [Phædone p. 98, B]: Οὐδέ τινας αἰτίας ἐπαιτιώμενον εἰς τὸ διακοσμεῖν τὰ πράγματα. Paulo post αἰτιώμενον dicit.

[Ἐπαιτίνδα. V. Ἐρετίνδα.]

Ἐπαίτιος, ὁ, ἡ, Qui est in culpa, Culpandus. [Superl. Lysias p. 111, 38: Ὅσῳ γὰρ οἱ τοιοῦτοί εἰσιν ἐπαιτιώτατοι καὶ ἀπορώτατοι τῶν κινδύνων, τοσούτῳ ἅπαντες αὐτοὺς φεύγουσι μάλιστα. Gramm. Bekk. An. p. 188, 5: Ἐπαιτιώτατοι συκοφάνται.] Ἐπαίτιος τούτου, Qui de hoc culpari debet, vel Qui culpam hujus rei sustinet. [Æsch. Eum. 465: Τῶνδε λοξίας ἐπαίτιος· 467. Eur. Hipp. 1383: Τὸν οὐδὲν ὄντ' ἐπαίτιον κακῶν. Apoll. Rh. 1, 414.] Ex Thuc. citatur ἐπαίτιος αὐτῶν pro Qui de his insimulatur. Idem 5, [65] dixit, ἐπαίτιον ἀναχώρησιν, i. e. δι' ἣν ἐν μεγάλῃ αἰτίᾳ εἶχον τὸν Ἄγιν, ut paulo ante locutus erat. Dicitur etiam ἐπαίτιός σοί εἰμι, ut et ὑπαίτιός σοί εἰμι, Est quod me culpes, Commerui culpam aut noxiam erga te. Ap. Terent. autem habemus et sine his accusativis, Quæ nunquam quicquam erga me commerita est. Hom. Il. A, 335: Οὔτι μοι ὔμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων. [Apoll. Rh. 2, 612. Plut. Comp. Dion. c. Br. c. 2: Ἐπαίτιον μάλιστα πρὸς τοὺς πολίτας ἐποίησεν. ‖ Τὰ ἐπαίτια, ap. Demosth. p. 733, 5: Ὅ,τι ἂν τις ἀπολέσῃ, ἐὰν μὲν αὐτὸ λάθῃ, τὴν διπλασίαν κατακικάζειν, ἐὰν δὲ μή, τὴν δεκαπλασίαν πρὸς τοὺς ἐπαιτίους, recte Taylor. interpr. Pœnas, coll. Poll. 8, 22: Τὰ προστιμήματα Σόλωνι ἐπαίτια καλεῖ.] Legitur et Ἐπαιτοι ap. Hesych. expositum αἴτιοι. [Cui formæ conferendum foret αἰτῶμαι pro αἰτιῶμαι ab ipso Hesychio annotatum, et ἀναίτιος pro ἀναίτιος ap. Soph. OEd. C. 786. Ἐπαίτιοι interpretes. L. Dind.]

[Ἐπαιτος. V. Ἐπαίτιος.]

[Ἐπαιτοσύνη, ἡ, Mendicitas, Gl.]

[Ἐπαιχμάζω, Impetum facio in, Insilio. Oppian. Cyn. 1, 389: Κάπροι πυρόεντες ἐπαιχμάζουσι σύεσσι, de apris prurientibus. Sic Brunckius: libri ἐποχμάζουσι. Ita alibi confusa ὀχμάζω et αἰχμάζω. Αἰχμάζω autem tam proprie quam improprie dictum et transitive usurpatur et intransitive.]

Ἐπαίω, in soluta oratione potius usurpatur quam simplex ἀΐω. Est autem ἐπαΐειν, inquit Bud. Comm., Intelligere [Gl.], et cum præp. περὶ jungitur, ut in hoc l. Plat. De rep. 10, [p. 601, A]: Αὐτός τε οὐκ ἐπαΐων περὶ τῆς σκυτοτομίας, et Gorg. [p. 518, C]: Ὅτι οὐκ ἐπαΐεις οὐδὲν περὶ γυμναστικῆς. [Ead. constr. Aristot. Metaph. 3, p. 1004, 10. Anon. ap. Suid. v. Ἐπαΐειν et alibi: Ὀλίγα διαλεκτικῆς ἁψάμενος καὶ ὅσα ἐπαΐειν ὑπὲρ αὐτῆς (plerique libri h. l. αὐτῶν) ἔχων.] Aliquando gen. jungitur sine præpos. ut De rep. 7, [p. 522, E], τάξεων ἐπαΐειν. Plut. Bruto [c. 16]: Τῆς μὲν φωνῆς οὐκ ἐπαίοντες αὐτοῦ. Aristoph. Vesp. [516] sine casu posuit, Καταγελώμενος μὲν οὖν οὐκ ἐπαίεις, Non sentis te ludibrio haberi. [Cum partic. etiam Hippocr. p. 100, H; 468, 35.] Hactenus Bud. [Aristoph. Nub. 650: Ἐπαΐουθ' ὁποῖός ἐστι τῶν ῥυθμῶν κατ' ἐνόπλιον. Plat. Prot. p. 314, A: Παρακαλέσαντα τὸν ἐπαΐοντα· et alibi.] ‖ Sciendum est autem simpl. accusativo jungi aliquando ap. Plat., ut quum dicit [Leg. 3, p. 701, A], Ἐπαΐοντες τό,τε καλὸν καὶ μή. Sic et Soph. accusativo junxit [Aj. 1263]: Τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω, in qua signif. junxit Lucian. genitivo. Nam Bud. nihil aliud dicit quam ἐπαΐειν significare Intelligere, nihil præterea addens. Atqui notandum est illud Intelligere non eodem accipi modo in exx., quæ citat. Nam in ll. Platonis ἐπαΐειν est Intelligere, i. e. Cognitionem habere. Nam Cicero dicit Intelligere in aliqua re, pro Cognitionem alicujus rei habere. At in Plut. l., Τῆς μὲν φωνῆς οὐκ ἐπαΐοντες αὐτοῦ, Vocem ejus non intelligentes, i. e. (si modo Lat. id quoque sonat Intelligo) non audientes s. exaudientes. Neque enim

puto ita ibi accipi a Plut. φωνῆς ἐπαίειν, ut hic ap. Lucian., Εἴ τι κἀγὼ τῆς Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαΐω. Nam h. l. est Vocem Romanam s. Sermonem Romanum intelligo, i. e. Calleo, Percipio, Cognitum habeo, vel, Cognitionem habeo sermonis Romani. Fort. vero Bud. ita et ap. Plut. illud ἐπαίοντες accepit, ideoque exposuit etiam ibi verbo Intelligere. Verum mihi non fit verisimile eos, quos Brutus socios conjurationis habebat, de quibus Plut. dicit οὐκ ἐπαίοντες, ejus linguæ, qua utebatur Lænas apud Brutum, ignaros fuisse. Dico igitur ἐπαίοντες ibi esse Audientes s. Exaudientes; ap. Lucian. autem ἐπαΐω, Intelligo. Quam duplicem signif. itidem apud nostrates habet verbum *Entendre*. [‖ Audio, i. e. Exaudio, Aurem præbeo. Plotin. Enn. 3, 8, p. 634, 8: Καὶ εἴ τις δὲ αὐτὴν ἔροιτο... εἰ τοῦ ἐρωτῶντος ἐθέλοι ἐπαΐειν καὶ λέγειν, εἶποι ἄν.] ‖ Ἐπαίοντες exp. ap. Herodot. [3, 29], Sentientes, accipiendo in propria signif., quum dicit ἐπαίοντες σιδηρίων. [Ælian. N. A. 1, 5: Τῶν ὀδημάτων οὐ ῥᾳθύμως ἐπαίει. Synes. p. 136, D: Ἐπαίει τὸ πνεῦμα τοῦτο τῆς ψυχικῆς διαθέσεως καὶ οὐκ ἀσυμπαθές ἐστι· 138, D: Μηδ' ἐπαίειν κακοῦ παρόντος.] At in l. Luciani [Aristophanis] quum οὐκ ἐπαΐεις καταγελώμενος Bud. vertit, Non sentis te ludibrio haberi, accipit Bud. Sentis methaphorice pro Animadvertis. [Absolute Herodot. 9, 93: Ὁ δέ, ὡς ἐπήισε, εἶχε σιγῇ, de eo qui aves raptas a lupis animadvertisset. Hippocr. p. 664, 4: Ὁ θώρηξ ἐπαΐει. Et alibi. Cum accus. Apoll. Rh. 1, 1023: Ἀντόντας ἥρωας νημερτὲς ἐπήισαν· 2, 195. Figurate Pind. ap. Dionys. De comp. verb. p. 154, 5: Ὁπότ', οἰχθέντος ὠρᾶν θαλάμου, εὐόδμων ἐπαίωσιν ἔαρ φυτά. ‖ Infinitivum aoristi, cujus indicativum modo attulimus, annotavit Hesych.: Ἐπαΐσαι, αἰσθέσθαι, ἐπακοῦσαι, πεισθῆναι. ‖ Forma contr. Eur. Herc. F. 772: Θεοὶ τῶν ἀδίκων μέλουσι καὶ τῶν ὁσίων ἐπᾴειν. Per tmesin Orph. Lith. 227: Πάντα τελευτήσουσιν ἐπ' ἀράων ἰόντες, ut Tyrwh. conj. pro ἐπαράων.]

[Ἐπαιωρέω, Gesto in vel similiter vertendum ap. Heliod. 3, 1: Βαθεῖαν τὴν φάρυγγα τοῖς γόνασιν ἐπαιωροῦντας (boves). Cum genit. Nonn. Dion. 4, 456: Γηγενέων τινὰ πέτρον ἐπηώρησε καρήνων, de eo qui lapidem gigantibus imposuit. Suspendo. Nonn. ib. 5, 130: Στέφανον Ἁρμονίης Ἥφαιστος ἐπηώρησε καρήνῳ. Crinag. Anth. Pal. 7, 645, 3: Αἶσιν (εὐτυχίαις) ἐπηώρησας ἀεὶ βίον. Addit Hemst.: «Philo vol. 2, p. 125, 30: Ἀναστὰς ἄκουε, βασιλεῦ, τὰ ὦτα ἐπαωρήσας. Mira locutio. P. 204, 41, leguntur τὰ ὦτα ἀνεγερθέντα καὶ ἐπουρίσαντα, quod non minus insolens.» Ἐπορθιάσας conj. Mangei.] Ἐπαωρέομαι, Attollor, Efferor, Erigor. Herodian. [2, 9, 1]: Κούφοις καὶ ματαίοις [ἀδήλοις] ἐπαωρούμενος ἐλπίσι, Spe inani elatus et gestiens. ‖ Impendeo, Immineo, Ingruo. Herodian. 5, [2, 3; add. 4, 5, 14]: Ξίφος ἀποστεστῖσθαι τοῖς αὐχέσιν ἐπαωρούμενον. Plut. [Pomp. c. 17]: Ἀεπίδῳ δὲ οὐδὲν δμοιος στρατηγὸς ἐπηωρεῖτο Ῥωμαίοις φοβερός. [Fab. Max. c. 5, Æm. P. c. 6.] Herodian. [1, 9, 10]: Κίνδυνον οὐκ ἐπαιωρούμενον, ἀλλ' ἤδη παρόντα, Periculum non impendens, sed jam præsens, i. e. ἐπηρτημένον. Sic Synes.: Ἐπηωρημένου τοσούτου κινδύνου. Item, Immineo, h. e. Occasionem quæro, Bud. Plut. Timol. [c. 2]: Καρχηδόνιοι ἐπαιωρούμενοι τοῖς πράγμασι. Idem apud Eund. Pelop. [c. 29], Ἐπηωρεῖτο τῷ πολέμῳ, vertit Lente bellum gerebat et suspense. [Aretæus p. 43: Ἄλλοτε δὲ τῇ κοιλίῃ ἅπας (ὁ σπλὴν) ἐπαίωρηται, τῇδε κἀκεῖσε πρὸς τὰς ἀπώσιας φερόμενος· et 88. L. D. Βοῦς ᾧ δύο κεφαλαὶ ἐκ τοῦ αὐχένος ἐπηώρηντο, Evagr. H. E. 5, 8, p. 434, 33; malim ἀπηώρ. Σαθρᾷ τῇ βάσει ἐπαιωρούμενα, Basil. vol. 3, p. 65, D. Ἰλοῖα ἐπαιωρούμενα in mari, Hesych. in Ἠωραχθής. Hemst. Nonn. Dion. 5, 340: Οὐκ ἰλάφοιο δείμας λάχες οὐδὲ μετώπῳ ὑμετέρῳ προβλῆτες ἐπηώρηντο κεραῖαι. Diosc. 5, 107: Τὸ βαφικὸν ἐστιν ἐπανθισμὸς πορφυροῦς ἐπαιωρούμενος τοῖς χαλκείοις. Et simil. alii plurimi. Divise Apoll. Rh. 1, 639: Τοίων σφιν ἐπὶ εἴος ἠωρεῖτο.]

[Ἐπακανθίζω.] Ἐπακανθίζων, Leviter aculeatus, Spinis subhorrens. Theophr. H. Pl. 4, [8, 8]: Ἰσχυρὰ γὰρ ἡ ῥίζα, καὶ οὐ πάμπαν τῶν καλάμων, πλὴν ἐπακανθίζουσα. Διὸ καὶ ὁ χροκόδειλος φεύγει, μὴ προσκόψῃ τῷ ὀφθαλμῷ, τῷ μὴ ὀξὺ καθορᾶν. Bud. [Plures ejusd. H. v. in indice Schneid.]

[Ἐπακιέομαι. V. Ἐφακιέομαι.]

Ἐπακμάζω, Vigeo, [Adolesco, add. Gl.] Vegeta sum ætate. Et ἐπηκμακώς, Vigens, Adolescens, Validus, Vegetus [ita Gl.]. Bud. Et ἐπακμάζουσα ἡλικία pro Florente ætate, citatur ex eod. Bud. [Heliodor. 7, 8: Ἐφ' ἅπασιν ... ἐπήκμαζον ὡραῖοι καὶ χαρίεντες νέοι, i. q. ἦκον ἐπακμάζοντες. Aristæn. 2, 1: Ἕως ἡ κόμη τῷ λειμῶνι, ἐπακμάζει καὶ ἡ χροιὰ τῶν ἀνθῶν. ‖ Cum dat. Floreo post, Dionys. De oratt. ant. c. 4, p. 451, 8: Τρεῖς μὲν ἐκ τῶν πρεσβυτέρων (ῥητόρων), τρεῖς δ' ἐκ τῶν ἐπακμασάντων τούτοις· Ep. ad Pomp. c. 4, p. 777, 10: Ξενοφῶν δὲ καὶ Φίλιστος, οἱ τούτοις (Herodoto et Thucydidi) ἐπακμάσαντες. Figurate Lucian. Abdic. c. 17: Ἐπακμάσαντος τοῦ πάθους. Athen. 1, p. 18, E: Ἡ περὶ τὰς αἰσθήσεις ἐπήκμασε πολυτέλεια. Ælian. ap. Suid. v. Δὰς et al.: Ὑπὸ ὀφλιν ἐπακμαζούσαις τῷ πυρί.]

Ἐπακμαστικός, ή, όν, Invalescens paulatim, vel Sensim effervescens, ut Bud. exp. in hoc Galeni l.: Πολλοὺς δὲ ἄλλους συνόχους ἐθεασάμεθα, τοὺς μὲν ἐπακμαστικούς, τοὺς δὲ, ὁμοτόνους, ἢ ακμαστικούς, ἐνίους δὲ παρακμαστικούς. [Theoph. Nonn. vol. 1, p. 430, ubi v. Bernard.] Idem, Πυρετὸς δὲ ἐφάνη δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐπακμαστικός. Gorr. ἐπακμαστικὸν πυρετὸν esse scribit qui, quum unam a principio ad finem usque accessionem habeat, non tamen eodem tenore perseverat, sed assurgit atque invalescit: eumque ἀναβατικὸν alio nomine appellari. In VV. LL. annotatur, Morbum increscentem Celso [3, 2, ubi græca non sunt] esse τὸν ἐπακμάζοντα, cui opponi τὸν παρακμαστικόν, Qui sensim decrescit, leviorque fit et languidior.

[Ἐπακμόνιος, Ποσειδῶν ἐν Βοιωτίᾳ, Hesych.]

Ἔπακμος, ὁ, ἡ, i. q. ἔνακμος. Diosc. autem scribens [1, 119]: Ἥττων δὲ στερεὰς ἔχει καὶ ἐπάκμους τὰς ἀκάνθας, vocat ἧττον ἐπάκμους ἀκάνθας, Minus validos aculeos, ut quidam interpr. i. e. Minus valide pungentes. In VV. LL. ἐπ. ἀκανθα, redditur Non penitus integra spina, ex Marcello, perperam, ut opinor, addita negatione. Item, Rotunda et mucronata, ex Hermolao. Ἔπακμον esse dicit Bud. Quod est acie exacutum, vel Quod aciem s. cuspidem habet. Cui expos. subjungit illum Diosc. l. [Plut. Mor. p. 966, C: Ἔπακμον καὶ ὀξύν (ὀδόντα). Conf. l. Sorani, de quo in Ἐγκοπὴ p. 98, B. ‖ Pubis, Adultus, Viripotens; Ἔπακμος κόρη, Viripotens, Virago, Adulta, Gl. Dionys. A. R. 4, 28 κόρας ἐπάκμους recte cod. Vat. pro ἐπιγάμους. V. Ἔξακμος.]

Ἐπακολουθέω, Subsequor, [Insequor, Assector, Sector, Prosequor, Persequor, Consequor, add. Gl.] vel simpl. Sequor. [Thucyd. 4, 128: Ἐς τὸ πλεῖον οὐκέτ' ἐπηκολούθουν, de hostibus persequentibus, ut sæpe ap. Xenoph.] Plut. Camillo: Τοὺς ἄλλους ἐκέλευσεν ἐν τάξει ἐπακολουθεῖν, quod exp. Alios ordinata acie subsequi jussit. [Thes. c. 31, Alcib. c. 27. Corars.] Plato [absolute Phæd. p. 60, C, Crat. p. 404, D, Reip. 2, p. 359, C;] Apol. [p. 23, C]: Οἱ νέοι μοι ἐπακολουθοῦντες. [Theæt. p. 152, B. Aristoph. Eccl. 479.] Naz.: Τῇ σαρκὶ ἐπηκολούθησε. Dicitur et ὄπισθεν ἀκολουθεῖν τινί, vacante adv., ut ap. Aristoph. Vesp. [1328]: Κλαύσεταί τις τῶν ὄπισθεν ἐπακολουθούντων ἐμοί. Sic autem ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου pro ἀκολουθεῖ μοι, Matth. 10. Ἐπακολουθεῖν Bud. vertit Assectari in hoc Æschinis l. [p. 19, 29]: Ἐπὰν ὁ αὐτὸς εἶπεν νομοθέτης, δοῦλον ἐλευθέρου παιδὸς μὴ ἐρᾶν, μήτ' ἐπακολουθεῖν. Ibid. ἐπακολουθεῖν καὶ ἐφορᾶν de custode dixit. Addit autem Bud. ἐπακολουθεῖν pro Assectari, tam in bonam, quam in malam partem poni. [Xen. H. Gr. 7, 1, 40: Ἐπηκολούθησαν καὶ ἄλλαι πολλαὶ πόλεις κατὰ ταὐτὰ ἀποκρινόμεναι.] ‖ Ἐπακολουθεῖν ἔργῳ τινί, vel πράξει τινί, et ap. Plat. ἐπακολουθεῖν τῷ πραττομένῳ, De rep. 2, [p. 370, C], Persequi opus aliquod. Quod etiam exp. Operi instare, s. Rei agendæ. Lat. non solum Cœpta s. Incepta persequi dicitur, sed etiam Persequi rem quampiam, pro Studium et operam in ea ponere. De re etiam, ut quum Cic. in fine l. 1 De fin. dicit: Eas ergo artes persequeretur, vivendi artem tantam tamque operosam et perinde fructuosam relinqueret? Ad q. l. et similes respiciens, ἐπακολουθεῖν in illo genere loquendi ita reddi posse censeo. Sic autem eo usus est Paulus 1

Ad Tim. 5, 10 : Εἰ παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ ἐπηκολούθησε, quod vertit vet. Int. Si omne opus bonum subsecuta est, quum potius dicere debuisset Persecuta est. Non male et alii postea reddiderunt, Si omne opus bonum est sectata. Sunt et qui addiderint adv. Assidue, cum participio Sectata. Nonnulli autem ita, Si assidua fuerit in omni bono opere : quæ interpretatio mihi non displicet. At Persequendi seu Sectandi verbum quandam assiduitatis signif. inclusam habere videtur, ut adv. Assidue illis adjungere minime necesse sit. Sic autem Gallice dicitur *Estre apres quelque œuvre*, vel, *quelque entreprise*. Italorum quoque vulgus eodem modo dicit, *Andar drio a qualque impresa*, pro *Andare drieto*, etc. || Animadversione et intelligentia consequi dicentem. Plato Phæd. p. 57 [107, B] : Ἀκολουθήσετε τῷ λόγῳ, καθόσον δυνατὸν μάλιστα ἀνθρώπῳ ἐπακολουθῆσαι. [Conf. Soph. p. 243, A, Leg. 9, p. 861, C; 12, 963, A.] In hac autem signif. Latini non solum Consequi, sed et Assequi usurpant. [Cedo, Obsequor. Demosth. p. 805, 24 : Δεῖ τὸν πολιτευόμενον ὑπὲρ ὑμῶν οὐχὶ τοῖς ἐξαίφνης μετ' ὀργῆς πάθεσιν ὑμῖν συμπίπτουσιν ἐπακολουθεῖν· 284, 6 et 8. Isocr. p. 134, E; 228, D. || De re quæ trahentem sequitur, Xen. Cyr. 7, 3, 8 : Καὶ ἅμα ἐδεξιοῦτο αὐτὸν καὶ ἡ χεὶρ τοῦ νεκροῦ ἐπηκολούθησεν. Aliter Polyb. 30, 9, 10 : Μή τις ἐκ 'Ρωμαίων σφίσι διὰ ταῦτα μέμψις ἐπακολουθήσοι.]

'Επακολούθημα, τὸ, Quod consequitur ex alio. In VV. LL. Appendix. Gall. dicitur *Ce qui est de la dépendence*. [Plut. Nic. c. 4, Cat. maj. c. 14, Mor. p. 641, D; Clem. Al. Str. 1, p. 331. Plotin. Enn. 6, 2, p. 1109, 13 : Εἰ μὲν ἐπ. αὐτοῦ, Consequens illius.]

'Επακολούθησις, εως, ἡ, Consequentia, Consecutio, ap. Cic. Plut. [Mor. p. 117, D, ubi v. Wyttenb.] : Τῶν κατὰ προηγούμενον λόγον συμβαινόντων, οὔτε τῶν κατ' ἐπακολούθησιν. [Et Marc. Anton. 6, 44. Assectatio, Sectio, Gl.]

['Επακολουθητέον, Obsequendum. Demosth. p. 1402, 14 : Τοῖς καλῶς φρονοῦσιν οὐκ ἐπ. τῇ τούτων ἀπονοίᾳ.]

'Επακολουθητικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Consecutivus, In VV. LL. Qui consequitur, Qui respondet et refertur, cum gen. ex Gazæ lib. 4. Item, τὸ ἐπακολουθητικὸν, Consectarium, ex Cic.

['Επακολουθία, ἡ, Consequentia, Consecutio. Philodem. De ira 1, p. 81. Passov.]

['Επακόλουθος, ὁ, ἡ, Consequens. Aristid. vol. 2, p. 498 : 'Επαγγειλάμενος γὰρ οὐκ εἶπε τὸ ἐπακόλουθον τῆς ἐπαγγελίας. Kall.]

['Επακολούθως, Congruenter. Antipater Stob. Flor. vol. 3, p. 43 : Ἐπ. πῶς ἑαυτῶν τρόπῳ ἥγασι τὴν θυγατέρα. L. D. Successive, Hesych. Wakef.]

'Επᾰκοντίζω, Jaculor. [Epist. Socrat. p. 66, 29. Hemst.]

'Επακοντισμὸς, ὁ, pro ἀκοντισμὸς, Jaculatio. Sed et βόλου ὄνομα Hesych. esse dicit. [Quem 'Επακοντιστὴν dicit Poll. 7, 204.]

'Επᾰκουὸς et 'Επήκοος [et Dor. 'Επάκοος], ὁ, ἡ, Auditor. [Exaudiens, Dicto audiens, Gl.] Hesiod. Op. [29] : Ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα. [Callim. ab Etym. M. v. Ἀκουὸς cit. : Ἀλλ' ἐπακουὸς οὐκ ἔσχεν. De accentu Arcad. p. 45, 15; 90, 12.] In prosa autem ἐπήκοος, ut Plato De LL. 6, [p. 767, D] : Ἐπηκόους δὲ εἶναι καὶ θεατὰς τούτων τῶν δικῶν. [Conf. Reip. 6, p. 499, A, Tim. p. 70, B. Absolute Prot. p. 315, B, Leg. 9, p. 855, D.] Dicitur tamen frequentius ἀκουστὴς pro Auditore. [Cum genit. rei vel personæ Æsch. Ag. 1420 : 'Επήκοος δ' ἐμῶν ἔργων δικαστὴς τραχὺς εἶ· Eum. 732 : Δίκης γενέσθαι τῆσδ' ἐπήκοος· Cho. 980. Eur. Heracl. 120; Callim. Epigr. 52, 5. Cum dat. Plato Phil. p. 25, B : Ἄνπερ γε ἡμαῖς εὐχαῖς ἐπήκοος γίγνηταί τις θεῶν. (Addæus Anth. Pal. 9, 303 : Γυναιξὶν ἐπήκοος. Schol. Eur. Or. 1632 Matth. : Ἡ Ἑλένη τοῖς χειμαζομένοις ἐπ. ἐστι.) Ex eodem hæc notanda de signif. Exaudiendi preces (qua utitur etiam Pind. Ol. 14, 15, ubi forma Dor. ἐπάκοος, Aristoph. Thesm. 1157), Leg. 11, p. 931, C : Θεὸν ἐπήκοον ἐν εὐχαῖς γίγνεσθαι. Et ib. D : Οὐ γὰρ ἂν ἐπήκοος ἦν αὐτῶν (precantium). Et B : 'Επηκόους εἶναι γονεῦσι πρὸς τέκνα θεούς· Menex. p. 247, D : Ὧν εὔχοντο τὰ μέγιστα αὐτοῖς οἱ θεοὶ ἐπήκοοι γεγόνασιν. Passive Leg. 11, p. 931, B : Ἃ ... ἐπήκοα γενέσθαι παρὰ θεῶν. Iambl. V. Pyth. 66 : Ἑαυτῷ μόνῳ ... συνειτὰ καὶ ἐπήκοα τὰ κοσμικὰ φθέγματα ἐνόμιζεν, Ab se uno intelligi percipique. Lycophr. 125, 460 : 'Επηκόους λιτάς.] Xen. autem Anab. 2, [5, 38, etc.] : 'Επεὶ δ' ἔστησαν ἐς ἐπήκοον, In locum unde exaudiri possent. [Lucian. Contempl. c. 20 : Εἰ ταῦτα ἐξ ἐπηκόου ἐμβοήσαιμι αὐτοῖς. Schol. Aristoph. Pl. v. 23 : Τὸ Οὐ γὰρ ... εἰς ἐπήκοον αὐτοῦ εἶπεν. Pausan. 8, 15, 2; 40, 3; 9, 11, 3. Quorum Il. primo et postremo ἐς deest in libris. || Hesych. : 'Επάκοοι, οἱ μάρτυρες καὶ οἱ ἐπισκοποῦντες τὰς δικαστικὰς ψήφους. 'Επήκοοι, κριταὶ, καὶ οἱ μάρτυρες, καὶ οἱ δικάζοντες. || 'Επήκοος, Ἀφροδίτη ἐν Καρχηδόνιος (Καλχηδόνι).]

'Επακουσμὸς, ὁ, Bud. ex Aretha affert, sed non addens signif. Fortasse autem significat Exauditionem eo sensu quo dicitur Deus ἐπακούειν τῶν εὐχῶν.

'Επάκουστος [vel 'Επακουστὸς], ὁ, ἡ, Qui auditur vel inaudiri potest. [Empedocl. ap. Plutarch. Mor. p. 17, E : Οὔτ' ἐπιθερκτὰ τάδ' ἀνδράσιν οὔτ' ἐπακουστά. Altero accentu Esdr. 3, 4, 12 : Ὅτι οὕτως ἐπάκουστός ἐστι, Cui ita obtemperatur.]

'Επακούω, σομαι, Exaudio, [Abaudio, add. Gl.] eo sensu quo dicitur Deus exaudire preces, ut, 'Επακούσας τῆς εὐχῆς ὁ θεὸς, ap. Plut. Sic autem Lucian. Tim. [c. 34] : Ἐπεμψέ σοι τὸν πλοῦτον ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν εὐχῶν. [Absolute Æschyl. Choeph. 725 : Νῦν ἐπάκουσον. Polyb. 5, 102, 7 : Δεομένων εἰς λόγους σφίσι συνελθεῖν, ἐπήκουσε, Annuit. || Aliter Xenoph. De venat. 5, 19 : 'Επακούουσιν (lepores) εἴ που πλησίον κλαγγὴ ἢ ψόφος, Attendunt.] || Item pro Audio, i. e. Sum dicto audiens, qua tamen in signif. usitatiora sunt κατακούω et ὑπακούω, ac præsertim hoc posterius : de quorum utroque suo loco dicam. Hesiod. [Op. 273] : Καί νυ δίκης ἐπάκουε. [Addito dat. Herodot. 4, 141 : 'Επακούσας τῷ πρώτῳ κελεύσματι. Dionys. Hal. Epit. 13, 7 : 'Επήκουσαν ταῖς εὐχαῖς. Plato Soph. p. 227, C : Καί μοι ... ἐπάκουε, πειρώμενος αὖ τὸ λεχθὲν διᾷῃ τέμνειν. Ad quæ respondet alter, Καθ' ἑπού' ἂν ὀρθῇῃ, πειράσομαί σοι συντέμνειν. Sed Xen. OEc. 9, 1 : Ἡ γυνὴ ἐδόκει σοι ... πῶς τι ἐπακούειν ὧν σὺ ἐσπούδαζες, leg. videtur, ut est § 18, ὑπακούειν.] || Ex præceptore audio et disco, ut, Ἤρετο εἰ γεγωμέτρηκεν, εἰ μουσικῆς ἐπακήκοεν, quod ex. a Bud. citatur. [Plut. Mor. p. 118, A : 'Επακούοντας καὶ ἔχοντας ἐν νῷ τὸ Ὁμηρικὸν τοῦτο ἔπος. || Intelligo. Lucian. De salt. c. 64 : Καίτοι μὴ ἐπακούοντα τῶν ᾀδομένων, ἡμιᾤλην γὰρ ἦν, κτλ. Plut. Flam. c. 10.] || 'Επακούω pro simpl. ἀκούω, Audio. [Absolute Herod. 9, 98 : Ὅσοι ὑμέων τυγχάνουσι ἐπακούοντες. Eur. Hipp. 1284 : Σὰ ... κλῦθι ἐπακοῦσαι. Plato Theæt. p. 155, E : Μήτις τῶν ἀμυήτων ἐπακούσῃ. Cum accus. Hesiod. Op. 446 : Εὖτ' ἂν γεράνου φωνὴν ἐπακούσῃς. Aristoph. Eq. 1080; Xen. Anab. 7, 1, 14.] Hom. Od. Ξ, 328 : Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ. Idem c. accus. itidem, Ἠέλιός θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει [A, 108, M, 323 etc. Il. Υ, 250 : Ὁπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις· Od. Ω, 262 : Ἐπακοῦσαι ἐμὸν ἔπος· Il. Σ, 64 : 'Επακούσω ὅττι μιν ἵκετο πένθος. Et simili structura Plato Leg. 6, p. 772, E : Ὡς χρὴ ζητεῖν, ἐπακουσάτω. Cum partic. Soph. OEd. C. 695 : Ἔστιν δ' οἷον ἐγὼ γᾶς Ἀσίας οὐκ ἐπακούω ... βλαστόν. Plato Leg. 5, p. 729, B : 'Επακούσῃ ὁρῶντα ἢ λέγοντά τι τῶν αἰσχρῶν.] Ap. Lucian. autem cum accus. rei et gen. personæ, in Caucaso [c. 20] : Ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. [Hom. Od. Τ, 98 : Εἰπὲ ἔπος ἠδ' ἐπακούσῃ ὁ ξεῖνος ἐμέθεν. Plato Leg. 10, p. 885, C : 'Επακούσωμεν αὐτῶν πρῶτον ἃ ... αὐτοὺς λέγειν μαντεύομαι.] Ap. Herodot. autem [5, 106] cum rei etiam gen., βουλευμάτων ἐπακούειν. Sic et Plut. dixit Camillo, Ταύτης τῆς φωνῆς ἐπακούσαντες. [Hom. Il. B, 143 : Ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν. Soph. Phil. 1417 : Σὺ δ' ἐμῶν μύθων ἐπάκουσον. Aristoph. Av. 205. Eur. Tro. 166 : Μόχθων ἐπακουσόμενοι· et cum genit. pers. (ut Soph. OEd. T. 708 : Ἐμοῦ 'πάκουσον) 176 : 'Επακουσομένα σέθεν, μή με κτείνειν δόξῃ' Ἀργείων κεῖται. Æschin. p. 54, 40 : Πάρεισι καὶ ἐπακούουσι τῆσδε τῆς κρίσεως. Demosth. p. 1142 fin. et Plato Prot. p. 315, E : 'Επακούοντες τῶν λεγομένων· Reip. 5, p. 475, D. Gorg. p. 487, C : Ὑμῶν ἐγὼ ἐπήκουσα βουλευομένων· Prot. p. 317, D Permutatum c. ἐσακούω Thucyd. 1, 82. C. ὑπακούω Aristoph. Nub. 274, al.]

'Επακρία, ἡ, regio Atheniensium, et 'Επακρίδες, αἱ,

urbes, a Cecrope ita nominatæ, vide ap. Etym. [M. p. 352, 54 : Τρεῖς τὰς λοιπὰς (12 ab se conditarum urbium) Ἐπακρίδας ὠνόμασε· καὶ ἡ προσεχὴς χώρα ταύταις ταῖς τρισὶν ὁμωνύμως αὐταῖς Ἐπακρία ἐκαλεῖτο. Pro quibus perperam Suidas Ἐπακτρία,... Ἐπακτρίδας... Ἐπακτριάς. Ἐπακρία γῆ memoratur in Lex. rh. Bekk. An. p. 253, 3, Ἐπακρία, ut ὄνομα χώρας, 259, 9, et ab Steph. Byz. v. Σημαχίδαι : Φιλόχορος δὲ τῆς Ἐπακρίας φησὶ τὸν δῆμον. Idem in Ἐπακρια, quod Ἐπακρία scrib. : Μία τῶν ἐπὶ Κέκροπος συνοικισθεισῶν ιβ' πόλεων... Τὸ ἐθνικὸν Ἐπακριεύς. Unam 12 illarum urbium dicit etiam Strabo 9, p. 397. Gentile ab Steph. positum convenit cum Διακριεύς, quod consentiente Etym. M. idem ponit in Διάκρεια (Διακρία). Sed ut pro illo Διακριεῖς est ap. Hesych., ita Ἐπακριεῖς præbet lapis ap. Bœckh. vol. 1, n. 82, p. 121, 30 : Ἡ ἐς Πλωθίας ἢ ἐς Ἐπακρέα[ς ἢ ἐς Ἀ]θηναίους. Ad alterutram formam revocandus videtur Plut. Mor. p. 763, D : Ὥσπερ οὖν ἦσάν ποτε τρεῖς στάσεις Ἀθήνησι Παράλων, Ἐπάκρων, Πεδιέων. L. Dind.]

[Ἐπακριβής, ὁ, ἡ, ap. Euseb. H. E. 2, 17, ubi alii ἐπακριδές, alii ἐπακριδέστερον, scrib. est divisim ἐπ' ἀκρ.]

[Ἐπακρῐβόομαι, Exacte facio, cognosco, et sim. Diod. Exc. p. 611, 75 : Τὰ κατὰ τὴν δικαιοδοσίαν ἐπακριβούμενος. Act. ead. signif. Epicur. ap. Diog. L. 10, 75 : Τὸν δὲ λογισμὸν τὰ ὑπὸ ταύτης (τῆς φύσεως) παρεγγυηθέντα καὶ ὕστερον ἐπακριβοῦν.]

Ἐπακρίζω, pro Ad summum perduco, et finem impono, quendam dixisse testantur Hesych. et Eust. [Od. p. 1636, 48 : Ἕτερος δέ τις ἐπήκρισε φησὶν ἀντὶ τοῦ ἐπάκρον (scr. ἐπ' ἄκρον) ἦγαγε καὶ τέλος ἐπίθηκε, Æschylum dicentes Cho. 932 : Ἐπεὶ δὲ πολλῶν αἱμάτων ἐπήκρισε τλήμων Ὀρέστης. Sed rectius schol. interpretatur intransitive ἐπ' ἄκρον ἦλθε, Ad fastigium pervenit.]

Ἐπάκριος, ὁ, ἡ, q. d. Cacuminarius, a cacumine. Cogimur enim interdum ad exprimendam vim vocis et formationem, Latinitatis metas egredi. Ita cognominatus fuit Jupiter, quod in montium cacuminibus dicatæ ei essent aræ. Hesych. et Eust. [Od. 1747, 59, Etym. M. p. 352, 50.] V. Ἀκρία et Ἀκραία.

Ἐπακροάομαι, Auscultо. [Auscultor add. Gl. Plato com. Bekk. An. p. 360, 7 : Αἰαῖ, γελῶν δ' ἐπηκροώμην... παλαι. Heliodor. 2, 17, p. 84 : Ἐπηκροᾶτο γὰρ ἁπάντων. Et alibi.]

Ἐπακρόασις, εως, ἡ, Auscultatio, Auditio, VV. LL. [Rep. 1, 15, 22.]

[Ἐπακροᾱτής, ὁ, Auscultator, Gl.]

Ἔπακρος, ὁ, ἡ, In summitate angustus, In augustum desinens. Ἔπακρα ap. Hippocr. τὰ εἰς στενὸν τελευτῶντα, ἅπερ καὶ μυουρα, exp. Galen. [Hippocr. De morbis 2, p. 483 med. : Παχὺν καὶ ἔπακρον ποιήσασθαι τὸν μοτόν. Weigel. Gregentii Taph. Legislat. Homer. ap. Lambec. Bibl. Cæs. 5, p. 278, A : Τοῦ θεοῦ ἐξεγείραντος ἡμᾶς εἰς τὸ ἐπάκρον (sic) ὕψος τῆσδε τῆς περιφανεστάτης καὶ αὐτοκρατορικῆς ἐξουσίας, Summum fastigium. L. Dind.]

[Ἐπακτάζω. V. Ἐπάκτισεν.]

Ἐπακταῖος, ὁ, Neptuni in Samo cognomentum, quod sc. coleretur, vel templum haberet ἐπ' ἀκτῆς, In litore. Hesych.

[Ἐπακταῖος, α, ον, Litoralis. Oppian. Hal. 2, 127 : Ἠὲ τις νηῦς πείσματ' ἐπακταίῃσιν ἀναψαμένη σπιλάδεσσι. Ubi est var. ὑπ' ἀκταίῃσιν. Schneider. ἐπ' ἀκταίῃσιν. Schol. : Ἐπακταίῃσιν) ταῖς παρ' αἰγιαλοῖς. 4, 273 : Ἐλαίῃ γείτοσιν ἐν γουνοῖσιν ἐπακταίῃ τεθαλυῖα. Ap. Leon. Tar. Anth. Pal. 7, 504, 1 : Πάρμις... ἐπάκτιος καλαμευτὴς ἄκρος καὶ κίχλης καὶ σκάφου ἰχθυβολεύς, Planudius supposuit ἐπάκτιος ὃς καλαμευτής, quod ὃς in ὡς mutato servavit Jacobsius.]

[Ἐπακτέον, Inferendum. Cic. Ep. ad Att. 9, 4, 2 : Εἰ πόλεμον ἐπ. τῇ χώρᾳ. Dionys. A. rh. 2, 6, p. 239, 11 : Ἐπ. δὲ πάλιν καὶ ἐνταῦθα ἱστοριῶν τινων μνημονεύοντα. Ita Sylb. pro ἀπ. coll. ib. 3, p. 235, 12 : Ἐφεξῆς ἐπάγειν χρὴ τὸν περὶ τῆς φύσεως λόγον. Lucian. De hist. conscr. c. 9 : Μέτρον ἐπ. τῷ πράγματι, Adhibendum.]

Ἐπακτὴρ, ῆρος, ὁ, Venator. Eust. [Il. p. 1098] ait τοὺς θηρατὰς, Venatores, dictos esse ἐπακτῆρας, vel ὡς ἀεί τι ἐπαγομένους, οἷον κύνας ἢ ὅπλα, vel ὡς ἐπαγομένους τοὺς θηρίοις, ἤγουν πολεμίων εἶκην ἐπιόντας. [Id. p. 1871, ad Od. T, 435 : Οἱ δ' ἐς βῆσσαν ἴκανον ἐπακτῆρες· πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν ἴχνι' ἐρευνῶντες κύνες ἦισαν.] Hesych. autem habet : Ἐπακτῆρες· κυνηγοί, οἱ τοὺς κύνας ἐπάγοντες, καὶ δίκτυα καὶ δόλους. [Conf., præter schol. ad l. Hom. et lexicographos, scholia ad Soph. Aj. 7. De venatoribus Lycophr. 109, Callim. Jov. 77, Nicand. Th. 668, Oppian. Cyn. 1, 74, 400, 536; 2, 25, 36. De piscatoribus Apoll. Rh. 1, 625, coll. schol. Nicandri Th. 824.]

[Ἐπακτῆς, ὁ. Ἐπακταὶ, Stipatores, Gl.]

Ἐπακτικὸς, ἡ, ὀν, Illex, Illecebrosus. Ἐπακτικὴ διὰ τὴν ἡδονὴν τοῖς ἀπείροις ἐστὶ παραδόξως, Diosc., pro, Ignari suavitate ejus magnopere trahuntur, vel alliciuntur. Sic ἐπακτικὸς ἐν τῇ ὁσμῇ. [Ἐπακτικώτατα πρὸς ποτὸν τὰ ἀμύγδαλα, Athen. 2, p. 52, D; 1, p. 18, D. Hemst. Heliodor. 4, 3, p. 162 : Ἐπακτικὸν γάρ τι καὶ πρὸς τῶν ὁρώντων εἰς εὔνοιαν τὸ κάλλος. Phot. v. Ἀγωγός. || Sensu passivo et SS. Patribus peculiari de calamitatibus illatis, ducta ex verbi ἐπάγειν usu, qualis est Ep. 2 Petr. 2, 1 : Καὶ τὸν ἀγοράσαντα αὐτοὺς δεσπότην ἀρνούμενοι (impii), ἐπάγοντες ἑαυτοῖς ταχινὴν ἀπώλειαν. Athanas. Epist. de interpr. Ps. : Οἱ δὲ ἐπακτικὰ ἀπαγγέλλουσιν, ὡς ὁ ἑβδομηκοστὸς ἔνατος, ὁ ἑξηκοστὸς ἕκτος. Angl.] Ἐπακτικοὶ λόγοι, Habentes ἐπαγωγὴν (q. v.), i. e. Inductionem. Erat autem argumentatio duplex, una συλλογιστικὴ, altera ἐπακτικὴ, Quæ fiebat per inductionem. [Suid. v. Ἐπαγωγὴ, ex Alex. Aphrod. in Topic. 1, p. 47 : Ἡ ἐπαγωγὴ καὶ ὁ συλλογισμὸς ὄργανά εἰσι λόγων διαλεκτικῶν, καθ' οὓς τὸ γυμνάζεσθαι γίνεται· καὶ ἡ μὲν διὰ τοῦ καθόλου δείξεις, συλλογιστική, ἡ δὲ διὰ τῶν ὑπὸ τὸ καθόλου, ἐπακτική. Conf. Ἐπαγωγικός. Angl. Aristot. Metaph. 12, 4, p. 1078, 28 : Δύο γάρ ἐστιν ἅ τις ἂν ἀποδῷη Σωκράτει δικαίως, τούς τ' ἐπακτικοὺς λόγους καὶ τὸ ὁρίζεσθαι καθόλου.] Hinc Adv. Ἐπακτικῶς, Per inductionem, Utendo inductione. Aristot. Περὶ φυσ. ἀκρ. 4 : Οὔτε δὴ ἐπακτικῶς σκοποῦσιν, Si sigillatim æstimemus, ut interpr. Bud., cujus Comm. vide p. 376. Id. in Lex. exponit Singula æstimando percurrendoque, et ἐκ τῆς ἐπαγωγῆς ab Aristot. pro eodem dici scribit. [Conf. Ἐπαγωγικῶς.]

Ἐπάκτιος, ὁ, ἡ [et α, ον], quasi ἐπ' ἀκτῇ ὤν, Ad litus situs, Litoreus, Litoralis, Maritimus, ut ap. Soph. Trach. [1153] ἐπακτία Τίρυνθι schol. exponit παραθαλαττία. [Id. Aj. 413 : Νέμος ἐπάκτιον.] Sic ἐπ. εἶκος [Apoll. Rh. 2, 178], quæ a Martiale Litorea domus, i. e. Ad litus sita. At ἐπ. πώεα [ib. 657], Oves juxta litus pascentes, exponitur. Apollo autem Ἐπάκτιος, ὁ ἐν τῇ ἀκτῇ τιμώμενος, ap. [Orph. Arg. 1297 : Ζηνὶ Πανομφαίῳ καὶ ἐπακτίῳ Ἀπόλλωνι·] Apoll. Arg. 1, [403] : Νήιον αὐτόθι βωμὸν ἐπακτίου [ἐπάκτιον Brunck., ut est 359; 2, 689] Ἀπόλλωνος, Ἀκτίου, Ἐμβασίοιό τ' ἐπώνυμον. Sed quod dicit ibi schol., ὁ ἐν τῇ ἀκτῇ τιμώμενος, non videtur intelligendum ut in VV. LL. exp., Qui in litore colitur, sed Qui colitur in quodam loco Magnesiæ, qui Acte nominatur, ut ex Stephano Byz. annotavi in Ἄκτιος. [Lycophr. 118 : Ἐπακτίαν... χέρσον· 1405 : Ἡ τ' ἐπάκτιος στόρθυγξ. Fem. ἐπάκτιαι etiam ap. Eur. Andr. 853, quum ἐπάκτιοι φάτναι scribatur in ejusd. fr. Stheneb. ap. Athen. 10, p. 422, A. Rursus ἐπακτίας αὐλῶνας Soph. fr. Scyth. ib. 5, p. 189, D.]

Ἐπάκτισεν, Hesychio ἐπίδραμεν. Sed puto eum scripsisse ἐπάκτασεν, quum ea scriptura seriei alphabeticæ convenientior sit et etymo affinior. Credo enim esse ab ἀκτάζω.

Ἔπακτος, ὁ, ἡ [et ὴ, ὀν, in Gl. autem accentu in prima posito Ἔπακτος, Adhibitus], Adventitius, h. e. ἀπὸ ξένης ἐπαχθεὶς, Translatitius, οὐκ ἐγχώριος, et Profectitius, ut, Ἡμεῖς γὰρ τὴν ζωὴν ἔχομεν οὐ παρ' ἑαυτῶν, ἀλλ' ἐπακτήν. Herodot. 7, [102] : Τῇ Ἑλλάδι πενίη μὲν αἰεί κοτε σύντροφός ἐστιν, ἀρετὴ δὲ ἐπακτός ἐστιν, ἀπό τε σοφίης κατεργασμένη καὶ νόμου ἰσχυροῦ, Virtus vero aliunde accessit, a sapientiæ utique studio absoluta et legis severitate. Bud. [Ap. Her. ἔπακτος scripsit Schweigh., defenditque in Lex. Herodoteo, acutum ratus convenire nonnisi formæ femininæ ἐπακτὴ, masculinæ vero ἔπακτος gravem. Idem fere sentiebat Buttm. Gr. vol. 1, p. 246. Nihil præsidii huic discrimini in libris esse videtur.]

Ex Soph. [Aj. 1296, Aristoph. ap. schol. Ach. 3] citatur ἐπακτὸς ἀνὴρ, pro Externus vir [cui conf. στρατὸς ἐπ. Tr. 259, δόρυ ἐπ. OEd. C. 1525; στράτευμα ἐπ. Æsch. Sept. 583; λεὼς ἐπ. Eur. fr. Erechth. ap. Lycurg. p. 160, 7, et Ion. 290 : Οὐκ ἀστὸς, ἀλλ' ἐπ. ἐξ ἄλλης χθονὸς, et ib. 592 : Πατρὸς ἐπακτοῦ· fr. Melanipp. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 37 : Πλοῦτος ἐπακτὸς ἐκ γυναικείων γάμων], et ex Eurip. ἐπακτὸς πημονή [Hippol. 318. Soph. Tr. 491 : Νόσον ἐπακτόν]. Et ex Plut. [c. 3 Comp. Pericl. c.] Fabio, Λέγεται πόλεμος ἐπακτὸς ὑπ' ἐκείνου γενέσθαι, et exp., Dicitur bellum ab eo conflatum. Item ἐπακτὸς ὄμβρος [Pind. Pyth. 6, 10], Imber procellosus et impetuosus, teste Suida. [Σῖτος ἐπακτὸς, Frumentum peregre advectum, Thuc. 6, 20; 7, 28. L. D. Τοῖς ἐκ τῶν ποταμῶν ἐπακτοῖς ὕδασι, Diodor. 2, 54. Γύαιον ἐπακτὸν ἐξ ἄστεως, Longus 3, 15. Χρῶμα ἐπακτὸν καὶ ἀλλότριον, de fuco, Phintys ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 86. (Conf. Pind. Ol. 11, 107 : Πλοῦτος ὁ λαχὼν ποιμένα ἐπακτὸν ἀλλότριον θνάσκοντι στυγερώτατος.) Galen. vol. 11, p. 358, B (?). Hemst. Plato Reip. 3, p. 405, B : Ἢ οὐκ αἰσχρὸν δοκεῖ καὶ ἀπαιδευσίας μέγα τεκμήριον τὸ ἐπακτῷ παρ' ἄλλων, ὡς δεσποτῶν τε καὶ κριτῶν, τῷ δικαίῳ ἀναγκαζεσθαι χρῆσθαι, καὶ ἀπορίᾳ οἰκείων; 9, p. 473, B : Ἕως ἂν... μανίας πληρώσῃ ἐπακτοῦ. Aristot. De gen. anim. 3, 1 med. : Ὑγρότης, καὶ ἡ σύμφυτος καὶ ἡ ἐπακτός. Post quos frequentarunt Plotinus aliique recentt.] Ἐπακταὶ ἡμέραι, Intercalati dies, de qua signif. verbi ἐπάγειν paulo ante dictum est. [Isidor. Orig. 6, 17, 29, 31; Zonar. p. 798, v. Ἐπακτή.] Lingua vernacula Epactam appellat rationem vulgarem qua colligitur cursus lunaris ab imperitis, Bud. [Femin. ἐπακτή est etiam ap. schol. Eur. Hipp. 317. Fuit Eur. Phœn. 343, ubi ἐπακτὸν, ut metrum postulabat, ex libro uno recepit Porson.] Idem ἐπακτὸν ὅρκον interpr. Jusjurandum delatum, et ait esse ἐπακτὸν τὸν ὑπ' ἄλλου ἐπαγόμενον, Ab alio impactum, non sponte susceptum. Isocr. Ad Dem. [p. 6, C] : Ὅρκον ἐπακτὸν προσδέχου διὰ δύο προφάσεις, ἢ σαυτὸν αἰτίας αἰσχρᾶς ἀπολύων, ἢ φίλους ἐκ κινδύνων διασώζων. [Ut Bud., ita Hesych. et alii lexicogrr. Perperam Harpocr., ὃν αὐτός τις ἐκὼν αὑτῷ ἐπάγεται, τουτέστιν αἱρεῖται. Ἀνυσίας ἐν τῷ πρὸς Χαιρέστρατον, καὶ Ἰσοκράτης (l. c.).]

Ἐπακτόω, ακτῶ, pro Obstruo, Obturo, in VV. LL. affertur ex schol. Aristoph., sed legendo in illis ἐπακτῶσαι pro πακτῶσαι, ut declarabitur in Πακτόω. [V. et Ἀπακτόω.]

[Ἐπακτρεύς, έως, ὁ, unde] Ἐπακτρεῖς, Venatores, iidem qui et ἐπακτῆρες. Hesych. [Ἐπακτρὶς (Ἐπακτρεῖς)· παροιμία, Δοῦναι μὲν εἰς ἐπακτρέων, λαβεῖν δὲ μή· καὶ οἱ κυνηγοὶ, ἐπακτρεῖς. Δοῦναι autem hic est Nuptum collocare filiam. Memorant voc. ἐπακτρεῖς etiam Etym. M., Eust. Od. p. 1539, 25; 1871, 61. Ἁλιεῖς interpr. Hesych. in Ἐπακτρὶς cit.]

[Ἐπακτρία, ἡ, sec. Etym. M. p. 353, 5, i. q. ἐπακτρίς. Quod scrib. videtur ἐπάκτρια. Hoc testimonio uti poterat Brunckius, qui Eur. Andr. 853 : Ἕλιπες, ὦ πάτερ, μ' ἐπακτίαν ὡσεὶ μονάδ' ἔρημον οὖσαν ἐναλίου κώπας, ἐπακτρίδα scribendum putabat.]

Ἐπακτρὶς, ίδος, ἡ, et ap. Nicandr. [Ther. 824] Ἔπακτρον, ου, τὸ, Navigiolum, Navigium piscatorium: nam ἁλιὰς exponitur a Gr. lexicographis. Appellari autem σκάφος ab Appiano, quam ἁλιάδα vocat Plut. ipsumque adeo Plut. ἁλιάδα et ἁλιευτικὸν πλοῖον pro eodem ponere, docet Bayfius. Hesych. [et Eustath. l. infra citando, Od. p. 1871, 61] censet ἐπακτρίδας dictas esse τὰς ἁλιάδας, quod iis utantur ἐπακτρεῖς, quorum appellatione comprehendantur et ἁλιεῖς, i. e. Piscatores. Xenoph. Hell. 1, [1, 7] : Ἐνταῦθα δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης ἦκεν ἐκ τῶν Κλαζομενῶν σὺν πέντε τριήρεσι καὶ ἐπακτρίδι. [Tzetz. Hist. 6, 335.] In VV. tamen LL. exp. ἐπακτρὶς, Navis oneraria. [V. etiam Ἐπιταρίς. De accentu in ult. Arcad. p. 33, 22.] Hinc Ἐπακτροκέλης, ὁ, Navigium prædatorium, [Harpocrat., Lex. rh. Bekk. An. p. 255, 13.] Suidas, Etym., Eust. [Il. p. 1038, 3; Od. 1539, 25] ita dictum quod sit inter ἐπακτρίδα et κέλητα. [Memorat etiam Poll. 1, 82, habetque Æschines p. 27, 9. Aristot. Περὶ ἑρμην. c. 2 : Ἐν τῷ ἐπακτροκέλης τὸ κέλης οὐδὲν σημαίνει καθ' ἑαυτό.]

[Ἐπακτροκέλης. Ἔπακτρον. V. Ἐπακτρίς.]

Ἐπᾰλαζονεύομαι, ut ἐπ. τούτῳ, Jacto me hac de re, vel hac in re. VV. LL. interpr. Insulto. Hesych. vero ἐπαλαζονευόμενον, pro quo male in vulg. edd. legitur ἐπαναλαζονευόμενον, exp. καταθρασυνόμενον. [Joseph. B. J. 2, 18, 4 : Ἵνα μηδεὶς τῶν ἐχθρῶν τὴν ἐμὴν αὐχήσῃ σφαγὴν μηδὲ ἐπαλαζονεύσηται πεσόντι· 4, 3, 5 : Ἐπηλαζονεύοντο τοῖς τολμήμασιν.]

Ἐπᾰλᾰλάζω, Alala clamo ob, vel Lætus acclamo. [De clamore bellico initio pugnæ Xen. Cyrop. 7, 1, 26 : Ἐνυαλίῳ ἐπηλάλαξαν, de qua formula v. in Ἐνυάλιος. Diod. 13, 99 : Τὸ πλῆθος ἐπαλαλάζον. Nicephor. Progymnasm. p. 507, 15 : Ὁ μὲν ἐκόμπαζε καὶ τὸ θέατρον ἐπηλάλαζεν. Iambl. V. Pyth. 31, 190, p. 394 : Ἀηστρικῶς αὐτοὺς ἐπαλαλάξαντες ἐπέθεντο οἱ στρατιῶται.]

Ἐπαλάομαι, Pervagor, Peragro. Hom. Od. O, [176] : Πολλὰ παθὼν καὶ πολλ' ἐπαληθεὶς, Οἶκαδε νοστήσει. Quod falso in VV. LL. ab ἐπαληθέω deducitur. [Apoll. Rh. 3, 348 : Πολλ' ἐπαληθεὶς ἄστεα. ἀᾶ]

Ἐπᾰλαστέω, Indignor super aliqua re, Graviter afficior aliquam ob rem. Hom. Od. A, [252] : Τὸν δ' ἐπᾰλαστήσασα προσηύδα Παλλὰς Ἀθήνη, ubi schol. exp. ἐπὶ τοῖς λεχθεῖσιν, ὡς ἀλάστοις καὶ δεινοῖς οὖσι, δεινοπαθήσασα· sicut Eust. quoque, δεινοπαθήσασα ὡς ἐπὶ ἀλάστοις καὶ ἀλαθήτοις κακοῖς. [Apoll. Rh. 3, 369 : Φῆ δ' ἐπᾰλαστήσας· 557 : Ἄνθορεν Ἶδας ἐπᾰλαστήσας μεγάλῃ ὀπὶ φώνησέν τε.]

[Ἐπαλγέω, Indoleo. Eurip. Suppl. 58 : Ὅσσον ἐπαλγῶ μελέα τῶν φθιμένων, οὓς ἔτεκον. «Binii Conc. 2, 22.» Kall.]

[Ἐπαλγὴς, ὁ, ἡ, Cum dolore conjunctus, Dolorosus. Δύσχροια ἐπαλγὴς Dioscor. Ther. 6, p. 428, A. Strabo 11, p. 523 : Εἰσὶ δὲ (οἱ ἅλες) κνησμώδεις καὶ ἐπαλγεῖς. Hemst. Oppian. Hal. 4, 508 : Ὠδῖνος ἐπαλγέος. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 425, D : Ἐπαλγὴς μὲν ἡ ζωή. Etym. M. p. 766, 18 : Ὀδυνηράν τινα φωνὴν καὶ ἐπαλγῆ. Comparat. Aret. p. 53 : Ἐπαλγεστέρη ἰσχουρίη. Joseph. Maccab. 14 : Ὧν τί ἂν γένοιτο ἐπαλγίστερον; Adv. Ἐπαλγῶς Poll. 3, 99.]

[Ἐπαλγύνω, Dolore afficio, affligo. Nicand. Al. 335 : Ἐπαλγύνουσα πόσις βουπρήστιδος. Cum accus., Quintus 4, 416 : Οὔνεκ' ἄρ' αὐτὸν πληγὴ ἐπαλγύντσκε θεοῦ ποδός. Wakef. Med. Doleo, Tzetz. Hist. 4, 398, 710 : Ὥσπερ ἐπαλγυνόμενοι ταῖς συμφοραῖς· 599. V. etiam Ἐφαλγύνω. ῡ L. Dind.]

[Ἐπαλγῶς. V. Ἐπαλγής.]

[Ἐπᾰλεὶς, ὁ, ἡ, Calidus. Hesiod. Op. 491 : Ἠὼ δ' ἠϊ γάλκιον θῶκον καὶ ἐπαλέα λέσχην ὤρῃ χειμερίῃ. Ubi alii ἐπ' ἀλία. Ἐπαλέᾱ ab ἐπαλεὶς formatur ut ὀυσκλία et alia ejusmodi.]

Ἐπάλειμμα, τὸ, Inunctio, vel potius Id quod ad inungendum adhibetur, Id quo inungimus.

Ἐπᾰλείφω, Superinungo, Superlino, aut Superillino. Vel pro ἐναλείφω, Inungo, Illino : ut, Ἐπαλείφειν ἡμᾶς κηρὸν τοῖς ὠσὶ, Philostr. Her. [p. 717. Plato Tim. p. 66, C : Ἐπαλείφουσα τὰ τραχυνθέντα· Lys. p. 217, C : Πάριστί που τῷ ἀλειφθέντι τὸ ἐπαλειφθέν. Ἐπαλειφόμενον ὄξος ex Polyæno 6, 3, et χρυσίῳ τὸν κολεὸν ἐπαλεῖψαι ex Greg. Nyss. vol. 2, p. 293, A, affert Hemst.; Pausan. 6, 3, 15 : Τοὺς τοίχους τοὺς δύο ἐπαλείφοντες, Duos parietes dealbantes, Toup. ad Suidæ gl. : Δύο τοίχους ἀλείφεις, λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπαμφοτεριζόντων, Emend. vol. 1, p. 209. De terra ap. Theophr. C. Pl. 3, 23, 2, peculiari quadam signif., de qua v. intt. Per tmesin Hom. Od. M, 47 : Ἐπὶ δ' οὖατ' ἀλεῖψαι ἑταίροις· 177 : Ἑτάροισιν ἐπ' ὠσὶ πᾶσιν ἀλειψε. De Circe ipsa, quæ Ulixem coegit aures sociorum cera obturare, Alcmanem dixisse : Ὀδυσσῆος ὦτα θ' (f. ὠὰ θ') ἑτάρων Κίρκη ἐπαλείψασα, annotat schol. Il. Π, 236.] || Metaphorice etiam ponitur, ducta sc. metaph. ab iis qui certaturos ungebant, pro Acuo, Exhortor, Excito. Theodorit. [H. E. 4] : Ἐπαλείφοντες ἑαυτοὺς τοῖς τῶν πατέρων διὰ τῶν θείων λογισμῶν ἀνδραγαθήμασι. V. et alia exx. hujus comp. itidemque simplicis, ap. Bud. Comm. p. 810. [Hesych. : Ἐπαλείφων, γυμνάζων. Ἐπαλείφοντας, γυμνάζοντας. Hippocr. Epid. 5, p. 1147, E : Ἐπαλειφθέντος τοῦ καρκίνου, Cancro medicamentis irritato, interpr. Foes. Polyb. 2, 51, 2 : Βουλόμενος αὐτὸν ἐπαλείφειν ἐπὶ τὸν Ἀντίγονον. Philo vol. 1, p. 680, 37 : Τῶν δ' ἔμπαλιν τοὺς θυ-

μοὺς ἐπήλειψε. Synes. p. 47, A : Ἅπτεσθαί τινος εὐφροσύνης καὶ ἐπαλείφειν εὐθυμίᾳ τὸν βίον. Utrumque citavit Wakef.]

[Ἐπάλειψις, εως, ἡ, Inunctio, Perunctio. Etym. M. p. 69, 41 : Τὰς χρίσεις καὶ τὰς ἐπαλείψεις, ἀλοιμοὺς ἔλεγον.]

[Ἐπαλέξησις. V. Ἔπαλξις.]

[Ἐπαλέξω.] Ἐπαλεξήσων, Suidæ βοηθήσων, Opem laturus, ab ἐπαλεξέω [ἐπαλέξω. Ἐπαλεξεῖν male etiam in Etym. M. v. Ἀλέξανδρος, Παρὰ τὸ ἐπ. τῇ πατρίδι τοῖς πολεμίοις.] Hom. Il. Θ, [365] : Αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς Τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν. [Λ, 428. Per tmesin Υ, 315, Φ, 374 : Μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ. Aor. Nicand. Th. 352 : Κακῇ ἐπαλαλκέμεν ἄτῃ, Opem ferre adversus.]

Ἐπαλετρεύω, Molo. Apollon. [Rh. 1, 1077 : Πανδήμοιο μύλης πελάνους ἐπαλετρεύουσιν.]

Ἐπαληθεύω, cum accus., Verum esse declaro, Confirmo. Thuc. 8, [52] : Τὸν τοῦ Ἀλκιβιάδου λόγον ἐπηλήθευσεν ὁ Λίχας. [4, 85 : Ἡ μὲν ἔκπεμψίς μου... γεγένηται τὴν αἰτίαν ἐπαληθεύουσα. Schol. βεβαιοῦσα, κυροῦσα.] Sic Lucian. [Lapith. c. 29] : Καὶ τῇ ἀπορίᾳ τῶν προσώπων ἐπαληθεύοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἑτοιμοκλέους κατηγορηθέντα. Et [Muscæ enc. c. 7] : Καὶ ἐπαληθεύει τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τοῦ Κλαζομενίου μῦθον. [Pass. Dionys. A. R. 1, 58 : Εἰ δ' ἐπαληθεύεται ὑμῖν ὅδ' ὁ λόγος, πίστεις τούτων ἀξιῶ δοῦναι. Themist. Or. 6, p. 78, D : Τοῦτο ἡ θειότης ἐστὶν ... ἣν οὐχ ὅσιον ἄλλῳ ἐπαληθεύεσθαι, μὴ προϋπαρχούσης φιλανθρωπίας.]

[Ἐπαληθὴς, ὁ, ἡ, Verus. Amphiloch. p. 99, D : Θέλεις εἴπω σοι τὸ ἐπαληθές; Kall. Rectius scribitur ἐπαλήθης.]

[Ἐπαληθίζω, i. q. ἐπαληθεύω. Tzetz. Hist. 7, 762 : Ψυχὴν ἐπαληθίζουσαν ἔχων. Boiss. Hesych. : Ἐπηλήθισεν, ἠλήθευσεν. Medio Eust. Op. p. 95, 42 : Τῷ ὅλῳ κατὰ φύσιν ἀναστήματι τὸ θεῖον πλάσμα ἐπαληθιζόμενοι.]

Ἐπαλθέω, affertur pro Curo, Sano. [Nicand. Al. 395 : Ἐχίνου δαῖτες ἐπαλθήσουσιν ἰδὲ κτένες· 627 : Ἥν τε ... πόσις οἴνης ἐπαλθήσειε. Medio Th. 654 : Τά τε δάγματ' ἐπαλθήσαιο φάλαγγος. Præsens autem rectius ponitur Ἐπαλθαίνω.]

[Ἐπαλθὴς, ὁ, ἡ, Sanans. Nicand. Th. 500 : Ἐπαλθέα ῥίζαν· Al. 156 : Ἐπαλθέα νοῦσον ἔτευξεν, passive, Sanabilem fecit, Sanavit.]

[Ἐπαλινδέομαι, s. Ἐπαλίνδομαι, Volutor super, in. Apoll. Rh. 4, 1463 : Ἴχνια γὰρ νυχίοισιν ἐπηλίνδητ' ἀνέμοισι κινυμένης ἀμάθου. Recte schol. ἐκεκάλυπτο. Altera forma Nicand. Th. 266 : Αὐτὰρ ὅγε σκαιὸς μεσάτῳ ἐπαλίνδεται ὁλκῷ. Schol. ἐπικυλίεται.]

[Ἐπαλκὴς, ὁ, ἡ, Validus, Robustus, Æsch. Cho. 413, ubi schol. ἰσχυροποιόν. Angl.]

[Ἐπάλκης, ους, ὁ, Epalces, n. viri. Inscr. Tegeat. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1513, p. 699, b, 17 : Διοκλῆς Ἐπάλκι[ος]. L. Dind.]

[Ἔπαλκος, ου, ὁ, Epalcus, n. viri, in inscrr. Teniis ap. Bœckh. n. 204, 205, 206, coll. Add. p. 909. L. Dind.]

[Ἐπαλλαγὴ, ἡ, Permutatio. Herodot. 1, 74 : Γάμων ἐπαλλαγὴν ἐποίησαν, Mutua connubia. Dionys. A. R. 10, 60. || Implicatio, Perplexus situs. Aret. p. 34 : Αἰτίη δὲ τῶν ἀρχέων τῶν νεύρων ἡ ἐπαλλαγή· οὐ γὰρ κατ' ἴξιν τὰ δεξιὰ ἐπὶ δεξιὰ ὁδοιπορέει μέσφι περατῶνται, ἀλλ' ἔμφυτα τῇ ἀρχῇ ἕκαστα εὐθὺς ἐπ' ἐκεῖνα φοιτῇ, ἀλλήλοισι ἐπαλλαξάμενα εἰς χιασμὸν σχήματος. L. Dind.]

Ἐπαλλὰξ, pro signif. τοῦ ἐναλλὰξ in VV. LL. affertur ex Xen. [Eq. 1, 7 : Στέρνα πλατύτερα ὄντα καὶ πρὸς... τὸ μὴ ἐπ., ἀλλὰ διὰ πολλοῦ τὰ σκέλη φέρειν εὐφυέστερα, ubi est, Non implicita s. perplexa. Quem l. respiciens Pollux 1, 193 exhibet ἐναλλὰξ, quod simili modo de pedibus implicatis dixit Aristoph. in illo cit. Similiter Aristid. vol. 1, p. 289, 5 : Φανέντος τοῦ θεοῦ λαμβάνομαι τῆς κεφαλῆς ἐπ. τοῖν χεροῖν, ubi olim ἀπαλλὰξ, ut in edd. vett. Xen., unde petitum, memoravit HSt. in Ἐναλλὰξ. || Mutuo, Alternis, ap. Diod. 19, 30 : Ἐπηλάλαξαν αἱ δυνάμεις ἐπαλλὰξ πλεονάκις.]

Ἐπάλλαξις, εως, ἡ, Alternatio. Item, Indiscretus ab altero in alterum transitus. Alterius vicissim et alterius motio indiscreta, ita ut oculum fallat. Sic ap. Aristot. δακτύλων ἐπάλλαξις, Celerrimus motus duorum digitorum, quum alternos tollimus et demittimus. V. Bud. Comm. p. 602. In VV. LL. ἐπάλλαξις τῶν δακτύλων exp. etiam Micatio digitorum. [Respicitur l. De insomn. c. 2, p. 460, 20 (cui conf. Metaph. 3, 6, p. 1011, 33) : Καὶ τῇ ἐπαλλάξει τῶν δακτύλων τὸ ἓν δύο φαίνεται, ἀλλ' ὅμως οὔ φαμεν δύο· κυριωτέρα γὰρ τῆς ἁφῆς ἡ ὄψις. Εἰ δ' ἦν ἡ ἁφὴ μόνη, κἂν ἐκρίνομεν τὸ ἓν δύο. Ubi digitorum quandam implicationem intelligi, ex Probl. 35, 10 : Διὰ τί τὸ περιαγόμενον ἐναλλὰξ τοῖς δακτύλοις δύο φαίνεται; et 31, 11 : Ὥσπερ οὖν δύο ὁρᾶν τὸ δὶς ὁρᾶν οἴεται ἡ ψυχὴ, ὅμοιον καὶ ἐπὶ τῶν δακτύλων τῆς ἐπαλλάξεως, et ib. 17, docuit G. A. Beckerus p. 49. Ex his autem ll. fictum, quod e Lex. Septemv. repetit HSt. :] Et τῆς ἐπαλλάξεως δάκτυλοι, Digiti mutatis vicibus implicati. [Eodem autem modo dicitur a Plut. Mor. p. 45, D : Μηρῶν ἐπάλλαξις ἀπρεπής. Et 140, E : Ὥσπερ οἱ δεσμοὶ κατὰ τὴν ἐπάλλαξιν ἰσχὺν δι' ἀλλήλων λαμβάνουσιν. Plato Soph. p. 240, C : Διὰ τῆς ἐπαλλάξεως ταύτης, quam ib. συμπλοκὴν dixerat. Simplic. De cœlo 3, p. 150 : Τὴν συμπλοκὴν οἱ Ἀβδηρῖται ἐπάλλαξιν, ὥσπερ καὶ ὁ Δημόκριτος. Polyb. 18, 1, 11 : Τὰς εἰς ἀλλήλους ἐμπλοκὰς καὶ τὰς ἐπαλλάξεις τοῦ τοιούτου χάρακος. Harpocr. : Ἐπαλλάξεις, ἀντὶ τοῦ συναλλαγὰς ἢ μίξεις, Ἀντιφῶν Ἀληθείας α'. Improprie de alternationibus et vicissitudinibus etiam Aristot. De gen. an. 2, 1, p. 732, 15 : Συμβαίνει δὲ πολλὴ ἐπ. τοῖς γένεσιν· οὔτε γὰρ τὰ δίποδα πάντα ζωοτοκεῖ ... οὔτ' ᾠοτοκεῖ πάντα κτλ.]

[Ἐπαλλάσσω, s.] Ἐπαλλάττω, Alterno, Varius sum, Non eodem tenore procedo, Vicissim hoc atque illo modo procedo; ut ἐπαλλάσσοντες ὀδόντες ap. Aristot. [De part. an. 3, 1, p. 661, 18], Dentes serrati, h. e. breviores alternis et longiores. Quod ipse appellat etiam ἐναλλὰξ ἐμπίπτειν, scribens, Οἱ χρήσιμοι δὲ πρὸς τὴν ἀλκὴν ἐναλλὰξ ἐμπίπτουσιν, ὅπως μὴ ἀμβλύνωνται τριβόμενοι πρὸς ἀλλήλους. Plin., Serrati pectinatim coeunt, ne contrario occursu atterantur. || Ἐπαλλάττειν τῷ γένει τῶν ἰχθύων ap. eund. Aristot. H. A. 2, [1 fin.], Alternantem naturam habere et quæ in piscium naturam quodammodo transeat. Id. in Polit. [4, 10, p. 1295, 9] ἐπαλλάττειν πρὸς τὴν βασιλείαν dixit pro In vicinia esse et confinio, ita ut facilis transitus sit ab alteris formis ad alteras. Citatur ex Eod. in Probl., Ἐπαλλάττουσιν ἀλλήλοις, pro Inter se non cohærescunt. Et Gen. anim. 4, [4, p. 769, 34] συμφύεσθαι et ἐπαλλάττειν tanquam contraria. Ἐπαλλάττειν pro Alternare, alia etiam signif. sumpto, ap. eund. Aristot. in Polit. [1, 6, p. 1255, 13] : Αἴτιον ταύτης τῆς ἀμφισβητήσεως, καὶ ὃ ποιεῖ τοὺς λόγους ἐπαλλάττειν. Qua etiam de re Virg. Alternare dixit : Hæc alternanti potior sententia visa est. [Ib. 6, 1, p. 1317, 2 : Συνδυαζόμενα (genera rerum publ.) ποιεῖ τὰς πολιτείας ἐπαλλάττειν, ὥστε ἀριστοκρατίας τε ὀλιγαρχικὰς εἶναι καὶ πολιτείας δημοκρατικωτέρας. Et ib. 1, 8, p. 1257, 35 : Ἐπαλλάττει γὰρ ἡ χρῆσις.] || Ἐπαλλάττειν etiam dicitur Alterum pro altero accipi, et loco alterius esse : ut ap. Eund. De vitæ brevitate [c. 1, p. 464, 28] : Ἐπαλλάττει τὰ νοσώδη τὴν φύσιν σώματα τοῖς βραχυβίοις. V. Bud. p. 600, 601, 602. [Eadem constr. De gen. an. 2, 1, p. 733, 27 : Τὰ δ' ἄναιμα οὐ πάντα σκωληκοτοκεῖ ἁπλῶς· ἐπαλλάττει γὰρ ἀλλήλοις τά τ' ἔντομα καὶ τὰ ἀτελὲς τίκτοντα τὸ ᾠόν. Et alibi.] || Activum item cum accus., ut ap. [Hom. Il. N, 359 : Ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοιίου πολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, ubi schol. Ven. : Τῷ ἐπαλλάξαι ἐπὶ τοῦ συνάψαι χρῶνται καὶ τῶν πεζολόγων τινές, πλεονάζει δὲ Ἀριστόξενος ὁ μουσικὸς, ἐπηλλαγμένα λέγων τὰ συνημμένα. Hesych. : Ἐπαλλάξαντες, ἐφαμματίσαντες, ἐπιπλέξαντες, κτλ., ad eundem l. respiciens. Sic etiam Arrian. Tact. p. 13 ed. Blanc. : Ἀλύσεσι λεπταῖς ἐπηλλαγμένοι (θώρακες), Annulis tenuibus conserti. Xen. Cyn. 5, 20 : Ἐπαλλάττοντες ἅλματα, ἐμποιοῦντες ἴχνεσιν ἴχνη.] Aristot. De anim. 2, [1, p. 501, 18], ἐπαλλάττειν τὰ καρχαρόδοντα τοὺς ὀδόντας τοὺς ὀξεῖς ὁμοῦ [ὁμοῦ del.]. Quæ Gaza interpr., Quorum sunt dentes serrati, series acutorum dentium mutua insertione pectinatim se constipat. Gregor. : Καὶ ἡ μὲν μέλιττα ποιεῖ τὰ κηρία τὰς ἑξαγώνους καὶ ἀντιθέτους σύριγγας ἐξυφαίνουσα, καὶ τὰς εὐθείας ταῖς γωνίαις ἐπαλλάττουσα, Rectas lineas angulis evarians. Bud. p. 600. [Passivum signif. activa, ut supra ἐναλλάττομαι posuisse videtur Soph., de quo Hesych. : Ἐπαλλαχθεῖσα, ἐπαλλάξασα, Σοφοκλῆς Κολ-

γίστν. Passiva Eur. Heracl. 836 : Πῶς ἐπαλλαχθεὶς ποδὶ, Pes pedi consertus, de pugnantibus. Plut. Lucull. c. 21 : Ἐπαλλαγμένας δι' ἀλλήλων ταῖς χερσίν. Xen. Hipp. 3, 3 : Οὐδὲ δόρατα μὴν παραλείψω ὡς ἥκιστα ἂν ἀλλήλοις ἐπαλλάττοιτο, Inter se implicentur vel incumbant. Cui contrarium mox ponitur εὐχρινῆ. Sic de vestigiis confusis ἐπαλλαγμένα Cyneg. 8, 3, et ib. 6, 14, 15, ut supra act. Et de oratione Comm. 3, 8, 1 : Ὥσπερ οἱ φυλαττόμενοι μή πῃ ὁ λόγος ἐπαλλαχθῇ, Ne perplexa et confusa fiat disputatio. Medii Ἐπαλλάττομαι, Me implico, exemplum v. in Ἐπαλλαγή.]

Ἐπαλληλία, ἡ, Series continua et sine intercessione, Vicissitudo perpetua. Bud. in VV. LL. Æternitas. [Eust. Il. p. 11, 32 : Αἱ χασμῳδίαι ἦγουν αἱ τῶν φωνηέντων ἐπαλληλίαι καὶ συμπτώσεις· 422, 28 : Ὁ τοῦ σ πλεονασμὸς ἐν πολλαῖς εἴθισται βραχυνομέναις λέξεσι κατ' ἐπαλληλίαν πυκνὴν, ὁποῖα καὶ τὸ θίσκλον, θίσφατον κτλ. Etym. M. p. 576, 3 : Ἐπὶ δὲ τοῦ Αἴας οὐ προστίθεται (τὸ ι) διὰ τὴν ἐπαλληλίαν· εἰ γὰρ ἦν Αἴας, ἀλλεπάλληλος εὑρίσκετο ἡ αι δίφθογγος. Cramer. Anecd. vol. 3, p. 235, 27, et sæpius Etym. M.]

[Ἐπαλληλίζω, ap. Nicet. Alex. 2, p. 312, A : Οὐδ' ἂν ἐπαλληλίζειν τις ἔλοιτο, Comparo int. Schneid.]

Ἐπάλληλος, ὁ, ἡ, Alius super alium, vel post alium; aut Alter super vel post alterum, Creber et continuus, ut quidem exp. a Bud. in h. l. Alciphr. Ep. 24 : Ἀλλ' ἦδη καὶ χιὼν πυκνὴ καὶ ἐπάλληλος φερομένη. [Herodian. 2, 7, 6 : Διαγγελθείσης τῆς τοῦ δήμου Ῥωμαίων γνώμης καὶ τῆς ἐπαλλήλου ἐν ταῖς συνόδοις βοῆς.] Sic ap. Philon. De V. M. 1 [vol. 2, p. 112, 48] : Διὰ τὴν ἐπάλληλον φοράν, Crebrum et frequentem lapsum. Ap. Eund., Τὸ δὲ τιμωριῶν ἐπάλληλον καὶ τὸ ἑκατέρας μέγεθος, exp. Altera super alteram pœna. [Apoll. De constr. 2, 27 : Διὰ τὸ ἐπάλληλον τῶν δύο εὐθειῶν.] Ἐπάλληλοι item plur. num., Crebri, Frequentes, Alii super alios, vel Alii ex aliis, ut Politian. eleganter vertit in h. l. Herodiani, 1, [13, 15] : Ἐδεδούλωντο δὲ πᾶσιν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν νύκτωρ τε καὶ μεθ' ἡμέραν ἐπάλληλοι καὶ ἀκόλαστοι τοῦ σώματος ἡδοναί, Quippe quem die noctequæ aliæ ex aliis effrenæ corporis voluptates gravissimo servitio premebant. Possumus etiam, ut opinor, interpretari, Aliæ alias excipientes, vel Aliæ aliis succedentes. Ap. Philon. eodem opere [vol. 2, p. 175, 40] ἐπάλληλοι ῥοπαὶ redditur Alternæ interneciones, et ἐπάλληλοι ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ, Fulgetra et tonitrua alterna crebraque. [Alciphr. 3, 6 : Τὸ πρόσωπον τὰς ἐπαλλήλους πληγὰς οὐκ ἀνέχεται. Philo vol. 2, p. 66, 20 : Θερμὰ καὶ ἐπάλληλα ὄλκαρα. Et ante hos aliosque recentiorum Soph. Ant. 57, de mutua filiorum Œdipi cæde : Αὐτοκτονοῦντε ... μόρον κοινὸν κατειργάσανθ' ἑπαλλήλοιν χεροῖν.] || Ἐπάλληλα, Alia aliis superposita sine intercessione aut interstitio et intercapedine. Et ita ἐπάλληλα opponuntur τοῖς ὑπαλλήλοις, Bud. [Diod. 3, 36 : Ταῖς ἐγκυκλωθείσαις ἐπαλλήλαις σπείραις, aut ἐπαλλήλοις scribendum aut ἐπ' ἀλλήλαις. Pariterque ap. schol. Dionys. Bekk. An. p. 786, 33, ἐπαλλήλους pro — ας. Schol. Hom. Il. N, 130 : Ἀνδρόμαχός φησι κυρίως λέγεσθαι προβέλυμνα τὰ ἐπαλλήλους κλάδους ἔχοντα δένδρα διὰ τὸ θλυμαντὸν. Sic ἐπάλληλος φάλαγξ, Polyb. 2, 69, 9; τριφαλαγγία 12, 18, 5; τάξις 11, 11, 7. Hesych. : Ἐπαλλήλων, ὁμοίων, eodemque modo Suidas.]

Ἐπαλλήλως, Serie continua et sine intercessione. [Identidem, Iterum atque iterum, Gl.] Diosc. 1, 167 : Φυτὸν γάρ ἐστι καρποφορῶν δι' ὅλου ἔτους ἐπαλλήλως, Ita ut fructus novus veterem excipiat, aliis atque aliis malis succrescentibus, Bud. Eodem sensu Hermol., Ita ut antecedentem fructum subnascens identidem occupet novus. [Athen. 10, p. 456, E : Ἐπ. ἔχοντα τὰ ἔμπροσθεν. Addit Routh. Eccles. Lugd. Ep. ap. Euseb. H. E. 5, 1, p. 202, 19: Πρὸς πάντα τὰ ἐπερωτώμενα ἀπεκρίνατο Χριστιανός εἰμι· τοῦτο ... ἀντὶ παντὸς ἐπ. ὡμολόγει. Ap. schol. Dionys. Bekk. An. p. 787, 12 : Βουστροφηδὸν ἦγουν ἀναλλήλως καὶ κατὰ τὰς κῶλακας, αἵτινες ἐνέχονται ἀλλήλοις, scrib. ἐπαλλήλως. L. D.]

[Ἐπαλληλότης, ητος, ἡ, i. q. ἐπαλληλία. Apollon. De conj. Bekk. An. p. 525, 14 : Τὸ ἦ δὴ ... οὐκ ἐν ἐπαλληλότητι ἔχει ἕνα σύνδεσμον τὸν δή. L. Dind.]

[Ἐπαλλόκαρπος. V. Ἐπαλλόκαυλος.]

Ἐπαλλόκαυλος, ὁ, ἡ, Cujus caulis alii innititur. Sic quidam legunt ap. Theophr. H. Pl. 3, [18, 9] : Ὡς δ' ἐπὶ τὸ πλεῖον ἀεὶ πρὸς ἑτέρῳ φιλεῖ ζῆν, καὶ ὥσπερ ἐπαλλόκαυλόν ἐστι, Caulemque suum in alio veluti fulcit : quod præcedentia verba declarant. Sed mendose ibi scribitur Ἐπαυλόκαλον. Gaza vertit Amplexicaulis. Alii vero hic malunt reponere Ἐπαλλόκαρπον : sicut et in seq. l. [11], ubi de smilace loquitur, pro ἐπαυλόκαρπον reponunt itidem ἐπαλλόκαρπον : ac ἐπαλλόκαρπα esse dicunt Quæ aliarum plantarum fulta sustentaculo, quasi fructificant, Quæ super aliis fructus suos edunt, Quæ aliis inuixa propter suam imbecillitatem, fructus suos gignunt; nam id hederæ, cujus smilax species esse putatur, proprium est : ac smilacem Plin. quoque scandere arbores et repere per illas testatur.

[Ἐπάλλομαι. V. Ἐφάλλομαι.]

[Ἐπάλλυδις, adv. Sibylla 12, 97 ed. Maii : Καὶ ἐπ. ἄλλος ὀλεῖται ἀρῇ κραταιρῷ. Ibid. 14, 11 Maius perperam ἐπ' ἄλλυδις. Oxanx.]

Ἔπαλλων Hesychio ὄοῦλος, λάτρις, Servus, Famulus : qui alibi πάλμων. [Pro ἐπάμων.]

[Ἔπαλξιν, τὸ, in inscr. Att. a Müllero Gott. 1836 edita, p. 34, 54 : Καὶ τῶν ἐπαλξίων πάντα ὅσα ὁ ἂν ἦ ἀ[φιστη]κότα πλέον ἓξ ἀκτίλων πλινθοβολήσει διαλείπων θυρίδας διπλίνθους, ὕψος πο[ῦ]ν τοῦ μ]ὲν ἐπαλξίου τριῶν ποδῶν· p. 38, 77 : [ἐ]παλξίου στροφὰ προσβαλῶν κτλ. Müllerus p. 52 : « Ubi ἐπαλξ[ί]ων scripsit Rossius, Pittacius posuit ἐπαλξιῶν. Et habet utramque formam hic titulus, eo puto discrimine, ut ἔπαλξις omne pinnarum munimentum complectatur, ἐπάλξιον autem inferiorem murum significet, cui pinnarum ordo fenestris interruptus superstruitur. » Notandum autem, si recte interpungitur ante καὶ τῶν ἐπ., δ' inter ὅσα et ἂν positum, de quo v. in Δέ vol. 2, p. 929, B. L. D.]

Ἔπαλξις, εως, ἡ, Pinna, Propugnaculum muri, [Pinnaculum, add. Gl.] προμαχών, sc. ἐφ' ᾧ ἐστὶ τοῖς ἄνωθεν μαχομένοις τὸ ἀλαλάξειν ἤτοι βοηθεῖν : nam ab ἄλκω ἄλξω fit, ut Eust. annotat in Hom. [Il. M, 263] : Ἀλλ' οἵγε ῥινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις. [Singul. ib. 381 etc.] Polit. ap. Herodian. [8, 4, 20; 2, 12] πύργους καὶ ἐπάλξεις Turres et propugnacula, alibi [7, 11, 17] Turres et pinnas vertit : sed frequentius ἐπάλξεις Pinnas interpr. Idem et Mœnia interpr. quodam l. Valla ap. Thuc. Pinnas interpr. ap. quem aliquoties legitur h. v., ut [sing. 7, 28 : Πρὸς τῇ ἐπάλξει ... φυλάσσοντες·] 4, [115] : Ἀπ' οἰκιῶν ἐπάλξεις ἐχουσῶν. Et 3, [22] : Κατέβαλε γάρ τις τῶν Πλαταιέων ἀντιλαμβανόμενος ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων κεραμίδα, Deturbavit enim quidam ex Platæensibus apprehensam ex pinnis tegulam. [Herodot. 9, 7. Æsch. Sept. 30, et sæpius Eurip. Aristoph. Ach. 72; Xen. Cyr. 6, 1, 53, H. Gr. 4, 7, 6; Demosth. p. 36, 16. Παρ' ἔπαλξιν ἑστάμενοι Plut. Mor. p. 245. E. V. etiam Ἐπάλξιον. || Figurate Æsch. Ag. 381 : Οὐ γὰρ ἔστιν ἔπαλξις πλούτου πρὸς κόρον ἀνδρὶ λακτίσαντι μέγαν δίκας βωμὸν εἰς ἀφάνειαν. Eur. Or. 1203 : Τήνδ' ἡμῖν ἴχω σωτηρίας ἔπαλξιν, Propugnaculum.] Etym. non illam solum deductionem affert ab ἄλκω, cujus sit fut. ἄλξω, a quo nomen verbale ἄλξις, deinde ἔπαλξις : sed vult ἔπαλξις posse etiam dici tanquam quæ sit ἐπάλξεως quædam. || Ἔπαλξις, si eidem credimus, est etiam ἀμύς : item ἑκατέρων τῶν φονικῶν. [Addit Lex. rh. Bekk. An. p. 243, 17 : Ὡκυδόμηται δὲ πρὸς τῷ Πρυτανείῳ.]

Ἐπαλξίτης, ὁ, ut ἐπ. λίθος, Pinnalis lapis, Lapis qui est supra pinnam, Etym. [Memorant etiam Suidas et Chœrob. in Crameri An. vol. 2, p. 200, 16. Non ponitur autem ab Etym. et Chœrob. ἐπ. λίθος, sed ἐπ. explicatur λίθος ὁ ἐπάνω τῆς ἐπάλξεως. ĭ]

[Ἐπαλουσία, ἡ Ἀθηνᾶ, Hesych.]

[Ἔπαλπνος, ὁ, ἡ, Dulcis. Pind. Pyth. 8, 120 : Τοῖς οὔτε νόστος ὁμῶς ἔπαλπνος Πυθιάδι κρίθη. Schol. ἡδύς, προσηνής. Conf. Ἄλπνιστος.]

[Ἐπάλτης, ὁ, Epaltes, Trojanus, Hom. Il. Π, 415.]

Ἐπαλύνων, Galeno [Gl. p. 470] ap. Hippocr. est ἐπιπάσσων, Inspergens. Dicitur frequentius παλύνων. [« HSt. (a Gal.) ἐπιπαλύνων leg. existimat. Videtur tamen Gal. ἐπαλύνων legisse De morb. mul. 1, p. 623, 52, ubi ἄλφιτ' ἐπαλύνων exempll. (Erot. autem ex eod. l., ut videtur, p. 312, recte παλύνων cum eadem. interpr.) » Foes.]

Ἐπαλφῖτόω, Farina aspergo s. conspergo, ut ap. Athen. 10, [p. 432, B] Epinicus [immo Mnesiptolemus] dicit: Ὡς Σίλευκος ἐπηλφίτωσε τὸν οἶνον, i. e. ἄλφιτα ἐπίβαλε τῷ οἴνῳ s. ἐπ' ἄλφίτου ἔπιε, ut ibid. loquitur. [Ita tacito HSt. Libri scripti ἀπηλφίτισε, edd. ἀπηλφίτωσε. Ἀπαλφιτίζοντες τὸν οἶνον ἔπινον cum epitome Eust. Il. p. 868, 59. Ἀπανθρακίζειν comparat Schweigh.]

Ἐπαλώστης, ὁ, quod habetur ap. Xen. OEc. [18, 5], exp. in VV. LL. Triturator, quum potius significet Eum qui bubus terentibus moderatur, ut Bud. scribit: cui in eo etiam assentior quod hanc vocem mendi suspectam habet. [Ἐπαλωστὴς Lobeck. Phryn. p. 254.]

[Ἐπαμαθύνω, In pulverem redigo, Vasto. Georg. Pachym. Andr. Pal. p. 407, A: Πᾶσαν τὴν ὑπώρειαν ἐκείνην τὸ πῦρ ἐπιλαβὸν ἐπημάθυνε. ἄᾶῦ L. Dind.]

[Ἐπᾰμαξεύω, Tero plaustris. Soph. Antig. 251: Γῆ ... ἀρρωὶξ οὐδ' ἐπημαξευμένη τροχοῖσιν.]

Ἐπαμάω, vel potius Ἐπαμάομαι, Colligo, Coacervo, Accumulo metentium more. Hom. Od. E, [482]: Ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσιν εὐρεῖαν. Ubi Eust. pro συνέλεξεν, inquit, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀμώντων. Sic et κόνιν ac τέφραν aliquis ἐπαμᾶται χερσί. Utitur autem in Iliade quoque hoc verbo. Sunt et qui, sensum explicantes, ἐπαμήσατο εὐνὴν, interpretentur, Ex congestis coacervatisque foliis sibi cubile stravit. Xen. [OEc. 19, 11]: Ἐπαμήσαιο δ' ἂν μόνον τὴν γῆν, ἢ καὶ σάξαις ἂν εὖ μάλα περὶ τὸ φυτόν. Ubi Bud. vertit Accumulare, ex quodam Plinii l., quem affert p. 356. Citatur et ex Herodoto [8, 24] ac Theophr. [H. Pl. 9, 13, 5] ἐπαμήσασθαι γῆν, itidem pro Terram aggerere. [Κόνιν, Polyæn. 2, 1, 23. Αἰγιαλῖτιν θῖνα, Diod. Zon. Anth. Pal. 4, 404. Ἐπαμήσασθαι τῆς γῆς Poll. 8, 146.] Sed in VV. LL. ἐπαμάω exp. etiam Leniter superjicio. [Diog. L. 6, 79: Φασὶ τελευτῶντα αὐτὸν (Diogenem) καὶ ἐντείλασθαι ἄταφον ῥῖψαι ... ἢ εἰς γε βόθρον συνῶσαι, καὶ ὀλίγην κόνιν ἐπαμῆσαι. Seager. Cum genit. Iambl. V. Pyth. 31, 192, p. 396: Γῆς οὖν ἐπαμήσαντες τοῖς πεσοῦσι. || Ἐφαμάω, Heliodor. 2, 20: Φυλλάδος ὅσον πλεῖστον ἠδύνατο ἐφ' ἑαυτὸν ἐφαμήσας. Lemi spiritu scribi ἀμῶ, ἁμῆ, sed nonnullos scribere ἅμῃ, annotat Lex. de spirit. p. 210. De mensura syllabæ αμ v. in simplici.]

[Ἐπαμβαίνω. V. Ἐπαναβαίνω.]

[Ἐπαμβατὴρ, ὁ, pro ἐπαναβατὴρ, Qui conscendit, Sessor, Vector. Æsch. Cho. 280: Τὰς δὲ νῶν νόσους, σαρκῶν ἐπαμβατῆρας ἀγρίαις γνάθοις λιχῆνας, ἐξέσθοντας ἀρχαίαν φύσιν, de morbis qui ἀγριολιχῆνες dicebantur. Recte Auratus ἐπιμβατῆρας.]

[Ἐπαμβλήδην. V. Ἐπαναβλητόν.]

Ἐπαμβλίσκω τοὺς καρποὺς, affertur pro Excutio immaturos fructus, Reddo præcoces fructus. [Respicitur Plut., de quo v. in Ἀπαμβλίσκω. Sic Artemid. 3, 38, p. 180, ἐπαμβλύνω pro ἀπαμβλύνω illatum videtur Schneidero.]

Ἐπᾰμείβω, vel Ἐπαμείβομαι, Permuto. Hom. Il. Z, 230: Τύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν, Arma inter nos, vel invicem, permutabimus. [Orph. Arg. 420: Ὡς ἐπάμειψε φύσις (chaos).] Item Z, 339: Νίκη ἐπαμείβεται ἀνδρας, Victoria alternat homines. Ita enim puto reddi posse, tam libere utendo Lat. Alterno, quam ille Græco ἐπαμείβομαι usus est. Mollius tamen fuerit, Victoria vices in hominibus alternat. Idem certe significavit Hom. νίκην appellando ἑτεραλκέα. [Dicitur, ut ap. Archilochum Stob. Fl. vol. 3, p. 498: Ἐξαῦτις δ' ἑτέρους ἐπαμείψεται, de calamitate modo ad hos modo ad illos accedente. Oppian. Hal. 1, 651: Πόντον ὑπημείψαντο καὶ ἰχθύας ἀμφιβάλοντο γυίοις, liber unus ἐπημ. Synes. p. 326, B: Ἵνα καὶ πυμάτα μερὶς ἐν κόσμῳ λελάχῃ ζωᾶς ἐπαμειβομένας. Hesych.: Ἐπαμειβόμενον, ἐπαλλαττόμενον.]

[Ἐπᾰμείνων, ονος, ὁ, Epaminon. V. Ἐπαμεινώνδας. Ἐπαμείνονος cujusdam mentio fit etiam in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 162, 17, p. 287. Adde n. 1591, p. 773, 20; vol. 2, p. 477, n. 2704. L. Dind.]

[Ἐπᾰμεινώνδας, ου (Polyb. 4, 32, 10; 33, 8 etc., Pausan. 4, 31, 10; 32, 1) et α (id. 8, 12, 1, Suidas v. Εὐψυχία, in fr. Polybii, ut conjiciebat Vales., p. 1541, B, et v. Πυθαγόρας, p. 3168, B), ὁ, dux Thebanorum ap. Xen. H. Gr. 7, 1, 41 etc., Diod. l. 15, Arrian. Exp. 1, 9, 7, Plut. et alios. Ἐπαμεινώνδας, ut plerumque scribitur in libris melioribus, est in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1625. Deteriores sæpe Ἐπαμινώνδας, quæ est forma Bœotica a vulgari dialecto aliena, ut nihil tribuendum videatur inscriptioni Atticæ a Pocockio descriptæ ap. Bœckh. vol. 1, p. 157, 29, ubi etiam Ἐπαμίνονδος scriptum pro Ἐπαμινώνδου. Ἐπαμ.νδαο in Bœotica n. 1574, 14. Archontem Att. ol. 87, 4, quem Ἐπαμείνονα Athen. 5, p. 217, E, et (ubi ἐπὶ Ἀμείνονος est) argum. Eur. Hippolyti vocant, Ἐπαμεινώνδαν (sic enim ex cod. Flor. scripsi pro Ἐπαμιν.) dicit Diod. 12, 46. Ubi Wessel. confert quod Hippocrates Epid. 1, p. 951, E, Ἐπαμίνωνα vocat eundem hominem quem p. 957, B, Ἐπαμινώνδαν. Est autem pro Ἐπαμίνωνι ap. Hipp. scribendum Ἐπαμείνονι. L. Dind.]

[Ἐπᾰμεριμνέω, Acquiesco. Basil. M. vol. 3, p. 124, D: Βουλόμενος ἡμᾶς μὴ ἐπαμεριμνεῖν τοῖς προδεδωμένοις, ἀλλ' ὁσημέραι εἰς τὸ πρόσω προκόπτειν.]

[Ἐπαμέτραιον, μέτρον τι παρὰ Κνιδίοις, Hesych.]

[Ἐπᾰμηχᾰνέω, Consternor, Trepido, Hæsito ad. Georg. Pachym. Andr. Pal. p. 436, C: Βασιλεὺς ἐπαμηχανῶν τοῖς φημιζομένοις. L. Dind.]

[Ἐπαμμένω. V. Ἐπαναμένω.]

Ἐπᾰμοιβαδὸν, et Ἐπᾰμοιβαδὶς, q. d. Permutatorie, Per vices. Ap. Hom. autem Od. E, [481]: Ὡς ἄρα πυκνοὶ Ἀλλήλοισιν ἔχον ἐπαμοιβαδὶς, exp. ἐναλλὰξ et ἐπιπεπλεγμένως, in brevibus scholl. Eustathius quoque: Τὸ δὲ ἀλλήλοις ἐπαμοιβαδὶς, inquit, πιθανεύεται τὴν τῶν θάμνων πυκνότητα· ἐπιπεπλεγμένοι γὰρ ἀλλήλοις ἐπιμᾶλλον πυκνοῦνται. Exp. autem. illud ἐπιπεπλεγμένως, Implicite: ego malim Conserte: nam quæ conserta sunt, alia aliis velut mutuo superincumbunt. Sunt et qui Alternatim intertexta interpr. Ceterum admonet Eust. ἀμοιβαδὸν esse κοινόν: at vero ἀμοιβαδὶς, poeticum, id, opinor, de his etiam compositis intelligens. [Ἐπαμοιβαδὶς Apoll. Rh. 4, 1030, Manetho 2, 55. V. etiam Ἐναμοιβαδίς. Ῑ Ἐπαμοιβαδὸν cum interpr. ἐναλλὰξ annotavit Hesych.]

[Ἐπαμοιβαῖος, i. q. seq. Boethius Græcus Planudis 4, metr. 6, 17, p. 50 Web. Osann.]

[Ἐπαμοίβιος, ὁ, Permutans. Hom. H. Merc. 516: Τιμὴν γὰρ πὰρ Ζηνὸς ἔχεις ἐπαμοίβια ἔργα θήσειν ἀνθρώποισι, de Mercurio mercaturæ auspice. Ἐπ' ἀμοίβιμα cod. Mosq. Unde ἐπαμοίβιμα Wolfius.]

Ἐπαμοιβὸς, ὁ, ἡ, Alternans. In VV. LL. exp. Alternus s. Alternans in Apoll. Arg. 2, [1076]: Ἄλλος ἐπαμοιβὸς ἀρηρεν Ἄλλῳ. [De forma Ἐπημοιβὸς vide infra.]

Ἐπαμπέχω, Superinduo. [Figurate Plut. Oth. c. 5: Ὑβρει καὶ κόμπῳ ἐπαμπέχειν, ut medium ponit Mor. p. 1102, C: Πᾶν πέριξ ἐπαμπεχομένους καὶ ἀποκρυπτομένους διὰ φόβον ἃς ἔχουσι δόξας, et pass. Sert. c. 10: Δοκεῖ τὸ περὶ τοὺς ὁμήρους πραχθὲν ἔργον ἐπιδεῖξαι τὴν φύσιν οὐκ οὖσαν ἥμερον, ἀλλ' ἐπαμπεχομένην λογισμῷ διὰ τὴν ἀνάγκην. Proprie Dio Chr. vol. 1, p. 206: Δέρμα ἰσχυρὸν ἐπαμπέχεται. || Forma Ἐπαμπίσχω Philo vol. 1, p. 562, 27: Γῆν καὶ ὕδωρ καὶ ἀέρα καὶ τὰ ἐκ τούτων ἐπαμπίσχεται. (Ap. eund. vol. 1, p. 635, 17: Ῥακίοις ἐναμπεχόμενος, scrib. ἐπαμπ.) || Eur. Tro. 1148: Ἡμεῖς μὲν οὖν, ὅταν σὺ κοσμήσῃς νέκυν, γῆν τῷδ' ἐπαμπίσχοντες ἀρῶμεν δόρυ, ubi dicitur de humando cadavere, aoristum ἐπαμπισχόντες, de quo v. in Ἀμπέχω, restituit Elmsl. ad Med. v. 277. L. Dindorf.]

[Ἐπαμπήγνυμι. V. Ἐπαναπήγνυμι.]

Ἐπᾰμύντωρ, ορος, ὁ, Auxiliator, Vindex, i. q. ἀμύντωρ. [Hom. Il. Π, 263, et in var. script. N, 384. Orph. Lith. 77.]

Ἐπαμύνω, Defendo ab injuria, Auxilior, Succurro. [Adminiculo, Gl.] Hom. Il. E, [685]: Μὴ δή με Ζεὺρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς Κεῖσθαι, ἀλλ' ἐπάμυνον· et [Σ, 99]: Ἑταίρῳ κτεινομένῳ ἐπαμῦναι. [Eurip. ap. Aristoph. Ran. 1397; Theocr. 22, 210.] Et in oratione soluta [Herodot. 9, 61: Βοηθεῖτε καὶ τὰ μάλιστα ἐπαμύνετε. Thuc. 1, 25: Μὴ σφᾶς περιορᾶν διαφθειρομένους, ἀλλ' ἐπαμῦναι. Et c. dat. pers. 1, 33; 6, 18.] Isocr. [p. 51, C]: Καὶ τοῖς ἀδικουμένοις ἀεὶ τῶν Ἑλλήνων ἐπαμύνουσαν. Jungitur autem et dat. pers. [rei], ut ἐπαμύνειν τοῖς πράγμασιν [Demosth. p. 1439 extr.], ἐπαμύνειν ταῖς συμφοραῖς

[Isocr p. 49, A], et ἐπαμύνειν ταῖς ἐνδείαις, ap. Eund. [Plato Leg. 10, p. 891, B : Οὐδὲν ἂν ἔδει τῶν ἐπαμυνούντων λόγων ὡς εἰσὶ θεοί.] || Ἐπαμύνειν accus. personæ junctum, exp. Ulcisci, in Epigr. [Asclep. Anth. Pal. 5, 7, 3]: Τὴν δολίην ἐπάμυνον. [Ἀπάμυνον cod. Palat., quod verum. Quinti 13, 202 : Δήιον ἀνδρ' ἐπαμύνει, ab Struvio cit., item scrib. ἀπ. || Cum gen. schol. Il. E, 171 : Πατρόκλῳ ἐπάμυνον) Ἢ Ἀριστάρχου κατὰ γενικὴν Πατρόκλου ἐπ. Ἐλλείπει δὲ ἡ περί, περὶ Π. Ὅμοιον δέ ἐστι τὸ, Ὃ δ' οὐδ' οὗ παιδὸς ἀμύνει (Π, 522)· κἀκεῖ γὰρ κατὰ γενικὴν γράφει. || Med. Cramer. Anecd. vol. 2, p. 439, 17 : Ἐπαμυνόμενος, βοηθῶν. Nisi hic quoque scrib. ἀπαμ. ἀῦ l. Dindorf.]

[Ἐπαμφᾰδίω.] Ab ἀμφαδὸν s. potius ἀμφαδὰ, est verb. Ἐπαμφάδησε pro Circumspexit, Admiratus est, Hesych. [Legendum cum Ruhnk. Ep. cr. ad Ernest. p. 138, ἐπαμφάλησεν, a Παμφαλάω, quod v.]

[Ἐπαμφίρω. V. Ἐπαναφέρω.]

[Ἐπαμφιάζω, Superinduo. Hesych. : Ἐπαμφιάζοντες, ἐπενδύοντες. Menand. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 22 et Gell. N. A. 2, 23 : Μήτ' ἂν ἀτυχήσας εἰς τὰ κοινὰ τοῦ βίου ἐπαμφίεσθαι δύναται τοῦτο (ἐπαμφιάσαι τοῦτο δύναιτο Stob.) χρήμασι, ἀλλ' ἐν ἀκαλύπτῳ καὶ ταλαιπώρῳ βίῳ χειμαζόμενος ζῇ. Legendum videtur ἐπαμφιάσαι τοῦτον δύναιτο χρήμασιν. L. D.] Ἐπαμφιάζομαι, Superinduor. Basil. in Hexaem. [vol. 1, p. 52, D] : Συνεχῶς οἷον ἀποδυομένη, καὶ πάλιν ἐπαμφιαζομένη (τὸ φῶς). [Aristid. vol. 1, p. 72 : Οὔτι που γυμνὴ, ἀλλ' αἰῶ πολλὴν ἐπαμφιασαμένη.]

[Ἐπαμφιβόλως, Ambigue. Jo. Chrys. Serm. 63, vol. 6, p. 654 : Διὰ τοῦτο ἐπ. τέθεικε τὰ ῥήματα. Szlosr. Epiphan. vol. 1, p. 784, D.]

Ἐπαμφιέννῡμι, Superinduo. [Ex fr. Pseudosophocleo, de quo dixi in Βαθμὸς, vol. 2, p. 21, C, affert Hemst., qui testimonio ejusdem utitur ad Aristoph. Plut. p. 405, nec magis suspectum habuit quam Valcken. ad Hippol. p. 305, B, Diatr. p. 64, B, aut Pierson. ad Mœr. p. 40. Pass. Basil. M. vol. 1, p. 55, C : Ἐπειδὴ (ὁ κριὸς) καὶ ἀποτίθεται ἀλύπως τὸ ἔριον καὶ πάλιν παρὰ τῆς φύσεως ῥᾳδίως ἐπαμφιέννυται. Apoll. Lex. H. : Ἐπειμένη, ἐπημφιεσμένη. Figurate, ut supra ἐπαμπέχω, ap. Hesych. : Ἐπαμφιάσας (ἐσαι cod.), ἐγκρύψας. L. Dindorf.]

Ἐπαμφίσκω, i. q. ἐπαμφιέννυμι, s. ἐπαμφιάζομαι, [Hesych. : Ἐπαμφίσκοντες, ἐνδύνοντες, Se induentes. L. D. Figurate Philo vol. 1, p. 610, 22 : Ὁ δὲ ἀδυνατήσας ... μυρίας δὲ σεμνότητας ὀνομάτων ἐπαμφιεσάμενος, γελᾶται. Hase.]

Ἐπαμφότερα, alicubi reperitur pro ἐπ' ἀμφότερα.

[Ἐπαμφοτεριζόντως, Ambigue. Schol. Aristoph. Pac. 854 : Ἐπ. λέλεκται καὶ πρὸς τὸ πρᾶγμα καὶ πρὸς τὸ ἀσελγές.]

Ἐπαμφοτερίζω, cum dat., inquit Bud., Utroque pertineo, In utramque partem vergo, Ancipitem me præbeo, et mediam naturam habeo. Inter duo aut plura genera ita intercedo, ut in nullo genere plane censeri possim. Aristot. De partt. anim. 3 : Φανείη γὰρ ἐπαμφοτερίζειν τούτοις τὸ ἧπαρ καὶ ὁ σπλήν· De gen. anim. 4, [c. 4, p. 772, 1] : Ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐπαμφοτερίζει πᾶσι τοῖς γένεσι, Cum omnibus generibus ambigit, ut Gaza vertit, i. e. Cum omnibus generibus æque intercedit homini similitudo, quod quidem ad partum attinet. Livius [27, 11] : Et Sinuessæ natum ambiguo inter marem et feminam sexu infantem, quos Androgynos vulgus ... appellat. Hæc Bud. Sunt autem et qui illud ἀμφοτερίζειν τούτοις interpr. Ancipiti inter hæc esse specie. Sic ap. Eund. De anim. 2 : Ἐπαμφοτερίζειν τὴν φύσιν τῷ ἀνθρώπῳ, interpr. Natura ancipite hominem imitari. [Locus est c. 8 init. : Ἔνια δὲ τῶν ζώων ἐπαμφοτερίζει τὴν φύσιν τῷ τ' ἀνθρώπῳ καὶ τοῖς τετράποσιν. Eadem constr. De partt. an. 4, 5, p. 681, 1; sine dativo 3, 6 init.] Addit Bud. ex Eod. [De partt. an. 4, 10] : Ὁ δὲ πίθηκος, διὰ τὸ τὴν μορφὴν ἐπαμφοτερίζειν, καὶ μηδετέρων τ' εἶναι καὶ ἀμοτέρων, διὰ τοῦτο κτλ. Quæ interpr. ita, Simia vero, ob id quod in medio posita sit et bipedum et quadrupedum, quod quidem ad formam attinet. Vel, Quod controversa sit inter bipedes et quadrupedes. [H. A. 1, 1 med. : Ὁ δ' ἄνθρωπος ἐπαμφοτερίζει, et similiter alibi.] Citat et ex Plat. De rep. 5, [p. 479, C] : Καὶ γὰρ ταῦτα ἐπαμφοτερίζειν κτλ., vertens, Hæc ambigi, i. e. Ambigua et controversa esse in utram partem magis vergant. [Antecesserat autem ib. B : Τοῖς ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν ἐπαμφοτερίζουσιν ἔοικε καὶ τῷ τῶν παιδίων αἰνίγματι, quibus Ruhnk. ad Tim. p. 108 confert schol. Aristoph. Pl. 635 : Παίζων γὰρ ἐπαμφοτεριζούσας λέξεις ἔθηκεν, et Λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα ap. Lucian. Jov. Conf. c. 14, et al. Idem schol. ib. 1 : Τοῦ δὲ ὡς πέπλακται ἡ διάνοια ἐκ τοῦ θαύματος καὶ σχετλιασμοῦ. Τὸ γὰρ ὡς ἐπίρρημα ἐπαμφοτερίζει. Greg. Nyss. vol. 1, p. 96, B; 199, C; Hierocl. In Pythag. p. 141.] Ceterum pro Anceps et ambiguum esse construitur interdum et cum ἐπὶ vel πρὸς, sicut ἐπαλλάττω : ut Aristot. Ethicorum 7 : Ἐπαμφοτερίζοντα διὰ τῶν ἐθνῶν ἐπὶ τὸ βέλτιον καὶ τὸ χεῖρον, Ancipitia et ambigua ad melius et ad deterius, inquit idem Bud., in alio tamen ordine hanc signif. ponens. [Eth. magn. 1, 35: Ἡ δὲ ὑπόληψίς ἐστιν, ᾗ ὑπὲρ ἁπάντων ἐπαμφοτερίζομεν πρὸς τὸ κτλ. Greg. Nyss. vol. 2, p. 80, C : Λοξαὶ καὶ πρὸς τὸ διπλοῦν τῶν ἐκβάσεων ἐπαμφοτερίζουσαι προρρήσεις· 641, A. Lucian. Deor. dial. 16, 1.] || Utrique sufficio. Aristot. De gen. 4, [c. 8] : Ἡ δὲ φύσις οὐ δύναται πολυγονεῖν οὕτως, ὥστ' ἐπαμφοτερίζειν, Bud. || Alterno. Plut. [Mar. c. 40] : Ἐπαμφοτερίζων τοῖς λογισμοῖς, Alternantibus in eo sententiis, Bud. || In neutras partes transeo, Integrum me et medium præbeo, ut exp. Bud. h. l. Plut. [Lysand. c. 22] : Τοὺς δὲ Βοιωτοὺς ἐπαμφοτερίζοντας ἠρώτα. [Plato Phædr. p. 257, B : Ἵνα καὶ ὁ ἐραστὴς δέῃ αὐτοῦ μηκέτι ἐπαμφοτερίζῃ. Cui Thuc. 8, 85 : Ἔμελλε τὸν Τισσαφέρνην ἀποφαίνειν φθείροντα τῶν Πελοποννησίων τὰ πράγματα ... καὶ ἐπαμφοτερίζοντα, Pherecr. ap. schol. Aristoph. Pac. 476, et alia contulit Ruhnk. ad Tim. p. 108. || Ambigo. Philo p. 976, B : Ἐπαμφοτερίζω μὴ ἄρα ... ἐκλύσῃ. Hemst. || Ambiguum facio. Tim. Lex. Plat. p. 108 : Ἐπαμφοτερίσαι, εἰς ἀμφιβολίαν ἀγαγεῖν τὸν λόγον, quibus verbis Suid. s. Zon. p. 822 addit ὡς καθ' ἑκάτερον ἐλέγχεσθαι. Sed confundi a gramm. vv. ἐπαμφοτερίζω et ἐξαμφοτερίζω, ut censuit Ruhnk., docet gl. Lex. in rh. Bekk. An. p. 258, 24, voc. ἐπαμφοτερίσαι totidem verbis explicans quibus gl. Etym. M. in Ἐξαμφοτερίζω citata interpretatur verbum ἐξαμφοτερίσαι. L. Dindorf.]

[Ἐπαμφοτερισμὸς, ὁ, Vacillatio, In utramque partem inclinatio. Epictet. Diss. 4, 2, 5. Conf. ib. 10, 25. || Inconstantia. Archil. Ep. 579. Wakef. || Ambiguitas. De prole adulterarum, Philo vol. 2, p. 202, 1 : Ὁ τῶν τέκνων ἐπ. Hemst. || Alternata conditio, in Basilicis t. 1, p. 619. Ducang.]

[Ἐπαμφοτεριστὴς, ὁ, In utramque partem proclivis, Medius, Ambiguus, i. q. ἐπαμφοτερίζων. Basil. M. In Jesaiæ c. 5. Suicer. Philo vol. 1, p. 176, 20. Wakef. Ib. 459, 9.]

[Ἐπαμφοτέρως, Ambigue. Philostr. V. Soph. 21, 5, p. 519 : Ἀριστος καὶ σχηματίσαι λόγον καὶ ἐπ. εἰπεῖν. Gl. : Ἐπαμφότερον, Inter utrumque. Pro Ἐπ' ἀμφότερον, ut videtur. L. D. Adjectivum ap. Joseph. Ant. Jud. 12, 2, 7 : Ἐπαμφότερον μέρος. Basil. t. 1, p. 865, A. Hase.]

[Ἐπάμων, ονος, ὁ.] Ἐπάμονες, Hesychio ἀπόγονοι, qui supra ἐπαίμονες, et ἀκόλουθοι, qui infra ὀπάονες. [« Confundit hic Hes. ἐπάμονες cum ἀπαίμονες : nam ἀκόλουθοι pertinet ad ἐπάμονες, vel ἐπήμονες, ab ἕπομαι, Sequor; at ἀπόγονοι, ad ἀπαίμονες, quod Ionicum est pro ἀφαίμονες. » Kust. V. Ἐπάλλων. Ἐπάμων Valck. Anim. ad Ammon. p. 100 restituit in l. Athen. 6, p. 267, C : Καλοῦνται οἱ δοῦλοι, ὡς Κλείταρχός φησιν ἐν ταῖς Γλώσσαις, διάκονοι καὶ ὑπηρέται, ἔτι δὲ πάλμονες καὶ λάτρεις.]

[Ἐπάν. V. Ἐπεί.]

Ἐπαναβαθμὸς, ὁ, Gradus. Plato Symp. [p. 211, C] : Τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἀεὶ ἐπανιέναι ὥσπερ ἐπαναβαθμοῖς χρώμενον, ἀπὸ ἑνὸς ἐπὶ δύο, καὶ ἀπὸ δυοῖν ἐπὶ πάντα τὰ καλά. Sic Areop. p. 135 [Eccl. hier. c. 7, p. 3, § ult.] Bud. [Recte ap. Plat. libri meliores ἐπαναβασμοῖς secundum præceptum Phrynichi, de quo dictum in Βαθμός.]

Ἐπαναβαίνω, ήσομαι, Superascendo, Supergredior. [Ascendo, Gl. De via Thuc. 7, 29 : Ἀπὸ θαλάσσης τοσοῦτον ἐπαναβάντα. Herodot. 3, 85 : Αὐτῶν ἐπαναβεβηκότων, Postquam (equos) conscendimus. De muris scandendis Xen. H. Gr. 7, 2, 8. Genitivo jungit Hero

Mathem. vett. p. 319, 5 : Πρὸ τοῦ ἐπαναβῆναι τῶν ἐπάλξεων· Jos. Genes. De reb. Cpol. 4, p. 46, B : Ἐπαναβεβηκέναι τοῦ ὄρους. Dativo Tzetz. Hist. 4, 29, accusativo 6, 36. Omnes tres casus cum hoc v. conjunctos memoravit etiam Suid. in Ἐπαναβαίνω et Ἐπανίδην.] Aristoph. [Nub. 1487] : Ἐπαναβὰς ἐπὶ τὸ φροντιστήριον. Herodian. 7, [7, 7, ubi tamen est Subeuntes, quum altera signif. ponatur ib. 12, 12] : Ἐπαναβαίνοντες ταῖς οἰκήσεσιν, Ascendentes supra domos. [Figurate Aristot. Metaph. 1, 8, p. 990, 6 : Τὰς αἰτίας καὶ τὰς ἀρχὰς ἱκανὰς λέγουσιν ἐπαναβῆναι καὶ ἐπὶ τὰ ἀνωτέρω τῶν ὄντων. Greg. Nyss. vol. 1, p. 111, B : Ἥλιν δὲ ἀκολουθίας τοῖς ὑψηλοτέροις ἐπαναβαίνει θαύμασι. Anon. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 226, 12 : Κλιμακηδὸν τοῖς τελειοτέροις ἐπαναβαίνειν. Xen. Cyrop. 2, 1, 23 : Εἰς τὰς τῶν ταξιάρχων χώρας ἐπαναβήσεσθαι.] Ἐπαναβιβηκώς, Superior : ut ὑποβιβηκώς, Inferior, Bud. ex Areop. Et, Ἐπαναβιβηκυῖα καὶ καθολικὴ αἰτία, Diosc. 7, Suprema et universalis causa. [De stella Aristot. Meteor. 1, 6 : Διὰ τὸ μικρὸν ἐπαναβαίνειν πολλὰς ἐκλείπει φάσεις. De aqua Pausan. 8, 14, 1 : Σημεῖα ἐλείπετο ἐπὶ τῶν ὀρῶν, εἰς ἃ ἐπαναβῆναι τὸ ὕδωρ λέγουσι. Zenob. 1, 23 : Τὴν ἀντλίαν ἐπαναβῆναι (in navem). Pollux 1, 109 : Ἐπαναβαῖνον κατὰ ῥαχίαν (κῦμα). ‖ Εἰ δ' ἐπαναβαίνει (ὁ λάβραξ) τοῖς ποταμοῖς, ap. Actium p. 36, b, 18, Si sursum s. adverso flumine natat. Weigel.] ‖ Ἐπαναβαίνω, de coitu animalium, pro Post alium ineo, ἐποχεύω. Bud. afferens ex Aristot. De anim. 6, [23] : Ὁ μὲν οὖν ὄνος ἐπαναβὰς διαφθείρει τὸ τοῦ ἵππου ὄχευμα. [Vertendum simpliciter Salire, Inire, ut intelligitur ex altero l. 5, 2 fin. : Ὀχεύεται δ' ἡ μὲν θῆλεια συγκαθεῖσα καὶ διαβαίνουσα, ὁ δ' ἄρρην ἐπαναβαίνων ὀχεύει. Athen. 13, p. 605, E : Χαλκῇ βοῒ βοῦς ἐπανίδη. ‖ Forma poet. Ἐπαμβαίνω. Oppian. Hal. 3, 638 : Ἐπ' ὀρθιον ὕψι κολωνὸν ἶδρις ἐπαμβαίνει θυννοσκόπος, ubi male alii ἐπεμβ. Vicissim ἐπανίδη vitiose scriptum pro ἐπανίδη ap. Liban. vol. 4, p. 226, 7, notavit Lobeck. ad Soph. Aj. 1335.]

[Ἐπαναβάλλω, Sursum tollo. Clem. Al. Pæd. 3, p. 251, C : Τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπ. Kall. Ex Clemente correctus est Athen. 12, p. 529, A, ubi Τὰ λευκὰ ἐπαναλαβὼν τοῖς ὀφθαλμοῖς erat in libris. L. D.] Ἐπαναβάλλομαι, De die in diem differo. [Herodot. 1, 91 : Τρία ἔτεα ἐπαντιβάλετο τὴν Σαρδίων ἅλωσιν. Phalaridi Ep. 69 pro ὑπαν. restituit Valck.] ‖ Item, Superinduo, vel Induo. Suid. enim ἐπαναβάλεσθαι affert pro περιστολίζεσθαι. [Ex Aristoph. Eccl. 276 : Θαλάττια ... ἐπ.]

Ἐπαναβάσις, εως, ἡ, Synes. Ep. 11 [Τότε γνώσομαι τὴν ἱερωσύνην οὐκ ἀπόβασιν οὖσαν φιλοσοφίας, ἀλλ' ἐπανάβασιν, ubi margo γρ. ἐπίβασιν. Sed ἐπαναβ. sine variet. in iisd. verbis 95, p. 236, A, ubi εἰς αὐτὴν ἐπαν.], et 96, pro simpl. ἀνάβασις, et quidem ead. de re loquens. [Schol. Eur. Wakef. M. Anton. 1, 9, 8.]

[Ἐπαναβασμός. V. Ἐπαναβαθμός.]

[Ἐπαναβεβηκότως, Origenes vol. 3, p. 597. Angl. Sensu sublimiori, allegorico. Basil. t. 1, p. 171, A : Δυνατὸν δὲ, αὐλλὴν ἔτι ἐπ. νοῆσαι τὴν ἐπουράνιον διαγωγήν. Id. Cat. in Psalm. t. 1, p. 496, 30. Hase.]

Ἐπαναβιβάζω, pro simpl. ἀναβιβάζω. Sonat autem Superascendere facio. Thuc. 3, [23] : Καὶ ἐπαναβιβάσαντες ἄνδρας πλείους, Sublatis in turres pluribus. [Dio Cass. 50, 23 : Πλῆθος ἀνθρώπων ἐπαναβιβάσειν (in turres). Pass. schol. Hom. Il. E, 523. Wakef. ‖ Augeo. Leges Homerit. ap. Boiss. Anecd. vol. 5, p. 108 : Ὅστις τολμήσει ἐνοίκιον ἐπαναβιβάσαι. L. Dind.]

[Ἐπαναβιβασμός, ὁ. Hermiæ scholl. in Plat. Phædr. f. 19 : Εἶτα ἐπαναβιβασμοῖς χρώμενος ὁ Σωκράτης, ἐπάντεισιν ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς λόγοις καλοῦ ἐπὶ τὸ ψυχικὸν κάλλος. Cramer.]

[Ἐπαναβιόω, Revivisco. Eumath. Erot. 10, p. 401 : Σῶστρα θύουσιν ὡς ἐπαναβιοῦσι παισίν. Boiss.]

[Ἐπαναβλαστάνω, Germino, Pullulo super. Schol. Diosc. in Matthæi Med. p. 362, B : Ἔριπες παρὰ τὸ ἐριστικὸν εἶναι τὸ δένδρον καὶ τοῖς λίθοις καὶ πέτραις ἐπαναβλαστάνειν. Eadem G. Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 198, 30, et similibus verbis p. 199, 19, cum Etym. M. ἃ L. Dind.]

Ἐπαναβληδὸν, Superinjectim. Herodot. 2, [81] : Ἐπὶ τούτοισι δὲ εἰρίνεα εἵματα λευκὰ ἐπ. φορέουσι, His A vero lanea vestimenta alba superinjecta gestant, i. e. Superinduunt in modum amiculi. Bud. interpr. Amictim, Superjecta veste. [Conf. Ἐπαναβάλλομαι.] Ἐπαμβλήδην, Hesych. exp. ἀναβαλλόμενος, ἀνακρουόμενος, Differendo, Recedendo, Tergiversando.

Ἐπαναβοάω, ήσομαι, Acclamo, VV. LL. ex Aristoph. Pl. [292 : Θαμὶν' ἐπαναβοῶντες.]

[Ἐπαναγιγνώσκω, s.] Ἐπαναγινώσκω, Relego, etiam Lego, [Recito]. Epict. [c. 49] : Ἐπανάγνωθι [μοι] Χρύσιππον. Hesych. ἐπαναγνῶναι, ἐξαναγνωρίσαι. [Lysias p. 117, 40 : Ἐπανάγνωθι τουτὶ (τουτουὶ) τοῦ νόμου τὸ τελευταῖον. Synes. p. 139, D : Γραμματεῖον ἐπαναγινώσκουσα. Polyb. 31, 21, 10. Dativo jungit Georg. Sync. p. 45, C : Ἐπαναγνοὺς αὐτοῖς τὴν διαθήκην.]

Ἐπάναγκάζω, Cogo, Compello. [Æschyl. Pr. 671 : Ἐπηνάγκαζέ νιν Διὸς γαλιτὸς πρὸς βίαν πράσσειν τάδε. Aristoph. Av. 1083, Pl. 533; Thuc. 5, 31; Plato Prot. p. 345, E; Aristot. Eth. Nic. 9, 6 fin.; Xen. Hipp. 1, 23; Decr. Istron. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 636, 38.] Demosth. [p. 1068, 8; 1460, 20] et Andoc. [p. B 31, 15, 25.] Et Ἐπαναγκάζομαι, Cogor, Compellor, ut ἀρῶν ἐπαναγκασθείς, Aristoph. [Pl. 525. Demosth. p. 974, 14, sec. libros nonnullos.] Potest vehementiam quandam addere simplici; potest et ejus signif. habere duntaxat.

[Ἐπανάγκασμα, τὸ, Necessitas. Nemes. De nat. h. p. 53 : Τοῖς ἀγγέλοις μηδὲν ἔχουσιν ἐπ. περιβλητὸν εἰς ἁμαρτίαν. Wakef.]

[Ἐπαναγκαστὴς, ὁ, Impulsor, Gl. ‖ Exactor. Pro φορολόγου s. εἰσπράσσοντος, quomodo verterunt LXX et Aq., ἐπαναγκαστοῦ posuit Symm. Job. 3, 18.]

Ἐπάναγκες, τὸ, [Adverbiis annumerat Etym. M. p. 358, 54 s. gramm. in Crameri An. vol. 1, p. 140, 3, ubi male ἐπανάγκες], Necesse [Gl.], Necessarium. Dem. [p. 1067, 23] : Ἃ δὴ [δεῖ] ποιεῖν τοὺς προσήκοντας ἐπάναγκες. Et in quadam lege [p. 706, 21] : Τοὺς δὲ προέδρους χρηματίζειν ἐπ. [Locis Dem., in quibus ἐπ. adverbialiter ponitur, de qua constr. infra agit HSt., substituendus videri posset locus Menandri apud Stob. Fl. vol. 2, p. 96 : Οὐδὲν διαβολῆς ἐστιν ἐπιπονώτερον· τὴν C ἐν ἑτέρῳ γὰρ κειμένην ἁμαρτίαν εἰς μέμψιν ἰδίαν αὐτὸν ἐπάναγκες λαβεῖν, si ea esset vera scripturæ codicis δεῖ μέμψιν emendatio. Sed legendum δεῖ. Cum infin. vero Procop. Gotth. 4, p. 651, C : Ἐπεὶ παρελθούσης τῆς χρείας ἔξωρα καὶ τὰ ἐπιγινόμενα ἐπ. εἶναι. Schol. Ven. Aristoph. Pac. v. 482 : Ἐπάναγκες οὖν αὐτοὺς λιμώττειν. L. D.] Sic fere sub. ἐστί. Plut. autem Sol. [c. 22, et similiter ib. inf., Anton. c. 56] : Ἐπάναγκες μὴ εἶναι οἰῷ τρέφειν τοὺς πατέρας, Necesse non esse. [Dem. p. 1068, 5 : Μὴ ἐπ. εἶναι. Conf. 897, 7. Plato Leg. 6, p. 756, C : Ἐπ. δὲ εἶναι τοῖς τῶν τριῶν τιμημάτων. (Cum dat. sic etiam Æschin. p. 3, 1.) Ib. 9, 878, E. Conv. p. 176, E : Ἐπεὶ δέδοκται πίνειν ὅσον ἂν ἕκαστος βούληται, ἐπ. δὲ μηδὲν εἶναι. Conf. Aristot. Polit. 2, 6. Imperativo Plato Leg. 6, p. 764, A : Ἴτω δ' εἰς ἐκκλησίαν ... ὁ βουλόμενος, ἐπ. δ' ἔστω τῶν ἑτέρων ... τιμημάτων· 765, B : Τοῖς δ' ἄλλοις μηδὲν ἐπ. ἔστω. Absolute Reip. 7, p. 536, D : Οὐχ ὡς ἐπ. μαθεῖν τὸ σχῆμα τῆς διδαχῆς ποιουμένους.] At in Act. Apost. 15, 28, habetur cum gen. plur. : Πλὴν τῶν ἐπάναγκες τούτων, pro Præterquam hæc necessaria; unde discimus esse nomen indeclinabile. ‖ Ἐπάναγκες, adverbialiter positum, Necessario. Ap. Demosth. [p. 909, 8] : Κελευούσης τῆς συγγραφῆς ἐντίθεσθαι τὰ χρήματα ἐπάναγκες. [Herodot. 1, 82 : Πρότερον ἐπ. κομῶντες. Æschin. p. 4, 18 : Συνιθίσαι ... ἐπ. περὶ τῶν πραγμάτων λέγειν. Inscr. Att. apud Bœckh. vol. 1, p. 425, 51 : Ἐπ. ὁ στρατηγὸς ... ἀθροισάτω. Aristot. Polit. 2, 6 : Αἱροῦνται μὲν γὰρ πάντες ἐπ. Dionys. A. R. 11, 2 : Οἱ καταγραφέντες, οὓς ἐπ. ἦδει παρεῖναι. Schol. Soph. Aj. 485 : Δούλη γὰρ ἐπ. γέγονεν. Quod Hesych. ponit Ἐπ' ἀνάγκης ἔχω, ἀνάγκην ἔχω, Soping. scrib. conjecit ἐπάναγκες ἔχω. Sic apud Menand. De encom. p. 48, Ὁ δ' ἐπ. ὅτι βραχύτατα ἐρεῖ scripsit Heeren. pro ἐπ' ἀνάγκης. ‖ Forma Ἐπάναγκον in pap. Ægypt. ap. Peyron. Pap. 2, p. 25, 27 : Μηθὲν ἧσσον ἐπάναγκον ποιεῖτω κατὰ τὰ προγεγραμμένα. Cui editor p. 33 confert pap. ap. Young. *Account* p. 146 : Ἐὰν δὲ μὴ ἀποστήσω, ἀποστήσω ἐπάναγκον. L. D.]

[Ἐπαναγορεύω, Præconis voce pronuntio. Aristoph. Av. 1072 : Τῇδε μέντοι θἠμέρᾳ μάλιστ' ἐπαναγορεύεται.]

[Ἐπαναγράφω, Perscribo, Recenseo. Ms. ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 11, A, ci: Περὶ τῆς κατὰ τὴν καθέδραν τάξεως τῶν μητροπολιτῶν ... καθὼς ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ ἐπαναγράφονται. L. Dind.]

Ἐπανάγω, Reduco, ut ἐπανάγειν τοὺς φυγάδας εἰς τὰς πατρίδας [Φυγόντα ἐπανήγαγε Dio Cass. 45 extr. et alibi], sicut κατάγειν dicit Herodian. [7, 6], Bud. teste. [Lucian. Somn. c. 16: Δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα ... ἐπανήγαγεν αὖθις.] Citatur ex Plat. De Leg. [4, p. 724, A], ἐπανάγειν πρὸς τὸ φῶς, In lucem reducere. [Suid.: Πανύασις· ποιητὴς ἐπῶν, ὃς σβεσθεῖσαν τὴν ποιητικὴν ἐπανήγαγε. Herm. Dio Cass. 37, 37: Τὰς αἱρέσεις τῶν ἱερίων ... εἰς τὸν δῆμον αὖθις ὁ ὅμιλος ἐπανήγαγεν· 42, 51: Τὰς τιμήσεις πρὸς τὴν ... ἀξίαν ἐπαναγαγών.] Interdum Revoco, ut Plato Ep. 7, [p. 325, A]: Ἐμαυτὸν ἐπανήγαγον ἀπὸ τῶν τότε κακῶν, Me revocavi a malis quæ tum erant. Alii, Me recepi a malis, etc. Apud Æschin. autem In Ctes. [p. 61, 42]: Καὶ δὴ ἐπανάγω ἐμαυτὸν ἐπὶ τὴν εἰρήνην, Me refero ad pacem, Orationem refero, ἐπανάγω τὸν λόγον: ut Synes. [p. 56]: Ἐπαναστέον δέ μοι μικρὸν ἄνω τὸν λόγον, quod vertit Bud., Res mihi altius repetenda. [Ad rem propositam revoco. Xenoph. Comm. 4, 6, 13: Εἴ τις αὐτῷ ἀντιλέγοι, ... ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν ἐπανῆγεν ἂν πάντα τὸν λόγον· et 14: Οὕτω τῶν λόγων ἐπαναγομένων. Plato Leg. 12, p. 949, B: Πάλιν ἐπανάγειν εἰς τὸν περὶ τοῦ πράγματος αἰὲι λόγον. Figurate etiam Demosth. p. 196, 7: Ἴσασι γὰρ οὐδένας ἄλλους πάλιν εἰς Ἐλευθερίαν τὰ πράγματ' ἐπαναξοντας. || Idem 1391, 22: Ἃ ... τῷ ὑπογωπέρ' εἶναι τοῖς χρόνοις οὕπω μεμυθολόγηται οὐδ' εἰς τὴν ἡρωικὴν ἐπανῆκται τάξιν· ubi vertendum Evecta sunt. Herodot. 7, 160: Ὀνείδεα κατιόντα ἀνθρώπῳ φιλέει ἐπανάγειν τὸν θυμὸν, Excitare. || Eveho in altum, de navigantibus. Xenoph. H. Gr. 6, 2, 28: Ἐπανήγαγεν ἂν τὸ κέρας (classis) ἀπὸ τῆς γῆς. De usu intransit. v. infra.] || Ἐπανάγω, inquit Bud., Reduco, Retrorsus ago. [Thuc. 7, 3: Ἐπανῆγε τὸ στρατόπεδον εἰς τὴν εὐρυχωρίαν μᾶλλον.] Xenoph. loquens de eo, qui impetum capere vult ut jaculetur: Προβάλλεται τὰ ἀριστερὰ, ἐπανάγει δὲ τὰ δεξιά. [Eq. 12, 14: Ἢν γὰρ προβαλλόμενος μὲν τὰ ἀριστερὰ, ἐπανάγων δὲ τὰ δεξιά. Paullo aliter Ælian. N. A. 1, 5: Οὐκοῦν ἅλοὺς ἀγκίστρῳ μόνος ἰχθύων εἰς τὸ ἔμπαλιν ἑαυτὸν οὐκ ἐπανάγει, ἀλλ' ὠθεῖται κτλ. Eadem phrasi cum genit. Greg. Nyss. vol. 1, p. 170, A: Οἱ ἐν πελάγει τῆς εὐθείας τοῦ λιμένος παρενεχθέντες κατὰ τὸ φανὲν σημεῖον τῆς πλάνης ἑαυτοὺς ἐπαναγουσιν. || De membris restituendis Oribas. De fract. p. 81 Cocch.: Διαστρέψας εἰς τὸ κατὰ φύσιν ἐπάναγε, Postquam detorseris, reduc in suam sedem; De luxat. e Gal. p. 153: Εἰ δ' εἰς ἐκεῖνα πρὸς τὴν δεξιὰν χώραν ἐπανάγοιμεν.] || Rejicio ad majorem potestatem, ut et ἀνάγω. Aristot. Pol. 4, [14 fin.]: Ἀλλ' ἐπαναγέσθω πάλιν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, Sed rejiciantur rursus plebiscita ad magistratus. Bud. Comm. p. 378 et 379. [Cum εἰς Aristot. ib. fine. Plato Leg. 8, p. 846, B: Εἰς τὰ κοινὰ δικαστήρια ἐπανάγειν.] || Intransitive positum, pro Redire, Hesych. [qui expl. ἐπάνελθε, ἐπίστρεφε, fort. ex Sir. 17, 26: Ἐπάναγε ἐπὶ Κύριον, quod dicit v. 25 ἐπίστρεφε. Xen. Cyr. 4, 1, 3: Παρηγγύησα ἐπανάγειν. Parmenisc. ap. Athen. 4, p. 156, E: Προπιὼν δ' ὑσσώπου τὴν ὥραν ἐπάναγε ἐπὶ τὴν ἑστίασιν, citat Hemst. Dionys. A. R. 4, 7: Προειρημένων δὲ τούτων καιρὸς ἐπανάγειν ἐπὶ τὴν ἀπολειπομένην διήγησιν, et sim. l. 7 extr. p. 1501, 1, et aliquoties Polyb., Diodor., Plut. || Intransitive, Evehor, ut supra transitive Eveho, Lucas 5, 3: Τῆς γῆς ἐπαναγαγεῖν ὀλίγον· 4: Ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος. Et altera forma Chron. Pasch. p. 723, 1: Ἐπανάξαντες, ubi non recte vertit Int.] || Ἐπανάγομαι, i. q. ἀνταγάνω: exponitur enim a Bud., Ex portu erumpo in hostem, ut cum eo conflicturus. [Xen. H. Gr. 6, 1, 38: Ἐκεῖθεν ἐπανήχθησαν εἰς τὴν Χίον. Thuc. 8, 42: Ἐπανάγονται ὅλασσοιν ἢ ταῖς εἴκοσι ναυσίν. V. Locell. ad Xen. Eph. p. 276.] Polyb. 1, [20, 15]: Ἐν ᾧ δὴ καιρῷ τῶν Καρχηδονίων κατὰ τὸν πορθμὸν ἐπαναχθέντων αὐτοῖς. [V. Ἐπαναγωγή. Dio Cass. 39, 41.] Sic et ap. Herodot. [9, 98: Οὐδεὶς ἐφαίνετό σφι ἐπαναγόμενος. Et absolute ἐπαναχθέντες 7, 194. L. D. Τοὺς ἀν λάβωσι Ἑλλήνων ἐπαναχθέντας, 4, 103, interpretantur, Delatos illuc: sed vereor ut hunc significatum, utique peraptum huic l., admittat verbum ἀνάγεσθαι: quare suspicor ἀπενεχθέντας scripsisse Herodotum. Schweigh. Lex.] Ἐπαναγήοχα, Atticum præt. [Medium signif. activa in epigr. Anth. Pal. 11, 442, 2: Τρὶς δ' ἐπανηγάγετο, exhibet Tzetz. Exeg. p. 8, 13. Sed recte cod. Pal. καὶ τρὶς ἐπηγάγετο.]

[Ἐπαναγωγή, ἡ, Reductio, Revocatio. Plat. Reip. 7, p. 532, C: Πᾶσα αὕτη ἡ πραγματεία τῶν τεχνῶν, ἃς διήλθομεν, ταύτην ἔχει τὴν δύναμιν καὶ ἐπαναγωγὴν τοῦ βελτίστου ἐν ψυχῇ πρὸς τὴν τοῦ ἀρίστου ἐν τοῖς οὖσι θέαν. Justin. M. Apol. 1, p. 35 Thirlb.: Καὶ τῇ βουλῇ αὐτοῦ γενόμενος ἄνθρωπος ταῦτα ἡμᾶς ἐδίδαξεν, ἐπ' ἀλλαγῇ καὶ ἐπαναγωγῇ τοῦ ἀνθρωπείου γένους, Instaurandi et restituendi humani generis ergo, Int. Angl. De evehendo in altum, ut supra ἐπανάγομαι, Thuc. 7, 34: Διὰ τὴν τῶν Κορινθίων οὐκέτι ἐπαναγωγήν. Schol. διὰ τὸ μὴ ἐπανάγεσθαι αὐτοῖς τοὺς K. Plut. Mor. p. 910, B: Τοὺς κλάδους ἐν ταῖς ἐπαναγωγαῖς εἶχειν, Inflexos cedere. Incerta signif. inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 149, 12: Ἐπανήγαγεν δὲ καὶ τὰς ἐπαναγωγὰς καθ' ἕκαστον μῆνα ποιούμενος ἐν ταῖς καθηκούσαις ἡμέραις. L. D.]

[Ἐπανάγωγος, ὁ, ἡ, Reducens vel Redux. Activa signif. Dio Cass. 54, 10: Ὧν οὐδὲν προσήκατο, πλὴν Τύχη τι Ἐπαναγώγῳ, οὕτω γάρ πως αὐτὴν ἐκάλεσαν, βωμὸν ἱδρυθῆναι.]

[Ἐπαναζάω, Revivisco. Hermipp. s. Dial. de astrol. p. 42 Bloch. Osann.]

[Ἐπαναξέιρω, Decorio, Cutem removeo. Hippocr. p. 689, 22: Κατὰ τὸ βρέγμα ἐπαναξείραντα.]

[Ἐπαναξιδωμι, Increscо. Hippocr. p. 600, 27: Ἥλμοι ... ἐπαναξιδόντες ὀξέες· 963, H: Ἐπαναξιδοῖ δὲ καὶ παροξύνεται (febris) καθ' ἡμέρην ἑκάστην. Et de ead. p. 1164, F.]

[Ἐπαναξιπλάζω, Duplico, Repeto. Æsch. Pr. 817: Τῶνδ' εἴ τί σοι ψελλόν τε καὶ δυστύρετον, ἐπαναξίπλαζε καὶ σαρῶς ἐκμάνθανε. Eust. Opusc. p. 316, 59: Οὕτω τοὺς Μολιονίδας ἐπαναξίπλασαν.]

[Ἐπαναξιπλασιασμός, ὁ, Duplicatio. Etym. M. p. 605, 7: Ἐπαναδιπλασιασμῶ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου. L. Dindorf.]

[Ἐπαναξίπλασις. V. Ἐπαναξίπλωσις.]

Ἐπαναδιπλόω, Reduplico, s. Replico. [Duplico. Aristot. Metaph. 3, 2, p. 1003, 28: Οὐχ ἕτερόν τι δηλοῖ κατὰ τὴν λέξιν ἐπαναδιπλούμενον τὸ εἷς ἐστιν ἄνθρωπος καὶ ἐστιν ἄνθρωπος. L. Dindorf.]

Ἐπαναδίπλωμα, τὸ, dicitur Id quod reduplicatum s. replicatum est. Gaza Replicamentum vertisse dicitur in h. l. Aristot. H. A. 2, [15]: Ἐπαναδίπλωμα ἔχει τὴν χολὴν, quem alii sic reddunt, Fel replicatum reversumque habet.

Ἐπαναδίπλωσις, εως, ἡ, Reduplicatio [vel potius Duplicatio], Geminatio, vel Replicatio. [Aristot. H. A. 2, 17 med.: Διαφέρει δὲ καὶ ἡ τῶν ἐντέρων φύσις ... τῷ μεγέθει καὶ ταῖς ἐπαναδιπλώσεσιν· De gen. anim. 1, 4 et 5.] Figuræ nomen est ap. Rhetores: quam Jul. Ruf. [p. 39 Capp.] esse dicit quum idem verbum in eadem sententia et primum est et extremum, ut, Unum illud tibi, nate dea, proque omnibus unum. Et, Ipsum obtestemur, veniamque petamus ab ipso. Latine dici Inclusionem ait. [Scholl. Aristoph. Nub. 266, Apoll. Rh. 3, 1013, ἡ ἐπ. τῆς προθέσεως (in propró).] Est alioqui ap. gramm. quoque nomen figuræ, quam Reduplicationem et Geminationem vocant: qualem esse dicunt in poeticis illis λελάγωσι pro λάχωσι, λελαθέσθαι pro λαθέσθαι. [Gregor. Cor. p. 433. (Ib. 696 ἐπαναδιπλάσεις vitiose, ut videtur). || Repetitio. Clem. Alex. p. 945. Wakef. Reduplicatio in febribus. Ead. ἐπαναλῆψις dicitur, h. e. Repetitio. Galen. De temp. morb. p. 383, 54. Foes. Oec. Hipp.]

[Ἐπανάδοσις, εως, ἡ, Redhibitio, Restitutio. Authent. Collat. 7, 9, Nov. 97, c. 5 init.: Ἐπειδὴ δὲ ἤδη νόμον ἐγράψαμεν ὥστε τὸν πατέρα ἅπαξ ἐπιδόντα προῖκα ὑπὲρ θυγατρὸς ... τὴν δὲ ἐπανάδοσιν εἰς ἑαυτὸν πεποιηκότα. L. Dindorf.]

[Ἐπαναδρομὴ, ἡ, Recursio, Recursus, Reditus, ἀναδρομὴ, in Nov. Const., secundum Lex. Gr.-Lat. ap. P. Baldvin. 1611. Angl.]

[Ἐπαναζεύγνῦμι, s. Ἐπαναζευγνύω.] Ἐπαναζεῦξαι, Hesychio ἐπανελθεῖν, Reverti. [Cinnam. p. 3, A: Ἐς Βυζάντιον ἐπανέζευξε. Chron. Pasch. p. 708, 7; Ducas p. 124, C; 177, A; 183, D. L. Dind. Theod. Prodr.

Epist. in Lazer. Misc. 1, 56 s. Notitt. Mss. vol. 6, p. 548. Ἐπανέζευξε Planudes Ovid. Met. 4, 510. Boiss.]

[Ἐπανάζευξις, ἡ, Reditus. Theophyl. Simoc. Hist. 6, 3 : Τὴν ἐπανάζευξιν τῆς βασιλέως ἐκδημίας. Hase.]

[Ἐπαναζώννυμαι, Præcingor. Philo vol. 2, p. 479, 11 : Χιτῶνας ... ἐκλεύκους ἐπαναζωσάμενοι. Hemst.]

[Ἐπαναθαρρέω, Animum recipio. Onesand. c. 14, 2, p. 69 : Ἐπαναθαρρεῖ ἐπὶ τούτοις ὁ στρατός. Boiss. Id. c. 33, p. 108 : Οἱ μὲν γὰρ πταίοντες ἐπανεθάρρησαν. Hase.]

Ἐπαναθεάομαι, Specto, VV. LL. [Xen. Cyr. 5, 4, 11 : Σὲ ἐπαναθεασόμενος ἦκα, quod vertendum, Te revisurus veni. Pollux 6, 140, capite περὶ τοῦ οὐκ ἀρροντίστως λέγοντος, ut synonyma ponit : Ἐπανελαβὼν πολλάκις, ἐπαναθεασάμενος, διακριβώσας, Retractans.]

[Ἐπαναθεματίζω, Insuper damno. Petr. Sic. Hist. Manich. p. 6, 20. Hase.]

[Ἐπαναθερμαίνω, Recalfacio. Hippocr. p. 966, F : Ἄκρεα πάντοθεν ψυχρὰ, καὶ οὐκέτι ἐπαναθερμαινόμενα.]

[Ἐπαναθέω, Incurro (alteri). Onesander c. 6 : Θορυβούμενοι καὶ ἐπαναθέοντες· 18 extr. : Ῥᾷστα τοῖς ἀνάντεσιν ἐπαναθέουσιν, de locis.] B

[Ἐπανάθημα, τό. Clem. Al. Str. 5, p. 660 : Καλάμη δὲ τὰ τῶν αἱρέσεων ἐπ. καὶ ξύλα καὶ χόρτος. Ubi pro ἀνάθ. sumitur.]

[Ἐπαναθροίζω, Congrego, Cogo. Schol. Aristoph. Pl. 173 : Τὸ συμμαχικὸν ἐπανήθροιστο ἐν Κορίνθῳ. Boiss.]

Ἐπαναίρεσις, ως, ἡ, Occisio, Cædes, ap. Polyb. [5, 55, 4, et alibi. De regno everso 2, 37, 8.] Bud. p. 225. [Aristeas De leg. transl. p. 117 ed. Haverc.; Euseb. Præp. ev. p. 372, D. Hase.]

[Ἐπαναιρετέον, Tollendum. Clem. Al. p. 288.]

[Ἐπαναιρέω.] Ἐπαναιρέομαι, signif. activa, Suscipio, Capesso, inquit Bud. Comm. p. 225. In VV. autem LL. ex Luciano affertur ἐπαναιροῦμαι λατρείαν [De merc. cond. c. 4 : Οὕτως ἀγεννῆ λ. ἐπαιρημένου] pro Ultro servitutem suscipio, et ex Phal. Epist. ἐπαναιροῦμαι τοῦτον τὸν βίον pro Deligo hanc vitam. [Porph. De abst. 1, 27, p. 42 : Τοῖς τὸν πραγματικὸν βίον ἐπανελομένοις. Schol. Hom. Il. Ω, 753 : Ἀητριὸν β. ἐπαιρημένος. Platonius Περὶ διαφ. κωμ. p. 1x, 15, μοχθηρόν.] Sed possumus et hic ἐπαναιροῦμαι interpretari Capesso, ut ap. Artemid. quoque in loquendi genere omnino simili, Ὀνειροκρ. 1, [17] : Οὗτος δὲ ὄνειρος τῷ τὸν ἥσυχον ἐπαιρημένῳ βίον ταραχὰς καὶ ὕβρεις μαντεύεται. Bud. in Lex. ἐπαναιρεῖσθαι sumit ait a Luc. pro Suscipere, et pro Instituere, Sibi proponere, et pro Capessere. Ab Hesychio ἐπανείλεσθαι exp. ἐπαναλαβεῖν. In VV. autem LL. habetur activa vox ἐπανέλω exposita, Tollam, Auferam. [Plat. Lys. p. 219, A : Ἕνεκα τῆς ὑγιείας τὴν φιλίαν ἡ ἰατρικὴ ἐπαίρηται. Frequentes sunt formulæ ἐπαναιρεῖσθαι πόλεμον, Polyb. 9, 29, 8, Diod. 17, 24; 20, 81, 106; μῦσος ejusd. Exc. p. 562, 68; ὀργὴν 593, 44; ἔχθραν Julian. p. 354, D, Euseb. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 51. In Actis SS. Martii vol. 3, p. 5, A, 20, perperam scriptum μῖσος... ἐπαιρημένων pro ἐπαιρημένου. || Activum sic positum sustulit Reisk. ap. Polyb. 9, 33, 6. || Similiter Aret. p. 65 : Καὶ ταῦτα (ferrum et ignem) ἐπαιροῦνται ὡς μειζόνων πόνων ἄκεα, Exposcunt, Int.] Ἐπαναιροῦμαι, est etiam De medio tollo et neco, ap. Polyb. [2, 19, 9 : Ἐπανεῖλοντο τοὺς πρίσβεις· 8, 14, 2, φαρμάκῳ. Aliter 21, 9, 10 : Νάδιν δυνηθέντες ἁρδὴν ἐπανελέσθαι, ubi est potius Excidere, diciturque ut 1, 10, 8 : Ἐμελλον ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ τὰς Συρακούσας ἐπανελέσθαι. || Act. ejusd. 5, 55, 5 : Ἐὰν ἐπανέληται τὸν Ἀντίοχον, ubi liber unus ἐπανέλῃ· quæ forma fort. eximenda Diodoro 19, 51 : Ἐπανεῖλε τὸν ἄνδρα διὰ τῶν Κρατεύα συγγενῶν, et leg. ἐπανείλετο, ut est 16, 2; in Exc. p. 517, 76; 584, 61; 588, 62, Maccab. 2, 14, 2 et 13. Activo sæpius utitur Appianus, signif. Insuper occidendi, Civ. 4, 15 : Ἐπανῄροῦν σφᾶς ἀνῃρημένους· 26 : Μετὰ δὲ ἐκεῖνον ἑαυτὸν ἐπαναιρῶν. || Ap. Plut. Ti. Gracch. c. 10 : Πρὸς τοῦτο παροξυνθεὶς ὁ Τιβέριος τὸν μὲν φιλάνθρωπον ἐπανεῖλετο νόμον, τὸν δ' ἡδίω ... εἰσέφερεν· et C. Gracch. c. 5 : Τὸν δὲ ἕτερον νόμον Γάϊος αὐτὸς ἐπανεῖλετο, dicitur de lege ab iis ipsis qui rogaturi erant retractata.] Ἐπαναιρεῖσθαι ap. Herodot. [3, 108], Ionice pro ἐπαναιρεῖσθαι, signif. passiva, Ultra concipi, de fœtu dictum; ita enim de leporibus loquens, scribit : Καὶ τὸ μὲν ἄσαν τῶν τέκνων ἐν τῇ γαστρί· τὸ δὲ, ψιλόν· τὸ δὲ, ἄρτι ἐν τῇσι μήτρῃσι πλάσσεται· τὸ δ' ἐπαναιρέεται· q. l. affert Eust. p. 908, [4] ἐπαναιρέεται exponens, Ἐπαναλαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῖς πρὸ αὐτοῦ τελειοτέροις χυμάσι σπερματικῶς συλλαμβάνεται. [Hanc scripturam Eust. duxisse videtur ex Athenæo locum Herodoti afferente 9, p. 400, F. Sed libri Athenæi consentire videntur in ἐπαναίρεται, Herodoti omnes ἀναιρέεται, quod active dicitur, ut 6, 69.] A

Ἐπαναίρω, Elevo, Attollo. [Xenoph. Cyn. 6, 23 : Ἐπαναίρουσαι τὰς κεφαλάς.] Thuc. 7, p. 288 [8, 84] : Ἐπανῄρατο τὴν βακτηρίαν, quod schol. exp. ἐπανετείνατο πληξων. [Δόρυ Soph. OEd. C. 424. Absolute Aristoph. Eq. 784 : Ἀλλ' ἐπαναίρου, κἄτα καθίζου μαλακῶς, Surge.]

[Ἐπαναίσθητος, ap. Aretæum p. 43 : Μανὸν καὶ ἐπαναίσθητον καὶ ἐν ὑγίῃ τὸ σπλάγχνον, scrib. ἀνεπαίσθητον καὶ ἐν ὑγείῃ. Conf. Ἐξανέργαστος. L. Dind.]

[Ἐπαναπαινίζω, Renovo, Instauro. Job. 10, 17.]

Ἐπαναπάλαιος, i. q. ἀναπάλαιος, Revoco. Et Ἐπαναπαλοῦμαι pro eod. τὸ ζωγρεῖν, inquit Eust., ἀντὶ τοῦ ζωὴν ἀγείρειν καὶ τὴν λειποθυμίαν ἐπαναπαλαίεσθαι. [Eust. Il. p. 623, 54; pass. 1691, 33. Hierocl. In Pythag. p. 62 : Ὅπως ἐπαναληθεύῃ πρὸς τὸ θέον. Wakef. Simili ratione atque Eust., usurpat Aret. p. 71 : Ἐπαναπαλήθη δὲ ὡς ἐς φῶμα ζωῆς ὅκως ἄλλος ὠνθρωπος. L. Dind.]

[Ἐπαναπαμπτέον, Redeundum. Const. Manass. Chron. p. 70. Boiss.]

Ἐπαναπάμπτω, Reflector, Revolvor, Revertor, Redeo, Bud. ex Aristot. Probl. [17, 3], ubi explanat dictum illorum, qui κύκλον εἶναι τὰ ἀνθρώπινα tradiderunt, Ὥστε κἂν αὐτοὶ πρότεροι εἴημεν, καὶ θεῖν ἂν τις τὴν τοῦ εἱρμοῦ τάξιν τοιαύτην ὡς πάλιν ἐπαναπάμπτειν ἐπὶ τὴν ἀρχήν, καὶ συνεχῶς ποιεῖν. Ibid. dicit ἐπαναστρέφω ead. signif. p. 62. [Id. H. A. 3, 1 med. : Οἱ ἐπαναπάμπτοντες πόροι· iterumque ib. et 3. Philippides com. ap. Antiatt. Bekk. p. 92, 22. Clem. Al. Strom. 8, p. 777 : Τοῖς ἐπαναπάμπτουσιν εἰς νόμον ἐκ πίστεως. Niceph. Greg. Hist. 1, p. 15, B : Ἐς τὸ πρότερον ἴχνος τοῦ λόγου φέρε ἐπαναπάμψωμεν. L. Dind.] C

[Ἐπανάπαμψις, εως, ἡ, Reditus. Ocell. Luc. 1, 15, p. 32 (513 Gal.) : Οὐ γάρ ἐστιν ἐπ. αὐτοῖς (hominibus) ἐπὶ τὴν πρώτην ἡλικίαν. Boiss. Hesych. Cent. 2, p. 1006, C : Σημεῖα ... ῥᾳδίαν τὴν πρὸς τὰ οἰκεῖα ἐπανάπαμψιν προζενοῦντα. Hase.]

Ἐπανάκειμαι, Repositus sum. Xen. Cyrop. 3, [3, 52] : Τοῖς μὲν ἀγαθοῖς ἔντιμος καὶ ἐλευθέριος ὁ βίος παρασκευασθήσεται, τοῖς δὲ κακοῖς ταπεινός τε καὶ ἀλγεινὸς καὶ ἀβίωτος ὁ αἰὼν ἐπανακείσεται, Injungetur, Imponetur, Incumbet, Bud. [Numen. ap. Euseb. Præp. ev. p. 737, D : Κακὸν δὲ ἦν ἂν κακῷ ἐπανακείμενον ὁ Καρνεάδης τῷ Ἀρκεσιλάῳ, Carneadem Arcesilæ sic tanquam malum malo impositum jure dixeris. Hase.]

Ἐπανακεφαλαιοῦμαι, Summatim enumero et colligo, Per epilogum enumero jam dicta, Hermog. p. 34, et ibid. ἀνακεφαλαιοῦμαι. Bud.

[Ἐπαναχίρνάω, s. Ἐπαναχίρνημι.] Ἐπαναχίρνασθαι, Rursus misceri, πάλιν συγχρίνεσθαι, ap. Greg. De hom. [vol. 1, p. 118, C : Εἰ μόνον γένοιτο παρὰ τοῦ θεοῦ τὸ ἐνδόσιμον, αὐτομάτως τὰ κατάλληλα μέρη τοῖς οἰκείοις ἐπαναχίρνασθαι, ubi agit de corporibus humanis in resurrectione ex membris dissolutis denuo componendis. L. Dind.] D

[Ἐπαναχλαγγάνω.] Κλαγγάνω et Ἐπαναχλαγγάνω dicuntur de canibus in venatione, ut infra κεκλήγοντες ἐπέδραμον ap. Hom., et σὺν πολλῇ κλαγγῇ ap. Xen. itidem in venatione. Idem de canibus in vestigatione [4, 5 : Μεταθείτωσαν δὲ ταχὺ] καὶ λαμπρῶς, πυκνὰ μεταφερόμεναι καὶ ἐπαναχλαγγάνουσαι. Alibi [6, 23] de canibus leporem circumstantibus : Διαρριπτοῦσαι ταῖς οὐραῖς [τὰς οὐράς], καὶ ἑαυταῖς ἐμπίπτουσαι, καὶ πολλὰ ὑπερπηδῶσαι, καὶ ἐπαναχλαγγάνουσαι. Pollux 5, c. 13 [§ 86], ubi inter alia de canum vocibus tradit, citat ex eodem Xen. etiam aliud partic., videl. ἐπαναχλαγγυῖαι, quum docuisset canum esse non solum ὑλακτεῖν, ἀράζειν, ῥύζειν, sed tribui eis etiam κλαγγήν a Xen. [Ἐπιᾶσι κεκλαγγυῖαι e Xen. Ven. 6, 23 Polluci restituit Jungerm. a]

[Ἐπαναχλάω, Reflecto. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 34, A, vel potius Basil. M. vol. 3, p. 119, C : Ἐπειδὴ γὰρ

φύσις ἐστὶ ταῖς φλογώδεσι μαρμαρυγαῖς, εἴ τινι λείῳ προσπίσοιεν, πάλιν ἐπαναλᾶσθαι.]

'Επανάκλησις, εως, ἡ, Revocatio. Galen. Ad Glauc., ἐπανάκλησιν θέρμης ποιεῖσθαι, ad verbum, Revocationem caloris facere, pro Revocare calorem. [Hippocr. p. 427, 34: Ψυχροῦ πολλοῦ κατάχυσις θέρμης ἐπ. ποιέει. L. D. Id. p. 1169, A, de spiritu: Διπλῆ εἶσω ἐπ., οἷον ἐπιπνέουσι (pro quo 1025, C, ἐπεισπνέουσι). Hierocl. In carm. Pyth. p. 65: Πρὸς τὴν ἐκ μεταμελείας αὐτῶν ἐπ. Wakef. Aret. p. 113: 'Ηδονῆς ἐπανάκλησις. Hemst. Legitur sæpissime ap. Galen., velut vol. 14, p. 738, 10; vol. 6, p. 187, 14: Θερμασίας ἐπανάκλησιν, aliisque multis ll. || Sensu theologico Vita S. Maximi Actt. SS. Sept. t. 5, p. 34, 50: Τοῖς πλανωμένοις ἐξ ἀγνοίας ἐπ. Hase.]

['Επαναλίνω, Reclino. Hippocr. p. 403, 13: Περιτείνων σινδόνιον ἐπανάκλινε αὐτὸν, Decumbere jube. Symmach. Cant. 2, 5: 'Επαναλίνατέ με ἐν ἄνθει. « Eumath. 9, p. 325: 'Ο λαμπρὰς ἐπαναπαυλιμένος τραπέζης. » Boiss. Gregent. Tephr. Disp. p. 157, 4, de divinitate: 'Επαναπέπαυται δι' ὅλου. Hase. ī]

'Επανάκλισις, εως, ἡ, esse dicitur Retrocessio, Inclinatio aciei ad sinistram.

'Επαναχοινόω, exp. Communico, consilii sc. capiendi gratia, in h. l. Plat. De rep. [Leg.] 11, [p. 918, A]: Τοῖς νομοφύλαξιν ἐπαναχοινώσαντες οἱ ἀγορανόμοι καὶ ἀναγράψαντες.

'Επαναχολουθέω, Assector, VV. LL. [Schol. Aristot. vol. 4, p. 673, 23 ed. Berol.: Εἰ δεῖ ταῖς αἰσθήσεσιν ἐπαναχολουθεῖν. Legendum ἐπαχ. L. Dind.]

'Επαναχομίζω, Refero. [Planud. Ovid. Met. 13, 401; 14, 192. Boiss. Pass. Redeo. Dio Cass. 40, 44: 'Ες τὴν 'Ρώμην ἐπαναχομισθῆναι. Hesych.: 'Επαναχθέντα, ἐπαναχομισθέντα. L. Dind.]

['Επαναχράζω, Acclamo. Pollux 5, 85: 'Ο δὲ κυνηγέτης ἐμβοάτω ταῖς κυσὶν, ἐγκελευέτω, ἐπαναχραγέτω.]

'Επαναχρέμαμαι, Pendeo, Suspensus sum. Aristot. Pol. 6, [4]: Τὸ γὰρ ἐπαναχρέμασθαι καὶ μὴ πᾶν ἐξεῖναι ποιεῖν ὅ, τι ἂν δόξῃ, συμφέρον ἐστί. [De forma 'Επαγχρεμάννυμι v. in 'Επεγχρεμάννυμι.]

'Επαναχρίνω, i. q. ἀναχρίνω. Dionys. Ad Demophilum: Καὶ αἱ τὸν ἄρχοντα δικαιοῦντά τινας ἢ καταδικάζοντα παρεστῶς τις ὑπ' αὐτῷ ταττομένων ἐπαναχρίνειν ἐτόλμησεν, ἅμα καὶ τῆς ἀρχῆς ἐκβάλλειν ἔδοξε, i. e. Percunctari ausus esset, et causam sententiæ suæ rogare. Bud. Comm. p. 35. [ī]

'Επανάχρουσις, εως, ἡ, Repulsus, quo aliquid retroagimus, et proprie quo navim retro inhibemus, aut etiam inhibemus portum ingredientem, cursum sc. ejus sistentes, et eam in puppim convertentes. Aristoph. schol. [Av. 648] proprie esse dicit τὸ ἐπισχεῖν τὴν ἐπερχομένην ναῦν καὶ μεθορμίσαι εἰς τὸν ὅρμον, ἵνα μὴ προσελθοῦσα θραυσθῇ.

'Επαναχρούω, Repello, Retro pello. Specialiter vero Navim retro inhibeo aut currum. [Act. hac signif. ponit Hesych.] Unde ἐπαναχρούεσθαι dicitur aliquis, qui veluti navis aut currus retro inhibitus, retrogrado pede remeat. Et voce med. significatione act. ἐπαναχρούομαι, Retropello, Retrocedere cogo, Repedare s. Remeare cogo. Aristoph. Av. [648]: 'Ατὰρ τὸ δεῖνα, δεῦρ' ἐπανάχρουσαι πάλιν, Retropelle: de avibus illis, quæ ceteras intromissas sequebantur, etiam ipsæ intromitti cupientes. Schol. exp. ἐπανάκαμπτε, dicens metaph. esse ἀπὸ τῶν τὰς ἡνίας ἀναχρουομένων ἢ τὰς ναῦς, ac ipsum etiam πάλιν dici ἐπὶ τοῦ ὀπίσω ἀπὸ τῶν εἰς τοὔμπροσθεν ἰρισσόντων. || 'Επαναχρούεσθαι τὸ μέλος, est Iterum exordiri præmisso præludio. Quo sensu exponi posse præced. l. Aristoph. ille putavit, qui in Scholiis ita scripsit, ἐὰν ἦσας πρὸ τούτου, πάλιν ἆσον καὶ ἐπανάλαβε.

['Επαναχτάομαι.] 'Επαναχτᾶσθαι, Recuperare, Reparare. [Vita Chrysost. t. 8, p. 316, 41: Τοὺς ἐν πελάγει καὶ κλύδωνι τῆς κοσμικῆς θαλάσσης χειμαζομένους... ἐπαναχτώμενος, Sibi vindicans. Hase.]

'Επαναχτέον μοι μικρὸν ἄνω τὸν λόγον, Revocanda mihi paulo altius oratio, Synes. Ep. 56 [immo 57, p. 193, C. Adde Calvit. p. 69, B. Boisson.] Ad verbum sonat Reducendum. [Himer. Ecl. 36, 6: 'Επ. ἐπὶ τὴν Αἰδύην τὸν λόγον. Anon. Ead. phrasi Gregor. Nyss. vol. 1, p. 108, B. Boiss. Conf. id. vol. 2, p. 528, B; 775, D. (Intransit. omisso τὸν λόγον id. vol. 3, p. 449, B.) Aristox. Harm. el. 2, p. 56: Τοὺς ἄκρους τῶν ὡρισμένων φθόγγων ἐπὶ τὴν αἴσθησιν ἐπ. Intransit. Suid. et Zonar.: 'Αποπορευτέον, ἀντὶ τοῦ ἐπ., ὑποστρεπτέον. L. Dind.]

['Επαναχτυπέω, apud Arrian. Tact. p. 92, penult. ed. Blanc.: Λόγχην... ὡς οἷόν τε χραδαινομένην τε καὶ ἅμα ἐπανακτυποῦσαν ἐξακοντίσαι, scribendum ἐπανακύπτουσαν, collato loco Xen. in hac v. citando. L. D.]

'Επαναχυκλέω, Repeto, Itero. Dionys. Areop. De eccl. hier. [4, 4, p. 218, C]: Ταῦτα μὲν οὖν ἤδη πολλάκις εἰρημένα περιττόν ἐστι τοῖς αὐτοῖς ἀναχυκλεῖν [ἐπαν.] λόγοις. Et alibi, Τὰ αὐτὰ τοῖς αὐτοῖς ἐπαναχυκλοῦντας. Bud. [Medio Plat. Reip. 10, p. 617, B: Τὸν τρίτον δὲ (κύκλον) φορᾷ εἶναι, ὡς σφίσι φαίνεσθαι, ἐπαναχυκλούμενον τὸν τέταρτον. Conf. 'Επανακύκλησις.]

['Επανακύκλησις, εως, ἡ, Revolutio. V. 'Επαναχύκλωσις. Repetitio. Eust. Od. p. 1638, 60: Διὰ τὴν τοῦ πρῶτος ἐπ. L. D. Philopon. De creat. mundi p. 122, 37: 'Η τῶν αὐτῶν πολλάκις ἐπ. Hase.]

'Επαναχυκλόω, Revolvo vel Repeto. [Gregor. Nyss. vol. 2, p. 305, B: 'Επαναχυκλοῖ πάλιν καὶ ἐκ τρίτου τὰ αὐτά. Hemst. Schol. Aphthon. ap. Walz. Rhett. vol. 2, præf. p. VII. L. Dind.]

'Επαναχύκλωσις, εως, ἡ, Revolutio. Ap. Plat. Tim. [p. 40, C], Τὰς τῶν κύκλων πρὸς ἑαυτοὺς ἐπαναχυκλώσεις [-κυκλήσεις recte scriptum ap. Plat.], Cic. vertit, Orbium conversiones.

'Επαναχύπτω, in VV. LL. idem esse dicitur quod ἐπαναχυκλόω: quum potius sonet Respecto, Aspecto, Suspecto. [Xenoph. Eq. 12, 13: 'Ην μικρὸν ἐπανακύπτουσαν τὴν λόγχην ἀρῇ, Paullum sursum spectantem. Josephi B. J. 1, 31, 1: Τούτους ἐπανακύπτοντας αὐτοῦ ταῖς ἐλπίσιν ἀποσκευάσασθαι σπεύδων, vert. Adversus spem suam surgentes vel emergentes vel sim. Plut. Mor. p. 725, B: Τούτοις ἐπεικῶς οὖσι πιθανοὶ ἐπανέχυψε λόγος... ναυτικὴν βεβαιούμενος ἐμπειρίαν, confert Schneid. V. 'Επαναχτυπέω. L. D. Marcus Eremita p. 80.]

'Επαναλαζονεύομαι, affertur pro Superbus sum et contumax: forsan ex Hesych., qui ἐπαναλαζονεύομενον exp. καταθρασυνόμενον. Sed ap. eum alphabetica series postulat ἐπαλαζονευόμενον, quod multo magis consentaneum est.

'Επαναλαμβάνω, ήψομαι, Repeto, Itero, sicut et ἀναλαμβάνω, vacante præp. ἐπὶ, quæ alteri præpositioni, sc. τῇ ἀνὰ, præfigitur. [Xen. Reip. Lac. 13, 2: 'Επαναλήψομαι δὲ ὡς ἐξορμᾶται σὺν στρατιᾷ ὁ βασιλεύς. Ubi vertendum Resumam, ut ap. Plat. Gorg. p. 488, B: 'Εξ ἀρχῆς δέ μοι ἐπανάλαβε πῶς φῂς τὸ δίκαιον ἔχειν καὶ σὺ καὶ Πίνδαρος τὸ κατὰ φύσιν. Repetendi signif. Plato Phædr. p. 228, A: Λυσίου λόγον... οὐ μόνον ἅπαξ ἤκουσεν, ἀλλὰ πολλάκις ἐπαναλαμβάνων ἐκέλευέν οἱ λέγειν· Leg. 5, p. 746, B: Χρὴ δ' ἐπαναλαμβάνειν πρὸς αὐτὸν τὰ τοιάδε· Phil. p. 60, D; 66, D, Theæt. p. 169, E. Cum πάλιν jungit Greg. Nyss. vol. 1, p. 101, C. || Corrigo. Plat. Leg. 6, p. 781, B: Τοῦτ' οὖν ἐπαναλαβεῖν καὶ ἐπανορθώσασθαι. Galen. Gloss. v. Παρλάζουσιν: Τοὺς πταίοντας καὶ ἐπαναλαμβάνοντας ἐν τῷ διαλέγεσθαι, citat Hemst. Conf. etiam l. Poll. in 'Επαναθάομαι cit. Schol. Apoll. Rh. 2, 390: 'Επαναλαμβάνει ἑαυτόν. Theophr. C. Pl. 3, 7, 8: Ὅπως ἐπαναλάβωσι τῇ τροφῇ τὴν κακοπάθειαν (arborum). Plut. Mor. p. 982, A.] Item pro Epilogum facio, Plut. [De Homero, 'Επίσταται δὲ ταὐτὰ καὶ διὰ πολλῶν λέγειν καὶ δι' ὀλίγων ἐπιλαμβάνειν· ὅπερ καλεῖται ἀνακεφαλαίωσις.] Bud. p. 555. [|| Resumo. Olympiod. Phot. Bibl. p. 63, 13: 'Επαναλαμβάνει αὐτὴ μὲν τὸ τῆς Αὐγούστης, ὁ δὲ Οὐαλεντινιανὸς τὸ τοῦ νωθελεισαίμου ἀξίωμα. Si recte ita vertitur. Conf. Ruhnken. Diss. secunda de Placidia c. 3. || Suscipio vel Insuper suscipio. V. quæ ex Hesychio et Eust. HSt. attulit in 'Επαναιρέομαι. || Recipio, Recupero. Etym. M. p. 730, 15: Ταῦτα ἐν μὲν τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ τρέπει τὸ ι εἰς α· ἐν δὲ τῷ παθητικῷ ἀορίστῳ πάλιν ἐπαναλαμβάνει αὐτό. Constitutio Joannis patriarchæ Cpol. ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 77, A, med.: Τὰ δεδωρημένα... μοναστήρια ἐπαναλαμβάνειν. L. Dind.]

['Επαναλέγω, Repeto. Ex Alexandro rhetore affert Schæf. in Appar. Demosth. vol. 1, p. 532. Osann.]

[Ἐπαναλείφω, Illino. Galen. vol. 6, p. 342 : Πίτταν ἐπαναλείφουσιν. Nisi scrib. ἐπαλ. L. Dind.]

[Ἐπαναληπτέον, Repetendum. Const. Manass. Chron. p. 11. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 84, D : Αὐτὴν ἐπ. ἡμῖν τὴν θείαν γραφήν. Boiss. Conf. vol. 2, p. 592, B. Id. Gregor. vol. 3, p. 21, B : Οὐκοῦν ἐπαναληπτέος πάλιν ὁ λόγος. L. Dind.]

[Ἐπαναληπτικός, ἡ, ὸν, Iterativus, Gl. Adv. Ἐπαναληπτικῶς schol. Tzetzæ ad Hesiod. Op. 820 : Ἐπιλογικῶ κεφαλαίῳ νῦν ἐπ. λέγει. L. D. Eust. Il. p. 624, 46.]

Ἐπανάληψις, εως, ἡ, [Recuperatio. Justinian. Præfat. Digest. initio : Τὴν τῆς ὀνομαστοτάτης Καρχηδόνος ἐπανάληψιν. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 519, C : Ταύτην εἶναι τοῦ κάλλους τὴν ἐπανάληψιν τὸ πλησίον γενέσθαι τῆς τοῦ καλοῦ πηγῆς. L. D. Ἐπ. προτέρας καταστάσεως, Postliminium, in Glossis Basilic. Ducang.] Repetitio. Apud rhetores Schema quoddam, quum videl. idem vocabulum ornatus causa repetitur, Bud. p. 556 ex Hermog. [1, p. 50] : v. item Rut. Lupum [1, 11, p. 39], necnon Fabium [Inst. 8, 3, 51]. Dem. Phal. [196] dicit ἐπανάληψιν esse τοῦ αὐτοῦ συνδέσμου ἐπιφορὰν ἐν τοῖς διὰ μακροῦ ἐπιφερομένοις λόγοις. [Latius extendit vim figuræ Alexander II. σχημ. p. 578, qui et huc refert repetitionem verborum in media sententia, ut in his, Ἦν ποτε, ἦν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι etc., simulque illi ἀναδίπλωσιν, quam vocant, subjicit. Rut. Lupus l. c. : « Hoc schema, inquit, fieri solet, quum id quod dictum semel est, quo gravius sit, iteratur. Sed interdum fit uno verbo, interdum plurium verborum conjunctione. Hermogeni l. c. est iteratio et repetitio sententiæ, quæ fit post interjectas alias perspicuitatis causa. V. Περὶ δεινότ. p. 20, Gregor. ad Herm. l. c. cap. 9, Aquila Rom. 31, p. 174, Jul. Rufin. fig. 31, qui definit : Repetitio sententiæ propter aliquam necessariam causam. Ernesti. Lex. rhet. Schol. Aristoph. Pl. 32 : Κατ' ἐπανάληψιν. Theodos. p. 79, 7. Add. Wolf. Prol. ad Hom. p. 260, schol. et Eust. ad Il. Υ, 371, Χ, 128, ubi eadem figura dicitur ἐπαναληψις quæ ap. Eust. ἐπαναστροφὴ, quod v. || Signif. non rhetorica Greg. Nyss. vol. 1, p. 85, B : Ἐπ. ποιεῖται τοῦ κατὰ τὴν κατασκευὴν λόγου· 330, C ; 356, C ; 367, A ; 436, D. L. Dind.]

Ἐπᾰνᾰλίσκω, Insumo. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 23, A : Τὸ θερμὸν τῆς ἀκτῖνος ἐπαναλίσκοντος (τοῦ ἡλίου). L. D.] Et Ἐπαναλόω : unde ἐπανηλωκότες, Isocr. Areop. Ἐπανήλωκα Demosth. [p. 1223, 13] pro Ultra insumpsi. [Aor. p. 1219, 25, ἐπανήλωσεν. Pro ἀπανηλώθη ap. Thuc. 2, 13, schol. Aristoph. Pl. 1196 ἐπαν.]

[Ἐπαναλογίω, Altius repeto, Ab initio accurate explico, putabatur dixisse Herodot. 1, 90, ubi pro ἐπανηλόγησε ex Poll. 2, 120 recte nunc restitutum ἐπαλιλλόγησε.]

[Ἐπαναλόω. V. Ἐπαναλίσκω.]

[Ἐπανάλυσις, εως, ἡ, Æsop. 143 Schæf.]

[Ἐπαναλύω.] Ἐπαναλύων, Hesychio ἐπαναστρέφων, Revertens. [Athanas. vol. 2, p. 272, D : Οὐ γὰρ συνεχώρησεν ὁ θεὸς ἐπαναλῦσαί τινα πρὸς ἡμᾶς ἐκεῖθεν. Greg. Nyss. vol. 1, p. 118, B : Πάλιν ἐκ τοῦ κοινοῦ πρὸς τὸ καθ' ἕκαστον ἐπαναλύειν τὸ ἴδιον. Chron. Pasch. p. 709, 4 : Ἀθλαβεῖς πρὸς ἡμᾶς ἐπαναλῦσαι. Et ib. 12. L. D. Jo. Climac. p. 11 ; Germanus Dormit. B. Mar. 101. Conf. Nicet. Chon. ap. Fabr. B. Gr. vol. 4, p. 412. Boiss.]

[Ἐπαναλωτὴς, ὁ, Sumtuarius, Gl.]

[Ἐπαναμένω, Maneo, Exspecto. Herodot. 8, 141 : Ἐπανέμειναν οἱ Ἀθηναῖοι διατρίβοντες. Aristoph. Eccl. 493, 790. Cum accus. Nub. 804 : Ἐπανάμεινόν με· 843. Cum infin. Lys. 74 : Ἐπαναμείνωμεν τὰς ... γυναῖκας ἐλθεῖν. || Forma poet. Ἐπαμμένω. Æsch. Pr. 605 : Ὅ,τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν· Pers. 807.]

Ἐπαναμιμνήσκω, In memoriam revoco, vel Identidem in memoriam revoco, Identidem reminisci facio, aut Iterum commonefacio. Demosth. [p. 74, 7] : Ἕως οὖν ἔτι μέλλοι, καὶ συνίστατε τὰ πράγματα, καὶ κατακούομεν ἀλλήλων, ἕκαστον ὑμῶν, καίπερ ἀκριβῶς εἰδότα, ὅμως ἐπαναμνῆσαι βούλομαι. [Plato Leg. 3, p. 688, A ; Aristot. De memor. c. 1.]

[Ἐπανάμνησις, εως, ἡ, Commemoratio. Dionys. A. rh. 10, 18 : Ἐπ. τῶν προαποδεδειγμένων πραγμάτων. Liban. Argum. Demosth. Or. 1 c. Aph. fin. Boiss. Greg. Nyss. vol. 1, p. 291, D : Εἰς ἐπανάμνησιν. L. D.]

Ἐπαναντόω [Ἐπαναντόομαι], Renovo, Redintegro. Plato De rep. 2, [p. 358, B] : Οὐκ ἐπανανεώσομαι τὸν Θρασυμάχου λόγον, Redintegrabo.

[Ἐπανανέωσις, εως, ἡ, Renovatio, Instauratio. Cyrill. In Jo. 4, p. 1172 : Ἐπ. τὴν εἰς τὸ ἀρχαῖον. Suicer. Justinian. Præfat. Digest. init. : Τὸ τῆς ἐπανανεώσεως (τῶν παλαιῶν νόμων ἔργον). L. Dindorf.]

[Ἐπαναπαλαίω, Reluctor. Ancyr. Concil. Can. 1, Act. Concil. vol. 1, p. 271, B : Πρεσβυτέρους τοὺς ἐπιθύσαντας, εἶτα ἐπαναπαλαίσαντας. Cit. Routh.]

[Ἐπανάπαυσις, εως, ἡ, Requies. Theophylact. In Luc. 2, 14. Manus. Justin. Mart. p. 388, B : Τῆς ἐπαναπαύσεως τῆς θείας ἄξιοι γενόμενοι. Hase.]

[Ἐπαναπαύω, Refocillo, Recreo. Leges Homerit. in Anecd. Gr. vol. 5, p. 75, 3 : Τοὺς πίνητας ... ἐθεράπευέ τε καὶ ἐπανέπαυε. Boiss. Int. inc. Jud. 16, 26 : Ἐπανάπαυσόν με δή. Imponendi vel Reclinandi significatione Ælian. N. A. 5, 56 : Ἡ τελευταία δὲ γενομένη (ἅλως) τῇ πρόσθεν ἐπὶ πᾶσαι ἑαυτὴν ἐπαναπαύσασα εἶτα οὐραγεῖ. Quanquam perturbata videtur scriptura. Greg. Nyss. vol. 1, p. 689, B : Ἐπὶ τοῦ ἰδίου αὐτὸν κτήνους ἐπαναπαῦσαι· vol. 2, p. 45, B : Ἐὰν πρὸς ὑμᾶς ἀναβλέψω, ὑμῖν ἐπαναπαύω τὸν πόθον.] Ἐπαναπαύομαι, quasi dicas Superquiesco. [Ἐπαναπαύμενος ῥάβδῳ, Hesych. in Σκηριπτόμενος. Henst.] Herodian. 2, [1, 3] : Ἦν οἱ μὲν ἀπὸ μίθης ἑκραιπάλων, οἱ δὲ ἐγρηγορότες, κἀκεῖνοι εἰς ὕπνον κατεφέροντο, κατεχούσαις τε ταῖς χερσὶ δοράτια ἐπανεπαύοντο, q. d. Superquiescebant manibus tenentibus hastilia, pro Quiescebant super manibus, i. e. innixi manibus, quæ vicissim hastilibus innixæ erant. Vel, Requiescebant incumbentes manibus, quæ vicissim hastilibus incumbebant. Esse autem aptum verbum istud significandæ huic rei, vel hic Ovidii versus ostendit, Fessus ut incubuit baculo, saxoque resedit. At Polit. pulcram hanc descriptionem hominum qui se a somno vix defendere possunt, in sua interpr. minime expressit; quippe qui ita reddiderit h. l. : Partim ebrios dormitantesque, ac manu languida tenentes hastilia. Porro quum dico hic Quiescebant, s. Requiescebant, intelligendum est non pro Somnum capiebant, sicut et Quies de somno sæpe dicitur, sed simpliciter de illo requiescendi modo, qui est hominum se ad somnum componentium, et qui vix ab eo sibi temperare possunt ; dicit enim οἱ δὲ ἐγρηγορότες. Ad hanc autem signif. pertinet illa expos. quam dat Suid. verbo ἀναπαύομαι, ut ante docui, sc. ἀνακλίνομαι ὡς πρὸς ὕπνον. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 162, A : Ἐπαναπαύῃ ἐπὶ τῆς γῆς. Dat. seq. 510, D : Οὐκοῦν μᾶλλαι ὁ βασιλεὺς τῷ ἵππῳ τούτῳ ἐπαναπαύεσθαι· 633, A : Τῇ σκιᾷ τοῦ μήλου ἐπαναπαύεται. L. D.] || Metaph. ut Latine Acquiesco. Acquiescere, inquit Bud. Annot. in Epist., interdum est Affectum animi sistere, et oblectari. Cic. in Lælio, Vicissim autem senes in adolescentium caritate acquiescimus. Et Pro Dejotaro, In tuo ore, in tuis oculis vultuque acquiesco ; te unum intueor ; ad te unum omnis mea spectat oratio. Sic Curt. : Parum est enim, tot modo liberorum parentem, in unico filio acquiescentem, eo quoque orbari ? Ubi Acquiescentem vult esse quod Græce diceretur ἐπαναπαυόμενον, et ἀρεσκόμενον, et ἐναισμενίζοντα, cum dat. Hæc ille. Ego autem existimo ἐπαναπαύεσθαι in hac quoque signif. verti posse Requiescere : sic utendo ut Cic. usus est, Or. pro Cælio, Hoc unico filio nititur, in hujus spe requiescit. [Maccab. 1, 8, 12 : Τῶν ἐπαναπαυομένων αὐτοῖς. Rom. 2, 17 : Ἐπαναπαύῃ τῷ νόμῳ. Dionys. Areop. Cœl. hier. 2, 3, p. 14, B : Μὴ συγχωροῦσα τὸ πρόσυλον ἡμῶν εἰς τὰς αἰσχρὰς εἰκόνας ἀπομένον ἐπαναπαύεσθαι. Artemid. 4, 65, p. 380, 16 : Οὕτω σοι συμβήσεται μὴ μόναις ἐπαναπαύεσθαι ταῖς παλαιαῖς ἀποδόσεσιν. Basil. M. vol. 1, p. 46, A : Βούλεται ἡμᾶς καὶ οἱονεὶ ἕλιξί τισι ταῖς περιπλοκαῖς τῆς ἀγάπης τῶν πλησίον ἀντέχεσθαι καὶ ἐπαναπαύεσθαι αὐτοῖς. || Figurate de rebus, Innitor. Hero Autom. p. 266, 5 : Ὑπέπηξα ἐπίουρον ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ ὕσπληγος τὸ ζ, ἵνα ἐπαναπαύεται (l. -ηται) τοῦ ὑσπληγίου τὸ ἄκρον. Vel Incumbo. Luc. 10, 6 : Ἐπαναπαύσεται ἐπ' αὐτὸν ἡ εἰρήνη ἡμῶν. Reg. 2, 2, 15 et Num. 11, 25 et 26 : Ὡς δὲ ἐπανεπαύσατο πνεῦμα ἐπ' αὐτούς, καὶ ἐπροφήτευσαν. Eademque construct. Mich. 3, 11 : Ἐπὶ τὸν κύριον

ἐπανεπαύοντο, quod supra c. dat. ‖ Ap. Clem. Al. Str. 5, p. 704 : Βασιλεύσας δὲ ἐπαναπαύσεται, est var. ἐπαναπαήσεται, et ap. Gregor. Thaumat. p. 165, B, aor. ἐπαναπαῆναι. De qua forma v. in Παύω. L. D.]

['Επαναπειράομαι, Iterato experior. Planud. Ovid. Met. 14, 382 : Πολλάκις τῶν δεήσεων ἐπαναπειρασαμένη τηνάλλως. Boiss.]

'Επαναπέμπω, Remitto, al. Reveho, Reduco. [Hippocr. p. 648, 7 : 'Επαναπέμπειν τὰ ἐπιμήνια ἐς τοὺς μαζούς.]

['Επαναπεράω, Renavigo. Nicol. Dam. p. 253 Cor. : Καίσαρος ἐπαναπερῶντος ἔκ τε Συρίας καὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου.]

['Επαναπέτομαι, Evolo. V. 'Επαναπτήσιμος.]

['Επαναπήγνῡμι et poet. 'Επαμπήγνυμι, Affigo, Infigo. Orph. Arg. 317 : Δούρατ' ἐπαμπήξασθαι ἴδ' ἄορα κωπήεντα.]

'Επαναπηδάω, ex Aristoph. Nub. [1375] pro Insilio, Insurgo.

['Επαναπίπτω, Illabor. Ælian. V. H. 9, 24 : Φύλλοις ῥόδων ἐπαναπεσὼν καὶ κοιμηθεὶς ἐπ' αὐτῶν, Recubans in rosarum foliis. L. D. 'Επαναπεσόντος Georg. Al. Vita Chrys. t. 8, p. 239, 36. Hase.]

['Επαναπλάσσω, s. 'Επαναπλάττω, Effingo. Axionicus Athenæi 3, p. 95, C : Ζωμὸν ποιῶ θερμὸν ἰχθὺν ἐπαναπλάττων, ἡμίβρωτα λείψανα συντιθείς.]

'Επαναπλέω, etiam pro ἀναπλέω [Provehor in altum, Solvo ex portu], ex Xen. H. Gr. 4, [8, 35] : Ὅπως δοκοίη, ὥσπερ εἰώθει, ἐπ' ἀργυρολογίαν ἐπαναπεπλευκέναι. [‖ Renavigo. Demosth. p. 1292, 2 : Δεῦρ' ἐπαναπλεῖν. ‖ Forma Ion. 'Επαναπλώω. Herodot. 8, 9 : 'Επανέπλωον ἐπὶ τοὺς βαρβάρους. ‖ Sursum enato, Emergo, Exsurgo. Id. 1, 212 : Ὥστε κατιόντος τοῦ οἴνου ἐς τὸ σῶμα ἐπαναπλώειν ὑμῖν ἔπεα κακά. Ubi libri ἐπαναπλέειν vel —πνέειν. Similiter dictum 'Επανέπλει τὸ ποτὸν ap. Polluc. 6, 23.]

['Επαναπληρόω, Expleo. Theophr. De sensu 8 : 'Επαναπληροῦσθαι γὰρ καὶ τούτοις τὸ ἐνδεές.]

['Επαναπλώω. V. 'Επαναπλέω.]

'Επαναπνέω, Insuper respiro; ex Herodoto, 'Επαναπνέειν τὰ ἔπεα, pro Effundere. [V. 'Επαναπλέω. Hippocr. p. 1234, D : Ὤετο ἐκ τοῦ ἐμέτου ἐπαναπνεῖν, καὶ ἐπανέπνει, ἔστι δ' ὅτε διπλόον.]

['Επαναποδίζω. HSt. in 'Αναποδίζω et 'Αναποδίζομαι :] Quod etiam 'Επαναποδίζω et 'Επαναποδίζομαι dicitur. Aristot. De gen. et corr. 1, [3] : Πάλιν ἐπαναποδιστέον, Rursus in medium revocandum est.

'Επαναποκτιννύω, affertur pro Etiam interficio. Sed suspectæ hic tot præpositiones, potiusque dicendum ἐπαποκτιννύω.

'Επαναπολέω, Iterum revolvo, in memoriam revoco, sicut et ἀναπολέω. Pro Repeto, Memoriam renovo, affertur ex Plat. Legg. [4, p. 723, E. Phil. p. 60, A : Τὸ καὶ δὶς καὶ τρὶς τό γε καλῶς ἔχον ἐπαναπολεῖν τῷ λόγῳ δεῖν.]

['Επαναπόλησις, εως, ἡ, Repetitio. Philo vol. 1, p. 254, 39 : Ἐκ τῆς ἐπαναπολήσεως καὶ ὥσπερ ἐπιλεάνσεως τῆς πρῶτον καταβληθείσης τροφῆς περιγίνεται μήνημη τῶν θεωρημάτων. L. Dindorf.]

['Επαναπτήσιμος, ὁ, Evolare cupiens. Hesych. : 'Επαναπτήσιμον, ἐπαναπτῆναι θέλοντα καὶ πορευθῆναι.]

['Επανάπτω, Alligo, Suspendo ex. Nicet. Is. Ang. p. 244, C : Τὰς ἐλπίδας πάσας ἐπανάπτων τῇ παντευχίᾳ τοῦ πνεύματος. L. D. Pisides ap. Suid. Kall.]

['Επαναρρήγνῡμι s. 'Επαναρρηγνύω, Rumpo, Dirumpo. Plut. Cat. min. c. 70 : Τὸ τραῦμα ἐπαναρρήξας. Hippocr. p. 415, 5 : Τὰ ἕλκεα κινεύμενα ἐπαναρρήγνυται· 1201, D : Ὦ τὸ συρίγγιον ἐπανερρήγνυτο.]

['Επαναρρῑπίζω, Sufflo, Excito. Joseph. A. J. 19, 2, 2 : Πολεμίων ἐμφυλίων ἀρχὰς ἐπανερρίπισαν τῇ πόλει.]

['Επαναρριπτέω, s.] 'Επαναῤῥίπτω, Unum super alium rejicio et in sublime jaculor. Bud. ἐπαναῤῥιπτεῖν ex Xen. affert pro Ejaculari, Jacere in longum. [Jactare se, Saltu se contra aliquem attollere : Cyneg. 5, 4, Iepores ἐπαναρριπτοῦντες (nempe ἑαυτοὺς, v. Dorvill. ad Charit. 2, 5, p. 309) μακρὰ διαιροῦσιν ἀντιπαίζοντες. Poll. 5, 67 : Ἀντιπαίζοντες πρὸς ἀλλήλους, καὶ πηδῶντες μακρὰ, καὶ διαλλόμενοι, καὶ διαπορριπτοῦντες. Sturz. Lex.]

['Επανάρρυμα, τὸ, i. q. ἐπίθυμα, Hostia. Lex. Seg. in Bibl. Coisl. p. [illegible] δὲ τὰ ἀπατούρια ἐπὶ [illegible] τέρα, ἐν ᾗ θύουσιν, ἀνάρυσις [illegible] τὸ θῦμα ἀνάρυμα ἐλέγετο, [illegible] ἱερεῖα καὶ ἄνω ἀναρύοντες [illegible] Πάγῳ ἐπίθυμα ἐπανάρυμα καλεῖται [illegible] duplici ρ, quanquam contra cod. [illegible] sunt ap. Montefalconium. Photius v. [illegible] Ἀρείῳ Π. ἐπανάρυμα. Hinc de Sacrificio [illegible] 'Επανάρρυσις, εως, ἡ, ap. Suid v. Ἀναρρύσις, [illegible] σία δὲ ἐπ. Et de Sacrificando, verbum 'Επαναρρύομαι ap. Hesych. : 'Επαναρύεται, μετὰ κρίσιν [illegible] δίδωσιν.]

['Επαναρρύομαι. 'Επανάρρυσις. V. 'Επανάρρυμα.]

['Επαναρρώννῡμι, Confirmo. Epiphan. vol. 2, p. 2 :

['Επαναρτάω, Suspensum habeo. Germ. Cpol. p. 250, C Grets. : 'Επ' αὐτὸν τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας ἐπαναρτῶσιν. Hase.]

['Επανασαλεύω script. vitiosa pro ἐπενσαλεύω, q. v.]

['Επανάσεισις. V. 'Επανασείω.]

'Επανασείω, Concutio vibrando adversus aliquem. [Dionys. A. R. 11, 6 : Τὴν δημαρχικὴν ἐπανασείοντες δύναμιν. Procop. Hist. Arc. c. 23 : Κατηγορίαν ἐπανασείοντες.] At passivum partic. ἐπανασεισθεὶς invenitur expositum simpliciter etiam Vibratus, in VV. LL. [Hippocr. p. 915, B : Ὅκως ἐς τὴν εὐρυχωρίην ἐπανασεισθὲν τὸ ἔμβρυον στραφῇ. Improprie Joseph. A. J. 19, 1, 16 : Διακονίᾳ τῆς κατ' ἐκεῖνον ὕβρεως ἐπανασειόμενοι τοῖς κρατίστοις τῶν πολιτῶν· et ib. 17.] 'Επανάσεισις, εως, ἡ, in VV. LL. Concussio. Item ἐπανάσεισις ὅπλων, ex Thucyd. [4, 126] pro Crepitatione armorum. At vero quod in Isd. legitur, sc. ἐπανασείω, Tracto, Apparo, nullam verisimilitudinem habet.

['Επανασκοπέω, Iterum perpendo. Plato Hipp. min. p. 369, D : 'Επιθυμῶν μαθεῖν ὅ,τι λέγει διαπυνθάνομαι, καὶ ἐπανασκοπῶ, καὶ συμβιβάζω τὰ λεγόμενα, ἵνα μάθω. Unde aor. ἐπανεσκεψάμην, Crat. p. 428, D : 'Επανασκέψασθαι τί καὶ λέγω· Theæt. p. 154, E.]

['Επανασπείρω. 'Επανασπορὰ, ἡ. V. 'Επισπορία.]

'Επανάστᾱσις, εως, ἡ, q. d. Assurrectio, Insurrectio. [Superventio huic addunt Gl.] Dem. Phal. [278] : Οὐ γὰρ ὑπὲρ τοῦ μέγαν ποιῆσαι τὸν λόγον ἡ ἐπ., ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ δεινὸν, Non enim insurgit ut reddat orationem magnam, verum ut vehementem reddat et acrem. Assurgere vero oratorem ea signif. dicit Quintil. [Proprie Theophr. H. Pl. 3, 7, 4 : Ἡ δρῦς φέρει... συκαμινῶδες ἄλλο τῇ μορφῇ, πλὴν σκληρὸν κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, ut ib. 5 : Τοὺς ἐπανεστηκότας ὀμφαλούς. Diod. 18, 31 : Ἔπεσον ἐπὶ τὴν γῆν. Τῆς δὲ ἐπ.... χαλεπῶς γενομένης ἀμφοτέροις. Exc. Phrynichi in Bekk. An. p. 62, 26 : Σκώληξ ἡ κωφὴ τῶν κυμάτων ἐπανάστασις τῆς θαλάττης εἴρηται. Basil. M. vol. 2, p. 3, E : Βραχεῖα κύματος ἐπ. κατεβάπτισεν. Et ib. E : Χειμῶνος ἐπανάστασις. Hesych. : Σκίνδαρος, ἡ ἐπ. νυκτὸς ἀφροδισίων ἕνεκα, cui conferenda Photii gl. : Σκινδακίσαι, τὸ νύκτωρ ἐπαναστῆναί τινι ἀσελγῶς, quæ omisso τινὶ repetitur in Σκίνδαρον. V. 'Επανίστημι. De surrectione mortuorum Orac. Sibyll. 1, p. 182, 8 : Νεκρῶν ἐπ. ἔσται. Apud Hippocr. Prorrh. 1, p. 80, C : Αἱ πυκναὶ καὶ κατὰ μικρὰ ἐπαναστάσιες ὑπόξανθοι, γλίσχραι, ἔχουσαι μικρὰ κοπρώδεα κτλ., dicitur de surgendo ad exonerandam alvum, pro quo alibi ἀνάστασις, quod v., ἐξανάστασις Prænot. p. 40, 3.] ‖ Rebellio, qua adversus aliquem insurgimus. [Herodot. 3, 119 : 'Επιβουλεύειν οἱ ἐπανάστασιν· et ib. 118.] Thuc. 2, [27; 4, 56] : Τῶν Εἱλώτων τὴν ἐπ. Et 8, [21] : 'Επ. ὑπὸ τοῦ δήμου τοῖς δυνατοῖς, Rebellio, qua plebs in potentiores insurgebat, ubi nota verbale retinere casum verbi. [Eadem construct. Plat. Reip. 4, p. 444, B, Æneas Tact. c. 11, p. 39. Xen. H. Gr. 5, 4, 19 : Τὴν τοῦ Μέλλωνος ἐπὶ τοὺς περὶ Λεοντιάδην ἐπανάστασιν. Greg. Nyss. vol. 1, p. 185, A : Πάλιν αὐτῷ περὶ τῆς ἡγεμονίας ἐπαναστάσεως ἐκ τοῦ λαοῦ γενομένης.] Lucian. [De sacrif. c. 14], γιγάντων ἐπ., Seditio, ἐπανέγερσις. Bud. Ceterum inter ἐπ. et ἀπόστασιν schol. Thuc. [3, 39] ita distinguit, ut ἀπόστασις sit ὅταν τινὲς κακῶς πάσχοντες ἀποστῶσιν : at ἐπανάστασις, ὅταν τινὲς τιμώμενοι καὶ μηδὲν ἀδικούμενοι στασιάσωσι καὶ ἐχθρεύσωσι τοῖς μηδὲν ἀδικήσασι. Ita ut ἐπ. sit Seditio, qua adversus eos insurgitur, qui nulla injuria lacessiverunt; at ἀπόστ., Defectio ob injuriam

illatam. [Dionys. A. R. 3, 8 : Οὐ μόνον ... ἀπόστασιν, ἀλλὰ καὶ ἐπανάστασιν. Differunt autem ἐπ. et ἀπ. ita, ut ἐπανάστασις sit Rebellio et de iis dicatur qui sunt sub imperio, ἀπόστασις autem Defectio sociorum. Μάγιμος ἡ λέξις τῆς ἐπαναστάσεως recte Eustath. Il. p. 146, 11, ubi de diverso voc. ἐπανίστασθαι usu ap. Hom. et recentiores agit. || Figurate Gregor. Nyss. vol. 1, p. 348, A : Τῆς σαρκικῆς ἐπ. διὰ τῶν τῆς ἀρετῆς ἐπιτηδευμάτων καταπισούσης· 394, A : Τῆς ἐπ. τῶν ἡδονῶν. L. Dind.] || Sicut vero ἐπανίσταμαι interdum pro Emineo; ita ὄρους ἐπανάστασις, Eminentia montis, s. potius Eminentia, qua mons assurgit in altum; nam Assurgere in altum de monte dicunt Plin., Colum. [Aristot. H. A. 2, 1 med. : Τοὺς περὶ Θήβας ὄφεις ... ἔχοντας ἐπανάστασιν (in capite). Rufus Eph. De part. 1, p. 50 : Ἡ κατὰ μέσον ἐπ. λάρυγξ. Hesych. : Τύλοι, αἱ ὀχθώδεις ἐπ. et schol. Hom. Od. P, 231 : Σφῦλα) τὰ ἀμφοτέρωθεν ἐξοχὰς καὶ ἐπαναστάσεις ἔχοντα, cit. Hemst.] ‖ Ἐπ. φλυκταινῶν, Eruptio pustularum, ex Dioscor. 8, 6. [Hippocr. p. 154, D : Αἱ παρ' ὀφθαλμῶν ἐπαναστάσιες. Schol. Arati 294 : Μάλκη δέ ἐστιν ἡ ἐκ ψύχους χειρῶν καὶ ποδῶν ἐπ. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 312, C : Τὰς ἐπαναστάσεις τοῦ σπληνὸς καταστέλλουσαν.] || At ἐπ. θρόνων, Insidiæ regni, Soph. Ant. [533], VV. LL. Fortassis tamen est Rebellio s. Seditio, qua adversus thronum regium insurgitur. [Gregor. Nyss. vol. 1, p. 187, C : Πρὸς ἐπανάστασιν τῆς ἀρχῆς. Zosim. 5, 17, 7 : Ταῦτα μάλιστα τὸν Γαΐνην ἐκίνησεν εἰς τὴν τῶν κοινῶν ἐπανάστασιν. Acta Concil. vol. 1, p. 350, E : Εἰδὼς τὰ ἔθνη ... πρὸς τὰς τῶν βασιλέων ἐπαναστάσεις εὐρίπιστον ἔχειν ὁρμήν. Addita præpos. κατὰ Zosim. 5, 25, 7 : Οὔπω πρὸς φανερὰν ἐπανάστασιν κατὰ τῶν πλησιαζόντων ἐθνῶν ἀναστάντα. Cum ἐπανάστασις confusum notavit Wessel. ad Diodor. 14, 3; cum ἀπανάστασις interpretes Dionys. A. R. 1, 24, et 6, 82, ἀπαν. potius dicendum esse judicantes de Secessu vel migratione, cujus signif. ex. Hemst. citavit ex Strab. 13, p. 621 : Πολύπλανον δὲ καὶ ταχὺ τὸ ἔθνος πρὸς ἐπαναστάσεις. Ubi item legendum ἀπ. L. Dind.]

Ἐπαναστέλλω, i. q. ἀναστέλλω, Reprimo, Inhibeo, Compesco. Aristot. De mundo [c. 5 extr.] : Αἱ γενέσεις ἐπαναστέλλουσι τὰς φθορὰς, Cohibent interitus. [Clem. Al. Pæd. 3, p. 253 : Ὀλίγον ἐπαναστείλας τοῦ καταπτάσματος, ὡς δείξων τὸν θεόν, Retrahens. Medio Strom. 4, p. 618 : Φιλωτέραν δέ, ὁπότε μέλλοι εἰσιέναι τὴν πύελον, ἡσυχῇ ἐπαναστέλλεσθαι τὸν χιτῶνα.]

[Ἐπαναστεύω, i. q. ἐπανίσταμαι, ap. Genes. De reb. Cpol. p. 41, B. L. Dind.]

Ἐπανάστημα, τὸ, Tumor, Tuber, Grumus, ἔπαρμα, φλύκταινα, Bud. Possit tamen aliquis non incommode reddere Tumor assurgens, ut Cels. Apud Aristoph. ἐπαναστήματα exp. Bullæ, Papulæ, φλύκταιναι. [Immo φλυκταίνας schol. Ran. 233 explicat τὰ τῶν χειρῶν ἐπ. ἀπὸ τοῦ κωπηλατεῖν.] || Prominentia. Hesych. : Λόφος, γῆς ἐπ. Et sim. in Κολώνη, Thomas v. Ὄχθη. Id. Hesych. in Χαλκόλοφον : Τὸ ἐπ. τῆς περικεφαλαίας. Schol. Hom. Il. N, 132 : Φάλοι τὰ προμετωπίδια ἐπαναστήματα. L. Dind.]

Ἐπαναστρέφω, Retrorsus ago, Reverti s. Retrocedere cogo. Pass. Ἐπαναστρέφομαι, Revertor, Refero pedem, ut qui terga dant et fugam capessunt : qua signif. ἀναστρέφειν quoque et στρέφειν dicuntur. Xen. [Hipp. 8, 25] : Ἐπαναστρεφομένοις τοῖς πολεμίοις ἐμπεσὼν, Quum in hostes fugientes s. terga dantes incidisset. [Ἐμπίπτειν est ap. Xen. Vertendum, Impetum facere in hostes ex fuga revertentes, ut ap. Aristoph. Eq. 244 : Ἀλλ' ἀμύνου καπαναστρέφου πάλιν, ubi fuerat 240 : Οὗτος τί φεύγεις;] Ajunt significare etiam Refero pedem, Revertor : eo sensu, quo acies referre pedem dicitur, quum a fuga, in quam inclinarat, reversa, insequentibus resistit, et quæ ante fugerat, contra persequentes insurgit hostes. Cujusmodi est ἡ ἀγχίστροφος ὄἰωξις, quum sc. οἱ διωκόμενοι γίνονται ἀγχίστροφοι. || Ἐπαναστρέφω exp. etiam Subverto, sicut ἀναστρέφω. [Hac signif. restituendum ex cod. Ven. Herodiano 3, 8, 10 : Πρῶτος ... τὸ εὐπειθὲς πρὸς τοὺς πόνους ... ἐπανέτρεψε. || Act. signif. medii, Revertor. Xen. H. Gr. 6, 2, 21 : Οἱ δ' οὐκέτι ἐπανέστρεψαν. Thuc. 4, 130 : Ὁ Νικίας ἐπαναστρέψας· 8, 105. Aristoph. Ran. 1102 : Χαλεπὸν οὖν ἔργον διαιρεῖν, ὅταν ὁ μὲν τείνῃ βιαίως, ὁ δ' ἐπαναστρέφειν δύνηται κἀπερείδεσθαι τορῶς. Basil. M. vol. 2, p. 45, D : Τῶν ἀγαθῶν ἔργων αἱ χάριτες ἐπὶ τοὺς διδόντας ἐπαναστρέφουσιν. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 399, B : Τὰ ξύλα ἐκ κέδρων γινόμενα πάλιν ἐπαναστρέφοντα διὰ τῶν σοφισμάτων τῆς τέχνης δένδρα νομιζόμενα. L. Dind.]

Ἐπαναστροφὴ, ἡ, Reversio, Reflexus. [Eust. Opusc. p. 253, 78 : Εἴ τι δὲ καὶ συνεισαγαγεῖν δεήσει ἐν τῇ ἐπ.] Est et σχῆμα orationis, sc. ὅταν τὸ τέλος τοῦ κώλου, ἑτέρου κώλου ἀρχὴ γένηται, Quum membri unius finis principium fit alterius : Οὐ γὰρ δήπου Κτησιφῶντα μὲν δύναιτο διώκειν ὁ' ἐμέ· ἐμὲ δέ, εἴπερ ἐξελέγχειν ἐνόμιζεν αὐτὸν, οὐκ ἂν ἐγράψατο. Homericum autem hoc [Il. Υ, 371], Τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν, Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, δέμας δ' αἴθωνι σιδήρῳ, dissimile est priori illi : διότι, inquit Hermog. [Il. ἰδιῶν 1, p. 176], μὴ συλλαβαῖς μηδὲ λέξει, κόμματι δὲ ὅλῳ ἐπανέστρεψεν, Quoniam reflexio illa non fit syllaba una aut altera, aut vocabulo aliquo, sed integro membro. [Eadem ἐπανάληψις dicitur, quod v. De parechesi, ut Αἰγαίων γαίων κύδεϊ, Eustath. Il. p. 124, 10 et alibi.] ‖ Pro Vita et conversatione affertur ex Conc. Sardicensi. Qua signif. ἀναστροφὴ quoque usurpatur a Petro apostolo.

Ἐπανασώζω, i. q. ἀνακτῶμαι, Bud. [Cum dat. Conservo vel Restituo, Const. Manass. Chron. p. 115, E : Τὴν κόρην ἐπανασώζει τῇ μητρί. Niceph. Gregor. Hist. 9, 1, p. 240, C : Ἐπανάσωσον ἐμοὶ τὸ βασίλειον κράτος, ὃ σὺ μὲν ἐχαρίσω μοι, ἐν δ' ἐγὼ γεγέννηκα καὶ ὕψωσα, ἐκ τῶν ἐμῶν ἁρπάζει χειρῶν. Medio 1, 3, p. 9, D : Ἐπανασώσασθαι οἱ τὴν βασιλείαν διώμενος. Tomus Germani patr. ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 79, A, LXIV : Ἐπανεσώσατο ὁ παμμάκαρος τῷ μιαροπάτῳ. Pass. Constitutio Joannis patr. Cp. ib. p. 77, B extr. : Οἰκονομήσει πάντως ἐπανασωθῆναι ταῖς ἐκκλησίαις τὰ ὑπ' αὐτὰς πρότερον τελοῦντα σεμνεῖα. Greg. Nyss. vol. 3, p. 588, C. L. Dind.]

[Ἐπανασωστικὸς, ἡ, ὄν, Servans. Jo. Laur. De mens. 3, 47, ex inscr. in Fortunæ statua Byzantii a Pompejo posita : Τῇ τύχῃ τῇ ἐπανασωστικῇ.]

[Ἐπανατάμνω. V. Ἐπανατέμνω.]

Ἐπανάτασις, εως, ἡ, Intentio, Intentatio, Sublatio, Erectio, ut Bud. interpr. ap. Aristot. Polit. 3, [14 fin.] de regibus heroicorum temporum : Ὁ δ' ὅρκος ἦν αὐτοῖς τοῦ σκήπτρου ἐπανάτασις. [‖ Signif. figurata Comminationis frequens est ap. Philonem, cujus Il. p. 302, E; 558, E; 617, A, ubi in ἐπαναστάσεις mutarunt librarii, indicavit Wessel. ad Diodor. vol. 1, p. 641, 98. Ap. Gregor. quoque Nyss. vol. 2, p. 315, A : Φόβων ἐπαναστάσεις τῶν προτέρων σροβρότεραι, et in eadem locutione vol. 3, p. 507, C, et ap. Basil. Epist. 131, p. 223, D : Ἐπιστολῇ, μυρίων μὲν ὄβρεων καὶ κατηγοριῶν ἀφορήτων γεμούσῃ καθ' ἡμῶν καὶ ἐπαναστάσεων, legendum ἐπανατ. L. Dind.]

Ἐπανατείνω, Sublatum intento alicui : ut ἐπανατείνασθαι τὴν βακτηρίαν, Bud. esse dicit Baculum sublatum intentare : respiciens ad Lucian. [Catapl. c. 13] : Τολμήσει ἐπανατείνασθαί μοι τὸ βάκτρον; Audebitne mihi sublatum intentare baculum, et minitari? Cui simile hoc Synes. Ep. 79 : Ἐγκραγὼν γὰρ αὐτῷ δίς που καὶ τρὶς, καὶ τοῖς ἐξ ἁμάξης λοιδορησάμενος, καὶ πάντα ἐπανατεινάμενος ἅπερ ἂν εἰρῆσθαι καὶ παρ' ἐμοῦ, τοῦ παντὸς ἂν ἐτιμησάμην. [Sext. Emp. p. 296, 31 : Τὸν ἐπανατεινάμενόν τινι σίδηρον, iterumque infra. Philostr. V. Ap. 5, 39, p. 224, 17. Διὰ τῶν ἐπ., ἃς τοιοῦτος αὐτοκράτωρ ἐπανετείνετο, Philo J. p. 1043, A. Hemst. Dio Chrys. vol. 1, p. 186 : Ὁ δὲ φιλόδοξος ... ἀφέλκει τῶν ἡδονῶν τά τε ὀνείδη καὶ τὰς λοιδορίας ἐπανατεινόμενος. Dionys. A. R. 7, 53 : Πολίμων ἀπειλὰς ... ὑπὸ πολλῶν ἐπαναταθείσας· Art. rhet. 8, 14 : Μακρὰ προοιμιασάμενος καὶ ἐπανατεινάμενος, λόγους τινὰς θαυμαστοὺς ὡς ἐρῶν. Ap. Alciphr. 3, 64, ubi pro Obniti poni videtur, suspecta fuit scriptura.] Rursum Bud. ex anonymo quopiam, Ἐπανατείνω τὰς χεῖρας εἰς εὐχὴν, Supplices ad sidera palmas tendo : cui similia loquendi genera habes in Ἀνατείνω, Ὀρέγω. [Diod. Exc. p. 628, 70 : Τὰς χ. ἐπανατείνοντες καὶ τοὺς θεοὺς ἐπιβοώμενοι.] Item pro Intendo : ut Suid. ἐπανετείνοντο exp. ηὔξοντο, ἐμεγαλύνοντο, Intendebantur, i. e. Augebantur, Magis magisque crescebant, ap. Xen. : Ἐπανετείνοντο δὲ καὶ μείζονες

ἐλπίδες τοῖς ἀξίοις, ἐπαινοί τε, καὶ εἴ τι ἐν τῷ ἐπιόντι A
χρόνῳ ἀγαθὸν εἶναι μεῖζον φαίνοιτο· subjungens et hanc expos., ἐν προσδοκίᾳ ἦσαν, Expectabantur. Verum is l. paulo aliter legitur ap. ipsum Xen. Cyrop. 2, p. 26 [c. 1, 23], sic nimirum: Ἐπανέτεινε δὲ καὶ μείζονας ἐλπίδας τοῖς ἀξίοις ἐπαίνου, εἴ τι ἐν τῷ ἐπιόντι χρόνῳ ἀγαθὸν μεῖζον φαίνοιτο, Majores eis addebat s. accendebat spes. [Forma poet. Ἐπαντείνω Orph. Arg. 60, 330: Χεῖρας ἐπαντείνας.]

Ἐπανατέλλω, et Ἐπαντέλλω, Orior, Exorior. [Herodot. 3, 84: Ἡλίου ἐπανατέλλοντος. Eademque forma 7, 54, ut ἀνατέλλω est ap. eundem. Aristot. Meteor. 3, 5: Ἐπανατειταλκέτω τὸ H. Euseb. H. E. 7, 23, p. 349, 9: Πάλιν ἐπανατείλας ὁ ἥλιος. C. dat. Plut. Æmil. Paul. c. 18: Οἷς καθισταμένοις εἰς τάξιν αἱ τῶν χαλκασπίδων ἐπανατέλλουσαι φάλαγγες ἐκ τοῦ χάρακος κτλ. || Forma Ion. et poet. Ἐπαντέλλω Herodot. 2, 142, Strato Anth. Pal. 12, 17 (Ἐπαντέλλων ἀστράσιν ἡλίοις), Musæus v. 55, item de sole vel luna. Pind. Ol. 8, 27: Ὁ ἐπαντέλλων χρόνος, Tempus futurum. Æschyl. Ag. 27: Ἀγαμέμνονος γυναικὶ σημαίνω τορῶς εὐνῆς ἐπαντείλασαν ὡς τάχος δόμοις ὀλολυγμὸν ... ἐπορθιάζειν, Lecto surgentem. (Eademque constr. Oppian. Cyn. 2, 563: Εἶτ' αὐτόχθονές εἰσιν, ἐπαντέλλουσι δὲ γαίης, et in l. in fine cit. Dativo sequente Basil. M. vol. 1, p. 12, D: Ὅσα μέλλει τῷ προστάγματι τοῦ θεοῦ ἐπανατείλαντα τῇ γῇ τὴν γεννησαμένην κατακοσμεῖν. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 504, C: Ἐπανατέλλει τῇ πεθυύσῃ ὁ λόγος.) Cho. 282: Λευκὰς δὲ κόρσας τῇδ' ἐπαντέλλειν νόσῳ, Canescere capillos hoc morbo. Eur. Her. F. 1053: Φόνος ὅσος ὅδε ... κεχυμένος ἐπαντέλλει. Active Phœn. 104: Ὄρεγε ... χεῖρ' ἀπὸ κλιμάκων ποδὸς ἴχνος ἐπαντέλλων. Schol. ἀναβιβάζων, ἀναφέρων. Altero verbo idem interpr. Hesych. Oppian. Cyn. 2, 97: Ἔκ τε μέσου χέρας αἰνὸν ἐπαντέλλουσι μετώπου.]

[Ἐπανατίμνω, Incido. Hippocr. p. 906, B: Ἐπανατίμνειν τὸ κοῖλον. Forma Ion. Ἐπανατάμνω Aret. p. 81, τὴν φλέβα.]

Ἐπανατίθημι, Insuper impono, Attribuo, Acceptum fero: qua in signif. passiva etiam vox accipitur. Aphthon. Progymn., de encomio loquens: Τιμᾶν C
ἄξιον τοὺς εὑρόντας τὰ χρήσιμα, καὶ τὸ παρ' ἐκείνων φανὲν ἐπανατίθεσθαι δικαίως τοῖς δείξασι. Bud. [Plato Leg. 11, p. 926, D: Μείζων δύναμις ἐπανατίθεσθαι δοχῇ τοῖς νομοφύλαξι. Proprie Aristoph. Vesp. 148: Φέρ' ἐπαναθῶ σοι καὶ ξύλον. Suid.: Ἀναθεῖναι καὶ ἐπαναθεῖναι τὸ αὐτό. Μεταθίσθαι int. Hesych. Hom. Il. Φ, 535 pro ἐπ' ἀῤῥ θέμεναι Aristarch. ἐπανθέμεναι.]

[Ἐπανατολή, ἡ. Ptolem. Almag. t. 2, p. 100, 32, de stella: Ἑῴα μὴ φαινομένη ἐπ. vertit Halma: *Lever subséquent et qui ne paraît pas.* Huic opponitur ib. p. 103, 8, Ἑσπερία ἐπ. φαινομένη, *Lever du soir postérieur et visible.* Hase.]

[Ἐπανατρέπω scriptura vitiosa pro ἐπαναστρέφω, quod v.]

[Ἐπανατρέφω, Nutrio, Reficio. Hippocr. p. 420, 15: Ἐπανατρεφομένη ἡ σὰρξ ὑπὸ τῶν σιτίων· 1244, F: Τὰ ἐν πολλῷ χρόνῳ λεπτυνόμενα σώματα νωθρῶς ἐπανατρέφειν δεῖ. Aret. p. 124.]

Ἐπανατρέχω, Recurro. [Lucian. De merc. cond. c. 36: Ἔστ' ἂν ἐκείνη ... ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν. D
Schol. Aristot. p. 603, 24: Ἐπανατρέχει πάλιν ἐπὶ τὰ φυσικά (Aristot.). Gregor. Nyss. vol. 2, p. 569, D: Ἀλλὰ πρὸς τὴν ἀκολουθίαν ἐπαναδράμωμεν. Et addito πάλιν, 686, D. « Const. Manass. Chron. p. 58. Planud. Ovid. Met. 4, 231: Εἰς τὴν ἀληθῆ μορφὴν ἐπανίδραμε· 7, 200. » Boiss.] Arbores etiam ἐπανατρέχειν dicuntur pro In sublime excrescere, ut et ἀνατρέχειν. Basil. Hexaem. [vol. 1, p. 46, C]: Πόσα τότε φυτῶν γένη ἐπανίδραμε. Bud. Comm. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 101, B: Ἵνα ... ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ ... πρὸς τὸν μακάριον καὶ ἀπαθῆ βίον ἐπαναδράμωσι· vol. 2, p. 43, B. Forma vitiosa ἐπαναδραμώμεθα, qui est quasi conjunctivus futuri, qualem in Ἐμπίνειν notavimus, et infra in Ἔχω et aliis notabimus, legitur apud Theophyl. Hist. p. 197, D. L. Dind.]

[Ἐπανατροπιάζω, Recido, Gl. Leg. ὑπανατροπιάζω, quod v. L. Dind.]

Ἐπανατρυγάω, Denuo vindemio, Vindemio iterum, veluti quum post primam vindemiam colligun- tur racemuli præcedente τρυγητῷ prætermissi. Levit. 19, [10]: Οὐ συντελέσετε τον θερισμὸν ὑμῶν τοῦ ἀγροῦ σου ἐκθερίσαι, καὶ τὰ ἀποπίπτοντα τοῦ θερισμοῦ σου οὐ συλλέξεις· καὶ τὸν ἀμπελῶνά σου οὐκ ἐπανατρυγήσεις, οὐδὲ τὰς ῥᾶγας τοῦ ἀμπελῶνός σου συλλέξεις· τῷ πτωχῷ καὶ τῷ προσηλύτῳ καταλείψεις αὐτά· volebat enim Deus messis et vindemiæ reliquias pauperibus carpendas et fruendas relinqui. Sic Deut. 24, [21]: Ἐὰν τρυγήσῃς τὸν ἀμπελῶνά σου, οὐκ ἐπανατρυγήσεις τὰ ὀπίσω σου, Non colliges iterata vindemia racemos prætermissos.

Ἐπαναφέρω, fut. ἐπανοίσω, Referam, ab inusitato them. ἐπανοίω [Demosth. p. 59, 25, Polyb. 21, 2, 14], Transfero, Removeo, Rejicio. Demosth. C. Aphob.: Καὶ τότε εἰς ἀλλήλους ἐπαναφέρετε. Aristoph. [Nub. 1079]: Μοιχὸς γὰρ ἦν τύχῃς ἁλούς, ταῦ' ἀντερεῖς πρὸς αὐτόν, Ὡς οὐδὲν ἠδίκησας, εἶτ' εἰς τὸν Δι' ἐπανενεγκεῖν Κἀκεῖνος ὡς ἥττων ἔρωτός ἐστι καὶ γυναικῶν, Exemplum facti in Jovem rejiciendum. Est enim ἐπαναφέρειν his in locis Crimen Culpamve, aut Causam criminis Actionemve, in alium rejicere, s. removere. B
[Sæpe sic Plato, cum præp. εἰς, Leg. 1, p. 631, A; 5, 742, C; vel ἐπί, 3, 680, D, Hippocr. p. 11, 49, Demosth. p. 59, 25 et alibi. Cum πρὸς Hippocr. p. 8, 40, Basil. M. vol. 1, p. 32, B. || In rationem refero. Demosth. p. 1034, 8: Σκέψασθε δὲ καὶ περὶ τῶν χ' μνῶν, ἃς οὐκ ἐπαναφέρει. || Ἐπαναφέρειν εἰς συμβουλίαν, Hesych. in Ὑπερβάλλει. Hemst. Cum dat. Polyb. 21, 2, 14: Ἐπανοίσειν ἔφασαν ὑπὲρ τῶν ἐπιτεταγμένων τοῖς Αἰτωλοῖς. || C. accus. Basil. M. vol. 2, p. 32, B: Πρὸς τὰ ἐκτεθέντα ἡμῖν παρὰ τοῦ κυρίου μέτρα τὴν μνήμην ἐπαναφέροντες. || Ap. Aret. p. 14: Ἐπαναφέρουσι δέ ποτε, ἐπὴν ἐς μῆκος ἡ νοῦσος ἐπιταθῇ ..., πλῆθος πολὺ, est Efferunt, diciturque de vomentibus. || Intrans. Redeo. Plat. Lys. p. 219, C: Ἢ οὐκέτ' ἐπανοίσει ἐπ' ἄλλο φίλον, ἀλλ' ἥξει ἐπ' ἐκεῖνο. Qua signif. pass. ponit Tim. Locr. p. 96, D: Ἐπαναφερόμενά τε καὶ καθ' αὐτὰ κινούμενα. Ad me redeo, ap. Hippocr. p. 118, B: Οἱ ἐκ βίγεος περιψυχόμενοι ... ἐπανέγκαντες θνήσκουσιν, ubi v. Foes. Conf. Aret. p. 112. Ap. eund. p. 11: Ἢν δέ ποτε ἐπαναφέρῃ ἡ νοῦσος καί τι ἐς ἀγαθὸν τρέπηται, vertitur Si relevetur. || Xen. Cyneg. 5, 2: Τὰ ἴχνη ἐπαναφερόμενα ὄζει, Vestigia evaporata solis calore. De sole oriente Plut. Mor. p. 19, F: Ἡλίου ἐπαναφερομένου. V. Ἐπαναφορά. Εἴδωλα κατὰ τὸν ὕπνον ἐπαναφερόμενα Democrit. ap. eund. 735, A.] || Significat etiam Refero, Renuntio. Quo Xen. in passiva [media] voce usus est [H. Gr. 2, 2, 21]: Οἱ δὲ πρέσβεις ἐπανεφέροντο ταῦτα εἰς Ἀθήνας. [Nisi leg. ἐπανέφερον. Andocid. p. 27, 37: Ἵνα μὴ πάλιν ἐπαναφέρωμεν. Plut. Artox. c. 29, ἐπανενεγκεῖν.] Item Refero, Reduco. Hermog.: Ἐπαναφέρει γὰρ ἐπὶ τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ λόγου. || Significat etiam Repetere et conduplicare. || Ἐπαμφέρω, poetica sync. pro ἐπαναφέρω, Acceptum fero, Refero s. Transfero in. Solon ap. Diog. L. [1, 52]: Εἰ δὲ πεπόνθατε δεινὰ δι' ὑμετέρην κακότητα, Μή τι θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπαμφέρετε. Quod distichum et ap. Plut. legitur in Vita ipsius [c. 30]; sed ibi habetur λυγρὰ pro δεινὰ, et μῆνιν pro μοῖραν, quod posterius plane non probo. [Conf. Diodor. Exc. Vat. p. 21. Eadem forma in prosa aliquoties utitur Callicratidas ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 178, 179. Reddenda est Hippodamo ib. vol. 2, p. 122, ubi ἐπαναφέρον vel ἐπ' ἀμφοτέρου est in libris. L. D.]

Ἐπαναφορά, ἡ, nomen schematis ap. gramm. et rhetores. Plut. Homero [§ 33]: Τοῦ δ' αὐτοῦ γένους ἐστὶ καὶ ἐπαναφορὰ, ὅταν ἐν ἀρχῇ πλειόνων κώλων τὸ αὐτὸ μόριον ἐπαναλαμβάνηται. Hæc et alia plura Bud. p. 404, ubi et exx. hujus figuræ affert. Jul. Rufin. [p. 38] ἐπαν. esse dicit Quum ab eodem verbo plures inchoatæ sententiæ incipiunt: ut, Hic gelidi fontes, hic mollia prata, Licori, Hic nemus, hic ipso tecum consumerer ævo. Latine hanc figuram dici Regressionem ait. Aquila [Rom. 34, p. 25=176] Relatum vocari tradit: constare autem ex eo, quod eadem pars orationis sæpius per singulos ambitus aut per singula membra, interdum etiam brevius per cæsa, quæ κόμματα appellant, repetitur. Plura v. ibid. [Herodian. Π. σχημ. p. 53, 24; 56, 12. L. D. Demetr. Phal. § 61; Alex. Π. σχημ. p. 583; Hermog. Π. ἰδ. 1, p. 174; Aristot. Eth. 5, 2; Eust. Il. p. 129, 30;

Rutil. p. 163.] Vide et Ἀναφορά. [Ubi agit de signif. qua ponit Basil. M. vol. 1, p. 5, A : Ἐπαναφορὰς ἄστρων καὶ στηριγμοὺς καὶ ἀποκλίσεις. Male Int., Conversiones. Est enim Astrologis ἐπαναφορὰ i. q. ἀναφορὰ, Ascensus s. ortus siderum, cui contraria καταφορὰ, Descensus s. occasus. Ita Sextus Emp. p. 341, 10, 12, 14, ubi contrarium ἀπόκλιμα. Conf. Creuzer. ad Jo. Laur. De mens. p. xv s. ad Plotin. vol. 3, p. 99. || Relatio. Theophr. H. Pl. 1, 2, 4 : Ἐπαναφορὰν ἕξομεν τῶν ἄλλων πρὸς ταῦτα μέχρι πόσου καὶ πῶς ἕκαστα μετέχει τῆς ὁμοιότητος. || Harpocr. : Ἐπ., τὸ ἀναφέρειν καὶ ἀνακοινοῦσθαι τῷ πλήθει. Andocid. p. 27, 36 : Τὴν ἀσφάλειαν ἡμῶν τῆς ἐπαναφορᾶς. || Elevatio. Aret. p. 85 : Ὀμίχλης ἐπαναφορὴν ἀνίησι ἀτμῶν. L. Dindorf.]

[Ἐπαναφορικὸς, ἡ, ὸν, Relativus. Fischer. ad Weller. Gr. 2, p. 199. || Ad schema quod epanaphora dicitur pertinens. Schol. Aristoph. Pl. 545 : Σχῆμα... ἐπαναφ. Eust. Il. p. 67, 35.]

[Ἐπαναφῡσάω, Inflo. Aristoph. Thesm. 1175 : Σὺ δ' ὦ τερηδὼν, ἐπαναφύσα Περσικόν.]

[Ἐπαναφύω, Regenero. Ælian. H. A. 10, 13 : Ἐπανέφυσαν (αἱ κόγχαι) αὖθις αὐτό. Schneid. Schol. Orph. Lith. 251 : Τούτῳ τὸ βρέγμα ἀλειφόμενος τρίχας ἐπαναφύσεις. Aor. pass. ἐπανεφύησαν Eust. Opusc. p. 180, 1.]

[Ἐπαναφωνέω, Pronuncio, Profero post. Sext. Emp. 1, 130, p. 244 : Ἡ ἐν τῷ προαναφωνουμένῳ φθόγγῳ ἢ ἐν τῷ ἐπαναφωνουμένῳ. Angl. Petr. Sic. Hist. Manich. p. 6, 16 : Δολίως ἐπαναφωνοῦσι, Proloquuntur, Recitant. Hase.]

[Ἐπαναχάζομαι. V. Ἐπαγχάζομαι.]

[Ἐπαναχέω, Effundo. Etym. M. p. 329, 17 : Ὁ Νεῖλος ἀναλισκόμενος εἰς τὰς ἀρούρας ἐπαναχεῖται καθ' ἕκαστον ἔτος. Clem. Hom. 6, § 4. Hemst. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 696.]

[Ἐπαναχρεμπτήριος, α, ον, Exscreationem adjuvans. Hippocr. p. 11 (?).]

[Ἐπαναχρέμπτομαι, Exscreor. Hippocr. p. 415, 3 : Ἀπὸ τοῦ ἡλκωμένου καὶ ἐπαναχρεμπτομένου. Et ib. 31, 49.]

[Ἐπανάχρεμψις, εως, ἡ, Exscreatio. Hippocr. p. 415, 50 : Ὅταν ἡ ἐπ. παύσηται· 416, 5, 7, 24.]

Ἐπαναχωρέω, Redeo, Revertor. Cam. interpr. Revertor domum, et Revertor ad me, sed absque ullis exx. [Aristoph. Eccl. 28 : Φέρε νυν ἐπαναχωρήσω πάλιν· Lys. 461. Thuc. 1, 131; 3, 33, 96, 108; 4, 44. Et sæpius Xen., velut H. Gr. 2, 4, 7; 4, 2, 21 et al. Genitivo junxisse videtur Plut. Mor. p. 580, A : Εἰ πᾶν ἐπαγγειλαμένη (philosophia) λόγῳ τἀγαθὸν καὶ τὸ συμφέρον διδάσκειν εἰς θεοὺς ἐπαναχωρεῖ τῆς τῶν πράξεων ἀρχῆς. Improprie Plato Leg. 6, p. 781, E : Πάλιν ἐπὶ τὰ πρῶτα ἐπαναχωρήσωμεν λεχθέντα. Aristid. vol. 1, p. 134. V. etiam voc. seq.]

Ἐπαναχώρησις, εως, ἡ, Reditus : ἐπαναχώρησις κύματος, Reciprocatio maris, terram superantis, ut Bud. exp. ap. Thuc. 3, [89] : Ἐγένετο δὲ καὶ ἐν Πεπαρήθῳ κύματος ἐπαναχώρησίς τις, οὐ μέντοι ἐπέκλυσέ γε. A quibusd. redditur Inundatio; sed convenire non videtur, quum addat, οὐ μέντοι ἐπέκλυσέ γε. [Ἐπαναχωροῦν τῇ γῇ (κῦμα), eadem signif. Inundandi, ut ἐπανιὸν dictum ponit Poll. 1, 109. De reditu posuisse videtur Diodor. Exc. p. 510, 31 : Μετὰ τὴν ἐκ Σικελίας ἐπαναχώρησιν, ubi ἀπαναχ. codex.]

[Ἐπανδρίζομαι. Cyrill. Alex. 12 In Jo. p. 1062 : Ταῖς τῶν πασχόντων ἐπανδρίζεσθαι συμφοραῖς, Insultare, quod alias ἐφήδεσθαι, ἐπευφραίνεσθαι, ἐπεμβαίνειν, ἐπιπηδᾶν. Suicer.]

Ἔπανδρος, ὁ, ἡ, Virilis, Virilitatem præ se ferens. [Viripotens, Gl.] Palæph. [Phurnut. de N. D. p. 185. Hemst.], de Minerva : Διὰ ταύτην δὲ τὴν αἰτίαν καὶ τὸ ἔπανδρον καὶ γοργωπὸν αὐτῇ ἀνατιθέασι πολὺ ἔχειν. [Id. p. 188 : Μέλους ἥκιστα ἐπάνδρου καὶ πολεμικοῦ δοκοῦντος εἶναι. Ἡ ἀρχαία καὶ ἔπανδρος μουσικὴ Sext. Emp. p. 359, 25 ἐπάνδρως ἀγωνίζεσθαι; 710, 28. Ἐργασία καλὴ καὶ ἔπανδρος, SCons. in Gruteri Thes. p. 503. v. 8. Hemst. Eundem l. et alterum Hieroclis ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 192 : Τῶν ἄλλων ἔργων τῶν ἐπανδροτέρων, ubi ἐπ' ἀνδρώσεως Damascenus, cum Diod. 4, 50, ubi πρᾶξιν ἔπανδρον, contulit Wessel. in ind. Diod. De homine Nicomach. ap. Phot. Bibl. p. 144, 15 : Ἔπανδρος καὶ ἀρρενουργός. L. Dindorf.]

[Ἔπανδρος, ὁ, Epander, n. viri in inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, p. 265, 72; 267, 109. L. D. Magistratus in numo Smyrnæorum. Mionnet *Descr. de méd. ant.* t. 3, p. 193, n. 953. Hase.]

[Ἐπανδρόω. Var. script. in l. Apoll. Rh. in Ἐσανδρόω supra p. 308, B, cit. Maccab. 2, 15, 17 : Ψυχὰς νέων ἐπανορθῶσαι, Compl. ἐπανδροῦσαι, Al. ἐπανδρῶσε (sic).]

[Ἐπάνδρως. V. Ἔπανδρος.]

Ἐπανεγείρω, Excito, Exuscito. [Plut. Mor. p. 101, A : Ἐπανεγείρει τὸ κακόηθες. Hippocr. p. 85, E : Ἐπανεγερθεὶς ὤνθρωπος.]

Ἐπανέγερσις, εως, ἡ, idem esse dicitur ac ἀνάστασις. [Hesych. : Ἐπανάστασις, ἐπ.]

[Ἐπανειλέω, Revolvo. Galen. Gloss. p. 454 et Hesych. : Γριφόμενα, ἐπανειλούμενα. V. Γρίφω.]

Ἐπάνειμι, Redeo, Revertor. [Xen. Cyrop. 2, 1, 29 : Ὡς μὴ ἐπανίοιεν ἀνιδρωτί· Cyneg. 4, 5 : Πρὸς τὸν κυνηγέτην μὴ ἐπανίτωσαν. Thuc. 6, 102; Plato Tim. p. 19, A.] Plutarch. Lyc. [c. 29] : Οὐδὲν μετακινεῖν ἕως ἐπάνεισιν ἐκ Δελφῶν αὐτὸς, Quoad Delphis ipse redierit. Probl. Rom. : Κἂν ἀπὸ ξένης ἐπανίωσιν. [Genit. jungit Greg. Nyss. vol. 2, p. 181, C : Ἐπάνεισι τῶν παιδευτηρίων, ut in ead. locutione verbum ἐπανήκω, quod v.] Item adoptivus ἐπανιέναι dicitur, quum ex familia ascititia ad suam naturalemque revertitur. Demosth. [p. 1100, 21] : Τοῖς ποιηθεῖσιν οὐκ ἐξὸν διαθέσθαι, ἀλλὰ ζῶντας ἐγκαταλιπόντας υἱὸν γνήσιον, ἐπανιέναι, Sed viventes in familiam suam redire, si tamen filium legitimum ex se genitum in adoptiva familia relinquant. [Sic in ead. or. 1087, 18.] Bud. p. 109. [De rebus Soph. Tr. 642 : Αὐλὸς... ἐπάνεισιν. Plato Leg. 7, p. 808, D : Ἡμέρας δὲ ὄρθρου τε ἐπανιόντων. De aqua Tim. p. 22, E. De ossibus et morbis ap. Hippocr. p. 910, D, E, et p. 74, H : v. Foes. OEc. p. 136.] In sermone etiam et disputatione aliquis ad aliquid ἐπάνεισιν, ut et Lat. Redit, Revertitur. [Herodot. 7, 138 : Ἐπάνειμι ἐπὶ τὸν πρότερον λόγον.] Dem. [p. 240, 2] : Ἐπάνειμι δὴ πάλιν ἐπὶ τὰς ἀποδείξεις· et [p. 281, 26] : Ἀλλ' ἐκεῖσε ἐπάνειμι. Sic Xen. H. Gr. 7, [4, 1] : Ἐγὼ δ' ἔνθεν εἰς ταῦτα ἐξέβην, ἐπάνειμι· ut et 6, [1, 19] : Ἐγὼ δὲ πάλιν ἐπάνειμι, ὅθεν εἰς τὰς περὶ Ἰάσονος πράξεις ἐξέβην. || Etiam Rursum disputo, Denuo disputo, vel etiam Ad disserendum redeo. Galen. : Περὶ μὲν τούτων αὖθις ἐπάνειμι, De his rursus disseram, Ad disserendum de his revertar. Sic Plato Leg. [9, p. 857, D] : Ἐπανιὼν περὶ φύσεως. At alibi idem Plato [Leg. 3, p. 693, C], ἐπανιὼν τοὺς λόγους, pro Repetens, Recensens. Bud. p. 547. [Tim. p. 61, D : Τὰ δ' ὕστερα ὑποτεθέντα ἐπάνιμεν αὖθις.] || Idem Plato in Symp. usus est pro Ascendo [p. 211, B, C; Tim. p. 22, E : Κάτωθεν ἐπανιέναι], ut et Xen. Cyrop. 1, p. 4 [2, 15] : Ἵνα δὲ σαφέστερον δηλωθῇ πᾶσα ἡ Περσῶν πολιτεία, μικρὸν ἐπάνειμι, Aliquantum ascendo et remaltius repeto. Ἐπανιὼν, Rediens, Revertens. [Plato Leg. 11, p. 925, A : Δι' ἀδελφῶν τε καὶ ἀδελφιδῶν ἐπανιόν (τὸ γένος). Pollux 1, 109 : Ἐπανιὸν καὶ προσιὸν ἐπὶ τὴν γῆν (κῦμα).]

Ἐπανειπεῖν, Polliceri publico præconio, præconis voce. Thuc. [6, 60] : Ἐπανεῖπον ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι. Schol. ὑπέσχοντο καὶ ὑπεκήρυξαν [ἐκήρυξαν. Unde citare videtur Poll. 2, 128. Et fortasse Hesych. : Ἐπανεῖπαν, ἐπεκήρυξαν.]

[Ἐπανέλευσις, εως, ἡ, Reditus. Acta SS. Martii vol. 3, p. 5, F, 26 : Ἐδεδίειμεν τὴν αὐτῶν ἐπανέλευσιν. Eust. Od. p. 1393, 8, Opusc. p. 96, 50. L. D. Encom. in transl. corp. Greg. Nazianz. Acta SS. Maii vol. 2, p. 767, E, 37 : Ἡ σήμερον ἑορτὴ ... τὴν πρὸς ἡμᾶς αὐτοῦ ἐπ. διασαλπίζει καὶ ὑποδείκνυσιν. Hase.]

[Ἐπανελίσσω s. Ἐπανελίττω, Iterum glomero. Eust. Od. p. 1688, 39 : Δίδωσι τῷ ἐρωμένῳ ἀγαθίδα μίτου, ἐφ' ᾧ εἰσελθόντα τὸ σπήλαιον, ἐκδῆσαι τοῦ τῆς θύρας ζυγοῦ, καὶ ἀνελίσσοντα ἰέναι μέχρι καὶ εἰς τὸν τοῦ λαβυρίνθου μυχὸν, καὶ εἰ περιέσται τοῦ κακοῦ ὀπίσω ἐπανελίσσοντα ἐξελθεῖν.]

[Ἐπανέλκω, Subtraho, Subduco. Ἐπανελκύσαντες τὴν ναῦν, Arrian. Exp. 2, 19, 6. Hemst. Planudes Ovid. Met. 13, 237 (ἐπανείλκυσα). Boiss.]

[Ἐπανεμέω, Vomo. Hippocr. p. 72, F : Οἱ ἐπανεμέοντες μέλανα· 209, A : Οἱ ἐπανεμέοντες διψώδεες ἐν

τούτοισι κακόν. Rufus p. 28, 8 ed. Lond., ἐπανήμει. A
L. Dind. || Rumino. Galen. vol. 2, p. 545, 1 : Αὖθις δ' ἐκ ταύτης (τῆς γαστρὸς) ἐπανεμοῦν κατεργάζεσθαι τῷ στόματι. Hase.]

[Ἐπάνιμος, ὁ, ἡ, Ventosus. Hippocr. p. 1200, D: Νήνεμος ἢ ἐπ. (ὥρη).]

[Ἐπανερεύγομαι, Eructo. Hippocr. p. 395, 44 : Τοὺς ἐπανερευγομένους χολῶδες.]

[Ἐπανερέσθαι, infin. aor. ἐπανηρόμην s. Ion. ἐπανειρόμην, non quod HSt. ponit, præsens] Ἐπανέρομαι, et Ion. s. poet. epenthesi τοῦ ι, Ἐπανείρομαι, Rursus interrogo : vel simpl. Interrogo. [V. quæ de usu formarum εἴρεσθαι et ἐρέσθαι dicta sunt in Ἐξέρομαι. Herodot. 1, 91 : Οὐ συλλαβὼν τὸ ῥηθὲν οὐδ' ἐπανειρόμενος· 3, 32 : Ἐπανείρεσθαι τὸν ἄνδρα, ubi est simpliciter Interrogare, quum altero l. altera signif. obtinere videatur.] Quorum hoc utitur Apollon. Rh., illo [Æschyl. Pers. 973 : Τάδε σ' ἐπανέρωμαι·] Aristoph. [Ran. 435]: Μηδ' [αὖθις] ἐπανέρῃ με, Neque interrogas [-ga] me. [Lys. 512 : Ἐπανηρόμεθ' ἄν. Plato Prot. p. 318, C : Εἰ αὐτὸν ἐπανέροιτο· 329, A : Εἰ ἐπανέροιτό τινά τι. B
Æschin. p. 82, 39 : Ἐπανερομένου εἰ καλέσῃ. Exx. Hippocr. p. 37, 3, ubi est : Ἐπανερέσθαι χρὴ μὴ ἠγρύπνησεν, etc. indicat Foes. Futuro Phryn. Bekk. An. p. 11, 15 : Ἐπανερησόμενοι σαφέστερα.]

Ἐπανέρχομαι, Redeo. Ἐπανελθεῖν, Rediisse, ab inus. th. Ἐπανελεύθω. [-ελεύσομαι, Redibo. Proprie Anacr. ap. Hephæst. p. 52 : Ἐκ ποταμοῦ 'πανέρχομαι. Thucyd. 4, 74 : Ἐπανελθὼν ἐς τὴν Κόρινθον· 135. Xen. H. Gr. 3, 2, 5 : Ἐπανῆλθον οἱ Ὀδρύσαι· Anab. 7, 3, 4 : Εἰς τὰ ἐπιτήδεια ἐπανελθόντες. Demosth. p. 345, 2 : Δεῦρ' ἐπανελθεῖν. Plato Leg. 11, p. 925, C : Ἐπανελθὼν οἴκαδε. C. πρὸς, Basil. M. vol. 2, p. 3, C : Νηστεύσωμεν τοίνυν, ἵνα πρὸς αὐτὸν (τὸν παράδεισον) ἐπανέλθωμεν. Et figuratius Zosim. 1, 17 : Ἐπανελθόντες πρὸς αὐτὸν τῇ γνώμῃ. De reditu adoptivi in domum paternam, ut supra ἐπάνειμι, usurpat Demosth. p. 1087, 7 ; 1331, 23, Isæus p. 82 extr.] Dem. [p. 246, 27] : Ἀλλ' ἐκεῖσε ἐπανέρχομαι. [Eur. Iph. T. 256 : Ἐκεῖσε δὴ 'πάνελθε, πῶς νιν εἵλετε τρόπῳ θ' ὁποίῳ. Demosth. p. 298, 12 : Ἐπανελθεῖν ὁπόθεν εἰς ταῦτ' ἐξέ- C
βην. Plato Phæd. p. 78, A : Ὅθεν ἀπελίπομεν, ἐπανέλθωμεν· Leg. 9, p. 876, E : Ἐπανελθόντας πάλιν ἐπὶ τοὺς νόμους. Xen. H. Gr. 1, 7, 29 : Ἐπανέλθετε δὲ καὶ ἐπ' αὐτὰ τὰ πράγματα. Demosth. p. 260, 7. Aliter id. 904, 5 : Ἐπανελθοῦσιν ἐπὶ τὰ γράμματα ἐντεῦθεν τὸν ἔλεγχον ποιήσασθαι, eodemque modo c. præp. εἰς, p. 837, 14. De rebus Ms. ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 77, B : Ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν (prædia vendita).] || Rursus dissero, Explico, Bud. p. 109, ex Plat. et Aristot. Sed in hac signif. ab ἐπέρχομαι potius esse videtur, quam ab ἀνέρχομαι. [Hac signif. tam absolute ponitur quam conjunctum cum accus. Plato Tim. p. 19, B : Ἆρ' οὖν δὴ διεληλύθαμεν ἤδη, καθάπερ χθὲς, ὡς ἐν κεφαλαίοις πάλιν ἐπανελθεῖν ; Leg. 9, p. 867, C : Πάλιν ἐπανελθόντες τοίνυν λέγωμεν· Epin. p. 977, B : Ἔτι σμικρὸν ἐπανελθόντες τοῖς λόγοις ἀναμνησθῶμεν. Cum accus. Tim. p. 17, B : Ἐπάνελθε αὐτά. Xen. Ag. 11, 1 : Ἐν κεφαλαίοις ἐπανελθεῖν τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ· OEc. 6, 2, Demosth. p. 1351, 23, Aristot. Metaph. 1, 10, p. 993, 26. || Transeo, vertitur ap. D
Herodot. 2, 109 : Δοκέει μοι ἐνθεῦτεν γεωμετρίη εὑρεθεῖσα ἐς τὴν Ἑλλάδα ἐπανελθεῖν. Est Ascendisse, ut Xen. H. Gr. 4, 8, 35 : Ἐπανελθὼν εἰς τὰ ὄρη, et ap. Hesychium : Ἐπανελθεῖν, ἀναβῆναι.]

[Ἐπανερωτάω, Interrogo, Percontor. Xen. Comm. 3, 1, 11 : Πάλιν ἐλθὼν ἐπανερώτα. Plato Leg. 1, p. 645, D : Πρὸς τί δὴ σκοπούμενος αὐτὸ ἐπανερωτᾷς· 3, p. 701, D : Ἐπανερωτᾶν τὸ νῦν δὴ λεχθέν· Crat. p. 413, A : Ἐπειδὰν ἠρέμα αὐτοὺς ἐπανερωτῶ, et al. sæpe. Pass. Clitoph. p. 409, D. Hippocr. p. 38, 47 : Ἐπανερωτᾶν χρὴ εἰ κτλ. Repetitionem significari præpos. ἀνὰ putabat Eust. Il. p. 80, 10 : sed hujus signif. tam in hoc verbo quam in v. Ἐπανερέσθαι, quod loco aor. ἐπανερωτῆσαι usurpari ab Atticis solet, rara videntur exempla.]

[Ἐπάνεσις, εως, ἡ, Remissio. Aret. p. 73 bis, πυρετοῦ. Et absolute p. 40.]

Ἐπανέχω, Suscipio, ἀναιροῦμαι, ὑψῶ [hoc verbo interpr. etiam Hesych.] : ut Bud. hunc ap. Suid. l. interpr. : Ὁ δὲ τὸν πρὸς Γέτας πόλεμον, ὡς μάλιστ' ἐπείγοντα, ἐπανέσχετο. || Incumbo, Innitor, Confido. Artemid. Onir. 1, [12] : Μὴ μόνον τοῖς βιβλίοις ἐπανέχειν, Sola præceptorum artis traditione niti et acquiescere, οὐδὲν ἀφ' ἑαυτοῦ προστεχνοῦντα. Dem. [p. 357, 10] : Ἐπὶ ταῖς παρ' ὑμῶν ἐπανέχοντες ἐλπίσιν· ubi ἐπανέχοντες habet Int. : et in Ms. sic legimus, licet in vulgg. ἐπέχοντες legatur : ἐπανέχοντες enim dixit ἀντὶ τοῦ θαῤῥοῦντες, ἐμμένοντες, ἐπαναπαυόμενοι, ἰσχυριζόμενοι, στηριζόμενοι, στέργοντες, Incumbentes, Acquiescentes. Hæc Bud. Idem ex Alciphr. [1, 38, p. 227, 22], Τοῖς παρ' ἡμῶν γλίσχρως αὐτῇ πεμπομένοις ἐπανέχουσα, Acquiescens, Complectens, Contenta. || Posthabeo, Postpono. Plut. de Dem. [c. 22], qui ob publicum gaudium luctum filiæ deposuit, Καὶ τὰ οἰκεῖα πάθη καὶ πράγματα τοῖς δημοσίοις ἐπανέχοντα, τηρεῖν ἀξίωμα, Res casusque domesticos publicis negotiis postponere. [Immo Sustinere. Diod. 17, 115 : Ὑπεράνω τούτων τὴν δευτέραν ἐπανεῖχον χώραν δᾷδες, Tenebant. || Seq. genit. Hero in Mathem. vett. p. 324, 29 : Τὰ βέλη τοὺς τοξότας ἐπανέχοντας τῶν Ἀράβων, Tela tendentes adversus Arabes. L. Dindorf.]

[Ἐπανήκεστος scriptura vitiosa in Vita Josephi 52, ubi cod. ἐπ' ἀνηκέστοις.]

Ἐπανήκω, i. q. ἐπανέρχομαι, Redeo, Revenio. [Demosth. p. 1156, 3 : Ὡς οὐκ ἦν αὐτὴν ὁ θρέψων, ἐπανῆκεν ὡς ἐμέ. Polyb. 6, 58, 3 : Ἦ μὴν ἐπανήξειν πρὸς αὐτόν. Pseudeurip. Iph. A. 1628 : Χαίρων ἐπάνηκε. Cum genit. Greg. Nyss. vol. 2, p. 180, A. Improprie Pausan. 3, 9, 2 : Ἐκ τοῦ Πελοποννησίων πολέμου καὶ ἐκ νόσου τῆς λοιμώδους ἐπανήκειν τὴν πόλιν εἰς τὴν πρότερόν ποτε οὖσαν εὐδαιμονίαν. Aret. p. 6 : Τὸ κακὸν ἐπαλινδρόμησε καὶ ἐπανῆξε, ubi notanda forma aor., de qua in Ἥκω. || De umbris ex Orco surgentibus Pausan. 4, 27, 6 : Ἐπεκαλοῦντο δὲ καὶ ἥρωάς σφισιν ἐπανήκειν συνοίκους, de quibus paullo post ἀνάκλησις. || Perfectum quod ignotum antiquioribus esse diximus in Ἥκω, bis est ap. Nicetam, Man. Comn. p. 107, C : Καὶ τὸ μηδέν τι δεδρακότας κακὸν καθ' ὧν ἐπήλθομεν χερσὶν ἐπανηκέναι κεναῖς αἴσχιστον· Alex. p. 301, D : Μικρῷ ὕστερον εἰς τὴν Μυσίαν ἐπανηκὼς παρά τινος ... διαχειρίζεται. L. Dindorf.]

Ἐπανθέω, Superfloreo. [Theocr. 5, 131 : Πολλὸς δὲ καὶ ὡς ῥοδόκισσος ἐπανθεῖ. Floreo, Vigeo. Basil. M. vol. 2, p. 2, E : Ἀρχαῖον δῶρον ἡ νηστεία, οὐ παλαιούμενον καὶ γηράσκον, ἀλλ' ἀνανεούμενον ἀεὶ καὶ εἰς ἀκμὴν ἐπανθοῦν.] Ἐπανθεῖν dicitur quod superfloret s. superflorescit, i. e. quasi in superficie efflorescit : ut Aristoph. Nub. [978] : Τοῖς μήλοισιν ἐπήνθει χνοῦς, Lanugo malis superflorescebat. [Conf. Eccl. 903. Ib. 13 : Τὴν ἐπανθοῦσαν τρίχα· Vesp. 1065 : Κύκνου δ' ἔτι πολιώτεραι δὴ αἵδ' ἐπανθοῦσιν τρίχες. Xen. Cyn. 4, 8.] || Metaph. frequentius usurpatur, pro Enitere, Effulgere, Existere, Conspicuum esse. Ac primum de colore. Lucian. [Imag. c. 7] : Χρὴ δὲ καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν, i. e. ἐπιπρέπειν. Sic dixit Synes. : Καὶ εὐθὺς ἐπανθεῖ μοι κατὰ τῆς παρειᾶς ἐρύθημα. [Hippocr. p. 1221, G : Τρηχύτης ἐπήνθει. Ephraem Syr. vol. 1, p. 8, B : Ὠχρότης ἐπανθεῖ. Basil. M. vol. 1, p. 41, E : Ἐπανθοῦσαν ἔχων τὴν εὔχροιαν. Greg. Nyss. vol. 1, p. 125, E : Ἡ αἰσθητικὴ χάρις ἐπήνθησεν· 816, A : Τὸν ἰώδη ῥύπον τὸν ... ἐπανθήσαντα τῇ μορφῇ. Et cum adj. Aret. p. 46 : Ἡ χροιὴ μέζων ἐπανθέει.] Et Galen. Ad Glauc. 2 : Καὶ ἔρευθος ἐπανθεῖ τοιοῦτον οἷον τοῖς λελουμένοις ἢ παρὰ τῷ πυρὶ θαλφθεῖσι· ubi Bud. interpr. Existit, vel Per summa scatet. Exp. etiam Emicat. Ap. Herodot. [2, 12] ἐπανθέουσα ἅλμη exp. Exudans salsugo. Bud. rursum ἐπανθεῖν interpr. Per summa eminere et conspicuum esse in his locis. Strabo p. 121 : Ὕστερον δ' ὁρᾶσθαι πηλὸν ἐπανθοῦντα τῇ θαλάσσῃ. [11, p. 523 : Λίμνην ἐν ᾗ ἅλες ἐπανθοῦντες πήττονται. Hemst.] Basil., de Julitta loquens : Καὶ τῇ ἐπανθούσῃ φαιδρότητι τὸ περιχαρὲς τῆς ψυχῆς ἐμφαίνουσα. Ad alia etiam multa transfertur, ut ap. Aristoph. [Nub. 1174] : Καὶ τοῦτο τοὐπιχώριον ἀτεχνῶς ἐπανθεῖ. Lucian. [De hist. conscr. c. 55] : Ἔπειτα τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει. Idem, Τοῦτο εἰς τοσοῦτον ἐπανθῆσαι τοῖς Ἕλλησι. Plato Leg. 4, [p. 710, A] : Ὅπερ εὐθὺς παισὶ καὶ θηρίοις, τοῖς μὲν ἀκρατῶς ἔχειν πρὸς τὰς ἡδονὰς, σύμφυτον ἐπανθεῖ, τοῖς δ' ἐγκρατῶς, i. e., Bud. interpr., Quod

elucet, Quod apparet in illis; vel, Quod præ se ferunt, ut dicitur indoles hoc vel illud præ se ferre, vel indoles talis aut talis elucere. [Ἐπήνθει αὐτῷ τὰ τῆς ἀρετῆς ἅπαντα, Phot. Ep. 201, p. 298, 29. Αἰδὼς ἐπανθείτω, Zeno ap. Clem. Al. p. 237, 5. Hemst. Eunap. p. 44 : Τὸ μειλιχον καὶ ἥμερον ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ἐπήνθει. Suidas v. Ἀδριανός (p. 99, C) : Ἐπήνθει τις αὐτῷ χάρις. (Cum cod. nom. Greg. Nyss. vol. 1, p. 125, E; 227, B. Τῇ ἐπανθούσῃ φαιδρότητι, Basil. M. vol. 2, p. 34, D.) Id v. Λίπρα ex Malcho : Λίπρα δὲ ἐπήνθει τὸ προσώπῳ αὐτοῦ. De pulvere insidente Philostr. p. 882. Wakef. Theocr. 20, 21 : Καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος. Ad hoc v. referri solet perf. Ἐπανήνθα, quod v. infra suo loco.]

[Ἐπάνθημα, τὸ, Flos. Ἐν τοῖς ἐπανθήμασι τῆς ἀριθμητικῆς εἰσαγωγῆς, de partibus artis præcipuis, magis conspicuis, elegantioribus, Iamblich. In Nicom. Arithm. p. 53, C, et sæpius in seqq. V. Sam. Tennulii not. p. 139 in Protr. p. 153, v. 23. Hemst.]

Ἐπάνθησις, εως, ἡ, q. d. Superflorescentia. [Plotin. p. 382, D. Creuzer.]

[Ἐπανθητός, Floridus. Hesych. : Ἐπίχροκον, ἐπανθητόν. Wakef. Leg. videtur ἐπανθιστόν. L. Dind.]

[Ἐπανθιάω, Efflooresco, i. q. ἐπανθέω. Forma epica Apoll. Rh. 3, 519 : Οὐδέ περ ὅσσον ἐπανθιόωντας ἰοῦλους ἀντίλλων, Lanuginem efflorescentem.]

Ἐπανθίζω, Floridum reddo, i. e. Colorem hilariorem illino, ap. Lucian., inquit Bud. Utitur autem Lucian. quum alibi [Quom. hist. conscr. c. 13 : Ἂν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημα πλεῖον ἐπανθίσῃ], tum hic [ib. 51], Οἱ δὲ ἔπριον ἐλέφαντα καὶ ἔξεον καὶ ἐκόλλων καὶ ἐρρύθμιζον καὶ ἐπήνθιζον χρυσῷ. [Paul. Sil. Amb. 261 : Χρυσέου δὲ μίτου σέλας ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ ὄλβον ἐπανθίζον.] Idem Bud. ἐπανθίζω esse vult Floridis coloribus illustro, vel Floribus spargo, afferens hunc l. Gregor. De homine [vol. 1, p. 97, A] : Τί ὧν ἐκεῖνό ἐστιν, ὃ καλοῦ τε καὶ κακοῦ συγκεκραμένην ἔχει τὴν γνῶσιν, ταῖς δ' αἰσθήσεως ἡδοναῖς ἐπηνθισμένην; [Vertendum Ornatum, ut ib. p. 581, B : Οὐ γὰρ ἂν ἐπήνθιστο τῷ λογικῷ κάλλει τὸ χεῖλος : vol. 2, p. 522, D. Id. vol. 3, p. 553, B : Κάλλος αὐτορυὲς οὐδεμιᾷ περιεργείᾳ... ἐπανθιζόμενον : 637, E : Ὁ διάλυπος ἄργυρος χρυσῷ καὶ λίθοις ἐπανθιζόμενος. Æsch. Sept. 951 : Ἰὼ πολλοὶς ἐπανθίσαντες πόνοισι γενέαν· Cho. 150 : Τοιαῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς τάσδ' ἐπισπένδω χοάς. Ὑμᾶς δὲ κωκυτοῖς ἐπανθίζειν νόμος Ἱατᾶνα τοῦ θανόντος ἐξανδωμένας. Schol. στέφειν ὡς ἄνθεσι. Sed rectius cum HSt. metaphora repetitur a colore. V. Græv. ad posteriorem l. Luciani. Sic Diod. 1, 49 : Χρώμασιν ἐπηνθισμένον τὸν βασιλέα. Pausan. 7, 26, 11 : Τῷ Διονύσῳ δὲ ὑπὸ κινναβάρεως τὸ ἀγαλμά ἐστιν ἐπηνθισμένον. Figurate Philostr. p. 500, ab Schneid. cit., ἀπαγγελία ὀνόμασι ποιητικοῖς ἐπηνθισμένη. L. Dind.]

[Ἐπάνθισμα, τό, i. q. sequens. Hippocr. p. 69, A : Ἐπὶ τοῖσι χολώδεσι ἀκρήτοισι διαχωρήμασι τὸ ἀρρῶδες ἐπ. κακόν· et sim. 71, H; 211, E; 217, H. Aret. p. 40.]

Ἐπανθισμός, ὁ, Exornatio s. Illustratio, quæ fit adhibendo floridos colores. In VV. LL. citatur ex Diosc. [5, 107], pro Flore. [Ἐπανθισμὸν πορφυροῦν ἐπαιωρούμενον τοῖς χαλκείοις. Conf. Plin. 35, 6 : « Flos niger, qui adhærescit æreis cortinis ». || Vena quædam, ap. Ruf. Ephes. p. 42. Schneid.]

[Ἐπανθιστός. V. Ἐπανθητός.]

[Ἐπανθοπλοκέω, Floribus innecto. Strato Anth. Pal. 12, 8, 1 : Εἶδον ἐγώ τινα παῖδα ἐπανθοπλοκοῦντα κόρυμβον.]

[Ἐπανθρᾰκίς, ἴδος, ἡ.] Ἐπανθρακίδες, Pisciculi, qui super carbonibus s. prunis assantur, τὰ ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενα ἰχθύδια. Aristoph. Vesp. [1127, Ach. 670. Hesych. v. Ἐπανθρακίδες, Poll. 6, 55. V. autem Ἀπανθρακίς.]

[Ἐπανθρακόω, Super carbonibus s. prunis asso. Poll. 6, 55 : Ἐπανθρακίδες, τὰ ἐπηνθρακωμένα ἰχθύδια.]

[Ἐπανιάομαι, Doleo. Xen. Eph. 1, 15 : Συνεβούλευσε μὴ ἐπὶ πλέον ἐπανιᾶσθαι. Schol. Arat. 195 : Ἐπανιᾶσθαι τῇ παιδί. Poll. 5, 129.]

Ἐπανίημι, Remitto, Laxo. [Plato Phædr. p. 266, A : Τοῦτο τίμιον οὐκ ἐπανῆκε πρὶν κτλ. Sosipater Athen. 9, p. 378, F : Ποτὲ εὔκαιρον αὐτῶν ἐστι τῶν ὄρνων τὰ μὲν θερμὰ παρατίθεται, τὰ δ' ἐπανέντα. Cum genit. Xen. Cyn. 7, 1 : Σκυλακεύειν αὐτὰς ἐπανιέντα τῶν πόνων.] Lucian. : Μειδιάσας ὁ Ζεὺς, καὶ μικρὸν ἐπανεὶς τῶν ὀφρύων, Paulum remissis superciliis frontisque severitate laxata. [Aret. p. 22 : Σμικρὸν ἐπανῆκε τῶν πόνων.] Plut. Lyc. [c. 22] : Ἐπανιέντες τοῖς νέοις τὰ σκληρότατα τῆς ἀγωγῆς, Remittentes laxantesque. [Cum accus. Ὀργὰς μεγίστας ἐπανίησι, Rufus ap. Aet. 3, f. 48, b, 40. (Pro quo id. p. 201 : Ὀργῆς ἀκράτου ἐπανίησι. L. D.) Τοῖς τετελεσμένοισιν ἐπανιᾶσι τοὺς φθόνους, Theopomp. ap. Theon. Prog. p. 9, 24. Hemst. Joseph. B. J. 5, 9, 1 : Δόξαν ἐπανῖναι πρὸς ὀλίγον τὴν πολιορκίαν. Demosth. p. 26 extr. : Ταῦτα ἐπανέντας· 287, 7 : Τὸν παρόντα ἐπανεῖναι φόβον.] Xen. Cyn. [4, 5 : conf. 10, 11] : Διωκέτωσαν δὲ ἐῤῥωμένως καὶ μὴ ἐπανιεῖσαι, σὺν πολλῇ κλαγγῇ, Strenue nec remissa impetus s. cursus contentione, s., ita ut non relanguescat impetus. || Remitto et condono. Hermog. : Καὶ γράφει τις παρ' Ἀθηναίοις ἐπανεῖναι τὸν φόρον. [Intrans. de pretio imminuto, Demosth. p. 889, 9 : Ὡς ἐπανῆκεν ὁ σῖτος, quod Livius dicit, Annona laxaverat. De morbo remittente Hippocr. p. 74, H : Ἐπανιέντα χρονιώτερον. Et cum dat. Aret. p. 76 : Ἦν δὲ μὴ τουτέοισι ἐπανίῃ ἡ παραφορή. || Pass. Plut. De mus. p. 1136, E : Τὴν ἐπανειμένην ἐνδιστὶ (ἁρμονίαν) ὑπὸ Δάμωνος εὑρῆσθαι. L. D. Αὐτῷ... ἐπανεῖθη ἡ νῆσος, Philostr. V. Soph. 2, p. 627, pessime versum (Insula ei est restituta, quum deberet, Remissum est ei exsilium in insulam). Hemst. Alia constr. Poll. 8, 156 : Ὁ ἀτελὴς, ὃς ἐπανεῖται τὰ τέλη.]

[Ἐπανίπταμαι, Evolo, Volo. Manetho 5, 220 : Οἰωνοῖσι βορὴν ἐπανιπταμένοις.]

Ἐπανισόω, i. q. ἀνισόω, Compenso, [Exæquo. Thuc. 8, 57 : Ἐπανισοῦν τοὺς Ἕλληνας πρὸς ἀλλήλους. Plat. Prot. p. 321, A : Καὶ τἆλλα οὕτως ἐπανισῶν ἕνεμε· Leg. 5, p. 745, D : Ἐπανισουμένους τῷ πλήθει. Aristot. De respir. c. 14 : Ἐπανισοῖ γὰρ εἰς τὸ μέτριον ὁ τόπος τὴν τῆς ἕξεως ὑπερβολήν. Theophr. De sensu 8 : Ἐπανισοῦσθαι αὐτοῖς τὸ ἐντὸς φῶς ὑπὸ τοῦ ἐκτός. Plut. Sert. c. 1 : Ἐπανίσωσιν ἑαυτόν (aliis). Basil. M. vol. 2, p. 43, B : Τοὺς ἐπὶ τῆς τρυτάνης τὰς ῥοπὰς ἐπανισοῦντας.]

Ἐπανιστάνω, s. Ἐπανιστάω, i. q. ἐπανίστημι, Excito. [Suidas : Καπρέαι, αἱ ἐντὸς τῶν πτιρυγωμάτων τῆς φύσεως τῶν καμήλων ἐπανιστῶσαι σάρκες.]

Ἐπανίστημι, Excito, Erigo, VV. LL. A Bud. exp. Excito, Solicito, in h. l., quem ex Gregor. citat : Διὰ τοῦτο ἐπανίστησιν αὐτῷ ὁ φθόνος τὸν ἀποστάτην βασιλέα. [Polyæn. 6, 7, 2 : Ἐπανέστησαν οἰκέτας καὶ τοὺς ἀπὸ τῶν ἐργαστηρίων τεχνίτας. Plut. Sertor. c. 13 : Ἐπανεργομένῳ τρισχιλίους ἄνδρας ἐκ τινος συσκίου χαράδρας ἐπανίστησιν.] || Antepono, Præfero. Gregor. de iis, qui cœlum et sidera colebant : Τῷ κτίστῃ τὴν κτίσιν ἐπανιστάντες, Bud. || Præficio. Gregor. : Ἄρχοντας ἡμῖν ἐπανέστησι πλείω τῶν ἐπιταττομένων ὑπηρετοῦντας. || Neutr. [aor. 2] pro Assurgo : i. q. simplex ἀνίσταμαι. Hom. Il. B, [85] : Οἱ δ' ἐπανέστησαν, πειθοντό τε ποιμένι λαῶν, Honoris causa assurgebant; nam ἐπανίστασθαι ap. vett. significasse τὸ ἐπὶ τιμῇ ἀνίστασθαι, testatur Eustath., qui præterea annotat, legem fuisse apud Lacedæmonios, ἐπανίστασθαι τοὺς νέους πρεσβυτέροις. [Hunc l. spectare creditur gl. Hesychii : Ἐπανέστησαν, μετ' αὐτοὺς ἀνέστησαν. V. HSt. infra. Sed ei non convenit μετ' αὐτούς. Imitatur Apoll. Rh. 1, 363 : Ἐπανέσταν πειθόμενοι.] || Apud recentiores vero, ut Idem tradit, μάλιστα ἡ λέξις, præpos. ἐπὶ significante κατὰ, quemadm. ap. Æsch. et Eur. : Ἥκεις ἐφ' ἡμᾶς, et i. q. κατεξανίστασθαι, Surgo adversus, Insurgo adversus. Thucyd. 3, [39] : Τί ἄλλο οὗτοι ἢ ἐπεβούλευσάν τε καὶ ἐπανέστησαν μᾶλλον ἢ ἀπέστησαν; Quid aliud isti quam insidiati sunt et in nos surrexerunt? Et 1, [115] : Πρῶτον μὲν τῷ δήμῳ ἐπανέστησαν καὶ ἐκράτησαν τῶν πλείστων, Insurrexerunt adversus populum. Et 8, [73] : Ἐπαναστάντες τοῖς δυνατοῖς. Eod. l. [63] : Ἐπαναστάντας αὐτοὺς ἀλλήλοις. In ead. signif. capitur ap. Herodot. 3, [63] : Οἱ μάγοι εἰσί τοι οἱ ἐπαναστεῶτες, Qui adversus te insurrexerunt. Et apud Plut. Popl. [Comp. c. Sol. c. 4] : Ἐπανέστη τῷ Ταρκυνίῳ, In Tarquinium insurrexit. [Cum infinit. Andocid. p. 13, 12, in lege Solonis : Ἐάν τις τυραννεῖν ἐπαναστῇ. C. dat. aliter Dinarch. p. 15, 3 : Τοῖς πράγμασιν ἐπανίστησαν, Res novas moliti sunt.] In ead. signif. passive [medium] quoque capitur : Δούλων γὰρ κακῶν ἐπανίστασθαι τῇ κυριότητι. [Sic

præs. et fut. Herodot. 3, 61, 62; 4, 80, 166. Aristoph. Av. 1584. Thuc. 5, 23: Ἦν δὲ ἡ δουλεία ἐπανιστῆται. Polyb. 5, 38, 5; 26, 8, 5. Diræ Teiorum apud Bœckh. C. I. vol. 2, p. 628, 5. Alia constr. Greg. Nyss. vol. 1, p. 255, B: Πᾶν τὸ ἐπανιστάμενον κατὰ τοῦ σοῦ ἀξιώματος. || Ἐπανίστασθαι ταῖς παρθένοις, Insidiari, ex Ælian. Epist. 15 citavit Schneider.] || Postea surgo. Sic exp. in VV. LL. locus Hom. paulo ante cit. [ubi v.]: item hic Dem. [p. 355, 22]: Ἐπαναστὰς δ' ὁ Φιλοκράτης, Postea surgens. [Apud utrumque vert. simpl. Surgo, ut in ll. Polybii infra citandis. Sic etiam, ubi Resurgere vertitur, ap. Dion. Cass. 66, 23: Ἐδόκουν οἱ μὲν τοὺς Γίγαντας ἐπανίστασθαι.] || Metaph. de rebus inanimatis, ut ἐξανίστημι supra de monte in altum assurgente. [Hippocr. p. 82, C: Τὰ παρ' οὓς ἐπανίστανται. Theophr. H. Pl. 3, 7, 5: Τοὺς ἐπανιστηκότας ὁμφαλούς. Aret. p. 69: Ὀχθοι ἐπανιστάμενοι.] Unde ap. Diosc. 5, 85, de bullis in aqua fervente surgentibus dicitur: Ταῖς ἐπανισταμέναις τῶν ὑδάτων πομφόλυξιν ἴσως, Erumpentibus aquarum bullis, Ruell. Potest etiam reddi Emineo. Aristot. H. A. 2, [12]: Ἐπανεστηκὼς λόφος τῶν πτερῶν, Crista, pennarum quadam eminentia extructa: 2, 11, de chamæleonte: Καὶ ἡ ῥάχις ἐπανέστηκεν ὁμοίως τῇ τῶν ἰχθύων, de quo Plin., Spina simili modo eminet (ut in piscibus). Idem de piscibus [1, 11]: Καὶ ἀκανῆ (δὲ ὄργανα ἔχουσι τὰ) ὦτα, πλὴν οὐκ ἐπανεστηκότα, Sublatas, Eminentes, Bud. [9, 49: Ἐνίαις δὲ καὶ πλῆκτρά τινα μικρὰ ἐπανίστη.] Possit vero aliquis his in ll. uti etiam vocabulo Assurgo, aut simplici Surgo: sicut Celsus dicit Tumorem assurgere, et Plin. ac Colum. Assurgit in altitudinem. [Dionys. A. R. 2, 50: Ἐν Ἡφαίστου ἱερῷ μικρὸν ἐπανεστηκότι τῆς ἀγορᾶς.] || Pro simplici Surgo, Aristoph. Pl. [539]: Ἐπανίστω, Surge, pro ἐπανίστασο. [Xen. Conv. 4, 2: Ἐπαναστὰς μάλα ἐλεγκτικῶς αὐτὸν ἐπήρετο. Atque sic sæpe de iis qui ad dicendum surgunt, ut Polyb. 27, 6, 13: Ἐφ' οἷς Στρατοκλῆς ὁ πρύτανις ἐπαναστάς. Et diversa constr. 28, 4, 3: Τούτων δὲ καταβάντων, Ἡράνδρος ἐπαναστὰς ἐβούλετο κτλ.... Ἐφ' ὃν Γάϊος πάλιν ἐπαναστάς, Contra quem, non ut Schweigh. interpr. Post.] || At vero ap. Xen. H. Gr. 1, [4, 7] de Alcibiade: Ἐπαναστὰς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, Quum constitisset in transtris. || Ἐπανίστησαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ, Caligaverant oculi ejus, VV. LL. ex 1 Reg. 4, [15. || Signif. obscœna (de qua v. quæ dicta sunt in Ἐπαναστασις, et Eust. Od. p. 1428, 37), Theopomp. ap. Athen. 6, p. 260, E, et Polyb. 8, 11, 9: Οἱ δ' ἀλλήλοις ἐτόλμων ἐπανίστασθαι πώγωνας ἔχουσι. Quem l. Valck. ad Theocr. 1, 151 contulit librorum quorundam Theocriti scripturæ, Μὴ ὁ τράγος ὔμιν ἐπαναστῇ pro ἀναστῇ.]

Ἐπανίσχω, exp. Reprimo, Resisto.

[Ἐπανίσωσις, εως, ἡ, Exæquatio. Philo p. 896, E (324). Hemst. Id. vol. 2, p. 479, 9, de pueris delicatis: Κειρόμενοι ... τὰς προμετωπιδίους, αὐτὸ μόνον ἐξ ἄκρων εἰς ἐπανίσωσιν καὶ γραμμῆς κυκλοτεροῦς ἠκριβωμένοι σχῆμα. Hase. Greg. Naz. Ep. 168. Strong.]

Ἐπανῖτέον, s. Ἐπανιτητέον, Redeundum. [Priori forma Plato Reip. 7, p. 532, D, Polit. p. 280, B, Greg. Nyss. vol. 1, p. 93, A; 194, B; 209, C, Hesych. Et ead. signif. et constr. qua supra ἐπάνειμι, Rursus disserendum, Aristot. De partt. an. 4, 5, p. 682, 31: Πάλιν περὶ τῶν λοιπῶν τῶν ἐκτὸς ἐπανιτέον. Alteram ex Budæi Epist. citaverat Lex. Septemv., unde repetere videtur HSt. L. Dind.]

[Ἐπανοδευτέον, Redeundum. Hesych. in Ἐπανιτέον et Ἐπιστατέον, altero quidem l. addens γνωστέον, ut vertendum videatur, Considerandum, Cognoscendum.]

Ἔπάνοδος, ἡ, [Ascensus. Plato Reip. 7, p. 532, B: Ἐκ τοῦ καταγείου εἰς τὸν ἥλιον ἐπάνοδος. Conf. ib. 521, C.] Reditus. Herodian. 8, [7, 19]: Τὴν εἰς τὴν Ῥώμην ἐπάνοδον συγκροτεῖ, Romam reverti constituit. 7, [1, 16]: Οὐχ ὑπαρχούσης αὐτῷ ἐπανόδου, Reditu intercluso. Plut. [Mor. p. 641, E]: Ἐπαρωμένη κακὰς ὁδοὺς, κακὰς δ' ἐπανόδους. [Improprie Hesych.: Σύμβασις, ἐπάνοδος εἰς εἰρήνην ἢ φιλίαν. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 90, C: Διὸ καὶ ἡ πρὸς τὸ ἀρχαῖον τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐπ. τοῖς ἀγγέλοις ὁμοίωται. Et ib. B.] || Est etiam σχῆμα λέξεως ap. Rhett. Jul. Rufiniano [p. 32 Pith.] ἐπάνοδος est quum duabus brevibus [duobus brevius] pluribusve propositis, ad singularem enarrationem recurritur: ut, Divellimur inde, Iphitus et Pelias mecum: quorum Iphitus ævo jam gravior. Latine dicitur Reversio, Regressio. [Alex. H. σχημ. p. 583 Ald. Phœbammon Σχημ. p. 589, qui hoc ponit exemplum: Ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα εὑρέθησαν, ὁ δεῖνα μὲν τόδε ποιῶν, ὁ δεῖνα δὲ τόδε. Quinct. Inst. 9, 3, 36.] || Iteratio, Repetitio brevis capitum et summæ eorum quæ dicta sunt, Peroratio. Exemplum ex Plat. Phædro [p. 267, D] habes ap. Bud. p. 109, ubi ab ipso Plat. dicitur τέλος λόγων et τὸ ἐν κεφαλαίῳ ἕκαστα ὑπομνῆναι ἐπὶ τελευτῆς τοὺς ἀκούοντας περὶ τῶν εἰρημένων. [Ἡ ἐπάνοδος τῆς εὐφορίας, Xenag. ap. Macrob. Sat. 5, 19. Hemst.]

[Ἐπανοίγω, Recludo, Adaperio, Effringo, Gl. Athan. vol. 1, p. 657 ed. Commel. Kall. Leo imp. Gretseri Opp. vol. 2, p. 109, A: Τὸν παράδεισον ἐπανέωξεν. L. Dind.]

Ἐπανοιδέω, Intumesco, In superficie tumeo. [Hippocr. p. 563, 38: Ἡ γαστὴρ ἐπανοιδέει· 577, 2. Aristot. H. A. 4, 4, p. 529, 12; Probl. 10, 46. Genit. jungit id. H. A. 4, 4: Τὸ δὲ καλούμενον ὠὸν οὐκ ἔχει πόρον ἐν οὐδενὶ, ἀλλ' αὐτῆς τῆς σαρκὸς ἐπανοιδεῖ.]

[Ἐπανοιδίσκω, Intumescere facio. Hippocr. p. 904, G: Τὰ ἕλκεα ἐπανοιδίσκεται.]

[Ἐπανοίκιον, τὸ, Tributum. Proprie Locarium. Nicetas in Manuele 4, 1 (p. 166, 25 ed. Bonn.): Σχοίη δ' ἂν τὰ πρῶτα κλίος αὐτὸς, ἔπειτα ἡ βασιλεία Ῥωμαίων μέρος ἴσως ἐκεῖθεν ἐπανοικίου. Ubi cod. alius ἐασμοῦ. Ducang.]

[Ἐπανοίκτωρ, ορος, ὁ, Effractarius, Effractor. Manetho 1, 310; 4, 483: Θυρέτρων ἐπανοίκτορας ὀθνειάων.]

[Ἐπανοιστίον, Referendum. Polyb. 1, 37, 3: Τὴν αἰτίαν οὐχ οὕτως εἰς τὴν τύχην ὡς εἰς τοὺς ἡγεμόνας ἐπ.]

Ἐπανορθόω, [Proprie, Erigo, ap. Jo. Malal. p. 470, 5: Κλίμακας ... τῷ τείχει ἐπανορθοῦντες. Et de monumento erigendo, ut videtur, in inscr. apud Bœckh. vol. 1, p. 656, n. 1341, 21], In integrum restituo, Corrigo, Emendo. [Thuc. 7, 77: Τὴν μεγάλην δύναμιν τῆς πόλεως καίπερ πεπτωκυῖαν ἐπανορθώσοντες. Plato præter l. Prot. in Ἐπανόρθωμα citatum, Gorg. p. 461, D: Εἴ τι ... ἐν τοῖς λόγοις σφαλλόμεθα, σὺ ... ἐπανόρθου· Theæt. p. 146, C: Ἂν τι καὶ ἁμάρτω, ἐπανορθώσετε. Lysias p. 197, 13: Ἐπηνώρθωσαν τὰ ὑφ' ἑτέρων δυστυχηθέντα.] Isocr. Areop. [p. 142, D]: Ὅπως ἐπανορθώσομεν αὐτὴν, sc. τὴν πολιτείαν τὴν διεφθαρμένην· Symm.: Ἐπανορθώσαιμεν τὰ τῆς πόλεως καὶ βελτίω ποιήσαιμεν. [Id. p. 274, E: Ἐπηνώρθουν τὸν λόγον, de retractanda oratione. Quomodo Isæus p. 11, 7, διεθήκας, et βιβλίον ἐπαν. dicunt Dio Cass. 62, 25, βίβλους Liban. Epist. 630. Similiter Strabo 1, p. 15: Ἐπανορθοῦν τὴν γεωγραφίαν.] Alteri ejus l. similis est hic Aristot.: Οὐκ ἔστιν ἔλαττον ἔργον ἐπανορθῶσαι τὴν πολιτείαν ἢ κατασκευάζειν ἐξ ἀρχῆς. [Ἐπ. νόμους Plat. Leg. 6, p. 769, E. Id. Theæt. p. 167, E: Ἐπανορθοῖ τὸν προσδιαλεγόμενον. Aristoph. Lys. 528: Ἐπανορθώσαιμεν ἂν ὑμᾶς. Hippocr. p. 2, 48.] Xen. [Comm. 2, 4, 6]: Σφαλλομένους πλεῖστα ἐπανορθοῦν. [Plato Gorg. p. 461, C: Ἵνα, ἐπειδὰν ... σφαλλώμεθα, ἐπανορθῶτε ἡμῶν τὸν βίον.] Ex Aristot. autem ἐπανορθοῦν τοὺς πλησίον, pro Sublevare, Erigere. [Plato Polit. p. 273, E: Τὰ νοσήσαντα ... στρέψας κοσμεῖ τε καὶ ἐπανορθῶν ἀθάνατον αὐτὸν ... ἀπεργάζεται. Conf. Reip. 10, p. 604, D. Ib. 4, p. 426, A: Ἐπανορθῶσα, εἴ τι καὶ πρότερον τῆς πόλεως ἔκειτο.] Sed et pass. [med.] ἐπανορθοῦσθαι activa signif. sicut med. ἐπανορθώσασθαι. Isocr. Arch.: Τὰς τοιαύτας συμφορὰς αἱ πόλεις ἐπανορθοῦνται πολιτείᾳ χρηστῇ, Emendant et corrigunt. [Conf. p. 75, B: Προεξαμαρτόντες ἅπαντα ταῦτ' ἐπηνωρθώσαντο.] Dem. [p. 12, 19]: Ἵνα ταῦτ' ἐπανορθωσάμενοι τὴν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις ἀδοξίαν ἀποτρίψωμεθα· et [p. 1295, 20]: Ἐπανορθούμενοι τὸ ἀκούσιον σύμπτωμα, Ut quod fortuito acciderat, emendarent atque restituerent, Bud. Plato De rep. 2, [p. 361, A]: Ἔτι δὲ ἐὰν ἄρα πῃ σφαλῇ, ἱκανὸς ἐπανορθοῦσθαι, Sicubi lapsus sit, potest emendare. [Id. Leg. 2, p. 653, D, Phædr. p. 229, D, aliisque ll. permultis, nullo significationis inter med. et act. discrimine.] Æschin. [p. 1, 10]: Αἱ γὰρ ἴδιαι ἐχθραι πολλὰ πάνυ τῶν κοινῶν ἐπανορθοῦνται. Plut. Pericle [c. 11]: Ἐπανορθούμενος τὰς ἀπορίας τοῦ δήμου. [Similiter Basil. M. vol. 1,

p. 39, D: Τὰς τοῦ βίου χρείας ἐπανορθοῦται ῥᾳδίως, de mari.] Alias passive quoque usurpatur. Demosth. [p. 130, 17]: Καὶ οἶμαι καὶ νῦν ἔτι ἐπανορθωθῆναι ἂν τὰ πράγματα· Pro cor. [p. 329, 3]: Τί τῶν οἰκείων, ἢ τῶν Ἑλληνικῶν καὶ ξενικῶν, οἷς ἐπέστης, ἐπηνόρθωται (ἐπηνώρθωται) διὰ σέ; [Fut. ib. p. 66, 21. Ammon. p. 43 (coll. Herodian. p. 469 Piers., 464 Lob.)]: Διορθοῦν ἐπὶ ὀρμάτων καὶ ἐπὶ λόγων, ἐπανορθοῦν δὲ ἐπὶ μόνων λόγων. Quae observatio ita corrigenda, ut ἐπανορθοῦν non modo de oratione, sed de aliis quibusvis rebus emendandis usurpari dicatur, minus vero de erectione quae proprie dicitur, quamvis frequens sit de figurata, ut docent exx. superiora. || Formam vitiosam ἐπανορθοῦτο ex Polyæn. 6, 4, 1, notavit Lobeck. ad Phryn. p. 154. Plura de augmento v. in Ἀνορθόω.] A

Ἐπανόρθωμα, τὸ, Quod emendatum et correctum est, Emendatio, Correctio. Aristot. [Eth. Nic. 5, 14, iterumque ib. et c. 10 med.]: Καὶ ἐπιεικὴς, δίκαιον μέν ἐστιν, ὡ κατὰ τὸν νόμον δὲ, ἀλλὰ ἐπανόρθωμα τοῦ νομίμου δικαίου· emendat enim et temperat ἡ ἐπιείκεια id quod in jure legali nimis rigidum est. [Plato Theæt. p. 183, A: Καλὸν ἂν ἡμῖν συμβαίνοι τὸ ἐπ. τῆς ἀποκρίσεως· Prot. p. 340, A: Τὸ ὑπὲρ Σιμωνίδου ἐπ. D: Τὸ ἐπ. σοι μεῖζον ἁμάρτημα ἔχει ἢ ὃ ἐπανορθοῖς. Demosth. p. 774, 19: Ἐπ. τῶν ἑκουσίων καὶ ἀκουσίων ἁμαρτημάτων.] B

Ἐπανόρθωσις, εως, ἡ, Emendatio, Correctio, Restitutio in integrum. Dem. [p. 707, 7]: Καταλύοντες τὴν ἐπανόρθωσιν τῶν νόμων. [Aristot. Eth. Nic. 9, 3: Ἐπανόρθωσιν ἔχουσι. Tim. Locr. p. 104, A: Ἐπὶ τᾷ τᾶς ψυχᾶς ἐπανορθώσει ταχθείσαι (musica et philosophia). Dionys. A. R. 6, 49: Τὰ φαυλότατα τῶν χαλεπῶν καὶ ῥᾳδίας ἔχοντα τὰς ἐπανορθώσεις. Basil. M. vol. 2, p. 19, A: Πεθῶν ἐπανόρθωσιν. Polyb. 1, 11, 2: Οἱ πολλὰ τετρυχωμένοι ὑπὸ τῶν προγεγονότων πολέμων, καὶ προσδεόμενοι παντοδαπῆς ἐπανορθώσεως. Hinc i. fere q. Lucrum, Incrementum rei familiaris ib. 66, 12; 5, 88, 3. 27, 6, 12: Φιλάργυρον ὄντα ἐξ ἀρχῆς οἰκεῖον εἶναι τῆς ἐκ τῶν βασιλέων ἐπανορθώσεως. Basil. M. vol. 1, p. 39, D: Ἐπανόρθωσιν τοῦ λείποντος χαριζομένη τοῖς ἐνδεέσι, de mari. Ap. Polyb. 1, 35, 1: Ἐν ᾧ καιρῷ πολλά τις ἂν ὀρθῶς ἐπισημαινόμενος εὕροι πρὸς ἐπ. τοῦ τῶν ἀνθρώπων βίου συντελεσθέντα· et in simili l. 3, 7, 4: Χάριν τῆς τῶν φιλομαθούντων ἐπανορθώσεως, non tam Correctio est quam Recte agendi et vivendi disciplina.] Et ἐπανόρθωσις in sermone est, quum errantem reprehendimus, et ostendimus quomodo loquendum sit. Plut. [Mor. p. 183, C], de Demetrio, qui ἐβαρβάριζε pro concione: Τῶν δὲ καθημένων τινὸς, ὡς ἔδει τὸ ῥῆμα λεχθῆναι, παραφωνήσαντος, Οὐκοῦν, ἔφη, καὶ τῆς ἐπανορθώσεως ταύτης ἄλλους ὑμῖν πεντακισχιλίους ἐπιδίδωμι μεδίμνους. [Strabo 1, p. 62: Πειρᾶται διόρθωσίν τινα ποιεῖσθαι τῆς γεωγραφίας, καὶ τὰς ἑαυτοῦ λέγει ὑπολήψεις· πρὸς ἃς πάλιν εἰ ἔστι τις ἐπανόρθωσις, πειρατέον προσφέρειν. Et ib. p. 29.] Ἐπανόρθωσις vocatur etiam σχῆμα quoddam λέξεως: de quo Jul. Ruf. [p. 238 Ruhnk.]: Ἐπανόρθωσις est quum supradictum verbum verbo sequenti corrigitur: ut Non subripere, h. e. furari. Latine dicitur Correctio. C

Ἐπανορθωτέος, Corrigendus, Plato [Leg. 7, p. 809, B, ubi neutr. plur. || Ἐπανορθωτέον, Plut. Mor. p. 24, A: Τούτῳ δὲ τὰ πολλὰ τῶν ἀτόπως περὶ τοῦ Διὸς λέγεσθαι δοκούντων ἐπ. L. D. Clem. Al. p. 259. Kall. Galen. vol. 6, p. 223, 4. Ib. p. 226, 8: Τὰς ξηρότητας ἐπανορθωτέον ἐστίν. Hasz.] D

Ἐπανορθωτὴς, ὁ, Corrector, [Emendator, add. Gl.] Qui emendat. [Dionys. A. R. 8, 67: Ἐπανορθωτὰς τοῦ κάμνοντος ἑσομένους, Qui laborantem aciem restituerent. Dio Cass. 54, 30: Ὁ Αὔγουστος ... ἐπ. τῶν τρόπων εἰς ἔτερα πέντε ἔτη αἱρεθείς. Inscr. apud Boeckh. vol. 1, p. 787, n. 1624: Τὸν λαμπρότατον ὑπατικὸν, ἐπανορθωτὴν Ἀχαΐας. Schol. Aristot. p. 9, 15: Ἠθῶν ὢν ἐπανορθωτής. Jo. Antioch. p. 834: Τῶν διαλελυμένων ἠθῶν ὡς ἐπίπαν γενναῖος ἐπ. ἦν (Aurelianus), Morum dissolutorum corrector, Eutrop. 9, 14. L. D.]

Ἐπανορθωτικὸς, ἡ, ὁν, Qui corrigere et emendare potest. [Aristot. Eth. Nic. 5, 7 med.: Τὸ ἐπανορθωτικόν. Strabo 1, p. 16: Παιδευτικοὶ γὰρ εἶναί φασι καὶ ἐπανορθωτικοὶ τῶν ἠθῶν (musici)· 10, p. 468: Ἦν τὸ ἐπανορθωτικὸν τοῦ νοῦ τοῖς θεοῖς ἐγγύς.]

[Ἐπανορθωτικῶς, adv. Schol. Bavar. Demosth. p. 37, 22: Ὡς ἐπ. λαμβάνοντες, sed ubi aut ἐπανορθωτικὸν, ut est apud Ulpianum, legendum, aut ὡς delendum est. L. Dind.]

[Ἐπανότης, ἡ, Pars superior. Epiphan. Hær. 66, 49. Routh.]

[Ἐπαντείνω. V. Ἐπανατείνω.]

[Ἐπαντέλλω. V. Ἐπανατέλλω.]

Ἐπάντης, ὁ, ἡ, Acclivis, Suid. interpr. ὑψηλὸς, ap. Thuc. [7, 79]: Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ... βαλλόμενοι ὑπὸ πολλῶν ἀπὸ τοῦ λόφου ἐπάντους ὄντος· διϊκνοῦντο γὰρ βῆον οἱ ἄνωθεν· καὶ οὐ δυνάμενοι βιάσασθαι, ἀνεχώρουν.

[Ἐπαντιάζω, Occurro, Obvius fio. Hom. H. Apoll. 152: Ὅς τότ' ἐπαντιάσει' ὅτ' Ἰάονες ἀθρόοι εἶεν. Usitatius est ὑπαντιάζω.]

[Ἐπαντιβολέω, var. script. ap. Polluc. 1, 26, ubi al. καταντιβολέω.]

[Ἐπάντλειος, ὁ, ἡ, Inter hauriendum cantandus vel cantatus. Hesych.: Ἰμαῖος, ᾠδὴ ἐπιμύλιος καὶ ἐπανταῖος καὶ ἐπίνοστος. Conferunt intt. schol. Aristoph. Ran. 1332: Τὸ ἆσμα, ὃ ᾄδουσιν οἱ ἀντληταὶ, Ἰμαῖον. Ἐπάντλειος Guietus. L. Dindorf.]

Ἐπαντλέω, cui contrarium ἐξαντλῶ; ut ἐπαντλῶ ὕδωρ, Haustam aquam infundo; nam exponendo simpl. Infundo, non puto proprietatem hujus exprimi verbi. [Plato Phædr. p. 253, A: Κἂν ἐκ Διὸς ἀρύτωσιν, ὥσπερ αἱ Βάκχαι, ἐπὶ τὴν τοῦ ἐρωμένου ψυχὴν ἐπαντλοῦντες· Phæd. p. 112, C. Philostr. V. Ap. 1, 9: Ὕδατι ἐπαντλεῖς πηλόν. Plut. Mor. p. 688, E: Εἰ μή τις ἐπαντλοῖ καὶ ἄρδοι αὐτά (τὰ φυτά).] Lucian. [Tim. c. 18]: Ὥστε ἐς τὸν τῶν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος. Sic et [Dial. mort. 11, 4]: Εἰς Δαναΐδων πίθον ἐπαντλεῖν. [Diodor. 1, 33: Νήσους... ἐπαντλουμένας. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 376, D: Ὕδατι ἀνήφθη τὸ πῦρ τρίτον ἐπαντληθέντι.] Et metaph. pro Impleo; unde ap. Plut. [Mor. p. 107, A]: Ὅρα δὲ καὶ τοῦ βίου τὸ ὀδυνηρὸν καὶ τὸ πολλαῖς φροντίσιν ἐπηντλημένον, Refertum, Abundans. Quo pertinet quod in VV. LL. habetur sine auctore: Ἐπηντλημένος ταῖς φροντίσι. [Impleri proprie, Plat. Phæd. p. 112, D: Ἧλυ κατωτέρω ἡ ἐπηντλεῖτο. Philo p. 1080, et act. 719, a Wak. cit.] Sed et τῶν λόγων ἐπαντλεῖν eod. metaph. genere dicitur a Synes. ut videl. Lat. Funditare verba. Bud. tamen ἐπαντλεῖν τῶν λόγων ait esse apud illum Fundere verba; sed malim frequentativo Funditare uti. Existimo autem illud loquendi genus ex hoc [Euripidis] iambico sumpsisse Synes., Σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους· qui affertur a Plut. [Mor. p. 502, C. Ælian. N. A. 6, 51: Ὄχλον ὀνομάτων ἐπαντλοῦσι τῷδε τῷ θηρίῳ· 4, 43: Τί δεῖ καταλέγειν τε καὶ ἐπαντλεῖν τὸν τοιοῦτον ὄχλον; ubi v. annot. Jacobsii. Lucian. De m. Peregr. c. 5: Ἐπήκουον οὖν τὰ λοιπὰ, ἐπαντλοῦντος αὐτοῦ, ubi v. Jensius. Greg. Nyss. vol. 2, p. 846, A: Ἡ συνήθης αὐτοῦ λοιδορία, ἣν τοῖς εἰρημένοις ἐπήντλησε· vol. 3, p. 531, B: Ὁρᾷς πῶς ἐπαντλοῦσιν ἑαυτοῖς οἱ ἄνθρωποι τὰς τιμὰς, τὰς δυναστείας κτλ.] Sed Synes., ut videmus, genitivo usus est. Philo V. M. 1: Ἀναπίπτουσι τοῦ πάππου μυρίας διαβολὰς ἐπήντλουν. [Ap. eund. vol. 1, p. 574, 46: Ἀστεγος δὲ ἀκοὴ, φωναῖς ἁπάσαις ἐναντλουμένη, leg. ἐπαντλ. L. D.] || Ἐπαντλεῖν, ap. medicos, quod et καταντλεῖν, et ἐπιβρέχειν, et καταιονᾶν, Infundere ad fovendum, vel Infusione fovere. Galen.: Ἐπαντλεῖν οὖν χρὴ τοῖσδε διὰ τρίτης ἢ τετάρτης ὕδωρ θερμὸν, ὅρον ἔχοντα τοῦ παύσασθαι τῆς καταιονήσεως τὴν εἰς ὄγκον ἐρυθρὸν ἔκφασιν τῶν σαρκῶν. Et pass. Ἐπαντλεῖσθαι: ut Diosc. 2, 99: Οὖρον ἀνθρώπου πρὸς ὄψιν ἁρμόζει ἐπαντλούμενον· deinde, Τὸ δὲ κυνῶν ἐπάντλημα, κυνοδήκτοις, Si pars foveatur illa.

Ἐπάντλημα, τὸ, et Ἐπάντλησις, εως, ἡ, ap. medicos, Infusio aquæ, vel alius liquoris, fovendi potissimum gratia. Vel, Ipsa actio perfundendi quempiam aqua, vel alio liquore, s. fovendi eo aliquam corporis partem: unde Fotus etiam redditur, et Fomentum. Diosc. 2, [132]: Ἐπάντλημα γαγγραίνης ἐστὶ χρήσιμον, Ejus fotus grangrænæ utilis est, vel Eo fovere gangrænam utile est. Sic in l., qui paulo ante cum ἐπαντλεῖν citatur, fuit, Τὸ δὲ κυνῶν ἐπάντλημα κυνοδήκτοις (ἁρμόζει), Si illo foveantur, vel Si illis infundatur. || Ἐπάντλησις, Infusio aquæ in hominem qui lavatur,

Bud. ex Galeno. [Hippocr. p. 395, 20.] V. Κατάντλημα et Κατάντλησις. [Diod. 2, 10: Πρὸς τὰς ἐπαντλήσεις τῶν ὑδάτων, ubi de terra irriganda. V. Ἐπαντλέω. Figurate Greg. Nyss. vol. 3, p. 6, D: Τὴν βαρεῖαν ταύτην φλεγμονὴν τῆς καρδίας ἡμῶν τῇ ἐπαντλήσει τῶν παρηγορικῶν λόγων διαφορήσας.]

[Ἐπαντλητέον, Infundendum s. Effundendum in. Greg. Nyss. vol. 3, p. 529, C: Ἐπ. τὸν ἐλαιώδη λόγον τῇ διοιδούσῃ πληγῇ. L. Dindorf.]

Ἐπανύω, ύσω, Perficio, ἐπιτελέω. Hesych. enim ἐπήνυσεν per ἐπετέλεσεν exp. [Ap. Aristid. vol. 2, p. 407, 17: Ἵπποι, οἱ ... ἀπήνυσαν, Norrman. ἐπήνυσαν]: unde pass. Ἐπανύομαι, a quo ἐπηνύσθη ap. Hesiod., cujus hoc in VV. LL. citatur hemistichium, Νίκη ἐπηνύσθη, i. e. ἐπληρώθη, ut Varinus annotat. [Sc. 311. Medio Soph. Tr. 997: Ὦ Κηναία κρηπὶς βωμῶν ἱερῶν οἵαν οἵων ἐπί μοι μελέῳ χάριν ἠνύσω; Comparasti.]

Ἐπάνω, cum gen., Supra, [Insuper, Super, Sursum add. Gl. Absolute Aristoph. Lys. 773: Ἐπάνω κατακεισόμεθ' ἡμεῖς; Plato Reip. 7, p. 514, B; 534, E etc. Aliter Av. 1126: Ὥστ' ἂν ἐπάνω ... ἐναντίω δυ' ἅρματε ... παρελασαίτην, Super murum. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 120, 59: Εἰς τὸν ἐπ. τόπον. Τὸ ἐπ. δικαστήριον, Areopagus, Lex. rh. p. 253, 26], ut ap. Ceb. Theb., Ἐπάνω πάντων ἐστί· sic ἐπάνω τοιούτων εἰμί. [Χρημάτων ἐπάνω εἶναι ..., Diog. L. 6, 28. Hemst. Longin. De subl. 1, 4: Παντὸς ἐπ. τοῦ ἀκροωμένου καθίσταται (sublimia). Epim. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 217, 15: Ἐπ. θέσει μακρᾶς περισπώμενα. Proprie Plato Phæd. p. 109, D: Ἐπάνω αὐτῆς οἰκεῖν. Athen. 14, p. 622, C: Παιδέρωτας ἐπ. τούτου ἐπιτίθενται. Greg. Nyss. vol. 1, p. 387, B: Πατεῖν ἐπ. ὄφεων. De gradibus cognationis ap. Demosth. p. 1390, 26: Πρόγονοι καὶ πατέρες καὶ τούτων ἐπ. τὰς προσηγορίας ἔχοντες. || Supra, i. e. Antea. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 22, 131: Καθὼς ἐπ. γέγραπται· n. 3059, p. 644, 4: Συντελείσθω καθάπερ ἐπ. γέγραπται. Strabo 2, p. 115: Τοῖς ἐπ. λεχθεῖσι· 14, p. 666: Χίμαιραν, ἧς ἐμνήσθημεν ἐπάνω. Euclides Elem. 5, 8 ext.: Κατακολουθοῦντες τοῖς ἐπ. περαίνομεν τὴν ἀπόδειξιν. Schol. Ven. Hom. Il. A, 252: Ἐν τοῖς ἐπάνω, Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην κτλ. A, 164. Et de iis quæ nullo interposito vocabulo antecedunt ib. 546. Sed ap. Xen. An. 6, 3, 1, quod est: Ὃν μὲν οὖν τρόπον ἥ τε Χειρισόφου ἀρχὴ τοῦ παντὸς κατελύθη καὶ τῶν Ἑλλήνων τὸ στράτευμα ἐσχίσθη ἐν τοῖς ἐπάνω εἴρηται, additamentum esse librarii docent libri meliores. || Ἐπάνω τινός, In, Adversus aliquem, sc. incurrere. Quomodo dicimus *Courir sus*, *Courir sur quelqu'un*. Apophthegm. Patrum in Theodoro n. 29: Ἦλθόν ποτε ἐπάνω αὐτῶν τρεῖς λῃσταί· in Paphnutio n. 2: Ὁδεύων δέ ποτε εὑρέθη ἐπάνω κοληγίου λῃστῶν. Ducang. Chron. Pasch. p. 608, 8: Ἔρριψεν ἐπάνω τοῦ βασιλέως, quod antea κατά. Conf. 623, 3. || De præfectura, ib. p. 697, 14: Σακελλάριος τοῦ πατριάρχου καὶ ἐπάνω τῶν χειροτονιῶν, Ordinationibus præpositus. V. Ducang. Gl. p. 1321, A, et Scheffer. ad Mauric. Strateg. p. 451. || Εἶναι ἐπάνω, Lætari, Spem concipere lætam. Esdr. 3, 8, 92: Νῦν ἐστιν ἐπ. πᾶς ὁ Ἰσραήλ. Baruch. 2, 5: Ἐγενήθησαν ὑποκάτω καὶ οὐκ ἐπάνω, Succubuerunt. || Αἱ ἐπάνω χῶραι, Regiones mediterraneæ, Maccab. 1, 6, 1. Schleusn.] Interdum significat Supra quam, Amplius quam. 1 Cor. 15, [6]: Ὤφθη ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς. Marc. 14, [5]: Ἠδύνατο γὰρ τοῦτο πραθῆναι ἐπάνω τριακοσίων δηναρίων. [Cosmas Topogr. Christ. p. 139, C: Ἐπ. πεντακοσίων ἀνδρῶν.] Additur etiam adverbiis temporis, ut [Exod. 30, 14]: Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ ἐπάνω, Ab eo die et deinceps. [Diod. 18, 49: Ἡ Ὀλυμπιὰς ἐν τοῖς ἐπάνω χρόνοις ἐτύγχανεν ... πεφευγυῖα. Ubi al. libri ἔμπροσθεν. Sed illud est etiam 16, 42. || Comparat. Ἐπανώτερον, Superius, Levit. 11, 21, sec. cod. 58 Holmes., ubi al. vitiose ἐπανώτερα, (alii ἀνώτερον). Schleusn. Ceterum divise dixit Herodot. 1, 93: Ἦσαν ἐπὶ τοῦ σήματος ἄνω. Sed idem conjuncte 1, 179; 3, 54. ᾰ L. D.]

|| Ἐπάνωθεν, Desuper [Gl.]. Bud. ap. Thuc. [2, 99]: Καὶ τἆλλα [ἄλλα] ἔθνη ἐπάνωθεν, vertit In vertice montis. [Ἐκ τοῦ ἐπ. inscr. Att. a Müllero Gott. 1836 edita p. 36, 63. Cum genit. Plato Tim. p. 45, A: Ἐπ. ἡμῶν. Figurate de ætate Theocr. 7, 5: Χαῶν τῶν ἐπάνωθεν, ut Reisk. conjecit, quum ἔτ' ἄνωθεν sit in libris Theocr., ut in Anth. codice Pal. in ejusd. epigr. 20 (9, 598), 3: Πρῶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν, est ἔτ' ἄν. Eandem formam Ἐπάνωθε Erfurdtius restituit Eur. Alc. 463: Κούφα σοι χθὼν ἐπάνωθε πέσοι, ubi libri ἐπάνωθεν, estque eadem ex cod. Pal. reddenda Luciano Anth. Pal. 11, 404, 3, ubi Plan. ἐπάνωθι posuit, quo deceptus HSt.:] Ἐπάνωθι, cum gen., i. q. ἐπάνω. Epigr.: Τῆς κήλης δ' ἐπάνωθι τὰ φορτία πάντα τεθεικώς. [Ceterum ἐπάνωθεν cum ἀπὸ conjungitur Reg. 2, 25, 5 sec. Complut. ed.]

[Ἐπανωγρᾰφή, Inscriptio, ἐπιγραφή. Ducang. sine testimonio.]

[Ἐπανωένδυμα, τὸ, i. q. ἐπενδύτης, Vestis quæ ceteris insternitur, ap. Codin. De off. 6, 18. Ducang. Ubi divise scribitur, ut 4, 37.]

[Ἐπάνωθεν. Ἐπάνωθι. V. Ἐπάνω.]

[Ἐπανώκλειστος, ὁ, ἡ, In summo clausus. De corona imperatorum et regum Salmas. Ep. de cæsarie et coma p. 462, 13. Hase.]

[Ἐπανωκλίβανον, τὸ, Tunica quæ loricis superinduebatur: Gallis *cotte d'armes*. Nicephorus Περὶ παραδρ. πολέμου cap. 11 (p. 128, A, ed. Has.): Θώρακας ἀμπεχομένων (-νου) καὶ τὰ λεγόμενα ἐπανωκλίβανα μὴ λευκὰ ὄντα. Nicetas in Man. Comn. l. 6, n. 5 (p. 246, 23 ed. Bonn.) ex cod. barbarogr. Ducang. Divise scribitur ap. Codin. De off. 5, 49. ῐᾰ]

[Ἐπανωσκέπτον, τὸ, Superum tegumentum. Codin. De offic. 3, 10: Τὸ τῆς σέλας ἐπ. Ita 18; 5, 10. Ducang.]

[Ἐπανωφόριον, τὸ, Superindumentum. Tzetz. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 359, 13: Ἐπενδύτην) Νῦν τὸ ἐπανωφ. Ὃν δὲ ὁ Πέτρος ἐπενδύτην διεζώσατο, τὸ ὑποκάμισόν ἐστι. Ducang. ap. Sguropulum Hist. Conc. Fl. 4, 24 interpretatus est Thecam. L. Dind.]

Ἐπαξιέραστος, ὁ, ἡ, Dignus qui ametur, Amabilis. Philo De V. M. [vol. 2, p. 166, 19. Wakef.]

Ἐπάξιος, ὁ, ἡ [et α, ον. Palladas Anth. Pal. 9, 180, 4: Τέχνην λαχοῦσα τὴν τρόπων ἐπαξίαν], Dignus; ut ἐπάξιος γάμος, Soph. [El. 977. Æsch. Pr. 70: Κυροῦντα τῶν ἐπαξίων, Quibus dignus est. Sept. 865: Ἥσειν ἄλγος ἐπάξιον. Memoria dignus, Memorabilis, Herodot. 2, 79: Τοῖσι ἄλλα τε ἐπάξιά ἐστι νόμιμα καὶ δὴ καὶ ἄεισμα ἕν ἐστι Λίνος. Et sim. ἐπάξιοι ἡγεμόνες 7, 96. Cum genit. Æsch. Eum. 262: Ἔχονθ' ἕκαστον τῆς δίκης ἐπάξια. Eurip. Bacch. 716: Θαυμάτων ἐπάξια. Plato Soph. p. 218, E. Cum inf. Plato Phædr. p. 238, A: Ἐπωνυμίαν ... ἐπαξίαν κεκτῆσθαι· Polit. p. 266, A: Τὸ τῶν κυνῶν οὐκ ἐπάξιον καταριθμεῖν γένος.] Gregor.: Τοῦτο τῶν ἀοιδίμων ἐξοριῶν καὶ φυγῶν τοῦ ἀνδρὸς ἐπάξιον, Dignius et magnificentius. Bud. [De hominibus vel absolute vel seq. genit. vel inf. Soph. OEd. C. 461: Ἐπάξιος μὲν Οἰδίπους κατοικτίσαι· et de urbe 759: Ἐπαξία γάρ. Eur. Tro. 383: Ἐπαίνου τὸ στράτευμ' ἐπάξιον. Plato Leg. 12, p. 961, B: Κρίναντα ἐπάξιον εἶναι φύσει καὶ τροφῇ τὸν νέον.]

|| Ἐπαξίως, Digne, Pro dignitate et merito. [Soph. OEd. T. 133: Ἐπ. γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1221, 5: Ἐπ. τοῦ γένους αὐτοῦ. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 155, D: Τίς μὲν λόγος ἐπ. τὴν χάριν ταύτην θαυμάσεται; L. D.] Naz.: Τοῦ κολάζοντος ἐπαξίως. [Clem. Al. p. 492. Routh.]

Ἐπαξιόω, Postulo, Rogo, ut VV. LL. interpr. ap. Soph. [El. 658: Τὰ δ' ἄλλα πάντα καὶ σιωπώσης ἐμοῦ ἐπαξιῶ σε δαίμον' ὄντ' ἐξειδέναι, Dignum te, ut deo, puto. Ib. 1274: Ἐπαξιώσας ὧδέ μοι φανῆναι, Huc venire dignatus. Phil. 803: Τὸν τοῦ Διὸς παῖδα ... τοῦτ' ἐπηξίωσα δρᾶν, Præstare ei dignatus sum. OEd. C. 1497: Ὁ ξένος σε καὶ πόλισμα καὶ φίλους ἐπαξιοῖ δικαίαν χάριν παρασχεῖν, ubi notanda duplex constructio cum accus. et cum inf.]

[Ἐπαξίως. V. Ἐπάξιος.]

[Ἐπαξίωσις, εως, ἡ, Dignatio. Dionys. A. R. Exc. vol. 4, p. 2352, 3: Παρέχει (resp. Rom.) τοῖς πρὸς τὰ κοινὰ προσιοῦσιν ἅπαντα, ὅσων δέονται, λαμπρὰς καὶ μεγαλοπρεπεῖς ὑποτιθεῖσα χορηγίας, ὥστε μηδὲν ἀτιμότερον εἶναι τὸν πενέστατον τοῦ πλουσιωτάτου κατὰ τὴν ἐπαξίωσιν τῶν καλῶν, ἀλλὰ πάντας εἶναι Ῥωμαίους ... ἀλλήλοις ἴσους.]

[Ἐπαξονέω, In tabulas refero, Natales profiteor. Num. 1, 18 : Καὶ πᾶσαν τὴν συναγωγὴν συνήγαγον ἐν μιᾷ τοῦ μηνὸς τοῦ δευτέρου ἔτους, καὶ ἐπηξονοῦσαν κατὰ γενέσεις αὐτῶν, In tabulas referebant juxta genera ipsorum. Est ab ἐπὶ et ἄξων, Tabula. V. Fabric. B. Gr. l. 2, c. 14, p. 545, n. (vol. 2, p. 26 Harl.) Biel. Est autem forma Alex., ut ἐποιοῦσαν Jobi 1, 4, παρετηροῦσαν Susann. 12, et aliæ alibi.]

[Ἐπαξόνιος, ὁ, ἡ, Qui est in axe vel axibus. Theocr. 25, 247 : Ὡς δ' ὅταν ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ ... ὄρπηκας κάμπτησιν ἐρινεοῦ εὐκάμπτοιο ... ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ. Alii libri ἐναξονίῳ vel ἐναξονίω. Verius videtur ὑπαξονίῳ, Cui subsunt axes, Axibus instructus, ut modiolos axem continentes ὑπαξονίους σύριγγας vocat Callim. Lav. Min. 14. L. Dind.]

[Ἐπαοιδή. V. Ἐπῳδή.]

[Ἐπᾰοιδία, ἡ, Incantatio. Georg. Sync. p. 12, C et D : Φαρμακείας καὶ ἐπαοιδίας. Vita Basilii jun. Act. SS. Martii vol. 3, p. 32, A. L. D. Hesych. : Ἐπ., φαρμακεία, γοητεία. Exodi 8, 7 pro ἐπαοιδαῖς Ald. ἐπαοιδίαις. Pseudo-Lucian. Philop. c. 9 : Περσέως δὲ ... ἐπαοιδίαις ταύτην περιῳδήσαντος, ἄλκαρ οἱ θεοὶ ταύτην ἐσχήκασι.]

[Ἐπαοιδός. V. Ἐπῳδός.]

Ἐπᾰπειλέω, Minor, Comminor [Gl.]. Nam ἐπὶ in h. v. vel vehementiam addit, vel vacat; ut præp. in Comminor. [Significat potius vel Addo minas vel Adversus aliquem jacio minas, si Lat. ita dicere licet.] Hom. Il. [N, 582 : Βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ἑλένῳ· Ξ, 45 : Ὥς ποτ' ἐπηπείλησεν, μὴ πρὶν ... ἀπονέεσθαι·] A, [319] : Λῆγ' ἔριδος τὴν πρῶτον ἐπηπείλησ' Ἀχιλῆϊ. [Od. N, 127 : Ἀπειλάων, τὰς ... Ὀδυσῆϊ ἐπηπείλησε.] Soph. Aj. [312] : Ἐμοὶ τὰ δείν' ἐπηπείλησ' ἔπη, ad verbum, Mihi aspera verba comminatus est, quod potius per ablat., Mihi asperis vel acerbis verbis comminatus est. [Plato Leg. 4, p. 719, E : Ἐπαπειλήσας τὴν ζημίαν. Herodot. 6, 32 : Οὐκ ἐψεύσαντο τὰς ἀπειλὰς τὰς ἐπηπείλησαν τοῖσι Ἴωσι. Aristoph. Vesp. 670 : Ἐπαπειλοῦντες τοιαυτί. Apoll. Rh. 3, 97 : Τοῖον γὰρ ἐπηπείλησε.] V. Ἐπηπείλησα ap. Suid. [Quod ex Aristoph. Av. 630 petitum, ubi c. inf., ut Soph. El. 779 : Δείν' ἐπηπείλει τελεῖν. Herodot. 1, 189 : Καί οἱ ἐπηπείλησε οὕτω δή μιν ἀσθενέα ποιήσειν. Apoll. Rh. 1, 1348. Absolute Soph. Ant. 752 : Κἀπαπειλῶν. Xen. Anab. 6, 2, 7 : Τὸν δὲ Λύκωνα ἔφασαν καὶ ἐπαπειλεῖν, εἰ μὴ ποιήσοιεν ταῦτα. Pro ἐναπειλέω, quod supra, fort. leg. ἐπαπ. Est enim frequens compp. cum ἐν et ἐπὶ permutatio, cujus exx. v. in Ἐπαμπέχω, Ἐπαντλέω, Ἐναισχύνομαι, quod ἐπήσχυνται scrib. videtur in l. schol. Soph. ibi citato. L. Dind.]

[Ἐπαπείλησις, εως, ἡ, Comminatio. Suidas v. Ἀνατάσεις, ἐπαπειλήσεις ὑπερηφάνους. Kall.]

[Ἐπαπειλητικὸς, ἡ, ὸν, Minax. Ducas Hist. Byz. p. 133, B. L. Dindorf.]

Ἐπάπειρα, Hesychio δυσνόητα, πολλά. [Pro ἐπ' ἄπειρα.]

Ἐπαπερείδω, sic dicitur ut ἀπερείδω. Plut. Cæs. [c. 21] : Κάτωνος τὴν ὑπόνοιαν ἅμα τῷ λόγῳ συνεπαπερείδοντος αὐτῷ, i. e. Detorquente, Intorquente. Bud. ‖ Ἐπαπερείδομαι, Innitor, Fulcio me. Athen. [12, p. 550, B], ex Posidonio : Ἐν τρυφῇ δὲ ζῶν οὐδὲ πατεῖν ἠδύνατο, εἰ μὴ δυσὶν ἐπαπερειδόμενος ἐπορεύετο.

[Ἐπαπερεύγω, Eructo in, Effundo. Philo vol. 2, p. 393, 37 : Μὴ, ὡς αἰχμαλώτῳ, ἐπαπερύγῃς (sic) τὸ πάθος, Noli, tanquam in captiva, explere cupidinem. Respicit ad Deuteron. 21, 13. Hase.]

Ἐπαπέρχομαι, Decedo post, Subsequor. Greg. Macc. Enc. : Καλὸν ἐντάφιον δίδωσι· τοῖς παισὶν ἑαυτὴν, ἐπαπελθοῦσα τοῖς προαπελθοῦσι, Subsecuta eos qui jam ante se ex vita discesserant.

Ἐπαπήνην, Hesych. affert pro τὴν ἅμαξαν. Sed suspecta hic præpos. [Pro ἐπ' ἀπήνην.]

[Ἐπαπηχεῖαι, ἀπηχῆσαι καὶ ἐπὶ πολὺ ἐξικέσθαι· ἔνιοι δὲ καὶ ἐπὶ ἀπεχθείᾳ καὶ ἔχθρᾳ ἀπέδοσαν, Lex. rh. Bekk. An. p. 253, 6.]

[Ἐπαποδρόμιον, ἡ ἱέρεια παρὰ Κρησὶν, Hesych.]

[Ἐπαποδύρομαι, Illacrimo. Nil. Epist. p. 310, 22 : Ἐπαποδυρόμενοι τῇ ἀπωλείᾳ ἡμῶν. Hase.]

[Ἐπαποδυτέον, Accingendum. Clem. Al. Str. 7, p. 888, τῷ πόνῳ.]

[Ἐπαποδύω, Alicui vestimenta detraho, quasi athletæ alteri componendo. Plut. Mor. p. 788, D : Οἱ ῥήτορες Ἀθήνησι Τιμοθέῳ καὶ Ἰφικράτει Χάρητα τὸν Θεοχάρους ἐπαποδύοντες, ἀκμάζοντα τῷ σώματι καὶ ῥωμαλέον, ἠξίουν τοιοῦτον εἶναι τὸν τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸν, ubi male vertitur. Seager.]

‖ Ἐπαποδύομαι, quod est ἐπιχειρῶ, Suid. in Aristoph. [Lys. 615] : Ἀλλ' ἐπαποδυώμεθα, ἄνδρες, τουτῳὶ τῷ πράγματι, i. e. ἐπιχειρήσωμεν, Hanc rem aggrediamur, Accingamur huic operi, ad hoc negotium. Ἐπαποδύομαι, inquit Bud., etiam ut ἀποδύομαι, pro Accingor, h. e. Aggredior, Adorior. Plut. [Marcell. c. 3] : Οὕτω τότε δὴ τοῖς νενικηκόσιν ἐπαποδύεσθαι. Chrysost. in 1 Ad Cor. Hom. 16 : Εὐπαράδεκτον ποιεῖ τὸν ἔλεγχον, ἐπειδὰν τοῖς οἰκείοις αὐτῶν ἁμαρτήμασιν ἐπαποδύηται.

Ἐπαποθνήσκω, θανοῦμαι, Supermorior, Morior super (aliquem), post aliquem, et quasi ejus mortem morte mea subsequor; post rem aliquam peractam. Athen. p. 255 [13, p. 602, D] : Ὦ καὶ ἐπαπέθανεν ὁ ἐραστὴς Ἀριστόδημος. Plato Symp. [p. 208, D] : Ἐτόλμησεν ἑλέσθαι, βοηθήσας τῷ ἐραστῇ Πατρόκλῳ, καὶ τιμωρήσας, οὐ μόνον ὑπεραποθανεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπαποθανεῖν τετελευτηκότι. [Ib. 180, A.] Philostr. de quodam pancratiaste, Ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ. [Achill. Tat. 7, 8 : Ἐπαποθανεῖν αὐτῷ θέλει. Joseph. Bell. Jud. 5, 12, § 3 : Τοῖς ὑπ' αὐτῶν θαπτομένοις ἐπαπέθνησκον. Id. Ant. Jud. 13, 11, § 3 : Ἐπαποθνήσκει τοῖς λόγοις, Moritur inter loquendum. Hase.]

[Ἐπαποικίζω, Denuo coloniam deduco. Dio Cass. 52, 43 : Καρχηδόνα ἐπαπῴκισεν.]

[Ἐπαποκρίνομαι, Respondeo. Phot. Bibl. cod. 234, p. 298, 28.]

[Ἐπαποκτείνω, Occido super alium. Dio Cass. 49, 23 : Αὐτὸν ἐκεῖνον δυσανασχετοῦντα ἐπὶ τούτῳ ἐπαπέκτεινε. Liban. vol. 4, p. 770, 6.]

[Ἐπαπολαύω, Fruor. Cum genit. Tzetz. Hist. 9, 315 : Ὥσπερ ἐπαπολαύει τις ἡλίου σελασμάτων. Præfat. ad Eclogas Eunapii in Maji Coll. Vat. vol. 2, p. 247 : Κυνὸς, ἢ μήτ' αὐτὴ τῶν τῇ φάτνῃ ἀποκειμένων ἐπαπολαύει. Cum dat. Diod. Exc. p. 609, 89 : Ὁ ταῖς προσηνεστάταις ἡδοναῖς πάντα τὸν τοῦ ζῆν χρόνον ἐπαπολαύων. Cum accusat. Fab. Æsop. 121, p. 53 ed. Fur. : Ἐπαπολαύων αὐτὰ μετ' εὐφροσύνης. Ἐπαυρεῖν per ἐπαπολαύειν interpr. Eust. Il. A, v. 410. L. D. Schol. Hippocr. Jurisj. edit. Meibom. Boiss.]

[Ἐπαπόλλῡμι, Ἐπαπολλύω, Perdo super alium. Ælian. N. A. 10, 48 : Ἐκεῖνον μὲν διέφθειραν, ἑαυτοὺς δὲ ἐπαπώλεσαν. Dio Cass. 60, 34 : Ἐπαπώλετο καὶ αὐτὸς τῷ Κλαυδίῳ. Liban. vol. 1, p. 371; Aristid. vol. 1, p. 554, 15.]

Ἐπαπολογέομαι, Bud. ex Plut. [Marcell. c. 27] affert positum pro simplici ἀπολογέομαι, Defendo vel Refello. Significat alioqui Utor defensione refutationeve super vel ob aliquam rem, vel Insuper. [Ἀπολογ. reposuit Reiskius.]

[Ἐπαπολύω, Immitto. Hesych. : Ἐπαφῆκεν, ἐπαπέλυσεν. Et vitiose : Ἐπαφίησιν, ἐπαπολαύει. Idem Ἐπιτυφῶ, ἐπαπολύω, Συρακούσιοι. L. Dindorf.]

[Ἐπαπόνημαι, Fruor. Philo vol. 1, p. 327, 7 : Μηδὲ τῆς τῶν κτηθέντων εὖ ἂν ἐπαπόνασθαι. Hase.]

Ἐπαπορέω, Addubito, Insuper dubito, Aliam insuper dubitationem et quæstionem moveo. Bud. ἐπαπορεῖν interpr. Addubitare, Quæstionem proponere. [Polyb. 6, 3, 6 : Δοκεῖ μοι καὶ πάνυ τις εἰκότως ἐπαπορῆσαι πρὸς αὐτοὺς (qui tria rerumpublicarum genera statuunt) πότερον ... εἰσηγοῦνται. Et seq. εἰ 27, 8, 9. Greg. Nyss. vol. 1, p. 89, B. Pass. Polyb. 6, 5, 3 : Ἱκανὴν ἀνταπόδοσιν τῶν νῦν ἐπαπορηθέντων. Theophr. Περὶ ἰλίγγων 9 : Ὃ καὶ ἐπαπορεῖται διὰ τί ποτε κτλ. « Perf. pass. Orig. Contra Cels. t. 1, p. 416, D : Ἀποκρίσεως πρὸς τὰ ἐπηπορημένα. » Hase. ‖ Activo transitive utitur schol. Hesiod. Theog. 108 : Τῇ καταπλήξει ἐπαπορεῖ τὸν ἀκροατήν. Quod suspectum fuit Heinsio. L. Dindorf.]

Ἐπαπόρημα, τὸ, Addubitatio, Quæstio, Dubitatio et quæstio super aliqua re. [Origenes vol. 1, p. 23, F, ed. Delarue. L. D. Basil. t. 2, p. 219, A : Ἐν τοῖς ἐπαπορήμασι περὶ τῆς τῶν ἀρχαίων πολυγαμίας. Hase.]

Ἐπαπορηματικὸς λόγος, qui et Ἐπαπορητικὸς, Oratio qua addubitantes quærimus, ut, Δάος πάρεστι· τί ποτ' ἀγγέλλων ἄρα; idem fere cum ἐρωτηματικῷ. [Ἐπα-

πορητικὸς, Epiphan. vol. 1, p. 534, A. Adv. Ἐπαπορητικῶς, Eust. Il. P, 445.]

Ἐπαπόρησις, εως, ἡ, Addubitatio et quæstio super aliqua re: qua signif. dicitur etiam Ἐπαπορία. Hesych. et Suid. ἐπ. exp. simpliciter ἀπορία. [Cyrill. Alex. In Jo. 2, 4, p. 180: Ἡ περὶ αὐτῶν ἐπ. Stigen. Greg. Nyss. vol. 3, p. 251, D: Μὴ ἔξω τοῦ δέοντος ἐπῆχθαι τοῖς εἰρημένοις τὴν ἐπ. Wakef. Id. vol. 2, p. 418, B; Pseudojustin. p. 431, C; 432, D. L. D.]

[Ἐπαπορητέον, verbale ab ἐπαπορέω, Orig. vol. 1, p. 116. L. Dind.]

[Ἐπαπορητικὸς, Ἐπαπορητικῶς. V. Ἐπαπορηματικός.]

[Ἐπαπόρητος, i. q. ἐπαπορητικός. Photius in Maji Coll. nov. Vat. vol. 1, p. 307. Osann.]

[Ἐπαπορία. V. Ἐπαπόρησις.]

Ἐπαποστέλλω, Insuper amando, mitto: ἐπαποστέλλειν τὸν διαδεξόμενον, Successorem mittere: ut quum officio aliquis privatur, emisso alio, qui provinciam ejus administret. [Mittere post alium, Insuper submittere, Polyb. 11, 2, 3. Στρατηγὸν ἕτερον 6, 15, 6. Mittere contra aliquem, Immittere, 1, 53, 5; 33, 12, 6. Percussores immittere, 32, 21, 11. Ἐπ. τινὶ γράμματα, Literas mittere ad aliquem, 31, 12, 14. Schweigh. Lex. Reg. 1, 14, 6 sec. Hex.: Σκληρὰ ἐγὼ ἐπαποστέλλω ἐπὶ σέ, i. q. ἐγὼ εἰμι ἀπόστολος πρὸς σὲ σκληρὸς, Dira tibi annuntio. Schleusn.]

[Ἐπαποστολὴ, ἡ, Immissio. Symm. Ps. 77, 49.]

[Ἐπαποφαίνομαι, Consequenter pronuntio. Method. p. 323, B: Εἰπὼν ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα βασιλείαν θεοῦ κληρονομῆσαι οὐ δύνανται, ἐπαποφήνατο (sic), Οὐδὲ ἡ φθορὰ τὴν ἀφθαρσίαν κληρονομεῖ.]

[Ἐπαπωθέομαι, Repello a me. Andr. Cret. p. 267, D: Ἐκ νεότητος, σῶτερ, τὰς ἐντολάς σου ἐπαπωσάμην.]

Ἐπαρὰ, ἡ, Imprecatio, Execratio, καταρὰ, accipiturque in malam partem, ut apparet ex Hom. Il. I, [454]: nam quum dixisset, Πολλὰ κατηρᾶτο, στυγερὰς δ' ἐπεκέκλετ' Ἐρινῦς, mox addit, Θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς. [Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 469, d, 12: Ἐπαρὰς ἐποιησαντο περὶ τούτων μήτε προτιθέναι μήτε ἐπιψηφίζειν μηδένα. Et ib. c, 11; e, 15. Diræ Teiorum ib. p. 628, 29: Οἵτινες τιμοῦγέοντες τὴν ἐπαρὴν μὴ ποιήσειαν ἐπὶ δυνάμει ... ἐν τῇ παρῇ ἔγεσθαι. Ὅς ἂν τὰς στήλας, ἐν ᾗσιν ἡ παρὴ γέγραπται, ἢ καταξῇ κτλ. Pro ἀρὰ positum sustulit Tyrwh. Orph. Lith. 227. De mensura mediæ v. in simplici. De accentu oxyt. diserte monitum ab schol. ad I. Hom.]

Ἐπαράομαι, ἀσομαι, Imprecor. [Insecro, Gl. Soph. El. 388: Τίν', ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐπηράσω λόγον; Eur. Iph. A. 60: Καί νυν εἰσῆλθεν τάδε ... δι' ἐμπόρων σπονδὰς καθεῖναι κἀπαράσασθαι τάδε, ... ξυναμυνεῖν.] Construitur cum dat. pers. et accus. rei; ut Appian. Parth. [p. 25 ed. Schweigh.]: Ὁ δὲ Ἀτήτιος προσέρχεται ἐπὶ τὴν πύλην, ἴθηκεν ἰσχαρίδα χαιομένην ἐπὶ τὴν πύλην· καὶ τῷ Κράσσῳ γενομένου κατ' αὐτὸν ἐπιθυμιῶν καὶ κατασπένδων, ἀρὰς ἐπηρᾶτο δεινὰς αὐτῷ καὶ φρικώδεις, δεινούς τινας θεοὺς καὶ ἀλλοκότους ἐπ' αὐταῖς καλῶν, καὶ ὀνομάζων. Sic Æschin. [p. 16, 17, et Demosth. p. 747, 13 et alibi, Lysias p. 121, 4]: Ἐπαρώμενος αὐτῷ τὴν ἐξώλειαν· et [Herodot. 3, 75]: Ἐπαρησάμενος Πέρσῃσι πολλά. [Cum dat. pers. Plato Leg. 11, p. 931, B: Ἀμύντορα ... Φοίνικι τῷ ἑαυτοῦ ἐπαρᾶσθαι παιδί· 934, B; 12, p. 949, B. Demosth. p. 275, 5: Τί οὖν ταῦτα ἐπήραμαι;]

[Ἐπαραρίσκω.] Ἐπαρηρὸς, Homero ἐνηρμοσμένον, ab ἐπάρω [ἐπαραρίσκω, Adapto, Impingo. Utitur autem HSt. vulgata olim script. Od. E, 236, ubi nunc ἐναρηρός. Arat. Phæn. 83: Ὁ δ' ἐμμενὲς ᾧ ἐπαρηρὼς ποσσὶν ὑποθλίβει ... ἀμφοτέροισιν. Plusquamperf. Hom. Il. M, 456: Μία δὲ κληὶς ἐπαρήρει.] Ἐπῆρσε, Aptavit, ἐφήρμοσε. Legitur illud ἐπῆρσι [Il. Ξ, 167, 339: Ἡυκτὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν κληῖδι κρυπτῇ], tanquam ab aor. sequente fut. Æolicum. Nam τοῦ ἄρω fut. Æolicum est ἄρσω. [Aor. sec. Hom. H. Merc. 50: Ἐπὶ δὲ ζυγὸν ἦρσεν ἀμφοῖν. Pauli Sil. Amb. 41: Ἐπήρσε ἕρκεα τέχνῃ.] Ἐπάρμενος pro ἄρμενος, ex Hesiodo [Op. 601: Ἐπὴν δὴ πάντα βίον κατάθηαι ἐπάρμενον ἔνδοθι οἴκου· 625: Ὅπλα δ' ἐπάρμενα πάντα τῷ ἐνικάθιο οἴκῳ] affertur. [Christod. Ecphr. v. 370: Στέμμα πολυστρέπτοισιν ἐπάρμενον εἶχεν ἰθείραις. Ubi ἐφάρμενον cod. Palat. Tzetz. Posth. 62: Ἐπάρμενα τῇδε γυναικί. L. Dind.]

Ἐπαράσιμος, ὁ, ἡ, Execrabilis. Phocyl. [13, 16]: Σπέρματα μὴ κλέπτειν· ἐπαράσιμος, ὅστις ἕληται. [ἀᾶ]

Ἐπαράσσω, s. Ἐπαράττω, Irruo, Illidor, Impingor, Incumbo: ut Bud. in Comm. exp. afferens hunc l. ex Synesio [p. 161]: Ἕως ἄνεμος ἐπαράσσει πολὺς, κῦμα ἐλαύνων ὑψηλὸν καὶ τραχύ. V. Ἐπιῤῥάσσω. [Μεῖζον ἐπαράττει κακὸν (ita enim legendum), Philo J. De V. M. 3, p. 690, B. Hemst. De janua claudenda Plato Protag. p. 314, D: Ἀμφοῖν τοῖν χεροῖν τὴν θύραν ... ἐπήραξε; Plut. Artox. c. 29, ubi vitiose ἐπήρραξε. L. Dind.]

Ἐπάρατος, ὁ, ἡ, Execrabilis, [Dirus add. Gl.] Diris devotus. Thuc. 2, [17]: Τό, τε Πελασγικὸν καλούμενον, τὸ ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν, ὃ καὶ ἐπάρατόν τε ἦν μὴ οἰκεῖν. [7, 97: Μισθὸν μηδένα φέρειν μηδεμιᾷ ἀρχῇ· εἰ δὲ μή, ἐπάρατον ἐποιήσατο.] Æschin. C. Ctes. [p. 69, 34, coll. ib. 29]: Καὶ λιμὴν ὁ τῶν ἐξαγίστων καὶ ἐπάρατος ὠνομασμένος. [Plato Leg. 9, p. 877, A: Τῷ δὲ ἐπάρατον τύχην καὶ ξυμφορὰν γενέσθαι. Conf. inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 428, 23 et II. a Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 239, D, indicatos. Dio Cass. 47, 18: Τοὺς ἀμελήσαντας ἐπαράτους τῷ Διὶ καὶ αὐτῷ ἐκείνῳ εἶναι.] Hinc et superlat. ἐπαρατώτατος [ἐπαρατότατος] ap. Synes. Budæus scribit idem significare ἀναγὴς, ἐξάγιστος, ἀλιτήριος, ἐπάρατος, κατάρατος, ἐπικατάρατος, ἀρᾷ ἐνεχόμενος vel ἔνοχος, et quo Paul. [Cor. 1, 16, 22] utitur ἀνάθεμα, et μιάστωρ, quod poetæ sibi vendicant.

[Ἐπάργεμος.] Eos qui illo vitio [quod ἄργεμον dicitur] laborant, Ἐπαργίμους vocat Pollux 2, [65]. Aristot. De anim. 9, [34, cum annot. Schneid. vol. 2, p. 499]: Ἐπάργεμός ἐστι καὶ πεπήρωται τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐπάργεμα δμματα, inquit Hesych., Oculi qui a leucomatis prorsus excæcati sunt, addens, Καὶ πάντα δὲ τὰ τυφλὰ καὶ ἀφώτιστα οὕτως λέγονται. [In Ind.:] Ἐπάργεμος dicitur et de animante et de oculo. Nec enim tantum affertur ex Aristot. H. A. 9, [1 med.]: Ἐπάργεμος καὶ οὐκ ὀξωπὸς, sed etiam aliunde, Ἐπάργεμα δμματα, pro Leucomate laborantes oculi, τετυφλωμένοι ὑπὸ λευκωμάτων, Albugine obscurati. [Figurate Æsch. Pr. 499: Φλογωπὰ σήματα ἐξωμμάτωσα πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα· Ag. 1113: Ἐπαργέμοισι θεσφάτοις· Cho. 665, λόγους.]

Ἐπάργῦρος, ὁ, ἡ, Inargentatus, ut Plin. loquitur: ἐπηργυρωμένος, ut legitur ap. Athen. 8, [p. 359, C]. Κλίνας ἐπαργύρους dixit Herodot. [1, 50; 9, 80] de Delphicis donariis loquens. [Dio Cass. 49, 40: Βήματος ἐπ. L. D. Philo vol. 2, p. 521, 41: Ἐπαργύροις καὶ ἐπιχρύσοις ὅπλοις. Onesand. p. 13, 21 Cor.: Ἐπ. καὶ κατάχρυσοι πανοπλίαι. Hase.] Hesychio autem ἐπάργυρος est etiam μισθωτός. Ἐπάργυρον, μισθωτήν.]

Ἐπαργῡρόω, ώσω, Inargento, Argento obduco. [Mnesimach. ap.] Athen. 8, [p. 359, C]: Ἐπίταττέ μοι μὴ πολλ' ἄγαν, Μηδ' ἀγρια λίαν, μηδ' ἐπηργυρωμένα, Μέτρια δέ. [Ubi dicitur figurate de cibis pretiosis multoque argento constantibus. Proprie inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 260, 14: ....ος σιδηρᾶς ἐπηργυρωμένος, ut Bœckhius scripsit pro ὑπηργ. L. Dind.]

[Ἐπάρδευσις, εως, ἡ, Irrigatio, Adaquatio. Diog. L. 10, 100: Βιαιοτέρας ἐπαρδεύσεως γινομένης. Etym. M. p. 603, 7: Ἡ ἐπ. τῷ σώματι τῆς τροφῆς ἀπὸ ταύτης (τῆς γαστρὸς) γίνεται. Plur. ap. Diog. l. c. 89.]

[Ἐπαρδεύω, Irrigo. Nonn. Dion. 11, 166: Ὕδασιν ἀμπελόεσσαν ἐπαρδεύουσιν ὀπώρην. Wakef. Plotin. p. 725, A. Creuzer. Etym. M.: Ἄρσην· παρὰ τὸ ἄρδω, τὸ ποτίζω, καὶ τὸ μετηχίω· ὁ γὰρ ἀνὴρ τῇ γυναικὶ ἐπαρδεύει, ubi scr. videtur τὴν γυναῖκα. Angl. Pass. Melet. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 2, 30: Πόθεν ὅλον τὸ σῶμα ἐπαρδεύεται. L. Dind.]

[Ἔπαρδος, ὁ, Epardus, fl., ὃς ῥέει διὰ Μάρδων τῆς χώρας, Arrian. Exp. 4, 6, 12.]

Ἐπάρδω, pro simplici ἄρδω, Irrigo. Utitur Arrian. [Exp. 4, 6, 11: Τὴν χώραν ... ὁ ποταμὸς ἐπάρδων] verbo ἐπάρδω, quod et ceteris compp. usitatius est. [Jo. Phocas Descr. T. S. p. 4: Τὸν τῆς Δάφνης ἐπάρδει λειμῶνα· 9: Τοὺς λειμῶνας συχνοὶς ἐπάρδει τοῖς νάμασι. Pass. Tim. Locr. p. 102, B: Εἴ κα πλείω ... ἐπάρδοιτο. Lucian. Gymn. c. 26. Figurate id. Amor. c. 45: Τοιούτοις ἀρεταῖς τὴν ψυχὴν ἐπάρδων. Heraclit. Alleg. H. p. 3: Τοῖς ἕπεσιν αὐτοῦ (Ὁμήρου) τὰς ψυχὰς ἐπάρδομεν. Greg. Nyss. vol. 1, p. 403, B: Ἐπάρδων τοῖς μαθήμασι τὴν ψυχήν. Et pass. p. 3, A. Basil. M. vol. 3, p. 19, C: Οἷον ἐπαρδόμενα τῇ ἐπιπνοίᾳ. L. Dind.]

Ἐπᾰρίσκομαι, Placo, Reconcilio, VV. LL. [Var. script. Hom. Il. T, 183 pro ἀπαρέσασθαι. Hesych.: Ἐπηρέσατο, εὐαρέστους ἐποίησεν.]

Ἐπᾰρήγω, i. q. simpl. ἀρήγω, Auxilior. Hom. Il. A, [408]: Ἐπὶ Τρωέσσιν ἀρῆξαι, pro ἐπαρῆξαι Τρωσίν, i. e. βοηθεῖν. [Ψ, 783: Ὀδυσῆι παρίσταται ἠδ' ἐπαρήγει, et alibi. Æsch. Cho. 725: Νῦν ἐπάρηξον. Soph. El. 1197; Eur. El. 1350; Aristoph. Vesp. 402. Xenoph. Cyr. 6, 4, 18: Οἱ ἀπὸ τῶν πύργων ἡμῖν ἐπαρήξουσι. De medicamentis Aret. p. 24 bis. Cum dat. rei id. p. 71: Ἐπαρήγοντες τῷ λιμῷ. L. Dind.]

Ἐπαρηγών et Ἐπαρωγός, ὁ, ἡ, pro ἀρηγών et ἀρωγός, Auxiliator, Auxiliatrix. Item Adjutor; ut Apoll. Arg. [1, 1039] ἐπαρηγόνες exp. Adjutores. [Id. 4, 858: Ἥρη ἐπαρηγόνι. Orph. Arg. 88, 346, Lith. 671, 757.] Itidem [Antip. Sid.] Anth. [Pal. 6, 219, 20]: Τὸ ζωᾶς ἐπαρωγὸν, Vitam adjuvans. Apoll. Arg. 1, [32]: Τοῖον ἐῶν ἐπαρωγὸν ἀέθλων. [Et femin. id. 3, 211; 4, 196. Hom. Od. A, 498: Οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγός. Batr. 178. Ap. Tragicos semel libris nonnihil variantibus Eur. Hec. 165: Ποῦ τις θεῶν ἢ δαίμων ἐπαρωγός; In prosa Aret. p. 79, 31.]

[Ἐπάρηξις, εως, ἡ, Auxilium. Eust. Il. p. 52, 39: Τὴν εἰς τὸ μέλλον ἐπ.]

[Ἐπᾰριθμέω, Dinumero. Aristid. vol. 1, p. 223: Τίς πω οὕτω τῶν τότε διεξήλασεν, ἐπαριθμῶν ταῖς ἡμέραις τὰς πόλεις, Urbes numerans secundum dies, singulis singulas perambulans. Angl. Pausan. 10, 5, 8: Ἐπαριθμοῦσα δὲ καὶ ἄλλους τῶν Ὑπερβορέων ἐπὶ τελευτῇ τοῦ ὕμνου τὸν Ὠλῆνα ὠνόμασεν. L. D. Poll. 4, 162; schol. Lucian. p. 219. Kall.]

[Ἐπᾰριστερεύομαι, Sinistra manu utor, Perversus sum. Hesych. v. Σκαντεύεσθαι. Wakef.]

Ἐπαρίστερος, α, ον, Sinister, [Lævus, Perversus, add. Gl.] Ineptus. Phrynich. [Ecl. p. 259] vult non ἐπαρίστερος dici, sed σκαιός. [Οὐχ οὕτως ἀγροῖκος, οὐδ' ἐπαρίστερος, Athen. 4, p. 179, F; 181, E. Hemst. Diod. Exc. Vat. p. 5 ed. Mai.: Ἐν ταύτῃ τῇ πόλει πολλάκις ἐπαριστέροις βουλεύμασιν ἐπιδέξιος ἀκολουθήσει τύχη. Alia recentiorum, velut Plutarchi, Dionis Cassii, Themistii, exx. indicat Lobeck. ad Phryn. Ἰδιωτικὸν dicit Pollux 2, 160.] Item adverb. Ἐπαριστέρως, Sinistre, Inepte, ap. Plut. [Mor. p. 467, C: Οἱ ἀπαίδευτοι πολλάκις τὴν τύχην δεξιὰν παρισταμένην ἐπ. μεταλαμβάνοντες ἀσχημονοῦσιν. V. l. Anaxandr. in Ἐπιδέξιος cit. L. D. Ἐπ. αὐτὸ λαμβάνειν, Menander apud Clem. Al. Str. 2, p. 422, C. Hesych. in Ἐξέμπαλιν. Hemst. De ἐπαρίστερα s. ἐπ' ἀριστερὰ pariterque de simili ἐναρίστερα v. in Ἀριστερός.]

Ἐπαριστεροτης, ητος, ἡ, in libro De virtutib. et vitt., qui Aristoteli inscribitur [c. 6, p. 1251, 2], pro Sinisteritas, Ineptia, Insulsitas.

[Ἐπαριστέρως. V. Ἐπαρίστερος.]

[Ἐπάριτοι, οἱ, Epariti. Steph. B.: Ἐπαρῖται, ἔθνος Ἀρκαδίας. Ἡ δὲ πόλις αὐτῶν Ἔπαρις ἔδει, οὐχ εὑρηται δέ. Περὶ δὲ τοῦ ἔθνους Ξενοφῶν καὶ Ἔφορος καὶ Ἀνδροτίων φασίν. Hesych. in gl. inter Ἐπαρξόμενος et Ἔπαρσις posita: Ἐπαρόητοι, τάγμα Ἀρκαδικὸν μαχιμώτατον, καὶ οἱ παρὰ Ἀρκάσι δημόσιοι φύλακες. Ap. Xen. non Ἐπαρίται est, si quidem ita scripsit Steph. B., sed Ἐπαρίτους H. Gr. 7, 4, 22, 33, 34, Ἐπαρίτων 34, 36; 5, 3. Dissertationem de iis in Hist. Acad. Paris. vol. 32, p. 234, indicat Sturz.]

Ἐπάρκεια, ἡ, Auxilium. Eur. Hec. [748]: Καὶ δὴ τίν' ἡμᾶς εἰς ἐπάρκειαν καλεῖς; [Ἐπάρκεσιν nunc ex aliis libris.] || Apud Polyb. sæpe pro Suppeditatione, ut 5, [51, 10]: Καὶ τῆς ἐξ ἐκείνων τῶν τόπων ἐπαρκείας διακλεισθησόμενον, Exclusum iri commeatu, qui inde suppeditabatur. [1, 48, 5; 9, 4, 5. Plur. 6, 49, 7; 52, 5.]

Ἐπάρκειος, ὁ, Auxiliator. Sed ab Hesych. ἐπάρκειοι exp. non solum βοηθοὶ, sed etiam ἔμπειροι, si mendum non est. [Ἐπάρκιοι, ut poscit ordo literarum, Is. Voss. Pro ἔμπειροι Ruhnk. in Auct. εὔποροι.] || At ἐπάρκιος cum solo ι, pro Sufficiens, vide infra.

[Ἐπάρκεσις, εως, ἡ, Suppeditatio, Auxilium, Opitulatio, i. q. ἐπάρκεια. Soph. OEd. C. 447: Ἐκ ταῖνδε δ', οὔσαιν παρθένοιν, ὅσον φύσις δίδωσιν αὐταῖν, καὶ τροφὰς ἔχω βίου, καὶ γῆς δόσιαν, καὶ γένους ἐπάρκειαν. V. Ἐπάρκεια. Confus. c. ἐπαύρεσις Herodoti 7, 158.]

Ἐπαρκέω, Propulso. Hom. Il. B, [873]: Οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. Sic Apoll. Arg. 2, [1163]: Ἐπαρκέσσαι κακότητα, Ærumnam propulsare, Defendere ab ærumna. [Sine dat. Hom. Od. P, 568: Οὔτε τι Τηλέμαχος τόγ' ἐπήρκεσεν. Absolute, ut videtur, in v. ap. Hephæst. p. 3: Τίρυνς, οὐδέ τι τεῖχος ἐπήρκεσε.] Et pro Opitulor, Opem fero. [Æsch. Sept. 92: Τίς ἄρα βύσεται; τίς ἀρ' ἐπαρκέσει θεῶν ἢ θεᾶν; Genitivo locum dativi tenente junxit] Soph. [Aj. 360]: Σέ τοι μόνον δίδορκα ποιμένων ἐπαρκέσοντα, Opem laturum [regibus]. Eod. modo Eurip. Hec. [985]: Φίλοις ἐπαρκεῖν. [Herodot. 1, 91: Καιομένῳ αὐτῷ ἐπήρκεσε. Hippocr. p. 27, 3. Plato Reip. 3, p. 393, E: Μὴ αὐτῷ ... τὰ στέμματα οὐκ ἐπαρκέσοι vel ἐπαρκέσειεν.] At Or. [801] cum accus. loco dat., Εἴ σε μὴ ἐπαρκέσω. [Epimer. in Cram. An. vol. 2, p. 340, 31: Ὁ ἑαυτὸν ἐπαρκῶν καὶ βοηθῶν. Pro quo dativum ponit Etym. M. p. 171, 38. Alia constr. Æsch. Prom. 918: Οὐδὲν γὰρ αὐτῷ τοῦτ' ἐπαρκέσει τὸ μὴ οὐ πεσεῖν ἀτίμως.] || Suppedito, Suggero, quibus verbis subest Auxiliandi signif. [Sine illa signif. Pind. Nem. 6, 62: Πέμπτον γ' ἐπὶ εἴκοσι τοῦτο γαρύων εὖχος ἀγώνων ἅπο, Ἀλκιμίδας τό γ' ἐπάρκεσεν κλειτᾷ γενεᾷ. Schol., προσέθηκε καὶ ἐνήρκεσε (sic) παρασχεῖν νικήσας τῇ ... αὐτοῦ γέννᾳ. Boeckh. Ἀλκιμίδα δ' ἐπάρκεσεν κλειτὰ γενεά. Æsch. Ag. 1170: Ἄχος δ' οὐδὲν ἐπήρκεσαν (θυσίαι). Cum dat. rei Eur. Cycl. 301: Ξένια δοῦναι καὶ πέπλοις ἐπαρκέσαι. Cum accus. rei et dat. pers. Plato Prot. p. 321, A, Leg. 6, p. 757, B.] Aristot. Eth. 6: Οἱ δ' εὖ ποιοῦντες οὐ δύνανται ἐπαρκεῖν τοσαῦτα, ὅσων οἱ πάσχοντες δέονται. Sic Xen. [Conv. 4, 43]: Ἐπήρκει μοι ὁπόσον ἐδυνάμην φέρεσθαι. [Demosth. p. 1214, 5: Ὠφελουμένων βραχέα, ὅσα ἐγὼ δυναίμην δανειζόμενος ἑκάστῳ ἐπαρκέσαι. De rebus Theophr. C. Pl. 3, 11, 2: Ἐπαρκοῦσιν αἱ βίζαι τὸ ξύμμετρον.] Et cum Attico gen. ap. Eund. [Comm. 1, 2, 60]: Πᾶσιν ἀρθόνως ἐπήρκει τῶν ἑαυτοῦ. [Conf. Conv. 8, 26.] Sic Aristot. Eth. 9, [2 fin.]: Ἐπαρκεῖ τῆς τροφῆς τοῖς γονεῦσι. Interdum cum solo dat., Ἐπαρκεῖν τοῖς δεομένοις, Subvenire egenis, ut Aristoph. Pl. [830], Isocr. [p. 130, A] et Demosth. [p. 316, 1. Xen. Comm. 2, 7, 1: Ἐπαρκεῖν ἀλλήλοις. (Conf. Aristot. Eth. Nic. 7, 14 fin.) Ib. 8, 3: Τοῖς τοιούτοις τῶν ἔργων ἐπιτίθεσθαι, ἃ καὶ πρεσβυτέρῳ γενομένῳ ἐπαρκέσει. Aristot. Eth. Nic. 9, 2: Τοῖς αἰτίοις τοῦ εἶναι εἰς ταῦτ' ἐπαρκεῖν. Sine dat. Soph. OEd. C. 777, Xen. OEc. 2, 8. De conferenda stipe s. eleemosyna dictum pluribus illustravit Vales. ad Euseb. H. E. 7, 4, p. 324, 4.] || Οὐκ ἐπαρκεῖ πέψαι γαστὴρ, Alex. Aphrod., Non sufficit venter ad concoquendum, Non sufficientes vires habet; et brevius, Non potest. [Gl.: Ἐπαρκέω, Sufficio. Solon ap. Plut. c. 18: Δήμῳ μὲν γὰρ ἔδωκα τόσον κράτος ὅσσον ἐπαρκεῖ. Apoll. Rh. 2, 1049: Ἐγὼ δ' οὐκ ἔλπομαι ἰοὺς τόσσον ἐπαρκέσειν εἰς ἔκδασιν. Dio Chr. vol. 2, p. 226: Τοῦτο ἐπήρκεσεν αὐτοῖς ἱκανῶς. C. ὑπάρχειν confus. notavit Heyn. in schol. Il. A, 114. L. Dind.]

Ἐπαρκὴς, ὁ, ἡ, Sufficiens. Ἐπαρκὲς, αὐταρκες, Hesych. [Plut. Cic. c. 7: Οὐσίαν ... ταῖς δαπάναις ἐπαρκῆ. Dionys. P. 1101: Ἀλλ' ἔμπης ζωῆσιν ἐπαρκέες εἰσὶ χέλευθοι, i. q. ἐπαρκοῦσαι. Nicand. Al. 563=577. Angl. || Ἐπαρκῶς, adv., Sufficienter, Quantum satis est, i. q. ἐπαρκούντως, 1 Macc. 11, 35: Πάντα ἐπ. παρέμεν αὐτοῖς, Omnia hæc pro liberalitate nostra remittimus ipsis. In Alex. et Compl. legitur ἐπαρκέσομεν αὐτοῖς. Schleusn. Lex.]

Ἐπάρκιος, ὁ, pro ἄρκιος. [Paulus Sil. in] Anthol. [Pal. 10, 76, 3]: Πλοῦτον ἔχειν ἐθέλω τὸν ἐπάρκιον, ubi ἐπάρκιον lubenter exposuerim μέτριον, quam signif. τῷ ἄρκιον etiam dat Eust., ut sit quod dixit Alph. Mitylen., Αὐτάρκους ἔραμαι βίου. [Sufficiens. Nonn. Dion. 42, 241: Μὴ μάργαρα χειρὶ τινάξῃς· εἰς Ἠφίην γὰρ ἀμφίπεις τὸν εἶδος ἐπάρκιον. Oppian. Hal. 4, 377: Πάσῃσιν ἐπάρκιος ἔπλετ' ἀκοίτης. V. etiam Ἐπάρκειος.]

Ἐπαρκούντως, Sufficienter. Ἐπαρκούντως δ' ἐμοὶ, Soph. [El. 354. Ab genit. ἐπαρκούντων perperam ducit Jo. Alex. p. 39, 17. L. Dindorf.]

[Ἐπαρκῶς. V. Ἐπαρκής.]

Ἔπαρμα, τὸ, et Ἔπαρσις, εως, ἡ, quod frequentius est, Elatio, Elevatio, [Levatio, Gl.] Sublatio in altum, ut in Definitt. quæ Galeno tribuuntur, σταφύλωμά ἐστιν ἔπαρμα κατὰ τὸν τῆς κόρης τόπον. [Hippocr.

p. 220, E: Ἔπαρμα παρ' οὖς· 938, E. Id. ὑποχονδρίου ἔπαρμα Epid. 3, ægr. 13. || Figurate Sotades ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 420: Ἂν χρυσοφορῇς, τοῦτο τύχης ἐστὶν ἔπαρμα. Seager. Hesych. et Suidas: Ἀγαυρίαμα, ἔπ., αἴησις, Fastus. L. D.] Ap. Medicos ἔπαρσις μαστῶν, Extuberatio mammarum, quod Lat. Fratrare dicitur, auctore Festo. Sororientes [sororiantes] etiam mammas dixit Plin., ut scribitur in VV. LL. [Aristot. H. A. 7, 1, p. 581, 32: Τοῖς θήλεσιν ἡ ἔπ. γίνεται τῶν μ. Et ib. 27: Μαστῶν ἔπ. γίνεται καὶ αἰδοίων, οὐ μεγέθει μόνον ἀλλὰ καὶ εἴδει. Et αἰδοίων 6, 18 med., σαρκὸς 7, 4 med. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 314: Βουβῶνος ἔπαρσις. Hippocr. p. 88, B: Περὶ τὰ ἄρθρα τινὰ ὀδύνην καὶ ἔπαρσιν· 129, G: Κοιλίης ἄλογοι ἐπάρσιες· 138, E. Theophr. De sud. 16: Ἐπάρσεις ἰονθώδεις.] Ἐπάρσεις et πτώσεις opponuntur a Zenone ap. Galen.: Ζήνων δ' οὐ τὰς κρίσεις αὐτὰς, ἀλλὰ τὰς ἐπιγινομένας αὐταῖς συστολὰς καὶ λύσεις, ἐπάρσεις τε καὶ πτώσεις, τῆς ψυχῆς ἐνόμιζεν εἶναι τὰ πάθη, Turnebo interpr., Zeno autem non judicia, sed judiciis adjunctas contractiones et solutiones, elationes et collapsiones, animi perturbationes esse censebat. [De pulsibus febricitantium Galen. vol. 14, p. 729, 15: Σφοδροτάτης μετὰ ἐπάρσεως καὶ τάχους ὑπερβαλλόντος. De Hippiatr. p. 101, 24: Διὰ τὴν ἔπαρσιν τῶν ἐπικειμένων νεφρῶν. Hase. Proprie Greg. Nyss. vol. 2, p. 202, A: Τῇ τοῦ πώματος ἐπάρσει, Operculo sublato.] || Ἔπαρσις, Elatio animi, Insolentia, ut de ἐπαίρεσθαι dictum est. Sic utitur Greg. Naz. Hesych. quoque ἔπαρσις exp. ὑπερηφανία. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 94, A: Τὸ δὲ γαῦρον τοῦ ἤθους ὑπεραίρει τῶν παθημάτων καὶ ἀδούλωτον ὑπὸ τοῦ κακοῦ διαφυλάσσει τὸ φρόνημα. Ἐπαινεῖ δὲ τὸ τοιοῦτον τῆς ἐπάρσεως εἶδος καὶ ὁ μέγας ἀπόστολος, συνεχῶς ἐγκελευόμενος τὰ ἄνω φρονεῖν· 247, A: Τῆς καθ' ὑπερηφανίαν ἐπάρσεως. Et ib. 283, D: Ἡ εἰς τὸ ὕψος τῶν τοιούτων κυμάτων ἔπ., λέγω δὴ τῶν παθῶν τὰ κύματα, τῆς εἰς τὴν ἄβυσσον καταβάσεως αἰτία γίνεται· vol. 3, p. 607, D: Ἐπάρσεως ἡ οἰήσεως. L. D.] || Ἔπαρσις voluptatis etiam habet signif., ut Lat. Elatus gaudio dicitur. Stoici hac voce usi sunt, quum ἡδονὴν definierunt, Ἄλογον ἔπαρσιν ἐφ' αἱρετῷ δοκοῦντι ὑπάρχειν. Cicero ἄλογον ἔπαρσιν interpr. Nimiam sine ratione animi elationem. Vide et aliam ejus interpr. mei Lex. Cic. p. 59. [Χαρὰ, ... ψυχῆς ἔπαρσις, Ammon. p. 146. Hemst. || De oratione Thomas M. p. 427: Δι' ἔπαρσιν τοῦ λόγου καὶ ὄγκον.]

[Ἐπαρνέομαι, Infitior. Palæph. c. 32, 11: Ὁπότε δὲ ἐπηρνοῦντο μὴ ἔχειν. Recte alii ἀπηρνοῦντο, ut idem compositum restituendum videatur in seqq. vocabulis.]

[Ἐπαρνησιθεία, ἡ, Negatio dei s. q. d. existentiæ dei. Epiphan. vol. 1, p. 509, A. Routh. Id. ib. p. 421, B; 616, B; 677, B; 717, D; 944, B; 1035, C. Hase.]

[Ἐπαρνησίθεος, ὁ, Deum esse negans. Epiphan. Hær. 54, 5. Routh. Id. Epiph. vol. 1, p. 467, A; 615, C; 608, D: Θεοκτόνοι τε, καὶ χυριοκτόνοι, καὶ ἐπαρνησίθεοι· aliisque multis ll. Hase.]

[Ἐπάροτρος, ὁ, ἡ, Qui aratrum habet. Eumath. Ism. 4, p. 129: Ὁρᾷς τὸν γηπόνον ἐπάροτρον; Pro quo ἐπ' ἄροτρον tres codd. Monacc. Jacobs.]

Ἐπάρουρος, ὁ, ἡ, Qui circa arvum opus facit, Agricola. [Rusticarius, Gl.] Exp. etiam Hortulanus mercenarius, ex Hesych. qui habet ἐπίγειος, κηπουρὸς ἐπιμίσθιος. At Eust. ὁ γῆν ἐργαζόμενος, ἁπλῶς ἐπίγειος. Affertur autem hoc nomen ex Hom. Od. A, [488]: Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἰὼν θητευέμεν ἄλλῳ Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ. Sed meminit et alius lectionis Eust., sc. πάρουρος, nimirum legendo κε πάρουρος, ut ita vocetur ὁ εἰς φυλακήν τινα τεταγμένος μισθωτικῶς. [De accentu Arcad. p. 72, 26. ἄ]

[Ἐπαρσίνους, ὁ, ἡ, Mentem extollens. Theod. Prodr. *Not. des Mss.* vol. 8, part. 2, p. 168: Στεφάνωμα ἐπαρσινόων ἀρετάων. Boiss.]

[Ἔπαρσις. V. Ἔπαρμα.]

Ἐπαρτάω, Suspendo desuper, unde ἐπαρτᾶσθαι dicitur quod impendet, ἐπικρεμάννυμι. Suid. ex Ælian o [ubi ἔπ. δουλείαν, τιμωρίας], cujus ll. ap. eum vide. Æschin. [p. 25, 5]: Καὶ φόβους ἐπήρτησα τοῖς ἀκροωμένοις, pro Metum injeci. [Eadem phrasis Porph. De abst. 1, 2, p. 4. Wakef. Conf. ib. 9, p. 15. Simpliciter positum cum ἐκφοβεῖν componit Poll. 9, 155.] Et pass. ἐπηρτημένος κίνδυνος, ap. Herodian. [2, 3, 16, Basil. M. vol. 2, p. 34, A], Impendens periculum. V. Bud. p. 740. [Ἔπ. φόβος Demosth. p. 332 extr., 666, 14, Basil. M. vol. 1, p. 17, A, Ælian. ap. Suid. Hipparch. Stob. Fl. vol. 3, p. 390: Τί λέγω τὰ ἀπὸ τῶν ἐκτὸς ἐπηρτημένα κακά; || Medio proprie Orph. Arg. 1334: Αὐτὰρ ἐπεὶ δοράτεσσιν ἐπαρτήσαντο βοείας.]

Ἐπαρτηίαν, Hesychio παρασκευὴν, Apparatum.

Ἔπαρτος, ὁ, ἡ, Paratus, Qui est in promptu: ut Hom. Od. Θ, [151]: Καὶ ἐπάρτιες εἰσὶν ἑταῖροι· et Ξ, [332, T, 289]: Καὶ ἐπάρτεας ἔμμεν' ἑταίρους. Sic ἐπάρτιες νῆες, et ἐπάρτια πάντα, ap. Apollon. [1, 234, 235. Et 2, 1177, ἐπάρτια δαῖτα· 3, 299, ἰδωδήν. Orph. Arg. 273: Καὶ οἱ ἐπάρτια θῆκαν ... ἱστόν τ' ἠδ' ὀθόνας. Oppian. Cyn. 4, 397: Ἐπὴν κατὰ κόσμον ἐπάρτεα πάντα πέλωνται.]

[Ἐπαρτίζω, Paro. Apoll. Rh. 1, 1210: Πάντα ... ἐπαρτίσσειν ἰόντι· 877: Ἐπαρτίζοντο νέεσθαι.]

[Ἐπαρτικὸς, ἡ, ὄν, Tumorem ciens. Aret. p. 117: Σίσαρον φυσῶδες μὲν καὶ στομάχου ἐπαρτικόν.]

[Ἐπαρτύνω, Idem ἐπαρτίζω. Oppian. Cyn. 2, 443: Αὐτῷ σοι ἐπαρτυνίουσιν ὀλιθρον. Hesych.: Ἐπαρτείνη, εὐπρεπίνη. Ἐπαρτύνη, εὐτρεπίζη Kuster. Medio Hom. H. Cer. 128: Δεῖπνον ἐπηρτύνοντο. Δεῖπνόν τ' ἐντύνοντο Vossius. ῠ]

Ἐπαρτύω, Apto, Adapto. Hom. Od. Θ, [447]: Αὐτίκ' ἐπήρτυε πῶμα, i. e. συνήρμοττε, Eust. [Δόλους ἐπήρτυεν, Liban. vol. 4, p. 596, 29. Hemst. || Condio. Greg. Nyss. vol. 1, p. 284, D: Τῷ θείῳ ἅλατι τῆς διδασκαλίας ἐπαρτυθεῖσα (ἡ ψυχή). L. D. Id. Greg. ib. p. 794, A: Τοῖς ὑπεκκαύμασι τῆς ἀκολασίας τὴν τροφὴν ἐπαρτύοντες· conf. vol. 2, p. 766, A. Hase.]

Ἐπάρυστηρ, ῆρος, ὁ, i. q. ἀρύταινα, Vasculum, quo oleum lychno infunditur. Exod. 25, [38] de candelabro templi: Καὶ τὸν ἐπαρυστῆρα αὐτῆς, καὶ τὰ ὑποθέματα αὐτῆς· pro quibus in Hebr. textus Versione est, Emunctoria quoque et ubi ea, quæ emuncta sunt, extinguantur.

Ἐπαρυστρὶς, ίδος, ἡ, Hesychio i. q. ἀντληστὴρ, Vas aptum ad hauriendum: i. q. ἀρυστὴρ et ἀρύταινα. 3 Reg. [7, 49, ubi recte edd. vett. ἐπαρυστρίδας, al. male ἐπαρύστρεις vel ἐπαρύστρις], inquit Bud., in instrumento templi legitur pro Hydria. Hesychio est etiam ἐλαιοχύτης, Vas ad affundendum oleum paratum: quæ expos. tribuitur τῷ ἀρύταινα ab Aristoph. schol. Exod. 37, [23] de candelabro templi: Ἐποίησε τοὺς λύχνους αὐτῆς ἑπτὰ, καὶ τὰς λαβίδας αὐτῆς καὶ τὰς ἐπαρυστρίδας αὐτῆς, χρυσίου καθαροῦ· ubi Hebr. textus Versio, Lucernas septem cum emunctoriis suis, et vasa, ubi ea, quæ emuncta sunt, extinguantur. Num. 4, [9] itidem de candelabro templi: Τοὺς λύχνους αὐτῆς, καὶ τὰς λαβίδας αὐτῆς [καὶ τὰς ἐπαρυστρίδας αὐτῆς] καὶ πάντα τὰ ἀγγεῖα τοῦ ἐλαίου· ubi in vulg. Hebr. textus Versione est, Cum lucernis et forcipibus suis, et emunctoriis et cunctis vasis olei. [Conf. Psell. ap. Tittm. præf. ad Zonar. p. cxvi, 54. L. D.] Ita ἐπαρυστρὶς modo redditur, secundum eam versionem, Vas, ubi ea, quæ emuncta sunt, extinguuntur; modo Emunctorium: sed videtur convenientior Hesychii expositio. Ap. Zachar. [4, 12] exp. Infusorium. VV. LL.

Ἐπαρύω et Ἐπαρύτω, Haurio. Et pass. voce, signif. act. ἐπαρύομαι s. ἐπαρύτομαι pro eod. [Dio Chrys. vol. 1, p. 411: Μιᾷ ἐπινοίᾳ καὶ ὁρμῇ τῆς ψυχῆς ἐνεχθεὶς ὁ ποιητὴς πολύ τι πλῆθος ἐπήρυσεν ὥσπερ ἐκ πηγῆς ὕδατος ἐπιβλύσαντος. Plut. Mor. p. 600, C: Οἱ νοῦν ἔχοντες ἐκ τῶν ἀγαθῶν τοὺς κακοὺς ἐπαρυτόμενοι τὸν βίον ποιοῦσιν ἡδίω καὶ ποτιμώτερον. ᾰ ῠ]

[Ἐπαρχεία. V. Ἐπαρχία.]

[Ἐπαρχεῖον, τό. Pollux 4, 66: Μέρη δὲ τοῦ κιθαρῳδικοῦ νόμου, ... ἔπαρχα, ἐπαρχεῖα, μέταρχα, κτλ. ubi v. Jungerm. Kall. || Provincia. Vid. Syllog. inscr. p. 420. Osann.]

[Ἐπάρχειος. V. Ἐπάρχιος.]

[Ἐπαρχέω, Præfectus sum. Inscr. Philippopol. ap. Boeckh. vol. 2, n. 2047, 8: Ἐπαρχοῦντος Ἀλπίου Ποσειδωνίου. Jo. Malal. p. 222, B: Τὴν Λυδίαν καὶ Παμφυλίαν τὰς ἐπαρχίας ἀπὸ τοῦ Δηιοτάρου ἐπαρχουμένας. L. D. Just. M. 99. Kall.]

[Ἐπαρχεώτης. V. Ἐπαρχιώτης.]

Ἐπαρχή, ἡ, esse dicitur Decima, aliquando etiam ἐπαρχία. [Ita Lex. Septemv. Decima autem dicitur ἀπαρχή, quod tamen rectius vertitur Primitiæ. Neque ἐπαρχία dicitur ἐπαρχή. Ap. Hesych. in gl. Ἐπαρξόμενος, ἐπαρχὰς λῃψόμενος, leg. ἀπαρχάς.] A

[Ἐπάρχια, ἡ, Eparchia, n. mulieris, ut proparoxytonon ab sequenti ἐπαρχία distinguit Philoponus Περὶ τῶν διαφόρως τονουμένων. L. Dindorf.]

Ἐπαρχία, ἡ, Præfectura, Provincia [Gl. Φυλὴ ἡ πατρὶς interpr. Hesych.] Plut. [Cæs. c. 4]: Δολοβέλλαν ἔκρινε κακώσεως ἐπαρχίας. [Sæpissime autem hoc v. utitur Plut. Inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 433, n. 2595: Δόγματι τοῦ κοινοῦ τῆς Κρητῶν ἐπαρχίας· et ib. 2596, 2597. Diod. Exc. p. 498, 77: Διορίσαι τῷ πελάγει τὴν ἐπαρχίαν. De præfecturis militaribus Philo Belop. p. 96 fin.: Εἰς τάγματα ἢ ἐπαρχίας. De provinciis ecclesiasticis Phot. Bibl. p. 19, 16: Ὅτι ἐπιβαίνει ἀλλοτρίαις ἐπαρχίαις καὶ χειροτονεῖ ἐπισκόπους. Plura de usu Byzant. v. ap. Ducang. in Gl. et Appendice p. 72. Ἐπαρχείαις Ἀχαΐας per diphthongum inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 583, n. 1133, 7; p. 650, n. 1327, 11; 2065, 3. Conf. n. 2597, 5, 8; 2638, 3. V. Ἐπάρχειος. L. D. || Dignitas præfectoria. Mart. MS. Marciani et Martyrii Notar.: Τὰ τῆς ἐπαρχίας εἰπεῖν ὁ Φίλιππος. Ducang.] B

[Ἐπαρχιακὸς, ἡ, ὸν, Provincialis, Modestino. Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. Angl.]

[Ἐπαρχιάδης, ὁ, Eparchides, scriptor ab Athen. 1, p. 30, B, D; 2, 61, A, citatus. ῐ]

[Ἐπαρχικὸς, ἡ, ὸν, Provincialis. Plut. Cic. c. 36: Καὶ δῶρα μὲν οὐδὲ τῶν βασιλέων διδόντων ἔλαβε, δεῖπνον δὲ τοὺς ἐπαρχικοὺς ἀνῆκεν. Incerta sententia in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 428, 31: Ἡμετέρου ἐπαρχικῶ. || Præfectorius s. Præfectianus, unde ἐπαρχικὴ ἐξουσία ap. Dion. Cass. 75, 14, et ἐπαρχικοὶ de apparitoribus præfecti prætorio vel urbis, ap. Euseb. V. Const. 2, 46, Socr. H. E. 1, 9 et alios. Ἐπαρχικὰ, τὰ, Libri qui continent edicta præfectorum prætorio. De utraque signif. plura v. ap. Ducang.]

[Ἔπαρχιος, ὁ, ἡ, Provincialis. Euseb. H. E. 2, 10, p. 57, 38: Καὶ παρ' αὐτὴν (τὴν ἑορτὴν) ἤθροιστο τῶν κατὰ τὴν ἐπαρχίαν ἐν τέλει καὶ προβιβηκότων εἰς ἀξίαν πλῆθος. Vales.: « In codd. Maz. Med. ac Fuketii scriptum invent ἐπάρχιον, quæ vox alibi etiam occurrit in his libris. In opt. cod. Maz. cum diphthongo ἐπάρχειον, simplex tamen ι superscriptum est ead. manu. Sed recte scribi cum diphth. docet derivativa vox ἐπαρχειώτης, quæ non semel occurrit in his libris. Neque enim aliunde formari potest ἐπαρχιώτης quam ab ἔπαρχειος. » Id. ad 2, 26, p. 85, 21, ubi l. Josephi B. J. 2, citatur: Πᾶσαν τὴν ἐπάρχιον μετὴν ἀδιηγήτων συμφορῶν: « Ap. Jos. et Niceph. τὴν ἐπαρχίαν. Nostri tamen codd. nihil mutant. Sic etiam 3, 33: Ἡγούμενος τῆς ἐπαρχίου. » Adde 8, p. 437, 18, ubi inutilis conjectura anonymi ap. Reading. p. 796. Cum ἐπάρχειος conferendum ἐπαρχεία in Ἐπαρχία notatum. L. Dindorf.] C

[Ἐπάρχισσα, ἡ, Uxor præfecti. Constant. Cærim. p. 41, A, ubi simplici σ scribitur. L. Dind.]

Ἐπαρχιώτης, ὁ, Provincialis [Gl.], Qui est ex provincia. [Epist. Hadriani ap. Just. M. Apol. 1, p. 84, D. Routh. Julian. Ep. 17. Schweigh. Euseb. V. C. 1, 49; pro quo 2, 20 ἐπαρχειώτης, non bene, ut videtur, et ib. 24 (ubi al. ἐπαρχιώτης), 47, 48, 55, 61. Boiss. Canon. apostol. ap. Lambec. Bibl. Cæs. 6, p. 127, B: Τοὺς ἐπαρχιώτας ἐπισκόπους. Alia utriusque formæ exx. v. ap. Ducang. in Gl. et App. p. 72. Ἐπαρχειώτης, quod Vales. in Ἔπάρχιος citatus ab ἐπάρχειος ducebat, conferendum cum ταξιώτης, quod v. De episcopis provincialibus, qui et οἱ τῆς ἐπαρχίας ἐπίσκοποι, ut in Canon. supra cit., dictum annotavit Suicer. ex Conc.] D

Ἐπαρχιῶτις, ιδος, ἡ, in Pand., ut scribit Bud., Provincialis mulier.

[Ἔπαρχον. V. Ἐπαρχεῖα.]

Ἔπαρχος, ὁ, Præses, Præfectus [Gl.] ut [νεῶν ἔπ. Æsch. Ag. 1228; ἔπ. τῆς Σουσιανῆς, Polyb. 5, 46, 7; Τάραντος Plut. Flamin. c. 1; ἔπ. βαϊκούλων, Veliculonem, inscr. Coa ap. Bœckh. vol. 2, p. 389, n. 2509, 12, τοῦ ταμείου Plut. Mor. p. 206, C, τεκτόνων Cic. c. 32, 38, τῶν τεχνιτῶν Brut. 51;] ἔπ. [Ῥώμης, in inscr. Att. apud Bœckh. vol. 1, n. 369,] πόλεως ap. Herodian. [2, 6, 12: conf. Ducang. v. Ἔπαρχος]: item [1, 8, 2] ἔπ. τοῦ στρατοῦ, vel τῶν στρατοπέδων, Præfectus urbis, vel Præfecturam urbis gerens, et Præfectus exercitibus, vel Præfectus prætorii, ut Polit. alicubi vertit. [De militaribus præfectis s. ducibus etiam ap. Polyb. 9, 27, 2: Τοῖς χιλιάρχοις καὶ τοῖς ἐπάρχοις, ubi Schweigh. intelligebat præfectos sociorum, nisi leg. esset ἱππάρχοις. Sic Diod. 14, 113, ubi de duce Gallorum τινὰ τῶν ἐνδοξοτέρων ἐπάρχων, Niebuhr. Hist. R. vol. 2, p. 600 ἱππάρχων suspicabatur. Qua correctione non opus videtur. Add. Plut. Oth. c. 3.] Plut. Galba [c. 2], ἔπ. τῆς αὐλῆς, Aulæ præfectus. Ibid. [c. 13]: Τῆς αὐλῆς καὶ τῶν δορυφόρων ἔπαρχος. [De ἐπάρχῳ τοῦ πραιτωρίου s. τῶν πραιτωρίων v. Ducang.] Ponitur etiam interdum ἔπαρχος sine adjectione [Plut. Oth. c. 7], et sic utitur Herodian. quoque, ubi Polit. interpr. Præfectum. [Conf. Ducang. p. 417. Dion. Cass. Exc. 69, 28: Ἔπαρχος εἶτ' οὖν ἄρχων τῶν δορυφόρων. Qui alibi dicit ἐπάρχους τῶν δ.] Quidam ἔπαρχον per se positum significare aliquando putant Præsidem provinciæ, Prætorem. [Ἔπαρχος εὐθηνίας, Præf. annonæ, in marm. ap. Marinium De fratr. arv. p. 798. Ἀπὸ ἐπάρχων, Expræfectus, in inscrr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 432, n. 2593, 4; 2594, 1; 433, n. 2596, 2. Confus. c. ὕπαρχος, ap. Diod. 2, 5; 14, 113 et alibi. V. de utriusque voc. permutatione et discrimine Heyler. ad Juliani Epist. p. 196. Recte Vales. ad Euseb. V. Const. 4, 1, p. 627: « Ἔπαρχοι dicuntur eo quod ceteris rectoribus ac judicibus antecellant, ὕπαρχοι vero quod sub principis ditione constituti ceteris præsint. » L. Dindorf.] E

[Ἐπαρχότης, ητος, ἡ, Præfectura. Πρὸς τὴν ἐπαρχότητα, Ad præfecturam, Gl. Jo. Chrys. In Ep. ad Coloss. serm. 2, vol. 4, p. 98: Ἐάν τις εὐτελὴς καὶ βασιλεὺς γένηται, δυνατὸν αὐτῷ ἐπαρχότητα δοῦναι ᾧ βούλεται. Seager. Phot. Bibl. in Olympiodoro (p. 57, 9), Passion. S. Bonif. 311, Macar. Hom. 16 citat Ducang. Adde Theophyl. Hist. p. 185, C, Jo. Laur. De magistr. p. 6. L. Dind.]

Ἐπάρχω, Impero, Imperito, Dominor. Xen. Cyrop. 4, [6, 2]: Χώρας ἐπάρχω πολλῆς. [Ἔθνους ἐπάρξαι, ib. 1, 1, 4. Plato Critiæ p. 116, E: Ὅσων ἐπῆρχον. Isocr. p. 69, E: Τῶν ὁμόρων ἐπ.] Sic Εὐρώπης ἐπῆρχον, Isocr. Paneg. [p. 54, C.] Et ἐπάρξαντας Μακεδονίας, ap. Eund. [p. 96, B. Pass. orac. ap. Jo. Laur. De mens. p. 20=58: Τῇσδε γὰρ ἐν τριάδος κόλποισιν ἐπάρξεθ' ἅπαντα, ubi perperam versum Cœperunt. Addito dat. epigr. ap. Pausan. 6, 19, 6: Ἐπῆρξε δὲ Μιλτιάδης σφίν.] || Ἐπάρχειν, inquit Bud., significat etiam Præesse, Præfici, malim Præfectum esse, faciendo Præfectum nomen, ut Herodian. [4, 12, 1]: Ἦσαν δὲ αὐτῷ ἐπάρχοντες τῶν στρατοπέδων δύο. [Combefis. ad Andr. Cret. p. 339 Andr. Schottum carpit quod ap. Phot. cod. 251, ubi de epist. Sophronii, quam missam ait ἐν Ῥώμῃ Ὀνωρίῳ τῷ ταύτης ἐπάρχοντι, Rom. imperatori verterit pro Pontifici. Ducang. Eundem errorem notavit Hasius ad Leon. p. 263, D.] || Ἐπάρχομαι, Auspicor, Cœpi. Bud. Hom. Il. A, [471]: Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσι, i. e. τοῦ πίνειν ἀρξάμενοι, καὶ σπεῖσαι ἐπιβαλόμενοι. At Eust. aliter exp., quem consule. [Conf. I, 176; Od. Γ, 340, Η, 183, Σ, 418, Φ, 263, 272. Il. Apoll. 125: Θέμις νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν ἀθανάτῃσιν χερσὶν ἐπάρξατο. Cujus l. testimonio Buttm. Lexil. vol. 1, p. 104 confirmat signif. Impertiendi in Il. Hom. Signif. ab HSt. posita inscr. Eretr. ap. Bœckh. n. 2144, 9, vol. 2, p. 176: Ἐπάρχεσθαι δὲ καὶ τοὺς χορ[ούς] [χορ]είας τῷ Διονύσῳ. L. D.] Ἐπῆρξε, Licuit, Facultas fuit. In VV. LL. Facultatis fuit. Videndum autem, ne potius scr. sit ὑπῆρξε.

Ἐπάρωγη, pro ἀρωγή, ἡ, Auxilium, Apollon. [Rh. 1, 302: Ἀριστήων ἐπαρωγῇ. L. D. Lucian. Pseudom. c. 28: Μηχέτι δίζεσθαι νούσοιο λυγρῆς ἐπαρωγήν. Hase.]

[Ἐπαρωγὴς, ὁ, ἡ, i. q. ἐπαρωγός. Nicand. Al. 110: Τὰ δὲ χλιόωντι ποτῷ ἐπαρωγὰ τήξαις.]

[Ἐπαρωγός. V. Ἐπαρηγών.]

Ἐπασθμαίνω, i. q. ἀσθμαίνω [Anhelo in opere faciendo. 4 Macc. 6, 11: Ἐπασθμαίνων σφοδρῶς, Spi-

randi difficultate admodum laborans. Hesych. : Ἐπασθμαίνων, πνευστιῶν. Schleuss. Philostr. p. 842. Wak.]

Ἐπασκέω, Exerceo, Factito, Colo, Do operam. Herodot. [6, 92, ubi πεντάεθλον et μουνομαχίην, et 9, 105]: Ἐπασκήσας παγκράτιον. [Æschin. p. 79, 24 : Ἐπασκεῖν εἰς τὰ Ὀλύμπια παγκράτιον.] It. ἐπασκῆσαι τέχνην dicitur aliquis qui ei dat operam. [Herodot. 2, 166; Æschin. p. 90, 9. Aliter id. p. 46, 10 : Μὴ βούλεσθαι δύναμιν ἀνθρώπων ἀπίστων ἐπασκῆσαι, Alere et exercere. Dio Cass. 46, 40 : Πάντας αὐτῷ τοὺς ἐχθροὺς ἐπήσκησαν.] Et ἐπασκεῖν τὴν ἀρετὴν, qui ei incumbit. [Herodot. 3, 82. Idem μνήμην 2, 77.] Sic ap. Aristoph. Nub. [517, 1024]: Σοφίαν ἐπασκεῖ. [Diog. L. 6, 31 : Πᾶσαν ἔροδον σύντομον πρὸς τὸ εὐμνημόνευτον ἐπήσκει. Hemst. Alia v. ap. Wytt. ad Plut. Mor. p. 92, D. Absolute de athletis Achæus ap. Ath. 10, p. 418, A : Πόλλ' ἰσθίουσιν, ὡς ἐπασκούντων τρόπος. || Aliter Herodot. 4, 17 : Οὗτοι δὲ καὶ οἱ Καλλιπίδαι τὰ μὲν ἄλλα κατὰ ταὐτὰ Σκύθῃσι ἐπασκέουσι, lisdem rebus operam dant.] Hom. usus est pass. ἐπησκῆσθαι pro Excultum et accuratum esse, Exornatum esse : Od. P, 266 : Ἐπήσκηται δέ οἱ αὐλὴ Τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, quod schol. exp. μετ' ἐπιμελείας διακεκόσμηται. [Activo sic Pind. Nem. 9, 10 : Ἐπασκήσω κλυταῖς ἥρωα τιμαῖς. Et in fr. ap. Aristid. vol. 2, p. 378. Obscurior est signif. in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 362, n. 248, s. Jacobs. Anth. Pal. App. n. 328 : Στῆσεν Ἀχήριστος στήλην μεγακύδεσιν ἀστοῖς ... ἐκπρεπίως ἀέθλοισιν ἐπασκήσας καὶ ἐρήβοις, καὶ στεφάνου κῦδος μοῦνος ἐναγκάμενος. Ubi ἐρήβους conj. Bœckh. Absolute in fr. parvæ Iliadis ap. schol. Eur. Or. 1376, et Vat. Troad. 822 : Ἄμπελον ... κομόωσαν βότρυσιν, οὓς Ἥφαιστος ἐπασκήσας Διὶ πατρὶ δῶκε. || Passivum de re, ut significet Factitari, Exerceri, Arrian. Exp. 5, 8, 1 : Ῥωμαίοις μὲν οὕτω ταῦτα ἐκ παλαιοῦ ἐπήσκηται.] || Hesychio ἐπασκεῖν est σίβεσθαι, ἀγνεύειν : forsan peculiariter dictum περὶ τῶν ἀσκητῶν λεγομένων, qui ceteris studiis relictis mentem exercebant in cognitione et mediatione rerum divinarum.

[Ἐπασκητέον, Exercitandum. Arrian. Tact. p. 27 Blanc. : Ὅπως συντάξει .... τοῦτο ἐπ. Wakef.]

Ἐπασκητής, ὁ, Exercitator. Hesychio auctore ἐπασκηταὶ sunt οἱ ἀθληταὶ, Athletæ : utpote exercendo certaminibus corpori operam dantes.

Ἐπάσκιον, Siculis ἡ χώνη, Infundibulum, Hesych.

Ἔπασμα, τὸ, pro ἐπῳδὴ, Incantamentum. Gregor. : Μὴ κλείσῃς τὰ ὦτα ὡς ἀσπὶς πρὸς τὰ ἐπάσματα. Idem alibi, de baptismo : Οὐδὲν δεῖ σοι περιαμμάτων καὶ ἐπασμάτων, οἷς ὁ πονηρὸς συνεπισέρχεται· τῇ καθάρσει σφραγίσθητι. Vocantur item ἐπάσματα Cantilenæ, quales pueris nutrices canunt. VV. LL. [Zonar. : Ἐπάσματα, τὰ ὑπὸ τῶν γραῶν τοῖς νηπίοις ἐπαδόμενα, αἵτινες καὶ τὰ μέτωπα τῶν παίδων ἀποπτύουσι καὶ ἀναλείχουσι, καὶ πρὸς ἀστέρας καὶ σελήνην βλέπουσιν. Scriptt. rei accipitr. p. 162 : Καὶ τῶν ἐπασμάτων τῶν περὶ τὰς ἐπακροᾶσθαι τῷ μήπω θηρατῇ λέγουσι. Tzetzes Hist. 13, 262 : Μετὰ ἐπασμάτων καὶ ᾠδῶν περιήρχοντο, de metragyrtis. Mich. Psell. ap. Lambec. Bibl. Cæs. 7, p. 478, B : Περιάπτοις τισὶ καὶ ἐπάσμασιν. Sine interpr. Hesych.]

[Ἐπασμενίζω, Acquiesco. Phot. Epist. Auctar. noviss. Combef. p. 528, C : Θᾶττον δὲ τοῖς ὀρθῶς ἐπιδεδειγμένοις καὶ προτεθείσιν ἐπασμενίσειεν. Hase.]

[Ἐπασμός, ὁ, Incantamentum, quo mulcentur serpentes. Basil. t. 2, p. 237, C : Διορθοῦν ἐπασμοὺς τῶν θηρίων, ἄπειρος ὢν τοῦ ἐπᾴδειν. Hase.]

[Ἐπασπάζομαι, Amplector. Epist. Agathon. Pont. Max. in Actt. Concil. t. 3, col. 1124, 49 : Τὸν ἱερώτατον ἐκεῖνον τόμον ἐπασπασάμενος τοῦ ἀποστολικοῦ ἀνδρός. Hase.]

[Ἐπασπαίρω, Palpito in s. ad. Oppian. Hal. 5, 407: Μόχθῳ πυκνὸν ἐπασπαίρουσα. Suid. : Ἐπήσπαιρεν, ἐψυχορράγει.]

[Ἐπασπίδιος, ὁ, ἡ, Const. Manass. Chron. p. 108, A, nunc in ὑπασπίδιος mutatum.]

[Ἐπασπιδόομαι, Pro clipeo mihi sumo. Philo vol. 2, p. 669, 42 : Εὐλάβειαν ἐπασπιδήσεται, ubi Ms. ἐπασπιδώσεται. Wakef. Supra ἐνασπιδ.]

[Ἐπασσύτερος, α, ον.] Ἐπασσύτερον, vox Æolica familiaris poetis, facta ἐκ τοῦ ἄσσον, ideoque significat τὸ ἐγγὺς καὶ τῇ ἐπαλληλίᾳ πυκνὸν, Eust. [Il. p. 491, 46.] Itaque ἐπασσύτεροι facere aliquid dicuntur, qui id faciunt unus post alium continua serie sequentes. Hom. Il. Δ, [427]: Ὡς τότ' ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες. [Θ, 277 : Πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονί. Conf. Od. Π, 366, Apoll. Rh. 1, 994.] Et Λ, [383]: Θνῆσκον ἐπασσύτεροι, Ex vestigio unus super alium : vel etiam Confertim, Crebri, schol. πυκνότεροι, ἀθρόοι, Hesych. ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις, qui itidem ἐπασσύτερον affert pro ἀλλεπάλληλον. [Ex Il. Δ, 423. Hesiod. Th. 716 : Πέτρας πέμπον ἐπασσυτέρας. Apoll. Rh. 1, 579 : Οὖρος ἐπασσύτερος· 2, 472 : Ἐπ. βιότοιο χρησμοσύνη. Nicand. Th. 246, 717, 754.] Affertur et, Ἐπασσυτέρην δὲ κυλίνδων ἰμάσθλην, pro Crebram volvens scuticam. [Oppian. Cyn. 4, 182 : Ἄλλοι δ' ἀλλαχόθεν μιν ἐπασσύτεροι κλονέουσιν. Wakef. Orac. ap. Zosim. 2, 6, 9 : Ἥμασι δ' ἴστω νυξί τ' ἐπασσυτέρῃσι ... παμπληθὴς ἄγυρις. Hesych. p. 1387: Ἐπασσυτέρη, ὁρμητικωτέρα, ταχεῖα, τομωτέρα. ὕ L. Dindorf.]

[Ἐπασσυτεροτρῐβής, ὁ, ἡ. Æsch. Cho. 426 : Ἀπριγὲς πλῆκτα πολυπλάνητα δ' ἦν ἰδεῖν ἐπασσυτεροτριβῆ τὰ χερὸς ὀρέγματα. Schol. ἀλλεπάλληλον κτύπον ποιοῦντα.]

[Ἐπαστέον, Incantandum. Plato Charm. p. 158, C.]

[Ἐπαστής, ὁ, i. q. ἐπῳδός, Incantator. Tittmannus ad Zonar. p. 1799 : « Φαρμακοῦται, ἐπαστοῦται, κατεγοητεύεται. Ex loco corrupto misere corrupta glossa. Spectatur locus Ps. 57, 5 : Ἥτις οὐκ εἰσακούσεται φωνὴν ἐπᾳδόντων, φαρμάκου τε φαρμακευομένου παρὰ σοφοῦ. Symm. pro φαρμάκου τε, ἐπαστοῦ τε. Sed in quibusdam pro φαρμάκου τε legitur perperam φαρμακοῦται. Hinc etiam ἐπαστοῦται.» Justin. M. Apol. 2, 6, p. 93, A : Ἐπαστῶν καὶ φαρμακευτῶν.]

[Ἐπαστράπτω, Fulguro. Bianor Anth. Pal. 7, 49, 3 : Τρὶς ἐπαστράψας ... ἐκ Διὸς αἰθέρ. Figurate Emitto instar fulminis Philipp. Anth. Pl. 4, 141, 4 : Ἧς ἔτι κάνθος ὕφαιμος ἐπαστράπτει φόνιον πῦρ. Nonn. Dion. 18, 74 : Καὶ μερόπων σπινθῆρας ἐπαστράπτουσα προσώπῳ λύγνις ἔην, λύγνοιο φερώνυμος. Absolute Plut. Mor. p. 594, D : Ἐνίοις δὲ ἐπήστραψε δεξιόν. Greg. Nyss. vol. 1, p. 278, A : Τοῦ θεοῦ τὴν λαμπρότητα καὶ τῷ ἡμετέρῳ βίῳ διὰ καθαρᾶς ζωῆς ἐπαστράπτειν, Illucere. Ib. p. 563 : Πῶς αὐτῇ χιονῶδες ἐπαστράπτει τὸ πρόσωπον, Nivea ei refulget pulchritudo. Vol. 2, p. 288, B; 3, p. 642, C. L. Dindorf.]

[Ἐπασφᾰλίζομαι, Confirmo. Epiphan. vol. 1, p. 412, B : Καλῶς ἡμᾶς ἡ θεία γραφὴ ἐπασφαλίζεται· 423, A. Bast. Euseb. Dem. ev. p. 1, A : Ἐπασφαλίζεται τὸν λόγον. Hase.]

[Ἐπασχάλλω, Indignor. Manetho 3, 86 : Ὧν ἐὴ θάμ' ἐπασχάλλουσιν ἐφ' ὕβρει. Genes. De reb. Cpol. p. 3, E.]

[Ἐπασχολέω. Ἐπασχολοῦνται, Adnocentur, Gl. Pass. Occupor in, Vaco, ut supra ἐνασχολοῦμαι, Greg. Nyss. vol. 1, p. 403, C : Εἰ ἐν ὑγείᾳ τὴν ψυχὴν διῆγον, ... οὐκ ἂν ἐν τοῖς λαχάνοις ἐπησχολούμην, κηπεύων ἐμαυτῷ τὴν τροφήν. Euseb. H. E. 8, 16, p. 402, 16 : Τῆς θείας προνοίας τῷ ... προστάτῃ τῆς ... καχίας ἐπισχολουμένης, leg. ἐπασχ. L. Dindorf.]

[Ἐπάσχολος, ὁ, ἡ, Occupatus. Zachar. Papa Dialog. Gregor. p. 351, E : Ἐν τῇ τοῦ μοναστηρίου διοικήσει ἐπ. ὁ λόγισμός μου ὑπῆρχεν. Hase.]

[Ἐπᾰτενίζω, Intentis oculis intueor. Theophr. fr. 8, 9 : Γίνεται δ' ὀλιγωρία καὶ ὅταν εἰς τὸ αὐτὸ βλέπωσι καὶ ἐπατενίζωσι. Photii autem Excerpta ἐνατενίζω habent, quod v. Cit. Angl.]

Ἐπάτερθεν, Hesychio ἐπίκαιρα. [Pro ἀπάτερθεν.]

[Ἐπατρειμέω, Quiesco. Hippocr. p. 800, D : Κἂν μὲν ὀρθῶς τις κατορθώσηται καὶ ἐπατρειμήσῃ ὡς χρὴ, ταχεῖα μὲν ἡ ἄλθεξις.]

Ἐπαυγάζω, Luminis radiis illustro, et splendorem affero, i. q. αὐγάζω. [Maxim. Καταρχ. 26 : Εἰ δέ κε τοξευτῆρος ἑλαφροῦ φαίδιμον ἄστρον Ἰτηνὶς φαιδρῇσιν ἐπαυγάζῃ ἀμαρυγαῖς. Greg. Nyss. vol. 2, p. 669, D : Πηγὴ ὢν (deus) φωτὸς καὶ ἀληθείας ... ἐξ ἑαυτοῦ τὸ μονογενὲς φῶς τῆς ἀληθείας ἐπαύγασε, Splendescere fecit, Int.] In pass. aliquando signif. Splendesco; aliquando Splendeo. [Lucian. Jov. Trag. c. 8 : Ὀλίγον ὅσον τοῦ χρυσοῦ ἐπιστίλβον ἔχοντες, ὡς ἐπικεχρῶσθαι καὶ ἐπηυγάσθαι μόνον, ubi Ms. ἐπηλυγάζεσθαι. Ἐπηλυγάσθαι præferebat Piers. ad Mœrin p. 164. Polyæn. 1, 39, 1 : Ἐπὶ ἐπηύγαζεν, Coraes ὑπηύγαζεν, Sub primam lucem, ut

7, 8, 2: Ἱππεῖς δὲ τοὺς ἐλαφροτάτους κατέλιπον ὑπαυγαζούσης ἕω. || Med. Aspicio. Polystratus Anth. Pal. 12, 91, 6: Τί τὸν ἠΐθεον ἐπηυγάσασθε... Σωσικράτη, de oculis. Antipater ib. 9, 58, 8.]

Ἐπαύγασμα, τὸ, Splendor.

[Ἐπαυδάω.] Ἐπαυδῆσαι, Insuper dicere, ἐπειπεῖν, Suidæ: aliis Alloqui. [Hesych.: Ἐπηύδων, ἐπεφώνουν. Med. Invoco. Soph. Phil. 395: Σὲ κἀκεῖ, μᾶτερ πότνι', ἐπηυδώμαν. Ἐπεκαλούμην schol.]

[Ἐπαυθάδης, ὁ, ἡ, Theod. Prodr. Tetrast. p. 14, 4. Boiss.]

Ἐπαυθαδίζομαι, pro αὐθαδίζομαι, nisi quod præp. vim significationis augere videtur. In VV. LL. exp. In eadem pertinacia perduro. [Arrian. Exp. 4, 9, 8: Ταῦτα μεγαλωστὶ ἐπαινῶ Ἀλεξάνδρου, τὸ μήτε ἐπαυθαδιάσασθαι ἐπὶ κακῷ κτλ. Ubi alii libri ἀπαυθαδιάσασθαι. Inter eadem composita variatur in libris Josephi B. J. 3, 7, 11, ubi ed. ἐπαυθαδιαμένους. Verum est utroque l. ἀπαυθ.]

[Ἐπαύκλια, τραγήματα, Bellaria, interp. Psell. ap. Tittm. præf. ad Zonar. p. cxvi, 60 (et in Boisson. An. vol. 3, p. 218) et Zonaram ipsum p. 819, Ducangium in Gl. Supra ἐπαυκλα. Quæ una vera forma. L. D.]

Ἐπαυλὰς, άδος, ἡ, Caula esse dicitur, quæ potius ἐπαυλις.

Ἐπαύλειος, Qui in aula est, vel Qui aulæ s. cohortis est. Affertur enim οὐδοῦ ἐπαυλείου pro Liminis aulæ, ex Hom. Sed, si locus iste desumptus est ex Hom. Od. A, [104] ut esse puto, divisim scr. est ἐπ' αὐλείου. Sic enim ibi, Στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου. [Sic Aristoph. Vesp. 1482: Τίς ἐπ' αὐλείοισι θύραις θάσσει; ante Berglerum ἐπαυλείοισι. Ex l. Hom. autem deflexa videtur etiam Suidæ et Zon. p. 797 gl.: Ἐπάυλειος, ἡ τῆς αὐλῆς ὁδός.]

Ἐπαυλέω, Incino [Gl.] s. Præcino. Budæo est i. q. προσαυλέω, Accino. Aristoph. tamen schol. manifeste distinguit, Προσηύλουν γὰρ τοῖς τραγικοῖς καὶ τοῖς κωμικοῖς· ἐπηύλουν δὲ προηγουμένως τοῖς κυκλίοις χοροῖς. Lucian. De sacrif. [c. 12]: Ζῶσιν εὐφημοῦν καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπαυλοῦν. [Eur. Herc. F. 895: Δαΐων τόδε δαΐον μέλος ἐπαυλεῖται. Passivo sic etiam Plut. Mor. p. 704, F. Act. absolute 171, D, cum dat. Dio Chr. vol. 1, p. 45. L. D. «Τὸ σπονδεῖον αὐτοῖς ἐπαυλῆσαι μέλος, Sext. Emp. p. 357, 21. Minervam scripsit Epicharmus ἐπαυλῆσαι τοῖς Διοσκούροις τὸ ἐνόπλιον, ap. Athen. 4, p. 184, F, et schol. Pindar. ad Pyth. 2, 127. Hesych. in Κραδίης νόμος.» Hemst. Lucian. De domo c. 3: Οἷόν τι πάσχουσι πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν ποιμένων αἱ σκοπιαὶ ἐπαυλοῦσαι.]

[Ἐπαύλημα, τὸ, Cantus tibiarum. Photius v. Τήνελλα, τοῦ ἐπαυλήματος μίμησις καὶ τοῦ κρούματος. Etym. M. p. 757, 32.]

[Ἐπαύλησις, εως, ἡ, Incentio, Gl. Etym. M. p. 772 (?).]

[Ἐπαυλητικὸς ἡ, ὸν, Incentivus, Gl.]

Ἐπαυλία, ἡ, teste Hesych., ἡ δευτέρα τῶν γάμων ἡμέρα, ἐν ᾗ κομίζουσι δῶρα οἱ οἰκεῖοι τῷ γεγαμηκότι καὶ τῇ νύμφῃ, forsitan ἀπὸ τοῦ αὐλίζεσθαι τὴν νύμφην. [Halia vitiose ap. eund. in Γάμοι, nec minus mendose ἐπαύλαια ap. Suid. v. Ἀνακαλυπτήρια.] Alii plur. ἐπαύλια vocant, ut Suid., quem vide. [Suidas s. Etym. M.: Ἐπαύλια λέγεται καθόσον ἐν τῇ τοῦ νυμφίου οἰκίᾳ ἡ νύμφη τότε πρῶτον ἐπηύλισται. Καλεῖται δ' ἐπαύλια καὶ τὰ μετὰ τὴν ἐχομένην ἡμέραν τῶν γάμων παρὰ τοῦ τῆς νύμφης πατρὸς δῶρα φερόμενα τῷ νυμφίῳ καὶ τῇ νύμφῃ ἐν πομπῆς σχήματι ... Οἱ δέ φασιν ἐπαύλια τὴν δευτέραν μετὰ τοὺς γάμους ἡμέραν καλεῖσθαι κτλ. Pausan. ap. Eust. Il. p. 1337, 44, distinguit ἐπαυλίαν ἡμέραν et ἐπαύλια τὰ μετὰ τὴν ἐχομένην ἡμέραν τοῦ γάμου δῶρα. Utraque signif. ἐπαύλια scrib. censet HSt. in Ἀπαύλια, quod v. Ἐπαύλια de die etiam Poll. 3, 39, et Alciphro 3, 39: Ἡ παρὰ τὴν πρώτην ἡμέραν ἢ τοῖς ἐπαυλίοις. Gl. Τὰ ἐπαύλια, Repotia. || Ap. Plut. Mor. p. 508, D: Ἐπαυλίᾳ τινὶ προσῆλθε καὶ τὸν δεσπότην... ἄρτον καὶ ὕδωρ ᾔτησε, aut ἐπαύλει aut cum HSt. in Ἐπαύλιον ἐπαυλίῳ scrib. videtur.]

Ἐπαυλίζομαι, ut ἐπαυλ. τῇ πόλει, Castra ad urbem pono, Plut. Sylla [c. 29. Antou. c. 44: Νυκτὸς ἐπαυλίσασθαι τῷ στρατοπέδῳ. Lucian. Ver. hist. 1, 38. Eadem constructione Hesych. et Etym. M. v. Ἀπαυλία et Ἐπαυλία de nova nupta: Ἐπαυλίζεται τῷ ἀνδρὶ ἡ γυνὴ vel τῷ νυμφίῳ ἡ νύμφη. Pausan. 4, 28, 8: Τῶν ἐν ἡλικίᾳ τοῖς Ἕλλησιν ἐπηυλισμένων. Schol. Hom. Il. A, 4: Ἐπαυλιζομένων ταῖς ναυσὶ τῶν βαρβάρων. Quibus locis omnibus vertendum non Castra pono ad, sed Excubo ad, quomodo usurpavit etiam Thuc. 4, 134: Οἱ Τεγεᾶται ἐπηυλίσαντο· Apoll. Rh. 3, 929: Τῇ θαμὰ δὴ λαχέρυζαι ἐπηυλίζοντο κορῶναι, et quem Wakef. citat, Dio Chr. vol. 1, p. 350: Ἐπηυλίσθησαν ἐγγὺς τῶν νεῶν, et Dionys. A. R. 2, 6. || Ἐπισκιάζομαι, Inumbror, interpretatur Suidas. V. Ἔπαυλος.]

Ἐπαύλιον, τὸ, itidem pro Villa, Bud. Deminutivi tamen speciem præ se fert. [Villula, Gl.] Æsch. Ep. [9]: Ἐπαύλιον δὲ οὐδὲ μίτριον, ἀλλὰ πάντα ἐρίπια. Plut. [Mor. p. 508, D]: Ἐπαυλίῳ τινὶ προσῆλθε. [V. de h. l. in Ἐπαυλία, et conf. Marii c. 35. Polyb. 4, 4, 1: Ἐξέκοψαν τὸ Χείρωνος καλούμενον ἐπαύλιον. Callim. ap. Suid. v. Ἐπαύλιον: Πολλάκι σεῖ', ὦ μαῖα, φιλοξείνοιο καλιῆς μνησόμεθα· ξυνὸν γὰρ ἐπαύλιον ἔσκεν ἅπασιν. Leon. Tar. Anth. Pal. 6, 226, 1, et alii in ead.]

Ἔπαυλις, εως, ἡ, Villa [Gl.], Casa. Plut. [Pomp. c. 24]: Καὶ τὰς ἐγγὺς τῆς θαλάσσης ἐπαύλεις ἐξέκοπτον. Idem Pericle, Τὴν χώραν καὶ τὰς ἐπαύλεις ἐπιδίδωσι τῇ πόλει. [Poplic. c. 5, 8, et alibi.] Philo V. M. 1: Καὶ αἱ κατ' ἀγρὸν ἐπαύλεις. [Diod. 12, 43, 45, Athen. 5, p. 215, A, et al. citat Dorv. ad Char. 1, 13, p. 283. Dio Chr. vol. 1, p. 273: Κήπων τε καὶ προαστείων πολυτελεῖς ἐπαύλεις.] Ἔπαυλις est etiam Stabulum, ut VV. LL. tradunt. [Ovile, add. Gl. Schol. Hom. Il. B, 629: Εἰ καθαίροι αὐτοῦ (Augeæ) τὰς ἐπαύλεις. Mœris s. Timæus: Σηκὸς, ἐπαυλις τριγῶν περιεχομένη. «Stabulum, Polyb. 5, 35, 13: Οὐκ ἀσφαλὲς λέοντι καὶ προβάτοις ὁμοῦ ποιεῖσθαι τὴν ἐπαυλιν· 16, 15, 5: Τὴν ἐπαυλιν ποιεῖσθαι ἐπὶ τῇ τῶν ὑπεναντίων στρατοπεδείᾳ, In hostium castris pernoctare. Sic ἐπὶ τοῦ χώματος, spicil. e lib. 39, n. 3, nempe i. q. αὐλίζεσθαι, quod vide. » Schweigh. Lex. Tabula Iliaca p. 153, 11: Τὴν νύκτ' ἐκείνην ἐπὶ ταῖς ναυσὶν ποιοῦνται τὴν ἐπαυλιν. Plut. Alcib. 2 p. 149, C: Τρῶας ἐπαυλιν ποιουμένους. L. Dindorf.]

[Ἐπαυλισμα, τὸ, Stabulum. Schol. Æsch. Pers. 870: Θρηκίων ἐπαύλων) ἐπαυλισμάτων.]

[Ἐπαυλισμὸς, ὁ, Excubiæ. Schol. Soph. Ant. 363: Δυσαύλων, δυσχερῆ τὸν ἐπαυλισμὸν ποιούντων. Favorinus: Αὐλὴν, κοίτην, ἐπαυλισμόν.]

[Ἐπαυλόκαρπος, Ἐπαυλόκαυλος, vitia scripturæ pro ἐπαλλόκ., q. v.]

Ἔπαυλος, ὁ, Stabulum. Item Casa. Hom. Il. [Od.] Ψ, [358]: Εἰσόκε πάντας ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλους. [Apoll. Rh. 1, 800: Ἠέρθεσκον ἐπαύλους.] || Soph. autem ἔπαυλα dixit. [OEd. C. 662: Εὐίππου, ξένε, τᾶσδε χώρας ἵκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα. Ubi de Habitatione s. Sede dicitur, ut Æsch. Pers. 870: Θρηκίων ἐπαύλων, quod est idem atque Θρῄκης. Quemadmodum Lycophr. 695: Κιμμέρων ἔπαυλα, schol. interpr. τόπους. Pro ἐπαύλεις vel ἐναύλους restituebat Pierson. Veris. p. 200 ap. Apoll. 1, 800. || Stabulum. Soph. OEd. T. 1138: Χειμῶνα δ' ἤδη τἀμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ ἤλαυνον οὔτός τ' εἰς τὰ Λαΐου σταθμά. Leon. Tar. Anth. Pal. 6, 262, 1: Ἔπαυλα βοῶν. || Hesychius interpretatur etiam χαράδρα, Alveus torrentis, cui interpr. conf. quod schol. Hom. Il. Π, 71, ubi v. Heyn., ἐναύλους, Fossas, interpretatur ἐπαύλους.]

Ἐπαυλόσυνος, Suidæ ὁ εἰς τὴν ἔπαυλιν ἰών, Epigr. [Leon. Alex. Anth. Pal. 6, 221, 8, ubi ἀπαυλόσυνος leg. esse cum Planude animadvertit Jacobs.]

[Ἐπαυξάνω, Ἐπαυξέω. V. Ἐπαύξω.]

Ἐπαυξὴ, ἡ, i. q. ἐπαύξησις. Plato Leg. [7, p. 815, E: Τῶν ἔμπροσθεν ἀγαθῶν σωτηρίας οὔσης καὶ ἐπαύξης.]

[Ἐπαύξημα, τὸ, Incrementum. Theophyl. Hist. p. 17, A. L. Dindorf.]

[Ἐπαυξὴς, ὁ, ἡ. «Ἐπαυξέες νοῦσοι dicuntur Hippocr. Morbi increscentes et qui temporis lapsu increscunt, aph. 25, s. 5, l. 6 Epid. p. 1185, D. Ubi Galen. νόσους ἐπαυξεῖς vocari scribit τὰς αὐξανομένας ἐν τῷ χρόνῳ καὶ χείρονας del γινομένας, εἰ μὴ φθάσειε λυθῆναι, οἷον τὰς ποδάγρας, ἀρθρίτιδας, νεφρίτιδας, ἐπιληψίας, μελαγχολίας. Sabinus vero νόσους ἐπαυξεῖς intelligit morbos qui pueros occupant unaque augentur usque ad ætatem veneri exercendæ aptam, quales nominat renum affectus, quartanas et capitis dolores. Sic Aetius

8, 3 comitialem morbum et capitis dolores per ἐπαυξέας νόσους intelligere videtur, haud dubie illam Hipp. sententiam subnotans. » Foes. Aretæus p. 20 : Ἀεὶ δὲ ἐπαυξέα γίγνεται τὰ πάθεα· 52. L. Dindorf.]

Ἐπαύξησις, εως, ἡ, Incrementum, Accrementum, Accretio, Augmentum. [Plato Leg. 12, p. 957, D : Μονὰς τῶν δικαίων καὶ ἐπαύξησιν. Theolog. arithm. p. 3, 23 : Τὴν ὁμοίαν τοῖς διῃρημένοις ἐπαύξησιν. Et 16, 24. Polyb. 5, 88, 6 : Εἰς τὴν ἐπαύξησιν τῶν πολιτῶν ἄλλα δέκα (τάλαντα), In emolumentum civium. Similiter Greg. Nyss. vol. 1, p. 253, A : Ἡ πρὸς τὸ κρεῖττον ἀεὶ γινομένη τοῦ βίου ἐπαύξησις ὁδός ἐστι τῇ ψυχῇ πρὸς τελείωσιν. De numero idem p. 103, B. Signif. grammat. Tzetz. Exeg. p. 79, 19 : Κατὰ Ἀττικὴν ἐπ. Cramer. Anecd. vol. 1, p. 142, 10, 11, et sæpius Etym. M.]

Ἐπαύξω, s. Ἐπαυξάνω, ήσω, Adaugeo, Insuper augeo. Theophr. C. Pl. 1, de imbribus : Τρέφειν καὶ ἐπαύξειν δύνανται τὰ συνιστάμενα. [Demosth. p. 38, 1 : Ἀλλ' ἔστι ταῦτα τὴν ἑκάστου ῥᾳθυμίαν ὑμῶν ἐπαυξάνοντα· 1406, 6 : Σοῦ δὲ τὸ τῆς γνώμης ἦθος ἐν πᾶσιν οἷς ποιεῖς μεγάλην εὐπρέπειαν ἐπαυξάνει τῷ σώματι. || Signif. neutra Crescendi, Tzetz. Exeg. p. 98, 16 : Ψιλοῦται δὲ (voc. ἐέλδωρ, inserto ε auctum) ὡς ἔνδοθεν ἐπαυξῆσαν. Quod pass. dicit p. 101, 15 : Ἔξωθεν ἐπαυξηθέντα.] Cic. ἐπαύξεσθαι ap. Epicurum vertit Augeri, Amplificari, Crescere, ut videre est p. 53 mei Lex. Cic. [Demosth. p. 43, 14 : Οὐδὲ γὰρ οὗτος παρὰ τὴν αὑτοῦ ῥώμην τοσοῦτον ἐπηύξηται ὅσον παρὰ τὴν ἡμετέραν ἀμέλειαν. Xen. OEc. 7, 43 : Τὰ καλὰ ... διὰ τὰς ἀρετὰς εἰς τὸν βίον τοῖς ἀνθρώποις ἐπαύξεται. Greg. Nyss. vol. 1, p. 173, C : Ὁ τῆς πλινθείας φόρος ἐπαύξεται. Activo 237, B; 533, C.] Dem. ἐπαυξῆσαι πατρίδα, Patriæ gloriam augere et amplificare. [Amplificandi signif. schol. Thucyd. 6, 54 : Προσοικοδομήσας ... μεῖζον μῆκος τοῦ βωμοῦ) ἐπαυξήσας. Thuc. ipse 2, 36 : Τὰ δὲ πλείω αὐτῆς (τῆς ἀρχῆς) αὐτοὶ ἡμεῖς οἵδε ... ἐπηυξήσαμεν. Et 7, 70, τὴν πατρίδα. Sine augm. inscr. Rhod. apud Bœckh. vol. 2, p. 392, C, 84 : Ἐπαύξησε τὸν ἔρανον.] Pass. Ἐπαυξάνομαι, Accresco. [Aristot. H. A. 6, 2 med., 18 fin.; 7, 4 med. Ap. Plat. Tim. p. 19, A, libri variant inter ἐπαυξανομένων et ἐπαυξομένων. Liban. vol. 4, p. 633, 7 : Ἐρωτῶν τὸν ἀριθμὸν τῶν ταλάντων, οἷς ἐπηύξηκέ μοι τὸν οἶκον ὁ παῖς, affert Hemst. L. D. Partic. Galen. vol. 2, p. 152, 4 : Τὸ μέγεθος τῆς διαστάσεως ἐπαυξανόμενον· et vol. 18, part. 1, p. 4, 16 : Προϊόντος δὲ καὶ ἐπαυξανομένου τοῦ πάθους, Aucto morbo. De terræ motu Agath. Hist. p. 282, 12 : Ἐπὶ μεῖζον ἔτι ηὐξάνετο καὶ ἐπηυξάνετο. Hase. || Forma novitia Ἐπαυξέω, de qua v. in simplici, ap. Suid. v. Ἐπετίμα : Ἐπηύξει τὴν τιμήν. Artem. 1, 45, p. 67, 7, pro ἐπαύξει al. ἐπαυξεῖ. L. Dindorf.]

[Ἐπαύρεσις. V. Ἐπαυρέω.]

Ἐπαυρέω, et Ἐπαυρίσκω, item Ἐπαύρομαι [Nullum esse videri præs. Ἐπαύρομαι infra dicetur. Ἐπαυρίσκω præter Theognin infra cit. habet Suidas in Ἐπαυρίζω], Fruor, Utilitatem et fructum percipio : ἀπολαύω, καρποῦμαι. Construitur aliquando cum genit., aliquando cum accus. Cum genit., ut ἐπαύρεσθαι βιότοιο, ap. Apoll. Arg. [1, 677] et [1, 275; 4, 964] ἐπαύρεσθαι ἀνέμου. [Et act. 2, 174 : Ἀλλὰ τό γ' ἔμπης στόρνυται (τὸ νέφος), εἴ κ' ἐσθλοῖο κυβερνητῆρος ἐπαύροι. Schol. τύχοι. Maxim. Κατ. v. 59.] Sic Hippocr. dicit, Περσῶν ὄλβου ἐπαύρεσθαι. Idem, Τὸ σῶμα τρύχεται τῶν σίτων ἐπαυρισκόμενον. [Conf. p. 590, 49.] Et Themist. in Exploratore [p. 254, C], Ὧν οὐκ ἐγχωρεῖ ἐξ ἴσου τὸν ἐλαττούμενον ἐπαυρίσκεσθαι. [Ib. 293, B.] Necnon ante hos Hom. Il. Σ, [302] : Τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν ἤπερ Ἀχαιούς. [N, 733 : Ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τιθεῖ νόον εὐρύοπα Ζεὺς ἐσθλόν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἄνθρωποι. Marcus Arg. Anth. Pal. 7, 384, 4 : Κυλίκων πλεῖστον ἐπαυρομένης.] Cum accus. Andoc. p. 19 [20, 2] : Τί ποτε οὗτοι περικαίονται, εἴ τι ὑμᾶς χρὴ ἀγαθὸν ἐμοῦ ἐπαύρεσθαι; Si vos oportet aliquo commodo a me affici, Aliquid fructus et utilitatis ex me percipere. Ubi nota præter accus. rei habere etiam gen. pers. [Nossis Anth. Pal. 9, 332, 3 : Ἐπαυρομένα μάλα πολλὰν κτῆσιν ἀπ' οἰκείου σώματος ἀγλαΐας. Cum παρὰ Dio Cass. 52, 12. Maximus Καταρχ. v. 154 : Αἵδε γὰρ οὔτι ταχεῖαν ἐπαυρίσκονται ἀρωγήν. Æsch. Prom. 28 : Τοιαῦτ' ἀπηύρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπου. Ita cum libris plerisque Eustath. Il. p. 675, 50.

A Elm... ...nt, non decerpant præter-
cens. Ver...
476 : T...
non di...
ἐπαυρέσθαι ...
Μικροῦ δὲ ...
Hesych. l...
potius quam ...
tatur, sed post...
cum activa ἐπαυρ...
fuisse. Præs. est ἐπαυρ...
eorum scriptis hodie ...
absolute positum reper...
capere. Hom. Od. P, 81 ...
κτείναντες, πατρώϊα πάντα ...
λομ' ἐπαυρέμεν, ἤ τινα τῶνδε ...
iis frui, quam aliquem ex l. ...
4, [p. 502, 5] : Ἐπὴν γὰρ ἐς ...
ματα καὶ τὰ ποτὰ, ἐπαυρίσκεται ...
λίης, καὶ πληροῦται σὺν τῇσι πηγῇσι ...
B adde hunc l. Ejusd. [ib. p. 498, ...
ἀπὸ τοῦ σώματος. Et ead. constr. ...
504, 47. Absolute 504, 22, 25.] De ...
ὁκόταν ἀφίκηται ἐς τὰς μήτρας τοῦ γαλακτ...
ἀπ' αὐτοῦ ἐπαυρίσκεται ὀλίγον· nisi hic ...
esse velis, non adv. His vero in ll. nota ...
ἀπό. [V. l. Nossidis supra cit. In ἐπαυρίσκεσθαι ...
vatum p. 513, 56 et alibi post Foesium ...
Buttmann. Lexil. vol. 1, p. 80.] || Verum et in ma-
lam partem accipitur pro Damnum accipere, Pœnas
luere. In qua signif. itidem interdum sine casu po-
nitur : ut Il. Z, [353] : Τούτῳ δ' οὔτ' ἂρ νῦν φρένες
ἔμπεδοι, οὔτ' ἂρ ὀπίσσω Ἔσσονται· τῷ κέν μιν ἐπαυρή-
σεσθαι ὀΐω, Quare suspicor eum fructus ejus mali per-
cepturum; i. e. Damna inde passurum et pœnas da-
turum. [Pind. Pyth. 3, 36 : Καὶ γειτόνων πολλοὶ ἐπαῦ-
ρον. Theognis 111 : Οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι
παθόντες. Apoll. Rh. 1, 82.] Interdum cum gen. Hesiod.
Op. [238] : Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς
ἐπαυρεῖ. [Libri meliores cum gramm. ἀπηύρα.] Hom. Il.
C A, [410] : Ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, Luant
noxam regis; s. Ut plectantur Achivi, quod rex deli-
rarit. [O, 17.] Idem et cum accus. rei Od. Σ, [106] :
Μηδὲ σύ γε ξείνων καὶ πτωχῶν κοίρανος εἶναι, Λυγρὸς
ἐὼν, μή πού τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρῃ [al. ἐπαύρῃς,
quod præfert Buttm. l. c. p. 84], Ne forte et gra-
viore afficiare malo, Ne forte et majus damnum ca-
pias. [Herodot. 7, 180 : Τάχα δ' ἄν τι καὶ τοῦ οὐνόματος
ἐπαύροιτο. Democrit. ap. Stob. Ecl. eth. 2, 9, p. 406 :
Ἀφ' ὧν ἡμὶν τἀγαθὰ γίγνεται, ἀπὸ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ
τὰ κακὰ ἐπαυρισκόμεθα.] || Significat etiam Capesso.
Nam Bud. ex Plut. p. 574 [Mor. p. 793, C] affert,
Πᾶσαν ἀρχὴν ἐπαυρόμενοι, pro ἁπτόμενοι, Capessentes
et quasi καρπούμενοι. || Item Assequor, Consequor,
Contingo. Hom. Il. [A, 573,] O, [316] : Πολλὰ δὲ καὶ
μεσσηγὺ, πάρος χρόα καλὸν ἐπαυρεῖν, Ἐν γαίῃ ἵσταντο
λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι, Antequam attingerent et asse-
querentur corpus, quod petebant. Ψ, [340] : Αἴθου δ'
ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν (Cave autem saxum contingas), Μή
πως ἵππους τε τρώσῃς, κατά θ' ἅρματα ἄξῃς. [A, 391 :
D Ἦ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρῃ, ὀξὺ
βέλος πέλεται· N, 649 : Μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ.]
Itidem Nicand. Th. [763] : Ὅστις ἐπαύρῃ, schol. exp.
ἤν τις αὐτῶν ἅψηται. [Hesiod. Op. 417 : Πλεῖον δέ τε
νυκτὸς ἐπαυρεῖ, de Sirio.] Rursum pro Consequi, As-
sequi, Nancisci. Apoll. Arg. 2, [174] : Εἴ κ' ἐσθλοῖο
κυβερνητῆρος ἐπαύρῃ, i. e. τύχῃ. Hesych. diversis mo-
dis exp. Affert enim ἐπαύρασθαι et ἐπαυρεῖν pro ἀπο-
λαῦσαι, ἐπιτυχεῖν, [ἐπιτελεῖν,] ἐπιψαῦσαι : itidemque
ἐπαύρῃ pro ἐπιτύχῃ, ἐπιψαύσῃ [v. quæ ex annot. Elmsl.
ad Æsch. supra attulimus] : necnon ἐπαύροι pro ἀπο-
λαύοι, μεταλαμβάνοι. [Et Ἐπηύρουν, pro ἐπέτυχον, παρὰ
τὸ ἐπαυρεῖν.] Affert etiam ἐπαύρωνται pro ἐπαίσθωνται.
Item ἐπαυρεθέντα pro ἐπιβάλλοντα [ἐπιλαβόντα Is. Voss.].
Ubi ut ἐπαυρεθέντα legitur per ε in antepen., ita et
Ἐπαύρεσις, εως, ἡ, ap. Thuc. 2, [53] : Ὥστε ταχείας
τὰς ἐπαυρέσεις καὶ πρὸς τὸ τερπνὸν ἠξίουν ποιεῖσθαι. Ubi
tamen quidam ἐπαυρήσεις scribi annotant in vett. codd.
Schol. exp. ἀπολαύσεις καὶ ἡδυπαθείας, Fruitiones et
voluptatum perceptiones. [Inter ἐπαυρήσεις et ἐπαυρέ-

σιες variant etiam libri Herodoti 7, 158, et quem Wakef. indicat Stobæi Fl. vol. 3, p. 102, sed ut omnibus his locis exigua sit auctoritas formæ ἐπαύρησις.] Porro notandum est non reperiri solum ἐπαύρεσθαι, sed etiam ἐπαυρέσθαι: verum illud esse præsentis temporis, significans ἀπολαύειν, hoc, aor. 2 sign. ἀπολαῦσαι, ita derivatum ab ἐπαυρίω, aut ἐπαυρίσκω, ut εὑρίσθαι ab εὑρίω s. εὑρίσκω. [Utrumque accentum memorat schol. Apoll. Rh. 1, 677. Sed nullum esse præs. ἐπαύρομαι recte animadvertit Buttm. l. c. p. 81.] Ac ut in aor. 1 med. dicitur εὔρασθαι, sic etiam ἐπαύρασθαι [quam formam vitiosam putabat Elmsl. l. supra cit., tuetur Buttm. l. c. p. 81 exemplis Hippocratis p. 1, 31 (adde 26, 19), 1272, 40, et Suidæ in v., ubi duo hujus formæ exx. citantur. Sed in uno eorum libri duo exhibent ἐπαύρεσθαι, in quo omnes consentiunt, ubi fragmentum repetitur, v. Κλέαρχος. Itaque nihilo plus his exx. tribuendum videtur quam varietati ἐπαύρασθαι in loco Apoll. Rh. 1, 677], et in indic. modo ἐπηῦρα. [Hujus act. formæ nulla auctoritas est. Medium est ap. Aristot. Eth. Nic. 8, 15 fin.: Ἀποδοτέον δὴ αὐτῷ ὅσον ἐπηύρατο. Sed hic quoque est var., quæ ad ἐπηύρετο ducat, ἐφεύρετο. L. Dind.]

[Ἐπαύρησις. V. Ἐπαυρέω.]

Ἐπαυρίζω, Leniter spiro, si non mentiuntur VV. LL. [Suid.: Ἐπ., τὸ φυσῶ. Joseph. B. J. 1, 21, 5: Ὧ καὶ μετρίως ἐπαυρίζοντι τηλικοῦτον ἐγείρεται κῦμα κτλ.]

Ἐπαύριον, Postridie. [V. Αὔριον.]

[Ἐπαυρίσκομαι. V. Ἐπαυρέω.]

Ἔπαυρος, Torrens; Hesych. enim ἐπαύρους dici scribit τοὺς χειμάρρους ποταμούς: qui et ἄναυροι dicuntur. [Alludit ad ἴναυλος, quod v.]

[Ἐπαϋτέω, Acclamo. Theocr. 22, 91: Βέβρικες δ' ἐπαύτεον. Callim. H. Ap. 102: Ἐπηύτησε δὲ λαὸς, Ἰὴ ἰὴ παιῆον, ἴκι βέλος. Quint. 4, 262: Ἐπηύτησε δὲ λαός· 9, 130: Ἐπαύτεε δ' οἷσιν ἕκαστος κεκλόμενος· 477: Κενεῷ ἐπαύτεε τύμβῳ· 11, 327; 12, 486. Divisim Hesiod. Sc. 309: Ἐπὶ δὲ πλῆμνι μέγ' αὐτευν. Callim. H. Dian. 58: Μεγάλην δὲ βοὴν ἐπὶ Κύρνος ἀΰτει. Apoll. Rh. 4, 1337: Ἑτάρους ἐπὶ μακρὸν ἀΰτει. ἀΰ]

[Ἐπαυτίκα, Statim, Continuo. Orph. Lith. 329: Ἀλλ' ἤτοι τάδε μὲν καὶ ἐπαυτίκα πειρηθῆναι ... παρίσσεται. Rectius divisim scribitur, ut εἰς αὐτίκα.]

[Ἐπαυτοματίζω, Diodori Exc. Vat. p. 105 Mai: Ἐπαυτοματίσαι τὴν Πυθίαν φασὶ, scrib. esse ἀπαυτοματίσαι alibi dixi. L. Dind.]

[Ἐπαυτομολέω, Transfugio. Ælian. N. A. 2, 11: Ὡς εἴ τι μὲν ἦν ἀγριότητος, τοῦτο ἐκβαλεῖν, ἐπαυτομολῆσαι δὲ πρὸς τὸ ἥμερον.]

Ἐπαυτόπτω, et Ἐπαυτοφώρω, conjunctim alicubi reperiuntur pro ἐπ' αὐτόπτῳ et ἐπ' αὐτοφώρῳ: quæ vide suo loco. [Ἐπαυτοφώρως ἑλήφθη una cum ἐπ' αὐτοφώρῳ posuisse videtur Pollux 8, 69, etsi librorum varietates nonnihil dubitationis relinquunt. Ceterum simile his Ἐπαυτοφάδες (sic) ap. Hesychium præponitur illi ἐπ' αὐτοφώρῳ. L. Dind.]

[Ἐπαυχενίζω, Cervici immineo. Jos. Genes. De reb. Cpol. p. 47, B: Ἐπαυχενίζων τοῦ βασιλέως. L. Dind.]

[Ἐπαυχένιος, ὁ, ἡ.] Ἐπαυχένιος ζυγὸς [Pind. Pyth. 2, 93], Jugum quod cervici imponitur; quod et αὐχένιος ζυγὸς dicitur. [Fem. Rhian. Anth. Pal. 6, 34, 3: Ἐπαυχένιον κυνάγχαν. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 769, B: Αἱ ἐπαυχένιοι κόμαι. Masc. Vita Jo. Damasc. vol. 1, p. xiv, B: Εἴπες ἂν αὐτοὺς ζεῦγος ἱερὸν εἶναι καὶ ὑπὸ τὸν ζυγὸν τρέχειν τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἂν ἁρωνται αὐτὸν ἐπαυχένιον. Ἐπαυχένιον, Cervicale, Gl. L. Dind.]

Ἐπαυχέω, ut ἐπαυχῶ τοῖς σοῖς λόγοις, pro αὐχῶ ἐπὶ τοῖς σοῖς λόγοις, Glorior ob ea quæ dicis; vel Efferor: nam, Ἐπαυχήσας δὲ τοῖσι σοῖς λόγοις, ap. Aristoph. [Av. 629], exp. μεγαλοφρονήσας διὰ τῶν σῶν λόγων. [Soph. Antig. 483: Τούτοις ἐπαυχεῖν καὶ διέρακυίαν γελᾶν. Nonn. Dion. 48, 869: Κούρης ἀρτιγάμοις ἀγόρευεν ἐπαυχήσας ὁμεναίοις. Alia exx. v. ap. Wernick. ad Tryphiod. v. 424.] || At ἐπαυχῶ λάμψειν ap. Soph. [El. 65] exp. βεβαίως οἶδα et πέποιθα: ut Gall. dicitur *Je me vante de cela*, de re, quam nobis certo pollicemur, utpote quæ omnino in nostra sit potestate.

[Ἐπαυχμάω vel Ἐπαυχμέω, Sicco, Ariditatem induco. Soph. fr. Polyx. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 344: Ζεὺς ... οὔτ' ἐξεπομβρῶν οὔτ' ἐπαυχμήσας.]

[Ἐπαύω, Acclamo, Inclamo. Divisa secunda, ut fieri solet in verbi Αὔω temporibus præter præsens (quod perperam vulgo ponitur ἐπαύω), Æsch. Cho. 828: Ἐπαύσας πατρὸς ἔργῳ. Theocr. 23, 44: Τόδε μοι τρὶς ἐπάϋσον. Ubi ἐπάπυσον conj. Meinekius. Divisim Hom. Il. E, 282: Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε· 347, Θ, 160. O, 321: Ἐπὶ δ' αὐτὸς ἄϋσε μάλα μέγα· Od. Z, 117: Αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσαν.]

[Ἐπαφαίρεσις, εως, ἡ, Detractio iterata. Aret. p. 73. Κἢν μὲν ἡ δύναμις ἀντέχῃ εἰς τὸ ἱκανὸν τῆς κενώσιος, ἅπαξ ἀφαιρέειν, ὅκως μὴ ἐν τῇ διαστάσει τῆς ἐπαφαιρέσιος διόλλυται τῆς τροφῆς ἡ ἐγκαιρίη. Matthæi Med. p. 136, 1.]

Ἐπαφαιρέω, Insuper demo s. detraho. Galen. Therap. 9: Κάλλιστον δὲ καὶ ἐπαφαιρεῖν αὖθις ὀλίγον αἵματος. Et rursum: Ἐπαφαιρεῖν δὶς καὶ τρίς. [Aret. p. 111: Σχάσαι φλέβα, μάλιστα μὲν τὴν ἐπὶ τῷ σφυρῷ· ἢν δὲ μὴ εὑρουν ἔχῃ, τὴν ἐπ' ἀγκῶνι· ἐπαφαιρέειν δὲ ἀπὸ τοῦ σφυροῦ. Matthæi Med. p. 135, 136. L. D. Galen. vol. 14, p. 788, 14: Τὰ περισσὰ τοῦ χιτῶνος ἐπαφαιρεῖν. Id. vol. 6, p. 300, 4: Ἐπαφαιροῦμεν αἵματος, Iteramus sanguinis detractionem; conf. ib. p. 299, 8. Hase.]

[Ἐπᾰφᾰνίζω, Corrumpo, Turbo. Ep. Lysidis apud Iambl. V. Pyth. 77, p. 64: Εἴ τις εἰς φρέαρ βαθὺ βορβόρου πλῆρες ἐγχέοι καθαρὸν καὶ διειδὲς ὕδωρ, τόν τε βορβορον ἀνετάραξε καὶ τὸ ὕδωρ ἐπαφάνισεν, forma Dor. pro ἐπηφάνισεν, quam præter alios libros servavit cod. Franeq. ap. Valck. Ep. ad Rœver. p. 65.]

Ἐπαφυαίνω, Desicco, Exsicco. Ex Aristoph. Ran. [1089], Ὥστ' ἐπαφυανθὴν Παναθηναίοισι γελῶν, i. e. ἐξηρανθὴν, Suid. [Method. Conv. dec. virg. p. 154, 24: Δίκην καπνοῦ μαραίνονται, καὶ ἐπαφυαίνονται τοῦ σώματος ταῖς τροπαῖς. Hase.]

Ἐπᾰφάω, et Ἐπαφάομαι, ῶμαι, Contrecto, Tango. Utrumque affert Hesych. Et ἐπάφησεν enim affert pro ἐπαφήσατο, et ἐπαφᾶται pro ψηλαφᾷ, ἐπιψαύει. Sic Naz., Μαλακῶς ἐπαφώμενοι, Molliter contrectantes. [Æschyl. Pr. 849: Ἐνταῦθα δή σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα, ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρὶ καὶ θιγὼν μόνον. Hecatæus ap. schol. Ven. Hom. Il. O, 302: Ἐπαφήσας τὸν κλεῖον τοῦ ξίφεος. Plato Crat. p. 404, D: Ἅτε γὰρ φερομένων τῶν πραγμάτων, τὸ ἐφαπτόμενον καὶ ἐπαφῶν ... σοφὸν ἂν εἴη. Φερέπαφα οὖν διὰ τὴν σοφίαν καὶ τὴν ἐπαφὴν τοῦ φερομένου ἡ θεὸς (Persephone) ἂν ὀρθῶς καλοῖτο. Poeta novitius apud schol. Soph. OEd. C. 1375: Ὁ δὲ λαὸν χερὶ, ἔγνω παφήσας, εἶπέ τ' ἐκ θυμοῦ τάδε. || Med. Hippocr. p. 661, 25: Κὴν ἐπαφήσῃ τῷ δακτύλῳ· ubi ἐπαφάσῃ vel ἐπαφάσσῃς. Erotianus p. 168 legisse videtur Foesio et Koenio ad Greg. p. 566, forma Ion., de qua v. in simplici. Moschus 2, 50: Ζεὺς ἐπαφώμενος ἠρέμα χειρὶ θεείῃ. Themist. p. 144, C: Οὐδὲ αὐτοπροσώπως ἐπαφῶνται. Heliod. 2, 17: Τὸ μέρος ... ἐπαφωμένη παντόθεν ἐπεζήτει. Cum genit. Arat. 93: Ἐπαφώμενος Ἄρκτου. Agathias Anth. Pal. 5, 222, 1: Κιθάρης ἐπαφήσατο. African. Cest. c. 14, p. 292, 5. Figurate Aristox. Harmon. c. 1, p. 4: Τῶν ἄλλων ἐπαφᾶσθαι φύσεων. Alciphr. 3, 12: Καί μοι ... ἐπῆλθέ τι καὶ μουσικῆς (ita Bergl. pro μουσικῶς) ἐπαφήσασθαι. Et quem Seager. citat Orig. C. Cels. p. 272: Καὶ δοκεῖ μοι ἐπαφώμενος τῶν πραγμάτων, ἀληθές τι εἰρηκέναι. Pass. Æliani N. A. 16, 9: Ἡ λάχνη ἔοικεν ἁπαλή τε εἶναι καὶ ἐπαφωμένη μὴ ἀντίτυπος. Quod non est cur in ἐπαφωμένῳ mutetur. Indicativi præs. secundæ pers. forma ἐπαφᾶσαι pro ἐπαφᾷ est ap. Clem. Al. Protr. p. 59, a Wak. cit.]

[Ἐπάφεσις, εως, ἡ, Demissio in. Eust. Opusc. p. 179, 91: Ἰλιγγιῶντες πρὸς τὴν ἄνωθεν τοὺς κάτω ἐπάφεσιν τῆς ὄψεως. Pro quo p. 109, 83: Οὐκ ἔφθη τις οὐδὲ κατὰ μόνην ἐπαφὴν ὄψεως ἰδεῖν. L. Dind.]

[Ἐπαφιτέον, Immittendum. Geopon. 18, 3, 1: Ταῖς θηλείαις ἐπ. (τοὺς κριούς). Kall. Hippiatr. p. 56, 7: Ἐὰν δὲ ἅπαξ ὀχευθείσα μὴ προσίηται, ὑπερδετέον ἡμέρας κ' καὶ πάλιν ἐπ. Hase.]

Ἐπαφὴ, ἡ, Attactus, Contactus, Contrectatio. [Æsch. Suppl. 17: Ὅθεν δὴ γένος ἡμέτερον τῆς οἰστροδόνου βοὸς ἐξ ἐπαφῆς καὶ ἐπιπνοίας Διὸς εὐχόμενον τετέλεσται.] Plato Tim. [p. 46, B]: Τοῖς ἐναντίοις μέρεσι τῆς ὄψεως περὶ τὰ ἐναντία μέρη γίνεται ἐπαφή. Quæ Cic. vertit, Contrariis partibus oculorum contrarias partes attingunt. [Soph. p. 246, A, Crat. 404, D; 412, B, Theæt. 186, B; Synes. p. 137, C. Diosc. 2, 37: Τὰς

ἐπαφὰς τῶν χειρῶν, et Stob. Fl. vol. 4, p. 24. Ἐπαφὰ μωσικὰ, de lyra, Eurypham. ib. vol. 3, p. 344. V. Ἐξάρτυσις. ‖ Figurate de reprehensione s. castigatione Plut. Mor. p. 46, D : Ἐπαφῆς καὶ νουθεσίας, ubi alia exx. v. ap. Wyttenb. Aliter Niceph. schol. in Synes. p. 398, qui ἐπιβολὴν interpr. ἐπαφὴν, κατάληψιν, θεωρίαν, Tractationem. L. Dind.]

[Ἐπάφημα, τὸ, Contrectatio. Diogenis Ep. 10 : Φιλήματα καὶ ἁπαφήματα. Ubi ἐπαφήματα reponendum ex codd. Schneid.]

Ἐπαφὴς, ὁ, ἡ, Sensu dubius, si non mentiuntur VV. LL. [Theophr. H. Pl. 1, 2, 2 : Ὁμοιότης οὐκ ἀκριβὴς ὡδ' ἐπαφῆς, ubi ex codd. legend. οὐδὲ σαφὴς. Schneid.]

[Ἐπάφησις, εως, ἡ, i. q. ἐπαφὴ, Clem. Al. p. 206. Coblen. Lascivo sensu, Argum. Æsch. Prom. : Ἐκ τῆς ἐπ. τοῦ Διὸς τέξεται τὸν Ἔπαφον. Wakef. Ap. Nicostratum Stob. Fl. vol. 3, p. 41 : Γύναιον ... ἐπαφήσας αὐτῆς διδοῦσαν, ὥσπερ ἐπὶ λύρας, Wyttenb. l. in Ἐπαφὴ cit., restituebat ἐπαφήσεις, Sui tractationem præbenti musicam, ut in lyra. African. Cest. c. 7, p. 292, col. 1, 6 : Τοῦ κάμνοντος ἑαυτὸν εὐχερῶς εἰς τὴν ἐπ. αὐτῶν χορηγοῦντος, de medicorum tractatione. L. Dind.]

[Ἐπαφητὸς, ὁ, Qui contrectari potest. Porphyr. Ad Marcellam p. 18=369 Mai. : Ὁ χερσὶ μὲν οὐδαμῶς ἐπαφητὸς, de deo.]

Ἐπαφίημι, [Conjicio, Jaculor in. Xenoph. Cyrop. 4, 1, 3 : Τὰ παλτὰ ἐπαφιέναι. Basil. M. vol. 1, p. 16, E (coll. vol. 2, p. 23, A) : Χεῖρας ἐπαφιέναι τῷ παροξύνοντι· 60, B : Τοσαύτην οὖσαν τὴν γῆν πῶς ᾠδυνήθη ἐν μιᾷ καιροῦ ῥοπῇ τὴν πᾶσαν καταφωτίζειν, εἰ μὴ ἀπὸ μεγάλου τοῦ κύκλου τὴν αὐγὴν ἐπῆφεν; Gregor. Nyss. vol. 1, p. 244 : Καθάπερ τι βέλος τὸ τῆς γαστριμαργίας βέλος ἐπαφὲν τῷ λαῷ· 361, C. De aquis Theophr. C. Pl. 2, 5, 5, cod. constr. Ἐπαφῆκε et ἐπαφείθη τῇ πόλει ponit Poll. 9, 159], Demitto super aliquem. Plutarch. Apophth. Lacon. [p. 241, B] : Ἐπαφῆκε αὐτῷ κεραμίδα, Demisit in eum tegulam. Gregor., de Encelado et aliis gigantibus loquens : Οἱ χειρωνοφόροι θεοὶ, καὶ αἱ τούτοις ἐπαφιέμεναι νῆσοι, βέλη τι ὁμοῦ καὶ τάφοι τοῖς ἀπαντήσασι, Superimmissæ illis insulæ, Superjectæ, Bud. Demitto in. Synes. Epist. 4 : Ὥσπερ ἐκ μετανοίας ἐπαφῆναι τῷ πελάγει, Se demittit in mare. ‖ Immitto. Synes. : Ἐντεῦθεν ἀποστρέψας τὴν ναῦν, ἐπαφῆναι τῷ πελάγει, Immittit pelago s. versus altum mare, Bud. [Eust. Opusc. p. 274, 92 : Ἵνα μὴ μαχρᾷ θαλάσσῃ ῥιγηματίων ἐπαφῶμεν τὸ τοῦ λόγου ἀκατίον. Alciphr. 1, 22 : Ἀνέμενον ἐπαφῆσειν ἑμαυτὸν ἐγχανὼν τῷ πλακοῦντι. Cum præpos. Geopon. 11, 24, 3 : Ἐπὶ τοῖς ὕδασι τῆς πηγῆς ἑαυτὸν ἐπαφῆκε. Aliter Aristot. H. A. 5, 18 med. : Ἐπαφῆναι γὰρ ὁ ἄρρην ὑγρότητά τινα. Insolentius African. Cest. c. 47, p. 303 : Εἰς ἀκοὴν ἐπαφέντες τὸ οὖς. L. D.] Immitto ad irritandum aliquem, Irrito et incito, ut emissis in feram canibus : quo modo ap. Gregor. p. 129 accipi Bud. testatur. [Philostr. V. Ap. 4, 42 : Ἐθεράπευε μὲν τὸν Ἀπολλώνιον, ἐπῃρέτει δ' αὐτὸν τῷ Νέρωνι. Hemst. Idem ad Thomam M. p. 428, in Prov. App. Vat. 3, 43 αὐτῷ ἐπῃρέτει κύνας ἀγρίους restituit pro ἐπιφέρει. Ita Stob. Fl. vol. 4, p. 22 : Πάνυ χάρχαρον ἡμῖν ἐπαρῆκας τὸν κύνα τῆς λοιδορίας. Schol. Aristoph. Vesp. 705 : Τὸ ἐπαφιέναι τοὺς κύνας ἐπισίζειν. Poll. 5, 10. L. D.] ‖ Immitto et suborno, summittoque, ut ἀνίημι. Pausan. [1, 12, 3] : Ἅτε δὲ ἐπιστάμενος ὡς οὐκ ἀξιόμαχος εἴη πρὸς τοὺς Ῥωμαίους, παρεσκευάζετο ὡς ἐλέφαντας ἐπαφήσων σφίσι, Bud. ‖ Admitto. Theophr. H. Pl. [8, 7, 4 et 11, 9] : Ἐπαφιᾶσι τὰ πρόβατα, Pecora admittunt, VV. LL. [‖ Emitto. Aristot. Mir. c. 175 : Ταῦρον χρύσειον, ὃς κυνηγῶν εἰσελθόντων φωνὴν ἐπαφήσειν. L. D. Strabo 14, p. 646 : Ἓν δ' ἐλάττωμα τῶν ἀρχιτεκτόνων ... ὅτι τὰς ὁδοὺς στορεννύντες ὑπορρύσεις οὐκ ἔδωκαν αὐταῖς, ἀλλ' ἐπιπολάζει τὰ σκύβαλα, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς ὄμβροις, ἐπαφιεμένων τῶν παρασκευῶν. Hemst. Aliter Gregor. Nyss. vol. 3, p. 516, B : Τίς οὐκ ἐπαφῆκε τῷ πάθει δάκρυα; 529, A.] ‖ Gregor. : Τί πάσχειν ἔδει τοὺς πᾶσιν ὁμοῦ καὶ δημοσίᾳ καὶ ἐπὶ τοῖς αἰσχίστοις ἐπαφιέντας τὴν ποίησιν; Homerum et Hesiodum poesin edentes publice et posteritati relinquentes. [Ap. Dion. Chrysost. vol. 2, p. 236 : Εἰσὶ δὲ γενναῖαι σφόδρα (αἱ ἄμπελοι) καὶ τοὺς βότρυς φέρουσαι μεγάλους, ὅταν οἱ παριόντες ἐπαφῶσιν αὐτοὺς, est Si intactas sinant, non decerpant prætereuntes. L. Dind.]

[Ἐπάφιος, ὁ, epith. Bacchi, H. Orph. 49, 7 : Ἐπάφιε, καλλίθυιρε· 51, 9 : Ἐπάφιε, κοῦρε διμάτωρ. Ubi notabilis productio secundæ, quæ in prosodiam peccat.]

[Ἔπαφος, ὁ, apud Græcos Apis dicitur. Herodot. (2, 153 : Ὁ δὲ Ἆπις κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσάν ἐστι Ἔπ. 3, 27, 28. Ælian. N. A. 11, 10 : Ἕλληνες αὐτὸν (Apin) καλοῦσιν Ἔπαφον, καὶ γενεαλογοῦσίν οἱ μητέρα Ἰὼ τὴν Ἀργείαν et cet., quæ v.) Accuratius scribitur Ἄποπις et Ἄφωφις, quippe quod Ægyptiorum lingua Gigantem designat. Jablonsk. Æsch. Pr. post verba in Ἐπαφάω allata 851 : Ἐπώνυμον δὲ τῶν Διὸς γεννημάτων τέξεις κελαινὸν Ἔπαφον· et ubi ab ἅπτω ducit, Suppl. 48, 314, et ib. 589; Eur. Phœn. 678; Pind. Pyth. 4, 14, Nem. 10, 5; Isocr. p. 223, C. Apollod. 2, 1, 3, 6 seq. Proparoxyt. Ἔπαφος memorat Arcad. p. 84, 24.]

[Ἐπαφοῦ, Medium. Diosc. Notha 4, 18. Conf. Plin. 27, 12. Angl.]

[Ἔπαφρα, ἡ, nomen mulieris esse videtur in inscr. ap. Gruter. vol. 2, p. dccxlix : Ἔπαφρα τῇ ἰδίᾳ γυναικί. L. Dind.]

[Ἔπαφρᾶς. V. Ἐπαφρόδιτος.]

[Ἐπαφρίάω, Inspumo, Spumam facio in. Forma epica Nonn. Dion. 43, 318 : Μιμηλαῖς γενύεσσιν ἐπαφριόωσα θαλάσσῃ. Ἐπεφρίασεν (ἐπηφρίασεν) Anna Comn. p. 369, B.]

Ἐπαφρίζω, i. q. ἀπαφρίζω, VV. LL. [Spumo in, super, vel simpliciter Spumo. Mosch. 5, 5 : Ἁ δὲ θάλασσα κυρτὸν ἐπαφρίζῃ. Nicand. Alex. 31 : Πρῶτον ἐπαφρίζοντι ποτῷ φρένα θωρηχθέντες. Ep. Jud. 13 : Κύματα θαλάσσης, ἐπαφρίζοντα τὰς ἑαυτῶν αἰσχύνας. Eust. Od. p. 1450, 45 : Γραῦς καὶ τὸ ἐπαφρίζον ταῖς χύτραις. Perdiccas Ecphr. them. domin. p. 72.]

[Ἐπαφρίων, ωνος, ὁ, Epaphrio, n. viri in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 374, I, 27; vol. 2, p. 420, 31. L. Dindorf.]

Ἐπαφροδῖσία, ἡ, Venustas, Lepos, Elegantia. Appian. [ap. Suid. v. Ἐπαφρόδιτος, ap. Schweigh. vol. 3, p. 14] : Καὶ τὴν ἐν πᾶσιν ἐπαφροδισίαν ὑπεραίρων ἐσεμνολόγει περὶ ἑαυτοῦ. Athen. 6, [p. 242, E] : Πᾶν ἐπαφροδισίας καὶ χάριτος ἦν μεστόν. [Dio Chrysost. vol. 2, p. 118 : Τὴν δ' ἀφορμὴν ἔλαβεν ἐκ τῆς περὶ τοὺς λόγους, εἴτ' ἐπαφροδισίαν αὐτὴν εἴθ' ὅ, τι δήποτε χρὴ καλεῖν. Artemid. 2, 20, p. 174, 7 : Τὴν ἐν τοῖς πρασσομένοις ἐπ. Schol. Hom. Od. Ψ, 198, Eust. Od. p. 1598, 5, locum Athen. respicientem, citat Wakef.]

[Ἐπαφροδίτα, ἡ, Epaphrodita, n. mulieris. Inscr. Corinth. ap. Ross. Inscr. Gr. ined. fasc. 1, p. 21, n. 62 : Ἐπαφροδίτας καὶ Ἀθηνοδώρου μεμόριον. L. Dind.]

Ἐπαφρόδιτος, et Ἐπαφροδίτιος [nullum hujus formæ, cujus nulla est analogia, testim. affertur], ὁ, ἡ, Venustus [Gl.], Jucundus, ἐπίχαρις, ἡδύς. [Herodot. 2, 135 : Κάρτα ἐπ. γενομένη (Rhodopis) μεγάλα ἐκτήσατο χρήματα· ib. : Φιλέουσι δέ κως ἐν τῇ Ναυκράτι ἑταιρηίδες γίνεσθαι αἱ ἑταῖραι. Æschin. p. 33, 35 : Οὐπώποθ' οὕτως ἡδὺν οὐδ' ἐπαφρόδιτον ἄνθρωπον ἑωρακώς.] Xen. Conv. [8, 15] : Ἡ δὲ τῆς ψυχῆς φιλία διὰ τὸ ἀγνὴ εἶναι καὶ ἀκορεστοτέρα ἐστίν· et mox : Διὰ τοῦτο καὶ ἐπαφροδιτοτέρα. [Hier. 1, 35, ubi superlat., ut apud Dion. Chrysost. vol. 2, p. 119, πόλιν ἐπ. Philem. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 404 : Τῆς ἐπαφροδίτου καὶ φιλανθρώπου θεοῦ, de Pace. Agathias p. 6, 19 : Ὠδίνουσιν ἐπαφρόδιτα. ‖ Hoc cogn. sibi tribuebat Sulla. Appian. Civ. 1, 97 : Ἤδη δέ που γραφῇ περιέτυχον ἡγουμένῃ τὸν Σύλλαν Ἐπαφρόδιτον ἐν τῷδε τῷ ψηφίσματι ἀναγραφῆναι. Καὶ οὐκ ἀπεικὸς ἐφαίνετό μοι καὶ τόδε, ἐπεὶ καὶ Φαῦστος ἐπωνομάζετο· δύναται δὲ τῷ αἰσίῳ καὶ ἐπαφροδίτῳ ἀγχοτάτω μάλιστα εἶναι τὸ ὄνομα. Plut. Sull. c. 34 : Τοῖς Ἕλλησι γράφων καὶ χρηματίζων ἑαυτὸν Ἐπαφρόδιτον ἀνηγόρευε, etc., quæ v. Diodor. Exc. p. 541, 32.] ‖ Est etiam nom. propr. [Epaphroditus, in inscrr. ap. Bœckh. n. 193, 196, 205 et alibi. Alius ap. Joseph. Ant. J. 1, 1, 2, de quo v. intt. ad Vit. Jos. c. 76. Grammaticus, sæpe citatus in Etymm., scholiis Homeri, et alibi. Unde Ἐπαφρᾶς, ᾶ, ὁ, Epaphras, forma diminit., frequens in inscrr. Latinis, et Atticis ap. Bœckh. vol. 1, p. 370, 37; 393, 42, et in N. T., in quo idem alibi

Ἐπαφρόδιτος vocatur. De cujusmodi formis et nominibus agit Bentl. Ep. ad Mill. p. 82=521. L. D.] A

[Ἐπαφροδίτως, Venuste, Gl. Dionys. H. Lys. c. 11, p. 477, 8: Γράφειν ἡδέως καὶ κεχαρισμένως καὶ ἐπ. Alciphro 2, 1: Ὑποδέξομαί σε ἐπ. Schol. Hom. Od. A, 241, Philostr. p. 262, citat Wakef.]

Ἔπαφρος, ὁ, ἡ, Super quo spuma est. Tradit enim Galen. quosdam Hippocr. enarratores ἔπαφρα ab eo dici velle τὰ τὸν ἀφρὸν ἄνωθεν ἐποχούμενον ἔχοντα, s. ἐφ' ὧν ὁ ἀφρὸς φαίνεται· nimirum quum Prorrhet. 1, [p. 74, E] dicit: Κοιλίη δὲ ἔπαφρα χολώδεα προσδιέρχεται. [Conf. ib. G, ubi Galen. ἔπαφρον dici scribit quod ἀφρῶδες διαχώρημα vocatur in Progn. Idem etiam ἔπαφρα quibusdam interpretibus sumi scribit, Quæ sursum vectam spumam ac veluti in summo innatantem habent et fluxilem. Erot. (p. 140) ἔπαφρα τὰ διάλευκα καὶ οἷον ἀφρώδη exp., priorem Prorrh. l. haud dubie exprimens. Ἔπαφρα etiam in Sileno l. 1 Epid. spumantes dejectiones significant, et 3, p. 1066, D. Et p. 218, A, ἔπαφρον διαχώρημα ἀντὶ τοῦ ἀφρώδους dicitur. Foes. Aret. p. 11: Χολωδέων, ἐπάφρων. Et p. 39. L. Dind.] B

[Ἐπαφρὼ, οῦς, ὁ, Epaphro, n. mulieris, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 685, n. 1449. L. Dind.]

[Ἐπαφύσσω, Superfundo. Hom. Od. T, 388: Ὕδωρ δ' ἐνεχεύατο πουλὺ ψυχρὸν, ἔπειτα δὲ θερμὸν ἐπήφυσεν.]

[Ἐπάχθεια, ἡ, Molestia, Offensa. Chrys. De sac. Angl. Pallad. Vita Chrys. p. 67, B. Basil. Epist. t. 2, p. 1164, D: Οὐδὲν ἐπαχθείας οὐδὲ ὕβρεως ἐλλέλοιπεν. Ib. p. 1019, C: Μὴ φέρων τὴν ἐπάχθειαν τῶν ἀπαιτούντων ἡμᾶς. Hase.]

[Ἐπαχθέω, Onero. Tryphiod. 690: Χρυσὸν καὶ ἄργυρον, οἷσι βαθείας νῆας ἐπαχθήσαντες κτλ. Ἐπαχθίσσαντες quominus reponeret Wernickius retinebatur simplicis ἀχθέω exemplis, quæ sunt ap. Hesych. et Etym. M. v. Ὀχθήσας.]

Ἐπαχθὴς, ὁ, ἡ, Onerosus, Gravis [Gl. Proprie Eust. Opusc. p. 227, 75: Ἀμπέλους βαρυνομένους ἐπαχθεῖ τῷ καρπῷ]. Item Molestus, [Infestus, add. Gl.] Invidiosus: ut Bud. ap. Hermog. interpr.: Τοῦ ἑαυτὸν ἐπαινεῖν ἐπαχθοῦς ὄντος καὶ εὐμισήτου. [Thucyd. 6, 54: Οὔτε τὴν C ἄλλην ἀρχὴν ἐπαχθὴς ἦν ἐς τοὺς πολλοὺς, ἀλλ' ἀνεπιφθόνως κατεστήσατο. Plato Menon. p. 90, A: Οὐδὲ ὀγκώδης τε καὶ ἐπ., ἀλλὰ κόσμιος καὶ εὐσταλὴς ἀνήρ· Phæd. p. 67, A: Εἰ μὴ ἐπαχθές ἐστιν εἰπεῖν· Charm. p. 158, D: Ἐὰν ... ἐμαυτὸν ἐπαινῶ, ἴσως ἐπαχθὲς φανεῖται. Et comparativo Leg. 3, p. 688, D. Dem. p. 580, 17: Κινδυνεύει τὸ λίαν εὐτυχεῖν ἐνίοτε ἐπαχθεῖς ποιεῖν· 22: Πῶς οὐχ οὗτος ἐπ. ἐστιν ἤδη;] Sic Æschin. F. L. [p. 33, 29]: Πολὺς ἦν τοῖς ἐπαίνοις καὶ ἐπαχθής. Et Plut. Themist.: Τοῖς συμμάχοις ἐπαχθής. Plato Epist. [7, p. 327, B]: Ἐπαχθέστερος [-ον] ἐκείνοις ἐβίω. [Cum artic. Prot. p. 316, D: Φοβουμένους τὸ ἐπαχθὲς αὐτῆς· Euthyd. p. 303, D: Τὸ ἐπ. τῶν λόγων ἀφαιρεῖται. || De rebus, ut ap. Demosth. de oratione p. 269, 20: Οὐκ ἂν αὐτὸν οἶμαι ... οὕτως ἐπαχθεῖς λόγους πορίσασθαι· 57, ult.: Φορτικὸν καὶ ἐπ. Aristoph. Ran. 940: Ῥημάτων ἐπαχθῶν. Aristot. Eth. Nic. 10, 10 med.: Νόμος οὐκ ἔστιν ἐπ. τάττων τὸ ἐπιεικές. Phalar. Ep. 107: Θάνατον ... ἐπαχθέστατον. Plut. Mor. p. 378, E: Καὶ Βοιωτοὶ τὰ τῆς Ἀχαιᾶς Μέγαρα κινοῦσιν ἐπαχθῆ (ἐπαχῆ? V. Δυσαχής) D τὴν ἑορτὴν ἐκείνην ὀνομάζοντες, ὡς διὰ τὴν τῆς κόρης κάθοδον ἐν ἄχει τῆς Δήμητρος οὔσης. || Permutatum cum ἀπεχθὴς notavit Piers. Veris. p. 68, qui etiam Hesych. v. Κακοδαίμων memorare debebat.]

Ἐπαχθίζω, ίσω, Onero. Philo Ad Caium: Τί ἂν ἦν μεῖζον ἀγαθὸν, ἢ τὰ τοσαῦτα βάρη τῆς ἡγεμονίας μὴ μίαν ψυχὴν, ἢ σῶμα ἓν ἐπηχθίσθαι; [Id. vol. 2, p. 450, 28: Ὑποζυγίων τρόπον ἐπηχθισμένους.] Sic Æsop. [20, 1, p. 144]: Πολλὴν ὁδὸν ἐπηχθισμένος ἐβάδιζεν. [Hesych.: Ἐπεχθισμένου (sic), βάρος βαστάζοντος. Τὰ ξύλα ἅπερ ἑκάστη δεκὰς ἐπήχθιστο, Heliodor. 9, 11. Hemst. Eadem constr. Philo vol. 2, p. 25, 45: Αὐτὸ δικαιώσας τὸ ἱερεῖον τὰ πρὸς τὴν θυσίαν ἐπηχθίσθαι· et fort. 103, 5: Τὴν μὲν (τῆς λείας) αὐτοὶ διεκόμιζον ἐπηχθισμένοι. Aor. med. id. vol. 2, p. 173, 27: Τινὰ τῶν βάρος ἐχόντων ἐπαχθισάμενοι, Ponderibus onusti.]

Ἐπάχθομαι, pro ἄχθομαι, aut Valde ἄχθομαι. [Eur. Hipp. 1260: Οὔθ' ἥδομαι τοῖσδ' οὔτ' ἐπάχθομαι κακοῖς, ubi olim ἀπέχθομαι.]

Ἐπαχθῶς, adv., Moleste. [Dionys. H. De Thuc. jud. § 41, p. 919, 11: Ἐπ. ἤνεγκαν.]

[Ἐπαχλύω, Obscuror. Arat. 906: Εἰ δ' ὁ μὲν (ἀστὴρ) ἀμενηνὰ φαείνοι λεπτὸν ἐπαχλυόων, ubi ἐπαχλύων conj. Schneider. in Lex. Apoll. Rh. 4, 1480: Ἐδόκησεν ἐπαχλύουσαν ἰδέσθαι (μήνην). Quintus 14, 461: Πᾶσα δ' ὕπερθε νὺξ ἐχύθη περὶ γαῖαν, ἐπήχλυσεν δὲ θάλασσα. Anton. Liber. c. 9, p. 62: Ἐπήχλυεν πάντα. || Obscuro. Greg. Naz. Carm. 11, 158: Τόσσον ἔρως φαέεσσιν ἐπήχλυσεν ἡμετέροισι. Heracl. Alleg. p. 454: Τὸν θολερὸν ἀέρα καὶ πρὸ τῆς ἑκάστου διανοίας ἐπαχλύοντα. Themist. Or. 11, p. 172, C: Τῇ βασιλέως ψυχῇ ἐγκεκολαμμένοι εἰσὶν οἱ τύποι καὶ παραγγέλσεις τῆς φιλοσοφίας, καὶ οὔτ' ἂν ἡδονὴ αὐτοὺς ἀϊστώσειεν οὔτ' ἂν θυμὸς ἐπαχλύσειεν· 12, p. 173, D: Θυμὸς καὶ ἔρως, ἃ ἐπήχλυε τοῦ πρεσβύτου τὴν συμβουλίαν. Et pass. 19, p. 232, D: Ἐπαχλύεται ὁ λογισμὸς ὑπό τινος πάθους. Eust. Opusc. p. 42, 67: Ὡς καὶ ὀφθαλμοὺς ἐπαχλύεσθαι.]

[Ἐπαχνίδιος, α, ον. Zonas Anth. Pal. 9, 556, 2: Νύμφαι ἐποχθίδιαι Νηρηΐδες, εἴδετε Δάφνιν χθιζὸν ἐπαχνιδίαν ὡς ἀπέλουσε κόνιν. Ita cod. Pal. in marg.; in textu κόμην. « Κόνις ἐπαχν. est pulvis tanquam ἄχνη s. lanugo quædam corpori inhærens. » Jacobs.]

Ἐπαχνόω, Contristo, VV. LL, proculdubio quod ap. Hesych. legerunt ἐπάχνωσεν expositum ἐλύπησεν, ἠνίασεν: item ἐπαχνώθη, expositum ἠνιάθη, ἐλυπήθη. Sed sciant hæc esse a themate Παχνόω, et ε hic esse αὔξησιν.

[Ἐπάχνῠμαι, Doleo ob. Tryphiod. 424: Ἡμετέρῃσιν ἐπαχνυμένη θαλίῃσιν.]

Ἐπάψ, affertur pro Mox, Iterum, Retro: quod et ἄψ. [Etym. M. p. 354, 25: Ἐπὰψ θέμεναι, πάλιν ἐπικλεῖσαι καὶ ἐπιθεῖναι. Pro ἐπ' ἄψ θ., Hom. Il. Φ, 535.]

[Ἐπεάν. V. Ἐπεί.]

[Ἐπεγγελάω s.] Ἐπεγγελῶ, usitatius et significantius est pro Illudo, Insulto. Soph. Aj. [989]: Φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾷν. [Xen. Cyrop. 5, 5, 9; Anab. 2, 4, 27. Oppian. Hal. 2, 303: Ἡ (μύραινα) δέ οἱ ἄγχι ἠΰτ' ἐπεγγελόωσα παρίσταται. Quintus 14, 397: Ἡ δέ σφιν ἐπεγγελάασκε γοώσαις.] Sic Plut. [C. Gracch. c. 12]: Ἐπεγγελῶντες αὐτῷ οἱ ἐχθροί. [Æschin. p. 52, 28: Ἐχθροῦ πρόσωπον ἐπεγγελῶντος.] Item cum præp. κατὰ habente suum gen. ap. eund. Soph. ibid. [969: Πῶς δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελῷεν ἂν κάτα; Ubi similia v. ap. Lobeck. C. genit. Poll. 8, 77: Τῶν νόμων ἐπεγγελῶν. Futuri forma activa, de qua v. in Γελάω, Nicet. Eug. 7, 296: Ἐπεγγελάσων τῇ καλῇ Μαρυλλίδι. Schol. Aristoph. Lys. 272. L. Dindorf.]

[Ἐπέγγονος, ὁ, Qui est post nepotem, Constitutt. Justin.]

[Ἐπέγγρᾰφος, ὁ, Insuper inscriptus. In titulis agonisticis ap. Bœckh. vol. 1, p. 377, n. 272, 12; 381, n. 275, 41; 384, n. 276, 9; 386, n. 277, 7; et sæpius p. 393, n. 284, ἐπέγγραφοι sunt ephebi peregrini gymnasiis allecti, ut interpr. Bœckh. p. 379. L. D.]

[Ἐπεγγῠάω, i. q. ἐγγυάω, ut videtur, in lege ap. Lysiam p. 117, 34: Ἐπεγγυᾷν δ' ἐπιορκήσαντα τὸν Ἀπόλλω.]

Ἐπέγγῠος, ὁ, ἡ, Sponsionis intercessione factus: est enim contr. τῷ ἀνέγγυος: ἐπέγγυος γάμος, Pollux ex Lycurgo [3, 34. Ubi codd. ὑπέγγυος].

Ἐπεγείρω, i. q. ἐξεγείρω [Expergefacio, Excito. Hom. Od. X, 431: Μήπω τήνδ' ἐπέγειρε.] Aristoph. [Nub. 79]: Πῶς δῆτ' ἂν ἥδιστ' αὐτὸν ἐπεγείραιμι; [Eur. Herc. F. 1084; Xen. An. 4, 3, 10; Plato Leg. 9, p. 854, A. Et aor. ἐπηγρόμην Hom. Il. K, 124, Ξ, 256; Od. Υ, 57. De quo non recte HSt.:] Ἐπέγρετο, per syncopen pro ἐπεγείρετο, Hesych. [Figurate Soph. OEd. C. 511: Δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακὸν ... ἐπεγείρειν. (Aliter, ut sit Erigo, id. ap. Eust. Od. p. 1538, 14: Τὰς ἀκάνθας ἐπεγείροντα, quod Eust. dici monet ἀπὸ ἰχθύων, οἳ τὰς ἀκάνθας ὀρθοῦσι θυμῷ. Quæ Comici potius esse [vel certe Tragici ex fabula satyrica] censebat Brunck. ad fr. 79.) Hippocr. p. 47, 23: Αἱ ἀπὸ καυμάτων ἐπεγειρόμεναι φλύκτεις. Plato Leg. 2, p. 657, D: Ἡμᾶς εἰς τὴν νεότητα μνήμῃ ἐπεγείρειν. Et λόγον Phil. p. 36, D, ἑσμὸν λόγων Reip. 5, p. 450, B. Menon. p. 86, A: Δόξαι ... ἐρωτήσει ἐπεγερθεῖσαι. Herodot. 7, 137: Ἐπηγέρθη (ἡ Ταλθυβίου μῆνις). Diod. 14, 52: Ἐπηγείροντο ταῖς ψυχαῖς. V. Wessel. ad l.

Diod. et Locell. ad Xen. Eph. p. 145. Solon ap. Demosth. p. 422 : Στάσιν ἐμφυλον πολεμόν θ' εὕδοντ' ἐπεγείρει. Basil. M. vol. 3, p. 51, A : Ἄσπονδον πόλεμον ἐπεγείρει· 2, p. 10, D : Ἐπεγεῖραι τὸ πρόθυμον. Dativo pers., ut sit Excito adversus, conjungitur ap. Greg. Nyss. vol. 1, p. 345, C : Τοῖς ἰσχυροτέροις τε καὶ μείζοσι τῶν ἀνταγωνιστῶν ἐπεγείρεται, In validiores insurgit. Et vol. 3, p. 493, A. L. Dindorf.]

['Επεγερμὸς vitium scripturæ pro ἐπαγερμὸς, quod v.]

['Επέγερσις, εως, ἡ, Expergefactio, Excitatio (quanquam hæc vocc. transitive dicuntur, græcum autem voc. intransitive de expergefacto). Hippocr. p. 76, G : Αἱ ταρχώδεες ἐπεγέρσιες.]

['Επεγερτέον, Clem. Al. Pædag. 2, 9, § 81. Wakef.]

['Επεγερτικὸς, ἡ, ὸν, Expergefaciens, Excitans. Plut. Mor. p. 138, B : Μέλος τι τοῖς ὕπποις ὁρμῆς ἐπεγερτικόν. Adv. Ἐπεγερτικῶς ἀπονυστακτέον, ap. Clem. Al. Pæd. 2, p. 218, vertendum, Ut facile nos aliquis expergefaciat.]

['Επεγκάθημαι, Insideo. Eustath. Op. p. 317, 24 : Καινοτέρα τοῖς τοιούτοις ... ἀπαρίθμησις ἐπεγκάθηται.]

['Επεγκαλέω, Litem intendo. Lysias p. 112, 17 : Πάρεισι μὲν γὰρ οἷς ἐπεγκαλῶ. Cum accus. Procop. Hist. arc. c. 18 : Τυραννίδα οἱ ἐπεγκαλέσας. Greg. Nyss. vol. 1, p. 33, A : Οὐδεὶς ἡμὶν ἀδολεσχίαν ἐπεγκαλέσει, Objiciet. L. Dind.]

'Επέγκαμψαν, Hesychio ἐπικατέκλασαν. [Gl. est: 'Επέγκαψαν, ἐπ., ἐπέγκαμψαν. 'Επέγναψαν... ἐπέγναμψαν recte Kusterus.]

['Επεγκάνάσσω.] 'Επεγκανάξαι, Infundere, vel Superinfundere. Hesychio ἐπιχέαι, vel ἐπεμπιεῖν. [V. 'Εγκανάσσω.]

'Επεγκάπτω, Voro. Aristoph. Eq. [493]: 'Εχε νυν, ἐπέγκαψον λαβὼν ταδί· pro κατάφαγε.

['Επιγκαχάζω, Irridendo illudo s. insulto. Lycophr. 285 : Γλᾶ στρατὸς, ἐπεγκαχάζων τοῦ δεδουπότος μορῳ.]

['Επέγκειμαι, Insitus sum. Schol. Hom. Il. Ω, 657 : Οὐδέποτε πνευματικὸν μέρος λόγου προτάσσεται ἐν συνθέσει, ἐξηρημένου τοῦ ποδαπός· ἐπίγκειται γὰρ τὸ ποίος τῷ ἐκπέδῳ. L. Dind.]

['Επεγκέλευμα, τὸ, Instigatio. Hesych. : 'Επίσγημα, ἐπεγκέλευμα κυσίν. 'Επεγκέλευσμα Albertus.]

['Επεγκελεύω, Incito. Eur. Cycl. 652 : Χειρὶ δ' εἰ μηδὲν σθένεις, ἀλλ' οὖν ἐπεγκέλευε. Hesych. in 'Επιῤῥοίζειν citat Hemst.]

'Επεγκεράννῡμι, s. 'Επεγκεραννύω, Insuper immisceo. [Medio] Plato [Politic. p. 273, D] : Καὶ σμικρὰ μὲν ἀγαθὰ, πολλὴν δὲ τῶν ἐναντίων κρᾶσιν ἐπεγκεραννύμενος. Ubi Bud. simpl. exp. Immiscens. [Plut. Mor. p. 1025, B : Μιχθείσαις ἐκείναις ἐπεγκεραννύμενος. Nicander Al. 160 : Ἄρρὸν ἐπεγκεράσαιο· 370, et οἶνῳ ἐπεγκ. 602.]

['Επεγκλάω, Intorqueo.] 'Επεγκλάσας affertur pro Oculis innuens : ex Hesych., qui exp. τοῖς ὄμμασί πως διανεύσας. [Dio Cass. 51, 12 : Τὰ βλέφαρα ἐς τὸν Καίσαρα ἐπενέκλα· 79, 16 : Τὸν αὐχένα γυναικίσας καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπεγκλάσας.]

['Επέγκλημα, τὸ, Accusatio. Sopat. in Rhett. græc. Walz. vol. 5, p. 209, 16 : 'Επειδὴ πᾶς συλλογισμὸς ὡς ἐπ. τι ἐστι. Aristid. ap. Phot. Bibl. p. 417, 14 : 'Εγὼ γὰρ οὔτ' αὐτὸς ἐπ. δήπου τοῦτο ποιοῦμαι. Hase.]

['Επεγκλίνω, Inclino, Adverto. Oraculum ap. Damasc. De principiis p. 195, ubi versus his ibi positus flagitantibus partim ipsis codicibus ita legendus est: Ἦν γὰρ ἐπεγκλίνῃς σὸν νοῦν, κἀκεῖνο νοήσεις. Osann. Galen. vol. 4, p. 38, 15 : Μηδαμῶς ἐπεγκλίνων εἰς τὸ πλάγιον. Hase.]

'Επεγκολάπτω, Insculpo, s. potius Insuper insculpo. [Lycophr. 782.]

['Επεγκοτέω, Irascor. Nicet. Eugen. 5, 219 : Οὐ γὰρ ἐκεῖνοι τοῖς χανοῦσιν εἰς ὕδωρ ἐπεγκοτοῦσιν. Boiss.]

['Επεγκρεμάννῡμι, Suspendo in. Medio Nicand. ap. Athen. 9, p. 372, C : Ἤέρι δὲ ξήρανον (τὰς σικύας), ἐπεγκρεμάσαιο δὲ καπνῷ. Præstat, opinor, ἐπαγκρεμάσαιο. L. Dind.]

['Επεγκυκλέω, q. d. Intervolvo, Intersero. Aristides vol. 2, p. 514 : Ὁ λόγος ἐκ τῶν ἐπεγκυκλουμένων ἀσφαλὴς φαίνεται.]

['Επεγκύκλιος, i. q. ἐγκύκλιος, si vera scriptura, ap. Soranum De fasc. vol. 12, p. 512, A ed. Chart., ἐπ. ἐπείληκεν. Weigel. Galen. vol. 18, part. 1, p. 815, 10, item de fasciis in orbem recurrentibus : 'Επεγκύκλιοι πάλιν ἐπὶ μασχάλην. Hase.]

['Επεγκυλίω, Voluto in. Clem. Al. Str. 7, p. 877 : Χαίρων μὲν ἐφ' οἷς ἔγνω, συστελλόμενος δὲ ἐφ' οἷς ἐπεγκυλίεται τῇ τοῦ βίου ἀνάγκῃ. Ut]

['Επεγκύρω, Incido in, Nanciscor. Nicetas Alex. p. 166, A : Λέων μεγάλῳ ἐπεγκύρσας θηράματι. Ubi exprimit l. Homeri in 'Επικύρω citandum. ῡ L. D.]

['Επεγξύω, Rado in. Eust. Opusc. p. 328, 83 : Τὸ δὲ ἐπιπολάζον λίνεον, ὡς ἐπεγξύειν τὸ στρῶμα, ἐχρῆν μὲν εἰς μιλανίαν βεβάφθαι σκυθρωπότερον.]

['Επεγρήγορος, ὁ, Vigil. Tzetz. Hist. 7, 265 : Πέτεσθαι καθορμήσαντες (avium pulli) ὡς τῶν ἐπεγρηγόρων. Elberl. Plut. Brut. c. 36 : Φύσει μὲν γὰρ ἦν ἐπεγρηγορὼς ὁ ἀνὴρ, nisi leg. ἐπεγρήγορος, quod præfero. Cobet. Non videtur Plutarcho tribui posse usus voc. recentis. Quo utitur Horap. Hierogl. 1, 60 : Τὸν βασιλέα ἐπεγρήγορον εἶναι. L. Dindorf.]

'Επεγχαίνω, i. q. ἐγχαίνω, Inhio; nec non Irrideo, Illudo, ore sc. hiatu magno diducto, ut in cachinnis fieri solet, ut Suidas ἐπεγχανεῖν exp. καταβοᾶν, καταγελάσαι, afferens ἀδέσποτον hunc l. [Æliani] : Οὐ μὴν ἡ τιμωρὸς δίκη τὸν ὑβριστὴν καὶ ὑπερόπτην εἴασεν ἐπεγχανεῖν τῷ τοῦ Μίλητος θανάτῳ. [Phrynich. ap. Phot. cod. 158 (p. 101, 19) : Οὐδ' εἴτις Κωρυκαῖος ἐπεγχάνοι. Gatak. Eust. Opusc. p. 173, 27 : Θάνατος κύνεον ἐπεγχαίνων· 181, 38 : Στόμα πλατὺ ἐπεγχανὸν τῇ πόλει· 195, 82. Fut. med. 114, 4 : Ἡμεῖς γελῶντες ἐπεγχανούμεθα. L. D. Schol. Aristoph. Nub. 1242 : 'Επεγχανῆ μοι. Boiss.]

['Επεγχάλάω, Laxo. Nicand. Al. 439 : Δεσμὰ δ' ἐπεγχαλάουσι γενειάδος.]

['Επεγχειρέω, Adorior. Galen. vol. 2, p. 221, 15, de latrone : Ὃν ἀπέκτεινε μέν τις ὁδοιπόρος ἐπεγχειροῦντα πρότερον, ὁμόσε χωρήσας. Hase.]

['Επεγχέω, Insuper infundo. Eur. Cycl. 423 : 'Επεγχέων ἄλλην ἐπ' ἄλλῃ (κύλικα). Philox. ap. Athen. 9, p. 409, E : Χλιεροθαλπεῖς ὕδωρ ἐπεγχέοντες. Hippocr. p. 532, 23 : Ἀποχέειν τὸ ὕδωρ καὶ ἄλλο ἐπεγχέειν. Hero Spirit. p. 207, 11 : Ὅταν ἐπεγχέωμεν πάλιν τὸ ὑγρόν· 210, 9, 12. Simpl. Infundo, ap. Philostr. V. Ap. 3, 2 : Αὐτὸν ἐπεγχεῖν ἑαυτῷ τούτου (τοῦ πόματος) ὁσημέραι. Phot. Bibl. p. 22, 26 : Ἐξετύφλωσε ζίον ἔλαιον τοῖς ὀφθαλμοῖς ἠνεωγμένοις ἐπεγχέας. Forma poet. Nicand. ap. Athen. 9, p. 372, F : Ἔνθα τε μέτρῳ ὄσπρια πανσπερμηδὸν ἐπεγχεύῃσιν ἀλετρίς. Non recte HSt. fingit thema] 'Επεγχύω, Insuper s. Iterum infundo. Simpliciter etiam exp. Infundo.

['Επεγχρίμπτω, s. 'Επεγχρίπτω, Impetum facio in. Nicetas Urb. capt. p. 395, D : Μετὰ θάρσους τοῖς τείχεσιν ἐπεγχρίπτοντες. L. Dind.]

'Επέγχυμα, τὸ, i. q. ἔγχυμα.

'Επεγχυματίζω, Instillo s. Infundo. Diosc. 5, 23 : Ἐγκλύζεται δὲ ἐπὶ τῶν μετὰ νομῆς δυσεντερικῶν· δεῖ δὲ ἐπεγχυματίζειν γάλακτι, Oportet autem ex lacte instillare, Ruell. At Marc. Veruntamen oportet lac statim superfundere. [Hippiatr. p. 74, 19 : 'Επεγχυμάτιζε τίλεως (l. τήλεως) χυλόν. Hase.]

['Επεγχύνω, forma novitia pro ἐπεγχέω. Hero Spirit. p. 216, 17 : Ἐπεγχυνομένου ὕδατος. Sic id. sæpe ἐγχύνω et al. ῡ L. Dindorf.]

'Επεγχύτης, ὁ, Pincerna, Qui vinum infundit. Vox est Hellespontiaca. Nam ut Athen. [10, p. 425, C] refert ex Demetrio Scepsio : 'Ελλησπόντιοι ἐπεγχύτην ὀνομάζουσι τὸν οἰνοχόον· καὶ τὴν χρεωνομίαν, χρεωδαισίαν. [Eust. Od. p. 1402, 40. ῡ]

['Επεθίζω. 'Επεθισθῆναι, Assuescere. Aristoxenus Harm. 11, p. 33 ed. Meibom. Osann.]

'Επεὶ, Postquam, Ex quo. Hom. Od. A, [2] : 'Επεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε, i. e. ἀφ' οὗ, Eust., Ex quo tempore Trojam evertit. Pro quibus Flaccus, Captæ post tempora Trojæ. Ferri vero et hic potest adv. Postquam. Et Π, [23] : Οὔ σέ τ' ἐγωγε Ὀΐομαι ἐφάμην, ἐπεὶ ὤχεο νηὶ Πύλονδε. [Æsch. Ag. 40 : Δέκατον μὲν ἔτος τόδ' ἐπεὶ ... Μενέλαος ἀναξ ἠδ' Ἀγαμέμνων... ἦραν· 984 : Χρόνος δ', ἐπεὶ κτλ. Thuc. 6, 2 : Τὰ κράτιστα τῆς γῆς ὤκησαν ἔχοντες, ἐπεὶ διέβησαν, ἔτη ἐγγὺς τριακόσια.] Et cum ἂν pro Postquam, Quum, ut ἐπειδάν.

Il. Z, [412] : Ἐπεὶ ἂν σύ γε πότμον ἐπίσπῃς. Sic I, [304]: Ἐπεὶ ἄν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθῃ. [Ἔλθοι a Wolfio receptum jure repudiavit Thierschius Act. Monac. 1, 2, p. 199.] Ἐπείκεν, s. Ἐπεί κεν, Quando, Postquam. Od. Ξ, [153] : Αὐτίκ' ἐπείκεν κείνος ἰὼν τὰ ἕ δώμαθ' ἵκηται. Interdum [immo nunquam] Quoniam, Siquidem. [Il. Λ, 455 : Αὐτὰρ ἐπεί κε θάνωι, et ib. 764. Et interposito voc. Il. I, 409 : Ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων. Pro quo perperam ἐπήν κε libri nonnulli Theocr. 11, 78, quarum partt. conjunctio sublata nunc etiam Hom. Il. A, 168 : Ἐπὴν κεκάμω, ubi olim male ἐπήν κε κάμω : unde fort. Hesych. : Ἐπήν κεν, ἐπὰν, ὅταν. Idem est in libris Orph. Lith. 720 : Ἐπήν κέ τις ... ἀείδῃσιν. || Cum optativo conjungitur ἐπεί, ubi dicitur de actione repetita. Hom. Il. Ω, 14 : Ἀλλ' ὅγ' ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους, Ἕκτορα δ' ἑλκήσειε δησάμενος ὄπιθεν ἅρμης κτλ. Thuc. 8, 38 : Ἐπεὶ δὲ μὴ ἀνταναγοιεν, ... ἡσύχασαν. Xen. Cyr. 1, 6, 34 : Ἐπεὶ δὲ ἔχοιεν τὴν ἡλικίαν, καὶ τὰ ... νόμιμα ἐδόκει ἀσφαλὲς εἶναι διδάσκειν· 8, 3, 21. Et in sententia communi Soph. Tr. 93 : Καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ' εὖ πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ· fr. Amphitr. ap. schol. OEd. C. 390. Et in oratione obliqua, Xen. Cyrop. 1, 4, 21 : Ὡς παυσομένους τοῦ διωγμοῦ, ἐπεὶ σφᾶς ἴδοιεν. Solœce, ut solent recentissimi, Cinnam. p. 12, C : Ἐπεὶ δὲ καὶ Μανουὴλ ἔσχατος αὐτῷ γένοιτο, pro ἐγένετο. V. infra in Ἐπειδή. || C. conjunctivo sine ἂν vel κεν ponunt Epici, ut Hom. Il. O, 363 : Ἔρειπε δὲ τεῖχος ... ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἄγχι θαλάσσης, ὅστ' ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσιν, ἂψ αὖθις συνίχευε. H. Apoll. 158 : Αἴ τ' ἐπεὶ ἂρ πρῶτον μὲν Ἀπόλλων' ὑμνήσωσιν, ... ἀείδουσιν· ubi metro excluditur ἐπήν, quod pro altero vel ex libris vel ex conjectura restitutum est in locis conjunctivum habentibus Od. A, 119, Mimnermi ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 458, Orph. Arg. 1108. Inter Tragicos Soph. Ant. 1025 : Ἀνθρώποισι γὰρ τοῖς πᾶσι κοινόν ἐστι τοὐξαμαρτάνειν· ἐπεὶ δ' ἁμάρτῃ, κτλ. OEd. C. 1226 : Μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νικᾷ λόγον· τὸ δ', ἐπεὶ φανῇ, βῆναι κεἰθεν ὅθεν περ ἥκει, πολὺ δεύτερον. De Ἐπειδὴ cum conj. v. infra.] Itidem [ap. Atticos tam poetas, ut Æsch. Prom. 831 : Ἐπεὶ γὰρ ἦλθες πρὸς Μολοσσὰ δάπεδα, et alios omnes, quam] in soluta oratione. (Plato Soph. p. 261, E : Ἐπεὶ τοῦτο ... διαπεπέρανται. Et alii quivis.) Athen. : Ἐπεί τις αὐτὸν ἤρετο. Plut. : Ἐπεὶ δὲ ὥρθη πλησίον ὁ στόλος. Interdum cum τάχιστα et θᾶττον, de quo usu dicetur paulo post in Ἐπειδή. Et cum infin. ex Herodoto [7, 150] : Ἐπεὶ δὲ σφέας παραλαμβάνειν τοὺς Ἕλληνας. [Temporali signif. etiam 2, 32; 4, 10 et alibi, Xenoph. Anab. 5, 7, 18. De eadem constr. in caussali signif. v. infra. || Interdum sine verbo, quod intelligendum relinquitur. Soph. Phil. 948 : Οὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε εἶλέν μ' ἐπεὶ οὐδ' ἂν ὧδ' ἔχοντ' εἰ μὴ δόλῳ· OEd. C. 1455 : Χρόνος ἐπεὶ μὲν ἕτερα, τὰ δὲ παρ' ἦμαρ αὖθις αὔξων ἄνω.]

Sed Ἐπὰν sæpe dicitur pro illo ἐπεὶ ἄν. Diosc. : Ἐπὰν πίῃ, ἀποθνήσκει, Postquam biberit, moritur. Aphr. Alex. : Ἐπὰν ἡ θυρὶς ἀνεῳχθῇ. [Eur. Herc. F. 1364 : Ἴῃ δ' ἐπὰν κρύψῃς νεκρούς. Soph. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 439 : Ἀλλ' ἐπὰν λήξῃ κακοῦ. Utroque loco restituenda forma ἐπήν, qua una usi sunt antiquiores poetæ Attici, ut Aristoph. Av. 1355, Lys. 1175, cum iisque Thucyd. 5, 47; 8, 58 bis, Xen. H. Gr. 2, 1, 24; Cyrop. 3, 2, 1; Anab. 2, 4, 3, secundum libros meliores, quum ἐπὰν vel ἐπειδὰν sit in deterioribus. Idem est in l. Polemonis ap. Athen. 4, p. 138, F. Contra ap. eundem Xen. consentiunt libri in ἐπὰν, Anab. 1, 4, 13; 4, 6, 9; H. Gr. 1, 1, 29, habetque idem monum. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 131, n. 92, 17, ut recentiorum communis dialecti scriptt. exx. omittam. Cum indicat. conjungunt recentissimi, ut Constant. Them. p. 4, D : Ἐπὰν ἤρξαντο. Schol. Luciani De m. Peregr. c. 9 : Ἐπὰν γὰρ ἁλῶ. Ap. Aret. p. 32 : Ἐπὴν δὲ ἀπῆλθε ..., πάμπαν ἐξεμαίνετο, scribendum ἀπῴχθη, notandumque ἐπὴν c. conj. positum pro ἐπεὶ c. opt., ut ibid. ἢν cum eodem modo pro εἰ cum optativo. || α produci quum per se intelligitur tum exempla confirmant Antiphanis ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 59, Rufini Anth. Pal. 5, 43, 1. || Ἐπάνπερ Tzetz. Hist. 3, 479. Ἐπεάνπερ Herodot. 3, 153.]

|| Ἐπὴν, Ion. [et Att.] pro ἐπὰν, Postquam. Herodot. [2, 40, ubi ἐπεὰν præbuerunt libri meliores, quod toties usurpavit Herod., ut suspecta ap. eum sit forma ἐπήν] : Ἐπὴν προνηστεύσωσιν. Ap. Eund., ἐπὴν ἔλθῃ, Postquam venerit [4, 134 : Ἐπὴν τάχιστα νὺξ ἐπέλθῃ, secundum libros nonnullos : sed recte alii ἐπεάν]. Hom. Od. Ξ, [130] : Ἐπὴν πόσις ἄλλοθ' ὄληται, Ubi vir alibi perierit, i. e. ἐπειδάν. [Et alibi sæpe quum Hom. tum Hesiodus, aliique Epici. De quibus notamus tantum conjunctum cum δή, Il. Π, 453, Od. Λ, 293; et τὰ πρῶτα Il. Z, 489. Et cum opt. positum post alium optativum Il. Τ, 208 : Νῦν μὲν ἀνώγοιμι πτολεμίζειν υἷας Ἀχαιῶν ... ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι τεύξεσθαι μέγα δόρπον, ἐπὴν τισαίμεθα λώβην· Ω, 227, Od. Δ, 222. Et post imperf. frequentat. Od. Β, 105, Νύκτας δ' ἀλλώισκεν, ἐπὴν δαῖδας παραθεῖτο· Τ, 150. Quibus Il. omnibus vel ἐπεὶ pro ἐπὴν vel conjunctivum pro optativo restituit Thierschius l. c. p. 200—1. || Apodosis post protasin per ἐπὴν inchoatam omissa ap. Hom. Od. Z, 262 : Αὐτὰρ ἐπὴν πόλιος ἐπιδεύομεν κτλ. Similia de ἐπεὶ v. in fine. Sed ap. Hippocr. p. 1234, E : Ἐπὴν βραχὺ ἦν διψώδης, legendum ἐπί.]

|| Ἐπεὰν Ion. pro ἐπὰν [compositum ex ἐπεὶ et ἂν, ut ἐὰν ex εἰ et ἂν, de quo v. in Ἐὰν p. 3, D, coll. Apoll. De conj. Bekk. An. p. 481, 14, et qui idem tradit de forma ἐπὰν, Eust. Il. p. 652, 7], Postquam, Quando, Quum. [Sæpe ap. Herodotum cum conjunctivo, ut 1, 9 : Ἐπεὰν δὲ στείχῃ· 21 : Ἐπεὰν σημήνῃ, aliosque Iones, quorum exx. nonnulla indicavit Koen. ad Greg. p. 465, qui etiam in ἐπὰν, quod alienum ab Ion. dial., depravatum notavit ap. Aret. p. 112.]

[|| Proxima sec. ordinem alphab. particula, cui conjungi solet ἐπεί, est ἄρα s. ἆρ, Hom. Il. Z, 426 : Τὴν ἐπεὶ ἆρ δεῦρ' ἤγαγε· Π, 374. I, 409 : Ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων· Ω, 288 : Ἐπεὶ ἄρ σέ γε θυμὸς ὀτρύνει· Od. P, 185 : Ἐπεὶ ἆρ δὴ ἔπειτα πολινδ' ἴέναι μενεαίνεις· Il. E, 686 : Ἔπειτά με καὶ λίποι αἰών ..., ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε ... τὐφρανέεσθαι· Σ, 88 : Αὐτίκα τεθναίην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἑταίρῳ κτεινομένῳ ἐπαμῦναι. (Pro quo H. Apoll. 464 : Ξεῖν', ἐπεὶ οὐ μὲν γάρ τι καταθνητοῖσιν ἐοικας ..., nisi fallit scriptura.) Et Ἐπεί γε vel Ἐπεί ... γε. Æsch. Pers. 386 : Ἐπεί γε μέντοι ... ἡμέρα πᾶσαν κατέσχε γαῖαν. Soph. Ant. 923 : Τί χρή με τὴν δύστηνον ἐς θεοὺς ἔτι βλέπειν ..., ἐπεί γε δὴ ... ἐκτησάμην. Et ἐπεί γε μὲν δὴ Tr. 484. Eur. Hel. 556 : Ἴστημ', ἐπεί γε τοῦδ' ἐφάπτομαι τάφου. Plato Conv. p. 208, C, Gorg. p. 492, B. Xenoph. Anab. 1, 3, 9. Hesiod. Th. 171 : Ἐπεὶ πατρός γε δυσωνύμου οὐκ ἀλεγίζω· 420 : Ἐπεὶ δύναμίς γε πάρεστιν. Hom. Il. Α, 352 : Μῆτερ, ἐπεί μ' ἔτεκές γε· Δ, 269 : Ἐπεὶ σύν γ' ὅρκι' ἔχευαν. Pind. Ol. 9, 37, Soph. OEd. C. 266, Thuc. 3, 45, Plat. Reip. 1, p. 352, C, etc. Tum, quam HSt. ponit ante δή, part. οὖν.] Dicitur etiam ἐπεὶ οὖν, vacante [non vacante, sed concludente et, ut sequens δή, confirmante] οὖν, Hom. Il. Δ, [244] : Αἴ τ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον κ. τ. λ. [Conf. Γ, 4; Α, 57, Hesiod. Th. 853.]

Et Ἐπειδὴ vacante itidem δή, sed juncto per compos., Il. Α, [235] : Ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν δρεσσι λέλοιπεν. In prosa autem jungitur et aliis advv. : Xenoph. Hell. 3, [2, 4] : Ἐπειδὴ [al. ἐπεὶ] εὐθέως ἥσθοντο. [Quod vert. Quum statim, neque hic debebat memorari. Quum primum enim græce dicitur εὐθὺς ἐπειδή, ut ap. Thuc. 1, 102; 7, 26, 69.] Cyrop. [1, 5, 6], ἐπειδὴ τάχιστα, quo utitur et Dem. [Plato Protag. p. 310, D.] At Lat. non dicunt ad verbum Postquam cito, nec Quum cito, aut Quum citissime, sed Quum primum [Gl.], aut certe Simulatque. [Ex quo, Postquam, ut supra ἐπεί, Thuc. 1, 6 : Οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ ἐπαύσαντο· et similiter 3, 68; 8, 68. || Conjungitur autem etiam cum præs., ut sit i. q. Quandoquidem, quomodo interpr. Gl., quæ addunt etiam Quando, Quoniam, Quatenus, Quidni. Hom. Il. Ξ, 65 : Ἐπειδὴ νηυσὶν ἔπι πρύμνῃσι μάχονται. Æsch. Cho. 566 : Ἐπειδὴ δαιμονᾷ δόμος κακοῖς. Soph. Tr. 1176 : Ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει. Thuc. 7, 13 : Ἐπειδὴ ... ὁρῶσιν· 6, 20. Plato Gorg. p. 448, B : Ἀλλ' ἐπειδὴ σὺ βούλει, ἀποκρίνου· Prot. p. 320, B : Ἐπειδὴ δέ σου ἀκούω ταῦτα λέγοντος, χάμπτομαι. || Optativo, ut supra ἐπεί, de actione repetita eaque præterita dictum, vel in oratione obliqua positum, jungitur ap. Plat. Phæd. p. 59,

D: Ἐπειδὴ δὲ ἀνοιχθείη (τὸ δεσμωτήριον), εἰσῇμεν· Reip. 8, p. 569, A: Οὔτε τούτου αὐτὸν ἕνεκα ἐγέννησε... ἵνα ἐπειδὴ μέγας γένοιτο, τότε τρέφοι· Prot. p. 315, B: Ἐπ. αὐτὸς ἀναστρέφοι..., περιεσχίζοντο. Thuc. 7, 44, et altero modo ib. 80. Æneas Tact. c. 11, p. 35: Ἔπεισε λέγων ὡς, ἐπειδὴ εἰρήνη εἴη, ... ξηρᾶναι δεῖ. Solœce Cinnamus p. 7, C: Ἐπειδὴ... διάφορος τῷ φυλάρχῳ τῆς Ἰκονίου γένοιτο πόλεως, pro ἐγένετο· 9, A; 17, D. Sic ἐπειδήπερ ib. p. 4, D. || Conjunctivo ap. Hom. Il. A, 478: Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε δαμάσσεται ὠκὺς ὀϊστὸς, ὠμοφάγοι μιν θῶες... δαρδάπτουσιν. Cui ἐπὴν δὴ substituit Thierschius l. c. p. 198, inter quod et ἐπεὶ δὴ variant libri H, 453: Ἐπὴν δὴ τόνγε λίπῃ, Od. M, 55. De constr. cum inf. v. HSt. infra. || Notandæ præterea particulæ quibuscum solet conjungi. 1. Ἐπειδή γε, Thuc. 6, 18: Οἷς χρεὼν, ἐπ. γε καὶ ξυνωμόσαμεν, ἐπαμύνειν. Plato Reip. 1, p. 348, C: Ἐπ. γε καὶ λέγω ἀδικίαν... λυσιτελεῖν. Et sine καὶ Phæd. p. 87, A, Thuc. 4, 73. Ἐπειδὴ... γε Pind. Isthm. 7, 9: Ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς γε Ταντάλου λίθον παρά τις ἔτρεψεν ἄμμι θεός. 2. Ut omittam ἐπειδὴ δὲ, quod frequentissimum est, Ἐπειδὴ καὶ, Soph. OEd. T. 412: Ἐπ. καὶ τυφλόν μ' ὠνείδισας· Phil. 380. Aristoph. Pl. 1086: Ὅμως δ' ἐπ. καὶ τὸν οἶνον ἠξίους πίνειν, συνεκποτέ' ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα. Plato Conv. p. 199, C: Ἐπ. καὶ τἄλλα... διῆλθες... καὶ τόδε εἰπέ. Thuc. 3, 60. Vel Ἐπ. ... καὶ, 6, 13. 3. Ἐπειδὴ οὖν, Plat. Theæt. p. 197, A: Ἐπ. οὖν ἐσμεν φαῦλοι. Thuc. 2, 20. 4. Ἐπειδήπερ, Quoniam quidem, Gl. Frequentat Aristoph., ut Ach. 437: Ἐπειδήπερ ἐχαρίσω μοι ταδὶ, κἀκεῖνά μοι δός. Thucyd. 6, 18; Plato Reip. 1, p. 350, E, et alibi. || De Ἐπεί ποτε, Ἐπειδή ποτε, Ἐπειδάν ποτε v. in Ποτε.] Sciendum est porro et ἐπεὶ per se eund. usum interdum præstare: dicitur enim a Xen. [Comm. 1, 2, 47]: Ἐπεὶ τάχιστα ὑπέλαβον [et alibi. Conf. Æschyl. Prom. 199]· ab Aristot. Pol. p. 135: Ἐπεὶ θᾶττον. [Similis formula ap. Hom. Il. M, 420: Τείχεος ἂψ ὤσασθαι, ἐπεὶ τὰ πρῶτα πέλασθεν. Æsch. Ag. 1286: Ἐπεὶ τὸ πρῶτον εἶδον Ἰλίου πόλιν.] Sed jungunt et infinitivo, dicentes ἐπειδὴ ἀκοῦσαι pro ἐπειδὴ ἤκουσεν. Cujus constr. exx. v. ap. Bud. p. 1044. [Demosth. p. 439, 7: Ἐρέσθαι τινα..., ἐπειδὴ δὲ ἀκοῦσαι, ... δεινὸν αὐτῷ τι δόξαι. Plato Conviv. p. 174, D, Reip. 10, p. 614, B; 619, C. || Divisim Hom. Il. A, 318: Ἐπεὶ νεφεληγερέτα Ζεὺς Τρωσὶν δὴ βόλεται δοῦναι κράτος· Od. P, 185: Ἐπεὶ ἂρ δὴ ἔπειτα πόλινδ' ἰέναι μενεαίνεις... Herodot. 9, 90: Ἐπεὶ γὰρ δὴ ... καθέατο. Et sæpe ap. Atticos interposito γε, de quo v. infra in Ἐπεί γε, vel δὲ, ut Plat. Theag. p. 126, C: Ἐπεὶ δὲ δὴ τὰ πολιτικὰ βούλει σοφὸς γενέσθαι· Lach. 183, E. || Forma Bœot. Ἐπιδεὶ in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 741, III, 29: Ἐπιδεὶ κεκόμιστη.]

|| Ἐπειὴ, poet. pro ἐπειδὴ s. ἐπεὶ, Postquam, Posteaquam: Il. Δ, 308 [et alibi sæpe ap. Epicos media semper correpta]: Ἔγχει ὀρεξάσθω, ἐπειὴ πολὺ φέρτερον οὕτω, Quando, Quandoquidem, Quoniam. Eust. hic particulam η dicit vel adjectitiam esse ut in ὁτιὴ et τίη: vel positam pro δή. [Conferendum οὐ γὰρ ἦ pro οὐ γὰρ δὴ dictum, quod annotavit Hesychius. Scripturam ἐπεὶ ἦ vel accentum ἐπειῆ memorant Jo. Alex. p. 42, 16, schol. Il. A, 156, Apoll. Lex. H. v. H, Etym. M. ibid. et p. 356, 18; Cramer. Anecd. vol. 1, p. 193, 7, Eust. Il. p. 73, 18; ἐπείη id. Od. p. 1178, 39.] Nonnunquam vero particulam ἂν addunt: unde est Ἐπειδὰν, pro ἐπειδὴ ἄν: ut supra ἐπὰν pro ἐπεὶ ἄν: habet autem eand. signif., sed conjunctivo jungi solet. [Semel est ap. Hom. Il. N, 285: Ταρβεῖ, ἐπειδὰν πρῶτον ἐσίζηται λόχον ἀνδρῶν, ubi ἐπὴν δὴ restituit Thierschius l. supra cit. p. 198, coll. var. script. Od. M, 55. Frequentant vero Attici tam poetæ quam prosæ scriptores, et semper conjungunt cum conjunctivo. Optativo ubi junctum reperitur, librariorum error est, ut Xenoph. Cyrop. 1, 3, 11: Ἐπειδὰν δὲ πάνυ σπουδάζοι φαγεῖν, εἴποιμ' ἂν ὅτι κτλ., ubi alii libri εἰ, et ib. 18: Ὅπως οὖν μὴ ἀπολῇ μαστιγούμενος, ἐπειδὰν οἴκοι εἴης, ubi ᾖς restituerunt editores; vel Demosth. p. 865, 24: Οὐκ ἔσθ' ὅστις οὐχ ἡγεῖτο δίκην με λήψεσθαι παρ' αὐτῶν, ἐπειδὰν ... δοκιμασθείην, ubi ἐπειδὴ legendum cum Dobræo Adv. vol. 1, p. 493. Usitata vero hæc constructio Byzantinis, velut Agathiæ 2, 5, p. 41, B: Ἐπειδὰν δὲ τοῦτο ἐσίδοι ὁ Φράγγος, ὁ δὲ ... καταβρίθει· 8, 43, C: Ἐπειδὰν εἰσβάλλοιεν, τότε δὴ ... ἐπιέναι· 23, 61, A: Ἐπ. δέ τις οὕτως ἐκτεθείη, ἄρτου τρύφος αὐτῷ ... ξυμπαράκεινται· 3, 5, 77 D, etc., Zosimo 4, 48, 4; 5, 18, 8; 31, 6; 6, 9, 5. Indicativo etiam jungunt recentissimi, ut Palæph. 32, 16: Ἐπ. μὴ παρεῖχον χρήματα· 39, 4, ubi tameu variat scriptura.] Dem.: Ἐπειδὰν δὲ θῆσθε τοὺς νόμους φυλάττειν χρὴ, Postquam posueritis, Quum posueritis. Dicitur tamen ἐπειδὰν ἴδωσι et pro Quum vidissent: de quo usu lege Bud. p. 946. [Qui affert exx. Luciani, ubi ponitur de re præterita, in præsens tempus relata. Cum τάχιστα, ut supra ἐπειδὴ, conjunxit Xenophon Cyrop. 1, 3, 14; 5, 4, 21. Cum θᾶττον Plat. Prot. p. 325, D. Sequente γε Xen. Cyrop. 1, 4, 9: Μαστιγωσάτω, ἐπειδάν γε ἐγὼ δῶ αὐτῷ. ᾱ || Ἐπεί νυ Hom. Il. A, 416: Ἐπεί νύ τοι αἶσα μίνυνθά περ· Ξ, 340. De ἐπεὶ οὖν v. HSt. supra. Ἐπείπερ vel ἐπεὶ ... περ, hoc ap. Hom. Il. A, 416 modo cit., N, 447: Ἐπεὶ σύ περ εὔχεαι αὔτως· Od. Υ, 181. Illud ap. Atticos, ut Æsch. Ag. 854, Soph. OEd. C. 75, Eur. Iph. T. 595, Xen. Comm. 1, 4, 19, Plat. Reip. 7, p. 529, C, etc. Sequente δὲ Fab. Æsop. 121, p. 52 Fur.: Ἐπείπερ δ' ἐμοὶ ἀγαθῶν πλῆθός ἐστι. || Ἐπεί ῥα Hesiod. Th. 881: Αὐτὰρ ἐπεί ῥά πόνον μάκαρες θεοὶ ἐξετέλεσσαν. Hom. Il. A, 458: Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' εὔξαντο· O, 418: Ἐπεί ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων.] Interdum et Ἐπείτοι [Pind. Isthm. 2, 45: Ἐπεί τοι οὐκ ἐλινύσοντας αὐτοὺς εἰργασάμαν. Soph. El. 323: Ἐπεί τἂν οὐ μακρὰν ἔζων ἐγώ· OEd. C. 433. Xen. Conv. 3, 4. Sequente καὶ, Eur. Med. 678, Aristoph. Ran. 509, Plat. Reip. 8, p. 567, E, et alibi. Pro quo Soph. Tr. 321: Ἐπεὶ καὶ ξυμφορά τοι, ubi alii libri τις], item Ἐπείτε pro Postquam: quorum utrumque non infrequens Pausaniæ [1, 20, 3: Τὴν μὲν, ἐπεί τ' ἐκαθέζετο, δεδέσθαι· 22, 3, etc. Imitatur autem Herodotum, qui ἐπεί τε habet 1, 165, 166, et alibi. Cum infinitivo 1, 94; 8, 135.] Et ἐπείτε γὰρ τάχιστα, pro ἐπεὶ γὰρ τάχιστα, VV. LL. [Hom. Il. A, 87: Ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὡπλίσσατο δεῖπνον οὔρεος ἐν βήσσῃσιν, ἐπεί τ' ἐκορέσσατο χεῖρας τάμνων δένδρεα μακρά· 562: Ἐπεί τ' ἐκορέσσατο φορβῆς· M, 393: Σαρπηδόντι δ' ἄχος γένετο... αὐτίκ', ἐπεί τ' ἐνόησεν. Sequente ἂν Herodot. 1, 200: Ἐπεί τε ἂν θηρεύσαντες αὐήνωσι· 202.]

|| Ἐπεὶ, Quandoquidem, Quoniam. Aut etiam Postquam, hic quoque; nam et ipsum alicubi hanc quoque signif. habere comperitur. Itidem vero et Gall. *Puis que* utrumque declarat: ita tamen, ut pro Postquam temporis adverbio fere præfigatur particula *de*, et dicatur *depuis que*. Hom. [Il. A, 112: Οὕνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσηίδος ἀγλά' ἄποινα οὐκ ἔθελον δέξασθαι· ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν οἴκοι ἔχειν, et ib. 114 et alibi sæpissime.] Il. B, [171]: Ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν· Od. Υ, 156: Ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται· ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή. Et [Il. A, 119]: Ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε. Plato Apol. Socr. [p. 19, E]: Ἐπεὶ καὶ τοῦτό γέ μοι δοκεῖ καλὸν εἶναι· De rep. 2: Πολὺ γὰρ ἀμείνων ἄρα ὁ τοῦ ἀδίκου ἢ ὁ τοῦ δικαίου βίος, ὡς λέγουσιν· ἐπεὶ ἔμοιγε οὐ δοκεῖ οὕτως. [Pind. Ol. 4, 13: Θεὸς εὔφρων εἴη λοιπαῖς εὐχαῖς· ἐπεί μιν αἰνέω κ. τ. λ. 6, 90: Δίδοι τέ οἱ αἰδοίαν χάριν..., ἐπεὶ ὕβριος ἐχθρὰν ὁδὸν εὐθυπορεῖ. Æsch. Prom. 347: Οὐ δῆτ', ἐπεί με χαὶ κασιγνήτου τύχαι τείρουσ' Ἄτλαντος. Thuc. 1, 12. Et alii omnes passim.] Sed et cum infin. ex. Xen. annotat Bud. [Comm. 1, 1, 13]: Ἐθαύμαζε δὲ εἰ μὴ φανερὸν αὐτοῖς ἐστὶν ὅτι ταῦτα οὐ δυνατόν ἐστιν ἀνθρώποις εὑρεῖν· ἐπεὶ καὶ τοὺς μέγιστον φρονοῦντας ἐπὶ τῷ περὶ τούτων λέγειν, οὐ ταυτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. [Conf. Thuc. 2, 93.] Sed ego minime cum Bud. crediderim ἐπεὶ ad hunc infin. immediate ferri, sed ad verbum indic. modi subauditum. || Alioqui, Sin minus, Quod nisi ita esset: ut exemplis aliquot abunde docet Idem, p. 992—3. [Plato Leg. 3, p. 686, B: Πολεμοῦν οὐπώποτε πέπαυται· ἐπεὶ γενομένη γε ἡ τότε διάνοια καὶ ξυμφωνήσασα εἰς ἓν ἀνυπόστατον ἄν τινα δύναμιν ἔσχε· 9, p. 875, C. Xen. Cyr. 2, 2, 31: Οὐ φιλόπονός ἐστιν, ἐπεὶ ἤρκει ἂν αὐτῷ κ. τ. λ. Cujusmodi locis verti licet etiam Nam. Frequenter autem sic ponitur sequente τίς interrogativo, ut Pind. Pyth. 7, 5: Ἐπεὶ ... τίνα οἶκον ναίοντ' ὀνυμάξομαι ἐπιφανέστερον Ἑλλάδι πυθέσθαι; Æsch. Suppl. 329: Ἐπεὶ τίς ηὔχει...; Cho. 214: Ἐπεὶ τί νῦν ἕκατι δαιμόνων κυρῶ; Soph. Tr. 139: Ἐπεὶ τίς ὧδε τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν; Aristoph. Lys. 259.

Vel futuro, ut in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 544, n. 2839, 11 : Ἐπεὶ ὁ παρὰ ταῦτά τι ποιήσας ἔσται ἀσεβής et ib. n. 2842, 8; 2846, 6. Vel imperativo, ut ap. Soph. El. 352, OEd. C. 969 : Ἐπεὶ δίδαξον. Aristoph. Vesp. 73, ap. Aristophont. Athen. 4, p. 161, F, Herodot. 7, 103. Plat. Gorg. p. 473, E. Infinitivo in oratione obliqua Herodot. 8, 111, Thuc. 2, 93, Xen. H. Gr. 7, 1, 38, Eryxiæ p. 395, A. Præterea notandum ἐπεὶ positum in protasi, non sequente, quæ accurate respondeat, apodosi, ap. Hom. Il. Σ, 101 : Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν κτλ., ubi v. Heyn., Od. Γ, 103. Il. Ω, 43 : Αἴων δ' ὡς ἄρτιχ οἶδεν, ὅστ' ἐπὶ ἂρ μεγάλη τε βίῃ καὶ ἀγήνορι θυμῷ εἶξας εἶσ' ἐπὶ μᾶλα, ... ubi alii distinguentes post εἶξας participium pro indicativo acceperunt. Conf. Herodot. 2, 31, ubi protasin per ἐπεὶ inchoatam sequitur apodosis particula δὲ annexa, ut ap. Plut. Thes. c. 1, ubi Poplic. c. 1, et alios similes Il. Plut. contulit HSt, Adde Sertor. c. 1, Timol. c. 4. Similem particulæ usum ap. Antonin. Lib. c. 11, p. 74; 28, p. 186; 31, p. 204, notavit Bast. Ep. cr. p. 124, qui pro ἔπειτα, Postea, poni putabat, quomodo posuit Orph. Arg. 182 : Αὐτὰρ ἐπεὶ Τελαμῶν συνιφέσπετο (et sec. cod. Ruhnk. 391 : Αὐτὰρ ἐπεὶ 'ς αὐλὴν εἰσήλθομεν, ubi ἔπειτ' restituit Heringa)· 675 : Αὐτὰρ ἐπεὶ ζαμενὴς Βορέης ... ἐκύλινδε· quo l. libri ἐπὶ vel ἔπειτα, cui ἐπεὶ substituit HSt., quod pro ἔπειτα codd. præbuerunt 678 : Αὐτὰρ ἐπεὶ Φινῆος Ἀγηνορίδαο λιπόντες αὖλιν ... ἐξικόμεσθα. Quibus exx. addendum videtur quartum v. 322 : Δήμητρος μὲν πρῶτα ... ἀκτὴ, αἶμα δ' ἐπεὶ ταύροιο, ubi libri ἐπί. Sed Diodoro 15, 9 : Εὐπορῶν δὲ χρημάτων καὶ στρατιωτῶν, ἐπεὶ τοὺς τριπράρχους ταῖς εὐνοίαις ἰδίους πεποιημένος, restitui ἔτι δέ. L. Dind.]

['Επειὰς, άδος, ἡ. V. 'Επειός.]

'Επειγεὺς, ὁ, Qui summo studio rem aliquam properat et urget, Homero nom. propr., ut a σπέρχομαι Σπερχειός. [Il. Η, 571.]

['Επειγμένως pro ἠπειγμένως perperam scriptum apud Suidam v. 'Επιτροχαδὴν, et alibi. L. D. Itemque ap. Greg. Nyss. t. 3, p. 217, B. Hase. 'Επειγομένως Euseb. Præp. ev. 5, 8, p. 192. Steev.]

'Επείγω, Urgeo, Impello. Hom. Od. Α, [53] : Κατελείπομεν ἡμεῖς Ἀχλαυστον καὶ ἄθαπτον, ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγε· Τ, [73] : Πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον; ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει. [Μ, 167 : 'Επειγε γὰρ οὖρος, et ἐς ἀνέμου Il. Ο, 382. Conf. Soph. Phil. 1451. Addito accusativo Il. Μ, 452 : Ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἰὸς χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ· ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπείγει. Od. Μ, 205 : Οὐκέτ' ἐρετμὰ προήκεα χερσὶν ἔπειγον, Impellebant. Ο, 445 : 'Επείγετε δ' ὦκα θοαῖσιν, Accelerate emtionem. Soph. OEd. C. 1540 : 'Επείγει γάρ με τοὐκ θεοῦ παρόν. Infinitivo sequente Il. Hom. 37 (Ad Cuman.), 16 : Μέγας δέ μ' θυμὸς ἐπείγει δῆμον ἐς ἀλλόδαπον ἰέναι.] Herodian. [2, 8, 3] : 'Εμὲ καλοῦσι 'Ρωμαῖοι, καὶ συνεχῶς βοῶντες ἐπείγουσιν ὁρίξαι χεῖρα σωτήριον· sine infin. 1, [6, 13] : Προυργιαίτερα ὄντα καὶ μᾶλλον ἐπείγοντα· 4, [12, 12] : Εἴ τι ἐπείγον εἴη, δηλῶσαι, Si quid magis urgens, majoris momenti. [Frequentes recentioribus locutiones sunt 'Επείγει, Οὐκ ἐπείγει, Οὐδὲν ἐπείγει, seq. infinitivo, pro Necesse est; quarum exx. v. ap. Toup. ad Longini 43, 6 : Ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἐπ' εἴδους ἐπείγει τὰ μικροποιὰ διαριθμεῖν. Tum τὰ ἐπείγοντα, Necessaria, Plut. Sertor. c. 3 : Τὰ μὲν ἰδὼν, τὰ δ' ἀκοῇ πυθόμενος τῶν ἐπειγόντων.] || Dicitur etiam qui fugientem urget et persequitur, fugientis cervicibus incumbit. Il. Κ, [361] de duobus canibus in venationibus exercitatis : Ἡ κεμάδ', ἠὲ λαγωὸν, ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεὶ Χῶρον ἀν' ὑλήεντα· ὁ δὲ προθέῃσι μεμηκώς. [Aliter Theocr. 24, 69 : Καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι ἀνθρώποις ὅτι μοῖρα κατὰ χλωστῆρος ἐπείγει.] || Festino, Propero, Maturo. [Soph. Ph. 499 : Τὸν εἶκαδ' ἧπειγον στόλον.] Herodian. 4, [1, 4] : Τὴν ὁδοιπορίαν ἔτι μᾶλλον ἧπειγον. Iter properare dicit Tacit. : Festinare fugam et Maturare fugam, Virg. : 3, [15, 8] : Τὸν θάνατον ἐπείξει τοῦ γέροντος. Properare mortem ea signif. dicit Tacit. Legitur ap. Eund. 5, [4, 13] : Μεγάλη σπουδῇ τὰ ὀχήματα ἐπειγόντων· quo sensu Horat. dicit Esseda festinant. Volunt autem huic ἐπείγω ἀντιπαραχεῖσθαι τὸ εἴργειν, ut ἐπείγειν sit εἴργειν τινὰ ὀγμὸν ὁδῶν εἰς ἔργον. [Absolute sine accus. Soph. El. 1435 : 'Επειγέ νυν. — Καὶ δὴ βέβηκα. Eurip. Heracl. 732, Or. 799. Aristoph. Pac. 943, Th. 783. Pind. Ol. 8, 47 : Ξάνθον ἧπειγεν καὶ Ἀμαζόνας εὐίππους καὶ ἐς Ἴστρον Δαύνων. De re Plut. Marcell. c. 24 : Τῶν ἀρχαιρεσίων ἐπειγόντων.] || 'Επείγομαι, Urgeor, Impellor. Hom. Od. Ν, [115] de navi : Σπερχομένη· τοίων [al. τοίων] γὰρ ἐπείγετο χέρσ' ἑρετάων· itidem de navi, Ο, [296] : Ἡ δὲ Φερὰς ἐπέβαλλεν, ἐπειγομένη Διὸς οὖρῳ· Il. Α, [156] : Θάμνοι Πρόῤῥιζοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ. [Φ, 362 : Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ.] Dicitur etiam ἐπείγετο βελέεσσιν, Ν, [511. Hero Spirit. p. 230, 10 : Ὅταν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τυπτόμεναι ἐπείγωνται πᾶσαι (al πλάται), Impelluntur.] Herodian. 4, [13, 9] : Ἐπειχθεὶς ὑπὸ τῆς γαστρὸς, Quum urgeretur desidendi necessitate. || Festino, Propero, Festino gradu contendo. Hom. Il. Ζ, [363] : Ἀλλὰ σύ γ' ὄρνυθι τοῦτον· ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτὸς, Festinet autem etiam ipse. [Ξ, 519 : Ψυχὴ δὲ καὶ οὐταμένην ὠτειλὴν ἔσσυτ' ἐπειγομένη· Ψ, 119 : Δρῦς ... χαλκῷ τάμνον ἐπειγόμενοι. Orac. ap. Diodor. Exc. Vat. p. 4 : Ἀλλ' ἴθ' ἐπειγόμενος Βοιωτίδα πρὸς πολύμηλον. Pind. Nem. 4, 34 : Ὥραι ἐπειγόμεναι· Pyth. 9, 69 : 'Επειγομένων ἥδη θεῶν. Æschyl. Cho. 660 : Νυκτὸς ἅρμ' ἐπείγεται. Et sæpius Soph., Eurip., Aristoph., velut Eccl. 43 : Οὔκουν ἐπείξεσθε;] Herodot. [8, 68] : Ἦν μὲν μὴ ἐπειχθῇς ναυμαχίην πειρεύμενος, Si pugnam navalem committere non festines, properes, matures. [Xen. H. Gr. 1, 7, 26 : Τί δὲ καὶ δεδιότες σφόδρα οὕτως ἐπείγεσθε;] Thuc. [2, 81, et alibi,] 3, [49] : Ταύτης δὲ τούτῳ τῷ τρόπῳ ἐπειγομένης, Festinante, de navi : nisi pass. intelligere malis, Festinis s. Citis remis impulsa. [Eur. Iph. T. 1393 : Ναῦς ... ἠπείγετο.] Eod. l. [3] : Ἐλπὶς εἶναι ἐπιχθίντας ἐπιπιστεῖν ἄφνω, Si properassent : 1, [80] : Καὶ τίνι πιστεύσαντες (χρὴ) ἀπαρασκεύους ἐπιχθῆναι, Et quo fretis vel subnixis nobis properandum. [Plato Leg. 10, p. 887, C : Μηδὲν ... ἐπιχθέντες.] Herodian. 6, [5, 15] : Εἰς τὰ ἑῶα μέρη ἠπείγετο. [Eur. Phœn. 1171 : Ἐς δ' ἄλλας πόλεις ἠπειγόμεσθα. Thuc. 4, 3 : Ἠπείγοντο ἐς τὴν Κέρκυραν. Plato Theæt. p. 142, C : Ἠπείγετο οἴκαδε.] Dicitur quoque ἐπείγομαι πρὸς [Thucyd. 6, 101; 7, 84, Diod. 3, 17], ἐπὶ τοῦτο [Eur. Antiop. ap. Plat. Gorg. p. 484, E], Festino et propero eam rem, Sedulo incumbo : ἐπείγομαι τὴν ταχίστην, Accelero et festino gradu contendo. [Herodot. 6, 112 : Δρόμῳ ἐπειγομένους.] Aliquando additur infin. vel gen. ejus rei, quæ, s. ad quam, properatur. Hom. Il. Β, [354] : 'Επειγέσθω οἰκόνδε νίεσθαι. [Od. Ν, 30 : Πολλὰ πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν τρέπε, δῦναι ἐπειγόμενος, i. e. Cupiens. Hesiod. Sc. 21 : 'Επείγετο ὅττι τάχιστα ἐκτελέσαι. Æsch. Prom. 52 : Οὔκουν ἐπείξῃ δεσμὰ τῶδε περιβαλεῖν; Thuc. 4, 4 : Ἠπείγοντο φθῆναι. Plato Reip. 7, p. 517, C : Ἄνω ἀεὶ ἐπείγονται ... διατρίβειν. Demosth. p. 867, 4 : Διὸ πρᾶξαι ταῦτ' ἠπείχθησαν.] Od. Α, [309 etc.] : Ἀλλά γε [al. Ἀλλ' ἄγε] νῦν ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ὀδοῖο· Τ, [188] : Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Μυρμιδόνας αὖθι τεῶς γε, ἐπειγόμενός περ Ἄρηος. In quibus genitt. Eust. subintelligit ἐπί. Il. Ψ, [437] : 'Επειγόμενοι περὶ νίκης, Festino et citato cursu de victoria contendentes. In hoc l. [E, 902] : Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν Ὑγρὸν ἐὸν, μάλα δ' ὦκα περιστρέφεται κυκόωντι, vel intelligitur coaguli quasi rei animatæ festinatio, vel, legendo ἐπειγόμενον, ut quidam antiqui, ipsius lactis coactio : ut ἐπείγεσθαι τὸ γάλα dicatur pro Cogi et in caseum comprimi ὑπὸ τοῦ κυκῶντος. || Signif. act. pro ἐπείγω, Urgeo, Incumbo. E, [500] : Ἀνδρῶν λιχμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ Κρίνει, ἐπειγομένων ἀνέμων, καρπόν τε καὶ ἄχνας, i. e. ἐπειγόντων καὶ συνεχῶς καὶ μετὰ βίας πνεόντων, ut schol. exp. : supra autem pass. signif. de navi dixit ἐπειγομένῃ Διὸς οὖρῳ. [Orph. Lith. 274 : Ὁππότε δὴ πῦρ νηῶν ἀμφιέσηται ἐνιπλείοιο λέβητος, ψυχρὸν ἐπειγομένοιο πυρὸς μένει ἐνδοθεν ὕδωρ. Quod Hom. Il. Φ, 362 supra cit. pass. ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ.] || Festino, Propero, Maturo. [Hom. Od. Β, 97 et al. : Μίμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσόκε φᾶρος ἐκτελέσω.] Thuc. [3, 2 : Τὴν παρασκευὴν ... ἐπείγονται· 4, 53] 8, [9] : 'Επειγομένων αὐτῶν τὸν πλοῦν, Quum navigationem properarent s. maturarent : 6, [100] : Τὴν καθ' αὑτοὺς περιτείχισιν ἐπειγόμενοι. [In Ind. :] 'Επειχθῆναι, Festinare, σπεῦσαι, σπουδάσαι, Suidæ et Hesych. [Formam Æol. Ἐποίγω inter exx.

mutatæ ab Æolibus diphth. ει in οι ponunt Etym. Ms. Paris. ap. Bast. ad Greg. p. 606, 5, Gud. p. 33, 28, Epim. Hom. Crameri Aneed. vol. 1, p. 29, 2. L. D.]

'Επειγωλή, ἡ, Studium, Assidua, velut properantis, rei alicujus maturatio, σπουδή, Etym. [Nicet. Alex. p. 300, D: Κατ' ἐπειγωλήν, οὐχὶ βάδην· 321, B: Συντονωτάτης ἐπειγωλῆς.]

['Επειδάν, 'Επειδή, 'Επειδήπερ, 'Επειή. V. 'Επεί.]

['Επείς, ίδος, ἡ. V. 'Επτιός.]

'Επεικάδες, αἱ, Dies nefasti, et qui inauspicatiores ceteris existimabantur. VV. LL. [Etym. M. p. 131, 15. Wakef.]

'Επεικάζω, Conjicio, Conjector, Conjectura assequor, στοχάζομαι. Soph. El. [663] : Ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ Κείνου; [OEd. C. 152 : Μακραίων, δσ' ἐπεικάσαι· Tr. 1220 : Ὡς γ' ἐπεικάζειν ἐμέ. Æsch. Cho. 14 : Ἦ πατρὶ τῷμῷ τάσδ' ἐπεικάσας τύχω χοὰς φερούσας; 976 : Φίλοι δὲ καὶ νῦν, ὡς ἐπεικάσαι πάθη πάρεστι. Herodot. 9, 32 : Ὡς δὲ ἐπεικάσαι, ἐς πέντε μυριάδας συλλεγῆναι εἰκάζω.]

['Επεικασμός, ὁ, Conjectura. Galen. vol. 14, p. 339, 11 : Χρώμενος ἐπεικασμῷ πρὸς τετυπωμένον, Ratione habita partis percussæ. Hase.]

['Επείκελος. V. 'Επείκελος.]

['Επεικτάς, Hesychio ὑπόσχεσις, σπουδή. 'Επεικτὺς Salmas.]

'Επεικτέον, Urgendum. Ex Plat. Leg. [3, p. 687, E : Ὡς τοῦτο ... οὐδὲ ἐπ.] pro Conandum est.

'Επείκτης, ὁ, Instigator, Inhortator, Qui ad rem aliquam properandam alium sollicitat et inhortatur, et ipse festinat et alium sedulo urget, ὁ κατεπείγων, ut Suid. illud Pisidis exp. : Ὅπως ὑφέξῃ τοῖς ἐπείκταις ἀγγέλοις τοὺς συλλογισμοὺς τῶν χρεῶν καὶ τῶν τόκων. [Gl. Seguer. Mss. : 'Επ. ὁ σπουδαῖος. Theophan. in Rhinotmeto p. 306 : Ἔκτισε ... τὰ τοῦ παλατίου (Justiniani) περιτειχίσματα, καὶ ἐπέστησεν ἐπείκτην Στέφανον. Leo Gramm. in Leone phil. p. 479 : Βασίλειος ἐπ., qui Cedreno p. 598 ἐπ. τοῦ βασιλέως dicitur, unde speciem quandam dignitatis fuisse tunc temporis licet augurari, cujusmodi fuit in regum nostrorum aula Operarii, de qua in Gloss. med. Lat. || Alii sunt ἐπεῖκται et ἐκβιβασταὶ in Basilic. l. 9, *Compulsores*. Hæc fere Ducang.] || Eid. Suidæ dicitur etiam ὁ τὴν κογχύλην ἀπαιτῶν.

['Επεικτικός, ἡ, ὸν, Instans, Urgens. Schol. Ven. Hom. Il. A, 165 : 'Επεικτικὸν, σφοδρόν. Adv. 'Επεικτικῶς ib. in schol. vulg., ut sit i. q. σπουστικῶς, σφοδρῶς, in explicatione Homerici σφεδανόν.]

['Επεικτὸς sine interpr. ponit Suidas. Fort. pro ἐπιεικτός.]

['Επεικτύς. V. 'Επεικτάς.]

'Επείκω, Concedo : unde ἐπείξομεν [ἐπαίξω cod.] Hesychio [p. 1371] ὑπείξομεν. [Formam quadrisyllabam memorat Arcad. p. 174, 25 : Εἶξεν, ὑπόειξεν, εἶκον (scr. εἶκον), ἐπείκον.]

['Επείκω, unde perfectum] 'Επέοικα, Videor, i. q. ἔοικα. Hom. Il. I, [391] : Ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἑλέσθω, Ὅστις οἵ τ' ἐπέοικε, καὶ ὃς βασιλεύτερος ἔσται, Quicunque sibi eligendus esse videatur. [Immo Conveniat. Non magis enim ἐπέοικε conjunctum cum dat. est Videtur, quam ἔοικε, ut dictum in illo p. 231, B, C.] At ἐπέοικε impers. Decet, Par et æquum est. Il. Ω, [595] : Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδώσομαι, ὅσσ' ἐπέοικε. Sic Od. Ω. [480] : Ἐρέω δέ τοι, ὡς ἐπέοικε. In qua signif. interdum c. dat. construitur : ut Il. Δ, [341] : Σῴων μέν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἰόντας Ἑστάμεν. [Pind. Nem. 7, 95 : Τὶν δ' ἐπέοικεν Ἥρας πόσιν πειθέμεν. Plut. Mor. p. 1029, F : Τὸ μὲν γὰρ ἀριθμῷ πάντα ἐπεοικέναι κατὰ τὴν Πυθαγορικὴν ἀπόφασιν λόγου δεῖται.] At in illo Il. A, [126] : Λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν, λαοὺς, non cum ἐπέοικε, sed cum ἐπαγείρειν construitur, Non decet, æquum est ut populus, etc. [Sic et K, 146. Arrian. Exp. 4, 9, 1 : Ὑφ' οἷων δὴ (κακῶν) οὐκ ἐπέοικεν ἄνδρα σωφρονοῦντα ἐχηπᾶσθαι. Maxim. Καταρχ. 170, 228, 530; Nicand. Th. 70.] Unde 'Επεοικώς, partic., Decens, Conveniens. Arrian. [Exp. 7, 15, 9] : Οὐδὲ τῷ Ῥωμαίων πολιτεύματι ἐπεοικὸς ἦν ἄλλως τε καὶ ἐς τοσόνδε ἀπὸ τῆς οἰκείας πρεσβεῦσαι. [Pro quo 'Επεικώς, Æsch. Cho. 669 : Πάρεστι γὰρ ὁποιάπερ δόμοισι τοῖσδ' ἐπεικότα. 'Επεοικὸς pro ἐπεικὲς perperam scribi videtur apud Hesych. post 'Επεικές. L. Dind.]

['Επειλάρχης, ὁ, Dux ἐπειλαρχίας, quod v. L. Dind.]

['Επειλαρχία, ἡ, Arriani Tact. p. 51, 19 ed. Blanc. : Αἱ δύο εἶλαι ἐπειλαρχία αὐτοῖς ὠνομάζετο καὶ ἦν ὀκτὼ καὶ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν ἱππέων· αἱ δὲ δύο ἐπειλαρχίαι ταραντιναρχία, ἐξ καὶ πεντήκοντα ἱππέων ἐπὶ τοῖς διακοσίοις. Quod ap. Suidam v. 'Εφίππων ὀνόματα, s. Montef. Bibl. Coisl. p. 509, per ι scribitur, de qua forma IISt.:] 'Επιλαρχία, ἡ, Duæ turmæ s. Agmen militum 128, ut in Ord. Mil. annotatur. [Ap. African. Cest. c. 72, p. 312, col. 2, v. penult. : 'Εκάστης ἱππιλαρχίας τοὺς ἡμίσεις, ἤγουν ἱππεῖς ἑξήκοντα τέσσαρας, scribendum ἐπιλαρχίας vel ἐπιλ., iterumque c. 74, et c. 73, p. 313, col. 1, 38 'Επιλάρχης vel 'Επειλάρχης, pro ἱππιλάρχης. L. Dindorf.]

['Επειλέω, Involvo. Hero Belop. p. 140 fin. : 'Επιλύσεις (ἐπειλήσεις recte in marg.) αὐτὸ περὶ τὸ ἥμισυ τοῦ τόνου· et ubi male ἐπειλεῖσαι, Spirit. Heronis p. 261, 11, et ubi ἐπιελουμένων perperam expressum pro ἐπιλουμένων, Heron. Belop. 128, 7. Ib. 129, 4 : Τὰ μὲν τοῦ πολυσπάστου ὅπλα ἐπειλεῖσθαι· ἐπιλούμενα γὰρ ἀνάγει τὴν δώστραν· Autom. p. 246, 18 : Μιᾶς αὐτῶν (τῶν σπαρτῶν) ἐπαριστερὰ ἐπειληθείσης· 252, 11 : 'Επειλείσθω περὶ τὸ ἀργὸν μέρος τοῦ κοχλίου σπαρτὸς ἑναλλὰξ τὰς ἐπειλήσεις ἔχουσα. 'Επειληθεῖσαι in ἐπιλυθεῖσαι corruptum fefellit editorem ejusd. Spirit. p. 171, 17. Item ἐπειληθέντων et ἐπειλείσθω in ἐπιλυθέντων et ἐπιλύσθω Matthæum in Medicis p. 338. L. D. Diog. Prov. 3, 25. Wakef.]

['Επείλησις, εως, ἡ, Involutio. Hero, præter Il. in 'Επειλέω citatos, Belop. p. 128, 18, Autom. 246, 16; 248, 21; 249, 4; 251, 20 et 252, 17 et 253, 22, 25, ubi perperam ἐπιλ. Soranus De fasciis vol. 12, p. 512, B. L. Dind.]

['Επειλίσσω. V. 'Εφελίσσω.]

['Επείλύω, Occulto. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 241, B : Τοὺς σφετέρους ἐπειλυόντων· et alibi. Medio 'Επειλύομαι, Obnubo, Obtego me. Ælian. ap. Suid. v. Φιλήμων, p. 3787, B : 'Επειλυσάμενος ἡσυχῇ ἔκειτο.]

'Επειμι, Sum super, Supersto. Hom. Il. B, 259 : Μηκέτ' ἐπειτ' Ὀδυσῆι χάρη ὤμοισιν ἐπείη. Ab aliis tamen accipi pro ἐπιμένοι non ignoro. [Υ, 276 : Λειποτάκτης δ' ἐπέην ῥινός· Od. Φ, 7 : Κώπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν· Il. E, 127 : Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον, ἣ κρὶν ἐπῆεν· Od. B, 344 : Κλῆισαι δ' ἔπεσαν σανίδες. Æsch. Sept. 591 : Σῆμα δ' οὐκ ἐπῆν κύκλῳ. Eur. Phœn. 1130. Soph. Ant. 256 : Λειπτὴ δ' ... ἐπῆν κόνις. Xen. Anab. 1, 2, 5 : Γέφυρα ἐπῆν· 4, 4, 2 : Ἐπὶ ταῖς πλείσταις οἰκίαις τύρσεις ἐπῆσαν. Eademque constr. Demosth. p. 1040, 16 : Ὅρος ἐπεστιν ἐπὶ τῇ ἰσχατιᾷ.] Aristoph. [Pl. 1206] : Ἡ γραῦς ἐπεστ' ἀνωτάτω [ubi cum dat., ut Vesp. 262]. Herodot. [7, 184, coll. 185] : Ἐπεισι ἐπὶ ταύτῃσι ἑπτὰ χιλιάδες, Sunt insuper, Adduntur, VV. LL. Et, Ἐπ' ᾧ πύλαι ἐπεισι ex Eod. [5, 52] pro Cui imminent portæ. [Non vertendum, Cui imminent portæ, sed Ad quem (fluvium) est porta. Conf. 1, 180 : Ἐν τῇ αἰμασιῇ ... πυλίδες ἐπῆσαν· et 7, 176. Similiter comp. vox pro simpl. in phrasi οὐκ ἐπέην ἀριθμός, 7, 170, 191. (Et 8, 118 : Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐπεόντων συχνῶν Περσῶν.) Sed et ἐπεῖναι, Præesse, Præfectum esse, 8, 71 : Σφι ἐπῆν στρατηγὸς Κλεόμβροτος. Sic 7, 96 : Ἐπῆσαν ἑκάστοισι ἐπιχώριοι ἡγεμόνες. (Et ib. 104 : Ἐπεστί σφι δεσπότης νόμος.) Schweigh. Æsch. Pers. 241 : Τίς δὲ ποιμάντωρ ἔπεστι; 555 : Δαρεῖος ... ἀδλαβὴς ἐπῆν τόξαρχος πολιήταις.] Ex Dem. autem [p. 517, 17], Ἔπεστιν ἀγὼν καὶ κίνδυνος, pro ἐνεστιν, Discrimen inest. [Pind. Pyth. 8, 97 : Ὅταν αἴγλα διόσδοτος ἔλθῃ, λαμπρὸν φέγγος ἔπεστιν ἀνδρῶν. Æsch. Pers. 828 : Ζεύς τοι κολαστὴς ... ἔπεστιν. Xen. Cyrop. 6, 2, 33 : Ἔπεστι γάρ τις αἰσχύνη λόγχην ἀκονῶντα κακὸν εἶναι. Plat. Reip. 10, p. 597, C : Εἴτε τις ἀνάγκη ἐπῆν μὴ πλέον ἢ μίαν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν κλίνην.] Sic et Hesych. ἔπι, quod ita dicitur pro ἔπεστι ut ἔνι pro ἔνεστι, exp. ἐνεστιν : ut exponi potest in aliquibus Hom. Il. vel Adest : aut etiam simpl. Est. Il. A, [515] : Οὔ τι [τοι] ἔπι δέος· Od. Ξ, [92] : Οὐδ' ἔπι [ἔτι] φιδώ. [V. in 'Επί. Per tmesin Hom. Od. Z, 210 : Οὐ' ἐπὶ σκέπας ἔστ' ἀνέμοιο· E, 443 : 'Επὶ σκ. ἦν ἀν. Il. I, 187 : Ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν.] || Pro Sum post: unde ἐπεσσόμενοι, Qui futuri sunt post, Posteri. [In formulis ap. Epicos frequentibus ἐπεσσομένοισι πυθέσθαι et similibus. Quam scripturam contra Ruhnkenium

Ep. cr. ad Ern. p. 234, Ernestum ad Callim. Epigr. 54, 3, et alios, qui divisim scribendum putassent ἐπ' ἐσσομένοις et ἐπ' ἐσσομένων, tuetur Wernick. ad Tryphiod. p. 278 sq., collatis exx. quale est epigr. ap. Æschin. p. 80, 16 : Μᾶλλόν τις τάδ' ἰδὼν καὶ ἐπεσσομένων ἐθελήσει· Gregor. Carm. 54, vol. 2, p. 128, D : Οὐρανίους, χθονίους, ζῶντας, ἐπεσσομένους. Adde epigr. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1187, 4; vol. 2, n. 2388, 9.] Ἐπέσσομαι, pro ἐπίσομαι, ab ἔπειμι, poet. Sonat autem Superero, vel Postero : ut et ἐπέσσεται exp. μετὰ ταῦτα ἔσται. [Hom. Od. Δ, 756 : Ἀλλ' ἔτι πού τις ἐπέσσεται, ὅς κεν ἔχῃσιν. H. Cer. 263 : Τιμὴ δ' ἄφθιτος αἰὲν ἐπέσσεται, ubi dicitur signif. sequenti, pariterque ap. Pind. Ol. 13, 99 : Ἀλαθὴς τί μοι ξόρκος ἐπέσσεται. V. infra in Ἔπεστι, Ἐπείη.] Ἐπέσται, per sync. pro ἐπέσσεται, Aderit, Inerit, Posthac erit. [Æsch. Eum. 541 : Ποινὰ γὰρ ἐπέσται. Aristoph. Av. 597 : Νυνὶ πλεῖ· χέρδος ἐπέσται.] Soph. [Aj. 1206 : Τίς μοι] τίς ἔτ' οὖν τέρψις ἐπέσται; Est fut. med. Ἔπεστι, Superest, Extat, Existit. Aristoph. supra cit.] : Ἔπεστ' ἀνωτάτω, In suprema parte existit, s. Omnium maxime supra est et extat. Soph. [Aj. 1218] : Ἵν' ὕλαιον [ὑλᾶιν] ἔπεστι πόντου πρόβλημα. || At ἔπεστί μοι significat In me est, In me situm s. positum est, Licet mihi : ἐνυπάρχει καὶ ἐξουσία ἐστί : ut ἔπεστί μοι τῶτο ποιῆσαι. [Aliter Hom. H. Cer. 150 : Ἀνέρας, οἷσιν ἔπεστι μέγα κράτος ἐνθάδε τιμῆς. Pind. Nem. 7, 22 : Ἐπὶ ψευδέσί οἱ (Homero) ποτανᾷ τε μαχανᾷ στεμνὸν ἔπεστί τι. Aristoph. Nub. 1025 : Ὡς ἡδύ σου τοῖσι λόγοις σῶφρον ἔπεστιν ἄνθος. Et sic cum χάρις Plato Conv. p. 183, B, ἀνάγκη Reip. 8, p. 561, D, τιμωρίαι Leg. 12, p. 943, D. || Tertiæ pl. forma Ion. ap. Aret. p. 103 : Εἰ φλεγμασίαι ἐπέασι, ἐκλύονται.] Ἐπῆν, Inerat. Ap. Hesiod. autem [Op. 114] : Οὐδέ τι δειλὸν Γῆρας ἐπῆν, redditur ἐπῆν Imminebat, Impendebat. [Aliter Æsch. Ag. 547 : Πόθεν τὸ δύσφορον τοῦτ' ἐπῆν στύγος στρατῷ; Demosth. p. 517, 17 : Εἰ μηδεὶς ἐπῆν ἀγὼν μηδὲ κίνδυνος.] Ἐπεών, pro ἐπών, sicut ἰών pro ὤν, Qui inest : ut ἐπ. καρπὸς, Fructus qui inest. Ἐπείη, Supersit, vel Sit super. [Xenoph. Vectig. 2, 7 : Τούτοις τιμή τις ἐπείη, οἵτινες πλείους μετοίκους ἀποδείξειαν. Aristoph. Ran. 1045 : Οὐδὲ γὰρ ἦν τῆς Ἀφροδίτης οὐδέν σοι. — Μηδέ γ' ἐπείη. Attice Ἐπῶν, Thuc. 4, 131 : Μάχῃ ἐκρούσαντες τοὺς ἐπόντας, de mœnibus loquens. Aristoph. Pl. 997 : Τἀπὶ τῶ πίνακος τραγήματα ἐπόντα· Ran. 929 : Ἐπ' ἀσπίδων ἐπόντας χρυσαίτους χαλκηλάτους. Plato Lys. p. 217, C, de colore inducto : Ἆρ' οὖν καὶ ἔστι τότε τοιοῦτον τὴν χρόαν τὸ ἀληθὲς οἷον τὸ ἐπόν; Parmen. p. 132, C : Ἐπὶ πᾶσιν ἐκεῖνο τὸ νόημα ἐπόν. Demosth. p. 517, 15 : Ἐπόντος τοῦ φόβου τούτου. De infinitivi forma Ἐπείμεν v. in Add. ad v. Εἶμι.]

Ἔπειμι, [fut. ἐπεῖσομαι, Hom. Il. Α, 367, Υ, 454, Od. Ο, 503 (quod ap. Hesych. perperam Ἐπίσομαι scriptum) et aor. ἐπεισαμένη Il. Φ, 424. De præsenti futuri significatione usurpato conf. dicta in simpl. Εἶμι, et in utriusque significationis exemplum ll. singulos in seqq. citatos. Accedo, Hom. Od. Α, 233 : Αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπῆισαν· Π, 42 : Τῷ δ' ἴδρις ἐπιόντι πατὴρ ὑπόειξεν. Et in simili loco Herodoti 2, 80. Eur. Ion. 323 : Βωμοί μ' ἐφεδρον οὔπυόν τ' ἀεὶ ξένος· Bacch. 106. Aristoph. Av. 559. De prodeuntibus in scenam Xen. An. 6, 1, 11.] Invado, Ingredior hostiliter. [Hom. Od. Τ, 445 : Ἀνδρῶν τε κυνῶν ... τε κτύπος ... ὡς ἐπάγοντες ἐπῆσαν. Herodot. 4, 122 et addito ὁρμῷ 6, 112, et sim. 9, 59. Xen. Cyr. 2, 4, 22. Et alibi sæpe cum Platone et aliis quibusvis.] Thuc. 6, [18] : Τὸν γὰρ προύχοντα ὦ μόνον ἐπιόντα τις ἀμύνεται, ἀλλὰ καὶ μὴ ὅπως ἔπεισι προκαταλαμβάνει. Idem 3, [56] : Τὸν ἐπιόντα πολέμιον, ὅσιον εἶναι ἀμύνασθαι. Et ap. [Hom. Il. Ν, 482 : Δείδια δ' αἰνῶς Αἰνείαν ἐπιόντα πόδας ταχύν, ὅς μοι ἔπεισιν. Et alibi. Quod etiam divisim sæpe dicit ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες.] Herodian. [7, 4, 10] : Ἐπίοιεν αὐτοῖς, Invaderent eos, Irruerent in eos. [Thuc. 1, 137 : Τὸν σὸν πατέρα ἐπιόντα ἐμοὶ ἀνάγκη ἠμυνόμην· 4, 33. Polyb. 18, 6, 7 : Ἐπῄει σοβαρῶς τοῖς πολεμίοις. Cum dat. loci Thuc. 4, 129 : Ἐπιὼν τῷ λόφῳ. Herodian. 8, 5 : Ἐπίασι τῇ σκηνῇ αὐτοῦ. De re Aristoph. Ach. 627 : Ἀλλ' ἀποδύντες τοῖς ἀναπαίστοις ἐπίωμεν, Aggrediamur. De accus. v. HSt. infra.] Alia etiam constr. ex Thuc. [1, 86] : Ἐπίωμεν ἐπὶ [πρὸς libri mel.] τοὺς ἀδικοῦντας. [Herodot. 7, 157 : Τὸν βάρβαρον τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. Et ib. 177. Plato Phæd. p. 106, E : Ἐπιόντος θανάτου ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον, et ib. A. Thucyd. 7, 49 : Ἐπὶ πολλὰ τῆς χώρας ἐπιόντες, Cum xatà Niceph. Greg. Hist. 3, p. 34, B : Στρατὸν κατ' αὐτῶν ἐπιόντα. Cum πρὸς præter locum ab HSto paullo ante citatum 2, 65; 4, 92; 6, 31. Et de loco dictum 7, 4 : Ἐπῄει πρὸς αὐτό. || Ὁ ἐπιών, i. q. ὁ ἐπιτυχών. Soph. OEd. T. 393 : Καίτοι τὸ γ' αἴνιγμ' οὐχὶ τοὐπιόντος ἦν ἀνδρὸς διειπεῖν· C. 752 : Τηλικοῦτος οὐ γάμων ἔμπειρος, ἀλλὰ τοὐπιόντος ἁρπάσαι.] Et metaph. ap. Hom. Il. Α, [29] : Πρίν μιν καὶ γῆρας ἐπεισιν, Priusquam senectus eam invadat, adoriatur, ei superveniat. [Inversa locutione Pind. Isthm. 6, 41 : Ἕκαλος ἔπειμι γῆρας ἐς τε τὸν μόρσιμον αἰῶνα. Æsch. Prom. 116 : Οἷός σε χειμὼν καὶ κακῶν τριχυμία ἐπεισιν. (Hesiod. Op. 673 : Χειμὼν ἐπιόντα.) Soph. Tr. 115 : Κύματα ... βάντ' ἐπιόντα τε. Eur. Rhes. 674 : Σκηπτοῦ πιόντος πολεμίων. Xen. Comm. 4, 3, 14 : Ὁρᾶται δὲ (ὁ καρανὸς) οὔτ' ἐπιὼν οὔτε καταςκήψας οὔτ' ἀπιών. Et similiter sæpius Plato et al.] Ἔπειμι, Post venio, Succedo, Sequor [Soph. OEd. C. 1532 : Χώταν εἰς τέλος τοῦ ζῆν ἀφικνῇ, τῷ προφερτάτῳ μόνῳ σήμαιν· ὁ δ' ἀεὶ τῶπιόντι δεικνύτω. Eur. Or. 630 : Οὐπιὼν λόγος· 1659 : Ὁ δ' ἐπιὼν νιν βίοτος εὐδαίμων μένει· Alc. 309 : Ἐχθρὰ γὰρ ἡ πιοῦσα μητρυιὰ τέκνοις τοῖς πρόσθε· Iph. T. 313, Τἀπιόντα τραύματα· Alc. 171 : Τοὐπιὸν κακόν· fr. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 354 : Τῷ παρόντι τοὐπιὸν πιστούμενοι. V. HSt. in fine] : unde, Τῷ ἐπιόντος χρόνου, Plato [Leg. 6, p. 769, C], Sequente tempore, i. e. futuro. [Xen. Cyrop. 2, 1, 23 : Ἐν τῷ ἐπιόντι χρόνῳ.] Sic Τὸν ἐπιόντα ἐνιαυτὸν Idem [Leg. 6, p. 767, D] dixit : et Dem. : Ἐπιοῦσαν ὥραν τοῦ ἔτους. Huc pertinet ἐπιοῦσα ἡμέρα Synes. pro Crastinus dies. [Herodot. 9, 42 : Ἅμα ἡμέρῃ τῇ ἐπιούσῃ. De die illucescente Aristoph. Eccl. 105 : Νὴ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν. Xenoph. Anab. 1, 7, 2 : Ἅμα τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ· 3, 4, 18 : Τὴν ἐπ. ἡμέραν ἔμειναν (conf. Thuc. 7, 74)· 4, 5, 30 : Τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ. Quod etiam omisso ἡμέρᾳ dicitur, ut ap. Polyb. 5, 13, 10, etsi inanis est observatio Herodiani p. 464 Lob., 472 Piers. et Thomæ p. 352, τῇ ἐπιούσῃ dici omisso ἡμέρᾳ, τῆς ἐπιούσης autem addito ἡμέρας, ut est ap. Plat. Criton. p. 44, A. Plura utriusque casus participii exx. vel addito vel omisso substantivo v. ap. iutt., qui annotarunt etiam τῇ ἐπιούσῃ τῶν ἡμερῶν ex Timæo ap. Athen. 2, p. 37, C. Sic κατὰ τὴν ἐπ. Polyb. 2, 25, 11, et addito ἡμέραν 16, 8, 5. Ap. Eur. Phœn. 1637, Τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν ex libro uno in ἰοῦσαν mutatum est, ut metrum postulabat. Sed totus versus cum sequenti delendus erat. Ceterum eodem modo ἐπιοῦσα conjungitur cum nom. ἕως νύξ et similibus. Sic ἡ ἐπιοῦσα λαμπάς, Crastina lux, Eur. Med. 354.] Ap. Demosth. vero [p. 423, 27; 1487, 5] ἐπιόντα πράγματα exp. Futuræ res, Instantes res : sicut ἐπιὼν μὴν ap. Eund. Mensis instans. [Polyb. 3, 42, 9 : Πρὸς τὴν ἐπ. χρείαν.] Ap. Plut. autem Solone ἔπεισι redditur Imminet : Ἔπεισι γὰρ ἑκάστῳ ποικίλον ἐξ ἀδήλου τὸ μέλλον. [Ead. constr. Hom. Il. P, 741 : Ὁρμαγδὸς ἐπῆλυν ἐρχομένοισιν. Herodot. 7, 145 : Δεινῶν ἐπιόντων πᾶσι Ἕλλησι. Cum accus. præter Æsch. l. supra cit. Eur. Andr. 493 : Ἔτι σε, πότνια, μετατροπὰ τῶνδ' ἔπεισιν ἔργων. Absolute Xen. H. Gr. 6, 4, 29 : Ἐπιόντων Πυθίων· 7, 4, 28 : Ἐπιόντος Ὀλυμπιακοῦ ἔτους. Aliter id. Anab. 5, 7, 12 : Μὴ ἀπέλθητε πρὶν ἂν ἀκούσητε οἷον ὁρῶ ἐν τῇ στρατιᾷ ἀρχόμενον πρᾶγμα, ὃ εἰ ἔπεισι καὶ ἔσται οἷον ὑποδείκνυσιν...] || Item Ἐπιών τῇ μνήμῃ ἕκαστα Bud. ex Luciano [Hermot. c. 1], Percurrens, Repetens. || Et ἔπιτε, Disserite, VV. LL. [De perlegendo ap. Heliod. 2, 6, p. 59 et al. dictum notavit Dorv. ad Char. 8, 5, p. 625. Xen. ap. Diog. L. 8, 36 : Νῦν αὖτ' ἄλλον ἔπιμι λόγον. Aristoph. Ran. 897 : Τινὰ λόγων ἔπιτε δαΐαν ὁδόν.] Ἐπῄειν, ab ἔπειμι, interdum pro Obibam, Peragrabam, vel Obivi, Peragravi. [Absolute Hom. Il. Σ, 446 : Τοῖσι δ' ἔπιτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιηδέος οἴνου δόσκεν ἀνὴρ ἐπιών. Herodot. 5, 74 : Ἐσίνοντο ἐπιόντες χώρους τῆς Ἀττικῆς. Xen. H. Gr. 4, 1, 25, Anab. 1, 6, 2; Diod. 19, 85.] Ex Plut. Pericle [c. 17] : Ἐπῆεσαν τοὺς τόπους τοὺς ἐν Θράκῃ. Sic ἔπειμι πολὺ μῆκος γῆς, Longam viam peragit, s. peragrat, ut Bud. vertit. [Hom. Od. Ψ, 359 : Πολυδένδρεον ἀγρὸν ἔπειμι. Æsch. fr. ap. sch. Soph. OEd. T. 733 : Ἐπῆμεν τρίοδον. Eur. Phœn. 1164 : Ἐπεὶ δὲ τάσδ' ἐσῆ-

δὲν τὐτυχεῖς πῶλας ἄλλας ἐπῄει. Thuc. 3, 62. Polyb. 4, 83, 5. De fluviis Strabo 1, p. 52: Οἱ πολλὴν χώραν ἐπιόντες.] Ap. Eund. vero Themist. [c. 12] legitur, Ἐπῄει στρατηγοὺς, ἐπὶ τὴν μάχην παροξύνων· ubi redditur Adibat. Sic ap. [Hom. Od. Δ, 411: Φῶκας μέντοι πρῶτον ἀριθμήσει καὶ ἔπεισιν'] Thuc. [7, 78]: Ἐπῄει τὸ στράτευμα, Adibat exercitum. Ex Eod. affertur, Ἐπῄεσαν τοὺς ἄλλους, pro Tendebant in alios. [Sic Hom. Il. Α, 367, Υ, 454: Νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπειῖσομαι.] Ex Æschine autem, Ἐπῄει ὁ χρόνος, pro Adveniebat tempus, s. Aderat tempus. [Conf. p. 9, 17. Æsch. Pers. 378: Ἐπεὶ δὲ ... νὺξ ἐπῄει.] Ἐπῄει, impersonaliter etiam, cum infin. Plato [Ep. 3, p. 319, C, et similiter alibi]: Ἐπῄει μοι εἰπεῖν, In mentem mihi veniebat ut dicerem. Vel, Venit in mentem. Sic ap. Plut. Lyc.: Ἐπῄει αὐταῖς λέγειν· ubi ἐπῄει quidam male interpr. Licebat. Apud Eund. cum infin. ἀπιστεῖν, Cam. [c. 38]: Ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐπῄει τῷ Καμίλλῳ τὴν προδοσίαν. [Flam. c. 12.] Apud Lucian. cum γελᾶν legitur [D. deor. 21, 2], Ἔπεισί μοι γελᾶν· ubi redditur, Subit me risus. Tale est ap. Eund. Ἐπῄει ἀναχαγχάσαι, ubi non satis apte redditur, Cachinnari veniebat in mentem. [V. Hemst. ad Prom. c. 2, Valck. ad Eur. Phœn. v. 1478.] At vero ap. Aphthon.: Ἐπῄει τοῖς μύρμηξι πονεῖν, redditur, Formicæ laboribus intentæ erant. Fortasse autem rectius, Ad labores animum appellebant. Vel, De laborando cogitabant. [Sine infin., Xen. Comment. 4, 2, 4: Ὅ,τι ἂν ἀπὸ ταὐτομάτου ἐπῇ μοι, συμβουλεύσω ὑμῖν. Pseudeur. Phœn. 1370: Πολλοῖς δ' ἐπῄει δάκρυα. Thuc. 2, 49: Ἀποκαθάρσεις χολῆς ... ἐπῄεσαν.] Ἔπιτον, Accedite, ex Aristoph. Ran. [1107: Ὅ,τι περ οὖν ἔχετον ἰρίζειν, λέγετον, ἔπιτον, ἀναδέρεσθον, ubi vertendum Percurrite.] Ἐπιὸν, όντος, τὸ, Quod irruit, Quod invadit: ut [Plat. Phædr. p. 238, D: Κἂν ἀποτράποιτο τὸ ἐπιὸν·] τὸ ἐπιὸν ἀμύνασθαι, vel φυλάσσεσθαι, ap. Thuc. [3, 16 et 4, 61.] Interdum Quod supervenit s. ingruit, vel Quod venit post, s. paulo post venturum est, aut futurum. Q. d. Quod imminet: ut τὸ ἐπιὸν θέρος, Thuc. [8, 2; Xen. Η. Gr. 3, 2, 30.] Et τῶν ἐπιόντων ἕνεκα, Futurorum causa, ex Dem. [p. 423, 27.] Ἐπιὸν σέλας, Crastina lux. Eur. [Rhes. 331.] Interdum vero ἐπιὸν Quod in mentem venit. [Plat. Phædr. p. 264, B: Τοὐπιὸν εἰρῆσθαι τῷ γράφοντι. Et masc. Epin. p. 980, C: Τὸν ἐπιόντα σοι λόγον. Alia Koen. ad Greg. p. 198. Apud Lucian. autem Quom. hist. conscr. c. 13: Ἐς μὲν τὸ παρὸν ... ἐς τοὐπιὸν δέ, Ver. Hist. 2, 27, et alibi Tempus futurum. De rebus futuris Æneas Tact. c. 38, p. 111: Τὸ γὰρ ἐπιὸν μᾶλλον οἱ πολέμιοι φοβοῦνται τοῦ ὑπάρχοντος καὶ παρόντος ἤδη. Quæ prope ad verbum sumta a Thuc. 5, 9.]

Ἔπειξις, εως, ἡ, Festinatio, Properatio. Herodian. 8, [6, 10]: Ὁδοιπορήσαντες μετὰ πάσης ἐπείξεως, Omni studio iter properantes. [Similiter Greg. Nyss. vol. 1, p. 206, D: Ἣν (βρῶσιν) κατὰ πᾶσαν ἐπ. ἁρπαλέως οἱ δαιτυμόνες κατανα̣λίσκουσι. Appian. Mithr. c. 89: Τὴν στρατιὰν ἀνεκάλουν σὺν ἐπ. βαθείᾳ. Utitur etiam Plut. Rom. c. 29 bis. L. D. Galen. vol. 19, p. 420, 8, de asthmate: Ἔστι πάθος ἐπειξιν ἰσχυρὰν περὶ τὴν ἀναπνοὴν καὶ δύσπνοιαν ἐπιφέρον, Accelerationem respirationis. Lucian. Dial. meretr. 10: Γράμματα οὐ πάνυ σαφῆ, ἀλλ' ἐπισεσυρμένα, δηλοῦντα ἐπ. τινα τοῦ γεγραφότος. Achill. Tat. Leuc. et Clit. p. 178, 5 Jacobs.: Ἡ εἰς τὸ μήπω λεχθὲν ἔπειξις τοῦ λόγου. Hase.]

[Ἔπειον. V. Ἔπιον.]

[Ἐπειὸς, ὁ, Epeus, f. Panopei, equi Trojani faber, ap. Hom. Il. Ψ, 665, seqq., Od. Θ, 493; Α, 523, Eur. Tro. 10, et alios. Endymionis f. vel nepos, rex Elidis, sec. Pausan. 5, 1, 4, schol. Hom. Il. Α, 688. De accentu acuto v. Arcad. p. 44, 22, 27. ΕΠΕΟC pro Ἐπειὸς scriptum in simulacro Euripidis ap. Winkelm. *Monum. antichi* tab. 168, ubi fabulis poetæ annumeratur ΕΠΕΟC. Ab hoc Epeo Elei dicti Ἐπειοὶ, sec. Pausan. et schol. Hom. Il. citt., memorati Hom. Il. Β, 619, etc. Gentilia fem. Ἐπειὰς et Ἐπειὶς ponit Steph. Byz.; Ἐπειὶς habet etiam Strabo 8, p. 341, ubi memorat opinionem Hecatæi Milesii, diversos ab Eleis fuisse Epeos. || Prov. Ἐπειῶν ἑτερότερος, memorant Suid. et paræmiogrr., addentes: Οὕτως ἔλεγετο Κρατῖνος ὁ κωμικὸς, etc. quæ v. L. Dindorf.]

Ἐπειπεῖν, q. d. Superdicere, Insuper dicere. Gregor.: Ἐνταῦθα δὴ λέγεται ὁ πρεσβύτης ἐκεῖνος τὸ μνημονευόμενον ἐκεῖνο καὶ ἀδόμενον ἐπειπεῖν, ὡς ἐπαινοίη τὸ σύμβολον. Exp. etiam Postea dicere, Dictum addere alicui facto. [Herodot. 1, 123: Διδόντα τὸν λαγὸν ἐπειπεῖν, αὐτοχειρίῃ μιν διελεῖν. Thuc. 1, 67: Ἐπεῖπον τοιάδε. Æschin. p. 49, 15. Plut. Cim. c. 4: Ταῦτα γάρ ἐστι τοῖς ὑπὸ τῶν Στησιμβρότου γεγραμμένοις ἐπειπεῖν· Cat. min. c. 26. Aliter Tzetz. Exeg. Il. p. 25, 27: Ἔστι γὰρ αὐτὸ (τὸ, Ἡμεῖς δὲ κλέος οἷον ἀκούομεν) τινὰ ἐπειπεῖν καὶ ἐπὶ πραγμάτων τῶν νῦν γενομένων. Cum dat. pers. Æschyl. Suppl. 972: Ἐπειπεῖν ψόγον ἀλλοθρόοις. Absolute Plut. Mor. p. 70, E: Ἐκθλιψειν ἰδίῳ παιδὶ πληγὰς ἐμβαλεῖν τὸν ἀπελεύθερον, ἐπειπὼν κτλ. 208, C: Ἐπειπόντος δὲ, Quum adjecisset. Et sic Sull. c. 14 et alibi.] || Sed et pro Appellare accipi posse scribit Bud. in Synes.: Ἤδη δέ τις καὶ ὠτίδας ἔδωκεν, ὄρνεον ἐκτόπως ἡδύ· ἰδὼν ἂν ἀγροῖκος ἐπείποι ταῶν. [Aor. med. Ἐπείπασθαι Hesych. interpr. ἐξειπεῖν.]

[Ἐπείπερ. V. Ἐπεί.]

[Ἐπειρέομαι, Ἐπείρομαι. V. Ἐπέρω.]

[Ἐπείρηκα, et pass. Ἐπείρημαι, Dictis addidi et additus sum, ab insolentiori forma præs. Ἐπείρω. Plut. Mor. p. 1117, E: Διηγησάμενος ... ταῦτα ἀπείρηκε. Leg. ἐπείρηκε cum intt. Photii Bibl. p. 146, 34: Καὶ ἔοικε μᾶλλον τὸ μυθικὸν οὐκ ἐπὶ διαβολῇ τῶν συντεταγμένων αὐτῷ ἐπειρῆσθαι, ἀλλὰ τὸ χαρίεν ... αὐτῶν ἐνδεικνυμένῳ, de Acestoride auctore librorum quattuor τῶν κατὰ πόλιν μυθικῶν inscriptorum. L. Dind.]

Ἐπειρόω, Attraho, pro ἐπερόω, quod vide.

Ἐπειρωνεύω [-ομαι], Ironice loquor super aliqua re. Appian. [Civ. 4, 70]: Τοιαῦτα μὲν ὁ Κάσσιος ἐπειρωνευσάμενος, Ἀρχέλαον ἀπέλυσε· post orationem Cassii ad Archelaum Rhodiorum legatum. Suid. ἐπειρωνευόμενος exp. ἐπεγγελῶν, χλευάζων, in simili l. [Josephi B. J. 5, 13, 1: Οὕτω γὰρ ὁ Σίμων προσέταξεν, ἐπειρωνευόμενος, εἴ τι βοηθήσουσιν αὐτῷ πρὸς οὓς ἐξελθεῖν εἵλετο. Dat. jungit ib. 1, 3, 6.]

[Ἐπειρωτάω. Ἐπειρώτημα. Ἐπειρώτησις. V. Ἐπερ—.]

Ἐπείσαγμα, τὸ, Id quod superintroductum est, Incrementum, Accessio. Soph. Phil. [755]: Δεινόν γε τοὐπείσαγμα τοῦ νοσήματος. Ubi quædam edd. habent τοὐπίσαγμα, quod schol. quoque agnovisse videtur, dum exposuit non solum ἡ ἐπείσοδος, sed etiam ἡ προσθήκη: nam ἐπισάττειν est veluti προστιθέναι et injungere. [«Τοὐπίσαγμα legitur emendate in scholiis. Huc pertinet interpretatio ἡ προσθήκη. Altera ἡ ἐπείσοδος lectioni accommodari possit, quam libri nostri exhibent τοὐπείσαγμα, HSto merito damnatam.» Bekker. Delendum igitur h. v.]

Ἐπεισάγω, Superinduco, Superintroduco, Aliunde inveho, Ascisco. [Obduco, Gl. Antiphan. ap. Athen. 14, p. 642, A: Εἶτ' ἐπεισῆγεν χορείαν ἡ τραπίζαν δευτέραν. De noverca poeta anon. ap. Diod. 12, 14: Ὁ παισὶν αὐτοῦ μητρυιὰν ἐπεισάγων. Cui Wessel. contulit Heliod. Æthiop. 1, 9: Τοῖς οἴκοις ἐπεισάγει γύναιον ἀστεῖον.] Athen. [13, p. 557, D, ubi paullo aliter]: Φίλιππος τῇ Ὀλυμπιάδι τὴν Κλειοπάτραν ἐπεισάγων. Chrysost. De off. episc.: Ἕτερον ἐπεισάγειν νυμφίον τῇ τοῦ πατρὸς οἰκίᾳ τοῦ σοῦ. Basil. in Epist. ad Diod., eadem constr. dixit: Ὅπου δὲ ἀόριστα πρόσωπα ἐπεισάγει τοῖς διαλόγοις. [Plut. Mor. p. 717, C: Ἅμα τῆς τύχης, ὡς Τίμαιος ἔφη, τὸν μιμητὴν ἐξαγούσης τῶν τραγικῶν παθῶν, καὶ τὸν ἀγωνιστὴν ἐπεισαγούσης. Polyb. 24, 8, 12: Τρίτον δ' ἡ τύχη δρᾶμα ... ἐπεισήγαγε τὸ κατὰ τοὺς υἱούς. Similiter id. 29, 10, 1: Οὐδενὸς δὲ προσέχοντος αὐτοῖς ἐπεισήγαγε μηχανήν· 32, 21, 11: Ἄλλην ἐπεισῆγε μηχανήν. Et cum dat. Diod. 16, 68: Τούτῳ τῷ στρατηγήματι ἕτερον ἐπεισάγων. Pass. Longin. De subl. c. 11, 1: Ἣν καλοῦσιν αὔξησιν, ὅταν ... ἕτερα ἑτέροις ἐπεισκυκλούμενα μεγέθη συνεχῶς ἐπεισάγηται κατ' ἐπίδασιν. Theoph. Paraphr. Gr. Inst. Cæsar. 1, 10, 180: Ἐπεισάγεται διπλωσις γάμου. Proprie Zosim. 3, 23, 2: Τροφῆς οὐκ ἠπορεῖντο διὰ τὸ καὶ ταύτην ἐπεισάγεσθαι. || Med. Plat. Reip. 9, p. 375, D: Ἐπεισαγόμενος νέους ἑταίρους· Polit. p. 293, D. Argum. Eur. Hipp.: Ἐπεισηγάγετο Κρητικὴν γυναῖκα. Plut. Mor. p. 733, A: Τοσαύτας διὰ σίτων καὶ ποτῶν ἐπεισαγομένου ποιότητας. || Hesychii gl. Ἐπεισαχθὴς, χρεωφειλέτης, ubi ἐπισ. series alpha-

betica poscit, an ad hoc v. pertineat, incertum est.]

Ἐπεισαγωγή, ἡ, Superinductio. Dicitur quum aliquid præterea introducimus, vel aliunde invehimus, s. asciscimus. Epist. ad Hebr. [7, 19] : Ἐπεισαγωγὴ δὲ κρείττονος ἐλπίδος, Beza interpr. Ascita spes melior. [Hippocr. p. 27, 20 : Ἑτέρων ἰητρῶν ἐπεισαγωγήν. Dionys. Scriptt. Cens. 2, 10 : Εὐριπίδου δὲ καὶ Σοφοκλέους καὶ ποικιλώτερος (ὁ Αἰσχύλος) ταῖς τῶν προσώπων ἐπεισαγωγαῖς, In introducendis personis. 3, 3 : Διήμαρτε δὲ μάλιστα ... κατὰ τὰς τῶν παρεκβάσεων ἐπεισαγωγὰς, In digressionibus aliis super alias inducendis. Joseph. A. J. 11, 6, 2 : Σβέννυσθαι γὰρ τὸ πρὸς τὴν προτέραν (uxorem) φιλόστοργον ἑτέρας ἐπεισαγωγῇ.] Thuc. 8, [92] : Διόπερ καὶ τὸ τεῖχος τοῦτο καὶ πυλίδας ἔχον καὶ ἐσόδους καὶ ἐπεισαγωγὰς τῶν πολεμίων, ubi Valla ἐπεισαγωγὰς vertit Receptacula. Præcedit autem ap. Thuc., Ἀλλὰ καὶ τοὺς πολεμίους ἐσαγαγόμενοι, adeo ut per ἐπεισαγωγὰς videatur intelligere Loca, per quæ commode hostes intromitti possent. [Introductio, Institutio, Theophil. 2, 20, 449.]

Ἐπεισαγώγιμος, ὁ, ἡ, Invectitius, Importatus aliunde, q. d. Superinductitius. Sic Plato De rep. [2, p. 370, E] τὰ ἐπεισαγώγιμα vocat Merces peregrinas, quæ aliunde importantur.

Ἐπείσακτος, ὁ, ἡ, i. q. ἐπεισαγώγιμος, ut ap. Dem. p. 194 [466, 21, coll. p. 254, 21] : Ὅτι πλείστῳ τῶν ἁπάντων ἀνθρώπων ἐπεισάκτῳ σίτῳ χρώμεθα, Frumento aliunde importato, non proprio. [Sic ἐπ. τροφή, Poll. 9, 21, Herodian. 8, 5.] Ἐπείσακτος exponitur etiam Adventitius [Gl.], Ascititius. Herodian. 1, [5] ἐπείσακτον et προσκτητον pro eodem usurpasse videtur : Ἔδωκε δὲ μετ' ἐκεῖνον ἐμὲ βασιλέα ἡ τύχη οὐκ ἐπείσακτον, ὥσπερ οἱ πρὸ ἐμοῦ προσκτήτῳ σεμνυνόμενοι ἀρχῇ. Polit. vertit Ascititium. [Κατὰ τὰ πάτρια et κατὰ τὰ ἐπείσακτα opponuntur. Athen. 5, p. 274, C. Hemst. Eur. Ion. 590 : Τὰς αὐτόχθονας Ἀθήνας, οὐκ ἐπείσακτον γένος. Plutarch. Ti. Gracch. c. 8 : Οἰκέτας ἐπεισάκτους καὶ βαρβάρους. De nuptiis adulterinis vel secundis Lycophr. 60 : Λέκτρων θ' ἕκατι τῶν τ' ἐπεισάκτων γάμων. Poeta anonymus ap. Diod. 12, 14 : Ὁ παισὶν αὐτοῦ μητρυιὰν ἐπεισάγων ... ἐπείσακτον κακὸν κατὰ τῶν ἑαυτοῦ πραγμάτων πεπορισμένος. Justin. Nov. 123, 29, Auth. Coll. 9, 6 : Τοῖς πρεσβυτέροις ... μὴ ἔχουσι γαμετὰς κατὰ τοὺς θείους κανόνας ἀπαγορεύομεν ... γυναῖκά τινα ἐν τῷ ἰδίῳ οἴκῳ ἐπείσακτον ἔχειν.] Bud. ἐπείσακτον ab Areop. dici ait Profectitium, Adventitium, Translatitium. [Plat. Crat. p. 420, B : Οὐκ οἰκεία ἐστὶν ἡ ῥοὴ αὕτη τῷ ἔχοντι, ἀλλ' ἐπ. διὰ τῶν ὀμμάτων. Polyb. 4, 20, 10 : Τὰς ἀγωγὰς τὰς ἐν ταῖς συνουσίαις οὐχ οὕτω ποιοῦνται διὰ τῶν ἐπεισάκτων ἀκροαμάτων, ὡς δι' αὑτῶν. Et ἡδονὴ ἐπ. ap. Aristot. Eth. Nic. 9, 9 init., et ap. Diod. 3, 17, τῶν ἐπεισάκτων ἡδέων. Joseph. A. J. 18, 1, 1 : Τετάρτην φιλοσοφίαν ἐπείσακτον ἡμῖν ἐγείραντες. Zosim. 3, 33, 5 : Οὔτε δαπάνης ... δεήσονται ... οὔτε ἐπικουρίας ἐπεισάκτου. Alia plurima Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 38, C, p. 319 seq. || Ἐπείσακτοι alias Milites evocati (h. e. Qui militant sine sacramento) dicuntur. V. l. 2 Cod. Ut nemini liceat a coempt. etc., et quæ hic annotant JCti. Ducang. Adverb. Ἐπεισάκτως. Greg. Nyss. t. 1, p. 862, A : Οὐ κτιστῶς, ἀλλ' ἐπ., Adventitio modo. Jo. Chrys. t. 4, p. 265, 32 : Αὐτὸς μὲν φύσει τοῦτο ἔχει, ἡμεῖς δὲ ἐπ. Anast. Sin. De creat. hom. p. 578, C. Epiphan. t. 1, p. 266, D, de peccato in nobis extrinsecus ascito : Ἐν ἡμῖν δὲ ἐπ. γινομένη (ἡ ἁμαρτία). Hase.]

[Ἐπείσαξις, εως, ἡ. Justin. M. Dial. p. 426 : Οὐ γὰρ ἐνδέχεται τοῖς ἐξ Ἰακὼβ γεγεννημένοις ἀπολιπεῖν ἐπείσαξιν τοὺς ἐξ Ἰακὼβ σπαρέντας, Hæreditatem adventitiam, Int. Angl.]

Ἐπεισβαίνω, βήσω (transit.), βήσομαι (intransit.), Etiam ipse ingredior. Sæpe etiam pro εἰσβαίνω, ut Xen. Hell. 3 [1, 1, 6] : Ἐπεισβαίνων τῷ ἵππῳ ἐπὶ [εἰς] τὴν θάλατταν μέχρι δυνατὸν ἦν. [In Ind. :] Ἐπεσβαίνω, Attice pro ἐπεισβαίνω, Insuper ingredior, vel Ingredior contra. Pro simpl. Ingredior affertur ex Thuc. [2, 90; 4, 14], ἐπεσβαίνω ἐς τὴν θάλατταν. [Philo vol. 2, p. 564, 22 : Ἐπεισβαίνοντες γὰρ ταῖς ναυσί, τὸν φόρτον ἐν ὄψεσι τῶν κυρίων ἐξεφόρουν. Hase.]

[Ἐπεισβάλλω s.] Ἐπεσβάλλω, [Insuper injicio. Eur. El. 499 : Ἐπεισβαλεῖν ἡδὺ σκύφον τοῦδ' ἀσθενεστέρῳ ποτῷ.]

A Insuper s. Denuo irruptionem facio. Thuc. 2 [3, 13] : Ἦν ὑμεῖς ἐν τῷ θέρει τῷδε ναυσί τε καὶ πεζῷ ἅμα ἐπεσβάλητε τὸ δεύτερον, Simul invadatis iterum. [C. dat. Palæph. 1, 5 : Ἀναβάντες τοὺς κέλητας ἤλαυνον ... καὶ ἐπεισβαλόντες τῇ ἀγέλῃ ἠκόντιζον.]

[Ἐπεισβάτης, ὁ, Vector. Eur. Hel. 1566 : Ἡμῖν δ' ἦν μὲν ἥδ' ὑποψία λόγος τ' ἐν ἀλλήλοισι, τῶν ἐπεισβατῶν ὡς πλῆθος εἴη. ᾱ]

[Ἐπεισδείκνυται legebatur Heliodor. 1, 14, ubi Coraes ἐπιδ.]

Ἐπεισδέχομαι, Insuper admitto et recipio intro. [Plut. Mor. p. 903, E : Μηκέτι τοῦ θώρακος οἵου τε ὄντος μήτ' ἐπεισδέχεσθαι μήθ' ὑστερεῖν.]

[Ἐπεισδύνω s. Ἐπεισδύω vel Ἐπεισδύομαι, Illabor, Intro, Ingredior. Aristot. Polit. 5, 8, p. 1307, 32 : Λανθάνει γὰρ ἐπεισδύουσα ἡ παράβασις. Ubi notanda signif. intransitiva formæ δύω, nisi δύνουσα scribendum. Gabrias ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 29, A, xxv : Ὄνος δ' ἐπεισδύς. L. Dindorf.]

Ἐπείσειμι, q. d. Superingredior, Invado; pro B ἐπεισέρχομαι, Bud. [Herodot. 7, 210 : Ἄλλοι ἐπεσήισαν (in pugnam). Æschin. p. 75, 24 : Τοῖς ἡρωικοῖς πάθεσι τοῖς μετὰ ταῦτα ἐπεισιοῦσιν (in scenam). Plato Tim. p. 50, E : Τῶν ἐπεισιόντων τινί· 81, D : Ὑπὸ τῶν ἔξωθεν ἐπεισιόντων, utrobique improprie de rebus. Xen. Ven. 10, 9 : Ἐπειδὰν δὲ αἱ κύνες ἐγγὺς ὦσι τῆς εὐνῆς, ἐπεισίασι. Demosth. p. 776, 18 : Μὴ τοὺς ἰδιώτας ἐπεισιέναι. Hippocr. p. 83, B : Ἐπεισιόντα ἰητρὸν ἕτερον. Cum accus. Zosim. 4, 15, 3 : Τῶν προστυχόντων τὰς οἰκίας ἐπεισιέναι. L. D. In mentem venire. Achill. Tat. 8 prope fin. : Κἀμὲ οὖν ἐπεισῄει τὸ τοῦ Θεμιστοκλέους, ὅτι κτλ.]

[Ἐπεισέλευσις, Irruptio, Gl. Eustrat. In Aristot. Eth. Nic. 1, 5, 6.]

[Ἐπεισενεκτέον, Insuper inferendam. Stob. Ecl. eth. vol. 2, p. 46 : Ἐπ. τὸν ὑποθετικὸν λόγον. L. D.]

[Ἐπεισέρρω, Illabor, Irrumpo. Suidas : Ἐπεισήρρησεν, εἰσεφθάρη. Poll. 9, 158 : Ἐπεισήρρηκεν. V. Εἰσέρρω, Ἐπεισρέω.]

Ἐπεισέρχομαι, et Ἐπεισελεύθω [hæc forma nulla C est], Superintro, vel Superintroducor : aliis simpl. Ingredior, Intro, Introducor. [Cum accus. Eur. Ion. 813 : Ὅστις σε γήμας ξένος ἐπεισελθὼν πόλιν καὶ δῶμα. Cum dat. 851 : Ἐπεισελθὼν δόμοις. Cum præpos. ἐν, Greg. Nyss. vol. 1, p. 137, D : Οὐκ ἄλλης ἐν τῷ ἀνδρὶ τῆς ψυχῆς ἐπεισελθούσης. Cum εἰς, Demosth. p. 1155, 8 : Ἐπεισελθόντες εἰς τὸ χωρίον. Et improprie Apollod. Poliorc. p. 34, 8 : Ἐπεισέρχονται οἱ τῆς δευτέρας κλίμακος κανόνες εἰς τὸ μεταξὺ τῆς πρώτης. Absolute Plato Prot. p. 316, A : Κατόπιν ἡμῶν ἐπεισῆλθον. Et alibi sæpe. Thuc. 8, 35 : Ἐπεισελθόντων αὐτοῖς τῶν ἀπὸ τοῦ Τριοπίου. Palæph. 17, 4 : Εὐωχουμένων δὲ αὐτῶν (Trojanorum) ἐπεισέρχονται οἱ Ἕλληνες. Hesych. : Κιλλικύριοι, οἱ ἐπεισελθόντες γεωμόροι. Herodot. 4, 154 : Ἡ δὲ ἐπεισελθοῦσα ἐδικαίευ εἶναι καὶ τῷ ἔργῳ μητρυιὴ τῇ Φρονίμῃ, de secunda uxore.] Plut. Symp. 2, probl. ult. : Τότε οὖν αἱ νεμήσεις ἐξέπεσον ὅτ' ἐπεισῆλθον αἱ πολυτέλειαι τοῖς δείπνοις. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 89, D : Ὥστε λυσιτελῆσαι τρόπον τινὰ τὴν ἁμαρτίαν ἐπεισελθοῦσαν τῇ ζωῇ τῶν ἀνθρώπων. Basil. M. vol. 2, p. 2, B : Ἁμαρ- D τίαν ὑποικουροῦσαν τῷ βάθει ἐναποκτείνει τῇ ψυχῇ ἐπεισελθοῦσα νηστεία.] Lucian. [Thuc. 2, 38] : Ἐπεισέρχεται τὰ πάντα, Importantur omnia. Affertur et ἐπεισελθὼν ἡμῖν ex Greg. pro Nos invadens. [Apollod. 2, 5, 4 : Διὰ τῆς ἑτέρας εἰσόδου ἐπεισῆλθε τῷ θηρίῳ. Eadem constr., sed alia verbi potestate, ut sit Supervenio, Julian. Cæs. p. 310, C : Ἐπεσέρχεται λέγοντι τῷ Σειληνῷ Νέρων· 312, A : Ἐπεισελθούσης δὲ αὐτῷ τῆς τῶν ἀδελφῶν ξυνωρίδος· 313, C; 316, B. V. ll. ejusd. in Ἐπεισηγέομαι citandos. L. Dindorf.]

Ἐπεισηγέομαι, Superintroduco. [Diod. 5, 7 : Φασὶν αὐτὸν ... τὴν τῶν ἱστίων χρείαν ἐπεισηγήσασθαι τοῖς ναυτικοῖς.]

[Ἐπείσθεσις, εως, ἡ, i. q. εἴσθεσις, de periodis metricis, ut in Εἴσθεσις dictum est. Schol. Aristoph. Eq. 381 : Διπλῆ καὶ ἐν ἐπεισθέσει περίοδος τοῦ χοροῦ παιωνικὴ ἑπτάκωλος. Conf. Ἐπέκθεσις. Interpositio, in Anon. Progymn. Walz. Rhett. vol. 1, p. 605 fin : Φύσει τὸ ὑψηλὸν ἔχοντα, καὶ λόγων ἐπεισθέσεως οὐδόλου δεόμενον.]

[Ἐπίσιον. V. Ἐπίσειον.]

Ἐπισκαλέω, Insuper intro voco. Aliis Accerso. [Lucian. Philops. c. 29 : Θεὸν ἀπὸ μηχανῆς ἐπισκληθῆναί μοι, ubi restitutum ἐπισκαλεῖσθαι.]

[Ἐπισκρίνω, Immisceo, Indo. Greg. Nyss. vol. 1, p. 126, C : Τὴν δὲ τοιαύτην δύναμιν οὐκ ἐνεῖδησιν ἡ περιέχουσα γῆ ἔξωθεν παρ' ἑαυτῆς ἐπισκρίνουσα.] Ἐπισκρίνομαι, Ingredior, Insinuo me. Greg. De homine [vol. 1, p. 119, E] : Καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ προτιμοτέραν ἀποδεικνύουσι τῆς ψυχῆς τὴν σάρκα, τῆς ἐπισκρινομένης τὴν προδιαπεπλασμένην, i. e. Bud. interprete Carnem subeuntis, ante se formatam. [Rectius, Carnem ante formatam præstantiorem anima postea indita. Conf. ib. 123, E; 804, C. Pro quo ἐπισπέρχεσθαι, 124, B, ut Hesychius Ἐπισκρινόμενον interpr. ἐπισπερχόμενον. Hippocr. p. 380, 49 : Ἡ ἔξωθεν συνεχὴς ἐπισκρίθεια (τροφή). ī L. Dindorf.]

Ἐπισκυλίω, Advolvo, ἐπισπείρω, Attexo, Annecto. Basil. in Epist. ad Diod., de Dialogis Platonis loquens : Οὐδὲν δὲ ἐκ τῶν προσώπων ἐπισκυλᾷ ταῖς ὑποθέσεσι, Nihil autem amplius ex personarum introductione attexit atque addit argumentis dialogorum. [Longin. De subl. 22, 4 : Ἀλλ' ἐπ' ἄλλοις δὲ μέσου καὶ ἔξωθέν πωθεν ἐπισκυλῶν (Demosthenes)· 11, 2 : Ὅταν ἕτερα ἑτέροις ἐπισκυλόμενα μεγίθη συνεχῶς ἐπισάγηται. Lucian. Quom. hist. conscr. c. 13 : Ὧν ἀμελήσαντες εἰ πολλοὶ τὰ μηδὲν προσήκοντα ἐπισκυλῶσιν. Εἰσφέρειν, συνάπτειν interpr. Hesych. p. 1385.] Gregor. Στηλ. 1 : Ταῦτα ἐπισκυλίσθω τοῖς θαυμαστοῖς τῆς θεολογίας ἀκροατοῖς, Attexantur, Bud. p. 1063. Suid. exp. ἐπισυνάπτω [et ἐπισπείρω, eodemque modo passivum. Lucian. Deor. conc. c. 9 : Πόθεν ἡμῖν ἐπισκυλήθησαν; Poll. 9, 158 sec. cod. Ubi v. Jungerm.]

Ἐπισκύλησις, εως, i. q. ἀνασκύλησις, Suidas.

[Ἐπισκύπτω, i. q. ἐσκύπτω, quod v. Soph. fr. Inachi ap. Athen. 15, p. 668, B : Ἐπισκύπτει δόμοις. Hemst. Nicet. Eugen. 7, 295 : Ἐπισκεκυφὼς τῷ Δροσίλλης κυήνῃ, Innixus. Boiss.]

[Ἐπισκωμάζω, HSt. in Εἰσκωμάζω :] Εἰσκωμάζω et Ἐπισκωμάζω, Comessabunde et temulenter me infero, Impudenter et velut temulenter me infero, Bud. Ap. Eund. v. exemplum et bicomp. Ἐπισκωμάζω, p. 1083. [Plat. Reip. 6, p. 500, B : Ἐκείνους αἰτίους εἶναι τοὺς ἔξωθεν οὐ προσήκον ἐπισκεκωμακότας. Quibus alia addidit Athenæi et Luciani. Idem Plato Theæt. p. 184, A : Ὑπὸ τῶν εἰσκωμαζόντων λόγων. Cum dat. Aristid. vol. 1, p. 258 : Κλέπτους ... ἐπισκωμάσαντας τῇ Ἑλλάδι. Clem. Al. p. 181, 8, Philon. Jud. p. 782, C, citat Hemst.]

[Ἐπισκώμᾱσις, εως, ἡ, Impetus. Nicet. Alex. p. 166, D : Ἀνύποιστος ἡ τοῦ τότε καιροῦ φορά. Cod. A : Ἡ τῶν τότε καιρῶν ἐπισκώμασις. L. Dindorf.]

[Ἐπισοδιάζω, Per digressionem insero. Eust. Il. p. 409, 21 : Οὕτως εὐμηχάνως Ὅμηρος τὰς ἔξω τοῦ νῦν καιροῦ ἱστορίας ἐπισοδιάζει τῇ ποιήσει. Kall. V. Ἐπισοδιῶσι. Philo vol. 1, p. 134, 5 : Νῦν δὲ καὶ ὁ αἰσθήσεων ὄχλος ἐπισωδίασεν αὐτῇ κηρῶν ἀμήχανον πλῆθος. Passiv. id. ib. p. 592, 14 : Τῶν ἔξωθεν ἐπισοδιαζομένων καὶ προστιθεμένων τοῖς κατὰ φύσιν. Hasz.]

Ἐπισόδιον, τὸ, Pars fabulæ quasi adventitia. Aristot. Poet. [c. 12] : Ἐπισόδιον δὲ, μέρος ὅλον τραγῳδίας τὸ μεταξὺ ὅλων [χορικῶν] μελῶν. Ubi annotat Petr. Vict. eum ἐπισόδιον vocare Quidquid inclusum est in medio duarum chori cantilenarum. [Ap. Aristotelem delendum, quod sensu caret, ὅλων. Sententia non diversa Aristoteles, qui quicquid inter cantica chori totius est ἐπισόδιον vocat, recentiores gramm. dicunt quod inter duo, velut Vita Aristoph. in fine : Ἐπ. τὸ μεταξὺ δύο χορικῶν μελῶν, et Jo. Tzetza in Ἐπίσοδος citandus. Utrumque enim eodem redit. Ceterum conf. Tzetz. l. quem dixi p. 343, 25; 344, 21; 345, 23; 348, 17, ubi ἐπισόδια et ἐπισόδιον, et 343, 27, ubi ἐπισόδιος, sequente λόγος. L. D.] Pollux autem ἐπισόδιον in tragœdia nominari ait πρᾶγμα πράγματι συναπτόμενον, Quum alicui rei, quæ sua propriaque sit ejus facti, adjungitur alia atque applicatur, quæ supervenerit, ac sine qua factum illud prius manebat. Id vero a poetis fit exornandæ et producendæ fabulæ causa; nam argumentum fabulæ factumque illud simplex, quod refertur, pusillum est, paucisque commemoratur. Hæc inter alia ex Victorio, ap. quem tibi plura videnda reliqui. Non tam vero tragœdiæ et comœdiæ quam epopœiæ hæc conveniunt, ut testatur ipse etiam Aristot.: qui talem esse dicit [c. 23] ap. Hom. Navium Catalogum. [Conf. c. 4, 24.] Suid. ἐπισόδιον esse ait τὸ εἰς τὰ δράματα εἰσαγόμενον κατὰ προσθήκην τινὰ καὶ αὔξησιν τοῦ δράματος, ex Eunapio proferens, Καὶ τούτῳ ὥσπερ δράματι μεγάλῳ καὶ τραγεῖ, τὸ κατὰ Μουσώνιον ἐπισόδιον οὐκ ὄκνον ὁ ἐαίμων ἐπήνεγκε. Ponitur ἐπισόδιον, inquit Bud. p. 103, pro Omni adventitio acroamate jucundoque. Plut. ap. Hom. : Ἔστι δὲ παρ' Ὁμήρῳ ἐπισόδιά τινα γέλωτα ἐμποιοῦντα, ὡς Θερσίτου χωλείων καὶ οἰνοχοῶν. Similis est Thersitæ descriptio in secundo Iliadis, clamosaque contentio et convitium Agamemnoni ab eo factum, et postremo ab Ulysse ejus vapulatio. Gregor. : Γένοιτο γὰρ ἂν τοῦτο οὐ φαῦλον ταῖς ἀκοαῖς ἐπισόδιον, Acroama extrinsecus et obiter assumptum et inductum; est enim ἐπισόδιον Suidæ [et Lex. rh. Bekk. An. p. 253, 19] πᾶν τὸ ἐπιφερόμενον τῷ δράματι γέλωτος χάριν, ἔξω τῆς ὑποθέσεως ὄν, et in universum πᾶν τὸ ἐξηγώνιον πρᾶγμα. [Poll. 4, 108 : Καὶ ἐπισόδιον δὲ ἐν δράμασι πρᾶμα πράγματι συναπτόμενον. Conf. Dionys. H. vol. 5, p. 133, 16; 543, 2; 6, p. 823, 11. Greg. Nyss. vol. 2, p. 258, B : Χορεῖαι καὶ ὀρχήσεις τῆς ἀσωτείας τὰ μέσα καὶ ἐπισόδια. Basil. M. vol. 3, p. 28, A : Ἢ οὕτω γ' ἂν τὸ ἐπισόδιον πολλαπλάσιον εἴη τοῦ κεφαλαίου. Addito genit. Eust. Il. p. 763, 12 : Ἄριστον δὲ τὸ τῆς μητρὸς ἐπ. L. D.] Athen. 10 [extr.] : Κατ' ἐπισόδιον μεταβαλὼ τὸν λόγον, Ut in alio libro quasi in alio actu, aliud genus disserendi afferam, vel aliud argumentum sermonis deipnosophistarum, introductis aliis rebus, quasi novis ferculis aliunde accersitis. Sic Plut. Symp. 2, [init.] in convivio ἐπισόδια sunt τὰ γινόμενα ἡδονῆς ἕνεκα, χρείας μὴ συναγομένης, ὥσπερ ἀκροάματα καὶ θεάματα καὶ γελωτοποιός τις. [Conf. p. 710, D.] At in Epigr. [Crinagoræ Anth. Pal. 6, 232, 6] γελγιθες, κόγχαι, βοαὶ, σταφυλαὶ, dicuntur ἀψῦλὲς οἰνοπότας γαστρὸς ἐπισόδιον. Parcius autem ἐπισόδια in fabulis docendis facienda sunt : quare Aristot. ἐπισοδώδεις appellat, In quibus ἐπισόδια frequentia sunt, quia tenorem fabulæ interpellant; ad hoc enim inventa sunt, ut actores scenici lassescentes reficiantur : alioqui præstaret inoffenso tenore fabulam peragere. ‖ Ἐπισόδια, Carmina quæ canuntur in imperatorem primum urbem ingredientem, VV. LL.

Ἐπισόδιος, ὁ, ἡ, Superinductus, Qui supervenit, Adventitius : ut quæ adhibentur non necessitatis, sed exornationis gratia. In Epigr. [Rufini Anth. Pal. 5, 19, 4] : Γύψου χρίσματα [χρώματα] καὶ φύκους ἄνθος ἐπισόδιον, Fuci flos adventitius. Et ἐπ. στροφὴ καὶ ᾠδὴ ap. schol. Aristoph., Quæ in dramate adhibetur κατὰ προσθήκην τινὰ καὶ αὔξησιν τοῦ δράματος. Sed et Quævis adventitia dicuntur ἐπισόδια. Plut. De virt. mor. [p. 451, C] : Σύμφυτον ἔχει τὴν τοῦ πάθους ἀρχὴν, οὐκ ἐπισόδιον· De deo Socr. [p. 584, E] : Ἐπισοδίοις καὶ περιττοῖς ἐπιθυμίαις. [Lucull. c. 40 : Ἀκροάμασιν ἐπισοδίοις· Cat. maj. c. 18 : Οὕτως ὁ τοῦ πλούτου ζῆλος οὐδενὶ πάθει φυσικῷ συνημμένος ἐκ τῆς ... θυμίου δόξης ἐπισόδιός ἐστιν. Et alibi. Greg. Nyss. vol. 3, p. 633, D : Τῶ ἐπισοδίου νεύματος. Eunap. p. 462 : Ὁ καλούμενος ἀπὸ μηχανῆς θεὸς ἐπισόδιος. ‖ Πομπὴ ἐπισόδιος, Sollemnis in aulam ingressus novi Cæsaris. V. Maji præfat. ad Ephræmii Cæsares Novæ Coll. Vat. vol. 3, p. VII. L. Dindorf.]

Ἐπισοδιῶσι, Tanquam ἐπισόδιον interjicio atque insero Aristot. [Poet. c. 17] : Ἐπισοδιῶν καὶ παρεντίθεσιν [παρατείνειν, iterumque ibid. et c. 24 : Ἐπισοδιῶν ἀνομοίους ἐπισοδίους]. Id. Rhet. 3, [17] : Ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπισοδιῶν ἐπαίνους. Hæc et alia fusius ap. Bud. p. 103, 104. [Supra Ἐπισοδιάζω.]

Ἐπισοδιώδης, ὁ, ἡ, ut ἐπ. μῦθος, Fabula in qua crebra sunt ἐπισόδια, quales Aristot. docet a malis poetis propter seipsos fieri, a bonis propter histriones : De poet. [c. 9] : Τῶν δὲ ἄλλων [ἁπλῶν] μύθων καὶ πράξεων αἱ ἐπισοδιώδεις εἰσὶ χείριστοι· λέγω δὲ ἐπισοδιώδη μῦθον, ἐν ᾧ τὰ ἐπισόδια μεταλλήλα [μετ' ἄλληλα] οὔτ' εἰκὸς οὔτε ἀνάγκη εἶναι, i. e. Cujus ἐπισόδια nec verisimilem nec necessariam consecutionem habent, et unam argumenti compagem non faciunt. Ita Bud. p. 104, ubi ἐπισοδιώδης interpr. Adventitius et extra

argumentum assumptus, Inductus, Accersitus, Non inhærens, connexus. Aristot. Metaphys. [13, 3, p. 1090, 19 : Οὐκ ἔοικε δ' ἡ φύσις ἐπ. οὖσα ἐκ τῶν φαινομένων, ὥσπερ μοχθηρὰ τραγωδία·] 11 [extr.]: Ἐπεισοδιώδη τὴν τοῦ παντὸς οὐσίαν ποιοῦσι, ubi, inquit Bud., ἐπεισοδιώδη appellat non consertam nec compactam nec aptam ex sese et compactilem universi substantiam, ut adventitiæ personæ et acroamata, vel spectacula adventitia inter agendas fabulas inducta, argumentis ipsis non conserta, sed accersita. [Porphyr. Sent. 39, p. 94 Holst. Boiss. Procli Institt. theolog. § 19, p. 34, ed. Francof. Cruzer. Iambl. ap. Stob. Ecl. eth. p. 400 : Μαθέτω ὡς οὐδέν ἐστιν ἐν τῷ παντὶ ἄτακτον οὐδ' ἐπεισοδιῶδες. Hierocl. De provid. p. 10 : Τὴν ἐπίθετον καὶ ἐπεισοδιώδη τάξιν. L. D. Adverb. Ἐπεισοδιώδως Porphyr. Sent. p. 246, 3 Holst. : Ἔξωθεν δὲ καὶ ἐπ. τῆς ἑνότητος ἐγγινομένης. Hase.]

Ἐπείσοδος, ἡ, Ingressio, Aggressio; VV. LL. Ingressio qua quis obiter irrepit. [Soph. OEd. C. 730 : Τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου· fr. Inachi ap. schol. Aristoph. Pl. 727 (coll. 807) : Πλούτωνος ἐπείσοδος. Plut. Mor. p. 903, D : Ἐπεισόδου τῆς ἔξωθεν τοῦ ἐκτὸς ἀερώδους γινομένης εἰς τὰ παρανοιχθέντα τῶν ἀγγείων· ubi delendum τῆς cum Reiskio. Conf. p. 907, C. Etym. M. p. 661, 49 : Ἠποιήκαντι Δωρικῶς· οὗτοι γὰρ τρέπουσι τὸ σ εἰς τ, ἐπεισόδω, ὡ πλεονασμῷ τοῦ ν. || I. q. ἐπεισόδιον. Jo. Tzetza in Cram. Anecd. vol. 3, p. 340, 21 : Ἐπείσοδος τρίτον δὲ τί δε (sic) τυγχάνει λόγος μεταξὺ πλὴν μελῶν χορῶν δύο. Nisi scr. ἐπεισόδιος, ut est p. 343, 27, ubi repetit quæ dixerat. L. Dind.]

[Ἐπεισπαίω. HSt. in Εἰσπαίω, quod v. :] Sed usitatius est bicomp. Ἐπεισπαίω. Aristoph. Pl. [804] : Ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν Ἐπεισπέπαικεν, οὐδὲν ἠδικηκόσι, Irrupit, et quasi impressionem fecit in ædes nostras : sequendo eos qui a bello metaph. esse putant. Ap. Eundem [immo Suidam, quem v. in Μυκώνιος γείτων, coll. Athen. 1, p. 7, F, Hemst. ad l. Arist.] : Ἐπεισπέπαικεν εἰς τὰ συμπόσια. [Aor. ἐπεισπαίσας et ἐπεισέπαισαν Lucian. Dial. meretr. 15.]

[Ἐπεισπέμπω, Insuper immitto. Dio Cass. 67, 17 : Μάξιμον ἐπεισέπεμψε.]

Ἐπεισπηδάω, Insuper insilio. [Xen. Cyrop. 3, 3, 64 : Τοὺς εἰς τὰς τάφρους ἐπεισπηδῶντας. Poll. 9, 158 : Ἐπεισπεπήδηκεν εἰς τὴν πόλιν. L. D. Cum dat., Philostr. p. 18, c. 31 (?); Dionys. Areop. p. 293; Athan. vol. 1, p. 678 ed. Commel. Kall. Absolute Aristoph. Eq. 363; Demosth. p. 1156, 8.]

[Ἐπεισπηδητής, ὁ, Derectarius, Gl.]

Ἐπεισπίπτω, πεσοῦμαι, Magno cum impetu irruo, μετὰ σφοδρᾶς ὁρμῆς εἰσέρχομαι, Irrumpo, Bud., qui et addit ἐπεισπαίειν huic esse simile. Sed ego præpos. ἐπὶ Valde repentinæ irruptionis indicem potius esse crediderim. Alioqui ἐπεισπίπτειν esset Insuper irruere, i. e. Ultra irruere : intelligendo, Ultra eos qui jam irruerint. [Irrumpo, Herodot. 7, 42 : Ἀναμείναντι βρονταί τε καὶ πρηστῆρες ἐπεισπίπτουσι. Soph. OEd. C. 915 : Ὧδ' ἐπεισπεσὼν ἄγεις ἃ χρῄζεις. Eur. Bacch. 753, Hec. 1042. Xen. Reip. Ath. 2, 15 : Μηδέποτε πύλας ἀνοιχθῆναι μηδὲ πολεμίους ἐπεισπεσεῖν. Polyb. 5, 96, 8. Et figurate Critias ap. Athen. 10, p. 432, F, ab Hemst. cit. : Ἐπεισπίπτει δ' οἰκοτριβὴς δαπάνη. Schol. Apoll. Rh. 1, 516 : Ὕπνου ἐπεισπεσόντος. Cum dat., ut supra ἐπεισέρχομαι, Xen. Cyrop. 7, 5, 27 : Ἐπεισκίπτουσιν αὐτοῖς πίνουσι· H. Gr. 2, 4, 23 : Φοβούμενοι μὴ ἐπεισπέσοιέν τινες αὐτοῖς. Eur. Rhes. 448 : Ναυστάθμους ἐπεισπεσεῖν. Cum accus. Herc. F. 34 : Τήνδ' ἐπεισπεσὼν πόλιν.]

[Ἐπεισπλέω, πλεύσομαι vel πλευσοῦμαι, Nave supervenio. Xen. H. Gr. 1, 1, 5 : Τὰ μὲν νικώντων, τὰ δὲ νικωμένων, Ἀλκιβιάδης ἐπεισπλεῖ δυοῖν δεούσαις εἴκοσι ναυσίν· 12 : Ἀνάγεσθαι ἤδη αὐτοῦ μέλλοντος ... ἐπεισπλεῖ Θηραμένης εἴκοσι ναυσὶν ἀπὸ Μακεδονίας. Thuc. 6, 2 : Ἐπειδὴ Ἕλληνες πολλοὶ κατὰ θάλασσαν ἐπεσέπλεον. De hostili autem impetu 4, 13 : Ἀνήγοντο ... ὡς αὐτοὶ ἐπεσπλευσούμενοι.]

Ἐπεισπνέω, πνεύσομαι, Insuper inspiro. Ap. Galen. Therap. 10 [vol. 10, p. 235], ἐπεισπνεῖν et ἐπεκπνεῖν geminationem spiritus significant spiritum trahentis vel educentis [cui conf. Hipp. in Ἐπανάκλησις cit.] : Εἶτ' ἐξαίφνης ὥσπερ στενάζοντες ἀνέπνευσαν, ἢ διπλῆν τὴν εἴσω φορὰν τοῦ πνεύματος οἷον ἐπεισπνέοντες, ἢ διπλῆν τὴν ἔξω ποιοῦντες, καθάπερ ἐπεκπνέοντες. Bud. [Basil. Cæs. Scholl. ad Greg. Naz. in Notit. Mss. vol. 11, part 2, p. 117. Boiss.]

[Ἐπεισπορεύομαι, Superingredior. Levit. 26, 33, sec. Compl., ἐπεισπορευομένη μάχαιρα. Schleusn.]

[Ἐπεισπράσσω s. Ἐπεισπράττω, Insuper exigo. Dio Cass. 74, 8 : Τά τε γὰρ ἄλλα καὶ ὅσα τῷ Νίγρῳ ἰδιῶταί τινες καὶ δῆμοι ... ἐδεδώκεσαν, τετραπλάσια ἐπεισέπραξε.]

[Ἐπεισρέπω, Subintroeo. Iamblich. De myster. p. 162. Matus.]

Ἐπεισρέω, q. d. Superinfluo. Metaph. ex Plut. [Numæ c. 20] : Ἐπεισρέων εἰς ἅπαντας. [Id. Mor. p. 702, A : Ἐπεισρέων ὁ ἀήρ. Versus Tragici anonymi apud Arrian. Peripl. P. Eux. p. 115 et parœmiogrr. : Καὶ τὴν μὲν ἐξηντλοῦμεν, ἡ δ' ἐπεισρέει (ἐπεισέρρει perperam Arr. Ἐπεισρέει paroemiogrr. v. Ἄλλην). Hierocl. In Pythag. p. 98 : Τῇ ἀγνοίᾳ τῆς οὐσίας ἡμῶν πᾶσα ἐπεισρεῖ κακία. Fronto Ep. p. 59, 14 ed. Nieb. : Τέκνωσις τῶν εἰκόνων ἐπεισρεῖ. Dativo jungit Greg. Nyss. vol. 3, p. 48, C : Ἔξωθεν ἐπεισρεῖν τῷ θεῷ ... τὸ πνεῦμα. Et ubi activa signif. Immittendi ponit, p. 433, C : Αἱ ἀκοαὶ τὸν τῆς ἀκοσμίας βόρβορον τοῖς λογισμοῖς ἐπεισρέουσιν. Aor. formam minus probatam Ἐπεισρεύσαντα, ἐπεισιλθόντα annotavit Hesych. L. Dind.]

[Ἐπεισροή, ἡ, Influxus, Actio. Herm. Trism. Clav. p. 10, 5 : Δέξασθαι τὴν ἐπεισροὴν τῆς νοητῆς λαμπηδότος. Hase.]

[Ἐπείσρυσις, ἡ, Influxio, Influvium. Pseudochrys. t. 7, p. 823, 11 : Ὡς ἐφ' ἑνὸς σώματος, εἴπερ ἐν ἑνὶ μορίῳ ῥεύματος ἐπ. γίνεται, τὸ πᾶν σῶμα ἐδεῖτο καθάρσεως. Hase.]

[Ἐπειστρέχω, δραμοῦμαι, Insuper intro curro. Julian. Cæs. p. 309, C : Τρίτος ἐπεισέδραμεν αὐτοῖς Τιβέριος· 313, D : Τούτοις ἐπεισέδραμεν Αὐρηλιανός, Post vel Super hos. Eundem aor. ἐπεισέδραμεν memorat Pollux 9, 158. L. Dind.]

Ἐπεισφέρω, οἴσω, q. d. Superinfero. [Æsch. Ag. 865 : Καὶ τὸν μὲν ἧκεν, τὸν δ' ἐπεισφέρειν κακῶ κάκιον ἄλλο πῆμα, λάσκοντας δόμοις.] Sed ponitur et pro Infero, Intromitto. Philo De mundo : Αἴσθησις τὰ φαινόμενα ἐπεισφέρει τῷ νῷ, Bud., Sensus illatio quædam est in mentem, eorum quæ apparent et videntur. [Aristoph. Pac. 1195 : Ἔχ', ἀποκάθαιρε τὰς τραπέζας ταυτί ... ἔπειτ' ἐπείσφερε τοὺς ἀμύλους καὶ τὰς χίχλας. Et improprie, Thesm. 1164 : Χρεία δὲ ποία τόνδ' ἐπεισφέρεις λόγον; Eur. Phœn. 200 : Σμικράς τ' ἀφορμὰς ἢν λάβωσι τῶν λόγων, πλείους ἐπεισφέρουσι. Dio Cass. 53, 21 : Ἵνα μὴ καὶ ὅτ' ὄχλου γένωμαι πάντα τὰ τοιαῦτα ἐπεισφέρων, de narratione. Aoristi partic. formam Ἐπεισείσας cum interpr. ἐπεισβαλὼν ponunt Suid. et Zon. Pass. Herodot. 7, 50 : Ἐπὶ τῷ αἰεὶ ἐπεισφερομένῳ πρήγματι. Greg. Nyss. vol. 1, p. 106, B : Ἔξωθεν ἐπεισενεχθῆναι τὴν ὕλην αὐτῷ. Medio Thuc. 3, 53 : Ἀγωνῖται μὲν γὰρ ὄντες ἀλλήλων ἐπεσενεγκάμενοι μαρτύρια ὧν ἀπειροι ἦτε ὠφελούμεθ' ἄν. Hippocr. p. 12, 21 : Ἐπιζέουσάν τε καὶ ἐζωμωμένην (κοιλίην) κατινα ἐπεισηνέγκατο. Ubi leg. ἐπὶ ζέουσαν. L. Dind.]

[Ἐπεισφθείρομαι, Illabor. Basil. Vita S. Thecl. l. 1, p. 237, B : Τῷ ξένῳ τούτῳ καὶ ἀληθῆ καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπεισφθαρέντι κατὰ τὴν πόλιν ταύτην. Margo et cod. ἐπισθαρέντι. Polluci 9, 158 restituebat Jungerm. L. D.]

[Ἐπεισφοιτάω, Sæpe adeo, Advento. Philo vol. 1, p. 615, 37, τὴν γνώμην ait Πάσγουσαν μᾶλλον ὑπὸ τῶν ἐπεισφοιτώντων νοημάτων ἔξωθεν, ἢ δρῶσαν. Hase.]

[Ἐπεισφορά, ἡ.] Ἐπεισφοραῖς Suid. exp. καταδίκαις [Condemnationibus, Multis. Hesych. p. 1392, ἔδωρα, ξένια, καταδίκαι].

[Ἐπεισφορέω, Zachar. Mityl. Dial. p. 187, 6 a fine. Boiss. Pass. Matthæi Med. p. 153, 12 : Ἔπειτα χρέα ἐπεισφορεῖσθαι δεῖ, Sumi oportet. Philo vol. 1, p. 468, 34. L. Dind.]

[Ἐπεισφρέω.] Ἐπεισφρήσω Suidæ est ἐπεισενέγκω, Insuper intro tulero, ut et Hesych. ἐπεισφρήσαντες affert pro ἐπεισενεγκήσαντες [-καντες, et ἐπεισφρήσας p. 1392 pro ἐπεισενεγκών]. Rursum tamen idem Suid. ἐπεισφρήσας exp. etiam neutraliter ἐπεισελθών, Superintrans : quo significatu diceretur potius ἐπεισφρησάμενος. [Tzetz. Anteh. 341 : Λοιμοῦ δ' αὐτίκ' ἐπεισφρήσαντος ἐπ' ἄστεα Τρώων. Eust. Op. p. 104, 11 ; 133, 83, etc. De utraque verbi potestate, quarum transitiva

propria est antiquioribus, intransitiva autem ab recentt. introducta videtur (conf. quæ contra Eunomium activo εἰσφρησάντων pro passivo usum monet Greg. Nyss. vol. 2, p. 298, A, B), diximus in Εἰσφρέω. Ex quibus intelligetur etiam ἐπεισφρησάμενος dici non potuisse pro ἐπεισελθών. L. D.] Sic vero et ἐπεισέφρησεν affert pro ἐπεισῆλθε. Sunt autem hæc a them. ἐπείσφρημι [vel ἐπεισπίφρημι] s. ἐπεισφρέω facto per sync. ex ἐπεισφορέω. [Eur. Alc. 1056 : Καὶ πῶς ἐπεισφρῶ τήνδε τῷ κείνης λέχει; El. 1040 : Λέκτροις τ' ἐπεισέφρησε (κόρην)· Herc. F. 1267 : Ἔτ' ἐν γάλακτί τ' ὄντι γοργωποὺς ὄφεις ἐπεισέφρησε σπαργάνοισι τοῖς ἐμοῖς· fr. Phaeth. Clar. 2, 50 : Ἀλλ' ἔσιθ' ἐς οἶκον, μή τιν' Ἥφαιστος χόλον δόμοις ἐπεισφρεὶς μέλαθρα συμφλέξῃ πυρί. Sic enim legit Bekkerus quod aliis in apographis scribitur Ἥφαιστος ... δόμοις, omisso χόλον, quo voc. in simili l. utitur Æsch. Prom. 370 : Τοιόνδε Τυφὼς ἐξαναζέσει χόλον. De forma partic. conf. quæ de indicat. præs. πίφρημι diximus in Ἐμπίφρημι. Videtur autem etiam partic. φρεὶς, ut imp. φρές, de quo diximus in Ἐκφρέω, aoristi secundi non præsentis esse. Ad eundem aor. sec. alludit etiam forma Εἰσφρῆναι supra nobis relata p. 342, D, si plus est quam error librarii. Aliam vero aoristi formam ἔφρηκα, qualis est ἔθηκα ab τίθημι, etsi monstrare videri possunt librorum scripturæ in l. Electræ ἐπεισέφρηκε, quod ex conj. Dawesii in ἐπεισέφρησε mutatum est, et exx. in Εἰσφρέω p. 342, C, D et Ἐκφρέω p. 635, C, citata, illis tamen testimoniis nondum licet confirmatam dicere. (Addo h. l. iis quæ de imp. φρὲς dixi in Ἐκφρέω, in fr. Comici ab Herodiano cit. scrib. esse ἐνταῦθα δ' εἴσφρες pro ἔνθα ταθεὶς φρές. Memorat eund. Jo. Alex. p. 21, 8, ubi ἐπίφρες ponit.) L. D. Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 275, 293. Boiss.]

[Ἐπείσφρησις, εως, ἡ, Immissio. Jo Diac. Alleg. in Hesiod. Theog. p. 473 Gaisf. : Γέγονε τὰ στοιχεῖα τῇ ἐπεισφρήσει τῶν ποιοτήτων.]

[Ἐπεισφρητέον, Immittendum. Zachar. Mityl. p. 89, 4. Boiss.]

Ἐπεισχέω, Suidæ est ἐπεισβάλλω. Si ἐπεισχέω scribas, significat Superinfundo. [Clem. Al. p. 152, 157. Kall. Joseph. B. J. 4, 3, 3 : Τοὺς ἐπεισχεομένους πάντας ἀπ' εὐνοίας ἥκειν συμμάχους, Qui in urbem sese infunderent. Angl. Greg. Nyss. vol. 1, p. 200, A : Διὰ τῶν ὄψεων ... ἐπὶ τὴν ψυχὴν ἐπεισχεομένου τοῦ πάθους. L. Dind. Imperf. act. Philo vol. 1, p. 150, 25 : Ἀθρόον φῶς εἰς τὸν νοῦν ἐπεισέχει. Partic. id. ib. p. 452, 3 : Πολλὴν καὶ ἀπέραντον ἐπεισχέουσα· et p. 194, 31 : Διὰ τῶν δεξαμενῶν ἐπεισχέοντα τῇ διανοίᾳ. Passiv. ib. p. 391, 3 : Ὑπερβλύσῃ τὸ ἐπεισχεόμενον. Hase.]

Ἔπειτα, Deinde, Postea, Tum. Hom. Il. Ψ, [551] : Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον, Ἠὲ καὶ αὐτίκα νῦν. [Ubi est Postea, ut O, 140 : Ἦ πέφατ' ἢ καὶ ἔπειτα πεφήσεται· Π, 498 : Σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσσομαι ἤματα πάντα. Sic et Attici aliique omnes. Æsch. Ag. 171 : Ὃς δ' ἔπειτ' ἔφυ. Plat. Tim. p. 42, A : Ὃ καὶ ἔπειτα κεκλήσοιτο. Et ubi contrarium est καὶ νῦν, ib. 43, D. || Deinde, Tum, Hom. Il. A, 48 : Ἕξετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν· B, 169 : Εὗρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα κτλ. A, 121 : Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα... Ἀχιλλεύς· 387 : Ἀτρείωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν. Cujus modi de locis infra agit HSt. Qua signif. conjungitur cum particulis αὐτὰρ Il. E, 459; I, 68; αὐτίκα, Il. B, 322 : Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγόρευεν, et similibus, ut αἶψα, ὦκα, ἔνθα. Æsch. Cho. 538 : Ἡ δ' ἐξ ὕπνου κέκραγεν ἐπτοημένη... πέμπει τ' ἔπειτα κτλ. Sed ponitur etiam initio membri vel solum vel conjunctum cum part. δέ. Hom. Il. E, 139 : Τοῦ μέν τε σθένος ὦρσεν, ἔπειτα δέ τ' οὐ προσαμύνει· 685 : Πριαμίδη, μὴ δή με ἕλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς κεῖσθαι... ἀλλ' ἐπάμυνον· ἔπειτά με καὶ λίποι αἰὼν ἐν πόλει ὑμετέρῃ· A, 93 : Ἕλε δ' ἄνδρα Βιήνορα αὐτὸν, ἔπειτα δ' ἑταῖρον· N, 79 : Ἔπειτα δέ κεν ἐρυσαίμεθα νῆας. Et ubique ap. Atticos, ut Æsch. Ag. 667 : Ἔπειτα δ' ἍΙδην πόντιον πεφευγότες κτλ. Soph. Antig. 53 : Ἔπειτα μήτηρ ... λωβᾶται βίον. Aristoph. Pl. 928 : Κατάθου ταχέως θοἰμάτιον ... ἔπειθ' ὑπόλυσαι, et alios omnes ubivis. Et post πρῶτον, Hom. Il. Z, 260 : Ὡς σπείσῃς Διὶ ... πρῶτον ..., ἔπειτα δέ κ' αὐτὸς ὀνήσεαι· Π, 229. Vel πρῶτα, K, 345. Æschyl. Pers. 523 : Θεοῖς μὲν πρῶτον εὔξασθαι θέλω· ἔπειτα... ἥξω. Aristoph. Av. 1333 : Τὰ πτερὰ πρῶτον διάθες... ἔπειτα δ' ὅπως κτλ. Nub. 1364, Eq. 156. Sosipater ap. Athen. 9, p. 378, B. Et omisso δὲ, post πρῶτον vel πρῶτα μὲν, Aristoph. Pl. 657, 772, Thesm. 190, Eccl. 62; et addito Vesp. 1178. Vel post solum μὲν, Plat. Prot. p. 342, E. Et alibi sæpissime iisdem omnibus modis ap. prosæ scriptores, Thucydidem, Xenophontem, Platonem, oratores, quorum exx. plurima omitto. Præcedente vel sequente alio ἔπειτα vel εἶτα, Aristoph. Pl. 1105 : Ἀλλ' ἐκκάλει τὸν δεσπότην τρέχων ταχὺ, ἔπειτα τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδία, ἔπειτα τοὺς θεράποντας, εἶτα τὴν κύνα, ἔπειτα σαυτὸν, εἶτα τὴν ὗν· Ran. 1193. (Conf. Εἶτα supra p. 345, A, B.) || Interdum inservit orationi nectendæ et ponitur sine copula. Id. Eccl. 540 : Ψῦχος γὰρ ἦν, ἐγὼ δὲ λεπτὴ κἀσθενής. Ἔπειθ', ἵν' ἀλεαίνοιμι, τοῦτ' ἠμπισχόμην· Pl. 1005 : Δῆλον ὅτι τοὺς τρόπους τις οὐ μοχθηρὸς ἦν. Ἔπειτα πλουτῶν οὐκέθ' ἥδεται φακῇ. Conf. 796, Thesm. 1198. Et in narrando Nub. 46, Ach. 182, Eccl. 820, Pl. 676, et ap. alios omnes. Sequente γε, Thesm. 556 : Μὰ Δι' οὐδέπω τὴν μυριοστὴν μοῖραν ὧν ποιοῦμεν. Ἔπειτά γ' οὐκ εἴρηχ', ὁρᾷς, ὡς κτλ. (Plato Theæt. p. 147, C. Post πρῶτον μὲν Reip. 8, p. 550, E.) Ἔπειτ' ἐπειδὴ Arist. Vesp. 1323 et alibi. Ἔπειτα ... δὲ Pac. 894 : Ἔπειτ' ἀγῶνα δ' αὖθις ἐξέσται ποιεῖν.] Dicitur et Ἐς ἔπειτα, s. Ἐς τὸ ἔπειτα, In posterum. Thucyd. 2, [64], ἡ παραυτίκα λαμπρότης καὶ ἐς τὸ ἔπειτα δόξα, Et in posterum gloria. [Plato Conv. p. 193, D.] Synes. Ep. 94 : Καὶ νῦν καὶ εἰς ἔπειτα. [V. in Εἰς p. 297, C.] Μετέπειτα, Postea, Deinde. Hom. Od. Ξ, [310] : Ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μ. Plato Ep. 8, [p. 353, C] : Τὸν μ. χρόνον ἡ τυραννὶς δωρεᾷ κατακέχρηται, Postea s. In posterum tempus, In posterum. [Ἐν τῷ ἔπειτα Plato Phæd. p. 67, C. Pausan. 8, 9, 2 : Τοῦ μὲν ἐπιμνησθησόμεθα καὶ ἐν τοῖς ἔπειτα, In sequentibus. Conf. Aristox. Harmon. el. 1, p. 3, 18, 19.] Et οἱ ἔπειτα, sc. ἐσόμενοι, Posteri. [Æsch. Eum. 672 : Καὶ τοὺς ἔπειτα.] Thuc. 1, [10] : Πολλὴν ἂν οἶμαι ἀπιστίαν τῆς δυνάμεως τοῖς ἔπειτα εἶναι, Posteros nunquam credituros. [Τῶν ἐπ. ἐσομένων Plat. Tim. p. 76, D.] Et ὁ ἔπειτα χρόνος [Eurip. Alc. 242, Xen. An. 2, 1, 17, Plato Conv. p. 208, E], Posterum tempus. [Τὸν ἐπ. βίον Plato Phæd. p. 116, A.] Τὸ ἔπειτα, Posteritas. [Soph. Ant. 611 : Τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει. Et plur. Eur. Iph. T. 1264.] Ἔπειθ' οὕτω, Tum demum, Deinde, Bud. || Interrogantis est cum indignatione, ut εἶτα, Itane vero? vel sine interrogatione, sed increpative. Xenoph. [Comm. 1, 4, 11] : Ἔπειτ' οὐκ οἴει φροντίζειν τοὺς θεοὺς τῶν ἀνθρώπων; Tu igitur non credis? Bud. [Soph. El. 266 : Ἔπειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν, ὅταν θρόνοις Αἴγισθον ἐνθακοῦντ' ἴδω; Aristoph. Nub. 1259, Vesp. 1133. Plat. Reip. 7, p. 519, D. Et cum δῆτα Eur. Alc. 822 : Ἔπειτα δῆτά μ' ἐξενίζετε; Aristoph. Av. 911. Lys. 914 : Ἔπειτ' ὀμόσασα δῆτ' ἐπιορκήσω; Ach. 917. (Κἄπειτα δῆτα Av. 1217, vel κἄπειτα ... δῆτα Ach. 126, Lys. 985.) Et Κἄπειτα, Eur. Med. 1398 : Ὦ τέκνα φίλτατα. — Μητρί γε, σοὶ δ' οὔ. — Κἄπειτ' ἔκτας; Hipp. 330 : Κἄπειτα κρύπτεις χρήσθ' ἱκνουμένης ἐμοῦ; 440. Aristoph. Thesm. 637, Av. 963; Xen. Conv. 4, 2. Nullam autem indignationis significationem particulæ inesse, sed eam e contextu locorum accedere, ostendunt loci, ubi ponitur in oratione neque indignatorum neque increpantium, velut Aristoph. Thesm. 188 : Ἔπειτα πῶς οὐκ αὐτὸς ἀπολογεῖ παρών; Pl. 827, Av. 123, Nub. 226. Et, ubi κἄπειτα, Ran. 787. || Similiter cum imperativo Soph. El. 345 : Ἔπειθ' ἑλοῦ γε θάτερα. Et cum opt. Æsch. Cho. 438 : Ἔπειτ' ἐγὼ νοσφίσας ὀλοίμαν.] || Est nonnunquam παραπληρωματικὸν et ἀργὸν, Eustath. : quemadmodum et εἶτα vacare ex Eod. annotavimus. Hom. Il. K, [243] : Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην; Sic N, [586] : Πριαμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στῆθος βάλεν, dicit, ἀργὸν κεῖσθαι ἀντὶ τοῦ δὴ, secundum veteres. [Sic ib. A, 440, A, 47. Et similiter alibi sæpe. E, 812 : Ἦ νύ σε που δέος ἴσχει ἀκήριον· οὐ σύγ' ἔπειτα Τυδέος ἔκγονός ἐσσι. H. Ven. 154 : Βουλοίμην κεν ἔπειτα, γύναι εἰκυῖα θεῇσιν, σῆς εὐνῆς ἐπιβὰς δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω. Et cum relativis, ut Il. K, 166 : Οὔ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι..., οἵ κεν ἔπειτα ἕκαστον ἐγείρειαν. Æsch. fr. Prom. apud Strab. 4, p. 183 : Πέτρων, οἷς ἔπειτα σὺ βαλὼν κτλ., de quo l. v. infra. Et in apodosi post relativa, Hom. Il.

Λ, 478: Ἥμος δ' ἠριγένειαι φάνη ... Ἠὼς, καὶ τότ' ἔπειτ' ἀνάγοντο· 547: Ἀλλ' ὃν μέν κ' ἐπιεικὲς ἀκούσιμεν, οὔτις ἔπειτα οὔτε θεῶν πρότερος τόνγ' εἴσεται οὔτ' ἀνθρώπων· B, 392: Ὃν δέ κ' ἐγὼν ... νοήσω, οὔ οἱ ἔπειτα ἄρκιον ἐσσεῖται· Θ, 17. Et post εἰ, ut in l. quem primum fecit HSt., et B, 365: Εἰ δέ κεν ὣς ἐρῇς ... γνώσῃ ἔπειθ' ὅς θ' ἡγεμόνων κακὸς κτλ. M, 234. Et præmisso αὐτίκ' E, 214. Et post ἦν, Il. I, 394. Et post ὅτε, Il. Γ, 223: Ἀλλ' ὅτε δὴ β' ὅπα ... ἵει, ... οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος. Et ὡς, K, 522; Λ, 563. Et post participium Λ, 730. Hoc autem modo positum in apodosi, non solet in membri initio collocari. Ponitur vero etiam in protasi. Hom. Il. O, 49: Εἰ μὲν δὴ σύγ' ἔπειτα ... καθίζοις, τῷ κε Ποσειδάων γε ... αἶψα μεταστρέψειε νόον. Ceterum non opus est dici omnibus his ll. vim suam retinere particulam minimeque vacare. || Ap. Atticos perfrequens est usus part. post participia tam præsentis quam præteriti temporis positæ, ut Æsch. Sept. 265: Κάμῶν ἀκούσασ' εὐγμάτων ἔπειτα σὺ ... παιάνισον· Ag. 481: Πυρωθέντα καρδίαν ἔπειτ' ἀλλαγᾷ λόγου χαμεῖν. Soph. Aj. 761, Antig. 496, Eur. Ion. 1525, Aristoph. Ach. 498, Xen. Hier. 7, 9, Plat. Reip. 1, p. 336, E, et alibi sæpe. V. Gregor. Cor. p. 146. Præpositæ participio (conf. quæ supra p. 345, D, diximus de Εἶτα) exemplum habere licet l. Æschyli ex Prom. sol. modo cit. De κἄπειτα v. infra. || Conjunctæ cum μετὰ ταῦτα exx. Sosipatri ap. Athen. 9, p. 378, B, et al. citavit Pors. præf. ad Hec. p. xlix. Sic Plato Phædro p. 258, E.] Dicitur et Ἤπειτα pro ἔπειτα, metri causa, ein η verso. Hom. Il. Υ, [338]: Θαρσήσας δ' ἤπειτα μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι. [Od. Θ, 378. Aristoph. Vesp. 665: Καὶ ποῖ τρέπεται δὴ ἤπειτα τὰ χρήματα τἄλλα; Rectius autem scribitur δὴ ἔπειτα more antiquo, vel secundum pronuntiationem δἤπειτα.] Κἄπειτα, Att. synalœphe pro καὶ ἔπειτα, Et postea [vel deinde, tum. Æsch. Ag. 310, Soph. Aj. 61, Eur. Med. 43, Aristoph. Vesp. 1403, Xenoph. Anab. 4, 3, 11, etc. Sequente vel præcedente εἶτα Aristoph. Nub. 495, 1376. Cum imperat. Av. 580, Vesp. 330. In interrogatione positi exx. v. supra. Post partic. Nub. 624: Ἀχὼν ... ἱερομνημονεῖν, κἄπειθ' ὑφ' ἡμῶν ... τὸν στέφανον ἀρπερίθη· Av. 536. Post πρῶτον vel πρῶτα μὲν Eccl. 438, Vesp. 553. Κἄπειτ' ἐπειδὴν Eccl. 1100, Ran. 132. Κἄπειτ' ἐπειδὴ ib. 561.]

|| Ἔπειτεν Ion. esse, et ab Herodoto usurpari pro ἔπειτα, ex Ælio Dionysio annotat Eust. [Il. p. 1158, 38. Ἔπειτεν legisse Ælium, ubi in libris plerisque est ἔπειτα vel ἐπεί τε (1, 146; 2, 52; 9, 84, 98), post Reizium præf. p. xvi animadvertit Schweigh. in Lex. Est forma ἔπειτεν aliquoties etiam apud Pind., sed depravata in libris, ut Nem. 3, 49, 54, Pyth. 4, 211, Isthm. 6, 20; in verbis Megarensis Aristoph. Ach. 745, ubi item peccatum in libris; ap. Pherecydem in schol. Paris. Apoll. Rh. 3, 1179. Machoni ap. Athen. 13, p. 581, F, ἔπειτεν εἰπεῖν pro ἔπειτ' ἐνεπεῖν restituit Porson. *Tracts* p. 244. Ac fuisse formarum εἶτεν et ἔπειτεν usum nonnullum etiam ap. scriptores dialecti communis Phrynich. docet Ecl. p. 124: Εἶτεν καὶ ἔπειτεν ἰσχάτως βάρβαρα. Εἶτα οὖν σὺ καὶ ἔπειτα λέγε, et Scymni ex. in Εἶτεν citatum (ubi add. exx. Anth. Pal. 9, 194, 3, App. 152, 2 sec. conj. Jacobsii). L. Dindorf.]

Ἐπεκβαίνω, ήσομαι, Egredior [in], fere i. q. ἐκβαίνω. [Thucyd. 8, 105: Ἐς τὴν γῆν ἐπεξέβησαν. Conf. 1, 49. Crinag. Anth. Pal. 9, 276, 3: Χερσὸν ἐπεκβαίνοντι κλύδωνι. Pro quo in ep. Dioclis ib. 7, 393, 5: Χέρσον ἐπεκβαίνειν εἴ μιν χάριν ὕδατι θυμὸς, in cod. Pal. est dat. χέρσῳ. Dio Cass. 41, 48: Ἐπεκβῆναί ποι, de navigante.]

[Ἐπεκβοάω, ήσομαι, Diffamo. Dio Cass. 43, 24: Ὡς καθ' ἑκάτερον ἐπεκβοᾶσθαι ὅτι καὶ ἀδίκως αὐτῶν (τῶν χρημάτων) τὰ πλεῖω συνελέξατο κτλ.]

Ἐπεκβοηθέω, Ad opem ferendam procurro. Thuc. 8, [55]: Ἐπεκβοηθησάντων τῶν Ἀθηναίων καὶ τραψαμένων τοὺς Χίους, i. e. ἐκδραμόντων εἰς βοήθειαν ἐπὶ τῷ συμβάντι, schol. [7, 53.]

Ἐπεκδιδάσκω, Amplius doceo et demonstro. Plut. [Sol. c. 25]: Καλεύοντες αὐτοῦ ὅπως ἕκαστον ἔχει καὶ πρὸς ἣν κεῖται διάνοιαν, ἐπεκδιδάσκειν καὶ σαφηνίζειν. Plato Protag. [p. 328, E]: Πλὴν σμικρόν τί μοι λοιπὸν, ὃ δηλονότι Πρωταγόρας ῥᾳδίως ἐπεκδιδάξει, Quod insuper ipse explicabit, ἐπειδὴ καὶ τὰ πολλὰ ταῦτα ἐξεδίδαξε. Hæc Bud. [Conf. Euthyphr. p. 7, A. L. D. Aristæn. 2, 1, p. 132. Hemst. Schol. Æsch. Eum. 45. Boiss.]

[Ἐπεκδίδωμι.] Ἐπεκδοῦναι, Insuper elargiri, ab ἐπεκδίδωμι. [Iterum edo. Schol. Hom. Il. T, 365: Ὁ Ἀμμώνιος ἐν τῷ περὶ τῆς ἐπεκδοθείσης διορθώσεως, sc. Aristarchi, sicut est K, 397: Ἀμμ. ἐν τῷ περὶ τοῦ μὴ γεγονέναι πλείονας ἐκδόσεις τῆς Ἀριστάρχειου διορθώσεως. V. Wolf. Proleg. p. 237.]

Ἐπεκδιηγέομαι, Insuper commemoro vel enarro: item Insuper explico, ampliusque edissero. Plato Phæd. [p. 97, D]: Ἆμεν φράσειν αὐτὸν πότερον ἡ γῆ πλατεῖά ἐστιν ἢ στρογγύλη· ἐπειδὴ δὲ φράσειεν, ἐπεκδιηγήσεσθαι τὴν αἰτίαν καὶ τὴν ἀνάγκην. Id. [ib. E]: Καὶ εἰ ἐν μέσῳ φαίη εἶναι, ἐπεκδιηγήσεσθαι ὡς ἄμεινον ἦν αὐτὴν ἐν μέσῳ εἶναι, Insuper explicaturum, Eo amplius edisserturum. [Et 98, B. - Marin. Procl. c. 23. - Boiss.]

Ἐπεκδιήγησις, εως, ἡ, Geminata narratio. Basil. in Hexaem. Homil. 4 [vol. 1, p. 37, C]: Καὶ γὰρ τῷ ὄντι παρέλκει μετὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ὅτι ἐγένετο οὕτως, ἡ τῶν αὐτῶν πάλιν ἐπεκδιήγησις. Bud. p. 330.

[Ἐπεκδίκέω, Ulciscor. Tzetz. Hist. 10, 428: Ὁ Κάδμος ἔκτεινεν αὐτὸν ἐπεκδικῶν τοῖς φίλοις. L. D. Doroth. Doctrin. p. 756, D; 808, E; 810, A; 811, A; 830, A; 798, A: Ἐπεκδικῆσαι ἑαυτόν. Philoch. Laud. trium pontiff. p. 328, D: Βασιλέων συνηγορούντων καὶ πικρῶς ἐπεκδικούντων τὴν ἀθεΐαν, Acerbe tuentibus. Hase.]

[Ἐπεκδίκησις, ἡ, Ultio, Vindicta. Georg. Alex. Vita Chrys. t. 8, p. 250, 6: Μετὰ τὸ ποιῆσαι αὐτὸν τὰς λεχθείσας ἐπεκδικήσεις εἰς τοὺς τὴν σκευωρίαν κατεργασαμένους. Hase.]

[Ἐπεκδικία, ἡ, Defensio, Vindicta. Georg. Alex. Vita Chrys. t. 8, p. 203, 14: Ἐπεκδικίᾳ τῶν ἱερῶν νόμων ἐπευφημῶν. Hase.]

Ἐπεκδρομή, ἡ, Ejusmodi [qualem in Ἐπεκτρέχω explicat HSt.] excursio. [Thuc. 4, 25; Dio Cass. 46, 38, et al.]

[Ἐπεκδύω, Insuper exuo. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 236, C: Τὸν γυμνὸν ἐπεκδύων, τὸν τιτρωμένον ἐπιτραυματίζων, de fœneratore. L. Dind.]

Ἐπέκεινα, pro ἐπὶ ἐκεῖνα, adv. et loci et temporis. Interdum vero Illic, ut Polit. ap. Herodian. 6, [2, 19]: Πρῶτος Ἀρσάκης λέγεται τὸ γένος Παρθυαῖος ἀναπτέσαι τοὺς ἐπ. βαρβάρους ἀποστῆναι Μακεδόνων, Illarum regionum barbaris. 7, [8, 3]: Τὸ δὲ στρατόπεδον πᾶν τὸ σὺν αὐτῷ, οἵ τε ἐπ. πάντες ἄνθρωποι ἔγνωσαν, Cuncti illius regionis mortales. 4, [11, 13]: Πᾶσαν ἀνατολὴν κεχειρῶσθαι, καὶ τῆς ἐπ. βασιλείας πάντας αὐτῷ παρακεχωρηκέναι, Cunctos illius regni mortales. Interdum Ultra. Id. 4, [3, 15]: Τῶν δὲ ὑπὸ μεσημβρίᾳ ἐθνῶν, Μαυρουσίους μὲν καὶ Νομάδας, Λιβύης τε τὰ παρακείμενα, Ἀντωνίνῳ παραδοθῆναι· τὰ δὲ ἐπ. μέχρις ἀνατολῆς, προσήκειν τῷ Γέτῃ, Quæ vero ultra eas partes extendantur, usque ad orientem. [Xenoph. Anab. 5, 4, 3: Πολέμιοί εἰσιν αὐτοῖς οἱ ἐκ τοῦ ἐπέκεινα.] In qua signif. nonnunquam casus additur, et præp. vim obtinet, ut apud Eund. 2, [8, 13]: Οἵ τε ἐπ. Τίγριδος καὶ Εὐφράτου σατράπαι, Satrapæ trans Euphratem Tigrimque habitantes. Arrian. 6 [Exp. 7, 16, 7]: Κατὰ τὰ ἐπ. τοῦ κόλπου ἐς τοὺς Σκύθας. [Herodot. 3, 115: Τὰ ἐπ. Εὐρώπης. Thuc. 6, 63. Æsch. Suppl. 257: Πίνδου τἀπέκεινα. Eur. Hipp. 1199: Ἀκτὴ τίς ἐστι τοὐπέκεινα τῆσδε γῆς ... χειμέν. Xen. H. Gr. 5, 1, 10: Ἀνέβαινον τοῦ Ἡρακλείου ἐπ. ὡς ἑκκαίδεκα σταδίους· Cyneg. 5, 31: Τιθεὶς εἰς τὸ ἐπ. τῶν ἔμπροσθεν ποδῶν τοὺς ὄπισθεν, Ultra anteriores pedes s. eorum vestigia. Plato Phæd. p. 112, B: Ὅταν εἰς τὸ ἐπ. τῆς γῆς ὁρμήσῃ· Reip. 9, p. 587, B: Τῶν νόθων (ἡδονῶν) εἰς τὸ ἐπ. ὑπερβὰς ὁ τύραννος. Thuc. 7, 58: Ἐν τῷ ἐπ. ἱδρυμένοι. Et sequente genit. 8, 104. Zosim. 2, 30, 11: Τοῦ πάλαι τείχους ἐπ. σταδίοις πεντεκαίδεκα. Cum genit. pretii Tzetz. Hist. 4, 495: Τῶν ἑκατὸν ἐπ. ταλάντων τιμωμένῳ· persona Arrian. Exp. 5, 1, 2: Ἐπ. ἴλθειν Διονύσου, Ulterius Baccho.] Cui opp. ἐπὶ τάδε, Citra. [In Ind.:] Ἐπὶ τάδε, Quæ citra contineantur, et opp. τῷ ἐπέκεινα. Aristot. De sensu [c. 7 fin.]: Ἐν τῷ ἐπέκεινα, ἐν τῷ ἐπὶ τάδε. [Dionys. Art. rh. p. 396, 8: Δοκίμιον ... πρὸς ὃ τις ἀποβλέπων δυνήσεται τὴν κρίσιν ποιεῖσθαι ἢ ἐπὶ τάδ'

ἢ ἐπ' ἐκεῖνα.] Ita VV. LL. — Synonymum autem ὑπερέκεινα, Bud. Quo pertinet quod in VV. LL. est: Καὶ εἰ ἡλικία τῆς ἀκμῆς ἐπέκεινα, Et si ætas vigorem excesserit. Ibid. illud Aristid. [vol. 1, p. 208]: Ἐν τοῖς ἐπ. πάσης δημοκρατίας ταῦτα, vertitur, Hæc sunt supra omnem democratiam. [Plat. Reip. 6, p. 509, B: Οὐκ οὐσίας ὄντος τοῦ ἀγαθοῦ, ἀλλ' ἔτι ἐπ. τῆς οὐσίας πρεσβείᾳ καὶ δυνάμει ὑπερέχοντος. Zosim. 1, 4, 3: Πάσης ἐπ. πίστεως. Vita Jo. Dam. vol. 1, p. IV, C: Πάσης ἱερωσύνης ἐπ. Ms. ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 57, B, VI: Ὦ πάντων ἐπέκεινα. Insolentius Hesych. ab Hemst. cit.: Ἐξαίσιοι, ἐπ. παράδοξοι. Sine casu, ut sit Ultra, etiam African. Cest. c. 67, p. 310, 23: Εἰ δὲ καὶ διπλάσιον τὸ πλῆθος ἔχομεν ἢ καὶ ἐπέκεινα.] || Est vero etiam adv. temporis, uti dixi. Isocr. [p. 124, B]: Ἐν γὰρ τοῖς ἐπ. χρόνοις οὐδένες πώποτε κρείττονες ἡμῶν εἰς ταύτην τὴν χώραν εἰσέβαλον, Ante illud tempus, hujus cladis tempora, Retro actis temporibus, Bud. [Conf. 253, A.] Hel. Enc. [p. 219, C]: Ὥστε τὸν μὲν ἐπ. χρόνον οἱ δυστυχοῦντες ἐν τοῖς βαρβάροις, τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ἠξίουν ἄρχειν, Ante illud tempus, bellum cum Trojanis pro Helena recuperanda gestum. Unde mox in redditione subjicit: Μετ' ἐκεῖνον δὲ τὸν πόλεμον. [P. 190, A: Ὅταν ὁρᾷ τοὺς περὶ τὰ Τρωικὰ καὶ τοὺς ἐπ. γενομένους ὑμνουμένους.]

[Ἐπέκθεσις, εως, ἡ, Exitus periodi metricæ. Schol. Aristoph. Nub. 456: Ἐπ. τῆς διπλῆς ἀμοιβαίας· 475: Ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἐπεκθ. Venet. Pac. 345, ubi leg. κἀν ἐπεκθέσει τροχ. β' τετραμ. καταλ., κῶλα ϛ'.]

Ἐπεκθέω, i. q. ἐπεκτρέχω s. ἐπεκδρέμω [hoc omittendam erat], Excurro, Excursionem facio in. Budæo Incurro in alienum agrum ut prædo. Aliquando et Occurro significat, h. e. Occurro hosti me excursionibus et latrociniis infestanti, adversus excurrentem in me excurro. Philo V. M. 1: Ἅρας μετὰ τῆς οἰκείας νεότητος εὐοπλούσης ἐπεξέθει, Domo movebat eis occursurus. Xen. Hell. 5, [3, 6]: Ἐπελαύνουσι [ἐπεξελ.] μὲν τοὺς ἱππεῖς, ἐβοήθουν [ἐπιβ.] δὲ καὶ οἱ πελτασταὶ, τέλος δὲ καὶ οἱ ὁπλῖται ἐπεξέθεον. [Anab. 5, 2, 22. Thuc. 4, 34; 5, 9. Dativo jungit Hero in Mathem. vett. p. 324, D: Τοῖς προσβάλλειν πειρωμένοις ἐπεξέθεον. De elephantis Arrian. Exp. 5, 17, 5: Τὰ θηρία ἐπεκθέοντα ἐς τὰς τάξεις τῶν πιζῶν. L. D. Philo vol. 2, p. 107; Appian. Annib. 29. Wakef.]

[Ἐπεκθύομαι, Sacra facio in s. ob. Arrian. Epict. 2, 7, 9. V. Ἐπεξοιωνίζομαι.]

[Ἐπεκκαίω vitium ed. Basil. Suidæ v. Αυκόποδες, a Wakef. cit.]

Ἐπεκκλίνω, exp. simpl. Declino, Devito. [Plut. Fab. c. 16, ubi olim ἐπεκκλίναντες, ab Reiskio restitutum ὑπεκκλ.]

Ἐπεκκόπτης affertur pro Objurgator. [Vitiosum pro ἐπικόπτης. Hemst.]

[Ἐπεκκουφίζω, Allevo. Joseph. B. J. 1, 21, 12: Τὰς ἐτησίους εἰσφορὰς ἐπεξεκούφισεν. Cod. LB. ἐπεκούφισεν.]

Ἐπεκλέγομαι, Percenseo, Perlego, Bud. p. 660, ex Pans. [2, 3 fin.: Τάδε μὲν οὕτως ἔχοντα ἐπεξελεξάμην· 4, 2, 1: Ἐπεξελεξάμην τά τε Ἠοῖα καλούμενα καὶ τὰ ἔπη τὰ Ναυπάκτια. Utroque l. nunc ἐπελ. Sic Deuteron. 21, 5 variatur inter ἐπεξελέξατο, ἐπέλεξε, ἐξελέξατο.]

Ἐπεκλύω, exp. simpliciter Exolvo, Debilito, Infringo. [Plut. Niciæ c. 14, ubi ἐπεξέλυσε est in libris, ὑπεξ. restituit Reisk.]

[Ἐπεκπίνω, Ebibo super. Eur. Cycl. 327: Ἐπεκπιὼν γάλακτος ἀμφορέα.]

Ἐπέκπλους, ὁ, Enavigatio adversum aliquem, ut ἐπεκδρομή. [Thuc. 8, 20.]

[Ἐπεκπνέω, Insuper exspiro s. exhalo. V. Ἐπεισπνέω.]

[Ἐπέκρηξις, εως, ἡ, Diruptio. Diog. L. 10, 115: Κατὰ πνεύματος συλλογὴν ἐν πυκνώμασί τισιν ὁμιχλοειδέσι (οἱ λεγόμενοι ἀστέρες ἐκπίπτειν δύνανται συντελεῖσθαι) ..., εἶτ' ἐπέκρηξιν τῶν περιεχόντων.]

[Ἐπεκροφέω. Aristoph. Eq. 701: Ἦν μὴ 'κφάγῃς; ἐγὼ δέ, σ' ἢν μή γ' ἐκπίω, κἀπεκροφήσας αὐτὸς ἐπιδιαρραγῶ. Sed jamdudum monui leg. esse κἄτ' ἐκροφήσας. V. *Classical Journal* vol. 2, p. 715. Seager.]

[Ἐπέκρυσις, εως, ἡ, Influxio. Diog. L. 9, 32: Αὐτὸν τὸν περιέχοντα, οἷον ὑμένα, αὔξεσθαι κατὰ τὴν ἐπέκρυσιν τῶν ἔξωθεν σωμάτων. Wakef. Nisi ἐπείσρυσιν scrib.]

[Ἐπεκστρᾰτεύω, Theod. Prodr. Ep. f. 119. Bast.]

[Ἐπεκτανίδες, al, sec. conj. Buttm. in schol. Hom. Od. E, 253: Ἐπηγκενίδεσσι, οὕτως Ἀρίσταρχος. Ῥιανὸς δὲ ἐπιτανίδες, ἤγουν ταῖς μακραῖς καὶ ἐπεκτεταμέναις.]

Ἐπέκτᾰσις, εως, ἡ, Exporrectio, Extensio, Productio, etiam Dilatatio, ἡ ἐπὶ πολὺ τάσις. [Proprie ap. Philon. Belop. p. 72, 28: Διὰ τὸ μήτε ῥήγνυσθαι μήτε ἐπέκτασιν λαμβάνειν (τὸν χαλκόν). De enitendo in s. contendendo ad aliquid usurpat Greg. Nyss. vol. 1, p. 556, A: Ὡς καὶ ἐν τούτῳ τὸν ἀποστολικὸν ἀληθεύεσθαι λόγον διὰ τῆς τῶν ἔμπροσθεν ἐπεκτάσεως ἐν λήθῃ γινομένων τῶν προδιηνυσμένων, quibuscum conf. quæ in ἐπεκτείνω dicentur. De productione vocabuli Aristot. Poet. c. 22: Ξενικὸν δὲ λέγω γλῶτταν καὶ μεταφορὰν, καὶ ἐπέκτασιν. Et ib.: Αἱ ἐπεκτάσεις καὶ ἀποκοπαί. Apollonius De pron. p. 118, A: Ἐπέκτασις τῆς ἀρτίου. Schol. Hom. Il. A, 109: Δῶσι, ἐξ ὑποταικτικοῦ τοῦ δῶ τρίτου προσώπου κατὰ ἐπέκτασιν τῆς σι συλλαβῆς. (Cum genit. sic etiam sch. Nicand. Th. 626: Πανάκτειον ἐπεκτάσει τοῦ τ διὰ τὸ μέτρον πανάκτειον. Epim. Hom. Crameri Anecd. vol. 1, p. 193, 27.) 324: Δώησιν ἀπὸ τοῦ δώω, ἐπεὶ δύο δεῖ λαμβάνειν τὰς ἐπεκτάσεις, ἐάν ἐστιν ἀπὸ τοῦ δῶ, τό τε η καὶ τὴν σι συλλαβήν· B, 87: Μελισσέων, μελισσῶν. Ἔστι δὲ τὸ σχῆμα ἐπέκτασις. Eust. Il. p. 31, 21: Ἡ ἐνί κατ' ἐπέκτασιν, ἤτις ἐπ. ὑπερτεθεῖσα ποιεῖ ἐκ διευλλάβου τῆς ἐνὶ προθέσεως τὴν εἰν πρόθεσιν· 44, ult., et al. Etym. M. p. 351, 33: Ἔσωθεν γίνεται ἡ ἐπ. (in ἐώργειν pro ἠόργειν). Plurima exx. v. ap. Sylb. in ind. L. Dind.]

[Ἐπεκτᾰτικὸς, ἡ, ὸν, Ex productione ortus. Eust. Od. p. 1393, 14: Τὸ ἐν γοῦν (δε in ὄνδε δόμονδε) ἐπ. ἐστι καὶ οὐ λαμβάνεται ἀντὶ προθέσεως. Ἐπεκτατικῶς, adv., Favorinus p. 492, 2.]

Ἐπεκτείνω, Extendo, Exporrigo, Protendo. Εἰς μῆκος ἐπεκτείνειν, Alex. Aphr., In longum extendere, producere. Itidemque ap. Eund., εἰς εὖρος ἐπεκτείνειν, In latitudinem explicare, Dilatare. [Plut. Mor. p. 1147, A: Ἄκαιρον δ' ἂν εἴη νῦν ἐπεκτείνειν τοὺς περὶ τούτου λόγους. Strabo 17, p. 800: Τῶν τὰς προσόδους ἐπεκτείνειν βουλομένων. C. dat., Greg. Nyss. vol. 1, p. 270, C: Οἷον ἀπό τινος σκοπιᾶς ἐξεχούσης τοῖς ἀρίστοις τὸν ὀφθαλμὸν ἐπεκτείνων. Et ibid. p. 41, D: Ὁ μέγας ἀπόστολος ὁ πᾶσι τοῖς ἔμπροσθεν ἑαυτὸν ἐπεκτείνων. Ubi alludit (ut p. 156, A, 168, C, 237, A, 367, D, 487, B, 528, A) ad Pauli ipsius dictum Phil. 3, 13: Ἐγὼ ἐμαυτὸν οὐ λογίζομαι κατειληφέναι. Ἐν δὲ τὰ μὲν ὀπίσω ἐπιλανθανόμενος, τοῖς δὲ ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενος κατὰ σκοπὸν διώκω ἐπὶ τὸ βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως τοῦ θεοῦ, quod exprimit etiam Basil. M. vol. 2, p. 20, B: Ἐν τοῖς ἑρόμοις τοῖς ἔμπροσθεν ἐπεκτείνου, Enitere in. Greg. Nyss. vol. 1, p. 5, B: Ὁ πᾶσι τοῖς ὑψηλοῖς ἐπεκτεινόμενος. Quod ἑαυτὸν ἐπεκτείνειν dicit 616, A. Suid.: Συνωριγνώμενοι, ἐπιθυμοῦντες, ἐπεκτεινόμενοι, confert Schleusner. V. etiam Ἀντεκτείνω, Συνεπεκτείνω. || Signif. neutra Me extendo Greg. Nyss. vol. 2, p. 843, A: Πρὸς τὸ ἀτελεύτητον οὐκέτι διὰ τῆς φύσεως ἐπεκτεινούσαν (ζωήν). Quod vol. 3, p. 86, B, ἑαυτὴν ἐπεκτείνασα dicit.] || Ἐπεκτείνομαι autem exp. Contendo, Enitor, Annitor. Qua signif. διατείνομαι quoque accipitur, ut supra docui. [V. supra in act. Pass. cum genit. Theophr. H. Pl. 6, 8, 4: Τὰ πολλὰ καὶ ἐπεκτείνεται τῆς οἰκείας ὥρας, Ultra legitimum anni tempus porriguntur et florent. Frequens, ut supra ἐπέκτασις, ap. grammaticos, velut Aristot. Poet. c. 21: Ἐπεκτεταμένον ... ἐστὶν, ἐὰν φωνήεντι μακροτέρῳ κεχρημένον ᾖ (vocabulum) τοῦ οἰκείου ἡ συλλαβὴ ἐμβεβλημένη ... οἷον τὸ πόλεως πόληος καὶ τὸ Πηλείδου Πηληιάδεω, κ. τ. λ. Schol. Hom. Il. O, 359: Ἐπεκτέταται τὸ ἦσιν. Jo. Alex. p. 5, 20: Τῶν διὰ τοῦ ι ἢ θε ἐπεκτεταμένων, et in l. Apollonii in Ἐπέκτασις cit., et plurimis Etym. M., de quo Sylb. in ind. Adv. ap. schol. Æsch. Pers. 1843: Ἐπορθιατέ νιν γόοις) ἐπεκτεταμένως θρήνει. L. Dind.]

[Ἐπεκτικὸς, ἡ, ὸν, Compescendi vi præditus, Coercens. Epiphan. t. 1, p. 569, D: Πᾶσαι πρὸς ἐπανόρθωσιν τιμωροὶ μηχαναὶ ἐπεκτικαὶ τοῦ ἀδικεῖν καὶ ἁμαρτάνειν τοῖς κολαζομένοις γίγνονται. Hase.]

Ἐπεκτρέχω, i. q. ἐπεκθέω: aliis Cursu invado. Ἐπεκδραμεῖν, Excurrere adversum. Plut. Amat. Narr. [p. 772, F]: Ἐπεκδραμούντων [-μόντων] δὲ καὶ τῶν γειτόνων, καὶ ἀνθελκόντων. Item, Excursiones facio in,

Excursionibus et latrociniis infesto. Pausan. [1, 20, 5]: Ἀρχέλαόν τε οἱ Μάγνητες σφᾶς ἐπεκδραμόντα, αὐτόν τε τιτρώσκουσι καὶ τῶν βαρβάρων φονεύουσι τοὺς πολλούς. Ubi Bud. ἐπεκδραμεῖν exp. Prædonum more percursare, Populari. [Xen. H. Gr. 6, 2, 17. Cum dat. 4, 4, 17 : Ἐπεκδραμόντες πελτασταῖς. Dio Cass. 36, 37.]

[Ἐπεκτρίβω, Contero, Attero. Athanas. vol. 2, p. 387, A : Τὸν ζυγοφόρον ἐπεκτρίβων αὐχένα (bos). Angl. Euseb. H. E. 1, p. 1, 13 : Οἷα λύκοι βαρεῖς τὴν τοῦ Χριστοῦ ποίμνην ἐπεντρίβοντες. Liber Merici Casaub. ap. Reading. p. 795, ἐπεκτρίβοντες. L. Dind.]

[Ἐπεκφέρω, εξοίσω, Effero, Exsero. Plut. Alex. c. 26: Τὸ θυμοειδὲς (Alexandri) ἄχρι τῶν πραγμάτων ἐπεξέφερε τὴν φιλονεικίαν ἀήττητον.]

Ἐπεκφορὰ, ἡ, Elatio, i. e. Pronuntiatio. Bud. ex Gaza : Ἔστι δὲ χρῆσθαι σχετλιαστικοῖς τε καὶ θετικοῖς καὶ ἄνευ τινὸς ἐπεκφορᾶς πτωτικῆς· ut γραπτέον non adjecto ἡμῖν. [V. quæ de Ἐκφορὰ hac signif. posito dicentur in Addendis.]

Ἐπεκχέω, Insuper effundo. [Proprie Superfundo vel q. d. Supereffundo. Anon. ab Suid. v. Θραυλότερος cit. : Ὄξος ἐπεξέχεον, ubi est var. ἐπέχεον. Olympiad. Phot. cod. 80, p. 61, 37 : Ὅτι ψάμαθος πολλὴ ἐπεκχεῖται ἀεί. Wakef. Figurate Judith. 15, 4 : Ἵνα πάντες ἐπεκχυθῶσι τοῖς πολεμίοις. || Expandor vel Expansus jaceo super. Quintus 10, 481 : Εὐάδνην ἐπεκχυμένην μελέεσσιν ἀμφὶ πόσιν δμηθέντα ... κεραυνῷ.]

[Ἐπεκχωρέω, Insuper s. postea procedo. Æsch. Pers. 401 : Τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὐτάκτως κέρας ἡγεῖτο κόσμῳ, δεύτερον δ' ὁ πᾶς στόλος ἐπεξεχώρει.]

[Ἐπελᾰσία, ἡ, i. q. ἐπέλασις, Impetus, Incursio hostilis. Diod. Exc. Photii p. 533, 46 : Πολλῶν ἐκ τῆς ἐπελασίας ἄλλων τε ζῴων καὶ ἵππων εὐπορήσαντες. Ubi est i. q. λεηλασία vel quod antea dixerat ἐπιέναι τὴν χώραν.]

Ἐπέλᾰσις, εως, ἡ, Expeditio adversum aliquem, Invasio. Lucian. De conscrib. hist. [c. 31] : Πῶς δέξονται τὴν τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, Elephantorum adventantium impetum, s. Elephantos adversum se agitatos. [De impetu equestri Plut. Timol. c. 27, Artox. c. 10, Arrian. Tact. quum alibi tum p. 27 Scheff. : Τὰς ἐπελάσεις καὶ ἀπελάσεις εὐμαρεστέρας παρέχεται. Cum genit. Cinnam. p. 3, C : Ἀγχιστρόφῳ ἐπελάσει τῇ τῶν πυλῶν. De expeditione Phot. cod. 60, p. 19, 29: Μέχρι τῆς Ξέρξου κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐπελάσεως. L. D.]

Ἐπελαύνω, άσω, ῶ, [Induco. Hom. Il. N, 804, P, 493 : Πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκός (clipei coriis bubulis)· et divise H, 223 : Ἐπὶ δ' ὄγδοον (post septem coria bubula) ἤλασε χαλκόν.] Infesto incursu in aliquem feror. Xen. [Art. eq. 3, 12], de decursu equestri loquens : Χρὴ τάχιστα ἀλλήλοις ἐπελαύνειν. Alibi, Προσελαύνειν ἀντιπροσώπους ἀλλήλοις. [H. Gr. 7, 1, 21 : Καταβεβηκόσιν ἐπελαύνοιεν. Absolute Art. eq. 3, 12 : Θᾶττον ἐπελαύνειν. Arrian. Tact. p. 55, idemque de equo ib. : Ὀρθῶς ἐπελαύνοντι ἵππῳ.] Sic Lucian. [Conscr. hist. c. 28], de equite, qui infesto equo incurrebat: Ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνε ... πολὺ τῶν ἄλλων προϋπεξορμήσας. Hactenus Bud. In VV. LL. cum accus. ex Apoll. Arg. 2, [797] : Ἐπελάσσαι ἄρηα ... Βέβρυξι, pro Intulisse bellum. Et ex Herodot. [1, 164], ἐπελαύνω τὴν στρατιὰν, pro Admoveo copias s. promoveo. [Et sine tali accusativo 1, 17 : Ἐπελαύνων ἐπολιόρκεε τὴν Μίλητον· 3, 151 : Ἐπελάσας ἐπὶ τὴν Βαβυλῶνα ἐπολιόρκεε. De equo Xen. Art. eq. 8, 11 : Ὀρθῶς δὲ ἔχει καὶ τῷ ἑλκομένῳ ἐπελαύνειν τὸν ἵππον. Pausan. 10, 1, 3. || Adigo post. Xen. Hipp. 2, 3, de instrumento ferreo : Ὅταν τό τε ἡγούμενον τοῦ τομέως ἐρρωμένον ᾖ καὶ τὸ ἐπελαυνόμενον ἱκανόν. Similiter Apoll. Rh. 1, 381 : Στέρνα θ' ὁμοῦ καὶ χεῖρας ἐπήλασαν. Zosim. 3, 20, 4 : Τῇ τοῦ βασιλέως κεφαλῇ τὸ ξίφος ἐπήλασεν, ubi simpliciter est Adigere. Figurate Greg. Nyss. vol. 2, p. 587, D : Καταφορικῶς ἡμῖν ἐπελαύνων τὴν γλῶσσαν. || Defero vel potius Injungo, de sacramento. Herodot. 1, 146 : Σφίσι αὐτῇσι ὅρκους ἐπήλασαν καὶ παρέδοσαν τῇσι θυγατράσι μηκέτι κτλ.· 6, 62 : Ἐπὶ τούτοισι δὲ ὅρκους ἐπήλασαν. Unde Eust. Il. p. 70, 42. || Non dissimili signif. Tab. Heracl. 1, 79 : Εἴ τινές κα μὴ πεφυτεύκωντι καττὰν συνθήκαν, ἀνγραψάντω, καὶ ἐπελάσθω τὰ ἐπιζάμια τὰ γεγραμμένα ποττῷ ἄλλῳ μισθώματι, Mulcta imponatur. Perperam Mazochius. Formatur autem ἐπελάσθω ab altera verbi forma ἐλάω, quod v. L. Dindorf.]

Ἐπελαφρίζω, Allevo : aliis Elevo, Sursum tollo, Sublevo. Philo De mundo [p. 40 Hœsch.] : Τῆς γεώδους καὶ βάρος ἐχούσης οὐσίας ἐπελαφρισθείσης, καὶ τὸν ἄνω τόπον ἀντιλαβούσης, Sublevata. [Ib. vol. 2, p. 621, 39 : Τῷ τοῦ πυρὸς ἀνωφοίτῳ ἐπελαφρισθεῖσα. L. D. Alia constr. ib. p. 200, 28 : Τὰς εἰς τὸν πορισμὸν κακοπαθείας ἐπελαφριζόμενοι τῷ εὐσεβεῖν, Sublevati in laboribus victus parandi caussa tolerandis. Cit. Hemst. Act. Euseb. De mart. Pal. c. 2, p. 320 : Ἐπελαφρίζουσα τοὺς πόνους. Philo vol. 1, p. 154, 3; 351, 8.]

[Ἐπελαφρύνω, i. q. ἐπελαφρίζω. Proprie Poll. 1, 99: Κουφίσαι τὴν ναῦν, ἐπελαφρῦναι. Plut. Mor. p. 165, E: Τοῖς πεδήταις ἐπελαφρύνει τὸν δεσμὸν ὁ ὕπνος. Dio Chr. vol. 1, p. 139 : Τοὺς πόνους ἐπελαφρύνει τῷ ἔθει. Joseph. A. J. 18, 1, 1 : Ἐπελαφρύνοιεν τὸν πόνον. Hierocl. In Pythag. p. 102 : Ἐπελαφρύνομεν τῶν συμβαινόντων τὸ μοχθηρόν· et ib. 133. Dio Cass. 38, 18; Pollux 3, 100. L. D. Aster. Homil. p. 15 Rub.; Joseph. Vita § 55. Boiss. ῦ]

[Ἐπελάω. V. Ἐπελαύνω.]

[Ἐπέλδομαι, et forma poet. Ἐπιέλδομαι, Concupisco, Cupio. Apoll. Rh. 4, 783 : Τά τοι ἐπιέλδομ' ἐνισπεῖν.]

Ἐπέλεγχος, ὁ, Sequens ἔλεγχος seu ἔλεγχος ἐλέγχῳ additus vel superadditus : ut ἐπιπίστωσις. Ambo rhetorum verba sunt. Plato Phæd. [p. 267, A] : Καὶ ἔλεγχον καὶ ἐπέλεγχον ὡς ποιητέον ἐν κατηγορίᾳ τε καὶ ἀπολογίᾳ. [Ἐπεξέλεγχον est ap. Plat. Sic et Aristot. Rhet. 3, 13. L. Dind.]

[Ἐπελέγχω, Coarguo. Diog. L. 6, 97 : Θεόδωρον τὸν ἐπίκλην Ἄθεον ἐπήλεγξεν. Euseb. Contra Marc. p. 110, D : Αὐτὸς αὐτὸν ὁ Σωτὴρ ἐψευσμένον ἐπελέγξει, Mentitum convincet. Hase.]

[Ἐπελεέω, Commiseror. Jo. Chryst. Paneg. hom. 80, vol. 5, p. 548. Seager.]

[Ἐπελευθεριάζω, Libere ago. Philo vol. 2, p. 328, 49 : Ὀφθαλμοὶ καὶ ἃ μὴ βουλόμεθα πολλάκις ὁρᾶν ἐπελευθεριάζοντες ὑποβιάζονται. L. D.]

Ἐπελευσία, ἡ, quoque affertur pro Adventus : dicique fertur ut ἐλευσία.

Ἐπέλευσις, εως, ἡ, Adventus repentinus, ut ejus qui supervenit, Accessus s. Ingressus cum impetu, qualis est hostium : ap. Lucian. [Hist. conscr. c. 28]; Bud. tamen, postquam dixit ἐπέλευσιν esse illi Hostilem expeditionem et ingressum hostium, addit leg. fortassis esse [ut nunc legitur cum codd.] ἐπέλασις. [Chr. Pasch. p. 716, 19 : Τὴν ... τῶν Ἀβάρων ἐπέλευσιν. Niceph. Greg. Hist. 1, p. 10, F : Τὴν τῆς βασιλικῆς ἐπελεύσεως φήμην. Schol. Æsch. Sept. 28: Ἐπέλευσιν τοῦ τῶν Ἀχαιῶν στρατοῦ. V. Ἐξέλευσις. Nulla autem repentini adventus signif. inest voc., quod de adventu simpliciter ponit, et cum genit. conjungit Tzetz. Exeg. p. 84, 16 : Κυρίως δὲ χραισμῆσαί ἐστι τὸ μετὰ χραύσεως ἤγουν πλησιασμοῦ καὶ ἐπελεύσεως ἡμῶν συναρῆξαι. L. D.] || Ap. Athen. autem simpl. pro Adventus, ut ἔλευσις. [Eust. Od. p. 1574, 59: Ἐπέλευσιν ἀπροόρατον. Chr. Pasch. p. 374, 7 : Τῇ ἐπελεύσει τοῦ ἁγίου πνεύματος. Et de eodem Greg. Nyss. vol. 3, p. 348, B. || Figurate, Impetus mentis ad eligendum ex duobus plane simillimis alterum. Chrysipp. ap. Plut. Mor. p. 1045, C. Hemst. || Aliter, ut sit Recensus, Percursio, Eust. Epist. Comm. in Dionys. præmissa p. 71, 18 : Διονυσίῳ ἐμέλησεν ὁλικῆς τινος περιηγήσεως γῆς καὶ ἐθνῶν ἐπελεύσεως· Op. p. 61, 51 : Ἐπέλ. ... τὰ ἐκ τῶν Πινδαρικῶν ἐπινικίων συλλέγουσα χρήσιμα· 84, 89 : Οὐ πόνῳ πολλῷ, οὐ βιβλίων ἐπελεύσεσιν· 225, 94 : Τὰ μερικὰ δυσπερίληπτά εἰσι πάντως καὶ οὐδὲ ῥᾳδίως εἰς ἐπ. ἱκνούμενα. L. D. Plotin. Enn. 2, 8, p. 189, B : Ἐν διεξόδῳ καὶ ἐπελεύσει. Ubi v. annot. Creuzer.]

[Ἐπελευστέον, Percensendum. Eust. Opusc. p. 164, 47 : Εἰ δὲ καὶ ἄλλως ἐπ. τὰ τοῦ ψεύδους, ψευδόμεθα τὴν πορείαν, ὅταν οἱ πόδες ἡμῶν εἰς κακίαν τρέχωσιν. L. D.]

Ἐπελευστικὸς, ἡ, ὸν, Subito superveniens. Cælius ἐπ. δύναμιν a Plut. [Mor. p. 1045, C] dici ait quasi Adventitiam, Supervenientem : de qua plura ap. Eund. [ib. B : Τοῦ κατηναγκάσθαι δοκοῦντος ὑπὸ τῶν ἔξωθεν αἰτιῶν ταῖς ὁρμαῖς ἀπόλυσιν πορίζειν, ἔνιοι τῶν φιλοσόφων ἐπ. τινα κίνησιν ἐν τῷ ἡγεμονικῷ κατασκευάζουσιν. || Figurate item, ut supra ἐπέλευσις et ἐπελευστέον,

de oratione, Eust. Op. p. 145, 34 : Λόγος ἐπ. βίου τοῦ κατὰ τὸν ἅγιον Φιλόθεον· 240, 19 : Ἀναβαίνω ἐπ. λόγῳ καὶ εἰς τὰ τῆς θείας ἐκείνης σκηνῆς τυπώματα. Et Epist. Comm. in Dionys. præmissa p. 69, 19 : Διὰ τὸ τοῦ Διονυσίου πάνυ ἐπ. καὶ ἐν στενῷ περιηγήσεως κείμενον. Et adv. Od. p. 1440, 18 : Τὰ ἐπ. ἐνταῦθα ῥηθέντα· Op. p. 1, 18 : Ἐθεωροῦμεν ἐπ. δένδρα οὕτω πάσχοντα. Et comparat. p. 191, 78 : Εἰ δὲ καὶ βουληθείη ἐπελευστικώτερον καὶ ἀπεριλαλήτως κατὰ παντὸς βίου ἐξᾶραι τὸν στυλιτικόν· 218, 29 : Ἔχει δὲ τὰ τῆς ἐπιτομῆς οὕτως ἐπ., et Il. p. 7, 26.]

[Ἐπέλιος s. Ἐπελειὸς, n. propr., si recte habet scriptura in fictili antiqui operis ap. Witte, *Descr. des vases peints*, p. 84 sq. Hase.]

[Ἐπελίσσω. V. Ἐφελίσσω.]

Ἐπελπίζω, In spem adduco, s. erigo, Spem addo, Spe bona esse jubeo. Τὰ μὲν αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσι, incertus scriptor ap. Suid. Dicitur etiam ἐπελπίζω σε ὡς ἕξεις, ποιήσεις, etc.; sic enim Thuc. 8, [1]: Καὶ ὁπόσοι τι τότε αὐτοὺς θειάσαντες ἐπήλπισαν ὡς λήψονται Σικελίαν. [Plato ap. Suid. v. Πυθαγόρας Ἐφέσιος : Αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσι. Dio Cass. 78, 11 : Τοῦ πολέμου ... ἀπαλλάξειν ἐπελπίσας. Appian. Pun. c. 109 : Ἐπήλπισαν (Φαμαίαν) περὶ πλειόνων· Mithr. c. 68 : Πολλὰ περὶ Ἀσίας αὐτῷ ... ἐπελπίζοντες, ubi l. αὐτὸν, ut ap. (Dion. Cass. 40, 60,) Joseph. A. J. 13, 12, 2; 15, 7, 1. Alia constr. Reg. 4, 18, 30 : Μὴ ἐπελπιζέτω ὑμᾶς Ἐζεκίας πρὸς (vel ἐπὶ) κύριον. Hemst. ad l. Luciani infra cit.] || Falsa spe allicio, vel, ut Bud., duco. Lucian. [Dial. mort. 5, 2] : Ἐκεῖνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς, καὶ ἐπελπίζει· καὶ ὅλως, ἀεὶ θανόντι ἐοικὼς ἔῤῥωται. [Clarum est ἐπελπίζω per se non posse habere signif. Fallendi, sed eam h. l. ex contextu accedere. || Spero. Eur. Hipp. 1010 : Ἢ σὸν οἰκίσειν δόμον ἐπήλπισα; Lucian. Tim. c. 21 : Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεχηνότες. Paus. 1, 13, 9 : Ἐπελπίζων τὴν ἐν Συρακούσαις κάθοδον ἀποκρύψασθαι τῶν Διονυσίου τὰ ἀνοσιώτατα· 4, 26, 3. Heliod. 7, 26 : Εὐμενείᾳ τῇ παρὰ τῶν κρειττόνων ἐπελπίζειν. Socr. H. E. 8, 16 : Τοὺς ἐπηλπικότας ἐπὶ τῷ ἐσταυρωμένῳ. Hæc fere Hemsterh. ad l. Luciani. Apud Dion. Cass. 41, 42 : Πάμπολλα ἐπ' αὐτὸν ἐπελπίσας, αὐτῷ reponebat Reimar., ut est 11. Cum ἐν Greg. Nyss. vol. 1, p. 322, A : Μηδὲ ἐν ταῖς τῶν ἀλόγων ζώων ἐπελπίζειν σφαγαῖς τὸν τοῦ ψυχικοῦ καθαρσίου δεόμενον. Cum simpl. dat. schol. Hom. Il. N, 385 : Ἄλλῳ οὐδενὶ ἐπήλπιζεν ἢ τῷ κάλλει τῶν ἵππων. Ἐφήλπισε pro ἐπήλπισε cod. Tur. Psalm. 51, 9. Conf. Ἐλπίζω, p. 786, A. L. Dindorf.]

[Ἐπέλπομαι, Spero. Æsch. Ag. 1032 : Οὐδὲν ἐπελπομένα (καρδία) ποτὲ καίριον ἐκτολυπεύσειν. De forma epica HSt. :] Ἐπιέλπομαι, Spero, pro simpl. ἔλπομαι. Hom. Il. A, [545] : Μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους Εἰδήσειν. [Od. Φ, 126 : Ἐπιελπόμενος τόγε θυμῷ νευρὴν ἐντανύσειν. Divise Il. Ω, 491 : Ἐπί τ' ἔλπεται ἤματα πάντα ὄψεσθαι φίλον υἱόν.]

Ἐπεμβᾰδὸν, Ascendendo, Epigr. [Marian. Anth. Pal. 9, 668, 5 : Γλυκερῆς τρίστοιχος ἐπ. ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ μαστὸς ἀναθλίβει χεύματα Ναϊάδος, Alter alteri impositus.]

Ἐπεμβαίνω, (βήσω transit., βήσομαι intransit.) Ingredior : ut νηὸς ἐπεμβαίνειν ap. Nonn. [Jo. c. 21, 15] et ap. Demosth. ἐπεμβαίνειν dicuntur nautæ et remiges, [in locum nempe aliorum, qui e nave excessissent, p. 1214, 25. Seager. Hom. Il. I, 582 : Οὐδοῦ ἐπεμβεβαὼς ὑψηρεφέος θαλάμοιο. Hesiod. Sc. 195, 324 : Δίφρου ἐπεμβεβαώς. Nonn. Dion. 48, 310 : Ἐπεμβαίνουσα δὲ δίφρου. Apoll. Rh. 2, 1144 : Κριοῦ ἐπεμβεβαώς· 4, 1681. Soph. OEd. C. 924 : Σῆς ἐπεμβαίνων χθονός. || Cum dat. Æsch. Sept. 634 : Πύργοις ἐπεμβάς. Quint. 7, 480 : Πύργῳ ἐπεμβεβαῶτας. Et signif. Introeundi, Quint. 7, 466 : Ἔσσυται (leo) ἀγρευτῆρσιν ἐναντίον, οἵτε οἱ ἤδη ἄντρῳ ἐπεμβαίνωσιν. Basil. M. vol. 1, p. 66, B : Πῶς τὰ γένη τῶν ἰχθύων οὐκ ἐπεμβαίνει ἀλλήλοις, ἀλλὰ τοῖς οἰκείοις ὅροις ἐνδιατρίβει. Et figurate Greg. Nyss. vol. 1, p. 32, C : Ἐξιστάμενά τε ἀπ' ἀλλήλων καὶ πάλιν κατὰ τὸ ἴσον ἀλλήλοις ἐπεμβαίνοντα· vol. 3, p. 558, B : Τοῦ ποταμοῦ τοῖς ἀγροῖς ἐπεμβαίνοντος. Apollod. Poliorc. p. 21, 7 : Ἐπεμβαίνει τῷ λίθῳ (carno). Cum accusat. Eur. Rhes. 783 : Λύκους ἐπεμβεβῶτας ἑδραίαν ῥάχιν. Conf. Bacch. 1061. Cum præp. Iph. T. 649 : Εἰς πάτραν ὅτι ποτ' ἐπεμβάσει. Absolute Pind. Nem. 4, 29 : Ἥρωας ἐπεμβεβαῶτας (curribus).] || Ἐπεμβαίνω, Insulto [Gl.], Premo. Soph. El. [456] : Ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδί. Exp. etiam ἐφήδομαι, quod et significat interdum Insulto, metaph. [835 : Κατ' ἐμοῦ τακομένας μᾶλλον ἐπεμβάσει. De qua constr. conf. quæ dicta sunt in Ἐγκαλέω, p. 53, A. Cum dat. pers. etiam Eur. Hipp. 668 : Ταῖσδ' ἐπεμβαίνειν ἀεί. Plut. Mor. p. 346, B : Ἐπεμβῆναι τῇ Σπάρτῃ πεσούσῃ. Et alibi sæpe. Vel rei, Demosth. p. 579, 22 : Ἐπεμβαίνων τῷ καιρῷ. Plut. Mor. p. 59, D : Συγγενῶν καὶ οἰκείων ἐπεμβῆναι ἁμαρτήμασι. Et alii.]

Ἐπεμβάλλω, q. d. Superinjicio. [Hesiod. Op. 98 : Ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο. Eurip. Iph. T. 290 : Πέτρινον ὄχθον ὡς ἐπεμβάλῃ, Ut rupi injiciat s. illidat. Cum dat. 935 : Ὥσθ' αἱματηρὰ στόμι' ἐπεμβαλεῖν ἐμοί, quod dicitur de impetu Furiarum, ut sit Impingere. Herc. F. 864 : Καταρρήξω μέλαθρα καὶ δόμους ἐπεμβαλῶ. Galen. vol. 13, p. 527 : Ῥόφημα τὸ διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος ... ἐπεμβληθέντος ἀμύλου. African. Cest. c. 27, p. 300, 32 : Ἐπέμβαλε τῷ ἀγγείῳ. Et similiter de aqua infundenda Plut. Mor. p. 1109, B : Θερμὸν ἐπεμβάλλειν. Cum dat. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 64, D : Πολλῶν καὶ παντοδαπῶν ἀλλήλοις ἐπεμβαλλομένων.] A Bud. exp. Alium super alium immitto, Intercalo, Intersero. Plato Crat. [p. 399, A] : Πρῶτον μὲν γὰρ τὸ τοιόνδε δεῖ ἐννοῆσαι περὶ ὀνομάτων, ὅτι πολλάκις ἐπεμβάλλομεν γράμματα, τὰ δ' ἐξαιροῦμεν, παρ' ὃ βουλόμεθα ὀνομάζοντες. [Conf. Phædr. p. 244, D. Diversa constr. Crat. p. 414, D : Ἐπεμβάλλοντες πολλὰ ἐπὶ τὰ πρῶτα ὀνόματα.] Lucian. [Hesiod. c. 5] : Πολλὰ ἡμεῖς τῶν μέτρων ἕνεκα καὶ εὐφωνίας ἐπεμβάλλομεν, Multa inteximus numerorum et vocalitatis causa, Camer. Plato Tim. [p. 51, D] : Οὔτ' ἐπὶ μήκει λόγου πάρεργον ἄλλο μῆκος ἐπεμβλητέον, Nec rursus hic locus est, ut disputationi per se longæ obiter aliam æque longam attexamus. Huc quoque pertinet παρεμβάλλειν rhetorum voc., quod est In modum parenthesis aliquid in medio periodi inserere et intexere, sicut ἐπισυνάπτειν, In periodi fine aliquid attexere. [Soph. OEd. C. 463 : Ἐπεὶ δὲ τῆσδε γῆς σωτῆρα σαυτὸν τῷδ' ἐπεμβάλλεις λόγῳ, ubi dat. non pendet ex verbo.] || Item ἐμφυτεύω, ut ἐμβάλλω, h. e. ἐγκεντρίζω, ἐμφυλλίζω, Bud. Unde ἐπεμβολάδες ἄπιοι ap. Athen. 14, [p. 653, D], i. e. αἱ ἐγκεκεντρισμέναι, ut Bud. exp. [Eust. Il. p. 545, 42, Od. p. 1405, 41. Hemst. Idem Ath. ib. : Γενναῖα (σῦκα) λέγει τὰ εὐγενῆ ὁ φιλόσοφος (Plato Leg. 8, p. 844, D), ἢ τὰ ἐπιγεγεννημένα, οἷον τὰ ἐπεμβεβλημένα. De intercalando mense Dio Cass. 40, 62.] || Et Superadjicio, seu, ut Bud. exp., Auctarium addo, ἐπιμετρῶ. Lucian. Tim. [c. 57] : Καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέσσαρας. || Urgeo, Impello, Bud. exp. ap. Xenoph. [Cyn. 10, 11] : Κατορθοῖ γὰρ ἡ μὲν ἀριστερὰ αὐτοῦ τὸ προβόλιον, ἡ δὲ δεξιὰ ἐπεμβάλλει. || Item, In alium irrumpo, Super alium ingredior, ἐπεμβαίνω : ut fluvius in alium fluvium incidens. Bud. p. 437. [Ubi affert Xen. H. Gr. 4, 2, 11 : Ἐπεμβάλλοντες ἕτεροι ποταμοί. || Med. Ἐπεμβάλλομαι, Interjicio. Plato Polit. p. 277, A : Καθάπερ ἀνδριαντοποιοὶ παρὰ καιρὸν ἐνίοτε σπεύδοντες πλείω καὶ μείζω τοῦ δέοντος ἕκαστα τῶν ἔργων ἐπεμβαλλόμενοι βραδύνουσι. Dio Chr. vol. 2, p. 110 : Οὐκ ὀκνήσω ἐπεμβαλλόμενος διηγήσασθαι. Jo. Laur. De mens. p. 30=86 : Δέκα καὶ μίαν ἐπεμβαλλόμενον ἡμέραν τοῖς σεληνιακοῖς μησὶν ἐπιδοῦναι.] || Ἐπεμβάλλομαι, Devoro. Bud. ex Basil. Hom. 9 [vol. 1, p. 82, D] : Πρόβατον χειμῶνος προσιόντος λάβρως τὴν τροφὴν ἐπεμβάλλεται, ὥσπερ ἐπισιτιζόμενον πρὸς τὴν μέλλουσαν ἔνδειαν. [Id. ib. 112, B : Πρὶν παντελῶς καθαρθῆναι δευτέραν τροφὴν ἐπεμβαλλόμενοι. Hesych. : Ἐπεμβάλλεται, τρώγει. L. Dind.]

[Ἐπέμβαμμα, τὸ, i. q. ἔμβαμμα, Intinctus. Nicet. Urb. capt. p. 382, D : Τὸ ἐκ σκορόδων ἐπ.]

[Ἐπεμβὰς, ἡ. Ἐπ. ὀρέων, et ζωοφόρου λυκάβαντος ἐπεμβάδα ap. Paul. Sil. Ecphr. 175 (?), 518.]

[Ἐπεμβάπτω, Intingo. Hesych. : Καπεμβαφίζων (sic), ἐπεμβάπτων. Ubi simul apparet ἐπεμβαφίζω. Hemst.]

Ἐπέμβᾰσις, εως, ἡ, Incursus. [Dionys. A. R. 3, 19 : Αἱ συνεχεῖς τῶν μαχομένων ἐπεμβάσεις καὶ ὑπαναχωρήσεις, Insultus et recessus. De Furiis Eust. Il. p. 763, 38. Manetho 5, 80 : Πᾶς ἀστὴρ πέλεται ... φαῦλος, ὅτε οἱ

παλίνορσος ἐπειχθεὶς εἰς ἰδίην χώρην αὐτὸς κατ' ἐπίμβασιν ἄλθοι.]

['Επεμβατήρ. V. 'Επαμβατήρ.]

['Επεμβάτης, ὁ, Vector equi vel currus. Eur. Suppl. 585 : Πάντ' ἀνὴρ' ὁπλίτην ἁρμάτων τ' ἐπεμβάτην· 685 : 'Ενθ' ἅρματ' ἠγωνίζεθ' οἵ τ' ἐπεμβάται· Bacch. 782 : Ἵππων ... ἐπεμβάτας. Anacr. ap. Heraclit. Alleg. H. p. 17 : Δεξιὸν γὰρ ... οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην. Aliter Orph. H. 30, 3 : Σκιρτηταὶ Κουρῆτες... ἐπεμβάται ἴχνεσι κουροῖς, Incedentes vel Ingredientes. ᾱ]

['Επεμβἄρίζω. V. 'Επεμβάπτω.]

['Επεμβιβάζω, Impello, Induco. Athanas. Apol. c. Arianos (?). Angel. Matthæi Med. p. 301, 7 : Εἰ φαίνοιτο δυνάμενος ὁ πάσχων ἀνέχεσθαι, χρὴ καὶ ἐπεμβιβάζειν αὐτὸν ἐκ δευτέρου, Iterum in balneum mittere.]

['Επεμβλητέον, Injiciendum. V. 'Επεμβάλλω.]

['Επεμβοάω, ήσομαι, Inclamo. Nicand. Al. 219 : Μακρὸν ἐπεμβοᾶῖ γλώσσης θρόον.]

['Επεμβόησις, εως, ἡ, Inclamatio. Eust. Opusc. p. 356, 30 : 'Ελαφηβολίαι, θηροφονίαι, ἐπεμβοήσεις.]

['Επεμβολᾶς, ἀδος, ἡ. V. 'Επεμβάλλω.]

'Επεμβολή, ἡ, Figura oratoria non admodum absimilis parenthesi. De qua Hermog. [2, p. 280] et Bud. Comm. p. 437. [Eust. Il. p. 48 fin. : Ὅτι τὸ, Καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν, ἐπ. ἐστι συστατικὴ τοῦ ὀνειροπόλου· Od. p. 1389, 33 : Ἤλλαξε τὴν σύνταξιν ὁμοιοπτώτως τῇ ἐπ. 1405, 40; 1783, 57. Schol. Hermog. ad l. 1 Περὶ ἰδ. p. 380 : 'Επ. ἐστὶν ἡ μεταξυλογία, ὅταν μεταξὺ τῆς ἀκολουθίας ἔξωθέν τι ἐπεμβάλλῃ, οἷον (Dem. p. 230, 27) « τοῦ γὰρ Φωκικοῦ συστάντος πολέμου, » εἶτα ἡ ἐπ., « οὐ δι' ἐμέ, οὐ γὰρ ἐγωγε ἐπολιτευόμην πω τότε. » Ἡ γὰρ ἀκολουθία ἦν, πρῶτον μὲν ὑμεῖς οὕτω διέκεισθε. Et p. 392 : Ἡ δὲ ὑποστροφὴ ὑπ' ἐνίων καλεῖται καὶ ἐπεμβολή, οἷον (p. 774, 5) « ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος, » κ. τ. λ. || Insitio. Eust. Opusc. p. 136, 17 : Δι' ἐπεμβολῆς μεταποιῆσαι εἰς πάντῃ ἥμερον. L. Dind.]

['Επεμβολῖμος, ὁ, ἡ, Intercalaris, Gl. Eadem signif. ἐπεμβόλους (μῆνας) in inscr. recenti Stratonic. ap. Bœckh. vol. 2, p. 487, n. 2722, 3. L. Dind.]

['Επεμβρῑμάομαι, Increpo. Schol. Æsch. Pr. 73 : 'Επιθωύξω) ἐπεμβριμήσομαι. Wakef. Nicet. Alex. p. 156, B : Τὴν θείαν ἐπεμβριμησαμένου ταύτῃ ὀργὴν, Divinam ei iram comminati.]

['Επεμβύω, Infercio. Nicet. Is. Aug. p. 257, B : Ὡς κατὰ λαιμὸν ἔχειν ὥσπερ ἐπεμβυόμενα ὅσοις ἄνθρωποι τρέφονται. ῡ L. Dind.]

['Επεμέω, Evomo in. Greg. Nyss. vol. 2, p. 560, A : Τῷ καθαρῷ λόγῳ τὴν βλάσφημον φωνὴν ἐπεμέσας.]

['Επέμμηνος. V. 'Εμμηνος, p. 843, B.]

['Επεμπάσσω, s. 'Επεμπάττω, Insuper inspergo. Alex. Trall. 8, p. 421, 501.]

'Επεμπηδάω, idem fere quod ἐπεμβαίνω, Insuper insulto calcibus. Dicitur enim ἐπὶ τῶν λὰξ ἐναλλομένων. [Aristoph. Nub. 550 : Αὖθις ἐπεμπηδᾶς' αὐτῷ κειμένῳ. L. D. Galen. De diff. puls. 1, 29. Eust. Opusc. p. 99, 77 : Κακίας ἁπάσης σκοπὸς ... καταναυχᾶσθαι μὲν ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ ἐθέλειν ἐπεμπηδᾶν αὐτῇ πρὸς κάκωσιν.]

['Επέμπηκτος, ὁ, ἡ, Infixus. Heliodori Mach. Schneid. In Ecl. phys. p. 468; sed vocem esse nihili falsaque niti scriptura docet Oribas. Maii p. 128, ubi rectius legitur illius vocis loco ἐπεμπίπτων. Osann.]

['Επεμπίνω, Insuper bibo. Hesych. : 'Επιγκανάξαι, ἐπεμπιεῖν.]

'Επεμπίπτω, πεσοῦμαι, sicut et ἐμπίπτω interdum, Irruo, Invado. Ap. Soph. Aj. [42] cum accus. : Τί δῆτα ποίμνας τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν; sed fortasse subaudienda est præp. κατὰ cum hoc accus. : ut reddatur βάσιν et per ablativum, Cur greges invadit hoc gressu? vel In greges irruit. Potest tamen et videri dictum ut πολεμῶ πόλεμον. Vide Triclin. [Aristoph. Pac. 471 : Οὔκουν ἔλκω κἀξαρτῶμαι κἀπεμπίπτω; L. D. Cum dat. Joseph. Ant. Jud. 12, 8, 4 : 'Επεμπίπτει τοῖς ἐχθροῖς. Philo vol. 2, p. 561, 22, Apollinem futura prædicere ait : Ἵνα μή τις ἐπισκιασθεὶς περὶ τὸ ἀδηλον, ἀπροράτως ... τοῖς ἀβουλήτοις ἐπιτρέχων ἐπεμπίπτῃ. Partic. id. ib. p. 109, 26 : Τάς τε τάξεις ὑπὸ δέους συνέχειν, ἐπεμπίπτοντες ἀλλήλοις· et p. 312, 45 : Ἀπερισκέπτως καὶ ἀπροοράτως σώμασιν ὁμοῦ καὶ πράγμασιν ἐπ. Id. ib. vol. 2, p. 101, 32, de musca canina : Ἐπεμπίπτουσα βεβαίως, εὖ μάλα ἐγχρίμπτεται. Anton. Ad seips. 4, 1 : Τὸ πῦρ, ὅταν ἐπικρατῇ τῶν ἐπεμπιπτόντων. Hase.]

['Επεμφέρω, Infero. Nicand. Al. 28 : Ὑπὸ κροτάφοισι δὲ παλμὸς πυκνὸς ἐπεμφέρεται. Nisi forte scrib. ἐπαμφέρεται. L. D. Hippodam. ap. Stob. Floril. p. 554, 55 : Ἅμα δὲ καὶ ἀνάγκαν ἐπεμφέρει ὁ λόγος τοῖσιν ἔμπροσθεν εἰρημένοις. Hase.]

['Επεμφῦρω, Immisceo. Clem. Al. Paed. 2, p. 171, 16, τὰς χεῖρας τοῖς ἡδύσμασιν. ῡ]

['Επενάρίζω, Insuper vel supra alium occido. Soph. OEd. C. 1733, ubi ἐπεναρίξον pro ἐναρίξον vel ἐξεναρίξον restituit Elmslejus.]

['Επένατος, ὁ, Sesquinonus. Iambl. in Nicomachi Arithm. p. 118, D : 'Επίτριτος καὶ ἐπίπεμπτος καὶ ἑφέβδομος καὶ ἐπένατος (λόγος). Scrib. ἐπίνατος. Dicitur autem Ratio duorum numerorum ea qua major aliquis minorem cum nona minoris parte complectitur. L. D.]

['Επενδημέω, Dego in. Method. Conv. dec. virg. p. 175, 21 : 'Επενδημοῦσαι τοῖς σώμασιν. Hase.]

['Επενδῑδύσκω, Superinduo. 'Επενδῑδυσκόμενος τὴν ἐπωμίδα Athanas. vol. 1, part. 1, p. 475, C. Lobeck.]

['Επενδῑδωμι, Insuper do. Æsch. Ag. 1386 : Πεπτωκότι τρίτην ἐπενδῑδωμι (πληγήν). Hesych : 'Επενδόμενοι, ἐπεριτιθέμενοι. L. D. Caten. in Jerem. t. 1, p. 625, B, de precantibus deos inferos circa τὸν βωμὸν τοῦ Πλούτωνος, ὡς ἀεὶ τῷ θανάτῳ ἐπενδόντες. Interpr. Succumbentes. Nisi scr. σπένδοντες, Sacrificantes. Hase.]

['Επενδίεσαν, ἐπείσαν (scr. ἐπηρ.), Immiserunt, Hesych. V. 'Ενδίημι. L. Dind.]

'Επένδυμα, τὸ, q. d. Superindumentum. [Plut. Alex. c. 32 : Τὸν ὁπλισμὸν εὐθὺς ἀπὸ σκηνῆς εἶχεν, ἐπένδυμα τῶν Σικελικῶν ζωστὸν, ἐπὶ δὲ τούτῳ θώρακα διπλοῦν λινοῦν. V. T. interpretum exx. v. ap. Schleusner.]

['Επένδῡσις, εως, ἡ, i. q. ἐπένδυμα. Eust. Opusc. p. 127, 55 : Ἡ ἄρα ἐξ ἐμοῦ ὅπλισις λογισθείη ἂν ἀράχνης ἐπένδυσις.]

'Επενδύτης, ὁ, pro ἐπένδυμα. Jo. [21, 7] : Τὸν ἐπενδ. διεζώσατο· ubi quidam Amiculum, alii Tunicam interpr. Sunt et qui Indusium magis aperta interpr. reddant. Pro quibus et Suid. aperte facit [dicens : Ὑποδύτην, τὸ ἐσώτερον ἱμάτιον, ἐπενδύτην δὲ τὸ ἐπάνω. Contra Zonar. p. 788 : 'Επενδ. τὸ ἐσώτερον ἱμ., ὃ καὶ ὑποκάμισον λέγεται.] Ex Polluce certe constat fuisse Quandam χιτῶνος s. χιτωνίσκου speciem. [7, 45 : 'Επεὶ καὶ ὁ ἐπενδύτης ἐστὶν ἐν τῇ τῶν πολλῶν χρήσει, ὅστις βούλοιτο καὶ τούτῳ τῷ ὀνόματι βοηθεῖν φαύλῳ ὄντι, ληπτέον αὐτὸ ἐκ τῶν Σοφοκλέους Πλυντριῶν, Πέπλους τε νῆσαι λινοπλυνεῖς τ' ἐπενδύτας. Καὶ Θέσπις δέ πού φησιν ἐν τῷ Πενθεῖ, Ἔργῳ νόμιζε νεβρίδ' ἔχειν ἐπενδύτην. Ἀντικρυς δὲ ἔοικε τὸ ἐν τῷ Νικοχάρους Ἡρακλεῖ χορηγῷ, Φέρε νυν ταχέως χιτῶνά τ' (τόν τ' Piers. ad Mœr. p. 416) ἐπενδύτην, τῇ νῦν χρείᾳ βοηθεῖν. Mœris : Χιτωνίσκος, χιτὼν Ἀττικοί, ὑποδύτην καὶ ἐπενδύτην Ἕλληνες. Eust. Il. p. 1226, 44 : Χιτωνίσκος, ὅ τινες ἐπενδύτην. Qui ipse dicit Opusc. p. 330, 53 : Δέσποτα, δι' ὃν ἡμῖν ταῦτα ἐπ. οἷον μόνος παράκειται, ubi scrib. περίκειται. Greg. Nyss. vol. 1, p. 227, D : Ὅ τε ὑποδύτης καὶ ὁ ἐπενδ. Et sæpius ap. V. T. intt. L. D. « Instita, Superaria, Gl. Tunica quæ interulæ s. ἐπενδύτῃ injicitur, χιτών. Athanas. De virginit. p. 1050 : Ὁ ἐπ. σου μέλας· et in Vita S. Antonii vol. 2, p. 479. Basil. Sel. De vita S. Theclæ 1, p. 62 : Λαβόντες αὐτοῦ τὸν ἐπ. Zachar. Dial. 1, 9 : 'Εν τῷ ἐπ. ᾠδεκα νομίσματα εὗρον. Nicetas Man. 2, 3 : Τὸν ἐπ. αὐτοῦ καὶ τὸν χιτῶνα. » Ducang. ῡ]

['Επενδῡτοπάλλῐον, τὸ, i. fere q. præcedens, in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 456, n. 2663, 5 : Εὐχαριστῶν κυρίαις Νεμέσεσιν εὐχὴν ἐπενδυτοπαλλίων ζεῦγος. L. Dind.]

'Επενδύω, et 'Επενδύομαι, Superinduo, Superinduor. Plut. [Pelop. c. 11] : 'Εσθῆτας ἐπενδεδυμένοι γυναικείας τοῖς θώραξι, pro ἐνδεδυμένοι ἐπὶ τοῖς θώραξι. [Photius, Harpocrat. aliique gramm. : Ζειρὰ, ἐνδυμά τι, ὃ ἐπενδύοντο μετὰ τοὺς χιτῶνας, pro quo perperam ἐπενδύνοντο (sic) cod. Seg. Lex. rh. p. 260, 31. Aor. Cor. 2, 5, 2 et 4. Act. Hesych. : 'Επαμφιάζοντες, ἐπενδύοντες. Phrasi figurata Greg. Nyss. vol. 1, p. 635, C : Μηκέτι ἐπενδύσασθαι τὸν τῆς ἁμαρτίας χιτῶνα. De mensura v. in simplici. L. Dind.]

'Επένεγξις, εως, ἡ, Illatio. Etym. et Lex. meum vetus sine γ scriptum habent ἐπίνειξις : dicunt enim ab ἐνέκω fieri ἔνεξις, unde comp. ἐπένεξις. [Quæ verior

scriptura est. V. Εἰσένεγξις et quæ de duplici orthographia ἐνήνεκται et ἐνήνεγκται dicemus in Φέρω.]

['Επενεκτέον, Referendum est. Epiphan. t. 1, p. 88, C: Οὐκέτι τὸ ἔγκλημα ἐπὶ τὸν ... φορεῦντα ἐπ. Hase.]

['Επένεξις, ἡ, i. q. ἐπένεγξις, q. v. Jo. Climac. Epist. p. 467, 4: Ἐπιτατικὴ καὶ ἀπότομος ἐπ. εἰς σωτηρίαν τῶν νοσούντων. Hase.]

['Επενίπω s. 'Επεννίπω, Dico ad. Huc referre licet Apoll. Rh. 4, 1596: Ἐπὶ δ' ἔννεπεν εὐχωλῇσιν. L. D.]

'Επενήνοθε, præt. med. sec. quosdam ex ἐπανθέω. Dicunt enim ἐπανθῶ facere præt. med. ἐπῆνθα, unde fieri ἐπήνοθα, epenth. τοῦ ο, et ἐπενήνοθα redupl. Attica. Sec. alios est præt. med. verbi ἐπινθέω, dicentes primum pro θέω dici ἔθω, per metath., unde ἐνίθω facere præt. med. ἤνοθα, ex quo fieri ἐνήνοθα, Attice reduplicatis duobus initialibus præsentis: et ἐπενήνοθα per compos. [Hom. Il. B, 219: Φοξὸς ἐὴν κεφαλὴν (Thersites), ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη· K, 134: Οὖλη δ' ἐπ. λάχνη, de læna Nestoris. Od. Θ, 365 s. H. Ven. 62: Ἐλαίῳ ἀμβρότῳ, οἷα θεοὺς ἐπ. αἰὲν ἐόντας. Apoll. Rh. 4, 276: Πουλὺς γὰρ ἄδην ἐπ. αἰών. Nicand. Al. 509: Ἄλλοτε δὲ στομίοισι πέριξ ἐπ. γαστρός. Schol. ἐπίκειται. Quibus in Il. notanda duplex signif. verbi ἐπενήνοθε, imperfecti et perfecti, ut similium perfectorum tertiæ personæ duplex esse signif. solet, veluti perf. δείδια et aliorum. De origine verbi autem disputationis Buttm. Lexil. vol. 1, p. 266-299 summa est, non ab ipso verbo ἐπανθέω, sed ab antiquiori forma ἐπένθω, unde ipsum ἐπανθέω ducatur, repetendum esse perf. ἐπενήνοθα. Grammaticorum sententias repeti non est opus.]

['Επένθεσις, εως, ἡ, Interpositio. Voc. frequentissimum grammaticis de literis interpositis. Exx. ab Sylb. in Indice ad Etym. M. citatis addere licet Gregor. Cor. p. 323: Τὸν ἀργὸν κατ' ἐπένθεσιν ἀεργὸν λέγουσι· Eust. Il. p. 36 extr.: Ἡ τοῦ δ ἐπ. Od. p. 1513, 46: Κατ' ἐπ. τοῦ υ, Tzetz. Exeg. p. 66, 28, aliorumque multorum. Latiori signif. Clem. Al. Str. 4, p. 510, A ed. Colon.: Τὴν τοῦ διαφέροντος ἐπ. πνεύματος. Apoll. De constr. p. 78, 24: Τὴν τῶν ἄρθρων ἐπένθεσιν. L. D.]

['Επενθετικὸς, ἡ, ὸν, Interjectivus, Interpositus. Schol. Hom. Il. N, 137: Ἐπενθετικὸν δὲ τὸ ι περιττόν. Ita cod. Basil. ap. Valck. ad Herodot. 5, 92. Pro quibus Villois. et Bekk. ἐπένθεσις δὲ τοῦ ι περιττή.]

['Επενθήκη, ἡ, i. q. ἐπιθήκη, Accessio. Eust. Od. p. 1349, 31.]

['Επενθουσιάω, Furo in. Jo. Chrys. t. 4, p. 727, 29: Ἵνα μὴ δόξῃ ὡς ἐπενθουσιᾷν καὶ ἐπεγγελᾶν. Hase.]

'Επενθρόισκω, Insilio, Insulto, Soph. [OEd. T. 469: Ἔνοπλος ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει πυρὶ καὶ στεροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας. Unde aor. 'Επενέθορον, non quod HSt. ponit præs.] 'Επενθορέω, Insilio, Irruo: unde aor. 2 ἐπένθορε in Epigr. cum dat. [Antipatri Anth. Pal. 6, 219, 7, ubi nunc aliter. Æsch. Pers. 359: Σέλμασι ναῶν ἐπενθορόντες.] Soph. Trach. [919], ἐπενθοροῦσ' ἄνω, pro ἐναλλομένη ἄνω εἰς τὴν κλίνην, schol.

['Επενθῡμέομαι, Insupers. postea cogito. Eust. Opusc. p. 1, 47: Ὅ δὲ μετὰ τὴν διδασκαλίαν ἐκείνην ἐπενθυμήθην καθὰ ἐράμιλλος, τοιόνδε ἐστί. V. 'Επενθύμημα.]

'Επενθύμημα, τὸ, Hermogeni [De invent. 3, 9, vol. 3, p. 126, 4, ed. Walz. Rhett.] Enthymema enthymemati additum, VV. LL. [Addit Hermog.: Οἷον τὸ παράδειγμα, Καὶ γὰρ ὁ βασιλεὺς διώρυξε τὸν Ἄθω, εἶτα τὸ ἐνθύμημα ... οἷον, Καίτοι ἐκεῖνος μὲν ὄρος διῆρει, δυσκολώτερον πρᾶγμα, ἡμεῖς δὲ γῆν διασκάψομεν, πρᾶγμα οὐ δυσχερές. Εἶτα ἀπὸ τῆς αἰτίας, Καίτοι ἐκεῖνος μὲν ἵνα πλεονεκτήσῃ, ἡμεῖς δὲ ἵνα μὴ πάσχωμεν κακῶς πλεονεκτούμενοι. Τοῦτο ἐνθύμημα μέν ἐστιν ἀπὸ τῆς αἰτίας εὑρεθὲν, ἐπιφερόμενον δὲ τῷ πρώτῳ ἐνθυμήματι ... δόξαν ἐπενθυμήματος ἤνεγκε κτλ. Pro simplici ἐνθύμημα Tzetz. Exeg. Il. p. 16, 2: Πεποιθότες ... τοῖς ἡμετέροις ἐπενθυμήμασι. Gregor. in 'Επενθύμησις cit. L. D.] Et 'Επενθυμεῖσθαι ac 'Επενθύμησις, ως, ἡ, itidem de enthymematis unius ad alterum adjectione. V. Bud. p. 694. [Qui affert l. Hermog. Περὶ μεθ. δειν. (c. 5, vol. 3, p. 406, 15 ed. Walz.), ubi dicit: Ἡ δὲ ἐπ. ἐστιν ἐνθύμημα ἐπιφερόμενον, ὃ μὴ προστεθὲν μὲν οὐ πιθανὸν, προστεθὲν δὲ τὸ πᾶν ὠφελεῖ. Ad quæ Greg. Cor. vol. 7, part. 2, p. 1147, 25: Ἐπενθυμήσεις λέγει ἐνταῦθα οὐ τὰ κυρίως ἐνθυμήματα καὶ ἐπενθυμήματα, ἃ συγκριτικῶς προφέρονται καὶ ἐπὶ ταῖς ἐργασίαις (quod voc. v.) τίθενται, ἀλλὰ τὰς ἁπλῶς ἐννοίας τὰς κατασκευαστικάς τινων καὶ ἀποδεικτικάς, vel ut dicit p. 1149, 28: Τὰς ἁπλῶς ἐννοίας τὰς ἐν τοῖς ἐπιχειρήμασι τιθεμένας, ὡς ὁ Ἀπόστολος (Cor. 2, 7, 11)· Αὐτὸ γὰρ τὸ κατὰ τὸν θεὸν λυπηθῆναι πόσην κατειργάσατο ἐν ἡμῖν σπουδὴν, ἀλλὰ ἀπολογίαν, ἀλλὰ ἀγανάκτησιν, ἀλλὰ φόβον, ἀλλ' ἐπιπόθησιν, κτλ. Verbum 'Επενθυμεῖσθαι, ap. Hermog. De invent. 3, 9, p. 127, 10: Οἷον, Καὶ ὁ μὲν Περσῶν βασιλεὺς, ἵνα πλεονεκτήσῃ διώρυξεν, ἡμεῖς δὲ, ἵνα μὴ πλεονεκτώμεθα. Εἶτα ἐπαναλαβόντες πάλιν φαμὲν ὥσπερ ἐπενθυμούμενοι, καὶ ὁ μὲν ἐπιγόντων αὐτὸν μειζόνων κτλ. Eust. Opusc. p. 1, 47: Ὅ δὲ μετὰ τὴν διδασκαλίαν ἐκείνην ἐπενθυμήθην καθὰ ἐράμιλλος, τοιόνδε ἐστί. Et substant. ib. 12. Ὠφελῆσαι ὑμᾶς δι' ἐπενθυμήσεως ἐκεῖθεν πεπορισμένης: L. D. It. Basil. t. 1, p. 13, C: Τὴν λεπτοτέραν καὶ ἀκριβεστέραν τοῦ νοηθέντος ἐπενθύμησιν, Cogitationem. Hase.]

['Επενίημι, Insuper immitto. Matthæi Med. p. 298, 21: 'Επενίεται μελικράτου. Galen. vol. 8, p. 142: Πόσον ἀρκεῖ τῆς ὀλίψεως ἐπενεῖναι τοῖς οὕτως ἔχουσιν. L. D.]

['Επέννατος. V. 'Επένατος.]

['Επενντεᾶκαιδέκατος, η, ον, Sesquiundevigesimus. Aristid. Quint. p. 115: Εἰ γὰρ θέλομεν δύο λόγους κατὰ τὸ ἐξῆς ἐπογδόους λαβεῖν, κἄτα προσθείημεν ὅρον τέταρτον, ὃς ἕξει πρὸς τὸν πρῶτον ὅρον λόγον τὸν ἐπίτριτον, οὗτος οὐχ ἕξει πρὸς τὸν τρίτον οὔτε ἐφεπτακαιδέκατον οὔτε ἐφεπταεικαιδέκατον ἀλλὰ σύνεγγυς ἐπεννεακαιδέκατον καὶ ἐπιπενταεικοσιστοτέταρτον. L. Dind.]

['Επενοχλέω, Nimis molesto. Passiv. Vita S. Nili jun. p. 34, 8: Ὅτε οὖν ἐπενωχλεῖτο ἀνάγκη πολλῇ ὑπ' αὐτῶν. Hase.]

['Επενσάλιόω, Jacto, Agito. Intransitive Aristot. Physiogn. p. 813, 13: Οἱ τοῖς ὦμοις ἐπενσαλεύοντες, ubi olim ἐπανασαλ., præcedit autem ἐπισαλεύοντες. L. Dind.]

['Επενσαίω, Desuper concutio. Galen. vol. 18, part. 1, p. 556, 2, de gibbere curando: Ὀχηθῆναι ἐπὶ τὸ κύρτωμα ἡσύχως τε ἐπενσεῖσαι. Hase.]

['Επεντανύω, Intendo. Hom. Od. X, 467: Πεῖσμα νεὸς ... κίονος ἐξάψας ... περίβαλλε θόλοιο, ὑψόσ' ἐπεντανύσας, ἄϋ.]

['Επέντᾰσις, εως, ἡ, Intentio. Philo Belop. p. 67, 24: Ἔσται δὲ καὶ τὰ τῶν σφηνῶν ἀκρότομα φυλαχθέντα χρήσιμα πρὸς τὰς ἐπ., iterumque ibid. L. Dind.]

['Επεντείνω, Intendo. Aristoph. Pac. 515: Μὴ νυν ἀνῶμεν, ἀλλ' ἐπεντείνωμεν ἀνδρικώτερον. Philo Belop. p. 61, 27: Διὰ (τὸ) τὰς πυκνὰς καταγωγὰς ἐπεντείνειν (funem). Intrans. Theophr. Char. 9, 2: Κἂν εἴπῃ τις αὐτῷ, Σὺ δὲ ταῦτα πιστεύεις, φήσει τὸ πρᾶγμα βοᾶσθαι γὰρ ἐν τῇ πόλει καὶ τὸν λόγον ἐπεντείνειν, Augeri, Crescere interpr. Schneid. Pass. Soph. Ant. 1235: Εἶθ' ὁ δύσμορος, αὐτῷ χολωθεὶς, ὥσπερ εἶχ' ἐπενταθεὶς ἤρτισε πλευραῖς μέσσαν ἔγχος, In ensem protensus, interpr. Erfurdt. L. Dindorf.]

['Επεντέλλω, Insuper mando. Soph. Ant. 218: Τί δῆτ' ἂν ἄλλο τοῦτ' ἐπεντέλλοις ἔτι;]

['Επέντευκτος, ὁ, ἡ, Facilis ad sumendum, ap. Pachym. Procem. in Opp. Dionysii Areop. p. xxiv, C, ed. Ven.: Ἔστι γὰρ καὶ τοῦτο τοῦ τρέφειν εἶδος οὐ τὸ τυχὸν, ὅταν τις μὴ ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν τροφὴν χορηγῶν, ὅμως προμαλάσσων ταύτην ἢ προμασώμενος ἐπέντευκτον τοῖς ἀσθενέσιν ἐγκαθιστᾷ.]

['Επεντίθημι, Interpono. Frequens ap. grammaticos de epenthesi, de qua supra, velut Eust. Il. p. 36 extr.: 'Επεντεθείσης τῆς ει διφθόγγου· 305, 48; schol. Par. Apoll. Rh. 1, 312 (ubi ἐπεντέθη scribitur pro ἐπεντετέθη, ut in vett. 4, 2), a Boiss. citatis. Latiori signif. Apoll. De constr. p. 88, 5: Εἰ μέντοι τῇ ἀρθρικῇ συντάξει ἐπενθείη τις τὸν σύνδεσμον. L. Dind.]

['Επεντρᾰνίζω, Intueor. Eust. Opusc. p. 201, 65: Τοῖς ἀκροατηρίοις ἐπεντρανίσαντα· 307, 17, Il. p. 915, 42. L. D. Theod. Hyrt. in Notitt. Mss. vol. 5, p. 744. Elberl. Dionys. Areop. De cœl. hier. 2, 4, p. 38, ap. Creuzer. ad Procl. In Alcib. p. 99; Const. Manass. Chron. p. 58, 68, 79 extr. Boiss.]

['Επεντράνισις, ἡ, Intuitus, Adspectus. Germ. CPol. p. 241, D Grets.: Ὄφις χαλκοῦς, ψιλαῖς ἐπεντρανίσεσι ζωοποιῶν. Hase.]

['Επεντριβὴ, ἡ, Commoratio molesta, Importuni-

tas. Epiphan. t. 1, p. 512, D : Διὰ τὴν αὐτῶν ἐπ. Id. ib. p. 82, B : Κνισμούς τε καὶ ἐπεντριβάς. Hase.]

[Ἐπεντρίβω, Infrico, s. Infrio. Poll. 5, 102 : Ἐρεῖς δὲ τὸ πρόσωπον περιχρίει, ἐπεντρίβει, καλλιγραφεῖ. Infligo, Eust. Il. p. 219, 18 : Πληγὴν ἐπεντρίψαντα τῷ Θερσίτῃ. Anon. V. Ἐπεκτρίβω. L. D. Euseb. Hist. Eccl. 3, p. 344; Epiphan. Panar. p. 3. ī]

Ἐπεντρῦφάω, i. q. ἐντρυφάω. Vide exemplum [Menandri p. 407, 20 ed. Nieb.] ap. Suid., ap. quem ἐπεντρυφήσαντος exp. καταπολαύσαντος : sed mendosam hanc scripturam esse puto. [Additur autem in l. Men. dat. αὐτοῖς, Romanis, ut vert. sit Insultantis. Idem Menander p. 287, 7 : Τῇ Ῥωμαίων ῥᾳθυμίᾳ ἐπεντρυφᾶν. Philop. in schol. Aristot. p. 10, 21 : Τῶν περὶ λόγους ἐσπουδακότων καὶ ὅσοι ὥραι τούτοις ἐπεντρυφώντων, Luxuriantium in. Theophil. Inst. 1, 373, p. 205 : Ἐπεντρυφᾶν τοῖς τοῦ νέου πράγμασιν. L. Dind.]

[Ἐπεντρύγω, ξομαι, Insuper comedo. Philo vol. 2, p. 479, 38 : Κατοψοφαγοῦσιν οὕτως ὡς καὶ τῶν ὀστέων ἐπεντρυγεῖν.]

[Ἐπέντρωμα, τὸ, et Ἐπέντρωσις, εως, ἡ, voces Epicureæ, ut videtur, de voluptatibus quæsitis et supervacaneis, v. c. ciborum exquisitius conditorum, ap. Athen. 12, p. 546, E : Ἵνα μὴ τοὺς καταιγισμοὺς λέγω καὶ τὰ ἐπεντρώματα, ἅπερ πολλάκις προφέρεται ὁ Ἐπίκουρος, et Philonem vol. 1, p. 115, 8 : Τὴν περίεργον καὶ περιττὴν (ἡδονὴν) κατὰ τὰς ἐπεντρώσεις παραιτούμενος. Duci voc. a τρώω, quod similiter usurpatur de vino, post Eust. Od. p. 1910, 40, animadvertit Ernest. ad Callim. Dian. 133.]

Ἐπεντύνω, Instruo, Apparo, [Paro, Armo]. Soph. [Aj. 451] : Ἤδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνουτ' ἐμήν. [Ubi est var. ἐπεντείνουτ', nunc recte repudiata. Maxim. Καταρχ. 376 : Ὅτε ὁρῆσαι ἐπεντύνῃσι κέλευθον. || Med. Hom. Od. Ω, 89 : Ὅτε κέν ποτ' ἀποφθιμένου βασιλῆος ζώννυνταί τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα. Apoll. Rh. 1, 720 : Ὦκα δὲ τοίγε πέμπον ἵμεν, καὶ δ' αὐτοὶ ἐπεντύνοντο νέεσθαι. ῡ L. Dind.]

[Ἐπεντύω, i. q. ἐπεντύνω. Hom. Il. Θ, 374 : Ἀλλὰ σὺ μέν νυν νῶϊν ἐπέντυε μώνυχας ἵππους. Hesych. : Ἐπέντυεν, εὐτρέπιζεν. ŭ]

Ἐπεξάγω. Dicitur ἐπεξάγειν peditatus quum progreditur, ut ἐπελαύνειν equitatus, Bud. Comm. p. 888 : sed ibi Exercitu perperam legitur pro Equitatu. Idem in Lex. scribit ἐπεξάγειν de exercitu dici viam faciente composito agmine, ut προάγειν a Plutarcho. Id. ibid. Educere exercitum interpr. Thuc. 2, [21] : Ἀλλ' ἐκάκιζον ὅτι στρατηγὸς ὢν οὐκ ἐπεξῆγε [ἐπεξάγοι. Conf. 5, 71]. Plut. Ant. [c. 45] : Καὶ βραδέως ἐπεξάγοντες [-τας] ἐβάλλον. [De classe Thuc. 7, 52 : Βουλόμενον περιελήσασθαι τὰς ναῦς τῶν ἐναντίων καὶ ἐπεξαγαγόντα τῷ πλῷ πρὸς τὴν γῆν μᾶλλον. || Produco, Extendo. Dio Cass. 43, 50 : Τὸ πωμήριον ἐπὶ πλεῖον ἐπεξήγαγε. Aliter Heliodor. 9, 26 : Οὐ πάσχω τὸ τῶν πολλῶν πάθος οὐδὲ ἐπεξάγω τὴν τύχην πρὸς πλεονεξίαν. Plut. Mor. p. 855, C : Τὴν διήγησιν ἐπεξάγων καὶ κυκλούμενος. || Persequor, Edissero. Dio Cass. 46, 8 : Ἀλλ' ἐγὼ ταῦτα μὲν παραλείψω, τὰ δὲ δὴ λοιπὰ ἐπεξέλθω· 55, 28 : Οὐ μέντοι καὶ περὶ πάντων αὐτῶν ἀκριβῶς ἐπεξήξω, leg. ἐπεξέλω cum Reimaro.]

Ἐπεξαγωγή, ἡ, Progressio exercitus composito agmine, vel Eductio exercitus, Bud. Ap. Thuc. autem 8, [105] : Παυσάμενοι τῆς ἐπεξαγωγῆς ἤδη τοῦ κέρως, Omissa jam contentione circumagendi cornu, Valla.

[Ἐπεξαιτέω, Deposco, Expostulo. Jo. Chrysost. In Matth. t. 1, p. 160, E. Basil. t. 2, p. 1035, A : Ὀρθῶς ἐπεξήτησας. Id. ib. p. 774, C : Ὅπερ ἐξ ἀρχῆς ἐπεξήτησαν. Hase.]

[Ἐπεξαμαρτάνω, ήσομαι, Pecco. Joseph. A. J. 14, 16, 4 : Ὅτι προσῆκεν αὐτοῦ βασιλεύειν τοὺς παῖδας διὰ τὸ γένος, εἰ καὶ αὐτὸς εἰς Ῥωμαίους ἐπεξήμαρτε. Dionys. A. R. 2, 35 : Τοῦ μηδὲν ἔτι αὐτοὺς ἐπεξαμαρτεῖν ... φάρμακον. Aristid. vol. 1, p. 461 : Μηδὲν ἐπεξαμαρτόντες· 497 : Οὐ γὰρ ἐπεξαμαρτάνειν ἦν ἄρα πάντων ἄριστον, ἀλλ' ἐξ ἀρχῆς τὰ δέοντα βουλεύεσθαι.]

[Ἐπεξαμαρτητέον, Peccandum. Demosth. p. 595, 10 : Οὐχ ὅτι πολλάκις ἡμάρτηται δήπου πρότερον, διὰ τοῦτ' ἐπ. ἐστὶ καὶ νῦν. Aristid. vol. 1, p. 377.]

[Ἐπεξανίσταμαι, Surgo, Exsurgo. Philo vol. 2, p. 582, 15 : Ἐπεξανασταὶ δὲ μετὰ τῶν συνέδρων. Hase.]

[Ἐπεξαπατάω, Decipio. Mnesimach. ap. Athen. 8, p. 359, C : Σύντεμνε καὶ ἐπεξαπάτα μετ. Si vera est scriptura.]

[Ἐπεξεγείρω, Excito. Nicetas Eug. 7, 287 : Οὔκουν ἐπεξήγειρτο, Non surgebat. Quod erit pro ἐπεξεγήγειρτο, nisi scrib. ἐπεξήγρετο.]

Ἐπέξειμι, Egredior adversus aliquem, potius Erumpo. Bud. int. Erumpo infesto excercitu, exemplum tamen ex Isocr. afferens, in quo est ἐπεξελθόντες : sed quum ap. alios [ut Herodot. 7, 223 : Ἐπεξήισαν ἐς τὸ εὐρύτερον τοῦ αὐχένος· 8, 143 : Θεοῖσι συμμάχοισι πίσυνοί μιν ἐπέξιμεν ἀμυνόμενοι. Xen. Cyrop. 5, 4, 49, et alibi], tum præsertim ap. Thuc. invenire potuit hujus ipsius voc. exx., hac in signif. : 4, [130] : Ὅτι οὐκ ἐπέξεισιν, οὐδὲ δέοιτο πολεμεῖν· 2, [20] : Πεῖραν ἐποιεῖτο εἰ ἐπεξίασιν. Sic ἐπεξιέναι eod. l. [21, 22, 55] et ἐπεξῆσαν, 8, [24]. Et cum dat. 3 : Ἐπεξιὼν τοῖς Ἀθηναίοις. [Conf. 6, 97. Isocr. p. 174, C : Πρὸς τῶν τειχῶν ἐπεξιέναι τοῖς πολεμίοις.] Interdum vero [ut 2, 13, 23; 5, 7] addit εἰς μάχην. Redditur autem ap. eum et Occurrere, In certamen prodire. [|| Obeo. Clearch. ap. Athen. 14, p. 619, C : Φοιτῶσα γὰρ καὶ πλανωμένη πάντας τοὺς ὀρείους ἐπεξῇσι δρυμούς. Hase. Eadem constr. figurate Joseph. A. J. 14, 16, 2 : Ἦσαν ἡλικίαν ἐπεξῇσαν, sc. cædendo.] || Ἐπεξιέναι τινὶ pro Reum peragere et convincere, unde, Ἐπέξει τῷ μιαρῷ, in fut. ap. Dem. [p. 583, 23. Cum genit. criminis Plato Leg. 9, p. 866, B : Ἐπεξίτω φόνου τῶ κτείναντι· 873, E; Euthyphr. p. 4, E; 6, D. Et addito ὑπέρ, ib. p. 4, B : Οὐ γὰρ ἂν που ὑπέρ γε ἀλλοτρίου ἐπεξῇσιεσθα φόνου αὐτῷ. Cum genit. criminis et accus. personæ Demosth. p. 549, 24 : Ἐπεξῆμεν τοῦ φόνου τὸν Ἀρίσταρχον. Quem l. cum dissimilibus componit gramm. Bekk. An. p. 141, 32.] || Ulcisci, cum dat. rei. Herodian. [Plato Leg. 9, p. 866, B : Ἐὰν δ' ὁ προήκων ἐγγύτατα μὴ ἐπεξίῃ τῷ παθήματι. Cum accus. Diod. 1, 77 : Μηνῦσαι τοὺς λῃστὰς καὶ ἐπεξιέναι τὴν παρανομίαν· 4, 66 : Τὸν τῶν πατέρων θάνατον ἐπεξιόντες. Absolute Plato Leg. 6, p. 762, D : Ὁ πυθόμενος μὴ ἐπεξιών· 9, p. 871, A : Ὁ μὴ ἐπεξιών. Demosth. p. 553, 3, et alibi. Addito dativo Plato Leg. 6, p. 754, E : Ὁ βουληθεὶς ἐπεξίτω τῇ δίκῃ ... Æschin. p. 40, 27 : Οὐκ ἐπεξιὼν τῇ τοῦ τραύματος γραφῇ.] || Excurro et percurso populabunde. It. Persequor stylo, Commemoro, Edissero. [Plato Lys. p. 215, E : Ἔτι ἐπεξῄει τῷ λόγῳ μεγαλοπρεπέστερον· Parmen. p. 128, D : Εἴ τις ἱκανῶς ἐπεξίοι. Et cum accus. Tim. p. 38, D : Εἴ τις ἐπεξίοι πάσας (τὰς αἰτίας)· Reip. 4, p. 437, A : Πάσας τὰς τοιαύτας ἀμφισβητήσεις ἐπεξιόντες. Dio Chr. (qui cum ὑπὲρ jungit vol. 1, p. 96 : Ὑπὲρ ὧν ἴσως μακροτέρων ἐπεξιέναι) vol. 2, p. 274 : Ηλιονεξίας καὶ ἐπιβουλὰς ... καὶ φιλονεικίας περὶ θεῶν ἐπεξιόντα (Homerum). Hac signif. cum dat. rei conjungit Greg. Nyss. vol. 1, p. 43, A : Τοῖς δὲ λοιποῖς ἐπεξιέναι τῶν κατὰ τὴν ἑξαήμερον κοσμογονίαν πεποιημένων μάταιον ἐνομίσαμεν. Et ib. 323, D. Eust Il. p. 120, 35 : Ἕνα μὲν τὸν αὐτὸ ἐκεῖνα ... πάντα φράζοντα, ἕτερον δὲ τὸν ἐπιδρομάδην τοῖς καιρίοις μόνοις ἐπεξιόντα.] Perlego. Bud. p. 99, 100. Sed invenio et aliam signif. ap. Thuc., cujus ille mentionem non fecit, quod sciam : 1, [84] cum dat. pro Operam navare, Exequi : Τὰς τῶν πολεμίων παρασκευὰς λόγῳ καλῶς μεμφόμενοι, ἀνομοίως ἔργῳ ἐπεξιέναι. [Similiter 3, 82 : Ἐπεξῆσαν τὰς τιμωρίας ἔτι μείζους.]

[Ἐπεξεργασμένως, var. script. pro ἐξειργ. Plut. Alex. c. 1. Boiss.]

[Ἐπεξέλασις, εως, ἡ, Excursus, Impetus, Impressio. Leo Diac. p. 13, B : Πολλὰς κατὰ θάτερα τὰς ἐπ. ἐποιεῖτο, ἐφ' ἵππου θηλείας ... ἐποχούμενος· 32, B : Ἐκδρομάς τε καὶ ἐπεξελάσεις ποιούμενοι πλείστους τῶν Ῥωμαίων ἀπεκτίννυον· 45, B : Ταῖς ἐπεξελάσεσι ... τὴν τῶν ἐναντίων κακοῦντα χώραν· 82, B : Τὴν τοῦ στρατοπέδου ὡς αὐτοὺς ἐπεξέλασιν. Cit. Boiss. De venatoribus Eust. Opusc. p. 356, 30 : Θηροφονίαι, ἐπεμβοήσεις, ἐπεξελάσεις.]

[Ἐπέξεργος, ὁ V. Ἐπέλεγχος.]

Ἐπεξελαύνω, Progredior s. Provehor equo : ἐπεξελαύνειν, inquit Bud., de equitatu progrediente sic dicitur, ut ἐπεξάγειν de peditatu : male enim ap. eum p. 888, legitur Exercitu pro Equitatu. Idem vero alibi ἐπεξελαύνω interpr. Immitto, Erumpere jubeo, ap. Xen. Hell. 5, [3, 6] : Ἐν τούτῳ δὴ οἱ Ὀλύνθιοι ἐπεξελαύνουσι μὲν τοὺς ἱππεῖς.

Ἐπεξέλευσις, εως, ἡ, Vindicta, Ultio, Hesych. [Qui interpr. ἐκδίκησις. Eust. Il. p. 120, 38 : Ὅτι σφοδρὰν ἐπεξέλευσιν φράζει τὸ, Αἶψα δ' ἀναστὰς ἠπείλησε μῦθον· Opusc. p. 26, 49; 171, 8 : Τὴν τῶν καθ' ἡμᾶς πλημμελειῶν ἐπ. Alia Ducang. || Impetus. Mauric. Strateg. p. 55 : Ταῦτα δὲ τὰ μέρη ἀμφίστομα ποιεῖν διὰ τὰς κατὰ τοῦ νώτου ἐπεξελεύσεις. Nisi scrib. ἐπεξελάσεις. L. Dind.]

[Ἐπεξελευστικός, ἡ, ὸν, Vindicans, Ulciscens. Eust. Op. p. 171, 11 : Πάνυ φοβούμενοι τὰς τῶν ἁμαρτημάτων ποινὰς πάνυ τὸν θεὸν ἐπεξελευστικὸν γινώσκωμεν· Il. p. 18, 18 : Τὸ τῆς δικαιοσύνης ἐπεξελευστικὸν κατὰ τῶν ἀδικούντων.]

[Ἐπέξελκω, Insuper extraho. Hippocr. p. 882, F : Ἐπεξελκειν τὸ λειπόμενον.]

Ἐπεξεργάζομαι, q. d. Superefficio, Effectum opus expolio; pro Absolvo, Bud. p. 732, ex Basil. [vol. 1, p. 35, D : Διόπερ πίσχον τὴν ἐπιχείρησιν ὅτι πρῶτος ἀρξάμενος Σίσωστρις ... καὶ ὁ μετὰ ταῦτα βουληθεὶς ἐπεξεργάσασθαι Δαρεῖος. Futuro inscr. Attica a Müllero Gottingæ 1836 edita p. 38, 87.] Sed et pro Præterea efficio, ex Dem. [p. 274, 18 : Ἓν δ' ἐπεξεργάσατο τοιοῦτον] affert alibi. [Exsequor, ap. Ionem, quem cit. Hemst., ap. Sext. Emp. p. 294, 3 : Βουλὴ μὲν ἄρχει, χεὶρ δ' ἐπεξεργάζεται. || Insuper conficio. Soph. Antig. 1298 : Ὀλωλότ' ἀνδρ' ἐπεξεργάσω. || Expono, Enarro. Tzetz. Exeg. Il. p. 3, 8 : Πολλοὶ τῶν ἀρχαίων τὴν Ὁμηρικὴν ἐπιχειρήκασιν Ἰλιάδα ἐπεξεργάσασθαι. L. D. Ptol. Almag. t. 1, p. 86, 27. Id. ib. p. 5, 15 : Ταῦτα κατὰ δύναμιν ἐπεξεργαζόμενοι. Galen. vol. 14, p. 761, 10 : Κατὰ μέρος ταῦτα ἐπεξεργάσασθαι. Hasr. || Quæro vel Ulterius quæro. Tzetz. Exeg. Il. p. 4, 7 : Εἰ δέ τις ἐθελήσειεν ἀκριβῶς ἐπεξεργάσασθαι τὴν ἀλήθειαν ... εὑρήσειν. Apollon. De constr. p. 127, 15 : Ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ἐπιξεργάσασθαι ἀναγκαῖον, εἰ ... ἐστιν. || Elaboro. Tzetz. Proleg. ad Hesiodi Op. p. 11 ed. Gaisf. : Καὶ πρώην μοι ἐπεξείργασται μικρὸν συγγραμμάτιον. Ubi passive dicitur. L. D. Lucian. Tim. c. 37 : Τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, Industrie colens. Hasz.]

Ἐπεξεργασία, ἡ, Operis consummatio et expolitio. De qua voce vide et in Ἐξεργασία. [Schol. Hom. Il. A, 226 : Ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς καὶ ἐπ. τινὶ χέχρηται. Tzetz. Exeg. p. 21, 25. L. D. Sch. Aristoph. Nub. 130.]

[Ἐπεξεργαστής, ὁ, Executor, in Can. 124 Conc. Afric. exp. a Balsamone p. 107, ὁ ἐγχώριος ἔξαρχος, a Zonara ὁ ἄρχων τῆς χώρας, ὅστις ἐπεξεργάσασθαι δύναται τὴν ὑπόθεσιν. Suicer.]

[Ἐπεξεργαστικός, ἡ, ὸν, i. q. præced. Jos. Genes. De reb. CPol. p. 5, A. L. Dind.]

Ἐπεξεργαστικῶς, Cum quadam operis expolitione : unde ἐπεξεργαστικώτερον exponitur ap. Basil. [vol. 1, p. 24, E=33, B : Ἐπ. παραδιδόναι τὸν τρόπον] itidem Exactius, Perfectius. [Tzetz. Exeg. Il. p. 18, 7 : Περὶ ὧν ἐπεξεργαστικώτερον ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ῥηθήσεται. Eust. Il. p. 104, 13 : Ἑρμηνεύει ἐπ.]

[Ἐπέρπω, Obrepo. Hippocr. p. 375, 48 : Ὁκόταν δὲ τὸ σῶμα ἡσυχάσῃ, ἡ ψυχὴ κινευμένη καὶ ἐπέρπουσα τὰ μέρη τοῦ σώματος διοικεῖ τὸν ἑαυτῆς οἶκον, In corporis partes subrepens, Int.]

Ἐπέρχομαι, [fut. ελεύσομαι, ap. recentiores, velut Favorinum, pro quo Attici ἐπέξειμι, ut animadvertunt Phryn. p. 37, Thomas p. 318] sicut et ἐπέρχομαι, Incurso, Invado, Excurro et percurso populabunde, Bud. exp. in Thuc. [3, 26] : Ἐπεξῆλθον τὰ πολλὰ τέμνοντες. Interpr. et Erumpo infesto exercitu ap. [Xen. An. 5, 2, 7 : Μάχονται ἐπελαλυθότες· H. Gr. 3, 1, 18; 7, 2, 4, 7. Thuc. 2, 20, 80.] Isocr. [p. 52, D.] V. Comm. p. 100. [Cum dat. Thuc. 5, 9 : Ἐπεξῆλθει αὐτοῖς ἐς μάχην. Zosim. 1, 23, 2; 63, 2. Soph. Ant. 752 : Ἢ κἀπαπειλῶν ὧδ' ἐπεξέρχει θρασύς; || Egredior, cum genit., figurate, ut sit Liberor, Greg. Nyss. vol. 1, p. 247, A : Ἐπειδὴ γὰρ ... κρείττους ἐπείσθησαν εἶναι τῶν ἰσοδόλων ὀνημάτων, τότε τοῦ κατ' ἐπιθυμίαν πάθους ἐπεξελθόντες, ἡ τῆς ὑπερηφανίας εἰσέρχεται νόσος. Sed leg. videtur ὑπεξελθόντος. || Cum accus. Exsequor. Thuc. 1, 120 : Ἐνθυμεῖται γὰρ οὐδεὶς δμοῖα τῇ πίστει καὶ ἔργῳ ἐπεξέρχεται· 5, 9. Et 3, 108 : Τὸ πολὺ τοῦ ἔργου ἐπεξῆλθον, ubi nunc ἐξῆλθον· 5, 100 : Πᾶν πρὸ τοῦ δουλεῦσαι ἐπεξελθεῖν.] || Percurro, Commemoro, Dissero, sicut ἐπέρχομαι, ex Isocr. : Ἐπεξήλθομεν ταῦτα. [Æsch. Prom. 870 : Μακρῶ λόγου δεῖ ταῦτ' ἐπεξελθεῖν τορῶς. Thuc. 3, 67. Plat. Leg. 2, p. 672, A : Ἔτι πλείω τις ἂν ἐπεξέλθοι λέγων. Absolute Leg. 1, p. 632, C : Πρὸς τέλος ἁπάσης πολιτείας ἐπεξελθών· Phil. p. 23, B : Πρὶν ἂν εἰς τέλος ἐπεξέλθῃς τούτων τῷ λόγῳ.] Sed et τῷ λόγῳ ἐπεξέρχεσθαι ex Plat. De rep. 1, [p. 349, A] pro Persequi oratione. [Alia constr. Thuc. 1, 22 : Ἀκριβεία περὶ ἑκάστου ἐπεξελθών· ubi ἐρευνῶν, Quærens, interpr. schol. Sophocl. ap. Stob. Ecl. phys. 2, 1, p. 6 : Ἀλλ' οὐ γὰρ ἂν τὰ θεῖα κρυπτόντων θεῶν μάθοις ἂν οὐδ' εἰ πάντ' ἐπεξέλθοις σκοπῶν. Plato Leg. 6, p. 778, C : Νῦν δὲ μόνον ὅσον τινὰ τόπον αὐτῶν δι' ὀλίγων ἐπεξέλθωμεν· Epin. p. 977, B : Ἐάν τις ἐπεξέλθῃ πᾶσαν τὴν περίοδον.] Item ἐπεξέρχεσθαι pro Perlegere : Basil. [Ep. 3, p. 75, D, ubi sine πάνθ'] : Ἐπειδὴ δὲ ὅλυσα τὴν ἐπιστολήν, καὶ πάνθ' ἑκαστα ἐπεξῆλθον. [Cum dat., signif. figurata, Plato Clit. p. 408, D : Ἐπεξελθεῖν τῷ πράγματι, Rem persequi. Polit. p. 305, E : Ἐπεξελθεῖν αὐτῇ (τῇ πολιτικῇ) νῷν, ubi al. αὐτήν. Thuc. 4, 14, 20. Sim. 4, 31, 7.] || Ulciscor, Thuc. [3, 40; 5, 89,] cum dat. [3, 38] et Antiph. [p. 115, 9 : Οἱ ἐπεξερχόμενοι τὸν φόνον], cum accus. [Eur. Andr. 735 : Τήνδ' ἐπεξελθεῖν θέλω. Sed alii libri ἐπελθεῖν οἶν θ.] Item ἐπεξέρχεσθαί τινι, In jus rapere, Judicium dictare. De quarum signiff. utraque lege Bud. p. 99. [Plato Reip. 8, p. 549, E : Ὃ μὴ ἐπεξέρχεται ὁ πατήρ· Euthyphr. p. 6, A. (Lysias p. 116, 21; 167, 40. Suidas v. Ἴθυκος, ab Hemst. cit. : Ἐπεξελθόντος τῷ εἰρημένῳ.) Figurate Prot. p. 345, D : Δι' ὅλου τοῦ ἄσματος ἐπεξέρχεται τῷ τοῦ Πιττακοῦ ῥήματι. Addito genit. Euthyphr. p. 4, D : Τῷ πατρὶ φόνου ἐπέρχομαι. Accusat. Leg. 9, p. 866, B : Ἐπεξελθὼν τούτῳ δίκην. Sine casu Demosth. p. 501, 14; 1324, 24. Similiter Eur. Bacch. 1346 : Ἐπεξέρχει λίαν.—Καὶ γὰρ πρὸς ὑμῶν ... θορυζόμην. Conf. l. Soph. initio cit.]

[Ἐπεξέτασις, εως, ἡ, Recensus. Thuc. 6, 24 : Ἐπεξέτασιν τοῦ στρατεύματος ἐποιήσαντο.]

[Ἐπεξεύρεσις, εως, ἡ, Inventio, Commentum. Athanas. vol. 1, part. 2, p. 678, E : Εἰ κατὰ τὴν ὑμῶν τῶν Τροπικῶν ἐπεξεύρεσιν οὐχ οὕτως ἐστίν. L. Dindorf.]

[Ἐπεξευρίσκω, Ultra adinvenio. Aristot. Pol. 7, 11 fin. : Πρὸς τὰς πολεμικὰς χρείας τάς τε ἄλλας καὶ τὰς νῦν ἐπεξευρημένας. Hemst. Act. Joseph. A. J. 15, 8, 5 : Ἀεί τι πρὸς ἀσφάλειαν ἐπεξευρίσκων, ubi al. ἐξευρ. Nicom. Introd. ar. 2, 28, p. 152, 10. L. D. Theon. Progymn. p. 2. Boiss.]

[Ἐπεξηγέομαι, Enarro, Explico. Tzetz. Proleg. ad Hesiodi Op. p. 12 ed. Gaisf. : Ἡσίοδος, οὗπερ ἐπεξηγεῖσθαι τὴν βίβλον ἐπεβαλόμεθα. Schol. Hom. Il. N, 281 : Ἐπεξηγεῖται δὲ τὸ μετοκλάζει διὰ τοῦ, Ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἴζει. Plut. Artox. c. 8 : Οὐκ ἔστι νοῦν ἔχοντος ἐπεξηγεῖσθαι πλὴν ὅσα κτλ. L. D. Schol. Aristoph. Eq. 714; Athanas. vol. 1, part. 1, p. 629, D.]

[Ἐπεξήγησις, εως, ἡ, Narrationi adjuncta narratio, Enarratio. [Basil. M. vol. 1, p. 24, E : Μὴ δευτέρου οὐρανοῦ γίνεσιν εἶναι ταύτην, ἀλλ' ἐπεξήγησιν τοῦ προτέρου. Phœbammon Περὶ σχημ. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 500 (s. Georg. Chœrob. ib. p. 819) : Ἐπ. ἐστιν ἀσαφοῦς λόγου ἡ λέξεως σαφηνισμὸς, λέξεως μὲν, ὡς εἰ λέγων τις ἀκινάκης σαφηνίσει λέγων Περσικὸν εἶναι ξίφος τοιόνδε καὶ τοιόνδε· λόγου δὲ ὡς εἰ λέγοιμεν, Ὁ οἶκος δῶε βεβαίως οὐκ οἰκεῖται· καὶ σαφηνίζοντες αὐτὸ εἴποιμεν, Οἱ μένοντες ἐκεῖ ταχὺ μετέρχονται. Cum genit. ut sit Recensus, schol. Hom. Il. A, 221 : Ἡ ἐπ. τῶν ἀναιρουμένων. L. D. Schol. Aristoph. Nub. 127.]

[Ἐπεξηγητέον, Enarrandum. Clem. Al. Pædag. 1, p. 43, 18 Sylb. : Τὸ τοῦ Ἀποστόλου ἐπεξ. Constant. Vita Basil. Mac. p. 105.]

[Ἐπεξιαχάζω. Æsch. Sept. 635 : Ἁλώσιμον παιᾶν' ἐπεξιαχάσας, Pæanem accinens in modum bacchantium.]

[Ἐπέξιμι, Edissero, Gl. Male pro ἐπέξειμι. Anon.]

[Ἐπεξισόω, ap. Max. Tyr. 30, 32, ubi nunc e codd. ἐπανισόω. Schneid.]

Ἐπεξιτέον, s. Ἐπεξιτητέον, Exeundum adversus. Ex Bud. affertur pro Prosequendum.

[Ἐπέξοδια, τά, Sacra itineris vel expeditionis suscipiendæ caussa facta, ap. Xen. Anab. 6, 5, 2 : Ἐθύετο ἐπέξοδια. Ἐπ' ἐξόδῳ Schneiderus.]

Ἔπεξοδος, ἡ, Exitus adversus aliquem, Eruptio. [Thuc. 5, 8 : Ἔπέξοδον καὶ ἀντίταξιν οὐκ ἐποιήσατο πρὸς

τοὺς Ἀθηναίους. Dio Cass. 39, 4; 51, 23; Æneas Tact. p. 11, 70. L. D. Philo vol. 1, p. 313, 26 : Ἐν οἷς ἀνυπερθέτῳ καὶ συντόμῳ τάχει τῆς ἐπεξόδου δεῖ. || Ultio, Animadversio. Id. vol. 2, p. 314, 1 : Τῷ δὲ ἀτελὴς ἐπέξοδος· et p. 535, 24 : Τῆς ἐν βραχεῖ καὶ παρ' ἐλπίδας ἐπεξόδου. Vol. 1, p. 283, 12 : Τὰς κατὰ τῶν ἀδικούντων ἐπεξόδους. Hase.]

[Ἐπεξοιωνίζομαι, Denuo auguror. Galen. vol. 8, p. 471 : Τοῖς ἱεροσκόποις τε καὶ τοῖς οἰωνιστικοῖς ἐπικθύεσθαι καὶ ἐπεξοιωνίζεσθαι συγχωροῦσιν. L. Dind.]

[Ἐπεξουσία, ἡ, Euseb. Laud. Const. p. 544, B, ubi scrib. ἀπελαύνειν ἐπ' ἐξουσίας ἔδωκε.]

[Ἐπεξουσιαστὴς, ὁ, Magistratus, ut videtur. Etym. Ms. Paris. ap. Bast. ad Greg. p. 906 : Ἔστι δὲ μάγειρος (Guelferb. μάϊος) ἐπεξουσιαστὴς, ὡς ἐκ τοῦ μαγίστατος.]

Ἐπιξουσίως, Libere, VV. LL. ex Syn., sed perperam. Scrib. enim ἐπ' ἐξουσίας, ut Bud. habet : cujus in scribendo compendiarias notas non intellexerunt : Κυνηγέσια δ' ἐκεῖνα τὰ πρόσω, οἷς ἐπ' ἐξουσίας ἐχρώμεθα, πάντα ἔῤῥει. [Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 199, 2. Notum est compositum ὑπεξούσιος. « Saracen. Sylb. p. 62. » Boiss.]

Ἐπέραστος, ὁ, ἡ, Suidæ ἐράσμιος, Amabilis. [Lucian. Dial. mort. 22. Prom. 1 : Ἐπέραστον ζῷον· Tim. 17 : Ἐπ. κόρην. Poll. 3, 71. Ὀφθαλμοὶ ἐπ. id. 2, 63. Inscr. Ecclesiæ Antioch. ap. Jo. Malal. p. 326, 1 : Χριστῷ Κωνστάντιος ἐπέραστον (sic) οἶκον ἔκτυξεν, ubi ἐπήρατον, ut metrum poscit, restituit Chilmeadus. Greg. Nyss. vol. 3, p. 307, C : Ἐλαφρὸν καὶ ἐπέραστον ἡμῖν τὸν ἀγῶνα... ποιούσης. Porphyr. De antro Nymph. c. 12, p. 13 : Ἱερός τι ὁ κόσμος καὶ ἐπ., καίπερ σκοτεινὸς ὢν φύσει. Pro quo ib. inferius ἐπήρατον. Hesych. et Suid. v. Ἰμερτός. Ad alterutram formam revocandum quod in Actis SS. April. vol. 3, p. 111, D, est : Ὁ γὰρ πλοῦτος πᾶσιν ἀνθρώποις ἐπέρατος. L. Dind.]

Ἐπεργάζομαι, Colo, Aro, Subigo. Lucian. [Timon. c. 37] : Τοῦτονὶ τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος. Sic Pausan. [10, 2, 1. Dio Chr. vol. 1, p. 224 : Μικρόν τι τῆς γῆς ἐπεργαζόμενοι.] Ab Æschine [p. 69, 28 : Ἐπειργάζοντο τὸ πεδίον, Arabant] poni ait Bud. pro Colere, Iterum colere. Id. scribit sibi videri Plat. [Leg. 8, p. 843, C : Ὃς δ' ἂν ἐπεργάζηται τὰ τοῦ γείτονος ὑπερβαίνων τοὺς ὅρους, ubi nihil est nisi Aret, Colat] uti τῷ ἐπεργάζεσθαι pro Plus æquo arare pro suo, Plus agro suo arare, et ejus terminos egredi. [Harpocr. v. Ἀνθεμόκριτος, ab Hemst. cit. : Ἀπαγορεύων αὐτοῖς τὴν ἱερὰν ταὶν θεαῖν ὀργάδα μὴ ἐπεργάζεσθαι. Absolute Lysias p. 110, 24, 43. || Forma Ἐπειργάζεσθαι in inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 807, 18.] Affert præterea ex Paus. p. 34, 77, pro Sculpere, s. In summo sculpere. [3, 17, 3 : Ἐπείργαστται τῷ χαλκῷ πολλὰ μὲν τῶν ἄθλων Ἡρακλέους· 6, 23, 5 : Τύπος Ἔρωτα ἔχων ἐπειργασμένον· 8, 9, 1 : Ἀνὴρ ἐπείργασται στήλῃ· et similiter 37, 1. Cum ἐπὶ ib. 31, 1 : Ἐπειργασμένοι ἐπὶ τύποις. De sculptore item Greg. Nyss. vol. 1, p. 136, E : Πάλιν ἐπειργασάμενος προσήγγισε πλέον τῇ ὁμοιότητι τοῦ σπουδαζομένου.] Sed et ἐπειργασμένον pro Affabrefacto ex Eod. citat, in Comm. [1, 44, 5 : Μελάμποδός ἐστιν ἱερὸν, καὶ ἀνὴρ οὐ μέγας ἐπειργασμένος ἐν στήλῃ· et similiter 2, 25, 7, ubi Sylb. correxit librorum scripturam ἀπειργ. (Vicissim ap. Heron. Belop. p. 131, 17 : Δεῖ λαβόντα σανίδα... ὀρθογώνιον ἐπεργάσασθαι, leg. ἀπειργ.) De expoliendo etiam inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 262, col. A, 37 : Ἐπιστύλια... ἐπεργάσασθαι, et ib. 263, 86.] In VV. LL. ex Naz. Ἐπεργασθήτω τὸ τάλαντον pro Exerceat talentum. [|| Ulterius expono et explico. Schol. Arati v. 86 : Ἔτι ἐπεργάζεται καί φησιν κ. τ. λ. L. Dind.]

Ἐπεργασία, ἡ, Jus arandi inter se, Communio culturæ inter duos populos; ea forma, qua dicitur ἐπινομία et ἐπιγαμία. [Xen. Cyrop. 3, 2, 23 : Ἐπιγαμίας εἶναι καὶ ἐπεργασίας.] Item Aratio, quæ fit ultra terminos. Plato ap. Bud. p. 732. [Leg. 8, p. 843, C : Τῶν τε ἄλλων πέρι καὶ δὴ καὶ ἐπεργασίας ξυμπάσης.] Sed simpl. pro Aratione s. Cultura, sicut ἐπεργάζομαι simpl. pro Aro, Colo, ap. Thuc. 1, [139] : Ἐπικαλοῦντες ἐπεργασίαν Μεγαρεῦσι τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς, Objicientes Megarensibus culturam agri sacri. Non ignoro tamen, in vulg. edd. atque adeo in mea etiam legi ἐπ' ἐργ. : sed nullo hanc scripturam modo defendi posse arbitror; quis enim unquam ἐπικαλοῦμαί σοι ἐπὶ τοῦτο, pro ἐπικαλοῦμαί σοι τοῦτο dixit? Nec vero dubito quin schol., quum ait supervacaneam esse præp., intelligat de præp., quæ verbali ἐργασία per compositionem adhæret, ut et in ἐπεργάζομαι significante simpl. Aro, sicuti dixi, otiosam illam esse fateamur necesse est. [|| I. q. ἐπεξεργασία, Perfectio, Expolitio. Greg. Nyss. vol. 1, p. 389, B : Ὥσπερ ὁ τεχνίτης... κανόνι καὶ σπάρτῳ διευθύνει τὰ μέρη τὰ τὴν ἐπεργασίαν τοῦ σκεύους... συμπεραίνοντα. Conf. vol. 3, p. 132, B. L. Dind.]

[Ἐπεργαστικὸς, ἡ, ὸν, Efficax. Lemma epigr. Anth. Pal. 5, 178 : Ὁμοίως ἐπεργαστικὸν εἰς ἔρωτα. Boiss.]

Ἐπεργία, ἡ, Operatio penes alios, VV. LL.

[Ἐπέργιον, τὸ, Operis accessio, appendix. Clem. Const. apost. 2, 61 : Αἱ τέχναι τῶν πιστῶν ἐπέργιά εἰσιν, ἔργον δὲ ἡ θεοσέβεια. Subst. Ἐπεργία, q. v. s., videtur usurpare id. ib. 63 : Τῶν ἐπεργιῶν οὐκ ἀμελοῦμεν, Subcesiva opera. Hase.]

[Ἔπεργος, ὁ, ἡ. Stob. Serm. 6, p. 167 Schow. : Σωφροσύνη ἐστὶν... ἔργων ἔπεργος καὶ ἐγκρατείας συνεργὸς, Exigens opera s. labores. Schneider. Hesych. in gl. obscura : Ἐπιχίλια, ἔπεργα ἱμάτια. In inscr. Trall. ap. Bœckh. vol. 2, p. 588, n. 2930, 13 : Σειτωνήσαντα ἀπὸ Αἰγύπτου καὶ ἔπεργον ποιήσαντα εἰς τὸν σεῖτον, habetur pro substantivo. L. Dind.]

Ἐπερεθίζω, Irrito, Prorito. [Marc. Argent. Anth. Pal. 9, 270, 4 : Τὴν καλαθεινὴν πηκτίδα μουσοπόλοις χερσὶν ἐπηρέθισα, Pulsavi. Proprie Plut. Eum. c. 11 : Ἅμα ταῖς τε χραυγαῖς καὶ ταῖς μάστιξιν ἐπηρέθιζον (equos).]

Ἐπερεθισμὸς, ὁ, Irritatio, Proritatio. [Plut. Mor. p. 908, E : Τῆς εὐμορφίας τῶν γυναικῶν ἐπερεθισμὸν τοῦ σπερματικοῦ κινήματος ἐμποιησάσης.]

Ἐπερείδω, Infigo, Valide firmo et impingo, imprimo. Hom. Il. H, [269] : Ἐπέρεισε δὲ ἶν' ἀπλίθρον, exp ἐστήριξε. P, [48] : Ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε βαρείῃ χειρὶ πιθήσας, Eustath. exp. ὥσε : qui tamen scribit ἔρεισε, non adjungens præp., quam ego adjungendam existimo. [Quint. 12, 331 : Ἡμὲν ἀναίξαι κείνου πτύχας ἠδ' ἐπερεῖσαι, Claudere. Schneid. Leg. ἐπερύσσαι. Proprie Ælian. N. A. 5, 56 : Τὰ γένεια αἱ ἑπόμεναι τῶν προηγουμένων τῇ ὀσφῦϊ ἐπερείδουσαι. Tzetz. Hist. 1, 325 : Οἱ λιθουργοὶ δ' ἐπήρειδον τοὺς λίθους συντιθέντες. Plut. Mor. p. 463, C : Ὅπου μᾶλλον ἐπερείδω τῷ φιλεῖν ἐμαυτὸν, ἁμαρτάνω μᾶλλον· 513, E. De oculis, ut infra ἔπέρεισις, Mor. p. 681, F : Διὸ καὶ τὸ τῶν λεγομένων προβάσκανίων γένος οἴονται πρὸς τὸν φθόνον ὠφελεῖν, ὠχομένης διὰ τὴν ἀτοπίαν τῆς ὄψεως, ὥστε ἧττον ἐπερείδειν τοῖς πάσχουσιν. Ubi notandum etiam intransitive dictum, ut Pyrrhi c. 21, ubi de impressione in prœlio : Λέγεται ἀρχὴ τροπῆς κατ' αὐτὸν γενέσθαι τὸν Πύρρον ἐπερείσαντα τοῖς ἀντιτεταγμένοις. Transitive Flamin. c. 8 : Ὅλην ἐπερείσας τὴν φάλαγγα τοῖς Ῥωμαίοις. L. D. Figurate schol. Pind. Nem. 7, 1 : Διὰ τὴν ἰδιότητα τῆς γενέσεως τοῦ ἀθλητοῦ πρὸς τὴν θεὸν ταύτην ἐπήρεισε τὸν λόγον. Hemst. Nisi scrib. ἀπήρεισε. Greg. Nyss. vol. 2, p. 833, A, B : Ὃ τις ἂν τὴν διάνοιαν ἐπειρείσειν.] Pass. [med.], Incumbo, Nitor. [Eur. Hec. 114 : Σχεδίας λαίφη πρυτόνοις ἐπερειδομένας, Rates vela rudentibus suffultas. Aristoph. Eccl. 277 : Ταῖς βακτηρίαις ἐπερειδόμεναι βαδίζετε. (Dio Cass. 65, 13 : Ἐπὶ τὰ ὅπλα ἐπερηρεισμένους.) Ran. 1102 : Ὅταν ὁ μὲν τείνῃ βιαίως, ὁ δ' ἐπαναστρέφειν δύνηται κἀπερείδεσθαι τορῶς. Plato Leg. 7, p. 789, E : Μή πῃ βίᾳ ἐπειρειδομένων (infantium, si incedant) στρέφηται τὰ κῶλα. Figurate Greg. Nyss. vol. 1, p. 105, A : Τῇ πίστει τῶν προσδοκωμένων ἐπερειδόμενον. Basil. M. vol. 2, p. 33, D. Athanas. vol. 1, p. 156, C. 159, E : Τοὺς οὐκ ἐπὶ κρίσει, ἀλλ' ἐπὶ βίᾳ μᾶλλον ἐπειρειδομένους.] Et, Τὴν διάνοιαν ἐπειρειδόμεθα act. ap. Galen. Bud. p. 701. [Quod act. dixisse videtur Plut. Mor. p. 392, B : Ἂν τὴν διάνοιαν ἐπείσῃς. Med. cum inf. Apollon. Rh. 4, 204 : Ἠμετέρῃ δ' ἐπειρείδεται Ἑλλὰς ἐφορμῇ ἠὲ κατηφείην ἢ καὶ μέγα κῦδος ἀρέσθαι. || Pass. Poll. 1, 118 : Ἐπηρείσθη ἡ βροντὴ (ταῖς ἀκοαῖς). || De forma perf. ἐπήρεισμαι et præs. Ἐπερείδομαι v. in simplici.]

Ἐπέρεισις, εως, ἡ, Illisus : ut ἐπ. ὀδόντων Dioscor., Dentium illisus, appressus. [Matthæi Med. p. 338 : Τὴν ἐπ. κατὰ μαλακῶν σωμάτων γενέσθαι. Apollod. Poliorc. p. 20, 26 : Ἡ πρὸς πλάγιον τὸ τεῖχος ἐπ. L. D.]

Ap. Themist. pro Applicatione intellectus et incubitu in rem intelligibilem, et quasi impressione, Bud. pp. 442, 701. [Intentio oculi, Clem. Al. Str. 6, p. 821: Ἀθρόως τε γὰρ πάντα καὶ ἕκαστον ἐν μέρει, μιᾷ προσβολῇ προσβλέπει· οὐ πάντα μέντοι κατὰ τὴν προηγουμένην ἐπέρεισιν. Angl. Αἱ αἰσθήσεις κατ' ἐπέρεισιν καὶ νύξιν...., Sext. Emp. p. 141, 38. Hemst. Contactus, Maxim. Tyr. 8.]

['Επέρεισμα, τὸ, Fulcrum. Constitut. Joannis patriarchæ CPol. ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 76, B extr.: Τὰ δέ γε οἷον ἐνδιαιτήματα τῶν μητροπολιτῶν καὶ ἐπισκόπων ἐπερείσματα. Nisi leg. ὑπερ., ut p. 77, B initio: Οἷον ὑπερείσματα καὶ ἐνδιαιτήματα τούτων (τῶν μητροπόλεων) ἀρχῆθεν ἐτύγχανον. L. Dind.]

['Επερεισμὸς, ὁ, i. q. ἐπέρεισις. Epicur. ap. Diog. L. 10, 50: Κατὰ τὸν ἐκεῖθεν σύμμετρον ἐπερεισμόν.]

['Επερειστικὸς, ἡ, ὸν, Aptus ad innitendum. Paraphr. (et schol.) ad Eurip. Hec. 65: Σκίμπωνι) ἐπερειστικῇ βακτηρίᾳ. Wakef.]

['Επερεύγομαι, Effundor in s. adversus. Apoll. Rh. 4, 631: Ἔνθεν ἀπορνύμενος (Rhodanus) τῇ μέν τ' ἐπερεύγεται ἀκτὰς Ὠκεανοῦ· 1242: Καὶ ἂψ ἐπερεύγεται ἀκτὰς λαβρὸν ἐποιχόμενον (τὸ χεῦμα). Dionys. Per. 95: Δισσὰς δ' ἠπείρους ἐπερεύγεται.]

'Επερέφω, Tego, Tectum impono. Hom. Il. A, [39]: Εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα· ubi Eust. ἔρεψα ait esse ὀρόφωσα [ὠρόφ.]: sed ego ἐπέρεψα lego, juncta præp. ἐπὶ verbo ἔρεψα. [Hesych.: 'Επέρεψα, ἐπεσκεύασα, ἐπεκόσμησα, ἐπεστέγασα.]

['Επερυθριάω, Erubesco in vel propter. Cyrill. Alex. In Mich. c. 2, p. 309: Τοῖς ἰδίοις πταίσμασιν ἐπερυθριᾶν· et in c. 7, p. 470. Suicer. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 308, B. L. Dind.]

'Επερύω, Attraho. Hom. Od. A, [441]: Θύρην δ' ἐπέρυσε κορώνῃ Ἀργυρέῃ· i. e. εἵλκυσε, ἐπέσπασε. [V. 'Επερείδω. Divise Od. M, 14: Τύμβον χεύαντες καὶ ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες. V. 'Ερύω.] 'Επειρύω, pro eod., interjecto ι, ut in εἰρύω: unde est quod in VV. LL. adespoton citatur [ex Herodoto 4, 8], 'Επειρυσάμενος τὴν λεοντῆν, exp. Leonis pellem subtrahens. [Apoll. Rh. 3, 149: Ἡ δ' ἀγανοῖσιν ἀντομένη μύθοισιν ἐπειρύσσασα παρειὰς κύσσε ποτισχομένη. ῠ]

'Επέρχομαι, ελεύσομαι, ελήλυθα, Advenio, Accedo, Venio ad, q. d. ἔρχομαι ἐπί. Hom. Il. H, [535]: Μεῖναι ἐπερχόμενον. [Od. P, 170: 'Επήλυθε μῆλα πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν· Il. Ω, 651: Μή τις Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐπέλθῃσιν· Od. Ξ, 139: Ὁππόσ' ἐπέλθω. Pind. Pyth. 4, 28: Τουτάκι δ' οἰοπόλος δαίμων ἐπῆλθεν. Isocr. p. 167, D: Ἄλλοθεν ἐπελθών.] Od. O, [503]: Ἀγρὸν δ' ἐπελεύσομαι [al. ἀγρόν τ' ἐπιείσομαι], ἠδὲ βοτῆρας. [Ib. Π, 27: Οὐ μὲν γάρ τι θάμ' ἀγρὸν ἐπέρχεαι οὐδὲ νομῆας· Δ, 268: Πολλὴν δ' ἐπελήλυθα γαῖαν· Σ, 321: Πολλὰ δέ τ' ἄγκε' ἐπῆλθε. Herodot. 2, 19: 'Επέρχεται ὁ Νεῖλος τὸ Δέλτα. Æsch. Suppl. 560: Λειμῶνα ὄντ' ἐπέρχεται... ὕδωρ τὸ Νείλου. Eur. Phœn. 646: Νοτὶς ἐπέρχεται γύας. Soph. El. 1297: 'Επελθόντοιν δόμους· Ant. 152: Ναοὺς χοροῖς ἐπέλθωμεν. Eur. Heracl. 152: Τοσαύτης ἣν ἐπῆλθον Ἑλλάδος· Herc. F. 593: Ὤφθης ἐπελθὼν πόλιν· Phœn. 704: Πολλ' ἐπῆλθον... πύλας φύλακάς τ' ἐπῆλθον. (Cum accus. pers., ut in l. Hom. ab HSt. cit., iterum Andr. 300: Τίν' οὐκ ἐπῆλθε; Suppl. 125: Ξύμβουλον οὖν μ' ἐπῆλθες; 155: Μάντεις ἐπῆλθες;) Xen. Anab. 7, 8, 25: Χώρας ὅσην ἐπήλθομεν.] Soph. autem [Aj. 437] ex abundanti præp. addidit, Τὸν αὐτὸν ἐς τόπον Τροίας ἐπελθὼν, pro ἐλθών. [Tr. 1180: Εἰς λόγου στάσιν τοιάνδ' ἐπελθών. Hom. Od. H, 280: Νῆχον πάλιν, ἕως ἐπῆλθον ἐς ποταμόν. Thuc. 3, 47: 'Ες πόλεμον ἐπέρχεσθε.] Alioqui cum solo accus. in prosa significat et Peragrare: ut ἐπέρχεσθαι τὴν Λιβύην, Plut. Sic, 'Επελθόντες τὴν γῆν, Diosc. præf. At οἶμον ἐπέρχεσθαι poet. Iter facere. [Aliter Thuc. 3, 23: Κρύσταλλος οὐ βέβαιος ὥστ' ἐπελθεῖν. Figurate Eur. Hel. 165: Τίνα μοῦσαν ἐπέλθω; Et aliter Greg. Nyss. vol. 1, p. 139, E: Κἂν ἰατρικὴν ἐπέλθῃς. || Absolute de prodeunte ad dicendum in concione, Eur. Or. 931: Σὸς δ' ἐπῆλθε σύγγονος, ἔλεξε δέ. Plato Leg. 8, p. 850, C: 'Επελθὼν καὶ πείσας τὴν πόλιν. De magistratibus decr. Amphict. ap. Demosth. p. 278, 22: 'Επελθεῖν τοὺς πυλαγόρους καὶ τοὺς συνέδρους καὶ στήλαις διαλαβεῖν τοὺς ὅρους. Cum ἐπὶ Herodot. 5, 97: 'Επελθὼν ἐπὶ τὸν δῆμον· 7, 148; 9, 7 et 11. Thuc. 1, 90: Ὅ τι οὐκ ἐπέρχεται ἐπὶ τὸ κοινόν. Ubi prava est annot. schol. de discrimine inter ἐπέρχεσθαι et παρέρχεσθαι. Frequenter sic etiam in inscrr. ἐπέρχεσθαι ἐπὶ τὸ κοινὸν, τὴν ἐκκλησίαν. Dativo seq. Thuc. 1, 91. De succedente Xen. OEc. 8, 7: Εἰς τὸ κενούμενον ἀεὶ οἱ ὄπισθεν ἐπέρχονται. || Improprie de rebus Pind. Ol. 11, 7: Ἕκαθεν ἐπελθὼν ὁ μέλλων χρόνος. Æsch. Prom. 98: Τὸ παρὸν τό τ' ἐπερχόμενον πῆμα· Suppl. 469: Κακῶν δὲ πλῆθος ποταμὸς ὡς ἐπέρχεται· 679: Μηδέ τις ... λοιγὸς ἐπελθέτω. Soph. Ant. 700: Τοιάδ' ἐρεμνὴ σῖγ' ἐπέρχεται φάτις. Aristoph. Nub. 311: Ἠρί τ' ἐπερχομένῳ. Thuc. 1, 126: 'Επῆλθεν Ὀλύμπια· ἑορτὴ 6, 57, ἐκκλησία 8, 94. 3, 89: Ἡ θάλασσα ἐπελθοῦσα ... ἐπῆλθε τῆς πόλεως μέρος τι. Plato Leg. 5, p. 740, E: 'Εὰν ἐπέλθῃ ποτὲ κῦμα· Theæt. p. 172, D: 'Εὰν αὐτοὺς ὁ ἐπελθὼν (μῦθος) τοῦ προκειμένου μᾶλλον ἀρέσῃ· Conv. p. 199, B: Θέσει ῥημάτων τοιαύτῃ ὁποία ἄν τις τύχῃ ἐπελθοῦσα. Isocr. p. 238, A: Χύδην ὅ, τι ἂν ἐπέλθῃ λέγουσιν. (Κατὰ τὸ ἐπελθὸν, et τὸ ἐπελθὸν, de sermone, ubi quicquid in solum venit proferimus. V. annot. ad Plotin. p. 679, B, vol. 3, p. 370. Creuzer.)] Sine casu autem est etiam Supervenio, Ex inopinato venio. [Inopinati adventus signif. non verbo inest, sed ex contextu accedit.] Hom. Od. [O, 256]: Τοῦ μὲν ἄρ υἱὸς ἐπῆλθε· [Σ, 199: Ἦλθον δ' ἀμφίπολοι ... φθόγγῳ ἐπερχόμενοι·] Ξ, [457]: Νὺξ δ' ἄρ ἐπῆλθε. [Conf. Herodot. 4, 134; 6, 2; 8, 11, Thuc. 4, 129. De Aurora Od. X, 198. De vespera P, 606. De die fatali K, 175. Ib. B, 107 et alibi: Ἀλλ' ὅτι τέτρατον ἦλθεν ἔτος καὶ ἐπήλυθον ὧραι. Divise Od. Δ, 429: 'Επί τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ· Λ, 152: Ὄφρ' ἐπὶ μήτηρ ἤλυθε· Ψ, 251: Ὅσσον ἐπὶ φλὸξ ἦλθε, et alibi similiter. Et in anastrophe Ω, 20: Ἀγχίμολον δὲ ἤλυθ' ἐπὶ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος· Il. Ψ, 65: Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πατροκλῆος· Od. M, 427: Ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὦκα· Σ, 1: Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχός.] Nonnunquam ἐπέρχομαι et pro Advento, Appeto, Bud., addens ita videri positum a Paulo [Ephes. 2, 7]: 'Εν τοῖς αἰῶσι τοῖς ἐπερχομένοις. [Ita et Basil. M. vol. 3, p. 41, A.] Ib. ex Pausan. [8, 40, 3] affert ἐπερχομένη νυκτὶ, pro Nocte sequenti: paulo post enim ab eo dici τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα. [Cum dat. pers. Hom. Il. M, 200: Ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε· O, 84: Ὁμηγερέεσσι δ' ἐπῆλθεν ἀθανάτοισι· Od. Λ, 200: Οὔτε τις οὖν μοι νοῦσος ἐπήλυθεν· E, 472: Γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ· M, 311: Κλαιόντεσσι δὲ τοῖσιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος. Et cum νὺξ Il. Θ, 488, I, 474. Æschyl. Pers. 600: Βροτοῖσιν ὅταν κλύδων κακῶν ἐπέλθῃ. Herodot. 6, 95: 'Ενθαῦτα στρατοπεδευομένοισι ἐπῆλθε ὁ ναυτικὸς πᾶς στρατός. Thuc. 1, 36: 'Εκεῖθεν ναυτικὸν Πελοποννησίοις ἐπελθεῖν. Et 3, 69. Plato Soph. p. 234, D: Χρόνου ἐπελθόντος αὐτοῖς ἱκανοῦ καὶ προϊούσης ἡλικίας· Leg. 12, p. 967, C. 3, p. 682, A: Τοῦ νῦν ἐπελθόντος ἡμῖν μύθου. Et ib. 7, p. 811, C: Καί μοι ἴσως οὐδὲν θαυμαστὸν πάθος ἐπῆλθε· 823, E: Ἵμερος ἐπελθὼν ὑμῖν. Demosth. p. 738, 12: Οὐκ ἀπὸ ταὐτομάτου τὴν ὕβριν καὶ τὴν ὑπερηφανίαν ἐπελθεῖν Ἀνδροτίωνι. Pind. Pyth. 6, 46: Πάτρῳ τ' ἐπερχόμενος ἀγλαΐαν ἔδειξεν, Post eum veniens, Succedens. Cum accus. pers. Hom. Od. Δ, 793: Τόσσα μιν ὁρμαίνουσαν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος· K, 31, Od. N, 282. Eurip. vel Soph. fr. Phædr. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 459, et Clem. Str. 6, p. 745: Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται. Plato Leg. 7, p. 823, E: Ἔρως ἐπέλθοι τινά. Adeundi signif. Plat. Leg. 6, p. 772, D: Πάσας μὲν τὰς ἀρχὰς χρὴ ξυμβούλους, πάντα δὲ τὸν δῆμον καὶ πάσας θεῶν μαντείας ἐπελθόντας, ἐὰν συμφωνῶσι πάντες, οὕτω κινεῖν.] || At vero quum dicitur ἐπέρχεταί με τοῦτο, ἐπέρχεταί μοι, aut etiam seq. infin. ἐπέρχεταί μοι τοῦτο ποιεῖν, λέγειν, significat Cupido incessit, In mentem venit, Bud. p. 100, 111. [Aliter Soph. Tr. 135: Τῷ δ' ἐπέρχεται χαίρειν τε καὶ στέρεσθαι.] Sic Aristid.: 'Επέρχεταί μοι ἀποφαίνειν. Lucian. vero [Voc. jud. c. 2] dixit et δέος ἐπέρχεσθαί τινι. [Herodot. 6, 107: Καί οἱ ... ἐπῆλθε πταρεῖν. Xen. Comm. 4, 3, 3: Ἤδη ποτέ σοι ἐπῆλθεν ἐνθυμηθῆναι; Plato Conv. p. 197, C: 'Επέρχεταί μοί τι καὶ ἔμμετρον εἰπεῖν· Gorg. p. 485, E, Demosth. p. 9, 7. Cum accus. Plat. Phædon. p. 88, C: Καὶ γὰρ αὐτόν με νῦν ἀκούσαντά σου τοιοῦτόν τι λέγειν πρὸς ἐμαυτὸν ἐπέρχεται. Et addita præpos. εἰς, Leg. 7, p. 823, E: Μηδὲ εἰς τὸν ἔσχατον ἐπέλθοι νοῦν ἅψασθαι.] || Violentiæ signif. interdum inclusam habet, et sumitur pro

Hostiliter ingredior, Invado, Incurso, Bud. ex Thuc. p. 100 [1, 2, 90, Xen. H. Gr. 5, 4, 50]. Id. alibi ex Plut. Cic. [c. Dem. comp. c. 4], ἐπέρχεσθαι τὰς πόλεις, Invadere, Vi tentare. [Hom. Il. Θ, 536 : Εἴ κ' ἐμὸν ἔγχος μείνῃ ἐπερχόμενον. Et de hominibus, N, 472, O, 406, X, 252. Od. I, 214. Divise Il. Δ, 221 : Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἦλυθον. Cum dat. Hom. Od. Z, 132 : Αὐτὰρ ὁ (leo) βουσὶν ἐπέρχεται, sed ubi nunc cum al. βουσὶ μετέρχεται. Il. K, 485 : Λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθών· Υ, 91 : Βουσὶν ἐπήλυθεν (Achilles). Eur. Bacch. 736 : Μόσχοις ἐπῆλθον (Bacchæ). Xen. H. Gr. 7, 4, 24 : Ἐπεληλυθότες ἀποχωροῦσι, ubi tamen vertere licet etiam Supervenientes. Thucyd. 1, 83. Accusat. jungit id. 2, 39 : Τὴν τῶν πέλας ἐπελθόντες.] || Affertur ex Eod. in Numa, Τὴν παρανομίαν ἐπερχόμενον, Ulciscentem. Ex Eurip. [Andr. 688] : Ταῦτ' [εὖ φρονῶν] σ' ἐπῆλθον, pro His te sum aggressus. [Aliter Iph. A. 349 : Ταῦτα μέν σε πρῶτ' ἐπῆλθον, ἵνα σε πρῶθ' εὕρον κακόν. || Figurate Hom. Il. H, 262 : Τμηθὴν δ' αὐχέν' ἐπῆλθε (hasta), Stringebat cervicem.] || Sicut et διέρχομαι, Percurro, Recenseo, Dissero, Disputo, Bud. p. 100, ex Aristot. et Dem. [Aristoph. Eq. 618 : Εἶθ' ἑπέλθοις ἅπαντά μοι σαφῶς. Thucyd. 8, 54 : Τὰς ξυνωμοσίας ... ἁπάσας ἐπελθών. Aristot. Metaph. 1, 5, p. 986, 13 : Οὗ δὴ χάριν ἐπερχόμεθα· 7, p. 988, 18 : Κεφαλαιωδῶς ἐπεληλύθαμεν τίνες τε καὶ πῶς τυγχάνουσιν εἰρηκότες. Cum περὶ 6, 13, p. 1038, 8 : Ἐπῆλθομεν καὶ περὶ τούτου· 7, 1, p. 1042, 25. Cum ὑπὲρ sequente genit. Theophr. C. Pl. 6, 7, 6. Cum ἐπὶ Hipparch. Stob. Fl. vol. 3, p. 389 : Καὶ πρᾶτόν γ' ἐπένθωμεν ἐπὶ τὰ συμβαίνοντα. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 140, B : Μικρὸς εἶ, ὡς νομίζεις· μέγαν δὲ ἐπερχόμενος ὁ λόγος εὑρήσει. Iambl. In Nicom. p. 79 : Πρότερον τὸν περὶ ἐπιπέδων καὶ στερεῶν (τόπον) ἐπελευσόμεθα.] Sed et pro Lego accipitur a Synes., Ἐμοὶ χάρισαι τὸ πολλάκις ἐπελθεῖν, de epistola loquente. [Lucian. Pro merc. cond. c. 3 : Μηδ' ἄλλῳ παράσχῃς ἐπελθεῖν τὰ γεγραμμένα, Nec alii copiam facito legendi. Bauxck. Strabo 1, p. 27 : Τὸν Τριπτόλεμον τοῦ Σοφοκλέους ἢ τὸν ἐν ταῖς Βάκχαις τοῦ Εὐριπίδου πρόλογον ἐπελθόντα. De recensendo et computando Hesiod. in fr. ap. Strab. 14, p. 642 : Εἷς δὲ περισσεύει, τὸν ἐπελθέμεν οὔ κε δύναιτο, Comprehendere. Simili quadam signif. Axiochi p. 368, B : Τοὺς χειρωνακτικοὺς ἐπέλθωμεν, Consideremus. || Cum dat. simili signif. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 344, D : Τούτοις ἐπελθὼν τοῖς νοήμασιν, His incumbens cogitationibus, Hæc cogitans. || Exp. etiam Cresco, Potentia augeor. Thuc. 1, 97 : Τοσάδε ἐπῆλθον πολέμῳ τε καὶ διαχειρίσει πραγμάτων, Ad tantum imperium pervenerunt bello. Bauxck. Rectius schol. διεπράξαντο. Conf. Ἐπεξέρχομαι. IISt. in Ind.:] Ἐπελεύσας ὀπίσω affertur pro Reversus. Ἐπήλυθον, pro ἐπῆλθον.

Ἐπέρω, Suidæ τὸ ἐρωτῶ, Interrogo : et Ἐπερόμενος, ὁ ἐρωτώμενος. Rarior [Nullus] tamen usus est act. vocis, crebrior passivæ [mediæ] in signif. act. [Est autem apud Atticos ἐπερόμενος participium aor. ἐπηρόμην, unde ἐπήρου ap. Eurip. fr. Erechth. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 79 : Ὀρθῶς μ' ἐπήρου. Xenoph. OEc. 7, 3 : Ὅ με ἐπήρου· Anab. 3, 1, 5 : Ἐπήρετο τὸν Ἀπόλλω τίνι ἂν θεῶν θύων ... ἥδοι· 7, 2, 25 : Ἐπήρετο τὸν Μηδοσάδην εἰ ἀληθῆ ταῦτ' εἴη· et ib. 26. Thucyd. 1, 25 : Τὸν θεὸν ἐπήροντο εἰ παραδοῖεν. Demosth. p. 594, 26 : Ταῦτ' ἐπήρετο ὁ ἐπιστάτης. Axioch. p. 368, D : Οὐκ ἐπηρόμην τὴν γνώμην. Conjunct. Thuc. 8, 29 : Ἕως ἂν βασιλέα ἐπέρηται. Inf. ἐπερέσθαι, ap. Soph. OEd. C. 557 : Καί σ' οἰκτίσας θέλω 'περέσθαι τίνα πολεως ἐπίστης προστροπὴν ἔχων. Et fut. ap. Aristoph. Lys. 98 : Ὑμᾶς τοῦ ἐπερήσομαί τι μικρόν· Pl. 32 : Ἐπερησόμενος οὖν ᾠχόμην ὡς τὸν θεόν. Xen. H. Gr. 7, 4, 6 : Ἐπερησομένους εἰ τύχοιεν ἂν εἰρήνης.]

|| Ἐπειρέομαι [Herodoti 3, 64, ubi ἐπειρεόμενος, pauci codd. ἐπειρόμενος], et Ἐπείρομαι, Ion. pro ἐπέρομαι, i. e. ἐπερωτῶ, Interrogo, Sciscitor, Percontor. [Herodot. 1, 19 : Τὸν θεὸν ἐπείρεσθαι περὶ τῆς νούσου· eodemque modo ib. 30, 86, etc. Ἐπείρετο 3, 22, 130; 7, 101.] Unde ἐπειρησόμενος ap. Herodot. 1, [67, etc.], Interrogaturus, Consulturus. Ex Eod. [1, 97] affertur, Πρὶν ἂν ἐπείρεται [-ρηται], pro Priusquam exploraverit. [De formis Ionicis earumque signif. et accentu v. in simplici.]

Ἐπερωτάω, pro simpl. ἐρωτῶ, Interrogo. Sed frequentior est hujus comp. usus quam compp. ἀνερωτῶ et διερωτῶ. Ap. [Plat. loco infra cit. et] Demosth., ambo de eadem re dicta, et in Il. omnino vicinis extant [p. 596, 7] : Πρῶτον μὲν οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς καὶ ὁ ταῦτ' ἐπιψηφίζων ἐπιστάτης ἠρώτων καὶ διεχειροτονίαν ἐδίδοσαν ὅτῳ ἔοικεῖ ὠρεᾶς ἀξίως ἡ βουλὴ βεβουλευκέναι, καὶ ὅτῳ μή· καίτοι τούς γε μὴ αἰτοῦντας μηδ' ἀξιοῦντας λαβεῖν, τὴν ἀρχὴν οὐδ' ἐπερωτᾶν προσῆκε. Bud. : Primum hujus auctor suasorque ψηφίσματος princeps senatus præsidesque populum in suffragium miserunt, atque unumquemque suffragio suo censere permiserunt recte necne curia eque republica consuluisse ei videretur, eoque nomine coronam meruisse. Qui si nec petendum id a populo existimabant, nec dignam curiam quæ eo præmio donaretur, de eo utique populum rogare omnino non oportebat. [Inscr. Thasia apud Bœckh. vol. 2, p. 183, 12 : Μὴ ἐξεῖναι δὲ ὑπὲρ τούτων μηδενὶ μήτ' εἰπεῖν μήτ' ἐπερωτῆσαι ὑπὲρ λύσιος μήτ' ἐπιψηφίσαι, iterumque ibid.] Ap. Thuc. [1, 118], ἐπερωτᾶν τὸν θεὸν, Consulere deum : eo sensu, quo dicitur Consulere oraculum. [Demosth. p. 1072, 12 : Ἐπερωτᾷ ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων περὶ τοῦ σημείου κτλ. Xenoph. H. Gr. 4, 7, 2. Et pass. 4, 3, 12. Et improprie OEc. 5, 19 : Ἐπερωτῶντας θυσίαις καὶ οἰωνοῖς ὅ,τι χρὴ ποιεῖν. Duplici accus. Artemid. 4, p. 318, 11 : Περιεργότερον τοὺς θεοὺς ἐπερώτα μηδέν.] At vero LXX Interprr., Ἐπερωτᾶν διὰ Θεοῦ, pro Deum consulere, mira constr. dixerunt : de qua in simpl. Ἐρωτῶ. [Conf. Thuc. 2, 54. Pass. idem 5, 45 : Ἐπερωτώμενοι. Aristoph. Pl. 902 : Ἐπερωτηθεὶς ἀπόκριναί μοι. Xenoph. Cyrop. 1, 3, 13. Plato Soph. p. 250, A : Δικαίως ἂν ἐπερωτηθείμεν ἅπερ αὐτοὶ ἠρωτῶμεν· Theæt. p. 146, E : Τὸ ἐπερωτηθὲν οὐ τοῦτο ἦν. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2686, 7 : Εἰ μή τι ἐπερωτηθήσομαι ἐγώ. || Ap. Dion. Cass. 57, 15 : Πολλὰς μὲν δίκας ἐν τῇ διαλέκτῳ ταύτῃ (Græca) καὶ ἐκεῖ λεγομένας ἀκούων, πολλὰς δὲ καὶ αὐτὸς ἐπερωτῶν, Disceptans int. Reisk. || Stipulor. V. Ἐπερώτημα. Pass. Theophil. Inst. 3, 288 : Εἰ γὰρ μὴ βουληθῇ ταύτης φροντίδα ποιήσασθαι ὁ γείτων μηδὲ ἐπερωτηθῆναι ὡς, εἰ συμβῇ ... βλαβῆναί με, ὅτι θεραπεύσει μοι τὴν ... βλάβην· 289 : Ἐπερωτᾶσθαι τὴν τοιαύτην ἐπερώτησιν· 292 : Δεῖ γὰρ τὸν πράτην ἐπερωτᾶσθαι τῷ ἀγοραστῇ ὡς ... παρίζει. || Rogo seq. inf. Matth. 16, 1 : Ἐπηρώτησαν αὐτὸν σημεῖον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπιδεῖξαι αὐτοῖς. V. Ἐρωτάω. Eademque constr., sed signif. Interrogandi, Epiphan. vol. 2, p. 322, C : Ἐπερωτᾷς μαθεῖν τίς εἰμι. || Forma Ion. Ἐπειρωτᾶν vel Ἐπειρωτέειν Herodot. 1, 53 : Ἐπειρωτᾶν τὰ χρηστήρια· et ib. : Οἱ μὲν ταῦτα ἐπειρώτεον· 9, 93 : Ἐπειρώτεον τοὺς προφήτας τὸ αἴτιον· 7, 100 : Παρέπλεε παρὰ τὰς πρῴρας τῶν νεῶν, ἐπειρωτῶν τε ἑκάστας ὁμοίως καὶ τὸν πιλῶν καὶ ἀπογραφόμενος. L. Dind.]

Ἐπερώτημα, τὸ, et Ἐπερώτησις, ἡ, i. q. ἐρώτημα et ἐρώτησις. [Utrumque habet Herodot. 6, 67 (ubi nunc ἐπειρώτημα et ἐπειρώτησις, ut 9, 44 : Μετὰ τὴν ἐπειρώτησιν τῶν χρησμῶν). Hemst. Artemid. 4, 2, p. 319, 3 : Πρὸς τὴν ἑαυτοῦ ἐπερώτησιν (deorum) ἐκλαμβάνων τὰ ἐν τοῖς ὕπνοις ὁραθέντα. Plur. Thucyd. 4, 38 : Γενομένων ἐπερωτήσεων δὶς ἢ τρίς. Dionysius ap. Syncellum p. 380, B. Forma neutra Thuc. 3, 53, 68.] Petr. 3, [21] : Συνειδήσεως ἀγαθῆς ἐπερώτημα εἰς Θεόν, ubi Erasmus hoc verbale Respondendi signif. habere existimavit, Quo fit ut bona conscientia bene respondeat apud Deum. At ultima Interpr. habet, Quo fit ut bona conscientia Deum interroget : annotaturque, posse etiam reddi Deum interpellet, vel inquirat, aut consulat. Siquidem ἐπερώτημα vocari τὴν ἔντευξιν, s. αἴτησιν, Postulationem et interpellationem : quæ ab Hebræis שְׁאֵלָה dicitur. [Conf. Dan. 4, 14.] Atque adeo addi εἰς Θεόν, e ratione constructionis ap. Hebræos usitatæ, quippe qui dicant שְׁאֵל בֵּאלֹהִים, i. e. Postulavit apud Deum, pro Postulavit a Deo, s. Quæsivit ex Deo. [|| Ἐπερώτημα et Ἐπερώτησις ap. JCtos est Stipulatio, ut Ἐπερωτᾶν, Stipulor. Constit. Zenonis Cod. Justin. 1, 8, tit. 10, XII, § 1 : Προσῆκον αὐτῷ ἐκ συμφώνου ἢ ἐπερωτήσεως· et ib. § 3 fin. : Ἐκ τῶν συμφώνων ἤτοι ἐπερωτημάτων. Auth. Coll. 7, 9, Nov. 97 procem. : Ἔννοια γέγονεν ἡμῖν ... μαθεῖν τί δήποτε βουλόμενος ἡμῖν ὁ παλαιὸς νόμος ἐπὶ τῶν τῆς προικὸς

συμβολαίων τὸ μὲν μέτρον τῶν πρὸς ἀλλήλους ἐν τοῖς γάμοις συμφώνων ἴσον εἶναι τοῖς τε ἄρρεσι ταῖς τε θηλείαις βούλεται... καὶ οὐχὶ τῷ μὲν τυχὸν τὴν ἡμίσειαν δίδωσιν ἐπερωτᾶν μοῖραν, ὑτέρῳ δὲ τὴν τρίτην. Ib. c. 1 : Τά τε τῶν ἐπιδεδομένων τά τε τῶν ἐπερωτήσεων σύμφωνα. Et inf. : Τοσοῦτον καὶ τὸ κέρδος ἐπερωτᾶν. Et paulo post : Ἴσα ποιεῖσθαι τὰ ἐπερωτήματα. Et ib. : Εἰ ἐπερωτήσαιεν ἀλλήλους τὸ τέταρτον τοῦ γραφέντος εἰς κέρδος λαβεῖν. Atque ita nonnulli interpretantur in l. Petri ab HSt. cit. || Ἐπερώτημα de Senatusconsulto inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 319, n. 189, 1 : Κατὰ τὸ ἐπ. τῆς σεμνοτάτης βουλῆς τῶν Φ. Conf. n. 379, 9; 380, 1; 395, 2. L. Dind.] A

[Ἐπερωτηματικῶς, Per interrogationem, Interrogative. Cyrill. Catech. p. 301, 23 : Οὐκ ἴγνων; οὕτω γὰρ ἀνάγνωθι, ἐπ. Hasz.]

[Ἐπερώτησις. V. Ἐπερώτημα.]

[Ἐπερωτητής, ὁ, Interrogator, Gl.]

Ἐπεσβολέω, Verbis probrosis impeto : a quo ἐπεσβολίων ap. Gregor. Naz. in Carm., quod Budæo est i. q. ἐπεσβόλος. [Lycophr. 130 : Ἐπεσβολήσας λυγρά. Maxim. Kat. 101 : Ἄσπετ' ἐπεσβολέουσα. L. Dind.] B

Ἐπεσβολία, ἡ, Convitium, Nugæ. Hom. Od. Δ, [158] : Ἀλλὰ σαόφρων ἐστὶ, νεμεσσᾶται δ' ἐνὶ θυμῷ, Ὃς ἐλθὼν τὸ πρῶτον ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν Ἄντα σέθεν. Ubi Eust. dicit esse vel τὰς τῶν ἐπῶν ἐσβολὰς καὶ ἀρχὰς, vel τὰς κατὰ τῶν βιαίων μνηστήρων ὕβρεις, vel τὰς παρ' ἐκείνων εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ὀδυσσέως καὶ εἰς τὸν αὐτοῦ υἱὸν φλυαρίας, vel potius λοιδορίας et βλασφημίας. [Quint. 1, 748 : Τοὺς γὰρ νέκυας πάμπαν ἐπεσβολίῃσι κακῇσιν. Manetho 6, 625, Tzetz. Anteh. 340. Singulari Julian. Anth. Pal. 7, 70, 6, et anon. ib. 9, 185, 2, Maxim. Kat. v. 65. Et cum genit. ἐπίων, ut videtur, epigr. in Anth. Pal. 9, 177.]

Ἐπεσβόλος, ὁ, ἡ, Verba probrosa in aliquem jaciens, Verbis probrosis impetens, Convitiator, Blatero, ut Gell., ἔπεσιν, ὡς βέλεσι, βάλλων, et βλάσφημος, Eust. ap. Hom. Il. B, [275] : Ὃς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων. [Apoll. Rh. 4, 1727 : Νεῖκος ἐπεσβόλον. Lycophr. 332 : Ἐπεσβόλοις ἀραῖσιν. Nonn. Jo. c. 18, 88 : Ἐπεσβόλος ὁμωΐς. In prosa Adamant. Physiogn. 2, p. 399 : Ὑβρισταὶ, κράκται, ἐπισβόλοι, pro quo ap. Polemonem p. 251 ἐπίβουλοι. De accentu in penult. Arcad. p. 88, 14.] C

Ἐπισθίω, Superedo (ut in hoc Plinii l. : Menander ex Græcis auctor est, allium edentibus, si radicem betæ in pruna tostam superederint, odorem extingui), Post aliud edo, etiam Insuper edo. Xenoph. [Comm. 3, 14, 3] : Ἐπισθίειν μικρῷ σίτῳ πολὺ ὄψον, Post paulum panis multum obsonii edere. Ap. Athen. 4, [p. 170, D] leguntur ἐπισθίειν et ἐπιφαγεῖν conjuncta, sed absque exemplo [immo cum exx. Teleclidis : Τυρίον ἐπισθίοντα· et Aristoph. Pl. 1005 : Πρωτῶν δ' ὑπὸ τῆς πενίας ἅπαντ' ἐπήσθιε, ubi κατήσθιε libri præter Rav. Nihil autem deest ap. Athen.], et ita ut aliquid ei loco deesse videatur. [Id. Athen. 7, p. 276, F : Ἡρακλῆς, ὃς τοῖς βοείοις κρέασιν ἐπήσθιε σῦκα χλωρά. Ubi respicit locum Euripidis, ex quo Clem. Al. Protr. p. 50 attulit verba τοῖς κρέασι χλ. σῦκ' ἐπήσθιεν. Aristot. H. A. 9, 6 med. : Ἡ δὲ χελώνη ὅταν ἔχιος φάγῃ, ἐπισθίει τὴν ὀρίγανον. Theophr. C. Pl. 6, 4, 7. Absolute etiam Gregor. Nyss. vol. 1, p. 211, D : Τὸν ἄρτον ἄζυμον ἐπισθίειν.] D

Ἐπίσθω, poetice pro ἐπισθίω, habes in Διακόντιον. [In l. Pherecratis ap. Athen. 14, p. 645, A : Διακόντιον ἐπήσθιεν, ἀμφιφῶντ' ἔχων. Epicharm. ib. 3, p. 85, D : Τὰ γλυκέα μὲν ἐντ' ἐπίσθειν. Callim. Ep. 51 : Ἄλα λιτὸν ἐπίσθων.]

[Ἐπεσκιμμένως, Considerate. Basil. M. vol. 2, p. 552, E : Τούτῳ κοινωνεῖν τραπέζης, εἰ τούτου ἕνεκεν, ἐπεσκ., οὐκ ἄλογον. Athan. vol. 2, p. 419. « Theodor. Abbas in Lectt. Mosq. Matthæi 2, p. 37. » Boiss. Συνετῶς, Prudenter, interpretatur Hesychius.]

[Ἐπεσκίασμένως, Obscure, Sub involucris, Involute. Jo. Chrys. In Ep. 1 ad Thess. serm. 1, vol. 4, p. 163, 12 : Ἐνταῦθα καὶ τῶν αὐτοῦ κατορθωμάτων ἅπτεται, ἀλλ' ἐπ. Seager. Euseb. Comm. in Ps. p. 329, A : Διὰ τῶν ἔμπροσθεν ἐπ. τὴν τῶν ἐθνῶν κλῆσιν αἰνιξάμενος. L. D. Euseb. Præp. ev. p. 140. Wakef.]

Ἐπεσκωμμάζω, Sum procax ad dicendum, si VV. LL. credimus. [Est voc. fictum ex ἐπεισκωμάζω s. ἐπεισκ. vel ex ἐπισκωμματίζω.]

[Ἐπεσπευσμένως, Festinanter, Cito. Hesych. : Ἐπιτροπάδην, ἐπ., quod ad ἐπιτροχάδην pertinere post HSt. animadverterunt intt. Pro eo ἐσπευσμένως schol. Hom. Il. Γ, 213.]

[Ἐπεσσυμένως, Cito, Properanter. Aret. p. 100 : Τά τε παρεόντα ἐπεσσυμένως σύνεργα. Tzetz. Anteh. 170 : Ἐπ. ἐς νῆας ἴδαινον Ἀχαιοί. Sed Quinti 3, 443 : Οὐ γάρ τις πίσυνός γε σάκος μέγα νωμήσασθαι ἰοῖσίν γ' ἀπάνευθεν ἐπ. πολεμίζειν, leg. cum Rhodom. ἐπεσσύμενος πολεμίζει. L. Dindorf.]

Ἐπιστραμμένως, More eorum quæ ἐπίστραπται s. ἐπιστρέφονται; aliis Perverse, Obtorte, Contorte. [Thom. M. p. 338 : Μὴ μόνον ἐπ. λέγε ἀλλὰ καὶ ἐπιστρεφῶς. Eust. Il. p. 819, 52 : Τὸ ἐπιστροφάδην ἀντὶ τοῦ ἐνεργῶς, εὐτόνως, σπουδαίως, ἐπ. ὧδε καὶ ὧδε, διὰ τὴν διάφορον θέσιν τῶν κτεινομένων.]

[Ἐπισχαρίς, ἡ, Planum foci solaris, i. e. Terra, ut interpr. et restituit Bœckh. vol. 2, n. 2321, 2 : Ἀελίου γλυκερὴν λεῖπον ἐπεσχαρίην. Hasz.]

[Ἐπεσχάριος, ὁ, Focarius. Leon. Tar. Anth. Pal. 7, 648, 8 : Δαλὸν ἐπισχάριον. αἴ]

[Ἐπεσχάτιος ap. Sibyllam Maii 12, 104; sed scrib. ἄχρις ἐπ' ἐσχατίης καμπῆς. Osann.]

Ἐπετειόκαρπος, ὁ, ἡ, Uno anno fructificans, VV. LL. ex Theophr. 1.

Ἐπετειόκαυλος, ὁ, ἡ, Singulis annis caulem mutans, Theophr. H. Pl. [1, 2, 2 : Ὅσα ἐπετειόκαυλα καὶ ὅσα διετίζει· 6, 3, 1] : Ἐπ. δ' ἐστὶν ὥσπερ ὁ νάρθηξ. [Iterum HSt. :] Ἐπετειόκαυλος, Cujus caulis hyeme moritur, Bud. ex Theophr. 7, p. 82. Affert vero et Gazæ interpret. Qui annuo caule constat, etiamsi radices permanent; Qui singulis annis caulem mutat, VV. LL.

Ἐπέτειος, ὁ, ἡ [et α, ον, Herodoti 6, 105 : Θυσίῃσι ἐπετείῃσι. Sed optimus cod. Flor. ἐπετείοισι, ut τὴν ἐπέτειον est 2, 92; 3, 89. Æsch. Ag. 1015 : Ἐξ ἀλόκων ἐπετειᾶν. Geopon. 10, 77, 7 : Ἐπετείας βλάστης, quum ἐπέτειον βλάστην fuisset ib. 2.] Anniversarius, Annalis, Annum durans, Bud. ex Theophr. : Φασὶ δέ οἱ μὲν ἐπέτειον εἶναι, οἱ δὲ διαμένειν τὴν ῥίζαν εἰς χρόνον... [H. Pl. 1, 1, 2 : Τῶν ἐν τοῖς φυτοῖς ἔνια τοιαῦτ' ἐστὶν ὥστ' ἐπέτειον ἔχειν τὴν οὐσίαν· 9 : Ἐπετείοις καὶ χρονίοις· et ib. 10; 2, 2; 5, 2, etc. De anni tempestatibus C. Pl. 5, 7, 3 : Κατὰ τὰ πάθη καὶ τὰς διαθέσεις τοῦ σώματος, αἳ γίνονται διὰ τὰς ἐπετείους ὥρας. Ib. 12, 1 : Οἷα τὰ ἐπέτεια καύματα γίνεται κατὰ τὸν οἰκεῖον καιρὸν οἷον ὑπὸ κύνα. Aristot. De longæv. c. 1 : Ἐπέτειον... ἔχει τὴν ζωήν· H. A. 2, 40 init. : Σφὴξ ὁ ἐπ. et 9, 40 med. : Αἱ ἐπέτειοι (μέλιτται). Plato Leg. 12, p. 955, D : Τὴν ἐπέτειον ἐπικαρπίαν· Reip. 5, p. 470, B : Τὸν ἐπ. καρπὸν ἀφαιρεῖσθαι· 3, p. 405, C : Τινῶν ἐπετείων νοσημάτων. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 233, 13 : Τάδε ἐπέτεια παρέδομεν, Per annum accepta. Sic ib. n. 138; 140; 141, 44; 142, et alibi.] || Ἐπετείους ὑμᾶς ὄντας, Suid. [ex Aristoph. Eq. 518] exp. εὐμεταβλήτους, ὀλιγώρους, μὴ διαμένοντας ἐν τοῖς αὐτοῖς δεῖ, ἀψικόρους· dicens metaph. sumptam esse ἀπὸ τῶν οἰωνῶν μὴ μονίμων ὄντων, ἀλλὰ φερομένων τῇ πτήσει. [Demosth. p. 649, 16 : Τὰ τῆς βουλῆς ψηφίσματα ἐπέτεια εἶναι· 901, 7 : Τὸν νόμον, ὃς κελεύει τὰς ἐγγύας ἐπετείους εἶναι. Seager. || Hornus, Hornotinus. Etym. M. et Hesych., ἐπὶ τοῦ νῦν ἔτους. V. Ἐξέτειος. || Formam Ion. Ἐπέτεος Koen. ad Gregor. p. 440, ex libro uno reddendam putabat Herodoto 3, 89, quanquam in ἐπέτειος consentiunt libri omnes 2, 92; 6, 105; 8, 108. Nec defensa videtur illa forma simili ἐπιτήδιος. || Formam Ἐφέτειος, de qua v. in Ἔπετος, habent Gl. cum interpr. Annuus, Annotinus; ex Aristot. Probl. 20, 7 et 13, ubi ἐφέτιος libri nonnulli, annotavit Schneider. Sic ἐφετίων pro ἐπετείων Diodori quidam 19, 21. V. Ἔτος L. Dind.]

[Ἐπετειοφορέω.] Ἐπετειοφορεῖν, In singulos annos fructum ferre. [Theophr. C. Pl. 1, 20, 3.]

Ἐπετειοφόρος, ὁ, ἡ, Qui in singulos annos fructificat, Annuatim fructum ferens. Theophr. C. Pl. 1, [20, 3] : Παραυτοφόρα δὲ καὶ οὐκ ἐπετειοφόρα, τῶν δένδρων... τὰ ξηρὰ καὶ ξυλώδη.

Ἐπετειόφυλλος, ὁ, ἡ, Singulis annis folia mutans. Theophr. [H. Pl.] 7, [11, 3] : Τὰ δὲ κιχωριώδη πάντα ἐπ.

[Ἐπετηδευμένως, Consulto, De industria. Schol. Clim. p. 249, 18. Hase.]

Ἐπίτης, ὁ, Pedissequus, Famulus. [Pind. Pyth. 5, init.: Ὁ πλοῦτος εὐρυσθενὴς, ὅταν τις... αὐτὸν ἀνάγῃ πολύφιλον ἐπίταν. Ubi ὀπαδὸν inter alia interpr. schol. Hesych.: Ἐπέται, ἀκόλουθοι, θεράποντες, et omisso ἀκ. Etym. M., Suid., Zon.]

Ἐπετήσιος, ὁ, ἡ et α, ον, Per totum annum durans. Hom. Od. H, [118]: Τάων οὔ ποτε καρπὸς ἀπόλλυται οὐδ' ἀπολείπει Χείματος οὐδὲ θέρευς ἐπετήσιος. Nisi malis Annuus, Qui singulis annis provenit, ἐπέτειος. Infra ἐπιετανὸς pro eod. [Callim. Apoll. 78: Τελεσφορίην ἐπετήσιον, Sacrum anniversarium. Hemst. Ap. Thucyd. 2, 80: Χάονες, ὧν ἡγοῦντο ἐπ' ἐτησίῳ προστασίᾳ ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ γένους Φώτυος καὶ Νικάνωρ, HSt. conj. ἐπετησίῳ. Ἐπετήσιος ἑορτὴ Poll. 1, 57, ponit ut Homericum. Dio Cass. 53, 13: Ἐπετησίους καὶ κληρωτοὺς εἶναι (magistratus)· 50, 10: Τὸ τέταρτον τῆς ἐπετησίας προσόδου. Sed 52, 9: Προστατείαις ἐπετησίοις. Julianus p. 131, D: Ἐπετησίοις θυσίαις. L. Dindorf.]

[Ἐπετίνη. Theophr. H. Pl. 7, 8, 1: Ἐπιγειόκαυλα, καθάπερ ἡ πιτυίνη καὶ ἡ ἀπαρίνη. Cod. Urbinas ἐπετίνη καὶ ἀπαρίνη, et similiter alii.]

Ἐπέτις, ιδος, ἡ, Pedissequa, Famula. Apoll. [Rh. 3, 666: Τις δμωάων, ἥ οἱ ἐπέτις πέλε κουρίζουσα.]

[Ἔπετος. Etym. M. p. 354, 58 s. Suidas vel gramm. Bachm. An. vol. 1, p. 227, 32: Ἐπέτειον ἐπὶ τοῦ νῦν ἔτους. Ἔπετος γὰρ δεῖ λέγεσθαι τὸν ἐνεστῶτα καιρὸν, οὐχὶ διὰ τοῦ φ, ἀλλὰ διὰ τοῦ π ὥς φησι Πίνδαρος καὶ Δημοσθένης. Ῥητορική. Manifestum videtur improbari scripturam ἐφέτειος, de qua v. in Ἐπέτειος, ubi indicati sunt ll. Dem., quos respexit grammaticus. Non liquet autem quid sit ἔπιτος, nisi scribendum quod sæpe scribi ἐφ' ἔτος in Ἔτος dicemus, et quo referatur Pindari, si nomen recte habet, auctoritas.]

[Ἐπεναύζω, Acclamo. Orph. H. 68, 6: Ἐπεναύζουσαι ἀνάγκαις (Eumenides), i. e. Gaudentes necessitatibus s. legibus fatalibus quarum Furiæ sunt vindices. Sic autem HSt. correxit librorum script. ἀπαυάζουσαι vel ἀπαυγάζουσαι. Ib. 78, 9, cum accusat.: Ἐπευάζουσα ἄναχτα, Celebrans vel Evans. In gl. Hesychii Ἐπιβαλλομένη, ἐνθεαζομένη, ἐπευαδομένη vel potius ἐπευαζομένα restituebat Valck. Ep. ad Rœver. p. 78.]

[Ἐπευδοκέω, Acquiesco, Probo. Nicet. Alex. p. 157, D: Ἐπευδοκεῖ τῇ ἐπανειλύσει. L. D. Niceph. Antioch. Vita Sim. Styl. Actt. SS. Maii t. 5, p. 365, 64: Συνεὶς οὖν ἐντεῦθεν καὶ Θεὸν ἐπευδοκεῖν τῇ χειροτονίᾳ· et p. 366, 53: Θεὸν ἄνωθεν ἐπευδοκοῦντα. At ap. Constant. Acrop. Orat. in Jo. Damasc. Actt. SS. ib. t. 2, p. 735, 57: Ἐπευδοκῆσαι τουτῳὶ τὰ πρὸς ἔφεσιν, videtur vert. Largiri. Hase.]

Ἐπευθῡμέω, Bono s. Æquo animo sum in vel ob. [Sap. Sal. 18, 6: Ἵνα ἀσφαλῶς εἰδότες οἷς ἐπίστευσαν ὅρκοις ἐπευθυμήσωσι. Ceterum vocem hanc Aristæneto 2, 14, p. 258, restituit Abresch. Schlæusn.]

Ἐπευθύνω, Dirigo, Rego: ἐπευθύνειν τὰ κοινὰ, inquit Bud., vel ἀπευθύνειν, Æschin. [p. 76, 13: Τὸν τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν πόλιν ἅρδην ἀνατετραφότα τοῦτον ἐάσετε πάλιν ἀπ. τὰ κοινὰ, ubi in libris variatur inter ἐπ. et ἀπευθύνειν] dicit pro Regere. [Æsch. Pers. 860: Νομίσματα πύργινα πάντ' ἐπεύθυνον. Ubi ἀπεύθυνον cod. Med. a pr. manu. Plut. Mor. p. 790, F: Ὁ πολιτικὸς πράττων τὰ κοινὰ καὶ διοικῶν ἐπευθύνει τὸν νέον· 975, F: Ταῖς μὲν ἐπικόπτοντα, ταῖς δὲ ἐπευθύνοντα πράξεις καὶ ὁρμὰς εἰς τὸ τέλος. Proprie Xen. Cyn. 5, 32: Οὐρὰν δὲ οὐκ ἐπιτηδείαν ἔχει (lepus) πρὸς δρόμον· ἐπευθύνειν γὰρ οὐχ ἱκανὴ τὸ σῶμα διὰ τὴν βραχύτητα. Poll. 5, 60: Ἐπευθύνειν τὰ ἴχνη. Plut. Mor. p. 980, F: Αἱ σύνεστιν ἐνὶ τῶν μεγάλων κητῶν καὶ προνήχεται τὸν δρόμον ἐπευθῦνον (ἰχθύδιον, quod vocatur ἡγεμών). ῦ]

[Ἐπευθύς. Joseph. A. J. 15, 8, 5: Τῆς χώρας ἀρίστην οὖσαν τὴν πλησίον κατεμέρισε τοῖς οἰκήτορσιν, ὡς ἐπευθὺς ἐν εὐδαιμονίᾳ συνιόντες οἰκεῖν. Recte al. εὐθὺς... συνιόντας.]

[Ἐπευκλείζω, Decoro, Honesto, Orno. Epigr. ap. Athen. 1, p. 19, C: Θήβας πατρίδ' ἐπευκλείσας. Simonid. Anth. Pal. 13, 14, 2: Νίκαις ἱππόδοτον πατρίδ' ἐπευκλείσας.]

[Ἐπευκτέος. V. voc. seq.]

Ἐπευκτὸς, ὁ, ἡ, Exoptandus, Votis expetendus: ut ἐπ. ἡμέρα, Hierem. 20, [14, unde ἐπευκτία citat Clem. Str. 3, p. 201, 21 ed. Comm.] Hesych. et Suid. exp. ἐπιθυμητὴ, εὐχῆς ἀξία. [Nicet. Eugen. 9, 243: Τοῖς ἐπευκτοῖς ἐμπατήσαιεν τόποις. Boiss.]

[Ἐπευλᾰβέομαι, Metuo, Vereor. Macc. 2, 14, 18: Ἐπευλαβεῖτο τὴν κρίσιν δι' αἱμάτων ποιήσασθαι. Sed Alex. ὑπευλαβεῖτο, quo utitur Method. p. 86.]

[Ἐπευλογέω, Benedico. Poetaster cum Wernsdorfii Phile p. 50: Ἄκουσον, θύτα, τοὺς λόγους ἐπευλόγει. Boiss. Tzetz. Hist. 9, 207: Φαγὼν οὖν ἐπευλόγει με. Ellebal. Constant. Cærim. p. 117, C: Πνεῦμα τὸ πανάγιον, τὸν λόγον ἐπευλόγησον. Cinnam. p. 12, D: Μανουὴλ τοῦτον οὖν εὐλαβείᾳ προσιὼν ἐπευλόγει. Nicet. Man. Comn. p. 40, D: Ἦν δ', ὡς ἔοικε, καὶ τὸ θεῖον ἐπευλογοῦν καὶ πληθῦνον αὐτά. Pass. Georg. Syne. p. 107, A: Ἐπευλογήθη (Jacob). L. Dind.]

[Ἐπευμοιρέω, Nanciscor. Georg. Acrop. p. 43, D: Κοινοῦ χρυσοβούλλου ἐπευμοιρῆσαι. L. Dind. Sum felix. Gemist. Pletho Orat. fun. p. 25 ed. Fülleb. Osann.]

[Ἐπεύναχτος. Ἐπευναχτής. V. Ἐπευναταί.]

Ἐπευναταὶ, Hesychio οἱ συγκοιμηταὶ [Concubini. Quæ gl. alludit, ut viderunt intt., ad nomen quod Spartani imposuerunt helotis illis quos, ut ait Theopomp. ap. Athen. 6, p. 271, C, ἀποθανόντων πολλῶν Λακεδαιμονίων ἐν τῷ πρὸς Μεσσηνίους πολέμῳ ἀνεβίβασαν ἐφ' ἑκάστην στιβάδα τῶν τετελευτηκότων, καὶ πολίτας ὕστερον ποιήσαντες προσηγόρευσαν ἐπευνάκτους, ὅτι κατετάχθησαν ἀντὶ τῶν τετελευτηκότων εἰς τὰς στιβάδας. Qua forma bis deinceps ap. Ath. est τοῖς ἐπευνάκτοις, et antea τῶν ἐπευνάκτων, ap. Hesychium vero Ἐνεύναχτοι cum interpr. οἱ παρθενίαι. Qui codicis sui vitio deceptus recepit ἐνεύναχτοι, omisit autem ἐπεύναχτοι. Sed idem quod illos ἐνευνάκτους vel ἐπευνάκτους non diversos dicit a παρθενίαις, qui vulgo perhibentur filii fuisse τῶν ἐπευνάκτων, commune habet cum Diodoro, ap. quem de iisdem partheniis bis est ἐπευναχτῶν et ἐπευναχταὶ Exc. Vat. p. 10 ed. Mai. Quæ forma si plus est quam error librarii, etiam Hesychio reddenda erit pro ἐπευναταὶ, ut, si minus apud ipsos Spartanos, certe ap. historicos et grammaticos antiquos variatum fuerit quum in significatione tum in forma vocabuli. Recte enim a transitivo ἐπευνάζω formatur ἐπεύναχτος, ut ab intransitivo ἐπευναχτής. L. Dind.]

[Ἐπευτῡχέω, Nanciscor. Nicet. Eugen. 1, 158: Οὕτω τοσαύτην ἡ Δρόσιλλα παρθένος καινὴν ἐπευτύχησε καλλονῆς χάριν· 7, 209: Θεοῦ, ὃν καὶ συνεργὸν τῆς καθ' ἡμᾶς ἀγάπης ἐπευτυχοῦμεν. Boiss.]

Ἐπευφημέω, Fausta acclamatione do significationem quandam approbationis, Secunda admurmuratione approbo. Hom. Il. A, [22]: Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοὶ Αἰδεῖσθαί θ' ἱερῆα καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα. [Apoll. Rh. 4, 295: Τέρας εἶσιν, ᾧ καὶ πάντες ἐπευφήμησαν'... στέλλεσθαι τήνδ' οἶμον· et absolute 1594. Plut. Galb. c. 14: Κάκεῖνος ἐπευφήμει καὶ τοὺς ἑπομένους ἐκέλευσε. Dio Cass. 62, 23: Θύσας καὶ ἐπευφημήσας· 74, 1: Οἱ ἄνθρωποι πολλὰ ἐπευφήμουν. Charito l. 8 extr.: Ἐπευφήμησεν ὁ δῆμος, Ἀγαθῷ ἀνδρὶ κτλ.] Bud. ab Arriano poni ait pro Bene ominor. [Exp. 6, 13, 9: Ἰδεῖν ἐγγύθεν καί τι καὶ ἐπευφημίσαντες ἀπελθεῖν, ubi ἐπευφημήσαντες restituit Lobeck. ad Phryn. p. 597, idemque pro eodem ap. Proc. H. in Sol. 26: Ἄλλοι δ' ἀέρων Ἀδωνιν ἐπευφήμισαν ἀοιδοί. Ubi cum accus. conjungitur, signif. simili atque in Actis SS. April. vol. 3, p. xiv, B: Ἐπευφήμει τὸν βασιλέα ὁ δῆμος, Fausta acclamatione excipiebat. Arrian. Epict. 3, 26, 29: Ἀκολουθῶ ἐπευφημῶν τὸν ἡγεμόνα, ὑμνῶν αὐτοῦ τὰ ἔργα, Collaudans s. Prædicans.] Sic in VV. LL. Omine bono prosequor. In lisd. Faustum precor, Salutem et felicitatem precor, Secundo clamore laudo. Affertur vero et hic l. Eur. [Iph. A. 1468]: Ἐπευφημήσατε Παιᾶνα τῇ μῇ συμφορᾷ Διὸς κόρην Ἄρτεμιν· et exp. Bene ominantes Artemidi filiæ Jovis pæana canite de mea calamitate, additurque, Lascarin hic subaudisse κατά. Adjicitur vero et hic ejusd. poetæ l. [Iph. T. 1403]: Ἐπευφήμησαν εὐχαῖσιν κόρης Παιᾶνα, et exp. Fausto pæane prosequebantur preces puellæ. Male vero ἐπευφήμησαν in illo Hom. l. interpr. simpl. Assensi sunt. [Æsch. Pers. 620: Χοαῖσι ταῖσδε νερτέρων ὕμνους ἐπευφημεῖτε. Musæus 275: Οὐ ζυγίην Ἥρην τις ἐπευφήμησεν ἀοιδὸς, Invocavit s. Invocanda bonum omen dedit. Apoll. Rh. 1, 556: Νόστον ἐπευφήμησαν ἀκηδέα νισσομένοισιν,

Apprecatus est. Alia constr. Æsch. ap. Plat. Reip. 2, p. 383, B : Ξύμπαντα δ' εἰπὼν θεοφιλεῖς ἐμὰς τύχας Παιὼν ἐπευφήμησεν, Sortem meam diis caram fausto omine appellavit. Schol. cum libris nonnullis παιῶνα, quod explicat ἀλαλαγμὸν ἐπ' εὐτυχίᾳ. Alii παιᾶνα, ut supra ap. Eurip. Eadem autem constr. Proculus l. supra cit., Ἄλλοι δ' ἁβρὸν Ἄδωνιν ἐπευφήμησαν ἀοιδοί, Alii (Solem) vocarunt Adonin. Et passivo Hierocl. In Pythag. p. 42 : Ὅθεν καὶ θεῶν παῖδες οἱ ἥρωες εἰκότως ἐπευφημοῦνται. L. Dind.]

['Επευφημίζομαι, Euphemismo utor s. vocabulo vel oratione boni ominis. Schol. Aristoph. Ran. 1421 : Εἰώθεισαν δὲ τοῖς τοιούτοις ὅρκοις χρῆσθαι ἐπευφημιζόμενοι, ὥστε εἰπεῖν μὲν, Μὰ τὸν, ὄνομα δὲ μηκέτι προσθεῖναι. Hesych. v. Καταίσια ab Hemst. cit. : Καταισίμους ἐπευφημιζόμενοι λέγουσι τὰς ἐπ' ἀγαθῷ μαντείας. Schol. Pind. Pyth. 3, 27. Permutatum cum ἐπιφημίζω notavit Lobeck. ad Phryn. p. 597.]

['Επευφημισμὸς, ὁ, Fausta s. Secunda acclamatio. Eust. Il. p. 120, 18 : Ὁ τῶν Ἀχαιῶν ἐπ. (Il. A, 22 l. in 'Επευφημέω cit.) Ap. Hesych. v. Εὖα perperam scribebatur ἐπευφημιασμός.]

['Επευφραίνομαι, Lætor. Basil. M. vol. 3, p. 94, E : 'Επὶ μεῖζον τῆς περὶ σὲ ἐπιφανείας αὐξανομένης αὐτοί τε ἐπευφραίνεσθαι κτλ. Angl. Psell. in Cant. Cant. 2, 3. Boiss. Euseb. H. E. p. 56, 268. Kall. Greg. Nyss. vol. 2, p. 175, A : Παισὶν οὐκ ἐπευφραίνεται· 542, A. Et absolute 759, C.]

['Επευφρατίδιος, ὁ, Euphratis accola. Lucian. Pisc. c. 19 : Σύρος τῶν 'Επευφρατιδίων. ἀΐΐ]

['Επευχᾰριστέομαι, Gratias ago. Clem. Hom. 10, 26 Kall. Papyrus in Maii Auctt. class. vol. 5, p. 601. Osann. Act. Const. Acrop. Or. in Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 751, 32 : 'Επευχαριστήσας ὥσπερ τοῦ συναλλάγματος, Veluti gratulatus sibi de. Hase.]

'Επευχὴ, ἡ, Precatio, Preces. Votum, ex Plat. [9, p. 871, C. || Signif. eadem qua seq. ἐπεύχιον paroxytonon 'Επεύχη ponit Ducang. Gl. p. 419, cum ex. Eucholog. de Dedicat. templi p. 832, ubi est Τάπητα ἤγουν ἐπεύχην, quod tamen est pro ἐπεύχιον vel ἐπεῦχιν, pariter atque ἀπευχὴν, ab eodem Ducangio annotatum.]

['Επεύχιον, τὸ, Tapes qui εὐχὰς s. orationes in ecclesia et alibi ad deum fundentibus insterni solet; hinc Quivis tapes villosus, qui humi sterni solet. Eust. Il. p. 1056, 64; 1347, 38, aliique Byzantini ap. Ducang. Gl. p. 419. Qui etiam 'Επευχίτης, ὁ, affert ex Jo. Phocæ Descr. Terræ S. c. 23, p. 35 : Μικρόν τι ξυλάριον πρὸς ἡμᾶς ἀγαγεῖν, ἀφ' οὗ σταυρία κατασκευάσαντες ἡμῶν τοῖς ἐπευχίταις χάριν εὐλογίας ταῦτα παρέξομεν. Ubi vertit Allatius, Voti reis.]

'Επεύχομαι, pro simpl. εὔχομαι, Precor, Vota facio, aliquoties ap. Hom., quum addit dat. θεοῖς. [Od. Ξ, 423, Υ, 238, Φ, 203. Et cum nomine numinis Il. Γ, 350, Z, 475, Od. K, 533, Υ, 60, Pind. Pyth. 3, 77, Soph. OEd. C. 1024, Aristoph. Vesp. 388, Pac. 1320.] Sic et ap. Plut. Et interdum etiam c. infin., ut Cam. [c. 12] : 'Επεύξατο τοῖς θεοῖς ταχὺ Ῥωμαίους μετανοῆσαι, Deos precatus est ut Romanos pœniteret. [Hom. Od. Ξ, 423 : 'Επεύχετο πᾶσι θεοῖσιν νοστῆσαι 'Οδυσῆα. Æsch. Ag. 1324 : Ἡλίῳ δ' ἐπεύχομαι ... τίνειν. Soph. Phil. 1470 : Νύμφαις ἁλίαισιν ἐπευξάμενοι νόστου σωτῆρας ἱκέσθαι. Aristoph. Pac. 1320; Xen. Cyrop. 8, 3, 13; Demosth. p. 274, 27.] Et cum accus. rei ac dat. pers. Galba [c. 18] : Τὴν εὐτυχίαν ἐπευχομένων τῷ αὐτοκράτορι. [Æsch. Sept. 279 : Τοιαῦτ' ἐπεύχου μὴ φιλοστόνως θεοῖς. Cum accus. solo Æsch. Ag. 1462 : Μηδὲν θανάτου μοῖραν ἐπεύχου. Soph. OEd. C. 484 : Τάσδ' ἐπεύχεσθαι λιτάς. Eur. Suppl. 8 : 'Επευξάμην τάδε. Cum infinit. Æsch. Sept. 466 : 'Επεύχομαι τάδε μὲν εὐτυχεῖν· Ag. 1293 : 'Επεύχομαι δὲ καιρίας πληγῆς τυχεῖν· Eum. 934, Soph. Tr. 16, Xen. Cyrop. 4, 2, 12, Plato Leg. 2, p. 664, C. Absolute Eur. Ion. 670 : Εἰ δ' ἐπεύξασθαι χρεὼν, ἐκ τῶν Ἀθηνῶν μ' ἡ τεκοῦσ' εἴη γυνή. Plato Leg. 9, p. 878, A : Τούτῳ τῷ τρόπῳ ἐπευξαμένους.] At vero ap. Eur. ἐπεύχεσθαι otiosam non habet præp. [Hec. 542] : Πᾶς δ' ἐπεύξατο στρατὸς, pro Verba precantis Neoptolemi votis prosequutus est, Bud. p. 622. Existimo autem posse etiam verti, Neoptolemi vota suis subsequutus est. Ap. Xen. certe invenio ἐπεύχεσθαι et de Eo qui alicujus verbis preces subjungit. [Vel potius, qui precatur, precibus verba subjungit, Cyrop. 5, 1, 28 : 'Επεύξατο, ἀλλ', ὦ Ζεῦ μέγιστε, αἰτοῦμαί σε κτλ., eodemque modo alibi sæpius. || Imprecor. Æsch. Ag. 1600 : Μόρον δ' ἄφερτον Πελοπίδαις ἐπεύχεται· 501, Cho. 112, Sept. 452; Plato Leg. 11, p. 931, B, Critiæ p. 119, E, et ubi in bonam partem dicitur, 120, B. Seq. infinit. Æschin. p. 69, 14, Soph. OEd. T. 249. Absolute Tr. 811, Ph. 1286. || Voveo. Æsch. Sept. 271, quum dixisset : Κἀμῶν ἀκούσασ' εὐγμάτων ἔπειτα σὺ ὀλολυγμὸν ἱρὸν εὐμενῆ παιάνισον, addit : 'Εγὼ δὲ χώρας τοῖς πολισσούχοις θεοῖς πεδιονόμοις τε κἀγορᾶς ἐπισκόποις Δίρκης τε πηγαῖς, οὐδ' ἀπ' Ἰσμηνοῦ λέγω, εὖ ξυντυχόντων καὶ πόλεως σεσωσμένης ταυροκτονοῦντας θεοῖσιν ὧδ' ἐπεύχομαι θήσειν τρόπαια. Ubi legendum esse ὕδασί τ' Ἰσμηνοῦ λέγω, pluribus alibi dicemus. Plato Critiæ p. 119, D : 'Επευξάμενοι τῷ θεῷ τὸ κεχαρισμένον αὐτῷ θῦμα ἑλεῖν. || Adoro, cum accus. pers. Aristænet. 2, 2, p. 134 : 'Επηυξάμην ἀρτίως θεούς. Xen. Eph. p. 21, 13 : 'Επεύχονται δὲ αὐτούς. Const. Cær. p. 17, B : 'Εκεῖσε γὰρ οἱ τῆς συγκλήτου πάντες ἵστανται ἐπευχόμενοι τοὺς δεσπότας. Et cum duplici accus. p. 7, D : Τὰ εἰωθότα ἐπευχόμενοι τοὺς δεσπότας. Pro quo ἐπευχόμενον τοῖς δεσπόταις est 8, C.] || Ap. Hom. ἐπεύχομαι pro Glorior, Jacto me, ut simpl. εὔχομαι. [Il. E, 119 : Ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος καὶ ἐπεύχεται· P, 35 : 'Επευχόμενος δ' ἀγορεύεις, et alibi sæpius. Cum adj. N. 413 : Δηίφοβος δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο. Ib. K, 368 : Μή τις Ἀχαιῶν φθαίη ἐπευξάμενος βαλέειν, i. e. βαλεῖν καὶ ἐπεύξασθαι. Cum dat. Il. Π, 829 : Καί οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· Λ, 431 : Δοιοῖσιν ἐπεύξεαι Ἱππασίδῃσι.] Ex Eur. quoque affertur ἐπεύχομαι μέγα θράσος, pro Jacto me valde audacem. [Rhes. 693. Absolute Æsch. Ag. 1394 : 'Εγὼ δ' ἐπεύχομαι. Seq. infinit. Hom. H. Ven. 287, Æsch. Eum. 58, Ag. 1262, Plato Leg. 10, p. 905, A, Epin. p. 991, C, Soph. p. 235, C. Cum duplici accus. Eur. Iph. T. 508 : Ἄργος πατρίδ' ἐμὴν ἐπεύχομαι. L. Dind.]

['Επευωνέομαι pro ἐπευωνίζομαι perperam scriptum ap. Constant. Basil. Mac. c. 46, p. 118 : Τοσοῦτόν φασιν ἐπευωνηθῆναι τότε τὸ ἔλαιον, pro ἐπευωνισθῆναι. L. D.]

'Επευωνίζω, Vilem s. Viliorem reddo. Plut. Cic. [c. 8, coll. Coriol. c. 20, C. Gracch. c. 5, ubi cum dativo pers.] : Ὧν οὐδὲν ἐποιήσατο κέρδος, ἀλλ' ὅσον ἐπευωνίσαι τὴν ἀγορὰν, ἀπεχρήσατο τῇ φιλοτιμίᾳ, Ut annonam viliorem redderet, Bud. Idem alioqui ab Eodem accipi ἐπευωνίζω tradit pro Vili licitor; sed locum non affert. [Respexit Mor. p. 828, E, infra cit.] At in VV. LL. redditur Vili pretio emo s. vendo; et affertur ille Plut. locus, cui tamen illa potius, quam attuli, interpretatio convenit. [Sic etiam Demosth. p. 687, 24 : Τὰς τιμὰς καὶ τὰς παρ' ὑμῶν δωρεὰς ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες οὕτω πωλοῦσιν ἐπευωνίζοντες. Plut. Mor. p. 828, E : Κἂν πωλῇς, ἐπευωνίζοντα (fœneratorem qui vili pretio vendere vendentem cogit). Vendendi vero significatione Dio Cass. 47, 14 : Τὰ μὲν ἐπευωνίζοντες, τὰ δὲ καὶ προῖκα σφίσι χαριζόμενοι· ut eodem modo capiendus videatur alter ejusd. l. fr. Peir. 102, p. 43, 97 : Πᾶσαν αὐτοῖς τὴν λείαν ἐπευωνίσας ἀπέδοτο. Ad eand. referendi ll. Pollucis 3, 125 : 'Επευωνίζουσιν, ἄξια πιπράσκουσιν· Philonis vol. 1, p. 268, 17 : Τῶν λεγόντων μὲν εἶναι σοφῶν, πωλούντων δὲ τὴν σοφίαν καὶ ἐπευωνιζόντων· Basilii M. vol. 1, p. 109, A : Ἀποκηρύξει τὰ σὰ καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς σοῖς ἐπευωνίζων αὐτὰ διαθήσεται. Passivo Poll. 1, 51 : 'Επευωνισμένων τῶν πυρῶν· 7, 10 : 'Επευωνισμένα καὶ ἀντίπροικα. Dio Cass. 60, 17 : Ἡ πολιτεία οὕτως ὑπὸ τῆς εὐχερείας ἐπευωνίσθη ὥστε καὶ λογοποιηθῆναι ὅτι κἂν ὑάλινά τις σκεύη συντετριμμένα δῷ τινι, πολίτης ἔσται. Et altera signif. Philo vol. 2, p. 451, 9 : Εἰ δέ τινας ὑπ' ἀνδραποδοκαπήλων ἐπευωνιζομένους ἰδών τις οἴεται δούλους εὐθὺς εἶναι. Egit de hoc v. Hemsterh. ad Luciani Nigr. c. 23.]

['Επευωχέομαι, Epulor in. Dio Cass. 62, 15 : 'Επὶ στρωμάτων ἁπαλῶν ἐπευωχεῖσθαι.]

'Επέχω, [fut. ἐφέξω et ἐπισχήσω], Inhibeo, Reprimo, Moror, Retro ago. [Hom. Il. Φ, 244 : 'Επέσχε ῥέεθρα ὄζοισι. Plut. Cat. min. c. 28 : 'Επέσχε τῇ χειρὶ τὸ στόμα.] Soph. [Aj. 50], ἐπέχω χεῖρα, Reprimo manum. [OEd. C. 1432 : Καὶ μή μ' ἐπίσχῃς· Aj. 847 : 'Επισχὼν χρυ-

σόνωτον ἡνίαν· Phil. 881 : Μηδ' ἐπίσχωμεν τὸ πλεῖν. Eur. Iph. A. 861 : Ὧν μ' ἐπίσχες οὕνεκα· Hec. 895 : Πολυξένης ἐπίσχες τάφον· Hel. 1642 : Ἐπίσχες ὀργάς. Thuc. 5, 63 : Τὴν μὲν ζημίαν ... ἐπίσχον. Idemque cum accus. pers. 4, 5. Demosth. p. 518, 20 : Τὸ λαμβάνειν δίκην ἐπίσχετε ταύτας τὰς ἡμέρας· 541, 24.] Plut. : Τίς δ' ἂν ἐπίσχοι μυριάδας ἵππων Ῥωμαίων; Sol. [c. 5] : Ἐφίξειν γράμμασι τὰς ἀδικίας τῶν ἀνθρώπων. Et pass. ap. Synes., ῥεῦμα ἐπισχεθέν, Flumen retentum et cohibitum. At ἐπέχειν τὴν γλῶσσαν, pro Continere linguam, Favere lingua [Eur. Hec. 1283 : Οὐκ ἐφίξετε στόμα; Phœn. 866 : Κλήσας στόμα χρησμοὺς ἐπίσχον. L. D. Galen. De simpl. med. virt. 8, p. 103 : Τὴν ῥέουσαν γαστέρα ἐπέχει]: et ἐπισχόμενος τὰ ὦτα ex Plut. [Pomp. c. 55] de Eo qui aures obturavit, vide ap. Bud. [V. infra in medio. Seq. infinit. cum part. μὴ Soph. Phil. 342 : Οὐ πολὺν χρόνον μ' ἐπίσχον μή με ναυστολεῖν ταχύ· El. 517. Aliter Thucyd. 1, 129 : Καί σε μήτε νὺξ μήτ' ἡμέρα ἐπισχέτω ὥστε ἀνεῖναι πράσσειν τι ὧν ἐμοὶ ὑπισχνεῖ.] Dicitur et ἐπέχω σε τούτου, Obsto ne hoc facias, Bud. ex Plut. Sic [Eur. Andr. 160 : Ὧν ἐπισχήσω σ' ἐγώ. Xen. H. Gr. 6, 5, 14 : Ἐπέσχον αὐτοὺς τῆς δώξεως. Demosth. p. 505, 16; 1128, 16;] Plato Ap. Socr. [p. 39, D] : Ἐπισχήσειν τοῦ ἀνετάζειν. [Aristoph. Lys. 743 : Ὦ πότνι' Εἰλειθυῖ' ἐπίσχες τοῦ τόκου.] Interdum vero neutral. pro Subsisto, Supersedeo : Ὅπου ἂν ἐπίσχωσι τῆς πορείας, Xen. [Cyrop. 4, 2, 12, Anab. 3, 4, 36. Plato Lys. p. 210, E : Ἐπίσχον τοῦ λόγου. Demosth. p. 179, 14 : Ἐπισχὼν ὧν ὥρμηκε. Thuc. 8, 31 : Τούτου μὲν ἐπίσχετε.] Item Expecto, Cunctor, Differo, Intermitto : de quibus Bud. p. 635, qui etiam annotat in l. illo, ἐπίσχωσι τῆς πορείας, subaudiri posse ἑαυτούς, τὴν ὁρμήν : quod et de similibus ll. intelligendum est. Sic autem ὀλιγοπτυκὸς esse putatur sermo, quum dicitur [Thuc. 5, 32; 8, 5, Plut. Mor. p. 1120, C; 1123, E, et alibi] ἐπέχω περὶ τούτου : subaudiri enim acc. τὴν συγκατάθεσιν : quum etiam Cic. Retineo et inhibeo assensionem interpr. [Plut. Mor. p. 955, C : Τὸ ἐπέχειν ἐν τοῖς ἀδήλοις.] Hinc autem vocati ἐφεκτικοὶ philosophi, qui et Pyrrhonii, atque Academici : vide Ἐφεκτικός. [Hom. Od. Φ, 186 : Ἀντίνοος δ' ἐπέσχε. Æsch. Prom. 697 : Ἐπίσχες, ἴσθ' ἂν καὶ τὰ λοιπὰ προσμάθῃς· Cho. 896 : Ἐπίσχες. Soph. Phil. 539 : Ἐπίσχετον· μάθωμεν· OEd. C. 856. Eur. Phœn. 896 : Ἐπίσχες αὐτοῦ. Aristoph. Eq. 847 : Ἐπίσχες ἐν ταῖς ἀσπίσιν. Soph. El. 1369 : Εἶ δ' ἐφέξετον. Aristoph. Pac. 1042 : Μῶν ἐπισχεῖν σοι δοκῶ; Thuc. 1, 90, 131 et alibi. Futuro 6, 33 : Ὅμως δὲ οὐ καταφρονήσεις ἐπισχήσω, Non tacebo. Herodot. 1, 32 : Πρὶν ἂν τελευτήσῃ, ἐπισχεῖν, μηδὲ καλεῖν κω ὄλβιον· 5, 51 : Λέγειν μηδὲ ἐπισχεῖν τοῦ παιδίου εἵνεκα· 7, 139 : Οὐκ ἐπισχήσω. Morandi signif. 8, 32 : Ἐπισχόντες ἐν τούτῳ τῷ χώρῳ μέχρι μέσου ἡμέρης· et ib. 100. Et cum accusativis temporis 1, 132 : Ἐπισχὼν ὀλίγον χρόνον· 5, 89; 8, 66, 113; 9, 49; Thuc. 1, 137; 4, 73, 78, 124; 7, 74; Xen. H. Gr. 1, 6, 6, Cyrop. 5, 5, 10; Plat. Leg. 6, p. 571, B, Phæd. p. 59, E, 95, E; Aristoph. Nub. 495. In inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 446, n. 2647, 2, βαιὸν ἐπίσχες scribendum, non ἐπίσχου, si nihil nisi ἐπισ est in lapide. || Cum aliis accusativis. Thuc. 2, 76 : Τοῦτο μὲν ἐπίσχον, ubi τούτου malebat HSt. 5, 46 : Ἐπισχόντας τὰ πρὸς Ἀργείους. V. infra in pass. || Cum infinit. Xen. Comm. 3, 6, 10 : Συμβουλεύειν ... ἐπισχήσομεν. Cum partic. Eur. Phœn. 449 : Ὡς ἀμφὶ ταῖχη καὶ ξυνωρίδας λόχων τάσσων ἐπίσχον πόλιν· cui Pors. contulit anon. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 380 : Ἐπίσχες ὀργιζόμενος. Aristoph. Eq. 915 : Εἰς ἣν ἀναλῶν οὐκ ἐφέξεις.] || Adhibeo, Applico, Attendo : ἐπίχω τὸν νεῶν, τὴν γνώμην, cum dat. Lucian., Plut. [Æm. Paul. c. 8 : Ἐπεῖχε τῷ πολέμῳ τὴν γν.] pro προσέχω. [Plato Leg. 11, p. 926, B : Τρυφῶν καὶ ἐπὶ μείζοσι γάμοις τὴν διάνοιαν ἐπέχων. Aristot. De memor. c. 2 fin.] Ut autem Attendere animum dicitur, et interdum Attendere sine acc., sic et ἐπέχειν nonnunquam per se ponitur : ac præsertim ap. recentiores. Ita certe usus est Paul. 1 Ad Tim. 4, [16] : Ἔσχε σεαυτῷ καὶ τῇ διδασκαλίᾳ. Sic autem ἐπέχων redditur Attendens et Luc. 14, 7 : Ἔλεγε δὲ πρὸς τοὺς κεκλημένους παραβολήν, ἐπέχων πῶς τὰς πρωτοκλισίας ἐξελέγοντο. Ubi tamen accipere malim pro καταστοχαζόμενος, Et hunc veluti scopum sibi propositum habens : quo etiam modo accipi h. v. testatur Eust., atque huc pertinet istud Pindaricum [Ol. 2, 98] : Ἔπεχε σκοπῷ τόξον, pro Intende, s. Dirige in scopum [Eur. Herc. F. 984 : Ἄλλῳ δ' ἐπεῖχε τόξα. Plut. Cæs. c. 8 : Γυμνὰ τὰ ξίφη ἐπίσχον] : necnon istud Herodoti fortasse [6, 96] : Ἐπὶ Νάξῳ [Νάξον] ἐπεῖχον στρατεύεσθαι οἱ Πέρσαι, ut sit pro Deliberabant, et veluti scopum sibi proponebant. Ubi tamen vulgo redditur Urgebant. [Sic 1, 153. Et 1, 80 : Τὸ ἱππικὸν, τῷ δή τι καὶ ἐπεῖχε ὀλίγῳ ὕστερον, Thuc. 2, 81 : Οὔτ' ἐπίσχον τὸ στρατόπεδον καταλαβεῖν, χωρήσαντές τι κτλ. Schol. ἐνεχαρτέρησαν.] Ἐπέχειν pro Adhibere, Admovere, Applicare, non in metaph. solum loquendi generibus, sed et in aliis : [μαζὸν vel] μαστὸν ἐπέχειν [Hom. Il. X, 83, Eur. Andr. 225,] Pausan. [1, 33, 7; Soph. ap. Poll. 3, 10. Θηλὴν Greg. Nyss. vol. 3, p. 351, A], Applicare s. Admovere mammam. [V. infra in signif. Præbendi s. Dandi. Hom. Il. X, 494 : Κοτύλην τις τοτὲ τῶν ἐπέσχεν. Inversa locutione Eur. Ion. 1492 : Γάλακτι δ' οὐκ ἐπέσχον οὐδὲ μαστῷ, τροφεῖα μητρὸς, οὐδὲ λουτρὰ χειροῖν.] Sic Theocr. [13, 46] : Ἦτοι ὁ κῶρος ἐπεῖχε ποτῷ παλυχανδέα κρωσσὸν, exp. Admovebat, Applicabat aquæ urnam. Et ἐπέχειν τοὺς ὀφθαλμούς, τὸν ὀφθαλμόν τινι, Lucian. [Dial. mar. 1, 2], Admovere oculum alicui : pro quo tamen potius dicitur Adjicere, Intendere oculum. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 31, B : Ἐπισχὼν τούτοις τὸν ὀφθαλμόν· vol. 3, p. 571, B : Τὴν ἀκοὴν ἐπέχων.] Crediderim autem hunc aut similem acc. subaudiri Act. 3, 5 : Ὁ δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς· ut sit pro ἐπεῖχε τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὴν ὄψιν αὐτοῖς, Intuebatur in eos : Ἐβλεπεν εἰς αὐτούς· quod facere jussus erat a Petro, dicente βλέψον εἰς ἡμᾶς. Ut porro dicitur aliquis ἐπέχειν ὀφθαλμὸν, Intendere oculum, sic a Pind. dici docui ἐπέχειν σκοπῷ τόξον, Intendere s. Dirigere in scopum. Nec ἐπέχειν est solum Intendere, verum etiam Tendere adversus : ut exp. et in Hom. Od. X, [75] : Ἐπὶ δ' αὐτῷ πάντες ἔχωμεν Ἀθόοι· hic enim est tmesis, pro ἐπέχωμεν αὐτῷ. [Il. E, 240 : Ἐμεμαῶτ' ἐπὶ Τυδείδῃ ἔχον ὠκέας ἵππους, et al. Hesiod. Op. 442 : Ἐπὶ ἔργῳ θυμὸν ἔχων. Quæ etiam ad ἔχω referri licet, quod v. Junctim in ll. de quibus infra agit HSt.] Atque ita quidam interpr. ap. Herodot. 9, [31] : Ἐπεῖχον τοὺς Τεγεήτας, et Ἐπέσχον Κορινθίους, Tendebant contra Tegeatas, Adoriebantur Tegeatas. Et repetita præp., ibid. [59] : Ἐπεῖχέ τε ἐπὶ Λακεδαιμονίους, Tendebat in Lacedæmonios, Urgebat Lacedæmonios. [Conf. var. script. 6, 49. Dat. sequente Thuc. 8, 105 : Τὰς ἐπὶ σφίσι ναῦς ἐπιχούσας. Schol. ἐφεδρευούσας.] In illo autem Hom. l., ἐπίχωμεν αὐτῷ, fortasse et pro Irruamus in eum. [Pind. ap. Melet. De nat. hom. p. 89, 30 : Ἀλόχῳ ποτὶ θωρηχθεὶς ἐπείχεν ἀλλοτρίᾳ, si ea est vera scriptura : nam in Etym. M. p. 460, 40 ἐπ' est pro ἐπέσχεν. Eur. Bacch. 1131 : Ὄχλος τε πᾶς ἐπεῖχε Βακχῶν· Heracl. 847 : Εὐρυσθέως πώλους ἐπεῖχε. Plut. Pyrrh. c. 16 : Ἄνδρα Ἰταλὸν ἐπίχοντα τῷ Πύρρῳ. Aristoph. Eccl. 317 : Ὁ δ' ἤδη τὴν θύραν ἐπίσχε κρούων ὁ κοπρεαῖος· Pac. 1121 : Ἁπ' αὐτὸν ἐπέχων τῷ ξύλῳ. Cum præp. Plut. Ant. c. 66 : Ἐπεχούσας πρὸς τὴν Πελοπόννησον (naves).] || Præbeo, Do. Od. Π, [444] : Ἐπίσχε τι οἶνον ἰρυθρόν. [Il. I, 489.] Sic ἐπίχω πιεῖν, Aristoph. [Nub. 1382. Hæc exx. ponenda erant supra, ubi de formula μαζὸν ἐπέχειν et sim. agitur. Absolute id. Pac. 1168 : Εἶθ' ὁπόταν ᾖ πέπων (ὁ φήλης), ἐσθίω κἀπέχω. Schol. τῷ στόματι προσάγω.] || Obtineo pro potestate, Rego imperio : Ὁ τὸν κόσμον ἐπέχων, Aristot. de Deo non semel. Idem de rege Persarum [De mundo c. 6] : Ἤδυτο γὰρ ὁ βασιλεὺς ἐν Σούσοις ἢ Ἐκβατάνοις θαυμαστὸν ἐπέχων βασίλειον οἶκον. Plut. Numa [c. 9, ubi genit. ἱεροφάντου additur], Ἐπέχει τάξιν, Ordinem et locum tenet. Thuc. 1, [50], ἐπέχειν ἐπὶ πολὺ θαλάσσης, Late mare occupare, Multum maris occupare. [2, 101 : Ὁ δὲ τήν τε Χαλκιδικὴν καὶ Βοττικὴν ... ἅμα ἐπέχων ἐφθειρε· 3, 107 : Τὸ δὲ ἄλλο Ἀχαρνᾶνες ... ἐπεῖχον· 7, 62 : Τῆς γῆς ὅσον ἂν ὁ πεζὸς ἡμῶν ἐπέχῃ. Conf. 2, 77. Hom. Il. Ψ, 190 : Χῶρον ἅπαντα, ὅσσον ἐπέσχε νέκυς· Φ, 407 : Ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πλέθρα· Ψ, 238 : Ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος. Herodot. 8, 32 : Ὅκόσα ἐπέσχον πάντα ἐπέφλεγον· 7, 19 : Πρὸ τῆς Ἁλιης τοὺς λιμένους γὰρ πᾶσαν ἐπεῖχε.] Item sine casu pro Prævaleo. Bud. p. 636. [Qui citat Demosth. p. 311, 22 : Τὴν (τύχην), ἣ νῦν ἐπέχει, Et l. Greg. in quo est τὴν ἐπέχουσαν τότε ἀταξίαν. Plut. Marii c. 20 : Ἐπὶ σκότος ἐπέσχεν· Crass.

c. 30 : Ἦν ἡ νὺξ ἐπίσχη· Sertor. c. 17 : Ἄνεμος ἐπέχει. Herodot. 2, 96 : Ἦν μὴ λαμπρὸς ἄνεμος ἐπίσχῃ. Polyb. 5, 5, 6 : Τῶν ἐτησίων ἐπεχόντων. Dio Cass. 68, 25 : Ἐπὶ πλείους ἡμέρας ὁ σεισμὸς ἐπεῖχεν. Herodot. 4, 199 : Οὕτω ἐπ' ὀκτὼ μῆνας Κυρηναίους ὁπώρη ἐπέχει. Xen. Conv. 8, 1 : Δαίμονος ... μεγίθει μὲν πάντα ἐπέχοντος. Plato Reip. 6, p. 508, C : Ὧν ἂν τὰς χρόας τὸ ἡμερινὸν φῶς ἐπίσχῃ. Diod. 13, 87 : Θορύβου καὶ πολλῆς κραυγῆς ἐπεχούσης τὴν ἐκκλησίαν. Polyb. 3, 112, 8 : Εὐχαὶ καὶ θυσίαι ... ἐπεῖχον τὴν πόλιν. Thuc. 1, 23 : Σεισμῶν, οἳ ἐπὶ πλεῖστον ἅμα μέρος γῆς καὶ ἰσχυρότατοι ... ἐπέσχον. Sine casu etiam Diod. 3, 20 : Ἀνωθεν μὲν ἐπεχούσης πέτρας ὑψηλῆς, Imminentis.] || Alias signiff. habet a Bud. prætermissas, quarum aliquot ap. Hom. præsertim sunt in usu : ἐπίχω σοι, pro Exagito te, Facesso tibi negotium, sicuti Gall. *J'en ay à toy*, et *En avoir à quelcun*. Hoc enim ex Eust. colligi opinor, ap. quem et ll. ipsius poetæ habes. [Il. Π, 732 : Αὐτὰρ ὁ Πατρόκλῳ ἐπιχρα κρατερώνυχας ἵππους· sed ubi nunc eum al. ἐφαπτ. V. Ἐπίσχω. Od. T, 71 : Δαιμονίη, τί μοι ὧδ' ἐπέχεις κεκοτηότι θυμῷ; Et divise in locis supra citatis.] Exponitur autem Insto, in Hesiodo [Theog. 711] : Πρὶν δ' ἀλλήλοις ἐπίσχοντες Ἐμμενίως ἐμάχοντο. Sed horum locorum signiff. ad eas referri posse videntur, quæ ante ex Hom. et Herodoto allatæ fuerunt. Ac fortasse hic ἐπέχοντες est Irruentes, ut ἐπίχωμεν exposui etiam Irruamus ap. Hom. Affertur vero et ex 2 Macc., Ἐπίχοντες τῇ βασιλείᾳ, pro Insidiantes regno. [Intentum esse, ap. Polyb. 3, 43, 2 : Ἐπεῖχε τῇ διαβάσει· τῷ πολέμῳ 10, 41, 8; τοῖς πράγμασιν 8, 28, 11.] || Ἐπέχειν πόδας ὑποποδίῳ, pro ἔχειν πόδας ἐπὶ ὑποποδίῳ, Habere pedes super scabello, quo dixit modo Hom. Od. P, [410 : Θρῆνυν] ᾧ ῥ' ἐπέχεν ... πόδας. [Il. Ξ, 241 : Θρῆνυν τῷ κεν ἐπισχοίης ... πόδας.] Item, ὡς ἐπέσχεν ἡμέρα, Ut dies illuxit, Bud. ex Paus. [4, 29, 3. Conf. ib. 7, 6. De sole 10, 38, 8 : Πρὶν ἡ ἥλιον ἐπισχεῖν.] || Ἐπέχομαι pass., Inhibeor, Reprimor, Retineor, etc. [V. HSt. initio hujus verbi. Plut. Mor. p. 162, D : Τὸ τοῦ Τρωίλου (σῶμα) ἐπισχέθη χοιράδι. Cum accusat. Bruti c. 15 : Τὴν φωνὴν ἐπέσχητο παντάπασιν. Hippocr. p. 81, B : Τὰ ἐπεσχημένα μετὰ βίγιος οὖρα.] Ex Hesiodo autem [Th. 176] : Ἀμφὶ δὲ γαίῃ Ἰμείρων φιλότητος ἐπέσχετο, pro Terræ inhæsit. [Med. Hom. Od. X, 15 : Τὸν δ' Ὀδυσεὺς κατὰ λαιμὸν ἐπισχόμενος βάλεν ἴῳ. Quod καταστοχασάμενος, Arcum tendens in eum, interpr. Eust. Alii ἐπισχόμενον legebant et de poculo ori admovendo intelligebant. Quo refertur gl. Etym. M. p. 365, 20 : Ἐπισχομένος, στοχαζόμενος ... Ἔνιοι ἐπισχόμενον, συσσημαίνειν τὸν προσάγοντα τῷ ἕρματι (leg. videtur στόματι) τὸ ποτήριον κτλ. Et vitiosa Hesychii : Ἐπισχόμενον, καταστοχαζόμενον, ubi leg. καταστοχαζόμενον, quanquam ad hanc interpr. etiam nominativus necessarius est. Hac autem signif. H. Cer. 176 : Ἐπισχόμεναι ἐνῶν πτύχας· Apoll. Rh. 2, 274 : Φάσγαν' ἐπισχόμενοι. Euphorio ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 105 : Λαρὸν δ' ἐπὶ χείλεσι πρώτῃ μαστὸν ἐπισχομένη λευκῷ σ' ἔθηκα (l. ἔθισα) γάλακτι. Plato Phæd. p. 117, C : Ἐπισχόμενος καὶ μάλα εὐχερῶς καὶ εὐκόλως ἔξέπιε (Socrates cicutam). Apollon. Rh. 1, 472. Idem significatione Prehendendi 4, 751 : Ὄφρα μιν ἥρως χειρὸς ἐπισχόμενος μεγάροις ἐξῆγε· 1609 : Ἐπισχόμενος ὀλκήιον. Obturandi signif. Plato Conv. p. 216, A : Ἐπισχόμενος τὰ ὦτα, et Plut. ap. HSt. initio. Ap. Polyb. 30, 17, 17 : Ἐπέχετο δὲ καὶ κατὰ τοὺς Ἀθηναίους, vertitur, Erga Athenienses continuit se senatus. Cod. Monac. ἐπίσχετο, pro ἐπέσχετο, ut videtur. Thuc. 7, 33 : Ἐπέσχοντο εὐθὺς τοῖς Ἀθηναίοις ἐπιχειρεῖν. Ubi libri paucissimi ἐπέσχον τό. || Ad verbum ἐπίχω referendus etiam aor. poet. ἐπίσχεθον. Æsch. Sept. 453 : Κερκυνοῦ δέ μιν βέλος ἐπισχέθοι. Apoll. Rh. 4, 1766 : Ἀκτῆσιν ἐπέσχεθον, et sine dat. 1622, eadem Appellendi signif. || Ad idem verbum Buttm. Gr. vol. 2, p. 142 referendum conjecit Homericum Il. M, 340 : Αὐτὴ βαλλομένων ... πυλέων· πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο, tanquam tert. plur. plusquamperf. ἐπώγμην. Grammaticorum sententias v. ap. Heyn.]

Ἐπηβολία, ἡ, Conventus, quasi Obviatio, Occursatio, VV. LL. absque exemplo : et non sine mendi suspicione. [Etym. M. p. 357, 29 : Ἐπηβολία καὶ συνηβολία διὰ τοῦ η. Est i. q. ἐπιτυχία.]

[Ἐπηβολή, ἡ. Hesych. : Ἐπ., μέρος ἢ ἐπιβολή. Idem inter Ἐπήβολος et Ἐπίβολος (h. e. Ἐπηβόλους) ponit Ἐπιβολὴν ἔχων, δεσπόζων, sicut ipse ἐπήβολος interpretatus erat δεσπότης.]

Ἐπήβολος, ὁ, ἡ, ab ἐπιβάλλω, pro ἐπίβολος. Proprie autem ἐπήβολος dicitur Qui compos factus est rei alicujus, et ad eam veluti collimavit [Gl. : Ἐπίβολος (scr. ἐπήβολος), Compos] : sed generaliter ap. Hom. pro Eo qui hoc vel illud adeptus est, atque adeo possidet. Od. B, [319] : Οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος, οὐδ' ἐρετάων Γίγνομαι. Ubi inepte redditur Navis compos, pro Possessore navis. Possit etiam reddi fortasse non male, Navem enim non obtineo. Qui enim navem obtinet, eam adeptus sit necesse est. Quæ dico ad illas Eust. exposs. respiciens, ἐπιτυχὴς, ἐγκρατής. Sed quod ad formationem attinet, illis nequaquam assentior, ex quorum sententia scribit, a βάλλειν significante τυγχάνειν τοῦ σκοποῦ fieri βόλος ἥβολος, deinde ἐπίβολος : nec rursum iis, qui ἐπήβολος dici putant quasi ἐπιήβολος sed ἐπίβολος licentia poetica atque adeo sua dixisse Hom. existimo pro ἐπίβουλος : qui autem postea hanc voc. hujus signif. retinuerunt, nisi quod de aliis rebus eam usurparunt, scripturam quoque sibi retinendam putasse, atque adeo retinuisse. Soph. Antig. [492] : Οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν· ubi commode uti possumus τῷ Compos, reddentes Compotem mentis. [Æsch. Prom. 444 : Ἔννους ἔθηκα καὶ φρενῶν ἐπηβόλους· Ag. 542 : Τερπνῆς ἄρ' ἦτε τῆσδ' ἐπήβολοι νόσου. Herodot. 8, 111 : Τούτων τῶν θεῶν (Πενίης καὶ Ἀμηχανίης) ἐπηβόλους ἐόντας Ἀνδρίους οὐ δώσειν χρήματα· 9, 94 : Τούτων ἐπήβολος γενόμενος. Hippocr. p. 2, 11 : Χρὴ γὰρ ἔστις μέλλει ἰητρικῆς ξύνεσιν ἀτρεκέως ἁρμόζεσθαι, τῶνδέ μιν ἐπήβολον γενίσθαι. Ita scrib. ex codd. pro ἐπιβ. Aristot. Eth. Nic. 1, 8 med. et 11.] Aristot. Eth. [Nic. 1, 10] : Τῶν ἐν τῷ βίῳ καλῶν ἀγαθῶν ἐπήβολοι, Compotes et adepti. Et Plato Euthyd. [p. 289, B] : Τοιαύτης τινὸς ἐπιστήμης ἐπηβόλους [pro quo ap. Dionys. H. A. rh. 3, 5, p. 246, 4, vitiose ἐπίβολος], Compotes et peritiam adeptos. Ita enim et hic interpr. Bud., quem vide p. 1449 [immo 442. Add. autem præter ll. ab Etym. M. citatos Plat. Leg. 2, p. 666, D; 4, p. 724, B.] Item Eust. p. 1448, aliquot signif. nominis hujus exx. proferentem. [Ælian. N. A. 2, 52 : Ζῷα ... ὅσα τριχῶν ἐστιν ἐπήβολα.] Apollonius [1, 694] : Νῦν γὰρ δὴ παρὰ ποσσὶν ἐπήβολός ἐστ' ἀλεωρὴ, Εἴ κεν ἐπιτρέψητε, ubi schol. exp. ἐπιτυχὴς, afferens tamen et alias exposs. Idem [2, 1282] : Εἴ τι καὶ ἀλλοίη τις ἐπήβολος ἔσσεται ὁρμή· ubi schol. ἀσφαλής. [4, 1380 : Πάντεσσι δ' ἐπήβολος ἥνδανε μῆτις· 3, 1272 : Ἐπήβολος ἅρματι νύσσα, Meta quam contingit currus. Eadem constr. Nicand. Al. 232 : Κλήροισιν ἐπήβολα. Quod schol. interpr. μέτοχα τοῖς ἡμετέροις χωρίοις ἤγουν κήποις.] Reperitur et superl. ἐπηβολώτατος, ap. [Suid. et] Synes. [Ἐπιβολώτατα Method. Conv. p. 127. Scrib. ἐπηβ. Infinitivo jungit Plut. Arati c. 10 : Κλέψαι πράγματα ... ἐπηβολώτατος.] Ἐπάβολος, Hesychio ἐπιτυχών, Dor. pro ἐπήβολος. [Theocr. 28, 2 : Γυναιξὶν νὸς οἰκωφελίας αἶσιν ἐπάβολος.] Et Ἐπηβόλως, quod Eustathio [p. 1406, 29] est ἐπιτυχῶς. Fortasse autem et συνετῶς exponi possit, i. e. Prudenter [v. Ἐπιβόλως] : et quidem aptius, quam ipsum nomen ἐπήβολος ab eo exp. συνετὸς, p. 1406 [1404, 52] : vix enim ἐπήβολος ita sumi crediderim sine adjectione, et non addito gen. φρενῶν, vel alio hujusmodi. [Absolute etiam Agath. 5, p. 167, A : Τῷ τῆς φύσεως ἐπιβόλῳ (scr. ἐπηβόλῳ cum libris duobus Suidæ v. Συνέσιον)· anon. ap. Suid. in v. : Εἰ δὲ εἴη σαυτὸν εὐδαίμονα, ὡς ἐπήβολον καὶ πολύχρυσον, γνωστὸν ἴτω σοι ὅτι γηρᾷ καὶ τύχῃ. Plura de usu voc. v. ap. Wytt. ad Plut. Mor. p. 8, A, et alios ab eo indicatos. Frequentissimum autem in libris vitium est ἐπίβολος, notatum Sylburgio in ind. Clem. Al. et aliis. Falluntur qui ἐπίβολος ita putant differre ab ἐπήβολος, ut ἐπίβολος sit Appetens, ἐπήβολος, Compos. Non magis enim Græcis auditum fuit ἐπίβολος quam vicissim fuerunt ἀδρεπήβολος, εὐεπήβολος, μεγαλεπήβολος.]

[Ἐπήβολος, ὁ, Epebolus, vates Messeniorum. Pausan. 4, 9, 4 et 7; 10, 5.]

[Ἐπηβόλως. V. Ἐπήβολος.]

Ἐπηγεύς, έως, ὁ, Ductor, VV. LL. [Fictum ex Ἐπειγεύς, quod v.]

Ἐπηγκενίδες, αἱ, Tabulæ navium, a puppi ad proram extensæ, quasi ἐπενεγκίδες, a v. ἐπενεγκεῖν. Hom. Od. E, [254] : Ἴκρια δὲ στήσας, ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι, Ποίει· ἀτὰρ μακρῇσιν ἐπηγκενίδεσσι τελεύτα. In quem l. plura Eust. hac de voce annotat, quæ ap. cum v., p. 1533. Consule et Hesych. [Conf. Ἐγκαινίς.]

Ἐπηγμένως, Serio, Diligenter, κατασπουδαζόντως. Ita VV. LL. sed in verbis Græcis duplicem errorem esse puto; licet et ap. Hesych. ita scripta sint. Nam pro ἐπηγμένως scribendum puto ἐπειγμένως [immo ἠπειγμ., quod v.], et κατεσπουδασμένως pro κατασπουδαζόντως, sic tamen ut de hujus adv. potius quam de illius emendatione dubitem.

[Ἐπηγορεύω. V. Ἐπηγορέω.]

Ἐπηγορέω, Accuso, Incuso, Queror, Conqueror. [Hesych. post Ἐπιζητῶν : Ἐπιγορέων (recte Musurus Ἐπηγορέων), κατηγορῶν. Unde corrigenda scriptura librorum Herodoti 1, 90 : Κῦρος δὲ εἴρετο ὅ,τι οἱ τοῦτο ἐπηγορεύων παραιτέοιτο. Quod μέμφεσθαι dicitur c. 91. Idem censuit Schneid.]

[Ἐπηγορία, ἡ.] Ἐπαγορίαν ἔχει Hesych. ἐπίμωμός ἐστιν, Dorice pro ἐπηγορίαν, Incusationem, Reprehensionem. Ἐπηγορία, Accusatio, Incusatio, Querela, μέμψις, VV. LL. ex Cass. Dion. [55, 18] : Ἡμῖν δὲ δὴ τὸ μήτε τινὰ ἐπηγορίαν ἔχειν, καὶ ἀσφαλῶς ζῆν ὑπάρξειεν. [Conf. 68, 5. Id. 43, 46 : Ἀλλὰ ζῶντά τινα αὐτῆς, καὶ μὴ ἀναγκασθέντα, μήτε ἐκ πατρῴων, μήτε ἐξ ἐπηγορίας τινὸς, ἐκστῆναι, καὶ ἕτερον ἀντ' αὐτοῦ ἀντικαταστῆναι· 60, 4 : Ὅσα ἐπηγορίαν τινὰ τῶν πραχθέντων ὑπ' αὐτοῦ εἶχε· 66, 2 : Τὴν ἐπ' αὐτῷ ἐπηγορίαν εἰς ἑαυτὸν ... ἀναδεχόμενος· 19. 77, 24 : Ὅτι ἐπὶ τῇ θέᾳ ... ἐπηγορία πολλὴ οὐχ ὅτι τοῖς ποιοῦσιν ἐκεῖ τι τῶν εἰωθότων, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὁρῶσιν ἐγίγνετο.] Legitur et ap. Suid. ex auctore incerto ἐπηγορίαν ἔχειν. Supra ἐπαγορίαν ἔχει habuimus pro ἐπίμωμός ἐστιν. [Μέμψις καὶ λοιδορία, interpr. Zonar. V. Suid. supra in Εἰσηγορία. Angl.] || Hesych. Ἐπηγορίαν exp. ὀνομασίαν [Appellationem. Ita Euseb. V. Const. 1, 31 : Τῆς σωτηρίου ἐπηγορίας τὸ σύμβολον· 2, 19 : Ταύτην γὰρ αὐτὸς τὴν ἐπώνυμον αὐτῷ κυριώτατα τὴν ἐπηγορίαν εὕρατο ... et 32. Boiss.]

Ἐπηετᾶνός, ἡ, όν, et ὁ, ἡ, Annuus, Per annum durans, s. Toto anno. Hom. Od. Δ, [89] : Ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι. Et βίος ἐπηετανὸς, Hesiod. Op. [31], Annuus victus : Ὦ τινὶ μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται. [Etiam his ll. vertendum Largus, et delenda signif. Annui. Pind. Nem. 6, 10 : Ἀρούραισιν, αἴτε βίον ἀνδράσιν ἐπηετανὸν πεδίων ἔδοσαν.] || Copiosus, Abundans, Largus : ut κομιδὴ ἐπ. Hom. Od. Θ, [233] est ἡ πολλὴ, teste Eust. [Ζ, 86 : Ἔνθ' ἤτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοί. Et ἀρδμοὶ ἐπ. Ν, 247 ; σῖτον ἐπ. Σ, 360, λέβητας H. Merc. 61, οὖλα 113.] Ex Apollon. autem Arg. 2, [1178] affertur ἐπηετανὸν κομέουσαι adverbial. positum pro ἐπιμελῶς καὶ ἐκ πολλοῦ. [Hom. Od. H, 128 : Πρασιαὶ ... ἐπ. γανόωσαι. Ib. 99 : Πίνοντες καὶ ἔδοντες· ἐπηετανὸν γὰρ ἔχεσκον· K, 427. Hesiod. Op. 605 : Χόρτον ἐσκομίσαι ... ὄφρα τοι εἴη βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν ἐπηετανόν· ubi quadrisyll., ut H. Merc. 113, Maximi H. κατ. 465, ubi ἐπητανὸν scriptum, sed ἐπηετανὸν est ap. Tzetzen Maximi locum citantem ad Hesiodi Op. p. 18 ed. Gaisf. Nicand. Th. 221 : Ἀργαλέαις φρίσσουσαν ἐπηετανὸν φολίδεσσι. Ad simile voc. referenda videtur Hesychii gl. vitiosa : Ἐπιεθανὶς (sic), λεπτὸν πρόβατον.] Ἐπηεταναὶ τρίχες ap. Hesiod. Op. [515] Pili densi et continui, non autem rari : Πώεα δ' οὔτι, Οὕνεκ' ἐπηεταναὶ τρίχες αὐτῶν, οὐ διάησιν Ἰς ἀνέμου βορέαο. [Theocr. 25, 20 : Πλατάνιστοι ἐπηεταναί.]

[Ἐπήκοος. V. Ἐπακουός.]

[Ἐπήλατος. Pseudo-Diog. in Notitt. Mss. vol. 10, part. 2, p. 250 : Οἱ τοῖχοι τῶν ἐπηλάτων. Int., Ædificiorum. Scrib. videtur τῶν σπηλαίων, de quibus ante. Boiss.]

Ἔπηλις, ιδος, ἡ, Operculum arcæ, s. cistæ : τὸ πῶμα τῆς λάρνακος, Hesych. Exp. etiam Macula a sole, tanquam ἔφηλις. V. Eust. [Od. p. 1562, 39 : Ἔπ. ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελανία, καὶ τὸ πῶμα τ. λ., ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ κατὰ τὸν Σοφοκλῆν. Ἡ δ' αὐτὴ καὶ ἔφηλις κοινῶς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἥλου. Ex Posidippo comico citat Suidas v. Ἀπηλιώτης, et, ubi contra præceptum Arcadii p. 31, 12, ἐπηλὶς scriptum, gramm. Bekk. An. p. 424, 26, Bachm. 1, 121, 2. V. Ἔφηλις.]

[Ἐπηλλαγμένως. Hierocles De provid. p. 26 : Τριῶν γὰρ ὄντων τῶν καθ' ἡμᾶς, καὶ τὸ πάντα ἠναγκάσθαι καὶ τὸ μηδὲν καὶ τὸ ἐπηλ., Modo cogi modo non. Kall.]

Ἐπηλύγάζω, ab ἠλύγη sive ἠλυγὴ, significante σκιὰ et τὸ σκότος τῆς νυκτὸς, Obumbro s. Inumbro, Veluti umbraculo tego vel obtego : Suidæ ὀλίγον φαίνω, σκοτάζω : qui et ἐπηλυγάζοντες exp. καλύπτοντες, σκεπάζοντες, in h. l. cujus auctorem non nominat : Οἱ δ' οὖν περὶ πλείστου τιθέμενοι τὰ τοῦ φοίνικος, καλλύνοντες ἄρα τὸ κακὸν αὐτοῦ καὶ ἐπηλυγάζοντες, ἄλλως φασὶ τοῦτο γενέσθαι. [Ælian. N. A. 1, 41 : Ἀφρὸν καλύπτοντά τε αὐτοὺς καὶ ἐπηλυγάζοντα· 3, 16; 4, 7; 5, 47; 9, 57. Euseb. H. E. 7, 23, p. 349, 6 : Νέφος τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας ... ἐπηλυγάσαν. Acta SS. April. vol. 3, p. vii, F : Τὸ καθαρὸν ἐπιλυγάσαι τῆς ἡμῶν πίστεως. De qua orthographia v. in Ἐπηλυγίζομαι.] Frequentior est usus vocis passivæ [mediæ], in signif. act. Cujus hoc exemplum [Synesii p. 85, C] affert id. Suid., de Pherecyde : Ἐπηλυγασάμενος θοιμάτιον, Χρῷ δῆλον, ἔφη· καὶ δακτύλῳ τὴν νόσον ἐδείκνυε. Ubi ἐπηλυγασάμενος θοιμάτιον significat Veste corpori, velut umbraculo, prætenta : i. e. Tecto veste corpore. Diog. L. dicit διαβαλόντα τῆς θύρας τὸν δακτύλιον dixisse Χρωτὶ δῆλα· janua sc. ceu umbraculo usum ad tegendum et occulendum corpus. Ita et Aristot. utitur H. A. 6, [1] de perdicibus et coturnicibus : Τίκτουσιν οὐκ ἐν νεοττείαις [-τιαῖς], ἀλλ' ἐν τῇ γῇ, ἐπηλυγαζόμενα ὕλην. Itidemque 9, [8 init.] de iisdem : Ὅταν ποιήσωνται ἐν τῷ λείῳ κονίστραν, ἐπηλυγασάμενοι ἄκανθάν τινα καὶ ὕλην, τῆς περὶ τοὺς ἱέρακας ἕνεκα καὶ τοὺς ἀετοὺς ἀλεώρας, ἐνταῦθα τίκτουσι· i. e., Ex spinis et congesta materia sibi facto umbraculo et præsidio adversus aves prædones. Plin. 10, 33, Perdices, inquit, spina et frutice sic muniunt receptaculum ut contra feras abunde vallentur. Utitur et Thuc. hoc verbo 6, [36] : Ὅπως τῷ κοινῷ φόβῳ τὸν [τὸ] σφέτερον ἐπηλυγάζωνται· quod schol. exp. ἐπικρύπτωνται, Erotian. συσκιάζωνται : qui etiam addit, ἠλύγην ab Atticis vocari τὴν σκιάν. Sed et Synes. utitur in Epist. ad fratrem : Δόγματα δὲ, inquit, οὐκ ἐπηλυγάσομαι, οὐδὲ στασιάσει μοι πρὸς τὴν γλῶτταν ἡ γνώμη, Quod de veritate sentio, non occulam verborum involucris, sed in apertum proferam. Bud. [Id. Ep. 153, p. 292, D : Πυκνὸν καὶ βαθὺ σκότος ἐπηλυγάσεται. Aliorum exx. v. ap. Ruhnk. ad Tim. p. 118 sq., Piers. ad Mœr. p. 163.]

[Ἐπηλύγαιος, α, ον, Nubilus. Lex. rh. Bekk. An. p. 243, 10 : Ἐπηλύγαια (cod. cum Etym. M. p. 357, 1, ἐπιλύγεα), τὰ ἐπινέφελα. Hesych. : Ἐπιλύγαιον, ἐπινέφελον, σκοτεινόν. Legendum Ἐπηλ., ut Ἔπηλυς pro seq. Ἐπιλὺς scripsit jam Musurus. Pro ἐπινέφελον idem perperam ἐπιφανὲς in Ἐπηλύγαιον.]

[Ἐπηλυγάς. V. Ἐπῆλυξ.]

[Ἐπηλυγίζομαι.] Ab eadem origine, inquit Bud., fit verbum Ἐπηλυγίζομαι, idem cum ἐπηλυγάζομαι significans, quo Aristot. rursum usus est De gener. anim. 5, [c. 1] hoc modo : Ὁ γὰρ αὐτὸς, ἐπηλυγισάμενος τὴν χεῖρα, ἢ δι' αὐλοῦ βλέπων, τὰς μὲν διαφορὰς οὐδὲν ἧττον οὐδὲ μᾶλλον κρινεῖ τῶν χρωμάτων, ὄψεται δὲ πόῤῥωθεν, Idem enim homo manu oculis præumbrante, aut per oblongam fistulam cernens, etsi longius aut ex longinquo magis videbit, non tamen aut melius aut secus colorum differentiam dijudicabit. Idem [ib. c. 2] : Τοῖς ἐπηλυγιζομένοις πρὸ τῶν ὀμμάτων. [Utroque l. cod. Vat. 1339 ἐπηλυγασ. et ἐπηλυγαζ.] Et H. A. 9, [39 fin.] : Τὸ δὲ συμμετρότερον ἀράχνιον, ἄνωθεν κρεμάμενον τηρεῖ, ἐπηλυγισάμενον [ἐπηλυγησ. Vat. cum al.] τοῦ ἀραχνίου ὀπὴν μικρὰν, Pro umbraculo opaco foramen sibi contexens ex aranea sua. At Plin. 11, 24, Majores, inquit, aranei, in terra cavernis exigua vestibula præpandunt. [Plato Lys. p. 207, B : Τούτους ἐπηλυγισάμενος προσέστη ᾗ μὴ ᾤετο κατόψεσθαι τὸν Λῦσιν. Ita libri meliores cum schol. (ἐπηλυγησάμενος Photius p. 67, 9.) Ceteri ἐπηλυγασάμενος. Alteram formam ex Plut. Mor. p. 370, F, ubi est Πολλαχοῦ οἷον ἐπιλυγιζόμενος καὶ παρακαλυπτόμενος, et Dione Cass. 61, 12, ubi inter ἐπηλυγίσασθαι et ἐπηλυγάσασθαι variatur, indicavit Ruhnk. ad Tim. p. 117. Qui ne eas quidem formas quæ ι habent in secunda damnandas putabat, quippe ductas a primitivo λύγη, ut alteræ ducuntur ab ἠλύγη. Sed nihil in ejusmodi caussa probant exx.

ex gll. Hesychii et prosæ orationis scriptt. petita, quibus add. Hippocr. p. 658, 58; 662, 33; 663, 8: Τὰ ἐπιμήνια ἐπιλυγίζονται, ubi ἐπηλυγάζονται Erotian. p. 168. L. Dindorf.]

[Ἐπηλυγισμὸς, ὁ.] Ap. Hesych. est compos. Ἐπηλυγισμὸς, quod exp. itidem ἐπισκιασμός: a verbo ἐπηλυγίζω, quod et ἐπηλυγάζω dicitur. [Ἐπιλυγισμὸς ap. eundem v. Ἠλύγη.]

[Ἐπῆλυδος. V. Ἔπηλυτος.]

[Ἐπῆλυξ, υγος, ἡ, Umbraculum. Eur. Cycl. 680: Οὗτοι σωπῇ τὴν πέτραν ἐπήλυγα λαβόντες ἑστήκασι. Sic enim interpretatur Reiskius, conferens glossam Hesychii Ἐπηλυγὰς, ἐπίπροσθεν, de qua v. conjecturas interpretum.]

Ἔπηλυς, υδος, ὁ, ἡ, Advena, Peregrinus. [Æsch. Suppl. 195: Ὡς ἐπήλυδας πρέπει· 611: Μήτ' ἐνοίκων μήτ' ἐπηλύδων τινά· Pers. 243: Ἀνδρας πολεμίους ἐπήλυδας. Et alibi ipse et Eurip., Apollon. Rh. 3, 935. In prosa Thuc. 1, 29: Τοὺς ἐπήλυδας. Herodot. 4, 197; 5, 65. Et neutro gen. 8, 73: Τὰ λοιπὰ ἔθνεα ... ἐπήλυδά ἐστι. Pausan. 2, 5, 3: Τὸ ὕδωρ ἐπηλυ καὶ οὐκ ἐγχώριον εἶναι. Fem. Plato Menex. p. 237, B: Γένεσις ... ἐπήλυς. Ps.-Demosth. p. 1390, 6: Τὰς ἐπήλυδας πόλεις. Diodor. 2, 38: Τούτων (τῶν ἐθνῶν) μηδὲν ἔχειν τὴν ἐξ ἀρχῆς γένεσιν ἐπήλυν· 3, 2: Δεσποτείας ἐπήλυδος. Cum genit. Greg. Nyss. vol. 3, p. 510, C: Ἴστε τὴν ὑπερβολὴν οἵ τε ἐπήλυδες τῶν τόπων καὶ οἱ αὐτόχθονες. Paullo aliter Soph. Phil. 1190: Ὦ ξένοι, ἴθ' ἐπήλυδες αὖθις, Revertimini. Nonnus Dion. 37, 657: Ἐσσυμένως δὲ ἀντιπάλου προθέοντος ἐπήλυδα ταρσὸν ἀμείβων· Jo. c. 1, 29: Λόγον οὐ γίνωσκεν ἐπήλυδα κόσμος. Fem. c. 20, 124: Ὀγδοάτης μετὰ φέγγος ἐπήλυδος ἠριγενείης, Post adventum.]

Ἐπηλῦσία, et Ἐπηλυσίη, ἡ, Ion., Adventus. Item Aditus. Nonnus [Jo. c. 1, 3]: Εἰς σχολὴν αἰδήλος [-λον] ἐπηλυσίην ἀναβαίνων. Est etiam Incantatio quæ fit veneficiis. Nam ab Hesych. exp. ἐπῳδὴ φαρμάκων. Cui addit, ἢ ἔφοδός τινος. [Hom. H. Cer. 228: Κοὔ μιν ... οὔτ' ἄρ' ἐπηλυσίη δηλήσεται· Merc. 37: Ἐπηλυσίης πολυπήμονος.]

Ἐπηλῦσις, εως, ἡ, i. q. ἐπηλυσία, Adventus. Redditur etiam Impetus, Insultus, in Epigr. [Pauli Sil. Anth. Pal. 5, 268, 3: Μὴ πτερύγων (Amoris) τρομέοι τις ἐπήλυσιν. Zonaras p. 799 et plenius Suidas: Ἐπήλυσις, ἐπιδρομή. « Ἐπήλυσιν ὄρρ' ἀλέοιτο φώριον, » τουτέστι λῃστρικήν. Ἐπ., ἐπέλευσις. « Ἐν ἀπόπτῳ καραδοκοῦντές τε καὶ θεώμενοι, εἴ που ἐπ. ἔσται βαρβαρική· » qui locus est Menandri De legat. p. 306, 5 ed. Bonn. Ἔφοδος, ἐπαγωγὴ interpr. Hesych.]

Ἐπηλύτης, ὁ, et Ἐπήλῡτος, ὁ, ἡ, i. q. ἔπηλυς. [Formam priorem annotavit Pollux 3, 54, et de populo 9, 19, Suidas. Thuc. 1, 9: Πέλοπα ... ἐπηλύτην ὄντα. Philostr. V. Ap. 2, 9: Ἐπηλύτην αὐτὸν (Bacchum) Ἀσσύριόν φασιν ἐλθεῖν. Xen. OEc. 11, 4: Νικίου τοῦ ἐπηλύτου, de cujus l. sententia dubitatur. Dionys. A. R. 3, 72: Οὐκ ἐπιχώριον, ἀλλ' ἐπήλυτόν τινα ὄντα καὶ ἄπολιν. Ἔποικος, πάροικος, προσήλυτος interpr. Suidas et Hesychius. Job 20, 26. Restituendum in Orac. Sib. 7, p. 665, ab Struvio cit.: Οὐδὲ θύρην κλείσῃς (l. κλείσεις), ὅτε τίς σοι ἐπήλυδος ἄλλος ἥξει δευόμενος. Ap. Sozom. H. E. 2, 3, p. 48, 41: Ἐπεὶ γὰρ λάβρος πυρετὸς ὑπὸ ξανθῆς χολῆς κινηθεὶς ἐπέλαβεν αὐτὸν, ἐπήλυτόν τι φάρμακον διεδώκασιν αὐτῷ πιεῖν οἱ ἰατροὶ, aliud Valesius vertit, Potionem ad purgandam alvum. Conferenda fort. quæ de signif. Veneni dicta sunt in Ἐπηλυσία. L. Dindorf.]

[Ἐπημάτιος, α, ον, Quotidianus. Apollon. Rh. 3, 893: Τό καὶ οὔτις ἀνήλυθε δεῦρο γυναικῶν τάων, αἳ τὸ πάροιθεν ἐπημάτιαι ἀγείρονται. αἴ]

[Ἐπημοιδηδὸν, var. script. Hom. Il. M, 456.]

Ἐπημοιβὸς, ὁ, ἡ et ὴ, ὸν, Permutatorius, ut χιτῶνες ἐπημοιβοί. V. Ἐξημοιβός. [Hom. Il. M, 456: Δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες εἶχον ἐπημοιβοί. Quod εἷς ἐφ' ἕνα interpr. schol., et ἐξ ἑκατέρας φλιᾶς ἕνα, ἐπαλλασσομένους κατὰ μέσον, Hesych. διπλοῖ, παράλληλοι, ἀλλασσόμενοι, ἐναλλαγμένοι. Oppian. Cyn. 1, 98: Σφίγγοιτο δ' ἐπημοιβοῖς τελαμῶσι. Nicand. Th. 365: Πρηδόνες ἄλλοθεν ἄλλαι ἐπημοιβοὶ χλονέουσαι. Arat. 190: Οὐ γάρ μιν πολλοὶ καὶ ἐπημοιβοὶ γανόωσιν ἀστέρες. Fem. ἐπημοιβὴ Oppian. Hal. 5, 135: Ἀγκιστρον δ' εὐεργὲς ἐπημοιβαῖς κεχάρακται γλυκίνων προβολῆσιν. Nisi ἐπημοιβοῖς scribendum.]

[Ἐπημύω, Inclino, Labor. Divise Hom. Il. B, 148, in Ἠμύω, quod v., cit. Hesych.: Ἐπημύει, ἐπικαταχλᾷ, ἐμπίπτει. Nicand. Th. 870: Σίδης ὑσγινόεντας ἐπημύοντας ὀλόσχους. Quod μύοντας et ἐσφιγμένους interpr. schol., quam interpr. referri ad ἐπιμύοντας animadvertit Wernick. ad Tryphiod. p. 58. Oppian. Hal. 1, 228: Ἐπημύει δὲ κεραίη. Pro quo Cyn. 4, 123: Ὅσσον ἐπιμύει κέρας ἀρτιτόκοιο σελήνης, cum var. ἐπημύει. Quam recipiendam fuisse notavit Wernick. p. 57. De mensura mediæ v. in Ἠμύω.]

[Ἐπήμων. V. Ἐπάμων.]

[Ἐπήν. V. Ἐπεί.]

Ἐπηνέμιος, ὁ, ἡ, Ventosus, Vanus, Evanidus, Talis qui in ventos abiturus sit, unde ἐπηνέμιος πλοῦτος a Suida dicitur esse ὁ ψευδόμενος. Sed addit [cum Zon. p. 789], καὶ ὁ ἀθρόον φανείς. Affert item, Ἐπηνέμιον βλέπω γε. [Ὑπην. Hemst.]

[Ἔπηξις. Martyr. Cyrill. Actt. SS. Julii t. 2, p. 686, 17: Μετὰ πολλῆς ἐπήξεως. Verum scribendum est ἐπείξ. Hase.]

Ἐπήολος, ὁ, Papilio qui lucernarum luminibus advolat, VV. LL. ex Aristot. H. A. 8, 27. Sed ap. eum legitur ἠπίολος: ubi scribit, Καὶ ἄλλο θηρίον οἷον ὁ ἠπίολος ὁ περὶ τὸν λύχνον πετόμενος.

[Ἐπηόνιος, ὁ, Litoralis. Bassus Anth. Pal. 5, 125, 2: Κύκνος ἐπ.]

Ἐπήορος, ὁ, ἡ, Sublimis. Apoll. Arg. 2, [1065]: Ἐπήορα δούρατ' ὑπερθεν. [Id. 3, 856: Ἄνθος καυλοῖσιν διεύμοισιν ἐπήορον· 4, 142.] Pro eodem dicitur a poetis μετήορος, et in soluta oratione μετέωρος. — Ἐπήωρος, ὁ, ἡ, Pendens sublimis s. in sublimi. Bud. exp. Impendens, in hoc Gregorii l.: Καὶ χρημνῷ μὲν ἔθηκεν ἐπήωρον. [Pro ἐπήορον, ut ap. Hesych. Ἐπήωρα pro Ἐπήορα.]

[Ἔπηός, vox nihili, de qua HSt. in Ind.:] Ἐπηοὶ, Affines, Cognati. Ita VV. LL. absque ullius auctoris nomine. Invenio autem annotatum et a Budæo, ἐπηοὶ poetice οἱ κηδεσταί: quorum verborum nec ipse auctorem nominat. Suspicor autem ex Polluce hæc manasse, scribente l. 3, 3 [§ 30]: Καὶ κηδεσταὶ μὲν ἀλλήλοις ἑκατέρωθεν, οἱ τὸ κῆδος συνάψαντες, καὶ ἐπηοὶ κατὰ τοὺς ποιητάς· καὶ προσκηδεῖς, καθ' Ἡρόδοτον. Sed suspicor pro ἐπηοὶ reponendum ibi esse πηοί: sicut admonebo infra in nomine Κηδεστής. Hoc saltem constat, illius ἐπηοὶ nullam a lexicographis mentionem fieri, contra vero πηοὶ ap. eos extare; de quo dicetur in Παός. [Eodem vitio deceptus fuit qui Suidæ p. 1337, D, intulit gl. Ἐπηὸς δὲ ὁ συγγενής.]

[Ἐπηπύω, Acclamo. Hom. Il. Σ, 502: Λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυον. Orph. Arg. 526: Τίφυς δὲ πρύμνηθεν ἐπήπυεν. V. Ἐπαύω. υ anceps.]

[Ἐπήρανος. V. Ἐπιήρανος.]

[Ἐπηράτη, ἡ, Eperate, n. mulieris in inscr. apud Welcker. Mus. Rhen. novi 1, 2, p. 339, ubi ΕΠΕΡΑΤΕ. L. Dind.]

Ἐπήρᾰτος, ὁ, ἡ, Amabilis, Optabilis, Jucundus, ap. Hom. et alios poetas. [Δαιτὸς Il. I, 228; πτολίεθρον Σ, 512, X, 121; Ἰθάκη Od. Δ, 606; ἄντρον N, 103; εἵματα Θ, 366; νηὸν H. Ap. 286; χῶρον 521, et sim. 529; εἶδος Hesiod. Op. 63 (H. Orph. 54, 27); ὅσσαν Theog. 67; νήσου fr. ap. sch. Pind. Nem. 3, 21; κλέος Pind. Pyth. 5, 73; δόξαν Isthm. 5, 11; ναυτίλων Æsch. Eum. 959; ὄνομα Apoll. Rh. 3, 5, παρθενικὴν 1099. Et sim. alii recentt. poetæ.] Ap. Xen. [H. Gr. 2, 3, 10] est etiam nom. propr. [Ephori Spartani. Tenedii ap. Demosth. p. 1223 extr., Pharæensis ap. Polyb. 4, 82, 8, etc.]

Ἐπηρεάζω, [Minor. Herodot. 6, 9: Τάδε σφι λέγετε ἐπηρεάζοντες, τάπερ σφέας κατέξει], Damno afficio, Incommodo alicui, Molestiam exhibeo, Negotium facesso, Vexo. A Bud. redditur Incommodo, necnon Offendo, ap. Lucian. A Demosth. autem sæpe accipi testatur pro Molestus sum alicui. [P. 331, 13: Τοῖς ἐμοῖς ψηφίσμασι καὶ νόμοις ... ἅπαντα διωκεῖτο, ὑμῶν δὲ οὐδεὶς ἦν οὐδαμοῦ, πλὴν εἰ τούτοις ἐπηρεάσαι τι δέοι· 519, 13.] Apud quem tamen reddit Obtrectare, In Mid.: Ἢ πράξεσιν ἐχούσας φιλοτιμίαν ἐπηρεάζων, Aut ejus actiones a munificentia manantes obtrectans. Schol.

Thuc. [Suidas] ἐπηρεάζοι exp. βλάπτοι, in h. l. [anonymi ap. Suidam v. Ἐπήρεια] : Καὶ παρήγγειλε παραφυλάσσειν [φυλάσσειν] μὴ ἄρα πού τις ἀπὸ τῆς ἄλλης στρατιᾶς ἰόντων ἐπηρεάζοι αὐτοῖς. Redditur etiam Injuria affício, Injuriam infero. Atque adeo invenitur alicubi junctum cum ὑβρίζω, et quidem ap. Demosth. quoque. Ab eod. cum προπηλακίζω quoque copulatur. Apud Plut. autem legimus [in Comp. Alcib. et Cor. c. 3] : Δι' ὕβριν καὶ περιφρόνησιν [τοῖς πένησιν] ἐπηρεάζων. Apud Eund. Fabio [c. 19] : Αὐτὸν ἐπηρεάσειν ἑαυτῷ, καὶ κατατριβήσεσθαι περὶ τὸν πόλεμον, Ipsum sibimet detrimento fore. [Cum dat. pers. etiam Xen. Comm. 1, 2, 31 : Ἐπηρεάζων ἐκείνῳ, et 3, 5, 16, Demosth. p. 500, 15. Id. 519, 13 : Ἐπηρεάζων μοι συνεχῶς καὶ μικρὰ καὶ μείζω. Perf. ἐπηρέακεν αὐτῇ, Synes. p. 37, A. Cum accus. Matth. 5, 44 : Προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς καὶ διωκόντων ὑμᾶς. Cum præp. erat ap. Antiphont. p. 131, 21 : Τούτῳ δὲ πάλιν εἰς ἡμᾶς ἐπηρεάζειν ἐξέσται. Quæ verba auctoritate librorum delevit Bekkerus. Alia constructione Basil. Ep. 8, vol. 3, p. 81, D : Πρὸς τοὺς ἐπηρεάζοντας ἡμῖν τὸ τρίθεον, Qui tres deos nobis exprobrant. Absolute Xen. Conv. 5, 6 : Ἡ ὑβρὶς βίς ὥσπερ ἐπηρεάζουσα διατετείχικε τὰ ὁμματα. Demosth. p. 97, 9 : Ταῦτ' ἦν εὖ φρονούντων ἀνθρώπων, ἐπηρεαζόντων δὲ καὶ διαρθειρόντων τὰ πράγματα ἃ νῦν οὗτοι ποιοῦσιν· 273, 17. Schol. Aristoph. Nub. 874 : Συκοφάντης) οὕτω καλοῦνται οἱ ἐπηρεάζοντες. Conf. Poll. 4, 37; 8, 30, 31.] ‖ Ἐπηρεάζομαι, Damno afficior, Calumnias et negotia facessita patior, ut Bud. vertit in Demosth. In Mid. : Ἐπηρεαζομένῳ μοι καὶ ὑβριζομένῳ. Et in isto : Μηδὲ πάντες ἐπηρεάζεσθε χορηγοῦντες. [Diodor. Exc. p. 608, 43 : Ὑπὸ τῶν ἐλευθέρων ἐπηρεαζόμενοι. Et eadem constr. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 197, B. Philo vol. 2, p. 52, 11. Idem ib. 536, 12 : Εἰς τὴν οὐσίαν ἐπηρεασθῆναι, Rei familiaris jacturam fecisse. L. Dind.]

Ἐπηρεασμός, ὁ, Vexatio, Molestiæ exhibitio; aut etiam Obtrectatio : ut ἐπηρεάζω poni nonnunquam pro Obtrecto, dictum est. [Aristot. Rhet. 2, 2, p. 1378, 14 : Τρία δ' εἴδη ἐστὶν ὀλιγωρίας, καταφρόνησίς τε καὶ ἐπηρ. καὶ ὕβρις ... καὶ ὁ ἐπηρεάζων φαίνεται καταφρονεῖν. Ἔστι γὰρ ὁ ἐπ. ἐμποδιστικὸς ταῖς βουλήσεσιν, οὐχ ἵνα τι αὐτῷ, ἀλλ' ἵνα μὴ ἐκείνῳ. Pollux 4, 38; 8, 31. Diod. 20, 54 : Τύχης ἐπηρεασμόν. L. Dind.]

[Ἐπηρεαστής, ὁ, i. q. ἐπηρεαστικός. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 689, D : Ἐπ. ἐνομιζόμην τοῖς ἐντυγχάνουσιν. Achmet. Onir. c. 104, p. 72 : Κλεπτῶν καὶ ἐπηρεαστῶν ἐλεύσεσθαι. Perperam ed. ἐπειρεάστων. Add. Symmach. Ps. 56, 2. L. Dind. Gregor. Cypr. ap. Band. Imp. Or. p. 660, 21 ed. Ven. : Ἐπ. καὶ συκοφάντης. Hase.]

Ἐπηρεαστικός, ἡ, ὸν, Qui ad exhibendam molestiam s. ad facessendum negotium propensus est, Qui lubenter negotium facessit, Vexator. Redditur etiam Injuriosus : item Calumniosus. [Anon. ap. Stob. Ecl. ph. p. 194 : Ἐπηρεαστικόν γέ τι ταὐτόματόν ἐστι τῷ βίῳ.] Itidemque adverb. Ἐπηρεαστικῶς, Injuriose, Calumniose. Sed Calumniosus et Calumniose, parum Latina sunt fortasse : ac pro illo malim Calumniator; pro hoc autem, Per calumniam. [Galen. vol. 1, p. 353, 41. Wakef. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 537, B : Ὡς ἐπ. καὶ οὐ μετὰ τῆς πρεπούσης τῇ ἀληθείᾳ φροντίδος ἐξεταζόντων τὸν λόγον· 587, C; 852, B. Comparat. ἐπηρεαστικώτερον ib. 859, B. L. Dind. Titulus libri conscripti a Galeno, vol. 19, p. 44, 17 : Πρὸς τοὺς ἐπ. ἀκούοντας τῶν ὀνομάτων. Basil. t. 1, p. 610, B : Μὴ δὲ ἐπ. ἄκουε, Audi citra contumeliam. Hase.]

[Ἐπηρέαστος, ὁ, ἡ, Violabilis. Cosmas Topogr. Christ. p. 281, A : Ἀντὶ εὐαλώτου καὶ ἐπηρεάστου ἐστηριγμένος καὶ βεβοηθημένος. L. Dind.]

Ἐπήρεια, ἡ, Damnum, quod per vim s. violentiam alicui infertur, Injuria, Contumelia. [Vertendum Violatio, Vis, ut Hesych. interpr. βία. De corpore læso usurpat Gregor. Nyss. vol. 1, p. 780, D : Οἷς ἂν πάρεστον ἐξ ἐπηρείας τινὸς γένηταί τι μέρος τοῦ σώματος. Et sim. 783, B, C; vol. 2, p. 178, C.] Suid. exp. βλάβην ap. Thuc. 1, [26] : Τούς τε φεύγοντας ἐκέλευον κατ' ἐπήρειαν δέχεσθαι αὐτούς· ubi tamen κατ' ἐπ. videtur significare Per contumeliam. Subjungit autem et alios ejusd. scriptoris locos [immo unum alius : Ὥστε ἡ ἐς ταῦτα ἐπήρεια εἰκότως ἂν ἀδίκημα μέγα εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ παντὸς αἰῶνος δόξειεν εἶναι] : additque [cum Etym. M. et aliis] de bello proprie dici, et esse πολεμικὴν καταδρομήν : utpote a nom. Ἄρης derivatum. [Utrumque falsum. De militibus vero est ap. Greg. Nyss. vol. 3, p. 615, D : Ὑπὸ ἐπηρείας κατὰ τὴν ὁδὸν βαρβαρικῆς στενωθείς.] Unde quidam Insultum bellicum interpr. Demosth. [p. 229, 8 : Τοῦ δὲ παρόντος ἀγῶνος ἡ προαίρεσις αὕτη] ἐχθροῦ μὲν ἐπήρειαν ἔχει, καὶ ὕβριν, καὶ λοιδορίαν, καὶ προπηλακισμὸν ὁμοῦ, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. [Ib. 14 : Οὐ γὰρ ἀφαιρεῖσθαι δεῖ τὸ προσελθεῖν τῷ δήμῳ καὶ λόγου τυχεῖν, οὐδ' ἐν ἐπηρείας τάξει καὶ φθόνου τοῦτο ποιεῖν. Diodor. 16, 41 : Τῶν σατραπῶν ... ὑβριστικῶς καὶ ὑπερηφάνως προσφερομένων τοῖς Σιδωνίοις, οἱ κακούμενοι τὴν ἐπ. χαλεπῶς φέροντες ἔγνωσαν ἀποστῆναι.] In alio quodam ejus loco Bud. vertit Calumniam. [Cum πρὸς p. 1426, 17 : Τὰ μὲν πρὸς ἐπήρειαν, τὰ δὲ πρὸς φιλονικίαν δημηγορεῖν. Aristot. Polit. 3, 16 med. : Πρὸς ἐπ. καὶ χάριν. Ps.-Zaleuc. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 200 : Ἄρχοντας ... μὴ πρὸς ἐπ. κρίνειν, Invidiose, Injuriose. Greg. Nyss. vol. 3, p. 33, B, vel potius Basil. M. vol. 3, p. 119, A : Ἐριστικῶς καὶ πρὸς ἐπ. ἀκούει τοῦ λόγου.] Ut autem existimem ἐπήρεια proprie dici de Damno, quod infertur ab eo, qui est superior, ut in bello fit, in causa est quod ἐπήρεια δαίμονος in plerisque legitur. Lucian. [Pro lapsu in sal. c. 1] : Χαλεπὸν μὲν, ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός τινος ἐπήρειαν διαφυγεῖν. Philostr. in quadam epist. : Ταῦτα δὲ εἴκε διὰ τὸ ἑκούσιον ἀνηὶα μᾶλλον ἢ ἐπηρεία δαίμονος γενόμενα. [Eodemque modo τύχης ἐπ. ap. Basil. Ep. 1, vol. 3, p. 69, A; ἐπ. δαιμόνων, vol. 2, p. 11, B. Demosth. p. 522 extr. : Δίκας λαχεῖν, τῶν μὲν ματίων καὶ τῶν χρυσῶν στεφάνων καὶ τῆς περὶ τὸν χορὸν πάσης ἐπηρείας, βλάβης, ὧν δ' εἰς τὸ σῶμα ὑβρίσθαι φημί, ὕβριος. Diod. 19, 8 : Τὴν εἰς τοὺς συγγενεῖς ἐπ. Athen. 12, p. 522, C : Οὐ τρυφῆς χάριν οὐδ' ὕβρεως, ἀλλ' ἐπηρείας τῆς εἰς τοὺς Πέρσας τοῦτο πράττοντες. Alia exx. v. ap. Ruhnk. ad Xen. Comm. 3, 5, 17, p. 232. Plurali utitur Manetho 4, 331. African. Cest. c. 23, p. 297, 8 : Τὰς ἐξ ὕπνων ἀκαίρων ἐπηρείας. Greg. Nyss. vol. 3, p. 205, B; 579, D. L. Dind.]

[Ἐπηρεμάω, Quiesco post, Interquiesco. Lucian. Amor. c. 45 : Τοῖς μεθ' ἡμέραν καμάτοις ἐπηρεμῶν ἐπὶ χρόνον. Clemens Al. Pæd. 2, 8; Gregor. Nyss. vol. 1, p. 321, D, ubi sine casu.]

[Ἐπηρέμησις, εως, ἡ, Requies. Basil. M. vol. 3, p. 29, A : Ὡς γὰρ ἐπὶ τῶν τὸν ὅλαυλον ἀναχαμπτόντων στάσις τις καὶ ἐπ. τὰς ἐναντίας κινήσεις διαλαμβάνει. Greg. Nyss. vol. 1, p. 319, D.]

Ἐπηρέσιον, τὸ, Hesych. exponit προσκεφάλαιον. [Ὑπηρ. correxit Reiskius.]

[Ἐπήρετμος, ὁ, ἡ.] Ἐπήρετμοι naves [ap. Hom. Od. Ξ, 224 : conf. Δ, 559, E, 16, 141, P, 145], Remis instructæ. Ἐπήριτμοι autem ἑταῖροι, Ad remigandum parati, utpote qui jam ipsis remis velut incumbunt, aut eis astant, ἐπὶ τοῖς ἐρετμοῖς ὄντες. [Od. B, 403.]

Ἐπηρεφής, ὁ, ἡ, ab ἐπερέφω, Tectus, Coopertus, Opacus. Apoll. Arg. 2, [736] : Σπέος ... Ὕλῃ καὶ πέτρῃσιν ἐπηρεφές. [Id. 4, 144 : Ῥυμβόνας ἀζαλέῃσιν ἐπηρεφέας φολίδεσσι. Hesiod. Th. 598 : Ἐπηρεφέας κατὰ σίμβλους· de quibus κατηρεφὴς 594. Simias ap. Tzetz. Hist. 7, 702 : Νήσους ... ἐπηρεφέας δονάκεσσιν. Nicand. fr. ap. Athen. 15, p. 683, D.] Ap. Hom. vero Od. N, [349] σπέος κατηρεφὲς [pro quo alii ἐπηρεφὲς] Eust. tradit a vett. exponi etiam χθαμαλόν. [Active Il. M, 54 : Κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν (τὴν τάφρον) ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν· Od. K, 131 : Ἀσπασίως δ' ἐς πόντον ἐπηρεφέας φύγε πέτρας νῆὸς ἐμῆ· M, 59 : Ἔνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφέες, Rupes impendentes.]

Ἐπήρης, ὁ, ἡ, Paratus et instructus, proprie ad remigationem : unde navigium dicitur ἐπῆρες. Suidas ex quopiam cujus nomen tacet, Τὸ δὲ πλοῖον ἐπῆρες ἦν, εἰς ὃ τὴν ἀνθρωπον ἐμβάλλουσι· καὶ ἀποπλεῖ. Itidem ἐπῆρες κελήτιον ap. Arrian. [Exp. 5, 7, 7. Maximus Π. κατ. 415 : Ἠτερύγεσαν ἐπήρεα νῶτα. L. D. Agatharch. ap. Phot. Bibl. p. 456, 36 : Τοῖς ἐπήρεσι πλοίοις γίνεται (ὁ πόρος) εὐάρμοστος· ubi tamen cod. quidam κωπήρεσι. Hase.]

Ἐπήριτος, ὁ, ἡ, De quo contenditur, s. Ob quem contenditur : item Æmulatione dignus, VV. LL. Est alioqui nom. propr. ap. Hom. [Od. Ω, 306] : existi-

maturque dictum ἐπήριτος, pro ἐπήριστος, ea forma qua ἀμφήριστος, tanquam ab ἐρίζω. V. Eust. [p. 1962, 7; 725, 16.]

[Ἐπηρμένως, Elate, Superbe. Jo. Chrys. Hom. 119, vol. 6, p. 966 : Αὖται μᾶλλον ἐπ. τὰ μεθ' ὧν συνοικοῦσι διατίθενται. Suicer. De oratione Tzetz. Hist. 7, 55 : Γράψων ὑψηλῶς καὶ ἐπ. L. D. Etym. M. Wakef.]

Ἐπηρτεία, ἡ, i. q. ἔπητος significare videri possit. [Apoll. Rh. 3, 1006 : Ἡ γὰρ ἔοικας ἐκ μορφῆς ἀγανῆσιν ἐπηρτείῃσι κεκάσθαι· ubi schol. exp. ἐπιστήμαις, φρονήσεσιν; unde ἔπηρτος exponi etiam possit ἐπιστήμων, φρόνιμος. Brunck. Etiam Zonar. p. 789, 799 interpretatur φρόνησις. Quo modo alludit ad ἔπητος, q. v.] A Suida [et Zon. p. 799] tamen exp. ἐπίλυσις : sed non sine mendi suspicione. [Videri potest ad vicinum ἐπήλυσις pertinuisse.]

Ἔπητής, έος, ὁ, ἡ, Facundus, λόγιος, ut exp. ap. Hom. [Od. N, 332 : Οὔνεκ' ἐπητής ἐσσι καὶ ἀγχίνοος καὶ ἰκέφρων· Σ, 128 : Ἐπητῇ δ' ἀνδρὶ ἔοικας]: itidemque ἐπητέες, ap. Apoll. Arg. [2, 987] λόγιοι. Sed aliter quoque exp. deducendo ab ἐτεόν. V. Eust., qui et ἐπήτης B ab Hom. posteris scriptum fuisse scribit. [Ap. Hom. ἐπητής, οῦ, ῆ. Altera declinandi forma est recentiorum. Hesych. habet Ἐπήτιος, εὐλογιστοῦ, εὐγνώμονος, συνετοῦ, πράου. Ἐπῆτες, αἴσιον. Ἐπήτης, σώφρων, λόγιος, ἀληθής, δίκαιος, φρόνιμος, πρᾶος, χρηστός· hinc quod idem habet, manat Ἐπήτριος, λόγιος, πανοῦργος. In origine dissentiunt gramm., quos alia suppeditata neque tamen nimis proba, deseruit Hœlzlin. ad Apoll. Rh. 3, 1006; 2, 989, et schol. Hemst.]

[Ἐπητικός, ἡ, όν, Sequax. Metopus Stoh. Fl. vol. 1, p. 29 : Φανερὸν ὅτι τῶν ἀρετῶν ταὶ μὲν ἐντὶ ἀγεμονικαί, ταὶ δ' ἐπητικαί· iterumque ibid.]

Ἐπήτριμος, ὁ, ἡ, Densus. Plur. ἐπήτριμοι ap. Hom. Il. Γ, [226] : Αἰὲν γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι ἦμαθα πάντα Πίπτουσιν, Densi, Conferti. Quidam hoc voc. dictum esse volunt παρὰ τὰ ἐν τοῖς ὄρεσιν ἠτρία, i. e. τοὺς ἐπαλλήλους στίμους. V. Eust. Ἐπίτριμοι, pro ἐπήτριμοι quidam codd. habent : sed deductionem sequendo, cujus facta fuit mentio, secunda syllaba litera η scribenda est. [Σ, 211 : Πυρσοὶ ἐπ. Il. 552 : Δράγματα ἐπ. Apoll. Rh. 1, 30 : Φηγοὶ... στιχόωσιν ἐπήτριμοι· eodemque genere 4, 937, 1455.]

Ἐπήτριος, Versutus, Versipellis; λόγιος, πανοῦργος, Hesych. [V. Ἐπητής.]

Ἔπητύς, ύος, ἡ, Facundia, aut etiam ἐπαίτησις, ap. Hom. Od. Φ, [306 : Ὡς καί σοι μέγα πῆμα πιφαύσκομαι, αἶκε τὸ τόξον ἐντανύσῃς· οὐ γάρ τευ ἔπητύος ἀντιβολήσεις ἡμετέρῳ ἐνὶ δήμῳ.] V. Eust. [Qui interpr. μεταίτησιν vel τὸν ἐν λόγοις ἔπαινον. Rectius alii Comitatem. Suidas vero Ἐπητύϊ, συνέσει. De qua interpr. conf. in Ἐπητεία.]

Ἐπηφί, ὁ, Ægyptiis undecimi mensis nomen. Anthol. 1 [Pal. 9, 383, 11] : Καὶ σταφυλὴν κατίχων εὐάμπελός ἐστιν Ἐπηφί. [Ita cod. Palatinus. Ἐπιφὶ scriptum ap. Brunckium, ut in tabula Cosmæ Topogr. Christ. p. 338—9 interjecta, et papyro Æg. in *Journ. des Savants*, 1822, p. 556, tum apud Plut. Mor. p. 372, B, et qui Julio Romanorum respondere tradunt, Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 8, 22, 29, 32 ed. Huds., schol. Arati 150, 332, 443, G. Syncell. p. 22, D, ubi D Ἐπιρεί. Ἐπιφ. pap. Æg. Peyron. 2, p. 25, 12. L. D.]

Ἐπηχέω, Assono, ut Ovid., Plangentibus assonat echo; Insono. Lucian. [Jov. trag. c. 44] : Τουτὶ πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπηχεῖ [ἐπῆλθεν], ὡς δαιμόνων οὐδενὸς ὄνλῳ φείδεται. Ex Eod. [ib. c. 35] in VV. LL. citatur, Ἐπήχει [ἐπίχει] τῶν βλασφημιῶν, exponiturque Opprime clamore blasphemias. [Eur. Cycl. 426 : Ἐπήχει δ' ἄντρον. Plato Reip. 6, p. 492, C : Αἱ πέτραι καὶ ὁ τόπος ἐπηχοῦντες. Jo. Phocas Descr. T. S. p. 9 : Ὕδωρ κελαρισμοῖς ἐπηχοῦν. Schol. Aristoph. Eq. 689 : Κῦμα τὸ μὴ ἐπηχοῦν. Greg. Nyss. vol. 3, p. 428, D : Τῆς τοῦ θεοῦ σάλπιγγος ἐξ οὐρανῶν ἐπηχούσης. Signif. Acclamandi Pseudeurip. Iph. A. 1584 : Βοᾷ δ' Ἀρεὺς, ἅπας δ' ἐπήχησε στρατός. || Transitive Theolog. ar. p. 60, 30 : Εἰ δὲ καὶ τὴν ἀνάγκην οἱ θεολόγοι τῇ τοῦ παντὸς οὐρανοῦ ἐξωτάτῃ ἅντυγι ἐπιχοῦσι, i. q. Attribuunt, ut infra ἐπιθρυλεῖν. Athanas. vol. 1, p. 127, A : Βασιλικαῖς ἀκοαῖς ταῦτα κατὰ τῶν ἐπισκόπων ἐπηχοῦσιν, Oggannitunt. L. Dindorf.]

[Ἐπήχησις, εως, ἡ, q. d. Assonantia, Sonitus continuatus. Steph. B. v. Δωδώνη : Τὸν ναὸν τοῦ Δωδωναίου Διὸς... ἔχοντα τρίποδας πολλοὺς ἀλλήλων πλησίον, ὥστε τὸν ἑνὸς ἁπτόμενον παραπίμπειν διὰ τῆς ψαύσεως τὴν ἐπ. ἑκάστῳ.]

[Ἔπηχος, ὁ, Sonus, Sonitus. Symm. Ez. 8, 17, ubi nihil ei respondet in Hebr. In altera Symm. lectione ἦχον. Schleusn.]

Ἐπὶ, præp., quæ prout huic vel illi casui jungitur, hanc vel illam signif. habet. Ἐπὶ cum genit., Super. Hom. [Il. A, 46 : Ἕλαγξαν δ' ἀρ' ὀϊστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο· X, 153 : Ἐπ' αὐτάων (τῶν πηγῶν) πλυνοὶ εὐρεῖς ἐγγὺς ἔασιν· Γ, 255 : Χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων. Quod Ω, 356 dicitur φεύγομεν ἐφ' ἵππων, In curru. M, 82. Atque sic ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων... ἐς Ὄλυμπον ἴκεσθον Θ, 455. Et ἐπὶ πύργων ib. 519, ἐπὶ νηῶν 528. Æsch. Pers. 18 : Ἔδαν οἱ μὲν ἐφ' ἵππων, οἱ δὲ ἐπὶ ναῶν. Herodot. 3, 86 : Παρῆσαν ἐπὶ τῶν ἵππων· 9, 44 : Ἧκε ἐπ' ἵππου.] Od. Τ, [97] : Εὐρυνόμη, φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ. [Il. K, 80 : Ὀρθωθεὶς ἐπ' ἀγκώνος.] Ξ, [494] : Ἐπ' ἀγκώνος κεφαλὴν σχέθεν. [Il. X, 225 : Ἐπὶ μελίης ἐρεισθείς.] Aristoph. Pl. [1198 : Λαβὼν] (τὰς χύτρας) ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρε· et [Nub. 1431], Ἐπὶ ξύλου καθεύδεις, i. e. ἐπὶ ξύλου καθήμενος : ut, Ἐπὶ χοίνικος μὴ καθῆσθαι [Plut. Mor. p. 354, F], Super chœnice non sedendum, Chœnici non insidendum. Ἐπὶ τῶν ἵππων καθήμενοι, Xen. Cyrop. 4, [5, 54. Hom. Il. A, 536 : Καθίζετ' ἐπὶ θρόνου· N, 12 : Ἧστο ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς· Σ, 389 : Τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσαν ἐπὶ θρόνου. Pind. Pyth. 5, 273 : Ἐπὶ χώρας ἔσσαι. Hom. Il. Γ, 293 : Τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονός· I, 588 : Τοὶ δ' ἐπὶ πύργων βαῖνον· Σ, 551 : Ἐφ' ἵππων βάντες· Π, 700 : Ἐπὶ πύργου ἔστη· Σ, 557 : Ἐστήκει ἐπ' ὀμωῦ· Υ, 50 : Στᾶσ' ἐπ' ἀκτάων. Pind. Nem. 5, 2 : Ἀγάλματ' ἐπ' αὐτᾶς βαθμίδος ἑστάότα. Æsch. Ag. 1473 : Ἐπὶ δὲ σώματος σταθεῖσα. De formulis ἵστασθαι ἐπὶ ξυροῦ et similibus v. in substantt. Hom. Il. Υ, 345 : Κεῖται ἐπὶ χθονός· Ω, 190 : Πείρινθα δῆσαι ἐπ' αὐτῆς (ἁμάξης)· 447 : Ἐς δ' ἄγαγε... δῶρ' ἐπ' ἀπήνης. Alia formula Ψ, 51 : Κύματ' ἐπ' ἠιόνος κλύζεσκον· Od. Π, 278 : Ἐκβαίνοντα βιήσατο κῦμ' ἐπὶ γέρσου· K, 170 : Ἐπ' C ὦμου φέρειν. Hesiod. Op. 756 : Μηδ' ἐπὶ κρηνάων οὐρεῖν. Soph. Aj. 235 : Ὧν τὴν μὲν ἔσω σφάζ' ἐπὶ γαίας. Atque sic de situ, ut in formula ἐπὶ Θράκης, et aliis, de quibus v. Schweigh. Lex. Polyb. p. 239.] At ἐπὶ κόρρης παίειν, Gall. quidem est *Frapper sur la joue*, quod *Sur* est Lat. Super, dicitur tamen Lat. Cædere in maxillam. [Pind. Pyth. 8, 46 : Δράκοντα ἐπ' ἀσπίδος νωμῶντα. Æsch. Sept. 387 : Ἔχει δ' ὑπέρφρον σῆμ' ἐπ' ἀσπίδος τόδε. Soph. Aj. 1230 : Ὑψηλ' ἐκόμπεις κἀπ' ἄκρων ὠδοιπόρεις.] Interdum vero ὢν ἐπὶ cum gen. id significat, quod Gallis, *Surintendant*, Lat. autem Præfectus : ut Acta 8, [27] : Ὃς ἦν ἐπὶ πάσης τῆς γάζης αὐτῆς, Qui præerat universæ illius gazæ, i. e. universis illius thesauris. Sic Gall. *Surintendant des affaires*. Curtium autem præp. Super ita usum esse docet Bud., p. 489. Et p. 488, ἐπὶ τῶν ἀποῤῥήτων interpr. A secretis : οἱ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, Ab epistolis : sicut etiam dicitur A cyathis, ὁ πρὸς ταῖς κύλιξι : affertur et ex Polyb. [4, 87, 8] in VV. LL. : Λεόντιος δ' ἐπὶ τῶν πελταστῶν, Μεγακλέας δὲ ἐπὶ τοῦ γραμματείου. D Et ibid., Ἀλέξανδρος δὲ ἐπὶ τῆς θεραπείας, ubi ἐπὶ significare Officium annotatur. Hujusmodi est et ἐπὶ τῶν φονικῶν καθεστώτες. Lucian. autem [Dial. deor. 4, 4] usus est hac constr. in cad. signif. cum verbo τάττεσθαι : ubi dicit Jupiter Ganymedi, Ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ· quod Bud. vertit Eris a cyathis. Talem esse usum hujus præp. existimo et ap. Dem. [p. 309, 10] : Διαῤῥεῖρειν τοὺς ἐπὶ τῶν πραγμάτων. Ut item Lat. Super cum ablat. ponitur interdum pro De, sic et ἐπὶ, quod cum gen. sæpe est Super, interdum sonat et De : ut, Ἐπὶ τοῦ καλοῦ λέγων παιδὸς, Plato Charm. [p. 155, D.] Sic, Ἐπὶ πόλεων λέγεται, De urbibus dicitur. [Athen. 8, p. 365, B : Σύνδειπνον εἵρηκεν ἐπὶ συμποσίου Ἀυσίας· 9, p. 366, B : Τὸ ταχερὸν ἐταξεν ἐπὶ τοῦ τρυφεροῦ. Et alibi sæpe similiter. = Plutarch. Mor. p. 19, C, D; 22, B; 1073, E. = Wytt. || Coram, Apud, ut, Ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, Lucian. [Pro lapsu in sal. c. 1], Coram tot testibus : pro quo et ἐν μάρτυσι dici, docui antea in Ἐν. Plato Leg. [12, p. 943, D] : Τούτων εἶναι γραφὰς ἐπὶ τῶν αὐτῶν [ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς], Co-

ram iisdem judicibus. Sic Lucian. [Catapl. c. 18]: Γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, Coram Rhadamanthe, s. potius Apud Rhadamanthem te accusabo. Sic autem vicissim dicitur ἀπολογεῖσθαι ἐπί τινος, Bud. p. 15. [Huc referendus etiam Hom. Il. A, 546: Τρίσσοι δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου.] Significat autem Apud et in alio genere loquendi, quod Bud. prætermisit, sc. quum dicitur ἐφ' ἑαυτοῦ λογίζεσθαι, pro Apud se considerare. Sic [Hom. Il. H, 195: Εὔχεσθαι Διὶ σιγῇ ἐφ' ὑμείων.] Γελᾶν ἐφ' ἑαυτοῦ [-τῷ], Xen. Cyr. 1, [4, 4. Ceterum hæc rectius conjunguntur cum iis quæ de eadem similibusque formulis dicentur paullo inferius. ‖ De, in formulis καλεῖσθαι, ὄνομα, ἐπωνυμίαν ἔχειν ἐπί τινος, quas v.] ‖ In: ut Dem. Ol. 2, init.: Ἐπὶ πολλῶν μὲν ἄν τις ἰδεῖν δοκεῖ μοι ... τὴν παρὰ τῶν θεῶν εὔνοιαν φανερὰν γενομένην τῇ πόλει, οὐχ ἥκιστα δὲ ἐν τοῖς παροῦσι πράγμασι· nam per ἐν dicit, quod dixerat per ἐπί. Tale est, Ἐπὶ πολλῶν μάθοι τις ἂν τὰ λεγόμενα, ubi tamen aliqui interpr. Per multa, Multis. [Soph. Aj. 1268: Σοῦ γ' οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων ἔτ' ἴσχει μνῆστιν.] Dicitur etiam aliquis ἐπὶ ξένης εἶναι, In peregrina regione esse. [Soph. El. 1136: Κἀπὶ γῆς ἄλλης φυγὰς κακῶς ἀπώλου· Tr. 299: Ἐπὶ ξένης χώρας .. ἀλωμένας. Hom. Od. Φ, 41: Φόρει δέ μιν (arcum) ἧς ἐπὶ γαίης. Soph. Ph. 613: Νήσου τῆσδ' ἐφ' ἧς ναίει τανῦν· OEd. T. 1049: Ἐπ' ἀγρῶν. Hom. Od. A, 185: Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἑστήκει ἐπ' ἀγροῦ· 190: Ἐπ' ἀγροῦ πήματα πάσχων.] Sic autem ἐπὶ pro ἐν videtur sumi in ἐπὶ λογισμῶν εἶναι, Rationis compotem esse, ut sit pro ἐν τοῖς λογισμοῖς εἶναι. V. Λογισμός. Et ἐπὶ λέξεως, pro In verbis, Verbis tenus, Thuc., quum alioqui ἐπὶ λέξως sit Ad verbum: quo etiam modo dicitur ἐπ' ὀνόματος, quod redditur adverbio Nominatim. [Eur. Hel. 897: Ὃν ... ἐπ' ἀκμῆς εἰμὶ κατθανόντ' ἰδεῖν.] Sed plerumque ἐπὶ ponitur pro In habente accus., s. pro Ad, ubi sc. motus indicatur. Tunc autem censetur potius gen. pro accus. Hom. Il. Γ, [5]: Κλαγγῇ ταί γε πέτονται ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων, pro ὠκεανοῖο ῥοάς. Sic ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν, A, [485. Il. E, 700: Προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν· Φ, 454: Περάαν νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων· X, 45. Ψ, 374: Ὅτε δὴ πύματον τέλεον ὁρόμον ὠκέες ἵπποι ἆψ ἐφ' ἅλος πολιῆς· Od. Γ, 171: Πλόον ... νήσου ἐπὶ Ψυρίης.] Od. O, [451]: Τόν κεν ἄγοιμ' ἐπὶ νηός. Et [Æsch. Prom. 658: Ἐπὶ Δωδώνης πυκνοὺς θεοπρόπους ἴαλλεν. Eur. El. 1343: Στεῖχ' ἐπ' Ἀθηνῶν.] Epigr.: Ἦν ἐπὶ γῆς φεύγῃς. Herodot., Ἐπὶ Συρίης φέρων· et, ἐπ' Αἰγύπτου ῥέειν, ubi redditur etiam Versus. Thuc., Ἐπὶ Θρᾴκης ἀρτιχνοῦνται· qualia plurima sunt: non ap. hunc tantum, sed et ap. ceteros historicos. Est autem cum genit. οἴκου frequens hæc præp., itidem in motus signif., ubi et Atticorum esse putatur, ut in ἐπ' οἴκου ἀπιέναι, ἐλαύνειν, Herodot., et, Ἐπ' οἴκου ἀπεκομίσθησαν, Thuc. [4, 99.] ‖ Sub, quum tempus significatur: ut ἐπ' Ἀλεξάνδρου, Sub Alexandro, ut loquitur Fabius, i. e. Tempore Alexandri. Tale est [Hesiod. Op. 111], Ἐπὶ Κρόνου. Sic ἐπ' ἐμοῦ, Mea ætate, Dem. [p. 28 extr.] Et ap. Eund. passim ἐπὶ ἄρχοντος, adjecto ejus nomine. [Hom. Il. E, 637: Οἳ Διὸς ἐξεγένοντο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων· Ψ, 332. Pind. Ol. 7, 72: Ἔνθα ... τέκεν, ἑπτὰ σοφώτατα νήματ' ἐπὶ προτέρων ἀνδρῶν παραδείξαμένους παῖδας. Ubi etiam vertere licet Inter, quomodo ponit Soph. Ant. 789: Καί σ' οὔτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδεὶς οὔθ' ἁμερίων ἐπ' ἀνθρώπων. Cui Aristid. vol. 1, p. 96: Δι' ἃ μόνῃ τῇ πόλει κυρίως ἄν τις φαίη τὴν ἀρχὴν συμβῆναι ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν, contulerunt interpretes. ‖ Cum genit. rei. Hom. Il. I, 403: Τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης· B, 797: Ὡς ποτ' ἐπ' εἰρήνης. Plato Phædr. p. 242, A: Τῶν ἐπὶ τοῦ σοῦ βίου γεγονότων μηδένα.] ‖ Ἐφ' ἑαυτοῦ, Per se, ut dicitur aliquis per se, per se solus aliquid facere. [Exempla Herodotea hujus formulæ annotavit Schweighæus. in Lex. p. 244.] Thucyd. 2, [63]: Καὶ εἶπου ἐπὶ σφῶν αὐτῶν αὐτόνομοι οἰκήσειαν. Et [8, 8], Ἐφ' ἑαυτῶν πλεῖν, exp. καθ' ἑαυτούς. [V. de alio ejusdem formulæ usu paullo superius dicta. Similis est usus Soph. OEd. C. 746: Ἀεὶ δ' ἀλήτην κἀπὶ προσπόλου μιᾶς βιοστερῆ χωροῦντα, Cum una s. Una utentem famula.] ‖ Ἐπὶ cum suo gen. ubi præfixus est genitivo artic., redditur nomine adj.: ut τὰ ἐπὶ μέρους, Particularia, Bud. p. 772. ‖ Sed multo frequentius per adv. redditur, non præfixo artic., ut [in Ἐπίσης vel Ἐπ' ἴσης, de quo v. in Ἴσος], Ἐπ' εὐθείας εἶναι, Aristot., Directe stare. V. Εὐθύς. Sic ἐφ' ἑνὸς τεταγμένοι, vertitur adverbio Sigillatim. Redditur vero et aliis modis, ubi ordinationis signif. habet: ut, Ἐπὶ τεσσάρων ταξάμενοι τὰς ναῦς, Thuc. [2, 90], Instructis ordinibus quaternum navium. Bud. autem apud Xenoph. [H. Gr. 6, 4, 12]: Οἱ δὲ Θηβαῖοι οὐκ ἔλαττον ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων συνεστραμμένοι ἦσαν, interpr. Non minus densa erat acies, quam ut introrsus quinquageni essent armati. V. Bud. p. 632 de illo ἐφ' ἑνὸς τεταγμένοι· itemque de δίκα ναυσὶν ἐπὶ μιᾶς τεταγμένοι. At de ἐπὶ κέρως ἄγειν et de ἐπὶ μετώπου εἶναι, quæ huc et ipsa pertinent, lege Eund. p. 373. Ἐπὶ cum suo gen. interdum adverbio redditur: ut quum illud ἐπ' ὀνόματος interpretamur Nominatim. Tale est autem ἐπὶ κεφαλαίων ἐπελθεῖν, quod Bud. vertit Summarie percurrere, addens ἀνακεφαλαίωσιν ποιεῖν ex Dem. p. 184. Sed et ἐπὶ στοίχου ap. Pausan. [2, 1, 7] exp. στοιχηδόν, item κατὰ στοῖχον. [C. genit. simul et dat. Æsch. fr. Glauci Pont. ap. schol. Eur. Phœn. 1194: Ἐφ' ἅρματος γὰρ ἅρμα καὶ νεκρῷ νεκρὸς, ἵπποι δ' ἐφ' ἵπποις ἦσαν ἐμπεφυρμένοι.]

‖ Ἐπί, cum dat. Super. Hom. Il. A, [88]: Οὔτις, ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, Super terram. [Hesiod. Op. 90: Ζώσεσκον ἐπὶ χθονί. Et alibi.] At, Ἐπὶ κρηπῖδι ὁ τοῖχος ἑστηκεν ἰσχυρᾷ, redditur potius per ablat. Super crepidine. [Hom. Il. A, 462: Καὶ δ' ἐπὶ σχίζης ὁ γέρων· B, 793: Ἧζε τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ· Z, 354: Ἕζεο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ· Γ, 153: Ἧντ' ἐπὶ πύργῳ· Z, 431. Δ, 420: Δεινὸν δ' ἔδραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσιν ἄνακτος· 504: Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ· E, 141: Αἱ μέν τ' ἀγχιστῖνται ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται· 222: Στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος ... νηί· Ψ, 853: Ἵστων δ' ἑστηκεν ... ἐπὶ ψαμάθοις· Θ, 434: Τοὺς μὲν κατέδηκεν ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάπῃσιν. Æsch. Cho. 4: Τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τῷδε κηρύσσω πατρί. Soph. OEd. C. 1611: Πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας.] Xen. autem dixit Cyr. 5, [2, 1]: Κῦρος μὲν ἐφ' ἵππου, quum alibi dicat Ἐπὶ τῶν ἵππων καθήμενοι, sicut antea docui. Sed Lat. præp. In potius hic utuntur quam præp. Super. Dicitur enim aliquis Sedere in equo, Insidere equo. Itidem vero, Ἐπὶ γθονὶ δερκομένοιο, verti possit In terra lucem intuente. [Cum signif. motus Hom. Il. Π, 310: Πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ κάππεσε. Æsch. Pers. 506: Πῖπτον δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν· Sept. 403: Εἰ γὰρ θανόντι νὺξ ἐπ' ὀφθαλμοῖς πέσοι. Soph. Ant. 134: Ἐπὶ γᾷ πέσε.] Significat et Super, eo fere modo, quo dicitur a Curtio Juvenis super armamentarium positus. Tale quid enim significare ἐπὶ puto in Od. O, [89]: Οὖρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσι. [E, 154: Υἱὸν δ' οὐ τέκετ' ἄλλον ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι. ‖ De certamine in honorem mortui, et velut super ipsius sepulcro edendo, Hom. Il. Ψ, 274: Εἰ μέν νυν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν. Et de victimis immolatis 776: Βοῶν, οὓς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν. Sic fere Soph. Aj. 1319: Τηλόθεν γὰρ ᾐθόμην βοὴν Ἀτρειδῶν τῷδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ.] ‖ Ultra, Præter. [Hom. Il. I, 639: Ἄλλα τε πολλ' ἐπὶ τῇσι· Λ, 261; Od. Γ, 113. Pind. Nem. 6, 60: Πέμπον γ' ἐπὶ εἴκοσι. Æsch. Ag. 1605: Τρίτον γὰρ ὄντα μ' ἐπὶ δέκα.] Plut. Popl. [c. 9]: Νεκροὶ τριακόσιοι ἐπὶ χιλίοις καὶ μυρίοις. Ideo autem hanc signif. subjungo illi, quod itidem Lat. præp. illa Super pro Præter s. Ultra interdum accipiatur. [Hom. Od. Π, 216: Οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο ἔπλετο. Eur. Med. 694: Γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότιν δόμων ἔχει.] Ἐπὶ redditur Præter et in Xen. Cyrop. 1, [2, 11]: Ὅταν κάρδαμον μόνον ἔχωσι (vel ἐσθίωσιν) ἐπὶ τῷ σίτῳ, sed alii ἐπὶ τῷ σίτῳ vertunt Cum pane. At Cic. dixit Adhibere nasturtium ad panem. [Aristoph. Eq. 707: Τί σοι δῶ καταφαγεῖν; Ἐπὶ τῷ φάγοις ἥδιστ' ἄν; ἐπὶ βαλαντίῳ; Schol.: Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἰχθύσι φάγοις ἄν, οἷον μετὰ ἰχθύων.] ‖ Ap. Hom. in signif. motus: Il. [Λ, 382: Ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος·] B, [89]: Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι: interpretor enim Provolant ad flores, convolant: ineptam esse existimans vulgatam interpr. Volant in floribus. Il. A, [437], Od. [O, 498]: Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης, pro Egrediebantur in littus maris: ut sit pro ἐπὶ ῥηγμῖνα. [Λ, 486: Νῆα ... ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις.] Ceterum vult Eust. in l. illo πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν, esse antiptosin, pro πέτονται ἐκ'

ἄνθεα: Il. Δ, [251]: Ἦλθεν ἐπὶ Κρήτεσσι, pro ἐπὶ Κρῆτας· [273]: Ἦλθεν ἐπ' Αἰάντεσσιν, pro ἐπ' Αἴαντας. [Soph. OEd. T. 508: Φανερὰ γὰρ ἐπ' αὐτῷ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα, i. e. ἐπῆλθεν αὐτῷ (OEdipo) ἡ σφίγξ. OEd. C. 1472: Ἥκει τῷδ' ἐπ' ἀνδρὶ θέσφατος βίου τελευτή.] Et [E, 327, coll. A, 274], ἐπὶ νηυσὶν ἐλαύνειν, pro ἐπὶ τὰς ναῦς. [Δ, 352: Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα· E, 97: Ἐπὶ Τυδείδῃ ἐτιταίνετο ... τόξα· 882: Μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι. Et sim. Θ, 110. A, 239: Ἕλκ' ἐπὶ οἶ· 293: Κύνας σείῃ ἐπ' ἀγροτέρῳ συί. Et similiter N, 542, 611, multisque aliis locis. V. autem antea in signif. Super.] His inquam aliisque in ll. antiptosin esse putat; sed ut in istis atque aliis nonnullis videri potest poeta antiptosi usus esse, ut metro inserviret, non itidem certe et in illo dat. ῥηγμῖνι, quum versus ῥηγμῖνα etiam admitteret. [Æsch. Sept. 544: Πλεῖστ' ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἰάπτεσθαι βέλη. Et cum eod. verbo 298. Soph. Aj. 18: Ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ βάσιν κυκλοῦντα· 345: Τάχ' ἄν τιν' αἰδῶ κἀπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι.] Sed hoc addo in prosa quoque habere ἐπὶ dat. pro accus., quum dicitur ἐπὶ θανάτῳ συλλαβεῖν: si modo cum Bud. ap. Isocr. [p. 73, A] et Lucian. [Dial. mort. 12, 3] vertamus Ad necem rapere. Idem vero ap. Plut.: Ἐπὶ θανάτῳ φρουρούμενοι vertit Rei pœnæ capitalis. || Ap. eund. poetam, ut omnes qui ap. eum extant hujus præp. usus cum h. casu, ordine persequar, pro κατὰ, Adversus: ut [Il. B, 472: Τόσσοι ἐπὶ Τρώεσσι καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ ἐν πεδίῳ ἵσταντο, διαρραῖσαι μεμαῶτες· E, 124, A, 442,] ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι pro κατὰ Τρώων. Sic [Il. E, 244], ἐπί σοι μεμαῶτε, ἐπὶ Ἕκτορι ἀκοντίσαι, ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν, et ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες. Sed admoneo posse jungi atque adeo jungendam esse multis in ll. præp. verbo: ut [Il. Γ, 132]: Οἱ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν ἄρηα· nec enim dubium est, quin ἐπέφερον ἀλλήλοισι commodius intelligatur. Idem et de isto l. dici potest [Il. Γ, 15]. Ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες. [Il. E, 219: Πρίν γ' ἐπὶ νὼ τῷδ' ἀνδρὶ ... ἀντιβίην ἐλθόντε σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι. V. et Ἐπέχω. A, 460: Ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν. Æsch. Pr. 1089: Τοιάδ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπὴ Διόθεν στείχει. Et alibi. Soph. Aj. 772: Ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν· Ph. 1138: Ὅσ' ἐφ' ἡμῖν κἀκ' ἐμήσατο.] Quid autem vetat et quin in modo citt. exemplis, et ἐπόρουσαν ἀλλήλοισιν, et ἐπιθορόντες ἀλλήλοισι intelligamus? Possumus autem in exemplum hujus usus præp. ἐπὶ cum dat. pro κατὰ, afferre et titulum tragœdiæ Æschyli Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις: nec enim dubium est, quin sit pro κατὰ Θηβῶν, subaudito etiam partic. στρατεύσαντες, aut alio hujusmodi. Non ignoro tamen ap. Eust. legi ἐπὶ Θήβας, sed ab eo scriptum fuisse ἐπὶ Θήβαις suspicor. [Vera scriptura est Θήβας. V. Blomfield. p. 1.] Sic vero et ap. Thuc. ἐπὶ φίλοις pro κατὰ φίλων, et [3, 13] ἐφ' ἡμῖν pro καθ' ἡμῶν, aliaque hujusmodi. [Æsch. Prom. 97: Τοιόνδ' ἐξεῦρ' ἐπ' ἐμοὶ δεσμὸν ἀεικῆ· 921: Τοῖον παλαιστὴν νῦν παρασκευάζεται ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ· Sept. 447: Ἀνὴρ δ' ἐπ' αὐτῷ ... αἴθων τέτακται λῆμα. Et ib. 620. Eur. Med. 632: Μήποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ χρυσέων τόξων ἐφείης ... οἰστόν. Æsch. Sept. 483: Ὑπέραυχα βάζουσιν ἐπὶ πτόλει.]

|| Ἐπὶ in prosa [et poesi] habet et aliam præpositionis Ad signif. ap. utrosque scriptt.; ponitur enim interdum pro παρὰ, Apud, Juxta; sicut Ad: veluti quum dicitur [Hom. Il. E, 36: Τὸν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπ' ἠιόεντι Σκαμάνδρῳ· H, 133: Ὅτ' ἐπ' ὠκυρόῳ Κελάδοντι μάχοντο· Θ, 490. Pind. Ol. 8, 9: Ὦ Πίσας εὔδενδρον ἐπ' Ἀλφεῷ ἄλσος], ἐπὶ ποταμῷ, θαλάσσῃ, a Thucyd. [3, 99] pro παρὰ ποταμῷ et παρὰ θαλάσσῃ: unde et παραθαλάσσιος. [4, 102: Εἶχον ἐμπόριον ἐπὶ στόματι τοῦ ποταμοῦ ἐπιθαλάσσιον.] Quale est apud Eundem 2, [32]: Ἡ ἐπὶ Λοκροῖς τοῖς Ὀπουντίοις νῆσος, pro Insula Locris finitima. At vero ἐπὶ θύρῃσι [Il. B, 788; πύλῃσι Γ, 149; Ὀλέσῃς δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν A, 559, coll. Δ, 513. Æschyl. Sept. 631: Ἐφ' ἑβδόμαις πύλαις], ἐπὶ θύραις, Aristoph. [Nub. 468], significat In foribus: licet reddatur etiam Ad fores. [Sic ἐπ' ἐσχάρῃ ἧσθαι Hom. Od. H, 160, ubi additum χαμαὶ ἐν κονίῃσιν significare ostendit Ad. Contra ap. Æsch. Eum. 805, de Furiis: Αἰπαροθρόνοισιν ἡμένας ἐπ' ἐσχάραις, est In. Aliæ locutiones, ut paucas de multis memorem, sunt, ἐπὶ φάτνῃ Hom. Il. E, 271; Θ, 240: Ἐπὶ πᾶσι (βωμοῖς) βοῶν δημὸν ... ἔκηα· I, 349: Καὶ δὴ τεῖχος ἔδειμε καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ· Od. A, 448: Πάϊς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ· O, 348: Πατρός, ὃν κατέλειπον ἰὼν ἐπὶ γήραος οὐδῷ. Et aliter A, 219: Ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ σχέθε χεῖρα βαρεῖαν. Il. E, 458: Κύπριδα οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ. Σ, 594. Od. Φ, 419: Τόν ῥ' ἐπὶ πήχει ἑλών. Æsch. Suppl. 90: Πίπτει δ' ἀσφαλὲς οὐδ' ἐπὶ νώτῳ. || Aliter Od. I, 382: Μοχλὸν ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ. Cum dat. rei animatæ Il. Z, 25 (coll. A, 106): Ποιμαίνων ἐπ' ὄεσσι μίγη· 424: Πάντας γὰρ κατέπεφνε βουσὶν ἐπ' εἰλιπόδεσσι. V. HSt. infra in signif. Cum. Similiter Od. Υ, 209: Ὅς μ' ἐπὶ βουσὶν εἷσε, Bobus præfecit; coll. 221: Βουσὶν ἐπ' ἀλλοτρίῃσι καθήμενον· Φ, 363: Τάχ' αὖ σ' ἐφ' ὕεσσι κύνες κατέδονται. Atque sic sæpe de imperio. Hom. Od. X, 427: Οὐδὲ ἓ μήτηρ σημαίνειν εἴασκεν ἐπὶ δμωῇσι γυναίξιν. Aliter Soph. El. 1431: Εἰσορᾶτέ που τὸν ἄνδρ' ἐφ' ἡμῖν; Schol. πλησίον ἡμῶν. Tr. 356: Οὐ τἀπὶ Λυδοῖς οὐδ' ἐπ' Ὀμφάλῃ πόνων λατρεύματα· Ph. 806: Ἀλγῶ πάλαι δὴ τἀπὶ σοὶ στένων κακά· Aj. 1295: Μητρὸς ἐξέφυ Κρήσσης, ἐφ' ᾗ λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ φιτύσας πατὴρ κτλ.] || Item ἐπὶ σωτηρίᾳ τῆς Σικελίας, ex Plat. Epist. 8, [p. 356, C], ut Lat. Ad conservationem Siciliæ, Pro Sicilia conservanda, Siciliæ conservandæ causa. [Hic l. componendus erat cum locutionibus ἐπ' ἀγαθῷ et sim. infra memoratis.] || In Thuc. 8, [97]: Ἐπὶ δ' οὖν τοῖς ἠγγελμένοις οἱ Ἀθηναῖοι ναῦς τε εἴκοσιν ὅμως ἐπλήρουν, sic dici puto ἐπὶ τοῖς ἠγγελμένοις ναῦς ἐπλήρουν, ut Lat. dicimus aliquem ad hunc vel illum nuntium obstupuisse. Ita enim malo quam ἐπὶ accipere pro Propter. [Similiter Soph. OEd. T. 569: Ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ σιγᾶν φιλῶ.]

Habet vero itidem diversas præp. In signiff. Ac primum quod ad vulgatam attinet, ἐπὶ χθονὶ dixi paulo ante non solum Super terram, sed etiam In terra, posse verti [Ita vertendum Hom. Il. Γ, 89: Τεύχεα κάλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονί· 114: Κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ· 195: Τεύχεα μέν οἱ κεῖται ἐπὶ χθονί· B, 395: Κῦμα ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ. Et B, 351: Νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον· Δ, 443: Ἐπὶ χθονὶ βαίνει. Pind. Ol. 11, 30: Ἐφ' ὁδῷ. Soph. Tr. 813: Πάντων ἄριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονί· Ph. 353: Εἰ τἀπὶ Τροίᾳ Πέργαμ' αἱρήσοιμ' ἰών]: sicut et ἐφ' ἵππῳ ap. Xen., In equo. Tale est autem ap. Aristoph. Pl. [338]: Ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι τῶν καθημένων. Et ap. Eundem ἐπὶ ταῖς θύραις, quod exposui In foribus: potest vero reddi et Pro foribus. Sed et hæc exempla hujus signif. afferuntur, ex Isocr.: Ἐπὶ τοῖς οἰκειοτάτοις μάλιστα δηλῶσαι· et, Ἐπ' αὐτοφώρῳ ἑαλωκώς [ut p. 381, B]. Et ex Dem. [p. 42 extr.]: Ἐπὶ τούτοις μένειν. Item ex Xen. [Comm. 1, 5, 2]: Ἐπὶ τελευτῇ τοῦ βίου γινόμενοι, ubi tamen propinquam mortem potius quam præsentem significari puto. Sed et ex Hom. [Il. A, 55, Θ, 218], Ἐπὶ φρεσὶ θῆκε, ubi tamen aliqui præp. verbo jungere maluerunt. [Z, 92: Πέπλον ... θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν. Improprie Δ, 175: Κειμένου ἐν Τροίῃ ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ· 178: Αἴθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει' Ἀγαμέμνων· 258: Ἠμὲν ἐνὶ πτολέμῳ ἠδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ.] || Junctum dativo ἀγαθῷ, aliisque hujusmodi, ead. præp. In reddendum esse existimo: Xen. Cyrop. 7, [4, 3]: Ἐπ' ἀγαθῷ τῷ Κύρου καὶ Περσῶν. Sic Ἐπ' ὠφελείᾳ, Isocr. [p. 67, D] et illis opposita, Ἐπὶ κακῷ, βλάβῃ, ap. Eund. Sic enim Lat. In rem meam, tuam, In meam vel tuam perniciem dicunt. Sed ἐπ' ἀγαθῷ possumus et dat. solo reddere Lat.; ita enim Bono interdum poni constat. [Hom. Il. N, 104: Ἐλάφοισιν, αἵτε ... λύκων ἤια πέλονται, αὔτως ἠλάσκουσιν, ἀνάλκιδες οὐδ' ἐπὶ χάρμῃ· Ψ, 574: Ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσατε μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ. Hesiod. Th. 540: Τῷ δ' αὖτ' ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ εὐθετίσας κατέθηκε· 555: Ὡς ἴδεν ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ. Æsch. Suppl. 628: Ζεὺς δ' ἐφορεύοι ξένιος ξενίου στόματος τιμὰς ἐπ' ἀληθείᾳ· Sept. 879: Μελέους θανάτους εὕροντο δόμων ἐπὶ λύμῃ. Eodemque modo ἐπὶ νίκῃ, Eum. 1009, Cho. 868. Soph. El. 108: Μὴ οὐ τεκνολέτειρ' ὥς τις ἀηδὼν ἐπὶ κωκυτῷ ... ἠχὼ πᾶσι προφωνεῖν· Ph. 151: Ἐπὶ σῷ μάλιστα καιρῷ· OEd. C. 1554: Εὐδαίμονες γένοισθε, κἀπ' εὐπραξίᾳ μέμνησθέ μου θανόντος εὐτυχεῖς ἀεί.] || Tum etiam, quum potestatis signif. habet, præp. In reddi potest. [Hom. Od. X, 427: Οὐδέ ἑ μήτηρ σημαίνειν εἴασκεν ἐπὶ δμωῇσι γυναίξιν.] Thuc. [2, 84]: Καὶ τὴν ἐπιχείρησιν ἐφ' ἑαυτῷ τε ἐνόμι-

ζειν εἶναι. Sic Dem. [p. 90, 16] : Ἐφ' ὑμῖν ἐστι, In vobis est, pro In vestra est potestate, arbitrio vestro situm. Quod etiam dicitur, Penes vos est. [Soph. Phil. 1003 : Μὴ 'πὶ τῷδ' ἔστω τάδε· OEd. C. 66 : Ἀρχει τις αὐτῶν ἢ 'πὶ τῷ πλήθει λόγος;] Auctor Axiochi : Ἐπὶ τῇ τύχῃ γενόμενος. Synes. : Ἀλλὰ τό γε δόγμα τὸ περὶ τοῦ μηδὲν εἶναι τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἀγαθῶν ἢ κακῶν. Ubi retinet Synes. philosophicum loquendi genus, quod attingit et Bud. p. 566. Dicitur etiam ἐπ' ἐμοί ἐστι vel γέγονε ποιῆν τοῦτο : ut Isocr. Ep. ad Tim. : Τὸ δὲ χρῆσθαι τούτοις καλῶς τε καὶ φιλανθρώπως, ἐπὶ σοὶ γέγονεν. Sed dicunt item, Κεῖται τοῦτο ἐπ' ἐμοί. [Pind. Pyth. 8, 76 : Τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται.] Jungitur et verbo ποιεῖσθαι : estque ἐπί τινι ποιεῖσθαι, Alicujus potestati permittere, ap. Plut. Amat. Narrat. [Sert. c. 6, Eum. c. 19, etc.] Huc pertinet τό γε ἐφ' ἡμῖν, pro Quantum quidem in nobis fuit, Synes. [Isocr. p. 70, C; et 117, E, sec. cod. Urb.; al. ἐν.] Interdum vero additur infin. εἶναι ut Lys. [p. 135, 13] : Καὶ τό γε ἐπ' ἐκείνῳ εἶναι ἐσώθης, pro Quantum in eo fuit, servatus es : ut Xenoph. versa vice Hell. 3, [5, 9] : Τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι ἀπολώλατε. Nonnunquam autem et ὅσον huic loquendi generi adhibetur : ut, Ὅσον ἦν ἐπ' ἐκείνῳ, ex Dem., pro Quantum in eo fuit. Sed affertur Ὅσον ἐπὶ σοί, ex Luciano, pro Quantum ad te attinet. [Pseudol. c. 27.] Sic certe accipitur ἐπὶ interdum et sine ὅσον : ut Synes. : Τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ ταῖς μάστιξιν ἀπολώλασι, τὸ δὲ ἐπὶ τῇ τῶν σωμάτων ἰσχύϊ ζῶσιν ἔτι μέχρι ταύτης τῆς ἡμέρας.

|| Ἐπὶ, Propter : ut quum Cic. hæc Stoicorum verba, Φθόνος, λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, vertit, Invidentia est ægritudo suscepta propter alterius res secundas. [Atque sic sæpe cum substantivis his similibusque, ut dicetur in ipsis. Ejusdem generis locutiones sunt Hom. Il. I, 492 : Ὡς ἐπὶ σοὶ μάλα πολλ' ἔπαθον· Φ, 585 : Ἦ τ' ἔτι πολλὰ τετεύξεται ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ. Pind. Ol. 14, 16 : Κῶμον ἐπ' εὐμενεῖ τύχᾳ κοῦφα βιβῶντα· Pyth. 1, 84 : Ἀστῶν δ' ἀκαὰ κρύφιον θυμὸν βαρύνει μάλιστ' ἐπαλοίαν ἐπ' ἀλλοτρίοις. Æsch. Pr. 255 : Τοιοῖσδε δή σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάμασιν αἰκίζεται.] Xen. [Comm. 1, 2, 56] : Ταῦτα ποιεῖν ἐπὶ τῷ κέρδει, Propter lucrum, Lucri causa. Sic, Ἐπὶ μικροῖς λήμμασι, Herodot., Propter parvos quæstus. Et, Ἐπὶ γένει ὠγκωμένος. Polyb. : Περιεποιήσαντο παρὰ τοῖς Ἕλλησι τὴν ἐπ' ἀρετῇ φήμην, Celebres ob virtutem esse cœperunt, Bud. : Famam virtutis assecuti sunt. [Conf. 6, 52, 11; 53, 10.] Et, Τῶν ἐπ' ἀρετῇ διοξασμένων ἀνδρῶν εἰκόνας. Alicubi vero De locum hic habet : ut ἐπὶ μεγάλαις αἰτίαις, Magnis de causis, i. e. Magnas ob causas. Sic et ap. Thuc. 1, [102] : Ἔγνωσαν οὐκ ἐπὶ τῷ βελτίονι λόγῳ ἀποπεμπόμενοι. Non optima de causa se dimitti. [Æsch. Suppl. 6 : Οὕτιν' ἐφ' αἵματι δημηλασίαν ... γνωσθεῖσαι. Soph. Aj. 797 : Κἀπὶ τῷ λέγει τάδε; Ph. 50 : Δεῖ σ' ἐφ' οἷς ἐλήλυθας γενναῖον εἶναι· OEd. C. 1459 : Τί δ' ἔστι ταξίωμ', ἐφ' ᾧ καλεῖς; Eur. El. 175 : Οὐκ ἐπ' ἀγλαίαις θυμὸν οὐδ' ἐπὶ χρυσείοις ὄρμοις ἐκπεπότημαι· Med. 639 : Θυμὸν ἐκπλήξασ' ἑτέροις ἐπὶ λέκτροις. Sic autem ponitur cum verbis ἀλγεῖν, ἄχθεσθαι, ἥδεσθαι, γελᾶν, et sim., quæ v.] Aliquam vero cum hac signif. affinitatem habet ἐπὶ, quum conditionem declarat, s. pactum qua affinitate deceptos alicubi quosdam interprr. animadverti : Thuc. 4 : Αἱ μὲν σπονδαὶ ἐπὶ τούτοις ἐγένοντο. Xen. Cyr. 3, [2, 23] : Καὶ ἐπὶ τούτοις ἔδοσαν καὶ ἔλαβον πάντες τὰ πιστά· καὶ ἐλευθέρους μὲν ἀμφοτέρους ἀπ' ἀλλήλων εἶναι συνετίθεντο, His conditionibus. Plut. Alc. [c. 31] : Ἐπὶ τούτοις γὰρ οἱ ἄνδρες παρέδοσαν τὴν πόλιν, καὶ ταῦτα συνέθεντο, ubi observa addi verbum συντίθεσθαι, sicut et in proxime præc. Xen. l. Huc pertinent Ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, ἴσοις καὶ ὁμοίοις, quæ habes ap. Bud. p. 976. Interdum vero præcedit ἐπὶ τούτῳ, sequitur ἐφ' ᾧ, vel ἐφ' ὥτε cum infin., aliquando vero et indic. Plato Apol. Socr. [p. 29, C] : Ἀφιεμέν σε, ἐπὶ τούτῳ μέν τοι, ἐφ' ᾧ τε μηκέτι ἐν ταύτῃ τῇ ζητήσει διατρίβειν, Dimittimus te, sed ea tamen conditione, vel ea tamen lege, ut desinas etc. Ap. Herodot. cum altera constr. [3, 83] : Ἐπὶ τούτῳ δὲ ὑπεξίσταμαι τῆς ἀρχῆς, ἐπ' ὥτε ὑπ' ὠδίνος ὑμέων ἄρξομαι. Sed interdum etiam ἐφ' ὥτε cand. signif. habet, non præcedente ἐπὶ τούτῳ. Menander ap. Plutarch. [Mor. p. 103, D] : Εἰ γὰρ ἐγένου ... ἐφ' ᾧγε διατελεῖν ... διευτυχῶν ἀεί, pro Si enim ea lege natus es, ut perpetua felicitate fruaris. Et cum fut. indic. Thucyd. 4, [30] : Σῴζει τά τε ὅπλα καὶ σφᾶς αὐτοὺς κελεύειν παραδοῦναι, ἐφ' ᾧ φυλακῇ τῇ μητρίᾳ τηρήσονται. Alioqui ἐφ' ᾧ τε capitur pro Ut sequente infin., ut ἐφ' ᾧ τε πωλεῖν, Aristoph. [Ach. 722], Ut Vendant. Et ἐφ' ᾧ τε μετέχειν cid. Aristoph. [ut Pl. 1000.] Apud Thucyd. ἐφ' ᾧ schol. aliquot ll. exp. οὗ χάριν : et ap. Eund. [1, 103], Ἐφ' ᾧ τε ἐξίασιν, pro ἐπὶ τῷ ἐξιέναι, Dionys. H. scribit esse ejus idioma. Ap. Synes. autem Bud., Ἐφ' ᾧ Γεννάδιον ἔγραψεν, reddit Quare Gennadium detulit, addens et interpr., Ita ut Gennadium deferret. [In Ind. :] Ἐφ ᾧ, pro ἐπὶ ᾧ, Ob quod, Propter quod. Dicunt et ἐφ' ὥτε : et Ion. ἐπ' ὥτε. Item ἐφ' ὅτῳ pro eod. Luc. : Ἐμὲ μηδὲν ἔχεις ἐφ' ὅτῳ τοῦτο ποιήσεις, Nihil causæ est cur hæc in me perpetres. — Ap. eund. Bud. v. et alia exx. hujus ἐφ' ὥτε, p. 954 : quorum tamen major pars illam conditionis signif. habere mihi videtur. Lege et de ἐπὶ ῥητοῖς ibid. [Soph. OEd. T. 1517 : Οἶσθ' ἐφ' οἷς οὖν εἶμι;] Sed addo quod nec ab illo, nec ab aliis annotatum reperi, sc. cum ἐπὶ jungitur dat. μισθῷ, aliisque nonnullis, conditionis itidem s. pacti signif. hac præp. includi : Hom. Il. Φ, [444] : Παρὰ Διὸς ἐλθόντες ὑητεύσαμεν αἷς ἐνιαυτὸν Μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ. Sic et in plur. ἐπὶ μισθοῖς ἐθήρᾶτο. At in VV. LL. ἐπὶ μισθῷ ap. Xen. redditur Pro mercede : non Pacta mercede, Proposita certa mercede, ut ego vertendum censeo. Sic vero et cum dat. ὤροις, ὡρεαῖς. Il. K, [303] : Τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειε Δώρῳ ἐπὶ μεγάλῳ; μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται. [I, 602 : Ἐπὶ δώροις ἔρχεο.] Philo V. M. 1 : Οἱ δ' ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ μεγάλαις δωρεαῖς μεταπεμφθέντες. [Hom. Od. A, 548 : Ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἄεθλῳ. Soph. OEd. T. 1457 : Οὐ γὰρ ἂν ποτε θνήσκων ἐσώθην μὴ 'πὶ τῳ δεινῷ κακῷ. Latiori usu de conditione Soph. OEd. T. 1029 : Ποιμὴν γὰρ ἦσθα κἀπὶ θητείᾳ πλάνης. Eur. Hipp. 459 : Χρῆν σ' ἐπὶ ῥητοῖς ἅρα πατέρα φυτεύειν ἢπὶ δεσπότας θεοῖς ἄλλοισιν· Med. 122 : Τὸ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισιν κρεῖσσον. || Vicissim merces ἐπί τινι proposita dicitur. Pind. Isthm. 1, 47 : Μισθὸς γὰρ ἄλλοις ἄλλος ἐφ' ἔργμασιν ἀνθρώποις γλυκύς. Et ib. 26 : Οὐ γὰρ ἦν πενταέθλιον, ἀλλ' ἐφ' ἑκάστῳ ἔργματι κεῖτο τέλος. || De potestate s. imperio Æsch. Pers. 297 : Ἐπὶ σκηπτουχίᾳ ταχθείς.] || Ἐπὶ, Post : ut ἐπὶ τούτοις [et πρὸς ἐπὶ τούτοις, quod v. in Πρός. Ἐπὶ ἐπὶ τούτοις, ὑπέρθεσις, Λάκωνες, Hesychius. De ἐπιδηντούτοις v. in Δή vol. 2, p. 1050, C.] Thuc. schol. [6, 45] exp. μετὰ ταῦτα. Sic ap. Xen. habes quum alibi tum [Anab. 6, 1, 12], Ἐπὶ τούτοις, τούτῳ, pro quo et ἐκ τούτου. Synes. : Καὶ ἥκει τις ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ, παῖς ἐπ' ἀνδρὶ, καὶ ἀνὴρ ἐπὶ παιδὶ φέρων ἀεί τι μοὶ ξένιον. [Hom. Od. H, 120 : Ὄγγνη ἐπ' ὄγγνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ. Hesiod. Op. 642 : Μείζον δ' ἐπὶ κέρδεϊ κέρδος ἔσσεται. Pind. Ol. 7, 82 : Ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ· 9, 84 : Ἑσλὰ δ' ἐπ' ἐσλοῖς ἔργ' ἐθέλοι δόμεν. Æsch. Cho. 404 : Ἄτην ἑτέραν ἐπάγουσαν ἐπ' ἄτῃ. Soph. OEd. C. 544 : Δευτέραν ἔπαισας ἐπὶ νόσῳ νόσον· Antig. 595 : Πήματα ἐπὶ πήμασι πίπτοντα. Cujusmodi ll. referri possunt etiam ad signif. Super, et improprie capi. Æsch. Pers. 527 : Ἐπὶ τοῖσδε τοῖς πεπραγμένοις. Et in locutione ἐπ' ἐξειργασμένοις, de qua in Ἐξεργάζομαι. Eur. Or. 898 : Ἐπὶ τῷδε δ' ἠγόρευε Διομήδης· 887 : Κἀπὶ τῷδ' ἀνίσταται Τελθύσιος· Hipp. 855 : Τὸ δ' ἐπὶ τῷδε πῆμα φρίσσω πάλαι· Tro. 945 : Ἐμαυτὴν τοὐπὶ τῷδ' ἐρήσομαι, et alibi.] || At vero Jo. 4, 27 : Ἐπὶ τούτῳ ἦλθον οἱ μαθηταί, istud ἐπὶ τούτῳ sonat potius Interea, et quod Gall. dicitur *Sur cela*, q. d. Super hoc : vel *Sur ces entrefaites*, quam Postea : multo vero minus Continuo, ut vet. Interpres reddit.

|| Ἐπὶ, De. Thuc. 2 : Λέγει ἐπ' αὐτοῖς ἔπαινον τὸν πρέποντα, ubi videri possit ἐπ' αὐτοῖς esse pro ἐπ' αὐτῶν : nam ἐπὶ cum gen. hoc significare, ante docui : at ἐπὶ cum dat. hac in signif. haud temere reperiri existimo. Possit vero aliquis fortasse et Super illis exponere, perinde sc. ac si diceret Super illorum sepulcris. [Ita Hom. Il. Δ, 470 : Ὡς τὸν μὲν λίπε θυμός· ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη ἀργαλέον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν. Et similiter Æsch. Ag. 1400 : Τοιόνδ' ἐπ' ἀνδρὶ κομπάζεις λόγον· Suppl. 625 : Λέξωμεν ἐπ' Ἀργείοις εὐχὰς ἀγαθάς. Illa signif. Soph. OEd. C. 414 : Καὶ ταῦτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος ἐρρήκως κυρεῖ; Schol. δι' ἐμέ. || De usu præpos. in for-

mulis καλαῖν, ὀνομάζειν τι ἐπί τινι v. in illis vv.] || Ἐπὶ pro Cum accipi a nonnullis in Xen. [Cyr. 1, 2, 11]: Ὅταν κάρδαμον μόνον ἔχωσιν ἐπὶ τῷ σίτῳ, supra docui: quod unicum in VV. LL. ex. signif. hujus affertur; sed multo magis hanc interpr. convenire existimo huic l. [cujus similes tractavimus supra in signif. Apud] Hom. Il. in Merc. [199]: Εἶπου ὅπωπας Ἀνέρα ταῖσδ' ἐπὶ βουσὶ διαπρήσσοντα κέλευθον· item isti Thucyd., ac similibus, ut 6, [29]: Πέμπειν αὐτὸν ἐπὶ τοσούτῳ στρατεύματι, Cum tanto exercitu, i. e. Habentem tantum exercitum. 2: Ὑποσχόμενος ἀδελφὴν ἑαυτοῦ δώσειν, καὶ χρήματα ἐπ' αὐτῇ. Quale esse videtur ap. Liban., Καὶ τὴν παλλακὴν αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτῷ γυναῖκα ἐπὶ προικὶ, Cum dote. Nisi quis malit ἐπὶ hic quoque pacti signif. habere, ut sit Pacta, Constituta dote. Sic vero et ἐπ' ἐλπίδι, quod in aliquibus N. T. ll. redditur In spe, Ob spem, Sub spe, videtur et Cum spe verti posse. Sic autem et Herodian. 3, [12, 20]: Ἐφ' ἑτέραις εἰσελθὼν ἐλπίσι. [V. Ἐλπὶς, p. 788, B. Hesiod. Th. 153: Ἰσχὺς δ' ἄπλητος κρατερὴ μεγάλῳ ἐπὶ εἴδει. Hom. Od. P, 308: Καλὸς μὲν δέμας ἐστὶν, ἀτὰρ τόδε γ' οὐ σάφα οἶδα, εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἴδεϊ τῷδε· 454: Οὐκ ἄρα σοίγ' ἐπὶ εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν. Pind. Pyth. 10, 38: Μοῦσα δ' οὐκ ἀποδαμεῖ τρόποις ἐπὶ σφετέροισι.] || Ceterum quod de illo Thuc. l., ἐπὶ τοσούτῳ στρατεύματι, dixit reddi etiam posse Habentem tantum exercitum, idem certe et de his Herodiani dicendum videtur: 3, [15, 7]: Ἐπὶ παισὶ νεανίαις διαδόχοις ἀνεπαύσατο· 4, [2, 1]: Τοὺς ἐπὶ διαδόχοις παισὶ τελευτήσαντας. Bud. tamen ap. Liban., Ἐπὶ παισὶ δύο τελευτῶν exp. Decedens duobus relictis filiis. Sed eodem res redit. [Similis est formula γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρὶ, cujus exempla v. in Γαμβρός.] || Ἐπὶ cum dat. in signif. temporis: ut ἐπ' ἦματι, Hesiod. Op. [43], Uno die. [Hom. Od. B, 284: Ἐπ' ἤματι πάντας ὀλέσθαι· Ξ, 105.] Sic autem exp. et ap. Hom. Il. T, [229]: Ἐπ' ἤματι δακρύσαντας, Uno die, Per unum diem. Apoll. [Rh. 2, 631]: Στονόεσσαν ἐπ' ἦματι νύκτα φυλάσσω, accipit ἐπ' ἤματι pro Ultra diem, Post diem: ideoque ad præcedentia potius pertinet h. exemplum. [Hom. Il. Θ, 529: Ἐπὶ νυκτὶ φυλάξομεν ἡμέας αὐτούς. N, 234, T, 110: Ἐπ' ἦματι τῷδε. Hesiod. Op. 102: Νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἠδ' ἐπὶ νυκτὶ αὐτόματοι φοιτῶσι. Ap. Soph. OEd. C. 689: Αἰὲν ἐπ' ἦματι, ut 682 κατ' ἦμαρ ἀεί, Quotidie.] Affertur in VV. LL. et ἐφ' ἡμέρᾳ ex Aristide alio sensu: nam hæc ejus verba [vol. 1, p. 148], Τοῖς τῶν ἀθλων γυμνασίοις ὡς ἀχθόμεθα, ἐντυγχάνοντες ἐφ' ἡμέρᾳ, redduntur ita, Certaminum exercitationes non gravate ferimus diem de die producentes. At ego crediderim ἐφ' ἡμέρᾳ potius esse Per totum diem. [Diodor. Exc. p. 525, 75: Ἐπὶ ἑξήκοντα ἔτεσι· 586, 64: Ἐπ' οὐδ' ὅλοις πέντε ἔτεσι.] In iisdem ἐπὶ xuvl vertitur Tempore caniculæ. [Similia sunt Hom. Il. Δ, 175: Κειμένου ἐν Τροίῃ ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ. Od. Π, 111: Σῖτον ἔδοντας μὴ αὖτως ἀτέλεστον, ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ. Pind. Ol. 1, 113: Ἐπ' ἄλλοισι δ' ἄλλοι μεγάλοι· 14, 16: Ἐπ' εὐμενεῖ τύχᾳ. Hesiod. Op. 692: Μέτρα φυλάσσεσθαι· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος· 752: Μηδὲ γυναικείῳ λουτρῷ χρόα φαιδρύνεσθαι ἀνέρα· λευγαλέη γὰρ ἐπὶ χρόνον ἔστ' ἐπὶ καὶ τῷ ποινή. Soph. OEd. C. 1268: Ἀλλ' ἔστι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων Αἰδὼς ἐπ' ἔργοις πᾶσι.]

|| Ἐπὶ sunt qui supervacaneum existiment in iis ll., qualis est hic Athenæi, ubi de Curio Romano scribit [10, p. 419, A], Ἐπὶ γογγυλίοι διεβίω πάντα τὸν χρόνον· et hic Synesii [p. 286, A], Ἀριστῶ μὲν δὶ ἐπ' ἀλφίτοις, ἡδίστοις μὲν ἐμφαγεῖν, ἡδίστοις δὲ ἐμπιεῖν· necnon iste Ejusd., Τὰ δὲ μειράκια ἐπὶ κωβίοις τὸν γεῖ καὶ ἰούλοις. Bud. certe illum Athenæi vertit, Rapis vivebat, Rapas semper esitabat pro pulmentario. Ego autem existimo, sive potius suspicor (nec enim ex tempore quicquam pronuntiare ausim), ἐπὶ in hujusmodi ll. tale quid significare quale Intra, quum dicitur Intra legem epulari: ut si dicam Epulor intra cibos lege præscriptos, Intra cibos pauperibus etiam concessos. [|| Inter. Eur. Med. 192: Οἵτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις ἐπί τ' εἰλαπίναις καὶ παρὰ δείπνοις εὗροντο. Pherecr. ap. Athen. 8, p. 364, C: Οὐ γὰρ ἐπ' οἴνοις τοιαυτὶ λέγομεν δειπνίζοντες φίλον ἄνδρα; Sic ἐπὶ τῇ κύλικι, de qua formula v. Hemsterh. ad Lucian. Timon. c. 55.]

|| Ἐπὶ cum accus. Ad, in motus signif. [Hom. Il. A, 12: Ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας. Et ubi de ascendendo· Il. Z, 386: Ἐπὶ πύργον ἔβη. Et ubi de imponendo in currum M, 448. Et de descendendo A, 619: Ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα.] Aristoph. Pl. [1007]: Ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν· et [Ran. 111]: Ἦλθες ἐπὶ τὸν Κέρβερον. [Hic l. referendus ad eam signif., qua Ad aliquid est i. q. Alicujus rei capiendæ caussa, de qua infra.] Lucian.: Ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν ἐπορεύετο [ut Jud. voc. c. 8. Et ita apud alios quosvis. Cum accus. pers. Hom. Il. B, 18: Βῆ δ' ἀρ' ἐπ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα· K, 18: Νέστορ' ἐπὶ πρῶτον... ἐλθέμεν. Æsch. Cho. 764: Στείχω δ' ἐπ' ἀνδρα τῶνδε λυμαντήριον οἴκων.] Plato Epist. 7: Ἐπεμψεν ἐπ' ἐμὲ τριήρη. Huc pertinet κλίνειν ἐπὶ δόρυ, ἡνίαν etc., item ἐπὶ δόρυ ἐπιστρέφειν, περισπᾶν: quæ v. in Δόρυ, Ἡνία. Item ἐπὶ [ἀριστερὰ, δεξιὰ,] θάτερα, ἑκάτερα, τάδε, v. in singulis nominibus. [De formulis ἐπὶ πᾶν, πολὺ et similibus v. in illis vv. Ejusdem generis sunt Ἐπὶ τὸ βέλτιον, κάλλιον, vel βέλτιστον, κάλλιστον, aut plurali ἐπὶ τὰ καλλίω, ἐπὶ τὰ γελοιότερα apud Platonem et alios.] Alicubi etiam cum verbis motum non significat, ut, Καθίζεσθαι ἐφ' ἑστίαν, Thucyd., ubi itidem servari potest Ad. [Hom. Il. Θ, 442: Ἐπὶ θρόνον... ἕζετο· N, 281: Ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζεν· Ξ, 437: Ἑζόμενος ἐπὶ γοῦνα. Et ἐπ' ἐρετμὰ Od. M, 171. Ib. Z, 212: Οὐδυσῆ εἶσαν ἐπὶ σκέπας· Π, 365: Σκοποὶ ἵζον ἐπ' ἄκριας. Soph. OEd. C. 100. Hom. Il. Ω, 10: Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος.] At vero in ἐφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι, et in ποιεῖσθαι ἐπ' ἐξουσίαν, aliisque hujusmodi, non ultimur præp. Ad, sed vertimus, In suam potestatem redigere, Suæ potestatis facere: de quibus vide in Ποιεῖσθαι, Ἐξουσία. [|| Versus. Hom. Il. B, 218: Τὼ δέ οἱ ὦμω κύρτω ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε.] || Contra, Adversus: ut, Ἐπὶ τοὺς ἀνταγωνιστὰς ἀσκεῖν, Isocr. [p. 4, D.] Et, Ἐφ' ὑμᾶς παρασκευάζεται, Dem. [p. 67, 2. Hom. Il. A, 343: Ἤρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς κακλήγων· N, 101: Τρῶας ἐφ' ἡμετέρας ἴμεν νέας. Æsch. Prom. 864: Τοιάδ' ἐπ' ἐχθρούς τοὺς ἐμοὺς ἦλθοι Κύπρις. || Ad, i. e. Alicujus rei capiendæ caussa s. agendæ. Hom. Il. B, 381: Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον. Aristoph. Ran. 111, ab HSt. initio cit. Hom. Od. Γ, 421: Ὁ μὲν πεδίονδ' ἐπὶ βοῶν ἴεν. Et similiter Il. Γ, 422: Ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο· Od. B, 127: Οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν. Æsch. Sept. 861: Ἀλλὰ γὰρ ἥκουσ' αἰδὼ ἐπὶ πρᾶγος πικρόν.] || Super, Supra: vel Per, ut dicitur Per mare et per terram vagari, in his [Hom. Il. B, 159: Οὕτω δὴ οἱόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν Ἀργεῖοι φεύξονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης; 613: Περάαν ἐπὶ οἰνοπα πόντον· 665: Βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον. (Quo referre licet etiam E, 771: Λεύσσων ἐπὶ οἰνοπα πόντον.) Et cum πλέειν H, 88, et I, 72]: Ἐπὶ πόντον ἄγοντες [ἄγουσιν]. Hesiod. [Th. 530]: Κλέος εἴη... ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν. [Op. 11: Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν εἰσὶ δύω.] Hom. [Od. Ξ, 43]: Πλάζετ' ἐπ' ἀλλοθρόων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν. [Hesiod. Op. 525: Ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε στρωφᾶται.] Hom. [Od. O, 79]: Ἦμεν πολλὴν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν. [Il. K, 27: Πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν ἦλυθον ἐς Τροίην. Et Ψ, 371: Ἤδη μὲν φάος ἦεν ἐπὶ χθόνα.] Ubi vero non est verbum motus, redditur etiam Inter, Apud: ut Ξ, [40]: Οὕτω γάρ κέν μοι ἴυκλείη τ' ἀρετή τε εἴη ἐπ' ἀνθρώπους. [Il. K, 213: Μέγα κέν οἱ ἐπουράνιον κλέος εἴη πάντας ἐπ' ἀνθρώπους· Od. Ψ, 125: Il. Ω, 202: Ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπους. Et sim. 535. || Inter vertendum Od. Π, 385: Δασσάμενοι κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμέας. || Significationis Super diversi generis exx. sunt, Hom. Il. B, 308: Δράκων ἐπὶ νῶτα ἅπαντος· 765: Σταφύλη ἐπὶ νώτου εἶσας. Et Il. Γ, 270: Βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν. || In. Hom. Il. E, 586: Ἔκπεσε δίφρου κύμβαχος ἐν κονίῃσιν ἐπὶ βραχμοὶ τε καὶ ὦμους· Z, 43: Ἐξεκυλίσθη πρηνὴς ... ἐπὶ στόμα.] || Usque ad, ex Dione, Νοσήσαντα δὲ ἐπὶ θάνατον. Cic. autem, quod Arat. dixit ἀπὸ χειρὸς ἐπ' ἶξύν, vertit, Lumborum tenus a palma. [Ad significans usum et sim. Hom. Il. Z, 79: Οὔνεκ' ἄριστοι πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν ἔστε μάχεσθαί τε φρονέειν τε. Et in ead. phrasi Od. Δ, 434. Æsch. fr. Myrmid. ap. Aristophan. Ran. 1271: Οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν. De norma Hom. Od. E, 245: Ξέσσε δ' ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε. Notanda etiam locutio Od. Δ, 287: Ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεζεν· Ψ, 76: Ἀλλά με κεῖνος, ἑλὼν ἐπὶ μάστακα χερσὶν, οὐκ ἔα εἰπέμεναι.]

|| Ἐπὶ in signif. temporis : ut [Hesiod. Op. 132 : Παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον·] ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον, ὅσον χρόνον, Tamdiu, Quamdiu : pro quibus dicitur sæpius ἐπὶ τοσοῦτον, ὅσον, sub. χρόνον : aut etiam accipiendo illa neutraliter, ut quum dicitur [ἐφ' ὅσον de spatio tam proprie quam figurate, vel apud Hom. ὅσον τ' ἐπὶ,] ἐπὶ πολὺ, πλεῖον. De quibus ac similibus [velut Ἐπὶ ὀηρὸν] vide in ipsis nominibus. Sic et de ἐφ' ἡμέραν, in Ἡμέρα : et de ἐπὶ χρόνον, pro Aliquamdiu, in Χρόνος. Sed et Ἐπὶ τὴν ἕω, pro Sub auroram, i. e. Sub exortum auroræ, ex Thuc. affertur. [Hom. Od. H, 288 : Ἤδον... ἐπ' ἠῶ καὶ μέσον ἦμαρ. De spatio, ut supra ἐφ' ὅσον, Hom. Od. Λ, 577 : Ὅ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα. Aliæ locutiones sunt Hom. Il. M, 436 : Ὡς μὲν τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο.] Ἐπὶ τρὶς, Ter, vacante ἐπὶ, Acta 10, [16] : Τοῦτο δὲ ἐγένετο ἐπὶ τρίς· ut Gall. *Par trois fois*, pro *Trois fois*. [Quod sæpe scribitur vitiose τρεῖς, ut Geopon. 12, 19, 1 et alibi. De aliis advv. v. infra. || Notandum etiam dirimi præpositionem a casu quem regit primo particulis, non tantum vulgaribus illis μὲν, δὲ et similibus, sed ap. poetas etiam talibus, ut Pind. Pyth. 10, 54 Ἐπ' ἄλλοτ' ἄλλον... θύνει λόγον. Cui l. conf. Æsch. Prom. 921 : Τοῖον παλαιστὴν νῦν παρασκευάζεται ἐπ' αὐτὸς αὑτῷ. Tum aliis voce., ut in l. Hom. Il. Ψ, 766 paullo post citando. Hesiod. Op. 831 : Ἐπὶ ζυγὸν αὐχένα θεῖναι βουσί.]

|| Ἔπι pro ἐπὶ, in anastrophe. [Pind. Pyth. 8, 89 : Ὃ δὲ καλὸν νέον τι λαχὼν ἀδρότατος ἔπι, In juventute. Æsch. Pers. 449 : Ἀκτῆς ἔπι. Eur. Suppl. 1045 : Πέτρας ἔπι.] Hom. Il. A, [162] : Ἦ ἔπι πολλ' ἐμόγησα, pro ἐπὶ ᾧ, sed cujus loco dicitur ἐφ' ᾧ. [Od. Π, 19 : Τῷ ἐπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ. Il. E, 405 : Σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνῆκε θεά. Pind. Pyth. 5, 86 : Πρυμνοῖς ἀγορᾶς ἔπι. Et ubi est Post, Hom. Il. Θ, 262 et seqq. Τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες· Ψ, 290 et seqq. (De accentu præpos. ἐπ' in anastrophe elisa ultima positæ v. schol. Il. I, 456.) Et ubi est In s. Versus, Æsch. Suppl. 1003 : Παρθένων χλιδαῖσιν ὠμόρροις ἔπι πᾶς τις ὄμματος θελκτήριον τόξευμ' ἵμερμεν. Cum accus. Il. Δ, 384 : Ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἔπι Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί.] || Ἔπι pro ἔπεστι, ab ἔπειμι [quod v.] : ut ἔνι pro ἔνεστι, etc. [Hom. Il. Φ, 110 : Ἀλλ' ἔπι τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος· Od. Θ, 563, Λ, 367. Ib. M, 209 : Οὐ μὲν δὴ τόδε μεῖζον ἔπι κακόν· Il. E, 178 : Θεοῦ ἔπι μᾶνις· Γ, 45 : Οὕνεκα καλὸν εἶδος ἔπ'· Od. B, 58 : Τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται· οὐ γὰρ ἔπ' ἀνήρ. Et proprie Θ, 403 : Ἄορ, ᾧ ἔπι κώπη. Orac. ap. Herodot. 6, 86 : Οὐδ' ἔπι χεῖρες οὐδὲ πόδες. Æsch. Eum. 393 : Ἔπι δέ μοι γέρας παλαιόν.]

|| Ἐπὶ sine casu, Desuper, Superne. Apoll. Arg. 2, [1071] : Ἐπὶ δὲ λόφοι ἐσσείοντο. Sed in hujusmodi ll. possunt nonnunquam subaudiri genitivi. [Pro Ad vel Super i. e. Simul vel Insuper vel Post, Hesiod. Op. 590 : Ἐπὶ δ' αἴθοπα πινέμεν οἶνον Sc. 309 : Ἐπὶ δὲ πλῆμναι μέγ' ἀὐτεον. Postpositum Hom. Il. Ψ, 766 : Ἴαχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ νίκης ἱμένῳ, ubi nonnulli legebant ἱέμενοι, quod minus aptum. Il. Σ, 529 : Κτείνων δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας· E, 705 : Ἐξενάριξεν... Τεύθραντ', ἐπὶ δὲ... Ὀρέστην. Sine verbo Il. N, 799 : Κύματα... πρὸ μέν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα· 800. Soph. OEd. T, 183 : Ἐν δ' ἄλοχοι πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες... ἐπιστενάχουσιν.] Κἠπὶ, Att. synaliphe pro καὶ ἐπί : ut, Κἠπὶ Νέμειον Ζῆνα, Et ad Nemæum Jovem, Epigr. [In dial. Attica et communi κἀπὶ, non solum ap. poetas, sed etiam in prosa.] Τἀπὶ pro τὰ ἐπὶ, ut [Æsch. Suppl. 177 : Καὶ τἀπὶ γέρσου νῦν προμήθειαν λαβεῖν αἰνῶ φυλάξαι· Ag. 255 : Τἀπὶ τούτοισιν·] τἀπὶ τούτοις ἀρῶ, Aristoph. Pl. [57. Item τοὐπὶ Soph. Ant. 889 : Ἄγνοι τοὐπὶ τήνδε τὴν κόρην. Et aliquoties ap. Eurip., ut Or. 1345 : Σώθητ' ἔσον γε τοὐπ' ἐμέ.]

|| Ἐπιμέγα, in VV. LL. male pro ἐπὶ μέγα, in isto l., Πλούτου ἐπιμέγα ἥκοντες. Jungitur enim ἥκοντες cum præp. ἐπί : hoc modo, ἥκοντες ἐπὶ μέγα πλούτου, pro ἐπὶ μέγαν πλοῦτον. Manavit autem hic error ex Suida, qui adv. esse ait : et μεγάλως exp. : affertque et aliud ejus exemplum. Sed mirum est, quum adv. esse tradat, scribi tamen ἐπὶ μέγα divisim, in iis etiam quæ affert exx. [Dicitur etiam ἐπὶ μεῖζον. V. de utroque in Μέγας, pariterque in Πολὺς de ἐπὶ πλεῖον, πλείω, πλεῖστον, in Μᾶλλον de ἐπὶ μᾶλλον, in Δήν de ἐπὶ δήν.]

A Ἐπιμήκιστον, Oblongum, Diuturnum : et adverbial. Diutissime, VV. LL. Sed. rectius fortassis ἐπὶ μήκιστον, sub. χρόνον. Ἐπίποδα, Cessim, Retrorsum, VV. LL. Sed malim ἐπὶ πόδα. Ἐπιπόδων, Pedibus inniteudo, Stando, VV. LL. ex Aristot. Sed malim disjunctim, ἐπὶ ποδῶν. [V. Πούς. || Ἐπὶ in compositis transit interdum in ἐφι vel ἐφ, etiam ante literas non aspiratas. Prioris generis exx. sunt Ἐφιάλτης, ἐφιορκέω, ἐφίορκος, de quibus v. in Ἐφιάλτης, Ἐπιορκέω, Ἐπίορκος; alterius ἐφικέομαι, quod v., ἐφείδον, ἐφίσης, de quibus in Ἐφοράω, Ἴσος. Contra επ pro εφ ponitur in formis ἐπορκίζω, ἐπορκισμὸς, ἐπορκιστὴς, quæ v. || In libris scriptis sæpissime confusum cum ἀπὸ, περὶ et ὑπὸ, quæ v. L. Dind.]

Ἐπιαγαπητός, Carissimus, Perquam carus, VV. LL. [Falso.]

[Ἐπιάγουρος, ὁ, ἡ, Juvenis, i. fere q. ἄγουρος, quod v. Leo Gramm. p. 460, B, de Michaele imp. : Θεασάμενος οὖν αὐτὸν ἐπιάγουρον καὶ μεγάλην κεφαλὴν ἔχοντα. Perperam auctor inc. post Theophanem p. 431, C.
B de eodem : Μαῦραν ἔχων τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπιάγουρον.]

Ἐπιαλὴς [scr. Ἐπιάλης, ητος, ὁ, de quo v. in Ἐφιάλτης], Hesych. teste, ὁ ἐφιάλτης, quem Æoles ἐφίλην [quod v.], alii ἐπιάλλην [scr. videtur ἠπιάλην, quod v.], et ἐπωφίλην [quod v.] appellant. Eidem ἐπιαλὲ est τερπνὸν, Jucundum, Delectabile.

[Ἐπιάλλω. V. Ἐφιάλλω.]

[Ἐπιάλμενος. V. Ἐφάλλομαι.]

[Ἐπίαλος. Ἐπίαλτος. Ἐπιάλτης. V. Ἐφιάλτης.]

[Ἐπιάλτης, ὁ, Epialtes. V. Ἐφιάλτης.]

[Ἐπιανάξ, ακτος, ὁ, Epianax, n. viri in inscr. Paria ap. Bœckh. vol. 2, p. 347, n. 2386. Alius in Melia ib. p. 358, n. 2431. L. Dind.]

[Ἐπιανδάνω. V. Ἐφανδάνω.]

Ἐπιανίω, Hesychio ἐπιτρέπω, Permitto. Ionicum pro ἐπιανῶ, ab ἐπανίημι.

[Ἐπιάρματος, ap. Greg. Nyss. vol. 1, p. 770, A : Ἐπιάρματος ἡ πομπὴ, scribendum divisim ἐπὶ ἁρματος. L. Dind.]

[Ἐπίαρον, τὸ, forma Dor. vel Æol. pro ἐφίερον,
C Multa sacra. Inscr. Elea apud Bœckh. vol. 1, p. 26 : Αἱ δέ τι τὰ γράφεα ταὶ καδαλέοιτο, ... ἐπιάρω κ' ἐνέχοιτο τὼνταῦτ' ἐγραμμένω. V. Bœckh. p. 31. L. Dind.]

[Ἐπιάρπαγμα, τὸ, Nova rapina, si vocis forma sana ap. Pseudochrys. t. 6, p. 913, 15 : Ἅρπαγες πτήξατε, καὶ ἐπιάρπαγμα μὴ ἐπιποθῆτε. Hase.]

[Ἐπίασσα, ἡ, Δήμητρος ἐπώνυμον, Cognomen Cereris, Hesych.]

Ἐπίαύω, Incubo, Dormio in. Vel, Dormio inter aut apud. Hom. Od. O, [556] : Ὄφρ' ἴκετ' αὐλὴν, Ἔνθα οἱ ἦσαν ὗες μᾶλα μυρίαι, ἧσι συβώτης Ἐσθλὸς ἐὼν ἐπίαυεν. Schol. videtur legisse ἦχι συβώτης ἐπίαυεν, quum exponat καθ' ἣν διέτριβεν. Alioqui scribitur ibidem et ἐνίαυεν eod. sensu. [Archias Anth. Pal. 6, 192, 7 : Οὐδ' ἐπιαύει ἡσίοις.]

Ἐπιάχω, seu Ἐπιαχίω, Acclamo. Hom. Il. [II, 403,] I, [50] : Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἷες Ἀχαιῶν, Μῦθον ἀγασσάμενοι, i. e. ἐπιβόησαν, Hesych. [Qui ponit etiam Ἐπίασσεν, ἐβόησεν. Quæ alterius verbi dittogr. videtur. Apollon. Rh. 1, 387. Addito accus.
D Hom. Il. E, 860, Ξ, 148 : Ὅσσον δ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἠὲ δεκάχιλοι. Divise N, 822 et alibi : Ἐπὶ δ' ἴαχε λαός. Et postposita præpos. Ψ, 766 : Ἴαχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ νίκης ἱμένῳ. De mensura v. in simplici.]

Ἐπιβάθρᾱ, ἡ, Pons qui machinis admovetur ad muros urbium scandendos, ut Bud. ap. Arrian. [Exp. 4, 27, 1] ex Vitruv. [10, 19 (13, 8 Schn.)] interpr. Quem Cam. Pontem oppugnatorium, γέφυραν πολιορκητικὴν vocat; sicut infra ἐπιβατήριοι μηχαναὶ, et ἐπιβατήρια. [Athen. De mach. p. 4, 8 et sqq., Philo Belop. p. 91, 4 et seq., Diod. 14, 51; 17, 43, 45, 46. Joseph. B. J. 7, 8, 5; 9, 2. De scala navis Diodor. 12, 62 : Ἐπιβὰς ἐπὶ τὴν τῆς νεὼς ἐπιβάθραν. Et, ubi plerique ἀποβ., Lucian. Dial. Mort. 10, 10. Ælian. N. A. 12, 15, eadem signif.. Τὰ κατολισθαίνοντα οὐ κρατεῖ τῆς ἐπιβάθρας.] || Quod voc. metaph. etiam capitur pro Gradu et via ad rem aliquam : ἐπίβασιν Suid. exp. Joseph. [A. J. 11, 8, 2] : Ἡγοῦντο δὲ τὸν τούτου γάμον ἐπιβάθραν τοῖς παρανομεῖν βουλησομένοις, Patefactum aditum ad peccandum, Rudimenta

ad peccandum, ut ex Cic. quidam interpr. Sic apud Suid., Πρώτη δὲ ἤδη ἀπέβη οἱονεὶ ἐπιβάθραν αὐτῷ κατασκευάζουσα καὶ κατακόλπισιν. [Polyb. 3, 24, 14: Πάσας ἀφαιρούμενοι τὰς ἐπιβάθρας Ῥωμαίων· 16, 29, 1: Ἵνα, ἐὰν προθῆται διαβαίνειν αὖθις εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐπιβάθραν ἔχοι τὴν Ἄβυδον. Diodor. Exc. p. 498, 75: Ἐπιβάθραν ἔχειν κατὰ τῆς Σικελίας. Plut. Demetr. c. 8: Τὰς Ἀθήνας ... ἐπιβάθραν τῆς Ἑλλάδος· Alcib. c. 17. Theolog. ar. p. 17, 24: Τέτταρες μὲν καὶ σοφίας ἐπιβάθραι, ἀριθμητικὴ, μουσικὴ κτλ. Jo. Laur. De mens. 4, 61: Παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις ἡ δυὰς ὡς θέσιν τινὰ καὶ ἐπιβάθραν τῷ ἀριθμῷ ἐπιδοῦσα κτλ. Artemid. 3, procem. p. 261, 6. L. Dind.]

[Ἐπιβαθραίνω, Ascendo. Ap. Clem. Al. Pæd. 3, 11, p. 296 (=252: Ἀναστρέφει γὰρ ἐπὶ τὴν δέσποιναν ἡ τῆς θεραπαίνης ἀκολασία, ἐπιβαθραίνειν ἐνδιδοῦσα τοῖς πειρῶσι τὰ ἥττονα τὸ μὴ εὐλαβεῖσθαι τὰ μείζονα) Marklando Expl. vett. aliquot auctt. post Comment. ad Eurip. Suppl. p. 247, vox nihili vocatur, qui reponit ἐπιβάθραν. Vocem agnoscit Schneider, nec ea, ni fallor, analogiæ est aliena. Bast. Recte Marklandus.]

Ἐπίβαθρον, τὸ, Naulum, Merces pro conscensa navi, μισθὸς ἐπιβάσεως νηὸς, [Hesych. et] Eustath. ap. Hom. Od. O, [448]: Καὶ δέ κεν ἄλλ' ἐπίβαθρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην. Apollon. Arg. [1, 420]: Νῦν δ' ἴθι, καὶ τήνδ' ἡμὶν, ἑκηβόλε, δέξο θυηλὴν, Ἥν τοι τῆσδ' ἐπίβαθρα χάριν προτεθείμεθα νηός. [Callim. fr. 110: Νεὼς Ἀχεροντείας ἐπίβαθρον. Diodor. 1, 96: Τὸ διακομίζον τὰ σώματα πλοῖον βᾶριν καλεῖσθαι, τὸ δ' ἐπίβαθρον [νόμισμα] τὸν ὀβολὸν τῷ πορθμεῖ δίδοσθαι, ubi interpretamentum est in textum illatum. || Latiori signif. Mercedis pro loco quem quis occupat, Plut. Mor. p. 727, F: Ὁ πελαργὸς οὔτε σκέπης μετέχων οὔτε ἀλέας ... ἐπίβαθρόν τι γῆς δίδωσι. || Sedile s. Cui quis insidit. Julian. Anth. Pal. 9, 661, 3: Δένδρον ... ποτε μεσσόθεν ὕλης ... ὀρνίθων ἐπίβαθρον εὔθροον. Hesych.: Ἐπιβάθρῳ, ἐπιβάσει. Nisi is Ascensum dicit. || De escensu Callim. Del. 22: Ἦν ἐπενήξατο Κύπρις ἐξ ὕδατος τὰ πρῶτα· σαοῖ δέ μιν (Cyprum) ἀντ' ἐπιβάθρων. Ubi Bentl. et alii interpr. Mercedem escensus. Utrumque recte fit.]

Ἐπιβαίνω, βήσω (transit.), βήσομαι (intransit.), Conscendo. [Absolute Hom. Il. O, 387: Ἀπὸ νηῶν ... ἐπιβάντες (ἐμάχοντο). Thuc. 2, 90: Ἐπιβάντες (navibus). Conf. 1, 137; 7, 62. Apoll. Rh. 4, 915.] Item Ingredior: ut ἐπιβαίνειν εὐνῆς aliquoties ap. Hom. [Il. I, 133: Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι· 275, Hesiod. Sc. 16, 40], Conscendere cubile. [Od. K, 334: Εὐνῆς ἡμετέρης ἐπιβείομεν. Æsch. Suppl. 39: Πρίν ποτε λέκτρων ... ἐπιβῆναι. Eur. Hel. 376: Διὸς ἃ λεχέων ἐπέβας.] Sic ἵππων ἐπιβησόμενον, Il. E, [46, coll. Π, 343]: Δίφρου ἐπιβησομένοισιν· Ψ, [379]: Νηῶν ἐπιβαινέμεν, [Il. Θ, 512], Od. I, [101, πύργων Il. Θ, 165. Ἅρματα, τῶν κ' ἐπιβαίην E, 192.] Quo etiam modo Plutarch. Them. [c. 14], Ἐπιβαίνει τῆς αὐτῶν τριήρους. Lucian., Ἐπιβὰς τοῦ πλοίου. Item Herodian. 4, [7, 11]: Ἅρματος ἢ ἵππου ἐπιβαίνων. [Eur. Rhes. 93: Φεύγουσιν ἄνδρες κἀπιβαίνουσιν νεῶν· Herc. F. 380: Τεθρίππων ἐπέβα· Hec. 111: Τύμβου δ' ἐπιβάς. De urbe i. e. mœnibus scandendis Hom. Il. Π, 396: Οὐδὲ πόλης εἴα ἱεμένους ἐπιβαινέμεν. Quanquam etiam Intrare vertere licet, coll. l. infra in signif. Ingrediendi citando. Herodot. 9, 70: Ἐπέβησαν Ἀθηναῖοι τοῦ τείχεος. Thuc. 4, 116. De bestiis coeuntibus Plutarch. Mor. p. 990, E: Ἀλεκτρυὼν ἀλεκτρυόνος ἐπιβαίνων.] Sed et aliam constructionem habet in hac signif., apud Thucyd. 1, [111]: Ἐπὶ τὰς ναῦς ἐπιβάντες. [Xen. H. Gr. 3, 4, 1. V. l. Eur. Ion. 1241 et alia exx. infra cit.] At ex Herodoto [8, 118] affertur cum ἐπὶ habente gen., Ἐπιβὰς ἐπὶ νεώς. [Dial. De virt. inter Platonicos, p. 377, B: Ἐπέβαινε ἐπὶ τῶν ἵππων.] Item cum accus. sine præp. et interdum pro Conscendere, interdum pro Ingredi; ut [Νῶθ' ἵππων ἐπιβάντες, Hesiod. Sc. 286;] Κολχίδα νῆ' ἐπιβάντες, Apollon. Arg. 2, [1096], pro Ingredi; Πιερίην ἐπιβὰς, Hom. [Od. E, 50], Ingressus. [Il. Ξ, 226. Herodot. 7, 50: Τῶν ἄν κου ἐπιβέωμεν γῆν καὶ ἔθνος, τούτων τὸν σῖτον ἕξομεν. Apoll. Rh. 4, 288: Ὁπόταν Θρῃκῶν Σκυθέων τ' ἐπιβήσεται οὔρους. Ubi ἄρης libri nonnulli, quod qui scripserunt, voluerunt αἴης.] Sic λειμῶν' ἐπιβάντα, Soph. Aj. [144. Eur. Hipp. 1131: Οὐκέτι συζυγίαν πώλων Ἐνετᾶν ἐπιβάσει. Bacch. [illegible] Eur. Tro. [illegible] θέρα τε, Habitans [illegible] 1, 18: Πολλῶν ἐπεύαν [illegible] est vera interpretatio [illegible] γὰρ ἐπέβα μιαιφόνων [illegible] sequente genit. Achmes Onir. [illegible] σεται κατὰ τοῦ κορασίου, [illegible] Il. B, [351]: Ὅτε νηυσὶν [illegible] ἐπιβὰς τοῖς στρώμασι, ex Plut. [illegible] nys. A. R. 8, 67: Τῶν ἵππων [illegible] σταυρώμασι. Achmes Onir. c. [illegible] ἐπιβάς. L. D. Τράγον [illegible] ἀμνάδι, Philo p. 784, A. Τὰς [illegible] λοις, B. Hemst. Hesych. v. [illegible] νύμφαις. L. D.] Et ex Thuc. [illegible] ναυσὶν ἐπιβαίνειν ἐπειρῶντο, [illegible] transgredi conabantur. Legitur et Act. [illegible] βὰς τῇ ἐπαρχίᾳ, Ingressus provinciam [illegible] quidam interpr. Suscipiens provinciam. [illegible] 3, 20: Ἀνορέαις ὑπερτάταις ἐπέβα. Greg. [illegible] p. 156, B: Ἐπέβη τῇ δικαιοσύνῃ· 772, C. [illegible] διὰ τῆς διανοίας ἐπιβεβηκότα μακαρισμῷ. [illegible] p. 753, D: Αὐλητρίδες δὲ Σάμιαι καὶ [illegible] δήμασι βασιλέων ἐπέβησαν. Ap. Porphyr. [illegible] p. 150: Ἐπιβαίνοντες ἀπληστίαις, Rhoer. [illegible] στίας, de qua constr. v. infra.] Ἐπιβαίνω pro Ingredior, etiam cum εἰς habente accus. ex Plat. [illegible] ἐπιβαίνειν εἰς λόγον. [Leg. 10, p. 893, B, ubi [illegible] ἐπεισβ. Diod. 14, 84: Ἐπειδὴ μετὰ τῆς δυνάμεως [illegible] βαινεν εἰς Βοιωτίαν. || Ingredior cum genit. Hom. Od. Δ, 521: Ὁ μὲν χαίρων ἐπεβήσετο πατρίδος αἴης· I, 83: Δεκάτῃ ἐπέβημεν γαίης Λωτοφάγων. Et alibi. Z, 262: Ἐπὴν πόλιος ἐπιβείομεν. Conf. l. Il. Π, 396 supra in signif. Conscendendi cit. Eur. Or. 626: Μηπίβαινε Σπαρτιάτιδος χθονός· Andr. 1035: Ἀδύτων ἐπιβάς· 1230: Δαίμων ὅδε τις ... Φθίας πεδίων ἐπιβαίνων. Plato Leg. 9, p. 874, B: Μὴ ἐπιβαίνειν ἱερῶν· ib. 6, p. 778, E: Τῶν ὅρων τῆς χώρας ἐπιβ., eademque phrasi Herodot. 4, 125) et χώρας p. 864, E; 871, D. Conf. Thuc. 1, 103; 3, 106, Xen. H. Gr. 3, 5, 24. Demosth. p. 1394 extr.: Τῆς χώρας ἡμῶν μὴ ἐπιβῆναι τοὺς πολεμίους. V. HSt. paullo inferius.] Ἐπιβαίνειν, cum gen. interdum alio v. redditur, quam Ingredi, eod. tamen sensu; ut ap. Herodian. 7, [9, 9]: Ἅμα τῷ τῆς Καρχηδόνος ἐπιβῆναι, Polit. reddit Simulatque Carthaginem attigit. Sic quum de ætate dicitur ap. Eund. 5, [7, 7]: Τοῦ δωδεκάτου (sc. ἔτους) ἐπιβαίνοντα, quum duodecimum annum attigisset. Sic autem et Plato Leg. [2, p. 666, B], ἐπιβαίνειν ἐτῶν τετταράκοντα. Potest tamen verti etiam Quum ingressus esset: sicut et alibi, Ἄρτι τῆς μειρακίων ἡλικίας ἐπιβαίνοντα. [Theocr. 26, 29: Εἴη δ' ἐνναέτης ἢ καὶ δεκάτω ἐπιβαίνοι. Suid. v. Τριώβολον. Hemst. Figurate de disserendo Plato Epin. p. 981, A: Θῶμεν δὴ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀρχῆς εὐσχημονέστερον ἔχειν καὶ τῶν μεγίστων σοφίας ... ὀρθότατα ἐπιβαίνειν ἡμᾶς. || Imponor. Hom. Il. Δ, 99: Αἶκεν ἴδῃ Μενέλαον, σῷ βέλεϊ ὀμηθέντα, πυρῆς ἐπιβάντ' ἀλεγεινῆς. (Sic active I, 546: Πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς. Lucian. Dial. mort. 6, 4: Ὅσον αὐτίκα οἰόμενος ἐπιβήσειν αὐτὸν τῆς σοροῦ). Similiter H. Cer. 263: Οὕνεκα γούνων ἡμετέρων ἐπέβη καὶ ἐν ἀγκοίνῃσιν ἴαυσεν.] Sed ἐπιβαίνειν γαίης alicubi exp. etiam Ingredi hostiliter, Invadere, Incursare: ut Od. Ξ, [86]: Οἵτ' ἐπὶ γαίης Ἀλλοτρίης βῶσιν, pro ἐπιβῶσι. [Ib. 229: Πρὶν μὲν γὰρ Τροίης ἐπιβήμεναι υἷας Ἀχαιῶν, εἰνάκις ἀνδράσιν ἦρξα.] Bud. autem ap. Demosth. ἐπιβαίνειν τῆς Ἀττικῆς ait exponi posse Invadere Atticam. [P. 12 extr.: Ἀμφίπολιν λαβὼν ... εἶτα Θετταλίας ἐπέβη. V. paullo ante. Xen. H. Gr. 2, 3, 44: Ἐπιβαίνειν ποι (l. που) τῆς χώρας· 7, 4, 6: Τῆς Λακωνικῆς οὐκ ἐπέβαινον ἐπὶ πολέμῳ. Absolute Hom. Il. Π, 69: Οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης κεκλίαται, χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες, Ἀργεῖοι· Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκεν θάρσυνος.] Sed et cum dat. ex Xen. Cyrop. 5, [2, 26], ἐπιβῆναι affert pro Invadere, Ἐπιβῆναι τῷ Ἀσσυρίῳ. [Plut. Arat. c. 38: Οὐ πρότερον ἐπέβη τοῖς Ἀχαιοῖς δεομένοις.] Et ex Arrian. Exp. 6, [1, 4]: Ὡς δὲ ἐπέβη τῇ Νύσσῃ Ἀλέξανδρος. [Diod. 16, 66: Διεμαρτύραντο μὴ κατάρχειν πολέμου μηδ' ἐπιβαίνειν τῇ Σικελίᾳ. || Figurate Plut. Cimon. c. 15: Συνέστελλε τὸν δῆμον ἐπιβαίνοντα τοῖς ἀρίστοις.]

Cum accus. quoque in hac signif. ap. Soph. Aj. [137]: Σὲ δ' ὅταν πληγὴ [Διὸς ἡ ζαμενὴς λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους] ἐπιβῇ. [Idem Phil. 194 : Θεῖα γὰρ ... καὶ τὰ παθήματα κεῖνα πρὸς αὐτὸν τῆς ὠμόφρονος Χρύσης ἐπέβη.] At ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ὄνον ap. Matth. 21, [5] redditur Insidens asinæ, et a vet. Interpr. Sedens super asinam. [Aristot. H. A. 5, 2 : Ἐπιβαίνοντος ἐπὶ τὸ ὤῃλυ τοῦ ἄρρενος.] Sic et plur. οἱ ἐπιβεβηκότες pro Insidentes, Vectu. [Divise Hom. Il. P, 504 : Οὐ γὰρ ἐγωγε Ἕκτορα ... μένος σχήσεσθαι οἴω, πρίν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππω. Cum præposit. simul et simplici accusat. Eur. Ion. 1241 : Τιθρίππων ὠκίσταν χαλὰν ἐπιβᾶς' ἡ πρυμνὰς ἐπὶ ναῶν. Herodot. 8, 120 : Ἐπιβῆναι ἐπὶ τὴν νῆα. V. HSt. supra. Et signif. Ingrediendi Demosth. p. 278, 21 : Ἐπειδὴ Ἀμφισσεῖς ἐπιβαίνουσιν ἐπὶ τὴν Ἱερὰν χώραν καὶ σπείρουσι καὶ βοσκήμασι κατανέμουσιν. Cum dat. Apoll. Rh. 2, 220 : Οὐ γὰρ μοῦνον ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν Ἐρινὺς λὰξ ἐπέβη.] || Cum gen. exp. et Pervenio, in Xen. [Cyrop. 3, 3, 61] : Ἐπέβησαν ἀρτεμέων [ἀρτεμίνων] βελῶν, Ad telorum jactum pervenerunt. [Vertendum Tela calcarunt, Super tela ingressi sunt.] Aliquid tale significare videtur et ap. Philon. De mundo [vol. 2, p. 607, 43] : Ὁπότε γὰρ οἱ ἐκ φθαρτῆς παγίντες ὕλης ὀφθαλμοὶ τοσοῦτον ἐπέβησαν, ὡς ἀπὸ τοῦ τῆς γῆς χωρίου πρὸς τὸν μακρὰν ὄντως ἀρεστῶτα ἀνατρέχειν [τὸν] οὐρανόν. Bud. tamen vertit, Oculi eo usque sursum tollantur, ut ad cœlum excursent. [Absolute, Advenio, Pind. Nem. 10, 43 : Σικυωνόθε δ' ἀργυρωθέντες ... ἐπέβαν. Schol. ἀνεχώρησαν ἐπὶ τὸ Ἄργος. Vel Ingredior, Pedem figo, Hom. Il. Cer. 457 : Ἔνθ' ἐπέβη πρώτιστον ἀπ' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο. Plato Lach. p. 183, A : Τὴν Λακεδαίμονα ἡγούμενος εἶναι ἄβατον ἱερὸν καὶ οὐδὲ ἄχρι ποδὸς ἐπιβαίνοντας.] || Ingredior, i. e. Gradior, Incedo. [Hom. Il. E, 666 : Μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ μείλινον, ὀρθ' ἐπιβαίη · Od. M, 434. Soph. OEd. C. 179 : Ἐπίβαινε πόρσω.] Hesiod. Op. [677] : Ὅσον τ' ἐπιβᾶσα κορώνη Ἴχνος ἐποίησεν. Plut. Lycurgo [c. 22] : Ῥυθμῷ τε πρὸς τὸν αὐλὸν ἐπιβαινόντων, quod Lucian. ἐμβαίνειν dicit. [Accedo, i. e. Adjicior. Greg. Nyss. vol. 2, p. 741, C : Οἱ δὲ γνώσκειν ταῦτα κομπάζοντες, πρότερον περὶ τῶν ἐπιβεβηκότων ἐπάτησαν, De his quæ inferioris sunt naturæ, Int. || Ulterius progredior vel simpl. Progredior, ut infra ἐπίβασις est Gradatio, Polyb. 1, 68, 8 : Ἅμα τῷ συγχωρῆσαι τὰ περὶ τῶν ὁμωνίων αὐτοὺς τοὺς Καρχηδονίους, εὐθέως ἐπέβαινον, καὶ τῶν τεθνεώτων ἵππων ἀπῄτουν τὰς ἀξίας. Sic fere Lucian. Dial. mort. 24, 1 : Ὃς ἐβασίλευσε Καρίας μὲν ἁπάσης ... καὶ νήσους δέ τινας ὑπηγαγόμην, καὶ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην.] Ἐπιβῆναι ὑψροσύνης Hom. [Od. Ψ, 52], Supremum gaudii gradum attingere, et ἐπιβῆναι ἀναιδείης [Od. X, 424], Supremum impudentiæ gradum attingere, vel Ad supremum gradum impudentiæ pervenire, vel potius pervenisse. Aut simpl. Ad gaudium pervenire, et Ad impudentiam pervenire; vel aptius, Ad impudentiam prorumpere. Nunc enim nullæ aptiores interprr. horum loquendi generum in mentem mihi veniunt, quam istæ, quæ tamen alioqui parum satisfaciunt. [Il. Merc. 465 : Αὐτὰρ ἐγώ σοι τέχνης ἡμετέρης ἐπιδήμεναι αὖτι μεγαίρω. Et fut. ib. 166. Ib. 173 : Κἀγὼ τῆς ὁσίης ἐπιβήσομαι ἧσπερ Ἀπόλλων. Soph. Phil. 1463 : Δόξης οὔποτε τῆσδ' ἐπιβάντες · OEd. Col. 189 : Εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες. Apoll. Rh. 4, 1165 : Οὔποτε ... τερπωλῆς ἐπίβημεν ὅλῳ ποδί. Greg. Nyss. vol. 1, p. 171, A : Τοῦ μακαριστοῦ βίου ἐπιβησόμεθα · 574, B : Οἱ τῆς βασιλείας ... ἐπιβεβήκασιν.] At [aor. pr., cujus propria est signif. transit.] ἐπιβῆσαι act., ut ἐυκλείης ἐπίβησον, Il. Θ, [285], Facere ut quis ad gloriam perveniat, s. gloriam consequatur, Gloriæ compotem quempiam reddere. [Od. Ψ, 13 : Καί τε χαλιφρονέοντα (θεοὶ) σαοφροσύνης ἐπέβησαν. Hesiod. Op. 657 : Ἔνθα με τὸ πρῶτον λιγυρῆς ἐπέβησαν ἀοιδῆς. Pind. Isthm. 1, 39 : Νῦν δ' αὖτις (νιν) ἀρχαίας ἐπέβασε πότμος ... εὐαμερίας. Proprie Il. Θ, 129 : Ὃν ... ἵππων ἐπέβησε · I, 546 : Πολλοὺς πυρὸς ἐπέβησε · Θ, 197 : Ἐλποίμην κεν Ἀχαιοὺς ... νηῶν ἐπιδησέμεν. Apoll. Rh. 2, 875. Lucian. loco supra citato. Et signif. Ingredi faciendi, Deducendi in, Od. H, 223 : Ὡς κ' ἰμὲ τὸν δύστηνον ἐμῆς ἐπιβήσειε πάτρης. Hesiod. Op. 578 : Ἠὼς ἥτε φανεῖσα πολέας ἐπέβησε κελεύθου. || Intransit. signif. Conscendendi imperat. aor. med. ἐπιβήσεο, Il. E, 221, Θ, 105 : Ἀλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο Λ, 512. Et indicat. (præter l. Od. supra in signif. Ingrediendi cit.) ib. 517 : Αὐτίκα δ' ὧν ὀχέων ἐπεβήσετο · N, 26, Ω, 322. Od. Z, 78. Formam ἐπεβήσετο probasse Aristarchum, alios (quos sequitur gl. Hesych. Ἐπεβήσατο) legisse ἐπεβήσατο, traditur in schol. Ven. K, 513. Formam ἐπεβήσατο transitiva signif., Imposuit, usurpavit Argonauticorum scriptor 1193 : Ὡς μὲν Πλουτῆος κυανόπτερυγας ἵππους ζευξάμενος κούρην ἐπεβήσατο, de Plutone Proserpinam rapiente. Et formam Dor. ἐπεβάσατο Callim. Lav. Min. 65. Intransitiva Apoll. Rh. 3, 869, 1152; 4, 458, ubi al. ἐπεβήσατο. V. quæ de utraque et forma et signif. diximus in Βαίνω vol. 2, p. 45, A. || Passivo schol. Thucyd. 6, 99 : Τὰ ἐπιβαθῆναι δυνάμενα. || Med. aor. sec. partic. ἐπιβήμενος ex Theodoro Prodromo annotavi in Ἐμμελίᾳ p. 837, B. || Per tmesin Hom. Il. Π, 69 : Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκε. Pind. Ol. 7, 46 : Ἐπὶ μὲν βαίνει ... λάθας ἀτέκμαρτα νέφος. L. D.] Ἐπέβαν, poet. syncope pro ἐπέβησαν. Ἐπιβίωμεν [-ομεν], poet. epenthesi τοῦ ι pro ἐπιβώμεν : hoc autem, Ion. dialysi pro ἐπιβῶμεν. Ἐπιβήσω, fut. 1 act. ex inus. th. ἐπιβάω. [V. supra.]

[Ἐπιβαχεύω, Bacchæ instar irrumpo, Irruo. Nicostr. ap. Athen. 3, p. 118, E : Βυζάντιον τίμαχος ἐπιβαχευσάτω. Bacchor, ap. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 491, 14 : Μακεδόνες ἐπιβάχευσαν.]

[Ἐπιβάλλον, τό, nomen animalculi. Schol. anonymi qui Periplum P. Euxini scripsit, ap. Bast. Ep. cr. p. 25 (ad p. 8, 28 ed. Huds.) : Φασί τινες κατὰ τὸν Ὑπανιν ποταμὸν γίνεσθαι ζῶον καλούμενον ἐπιβάλλον, ὅπερ αὐθημερὸν τὴν τε γένεσιν καὶ τὴν φθορὰν ὁρίσεται. Et schol. Antigoni Car. c. 92, ap. Bast. ib. p. 26 : Περὶ τοῦ καλουμένου ἐπιβαλλόντος ζώου, ὃ μίαν ἡμέραν ζῇ.]

[Ἐπιβαλλόντως, Convenienter. Phornut. De N. D. c. 15, p. 161 : Ἐπιδ. δ' ἡμῖν καὶ εὐεργετικὰς εἶναι παραδεδώκασιν οἱ πλεῖστοι χάριτας. Wakef. Schol. Nicandri Al. 232 : Ἤ τι καὶ κλήρουσιν ἐπήβολα] τουτέστι, τὰ τοῖς ἡμῶν κλήροις ἥκουσι κήποις ἐπιβαλόντως (sic), οἷον τὰ ἡμέτερα. L. D. Basil. t. 1, p. 958, A : Ἐπ. τῇ τοῦ Θεοῦ εὐεργεσίᾳ, Ut conveniebat beneficentiæ Dei. Hase.]

Ἐπιβάλλω, Injicio [Gl.], vel potius Superinjicio [Superjacio, Gl.] : hanc enim omnium primam signif. esse puto. Thuc. 2, [76] : Ἅμα' ἐπιβάλλοντας, ἧσσον ἀνύτειν, ὑπαγομένου αὐτοῖς κάτωθεν τοῦ χώματος. [Ib. 52 : Κατομένου ἄλλου ἄνωθεν ἐπιβαλόντας ὀν φέρουσιν ἀπῆσαν. Xen. Anab. 3, 5, 10 : Ἐπιβαλῶ ὕλην.] Herodian. autem 8, [4, 11] ἄνωθεν addidit : Φρυγάνων τε ἄνωθεν ἐπιβληθέντων · ubi vacat illud adv. vel ipsa præp. [Hom. Il. Ψ, 135 : Θριξὶ δὲ πάντα νίκων κατατίνων, ἃς ἐπίβαλλον χειρόμενοι. Per tmesin A, 846 : Ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν · et cum dat. Ω, 272 : Ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον · Od. Ξ, 520 : Ἐπὶ δὲ γλαῖναν βάλεν αὐτῷ. Et postposita præpos. Δ, 440 : Βάλεν δ' ἐπὶ δίφρα ἑκάστῳ. Apoll. Rh. 3, 1193 : Νὺξ δ' ἵπποισιν ἐβάλλετ ἐπὶ ζυγά. Dio Chr. vol. 1, p. 292 : Ἐπιβάλλοντας αὐτῷ στεφάνους καὶ ταινίας. Alia constr. Herodot. 7, 107 : Ποιήσας δὲ ταῦτα ἑωυτὸν ἐπέβαλε ἐς τὸ πῦρ. Et rursus alia Xen. Cyn. 9, 16 : Τῆς γῆς ἐπιβαλεῖν ἐπ' αὐτά. Plato Protag. p. 334, B : Εἰ δ' ἐθέλοις ἐπὶ τοὺς πτόρθους καὶ τοὺς νέους χλῶνας ἐπιβάλλειν (stercus). Thucyd. 4, 48 : Καὶ αὐτοὺς οἱ Κερκυραῖοι ... φορμηδὸν ἐπὶ ἁμάξας ἐπιβαλόντες ἀπήγαγον. Theophr. De igni § 49 : Ἐὰν ἐπιβάλῃ τις ἐπὶ τὸ ὕδωρ (lac), θερμαίνεται θᾶττον ἢ ψιλόν.] Pro Injicio autem, ut ἐπιβαλεῖν τινὶ τὴν χεῖρα, s. τὰς χεῖρας, pro Injicere manum alicui, Lucian. Tim. [c. 4] : quod loquendi genus ex Hom. Od. I, [288] manasse existimatur, Ἑτάροις ἐπὶ χεῖρας ἴαλλε · hoc enim δέδωκεν ἀφορμὴν τοῖς ὕστερον λέγειν ἐπὶ βίᾳ τὸ, χεῖρας ἐπέβαλε, Eust. Interdum etiam pro Injicere manus, ut sic vindicando sibi rem aliquam et asserendo. Aristoph. [Lys. 440] : Τὴν χεῖρ' ἐπιβάλλεις [-βαλεῖς]; Manus injicis, tuum asserens? [Nub. 933 : Κλαύσει τὴν χεῖρ' ἣν ἐπιβάλλῃς.] Polyb. [3, 2, 8] : Ἐπιβαλλειν τὰς χεῖρας τοῖς κατὰ τὴν Κοίλην Συρίαν πράγμασι. Hic enim Bud. interpr. Injicere manus, i. e. ἀντιποιεῖσθαι : verum haud scio an et pro Manus admovere rebus, i. e. Res capessere, accipi possit. [Ib. 5, 5 : Καρχηδονίους ἐπέβαλον τὰς χεῖρας, et Ῥωμαίους 18, 34, 8. Per tmesin Æsch. Cho. 395 : Καὶ πόθ' ἁμφιθαλὴς Ζεὺς

ἐπὶ χεῖρα βάλοι;] Ut autem dicitur ἐπιβάλλειν τὰς χεῖρας, sic et ἐπιβάλλειν τὰς ὄψεις, Injicere oculos, vel potius Adjicere oculos. Synes. Epist. 67 : Εὐθέσειν ἐπιβαλεῖν τὰς ὄψεις τῷ τόπῳ. Sic Herodian. [7, 6, 19] : Ἐκείνου ταῖς σφραγῖσι τὰς ὄψεις ἐπιβάλλοντος. [Greg. Nyss. vol. 3, p. 579, B : Ἐπιβαλὼν τὴν ὄψιν τῇ ἀμορφίᾳ. Stob. Fl. vol. 1, p. 298 (coll. Toup. ad Longin. 35, 3) : Διογένης ὁ κύων θεασάμενός τινα πλουσίας γραίας προσποιούμενον ἰρᾶν, ἔφη, Ταύτῃ οὐ τὸν ὀφθαλμὸν ἀλλὰ τὸν ὀδόντα ἐπιβέβληκε. Similis usus ap. Hom. Od. Z, 320 : Νόῳ δ' ἐπέβαλλεν ἰμάσθλην, de scutica equis infligenda, coll. O, 182 : Ἐφ' ἵπποιν μάστιν βάλεν. || De pulsando instrumento musico Artemo ap. Athen. 14, p. 637, E : Διείρας τὴν εὐώνυμον χεῖρα πρὸς τὴν ἐπιβολὴν καὶ τῇ ἑτέρᾳ χρησάμενος τῷ πλήκτρῳ, καθ' ὁποίαν πρώτην ἥρμοττο τῶν ἁρμονιῶν μετέστρεφε τὸν ποδὶ τὴν βάσιν εὔτροχον οὖσαν, καὶ πρὸς ἑτέραν πλευρὰν πάλιν ἐπιβαλὼν ἐχρῆτο καὶ πάλιν ἑτέραν. Similis, sed diversi generis, usus est de inflandis tibiis, de quo infra.] || Ἐπ. πορφύραν, Injicere purpuram. Herodian. 6, [8, 11] : Πορφύραν ἐπιβάλλοντες βασιλικὴν, αὐτοκράτορα ἀναγορεύουσιν, Polit. interpr. Purpuram circumdant. Ego libenter reddo Injicere purpuram, tum quod ordine persequi velim omnia loquendi genera, in quibus ἐπιβάλλειν aliquam Injiciendi signif. habet, tum quod ita ipse Cic. dixerit Injicere pallium, De N. D. 3 : Eique laneum pallium injecit : quum paulo ante dixisset, Aureum ei detraxit amiculum. V. Ἐπιβάλλομαι. Huc pertinet illud ἐπιβάλλειν, quod Injicere s. Supersternere exp. ap. Aristoph. [Nub. 730] : Τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι Ἐξ ἀρχαίων γνώμην ἀποστερητρίδα; [Eur. El. 221 : Ἐπιβαλὼν φάρη χόρας. || De bestiis ad coitum committendis Dio Chr. vol. 1, p. 268 : Οἱ κτήνεσι κτήνη δίχα βίας ἐκόντα ἐκοῦσιν ἐπιβάλλοντας.] || Ἐπ. πληγάς, sicut et ἐμβάλλω, Injicio plagas. In qua interpr., quæ plane est ad verbum, Ciceronem rursum sequor. Scimus autem alioqui frequens esse Plagas infligere, item inferre. Xen. [Reip. Lac. 2, 9] : Πολλὰς πληγὰς ἐπέβαλλε τῷ ἁλισκομένῳ. Dicitur autem et Imponere plagas ab eod. Cic. Quam Imponendi signif. habet ἐπιβάλλω cum aliis nominibus; ut Galen. Ad Glauc. 2 : Ἐπιβάλλειν αὐτοῖς τοῖς σπλάγχνοις φάρμακα, Visceribus ipsis medicamenta imponere. [Aret. p. 96 : Τοῖσι δὲ αἱμορραγέουσι χωρίοισι ἐπιβάλλειν χρὴ ἔρια.] Aphrod. Probl. [1, 16] : Τὸ ἔλαιον ἀθρόως ἐπιβαλλόμενον λυχνίαις φλογὶ, σβέννυσιν αὐτὴν, Oleum impositum, quod magis proprie Infusum. Ἐπιβάλλειν χαρακτῆρα, ap. Aristot. Polit. 1, [c. 9. Dion. Chr. vol. 1, p. 444], Imponere notam, vel potius Apponere notam, cum Cic. [conf. Hemst. ad Aristoph. Pl. 861] : itidemque ἐπιβάλλειν σφραγῖδα, ap. Herodot. [Aristoph. Thesm. 414, Av. 560, cum dat. Ib. 1215 : Οὐδὲ σύμβολον ἐπέβαλεν ὀρνίθαρχος οὐδείς σοι παρών. Herodot. 2, 38 : Ἐπιβάλλει τὸν ὄακτύλιον. Plato Leg. 9, p. 856, A : Γράμμασι σημεῖα ἐπιβάλλοντες.] Licet Bud., postquam ἐπιβάλλω dixit significare Addo s. Adjicio, illum etiam ex Aristot. Polit. l. in exemplum afferat. Dicitur et τέλος s. φόρον ἐπιβάλλειν (non enim pono ἐπιβάλλειν per se, ut ponitur a Bud. [quomodo tamen ponit Demosth. p. 1076, 19 : Ἐὰν δέ τις ὑβρίζῃ ἢ ποιῇ τι παράνομον, κύριος ἔστω ἐπιβάλλειν κατὰ τὸ τέλος, si vera est scriptura]), i. e. Vectigal imponere et statuere. Aristot. OEc. 2, [20] : Τέλος δὲ τῷ στόλῳ ἐπέβαλε. Idem, Οὔτ' ἐκεῖνος πλείους φόρους ἐπιβαλεῖν ἢ αὐτοὶ ἔταξαν. Plut. [Anton. c. 51] : Τέλος δὲ ταῖς πόλεσι δεύτερον ἐπιβάλλοντος φόρον. Ubi et Indicere tributum exp. [Herodot. 1, 106 : Χωρὶς φόρων ἵπρησσον παρ' ἑκάστων τὸ ἑκάστοισι ἐπέβαλλον.] Hinc ἐπιβάλλειν ἀργύριον : quod exp. Mulctare pecunia, quum sit proprie Imponere pecuniam, i. e. Imponere mulctam pecuniariam. Et ἐπιβολὴν ἐπιβάλλειν : de quo v. in Ἐπιβολή. [De pœna Herodot. 7, 3 : Φυγὴν ἐπιβαλὼν ἑωυτῷ ἐκ Λακεδαίμονος. Δίκην Plato Ep. 7, p. 325, B (et Antonin. Lib. c. 35, p. 240); ζημίας Leg. 12, p. 949, D, ἐπιτίμια inser. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 22, 124. Gl. : Ἐπιβληθέντα, Indicta. Similis est formula ὄνομα ἐπιβάλλειν, ap. Greg. Nyss. vol. 2, p. 823, C : Ὀνόματα, οἷα τοῖς τοιούτοις ἐπιβάλλει ἄστροις ὁ κύριος, et alibi.] At signif. proprie contraria ἐπιβάλλειν ὀφανήματα, citatur ex Maccab. [2, 3, 3] pro Suppeditare sumptus. [Improprie Soph. El. 1246 : Ἀνέφελον ἐπίβαλε ... κακὸν, quod est aut Attigisti aut Adjecisti, utrumque signif. Memorandi, Mentionem injiciendi. Et cum dat. Tr. 128 : Ἀνάλγητα γὰρ οὐδ' ὁ πάντα κραίνων βασιλεὺς ἐπίβαλε θνατοῖς Κρονίδας. Eur. Med. 1115 : Πῶς οὖν λύει πρὸς τοῖς ἄλλοις τήνδ' ἔτι λύπην ἀνιαροτάτην παίδων ἕνεκεν θνητοῖσι θεοὺς ἐπιβάλλειν; Plato Theæt. p. 173, A : Μεγάλους κινδύνους καὶ φόβους ἔτι ἁπαλαῖς ψυχαῖς ἐπιβάλλουσα. Thuc. 8, 108 : Καὶ ἄλλα ἐπιβάλλοντος αὐτῷ ἃ φέρειν οὐκ ἠδύναντο. Per tmesin Apoll. Rh. 4, 1746 : Τῷ δ' ἀρ' ἐπὶ μνῆστιν κραδίῃ βάλεν.] Bud., interjectis aliquot aliis signiff., Ἐπιβάλλειν etiam, inquit, sol dicitur in ortu, quum irradiat et incumbit suis radiis et ingruit. [Theophr. H. Pl. 9, 8, 5 : Πρὶν τὸν ἥλιον ἐπιβάλλειν. Polyb. 4, 78, 7 : Ἅμα τῷ τὸν ἥλιον ἐπιβάλλειν. Hero Spirit. p. 200, 1 : Ἡλίου ἐπιβάλλοντος αὐτῇ· et iterum infra.] Exemplis autem, quæ affert [Aristotelis, Ὁ ἥλιος ἐπιβάλλει τῇ σελήνῃ], addi hoc potest ex Synes. Epist. 148 : Ἡρώτης δὲ ἀκτῖνος ἐπιβαλούσης· quod quidam interpr. Primo autem radio appulso. [Transitive Plato Crat. p. 409, A : Κύκλῳ ... αὐτὴν (lunam sol) περιὼν νέον (φῶς) αἰὲι ἐπιβάλλει.] || Idem Bud. alibi, postquam ἐπιβάλλω dixit significare etiam Ex vestigio sequor, et Vestigiis hæreo, exemplum hoc affert ex Plut. Æmilio [c. 33] : Τούτοις ἐπέβαλλε τὸ ἅρμα τοῦ βασιλέως, ubi tamen ἐπέβαλλε addit esse quasi Incumbebat. [Et ibid. paulo ante, Τούτοις ἐπέβαλον οἱ τὴν ἱερὰν φιάλην ἀνέχοντες· et 34 : Ἐξ' αὐτὸς ἐπέβαλεν. Schweigh. V. l. Diodori in medio sub finem citandum. Polyb. 6, 40, 4 : Τούτοις (τοῖς ἐπιλέκτοις) τὸ τῶν συμμάχων ἐξιὸν ἐπιβάλλει κέρας· 11, 23, 2 : Ἀεὶ τῶν ἐξῆς ἐπιβαλλόντων καὶ κατὰ περίκλασιν ἑπομένων. Ubi est Sequi, Succedere. De excipiendo in colloquio 1, 80, 1 : Ἐφ' οἷς Αὐτάριτος ὁ Γαλάτης ἐπιβαλὼν ἔφη· 23, 1, 8 : Γενομένης παρὰ τὴν συνουσίαν μνήμης τοῦ βασιλέως, ἐπιβαλὼν ὁ πρεσβευτὴς πολλοὺς τινας διετίθετο λόγους. Diodor. 13, 28 : Ὁ δ' ἐπιβαλὼν, ὁρῶ, φησὶ κτλ.] Denique τῷ ἐπιβάλλω signif. impetus subest et Marc. 14, [72] : Καὶ ἐπιβαλὼν ἔκλαιε. Bezæ enim assentior interpretanti Et quum erupisset, i. e. Foras se proripuisset. Magis tamen ad verbum, i. e. respiciendo primam τοῦ βάλλω signif., nec minus commode reddi posse existimo, Quum se foras projecisset. Quo loquendi genere ipse etiam Cic. utitur. [Inhæreo vel Incumbo (de qua signif. inferius agit HSt., ex. afferens Plat. Phædr. p. 248, A, nunc aliter scriptum), addito dat. ap. Theophr. C. Pl. 3, 7, 9 : Τὰ πυκνὰ καὶ ἀλλήλοις ἐπιβάλλοντα (δίνδρα), cui l. Schneid. comparavit Posidon. ap. Athen. 14, p. 649, D : Ἃ δὴ ῥαγῶν τρόπον ἀλλήλοις ἐπιβάλλει. || Contingo, de ætate, ut infra med., cum dat. ap. Clement. Al. Str. 1, p. 327 : Ὥστε ἐπιβαλεῖν αὐτῷ (Homero) Αυκοῦργον τὸν νομοθέτην ἔτι νέον ὄντα. Anon. Περὶ κωμῳδίας, qui Aristoph. fabulis præmittitur, de Cratete : Ἐπιβέβληκε Κρατίνῳ. L. D. Suid. in Μάγνης, Φιλόχορος. Hemst.] || Exp. et Incido; ut Aristot. [Pol. 2, 6] : Ὅταν ἐπιβάλῃ περὶ τῆς τοιαύτης πολιτείας ἡ σκέψις· et Plut., τὰ ἐπιβάλλοντα. Quæ incidunt. [V. Wytt. ad Mor. p. 37, F.] || Aggredior, Capesso, Incœpto; ut, Τοῖς κοινοῖς ἐπιβάλλειν πράγμασιν, Plut. [Cic. c. 4], pro τῆς πολιτείας ἅπτεσθαι. Ptol. Geogr. 1 : Καὶ μετὰ πάσης σπουδῆς ἐπιβαλεῖν τῷ μέρει τούτῳ, Hanc partem tractandam suscepisse. Fortasse autem in his loquendi generibus subaudiri possit accus. χεῖρας. [Diodor. 3, 59 : Τὸν Μαρσύαν ἐπιβαλόντα τοῖς αὐλοῖς καταπλῆξαι τὰς ἀκοὰς τῷ ξενίζοντι. Quod ib. paullo post dicitur : Τὸν Ἀπόλλω ἐπιβαλεῖν τὸ δεύτερον ἁρμόττουσαν τῷ μέλει τῆς κιθάρας ᾠδήν. Cum infinit. Hesych. v. Μνησῆρες, a Wakef. cit. : Οἱ ἐπιβάλλοντες γῆμαί τινα. Procul. Chrestomath. ap. Bekk. præf. schol. Hom. p. 1, 17 : Οὐκ ἐπιβάλλοντος δ' αὐτοῦ διελέσθαι τὸ αἴνιγμα. L. D. Diog. L. 6, 27 : Σπουδαιολογουμένῳ ποτὲ ὡς οὐδεὶς προσγέλα, ἐπίβαλε τερετίζειν. Hemst. ‖ Conjicio, Suspicor, ut videtur, ap. Artemid. 1, 19 : Ἐπέβαλον μὲν ὡς λύπης αὐτῷ ὀλιγοστιὸν εἴη τὸ ὄναρ, ut sit i. q. ὑπέλαβον.]

|| Ἐπιβάλλει μοι τόδε τὸ πρᾶγμα, Hæc res ad me pertinet. [Polyb. 6, 34, 1 : Τῆς ταρσείας καὶ χαρακοποιίας δύο μὲν ἐπιβάλλουσι πλευραὶ τοῖς συμμάχοις ..., δύο δὲ τοῖς Ῥωμαίοις.] Herodot. [4, 115] : Τὸ ἐπιβάλλον τῶν κτημάτων ἀπολαβόντες [-χόντες], Portionem, quæ ad ipsos pertinebat, Portionem, quæ ipsos contingebat, ut alii interpr. [Conf. Diodor. 1, 1; 5, 45.]

In quibus Her. verbis subaudiri μέρος docent quum alii loci, tum Luc. 15, [12] ubi itidem fit portionis bonorum mentio : Πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας, Da mihi attinentem ad me partem bonorum, vel facultatem, Bud. Aut, ut vet. Interpr., Quæ me contingit. [Gl. : Ἐπιβάλλει μέρος τι, Obtingit; Ἐπιβάλλον, τὸ ἐπιβάλλον μέρος, Portio; Τὸ ἐπιβάλλον, Competens; Κατὰ τὸ ἐπιβάλλον, Pro portione. Polyb. 6, 24, 4 : Τῶν γροσφομάχων τοὺς ἐπιβάλλοντας κατὰ τὸ πλῆθος ἴσους ἐπὶ πάντα τὰ μέρη διένειμαν.] Sic etiam ἐπιβάλλον μέρος Demosth. [p. 312, 2] : Τῆς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τύχης τὸ ἐπιβάλλον ἐφ' ἡμᾶς μέρος μετειληφέναι νομίζω τὴν πόλιν, Ratam quandam partem ad nosque pertinentem tulisse existimo communis aliorum mortalium fortunæ. [Diodor. 14, 17 : Κατὰ τὸ ἐπ. αὐτοῖς μέρος.] Idem [p. 317, 1] : Εἰ μὴ τὸ ὅλον, μέρος γ' ἐπιβάλλει τῆς βλασφημίας ἅπασι καὶ μάλιστά σοι. Aristot. Pol. 3, [6] : Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον συνάγει, καθ' ὅσον ἐπιβάλλει μέρος ἑκάστῳ τοῦ ζῆν καλῶς, Veruntamen communis utilitas civitates cogit pro ea parte utilitatis, quæ ad unumquemque attinet ad commodius vivendum, Bud. Dicitur autem et τὸ ἐπιβάλλον σοι, sub. μέρος, pro Quantum in te est vel fuit. [Herodot. 7, 23 : Ἀπολαχόντες μόριον ὅσον αὐτοῖσι ἐπέβαλλε. Et alia structura 2, 180 : Τοὺς Δελφοὺς δὲ ἐπέβαλλε τεταρτημόριον τοῦ μισθώματος παρασχεῖν. Theognis 356 : Τόλμα, Κύρνε, κακοῖσιν, ἐπεὶ καθόλοισιν ἔχαιρες, εὖτέ σε καὶ τούτων μοῖρ' ἐπέβαλλεν ἔχειν. Diphil. ap. Athen. 7, p. 292, B : Τοῖς συμπίνουσιν ὁπόσον ἐπιβάλλει μέρος.] Et ab Aristot. Metaphys. 9, [1, p. 1053, 35] : Τῷ τὸν πῆχυν ἐπὶ τοσοῦτον ἡμῶν ἐπιβάλλειν, pro Pertinere, vel Pertingere. [Polit. 1, 13 : Τοσοῦτον ἐπιβάλλει ἀρετῆς ὅσονπερ καὶ δουλείας.] Ceterum quod ad Contingendi signif. attinet, illis exemplis addo ex Synes. Epist. 19 : Μέλλειν ἀξιον ἡμῶν τε καὶ ὧν ἂν ἡμεῖς ἐπιβάλλωμεν· ubi ἐπιβάλλειν Contingendi quidem signif. itidem habet, sed paulum diversam : significat enim Quos nos contingimus, pro Qui nos aliqua propinquitate et necessitudine contingunt. [Contingendi s. Complectendi significatione cum accus. jungit Cosmas Topogr. Christ. p. 180, B : Ὅσα δ' ἂν ὁ νοῦς ἐπιβαλεῖν δυνηθείη.] Ἐπιβάλλει μοι τοῦτο ποιεῖν [Polyb. 18, 34, 1], pro, Officio meo convenit hoc facere, et Res ipsa poscit, ut hoc faciam. [Accusat. ex in hac formula v. paullo ante.] Cui formulæ simile exemplum affert Bud. ex Basil. Sic Aristot. [Polit. 1, 13] : Τῶν δ' ἄλλων ἕκαστον ὅσον ἐπιβάλλει αὐτοῖς, i. e. Quatenus functioni ejus congruit et convenit [conf. 2, 3]; sic gramm. ἀπαρέμφατον dicunt εἰς πάντας ἀριθμοὺς καὶ πάντα πρόσωπα ἐπιβάλλειν, Convenire, Cohærere, Quadrare. Affert tamen ille et proxime præcedentem signif. τοῦ Attinere : ut sit Pro eo, quantum est quod ad functionem ejus attinet. [Diodor. Exc. p. 520, 44 : Ἐπανιλθεῖν καὶ καθάπερ ἦν ἐπιβάλλον, τὴν χαμηθεῖσαν ἐπιζητεῖν· (active 525, 81 : Ἐχρῶντο δὲ τοῖς ἄλλοις, ὡς πη ἑκάστῳ ἡ χρεία ἐπίβαλλε·) 19, 85 : Τῆς ἐπιβαλλούσης κηδείας ἀξιῶσαι τοὺς τετελευτηκότας. Teles ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 271 : Ὑποδοχὰς τὰς ἐπιβαλλούσας. || Claudo. Poll. 10, 25 : Ἐπιβαλεῖν (τὴν θύραν). Id. 2, 67 : Συμβαλεῖν τὰ βλέφαρα καὶ ἐπιβαλεῖν.]

|| Ἐπιβάλλω signif. pass. pro Claudor, Operior, Bud. ex Aristot. De partt. anim. 3, [c. 3] : Πέφυκε δὲ τούτοις συνάγεσθαι, καὶ διοίγεσθαι ὁ φάρυγξ, ὅπερ τρόπον ἐκείνοις ἐπιβάλλει τι καὶ ἀναπτύσσεται, τῇ ἐξόδῳ τοῦ πνεύματος καὶ τῇ εἰσόδῳ ἀναπτυσσόμενος, Quemadmodum illis, quæ arteriam habent et pulmonem, clauditur et aperitur pulmo aspirando et respirando. Inde ἐπιβλής, Pessulus, Vectis, Repagulum. Hactenus Bud. Mihi vero ἐπιβάλλειν in pass. illa signif. durum videtur; nec vero ἐπιβλής secundum illam dicitur, sed secundum act., sc. ὃν ἡμεῖς ἐπιβάλλομεν, non autem ὃς ἐπιβάλλει pro ὃς ἐπιβάλλεται, i. e. simpl. Quem nos injicimus, vel objicimus, aut obdimus ostio, verbis Terentii. [Tmesis ἐπὶ βάλλειν et βάλλειν ἐπὶ exx. v. sub initium inter ll. Hom.] || Insero, vel Impono, ut ἐμβάλλω supra. Xen. Cyn. [10, 7] : Ἐπιβάλλοντα τοὺς βρόγους ἐπὶ ἀποσχαλιδώματα τῆς ὕλης διχᾶ, Bud. interpr. Inserentem amenta vel ansulas plagarum in stipites sylvæ bicipites. [Conf. ib. 6, 7 et 9.] || Ἐμαυτὸν ἐπ., Objicio me. Camer. ap. Lucian. De domo : Εἴ τις οὕτω δυσκόλοις ἑαυτὸν ἐκὼν φέρων ἐπέβαλε. [Hic l. conjungendus cum iis quos infra in locutione Ἐπιβάλλειν ἑαυτὸν ponit HSt.] || Adjicio [Gl.], Addo. [Pind. Pyth. 11, 14 : Τρίτον ἐπὶ στέφανον ... βαλών.] Plut. Apophth. [p. 194, A] : Ὡς ἐπιβαλὼν τῇ Βοιωταρχίᾳ παρὰ τὸν νόμον τέσσαρας μῆνας, Quod quatuor menses tempori præfixo addidisset. Aristot. Pol. 1, [11] : Ἀβραξῶνα διαδοῦναι τῶν ἐλαιουργίων τῶν ἐν Μιλήτῳ πάντων, ὀλίγου μισθωσάμενον, ἅτ' οὐδενὸς ἐπιβάλλοντος, Nemine addente ad pretium quod ille statuerat, i. e. uno verbo, Licente. [|| I. q. ἐπιτάττω, de acie post aliam collocanda. Polyb. 1, 26, 13 : Ἐπειδὴ δὲ τὸν πρῶτον καὶ δεύτερον στόλον ἁπλῶς εἰς ἐμβολον ἔταξαν, ἐπέβαλον τούτοις ἐπὶ μίαν ναῦν ἐν μετώπῳ τὸ τρίτον στρατόπεδον· 15 : Ταύταις δὲ κατόπιν ἐπέβαλον τὸν τέταρτον στόλον.] Sunt qui itidem exp. Addo, Matth. 9, [16] : Ἐπιβάλλει ἐπίβλημα, i. e. Addit, vel Assuit, Bud. Alii tamen vertunt Immittit, cum vet. Interpr. || Ut autem hic reddunt Immitto [Gl.], ita Bud. ap. Theophr. [H. Pl. 4, 13, 5], ἐπιβάλλειν κλήματα, Submittere palmites. V. p. 441. [Pass. C. Pl. 5, 9, 11.]

|| Ἐπιβάλλω, Tendo aliquo, vel Aliquo pervenio felici rectoque cursu, et quasi collimando. Quam ego expos. ex multis Eust. in unam redactis colligo. Hom. Od. O, 295 [coll. H. Apoll. 427] : Ἣ δὲ Φερὰς [Φεὰς] ἐπέβαλλεν, navis sc., i. e. εὐστόχως καὶ ἐπιτυχῶς ἔπλεεν s. ἔθεεν. [Locum repetens Strabo 8, p. 350, 351, ubi suæ orationi accommodat verba poetæ, ponit dat., Φεαῖς ἐπιβαλεῖν νύκτωρ, quum antea accusat. exhibuisset. Eadem constr. Diodor. 1, 30 : Οἱ τοῖς μέρεσι τούτοις ἐπιβάλλοντες· 17, 64 : Ἀλέξανδρος ἐπέβαλε τοῖς Ἀρβήλοις. Polyb. 5, 18, 3 : Τεταρταῖος ἐπέβαλε τοῖς λόφοις, et alibi. Cum ἐπὶ, 5, 6, 6 : Σπεύδων ἄρνω καὶ παραδόξως ἐπὶ τὸν ... τόπον ἐπιβαλεῖν. (V. locum Diodori in medio sub finem citandum.) Cum εἰς, 2, 24, 17 : Ἐφ' οὓς Ἀννίβας ἐπέβαλεν εἰς Ἰταλίαν· 5, 13, 3 : Ἐπέβαλεν εὐθέως εἰς τὸ Θέρμον· 12, 10, 2 : Ἐπιβαλὼν εἰς τοὺς ... Λοκρούς. I. D. Apollon. Perg. Præf. Conic. 3 : Εἰ ποτε ἐπιβάλλῃ εἰς τοὺς κατὰ Πέργαμον τόπους. Hemst. Absolute Diodor. 1, 30 : Ἡ ἄμπις ... τοὺς ἐπιβάλλοντας ὥσπερ προνοίᾳ τινὶ πονηρᾷ παραχρώνται.] Idem Eust. alibi, Ἐπιβάλλει γοῦν τις νοήματι ἢ ἔργῳ, inquit, ἤγουν ἠκριβωμένως ἐγχειρεῖ, καὶ ἐπιτυχῶς νοεῖ· unde ego ἐπιβάλλω ἔργῳ τινί esse dico, Incumbo rei alicui, ad eam tanquam ad scopum collimans. Cui meæ interpr. addo et hanc, quæ est Budæi, Certa commentatione incumbo ad intelligentiam rei, Quod mente agitavi assequor et percipio. Plut. : Πῶς οὖν ἑκάστῳ τούτων Ὅμηρος ἐπιβέβληκεν; Idem Bud. Dionysium Areop. : Οὐ κατ' ἰδέαν ἑκάστοις ἐπιβάλλων (ὁ θεῖος νοῦς), interpr. Non per formam singulis rebus incumbens, ac sese applicans et admovens. Quod etiam προσβάλλειν dici posse tradit. Hic autem reponendum existimo κατ' ἰδέαν, pro κατ' ἰδέαν, licet hanc lect. ipse Bud. sequatur. [Iambl. Protr. c. 4, p. 56 : Ὥσπερ ἡ ὄψις τοῖς ὁρατοῖς ἐπιβάλλει. Theolog. ar. p. 49, 11 : Οὕτως ἄρχεται ταῖς τοῦ ἐνδιαθέτου ἐπιβάλλειν διαρθρώσεσιν (τὰ βρέφη). Aristot. Ep. ad Alexandr. : Ἐφ' ἃ γὰρ ἂν ἐπισκοπῶν ἐπιβάλλω τῇ διανοίᾳ, πάντα μοι φαίνεται μεγάλα καὶ θαυμαστά. Ubi τὴν διάνοιαν malebat Toup. ad Longin. 35, 3, ut loquitur Diod. 20, 43 : Ἀγαθοκλῆς ἄνδρα φίλον μέλλων ἀναιρεῖν πρὸς οὐδὲν ἐπέβαλλε τὴν διάνοιαν τῶν παρὰ τοῖς πολεμίοις συντελουμένων. De legendo G. Syncell. p. 31, B : Τοῖς ὀρθῶς ἐπιβάλλειν βουλομένοις τῇ τῆς Γενέσεως θείᾳ γραφῇ.] Affert ex Basil. cum accus. : Τὸ μὴ τοῖς τυχοῦσιν ἑαυτὸν ἐπιβάλλειν μαθήμασιν, i. e. inquit, quasi Sese addicere et animum appellere. [De hac constr. jam supra egerat HSt., allato l. Luciani, in quo vertit Objicio.] Et ex Eod. sine casu, Δυνήσεσθαι λοιπὸν ἐπιβαλεῖν τῇ ἀκριβείᾳ τῆς θεολογίας, pro Assequi et contingere. || Capitur et pro Incumbo in propria signif., s. Ingruo [Gl.]. Plato Phædro [p. 248, A] : Πατοῦσαι καὶ ἀλλήλαις [ἀλλήλας καὶ] ἐπιβάλλουσαι. Plut. [Aristid. c. 16] : Ὅπου τῶν Ἑλλήνων οἱ μηδίζοντες ἐπιβάλλειν ἔμελλον, In quam partem incubituri erant. [Diodor. 11, 80 : Στρατιώτας μυρίους καὶ τετρακισχιλίους ἐπιβαλόντες αὐτοῖς.] Plura exempla ap. Bud. p. 439, 440, inter quæ

unum Dionysii H., quod minime convenire existimo. In Ingruendi itidem signif., s. potius Irruendi, Marc. 4, 37 : Καὶ γίνεται λαίλαψ ἀνέμου μεγάλη· τὰ δὲ κύματα ἐπέβαλλεν εἰς τὸ πλοῖον, Et irruebant fluctus in navigium. At vet. Interpr. male, Et fluctus mittebat in navim; faciens sc. ἐπέβαλλεν activum, et dans ei nomin. λαίλαψ. Sciendum est autem in VV. LL. ἐπιβάλλειν citari ex Apollonio cum eod. nomine, sed alia constr. et pro alia signif., sc. ἐπιβάλλειν κύμασι pro Fluctibus infestare et invadere. [1, 365 : Λείῳ ἐπὶ πλαταμῶνι, τὸν οὐκ ἐπέβαλλε θάλασσα κύμασι. L. D. Athen. 8, p. 345, C : Κίνδων καὶ Δημύλος ... γλαύκου παρατιθέντος ... ὁ μὲν τὸν ὀφθαλμὸν κατελάβετο καὶ ὁ Δημύλος ἐπὶ τὸν ἐκείνου ὀφθαλμὸν ἐπιβαλὼν ἐβιάζετο φωνῶν, Ἄφες καὶ ἀφήσω.... Hemst.]

|| Ἐπιβάλλομαι, Superjicior, Injicior [Thuc. 2, 75 : Αἴθους καὶ γῆν καὶ εἴ τι ἄλλο ἀνύτειν μέλλοι ἐπιβαλλόμενον] : unde ἐπιβληθείς, Injectus. Herodian. 8, [4, 11] : Φρυγάνων τε ἄνωθεν ἐπιβληθέντων. [Thuc. 4, 25.] Interdum etiam act. pro Injicio; ut Hesiod. Op. [432] : Εἴ χ' ἕτερόν γ' ἄξαις, ἕτερόν γ' ἐπὶ βουσὶ βάλοιο. [Apoll. Rh. 3, 1190 : Εἰ καίπερ ἐπὶ ζυγὰ βουσὶ βάλοντο· 4, 1148 : Ἶσχε δ' ἑκάστην αἰδὼς ἱεμένην περ ὅμως ἐπὶ χεῖρα βαλέσθαι. Eur. Med. 840 : Ἀεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν χαίταισιν εὐώδη ῥοδέων πλόκον ἀνθέων (Venerem). Schol. περιτιθεμένην. Polyb. 24, 4, 10 : Ἔγγραπτον ὑπὲρ τῶν ὁμολογουμένων γίγνεσθαι ἐκέλευον, ἐφ' ᾧ πάντες ἐπιβάλλοντο τὰς ἰδίας σφραγῖδας. (Ib. 15 cum dat. : Τὰ μὲν ἀπορούμενοι, τὰ δὲ καταπληττόμενοι τοὺς ἄνδρας ἐπεβάλλοντο τῇ σφραγῖδι, ubi accusativum desiderarunt edd.) || De parietibus Callim. H. Apoll. 63 : Πῆξε δὲ βωμὸν ἐκ κεράων, κεραοὺς δὲ πέριξ ἐπεβάλλετο τοίχους. Ubi al. ὑπεβάλλετο. Sed alteri simile esse ἐπιβολὴ τοίχων, de quo in Ἐπιβολὴ, animadverterunt intt. Similiter Apoll. Rh. 1, 722 : Δίπλακα, τήν οἱ ὅπασσε Παλλὰς, ὅτε πρῶτον δρυόχους ἐπεβάλλετο νηὸς Ἀργοῦς.] Et pro Induor, vel Induo, sicut ἐπιβάλλειν antea protuli eo sensu, quo Cic. dicit Injicere pallium. Galen. : Μὴ γυμνὸς κομιζέσθω, ἀλλ' ἐπιβεβλημένος σινδόνα, pro quo ap. Marc. [14, 51], Περιβεβλημένος σινδόνα, Indutus sindone. Quod et Indutus sindonem dici posset. [Dio Chr. vol. 1, p. 196 : Γυναῖκα διφθέραν ἐπιβεβλημένην ἄνωθεν.] Aristot. : Πλεῖστα τῶν ἱματίων ἐπιβαλλόμενοι· ubi potest etiam exponi Induentes, vel Sibi induentes. Ad verbum, Injicientes sibi. [Hom. Od. T, 58 : Ὅθ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας. Hesych. : Ἐφέσσατο, ἐπεβάλλετο. De vestito vel stragulis tecto Hippocr. p. 1180, E : Ὕπνος ἐν ψύχει ἐπιβεβλημένῳ.] || Ex Hom. Od. Ξ, [209] ἐπιβάλλεσθαι citatur et pro simpl. Jacere, Καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο, Et sortes jecerunt, s. miserunt. Apud Theophr. itidem ἐπιβάλλεσθαι quandam Mittendi vel potius Emittendi signif. habet : eo sensu, quo Mittere folia vel fructum dicitur arbor, vel Emittere : ut Theophr. [H. Pl. 3, 5, 1] : Ἐπιβάλλεται πάλιν ἄλλους βλαστούς· quos βλαστοὺς nos Gall. *Jettons* ab jaciendo itidem appellamus. Bud. tamen nullam signif. Jaciendi mentionem faciens, exp. Denuo orditur et instaurat. [|| Sagittam impono nervo arcus. Xen. Anab. 4, 3, 28 : Ἐπιβεβλημένους τοὺς τοξότας· 5, 2, 12 : Τοὺς τοξότας ἐπιβεβλῆσθαι ἐπὶ ταῖς νευραῖς.] || Capesso, Aggredior. Item Incipio. [Cœpi, Gl.] Et quidem interdum pro Manum admoveo, in propria signif., ut [Phalæcus in Anth. Pal. 7, 650, 1] : Βοῶν δ' ἐπιβάλλευ ἐχέτλῃ. [Signif. Accedendi, qua supra act, Callim. Del. 68 : Πολίεσσιν ὅσαις ἐπεβάλλετο Λητώ. Et figurate de ætate, ut supra act., Vita Arati p. 48 ed. Bekker : Γηραιῷ δὲ τῷ Κυρηναίῳ ἐπεβάλλετο. De ll. Diodori duobus, qui medium similiter positum habent, v. in fine.] Sed metaph. frequentius : Polyb. [1, 4, 2] : Μηδένα ἐπιβεβλῆσθαι τῇ τῶν καθόλου πραγμάτων συντάξει· 5, [81, 1] : Οὐκ ἀνάνδρῳ δὲ ἐπεβάλετο τόλμῃ καὶ πράξει. [Synes. p. 319, C : Ἄγε μοι, ψυχὰ, ἱεροῖς ὕμνοις ἐπιβαλλομένα ὑληγενίας εὔνασον οἴστρους· 332, B : Κούραν ἱκέτιν τὰν πολλάκι δὴ νοεραῖς ἀνόδοις ἐπιβαλλομέναν· 334, C.] Et ut Aggredior interdum casui, interdum infin. jungitur, sic ἐπιβάλλομαι. Ap. Dem. p. 282, 14] : Καὶ τοὺς ὅρκους λύειν ἐπιβάλλεται καὶ εἰρήνην. Ib. [27] : Ἐπιβάλλεται καταστῆσαι, ubi ἐπιβ. verti etiam potest Conatur. [Sæpe sic Polyb., velut 1, 4, 3, etc. Theocr. 23, 26 : Ἄρτι δὲ χαίρειν τοῖσι τεοῖς προθύροις

A ἐπιβάλλομαι. Oppian. [illegible] κραδίη τέ οἱ [illegible] ἀτραπὸν ἐλθεῖν. [illegible] πεζογραφεῖν, citat Henoc. [illegible] signif. Plato Timæo [illegible] τοσοῦτον ἐπιβαλλόμενος [illegible] βάλλεσθαι pro eod. [illegible] Καὶ δόξομεν, μείζονα [illegible] ἀποτυχεῖν. [Soph. p. 26[illegible] init. : Ἵνα ... διὰ τοῦτο [illegible] μέθοδον.] Plut. Thes. [c. 19. [illegible] Ἐπεβάλετο τὴν ναυπηγίαν. [illegible] Animum ædificandis navibus [illegible] tur ex Thuc. [6, 61] : Ἐπιβαλλέσθαι [illegible] τον, pro Sua sponte servitutem [illegible] vol. 1, p. 400 : Μηδὲ ὕπνον ἡδὺν [illegible] terdum etiam gen. jungitur pro [illegible] Z, [68] : Μή τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος [illegible] Μιμνέτω, i. e. ἐφιέμενος καὶ ἐπιθυμῶν. [illegible] ὁ θέλων ἐπιτυχεῖν : ut ἐπήβολος pro ἐπιτυχής. [illegible]

B etiam admonet, quum alios tum Aristot. [illegible] σθαι uti itidem pro ἐφίεσθαι. Bud. autem [illegible] plum affert ex Aristot. Pol. 1, [9] : Ὅσοι [illegible] εὖ ζῆν ἐπιβάλλονται. [|| Med. pro activo libraris [illegible] lisse videntur ll. duobus Diodori, 18, 33 : [illegible] δὲ ἐπεβάλοντο οἱ κράτιστοι τῶν ἱππέων, ubi [illegible] dum esse ἐπέβαλον satis probant exx. significationis [illegible] quendi supra allata. Tum 19, 55 : Περὶ ἧς τὰ κατὰ μέρος ἐροῦμεν, ὅταν ἐπὶ τοὺς οἰκείους χρόνους ἐπιβαλώμεθα, ubi ἐπιβάλωμεν restitui. || Pass. de oratione Philostr. V. Soph. 1, 20, p. 514, 2 : Ἰδέαν δ' ἐπήσκησε λόγων οὔτ' ἐπιβεβλημένην οὔτ' αὖον, ἀλλ' ἀπέριττον, Luxuriantem, Int. V. Ἐπιβολή.]

Ἐπίβαλμα, τὸ, Hesychio ὑποπόδιον, Scabellum : cui videl. pedes ἐπιβάλλομεν et superponimus.

[Ἐπίβαλος, ὁ.] Ἐπίβαλοι, Hesychio πτέρναι, Calces, Calcanea. [Ejusd. gl. Ὄπιβαλ (l. ἐπίβαλος, præeunte Salm.), πτέρνα ἢ σφυρὸν, confert Kuster.]

Ἐπιβαπτίζω, Intingo, Immergo. [Ἄλλα ἐξ ἄλλων διαδεχόμενα καὶ ἐπιβαπτίζοντα κύματα, Basil. vol. 2, p.

C 125, D. Hemst. In simili l. Josephi B. J. 1, 27, 1 : Τοῦθ' ὥσπερ τελευταία θύελλα χειμαζομένους τοὺς νεανίσκους ἐπεβάπτισεν, al. ἐβάπτισεν.]

[Ἐπίβαπτος, ὁ, ἡ, Tinctus. Theophr. H. Pl. 3, 7, 4 : Σφαιρίου τὰ μὲν ἄλλα ἀχρεῖον, κατὰ δὲ τὴν ἐαρινὴν ὥραν ἐπίβαπτον (ita Schneid. pro ἐπιβάπτον) χυλῷ μελιτηρῷ. L. Dind.]

Ἐπιβάπτω, Immergo, Intingo. [Hippocr. p. 496, 18 : Ἐς τὴν ἐρετρίδα γῆν ... ἐπιβάψας ὀθόνιον λεπτόν.]

Ἐπιβαρέω, Aggravo, Ingravo [Gl.], vel Degravo, Premo, Gravibus detrimentis implico. Budæo, Gravi damno afficio, afferenti ex Appiani B. C. 4, [31] : Οὐ πολὺς ἦν ὁ τὰ χωρία ὠνούμενος· οἱ μὲν, ἐπιβαρεῖν τοῖς ἠτυχηκόσιν αἰδούμενοι, οἱ δὲ οὐκ ἐν αἰσίῳ σφίσι τὰ ἐκείνων εἶναι νομίζοντες. [Syr. c. 38 : Οὐδ' ἐπιβαροῦμεν τοῖς ἑτέρων ἀτυχήμασι.] Item [B. C. 4, 15] : Τῶν δὲ φυγόντων οἱ μὲν ὑπὸ ναυαγίων ἀπώλλυντο, ἐς πάντα σφίσι τῆς τύχης ἐπιβαρούσης. [Conf. 3, 17, et 50. Cum accus. Athanas. vol. 1, p. 143, B : Ἵνα μὴ τὰ καθ' ἕκαστον νῦν ἐξετάζων ἐπιβαρεῖν τινας δοκῶ. Thessalon. 1, 2, 9. Absolute Cor.

D 2, 2, 5. Inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, p. 258, 52 : Τοὺς ἐπιβαροῦντας καὶ τοῖς ἀδίκως ἐπιβαρηθεῖσι. Dionys. A. R. 8, 73 : Ἔτι μᾶλλον ἐν τῷ συμπορίζειν τὸ ἀργύριον ἐπιβαρησομένων. || Ingravesco, Gl. Ejusd. signif. verbum est Ἐπιζαρέω, quod v. L. Dind.]

[Ἐπιβαρὴς, ὁ, ἡ, Ponderosus, Gl. Hero Belop. p. 137, 5 : Τοῦ ὄγκου καὶ ἐπιβαροῦς τῶν ὀργάνων. L. D. || Molestus. Vita Silv. p. 332, 10 Combef. : Τῇ αὐτοῦ φλυαρίᾳ ἐπιβαρὴς γίνεται τῇ ἡμῶν βασιλείᾳ. Macar. Homil. p. 254, 32 : Οὐκ ἤθελον ἐπιβαρεῖς ἄλλοις γίνεσθαι. Hase.]

[Ἐπιβάρησις, εως, ἡ, Onus. Inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, p. 258, 31 : Μὴ δυνηθέντων ἡμῶν διὰ τὰς ὑφ' ἑτέρων γεινομένας ἐπιβαρήσεις ἀποδοῦναι τὰ ὀφειλόμενα. ἄ L. D.]

[Ἐπιβαρύνω, Aggravo, Gl. Planud. Ovid. Met. 7, 529 : Οὐρανὸς ζόφῳ τὴν γῆν ἐπεβάρυνε. Boiss. Exod. 21, 30 : Ἐὰν δὲ λύτρα ἐπιβαρυνθῇ αὐτῷ, Solvenda imponantur. Al. ἐπιβληθῇ. ἄῡ L. D. Basil. t. 2, p. 487, A : Μὴ ἄλλοις ἐπιβαρύνεσθαι, Neque aliis gravem esse. Hase.]

[Ἐπίβαρυς, εια, υ, Gravis. Theophr. H. Pl. 3, 13, 6 : Εὐωδίαν δὲ ἔχει λειριώδη ἐπιβαρεῖαν. Olim ὑποβαρεῖαν. Scrib. ἐπιβάρειαν.]

[Ἐπιβάσιᾰ, ἡ.] Ἐπιβασίαν Hyperidem appellasse Actionem sc. in judicio, esseque Occupationem alienæ domus s. familiæ, ex Polluce [2, 200] tradit Camer. [Dio Cass. 68, 13 : Ἐποίησε τὴν γέφυραν, ἵνα αἱ ἐπιβασίαι ῥᾳδίως δι' αὐτῆς διεξίωσιν (coll. Tzetz. Hist. 2, 66)· 80, 3 : Ἐπὶ τὰ Ἄτρα ἐστράτευσαν, ἐπιβασίαν ἀπ' αὐτῶν ἐπὶ τοὺς Ῥωμαίους ποιούμενος. Dionys. A. R. 5, 41 ἐπιβάσει pro ἐπιβασία restitutum ex cod. Vatic. L. Dind.]

Ἐπίβασις, ἡ, Scansio, [Incessus, Ingressus, Gressus, Incœptum, Gl.] ἀνάβασις, βάδισις Hesychio; ἐπιβάθρα Suidæ. [Polyb. 3, 54, 5 : Τῆς χιόνος ἀέλιον ποιούσης τὴν ἐπίβασιν. Diod. 1, 30 : Μηδὲν ἔχων στερέμνιον εἰς ἐπίβασιν. Sequente genit., ut sit Ingressio, Georg. Sync. p. 86, C : Τὴν ἐπ. τῆς κατηγγελμένης γῆς. Formula ἔχειν ἐπίβασιν, Adeundi potestatem habere, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 572, n. 1098. Ducang. App. Gl. p. 72 : « Ἐπ., inquit Matth. Blastares l. A, tit. 9, ἐστὶν ἡ κατ' αὐτονομίαν ἢ κατά τινα φρύλην οἰκονομίαν τοῦ σχολὴν ἄγοντος ἢ καὶ ἔχοντος ἐκκλησίαν ἐπισκόπου πρὸς χηρεύουσαν ἐκκλησίαν περίλογος ἐπιαγωγή.] Gregor. : Ἡρᾶξιν, θεωρίας ἐπίβασιν. Philo De mundo : Ὥσκιρ ἐπίβασιν τοὺς ἐμπροσθίους πόδας θείς. Quod Bud. vertit, Ut pedes anteriores scansionis vicem obtineant. Exp. etiam Basis, Fundamentum, Id cui res aliqua insistit, s. innititur. [Ita Greg. Nyss. vol. 1, p. 574, A : Ἐν τῇ τοῦ φορείου κατασκευῇ ὁ μέν τις στῦλος, ὁ δέ τις ἐπ. γίνεται. Conf. ib. B. || De mari Polyb. 34, 9, 6 : Καταλουφθείσης αὐτῆς ὑπὸ τοῦ κύματος κατὰ τὰς ἐπιβάσεις τῆς θαλάττης, Inundationes. Conf. Plut. Mor. p. 578, A. || De coitu animalium Plut. Mor. p. 754, A : Τὰς τῶν ὄνων ἐπιβάσεις. || Figuratius Herodot. 6, 61 : Διὰ πρῆγμα τοιόνδε ἐπίβασιν ἐς αὐτὸν ποιεύμενος, Ansam, Occasionem adversus interpr. Schweigh., et confert Appian. Civ. 1, 37 : Οἱ ἱππεῖς ἐπίβασιν ἐς συκοφαντίαν τῶν ἐχθρῶν τὸ πολίτευμα αὐτοῦ τιθέμενοι. Plato Reip. 6, p. 511, B : Τὰς ὑποθέσεις ποιούμενος οὐκ ἀρχὰς, ἀλλὰ τῷ ὄντι ὑποθέσεις, οἷον ἐπιβάσεις τε καὶ ὁρμάς. Dio Cass. 37, 54. || Aliter Longin. De subl. 11, 1 : Ἦν καλοῦσιν αὔξησιν, ὅταν ἐπομένων τῶν πραγμάτων καὶ ἀγώνων κατὰ περιόδους ἀρχάς τε πολλὰς καὶ ἀναπαύλας, ἕτερα ἑτέροις ἐπισκυκλούμενα μεγέθη συνεχῶς ἐπεισάγηται κατ' ἐπίβασιν, Per gradationem. V. Ἐπιβαίνω. L. Dind.]

[Ἐπιβασκαίνω, Invideo. Psell. Laud. pedic. p. 85, 1. Boiss. Ad hoc v. Kust. referebat interpr. φθονεῖν in Hesychii gl. Ἐπιβασκίμεν. Photii cod. 222, p. 200, 8 : Εἴπερ ἦν ἐν τῇ τούτων φύσει τὸ ἐπιβασκαίνειν.]

Ἐπιβάσκω, quod act. sumitur ap. Hom. Il. B, [234 : Οὐ μὲν ἔοικεν ἀρχὸν ἐόντα] κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν, Inducere in exitium, q. d. Imponere super exitium, quasi ascensum dando : ducta metaph. ab iis, qui imponuntur equis.

[Ἐπιβαστάζω, Pondero. Eur. Cycl. 379 : Δισσοὺς γ' ἀθρήσας (socios Ulixis) κἀπιβαστάσας χεροῖν, οἱ σαρκὸς εἶχον εὐτραφέστατον πάχος, de Cyclope. V. Βαστάζω, Διαβαστάζω.]

[Ἐπιβάται, αἱ, Epibatæ, castellum prope Selybriam. Niceph. Greg. Hist. Byz. 12, p. 363, A, cum annot. Ducangii. ᾱ L. Dind.]

[Ἐπιβατέον, Aristot. Wakef.]

Ἐπιβατεύω, Sum epibates vel vector : λέγεται γὰρ καὶ ἐπὶ νεώς, schol. Aristoph. [Ran. 48. Herodot. 7, 96 : Ἐπιβάτευον ἐπὶ πασέων τῶν νεῶν Πέρσαι· 184. Plato Lach. p. 183, D : Τῆς νεὼς ἐφ' ἣ ἐπιβάτευε, ubi al. ἧς.] Item Ascendo, ut Lucian. [Charon. c. 2] : Ἐπὶ δ' οὐ θέμις εἰδώλοις ἀεὶ ξυνόντα ἐπιβατεύειν τῶν βασιλείων τοῦ Διός. Sic ἐπιβαίνειν τείχους et ἐπιβατεύειν Camer. pro cod. ponit. Item Vehor, Supergredior, Innitor, Insisto, Incumbo. Greg. De Basil. : Ὅταν δὲ ἐντύχω τοῖς περὶ πνεύματος λόγοις, εὑρίσκω Θεὸν, ὃν ἔχω, καὶ παῤῥησιάζομαι τὴν ἀλήθειαν, ἐπιβατεύων τῆς ἐκείνου θεολογίας καὶ θεωρίας. Damasc. 7 De Trinitate : Ἀχράντως ταῖς ὅλαις οὐσίαις ἐπιβατεύουσι. Hactenus Bud. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 639, B : Ψυχὴ οὐκέτι τοῦ γηίνου ... οἷα ἐπιβατεύουσα· 773, A. || Conscendo. Philostr. V. Soph. 2, 8, 2, p. 580 : Ἐπιβάτευσε τοῦ κατὰ τὴν Ῥώμην θρόνου.] || Item Invado, et Occupo, Mihi usurpo, ut Plut. Anton. [c. 28] : Συρίας ἐπιβατεύσειν ἐμελλον, Hostiliter ingredi, Bud. interpr. Sic ἐπιβατεῦσαι χωρίων ap. Suid. Herodot. 3, [63, coll. 9, 95] : Ἐπιβατεύων τοῦ Σμέρδιος ὀνόματος, Smerdis nomen sibi vendicans. [Ib. 67 : Ἐπιβατεύων τοῦ ὁμωνύμου Σμέρδιος τοῦ Κύρου. Dio Cass. 79, 7 : Τῆς ἡγεμονίας ἐπιβεβατευκέναι. Synes. p. 37, A : Μὴ ὄντες σοφισταὶ τοῦ ὀνόματος ἐπιβάτευσαν. || Ingredior, simpliciter, ap. Greg. Nyss. vol. 1, p. 636, B : Τῆς ἧς ἐπιβατεύειν οὐ θέμις· vol. 2, p. 313, C.] || Ἐπιβατεύειν pro Inire, de animalibus dictum, sec. Schol. Aristoph. Ran. [48] : Ἐπιβάτευον Κλεισθένει. [Ubi de Clisthene cinædo, quasi de navi dicitur.] || Xen. vero Conv. [4, 27] : Ὅτε ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἐμβατεύοιτό [ἐμπατεύοιτό] τι, Camer. interpr. Si quando in uno eodemque libro percurritis aliquid, vel, Lectioni insistitis.

[Ἐπιβάτηγὸς, ὁ, ἡ, Ulpian. Dig. 14, 1, 12 : « Quædam enim naves onerariæ, quædam, ut ipsi dicunt, ἐπιβατηγοὶ sunt. » Id est Vectorum ductrices.]

Ἐπιβατήριος, ὁ, ἡ [et α, ον], Scansorius, ut ἐπιβατήριοι μηχαναὶ, Machinæ scandendis muris accommodæ : citant VV. LL. ex Josepho [B. J. 3, 7, 23, ubi est var. ἀφετηρίους, quod v.], et exp. Pontes vel tollenones obsidionales. Ἐπιβατήρια absolute etiam ponitur, pro ἐπιβατήρια μηχανήματα, ut Suid. : Ὁ δὲ τὰς μηχανὰς ἐπῆγεν, πύργους ξυλίνους καὶ χελώνας, καὶ ὅσα τειχῶν ἐπιβατήρια. Quo vocab. Synes. Ep. 27 [immo 57, p. 196, B] metaph. usus est pro Honoribus et iis rebus, quibus ad majus fastigium ascenditur, ut Bud. exp. : Οὕτω πικροῖς ἡμᾶς ἡ πόλις ἐπιβατηρίοις ἐξένισεν, de electione sua in episcopum loquens, postquam omnia sibi incommoda obtigerunt. [Id. p. 70, C : Οἱ σοφοὶ δ' ἂν εἰδεῖεν ὅτι νῷν ταῦτα ἐπιβατήρια. Angl. Greg. Naz. Ep. 44 : Οὐκ ἂν μέ τις ἔφθη καὶ προσέβαμόν καὶ περιπτυξάμενος, καὶ τὰ ἐπιβατήρια προσῴχεξάμενος, Nemo me prior ad te complectendum accurrisset, ac magistratum ineuntem consalutasset. Strong. Eutrop. p. 706. Wakef. Ἐπιβατήριος λόγος Rhetoribus dicta est oratio in laudem patriæ, ad quam reversus sis, vel ejus principis habita. Exposuit de hoc genere Menand. Διαιρ. ἐπιδ. p. 676 sq. Conf. schol. Aphthon. Progymn. in Rhett. Ald. t. 2, Wernsdorf. ad Himer. Ecl. 13, p. 239. Ernest. Lex. techn. || Ἐπιβατήριον, Introitum, Gl. Scylitz. p. 861 : Συνελθόντες εἰς τὸν περίπυστον τῆς τοῦ θεοῦ λόγου Σοφίας νεὼν, ἄρτι τῶν τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῆς θεομήτορος ἐπιβατηρίων ἐφεστηκότων. (De dedicatione ecclesiæ etiam Socrat. H. E. 1, c. 28, ab Suicero cit.) Apud Cedrenum ἐπιβατήριος εὐχὴ dicitur qua Imperatori primum in augurato adprecari solebant. Ducang. || Ἐπιβατήριος, cogn. Apollinis. Pausan. 2, 32, 2, in descriptione Trœzenis : Τούτου δὲ ἐντὸς τοῦ περιβόλου ναός ἐστιν Ἀπόλλωνος Ἐπιβατηρίου, Διομήδους ἀνάθημα ἐκφυγόντος τὸν χειμῶνα, ὃς τοῖς Ἕλλησιν ἐπηγένετο ἀπὸ Ἰλίου κομιζομένοις. Conf. Ἐπίβαθρον de escensu dictum. || I. q. ἐπίβαθρον, Naulum. Schol. Apoll. Rh. 1, 421 : Ἐπίβαθρα) ἐπιβατήρια. Permutatum cum ἐμβατήριον, ut videtur, notatum est in illo p. 809, D.]

Ἐπιβάτης, ὁ, Inscensor s. Vector [Gl.], Eques equo insidens, Bud.; ὁ ἐπὶ νῶτον βαίνων, Hesych. [Aristot. Eth. Nic. 2, 5 init. : Ἐνεγκεῖν τὸν ἐπ. Herodian. 1, 12 extr. : Οἱ ἵπποι τοὺς ἐπιβάτας ἀπωθοῦντο. Greg. Nyss. vol. 1, p. 572, B : Ἵππος ἐχόμενος ἐφ' ἑαυτοῦ τὸν ἀγαθὸν ἐπιβάτην. De rectore elephanti Arrian. Exp. 5, 17, 4.] Gregor. : Καθάπερ ἵπποι θερμοὶ καὶ δυσκάθεκτοι τὸν ἐπιβάτην λογισμὸν ἀποῤῥίψαντες. [De vectore currus, de quo ponit Etym. Gud. p. 198, 62, Plato Critiæ p. 119, B : Ξυνωρίδα χωρὶς ἑῴρου καταβάτην τε σμικρασπίδα καὶ τὸν ἁμαξοῦν μετ' ἐπιβάτην τοῖν ἵπποιν ἡνίοχον ἔχουσαν.] Ἐπιβάτην a recentioribus dictum esse etiam Eum, quem Hom. ἔμπορον vocat, τὸν ἐπὶ τῆς ἀλλοτρίας νεὼς τὸν πλοῦν ποιούμενον, Bud. tradit; Eum, qui nave aut sua aut conducta uteretur, Camer. [Ita Demosth. p. 883, 13, 23; 1286, 6.] Plerumque vero pro Classiario milite capitur, et Qui non remigandi causa, sed tantum pugnandi navem conscendit. [Harpocr. : Οὕτως ἐκάλουν τῶν ἐν ταῖς τριήρεσι στρατευομένων τοὺς μὴ κωπηλατοῦντας, ἀλλὰ μόνον πρὸς τὸ μάχεσθαι ἐπιτηδείους. Quibus addit Il. Aristoph. ex Babyloniis et Demosthenis p. 1209, 11 : Τοὺς μισθοὺς, οὓς ταῖς ὑπηρεσίαις καὶ τοῖς ἐπιβάταις κατὰ μῆνα ἐδίδουν.] Attici, ut inquit Eust. [Od. p. 1447, 45], τοὺς ἐν τριήρεσι κωπηλάτας,

vocant ἐπικώπους : ἐπιβάτας autem, μαχητάς : pro quo aliquando et ἐπιβάται νεῶν dicuntur. Polyb. 16, [3, 14, ubi passive] : Καὶ τὸ σκάφος καὶ τοὺς ἐπιβάτας τοὺς ἐν αὐτῷ διέφθειραν· ubi Propugnatores Bayf. vertit. Thuc. 8, [c. 24] : Εἶχον δὲ ἐπιβάτας τῶν ὁπλιτῶν ἐκ καταλόγου ἀναγκαστούς. [Conf. 3, 95; 6, 32, 46, ubi v. Duker.; 7, 1, 62, 70; 8, 61. De militibus etiam Herodot. 6, 12; 7, 100, 180, 184; 8, 118; 9, 32, et de Argonautis 4, 145 : Τῶν ἐκ τῆς Ἀργοῦς ἐπιβατέων, παίδων παῖδες. Xen. quum alibi tum H. Gr. 5, 1, 11 : Τοῖς τῶν νεῶν ἐπ., ubi v. Schneid. Plato Conv. p. 197, E, Polyb. 1, 51, 2 et alii recentiorum.] Ἐπιβάτην Hesych. exp. etiam τὴν πτέρναν τοῦ ποδός. [Quam signif. supra tribuerat v. Ἐπίβαλος. || Figurate Achmes Onir. c. 152, p. 124 : Σκληρᾶς ἁμαρτίας ἐπιβάτης ἔσται. || Ὁ ἐπ. (ὄνος), Admissarius, Geopon. 16, 21, 9. || Jaculator, Gl. || Digitus annularis : v. gramm. Barocc. in Δάκτυλος vol. 2, p. 880, B, citatum. Nicol. Smyrn. in Schneid. Ecl. phys. vol. 1, p. 477, 478, ubi male expressum ἐπιβάλου, quod repetitur in Indice vol. 2, p. 345, quamquam ἐπιβάτης ponitur in annot. vol. 2, p. 319. Atque sic etiam Ducang. p. 420. ᾰ.]

Ἐπιβᾰτικὸς, ἡ, ὸν, Ad epibatas pertinens. Et τὸ ἐπιβατικὸν, Milites classiarii, ut Bud. interpr. ap. Aristot. [Polit. 7, 6] : Τὸ μὲν γὰρ ἐπιβατικὸν ἐλεύθερον. [Polyb. 1, 47, 9 et 61, 4. Ap. eund. 3, 95, 5, ἡ ἐπιβ. χρεία, de opera classiariorum. Philo p. 728, A : Ναύαρχος δ' ἐπιβατικοῦ πρῶτος.] Unde Ἐπιβατικὰ, τὰ, Hesych. [Etym. M. p. 357, 44, Antiatt. Bekk. p. 97, 19,] παρενθήκας exp. ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶς πλεόντων. At Ἐπιβατικὰ ῥήματα ap. grammaticos Theod. Gaza vocat, τὰ τῶν διαβατικῶν ἐλλειπτικὰ, ut ζῶ ζωὴν, μάχομαι μάχην· διαβατικὰ δὲ, διδάσκω σε τὰ γράμματα. Bud.

[Ἐπιβατικῶς, Per vim, ap. Harmenop. l. 6, t. 7, § 5. Ducang.]

[Ἐπιβατόριος, ὁ, ἵππος, Admissarius, Suid. v. Κηλώνιον, ubi ὁ ἵππος libri mel. pro ἵππ. ἐπιβ.]

Ἐπιβᾰτὸς, ἡ, ὸν, et ὁ, ἡ, Qui conscendi potest : ut ἐπιβατὸν τεῖχος, Murus ascensu facilis, ut Bud. ap. Plut. [Marcell. c. 18] interpr. [Herodot. 4, 62 : Τὰ μὲν τρία τῶν κώλων ἐστὶ ἀπότομα, κατὰ δὲ τὸ ἓν ἐπιβατόν. Dionys. A. R. 8, 67 : Πρῶτος ἐχώρει κατὰ τὸ ἐπιβατόν (valli. Ubi ἐπίβατον scriptum, ut ap. Philon. Belop. p. 94, 40 : Τοὺς ἐπιβάτους τόπους. V. quæ in Ἐμβατὸς dicta sunt). Plato Tim. p. 24, E : Νῆσος, ἐξ ἧς ἐπιβατὸν ἐπὶ τὰς ἄλλας νήσους τοῖς τότ' ἐγίγνετο πορευομένοις, Unde escendere licebat. Dio Cass. 44, 42 : Ἐπιβατὴν τὴν Κελτικὴν ποιῆσαι. Genere communi Hesych. : Ἐπιβατὸν, ὁδευομένην.] Item Ἐπίβατος, alio accentu, interpr. Subditus, Obnoxius, ap. Areth. In Apoc. : Ἐπίβατος ταῖς ὑπὸ γαστρὶ ὀρέξεσιν. [Ἐπιβατὸς χρυσίῳ καὶ κατακεκλυσμένος, Plut. Demosth. c. 14. Hemst. || Aristid. De mus. 1, p. 38 : Παίων ἐπιβατὸς ἐκ μακρᾶς θέσεως καὶ μακρᾶς ἄρσεως καὶ δύω μακρῶν θέσεων καὶ μακρᾶς ἄρσεως... Ἐπιβατὸς δὲ (εἴρηται), ἐπειδὴ τέτρασι χρώμενος μέρεσιν ἐκ δυοῖν ἄρσεων καὶ δυοῖν διαφόρων θέσεων γίνεται. De cujus l. scriptura v. Meibom. p. 265. Conf. autem Plut. De mus. p. 1141, A; 1143, B. L. D.]

[Ἐπίβδᾰ, ἡ.] Hesychio et Suidæ [et Photio v. Μεθέορτοι] ἐπίβδαι sunt αἱ μεθέορτοι ἡμέραι. Nominis rationem ille hanc affert, ἀπὸ τοῦ ἐπιβάζεσθαι [l. ἐπιβιβάζεσθαι. L. D.] ταῖς ἑορταῖς, οὐκ οὔσας [οὔσαις est ap. Hesych.], vel διὰ τὸ ἐπὶ τῇ δαιτὶ καὶ ἑορτῇ ἄγεσθαι αὐτὰς, κατὰ πρόσθεσιν τοῦ β. [Similia Didymus ap. Etym. M.] Suidas autem [vel Etym. M.] hanc appellationis esse causam ait, διὰ τὸ πρὸς ἐπίδειξιν [ἐπίδοσιν Ruhnk. l. infra cit.] ταῖς προτέραις ἡμέραις γενέσθαι, ἄλλης ἐπιβαινούσης. Ex Pind. quoque [Pyth. 4, 140] ἐπίβδα affertur pro Postridiana feriarum die. [Quod tamen improprie dicitur. « Ipsum voc., quod Doribus tribuit Eust. ad Od. p. 1686, 15, satis indicat prioribus hos dies accessisse... Cratin. ap. Hephæst. p. 48 : Χαῖρ', ὦ μέγ' ἀχρειογέλως ὅμιλε ταῖς ἐπίβδαις. Quartum τῶν Ἀπατουρίων diem proprie ἐπίβδαν appellatum esse tradit Hesych. v. Ἀπατούρια (et Simplic. ad Aristot. Phys. 4, p. 167, A). Porro sic dicta *Repotia* vel primus post nuptias dies : quod ex Glossis vett. docuit Scalig. ad Fest. v. Repotia. V. Cas. ad Ath. 3, 15, p. 182. Denique pro calendis Januariis accepit Aristid. vol. 1, p. 352 : Ἦσαν μὲν ἐπιβδαὶ, ἣν Ῥωμαῖοι πρώτην ἄγουσι τοῦ ἔτους. » Ruhnk. ad Tim. p. 119 seq. Verus autem accentus videtur ἐπίβδα. De mensura constat ex l. Pindari.]

[Ἐπιβδάλλω, Mulgeo post, fingit schol. Pind. Pyth. 4, 249 etymologiæ voc. ἔπιβδα caussa.]

Ἐπιβεβαιόω, item Ἐπιβεβαιοῦμαι, Confirmationem addo, q. d. Post confirmo. [Plut. Agid. c. 2 : Φυόμεναι γὰρ ἐν τοῖς τηλικούτοις αἱ ἀρεταὶ, καὶ βλαστάνουσαι, τό τε κατορθούμενον, ὥς φησι Θεόφραστος, ἐπιβεβαιοῦνται (ἐκβεβ., quod v.) τοῖς ἐπαίνοις, καὶ τὸ λοιπὸν αὔξονται, μετὰ φρονήματος ἐπαιρόμεναι. Seager. Id Theophr. C. Pl. 5, 14, 4 : Ὅτι δὲ καὶ αἱ στύγες ἐν τοῖς τοιούτοις γίνονται τόποις... ἐπιβεβαιοῖ καὶ τὸ κτλ. Plut. Cat. min. c. 32 : Ἐπιβεβαιώσειν τὸν νόμον. L. D. Agathem. 1, p. 196. Hemst. Schol. Soph. Antig. 40.]

[Ἐπιβεβαίωσις, εως, ἡ, Perseverantia, Confirmatio, Gl.]

[Ἐπιβελτίωσις, εως, ἡ, Melioratio, Gl.]

[Ἐπίβημα, τό.] Ἐπιβήματα, τὰ, εἴδη χορικῆς ὀρχήσεως, Hesych.

[Ἐπιβήμιος, Ζεὺς ἐν Σίφνῳ, Hesych.]

[Ἐπιβήσσω s. Ἐπιβήττω, Tussio. Hippocr. p. 979, F : Σμικρὰ ἐπέβησσεν· 1139, G. Nonn. in Greg. Naz. 2, 9.]

[Ἐπιβήτης, i. q. ἐπιβήτωρ, quod v.]

Ἐπιβήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, Qui inscendit, Inscensor, ut Lampr. loquitur. Hom. Od. Σ, 263 : Ἵππων τ' ὠκυπόδων ἐπιβήτορας. [Oppian. Cyn. 4, 51 : Ἐπιβήτορες ἵππων. Fem. Nonn. Dion. 1, 51 : Ἐπιβήτορι κούρῃ, de Europa tauro vecta.] Ἐπιβήτωρ πάτρης ex Nonno VV. LL. interpr. Qui patriam adiit. Pro ἐπιβάτης etiam ἀναβάτης : item pro Mobili et agili usurpari, ead. LL. tradunt. [Antipat. Sid. Anth. Pal. 7, 498, 3 : Νεὼς ἐπιβήτορα λαόν. De hedera Nonn. Dion. 16, 280 : Πλεκτὸν ἀεξομένης ἐπιβήτορα κισσὸν ὀπώρης.] Accipitur vero et pro ὀχευτὴς, ut Od. [Α, 131,] Ψ, [278] : Συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον. [Ἐπιβήτορι παλμῷ, Nonn. Dion. 20, 113; 37, 256; 41, 191, Jo. c. 21, 63; ἐπιβήτορα θώκων, c. 6, 191. Tryphiod. 307, de equo Trojano rotis imposito : Θοῶν ἐπιβήτορα κύκλων ἵππον. Figurate, ut sit Expertus, Sciens vel sim., Manetho 4, 34 : Πάσης λύμης ἐπιβήτορας· 222 : Πολυπλαγκτοσύνης ἐπιβήτορας· 245 : Θηροδιδασκαλίης ἐπιβήτορας· 280 : Χλεύης ἐπιβήτορας· 281 : Ἐν ξείνῃ γήρως ἐπιβήτορας· 339 : Αἰθροτόκου τε γονεῖς ἐπιβήτορας ἰξευτῆρας· 471 : Πάσης στρατιῆς ἐπιβήτορας ἐν προκοπῇσιν· 521 : Ξενίης ἐπιβήτορας. Orac. ap. Jo. Laur. De mensibus p. 32=88 : Μηναῖοι πάσης ἐπιβήτορες ἠδ' ἐπιβῆται ὕλης οὐρανίας τε καὶ ἀστερίας, ubi vertitur Fœcundantes. Conferendum aliud in Exc. præmissis p. 3=6 : Ἐφ' οἷς τρίτον ἁγνὸν ἔρωτα συνδετικὸν πάντων ἐπιβήτορα σεμνὸν ἔθηκεν. L. Dindorf.]

[Ἐπιβιάζομαι, Clem. Alex. Strom. 7, 11, § 61 (ubi nunc ἐκβ.). Kall. Var. script. Xen. Cyrop. 3, 1, 19, pro ἀποβ.]

Ἐπιβῐβάζω, Ascendere facio, Induco, Adduco. [Thuc. 4, 31 : Ἐπ' ὀλίγας ναῦς τοὺς ὁπλίτας ἐπιβιβάσαντες· 6, 65.] Plato Ep. 7, [p. 329, C] : Σμικρὸν εἰς πλοῖον ἐπιβιβάσας [ἐμβ.], ἐξέβαλεν ἀτίμως, In naviculam impositum ejecit cum ignominia. Lucas 10, [34] : Ἐπιβιβάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος, Impositum suo jumento. [Ead. constr. Diod. 2, 11 : Ἐπεβίβασεν (lapidem) ἐπὶ τὴν σχεδίαν. Greg. Nyss. vol. 2, p. 497, D : Ἐπεβίβασας ἀνθρώπους ἐπὶ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν.] Act. 23, [24] : Κτήνη τε παραστῆσαι, ἵνα ἐπιβιβάσαντες τὸν Παῦλον, διασώσωσι πρὸς Φήλικα, Ut impositum Paulum salvum perducerent. [Apollod. 3, 1, 1 : Ἐπιβιβασθεῖσαν (tauro Europam) διὰ τῆς θαλάσσης ἐκόμισεν εἰς Κρήτην. Boiss. Cum dat. Hero in Mathem. vett. p. 324, D : Ἐπιβιβάσας αὐτοῖς (turribus) ἀκοντιστάς. Et improprie Greg. Nyss. vol. 2, p. 768, A : Τοῖς ἀλήπτοις (ἡμᾶς) ἐπιβιβάζειν. Cum genit. schol. Ven. Aristoph. Pac. 140 : Ἐπιβιβάσας (αὐτὴν) τοῦ Πηγάσου. L. D.]

[Ἐπιβιβάσκω, i. q. ἐπιβιβάζω. Aristot. H. A. 6, 18, p. 573, 13, de suibus loquens : Πολλάκις ἐπιβιβάσκουσι διὰ τὸ ἐκβάλλειν μετὰ τὴν ὀχείαν τὴν καλουμένην ὑπό τινων καπρίαν.]

Ἐπιβιβάω, et Ἐπιβίβημι, i. q. ἐπιβαίνω. Hesych. Ἐπιβιβῶ exp. ἀναφέρω. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 782, B : Τῷ ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ ἐπιβιβῶντι, ex Habac. 3, 19, ubi est ἐπιβιβᾷ. Ib. 15 : Ἐπιβιβᾷς εἰς θάλασσαν τοὺς ἵππους

σου. Hos. 10, 11 : Ἐπιβιβῶ Ἐφραίμ. L. Dindorf.]

[Ἐπιβιβρώσκω. V. Ἐπιβρώσκω.]

[Ἐπίβιος, ὁ.] Ἐπίβιον Isæus dixit τὸ παιδίον, ut refert Pollux 3, [108] in mentione τοῦ ἐπιβιῶναι : sed ambiguum qua signif.

Ἐπιβιόω, Supervivo, Ultra Vivo, Superstes sum, ἐπιζῶ. Plato Ep. [13, p. 361, D] : Αἷς ἂν ἐγὼ ἐπιβιῶ. Et, Ἐπιβιώσεταί σοι ἔτη τεσσαράκοντα, pro ἐπιβιώσει. [Simpliciter Vivo, in argum. tituli Constantin. De virtt. et vitiis : Τῶν ὅσοι λογικώτερον ἐπεβίωσαν. L. D.]

Ἐπιβίωμι, Supervio, Vivo post, Superstes sum. [Nulla est forma ἐπιβίωμι, etsi formæ nonnullæ sunt tanquam ab hoc them. formatæ. Thuc. 5, 26 : Ἐπεβίων διὰ παντὸς αὐτοῦ (belli Peloponn.)· 2, 65. Demosth. p. 1053, 15 : Ἐπιβιοῦντος μετὰ ταῦτα τῷ Πολυεύκτου πλεῖον ἢ πέντ' ἡμέρας· et alibi.]

Ἐπιβλαβής, ὁ, ἡ, Noxius [Gl.], Damnosus, Detrimentosus. [Clem. Alex. Pæd. 2, p. 163. Angl. Schol. Hom. Il. E, 880. Wakef. Aret. p. 118 : Ἐπιβλαβέες καὶ οἷδε (οἱ κόποι). Concil. Ephes. vol. 1, p. 1457, C : Τῆς ἐπιβλαβοῦς ἐκείνης ἐπιμιξίας. Anon. ap. Bandin. Cat. Bibl. Med. vol. 1, p. 93, A, δ' : Ὅτι κακὸν ἡ ἐπ. ὁμόνοια. Greg. Nyss. vol. 1, p. 193, D; 304, D. Sch. Soph. Trach. 847 : Ἐπιβλαβέστ φιλίαις. Absolute Greg. Nyss. vol. 3, p. 605, B : Τῶν ἐπιβλαβῶν τὴν φυγήν. Poll. 5, 131, 135; 8, 147. L. Dindorf.]

[Ἐπιβλαβῶς, Damnose. Jo. Chrys. In Acta serm. 5, vol. 4, p. 639. Seager. Poll. 5, 135; 8, 147. Constitutio Joannis patriarchæ Cpol. ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 76, B, med. : Ἐπιβλαβῶς πρὸς ταῦτα διατεθέντες. Et ib. 77, A, extr. Nili Ep. p. 59, 153. L. Dindorf.]

Ἐπιβλὰξ [ἐπιβλὰς cod.] Hesychio συνιφὰς [-ὰς cod.] νιφετῷ. [V. Ἐπιβλήξ.]

Ἐπιβλάπτω, Insuper noceo et damnum infero. Thuc. [8, 109] : Καὶ δείσας μὴ καὶ ἄλλο τι ἐπιβλάπτωσι [perperam pro ἔτι βλ. «Alex. Tr. 1, p. 33.» Steuv.]

Ἐπιβλαστάνω, Supergermino. Theophr. H. Pl. 3, 7 [6, 3] : Διὸ καὶ εὐλόγως, οὐκ ἐπιβλαστάνει καὶ αὐξάνεται, μὴ ἔχοντα ἀρχήν. Ubi Gaza, Qua de causa ratione nullum germen supervenit. [Sic id. ib. 7, 2, 3, et alibi, Plut. Mor. p. 723, F, Themist. p. 237, C. ă]

Ἐπιβλαστέω, Supergermino, Insuper germino, ut ἐπιβλαστάνω.

Ἐπιβλάστησις, ως, ἡ, Supergerminatio. Theophr. [H. Pl. 3, 6, 2] : Καὶ τοῦτο ἀεὶ ποιεῖ μετὰ πάσας τὰς ἐπιβλαστήσεις, Post quemque germinationis supervenium, Gaza. [C. Pl. 1, 6, 3; 10, 6, et al.]

Ἐπιβλαστικός, ἡ, όν, Supergerminandi vim habens. Theophr. C. Pl. 1, 15 [13, 8] : Καὶ ὅλως τὰ νέα τῶν πρεσβυτέρων ἐπιβλαστικώτερα, Et omnino quæ juvenescunt, quam vetera, fertiliori proventu sua germina duplicant, Gaza. [Superlat. ib. 10.]

[Ἐπιβλασφημέω, Convitior. Joseph. A. J. 20, 5, 4 : Ἐπιβλασφημῶν καὶ πολλὰ κατακερτομῶν. Appian. Civ. 1, 115 : Ἐπιβλασφημούμενον ὑπὸ τῶν ἰδίων, ὡς αὐθέντην Σερτωρίου.]

[Ἐπιβλεπτέον, Inspiciendum. Aristot. Anal. prior. 1, 29, p. 45, 27 : Φανερὸν οὖν ὅτι καὶ οὕτως ἐπιβλ.]

[Ἐπιβλεπτικός, ἡ, όν. Basil. M. vol. 1, p. 383, E : Καθὸ μὲν γὰρ ἐπιβλεπτικοὶ τοῦ μέλλοντος ἦσαν, ἐμπροσθεν ὁρῶντες ἐχρημάτιζον, Quatenus futura prævidebant. L. D. Id. Basil. t. 3, p. 360, D ed. Benedict. : Τῇ προγνωστικῇ ἑαυτοῦ καὶ ἐπιβλητικῇ τῶν μελλόντων δυνάμει. Sed fort. hic quoque scrib. ἐπιβλεπτικῇ. Hase.]

Ἐπιβλέπω, [ψομαι, recentioribus etiam ψω, ut Levit. 26, 9 : Ἐπιβλέψω ἐφ' ὑμᾶς· in fr. Aquilæ ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 137, B : Ἐπιβλέψει ἀντίζηλον κατοικητήριον], Intueor, [Visito, Reviso, Respicio, Inspicio, Gl. Cum dat. Soph. OEd. T. 1526 : Τύχαις ἐπιβλέπων, Invidens. Dio Chr. vol. 1, p. 170 : Τὰ μὲν ἁρπάζοντος ... τοῖς δὲ ἐπιβλέποντος καὶ ἄκοντος ἀπεχομένου διὰ τοὺς ἐφεστηκότας φύλακας], cum accus., ut [Callim. ap. sch. Apoll. Rh. 4, 1322 : Δέσποιναι Λιδύης ἡρωΐδες, αἳ Νασαμώνων αὐλὸν καὶ δολιχὰς θῖνας ἐπιβλέπετε·] ἐπιβλέπειν τὴν γῆν, Lucian. [Prometh. c. 14.] Ἐπιβλέπειν τὸ πρόσωπον τοῦ νοσοῦντος. [Cum dat. Lucian. De astrol. c. 20 : Ὁ Ζεὺς ἐπέβλεψεν αὐτοῖς. Cum præp. εἰς Plato Phædr. p. 63, A : Ἐπιβλέψας εἰς ἡμᾶς. Aristot. De partt. anim. 1, 1 med. : Εἰς τὸ νῦν λεχθὲν ἐπιβλέψας. Cum πρὸς Hos. 11, 5 : Ἐπιβλέψομαι πρὸς αὐτόν. Cum ἐπὶ Aristot. Eth. Nic. 4, 2 : Τὸ μὴ ἐπιβλέπειν ἐφ' ἑαυτόν. Greg. Nyss. vol. 3, p. 300, D : Οὐ μὴ αἰσχυνθῶ ἐν τῷ με ἐπιβλέπειν ἐπὶ πάσας τὰς ἐντολάς σου. Act. SS. April. vol. 3, p. xi, E : Ἐπίβλεψε ἐπ' ἐμὲ καὶ ἐλέησόν με, aut ἐπίβλεψον legendum, ut est in iisdem verbis Ps. 24, 17, aut ἐπίβλεψαι, quæ forma est Lucæ 1, 58 : Διδάσκαλε, δέομαί σου, ἐπίβλεψαι ἐπὶ τὸν υἱόν μου, ubi al. ἐπίβλεψον vel ἐπιβλέψαι.] Item ad animi oculos translatum, ut Ἐπιβλέπειν τὰς τῶν ἄλλων ἀτυχίας, sicut quidam Lat. poeta dixit, Similes aliorum respice casus. [Plato Leg. 7, p. 811, D : Λόγους οἰκείους οἷον ἀδρόους ἐπιβλέψαντι. Aristot. Metaph. 1, 9, p. 991, 8 : Ὥσπερ ἂν εἴ τις καλοῖ ἄνθρωπον τὸν τε Καλλίαν καὶ τὸ ξύλον, μηδεμίαν κοινωνίαν ἐπιβλέψας αὐτῶν. Et 7, p. 1033, 21 : Ἐάν τις σφόδρα ἐπιβλέπῃ.]

[Ἐπιβλεφαρίδιος, α, ον. Synes. p. 70, D : Μηδὲ τῶν ἐπιβλεφαριδίων ἀντεχομένους τριχῶν, Ciliorum.]

[Ἐπιβλεφάρις, ίδος, ἡ, Supercilium. Eumath. 3, p. 82 : Ἡ περὶ τὴν ἐπιβλεφαρίδα θρίξ. Boiss. Cilium. Hypatus p. 144 : Ἐπιβλεφαρίδες αἱ τρίχες τῶν ὀμματοφύλλων. Weigel.]

[Ἐπίβλεψις, ως, ἡ, Inspectio, tam de oculis quam de mente. Aristot. Anal. pr. 1, 28, p. 45, 17 : Φανερὸν μὲν οὖν ὅτι ἐξ αὐτῶν μὲν τούτων τῶν ἐπιβλέψεων οὐδεὶς γίνεται συλλογισμός, et sæpius in seqq. Plut. Mor. p. 619, D, et alibi. «Jo. Chrysost. Epist. 61, vol. 7, p. 128.» Seager. Epicurus Diogenis L. 10, 35 : Προσεδεήθητε ἱκανῶς ἐν τῇ τῶν ὅλων ἐπιβλέψει. Wakef.]

Ἐπιβλή, ἡ, Fibula. Hesychio enim Ἐπιβλαὶ sunt περόναι : procul dubio παρὰ τὸ ἐπιβάλλεσθαι τοῖς ἱματίοις, unde et ἐνέται s. ἐνεταὶ nominantur. [Φίβλαι Kuster.]

Ἐπιβλήδην, q. d. Injectim, vel Superjectim. Apoll. Arg. 2, [80] : Ἐπιβλήδην ἐλάοντες· ubi exp. Adigentes et Injiciendo committentes.

Ἐπίβλημα, τὸ, Quod adjicitur s. additur. A Bud. Additamentum et auctarium exp. Matth. 9, [16 coll. Marc. 2, 21, Luc. 5, 36] : Οὐδεὶς δὲ ἐπιβάλλει ἐπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ. Ubi v. et Bezam. [De calceorum assumentis Symm. Jos. 9, 5 : Ἐπιβλήματα ἔχοντα ὑποδήματα. De limbo vestis Etym. M. v. Ἀῶμα.] || Vestimentum exterius, Amiculum, Stragulum [Gl.] torale, sicut et ἐπιβάλλεσθαι pro Induere poni dictum est, ut Idem ap. Galen. [vol. 8, p. 842, A] interpr. V. p. 444. [Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 246, 33 : Ἐπίβλημα ποικίλον χαινόν· 35 : Ἐπ. ἐμ πλαισίῳ. Conf. Epim. Hom. Cramer. Anecd. vol. 1, p. 125, 26. Poll. 4, 116, 118; 6, 10; 7, 49; 10, 42, 123. De capitis tegumento African. Cest. c. 1, p. 278, col. 1, 20 : Ὡς μὴ ἐριπίσθαι τὸ πιμφθὲν (βῦλος) τοῦ ἐνδοτέρου τῆς κεφαλῆς ἐπιβλήματος. Ἠῶμα, Operculum, interpr. Hesych. V. etiam Ἐπίρρημα. L. D.] || At ἐπιβλήματα, τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, pro Ornamentis domus, ut sunt tapeta, ex Esaia 3, [21] affertur in VV. LL. [Tapetum. Arrian. Exp. 6, 29, 8 : Τάπητα ἐπιβλημάτων Βαβυλωνίων. Plut. Cat. maj. c. 4 : Ἐπ. τῶν ποικίλων Βαβυλώνιον. L. D. Operimentum, Gl. Operculum, Nicostr. ap. Athen. 3, p. 111, D : Τοὐπίβλημ' ἐπεὶ περιῃρέθη. Schweigh.]

[Ἐπιβλημάτικός, ἡ, όν, Additicius. Ptolem. Tetrab. p. 107, 12 : Ἕκαστα τῶν εἰδῶν κατὰ τὸν ἐπιβλ. τρόπον συνορᾶται. Hase.]

Ἐπιβλής, Hesychio est συνιφάς. [V. Ἐπιβλάξ.]

Ἐπιβλής, ῆτος, ὁ, Pessulus, Repagulum, Vectis. Sic autem appellatur ex eo, quod foribus injiciatur, vel superjiciatur, s. obdatur. [Sera, Gl.] Hom. Il. Ω, [453] : Θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς Εὐάντινος. [Eratosth. Schol. Anth. Pal. 5, 242, 6, ubi signif. obscœna : Ἄκρον ἐπιβλῆτος μεσσόθι πηξάμενος. Theodorid. ib. 7, 479, 1 : Πέτρος ἐγὼ τὸ πάλαι γυρὴ καὶ ἄτριπτος ἐπιβλής. Δοκὸς interpr. Harpocr. Lysiam auctorem citans, et Suidas, Etym. M. Dat. ἐπιβλῆσιν inscr. Att. a Müllero Gottingæ 1836 edita p. 36, 62. Poll. 1, 77.] Et Ἐπιβλήτης, ὁ, ap. Hesych., idem. Item Trabs, s. Tignum. [Δοκός, μοχλός, Hesych., ὁ δόκιμος vitiose Suid. et Zonaras p. 790. Quanquam ὁ servari fort. poterit et addi exx. masculini δοκὸς citatis vol. 2, p. 1616, C. L. D.]

[Ἐπίβλησις, ως, ἡ, in Gloss. chymicis Mss. ἐστὶ συλείωσις (sic) καταπωμένη. Ducang. Ap. Achmet.

Onir. c. 225, p. 198, 15 : Εἰ δὲ ἴδῃ ὅτι ἔχει στρῶμα ἀγνώριστον, ἐν ξένοις εὑρήσει γυναῖκα ἀναλόγως τοῦ κάλλους καὶ τοῦ μεγέθους αὐτοῦ καὶ τῆς ἐνδοθεν αὐτοῦ ἐπιβλήσεως, de cubando in strato intellexit interpres, quum sit Interna affectio s. mens. L. Dind.]

[Ἐπιβλήσομαι, Injicior. Pallad. De febr. c. 17, p. 58 : Ἐπιβλισκομένου ἐπ' αὐτῆς (τῆς τιτάνου) τοῦ ὕδατος. Corrig. ἐπιβλησκομένου. Sic alibi ap. recentiores ἐκβλήσκομαι, ἐμβλήσκομαι. L. Dind.]

[Ἐπιβλητέον, Injiciendum. Paul. Æg. 3, 43, p. 98, 48 : Ἐμβροχὰς κατὰ τῶν ἀλγούντων ἐπ. Aret. p. 111. ‖ Aggrediendum. Artemidor. 1, 11 inscr. : Πῶς ἐπ. ταῖς κρίσεσιν. L. D. Const. Acrop. Enc. Theodosiæ Actt. SS. Maii t. 7, p. 69, 40 : Τοῖς κατὰ Θεὸν ταύτης ἐπιβλ. παλαίσμασιν. Hase.]

[Ἐπιβλητικός, ἡ, όν, Cogitando incumbens in. Iambl. Protr. c. 4, p. 44 : Ἐπιβλητικαῖς νοήσεσι τὰ ὄντα θεωρεῖ. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 232, D : Τὸ πρὸς τὰ εἴδη καὶ μόνα τῶν πραγμάτων ἐπιβλητικόν. V. Ἐπιβολή. L. D. Hermias In Pl. Phædr. p. 113. V. Ἐπιβλεπτικός.]

Ἐπιβλητικῶς, ab ἐπιβάλλειν dicto de mente in aliquam cogitationem incumbente. Philop. : Διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἡμᾶς ἐπιβλητικῶς τῇ αὐτῆς φύσει πλησιάσαι, Ita ut in eam incumbat intellectus, Bud. [Epicurus Diog. L. 10, 50 : Ἣν ἂν λάβωμεν φαντασίαν ἐπιβλ. τῇ διανοίᾳ ἢ τοῖς αἰσθητηρίοις. Proprie schol. Apoll. Rh. 2, 80, in interpr. adv. ἐπιβλήδην.]

Ἐπίβλητος, ὁ, ἡ, Adjectitius, aliis Adventitius. [Gl. : Ἐπίβλητον, Indictum; ut in iisdem ἐπιβληθέντα expl. Indicta.]

[Ἐπίβλητρος, ὁ, Haustrum, Emunctorium. Glossæ Mss. in Prophetas : Αἱ ἐπαρυστρίδες αἱ ἔχουσαι τὸ ἔλαιον, οἱ λεγόμενοι ἐπίβλητροι. (Ap. Schleusn. Lex. V. T. v. Ἐπαρυστρὶς, scriptum ἐχχίουσαι ... ἐπιβλήτορις ἢ αἱ σπυρίδες.) Ducang. App. Gl. p. 72.]

[Ἐπιβλήτωρ, ορος, ὁ. V. Ἐπίβλητρος.]

[Ἐπιβλυγμός, ὁ, Scaturigo. Aquila Gen. 2, 5 : Ἐπιβλυγμὸς ἀνέβη ἐκ τῆς γῆς καὶ ἐπότισε πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς χθονός. Pro quo id. Prov. 1, 26 et Symm. 30, 12 ponunt ἐπιβλυσμός.]

[Ἐπιβλύζω, Ebullio. Leonid. Alex. Anth. Pal. 9, 349, 1 : Ὑδατά σοι Κοτίλεια γενέθλιον ἦμαρ ὁρῶντι, Καῖσαρ, ἐπιβλύζοι ζωρὸν ἀκεστορίην. Arsen. Viol. p. 49 : Κέρας αἰγὸς δι' οὗ ἐπίβλυζεν αὐτῇ πᾶν, ὃν ἂν ἠτήσατο. Andr. Cret. p. 49, 156, Dionys. Areop. p. 17, 186, 201, citat Kall. ‖ Forma Ἐπιβλύω, ap. Apoll. Rh. 4, 1238 : Κωρὴ δέ σφιν ἐπιβλύει ὕδατος ἄχνη. ῠ]

Ἐπιβλυ̃, Affluenter, Abunde. Comicus ap. Athen. 6, [p. 269, D] : Ἐπιβλυ̃ ἀπὸ τῶν πηγῶν τῶν τοῦ πλούτου ῥέουσαν σφῶν ἀρύτεσθαι. [Ex quo Eust. Il. p. 1095, 21. Hemst.]

[Ἐπιβλυσμός, ὁ, i. q. ἐπιβλυγμός, quod v. L. D. Theodoret. 1, p. 24. Wakef.]

[Ἐπιβλύω. V. Ἐπιβλύζω.]

Ἐπιβοάω, [ήσομαι, et ap. recent. ήσω, ut ap. Justin. M. p. 84, D], Inclamo, [Acclamo, Imploro add. Gl.] ut Camer. interpr. Thuc. 5, [65] : Τῷ Ἀγιεῖ ἐπιβόησε. [Sequente inf. 4, 20 et 7, 70 : Τοῖς μὲν Ἀθηναίοις βιάζεσθαι τὸν ἔκπλουν ἐπιβοῶντες. Acclamandi signif. Arist. Av. 897 : Μῖλος χέρνιβι θεοσεβὴς ὅσιον ἐπιβοᾶν. Pherecr. ap. Athen. 15, p. 685, A : Ἔγχει κἀπιβόα τρίτον παιῶν' ὡς νόμος ἐστίν. Greg. Nyss. vol. 3, p. 269, A : Ἐπιβοώντων πάντων καὶ ἐπικρατούντων ταῖς τοῦ πιθήκου περιστροφαῖς. Hesych. : Ἐπιβοᾷ τὸν Μύσιον, ubi scrib. τὸ, ut Æsch. Pers. 1054 : Καὶ στέρν' ἄρασσε κἀπιβόα τὸ Μύσιον, ubi κἀπιβῶ scrib. esse diximus in Boëo vol. 2, p. 301, B. Sic Perses Anth. Pal. 9, 331 : Κἀμὲ τὸν ἐν σμικροῖς ὀλίγον θεὸν ἦν ἐπιβώσῃς εὐκαίρως, τεύξῃ. Erycius ib. 824, 5 : Κἀμέ τις ... ἐπιβωσάτω.] In pass. [med.] signif. act. capitur pro Invoco, Imploro auxilium, Deum fidem hominumque imploro, Bud. Cum clamore obtestor. [Ἐπιβοᾶται, Appellat; Ἐπιβοώμενος, Quæritans, Gl.] Thuc. 3, [59] : Ἡμεῖς δὲ αἰτούμεθα ὑμᾶς, θεοὺς τοὺς ὁμοβωμίους καὶ κοινοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπιβοώμενοι, πεῖσαι τάδε, Communis cultus et publica Græciæ deorum numina invocantes. [Ib. 67 : Πατέρων τε τάφους τῶν ὑμετέρων ἐπιβοώμενοι καὶ τὴν σφετέραν ἐρημίαν. Conf. 7, 69, 75.] Camer. Et 8, [92] : Καὶ ἐπιβοωμένου μὴ ἐφεδρευόντων ἐγγὺς τῶν πολεμίων, ἀπολέσαι τὴν πατρίδα. [Eur. Med. 168 : Ἐπιβοᾶται Θέμιν εὐκταίαν Ζῆνά τε.]

Citat idem Bud. et ex Basilio p. 67. [Τὴν πεῖραν καὶ κανόνα καὶ μάρτυρα τῶν ἡμῶν ἔργων ἐπιβοῶμαι, Artemid. 2, p. 161, 19. Philostr. p. 305, 19; 306, 19. Hemst. ‖ Forma contracta eadem Inclamandi s. Invocandi significatione, Herodot. 1, 87 : Ἐπιβώσασθαι τὸν Ἀπόλλωνα ἐπικαλεόμενον· 5, 1 : Ἣν μὴ ἐπιβώσωνται· 9, 23 : Τὴν ἄλλην στρατιὴν ἐπεβώσαντο. Alex. Ætol. ap. Parthen. Erot. c. 14, 6 : Ὅρκι' ὁμηρείης πίστ' ἐπιβωσάμενος. De futuro HSt. :] Ἐπιβώσομαι pro ἐπιβοήσομαι, Od. A, [378] : Ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἴν' ἰόντας· Il. K, [463] : Σὲ γὰρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ Πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθ'. ‖ Ponitur et pro Celebro, In ore habeo, i. e. ὑμνῶ, ut idem Bud. tradit, ap. Alex. De fato p. 261. [Arrian. Epict. 4, 1, 13. Schweigh.] Ad quod in malam partem acceptum, referri potest illud Thuc. [6, 16] : Καὶ διὰ ταῦτα τὰ ἴδια ἐπιβοώμενος· quod Camer. interpr. Quum propria hæc mea in hominum sermones incurrant : nam laudem h. l. nequaquam significari putat.

[Ἐπιβοή, ἡ, Inclamatio, Clamor. Diog. L. 5, 90 : Ἀκούσας τῆς ἐπιβοῆς. Wakef.]

Ἐπιβοήθεια, ἡ, Auxilium. [Thuc. 3, 51 : Ἡ κατὰ γέφυραν διὰ τενάγους ἐπ. ἦν τῇ νήσῳ. Xen. Cyrop. 5, 4, 47 : Τοῖς ἐπὶ μακρὸν πορευομένοις μακραὶ καὶ αἱ ἐπ. African. Cest. c. 72, p. 312, col. 2 fin. : Εἰς ἐπιβοηθείας ἢ ἐνέδρας· 73 fin., p. 313, col. 2 : Καλὸν δὲ τοῦτο, ὅταν ἐπιβοήθειαν ἐλπίζηται ἡ ἐνέδρα ἀπὸ ἐγκρυμμάτων παρεσκευάσθαι. L. Dind.]

Ἐπιβοηθέω, Ad auxilium ferendum supervenio. [Adminiculo, Adjuvo, Gl.] Thuc. 3, [96] : Ἐπειδή τε ὁ στρατὸς ἐσιεβλήκει, πολλῇ χειρὶ ἐπιβοήθουν πάντες· ibid. [110] : Ἐπιβοηθεῖν διὰ τῶν Ἀμφιλόχων· 1 : Ἀδυνάτων ὄντων πρὸς ναῦς πολλὰς ἀλλήλοις ἐπιβοηθεῖν, Auxilium ferre alii aliis adversus ingentem classem. [Conf. 62; 4, 29. Xen. Anab. 6, 5, 9, ubi c. dat. H. Gr. 7, 5, 24, ubi c. præp. ἐπὶ seq. accus.] Herodian. 1, [12, 19] : Ἐπιβοήθουν τῷ δήμῳ, Populo suppetias raptim tulerunt. [Præter formam Ἐπιβοηθέω, qua utitur 3, 146, et cum dat. 7, 207, Herodotus usurpat etiam Ἐπιβωθέειν 8, 1, 14, 45.]

[Ἐπιβοήθησις, εως, ἡ, Auxilium. Nicet. 7, 2, p. 117, D.]

Ἐπιβόημα, τὸ, Acclamatio, ut Camer. in hoc Thuc. l. 5, [65] interpr. : Ὃ δὲ, εἴτε καὶ διὰ τὸ ἐπιβόημα, εἴτε καὶ αὐτῷ ἄλλο τι ἢ κατὰ τὸ αὐτὸ δόξαν ἐξαίφνης, πάλιν τὸ στράτευμα ... ἀπῆγε. Quod voc. durum esse testatur Pollux [6, 208, sed ipse utitur 9, 123 : Ἢ δὲ ἕξις' ὦ φίλ' ἦλιε παιδιὰ κρότων ἔχει τῶν παίδων σὺν τῷ ἐπιβοήματι τούτῳ. Et sæpe Dio Cass.]

[Ἐπιβόησις, εως, ἡ, i. q. præced. Dionys. A. rh. 7, 3 : Κἀκεῖνος, ὃ' ὃν ἐπιβόησίς τις, μηδὲν τῶν ἤχων διαφέρων. Plut. Arat. c. 23 : Διεχόμενος αὐτῶν τοὺς κρότους καὶ τὰς ἐπιβοήσεις, ἐπαινούντων μὲν τὴν ἀρετὴν, ζηλούντων δὲ τὴν τύχην. Dio Chr. vol. 2, p. 173 : Αἱ ἐπιβοήσεις ἑκατέρου τοῦ πλήθους ἐν τοῖς σταδίοις καὶ τοῖς θεάτροις πόσων διαφέρουσι μετὰ ἐπαίνου γιγνόμεναι καὶ πολλῆς εὐρημίας τῶν μετὰ μίσους καὶ λοιδορίας; In contrariam partem Euseb. H. E. 5, 1, p. 199, 25 : Ἐπιβοήσεις καὶ πληγὰς καὶ συρμούς. L. Dind.]

Ἐπιβόητος, ὁ, ἡ, Celeber, Diffamatus, et in bonam et in malam partem; quamvis Poll. [5, 159] in deteriorem partem capiens, cum ἐπίῤῥητος et ἐπίψογος copulet. [Sed id. 2, 126; 6, 206 cum περιδόητος componit, nec deteriorem ei signif. tribuit, ut faciunt Ammon. p. 42 : Ἐπιβ. ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην, Eust. l. infra cit. et Thomas p. 210 : Ἐπιβ. ὁ ἐφ' ἑνί τινι κακῷ φημιζόμενος, postquam dixerat διαβόητον esse τὸν ἐπὶ κακίᾳ ἁπλῶς φημιζόμενον, quod vanum est discrimen.] Thuc. 6, [16] : Καὶ ἄξιος ἅμα νομίζω εἶναι· ὧν γὰρ πέρι ἐπιβόητός εἰμι, τοῖς μὲν προγόνοις μου καὶ ἐμοὶ δόξαν φέρει ταῦτα· verum ibi et περιβόητος legi indicatur. [De famosa meretrice Asclepiad. Anth. Pal. 5, 150, 1 : Ἠπιβόητος Νικώ.] Et ap. Anacr. [l. infra in Ἐπίβωτος, quæ vera script. est, cit.] : Καί μ' ἐπιβόητον κατὰ γείτονας ποιήσεις. [In malam partem etiam Dio Cass. 45, 47 : Βαμβαλίωνα τὸν καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἐπωνυμίας ἐπιβόητον. Sed in bonam partem 43, 47 : Ὥστε καὶ ἐπιβόητον αὐτὸν ἔν γε (f. τε) τούτῳ γενέσθαι καὶ ὅτι προπηλακισθεὶς ... ἀπεκαρτέρησε. Et de fabula scenica 60, 28 : Δρᾶμά τι ἐπιβόητον ὀρχήσασθαι. Sed rursus su-

perl. 58, 21 : Τοὺς ἐπιβοητοτάτους τῶν τὰς κατηγορίας ποιουμένων, quos Famosos dicit Tacitus. || De forma contr. HSt.:] Ἐπίβωτος ex Anacreonte [ab Eust. Od. p. 1856, 11 et Ammon. p. 42] affertur pro Infamis, quod erit Ionicum pro ἐπιβόητος. Idem διαβόητος. [Cum dat. Æschrio ap. Athen. 8, p. 335, C : Ἐγὼ Φιλαινὶς ἠπίβωτος ἀνθρώποις ἐνταῦθα γήρᾳ τῷ μακρῷ κεκοίμημαι.]

[Ἐπιβοήτως, Famose. Poll. 5, 160; 6, 208, priori quidem l. inter advv. in malam partem accipienda, ut sit Ignominiose.]

[Ἐπιβοθρεύω, ap. Const. Manass. Chron. p. 93 var. lect. Boiss.]

[Ἐπιβόθριος, ὁ, ἡ, Qui est ad s. super foveam. Aristid. vol. 1, p. 296 : Ἱερὰ ὁρᾶσαι ἐπιβόθρια.]

Ἐπίβοιος, ὁ, ἡ, ut ἐπίβοιον θῦμα, Sacrificium post s. præter bovis immolationem factum : ap. Lycurg. H. τῆς Ἱερείας. De quo Harpocr. ex Philochoro 2 : Ἐὰν δέ τις τῇ Ἀθηνᾷ θύῃ βοῦν, ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ τῇ Πανδρόσῳ δῖν μετὰ βοός· καὶ ἐκαλεῖτο τὸ θῦμα ἐπίβοιον. Apud Etym. est et ἐπίβοιον et ἐπιβόϊον θῦμα, afferentem et ἐπιβόϊον [ἐπίβοιον Lex. rh. Bekk. An. p. 254, 11 cum ead. interpr.] pro τὸ ἐπὶ τῇ θυομένῃ βοῒ θυόμενον. Ἐπίβοον, Suidæ ἡ ἐκ τοῦ βοὸς θυσία.

Ἐπιβόλαιον, τὸ, i. q. ἐπίβλημα, in VV. LL.; ibi enim exp. Vestimentum, item Additamentum : et citatur ex Ezech. 13, [18, 21. Amictorium, Opertorium, Gl. Apoll. Lex. H. v. Ἑανός, Joseph. A. J. 6, 11, 4. Poll. 6, 10, Hesych.]

[Ἐπιβολεύς, ὁ, Ἡρακλῆς παρὰ Θουρίοις, Hesych.]

[Ἐπιβολεύς, ὁ. Philo Belop. p. 67, 6 : Ὁ προκαθηγητὴρ ἐστιν ὅμοιος ἐπιβουλεῦσιν, ὅσοι τὰ νομίσματα ἔχοντες πίπτουσι, ubi ἐπιβολεῦσιν οἷς ... τύπτουσιν conj. Schneider. in Lex.]

Ἐπιβολή, ἡ, Injectio : ut χειρὸς vel χειρῶν ἐπιβολή, Injectio manus, in Pand. [Proprie Thuc. 7, 62 : Χειρῶν σιδηρῶν ἐπιβολαί. Et singul. ib. 65. Dio Cass. 49, 3. Basil. M. vol. 1, p. 38, B : Μέσον ἀμφοτέρων τεταγμένον τὸ ὕδωρ οἱονεὶ χειρῶν ἐπιβολῇ ἑκατέρα ... ἐφάπτεται.] Plut. Symp. 4 [p. 660, B] : Αἱ μὲν γὰρ παλαιόντων ἐπιβολαὶ καὶ ἕλξεις κονιορτοῦ δέονται· ubi itidem Injectiones manus s. manuum exp., alio tamen sensu. Sic ap. Thuc. [2, 49], λεπτῶν ἱματίων καὶ σινδόνων ἐπιβολὰς interpr. Injectiones. Sed videtur Thuc. de induendis illis loqui, ut supra ἐπιδεδλημένος σινδόνα, Indutus sindone, vel Qui induit sindonem : unde et ἐπιβόλαιον et ἐπίβλημα, Indumentum, cui etiam signif. convenire v. Injicere, antea docui. [Greg. Nyss. vol. 3, p. 150, D : Γυμνὸς μὲν (Adam) τῆς τῶν νεκρῶν ἐερμάτων ἐπιβολῆς. Quibuscum conf. p. 253, B. Idem ib. 565, B : Ὁμοῦ τῇ ἐπιβολῇ τοῦ ἱματίου. Et vol. 1, p. 206, C, ibidemque 236, C, ἐπ. τῶν στομίου. Et figurate p. 53, E : Τῇ τῶν ἀρετῶν ἐπιβολῇ. De medicamentis applicandis Matthæi Med. p. 251.] Ap. eund. Thuc. [3, 20], ἐπιβολαὶ πλίνθων, Impositiones laterum s. laterculorum, ut quidam interpr.; pro quo mallem, inversa orationis forma, Lateres aliis alios impositos, vel superpositos; alii Structuras; alii Coagmentationes. Sic autem Bud. ἐπιβολὰς ap. Galen.: Τὸ τοῦ κροτάφου ὀστοῦν λεπιδοειδεῖς ἔχον ἐπιβολάς, ait posse exponi Coagmenta, Commissuras. Annotarunt denique nonnulli, in applicitis aliisque super alias sedentibus rebus et imbricatis, ut Vitruv. loquitur, habere locum ἐπιβολή, i. e. ἐπιπτυχή, καὶ ἐπίπτυγμα, καὶ ἐπίπτυξις : quæ apparet in laterum positura in tectis, squamarum situ, in piscibus, in lorica conserta, et id genus. [Sic African. Cest. c. 1, p. 278, col. 2, 28 : Καθιᾶσί τι ἐς γόνυ κεραμώσαντες τὸν στρατὸν ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀσπίδων.] Bud. rursum ἐπιβολὰς, in Galeni l. c. appellat Applicamenta squamatim incumbentia, s. in modum squamarum incidentia; nam quod Celsus dixit, Inferiora ossa superioribus leniter incidunt, id Græce esse ἐπιβάλλουσι. [Aret. p. 37 : Πλευρὰς δὲ οὐ καταλέξαι μοῦνον εὔστομον, ἀλλὰ καὶ ὅπη κραίνουσι ἐσιδεῖν ῥηίδιον ... δῆλαι δὲ καὶ αἱ εἰς τὸ στέρνον ἐπιβολαί.] Et Thuc. [l. c.] ἐπιβολὰς πλίνθων appellat, ut Idem scribit, Structuram lateritiam, quia laterculis constat aliis super alios incumbentibus. Hactenus ille. [Diodor. 2, 10 : Τὰς δ' ὁροφὰς κατεστέγαζον λίθινοι ὄντες, τὸ μὲν μῆκος σὺν ταῖς ἐπιβολαῖς ἔχουσαι ποδῶν ἑκκαίδεκα. Et paullo post : Τρίτην δ' ἐπιβολὴν ἐδέχετο μολιβδᾶς στέγας. Ἐπιβολαὶ τοίχων ap. Liban. vol. 1, p. 291, 10, ab Ernesto ad Callim. Apoll. 63 cum Callimacheo ἐπιβάλλετο τοίχους compositum. || Improprie Iambl. V. Pyth. 212, p. 94 : Μηδ' ἁπλῶς ὑπομεῖναν (μειράκιον) νουθεσίας ἐπιβολὴν παρ' αὐτῶν.] || Pro Impositione ponitur alia etiam signif.; nam, ut diximus ἐπιβάλλειν τέλος, s. φόρον, esse Imponere tributum, ita ἐπιβολὴ τέλους s. φόρου, Impositio tributi. Sed et per se positum reperitur ἐπιβολή, i. e. sine adjectione, in ead. signif., quo modo et Gall. *Imposition* usurpatur. Interdum vero et generalius accipitur. Ex Esdr. 1 [3, 8, 25] citatur pro Indictione : Μηδεμία φορολογία, μηδὲ ἄλλη ἐπιβολὴ γίνηται. [Plut. Cat. maj. c. 18 : Βαρυνόμενοι ταῖς ἐπιβολαῖς. Timæus p. 116 sq. Suid. : Ἐπ. ἡ εἰσφορά.] Et ἐπιβολὴ, Mulcta, q. d. Impositionem : sicut ἐπιβάλλειν ἐπιβολὴν, Imponere mulctam, ut loquitur Liv., q. d. Imponere impositionem. Lysias [p. 159, 12, coll. Taylor. ad p. 105, 14], Ἐπιβολὴν ἐπιβάλλοντες καὶ ζημιοῦντες. [Demosth. p. 572, 19. Sᴍᴇᴅᴇʀ. Aristoph. Vesp. 769 : Ὅτι τὴν θύραν ἀνέῳξεν ἡ σηκὶς λάθρα, ταύτης ἐπιβολὴν ψηφιεῖ μίαν μόνην. Andocid. p. 10, 16 : Ἐπιβολὰς ὠφλον. L. D. Mulcta, i. q. πρόστιμον, hoc sensu accipio ap. Diod. S. 1, 77, ubi, postquam dixisset hominis sive liberi, sive servi necem sponte perpetratam capitis supplicio ap. Ægyptios puniri, addit : Ἅμα μὲν βουλόμενοι μὴ ταῖς διαφοραῖς τῆς τύχης, ἀλλὰ ταῖς τῶν πράξεων ἐπιβολαῖς εἰργεσθαι πάντας ἀπὸ τῶν φαύλων. Bᴀᴜᴍᴄᴋ. || Schweigh. Lex. Polyb. : « Ἡ ἐπ. τοῦ τάγματος, Rata et competens portio manipuli, 3, 100, 6. Ἐμέρισε ταῖς πόλεσι τὴν ἐπιβ. τῶν σωμάτων ἀνίσως, Præstationem cuique competentem militum. Τὸ ἐλλεῖπον πλῆθος τῶν στρατιωτῶν πρὸς τὴν ὅλην ἐπιβολὴν, Ad totam summam propositam, 3, 106, 3. » || l. q. χαρακτήρ. Arrian. Epict. 3, 22 : Ἰδὲ χαρακτῆρ, ἴδ' ἐπιβολή. Conf. Hemst. ad Aristoph. Pl. 861. || Insitio. Greg. Nyss. vol. 3, p. 435, A : Καθάπερ τι φυτὸν πολλῶν ἐνόρων τὰς ἐπιβολὰς δεξάμενον καὶ μυρία καρποφορῶν γένη τοῖς ὀπωρίζουσιν.]

|| Incubitus, eo sensu, quo mens dicitur incumbere in rem quampiam. Themistius De anima 3 : Ὥσπερ γὰρ τῇ αἰσθήσει τὸ μὲν λευκὸν καὶ τὸ φῶς κατ' ἐπιβολὴν, τὸ δὲ μέλαν καὶ τὸ σκότος κατὰ στέρησιν κτλ., ubi ἐπιβολὴ vocat, Bud. teste, Applicationem intellectus et incubitum in rem intelligibilem, vel ipsius rei intelligibilis in intellectum incursum : quem etiam ἔμφασιν appellat ex Plat., quasi Impressionem. [Plut. Mor. p. 901, E : Χρύσιππος κατὰ τὴν συνέντασιν τοῦ μεταξὺ ἀέρος ὁρᾶν ἡμᾶς, νυγέντος μὲν ὑπὸ τοῦ ὁρατικοῦ πνεύματος, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἡγεμονικοῦ μέχρι τῆς κόρης διήκει, κατὰ δὲ τὴν πρὸς τὸν παρακείμενον ἀέρα ἐπιβολὴν ἐντείνοντος αὐτὸν κωνοειδῶς, Appulsum ad vicinum aera, Int. 921, C : Αἱ τῶν φωτεινῶν ἐπιβολαὶ τοῖς σκοτεινοῖς. Longin. De subl. 35, 3 : Τῇ θεωρίᾳ καὶ διανοίᾳ τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιβολῆς. Ubi Ruhnk. : « Leg. διανοίας ... ἐπιβολῇ. Philo 1, p. 229 : Κατὰ τὰς ἀκραιφνεῖς καὶ ἀσωμάτους τῆς διανοίας ἐπιβολάς· 2, 416 : Τῆς διανοίας εὐθιξίαις καὶ εὐσκόποις ἐπιβολαῖς προσγανυομένης ». Ἐπιβολὴ ἐνθουσιαστικὴ θεοφορίας, Joseph. Hypomn. p. 329, cit. Hemst.] Hinc ἐπιβολὴ et pro Notione [Gl.] ac conceptu mentis, qui et ἔννοια dicitur. [Clem. Al. p. 629. Iambl. Protr. c. 4, p. 56 : Κατὰ γένη ταῦτα (τὰ ὅλα) θεωρεῖν καὶ κατὰ ἁπλουστάτας ἐπιβολὰς, ὥσπερ ἡ ὄψις τοῖς ὁρατοῖς ἐπιβάλλει. Wᴀʀᴇʜ.] Et πρώτη ἐπιβολὴ, Galen. Prima notio Cic., Bud. [Philostr. V. Soph. 2, 18, p. 598 : Τὸ τῆς ἑρμηνείας (Onomarchi) παρέφθορεν ἐσθ' ὅπῃ δι' ἣν εἵρηκα αἰτίαν· αἱ δὲ ἐπιβολαὶ τῶν νοημάτων Ἡρώδειοί τε καὶ ἀπορρήτως γλυκεῖαι· et ib. 21, 3, p. 604 iisd. fere verbis.] || Et sicut ἐπιβάλλειν ponitur pro Incumbere in propria signif. et Ingruere, sic ἐπιβολὴ hanc etiam Incubitus signif. habet. || Est item Infestus et hostilis accessus, Impetus et incursus aciei. [Thuc. 1, 93 : Ἐβούλετο τῷ μεγέθει καὶ τῷ πάχει (mœnium) ἀφιστάναι τὰς τῶν πολεμίων ἐπιβολάς. Ubi plerique ἐπιβουλάς.] Plut. Cæs. [c. 44] : Ἐπιβολῆς ἅμα τοσούτων ἱππέων γενομένης, i. e. προσβολῆς, et ἐπιδρομῆς. Bud. [Alex. c. 25 : Γενομένης δὲ λαμπρᾶς ἐπιβολῆς, ubi de oppugnatione. De classe Dio Cass. 39, 42.] Sic et Polyb., Τὰς μὲν ἀρχὰς ἀπέστησαν τῆς ἐπιβολῆς, Ab invasione temperarunt. Sic Galen., ἐπιβολὴ τοῦ ῥίγους,

Invasio frigoris in febre; vel Accessio, Bud. [Polyb. 6, 25, 7 : Οἷς (θυρεοῖς) οὔτε πρὸς τὰς ἐπιβολὰς [οὔτε πρὸς τὰς ἐπιθέσεις] ἦν χρῆσθαι διὰ τὸ μὴ στάσιν ἔχειν· 10 : Καὶ γὰρ πρὸς τὰς ἐπιβολὰς καὶ πρὸς τὰς ἐπιθέσεις ἐστηκυῖαν καὶ τεταγμένην ἔχουσι τὴν χρείαν (scuta Græca). Plut. Pyrrh. c. 15 : Τὰς ἐπιβολὰς τῆς θαλάσσης. || Aditus. Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 166, 34 : Ἥ τε ἐπ. χρείσσων ἐστὶν τῆς ἑτέρας. Conf. ib. 163, 23; 173, 11. V. infra, ubi de signif. figurata.]

|| Aggressio, Inceptatio, [Inceptum, Inceptio, Gl.] ut ἐπιβάλλειν dixi esse etiam Aggredi, Capessere, Inceptare. [Ὁρμὴν πρὸ ὁρμῆς dicebant Stoici. Plut. Mor. p. 961, C. Thuc. 3, 45 : Ὁ ἔρως ... τὴν ἐπ. ἐκφροντίζων.] Ptolem. Geogr. : Ἡ μὲν οὖν ἐπιβολὴ τῆς καταγραφῆς. [Polyb. 1, 4, 2 : Τὸ προκαλεσάμενον ἡμᾶς πρὸς τὴν ἐπιβολὴν τῆς ἱστορίας.] Exp. et Inceptum, Propositum, Institutum. Diod. S. : Μεγάλης ἐπιβολῆς ἀποτυχών. Polyb. [2, 38, 8] : Ταχέως καθικνεῖτο τῆς προκειμένης ἐπιβολῆς, Statim assecuta est, quod faciendum susceperat, vel quod facere in animum induxerat. Et plur. ἐπιβολαί, Incepta, s. Conatus. [Polyb. 2, 23, 2 : Ἔμεινε γενναίως ἐν ταῖς ἐξ ἀρχῆς ἐπιβολαῖς. Cum συντέλειαι jungit id. 1, 3, 3. Plut. Pericl. c. 12 : Μεγάλας κατασκευασμάτων ἐπιβολάς.] Diodor. S. : Ἔστι μὲν γὰρ ὅτε καὶ ταυτόματον ἀντέπραξε ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν. Et Plut. Alex. [c. 26] : Ἦτε γὰρ τύχη ταῖς ἐπιβολαῖς ὑπείκουσα, appellans ἐπιβολὰς, Inceptas et susceptas res agendas. V. Bud. Comm. p. 440, 444. [Mario c. 33 : Βραδὺς ἐφάνη ταῖς ἐπιβολαῖς.] Cic. quoque ἐπιβολὴν interpr. Conatum, ubi quod Stoici dixerunt ἔρωτα εἶναι ἐπιβολὴν φιλοποιΐας διὰ κάλλος ἐμφαινόμενον, esse dixit Conatum amicitiæ faciundæ ex pulchritudinis specie; ut habes p. 60 mei Cic. Lex. [Cum genit. sic etiam Polyb. 1, 3, 6 : Νομίσαντες (Romani) τὸ κυριώτατον ... μέρος αὑτοῖς ἡνύσθαι πρὸς τὴν τῶν ὅλων ἐπιβολήν. Et Diod. 18, 50 : Τῶν φίλων συναγαγὼν συνέδριον καὶ περὶ τῆς τῶν ὅλων ἐπιβολῆς κοινωσάμενος· pro quo alibi dixit ἡ τῶν ὅλων ἐπίθεσις. V. etiam Polyb. l. infra cit. 5, 95, 1. Artemid. 3, 66, p. 300 ult. : Ἐπιβολὰς χρειῶν. L. D. Ἐπιθυμίας καὶ ἐπιβολὰς τοιούτων κτλ. Teles ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 272. Hemst. Iambl. Protr. p. 354 : Φεύγειν μὲν τῶν σωματικῶν καὶ πολυσχιδῶν ἐπιβολήν.]

|| Ἐπιβολὴ in VV. LL. exp. etiam Defensio, Propugnaculum, ap. Theophr. C. Pl. 3, 22 [16, 4], ut ille dicat, Προσβολὴν [προβολὴν] πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι, deinde, Ὥστ' ἐπιβολὴν ἔχοντες, cad. de re. || In iisdem illis exp. et Transitus, in h. l. Polyb. : Διὰ τὸ τῆς ἐπιβολῆς ἀδύνατον. || Apud Eund. vero redditur et Dignitas, Amplitudo [2, 43, 7] : Μεγάλην δὲ προκοπὴν ποιήσας τῆς ἐπιβολῆς. Et [2, 38, 8, coll. Diod. 3, 2], Ταχέως καθικνεῖτο τῆς προκειμένης ἐπιβολῆς, pro Celeriter ad tantam pervenit amplitudinem. Quæ expos. ei repugnat, quam Bud. eid. l. dare modo dictum fuit, et quæ illi optime, meo quidem judicio, convenit. Quum vero in h. l. ἐπιβολὴν falso interpretatos esse Amplitudinem comperiam, similis et in altero interpr. mihi suspecta est. Itidem vero et proxime præcedens, qua pro Transitu accipi volunt. [Aliæ phrases sunt Polyb. 2, 11, 2 : Τὴν μὲν οὖν πρώτην ἐπιβολὴν ἔσχε πλεῖν ὁ Γναῖος ἐπὶ τῆς Κερκύρας· 1, 3, 9 : Πρὸς ταύτας ὥρμησαν τὰς ἐπιβολάς· 5, 95, 1 : Μετὰ δόλου ποιούμενος τὴν ἐπιβολὴν τῆς κομιδῆς τῶν χρημάτων· 10, 4, 3 : Εἰ συμφρονήσαντες ἅμα ποιήσαιντο τὴν ἐπιβολήν. Et κατορθοῦν ib. 2, 5, et 12, 14 : Ὅτι ἀφελεῖται τὴν ἐπιβολὴν αὐτῶν. Diod. 13, 27 : Τοὺς ἐξ ἐπιβολῆς ἀδικήσαντας. Polyb. 2, 18, 7 : Ἐξ ἐπιβολῆς ἑτέρας ... ἐπιπορευομένων. Diodor. 11, 43 : Διακόπτειν τῶν Ἀθηναίων τὰς ἐπιβολάς· et 3, 71, ἐπιβολῆς κρατῆσαι; 12, 49, διαψευσθῆναι. Et 19, 65, ἀποτυγεῖν; Exc. p. 531, 67, ἀποστῆναι. || Προσθήκη, Adjectio, Gl. Eadem interpretantur etiam Superventum, Superficies. Priorem interpr. referre licet ad signif. Superindictionis, h. e. quum agri defecti sive a possessoribus relicti onus fertili vel vicino imponitur, ut in l. 56 Basil. tit. 18, περὶ ἐπιβολῆς. Ἔστι δὲ ἐπ. ἐπίδοσις ἀπόρου κτήσεως πρὸς συγκληρονόμους ἢ συντελεστὰς καὶ ὁμοχώρους καὶ δημοκήνσους, ap. Suid. s. Procop. Anecd. c. 23, Justin. Nov. 128, c. 7, ubi v. intt. et Ducang. Gl. p. 420. || « Ab Hermog. Περὶ ἰδ. 1, p. 28, cap. περὶ σαφηνείας re-

A fertur ad eas res, quæ faciant sententiam puram, h. e. apertam et claram : Καθαραὶ ἔννοιαί εἰσιν πάντῃ ἕνεκα τῆς ἐπιβολῆς, ubi e contextu patet ἐπιβολὴν esse Aditum ad rem... Ap. Menandr. Π. διαιρ. p. 631 ἐπιβ. θρήνου dicitur Initium lamentationis in oratione funebri. Sic ἐπιβολὴ προοιμίου etiam Ulpian. ad Dem. Περὶ συμμορ. p. 112 et alibi passim. » Ernest. Lex. techn. || Ap. Platonium Περὶ διαφορᾶς χαρακτήρων : Κρατῖνος, ἅτε δὴ κατὰ τὰς Ἀρχιλόχου ζητήσεις (l. κατασταὶς Ἀ. ζηλωτὴς) αὐστηρὸς μὲν ταῖς λοιδορίαις ἐστιν ... εὔστοχος δὲ ὢν ἐν ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν δραμάτων καὶ διασκευαῖς, εἶτα προϊὼν κτλ., est Argumentis fabularum. L. D. || De oratione. In bonam partem Dio Chrys. vol. 1, p. 481 : Τό τε εἶδος τῆς ἀπαγγελίας (Xenophontis) πρσηνὲς καὶ κεχαρισμένον, ... πολλὴν μὲν ἔχον πιθανότητα, πολλὴν δὲ χάριν καὶ ἐπιβολήν. Vicissim inter caussas obscuræ compositionis Photius cod. 209, p. 165, 30, refert : Τὸ διὰ μακρῶν τὴν τῆς διανοίας ἀπόδοσιν προϊέναι καὶ ταῖς ἐπιβολαῖς ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον τὸν λόγον διαπεπλέχθαι, de Dione Cassio loquens. Similiter dictum ἐπιβεβλημένος v. in Ἐπιβάλλω. || Rutil. Lup. 1, 7 : « Hoc schema (ἐπιβολὴ) dupliciter fieri consuevit : quum pluribus et diversis sententiis aut unum et idem verbum singulis præponitur, aut varietas verborum, quæ tamen eandem vim inter se habent ». || Ἐπιβολὴ in musica, διαίρας τὴν εὐφώνων χεῖρα πρὸς τὴν ἐπιβολήν, Artemo ap. Athen. 14, p. 637, D. Sequitur E, πάλιν ἐπιβάλλων ἐχρῆτο. Hemst. Permutatam cum ἐπιβουλὴ notavit Schweigh. in Lex. Polyb. et alii multi.]

Ἐπίβολος, Compos, vide in Ἐπήβολος. Et Ἐπιβόλως in Ἐπηβόλως. || Sed ἐπίβολος ex Poll. [1, 145, ὡς Γοργίας] affertur et pro Fibula, quæ axi indita ipsum impedit, ne rotis excidat : ab ea τοῦ ἐπιβάλλω signif., quam et in ἐπιβλὴς habet.

Ἐπιβόλως, Hesych. exp. φρονίμως, [Prudenter. Legendum ἐπηβόλως, quod v. Neque ap. Artemid. 4, proœm. p. 307, 25 : Ὅπως ἂν ἔχῃς πρὸς ἕκαστα ἐπιβόλως τε, εἰ αὐτὸν μόνον δέοι κρίνειν, καὶ πρὸς τοὺς ζητητικοὺς τῶν ἀνθρώπων εὐκόλως πρὸς ἀπόκρισιν, ferendum ἐπιβόλως, sed legendum εὐεπιβόλως, ut est p. 310, 12 : Εὐεπ. ἔχειν πρὸς τὰς κρίσεις. Non aptum enim hic quod Reiskius volebat ἐπηβόλως. L. Dind.]

[Ἐπιβομβέω.] Ἐπιβομβῶ, Bombo s. Bombis assono. In VV. LL. Bombos edo et strepitum facio. [Increpo, Gl. Lucian. Dial. deor. 12, 1 : Ὁ δὲ ἐπιβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ. Nonn. Dion. 1, 153 : Χαραδραίων δὲ ῥείθρων Μυγδονὶς ἀρριόωσα φάραγξ ἐπιβόμβιον ἀτμῷ· 8, 7. De mari, 1, 265. Wakef.]

Ἐπιβόσκησις, εως, ἡ, Depastio. Theophr. C. Pl. 5, [17, 6] : Χαλεπαὶ δὲ καὶ [αἱ] ἐπιβοσκήσεις, ὅτι συνεπικάουσιν ἅμα τῇ τομῇ καὶ ἀφαιρέσει.

Ἐπιβοσκίς, ίδος, ἡ, Promuscis : ut tradunt VV. LL. ex Aristot. De partt. anim. 4, [5, p. 678, 13 : Τὰ ἔντομα τὰ μὲν τὴν ἐξισοῦσαν ἐπιβοσκίδα τοῦ στόματος (ἔχει). Προβοσκίδα, ut est p. 679, 7, cum interpr. Lat. Guilelmo Schneider. ad H. A. vol. 1, p. 207. L. Dind.]

[Ἐπίβοσκον vocabant radicem malvæ agrestis, gravidis appensam ad retinendum fœtum. Galen. vol. 14, p. 477, 3. Hasz.]

Ἐπιβόσκω, Pasco, s. Pasco super. Hom. Batr. [54] : Οὐ τούτλοις γλωρὸς ἐπιβόσκομαι, Non pascor betis virentibus. [Mosch. 2, 82 : Πολύμνης ἐπιβόσκεται. Aliter Theophr. H. Pl. 3, 6, 3 : Κἂν κολοβωθῇ τὰ φύλλα, καθάπερ ἐν τοῖς ἐπιβοσκομένοις, Depastis.] In pass. [med.] capitur etiam pro Depasco, Absumo. [Perf. Hesych. in Διακαλαμάσαρκες ἔριφοι, οἱ τὴν καλάμην τῶν σπερμάτων ἐπιβεβοσκημένοι. Fut. Greg. Nyss. vol. 1, p. 553, C : Εἰ δέ τις πνεῦμα γένοιτο, οὐκέτι τὸν χορτῶδη ἐπιβοσκηθήσεται βίον. Præs. ib. 590, B, Nicand. Th. 68, 430, 787. Aor. ἐπεβοσκήθη schol. ejusd. Al. v. 510.] Herodian. 1, [14, 9] : Πάντα ἐπιὼν τὸ πῦρ ἐπεβόσκετο. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 179, B : Πῦρ ... πανταχόθεν τὴν περιοχὴν τοῦ ὄρους ἐπιβοσκόμενον· vol. 2, p. 54, D : Ἃ ἡ σηπεδὼν ἐπιβόσκεται. Λοιμὸς, Callim. Dian. 125, ubi al. καταβ.]

Ἐπιβουκόλος, ὁ, i. q. βουκόλος, vacante hic præp. Hom. Od. X, [268, 285, T, 422, etc.], βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ, ubi nota et βοῶν pleonasticum esse.

Ἐπιβούλευμα, τὸ, Molimen, Aggressio, Conatus. Jo-

seph. A. J. [17, 12, 2]: Μεῖζον γὰρ [τὸ] ἐπιβούλευμα κακίας, ἧς ἐγκεχείρηκας, χρόνων, οὓς γεγονὼς τυγχάνεις, Majus enim facinus aggressus es, quam in tuam istam ætatem cadat. || Alioqui significat etiam Insidiæ. Thuc. 4, [68]: Καταγορεύει τις ξυνειδὼς τοῖς ἑτέροις τὸ ἐπιβούλευμα. Et [89]: Μηνυθέντος τοῦ ἐπιβουλεύματος. Nisi et hic generalius pro Molimine et machinamento accipere velis. [Id. 3, 45: Οὐδείς πω καταγνοὺς ἑαυτοῦ μὴ περιέσεσθαι τῷ ἐπ. ἦλθεν ἐς τὸ δεινόν. Plut. Cæs. c. 4: Κικέρων ἔλεγε τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἐπιβουλεύμασιν αὐτοῦ (Cæsaris) καὶ πολιτεύμασι τυραννικὴν ἐνορᾶν διάνοιαν. Dio Cass. 37, 29 et alibi. L. D. Eunap. p. 36: Τὸ κατὰ Σώπατρον ἐπιβ. Wakef.]

Ἐπιβούλευσις, εως, ἡ, Insidiatio, Insidiæ. Plato Leg. [9, p. 872, D]: Ἐξ ἐπιβουλεύσεως γενόμενος φόνος· pro ἐξ ἐπιβολῆς, Ex insidiis. Alii autem interpr. Consulto, Certo consilio. [Et ib. A, B. Ἐπιβουλεύσεως γραφή, Poll. 8, 43.]

Ἐπιβουλευτὴς, ὁ, Insidiator. Soph. [Aj. 726], ἐπ. στρατοῦ, Qui exercitui insidiatur. [Joseph. A. J. 17, 5, 4: Αὐτὸν ἐπιβουλευτὴν καταστῆναι. Hase.]

[Ἐπιβουλευτικῶς, Insidiose. Origenes 3, p. 621. Adol. Euseb. Dem. ev. p. 472, D: Τοὺς ἐχθρωδῶς καὶ ἐπ. ἐνεδρεύειν αὐτὸν πειρωμένους. Hase.]

Ἐπιβουλευτὸς, ὁ, ἡ, Insidiatorius, Insidiosus [Gl.]: unde superl., Ἐπιβουλευτότατον [ἐπιβουλότατον] φάρμακον καὶ ταραχωδέστατον, Lucian. [Eod. accentu quo Gl. ἐπιβούλευτος, et signif. passiva Dio Cass. 52, 35: Οὐ μόνον δαπανηραὶ, ἀλλὰ καὶ ἐπιβούλευτοι καὶ ὀλιγοχρόνιοί εἰσιν (imagines aureæ et argenteæ). Sed cod. Med. εὐεπιβούλευτοι. Ac recte Hemst. ad l. Luciani (Dial. mar. 2, 2) rejecisse videtur voc. ἐπιβουλευτὸς, cui ne Glossariorum quidem levis auctoritas relinqui videtur, quum facillima sit correctio ἐπιβουλευτής.]

Ἐπιβουλεύω, q. d. Consilium adversus quempiam ineo, Insidior, [Decipio, Irrogo, add. Gl.] Insidias struo. Item, Insidiose molior. [Absolute Soph. OEd. T. 618: Ὅταν ταχύς τις οὐπιβουλεύων λάθρᾳ χωρῇ. Thuc. 1, 82: Ἐπιβουλεύοντας μὴ καταφωρᾶν. Plato Reip. 3, p. 417, B: Ἐπιβουλεύοντες καὶ ἐπιβουλευόμενοι. Demosth. p. 742, 10: Οὐ φύσει, ἀλλ' ἐπιβουλεύων, τοῦ πιστευθῆναι δίκαιος γεγονέναι.] Cum accus. Herodot. [3, 119], ἐπιβουλεύειν ἐπανάστασιν, Rebellionem moliri, VV. LL. Ego malim Insidiose moliri, si vim verbi exprimere necesse sit. Sic ἐπιβουλεύειν ἀποχώρησιν, Thuc. [3, 109. Ἀπόστασιν 8, 60.] Et ἐπιβουλεύειν τὴν κατάλυσιν τυραννίδος, Idem. [V. infra in constr. c. acc. et dat.] Et ἐπιβουλεύειν τὸν ἔκπλουν [7, 51], quod exp. Furtivam abitionem moliri. Dem. p. 229: Εἰ γὰρ ἐν ὧν ἐπεβούλευε κατώρθωσεν, ἁπάντων ἂν ἀπεστερήμην ἐγώ. Ubi Bud. ἐπιβουλεύειν esse ait Molior, Struo, Insidiose apparo. Item cum accus. et dat. ἐπιβουλεύειν θάνατόν τινι: Herodot. [3, 122]: Ἐμοὶ γὰρ Καμβύσης ἐπιβουλεύει θάνατον. [8, 132.] Et Andoc. p. 29 [31, 2]: Καὶ τῷ κηδεστῇ θάνατον ἐπεβούλευσε. [Et Lysias p. 96, 1. Aristoph. Thesm. 335: Εἴ τις ἐπιβουλεύει τι τῷ δήμῳ κακόν. Thuc. 6, 54: Ἐπιβουλεύει κατάλυσιν τῇ τυραννίδι. Quem l. minus emendate scriptum supra citavit HSt.] Et cum infin. ταῦτ' ἐπιβουλεύειν ποιεῖν, Aristoph. Pl. [1111.] Sic, Ἐπιβουλεύοντες καταλῦσαι τὴν δημοκρατίαν, Lys. In Agorat. [p. 130, 38.] Et ἐπεβούλευσε λαβεῖν, Dem. [p. 542 extr.] Et ἐπεβούλευσε διαφθεῖραι [p. 520, 2]. Et ἐπιβουλεύων τὸν Πορσήναν ἀνελεῖν, Plut. Publ. [c. 17.] Sic ἐπιβουλεύω γενέσθαι τύραννος, Plato Ep. [7, p. 334, A. Conf. Reip. 8, p. 566, B, Conv. p. 203, B.] Non male autem, ut opinor, Imminere occasioni verterimus in nonnullis eorum ll., in quibus infin. jungitur. [Herodot. 1, 24: Τοὺς δὲ ἐπιβουλεύειν τὸν Ἀρίονα ἐκβαλόντας ἔχειν τὰ χρήματα.] Cum dat. item junctum, non solum Insidior significat et Insidias struo, sed etiam Molior, Capesso, Immineo: ut a Bud. exp. ap. Lys. p. 169 [180, 13]: Οὐ γὰρ ἔδει αὐτὸν ζῆν τοιούτοις ἔργοις ἐπιβουλεύοντα, Mori enim debebat, qui talia moliretur, interpr. eod. Bud. qui et exp. ἐπιχειροῦντα. Sic Herodot. [3, 122]: Ἐπιβουλεύω πρήγμασι μεγάλοις, ubi tamen exp. Mente agito. Ἐπιβουλεύειν πλούτῳ Bud. ap. Synes., Inhiare divitiis. At ἐπιβουλεύειν τῇ τυραννίδι, Plato Ep. 7, [p. 329, C; 333, C, Gorg. p. 473, C], Imminere tyrannidi, vel in tyrannidem, Affectare tyrannidem. [Conf. Leg. 10, p. 908, D, Tim. p. 71, A, Menex. p. 241, E.] Quum autem dicitur ἐπιβουλεύειν τῷ τυράννῳ, est Insidiari tyranno, Insidias struere. Politian. ap. Plut. Amat. Narr.: Πρῶτον ἐπεβούλευσε Κορινθίοις, interpr. Dolum primo Corinthiis intendit. [Æsch. Sept. 29: Οὗτος λέγει μεγίστην προσβολὴν Ἀχαΐδα νυκτηγορεῖσθαι κἀπιβουλεύειν πόλει. Aristoph. Eq. 894: Καὶ πρότερον ἐπεβούλευσέ σοι. Thuc. 1, 140: Ἐπιβουλεύοντες ἡμῖν· 4, 97: Τῷ Δηλίῳ ἐπεβούλευον ὡς προσβαλοῦντες. Plato Reip. 2, p. 378, B: Θεοὶ θεοῖς πολεμοῦσί τε καὶ ἐπιβουλεύουσι· Menex. p. 240, A: Σάρδεσιν ἐπιβουλεῦσαι. Accusat. jungit Achmes Onir. c. 265, p. 245, 5: Ἐπιβουλεύοντος ἑτέρου τὸν ἄνδρα αὐτῆς.] || Alicubi exp. etiam simpl. Consilium ineo, s. capio, Delibero, ut Thucyd. 3, [20]: Ἐπιβουλεύουσιν ἐξελθεῖν. [Medio Arrian. Epict. 4, 1, 16: Στρατεύεσθαι ὁπότ' ἔδει, πρῶτος ἀπῄει... ἐπὶ Λέοντα δ' ὑπὸ τῶν τυράννων πεμφθεὶς ... οὐδ' ἐπεβουλεύσατο. || Cum infin., de qua constr. HSt. supra, et quidem fut. Herodot. 6, 137: Ἐπιβουλεύοντας ἐπιχειρήσειν φανῆναι ἐπ' αὐτοφώρῳ. Plato Hipp. p. 228, D: Ἐπειδὴ δὲ αὐτῷ οἱ περὶ τὸ ἄστυ τῶν πολιτῶν πεπαιδευμένοι ἦσαν,... ἐπιβουλεύων αὖ τοὺς ἐν τοῖς ἀγροῖς παιδεῦσαι ἔστησεν αὐτοῖς Ἑρμᾶς. Xen. Cyr. 1, 4, 13: Εἰσῆλθεν ἐπιβουλεύσας ὅπως ἂν ἀλυπότατα εἴποι.] || Ἐπιβουλεύομαι, Insidiis petor, s. appetor, Mihi struuntur insidiæ. Dem. II. παραπρ.: Παρ' ὅλην τὴν πρεσβείαν ὑπό σου τοιαῦτα ἐπιβεβουλευμένος, Insidiis hujuscemodi a te petitus, Bud. interpr. [Id. p. 593, 9: Οὗτος μέν γε εἰς χρήματα καὶ τὸ παρ' ὑμῶν ἀδίκως ἐκπεσεῖν ἐπεβουλεύθη. Isocr. p. 71, C.] Μυρίαις ἐπιβουλευόμενος ἐπιβουλαῖς, Chrysost. Alicubi autem per nom. redditur: ut Herodot. 7: Ἐπιβουλευθεὶς ἀνῃρέθη, Ex insidiis occisus est, vel Per insidias. [Plato Reip. 3, p. 417, B: Ἐπιβουλεύοντες καὶ ἐπιβουλευόμενοι. Thuc. 1, 2: Ὑπὸ ἀλλοφύλων μᾶλλον ἐπεβουλεύοντο· 4, 60: Ἐπιβουλευομένην τὴν πᾶσαν Σικελίαν ὑπ' Ἀθηναίων.] Philo V. M. 1: Καὶ μὴ ἀμνήμονας ὧν ἐπεβουλεύθησαν ἀδίκως, Structarum sibi insidiarum non immemores. [Fut. Xen. Cyrop. 5, 4, 34: Αὐτοὶ ἐπιβουλευσόμεθα· 6, 1, 10. Achmes Onir. c. 104, p. 104: Ἐπιβουλεύσεται τὸ ἔμβρυον ὃ ἔχει. De re Aristoph. Pac. 404: Καί σοι φράσω τι πρᾶγμα δεινὸν καὶ μέγα, ὃ τοῖς θεοῖς ἅπασιν ἐπιβουλεύεται. Thuc. 3, 96: Ὅτε τὸ πρῶτον ἐπεβουλεύετο (ἡ παρασκευή). Et 6, 88. Xen. Hipparch. 9, 8: Τὰ ἐπιβουλευόμενα, Insidiæ. Isocr. p. 257, E: Παίδων βρῶσιν ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων ἐπιβεβουλευμένην. Heliodor. 4, c. 17: Κλείθρων εἰς ῥᾳδίαν ἄνοιξιν ἐπιβεβουλευμένων, indicat Hemst. || Med. pro act. Thuc. 3, 82: Ἀσφάλεια δὲ τὸ ἐπιβουλεύσασθαι. Phryn. Epit. p. 273: Ἑκὼν εἶναι ἐπεβουλευσάμην. Sozom. H. E. 2, 31, p. 89, 23: Οὐδὲ ἐπαύσαντο οἱ τὰ αὐτοῦ φρονοῦντες τοῖς τἀναντία δοξάζουσιν ἐπιβουλεύεσθαι. Et aoristi forma passiva Dio Cass. 59, 26: Πομπώνιον ἐπιβουλευθῆναι λεχθέντα οἱ ἀπέλυσεν. L. Dindorf.]

Ἐπιβουλὴ, ἡ, q. d. Consilium adversus quempiam initum, Insidiæ. [Irrogatio, Insidiatio, add. Gl.] Lucian. De calumnia: Τοῦ διαβαλλομένου δὲ τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοοῦντος. Herodian. 3, [5, 9]: Ἄνδρα ἀπατεῶνα, σοφόν τε πρὸς ἐπιβουλήν. Ex Just. Mart., ἡ τοῦ Διὸς ἐπιβουλὴ, pass., Jovi structæ insidiæ. [Thuc. 4, 76: Ἡ μὲν οὖν ἐπιβουλὴ τοιαύτη παρεσκευάζετο. Ib. 86: Γνώμης ἀδίκου ἐπιβουλῇ. Cum præpos. πρὸς Xen. Anab. 1, 1, 8: Βασιλεὺς τῆς πρὸς ἑαυτὸν ἐπιβουλῆς οὐκ ᾐσθάνετο. Cum κατὰ Dionys. A. R. 3, 35: Διανοούμενον ἐκ πολλοῦ στήσασθαι κατὰ τοῦ βασιλέως ἐπιβουλὴν, nisi συστήσασθαι scrib., ut passive Ἐπιβουλὴ συνίσταται dicit Zosim. 1, 16, 3; 62, 1; πεποιηκέναι ἐπιβουλὴν dicit Athanas. vol. 1, p. 164, E; συσκευάσαι Greg. Nyss. vol. 3, p. 495, A.] Ἐξ ἐπιβουλῆς, Ex insidiis. Thuc. 8, [92]: Πληγεὶς ὑπ' ἀνδρὸς τῶν περιπόλων τινὸς ἐξ ἐπιβουλῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ πληθούσῃ. Ex Plat. De rep. 1, [p. 341, A, et al.]: Ἐξ ἐπιβουλῆς ἐν τοῖς λόγοις κακουργεῖν, quasi Struendo insidias, Insidiatorie. [Xen. Anab. 6, 4, 7; Demosth. p. 154, 10.] Ex Eod. in VV. LL. μετ' ἐπιβουλῆς [Leg. 9, p. 867, A, B, D] et τῇ ἐπιβουλῇ [ib. B], Consulto. [Plur. Prot. p. 316, D, Leg. 6, p. 758, A. Frequens permutatio vv. ἐπιβουλὴ et ἐπιβολὴ in illo notata est. Cum ὑποβολὴ confus. Diod. 4, 64.]

Ἐπιβουλία, ἡ, Insidiæ, VV. LL. Sed, quum in iis ponatur ante Ἐπιβούλευμα, videntur scribere voluisse ἐπιβουλεία. [Pind. Nem. 4, 37: Ἀντίτειν' ἐπιβουλίᾳ.

Diod. Exc. p. 569, 2 : Ἐπιχολαύθει ἐκ τῶν ὄχλων μῖσος, εἶτα καὶ ἐπιβουλία. Poll. 4, 50.]

Ἐπίβουλος, ὁ, ἡ, Insidiosus. [Insidiator, add. Gl.] Xen. Cyrop. 1, [6, 27] : Καὶ ἐπίβουλον εἶναι, καὶ χρυσίνων, καὶ δολερόν. [Φροντιστοῦ καὶ ἐπιβούλου Adamant. p. 404, Polemo p. 248. Wakef. Cum γόης Plat. Hipp. min. p. 371, A. Leg. 7, p. 808, D : Ἐπίβουλον ... καὶ ὑβριστότατον θηρίων γίγνεται. Et comparat. præter Aristot. Eth. Nic. 7, 7 med., Theæt. p. 174, D : Ζῷον ... ἐπιβουλότερον. Superl. Dio Chr. vol. 1, p. 297. V. Ἐπιβουλευτός.] Herodian. 4, [9, 6] : Ὀλίθρια καὶ ἐπίβουλα κατ' αὐτῶν σκέψασθαι Ἀντωνῖνον ἠνάγκασεν. [Eubulus ap. Athen. 12, p. 519, A, loquens de simia : Ἐπίβουλον κακόν. Strong. Theophr. Char. 1, τὰ ἐπίβουλα τῶν ἠθῶν. Seager. || Cum genit. Plut. Mor. p. 727, F : Τὰ ἐπίβουλα καὶ πολέμια τῶν ἀνθρώπων (animalcula). Greg. Nyss. vol. 3, p. 595, B : Οἶνον ... τῶν φρενῶν ἐπίβουλον. Chron. Pasch. p. 696, 16 : Ἐπίβουλοι τοῦ βασιλέως Φωκᾶ· 707, 14. Cum dat. Plato Conv. p. 203, D : Ἐπίβουλός ἐστι τοῖς καλοῖς. Achmes Onir. p. 248, 2. L. Dindorf.]

Ἐπιβούλως, Insidiose, Dolose. [Dionys. A. R. 11, 49 : Τὸν Ἀππίου θάνατον οὐκ αὐτοχειρίᾳ γενέσθαι λέγοντος, ἀλλ' ἐπιβ. ὑπὸ τῶν δημάρχων πρὸ δίκης· 5, 53 : Δυσμενῶς καὶ ἐπιβούλως διακείμενοι πρὸς τοὺς δεσπότας. Quod ὑπούλως scrib. putabat HSt. Plut. Mor. p. 715, B : Ἐπιβ. καὶ σοφιστικῶς· 716, A : Κρύπτουσιν ἐπιβ. καὶ πανούργως τὸ παριστάμενον· Pomp. c. 47 : Πρᾶγμα ... συντεθὲν ἐπιβ. Cat. Min. c. 21 : Μηδὲν ἐπιβ. πράττοντα μηδ' ἀδίκως. Poll. 3, 64; 4, 51; 5, 120.] Cujus superl. ἐπιβουλότατα ap. Synes.

[Ἐπιβραβεύω, Concilio. Monum. Eccl. ed. Coteler. vol. 2, p. 205 : Ὁ θεὸς ταῖς ἐκκλησίαις εἰρήνην παραδόξως ἐπιβραβεύει. Boiss. Anna Comn. p. 485, A; Combefis. Auct. Patr. noviss. p. 410, C. L. D. Med. Ἐπιβραβεύομαι, Arethas p. 943. Maius.]

Ἐπιβράδυνω, Immoror, Ultra moror. Lucian. Timon. [c. 46] : Καὶ μὴν ἄν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, φόνου τάχα προκικλήσῃ με, Te interimam, nisi hinc cito abieris, Bud. [Cyr. Theod. Amic. Exul. 84. Kall.]

[Ἐπίβραδυς καὶ μελλητής, Lentus et cunctator, Hesych. in Μελλονικίαν. Hemst.]

[Ἐπιβράζω, Exæstuo ad. Schol. Guelf. Eurip. Hec. 578 : Ἐπέζεσεν ἀντὶ τοῦ ἐπέβρασεν. Theodos. Acro. 2, 205 : Κλυδὼν ἐγερθεὶς καὶ σφοδρῶς ἐπιβράσας. L. Dind.]

[Ἐπίβραχος, ὁ, ἡ, Vadosus. Chron. Pasch. p. 720, 20 : Τῶν τόπων ἐπιβράχων ὄντων, καὶ μὴ δυναμένων ἐκεῖσε τῶν σκαφοκαράβων παρεισελθεῖν. L. Dind.]

Ἐπιβραχύ, s. Ἐπὶ βραχύ, Ad breve tempus. [Ἐπιβραχύτερον, Iamblich. De myster. p. 45. Maius.]

[Ἐπιβράχειν, Sonitum edere ad, Personare : infinitivus aor. ἐπίβραχον, cujus nullum est præsens. Apoll. Rh. 4, 642 : Δεινὸν γὰρ ἐπὶ μέγας ἔβραχεν αἰθήρ. Orph. Arg. 993 : Ἐπὶ δ' ἔβραχεν ἄσπετος αἰθήρ. Quint. 5, 498 : Μέγα δέ σφιν ἐπίβραχε δάσκιος Ἴδη· 8, 408 : Ἐπίβραχε δ' ἔνθεα νεκρῶν. Tzetz. Hom. 105.]

[Ἐπίβρεγμα, τὸ, Perfusio. Athen. 15, p. 692, A : Τῶν πυρετῶν διακαιόντων τὰ σώματα τέγγουσι τὴν κεφαλὴν ἐπιβρέγμασι. Rufus p. 104, 144 ed. Matth. L. D. Irrigatio. Galen. vol. 19, p. 720, 5 : Τοῖς ὕπνον εἰωθόσιν ἐμποιεῖν ἐπιβρέγμασι τῆς κεφαλῆς χρῆσθαι. Id. vol. 18, part. 1, p. 775, 10. Hase.]

[Ἐπιβρεκτέον, Inspergendum, Humectandum. Rufus p. 145 ed. Matth. : Ἐπ. τῷ τοῦ πηγάνου ἀφεψήματι.]

Ἐπιβρέμω, q. d. Adfremo. Sed Hom. Il. P, 739 : Ἐν σθλαῖ μεγάλῳ· τὸ δ' ἐπιβρέμει ἴς ἀνέμοιο, act. sumitur de flamma, quam ventus cum fremitu sufflat, vel quam sufflando fremere s. stridere facit. [Ἐπίβρεμον ἄσπετον ἠχώ, Nonn. Jo. c. 19, 27. Musæus 193 : Ἐπιβρέμει οὖσιν ἠχή. Quintus 14, 458, a Wakef. cit. : Οἷον ὅτε στεροπῇσιν ἐπιβρέμει ἄσπετος αἰθήρ. Ubi βροντῇσιν desiderabat Pauwius. Eur. Bacch. 151 : Ἅμα δ' ἐπ' εὐάσμασιν ἐπιβρέμει (ὁ Βακχεὺς) τοιάδ' · Ὦ ἴτε Βάκχαι ἴτε Βάκχαι. Ubi in codd. quibusdam ascriptum ἐπὶ λίγει (vel ἐπιλίγει) ἠχεῖ, h. e. ἐπιλίγει, ἠχεῖ. Impropriе Maximus Kat. 179 : Ἦν δέ τις ἄλλη νοῦσος ἐπιβρέμῃ. || Med. Aristoph. Ran. 680 : Ἐφ' οὗ δὴ χειλέσιν ἀμφιλάλοις δεινὸν ἐπιβρέμεται Θρηκία χελιδών. Oppian. Cyn. 4, 171, a Wakef. cit. : Ἐπιβρέμεται δ' ὅλος αἰθήρ. L. Dindorf.]

[Ἐπιβρενθύομαι, Superbio, Extollor. Const. Acrop. Or. in Jo. Damasc. Acta. SS. Maii t. 2, p. 750, 22, de victore apud Isthmum : Ἀνασοβῶν τὸν ἐκ πίτυος (στέφανον), καὶ τὰ μέγιστα ἐπιβρενθυόμενος, Eoque vehementer intumescens. Hase.]

Ἐπιβρέχω, Perfundo; ut, Ἐπιβρέχειν τὸν θώρακα μηλίνῳ ἢ ῥοδίνῳ. Sic Diosc. : Ἐπιβρέχειν τὸν στόμαχον τοῖς δι' ἀψινθίου. [De plantis irrigandis Theophr. H. Pl. 2, 6, 5 : Διαχαθαίρουσι καὶ ἐπιβρέχουσιν· 5, 3, 3.] || Ἐπ. ἁμαρτωλοῖς, Pluo super peccatores, [Greg.] Naz. [Or. 40, p. 664, D] : Πῦρ Σοδομιτικὸν πᾶσιν ἁμαρτωλοῖς ἐπιβρέχει. [Ps. 10, 7 : Ἐπιβρέξει ἐπὶ ἁμαρτωλοὺς παγίδας. Unde Greg. Nyss. vol. 1, p. 267, B, et al. L. D. Simpl. ad Epict. p. 347 : Ὅταν μὴ ἐπιβρέξῃ, Impluat. Schneid.]

[Ἐπιβρῖθής, ὁ, ἡ, Gravis. Æsch. Eum. 965 : Παντὶ χρόνῳ δ' ἐπιβριθεῖς, de Furiis.]

Ἐπιβρίθω, [Ingravesco, Gl.] Ingruo magno cum pondere : ut Hom. Il. E, [91, M, 286] : Ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος. Apoll. Arg. 2, [1126, coll. 3, 344, Quint. 3, 325, Theophr. De ventis 34] : Πόντῳ ἐπιβρίσασαι ἄέλλαι. [Similiter Hom. Od. Ω, 344 : Ἔνθα δ' ἀνὰ στρουθοὶ παντοῖαι ἔασιν, ὁππότε δὴ Διὸς ὥραι ἐπιβρίσειαν ὑπερθεν, de maturando. De vi amoris Oppian. Cyn. 1, 392 : Εἷαρι γὰρ πάνδημος ἐπιβρίθει Κυθέρεια. De somno Julian. Anth. Pal. 9, 481, 2. De opibus Pind. Pyth. 3, 106.] Rursum ap. Hom. de bello Il. H, [343] : Μή ποτ' ἐπιβρίσῃ πόλεμος. Item, Impressionem facio, Bud. interpr. in Appiani B. C. 4, [25] : Ὑπὸ δὲ πολλῶν ἐπιβρισάντων εἷς ἀπέθανε, πολλοὺς ἀποκτείνας, Multis autem una impressionem facientibus oppressus. [Hom. Il. M, 414 : Μᾶλλον ἐπίβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα. Schol. μετὰ βάρους ὥρμησαν. Apoll. Rh. 1, 678 : Αἴ κεν ἐπιβρίσῃ Θρῄξ στρατός· 4, 1157. Theocr. 22, 93; 25, 148. Arrian. Tact. p. 38, 3 ed. Blanc. : Ταῖς δυνάμεσιν ἐπεραίδειν ὅποι ἐπιβρίσειεν. Joseph. B. J. 3, 7, 19 : Εἰς τοὐμπροσθεν ἐπιβρισάντων, citat Hemst. Plut. Mor. p. 321, F : Εἰ δὲ τότε Πορσήνας τις ἐπίβρισε. Porphyr. De abst. 1, 43 : Τῆς ἀλογίας ἀνεπισκέπτου ὑπαρχούσης ᾗ ἂν ἐπιβρίσῃ. Zosim. 1, 26, 3 : Τοῦ πανταχόθεν ἐπιβρίσαντος πολέμου· 4, 18, 6 : Ἐπιβρίσαντος τοῦ σεισμοῦ. L. D. Plotin. Enn. p. 513, B : Ἐπιβρίσαντος τοῦ ἑνός, Exuberante. Creuzer. Cum dat. Nonn. Dion. 47, 688 : Μή σοι ἐπιβρίσειε πάλιν δυσμήχανος Ἥρη. Et ubi olim ἐπιβρίζουσα 20, 347. Coluth. 141 : Μήποτε σοι βαρύμηνις ἐπιβρίσειεν Ἐνυώ. Oppian. Cyn. 4, 351 : Καὶ φρεσὶ καὶ βλεφάροισιν ἐπιβρίσαν μένος οἴνου. Zosim. 1, 37, 5 : Λοιμὸς ἐπιβρίσας ταῖς πόλεσιν. Job. 29, 4, Symm. ib. 37, 11 et Ps. 87, 8.] || Act., Degravo, Prægravo. Chrysost. : Νεωτερικαῖς αὐτὴν ἐπιβρίθων φαντασίαις. [Act., ut sit Imprimo, Infigo, Oppian. Hal. 2, 467 : Οὐ κτίνου κρυόεσσαν ἐπιβρίσαντος ἀκωκὴν οὐδὲ μάλα στερεὴ πλαίη λίθος οὐτηθεῖσα.]

[Ἐπιβρῖμάομαι, Infrendo, Gl.]

[Ἐπίβρῖσις, εως, ἡ, Theod. Prodr. p. 169. Stauv.]

Ἐπιβρομέω, i. q. ἐπιβρέμω. Oppian. Cyn. 3, [35] : Ἠουλὺς δ' ἐν Αἰδὴῃ ἐριδῶλακι δυφάει γαίῃ Ὄχλος ἐπιβρομέει βριαρὸν βρύχημα λεόντων, Rugitum edit. [Apoll. Rh. 3, 1371 : Πόντος ὀξείῃσιν ἐπιβρομέων σπιλάδεσσι· 4, 240 : Φαίης ... οἰωνῶν ἔθνος ἐπιβρομέειν πελάγεσσιν. Quint. 9, 221 : Θεῖα περὶ στέρνοισι θεοῖο τεύχη ἐπιβρομέουσιν. Orph. Arg. 1154 : Ἐπιβρομέουσα Τομαριὰς ἔκλαγε φηγός. Pass. Apoll. Rh. 4, 908 : Ὄφρ' ἀμυδὶς κλονέοντος ἐπιβρομέωνται ἀκουαὶ κρεγμῷ.]

Ἐπιβροντάω, [Intono, Gl. Poll. 1, 118. Angl. Basil. t. 1, p. 172, B : Ἄνωθεν ἐπεβρόντησεν. Unde eadem iterantur, non addito auctoris nomine, Cat. in Psalm. t. 1, p. 491, B. Hase.]

Ἐπιβρόντητος, ὁ, ἡ, Soph. [Aj. 1386], i. q. ἐμβρόντητος. Exp. etiam Vecors, Vesanus. [In Ind. :] Proprie ita dicitur ὁ ἐκτραπεὶς τῶν φρενῶν ὑπὸ ἤχου βροντῆς ut Lat. Attonitus, Is cui tonitrua mentem perculere.

[Ἐπιβροχίω, Laqueo excipio. Galen. vol. 14, p. 789, 13 : Τὸ περιτόναιον ἐπισπασάμενοι καὶ ἐπιβροχήσαντες περιαιροῦμεν. Hase.]

Ἐπιβροχὴ, ἡ, Perfusio, Galen. [vol. 7, p. 455. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 460, ubi al. ἐμβροχαῖς. L. D. Galen. vol. 14, p. 733, 7 : Ἐπιβροχαὶ καρωτικαί· conf. ib. p. 742, 1. Id. ib. p. 732, 5 : Ἐπιβροχαῖς γρηστέον· et p. 731, 7 : Ταῖς ἐπ. καὶ τοῖς καταπλάσμασιν. Hase.]

[Ἐπιβρύκω, Infrendo. Cum accus. Tymnes Anth. Pal. 7, 433, 4 : Εἶπεν, ὀδόντα ὀξὺν ἐπιβρύκουσα. Ἐπιβρύκων ἀντὶ τοῦ ἐπιβρύχων inter archaismos recenset Tzetz. Exeg. Il. p. 78, 2. V. in simplici. ῡ]

[Ἐπιβρῡχάομαι, Rugio ad. Nonn. Dion. 2, 245, a Wakef. cit. : Πολύπηχυς ἐπιβρυχᾶτο Τυφωεύς. Aristid. vol. 2, p. 394 : Δῆλος δὲ καὶ λέων ἐπιβρυχώμενος οἷα δράσει. Nicephor. in Walz. Rhett. vol. 1, p. 488, 23 : Ἐπιβρυχᾶτο τοῖς κύμασι.]

[Ἐπιβρύχω. V. Ἐπιβρύκω.]

Ἐπιβρύω, pro βρύω, Scateo, Plenus sum. Alciphro [1, 17] : Εὐμεγέθη κάμηλον, μυδῶσαν ἤδη καὶ σκώληξιν ἐπιβρύουσαν. [Theocr. 22, 43 : Ἄνθεα ... ὅσσ' ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας. ῡ]

[Ἐπιβρωμάομαι, Indignor. Callim. Del. 56 : Ἥρην... ἣ μὲν ἁπάσαις θεινὸν ἐπιβρωμᾶτο λεχωίσιν, αἱ Διὶ παῖδας ἐξέφερον. Proprie vero Admugio, vel potius, si lat. diceretur, Adrudo, de asinis, unde Nicet. Ann. 20, 3 : Γυναιξὶν ὀνηδὸν ἐπιβρ., ἐπιχρεμετίζω, ut 19, 4, de libidinosis. Cit. Schneid.]

Ἐπιβρώσκω [Ἐπιβιβρώσκω], Insuper comedo, Præterea comedo. Callim. H. in Jov. [49] : Ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως· potest enim ibi esse tmesis, vel ἐπὶ seorsum accipi. [Huc Kust. referebat gl. Hesychii : Ἐπιβάρος, ἐπανέκαμψεν (ἐπενέκαψες Kust. quod -ψας dicendum fuisset). Parum probabilis conjectura. L. D. Pass. Galen. vol. 14, p. 74, 10 : Ὅλης τῆς κομιζομένης πόας ἐπιβεβρωμένης πολλάκις ἄνωθεν ὑπὸ τῶν καμήλων. Hase.]

[Ἐπιβυθίζω, Mergo. Theophyl. Epist. 32, de fluvio : Ἐπεβύθισε τὰ νεόγονα τῶν ἀμπέλων. Schneider.]

[Ἐπιβύθιος, ὁ, ἡ, Qui est in fundo mersus. Theophyl. Hist. p. 140, C. L. Dind.]

Ἐπιβύστρα, ἡ, Obturamentum, vel Obturatrix, Obstructrix. Lucian. Lexiph. [c. 1] : Εὔπορα ποιήσας τὰ ὦτα, ἤδη ἄκουε, ἀπίστω δὲ ἡ ἐπιβύστρα, ἡ κυψελίς, Sordes aurium, quæ eas obstruunt et obturant, ne vox penetrare queat.

Ἐπιβύω, Obturo, Obstruo. Aristoph. [Pl. 379] : Τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων. [Theophyl. Sim. Ep. 17 : Τὸν λαιμὸν τοῖς δώροις τοῦ Λευκίππου ἐπέβυσεν. Procop. Vand. 2, 19. Hesych. v. Ἐπιβυσάτωσαν. Med. Mihi obturo. Lucian. Timon. c. 9 : Ἐπιβυσάμενον τὰ ὦτα· ubi v. Hemst. ῡ]

Ἐπιβωμίζω, etiam reperitur pro Ad aras sacrifico : unde ἐπιβωμίζοντι ab Hesych. exp. θύοντι.

Ἐπιβώμιος, ὁ, ἡ, [Qui est in ara vel ad aram]. Gregor. : Ἐπιβώμιον πῦρ ἀνάπτων, Ignem super ara accendens. Idem in Theophan., Καὶ Λαχωνικῶν ἐρήθων ἐπιβώμιον αἷμα ξαινομένων ταῖς μάστιξι. Et ἐπιβώμιος ξαίνεσθαι, quod citat Bud. ex cod. Gregor. p. 118, et Pausan. in Laconicis ἐπιβώμιον μέλος, Carmen ad aras : quod Polluci [4, 79] idem est cum σπονδείων. [Æschyl. fr. Bassar. ap. schol. Nic. Ther. 284 : Κἀπιβωμίῳ ψόλῳ. Eur. Andr. 1024 : Οὐδ' ἔτι πῦρ ἐπιβώμιον ἐν Τροίᾳ θεοῖσιν λέλαμπεν· El. 715 : Σελαγεῖτο δ' ἀν' ἄστυ πῦρ ἐπιβώμιον Ἀργείων. Apoll. Rh. 4, 1129 : Ἐπιβώμια μηλ' ἱρύσαντες. Theocr. 16, 26 : Αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν. De sacris gentilium Greg. Nyss. vol. 2, p. 611, D : Τὸ ἐπιβώμιον λύθρον. Et vol. 3, p. 74, B. Et femin. 466, B : Ταῖς ἐπιβωμίοις κνίσαις. Altera significatione Hippocrates, cujus Ἐπιβώμιος (λόγος) legitur p. 1291, et memoratur Erotiano Gl. p. 24. Diod. Exc. Val. p. 616, 47 : Πρὸς αὐτοῖς τοῖς ἀδύτοις ἐπιβώμιος μαιρονηθείς. Meleag. Anth. Pal. 9, 453, 1 : Αὐτὸς ὁ βοῦς ἰκέτης ἐπιβώμιος... μυκᾶται. || I. q. ἐπιβωμίτης, quod v. Inscr. Att. ap. Spon. 2, 331. Weigel. De Demosthene in Calaurea ἐπιβωμίῳ Visconti Mus. Pioclem. t. 3, p. 37 (d). Hase.]

[Ἐπιβωμιοστᾰτέω, Sto ad aram. Eur. Heracl. 44 : Νέας γὰρ παρθένους αἰδούμεθα ὄχλῳ πελάζειν κἀπιβωμιοστατεῖν.]

[Ἐπιβωμίς, ίδος, ἡ, Altarium, Gl.]

[Ἐπιβωμίτης, ὁ. Lysimachus ap. Joseph. C. Apion. 1, 34 : Τούς τε ἱερεῖς καὶ ἐπιβωμίτας προσκαλεσάμενον. Sacrificos interpretatur Toup. Emend. vol. 4, p. 265. V. Ἐπιβώμιος.]

[Ἐπιβωστρέω, Exclamo. Theocr. 12, 35 : Ὄλβιος ὅστις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαιτᾷ· ἦπου τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πολλ' ἐπιβωστρεῖ Αυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ στόμα. Ubi est var. ἐπιβωτᾷ, de qua dictum in Βωτάω.]

[Ἐπιβωτάω. Ἐπιβωτᾷ, Herodot., Eust. [V. Βωτάω.]

Ἐπίβωτος, Hesych. λεῖος, ὁμαλός [Levis, Planus. Ἐπίβατος Kuster. V. etiam Ἐπιβώτης].

Ἐπιβώτωρ, ορος, ὁ, i. q. βώτωρ et βωτὴρ, Pastor. Hom. Od. N, [222] : Νίφ ἐπιβώτορι μήλων. [Ubi al. ἐπιβήτορι. V. intt. ad Hesych.]

Ἐπίγαιος, Qui super terram est, ἐπιχθόνιος.

[Ἐπιγαιόω, ap. Zosimum 2, 35, 4 : Ἐπεγαιώθη δὲ καὶ τῆς περὶ αὐτὴν θαλάσσης οὐκ ὀλίγον, cum Sylburgio scribendum ἀπεγαιώθη, ut est 4, 20, 5, vel potius ἀπεγειώθη. L. Dindorf.]

Ἐπιγαμβρεία, ἡ, Connubiorum junctio. At Eust. Ἐπιγαμβρίαν, cum solo ι, appellare videtur Affinitatem, quæ est ex juncto matrimonio. [Ἐπιγαμβρία, Affinitas, Gl. Schol. Nicand. Th. 2 : Παὸς σημαίνει τὸν ἐξ ἐπιγαμβρίας οἰκεῖον. Schol. Aristot. p. 11, 33, 34; schol. Aristid. p. 106 ed. Fromm.; Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 152, 8. Cum ἐπιγαμία confus. in schol. Hesiodi Op. 45. Ceterum orthographia ἐπιγαμβρεία, quam postulat formatio ab ἐπιγαμβρεύω, fere evanuisse ex libris videtur. L. Dind.]

[Ἐπιγάμβρευμα, τὸ, i. q. præced. Schol. Eur. Or. 477. Boiss.]

[Ἐπιγάμβρευσις, εως, ἡ, i. q. ἐπιγαμβρεία. Cod. Bar. 159 ap. Cramer. in Mus. philol. vol. 2, p. 114 : Κηδεία ἡ ἐπιγ. L. Dindorf.]

[Ἐπιγαμβρευτὴς, ὁ, Qui fratris uxorem ducit. Aquila Deut. 25, 7. Schleusn.]

[Ἐπιγαμβρεύω.] Ἐπιγαμβρεύειν ex LXX Interprr. affertur pro Generum esse, qua in signif. et ἐπιγαμβρεύεσθαι citatur ex 1 Reg. : item Generum facere, dando filiam. Et Ἐπιγαμβρεῦσαι τοῖς λαοῖς τῶν γαιῶν ex Esdra [9, 14] pro Cum populis terræ jungere matrimonia. [Conf. Reg. 1, 18, 22 seqq. Exc. ante Jo. Lyd. De mens. 13, p. 12 Roeth. : Ἐπιγαμβρεύσας (Æneas) Λατίνῳ.] Et ἐπιγάμβρευσαι αὐτὴν ex Gen. [38, 8] pro Duc eam uxorem. Rectius tamen Beza Matth. 22, [24] : Ἐπιγαμβρεύσει ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, vertit non simpl. Ducet uxorem, sed Ducet affinitatis jure. [Alia constr. anon. ap. Bandin. Cat. Bibl. Med. vol. 1, p. 93, B, ιγ' : Ὅτι οὐ δεῖ Χριστιανοὺς ἐπιγαμβρεύειν πρὸς αἱρετικούς, Jungere matrimonia cum. Georg. Acrop. p. 5, A : Ἄννα, τίς ἦν Θεόδωρον τὸν Ἀσκαριν ἐπεγάμβρευσεν, Quam Theodoro despondit. L. Dindorf.]

[Ἐπιγαμβρία. V. Ἐπιγαμβρεία.]

Ἐπιγαμέω, q. d. Superduco uxorem, vel Insuper duco uxorem. Andoc. [p. 16, 46] : Ἐπέγημε τῇ θυγατρὶ τὴν μητέρα. Ex pass. Plut. [Themist. c. 32, Cat. maj. c. 27] : Ἐκ τῆς ἐπιγαμηθείσης γενόμενος, Ex secunda uxore natus. VV. LL. [Diod. 16, 93.] In iisd. ἐπιγαμεῖν μητρυιὰν ex Soph. [immo Eur. Alc. 305 : Καὶ μὴ πιγήμῃς τοισὸε μητρυιὰν τέκνοις.] At Bud. ex Plut. citat ἐπιγαμεῖν per se pro Superducere novercam filiis. [Cat. maj. c. 24 : Ἐπιγήμαντα τοῖς ἐνηλίκοις παισὶ τὴν Ἀργολίδα Τιμώνασσαν· Comp. Arist. c. Cat. c. 6.] Idem ἐπιγαμεῖν πόσει πόσιν ex Eur. [Or. 588] affert, pro Superinducere marito maritum.

[Ἐπιγαμήλιος, ὁ, ἡ, Nuptialis. Eumath. Ism. 6, p. 213 : Οὐκ ἐπιγαμηλίοις ἀλλ' ἐπιτυμβίοις σπένδομαί σοι χοαῖς. Kall.]

Ἐπιγαμία, ἡ, Affinitas, ut ἐπιγαμίας ἀλλήλοις ποιεῖσθαι, Xen. [Cyrop. 1, 5, 3. Demosth. p. 29, 1, 4 : Ἐπιγαμίαν ποιήσασθαι, de connubio gentium. De principibus Diod. 12, 51; 14, 44 (et 106, 107; 20, 40). Activo Josuæ 23, 12 : Ἐπιγαμίας ποιήσητε πρὸς αὐτούς. Dio Cass. 48, 5 : Συγγένεια ἡ ἐκ τῆς ἐπιγαμίας.] Et Jus contrahendi affinitatem. Connubium [Gl. Xen. Cyrop. 3, 2, 23 : Ἐπιγαμίας εἶναι καὶ ἐπεργασίας· H. Gr. 5, 2, 19. Plato Polit. p. 310, B : Τοὺς τῶν ἐπιγαμιῶν δεσμούς. Decr. Byz. ap. Demosth. p. 256, 6 : Διδόχθαι τῷ δάμῳ τῷ Βυζαντίων καὶ Περινθίων Ἀθηναίοις δόμεν ἐπιγαμίαν. Strabo 5, p. 231 : Ἐπιγαμίαι ἦσαν πρὸς ἀλλήλους. Schol. Hesiod. Op. 45 : Αἱ πρὸς βάρβαρα ἔθνη ἐπιγαμίαι. || Ead. signif. qua supra ἐπιγαμεῖν, Athen. 13, p. 560, C : Ὁ Ἡρακλέους (οἶκος ἀνετράφη) διὰ τὴν Ἰόλης ἐπιγαμίαν, Propter Iolen insuper in matrimonium ductam. Cit. Schneid.]

[Ἐπιγάμιος, ὁ, ἡ, Nuptialis. Georg. Codin. De of-

fic. 17, 29: Τὴν ἐπιγάμιον τελετήν. L. D. Philo vol. 2, p. 301, 21: Καὶ τὰς μὲν ἐπιγαμίους ... ἀπεργαζομένους. Hase.]

'Επίγαμος, ὁ, ἡ, Nuptui proximus, Nubilis, [Viripotens, huic add. Gl. Πατρῷος interpr. Hesych., quod suspectum.] Herodot. 1, [196]: Ὅσοι μὲν δὴ ἦσαν εὐδαίμονες Βαβυλωνίων ἐπίγαμοι. [Plato Ep. 13, p. 361, D.] Dem. [p. 1009, 14]: Καὶ διὰ τοῦτό μοι εἶναι θυγατέρα ἐπίγαμον.

['Επιγάνόω, Nitidum et splendidum reddo. Alexis ap. Athen. 3, p. 117, E: Εἶθ' ὕψων ποιῶ μυτιλὸν, ἀφεὶλόν τ' ἐπιγανώσας σιλφίῳ.]

['Επιγάννυμαι.] 'Επιγάννυμαι, Insulto. Hesych. tamen simpl. χαίρω. [Ita Greg. Nyss. vol. 1, p. 781, D: Ἐν εὐφροσύνῃ ἑκάστῳ τῶν παρόντων ἐπιγαννύμενος. Tzetz. Hist. 6, 612. Priorem interpr. HSt. duxit ex gl. Suidæ: 'Επιγάννυται, δοτικῇ, ἐπιχαίρει. Formam 'Επιγανύσκεσθαι ex Zachar. Mytilen. Dial. p. 170 med. citat Boiss. L. Dindorf.]

'Επιγάστριον, τὸ, q. d. Superventrale, [Ventrale, Gl.] Quod est a pectore ad pubem usque, Cam. Vel, inquit, ἐπιγάστριον, Pars supra umbilicum; ut ὑπογάστριον, Pars infra umbilicum. Pollux [2, 170] ἐπιγάστριον circum umbilicum nominat, impositum hepati et lieni; et quicquid infra umbilicum sit usque ad pubem, ὑπογάστριον vocat: ἐπιγάστριον, ait Gorr., Tota ea caro, quæ ab imis costis ad pubem usque protenditur, quasi ἐπὶ τῇ γαστρὶ κειμένη, Quod ventri incumbat. Idem ἐπιγάστριον interpr. Abdomen, addens ex Celso, esse Partem humani corporis, quæ a coxis et pube sursum versus ad præcordia pervenit. Reprehenditque eos, qui ἐπιγάστριον esse putarunt eam tantum partem, quæ supra umbilicum est, quæque jecinori et lieni incumbit. [Plut. Mor. p. 559, F: Τοῦ ἥπατος ὑποδύλου γεγονότος ἀμύττειν τὸ ἐπιγάστριον. Aret. p. 23, 37, 42. L. D. Galen. vol. 6, p. 64, 16; 65, 18; 152, 5; 173, 10; 174, 7, aliisque multis ll. Hase.]

['Επιγάστριος, ὁ, ἡ, Ventri deditus, βίος, Clem. Al. p. 173. Wakef.]

['Επιγαυριάω, Insulto, Gl. Lætor, Exsulto aliqua re. Greg. Nyss. vol. 2, p. 759, D: Μόνῃ ταύτῃ τῇ ὑπολήψει τὸν θεὸν ἐπιγαυριῶντα καὶ εὐφραινόμενον ὥς τινι τῶν ὑπερεχόντων ἀγάλλεσθαι. L. D. Basil. t. 1, p. 1097, A: Ἀφαιρεθήσεσθαι τὸ κῦδος ᾧ ἐπεγαυρίων. Hase.]

'Επίγαυρος, ὁ, ἡ, Hesychio ἰσχυρὸς, Validus, Robustus.

['Επιγαυρόω, Superbum facio, Erigo, Extollo, Orno. Plut. Mor. p. 78, C: 'Επιγαυροῦσιν ἑαυτοὺς, ὥσπερ ὁ Σόλων κτλ. 644, D: Τὸν μὲν πένητα ἐπιγαυροῖ (fortuna). Dio Cass. 56, 3: Προσέτι καὶ ἄλλαις τιμαῖς καὶ ἀρχαῖς ἐπιγαυρώσω, et ib. 41.] 'Επιγαυρόομαι, Efferor animo et ferocior reddor ob. Ap. Xenoph. ἐπιγαυρωθεὶς exp. Lætatus, Lætior factus, Cyrop. 2, [4, 30]: Ταῦτα ἀκούσας καὶ ἐπιγαυρωθεὶς τῇ ἐντολῇ Κύρου, Suid. exp. ἀνδρωθεὶς [ἀρρωθεὶς Hemst.], θρασυνθείς: Hesych. rectius ἐπαρθείς. [Cum dat. etiam Themist. p. 143, C. Absolute p. 219, C, Plut. Mor. p. 760, F, Oth. c. 17.]

['Επιγδουπέω. V. 'Επιδουπέω.]

'Επίγεια, τὰ, iisd. VV. LL. Rudentes etiam dicuntur, et πρυμνήσια, Funes quibus navis litori alligatur. In qua tamen signif. supra habes ἀπόγεια. [Pollux 1, 93, inter instrumenta navis: 'Επίγεια, πρυμνήσια, ubi ἐπίγαια libri deteriores. Conf. 10, 134. Aristoph. fr. Babylon. ap. Harpocrat. v. 'Επιβάτης, idemque cum aliis ap. eund. v. 'Επίγειον. V. 'Επίγυον.]

['Επιγείζω, In terra versor. Hermes ap. Stob. Ecl. phys. p. 1074: Ψυχὴ ἀνθρωπινομένη καὶ ἄλλως ἐπιγείζουσα.]

['Επιγείνομαι. V. 'Επιγίγνομαι.]

'Επιγειόκαυλος, ὁ, ἡ, Cujus caulis humilis est, nec a terra elevatus. Humicaulis, ut Gaza vertit, seu, ut Bud., Qui caulem rectum non habet, sed humi stratum, nisi aliud apprehenderit, qui ob id περιαλλόκαυλος: cui contr. ὀρθόκαυλος: q. d. Sessilis; ut ἐπιγειόκαυλος θάμνος ap. Theophr. H. Pl. 9. [Iterum HSt.:] 'Επιγειόκαυλος, Cujus caulis humilis est et in terra veluti serpit. Theophr. H. Pl. 6, [4, 5] de cneco: Ἡ δ' ἑτέρα βασεῖα, καὶ τοὺς καυλοὺς ἔχει σογχώδεις, ὥστε τρόπον τινὰ ἐπιγειόκαυλος γίνεται· διὰ γὰρ μαλακότητα τῶν καυλῶν κατακλίνεται πρὸς τὰς ἀρούρας. I. e., interpr. Plinio 21, 15, Altera hirsutior, torosiore caule, et qui pæne humi serpat. Quid vero ἐπ. sit, tum sequentia ejus verba declarant, tum ex alio Ejusd. l. in Καυλὸς cit. [H. Pl. 6, 4, 10] una cum Plinii interpretatione, cognosci potest. [Conf. ib. 7, 8, 1.]

'Επίγειον, τὸ, ap. Ptolem., ut tradunt VV. LL., dicitur Apsis ima planetarum, et in circulis, qui eccentri vel eccentrici dicuntur, pars terris citima, in cujus curvatura atque margine cum planeta stationem fecerit, terræ propinquissimus tunc comparet, ut remotissimus cum evagatione in ἀπογείῳ in summaque apside constiterit: vulgo Augem vocant.

'Επίγειος, ὁ, ἡ, Qui supra terræ superficiem est, Humi repens: ut ἐπίγειοι μύκητες, Athen.; ἐπίγειον φυτὸν, Philo. [Ζῷα Plat. Reip. 8, p. 546, A, ubi præcesserat φυτοῖς ἐγγείοις. Theophr. H. Pl. 4, 11, 13: Γένος καλάμου ἐπίγειον. Ubi contrarius est aquatili. Aliter ib. 3, 18, 6: Πολυειδὴς δὲ ὁ κιττός· καὶ γὰρ ὁ μὲν ἐπίγειος, ὁ δὲ εἰς ὕψος αἰρόμενος· et C. Pl. 2, 5, 1: Τῶν ὑδάτων τῶν ἐπιγείων, a quibus distinguuntur Cælestia.] Et generalius, Qui est supra terram; et γήϊνος, Suid. [Θεοὶ ἐπίγειοι, Dii terrestres, Gl. Poll. 1, 23. Axioch. p. 368, B: Ὁ ἐπίγ. ἄνθρωπος. Epigr. Anth. Pal. App. 369: Ἧς ἐπιγείων παρθενικὴν ζώνην οὔτις ἔλυσε βροτῶν. 'Επίγειον, Terreum, Gl. Plut. Mor. p. 566, D· Τὸ τῆς ψυχῆς ἐπίγειον. Forma Dor. 'Επίγνιος ap. Ecphantum Stob. Fl. vol. 2, p. 325: Τὰν ἐπίγνιον χώραν, quanquam ib. est ὁ ἐπίγειος βασιλεὺς et τᾶς ἐπιγείου φαυλότατος. L. Dindorf.]

['Επιγειόφρων, ὁ, ἡ, Terrestria cogitans. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de imagg. p. 138 Comb. Boiss.]

'Επιγειόφυλλος, ὁ, ἡ, Cujus folia humilia sunt nec a terra elevata. Humilis et sessilis, Bud. addens ab ἐπικαυλόφυλλος differe. [Iterum HSt.:] 'Επιγειόφυλλος, Humi sparsa folia habens, Ab radice tantum foliatus, ut a Gaza Hesych. Theophr. H. Pl. 8, 9 [9, 10, 2].

['Επιγειτσόω, Suggrunda sepio. Hesych.: 'Εθρίγκωσεν, ἐπεγείσωσε.]

['Επιγειτνιάω, Vicinus sum. Hesych.: 'Επιχωρεῖ, ἐπιγειτνιᾷ. Wakef.]

['Επιγείως, Supra terram, In hoc mundo. Pseudochrys. t. 7, p. 308, 4: Βασιλεύοντα ἐπ. Hase.]

['Επιγελαστὴς, ὁ, Irrisor, et forma Dor. 'Επιγελαστὰρ, ὁ καταγελῶν, Λάκωνες, ap. Hesych. De qua Valcken. ad Adon. p. 278, B. Sed hæc est correctio Musuri. Codex ἐπιγελαστικά. Quod potest videri scribendum 'Επιγελαστικὸρ, ut supra 'Εξικόρ. L. Dind.]

['Επιγέλαστος, ὁ, ἡ, Irridendus, Ridiculus. Greg. Nyss. vol. 2, p. 860, B: Ὡς οὐχὶ γελωτοποιῶν τοῖς ἐντυγχάνουσι τὰς ἐπιγελάστους ταύτας ἐξυθίμην φωνάς. Conf. vol. 3, p. 87, D, 562, C. L. Dindorf.]

['Επιγελάστως, Ad irridendum, Ridicule. Greg. Nyss. vol. 2, p. 546, D: Τῶτον οὕτως ἐπ. κπτύσας τὸν λόγον. L. Dindorf.]

'Επιγελάω, Arrideo. [Plat. Reip. 3, p. 398, C: Καὶ ὁ Γλαύκων ἐπιγελάσας... ἔφη· Phæd. p. 62, A: 'Ρίμα ἐπιγελάσας.] Xen. Apol. [28, et alibi sæpius]: Τὸν δὲ λέγεται καταψήσαντα αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν εἰπεῖν, καὶ ἅμα ἐπιγελάσαι. [Theophr. Char. 2, 3: Σκώψαντι ἐπιγελάσαι. Latiori signif. Aristoph. Thesm. 978: 'Ερμῆν δὲ Νόμιον ἄντομαι καὶ Πᾶνα καὶ Νύμφας φίλας ἐπιγελάσαι προθύμως ταῖς ἡμετέραισι χαρίντα χορείαις.] || Item pro Illudo, Insulto, [Irrideo, Gl.] ut Lucian.: Ὅσγε καὶ ἐπιγελᾷ αὐτοῖς ἑρπετοῖς. Ap. Eund.: 'Επιγελᾷ τὸ Σαρδώνιον. [D. mort. 2, 1; 6, 4. Arrian. Exp. 4, 12, 3: Τὸν δὲ ἐπιγελάσαι τῷ σχήματι τοῦ Πέρσου. Chilo ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 111: Τῷ δυστυχοῦντι μὴ ἐπιγέλα. Greg. Nyss. vol. 2, p. 696: 'Επιγελάσαι τῷ ἀσυναρτήτῳ τῶν λόγων.] || At ἐπιγελᾷ τὸ κῦμα, ap. Aristot. Probl. [23, 1, 24] redditur ex Gazæ interpr. Fluctus superfringitur. Figurate sic etiam Plut. Mor. p. 27, F: Καὶ γὰρ οὗτος (Sophocles) εἴωθεν ἥθεσι φαύλοις καὶ ἀτόποις πράγμασι λόγους ἐπιγελῶντας καὶ φιλανθρώπους αἰτίας πορίζειν· 1087, E: Αἱ δὲ ἡδοναὶ καθάπερ αὖραι πρὸς ἑτέραις ἄτεραι τοῦ σώματος ἄκραις ἐπιγελῶσαι διαχέονται· 1103, C: Χαρὰν οἷον αὐγὴν ἐπιγελῶσαν τοῖς ἀγαθοῖς. || Per tmesin Callim. Dian. 149: Θεοὶ δ' ἐπὶ πάντες ἀκείνῳ ἄλληκτον γελόωσι. Et ordine inverso Hom. Il. Ψ, 840: Γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί.]

['Επιγεμίζω, Onero, Onus impono, Impono. Nehem. 13, 15 : 'Επιγεμίζοντας ἐπὶ τοὺς ὄνους καὶ οἶνον καὶ σταφυλὴν καὶ σῦκα καὶ πᾶν βάσταγμα. Antiatt. Bekk. p. 94, 23 : 'Επισάξαι ἀντὶ τοῦ ἐπιγεμίσαι.]

['Επιγένειος, ὁ, ἡ, Barbam attingens. Greg. Naz. Invect. 2 in Jul. : Οὐ δίψῃ κολαζόμενος ἐν λίμναις ἐπιγενείοις (ut Tantalus in Orco).]

['Επιγενεσιουργὸς, ὁ, ἡ, i. q. γενεσ., Creator, Creatrix. Clem. Al. Str. 5, p. 668 : 'Η πρᾶξις ἡ ἐπιγ.]

'Επιγέννημα, τὸ, est Quod ad aliquam rem quasi superaccedit : ut ἐπιγέννημα in morbo dicitur Affectus ille, qui ex primario affectu consequitur. Suid. vero id particularius exp. τὸ ἐξ ὑστέρου τοῖς τραύμασιν ἀναφυόμενον, ap. Polyb. : Δεῖ τοὺς ὀρθῶς βουλευομένους περὶ τοῦ πολέμου, καθάπερ καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἀῤῥωστίαις, μηδὲν ἧττον τῶν ἐπιγεννημάτων ποιεῖσθαι λόγον ἢ τῶν ἐξ ἀρχῆς ὑποκειμένων παθῶν. [Recte ap. Suid. duplici νν scriptum ἐπιγέννημα tam in lemmate quam in l. Polybii, quæ una vera scriptura est, quum non sit Græcum ἐπιγένημα. Antyllus Oribasii p. 181 ed. Mai : Τῶν ἐκ γενετῆς λειποδέρμων οἱ κατ' ἐπιγέννημα δυσθεραπευτότεροι καθεστᾶσι· et ib. 183, ἐξ ἐπιγεννήματος. L. Dind. De hoc vocabulo Lobeck. ad Phrynichum, γέννημα dici figurate vetantem, p. 286 : « Neque ἐπιγέννημα, quod philosophi et medici usurpant, antiquum videtur. Σύμπτωμα νοσήματος ὅπερ ἔνιοι τῶν ἰατρῶν ἐπιγέννημα καλοῦσιν· ἀλλὰ τοῦτο τὸ ὄνομα οὐ πάνυ σύνηθές ἐστι τοῖς Ἕλλησι, Galen. De diff. sympt. 1, 1, 30, A, t. 7. » Plut. Mor. p. 910, E : Πῶς γίνεται ὁ πυρετὸς καὶ εἰ ἐπιγέννημά ἐστι, et ib. F, ubi sequitur ἐπὶ τοῖς φαινομένοις ὁρᾶται ὁ πυρετὸς ἐπιγενόμενος. Ap. Hippocr. p. 156, A : Παχέος μὲν ἐόντος τοῦ ἐπιγεννήματος, de lingua pituita obducta. De fructibus Hesych. v. 'Ιμαλιὰ, quod interpr. τὸ ἐπίμετρον τῶν ἀλεύρων, ἐπιγέννημα ἀλετρίδος (?). Plut. Mor. p. 637, E : Τὸ δὲ ὠὸν ἐπιγ. εἶναι καθάπερ τὸ αἷμα καὶ τὸ γάλα, τοῦ ζώου μετὰ τροφὴν καὶ πέψιν. Longin. De subl. 6 : 'Η γὰρ τῶν λόγων κρίσις πολλῆς ἐστι πείρας τελευταῖον ἐπιγέννημα. Diog. L. 7, 86 : Ὅ δὲ λέγουσί τινες πρὸς ἡδονὴν γίγνεσθαι τὴν πρώτην ὁρμὴν τοῖς ζώοις, ψεῦδος ἀποφαίνουσιν (Stoici)· ἐπιγέννημα γάρ φασιν κτλ. Ocell. Luc. 1, 8.]

'Επιγενὴς, ὁ, ἡ, affertur pro Indigena. [Ex Poll. 3, 15, qui ἐντελὲς, vile, dicit.] Puto significare etiam Natus post, vel ἐπίγονος. [Ita Poll. 4, 194 : Συγγενὲς, ἢ ἐπιγενὲς, de exauthemate. L. Dindorf.]

'Επιγένης, ὁ, Epigenes, n. pr. ap. Suid. [Cujus ll. v. in indice. Comicum cognominem sæpe citat Athenæus. Alii ap. Plat. Phæd. p. 59, B, Xen. Comm. 3, 12, Aristoph. Eccl. 931, Theophr. fr. 7, 1. Frequens etiam in inscrr. : v. Bœckh. vol. 1, n. 19; 158, p. 254, 27; 167, 16; 183, 7. Genit. 'Επιγένου ib. n. 412, 633. L. D.]

'Επιγεννάω, Aggenero, Insuper genero. [Theolog. arithm. p. 64, 15.: 'Η ἑξὰς ἐπιγεννᾷ τὸν λς'. L. D. 'Επιγεννηθὲις, Innatus, Agnatus, Gl. Athen. 14, p. 653, D : Τὰ ἐπιγεγεννημένα (σῦκα).]

['Επιγέννημα. V. 'Επιγένημα.]

'Επιγεννηματικὸς, ἡ, ὸν, Agnatus, i. e. ἐπιγεγονὼς, Postea natus. Bud. ex Greg. De homine [vol. 1, p. 86, A : 'Επιγεννηματικὴν εἶναι τῷ ἀνθρώπῳ τὴν πρὸς τὸ ἄλογον κοινωνίαν τε καὶ συγγένειαν. Vid. id. vol. 2, p. 824, D. L. D. Clem. Al. Str. 7, p. 860 : 'Επιγ. γὰρ ἅπαν τῷ γνωστικῷ τὸ ἀγαθὸν, εἴ γε δὴ τὸ τέλος ἐστὶν αὐτῷ ἐπίστασθαι καὶ πράσσειν ἐπιστημόνως ἕκαστον. Routh.] At quod Cic. De fin. 3, [9, 32] scribit, Sed in ceteris artibus, quum dicitur artificiose, posterum quodammodo et consequens putandum est : quod illi ἐπιγεννηματικὸν appellant : ab ἐπιγένημα, id vero ab ἐπιγίνομαι, deductum est. [Recte scriptum ἐπιγεννηματικὸν, quod figurate dicitur. V. 'Επιγένημα. || Adv. 'Επιγεννηματικῶς Chrysipp. ap. Galen. Dogm. Hippocr. et Plat. 3, 8 : Οὐκ ἄλλως ἐπιγ. γιγνομένων αὐτῶν, καθάπερ ἄλλοις ἄλλου συμπάσχειν πεφυκότος. Gataker. Greg. Nyss. vol. 2, p. 835, A. L. Dind.]

['Επιγέννησις, εως, ἡ, Agnatio, Gl.]

['Επιγέννητος, s. 'Επιγεννητὸς, ὁ, ἡ, Agnatus. Heliodor. Oribasii p. 191 ed. Mai : Χειρουργία ὑδραχήλης τῆς ἐπιγεννητοῦ. L. D. Epiphan. vol. 2, p. 12, B : Οὐδὲν ἐν τριάδι κτιστὸν ἢ ἐπιγεννητόν.]

'Επιγεραίρω, Insuper muneror, vel Honore affi-

A cio, Xenoph. [Cyrop. 8, 6, 11, Unde Poll. 6, 187.]

['Επιγεύομαι, Degusto. Plut. Mor. p. 991, A : Διὰ λιμὸν ποτε ἀνθρώπου καὶ κύων ἔφαγεν ὑπ' ἀνάγκης καὶ ὄρνις ἐπεγεύσατο. Ælian. N. A. 4, 15 : 'Ο λύκος ἐμπλησθεὶς εἰς κόρον οὐδ' ἂν τοῦ βραχίστου τὸ λοιπὸν ἐπιγεύσαιτο.]

['Επιγεωμόροι, οἱ, sec. Etym. M. p. 395, 53 et Lex. rh. Bekk. An. p. 257, 10, τὸ τεχνικὸν ἔθνος, Artificum gens. Utroque l. male scriptum, ἐπιγεώμοροι.]

'Επιγηθέω, ut, 'Επιγηθήσας τοῖσδε, Lætatus super his, vel de his. [In malam partem Æsch. Prom. 157 : Ὡς μήτε θεὸς, μήτε τις ἄλλος τοῖσδ' ἐπιγήθει· νῦν δ' αἰθέριον κίνυμ' ὁ τάλας ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα. Brunck. Oppian. Hal. 1, 570 : Γάμῳ δ' ἐπιγηθήσαντες. Schneid. 5, 633. Quint. 2, 459. Wakef. Ap. Simplic. ad Epictet. p. 333 in ἐπιθήγοντες corruptum. Schneid.]

['Επιγήθης, ὁ, Epigethes, n. viri Pellenensis, Plut. Arat. c. 32. L. Dind.]

['Επιγηράσκω, Senesco super, Insenesco. Julian. Epist. 24, p. 34 ed. Heyl. : Ὥστε φησὶ καὶ Ὅμηρος ἐν Ἀλκινόου κήπῳ τοὺς καρποὺς ἀλλήλοις ἐπιγηράσκειν (Od. H, 120 : Ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει). L. D. Pallad. Hist. Laus. p. 954, B : Ἀπροσκόπως ἐπιγηράσας. Hase.]

'Επιγῆτις, ιδος, ἡ, a nonnullis dicitur ἡ χληματὶς, Append. Diosc. 4, 7 [p. 462]. Nominis ratio ea esse putatur, quod humilis sit et per terram spargatur.

'Επιγίγνομαι, s. 'Επιγίνομαι, Supernascor, s. Postnascor : unde οἱ ἐπιγινόμενοι, Posteri. Isocr. Helen. : Τοιούτης δὲ τῆς γυναικὸς οὐδένα τῶν ἐπιγινομένων ἀξιωθήσεσθαι. Sic [Herodot. 9, 85,] Thuc. non semel. [1, 71, 144; 2, 36, 44, 64. Xen. Comm. 4, 8, 10; Demosth. p. 689, 16. Plat. Phædr. p. 245, A, et τῶν ὕστερον ἐπιγ. Leg. 12, p. 969, A. Futurus, Gl. Addito dat. Herodot. 2, 49 : Οἱ ἐπιγενόμενοι τούτῳ σοφιστα΄. || Supervenio. Xen. Cyneg. 6, 19 : Ἐὰν μὴ οἷός τ' ᾖ κυνοδρομῶν ἐπιγίγνεσθαι αὐταῖς (canibus).] || Est item Adnascor, [Accresco, Gl.] : ut Theophr. C. Pl. 6 : Ζητήσειεν ἄν τις διὰ τί ποτε ἐνίοις ἐγγίνεται, ἢ ἐπιγίνεται, καὶ πόθεν ἡ ἀλμυρίς. [|| Succresco. Thuc. 6, 26 : 'Ηλικίας πλῆθος ἐπιγεγενημένης.] || Succedo, Subsequor, Sequor. [Hom. Il. Z, 148 : Ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη.] Thuc. sæpe : ut [4, 52] : Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου θέρους· et [ib. 3], χειμῶνος [2, 33, 103], item [3, 75] τῇ ἐπιγιγνομένῃ ἡμέρᾳ. [Νυκτὸς ἐπιγενομένης 3, 112. Et alibi cum dat. 4, 25 : Νὺξ ἐπεγένετο τῷ ἔργῳ.] Idem [3, 77] : Καὶ ὕστερον πάσαις ἅμα ναυσὶν ἐκείνους ἐπιγενέσθαι, Ipsum subsequi, ut interpr. Bud., qui et pro Interim venire sumi ait. [Diod. 13, 51, 76.] Pro Supervenio certe quum alibi ap. Eund. [3, 30; 4, 25, 93, 120; 7, 32.] accipitur, tum hic [3, 108] : Οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας Ἀκαρνᾶνες ἐπιγενόμενοι αὐτοῖς κατὰ νώτου. [Similia ap. eund. ἄνεμος ἐπεγένετο τῇ φλογὶ, 3, 74; πνεῦμα 2, 77; 4, 30; ὑετὸς 2, 4; χειμὼν de tempestate 4, 3; 8, 34; χρόνος ἐπιγιγνόμενος 1, 126; 4, 26. Et 2, 70 : Ἄλλα τε πολλὰ ἐπεγεγένητο αὐτόθι ἠδὴ βρώσεως πέρι· 1, 16 : Ἐπεγένετο ἄλλοις ἄλλοθι κωλύματα· 7, 87 : Οὐδὲν δ, τι οὐκ ἐπιγένετο αὐτοῖς· 8, 96 : Τοσαύτη ἡ ξυμφορὰ ἐπεγεγένητο. Et 2, 4, αἴσθησις· ib. 58, 64, νόσος· 49, πταρμὸς καὶ βράγχος.] Philo De mundo : Ζώοις ἐπιγίνεται τελευτή· V. M. 1 : Περαιοῦσθαι δὲ μελλόντων, σημεῖον ἐπιγίνεται τερατωδέστατον, Supervenit. Magis tamen proprie, Accidit. [Ita vert. Thuc. 5, 20 : Οἷς ἀρχομένοις (magistratibus) ἐπεγένετό τι.] Bud. reddit etiam Exorior, [Oborior, Gl.] Existo : ut Xen. [H. Gr. 1, 6, 20] : Ὑδὼρ δ' ἐπιγενόμενον πολὺ καὶ βρονταὶ διεκώλυσαν τὴν ἀναγωγήν. Sed potest et hic reddi Supervenio [Gl. Herodot. 8, 70 : Νὺξ γὰρ ἐπεγένετο. Isocr. p. 121, A : Ἦν ἐπιγένηται πολὺς χρόνος. Cum dat. Herodot. 8, 13 : Πλώουσι αὐτοῖσι χειμὼν τε καὶ τὸ ὕδωρ ἐπεγένετο· 37 : Ἐπιγίνεταί σφι τέρατα ἔτι μείζονα. Demosth. p. 946, 14 : Ἐπιγενομένης ἀρρωστίας τῷ Πασίωνι. Atque sic de morbis sæpius ap. Hippocr., de quo v. Foes. in Œcon. || Cum ἐπὶ Herodot. 8, 37 : Τὰ ἐπὶ τούτῳ δεύτερα ἐπιγενόμενα. Plato Soph. p. 252, D : Εἴπερ ἐπιγιγνοίσθην ἐπ' ἀλλήλοιν. || Simpliciter Contingo, Evenio, Plat. Reip. 9, p. 574, A : Αἱ ἐν αὐτῷ ἡδοναὶ ἐπιγιγνόμεναι· Phil. p. 37, B : Δοξῃ ἐπιγίγνεσθον ψεῦδός τε καὶ ἀληθές. || Forma syncopen passa Theognis 640 : Βουλαῖς δ' οὐκ ἐπέγεντο τέλος. Per tmesin Hom. Od. P, 496 : Εἰ γὰρ ἐπ' ἀρῇσιν τέλος ἡμετέρῃσι γένοιτο. Forma Ion. et poet. 'Επιγείνομαι, Pind. Pyth. 4, 47 : Τετράτων παίδων ἐπιγεινομένων. Epigr. ap. Tzetz. Hist. 1,

639, de cujus scriptura v. Jacobs. ad Anthol. Gr. vol. 6, p. 236.] || Oppos. τῷ ἀπογίνομαι, vide in illo. [Inlit, Gl.]

['Επιγιγνώσκω, s.] 'Επιγινώσκω, Agnosco. [Hom. Od. Ω, 217 : Αἶκε μ' ἐπιγνοίη. Æsch. Ag. 1598 : 'Επιγνοὺς ἔργον.] Thuc. 1, [132] : Καὶ παραποιησάμενος σφραγῖδα, ἵνα, ἢν ψευσθῇ τῆς δόξης, ἢ καὶ ἐκεῖνος μεταγράψαι τι αἰτήσῃ, μὴ ἐπιγνῷ. [Plato Theæt. p. 192, E : Σωκράτης ἐπιγιγνώσκει Θεόδωρον.] Julian. Imp. in Epigr. quod lusit in vinum hordeaceum [Anth. Pal. 9, 368] : Τίς; πόθεν εἶς, Διόνυσε; μὰ γὰρ τὸν ἀληθέα Βάκχον, Οὔ σ' ἐπιγινώσκω· τὸν Διὸς οἶδα μόνον· ubi quidam Οὔ σ' ἐπιγινώσκω vertit Te ignoro, quum multo magis conveniat Non te agnosco. Valde proprie usus est Basil. Epist. De vita solitaria : 'Επέγνων σου τὴν ἐπιστολὴν ὥσπερ οἱ τοὺς τῶν φίλων παῖδας ἐκ τῆς ἐπιφαινομένης αὐτοῖς ὁμοιότητος πρὸς τοὺς τεκόντας ἐπιγινώσκουσι. Quo in l. Bud. quoque ἐπιγινώσκειν ait esse Agnoscere, addens et Noscitare pro illius verbi Agnoscere expositione. Idem in hoc Synesii l. (ubi animadverte participio jungi [ut Soph. Aj. 18 : Καὶ νῶν ἐπέγνως εἴ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ βάσιν κυκλοῦντα. Xen. H. Gr. 5, 4, 12]), Εἰ δὲ ἐπιγινώσκεις ἀληθευομένην κατὰ σοῦ τὴν ὑποψίαν τῆς λήθης, διόρθωσαι μετανοίᾳ, itidem reddit verbo Agnoscere; ista enim sic interpretatur, Si agnoscis vera me causa deductum ad hanc suspicionem quod mei oblitus sis. Sed ubi l. illum Basilii affert, alios quoque verbi Agnoscere usus inesse isti verbo docet : ita scribens, Agnoscere autem verbum multis et aliis verbis a Græcis significatur, non tamen ut uno ipsi verbo omnia Latini verbi significata perinde complectantur. Et paucis interjectis, ἐπιγινώσκειν τὸ τεχθέν, Partum agnoscere : quod Jurisperitorum verbum est. Et ἐπιγινώσκειν τὸν κίνδυνον, Agnoscere periculum : quod venditor facit ante rei traditionem vel admensionem, vel appensionem specierum. Synes. : Εἰ μὲν γὰρ ἡμᾶς ἔλεεῖς ὅτι μήπω φιλοσοφοῦμεν, ἐπιγινώσκω τοῦ θρήνου τὴν ἀλήθειαν. In Pand. ita legitur, Ὁ τὰ τοῦ ἀπόντος διοικῶν, ἐφ' ὅτε ἐπιγινώσκειν ἀναγκάζεται τὸν τυχηρὸν κίνδυνον, Qui absentis negotia gerit, agnoscere interdum casum fortuitum cogitur. Hæc ille; sed fort. l. illum Synesii his immiscere non debuit. [Cum dat. et accus. Soph. El. 1297 : Ὅπως μητήρ σε μὴ πιγνώσεται φαιδρῷ προσώπῳ, Ex læto vultu. Cum nominat. partic. Aut. 960 : Κτίνος ἐπέγνω μανίαις ψαύων τὸν θεόν. Cum genit. Pind. Pyth. 4, 279 : Ἐπέγνω μὲν Κυράνα ... δικαιᾶν Δαμοφίλου πραπίδων, Cognovit.] || 'Επιγινώσκειν ap. Thuc. [2, 65 : Οἱ ἐκπίψαντες οὐ τὰ πρόσφορα τοῖς οἰχομένοις ἐπιγινώσκοντες, Decernentes] non videtur solum esse Agnoscere (quam signif. manifeste habet in eo, quem ex eo protuli, l.), sed alicubi sonare quasi dicamus Post excogitare : de illis qui novum consilium pro re nata capiunt. [Similiter 3, 57 : Ἀνδρῶν ἀγαθῶν πέρι ... ἀπρεπές τι ἐπιγνῶναι, Decernere. || Cognosco, i. e. Specto. Hom. Od. Σ, 30 : Ἵνα πάντες ἐπιγνώωσι καὶ οἵδε μαρναμένους. Cognoscendi signif. etiam Polyb. 2, 11, 3 : Ἐπὶ τὴν νῆσον ἔπλει, βουλόμενος ἅμα μὲν ἐπιγνῶναι σαφῶς τὰ γιγνόμενα περὶ τὴν πόλιν, et ubi cum μαθεῖν conjungit 3, 32, 8 et ib. 9. Et 1, 65, 6 : Τὸν ... λεγόμενον ἀσπονδον πόλεμον τίνα φύσιν ἔχει, μάλιστά τις ἐκ τῶν τότε γιγνομένων ἐπιγνοίη. Genes. 37, 1 : 'Επίγνωθι εἰ χιτὼν τοῦ υἱοῦ σού ἐστι. Animadvertendi signif. Xen. OEc. 8, 1, et Cyrop. 8, 1, 33, et ib. 7, 3 : Σὺν τῷ χρόνῳ προϊόντι ἀεὶ συναυξανομένην ἐπιγινώσκειν ἐδόκουν καὶ τὴν ἐμὴν δύναμιν. Et ubi etiam Cognoscendi signif. locum habet, Polyb. 3, 64, 7 : 'Επιγνόντας τὴν παρουσίαν τῶν ἡμετέρων στρατιωτῶν, et ib. 68, 1. || Cognosco, i. e. Quæro, cum περὶ, in inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 21, 72 : Περὶ δὲ τοῦ ἀδυνάτου βουλὰ καὶ ἀλέα ἐπιγνωσκέτω, nisi potius vertendum, Decernat. L. D. || Ἐπιγνῶναι ἐνύπνια, Interpretari, Hesych. v. Συμβαλεῖν. Hemst. || I. fere q. Salutare, in N. T. et ap. scriptt. eccles. V. Vales. ad Euseb. H. E. 4, 14, p. 161, 2. De consuetudine mulieris cum viro Ruth. 3, 14 : Ἡ δὲ ἀνέστη πρὸ τοῦ ἐπιγνῶναι ἄνδρα τὸν πλησίον αὐτοῦ. L. Dind.]

'Επιγαινὶς, in VV. LL. esse dicitur Longa tabula s. Asser. Sed scrib. 'Επιγηνὶς per η.

['Επιγλισχραίνω, Glutinosum reddo. Hippocrat. p. 386, 29 : Τὸ πνεῦμα πυκνὸν ἐὸν ἐπιγλισχραίνει τὸ πτύελον.]

['Επιγλίχομαι, Cupio, Appeto. Clemens Al. Pæd. p. 201 : Οὐδὲ μὴν ἐπιγλιχομένους παρεκτείνειν μέχρι πολλοῦ δεῖ, de esurientibus. ĭ]

'Επιγλῠκαίνω, Dulce reddo, Condulco s. Indulco. [Galen. vol. 14, p. 277, 12 : Ἵνα ἐπιγλυκάνω καὶ κατακεράσω τὴν χολήν. Hase. || Dulcesco. Theophr. C. Pl. 6, 15, 4 : Ὀσμὴν οἷον ἐπιγλυκαίνουσαν.]

'Επίγλυκυς, εια, υ, Dulcis, Subdulcis. [Theophr. H. Pl. 3, 18, 10 : Ὁ μὲν γὰρ ἐπίγλυκύς ἐστιν, ὁ δὲ σφόδρα πικρός.]

['Επιγλῦφις, ίδος, ἡ, Vulcanius et Scaliger restituebant in gl. Philoxeni 'Επιγλφις, Cala, probante Hemst. ad Lucian. Dial. mort. 10, 9.]

['Επιγλύφω, Inscalpo. Hesych. : 'Επέγραψεν, ... ἐπέγλυψεν. Maccab. 1, 13, 29 : Ἠλοῖα ἐπιγεγλυμμένα. ŭ]

['Επιγλωσσάομαι s. 'Επιγλωττάομαι.] 'Επιγλωττίζομαι, Cam. interpr. Convitium facio. Aristoph. Lys. [37] : Περὶ τῶν Ἀθηνῶν δ' οὐκ ἐπιγλωττίσομαι, i. e. οὐ λοιδορήσομαι, ut Poll. [2, 109] exp., s. οὐ φλυαρήσω, οὐ βλασφημήσω, ut Suid. Apud quem ἐπιγλωττήσομαι per η bis scribitur, quasi ab ἐπιγλωττέομαι [immo ἐπιγλωττάομαι. Sic etiam ap. Hesych. v. Οὐκ ἐπιγλ., in cod. Poll. et libris Arist.] 'Επιγλωττωμένων etiam ap. Poll. [l. c.] reperitur, quod itidem exp. Convitiandi verbo λοιδορουμένων. Quo pertinet et ἐπιγλωσσόμενοι ap. Hesych., i. e. ἐπιλαλοῦσαι, quasi ab ἐπιγλωσσάομαι. Cujusmodi, in diversa tamen signif., est et ἐπιγλώσσω [ἐπιγλωσσῶ], quod idem Hes. ex Æschyli Heraclidis citat, pro ἐποιωνίζου διὰ γλώττης. [Ἐπιγλωσσάομαι, quæ una vera forma est, Convitiandi significatione cum genit. jungit Æsch. Prom. 928 : Σὺ δὴν ἃ χρῄζεις, ταῦτ' ἐπιγλωσσᾶ Διός. Id. significatione Male ominata loquendi, quam ponit Hesych., cum accus. Cho. 1045 : Ἀλλ' εὖ γε πράξας μήτ' ἐπίζευχθῆς στόμα φήμαις πονηραῖς μήτ' ἐπιγλωσσῶ κακά.]

'Επιγλωσσὶς, s. 'Επιγλωττὶς, ίδος, ἡ, Lingua s. Ligula [Gl.]. Plin. 21, 37, Minorem linguam interpr. Est autem ἐπιγλωττὶς Pollucі [2, 106, 115], ut Cam. interpr., Caruncula palato annexa interius juxta radicem linguæ, similis folio hederæ : cujus acutior pars fauces versus sita, iter cibi impedit, ne impetu quodam deferatur, et ne ad illud operculum resultet. Gorræo est Membrana cartilaginosa, rotunditatis oblongæ, laryngis meatui superposita, quæ ejus definitio e Galeno De usu partt. 7 petita videtur. Κλῃθρον etiam ab Hippocr. eam appellari scribit Cam. et a Cic. Operculum asperæ arteriæ. Macrob. Saturn. 7, 15, Hippocratem [p. 268, 30] imitatus, scribit, impositam esse arte quadam et ope naturæ quasi claustrum mutuum utriusque fistulæ. De ejus duplici officio scribit Plin. et Macrob. ll. citt. et Gorr., quos consule. [Aristot. H. A, 1, 11 fin., 16; 2, 12; Arct. p. 5 (ap. quem p. 83, 89 perperam ἐπιγλωττίδος); Diod. 2, 56; Plut. Mor. p. 698, C; 699, C, D; schol. Hom. Il. X, 325, Rufus p. 56. L. D. A Galeno vol. 4, p. 278, 10, larynx dicitur ἐκ τριῶν μὲν συγκείμενος χόνδρων, ἔχων δ' ἐν αὐτῷ μέσῳ τὴν ἐπιγλωττίδα· conf. id. vol. 6, p. 672, 15; vol. 14, p. 713, 3 et 716, 11; vol. 19, p. 28, 1 et 380, 19, aliisque multis ll. Hase.]

['Επιγναμπτὸς, ὴ, όν, Inflexus, Tortus. Hom. Il. Ven. 87 : Εἶχε δ' ἐπιγναμπτὰς ἕλικας.]

'Επιγνάμπτω, Inflecto. Exp. et Intorqueo. Hom. [Il. Φ, 178 : Ἄξαι ἐπιγνάμψας δόρυ. Apoll. Rh. 2, 591 : 'Επιγνάμπτοντο δὲ κῶπαι. Med. Nicand. Al. 363 : Ἀπὸ βύβλου στρεπτὸν ἐπιγνάμψαιο κακῶν ἐρυτῆρα φάρυγγος.] Il. B, [14] metaph. : 'Επέγναμψεν γὰρ ἅπαντας Ἥρη λισσομένη, Omnes flexit, i. e. Omnium animos flexit. [I, 514 : 'Επιγνάμπτει φρένας ἐσθλῶν. Et A, 569, de quo l. HSt. :] Ἐπικνάμπτω, Inflecto. Hom. Il. A, [569] dicit ἐπικνάμψασα φίλον κῆρ, quod schol. exp. πραΰνασα, et paraphrastes ἐπικλάσασα. Possis Latine interpretari Infringens vel Torquens : ut vero hic dicit, Καὶ ῥ' ἀείσασα καθῆστο ἐπικνάμψασα φίλον κῆρ, ita aliquanto ante, Σὺ δ' ἐνδοθι θυμὸν ἀμύξεις χωόμενος. Sed Ms. cod. et emendatiores edd. habent ἐπιγνάμψασα per γ. [Alii libri ἐπιγνάψασα cum Hesychio, qui etiam 'Επιγνάψω posuit cum interpr. ἐπικλάσω et vitiosas scripturas ἐπέγκαψαν, ἐπέγκαμψαν. De qua orthographia iis quæ dicta sunt in Γνάμπτω vol. 2, p. 670, A, hic addimus locum Pauli Sil. Anth. Pal. 5, 217, 6 : Χρυσὸς

ἐπιγνάπτει τὰς σοβαροβλεφάρους, ubi Planud. ἐπιγνάμπτει. V. etiam var. script. in Apoll. l. c.] A

[Ἐπιγνάπτω, Subigo. Lucian. Fugit. c. 28 : Νῦν φιλοσόφῳ ἔοικεν ἀκριβῶς ἑαυτὸν ἐπιγνάψας, de artificio fullonis. De orthographia v. in Κνάπτω.]

Ἐπίγναφος, ὁ, ἡ, Interpolitus, Innovatus, VV. LL. ex Suida [v. Παλιναίρετα, quod interpr. τὰ ἐπεσκευασμένα καὶ οἷον ἐπίγναφα. Ἐπίγναφον, Interpolum; Ἐπίγναφα, Interpota (leg. Interpolata), Gl. Poll. 7, 77 : Δευτερουργῆ δὲ χλαῖναν ἐκάλουν ἦν οἱ νῦν ἐπίγναφον.]

[Ἐπιγνοφόω, Obscuro. Georg. Pisid. Acro. 2, 291, p. 12 : Λογισμῶν συγχύσεις τὸν νοῦν ἐπεκνόφωσαν ἐσκοτισμένον. Scr. ἐπιγν. L. Dind.]

Ἐπιγνώμη, ἡ, accipiendo quidem pro ἐπίγνωσις, esset Agnitio; sed ab Hesych. exp. διάγνωσις, quo aliud significari vidisti in ipso. Bene tamen convenit hæc expos. cum l. Luciani, in quo διαγινώσκειν dicitur περὶ τοῦ ἐπιγνώμονος : quem l. in nomine illo Ἐπιγνώμων habebis. Sed idem lexicographus huic expos. aliam præfigit, quæ magis mira videri possit; explicat enim per συγγνώμη, quo Veniam declarari scimus : interdum vero et quod Lat. Concessionem vocant, item Indulgentiam, ut suo loco ostendemus. B

[Ἐπιγνωμονεύω, Arbiter sum, ut videtur, in inscr. Mantin. ap. Ross. Inscr. Gr. ined. fasc. 1, p. 4, n. 9 : Ἐπὶ ἱερέως τοῦ Ποσειδῶνος ΗΟΥ ΕΥΦΡΟΣΥΝΟΥ ΕΠΙΓΝ[ΩΜ]ΟΝΕΥΟΝ[Τ]Ο[Σ] ΟΙΚΟ[Δ]ΕΣ[Π]ΟΙΝΙ[Α]ΝΟΥ ΤΟΥ [ΣΟ]ΑΩΝΟ[Σ Α]ΡΤΕΜΩΝ Ἀρτέμωνος καὶ Ἑρμείας Ἰουνίου ἐλευθέρωσαν (sic) Διδύμην τὴν ἰδίαν δούλην. L. Dindorf.]

[Ἐπιγνωμονικός, ἡ, όν. Hesych. Presb. Serm. p. 986, E : Ἐπιγνωμονικῆς ταπεινώσεως. Interpr. : Exploratricis humilitatis. Hase.]

[Ἐπιγνωμοσύνη, ἡ, Prudentia, Cognitio, Arbitrium. LXX Prov. 16, 23. Dionys. Areop. p. 82, 114, 147. ὕ]

Ἐπιγνώμων, ονος, ὁ, Cognitor, Inspector, [Intercessor, Interventor, Gl.] Qui ad cognoscendum, judicandum, s. arbitrandum aliquid accitus est, Bud., afferens hunc Luciani l. [Hermot. c. 70] : Ἀδηλον ἔτι εἰ ὁ ἐπιγνώμων οὗτος οἷός διαγινώσκειν τὸν ὀρθῶς κρινοῦντα καὶ μή. Ap. Dem. [p. 978, 11] : Ἐπιγνώμονα τῆς τιμῆς εἶναι τοῦ παιδός, vertit, Pretium servi arbitrio suo constitueret et æstimaret. [Cum genit. etiam Plato Leg. 8, p. 828, B; 843, D; 847, C; 867, E. Greg. Nyss. vol. 3, p. 428, D : Ὁ τῶν πράξεων τοῦ θεοῦ βασανιστὴς καὶ ἐπιγνώμων. L. D. Ὁ παντὸς ἀληθοῦς ἐπιγνώμων, Sext. Emp. p. 302, 28; p. 573, 26, ubi in Xenoph. γνώμων legitur. Hemst. Tzetz. Exeg. Il. p. 14, 9 : Τέχνα δὲ (Ὁμήρου φαίην ἄν) τοὺς ἁπανταχοῦ γῆς καὶ θαλάττης τῶν ἐκείνου ἐπῶν ἐπιγνώμονας· et ib. 15, 18 : Τοῖς μὴ τῆς τούτων δυνάμεως ἐπιγνώμοσιν, Scientibus. Phot. Bibl. p. 100, 29; Eust. Opusc. p. 105, 85.] A Plut. autem [Cam. c. 18] ἐπιγνώμονας dici testatur Cognitores et arbitros, s. Disceptatores; ut fœciales rerum bellicarum. [Zosim. 1, 11 : Ἐπιστησάσης αὐτοῖς Οὐλπιανὸν ἐπιγνώμονα καὶ ὥσπερ κοινωνὸν τῆς ἀρχῆς. || l. q. συγγνώμων, Indulgens, Veniam dans. Mosch. 4, 71 : Ἐπιγν. δέ τοί εἰμι ἀσχαλάαν.] C

[Ἐπιγνωρίζω, Significo. Xen. Cyn. 6, 23 : Ἐπιγνωρίζουσαι ἀληθῆ εἶναι ταῦτα. Nicet. Eugen. 8, 296 : Ὁμαρτήσασα χρηστή τις τύχη ὑμᾶς ἐπεγνώρισεν, ὡς ὁρᾶτέ, μοι, Indicavit. Ἐπιγνωρισθήσεται, Cognoscetur, Symm. Prov. 20, 11. Ap. Athanas. vol. 2 p. 273, E : Πῶς γνωσθήσεται ὁ τελευτήσας Αἰθίοψ λευκὸς ἀνιστάμενος, olim ἐπιγνωρισθήσεται. L. Dind.] D

[Ἐπιγνωρισμός, ὁ, Agnitio. Athanas. vol. 2, p. 273, C : Ταῖς τῶν δικαίων ψυχαῖς, καὶ τοῦτο ὁ θεὸς τὸ ἀγαθὸν, λέγω δὴ τὸν ἐπιγνωρισμὸν, ἐδωρήσατο.]

[Ἐπιγνωσία, ἡ, i. q. ἐπίγνωσις. Joseph. Thessalon. in Gretseri Opp. vol. 2, p. 88, A. L. Dind.]

Ἐπίγνωσις, εως, ἡ, Agnitio. Herodian. 7, [6, 15] : Διασχολουμένῳ δὲ ἐκείνῳ πρὸς τὴν τῶν σφραγίδων ἐπίγνωσιν, προσποιουμένους ὡς δὴ ἱρῶντάς τι οἷς εἶχον ὑποχαλκίοις ξίφεσιν φονεῦσαι, Dein signis agnoscendis occupatum, pugionibus quos in sinu occultos haberent, de improviso confoderent, Polit. Est autem hoc in loco (ut istud obiter dicam) suspectus dativus διασχολουμένῳ. [Ap. Herod. rectius vertitur Cognitio, ut in Gl. Ead. signif. Polyb. 2, 7, 6 : Οὔτε τὸν πραγματικὸν οὐδὲν οἷόν τε κατὰ τρόπον χειρίσαι ἄνευ τῆς τῶν προειρημένων ἐπιγνώσεως· 31, 4 : Τὴν τῶν παρελθυθότων ἐπ. Plut. Mor. p. 1145, A : Τὴν τῆς μουσικῆς ἐπ. Et sine genit. Nicom. Introd. ar. 1, 8, p. 77, 33. Cum genit. et præp. περὶ Philo Belop. p. 59, 2 : Περὶ ὧν τὴν ἐπ. ἕξις διὰ τῶν μελλόντων λέγεσθαι. Agnitio vero ap. Diod. 17, 14 : Μετὰ τὴν ἐπ. διατραπομένης.] Ap. Paulum aliquoties ἐπίγνωσις ἀληθείας : ap. Eund., ἐπίγνωσις ἁμαρτίας. [Εἰς ἐπ. ἔρχεσθαι, sc. sui, Maccab. 2, 9, 11.]

[Ἐπιγνωστέον, Cognoscendum, Sciendum. Nicomach. Introd. ar. 2, 6, p. 114, 36 : Ἐπ. ὅτι ... ἐστί. L. Dindorf.]

[Ἐπιγνωστικὸς, ἡ, ὸν, Agnoscens. Eust. Op. p. 265, 40 : Οἵησιν δὲ λέγω οὐ τὴν, ὡς ἂν εἴποι τις, ἐπιγνωστικὴν, καθ' ἣν γινώσκων τις ἀγαθοπραγεῖν οἴεται ἀγαθὸς εἶναι.]

[Ἐπίγνωστος, ὁ, ἡ, Cognitus, Notus. LXX Job. 18, 20 : Οὐκ ἔσται ἐπ. ἐν λαῷ αὐτοῦ.]

[Ἐπιγογγύζω, Admurmuro. Hesych. : Ἐπιτρύζουσιν, ἐπιγογγύζουσιν. Jos. Genes. De reb. Cpol. p. 33, E. L. D. Clem. Const. apost. 3, 19 : Μὴ ἐπιγογγύζοντες, μηδὲ διαστασιάζοντες. Hase.]

[Ἐπιγόνα, ἡ, Epigona, n. mulieris Milesiæ ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 507, n. 706. Infra Ἐπιγόνη. L. Dindorf.]

[Ἐπιγονάτιον, τὸ, Mappula, ornamenti species, episcoporum Græcorum propria. Exx. v. ap. Ducang. Gl. p. 1643 sq.]

Ἐπιγονατὶς, ίδος, ἡ, v. in Ἐπιγονὶς. [De vestimento muliebri sic dicto Eust. Il. p. 976, 15 : Λέγεται δέ, φησὶν (Pausanias), ὑπ' ἐνίων ἐπιγονατὶς διότι μέχρι γονάτων διήκει. || Patella. Galen. vol. 2, p. 303, 3 : Μέχρι τῆς ἐπιγονατίδος τε καὶ μύλης ὀνομαζομένης. Ejus descriptio ib. p. 775, 13, ubi additur : Ὀνομάζουσι δὲ τὸ ὀστοῦν τοῦτο τινὲς μὲν ἐπιγονατίδα, τινὲς δὲ μύλην. De ead. Galen. vol. 14, p. 796, 17, et vol. 19, p. 99, 13. Hase.]

Ἐπιγόνειον, τὸ, Organum quoddam musicum, quadraginta intentum fidibus, ab Epigono inventore, Poll. 4, [59. Athen. 4, p. 183, C, qui eundem memorat 14, p. 637, F. Ab eodem dicti Ἐπιγόνειοι, Epigonei, s. Sectatores Epigoni, ap. Aristox. Harm. el. 1, p. 3 : Ἁπάσὸς τε καὶ τῶν Ἐπιγονείων τινές. V. Meibom. p. 79. L. Dind.]

Ἐπιγονὴ, ἡ, Instauratio generis, Subsidium generis. [Soboles, Gl.] Lucian. [Timon. c. 3] : Ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος διαφυλάττον εἰς ἐπιγονὴν καχίας μείζονος, i. e. παλιγγενεσίαν, Secundam generationem, Bud. Plut. [Mor. p. 506, F] : Ἐπιγονὴν λαμβάνει καὶ πολλαπλασιασμόν. [Ubi figurate de oratione. Proprie p. 408, C : Φορᾶς καρπῶν πέρι καὶ βοτῶν ἐπιγονῆς· Fab. Max. c. 4 : Αἰγῶν καὶ συῶν ... ἐπιγονὴν ὅσην Ἰταλίας ὄρη καὶ πεδία ... θρέψουσι, καταθύειν ἅπαντα. Diod. 4, 15 : Ὧν (equorum Diomedis) τὴν ἐπιγονὴν συνέβη διαμεῖναι μέχρι τῆς Ἀλεξάνδρου βασιλείας. Theolog. ar. p. 33, 28 : Τυχεῖν τε ὁλότητος καὶ διαμονῆς ... καὶ τὰ ζῷα καὶ τὰ φυτὰ συνέβη τε καὶ ἐπιγονῇ καὶ καλλονῇ καὶ ἀρετῇ. African. Cest. Proœm. p. 277, col. 1 : Αἱ τῶν πραγμάτων ἐκβάσεις, ἐπιγοναὶ καὶ φθοραί. Id. c. 10, p. 292, col. 2, 39, καρπῶν ἐπιγονάς. L. Dind.]

[Ἐπιγόνη, ἡ, Epigone, n. mulieris, esse videtur in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 943, p. 535. Supra Ἐπιγόνα. L. Dind.]

Ἐπίγονος, ὁ, ἡ, Post natus, [Agnatus, Gl.] Bud. ex Plat. Leg. 5, [p. 740, C.] : Εἰ δὲ καὶ ἐκ διαφόρων τινὲς μητέρων εἶεν, ἐπίγονος ἂν ὁ δεύτερος τῷ προτέρῳ ὀνομάζοιτο, Ex secundis nuptiis natus. [Ib. 11, 929, C. Platonis locum priorem repeti a Polluce 3, 25, fugit editores Pollucis. Polyb. 5, 65, 10 : Συνήχθη δὲ καὶ Θρακῶν καὶ Γαλατῶν πλῆθος ἐκ μὲν τῶν κατοίκων καὶ τῶν ἐπιγόνων εἰς τετρακισχιλίους, Ex inquilinis et horum liberis. Sic enim vertendum videtur. Qui supervenerant interpretabatur Peyron. Pap. Ægypt. 2, p. 7. De apum sobole Xen. Œc. 7, 34. De progenie in universum Artemid. 2, 37, p. 218, 6 : Συνδέσμων καὶ ἐπιγόνων ἐστιν αἰτία (Venus). || Neutrum gen. est ap. Hippocr. p. 349, 11 : Ἐπίγονα δὲ τῷδε τῷ τρόπῳ γίνεται, de superfœtationibus. Et alia signif. ap. Hesych., qui Αὐθιγενὲς interpr. ἔγγονὲς, ἐπίγονον. || Ἐπίγονοι dicti septem ducum ad Thebas occisorum filii, qui decem annis post Thebas ceperunt. V. Pind. Pyth. 8, 44, Æsch. Sept. 903, Eur. Suppl. 1224.

Carmen Homericum Ἐπίγονοι dictum memorat Herodot. 4, 32, sed addens: Εἰ δὴ τῷ ἐόντι γε Ὅμηρος ταῦτα τὰ ἔπεα ἐποίησε. De quo poemate ipsisque Epigonis post Bentlejum Ep. ad Mill. p. 62 sq. pluribus dixit Heyn. ad Apollod. 3, 7, 2. Eodem nomine inscriptas fabulas docuerunt Æschylus et Sophocles. ‖ Ἐπίγονοι vocati sunt etiam Alexandri M. Διαδόχων s. Successorum posteri. V. Diodor. 1, 3 cum annot. Wesselingii. Add. Appian. præf. c. 10, p. 14, 9.] A

[Ἐπίγονος, ὁ, Epigonus, n. viri Ambraciotæ et postea Sicyonii, ap. Athen. et Poll. in Ἐπιγόνειον citt. Aliorum ap. Aristoph. Eccl. 167, in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 192, 15; 268, 31, et al. ap. Leakium *Travels in the Morea*, vol. 3, n. 17. L. D.]

[Ἐπιγουνατίς. V. Ἐπιγονίς.]

[Ἐπιγουνατισμὸς vitium scripturæ in l. Etym. M. p. 53, 34, ab HSt. in Ἀκρομύλη emendato.]

Ἐπιγονίδιος, adjective positum, et significans Impositus genibus (ut ap. Pind. Pyth. 9, 107, ἐπιγονίδιον βρέφος), eam signif. illius nominis ἐπιγονὶς sequitur, qua pro Genu ponitur, ut quidem nonnulli putant. B Alioqui, quoniam ἐπιγονὶς videtur potius suam signif. retinere, ut docebo, videri queat ἐπιγονίδιος minime inde derivari, sed ex ἐπὶ et nomine γόνυ fieri, utpote quorum simpliciter signif. habeat: illam autem terminationem ex obliquis casibus nominis ἐπιγονὶς mutuari. Idem enim et aliis quibusdam ejusd. formæ derivatis usuvenire observavi.

Ἐπιγονὶς, ίδος, ἡ, sive Ἐπιγουνᾶτις [Hippocr. p. 279, 30, 31, sed ἐπιγουνὶς ib. 19; ἐπιγονατὶς ap. Poll. 2, 188, Etym. M. p. 358, 24, Hesych. vv. Ἐπιμύλας, Μύλη, Rufum De partt. corp. h. p. 33, et in Gl.], Os toti genu superjectum, s. Os quo tegitur genu, q. d. Supergenuitas. Os est cartilaginosum, latum, rotundum, intus læve et cavum: quod contegit femoris tibiæque articulum, alioqui nimis patentem, prohibetque ne introrsum luxetur. Latine Mola et Patella dicitur; nam et hoc utitur Celsus. ‖ Musculus ipsius genu. Sunt autem intelligendi illi tori, qui circa genu in robustis corporibus apparent, bonæ constitutionis indices. Ita Cam., afferens ex Hom. C Od. Σ, [73]: Οἵην ἐκ ῥαχέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει. In VV. LL. hæc de ista signif. annotantur: Etiam corpulentiam, ut loquitur Plin., vel Corporaturæ amplitudinem, ut Colum., indicare volens Hom., inquit Od. P, [225]: Καί κεν ὀρὸν πίνων, μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο, Serum lactis bibens, bonam firmamque corporis habitudinem assequeretur: τὴν τοῦ σώματος εὐεξίαν, significando a parte totum. Vel, In corpulentiam excresceret, essetque robustus et validus. Roboris enim indicium, femorum genuque amplitudo, ut et Od. Σ: Οἵην ἐκ ῥαχέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει. [Locum Hom. exprimunt vel repetunt Nonn. Dion. 48, 119, Lucian. Herc. c. 8, Alciphr. 3, 19, Heliod. 5, c. 21. De femore etiam Theocr. 26, 34: Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα θήκατο λύσας.] ‖ Genu, ut quidem a Cic. redditur ap. Arat. duobus in ll. [253, 612]: quos in meo Cic. Lex. videndos tibi relinquo, p. 76, 77, 102, 103. Sic et ap. Apoll. Arg. 2, [875]: Ἂν δὲ χιτῶνας Ἀπταλέους λευκῆς ἐπιγουνίδος ἄχρις ἄειρον. Dicit enim famulas Medeæ sustulisse vestes usque ad genua, assectantes essedum dominæ. Cam. Ego potius dicerem ἐπιγουνίδα in his quoque ll. suam signif. retinere, sic tamen ut a parte totum significari putandum sit; ideoque non male reddi Genu. [Loco Apoll. conf. Nonn. Dion. 42, 148, Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 255, 9. De accentu Arcad. p. 32, 16.]

Ἐπιγράδην, adv. ap. Hom. [Il. Φ, 166: Ἤϊξαν ἐπ. βαλέ], Strictim, Perstringendo. [Orph. Lith. 359: Ἵνες εἰχαλοι (leg. εἰχέλιαι, cujus formæ de masculino ex. v. supra) ῥυτίδεσσιν ἐπ. τανύονται. Epitome, Ὁμοίαι ῥυτίσιν ἢ καὶ γραμμαῖς. L. Dind.]

Ἐπίγραμμα, τὸ, Inscriptio, ἐπιγραφή. [Demosth. p. 615 fin.: Σκέψασθε ὡς καλὰ καὶ ζηλωτὰ ἐπιγράμματα τῆς πόλεως ἀνελὼν ὡς ἀσεβῆ καὶ δεινὰ ἀντεπιγέγραφεν, et 616, 10, ubi dicitur de inscriptionibus coronarum dedicatarum.] Ap. Aristot. Rhet. 1, [14, 4]: Ἡ τὸ ἐπίγραμμα οὐχ ὁμολογοῦσιν, a Victorio redditur Litis inscriptionem non concedunt, i. e. Rem, quæ nomine illo appellatur, se fecisse negant. [Demosth. p. 985, 11: Πρὸς τριάκοντα μνῶν ἐπίγραμμα, Æstimationem. Sauppe. V. Ἐπιγράφω. Sensu forensi etiam Isæus p. 54, 40: Ἐπ' αἰσχίστῳ ἐπιγράμματι ἐξετίθη αὐτοῦ τοὔνομα ἔμπροσθεν τῶν ἐπωνύμων. ‖ Antiphontis λόγος ἔχων ἐπίγραμμα Περὶ τῶν Athen. 9, p. 397, C. Hemst. De comœdiarum inscriptione Plut. Mor. p. 1065, D; 1066, A. Dionys. A. rh. 8, 8: Ἡ Σωκράτους ἀπολογία τὴν μὲν πρόταξιν ἔχει, ὡς τὸ ἐπ. δηλοῖ, ἀπολογίαν.] ‖ Ἐπίγραμμα peculiari signif. i. q. et Lat. Epigramma. [Thuc. 6, 54 et 59, utrobique de inscriptis aræ vel sepulcro carminibus. Demosth. p. 491, 4: Ἐπιγράμματος ἐν τοῖς Ἑρμαῖς ἔτυχον, et ib. 5. Sed hic quoque Inscriptionem vertere licet, ut ejusdem in l. supra citato, pariterque ap. Plat. Phædr. p. 264, C, Hipparch. p. 228, E. Suid.: Ἐπίγραμμα, πάντα τὰ ἐπιγραφόμενά τισι, κἂν μὴ ἐν μέτροις εἰρημένα, ἐπιγράμματα λέγεται. De inscripto carmine etiam Eur. Tro. 1191: Αἰσχρόν γε τυμπίγραμμα, de quo antea dixerat: Τί καί ποτε γράψειεν ἄν σε μουσοποιὸς ἐν τάφῳ; Fr. ap. Plut. Mor. p. 769, B: Ἐμφύντ' ἀποθανεῖν καπιγράμματος τυχεῖν. De brevibus cujusvis generis carminibus est in inscriptionibus Anthologiæ Græcæ vel universæ vel singularum ejus partium. V. Jacobs. Proleg. Anthol. vol. 6 passim, et qui Anthologiam Ἐπιγραμμάτων nomine citare solet, Suidam. Artemid. 4, 59, p. 374 fin.: Ἐπῶν ἢ ἰάμβων ἢ ἐπιγραμμάτων. De versu Homeri schol. Il. A, 29, p. 5, 1: Ἔστι γὰρ (Agamemno), ὥς που τὸ περὶ αὐτοῦ ἐπίγραμμα δηλοῖ, βασιλεὺς μὲν ἀγαθὸς, κρατερὸς δ' αἰχμήτης. L. D. ‖ Argumentum picturæ. Ælian. V. H. 9, 11: Τὸ δὲ ἐπ. ἦν αὐτῷ ὁ Αἴας ὑπὲρ τῶν ὅπλων τῶν Ἀχιλλέως ἀγωνισάμενος. Wakef.]

Ἐπιγραμματίζω, ap. Diog. L. p. 143, Epigrammate noto vel mordeo, Bud.

Ἐπιγραμμάτιον, τὸ, [Parvum epigramma,] Plut. [Mor. p. 785, B, Cat. maj. c. 1; Varro L. L. 7, p. 316 ed. Spengel.; Antig. Car. c. 96. Addito genit., ut sit i. q. vulgo dicitur epitaphium, Argum. Id. 10 Theocriti in ed. Calliergi et codd. Colb. et Vat. 3: Γέγραφε δὲ καὶ ἐπιγραμμάτιον Ἐρασιστράτου. αἴ L. Dind.]

[Ἐπιγραμματογράφος, ὁ, Scripter epigrammatis vel epigrammatum. Tzetz. Hist. 2, 996. Boiss. Schol. Theocr. 7, 40. Wakef. Schol. Lycophr. 1194.]

Ἐπιγραμματοποιὸς, ὁ, ap. Diog. L. [6, 14; 7, 30; 8, 82], Epigrammatum scriptor. [Eust. Il. p. 397, 20.]

[Ἐπιγραμματοφόρος, ὁ, i. q. præcedens. Tzetz. Hist. 8, 426: Ἡ στήλη τις ἐπίγραφεν ἐπ. Elberl. Sed cod. Paris. -γράφος. V. Mus. Rhen. novi 4, 1, p. 13. L. D. Cod. Pal. Anth. 7, 715: Εἰς Λεωνίδαν τὸν Ταραντῖνον ἐπ. et ib. 418. Schaf.]

Ἐπιγρᾰφεύς, ὁ, Qui munere fungitur describendi tributum, Bud. p. 592. V. et Polluc. 8, [103: Ἐπιγραφεῖς. Οὗτοι τὰ ὀφειλόμενα ἑφ' (l. ὑφ') ἑκάστου ἑκάστῳ ἐπίγραφον καὶ τοὺς οὐκ εἰσφέροντας εἰσῆγον εἰς τὸ δικαστήριον. Ἐπέγραφον δὲ καὶ τὰ τιμήματα ἑκάστοις κατὰ τὴν ἀξίαν. Καὶ ἐν ταῖς σιτοδοσίαις ἐγίγνοντο σίτου ἐπιγραφεῖς, ὡς Ἀντιφῶν. Similia Harpocr., Etym. M., Antiatt. Bekk. p. 187, 14, et Lex. rhet. Bekk. An. p. 254, 3, quod addit: Ἀρχή τις ἐστὶν ἡ τῶν ἐπ., ἥτις ἐν ταῖς δίκαις ἐπίγραφε τὰ ἐπιτίμια τοῖς ἁλισκομένοις. Sic supra ἐπίγραμμα et infra ἐπιγράφω de æstimatione litis. ‖ Zωγράφος, Pictor, Hesychio. Conf. Ἐπιγραφὴ de pictura dictum.]

Ἐπιγρᾰφή, ἡ, Inscriptio, Titulus [Gl. De inscriptione columnæ Thuc. 2, 43: Στηλῶν σημαίνει ἐπιγραφή. Polyb. 3, 9, 3: Ἐν τῇ στήλῃ τῇ περὶ τοῦ πλήθους ἐχούσῃ τὴν ἐπιγραφήν. Id. 5, 9, 3: Ὅσοι (τῶν ἀνδριάντων) θεῶν ἐπιγραφὰς ἢ τύπους εἶχον. Et similiter τὴν ἐπ. τῶν ὅπλων 2, 2, 9. Ubi est i. fere q. Dedicatio. De templo Dionys. A. R. 9, 60. De inscriptione sepulcri inscr. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2950, 3029.] Athen. 13, [p. 567, C]: Καὶ ἄλλα δράματα ἀπὸ ἑταιρῶν ἔσχε τὰς ἐπιγραφάς. [Polyb. 3, 9, 3: Ἵνα μὴ πρὸς τὴν ἐπ. (libri), ἀλλὰ πρὸς τὰ πράγματα βλέπωσιν.] It. pro Titulo, metaph. Polyb. 1, [31, 4]: Τὴν ἐπιγραφὴν τῶν πραγμάτων λαβεῖν, Titulum et honorem, Bud. [Et alibi sæpe. Locutionem repetitam esse ab inscriptione dedicatorum spoliorum monuit Reisk. ad 2, 2, 9. ◦ Ἡ καλλίστη ἐπ. 17, 11, 11. Ἐκείνων ἔσται καὶ ἡ χάρις καὶ ἡ ἐπ. 11, 7, 3. Ἡ ἐπ., sc. τῆς ἀρχῆς vel τῆς βασιλείας, Regius titulus, 5, 42, 8. ◦

Schweigh. Add. Wessel. ad Diod. 16, 50. Proprie sic de libro ab auctore alius nomine inscripto Eust. Il. p. 330 extr.] || Indictio, Isocr. [p. 367, A.] || Descriptio tributi, et munus ipsum publicum. [De pictura Greg. Nyss. vol. p. 400, A: Τὰς ἐπὶ τῶν πινάκων ἐπιγραφάς. Ap. eund. ib. p. 476, D: Ἡ τοῦ κάλλους ἐπ. ἐπισπᾶταί πως τὴν τῶν νέων ἐπιθυμίαν πρὸς τὸ δειχνύμενον, vertitur Descriptio, quum sit Inscriptio, et figurate dicatur, ut supra. || Ἐπιλλίγδην Hesych. expl. ἐπιγράβδην, ἐξ ἐπιγραφῆς. V. Ἐπιγράβδην. L. Dind.]

[Ἐπίγραφον, in gl. Hesychii corrupta Αἰγὸν ἐλάξαι τὸ μὴ κατὰ βάθος ἀλλ' οἷον ἐπίγραφον, a Wakef. cit., scrib. videtur ἐπιγράφων, Stringens. Pariter ap. Greg. Nyss. vol. 1, p. 308, D: Ὁ τελευταῖος ἐν τοῖς ἐπιγράφοις (psalmis), scrib. ἀνεπιγράφοις. L. Dind. Itemque corruptum judicavit Matthæi ap. Nemes. De nat. hom. p. 117, 7: Μονόβιβλον ἐπίγραφον, Οτι· ubi vidd. interpr. Hase.]

Ἐπιγράφω, Inscribo, Superscribo. [Titulo add. Gl. Sic Plat. Hipparch. p. 228, D: Αὐτοῦ ποιήματα καὶ ἐπιδείγματα τῆς σοφίας ἐπέγραψεν. Vita Aristophanis: Ἐπιγράφει χορῶν (Arist. in Pluto) φθεγγόμενος ἐν ἐκείνοις ἃ καὶ ὁρῶμεν τοὺς νέους ἐπιγράφοντας οὕτω ζήλῳ τοῦ Ἀριστοφάνους. Athen. 11, p. 496, F: Τὸ δὲ ὄρᾶμα τοῦτο Καλλίμαχος ἐπιγράφει Εὐνοῦχον. Cum dat. Philostr. Her. c. 18, p. 726: Τὸν Ὅμηρον ἐπέγραψε τῇ ποιήσει Et inversa constr. Eust. Il. p. 330 extr.: Τὸ μὴ ἐπιγράψαι τὸ βιβλίον ἑαυτῷ. Aliter Tzetz. Exeg. Il. p. 49, 18: Ἰλιάδα ἐπέγραψε τῷ ποιήματι, Titulum fecit. || Figurati usus, comparandi cum usu figurato voc. ἐπιγραφή, HSt. et Wessel. ad Diod. 16, 50 contulerunt cxx. Æschinis p. 77: Σαυτὸν ἐπὶ τὸ γεγενημένον ἐπιγράφεις· Heliod. Æth. 8, 9, p. 387: Θεοῖς τὸ ἔργον ἐπιγράφοντες· Æliani N. A. 8, 2: Τοῖς ἁλιτρίοις ἑαυτὸν πόνοις οὐκ ἐπιγράφων, et alia. Julian. p. 267, D, addit Wakef.] Lucian. [De hist. conscr. c. 16]: Ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία. Et, Ἐπιστολὴ ἐπιγεγραμμένη τὸ ὄνομα, aliquoties ap. Synes. [velut Ep. 100], Epistola inscripta hoc vel illud nomen (ut Flores inscripti nomina regum), pro Inscriptum habens. [Dionys. A. R. 4, 58: Βύρσα βοείη ... γράμμασιν ἀρχαϊκοῖς ἐπιγεγραμμένη τὰς ... ὁμολογίας. Aliter Diodor. Exc. Vat. p. 29: Ἐπιγεγράφθαι τὴν ἀσπίδα γράμμασιν ἀρχαϊκοῖς Εὐφόρβου.] Thuc. [1, 132, ubi paullo post sequitur act. ἐπέγραψαν]: Ἐπιγράψασθαι ἐπὶ τρίποδα. Plut.: Εἰς Καπιτώλιον κομίσας ἀνέθηκεν, ἐπιγράψας, Ἀθηνᾷ Ῥώμης φύλακι. Solebant tamen talia subscribi potius, quam superscribi. [Dem. p. 1378, 1: Ἐπέγραψεν εἰς τὸν τρίποδα. Et absolute ib. 12. Xen. Anab. 5, 3, 5: Ἐπέγραψε τὸ αὐτοῦ ὄνομα. Passivo Plato Phædr. p. 264, C: Τοῦ ἐπιγράμματος, ὃ Μίδᾳ τῷ Φρυγί φασιν ἐπιγεγράφθαι· Hipparch. p. 229, A: Ἐν τοῖς ἐπ' ἀριστερὰ τοῦ Ἑρμοῦ ἑκάστου ἐπιγέγραπται λέγων ὁ Ἑρμῆς· et ib.: Ἄλλα ἐν ἄλλοις Ἑρμαῖς ἐπιγεγραμμένα. || Cum duplici accusat. Isæus p. 59, 42: Ἐπιγράψαντες σφᾶς αὐτοὺς ἐπιτρόπους. || De epistola Polyb. 16, 36, 4: Τὴν ἐπιστολὴν τὴν ἐπιγεγραμμένην τῷ παρ' ἐκείνων Ἀποτελείῳ.] || Ἐπιγράφω, inquit Bud., Epigrammata scribo. Plut. [Pomp. c. 27]: Ἀνεγίνωσκε τὰ εἰς αὐτὸν ἐπιγεγραμμένα μονόστιχα. [Vertendum, Versus inscriptos (portæ).] || Ἐπιγράφω, subjungit Idem, Inscribo virgis, i. e. Conscribillo, Scarilico, Perstringo, Leviter vulnero. Quibus posterioribus exposs. convenit hoc exemplum ex Hom. Il. Δ, 139: Ἀκρότατον δ' ἄρ' ὀϊστὸς ἐπέγραψε χρόα φωτός. [Conf. N, 553, Od. X, 288. Nonn. Dion. 2, 192: Ἄκρον Ὀλύμπου ἀστέρες αἰχτῆρες ἐπέγραφον ἠέρα πυρσῷ. Cum duplici accus. Il. Λ, 388: Νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδός. Pass. Hesych. cum interpr. ξύεται, χαράσσεται.] Hinc adv. Ἐπιγράβδην. [De incisa sorte Il. H, 187: Ὅς μεν (κλῆρον) ἐπιγράψας κυνέῃ βάλε. || Scriptis adjicio. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 398, 85: Εἰ δέ τί κα δόξῃ ταῖς πόλεσι βωλευσαμέναις χρήσιμον εἶμεν ἐπιγράψαι· et ib. 88; p. 409, 10. Et similiter Postea scribo, Joseph. A. J. 17, 9, 4: Τὰς προτέρας διαθήκας, ἃς ἀσφαλεστέρας εἶναι τῶν ἐπιγραφεισῶν. Quæ postea dicuntur ἐπιδιατίθεσθαι. Sic fere Jo. Laur. in Exc. p. 8 ed. Rœther.: Ὕστερον δὲ Μάρκος Φλάβιος ... τὰ λοιπὰ στοιχεῖα τοῖς Ῥωμαίοις ἐπέγραψεν, Addidit. Et Apollod. Poliorc. p. 21, 9: Καὶ ἔστι τὸ σχῆμα οἷον ἐπιγέγραπται, quod alibi ὑπογράφεσθαι dicitur.] || Ἐπιγράφω, Viritim collationem describo et indico. Aristot. OEc. 2, [29]: Ἐπέγραψε τοῖς πλουσιωτάτους αὐτῶν πλῆθός τι ἀργυρίου. [V. l. Isocr. ab HSt. infra in med. positum. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 87, 36: Εἰσφορὰν μηδεμίαν ἐπιγράφειν. Plut. Crass. c. 17: Ἐπιγράφων ὀήμους καὶ δυναστείας στρατιωτῶν καταλόγους. Pass. Polyb. 26, 6, 11: Ἐπεγράφη Μιθριδάτῃ τ' τάλαντα.] || Ἐπιγράφω τίμημα, Inscribo pœnam, Mulctam irrogo, etc. v. ap. Eund. p. 592. [Aristoph. Pl. 480: Τί οὖτά σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ, ἐὰν ἁλῶς; Æschin. p. 5, 37: Κυριωτάτους οἱ πρόεδροι μέχρι πεντήκοντα δραχμῶν καθ' ἕκαστον ἀδίκημα ἐπιγράφειν τοῖς πράκτορσιν. Inscr. Corcyr. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 22, 115. Inversa constr. Diod. 12, 12: Προστίμους μεγάλους ἐπέγραψε τοὺς ὑμαρτάνειν μέλλοντας. || Medio Æschin. p. 3, 15: Γραφέσθω ὁ κύριος ... τίμημα ἐπιγραψάμενος. Inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 412, 49. De passivo infra agit HSt.] || Ἐπιγράφομαι, [Me s. Nomen meum inscribo. Scriptor Περὶ κωμῳδίας p. xiii, 14: Διὰ δὲ τοῦτο νομισθεὶς ἀγαθὸς ποιητὴς (Aristoph.) τοὺς λοιποὺς (f. τοῦ λοιποῦ) ἐπιγραφόμενος ἐνίκα. || Ascribo, i. e. Ascisco. Thuc. 5, 4: Πολίτας ἐπεγράψαντο πολλούς. || Nomen meum do, Profiteor. Artemid. 4, 58, p. 419, 1: Ἐπεγράψατο εἰς μονομαχίαν.] Ascribo mihi, Titulum hunc mihi vindico, Hoc mihi tribuo. [Absolute in fr. ap. Suid. v. Ἐπιγραφομένου. Zosim. 3, 1, 7: Ἐπιγράφεσθαι τὸν βασιλέα τὰ αἰσίως ἐκβάντα.] Plut. [Demetr. c. 42]: Ἀλλὰ Δημήτριος ἔχαιρε τῷ βασιλεῖ τῶν θεῶν ἀνομοιοτάτην ἐπιγραφόμενος προσωνυμίαν. [Timol. c. 36: Πολλάκις ἔφη τῷ θεῷ χάριν ἔχειν, ὅτι βουλόμενος σῶσαι Σικελίαν ἐπεγράψατο τὴν αὐτοῦ προηγορίαν.] Item, ἐπιγράφομαι τοῦτον, pro Hunc mihi ducem et auctorem vindico et ascribo, Bud. p. 593, ex Chrysost. [Aristoph. Pac. 684: Ἀποστρέφεται τὸν ὄῆμον, ἀχθεσθεὶς, ὅτι αὐτῷ πονηρὸν προστάτην ἐπιγράφατο. Quo referri solet l. Ach. 1095: Μεγάλην ἐπιγράφου τὴν Γοργόνα. Sed rectius ab Eckhelio D. N. vol. 2, p. 204 confertur cum Xenophonteo H. Gr. 7, 5, 20: Ἐπιγράφοντο δὲ καὶ (οἱ) τῶν Ἀρκάδων ὁπλῖται ῥόπαλα, ὡς Θηβαῖοι ὅπες, et ad morem insignia quædam seu literas initiales gentilium scutis inscribendi refertur. L. D. Clem. Al. Pæd. p. 227, 25: Ἢν (φύσιν) διδάσκαλον ἐπιγραφομένους. Hemst.] Addo autem iis quæ ibi ab illo traduntur, Ovid. verbo Inscribo cod. aut simili modo uti. Talis autem τοῦ ἐπιγράφεσθαι signif. est et ap. Lucian. [Fug. c. 16], ἐπιγραφόμενος τὸν Διογένη et [Hermot. c. 14] τὸν Πλάτωνα. Ex Plut. Them. [c. 19] affertur, Ὄνομα πρεσβείας ἐπιγράψασθαι, pro Legationis titulum sibi ascribere, Legationem simulare. [Ascribo alii, ap. Antiphil. Anth. Pal. 9, 263, 6: Φοίβῳ τὰς ἀνίσους χεῖρας ἐπιγράφετο, Imputabat.] || Ἐμαυτῷ μὲν ἐπιγραψάμην εἰσφορὰν μεγίστην, Mihi ipse descripsi, Mihi statui et imperavi, Bud. [Ex Isocr. p. 367, A, ubi ἐπέγραψα τὴν μ. εἰσφ. cod. Urb.] || Ἐπιγράφομαι, Testium nomina edo, quos sum producturus, Bud. ex Dem. [p. 1266, 17]: Καὶ ἐπιγράφεται μάρτυρας. [Quod figurate dicunt in pass. Asclepiad. Anth. Pal. 5, 181, 12: Ὧν χλίνη μάρτυς ἐπιγράφεται, et Argentar. ib. 128, 4.) Sic κλητῆρα p. 542, 19; 1251, 5. Et cum dat. p. 1097, 6: Διὰ τί ποτε οὐχ αὑτὸν ἀλλὰ τοῦτον τῇ διαμαρτυρίᾳ ἐπιγράψατο, et ib. 13 et pass. 1359, 17: Συκοφάντης τῶν ἐπιγραφομένων ταῖς ἀλλοτρίαις γνώμαις. Dionys. A. R. 6, 84: Πάντας τοὺς ἐπιγραφομένους τοῖς δόγμασιν. Æschin. p. 30, 4: Γράφονται γὰρ οὗτοι παρανόμων τὸ ψήφισμα, Λυκίνου ἐπὶ τὴν γραφὴν ἐπιγραψάμενοι καὶ τίμημα ἑκατὸν τάλαντα, Nomen Lycini inscribentes tanquam actoris. Contra de reo ap. Dem. p. 1013, 10: Προσκαλεσάμενος αὐτὸν καὶ ἐπιγραψάμενος ἐπὶ τὸ ἔγκλημα Βοιωτόν. || Id. p. 1054, 18: Προσκαλέσατο Μακάρτατον τοῦ κλήρου τοῦ Ἀγνίου εἰς διαδικασίαν, καὶ ἔλαχε πρὸς τὸν ἄρχοντα, κύριον ἐπιγραψάμενος τὸν ἀδελφὸν τὸν ἑαυτοῦ· ἐμοὶ γὰρ οὐκέτι οἷόν τ' ἦν κυρίῳ ἐπιγεγράφθαι· 1314, 26: Οὐ γὰρ ἂν ξένην καὶ ξένον τοὺς ἐμαυτοῦ γονέας ἐπιγραψάμενος μετέχειν ἠξίουν τῆς πόλεως. Isæus p. 46, 33.] || De scripto actionem intendo, Libello actionis genus edo. Sic Dem. Πρὸς Ἀφοβον [p. 847, 7]: Τῶν ἐπιγεγραμμένων ἐπετίμησαν, Tanti damnarunt, quanti eam litem æstimaram. Plura Bud. p. 592, 593. [Isocr. p. 356, D: Τῶν αὐτῶν τιμημάτων ἐπιγεγραμμένων. Marin. Sandvic. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 254, 25: Τίμημα τὸ ἐπιγεγραμμένον. Plat. Leg. 11, p. 915, A: Τὴν ὀπλο-

σίαν τοῦ ἐπιγραφέντος βλάβους τῷ ἀρτιτιθέντι τινέτω. ‖ Pro simplici Dem. p. 1238, 12 : Ὁ Κηφισιάδης, Ὅτῳ ἐπιγεγραμμένον εἴη τὸ ἀργύριον ἀποδοῦναι τὸ ὑπὸ τοῦ Λύκωνος καταλειφθὲν, pro quo p. 1241, 17 γεγρ. ‖ I. q. ἐγγραφῆναι. Polyb. 4, 9 : Βουλομένων τῆς κοινῆς συμμαχίας μετασχεῖν καὶ σπευδόντων ὁμοῦ τοῖς ἄλλοις ἐπιγραφῆναι, Ascribi. Nisi forte ἐπιγγραφῆναι scribendum. L. Dindorf.]

Ἐπίγρῡπος, ὁ, ἡ, Aduncus, Nasum habens aliquantulum uncum. Plato Euthyphr. [p. 2, B] : Οὐ πάνυ εὐγένειον, ἐπίγρυπον δέ. [Conf. Phædr. p. 253, D. Herodot. 2, 76, πρόσωπον, Rostrum ibidis avis aduncum. Aristot. H. A. 2, 1, p. 499, 7 : Ἐπίγρυποι (οἱ ἄρτιοι βόες). Aristæn. 1, 11 citat Hemst., Ælian. V. H. 12, 1, Wakef. Adde Poll. 2, 73; 4, 144, 148.]

[Ἐπιγύης, ut ἴσχης ὄνομα ponunt grammatici in Γύα vol. 2, p. 798, B, citati. Sed ambiguum est utrum unum an duo vocc. esse voluerint, ἐπιγύης ab ἐπιγύη, ut dicitur ἐγγύη, an ἐπὶ γύης a γύη.]

[Ἐπιγυμνάζομαι, Exerceor. Hippocr. p. 376, 32 : Τοῖσι γυμνασίοισι ἐπιγυμνάζεσθαι συμμέτροισι. Philo vol. 1, p. 467, a Wakef. cit. L. D. Figurate de panegyrico, Vita Bacchi jun. p. 126, 3 : Ἐπιγεγυμνασμένον ῥόδον. Hase.]

[Ἐπίγυον, τό.] Ἐπίγυα, Suid. dicta fuisse tradit τὰ πρυμνήσια, ut Hesych. quoque ἐπιγύων affert pro τῶν πρυμνησίων κάλων, addens, nonnullis ea dici πείσματα : mox tamen subjungens, Ἐπιγύοις, τοῖς ἀπὸ γῆς, cum hoc ex., Τὰ δὲ πλεῖστα καὶ τοῖς ἐκ τῆς γῆς ἐπιγύοις προσέλαβον εἰς τὸ ζεῦγμα. Et hoc [Polybii 3, 46, 3], Τὴν δ' ἀπὸ τοῦ ῥεύματος πλευρὰν ἠσφαλίζοντο τοῖς ἀπὸ γῆς ἐπιγύοις. Sed eam expos. nullo modo his ll. convenire, patet e duabus illis vocibus adjectis, ἀπὸ γῆς : quapropter exponendum πρυμνησίοις, Funibus s. Rudentibus, quibus puppis a terra religatur : quæ et ἀπόγεια : necnon ἐπίγεια, ut VV. LL. annotant. [Scrib. esse ἐπίγιον constat ex fr. Aristoph. Holc. ap. Harpocr. v. Ἐπιβάτης. Scripturam per υ, frustra defensam a Toupio ad gl. Suidæ et Porsono Præf. ad Hec. p. 11, post alios rejecit Elsml. ad Soph. OEd. C. 1493, annot.]

[Ἐπιγώνιος, ὁ, ἡ, Angularis. Nicomachus Arithm. 1, 19, p. 98 ed. Ast. : Ἐπιγώνιοι μὲν γὰρ αὐτῶν εἰσι μονάδες, de numeris quattuor angulos diagrammatis occupantibus. Iamblicho in Nicom. p. 53, D, ἐγγώνιοι. L. D. Ἐπιγώνια, Lapides angulares. Aq. Ps. 143, 12. Bene enim ibi Montfauc. pro ἐπαγώνια leg. censuit ἐπιγώνια. Schleusn. Lex. Greg. Nyss. vol. 1, p. 471, B : Τὸν λίθον τὸν παρὰ τῶν οἰκοδομουμένων ... τῇ ἐπιγωνίῳ κεφαλῇ ἁρμοζόμενον, In capite anguli adaptatum. L. Dind.]

[Ἐπιδαίομαι. Hom. H. Merc. 383 : Ὡς οὐκ αἴτιός εἰμι· μέγαν δ' ἐπιδαίομαι ὅρκον. Cod. Mosq. ἐπιδεύομαι, Barnes. ἐπιδώσομαι. Dionys. Per. 8 : Μίαν δέ ἑ καίπερ ἐοῦσαν ἄνθρωποι τρισσῇσιν ἐπ' ἠπείροισι δάσαντο, huc referebat Wakef. Hesiod. Th. 789 : Δικάτη δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται, Tributa est. L. Dind.]

Ἐπιδαίσιος οἶκος, Suidæ [et Etym. M., gramm. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 434, 4] ὁ ἐπίκοινος καὶ ὡμεριστὸς, ὁ ἐξ ἴσου καταλειφθεὶς δυοῖν τισίν. At schol. Callim. ἐπιδαίσιον οἶκον exp. μεμερισμένον, H. in Jov. [59] : Ἀλλ' ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσσατο πάντα τέλεια· Τῷ τοι καὶ γνωτοὶ, πρωτεργηγενέες περ ἐόντες, Οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαίσιον οἶκον. Ubi possis interpretari etiam, Non inviderunt tibi, quod cœlum habeas ceu domum, quæ tibi in regni partitione obtigerit. [Ad epulandum accommodatam verti debuisse contendit Toup. Em. vol. 2, p. 572, assentiente Brunckio Anal. vol. 3, p. 100. Quod analogiæ repugnat.]

Ἐπιδαιτίομαι, Epulor, Convivor. Ἐπιδαιτήσομαι, Hesychio εὐωχηθήσομαι, ἐπιστελῶ. [Pro ἐπιδατήσομαι. V. Ἐνδατέομαι, quod HSt. similiter scriptum exhibuerat.]

Ἐπιδαίτριον, τὸ, Opsonium, ὄψον, Hesych. [Athen. 14, p. 646, C : Πλακουντοῖδες μάζιον ἐπὶ τῷ δείπνῳ ἐσθιόμενον, ὡς φησι Φιλήμων ἐν τῷ περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων.]

Ἐπιδάκνω, δήξομαι, quoque dici videtur [pro Mordeo. Mnesitheus medicus ap. Athen. 1, p. 32, E, de vinis : Ἐπιδάκνουσι τὸν στόμαχον, Admordent ventriculum. Schweigh. Τὸν στόμαχον ἐπιδάκνεσθαι ὑπὸ λιμοῦ, Apollodor. ap. Suid. in Καρδιώττειν. Hemst. Nicand. Al. 19 : Δύῃ δ' ἐπιδάκνεται ... στόμα γαστρός· 121 : Ἐπιδάκνεται ἄλγεσι νηδύς. Schneid. Clem. Alex. p. 644. Aristot. ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 388 extr. : Ὁ καπνὸς ἐπιδάκνων τὰς ὄψεις. Wakef.]

[Ἐπιδακνώδης, ὁ, ἡ, Mordax. Philagrius Oribasii in Matthæi Med. p. 65, 17. Schneid.]

[Ἐπιδακρυς, ὁ, ἡ, Lacrimosus. Suidas et Hesych. v. Μυδαλέον. Wakef.]

[Ἐπιδακρῡτέος, ὁ, Lacrimandus. Schol. Eur. Phœn. 1268 Barn. : Ταῦτά σοι ἐπιδακρυτέα.]

Ἐπιδακρύω, Defleo : ἐπ. τῷ τεθνηκότι, Fleo super defuncto, i. e. propter. [Cum dat. Plut. Mor. p. 583, C : Ἐπιδάκρυσε τῇ μνήμῃ τοῦ Λύσιδος. Absolute Aristoph. Vesp. 882 : Κἀπιδακρύειν ἀντιβολούντων. Æschin. p. 39, 22 : Ὁ ἐπιδακρύσας ἀρτίως Δημοσθένης. Hesych. : Ἐπιδακρυνθέντα, ἐπιγραφέντα. Quod de inscriptione sepulcrali intelligendum videtur. ῡ]

[Ἐπίδαλος. V. Ἐπίδηλος.]

[Ἐπιδάμνᾶμαι, Domo. Epigr. adesp. Anth. Pal. 12, 96, 5 : Οἵσι καὶ ἠθείους ἐπιδάμνασαι. Leg. ὑποδάμνασαι. Nam ita usus postulare videtur. L. Dindorf.]

[Ἐπιδάμνιος, ὁ, Epidamnius, n. viri, ap. Ptolem. Hephæst. Phot. p. 149, 17.]

[Ἐπίδαμνος, ἡ, Epidamnus. Steph. Byz. : Ἐπ., πόλις Ἰλλυρίδος ἐπὶ χερρονήσου τῆς καλουμένης Δυρραχίου. Ἔστι δ' ἑτέρα ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ἐπιδάμνιος (Thuc. 1, 24, 25). Εὕρηται παρὰ Παρθενίῳ καὶ διὰ διῳδόγγου. Τὸ θηλυκὸν Ἐπιδαμνιάς. Memorant urbem Thuc. 1, 24 et seqq., 146; 3, 70, aliique historici et geographi. ῐ]

Ἐπιδᾶνείζω, i. q. δανείζω [Fœnero]. Aristot. OEcon. 2, [3 : Μετοίκων δὲ τίνων ἐπιδεδανεικότων ἐπὶ κτήμασιν. Demosth. p. 930, 18 : Μαρτυρίαν ἀναγνώσεται ὑμῖν αὐτοῦ τοῦ ἐπιδανείσαντος. Quod mox dicitur δανεῖσαι.] Sic affertur et ἐπιδανείζομαι pro δανείζομαι. [Demosth. l. c. 4 : Ὑποτιθέασι ταῦτ' Διονύσια ... οὐδὲ ἐπιδανείσονται ἐπὶ τούτοις παρ' ὠδεινός. Et 914, 2; 922, 3. Figurate Plut. Brut. c. 33 : Παρὰ τῆς τύχης χρόνον ἐπιδανεισάμενος.] Alioqui ἐπιδανείζω est Ultra fœnero, sicut ἐπιδανείζομαι, Ultra fœneror. [Ita Demosth. p. 908, 26, ubi medium. Act. sic positum memorat Lex. rhet. Bekk. An. p. 259, 1. L. D. Polyæn. 8, 23, 1 : Παρακαλῶν χρήματα ἐπιδανεῖσαι. Wakef.]

[Ἐπιδᾰπᾰνάω, Consumo. Pallad. De febr. c. 23, p. 80. Schaf. Jo. Chrys. t. 5, p. 221, 27. Hase.]

[Ἐπιδαπανητὴς, ὁ, Dispensator, Gl.]

Ἐπίδασυς, εια, υ, Aliquantum densus vel hirtus. [Theophr. H. Pl. 3, 18, 5 : Προμηκέστερον καὶ ἐπίδασυ.]

[Ἐπιδαύρᾰξ, sine interpr. inter substantiva simplicia hyperdisyllaba, quæ a producant, ponitur a Dracone p. 19, 5 et Regg. prosod. p. 434, consentiente Herodiano in Cramer. Anecd. vol. 3, p. 284, 16. Pro Ἐπιδαύριος poni suspicatur Schneider. L. Dind.]

[Ἐπιδαύρια, τὰ, Epidauria, dies festus apud Athenienses. Pausan. 2, 26, 8; Philostr. V. Ap. 4, 18, p. 155.]

[Ἐπιδαύριος, ὁ, Epidaurius, n. viri, ut videtur, in inscr. Olbiop. ap. Bœckh. vol. 2, p. 120, 47. L. D.]

[Ἐπιδαυρόθεν, Ex Epidauro. Pind. Nem. 3, 84; Philostr. V. Ap. 4, 18, p. 155.]

[Ἐπίδαυρος, ἡ (nam ap. Hom. Il. B, 561, ubi v. Eust., Ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον dicitur pro ἀμπελόεσσαν), Epidaurus, n. duarum Peloponnesi urbium, alterius in Laconica sitæ, quæ Ἀσιναὶ vocata est, alterius in Argolide, ap. Herodot., Thuc., Xen., Strab. et alios. Unde gentilia Ἐπιδαύριος, α, ον, ap. Eur. Hipp. 1197, Herodot., Thuc., Xen. et al., femin. Ἐπιδαυρὶς et masc. Ἐπιδαυριώτης. V. Steph. Byz. cum annot. interpp. Ἐπιδαύριοι vel Ἐπιδαύρειοι in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 477, III, 17, sive p. 914. Atque *Epidaureæ* est ap. Avian. Arat. 207. Cognominem Dalmatiæ urbem, quæ hodie Ragusa, memorant Ptolem. 2, 17, et Plin. N. H. 3, 22, 26, ubi *Epidaurum*, ut de Argolica ap. eund. 4, 5, 9. ῐ L. Dind.]

[Ἐπίδαυρος, ὁ, Epidaurus, heros, a quo dicta Epidaurus Argolidis. Apollod. 2, 1, 2, 1; Pausan. 2, 26, 1 et 2.]

[Ἐπιδαψιλεύω.] Ἐπιδαψιλεύομαι, Synes. [Ep. 72, p.

219, B, de quo l. v. Hemst. in annot. infra cit.], pro Addo corollarium et auctarium, Bud. p. 854. Ceterum a δάπτω derivari etiam δαψιλὴς, videtur innuere Athen. 8, de quo tamen etymo alioqui minime dubitandum puto, formando sc. illam v. ab ejus aor. δάψας. [Ἐπιδαψιλευθὲν, Indultum; Ἐπιδαψιλευθέντα, Indussata, Gl. Herodot. 5, 20 : Τὰς ἑωυτῶν μητέρας καὶ ἀδελφεὰς ἐπιδαψιλευόμεθα ὑμῖν, Vobis largimur. Xenoph. Cyrop. 2, 2, 15 : Ἡμῖν δὲ πάντως ... τούτου τοῦ ὀλίγου ἀξίου τοῦ γέλωτος ἐπιδαψιλεύσῃ. Sine casu Dionys. A. rh. 6, 2 : Ἐπὶ μὲν οὖν τῶν ἐν πολέμοις πεσόντων κἂν ἐπιδαψιλεύσαιτό τις ἐν τούτοις, Luxurietur. Eademque signif. cum dat. Euseb. H. E. 3, 23 : Μείζοσιν ἐπιδαψιλεύεται τερατολογίαις. Quos ll. cum aliis singularum constructionum exemplis attulit Hemst. in copiosa de h. v. disputatione ad Luciani Dial. mort. extr. L. D. Clem. Alex. Q. D. S. p. 952. Routh. Euseb. V. C. 3, 1, p. 397. Boiss. Jo. Chrys. In 1 Cor. serm. 17, t. 3, p. 347. Seager. Philo 1, p. 19; Joseph. A. J. 11, 4, 8. Act. Ἐπιδαψιλεύω. Hesych. : Ἐπιδαψιλεύσει, μεγαλοψυχήσει. Stob. 126. Wakef. Raram esse activam formam tam activa signif., ut ap. Hesychium l. c. et Suidam in Ἐπικλύσασα, ἐπιδαψιλεύσασα, quam neutrali positam, ut ap. Istrum Athenæi 14, p. 650, B : Ἡ Πελοπόννησος Ἀπία ἐκλήθη διὰ τὸ ἐπιδαψιλεύειν ἐν αὐτῇ τὸ φυτὸν (apium), et Hesych. v. Συβαριτικοὶ λόγοι, animadvertit Hemst. Idem annotavit non minus singularem medii sic positi usum ap. Cyrill. Catech. 6, p. 51, B : Ἐπιδαψιλεύσατο ἡ πονηρία τῆς εἰδωλολατρίας, Diffudit se, Invaluit. Ap. Greg. Nyss. vol. 2, p. 35, B : Ὑπὲρ τὴν αἴτησιν ἐπιδαψιλούμενος τῇ μεγαλοδωρεᾷ τῶν χαρισμάτων, scrib. ἐπιδαψιλευόμ. Æque vitiosum ἐπιδαψιλεῖν ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 11, in l. Ps.-Aristot., ubi δαψιλῆ est p. 1250, 25 ed. Berol. L. Dindorf.]

Ἐπιδεὴς, ὁ, ἡ, Indigus. Herodot. [4, 130, ubi nunc ἐπιδευέες, quod v.] : Ἐπιδεέες τῶν πάντων· et [7, 29] : Ἐπιδεέες εἰσὶ ἑπτὰ χιλιάδων τετρακόσιαι μυριάδες, Sunt quadragies centena millia, septem millibus minus : pro eo, quod dicitur ab aliis scriptt. frequenter, δέουσαι vel ἀποδέουσαι. Sic et [ἐπιδέουσαι et] καταδέουσαι ab Eod. ponitur. Apud Plat. autem Timæo [p. 33, C] videtur abundare infin. σχεῖν, junctus cum ἐπιδεές : Οὐδ' αὖ τινὸς ἐπιδεὲς ἦν ὀργάνου σχεῖν. Ἐπιδεᾶ, Attice pro ἐπιδεῆ [Hesych. Cum genit. solo Xen. Cyrop. 8, 7, 12, Plat. Tim. p. 62, A. Comparat. Polit. p. 347, C, Reip. 9, p. 579, E. L. D. Clem. Alex. Str. 7, p. 859. Routh.]

Ἐπιδεῶς, Non satis nec sufficienter. Plato [Leg. 10, p. 899, D. Poll. 3, 137; 5, 123.]

[Ἐπιδέησις, εως, ἡ, Supplicatio, Nov. Const. Lex. Gr.-Lat. ap. P. Baldvin. 1611. Angl.]

[Ἐπιδεί. V. Ἐπειδή.]

Ἐπίδειγμα, τὸ, Indicium, Documentum, [Specimen, Gl.] Dem. Ad Lept. : Δικαιοσύνης, ἀρετῆς, μεγαλοψυχίας ἐπιδείγματα. Xen. Cyrop. 8, [2, 9] : Καλὸν δὲ ἐπίδειγμα καὶ τοῦτο λέγεται Κῦρος ἐπιδεῖξαι Κροίσῳ. Ap. Eund. Conv. [6, 6], Quod ad ostentandam artem fit. [Speciosa magnificentia, Dem. Phal. § 108 : Καὶ καθόλου τὸ ἐπιφώνημα τοῖς τῶν πλουσίων ἔοικεν ἐπιδείγμασι, γείσοις λέγω, καὶ τριγλύφοις, καὶ πορφύραις πλατείαις· οἷον γάρ τι καὶ αὐτὸ τοῦ ἐν λόγοις πλούτου σημεῖόν ἐστιν. Seager. Legitur sæpissime ap. Galen., velut vol. 4, p. 29, 4; 152, 3; 268, 6; et 227, 1 : Πῶς οὐ θαυμαστῆς προνοίας ἐπίδειγμα; Specimen, Documentum. Epigr. ap. Strab. Geogr. p. 74, A Casaub. : Ἐπίδειγμα Χειμῶνος μεγάλου. Porphyr. De abstin. 3, 23 : Εὐστροφίας καὶ ὀξύτητος ἐπιδείγματα. Hase.]

Ἐπιδείελος, ὁ, ἡ, Pomeridianus. Unde Ἐπιδείελα, adv., Post meridiem, Pomeridiano tempore. Hesiod. Op. [808] : Εἰνὰς δ' ἡ μέσση ἐπιδείελα λώϊον ἦμαρ, i. e. μετὰ τὴν μεσημβρίαν Proclo, Moschop.; τῇ δείλῃ, ἤγουν τῇ μεσημβρίᾳ Tzetzæ. Notandum vero quædam exempll. divisim habere ἐπὶ δείελα : ut δείελον neutr. sit, pro Pomeridianum tempus, i. q. δείλη. [Ib. 819 : Ἐπιδείελα δ' ἐστὶ χερείων.]

Ἐπιδείκνῡμι, vel Ἐπιδείκνυμαι, item Ἐπιδεικνύω, Ostendo, Monstro, Demonstro, Probo, [Approbo, add. Gl.] Manifestum reddo. [Pind. Nem. 4, 14 : Ἔν τ' ἀέθλοισιν ἀριστεύων ἐπέδειξεν βίαν. Soph. El. 1452 : A Ἦ καὶ θανόντ' ἤγγειλαν ὡς ἐτητύμως; — Οὔκ· ἀλλὰ κἀπέδειξαν, οὐ λόγῳ μόνον. Eur. Suppl. 856 : Ἔρχεται δέ σοι κάρα 'πιδείξων. Aristoph. Av. 666 : Σαυτὴν ἐπιδείκνυ τοῖς ξένοις. Herodot. 6, 61 : Μηδενὶ ἐπιδεικνύναι (infantem). Xen. Comm. 3, 10, 9 : Ἐπιδείξαντος αὐτοῦ τῷ Σωκράτει θώρακας. Thuc. 6, 46, 47. Plato Charm. p. 155, A : Τί οὐκ ἐπέδειξάς μοι τὸν νεανίσκον; Demosth. p. 1159, 27 : Εἰσήγαγον ἰατρὸν καὶ ἐπέδειξα ὡς εἶχεν.] Aristoph. Nub. [747], quum dixisset unus se γνώμην τόκου ἀποστερητικὴν habere, respondit alter, Ἐπίδειξον αὐτήν. [Sine accus. Ach. 765.] Isocr. : Ἐπέδειξεν αὐτὸν ἐν τούτοις πολὺ θαυμαστότερον. [Conf. p. 286, B. De Demonstrando per disputationem s. Exponendo Plato Phæd. p. 100, B : Ἐλπίζω σοι ἐκ τούτων τὴν αἰτίαν ἐπιδείξειν. Qua signif. sæpissime conjungitur cum partt. ὅτι, ὡς, ut Reip. 3, p. 391, E, Prot. p. 320, B, Leg. 6, p. 771, C, Aristoph. Av. 483. || Ostentandi signif., ut infra in locutione ἐπιδ. λόγον et medio ἐπιδείκνυμαι, Thuc. 3, 64 : Ἃ μέν ποτε χρηστοὶ ἐγένεσθε, ὡς φατὲ, οὐ προσήκοντα νῦν ἐπεδείξατε. || Med. B Ostendendi significatione, Herodot. 7, 146 : Ἐκέλευε τοὺς δορυφόρους ἐπιδείκνυσθαι πάντα ... τὸν στρατόν.] Xenophon Cyrop. 4, [5, 23] : Φιλίαν ἐπιδεικνύμενος. Dicitur autem aliquis ἐπιδείκνυσθαι etiam quod vitiosum est; ut Isocr. : Ἐπιδεδειγμένος τὴν πονηρίαν. [Conf. p. 396, B.] Plut. Amat. Narr. : Ὠμότητα καὶ παρανομίαν ἐπιδείξαιτο πολλήν. [Cum dat. Polyb. 1, 88, 6 : Πᾶσαν αἰκίαν ἐπεδείξαντο τοῖς περὶ τὸν Μάθω, quod ἐναποδείκνυσθαι dixit 16, 1, 1, nisi hic quoque. Act. Plat. Leg. 3, p. 701, C : Τὴν λεγομένην παλαιὰν Τιτανικὴν φύσιν ἐπιδεικνῦσι καὶ μιμουμένοις.] Xenoph. [Comm. 2, 3, 17] cum infin. : Ἐπιδείξεις φιλάδελφος εἶναι. Jungitur et partic. ap. Isocr. Areop. : Ἐπιδεῖξαι βουλόμενος ἐπιθυμοῦντα. [Conf. p. 111, B.] Sic autem in primo illo Ejusd. l. post θαυμαστότερον subaudiri potest partic. ὄντα. Xenoph. [Comm. 1, 1, 11, ubi nunc e melioribus libris ἀπεδ.] : Μωραίνοντας ἐπεδείκνυε. [Aristoph. Eq. 832. Sæpissime sic etiam Plato, idemque cum adject. Charm. p. 158, D : Κριτίαν τόνδε ψευδῆ ἐπιδείξω· Soph. p. 230, B. || Medium c. partic. Plato Leg. 1, p. 648, D : Ἐπιδείκνυσθαι τὴν ... δύναμιν ὑπερθέων καὶ κρατῶν.] || Alicubi autem est non simpl. Ostendo, sed Ostento, Specimen aut Documentum præbeo. [Plato Phædr. p. 234, B : Τότε τὴν αὑτῶν ἀρετὴν ἐπιδείξονται· 258, A : Ἐπιδεικνύμενος τοῖς ἐπαινέταις τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν.] Isocr. : Τὴν ἑαυτῶν εὐσέβειαν ἐπιδεδειγμένους. [Conf. p. 58, A.] Et Naz. : Μέλισσα τὴν ἑαυτῆς σοφίαν ἐπιδείκνυται. [Alia constr. Plato Apol. p. 25, C : Ἱκανῶς ἐπιδείκνυσαι ὅτι οὐδεπώποτε ἐφρόντισας τῶν νέων· Phædr. p. 232, A : Ἐπιδείκνυσθαι πρὸς ἅπαντας ὅτι κτλ. Phædon. p. 118, E : Ἡμῖν ἐπιδείκνυτο ὅτι ψύχοιτο. De exponendo per orationem, ut supra act., Plato Phædone p. 100, B : Ἔρχομαι ἐπιχειρῶν σοι ἐπιδείξασθαι τῆς αἰτίας τὸ εἶδος ὃ πεπραγμάτευμαι.] || Ἐπιδείκνυσθαι θεάματα, Lucian., Edere spectacula, Bud. [Αὐλήματα, Harmon. c. 2. Similiter inscr. Cnosia ap. Bœckh. vol. 2, p. 641, n. 3053, 8 : Ἐπεδείξατο Μενεκλῆς μετὰ κιθάρας πλεονάκις τά τε Τιμοθέω καὶ Πολυΐδω. Plato Phædr. p. 233, B : Τοιαῦτα γὰρ ὁ Ἔρως ἐπιδείκνυται. Pind. ap. Aristid. vol. 2, p. D 295 (fr. 8 Bœckh.) : Θεοῦ μουσικὰν ὀρθὰν ἐπιδεικνυμένου.] || Ἐπιδείκνυμαι, vel ἐπιδείκνυμι [Plat. Hipp. maj. p. 287, D, ubi tamen ἐπιδείξαιο pro ἐπιδείξαις recepit Bekker.] λόγον, Recito orationem, ad dandum specimen meæ doctrinæ, Bud. ex Plat. [Euthyd. p. 274, A : Ἐπιδεικνύναι τὴν σοφίαν· Leg. 2, p. 658, B : Ἐπιδεικνύναι ῥαψῳδίαν. Et ibid. : Θαύματα ἐπιδεικνύς. Cum dat. ib. 7, p. 817, D : Ἐπιδείξαντες τοῖς ἄρχουσι τὰς ὑμετέρας παρὰ τὰς ἡμετέρας ᾠδάς. Medio, quod cum activo alternat Lachet. p. 183, B : Ὃς ἂν οἴηται τραγῳδίαν καλῶς ποιεῖν οὐκ ἔξωθεν ἐπιδεικνύμενος περιέρχεται, ἀλλὰ ... τοῖσδ' ἐπιδείκνυσιν. Id. Reip. 3, p. 398, A : Τὰ ποιήματα βουλόμενος ἐπιδείξασθαι· Conv. p. 194, B : Μέλλοντος ἐπιδείξασθαι σαυτοῦ λόγους. Xen. Cyrop. 5, 5, 47. Et cum dat. 2, 1, 21, Aristoph. Nub. 935, Ran. 771. Et de pueris in ludis, ut infra ἐπίδειξις, Dionys. Arte rh. 9, 6 : Παιδαρίων ἐν διδασκαλείῳ ἐπιδεικνυμένων.] Dicitur et ἐπιδείκνυμαι περὶ τούτου, [Plat. Hipp. maj. p. 285, C : Πολλοῦ δέουσι περί γε λογισμῶν ἀνέχεσθαί σου ἐπιδεικνυμένου. Et act. Ion. p.

542, A : Περὶ Ὁμήρου ὑποσχόμενος ἐπιδείξειν.] Item ἐπιδείκνυμαι sine adjectione, ut Athen. 12, [p. 538, E] : Μεθ' οὓς ἐπιδείξατο Ἀλεξις. V. Bud. p. 683. [Xen. Hipparch. 3, 8 : Πάνυ ἂν ἡδέως ἐπιδείκνυτο. Plato Lach. p. 179, E : Ὃν νῦν ἐθαύμασθε ἐπιδεικνύμενον· Phædr. p. 235, A. Pass. Plato Tim. p. 61, C : Τὰ ... εἴδη σχεδὸν ἐπιδέδεικται· Leg. 6, p. 777, B : Ἔργω πολλάκις ἐπιδέδεικται .., ὅσα κακὰ συμβαίνει. Isocr. p. 381, E : Τίς δὲ πώποτε φανερώτερον ἐπεδείχθη τὰ ψευδῆ μαρτυρῶν; eademque constr. p. 70, E. || Aor. forma Ion. ἐπιδεῖξαι Herodot. 2, 42; 3, 135. Frequens hujus compositi cum ἀποδ. et ἐνδείκνυμι permutatio jam in illis notata.]

[Ἐπιδεικτέον, Ostendendum. Xen. Cyneg. 10, 21 : Ἐπιδ. τὴν εὐψυχίαν. Isocr. p. 137, A : Ἡμῖν ἐπιδ. ἐστιν εἴ τι τῶν ἄλλων ἀμείνον τεθράμμεθα· 252, D, ὀψιμαθεῖς γεγενημένους.]

Ἐπιδεικτιάω, Ostendere, Ostentare me cupio; ἐπιδεικτιῶντα exp. ἐπιδείκνυσθαι μέλλοντα ἢ θέλοντα. [Orig. C. Cels. 4, p. 165 : Καθάπερ οἱ νεόπλουτοι τῶν ἀνθρώπων, ἐπιδεικτιῶντες. Seager. Ignat. Ep. 5, p. 104. Stauv. Cyrill. H. p. 88. Wakef. Hesychio in gl. Ἐπιτίξας (ἐπιδείξας) restituebat Salmas. Theodoret. H. Eccl. p. 21, 10; Act. Concil. vol. 1, p. 308, C. L. Dind. Jo. Chrys. t. 4, p. 647, 4 et 653, 2. Cyrill. Catech. p. 134, B. Basil. t. 2, p. 364, C : Οὐ δεῖ ἐπιδεικτιᾶν οὐδὲ ἐμπορεύεσθαι τὸν λόγον τῆς διδασκαλίας. Hase.]

Ἐπιδεικτικός, ἡ, ὀν, Demonstrativus, Ad ostentationem comparatus, et q. d. Ostentatorius. [Ostentabilis, Gl.] Ἐπιδεικτικὸν εἶδος λόγου ex Quintil. exp. Demonstrativum et ostentationi natum. Gell. 2, 22 : Quasi fieret mea ἀκρόασις ἐπιδεικτική. [Plato Soph. p. 224, B : Τῆς ψυχεμπορικῆς ταύτης ἆρ' οὐ τὸ μὲν ἐπιδεικτικὴ δικαιότατα λέγοιτ' ἄν; Aristot. Rhet. 3, 12 : Ἡ ἐπιδ. λέξις γραφικωτάτη. Τὸ γὰρ ἔργον αὐτῆς ἀνάγνωσις. Conf. ib. 13 seq. Demosth. p. 1401 fin. : Τοὺς μὲν γὰρ (τῶν λόγων) πιθανοὺς τοὺς δὲ ἐπ. εἶναι προσήκει. Polyb. 12, 28, 8. De sophistis ipsis Plut. Comp. Dem. et Cic. c. 1. De saltatore Poll. 4, 96. Omisso λόγος, ut videtur, Hesych. : Ἐπίδειξις, ἐπιδεικτικός. L. D. Epigrammata ἐπιδεικτικὰ in Anthol. Pal., Epigrammata de variis rebus ingenii ostentandi caussa scripta : v. Jacobs. Proleg. vol. 6, p. lxxi, lxxx, et cod. Palat. p. 358. Schaef. De homine, Gloriosus, Simpl. Comm. in Epict. Enchir. p. 281. Conf. notas ad p. 325. Schweigh.]

Ἐπιδεικτικῶς, Cum ostentatione, Ostentatorie. [Isocr. p. 43, B. Plut. Lucull. c. 11 : Μὴ θεατρικῶς μηδ' ἐπ. Λουκούλλου πολεμοῦντος· Anton. c. 62 : Οὐ πρὸς ὕψος οὐδ' ὄγκον ἐπ. πεπηγυίαις ναυσίν. Comparat. Mor. p. 28, E : Τοῖς ἐπιδεικτικώτερον γράφουσι.]

[Ἐπίδεικτος. V. Ἔπίδεκτος.]

[Ἐπιδεινοπαθέω, Affligor re aliqua. Apollon. Lex. H. v. Ἐπαλαστήσασα.]

Ἐπίδειξις, εως, ἡ, Ostentatio, [Affirmatio, add. Gl.] Specimen. Thuc. 6, [31] : Καὶ ἐς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας ἐπίδειξιν μᾶλλον εἰκασθῆναι τῆς δυνάμεως καὶ ἐξουσίας· 3, [16] : Ἐπίδειξίν τε ἐποιοῦντο, Se ostentabant. [Conf. c. 42.] Plato [Hipp. maj. p. 282, B] de Gorgia loquens, Ἰδίᾳ ἐπιδείξεις ποιούμενος, ubi de alio ostentationis genere quam Thuc. loquitur. [Loquitur, ut in l. Cratyli infra cit., de Gorgiæ et Prodici orationibus et declamationibus. De iisdem oratorum speciminibus Isocr. p. 85, D, et de oratore ipso 44, B; 418, D. Aliter Plato Phæd. p. 99, D : Τὸν δεύτερον πλοῦν ᾗ πεπραγμάτευμαι βούλει σοι ἐπίδειξιν ποιήσωμαι; Et cum genit. Euthyd. p. 275, A : Τῶν ἄλλων τὴν ἐπ. ἡμῖν εἰς αὖθις ἀπόθεσθον.] Frequenter autem additur gen., ut, Ἐπίδειξιν ποιεῖσθαι τῆς σοφίας, Aristot. Polit., Sapientiam ostentare, Sapientiæ specimen edere. [Absolute sine genit. de meretrice Xen. Comm. 3, 12, 1. De exercitatione equestri Hipp. 3, 10, et cum genit. Cyrop. 8, 6, 15. Demosth. p. 319, 9 : Λόγων ἐπίδειξίν τινα καὶ φωνασκίας βουλόμενος ποιήσασθαι. Et in deteriorem partem 785, 17 : Τῆς ἑαυτοῦ πονηρίας ἐπίδειξιν ποιούμενος. In bonam Plut. Alex. c. 30 : Φανερὸς ἦν ἀνιώμενος ὡς ἐπίδειξιν οὐ μικρὰν ἀφῃρημένος χρηστότητος. Et alibi. Eur. Phœn. 871 : Αἱ δ' αἱματηραὶ διεργμάτων διαφοραί, θεῶν σόφισμα κἀπίδειξις Ἑλλάδι, Specimen et documentum poenarum divinarum Græciæ editum.] Sed Æschin. [p. 72, 36] συμφορᾶς etiam ἐπίδειξιν dixit. || Sophistica recitatio, et Oratio ad ostentationem comparata, Plato. [Crat. p. 384, B : Τὴν πεντηκοντάδραχμον ἐπίδ. (Prodici). Et alibi. Isocr. p. 405, E; 418, E.] V. Bud. p. 683. [De speciminibus puerorum in ludis Plut. Sertor. c. 14 : Τοὺς παῖδας εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶντας καὶ τὸν Σερτώριον ... πολλάκις ἐπιδείξεις λαμβάνοντα. V. Ἐπιδείκνυμαι. De saltatore ap. Poll. 4, 97. De medicis Dio Chrys. vol. 2, p. 3. Forma Ion. Ἐπίδεξις, Herodot. 2, 46 : Τοῦτο ἐς ἐπίδεξιν ἀνθρώπων ἀπίκετο. Cui locutioni conf. Aristoph. Nub. 269 : Ἔλθετε δῆτ', ὦ πολυτίμητοι Νεφέλαι, τῷδ' εἰς ἐπίδειξιν. Theolog. ar. p. 46, 4 : Ἀπὸ τῆς φυσικῆς τοῦ ἐμβρύου ὁμφαλοτομίας εἰς τὴν τῆς ἐξόδου ἐπίδειξιν.]

Ἐπιδειπνέω, Secundariam cœnam perago, s. Epidipnidas perago. Athen. 14, [p. 640, F] : Ἐπιδορπίσασθαι δ' ἔλεγον τὸ ἐντραγεῖν καὶ ἐπιδειπνῆσαι. [Absolute etiam Hippocr. p. 12, 3, Rufus p. 43 ed. Matth. Aristoph. Eq. 1140 : Τούτων ὅς ἂν ᾖ παχὺς θύσας ἐπιδειπνεῖς· Eccl. 1178. Formæ mediæ ex. suspectum v. in Ἐπιδορπέω. || Cœno in, Ad cœnandum utor. Artemid. 1, 74, p. 103, 4 a fine : Σκεῦος ᾧ τις ἐπιδειπνεῖ. L. Dindorf.]

Ἐπιδείπνιος, ὁ, ἡ, ut ἐπιδείπνιος ἦλθε, Cœna jam peracta venit, Bud. interpr. Lucian. [Lexiph. c. 9] : Καὶ διὰ τοῦτο ἡμῖν ἐπιδείπνιος ἀφῖγμαι. Theophyl. Ep. 14 : Εἶτα τὴν σύριγγα κομισάμενος, ὥσπερ ἐπιδείπνιον ᾠδὴν τὴν εὐθυμίαν προβάλλεται. [Ὕδωρ ἐπιδείπνιον, schol. Theocr. 13, 36; ἐπιδείπνιον θέαν Theophyl. Simoc. Hist. 5, 5.]

Ἐπίδειπνον, τὸ, et Ἐπιδειπνίς, ίδος, ἡ, q. d. Postcœnium, uti Antecœnium dixit Apuleius, s. Secundaria cœna : utitur utraque voce Athen. 14, [p. 664, E] scribens ap. Laconas ἀπαίχλια vocari, item ματτύας : Περιεῤῥέρετο περδίκια ὀλίγα, καὶ χηνία ὀπτὰ, καὶ τρυφὴ πλακούντων· τὸ δὲ τοιοῦτον δεῖπνον οἱ μὲν Ἀττικοὶ προσηγόρευον ἐπιδόρπισμα, οἱ δὲ Δωριεῖς ἐπαυλον· τῶν δ' ἄλλων Ἑλλήνων οἱ πλεῖστοι ἐπίδειπνα. [Philo Jud. p. 897, C. Hemst. Clem. Al. Pæd. p. 61, 31 Comm.] Paulo ante ἐπιδειπνίδας a Macedonibus vocari scribit [p. 658, E : Καὶ ἴσως πάντα τὰ τοιαῦτα ἐπιδειπνίδας ἔλεγον Μακεδόνες· κώθωνος γὰρ ἡδύσματα ταῦτα. Hesychius eadem sententia, sed verbis nonnihil depravatis : Ἐπιδειπνὶς, Μακεδονικὸς κώθων ἡδυσμὸς, ἰθυσμὸς, fort. pro Μακεδονικῶς, κώθωνος ἡδυσμα. Id., Ἐπιδορπίσματα, τραγήματα, ἐπίδειπνα.] Quo voc. et Martialis 11, [31] usus est : Hinc seras epidipnidas parabit.

[Ἐπιδεκαντεύω. Ἐπιδεκαντεύονται, Decumantur, Decimantur, Gl. Pro ἐπιδεκατ.]

[Ἐπιδεκᾰτεύω, Decimo, Gl. Aliter Prophyrii Isag. ap. Salmas. Ann. Clim. p. 414 : Ἐπιδεκατεύων λέγεται καὶ καθυπερτερῶν ὁ ἐν δεκάτῳ ζωδίῳ χείμενος. Weigel.]

Ἐπιδέκᾰτος, ὁ, ἡ, Decimus, vel Qui ἐπὶ δέκα penditur. Xen. Hell. 1, [7, 10] : Τὰ χρήματα δημοσιοῦται, τὸ δ' ἐπιδέκατον, τῆς θεοῦ εἶναι. Aliquanto post [20] : Καὶ τῆς θεοῦ τὸ ἐπιδέκατον εἶναι. [Demosth. p. 1074, 24. Inscr. Amphipolit. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2008, 11. Et al. p. 220, 14. Greg. Nyss. vol. 2, p. 186, D : Ἐπιδέκατος οὗτος ἡ τελευταία ὠδίς· et neutro gen. ibid.] Sic ex Aristot. OEc. 2, [3] affertur, ἐπιδεκάτους τόκους τελεῖν, pro Usuras decimas pendere. [Conf. Rhetor. 3, 10.] Et, τῆς τιμῆς διδόναι τὸ ἐπιδέκατον, pro, Decimam partem pretii dare. [Poll. 8, 38.] Suidas [et Harpocr. ex Isæo] annotat veteres ἐπιδέκατον solitos dicere τὸ δέκατον, et ἐπίπεμπτον, τὸ πέμπτον. [Sesquidecimus, i. e. qui alium numerum cum decima ejusdem parte in se continet. Iambl. In Nicom. p. 76, C : Ὁ γὰρ νη' τοῦ νγ' ἐλάσσων ἐστὶν ᾗ ἐπιδέκατος, εἴ γε ἔχει δ μείζων τὸν ἐλάττοντα καὶ ἔλαττον ᾗ τὸ δέκατον αὐτοῦ. Quam decimam si contineret, esset ἐν τῷ ἐπιδεκάτῳ λόγῳ, ut dicitur ib. 75, D; 76, A, B. L. D. Pariter Reuvens *Lettres* 3, p. 64 : Οἱ πραγματευόμενοι τὸ ὠνητικὸν καὶ τὸ ἐπιδέκατον, vertit, *Payement d'un dixième en-sus*. Conf. Salmas. De modo usur. p. 14. Hase.]

[Ἐπιδεκτέον, Accipiendum. Polyb. 36, 3, 4 : Πᾶν τὸ παραγγελλόμενον ἐπιδ. ἐστὶν, ἐὰν μὴ τελέως ὑπερῆφανον ᾖ.]

Ἐπιδεκτικὸς, ἡ, ὀν, Hesychio ἐπίδεκτος : ἐπίδεκτον

autem exp. ἐπίσημον, μέγα, Insigne, Magnum, Ion. procul dubio pro ἐπίδεικτον. [Ἐπιδεκτικὸς, Capax, ap. Strab. 3, p. 163 : Οὔτε ἡ τῆς χώρας φύσις πόλεων ἐπιδεκτικὴ πολλῶν ἐστι. Plut. Mor. p. 962, C : Κάλλους ἐπιδεκτικά· 1065, E : Τὸ ἐπιδ. τοῦ γενέσθαι. Ubi alii libri ἐπιδεκτόν. Theolog. ar. p. 19, 10 : Ἡ δυὰς ... τῶν ἰδιωμάτων ἐπιδεκτικὴ οὖσα. Et alibi. L. Dind.]

[Ἐπιδεκτός. Ἐπίδεκτος. V. Ἐπιδεκτικός.]

[Ἐπιδέκτωρ, ορος, ὁ, Receptor. Stobæi Ecl. phys. p. 850 : Μόνον ἄνθρωπον νόμῳ τε καὶ δίκας ἐπιδέκτορα γενέσθαι, καὶ οὐδὲν ἄλλο τῶν θνατῶν ζώων.]

[Ἐπιδελεάζω, Escam impono. Diod. 1, 35 : Ἀγκίστροις ἔχουσιν ἐπιδεδελεασμένας ὑείας σάρκας.]

[Ἐπίδεμα, τὸ, Obligatio (vulneris). Epiphan. 1, 512, B.]

Ἐπιδέμνιος, ὁ, ἡ, Qui in strato aut super strato est. Eur. [Hec. 927 : Ἐπιδέμνιος ὡς πέσοιμ' ἐς εὐνάν.]

[Ἐπιδέμω, Superstruo. Med. Mihi superstruo. Oppian. Cyn. 4, 121 : Ἄρκυας ἀσσυτέροις ἐπιδειμάμενοι σταλίκεσσι.]

[Ἐπιδένδριος, ὁ, Qui est in arbore. Julian. Epist. 24, p. 393, B : Καλὸν μέν ἐστιν ἐπιδένδριον.]

[Ἐπιδέννω, Ligo. Symm. Es. 1, 6, sec. Procop., ubi pro ἐπιδεννομένου, in marg. legitur ἐπιδεσμουμένου (τραύματος). L. D. Clem. Const. ap. 2, 20 : Τὸ κατεαγμένον ... ἐπιδέννων. Hase. V. Δέννω, Ὑποδέννομαι.]

[Ἐπίδεξ, χος, ὁ, Capax, Plenus. Hesych. : Ἐπίδεχα σκύφον, τὸν μὴ κενόν. Ita Musurus. Cod. ἐπίδιχα contra ordinem literarum. L. Dind.]

[Ἐπιδέξια. V. Ἐπιδέξιος.]

Ἐπιδεξιελευθέρως, ap. Suid. [in v. Ἐπιδ. in edd. ante Gaisf., et in v. Ἀναλαμβάνειν] ex Plat. Theæt. [p. 175, E] : Πάντα δυναμένους ὀξέως τε καὶ τορῶς διακονεῖν, ἀναλαβέσθαι δ' οὐκ ἐπισταμένους ἐπιδεξιελευθέρως. Ipse quidem non exp. Sed videtur sonare More τῶν ἐπιδεξίων καὶ ἐλευθέρων, s. ἐπιδεξίως καὶ ἐλευθέρως, Dextre et ingenue. [Vera scriptura est ἀναβάλλεσθαι, ... ἐπιδέξια ἐλευθέρως, ut ap. Themist. Or. 21, p. 263, D : Ἐπιδέξια ἀναβάλλεσθαι. V. Ἐπιδέξιος.]

Ἐπιδέξιος, ὁ, ἡ, Dexter [Gl.], Qui est ad dextram. Ap. Aristot. Probl. 26, οἱ ἐπὶ δεξιὰ, et οἱ ἐπιδέξιοι, pro eodem. Hom. Od. Φ, [141] : Ὄρνυσθ' ἑξείης ἐπιδέξια πάντες, ἑταῖροι, [ἀρξάμενοι τοῦ χώρου, ὅθεν τέ περ οἰνοχοεύει]. Bud. ap. Plat. Symp. [p. 177, D] : Εἰπεῖν ἔπαινον ἔρωτος ἐπιδέξια, itidemque p. 261 ἐπιδέξια interpr. Dextrorsum eundo. [Hæc exx. pertinent ad formulæ Ἐπὶ δεξιὰ s. Ἐπιδέξια usum adverbialem, cujus triplicem modum distinguit Poll. 2, 159, primum ut sit δεξιῶς, de qua signif. v. in fine, tum ut ἐκ δεξιᾶς χειρὸς, ut ap. Lysiam : Εἰσιόντων πρὸς τῇ Νεμέᾳ ἔστηκεν ἐπιδέξια (cujus signif. exx. in Δεξιὸς vol. 2, p. 995, C, D, citatis add. Xen. Anab. 6, 4, 1 : Ἐπιδέξια εἰς τὸν Πόντον εἰσπλέοντι· Aristoph. Av. 1493 : Γυμνὸς ἦν πληγεὶς ὑπ' αὐτοῦ πάντα τἀπιδέξια), denique ut sit Dextrorsum, ut in Homeri loco cit., et de bibendo dicatur, de quo usu infra agit HSt. Sic Aristoph. Pac. 957 : Περίθι τὸν βωμὸν ἐπιδέξια. Cum genit., ut in Il. in Δεξιὸς p. 996, C, citatis, Pind. Pyth. 6, 19 : Σύ τοι σχέθων νιν ἐπιδέξια χειρὸς ὀρθὰν ἄγεις ἐφημοσύναν. Nihil interest autem junctim in hujusmodi Il. an divisim scribatur ἐπὶ δεξιὰ, ut nunc scribitur in l. Plat. pariterque quem citat HSt., Reip. 4, p. 420, E : Τοὺς κεραμέας κατακλίναντες ἐπὶ δεξιὰ πρὸς τὸ πῦρ· et al. Ἐπιδέξια si commendare videatur ἐνδέξια, ἐπὶ δεξιὰ rursus commendatur formulis ἐπὶ θάτερα, ἐπὶ τάδε, ἐφ' ἑκάτερα, quæ divisim scribi solent. V. etiam de hoc adv., præter grammaticos in v., Buttm. Lexil. vol. 1, p. 173 seqq., Lobeck. ad Phryn. p. 259.] Rursum Il. B, [353] : Ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων, quidam ἐπιδέξια pro Ad dextram fulgurans, ut Dextros fulgores dixit Cic. in sua interpr. : alii adverb. pro Fauste accipiunt : aut etiam Fausta, ut σήματα duo habeat adjectiva : sitque ἐπιδέξια σήματα, ut alibi ἐνδέξια σήματα. Verum ibi quoque ἐνδέξια cum ἀστράπτει jungi potest : Il. I, [236] : Ζεὺς δέ σφιν Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων Ἀστράπτει. [Fausti signif. Diod. Exc. Vat. p. 5 ed. Mai. : Ἐν ταύτῃ τῇ πόλει πολλάκις ἐπαριστέροις βουλεύμασιν ἐπιδέξιος ἀκολουθήσει τύχη, ut codicis script. δίκη a me correcta est. Propria signif., ut esset Dextrorsum euntes, Musgr. restituebat Eur. Rhes. 364 : Κυλίκων οἰνοπλανήτοις ὑποδεξίαις ἁμίλλαις, scribens ἐπιδεξίαις, quod ἐπιδεξίοις scribendum foret ex usu, qualem demonstrant Il. Diodori et aliorum infra citandi. Atque ὑποδεξίοις præbet liber Flor. Quod v.] ‖ I. q. δεξιὸς, Scitus : unde dicitur aliquid facere ἐπιδεξίως, qui scite id facit. A Bud. redditur etiam Elegans, Commodus, Consentaneus; Urbanus, Lepidus. Aristot. Eth. 4, [8] : Εἴτ' ἐπιδέξιος, εἴτ' εὐτράπελος λέγεται. [Anon. ab Suida v. Ἀνασεσυρμένην cit. : Καλοῦσι δὲ τὸν εὐτράπελον ἐπιδέξιον. Hemst. Polyb. 5, 39, 6 : Κλεομένης ... ἀνὴρ πρὸς τὰς ὁμιλίας ἐπιδέξιος. De conviva Pollux 6, 28. Cum προσηνὴς jungit Plut. Mor. p. 709, C. Idem Æm. Paul. c. 37 : Ὑπογραμματεύειν τοῖς ἄρχουσιν, ἐπιδέξιον καὶ χαρίεντα περὶ ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν ἐξεταζόμενον. (Dio Cass. 69, 10 : Περὶ τὴν θήραν ἐπιδέξιος ἦν. Et similiter ἀροτρευτὴρ ἐπιδ. Antiphil. Anth. Pal. 9, 242, 3.) Mor. p. 739, D : Τὴν Ἀφροδίτην ἐπιδεξιωτάτην θεῶν οὖσαν. Cum infinit. Aristot. Rhet. 2, 4 : Οἱ ἐπιδέξιοι καὶ τωθάσαι καὶ ὑπομεῖναι. Theocr. Epigr. 19, de Archilocho : Ὡς ἐμμελής τ' ἔγεντο κἀπιδέξιος ἔπεά τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ' ἀείδειν. L. D. De re Diog. L. 7, 24 : Λαβὴ φιλοσόφων ἐστὶν ἐπιδέξιος ἡ διὰ τῶν ὤτων. Seager. Plut. Mor. p. 5, A : Πῶς οὐκ ἄτοπον τῇ μὲν δεξιᾷ συνεθίζειν τὰ παιδία δέχεσθαι τὰς τροφὰς ... μηδεμίαν δὲ ποιεῖσθαι πρόνοιαν τοῦ λόγων ἐπιδεξίων καὶ νομίμων ἀκούειν; 65, F : Τὸ ἐπ. καὶ τὸ ἀστεῖον· 617, B : Ἐπιδέξιον ἐμμελῶς καὶ φιλάνθρωπον. De vento Proverb. 27, 16 : Βορέας σκληρὸς ἄνεμος, ὀνόματι δὲ ἐπιδέξιος καλεῖται. De quo l. conf. Greg. Nyss. vol. 1, p. 620, B, C. Esdr. 5, 8 : Τὸ ἔργον ἐκεῖνο ἐπιδέξιον γίνεται. ‖ Εὔμορφος, Formosus, interpr. Hesych. Ita capiendum videtur ap. Achmet. Onir. c. 124, p. 85 : Ἐὰν ἴδῃ τις ὅτι ἔνευσε γυναικὶ ἐπιδεξίῳ. Id. c. 60, p. 244 : Ὀδόντας λευκοτέρους ἢ ἐπιδεξιωτέρους. ‖ Pro ἐπιδεκτικὸς ponitur ap. Hesych., ab Hemst. cit., v. Πανδοχεὺς, ἐπιδέξιος, ὁ πάντας δεχόμενος. Conf. Ὑποδέξιος. Ἐπιδεξιοῖς perperam scriptum ap. Plut. Mor. p. 504, B.] ‖ Sed et ἐπιδέξια [vel τὸν ἐπιδέξια τρόπον] πίνειν, Athen. 11, [p. 463, F; 464, A], ut οἰνοχοεῖν ἐνδέξια, Il. [A, 597], Stando vel convertendo se ad dextram. Quod tamen et aliter exponi docebo in Ἐπιδεξίως. [Ἐπιδέξια ὀρέγειν προπόσεις, Critias ap. Athen. 10, p. 432, E. Προπόσεις ἐπιδέξια νωμῶν id. 13, p. 600, E. Hemst. Eupolis ap. Poll. 2, 159 : Ὅταν δὲ πίνωσι τὴν ἐπιδέξια. Signif. eadem qua infra ἐπιδεξίως, Decenter, Scite, Nicomachus ap. Athen. 7, p. 291, C : Τόπον λαβόνθ' ἕνα μερίσαι κατ' εἶδος τῆς τέχνης ἐπιδέξια. Sed Poll. 2, 159 quod a Plat. in l. Theæt. in Ἐπιδεξιελευθέρως citato pro δεξιῶς poni dicit, fallitur. Ille enim, qui ignoraret adj. ἐπιδέξιος, proprie dicit ἐπιδέξια vel ἐπὶ δεξιὰ de veste dextrorsum injicienda, ut Aristoph. Av. 1568 : Ἐπ' ἀριστέρ' οὕτως ἀμπέχει; Οὐ μεταβαλεῖς θοἰμάτιον ὧδ' ἐπὶ δεξιάν; ubi olim δεξιά. Similiter Anaxandr. Stob. Fl. vol. 3, p. 441 : Μεταλαμβάνων ἐπιδέξι' αὐτοῦ τὸν τρόπον. Cui l. conf. l. Plut. in Ἐπαριστέρως cit. L. Dind.]

Ἐπιδεξίως, Scite, Convenienter, Decenter, Lepide, [Comiter, Gl.] cui opp. ἐπαριστέρως, Bud. ex Athen. Ἐπιδέξια [ἐνδέξια] οἰνοχοεῖν ap. Hom. Eust. intelligi posse ait pro ἐπιδεξίως. Sic certe et ap. Plat. Theæt. ἐπιδέξια accipitur adv. pro Decenter. [V. Ἐπιδεξιελευθέρως. Iisdem signiff., quæ in adj. positæ sunt, Polyb. 3, 19, 13 : Ἐδόκει οὐ μόνον ἐπιδ., ἔτι δὲ μᾶλλον ἀνδρωδῶς κεχρῆσθαι τοῖς πράγμασι· 4, 35, 7 : Οἱ δυνάμενοι τῶν ἀνθρώπων ἐπιδ. ὁμιλεῖν τοῖς συμπεριφερομένοις. Plut. Mor. p. 429, D : Παροψίδος ἢ κύλικος κοινωνεῖν ἐπιδ. Ponit etiam Poll. 2, 159.]

Ἐπιδεξιότης, ητος, ἡ, Dexteritas. Ap. Plut. [Mor. p. 441, B] ἐπιδεξιότητες ea fere signif., qua ἐπιδέξιον et εὐτράπελον conjungit Aristot. [Thales ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 113 Gaisf. Wakef. Sive ap. Diog. L. 1, 78. Hemst. Aristot. Eth. Nic. 4, 14. Ex Æschine p. 34, 20 : Τῆς ἐν τοῖς πότοις ἐπιδεξιότητος (Philippi), citat Thomas p. 342. Polyb. 4, 82, 3 : Διὰ τὴν ἐπ. καὶ νουνέχειαν τἀνδρός· 18, 11, 6 : Τὴν ἐπιδ. τὴν Ἀννίβου καὶ τὴν ἀγχίνοιαν. Et alibi.]

[Ἐπιδεξιοῦμαι. Diog. L. 2, 4 : Ἐπιδεξιοίμεθα τοῖς ἐκείνου λόγοις, Nos inter nos accipiamus sermonibus,

interpr. Aldobrandinus. Corruptum judicavit Casaubonus.]

['Επιδεξιπολίης, Hesychio ἐκ τῶν δεξιῶν μερῶν περιστρέψας. « Expositio docet compositum esse ex ἐπὶ, δεξιὸς, et πολέω. » Albert.]

['Επίδεξις. V. 'Επίδειξις.]

['Επιδέξιως. V. 'Επιδείξιος.]

'Επίδερις, Polluci 2, [174], τὸ ἐν μέσῳ σχίσματι σκαίρων σαρκίον, Caruncula illa, quæ in media muliebris pudendi fissura subsultat, quæ Eod. teste et νύμφη dicitur, et μύρτον, et κλητορίς [κλειτορίς. Codd. ἐπίδερρις, Falckenburgius ἐπιδορίς.]

['Επιδέρκομαι.] 'Επιδέρκω, Inspicio, Intueor. Hesiod. Op. [266] : Καί νυ τάδ' αἶψ' ἐθέλησι, ἐπιδέρκεται, οὐδὲ λέληθε. [Th. 760 : Οὐδέ ποτ' αὐτοὺς ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν. L. D. Quint. 9, 330; Manetho 4, 373. Wakef. Var. script. Hom. Od. A, 16.]

'Επίδερκτος, ὁ, ἡ, Visus, Sub aspectum cadens, Quem intueri possumus, s. Videndus, Quem intueri et videre fas est. Plut. [Mor. p. 17, E], ex Empedocle : Οὔτ' ἐπίδερκτα τάδ' ἀνδράσιν οὔθ' ἁπάκουστα, Οὔτε νόῳ περίληπτα. [Utrumque adj. ap. Plut. est oxytonon, pariterque ap. Sext. p. 596, 28.]

'Επιδερμίς, ίδος, ἡ, quæ et 'Επιδερματὶς, ίδος, ἡ, Cuticula sensu destituta et toti veræ cuti supertensa, Gorr. [Cutis, Gl. Forma ἐπιδερμὶς crebo utitur Hippocr. p. 240, 241.] In VV. LL. ἐπιδερματὶς, Pellis quæ est inter digitos anserum et cygnorum, et hujusmodi avium, ex Aristot. [Formam ἐπιδερματὶς, significatione Cuticulæ Schneidero suspectam, simplici δερματὶς conatus est tueri Bast. ad Aristoph. Pl. p. 494. De præputio Theoph. Protosp. p. 902 : 'Επιδερματὶς, ἥτις ὀνομάζεται πόσθη. 'Επιδερμὶς de avium cuticula schol. Hom. Il. B, 460 ex Aristot. Psell. Laud. pedic. p. 89 fin. suæ ed. citat Boiss.]

['Επίδερρις. V. 'Επίδερις.]

'Επίδεσις, εως, ἡ, Obligatio, Galen. [vol. 2, p. 398, A. Weigel. Hippocr. p. 450, 22 : 'Επιδέσιας παντοίας. Conf. p. 744, B, G, Aret. p. 85. Cum genit. Hippocr. p. 49, 39 : 'Επίδεσις ἑρίων καὶ τῶν τοιούτων. Ap. African. Cest. c. 8, p. 292, col. 2, 22 : Τῇ εὐτονίᾳ τῆς ἐπιδήσεως ὁ ἵππος ἁλῷη, vitiose pro ἐπιδέσεως. L. Dind.]

['Επίδεσμα, τὸ, Fascia. V. 'Επίδεσμος.]

'Επιδεσμεύω, in VV. LL. Obligo, [Innecto, Gl. Epigr. Anth. Pal. 11, 125, 4 : Οὓς κλέπτεσκεν ἀπ' ἐνταφίων τελαμῶνας εἰς ἐπιδεσμεύειν πέμπε φίλῳ Κρατίᾳ, quod dicitur pro ἐπιδέσμευσιν, ut ib. 5 εἰς ἐνταφιάζειν pro εἰς ἐνταφιασμόν. Theodot. Jes. 3, 17.]

'Επιδεσμέω, [Deligo, Gl. Apollodor. Poliorc. p. 43, 22 : 'Επιδεσμούμενα σχοινίοις· et ib. 36; 44, 31; 45, 3. L. D. Imperat. Galen. vol. 14, p. 339, 15 : Καταπλάσας ἐπιδέσμει· et p. 347, 4 : 'Επ. ἁλαφρῶς. Infin. ib. p. 419, 8 : Τὴν ἀκροποσθίαν ἐπιδεσμεῖν παπυρίῳ. Hippiatr. p. 50, 19 : Περίθες τῷ ὀφθαλμῷ, καὶ ἐπιδέσμει. It. ib. p. 51, 27; 60, 27; 66, 1; 98, 7; 156, 4 et 27, aliisque multis Il. Hask. Schol. Basilii ad Greg. Naz. ap. Bast. ad Greg. p. 874 : Σπλῆνες τὰ ὑπὸ τῶν γραϊδίων τοῖς βρέφεσιν ἐπιδεσμούμενα. Alex. Trall. 1, p. 27, 51, citat Struv.]

['Επιδέσμιον, τὸ, Fasciola, Gl.]

['Επιδεσμὶς, ίδος, ἡ, i. q. ἐπίδεσμος. Galen. Isag. 20, vol. 2, p. 398, A; Cassius Probl. 57.]

['Επίδεσμον, τό. Ad hanc formam enim referendus l. Aristoph. ab HSt. in 'Επίδεσμος, quod v., cit., ubi est ἐπίδεσμον ἐπρίω.]

'Επίδεσμος, ὁ, Ligamen, Id quo vulnus obligatur. [« Medicinalis fascia qua vulnus obligatur. V. in Σκάφιον. » HSt. Ms. Vind. Deligatio, Gl.] Aristoph. Vesp. [1140.] A Bud. exp. Fascia, in hoc l. Diosc. : Ἀντὶ ἐπιδέσμου περιειλούμενος. [Phryn. Ecl. p. 292 : 'Επίδεσμος καὶ ἐπίδεσμοι ἀρσενικῶς· οὕτω μὴ λέγε, ἀλλὰ κατάδεσμος· οὐδετέρως δὲ τὸ ἐπίδεσμον καὶ τὰ ἐπίδεσμα, ὡς οἱ ἀρχαῖοι. Eust. Od. p. 1390, 56; 1598, 17. Lobeck. : « Τὸ ἐπίδεσμον cum certi generis designatione præter Ælianum, plurali utentem N. A. 8, 9, Galen. De comp. med. 4, 5, p. 746. Simplex τὸ δέσμα in usu fuisse negant (ex. unum attulimus in ipso. L. D.) : neque τὸ ἐπίδεσμα reperi : sed τὰ ἐπιδέσματα ap. Hippocr. crebrum est. V. Corai. ad l. De a. et l. p. 226 et intt. Thom. p. 502. Ὁ ἐπίδεσμος Galen. Comm. in Hipp. De off. med. 3, p. 76, F, Arrian. Epict. 1, 18, 101, Plut. et alii, nullus antiquus auctor. » 'Επιδέσμων Hippocr. p. 24, 15; 745, C, pro quo p. 744, A, ἐπιδέσματα. Aristot. H. A. 9, 44.]

['Επιδεσμοχάρης, ὁ, ἡ, Fasciis gaudens. Epitheton podagræ ap. Lucian. Tragœdop. v. 197, ubi vocativ. ἐπιδεσμοχαρές.]

['Επιδεσπόζω, Impero. Æsch. Pers. 241, στρατῷ.]

['Επιδετέον, Obligandum. Matthæi Med. p. 149. L. Dind.]

'Επιδευὴς, ὁ, ἡ, Indigus. Hom. Od. Δ, [87] : Πυροῦ καὶ κριθῶν ἐπιδευής. [Il. M, 299 : Λέων, ὅστ' ἐπιδευὴς δηρὸν ἐὴ κρειῶν. Herodot. 4, 130 : Τῶν πάντων ἐπιδευέες. Apoll. Rh. 1, 866 : Γάμων ἐπιδευέες. Et cum negat. ut sit i. q. Abundans, Hesiod. Th. 605 : Οὐ βιότου ἐπιδευὴς ζώει. Hom. Il. I, 225 : Δαιτὸς μὲν ἔισης οὐκ ἐπιδευεῖς· N, 622 : Ἄλλῃ μὲν λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς. Theocr. 22, 160 : Οὔτε φυῆς ἐπιδευὴς οὔτε νόου. Absolute Hom. Il. E, 481 : Κτήματα, τά τ' ἔλδεται, ὃς κ' ἐπιδευὴς. De imbecillis Hom. Od. Φ, 185 : Πολλὸν δὲ βίης ἐπιδευέες ἦσαν· et cum genit. pers., ut sit Inferior alio, 253 : Εἰ δὲ τοσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμὲν ἀντιθέου Ὀδυσῆος. (Pro quo Il. Apoll. 338 : Μηδέν τι βίην ἐπιδευέα κεῖνου, ubi βίης restituit Ilgen. V. 'Επιδεύομαι.) Et ead. signif. absolute Ω, 171 : Οὐ δέ τις ἡμείων δύνατο ... βιοῖο νευρὴν ἐντανύσαι, πολλὸν δ' ἐπιδευέες ἦμεν. Porro notanda phr. Il. T, 180 : Ἵνα μή τι δίκης ἐπιδευὴς ἔχησθα. Schol. Ἵνα μηδὲν δέῃ σοι τοῦ δικαίου. De re Apoll. Rh. 2, 315 : Βούλεται ἀνθρώποις ἐπιδευέα θέσφατα φαίνειν μαντοσύνης, Manca et obscura.]

'Επιδεύομαι, Egeo. Hom. Il. B, [229] : Χρυσοῦ ἐπιδεύεται. [Σ, 77 : Σεῦ ἐπιδευομένους. Theognis 942 : Σοφίης οὐκ ἐπιδευόμενος. Nicand. Th. 57.] Ex Phocyl. autem ἐπιδεύης affertur, ubi potius leg. ἐπιδεύῃ. [V. 130 : Ἀρχόμενος φείδου πάντων, μὴ τέρμ' ἐπιδεύῃς. V. Δεύομαι, p. 1038, C (ubi ἐδεύετο scrib. pro ἐδεύετο). Præterea pro ex. activi habetur locus Sapphonis ap. Longin. De subl. 10, 2 : Τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεύστην φαίνομαι, ubi alii libri πιδεύειν et πιδεύκην. Fut. Apoll. Rh. 3, 717 : Ἴστω Γαῖα, ὅσσον σθένος ἐστὶν ἐμεῖο, μή σ' ἐπιδευήσεσθαι, ἀνωτά περ ἀντιόωσαν. || Careo. Hom. Od. O, 371 : Νῦν δ' ἤδη τούτων ἐπιδεύομαι. || Inferior sum, ut supra ἐπιδευὴς, Hom. Il. E, 636 : Πολλὸν χείνων ἐπιδεύεται ἀνδρῶν· et cum genit. rei, Ψ, 670 : Ἦ οὐχ ἅλις ὅττι μάχῃς ἐπιδεύομαι; (Pro quo Apoll. Rh. 2, 1220 : Οὔτε γὰρ ὦδ' ἀλκὴν ἐπιδευόμεθα. Conf. 'Επιδευής.) Et cum duplici genit. Ω, 385 : Οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπιδεύει' Ἀχαιῶν. V. etiam 'Επιμηλάς.]

'Επιδεύτερον, Iterum, VV. LL. [Fort. ex Hom. Od. Γ, 161 perperam intellecto.] Scribitur sæpius διῃρημένως.

['Επιδεύτερος, α, ον, Secundarius. Suidas v. Ἀριστομένης : Κωμικὸς τῶν ἐπιδευτέρων τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, et iisdem verbis in Φρύνιχος Ἀθην. Hemst. Minus probabiliter conjiciebat Salmas. ad Achill. Tat. 4, 3 : Ἐπιδεύτερα φέρεται· de quo l. v. Jacobs. Animadv. p. 695. Hasz. V. id. Suidas v. Νικόστρατος.]

['Επιδευτερόω. Antiatt. Bekk. p. 93, 18 : 'Επιτριτῶσαι, ὡς ἐπιδευτερῶσαι, Ἀναξίλας Ἀγροίκῳ. Est autem Iterare. Chron. Pasch. p. 286, 17 : Ὅσα εἶπεν αὐτὸς, ἄγγελος κυρίου ἐπιδευτέρωσεν. L. D. Ita Epiphan. t. 2, p. 249, C : 'Επιδευτέρωσεν αὐτοῦ τὴν προφητείαν· et t. 1, p. 791, A : Τὴν δὲ ἐπιδευτερουμένην πάλιν ἔνδυσιν. Hasz.]

['Επιδευτέρωσις, εως, ἡ, Iteratio. Symm. Ps. 76, 11, ubi lxx ἀλλοίωσις.]

['Επιδεύω, Irrigo. Orph. Arg. 1074 : Βροτείῳ δ' ἐπιδεύεται αἵματι κρητήρ. Divisim Anyte Anth. Pal. 7, 208, 4 : 'Επὶ δ' ἀργαλέαν βῶλον ἔδευσε φόνῳ.]

'Επιδέχομαι, Accipio, Recipio, Admitto; exp. etiam Expecto et excipio. [Forma Ion. Herodot. 8, 75 : Ὡς ἐπιδέχοντο οἱ Θεσπιέες πολιήτας. Dionys. A. R. 1, 63 : Τὰς πρεσβείας ἐπιδέξασθαι τὰς παρὰ τῶν ἀριστηκότων. Polyb. 22, 1, 3 : Ἅπαντας τοὺς παραγινομένους, ἐπιδέχετο φιλανθρώπως. Demosth. p. 139, 1 : Τοῦτ' ἤδη πᾶσαν ἐπιδέχεται κατηγορίαν. Æschin. p. 7, 33 : Οὕτω γὰρ χρὴ καθαρὸν τὸν βίον εἶναι τοῦ σώφρονος ἀνδρὸς ὥστε μὴ ἐπιδέχεσθαι δόξαν αἰτίας πονηρᾶς. « Πόλεμον ἐπιδ. Polyb. 4, 31, 1; δαπάνην 10, 28, 4. 'Επιδεχόμενος ὅτι φόρους δώσει 'Ρωμαίοις, 27, 8, 2, ubi ὑποδ. edd. Conf. 'Επιδε-

κτέον. Ἡ πολεμικὴ χρεία οὐκ ἐπιδέχεται πρόφασιν, 6, 24, 7, et alibi similiter. Ἐπιδέχεσθαι τὴν παρρησίαν τινός, 33, 15, 6, quod alibi ἀποδ. dixit. Πᾶσαν ἐπιδεχόμενος λοιδορίαν κατὰ τοῦ βασιλέως, 31, 10, 4.» Ex Schweigh. Lex. Plut. Mor. p. 956, E: Πῦρ οὐκ ἐπιδέχεται τὸ ὑγρόν. De sustinendo onere Antig. Car. c. 166: Ἐπιδέχεσθαι πᾶν βάρος (paludem quandam). || Intransit. Achmes Onir. c. 151, p. 120: Δένδρα φυόντα ἐν τῇ θαλάσσῃ καὶ πέτρα ἢ ἐν ἄλλοις οἷς οὐκ ἐπιδέχεται φύτρωσις δένδρων, Convenit. L. Dind.] A

Ἐπιδέω, Obligo, ut Galen.: Ἐπιδῆσαι τὸ ἡλκωμένον μόριον. [Τὴν χεῖρα, Plut. Cat. min. c. 70. Alligo super, ut infra med., Aristoph. Ran. 1038: Τὸ κράνος πρῶτον περιδησάμενος τὸν λόφον ἡμελλ' ἐπιδήσειν.] Et, Ἐπιδεδεμένος τὰ τραύματα, Obligatus vulnera, i. e. Obligata habens [ap. Xen. Cyrop. 5, 2, 32 et 4, 10. Ib. 2, 3, 19: Ἐπιδεδεμένους τὸν μέν τινα ἀντικνήμιον, τὸν δὲ χεῖρα. Illigo, Apollod. Poliorc. p. 46 fin.: Ἐν τοῖς κανόσιν ἐπιδέδενται τὰ καδιόθυρα. Med. Alligo super, Herodot. 1, 171: Καὶ γὰρ ἐπὶ τὰ κράνεα λόφους ἐπιδέεσθαι Κᾶρές εἰσι οἱ καταδέξαντες. Plut. Mor. p. 80, B: Τοὺς λόγους ὥσπερ ἱμάντας ἢ σφαίρας ἐπιδούμενος πρὸς ἀλλήλους, ubi περιδ. conjecit Wyttenb., quod v.] B

[Ἐπιδέω, unde impers. Ἐπιδεῖ, Opus est. Plat. Leg. 4, p. 709, D: Τῆς τέχνης ἀν μόνον ἐπιδέει. Dionys. A. R. 6, 63: Ἐὰν δὲ καὶ ἄλλης ἐπιδέῃ βοηθείας. Non impersonaliter Plut. Mor. p. 975, C: Ῥητορείᾳ χιγλίῶν ἐπιδέουσα καὶ βήματος, ubi olim ἔτι δέουσα. Herodot. 7, 28: Τετρακοσίας μυριάδας, ἐπιδεούσας ἑπτὰ χιλιάδων. Eodemque modo Dio Cass. 59, 6.] Ἐπιδέομαι, Insuper egeo, simpl. Egeo, [Indigeo, Gl.] δέομαι: ut Plato Timæo [p. 33, C]: Ὀμμάτων τε γὰρ ἐπιδεῖτο οὐδὲν, Nec enim oculis egebat, Cic. [Conv. p. 204, A: Οὗ ἂν μὴ οἴηται ἐπιδεῖσθαι Leg. 6, p. 766, C: Τὴν ἀρχὴν πλείον ἢ τριάκοντα ἐπιδεομένην ἡμερῶν, Cui desint plus 30 diebus. Xen. Conv. 8, 16: Οὐδὲν ἐπιδεῖται λόγου. De forma poet. Ἐπιδέομαι v. in ipsa. || Supplico. Achmes Onir. c. 12, p. 14: Οὐχ ὑπακουσθήσεται περὶ ὧν ἂν ἐπιδεηθῇ. Et futurum cum genit. c. 13, p. 15 bis. L. Dind.]

[Ἐπιδεῶς. V. Ἐπιδεής.]

[Ἐπιδηκτικός, ἡ, ὄν, Mordens. Clem. Al. p. 122. Kall. Ut puto, leg. ap. Clem. Al. Pæd. 1, 9, p. 144. Routh.] C

[Ἐπιδήλιον, τό, Epidelium, χωρίον ἐν ὅροις Βοιατῶν Ἀπόλλωνος ἱερόν· τὸ γὰρ τοῦ Ἀπόλλωνος ξόανον, ὃ νῦν ἐστιν ἐνταῦθα, ἐν Δήλῳ ποτὲ ἵδρυτο, sec. Pausan. 3, 23, 2 seq. L. Dind.]

[Ἐπίδηλος, Dor. Ἐπίδαλος, ὁ, ἡ, Pestifer. Hesych.: Ἐπίδαλον, λοιμικόν. L. Dind.]

Ἐπίδηλος, ὁ, ἡ, Manifestus. [Theognis 442: Οὐδεὶς γὰρ πάντ' ἐστὶ πανόλβιος· ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλὸς τολμᾷ ἔχων τὸ κακὸν κοὐκ ἐπίδηλος ὅμως.] Aristoph. Pl. [368]: Ἀλλ' ἔστιν ἐπίδηλόν τι πεπανουργηκότι [ubi ponitur pro ὅμοιος, Similis. Aliter Eq. 38: Ἐπίδηλον ἡμῖν τοῖς προσώποισιν ποιεῖν, ἢν τοῖς ἔπεσι χαίρωσι καὶ τοῖς πράγμασι· Thesm. 575: Ὅτι μὲν φίλος εἰμ' ὑμῖν ἐπίδηλος ταῖς γνάθοις. Herodot. 8, 97: Θέλων μὴ ἐπίδηλος εἶναι τοῖσι Ἕλλησι. Cum partic. Aristoph. Eccl. 661: Κλέπτων δήπουθ' ἐπίδηλος. Excellens, Insignis, Xen. OEc. 21, 10: Μηδὲν ἐπίδηλον ποιήσουσιν οἱ ἐργάται. L. D. Aristot. Meteor. 2, 4: Ὁ δ' ἀὴρ ἐπίδηλος. Szaszk. Id. De gen. an. 1, 20 init.: Ἐπίδηλον ποιεῖ εἰς πλῆθος τὴν ἀπόκρισιν. L. D. Hippocr. Aph. 2, 24: Ἡμέρα ἐπ. τῶν ἑπτὰ ἡ τετάρτη. Galen.: Ἐπιδήλους καὶ θεωρητὰς εἶωθεν ὁ Ἱ. ὀνομάζειν ἡμέρας, ἐν αἷς τι σημεῖον φαίνεται δηλωτικὸν τῆς ἐσομένης κρίσεως ἐν ἑτέρᾳ τινὶ τῶν κριτικῶν ἡμερῶν. Weigel. Comparat. Aristot. H. A. 7, 1, p. 582, 3: Καὶ τῶν ἀρρένων δὲ ἐπιδηλότεροι γίνονται οἱ μαστοί. Superl. ib. 6, 14, Aret. p. 92. Comparativi neutro adverbialiter posito Theolog. ar. p. 22, 26. L. Dind.] D

Ἐπιδηλοτέρως, Manifestius, Clarius. [Aristot. H. A. 8, 21 fin. Et superlat. Ἐπιδηλότατα, id. 3, 1 med., De gener. anim. 1, 19, pro quo ib. paullo inf. Ἐπιδηλοτάτως.]

[Ἐπιδηλόω, Declaro, Ostendo, Significo. Philostr. V. Apoll. 5, 34: Τουτὶ γὰρ καὶ τῷ νεύματι ἐπιδήλου. Andr. Cret. p. 70. Kall. Pass. Hierocl. In Pythag. p. 222: Ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς ἐπιδηλοῦται. Theophr. vol. 5, p. 192 ed. Schneid. L. Dind.]

[Ἐπιδήλως, Manifesto. Aristoph. Thesm. 799: Οὕτως ἡμεῖς ἐπιδ. ὑμῶν ἐσμὲν πολὺ βελτίους. Hippocr. p. 391, 24: Ἐπιδ. ἂν δοκοίη ὠφεληκέναι· 32: Φλαῦρόν τι πρήξειν [ἂν] ἐπιδ. Aristot. Probl. 10, 35, et alibi.]

[Ἐπίδηλωσις, εως, ἡ, Manifestatio. Phot. Bibl. cod. 200, p. 162, 37: Τὰς διὰ τῶν ῥημάτων ἐπιδηλώσεις. Gregor. Nyss. t. 1, p. 914, C: Ἐπιδηλώσει τῇ αὐτοῦ. Hase.]

Ἐπίδημα, τό, Saltus, Mansio, si VV. LL. credimus. [Pro Ηἠδημα et Ἐπιδημία.]

Ἐπιδημεύω, pro ἐπιδημέω ap. poetas dicitur, in ea signif., qua pro ἐνδημέω ponitur, i. e. Domi et in urbe mea versor. Hom. Od. Π, [28]: Οὐ μὲν γάρ τι θάμ' ἀγρὸν ἐπέρχεται, οὐδὲ νομῆας, Ἀλλ' ἐπιδημεύεις, i. e. ἐν πόλει διατρίβεις, Eust.

Ἐπιδημέω, i. q. ἐνδημῶ, Adsum in urbe, Domi in urbe sum, Domi sum. Xen. Cyrop. 7, [5, 69]: Εἴτ' ἐπιδημῶν αὐτὸς τυγχάνει, εἴτε καὶ ἀποδημῶν. [H. Gr. 2, 4, 14: Οὐδ' ἐπιδημοῦντες ἐργαζευόμεθα· 3, 3, 7: Ὅτι ἐπιδημεῖν οἱ παρηγγελμένον εἴη. Plato Theæt. p. 173, E: Τὸ σῶμα μόνον... ἐπιδημεῖ· Criton. p. 52, B: Διαφερόντως ἐν αὐτῇ (urbe Ath.) ἐπιδήμεις.] Æschin. [p. 71, 41]: Οὐκ ἐπιδημοῦντος ἐν Μακεδονίᾳ Φιλίππου, ἀλλ' οὐδ' ἐν τῇ Ἑλλάδι παρόντος, ἀλλ' ἐν Σκύθαις μακρὰν ἀπόντος. Sic Thuc. 1, [136]: Οὐκ ἔτυχεν ἐπιδημῶν. Et simpl. Præsens sum: ut Synes. Ep. 149: Ἡμῖν αὖ καὶ ἀπὼν ἐπιδημεῖς τῇ μνήμῃ. || In populo grassor, s. Populatim grassor, Bud.; ut ἐπιδημῶν νόσημα, Galen. Ad Glauc. Therap. 14: Κατὰ δὲ τοὺς ἐπιδημήσαντας ἄνθρακας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. [Hippocr. p. 46; Galen. vol. 4, p. 28, C.] || Publico me committo, In publicum prodeo, In medium prodeo, ut Bud. exp. illud Dem. [p. 571, 22]: Οὐκ ἔχων πρότερον λαβεῖν αὐτὸν, ὡς ἔφη, τοῖς μυστηρίοις ἐπιδημοῦντος ἐπελάβετο. || Peregre domum advenio. [Xen. Comm. 2, 8, 1: Ἐκ τῆς ἀποδημίας... νῦν ἐπιδημήσας.] Dem. [p. 1173, 5]: Ἐπεδήμησεν ἐκ τῆς ἀποδημίας, Peregre rediit. Æschin. [p. 84, 42; 90, 23], ἐπιδημῶ εἰς τὴν πόλιν. Synes.: Τῇ πατρίδι δ' ἐπιδημήσας ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου, Posteaquam veni in patriam ex Ægypto. || Peregre advenio. Strabo: Ξένοι δὲ οὐκ ἐπιδημοῦσι ῥᾳδίως, Peregrini vero eo non facile veniunt. Herodian. 8, [2, 9]: Ἔνθεν πολύ τι πλῆθος ἐπεδήμει, οὐ πολιτῶν μόνον, ἀλλὰ ξένων τε καὶ ἐμπόρων. Seu simpl. Advenio. Plato Ione [init.]: Πόθεν ταῦν ἡμῖν ἐπεδεδήμηκας; ἢ οἴκοθεν, ἐξ Ἐφέσου; [Demosth. p. 1352, 19: Κατέγεσθαι παρ' αὐτῷ, ὅτε εἰς τὰ μυστήρια ἐπεδήμησαν, ἐν Κορίνθῳ οἰκοῦσι. Plato Parm. p. 126, B: Ἐπεδήμησε δεῦρο ἐκ Κλαζομενῶν. Cum εἰς Demosth. p. 1357, 17: Ἐπεδήμησαντες τουτονὶ εἰς τὰ Μέγαρα. Cum πρὸς Diog. L. 9, 28: Οὐκ ἐπιδημήσας τὰ πολλὰ πρὸς αὐτούς. De diis, ut infra ἐπιδημία et ἐπίδημος, Aristoph. Thesm. 40: Ἐπιδημεῖ γὰρ θίασος Μουσῶν ἔνδον μελάθρων... μελοποιῶν. Callim. Apoll. 13: Τοῦ Φοίβου... ἐπιδημήσαντος. Cum dat. Sozom. H. E. 5, 21, p. 213, 27: Ἐπιδημήσαντος αὐτοῖς τοῦ Χριστοῦ. De ejusdem adventu in terras s. incarnatione dictum v. ap. Suicer.] || Peregre ago in aliquo loco, Bud. ex Athen.: Ἐπιδημῶν ταῖς Ἀθήναις. [Id. 4, p. 138, D: Ἀνὴρ Συβαρίτην ἐπιδημήσαντα τῇ Σπάρτῃ.] Xen. [Comm. 1, 2, 61]: Τοὺς ἐπιδημοῦντας ἐν Λακεδαίμονι ξένους ἐδείπνιζε. [Plat. Leg. 8, p. 845, A: Ξένος ἐπιδημήσας· Prot. p. 342, C: Ἐάν τις ξένος ὢν ἐπιδημήσῃ. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 87, 32: Ὁπόσοι ἂν Σιδωνίων... ἐπιδημῶσιν... Ἀθήνησιν. Et ib. n. 1193, 34. Alia vol. 2, p. 126, 12: Τῶν ἐπιδημούντων παρ' ἡμᾶς ξένων.] || Accedo, ut Bud. ap. Lucian. [D. mort. 3, 1] interpr., Ἔοικας οὐκ ἐπιδεδημηκέναι τῇ Ἀιδαδείᾳ. Huc referri potest illud Naz. de Spiritu sancto: Τοῖς μαθηταῖς κατὰ μέρος ἐπιδημεῖ· nam exp. Adit, Obtingit. [Athen. 1, p. 1, C: Οἱ δ' ἐν τῷ δείπνῳ ὅθεν ἐπιδημήσαντες δειπνοσοφισταί. Strong. Anon. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 186, 25: Ὅταν ἡ σελήνη τούτοις (sideribus quibusdam) ἐπιδημήσῃ. || Vitam traducere, Vivere. Inscr. ap. Gualt. in Tab. Sic. n. 258: Ἐπεδήμησεν ἔτη ξ. Alia Cp. Christ. l. 2, p. 175: Ἐπεδήμησα καλῶς. Ducang. Cum ἀποδ. confusum Diod. 1, 67.]

[Ἐπιδημηγορέω, Concionor in s. super. Appian. Civ. 1, 96: Καρδίωνα παραστησάμενος αὐτῷ τοῖς ποσὶ δεσμὸν τρισύπατον ἐπεδημηγόρησε καὶ κατέκανε.]

Ἐπιδήμησις, εως, ἡ, Adventus, peregre se. Plato

Epist. 7, [p. 330, B]: Ὁ πρῶτος δὴ χρόνος τῆς εἰς Συ- A
κελίαν ἐμῆς ἐπιδημήσεως.

Ἐπιδημητικός, ἡ, ὄν, Domi et quasi intra populi sui fines manere solitus, manere amans, lubenter manens: ab ea τοῦ ἐπιδημέω signif., qua pro ἐνδημέω capitur, ut ἐπιδημητικοὶ ὄρνιθες καὶ ἐγχώριοι, Basil.: quos opponi τοῖς ἐκτοπιστικοῖς scribit Bud. [Eadem contraria ap. Aristot. H. A. 1, 1, p. 488, 13. || De pretio habitationis militum Cod. Justin. 12, 41 « De metatis et epidemeticis. » Quod alii masc. gen. dictum putarunt. Sed recte Ducang. confert Justin. Nov. 134 (Auth. Coll. 9, 17, 1): Μήτε ἀγγαρείαις ἢ τοῖς καλουμένοις ἐπιδημητικοῖς ἢ ἑτέρᾳ οἱαδήποτε ζημίᾳ βαρύνειν τοὺς ἡμετέρους ὑποτελεῖς.]

Ἐπιδημία, ἡ, Adventus. Greg.: Ἑορτάζομεν σήμερον ἐπιδημίαν θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους, ἵνα πρὸς αὐτὸν ἐκδημήσωμεν. Alibi, Ἑορτάζομεν ἐπιδημίαν τοῦ πνεύματος. [Sic Χριστοῦ ἐπιδ. Basil. M. vol. 3, p. 41, B. De adventu deorum in terras dicti, ut ap. Aristid. vol. 1, p. 184, exx. contulit Vales. ad Euseb. H. E. 9, 7, p. 445, 5, Spanh. ad Callim. Apoll. 13.] Herodian. B
3, [14, 8]: Οἱ δὲ Βρετανοὶ τῇ τοῦ βασιλέως ἐπιλαγέντες αἰῳνιδίῳ ἐπιδημίᾳ. Et quod in Pand. [1, 16, 4] legitur de officio proconsulis: Hoc etiam observare oportet, ut per eam partem provinciam ingrediatur, per quam ingredi moris est, et quas Græci ἐπιδημίας appellant, s. κατάπλους observare: Bud. interpr. Accessus ad civitatem aliquam. [Conf. Eckhel. D. N. vol. 4, p. 440. Qui addit: « Reperio præterea festum Ἐπιδημίαν constitutum Byzantii teste marm. Chandleri (Bœckh. C. I. vol. 2, p. 129, 17), in quo Orontes Olbiopolita laudatur etiam quod παραγινομένος εἰς ταν πολιν σεμνως μεν προεστα τας ἐπιδαμιας. » V. etiam Ἐπιδήμια in Ἐπίδημος. Procop. in Epist.: Οὐδὲ γὰρ οἱ Δελφοὶ ὅλως αὐτῶν ἀπέχονται τὸν Πύθιον ἵλεων ποιοῦντο, εἰ καὶ παρόντος εὐθὺς ἑορτὴν ἄγουσι τὴν ἐπιδημίαν Ἀπόλλωνος, citavit Meursius. Cum præp. εἰς inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 389, I, B, 6: Τῆς θεοῦ Ἁδριανοῦ πρώτης εἰς Ἀθήνας ἐπιδημίας. Conf. ib. n. 1348. De Ionis Chii libro Ἐπιδημίαι inscripto v. Bentl. Ep. ad Mill. p. 65 sq. Sic Xen. Reip. Ath. 1, 17: Διὰ τὰς ἐπιδημίας τὰς τῶν συμμάχων. Plut. Parm. C
127, A: Ἀναγνώρισέ με ἐκ τῆς προτέρας ἐπιδ. Demosth. p. 1357, 9: Ξένων οὐ πάνυ ἐπιδημία ἦν αὐτόθι. Vitam esse quasi quandam ἐπιδημίαν dixerat Menand. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 474. Cum genit. Phalar. Ep. 20, p. 102: Τῆς τοῦ ταλαιπωρεῖν ἀνεπαύσατο ἐπιδημίας. Plut. Mor. p. 117, F: Τοῦ τῆς ἐπιδ. ἐν τῷ βίῳ χρόνου. Χριστοῦ ἐπιδημίᾳ Basil. M. vol. 3, p. 41, B, de adventu ejus in terras. De qua signif. plura Suicer. || Dicitur etiam de rebus, et imprimis quidem de morbis apud medicos, ut Hippocr. p. 228, 54: Ὅταν νουσήματος ἑνὸς ἐπιδημίη καθεστήκῃ, et in ejusd. libris septem Ἐπιδημιῶν p. 938 sqq. Pro quo ap. Plut. Mor. p. 731, A, Ἀθηνόδωρον ἐν τῷ προτέρῳ τῶν Ἐπιδημίων. Nisi scrib. Ἐπιδημιῶν. De Hippocratis libris Ἐπιδημίαι Erot. Gl. p. 22, ut alibi ἐν α' Ἐπιδημιῶν etc. Τὰς Ἐπιδημίας Herodian. Π. σχημ. p. 47, 4. Cum genit. Aret. p. 3: Τρῶμα ἢ νούσων ἀλλοδαπῶν ἐπιδημίη. Hippocr. l. c. et Ep. p. 1271, 26. L. D. Aliter Ælian. N. A. 5, 13: Οἷόν δὲ ἄρα ἡ μέλιττα καὶ ὑετοῦ ἀπειλοῦντος ἐπιδημίαν. Ἐπιδ. et ἀποδ. confusa ap. Xen. D
Eph. p. 113, 4 ed. Loc.]

[Ἐπιδήμια, τά. V. Ἐπίδημος.]

[Ἐπιδημιακός, Ἐπιδήμιος. V. Ἐπίδημος.]

[Ἐπιδημιουργέω, Fabricor. Hippocr. Epist. p. 1285, 55: Ὡς εὐκαίρως κάρτα εἴη ἐπιδεδημιουργημένα, de mundo.]

[Ἐπιδημιουργός, ὁ.] Ἐπιδημιουργοὺς Thuc. schol. exp. ἄρχοντας πεμπομένους, φυλάρχων τάξιν ἔχοντας. Item, Quibus murorum reficiendorum cura commissa esset, addens et ex Asclepio, præp. ἐπὶ supervacaneam esse. Thuc. 1, [56]: Ὁμήρους δοῦναι, τούς τε ἐπιδημιουργοὺς ἐκπέμπειν, καὶ τὸ λοιπὸν μὴ ἐκδέχεσθαι, οὓς κατὰ ἔτος ἕκαστον Κορίνθιοι ἔπεμπον. [Procop. Anecd. p. 73. A.]

[Ἐπιδημίως, V. Ἐπίδημος.]

Ἐπίδημος, s. Ἐπιδήμιος, ὁ, ἡ, Versans in populo: ut ἐπίδαμος φάτις, Soph. [OEd. T. 494], Dor. pro ἐπίδημος, Rumor qui est in populo, Rumor qui vagatur per populum. [De dea, ut supra ἐπιδημέω et ἐπιδημία, Callim. Dian. 226: Πότνια ... Μιλήτῳ ἐπίδημε. De Christo Synes. p. 347, D: Καταβὰς μέχρι καὶ χθονὸς ἐπίδημος ἐρημίαις. || Publicus. Tryphiod. 428: Εἰλαπίνη δ' ἐπίδημος ἔην. || Popularis. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 412, 32: Οἱ ἐπίδαμοι τῶν κόσμων.] Sic ἐπιδήμιος, Qui versatur in populo, et domi: cui sc. opp. Qui peregre abest: Hom. Od. A, [233]: Ὄφρ' ἔτι καίνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν. Ibid. tamen [194], Ἐπιδήμιον εἶναι σὸν πατέρα, Eust. non vult esse simpl. Qui domi agit, sed Qui peregre reversus domi agit. [Cum dat., ut Callim., Apoll. Rh. 1, 827: Τῷ (πτολιέθρῳ) ὑμεῖς στρωφᾶσθ' ἐπιδήμιοι. Peregrino contrarium est ap. Tryphiod. 22: Οὐ μοῦνον ἦην ἐπιδήμιον ἄλγος, ἀλλὰ καὶ ἀλλοθρόοις κτλ.] Nonno autem ἐπιδήμιος ἀνὴρ, Qui est ex populo, Civis: pro quo ἔνδημος ap. Hesiod. Dicitur et ἐπιδήμιος πόλεμος [Hom. Il. I, 64], Bellum quod geritur inter populares, Bellum civile, quod et Domesticum ac intestinum bellum appellatur. Item, Ἁρπῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες, Il. Ω, [262] pro Raptores ex publico. Vulgo interpr. Publici raptores. Ut autem hic ἁρπακτῆρες ἐπιδήμιοι ἀρνῶν valet i. q. ἁρπακτῆρες τῶν τοῦ δήμου ἀρνῶν, sic ap. Apoll. Arg. 2, [1024] ἐπιδήμιος αἰδὼς videtur esse ἡ τοῦ δήμου: Οὐδ' ἰωνῆς αἰδὼς ἐπιδήμιος· ut sit, Neque est ulla publica verecundia concubitus: pro eo, quod est, Populus sine ulla verecundia in propatulo concumbit. [Herodot. 2, 39: Ἕλληνές σφισι ἐωσι ἐπιδήμιοι ἐμποροι. Ita libri mel., ceteri ἐπίδημοι. Latiori signif. epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 184, n. 2161, b: Ψυχὴ δ' ἀθανάτων βουλαῖς ἐπιδήμιός ἐστιν ἄστροις. || Publicus. Greg. Cor. p. 561: Τὸ δημόσιον ἐπιδήμιον (dicunt Iones). Eodem modo interpretantur Hesych., Suid., Etym. M. Vulgaris potius est Plut. Mor. p. 735, A: Ὑποθέμενος τοῦτο δὴ τοὐπιδήμιον, ὅ φησι Δημόκριτος. Ap. Poll. 4, 35, ubi inter oratoris epitheta ignominiosa refertur ἐπιδήμιος, expungendum est voc. e proximo ἐπιζήμιος natum.] In usu est et ap. Medicos, vocantes ἐπιδήμιον νόσον, aut ἐπίδημον: vel ἐπιδημικὴν, secundum quosdam, Morbum communem quidem et a communi causa natum, non tamen patrium et familiarem, sed potius externum et adventitium; quum contra ἔνδημος dicatur qui alicui regioni familiaris est et quodammodo vernaculus. [Utriusque formæ exx. Hipp. et Galeni nonnulla habet Fœs. OEc. v. Ἐπίδημος. Greg. Nyss. vol. 3, p. 467, A: Φρενῖτιν ἢ μανίαν ἤ τι τοιοῦτον κακὸν ἐπιδήμιον. Absolute dicti Ἐπιδήμια ex. v. in Ἐπιδημία, nisi ἐπιδημιῶν scribendum. || Ἐπιδήμια, τά, Festum in honorem hospitis celebratum s. Sacra diis eadem de caussa oblata. Himer. in Propemptico ap. Phot. Bibl. p. 376, 13 (p. 308 Wernsd.): Ἡρὶν ἐπιδήμια θῦσαι θεοῖς ἐνοδίοις εὐχόμεθα. Num. Perinthi ap. Eckhel. D. N. vol. 4, p. 440: Ἐπιδήμια β Σωτήρεια. L. D. Adv. Ἐπιδήμιος, schol. Nicand. Th. p. 19.]

Ἐπίδησις, εως, ἡ, Obtrusio, VV. LL. [V. Ἐπίδεσις.]

Ἐπιδιαβαίνω, Post alium, qui transiit, etiam ipse transeo, Eum, qui transiit, sequor. Xen. H. Gr. 5, [3, 4]: Καὶ διέβησαν πάλιν τὸν ποταμόν· οἱ δ' ἠκολούθουν μάλα θρασέως, καὶ ὡς φεύγουσι, διώξαντες, ἐπιδιέβαινον. [Eod. modo post διαβ. Herodot. 4, 122; 6, 70. Strab. 14, p. 662 addit Hemst., Pausan. 1, 36, 2 Wakef. ‖ « Ἐπιδιαβαίνειν ἐπὶ τοὺς βαρβάρους, Trajicere flumen et contra barbaros progredi, Polyb. 3, 14, 8. Sic ib. 71, 10 (ubi c. acc.); 4, 64, 9, ubi intelligitur ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Sed 5, 47, 1 pro τοὺς ἐπιδιαβαίνοντας haud dubie τοὺς ἔτι διαβ. legendum. (Sequitur τοὺς ἤδη διαβιβηκότας). » Schweigh. Lex. Cum dat. Strabo 2, p. 116: Οὐ γὰρ ἰσχύουσι τοσοῦτον ὥστε ἐπιδιαβαίνειν ἡμῖν. Ead. signif. cum accus. Dio Cass. 41, 47: Τὸν ποταμὸν ἐπιδιαβῆναι ἐπεχείρησεν· 50, 13; 60, 21. Joseph. A. J. 13, 1, 3. || Figurate id. ib. 15, 7, 9: Ἐπιδιέβαινε γὰρ ταῖς ἐλπίσιν ... καὶ μικρὸν οὐδὲν ἐπενόει.]

[Ἐπιδιαβάλλω, Philostr. V. S. 2, p. 581 (?).]

[Ἐπιδιαγιγνώσκω, s.] Ἐπιδιαγινώσκω, Recognosco, Iterum decerno, VV. LL. absque ullo exemplo. [Herodot. 1, 133: Τὰ ἂν νήφοντες προβουλεύσωνται, μεθυσκόμενοι ἐπιδιαγινώσκουσι. L. D. Synes. Ep. 67, p. 213, B: Ἐπιδιαγνῶναι τὰ τῆς ὑποθέσεως. Interpr. Controversiam disceptare. Hasr.]

'Επιδιαθήκη, ἡ, esse dicitur Posterius testamentum. Joseph. A. J. 17, 9, 4, ubi plurali. De alia signif. v. in 'Επιδιατίθημι.] A

['Επιδιαίρεσις, εως, ἡ, Subdivisio. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 796, 32 : 'Επιδ. ἐστιν ὅτε τῶν ἤδη διαιρεθέντων διαίρεσιν ἑτέραν ποιησώμεθα. Eadem fere Jo. Dam. vol. 1, p. 16, E. L. D. Phot. Bibl. cod. 199, p. 162, 10. || Ap. Heliod. Cocchii p. 86, 27 : Ἐὰν δὲ τετρωμένος ἢ ἐάν τε τεθλασμένος (ὁ ὑμὴν), τὴν ἐπ. ζητεῖ πρὸς ἀκίνδυνον θεραπείαν, et ib. 89, 21—90, 11, est Incisio ulterior, ut Cassii Probl. 1.]

['Επιδιαιρετέον, Insuper incidendum. Matthæi Med. p. 136, 28 : Μικρᾶς τομῆς ἐμβληθείσης, ἐπ. αὐτήν.]

['Επιδιαιρέω, Insuper incido. Heliod. Cocchii p. 89, 18 : 'Επιδιαιρεῖν δεῖ τὸν ὑμένα, et ib. 36, et pass. p. 86, 28 et seqq. || Distribuo. Polyb. 1, 73, 3 : Παραγενομένων αὐτοῖς εἰς ἑπτὰ μυριάδας Λιβύων, ἐπιδιελόντες τούτους ἐπολιόρκουν τοὺς Ἰτυκαίους. Diod. 19, 44. Cum dat. Dionys. A. R. 2, 55 : Πολίτας ποιησάμενος ταῖς φράτραις ἐπιδιεῖλε· 3, 31, utroque l. Distribuendi inter s. Attribuendi significatione, ut Appiani Mithr. 63 : 'Επιδιῄρει τοῖς πρέσβεσι τὴν ζημίαν. Aliter id. Hisp. c. 25 : Ὅθι ἔχουσιν αὐτοὺς ὁ Σκιπίων τοὺς ἰδίους ἵππους ἐπιδιῄρει, Adversus eos divisit. || Subdivido. Moschop. p. 21 ed. Titz. : Τὰ φωνήεντα ἐπιδιῄρηται εἰς μακρὰ καὶ βραχέα. Ubi respicitur prima literarum in consonas et vocales divisio. || Med. Inter se dividere, Herodot. 1, 150 : 'Επιδιελοντό σφεας αἱ ἑνδεκα πόλιες· 5, 116 : Τὸ ἐνθεῦτεν ἐπιδιελόμενοι τὰς πόλις ἐπόρθεον. L. Dindorf.] B

'Επιδιαίτησις, εως, ἡ, ex Diosc., pro Ordinatione victus.

'Επιδιάκειμαι, exp. Acquiesco. [Poll. 9, 96 : Ὁ ὑπερβαλλόμενος τῷ πλήθει τῶν μονάδων ἐμελλεν ἀναιρήσεσθαι τὸ ἐπιδιακείμενον ἀργύριον, Qui (in ludo πλειστοβολίνδα dicto) superasset numero monadum s. κύβων, tollebat argentum propositum s. præmium ludi. V. 'Επιδιατίθημι.]

['Επιδιακινδυνεύω, Insuper periclitor. Joseph. A. J. 14, 14, 3 : 'Επιδιακινδυνεύειν αὐτῷ τοὺς οἰκείους πολιορκουμένους.]

'Επιδιακρίνω, Insuper discerno, Postea discerno, secerno, etc. [Plato Gorg. p. 524, A : 'Επιδιακρίνειν, ἐὰν ἀπορῇτόν τι τὼ ἑτέρω. Et sec. conj. Astii Lach. p. 184, C, ubi ὥσπερ ἐπὶ τοῦ διακρινοῦντος. Dio Cass. 55, 27; 57, 20. Memorat et Poll. 6, 140.]

'Επιδιαλάμπω, Perluceo, Eluceo per, ut flamma per rimam, Theophr. H. Pl. 9, [3, 2. Cod. Urb. διλ.]

['Επιδιαλείπω, Spatium relinquo inter. Alex. Trall. 1, p. 105. Stauv.]

['Επιδιαλλάττω. Joseph. A. J. 16, 6, 8 : 'Επιδιαλλάττων τὰ γένη, Ut gentes nobis reconciliem. Hase.]

['Επιδιαλύω, Insuper dissolvo s. tollo. Matthæi Med. p. 92, 15 : Τὸ μὲν πλῆθος τῆς λαλιᾶς ἐπιδιαλύων (ὁ τῆς ἀναφωνήσεως τρόπος). Weigel.]

'Επιδιαμένω, Permaneo et persisto in. [Nicom. Introd. ar. 1, 2, p. 68 : Τῇ ἑαυτῶν ὠσίᾳ ἐπιδιαμένοντα. Basil. M. vol. 1, p. 71, D : Μηδὲ ἐπιδιαμένουσαν (τὴν ψυχὴν) μετὰ τὴν τῆς σαρκὸς διάλυσιν. L. D. Artemid. 1, 45. Hemst. Diog. L. Procem. § 11.]

['Επιδιαμονή, ἡ, Permansio. Marc. Anton. 4, 21. Anon. Orig. Contra Cels. t. 1, p. 500, B : Περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, ἢ τῆς ἐπιδιαμονῆς αὐτῆς. Clem. Strom. 5, 14, § 106; quæ inde iterat Euseb. Præp. ev. p. 676, D. Hase.]

'Επιδιανέμω, Insuper distribuo. [Philo vol. 2, p. 651. Wakef. Joseph. B. J. 2, 6, 3 : 'Επιδιένειμεν αὐτοῖς τὴν αὐτῷ καταλειφθεῖσαν ὑφ' Ἡρώδου δωρεάν. Celsus ap. Orig. t. 1, p. 678, C : Μακρῷ δ' ὑπηθέστερον τὸ, καὶ ἡμέρας τινὰς ἐπιδιανεῖμαι τῇ κοσμογονίᾳ, πρὶν εἶναι ἡμέρας. Hase.] C

['Επιδιανοίομαι, Insuper cogito. Hippocr. p. 28, 42 : Πρὶν τὸ διανενοημένον εἰπεῖν, ἕτερα ἐπιδιανοεῖσθαι.]

['Επιδιαπέμπω, Insuper transmitto. Dio Cass. 60, 20 : 'Επιδιέπεμψε τὸν Οὐεσπασιανόν.]

'Επιδιαπλέω, ex Xen. [H. Gr. 1, 1, 10] affertur pro Trajicio : sonat potius Insuper trajicio. [Verba sunt : 'Επεκήρυξέ τε, ὃς ἂν ἁλίσκηται ἐς τὸ πέραν ἐπιδιαπλέων, θάνατον. Sed libri meliores præbuerunt διαπλέων. Dio Cass. 47, 47 : Τὴν δύναμιν τὴν ἐκ τοῦ Βρεντεσίου ἐπιδιαπλέουσαν.]

['Επιδιαρθρόω, q. d. Articulo. Procli Elemm. theolog. cap. 177 : Οἱ δεύτεροι νόες ταῖς εἰδῶν μεριωτέραις διαχρίσεσιν ἐπιδιαρθροῦσί πως καὶ λεπτουργοῦσι τὰς τῶν πρώτων εἰδοποιίας. Creuzer.]

['Επιδιαρρέω, Diffluo. Erot. Lex. H. p. 146 : 'Επιδιέρρει καὶ διεπήδα. Boiss.]

['Επιδιαρρήγνῡμι, Disrumpo, Post, Insuper disrumpo. Aristoph. Eq. 701 : Ἐγὼ δέ, σ' ἢν μή γ' ἐκπίω, κἀπικροφήσας, αὐτὸς ἐπιδιαρραγῶ, ubi lego, κἄτ' ἐκροφήσας. Seager.]

['Επιδιασαφέω, Amplius declaro. Herodian. H. σχημ. p. 54, 30 : Ὅταν ἐπιδιασαφήσωμεν αὐτὸ μᾶλλον. L. D. Polyb. 32, 26, 5 : 'Επιδιασαφουμένης τῆς πραγματείας, Amplius cognito negotio.]

['Επιδιασκέπτομαι, Insuper considero. Nemes. De nat. hom. p. 60 : 'Επ. πότερον γέγονεν. Cit. Wakef.]

'Επιδιασκευάζω. V. in seq. v. 'Επιδιασκεύασις.

'Επιδιασκεύᾰσις, εως, ἡ, ex Hippocr. pro Recognitio et Retractatio. Galen. certe annotat ἐπιδιασκευάσθαι dici βιβλίον ἐπὶ τῷ προτέρῳ γεγραμμένῳ τὸ δεύτερον γραφὲν, ὅταν τὴν ὑπόθεσιν ἔχον τὴν αὐτὴν, καὶ τὰς πλείστας τῶν ῥήσεων τὰς αὐτὰς, τινὰ μὲν ἀφῃρημένα τῶν ἐκ τοῦ πρωτέρου συγγράμματος ἔχει, τινὰ δὲ προσκείμενα, τινὰ δὲ ὑπηλλαγμένα. Quomodo dicit Eupolidis Αὐτόλυκον τὸν δεύτερον ἐκ τοῦ πρωτέρου διασκευάσθαι. Sic vero, inquit, et τὰς Κνιδίας γνώμας Cnidii Medici ἐπὶ ταῖς προτέραις δευτέρας ἐξέδωσαν, τινὰ μὲν ἐχούσας τὰ αὐτὰ πάντῃ, τινὰ δὲ προσκείμενα, τινὰ δὲ ἀφῃρημένα, καθάπερ γε καὶ ὑπηλλαγμένα. Dicit itaque Hippocr. De victu in morb. acut. [p. 383, 45] : Οἱ μέντοι ὕστερον ἐπιδιασκευάσαντες, ἰητρικώτερον δή τι ἐπῆλθον περὶ τῶν προσοιστέων ἑκάστοισι· significans, τὸ δεύτερον βιβλίον ἰατρικώτερον συγκεῖσθαι τοῦ προτέρου. B

['Επιδιασκοπέω, Amplius delibero. Dio Cass. Exc. Vat. p. 184 ed. Mai. : Ταῖς ἀπειλαῖς μηκέτι τὴν εἰρήνην ἄγοντες, τοῖς ἔργοις ἐπιδιασκοποῦντες περὶ τῆς αὐτῆς ἀνέσχον. Conferendum ἐπιδιασκέπτομαι, nisi leg. ἔτι διασκ. L. Dind.]

['Επιδιαστρέφω, Perverto, Corrumpo. Euseb. Hist. Eccl. 5, 28 : Συγκρίνει τὰ πρότερον ὑπ' αὐτῶν κατασκευασθέντα τοῖς ὕστερον πάλιν ἐπιδιαστραφεῖσι.]

['Επιδιασύρω, Perstringo. Schol. Aristoph. Pac. 201 : Καὶ ταῦτα τῷ γελοίου χάριν καὶ ἐπιδιασύρων ταῦτα (hoc del.) φησιν. ῡ]

['Επιδιασχίζω, Insuper diffindo. Walz. Rhett. vol. 7, p. 214, 23.]

'Επιδιατάσσομαι s. 'Επιδιατάττομαι, Insuper edico, mando. [Galat. 3, 15.]

['Επιδιατείνω, Pertingo ultra, Extendor. Polyb. 32, 9, 3 : Ἕως Ἑλλάδος ἐπιδιατεῖναι τὴν περὶ αὐτῶν φήμην. Schweigh. Procul. in Plat. Crat. ap. Bekker. An. vol. 3, p. 1164 fin. : Τὰ δ' εἰσὶν (τῶν ἐτυμολογουμένων) ἐπιδιατατακότα, οἷον ζωγράφος ὁ καὶ τὰ φυτὰ γράφων. L. D. Schol. Pind. Isthm. 1, 61 : 'Επιδιατείνει εἰς τοὺς ἐκτός (ὁ ἔπαινος). Mendham. Stob. Ecl. eth. p. 96 : 'Επιδιατείνον ἐπὶ τὰ προειρημένα. Kall. Proprie Galen. vol. 2, p. 17, 9 : Πάλιν ἐμφυσῶσί τε καὶ ἐπιδιατείνουσι, Magis distendunt vesicam. Hase.] D

'Επιδιατίθημι, [Postea exhibeo. Dio Cass. 62, 15 : Μετὰ τοῦτο ... μονομαχίαν ἐπιδιέθηκε. || 'Επιδιατίθεμαι], Insuper paciscor, [Pono s. Depono in eventum alicujus rei]. Dem. Or. adv. Apatur. [p. 896, 22] : Ἐνεστηκυίας δὲ τῆς δίκης, δίδωσιν ὁ Ἠρμενίων ὅρκον τούτῳ περί τινων ἐγκλημάτων, καὶ οὗτος ἐδέξατο· ἐπιδιατιθέμενος ἀργύριον ἐὰν μὴ ὀμόσῃ· Bud., Lite autem contestata Parmenio huic jusjurandum de quibusdam actionibus defert : quod iste statim accepit : atque eo amplius pecuniam certam depactus est, nisi jurasset in quæ verba erat concepta delatio. [Harpocr. : 'Επιδιατίθεσθαι Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Θεοπείθη ἐπιτροπῆς ἐπιλόγῳ. 'Επιδ. ἐστὶ τὸ συνθήκας τινὰς ποιεῖσθαι κατατιθεμένους τι ῥητὸν ἀργύριον παρά τινι τῶν μεταξὺ γινομένων, ὅσπερ ἐγγυᾶται ἑκατέρῳ ὥστε εἰ ἡ πρᾶξις γένοιτο, θατέρῳ πάντως τὸ ὡμολογημένον ἀργύριον ἀποδοῦναι. Τὸ δὲ πρᾶγμα αὐτὸ λέγεται ἐπιδιαθήκη, ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ ἐν τῷ ὑπὲρ Νησαιέως δηλοῖ. De aleatoribus Poll. 9, 96 : Μνᾶν αὐτῶν ἐπιδιατεθειμένων ἑκάστῳ κύβῳ. ῑ]

'Επιδιατρίβω, i. q. ἐνδιατρίβω significans, i. e. Immoror, Tempus tero in : aliis, Interquiesco. Herodian. [2, 11, 2] : Μήτε που ἐπιδιατρίβων, Nec ullibi

tempus terens, moram trahens et interquiescens. [Joseph. A. J. 11, 5, 2: Τρεῖς ἐπιδιατρίψας ἐτεσι ἡμέρας. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 528, B: Οὐδὲν οἶμαι χρῆναι πλέον ἐπιδιατρίβειν τῷ τόπῳ. Aristot. Meteor. 3, 1: Πρὶν ἐκπυρῶσαι καὶ ἐπιδιατρίψας μελᾶναι, de fulgure. Theophr. De odor. 11: Οὐδένα τῇ γεύσει χρόνον ἐπιδιατρίβων (succus). ī]

['Επιδιαφέρω, Insuper s. Postea perfero, trajicio. Pass. Thuc. 8, 8: Διαφέρειν δὲ τὸν Ἰσθμὸν τὰς ἡμισείας τῶν νεῶν πρῶτον, ὅπως μὴ οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὰς ἀφορμωμένας μᾶλλον τὸν νεῶν ἔχωσιν ἢ τὰς ὕστερον ἐπιδιαφερομένας. Ita cod. Vat.: alius ἐπιφ., ceteri διαφ.]

['Επιδιαφθείρω, Insuper perdo. Philo p. 42. Boiss. Joseph. B. J. 6, 3, 2: Τὸ δὲ λοιπὸν ἐπιδιαφθαρμένοις ἤδη Ἰουδαίοις τοῖς ἀναβᾶσιν ἀπέκοψαν, nisi ἐπὶ διαφθ. scribendum.]

['Επιδιαφθορὰ falsa scriptura ap. Melampod. De palpit. p. 491, ubi pro ἐπιδιαφθοράν leg. est ἐπ' ἰδίᾳ φθορᾷ Struv.]

['Επιδιάφραγμα, τό, Septum. Hero Spirit. p. 178, 4: Σωλὴν ... συντετρημένος τοῖς ἐπ. αὐτῶν. Conf. p. 190 sq. L. Diod.]

['Επιδιαχέομαι, Erumpo in. Const. Acrop. Or. in Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 751, 6. Hase.]

['Επιδιαχωρίζω, Dirimo, unde ἐπιδιαχεχωρίσθαι ap. Poll. 8, 152, ubi cod. διαχεχ.]

['Επιδεδάσκω, Addoceo. Xen. Cyrop. 1, 3, 17: Ἢν δέ τι ἄρα προσδέωμαι, ὁ πάππος με οὗτος ἐπιδιδάξει· OEc. 10, 10: Ὅτι μὲν βέλτιον ἄλλου ἐπίσταιτο ἐπιδιδάξαι.]

Ἐπιδιδρηματικά, Quæ sedem nunquam mutare solent. Ita VV. LL., sed perperam pro ἐπιδημητικά.

Ἐπιδίδυμις, ἴδος, ἡ, inquit Gorr., est Propria et intima testium tunica, et illis omni ex parte contigua, dura, crassa, et admodum valida. Ejus supernæ parti vena atque arteria, sanguinem spiritumque testi deferentia, inseruntur, et multi ab iis ramuli intra testis corpus pervadunt. Huic alia tunica superposita est ἐρυθροειδὴς dicta, non eadem modo, verum totum etiam testem comprehendens. Dicitur ἐπιδιδυμὶς, quod testiculo, quem διδυμον vocant, superinducta est. Male quidam eo nom. Testiculi quoddam caput et veluti efflorescentiam significari putant: nominibus manifesto abutentes, id enim παραστάτης vocatur, et ob id in errorem lapsi, quod existiment τὴν ἐπιδιδυμίδα cad. ratione dici, qua τὸ ἐπίθυμον et τὸ ἐπιθυμβρον. Ita Gorr. Veruntamen et Galen. De semine 1, ἐπιδιδυμίδα esse ait μόριον ἐπικείμενον κατὰ καρδίην ὀρχεως. Necnon in Lex. Hipp. annotat Idem, μήτρην Hippocrati esse κάλυμμα καὶ οἷον πλιγμά τι, quæ ἐπιδιδυμὶς vocetur: esse autem χιρσώδη τινὰ ὄγκον κατὰ τὴν κορυφὴν ἐπικείμενον τῷ διδύμῳ. [Conf. Schneider. ad Aristot. H. A. vol. 2, p. 318. L. D. Galen. vol. 4, p. 208, 9 et 17; 209, 6; vol. 19, p. 123, 3; 128, 1. Hase.]

Ἐπιδίδυμον, VV. LL. esse dicunt Tertium vas spermaticum, Lat. Seminarium dictum.

['Επιδιδύσκω, Induo. Eumath. Ismen. 11, p. 428: Διερρωγός τι βάκος ἐπιδιδύσκουσι. Sic enim libri duo Mon. pro ἐπιδύσκουσι. Jacobs.]

Ἐπιδίδωμι, Do insuper, Præterea do s. dono. Hesiod. Op. [394]: Ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω, Οὐδ' ἐπιμετρήσω [Hom. Il. 1, 148, 290: Ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω ... ὅσσ' οὔπω τις ἑῇ ἐπέδωκε θυγατρί· Ψ, 559: Εἰ μέν δή με κελεύεις οἴκοθεν ἄλλο Εὐμήλῳ ἐπιδοῦναι. Per anastrophen Pind. Pyth. 5, fin.: Εὔχομαι (Jovem) Ὀλυμπίᾳ τοῦτο δόμιν τέρας ἐπὶ Βάττου γένει. Eur. Med. 186: Μόχθου δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω· Bacch. 1128: Οὐχ ὑπὸ σθένους, ἀλλ' ὁ θεὸς εὐμάρειαν ἐπιδίδου χεροῖν. Plato Leg. 12, p. 944, A: Ἃ (arma) παρὰ θεῶν προῖκα ἐν τοῖς γάμοις ἐπιδοθῆναι Θέτιδι. Demosth. p. 1009, ult.: Προῖκα τάλαντον ἐπιδόντος. Xen. Cyrop. 8, 5, 19: Ἐπιδίδωμι δὲ αὐτῇ καὶ φερνὴν Μηδίαν.] Dem.: Ὥστε τὰ ἀφαιρεθέντα ἀποδοῦναι αὐτῷ, καὶ ἐκ τῶν οἰκείων ἄλλα ἐπιδοῦναι. Bud. a Dem. poni tradit pro Dare liberaliter, ubi de muris a se refectis loquitur [p. 264, 11 seqq. Conf. 266, 21; 267, 3; 918, 21, 27. Thuc. 4, 11: Τὰς ναῦς τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπιδοῦναι. Plut. Aristid. c. 10: Τὴν χώραν ἐπιδοῦναι τοῖς Ἀθηναίοις, iterumque ibid.] Et de eo, quod datur in publicum, Ἐπιδοὺς τριήρη [p. 566, 11, 13]. Item, Μεγάλας ἐπιδόσεις ἐπιδιδόναι, ex p. 118 [285, 19], q. d. Magnas largitiones largiri. [Cum genit. Xen. Cyrop. 1, 5, 1: Εἴ ποτ' ἐν ἑορτῇ εὐωχία γένοιτο, ἐπιδιδόντα μᾶλλον αὐτὸν τοῦ ἑαυτοῦ μέρους, De sua portione. Id. Rep. Ath. 3, 3: Ἔτι ἂν πλείω διακράττισθαι (Athenis), εἰ πλείους ἐπιδίδοσαν ἀργύριον, Si largirentur. Eodem referre licet Aristoph. Pac. 333: Ἐπιδίδωμι τοῦτό γ' ὑμῖν. || Reddo, de literis. Diod. 14, 47: Πλεύσας εἰς Λιβύην τὴν ἐπιστολὴν ἐπέδωκε τῇ γερουσίᾳ. Plut. Alex. c. 19 absolute. Herodian. 7, 6: Ἐπιδόντες τὰ γράμματα. Act. Apost. 15, 30: Συναγαγόντες τὸ πλῆθος ἐπέδωκαν τὴν ἐπιστολήν. Atque sic sæpissime, inprimis apud recentiores de Offerendis s. Tradendis libellis (ut ap. Phot. Bibl. p. 19, 8) et similibus. Jul. Poll. Hist. phys. p. 280: Συντάξαντες πίστεως λόγον ἐπιδεδώκασι τῇ συνόδῳ· 296: Τῷ βασιλεῖ βιβλίον ἐπιδεδώκασιν. Et alibi. Phot. l. c. 37: Τὸ τρίτον ἔγκλημα τῶν ὑπὸ τοῦ διακόνου Ἰωάννου ἐπιδοθέντων. || De suffragio dando, Plut. Num. c. 7: Ψῆφον ἐπέσχε τοῖς πολίταις, καὶ πάντες ἤνεγκαν. (Schol. Aristoph. Nub. 37: Ψῆφον αὐτοῖς ἐπεδίδοσαν.) Id. Marc. c. 5: Τὰ σπλάγχνα τοῦ ἱερείου παρὰ τάξιν ἐπέδωκε. || Dicto. Dio Chr. Or. 18, vol. 2, p. 483: Γράφειν μὲν οὖν οὐ συμβουλεύω σοι αὐτῷ ἀλλ' ἢ σφόδρα ἀργῶς, ἐπιδιδόναι δὲ μᾶλλον. || Simpliciter, Tribuo. Jo. Laur. De mens. p. 18=52: Μεγίστη δὲ ἡ τῆς τριάδος καὶ κατ' αἴσθησιν δύναμις· ὁ γὰρ κατ' αὐτὴν ἀριθμὸς τοῖς γεννητοῖς ἐπιδέδωκε γένεσιν, αὔξησιν, τροφήν.] || Ἐπιδίδωμι ἐμαυτὸν, Me trado, s. dedo alicui, s. alicujus potestati. Lucian. [Hermot. c. 47]: Ὡς οὐ ῥᾴδιον ἐπιδόντα ἑαυτὸν, καὶ πιτάσαντα τὴν ὀθόνην, ἀναδραμεῖν αὖθις, ubi sub. dat. [Aristoph. Thesm. 213: Ἐπιδοῦ σαυτὸν ἐπιδίδως ἐμοί. Et ib. 249, Plat. Phil. p. 19, C.] Synes.: Οὐ γὰρ ἂν ἐπιδοίην ἐμαυτὸν ἔτι τούτων τινί. Idem, Καὶ σαυτὸν ἐπίδος τῷ δικαστῇ. Sæpe et cum dat. rei, ut Herodian. [2, 7, 9]: Ἐπιδίδωσιν αὑτὸν τῇ τῆς βασιλείας ἐλπίδι, q. d. Animum suum illa spe duci sinit. Ita enim interpretandum ibi censeo. Sed et c. πρὸς [εἰς] habente suum accus. 3, [4, 2]: Εἰς στρατείαν καὶ τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ κίνδυνον ἐπέδωκεν αὑτήν. [Inscr. Olb. ap. Boeckh. vol. 2, p. 119, B, 28: Οὐδενὸς δ' ἐπιδιδότος ἑαυτὸν οὔτ' εἰς ἅπαντα οὔτ' εἰς μέρη ὧν ἠξίου ὁ δῆμος. Duplici constr. alia ib. 126, 24: Ἀρχαῖς τε αἷς ἤρξεν ... καὶ λειτουργίαις ἁπάσαις ἑαυτὸν ἀρειδῶς τῇ πατρίδι εἰς ἅπαντα ἐπεδίδου. Tenia ib. p. 258, 54: Πρόθυμον αὐτὸν ἐπιδίδωσιν [ὑπὲρ] τῆς πόλεως πρὸς πάντα. Cum inf. Jul. Poll. Hist. phys. p. 24: Ἑαυτὸν καὶ γεωργεῖν ἐπέδωκε διὰ τὸν ἄνθρωπον, de deo paradisi in gratiam hominum cultore.] Sed alicubi ἐπιδίδωμι redditur simpl. Do; ut ἐπιδιδόναι ἑαυτὸν ταῖς ἡδοναῖς dixit Gaza, quod Cic. Dare se voluptatibus. At Bud., quod Athen. dicit [8, p. 525, E] de Ephesiis: Ἐπιδόντας εἰς τρυφὴν, vertit, Prorsus deditos deliciis, Effusos in delicias. Affert et ex Eod. [ibid. p. 536, A] de Pausania: Τὰ τῆς Σπάρτης ἐξελθὼν νόμιμα καὶ εἰς ὑπερηφανίαν ἐπιδούς. || Proficio, Cresco, Incrementum capio, Augeor. [Absolute Plato Theæt. p. 151, A: Πάλιν οὗτοι ἐπιδιδόασι, et alibi sæpe. Cum adject., Crat. p. 410, E: Πολὺ ἐπιδίδως, et alibi similiter. Xen. Cyrop. 1, 4, 12: Ἢν τοσοῦτον ἐπιδῷ.] Cum εἰς vel πρὸς, seq. accus. [Herodot. 2, 13: Ἢν οὕτω ἡ χώρη αὕτη κατὰ λόγον ἐπιδιδοῖ εἰς ὕψος. Thuc. 6, 60: Ἐπεδίδοσαν ἐς τὸ ἀγρωίτερον.] Plato [Hipp. maj. p. 283, D]: Ὡς σοι συνόντες πλέον ἂν εἰς ἀρετὴν ἐπιδιδοῖεν. Philo V. M. 2: Πάλιν τοῦ γένους συναυξηθέντος, καὶ εἰς πολυανθρωπίαν ἐπιδόντος. [Cum ἐπὶ, Thuc. 8, 24: Ἐπιδίδου ἐπὶ τὸ μεῖζον. Plato Parm. p. 154, E: Ἐκεῖνο ἐπὶ τὸ νεώτερον ἐπιδίδωσι· Prot. p. 318, E, et Xen. OEc. 3, 10, ἐπὶ τὸ βέλτιον.] C. πρὸς Plato rursus [Ep. 7, p. 339, B], Ἐπιδιδόναι πρὸς φιλοσοφίαν· ut et Isocr. [p. 33, B], Ἐπιδιδόναι πρὸς εὐδαιμονίαν. [Demosth. p. 1408, 15. Dat. addit Plut. Comp. Lyc. c. Numa c. 4 fin.: Ῥωμαίους ἐπιδοῦναι τοῖς πράγμασι τοσοῦτον.] Item in malam partem, Plato Epist. [7, p. 325, D]: Διεφθείροντο καὶ ἐπιδίδου θαυμαστὸν ὅσον. Thuc. 8, [83]: Καὶ ἐς τὸ μισεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν ἐπιδεδωκέναι. Herodian. [3, 13, 14]: Ἐπιδίδοσαν εἰς τὸ χεῖρον. [De rebus, Xen. Hier. 9, 7: Ἡ γεωργία ἂν πολὺ ἐπιδοίη. Thuc. 7, 8: Ἐπιδιδοῦσαν τήν τε τῶν πολεμίων ἰσχὺν καὶ τὴν σφετέραν ἀπορίαν. Plato Leg. 3, p. 694, B: Πάντα ἐπέδωκεν αὐτοῖς· Hipp. maj. p. 281, D: Αἱ ἄλλαι τέχναι ἐπιδεδώκασι· Theæt. p. 179, D: Ἐπιδίδωσιν πάμπολυ (ἡ μάχη). Demosth. p. 123, 14: Οὐδὲν πλέον ἢ τὰ τοῦ πολέμου κεκινῆσθαι καὶ ἐπιδεδωκέ-

ναι. Plut. Mor. p. 914, C : Τῶν ποταμῶν ἐπιδιδόντων. ‖ Concedo. Plut. Mor. p. 436, C : Τῷ μὲν πυρὶ χαλασθεὶς ἐπιδίδωσι καὶ ὑπείκει (ὁ σίδηρος)· 566, D : Ἀνωτέρω γὰρ οὐκ ἐπιδίδωσιν οὐδὲ χαλᾷ τὸ τῆς ψυχῆς ἐπίγειον· 680, A : Τὰ ὑποδήματα κατὰ μικρὸν ἐπιδιδόντα καὶ χαλῶντα τοῖς πόροις. ‖ Med. Hom. Il. X, 254 : Ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα, Testemur. V. Eust. ceterosque intt. et supra in Ἐπιδαίομαι. Similis usus est v. περιδόσθαι, q. v. Forma novitia Ἐπιδίδειν, de qua v. in simplici, in Sigillo Rugerii Ital. Sacr. vol. 1, p. 949, B. L. D.]

[Ἐπιδιέξειμι, Perlustro. Plut. Mor. p. 854, F : Τὰ ἄλλα ψεύσματα καὶ πλάσματα βουλομένοις ἐπιδιεξιέναι παλλῶν ἂν βιβλίων δεήσειεν. Polyæn. 4, 20 : Ὁ μάντις ἐπιδιεξιὼν τοὺς λοβούς. ‖ Postea percenseo. Galen. vol. 5, p. 98, B, 16, Ald., ubi contrarium προδιεξέρχομαι. Struv.]

[Ἐπιδιέρχομαι, ap. Poll. 1, 168 : Σύνθημα ἔδοσαν, ἐπιδιῆλθον τὸ σύνθημα. Verba tria postrema absunt ab libris scriptis.]

[Ἐπιδίετες. V. Διετής.]

Ἐπιδίζημαι, Insuper quæro. [Simpl. Quæro, Anquiro, Herodot. 1, 95 : Ἐπιδίζηται τὸ ἐνθεῦτεν ἡμῖν ὁ λόγος τὸν Κῦρον ὅστις ἐὼν τὴν Κροίσου ἀρχὴν κατέλε. Requiro, Desidero, 5, 106 : Τί ἐπιδιζήμενος; Quid requirens? Schweigh. Forma Ἐπιδίζομαι Mosch. 2, 28 : Ὡς εἰπὼν ἀνόρουσε, φίλας δ' ἐπεδίζετ' ἑταίρας.]

[Ἐπιδιηγέομαι, Repeto narrationem. Aristid. vol. 1, p. 298 : Οὕτω διηγεῖτο μὲν ὁ Ἀσκληπιανὸς, ἐπιδιηγεῖται δὲ αὐτοῖς ὁ Φιλάδελφος. Schneid. Esth. 1, 17 in ed. Orig. Ald. et Compl. ἐπιδιηγήσατο αὐταῖς, ubi Vat. et Alex. διηγήσατο. Schleusn. Synes. Ep. 127, p. 262, C : Ἀλλὰ μὴ λίαν ἀπειρόκαλος ὦ, βεβοημένα ἐπιδιηγούμενος. Et Euseb. qui exscripsit Plat. Phæd. p. 98, B, Ἧσιν ἐπεκδιηγήσεσθαι, habet Il. ἐπιδιηγήσεσθαι Præp. ev. p. 751, D. Hasz. Anonymus ab Suida v. Ἀπειροκαλία cit. : Διαβεβοημένα ἐπιδιηγούμενος].

Ἐπιδιήγησις, εως, ἡ, Repetita narratio. Vide Quintil. 4, 2, [128. « Fortunatiano Rh. p. 62 ἐπ. est quum latius in quæstionibus vel ante epilogos exsequamur eas res gestas quas in narratione breviter attigimus. » Ernest. Lex. rhet. Aristot. Rhet. 3, 13.]

[Ἐπιδιήκω, Pertingo. Soranus in Cocchii Chir. p. 44, 8 : Ποτὲ μὲν κατὰ τῶν πλείστων ἐπιδιήκει μερῶν τοῦ κρανίου. L. Dind.]

[Ἐπιδιίστημι, Insuper discerno. Philumenus Oribasii p. 67 Maji. Osann.]

Ἐπιδικάζω, Sententia mea adjudico. [Adjudico, Gl.] Sed restringens Bud. scribit, ἐπιδικάσας est judex Qui sententia sua adjudicavit hereditatem; ut ὁ ἐπιδικασάμενος est qui secundum se sententiam tulit. [De judice Demosth. p. 1174, 17 : Ἐπεδίκασαν ὁ ἄρχων τοῖς ἀντιδίκοις τοῖς ἡμετέροις τὸν κλῆρον τὸν Κόνωνος. Isæus p. 86, 29.] Idem scribit ἐπιδεδικασμένον a Dem. [p. 1052, 14 : Παρὰ τοῦ ἐπιδεδικασμένου καὶ ἔχοντος τὸν κλῆρον] vocari Qui hæreditatem jure obtinet, ut judicio evictam et quæsitam : quem et ἐπιδικασάμενον aliquando dici. [Isæus p. 85, 34 : Ἔγω δ' ἐγὼ τὸν κλῆρον ἐπιδικασάμενος παρ' ὑμῖν. Poll. 8, 23. Absolute etiam Demosth. p. 1055, 1, 5. Aor. Diod. 12, 18 : Συνοικεῖν τὸν ἄγχιστα γένους τῇ ἐπιδικασθείσῃ ἐπικλήρῳ. ‖ In jus voco. Plat. Leg. 9, p. 874, A : Ἐπιδικασάμενον ἐν ἀγορᾷ κηρῦξαι τῷ κτείναντι τὸν καὶ τὸν καὶ ὑφληκότι φόνου μὴ ἐπιβαίνειν ἱερῶν. V. Ἐπίδικος.] Sed Ἐπιδικάζομαι est etiam Peto hæreditatem : jungiturque gen., ut διαίζομαι et ἀμφισβητῶ, in quadam lege ap. Dem. [p. 1051, 6] : Ἐὰν δὲ μὴ ζῇ ὁ ἐπιδικασάμενος τῶν κλήρου. Sic et ἐπιδικαζομένη τῶν χρημάτων ex Isocr. affertur. [Τῆς οὐσίας ἐπιδικάζεσθαι, p. 385, A. Additur etiam dat. pers., cujus in gratiam petitur hereditas. Isæus p. 80, 6 : Ἡ αὐτὸς αὐτὴν ἔχειν ἢ τῷ υἱεῖ μετὰ τοῦ κλήρου ἐπιδικάσασθαι. ‖ Cum genit. pers., Demosth. p. 1068, 16 : Ὅτι δὲ τῆς ἐπικλήρου ἔδει ἐπιδικάζεσθαι ... ἐγὼ μὲν ... ἐπεδικαζόμην γένει ὢν ἐγγυτάτω· 1075, 25 : Ἐπειδὴ ἐπιδικασάμην τῆς τούτου μητρός. Isæus p. 80, 41; Plut. Mor. p. 833, A. ‖ Cum dat. pers., Diod. 12, 18 : Ἐκέλευε γὰρ (lex) τῇ ἐπικλήρῳ ἐπιδικάζεσθαι τὸν ἔγγιστα γένους, ὡσαύτως δὲ καὶ τὴν ἐπίκληρον ἐπιδικάζεσθαι τῷ ἀγχιστεῖ. Rei, Suid. et gramm. Bekk. p. 398, v. Ἀνεπίδικα : Τῶν μὴ θεμένων διαθήκας ἐπιδικάζεσθαι τοῖς κλήροις ὁ νόμος συγχωρεῖ τοὺς ἐγγυτάτω γένους, iterumque Suid. v. Ἐπίδικα. ‖ Cum accus. rei Harpocr. s. Suid. v. Ἀμφισβητεῖν καὶ παραβάλλειν : Οἱ τὸν κλῆρον ἐπιδικαζόμενοι, quod non est sollicitandum. Sed ap. Isæum p. 50 extr. : Τῶν λοιπῶν ἑκάστη τὸ μέρος ἐπεδικάσατο, fort. τὸ μέρος absolute positum, Pro sua quæque parte.] ‖ In VV. LL. Ἐπιδικάζοντα τῆς μέσης χώρας affertur ex Aristot. Eth. 2, [7 med.] pro Decertantem de medio loco. Hesych. quoque habet ἐπιδικάζεται exp. ἀντιποιεῖται. [Dio Chr. Or. 31, vol. 1, p. 576 : Βασιλεῖς ἐπιδικάζονται τῆς τοιαύτης μαρτυρίας. Just. M. p. 2, C : Οὐ γὰρ τοιαύτης ἀρετῆς ἐπιδικάζομαι. Athanasius ἐπιδικ. ex OEnomao ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 231 citat Hemst.; ex schol. Aristoph. Nub. 40 : Οὐ γὰρ ἂν, εἰ μὴ πάνυ ἦν πλούσιος, ἐπεδικάσατο ἂν αὐτοῦ ἡ γυνὴ, Schneid.; Orig. In Matth. 11, 17, et Petr. Alex. Can. 10, Routh.]

[Ἐπιδικαιόω, ap. Dionys. A. R. 7, 61, ubi e cod. Vat. correctum ἐδικαίωσε.]

Ἐπιδικάσια, ἡ, Actio legis ab eo, qui hereditatem petit. [Demosth. p. 1055, 1; 1063, fin.; 1084, 15; Isæus p. 42, 8, 20; 43, 16, 40, 43 etc. Poll. 4, 26 et al. sæpius.]

Ἐπιδικάσιμος, ὁ, Qui auxiliatur in judiciis, VV. LL. ex Luciano [Somn. c. 9] : Φίλοις ἐπιδ., φοβερὸς τοῖς ἐχθροῖς. Ego ἐπιδ. τοῖς φίλοις appellari puto Qui propensus est ad adjudicandum sua sententia amicis quod petunt. [Qui ab amicis appetatur, recte interpretatur Ernestus præf. ad Scholl. Aristoph. Nub. p. 34, 35, collato l. schol. in Ἐπιδικάζομαι citato, et Joseph. A. J. 4, 2, 4, p. 198, ubi Moses dicit Aaronem, etsi sacerdotium a deo acceperit, tamen id κατατιθέναι εἰς μέσον ἐπιδικάσιμον τοῖς βουλομένοις, Ponere in medio, ut petat qui velit. αῖ L. Dind.]

[Ἐπιδίκειν, Injecisse. Per anastrophen Pind. Pyth. 9, 124 : Πολλὰ μὲν κείνοι δίκον φύλλ' ἐπι καὶ στεφάνους.]

Ἐπίδικος, ὁ, ἡ, Controversus, [Controversiosus, Gl.] Qui in controversiam deduci jure potest. Isæus [p. 38, 12] : Μὴ ἐπίδικον τῇ ἡμετέρᾳ μητρὶ [τὸν] τοῦ ἀδελφοῦ κλῆρον εἶναι, Non posse matrem meam fratris sui hæreditatem petere, Non posse matrem meam bonorum fratris possessionem agnoscere. Bud. p. 92. [Cum dat. etiam 43, 17, sine dat. Demosth. p. 1074, 1, gramm. Bekk. p. 184, 2.] Dicitur etiam γυνὴ ἐπίδικος, Cujus quis nuptias petit, ut jure civili ad se delatas : quæ alio nom. ἐπίκληρος et ἐπικληρῖτις dicitur. [Isæus p. 44, 25 : Τὰς οὕτω δοθείσας ... τοῖς ἐγγύτατα γένους ἐπιδίκους εἶναι· 45, 23 : Ἐπὶ ἅπαντι τῷ κλήρῳ ἐπίδικον καταλιπεῖν αὐτήν. Lex. rh. Bekk. An. p. 256, 8, Harpocrat. p. 79, 12. ‖ Latiori signif., ut supra ἐπιδικάζομαι, Dionys. A. R. 7, 58 : Δίδωμι ἐμαυτὸν ἐπίδικον τοῖς δημόταις, Permitto me civium judicio.] Quare Plut. quodam l. [Fab. c. 3] metaph. ἐπίδικον νίκην vocat καὶ ἀμφίδοξον, Ancipiti marte diremptam, De qua ambigitur inter partes. Est enim ἐπίδικον πρᾶγμα, οὗ διαποτεία ἀμφισβητεῖται. [Ita in Basilic. l. 27, et cod. Reg. 2023, ap. Ducang.] Bud. ibid. [Sext. Emp. p. 221, 5. Hemst.] Plut. De Herod. malign. [p. 858, D] : Ἀμφοτέροις ἐπίδικον εἶναι τὸ νίκημα. [Id. Cleom. c. 4 : Ἐμβολὴ δὲ τῆς Λακωνικῆς τὸ χωρίον ἐστὶ, καὶ τότε πρὸς τοὺς Μεγαλοπολίτας ἦν ἐπίδικον.]

[Ἐπίδικος, ὁ, Epidicus, n. viri ap. Stob. Ecl. vol. 1, p. 454, ubi al. Ἐπίδεκτος. Et ap. Plautum.]

[Ἐπιδιμερὴς, ὁ, ἡ, i. q. ἐπιδίμοιρος, Totum cum duabus ejus partibus continens. Nicom. Introd. arithm. 1, 20, p. 99, 20 ed. Ast. : Τοῦ ἐπιμεροῦς πυθμήν ἐστιν εἰκότως ὁ πρὸς τῷ ὅλῳ δύο μέρη τοῦ ἀντισυγκρινομένου ἔχων, καὶ κληθήσεται ἐπιδιμερὴς εἰδικῶς. Et ib. 21, p. 100, 23; 23, p. 106, 2, 34; 28, p. 152, 33, Iambl. In Nicom. p. 58, B, etc. ῖ L. Dind.]

Ἐπιδίμοιρος, ὁ, ἡ, Besalter. Vitruv. 3, 1 : Quum ad supputationem crescat, supra sex adjecto asse, ἑξεκτον : quum facta sunt octo, quod est tertia adjecta, tertiarium, qui ἐπίτριτος dicitur : dimidia adjecta, quum facta sunt novem, sesquialterum, qui ἡμιόλιος appellatur : duabus partibus additis, et decussi facto, besalterum, quem ἐπιδίμοιρον vocitant. [Clem. Al. Str. 6, p. 279, 25 Comm. : Τὰ γὰρ ν τῶν λ ἐπιδίμοιρα. Hinc Διπλασιεπιδίμοιρος, quod v. ῖ L. Dind.]

[Ἐπιδινεύω, i. q. ἐπιδινέω. Ex Oppiani Hal. 4, 218 citat Schneid., ubi in ipsius ed. : Σπιλάδων ἐπι δινεύοντα. Heliodor. 3, 3 : Σοβαρὰν τὴν ὀρρὺν κατὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπιδινεύων.]

'Επιδῑνέω, Verso, Gyro, In orbem ago. Hom. Il. Γ, [378]: Τὴν μὲν ἔπειθ' ἥρως μετ' εὐκνημῖδας Ἀχαιοὺς Ῥίψ' ἐπιδινήσας. [Conf. T, 268, Od. I, 538.] Aristot. de fucis [H. A. 9, 40 init.]: Ἐὰν δ' ἐκπετασθῶσι, προσφέρονται ῥύδην ἄνω πρὸς τὸν οὐρανὸν, ἐπιδινοῦντες αὐτοὺς καὶ ὥσπερ ἀπογυμνάζοντες. Quod Plin. de apibus, Exercitationem solennem habent, spatiatæque in aperto et in altum datæ, gyris volatu editis. Et in pass. Od. Υ, [218]: Αὐτὰρ ἐμοὶ τόδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι Ἠδὲ μάλ' ἐπιδινεῖται, i. e. εἰς πολλὰ στρέφεται, Eust.

'Επιδιορθόω, Insuper corrigo et emendo, Corrigo quod dixi aut feci, Hermog. [Inscr. Hierapytn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 409, 9: Αἱ δέ τι κα δόξῃ ... ἐπιδιορθῶσαι. Alex. mon. Opp. Gretseri vol. 2, p. 2, A: Ὑμεῖς δὲ τὰ λείποντα ἐπιδιορθώσατε. Qui imitatus videtur Ep. ad Tit. 1, 5. Eust. Opusc. p. 109, 90: Ἐπιδιορθοῦν τὸ ἐν ἡμῖν κριτικόν. Med. Vita Jo. Damasc. vol. 1, p. xxii, C: Ἐπιδιορθούμενος πρὸς ἀκρίβειαν καὶ λέξιν καὶ νοῦν καὶ ῥυθμὸν καὶ συνθήκην. Greg. Nyss. vol. 2, p. 441, A: Τὰς ὥσπερ ἐπιδιορθουμένας τὸν θεὸν λόγον (φωνάς) 825, A. L. Dindorf.]

'Επιδιόρθωσις, εως, ἡ, Subsequens correctio, Eorum, quæ dicta sunt, correctio; Quum subsequenti dicto mollimus verbum durius, et veluti nos in sermone reprehendimus. Contra προδιόρθωσις, Quum præfatione id mollimus, quod durius dicturi sumus. Προθεραπείαν igitur, inquit Bud. p. 577, quum citasset locum quendam Hermogenis, et προκατασκευὴν pro eod. dixit: quæ etiam προδιόρθωσις, et ἐπιδιόρθωσις, si ordo dicendi convertatur: ut sc. sit ἐπικατασκευὴ, non προκατασκευή: et ἐπιθεραπεία, non προθεραπεία. Quibus subjungit hunc ejusd. rhet. l., Θεραπεύεται δὲ τὰ κακόζηλα οὐ τῇ προδιορθώσει μόνῃ, ἢ τῇ προκατασκευῇ, ἀλλὰ καὶ τῇ ἐπιδιορθώσει καλουμένῃ. Aliquanto post hoc ἐπιδιορθώσεως exemplum ex Eod. affert, Ὀψὲ γάρ ποτε· ὀψὲ λέγω; χθὲς μὲν οὖν καὶ πρώην. [Herodian. Π. σχημ. p. 53, 22; 55, 9, et alii ap. Ernest. in Lex. rhet. L. D.] Idem Bud. in suo Lex. ἐπιδιόρθωσις interpr. Manus extrema emendationis: remittens ad Chrysost. In Ep. 2 ad Cor. 3, p. 22 et 23, et Ep. ad Tit. 1, p. 97.

'Επιδιορθωτικός, ἡ, ὄν, Qui ad corrigenda superiora adjicitur, Quo corrigere volumus ea quæ diximus. Hermog.: Οὐ μέντοι γε τοῦτο εἶασεν ἀπαραμύθητον, ἀλλ' ἐπήγαγέ τι ἐπιδιορθωτικὸν καὶ τούτῳ, i. e. παραμυθητικόν: dicitur enim et hoc παραμυθεῖσθαι. [Adv. Ἐπιδιορθωτικῶς, schol. Aristoph. Pl. 493. Schaef.]

['Επιδιορίζω, Insuper definio. Galen. Π. κρίσεων p. 116 Ald. G. Dindorf.]

['Επίδιος, ὁ, Epidius, nomen viri Rom. aliunde cognitum, est etiam in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 420, 19: Λευκίῳ Ἐπιδίῳ. L. Dindorf.]

['Επιδιουρέω, Insuper permingo. Hippocr. p. 88, B: Ἢν ἐπιδιουρήσειν.]

'Επιδιπλασιάζω, Duplico, Ingemino [Gl. Herodian. 6, 8, 17: Τὰ σιτηρέσια ἐπεδιπλασίαζεν. Angl. || Itero, Repeto. Cat. in Jerem. t. 1, p. 632, C: Ἐπιδιαπλάζει τὸ, Ναὸς Κυρίου. Hase.]

['Επιδιπλάσιος, ὁ, ἡ, Geminatus. Arethas p. 935. Maius.]

'Επιδιπλόω, Duplico, Ingemino. [Exod. 26, 9: Ἐπιδιπλώσας τὴν ἔρριν. Arrian. Tact. p. 178.]

['Επιδίπλωσις, εως, ἡ, Duplicatio. Philo vol. 2, p. 479, 14. Wakef. Paul. Alex. Apotelesm. p. 35, 8: Εἰς τὴν τῶν μηνῶν ἐπιδίπλωσιν. Hase.]

['Επιδιστάζω, Dubito ad. Theophr. De odor. 45: Οἱ μυροπῶλαι τοὺς ἐπιδιστάζοντας καὶ μὴ ὠνουμένους παρ' αὐτῶν ἐπιμυρίζουσι τούτῳ. Schneid. Greg. Nyss. vol. 3, p. 16, B: Πρὸς τὸ διάλημμα ἐπιδιστάζον. Cum dat. vol. 1, p. 240, B; 589, C, etc. L. D. Porphyr. Ad Marc. s. 19, p. 35 Mai. Boiss. Ammon. p. 3 in Ἀγνοεῖν. Hemst. Schol. Ven. Hom. Il. A, 78.]

['Επιδίστασις, εως, ἡ, Dubitatio. Galen. vol. 6, p. 83, F: Ἐκ καταχρήσεως ἢ ἐπιδιστάσεως. Weigel. (Hermog.) De orat. simpl. p. 137, De orat. ornat. p. 204, 418. Phot. ap. Wolf. Anecd. vol. 1, p. 32 (?). Kall.]

['Επιδίτριτος ὁ, ἡ, Totum cum duobus trientibus continens, ut 5 continent 3 et 2. Nicom. Introd. arithm. 1, 21, p. 101, 1; 23, p. 107, 18; 108, 1. L. D. Domninus in Boiss. An. vol. 4, p. 420. Osann.]

'Επιδιφριὰς, άδος, ἡ, Pars, ut Eust. tradit, vel δίφρου, vel τῆς τοῦ ἅρματος ἀντυγος, περὶ ἣν περατοῦται ἡ δίφρος: ut autem Etym. [et Hesych.] exp., Currus circumferentia, quæ et ἄντυξ dicitur. Hom. Il. K, [475]: Παρὰ δέ σφιν ἑκάστῳ ἑίζυγες ἵπποι Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ὑμᾶσι δέδεντο· ubi parvorum scholl. auctor ἐκ τοῦ ἐσχάτου μέρους τοῦ ἁρματείου δίφρου τῆς περιφερείας, quæ etiam ἄντυξ appellatur et ἐπιδιφριάς.

'Επιδίφριος, ὁ, ἡ, Qui super curru est, sedet, ponitur. Hom. Od. O, [51, 75]: Ἀλλὰ μάν' εἰσόκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείω. || Item ἀργὸς καὶ γυναικώδης, Etym.; forsan ab effeminato et ignavo τῶν δίφρων usu, ubi Sella lecticaria intelligenda fuerit. [De opificibus sellulariis, Dionys. H. De Thuc. jud. § 50: Ἐπιδιφρίοις (ἀνθρώποις) ἢ χειροτέχναις. Authent. Coll. 7, 2, Nov. 90, c. 1: Μή τινας ἐπιδιφρίους μηδὲ χαμερπεῖς. Iambl. V. P. p. 480: Ἐπιδιφρίων τεχνιτῶν. De artibus ipsis Greg. Nyss. vol. 1, p. 3, D; 261, D: Ἐπιδιφρίοις ἐργασίαις. Artemid. 2, 14, p. 164, antepen.: Ἐπιδίφριον τὴν ἐργασίαν ἐχόντων· 68, p. 248, ult.: Τὰς ἐπιδιφρίους ἐργαζόμενοι τέχνας.]

['Επιδίχασμός, ὁ, Aq. Deut. 14, 16 (?); Athan. vol. 2, p. 425 Bened. Kall.]

['Επιδίψιος, ὁ, ἡ, Siticulosus. Nicander Ther. 436, ἐπ. ἄτη.]

['Επιδιωγμὸς, ὁ, Persecutio. Polyb. 11, 18, 7: Τὸν ἐπιδ. τῶν ἐναντίων.]

['Επιδιώκτης, ὁ, Persecutor, Gl.]

'Επιδιώκω, [ξω, ut est in Gl.: Ἐπιδιώξω, Exsequar; Ἐπιδιώξει, Capesseret; vel ξομαι], Persequor, Insequor, ex Xen. [Anab. 1, 10, 11: Ἐπεδίωκον μέχρι κώμης τινός· 4, 3, 25: Σὺν ὀλίγοις ἐπιχειρήσας ἐπιδιῶξαι. Herodot. 6, 104; 8, 93, 108. Thuc. 2, 79, 92; 3, 33, et alibi.] Poll. 8, [67] tradit Isæum ἐπιδιώκειν dixisse τὸ πάλιν διάζεσθαι, quod interpr. Judicium resortiri, secundoque experiri.

['Επιδίωξις, εως, ἡ, Persecutio. Strabo 10, p. 483, ubi perperam ἐπίδειξις. Schneid. Nicet. 1, 4. Kall. Heliod. Æthiop. p. 50, 23; 172, 4; 202, 11 ed. Cor. Et p. 344, 8: Ἀπογιγνώσκουσιν αὐτίκα τὴν ἐπιδίωξιν. Theophyl. Simoc. Hist. 6, 2: Εἰκότως ἐπ. καρτερὰ ὑπὸ τῶν κυνηγετούντων ἐγένετο. Hase. Eustath. Opusc. p. 287, 41: Ὦ δυσαναλήτου καλῶ ἀκίγητα ἐπιδ.]

['Επίδμων, ονος, ὁ, Peritus. Tzetz. Posth. 89: Τυδείδης τε καὶ ἄλλοι ἐπίδμονες ἱπποσυνάων. Infra 'Επιστήμων.]

['Επιδοιάζω. Apoll. Rh. 3, 21: Πολλὰς δ' ἐπεδοίασα βουλὰς, In alterutram partem agitavi consilia. Schneid. Sim. Metaphr. Vita Chrys. t. 8, p. 392, 42: Ἐπιδοιάζων πως. Vita Procop. Acta. SS. Jul. t. 2, p. 565, 43: Τί δ' οὖν ἐπιδοιάζεις; Hase. Euthym. Zig. in Matthæi Lectt. Mosq. vol. 1, p. 33. Boiss.]

['Επιδοκίω, in l. corrupto Andocidis p. 32, 43: Ἵνα δὲ μὴ μόνον Διομήδην, ἀλλὰ καὶ τὴν πόλιν ὅλην ὑβρίζων ἐπιδοξεις, τὰ πομπεῖα παρὰ τῶν ἀρχιθεωρῶν αἰτησάμενος κτλ., Reisk. scrib. vidit ἐπιδείξαιτο.]

'Επιδοκῑμάζω, Insuper exploro; exp. simpliciter Probo. [Suidas: Ἐπιδοκιμάζω, ἀντὶ τοῦ ὑπερμαχῶ, γενικῇ. Gramm. in Anecd. meis vol. 2, p. 368, v. 541. Boiss.]

['Επιδοκίς, ίδος, ἡ.] 'Επιδοκίδες, Hesychio προσδοκίαι, Expectationes. [Eidemque 'Επίδοκα, προσδοκία.]

['Επίδοκος, ὁ, n. viri, Xen. H. Gr. 1, 1, 29: Δήμαρχός τε Ἐπιδόκου, ubi plerique libri Ἠπιδόκου.]

'Επίδομα, τὸ, Additamentum, ἐπίμετρον. Athen. 8, [p. 364, F]: Ἐπιδόσιμά τινα δεῖπνα, ἅπερ Ἀλεξανδρεῖς λέγουσιν ἐξ ἐπιδομάτων. [Aq. Lev. 13, 7: Ἐὰν δὲ ἐπιδιῶσῃ ἐπίδομα. (In ed. Bos. ex Aq. et Symm. ἐπιδόσει ἐπιδῷ.)] Ubi v. Montfaucon. Schleusn. V. Lobeck. ad Phryn. p. 249. Angl.]

['Επιδομέω. V. 'Επιδωμέω.]

['Επιδονέω, Instrepo. Antiphanes ap. Athen. 3, p. 96, C: Ἐρθὸς τυρὸς ἐπιδόνει πολύς.]

'Επιδοξάζω. V. in 'Επίδοξος.

'Επίδοξος, ὁ, ἡ, De quo est opinio, q. d. ὁ ἐπὶ δόξης ὤν: ut ἐπίδοξός εἰμι τοῦτο ποιήσειν, Opinio est de me, facturum me istud; sed jungitur et aliis infin. tempp. Incipiam tamen ab exemplis fut., quæ et frequentiora esse arbitror. Herodot. [6, 12], ἐπίδοξος πείσεσθαι. Isocr. [p. 397, C], ἐπ. γενήσεσθαι πονηρός· sic χειροτονήσειν, et alibi χρατήσειν, et alibi αἱρήσεσθαι ap.

ναι. Plut. Mor. p. 914, C : Τῶν ποταμῶν ἐπιδιδόντων. ‖ Concedo. Plut. Mor. p. 436, C : Τῷ μὲν πυρὶ χαλασθεὶς ἐπιδίδωσι καὶ ὑπίκει (ὁ σίδηρος)· 566, D : Ἀνωτέρω γὰρ οὐκ ἐπιδίδωσιν οὐδὲ χαλᾷ τὸ τῆς ψυχῆς ἐπίγειον· 680, A : Τὰ ὑποδήματα κατὰ μικρὸν ἐπιδιδόντα καὶ χαλῶντα τοῖς πόροις. ‖ Med. Hom. Il. X, 254 : Ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα, Testemur. V. Eust. ceterosque intt. et supra in Ἐπιδαίομαι. Similis usus est v. περιδόσθαι, q. v. Forma novitia Ἐπιδίδειν, de qua v. in simplici, in Sigillo Rugerii Ital. Sacr. vol. 1, p. 949, B. L. D.]

[Ἐπιδιέξειμι, Perlustro. Plut. Mor. p. 854, F : Τὰ ἄλλα ψεύσματα καὶ πλάσματα βουλομένους ἐπιδιεξιέναι παλλῶν ἂν βιβλίων δεήσειεν. Polyæn. 4, 20 : Ὁ μάντις ἐπιδιεξιὼν τοὺς λοβοὺς. ‖ Postea percenseo. Galen. vol. 5, p. 98, B, 16, Ald., ubi contrarium προδιέρχομαι. Struv.]

[Ἐπιδιέρχομαι, ap. Poll. 1, 168 : Σύνθημα ἔδοσαν, ἐπιδιῆλθον τὸ σύνθημα. Verba tria postrema absunt ab libris scriptis.]

[Ἐπιδίετες. V. Διετής.]

Ἐπιδίζημαι, Insuper quæro. [Simpl. Quæro, Anquiro, Herodot. 1, 95 : Ἐπιδίζηται τὸ ἐνθεῦτεν ἡμῖν ὁ λόγος τὸν Κῦρον ὅστις ἐὼν τὴν Κροίσου ἀρχὴν κατέλυε. Requiro, Desidero, 5, 106 : Τί ἐπιδιζήμενος; Quid requirens? Schweigh. Forma Ἐπιδίζομαι Mosch. 2, 28 : Ὡς εἶπών ἀνόρουσε, φίλας δ' ἐπεδίζετ' ἑταίρας.]

[Ἐπιδιηγέομαι, Repeto narrationem. Arisüd. vol. 1, p. 298 : Οὕτω διηγεῖτο μὲν ὁ Ἀσκληπιανός, ἐπιδιηγεῖται δὲ αὐτοῖς ὁ Φιλάδελφος. Schneid. Esth. 1, 17 in ed. Orig. Ald. et Compl. ἐπιδιηγήσατο αὐταῖς, ubi Vat. et Alex. διηγήσατο. Schleusn. Synes. Ep. 127, p. 262, C : Ἀλλὰ μὴ λίαν ἀπειράκλητος ὦ, βαθυμίᾳ ἐπιδιηγούμενος. Et Euseb. qui exscripsit Plat. Phæd. p. 98, B, Πᾶσιν ἐπαδιηγήσασθαι, habet Π. ἐπιδιηγήσασθαι Præp. ev. p. 751, D. Hasz. Anonymus ab Suida v. Ἀπειροκαλία cit. : Διαβεβαιμένα ἐπιδιηγούμενος.]

Ἐπιδιήγησις, εως, ἡ, Repetita narratio. Vide Quintil. 4, 2, [128. « Fortunatiano Rh. p. 62 ἐπ. est quum latius in quæstionibus vel ante epilogos exsequamur eas res gestas quas in narratione breviter attigimus. » Ernest. Lex. rhet. Aristot. Rhet. 3, 13.]

[Ἐπιδιήκω, Pertingo. Soranus in Cocchii Chir. p. 44, 8 : Ποτὲ μὲν κατὰ τῶν πλείστων ἐπιδιήκει μερῶν τοῦ χρονίου. L. Dind.]

[Ἐπιδιίστημι, Insuper discerno. Philumenus Oribasii p. 67 Maji. Osann.]

Ἐπιδικάζω, Sententia mea adjudico. [Adjudico, Gl.] Sed restringens Bud. scribit, ἐπιδικάσας est judex Qui sententia sua adjudicavit hereditatem; ut ὁ ἐπιδικασάμενος est qui secundum se sententiam tulit. [De judice Demosth. p. 1174, 17 : Ἐπιδίκασεν ὁ ἄρχων τοῖς ἀντιδίκοις τοῖς ἡμετέροις τὸν κλῆρον τὸν Κόνωνος. Isæus p. 86, 29.] Idem scribit ἐπιδεδικασμένον a Dem. [p. 1052, 14 : Παρὰ τοῦ ἐπιδεδικασμένου καὶ ἔχοντος τὸν κλῆρον] vocari Qui hæreditatem jure obtinet, ut judicio evictam et quæsitam : quem et ἐπιδικασάμενον aliquando dici. [Isæus p. 85, 34 : Ἔγω δ' ἐγὼ τὸν κλῆρον ἐπιδικασάμενος παρ' ὑμῖν. Poll. 8, 23. Absolute etiam Demosth. p. 1055, 1, 5. Aor. Diod. 12, 18 : Συνουσιῶν τὸν ἄγχιστα γένους τῇ ἐπιδικασθείσῃ ἐπικλήρῳ. ‖ In jus voco. Plat. Leg. 9, p. 874, A : Ἐπιδικασάμενον ἐν ἀγορᾷ κτρῦξαι τῷ κτείναντι τὸν καὶ τὸν καὶ ὠφληκότι φόνου μὴ ἐπιβαίνειν ἱερῶν. V. Ἐπίδικος.] Sed Ἐπιδικάζομαι est etiam Peto hæreditatem : jungiturque gen., ut διαζόμαι et ἀμφισβητῶ, in quadam lege ap. Dem. [p. 1051, 6] : Ἐὰν δὲ μὴ ζῇ ὁ ἐπιδικασάμενος τοῦ κλήρου. Sic et ἐπιδικαζομένη τῶν χρημάτων ex Isocr. affertur. [Τῆς οὐσίας ἐπιδικάζεσθαι, p. 385, A. Additur etiam dat. pers., cujus in gratiam petitur hereditas. Isæus p. 80, 6 : Ἢ αὐτὸς αὐτὴν ἔχειν ἢ τῷ υἱεῖ μετὰ τοῦ κλήρου ἐπιδικάσασθαι. ‖ Cum genit. pers., Demosth. p. 1068, 16 : Ὅτι δὲ τῆς ἐπικλήρου ἔδει ἐπιδικάζεσθαι ... ἐγὼ μὲν ... ἐπεδικαζόμην γένει ὢν ἐγγυτάτω· 1075, 25 : Ἐπειδὴ ἐπεδικασάμην τῆς τούτου μητρός. Isæus p. 80, 41; Plut. Mor. p. 833, A. ‖ Cum dat. pers., Diod. 12, 18 : Ἐκέλευε γὰρ (lex) τῇ ἐπικλήρῳ ἐπιδικάζεσθαι τὸν ἐγγιστα γένους, ὡσαύτως δὲ καὶ τὴν ἐπίκληρον ἐπιδικάζεσθαι τῷ ἀγχιστεῖ. Rei, Suid. et gramm. Bekk. p. 398, v. Ἀνεπίδικα : Τῶν μὴ θαμένων διαθήκας ἐπιδικάζεσθαι τοὺς κλήρους ὁ νόμος συγχωρεῖ τοὺς ἐγγυτάτω γένους, iterumque Suid. v. Ἐπίδικα. ‖ Cum accus. rei Harpocr. s. Suid. v. Ἀμφισβητεῖν καὶ παραβάλλειν : Οἱ τῶν κλήρων ἐπιδικαζόμενοι, quod non est sollicitandum. Sed ap. Isæum p. 50 extr. : Τῶν λοιπῶν ἑκάστη τὸ μέρος ἐπιδικάσατο, fort. τὸ μέρος absolute positum, Pro sua quæque parte.] ‖ In VV. LL. Ἐπιδικάζοντα τῆς μέσης χώρας affertur ex Aristot. Eth. 2, [7 med.] pro Decertantem de medio loco. Hesych. quoque habet ἐπιδικάζεται exp. ἀντιποιεῖται. [Dio Chr. Or. 31, vol. 1, p. 576 : Βασιλεῖς ἐπιδικάζονται τῆς τοιαύτης μαρτυρίας. Just. M. p. 2, C : Οὐ γὰρ τοιαύτης ἀρετῆς ἐπιδικάζεται. Ἀθανασίας ἐπιδικ. ex Œnomao ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 231 citat Hemst.; ex schol. Aristoph. Nub. 40 : Οὐ γὰρ ἂν, εἰ μὴ πάνυ ἦν πλούσιος, ἐπεδικάσατο ἂν αὐτῷ ἡ γυνή, Schneid.; Orig. In Matth. 11, 17, et Petr. Alex. Can. 10, Routh.]

[Ἐπιδικαιόω, ap. Dionys. A. R. 7, 61, ubi e cod. Vat. correctum ἐδικαίωσε.]

Ἐπιδικασία, ἡ, Actio legis ab eo, qui hereditatem petit. [Demosth. p. 1055, 1; 1063, fin.; 1084, 15; Isæus p. 42, 8, 20; 43, 16, 40, 43 etc. Poll. 4, 26 et al. sæpius.]

Ἐπιδικάσιμος, ὁ, Qui auxiliatur in judiciis, VV. LL. ex Luciano [Somn. c. 9] : Φίλους ἐπιδ., φοβερὸς τοῖς ἐχθροῖς. Ego ἐπιδ. τοῖς φίλοις appellari puto Qui propensus est ad adjudicandum sua sententia amicis quod petunt. [Qui ab amicis appetatur, recte interpretatur Ernestus præf. ad Scholl. Aristoph. Nub. p. 34, 35, collato l. schol. in Ἐπιδικάζομαι citato, et Joseph. A. J. 4, 2, 4, p. 198, ubi Moses dicit Aaronem, etsi sacerdotium a deo acceperit, tamen id κατατιθέναι εἰς μέσον ἐπιδικάσιμον τοῖς βουλομένοις, Ponere in medio, ut petat qui velit. αὐ L. Dind.]

[Ἐπιδικεῖν, Injecisse. Per anastrophen Pind. Pyth. 9, 124 : Πολλὰ μὲν κίονι δίκον φύλλ' ἐπι καὶ στεφάνους.]

Ἐπίδικος, ὁ, ἡ, Controversus, [Controversiosus, Gl.] Qui in controversiam deduci jure potest. Isæus [p. 38, 12] : Μὴ ἐπίδικον τῇ ἡμετέρᾳ μητρὶ [τὸν] τοῦ ἀδελφοῦ κλῆρον εἶναι, Non posse matrem meam fratris sui hæreditatem petere, Non posse matrem meam bonorum fratris possessionem agnoscere. Bud. p. 92. [Cum dat. etiam 43, 17, sine dat. Demosth. p. 1074, 1, gramm. Bekk. p. 184, 2.] Dicitur etiam γυνὴ ἐπίδικος, Cujus quis nuptias petit, ut jure civili ad se delatas : quæ alio nom. ἐπίκληρος et ἐπικληρῖτις dicitur. [Isæus p. 44, 25 : Τὰς οὕτω δοθείσας . . τοὺς ἐγγύτατα γένους ἐπιδίκους εἶναι· 45, 23 : Ἐπὶ ἅπαντι τῷ κλήρῳ ἐπίδικον καταλιπεῖν αὐτήν. Lex. rh. Bekk. An. p. 256, 8, Harpocrat. p. 79, 12. ‖ Latiori signif., ut supra ἐπιδικάζομαι, Dionys. A. R. 7, 58 : Δίδωμι ἑμαυτὸν ἐπίδικον τοῖς δικασταῖς, Permitto me civium judicio.] Quare Plut. quodam l. [Fab. c. 3] metaph. ἐπίδικον νίκην vocat καὶ ἀμφίδοξον, Ancipiti marte diremptam, De qua ambigitur inter partes. Est enim ἐπίδικον πρᾶγμα, οὗ δεσποτίζειν ἀμφισβητεῖται. Ita in Basilic. l. 27, et cod. Reg. 2023, ap. Ducang.] Bud. ibid. [Sext. Emp. p. 221, 5. Hermst.] Plut. De Herod. malign. [p. 858, D] : Ἀμφοτέροις ἐπίδικον εἶναι τὸ νίκημα. [Id. Cleom. c. 4 : Ἐμβολὴ δὲ τῆς Λακωνικῆς τὸ χωρίον ἐστὶ, καὶ τότε πρὸς τοὺς Μεγαλοπολίτας ἦν ἐπίδικον.]

[Ἐπίδικος, ὁ, Epidicus, n. viri ap. Stob. Ecl. vol. 1, p. 454, ubi al. Ἐπίδικτος. Et ap. Plautum.]

[Ἐπιδιμερής, ὁ, ἡ, i. q. ἐπιδίμοιρος, Totum cum duabus ejus partibus continens. Nicom. Introd. arithm. 1, 20, p. 99, 20 ed. Ast. : Τῷ ἐπιμερεῖ πυθμήν ἐστιν εἰκότως ὁ πρὸς τῷ ὅλῳ δύο μέρη τοῦ ἀντισυγκρινομένου ἔχων, καὶ κληθήσεται ἐπιδιμερὴς εἰδικῶς. Et ib. 21, p. 100, 23; 23, p. 106, 2, 34; 28, p. 152, 33, Iambl. In Nicom. p. 58, B, etc. ῐ L. Dind.]

Ἐπιδίμοιρος, ὁ, ἡ, Besalter. Vitruv. 3, 1 : Quum ad supputationem crescat, supra sex adjecto asse, ἑξάντων : quum facta sunt octo, quod est tertia adjecta, tertiarium, qui ἐπίτριτος dicitur : dimidia adjecta, quum facta sunt novem, sesquialterum, qui ἡμιόλιος appellatur : duabus partibus additis, et decussi facto, besalterum, quem ἐπιδίμοιρον vocitant. [Clem. Al. Str. 6, p. 279, 25 Comm. : Τὰ γὰρ ν τῶν λ ἐπιδίμοιρα. Hinc Διπλασιεπιδίμοιρος, quod v. ῐ L. Dind.]

[Ἐπιδινέω, i. q. ἐπιδινέω. Ex Oppiani Hal. 4, 218 citat Schneid., ubi in ipsius ed. : Σπλάδων ἐπιδινούντα. Heliodor. 3, 3 : Σοβαρὰν τὴν ὀρχὴν κατὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπιδινεῖων.]

δινέω, Verso, Gyro, In orbem ago. Hom. Il. Γ,
Τὴν μὲν ἔπειθ' ἥρως μετ' ἐϋκνημῖδας Ἀχαιοὺς Ῥίψ'
ας. [Conf. Τ, 268, Od. Ι, 538.] Aristot. de
I. A. 9, 40 init.] : Ἐὰν δ' ἐκπετασθῶσι, προσφέ-
ιύδδην ἄνω πρὸς τὸν οὐρανὸν, ἐπιδινοῦντες αὐτοὺς
ερ ἀπογυμνάζοντες. Quod Plin. de apibus, Exer-
em solennem habent, spatiatæque in aperto
um datæ, gyris volatu editis. Et in pass. Od.
] : Αὐτὰρ ἐμοὶ τόδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι
πιδινεῖται, i. e. εἰς πολλὰ στρέφεται, Eust.
ιορθόω, Insuper corrigo et emendo, Corrigo
ixi aut feci, Hermog. [Inscr. Hierapytn. ap.
vol. 2, p. 409, 9 : Αἴ δέ τι κα δόξῃ ... ἐπιδιορ-
Alex. mon. Opp. Gretseri vol. 2, p. 2, A :
ὶ τὰ λείποντα ἐπιδιορθώσατε. Qui imitatus vide-
ad Tit. 1, 5. Eust. Opusc. p. 109, 90 : Ἐπι-
τὸ ἐν ἡμῖν κριτικόν. Med. Vita Jo. Damasc. vol. 1,
C : Ἐπιδιορθούμενος πρὸς ἀκρίβειαν καὶ λέξιν
καὶ ῥυθμὸν καὶ συνθήκην. Greg. Nyss. vol. 2,
A : Τὰς ὥσπερ ἐπιδιορθουμένας τὸν θεὸν λόγον
825, A. L. Dindorf.]
όρθωσις, εως, ἡ, Subsequens correctio, Eo-
æ dicta sunt, correctio; Quum subsequenti
ollimus verbum durius, et veluti nos in ser-
prehendimus. Contra προδιόρθωσις, Quum
ne id mollimus, quod durius dicturi sumus.
σίαν igitur, inquit Bud. p. 577, quum citasset
uendam Hermogenis, et προκατασκευὴν pro
t : quæ etiam προδιόρθωσις, et ἐπιδιόρθωσις, si
endi convertatur : ut sc. sit ἐπικατασκευή, non
κευή : et ἐπιθεραπεία, non προθεραπεία. Quibus
hunc ejusd. rhet. l., Θεραπεύεται δὲ τὰ κακόζηλα
διορθώσει μόνῃ, ἢ τῇ προκατασκευῇ, ἀλλὰ καὶ
θώσει καλουμένῃ. Aliquanto post hoc ἐπιδιορ-
xemplum ex Eod. affert, Ὀψὲ γάρ ποτε· ὀψὲ
ἰς μὲν οὖν καὶ πρώην. [Herodian. Π. σχημ.
; 55, 9, et alii ap. Ernest. in Lex. rhet.
dem Bud. in suo Lex. ἐπιδιόρθωσις interpr.
trema emendationis : remittens ad Chrysost.
d Cor. 3, p. 22 et 23, et Ep. ad Tit. 1, p. 97.
θωτικός, ή, όν, Qui ad corrigenda supe-
citur, Quo corrigere volumus ea quæ dixi-
mog. : Οὐ μέντοι γε τοῦτο εἴασεν ἀπαραμύθη-
ἐπήγαγέ τι ἐπιδιορθωτικὸν καὶ τούτῳ, i. e. πα-
ν : dicitur enim et hoc παραμυθεῖσθαι. [Adv.
τικῶς, schol. Aristoph. Pl. 493. Schæf.]
ρίζω, Insuper definio. Galen. Π. κρίσεων p.
G. Dindorf.]
ς, ὁ, Epidius, nomen viri Rom. aliunde
. est etiam in inscr. ap. Bœckh. vol. 2,
) : Λουκίῳ Ἐπιδίῳ. L. Dindorf.]
ρέω, Insuper permingo. Hippocr. p. 88,
πιδιουρήσειν.]
λασιάζω, Duplico, Ingemino [Gl. Herodian.
Τὰ σιτηρέσια ἐπεδιπλασίαζεν. Angl. || Itero,
t. in Jerem. t. 1, p. 632, C : Ἐπιδιπλάζει
υρίου. Hase.]
λάσιος, ὁ, ἡ, Geminatus. Arethas p. 935.

όω, Duplico, Ingemino. [Exod. 26, 9 :
ς τὴν δέρριν. Arrian. Tact. p. 178.]
ωσις, εως, ἡ, Duplicatio. Philo vol. 2, p.
Wakef. Paul. Alex. Apotelesm. p. 35, 8 :
μηνῶν ἐπιδίπλωσιν. Hase.]
άζω, Dubito ad. Theophr. De odor. 45 :
ι τοὺς ἐπιδιστάζοντας καὶ μὴ ὠνουμένους
ἐπιμυρίζουσι τούτῳ. Schneid. Greg. Nyss.
6, B : Πρὸς τὸ δίλημμα ἐπιδιστάζον. Cum
p. 240, B; 589, C, etc. L. D. Porphyr.
19, p. 35 Maii. Boiss. Ammon. p. 3 in
nst. Schol. Ven. Hom. Il. A, 78.]
σις, εως, ἡ, Dubitatio. Galen. vol. 6, p.
αταχρήσεως ἢ ἐπιδιστάσεως. Weigel. [Her-
at. simpl. p. 137, De orat. ornat. p. 204,
ap. Wolf. Anecd. vol. 1, p. 32 (?). Kall.]
τος ὁ, ἡ, Totum cum duobus trientibus
t 5 continent 3 et 2. Nicom. Introd.
1, p. 101, 1; 23, p. 107, 18; 108, 1.
inus in Boiss. An. vol. 4, p. 420. Osann.]
ς, άδος, ἡ, Pars, ut Eust. tradit, vel δί-

A φρου, vel τῆς τοῦ ἅρματος ἄντυγος, περὶ ἣν περατοῦται ἡ δίφρος : ut autem Etym. [et Hesych.] exp., Currus circumferentia, quæ et ἄντυξ dicitur. Hom. Il. K, [475] : Παρὰ δέ σφιν ἑκάστῳ δίζυγες ἵπποι Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμᾶσι δέδεντο· ubi parvorum scholl. auctor ἐκ τοῦ ἐσχάτου μέρους τοῦ ἁρματείου δίφρου τῆς περιφερείας, quæ etiam ἄντυξ appellatur et ἐπιδιφριάς.

Ἐπιδίφριος, ὁ, ἡ, Qui super curru est, sedet, ponitur. Hom. Od. O, [51, 75] : Ἀλλὰ μέν' εἰσόκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείω. || Item ἀργὸς καὶ γυναικώδης, Etym.; forsan ab effeminato et ignavo τῶν δίφρων usu, ubi Sella lecticaria intelligenda fuerit. [De opificibus sellulariis, Dionys. H. De Thuc. jud. § 50 : Ἐπιδιφρίοις (ἀνθρώποις) ἢ χειροτέχναις. Authent. Coll. 7, 2, Nov. 90, c. 1 : Μή τινας ἐπιδιφρίους μηδὲ χαμερπεῖς. Iambl. V. P. p. 480 : Ἐπιδιφρίων τεχνιτῶν. De artibus ipsis Greg. Nyss. vol. 1, p. 3, D; 261, D : Ἐπιδιφρίοις ἐργασίαις. Artemid. 2, 14, p. 164, antepen. : Ἐπιδίφριον τὴν ἐργασίαν ἐχόντων· 68, p. 248, ult. : Τὰς ἐπιδιφρίους ἐργαζόμενοι τέχνας.]

B [Ἐπιδιχασμός, ὁ, Aq. Deut. 14, 16 (?); Athan. vol. 2, p. 425 Bened. Kall.]

[Ἐπιδίψιος, ὁ, ἡ, Siticulosus. Nicander Ther. 436, ἐπ. ἄτη.]

[Ἐπιδιωγμός, ὁ, Persecutio. Polyb. 11, 18, 7 : Τὸν ἐπιδ. τῶν ἐναντίων.]

[Ἐπιδιώκτης, ὁ, Persecutor, Gl.]

Ἐπιδιώκω, [ξω, ut est in Gl. : Ἐπιδιώξω, Exsequar; Ἐπιδιώξει, Capesseret; vel ξομαι], Persequor, Insequor, ex Xen. [Anab. 1, 10, 11 : Ἐπεδίωκον μέχρι κώμης τινός· 4, 3, 25 : Σὺν ὀλίγοις ἐπιχειρήσας ἐπιδιῶξαι. Herodot. 6, 104; 8, 93, 108. Thuc. 2, 79, 92; 3, 33, et alibi.] Poll. 8, [67] tradit Isæum ἐπιδιώκειν dixisse τὸ πάλιν δικάζεσθαι, quod interpr. Judicium resortiri, secundoque experiri.

[Ἐπιδίωξις, εως, ἡ, Persecutio. Strabo 10, p. 483, ubi perperam ἐπίδειξις. Schneid. Nicet. 1, 4. Kall. Heliod. Æthiop. p. 50, 23; 172, 4; 202, 11 ed. Cor. Et p. 344, 8 : Ἀπογιγνώσκουσιν αὐτίκα τὴν ἐπιδίωξιν. Theophyl. Simoc. Hist. 6, 2 : Εἰκότως ἐπ. καρτερὰ ὑπὸ
C τῶν κυνηγετούντων ἐγένετο. Hase. Eustath. Opusc. p. 287, 41 : Ὦ δυσανακλήτου καλοῦ ἀλίγητα ἐπιδ.]

[Ἐπίδμων, ονος, ὁ, Peritus. Tzetz. Posth. 89 : Τυδείδης τε καὶ ἄλλοι ἐπίδμονες ἱπποσυνάων. Infra Ἐπιίδμων.]

[Ἐπιδοιάζω. Apoll. Rh. 3, 21 : Πολέας δ' ἐπεδοίασα βουλάς, In alterutram partem agitavi consilia. Schneid. Sim. Metaphr. Vita Chrys. t. 8, p. 392, 42 : Ἐπιδοιάζων πως. Vita Procop. Actt. SS. Jul. t. 2, p. 565, 43 : Τί δ' οὖν ἐπιδοιάζεις; Hase. Euthym. Zig. in Matthæi Lectt. Mosq. vol. 1, p. 33. Boiss.]

[Ἐπιδοκέω, in l. corrupto Andocidis p. 32, 43 : Ἵνα δὲ μὴ μόνον Διομήδην, ἀλλὰ καὶ τὴν πόλιν ὅλην ὑβρίζων ἐπιδόξειε, τὰ πομπεῖα παρὰ τῶν ἀρχιθεωρῶν αἰτησάμενος κτλ., Reisk. scrib. vidit ἐπιδείξαιτο.]

Ἐπιδοκιμάζω, Insuper exploro; exp. simpliciter Probo. [Suidas : Ἐπιδοκιμάζω, ἀντὶ τοῦ ὑπερμαχῶ, γενικῇ. Gramm. in Anecd. meis vol. 2, p. 368, v. 541. Boiss.]

[Ἐπιδοκίς, ίδος, ἡ.] Ἐπιδοκίδες, Hesychio προσδο-
D κίαι, Expectationes. [Eidemque Ἐπίδοκα, προσδοκία.]

[Ἐπίδοκος, ὁ, n. viri, Xen. H. Gr. 1, 1, 29 : Δήμαρχός τε Ἐπιδόκου, ubi plerique libri Πιδόκου.]

Ἐπίδομα, τό, Additamentum, ἐπίμετρον. Athen. 8, [p. 364, F] : Ἐπιδόσιμά τινα δεῖπνα, ἅπερ Ἀλεξανδρεῖς λέγουσιν ἐξ ἐπιδομάτων. [Aq. Lev. 13, 7 : Ἐὰν δὲ ἐπιδώσῃ ἐπίδομα. (In ed. Bos. ex Aq. et Symm. ἐπιδόσει ἐπιδῷ.) Ubi v. Montfaucon. Schleusn. V. Lobeck. ad Phryn. p. 249. Angl.]

[Ἐπιδομέω. V. Ἐπιδωμέω.]

[Ἐπιδονέω, Instrepo. Antiphanes ap. Athen. 3, p. 96, C : Εὐθὺς τορὸς ἐπιδόνει πολύς.]

Ἐπιδοξάζω. V. in Ἐπίδοξος.

Ἐπίδοξος, ὁ, ἡ, De quo est opinio, q. d. ὁ ἐπὶ δόξης ὤν : ut ἐπίδοξός εἰμι τοῦτο ποιήσειν, Opinio est de me, facturum me istud; sed jungitur et aliis infin. tempp. Incipiam tamen ab exemplis fut., quæ et frequentiora esse arbitror. Herodot. [6, 12], ἐπίδοξος πείσεσθαι. Isocr. [p. 397, C], ἐπ. γενήσεσθαι πονηρός· sic χειροτονήσειν, et alibi κρατήσειν, et alibi αἱρήσεσθαι ap.

Plut. [in Vitis.] Cum aliis autem tempp. [Plato Theæt. p. 143, D: Ἐπίδοξοι γενέσθαι ἐπιεικεῖς· Aristot. Rhet. 1, 4: Πρὸς οὓς ἐπίδοξον πολεμεῖν·] Antipho [p. 115, 22]: Τὸν μεγάλα μὲν κακὰ προκεπονθότα, ἔτι δὲ μείζονα ἐπίδοξον ὄντα πάσχειν. [120, 12: Ἐπίδ. ἡ δυσπραγία μεταβάλλειν.] Isocr. [p. 117, E]: Ἐπίδοξος ὢν τυχεῖν τῆς τιμῆς. Æschin. [p. 77, 19]: Ἐπίδοξος ἦν ἁλῶναι. [Hippocr. p. 770, E: Ὁκόσοις μείζονος ὀστέου ἀπόστασις ἐπιδ. γίνηται. Herodot. 1, 89: Τάδε τοι ἐξ αὐτέων ἐπίδοξα γενέσθαι. Id. 4, 11: Λογισαμένους ὅσα φεύγοντας ἐκ τῆς πατρίδος κακὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνει, ubi καταλαμβάνειν conj. Valck. et Schweigh. Cum partic. Plut. Agid. c. 13: Ἦσαν ἐπίδοξοι διὰ τῆς Μεγαρικῆς ἁλῶντες. Absolute id. Arat. c. 50: Ὁ δὲ Φίλιππος ἐκείνῳ μὲν οὐδὲν ἀντεῖπε, καίπερ ἐπίδοξος ὢν ὑπ' ὀργῆς· Mario c. 30. Et comparativo Appian. Civ. 1, 32: Μεμμίου δ' ὄντος ἐπιδοξοτέρου παρὰ πολύ· ubi ex antecedd. intell. αἱρεθῆναι. Interpretis interpr., Illustrior, notavit Lobeck. ad Phryn. p. 135.] Ceterum ἐπίδοξος Bud. vertit De quo est opinio in futurum: sed hæc duo postrema verba in ll. auctorum interpr. addi non possunt. Sunt vero et qui brevius vertant ἐπίδοξος ὢν τυχεῖν, Qui in opinione erat assequendi; cujus tamen generis loquendi exemplum nullum afferunt. Hoc addo, ἐπίδοξός εἰμι verti etiam Existimor, Videor; ut ἐπ. πείσεσθαι, Qui existimatur passurus: ἐπ. γενήσεσθαι πονηρός, Qui malus fore videtur. Hinc Ἐπιδοξάζω, quod tamen significationis analogiam, ut ita dicam, non servat, ut quidem Gaza ἐπιδοξαζόμενον vertit ap. Theophr. C. Pl. 1, [5, 5]: Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ὡς ἐπιδ. εἰρήσθω, Id loco opinionis cujusdam adjectitiæ dictum putetis. Quam illius interpr. affert et Bud., sed suum de ea judicium non addens. || Celeber, Clarus, Illustris. Plut. [Apophth. p. 209, B: Τοὺς πολεμίους παραλογίζεσθαι οὐ μόνον δίκαιον καὶ ἐπίδοξον· et comparativo p. 226, B, de Hercule; tum Institt. Laced. p. 239, D]: Ἐπίδοξον τῷ γένει γαμεῖν καὶ περιχρήματον· quem tamen hujus nom. usum damnat Phrynich. Ecl. [p. 132, ubi aliorum gramm. (quibus add. Herodian. Philet. p. 471) et recentiorum, ut Diodor. 13, 83: Πρὸς τὰς ἐπιδόξους πόλεις ἀποστέλλειν τοὺς κρατίστους τῷ κάλλει· Zosimi 1, 55, 5: Ὡς γυναικὸς κρατήσας οὐκ ἔσται τοῖς ἑσομένοις ἐπίδοξος, locos plures indicavit Lobeck. Ceterum sic Piud. Nem. 9, 46: Εἰ γὰρ ἅμα κτεάνοις πολλοῖς ἐπίδοξον ἄρηται κῦδος. || Adv. Ἐπιδόξως, Gloriose. 3 Esdr. 9, 45: Ἐπιδ. ἐνώπιον πάντων. Artemid. 2, 30, p. 193, 5: Πολλὰ πράξει ἐπ. μὲν, ἀκερδῶς δέ. L. Dindorf.]

Ἐπιδοξότης, ητος, ἡ, affertur pro Claritudo. [Jo. Chrys. In Ps. 44, vol. 1, p. 636. Seager. Aq. Ps. 103, 1, Incert. Zach. 6, 13. Schleusn.]

[Ἐπιδόξως. V. Ἐπίδοξος.]

Ἐπιδορᾰτὶς, ἴδος, ἡ, Cuspis hastæ, [Cuspis, Mucro, Spiculum, Hastile, Gl.] τὸ πρῶτον τοῦ δόρατος, Poll. [1, 136 vel 10, 143. Conf. etiam 7, 157], Summa cuspis hastæ, cui σαυρωτὴρ subsidiaria est in transversum. Bud. ex Plut. [Mor. p. 217, E]: Ἔλεγε δὲ τύχη εἶναι τῆς Σπάρτης τοὺς νέους, ὅρια δὲ τὰς ἐπιδορατίδας. [Sic id. p. 338, B; 659, D, Polyb. 6, 25, 5, et alibi. De contraria vero cuspide s. σαυρωτῆρι, qua hasta figitur in terram, gramm. Bekk. Anecd. p. 303, 7: Στυράκιον, ἐπιδορατὶς, τὸ ἄκρον τῆς αἰχμῆς τοῦ ἑτέρου μέρους, ὅπερ ἐπὶ γῆς εἴωθε πήγνυσθαι, ὅταν ὀρθία οὖν (l. στῇ) ἡ αἰχμή. Schol. Hom. Il. N, 443: Οὐρίαχον, τὴν ἐπιδ., et Eust. || Ἐπιδ. τοῦ τραχήλου βοός, Palearia, Gl.]

Ἐπιδορπέω, q. d. Supercœno, Secundariam cœnam sumo: unde ἐπιδορπήσασθαι ap. Poll. 6, [102], nisi quis ἐπιδορπίσασθαι malit, ut infra. [Ita cod. Hesych. inter Ἐπιδορατὶς et Ἐπιδορπίσματα ponit Ἐπιδορπήσασθαι, ἐπιδειπνήσασθαι (l. -νῆσαι).]

[Ἐπιδορπίδιος. Phanias Anth. Pal. 6, 299, 6: Βάκχου πῶμ' ἐπιδορπίδιον, Post vel Inter cœnam sumendum. ῑ̆]

Ἐπιδορπίζομαι, ίσομαι, Secundariam cœnam sumo, Secundis mensis accumbo, i. q. ἐντραγέω et ἐπιδειπνέω, ut Athen. l. 14, [p. 640, F] docet; ubi Diphilus [D], Τράγημα, μυρτίδες, πλακοῦς, ἀμυγδαλαί. Ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἥδιστά γ' ἐπιδορπίζομαι. [Et Sophilus ibid.] Poll. 6, [79], ἐπιφορεῖσθαι et ἐπιδειπνίζεσθαι synonyma ponit. [V. Ἐπιδορπέω.]

Ἐπιδόρπιος, ὁ, ἡ, Ad cœnam utilis. Theocr. [13, 36]: Κὤχεθ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον εἰσῶν Αὐτῷ Ἡρακλῆι καὶ ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι, qui δαῖτα parabant in litore [Nonn. Dion. 2, 53; 10, 227; Lycophr. 607, 661]: quod ποτιδόρπιον ὕδωρ Apollon. Rh. appellat. || Q. d. Postcœnius; ut ἐπ. ὥρη, Nonn., et Athen. 4, [p. 130, C]: Καὶ τελευταῖαι ἐπεισῆλθον ἐπιδόρπιοι [-πιαι] τράπεζαι, τραγήματά τ' ἐν πλεκτοῖς ἐλεφαντίνοις ἐπιδόθη πᾶσι, καὶ πλακοῦντες, ubi Bud. interpr. Ultimas mensas, quæ sc. finita cœna apponerentur. [Κραδίην ἐπ., τὸ τῆς γαστρὸς στόμα appellat Nicander Al. 21. Gataker. Ubi v. Schneid.]

Ἐπιδορπὶς, ίδος, ἡ, q. d. Postcœnium (ut Apul. Antecœnium), Cœna secundaria, i. e. τραγήματα, quod ea ἐπὶ δόρπῳ s. μετὰ δόρπον apponerentur, Eust. [Il. p. 1141, 4] addens, Platoni Comico ἐπιτραπεζώματα, aliis ἐπαίκλια vocari: differre autem fortassis ab iis, quæ ἐπιφορήματα Herodot. appellat, i. e. τὰ μετὰ τὰς μοίρας ἑκάστων. || Idem Eust. alibi [Od. p. 1791, 42] tradit, ἀκρατισμὸν a quibusdam vocari διανηστισμόν: et ἄριστον, δορπηστόν: δεῖπνον vero, ἐπιδορπίδα: quæ ex Athen. 1, [p. 11] desumpsit.

Ἐπιδόρπισμα, τὸ, Quod in secundis mensis apponitur. Athen. 14, [p. 664, E] quum dixisset convivis circumcirca oblata fuisse περδίκια ὀλίγα, καὶ χηνία ὀπτὰ, καὶ τρυφὴν πλακούντων, subjungit, Atticos ejusmodi δεῖπνον vocasse ἐπιδόρπισμα, at Dor. ἔπαυλον: reliquos Gr. ut plurimum ἐπιδειπνον. [Conf. ib. 640, D.] Poll. 6, [79] ἐπιδορπίσματα ab Aristoph. vocari ait ἐπιφορήματα. [Conf. 102. L. D. Clem. Al. Pæd. p. 165. Routh.]

Ἐπιδορπισμὸς, ὁ, Cœnæ secundariæ sumptio. [Aristoteles ap.] Athen. 14, [p. 641, E]: Ἐπ. τραγημάτισμός τίς [ἐπιδ. τις ὁ τρ.] ἐστι, καὶ δεῖπνον ἕτερον παρατίθεται τραγήματα.

Ἐπιδόσιμος, ὁ, Additicius, et qui ex additamento vel accremento est, Bud. Ex accessione s. additamento proveniens. Unde et ἐπιδόσιμα δεῖπνα ap. Athen. 8, [p. 364, F.] Quæ ἐξ ἐπιδομάτων vocari ab Alexandrinis scribit. Idem 4, [p. 141, B]: Ἄν τι λάθωσιν ἐπιδόσιμον, ἰχθὺν, ἢ λαγὼν, ἢ φάτταν. [Singular. etiam p. 364, F. Plur. 365, A.]

Ἐπίδοσις, εως, ἡ, [Porrectio, Gl.] Quod insuper datur, Accessio, Additamentum, qua in signif. a Xen. accipi testatur Bud. [Immo Incrementum dicit Hier. 1, 18: Ἔκπλεω αὐταῖς ἀεὶ παρασκευασμένοι ὠδεμίαν ἐν ταῖς ἑορταῖς ἔχουσιν αἱ τράπεζαι αὐτῶν ἐπίδοσιν· OEc. 20, 23: Οὐδὲν ἔχει πλείονα ἐπίδ. ἡ χῶρος. Plato Conv. p. 175, E: Ἡ σὴ (σοφία) πολλὴν ἐπίδοσιν ἔχουσα· Leg. 3, p. 679, B: Ἵν' ἔχοι βλάστην καὶ ἐπίδ. τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος. (Gl. Ἡ ἐπ. τοῦ γένους, Propago.) 700, A: Τὴν τοῦ ἐλευθέρου λίαν ἐπίδ. βίου· Theæt. p. 146, B: Ἡ νεότης εἰς πᾶν ἐπίδ. ἔχει· eademque constr. Leg. 6, p. 769, B. Λαμβάνειν ἐπίδ. Demosth. p. 123, 11, et alibi. Ποιεῖν et ποιεῖσθαι et παρασκευάζειν Polyb. 1, 36, 2; 2, 36, 2; et 4, 55, 3 (Dionys. H. vol. 5, p. 445, 5), et 10, 8, 8.] Interdum est simpl. Quod datur, Largitio, ut Idem interpr. [Demosth. p. 285, 19; 566, 23. Et alii. Ead. potestate Polyb. 34, 8, 10: Ἐν ἐπιδόσει καὶ χάριτι, Auctarii loco, in vendendo.] Et in Comm. p. 853 φιλοτιμία, inquit, ap. Dem. est etiam Erogatio publice facta, quæ et ἐπίδοσις dicitur; ut Donativum et Congiarium [Gl.], quæ λαμπραὶ ἐπιδόσεις καὶ μεγαλόρρονες dicuntur ab Herodiano [1, 5, 2 et 1, 9, 2. Conf. inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 261, 34; 562, n. 2880, 15; p. 563, n. 2881, 20. Gl. etiam: Ἐπίδοσις ἐπὶ τῶν νόμων, Congiarium.] || Incrementum. Lesbonax: Παντὸς γὰρ πράγματος ἐπίδοσίς ἐστιν ἕστ' ἂν τέλος ἔχῃ. [V. supra. Ap. Dionys. Comp. verb. p. 29, 11: Τοῖς μὲν οὖν ἀρχαίοις ... πολλὴ ἐπίδοσις ἦν αὐτοῦ (τοῦ δεξιῶς συντιθέναι τὰ ὀνόματα), est i. q. Perfectio. || Remissio. Hippocr. p. 785, F: Ἥλιστον διαφέρει καὶ τῶν νεύρων ὁ σύνδεσμος, τοῖσι μὲν ἐπιδόσιας ἔχων, τοῖσι δὲ ξυντεταμένος ἰών. || Dos. Hesych.: Ἐπίδ., ἡ προῖξ. || Gl.: Ἐπίδοσις στρατιᾶς, Stipendium.]

Ἐπιδοτικὸς, ἡ, ὸν, Ad supperaddendum s. supererogandum propensus. Ammon. [p. 57] a μεταδοτικὸς ita distinguit, ut ἐπιδοτικὸς sit ὁ τοῖς δεομένοις ἐπιδούς: at μεταδοτικὸς ὁ τοῖς φίλοις, Qui amicis libenter impertit, Qui amicos libenter participat.

δραμεῖν καὶ ἐπιδῆναι : ita ut ἀμβατὸν et ἐπίδρομον fere idem sint : unde et Hesych. exp. κατωφερές, κατερχόμενον, καθ' ὅ ἐστιν ἐπιδραμεῖν, Humile et aliquatenus declive, ita ut conscendi possit et inde in oppidanos irrui s. incurri. Itidemque Suid. ἐπιδρομὴν παρέχον et εὐάλωτον. [Poll. 1, 171. Antip. Anth. Pal. 9, 58, 1 : Βαβυλῶνος ἐπίδρομον ἅρμασι τεῖχος.] Sed et ἐπίδρομον ζεφύροισιν in Epigr. [Satyri Anth. Pal. 10, 13, 3] legitur pro Pervium Zephyris, Quod Zephyri percurrere et perflare possunt. Ex Iisd. vero affertur et ἐπίδρομον ἅρμασι τεῖχος, pro Murus in quo currus duo obvii transibant. Ubi ἐπίδρομον significat ἐφ' οὗ τρέχειν ἐστὶ, Super quo potest curri. [Ita Poll. 1, 186 : Χωρία... εὐήλατα, ἐπίδρομα. Et ὁδὸς 3, 96, Greg. Nyss. vol. 1, p. 817, C. Id. vol. 2, p. 801, B : Ἐπὶ τὰ πρανῆ καὶ ἐπίδρομα τὸν λόγον εὐθύνομεν. Plut. Eum. c. 9 : Ἐκ τῶν ἐπιδρόμων καὶ πεδινῶν πρὸς τὴν ἐγγὺς ὑπωρείαν ἄφιππον οὖσαν. Callim. Del. 12 : Κείνη (Delus) αἰθυίης καὶ μᾶλλον ἐπίδρομος ἠέπερ ἵπποις. Oppian. Hal. 3, 635 : Οὔτε λίην ἀνέμοισιν ἐπίδρομον. || Cursorius, Velox. Poll. 1, 196 : Ἵππους... εὐδρόμους, ἐπίδρομος. Et de cursore 3, 148. Et de fluvio 6, 148 : Τίς οὕτως ἐπίδρομος; De ulceribus, Nicand. Th. 242 : Σηπεδόνες δέ οἱ ἀμφὶς ἐπίδρομοι. Æsch. Suppl. 111 : Θεοῖς δ' ἐναγίᾳ τέλεα παλαμῶν καλῶς ἐπίδρομα, ἐπόθι θάνατος ἀπῇ. || Figurate, Facilis, Acceptus, Expeditus. Pausan. 9, 21, 6 : Οὕτω χρὴ πάντα τινὰ μήτε ἐπίδρομον τὴν γνώμην μήτε ἀπίστως ἔχειν ἐς τὰ σπανιώτερα· 33, 3 : Ἐνταῦθα ὀμνύουσι μὲν, πονοῦνται δὲ οὐκ ἐπίδρομον τὸν ὅρκον. V. Ἐπιτρίχω. Auth. Collat. 6, 1, Nov. 72, c. 6 : Τοῖς πολλοῖς... τὸ πρᾶγμα ἐράσμιόν τε καὶ ἐπίδρομόν ἐστιν. Themist. p. 294, D : Τοῦ μὴ ἐπίδρομον εἶναι (τὸν νοῦν τοῦ Ἀριστοτέλους) τοῖς ἀμυήτοις. L. D.] || Ἐπίδρομοι dicuntur Retium etiam funes quidam, qui sc. per inferioris et superioris oræ laqueos trajiciuntur, ut ipsæ plagæ iis et contrahi possint et dissolvi, quum usus postulat : qui et περίδρομοι nominantur, teste Polluce 5, [29], ubi περιδρόμων esse dicit τῆς ἄρκυος σχοινίον ἑκατέρωθεν, τῶν ἄνω τε καὶ κάτω τελευταίων βρόχων διειρόμενον, ᾧ συνέλκεταί τε τὰ δίκτυα καὶ πάλιν ἀναλύεται. Ubi etiam ex Xen. [Cyn. 6, 9] annotat, oportere ejusmodi περιδρόμους esse ἀναμμάτους, ut sint εὔτροχοι : προσβάλλεσθαι autem τοῖς δικτύοις ἀπὸ στροφίων. Esse vero quosdam, qui, quum duo sint ejusmodi funiculi, Eum qui in inferiore retis ora est, περίδρομον appellent, ἐπίδρομον autem, Eum qui in superiore parte existit. Meminit et Plin. 19, 1 : Vidimusque jam tantæ tenuitatis plagas, ut annulum hominis cum epidromis transirent, uno portante multitudinem, qua saltus cingerentur. Budæo sunt Plagarum funiculi discurrentes, quibus retia panduntur contracta, et expansa contrahuntur. Sed ab eo appellantur ἐπιδρομίδες. Potest vero cum hoc ἐπίδρομος subaudiri σχοῖνος, ut significet Funiculum percursorem : qui sc. imam et summam retis oram percurrens, ipsi reti vel explicando, vel complicando contrahendoque inservit. [Simili quadam potestate Plut. Sertor. c. 22 : Νίκαι πεποιημέναι δι' ὀργάνων ἐπιδρόμων χρύσεια τρόπαια καὶ στεφάνους διαφέρουσαι κατήγοντο.] || Ἐπίδρομος vocatur etiam Posterior navis malus, s. arbor. Sic enim idem Poll. 1, [91] : Καὶ ὁ μὲν μέγας καὶ γνήσιος ἱστὸς, ἀκάτιος· ὁ δὲ κατόπιν, ἐπίδρομος· ὁ δὲ ἐλαττων, ὀλων. Hesych. vero ἐπίδρομον dici scribit τὸ ἱστίον τὸ ἐν τῇ πρύμνῃ κρεμάμενον, Velum quod in puppi suspenditur; idque nominari etiam φάρον [σίφαρον] et ἔλασσον. Cum quo facit Isidorus Etym. 19, 3, quinque velorum enumerans species; nam Acatium esse ait velum maximum et in media navi constitutum; Epidromon, secundæ esse magnitudinis, sed ad puppim; Dolonem, minimum et ad proram defixum; Artemonem, dirigendæ potius navis commendatum quam celeritatis; Siparum, unum pedem habere, quo navigia juvari solent in navigatione, quoties vis venti languescit. At Cato R. R. cap. 13 epidromum refert inter instrumenta torcularii et cellæ olearias.

[Ἐπίδρομος, ὁ, Epidromus, n. viri in tit. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 298, col. 1, 41. L. Dindorf.]

[Ἐπιδροσίζω, Irroro. Greg. Nyss. vol. 1, p. 562, C : Ὁ ἐκ τῶν θυμιαμάτων ἀτμὸς, ἐπιδροσίζων διὰ τῆς ὠωδίνος τοῦτο τὸ ἄλσος. L. Dindorf.]

[Ἐπίδυκος quidam, pater Acestoris, inter majores Miltiadis memoratur a Pherecyde ap. Marcell. Vit. Thucyd. initio. Græcum foret Ἐπίλυκος, quod v. L. D.]

Ἐπιδυναστεύω, Post alium obtineo potentatum, imperium, regnum, Impero s. Regno post, Synes. [Ep. ad Euopt. : Ὁ Ναρσῆ τῷ Ἥρσῃ παραδυναστεύσας τε καὶ ἐπιδυναστεύσας.] V. Παραδυναστεύω.

Ἐπιδύνω, vel Ἐπιδύω, Superoccido : ut ἥλιος dicitur ἐπιδῦναι τῇ ὀργῇ, Occidere super ira alicujus, quum nox ei irato supervenit, s. nox eum iratum deprehendit : i. e. ad noctem usque iratus manet. Paul. Ad Eph. 4, [26] et aliam præp. addidit, Μὴ ἐπιδυέτω ὁ ἥλιος ἐπὶ τῷ παροργισμῷ ὑμῶν. [Deut. 24, 15 : Οὐκ ἐπιδύσεται ὁ ἥλιος ἐπ' αὐτῷ. Jerem. 15, 9 : Ἐπέδυ ὁ ἥλιος αὐτῇ. Greg. Nyss. vol. 1, p. 272, C : Τὸν ἥλιον... αὐτοῖς ἐπιδύεσθαι· eademque constr. aor. sec. act. 300, D. Per tmesin Hom. Il. B, 413 : Μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι. Aoristi forma novitia, qua etiam in simplici sæpe utitur, Manetho 6, 642 : Ἐς λίθ' ὅταν δυτικῷ κέντρῳ κατόπισθ' ἐπιδύνῃ. V. Ἐνδύω. Æque inusitata veteribus forma pass. aor., qua utitur Greg. Nyss. vol. 1, p. 379, D : Τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐπιδυτίσης. L. Dindorf.]

Ἐπιδυσακούω, Graviter audio. [Vox nihili.]

[Ἐπίδυσις scriptura vitiosa. V. Ἐπιλέανσις.]

[Ἐπιδυσμενιύομαι. Hesych. in Ἐπικηράινειν, quod vide. Hemst.]

Ἐπιδυσφημέω, Infami appellatione noto. Ex Aristot. Eth. 7, [1] : Καὶ τοὺς διὰ ταῦτα κακίαν τῶν ἀνθρώπων ὑπερβάλλοντας, οὕτως ἐπιδυσφημοῦμεν.

[Ἐπιδυσωγέω, Cavillor. Ἐπιδυσωγεῖν (ἐπιδυσγεῖν cod.), ἐπιτωθάζειν (-μάζειν cod.), Hesych. V. Δυσωγέω.]

[Ἐπιδύω. V. Ἐπιδύνω. Ap. Erotian. p. 146 : Ἐπίδυτν, ἐπεδιέρρει, ἐπήδα, quam gl. ad Hippocr. p. 1146, E : Ἐπήδα ἐξ αὐτοῦ ὀλίγον αἷμα, retulit Heringa, legendum Ἐπίδυεν. L. Dindorf.]

[Ἐπιδωμάτιος, ὁ, ap. Greg. Nyss. vol. 1, p. 352, C : Ὁ ἐπ. χόρτος, Gramen in tectis ædium. ἄ L. Dind.]

[Ἐπιδωμάω s. Ἐπιδωμίω, Inædifico. Bast. Ep. crit. p. 45 : « Phil. Byzant. De septem mir. mundi p. 13, v. ult. : Ἐπιδεδόμηται. Schneiderus verbum ἐπιδωμίω dubium putat. Hic certe l. hoc verbum esse in lingua Græca probare nequit : in nostro enim cod legitur ἐπιδεδώμηται. Et p. 15, 23 δεδώμηται reperitur pro δεδόμηται editionis. P. 7, v. ult. vero adhibetur ἐπιδεδόμηνται, quod L. Allatius in suam ed. recepit. »]

[Ἐπιδωρέομαι, οῦμαι, Insuper dono. Galen. vol. 14, p. 305, 11 : Ἐπιδοθεῖσα (ἡ ἀντίδοτος) παλιγγενεσίαν ὥσπερ τοῖς λαβοῦσιν ἐπεδωρήσατο, Tanquam novæ vitæ ortum restituit. Hase.]

[Ἐπιδώτης, ὁ, Dator. Pausan. 2, 10, 2 : Κεῖται δὲ ἐν τῇ στοᾷ... Ὕπνος κατακοιμίζων λέοντα, Ἐπιδώτης δὲ ἐπίκλησιν· 2, 27, 6 : Ἔστι μὲν Ἀσκληπιοῦ λουτρὸν, ἔστι δὲ Ἱερὸν θεῶν, οὓς Ἐπιδώτας ὀνομάζουσιν· 3, 17, 9 : Λακεδαιμόνιοι... δαίμονα τιμῶσιν Ἐπιδώτην, τὸ ἐπὶ Παυσανίᾳ τοῦ Ἰκεσίου μήνιμα ἀποτρέπειν τὸν Ἐπιδώτην λέγοντες τοῦτον. (Hesych. : Ἐπιδώτας, Ζεὺς ἐν Λακεδαίμονι.) De signif. hujus epitheti id. 8, 9, 2 : Μαντινεῦσι δὲ ἔστι καὶ ἄλλα ἱερὰ, τὸ μὲν σωτῆρος Διὸς, τὸ δὲ ἐπιδότου καλούμενον· ἐπιδιδόναι γὰρ δὴ ἀγαθὰ αὐτὸν ἀνθρώποις. Ubi scrib. esse ἐπιδώτου, ut ap. Plut. Mor. p. 1102, E : Τῶν δὲ ἄλλων θεῶν (præter Jovem) ὁ μὲν ἐστιν Ἐπιδότης, ὁ δὲ Μειλίχιος κτλ., animadvertit Schneider.]

[Ἐπιείδομαι, i. q. εἴδομαι, Assimilor. Hesych. = Ἐπιεισαμένη, ὁμοιωθεῖσα.]

[Ἐπικαίως, voc. corruptum in ed. Compl. Reg. 4, 5, 23 : Ἐπ. λάβε δύο τάλαντα.]

Ἐπιείκεια, ἡ, Æquitas, Æquum bonum, Summi juris moderatio. [Definitt. Plat. p. 412, B : Ἐπ., δικαίων καὶ συμφερόντων ἥττωσις, μετριότης ἐν συμβουλαίοις, τύραννος ψυχῆς λογιστικὴ πρὸς τὰ καλὰ καὶ αἰσχρά. Aristot. Eth. Nic. 5, 14.] Hermog. opp. τῷ βιαίῳ. Isocr. [p. 377, D] Κατ' ἐπιείκειαν ψηφίσασθαι, Decernere ex juris æquitate, ex æquo et bono, nec summo jure agere. Dem. C. Mid. : Μήτε συγγνώμης, μήτε τοῦ λόγου, μήτε ἐπιεικείας τυχεῖν μηδεμιᾶς. Item Clementia, Lenitas : quum quis demisse cum cive agit. Plut. Artox. [c. 4] : Μόλλησις ἐν τῇ φύσει, ἐπ. φαινομένη τοῖς πολλοῖς· Pericl. [c. 39] : Ἐπιεικείας καὶ πραότητος ἀνὴρ θαυμαστός· Cæs. [c. 57], Ἐπιεικείας ἱερὸν, Clementiæ fanum Cæsari de-

atum, Bud. interpr., qui itidem ap. Thuc. p. 36, Clementia accipi annotat. [Thuc. 3, 40 : Τρισὶ ἀξυμφορωτάτοις τῇ ἀρχῇ, οἴκτῳ καὶ ἡδονῇ λόγων καὶ ικείᾳ· 48 : Οἴκτῳ καὶ ἐπιεικείᾳ· Id. ib. 40 : Ἡ ἐπ. τοὺς μέλλοντας ἐπιτηδείους ... ἔσεσθαι μᾶλλον δίδοται· 36 : Ἡ ἐπ. τοῦ διδάσκειν καθ' ἡσυχίαν ἀλλήλους.] Idem Comm. exp. illud Aristot. Eth. 8 : Κατὰ πίστιν συν-άξαντες, addit, bonam fidem esse ἐπιείκειαν et χρη-ητα. Philo De V. M. 1 : Διὰ τὴν σύμφυτον ἐπ. καὶ ανθρωπίαν, Insita sua bonitate. [Δι' ἐπιείκειαν Isocr. o, C, Plat. Leg. 5, p. 736, D. Ib. 735, A : Ἐπ. δικαίᾳ χρώμενον· Epist. 7, p. 325, D : Πολλῇ ἐχρή-το οἱ τότε κατελθόντες ἐπιεικείᾳ. Eur. fr. ap. Maxim. 2, p. 634 : Γενναιότητι κἀπιεικείᾳ ἀρετὴν ἐπικτή-.] Lucian. in Vita Soph. : Αἰδὼς δὲ καὶ ἐπ. καὶ με-της. [Plurali Isocr. Antid. p. 457, 160, Aristid. 1, p. 524; 2, p. 119. || Hippocrati πιθανότης. en. vol. 12, p. 249, F. Hemst. Locus Hipp. est p. , G : Ἔχει τινὰ καὶ οὗτος ὁ λόγος ἐπιείκειαν.]

Ἐπιείκελος, ὁ, ἡ, Assimilis. Hesiod. Sc. [182] : ιείκελον ἀθανάτοισι. [Hom. Il. A, 265 et alibi. He-. Theog. 968 : Θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα. Oppianus . 2, 167 : Ἀκωκαὶ χαλκείοις γναμπτοῖσιν ἐπείκελοι στροισιν, maluisse videtur scribere quam γναμ-ς ἐπιείκελοι.]

Ἐπιεικεύομαι.] Ἐπιεικεύω, Ex æquo et bono ago, s sum. [Esdr. 9, 8 : Ἐπιεικεύσατο ἡμῶν ὁ θεός. d ἠγάθυνεν interpr. Hesychius. Eust. Opusc. p. 66, et alibi. Anon. in Crameri Anecd. vol. 3, 04, 28. L. Dindorf.]

Ἐπιεικὴς, ὁ, ἡ, Decens, Consentaneus. Sic ἐπιει-ap. Hom. [Il. A, 547, T, 21, 147 etc., Hesiod. Pausan. 9, 36, 7] sub. ἐστὶ, Consentaneum est, et, Par, Æquum est. [De rebus Hom. Il. Ψ, 246 : ὅν δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα, ἀλλ' ἐπι-τοῖον· Od. M, 382 : Εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ικέ' ἀμοιβήν. Theophr. De signis 7 : Ἐὰν ἡ σκωρία ται ἐπιεικής. Herodot. 3, 53 : Πολλοὶ τῶν δικαίων τιεικέστερα προτιθέασι. Id. 2, 22 : Ἡ δὲ τρίτη τῶν , πολλὸν ἐπιεικεστάτη ἐοῦσα, μάλιστα ἔψευσται. De l. Greg. Cor. p. 502 cum annot. intt. (Diversa if. cum eod. nomine Plut. Crass. c. 22 : Ὁδὸν κῆ καὶ κούφην τὸ πρῶτον. Cui conf. quod id. dicit . p. 122, C : Οὐ μικρὸν οὐδ' ἐπιεικὲς ἔργον.) Plat. 1, p. 650, B : Πεῖραν ἀλλήλων ἐπιεικῆ· Epin. 984, B : Δόξαν τὴν ἐπιεικῆ. (Et cum eod. no-e Demosth. p. 1343, 2, Isocr. p. 320, A.) Reip. . 404, B : Ἁπλῆ καὶ ἐπ. γυμναστική. Inscr. ap. kh. vol. 2, p. 258, 28 : Ἐκ τῆς ἐπιεικεστάτης ψή-Item τὸ ἐπιεικὲς, Æquum et bonum. [Soph. OEd. 127; Thuc. 1, 76. Ap. Hippocr. autem p. 68, B, itas, ut Plat. Leg. 6, p. 757, D : Τὸ ἐπιεικὲς καὶ ξύγ-ιον.] Aristoph. Nub. [1438] : Κἄμοιγε συγχωρεῖν τούτοισι τἀπιεικῆ, Consentanea, VV. LL. : sed m, Ea quæ jus et æquum postulat. Aristot. Eth. 11] : Τὸν γὰρ ἐπιεικῆ μάλιστά φαμεν εἶναι συγγνω-κὸν, καὶ ἐπιεικὲς, τὸ ἔχειν περὶ ἔνια συγγνώμην. Quo inet Τοῦ ἐπιεικοῦς τυχεῖν, ap. Dem., pro Non tra-i ad juris rigorem, ut vulgus loquitur. [Ita con-a τοὐπιεικὲς et ἡ ἁπλῶς δίκη, in fr. Soph. ap. Plut. . p. 761, F, Eur. ap. Stob. Ecl. vol. 1, p. 126. Aristot. Eth. Nic. 5, 14.] Alicubi etiam τὸ ἐπιεικὲς litur Honestum : ut ap. Synes. : Οὐδὲν οὔτε φρονεῖν ἡμῶν οὔτε λέγειν ἐπιεικές. Sic autem et ap. Thuc.] πρόφασις ἐπιεικὴς videtur reddi posse Honesta oc-o : nisi qui malit Justa. [Ib. 4 : Ὁμολογίᾳ τινὶ ἐπιει-ἀποπέμψασθαι.] Idem vero 4, [19] πρὸς τὸ ἐπιει-et μετρίως pro eod. dicere videtur : sic autem ἐπι-ς cum μετρίως copulari docebo mox. Itidem ap. odian. [2, 14, 5] ἐπιεικεῖς λόγοι esse possint for-e μέτριοι. [Plat. Tim. p. 67, D : Ἐπιεικεῖ λόγῳ διεξ-ν· Apolog. p. 34, D. Et Prot. p. 346, E : Εἰ μέ-ἔλεγες ἐπιεικῆ καὶ ἀληθῆ· et comparativo p. 336, Probabilis, verisimilis narratio, Polyb. 10, 48, 3, opp. παράλογος. Ἐπιεικέστατος λόγος, 3, 91, 7. τερος λόγος ἐπιεικεστέραν ἔχει τοῦ πρόσθεν ἀπόφα-10, 48, 7, Probabiliorem. » Schweigh. Lex.] Ex toph. [Vesp. 1027] affertur etiam ἐπ. γνώμη, Mollis animus. || Qui æquum bonum amat, æquitatem stricto juri præfert. Aristot. Ethic. 5, 10 : Ὁ μὴ ἀκριβοδίκαιος ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἀλλὰ ἐλαττωτικὸς καίπερ ἔχων νόμον βοηθὸν, ἐπιεικής ἐστιν. Huc pertinet Aristot. l. c., in quo ἐπιεικῆ vocari scribit Bud. Clementem veniæ concessorem. [Τὸν μέτριον exponit Galen. vol. 8, p. 803, D; vol. 12, p. 299, F. Hemst.] In VV. LL. redditur etiam Lenis, Mitis; Modestus. Ibid. ἐπιεικὴς τὸν τρόπον affertur pro Eo qui miti est ingenio. [Ἐπ. ὢν τὴν ψυχὴν Plat. Conv. p. 210, B.] Item ἐπιεικὴς ἤθεσι pro Præditus probis moribus, ex Plat. Legg. [Φύσει ἐπ. Reip. 7, p. 538, C.] Et cum πρὸς ex Plut. [Mor. p. 614, E; 1096, A], ἐπιεικὴς πρὸς τὰς ἔχθρας, Clemens ad inimicitias. Copulantur a Dem. C. Mid. ἐπιεικὴς et μέτριος, Bonus et modestus, Bud. [Id. p. 915 fin. : Ἵν' ἐπιεικεῖς δοκῶσιν εἶναι περὶ τὰ συμβόλαια] : qui alibi scribit ἐπιεικῆ dici ab Aristot. Eth. 9, p. 78, Virum bonum, i. e. σπουδαῖον : cui μοχθηρὸν et φαῦλον opp. Sic autem et alibi sæpe uti. Idem ἐπιεικῆ οἰκέτην dicit ab Isocr. vocari Frugis bonæ servum, Areop. [p. 149, D] : Ἐν καπηλείῳ δὲ φαγεῖν ἢ πιεῖν, οὐδεὶς οὐδ' ἂν οἰκέτης ἐπιεικὴς ἐτόλμη-σε. [Herodot. 1, 85 : Ἦν οἱ (Crœso) παῖς, τὰ μὲν ἄλλα ἐπιεικὴς, ἄφωνος δὲ, Bonæ frugis, Probus, Non absurdus. Ἐπιεικέα, τὸν ἀστεῖον ἢ τὸν ψευδῆ (ἀψευδῆ) interpr. Hesychius. Sic Poll. 6, 28 : Συμπότης ... ἀστεῖος, ἐπιεικής. Thuc. 8, 3 : Ἔπειθον οὓς ἴδοιεν ἀνθρώπους ἐπιεικεῖς. Xen. H. Gr. 1, 1, 30 : Τοὺς ἐπιεικεστάτους τῶν τριηράρχων καὶ κυβερνητῶν καὶ ἐπιβατῶν. Plat. Reip. 6, p. 487, D : Τοὺς ἐπιεικεστάτους δοκοῦντας· et comparat. 4, p. 431, D, et alibi.]

Ἐπιείκησις, εως, ἡ, Pietas, VV. LL. ex Hieron. In Amos 5. [Rectius ἐπιείκισις. Schneider.]

[Ἐπιεικία, ἡ, locus prope Sicyonem memoratur Xen. H. Gr. 4, 2, 14 et 4, 13, ubi liber unus Ἐπιοικίαν.]

[Ἐπιεικίδαι, οἱ, Epiicidæ. Steph. Byz. : Ἐπιεικίδαι, δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. Ὁ δημότης Ἐπιεικίδης. Τὰ τοπικὰ ἐξ Ἐπιεικιδῶν, ἐν Ἐπιεικιδῆσιν (-δῶν male Vrat. cod.). Ἐπι[εικίδης] est in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 911, n. 305, B. Ἐπιεικίδης ib. p. 327, n. 191, 37, Ἐπεικ. p. 381, col. 2, 22, ubi Sponius Ἐπιεικ. L. Dindorf.]

Ἐπιεικίζω, Ex fide bona statuo, ap. antiquos, Bud. Annot. in Pand. [p. 12 : « Ἐπιεικίζειν dicitur, et ex f. b. statuere ap. antiquos. » Quod recentiores barbare dicere Epicaizare.]

[Ἐπιείκισις. V. Ἐπιείκησις.]

Ἐπιεικτὸς, ὁ, ἡ, Cedens, Proclivis ad cedendum, Tolerabilis, Bud. ex Hom. et Greg. Hesych. quoque ἐπιεικτὰ exp. φορητά. V. et Eust. [Hom. Il. E, 892 : Μένος οὐκ ἐπιεικτόν· Od. T, 493. Et σθένος Il. Θ, 32, πένθος Π, 549, ἔργα Od. Θ, 307, quo refertur gl. Hes. Quod cum dat. dicit Manetho 6, 402 : Ἄλλα τε θαυματόεντ' ἔργ' οὐκ ἐπιεικτὰ βροτοῖσι τεύχοντας ῥέξαι. Anon. De incred. c. 14, p. 91 : Οὐκ ἐπιεικτὰ ζητῶν. L. Dindorf.]

[Ἐπιείκω. V. Ἐπείκω.]

Ἐπιεικῶς, Non absurde. Plut. Symp. [p. 148, B, ubi Fere, Plerumque interpr. Wyttenb. infra in ea signif. cit.] : Ὁ δ' Αἰγύπτιος σκελετὸς, ὃν ἐπ. εἰσφέροντες εἰς τὰ συμπόσια, προτίθενται, Quem non absurde inferunt in convivia. [Hesych. ab Hemst. cit. : Οἰωνὸς ὄφις· ἐπ. γὰρ λέγεται εἰς τὰς μαντείας τοὺς ὄφεις ἔχειν.] Ap. Suid. : Κομιδῇ ἐπ. ἀνατίθησι τῷ ἐπὶ πάντων θεῷ τὰς ἡνίας τῆς ἀποδράσεως, Admodum decenter. [|| Probabiliter. Demosth. p. 10, 7 : Οὐ μὴν ἀλλ' ἐπ. τοῦθ' ὃ δυσμαχώτατόν ἐστι τῶν Φιλίππου πραγμάτων, καὶ βέλτιστον ὑμῖν. Plato Conv. p. 201, A : Καὶ ἐπ. γε λέγεις. Vel Recte. Reip. 4, p. 431, E : Ἐπ. ἐμαντευόμεθα ἄρτι. V. infra ubi de ἐπιεικῶς cum adverb.] || Moderate. Plut. [Mor. p. 199, A] : Ἥκιστα δὲ φθονεῖσθαι τοὺς τῇ τύχῃ χρωμένους ἐπ. καὶ μετρίως. [Coriol. c. 15 : Οὐ μετρίως ἔσχεν οὐδ' ἐπ.] Lucian. Salut. Err., Ἐπ. ἤνεγκας τὸ γεγονός. Auctor Axiochi [p. 365, B], Δεῖ ἐπ. διαγαγόντας, εὐθύμως μονονουχὶ παιανίζοντας, εἰς τὸ χρεὼν ἐπιέναι, Acta cum æquitate animi vita, Ubi æquo bonoque animo hanc vitam transegerimus. [Plut. Mor. p. 87, D : Τοῦ ζῆν ἐπ. καὶ ἀνεγκλήτως. || Fere. Hippocr. p. 139, A : Οἱ πυρετοὶ ... ἐς τεταρταῖον ἐπιεικέως μεθίστανται. Alexis ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 250 : Τὰ δ' ἄλλ' ἐπ. τοῖς ἔχουσι παραμένει. Polyb. 6, 20, 3 : Ἐκλέγουσι

τῶν νεανίσκων τέτταρας ἐπ. τοὺς παραπλησίους ταῖς ἡλικίαις· 26, 8 : Ἐπ. τὸ τρίτον μέρος. Plut. Mor. p. 51, D : Ἀρχὴν δὲ φιλίας ἔφαμεν εἶναι τὴν ταὐτὰ μὲν ἐπ. ἀσπαζομένην ἔθη καὶ ἤθη ... διάθεσίν τε καὶ φύσιν· 24, D : Ἐπεὶ ... καὶ δόξας ἐπ. καὶ δυνάμεις περιποιεῖ (virtus). V. Wyttenb. ad p. 43, E, Nicol. ad Antig. Car. c. 108, ubi jungitur cum τὸ ὅλον (sic enim scrib. pro ὅλως). Athen. 1, p. 31, A.] ‖ Clementer, Ex æquo et bono, Benigne. 2 Macc. 9, [27] : Ἐπ. καὶ φιλανθρώπως συμπεριενεχθήσεσθαι ὑμῖν, Comiter vobiscum et indulgenter acturum. [Eadem advv. conjungit Plut. Alc. c. 4.] Herodian. 8, [3, 16] : Ἐπ. τε αὐτῶν προεστὼς, Miti modestoque imperio. Id. [8, 7, 21] : Τοῦ ἔθνους ἐπ. πρότερον ἄρξας. [Aristid. vol. 2, p. 304 : Τὸ φείδεσθαι τῶν προηκόντων ἐπ. εἰς ὅσον ἔξεστιν. Plut. Timol. c. 10 : Τοῖς ἄρχουσι τῶν Καρχηδονίων ἐντυχὼν ἐπ. Pyrrh. c. 23 : Οὐκ ἐπ. ἐντυγχάνων οὐδὲ πράως ταῖς πόλεσιν· Lucull. c. 41 : Χρῆσθαι καὶ διαλέγεσθαι ἐπ. ἀλλήλοις. Et c. eod. verbo διαλ. Cleom. c. 36.] ‖ Valde [sicut gramm. in fine citandi interpr. πάνυ. Sed rectius vertitur Satis, ut ap. Herodot. 2, 92 : Ἐγγλύσσει ἐπ. Hippocr. p. 1162, E : Ἐπιεικέως ἐπυρέταινον. Et alibi.] Plato Legg. 8, [p. 836, B : Βοήθειαν] ἐπ. οὐ σμικρὰ [-ὰν] συμβάλλονται, Valde opitulantur. [Omittendus erat hic l., in quo vertendum Probabiliter, ut supra. Ἐπ. δεδήλωται, Phileb. p. 31, A, et alibi sæpe similiter. Plut. Mor. p. 54, D : Ἱππεύειν ἐπ.] Theophr. : Ἐπ. καρποφορεῖ, Admodum fructificat. Lucian. [De mort. 7, 1] : Πίνει ἐπ. Et cum nominibus [Xen. H. Gr. 5, 4, 50 : Καὶ γὰρ ἦν στενὸν ταύτῃ ἐπ. καὶ δύσβατον τὸ χωρίον· OEc. 2, 1 : Ἐπ. τῶν τοιούτων ἐγκρατῆ. Plat. Protag. p. 349, D : Ἐπ. παραπλήσια ἀλλήλοις ἐστίν. Cum ejusd. fere signif. præpos. ὑπό τι, Gorg. p. 493, B : Ταῦτ' ἐπ. μέν ἐστιν ὑπό τι ἄτοπα. Callias De reb. Sic. ap. Macrob. Sat. 5, 19 : Ἐπ. δὲ χερρός ἐστιν. Nisi potius hic est Fere, ut supra.] ap. Dem. [p. 450, 14] : Ἐπ. αὐτάρκεις. [Ἐπ. ἔντιμον, 1285, 17.] Naz., Ἐπιεικῶς μάταιον. Huc referri etiam potest illud Aristoph. Vesp. [1249] : Τουτὶ μὲν ἐπ. σύ γ' ἐξεπίστασαι, Istuc quidem oppido tu calles. Quod et Lat. Probe calles dicunt. Plaut. dixit etiam Probe appotus, percutere : ita ut hoc adv. Probe quidam præcedentes ll. non male reddi posse videantur. At illud Dem. [p. 1364, 27] : Ὡς ἀνέστη ἐξ ἀσθενείας, καὶ ἀνέλαβεν αὐτὸν, καὶ ἔσχεν ἐπιεικῶς τὸ σῶμα, Bud. interpr. Simulac convalescere ab infirmitate seseque recreare contigit, et corpore esse valenti. [Ita sæpius Hippocr., ut p. 1151, A : Ἔσχεν ἐπιεικέως· 176, D : Εἰ καὶ πάνυ δοκοῖεν ἐπιεικῶς ἔχειν. Cum πάνυ etiam, sed alia signif., Xen. OEc. 11, 25 : Καὶ πῶς δὴ ἀγωνίζῃ;—Ὅταν μὲν ἀληθῆ λέγειν συμφέρῃ, πάνυ ἐπιεικῶς. Plato Gorg. p. 449, D : Πάνυ γὰρ οἶμαι ἐπ. τοῦτο ποιεῖν. Et cum aliis advv. ib. 485, E : Πρὸς σὲ ἐπ. ἔχω φιλικῶς· Theæt. p. 142, A : Ἐπ. πάλαι.] ‖ Suidæ [et Etym. M.] præter μετὰ ἐπιεικείας καὶ χρηστότητος, μετρίως ἤτοι συμμέτρως, πάνυ, est etiam παραδόξως καὶ παρ' ἐλπίδα [Tres postremas signifl. ei tribuit etiam schol. Greg. Naz. p. 44 Montac.], ἱκανῶς. [Compar. Isocr. p. 171, D : Τῶν ἐπιεικέστερον διακειμένων. Superl. Plato Leg. 6, p. 753, B : Ὡς μὲν οὖν γένοιτ' ἂν ἐπιεικέστατα ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἡμῖν τὰ νῦν εἰρήσθω.]

[Ἐπιέλδομαι. V. Ἐπέλδομαι.]

[Ἐπιελίκτωρ, voc. fictum ab schol. Hom. Il. T, 398 s. Heraclito Alleg. Hom. p. 150 ed. Schow. ad explicandum Hom. ἠλέκτωρ, q. d. Circumvolutor.]

[Ἐπιέλπομαι. V. Ἐπέλπομαι.]

[Ἐπίελπτος, ὁ, Speratus. Archiloch. apud Stob. Fl. vol. 2, p. 404 : Οὐκ ἄπιστα πάντα κἀπίελπτα γίγνεται. Hemst. Oppian. Hal. 4, 311 : Ἦ σέβας οὐκ ἐπίελπτον· 5, 468 : Οὐ φατὸν οὐδ' ἐπίελπτον θάμβος.]

Ἐπιέννυμι, Induo. Hom. Od. [Υ, 143] : Ἔδραθεν ἐν προδόμῳ· χλαῖναν δ' ἐπιέσσαμεν ἡμεῖς, Nos ei lænam induimus, seu ut Eust., dicens ἐπιέσασθαι non semper esse ἐνδύσασθαι, exp. ἐπεβάλομεν, h. e. ἐπεθέμεθα κοιμηθέντι. [Medio Pind. Nem. 10, 44 : Ἐπιεσσάμενον νῶτον κρόκαις· 11, 16 : Τελευτὰν ἁπάντων γᾶν ἐπιεσσόμενος. Hesych. : Ἐπιέσασθαι γῆν, ταφῆναι, fort. ex Xen. Cyrop. 6, 4, 6 : Μετὰ σοῦ ... κοινῇ γῆν ἐπ. Nicomach. Anth. Pal. 7, 299, 4 : Πάτραν κείμεθ' ἐφεσσάμενοι, et ubi γᾶν ἐπιεσσάμενος scrib. videtur, Chærem. ib. 720, 2. Γαῖαι ἐφέσσεσθαι Apoll. Rh. 1, 691. Κῦμ' ἀλίαστον ἐφέσσατο 1, 1326. Per tmesin Hom. Il. Ξ, 350 : Ἐπὶ δὲ νεφέλην ἔσσαντο. Hesych. : Ἐφέσσατο, ἐπεβάλλετο.] Gregorius : Τέρπονται κακίῃ ἀχλὺν ἐφεσσάμενοι, Nebula circumdati et obtenebrati, Bud. [In Ind. :] Pass. ἐπιεννύμεθα, Induti sumus, Epigr. [Leon. Tar. Anth. Pal. 7, 480, 4. Forma Ion. Herodot. 4, 64 : Ἐκ τῶν ἀποδερμάτων χλαίνας ἐπείνυσθαι ποιεῦσι. Ubi al. ἐπέννυσθαι. Sed v. Ἔννυμι.] Unde [tertia perf. in orac. ap. Herodot. 1, 47 : Ἦ χαλκὸς μὲν ὑπέστρωται, χαλκὸν δ' ἐπίεσται.] Ἐπιειμένος, Indutus. Quod metaph. quoque capitur, Il. A, [149] : Ἀναιδείην ἐπιειμένε, Impudentiam indute, hoc est, ut Eust. exp., προφανῆ ἔχων ἀναίδειαν καθά τι περίβλημα, vel ἐνδεδυμένε ἀναίδειαν οἷά τι ὅπλον. Sic Θ, [262] : Θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν· Od. I, [214] : Μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν. [Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 283, 3 : Ἀΐδαο κακὴν ἐπιειμένος ἀχλύν. Orph. Lith. 605 : Μορφὴν παντοίην ἐπιειμένον. ‖ Diversa constr. Apoll. Rh. 3, 45 : Λευκοῖσιν δ' ἑκάτερθε κόμας ἐπιειμένη ὤμοις· 4, 179 : Ἧιε δ' ἄλλοτε μὲν λαιῷ ἐπιειμένος ὤμῳ αὐχένος ἐξ ὑπάτοιο ποδηνεκές. ‖ Forma Æol. Ἐπεμμένα Sappho ap. Max. Tyr. Diss. 24. L. D.]

[Ἐπιέπομαι. V. Ἐφέπομαι.]

[Ἐπιέπω. Ἐπιέψω, ἐπιτελέσω, Hesych.]

[Ἐπιεργάζομαι. V. Ἐπεργάζομαι.]

[Ἐπιέσπερος. V. Ἐφέσπερος.]

[Ἐπιέσπομαι. V. Ἐφέπομαι.]

[Ἐπιετὴς, ὁ, ἡ, i. q. ἐπέτειος, Hornus, Hornotinus. Polyb. 3, 55, 1 : Ἐπὶ τὴν προϋπάρχουσαν χιόνα καὶ διαμεμενηκυῖαν ἐκ τοῦ πρότερον χειμῶνος ἄρτι τῆς ἐπιετοῦς πεπτωκυίας.]

Ἐπιζαὴς, ὁ, ἡ, Desuper valde flans, VV. LL. Sed ex errore habent h. v., nimirum ex eo, quod præp. ἐπὶ, quæ cum v. ὦρσε jungenda erat, cum nom. ζαὴς conjuncta fuit. Hom. Od. M. [313] : Ὦρσεν ἐπὶ ζαὴν ἄνεμον νεφεληγερέτα Ζεὺς Λαίλαπι θεσπεσίῃ. Ubi ζαὴν ἄνεμον Eust. esse ait τὸν ἄγαν πνέοντα, Valde flantem, s. vehementer. Il. M, [157] : Ἅς τ' ἄνεμος ζαὴς, νέφεα σκιόεντα δονήσας, Ταρφειὰς κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ. Ubi idem schol. ζαὴς ἄνεμος, ὁ βίαιος καὶ ὑπὲρ τὸν δυσαῆ· καὶ εἴη ἂν ὁ τοιοῦτος, ζάλη· ὅ ἐστι μεγάλη ἄελλα. Extat vero et in aliis ejusd. poetæ ll. istud v. ζαής : sed in eo ex Od. M, et in aliis similibus, si qui sunt, exemplaria quædam præp. ἐπὶ illi epitheto adjunctam s. cum illo cohærentem habent : quum tamen verbo ὦρσεν adjungi debeat, i. e. ad illud pertineat : sitque ὦρσεν ἐπὶ pro ἐπῶρσεν : ut in aliis plerisque hujus poetæ ll. : ex quibus Od. E, [366] : Ὦρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων ἐνοσίχθων. Et ibid. [385] : Ὦρσε δ' ἐπὶ κραιπνὸν βορέην, πρὸ δὲ κύματ' ἔαξεν. V. Ζαής.

Ἐπιζὰξ, Sinistrorsum, In rectum, Proxima via, Ex obliquo, VV. LL. ex Hesych., quem vide. [Ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ καὶ ἐπ' εὐθείας καὶ ἐπὶ τὴν σύντομον καὶ ἐπίτηδες, ἐκ πλαγίου, ἢ συντόμως, Ἀθηναῖοι. V. Ἐπιτάξ.]

[Ἐπιζᾰρέω,] Ζάρος, si Eurip. schol. credimus, est ὄρνεον ἁρπακτικὸν, Avis rapax : unde dictum ἐπεζάρει, Eur. Phœn. [45] : Ὡς δ' ἐπεζάρει Σφὶγξ ἁρπαγαῖσι πόλιν. [Id. Rhes. 441 : Οἷα πόντον Θρῄκιον φυσήματα Παίονάς τ' ἐπεζάρει.] Videndum tamen, ne illud ἐπεζάρει positum sit pro ἐπεβάρει, ab ἐπιζαρέω, Gravo, Aggravo, Premo, ut ζέρεθρον pro βέρεθρον dici comperimus : præsertim quum nullam ejus avis mentionem alibi reperiam, quæ λάρος potius nominatur. [Ἐπεζάρει et aor. ἐπεζάρησαν annotavit Eust. Il. p. 381, 20; 909, 27. Quod Apoll. Lex. H. v. Ζαχρειῶν dicit, τῶν μεγάλως ἐπιζαρούντων, οἷον ἐμπνεόντων ἀθρόως, et schol. Hom. Od. X, 9 sec. cod. Barnes. ἄφνω συνέβη χρῆμα συὸς μεγάλου ἐπιζαρῆσαι, alii gramm. vel libri dicunt ἐπιβαρεῖν. Hesych. præter ἐπεζάρει habet etiam Ἐπεζάρηκεν (ἐπεξάρυκεν cod.), ἐπεβάρυνεν.]

[Ἐπιζᾰφελὴς, et Ἐπιζάφελος, ὁ, ἡ.] Hom. utitur compositis ἐπιζάφελος et ἐπιζαφελῶς, idque de ira. Il. I, [525] : Ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι· Od. Z, [330] : Ὁ δ' ἐπιζαφελῶς μενέαινεν Ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ. [Iterum HSt. :] Ἐπιζάφελος, ὁ, ἡ, Contumax, Vehemens, VV. LL. [Apoll. Rh. 4, 1672 : Ἐπιζαφελὸν κοτέουσα. Ubi ἐπιζάφελον exhibuit Brunck. Duplicem accentum adj. ἐπιζάφελος et adv. ἐπιζαφελῶς testantur schol et Eust. ad Il. I, 516.] Ap. Hesych. tamen legitur neutr. Ἐπιζαφελὲς, non ἐπιζαφελόν : quod ab illo exp. θυμῶδες, item ὀργίλον, et χαλεπὸν, ἰσχυρὸν, ἐπίσκοτον [l. ἐπίκο-

[Ἐπιζημίωμα, τὸ, Mulcta. Pollux 8, 149. Forma Dor. Ἐπιζαμίωμα Tab. Heracl. 1, 107. L. Dindorf.]

Ἐπιζημίως, Damnose. [Poll. 5, 135; 8, 147. Dio Chr. vol. 1, p. 425 : Ὑμῖν αὐτοῖς ἐπ. Et ib. p. 442 : Ἐπ. καὶ ἀσυμφόρως. L. Dindorf.]

Ἐπιζητέω, [Indago, de venantibus, Xen. Cyrop. 2, 4, 25 : Νόμιζε δ' ὥσπερ ἐν θήρᾳ ἡμᾶς μὲν τοὺς ἐπιζητοῦντας ἔσεσθαι, σὲ δὲ τὸν ἐπὶ ταῖς ἄρκυσι. Et Cyneg. 6, 24. De absentibus Cyrop. 8, 1, 16 : Ὁπόσοι μὴ παρεῖεν ἐπὶ τὰς θύρας, τούτους ἐπεζήτει. Et pass. 1, 2, 4. De magistratu Demosth. p. 271, 16 : Εἰ μὴ ἡ βουλὴ ἐπεζήτησε τὸν ἄνθρωπον. || Quæro. Polyb. 3, 57, 2 : Ἴσως τινὲς ἐπιζητήσουσι πῶς ... οὐδὲν ἐπὶ πλεῖον εἰρήκαμεν. Et similiter 6, 14, 1.] Requiro, Desiderio rei amissæ teneor, vel præteritæ vel absentis; Eam posco : i. q. ἐπιποθῶ. [Herodot. 3, 36 : Εἰ μὲν μεταμελήσει τῷ Καμβύσῃ καὶ ἐπιζητήσει τὸν Κροῖσον. Theophr. C. Pl. 6, 16, 7 : Ἐπιζητοῦμεν τὸ ἐλλεῖπον.] Bud. ex Diod. [17, 101] : Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀναγνοὺς τὴν ἐπιστολὴν χαλεπῶς μὲν ἤνεγκεν ἐπὶ τἀνδρὸς τελευτῇ, καὶ πολλάκις ἐπεζήτησε τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ, καὶ παρόντι οὐ χρησάμενος ἀπόντα ἐπεπόθησε. [Conf. 13, 20, 28.] Basil. Ad Greg. Naz. : Τὴν παρὰ Θεοῦ συνέργειαν εἰς τὴν τελείωσιν τῶν σπουδαζομένων ἐπιζητοῦντος, Opem petentis s. postulantis. Aristot. Polit., Ἐπιζητῶ παρὰ τούτου. [Theophr. C. Pl. 6, 2, 1 : Πλὴν ἴσως ἐκεῖνα ἄν τις ἐπιζητήσειε παρὰ τούτων, ὥστε κτλ. Diod. 11, 45 : Πίστιν ἑτέραν ἐπιζητούντων. Cum inf. Polyb. 3, 57, 7 : Ἐπιζητοῦσι ... ἀκούειν. Diod. 19, 8. Desiderare, i. e. Amisisse, Plut. Sull. c. 19 : Τέσσαρας καὶ δέκα ἐπιζητῆσαι τῶν αὐτοῦ στρατιωτῶν. De rebus Polyb. 1, 5, 3 : Τῆς αἰτίας αἰτίαν ἐπιζητούσης.]

[Ἐπιζήτημα, τὸ, Quæstio. Clem. Al. Str. 3, p. 189, 48 : Ἐπιζητήματά τινα ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀναφέροντες.]

Ἐπιζητήσιμος, ὁ, ἡ, Qui requiri potest, solet.

Ἐπιζήτησις, Requisitio, [Inquisitio, Consideratio, add. Gl.] Desiderium, Apollon. Epist. [Desiderii significatione schol. Apoll. Rh. 3, 154 : Πόθος ἡ ἐπιζ. Meletius in Crameri Anecd. vol. 3, p. 14, 7 : Ποτοῦ ἐπιζήτησις. L. D. It. Galen. vol. 19, p. 372, 3 : Ὄρεξίς ἐστι πόθος καὶ ἐπιζ. τροφῆς καὶ πότου· conf. ib. p. 418, 16, et Joseph. Ant. Jud. 4, 8, § 3 et 48; 5, 1, § 12; 13, 6, 3. Id. Contra Apion. 1, 22 : Ἀποπληρῶσαι τὴν ἐπιζ., Quæsitis satisfacere. Pro Disquisitione Galen. vol. 18, part. 1, p. 226, 14, et 227, 4 : Τριττὰ τυγχάνει ὄντα τὰ ἐπιζητήσεως δεόμενα. De inquisitione judicis Euseb. Hist. eccl. 3, 33 : Τὴν εἰς ἡμᾶς ἐπ. κεκωλυμένην. Hase.]

[Ἐπιζητητέον, Quærendum. Aristot. Eth. Nic. 1, 1 med. : Τὸ ἀκριβὲς οὐχ ὁμοίως ἐν ἅπασι τοῖς λόγοις ἐπ.]

[Ἐπιζητητικὸς, ἡ, ὸν, Interrogativus. Suid. v. Μῶν, σύνδεσμον ἐπιζ. Boiss.]

[Ἐπιζοφόω, In caligine colloco. Greg. Naz. in Tollii Itin. Ital. p. 8. Boiss. Jo. Chryst. Hom. 28, vol. 5, p. 170. Seager. Jo. Diac. Alleg. in Hesiod. Th. p. 460 : Τὴν τοῦ μέλλοντος γνωστικὴν ἐπιζοφώσαντες δύναμιν τῆς ψυχῆς. L. Dindorf.]

[Ἐπιζυγέω, ap. Nicand. Athen. 15, p. 683, D : Ὄφρα δύο κροκόωντες ἐπιζυγέοντε κορύμβοις μέσσα συνωρίζωσιν, Injecto vinculo seu funiculo juncti vertit Dalec. : κόρυμβοι conj. Canter.]

Ἐπιζύγιον, τὸ, Pars navis, Hesychius.

Ἐπίζυγις [Ἐπιζῦγις, ίδος, ἡ], Loculamentum machinæ, velut catapultæ, aut balistæ, in quod inditur ἐπιτοξίς : quæ sagittæ crenam, id est γλυφίδα, concipit. V. Ἐπιτοξίς. [Apollod. Poliorc. p. 28, 15 : Καὶ δύο ἐπιτίθενται ὁμοίως τοῖς πρώτοις κάτω ζυγοῖς ἐπιζυγίδες. Et sæpius in seqq., it. ap. Philon. Belop. p. 53, 27, et alibi, Heronem p. 127 etc. (ubi v. annotationem Baldi p. 334), Vitruv. 10, 17 (11, 4 Schn.); 18 (12, 1 Schn.). L. Dindorf.]

Ἐπιζυγκεῖν, Oculis diductis connivere, VV. LL. V. ap. Hesych. hoc Ἐπιζυγκεῖν [ἐπιζυγκλεῖν est ap. Hes. cum interpr. ἐπισκαρδαμύττειν, ἐπιστένειν, ἐπικατακλᾶν] et particip. Ἐπιζύγκουσα [cum interpr. ἐπικλείουσα, μύουσα].

[Ἐπιζυγόω, Hesychio restituebat Is. Voss. in gl. inter Ἐπιζύγκουσα et Ἐπηγορέων posita : Ἐπιζητῶν, ἀπολαμβάνων, συνέχων, reponens Ἐπιζυγῶν, quod esset Continens, Constringens.] Ἐπιζυγῶσαι pro κλεῖσαι, Claudere, Bud. ex Artemid. 1, [4, p. 17, 2] : Ἐπιζυγῶσαι τὰς θύρας. [Poll. 10, 26 : Τὸ κλεῖσαι, τὸ ἐπιζυγῶσαι. Eust. Il. p. 956, 7 : Καὶ θύρας δὲ ζυγὸς ὁ μοχλὸς, ὅθεν τὸ ἐπιζυγῶσαι θύρας· et pass. 1142, 49. L. D. Sim. Metaphr. Vita Chrys. t. 8, p. 411, 20. Synes. Ep. p. 176, D : Πρόσταττε τοῖς ὑπηρέταις ἐπιζυγῶσαί μοι κατὰ τοῦ προσώπου τὰς θύρας, Ob os occludere. Hase. Psell. Opusc. p. 139, 9 a f. Boiss.]

[Ἐπιζύγωμα, τὸ, Vinculum. V. Ἱμάς.]

[Ἐπιζύγωσις, εως, ἡ, Theodor. Hyrtacen. Epist. 3. Boiss.]

[Ἐπιζωὴ, ἡ, Vita quam quis supervivit. Eust. Opusc. p. 151, 8 : Οὐχ οἷον ἐξ ἐπιζωῆς τοῦ μεγάλου, ἀλλὰ μετὰ ἀποβίωσιν.]

[Ἐπιζώννυμι s. Ἐπιζωννύω, Succingo. Herodot. 2, 85 : Τύπτονται ἐπεζωσμέναι, iterumque ibid., cum variet. ὑπεζ. Pausan. 9, 39, 8 : Ταινίαις τὸν χιτῶνα ἐπιζωσθεὶς καὶ ὑποδησάμενος ἐπιχωρίας κρηπῖδας, ubi ἐπιζωσάμενος pro ὑποδ. cod. Paris. Plut. C. Gracch. c. 15 : Μικρὸν ἐπεζωσμένος ἐγχειρίδιον. Hic quoque ὑπεζ. suspicabatur Wyttenb. in Ind.]

Ἐπιζώστρα, Balteus, ζωστὴρ, VV. LL. ex Soph. V. Polluc. 7, [68].

[Ἐπιζώω. V. Ἐπιζάω.]

[Ἐπιήδομαι. V. Ἐφήδομαι.]

[Ἐπίηρα, Ἐπιήρατος. V. Ἐπιήρανος.]

Ἐπιήρανος, ὁ, ἡ, pro Jucundo, ex Ἐπήρατος factum videri potest, mutato τ in ν. [Hom. Od. T, 343 : Οὐδέ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ γίγνεται. || Apud recentiores duplex obtinuit signif. Domini et Auxiliatoris, ut in simpl. ἤρανος, quod v. Priori Empedocl. ap. Porph. V. Pyth. s. 30, de Pythagora dicens : Παντοίων τε μάλιστα σοφῶν ἐπιήρανος ἔργων. Ion ap. Athen. 10, p. 447, F : Δίδου δ' αἰῶνα, καλῶν ἐπιήρανε ἔργων, πίνειν καὶ παίζειν καὶ τὰ δίκαια φρονεῖν. Scriptor Pythag. ap. Stob. Ecl. vol. 1, p. 856 : Νόος παιδεύσιος καὶ ἀρετᾶς ἐπήρατος γενόμενος, ubi ἐπιήρανος bene restituit Schneid. in Lex. Philox. ap. Platonem Athen. 1, p. 5, D, et 7, p. 325, A : Τρίγλη δ' οὐκ ἐθέλει νεύρων ἐπιήρανος εἶναι. Marcell. Anth. Pal. App. 50, 1 : Πότνι' Ἀθηνάων ἐπιήρανε Τριτογένεια. Altera Orph. Arg. 96 : Ὄφρα κεν ἐς Κόλχους Μινύαις ἐπιήρανος ἔλθω· 821 : Λεὼν σκήπτροισιν ἐπήρανον ἡμετέροισι Κόλχων, ubi σκήπτροις ἐπιήρανον restituit Piers. Veris. p. 106, idemque ib. 86, pro scriptura codd. : Δεῖξαί τε θαλάσσης Παρθενίης ἀτραποὺς ἐπιήρατον ἡρώεσσι (Orpheum). Theo Alex. Anth. Pal. 9, 41, 1 : Ἡ πάρος ἀντιπάλων ἐπιήρανος ἀσπὶς ἀκόντων.] Ex hoc autem quidam putarunt Ἐπίηρα esse factum : ut sc. dicatur ἐπιήρανα. Hom. Il. A, [572] : Μητρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρων, pro Gratum s. Jucundum obsequium deferens; uno verbo, Gratificans. Eust. [Add. ib. 578. Utroque l. scrib. esse ἐπὶ ἦρα divisim ex Od. Γ, 164 : Ἐπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες, Π, 375, Σ, 56, et exemplis formulæ ἦρα φέρειν, quæ v. in Ἦρα, conclusit Buttm. Lexil. vol. 1, p. 149 seqq. Idem addidit exx. Soph. OEd. T. 1094 : Ὡς ἐπίηρα φέροντα τοῖς ἐμοῖς τυράννοις· Rhiani ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 127 : Ζηνὶ θεῶν κρείοντι Δίκῃ τ' ἐπίηρα φέρουσα· Apoll. Rh. 4, 375 : Ὄφρ' ἐπίηρα φέρωμαι ἐοικότα μαργοσύνῃσιν, ubi est Gratiam auferam, nec licet divisim scribi ἐπὶ ἦρα φέρωμαι, quod esset Afferam, denique Phædimi Anth. Pal. 13, 22, v. ult. : Μελιστίωνος δὸς πατρώιον σέβας Σχοινιέων ἐπίηρα δέχθαι. Ambigua est Hesych. gl. Ἐπίηρα (cod. ἐπίηρος), τὴν μετ' ἐπικουρίας χάριν μεγάλην, ἢ ἐκ τῆς περιουσίας, ὡς Ἀντίμαχος. || Ut ἦρα adverbialiter pro χάριν, Propter, dixerunt recentt., sic ἐπ. Nonn. Jo. cap. 8, 135, a Wakef. cit. : Τίς βροτὸς ὑμείων με δυνήσεται αὐτὸς ἐλέγξαι ἀμπλακίης ἐπίηρα;]

Ἐπίηρος, Gratus, item Auxiliator, Adjutor. V. et alias signiff. ap. Hesych. [Cujus gll. inter Ἐπιήρανα et Ἐπιθιγγάνει positæ sunt : Ἐπιήραν, ἐπίκουρος, ἐπιθυμητής. Ἐπιήρος (sic : ἐπιήορος fuisse videtur Schowio), βοηθὸς, χάριν ἀποδιδούς. Ἐπιήρεα, ἐπιχαρίτια (-τα Albert.). Pro ἐπιήραν Buttm. p. 157 cum Piers. Veris. p. 105, ἐπιήρανος, pro ἐπιθυμητὴς idem ἐπιθυμητὸς, alteram gl. in medio relinquens. Ceterum addit exx. Herodis Inscr. 2, 19 : Τῷ δὲ Ζεὺς ἐπίηρον ὀδυρομένῳ ἀκόρητον· Leschis ap. Tzetz. ad Lycophr. 1263 : Ἐπίηρον ἀμειβόμενοι γέρας ἀνδρί· Empedoclis ap. Aristot. De anima 1, 5 : Ἡ δὲ χθὼν ἐπίηρος ἐν εὐστέρνοις χοάνοισιν, ubi ἐρίηρον et ἐρίηρος reponendum suspicatur. Sed non animad-

vertit ἐπιηρεστέραν inter exx. comparativorum in -έστερος ex Epicharmo afferri ab Eust. Od. p. 1441, 15.]

[Ἐπιθαλαμιογράφος, ὁ, Qui epithalamia scribit. Tzetz. Proll. in Lycophr. Kall.]

Ἐπιθαλάμιος, ὁ, ἡ, [Nuptialis, Gl.] ut ἐπ. ἐπιβουλή, Lucian. [De salt. c. 44], Insidiæ quæ thalamo struuntur: ἐπ. λόγος, schol. Aphthon., Oratio super nuptiis alicujus. [V. Dionys. A. rh. c. 4, et Cresoll. Theatr. 4, 9. Ernest. Lex. rh. Ἐπιθαλάμιον ἠχὴν Vita Jo. Dam. vol. 1, p. xiii, A. Ἐπιθ. διασκευή Greg. Nyss. vol. 1, p. 478, C; ἐπιθ. δρᾶμα 515, B. Ἐπιθαλαμίοις ᾠδαῖς vol. 3, p. 368, A. Absolute vol. 3, p. 588, A: Τότε ἐπιθαλάμιον, νῦν ἐπιτάφιον ᾄδομεν. Lucian. Conviv. c. 40. Ἐπιθαλάμιον ποίημα quomodo differat a γαμηλίῳ v. ap. Eust. Od. p. 1541, 49. Conf. Argum. Theocr. Id. 18, ubi bis est ὁ ἐπιθαλάμιος (ὕμνος). L. Dind.]

[Ἐπιθαλαμίτης, ὁ, sec. Hesych. Ἑρμῆς ἐν Εὐβοίᾳ.]

Ἐπιθαλάσσιος, ὁ, ἡ et α, ον, et Ἐπιθαλασσίδιος, ὁ, ἡ et α, ον, s. Ἐπιθαλάττιος et Ἐπιθαλαττίδιος, Maritimus. [Herodot. 5, 30: Τῶν ἐπιθαλασσίων ἄρχει πάντων. Theophr. H. Pl. 8, 2, 11.] Thuc. 2, [56]: Ἔστι δὲ πάντα ταῦτα ἐπιθαλάσσια τῆς Πελοποννήσου. [Et ib. πόλισμα ἐπιθαλάσσιον· 3, 7: Τὰ ἐπιθαλάσσια χωρία· 4, 102. Xen. Anab. 5, 5, 23: Χωρίων τῶν ἐπιθαλαττίων· H. Gr. 3, 1, 16: Τὰς ἐπιθαλαττίους πόλεις, et iisd. verbis Polyb. 11, 34, 14. Menand. De encom. p. 59: Ἐπιθαλάττιον (χώραν). Dionys. A. R. 9, 56: Πολίχνη ἐπιθαλάττιος. Forma feminina Thuc. 3, 105: Πόλεως ἐπιθαλασσίας. Plat. Leg. 4, p. 704, D: Ἐπιθαλαττία τε ἔμελλεν εἶναι.] At ἐπιθαλαττιδίοις πόλεσι legimus ap. Xen. H. Gr. 3, [4, 28]: Πόλεσι παρήγγειλε ταῖς ἐν ταῖς νήσοις καὶ ταῖς ἐπιθαλαττιδίοις. [Ib. vero, nisi fallit scriptura, 1, 13: Πόλεις ... προσέλαβεν ἐπιθαλαττιδίας. Rursus Thuc. 4, 76: Αἱ δὲ Σίφαι εἰσὶ ... ἐπιθαλασσίδιοι. Menand. l. c. p. 58: Χώρα ... ἐπιθαλαττίδιος, et πόλις Plat. Leg. 4, p. 704, B, Dionys. A. rh. 5, 5, Liban. vol. 1, p. 286, 4, Poll. 9, 17, et χωρία, 1, 99. Apud Appian. Hispan. c. 12, quod est πόλιν ἐπιθάλασσον, scrib. ἐπιθαλάσσιον cum Schweigh. Eque vitiosa forma ἐπιθαλαττιαῖος in libris nonnullis Plat. Leg. 4, p. 704, B, Strab. 2, p. 73; 3, p. 167. L. D.]

[Ἐπιθάλλω, s. forma epica Ἐπιθηλέω, Supercresco vel q. d. Superviresco. Nonn. Dion. 3, 151: Καρπὸς ἐρευθιόων ἐπεθήλεεν οἴνοπι καρπῷ.]

Ἐπιθαλπὴς, ὁ, ἡ, Calidus. Item ἐπιθαλπὲς pro τερπνὸν, Delectabile, Hesych.

[Ἐπιθάλπω, Foveo. Ἐπιθάλπων τὴν γαῖαν, Sol, Xenophanes ap. Heraclid. p. 470. Hemst. Plut. Mor. p. 780, C: Αὔξεται ἄστροις ἐπιθαλπόμενα. Ælian. N. A. 10, 35: Ἡ τεκοῦσα (πέρδιξ) ἐπιθάλψη αὐτά (ova). Greg. Nyss. vol. 1, p. 27, B: Τῆς ἐπιθαλπούσης θερμότητος· 142, C.]

Ἐπιθαμβέω, Cum stupore attonito admiror, Stupeo. Nonn. [Jo. c. 7, v. 15]: Καί μιν Ἰουδαίων ἐπεθάμβεεν ὁμὸς, Eum stupebat, Cum stupore admirabatur.

[Ἐπιθανάσιος vitium scripturæ ap. Greg. Nyss. vol. 1, p. 247, A: Τοῖς ἐπιθανασίοις τῶν νοσημάτων, pro ἐπιθανατίοις, quod v.]

Ἐπιθανάτιος, ὁ, ἡ, Morti addictus, obnoxius. VV. LL. [Dionys. A. R. 7, 35: Ὅθεν αὐτοῖς ἔθος βάλλειν τοὺς ἐπ., et sec. cod. Vat. ib. 7. Ep. ad Corinth. 1, 4, 9. Epiphan. Adv. hæres. p. 503, B, citat Hemst. Greg. Nyss. vol. 1, p. 741, C: Ἐπιθανατίῳ νοσήματι· 827, B: Τὰ ἐπ. τῶν ἀπεγνωσμένων σημεῖα. Hero in Mathem. Lett. p. 320, 8: Τῇ ἐπιθανατίῳ κατεδίκαζον ψήφῳ. Lavori signif. Liban. vol. 4, p. 588, 26: Ὁ μετ' οὐ πολὺ τὰς ἐπιθανατίους ἀναψόμενος δᾷδας. Tzetz. Hist. 1, 400: Μέλος ἐπ. Vitiose Hesych.: Ἐπικήραν, ... ἐπιθανατίαν. Rectius antea, Ἐπίκηρα, ἐπιθανάτια. Idem: Ἐπικήδειον, ἐπιθανάτιον. » Ἐπιθανάτιος δωρεὰ, Donatio mortis caussa, in Basilic. et in Gloss. » Ducang. Adv. Ἐπιθανατίως, Greg. Nyss. vol. 1, p. 364, D: Τῶν ἐπ. νενοσηκότων. L. D. Ælian. V. H. 13, 27: Οἱ μὲν ἀπέθνησκον, οἱ δὲ ἐπ. ἔχον. ἀα]

Ἐπιθάνατος, ὁ, ἡ, Mortem accersens, afferens, seu, ut Bud. exp., Lethifer, θανατηφόρος, ut ἐπικίνδυνος. Theophr. C. Pl. 6, 4, [5]: Οἱ δ' ὑπνωτικοὶ, πλείους δὲ ἀδόμενοι, καὶ θανατηφόροι, καθάπερ ὁ μανδραγόρας· ἔνιοι ὁμολογουμένως ἐπιθάνατοι, πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶ πολλαχοῦ ἔξας φαγόντες ἃς ἠγνόουν ... ἀπέθανον. [Φάρμακον ἐπ. Poll. 1, 132.] || Morti vicinus, Qui in ipso mortis limine jam est, seu, ut Suid exp., προσδόκιμος τοῦ [προσδοκώμενος Hesych.] ἀποθανεῖν. Dem. [p. 1225, 1]: Ἡ μέν γε μήτηρ ἔκαμνε, καὶ ἐπ. ἦν ἐμοῦ ἀποδημοῦντος, Et in mortis periculo erat, Morti vicina erat, πρὸς θάνατον ἔρρεπε, ἐπικινδύνως εἶχεν, ἐπ' ὀλίγης ἦν ἐλπίδος: hæc enim synonyma apponit Pollux τῷ ἐπιθανάτως ἔχειν, quod idem est cum ἐπιθάνατον εἶναι.

Ἐπιθανάτως: ἐπ. ἔχειν, Pollux [3, 106], In limine mortis esse, In mortis periculo versari, Morti vicinum esse: ἐπιθάνατον εἶναι ap. Demosth.

Ἐπιθανὴς, ὁ, ἡ, Morti propinquus, q. d. Qui ad mortem est, i. e. prope mortem; Senex valetudinarius, VV. LL. [Suid. cum ex. anon.: Ἀνὴρ πρεσβύτης νοσῶν καὶ ἐπ. ὤν.]

[Ἐπιθάπτω, Iterum sepelio. Philostr. Her. p. 670: Κελεύων δήπου ἐπιθάπτειν τὸν νεκρὸν καὶ μὴ γυμνοῦν. Cod. καὶ θάπτειν. Sed recte schol., ἡ ἐπί τὴν δευτέραν σχέσιν.]

Ἐπιθαῤῥέω, Confido: in VV. LL. sine exemplo. [Ἐπιτεθαρρήκασιν αὐτῷ, Sext. Emp. p. 274, 8. Hemst. Epict. Diss. 3, 22, 18. Schweigh. Plut. Brut. c. 37: Μὴ μόνον ὅπλοις καὶ ἵπποις καὶ ναυσὶ τοσαύταις, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἀρωγαῖς ἐπεθαρροῦμεν. Greg. Nyss. vol. 1, p. 321, B: Ἐπιθαρσήσας τῷ κατὰ τὸ ἀπόρρητον αὐτῷ ἐνηχήσαντι· vol. 2, p. 784, A. Et sæpe Dio Cass. Aliter Appian. Civ. 3, 10: Ἐπιθαρρήσαντα τοῖς ἐχθροῖς, Resumto adversus inimicos animo, Int.]

[Ἐπιθαρρύνω, s.] Ἐπιθαρσύνω, Audacem reddo, Audaciam adjicio, Animam addo, Animo. [Hom. Il. Δ, 183: Τὸν δ' ἐπιθαρσύνων. Plut. Marii c. 36: Ἐπιθαρσύνων τοὺς ἑπομένους· Lucull. c. 10: Ἔοικε καὶ τὸ θεῖον ἐπιθαρρῦναι τοὺς Κυζικηνούς· Cæs. c. 44, Arat. c. 22. Dionys. A. R. 10, 41. ῡ]

Ἐπιθαυμάζω, Donis honoro, Suid. ex Aristoph. [Nub. 1147.] Ego tamen nolim ita simpliciter exponere, sed, ad exprimendam vim verbi, hoc aut simili modo, Donis honoro quem admiratione dignum censeo, ac in pretio habeo. [Miror s. Admiror. Plut. Marc. c. 30: Ἐπιθαυμάσας τὸ παράλογον τῆς τελευτῆς· Mor. p. 210, A, et sine accus. 657, F.]

Ἐπιθεάζω, Deorum opem contra aliquem imploro, D. iram alicui imprecor. Annotat enim Eust. [Od. p. 1438, 36] ἐπιθεάζειν veteribus esse τὸ ἐριννῦς ἀρᾶσθαι ἢ ὅλως θεόν τινα, καταρᾶσθαι: citans ex Pherecr., Ὕστερον ἀρᾶται καὶ ἐπιθεάζει τῷ πατρί. Plato Phædro [p. 241, B]: Ἀγανακτῶν καὶ ἐπιθεάζων [-θειάζων libri nonnulli, ut in l. Pherecr., de quo conf. Toup. Em. vol. 1, p. 80, ad Suidæ gl. Ἀρᾶται], Ad imprecationes devotionesque conversus. Bud. [Hesych. v. Ἐπιθεάζει et Ἐπιθεάσας. V. etiam Ἐπιθειάζω. Ap. Æsch. Cho. 856: Ζεῦ Ζεῦ, τί λέγω, πόθεν ἄρξωμαι, τάδ' ἐπευχομένη κἀπιθοάζουσ(α), et Eur. Med. fin.: Ἀλλ' ὁπόσον γοῦν πάρα καὶ δύναμαι τάδε καὶ θρηνῶ κἀπιθοάζω, μαρτυρόμενος δαίμονας, aut ἐπιθεάζειν reponendum aut ἐπιθοάζειν aliam esse ejusd. signif. formam conjecerunt Blomf. ad l. Æsch., Schneid. v. Ἐπιθοάζω, Buttm. Lexil. vol. 2, p. 110.]

[Ἐπιθεάομαι, Specto. Schol. Aristoph. Nub. 499: Οἱ μέλλοντες εἰσιέναι, ἵνα ἐπιθεάσωνται (τὰ) χρήματα τοῦ δημοσίου. L. D. Agath. Hist. p. 283, 7 Bonn.: Τὸν οὐρανὸν ἀμωσγέπως ἐπιθεᾶσθαι. Hase. || Considero, Perpendo. Poll. 6, 115, capite Περὶ μετανοίας ponit cum μεταγνῶναι et ἀναλογίσασθαι.]

[Ἐπιθεατρίζω, Theod. Prodr. Epist. in Lazerii Misc. 1, 28. Boiss.]

Ἐπιθειάζω, Numine divino afflor, Instinctu divino corripior; adeo ut sit i. q. ἀποθειάζω, et quidem ap. Philon.: Pollux quoque [1, 16] ἐπιθειάσαι conjungit cum καταληφθῆναι, ἐνθουσιάσαι. [Hesychius: Ἐπιθειάσας, τὸ θεῖον δεξάμενος, θεοφορηθείς. Similiter Suid. in Ἐπιθείαζε et Ἐπιθειάσας.] Item Vaticinor. [Dionys. A. R. 1, 31: Ὡς ἡ Θέμις αὐτοῖς ἐπιθειάζουσα ἔφραζεν. Greg. Nyss. vol. 3, p. 343, D: Τοῖς ἀλλοφύλοις ἐπιθειάζοντος ὅτι ἀνατελεῖ ἄστρον. Ambigua est Photii gl. Ῥόμβος, ὃ ἔχουσιν οἱ ἐπιθειάζοντες, ὡς τύμπανον.] Joseph. A. J. [4, 6, 5]: Καὶ ὁ μὲν τοιαῦτα ἐπεθείαζεν οὐκ ὢν ἐν ἑαυτῷ, τῷ δὲ θείῳ πνεύματι πρὸς αὐτὰ κεκινημένος. || At vero ap. Thuc. 2, [75], Τοσαῦτα ἐπιθειάσας, redditur, His deos precatus, ubi tamen malim His deos obtestatus: quum præcedat ap. eum de eadem re, Ἐς ἐπιμαρτυρίαν θεῶν κατέστη. Id. [8, 53] junxit infi-

nitivo : Καὶ ἐπιθειαζόντων μὴ κατάγειν, Sese devoventes, si eum reducerent, Bud. : quo et Valla modo reddit. Sed violenta hæc interpr. mihi esse videtur : ac malo, sicut et in mea edit. Thuc. Latini dixi, vertere Sacrosanctis obtestationibus deprecantes ejus restitutionem. [Ἐπιθειάζων pro ἐπιθειάζων scriptum notavimus in Ἐπιθειάζω. Formam per ει recentiorem putabat Buttm. l. c. p. 110, 2. Ap. Thucyd. ἐπιθειάσας legisse Orum Milesium suspicabatur Hemsterh.] Idem Bud. in Plut. Cam. [c. 18] : Καὶ τῶν ἱερίων οἱ καλούμενοι Φητιαλεῖς ἐνῆγον, ἐπιθειάζοντες καὶ κελεύοντες τῶν πεπραγμένων ἄγος τὴν σύγκλητον εἰς ἕνα τὸν αἴτιον τρέψασαν, ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἀφοσιώσασθαι, vertit, Religionem animis objicientes. [Vertendum, Deos invocantes tanquam testes s. ultores. Sic Dio Cass. 39, 11 : Τοῦ Κλωδίου καὶ ἐπιθειάζοντος καὶ ἐς ἐνθυμίαν αὐτῷ προβάλλοντος. Et Plut. ib. 31 : Τόπων ἁγίων, οὓς Ῥωμύλος ἢ Νουμᾶς ... ἐπιθειάσας παρέδωκεν· et cum dat. Themist. c. 28 : Ταῦτ' εἰπὼν ὁ Θεμιστοκλῆς ἐπιθείασε τῷ λόγῳ προσδιελθὼν τὴν ὄψιν. Cum acc. rei, Mor. p. 579, F : Οἱ δὲ, ὡς θεοφιλεῖς καὶ περιττοί τινες εἶναι δοκοῦσιν, ἐπιθειάζουσι τὰς πράξεις. De numine ipso, 580, D : Τὸ δαιμόνιον ἐπιθειάζον ταῖς αὐτοῦ προαιρέσεσι· 589, D : Οἱ δὲ πολλοὶ καταδαρθοῦσιν οἴονται τὸ δαιμόνιον ἐπιθειάζειν. Imprecor interpr. Gl.] || At in Gregor. : Ἐπιθειάζων τε ὅθεν ἐκ τῶν παρ' αὐτοῖς βίβλων καὶ ἀπορρήτων ὡς νῦν αὐτοῖς ἀποκείμενον εἴη κατελθεῖν εἰς τὴν ἑαυτῶν καὶ τὸν νεὼν ἀναδείκνυσθαι, vult esse Per deum exhortans, Divinæ voluntatis, Divini oraculi admonens, Citans divina oracula. [Dio Cass. 41, 9 : Ἄγειν τε σφᾶς ἢ καὶ ἐκείνους οἴκοι μένειν ἀξιοῦντες, ἐπιθειάζον.] || Ἐπιθειάσων, ἑορτάσων, Suid. At partic. pass. ἐπιτεθειασμένος Poll. [1, 20] jungit cum θεσεισθὲς, θεολογικὸς, καθιερωμένος. [De loco ib. 15. Id. ib. 16 memorat adv. Ἐπιτεθειασμένως. || Ἐπιθειάσας per ἐπιθυμήσας interpr. Etym. M. p. 449, 46, Hesych. ἐπιθείαζεν per ἐχόρευεν (ut Suid. ἐπιθείαζον per ἐχόρευον), ἐθαύμαζεν ὡς θεὸν, et Suidas ἐπιθειάσας per ἐπιθυμήσας.]

Ἐπιθείασις, εως, ἡ, s. Ἐπιθειασμὸς, ὁ, Obtestatio quæ fit per deum. Thuc. 7, [75] ap. Suid. : Οὐκ ἄνευ ὀλίγων [πολλῶν Duker.] ἐπιθειασμῶν καὶ οἰμωγῆς ἀπολειπόμενοι, ubi tamen ille, sicut et schol., exp. θείων ἐπικλήσεων. Est etiam Precatio, qua Dei opem imploramus. Idem certe schol. ἐπιθειασμοὶ exp. πρὸς θεὸν ἱκεσίαι, hoc in l. : Ἐπ. τε ὑπὲρ αὐτοῦ βασιλέως καὶ τῆς στρατηγίας ἐγένοντο. [|| Inspiratio. Poll. 1, 16 : Κατοχὴ, ἐπ., ἐπίπνοια. L. D. Philo vol. 2, p. 299, 10 : Φέρεσθαι κατά τινα τῆς ψυχῆς ἐπιθειασμόν. Id. vol. 1, p. 482, 39 : Θεοφορηθεῖσα κατά τινα προφητικὸν ἐπ. Hask. Forma ἐπιθείασις Plut. Mor. p. 1117, A : Σεβάσεις καὶ ἐπ.]

[Ἐπιθειαστικὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἐπιθειάζων. Hesych. : Νυμφόληπτοι, οἱ κατεχόμενοι νύμφαις· μάντεις δέ εἰσι καὶ ἐπιθειαστικοί.]

[Ἐπιθείνω, Verbero, de aere. Boethius Planudis Græcus 5, 39, p. 61 Web. Osann.]

[Ἐπιθέλγω, Demulceo. Plut. Mor. p. 456, A : Ἐπιθέλγων καὶ καθιστὰς τὴν ὀργὴν τοῦ ῥήτορος. Hesych. : Ἐπίθελγον, κατεδαπάνων.]

Ἐπίθεμα, τὸ, i. q. ἐπίθημα. Hesychio τὸ ἐπιτιθέμενον, Id quod imponitur, superimponitur. Diosc. 7, 1 : Ἐπιθέματα δηκτικὰ, Medicamenta quæ imposita mordicant et erodunt. Sic ἐπιθέματα καθαρτικὰ apud Aëtium 3, Medicamenta quæ imposita purgant. Est autem ἐπίθεμα Medicis medicamentum quod in malagmatis formam compositum, mediis corporis partibus aptatur ad varios usus : ut et ap. Paul. Ægin. 3 : Ἐπίθεμα πρὸς κεφαλαλγίαν ἐπιτίθεται τῷ ἐξυρημένῳ· 6 : Ἐπίθεμα ἐπὶ τοῦ βέλους, ὃ καὶ ἄτρακτος ὀνομάζεται, de arundine quæ arcui superimponitur ejaculanda. [Alex. Trall. 7, p. 129; Rufus ed. Matth. p. 150; Cinnamus p. 13, C; Aret. p. 97, sed cui ἐπίθημα reddi jubent ll. ejusdem in illo citandi.] Item ἐπίθεμα ut ἐπίθημα dicitur Statua, Columna, aut tale quid, quod defuncti tumulo superponitur, vel erectum vel operculi loco. Pausan. Attic. p. 2 [1, 2, 4] : Ἔστι δὲ τάφος οὐ πόρρω τῶν πυλῶν, ἐπίθεμα ἔχων στρατιώτην ἵππῳ παριστηκότα. Cui similes duos locos ex Eod. habes in Ἐπίθημα. [Ubi dicetur hoc etiam Paus. loco scrib. esse ἐπίθημα. De capitello columnæ Reg. 3, 7, 16 : Δύο ἐπ. ἐπὶ τὰς κεφαλὰς τῶν στύλων χωνευτὰ, et ib. bis.] Porro ut ἐπίθημα significat etiam Operculum quo aliquid superintegitur, quod alicui superimponitur et obditur, ita et hoc ἐπίθεμα. Philo V. M. 3 : Τὸ δὲ ἐπίθεμα, καὶ τὸ προσαγορευόμενον ἱλαστήριον, Operculum quod propitiatorium vocatur. Et paulo ante, Ἧς ἐπίθημα καὶ ὡσανεὶ πῶμα, τὸ λεγόμενον ἐν ἱεραῖς βίβλοις ἱλαστήριον. [V. de duplici forma in Ἐπίθημα. Porphyr. V. Pyth. 44 : Εἰ ... τις ... ἐπίθεμα ἐπιθεὶς ἐν χῇ κατορύξειεν. Sed Joannis Laur. hæc repetentis De mens. p. 77=188 (ubi male ἐνθεὶς) cod. Paris. præbet ἐπίθημα. Joseph. Ant. Jud. 3, 6, 5; Hero Spirit. p. 203, 204, 205; Poll. 6, 109. De ollæ operculo Rufus ed. Matth. p. 172, et alii. Hesych. : Ἱππίσκος, ἐπίθεμα κεφαλῆς. De iis quæ aræ imponuntur schol. Levit. 7, 4 : Ταὐτόν ἐστιν ἀφαίρεμα καὶ ἀφόρισμα καὶ ἐπίθεμα καὶ καρπώματα ἀπὸ τῶν θυσιῶν ἀφοριζόμενα κτλ. L. D.]

[Ἐπιθεματίζω, Liceo s. Liceor. Priscian. De 12 verss. Æn. 7, 116, sed lectio incerta est. Kall.]

[Ἐπιθεματισμὸς, ὁ, Argumentum, Gl.]

[Ἐπίθεος, σημεῖον ἐν θυτικῇ, Signum in sacrificando, Hesychius.]

[Ἐπιθεράπευσις, apud rhetores est, verbis Asconii, «ubi non emendatio dicti atrocissimi, sed confirmatio ponitur recte dixisse, caussa subjecta cum quadam acrimonia.» V. Asconii procem. Act. in Verrem p. 54 ed. Hack. Maius.]

Ἐπιθεράπευω, Obsequium præsto. Thucyd. 8, [84]. Id. [ib. 47] : Ἀλκιβιάδης ἐπιθεραπεύων τὴν ἑαυτοῦ κάθοδον, Suid. exp. διορθούμενος, promerebatur : at rectius schol. μετὰ θεραπείας καὶ οἰκονομίας πραγματευόμενος. [Dio Cass. fr. Ursin. 141 : Ἵνα πρὸς τῶν πολεμούντων ἐπιθεραπεύωνται. Geopon. 17, 23, 2 : Τρίτῃ δὲ ἡμέρᾳ ἐπιθεράπευε, Iterum adhibe medicamentum.]

[Ἐπιθερμαίνω, Calefacio. Hippocr. p. 938, E : Ἔστι δὲ οἷς καὶ μυκρὰ ἐπεθερμαίνοντο, Nonnullis paullisper incalescebant (tumores). Foes. Galen. vol. 19, p. 215, 4, de pedibus : Καὶ σφοδρότερον δικαίως ἐπιθερμαίνονται. Epiphan. t. 1, p. 401, C : Διὰ τὸ ἐπιθερμανθῆναι μετὰ τὸ ψυχρωθῆναι, Quoniam denuo calefactum est. Hase.]

[Ἐπιθέρσης, ὁ, Epitherses, Æmiliani rhetoris pater. Plut. Mor. p. 419, B, C. Olympionica ap. Pausan. 6, 15, 6. L. Dind.]

[Ἐπιθερσίδης, ὁ, Epithersides, n. viri, Diod. 5, 9. t]

[Ἐπιθεσία, ἡ, Impositio, Dolus. Aq. Ps. 34, 23 : Ῥήματα ἐπιθεσιῶν, Verba dolosa. Kreyssigio hoc voc. delendum, et Ps. l. l. coll. 42, 1; 54, 12, in Aquilæ versione pro ἐπιθεσιῶν leg. videtur ἐπιθέσεων, quod jam in Bosii notis exstat. Schleusn. Lex. Ita Gl. : Ἐπίθεσις, Impostura, Stellionatus.]

Ἐπίθεσις, εως, ἡ, Impositio. [Ἡ ἐπάνω θέσις, addunt Gl. Ep. ad Timoth. 1, 4, 14 : Μετὰ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν· 2, 1, 6. Plut. Mor. p. 102, A : Διὰ τῆς τῶν ἔξωθεν ἐπιχρίστων ἐπ.] Alex. Aphr. [Probl. 1, 30] : Ἐν τῇ ἐπιθέσει τὸ δέρμα τῇ πυκνότητι δίδωσι καιρὸν πρὸς τὸ δρᾶν τοῖς δριμέσι. [De machinis admovendis Philo Belop. p. 94, 15 : Ἐν δὲ τῶν χελωνῶν ταῖς συμβαινούσαις ἐπιθέσεσι. Apud Theophr. Περὶ κόπων 7 : Τὰ δ' ἀντίτυπα καὶ σκληρὰ μᾶλλον ποιεῖ κόπον καὶ ἐν πορείᾳ ... καὶ ἐν καθέδρᾳ διὰ τὸ μᾶλλον ποιεῖν πληγὴν καὶ ἐπίθεσιν, Schneid. conj. πίεσιν.] || Item ἐπίθεσις dicitur Aggressio (ut Cic., Quum animos prima aggressione occuparit), Invasio. [Xenoph. Anab. 4, 4, 22 : Μή τις ἐπίθεσις γένοιτο τοῖς καταλελειμμένοις· 7, 4, 23. Plato Leg. 3, p. 698, B : Ἡ Περσῶν ἐπ. τοὺς Ἕλληνας. Polyb. 1, 45, 2 : Πρὸς τὴν διὰ τοῦ πυρὸς ἐπίθεσιν τοῖς ἔργοις.] Aristot. Polit. 5 [10] : Τῶν ἐπιθέσεων αἱ μὲν, ἐπὶ τὸ σῶμα γίγνονται τῶν ἀρχόντων, αἱ δ' ἐπὶ τὴν ἀρχήν· Eth. 5 [Pol. 5, 7] : Κινάδων δ τὴν ἐπ' Ἀγησιλάου συστήσας ἐπίθεσιν ἐπὶ τοὺς Σπαρτιάτας. Ubi ἐπίθεσις a Bud. exp. non solum Invasio, Aggressio, sed etiam Rerum novarum molitio, Conjuratio. Et Plut. [Mor. p. 772, E] : Πρὸ τῆς ἐπιθέσεως εἰς τὴν Κόρινθον ἐσώθησαν, Ante insidiarum et invasionis tempus. [Diodor. 11, 71 : Πυθόμενοι τὴν Ξέρξου τελευτὴν καὶ τὴν ὅλην ἐπίθεσιν καὶ ταραχὴν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν Περσῶν.] Sic ἐπίθεσις τυραννίδος dicitur Affectatio et invasio tyrannidis : ut infra habebimus ἐπιθέσθαι τῇ τυραννίδι, pro Tyrannidem affectare et invadere. Hermog. : Ἀκέκειτο κατά τινος γραφὴ τυραννίδος ἐπιθέσεως, Accusatus

dem erat affectatæ tyrannidis. Idem, Νέος πλού- πάντας τοὺς ἀπαχρώντος τρόπου, καὶ τυραννίδος ἐπι- ς φύσει. [Diodor. 13, 91; 10, 12, 43, 54. Et ίων ἐπ. 1, 53.] Sic quum hostis hostem, s. ini- s inimicum invadit et adoritur, ἐπίθεσις dicitur. [Mor. p. 975, E]: Ἐπίδεσίς τε ἀλλήλων καὶ φο- , de animantibus quæ se mutuo invadunt et mutuo insidiantur. [Polyb. 1, 33, 11 : Καραδο- ς τὸν καιρὸν τῆς ἀλλήλων ἐπιθέσεως. Diodor. 14, καιρὸν τίθεσθαι ἐπὶ τὴν τῶν πολεμίων ἐπίθεσιν. Dio- . R. 5, 7: Τὴν κατὰ τῶν ἵππων ἐπίθεσιν. Zosim. 5: Τῇ κατὰ τῶν τοίχων ἐπιθέσει.] Diodor. S. Polyb. 6, 25, 10]: Καὶ γὰρ πρὸς τὰς ἐπιβολὰς ς τὰς ἐπιθέσεις ἑτοίμων καὶ τεταγμένην ἔχουσι ίαν, Ad propulsandos hostes qui impetum in unt et nos adoriuntur. Synonymos enim ibi et ἐπίθεσις accipiuntur, sicut ἐπιβάλλειν et ἐπι- dem et ipsa significant. Sunt tamen qui aliter terpretentur, sic sc., Ad ictuum conjectus et tiones, Ad percussiones inferendas et decli- Sed iis minime assentiri possum, quum ta- verbi ἐπιθῆμι nec verbalis ἐπίθεσις usum lerim. [V. Ἐπιβολή. Absolute id. 1, 74, 13 : παρατάξεως, ὁἰς δ' ἐξ ἐπιθέσεως, et alibi sæpe || Matthæi Med. p. 132, 1 : Μὴ κατὰ τὰς ισμασιν τὰς ἀφαιρίσεις ποιεῖσθαι, ἀλλὰ κατὰ ισμούς, Increscentibus. || Ὁ τῶν δύο ἀρι- τοῖς Πυθαγορικοῖς, Hesych. || Appositio, de Aristot. Rhet. 3, 2, p. 1405, 22 : Καὶ ἐν ς ἔστι μὲν τὰς ἐπιθέσεις ποιεῖσθαι ἀπὸ φαύλου L. D. || Incrustatio. Clem. Al. p. 254. ετίαν Ἐπίθεσιν.]

ζω, Oraculum reddo, VV. LL., ut i. sit q. d. exp. Auctor rei sum, Approbo. [He- 9 : Ἐπιθεσπίσαντα τῷ τριπόδι, Vaticina- ode. Signif. ab HSt. posita Dionys. A. R. βασιλείας μήτε ἀρχὰς λαμβάνειν, ἐὰν μὴ καὶ τούτοις ἐπιθεσπίσῃ· 3, 35 : Τοὺς θεοὺς ἔδει αὐτῷ δι' οἰωνῶν αἰσίων ἐπιθεσπίσαι. Ejusd. . 2342, 2 : Ταύτας τὰς φωνὰς ἐπιθεσπίσαν- , Sylb. ἀπόθ.]

ός, ὁ, Oraculum, vel potius Oraculi ian. Exp. 6, 19, 9 : Ταύτας (τὰς θυσίας) ῦ Ἄμμωνος.]

Imponendum est, Manus imponenda oandum est et aggrediendum. Synes. ἐπ. δὲ μάλιστα μαθήσεων ταύτη, In primis e manus admovenda est, hæc disci- la est. [Proprie Aret. p. 82 : Ἐπιπλά- ρίῃσι ... ἐπ. Geopon. 17, 23, 4 : Πράσων Belop. p. 82, v. ult. : Τὰς ὄοκους ἐπὶ ς ἐπ. ἐστιν. Et cum dat. ib. p. 92, 40. Gorg. p. 507, D : Ἐπιθετέον δίκην· Ἐπιθετέον αὐτῷ, Instandum ei. L. D. Il. Rh. 4, 1092 : Ἐν δὲ τῷ ὀρφναίῃ ἐνὶ ναίῃ τῷ καλιᾷ, i. q. ἐπίθετον ἡγητέον.

Qui invadit in aliquem, Aggressor. th. hom. 48, vol. 2, p. 311, 30 : Παῦ καὶ τῶν ἀπηνῶν ῥημάτων, οἷς ἀεὶ πλύ- , ἐπιθέτας, ἀργοὺς, καὶ ἕτερα χαλεπώ- . Haud scio an Impostor est. V. Rom. serm. 14, vol. 3, p. 122, 27, ger. Vita S. Sylvestri p. 283 Com- postor, Stellionator. Lucian. Tra- οιδαῖς ἐπιθετῶν. Photius : Νωτερο- θάτης. Symm. Ps. 1, 1; Jo. Malal. Pasch. p. 722, 2. L. D. Hesych. in hes. Eccl. et Ducang. Gl. in v. et r. Ptolemæus ὁ ἐπιθέτης sæpius ll. in Hom. Il., ut notatum in

thetes, n. viri in inscr. Att. ap. 07, col. 1, 15. L. D. Magistratus ap. Mionnet *Descr. de méd. an-* 554, n. 129. Hase.]

Aptus ad invadendum, Cui non adendum et aggrediendum. Bu- mptus, Audax, qui apud Xen. mperatore dici ait; et de cane,

A Mem. 4, [1, 3] : Καὶ τῶν ἀνῶν εὐρωστάτων τε οὐσῶν καὶ φιλοπόνων καὶ ἐπιθετικῶν τοῖς θηρίοις, τὰς καλὰς ἀναχθείσας, ἀρίστας γίγνεσθαι πρὸς τὴν θήραν, Quum natura sua prompti audacesque sint ad aggrediendas s. invadendas bestias. [Aristot. Physiogn. p. 813, 9 : Βραχυβάμων ταχυβάμων ἐπιθετικός.] Idem ἐπιθετικὸς interpr. Aggredi et suscipere facinus idoneus ac solers et audax, Ad res novandas proclivis. Aristot. Polit. 5, [11] : Ἐπιθετικώτατον γὰρ τὸ τοιοῦτον ἦθος περὶ πάσας τὰς πράξεις. [V. Ἐπίθετος. Adjectivus, ap. gramm., ut Herodian. Il. μον. λ. p. 17, 32 : Τάξιν ἔχει ἐπιθετικήν. Apollon. De constr. p. 81, 17 : Τὰ ἐπιθετικά. Schol. Il. A, 239 et sæpe in Etym. M. Comparat. adverbialiter Apoll. De constr. p. 81, 15 : Τὰ ἐπιθετικώτερον ἀκουόμενα. Schol. Hom. Il. A, 11 : Τὰ ἐπ. συντασσόμενα. L. Dindorf.]

[Ἐπιθετικῶς, Ficte. Dionys. Areop. p. 136. || Adjective, Tzetz. ad Lyc. 729. Kall. Jo. Alex. p. 17, 26. L. D. Scholl. Apoll. Rh. 2, 285, Hom. Il. N, 29.]

B [Ἐπίθετον, τὸ, i. q. ἐπίθημα s. ἐπίθεμα, Impositum (ut est in Gl. Ἐπίθετα, Imposita), Medicamentum impositum. Aret. p. 76 : Ἦν δὲ καὶ ἐπιθέτοισι ξὴ χρέεσθαι. Conf. Hippocr. p. 48, 26. L. Dind.]

Ἐπίθετος, ὁ, ἡ, Adjectus, Adjectitius, Adjectivus [Gl.], Qui adjici solet : ut ap. gramm. ἐπίθετα ὀνόματα, Adjectiva nomina, quæ sc. substantivo per se subsistenti adjiciuntur. [Aristot. Rhet. 3, 2, p. 1405, 10 : Δεῖ δὲ καὶ τὰ ἐπίθετα καὶ τὰς μεταφορὰς ἁρμοττούσας λέγειν. Iterumque ibid. Dionys. H. De comp. verb. p. 37, 11 : Τὰ ὀνοματικὰ προτάττειν τῶν ἐπιθέτων. Plut. Coriol. c. 11 : Τῷ δὲ τρίτῳ (ὀνόματι) ὕστερον ἐχρήσατο (Coriol.), πράξεως τινὸς ἢ τύχης ἢ ἰδίας ἢ ἀρετῆς ἐπίθετῳ. Eademque constr. Sull. c. 2.] Macrob. Sat. 1, 4 : Compitalia enim, et Bacchanalia, et Agonalia, et Vinalia, et reliqua his similia, festorum dierum nomina sunt, nec singulariter nominantur; aut, si singulari numero dixeris, non idem significabis : nisi adjeceris Festum, ut, Bacchanale festum, Agonale festum, et reliqua : ut jam non positivum sit, sed adjectivum, quod Græci ἐπίθετον vocant. Et paulo post, Ita et Viridia, C quum ἀντὶ ἐπιθέτου accipiuntur, genitivum in ium faciunt, ut, Viridia prata, Viridium pratorum : quum vero ipsam loci viriditatem significare volumus, Viridiorum dicimus : ut quum dicitur, Formosa facies viridiorum. Athen. 1, [p. 25, A] : Τὰ δ' εἰς ξυλίαν αὔθετα, μακρὰ προσαγορεύει, τοὺς ἐπιθέτους τὰς χρήσεις διαστέλλων· sc. Hom. Od. E, [239] : Ἔνθεν δένδρεα μακρὰ πεφύκει, Κλήθρη τ', αἴγειρός τ', ἐλάτη τ' ἦν οὐρανομήκης. Sic ap. Eust. passim, nec non ap. rhetores. Inter quos Quintil. 8, 6 : Ornat etiam ἐπίθετον, quod recte dicimus Appositum : a nonnullis Sequens dicitur. Eo poetæ et frequentius et liberius utuntur; namque illis satis est convenire verbo cui apponitur; et ita Dentes albi et Humida vina in iis non reprehenduntur. Apud oratorem, nisi aliquid efficitur, redundat. Tum autem efficitur, si sine illo, quod dicitur, minus est : qualia sunt, O scelus abominandum, O deformem libidinem. Idem alibi vocat Ad nomen adjuncta. [Ἐξ ἐπιθέτου, i. q. ἐπιθετικῶς, Plut. Mario c. 1, Apoll. Lex. H. v. Κεστὸς, Hesych. v. Ἡριανός.] Itidem pro Adjectitius s. Appositivus accipitur, quum Hermog. di- D cit, ἐπίθετον κάλλος, i. e. τὸ κομμωτικὸν, quod per κόμμωσιν appositum et superinductum est cuti, quum sua natura non adesset. [Aristot. Eth. Nic. 3, 13 : Τῶν ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν κοιναὶ ... αἱ δ' ἴδιοι καὶ ἐπίθετοι. Dionys. H. Ep. ad Pomp. § 2, p. 759, 3 : Πάσης ὑπερῳκοῦσα κατασκευῆς ἐπιθέτου (dialectus Platonis)· De Thuc. jud. § 22 : Τῶν καλουμένων ἀρετῶν αἱ μέν εἰσιν ἀναγκαῖαι, ... αἱ δ' ἐπίθετοι· et § 23, p. 865, 7, et ἐπιθέτους κόσμους De vi Dem. § 13, p. 995, 9. Diod. 19, 8 : Ἀφ' ὧν ἡμῖν περιαιρετέον ἐστὶ τὴν ἐπίθετον καὶ συνήθη τοῖς συγγραφεῦσι τραγῳδίαν. Similiter Plut. Mor. p. 493, C, et alibi sæpe.] Quo pertinet ἐπίθετος, quod redditur Aliunde invectus, Ascititius, Afflictitius, Budæo Falso adjectus, Commentitius, quasi Historiæ additus, ap. Theophr. H. Pl. 9, [8, 6] : Ἀλλὰ ταῦτα ὥσπερ ἐπίθετα καὶ πόρρωθεν, Verum hæc ad veritatem adjecta et extrinsecus prodita. Idem [ib. 8] : Ταῦτα μὲν ἐπιθέτοις ἔοικεν, ὡς [περ] εἴρηται, Commentitiis et fictitiis, Afflictitiis, Veræ historiæ afflictis et falso adjectis. Gaza

quoque Adjectitiis vertit. Rursum pro Ascititius, Aliunde invectus, accipiunt ap. Isocr., quum ἐπιθέτους ἑορτὰς dicit, quæ ajunt esse Festa peregrina et aliunde invecta, consensu tamen Areopagitici senatus approbata: ap. Isocr., inquam, in Areop. [p. 145, C]: Οὐδὲ τὰς μὲν ἐπιθέτους ἑορτὰς, αἷς ἑστίασίς τις προσῆν, μεγαλοπρεπῶς ἦγον. Quo modo et ἐπίθετα ἀγωνίσματα dicta sunt, ut ap. Plut. Symp. 5, 2: Ἐν Πυθίοις ἐγίνοντο λόγοι περὶ τῶν ἐπιθέτων ἀγωνισμάτων, ὡς ἀναιρετέα. [Dionys. A. R. 3, 71: Τὰς ἐπιθέτους φυλάς.] Aliquando significat etiam Impositus, ut Ulp. loquitur, s. Impositus, Qui imponi solet. Atque ut alicui dicimur ἐπιτιθέναι ἐπιστολὴν pro Perferendam aliquo dare, veluti eam ei imponentes, sic et ἐπιθέτους ἐπιστολὰς Lysias dixit τὰς δοθείσας τισὶν ὥστε διακομίσαι, teste Harpocr., quoniam sc. solebant dicere ἐπίθηκεν ἐπιστολὴν pro παρέδωκεν. Idem et ἐπιθέτους ἑορτὰς ab Isocr. Areop. dici testatur, τὰς μὴ πατρίους, ἄλλως δὲ ἐπιψηφισθείσας: solita enim fuisse ἐπίθετα nominari alia etiam ὁπόσα μὴ πάτρια ὄντα, ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ ἐδίκαζεν. Quæ et ap. Suid. leguntur [et in Lex. rh. Bekk. An. p. 253, 1. Idem p. 252, 26: Ἐπίθετα, τὰ οὐκ ἐκ τῶν νόμων τῇ βουλῇ προστεταγμένα ἐξ ἀρχῆς, ἀλλὰ προστεθέντα. Hesych.: Ἐπίθετα, τὰ μὴ πάτρια ἱερὰ παρὰ Ἀθηναίοις. Menand. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 280: Ἀγωνίαι, δόξαι, φιλοτιμίαι, νόμοι, ἅπαντα ταῦτ' ἐπίθετα τῇ φύσει κακά. Dionys. A. R. 4, 68: Νέος ὢν ὁ Βρῦτος ... ἔργον ἐπεχείρησε ποιῆσαι πάντων φρονιμώτατον, ἐπίθετον ἑαυτῷ καταψεύσασθαι μωρίαν, quod ib. 70 dicitur μωρίαν οὐκ ἀληθινὴν ἀλλ' ἐπίθετον. Neutro gen. Hesych.: Ἐπίθετον, ἡ στοιβή. || Βόλος ἐπίθετος, Jactus quidam talorum, Poll. 7, 205. || Ap. Strab. 3, p. 158: Ἐπίθετοι γὰρ καὶ λῃστρικοὶ τοῖς βίοις ἐγένοντο (Hispani), Schneid. in Lex. conj. ἐπιθετικοί.] Unde adv. Ἐπιθέτως, quod exp. non solum Adjectitie, s. Adjective [Strabo 1, p. 36: Σιγῶν τὰ λίαν ἐκφανῆ ἡ ἐπ. λέγων (Hom.). Casaub.: «I. e. per epitheta indicavit, ut, quum v. c. Nilum διοπετίαν appellavit, aut quum Thisben πολυτρήρωνα,» etc. 8, p. 340: Ἐπ. Γερήνιον εἰρῆσθαι τὸν Νέστορα. Et ib. 387. De cognomine Tzetz. Hist. 9, 465: Ἴμβρον λαχόντα κλῆσιν, Κένταυρον ἐπιθέτως δὲ καλούμενον], sed etiam Ficte. [Sic fortasse capiendum ap. Hesychium v. Ἐπιτροπάδην. L. D. Pro ἐπιθέτοις legebatur l. l. Theophr. H. Pl. 9, 8, 8; conf. Salmas. De homonym. hyles iatr. p. 42, 23. Hase.]

Ἐπιθέω, Accurro, Incurro, Irruo. [Herodot. 9, 107: Ἐπιθέοντα φρασθείς. De venatore Xen. Cyn. 6, 10; 10, 18. Aristot. H. A. 5, 19 med.: Ἐκ δὲ τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς πλατέων ζωδαρίων τῶν ἐπιθεόντων οἱ ὄλστροι. Plut. Marc. c. 14: Ὥσπερ διὰ θαλάττης ἐπιθέουσαν (ὁλκάδα).] Aristid. Herodian. 6, [7, 19]: Ἐπίθεόν τε πρὸς τὴν συσταδὸν μάχην ἀντιτυπεῖς, καὶ ἰσόρροποι πολλάκις Ῥωμαίοις ἐγένοντο, Stataria pugna s. Collata acie incurrebant. [Figurate, ut χάρις ἐπιθεῖ, ap. recentt. V. ad Plotin. p. 54, A, ad Porphyr. Vit. Plotini 13, p. 114. Creuzer. Per tmesin Nicand. Th. 743: Τοῦ δὲ καὶ οὐτήσαντος ἐπὶ κρατερὸν θέεν οἶδος.]

Ἐπιθεωρέω, Prospicio, Aspicio, VV. LL. [Considero. Hippocr. p. 397, 22: Τὰς κρίσιας ἐπιθεωροῦντα. Greg. Nyss. vol. 2, p. 824, C: Τῇ ἐπινοίᾳ ἡμῶν ἐπιθεωρούντων ταῦτα. Plut. Demetr. c. 1: Αἱ τέχναι τὰ μὲν ἀφ' αὐτῶν καὶ προηγουμένως, τὰ δ' ὑπὲρ τοῦ φυλάξασθαι κατὰ συμβεβηκὸς ἐπιθεωροῦσιν. Intelligo, Cognosco, in inscr. ap. Cayl. *Recueil* vol. 2, tab. 56: Ἐπιτιθεωρήκην (τὰν εὐνόαν). Pass. Conspicior in. Greg. Nyss. vol. 1, p. 67, A: Ἡ ἐναντιότης τῶν ἐπιθεωρουμένων τὸ διημαρτημένον τῆς εἰκόνος διήλεγχεν. (Conf. vol. 2, p. 332, A.) Dativo junctum 710, D: Τῷ τέκνῳ πάντως ἡ τοῦ γεγεννηκότος ἐπιθεωρεῖται φύσις· 739, B, et ubi ἑκάστῃ est scrib. pro ἑκάστης, vol. 2, p. 334, D. Conf. p. 342, C; 381, B. L. Dindorf.]

[Ἐπιθεώρησις, εως, ἡ, Inspectio, Gl. Marc. Antonin. 8, 26. Angl. Ptol. Tetrab. p. 193, 9: Ἐπ. τῶν ἀστέρων. Id. ib. p. 200, 5: Ἀπὸ τῆς τῶν λοιπῶν ἀστέρων ἐπιθεωρήσεως. Clem. Al. Pædag. 2, 6, § 51: Ἐν ταῖς ἐπιθεωρήσεσι τῶν ἀπορρητοτέρων μερῶν. Hase.]

[Ἐπιθεωρητέον, Inspiciendum. Matthæi Med. p. 131, 17: Τρέχουσαν ἐπισημασίαν πρὸς ἄνεσιν ἐπιθ.]

[Ἐπιθεωρίκ, ἡ, var. script. ap. Strab. 10, p. 466. Angl. Paul. Alex. Apotel. p. 50, 28: Δίχα τῆς τῶν κακοποιῶν ἐπιθεωρίας, Libera a maleficorum obtutu. Hase.]

Ἐπιθήγω, Acuo, Exacuo. [Ælian. N. A. 5, 16: Τῇ βαρῇ τὰ κέντρα ἐπιθήγουσι (vespæ). Figurate Plut. Mor. p. 786, B: Τὰς περὶ πόσιν καὶ βρῶσιν ἐπιθυμίας ἀπημβλυμένας τὰ πολλὰ ... μόλις οἷον ἐπιθήγουσι (senes). Greg. Nyss. vol. 3, p. 431, D. Aor. ἐπιθήξας anon. ap. Suid. in v.: Ἐπ. οἱ τῶν δορυφόρων τοὺς ἀφειδεστάτους.]

Ἐπιθήκη, ἡ, i. q. προσθήκη, ab ἐπιτίθημι significante προστίθημι, i. e. Additio, Adjectio, Adjectus, Additamentum, Accessio. Hesiod. Op. [378]: Πλείων μὲν πλείονων μελέτη, πλείων δ' ἐπιθήκη. Aristoph. Vesp. [1382]: Κἀξέβαλεν ἐντυθενὶ Ἄρτους ὀὐκ ὀβολῶν, κἀπιθήκην τέσσαρας, Et quatuor pro additamento, τῷ φορτίου προσθήκην ὄντας, schol. Hesych. Hesiodicum illud hemistichium afferens, Μείζων δ' ἐπιθήκη, hoc ἐπιθήκη exp. φαγή. [Θεσπηξίας ἐπιθήκη, OEnom. ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 234. C. Hemst. Eust. Od. p. 1349, 30: Ἐπιθήκη ἡ προσθήκη, οἷον ἐπ. θαύματος ἡ ἐκπλήξεως. African. Cest. c. 24, p. 298, col. 1, 36: Βαρύτερος (elephas) τῇ τῶν ἔργων ἐπιθήκῃ. Aristid. vol. 1, p. 78: Ὦ τῆς ἐπιθήκης, οἷον αὖ τὸ ἑαύτερον ἡμῖν ἔσεσιν· 141: Τῆς ἐπ. τῶν κακῶν, i. q. mox πάρεργον· 544: Κακῶν ἐπιθήκην τὸν λιμὸν προσελάμβανον. Accus. absol. 390: Αὐτοὶ προσαπώλοντο ἐπιθήκην. || Operculum. African. Cest. c. 1, p. 278, col. 1, 15: Ἑτέραν δὲ ἐπιθήκην χαλκοῦ καὶ ἄλλην ἐπὶ ἄλλῃ περικαλαίαν τυγχάνειν. L. D.]

[Ἐπιθηλάω, V. Ἐπιθάλλω.]

Ἐπίθημα, τὸ, Id quod superimponitur rei alicui, s. obditur, Operculum. [Isæus De Menecl. hered. p. 24, § 36: Ἔθαψα ... καὶ ἐπίθημα καλὸν ἐπέθηκα.] Paus. Achaic.: Ἐπίθημα δὲ τῷ μνήματι ἀνὴρ ἔστιν ὡπλισμένος, Super monumento positus est vir armatus. Et rursum, Ἐπίθημα δὲ καὶ εἰς ἐμὲ ἔτι στήλη τε ἦν ἐπὶ τῷ χώματος, καὶ Ἡρακλῆς ἐπειργασμένος, Usque ad meam ætatem tumulo superposita columna stabat. [1, 43, 8; 2, 7, 2; 5, 5, 5; 8, 4, 9; 9, 30, 7. Plut. Num. c. 22.] V. et Ἐπίθεμα. || Accipitur etiam pro Operculo s. Operculo, quod πῶμα quoque vocant: ut ἐπίθημα φαρέτρας, πίθου, λέβητος. Sic Aristoph. Eq. [ut dicit Poll. 10, 188 (qui ib. et alibi varia ἐπιθημάτων genera memorat) aliam, ut videtur, fabulam in mente habens]: Τὴν δ' ἀσπίδα Ἐπίθημα τῷ φρίατι παράθες εὐθύς. Et ante ipsum Hom. Il. Ω, [228]: Ἦ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματι κάλ' ἀνέωγεν. (Ἐφελκυσάμενος τὸ ἐπίθημα (τῆς κιβώτου), Pausan. 6, 9, 3. In eadem historia OEnom. ap. Euseb. Præp. ev. p. 230, D: Τὸ πῶμα ἐπαγόμενος. Hemst. Herodot. 1, 48; Aristid. vol. 1, p. 347. De mensæ tabula Athen. 1, p. 49, A, Eust. Od. p. 1402, 5; 1604, 26. Hanc autem formam solam probant Atticistæ. Thom. p. 344: Ἐπ. οὐκ ἐπίθεμα. Epim. Hom. in Cram. An. vol. 1, p. 165, 30, ad l. Hom. ab HSt. cit.: Οὐκ ἔστι δὲ ἔκτασις τοῦ ε· πάντες γὰρ πεζολόγοι ἐπιθήματα καὶ ἀναθήματα λέγουσι. Lobeck. ad Phryn. p. 249: «Ἐπίθεμα Hipp. De nat. mul. 34, p. 704, A, Aristot. H. A. 4, 4 (p. 529, 8, ubi restituendum ex libris nonnullis ἐπίθημα), Philo p. 465, A, Diod. 3, 14. Qui iidem etiam altera forma utuntur. Ap. Pausan. persæpe ἐπίθημα, bis ἐπίθεμα legimus 1, 2, 4, et 9, 21, 1 (Ὄνυχες τοῖς ἐπιθέμασιν ἐμφερεῖς τῶν κόχλων).» Restituenda igitur forma ἐπίθημα quum Philonis et Pausaniæ tum Hippocratis locis citatis, ap. quem est p. 469, 47, coll. Erotiano p. 146, Aret. p. 76, 108, 110, 122, 130, 131, 132, ubi de medicamentis dicitur, de qua signif. v. in Ἐπίθεμα, et ubi de Operculo, p. 83. Nec Diodoro altera est relinquenda, qui legitima de cuspide hastæ utitur 5, 30. De tegumento porci immolandi ἐπίθημα esse videtur in inscr. Halicarn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 456, n. 2663. L. D.]

[Ἐπιθηματικὸς, ἡ, ὸν, unde τέχνη ἐπ., eadem quæ ἐπιθηματουργίκ, Poll. 7, 208.]

[Ἐπιθηματουργίκ, ἡ, Operculorum fabricatio. Plat. Polit. p. 280, D. Poll. 7, 208.]

Ἐπιθηματῶ, Operculo [immo Operculor]. Bud. ex [Anticlide ap.] Athen. [11, p. 473, C]: Καδίσκον κατὰ δίωτον ἐπιθηματοῦντα. [Ab ἐπιθηματοῦς, οὔντος, duc suspicatur Schneider.]

Ἐπιθηραρχία, ἡ, Duplaris feraria. [Legitur ap. Ælian. Tact. 22, ubi al. ἐλεφανταρχία, diciturque ut ἐπιλαρχία et ἐφιππαρχία et similia, de præfectura duorum agminum elephantorum.]

ἐπιθήραρχος, ὁ, dici videtur de eo qui τῷ θηράρχῳ
is θηράρχοις præest. In VV. LL. Qui quatuor ele-
ntis dominatur, Duplaris ferarius, ex Gaza.
ἐπιθηρίου, In bestiam transmuto. Pass. Cyrill.
s. Catech. p. 49, 10 : Ἐπιθηριώθη, ἐν τῇ ἐρήμῳ
ῶν. Hase.]
ἐπιθησαυριστέον, Recondendum. Clem. Al. Str. 1,
: Τίνα δὲ ἀποθετέον καὶ ἐπιθησαυριστέον εἰς αὐτήν
υχήν.]
θιγγάνω, Attingo, ἐφάπτομαι Suidæ. [Theophr.
or. 11 : Ὅσων ἐπιθιγγάνων (succus saporem).
Mor. p. 588, D; 626, A, et alibi. Greg. Nyss.
p. 205, D; 3, 110, B. Cum dativo Theopha-
ram. Gretseri Opp. vol. 2, p. 91, C : Ἐπιθιγγά-
τῷ τὴν Μαγδαληνήν. Perperam ex aor. HSt.
ræs.] — Ἐπιθίγω, Attingo, pro simplici θίγω,
Xenoph. Cyrop. 4 [5, 2, 16] : Καὶ πυρὸς γὰρ
γόντα [ἔστι θιγ.] οὐκ εὐθὺς καίεσθαι. [ᾰ]
λασις, εως, ἡ, Contusio. Oribas. p. 86, 1 ed.
Χωρὶς ἐπιθλάσεως ὅταν ἁπλᾶ γένηται τὰ κατά-
Dind.]
λάω. Ἐπιθλάσας Hesych. exp. συντόμως εἰ-
e. Qui breviter locutus est. Sed mendi su-
est illud particip.
λίβω, pro simpl. θλίβω, Premo. [Diod. 3, 14 :
ραιοις κούφως ἐπιθλίβοντες. Improprie Plut.
ᾶι, D : Ἂν μὴ βάρος ἔχων λογισμὸς ἐπιθλίβῃ
ὴν ἐξουσίαν. L. D. Planudes Ovid. Met. 1,
561. Boiss. ῐ]
σις, εως, ἡ, Compressio. Aret. p. 89. Wet-
Al. p. 848, 27. Hemst. Tzetz. Hist. 4,
π. τε καὶ βάρει τῷ ἐκείνων. Schol. Oribasii
Mai : Πῶσιν τε καὶ ἐπίθλιψιν. L. Dind.]
κω, Morior post. Ἐπιθαντίν, Dionys. H.
4, 21. Hemst. Levit. 11, 32 sec. Compl.,
ηκότων pro ἐπιτ.]
Insideo, vel Sedeo. Eur. [Med. 1409] :
ρτυρούμενος δαίμοσιν. [V. Ἐπιθεάζω.]
Infusco, Obfusco, Perturbo, Turbidum
τῶ, ταράττω Hesychio Citatur ex Alex.
2, 37, 54, 55; pass. Cass. Probl. 75]
Lexiph. c. 4]. In VV. LL. exp. etiam
d puto eos, qui sic interpretati sunt,
, quippe qui pro ἐπισκοτῶ, quo verbo
Hesych. declaratur, legerint ἐπισκοπῶ.
p. 449, E. Hemst. Plut. Mor. p. 894,
vol. 1, p. 78, A; 259, C; Basil. M.
C; Philostr. Imag. p. 844, 1; Artemid.
09, 24. L. D. Iambl. V. P. p. 230.]
ssilio, Insilio, Supersilio. [Hæc forma
ex aoristi ἐπιθορσίν exemplis ad seq.
dis, quum vel ap. recentt. rara sint
pla. Ceterum divisim positi ἐπί... θο-
in simplici.]
neo, ea signif., qua mas inire femi-
ian. [Amor. c. 22] : Ταῦρος ἀγελάρχης
, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποίμνην ἄρρενος
Taurus armenti ductor vaccas init,
eνat ap. Hesych. σπερματίσωσαι καὶ
στε. V. Ap. 5, 29, p. 212 : Ἐπιθόρνυ-
ις· Imag. 2, p. 813.] Ἐπιθορμαι, D
ulla est talis forma.]
ine impleo. Clem. Al. Pæd. p. 222 :
ίτους τῶν ζώων συγκεχώρηκεν ἡ φύσις
πόρον ἐπιθορῶν.]
trepo, Secundo rumore adstrepo,
allerens ex Xen. Hell. [1, 7, 13] :
ὄχλος· et [2, 3, 50] : Καὶ ἡ βουλὴ
ἐπιθορυβήσασα, ubi de Critia lo-
7. Dionys. A. R. 6, 39, 83.] V.
g. Nyss. vol. 2, p. 196, D : Ἐν
βούντων δὲ τῶν θρήνων. Et di-
: Τὸ πλῆθος ἐπιθορύβει ταῖς οἰμω-
Dind.]
vis pars, Hesych.
πιθραττω, Pungo. Ἐπιτραξαι,
ib. ἐπιθρᾶξαι. Ap. Poll. 1, 246,
adis spinis usurpanda ponitur
Epigr. [Confringo. Apollonid.

Smyrn. Anth. Pal. 6, 105, 4 : Τρύχος ἄρτου αὖον ἐπι-
θραύσας. Psell. Opusc. p. 151, 17 suæ ed. citat Boiss.]
[Ἐπίθρεπτος, ὁ, ἡ. « Ἐπ. σὰρξ, Caro bene habita,
bene nutrita et aucta, Carnis uberior moles. Hippocr.
p. 106, D : Σάρκα ἐπ. ἔχειν πρεσβυτικῇ πονηρόν. »
Fors. Œcon.]
Ἐπιθρηνέω, q. d. Allamentor. Ἐπιθρηνέομαι, Flebi-
liter succlamo, VV. LL. [Plut. Mor. p. 123, C : Τὸ
ἐπιθρηνεῖν. L. Dind. Πολλὰ ὅσα ἐπιθρήνει, Xenoph.
Eph. 3, p. 54, 13. Hemst. Schol. Luciani D. deor.
14 fin., ubi ἐπιθρήνοντα : sed velim -νοῦντα. Boiss.
Dativo jungit Greg. Nyss. vol. 2, p. 258, A : Ἡ τοὺς
Νιλώους χροκοδείλους μιμῇ, οὓς φασι ταῖς κεφαλαῖς ἐπι-
θρηνεῖν τῶν ἀνθρώπων ὧν ἔφαγον· vol. 3, p. 525, C.
L. Dindorf.]
[Ἐπιθρήνησις, εως, ἡ, Lamentatio. Plutarch. Mor.
p. 611, A.]
[Ἐπιθρήνητος, ὁ, ἡ, Lamentandus, Lamentabilis.
Hesych. : Περίσφατα, τὰ ἐπιθρήνητα.]
[Ἐπιθρίαμβος, ut a θρίαμβος ductum memorat Sui-
das v. Θρίαμβος p. 1915, A. In Lex. Seg. Bachm. An.
vol. 1, p. 257, 24, ἐπι.....]
[Ἐπίθριγγος, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 264.
Boiss.]
[Ἐπιθριδάκια, ἑορτὴ Ἀπόλλωνος, Hesych.]
[Ἐπιθρόαω, Concutio, Commoveo. Boethius Pla-
nudis 1 metr. 4, 10, ubi v. Web. Osann.]
Ἐπιθρομβόω, In grumos cogo s. coagulo in, intra,
super. Nicand. Al. [364] : Ἦν δ' ἐπιθρομβωθῇ νεαλὲς
γάλα τεύχεϊ γαστρὸς, pro θρομβωθῇ ἐπὶ τεύχεϊ γαστρὸς,
Coaguletur et congeletur in ventre.
[Ἐπιθρυλέω, Admurmuro. Etym. M. p. 456, 40 :
Ἐπιθρυλοῦντες, ἐνοχλοῦντες. Wakef. Forma vitiosa, de
qua v. in simplici, Ἐπιθρυλλέω est ap. Socrat. H. E.
5, p. 298, 20 : Περιτταλογοῦσιν οἱ τὴν ἐν Νικαίᾳ σύνοδον
παρατρέψαι τὸ πάσχα ἐπιθρυλλήσαντες, et Greg. Nyss.
vol. 1, p. 250, D : Πῶς δέ τις ἐπιθρυλλήσει τὴν ἀσωτίαν
τῷ ἀνακεχωρημένῳ. Ubi est i. q. Affinget. Conf. vol. 2,
p. 473, B; 475, B; 490, B. Passivo sic vol. 2, p. 336,
B : Τί ἔτι ἐπιθρυλλεῖται τῷ ἐπὶ πάντων θεῷ ἡ τοῦ πατρὸς
κλῆσις; 621, B; 676, C.]
[Ἐπιθρύπτω, Frango. Proprie, Gregor. Nyss. vol.
2, p. 367, A : Διὰ τῆς δικέλλης ἐπιθρύπτει (agricola)
τὴν βῶλον. Figurate, ut sit Enervo, Philostr. V. Ap. 1,
37, p. 46 : Τίς δὲ οὕτω λιμὸς ἐπιθρύψει τὰ σπλάγχνα;]
Ἐπιθρύπτομαι, Orno, Polio, VV. LL. Sed hujus
signif. exemplum desidero. [V. Προσεπιθρύπτομαι.
Hemst. Aristæn. 1, 28 : Ὡς ἄγαν ἐπιθρυπτομένη τὴν
λαμπρὰν ἑαυτῆς ἡμαύρωσε χάριν. Plut. Dion. c. 17 :
Οὐδὲν ἐν τῇ διαίτῃ σῦλλοικον ἐπιδεικνύμενος οὐδὲ τυραννι-
κὸν οὐδ' ἐπιτεθρυμμένον.]
Ἐπιθρώσκω, Insilio. Hom. Il. Δ, [177] : Τύμβῳ ἐπι-
θρώσκων Μενελάου. [De avibus cad. constr. Apoll. Rh.
4, 603. Maximus Katerch. 175 : Διδύμοισιν ἐπιθρώσκουσα
Σελήνη. Cum genit. Il. Θ, 515, Eurip. Rhes. 100.] ‖
Subsulto, Subsultim progredior, Il. E, [772] : Τόσ-
σαν ἐπιθρώσκουσι θεῶν ὑψηχεῖς ἵπποι. Hesiod. [Sc. 438] :
Μακρὰ δ' ἐπιθρώσκουσα κυλίνδεται. [Orph. Arg. 487 :
Αἶψα δ' ἐπιθρωσκουσα θέειν πολυπήγορος Ἀργὼ· 897 : Ἐν
δ' ἄρα ταῖσι τεύχος ἐπιθρώσκει, ubi dicitur, ut 1264 :
Πέτρη δ' ἐρύπερθεν ἀπορρῶξ ἐισοῖς χπραμόνεσσιν ἐπι-
θρώσκουσα βιᾶται πόντον ἔσω.]
Ἐπιθύω, vel Ἐπιθύω, quod vide.
Ἐπιθυλλίς. V. Γήθυον s. Γήτειον.
[Ἐπίθυμα, τὸ, Hostia. V. Ἐπανάρρυμα. Creuzer.
Ἐπιθύματα ἅγια Hesych. in Ἱεράθυτα. Hemst.]
[Ἐπιθυμαίνω, var. lect. Theocr. 14, 33. Wakef.]
Ἐπιθῡμέω, Cupio, Concupisco, Desidero. [Absolute
Thuc. 6, 92 : Διὰ τὸ ἐπιθυμεῖν. Plato Protag. p. 313,
D : Τῷ ἀεὶ ἐπιθυμοῦντι. Marcus Cæs. inter Epp. Fron-
tonis p. 36, 10 : Οὐκ ἐπιθυμεῖ μᾶλλον, ἀλλὰ ἐταμώτερον.
Galat. 5, 17 : Ἡ σὰρξ ἐπιθυμεῖ κατὰ τοῦ πνεύματος,
Adversus spiritum.] Dicitur ἐπιθυμῶ τούτου, ποιεῖν
τοῦτο. Cic. ἐπιθυμεῖν cum gen. vertit Concupiscere,
Lex. Cic. [Cum genit. rei vel personæ Æsch. Ag. 216,
Aristoph. Ran. 62, et sæpe Thucyd., Xenoph.,
Plato, et alii omnes.] Isocr. : Καὶ λαμβάνειν ὧν ἂν
ἐπιθυμῶσι. Et cum adverbio ἀδίκως apud Demosth. :
Οὐ τῶν δημοσίων ἀδίκως ἐπιθυμοῦντα. [Τὸ ἐπιθυμοῦν,
Cupiditas, Thuc. 6, 24 : Τὸ ἐπ. τοῦ πλοῦ οὐκ ἐξηρέθη-

σαν.] Cum infin. autem, et quidem cum ejus aor. A sæpe Plato [Reip. 4, p. 432, E], ἐπιθυμῶ ἀκοῦσαι, Xen. ἰδεῖν, μαθεῖν. Sic ἐπ. διαθεῖν, Isocr. [Thuc. 3, 84 : Ἐπιθυμοῦντες τὰ τῶν πέλας ἔχειν. Sequente ἢ Xenoph. Cyrop. 1, 4, 3 sec. quorundam librorum scripturam : Ὥστ' ἐπιθύμει ἂν τις ἔτι πλείω ἀκούειν αὐτοῦ ἢ σωπῶντι παρεῖναι, ubi alii ἐπιθυμίαν τις εἶχεν.] Sed addo signif. peculiarem cum gen. personæ, sc. pro Amatoria cupidine, ut ita loquar : Lys. [p. 96, 24] : Ἐπεθύμησα τοῦ μειρακίου. Sic quidam ap. Athen., ἐπιθυμεῖν κόρης. [Xen. An. 4, 1, 14 : Παιδὸς ἐπιθυμήσας ἢ γυναικὸς τῶν εὐπρεπῶν· Ages. 11, 10 : Τῶν καλῶν σωμάτων ἐπιθυμῶν. De bestiis Dio Chrys. vol. 1, p. 503 : Οἱ ὄνοι οὐκ ἐπιθυμοῦσιν ἵππων. L. D. Ἐπιτεθυμημένος αὐτῆς, Ælian. Ep. 1, modo lectio sit proba. Pass. Plato Phil. p. 35, D : Τὴν ἐπάγουσαν ἐπὶ τὰ ἐπιθυμούμενα μνήμην. (Gregor. Nyss. vol. 1, p. 804, D : Ἐντὸς τῶν ἐπιθυμουμένων γενέσθαι.) || Accusativum adjungit Menand. ap. Clem. Al. Str. 5, p. 605, D; genitivum in pari locutione p. 806, A. Hemst. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 798, A : Ἐν ἑαυτῷ βλέπων ὃ B ἐπεθύμησεν· vol. 2, p. 58, B : Οὐκ ἂν τοῦτο ἐπιθυμήσας. Symmach. Job. 20, 20. Clemens Al. Strom. 1, p. 412; 7, p. 846. Achmes Onir. c. 157, p. 128; 229, p. 202. Aliter Numer. 11, 4 : Ἐπεθύμησεν ἐπιθυμίαν. L. D. Philo ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 111 : Μὴ ἐπιθύμει ἀδύνατα.]

Ἐπιθύμημα, τὸ, et Ἐπιθύμησις, ωος, ἡ, Cupiditas, Desiderium. Affertur autem [a Poll. 2, 231] illud ex Plat. [Leg. 3, p. 687, C; 6, 782, A]; invenitur etiam ap. Plut. [Mor. p. 1117, B, Hippocr. p. 2, 44, 50, Xen. Hier. 4, 7. De re desiderata id. ib. 1, 23 : Ἄλλο τι οὖν οἴει ταῦτα τὰ ἐδέσματα εἶναι ἢ ... ἀσθενούσης τροφῇ ψυχῆς ἐπιθυμήματα;] at hoc ex Isæo [p. 26, 44], itemque ex Aristot. Eth. 1 : sed rarus est alioqui utriusque usus.

[Ἐπιθυμήτειρα, ἡ, Quæ desiderat, Cupida. Callim. H. Dian. 237 : Ἀμαζονίδες, πολέμου ἐπιθ.]

Ἐπιθυμητής, ὁ, q. d. Desiderator, i. e. Qui tenetur desiderio rei alicujus, Cupidus, Studiosus. [Ambitiosus, Concupiscens, Gl.] Xenoph. [Comm. 1, 2, 60]: C Πολλοὺς ἐπιθυμητὰς καὶ αὐτοὺς καὶ ξένους λαβών· Apol. [28], ἐπ. αὐτοῦ, Studiosus ejus. A Suida ἐπιθυμηταὶ exp. etiam πρόθυμοι, in quodam l., quem ap. eum v. [Ἐπιθυμητὴς νεωτέρων ἔργων Herodot. 7, 6. Ἐπιθυμητής τε καὶ ἐραστὴς τοῦ πολίτην γενέσθαι τέλειον Plat. Leg. 1, p. 643, E, et alibi sæpe. Ἐπιθυμητὴς κακῶν 1 Ad Cor. 10, 6. Andocid. p. 29, 31. Hemst. Greg. Nyss. vol. 1, p. 42, B : Ὁ ἐπ. τῶν ὑπὲρ λόγον. L. D.]

Ἐπιθυμητικός, ἡ, ὸν, q. d. Desiderativus, Ad desiderandum s. concupiscendum propensus, Insitam concupiscendi facultatem, propensionem quandam ad concupiscendum habens. Nam et ita verti posse existimo : quum alioqui non ignorem, ap. Aristot. Eth. 1, [13] ἐπιθυμητικὸν exponi Impellens ad concupiscendum. Lex. Cic. [Voluptarius, Gl. Plato Reip. 4, p. 440, C : Ὥστε μὴ τρία, ἀλλὰ δύο εἴδη εἶναι ἐν ψυχῇ, λογιστικὸν καὶ ἐπιθυμητικόν. Conf. ib. 439, E. Wyttenb. ad Plut. De sera num. vind. p. 104, 123. Plut. Mor. p. 429, E : Ἐν ἡμῖν αὐτοῖς αἰσθήσεις πέντε καὶ μέρη ψυχῆς, φυσικὸν, αἰσθητικὸν, ἐπιθυμητικὸν, θυμοειδὲς, λογιστικόν· conf. 898, E; 1007, E. Perperam in Actis SS. Mart. vol. 3, p. 13, C, 75, et ap. Eust. Op. p. 226, 94, ἐπιθυμικόν. L. D.]

Ἐπιθυμητικῶς, cum verbo ἔχω, pro ἐπιθυμῶ, Cupio, Poll. [2, 231; 5, 165. Plat. Phæd. p. 108, A, Reip. 7, p. 516, D, cum genit. Cum præp. πρὸς, ut infra ἐπιθυμία, Greg. Nyss. vol. 1, p. 790, C : Οὐδὲ γάρ ἐστι δυνατὸν πρὸς τὸ μὴ φαινόμενον ἐπ. ἔχειν· 2, 847, D; vol. 3, p. 146, D. Vel διατεθῆναι ib. 634, E. L. D. Diog. L. 8, 1, 18 : Μὴ ἐπ. ἔχειν τοῦ ζῆν. Philoth. Cpol. In tert. jej. p. 279, D Grets. : Τὸ ἐπ. καὶ τὸ ἑτοίμως διακεῖσθαι πρὸς πάντα κίνδυνον. Vita S. Nili jun. p. 90, 29 : Ζητήσεθε ἐπ. τοῦ ... Basil. t. 2, p. 485, B : Ταύτης ἐπ. φροντίζειν. Hase.]

Ἐπιθυμητός, ἡ, ὸν, Desiderabilis, Qui ejusmodi est ut desideretur. Ap. Aristot. Eth. 3, 10, ἐπιθυμητὰ redditur Quæ desiderari solent. [Gregor. Nyss. vol. 1, p. 42, C : Τοῦτο ἐπιθυμητὸν αὐτῷ προδεικνύοντος· 169, B : Τὸ τῇ φύσει καλὸν ἐπιθυμητὸν εἰς μετουσίαν πάντως ἐστὶ τοῖς γινώσκουσι· 394, C, D; 482, D; 790, B. Fem. ἐπιθυμητὴν p. 537, C. Τὰ σκεύη τὰ ἐπιθυμητὰ, Vasa pretiosa, Macc. 1, 1, 21. L. Diud.]

[Ἐπιθύμητος, ὁ, Epithymetus, n. viri in inscr. ap. Cayl. *Recueil* vol. 2, tab. 68, ubi deest littera E. Eodem fortasse pertinuit Επιθ.... ib. tab. 71. L. D.]

[Ἐπιθυμητῶς, adv. ab ἐπιθυμητὸς, Etym. M. p. 148, 7. Wakef.]

Ἐπιθυμία, ἡ, Cupiditas, Desiderium; nam θυμὸς, Animus, deditus est ei rei, cujus nos invadit cupiditas : ut contra ἀποθύμιον dicitur Id quod non cupit θυμὸς, sed a quo potius abhorret. Quæ quidem addo, ut hujus signif. originem ostendam. [Ἐπιθυμίαι, Ambitiones, Gl.] Plato Cratylo [p. 419, C] : Οὐδ' ἐπιθυμία χαλεπόν· τῇ γὰρ ἐπὶ θυμὸν ἰούσῃ δυνάμει δῆλον ὅτι τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα. Cum gen., ut ὀργὴ, ἐπιθυμία τιμωρίας ap. Stoicos : quod Cic. vertit, Ira, Libido puniendi. Ap. Xen. Mem. 1, [3, 5], ἐπ. τοῦ σίτου, Cupiditas s. Aviditas cibi; quod idem Cic. interpr. uno verbo Fames. [Thuc. 2, 52 : Τῷ ὕδατος ἐπιθυμίᾳ· 7, 84 : Τοῦ πιεῖν ἐπιθυμίᾳ· 6, 33 : Σικελίας ἐπιθυμίᾳ· 24 : Διὰ τὴν ἄγαν τῶν πλεόνων ἐπιθυμίαν. Idemque notabili structura 5, 15 : Ἐπιθυμία τῶν ἀνδρῶν τῶν ἐκ τῆς νήσου κομίσασθαι. Cum infinit. sine artic. Xen. Cyrop. 1, 4, 3 : Ἐπιθυμίαν εἶχεν ἔτι πλείω ἀκούειν· Cyneg. 1, 8. Aret. p. 22 : Ἐπιθυμίη πολλὸν ἐχέτω. Dio Cass. 41, 59. Cum præpos. πρὸς Xen. Reip. Lac. 2, 15 : Ταῖς πρὸς τοὺς παῖδας ἐπιθυμίαις. Polyb. 3, 63, 6, Gregor. Nyss. vol. 1, p. 98, A, 239, C, 240, A, et alibi sæpe. Idem cum præpos. περὶ vol. 3, p. 138, B : Τῇ περὶ τὰ τοιαῦτα ἐπιθυμίᾳ· et ib. 561, A.] Dicitur ἐν ἐπιθυμίᾳ γίγνεσθαί τινος, pro Desiderio teneri rei alicujus, Cupere rem aliquam. Plato Epist. 7, [p. 338, B] : Θαυμαστῶς φιλοσοφίας ἐν ἐπ. γίγνεσθαι. [Dio Cass. 42, 4 : Ἐν πολλῇ ἐπ. εἶναι θᾶσσον αὐτὸν ἰδεῖν.] Dicitur etiam δι' ἐπιθυμίας εἶναί σοι θεάσασθαί με, ab Apoll. Epist., pro Te cupere videre me. At ἐπιθυμίαν ἐμποιεῖν, Thuc. [4, 81]; ἐπ. ἐμβάλλειν, Xen. [Cyrop. 1, 1, 5], sequente gen., est Cupiditatem s. Desiderium afferre, Cupidum reddere (alicujus rei). [Ἐμπλῆσαι, Gregor. Nyss. vol. 3, p. 591, D; πληροῦν, vol. 1, p. 197, E; 657, A, schol. Apoll. Rh. 4, 428; σπῆσαι Greg. vol. 1, p. 238, B. Et constructione notanda p. 593, B : Οὐδέποτε περὶ τῶν ἐγνωσμένων ἡ τοῦ ἀνιόντος ἐπιθ. ἵσταται. Et ibid. p. 649, C : Τῆς τῶν ἀνωτέρων αὐτὸν ἐπιθυμίας ἵστησιν. Artemidor. 1, 66, p. 93, 22 : Οὐδὲν τῶν κατ' ἐπιθυμίαν πραξάντι.] Et plur., Ἐπιθυμίαις μείζοσι χρῆσθαι, Thuc. [6, 15], Majorum rerum desiderio teneri, Majora concupiscere. Ap. Isocr. [p. 82, C], συναγορεύειν ταῖς ἐπιθυμίαις τινός. || Interdum etiam ἐπιθυμίαι sine adjectione, Cupiditates, Cupiditates effrænatæ : ut ἐπ. φυσικαὶ καὶ ἀναγκαῖαι etc. ap. Epictet., Cupiditates naturales et necessariæ, Cic. Ab Eod. ἐπιθυμία redditur Cupiditas effrænata, Libido. Lex. Cic. [Sic Thuc. 6, 13 : Μηδὲ ... δυσέρωτας εἶναι τῶν ἀπόντων, γνόντας ὅτι ἐπιθυμίᾳ μὲν θᾶσσον κατορθοῦνται, προνοίᾳ δὲ πλείστα. Et plur. 15, loco supra cit. || Res desiderata. Pittacus ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 112 : Ἥδιστον τὸ ἐπιθυμίας τυχεῖν. Secundi Sent. p. 639 : Θάνατος παλαιπωροῦντος ἐπιθυμία. Achmes Onir. c. 162, p. 139, 4 : Τὰς ἐπιθυμίας αὐτοῦ πάσας ἐν τῷ πολέμῳ καὶ λοιποὺς εὑρήσει. L. D. D. Athen. 7, p. 295, A : Ἀδικίᾳ κτήσασθαι τὴν ἐπιθυμίαν.]

Ἐπιθυμίαμα, τὸ, Suffimentum, Quod ad suffiendum adoletur, Soph. [OEd. T. 913. ὕτα L. D. Gal. vol. 14, p. 402, 5. Hase.]

[Ἐπιθυμιατρος, ὁ, Suffitor. Inscr. Ephesi reperta ap. Boeckh. vol. 2, p. 612, n. 2983 : Ὀνήσιμος ἐπ. L. D.]

Ἐπιθῡμιάω, Suffio, Odoramenta adoleo s. accendo. Plut. Alex. [c. 25], de Leonide, qui ad Alexandrum in sacrificio quodam solemni, Ἐπιῤῥαξάμενον ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ, καὶ καθαγίσαντα τοῦ θυμιάματος, Ὅταν (dixit) τῆς ἀρωματοφόρου κρατήσῃς, Ἀλέξανδρε, πλουσίως οὕτως ἐπιθυμιάσεις. [Inscr. ap. Boeckh. vol. p. 482, 6 : Τὸ σύμπαν πλῆθος θύει τε καὶ ἐπιθυμιᾷ. Cum accus. Plut. Mor. p. 397, A. Ἐπιθυμιᾷ κασσίαν Ar. mid. 4, 2, p. 318, 9. Cum dat. Plut. Mor. p. 372, E. Τριχῶς ἐπιθυμιῶσι τῷ ἡλίῳ.]

[Ἐπιθυμικὸς pro ἐπιθυμητικὸς legitur in Ms. (Giesen Justini M. Coh. p. 7, D. Maius. V. Ἐπιθυμητικός.]

Ἐπιθύμιος, ὁ, Cupidus. Manetho 4, 565 : Ὀθνείων A
ἵων ἐπ. ὑί L. D. Vita Bacchi jun. p. 70, 17 : Τὸ
οὐκ ἀπλήρου ἐπιθύμιον, Desiderium. Hase.]
Ἐπιθύμις, Thymus. Diosc. 3, 38. Boiss.]
Ἐπιθυμίς, ίδος, ἡ, Corona. Hesych. : Ἐπιθυμίδας,
αντοδαπὰ στεφανώματα. V. HSt. in Ὑποθυμίς.]
πιθυμόδειπνος, ὁ, Cœnarum appetens s. cupidus :
nom. vocabatur Qui licet occupatus negotiis es-
cœnitandi tamen amore vocationes non renue-
sed tardius adveniebat: v. Τραχέδειπνος. [Plut.
p. 726, A.]
πίθυμον, τό, Epithymum, qui est flos e thymo,
Plin. N. H. 26, 8, 35, s. Diosc. 4, 179 : Ἐπ.
ἐστὶν ἄνθος. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 130, 9 :
ειν αὐτοὺς χρὴ διὰ ἐπιθύμων [l. ἐπιθύμου]· vol.
36, 2; Artemid. 1, 72, p. 108, 22; Rufus p. 21,
th. L. D. Galen. vol. 6, p. 414, 3; 14, p. 760,
. 711, 5, 7 et 11. Id. ib. p. 710, 9 : Ἐπιθύμου
· et vol. 14, p. 223, 4 : Τὸ ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς
se.]
ύνω, ἐπανορθοῦμαι [Erigo, Dirigo] Suidæ. B
Ph. 1059 : Ἐπιθύνειν χερί (τόξον). Apollon.
1325 : Ἐπιθύνεσκεν ἐχέτλην. Oppian. Cyn.
Ὅθ' ἰωθυνὸν ἀγροιῶται ἱστοβοῆος ἔνερθεν ὑπ' εὐ-
γέτλην γειοτόμου δαμάλῃσιν ἐπιθύνουσιν ἄροτρον.
. ῦ L. Dind.]
ραιος, ὁ, ἡ, Qui ad portam est, Promptus.
Cat. in Ps. t. 1, p. 73, 45 : Θυσίαν, ἐπιθύ-
ρπὸν ἔχουσαν. Hase.]
ίζω vitium scripturæ pro ἐποφιθυρίζω, q. v.]
ιάω. Sophron ab Etym. M. v. Θαυμάζω,
cit. : Φέρε τὸ θαύμακτρον κἀπιθυσιῶμες.]
Super s. Post alium sacrifico [Æsch. Ag.
ιον νεαροῖς ἐπιθύσας. Per tmesin Eur. Or.
ν κατέκτειν', ἐπὶ δ' ἔθυσα μητέρα]: simpl. Sa-
iolo [Gl.]. Epigr. [Theodorid. Anth. Pal.
Αἰχμητὰν δ' ἐπέθυσεν ἀλέκτορα. Et voce med.
alba [c. 14] : Νέρωνι Γάλβαν ἐπιθυσώμεθα,
am sacrificabimus. [Immolandi significa-
l. Anthol., Aristoph. Pl. 1116 : Οὐ ψαιστὸν
ς ἀλλ' οὐδὲν ἡμῖν ἐπιθύει τοῖς θεοῖς. Dionys. C
Ὁ βωμὸς ἐφ' οὗ τὰς δεκάτας ἐπέθυσεν Ἡρα-
b. c. 23. De thure adolendo dictum il-
sel. ad Diod. 12, 11; 18, 60; Exc. p. 525,
s in V. T.]
l Ἐπιθυίω, Impetu feror in aliquem,
ch. Hom. Il. Σ, [174] : Οἱ δὲ ἐρύσσασθαι
όεσσαν Τρῶες ἐπιθύουσι, Recto ac præ-
feruntur : ἐπ' εὐθείας ὁρμῶσι, schol.
Ὡς ἂν ἐπιθύσαντες ἑλοίμεθα· H. Merc.
οὖν τοι θυμὸς ἐπιθύει κιθαρίζειν.] Ap.
[1154] : Ἐπιθύεις διδαχθῆσθαι, schol.
εῖς, Desideras, Cupis. [1, 1238 : Κύ-
ρεν στόμα. Et 3, 354.] Ἐπιτεθυμένος,
mpetu fertur. Plato Phædro [p. 230,
ον ὢν τυγχάνω, Τυφῶνος πολυπλοκώτε-
ἐπιτεθυμένον [-θυμμένον, ab ἐπιτύφω,
ερώτερόν τε καὶ ἁπλούστερον ζῶον, θείας
οίρας φύσει μετέχον, ubi opp. ἥμερον et
t ἁπλοῦν et πολύπλοκον. Ardentius et
Aut librariorum aut poetæ culpa le- D
2, 340 : Οἷσί τ' ἐπιθύνουσ' ἔργοις, πάντ'
φροσύνῃσιν, pro ἐπιθύουσι. ῦ L. D.]
τό, Vestis quæ thoraci superindui-
are, quod loricæ superinduitur.
1 : Ἐπιθωρακίδια φοινικᾶ. Ita cod.
Dindorf.]
super lorico; simpl. Lorico. Xen.
Ἔργον μὲν νυκτὸς λῦσαι ἵππους, ἔρ-
γον δ' ἐπισάξαι, ἔργον δ' ἐπιθωρακίσα-
em aliquid induo, VV. LL.; quo
πιθωρακίδιον. [Gl. : Ἐπιθωρακίζο-

orace s. Lorica munio adversus
ρακίζω in prosa. Ἐπιθωρήσσομαι,
empiam, Apoll. [Rh. 1, 42.]
Ἐπιτωθάζω.]
amo vel Inclamo, aut Vociferando
ph. T. 1127] affertur, Ἐπιθωΰξει
λαμος οὐρείου Πανός, pro Sonabit

ad remos. Inclamando hortor, Hesychio ἐπικελεύομαι. [Æsch. Pr. 73 : Ἦ μὴν κελεύσω κἀπιθωΰξω γε πρός· 277 : Οὐκ ἀκούσαις ἐπεθώϋξας τοῦτο. Synes. p. 321, C : Εὐχαῖς σκύλακας ἐπιθωΰσσων. Eust. Opusc. p. 356, 32 : Ἐπεγεῖραι τὸν πτῶκα, ἐπιθωΰξαντά τι θηρατικὸν καὶ γενναῖον. || Forma Ἐπιθωΰζω uti videtur Nicet. Chon. p. 336, A : Εἶχεν ὄρνιθα, καὶ ἐξιοῦσα πρὸς θήραν ἐπέκλωζέ τε καὶ ἐπεθώϋζε.]

Ἐπιίδμων, ονος, ὁ, ἡ, pro ἴδμων, Peritus, Gnarus. Epigr. [Macedonii Anth. Pal. 6, 175, 1 : Τὸν κύνα τὸν πάσης] ἐπιίδμονα θήρης. [Supra Ἐπίδμων.]

[Ἐπιιερεύς, έως, ὁ, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 440, n. 381 : Τιβέριον Κλαύδιον ... τὸν ἐπιιερέα Δηλίου Ἀπόλλωνος, Bœckhio p. 912 videtur esse sacerdos ab Atheniensibus Delio sacerdoti additus, et dici ut ἐπιδημιουργός. L. Dindorf.]

[Ἐπιιερουργέω. Gl. : Ἐπιιερουργεῖ, Epigetur. Pro quo Vulc. Epuletur. Anol.]

[Ἐπιίημι. V. Ἐφίημι.]

[Ἐπιίζομαι. V. Ἐφίζομαι.]

Ἐπιίστωρ, ορος, ὁ, ἡ, ejusd. signif. [cujus est ἵστωρ, Sciens, Peritus], ut ἐπιίστορα νηῶν, Apoll. Arg. 2, [872], Navium peritum, i. e. Rei navalis. [Τεῶν μόθοον ἐπ. id. 4, 89, πόντου 1558. Absolute 4. 16 : Τάρβει δ' ἀμφιπόλους ἐπιίστορας, Conscias. Hom. Od. Φ, 26 : Φῶθ' Ἡρακλῆα μεγάλων ἐπιίστορα ἔργων. Pallad. Anth. Pal. 11, 371 : Μή με κάλει δίσκων ἐπιίστορα. Euclid. App. 26, 7 : Γεωμετρίης ἐπιίστορ. Hesych. : Ἐπιίστορε, ἐπιμάρτυρας, δυϊκῶς ἡ λέξις, ex Il. Σ, 501, ut videtur, ubi ἐπὶ ἵστορι. V. Jens. In prosa Greg. Nyss. vol. 1, p. 101, C : Καθώς φασιν οἱ τῆς Ἑβραίων φωνῆς ἐπιίστορες· vol. 2, p. 784, D; vol. 3, p. 20, C, et ubi male ἐπίστορες, 93, A. Quod non defenditur Homerico ἐπίστωρ, quod v. L. Dindorf.]

Ἐπικαγχάζω, ut, Τούτοις τοῖς λόγοις ἐπικαγχάσαντες, pro καγχάσαντες ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις, Quum ad hæc verba cachinum sustulissent. Ἐπικαγχάζων, ἐπιγελῶν, Hesych. [Ἀσέμνως γελᾶν Favorinus. Sine interpret. Suidas. L. D. Ἐπικακχάζω (sic) Vita S. Abercii inedita. Boiss. Jo. Chrys. t. 5, p. 998, 7; Greg. Nyss. t. 3, p. 147, A. Id. t. 2, p. 997, D : Ὑφ' ἡδονῆς τῷ ἐκ τῆς ἀπάτης αὐτοῖς προσγενομένῳ κέρδει ἐπικαγχάζων, Præ gaudio cachinnans ob lucrum. Const. Acrop. Or. in S. Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 751, 8 : Ἄτακτά πως ἐπικαγχάζειν, ὡς ἀποκρουνίζειν καὶ δάκρυα. Hase.]

[Ἐπικαγχαλάω, et forma epica Ἐπικαγχαλόω, Gaudeo, Superbio aliqua re. Quint. 1, 161 : Τῷ (securi) ἐπικαγχαλόωσα τάχ' ἤλυθεν ἔκτοθι πύργων· 2, 374 : Κύνες δ' ἐπικαγχαλόωσι πυκνὸν ὑλακτιόωντες 8, 210, 409.]

[Ἐπικαγχάστρια, ἡ, Quæ ridet vel irridet. Zonar. p. 802, Lex. ap. Albert. ad Hesych. v. Ἐπικαγχάζω, et Favor. : Ἐπ., ἀντὶ τοῦ εἰωθυῖα γελᾶν, ἡ ἡ γελάστρια. Iisdem vv. Aristophanis schol. Rav. interpretatur voc. ἐπικοκκάστρια, quod v. Inter idem et ἐπικαγχάστρια et ἐπικαχάστρια variant libri Suidæ locum Aristoph. citantis v. Ἠχώ. L. Dind.]

Ἐπικαθαίρω, Perpurgo, Abstergo. [Hippocr. Judic. 3. Rufus p. 286 ed. Matth. : Τῷ δὲ μὴ ἱκανῶς καθαρθέντι αἱ ἀλουσίαι συμφορώτερον· ἐπικαθαίρονται γὰρ νύκτωρ. Pro ἀποκ. legebatur Theophr. C. Pl. 1, 17, 10. L. D. Galen. vol. 19, p. 525, 6. Theod. Stud. p. 132, C Grets. : Καὶ τὸν ἡγνισμένον ἐπικαθαίρουσα, Etiam puriorem reddens. Hase.]

[Ἐπικαθαρίζω, idem. Basil. M. Ep. 54, vol. 3, p. 149, A : Ἐπικαθαρίσατε τὴν ἐκκλησίαν, τοὺς ἀναξίους αὐτῆς ἀπελάσαντες.]

[Ἐπικάθαρσις, ἡ, Perpurgatio. Clem. Al. Pædag. 1, 6, 50 : Ἐπικάθαρσιν παραλαμβανόμενον (lac). Hase.]

Ἐπικαθέζομαι, Considο. Aristoph. Pl. [185] : Κρατοῦσι γὰρ κἂν τοῖς πολέμοις ἑκαστότε ἐφ' οἷς ἂν οὗτος ἐπικαθέζηται μόνος [μόνον. Hoc l. vero ἐπικαθέζηται est conj. aor. a præs. ἐπικαθίζω. Præsenti, de quo v. in Ἐνίζομαι, utitur schol. Rav. Aristoph. Nub. 765 : Ζωφίου, ὃ τοῖς ἄνθεσιν ἐπικαθέζεται. Imperf., ut videtur, scriptor Vitæ Sophoclis in fine : Φησὶν Ἀριστοφάνης ὅτι κηρὸς ἐπεκαθέζετο τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ (Soph.), siquidem hæc detorta sunt ex l. Eupolidis in Ἐπικαθίζω citando. Figurate Joseph. A. J. 8, 3, 5 : Ὥστ' αὐτοῖς (τοῖς μόσχοις) ἐπικαθέζεσθαι τὸ ἡμισφαίριον, Incumbere. Hero Belop. p. 127, D. || Recentioris usus est aor.

forma pass., cujus partic. ἐπικαθεσθεὶς est ap. Artemid. 2, 20, opt. ἐπικαθεσθείη Geopon. 6, 18.]

[Ἐπικαθέλκω, Detraho. Tatian. Contra Græc. p. 158, D: Κόσμος γὰρ ἡμᾶς ἐπικαθέλκει. Hase.]

[Ἐπικάθετον, τὸ, Perpendiculare, Gl.]

Ἐπικαθεύδω, Indormio: cum dat. ap. Lucian. [Adv. ind. c. 4.] Redditur etiam Incubo. [Aristot. H. A. 5, 9: Ἡ αἴθυια ... ἐπικαθεύδει (ovis). Greg. Nyss. vol. 1, p. 722, D: Πολλοῖς ἐπικαθευδῆσαι ταλάντοις. L. D. Idem restituo Philostr. V. Soph. 4, 1, p. 568, 23: Τὰς πλείους τῶν νυκτῶν ἐς τὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἱερὸν ὑπεκάθευδεν. Hemst.]

[Ἐπικαθηλόω, Affigo. Apollodor. Poliorc. p. 17 fin.: Ἧλοι ἐπικαθηλούσθωσαν τοῖς παρορθίοις ξύλοις. L. Dind.]

Ἐπικάθημαι, Insideo, [Supersedeo, add. Gl.] aut etiam simpl. Sedeo: ut ap. Demosth. [p. 1189, 20]: Ὁ ἐπικαθήμενος ἐπὶ τῆς τραπέζης, Qui in mensa sedet, Institor mensæ. [Conf. p. 946, 13; 1193 fin. Aristoph. Ran. 1046: Ἀλλ' ἐπὶ σοί τοι καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὴ πολλοῦ 'πικαθῆτο (Venus. Et ead. construct. Aristot. H. A. 9, 40: Ἐπικάθηνται ἐπὶ τοῖς κηρίοις αἱ μέλιτται)· Eq. 1093: Γλαῦξ αὐτῇ 'πικαθῆσθαι (Minervæ). Diod. 18, 34: Τὸν ἐπικαθήμενον (elephanto) Ἰνδόν. Atque sic de equitante Reg. 2, 16, 2. Et cum accusat. Appian. Syr. c. 32. De avibus quæ ovis insident Aristot. H. A. 5, 33; 9, 33. De obsidentibus Thuc. 7, 27, Plut. Lucull. c. 27. Et cum dat. pers. Appian. Mithr. c. 78.] Ap. Polyb. dicitur φόβος alicui ἐπικαθῆσθαι, in loco quem Suid. affert. [Improprie etiam Theophr. H. Pl. 3, 24, 4, ὕδωρ ἐπικαθήμενον, Aqua residua. Dionys. A. R. 1, 14: Λόφον ἐπικαθημένη (πόλις) σύμμετρον. Joseph. A. J. 8, 3, 6: Ὦμοι χειρῶν ... οἷς ἐπεκάθητο σπεῖρα.] Ἐπικατήμενος, Ion. pro ἐπικαθ., Insidens, ap. Herodot. [6, 2, ubi cum dativo.]

[Ἐπικαθιζάνω, Insideo. Antiphan. ap. Athen. 6, p. 257, F: Οἷαί τ' ἦσαν ἐπικαθιζάνειν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν (columbæ). ᾰ Schneid. It. Epiphan. t. 1, p. 83, A: Ἐπικ. ἐν τῇ λάρνακι. Hase.]

Ἐπικαθίζω, ίσω et ιῶ, Insideo. [Eupol. ap. schol. Aristoph. Ach. 529 et alios: Πειθώ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσιν. De obsidentibus Polyb. 4, 61, 6: Εἰ ἐπικαθίσαιεν τῇ πόλει. De equitantibus Reg. 2, 13, 29: Ἐπεκάθισαν ἐπὶ τὴν ἡμίονον. Et signif. transitiva Imponendi (qua etiam Hippocr. utitur p. 838, C: Ἐπικαθῆσαι (-ίσαι) τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τὸ προσεχὲς) ib. 3, 1, 38: Ἐπεκάθισαν τὸν Σαλωμὼν ἐπὶ τὴν ἡμίονον. Et alibi.] Plut. Themist. [c. 12: Γλαῦκα] τοῖς καρχησίοις ἐπικαθίζουσαν. [Improprie Hero Autom. p. 248, C: Ἄχρις ἂν τὸ βάρος ἐπικαθίσῃ τινί· 251, A: Ἐπικαθίσαι τῷ ἐδάφει.] Act. signif. ex Thuc. [4, 130]: Ἐπεκαθίσαντο φυλακὴν, Imposuerunt præsidium. [Libri duo ἐπεκαθίσταντο, ut in l. Eurip. in Ἐγκαθίζω citato unus ἐγκαθίστατο pro ἐγκαθίσατο vel ἐγκαθείσατο. Ceterum nihil fere interest ἐπικαθίσαντο scribatur an ἐπικαθείσαντο, cujus aor. participio utitur Thuc. loco in Ἔζω p. 170, B, citato. V. Καθίζω.]

[Ἐπικαθίημι, Demitto in, Impono. Ephipp. ap. Athen. 11, p. 509, E: Σχῆμ' ἀξιόχρεων ἐπικαθεὶς βακτηρίᾳ. Appian. Annib. c. 51, p. 292, 73: Τὰς πύλας ἐκ μηχανήματος ἀνέσπασαν ... ἐσδεξάμενοι δὲ ὅσων εὐμαρῶς κρατήσειν ἔμελλον, αὖθις ἐκ τοῦ μηχανήματος ἐπικαθῆκαν. Gramm. Bachm. An. vol. 2, p. 380, 7: Σταφύλη ἡ ἐπικαθειμένη παρὰ τῶν τεκτόνων μόλιβδος. L. D. Hippocr. ap. Galen. vol. 18, part. 1, p. 662, 14: Ἐπικαθιέντες, de claudicantibus. Hase.]

[Ἐπικάθισμα, τὸ, Insessus, Gl. Anon. Cat. in Jerem. t. 2, p. 774, E: Τὰ πιλωτὰ, ἃ ἔθος ἐπιστρωννύειν τοῖς ἐπικαθίσμασι, Sedilibus. Hase.]

Ἐπικαθίστημι, Substituo, Sufficio. Polyb. 2, [19, 8]: Ἐν δὲ τῇ μάχῃ ταύτῃ Λευκίου τοῦ στρατηγοῦ τελευτήσαντος, Μάνιον ἐπικατέστησαν τὸν Κόριον. Et [ib. 2, 11]: Ἔδοξε τοῖς Αἰτωλοῖς, ὃς ἂν ἐπικατασταθεὶς στρατηγὸς κρατήσῃ τῆς πόλεως, κοινὴν ποιεῖν τῷ προϋπάρχοντι καὶ τὴν οἰκονομίαν τῶν λαφύρων, Substitutus, Suffectus, Successor magistratus, Bud. Ap. Plat. autem Tim. [p. 72, B]: Ἐπικαθιστάναι [τὸ τῶν] προφητῶν γένος ἐπὶ ταῖς ἐνθέοις μαντείαις [κριτὰς], Prophetarum genus [judices] præesse vaticiniis, VV. LL. [Quod esset ἐπικαθεστάναι, quum ἐπικαθιστάναι sit Præficere. Qua signif. ponit etiam Aristot. Pol. 5, 11: Θεοπόμπου μετριάσαντος τοῖς τε ἄλλοις καὶ τὴν τῶν ἐφόρων ἀρχὴν ἐπικαταστήσαντος. Impono, ap. Dion. Cass. 41, 50: Πύργους τε ἐπὶ τῶν μετεώρων καὶ φυλακὰς ἐπικαθίστη.]

[Ἐπικαινίζω, Renovo, Instauro. Maccab. 1, 10, 44.]

[Ἐπικαινοτομέω, Novo, Nova molior. Euseb. H. E. 7, 3: Μὴ δεῖν τι νεώτερον ... ἐπικαινοτομεῖν.]

[Ἐπικαινουργέω, Novas res molior. Democritus Stob. Fl. vol. 1, p. 19: Ἀεὶ ἐπικαινουργεῖν. Euseb. H. E. p. 257, 259.]

[Ἐπικαινόω, Novo. Æsch. Eum. 683: Αὐτῶν πολιτῶν μὴ πικαινούντων νόμους. Ita HSt. Libri -νόντων.]

[Ἐπικαίνῡμαι, Vinco. Tzetz. Antehom. 285: Ἡ γὰρ καὶ Ἑλένην ἐπεκαίνυτο κάλλεϊ πολλόν. Ἀπεκαίνυτο, quod v., restituit Jacobs.]

[Ἐπικαιρέομαι, Copiosus sum et locuples. Euseb. Hist. eccl. p. 495, C: Ὡς πρὸς τροφὴν χαίρουσιν ἐπικαιρούμενοι, Commoda sibi suppeditari gaudent tanquam ad. Hase.]

[Ἐπικαιρία, ἡ, Opportunitas. Democriti liber Αἰτίαι περὶ ἀκαιριῶν καὶ ἐπικαιριῶν memoratur Diog. L. 9, 48. L. D. Hippocr. p. 271, 10: Αἱ τρίχες τὴν ἀπὸ τῶν ἀδένων ἐπικαιρίην ἔχουσαι φύονταί τε καὶ αὔξονται.]

Ἐπικαίριος, i. q. ἐπίκαιρος infra. [Tim. Locr. p. 102, D: Τόπως ἐπικαιρίως, Vitales, i. q. infra ἐπίκαιρα μόρια. Basil. M. vol. 3, p. 159, E: Τί δ' ἂν γένοιτο ταῖς... ἐκκλησίαις τῆς Ἀντιοχείας ἐπικαιριώτερον;] Præcipue autem Xen. illo utitur libentius quam hoc: OEc. [15, 11]: Οἱ μὲν ἄλλοι τεχνῖται ἀποκρύπτονταί πως τὰ ἐπικαιριώτατα, ἧς ἕκαστος ἔχει τέχνης. [5, 4: Αἱ ἐπικαιριώταται πράξεις.] Idem sæpe τοὺς ἐπικαιρίους vocat non, ut in VV. LL., Quosdam magistratus militiæ, sed potius Homines rebus agendis et conficiendis negotiis idoneos: q. d. Eos quibus opportune committi rerum agendarum cura possit. V. meas Annott. in Xen. p. 13. [Cyrop. 3, 3, 12: Ἐπεὶ συνῆλθον οἱ ἐπικαίριοι· 13, et alibi sæpius quum in Cyrop. tum Anab. 7, 1, 6; 7, 15, et H. Gr. 6, 4, 15, ubi superlat. Quo ib. utitur 3, 3, 11: Τοὺς ἐπικαιριωτάτους ξυνελάμβανον, ubi de iis dicitur a quibus plurimum periculi esset, s. principibus seditionis. Cum inf. Cyrop. 8, 2, 25: Ὁπότε τις ἀσθενήσειε τῶν θεραπεύεσθαι ἐπικαιρίων.]

[Ἐπικαιρίως, Opportune. Strabo 9, p. 424: Ἐπ. ἵδρυται πρὸς τὰς ἐκ τῆς Θετταλίας εἰσβολάς· 10, p. 446: Ἐπ. κεῖται (Geræstus). Superl. Procop. B. Gotth. 4, p. 651, C: Οἶμαι προσήκειν ὑμᾶς ἐπικαιριώτατα ἐν ἔργῳ λαβεῖν τὴν ἀγώνισιν. L. Dindorf.]

Ἐπίκαιρος, ὁ, ἡ, Opportunus, Commodus, ut ἐπὶ καιροῦ pro Opportune ap. Dem. Ἐπίκαιροι τόποι, ἐπιτήδειοι, Suid. [Aristot. Polit. 7, 12: Τὰ τείχη διειλῆφθαι πύργοις ... κατὰ τόπους ἐπικαίρους.] Lucian. Prometh. [c. 1]: Ἐπικαιρότατος ὁ σταυρὸς ἂν γένοιτο. [Pind. Pyth. 4, 270: Ἐσσὶ δ' ἰατὴρ ἐπικαιρότατος. Soph. OEd. T. 875: Ἃ μὴ 'πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα. Cum genit. Aj. 1405: Τοὶ δ' ὑψίβατον τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων θέσθ' ἐπίκαιρον. Cum inf. Thuc. 1, 68: Ὧν τὸ μὲν ἐπικαιρότατον χωρίον πρὸς τὰ ἐπὶ Θράκης ἀποχρῆσθαι· 8, 106: Νίκην ... ἐπικαιροτάτην. Id. 6, 34: Ὃ δὲ μάλιστα ἐγὼ νομίζω ἐπίκαιρον. Xenoph. Comm. 3, 6, 10: Φυλακαὶ ἐπίκαιροι. De locis absolute Hier. 10, 5: Τὰ ἐπίκαιρα φυλάττοντες· OEc. 20, 9. (Dio Cass. 68, 20: Φρουρὰς ἐν ἐπικαίροις καταλιπών. Et τὰ ἐπικαιρότατα 38, 31.) Eq. 12, 7: Ἐν τῷ ἐπικαιροτάτῳ ἀφύλακτον ἔσται. Demosth. p. 234, 14: Τοὺς ἐπ. τῶν τόπων. Isocr. Antid. § 115: Τίς γὰρ οὐκ οἶδε Κόρκυραν ἐν ἐπικαιροτάτῳ καὶ κάλλιστα κειμένην τῶν περὶ Πελοπόννησον; Aristid. vol. 1, p. 6 et 12.] || Præcipuus, Aristid. [Panath. vol. 1, p. 156]: Κρατεῖν τῶν ἐπικαίρων τῆς χώρας. [V. paullo ante. Id. Arist. vol. 2, p. 94: Εἰ τοῖς ἐπ. ἐξαρκέσαιμεν, Præcipuis.] Ap. Galen., inquit Bud., Præcipuum membrum, Principale. Idem alibi Gal., inquit, vocare videtur ἐπίκαιρα μόρια, Vitales partes, non semel. [Aristot. De gener. an. 4, 1 fin.: Ἑνὸς μορίου ἐπ. μεταβάλλοντος. Et similiter De partt. an. 4, 2.] Suid. ἐπικαιρότατα exp. etiam ἐπικινδυνώτατα [-ότατα]. V. Καίριος. [Hippocr. p. 964, A: Ἐπίκαιρα σημεῖα, Præcipua imprimisque advertenda. 1083, G: Ἐπίκαιρος ταραχή τις κατὰ κοιλίην, Insignis perturbatio. Ἐπίκαιρα ἔνια ἐόντα ἐς τέκμαρσιν, 383, 36, Accommodata ad conjecturam. Et p. 385, 29: Πολλὰ καὶ ἄλλα ἐπίκαιρα παρεῖται. Ἐπίκαιρον ἕλκος p. 391, 41,

οἴηθες opponitur, Galen. exp. μέγα. Sic ἐπ. τρῶμα
, G. Ἐπίκαιρα νεῦρα Gal. exp. μεγάλα, ib. D. Conf.
, A; 778, G; 826, A. Ἐπ. τόπος, de corde et
hragmate p. 562, 52. Ἐπίκαιρα etiam dicuntur
insignem quandam habent malignitatem et vi-
, et quæ periculosa sunt imprimisque animad-
enda. Epid. 1, ægr. 8 : Ἔπειτα χείρω, μεγάλα καὶ
ιρα. Τῆς φλεγμονῆς τὸ ἐπικαιρότατον, Maximum
mationis periculum, p. 772, H. Et ib. G, τὰ
ρότατα ἐν ἰητρικῇ, Quæ in re medica præcipui
sus et momenti. Τὰ ἐπικαιρότατα ἐν τῷ σώματι,
puæ corporis partes, p. 817, B. Hæc fere Foes.]
porarius, πρόσκαιρος, ap. Dionys. Areop. Dici-
ἐπικαίριος pro ἐπίκαιρος, non tamen, ut opinor,
postrema signif. V. supra. [Ap. Epictet. Stob.
1, p. 174, contraria ὀφθαλμῶν ἐπίκαιρος γοητεία
ς κόσμος. Schneid. Aristid. vol. 1, p. 561 :
ον ποιεῖ τὴν ζημίαν· 2, p. 98 : Ἐπ. ἡδονήν.
yss. vol. 3, p. 421, A : Τῆς ζωῆς τῆς ἐπ. 605,
Al. Pæd. 2, 10 in. : Ἐπικαίρου τροφῆς. L. D.]
ίρως, Opportune. [Symm. Ps. 9, 10; 68, 13.
Encom. Cpol. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8,
A : Τῆς γῆς ἐπ. ἵδρυται. Sæpe permutatur
ίρως, ut ap. Athen. 13, p. 568, E; 569,
mst. cit., et alibi. L. Dindorf.]
ίω. V. Ἐπικάω.]
ἀμάομαι, Post alium vel alios spicilegium
metaph., pro Post alium vel alios spolio,
is, quæ ab aliis relicta sunt. Lucian. [To-
: Καὶ οἱ κόλακες συνέθεον ἐπικαλαμησόμενοι,
δίμον ἔτι ὄντα τὸν Δεινίαν, Bona ejus car-
lecturi, quæ a meretrice relicta illi erant
meretricis rapacitate illi supererant. Sed
r in eo l. ἐπιπαλαμησόμενοι : quam lect.
rasm. vertit, Concurrerunt item adulato-
entes.
ίς, ίδος, ἡ, vitium scripturæ pro ἐπισκαλ-
Ap. Dioscor. 1, 89 : Τὰ δὲ ξυλάρια χλω-
μίδων παρατριβόμενα τοῖς ὀδοῦσι σμήχει
ar. ἐπικαλαμίδος.]
ς, ὁ, ἡ. Lex. rh. Bekk. An. p. 291, 23 :
μοι, οἱ μηδέπω θερισθέντες, ἀλλ' ἐνόντες
.) ἐπὶ τῆς καλάμης καὶ φύοντες· ἢ οἱ μη-
νοι, ἀλλ' ἔτι ἐν δράγμασιν ὄντες· ἢ οἱ ἀπὸ
ις ἀνάπαυμα οὐκ ἔσχεν, ἀλλὰ σῖτος ἐπὶ
imiliter Photius Lex. p. 476, 20. Con-
s v. Ἐπὶ καλάμῃ ἀροῦν, ubi Lysiæ l.
δὲ πυροὺς ἐπὶ καλάμῃ ἀροῖ, τουτέστιν, ἀεὶ
ἄνεσιν τῇ γῇ δίδωσιν. ἄἄ L. Dindorf.]
ro simplici καλῶ, significante Voco, i.
pello : Ἀνδραποδιστὰς ἑαυτῶν ἀπεκάλει.
ἀποκαλέω referendo substitui potest
657, B : Διαφθεῖραι τὴν καθιερωθεῖσαν
α ἀρχαιότητα.] Interdum pro Cogno-
n et in pass. voce et signif. ἐπικαλεῖ-
ri : Xen. [Comm. 1, 4, 2] : Διαλεγο-
ημον τὸν μικρὸν ἐπικαλούμενον, Ad Ari-
gnomento vocabatur Parvus. [H. Gr.
καὶ κόθορνος ἐπικαλεῖται (Therame-
. 21, B : Σαϊτικὸς ἐπικαλούμενος νο-
112 : Ὅσα γὰρ ἄλλα Ἀφροδίτης ἱρά
ης ἐπικαλέεται· 8, 44 : Ἐπεκλήθη-
ato Leg. [3, p. 700, B] : Ὄνομα
Sic ἐπικληθεὶς, Qui cognominatus
vocatus. Lucian. [Macrob. c. 15] :
- et [De calumn. c. 16] : Πτολε-
ικληθέντι. Hinc et ἐπίκλην adv.,
. 1, 70, 7 : Ὁ ... Λιβυκὸς ἐπικλη-
ine s. cognomine Greg. Nyss. vol.
νομα τὸ ἐπικεκλημένον τῷ τοιούτῳ
nvoco, Imploro. [Herodot. 2, 39 :
ν· 3, 8.] Herodian. 7, [4, 1] :
, καὶ θεοὺς τοὺς ἀδικουμένους ἐπε-
tis tantummodo agebant, læsa
Polit. Sed in hac signif. longe
s. [med.] ἐπικαλοῦμαι, ut dicetur
, a schol. Thuc. quodam l. exp.
ύεσθαι, ἐπικαλεῖσθαι [προκαλ. in 4,
8, 91] ἐφέλκεσθαι. [Advoco. Hom.
; ἐπὶ πλέονας καλέσαντες. Aristoph.

A Lys. 1280 : Ἐπὶ δὲ κάλεσον Ἄρτεμιν. Adjuncto dat. Herodot. 1, 199 : Ἐπικαλέω τοι τὴν θεὸν Μύλιττα· 3, 65 : Θεοὺς τοὺς βασιληίους ἐπικαλέων καὶ πᾶσιν ὑμῖν κτλ. Ubi significat Numinis religione obstringere aliquem. Med. ab eod. sic positum v. infra. Appian. Samnit. 11, 1 : Ὤκνει τοὺς ἐπικαλέσαντας ἄνευ τινὸς εἰρήνης καταλιπεῖν.] || Pro ἐγκαλῶ, Objicio, Vitio verto, Crimini do. [Aristoph. Pac. 663 : Ταῦτ' ἐπικαλεῖς; Isocr. p. 234, C: Οὐδὲν ἔχων ἐπικαλεῖν.] Thuc. 3, [36] : Ἐπικαλοῦντες τήν τε ἄλλην ἀπόστασιν, ὅτι οὐκ ἀρχόμενοι κτλ. Sic [1, 139 : Ἐπικαλοῦντες ἐπεργασίαν Μεγαρεῦσι τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς·] Herodian. [3, 5, 2] : Ἐπεκάλει γὰρ ἀμφοτέροις φιλίαν Νίγρου. Xen. [H. Gr. 1, 1, 19] : Εἰ δέ τις ἐπικαλοίη τι αὐτοῖς, λόγον ἔφασαν χρῆναι διδόναι. [Plat. Leg. 6, p. 761, E; 7, 809, E.] Lucian. [Phalar. 1 c. 2] : Βίαιον δὲ καὶ ὑβριστικὸν οὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλει μοι. Interdum cum infin. : Thuc. 2, [27] : Ἐπικαλέσαντες οὐχ ἥκιστα τοῦ πολέμου σφίσιν αἰτίους εἶναι. [Antiphon p. 120 extr. : Ἑκόντα οὐκ ἐπικαλῶ ἀποκτεῖναι, ἄκοντα δέ.] Plato Leg. [9, p. 766, E] absolute : Οἱ ἐπικαλοῦντες ἀλλήλοις, pro
B Litigantes adversarii. [Ib. 7, p. 809, E. Demosth. p. 1249, 6, ubi de accusante. Dio Cass. 55, 32 : Τῷ Αὐγούστῳ ὑπὲρ τῶν πατρῴων ἐπεκάλει.] Et in pass. voce ac signif. Ἐπικαλεῖσθαι itidem pro ἐγκαλεῖσθαι, Postulari, Accusari. Antipho : Τὸν γὰρ φεύγοντα ἀνόσιον ἁλῶναι μὴ φανερῶς ἐλεγχθέντα, ἃ ἐπικαλεῖται, Reum enim scelus est damnari nisi manifesto convictum eorum criminum, quibus postulatus est. Bud. [Id. p. 124, 26 : Οὐδὲ τῶν ἐπικαλουμένων τι... δέδρακεν. Isocr. p. 230, A : Ὁμολογίαν τῶν ἐπικαλουμένων.] Item ἐπικαλούμενα χρήματα citatur ex Herodoto [2, 118] pro Pecuniæ de quibus aliqui accusantur. [De homine Antiphon p. 121, 32 : Τὸ μὲν μειράκιον οὐ δικαίως ἐπικαλεῖται· 122, 9 : Οὐδ' ἐπικαλούμενος ὡς ἑκὼν ἀπέκτεινεν.] || Ἐπικαλέομαι, signif. activa, Invoco, Imploro. Thuc. 1, [101] : Λακεδαιμονίους ἐπεκαλοῦντο καὶ ἐπαμύνειν ἐκέλευον. [Herodot. 3, 79; 5, 63, 70, 89; Xen. Cyrop. 7, 1, 35; 4, 1. Plato Leg. 4, p. 712, B : Θεὸν ... πρὸς τὴν τῆς πόλεως κατασκευὴν ἐπικαλώμεθα. Et cum eod. nomine Herodot. 1, 86, 87. Et adjecto dat., ut su-
C pra act., 5, 92 extr. : Ἐπιμαρτυρόμεθα ἐπικαλεόμενοι ὑμῖν θεοὺς τοὺς Ἑλληνίους μὴ κατιστάναι τυραννίδας ἐς τὰς πόλις. Pro quo act. est 93 init.] Plut. Popl. [c. 7]: Ἐπεκαλεῖτο τὸν Βροῦτον. Exp. Accerso, ap. Thuc. 5, [33] : Κατὰ στάσιν ἐπικαλεσαμένων σφᾶς. [Herodot. 4, 159 : Ἐπεκαλέοντο οἱ Κυρηναῖοι ἐπὶ γῆς ἀναδασμῷ· 5, 103 : Ἐπικαλεομένου σφέας πολλὰ δι' ἀγγέλων· 108. 6, 22 : Ἐπεκαλέοντο τοὺς Ἴωνας ἐς Καλὴν Ἀκτήν· 7, 6 : Ἐπεκαλέοντο βασιλέα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. Thuc. 8, 60.] Ap. Synes. cum infin. pro Advoco : Ἐπεκαλέσαντο δὴ κἀμὲ κοινωνὸν αὐτοῖς γενέσθαι τοῦ σκέμματος, Advocarunt me ut essem etc. [Herodot., 5, 80 : Ἐπικαλεόμενοι σφι βοηθέειν. Xen. H. Gr. 2, 3, 23 : Καὶ θεοὺς ἐπεκαλεῖτο καὶ ἀνθρώπους καθορᾶν τὰ γιγνόμενα. Sæpe etiam cum duplici accusat., ut ap. Herodot. 8, 64 : Ἐπικαλέσασθαι τοὺς Αἰακίδας συμμάχους· Plat. Leg. 2, p. 664, C : Τὸν Παιᾶνα ἐπικαλούμενος μάρτυρα· Euthyd. p. 297, C : Τὸν Ἰόλεων ... βοηθὸν ἐπεκαλέσατο. Cum accusat. rei Herodot. 9, 62 : Ἐπικαλέσασθαι τὴν θεὸν, χρηΐζοντα μηδαμῶς σφέας ψευσθῆναι τῆς ἐλπίδος. Ταῦτα
D δ' ἔτι τούτου ἐπικαλευμένου κτλ. De rebus, ut sit Invitare, id. 1, 187 : Αὐτῶν τῶν χρημάτων ἐπικαλεομένων. || Cito. Herodot. 5, 39 : Οἱ ἔφοροι εἶπαν, ἐπικαλεσάμενοι αὐτόν (regem Spart.). || Appello, Cognomino. Dio Cass. 77, 7 : Καὶ αὐτὸν ἐκεῖνον (Alex. M.) ἑῷον Αὔγουστον ἐπεκαλεῖτο. Nisi fallit scriptura. Quanquam Xiphilino concedi potest, quod Dio certe dicturus erat ἐπεκάλει.] || Provoco, Superiorem appello. Plut. [Marcello c. 2] : Ὁ δὲ ἐπικαλεῖται τοὺς δημάρχους. Idem : Νόμος τὸν δῆμον ἀπὸ τῶν ὑπάτων τῷ φεύγοντι δίκην ἐπικαλεῖσθαι διδοὺς, Lex reo permittens ad populum a consulibus provocationem. Sic Act. 25, [11] : Καίσαρα ἐπικαλοῦμαι, Cæsarem appello. Ibid. [21] et cum infin. ead. in signif. : Τοῦ δὲ Παύλου ἐπικαλεσαμένου τηρηθῆναι αὐτὸν εἰς τὴν τοῦ Σεβαστοῦ διάγνωσιν. [|| Provoco, ad pugnam aut sim. Herodot. 5, 1 : Ἣν μὲν ἀντικατιζόμενοι ἐπικαλέσωνταί σφεας οἱ Περίνθιοι ὀνομαστὶ βώσαντες, τοὺς δὲ ἐπιχειρέειν· ἢν δὲ μὴ ἐπιβώσωνται, μὴ ἐπιχειρέειν.] Ἐπικλῆσαι ap. Musæum [10], Vocare.

[Ἐπικαλλύνω, Exorno. Themist. Or. 32, p. 359, B: Εἰ ... ἃ ἐγκεχάραχται καὶ ἐνδέδυκεν ἐν τῷ βάθει, ταῦτα ἐπικοσμήσειάν τε καὶ ἐπικαλλύνειαν. Vita Jo. Damasc. vol. 1, p. xxii, C: Ἃ πεποίηκε (l. πεποιήκει) πρότερον ... ἐπικοσμῶν, ἐπικαλλύνων. ῡ L. Dind.]

[Ἐπικαλλωπίζω, Illino. Gl.: Ἐπικαλλωπίζοντες, Inlinentes. De intexendo vel assuendo anon. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 480, 20: Ἃς (ψηφῖδας) ἐν τοῖς ἐσθήμασι τέχνη ἐπεκαλλώπισεν. V. Ἐπικομίζω. L. D. Jo. Chrys. t. 6, p. 741, 17. Greg. Nyss. t. 2, p. 986, B: Ἐπεκαλλώπισε δέ τις (templum) τῶν μετ' ἐκεῖνον. Figurate Jo. Clim. Ep. ad. Jo. Rhaith. p. ixl, 35: Ἐπικαλλωπίσαι, καὶ τρανῶσαι, καὶ τὰ ἐλλείποντα ... ἀναπληρῶσαι. Hase.]

Ἐπικάλυμμα, τὸ, Tegmen, Operimentum. Operculum redditur ap. Aristot. [quum alibi tum H. A. 5, 7], de cancris id usurpantem: Οἱ δὲ καρκίνοι κατὰ τὰ πρόσθια ἀλλήλων συνδυάζονται, τὰ ἐπικαλύμματα τὰ πτυχώδη πρὸς ἄλληλα συμβάλλοντες, Caudas quasi loricatas, laminatas, Bud. [Menand. ap. Stob. vol. 3, p. 220: Πλοῦτος δὲ πολλῶν ἐπικάλυμμ' ἐστὶν κακῶν. L. D.]

[Ἐπικαλυπτέος, α, ον, Tegendus. Clem. Al. Waker.]

Ἐπικαλυπτήριον, τὸ, Operimentum, ἐπικάλυμμα. [Aristot. De partt. an. 4, 10: Τοῖς δ' ἀνθρώποις ἐπικαλυπτήρια (sunt ungues).]

Ἐπικαλύπτω, Contego, Tego, [Cooperio, Tecto, huic add. Gl.] pro simpl. καλύπτω. Hesiod. [Th. 798]: Κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει. [Eur. Herc. F. 642: Τὸ γῆρας ... βαρύτερον Αἴτνας σκοπέλων ἐπὶ κρατὶ κεῖται, βλεφάρων σκοτεινὸν φάρος (φάος Musgr.) ἐπικαλύψαν. Xen. Cyneg. 8, 1: Ἐπικαλύπτει γάρ (nix vestigia). Plato Charm. p. 169, D: Ἔλεγέ τι οὐδὲν σαφὲς, ἐπικαλύπτων τὴν ἀπορίαν. Epicharm. ap. Athen. 3, p. 106, F: Τὸν ἄρτον ἐπικαλύψας ἐπιπλοΐῳ. Libri ἐπικάμψας.] || Lucian. [Necyom. c. 18], pro Obscuro: Μέλα τραχεῖα καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων, Obscurans eorum lamenta præ clamore, et faciens ut non exaudirentur. Bud. [Conf. Plut. Solon. c. 15.] Ἐπικαλύπτομαι, pass. Contegor. [Gl.: Ἐπικεκαλυμμένη, Obnixa. Aristot. De sensu 2: Τῶν βλεφάρων ἐπικεκαλυμμένων. Plut. Anton. c. 86: Τὴν ἀσπίδα (viperam) κομισθῆναι σὺν τοῖς σύκοις ... ἄνωθεν ἐπικαλυφθεῖσαν. Improprie Plato Crat. p. 395, B: Ἡ τοῦ ὀνόματος ἐπωνυμία ... ἐπικεκάλυπται, Obscurata est. Aristot. De anima 3, 3: Διὰ τὸ ἐπικαλύπτεσθαι τὸν νοῦν ἐνίοτε πάθει ἢ νόσοις ἢ ὕπνῳ. Epist. Themistocl. 4, p. 15: Τῇ κοινῇ εὐπραγίᾳ ἐπικαλυπτόμενοι (perperam ed. pr. -καμπτόμενοι: v. Dorv. ad Char. p. 693=624) ἀφανίστερον ἔχουσι τὸ ἀχρεῖον. || Med. Contego me s. Pro tegumento sumo. Diod. Exc. p. 616, 59: Ἐπικαλυψάμενος τὴν κεφαλήν. L. D. Cum accus. rei, Ὑφασμάτιον ... ὃ ἐπικαλυψάμενος μάγειρος θύει, Hesych. in Προγονίαν. Hemst.]

Ἐπικάλυψις, εως, ἡ, Contectio, Velatio, Occultatio. Greg. Naz., ἐπ. τῶν ἁμαρτιῶν. [Basil. t. 1, p. 909, B, de iis qui sine velamine scelus admittunt: Ὡς μηδὲ μετὰ ἐπικαλύψεως καὶ ἐπικρύψεως πταίειν. Actt. Concil. t. 3, col. 700, 35: Εἰς ἐπικάλυψιν τῆς ἰδίας αἱρέσεως, Ad cooperimentum. Hase.]

[Ἐπικάμισον, τὸ, Ducangio Gl. p. 564, C, citatum ex Jo. Tzetzæ Exeg. Hesiodi Op. 534, ubi ἐπικάμυσον edd., ὑποκάμισον scribitur in cod. Schellershem. ap. Gaisf. in Add., eodemque modo in scholiis ad ejusd. Hist. 4, v. 883 (Cramer. Anecd. vol. 3, p. 359) super ὑποκάμισον scriptum επι. L. Dind.]

[Ἐπικαμμύω, Claudo oculos, Conniveo. Pallad. Hist. Laus. p. 935, B: Μὴ ἐπικαμμύων τοὺς ὀφθαλμούς. Hase.]

[Ἐπικάμνω, μῶ, Postea laboro in s. indoleo. Ælian. V. H. 14, 6: Τοῖς παρελθοῦσιν ἐπικάμνειν. Absolute Hesych. v. Ἐπιταλαιπωρεῖν, ab Schowio sec. cod. emendatus.]

[Ἐπικάμπειος vitium scripturæ pro ἐπικάμπιος, quod v.]

Ἐπικαμπή, ἡ, pro quo etiam Ἐπικαμπτὴ male in VV. LL., Inflexio, Curvatio. [Curvamen, Gl. Herodot. 1, 180: Αἱ ἐπ. (muri). Xen. Cyrop. 7, 1, 6: Ἐπικαμπὴν (aciei) ποιοῦνται.]

Ἐπικαμπὴς, ὁ, ἡ, Inflexus, Incurvus. [Circumflexus, Obuncus, Aduncus, Arcatus, add. Gl. Plut. Camill. c. 32: Ἔστι μὲν ἐπικαμπὶς ἐκ θατέρου πέρατος, de lituo. Sch. Flor. Eur. Hec. 64: Ἐπικαμπεῖ βακτηρίᾳ. Photius v. Ἱππαλεκτρυών: Ῥύγχος ἐπικαμπές. Lucian. Somn. c. 28: Οὐραίων ἐπικαμπές. Schol. Apoll. Rh. 2, 984: Ἐπικαμπῆ (ἄκραν). Schol. Aristoph. Eq. 197: Ἐπικαμπεῖς χηλάς. Alciphr. 3, 55, 21: Τὴν ῥῖνα ἐπικαμπῆ. L. D. Galen. vol. 19, p. 129, 18: Περικεκαμμένοι, γρυποὶ καὶ ἐπικαμπεῖς. Hero Spirit. p. 202, B. Hase. Adv. Ἐπικαμπῶς, schol. Æsch. Sept. 369: Δίκην χαίτης ἐπ. ἵστασθαι ἀνωθεν (cristas).]

[Ἐπικαμπία, ἡ, Inflexio. Philonis Belop. p. 80, A: Τὰ μεταπύργια ἐπικαμπίας ἔχοντα ἐκ τῶν πλαγίων τοίχων. Etym. M. p. 722, 34: Σπᾶσθαι ἀπὸ τοῦ σπᾶσθαι πρὸς ἐπικαμπίαν. L. Dindorf.]

[Ἐπικάμπιος, ὁ, ἡ.] Ἐπικάμπιος τάξις, quæ et ἐπικαμπὴς, unde ἐπικάμπιον ποιεῖν, Diod. S. [17, 57: Ἐπικάμπιον ἐποίησε [τὴν] τάξιν· 19, 29: Ποιήσας ἐπικάμπιον, et Polyb. 12, 21, 6, et addito subst. 6, 31, 2, ἐπ. ἔχοντες τάξιν], Aciem incurva facie instruere: qualis est lunæ figura in secunda quadra post coitum. Id fit, quum producta acie media reductisque cornibus pugnatur: quali dimicatione usum esse ad Cannas Annibalem scribit Frontin. Item, ἐπ. ἐμπροσθία, Inflexa antica: ἐπ. ὀπισθία, Inflexa postica, Gaza, quia ductis cornibus in partem priorem, in signum [sic] se circumagit, flexumque imitatur. VV. LL. In quibus additur, Ἔμβολος autem Æliano est Acies cuneata, ut τάξις ἐν πλαισίῳ, ἢ ἐν πλινθίῳ, Acies in laterculi formam, Frontino Acies quadrata. Ap. Ammon. autem legitur ἐπ. τάξιν dici, ἐπὰν τὰ μέσα τοῖς πολεμίοις προσπίπτῃ, τὰ δὲ κέρατα ἐκ τῶν ὀπίσω μερῶν ὀρθια ἐφ' ἑαυτὴν ἔχῃ τεταγμένα. Diod. S. autem pro eod. λοξὴν τάξιν dicere, in iisd. LL. annotatur. [Diod. 19, 27: Ἔταξεν ἐλέφαντας ἐν ἐπ., et ib. 40, Polyæn. 4, 3, 22, Polyb. 1, 27, 4; 5, 82, 9. Schweigh. ad l. priorem: « De ἐπικαμπίῳ τάξει, quam *forcipem* Lat. vocant, v. nonnihil ap. Ælian. Tact. c. 45 sq. et Arcer. ad l. Est nimirum quum frons aciei ab utraque parte antice inflexa est ita ut duæ utrimque extremitates ultra mediam partem promineant et huic utrimque ad rectos angulos insistant. (Ubi non ad rectos sed ad obtusos, vel ad curvam lineam inflexa frons est, κοιλὴ φάλαγξ, lunata vel falcata introrsum acies dicitur.) ... Sed ad ἐπ. τάξιν non necessario requiritur ut utrimque ita inflexa sit linea: etiam ex una parte si inflexa ad angulum rectum linea est, atque ita in duas lineas divisa, altera respectu alterius ἐν ἐπικαμπίῳ posita dicitur, ut h. l. » || Ap. Plut. Mor. p. 594, B: Προῆγεν ἀναστὰς εἰς τὸ ἐπικάμπιον τῆς στοᾶς, legendum ἐπικάμπιον, Ad anfractum porticus. Philo Belop. p. 82, A: Τῶν τειχίων ... αἱ ἐγκλίσεις καὶ τὰ ἐπικάμπια. L. Dind.]

[Ἐπίκαμπτος. Dionys. Hal. Epitom. p. 31 ed. Francof.: Ῥόπαλον ἐκ θατέρου τῶν ἄκρων ἐπίκαμπτον, οἷα φέρουσι βουκόλοι, ubi Maius mavult ἐπικαμπὲς (quod v.), ego ἐπικάμπιον vel ἐπικαμπύλον, si quid mutandum. Oschn.]

Ἐπικάμπτω, Flecto. [Aduncо, Inflexo, Incurvo, Vergo, Gl. Aristot. H. A. 5, 30: Τὸν ὄακτυλον ... ἐπικάμπτων. Xen. Anab. 1, 8, 23, absolute: Ἐπίκαμπτιν ὡς εἰς κύκλωσιν· H. Gr. 4, 2, 20: Τὸ ὑπερέχον ἐπικάμψαντες εἰς κύκλωσιν. Neutraliter Aristot. H. A. 4, 4: (Τὸ ἕντερον) ἐπικάμψαν ἄνω φέρεται.] Et, ut Flecto a Lat., interdum sumitur metaph. pro Persuadere, et animum alicujus ad voluntatem nostram inclinare, Bud. Ἐπικάμπτομαι pass. [Hippocr. p. 276, 35: Ἐπικαμπτομένη ἐς τὰ ἀριστερά]: unde partic. ἐπικεκαμμένος, Incurvatus. [Διόδωρον, Geopon. 10, 4, 5.]

Ἐπικαμπύλος, ὁ, ἡ, i. q. καμπύλος, de quo v. infra. [Hom. H. Merc. 90: Ὦ γέρον, ὅστε φυτὰ σκάπτεις ἐπικαμπύλος ὦμους. Hesiod. Op. 425: Πολλ' ἐπικαμπύλα κάλα.]

[Ἐπικαμπῶς. V. Ἐπικαμπής.]

[Ἐπίκαμψις, εως, ἡ, Inflexio, Sinuatio. Dio Cass. 50, 31: Φοβηθεὶς τήν τε ἐπ. αὐτοῦ καὶ τὴν περίσχισιν de classe, ut supra ἐπικαμπὴ de acie pedestri. Suid. Γαμψωλή, ἡ ἐπ.]

[Ἐπικανθὶς, ίδος, ἡ. Pollux 2, 71: Τὰ ἑκατέρωθι τῶν βλεφάρων ἄκρα κανθοί· ὧν αἱ ῥίζαι ἐγκανθίδες ἢ ἐπικανθίδες. Sed ἡ ἐπικ. om. codex. Hippiatr. p. 219, 16 Αἵ τε ἐπικ. αἱ ἐκ τῶν παρὰ τοὺς μυκτῆρας τόπων.]

[Ἐπίκαρ. V. Κάρ.]

[Ἐ]πικαρδιώω, s. forma poet. Ἐπικαρδιόω, Stomacho dolore laboro. Nicand. Al. 19.]

[Ἐ]πικάρπιον. V. Ἐπικάρσιον.]

[Ἐ]πίκαρος, ἡ, Epicarus, olim dicta Epidaurus, urbs [Arg]olidis, quippe a Caribus habitata, sec. Strab. 8, [p. 374], unde repetit Eust. Il. p. 287, 38. Vitium li[brorum] Straboris plurimorum Ἐπίταυρος decepit [Steph]anum Byz. v. Ἐπίδαυρος. L. Dind.]

[Ἐπι]καρπία, ἡ, Fructus, i. e. Fructuum proventus, [fruct]uum reditus. [Fruges, Gl.] Item metaph. Fructus [red]itus, qui ex ipsa summa capitali, i. e. ἐκ τῶν [ἀρχαίων], manant, Accessio et πρόσοδος τῶν ἀρχαίων: [...] minus quam τόκος, cum quo frequenter copu[latur]. Fructuum et commodorum perceptio, Usus [fruc]tuosus: i. q. ἐκκάρπωσις. [Usus fructus, in Gl. ...Ctos.] Plato Leg. 12, [p. 955, D]: Τὴν ἐπέτειον [...]άμμασιν ἀποφέρειν ἀγρονόμοις φυλέταις, Census [...]um reditum profiteri in commentarios rela[...] tribus apud agronomos. Ap. Aristot. quoque [...] Quæstus dicitur, et fruges messesque ἐπι[καρπίαι]. Hæc fere Bud. p. 47, 132 sq.: ubi exx. alia [...] Dem. [p. 829, 7; 834, 2.] Sic ap. Aristot. [...], [c. 15, p. 1348, 23]: Τὸ τραφὲν καὶ τὴν ἐπ. [...]ς ἀπῄτει, Fructum, quem inde percepisset. [...]6, 3: Ἡ ἀπὸ τῶν βοσκημάτων (πρόσοδος), ἐπ. [...]έτη καλουμένη. V. Levis in *the philol. Mus.* [...]34.] Et Polit. 1, 7, [11] de contractuum [...]vorum tribus generibus: Διαφέρει δὲ τούτων [...]ν, τῷ τὰ μὲν, ἀσφαλέστερα εἶναι· τὰ δὲ πλείω [...] ἐπικαρπίαν· post quæ secundo loco statuit [...], at tertio τὴν μισθαρνίαν. [Πριάμενοι τὴν [...] Tab. Heracl. 1, 60.] Et ap. Isocr. [p. 184, ...ίας λαμβάνειν, Fructum capere, Emolu[mentum pe]rcipere. [Andocid. p. 12, 27: Πριάμενος [...]ημοσίου, τὰς ἐκ ταύτης ἐπικαρπίας τῶν ἐν τῇ [...]ων ἐνενήκοντα μνᾶς ἐκλέξας. Dionys. A. R. 3, [...] τῆς σφετέρας γῆς ἐπ.] Item ἐπικαρπίᾳ ἀμεί[βεσθαι ...] fructu reddere: seu, ut VV. LL. interpr., [...]ddere. [Antiphanes ap. Athen. 9, p. 402, [...] γὰρ τῶν ἀόρων ταῦτ' ἐσθίων τὰ φαῦλ' ἀνέ[...]r. 1, 4; 3, 70; Ælian. N. A. 2, 8. Schol. [...] 263, Aristid. vol. 2, p. 394, C, et Basil. [...] 26, D: Αὐτόθεν ἔχουσι τὰς ἐπ. τῆς μέθης, [...]ic Dio Cass. 39, 10: Τῶν τῆς ἀκράτου παρ[...]ιῶν πεπειραμένος. Et in bonam partem [...] τῶν κοινῶν πόνων. Vita Jo. Dam. vol. 1, [...]τιπληθυνομένης αὐτῷ τῆς τῶν λόγων ἐπι[καρπίας].

[Ἐπικαρπίδιο]ς, ὁ, Qui est in fructibus. Zonas Anth. [...] Μάλων χνοῦν ἐπικαρπίδιον. ii]

[Ἐπικαρπίζομ]αι, Defrugo, itidem ut καρπίζομαι et [...] Theophr. [H. Pl. 8, 9, 3]: Ἐπικαρπίζεται [...] αἰγίλωψ τὴν γῆν· sicut de frumento, [...]ῃν.

[Ἐπικάρπιον], τὸ, communi appellatione dicitur [... quod] aliquod continet, ut ex Marcello [...]e annotatur. [De hac signif. valde [...]] Ἐπικάρπια, τὰ, dicuntur etiam Ra[mi ...]n, ex quibus fructus ipse dependet, [...]r fructum. Phanias ap. Athen. 2, [...] τὰ μὲν ἁπαλὰ τῷ ἐπικαρπίῳ, σίκυος [...] interp.] καὶ πέπων. [Pro ἐπικαρπίῳ [...] est etiam in cod. Flor., περικαρπίῳ [...] probante Schneid. ad Theophr. [...q]ui non putaret hic locum habere [ἐπικά]ρπιον autem pro περικάρπιον po[...Theo]phrasto C. Pl. 1, 16, 1, exemisset, [...] Vascos. περικάρπιον, ut sæpius est [...] apud Phaniam continuo sequi[...]ομένων Cas.) δὲ τὸ περικάρπιον μό[...] pro Ægyptia [p. 51, C]. Φέρει δὲ [...] Αἰγυπτία συκάμινος ἀπὸ τοῦ ξύλου, [...ἐπικα]ρπίων· quam Theophr. H. Pl. 4, [...]diam modo fructum edere scribit, [...]ν, οὐδ' ἀπὸ τῶν ἀκρεμόνων, ἀλλ' ἐκ [...] sd. fere verbis a Diosc. repetun[...]3, 7: Pomum fert non a ramis, [...] Adeo ut ex verbis Theophr. et [ἐπικ]άρπια esse τοὺς βλαστοὺς s. τοὺς [...]ctus quasi caput sitos, ex quibus

A ipse fructus dependet: [illegible] et ξύλον τοῦ φυτοῦ. Similiter [illegible] fructu Galen. tradit De alim. 2: [illegible] διαφορωτέρα πως ἐστὶ παρὰ τοὺς ἄλλους [illegible] δρων· οὐδὲ γὰρ ἐκ τῶν ἀκρεμόνων καὶ [illegible] ἐξ αὐτῶν τῶν κλάδων καὶ τῶν πρέμνων [illegible] reponitur pro τῶν ἀκρεμόνων, quod [illegible] ubi et ipse ἐπικάρπια vocat βλαστήματα καὶ [illegible] at pro στέλεχος dicit κλάδοι καὶ πρέμνα. [[illegible] τὸ, Fructus. Clem. Al. Pæd. 2, 10, p. 224, 2: [illegible] ἐναργὲς τοῦτο λαγνείας ἐπικάρπιον τὸ πῦρ [illegible] (angeli qui Sodoma igni delerunt). V. Ἐπικάρσιον.]

Ἐπικάρπιος, ὁ, ἡ, Frugifer [Arat. 552: [illegible] ὧραι. Schol. διὰ τὸ μητέρας εἶναι τῶν καρπῶν]; Qui [su]per fructus s. fruges est, Frugum præses: [unde ap.] Aristot. De mundo [c. 7]: Καὶ μὴν ἐπ. μὲν (καλεῖται ὁ Ζεὺς) ἀπὸ τῶν καρπῶν, Frugipotens, Bud. Ita vero Jovem in Bœotia [immo Eubœa] vocari tradit Hesych. [Plut. Mor. p. 1048, C; 1075, F; Dio Chr. Or. 1, vol. 1, p. 57; 12, p. 414; Vita Arati p. 275, C. Deos ἐπικαρ-

B πίους memorant Poll. 1, 24, Maxim. Tyr. Diss. 30, 4. Conf. Themist. Or. 5, p. 64, C. L. Dind.]

Ἐπικάρπιος, ὁ, ἡ, Qui supra manus cum brachio commissuram ponitur. Philostr. Epist. 39 [40, p. 931]: Οἱ ἐπ. ὄφεις καὶ αἱ χρυσαῖ πέδαι, Θαΐδος καὶ Ἀρισταγόρας καὶ Λαΐδος φάρμακα· quales fere ap. Lat. Armillæ, s. potius Brachialia.

[Ἐπικαρπολογέομαι, Spicas lego. Joseph. Maccab. 2, 9: Ἐπικαρπολογούμενος τοὺς ἀμητοὺς, Spicas legens in messibus, ubi al. ἐπικαρπούμενος. Sequitur ἐπιρρωγολογούμενος τοὺς ἀμπελῶνας.]

[Ἐπίκαρπος pro ὀψίκαρπος libri plerique Theophr. H. Pl. 6, 4, 6: Ἅπασα ἡ ἀκανθικὴ φύσις ὀψ. Æque vitiosa Hesychii gl. Ἐπικάρπον (sic), καρπόν. Quod ἐπικάρπιον scrib. conj. Albert.]

Ἐπικάρσιον, τὸ, pro Amiculo [Gl.] affertur ex Græcanico quodam Colloquio incerti auctoris: Ἐπίδος ἐπικάρσιον, Adjice amiculum. Sed parva vel potius nulla illius libelli esse debet auctoritas. [Ἐπικάριον ex eadem homilia schol. citat Ducang. in Gl. Atque sic est

C in ed. Vulcanii Gloss. p. 428, C ed. Angl. L. Dind.]

Ἐπικάρσιος, ὁ, ἡ [et α, ον], Obliquus, Transversus. Fem. Ἐπικαρσία. [Hom. Od. 1, 70: Αἱ μὲν (naves) ἔπειτ' ἐφέροντ' ἐπικάρσιαι. Quod Præcipites interpr. Eust. et cum ἐπὶ κάρ, de quo in Κάρ, componit, improbans interpr. in scholl. appositam πλάγιαι. Sed recte schol. Sic Herodot. 1, 180: Κατατέτμηται τὰς ὁδοὺς ἰθείας τάς τε ἄλλας καὶ τὰς ἐπικαρσίας τὰς ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἐχούσας· 4, 101: Οὕτω ἂν εἴη τῆς Σκυθικῆς τὰ ἐπικάρσια τετρακισχιλίων σταδίων... καὶ τὰ ὄρθια ἑτέρων τοσούτων. Et cum genit. 7, 36: Τριήρεας συνθέντες... τριηκοσίας, τοῦ μὲν Πόντου ἐπικαρσίας, τοῦ δὲ Ἑλλησπόντου κατὰ ῥόον, Pontum versus obliquas. Eadem forma feminini præter Hippocr., ex quo Galen. Lex. p. 164 affert Ἐπικαρσίην, πλαγίαν, Appian. Pun. c. 16, ἐπικαρσίας δοκοὺς, et ib. 119, Polyb. 1, 22, 5, ἐπικαρσίαις σανίσι, 22, 11, 12 (et Joseph. B. J. 4, 1, 1), ἐπικαρσίαν τάφρον. Sed 6, 29, 1, ῥύμης ἐπικαρσίου, ib. 30, 6, δίοδον ἐπικάρσιον, Aret. p. 69, ἐντομὰς ἐπικαρσίους, Oppian. Cyn. 2, 169, ἐπικάρσιοι αἰχμαί. Ap. He-

D sych. in Ἐπικάρσια est fragm. anon.: Ἐπικαρσία δὴ προσπετοῦμαι.]

[Ἐπικαρσίως, adv., Oblique. Antyllus Oribasii p. 1 ed. Mai. Osann.]

[Ἐπικαρτερέω, Persevero. Niceph. Ph. De velit. bell. p. 159, C: Εἰ δὲ ὁρᾷς αὐτοὺς ἐπικαρτεροῦντας.]

Ἐπικαρυκεύω, Insuper condio, Condimentum aliud addo. [Medio Hesych.: Ἐπικαρυκεύεται, ἀρτύει.]

[Ἐπικασσύω. V. Ἐπικαττύω.]

[Ἐπικάστη, ἡ, Epicaste, Œdipi mater et conjux, quæ aliis Iocaste, Hom. Od. Λ, 270 sq.; Apollod. 3, 5, 7, 1; Pausan. 9, 5, 11 et 26, 3. || Calydonis f., Agenoris uxor, Apollod. 1, 7, 7, 3. || Augeæ f. ib. 2, 7, 8, 11.]

Ἐπικαταβαίνω, βήσομαι, exp. simpl. Descendo, et quidem sine auctore, quum præp. ἐπὶ videatur esse pro ἐν aut εἰς. [Herodot. 9, 25: Ἔδοξέ σφι ἐπικαταβῆναι ἐς Πλαταιάς· et absolute 8, 38, Thuc. 4, 11. Id. 6, 97: Πρὸς τὴν πόλιν ἐπικαταβάντες. Aristot. H. A 8, 2. Ὅταν ἡ τρίγλη κινήσασα τὸν πηλὸν ἀπέλθῃ, ἐπ[...]

καταβὰς (ὁ σάργος) νέμεται. Improprie Hippocr. p. 112, C : Ὀδύναι ... ἐς τὰς χεῖρας ἐπικαταβαίνουσαι. Polemo Physiogn. 1, 5, p. 193 : Ἡ εἰς τὸ μέσον ἐπικαταβαίνουσα ῥίς. || Futuri forma Dor. Tab. Heracl. p. 224, 86 : Τοὶ πολιάνομοι ... ἐπικαταβάνοντι καὶ ζαμιώσοντι, pro ἐπικαταβήσονται.]

'Επικαταβάλλω, Demitto. Bud. Comm. in Xenoph. Cyn. [4, 3] : Ἐμμειδιῶσαι μὲν πρὸς τὰ ἴχνη, ἐπικαταβάλλουσαι δὲ τὰ ὦτα, scribit esse i. q. καταβάλλω. Habere vero etiam signif. oppositam τῷ προκαταβάλλω. [Injicio. Dio Cass. 50, 33 : Πέτρους ἐπικατέβαλλον. L. D. Insuper dejicio. Joseph. A. J. 5, 8, 12 : Ἐκσεισθεὶς αὐτοῖς ἐπικαταβάλλει τὸν οἶκον. Apoll. Rh. 4, 188 : Τῷ δ' ἐπὶ φᾶρος κάββαλε. Wakef. Quint. 14, 583 : Σικελὴν ἐπικάββαλε νῆσον. L. Dind.]

['Επικαταγελάω, σομαι, Irrideo. Sext. Adv. rhet. 58, p. 300 : 'Επικαταγελασθήσεται. Sed ubi ἐπεὶ καταγ. ex cod. Regim. et οὐκ ἂν τις βλοιτο pro κἂν τις βλ. ex conj. reposuit Struv. ap. Schneid. Suppl. Lex.]

'Επικατάγνυμι, pro Insuper frango, ex Aristot. affertur in VV. LL.

'Επικατάγομαι, Post alium applico. Dicitur a Thuc. navis ἐπικατάγεσθαι quæ appellitur post aliam, 4 [3, 49] : Ἡ δ' ὑστέρα αὐτῆς ἐπικατάγεται, pro ἐπὶ τῇδε καταγεται, Post appellitur. Bud. [Polyæn. 4, 7 : Σουνιόθεν ὁ στόλος ἅπας ἐπικατήγετο. Dio Cass. 42, 7 : Οἱ λοιποὶ ἀνωρμίσαντο αὖθις, ἕως πᾶσαι αἱ νῆες ἐπικατήχθησαν. Joseph. A. J. 18, 7, 2 : Τοσόνδε ἀπελείπετο τῶ Ἡρώδου, ὥστε τὸν μὲν ἐντυγεῖν Γαΐῳ, ὁ δὲ ἐπικατάγεται. De aliis rebus, schol. Hom. Il. N, 543 : 'Επὶ δ' ἀσπὶς ἐάρθη) ἐπικατήχθη δὲ αὐτῷ ἡ ἀσπὶς, ὅ ἐστιν ἐπικατηνέχθη. Pro quo Ven. Ξ, 419, ἐπικατήρθη vel ἐπικατεκάμφθη.]

['Επικαταδαρθάνω.] 'Επικαταδαρθάνειν, Indormire. [Plato Reip. 7, p. 534, D : Τὸν νῦν βίον ὀνειροπολοῦντα ... εἰς ἅδου πρότερον ἀφικόμενον τελέως ἐπικαταδαρθάνειν. Aor.] 'Επικαταδαρθεῖν, Indormire. [Thucyd. 4, 133 : Λύχνον τινὰ θείσης ἡμμένον πρὸς τὰ στέμματα καὶ ἐπικαταδαρθούσης. Aristid. vol. 1, p. 284 : 'Επὶ τούτοις ἐπικαταδαρθών, cit. Wakef. Infin. annotavit Hesych.]

['Επικαταδέω, Superilligo. Hippocr. p. 1155, D : 'Επικαταδεῖν εἰρίοισι. Angel. Clem. Al. Pæd. 2, 8, 72. Lucian. Luc. c. 34 : Ὅσα δυνατὸς ἦν συλλαβών, ἐπικατέδησέ μοι. Id. ib. c. 16 : Ὅσα ἐδάσταζαν, ἐπικατέδησαν ἡμῖν, Imposita nobis deligant. Hase.]

['Επικαταδύνω, Occido. V. 'Εγκαταδύνω. « Theon ad Arati Phænom. p. 24. » Matus.]

['Επικατάδυσις, ἡ, Occasus posterior. Ptol. Almag. t. 2, p. 101, 29 : Ἑώα ἐπικ. μὴ φαινομένη· a qua distinguuntur l. 32, Ἑώα συγκατάδυσις ἀληθινὴ, *Le coucher matutinal simultané vrai*; et p. 104, 3 : Ἑσπερία ἐπικ. φαινομένη, *Coucher du soir postérieur et visible*. Hase.]

['Επικαταδύω, Mergo. Med. Mergor. Poll. 1, 108 : Κολυμβηταὶ ἐπικατεδύοντο. || Occido. Schol. Vat. Eur. Rhes. 528 : 'Επικαταδυομένων (Pleiadum). L. D.]

['Επικαταθέω, Decurro. De impetu hostili, ut supra ἐπικαταβαίνω, Dio Cass. 40, 36 : Ὥστε ὑπάρχειν ἐπικαταθέουσι πλεονεκτεῖν τὰ πλείω.]

['Επικαταθλάω, Confringo. Schol. Ven. Hom. Il. T, 93 : Ταῖς κεφαλαῖς ἐπίκειται (ἡ βλάβη) καὶ ἐπικαταθλᾷ αὐτάς. Lobeck.]

['Επικαταθύω, Insuper immolo. Const. Manass. Chron. p. 41, D. Boiss. Eust. Opusc. p. 269, 50 : 'Επικαταθύσας καὶ αὐτὸς οὓς ἐπεμέτρησεν ὁ καιρός.]

['Επικαταιγίζω, Ingruo. Schol. Ven. Hom. Il. B, 148 : Λάβρος ἐπαιγίζων, ἀντὶ τοῦ ἐπικαταιγίζων· αἰγίδας γὰρ ἔλεγον ἃς ἡμεῖς καταιγίδας. L. Dindorf.]

'Επικαταίρω, Decumbo, Delabor, quasi dicas, Desilio super, ut καταίρειν ap. Xenoph. pro Desilire. Plut. Pomp. [c. 31] : Εἰθισμένον ἀλλοτρίοις νεκροῖς ὥσπερ ὄρνιν ἀργὸν ἐπικαταίρειν, Bud. interpr. p. 747, Ut inertem avem, alienis cadaveribus insidentem, vel In aliena cadavera decumbentem. Quam posteriorem interpr. malo, ut motus indicetur. Perinde ac si dixisset καταίρειν ἐπ' ἀλλοτρίοις νεκροῖς. Ita enim resolvendam præpositionem puto. Exp. etiam Descendere et Deferri. [Boissonad. ad Marin. p. 87; Selecta e Scholl. Valck. in N. T. vol. 1, p. 532. Angl.]

['Επικαταχαίω, καύσω, Comburo in. Liban. vol. 4, p. 371, 8 : Ἱερὰ ἐπικαταχαίουσι (τοῖς ἀποθανοῦσιν).]

['Επικαταχάμπτω. V. 'Επικατάγω.]

['Επικαταχλάω, Infringo. Apoll. Lex. H. : 'Επιγνάμψασα, ἐπικαταχλάσασα, συμπιέσασα. Hesych. v. 'Επίγκαψαν, 'Επιζυγκλεῖν. V. 'Επικαταχλίνω.]

'Επικαταχλίω, Concludo, Recondo. Xen. Cyrop. 4, [1, 18] : 'Επικαταχλείσαντες ἑαυτοὺς εἰς ἕρυμα. [Κατακλ. libri meliores.]

['Επικαταχλίνω, Inclino. Schol. Ven. Hom. Il. B, 148 (coll. Etym. M. v. Ἠμύω) : 'Επί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν) ἐπικαταχλίνει τοὺς ἀστάχυας τοῖς στάχυσιν. Unde Hesychio v. 'Επημύει, ἐπικαταχλᾷ, Kusterus restituebat ἐπικαταχλίνει. ĭ L. D. Sim. Metaphr. Vita S. Joann. p. 58, 22 : Τῶδε καὶ αὐτὸς ἐπικαταχλίθη, Insuper recubuit. Hase.]

['Επικαταχλύζω, Inundo. Herodot. 1, 107 : Οὐρῆσαι τοσοῦτον ὥστε ... ἐπικαταχλύσαι τὴν Ἀσίην πᾶσαν.]

['Επικαταχλώθω, i. q. ἐπικλώθω, quod v. Hesych. : 'Επικλώσαντο, ἐπικατέκλωσαν. L. Dindorf.]

'Επικαταχοιμάομαι, Indormio, VV. LL. [Ex Herodoto 4, 172 : 'Επὶ τῶν προγόνων φοιτέοντες τὰ σήματα καὶ κατευξάμενοι ἐπικαταχοιμέονται.]

['Επικαταχοιμίζομαι, Indormio. Schol. Plat. Reip. 7, p. 534, D (p. 414 Bekk.) : 'Επικαταδαρθάνειν) ἐπικαταχοιμίζεσθαι.]

['Επικαταχολουθέω, Sequor. Schol. Pind. Ol. 6, 108 : Τῇ ἐμῇ φωνῇ ἐπικατακολούθει.]

'Επικαταλαμβάνω, λήψομαι, Occupo, Anteverto, Assequor [Gl.], Bud. ex Plat. [Tim. p. 39, C : 'Επειδὰν σελήνη ... ἥλιον ἐπικαταλάβῃ. Herodot. 1, 79, sed in glossemate a libris melioribus omisso.] Theophr. [H. Pl. 2, 6, 10.] Item, Opprimo, ex Xen. [H. Gr. 2, 4, 6, sed ubi nunc ἔτι καταλ.] V. Bud. p. 562. [Thuc. 2, 90 : Τὰς ἄλλας (naves) ἐπικαταλαβόντες ἐξέωσαν· 3, 111. Polyb. 1, 66, 3 : Πρὶν ἢ τοὺς ἐξῆς περιτειμένους ἐπικαταλαβεῖν. Diod. 18, 71 : Τῆς νυκτὸς ἐπικαταλαβούσης.] Sic pass. 'Επικαταλαμβάνομαι, Occupor, Antevertor. [Aristot. H. A. 9, 6 : Ὅταν ἐπικαταλαμβάνωνται (ursæ), ἐπὶ τὰ δένδρα ἀναπηδῶσιν. Athen. 14, p. 645, A : 'Επικαταλαμβάνεται ἡ σελήνη ἐπὶ ταῖς δυσμαῖς ὑπὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς. Chron. Pasch. p. 5, 13 : Εὐθέως γοῦν ἐπικαταλαμβάνονται ἐν παραλλαγῇ διαφόρων καὶ ποικίλων καρπῶν, Ducang. vertit, Fructus emittere deprehenduntur.]

['Επικατάληψις, εως ἡ, ap. African. Cest. p. 278, col. 2, A, ubi ἐπικατάληψιν ὑπερδεξίων χωρίων, scribendum esse ἐπὶ κατάληψιν, animadvertit Boivinus. L. D. Procl. Hypotyp. astron. p. 36, 24 : Διὰ τῆς μιᾶς τῶν ἑαυτῆς κύκλων ἐπικαταλήψεως. Hase.]

['Επικαταλλαγὴ, ἡ, *Droit de change*. Theophr. Char. 30 : Τοῦ χαλκοῦ τὴν ἐπικαταλλαγὴν προσαπαιτεῖν. Coraes.]

['Επικαταλλάσσω s. 'Επικαταλλάττω, Clem. Rom. Ep. 48. Wakef.]

'Επικαταμένω, Insuper maneo, Diutius maneo, vel immoror, i. q. διατρίβω, Xen. [Cyrop. 1, 2, 11] : Ἢν δέ τι ἡ ἐπικαταμεῖναι ἢ ἄλλως βουληθῶσι διατρῖψαι πρὸ τὴν θύραν. [H. Gr. 7, 4, 36.]

['Επικαταμωμάομαι, Irrideo, Ludificor. Schol. vet. Apoll. Rh. 3, 791 : 'Επιλλίζουσιν ὀπίσω) ἐπικαταμωμήσονται. Nisi forte scrib. ἐπικαταμωκήσονται, quod ejusdem signif. verbum memorat Pollux 8, 77.]

['Επικατανεύω, Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8 part. 2, p. 129. Boiss.]

['Επικαταξύω, Rado. Apoll. Lex. H. v. 'Επιγράδην. ŭ.]

['Επικαταπέτομαι, Advolo. Nicetas Is. Ang. p. 263 D : Εἴ τι βωμολὲς, εἴ τι ψυχῶν σωτήριον ἐκ θεῶν ... ἐπικαταπτῆναι τούτοις ἱκέτευσιν. Ephræm. in Maii Nov. Coll. Vat. vol. 3, part. 1, p. 820, ἐπικαταπτάς. L. D.]

['Επικαταπηδάω, δήσομαι, Insilio. Joseph. B. J. 10, 9 : 'Επικαταπηδῶντες εἰς τὰ σκάφη. Cod. Bigot. ἐπιπηδ.]

['Επικαταπίμπρημι, Incendo s. Concremo super. Appian. Civ. 2, 22 : Τὸ βουλευτήριον ἐπικατέπρησε αὐτῶ.]

'Επικαταπίπτω, πεσοῦμαι, Superincumbo. Lucian. [Gymnas. c. 1 : 'Επικαταπεσὼν ἀνακύπτειν οὐκ ἐᾷ. Eus. Opusc. p. 297, 15 : Οὐρανὸν αὐτὸν ἐπικαταπεσεῖν. Præsens autem vertendum non Superincumbo, sed Superincido.]

Ἐπικαταπλάσσω, s. Ἐπικαταπλάττω, Denuo impono
aplasma. Hippocr. p. 767, E : Ἀναγκάζονται διὰ τὸ
ἐπικαταπλάσσειν. Alex. Trall. Ep. de lumbricis.]
Ἐπικαταπλέω, πλεύσομαι, Appello super s. post
m. Diod. 16, 66 : Καταπλεύσαντος τοῦ στόλου ... ἐπι-
πλεῦσαι Καρχηδονία τριήρης.]
Ἐπικαταπνέω, Ingruo, de vento, Etym. M. p. 554,
ἄβρος ἐπαιγίζων, σφοδρὸς ἐπικαταπνέων.]
Ἐπικατᾰράσσω, s. Ἐπικαταράττω, Percutio, Impe-
impello, VV. LL. [Pass. Dionys. A. R. 11, 26 :
βάρους τῶν ἄνωθεν ἐπικαταραττομένων· et ib. 10,
ui item ἐπικαταραττομένων, quum sequatur paullo
es, ἐπικαταρραγεὶς αὐτῷ πέτρος ὑπερμεγέθης, quod
ἐπικαταρράσσω vel ἐπικαταρρήγνυμι. Ita variatur
καταράκτης et καταρράκτης, ipsumque κατα-
et καταρράσσω, quæ v.]
ικαταράομαι, Exsecror, Maledico. Num. 22, 17 :
ἄρασαί μοι τὸν λαὸν τοῦτον· 23, 7; Malach. 2, 2.
um 5, 22 : Τὸ ὕδωρ τὸ ἐπικαταρώμενον τοῦτο·
. De mensura quartæ syll. v. in simplici.]
ικατάρᾱσις, εως, ἡ, Exsecratio. Int. inc. Jer.
Εἰς ἐπικ.]
ιτάρᾱτος, ὁ, ἡ, Execrabilis, [Maledictus, Gl.] :
[49] : Ἀλλ' ὁ ὄχλος οὗτος, ὁ μὴ γιγνώσκων τὸν
ικατάρατοί εἰσιν. V. Ἐπάρατος. [Galat. 3, 10 et
pius in V. T. et ap. scriptores Christianos,
Chron. Pasch. p. 716, 718, 723, 724. Inscr.
h. vol. 2, p. 457, n. 2664, 6 : Ἤτω ἐπικατά-
προγεγραμμένας ἀραῖς. L. Dind.]
ταρράσσω, s. Ἐπικαταρράττω. V. Ἐπικατα-

ρρέω, ρεύσω, Influo ex superiore loco s.
e imbre Poll. 1, 116 : Κατερρύη, ἐπικατερ-
r. p. 287, 34 : Φλέγματος ἐπικαταρρυέντος
φάλου· 305, 15. Signif. Illabendi i. e. Cor-
er alium, Plut. Pelop. c. 4 : Πολλοῖς ἐπικα-
ς.]
ρρήγνῡμι s. Ἐπικαταρρηγνύω, Scindo su-
V. Thecl. 1, p. 257 (male ed. 267), A :
νυσι μὲν αὐτῷ τὴν χλαμύδα. L. D.] Ἐπι-
ι, Super aliqua re frangor, q. d. Super-
Irrumpo, Plut. Marii c. 21 : Ἐπιεικῶς
μάχαις ἐξαισίους ὑετοὺς ἐπικαταρρήγνυσθαι
ἐπικαταράσσω.]
ίπτω, s. Ἐπικαρριπτέω, Dejicio in, post
. Xen. Anab. 4, 7, 13 : Αἱ γυναῖκες ῥί-
δία εἶτα καὶ ἑαυτὰς ἐπικατερρίπτουν.]
ι, q. d. Superdecutio, Superdeturbo,
o : Ἐπικατέσεισεν ἑαυτῷ τὸν ἐλέφαντα,
stravit, deturbavit : ἐπικατέβαλεν, ut
. quem habes totum Josephi [B. J. 1,
umpta sunt hæc verba. [Basil. M. vol.
ἐπικατασείσαντος αὐτοῖς τοῦ διαβόλου τὸ
o. Chrys. Cat. in Job. p. 46, A. Sim.
hrys. t. 8, p. 385, 28. Anon. ib. p. 311,
πλείους ἐπικατασεισθεῖσαι. Jo. Camen.
c. 14 : Ἐπικατασεισθῆναι, ubique de
notum. Hase.]
ω, Superfodio, Superinfodio. [Everto
. R. 1, 39 : Ἐπικατασκάπτει τῷ κλωπὶ
ο) τὸ σπήλαιον. Ita cod. Vat. et in-
τῇ καλαύροπι.]
ω, Exstruo super s. in. Dio Cass.
κατεσκεύασε πολὺ τῶν ἐναντίων ὑπερέ-
ὐτὰ πύργους ὑψηλοὺς ἐπικατεσκεύασε.
, Orig. C. Cels. 6, p. 305 (423).
Euseb. Hist. Eccl. p. 218. Kall. Ar-
h. C. Steph. Boiss.]
, Repente ingruo. Euseb. Hist.
. Mendham.]
Speculor. Procop. Hist. p. 325,

πάσομαι, Traho post. Hippocr.
ἂν ... μηδὲν ἐπικατασπασθῇ, ὁκοῖα
uod de convulsione interpr. Foes.,
ισπ. vel ἔτι κατασπ. mutat. L. D.
ita Sim. Styl. Actt. SS. Maii t. 5,
ατος ἐπικατασπασθέντος τῷ θώρακι,
ducta. Hase.]
πείσω, Libo desuper. [Joseph. B.

A Jud. 1, 3, 6 : Τοῦ παιδὸς ἐκεῖ ἐπικατασπείσαντος τὸ αἷμα, ubi al. ἐπισπ.]

[Ἐπικαταστρατοπεδεύω vitium librorum Polyb. 5, 46, 12, pro ἔτι κατ.]

Ἐπικαταστρέφω, Superinverto, Inverto superjaciendo. [Schol. Soph. Antig. 134 : Τῷ Ταντάλῳ ἡ Σίπυλος ἐπικατεστράφη. Hemst. Geopon. 10, 56, 6 : Ἕτεροι ὑέλινον ποτήριον ἤ τι ἄλλο τῶν διαφαινόντων ἐπικαταστρέφουσι τοῖς σύκοις, Inversum superimponunt. Wakef.]

[Ἐπικατασφάζω s.] Ἐπικατασφάττω, Insuper jugulo, Macto super, i. q. ἐπισφάττω. [Dionys. A. R. 3, 20 : Ἡμιθνῆτα ... ἐπικατασφάττει.] Lucian. [De luctu c. 14] : Οἱ δὲ καὶ οἰνοχόους ἐπικατέσφαξεν, Alii et pocillatores jugularunt super sepulcris. [Herodot. 1, 45 : Ἐπικατασφάξαι μιν τῷ νεκρῷ, et ib. : Ἑωυτὸν ἐπικατασφάζει τῷ τύμβῳ.] Pausan. Messen. [4, 2, 5] : Αἱ γυναῖκες αὗται, τρεῖς οὖσαι τὸν ἀριθμὸν, ἀπὸ Μαρπήσης ἀρξάμεναι, προαποθανοῦσι πᾶσαι τοῖς ἀνδράσιν ἑαυτὰς ἐπικατέσφαξαν, i. e. ἐπὶ τοῖς ἀνδράσι κατέσφαξαν. [Parthen. 10, 3.
B Boiss. Pass. Joseph. A. J. 19, 1, 13.]

Ἐπικατατέμνω, Concido, Lacero, VV. LL., in quibus subjungitur hic Dem. l. [p. 977, 7, ubi dicitur de effodiendis metallis] : Ἂν ὅπλα ἐπιφέρῃ, ἂν ἐπικατατέμνῃ τῶν μέτρων ἐντός. [Pollux 3, 87.]

[Ἐπικατατρέχω, θρέξω et δραμοῦμαι, Decurro in, Incurso. Dionys. A. R. 9, 21 : Ἐπικαταδραμόντες ἐκ τῶν χωρίων. Dio Cass. 39, 3, et cum dat. 36, 32; 38, 33.]

[Ἐπικαταφέρω, κατοίσω, Defero in. De imbri Poll. 1, 116 : Κατηνέχθη, ἐπικατηνέχθη. De elephanto Joseph. A. J. 12, 9, 4 : Ἐπικατενεχθεὶς τῷ Ἐλεαζάρῳ διαφθείρει τὸν ἄνδρα. Improprie Aristid. A. rhet. vol. 2, p. 520 : Πολιτικὸς ἀνὴρ ὀκνήσειεν ἂν προσελθεῖν τοιούτοις ὀνόμασιν· ὅπου δ' ἂν προσίῃ, ... ἢ ἐνεργείας ἕνεκα ἢ ὥστε ἦθος ἐν τῷ λόγον γενέσθαι ἐπικατενεχθήσεται. Sic enim Norrman. pro ἐπεὶ κ.]

Ἐπικαταφορὰ, ἡ, Mathematicorum est vocabulum. Bud. De asse l. 1 : Ea autem pars cœli quæ triginta partibus ab horoscopo distat, in secundo signo exsistens ab eo in quo horoscopus inchoatur, ἀναφορὰ
C appellatur, et interdum ἐπαναφορὰ, quasi Pars jamjam emersura. Quæ autem pars signiferi totidem partibus in demersu occiduum punctum signiferi præcesserit, quot partibus in emersu ἀναφορὰ ab horoscopo relinquitur, ea pars cœli a Mathematicis ἐπικαταφορὰ dicitur : quod significat Præcipitem locum cœli in octavo ab horoscopo signo. Hæc ille, ubi animadverte etiam usum nomin. ἀναφορὰ et ἐπαναφορά. Idem in suo Lex. Ἐπικατάφορος ex Athen. affert pro Proclivis, Pronus, 9, [p. 391, F] : Ἐπικατάφοροι πρὸς τὰ ἀφροδίσια γίνονται. [13, p. 608, D : Ἐπ. ὢν ὁ ποιητὴς οὗτος ἐπὶ τὰ ἄνθη.] Sic εὐκατάφορος, infra, et καταφερής. Male autem in VV. LL. ἐπικατάφορος redditur Proclivis in Venerem, quasi per se et absque adjectione id significet.

[Ἐπικατάφορος. V. Ἐπικαταφορά.]

[Ἐπικαταχέω, Affundo. Galen. De compos. med. sec. loc. vol. 2, t. 2, p. 107, B, 34, Ald. Struv.]

Ἐπικαταχωννύω, Adobruo.

D [Ἐπικαταψάω, Verro. Strabo 17, p. 831 : Τοῦ ἔαρος οὐδὲ σπείρουσιν, ἀλλὰ παλιούροις συνδεδεμέναις ἐπικαταψήσαντες τὴν χώραν ... ἀρκοῦνται.]

Ἐπικαταψεύδομαι, Ementior, Mentior, s. potius, Mentior adversus aliquem. V. Καταψεύδομαι. [Herodot. 3, 63 : Οὐδὲν ἐπικατεψευσμένος. Thucyd. 8, 74; Dionys. A. R. 3, 2.]

[Ἐπικαταψήχω, Demulceo post. Appian. Civ. 2, 145 : Θορύβου ἐκ τῆς βουλῆς ἐπὶ τῷδε ... γενομένου, ἐπικαταψήχων αὐτὴν ὁ Ἀντώνιος καὶ παλινῳδῶν ἔφη.]

[Ἐπικάτειμι, Descendo.] Ἐπικατιὼν, Descendens, Desidens. Thuc. [2, 49] : Ἐπικατιόντος τοῦ νοσήματος εἰς τὴν κοιλίαν.

[Ἐπικατεράω.] Ἐπικατεράσαι [-ᾶσαι], ex verbo ἐράσαι, præfixis præpp. ἐπὶ et κατά. Nam ἐράσαι est Deplere, Columellæ : μετεράσαι autem et κατεράσαι, Decapulare et Elutriare, Plinio : quod et Transvasare dicitur, i. e. μεταγγίζειν, Dioscoridi, s. Transfundere. Hinc ἐπικατεράσαι, Decapulatum et elutriatum superponere, et indere compositioni, ap. Galen. K. τοπ.

7 : Ἀειστριβοῦσιν αὐτὰ σὺν ὀλίγῳ γλυκεῖ, καὶ ἐπικατερῶσι. VV. LL. [Id. vol. 13, p. 681 : Ψύξαντας μᾶλλον καὶ ξύοντας ἧπερ ἐπικατερῶντες.]

[Ἐπικατέρχομαι, Descendo. Hippocr. p. 246, 41 : Τὰ καταμήνια ἐρράγη αὐτόματα ἑτέρων ἐπικατελθόντων ἀπὸ τοῦ σώματος ἐς τὰς μήτρας. Schneid. Clem. Al. Strom. 6, 15, 132 : Ἐπικατελθὼν ὕστερον. Epiphan. t. 2, p. 349, B : Ἐπικάτελθε. Hase.]

[Ἐπικατέχω, Retineo, Detineo. Dionys. A. R. 9, 60 : Ξενισμοῦ χάριν ἐπικατέχοντας αὐτόν. Dio Chrysost. vol. 1, p. 111. Schneid. Lucian. Hermotim. c. 23 : Ἡαίδων ἢ γονίων ἐπικατεχόντων, Retinere volentibus. || Teneo. Euseb. Hist. eccl. 7, 10 : Τὴν ἀρχὴν ἐπικατασχόντες. Hase.]

[Ἐπικατηγορέω, Prædico aliquid de aliquo, Tribuo alicui aliquid. Cum genit. Sext. Emp. Adv. math. 9, p. 615 : Ὡς οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου (v. Aristot. Phys. 4, 10) τὸ ὅλον καὶ τὸ πᾶν, τῶν σωμάτων μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ κενοῦ ἐπικατηγοροῦσι· 618 : Ἡμεῖς δέ ἐσμεν οἱ ἐκείνου τό τε ὅλον καὶ τὸ μέρος ἐπικατηγοροῦντες· et paullo ante : Ἡ δὲ αὐτὴ ἀπορία, καὶ ἐπὶ φυτοῦ καὶ ἐπὶ πήχεος, καὶ κοινῶς τῶν ἄλλων ἁπάντων, ὧν ἐπικατηγορεῖται τὸ ὅλον. Cum dat. Plut. Mor. p. 1113, B : Τοὺς δὲ τῇ συγκρίσει ταύτῃ καὶ διακρίσει φύσιν τινὰ καὶ πότμον δυσδαίμονα ... ἐπικατηγοροῦντας. Etym. M. p. 691, 4 : Διὸ καὶ μόνοις ἀνθρώποις ἐπικατηγορεῖται. Absolute (præter Dionysium in Ἐπικατηγόρησις cit.) Just. Mart. Apol. 1, 70=43 : Πάντες οἱ ἀπὸ τούτων ὁρμώμενοι ... Χριστιανοὶ καλοῦνται, ὃν τρόπον καὶ οἱ οὐ κοινωνοῦντες τῶν αὐτῶν δογμάτων τοῖς φιλοσόφοις, τὸ ἐπικατηγορούμενον ὄνομα τῆς φιλοσοφίας κοινὸν ἔχουσιν, pro quo Eus. et Niceph. τὸ ἐπικαλούμενον ὄνομα habent. Wakef. et Angel. Passivum, Appellatione denotor. Athenag. Apol. p. 44; Sext. Emp. p. 225. Maius.]

[Ἐπικατηγόρημα, τό, sec. Wyttenb. in Ind. Plut. libri nonnulli Mor. p. 1127, D : Ἐρωτᾷ αὐτὸν (Epicurus) εἰ πράξει τινὰ ὁ σοφὸς ὧν οἱ νόμοι ἀπαγορεύουσιν, εἰδὼς ὅτι λήσει, καὶ ἀποκρίνεται, Οὐκ εὔδοξον τὸ ἀπλοῦν ἐστι κατηγόρημα.]

[Ἐπικατηγόρησις, εως, ἡ, cad. signif. qua ἐπικατηγορία legitur ap. Dionys. A. R. 1, 66 : Ἔστι δὲ ἡ Ἀλδα καθ' Ἑλλάδα γλῶσσαν Λευκή· σαφηνισμοῦ δὲ ἕνεκα διορίζεται παρ' ἑτέραν πόλιν ὁμώνυμον ἐπικλήσει, τοῦ σχήματος ἐπικατηγορήσει. Sed. cod. Vat. τὸ σχῆμα. Legendum, ἐπικλήσει τὸ σχῆμα ἐπικατηγορούσῃ. L. Dind.]

[Ἐπικατηγορία, ἡ, Appellatio. Sext. Emp. Adv. math. 10, p. 682 : Καὶ εἰ μὲν οὐ μετέχουσιν, ὃν τρόπον αὗται δύνανται τῆς τοῦ ἑνὸς ἐπικατηγορίας ἀξιοῦσθαι, μὴ μετέχουσαί τινος ἐπαναβεβηκυίας τοῦ ἑνὸς ἰδέας.]

[Ἐπικατοικέω, pro Inhabito, Incolo. Utitur Cebes Theb. [p. 76. Cor. : Ὅπου οὐδεὶς ἐπικατοικεῖ. Coraes : ἴσ. ἔτι κατοικεῖ.]

[Ἐπικατονομάζω, Dedico. Clem. Al. Paed. 2, p. 168 : Τῶν δαιμονίων διὰ τὴν βδελυρίαν, οἷς ἐπικατωνόμασται.]

[Ἐπικατορθόω, Postea dirigo. Hippocr. p. 763, G : Κατατείνειν δὲ μετρίως καὶ ἐπικατορθοῦν ἐφ' ἑκάστῃ ἐπιδόσει χρὴ τὰ ὀστέα.]

[Ἐπικατορύττω. Antiphon Or. 7, p. 58 (122, 16) : Ἐπὶ τῇ ἐμαυτοῦ ἀπαιδίᾳ ζῶν ἐπικατορυγθήσομαι, Propter meam orbitatem vivus sepeliar. Maius. Reiskius, ἔτι κατορ.]

[Ἐπικαττύω s. Ἐπικασσύω.] Ἐπικαττύειν, et Ἐπικαττύεσθαι, Veteramentarii sutoris, ut loquitur Sueton. in Vitellio, artem exercere, Coria, quæ inveteraverunt et detrita sunt, concinnare et consuere. Nam Vetera coria καττύματα dicuntur. Hæc ex VV. LL. [vel Poll. 7, 82], ubi præfigitur et alia interpretatio, sc. Scrutariam facere, ex Apuleio, l. 4 Græcanicæ fabulæ. Sed altera interpr. est melior. [De poetarum scenicorum fabulis recoctis, ap. Phryn. Bekk. An. p. 39, 9. || Sarcio. Liban. vol. 4, p. 624, 27 : Ἐπικαττύουσα τὰ σαπρὰ τῶν χιτωνίων. Jacobs. ῡ]

[Ἐπικάτω, Infra. Hesych. : Ἐπιπρηνές, ἐπικάτω κατεστραμμένον. Sig. Rogerii ap. Ughell. Ital. S. vol. 1, p. 945, A : Ἐπικάτω τοῦ γιοφιρίου (sic), Infra pontem. ă L. Dindorf.]

Ἐπικαυλόφυλλος, ὁ, ἡ, a Gaza ap. Theophr. [H. Pl. 7, 8, 3, ubi bis] redditur A caule tantum foliatus.

Ἐπίκαυμα, τό, Adustio, Id ipsum, quod adustum est, medicis Oculi affectio, quum videlicet nigrum oculi in superficie exasperatum, inustum fuerit, ita ut colorem cinereum præ se ferat, Aet. : Galen. in Isagoge [p. 386, 53] : Ἐπίκαυμα δέ ἐστιν, ὅταν ἐξεπιπολῆς ἡ ἐπιδερμὶς ἐπικαυθεῖσα ἐλκωθῇ ἢ καὶ βραχὺ βαθυτέρα γένηται. Plin. Oculorum adustiones interpr., Ustiones Scrib. Larg. [V. Ἔγκαυμα. Galen. 1 l. Κατὰ τόπ. p. 213, 54; 4, p. 215, 1, Definitt. med. p. 399, 55, et al. citat Foes. OEc. Hipp. Add. Theoph. Nonn. c. 55. || Pustula ex ustione. Schol. Aristoph. Pl. 535 : Φῶδας) τὰ ἐπ. τὰ ἐκ τοῦ πυρός.]

Ἐπίκαυσις, εως, ἡ, Adustio. Dicitur peculiariter de oculorum adustionibus, ut ἐπίκαυμα. Diosc. 2, 66, de lactuca sylvestri : Ἀποκαθαίρει δὲ καὶ ἀργεμα καὶ ἀχλύν· ποιεῖ καὶ πρὸς ἐπικαύσεις ἐγχριομένη σὺν γυναικείῳ γάλακτι· Plin. 20, 7 : Sanat omnia oculorum vitia cum lacte mulierum; arcet nubeculas, cicatrices adustionesque omnes, præcipue caligines. [Ead. signif. qua ἐπίκαυμα, Aetius p. 124, 2. Weigel. De frumentorum rubigine s. uredine Axioch. p. 368, C : Νυνὶ δὲ ἐπίκαυσιν, νυνὶ δὲ ἐρυσίβην. De maculis in facie Hesych. : Ἐφήλιδες, αἱ τοῦ ἡλίου ἐπικαύσεις.]

[Ἐπίκαυτος, ὁ, ἡ, Præustus, Obustus. Herodot. 7, 71 et 74 : Ἀκοντίοισι ἐπικαύτοισι.]

Ἐπικαυχάομαι, q. d. Glorior adversus aliquem, Insulto alicui. [Schol. Hom. Il. Υ, 388. Wakef. Hesych. v. Ἐπικομπῶν. || Exsulto re aliqua, Glorior. Achmes Onir. p. 76, c. 111 : Ἐπικαυχήσεται ἀλλοτρίᾳ ἐξουσίᾳ. Greg. Nyss. vol. 1, p. 312, D. L. D.]

Ἐπικαύχησις, εως, ἡ, Insultatio. Hermog.

Ἐπικαχλάζω, Superne strepito, ut strepitat unda, spumam simul emittens. [Apoll. Rh. 4, 944 : Κῦμα ... πέτρῃς ἐπικαχλάζησιν. Fab. Æsop. 422, p. 171 Fur. : Ἐπικαχλάσας τῷ ῥεύματι (fluvius). Pass. Hesych. : Ἐπικαχλάζεται, διακινεῖται. L. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 991, D, de Lyco amni : Ἐπικαχλάζων τῷ ῥεύματι. Hase.]

Ἐπικάω, et Ἐπικαίω, καύσω, Aduro, In superiori parte uro. [Proprie de ferro candenti Aristot. H. A. 9, 50. Conf. Diod. 3, 53, Strabo 11, p. 504. De fulgure Aristot. Meteor. 3, 1 aliquoties. Conf. etiam H. A. 9, 45.] Theophr. [C. Pl. 5, 15, 6], de oleo et pice : Ὅτι θερμὰ καὶ λιπτὰ τὴν φύσιν ὄντα, διαδύεταί τε πόρρω, καὶ πυκνοῖ καὶ ἐπικαίει [-κάει] τὸν φλοιόν· H. Pl. 4, [14, 10] : Ἐπικάει δὲ καὶ καύματά τινα καὶ ἔλαίαν [ἔλάτην] καὶ βότρυν· et [C. Pl. 5, 13, 4] : Τὰ γὰρ ἀσθενῆ καὶ λιπτὰ τοῦτ' οὐ πάσχει ... ἀλλὰ καὶ τάχιστα ἐπικάεται. [De sole ib. 5, 10, 1. De frigore 2, 1, 6; 5, 12, 2.] Plato Epist. 7, [p. 340, D] : Οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐπικεκαυμένοι, Quorum corpora a sole sunt adusta, Quorum corpora rapidi potentia solis acrior adussit, Virg.; Perusta solibus pernicies uxor Appuli, Horat. [Polyb. 39, 2, 7 : Τῷ χρώματι παρὰ φύσιν ἐπικεκαυμένος. Hippocr. p. 292, 46 : Ὑπὸ τοῦ ψύχεος ἡ λευκότης ἐπικαίεται καὶ γίγνεται πυρρή. Aristot. H. A. 9, 40. Phryn. Bekk. An. p. 72, 28 : Χραίνεσθαι πρὸς ἥλιον, τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπικαίειν ἐν τῷ ἡλίῳ (vel potius ἐπικαίεσθαι). Figurate id. p. 66, 4 : Τυφογέρων, τὸν διὰ γῆρας τετυφωμένον καὶ ἐπικεκαυμένον. Aliter schol. Aristoph. Lys. 221 : Ὅπως ἂν ἀνὴρ ἐπιτυρῇ μάλιστά μου) ἐπικαυθῇ ἐπ' ἐμοί. Ἐπικαιόμενος incerta signif. in l. Sophoclis ap. Athen. 1, p. 23, D. || Accendo in, super. Hom. H. Apoll. 491, 509 : Πῦρ δ' ἐπικαίοντες. Per tmesin Il. X, 170 Ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκηεν· Od. Γ, 9, Ρ, 241; Hesiod. Op. 335. Et cad. signif. Iambl. ap. Phot. cod. 94, p. 75, 5 : Πολλὰ τῶν πέπλων, ἃ ἐμελλεν ἐπικαίεσθαι τῷ τάφῳ. Ps.-Plut. V. Hom. p. 387 Gal. : Ἀνθρώπους ἐπικαίειν τῇ πυρᾷ. Ἐπιτύρεσθαι, ut Atticum pro ἐπικαίεσθαι commendat Mœris p. 150.]

Ἐπίκειμαι, Impositus sum, Superimpositus sum : s. Imponor, Superimponor. [Absolute Dio Cass. 75, 6 : Τῶν ἐξ ἐπιπολῆς ἐπικειμένων.] Paus. Eliac. 1 : Στέφανος δὲ ἐπίκειται οἱ τῇ κεφαλῇ. [Theogn. 1259 : Ἐπίκειται ... σῇ κεφαλῇ στέφανος· 19 : Σοφιζομένῳ μὲν ἐμοὶ σφρηγὶς ἐπικεῖσθω τοῖσδ' ἔπεσιν. Xen. OEc. 19, 13 : Ἠλὸν ταῖς κεφαλαῖς (plantarum) πᾶσαις ἐπικείμενον. C. præp. ἐπὶ seq. gen. Dio Cass. 67, 16 : Κύνες ... ἐπικείμενον ἐπ' αὐτῆς (τῆς πυρᾶς) ἐρύοντες, ubi Zonar. αὐτῇ. Hero Spirit. p. 191, 23 : Ἐπὶ βάσεως, ἐφ' ἧς ἐπικείσθω βωμίσκος.] Galen. Ad Glauc. 2 : Ἐπικείσθω κατὰ τοῦ πεπονθότος μορίου χυλὸς ατρύγνου, Imponatur s. Superimponatur

arti affectæ. Sed et exercitus ac præsidia alicubi
icuntur ἐπικεῖσθαι, Imposita esse. Herodian. 2, [9,
: Πᾶν τὸ ἐκεῖσε στρατιωτικὸν, ὃ ταῖς ὄχθαις τοῦ Ἴστρου
ἱ Ῥηνοῦ ἐπικείμενον, ἀπείργον τοὺς ἐπέκεινα βαρβά-
ς, φρουρεῖ τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν, Ripis Istri impo-
i. Sic 6, [2, 14] : Τὰ ἐπικείμενα στρατόπεδα ταῖς
ας τῶν ποταμῶν, προασπίζοντά τε τῆς Ῥωμαίων ἀρ-
. Ibid. [7, 5] præp. ἐπὶ addens, dixit, Τὰ ἐπὶ ταῖς
ας στρατόπεδα ἐπικείμενα. [Hesych. : Κουστωδίας,
τῷ δεσμωτηρίῳ ἐπικειμένου στρατεύματος. Hemst. De
metaph. HSt. partim infra partim hic :] Pœna
que alicui dicitur ἐπικεῖσθαι, Imposita esse. Ari-
Polit. 4 : Ἐπίκειταί σοι ζημία, Mulcta tibi impo-
est. [4, 13 : Ἐπίκεινται μεγάλαι ζημίαι τούτοις.]
ap. Herodot. [2, 38] : Ἐπικέεται θάνατος ἡ ζη-
ύσαντι, Mors pœna imposita est immolanti. Vel
Pœna capitis ei impendet. [Absolute 6, 58.]
huc. [3, 70] : Ζημία δὲ καθ' ἑκάστην χάρακα ἐπέ-
στατήρ, Mulcta imposita erat. [Xen. Reip. Lac. 9,
αύτης τοῖς κακοῖς ἀτιμίας ἐπικειμένης. Dio Cass.
5 : Τὴν ἀτιμίαν τὴν ἐπ' αὐτῷ (τῷ μονομαχεῖν) ἐπι-
ν. Similiter Hom. Il. Z, 458 : Καί κεν ὕδωρ
... πολλ' ἀεκαζομένη· κρατερὴ δ' ἐπικείσετ' ἀνάγκη.]
et nomen ἐπικεῖσθαι alicui, sicut Lat. Impo-
sse. Chrysost. : Ἐπίκειται τὸ ὄνομα Χριστιανῶν
ις, Utrisque Christianorum nomen imposi-
t, Uterque de Christi nomine dictus est. [Plat.
411, C : Τοῖς πράγμασι τὰ ὀν. ἐπίκειται· 412,
ficio Plut. Mor. p. 786, F : Οἷς ἐπέκειτο φρον-
Ἐπίκειμαι pro Imponor, aliquando cum dat.
habet etiam accus. rei ejus, quæ imponitur :
exponi potest Imponitur mihi, Impositum
Dionys. A. R. 2, 70 : Τοὺς καλουμένους ἄπικας
ταῖς κεφαλαῖς.] Pausan. Eliac. 1, [10, 2]
nao : Ἐπικείμενος κράνος τῇ κεφαλῇ, Galeam
piti superimpositam. Et [ib. 21, 5], de
: Κατεσκευάσατό τε τοῖς ἱμᾶσιν ὡς ἐς μάχην,
ν ἐπὶ τὸν Ἡρακλείδην, ἥπτετο ἐπικειμένου ἤδη
Quum ei jam imponeretur oleagina coro-
o in Eliac. 2 dicit, Ἐπιτιθεμένη γυμναστοῦ
τῶν Ὀλυμπίων ἀγῶνα ἤσκησεν, Induta ha-
. Bud. tamen [perperam] illud ἐπικειμένου
νον, active interpr., Imponenti. Quibus
ex [Plut. Marcelli c. 22 : Μυρρίνης στέφα-
ος, et] Herodiano 5, [5, 4] de Heliogа-
δος δὲ τιάρας στεφάνην ἐπικείμενος χρυσῷ
κίλοις τιμίοις. Sic enim ibi Bud. reponen-
ro στεφάνῃ [στεφάνους cod. Ven.], ac in-
pite habens coronam auream. [Eandem
uit Marklandus ad Eur. Suppl. 716 :
κάρα κυνέας, addiditque Il. Luciani De
23, ubi est τραγῳδοὶ ἐπικείμενοι κράνη·
Ἡ πρύμνα χρυσοῦν χηνίσκον ἐπικειμένη·
c. 10 : Κιθάραν ξυλίνους κόλλοπας ἐπι-
arva Joseph. B. J. 1, 24, 1 : Ἀδελφοῦ
κείμενος. Plut. Lysand. c. 23 : Τὸν μὲν
θεράποντος ἐπικείμενον πρόσωπον. Appi-
: Οἱ ἀριστεῖς καὶ τὰ ἀριστεῖα ἐπίκεινται.
4, 134 : Ἱερὰν ἐσθῆτα ἐπικείμενον· de
hr. c. 6 : Ἀσχήμονας ἐπέκειτο ὠτειλάς.
λος ἐπ. Joseph. p. 493, 45, a Wakef.
Appian. Civ. 4, 124 : Τὸν αὐτὸν οἱ κίν-
, Periculo expositi.] Non multum
Herodot. [7, 35] dicit de Xerxe : Ἐπι-
αι] Ἑλλήσποντον μάστιγι πληγὰς ἐκέ-
Hellesponto verbera imponerentur
κειμαι neutraliter quoque capitur
Situs s. Collocatus sum super vel
Immineo. Hesiod. Theog. [143], de
δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐπέκειτο μετώπῳ·
usam nominis indicans, Οὕνεκ' ἄρα
ὀφθαλμὸς ἕεις ἐνέκειτο μετώπῳ. Pro
ο ἐπίκειται Theocr. 11, [32], Ἐπε-
ὲν ὀφρῦς ἐπὶ παντὶ προσώπῳ, Εἷς δ'
dem Th. 24, 116 : Τοῖον ἐπισκύνιον
ροσώπῳ. Hom. Od. Z, 19 : Θύραι
(thalamo) · quod κεκλεισμέναι ἦσαν,
erpr. Eust. Theogn. 421 : Πολλοῖς
ύραι οὐκ ἐπίκεινται.] Aristot. Pol. :
, Imminet mari. Vicina signif. ἐπι-

A κεῖσθαι dicuntur loca aliqua, i. e. vel Jacere super, i. e. A superiori parte, vel Adjacere. In qua signif. frequens est ap. Thucyd. : 2, [14] : Ἐς τὴν Εὔβοιαν διεπέμψαντο καὶ ἐς τὰς νήσους τὰς ἐπικειμένας· 4, [44] : Ἐπεραιώθησαν ἐς τὰς ἐπικειμένας νήσους· 8, [17] : Τῇ ἐπικειμένῃ νήσῳ ἐφώρμουν. At 4, [8] addit ἐγγύς : Ἡ γὰρ νῆσος ἡ Σφακτηρία καλουμένη, τόν τε λιμένα παρατείνουσα, καὶ ἐγγὺς ἐπικειμένη, ἐχυρὸν ποιεῖ. Ib. [53], de insula Cythera [Cytheris] : Ἐπίκειται τῇ Λακωνικῇ κατὰ Μαλέαν. [Cum dat. etiam Herodot. 7, 185 : Τῶν νήσων τῶν ἐπικειμένων τῇ Θρηίκῃ. Polyb. 1, 42, 6; 4, 61, 7 : Ἐπίκειται δ' εὐκαίρως τῇ χώρᾳ.] Ubi etiam dicit, facile ipsos naves conficere potuisse, ξύλων ὑπαρχόντων καὶ τῆς Ἴδης ἐπικειμένης, Quum ligna suppeterent et Ida adjaceret. [Absolute item Polyb. 5, 44, 5 : Ἐπίκειται δὲ καὶ κρατεῖ τῶν Κασπίων πυλῶν. Herodot. 4, 169.] Alicubi vero addit ἐπὶ, sicut supra Herodian. : ut, Ἐπικείμεναι ἐπὶ Λήμνου [νῆσοι, quæ sunt non Thuc., sed Herodoti 7, 6], Lemno adjacentes. [Cum dat. 7, 235 : Ἔστι δὲ ἐπ' αὐτῇ (Laconia) νῆσος ἐπικειμένη, τῇ οὔνομά ἐστι Κύθηρα.] Pro Imminere etiam accipitur aliquando metaphorice [quo de usu nonnulla v. paulo ante], ut et Lat. Periculum aliquod cervici alicujus imminere s. impendere dicitur. Xen. [Comm. 2, 1, 5] : Τηλικούτων ἐπικειμένων τῷ μοιχεύοντι, Tot impendentibus periculis. Herodian. 1, [13, 8] : Τόν τε ἐπικείμενον κίνδυνον οὐ μέλλοντα, ἀλλὰ παρόντα ἤδη φοβηθεὶς, Jam impendens et incumbens cervici suæ periculum, s. ἐπαιωρούμενον, ut alibi dicit. 4, [12, 14] : Ὁρᾷ προῦπτον κίνδυνον ἐπικείμενον, Videt quantum periculi impendeat. 8, [6, 18] : Ἀποσεισάμενος πέλεκυν τοῖς αὐχέσιν ἐπικείμενον, Securim cervicibus imminentem. At 7, [5, 13] : Ἀντειπόντι δέ σοι καὶ μὴ συμπνεύσαντι ἡμῖν, τήμερον τέλος ἐπικείσεται, Si refragatus fueris et nobiscum non conspiraveris, hodie vitæ exitus tibi ingruet. [Metaph. etiam Theogn. 649 : Πενίη, ἐμοῖς ἐπικειμένη ὤμοις.] Sed et hostes dicuntur alicui ἐπικεῖσθαι, itidem pro Instare, s. Urgere et premere, et quidem plerumque fugientem. [De impetu in adorientes Herodot. 8, 84 : Ἀναγομένοισι ... ἐπεκέατο. Id. 9, 22 : Πεσόντι αὐτίκα οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεκέατο.] Thuc. 7, [81] : Ἀναχωροῦντι αὐτῷ ἐπικεῖσθαι τοὺς πολεμίους· et [84] : Καὶ οἱ πολέμιοι ἐπικείμενοι χαλεπὴν ἤδη τὴν διάβασιν ἐποίουν· et [71] : Καὶ ἐπικείμενοι λαμπρῶς, πολλῇ κραυγῇ καὶ διακελευσμῷ χρώμενοι, κατεδίωκον ἐς τὴν γῆν. Sic Xen. [Anab. 4, 1, 16 : Ὅτε οἱ πολέμιοι ἰσχυρῶς ἐπικέοιντο·] Hell. 7, [1, 10] : Εἰ δ' αὖ τινες διώξειαν αὐτοὺς πολὺ ἀπὸ τοῦ στρατεύματος, τούτους, ὁπότε ἀποχωροῖεν, ἐπικείμενοι καὶ ἀκοντίζοντες, δεινὰ εἰργάζοντο. [Et cum dat. ib. 5, 24 et alibi. Non de hostibus urgentibus in prœlio, sed de vexando et persequendo in universum 7, 2, 10 : Αἴτιον ἦν τοῦ ἐπικεῖσθαι αὐτοὺς ἀεὶ τοῖς Φλιασίοις, ὅτι ὠργίζοντο αὐτοῖς· 6, 5, 35. Herodot. 6, 49. Id. 5, 81 : Ἐπικειμένων αὐτῶν Βοιωτοῖσι, Interea dum adversus Bœotos profecti erant. 6, 78 : Ἄριστον ποιευμένοισι ... ἐπεκέατο.] Aristoph. Vesp. [1285] : Ἡνίκα Κλέων μ' ὑπετάραττεν ἐπικείμενος. [Eq. 252, Av. 1018, Lys. 1142.] Et Plut. Popl. [c. 17], ἐπίκειται τῇ πόλει, Urbi imminet, Urbem premit. Quibus addendus hic l. Thuc. 2, [49] : Καὶ ἡ ἀπορία τοῦ μὴ ἡσυχάζειν καὶ ἡ ἀγρυπνία ἐπέκειτο διαπαντὸς, Et insomnia instabat et urgebat, s. potius Premebat. [De morbis etiam Hippocr. p. 105, B.] At 8, [73] : Ἀεὶ δήποτε ὀλιγαρχίᾳ καὶ μὴ παρούσῃ ἐπικειμένους, schol. exp. [ἀχθομένους. Cum adjectivo Eur. Rhes. 101 : Κἀπικείσομαι βαρύς. Theocr. 22, 90. Diod. 20, 38. || Urgendi signif. etiam non de hostibus, ap. Herodot. 5, 104 : Πάγχυ ἐπικείμενος ἐνῆγε, ὡς δὲ οὐκ ἔπειθε ... || Accedo, Additus sum. Chron. Pasch. p. 710, 10 : Διὰ τὸ νῦν ἐπικεῖσθαι τὸ βίσεξτον γίνονται ψλγ'. L. Dindorf.]

Ἐπικείρω, Attondeo. Sicut vero Attondere ulmos Plaut. dicit, et virgulta Virgil., ita et hoc ἐπικείρειν accipitur. [Theophr. H. Pl. 8, 7, 4 : Ἐν ταῖς ἀγαθαῖς χώραις πρὸς τὸ μὴ φυλλομανεῖν ἐπινέμουσι καὶ ἐπικείρουσι τὸν σῖτον· et pass. 7, 4, 10; 9, 6, 3.] || Ἐπικεῖραι, Hesychio διακόψαι, διαφθεῖραι. Hom. Il. [O, 467] : Μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει, ubi Bud. ἐπικείρει reddit verbo Præcidit, et ipso metaphorice sumpto. [Conf. H, 120. Aor. ib. 394 : Πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας, Perrupit.]

['Επικεκαλυμμένως, Tecte. Suid. v. 'Εντυπάς (Hom. Il. Ω, 163): 'Αντὶ τοῦ ἐπ., idemque et Hesych. v. Ἀσυμφανῶς. Origen. vol. 2, p. 517. L. D. Euseb. Contra Marc. p. 189, A: 'Επ. αἰνιττόμενος. Id. Dem. ev. p. 224, B: 'Επ. δηλοῖ· et 75, B: Ἐσήμαινεν ἐπ. Cyrill. Hieros. Catech. p. 149, D, et 205, A; Justin. Dialog. p. 359, B; Petr. Sic. Hist. Manich. p. 28, 15. Basil. t. 2, p. 632, C: Τὰ ἀμφίβολα καὶ ἐπ. εἰρῆσθαι δοκοῦντα· quæ inde iterantur Acts. Conc. t. 3, col. 269, 39. Hase.]

['Επικεκρυμμένως, Occulte. Clem. Al. p. 292, 366, 558 ed. Colon. Kall. Jo. Chrys. Hom. in Matth. 2, p. 501; Origen. C. Cels. 5, p. 241. Spacken. Porphyr. V. Plotin. Boiss.]

['Επικιλάδην, Adstrepo. Per tmesin Hom. Il. Θ, 542, Σ, 310: Ὡς Ἕκτωρ ἀγόρευ', ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν.]

['Επικέλευσις, εως, ἡ, Incitatio, Adhortatio. Thuc. 4, 95: Ὑπόμνησιν μᾶλλον ἔχει ἢ ἐπικέλευσιν. Dionys. A. R. 2, 41: Τῷ κατορθοῦντι ἐπικελεύσει καὶ παιανισμῷ πολλὴν ἐποίουν τὴν εἰς τὸ εὔψυχον ἐπίδοσιν· A. rh. 7, 2, p. 269, 11: Τῆς ἀπὸ λόγου προτροπῆς καὶ ἐπ. Philo vol. 1, p. 164, 642.]

['Επικέλευσμα, τὸ, idem. Hesych.: 'Επιστίγματα (ἐπιστίγματα), ἐπικελεύσματα.]

['Επικελυσμός, ὁ, i. q. præcedens. Schol. Lucian. Catapl. c. 19. Boiss. Nicet. Chon. p. 154, B.]

['Επικελευστής, ὁ, var. script. pro κελευστής, Diod. 20, 51.]

['Επικελευστικός, ἡ, ον, Incitans ad impetum. Polyæn. 5, 16, 4: Προπαραγγείλας τοῖς ἑαυτοῦ στρατιώταις πρὸς μὲν τὸ ἀναλητικὸν ἐπιθέσθαι, πρὸς δὲ τὸ ἐπ. ἀναχωρῆσαι.]

'Επικελεύω, et 'Επικελεύομαι, Hortor. Voce act. utitur Xen., ut dictum est in 'Εγκελεύω [Eur. Bacch. 1088: Ὁ δ' αὖθις ἐπεκέλευσεν· Or. 1236. El. 1224: 'Εγὼ δέ γ' ἐπεκέλευσά σοι. Plato Phæd. p. 60, E, absolute, et ib.: Ὅπερ ἔπραττον, τοῦτο ἐπικελεύειν. Xen. Cyn. 6, 20: Πρὸς τοῖς ἄλλοις κελεύμασιν ἐπικελεύειν τόδε, et absolute 9, 18. Cum dat. pers. Cyrop. 3, 3, 41; 6, 3, 27. De deo H. Gr. 4, 7, 4: 'Επικελεύειν νομίζει (terræ motu). Accusat. jungit Thuc. 3, 82: Ὁ ἐπικελεύσας τὸν μὴ διανοούμενον]: voce pass. [med.] Plut. Anton. [c. 77], de Cleopatra per funem attrahente Antonium in conclave: Τὸν δεσμὸν ἀνελάμβανεν, ἐπικελευομένων τῶν κάτωθεν καὶ συναγωνιώντων, ubi tamen Bud. ἐπικελεύεσθαι non vult esse simpliciter Hortari, Adhortari, sed Adhortatione sua adjuvare laborantem. [Thuc. 4, 28, cum dat.: 'Επικελεύοντο τῷ Νικίᾳ παραδιδόναι τὴν ἀρχήν. Ap. Poll. 5, 85: Ὁ κυνηγέτης ἐμβοάτω ταῖς κυσὶν, ἐγκελευέτω, cod. addit ἐπικελευέσθω. Conf. Hesych. v. 'Επισειούσης, ubi de equis. Dionys. A. R. 4, 84: Ἀναβοήσεις τοῦ πλήθους, διασημαίνουσαι τὸ βουλόμενόν τι καὶ ἐπικελευόμενον.]

'Επικέλλω, Appello s. Appellor, Pervenio in portum. Hom. Od. I, [138] de portu quodam, quem εὔορμον vocat: ('Ιν') ἐπικέλσαντας μεῖναι χρόνον, εἰσόκε ναυτέων Θυμὸς ἐποτρύνῃ· paulo post [148]: Πρὶν νῆας ἐῢσσέλμους ἐπικέλσαι. Od. N, [113]: Ἣ μὲν ἔπειτα 'Ηπείρῳ ἐπέκελσε, Ad continentem s. litus appulit. Apoll. Arg. 2, [382]: 'Επικέλσετε νήσῳ. [Hesych.: 'Επέκελλεν, ἐπωκειλεν.]

['Επικέλομαι, Invoco. Aor. Hom. Il. I, 454: 'Επέκλετ' 'Ερινύς. Æsch. Suppl. 41: 'Επικελόμεναι Δίον πόρτιν. Apoll. Rh. 4, 1343. Etym. M. p. 500, 41. Dativo junctum, Adhortor. Apoll. Rh. 3, 85: Τεῷ ἐπικέλευ παιδὶ παρθένον Αἰήτεω θέλξαι πόθῳ. Quintus 12, 437: Μέγα δ' ἦπυε λαὸς ἀλλήλοις ἐπικελομένων. L. D.]

'Επίκενος, ὁ, ἡ, Vanus. VV. LL.

['Επικεντρίζω, Instigo, Gl., Stimulo. Philipp. Anth. Pal. 9, 77, 6. || Insero, i. q. ἐγκεντρίζω, quod v. p. 78, B. Geopon. 5, 17, 11, et alibi sæpius.]

['Επίκεντρος, ὁ, ἡ, Qui est in centro s. cardine. Sextus Emp. Adv. astrol. 40, p. 344: 'Επίκεντροι δὲ λέγονται (ἀστέρες) οἱ ἐπί τινος τῶν κέντρων θεωρούμενοι ἤτοι ὑπὸ τοῦ ὡροσκόπου ἢ τοῦ μεσουρανήματος ἢ δύσεως ἢ ἀντιμεσουρανήματος. Conf. Manetho 1, 34, 279, 284; 4, 193; 5, 42, 56, 76. 'Επικεντρότερος, Proc. Paraphr. p. 115.]

['Επικέντρωσις, ἡ. Paul. Al. Apotel. p. 60, 4: Διὰ τῆς τοῦ κακοποιοῦ ἀστέρος ἐπικεντρώσεως, Quod stella malefica in cardine existit. Hase.]

['Επικεραίνω, i. q. ἐπικεράννυμι, ap. Alex. Trall. 1, p. 38, sed dubiæ fidei. V. annot. p. 788 et quæ in 'Επικερastικὸς dicentur. Struv.]

'Επικεράννῡμι [vel 'Επικερaννύω] s. 'Επικεράω, Admisceo, Attempero. [De vino, ut sit i. q. Infundo, ut supra 'Εγκεράννυμι et 'Εγκίρνημι, et infra 'Επικίρνημι, Hom. Od. H, 164: Σὺ δὲ κηρύκεσσι κέλευσον οἶνον ἐπικρῆσαι. Conf. Photius Lex. v. Κρητήριον. Idem: Κρῆσαι, καταχίσαι, καὶ ἐπικρησαμένη, καταχισαμένη. || Perf. et plusquamperf. pass. per tmesin divisum, significatione Inducendi vel Obducendi, Hom. Od. Δ, 616: Ἀργύρεος δέ ἐστιν ἅπας (crater), χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλια κεκράανται· O, 116, Δ, 132. L. D. Galen. vol. 18, part. 1, p. 169, 4: 'Επικρᾶσαι· et 286, 8: 'Επικρανθῆναι. Med. Damocr. ap. eund. vol. 14, p. 100, 8: Θηριακὴν ὡς' ἂν τις ἐπικεράσαιτο. Hase.]

'Επικέρας, vel 'Επίκερας, Hippocrati Fœnum Græcum: quod aliis nominibus dicitur τῆλις, αἰγοκέρας, αἰγόκερως, καλλίκερως, βουκέρας. [Galen. vol. 19, p. 99, 4: 'Επικέρας· τῆλιν· ἔνιοι δὲ ἄλλην τινὰ βοτάνην οὕτως ὀνομαζομένην. Hase.]

'Επικεραστικός, ἡ, ὸν, Cui attemperandi vis inest. 'Επικεραστικὸν, inquit Gorr., vocari potest Quicquid paulatim bonum succum sufficit in locum mali vitiosique succi paulatim vacuati. Proprie vero dicitur Medicamentum temperans et obtundens malignitatem vel morsum humorum in aliqua parte contentorum, veluti uva passa mordentes mediocriter stomachum humores obtundit, ap. Galen. De alim. 2. Idem medicamentorum genus χαταχεραστικὸν etiam appellatur. [Galen. De simpl. pot. vol. 5, p. 30, B, 44 ed. Ald., 55, 46 Bas., de diversis agens virium generibus inter alia adjj. in ικος ut contrarias ponit κακοχύμους, ἐπικρατητικάς, pro quo ed. Bas. ἐπικεραστικάς. Et ἐπικρατητικὸς quidem videri posset confirmare quod est ap. Alex. Trall. 7, p. 331: Τὸ ἐπικρατητικὸν τῶν κακοήθων (humorum). Sed quum ib. p. 330 extr. sit τὸ ἐπικεραστικὸν τῶν κακοήθων, et p. 344 ἐπικεράσαι κακοχύμους, et in simili caussa p. 347 ἐπικεραστικῇ ἀγωγῇ, apertum est unum idemque vitium occupasse libros Galeni et Alexandri. Sic ap. eund. in l. in 'Επικεράνω cit. liber unus ἐπικρατούντων pro ἐπικεραινόντων. Struv.]

['Επικεράω. V. 'Επικεράννυμι.]

['Επικερδαίνω, Quæstum facio, Lucrum capto ex. Plut. Flamin. c. 3: 'Εναυτὸν ἐπικερδᾶναι τῇ ἀρχῇ.]

['Επικέρδεια, ἡ, Lucrum. Philostr. Her. p. 740, 10: Τὰς δὲ ἐκβολὰς τῶν λόγων μὴ λῆρον, ἀλλ' ἐπικέρδειαν ἡγώμεθα τῆς ἐμπορίας ταύτης. Ita Valck. Diatr. Eur. p. 289, A, confirmantibus libris septem ap. Boiss. p. 625, præferens ille tamen ἐπικέρδεια gen. neutro idemque restituens V. Soph. 2, 2, p. 603, 31: Οὐδαμοῦ φιλοχρήματος ἔδοξεν ... ὡδὲ ἐπικέρδεια μαστεύων ἡ τόχος, quanquam ipsa illa quæ comparat ἐπίδοσιν et ἐπώνιον vindicant formam ἐπικέρδιον, quam ponunt Gl. cum interpr. *Compendium*, et exhibent libri meliores Herodoti 4, 152: Τὴν δεκάτην τῶν ἐπικερδίων ἐξιλόντες, ubi deteriores ἐπικερδέων. Plur. Julian. Misop. p. 350, B: Ἀφηρημένοι τὰς ἐπικερδείας. L. D. Const. Acropol. Vita Jo. Damasc. Acts. SS. Maii t. 2, p. 739, 12: Βραχύ τι διατρίψας πρὸς ἐπ., Ad insuper lucrandum. Hase.]

'Επικερδής, ὁ, ἡ, Lucrosus, Quæstuosus. [Lucrativus huic add. Gl. Schol. rec. Soph. Aj. 743: Τὴν ἐπικερδῆ καὶ ἐπωφελῆ γνώμην. Gloss. jur. ap. Bandin. Cat. Bibl. Med. vol. 1, p. 81, A, xc: Ἀδουντίκια (adventicia) ἐπικερδεῖς (sic). Schol. Philostr. Her. p. 625 ed. Boiss., ubi comparat. ἐπικερδέστερα. L. Dind.]

['Επικέρδης, ους, ὁ, Epicerdes, Cyrenæus, ap. Demosth. p. 469 sq.]

['Επικέρδιον. V. 'Επικέρδεια.]

['Επικερδῶς, Quæstuose, Cum lucro. Socr. H. E. 3, 21, p. 198, 7: Διεμέμφοντο τὸν βασιλέα διότι μὴ ἐπ. ὑῆκε τῆς μάχης.]

'Επικερτομέω, Maledictis s. Probris incesso supe aliqua re. [Increpito, Gl. Herodot. 8, 92: Βώσας τὸ Θεμιστοκλέα ἐπεκερτόμησε, ἐς τῶν Αἰγινητέων τὸν μηδισμὸν ὀνειδίζων. Pass. Dionys. A. R. 1, 81; act. 5, 27 Plut. Pomp. c. 38: Πολλὰ τὸν Λεύκουλλον ἐπικερτομήσας. Aliquando vero significat non τραχύτητα ὑβριστικὴν ὀνειδιστικὴν, sed εἰσήγησιν φόβου ψευδῶς, ut Eust. exp-

lom. Il. Ω, [619] : Τὸν δ' ἐπιτρομέων προσέφη πόδας ἀκὺς Ἀχιλλεύς. [Illudendi et lridendi signif. Hom. Il. , 546 : Τὸν δ' ἐπιτρομέων προσέφης, Πατρόκλεις ἱπ- ῦ, Ὦπιπον, ἦ μάλ' ἄτρομός ἐσσι, ὡς βεῖα κυδιστᾷ. Et i de decipiente dicitur, ut in l. ab HSt. cit., Od. X, 4.] || Deludo, Derideo, γλυκάζω, Suid. ap. Aga- am : Ὁ δὲ ἦκεν ἐπιτρομέων αὐτοὺς τῆς ἀβουλίας καὶ ὑλαίας. Item, Οὐχ ἥκιστα δὲ Πετράνης ἐλύπησεν αὐτὸν ιρτομήσας ταῖδε. [Tam ad hanc quam ad priorem if. referri licet Theocr. 20, 2 : Καί μ' ἐπικερτο- εα τᾷδ' ἑνιαυτόν, Ἔρρ' ἐκ' ἐμῶ. Lucian. Dial. mort. 5 : Τοὺς τὴν προσοίκων ἐκείνην ἐπικαρτομοῦντας, v. Ilemst.]

ἐπικαρτόμημα, τό, et Ἐπικαρτόμησις, εως, ἡ, Convi- occultum, εἰλιγγρία μετὰ χλευασμοῦ, VV. LL. ερτόμημα, Dictum mordax una cum illusione s. lo, Objurgatio. Dem. Phal. De elocut. [§ 111] : ὅως ἐπιφωνήματι ὕβριν, ἀλλὰ προσφωνήματι ἢ ἐπι- ήματι, loquens de Homerico illo, Νήπιος, οὐδ' ἄλλα κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξειν. [Altera forma Hero- ll. σχημ. p. 52, 4 : Ἔπ. ἐστὶ λόγος ἐρεθιστικὸς ἐπὶ ᾗτται τοὺς ἐχθροὺς συντεμνόμενος, οἷον, Ἐνταυθοῖ κίνας τε σὰς τ' ἀπείρονας κτλ.]

ικέρτομος, ὁ, ἡ, Ludificabilis. Quint. 1, 136 : ἐπιπερίψ, ὃς ῥᾴδιος ... ἀνθρώπων θέλγει ἐνὶ λεχέεσ- ν ἐπικερτομιαι βάζων.]

ικεύθω, affertur tantum pro Celo ex Hom., ea qua dicitur Celare quempiam aliquid. Od. [Ὅ, ιπτέ μοι εἰρομένῳ νημερτέα, μηδ' ἐπικεύσῃς, Τίς, ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες. Ubi μηδ' ; per perittologiam dictum censeri possit : di multa ap. Hom. legi scimus. Sic Od. E, ὐτὰρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω, δ' ἀσκηθὴς ἦν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι. Hic certe eritologia esse censebitur quod addit, οὐδ' Sed tolerabilior tamen fuerit si utrobique am esse ordinem imaginemur : et dictum ὐδεμί, ὑποθήσομαί οἱ, οὐδ' ἐπικεύσω, pro οὐκ ἀλλ' ὑποθήσομαι· illic vero, μὴ ἐπικεύσῃς, λ. [Conf. E, 816, K, 115.] Existimari au- t subaudiendus esse his in Il. accusativus Quem addit Æsch. Ag. 800 : Οὐ γάρ σ' ἐπι- conj. Butleri. Libris deest pronomen.] At eus. rei legitur Od. Δ, [744] : Μῦθον δέ τι . Quod si legatur τοι (quam scripturam enisse mihi videor), dubium fuerit sitne xpletiva particula, an pronomen : ut ha- bium accus. rei et dat. personæ. [Ut 350, οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω. 467.] Ceterum quamvis nullum afferatur gnificationis generalis quam habet Κεύθω, tur pro Occulto, Abscondo, non dubito t eam obtinere possit, atque adeo alicubi t. Et vicissim quamvis simplici verbo n fuerit ea signif. quæ datur huic com- ω, quod nullum ejus exemplum in : minime dubium esse debet quin can- habere queat, et quidem non sine ve- um exemplo.

In caput. Amphiloch. Orat. de pœnit. ν κάτω ἐπικέφαλα ἐκ τῶν ὡρανῶν κατα- quo in Gl. : Ἐπὶ κεφαλῆς, Præceps. α. L. Diud.]

, τὸ, Capitatio, ut JCti vocant, Quod ur, Pensitatio et πρόσοδος σατραπική, αξιον dicitur. [Hæc ex Aristot. OEcon. ib. c. 14, p. 1348, 32] : Εἰ βούλοντο ν δοῦναι. Bud. [Apophthegm. Patrum Ἤθελεν ἀπαιτῆσαι ἐπικεφάλια τοὺς Ἐπ., φόρος, Tributum capitulare s. ang.] Utitur h. v. Cic. etiam Ad Att. nihil aliud nisi imperata ἐπικεφά- osse : possessiones omnium venditas. πικεφάλια, peri in penult. [V. Ἐπι- αλον.]

ὁ, ἡ, Capiti imponendus vel impo- tym. M. : Τιάρα, κόσμος ἐπικεφάλιος ιδυ.]

αι, Per summa capita, summatim 2, 40, 4 : Τῶν Ἀράτῳ διωκημένων

A ἐπικεφαλαιούμενοι ἀνηθροίσθησαν. Passivo Dio Cass. 52, 28 : Ἐπικεφαλαιωθέντα πάντα ἐσάπαξ ἀπαιτεῖσθαι, Summatim omnia postulari.]

[Ἐπικεφάλιον, τό. V. Ἐπικεφάλαιον.]

[Ἐπικεφάλιος. V. Ἐπικεφάλαιος.]

[Ἐπικέφαλον, τὸ, Caput. Athen. De mach. p. 6, 22 : Ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπικεφάλου καὶ τῆς κριοδόχης πήγνυται θωράκιον, pro quibus Vitruv. 10, 21 (15, 5 Schn.) : « Supra caput eorum qui continebant arietem. » Incerta signif. Hesych. : Ἐπικέφαλον, τὸ ἐπικεφάλιον.]

[Ἐπικειρίω, i. q. ἐπιχειρίω, forma præsentis ex perfecto eflicta ab Alexandrinis. Peyron Pap. gr. Mus. Taur. part. 2, p. 36, 7 : Τοῦ γὰρ σημαινομένου Ἰσιδώρου ἐπικειριοῦντος ζημιοπρακτήσειν ἡμᾶς. Hanr.]

[Ἐπικηδεία, ἡ, Funus. Etym. M. p. 326, 56 : Εἰς ἐπικηδείαν γὰρ ἐλέγοντο (elegi).]

Ἐπικήδειος, [ὁ, ἡ, nam ap. Liban. vol. 4, p. 588, 27, quod est τὴν ἐπικηδείαν πομπήν, leg. videtur ἐπικηδείων], Funebris, Ad funus pertinens : ἐπ. λόγος, Funebris oratio. [Philostr. V. Ap. 4, 45, p. 186 : Τῶν λόγων οἱ ἐπικήδειοι. Heliodor. 4, 8 : Ἐπιτύμβια καὶ ἐπικήδεια δάκρυα. Plut. Mor. p. 657, A : Ἡ θρηνωδία καὶ ὁ ἐπ. αὐλός.] Sic ἐπ. ᾠδή, Funebre carmen, Plato Leg. [7, p. 800, E.] Ap. Suid. legitur, ἐπικήδειον, ἐπιτάφιον, ἐπιθανάτιον. Et ἐπ. θρῆνος, addit Idem, ὁμοίως. [V. l. Diod. infra cit.] Eust. scribit [Od. p. 1673, 48] ἐπ. λόγον affinitatem habere cum eo, qui ἐπιτάφιος et μνηματίτης appellatur. Dixerat autem antea τὸν ἐπικήδειον esse ἔπαινον τοῦ τελευτήσαντος μετά τινος μετρίου σχετλιασμοῦ. Hoc præterea observandum est, a Suida ἐπ. θρῆνος poni, at Eust. ἐπικήδειον et θρῆνον ita distinguere, ut ἐπ. quidem sit ἔπαινος κτλ., ut paulo ante habes, at θρῆνος sit qui ᾄδεται παρ' αὐτῇ τῇ συμφορᾷ πρὸ ταφῆς καὶ μετὰ ταφήν, καὶ κατὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον τῆς κηδείας, ἀδόμενος ὑπὸ θεραπαινίδων καὶ τῶν σὺν αὐτῇς. [Dionys. A. rh. 6, 1, p. 259, 11 : Ἐπεί τοι καὶ τὰ ποιήματα μεστὰ τούτων, οἱ ἐπικήδειοι οὕτως ὀνομαζόμενοι, θρῆνοί τε ὡσαύτως.] At Serv. in Virg. Ecl. 5, [13] : Imo hæc in viridi nuper quæ cortice fagi Carmina descripsi, et modulans alterna notavi, Experiar, annotat quæ sequuntur : Significat autem cantaturum se ἐπικήδειον et ἐπιτάφιον. Nam ἐπ. est Quod dicitur cadavere nondum sepulto, ut, Extinctum nymphæ crudeli funere Daphnim Flebant : ἐπιτάφιον autem post completam sepulturam dicitur, ut, Daphnis ego in sylvis hinc usque ad sidera notus. [Plut. Mor. p. 103e, A : Ὁ τῷ Πινδάρῳ ποιήσας τὸ ἐπικήδειον· Pelop. c. 1, Niciæ c. 17. Vita Arati p. 270, D.] Porro in VV. LL. habetur ἐπικήδιος et ἐπικήδιον cum solo ι [ut in Gl. Ἐπικήδιον, Nænia, et ap. Diod. 17, 115, ubi ἐπικήδειον θρῆνον restitui, ut ap. Ælian. N. A. 5, 34 ex libris Jacobsius reposuit ἐπικήδειον μέλος], sed perperam, ut opinor; nam et ipse Eust. ubique cum ει scribit : qui etiam a κηδεύω deducens : Ἐκ δὲ τοῦ Κηδέω, inquit, et per pleon. τοῦ υ, Κηδεύω, est ὁ κηδεὸς, καὶ ὁ ἐπικήδειος δέ. Idem alibi, p. 1293, ut καθαρεύω καθάρειος, et ἐπιτηδεύω ἐπιτήδειος, sic κηδεύω κήδειος : unde ἐπικήδειος.

[Ἐπικηδεύω, Inhumo, Funero. V. Ἐπιτέγω. || Connubio jungo. Procop. De ædif. p. 56, D. : Γάμους ἀλλήλοις ἐπικηδεύουσι.]

[Ἐπικήδιον, Ἐπικήδιος, vitia scripturæ pro ἐπικήδειον, ἐπικήδειος, quod v.]

[Ἐπικηκάζω, Dedecoro. Hesych. : Ἐπεκήκατο, ἐπωνείδιστο, pro ἐπεκεκήκαστο. V. Κηκάζω. Eustathio Od. p. 1761, 27 : Τὸ ἐπικοκκάζειν ὕβρει ἢ κατά τινας ἐπικηκάζειν, Lobeck. ad Phryn. p. 452 restituebat ἐπικηκάζειν.]

Ἐπικήκαστος, ὁ, ἡ, Ridiculus, Infamis, VV. LL. [Eust. Od. p. 1402, 53 : Ὄθεν (a v. κηκάζω) ἐπικήκαστον τὸ ἐπονείδιστον καὶ καταγέλαστον.]

[Ἐπικήπιος, ὁ, ἡ.] Ἐπικήπιος αὔρη, Hortensis aura. [Nonn. Jo. cap. 19, 219.]

[Ἐπικηραίνω.] Ἐπικηρεύειν, Inimicari, VV. LL. ex Hesych., qui exp. ἐπιδυσμενεύεσθαι. [Ἐπικηραίνειν Kuster.]

Ἐπικήριος, i. q. ἐπίκηρος. Heraclitus ap. Lucian. [Vit. auct. c. 14] : Ἡγέομαι γάρ, ὦ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα πρήγματα ὀίζυρά, καὶ ἀκαρυώδεα, καὶ οὐδέν αὐτέων ὅ,τι μὴ ἐπικήριον.

Ἐπίκηρος, ὁ, ἡ, Fato lethifero obnoxius, Fatalibus morbis obnoxius : interdum etiam Caducus, Fluxus. Opponitur τῷ ἀκηράτῳ ab Aristot. De mundo [c. 2] : Αἰθέριον φύσιν ἄτρεπτον εἶναι καὶ ἀνετεροίωτον, τὴν δὲ ταύτης συνεχῆ, παθητὴν καὶ φθαρτὴν καὶ ἐπίκηρον· paulo ante vero dixerat, Τῶν ἄστρων οὐσίαν ἀκήρατόν τε καὶ θείαν εἶναι. [Dionys. A. R. 8, 60 : Οὐδὲ φύσεταί τις ἀπὸ θνητῶν καὶ ἐπικήρων σπερμάτων περὶ πάντα ἀγαθός.] Ap. Theophr. vero H. Pl. 6, 7, [3] ubi abrotonum esse dicit δύσριγον σφόδρα καὶ ὅλως ἐπ., exp. Acris injuriis obnoxium. Ἐπίκηρος ab eod. Theophr. opponitur τῷ ἰσχυρῷ, Robusto, Valido : 7, [5, 1] : Φιλόκοπρα δὲ τὰ χειμερινὰ οὐχ ἧττον τῶν θερινῶν, καὶ τὰ ἐπίκηρα τῶν ἰσχυρῶν. [C. Pl. 1, 20, 3 : Ἀσθενέστατον καὶ ἐπικηρότατον (olea)· et ib. 3, 22, 2. Ib. 4, 14, 4 : Πάντων ἐπικηρότατον ὁ πισὸς πρὸς τὰς ἐρυσίβας. Aristot. De gen. an. 3, 2 : Τὰ τῶν ὀρνέων (ova) ἐπικηρότερα.] Substantive autem capitur τὸ ἐπίκηρον, Plut. [Mor. p. 662, F] : Κατηγορεῖ δ' αὐτῶν καὶ ἡ βραχύτης τοῦ βίου τὸ ἐπίκηρον καὶ νοσῶδες, Lethifero fato et morbis obnoxia esse. In Axiocho [p. 367, B] : Εἶτα λαθὸν ὑπεισῆλθε τὸ γῆρας, εἰς ὃ πᾶν συῤῥεῖ τὸ τῆς φύσεως ἐπίκηρον καὶ δυσαλθές, Quicquid in natura vitiosum s. interitui obnoxium est. [Callim. Epigr. 62, 3 : Δακρύσας ἐπίκηρον ἴσν βίον, de nauta.] Ἐπικήρως, More eorum, qui fato lethifero et fatalibus morbis obnoxii sunt. Isocr. Busir. [p. 230, E] : Τῆς φιλοσοφίας ἐπ. διακειμένης καὶ φθονουμένης διὰ τοὺς τοιούτους τῶν λόγων. Philo De mundo [vol. 2, p. 616, 6] : Τὰ μὲν γὰρ ἐπ. τε ἐξ ἑαυτῶν ἔχει, καὶ δυναστεύεται πρὸς μυρίων, Natura sua fluxa sunt, Bud.

[Ἐπικηρόω, Cero, Cera oblino. Polyæn. 2, 20; Ἐς πτύχα ἀκήρωτον τὴν ἐπιστολὴν γράψας ἐπεκήρωσεν.]

[Ἐπικήρυγμα, τὸ, Prædicatio. Actt. Conc. t. 3, col. 829, 52 : Τὰ τούτων ἐπικηρύγματά τε καὶ θεσπίσματα. Hase.]

Ἐπικηρυκία, ἡ, Actus mittendi caduceatores sive legatos de pace aut fœdere. Dem. [p. 61, 23] : Διὰ τὴν πρὸς Λακεδαιμονίους ἡμῖν ἐπικηρυκίαν ἐχθρῶς σχήσουσι, i. e. διὰ τὸ ἡμᾶς ἐπικηρυκεύσασθαι πρὸς Λακεδαιμονίους. [Conf. Lex. rh. Bekk. Anecd. p. 243, 27. Dio Cass. 40, 5 : Ἦλθεν ἐξ ἐπικηρυκίας πρὸς τοὺς Ῥωμαίους. Polyb. 14, 2, 13 : Ἔτι μενούσης τῆς ὑπὲρ τῶν διαλύσεων ἐπικηρυκείας πρὸς ἀλλήλους. Plurali Diod. 5, 75. Suidas interpretatur etiam φυλία ἡ ἐκ τῶν πολεμίων.]

[Ἐπικηρύκευμα, τὸ, Legatio, Postulatio per legatos. Eur. Med. 738.]

[Ἐπικηρυκεύω act. per errorem his ponit gramm. Bekk. p. 141, 18; 153, 10, quum etiam in ex. Dionis quod citat priori l., scrib. sit ἐπεκηρυκεύσαντό τε pro -σαν τότε.]

Ἐπικηρυκεύομαι, idem [q. διακηρυκεύομαι, Per caduceatorem s. præconem pacem peto aut de pace ago], sed usitatius. [Aristoph. Thesm. 1163 : Ταῦτ' ἐπικηρυκεύομαι· 336 : Ἐπικηρυκεύεται Εὐριπίδῃ Μήδοις τ' ἐπὶ βλάβῃ τινί. Herodot. 1, 60 : Ἐπεκηρυκεύετο Πεισιστράτῳ, εἰ βούλοιτό οἱ τὴν θυγατέρα ἔχειν γυναῖκα ἐπὶ τῇ τυραννίδι· 6, 97 : Ταῦτα ἐπεκηρυκεύσατο τοῖσι Δηλίοισι.] Thuc. 3, [101] : Ἐπεκηρυκεύετο Εὐρύλοχος Λοκροῖς τοῖς Ὀζόλαις, De fœdere caduceatores mittebat, Cum illis de fœdere agebat per caduceatores. Id. [2, 64] : Καὶ Λακεδαιμονίοις μήτε ἐπικηρυκεύεσθε. [Plat. Menex. p. 243, B; Demosth. p. 888 extr.] Atque ut dicitur ἐπικηρυκεύομαί σοι, ita etiam ἐπικηρυκεύομαι πρὸς σέ, Demosth. [p. 472 extr.] : Ἀλλὰ πρὸς Λακεδαιμονίους ἐπικηρυκεύεσθαι. [Herodot. 9, 87.] Exp. autem ἐπικηρυκεύσασθαι alicubi διὰ κηρύκων σπονδὰς ποιήσασθαι, alicubi autem ἐπὶ συμβάσει καὶ σπονδαῖς κήρυκας διαπέμψασθαι. Dicitur etiam ἐπικηρυκεύομαι ὑπὲρ τούτου, Per caduceatores hoc peto, Caduceatores mitto ad obtinendam hanc rem. Paus. Messen. [8, 4] : Προϊούσης δὲ τῆς ἡμέρας, ὑπὲρ ἀναιρέσεως τῶν νεκρῶν ἐπικηρυκεύοντο. [Cum περὶ Diod. 14, 75 fin.] A Thuc. jungitur etiam infin., 8, [80] : Καὶ ἅμα καὶ τὸ Βυζάντιον ἐπεκηρυκεύετο αὐτοῖς ἀποστῆναι, pro Per legatos agebat cum illis de defectione. At 7, [49] addidit ὥστε : Ἐπικηρυκευόμενον πρὸς αὐτὸν ὥστε μὴ ἀπανίστασθαι. A Plut. ἐπικηρυκευσάμενοι et δεηθέντες copulantur, Thes. [c. 15] : Ἐπικηρυκευσάμενοι καὶ δεηθέντες ἐποιήσαντο συνθήκας. [Absolute Polyb. 21, 13, 1 : Ἦκε Μουσαῖος ἐπικηρυκευόμενος παρ' Ἀντιόχου.] || Ἐπικηρυκεύομαι, passiva signif. Plut. Themist. [c. 26] : Διακοσίων ἐπικηρυκευομένων [al. ἐπικεκηρυγμένων] αὐτῷ ταλάντων ὑπὸ τοῦ βασιλέως, Quum per legatum s. legatos promitterentur ei ducenta, talenta, ut quidam interpr.

[Ἐπικήρυκτος, ὁ, ἡ, Ἀσδρούβαν, ᾧ θάνατος ἐπικήρυκτος ἦν, Appian. Pun. c. 93, Quem proscripserant s. capitis damnaverant. V. Ἐπικηρύσσω.]

[Ἐπικήρυξις, εως, ἡ, Præmii per præconem propositio. Ulpian. ad Demosth. p. 347, 25 : Ἐπ. (ἐστιν), ὅταν πόλις ἐχθρὸν ἔχουσά τινα ἐπιβουλεύοντα αὐτῇ, καὶ βούλοιτο αὐτὸν ἀνελεῖν, χρήματα κηρύττει δώσειν τῷ ἀνελόντι αὐτόν· πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ ἰδιωτῶν τοῦτο ἐγίνετο. Latiori signif. Philo Belop. p. 98, C : Παρακαλέσας τοὺς στρατιώτας καὶ τὴν αὐτὴν ἐπικήρυξιν τῇ προτέρᾳ συντελέσας, de qua p. 97, A : Ἐπικηρύξας τῷ πρώτῳ ἀναβάντι ἐπὶ τὸ τεῖχος ... δώσειν τὰ καλῶς ἔχοντα χρήματα.]

[Ἐπικηρύσσω s.] Ἐπικηρύττω, Per præconem denuntio. Aristot. OEc. 2, [30] : Κήρυγμά τι ποιησάμενος ἐν ταῖς πόλεσιν ὧν ἦρχε, μηδένα μηδὲν ὅπλον κεκτῆσθαι ἐν τῇ εἰκίᾳ· εἰ δὲ μή, ἀποτίσειν ἀργύριον ὃ ἐπεκήρυξεν. Itidem ἐπικηρύττειν τὸ ἐπιτίμιον, Præconio vetare et mulctam minari si contra edictum fiat. Bud. Xen. Hell. 1, [1, 10] : Ἐπικηρυξέ τε ὃς ἂν ἁλίσκηται ἐς τὸ πέραν διαπλέων, θάνατον τὴν ζημίαν, Capitis pœnam præconis voce denuntiavit ei, qui in ulteriorem partem trajecisset. Frequens est ἐπικηρύττειν χρήματά τινι, pro Publico edicto in caput alicujus pecuniam constituere, h. e. Publico edicto proponere pecuniam alicui, qui eum occiderit : et quod Curt. dicit, Licitari caput alicujus. Dem. [p. 347, 25] : Διὰ ταῦτα, χρήματα αὐτῷ τοὺς Θηβαίους ἐπικεκηρυχέναι, Epropter Thebanos pecuniæ quandam summam edicto pronuntiasse ei dandam, qui ipsum interfecisset. Ubi intelligimus ἐπ' αὐτῷ φόνῳ. Sic Plut. [Pomp. c. 32] : Ἐκείνου ἀπαγορεύοντος καὶ χρήματα ἐπικηρύξαντος αὐτῷ, Supplicis et exulis preces rejiciente, insuperque caput ejus pecunia pronuntiata licente, Bud. Sic Herodot. [7, 214] : Ἐπεκήρυξαν ἐπὶ Κορυδάλῳ [Κορυδάλλῳ] ἀργύριον, Corydali caput pecunia licitati sunt. Ib. [213] : Ἐπεκηρύχθη ἀργύριον αὐτῷ ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων. [Additur vero etiam dat. pers. ejus cui præmium promittitur. Dio Cass. 56, 43 : Τῷ ζωγρήσαντι αὐτὸν πέντε καὶ εἴκοσι μυριάδας ἐπικηρῦξαι· et alibi.] Athen. 6, [p. 266, D] : Ἀμελόμενος αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν λαμβάνει παρὰ τῶν Χίων τὰ ἐπικηρυχθέντα χρήματα· paulo ante, Ἐκήρυξε γὰρ ἡ πόλις χρήματα δώσειν πολλὰ τῷ αὐτὸν λαβόντι ἢ τὴν κεφαλὴν κομίσαντι. Ibid. profugus ille dicit, Ἐπεὶ ἡ πόλις τῶν Χίων δίδωσι τῷ ἐμὲ ἀποκτείναντι χρήματα πολλά, καὶ ἐλευθερίαν ὑπισχνεῖται. [Cum infinit. Lysias p. 104 extr. : Ἐπικηρύττοντες τάλαντον ἀργυρίου δώσειν τῷ ἀπάγοντι. Pro quo in Exc. Peir. Dionis Cass. p. 71, 4 : Ὥστε ἐπικηρῦξαι, ἵνα ἄν τις ζῶντα ἀγάγῃ, χιλίους ... χρυσοῦς λάβῃ, quæ novitia structura est. || Aliter Polyb. 4, 26, 7 : Τὸ λάφυρον ἐπεκήρυξαν κατὰ τῶν Αἰτωλῶν, Terram Ætolorum prædandi potestatem publice iis qui vellent fecerunt, et ib. 36, 6. Sic fere Dio Cass. 78, 38 : Ἐκείνῳ πόλεμος ἐπεκηρύχθη. || Passivum de proscriptione frequens ap. eundem, ut 47, 12 : Ὡς καὶ ἐκεῖνος ἐπεκηρύχθη, Quum proscriberetur. 48, 17 : Ἐπεὶ ἐγὼ καὶ ἐπ' αὐτῷ ἐπεκεκηρυγμένον. Et de proscriptis, ἐπικεκηρυγμένοι fr. Peir. 137, 3, p. 57, 18; vel ἐπικηρυχθέντες, l. 37, 10 etc.] || Sufficio, Substituo. Gregor. : Ὅτι ἀκόντων ἡμῶν ἄλλον ἐπεκήρυξαν ἡμῖν ἐπίσκοπον. Bud. p. 465. [Pass. aliter Æsch. Sept. 634 : Πύργοις ἐπιμβὰς κἀπικηρυχθεὶς χθονὶ, Rex renunciatus terræ.]

[Ἐπικήρως. V. Ἐπίκηρος.]

[Ἐπικηφίσιοι, οἱ, Epicephisii. Eust. Il. p. 275, 21 : Οἱ παρὰ τὸν Κηφισὸν ποταμὸν Ἐπικηφίσιοι λέγονται, ὑπό δέ τινων Παραποτάμιοι. Rectius scribitur simplici σ. V. Κηφισός. Sic apud Steph. Byz., sed η pro ι posito : Ἐπικηφησία, δῆμος τῆς Οἰνηίδος φυλῆς. Ὁ δημότης Ἐπικηφήσιος· τὰ τοπικὰ Ἐπικηφησίαθεν ...]

Ἐπικίδνημι, Dissipo super, Dispergo et diffundo super. Pass. Ἐπικίδναμαι, Dissipor, Dispergor et diffundor super. Hom. Il. B, [850] : Ἀξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἴγλη [αἶαν], Dispergitur et diffunditur super terram, ἐπισκορπίζεται, s. ἐπικλύζει γαῖαν, Inundat terram : ut hoc verbum significet πλατυσμόν. Pro

autem scribi etiam αἰγὴν [αἶαν], annotat Eust.
oll. Rh. 2, 978 : Ἔνθεν δ' αἰπυτέρην ἐπικίδναται
γαῖαν (fons).] Item ἠὼς ἐπικίδναται, Quum su-
erra suum ruborem spargit et late diffundit. Il.
51] : Τοῦ δ' ἤτοι κλέος ἔσται ὅσον τ' ἐπικίδναται
Fama ipsius tam late percrebescet, quam au-
per orbem diffunditur. Ap. Herodot. vero [7,
orac. quodam : Ἀλλ' ἴτον ἐξ ἀδύτοιο, κακοῖς δ'
ατε θυμόν, ubi Valla sic, Ite sed ex adyto, at-
alis effundite mentem. Fortasse iis verbis Py-
onet ut ex adyto abeant, et mente dispiciant
cto possint occurrere malis imminentibus.
κίναιδισμα, τὸ, Cinædicum factum, dictum,
. Clem. Al. Pæd. 3, p. 270 : Καὶ τὸ πορνικὸν
εἰς ἀσέλγειαν διὰ ῥινῶν ἐπιφοροῦντες ἐπικιναί-
bi scrib. videtur κινδίδισμα. L. Dind.]
νδυνεύομαι, In periculo versor, In periculum
s sum : pro qua signif. ex Dem. [p. 915, 31]
Ἐπιμαρτυρόμενοι ὅτι τὰ χρήματα ἤδη ἐπικιν-
τῷ δανείσαντι. Bud. ἐπικινδυνεύεσθαι, sicut et
ύεσθαι, accipi ait pro Ex periculo peti. [Ari-
2, p. 313 : Ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἔμοιγε θαυμαστὸν
αίνεται τῆς ἐκείνου (Platonis) φιλοσοφίας, τὸ
ικῇ συγχωρεῖν ἐπικεκινδυνευκός, ἀλλ' ἔκκρισιν
νδρῶν καὶ τὰς φύσεις ἐξετάζεσθαι. Liber unus
ίνδυνος. L. D. Part. perf. pass. Basil. t. 2,
: Τί δ' ἐν λόγοις οὐ παρεπινοήθη νεώτερον καὶ
μένον; Periculosum. Hase.]
νος, ὁ, ἡ, Cum periculo conjunctus, Pe-
[Infestus. Herodot. 6, 86 : Ἐπικίνδυνός
τε ἡ Ἰωνίη· 7, 239 : Ἐπικίνδυνον ἦν μὴ
ato Leg. 5, p. 736, C : Δεινὴν καὶ ἐπικίν-
eip. 5, p. 467, D : Τῶν στρατειῶν ὅσαι μὴ
emosth. Epist. p. 1470, 13 : Φυγῆς ἐπι-
n. [Comm. 2, 5, 3 : Τοσούτους πόρους καὶ
ἐπικίνδυνον· 4, 6, 10 : Τὰ δεινὰ καὶ ἐπι-
5] : Εἰς τὰ ἐπικίνδυνα φέρεσθαι. Demosth.
Τῇ πόλει μὲν ἀσφαλὲς τὸ τὰ αὐτῆς πράτ-
πικίνδυνον. [Cum inf. etiam 1452, 20.]
[5, 10] : Ὁρᾶτε μὴ πρὸς τὸ νῦν ἀνόσιον,
ν ἐπικίνδυνον ᾖ, Periculosum sit s. Peri-
[Ead. constr. Xen. Anab. 7, 7, 54.] At ἐν
periculo, οὐκ ἀκινδύνως. Thuc. 1, [137] :
σφαλεῖ μὲν ἐμοὶ, ἐκείνῳ δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ
δη ἐγίγνετο, Mihi quidem tuto, at illi
ulo licebat redire. [Quod de loco di-
eu. Hipp. 4, 5 : Ἦν δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ
c enim scr. videtur pro ἐπικινδύνων.
t. c. 20, p. 60 : Ἐν ἐπικινδύνοις. Com-
Xen. Hier. 4, 7 : Ἐπικινδυνότερα κα-
bsolute Anab. 1, 3, 19. Thuc. 4, 92.]
Periculose, Cum periculo, Non sine
. 3, [37] : Ὅ,τι ἂν ἢ λόγῳ πεισθέντες
ε, ἢ οἴκτῳ ἐνδῶτε, οὐκ ἐπ. ἡγεῖσθε ἐς
ν τῶν ξυμμάχων χάριν μαλακίζεσθαι,
atiam, sed in vestrum ipsorum pe-
ro ipsorum periculo, schol. [Soph.
fr. Scyr. ap. Sext. Adv. grammat.
Comm. 2, 3, 2.]
ὁ, ἡ, i. q. ἐπικίνδυνος. Schol. Soph.
νώδη τινὰ φθέγγεσθαι. Mich. Psell.
λοῦν ἐπικινδυνώδη.]
Ἐπικίνδυνος.]
veo. Iambl. V. Pyth. 3, 17, p. 46
έδιόν τινα βωμὸν πλάσαντες, ἐπικι-
ν ἀκροδρύων. Ἐπινήσαντες recte,
ἐπινηκήσαντες margo cod. Span-
αντες Kiessl. || Pass. Esdr. 3,
εκινοῦντο ἐπὶ τῷ ῥήματι κυρίου,
rinam amant et venerantur, aut
Syrus, Qui cupiditate flagra-
|| Med. Gesticulor ad. Epi-
ελᾶν τινι ἢ ἐπιπολὺ ἐπικινεῖσθαι...

dmotio, Accessio. Procl. Hypo-

fere signif. qua med. Ἐπικινοῦ-
e alibi ἐγκίνυμαι, quod v., po-
de equo Troj. dicens : Δειρὴν δὲ
ίτην αὐχένος ὑψηλοῖο καθήρμοσεν

A (Epeus), ὡς ἐτεόν περ κινυμένην, λάσιον δὲ κάρη καὶ εὔτριχον οὐρὴν, οὔατα δ' ὀφθαλμούς τε διειδέας, ἄλλα τε πάντα, οἷς ἐπικίνυται ἵππος, Quibus movetur, i. e. Quæ movet. ῐῠ]

['Επικίρνημι, Admisceo, Tempero. Heraclit. Alleg. Hom. p. 456 (117 Schow.) : Ἔθος τοῖς πολλοῖς (vinum) ἐπικιρνάναι θαλαττίῳ ὕδατι. Herodot. 1, 51 : Ἐπικίρναται ὑπὸ Δελφῶν Θεοφανίοισι (crater argenteus templi Delphici).]

['Επικιχλίδες, αἱ, Epicichlides, carmen epicum Homero ascribi solitum. Exc. Athenæi 2, p. 65, A : Ὅτι τὸ εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενον ἐπύλλιον, ἐπιγραφόμενον δὲ Ἐπ., ἔτυχε ταύτης τῆς προσηγορίας διὰ τὸ τὸν Ὅμηρον ᾄδοντα αὐτὸ τοῖς παισὶ κίχλας δῶρον λαμβάνειν ἱστορεῖ Μέναιχμος ἐν τῷ περὶ τεχνιτῶν. Argumenti amatorii fuisse tradit 14, p. 639, A. Memorant etiam Ps.-Herodot. Vit. Hom. c. 24, Suidas v. Ὅμηρος p. 2668, C, Jo. Tzetza in Iliade alleg. explicata ap. Bentl. Epist. ad Mill. p. 63.]

['Επικιχράδας, ὁ Ζεὺς ἐν Κῷ, Hesych.]

B ['Επικλαγγάνω. V. voc. seq.]

Ἐπικλάζω, Inflecto, Infringo, VV. LL. [Perperam pro Ἐπικλάω. Diversum ab hoc est Ἐπικλάζω, Acclamo, Adstrepo, Oppian. Hal. 5, 295 : Οἱ δὲ μέγαν νίκης παιήονα κυδαίνοντες, εἰρεσίῃ σπέρχοντες ἐπικλάζουσι θαλάσσῃ, ὀξὺν ἐπειγομέναις ἐλάταις νόμον ἀείδοντες. Sed ubi ἐπικλώζουσι liber unus cum interpr. κελαδοῦσι. Greg. Nyss. vol. 1, p. 167, B : Οἱ τῶν ἱππικῶν ἀγώνων φιλοθεάμονες ... ἐπικλάζοντες ἅμα τοῖς ἵπποις. Divise Pind. Pyth. 4, 23 : Αἴσιον ἐπί οἱ ... Ζεὺς πατὴρ ἔκλαγξε βροντάν. Et secundum conj. edd. Manetho 6, 50 : Μητέρος ἄγχι ποδοῖιν ἐπ' ὀξέα κεκληγυίης, ubi libri ἐς. (Quæ tempora referri licet etiam ad Ἐπικλαγγάνω, de quo themate v. in simplici et v. Ἐπανακλαγγάνω.) Ap. Adamant. Physiogn. 2, 39, p. 440 : Φωνὴ λεπτὴ, ἐπικλάζουσα, scrib. ἐπικράζουσα, ut est ap. Polem. 2, 9, p. 290 : Κράζει λιγυρά.]

Ἐπικλαίω [s. Att. Ἐπικλάω], κλαύσομαι, Fleo super, Defleo; simpl. Fleo. [Nonn. Dion. 30, 114 : Δαιτύμονας ποίησεν ἀήθεα δάκρυα λείβειν, ψευδαλέου Φαέ-
C θοντος ἐπικλαίοντας ὀλέθρῳ. Absolute Tryphiod. 484 : Δάκρυσι λαθριδίοισιν ἐπικλαύσαντες. Et forma Att. Aristoph. Thesm. 1063 : Σὲ μὲν ... κλάειν ἐλεινῶς. — Σὲ δ' ἐπικλάειν ὕστερον. || Med. Ἐπικλαίομαι schol. Guelf. Eur. Hec. 211, ut poeticum, comparat cum μετακλαίομαι et similibus compositis. L. Dind.]

['Επίκλασις, εως, ἡ, Infractio. Nemes. De nat. h. p. 154 : Καὶ τὸ πῦρ δὲ κατὰ μὲν τὴν θερμότητα συνάπτεται τῷ ἀέρι πρὸ αὐτοῦ ὄντι, κατὰ δὲ τὴν ξηρότητα τῇ γῇ κατ' ἐπίκλασιν καὶ ἐπιστροφὴν τὴν πρὸς τὸ ἄκρον· οὕτω δὲ καὶ ἡ γῆ κατὰ μὲν τὸ ψυχρὸν τῷ ὕδατι, κατὰ δὲ τὸ ξηρὸν τῷ πυρὶ κατ' ἐπίκλασιν. L. Dind.]

['Επίκλασμα, τὸ, Infractio, Gl.]

Ἐπίκλαυτος, ὁ, ἡ, Flebilis, Lamentabilis. Aristoph. [Ran. 682] : Ἐπὶ βάρβαρον ἑζομένη πέταλον κελαδεῖ δ' ἐπίκλαυτον ἀηδόνιον νόμον, i. e. γοερὸν, θρηνητικὸν, Suid. [Forma Ἐπίκλαυστος ead. signif. Eust. Op. p. 314, 69.]

Ἐπικλάω, Frango, Flecto : metaph. plerumque pro Animum alicujus frango et flecto. Plut. Pericle [c. 37 fin.] : Ἡ παροῦσα δυστυχία τῷ Περικλεῖ περὶ τὸν οἶκον,
D ἐπέκλασε τοὺς Ἀθηναίους. [Oth. c. 15.] Joseph. : Μὴ καὶ πρὸς ὀλοφυρμὸν τραπόμενοι τοὺς στρατιώτας ἐπικλάσωσι, Ad misericordiam commoveant, Suid. [Εἰς οἶκτον ἐπικλάσαι, Ælian. N. A. 10, 36.] Pass. quoque in ea signif. frequens est. Thuc. 4, [37] : Εἴπως τοῦ κηρύγματος ἀκούσαντες ἐπικλασθεῖεν τῇ γνώμῃ τὰ ὅπλα παραδοῦναι, καὶ ἡσσηθεῖεν τοῦ παρόντος δεινοῦ, Animus ipsorum frangeretur et flecteretur. Id. 3, [59] : Φείσασθαι δὲ καὶ ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ οἶκτον σώφρονα λαβόντας. Ib. [67] : Καὶ μὴ παλαιὰς ἀρετὰς ... ἀκούοντες ἐπικλασθῆτε, i. e. χαυνωθῆτε, schol., sicut et in præcedentibus Il. Item Plut. : Τὴν δ' αἰτίαν γνοὺς ἐρωτικὴν οὖσαν, ἐπεκλάσθη, καὶ συνεχώρησε θάψαι τὸν νεκρὸν, Animus ejus fractus est, i. e. Flexus, Mitigatus, Bud. [Conf. Anton. c. 40. Coriol. c. 36 : Ἐπικλασθέντα τηλικαύταις ἀνάγκαις.] Ap. Eund. : Τούτοις ἐπικλασθεὶς ὁ Καῖσαρ. Id. Cam. : Ἐπικλασθεὶς πρὸς τὴν ὄψιν. Hesych. quoque ἐπικλασθῆναι exp. συμπαθῆσαι, ἐλεῆσαι. [Plut. Mor. p. 397, B : Ὁ δὲ Πίνδαρος ἀκοῦσαί φησι τοῦ θεοῦ τὸν Κάδμον οὐ μουσικὰν ὀρθὰν, οὐχ ἡδεῖαν, οὐδὲ τρυφερὰν οὐδὲ

ἐπικεκλασμένην τοῖς μέλεσιν. Lucian. Demon. c. 12 : Τῶν μελῶν τὸ ἐπικεκλασμένον σφόδρα.] || Reflecto, Flecto. Lucian. [D. deor. 11, 2] : Ἡ δεξιὰ δὲ περὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη, ἐπιπρέπει τῷ προσώπῳ περικειμένη, in descriptione habitus Endymionis. Bud. [Rhet. præc. c. 11 : Ἐπικεκλασμένον τὸν αὐχένα, γυναικεῖον τὸ βλέμμα.]

Ἐπικλεής, ὁ, ἡ, Gloriosus, Celeber, unde superl. ἐπικλεέστατος, Celeberrimus. VV. LL. [Apoll. Rh. 4, 1472 : Ἐπικλεὲς ἄστυ. Inscr. ap. Bœckh. vol 2, n. 2613, p. 436 : Πραξαγόρας δ' ὄνομ' ἴσχον ἐπικλεές. Hemsterh. : « An ita legendum ap. Heracl. Hol. c. 31, 2 : Καὶ ἡ κόρη ὑπὲρ ἧς αὐτὸς εἰσῆλθε, ἐπὶ κλέος ἐγένετο. » Ita Coraes. || De accus. Ἐπικλέα diversa signif. Cognominati posito v. in Ἐπικλής.]

[Ἐπικλείδας, ὁ, Epiclidas, Leonidæ f., rex Spartæ, Pausan. 2, 9, 1 et 3.]

[Ἐπικλείδια, τὰ, sec. Hesychium ἑορτὴ Δήμητρος Ἀθήνησι.]

Ἐπικλείω, Occludo. Aristoph. Pac. [101] : Καὶ τοὺς πρωκτοὺς ἐπικλείειν. [Theophr. De igni 25 : Τὴν ἀρχὴν ἐπικλείει καὶ καταλαμβάνει (acetum infusum). De janua Photius s. Antiatt. Bekk. p. 111, 32 : Προσθεῖναι τὰς θύρας, ἀντὶ τοῦ ἐπικλεῖσαι. Æneas Tact. c. 20, p. 60 : Ἐπικλειομένων τῶν πυλῶν. Xenoph. Eq. 12, 6 : Πτέρυγες (loricæ) ἀναπτύσσονται ... ἐπικλείονται. Ammon. De diff. p. 30 : Βλέφαρά ἐστιν αὐτὰ τὰ ἐπικλειόμενα δέρματα. Conf. Poll. 2, 67. Medio Nicetas Man. Comn. 2, p. 53, A : Τὰς πύλας ἐπικλεισάμενοι. || Forma epica Ἐπικληΐω Tryphiod. 200 : Ἐπεκλήϊσε θύρην. ῑ]

Ἐπικλείω, Celebro, etc. ut κλείω. [Hom. Od. A, 351 : Τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἀνθρωποι ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται. Apoll. Rh. 1, 18 : Νῆα μὲν οὖν οἱ πρόσθεν ἐπικλείουσ' ἀοιδοὶ Ἄργον ... καμέειν.] Item Perhibeo, Dico. Et Nomino, Appello. Arat. [92] : Τόν ῥ' ἄνδρες ἐπικλείουσι βοώτην. [Apollon. Rh. 2, 1156 : Ἐμὲ δ' αὐτὸν ἐπικλείοιτέ κεν Ἄργον· 4, 571, 1599.] Et pro Invoco. Apoll. Arg. 2, [700] : Ἐπικλείοντες ἑῶιον Ἀπόλλωνα. [3, 553 : Κυθέρειαν ἐπικλείοντες ἀμύνειν. || Forma Ἐπικλίω in Orac. Sib. 8, p. 789, 5 : Τούνεκ' ἄρ' ἡμεῖς καὶ ὅσοις Χριστοῖο γενέθλης οὐρανίης πεφυῶτες ἐπικλιόμεσθα σύναιμοι.]

[Ἐπικλέπτω. Hesych. : Ἐπικλέπτοιτο, ἐπιθυμοίη. Conferunt interpretes ejusdem gll. in Ἐγκλαπῖς memoratas, et : Κλέπει, ἐπιθυμεῖ· Κλέπτεσθαι, ἐπιθυμεῖν, et similes.]

[Ἐπικλέω. V. Ἐπικλείω.]

[Ἐπίκλη, ἡ, ἐπίκλησις παρὰ Ἀττικοῖς, Ἐπίκλη, ἐπωνυμία, Hesych. Ad hoc voc. referri solet adverbialiter positum Ἐπίκλην, quod v. Substantivo, præter Plat. in eod. citandum, uti videtur scriptor epigr. Anth. Pal. App. 239, 6 : Δῶρον Ἀπόλλωνος θεῖον ἔχων ἐπίκλην, i. e. Apollodori nomen habens, quod Meleager ib. 4, 1, 24 dicit : Ὅς Διὸς ἐκ κούρων ἔσχεν ἐπωνυμίην. De forma voc. v. Hemsterh. ad Thom. p. 127.]

[Ἐπικλήδην. V. Ἐπίκλην.]

[Ἐπικληδὼν in gl. Hesychii Ἐπικλεσπιδόνα, ἐπικληδόνα, divisim scr. videtur cum Kustero : Ἐπὶ κληδόνα vel κληδόνα, ἐπὶ κληδόνα.]

[Ἐπικλήζω, Voco, Cognomino. Appian. Syr. c. 17 : Ἔχει δὲ ὁ τόπος θερμῶν ὑδάτων πηγάς, καὶ Θερμοπύλαι ἀπὸ τοῦδ' ἐπικληίζονται. Ubi scrib. ἐπικλήζονται. V. Κλήζω.]

[Ἐπικληΐω. V. Ἐπικλείω.]

Ἐπίκλημα, τὸ, Criminis objectio, Criminatio, Crimen quod objicitur, ἔγκλημα. Xen. OEc. [11, 4] : Ἦν ἐν πολλῇ ἀθυμίᾳ τῷ ἐπικλήματι τούτῳ. Sic Agath. ap. Suidam : Εὐπρεπέστατα ᾤοντο ἀποστῆσασθαι τὸ ἐπ. Idem : Καὶ ἄλλα τινὰ ἐπικλήματα ἐπέφερε Τραϊανῷ. Ap. Soph. ἐπίκλημα esse κατηγορίαν, scribit Eust. p. 1053. [OEd. T. 227, 529. Eurip. Or. 570 ; Ælian. V. H. 3, 15 ; Dio Cass. fr. Ursin. 140, p. 58, 54. || Cognomen. Etym. M. p. 360, 46 : Ἐπ., ἐπωνυμίαν. Ita nonnulli ceperunt Xen. l. c., ubi antecesserat : Ἥνις καλοῦμαι.]

Ἐπίκλην, adv. positum ap. Homeri posteros, significat Cognomento, ut, Ἑρμογένης Ταρσεὺς ὁ ἐπίκλην ξυστήρ, Suid. [Dio Cass. 75, 16 : Ἐς τὸν τοῦ Αὐγούστου ἐπίκλην λιμένα.] Eust. ex ἐπίκλησιν factum tradit, p. 1053. Idem tamen p. 1255, non ex ἐπίκλησιν, sed ex Ἐπικλήδην [quod legitur ap. Oppian. Cyn. 1, 471 ; 4, 241, Hal. 1, 776], dicto ead. forma, qua ὀνομακλήδην, hoc adverbium συγκοπὴν tradit. Ex Plat. Timæo citatur hic l. [de quo v. in Ἐπίκλη], in quo ἐπίκλην constructionem accusativi ἐπίκλησιν habet : Ἄστρα ἐπίκλην ἔχοντα πλάνητες [πλανητὰ libri meliores. Deteriores autem ἐπίκλησιν, ut plerique Critiæ p. 114, B : Ὅπερ ἦν ἐπίκλην, ταύτῃ (terræ) ὄνομα παράσχοι. Ib. p. 58, D : Ἐπαίθηρ καλούμενος· 66, B : Ζώμωσιν ἐπ. λεχθῆναι· Soph. p. 221, C : Τὸ περὶ τὴν κάτωθεν ἄνω πλανὴν ... ἡ νῦν ἀσπαλιευτικὴ ... ἐπ. γέγονεν. Cum genit. Phileb. p. 48, C : Ἔστι δὴ πονηρία μέν τις τὸ κεφάλαιον, ἕξεώς τινος ἐπ. λεγομένη.] || Ap. Appian. nove in Parth. [p. 23] : Καὶ Κράσσος ὁ Μάρκος ἐπίκλην, Crassus prænomine Marcus. Bud. [Nomine, ut contrarium sit rei veræ. V. l. Apollod. in Ἐπίκλησις citandum.]

[Ἐπικληρικὸς, ἡ, ὁν, Ad ἐπίκληρον, quod v., pertinens. Dionys. Dinarch. c. 12, p. 662, 11 : Ἐπικληρικὸς (λόγος Dinarchi) ὑπὲρ τῆς Ἰοφῶντος θυγατρός.]

Ἐπικληρῖτις, ιδος, ἡ, i. q. ἐπίκληρος, seu, ut Harpocr. exp., ἡ ἐπὶ παντὶ τῷ κλήρῳ ὀφρανὴ καταλελειμμένη, μὴ ὄντος αὐτῇ ἀδελφοῦ· subjungens aliquanto post, Ὁ δὲ Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Αυσίβιον τὴν ἐπίκληρον, ἐπικληρῖτιν κέκληκεν. [Thom. M. p. 345.] Poll. vero [3, 33] ex eod. Isæo et præterea ex Solone citat Ἐπικληρῖτις, quod ipse quoque i. esse dicit q. ἐπίκληρος. Hoc autem voc., quum nec ap. Hesych. nec Suidam reperiatur, mendosum videri potest, atque ex Harpocr. pro eo reponendum esse ἐπικληρῖτις. [Ita cod.]

[Ἐπικληροδοτῶ, Theod. Prodr. Tetrast. in Josue p. 64 med. ed. Souvigny. Boiss.]

Ἐπίκληρος, ὁ [masc. delet HSt. Ms. Vind. Thomas M. p. 345 : Ἐπίκληρος καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ, ὁ ἐπὶ πάσῃ τῇ πατρικῇ περιουσίᾳ κληρονόμος καταλελειμμένος παῖς. Nullum tamen masc. ex. affertur], ἡ, Ad quam universa hæreditas pertinet, Quæ nullos habet cohæredes : de femina, quæ vel adhuc virgo est, necdum elocata, vel elocata quidem, sed ita ut sit spes universam hæreditatem ei cessuram, οὐ μόνον ἡ ἐκδοθεῖσά τινι πρὸς γάμον, ἀλλὰ καὶ ἡ παρὰ τῷ πατρὶ μὲν ἔτι οὖσα, ἐλπιζομένη δὲ καθήκειν αὐτῇ πᾶσαν τὴν πατρῴαν οὐσίαν, quæ μάνδα quoque a nonnullis, ab aliis πατρῶιχος vocabatur, ut Eust. [Il. p. 674, 28] tradit. Alibi vero [p. 675, 52] ἐπίκληρον esse dicit θυγατέρα γεγαμημένην τινὶ ἐπὶ ὅλῃ τῇ τοῦ πατρὸς οὐσίᾳ, Quæ elocatur alicui cum universo patrimonio ; et dici ad differentiam τῆς ἐπιπροίκου, Quæ cum certa aliqua dote in matrimonium alicui collocatur. Sic Aristoph. quoque schol. [Av. 1652] docet ἐπίκληρον esse Quæ nullos fratres sororesve habeat συγκληρονόμους, sed sit μονοκληρονόμος. [Sed v. quæ paullo inferius ex schol. Aristoph. et Eust. afferentur. Nec memorat schol. loco hic citato sorores, sed tantum fratres.] Idem alibi [Vesp. 581] scribit, ἐπίκληρον, quæ suo tempore diceretur κληρονόμος, vocatam fuisse Filiam, quæ orba patre et matre, fratribusque carens, paternis bonis succedebat : ita vero dici etiam Eam quæ quidem nupserit, sed ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ ὅλῃ καταλελειμμένη : alio autem nomine τὴν ἐπίκληρον vocari ἐπιπταματίδα [ἐπιπαματίδα Venet.] et πατρῶιχον, quae iisd. verbis a Suida [et schol. ad Plat. Leg. l. infr. cit.] referuntur. Similiter et Bud. ἐπίκληρον annotat dici vel Virginem, vel Mulierem, quæ utroque parente orbata sit, nullo fratre superstite, cui successio opima una aut altera pluresve obvenerunt. Poll. [3, 33] dicit esse τὴν ἐπὶ [παντὶ] τῷ κλήρῳ μόνην τρεφομένην θυγατέρα, εἴτε περίεστιν ὁ πατὴρ, εἴτε ἀπέβω· quam πατρῶιχον quoque vocari, ab Isæo autem et Solone περικληρῖτιν [ἐπικληρῖτιν]. Sunt vero et qui ἐπίκληρον interpr. Dotalem, ex Virg. Æn. 11, [369], Et si ad dotalis regia cordi est, nempe Lavinia filia regis, cui quum filius fato divum prolesque virilis Nulla esset, primaque oriens erepta juventa esset, Sola domus et tantas servabat filia sedes. Sed ibi Virg. Dotalem regiam dicit pro Regno dotali, i. e. quod dotis loco filiæ et genero cedebat. [Interpr. Dotalis refutat etiam Salmas. De modo usur. p. 166-7.] Aristoph. Vesp. [583] : Κἂν ἀποθνήσκων ὁ πατὴρ τῳ δῷ κατολιπὼν [καταλείπων] παῖδ' ἐπίκληρον. [Plato Leg. 1, p. 63

: Περὶ τῶν κλήρων καὶ ἐπικλήρων.] Dem. [p. 940, A
]: Τῷ ἄρχοντι τῶν ἐπικλήρων καὶ τῶν ὀρφανῶν προσ-
κατα ἐπιμελεῖσθαι. Menander ap. Gellium 2, 24 :
ω δ' ἐπίκληρον Ἀσμίκ [Ἀσμίκ]· quod ipse Locu-
dem uxorem dicit. Sed ἐπίκληρος strictius accipi-
ut ex supra dictis patet. De quarum ἐπικλήρων
rbia ap. eund. Comicum mentio fit, quum de
Lamia dicit eam esse κυρίαν τῆς οὐσίας καὶ τῶν
ν : sicut Aristot. Eth. 8, [10] scribit : Ἐνίστε δὲ
σιν αἱ γυναῖκες ἐπίκληροι οὖσαι, Dominantur,
ob locuples patrimonium. [Idem Menander (ut
eum Alexis) fabulam Ἐπίκληρον scripserat, cujus
ap. Meinek. p. 60. Habitum scenicum τῶν ἐπι-
describit Poll. 4, 120.] Plut. Sol. [c. 20] : Οἱ
των ὅταν λαμβάνοντες ἐπικλήρους. Aristot. Polit.
Ἐπικλήρων πολλῶν γινομένων, καὶ διὰ τὸ προῖκας
μεγάλας. Isæus [p. 80, 3]: Ἡ μήτηρ ἡ ἐμὴ ἐν
cte Bekkerus, ut est p. 82, 1 : Πῶς οὐκ ἐπ. ἦν
ους τοὺς χρήσασιν ἡ ἐμὴ μήτηρ; Et sic scriptum
ve Reisk. p. 554] παντὶ τῷ οἴκῳ ἐπ. ἐγένετο, Ad
meam omnis ejus familiæ pecunia patrimo- B
e delata sunt, vel Hæreditas universa lege et
nbvenit, Ei bona universa obtigerunt, ut
erpr. Ἐπίκληρον puellam vel mulierem jus
idem Bud. tradit, et ex Isæo [p. 80, 4] ac
1056, 13; Pseudo-Dem. p. 1135, 25] con-
emplis, p. 92 sq., agnato proximo cogna-
ti vindicare, tanquam sibi civili jure do-
ude Poll. quoque [l. c.] scribit ἐπίδικον dici
ὑπὲρ ἧς ἀμφισβητοῦσιν ἀλλήλοις, ὡς μᾶλλον
τῆς ἀγχιστείας καθηκούσης· ut ἐπίδικος sit
cujus quis nuptias petit, ut proximo co-
gradu ad se pertinentes. Sic Harpocr. quo-
κως δέ, inquit, ἡ ἀμφισβητουμένη ἐπίκληρος
τὴν γαμηθῆναι· quas ἀπορουμένας κόρας, ut
post addit, ἐξεδίδοσαν οἱ ἀγχιστα γένους,
παιδιδόντες. Et λαχεῖν τῆς ἐπικλήρου, Petere
ἣν ἐπίκληρον, tanquam ad se ejus conju-
em sit vel testamento vel cognatione,
Στεφ. p. 145 [1136, 4] : ἐπίκληροι enim ce-
mo cognato, ut ex Iseo intelligimus, p. C
cit.] quam vide. Bud. Quæ res seditiones
dit, quemadmodum Aristot. Polit. 5, 4,
Πιτυλήνην ἐξ ἐπικλήρων στάσεως γενομένης.
Καὶ ἐν Φωκαεῦσιν ἐξ ἐπικλήρου στάσεως γενο-
μένης τὸν Μνήσωνος πατέρα, καὶ Εὐθυκράτη
Fuit vero et ἐπίκληρος νόμος Athenis, ut
cujus verba sunt : Ἐπίκληρος· Νόμος ἦν
Ubi Ἐπίκληρος est lemma et gen. fem.
t errorem HStephani etiam Hemst. ad
, qua lege, si legitima et germana filia
urius, spurius ille paternis bonis suc-
r. Unde aliquando controversiæ orie-
oror fratrem spurium esse contende-
se unam universum patrimonium
Hinc est, quod Aristoph. Av. [1652]
ποτε Ἐπίκληρον εἶναι τὴν Ἀθηναίαν
πατέρ', ὄντων ἀδελφῶν γνησίων; Quo-
hæreditas cedat, quæ germanos et
atres habeat? Ἐπίκληροι vocantur
, κἂν πλείους, Etiamsi duæ sint aut D
Aristoph. schol. [Vesp. 581] docet
, 29]. Quod si vero, inquit Bud.,
modi puellæ, eodem jure erant, eo-
nsebantur. || Ἐπίκληροι dicebanorbæ, egentes, dotemque nullam
s lex erat hæc Athenis [ap. Dem.
κλήρων ὅσαι τὸ θητικὸν τελοῦσιν,
ν ὁ ἐγγύτατα γένους, ἐκδιδότω, ἐπι-
ομεδίμνους, πεντακοσίας δραχμάς· ὁ
· ὁ δὲ ζευγίτης [ζυγίτης], ἑκατὸν
n autem, quæ inter opifices cen-
te censæ sunt, qui genere proxi-
uxorem habere malit, puellam
; et si quidem ipse quingentis
st, quingentas drachmas dotis
census est, trecentas: quod si
garius, centum et quinquaginta.
em. p. 117. [Conf. Diod. 12, 18.]
udæum hic reprehendant, quod

ἐπίκληρον esse velit etiam Virginem sine dote, quam Indotatam Terentius [Ad. 4, 7, 11], et Dote cassam ac Illocabilem vocat Plautus [Aul. 2, 2, 14;] : atque hanc non ἐπίκληρον, sed Θῆσσαν dici contendunt, afferentes hunc Pollucis l., quem subjungit iis verbis, quæ paulo ante ex eo de ἐπίδικος ἐπίκληρος citavi : Ἡ μέντοι κλῆρον οὐκ ἔχουσα πατρῷον, Θῆσσα καλεῖται, ἣν ὁ ἀγχιστεὺς ἐκδίδωσιν, ἂν ἑτέρα συνοικῇ, ἢ πάντως γαμεῖ. Sed si hunc l. Pollucis conferas cum verbis legis a Bud. citatis, Θῆσσα, quam hic Poll. vocat, et τῶν ἐπικλήρων ἡ τὸ θητικὸν τελοῦσα, eædem sunt. [Figurate Lysias p. 169, 28 : Ὁ μὲν ὥσπερ ἐπικλήρου τῆς συμφορᾶς οὔσης ἀμφισβητήσων ἥκει· ubi v. Markland. Quo referri videtur gl. Lex. rh. Bekk. An. p. 253, 5 : Ἐπικλήρου, ἐπιφθόνου καὶ δοκούσης διαφέρειν. || Præter constructionem cum præp. ἐπὶ dativo juncta, de qua supra, notanda altera sine præp. ap. Dionys. A. R. 1, 70 : Ὅτι μητρὸς ἦν ὁ Σιλούιος ἐπικλήρου τῇ ἀρχῇ, ubi genit. τῆς ἀρχῆς desiderabat Reisk. p. 613, qui est ap. Plut. Cleom. c. 1 : Ἦν γὰρ οὐσίας μεγάλης ἐπίκληρος.]

Ἐπικληρόω, Sorte tribuo s. attribuo. Et pass. Ἐπικληροῦμαι, Sorte tribuor s. attribuor. Plato Legg. 6, p. 259 [760, B] : Φυλὴ δὲ μία τῷ μορίῳ ἑκάστῳ ἐπικληρωθεῖσα. Affertur et pro Sorte allego, ex Demosth. [p. 519, 1] : Παρούσης δὲ τῆς ἐκλεηπίας, ἐν ᾗ τὸν ἄρχοντα ἐπικληροῦν ὁ νόμος τοῖς χοροῖς τοὺς αὐλητὰς κελεύει. Hic ἐπικληροῦν quasi Allegere dixit, inquit Bud. [Id. p. 183, 21 : Ταῖς μεγάλαις ἐπικληρῶσαι συμμορίαις μέρος ἐν ἑκάστῃ. Et sine dat. 184, 6 et 9. Pass. 978, 8 : Ἤδη τῶν δικαστηρίων ἐπικεκληρωμένων. V. Ἐπικληρωτός. Aliter Dio Cass. 37, 50 : Τὸ ἔθνος, ὃ ἐπεκεκλήρωτο, Provinciam quam sortitus erat. Id. act. 41, 35 : Ἐπεκλήρωσεν αὐτοὺς ἐπὶ θανάτῳ, de decimatione. L. D. Marm. Oxon. p. 10 : Ἐπεκληρωσάτωσαν οἱ ἐξετασταὶ εἰς τὰς φυλὰς τὰ ἀνενεχθέντα ὀνόματα. Schneid. Cum infinit. Callim. Dian. 23 : Ἵεί με Μοῖραι γινομένην τὸ πρῶτον ἐπικλήρωσαν ἀρήγειν.]

Ἐπικλήρωσις, εως, ἡ, Attributio quæ fit sorte, aut Actio allegendi sorte.

[Ἐπικληρωτός, ὁ, Sorte datus. Lex. rh. Bekk. An. p. 260, 23 : Ἐπικληρωτὸν δικαστήριον, ἐν ᾧ οἱ λαγχάνοντες δικάζουσι κτλ. V. Ἐπικληρόω.]

Ἐπικλῆς, ὁ, ἡ, Cognominatus, si non mentiuntur VV. LL. [Ductum fort. ex Oppian. Hal. 1, 340 : Ὃν καλέουσι ναυτῖλον, οἰκείῃσιν ἐπικλίαι ναυτιλίῃσι· 2, 130 : Ἀάβρακα σφετέρῃσιν ἐπικλίαι λαβροσύνῃσιν. Quod tamen formatur ab ἐπικλείης, quod v., ut δυσκλίαι, εὐκλίαι a δυσκλεής, εὐκλεής.]

[Ἐπικλῆς, έους, ὁ, Epicles. Trojanus Hom. Il. M, 379. Atheniensis ap. Thuc. 2, 23, alius 8, 107. Alii in inscr. Att. ap. Boeckh. vol. 1, p. 152, n. 110, 12, ap. Athenæum, Plutarchum et alios. L. Dind.]

Ἐπίκλησις, εως, ἡ, Cognominatio, ἐπωνυμία. Hom. Il. Σ, [487] : Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσι. [Conf. H, 138, X, 29, 506, Hesiod. Th. 207. Hymn. Apoll. 386 : Ἔνθα δ' ἄνακτι πάντες ἐπίκλησιν Τελφουσσίῳ εὐχετόωνται.] Il, [177 : Ὃν τέκε ... Πολυδώρη Σπερχείῳ,] Αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βώρῳ, Περιήρεος υἱῇ, [Peperit Sperchio, nomine autem Boro. Pro quo ἐπίκλην ponit in eadem re Apollod. 3, 13, 4. Sed idem ead. signif. 1, 3, 2, 1 : Καλλιόπης καὶ Οἰάγρου, κατ' ἐπίκλησιν δὲ Ἀπόλλωνος Λίνος. Ita quod Hom. Il. X, 506 : Ἀστυάνακτ, ὃν Τρῶες ἐπίκλησιν καλέουσιν, alio nomine vocant, s. Cognominant, schol. Hom. Il. E, 609 dicit, Τινὲς δὲ Ἑλωρέα τὸν Ἡφαίστου κατ' ἐπίκλησιν οὕτω (Μενέσθην) φασὶ κεκλῆσθαι, Cognominatum fuisse. Ceterum similiter ut Hom., Apoll. Rh. 1, 203 : Αἴρνου ἐπίκλησιν, γενιήν γε μὲν Ἡφαίστοιο.] Ubi docet Eust. ἐπίκλησιν dici κλῆσιν ἐπὶ τῇ πρώτῃ πρόσθετον. In prosa ἐπίκλην κλῆσιν potius dicitur. [Herodot. 4, 181 : Ἐπίκλησιν δὲ αὐτῇ ἡ κρήνη καλέεται Ἥλιου.] Alioqui ἐπίκλησις in ea quoque usurpatur. [Thuc. 1, 3. Plato Epin. p. 975, B : Ἡ τῆς ποιήσεως ἐπ., Appellatio, Nomen. Conf. 974, B. Xenoph. Reip. L. 9, 4 : Ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν ὁπόταν τις κακὸς γένηται, ἐπίκλησιν μόνον ἔχει κακὸς εἶναι. De magistratuum titulis Dio Cass. 41, 43 : Ἐπικλήσεις δ μὲν τὴν τοῦ ὑπάτου, ὃ δὲ τὴν τοῦ ἀνθυπάτου ἔχοντες. Idemque de Phraatis titulo βασιλεὺς βασιλέων 37, 6.] Plut. Cor. [c. 11] : Ἐνίοις δὲ τῶν βασιλέων καὶ σκώμματα παρέσχεν ἐπικλήσεις, ὡς

Ἀντιγόνῳ τὸν Δώσωνα, καὶ Πτολεμαίῳ τὸν Λάθυρον. [Pausan. 1, 8, 5 : Ὀνόματα κατὰ τὰ αὐτὰ Πτολεμαίοις σφίσιν, ἄλλη δὲ ἐπίκλησις ἄλλῳ.] || Invocatio, Lucian. [Schol. Thuc. 7, 75 : Ἐπιθετικῶν) θείων ἐπικλήσεων. Schol. Theocr. 6, 25. Ἐπίκλησις δαιμόνων Dio Cass. 78, 4, et Georg. Ham. Chron. Ms. apud Ducang. in App. Gl. p. 72. De Socratis Coi libris Ἐπικλήσεις θεῶν inscriptis v. Schweigh. ad Athen. 3, p. 111, B.] || Citatur ex Thuc. [7, 68] pro Ignominia, ἐπ. αἰσχίστη, Maxima ignominia : fortasse positum fuerit pro ἔγκλημα, sicut de ἐπίκλημα supra dictum est.

[Ἐπικλητέον, Invocandum. Greg. Nyss. t. 2, p. 966, B : Ὥστε ταύτην ἐπ. ἂν εἴη τὴν συμμαχίαν. Niceph. Antioch. Vita Sim. Stylit. Acti. SS. Maii t. 5, p. 315, 47 : Ἀλλ' ἐπ. ἡμῖν τὸν Ἐμμανουήλ. Hase.]

Ἐπίκλητος, ὁ, ἡ, Advocatus, Evocatus, Accitus, Ascititius. [Thuc. 4, 61 : Οἱ ἐπίκλητοι ἅπρακτοι ἀπῆσαν.] Ab Herodoto p. 78, 112 [5, 75; 7, 203] Evocati milites sic vocantur, Bud. [Priori l. ita dicuntur Tyndaridæ, quorum opem invocassent Spartani in bellum profecturi. Altero Locri Opuntii et Phocenses, de quibus mox αὐτοὶ γάρ σφεας ἐπεκαλέσαντο οἱ Ἕλληνες.] Joseph. ap. Suid. : Ὃν ἐν ταῖς ἀμηχανίαις Ἰουδαῖοι ἐπίκλητον ἑαυτοῖς τύραννον προσήγαγον. Dixerat autem Suid., antequam hunc l. proferret, ἐπίκλητον esse τὸν ἐπί τινι καλούμενον ὑποθέσει. [Dionys. A. R. 2, 76 : Ὑπ' αὐτῶν ἐπίκλητος ἀχθείς (Numa). Dio Cass. 73, 15.] Citatur ex Aristoph. ἐπ. σύλλογος. [Confunditur ab HSt., verba Lexici septemv. non recte interpretato, l. Aristoph. infra cit. cum Herodoteo 7, 8 : Σύλλογον ἐπίκλητον Περσέων τῶν ἀρίστων ἐποιέετο. Οἱ ἐπίκλητοι de iisdem 8, 101; 9, 42. De venatoribus ad venandum aprum Calydonium convocatis Callim. Dian. 218 : Ἐπίκλητοι Καλυδωνίου ἀγρευτῆρες.] || Ἐπ. πόλις, Attributa, sicut ἐπικληθεῖσαι πόλεις, Attributæ, Bud. ex Josue [20, 9. || Num. 28, 18 : Ἡμέρα ἡ πρώτη ἐπίκλητος ἁγία ἔσται ὑμῖν, Cognominata sancta erit. Ib. 1, 16 : Οὗτοι οἱ ἐπίκλητοι τῆς συναγωγῆς, Hi præcipui nominati ex congregatione. V. 26, 9. Schleusn. || Ap. Dionys. A. R. 6, 53 : Ὁ ἐπίκλητος οὗτοσὶ καὶ ἐπίσκηνος ὄχλος, Turba inquilinorum, cui contrarium τὸ ἐπιχώριον.] || Ap. Plutarch. [Mor. p. 707, A], Supernumerarii convivæ, quasi insuper advocati, Extraordinarii, et non vocati, sed advocati et allecti, Umbræ a Lat. dicti. Bud. Comm. p. 371. Hesych. quoque habet ἔξωθεν ἐπεισερχόμενος δαιτυμών. [Aristoph. Pac. 1266 : Τὰ παιδί' ἤδη ἔρχεται ὡρησόμενα τὰ τῶν ἐπικλήτων ἐεῦρο. Suid. v. Ἀπίκιος p. 464, B. || Vituperandus vertendum putabat Ernestus ap. Polyb. 8, 13, 1 : Εἰ διὰ τῆς ἀλόγου καὶ ἐπικλήτου λοιδορίας ὑπίλαβε πιστότερος φανήσεσθαι (Theopompus histor.), eodemque modo ap. Joseph. A. J. 15, 2, 5. Sed ut ap. Jos. manifesto ponitur ead. fere signif. qua in l. ejusd. ab HSt. cit., ita ap. Polyb. vertendum Ascitam i. e. alienam ab rei natura et veritate. V. tamen Ἐπικλυτός. || De accusato Dio Cass. 78, 21 : Ὑπὸ τῆς γερουσίας ἰσχυρῶς ἐμισήθη καὶ ἐπίκλητός τε ἐγένετο καὶ ἐς νῆσον κατεκλείσθη.]

[Ἐπιλιβάνιος, ὁ, ἡ, Furnarius. Dianam ἐπιλιβάνιον fingit Carneades ap. Sext. Adv. phys. 185, p. 592. Ἴδε]

Ἐπικλίνης, ὁ, ἡ, Declinans, Deorsum vergens : Ἐπικλινὲς δὲ τάλαντον, Callim. [fr. 312, ap. Suidam in h. v. Cujus libri plerique Ἐπικλινές ἐστι τάλαντον, quum δέ pro ἐστι sit in aliis, frequenti confusione. Sed metro, si est exitus hexametri, convenit nonnisi δέ, quum ι alterum produci testetur locus Aristoph. infra cit. Alia est mensura adjectivi ἀκλινής. Theophr. C. Pl. 3, 22, 1 : Ἐπικλινῆ τῷ στάχυϊ καὶ μὴ ὀρθά.] Et neutr. τὸ ἐπικλινές, Inclinatio, Devergentia, Proclivitas. [Georg. Pachym. Mich. Palæol. p. 232, D : Τὸ πρὸς φιλοσοφίαν ἐπικλινές.] || Declivis, Devexus, Devergens. Plut. [Anton. c. 45] : Καταβαίνουσιν ἀπὸ λόφων τινῶν ἐπικλινῶν. Thuc. 6, [96] : Ἐξέρρητται γὰρ τὸ ἄλλο χωρίον, καὶ μέχρι τῆς πόλεως ἐπικλινές τε ἐστὶ, καὶ ἐπιφανὲς πᾶν ἴσως· loquens de Epipolis Syracusanis, quem locum paulo dicit ἀπόκρημνον esse καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως κείμενον. [Ἐπικλινὴς ὁδός, ap. Suid. || Aristoph. Lys. 575 : Ἐκ τῆς πόλεως ἐπικλινεῖς ἐκραβδίζειν τοὺς μοχθηροὺς, Præcipites expellere. L. D. Adv. Ἐπικλινῶς, Philo De Cherub. p. 118 ed. Par. Boiss. Id. vol. 1, p. 561, 46 : Ἐπ. ἔχειν πρὸς τὰ ἁμαρτήματα. Hemst.]

[Ἐπικλινίδιος, ὁ, Lecto impositus. Greg. Nyss. vol. 1, p. 543, B : Τὸ ἐπ. ἄχθος ἐκεῖνο (Matth. 9, 2 : Ἡρκλυτικὸν ἐπὶ κλίνης βεβλημένον). Ἴδε L. Dind.]

Ἐπικλίνης, ου, ὁ, Inclinans, transitive accipiendo pro Facieus ut inclinet, dicitur terræ motus quidam. Aristot. De mundo [c. 4] : Ἐπικλίνται σεισμοὶ καλοῦνται οἱ τὴν γῆν σείοντες κατ' ὀξείας γωνίας, Qui ad angulos acutos terram in obliquum quatiunt, ἐπικλῖνται vocantur, quasi In transversum agentes, Bud. Hic terræ motus esse videtur is, qui ab Ammiano Marc. 17 dicitur Κλιματίας [quod v. Annotavit etiam Suid. et Zon.].

Ἐπίκλιντρον, τὸ, Sella in qua acclinare nos possumus, Lectulus in quo recumbere possumus; Pollux [6, 9] numerat inter ea, ἐφ' ὧν ἐστι κατακεῖσθαι, et i. esse q. ἀνάκλιντρον docet : Τὸ δὲ καλούμενον ἀνάκλιντρον ἐπίκλιντρον Ἀριστοφάνης εἶπε. Videtur autem intellexisse Eccl. [906], ubi vetula libidinosa juveniculæ cum ipsa certanti imprecatur : Ἐκπέσοι σου τὸ τρῖμα, τό,τ' ἐπίκλιντρον ἀποδάλοις, βουλομένη σποδεῖσθαι, κἀπὶ τῆς κλίνης δρῦν εὑροις. Schol. dicit esse εἶδος κοσμίου, Suid. vero εἶδος κοσμίου [κλισμοῦ Portus ex Eust.] γυναικείου. [Pars est lecti, ad quam pulvinum ponebant sustinendo capiti. Bauhck. Aristoph. fr. Anagyri ap. Poll. 9, 72 : Δύ' ὀβολὼ καὶ σύμβολον ὑπὸ τὠπικλίντρῳ. Phryn. p. 130 : Ἐπίκλ. ῥητέον, οὐκ ἀνάκλιντρον. Ubi Lobeck. p. 132 : « Pollucis (6, 9) sententia hæc est, partes lecti (et scimpodis) duas esse, unam primariam, τὰ ἐνήλατα, quo nomine quatuor spondæ denotantur, alteram vulgo vocari ἀνάκλιντρον, Acclinatorium s. Reclinatorium (v. Alstorph. De lectic. vett. p. 49), ab Aristoph. ἐπίκλιντρον. Similiter Galen. vol. 12, p. 302, D, τὸ ἐπίκλιντρον τοῦ θρόνου, Fulcrum dorsuale, et Geopon. 13, 14, 9. » L. Dind.]

Ἐπικλίνω, Acclino. || Inclino. [Xenoph. Cyneg. 6, 15 : Ἐπικλίνουσαι (canes) τὰ ὦτα. Aristot. De partt. an. 2, 17 : Ἐὰν μήτις τὸ στόμα ἐπικλίνῃ. Plut. Mor. p. 38, F : Τὰ ἀγγεῖα πρὸς τὴν ὑποδοχὴν τῶν ἐγχεομένων ἐπικλίνουσι. Improprie Eunap. p. 78 ed. Boiss. : Ἐπέκλινε τὴν ψυχὴν πρὸς αὐτόν. Greg. Nyss. vol. 1, p. 335, D : Πρὸς τὴν ἐν Ἅδου νομὴν ἑαυτοὺς ἐπικλίνοντες.] Et Ἐπικλίνομαι, pass., Inclinor. Thuc. 2, [76] : Δοκοὺς μεγάλας ἀρτήσαντες ἄλύσεσι μακραῖς σιδηραῖς ἀπὸ τῆς τομῆς ἑκατέρωθεν, ἀπὸ κεραιῶν δύο ἐπικεκλιμένων, καὶ ὑπερτεινουσῶν, ὑπὲρ τοῦ τείχους ἀνελκύσαντες ἐγκαρσίας, Supra murum inclinatis porrectisque, Valla. [Improprie Greg. Nyss. vol. 1, p. 245, B : Πρὸς τὰς Αἰγυπτίας ἡδονὰς ἐπικλίνεται.] || Neutraliter etiam pro Inclino, Declino ad, Vergo ad. Ἐπικλίνουσα πρὸς θάλασσαν, Aristid. [Schol. Nicand. Th. 626 : Μεμυκότα καὶ ἐπικλίνοντα φύλλα. Improprie Chrysipp. apud Plut. Mor. p. 1045, E : Ἐπὶ τὴν ἑτέραν ἐπικλίναντες. Demosth. p. 30 extr. : Μηδενὸς ἐμποδὼν ὄντος Φιλίππῳ τὰ παρόντα καταστρεψαμένῳ πρὸς ταῦτα ἐπικλῖναι τὰ πράγματα. || Innitor. Plat. Amat. p. 132, B : Ἐγκλίσεις τινὰς ἐμιμοῦντο τοῖν χεροῖν ἐπικλίνοντε. Qua signif. passivo utitur Dio Cass. 56, 11 : Τὸν ἄνδρα τὸν ἐπικεκλιμένον οἱ (τῇ ἐπάλξει). Quintus 9, 450 : Ἀμφοτέρων κρατερῇσιν ἐπικλινθέντα χέρεσσιν· et omisso dativo ib. 458. Aor. sec. Hesych. : Ἐπικλινές, ἐπιπίπτων, προσράπων.] || Ἐπικλίνεσθαι, i. q. ἐπικεῖσθαι, Jacere super : ut exp. ap. Apoll. Arg. 2, [417] : Αἶα δὲ Κολχὶς Πόντου καὶ γαίης ἐπικέκλιται ἐσχατιῇσιν· nisi malimus ἐπίκειται vertere Adjacet, ut suo loco ostensum est; et sic a præcedenti l. Aristidis non erit diversum. [Eur. Tro. 797 : Σαλαμῖνος ... τᾶς ἐπικεκλιμένας ὄχθοις ἱερᾶς. De valvis clausis Hom. Il. M, 121 : Οὐδὲ πύλησιν εὖρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὀχῆα. Συγκεκλεισμένας interpr. Eust. V. Ἀνακλίνω, et Polluc. 10, 25. L. Dindorf.]

[Ἐπικλινῶς. V. Ἐπικλινής.]

Ἐπίκλισις, εως, ἡ, Inclinatio, s. Acclinatio. [Inclinatus, Gl.] Affertur enim ex Gregorio : Κατὰ τῶν σχιδάκων ἐπίκλισιν, pro Lignorum acclinatione. [Plut. Mor. p. 1045, C—E, ubi et proprie dicitur et figurate de inclinatione animi. Similiter Antipater Stob. Flor. vol. 3, p. 18 : Τῇ ἐπὶ τὸ κατωφερὲς ἐπικλίσει (morum). Proprie Apollod. Poliorc. p. 48 fin. Et Greg. Nyss. vol. 1, p. 129, D : Αἱ τῆς κεφαλῆς ἐπικλίσεις τε καὶ ἀνανεύσεις, ubi de nutu assentientis dicitur. In

ησις corruptum v. in illo voc. De corporis in-
one antrorsum facienda positi exx. v. ap. Du-

λονέω, i. q. διακλονῶ [Perturbo, Conturbo].
men simpliciter Moveo in VV. LL., quæ ex
io afferunt. [3, 687 : Θρασέες γὰρ ἐπικλονέεσκον
quod ἐθορύβουν interpr. schol. Intelligendus
ccusat. αὐτήν : quem addit Quintus 8, 426 :
ἐπετέρπετ' Ἐνυώ, δῆριν ἐπικλονέουσα, Pugnam
ss. Apoll. 1, 783 : Δημότεραι γὰρ ὄπισθεν ἐπε-
γυναῖκες, γηθόσυναι ξείνῳ. Ubi schol. : Οὐ κα-
εἴρηκεν ἅμα τῇ χαρᾷ· κλόνος γὰρ ἡ ταραχή.
4, 501 : Θρασέαι γὰρ ἐπεκλονέοντο θύελλαι.
Σ, 7, ubi olim Ἀχαιοὶ νηυσὶν ἐπικλονέονται,
λονέονται. L. Dind.]
πειος, Ζεὺς οὕτω καλεῖται, sec. Hesych. Quod
videtur Ἐπικλώπειος, Furum tutelaris et

ία, ἡ, Furacitas, Versutia, Vafritia. Nonn.
1 : Ἐπικλοπίη πολυμήχανος.]
ς, ὁ, ἡ, Furax, etiam Avidus furandi. Hom.
] : Ἦ τις θηητὴρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων.
usit Plut. [Mor. p. 422, D] : Εἴ τις θηρητὴρ
το δογμάτων, Ille quidem venator erat
ecretorum. Ubi obiter nota θηρητὴρ ap.
pro θηητὴρ, quod tamen ap. Hom. Eust.
scit. [Æsch. Eum. 149 : Ἰὼ παῖ Διὸς, ἐπί-
Item Furtivus, Occultus : ut exp. Apoll.
: Τίς μῆτις ἐπίκλοπος ἔσσετ' ἀρωγῆς; [Conf.
dolus, Vafer, Versutiloquus : cujus si-
Hom., Hesiodo et Gregorio habes ap.
[Hom. Il. X, 281 : Ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος
Od. A, 364 : Ἠπεροπῆα ἔμεν καὶ ἐπίκλο-
adde ex Od. N, [291] : Κερδαλέος κ' εἴη
ὅς σε παρέλθοι Ἐν πάντεσσι δόλοισι, καὶ
ι. Hesiod. Op. [67] : Κύνεόν τε νόον καὶ
[Et ib. 78. Et cum eod. voc. Theogn.
Physiogn. p. 208, Adamant. p. 336,
νοήματα p. 182, 410. Et p. 424 : Ἐπί-
Appian. Syr. c. 24 : Ἐπίκλοπον ἄνδρα
Comparat. Plato Leg. 6, p. 781, A : Γέ-
μᾶλλον καὶ ἐπικλοπώτερον τὸ θῆλυ. Eun-
nnotavit Suid. s. Zon. p. 792.] || Sub-
capitur pro Fur. Eust. [Od. p. 1913,

Furtim, Fraudulenter. Is. Porphyrog.
p. 270, 301. Boiss. Polychron. Cat. in
: Ἐπ. καὶ πανούργως. Hase.]
roluo. Sæpe autem pro Inundo [Gl.],
, et Submergo, Obruo, ut a Bud. exp.
[c. 18] : Φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιρ-
λος εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν. Addit et
nundo : Φαίνεται γὰρ ὧν μὲν ἐξαναχω-
ύζουσα. Invenitur autem et ap. Thuc.,
πίκλυσις. [Plut. Mor. p. 199, B; 982,
r. Tro. 1328 : Ἔνοσις ἅπασαν ἔνοσις
Obruet. Theocr. 25, 201 : Πάντας
ζων, ποταμὸς ὡς, λῖς ἄμοτον κεράιζε.
. p. 78, 29 : Νῦν μέντοι τὸ βασιλικὸν
τὴν δαπάνην αὐτοῦ. Unde repetit Diod.
, 47 : Χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου πλήθους
αὐτοῖς· Exc. p. 598, 78 : Τοσοῦτο
σε πλῆθος ἅπασαν Σικελίαν. Liban.
3 : Ἐπέκλυσε φωναῖς ῥητόρων τὸν
καλῶς εἰδότα. || Absolute, ut sit
ponit Diod. I. sec., Eunap. p. 113,
Πλοῦτον ἐπικλύζοντα. Et cum dat.
al. 8, 220, 1 : Χρυσὸς μὲν Ῥοδίοισιν
ss. Ἐπικλύζεσθαι ap. Eund. pro κα-
ie maris obrui s. fluctu. [Batra-
ἐπεκλύζετο.] Ex Aristot. quoque
c. 5] : Γῆ πλημμυρίσιν ἐπικλυζομένη.
τικεκλυσμένην χώραν.] Ex Apollo-
πὶ δὲ ῥόθια κλύζοντο, pro Fluctua-
80], Κλύζεν δ' ἐπὶ κύματα χέρσῳ·
οῦ κλύζω signif. pertinent, quæ
κλύζω ex Hom. [Figurate Themi-
B : Τῶν νέων οἱ πολλοὶ ἐφαίνοντό
ύζεσθαι τῷ θορύβῳ τῆς ἡλικίας.
bet scriptura, Joseph. A. J. 1,

3, 2, p. 13, 17 : Ἦν δ' ἡ λάρναξ τούς τε τοίχους καρτερὰ καὶ τοῖς ἁρμοῖς ἰσχυρῶς ἐνδεδεμένη καὶ τὸν ὄροφον, ὡς μηδαμόθεν ἐπικλύσασθαι μηδ' ἡττᾶσθαι τῆς τοῦ ὕδατος βίας.]

[Ἐπικλύσιμος, ὁ, ἡ, Inundatus. Georg. Pachym. Andron. Pal. p. 182, D : Γῆν πᾶσαν ... ἐπικλύσιμον γίνεσθαι. ϋϊ]

Ἐπίκλυσις, εως, ἡ, Proluvies, Diluvium maris terram obruentis, quum litora supergreditur, Bud., afferens ex Thuc. [3, 89] : Καὶ περὶ Ἀταλάντην τὴν ἐπὶ Λοκροῖς τοῖς Ὀπουντίοις νῆσον παραπλησία γίγνεται ἐπ., ubi exp. etiam Illuvio, Inundatio [Gl.], subjungit autem, paucis verbis interjectis, Ἐγένετο δὲ καὶ ἐν Πεπαρήθῳ κύματος ἐπαναχώρησίς τις, οὐ μέντοι ἐπέκλυσέ γε. [Theophr. De pisc. 11 : Ἐπίκλυσιν ποταμοῦ. Jo. Laur. De mens. 4, 60 : Τῶν ἐκ τῆς ἐπ. ῥευμάτων. Plur. Strabo 1, p. 57; Themistius Or. 13, p. 167, B. De baptismo dicti exx. v. ap. Ducang.]

[Ἐπικλυσμὸς, ὁ, i. q. ἐπίκλυσις. Pollux 1, 114, 116. Angl. Heliod. Æthiop. 9, 3 : Ὡς ἐπ. ἐστιν ὁ σκοπὸς τοῦ περιτειχίσματος. Hase.]

[Ἐπίκλυστος, ὁ, ἡ, Inundatus. Diodor. 1, 10 : Κατὰ τὴν ἐπ. Αἴγυπτον. Strabo 1, p. 32. L. D. Joseph. A. Jud. 13, 10, 3 : Ἐπ. τοῖς χειμάρροις ποιήσας. Hase.]

Ἐπικλυτὸς, ὁ, ἡ, Celebris, κλυτός. Apoll. Arg. 1 [2, 236] : Ἐπικλυτὸς ἀνδράσι Φινεὺς Ὄλβῳ μαντοσύνῃ τε. Ab Hesychio autem ἐπικλυτὸς exp. non solum ἐπίδοξος, sed et ἐπονείδιστος. [Hanc interpr. ad ἐπίκλητον referebat Kuster.]

Ἐπικλύω, ex Apollonio affertur pro Audio [1, 1240 : Τοῦ δ' ἥρως ἰάχοντος ἐπέκλυεν· 3, 598 : Βάξιν ... οὗ πατρὸς ἐπέκλυεν. Hom. Il. Ψ, 652 : Ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλείδαο· Od. E, 150 : Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων. Absolute Quint. 13, 34. ϋ]

[Ἐπικλώζω, Sono edendo incito. Nicetas Chon. in Ἐπιθωύσσω cit. V. Ἐπικλάζω.]

Ἐπικλώθω, Neo. Plerumque capitur pro Fatalia fila torqueo, Fatalia stamina duco, i. e. Fato tribuo, Fatalia stamina nectens, tribuo, destino. Proprie de Parcis, interdum et de ceteris diis, idque tam in bonam partem, quam in malam. Hom. Od. [A, 139 : Τὰ μὲν ἄρ που ἐπέκλωσαν θεοὶ αὐτοί·] Π, [64] : Ὣς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν τά γε δαίμων· Γ, [208] : Ἀλλ' οὔ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον. [Conf. Δ, 208. Æsch. Eum. 335 : Τοῦτο γὰρ λάχος Μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδως ἔχειν.] Eur. Oreste [12], loquens de Atreo : Ὦ στέμματα ξείνασ' (s. ξήνασ', ut ap. Eust. scribitur) ἐπέκλωσεν θεὰ Ἔριν, Θυέστῃ πόλεμον ὄντι συγγόνῳ Θέσθαι. [Plato Theæt. p. 169, C : Ἦν (εἱμαρμένην) ἂν σὺ ἐπικλώσῃς.] Lucian. [Charon. c. 16] : Ἦν δ' ἀτενίσῃς, κατόψει καὶ μοίρας ἄνω ἐπικλωθούσας ἑκάστῳ τὸν ἄτρακτον, Unicuique versato ducentes fatalia stamina fuso. Ib. [c. 13] : Ἤκουσα γὰρ τῆς Κλωθοῦς πρώην ἀναγινωσκούσης τὰ ἑκάστῳ ἐπικεκλωσμένα. Plut. [Mor. p. 114, D] : Ἕως ἂν ἐκπλήσωσι τὸν ἐπικλωσθέντα τῆς ζωῆς βίον, Sorte attributum, Parcali fato destinatum, Bud. [Plat. Reip. 10, p. 620, E : Ἀμετάστροφα τὰ ἐπικλωσθέντα ποιοῦντα.] Media autem vox pro act. capitur, ap. Hom. Il. Ω, [525] : Ὣς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι Ζώειν ἀχνυμένους· Od. Θ, [579] de clade Trojana : Τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεῦξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον ἀνθρώποις. Ex eod. Hom. [Od. A, 17] ap. schol. Eur. : Τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἶκόνδε νέεσθαι. [Fut. Od. Υ, 196.] Il. [Υ, 127] ead. metaph. : Ἄσσα οἱ αἶσα Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ. [Per tmesin Quint. 11, 141 : Μακρὸν ἐπ' ἀμφοτέροισι βίου τέλος ἐκλώσαντο. L. Dind.]

[Ἐπικλώπειος. V. Ἐπικλόπειος.]

[Ἐπίκλωσις, εως, ἡ, q. d. Netio. Etym. M. v. Κατάκλωθες, p. 495, 24 : Αἱ ἐπικλώσεις τῶν Μοιρῶν, Quæ nendo Parcæ hominibus impertiuntur.]

[Ἐπίκλωσμα, τὸ, i. q. ἐπίκλωσις, s. Id quod netur, Stamen. Harpocrat. ap. Iriart. Bibl. Matrit. p. 433, B : Μύρων (Μοιρῶν) ἀνάγκης τ' ἐπίκλωσμα. L. D. Diogenian. Perip. ap. Euseb. Præp. ev. p. 265, A : Ὁ τῆς Κλωθοῦς ἄτρακτος, καὶ τὸ ἐπειλημμένον αὐτῷ νῆμα, καὶ τὸ ἐπ. τούτου. Hase.]

[Ἐπικναίω, i. q. ἐπικνάω. Suid. : Ἐπικναίει καὶ Ἐπέκναιεν.]

[Ἐπικνάμπτω. V. Ἐπιγνάμπτω.]

Ἐπικνάφων, Hesych. exp. ἕλκων, διαφθείρων, Trahens, Perimens : quoniam, inquit, olim οἱ γναφεῖς ἀκανθῶν σωρὸν συστρέψαντες, τὰ ἱμάτια ἐπὶ τοὺς σωροὺς

ἔκνηπτον : qui σωρὸς dicebatur γνάφος. Itaque Crœsus inimicum suum περιίζανε ταῖς ἀκάνθαις, atque eo modo perimebat. Sed suspicor eum scripsisse ἐπὶ κνάφων ἕλκων, διαφθείρων, sicut ap. Suid. reperio, Ἐπὶ κνάφου ἕλκεις, διαφθείρεις. [Codex Hesychii recte Ἐπὶ κνάφου ἕλκων.]

Ἐπικνάω, Insuper scindo, Insuper rado, Præterea rado. Hom. Il. Λ, [638] : Ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν Κνήστι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἅλφιτα λευκὰ πάλυνε, i. e. ἐπίκοπε, ut sit tmesis pro ἐπίκνη. Aristoph. Av. [533] : Ἀλλ' ἐπικνῶσι τυρὸν, ἕλκειν, σίλφιον, ὄξος, schol. ἐπιβάλλουσι συντρίψαντες. Suid. ex ejusd. Aristoph. Av. [1582] citat : Ἀλλ' ἐπικνῶ τὸ σίλφιον, quod exp. ἐπίβαλε. [Cum dat. ib. 1586. Rufus p. 57 ed. Matth. : Τὰ μὲν ἐψήσαντες ἐσθίειν δίδομεν, τὰ δὲ ξηρὰ ἐπικνίσαντες ἢ κόψαντες. Scribendum ἐπικνήσαντες. Attica inf. forma est in fr. prætæ anon. ap. Phot. et Suid. v. Ξυλῆν : Οἱ μὲν οὖν Ἀττικοὶ τὸ ῥῆμα οὕτω λέγουσιν, Κάπικνῆν (male Suid. -νεῖν) κἀπεσθίειν. V. Κνάω. L. Dind.]

Ἐπικνήθω, schol. Nicandri [Th. 698] exp. ἐπιτρίβω. [Οἵῳ ἐπικνήθων, i. q. ἐπικνῶν, Interens. L. D. Jo. Clim. p. 269, 34 : Καὶ τοῦτο (vulnus) ἐπικνήθων οὐ παύεται. Interpr. : Refricando exulcerare non cessat. Hask.]

Ἐπικνημίδιοι, οἱ, dicti quidam Locri, quod superiorem partem Cnemidis incolerent. Plin. 4, 7 : Epicnemidiorum Locrorum meminit, ac olim Leleges appellatos scribit, per eosque amnem Cephissum deferri in mare. Ibid. meminit etiam Cnemidis urbis Locrorum, quam Delphos versus sitam annotat. V. plura ap. Eust. Comm. in Dionys. [v. 364] et ap. Strab. [9, p. 416, 424, 425 seqq., Steph. Byz. v. Λοκροί. Conf. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 855. Forma Dor. Ἐπικναμίδιοι, unde ΕΠΙΚΝΑ in numis ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 191. ῑ. || Gent. fem. fingit, nisi fallit scriptura, schol. Dionys. Per. 366 : Ἀπὸ Λοκρίδος τῆς Ἐπικνημίδος (sic), deceptus fortasse mendo quale adhuc videre licet in libris Strabonis nonnullis, Ἐπικνημίδες et Ἐπικνημιδῶν l. c. p. 425 exhibentibus pro Ἐπικνημίδιοι et Ἐπικνημιδίων. L. Dind.]

[Ἐπικνήμιον libri nonnulli pro ἀντικνήμιον ap. Xen. Cyrop. 2, 3, 19, ubi præcesserat ἐπιδεδεμένους.]

[Ἐπικνημίς. V. Ἐπικνημίδιοι.]

Ἐπικνίζω, In superficie scalpo, Per summa incido s. rado, ἐξ ἐπιπολῆς ξύω, ut Suid. in hoc a se citato l. exp. : Ἀρότρῳ βραχύβωλον ἐπικνίζοντι χαράσσων. Theophr. H. Pl. 4, 2, [1] de ficu Ægyptia : Καὶ πέττειν οὐ δύναται ἂν μὴ ἐπικνισθῇ· ἀλλ' ἔχοντες ὄνυχας σιδηροῦς ἐπικνίζουσιν· ἃ δ' ἂν ἐπικνισθῇ, τεταρταῖα πέττεται. Unde Plin. 13, 7 : Perquam fœcundo proventu, scalpendo tantum ferreis unguibus; aliter non maturescit : sed quum factum est, quarto die demetitur. Aliquanto post, de simili arbore loquens, sc. ficu Cypria, pro ἐπικνίζειν dicit ἐπιτέμνειν, Incidere : scribit enim eam non πεπαίνειν μὴ ἐπιτμηθέντος τοῦ ἐρινοῦ, καὶ ἐκρυέντος τοῦ ὀποῦ. Pro quibus Plin. ibid. dicit, Grossus ejus non maturescit, nisi incisura emisso lacte. Cum quo l. confer quæ C. Pl. 2, [14, 1] tradit περὶ συκῶν τῶν κατασχιζομένων [-σχαζ.], item locum, quem infra in Κνίζω ex Eust. citabo, et in Κνίζα ex Athen. [Activo Theophr. C. Pl. 3, 14, 8; pass. 1, 17, 9 et al. Metaphoricam signif. spectat Suidæ gl. : Ἐπικνίζεται, δάκνεται.] Affert Bud. quoque ex Diosc. pro Scarifico, Scalpo.

Ἐπίκνισις, εως, ἡ, Scarificatio, Scalptura, Incisio, quæ per summas partes fit : ut in ipso Ἐπικνίζω videre est. [Theophr. C. Pl. 5, 2, 4.]

[Ἐπικολαίνω, Excavo. Τὸ γήδιον ἐπ., Theophyl. Simoc. Epist. 8. Boiss.]

[Ἐπικοιλὶς vox nihili. V. Ἐπικυλίς.]

[Ἐπίκοιλος, ὁ, ἡ, Cavus. Hippocr. p. 279, 31 : Κατὰ τὸ ἐντὸς τῆς ἐπιγουνατίδος ἐπίκοιλον.]

Ἐπικοιμάομαι, Indormio [Gl.], Incubo : ut ἐγκοιμῶμαι, de quo dictum supra fuit. [Plato Euthyd. p. 300, E : Ἀλλά μοι δοκεῖς οὐ καθεύδων ἐπικεκοιμῆσθαι. Lucian. Alex. c. 49 : Λαμβάνων τὰ βιβλία ἐπεκοιμᾶτο αὐτοῖς.] Sed in VV. LL. ἐπικοιμώμενα ex 1 Esdra [5, 72] affertur pro Insidiantia; verum scriptura illa merito suspecta ibi fuerit. [Polyb. 2, 13, 4 : Εὑρόντες σφᾶς ἐπικεκοιμημένους ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις, Dormitasse, Negligentes fuisse.]

[Ἐπικοίμησις, εως, ἡ, Cubitus, Dormitio in. Hippocr. p. 805, G : Χρὴ δὲ καὶ τὴν ἐπικοίμησιν (in aurem fractam) φυλάσσεσθαι. Scribendum ἐπικοίμησιν cum cod. Medic. ap. Foes. p. 1333.]

[Ἐπικοιμητηριάσασθαι, ὑπηρετικὸν ὄνομα, Hesych., terminatione corrupta.]

[Ἐπικοιμίζω, Sopio. Metaph. Nonn. Dion. 4, 307 : Τριπόδων ἐπικοίμισε θυιάδα φοιτήν.]

Ἐπικοινῇ, affertur pro Communiter. [Κοινῇ interpr. Hesych. Scrib. ἐπὶ κοινῆς. Ἐπικοινῇ pro ἐπίκοινα libri nonnulli Herodoti 6, 77.]

[Ἐπικοίνιος, Ζεὺς ἐν Σαλαμῖνι, Hesych.]

Ἐπίκοινος, ὁ, ἡ, Communis, Promiscuus. Herodot. [4, 180] : Μίσγειν δὲ ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν ποιεῦνται, Promiscue cum mulieribus coeunt. Habent tamen VV. LL. In commune coeunt. [Conf. 4, 104, 172; 6, 19. Eur. Androm. 124. Plut. Mor. p. 368, E : Ὁ ὁρίζων κύκλος ἐπίκοινος ὢν ἀμφοῖν· 1018, F : Ἡ μονὰς ἐπίκοινος οὖσα. Dio Cass. 42, 44 : Τὴν ἀρχὴν ἐπίκοινον αὐτῷ ἔχουσα· 43, 23 : Τὸ ὄνομα ἐπίκοινον ἀμφοτέρων φέρει. Neutro plur. adverbialiter utitur Herodot. 1, 216 : Ἐπίκοινα χρέωνται (mulieribus)· 6, 77 : Τὸ χρηστήριον τὸ ἐπίκοινα ἔχρησε ἡ Πυθίη. Et sing. neutrius Dio Cass. 53, 22 : Καὶ τούτοις καὶ ἐκείνοις καὶ ὁ δῆμος καὶ ὁ αὐτοκράτωρ ἐπίκοινον ἀεὶ χρῶνται.] || Ἐπίκοινα genera in nominibus dicuntur a gramm., Promiscua, i. e. In quibus sexus uterque per alterum apparet; aut quæ femina positione mares, aut neutrali feminas significant : qualia sunt Muræna et Glycerium. V. Quintil. lib. 1, 4. [Clem. Al. Pæd. p. 104, ubi etiam adv. Ἐπικοίνως cad. signif. Conf. Porphyrius in Bekk. An. p. 846, 30 et seqq., ubi ponuntur exx. ἡ περιστερά, ὁ ἀετός, ὁ κόραξ, ἡ κορώνη, quæ uno genere dicuntur de utroque sexu. Contra κοινὰ sunt quæ eadem forma, sed duplici genere dicuntur, ut βοῦς, quod tamen etiam ἐπίκοινον est. || Ἐπίσκυρος (ἡ διὰ σφαίρας παιδιά), ᾗ ἐχρῶντο οἱ παίζοντες κατὰ πλῆθη, καλουμένη διὰ τοῦτο καὶ ἐπίκοινος, Eust. Od. p. 1601, 34. Pollux 9, 104.]

[Ἐπικοινόω, Communico. Dio Cass. fr. Peir. 23, 3, p. 10, 3 : Οὔτε τοῖς καταλοίποις λόγου τι ἄξιον ἐπικοίνου· l. 43, 27. Et 66, 10 : Περὶ πάντων αὐτοῖς ἐπικοίνου. Et absolute 42, 28. Forma media id. 52, 21 : Τὰ μείζω σοὶ ἐπικοινοῦσθαι. Plato Protag. p. 313, B : Περὶ τούτου ... τῷ πατρὶ ἐπικοινώσω. Passivi ex. v. in seq. verbo.]

Ἐπικοινωνέω, Commune habeo. [Schol. Dionysii Bekk. An. p. 847, 11 : Ὡς ἐπὶ χωρίου τὸν μὲν ἀπολαύοντα ἐξ ἴσου κοινωνεῖν φαμεν, ἐπικοινωνεῖν δὲ τὸν μέρους τινὸς ἀπολαύοντα, οὐχὶ παντός· et ib. 23.] Æschin. [p. 59, 37] : Τίθησι νόμον οὐδὲν ἐπικοινωνοῦντα τῷ περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ δήμου στεφανουμένων νόμῳ. [Demosth. p. 855, 6; Hippocr. p. 772, G.] Aristot. OEc. 2, [1], ἐπικοινωνεῖν τὰ πολλὰ ἀλλήλαις ἀναγκαῖον. [Cum cod. pronom. Plato Gorg. p. 464, C. Id. Crat. p. 394, C : Ἀρχέπολις τῶν γραμμάτων τί ἐπικοινωνεῖ; Geopon. 1, 12, 3 : Ὅλον μὲν ἔσται βόρειον τὸ ἔτος, ἐπικοινωνοῦν καὶ τῷ Εὔρῳ ἀνέμῳ.] Et pass. ex Plat. Leg. [1, p. 631, D], ἐπικοινωνούμενοι [ἀλλήλοις] γάμοι, Communiter contractæ nuptiæ. [Liber unus recte, ut videtur, ἐπικοινουμένους.]

[Ἐπικοινωνία, ἡ, Communio. Plat. Soph. p. 252, D : Τί δ', ἂν πάντα ἀλλήλοις ἐῶμεν δύνασιν ἔχειν ἐπικοινωνίας; ubi olim ἐπὶ κοινωνίας. Theophr. De odor. 67 : Τὰς αἰσθήσεις ἔχειν τινὰ ἐπικ. Porphyr. Bekk. An. p. 847, 22.]

[Ἐπικοινωνός, ὁ, ἡ, Communionem habens. Hippocr. p. 23, 42 : Ταύτῃ μὲν οὖν ἐπ. σοφίη τις. Philo vol. 1, p. 561 : Ἐπικοινωνοὶ καὶ προσεχεῖς ἡμῖν. Schneid.]

[Ἐπικοίνως. V. Ἐπίκοινος.]

Ἐπικοιτάζομαι, Cubile habeo s. constituo mihi in. [Aristot. H. A. 8, 14.]

[Ἐπικοιτέω, Excubo ad. Polyb. 22, 10, 6 (apud Heron. Mathem. vett. p. 325, 8) : Ἐπιτιθέμενοι νύκτωρ τοῖς ἐπικοιτοῦσιν ἐπὶ τῶν ἔργων. Argum. Eur. Rhesi.]

[Ἐπικοίτιος, unde ᾆσμα ἐπ., Canticum a dormituris canendum, ap. Hierocl. In Pythag. aur. carm. p. 208. Cit. Boiss.]

[Ἐπικοιτωνίτης, ὁ, ἡ, Cubicularius. Socr. H. E. 5, p. 302. ῑ]

κακάζω. V. Ἐπικακίστρια.]

κακίστρια, ἡ, Cavillatrix. Aristoph. Thesm. Ἠγώ, λόγων ἀνηρὸς ἐπικακίστρια. Unde Sui- Ἠγώ. Ubi nonnulli ἐπικακύστρια. Eust. Od. 26: Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς καὶ ἄλλας ἐκ- τινὰς ἐπιφορὰς λέξεις, οἷον ... τὸ ἐπικακάζειν ὕδρει τινὰς ἐπιφαλῶν (de quo v. in Ἐπικηκάζω), λρ. τὸ ἀνὴρ ἐπικ. V. Περικακάζω. Conf. κακχάστρια.]

άπτω, Insculpo. Inscr. Rhod. ap. Bœckh. 574, D, 3: Λόγον ἐφ' οὗ ἔρον ἐπικολάψαμεν· ἐπὶ πέτρας ἐπικολάψαμεν, et sæpius deinceps ositionibus εἰς vel ἐν, ibidemque passivo.

ω. Agglutino s. Glutino super, Glutine ro Spirit. p. 164, D: Δύο σωλῆνες, οἷς ἑτ- ἕτερος σωλὴν ὅσ· 166, A; 180, D.] etiam ἐπικολλᾶσθαι ex Theophr. [C. Pl. 1, ἐπὶ οἱ μὲν αὐτῶν πηλὸν ἐπικολλαίουσι, Obdu- Gaza. [Ἐπικολλαίνουσι, quod nihilo melius, cod. Med., qui ἐπικολαίνουσιν.]

α, τὸ, Id quod glutinamentis adjungi- ι, glutine adjicitur alii. Theophr. H. Pl. radice loti: Εἰς γὰρ τὰ ἐγχειρίδια καὶ τὰ χρῆσθαι.

μα. V. Ἐπικόλλωμα.]

ν (sic), Territorium, Gl.]

ος, ὁ.] Ἐπικολπίδιον βρέφος, Infans qui tur, vel in gremio tenetur, ap. Porph. s. Chron. p. 41, A: Τὸ νόμισμά μου φέ- · D: Μήπως ἐπικολπίδιον τύχοι τις κρύ-

, ν, ον et δ, ἡ, Qui est in sinu. Ælian. έροντα ὡς εἶχεν ἐπικόλπιον (τρυγόνα) ἁμ- lgo ἐπὶ κόλπον. Nonni Dion. 8, 78: ν Ἀητοῦς ἠκαχὶς Ἀπόλλωνα, Græfius . Femin. forma Const. Manass. Chron. δὲ χρυσοῦ τις ἔφερεν ὅλκην ἐπικολπίαν. ιον Amuleti significatione utitur Eust. 37. Supra Ἐγκόλπιον.]

Sinuo. Agathias 3, 22, p. 188, 15: πικολπώσαντες.]

, Innato, Adnato. Hesychius: Ἐπε- ῖα. L. Dind.]

ς, ἡ, Qui est in collibus. Diodor. ὸς ὑπῆρχε καλή.]

omo. Poll. 2, 25. Idem 4, 136: ιῶν. Quod Hesych. post ἐπικομάζω ας, κρατήσας ταὶς θριξὶν, interpretes esse ἐπικομάσας. Quod foret ab inau-

.]

Ἐπικόμπια, τὰ, Missilia, ὑπατεῖαι, egmentis lineis illigatam et inno- ertam numorum quantitatem, qui liquot solemnitatibus ab Imperato- chis in populum spargebantur.... 125: Τῇ ἡμέρᾳ καθ' ἣν ὁ βασιλεὺς κοῦ, παρά τινος τῶν συγκλητικῶν, εἰς τὸν ὄχλον ῥίπτονται ἃ λέγουσιν τοῦτο ἀποδέσμους τινὰς ἐν ὀθονίοις ἐνδον ἔχοντας νομίσματα χρυσᾶ τῶν ξ ἀργύρου τοσαῦτα, εἰ (ἡ) καὶ πλείω, ῶν τοσούτους κτλ. Conf. Codin. De 17, n. 9, 10, Pachymeres 9, 1 t. in Const. Cabal. p. 692. De s Pachym. Mich. Pal. 4, 18, p. λεγόμενα ἐπικόμπια ῥιπτεῖν ἐκέλευε t., ubi Vat. ἐπιχόπια, sed per- ιεανg.]

Procuro. Diog. L. ex testamento πιμελεῖσθω δὲ Νικάνωρ καὶ Μύρ- ἂν ἀξίως ἡμῶν τοῖς ἰδίοις ἐπικο- m, Ut ad suos referatur s. de- Adveho. [Heliod. 2, 69: Τὴν ιο Cass. 50, 11: Τὴν τροφὴν ασθαι κελεύσας, Secum afferre, ienda forma media. || Apud d. Bonn.: Οὐδὲ πλούτῳ λαφύρων ἀδεῶς ἐπ' οἴκου, ubi ἐπικομπα- rius, leg. videtur ἐπικαλλωπι-

A ζόμενοι vel potius ἐγκαλλωπιζόμενοι, quod v. L. Dind.]

[Ἐπικομμόω, Fuco. Themist. Or. 13, p. 167, D: Εἴ τις (γυναῖκα) ἐπικομμώη.]

Ἐπίκομος, Ad aliquid missus, Curator, VV. LL.

[Ἐπίκομος, ὁ, ἡ, Crinitus, Poll. 4, 137.]

Ἐπικομπάζω, i. q. ἐπικομπάω. [Glorior, Effero me. Callim. Dian. 263: Οὐδὲ γὰρ Ἀτρεΐδης ὀλίγῳ ἐπικόμπασε μισθῷ, Haud parvo malo suo (deæ) insultavit. Nisi potius absolute dicitur, ut ap. Philon. vol. 1, p. 550, 26: Δοξομανοῦντα καὶ ἐπικομπάζοντα.] Basil. ἐπικομπάζων accipit pro Magnificis verbis prædicans et efferens (quod odiosiore verbo Crepare dicitur, ut in Κομπέω annotabo): Ὁ τοίνυν τῶν ὄντων τὴν γνῶσιν ἐπικομπάζων, τίνος τὴν τοῦ μύρμηκος φύσιν εἰπάτω. || Jactabundis verbis addo. Plut. Cam. [c. 22]: Ἀληθεῖ λόγῳ τῷ περὶ τῆς ἁλώσεως ἐπικομπάσαι τοὺς Ὑπερβορέους, Veræ narrationi de captivitate jactanter addidisse Hyperboreos. [Eur. Herc. F. 981: Ὁ δ' ἡλίαξε κἀπεκόμπασεν τάδε.]

Ἐπικομπέω, Jactito, Ostento. Thucyd. 4, [126]:

B Ἅπωθεν ἀπειλαῖς τὸ ἀνδρεῖον μελλήσαι ἐπικομποῦσιν, Se ituros ac fortitudinem suam declaraturos verbis minacibus jactitant. Id. 8, [81]: Ὑπισχνεῖτο δ' οὖν τάδε μέγιστα ἐπικομπῶν ὁ Ἀλκιβιάδης, Magnificis et jactabundis verbis res maximas promittebat, κομπωδῶς λέγων, schol. [Dio Cass. 39, 45; 53, 7.]

[Ἐπικόμπιον. V. Ἐπικόμβιον.]

[Ἐπικομψεύω, Scite exorno. Joseph. A. J. 20, 11, 2: Παρ' ἡμῖν γὰρ οὐκ ἐκείνους ἀποδέχονται τοὺς ... γλαφυρότητι λέξεων τὸν λόγον ἐπικομψεύοντας.]

[Ἐπικονίω, Perdo. Hesych.: Ἐπικονίομαι, ἐξίφθαρμαι, ἀπόλωλα. Et vitiose: Ἐπικωνίθη, καταρυγήθη. V. interpretes. i]

Ἐπικόπανον, τὸ, Mensa coquinaria supra quam carnes concidi solent, i. q. ἐπίκοπος, ἐπίξηνον. Pollux 6, [90] de vasis et instrumentis culinariis; Ξάνιον ἢ ἐπίξηνον, ὃ ἡ νέα κωμῳδία ἐπικόπανον καλεῖ· τὸ δ' αὐτὸ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἔλεον ἐκαλεῖτο· 10, [101]: Τῶν δὲ μαγειρικῶν καὶ ἔλεον, ξάνιον, ἐπίξηνον, τράπεζα μαγειρική, ἣν οἱ νεώτεροι ἐπικόπανον· citat autem ex Menandri Messenia, Ἠγεῖται μὲν [μ'] ὅλως ἐπικόπανόν τι. Sed perperam ibi scribitur ἔλαιον et ἐπὶ κόπανον. [Conf. Hemst. in Ἐπίκοπος cit.]

C Ἐπικοπή, ἡ, Incisio, Accisio, Præcisio, ea sc., qua arborum extremæ partes deputantur, quam Decacuminationem Plin. appellat. Theophr. C. Pl. 5, [17, 3]: Περὶ δὲ τῆς ἐπικοπῆς καὶ τῆς κολούσεως ἐν ὀλίγοις ἡ σκέψις· paulo post, Κολοῦσι δ' ἐπικοπήν, ὅταν ἀφαιρεθείσης τῆς κόμης ἐπικύψῃ τις τὸ ἄκρον· paulo ante, Κατὰ μὲν τὴν ἐπικοπὴν (φθείρεται) ὕλατη, πεύκη, πίτυς, φοίνιξ· ἔνιοι δὲ καὶ κέδρον καὶ κυπάρισσον φασι. [H. Pl. 4, 16, 1.] Unde Plin 17, 24: Similem et decacuminatio rationem habet, cupressi, piceæ, cedri; hæ enim detracto cacumine aut ignibus adusto intereunt. Idem palmam sterilescere dicit cacumine ablato, ut in Ἐγκέφαλος annotavi. Porro quam Plin. ibid. vocat Decorticationem, Theophr. φλοιοῦ περιαίρεσιν: et quam Detruncationem, Idem κόλουσιν: ut ostendet collatio locorum. || Incisio, Vulnus. Dion [Cass. 49, 29]: Νομίσαντες οὖν καταπεπτωκέναι τὰ

D ὑπὸ τραυμάτων καὶ μιᾶς ἐπικοπῆς εἶναι, VV. LL. [Conf. 38, 50; 54, 33. Quibus ll. vertendum, Uno ictu prosterni, vel similiter.]

[Ἐπικοπής, ἴους, ἡ, i. q. ἐπίκοπον, Truncus, Scaliger et Vulcan. restituebant in Gl. pro Ἐπισκοπής, Cala, probante Hemst. ad l. Luciani in Ἐπίκοπος cit.]

Ἐπίκοπος, ὁ, ἡ, Accisus, Præcisus, Decacuminatus, Brevis, Gaza ap. Theophr. H. Pl. 5, 2: Ἔστι δὲ ὅλα μὲν τὰ τοιαῦτα ἰσχυρὰ, τιμηθέντα δὲ, ἀσθενῆ, διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν παραλλαγὰς· κολοῦσι δὲ οἱ τέκτονες ἐπίκοπα ταῦτα διὰ τὸ πρὸς τὴν χρείαν οὕτω τέμνειν. Sic enim leg. esse, patet ex ipsius interpretatione; sed in vulg. edd. scribitur ἐπίτοκα. || Subst., Lignum, quod supponitur, quum quid securi secatur, Bud. ap. Lucian. [D. mort. 10, 9]: Ἀεδὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, ἀποκόψει αὐτὸν, ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος· loquitur autem ibi de barba. [V. annotat. Hemst.] Potest tamen et pro Mensa accipi, supra quam lanii et coqui carnes concidunt, ut ἐπικόπανον. Antiquam autem eam vocem esse Eust. tradit, eique synonymum ἐπί-

ξηνον, at ἰδιωτικῶς vocari ἐπικόμιον. Aristoph. autem schol. [Ach. 317] ἐπίξηνον esse dicit μαγειρικὸν κορμὸν, ἐφ' οὗ τὰ κρέα συγκόπτουσι. Eust. exponens Homericum illud Od. B, [237], Παρθέμενοι κεφαλὰς, subjungit, προτείναντες, ἢ ὡς ἐν ἐπιξήνῳ, ἤτουν ἐπικόπῳ, ἤτοι, ἐπικορμίῳ, θέντες ὥστε κοπῆναι, In trunco, in quo carnes concidi solent. [Conf. schol. Il. Λ, 261. Wakef. V. Ἐπίξυλον.] Sed fortassis non minus ἐπίκοπον substantive dicitur quam ἐπίκοπος: quemadmodum ap. Poll. ἐπίξηνον, et ap. schol. Aristoph. ἐπίξηνος. Præterea in altero subintelligi posse videtur κορμὸς, τράπεζα, aut tale quid; in altero ξύλον, aut aliquid aliud. [Paul. Æg. 6, 67, supplet σανίδιον. Absolute id. ib. 60, 64, 78. Oribas. p. 18 ed. Mai.: Κατ' ἐπικόπου τούτων τινὸς πρίονι ἀποπρίσομεν πᾶν τὸ ἐρθορός. Schol.: Κατ' ἐπ. φασὶν ὅταν τι ὑποσληθῇ καὶ κατ' αὐτῶν ἡ τομὴ γένηται. Idem p. 23, 14, et 25, 18: Ἐπικόπου ὄντος τοῦ ἐλάσματος.] Sicut vero tam ἐπίξηνος dicitur quam ἐπίξηνον, ita tam ὄλεος quam ὄλειν, Eust. || Ἔπικοποι dicuntur etiam Characteres, qui quum initio male impressi fuissent, denuo imprimendi sunt. In quodam nostro Lex. vet. [sive Etym. M.]: Ἐπίκοποι, οἱ κακῶς τοπρῶτον πληγέντες χαρακτῆρες, καὶ διὰ τοῦτο ἐπικοπτόμενοι. Similiter et ap. Hesych. ἐπίκοπος, χάραγμα ἐκ δευτέρου πληγέν.

[Ἐπικοπρίζω, Stercus ingero. Geopon. 2, 23, 5: Εὐθέως ἐπικοπρίζειν.]

Ἐπικόπτης, ὁ, Reprehensor, Castigator, ab ἐπικόπτω, quod pro Reprehendo accipi, proxime dicetur. Diog. L. Arcesilao p. 197 [4, 33]: Ἦν δὲ ἐπ. ἱκανῶς καὶ παῤῥησιαστὴς, Bud. Sed vett. quidam libri ibi scriptum habent ἐπισκώπτης. Rursus in Menedemo ap. Eund. p. 122 [2, 127]: Ἦν γὰρ καὶ ἐπ. καὶ παῤῥησιαστὴς, quæ verba idem Bud. citat; sed vett. libri hic itidem scriptum habent ἐπισκώπτης. [Sed ἐπικόπτης tuetur versus Timonis ap. eund. 9, 18: Ξεινοφάνην ὑπότυφον Ὁμηραπάτην, ἐπικόπτην, ubi item ἐπισκώπτην Sextus Emp. Pyrrh. 1, p. 58, quum ἐπικόπτην præter metrum confirment etiam verba seqq. ab HSt. in Ἐπικόπτω citata. Eodem modo corruptum est v. ἐπικόπτω sic dictum in libris Plut. Cic. c. 24, et nonnullis Demosth. argum. Ol. 3, p. 27, 7. V. de utroque Hemst. præf. ad Pollucem p. 28.]

Ἐπικόπτω, Incido, Præcido, h. e. In superficie et cacumine cædo aut decido, ut in arboribus, quæ decacuminantur, et in quibus prominentes rami deputantur et truncantur, i. fere q. κολούω et περικόπτω ap. rei rusticæ scriptt. Activi verbi ex. attuli in Ἐπικοπή [cui add. Theophr. H. Pl. 1, 8, 4. Id. De igni 16: Θλίβει (aer) καὶ ὥσπερ ἐπικόπτει]: passivi autem hoc extat ap. Theophr. C. Pl. 2, [15, 3]: Ἂν πρεσβύτεραι γινόμεναι, πάλιν ἐπικόπτωνται καὶ διακαθαίρωνται, sc. αἱ κολουθεῖσαι arbores. [Conf. H. Pl. 4, 16, 1. De incidendo osse Aret. p. 116: Ἐπιξέσαντες ἢ ἐπικόψαντες. De retibus incidendis Philo Belop. p. 99, D: Ξιροβρέπανα ἔχοντα ἐπικόπτειν.] || Accido, eo sensu, quo Livius dicit, Ita prælio uno accidit Vestinorum res: item, Post accisas a Camillo Volscorum res: item, Accisæ opes. Aristot. Polit. 3, [c. 9 med.]: Ὁ δὲ Περσῶν βασιλεὺς Μήδους καὶ Βαβυλωνίους καὶ τῶν ἄλλων τοὺς περφρονηματισμένους διὰ τὸ γενέσθαι ποτ' ἀπαρχῆς, ἐπέκοπτε πολλάκις, Accidebat et extenuabat eorum vires, Imminuebat eorum opes et potentiam: pro quo alibi dicit ταπεινοῦν, et Plut. κολούειν καὶ ταπεινοῦν, ut suo loco indicabo. Bud. interpr. etiam Retundo, Reprimo, Cohibeo. Gregor.: Ἐπικόπτων τὴν περὶ τὸν λόγον αὐτῶν ἑτοιμότητα καὶ ταχυτῆτα, et, Ἐπικοπτέτω μέριμνα μὲν ἡδονήν, λύπην δὲ ἡ κρείττων ἐλπίς. Et sic sæpe ap. Eund. accipi tradit. [Plut. Mor. p. 529, B: Φιλόσοφος ... φιληδονίαν ἐπικόπτων ἀκόλαστον· 975, A.] || His subjungi potest ἐπικόπτω pro Reprehendo, quia reprehensionibus solemus accidere et retundere alicujus insolentiam aut imprudentiam, ap. Diog. L. Zenone p. 319. Id. in Xenophane [9, 18]: Γέγραφε καθ' Ἡσιόδου καὶ Ὁμήρου, ἐπικόπτων αὐτῶν τὰ περὶ θεῶν εἰρημένα. [V. Ἐπικόπτης. Philostr. V. S. 1, p. 483, 6: Γοργίας ἐπικόπτων τὸν Πρόδικον ὡς ἕωλα ... ἀγορεύοντα, eodemque modo 2, p. 594, ult.] || Cædo, Ferio, Desuper ictum incutio, vel ἐπάνω τοῦ τραχήλου πλήττω, Eust. ad Hom. Od. Γ, [442]: Πέλεκυν ... Ὀζῶν ἔχων ἐν χειρὶ παρίστατο βοῶν ἐπικόψων· paulo post, Πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας αὐχενίους. || Cudo, ut κόπτω infra. Aristot. OEc. 2, [20 prope fin.]: Ἀνενεχθέντος δὲ τοῦ ἀργυρίου, ἐπικόψας χαρακτῆρα, ἐξέδωκε τὴν δραχμὴν δύο δυναμένην δραχμὰς, Quum argentum contulissent, numo percusso drachmam locavit pro didrachmo, Bud. Posset etiam reddi Quum notas impressisset, signasset: nisi forte ea signif. accipiendum sit quo ἐπίκοπος supra. [Etym. M. p. 360, 41: Ἐπίκοποι, οἱ κακῶς τὸ πρῶτον πληγέντες χαρακτῆρες, καὶ διὰ τοῦτο ἐπικοπτόμενοι, Qui denuo percutiuntur. || Med. Eur. Tro. 623: Ἔκρυψα πέπλοις κἀπεκοψάμην νεκρὸν, Planxi.]

Ἐπικορίζω, Sperno et rejicio, opp. τῷ κορίζομαι. Aristot. H. A. 9, 8: Καὶ τῶν περδίκων ὁ οἱ τιθασσοὶ τοὺς ἀγρίους πέρδικας ὀχεύουσι καὶ ἐπικορίζουσι καὶ ὑβρίζουσι, Spernunt, Gaza. Huc pertinet, quamvis totum l. non prorsus exprimens, quod ex Trogo affert Plin. 10, 33: Perdices vero a domitis feros et novos aut victos iniri promiscue. [Ἐπικορρίζουσι, unde infra ἐπικορριστὲς, et supra ἀνεπικόρρητος vel ἀνεπικόρριστος, de sententia Bocharti restituit Schneider., ut sit Caput ferjunt s. pungunt. || Mœris p. 380: Ὑποκορίζεσθαι ἀττικῶς, ἐπικορίζεσθαι Ἑλληνικῶς. Pierson. in Add.: « Recentiores Græcos ἐπικορίζεσθαι depravasse ex ὑποκορίζεσθαι probabile fit, quod ead. ratione pro ὑποτροπιάζειν ἐπιτροπιάζειν dixerint. » In ὑποκορίζειν, quod v., mutabat Ruhnk. ad Tim. p. 267.]

[Ἐπικόρμιον, τὸ, i. q. ἐπίκοπον, q. v. Eust. Od. p. 1476, 34: Τὸ ἐπίξηνον, ὅπερ ἰδιωτικῶς ἐπικόρμιον λέγεται· coll. p. 1443, 16. Κόρμος μαγειρικὸς de trunco sive mensa lanionum ap. schol. Aristoph. comparat Hemsterh. ad l. Luciani in Ἐπίκοπος cit. Idem Eust. ib. p. 1692, 62: Ἐπί τινος ἐπιξήνου, ὅ ἐστιν ἐπικόρμου, ubi legendum ἐπικορμίου.]

[Ἐπίκορον, ἐπίκοπον, Πάμφιοι (Πάφιοι), Hesych.]

Ἐπικορρὶ et Ἐπικορρίστὸν, ap. Hesych., quorum prius exp. ἐπὶ κονδυλίῳ, alterum καταπονδυλιστόν: sunt ab Ἐπὶ κόρρης.

[Ἐπικορρίζω. V. Ἐπικορίζω.]

[Ἐπικορριστός. V. Ἐπικορρὶ.]

Ἐπίκορσος, ὁ, ἡ, Qui supra tempora s. maxillas est. Unde in VV. LL. est Atticos ἐπίκορσα vocare Partes quæ supra malas sunt.

Ἐπικορύσσομαι, Armor, s. Armo me adversum. Lucian. [Alex. c. 57: Καὶ αὐτὸς ἐπικορυσσόμην αὐτῷ καὶ πάντα κἀλων ἐκίνουν ἀμύνασθαι βουλόμενος.]

[Ἐπικορυφόομαι, In verticem assurgo. Greg. Nyss. t. 1, p. 413, C: Μετὰ ταῦτα ἐπικορυφοῦται τῇ ὑπερηφανείᾳ. Hase.]

[Ἐπικορύφωμα, Hesych. in Ἐπικτίλωμα. Hemst.]

[Ἐπικορύφωσις, εως, ἡ, Multiplicatio. Nicom. Introd. Arithm. 2, p. 110: Καὶ ἐπιτέταρτοι κατὰ ταὐτὸν (προκόψουσιν) ἐκ τετραπλασίων ἐπικορύφωσιν λαμβάνοντες εἰς ἀριθμὸν μετὰ τὴν αὐτάρκη πρόφασιν τετάρτου μὴ ἐπιδεκτικόν. V. Κορύφωσις.]

[Ἐπικόρως, Satianter. Georg. Pachym. Andron. Pal. p. 9, A: Τῆς τοῦ πατριάρχου τιμῆς ἐπ. ἔχων, Quem satietas cepisset.]

Ἐπικὸς, ἡ, ὸν, Epicus. Ἐπ. ποιητὴς, Epicus poeta, ap. Cic. qui et ἐποποιὸς: ἐπ. στίχοι, Epici versus, quibus uti solent Epici. [Schol. Aristoph. Pac. 1296.] Sunt vero Epici versus iidem qui Hexametri, teste Diomede, ut Cic. quoque Ennium vocat Epicum poetam, qui hexametris s. longis versibus usus est. Fuit autem hoc genus carminis φιλὸν, ut Aristot. tradit De arte poet., qualia Empedoclis et Parmenidis ἔπη ap. Plut., nec non et τὰ Πυθαγόρου ἔπη. [Dionys. De comp. voc. p. 150, 8: Ἐπικῇ ποιήσει· et ib. 217, 1. De ἐπικὸς κύκλος v. in Κύκλος. Adv. Ἐπικῶς ap. Suidam et Zon. p. 855 cum interpr. λογίως, Diserte.]

[Ἔπικος, ὁ, Epicus, n. magistratus in numo Mileti Ioniæ, Mionnet *Descr. de méd. ant.* t. 3, p. 166, n. 759. Alius fort. in numo Erythrarum Ioniæ, ib. Suppl. t. 6, p. 217, n. 927, ubi genit. Ἔπικου. Nisi tamen legend. Ἐπικώρου. Hase.]

Ἐπικοσμέω, Ornatum addo, [Orno,] Cohonesto. Dem. Phal.: Τῆς γὰρ λέξεως ἡ μὲν ὑπηρετεῖ, ἡ δὲ ἐπικοσμεῖ. Affertur et ex Aristot. Polit. [2, 5: Ἐπικοσμηθὲν ἤθεσι καὶ τάξει νόμων ὀρθῶν. Aristoph. Ran. 383:

γε νυν ὑπὲρ ὑμῶν ἰδέαν ... Δήμητρα θεὰν ἐπικοσμοῦ- ... κλοδείτ. Xen. Cyrop. 7, 3, 12. Aristot. De rtt. an. 2, 14 : Ἐπικόμιαν (caudas animalium) ύσις ὀρεῖ. Plut. Pomp. c. 31 et alibi. Inscr. Delph. ap. ckh. vol. 1, p. 805, 38 : Ἁλὰς μὴ τὸ ἱερομνάμονες ... ἢ Πυθαΐδι τᾷ ἱαρᾷ ἐπικοσμήσοντι, ὅτινός κα δέωνται.] Ἐπικόσμημα, τό, Ornamentum. Nicetas Chon. 08, C. Ἐπικ. τοῦ τείχου, schol. parv. ad Od. H, ab Hemst. cit. Emt. Opusc. p. 91, 4. L. D. Ta- p. 159, C : Δυνατὸν δὲ παντὶ γαμητεύοντι κτήσασθαι κ., Hunc ornatum sibi comparare. Hase.]

πικόσμησις, εως, ἡ, Ornatus. Tzetz. Exeg. Il. 23. Schar. Const. Apost. 1, 8. Kall. Greg. Nyss. . 1011, C. Id. ib. p. 812, B : Τὴν δευτέραν ἐπικ., ritudinem hominis festinantis ad cœlestem rem- am. Hase.]

κόσμιος, ὁ, ἡ, Ornatus, Splendidus. Pseudo- t. 7, p. 300, 35 : Σεμνὰ μὲν οὖν τὰ καθ' ἡμᾶς, λῶς ἐπικόσμια. Hase.]

κοτίω, Irascor. Nicander Th. 181 : Ἐπὶ ζωμε- νεσι.]

οτος, ὁ, ἡ, Iratus, Stomachosus, Infestus. . Stob. Fl. vol. 2, p. 422 : Στάσιν ἐπίκοτον. rom. 602 : Ἥρας ἐπικότοισι μήδεα· Sept. 786, . Marc. Antonin. : Τὸ ἐπίκοτον τοῦ προσώπου. v. Ἐπιζαρηλές.] Ἐπίκοτα, Hesych. ex Soph. ffert pro ἐπίμομφα, ἃ πᾶς ἄν τις μέμψαιτο, ut nda, et ob quæ merito quis irascatur. Idem v. Ἐπικότως exp. ἐπιτετριφῶς : quum potius Irate vel Iracunde : ut ap. Æsch. Prom. δ' ἐπικότως δεῖ θέμενος ἀγναμπτον νόον.

κοῖζω, Cottabo ludo, certo, reperio ap. [40] : Καὶ τῷ μὲν ἐπὶ τοῦ ὀρόφου κρεμαμένῳ κοΐσαντι ποιῆσαί τινα φόρον· si tamen non ndus est scripsisse ἀποκοτταβίσαντι.

ς. V. Ἐπίκοτος.]

ος, ὁ, ἡ, Epicureus, Qui Epicurum se- ian. Hermotim. c. 16 et alibi.] Item adj. dictum, ut Ἐπ. δόγμα [vel λόγος], Plut.; Epigr. [Lucilii Anth. Pal. 11, 93. Stob. . 24 Gaisf. : Τὴν Ἐπικούρειον αἵρεσιν. p. 619 : Τὰ Ἐπικούρεια ἐφιλοσόφει. L. D. p. 839, 17 : Ἄτομος ἡ Ἐπικούρειος. Her- 35, 8, Dommer. : Τοὺς Ἐπικουρείους

Auxilior, Auxilio venio, Suppetias iis, qui bello petuntur. Hom. Il. E, hio : Ἀλλά ἑ μοῖρα Ἧν' ἐπικουρήσοντα κ καὶ υἷας. [Cum dat. Eur. Rhes. 937, 53; Thuc. 5, 23. Absolute 7, 57; He- Plat. Reip. 9, p. 575, B.] Item generali- , Auxilior, Auxilio venio. Xen. Cyr. ὸ δὲ ἔρχομαι ὑμῖν ἐπικουρήσων. [Conf. 1, B, Reip. 2, p. 368, C. De poeta bulis scribendis adjuvante Aristoph. ικουρῶν κρύβδην ἑτέροισι ποιηταῖς.] Id.], νόσοις ἐπικουρῆσαι, dixit, Morbis re remedia. [Similiter λιμῷ, Reip. 2. Passivo Vect. 1, 1 : Τῇ πενίᾳ τού- . Id. Eq. 2, 4 : Οἷς (membris cor- δύνασαι ὁ ἵππος, ἢν τι λυπῇ αὐτόν, , 13 : Τῷ κατιλυθέντι οἴτῳ ἐπικουρῆ- ο : Ἐσθῆς ... ἀρθονωτέρα ... πολλὰ καὶ οντι ἐπικουρεῖ. Aliter Anab. 5, 8, ι ἐπεκούρησα, Hiemem ab eo de- iter Aristoph. fr. Thesmoph. ap. : Οὐδὲ κάραβον μέγαν γναμπτῇ κοπι- Præbuistis. Clem. Al. Pæd. p. 242 : ἐπικουρῆσαι λόγον. Et Æschines ινὰ ἐργάζεται, ἐπικουρῶν τῇ ἀναγ- rospiciens.] Vult autem Etym. significare τὸ δέον καὶ τὸ πρέπον, venes, decet πολιμεῖν καὶ συμ-

dminiculum, Gl. Defensio, Re- 4, 5, 13 : Ἦν δὲ τοῖς μὲν ὀφθαλ- τις μέλαν τι ἔχων πρὸ τῶν ὀφθαλ- ποδῶν, εἴ τις κινοῖτο. De defen- Eneæ Tact. p. 12, λή, Ἐπικου-

Ἐπικούρησις, εως, ἡ, [illegible] Andr. [28] : Εἰρεῖν ἐπικούρησιν [illegible] dium. [Ead. signif. Plut. Leg. [illegible] Eurych. ap. Stob. Fl. vol. [illegible] ἐκ τοῦ θήρα γινομένης ἐπικουρήσεως [illegible] Τῆς ἐκ τῶν θεῶν ἐπ. τέτυχε. Hase.]

[Ἐπικουρητικός, ἡ, ὸν, Adjuvans [illegible]

Ἐπικύρανα, ἐπικουρητικὰ τῆς ὑγρᾶς [illegible]

Ἐπικουρία, ἡ, Auxilium. [Eur. Or. [illegible] ρίαν λάβω; Hec. 872 : Ἦν ἐξ Ἀχαιῶν [illegible] φανῇ τις· 300 : Ὅταν δὲ σὺ στένῃς, [illegible] σε νουθετεῖν φίλα· ἐπικουρίαι γὰρ οἷαι τοῖς φίλοις [illegible] Xen. OEc. 17, 13 : Δοκεῖ ἐπικουρίας τοὺς [illegible] τος· H. Gr. 6, 5, 40 : Ἵνα ἔχωσιν, ἐὰν τοῦ [illegible] νωνται, ἐπικουρίαν τῶν προπεπονημένων. Plato [illegible] p. 492, C. Cum dat. Lys. p. 215, A. Demosth. p. [illegible] 11 : Ἡγοῦ σοι μεγάλην ἐπικουρίαν ἐπιλογίας [illegible] Isocr. Bus. [p. 225, D] : Τοῖς σώμασιν ἰατρικὴν [illegible] ἐπικουρίαν. Xen. H. Gr. 6, [5, 38] : Ἐπικουρίας ἐκπεμ- νους. Ἐπ. ἐπικουρίαν ποιήσασθαι ap. Thuc. 1, [33] pro Auxilium ferre, βοηθεῖν. [Ἐκπέμψαι Xen. H. Gr. 6, 1, 17.] Ap. Eund. 8, Ἐπικουρίᾳ σωζόμενοι, Auxiliantibus copiis incolumes redditi. Auxilia etiam Lat. plur. appellant. [Æsch. Pers. 731 : Κιδνῆς ἀρωγῆς κἀπικουρίας στρατοῦ· Suppl. 721 : Πᾶσα ἠπικουρία. Herodot. 5, 63 : Ἐπικαλέσοντο ἐκ Θετταλίης ἐπικουρίην· 80 : Αἰτέοντες ἐπικουρίην· 6, 100 : Οὐκ ἀπέπεμπον τὴν ἐπ. 108 : Ἡμεῖς μὲν ἑκατέρως τε οἰκέομεν καὶ ὑμῖν τοιήδε τις γένοιτ' ἂν ἐπ. ψυχρή. Alia locutione Thuc. 6, 92 : Τὸ τρίτον μέρος ἐξεπέμψαμεν ἐς ἐπικουρίαν. Plur. ἐπικουρίαι 7, 59. De proverbio συκίνη ἐπικουρία v. schol. Aristoph. Lys. 110 et parœmiogrr. L. Dind.]

[Ἐπικουριανός, ὁ, Epicurianus, nomen in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 381, A, 19.]

[Ἐπικουρίζω, Epicurum sequor. Orig. C. Cels. 4, p. 213. Spencer.]

Ἐπικουρικός, ἡ, ὸν, Auxiliaris. Thuc. 7, [48] : Φθερεῖσθαι αὐτῶν τὰ πράγματα, ἐπικουρικὰ μᾶλλον ἢ δι' ἀνάγκης, ὥσπερ τὰ σφέτερα, ὄντα, Res eorum perituras, ut quæ magis auxiliari exercitu quam militibus necessitate coactis starent. Et τὸ ἐπικουρικὸν, Auxilia, Auxiliares copiæ. Thuc. 4, [52] : Μισθωσάμενοι ἐκ Πελοποννήσου ἐπικουρικόν. [Plat. Reip. 4, p. 434, C, 441, A ; Dionys. A. R. 9, 5.]

Ἐπικούριος, ὁ, Apollinis epith. ab ope ferenda, Auxiliaris. [Apud Pausaniam 8, 41, 7. Θεοῖς ἐπικουρίοις vel ἐπικουρίοις θεοῖς interpretatus est Corsinus De notis Græcorum Diss. 6 literas Θ. Ε. vel Ε. Θ. inscriptionibus quibusdam (v. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 253, 1) superscriptas. Quod auctoritate Sandvicensis, ubi præfixum ΘΕΟΙ[Σ] E, confirmavit Bœckhius l. c. p. 191, a, et OEcon. Athen. vol. 2, p. 216 sq. L. Dindorf.]

[Ἐπικουρίς, ίδος, ἡ, Tonsura clericorum, ut ἀπόκαρσις monachorum. Balsamon ad Photii Nomoc. tit. 1, c. 31 et in can. 33 Synodi Trull. : Δέξασθαί τινα σφραγῖδα ἐπικουρίδος. Ducang. Id Bals. in can. 15 Conc. Laodic. p. 459, E. Hase.]

Ἐπίκουρος, ὁ, ἡ, Qui oppugnatis auxilio venit, Auxiliator : quemadmodum σύμμαχος, Belli inferendi socius. Hom. Il. Z, [111] : Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι. [Et alibi sæpe similiter. Fem. Il. Φ, 431 : Ἀφροδίτη ἦλθεν Ἄρει ἐπίκουρος. Porro Æsch. Pers. 904 : Παμμίκτων ἐπικούρων. Et sæpius Eurip., velut in fr. Erechtheï ap. schol. Ven. Aristoph. Pac. 96, de quo dixi in Add. ad v. Γοργών, Herodot. 2, 152, et alibi.] Hermipp. ap. Athen. 1, [p. 27, F] ἐκάστης πόλεως ἢ χώρας ἰδώματα describens : Ἀνδράποδ' ἐκ Φρυγίας, ἀπὸ δ' Ἀρκαδίας ἐπικούρους. Unde Xen. Hell. 7, [1, 12] quidam Arcadibus adulans, fortitudinis eorum τεκμήριον affert ὡς ἐπικούρων, ὁπότε δεηθείη τινες, οὐδένας ἠρῶντο ἀντ' Ἀρκάδων. [Cyrop. 8, 6, 12 : Δεῖ ἐμὲ μὲν... ὑμῖν ἐπίκουρον εἶναι, ὑμᾶς δὲ ἐμοὶ συμμάχους. Thuc. 1, 105, 115; 2, 33.] Plut. Pericle [c. 26] : Νεῶν ἐπικούρων τοῖς Σαμίοις προσιρομένων, Navibus subsidium ferentibus Samiis. || Ἐπίκουροι ap. Thuc. 6, [58] dicuntur, quos paulo ante δορυφόρους vocarat : Ὃ δὲ τοῖς ἐπικούροις φράσας τὰ ὅπλα ὑπολαβεῖν· sic etiam [ib. 55] ἐπικούρους schol. exp. φύλακας : Τοῖς μὲν πολίταις φοβερόν, εἰ δὲ τοὺς ἐπικούρους ἀκριβές. [Herodot. 1,

64 : Ἐρρίζωσε τὴν τυραννίδα (Pisistratus) ἐπικούροισι πολλοῖσι· 6, 39. || Milites in universum. Hippodamus Stob. Fl. vol. 2, p. 123, ubi adjective : Τῷ ἐπικούρῳ καὶ τῷ δυναμικῷ μέρος τὸ μέν τι ἐστιν ἀρχοντικὸν κτλ.] || Generaliter accipitur pro Quovis auxiliatore et opitulatore. [Pind. Ol. 13, 93 : Ὀλιγαιθίδαισιν ἔβαν ἐπίκουρος. Eademque construct. Aristoph. Eq. 1319, Plato Reip. 4, p. 441, A. Cum genit. Conv. p. 189, D, Reip. 3, p. 416, A. Hom. Il. in Mart. 9.] Ut ap. Eur. Orestes [1226] patrem apud inferos agentem rogat, ἐπίκουραν μολεῖν τοῖς διομένοισι. [Fem. ib. 306.] Sic ap. Thuc. 3, [67] dicitur, τὰς παλαιὰς ἀρετὰς debere τοῖς ἀδικουμένοις ἐπικούρους εἶναι. [Fem. etiam Hom. Hymn. Merc. 97 : Ἐπίκουρος...νύξ. Pind. Ol. 1, 110 : Ἐπίκουρον δόδν λόγων. Masc. similiter Plat. Theæt. p. 165, E : Ἐπίκουρον λόγον.] Ap. Xen. vero Cyrop. 7, [5, 61] de eunuchis dicitur, Ἀδοξοι ὄντες παρὰ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις, καὶ διὰ τοῦτο δεσπότου ἐπικούρου προσδέονται. Ap. Eund. [Comm. 4, 3, 7], ἐπίκουρον ψύχους, Ferens auxilium et remedium contra frigus. [Conf. Plat. Leg. 2, p. 666, B. Cum gen. sic etiam Soph. OEd. T. 496 : Λαβδακίδαις ἐπίκουρος ἀδήλων θανάτων. Eur. El. 138 : Πατρὶ αἱμάτων ἐχθίστων ἐπίκουρος· et neutro genere Or. 211, et fem. Iph. A. 1027 : Χέρ' ἐπίκουρον κακῶν. Athen. 10, p. 440, C, ab Hemst. cit.] De etymol. autem hujus voc. v. in Ἐπικουρέω. || Ἐπίκουροι Hesychio præter βοηθοὶ et σύμμαχοι, sunt etiam ἐπίσκοποι, ἥλοι ξύλινοι. [Pro ἐπίουροι.] || Ἐπίκουρος est etiam philosophi nomen, qui summum bonum in voluptate collocabat. [Alius ap. Aristoph. Eccl. 644. Et forma Dor. Ἐπίκωρος in lamna ænea in agro Bruttio effossa ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 9, n. 4, 7. L. Dindorf.]

Ἐπικουφίζω, Elevo, In altum tollo. Soph. [Aj. 1410] : Πλευρὰς ξὺν ἐμοὶ τάσδ' ἐπικούφιζ', ubi exp. ἀναβάσταζι. [Xen. OEc. 17, 13 : Ἐπικουφίσαντες τὴν γῆν.] Philo De mundo : Πρὸς τὴν φυσικὴν τοῦ πυρὸς κίνησιν ἐπικουφίζουσα αὑτὴν ἀναδραμεῖται, ubi redditur Erigens, Arrigens : hoc modo, Ad naturalem ignis motum se arrigens, sursum resiliet. Idem ἐπικουφίζεσθαι et ἐπιβρέπειν inter se opponit : Ἐν μέρει μὲν (αἱ χεῖρες) ἐπικουφίζοντο, ἐν μέρει δ' ἐπέβρεπον, ubi ἐπικουφίζοντο redditur Levabantur, at ἐπέβρεπον, Ingravescebant. [Proprie etiam Herodot. 8, 118 : Τὴν νῆα ἐπικουφισθεῖσαν.] || Metaph., ut Lat. Levo, quum dicitur Laborem levare vel dolorem : quam metaph. et simplici κουφίζω dari in illo dicetur. Sed a Xen. ἐπικουφίζειν accipi videtur pro Alacrem reddere s. Alacriorem, Cyrop. 7, [1, 18] : Παρακαλεῖ τοὺς σὺν σοι εἰς τὴν ἐμβολὴν, τῷ μὲν προσώπῳ παραθαῤῥύνων, ταῖς δ' ἐλπίσιν ἐπικούφιζων. Videtur autem ideo ἐπικουφίζειν accipi pro Alacrem reddere, quod qui alacri est ad rem quampiam agendam animo, ejus corpus alacritas illa agilius quodammodo reddere videtur. At Cic. ap. eundem scriptorem ἐπικουφίζειν vertit Leviorem facere. Utriusque autem l. proferam. Xen. igitur Cyrop. 1, [6, 25] Cambyses filium suum instituens, inter alia hæc dicit : Θάῤῥει μέντοι, ὦ παῖ· εὖ γὰρ ἴσθι τοῦτο, ὅτι τῶν ὁμοίων σωμάτων οἱ αὐτοὶ πόνοι οὐχ ὁμοίως ἅπτονται, ἀρχοντός τε ἀνδρὸς καὶ ἰδιώτου, ἀλλ' ἐπικουφίζει τι ἡ τιμὴ τοὺς πόνους τῷ ἄρχοντι. Cic. autem Tusc. 2, scribit : Itaque semper Africanus Socraticum Xenophontem in manibus habebat, cujus in primis laudabat illud, quod diceret eosdem labores non esse æque graves imperatori et militi : quod ipse honos laborem leviorem faceret imperatori. [OEc. 11, 10 : Τοὺς φίλους ἐπικουφίζειν. Plat. Ep. 3, p. 315, D; 319, D. Demosth. p. 643, 11, τὰς συμφοράς. De vectigalibus remittendis Aristid. vol. 1, p. 61. || Cum genit. Eur. El. 72 : Μόχθου ἐπικουφίζουσαν... συνεκκομίζειν σοὶ πόνους. Plut. Mor. p. 137, D : Τὴν ὁμόδουλον κάμηλον, ἐπικουφίσαι τοῦ φορτίου μὴ βουλομένην. Appian. Bekk. An. p. 154, 18 : Ὅσα ἐπικουφιεῖ τῆς ἀνίας. Et addito accus. Dio Cass. 43, 18 : Ἐπεκούφισε μέν πως αὐτοὺς τοῦ δέους. Pass. Joseph. Maccab. 9 : Τῶν πόνων ἐπικουφίζομαι. || Deteriori signif. Theognis 629 : Ἥδη καὶ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρὸς, πολλῶν δ' ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην.]

[Ἐπικουφισμὸς, ὁ, Allevatio. Inscr. ap. Spon. Misc. n. 99, p. 135g-60 ed. Polen. : Ἐνδείας γενομένης κατὰ τὸν δῆμον...εἰς ἐπικουφισμὸν ἑκάστῳ πολίτῃ ἐχαρίσατο μόδιον. L. D. Clem Al. p. 880 : Ἐπικουφισμὸν περὶ ὧν ἡμαρτήσαμεν. Wakef. Philop. De creat. p. 205, 16 : Τὰ δὲ (jumenta) εἰς ἐπικουφισμὸν μόχθων αὐτοῖς (hominibus) συνεργεῖ. Hase.]

[Ἐπίκουφος scriptura vitiosa pro ἐπίκυφος, Maccab. 3, 4, 5.]

Ἐπικραδαίνω, Evibro, Quatio, Bud. ex Xen. [Cyneg. 6, 16, ubi συνεπικραδαίνω de canibus, de quibus ἐπικραδαίνω ponit Poll. 5, 61. Greg. Nyss. vol. 2, p. 74, C : Πρὸς ἀμφοτέρας τὰς ἐκβάσεις ταῖς ὄπισθεν ἐπικραδαίνεσθαι. || Ejusd. signif., sed alienum a prosa verbum est Ἐπικραδάω, Apoll. Rh. 1, 552 : Ἥρωας χείρεσσιν ἐπικραδάοντας ἐρετμά. Oppian. Cyn. 1, 91 : Ἐπικραδάοιεν ἄκοντας. L. Dindorf.]

Ἐπικράδιον, Hesychio ἐπικάρσιον.

[Ἐπικράδιος, ὁ, Epicradius, olympionica Mantinensis, Pausan. 6, 10, 9.]

Ἐπικράζω, Inclamo, ex Luciano [Gymnas. c. 16 : Ἐπικεκραγότες τοῖς παλαίουσιν. Ps.-Lucian. Philopatr. c. 1 : Ἐπέκραξάς μοι. V. Ἐπικλάζω.]

[Ἐπικραιαίνω.] Ἐπικρήηνον, quod in Κραίνω proferam ex Hom. [Il. A, 455 : Νῦν μοι τόδ' ἐπ. εἰλόωρ· Θ, 242, Π, 238], est ab Ἐπικραιαίνω. (Sunt autem qui κρήηνον, itidemque ἐπικρήηνον scribant, subscripto priori η, quod perinde est ac si μιῆναι cum η scribas.) Sed et ipsum præsens [imperf.] extat ap. Hom. Il. B, [419] : Οὐδ' ἄρα πω οἱ ἐπικραίαινε Κρονίων, Sed nondum ei vota perfecta reddebat Saturnius. [Conf. Γ, 302.] Existimo autem posse huic loco accommodari alteram expositionem, quam dat Hesych. isti verbo, quum ἐπικραᾶναι dicit esse τῇ κεφαλῇ ἐπινεῦσαι. Pro qua expos. facit etiam illa etymologia, quam ex Etym. afferam in Κραίνω [sc. a κάρα. Callim. Dian. 40 : Μῦθον ἐπικρήηνε καρήατι].

Ἐπικραίνω, Efficio, Perficio, pro simplici κραίνω, vide in Ἐπικραιαίνω. [Æsch. Eum. 361 : Θεῶν ὁ' ἀτέλειαν ἐμαῖσι λιταῖς ἐπικραίνειν· 950, Suppl. 375; Hom. H. Merc. 531.] Ap. Hesych. legimus ἐπικρανεῖς expositum ἐπιτελέσεις (ita enim reponendum est ap. eum pro ἐπιτελεῖς), item ἐπιμεληθήσῃ. [Fut. etiam Æsch. Ag. 1340. Aor. Hom. Il. O, 599 : Ἀρὴν ... ἐπικρήνειε. Hesychius : Ἐπικρήνωμεν, ἐπιτελέσωμεν. Forma Att. Æsch. Sept. 887 : Κάρτα δ' ἀληθῆ πατρὸς Οἰδιπόδα πότνι' Ἐρινὺς ἐπίκρανε· Ag. 745, 1546, et alibi, Soph. Phil. 1468. Anth. Pal. App. 148, 8 : Τέρμα γὰρ εἰς με βίου Μοῖρ' ἐπίκρανε τόδε, Hunc mihi finem vitæ destinavit. Pass. Æsch. Eum. 969, Suppl. 47.] Sed et Ἐπικρανῆς, ac Ἐπίκρανος, leguntur ap. eum exposita ἐπιμελητής.

Ἐπικράνιον, τὸ, ap. Poll. [2, 42], ejusd. esse signif. videtur [cujus sequens ἐπίκρανον. Sed delendum cum codd. voc. ex præcedenti ἐπίκρανον repetitum].

Ἐπικρᾶνις, ἰδος, ἡ, Cerebellum, i. q. παρεγκεφαλὶς, Poll. [2, 45. Plut. Mor. p. 899, A : Ἐρασιστρατος (τὸ τῆς ψυχῆς ἡγεμονικὸν εἶναί φησι) περὶ τὴν μήνιγγα τοῦ ἐγκεφάλου, ἣν ἐπικρανίδα λέγει. L. D. Galen. vol. 2, p. 728, 12. Plutarchi locum repræsentavit Euseb. Præp. ev. p. 852, B. Hase.]

[Ἐπικρᾶνῖτις, ἰδος, ἡ, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 262, col. 1, 16 : Π ἐπικρανίτιδας, μῆκος τετράποδας· et ib. 23, Müllerus De Minerva Pol. p. 48 et 56 interpretatur Capitellum. Intelligi autem πλίνθος, quod v., monuit Bœckh. p. 274.]

Ἐπίκρᾱνον, τὸ, Quod super caput est, Vitta, Capitis ligamentum, κεφαλόδεσμος, ut ap. Eur. exp. Hipp. [201] : Βαρύ μοι κεφαλῆς ἐπίκρανον ἔχειν· quod i. esse q. κρήδεμνον, testatur Eust. [Il. p. 189, 11, Od. p. 1421, 18] : Capitis tegumentum muliebre, Cam. [Ἐπίκρανα, προσκεφάλαια, καλύμματα. Ἐπίκρηνον, κεφαλόδεσμον, Hesych.] || Munimentum quod capiti imponitur, i. e. Galea. Poll. [1, 135] : Τὸ δὲ ἐπ' αὐτῇ τῇ κεφαλῇ, ἐπίκρανον, καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτὸ, λόφος. Idem κράνος etiam dicitur. [Strabo 11, p. 504 : Δορᾶς θηρίων ποιεῖσθαι ἐπίκρανά τε καὶ σκεπάσματα (Amazones). Pollux 7, 70 : Διφθέρα δὲ στεγαστρὶς χιτῶν ἐπίκρανον ἔχων.] || Ἐπίκρανα dicuntur etiam Capitula s. Capitella columnarum ap. Architectos, αἱ κεφαλαὶ τοῦ κίονος, Eust. [Il. p. 700, 64, coll. 189, 11], quod κιονόκρανον Xenoph. [Capitelli signif. dixerunt Pind. fr. ap. Strab. 10, p. 485 (coll. Porson. ad Eur. Hec. v. 782), Eur. Iph.

f. 51, Plut. Mor. p. 1011, D. Ἐπιστύλια interpr. Hesych. Signif. non addita memorat Poll. 2, 42.]

Ἐπιχρίσις, εως, ἡ, Attemperatio. Ἐπίχρασις ap. dicos est flatio curandæ cacochymiæ, s. potius, ut alen. ait, Cacochymiæ curatio, per quam, ut scrit l. 9 Meth., [c. 10, et Comm. ad Aphor. l. 1, 17], ulatim vacuatur quod vitiosum est, inque locum is, quod bonum est, reponitur; s. qua, si vires becillæ sunt, ut confertim factam vacuationem mittere nequeant, vel humor propter cruditatem n est futurus obediens medicamento, eum attemramus, tenuamus, mitificamus, paulatimque eduus, inque locum ejus benigniores sufficimus. Quanm non necesse est eam vacuatione perfici; nam e etiam in corpore manent, alterari mitigarique sunt, permissa soli naturæ vacuatione, quæ eopartem vel convertat in corporis alimentum, per alvum, urinas, sudorem, aut aliter expurget. quidem curandi ratio proprie ἐπίχρασις appelr; atque in eo sensu accipiendum est, quod scrialen. de vinis fulvis, l. 12 Meth. : Ἐπικραστικοὶ B ol καὶ θρεπτικοί· id enim postea explicat, quum Γρίφουσι δὲ μᾶλλον καὶ κακχυμίαν ἐπανορθοῦνται· non videtur Linacer animadvertisse, de mixnon de hac, quam tractamus, ἐπιχράσει, interus. Gorr. Sic ap. Diosc. 2, 53 : Ὁ δὲ ζωμὸς τοῦ ος μάλιστα δίδοται ἐπιχράσεως χάριν φαυλοτήτων, alos humores attemperandos. [Diphil. ap. Athen. 1, F. Hemst. Matthæi Med. p. 76.]

ιχρᾰταιόω, Insuper confirmo : ἐπεκρατωώθην, lui, Invalui, VV. LL. [Eccles. 4, 12.]

ιχράτεια, ἡ, Potestas, Imperium, Ditio. Plato 7, [p. 349, C] : Εἰς τὴν Καρχηδονίων ἐπ. ἐκφυγὼν Xen. [Hier. 6, 13] : Ὅ, τι γὰρ ἂν τις λάβῃ παρὰ τοῦ ω, οὐδὲς οὐδὲν αὐτοῦ νομίζει, πρὶν ἂν ἔξω τῆς τούτου εἴας γένηται, Priusquam extra ejus ditionem [Et alibi sæpe ead. signif. Et paullo aliter 6, 4, 4 : Κρίνη ὑπὸ τῇ ἐπικρατείᾳ τοῦ χωρίου. τία. Polyb. 2, 39, 7 : Ὑπὸ τῆς τῶν περιοικούντων ν ἐπικρατείας ἐμποδισθέντες. || Dominatus. Id. 3 : Τοῦ ταύρου κατὰ τὴν ἐπ. τῶν Καρχηδονίων C ντος· et plurali 28, 17, 7. || Victoria. Polyb. : Ἕως τοῦ τέλους καὶ τῆς Καρχηδονίων ἐπικραio Cass. 65, 18 : Καταλλαγήσεσθαι ἐκ τῆς ἐπ. lentia. Schol. Il. K, 75 sive Suidas Ἔντεα re dicit τὰ ὅρατα κατ' ἐπικράτειαν, quod est ἐξοχήν. Conf. Hesych. v. Μῆλα. Ead. phrasi r. p. 905, F, et 906, C : Ὁμοιότητας γίνεσθαι ράτειαν τῶν σπερματικῶν γόνων. Herodian. ecd. vol. 3, p. 263, 3, 6. L. D. Ἡ διάφορος ν ἐπικράτεια, Sext. Emp. p. 22, 9. Τὴν ἐπισidera alias alia) κληροῦνται, Suid. in Μαρκστ.]

τέω, Prævaleo : in qua signif. citat Bud. [Herodot. 6, 138 : Ἄρχειν τε τῶν παίδων οἱ αἰεὶν καὶ πολλὸν (al. πολλῷ) ἐπικράτεον.] Ex em pro Potior : quo accipitur modo et a n. 8, 5 : Ἐρώτων ἐπικρατεῖν· Xen. H. Gr. Ἐπικρατοῦσι τοῦ σταυρώματος· Herodot. 4, ; 6, 115;] Thuc. 1, [30] : Ἐπεκράτουν τῆς Ex Eod. [1, 2] affertur in VV. LL. ἐπικρα- D pro Adipisci victum. Exp. etiam Domiperium obtineo, in [Hom. Il. K, 214 : σιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι, et ubi νήσοισι, . Absolute Ξ, 60 : Ὅτ' ἐπικρατέωσιν ἀνα- coll. P, 320. Xen. H. Gr. 7, 1, 6 : Κατὰ κρατῆσαι. Addito genitivo Herodot. 1, 17; ut. : Παρέδωκαν ἑωυτοὺς καὶ νήσους καὶ πόλεις τοὺς σοφίην διώκουσιν.] τουν. Item, In ditionem accipio, Vinco, Thuc. [3, 93] : Ὥστε βᾶον ἤδη αὐτῶν οἱ κράτουν· necnon in Pausan. : Αὐτός τε ἐς ἄνω καὶ τῶν Θεσσαλῶν ἐπικράτησε. Rurco, Supero [ap. Hom. Il. Ξ, 98 : Τρωσὶ ... Aristoph. Lys. 767 : Χρησμὸς ἡμῖν ἐστιν en. H. Gr. 6, 4, 13; 5, 26, Herodot. 7, oc Isocr., ubi non itidem genitivo, sed ungitur [p. 13, C] : Μόλις γὰρ ἂν τις ἐκ μελείας τὰς τῆς φύσεως ἁμαρτίας ἐπικρα- genit. Aristoph. Ran. 267 : Ἕως ἂν ὑμῶν οῦ κοάξ. Herodot. 1, 86 : Οὐ δύνασθαι ἔτι

τοῦ πυρὸς ἐπικρατῆσαι· 3, 32 : Τοὺς σκύλακας ἐπικρατῆσαι τοῦ σκύμνου. Et de pugnantibus 7, 155, 234 etc. Xen. Cyrop. 5, 2, 23 : Ὅπως ἡμῶν μὴ ἐπικρατήσει· Oec. 1, 22 : Ἃ οὕτω χαλεπῶς ἄρχει τῶν ἀνθρώπων, ὧν ἂν ἐπικρατήσωσιν, de cupiditatibus. Plato Leg. 6, p. 752, A : Ἂν γήρως ἐπικρατῶμεν τό γε τοσοῦτον. Æschin. p. 12, 16. Accusat. jungit Dio Cass. 35, 16 : Διὸ βασιλέως οὐκ ἀσθενεῖς ἐπικρατήσας. Aliter Thuc. 4, 19 : Ἐπικρατήσας τὰ πλέω τοῦ πολέμου, ubi absolute ponitur τὰ πλέω, 7, 63 : Τὰ πλείω τῷ πεζῷ ἐπικρατεῖν, et 2, 93 : Διὰ τὸ ἐπικρατεῖν πολὺ τῷ ναυτικῷ. Idem sequente μὴ cum inf. 6, 74 : Ἐπικράτουν μὴ δέχεσθαι τοὺς Ἀθηναίους. Et sine μὴ, 5, 46.] Et Ἐπικρατεῖσθαι, Vinci, Imperio et ditioni subditum esse. At ἐπικρατεῖν pro Vincere, i. e. Exuperare, Prævalere, in Galen. De simpl. pharm. 8, [vol. 13, p. 215, C] : Ὄξος μικτῆς οὐσίας ὑπάρχει ψυχρᾶς καὶ θερμῆς, ἀμφοῖν λεπτομερῶν· ἐπικρατεῖ δὲ τῆς θερμῆς ἡ ψυχρά. Sic ἐπικρατεῖσθαι ap. Eund. Κατὰ τόπ. 2 : Τὸ δὲ ὄξος ἀποκρουστικήν τε ἅμα καὶ λεπτυντικὴν, ἀλλὰ καὶ διαφορητικὴν ἔχει δύναμιν, ὡς ἂν ἐπικρατούμενον ἐν τῇ κράσει, λεπτομερεῖ ψυχρότητι. [Herodot. 4, 50 : Ὁ Νεῖλος πλήθει ἐπικρατέει, sed ubi ἀποκρατ. dederunt libri meliores. Plat. Critiæ p. 121, A : Τὸ ἀνθρώπινον ἦθος ἐπικράτει. Theophr. H. Pl. 8, 8, 4.] || Ἐπικρατέω, Invalesco, ea signif., qua dicitur mos invaluisse, s. consuetudo. Bud. [Polyb. 2, 38, 1 : Ἐπικράτησε τὸ τῶν Ἀχαιῶν ὄνομα κατὰ πάντων τῶν Πελοποννησίων. Pseudherod. V. Hom. c. 13 : Τούνομα Ὅμηρος ἐπικράτησε τῷ Μελησιγενεῖ. Diod. 5, 62 : Τὸν ἐπικρατοῦντα λόγον.] || Cohibeo, Coerceo : vide Ἐπικρατητικός.

Ἐπικρᾰτὴς, ὁ, ἡ, In potestate sua habens, Potens alicujus rei, Compos. [Isocr. p. 133, A, sec. vet. script. nunc cum cod. sublatam. Ἐπικρατὴς σιδήρου Vulcanus dicitur Anonymo ante Malalæ Chron. p. 21, 20.] Et comparat. ἐπικρατέστερος, Potentior, Superior. [Thuc. 6, 88 : Ἐπικρατέστεροι τῇ μάχῃ ἐγένοντο. Dio Cass. 36, 26 : Ὁρῶν ὅσα τῆς βουλῆς ἐπικρατέστεροι ἦσαν· 55, 30 : Ἐπικρατέστερος αὐτοῦ ἐν παρατάξει γενόμενος. Memnon c. 29 : Ἀντιόχου ἐπικρατέστερος γεγονώς. || Adverbialiter Phot. Bibl. p. 202, 32 : Πρὸς Εὐαγόραν ἐπικρατέστερον ἐπολέμει. Hemst. Quod Diod. Exc. p. 539, 46 dicit διεπολέμησεν κατὰ τὸ ἐπικρατέστερον, et paullo ante κατὰ τὸ σφοδρότερον.]

[Ἐπικράτης, ους, ὁ, Epicrates, n. viri. Aristoph. Eccl. 71, ubi v. schol. Mediæ comœdiæ poeta, apud Athenæum et alios. Alii ap. Plat. Phædr. p. 227, B, Pausan. 3, 9, 8, Athen. 6, p. 229, F; 242, D, Demosthenem et Harpocrat., Bœckh. C. I. vol. 1, p. 152, n. 110, 9, et ubi genit. Ἐπικράτου, p. 157, n. 115, 10; 917, n. 744, b. L. Dind.]

Ἐπικράτησις, εως, ἡ, Prævalentia, Præpollentia, Bud. afferens ex Diog. L. p. 461 : Ψυχὴν δὲ, κρᾶμα ὑπάρχειν ἐκ τούτων κατὰ μηδενὸς ἐπικράτησιν. [Ex Thuc. 1, 41 : Παρίσχεν ὑμῖν Αἰγινητῶν μὲν ἐπικράτησιν, afferens Pollux 9, 142 βιαιότερον vocat. Dio Chr. Or. 40, vol. 2, p. 177 : Ἡ λεγομένη παρὰ τοῖς σοφοῖς ἐπ. αἰθέρος. Dio Cass. 47, 21 : Κατὰ τὴν τοῦ Καίσαρος ἐν τῇ Ῥώμῃ ἐπ. Et de victoria 43, 3; 56, 13. De forma conf. Lobeck. ad Phryn. p. 351. L. D. Galen. vol. 4, p. 629, 15, et vol. 19, p. 488, 4. Id. vol. 4, p. 631, 1 : Ὅταν ... ἐπικράτ. γίνηται· et 610, 18 : Τὴν τοῦ εἴδους ἐργάζεσθαι καὶ τὴν τῆς ὁμοιότητος ἐπικράτησιν, (Semen masculum) et ad speciem et ad similitudinem producendam dominium obtinere. Hase.]

[Ἐπικρατητέον, Superandum, Dominandum est. Clem. Al. Pæd. 2, p. 83, a Commel. : Τοῦ συνουσιαστικοῦ ἐπ. μορίου τοῖς σοφίαν διώκουσιν.]

Ἐπικρατητικὸς, ἡ, ὸν, ab illa signif., quæ ultima data fuit verbo ἐπικρατεῖν, Cohibendi s. Coercendi vim habens, aut sistendi : ἐπ. δύναμις, Facultas sistendi alvum, cui opp. ὑπακτικὴ δύναμις, Facultas subducendi, in isto l. qui affertur ex Galen. Pharm. simpl. 11 : Ὅ γε μὴν τῶν ἀλεκτορίδων ἁπλοῦς ζωμὸς ἐπικρατητικῆς ἐστι δυνάμεως, ὥσπερ ὁ τῶν παλαιῶν ἀλεκτρυόνων, ὑπακτικῆς. Quod eodem extulit modo Paul. Ægin. : nisi quod ἐπικρατητικὸς et ὑπακτικὸς ζωμὸς dixit pro ἐπικρατητικῆς et ὑπακτικῆς δυνάμεως, l. 7 : Καὶ ὁ τοῦ παλαιοῦ δὲ ἀλεκτρυόνος ζωμὸς σὺν ἅλσιν ἐπὶ πλείστων ἐψηθέντος, ὑπακτικὸς γίνεται· ὁ δὲ τῆς ἀλεκτο-

ρίδος, τοὐναντίον ἐπ. V. et Ἐπικρατικός. || Gramm. vocab.: ut ἐπ. ῥήματα, q. d. Obtentiva verba, i. e. Quæ obtinendi significationem habent.

Ἐπικρατήτωρ, ορος, ὁ, ap. Astrologos dici fertur ἀστὴρ, cujus in themate maximæ vires sunt. [Dominator. Ptol. Centil. p. 216, D; 217, D; 220, A; 222, D; 223, A; 225, D, aliisque multis ll. Id. p. 218, B: Ὁ ἐπ. ἢ ὁ οἰκοδεσπότης. Hase.]

[Ἐπικρατίδης, ου, ὁ, Epicratides, pater Tyrannionis Amiseni, sec. Suid. v. Τυραννίων. Alius in mon. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 816, n. 1690, 3, ubi forma Dor. Ἐπικρατίδας. αῖ L. Dind.]

[Ἐπικρᾶτίδιον, τό.] Hesych. Ἐπικρατίδιον esse ait στημονικὸν κάλυμμα χωρὶς τῆς κεφαλῆς. Ubi illud χωρὶς suspectum est. [Cum Hippocrateo ἐπικρατὶς contulit Foes. OEc. Hipp.]

Ἐπικρᾰτικὸς, ἡ, ὸν, Cui attemperandi facultas inest, Attemperandi vi præditus, i. q. ἐπικρατικὸς supra. Sic legunt quidam ap. Galen. Ὑγιειν. 4, de succo alicæ: Εὔχυμος μὲν οὖν ἐστι καὶ διὰ τοῦτο τῆς κακοχυμίας ἐπικρατικός. De alim. 2, ubi de uvis passis agitur: Τό γε μὴν ἐπικρατικὸν ὑπάρχει ταῖς γλυκείαις ἀεί, καθάπερ καὶ τὸ μετρίως ῥυπτικὸν, ὥστ' ἐξ ἀμφοτέρων τῶν δυνάμεων τὰς μικρὰς κατὰ τὸ στόμα τῆς κοιλίας ἀμβλύνουσι ὀξύτες, Vis temperandi et moderate extergendi. Sed in priori l. pro ἐπικρατικὸς scribitur ἐπικρατητικὸς, in posteriori itidem pro ἐπικρατικὸν scribitur ἐπικρατητικὸν, i. e. Inhibendi ac coercendi s. reprimendi vim habens, ab ἐπικρατέω. [Cornar. ad Galen. K. τόπ. p. 334. Schneid. V. Ἐπικρατικός. Ἐπικρατικὸς autem analogiæ repugnat.]

[Ἐπικρατὶς, ἴδος, ἡ.] Ἐπικρατίδες, Sudaria, Lintea sudatoria: ut exp. ap. Hippocr. in Παραγγελίαις [p. 28, 7]: Φευκτέη δὲ καὶ τρίψις ἐπικρατίδων, διὰ προσκύρησιν ἀκίσιος. Interpretantur enim, Fugienda est frictio per lintea sudaria, propter medendi auctoritatem. [Conf. Ἐπικρατίδιον. || Ἐπικρατίδες, Socci, Gl. Phot. in Lex.: Ἰφικρατίδες, αἱ Ἐπικρατίδες· ἔστι δὲ εἶδος ὑποδήματος. L. Dind.]

Ἐπικρατύνω, Confirmo, Roboro. [Ἐπισχύειν, ὀχυροῦν int. Hesych. Nicet. Andr. Comn. 2, p. 210, B: Ἐπεκράτυνον μᾶλλον τὰ οὐκ ἐπαινετέα ἔθιμα. αῦ L. D.]

Ἐπικρᾰτῶς, et Ἐπικρατέως poetice, Potenter, Præpotenter, Valide, Prævalide. Hesiod. [Sc. 321]: Πάλλεν ἐπικρατέως, Vibrabat valide. [Conf. ib. 419, 461.] Et, Ἐπικρατέως πρὸς μῦθον ἔειπε [Op. 204], Vehementibus s. Acribus verbis est prosecutus. [Hom. Il. Π, 67, 81, Ψ, 863; Apoll. Rh. 1, 367 etc.]

[Ἐπικραυγάζω, Acclamo. Arrian. Epictet. 1, 21; 4, 1, 19. Anon. Epiphan. t. 1, p. 604, B: Καὶ φωνῇ μείζονι ἐπικραυγάζοντος. Evagr. Hist. eccl. p. 314, A: Ἐπεκραύγασαν. Id. p. 319, B: Ὧν ἀναγνωσμένων, ἡ πᾶσα σύνοδος ἐπεκραύγασε ταῦτα. Hase.]

[Ἐπικρίκω, i. q. κρέκω, sed dubiæ fidei, sec. Schneiderum.]

Ἐπικρεμάω et Ἐπικρεμαννύω, s. Ἐπικρεμάννῡμι, Suspendo super, Imminere facio. [Proprie Philostr. V. Ap. 3, 25, p. 116, 3: Λίθους αὐτῷ ἐπικρεμάσαντες: et pass. Heroic. p. 744, ult. Ib. p. 673, 21: Ἔστι γὰρ ὅστ ἐπικρέμασθαι τῷ μετώπῳ (coma). Et de eadem Phil. jun. Imag. p. 886.] Ἐπικρεμάσαι κίνδυνον, Periculum quasi supra cervicem alicujus suspendere, h. e. Injicere alicui periculum, Cic. Polyb. 2, [31, 7]: Ἅπασι μὲν Ἰταλιώταις, μάλιστα δὲ Ῥωμαίοις, μέγαν καὶ φοβερὸν ἐπικρεμάσασα κίνδυνον. Philo V. M.: Διελέσας ἐλευθερίας ἐλπίδι τὸ πλῆθος, τὸν χαλεπώτερον περὶ τοῦ ζῆν ἐπικρέμασας κίνδυνον, Ut gravius de vita periculum impenderet effecisti. [Theognis 206: Οὐδὲ φίλοισιν ἄτην ἐξοπίσω παισὶν ἐπικρέμασεν. Alia exx. v. ap. Wessel. ad Diod. 16, p. 120, 60. Aliter German. Cpol. Opp. Gretseri vol. 2, p. 113, C: Τὸ πᾶν τῆς ἐλπίδος ἐπικρεμάσας εἰς τὸν ἄρτον τὸν ζῶντα, Suspendens ex.] Et pass. ap. Thuc. 3, [40]: Μηδὲ τοῦ ἐπικρεμασθέντος ποτὲ δεινοῦ ἀμνημονοῦντες, Quod cervicibus ipsorum injectum aliquando fuerat. Id. 2, [53]: Πολὺ δὲ μείζω τὴν ἤδη κατεψηφισμένην σφῶν ἐπικρεμασθῆναι, Multo majorem pœnam sibi impendere. Ἐπικρέμαμαι, Suspensus sum super, Impendeo, Immineo. [Divise Pind. Isthm. 7, 14: Δόλιος αἰὼν ἐπ' ἀνδράσι κρέμαται. Conjunctim Simonid. ap. Plut. Mor. p. 107, B: Ὁ δ' ἄφυκτος ὁμῶς ἐπικρέμαται θάνατος.] Plut. Popl. [c. 10]: Οἶκος ἐπικρεμάμενος τῇ ἀγορᾷ, Impendens foro (ut montes quoque impendere dicuntur), Inclinata et vergens in forum [Hom. Il. Apoll. 284: Ὑπερθε πέτρη ἐπικρέμαται]: ἐπικρεμάμενος κίνδυνος, Impendens periculum, ut ἐπικείμενος. Thuc. 7, [75]: Ὑπὸ μεγέθους τοῦ ἐπικρεμαμένου ἔτι κινδύνου πάντα ταῦτα αὐτοῖς οἷα τε ἐφαίνετο. [Forma Ἐπικρεμάω Basil. M. vol. 1, p. 210: Ἐπὶ δὲ τὸν περὶ τοῦ ζῆν ἐπικρεμῶντες κίνδυνον, ubi al. ἐπικρεμαννύντες. Unde forma epica Ἐπικρεμάω, Nonni Dion. 20, 173: Πήληκες ἐπικρεμόωντο μελάθρῳ. Forma Ἐπικρεμάζω ap. Hesych.: Ἐπαρτᾷ, ἐπικρεμάζει.]

Ἐπικρεμὴς, ὁ, ἡ, Suspensus super, Impendens. In VV. LL. exp. Pensilis, Pendens, citantibus ex Epigr. ἐπικρεμὲς φάρος, Velum pendens. [Figurate schol. Soph. Aj. 23: Ἵνα ἐπ. ᾖ ἔτι ἡ ὑπόθεσις. Wakef. Verba prima tria evanuerunt ex cod.]

[Ἐπικρήδιος, ὁ, saltationis genus apud Cretenses. Athen. 14, p. 629, C.]

Ἐπίκρημνος, ὁ, ἡ, Præceps, In præcipitium vergens, VV. LL. ex Greg. Naz., ἐπ. ὁδὸς, Via prærupta. Sed videtur proprie esse Arduo præcipitio assurgens, Prærupto præcipitio acclivis. [Pherecyd. in schol. ad Hom. Od. Φ, 23: Ἐπ. τεῖχος. Dicæarch. Geogr. min. vol. 2, p. 142, 6 Gail.: Ἐν τόποις φυόμενος ἐπικρήμνοις. Figurate Achm. Oniroer. p. 138, 20: Τὸ πρᾶγμα αὐτῷ ἐπίκρημνόν ἐστι, Res ejus in præcipiti sunt. Hase.]

[Ἐπικρῆναι, ἑορτὴ Δήμητρος παρὰ Λάκωσι, Hesych.]

Ἐπίκρηνον, τὸ, i. q. ἐπίκρανον. [Quod v.]

Ἐπικρητηρίδιον, τὸ, quidam interpr. Operculum τοῦ κρητηριδίου. [Ex Plut. Mor. p. 436, A, ubi nunc ὑποκρ., quod v. Ἠθμὸς ἐπικρητηρίδιος ex Demiopratis memoratur a Polluce 10, 108, ubi olim ἐπὶ κρατῆρος. Conf. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 20. L. Dind.]

[Ἐπικρῖδὸν, q. d. Lectim. Apoll. Rh. 2, 302: Ἐπ. ἑρύσαντο μῆλα. Schol. ἐπικρίναντες, Seligentes. Apud Hesych. errore librarii vel grammatici Ἐπίκριδον, ἐπίλεκτον, pro Ἐπίκριτον vel Ἐπίλεγδον.]

[Ἐπίκρῖμα, τὸ, Decretum, Gl. Inscr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, p. 493, a, 24: Τῶν γεγονότος ὑμεῖν ἐπικρίματος καὶ δόγματος· et b, 4. L. Dind.]

Ἐπικρίνω, Judicio meo approbo, simpliciter Approbo, Comprobo. Herodian. [6, 1, 4]: Εἰ μὴ κἀκεῖνοι αὐτὸ ἐπικρίναντες, σύμψηφοι ἐγένοντο. Sic, Γνώμην ὑπὸ τῶν γερόντων καὶ τῶν βασιλέων προτεθεῖσαν ἐπικρῖναι κύριος ἦν ὁ δῆμος, Plut. Lyc. [c. 6], Jus populo erat de sententia illa statuendi s. decernendi. [Plat. Leg. 6, p. 768, A, Reip. 7, p. 524, E; Axioch. p. 372, A; Demosth. p. 238, 13; 1477, 22; Dionys. A. R. 7, 38. De aliis rebus Aristot. De anima 3, 7: Τίνι δ' ἐπικρίνει (anima) τί διαφέρει γλυκὺ καὶ θερμὸν, εἴρηται μὲν καὶ πρότερον. Theophr. vol. 5, p. 189 ed. Schneid.: Τοῖς τῶν νοητῶν ἀριθμῶν λόγοις ἐπικρίνοντες. Dionys. A. R. 3, 29: Ἕως δ' ἂν ἐκ διαφόρου γνώμης τό τε πλεῖον καὶ τὸ ἔλαττον ἐπικρίνωμεν ἑκάτεροι, οὐκ ἔσται βέβαιος ἡμῖν ἡ πρὸς ἀλλήλους φιλία. Diod. 5, 71: Ἐπὶ δὲ τῶν ἱερῶν ἁπάντων φανήναι τὰ παρὰ τούτων (a diis) ἐπικριθέντα.] || Et Ἐπίκρινε τούτοις θάνατον, VV. LL. ex 2 Macc. [4, 47] pro Hos morte damnavit. Ad verbum, Adjudicavit his mortem. Pro quo diceretur potius Adjudicavit hos morti. [|| Seligo. Diod. 1, 75: Ἐπεὶ δὲ συνέλθοιεν οἱ τριάκοντα, ἐπίκριναν ἐξ ἑαυτῶν ἕνα τὸν ἄριστον. Nicet. Man. Comn. p. 55, D: Ἐπιλέγδην οἱ ἐπ' αὐτῆς ἀναδησόμενοι ἐπεκρίνοντο.] || Hesych. ἐπικρίνασθαι exp. etiam τὸ ἀριθμῆσαι καθ' ἕνα ἕκαστον. [|| Pro ἐπεισκρίνεσθαι, Admisceri, ponit Greg. Nyss. vol. 1, p. 319, D: Πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ θεόθεν ἐπικρινομένου νοήματος, nisi potius alterum ei restituendum. Τὰ ἐγγινόμενα θεόθεν νοήματα dicit p. 320, A.] || Forma Æolica Ἐπικρίννω (ι brevi) est in inscr. Lesbia ap. Bœckh. vol. 2, p. 187, 23. L. Dind.]

Ἐπίκριον, τὸ, Antenna navis. Hom. Od. E, [254]: Ἐν δ' ἱστὸν ποίει καὶ ἐπίκριον ἁρμενον αὐτῷ. [Ib. 318.] Apoll. Arg. 2, [1264]: Ἱστία μὲν καὶ ἐπίκριον ἐνδέδεκοίλης Ἰστοδόκης στείλαντες ἐκάσμεον. Ubi tamen schol. [ut Suidas in v.] ἐπίκρια esse ait τὰ τῆς νηὸς σανιδώματα.

Ἐπίκρῐσις, ως, ἡ, Approbatio. A Bud. affertur ex Alex. In Top. pro Approbatio, Æstimatio, Judicium—[Judicatum, Gl.] In VV. LL. est et Adjudicatio, Dignotio, Discretio. Ibid. ex Hermog. schol. definitur

όγου βηθεῖτο: ἐπικύρωσις καὶ βεβαίωσις. [Plut. Mor. p.
3, C : Εἰς συνημμένων ἐπικρίσεις, quod διάγνωσις
icit Sextus a Wyttenb., quem v., cit. Strabo 1, p. 7 :
δύνατον λαβεῖν (scientiam geograph.) ἄνευ τῆς τῶν
ρανίων καὶ τῆς τῶν ἐκλειπτικῶν τηρήσεων ἐπικρίσεως,
uod est i. fere q. paullo post ἐπισκέψεως. Schol. Hom.
Α, 130: Ἡ ἀναφορὰ πρὸς ἐπίκρισιν τῆς στιχοποιίας, ὅτι
αλεῖς τῇ κατασκευῇ δοκοῦσιν εἶναι οἱ τοιοῦτοι, Censu-
a. Improprie Greg. Nyss. vol. 1, p. 68, D : Ἡ κατὰ
γεῦσιν αἴσθησις τῇ ἐπικρίσει τῆς μήνιγγος δοκιμάζεται.]
Ἐπικριτέον, ap. Philon. vol. 1, p. 564, 40, prava
etur scriptura Mangeio, pro ἐπιρρητέον. Hase.]
Ἐπικριτήριον, τὸ, Judicium, Judicum consessus,
ed. Hierapytn. et Prians. ap. Bœckh. vol. 2, p.
67, sec. Koen. ad Gregor. p. 441.]
πικριτής, ὁ, Approbator; Arbiter, VV. LL. ex
[Polyb. 14, 3, 7] qui est ap. Suid. : Χρώμενος
τῇ τῶν λεγομένων τῷ Μασσάνῃ [-νάσσῃ] διὰ τὴν τῶν
ἐμπειρίαν. Sed a Suida exp. non solum δοκι-
ς, verum etiam σύμβουλος.
πικριτιανοὶ, οἱ, nomen suspectum ap. Athanas.
. p. 392, C : Τῶν μὲν οὖν ὑποκριτῶν Ἐπικριτιανῶν
λιτιανῶν ἡ πρόθεσις τοιαύτη. Al. Πικριτιανῶν vel
ῶν.]
κριτικὸς, ἡ, ὸν, Approbandi vim habens.
Aristoph. Pl. 493 (p. 143 Hemst.). Kall. Diog.
, 47 : Κρατυντήρια, ὅπερ ἐστὶν ἐπικριτικὰ τῶν
ένων, Scripta judicio approbantia. Prius le-
ἐπικρατικά. Hase. || Ἐπικριτικῶς, adv. Eust.
1, 4 (?). Wakef.]
ιτος ὁ, ἡ, Approbatus, Delectus. [Joseph. B.
5 : Οἱ περὶ τὸν στρατηγὸν ἐπίκριτοι τῶν ἐν ταῖς
ων.]
οκον, ἐπανθητὸν, Hesych. V. Lexx. Latina v.
n.]
οταλίζω, i. q. ἐπικροτέω. Nonn. Dion. 17, 29 :
ιξε Μιμαλλὼν Ἰνδὸν ἔτι κνώσσοντα.]
τάριος, ὁ, ἡ, Temporalis. Nicet. Chon. Urb.
2, D : Τὰ τῶν οὔλων καὶ λευκῶν τριχῶν ἐπι-
θέματα τοῖς ἵπποις περιετίθεσαν. ἄϊ]
έω, Applaudo [Gl.], Plaudo super aliqua
Ἐp. 4 : Τῶν μὲν ναυτῶν πεφρικότων, ἡμῶν δὲ
τὼ χεῖρε ἐπικροτούντων, Nobis autem super
complodentibus. [Menand. ap. schol. Ari-
89 : Ἐξάραντες ἐπικροτήσατε. Plut. Anton.
ρὶ ἀρνουμένῳ πᾶς ὁ δῆμος ἐπεκρότει μετὰ
Nyss. vol. 1, p. 332, B : Νίκην, ᾗ πάντα
θνη καὶ ἐπαγάλλεται. Theophyl. Bulg. vol.
C : Τῷ ἐμῷ ἐπικροτοίη θανάτῳ.] || Cre-
, Gl.] Hesiod. Sc. [308] : Τὰ δὲ ἐπικροτέ-
Ἅρματα κολλήεντ', Crepitantes : sicut
equis rapido cursu concitatis, Κεῖν'
. Item ap. Lucian. [Ps. Lucian. Philo-
ἐπικροτῶν τοῖς ὀδοῦσι, Dentibus crepans,
tibus, ut Plaut. loquitur. Et ἐπικροτῶ
Digitis concrepo, ut supra ἀποκροτῶ
Athen. 12, [p. 530, B] ex Aristobulo,
Sardanapali : Ἐφ' οὗ ἑστάναι τύπον λί-
τα τῆς δεξιᾶς χειρὸς τοὺς δακτύλους, ὡς
ἐπιγεγράφθαι δὲ αὐτῷ Ἀσσυρίοις γράμ-
λλος, Ἀνακυνδαράξου παῖς, Ἀγχιάλην καὶ
μέρῃ μιῇ· Ἔσθιε, πῖνε, παῖζε· ὡς τἆλλα
τοῦ ἀποκροτήματος ἔοικε λέγειν· quem
e in busto scribit, Hæc habeo quæ edi,
ta libido Hausit : at illa jacent multa
. Eust. in Od. Θ, [379] ἐπελήκεον exp.
ουν τοῖς λιχανοῖς δακτύλοις. [Clem. Al.
κροτοῦσι τῇ ῥινὶ βατράχων δίκην. Cum
. 614 : Εἴπερ μισθῷ προσδοκωμένῳ
η εἰς μαρτυρίαν κυρίου. Oppian. Cyn.
ζει δὲ γένειον πυκνοῖς φυσιόων συρί-

ς, ἡ, Increpatio, Gl.]
[i. q. κροτητὸς, Pulsatus]. Galen.
). 142, 13 ed. Kühn.], de robustis
quens : Ἀλλὰ τὰ μὲν τοιαῦτα καὶ
βαθείας κόνεως δύναται γίγνεσθαι,
τίκροτον ὀρθῶν καὶ ἑστώτων. Aristot.
ἀκοῦσα δὲ ἡ χελώνη κατορύττει, καὶ
τον· ὅταν δὲ τοῦτο ποιήσῃ, φοιτῶσα

A ἐπῳάζει ἄνωθεν· Plin. 9, 10 : Eaque (ova) defossa extra aquas, et cooperta terra, ac pavita pectore et complanata incubant noctibus. [Xen. Hipparch. 3, 14 : Ὅταν ἐν τῷ ἐπικρότῳ ἐν Ἀκαδημίᾳ ἱππεύειν δέῃ. V. Ἐπίρροθος. Improprie Philostr. V. Soph. 1, 7, p. 539 : Ἵππων μ', ἔφη, ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει, ἐνδεικνύμενος δὴ τὸ ἐπίκροτον καὶ τὸ ὑψηχὲς τοῦ λόγου, Gravitatem sonitumque, Int.]

Ἐπίκρουμα, τὸ, Ictus, Pulsus, VV. LL. Hesychio autem ἐπίκρουμα est ἐπίπληγμα ἢ ἐπιχάραγμα, διὰ τὸ παρωνομάσθαι τῷ ἔργῳ [Ἄργῳ Toup.] ἐπίκρουμα χθονὸς Ἀργείας, Soph. Inacho.

Ἐπίκρουσις, εως, ἡ, Certa quædam erat Percussio cum levibus ferulis, aptissima membris tollendis in tumorem extenuatorum, quæ et κατάκρουσις Galeno 14 Therap. VV. LL.

Ἐπικρούω, Impello. Apud Polyb. ἐπικρούσασθαι accipi ἐπὶ τοῦ νουθετῆσαι testantur VV. LL. [Per errorem Polybius pro Polluce positus, quem v. 9, 139. Ἐπικρούειν τὴν κλέψυδραν 10, 61. Τῇ ἀκμῇ τοῦ
B ὀξυβελοῦς ἐπικρούοντες τὸν χρῶτα Asclep. ap. Galen. vol. 13, p. 331, B. Hemst. Æsch. Ag. 202 : Χθόνα βάκτροις ἐπικρούσαντας. Plut. Pomp. c. 58 : Ἐπικρούων τῇ χειρὶ τὸ ξίφος. Aret. p. 4 : Ἐπιγάστριον ἐπιτεταμένον, καὶ εἰ ἐπικρούοις, ἐνηχοῦν. Diversa constructione, ut videtur, African. Cest. p. 291, D (de quo l. v. in Ἐπιπτύω) : Ἐπικρούειν αὐτὸν (τὸν σίδηρον) τῷ τραύματι. || De adigendo clavo Aristoph. Thesm. 1004 : Χάλασον τὸν ἧλον. — Οἴμοι κακόδαιμον, μᾶλλον ἐπικρούεις (rectius al. ἐπικρούεις) σύγε. Inscr. Att. a Müllero Gott. 1836 edita p. 36, 64 : Ἐπικρούσει ἀκρογείσιον· 66 : Ἐπικρούσει δὲ καὶ εἰς τὸ ἐντὸς ἱμάντας διαλείποντας τρεῖς. || Absolute de plausu Jerem. 48, 26 : Ἐπικρούσει ἐν χειρὶ αὐτοῦ, quod supra ἐπικροτεῖν. L. Dindorf.]

[Ἐπικρυπτέον, Celandum. Clem. Al. p. 297.]

Ἐπικρυπτικὸς, ή, ὸν, q. d. Occultatitius, Occultatorius. VV. LL. exp. etiam Vim habens occultandi, et subjungitur, Unde ἐπ. ἐπίρρημα, ut λάθρα : sed hic sonat potius Significationem habens occultandi.

[Ἐπίκρυπτος, ὁ, ἡ, Occultus. Tzetz. Scholl. ad
C Posth. 282.]

Ἐπικρύπτω, i. q. κρύπτω, Abscondo, Occulo, Occulto. [Æsch. Eum. 317 : Ὅστις δ' ἀλιτρῶν... χεῖρας φονίας ἐπικρύπτει.] Herodian. 2, [12, 2] : Τὰ ὅπλα ἐπικρύπτοντες ἐν ἰδιωτῶν σχήματι. [Plato Crat. p. 421, B : Τὸ ψι... ἐπικρύπτει τὴν βούλησιν τοῦ ὀνόματος.] Item [forma media, qua eod. modo utitur Soph. fr. Alead. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 220 (ubi confunditur, ut sæpius, cum ἀποκρύπτ.) et Eur. fr. OEdipi ib. p. 400, Xen. Anab. 1, 1, 6, Plat. Lach. p. 196, B, Reip. 5, p. 476, E, Demosth. p. 216, 15 et sequente infinitivo Thuc. 8, 92] pro Celo, Dissimulo, Obscure fero, Polyb. 16 : Πρὸς μέντοι γε τοὺς ἐκτὸς ἐπειρᾶτο κατὰ πάντα τρόπον ἐπικρύπτεσθαι τὴν αὐτοῦ διάληψιν. Plut. : Εἰδὼς τοὺς Σπαρτιάτας ἐπικρυπτομένους τὰ συμπτώματα, Spartiatas celare contendentes clades suas, Bud. : quod de iisd. testans Paus. Bœoticis, usus est eod. verbo, ut videbis Comm. p. 323, 325. Τὸ γράμμα τοὺς ἀνθρώπους ἐπικρυπτόμενον, Genus scriptionis arcanum, quod homines fallit, et celat quid significet. [Ex Plat.
D Parm. p. 128, C, qui eadem constr. utitur Theæt. 180, C, item Polyb. 3, 75, 1.] At vero ap. Plutarch. Pericle [c. 4] alia constructione : Ἐπικρυπτόμενος πρὸς τοὺς πολλοὺς εἰς τὸ τῆς μουσικῆς ὄνομα σοφιστικὴν δεινότητα, ubi redditur, Apud vulgus nomine musices tegens vim sophisticæ artis. [Verba sunt : Ὁ δὲ Δάμων ἔοικεν, ἄκρος ὢν σοφιστὴς, καταδύεσθαι μὲν εἰς τὸ τῆς μ. ὄ., πρὸς τ. π. ἐ. τ. δ. || Oblitero, Obscuro, Demosth. p. 1415, 3 : Ἀλκιβιάδην... ἀπὸ τῆς Σωκράτους ὁμιλίας πολλὰ μὲν ἐπανορθωθέντα τοῦ βίου, τὰ δὲ λοιπὰ τῷ μεγέθει τῶν ἄλλων ἔργων ἐπικρυψάμενον. Passiv. ap. Plat. Crat. p. 402, C. Et fut. sec. ἐπικρυβήσεσθαι Cinnam. p. 1, A. || Activum pro medio, quo alibi utitur, posuit Polyb., si scripsit quæ ei tribuit Suidas v. Ἀθεσία : Ἐπικρύπτειν ἅπασι τὴν ἀθεσίαν αὐτῶν καὶ τὴν ἀβεβαιότητα. Paus. 1, 41, 5; 4, 21, 2. Item Dio Cass., vel Xiphilinus, 73, 1 : Ἐδυσκόλαναν μὲν, ἡσύχασαν δὲ ὅμως, ἐπικρύπτοντες τὴν ὀργήν. Appian. Hisp. c. 37, Maced. 6, 4, p. 518, 2, Civ. 2, 83; 3, 65, schol. Aristoph. Vesp. 1023. || Act. aor. sec. Quint. 7,

235 : Χρεὼ δ' ἦντιν' ἴκανον, ἐπέκρυφε μέχρις ἐς ἠῶ. V. Ἐγκρύπτω, ubi quæ citata sunt hujus formæ exx., item sunt aoristi.]

[Ἐπικρύφαιος, in Sap. 17, 3, ἐπικρυφαίοις ἁμαρτήμασιν, sec. Complut., sed reliqui libri habent divisim ἐπὶ κρ., ac fortasse rectius. Schleusn. Lex.]

[Ἐπίκρυφος.] Esse autem puto fictum a Gaza, aut alio quopiam recentiore gramm. voc. Ἐπίκρυφος, ὁ, ἡ, Occultus, i. q. κρυπτὸς, κρύφιος. [Pind. Ol. 8, 69 et Maxim. Καταρχ. 21 : Ἐπίκρυφον οἶμον. Plut. Arat. c. 10 : Τὰς ἐπικρύφους καὶ λαθραίους πράξεις.]

Ἐπίκρυψις, εως, ἡ, Occultatio, Ænigmaticus sermo. V. Bud. p. 325, ex Gregor. [in 2 Contra Julian. : Εἰσὶ παρ' ἡμῶν κατ' ἐπίκρυψιν λόγοι τινές.] Sic autem ap. Synes. De insomn. : Κοινὴν ἔχουσα πρός τε ἄλλα, καὶ πρὸς τοὺς χρησμοὺς τὴν ἐπίκρυψιν. [Plut. Nic. c. 23 : Ἐπικρύψεως γὰρ αἱ σὺν φόβῳ πράξεις δέονται. Greg. Nyss. vol. 1, p. 675, B : Πάσης δολερᾶς ἐπικρύψεως κεχωρισμένα. Aret. p. 125 : Νούσων ἐπικρύψιας ὀρῆν θέμις ἰητρόν.]

[Ἐπικρώζω, Crocito ad. Aristoph. Eq. 1051 : Φθονεραὶ γὰρ ἐπικρώζουσι κορῶναι. Themistius Or. 4, p. 61, D, ubi cum dativo.]

Ἐπικτάομαι, Insuper acquiro, Ultra acquiro s. comparo. Ap. Plat., inquit Bud., ἐπικτᾶσθαι est Acquirere ultra ea, quæ a majoribus accepimus, s. lucrari. Intelligit autem hunc Plat. l. [Reip. 1, p. 330, A] : Πότερον ὧν κέκτησαι, τὰ πλείω παρέλαβες, ἢ ἐπικτήσω; [Ubi est simpl. Acquiro, Comparo, ut Æsch. Eum. 671 : Ὅπως τόνδ' ἐπικτήσαιτο σύμμαχον, θεά· 901 : Ἐπικτήσει φίλους. Soph. Antig. 846 : Ξυμμάρτυρας ὑμῖν ἐπικτῶμαι. Signif. ab HSt. posita Herodot. 2, 79 : Πατρίοισι χρεώμενοι νόμοισι ἄλλον οὐδένα ἐπικτέωνται. Thuc. 1, 144 : Ἀρχὴν μὴ ἐπικτᾶσθαι καὶ κινδύνους αὐθαιρέτους μὴ προστίθεσθαι, coll. 2, 65. 4, 61 : Τὰ μὴ προσήκοντα ἐπικτωμένους. Xen. H. Gr. 7, 1, 3 : Τριήρεις κέκτησθε πολλὰς καὶ πάτριον ὑμῖν ἐστι ναυτικὸν ἐπικτᾶσθαι. Aristot. De gen. an. 2, 6. Passivo Fab. Æsop. 416 Fur. : Τὰ ἀλλότρια πράγματα πλεονεκτικῶς τισι ... ἐπικτώμενα.]

[Ἐπικτᾶς. V. Ἐπίκτητος.]

[Ἐπικτείνω, Insuper interficio. Soph. Antig. 1030 : Τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' ἐπικτενεῖ; Plut. Cæs. c. 46 : Τούς τε χειμένους νεκροὺς ἤδη καὶ τοὺς ἐπικτεινομένους. Sed ap. Liban. vol. 4, p. 1107 med. pro ἐπέκτεινον, ut edidit L. Allatius, codicem Vat., quem exscripsit, habere ἀπ. annotavit Bast. ad Scap. Ox.]

Ἐπικτένιον, τὸ, Locus supra pubem : nam κτεὶς de Pube interdum dicitur. V. Galen. Lex. Hippocr. [Hippocr. p. 611, 43; 631, 11. || Alteram signif., qua dicatur ἐπὶ τοῦ στυπείου ἢ τοῦ λίνου, et significet τὸν τῷ κτενὶ προσιζάνοντα χνοῦν ἐν τῇ ἐργασίᾳ, Stupæ vel lini lanuginem pectini incidentem, memorat Gal. l. c. Hac ponit Hippocr. p. 587, 55 ex emend. Foesii; 619, 55. Alias addit Hesych. : Ἐπικτένια, τὰς ἡλακάτας, καὶ τοῦ ποδὸς τὸ πρὸς τοῖς δακτύλοις μέρος.]

[Ἐπικτερείζω et Ἐπικτερίζω, Justa facio, Funero. Utriusque formæ exx. Hom., qui non nisi per tmesin divisas habet, v. in Κτερείζω et Κτερίζω. Conjuncte Nonn. Dion. 47, 241 : Νέκυν ... ἐπικτερέϊξαν ὀδῖται. Tzetz. Posth. 200 : Τύμβον τεύξαντες ἐπικτεριοῦσι γυναῖκα, Immolent.]

[Ἐπίκτημα, τὸ, ap. Ammon. p. 84 : Κτήματα καὶ ἐπικτήματα διαφέρει· κτήματα μὲν γάρ ἐστι τὰ ἐν τῇ οἰκείᾳ, ἐπικτήματα δὲ τὰ ἐν ἀλλοτρίᾳ, cum Valesio Emend. p. 110 scrib. ἐγκτήματα, quod v., quanquam ἐπικτ. est etiam ap. Ptolem. Ascalon. § 131, a Valcken. citatum.]

[Ἐπικτηνίτης, ὁ, Jumentarius, Agaso, Gl. ἴ]

Ἐπίκτησις, εως, ἡ, Accessio acquisitionis, Accessio ad possessionem, Bud. ex Aristot. [H. A. 3, 20] : Ἀντέλεγον ὁ θεὸς ἐπίκτησιν ἔσεσθαι χρημάτων. [Soph. Phil. 1344. Plut. Mor. p. 895, A, ubi contraria φύσις. Plut. Dionys. A. R. 9, 53.]

[Ἐπίκτησις, ιος, ἡ, Epictesis, n. mulieris. Chœrob. Bekk. Anecd. p. 1193, 2. Exx. v. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 504, n. 669; 535, n. 944; vol. 2, p. 34, n. 1892; 56, n. 1977; 622, n. 3024. L. Dindorf.]

[Ἐπι(κ)τήσων, οντος, ὁ, Epicteson, n. viri in inscr. ap. Ross. Inscr. fasc. 1, p. 35, 6. L. Dindorf.]

[Ἐπικτήτα, ἡ, Epicteta, n. mulieris in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 361 seqq. L. Dindorf.]

[Ἐπικτήτας, ὁ, Epictetas, n. viri, ut videtur, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 373, n. 269, 16. L. D.]

[Ἐπικτήτειος, α, ον, Epicteteus. Marc. Anton. 1, 7 : Ἐπικτήτεια ὑπομνήματα.]

[Ἐπικτήτης sine interpr. Suidas. Videtur esse genitivus, nisi est iteratio præcedentis ἐπικριτής.]

Ἐπίκτητος, ὁ, ἡ, Insuper acquisitus : ἐπ. γῆ, ap. Plat. Leg. [11, p. 924, A, ubi τῆς ἐπ., sine subst.] redditur, Fundus ultra sortem acquisitus : ἐπ. ἰσχὺς, Galen., Virium accessio. Sæpe autem exp., ut et exponi debet, Ascititius, Adventitius. [Xen. Ages. 1, 36 : (Ὡς οὐκ ἂν δίξαιτο) τοὺς ἐπικτήτους ἀντὶ τῶν ἀρχαίων φίλων. Lycurg. p. 154, 1 : Τὰς χώρας τὰς μὴ φύσει προσηκούσας ἀλλ' ὕστερον ἐπικτήτους γενομένας.] Philostr. Epist. : Ἡ φύσει καλὴ οὐδενὸς δεῖται τῶν ἐπικτήτων. Alex. Aphr. [et Aristot. De gen. an. 2, 7 fin.], ἐπ. θερμότης, Adventitius calor : ἐπ. σοφία, ex Gorgia Leontino, Ascititia sapientia. [Δόξα, Plat. Phædr. p. 237, D.] Ἐπίκτητος, inquit Bud., Adventitius, ut stigma in corpore. Idem affert ex Alex. Aphr., necnon ex ipso Aristot. [De gen. an. 2, 6 med. : Τῆς ἐπικτήτου τροφῆς· De respir. c. 17] pro ὁ μὴ φύσει ὤν : unde etiam ei opponi ait σύμφυτος. Hoc autem convenit cum eo Philostr. l., quem modo protuli. In VV. LL. τὰ ἐπίκτητα, Res exteruæ, ut amici, pecuniæ, et peculiariter bona non πατρῷα, ex Plat. Leg. 11. [Confunditur ab HSt. l. Plat. supra cit. cum hoc ejusd. Reip. 10, p. 618, D : Τῶν φύσει περὶ ψυχὴν ὄντων καὶ τῶν ἐπικτήτων.] Sic autem et ἐπικτᾶσθαι ab eo usurpari dictum paulo ante fuit. [Ἐπ. γῆ dicitur Ægyptus inferior, Herodot. 2, 5 et 10, sc. quod sit δῶρον τοῦ ποταμοῦ. Ascititius, Adventitius, id. 3, 3 : Ἡ ἐπ. ἀπ' Αἰγύπτου γονή. Schweigh. De Phrygia quæ dicebatur Ἐπίκτητος, v. in Φρυγία.] Est Ἐπίκτητος proprium etiam nomen celebris philosophi. [Et aliorum, velut in inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, n. 192, 11, n. 265, etc. Recentior scriptura Ἐπίκτιτος, ut Θεοδώριτος pro Θεοδώρητος, quod v., notata est ab Eust. Il. p. 264, 29; 868, 45. || Forma deminit. est Ἐπικτᾶς, ᾶ, cujus genitivi ex. est in mon. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 391, n. 282, 6; 769, n. 1586, 10; nominativi 393, col. 3, 33; 403, n. 300, 7. Genitivi Ἐπίκτου in Thebana ib. p. 767, 5. Quod scrib. Ἐπικτοῦ, ut Γοναττοῦ, Nαιικοῦ. L. Dindorf.]

[Ἐπικτήτως, Ascititie. Method. p. 339. Elberl.]

Ἐπικτίζω, Superædifico, Superstruo. [Geopon. 14, 6, 6 : Ἐπέκτισα κατὰ τῶν κιόνων κύκλῳ δύο οἰκίσκους.] Vel Insuper ædifico. [Condo in vel adversus. Plut. Mor. p. 328, B : Πόλεις Ἑλληνίδας ἐπικτίζοντες ἀγρίοις ἔθνεσιν. || Instauro. Strabo 17, p. 831 : Πόλις Ἰὼλ ὄνομα, ἣν ἐπικτίσας Ἰούβας μετωνόμασε Καισάρειαν· 10, p. 448 : Καλοῦσι δὲ παλαιὰν Ἐρέτριαν· ἡ δὲ νῦν ἐπέκτισται, Postea condita est. Stephan. in Πάλμυρα, et Etym. p. 207, 42, cit. Hemst. Simpliciter Condere, ut videtur, ap. Polyb. 10, 24, 3 : Τὰς τῶν πόλεων κτίσεις καὶ πότε καὶ πῶς καὶ διὰ τίνων ἐκτίσθησαν.]

[Ἐπίκτιτος. V. Ἐπίκτητος.]

Ἐπικτόλωμα, Vertex, VV. LL. Hesych. exp. ἐπικορύφωμα.

Ἐπικτόριον, Ollæ operculum, Hesych.

Ἐπικτυπέω, Insono, Instrepo, Perstrepo; vel etiam simpliciter Strepitum excito, Sonitum cieo. [Increpo, Increpito, Gl.] Aristoph. [Eccl. 483] : Τοὶν ποδοῖν ἐπικτυπῶν βάδιζε, Pedum plausu sonitum ciens. Apoll. [Rh. 1, 1136] : Σακέεσσιν ἐπέκτυπον, Strepitum ediderunt. [2, 565, 1081. Agathias 5, 19, p. 264, C. Lucian. D. D. 12, 1, τῷ κυμβάλῳ. Aliter Aristoph. Av. 780 : Πᾶς ὃ ἐπεκτύπησ' Ὄλυμπος. Philostr. V. Ap. 5, p. 205, 3 : Μὴ ἐπικτυπῇ ἡ φάρυγξ, citat Hemst. Polyb. 30, 13, 9 : Ἅμα τούτοις ἐπικτυποῦντες οἱ χοροὶ καὶ συνεπεισιόντες τὴν σκηνὴν ἐπεφέροντο τοῖς ἐναντίοις.]

[Ἐπικυδος, Theodoret. Therap. 6, p. 94, 45. V. Κυδεπίκυδος. Struv.]

[Ἐπικῡδαίνομαι, Efferor, Glorior. Dio Cass. 71, 2 : Ὁ Λούκιος τούτοις ἐπεκυδαίνετο.]

[Ἐπικῡδείδης, ὁ, Epicydides, patron. ab Ἐπικύδης, quod v. Orac. ap. Herodot. 6, 86. Ἐπικυδίδης male ap. Nicetam Chon. p. 124, D.]

κυδιστέρως. V. Ἐπικυδής.]

ὕδης, ὁ, ἡ, Gloriosus, i. q. ἔνδοξος. Isocr. Pa- 69, C] : Ἀντιπάλων δὲ ὄντων ἡμῶν καὶ Λακεδαι- προσθέμενος τοῖς ἑτέροις, ἐπικυδέστερα τὰ πρά- ότων ἐποίησε. Illustria et gloriosa facta dicit m, Idque reip. præclarum, fuisse tam mul- multo ipsis gloriosius est. Et, Nobis quidem n et ad immortalitatem memoriæ gloriosum. [39, 9] : Ἐκ δὲ τῶν εἰρημένων περιπετειῶν συν- ἐπικυδέστερα γενέσθαι τὰ τῶν Καρχηδονίων , Illustriora et gloriosiora. Nisi malimus τερα : quum [Hesych. et] Suid. ἐπικυδέστερος ἐπικρατέστερος : s. potius cum Bud. Ut ube- existimationes jam Carthaginensium par- t. || Ἐπικυδέστερος, Honoratior, Existima- ότερος. Ap. Suid. : Τοὺς Ῥωμαίους ὁ Τοῦρκος ιείου ἐποιήσατο, ὡς καὶ κατὰ τὴν ἐπικυδεστέραν στιβάδα. || Uberior, Majore fiducia præditus, Polyb. 3, p. 59 : Νομίσας ἐπικυδεστέρας, εἶναι ωμαίων ἐλπίδας. [Sic etiam 1, 16, 4, etc.] 5, Ὁ δὲ Περιγένης ἐπικυδέστερος ὢν ταῖς ἐλπίσι ναυμαχίαν, Majore expectatione ac fiducia in navali certamine, Bud. Idem Polyb. 16, [4, ἀκμὴν ἄκριτα μένειν τὰ ὅλα, πολὺ δὲ τοὺς περὶ τὸν τικυδεστέρας ἔχειν τὰς ἐλπίδας, Ut neutram in clinata esset victoria, Attalus tamen meliore in posterum spe, Bayf. [Ἐπικυδεστέρους εἶναι τῆς φυσικῆς ἀνθρώπων ἀσθενείας, Philo , C. Ἐπικυδέστεροι τῶν νόμων εἶναι δοκεῖν, Ἐπικυδέστερα γίνηται τὰ τῶν ἐχθρῶν, p. 739, , E. Hemsr. Xenophon Hist. Gr. 5, 1, 36 : ιμόνιοι πολὺ ἐπικυδέστεροι ἐγένοντο ἐκ τῆς ἐπ' εἰρήνης καλουμένης.] Ἐπικυδεστέρως, Glorio- oratius, Meliore fortuna et successu, ut olyb. [5, 23, 2] : Ἐξ οὗ συνίδη τὰς ἀρχὰς ζεσθαι.

ς, ὁ, nomen proprium. [Patris Glauci, ap. Herodot. 6, 86, Pausan. 2, 18, 2. Syra- Polyb. 7, 2, 3, et Appian., qui genit. forma ttitur, tam ap. Vales. Exc. p. 588, quam locum App. repetentem v. Ἐπικύδης, non- uno scribente Ἐπικύδους. Erbessensis ap. 12, 4. Atheniensis ap. Bœckh. C. I. vol. 1, 879. Aliorum ap. Arrianum Photii Bibl. allim. Epigr. 33, 1. ὧ L. Dind.]

άω, ap. Apoll. Rh. 4, 383 : Μὴ τόγε παμβα- τελίσσειν ἀκοιτις, ἢ ἐπικυδιάσις, alii divisim quod v.]

δας, ὁ, Epicydidas, n. Laconis ap. Thuc. H. Gr. 4, 2, 2. V. autem Ἐπικυρίδας et ῦδᾶ]

, Superfœto, Super uterum concipio. A. 7, [4] : Ἤδη δὲ καὶ δίδυμα κυοῦσα [κύουσά] τρίτον. [Hippocr. p. 1144, E, ubi ἐπικύησε ponit Foes. Pass. Aristot. l. c., τὰ ἐπικυ-

, τὸ, q. d. Superfœtamentum, Id quod n concipitur. Plin. Superfœtatum appel- bitavit. Aristot. [De gen. an. 4, 5] : Τὰ δὲ κυίσκεται διὰ τὸ τὰ πλείονα τοῦ ἑνὸς, εἶναι ου ἐπικύημα. [Hippocr. p. 1144, F.]

ς, ως, ἡ, Superfœtatio. De qua libellus stat p. 260. Clem. Al. Pæd. p. 223. Angl. eophyl. Sim. Hist. p. 136, 5 ed. Bonn. : διώς ἐπικύησιν. Hase.]

μαι.] Ἐπικυίσκω, i. q. ἐπικυῶ. Bud. dot. 3, 108 : Ἐπικυίσκεται μοῦνον πάντων . Aristot. in Ἐπικύημα cit.; Theophr. C. Plut. Mor. p. 829, B; Clem. Al. Pæd. kef. indicati. Ἐπικυίσκει τε in l. Herodoti n. 9, p. 400, E, librarii culpa, ut vide-

. V. Ἐπικυλίνδω.]

.] Ἐπικυλῆσαι, Involvere, VV. LL. ad- da] etiam Græca expos. ἐπισαγαγεῖν. if., ut sit Advolvor, capiebat Brunckius : Ἀλλ' ἐπὶ πᾶμα καὶ χαρὰ πᾶσι κυλοῖσιν, ροφάδες κέλευθοι. Aliter alii. Pass. signif. a Dionys. A. rh. 10, 17 : Οὐ δεῖ ζῶσιν ίας ἐπικυλίεσθαι. Sylburg. ἐπικαλίεσθαι.

A Schol. Eur. Hecub. 633 : Ἐπιφέρονται, ἐπικυκλοῦνται, quod Eur. dicit πόνοι καὶ πόνων ἀνάγκαι κρείσσονες κυ- κλοῦνται. L. Dind.]

[Ἐπικυκλίδιος, Zεὺς, Hesychius.]

Ἐπικύκλιος, sub. πλακοῦς, pro quodam placentæ genere, ex Athen. l. 14, [p. 645, E : Ἐπ. πλακοῦς τις παρὰ Συρακοσίοις, cujus mentionem fecerit Epicharmus.]

[Ἐπίκυκλος, ὁ, Epicyclus, Circulus super circulum, ap. astronomos circulus minor, cujus centrum est in puncto circumferentiæ majoris alicujus circuli. Plut. Mor. p. 1028, B : Ἐν ταῖς τῶν ἐπικύκλων διαμέτροις. Iambl. V. Pyth. s. 31, p. 70; Cosmas Topogr. Christ. p. 119, A. L. Dind.]

[Ἐπικύκλωσις, ἡ, Actio circumdandi, Circumven- tio. Anon. Cat. in Ps. t. 1, p. 44, 9 : Τὴν ἐπ. ὑποπτεύ- σας τῶν ἐχθρῶν. Hase.]

Ἐπικυλίκειος, ὁ, ἡ, idem [quod κυλίκιος, Inter pocula dictus, factus]. Athen. [1, p. 2, A] : Ἀρ' οὖν εὐθλήσεις καὶ ἡμῖν τῶν καλῶν ἐπικυλικείων λόγων με- ταδοῦναι; Sermonum illorum, quos inter scyphos contulistis. Diog. Laert. Arcesilao p. 201 [4, 42] : Παραιτούμενος ἑκάστοτε τὰς ἐπικυλικείους ἐξηγήσεις· sed perperam vulg. edit. habet ἐπικυλικίας, et VV. LL. ἐπικυλιδίους. [In Ind. :] Ἐπικυλίδιος, Inter pocula fa- ctus, dictus, Bud. Diog. L. Arcesilao, Παραιτούμενον ἑκάστοτε τὰς ἐπικυλιδίους ἐξηγήσεις. Sed vulg. edd. quæ meam præcesserunt, habent ἐπικυλικίας : in mea au- tem est ἐπικυλικείους, ex vett. codicum auctoritate. At ille ἐπικυλιδίους ibi legebat. [Ap. Plut. Mor. p. 1146, D, Ἔχεις τοὺς ἐπικυλικίους περὶ μουσικῆς λόγους codd. Veneti duo ap. Morell. Bibl. manuscr. p. 203, Ald. ἐπικυλικίους, Wyttenb. cum aliis ἐπικυλλίους. Scriben- dum ἐπικυλικείους. ὕτ L. Dind.]

[Ἐπικυλινδέω. V. Ἐπικυλίνδω.]

Ἐπικυλινδρόω, Cylindris in superficie æquo et com- plano. Accipitur pro simplici κυλινδρόω. Theophr. C. Pl. 5, [6, 7] : Τῷ δὲ σχήματι καὶ τῇ μορφῇ μεταβάλλει τὸ σέλινον, ἂν σπαρὲν καταπατηθῇ καὶ ἐπικυλινδρωθῇ. V. Κυλινδρόω.

Ἐπικυλίνδω, s. Ἐπικυλινδέω, Volvo super, Devolvo in. Xen. Hell. 3, [5, 20] : Καὶ ἐπὶ τοὺς λοιποὺς ἐπικυλίν- δουν πέτρους ἐς τὸ κάταντες, In eos devolvebant saxa. [Lucian. Char. c. 3 : Ἐπικυλινδοῦντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη· 5 : Ἐπικυλινδεῖσθω ὁ Παρνασός. Plut. Mor. p. 699, C : Τὸ σιτίον εἰς τὸν στόμαχον ἐπικυλινδεῖσθαι.] Dicitur etiam bel- lum aut aliud aliquod infortunium ἐπικυλίνδεσθαι alicui, quum in eum velut ex præcipiti loco devolutum immittitur, aut quum eo obruitur. Plut. De oraculo Pyth. [p. 399, C] in responso quodam Spartanis dato : Δηρὸν γὰρ μάχθοι σε καταιχήσουσιν ἀλῆται, Φθισίβροτόν τ' ἐπὶ κῦμα κυλινδομένου πολέμοιο. [Φθισίβροτον ... κυ- κωμένου Pausan. 3, 8, 9.] Eod. modo Hom. κυλίεσθαι et κυλίνδεσθαι dicit. [Signif. neutra Ps.-Lucian. Phi- lopatr. c. 3 : Τῶν κυμάτων ἐπικυλινδούντων, Quum flu- ctus advolvantur.]

[Ἐπικῦλις, ἡ.] Ἐπικυλίδες, sicut et κυλίδες, dicun- tur Superiores palpebræ. [Et in Κοιλὶς :] Κοιλὶς et Ἐπικοιλὶς, ἴδος, ἡ, Superior palpebra, τὸ ἄνωθεν βλέ- φαρον, Poll. [2, 66, ubi nunc ἐπικυλίδες et ἐπικυλίδα.] Ἐπικοιλὶς, inquit Gorr., Cilium, ut Gaza interpr. Veteribus significat Extremum ambitum genæ su- perioris. [Theoph. Protosp. 4, 18. Angl.]

[Ἐπικύλισμὸς, ὁ, Revolutio. Symmach. Prov. 2, 9; 5, 6, ubi Aquila καμπαὶ, lxx τροχιαὶ, de viæ flexibus.]

[Ἐπικυλίω, i. q. ἐπικυλίνδω. Polyb. 3, 53, 4 : Τοῖς μὲν τὰς πέτρας ἐπικυλίοντες. Diod. 19, 19. Tam ad hoc thema quam ad ἐπικυλίνδω referri potest aor., cujus activa forma utitur Symm. Ps. 36, 5 : Ἐπεκύλισαν· Jos. 10, 27 : Ἐπεκύλισαν λίθους· passiva Plut. Mor. p. 831, E : Τόκων τοκοις ἐπικυλισθέντων. L. D. Galen. vol. 19, p. 560, 7 : Εἰς χρόνια πάθη ἐπικυλίονται, De- volvuntur. Proprie Philo vol. 2, p. 109, 31 : Ἐκατέ- ρωθεν ἐπικυλισθέντα καὶ ἐνωθέντα. Hase. Medio schol. Nicandri Ther. 266 : Ὁ κεράστης πλάγιος ἐπικυλίεται τῷ σώματι, Volvitur. ὕτ]

[Ἐπικυλλόω, vel simile verbum, unde seq. ἐπικύλ- λωμα, ponere videtur Hesych. in gl. Ἐπεκύλωσεν, ἐπηύξησεν· ἀπὸ τῶν διαρτιζόντων, οἳ καταλείπουσι τὸ στρῖς,

ἵνα τῷ ὀκοῦντι μικρὸν (μικρῷ Kuster.) προστιθῆται· καὶ τοῦτό ἐστιν ἐπικυκλῦσαι (sic).]

'Επικύλλωμα, τό, Quod reliquum est post panes formatos. Ita VV. LL. ex Suida, ap. quem legitur, τὸ μετὰ τὴν τῶν ἄρτων διάπλασιν περισσευόμενον· additurque, esse a κόλιξ, quod ἄρτον significat, i. e. Panem. Verum hinc derivando scribendum esset ἐπικολλίκωμα. ['Επικύκλωμα Suidæ cod. Brux., Zon. p. 811 ἐπικόλλωμα, sed liber unus ἐπικύλλωμα, suprascripto ο. 'Επικύλλωμα etiam Etym. M. p. 361, 8, ducens et ipse a κόλιξ, ὅθεν καὶ τὸ ἰατρικὸν κολλύριον (κολλούριον Cram. Anecd. vol. 2, p. 436, 25), ἀπὸ τοῦ κολοβόν. Καλοῦσι δὲ κυλλίστην τὸν Αἰγύπτιον (κυλλήστιν τὸν ἄρτον Tewater. ad Jablonsk. Op. 1, p. 117). 'Επικούλλωμα Etym. Gud. Apparet ne inter ipsos quidem grammaticos constitisse ἐπικόλλωμα an ἐπικύλλωμα scrib. esset. V. etiam verbum præcedens. L. D. ‖ Vitium pedum, Eust. Od. p. 1599, 13, et κατακύλλωμα Suid. in Τὸ κατακύκλωμα, ubi cod. Paris. A κατακύλλωμα. Etym. M. p. 761, 38, et Sylburg. Hesych. in Κοτυλίσκος. Hemst.]

'Επικῡμαίνω, Fluctuando irruo. In VV. LL. ἐπικυμαίνω τῷ πεδίῳ, pro In campum confluo. [Improprie Plut. Alex. c. 33 : 'Εκ τοῦ θαρρεῖν καὶ παρακαλεῖν ἀλλήλους ὁρμὴ τοῖς ἱππεῦσιν ἰσμένοις ἐπικυμαίνειν τὴν φάλαγγα. L. D. Theophyl. Simoc. p. 35, 18 ed. Bonn. : Τοῖς θεαταῖς τὸ ὄκκυρον ἐπεκύμαινεν· et 37, 3 : Ἀνὰ τὸ ἄστυ ἐπ. θρῆνος. Cum acc. id. ib. p. 44, 23 : Ἀνάζεσις αἵματος μίγαν τῷ Χαγάνῳ θυμὸν ἐπ. et Joseph. A. J. 4, 3, 2 : Τὴν θάλασσαν ... ἐπικυμήνας, Qui intumescere fecisti. Hase.]

'Επικῡματίζω, pro ἐπιπολάζω τῷ ὕδατι, Bud. ex Poll. p. 284 [8, 138]. In VV. LL. exp. etiam Innato; et affertur ex Philostr. Her. [p. 677] : 'Επικυματίζων αἴρεται, pro Undarum superficiem attingens extollitur. ['Επικυματίζων καὶ ἐπιπηδῶμενος, Philo vol. 1, p. 455, 39. (Et ib. p. 553, 27 : Τὴν πανταχόθεν ἐπικυματίζουσαν φορὰν τῶν πραγμάτων.) Πετρώδης καὶ ἐπικυματιζόμενος τόπος τῆς ὑλάστης, Hesych. in 'Ερμα. Hemst. Ælian. Ep. 18.]

['Επικυμάτωσις, εως, ἡ, Fluctuatio. Marc. Ant. 9, 28 : Τὰς ἐπ. τῶν μεταβολῶν καὶ ἀλλοιώσεων ἐνθυμούμενός τις ... παντὸς θνητοῦ καταφρονήσει.]

['Επικῦνέω.] 'Επικυνεῖν, Osculari. [Etym. M. p. 361, 12 : 'Επικυνεῖν, σημαίνει ἐπὶ τοῦ στόματος φιλεῖν, etc., quæ v. Suspecta Hesychii gl. 'Επικύσας (cod. ἐπικὺς), ἐπικύψας.]

['Επικυπτάζω, i. q. seq. Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 6, p. 563 : Ἵνα τὰς ἀλλήλων ἐπικυπτάζοντες (in portas pectoris, si essent) ψυχικὰς διαθέσεις καταθεώμεθα. Elbert.]

'Επικύπτω, sicut et ἐγκύπτω supra, Pronus incumbo, Propendens incumbo. [Aristoph. Thesm. 239 : 'Επίκυπτε. Xen. Cyrop. 2, 3, 18 : Τῶν ἐπικυπτόντων ἐπὶ βώλους· Eq. 12, 3 : Ὁ θώραξ οὕτως εἰργάσθω, ὡς μὴ κωλύῃ ... ἐπικύπτειν· Conviv. 2, 22. Theophr. C. Pl. 2, 22, 1 : Τὸ ἐπικύπτειν τὸν στάχυν. Aristot. H. A. 3, 21 : Μικρὸν ἐπικύπτων.] Frequens est autem partic. ἐπικεκυφὼς in signif. præsentis [Anaxandr. ap. Athen. 3, p. 106, A : Οὐκ ἐπικεκυφὼς ὁρθὸς, ὦ βέλτιστ', ἔστι; Lucian. J. Trag. c. 11 : 'Επικεκυφὼς τῷ συνεδρίῳ, Consessum versus] : ἐπικεκυφὼς, inquit Bud., dicitur Inclinatus et Incumbens, h. e. ἐπικλιμένος καὶ ἐνισχυριζόμενος, et συγκεκυφὼς : ut Incumbens studio et lectioni : i. e. ἔργον ποιούμενος καὶ προστετηκὼς, καὶ προσλιπαρῶν. Hæc Bud., quibus addo ex Luciano p. 109 [Hermot. c. 2] : Καὶ ὡς τὸ πολὺ ἐς βιβλίον ἐπικεκυφότα, ὑπομνήματα τῶν συνουσιῶν ἀπογραφόμενον. Sic Gall. *Avoir tousjours la teste sur les livres.* [Id. Somn. c. 26 : Σκυτοτομεῖν ἐπικεκυφότα. Cum dat., ut sit Innitor, Incumbo, Dial. mort. 6, 2 : Οἰκέτας τέτρασιν ἐπικεκυφότα. In ὑποκύπτω depravatum in libris quibusdam Xenoph. Anab. 4, 5, 32, ubi de bibentibus, ut ap. Tzetz. Hist. 1, 932 : Τῆς ἵππου δὲ τῆς τοῦ στρατοῦ πιεῖν ἐπικυψάσης. L. Dind.]

'Επικυρέω, i. q. ἐπικύρω. Hesiod. [Op. 753] : Ἱεροῖσιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρήσας, Quum forte incidisset in. [Herodoti 1, 35 : Κατὰ νόμους τοὺς ἐπιχωρίους καθαρσίου τοῦτο κυρῆσαι, libri nonnulli ἐπικυρῆσαι.]

['Επικυρίδας Spartanus ap. Pausan. 10, 9, 10 cum Schneidero ad Xenoph. H. Gr. 4, 2, 2, scr. videtur 'Επικυδίδας. L. Dind.]

'Επικῦρόω, i. q. simplex κυρῶ : ut ἐπικυροῦν τὴν γνώμην ap. Polyb. [4, 24, 8, Isæum p. 67, 41, Thuc. 3, 71], quod et κυροῦν infra. [Sancio, Confirmo, Derogo, Inrogo, Gl.] Exp. tamen non simpliciter Approbare s. Comprobare eam sententiam, sed In eam sententiam decretum facere s. senatusconsultum. Et ἐπικυροῦν νόμον, sicut ἐπιψηφίζειν et ἐπιχειροτονεῖν, Ferre s. Rogare legem. [Soph. El. 793 : Ἤκουσεν ὧν ὅτι κἀπεκύρωσεν καλῶς. Eurip. Or. 862 : Τίνες ἐν Ἀργείοις λόγοι καθεῖλον ἡμᾶς κἀπεκύρωσαν θανεῖν; Xenoph. Anab. 3, 2, 32 : Ὅτῳ οὖν ταῦτα δοκεῖ καλῶς ἔχειν, ἐπικυρωσάτω ὡς τάχιστα. Demosth. p. 200, 26; 1430, 12. Et pass. 1444 extr., Thucyd. 5, 45. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 169, n. 124, 23 : Παρακαλεῖ τὴν βουλὴν ἐπικυρῶσαι ἑαυτῷ ψήφισμα. L. Dind.]

'Επίκυρτος, ὁ, ἡ, Incurvus, i. q. κυρτός. [Nonn. Jo. c. 6, 71. De luna, Dion. 38, 247. Wakef. Eust. Op. p. 553, 16 : Ὁ Πλάτων ἐπίκυρτος (ἦν). Plut. Mor. p. 53, C : Τοῦ Πλάτωνος τὸ ἐπίκυρτον.]

'Επικυρτόω, Incurvo, ap. Hesiod. [Sc. 234] : 'Επικυρτώοντε κάρηνα. [Activo etiam Eust. Opusc. p. 112, 39.] Et ap. Gregor. cœlum dicitur ἐπικυρτοῦσθαι (ut Lat. dicunt Cœli convexa), De homine : Οὐρανὸς ὁρόφου δίκην ἐπικυρτούμενος. [Lucian. Amor. c. 14 : Ὡς ὁ εὐπερίγραφοι τῶν γλουτῶν αἱ σάρκες ἐπικυρτοῦνται.]

'Επικύρω, Incido, ἐντυγχάνω, sicut et simplex κύρω. Hom. Il. Γ, [23] : Ὥστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας, Εὑρὼν ἠὲ ἔλαφον κεραὸν, ἠὲ ἄγριον αἶγα, Πεινάων, Ut exultat famelicus leo, qui incidit in corpus ingens, Nactus corpus ingens. Qui usus verbi ἐπικύρω optime convenit cum usu verbalis κύρμα, quum sc. eo utitur Hom. ad significandam Prædam, in quam incidunt feræ, aves, pisces. [Conf. Apoll. Rh. 1, 1245. Pind. Pyth. 10, 21 : Μὴ φθονεραῖς ἐκ θεῶν μετατροπίαις ἐπικύρσαιτε· Ol. 6, 7 : Τίνα κεν φύγοι ζώνων κεῖνος ἀνὴρ, ἐπικύρσας ἀρθόνιον ἀστῶν ἐν ἱμερταῖς ἀοιδαῖς; ‖ Nanciscor, cum genit., Æsch. Pers. 852 : Ἢ μεγάλας ἀγαθᾶς τε πολισσονόμου βιοτᾶς ἐπεκύρσαμεν. Apoll. Rh. 3, 342 : Νῆες, τάων αἰνοτάτης ἐπεκύρσαμεν, ubi liber unus αἰνοτάτῃ. Absolute id. 4, 1451.] ‖ Interdum non ἐντυγχάνω, sed ἐπιτυγχάνω, κατευστοχῶ, int. Eust. in Il. Ψ, [820] : Τυδείδης δ' ἄρ ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο Αἴνη ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ, i. e. ἐπετύγχανε καὶ κατηυστόχει τοῦ αὐχένος τῇ τοῦ δορὸς ὀξύτητι, Eust., Collimabat. Locum autem hic quoque habet Gall. *Rencontrer.* [Quint. 13, 394 : Οὐδ' ἂρ' ἐς ἔτλη (Menelaus), καλὸς (Helenæ) ἰδὼν ἀρίζηλον, ἐπὶ ξίφος αὐχένι κῦρσαι, Admovere vel Infligere. ῡ L. D.]

'Επικυρωσις, εως, ἡ, Confirmatio. [Gl. Euseb. Præp. ev. p. 487, D : Ὅπως ... ἡ σύστασις τῆς ἀληθείας ἀναμφιλέκτων λάβοι τὴν ἐπικ. Just. Mart. p. 82, C : Τὴν ἐπ. πεποίηται. It. Actt. Conc. t. 3, col. 705, 32 opponuntur ἐπ. et ἀκύρωσις ἤτοι κατάκρισις. Hase. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 233, C : Ἀνελάμβανον τὰς ἐπικυρώσεις. V. 'Επίκρισις. ῡ]

['Επικυστὶς, Supercunnum, Gl.]

'Επίκῡρος, ὁ, ἡ, Incurvus. [Schol. Oppian. Hal. 1, 342. Wakef. Maccab. 3, 4, 5 : Ποδῶν ἐπικύρων, Pedibus incurvis. In cod. Alex. male legitur ἐπίκουρον. Suidas : 'Επικυφότερος, πλεῖον κυρτός. Schleusn. Lex.]

['Επικυψίλιος, ὁ, Alvearium custos, epith. Panis in epigr. Zonæ Anth. Pal. 9, 226, 6.]

['Επίκυψις, εως, ἡ, Inclinatio. Rufus p. 83 ed. Matth. : 'Εξαπιναίους ἐπικύψεις φυλάσσεσθαι. Oribas. p. 2 ed. Mai.]

['Επικύω. V. 'Επικυέω.]

'Επικωθωνίζεσθαι, Perpotare. Exp. etiam περαιτέρω πίνειν, ex Poll. [6, 31.]

'Επικωκύω, Allamentor, Allacrymor. Soph. [El. 286, 808, utrobique cum accus. rei.] Utitur et Greg. [Nyss. vol. 1, p. 111, C] : 'Επικωκύοντες τῷ πάθει. [Heliod. Æth. 1, 13 : 'Επικώκυε. Sim. Metaphr. Vita Chrys. t. 8, p. 410, 39. Germ. Cpol. In ador. Cruc. p. 253, C Grets. : 'Εκόπτετο ἐπικωκύων μεγαλοφωνότερον. Hase. De mensura penult. v. in simpl.]

['Επίκωλος. V. 'Επίχωλος.]

'Επικώλῡσις, εως, ἡ, Impeditio. Xen. [OEc. 8, 4] : Ἔχοντες οὕτως ἐπικώλυσιν ἀλλήλοις, Sese ita mutuo

mpedientes et obturbantes. [Hodie legitur ἐπικωλύ-
ματα ἄλλήλοις.]

Ἐπικωλύω, Impedio, Sum impedimento; Insuper
mpedio, prohibeo. [Soph. Phil. 1242 : Τίς ἔσται μ'
ἐπικωλύων τάδε; Thuc. 6, 17 : Τὰ ἐνθάδε οὐκ ἐπικω-
ει. Inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 23, 30. V.
πικώλυσις. De mensura penultimæ v. in simplici.]

Ἐπικωμάζω, i. q. ἐπισκωμάζω, Comessabunde et
nulenter me infero; unde Bud. p. 1082, ex Alci-
r. [1, 39]: Ἐπικωμάσαμεν Δεξιμάχῳ, pro Vinolen-
et comessabundæ offendimus et obviæ factæ su-
s Deximacho. [Arg. Theocr. Id. 3 : Ἐπικωμάζει
τῇ Δαμαρίλιδι.] Ibid. vero ex Theodorito habes,
γὰρ δὴ σε τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς συλλόγοις οὐκ ἐπικώ-
, pro Quisnam te stimulante non petulantissime
ollegia piorum impetum fecit? Quis non debac-
us est in ordinem clericorum? [Aristoph. Ach.
: Ἐπὶ πάντ' ἀγαθὸ' ἔχοντας ἐπικωμάσας. Plato Leg.
. 950, A : Εἰς τὰς ἄλλας ἐπικωμάζοντας πόλεις. Abso-
Callim. Epigr. 44, 1, Polyb. 26, 10, 5, Plut.
. c. 32, et al. Hesych. : Ἐπικωμάζω, χλευάζω, Β
ρίζω. (V. Ἐπίκωμος.) Ἐπικωμάσας (-κομάσας),
σας ταῖς θριξίν. Pass. Plut. Pyrrh. c. 13 : Τὸν δῆ-
λιτέρων, εἰ μέρει πρᾴως ἐπικωμαζόμενος οὕτως ἀσελ-
αι παροινούμενος. A κώμη perperam ducit sch.
ph. Lys. 5. L. Dindorf.]

πικώματος, ὁ, nomen Apollinis, ap. Theophr.
Fl. vol. 2, p. 202 : Θύειν ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ
αίου, ubi Jo. Damasc. ἐπικωμένου, quod esse vide-
ικωμαίου.]

ικωμᾶσία, ἡ, Comessatio, Gl.]

ικωμαστής, ὁ, Commessator, Gl.]

ικωμαστικός, ἡ, ὄν, Comessabundus, vel q. d.
atorius. Argum. Theocr. Id. 3 : Τὸ δὲ εἶδος ἐπι-
ικόν, de carmine.]

κωμαστικῶς, Comiter, Gl.]

κωμαστικῶς, i. q. ἐγκ. Schol. Pind. Nem. 8, 1.]

κώμιος, α, ον, i. q. ἐγκώμιος, Laudatorius.
em. 8, 50 : Ἐπ. ὕμνος· Pyth. 10, 6 : Ἐπικω-
ρῶν κλυτὰν ὄπα· Nem. 6, 33 : Ἴδια ναυστολέον-
ώμια. Schol. ἐγκώμια. V. Ἐπικώμιος.] C

ωμος, ὁ, ἡ, Qui ad comessationes ventitat,
tor, Bud. p. 1083, ex Plut. [Mor. p. 128,
B; 784, B] et Alciphrone [1, 37. Hesy-
ἀδῶν τῇ φίλῃ, ἢ ἀπὸ οἴνου ἄδων, ὑβριστής, συγ-
. Ἐπίκωπος.]

ωμος, ὁ, Epicomus. Diog. L. 4, 62 : Καρνε-
κώμου ἢ Φιλοκώμου.]

ωμῳδέω. HSt. postquam dixerat διακωμῳδέω
ere signif. quam simpl. κωμῳδέω, addit :]
e Ἐπικωμῳδῶ dici fortasse potest. Nisi quis
ωμῳδῶ esse Insuper irrideo, et quasi Irri-
ido s. Mordax aliquod dictum. Plato Apol.
1, D] : Ὃ δὴ καὶ ἐν τῇ γραφῇ ἐπικωμῳδῶν
ᾐψατο.

ταστὴρ, Ἐπικωμητήρ. V. Κωμητήρ.]

ος, ὁ, ἡ, Remo admotam habens manum,
i accinctus, Qui est in procinctu naviga-
ἐπήρετμος Homero, ὁ κωπηλάτης, Remex,
rh. Bekk. An. p. 254, 14. Aristoph. Ach.
chol. dubitat an potius sit ξιφήρης. Nec D
ntentia loci etiam lacuna vitiosi.] Item ἐπ.
then. p. 65 [5, p. 208, F], Remigio in-
id. [Ap. Aristiam Athen. 15, p. 686, A :
πίκωπος ἢ μαζαγρέτας, legendum videtur
D. Menand. ap. Joseph. Ant. J. 9, 14,
κοντα καὶ ἐπικώπους ὀκτακοσίους, Remiges.

. V. Ἐπίκουρος.]

V. Ἐπικός.]

, ὁ, ἡ, Auribus captus, Surdus. Sim. Me-
Chrys. t. 8, p. 424, 29 : Νωχελεῖ τε καὶ
ε.]

ις, εως, ἡ, Surditas. Hippocr. p. 79, H : Οἷς
πικώφωσις καὶ νωθρίη μικρὰ ἢ (vel ἢ) ἀπό-
rum ἐπὶ κωφώσει eadem in re legitur p.
C. Fors.]

ή, Apprehensio, Prehensio. Æsch.
Πέπλων ἐπιλαβὰς ἐμῶν. Hippocr. p. 814,
πιλαβὴν, Ansam. L. D. Galen. vol. 18,

part. 1, p. 559, 16 : Αὐτὸς ἂν (Hippocr.) ἐπιλαβὴν εἴρηκε τὴν οἷον ἀντιλαβὴν καὶ ἀντλῆψιν, Quæ obex et mora est injectis laqueis; conf. ib. p. 643, 3. Hase.]

Ἐπιλαγχάνω, Super alio s. Post alium sorte obtineo, Post alium mihi sorte obtingit. [Soph. OEd. C. 1235 : Τὸ κατάμεμπτον ἐπιλέλογχε πύματον ... γῆρας, Supervenit.] Ut λαγχάνειν, inquit Budæus p. 233, ii dicuntur, qui sortito designantur, unde Sortiri pro Adipisci dicimus; sic οἱ ἐπιλαχόντες appellantur, Qui sortito sufficiuntur et subleguntur : et ἐπιλαγχάνειν, Subsortiri [Gl.], Assortiri, quasique Succenturiari : Ἐκληροῦντο οἱ βουλεύειν ἢ ἄρχειν ἐφιέμενοι, ἑκάστῳ γὰρ [ἔπειτα ἑκάστῳ] τῶν λαχόντων ἕτερος ἐπιλαγχάνειν ἐνομίζετο [ἐπελάγχανεν], ἵν' ἐάν ὁ προλαχὼν [προλαχών] ἀποδοκιμασθῇ ἢ τελευτήσῃ, ἀντ' ἐκείνου γένοιτο βουλευτὴς ἢ ἄλλος ἄρχων ἐπιλαχών, verba Harpocr. repetita ab Etym. M. et Suida], Unicuique enim allecto vel adoptato alterum sublegere moris erat et instituti, ut si is, cujus priore loco sors exierat, præteriretur, aut ei quid accideret, subsortito ille allectus pro eo, vel in senatu censendi locum, vel magistratum gerendi adipisceretur. [Addit Harpocr. testimonium Platonis comici ex Hyperbolo, cujus verba servavit schol. Rav. Aristoph. Thesm. 808, ubi cum dat., Ὅτι πονηρῷ καὶ ξένῳ ἐπέλαχες ἀνδρί. Et, Ὑπερβόλῳ [βουλῆς γαρ], ἄνδρες, ἐπέλαχον.] Ibid. affert ex Æschine l. [p. 62, 31 : Εἰσέρχεται βουλευτὴς εἰς τὸ βουλευτήριον οὔτε λαχὼν οὔτε ἐπιλαχών. Similiter Demosth. p. 1331, 5. Conf. Lex. rh. Bekk. An. p. 256, 3. || Ἐπιλαχόντα, τυχόντα, Suidas. Philo vol. 2, p. 3, 12 : Τῆς αὐτῆς προσρήσεως ἐπιλαχεῖν. Et vol. 1, p. 5, 18. Nisi passive vel neutraliter intelligi voluit Suidas, quomodo est in Chron. Pasch. p. 78, 10 : Τὴν ἐπιλαχοῦσαν αὐτῷ χώραν· 11 : Τὸ ἐπιλαχὸν αὐτῷ κλῖμα, Sorte data. ă L. Dind.]

[Ἐπῖλαδὸν, Confertim, Catervatim. Dionys. Per. 763 : Ἐπ. ἴθυσε Πόντου.]

Ἐπιλάζομαι, Prehendo, Comprehendo. Eur. [Andr. 249] : Ἐπιλάζομαι στόμα, Contineo os.

[Ἐπιλαιμαργέω, Inhio. Clem. Al. Pæd. 2, p. 145, D : Ἐπιλαιμαργῶν τῷ ὄψῳ. Heust.]

Ἐπιλαῖς, ίδος, ἡ, Curuca, avis quæ vivit vermibus. VV. LL. ex Aristot. H. A. 8, [3, p. 592, 22, ubi ἐπίλαις ex libro uno annotavit Bekk. Ὑπολαῖς Schneid., quod v.]

[Ἐπίλαικος, ὁ, ap. schol. Theocr. 3, 54 : Βρόχθος λέγεται τὸ ἐπίλαικον μέρος, τὸ μετὰ τὸν τράχηλον ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦν, Pars illa concava, quæ collo subjacet, Jugulum. V. Λάικος.]

[Ἐπιλᾶλέω, Obloquor. Symm. Ps. 122, 4; Dan. 8, 13. Hesych. : Ἐπιγλωσσώμενοι, ἐπιλαλοῦσαι. || Dictis addo, Admurmuro. Hesych : Ἐπᾶσαι, ᾆσμα εἶπαν, γοητικὸν ἐπιλαλῆσαι. Similiter Eustath. Il. p. 773, 26 : Τὸ πράττειν παρὰ τοῖς ὕστερον ἀλόγοις ἐπιλαλεῖται, Dicitur de.]

[Ἐπιλαλιά, ἡ, Incantatio. Zachar. Dialog. 1, 10. Euseb. Dem. ev. p. 127, C : Ἐπιλαλιαῖς, ἃς πεταλων τινῶν περιέργων ἐπιγραφαῖς. Hase.]

Ἐπιλαμβάνω, λήψομαι, Insuper accipio, Assumo. Appian. [Civ. 3, 14] : Ἔθος γάρ τι Ῥωμαίοις τοὺς θεοὺς τὰ τῶν θνητῶν ὀνόματα ἐπιλαμβάνειν. Hic enim ἐπιλαμβάνειν esse puto Insuper accipere, Assumere, i. e. προσλαμβάνειν : licet Bud. exponat simpliciter Accipere, tanquam sc. positum pro simpl. λαμβάνειν. [Aristot. Polit. 1, 11 : Ἐπῶλει μόνος, ᾧ πολλὴν ποιήσας ὑπερβολὴν τῆς τιμῆς· ἀλλ' ὅμως ἐπὶ τοῖς πεντήκοντα ταλάντοις ἐπέλαβεν ὀκτώ. Locum Synesii huc referendum v. ap. HSt. infra in signif. Occupandi. || Insuper capio. Aristid. vol. 1, p. 479 : Ἀντὶ τοῦ στῆσαι τὴν πλεονεξίαν ἐν Ὀλύνθῳ δύο καὶ τριάκοντα πόλεις ἐπιλαβών. || Cum genit. simili signif. Pausan. 9, 14, 5 : Ὁ χρόνος βουταρχοῦντι Ἐπαμινώνδᾳ διήνυστο, τεθνάναι δὲ ἐτέτακτο ἐπιλαβόντα ἀνδρὸς τῆς ἀρχῆς, Imperium ultra tempus præstitutum retinentem, vel sibi prorogantem. Marc. Anton. 1, 17 : Τὸ μὴ πρὸ ὥρας ἀνδρωθῆναι, ἀλλ' ἔτι καὶ ἐπιλαβεῖν τοῦ χρόνου, Adjicere tempus. Aristid. vol. 1, p. 149 : Μόνη (Attica) τῶν πρόσθεν ἀοικήτων ἐπέλαβεν. Loco Paus. conferendus erit l. Plut. Marii c. 46 : Ἀπεθνήσκει ἡμέρας ἑπταικαίδεκα τῆς ἑβδόμης ὑπατείας ἐπιλαβών, si genit. pendeat ex verbo, non ex ἡμέρας, ut in l. Thuc. 4, 133, ab HSt. infra cit.]

‖ Extremum capio, sumo, opp. τῷ προλαμβάνω. Dioscor. [2, 137] de raphano : Δεῖ δὲ αὐτὴν ἐπιλαμβάνειν, μᾶλλον συνεργοῦσαν τῇ ἀναδόσει, Oportet eam accipere post ceteros cibos : q. d. λαμβάνειν ἐπὶ τοῖς ἄλλοις σιτίοις, sed obiter observa λαμβάνειν in hoc composito signif. Comesse, sicut et Gall. *Prendre* interdum id sonat. [Plut. Cat. maj. c. 1 : Εἴ ποτε τῆς ἰσχύος ἐνδιδούσης ἐπιλάβοι μικρὸν οἰνάριον.] ‖ Excipio, eo sensu, quo dicitur ver excipere hyemem, autumnus æstatem. Unde exp. et Succedo. Basil. Libanio : Τάφους γὰρ τοὺς οἴκους κεκτήμεθα, μέχρις ἐπιλάβῃ τὸ ἔαρ. Theophr. C. Pl. 3, [24, 4] : Ὅπως μὴ ἐπικαθήμενον τὸ ὕδωρ ὁ ἥλιος ἐπιλαβὼν ἐρυσιβώσῃ. [Ib. 1, 11, 3 : Ὅταν ἀὴρ ἐπιλάβῃ μαλακός· 13, 4 : Ἐπιλαμβανούσης τῆς ὥρας.] Sed rursus sine casu ap. Gregor. : Ἕως ὁ τῆς ἐλευθερίας ἐπιλάβῃ χειρὸς, Succedat, Sequatur, Bud. [Plato Epin. p. 974, A : Ταχὺ ἐπιλαβὸν γῆρας. Dionys. A. R. 2, 54 : Νὺξ ἐπιλαβοῦσα· 3, 52 : Νυκτὸς ἐπιλαβούσης· 7, 16 : Εἰ μὴ νὺξ ἐπιλαμβάνοι τὴν ἔριν. Thuc. 4, 96 : Νυκτὸς ἐπιλαβούσης τὸ ἔργον· 27 : Μὴ σφῶν χειμὼν τὴν φυλακὴν ἐπιλάβοι.] ‖ Corripio, Invado, Manum injicio. [Proprie Appian. Civ. 2, 118 : Πολλὰς ἀστῶν τε καὶ ξένων ἐγίγνετο φόνος, οὐ προβεβουλευμένος, ἀλλ' οἷος ἐκ θαρσαλέου πολιτικοῦ καὶ ἀγνωσίας τῶν ἐπιλαβόντων.] Thuc. 2, [51] de peste loquens : Διὶς γὰρ τὸν αὐτὸν, ὥστε καὶ κτείνειν, οὐκ ἐπελάμβανε· quod exemplum adde iis, quæ afferuntur a Bud. p. 555, ubi exp. et Opprimo. [Conf. Herodot. 8, 115, Aristot. H. A. 8, 12. ‖ Hippocr. p. 77, C : Τὰ βίγετ κύστιν καὶ κοιλίην ἐπιλαμβάνοντα ὀδυνώδεα, Rigores vesicam et ventrem cum dolore prehendentes. Ubi scribit Galen. quosdam τὰ ἐπιλ. ad τὰς ἀπολήψεις, Interceptiones, referre, quosdam etiam ad doloris intentionem, et οἷον ἐπὶ πλέον ἐκτεινόμενα δηλοῦν, ac demum κάμνουσίν τινα δηλοῦσθαι διὰ τῆς ἐπιλαμβάνοντα φωνῆς scribit. Foes. OEc. Hipp.] ‖ Occupo. [Plut. Cat. maj. c. 5 : Τὴν χρηστότητα τῆς δικαιοσύνης πλατύτερον τόπον ὁρῶμεν ἐπιλαμβάνουσαν. Theocr. 13, 65 : Ἡρακλέης... ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις παῖδα πυθῶν ἐεδόνατο, πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον.] Synes. Epist. 91 : Πολλάκις εἰς τὸ συντεῖναί μοι, πολὺ καὶ τῆς νυκτὸς μέρος ἐπιλαμβάνοντι. [Sed hic rectius vertitur Assumentem, de qua signif. initio agit HSt. ‖ Complector, vel ut sequitur, Attingo, Xen. Anab. 6, 5, 5 : Ἕωκπτον πάντας ὁπόσους ἐπιλάμβανε τὸ κέρας· et ib. 6.] ‖ Attingo. Thuc. 4, [133] : Ἔτη δὲ Χρυσὶς τοῦ πολέμου τοῦδε ἐπέλαβεν ὀκτὼ, καὶ ἔννατον ἐκ μέσου. At Bud. pro hac signif. affert tantum exempla constructionis cum gen., ex Aristot. [H. A. 7, 3 et 4 med. Theophr. H. Pl. 1, 9, 6 : Φυλλοβολεῖ τὸ μὲν θᾶττον, τὸ δὲ βραδύτερον, ὥστε καὶ τοῦ χειμῶνος ἐπιλαβεῖν.] Sed ἐπέλαβε impersonaliter etiam poni ostendit a Pausan. pro Contigit, sicut et κατέλαβε. [6, 22, 4 : Ἠισαίους ἐπέλαβεν ἀναστάτους ... γενέσθαι· 7, 21, 1 : Ὃν ἄνθρωπον μάλιστα ἐπέλαβεν ἄδικα ἐξ ἔρωτος παθεῖν. ‖ Intransitive Hippocr. p. 1157, C : Μελισσάνθρῳ τοῦ οὔλου ἐπιλαβόντος καὶ ὄντος ἐπωδύνου· pro quo ἐπιβαλόντος p. 1228, D.] ‖ Retineo, Sisto. Greg. [Nyss. vol. 1, p. 63, E] : Τοῖς διὰ τῶν ὀκτύλων ἐπιλαμβάνουσι τοῦ αὐλοῦ τὸ πνεῦμα, Digito admoto spiritum tibiæ retinentibus. Dem. [p. 1103 et alibi ap. oratt.] : Σὺ δὲ ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ, Siste aquam fluentem. Interdum etiam Revoco, in ea signif., qua dicimus Revocare lectorem. Plato Phædro [p. 228, A] : Εὖ γὰρ οἶδα ὅτι Ἀυσίου λόγον ἀκούων ἐκεῖνος, οὐ μόνον ἅπαξ ἤκουσεν, ἀλλὰ καὶ πολλάκις ἐπιλαμβάνων [non ἐπιλ., ut HSt. scribit post Budæum p. 555, sed ἐπαναλ. est ap. Plat.] ἐκέλευσέν οἱ λέγειν. Denique et pro Obstruo, Obturo, Aristoph. [Pl. 703] : Τὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσα. Sic, Τοὺς μυκτῆρας ἐπιλαμβάνειν, Galen. Apud Aristot. autem, Ἐπιλαβεῖν τὸν αὐλόν. [Polyb. 10, 44, 12 : Ἐπιλαβεῖν τῶν αὐλίσκων, ubi accusativum restituit Schweigh. Theophr. De sudor. fr. 9, 26 : Ὅταν πλήρεις οὖσας (τὰς κλεψύδρας) τις ἐπιλάβῃ. ‖ Addito genit., Herodot. 2, 87 : Ἐπιλαβόντες τὸ κλύσια τῆς ὀπίσω ὁδοῦ, Effluvio prohibentes. ‖ Per tmesin Apoll. Rh. 3, 751 : Μήδειαν ἐπὶ γλυκερὸς λάβεν ὕπνος.)

‖ Ἐπιλαμβάνεσθαι, passiva signif. pro Extremum sumi, i. e. Comedi, v. Bud. p. 556. [Pass. etiam Soph. Antig. 732 : Οὐχ ἥδε γὰρ τοιᾶδ' ἐπείληπται νόσῳ; Correpta est. Aristot. H. A. 3, 3 : Ὧν (φλεβῶν) ἐπιλαμβανομένων ἐνίοτε ἔξωθεν ἄνευ πτιγμοῦ καταπίπτουσιν οἱ ἄνθρωποι. Cum accusativo Plut. Flamin. c. 6 : Τὴν αἴσθησιν ἐπιληφθείς. Poll. 9, 119 : Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπειλημμένους ὑπ' αὐτοῦ.] ‖ Ἐπιλαμβάνεσθαι activa signif. Prehendere, Apprehendere, Comprehendere. [Thuc. 7, 65 :] Ὅπως ἂν ἀπολισθαίνοι καὶ μὴ ἔχοι ἀντιλαβὴν ἡ χεὶρ ἐπιλαβομένη. Atque ut hic manus dicitur ἐπιλαμβάνεσθαι, sic dicimur ἐπιλαμβάνεσθαι τῇ χειρί : quo usus est et Dem. [p. 533 extr.], sed omittitur frequentius hic dat., qui est veluti casus instrumenti : potiusque additur gen. rei quam apprehendimus : unde dicitur etiam ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς χειρὸς, Ad Hebr. 8, [9] ex LXX. [Xen. Reip. Ath. 1, 18. Plato Protag. p. 335, C : Ἐπιλαμβάνεται τῆς χειρὸς τῇ δεξιᾷ.] Sic Æschin. [p. 75, 2] : Ἀπάξειν εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐπιλαβόμενος τῶν τριχῶν. Et Lucian. [Herodot. c. 5] : Ἐπιλημμένος τῆς χλανίδος. [Xen. Anab. 4, 7, 12 : Ἐπιλαμβάνεται αὐτοῦ τῆς ἵππου. Plato Crat. p. 398, D : Κινδυνεύει ... οὐ μόνον τὰ ὠτά μου ἐμπλῆσαι, ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς ἐπιλῆφθαι· Gorg. p. 527, A : Ἐπειδάν σου ἐπιλαβόμενος ἀγῇ. Herodot. (ut Thuc. 4, 14) 6, 113 : Ἐπελαμβάνοντο τῶν νεῶν. Aristot. Rhet. 3, 16 : Οἱ γὰρ δακρύσιν ἀρχόμενοι ἐπιλαμβάνονται τῶν ὀφθαλμῶν. ‖ De Assequendo s. Aggrediendo Xen. H. Gr. 4, 2, 22 : Ἐπελάβοντο δὲ καὶ Κορινθίων ἀναχωρούντων. Et de locis ingrediendis 6, 5, 52 : Χαλεπῶν χωρίων ἐπελάβοντο. Plato Crat. p. 414, B : Ἐπειδὰν λείου ἐπιλάβωμαι. Plut. Anton. c. 41 : Ἐκέλευε φεύγειν ἐν δεξιᾷ τῶν ὁρῶν ἐπιλαβόμενον.] In alia autem Apprehendendi signif. 1 Ad Tim. 6, 12 : Ἐπιλαβοῦ τῆς αἰωνίου ζωῆς, ubi fortasse reddi possit Capesse. [Figurate etiam Plato Phæd. p. 79, A : Τῶν κατὰ ταῦτα ἐχόντων οὐκ ἔστιν ὅτῳ ποτ' ἂν ἄλλῳ ἐπιλάβοιτο ἢ τῷ τῆς διανοίας λογισμῷ. Attingendi signif. idem Soph. p. 217, B : Λόγων ἐπελάβου παραπλησίων· Reip. 7, p. 533, B : Τέχναι, ἃς τοῦ ὄντος τι ἕψαυεν ἐπιλαμβάνεσθαι, et in ll. similibus infra in signif. Capessendi cit.] Aliquando vero exp. Manum s. Manus injicio : ut exponi potest et in Act. 16, [19] : Ἐπιλαβόμενοι τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν (ubi etiam animadverte poni accusat.), Quum manus injecissent in eos : quod est significantius quam Quum prehendissent. [Ejusd. construct. ex. ambiguum est l. Herodoti 9, 62 : Τὰ δόρατα ἐπιλαμβανόμενοι κατέκλων, ubi accus. referendus videtur ad κατέκλων. Nec Lycurgus scripserat p. 158, 23 : Τὸν θεὸν ἐπηρώτων εἰ ἐπιλήψονται τὰς Ἀθήνας, sed, ut videtur, λήψονται. Recte vero de urbe occupanda cum genit. Joel. 2, 9 : Τῆς πόλεως ἐπιλήψονται.] Item pro Manus injicio, ea etiam signif., qua dicitur Manum injicere in bona alicujus. [Demosth. p. 558, 18 : Χλανίδας ... καὶ κάδους ἔχων, ὧν ἐπελαμβάνοντο οἱ πεντηκοστολόγοι· 931, 16. Et cum genit. pers. 571, 23; 895, 10. Lysias p. 98, 1.] Unde et Vindico exp. Bud., in Plat. [Leg. 12, p. 954, D] : Μὴ ἐξέστω τοιούτου κτήματος ἐπιλαβέσθαι. ‖ Occupo. Plut. Oth. [c. 3] : Ἐπελαμβάνοντο τῶν ἁμαξῶν. [Ead. signif. cum accus. Plato Leg. 6, p. 779, C : Ὅπως ἰδιώτης μηδεὶς μηδὲν τῶν τῆς πόλεως μήτε οἰκοδομήμασι μήτε οὖν ὁρύγμασιν ἐπιλήψεται.] ‖ Prehensum retineo, simpliciter Retineo, ex Luciano [Scyth. c. 5. Eur. Phœn. 896 : Ἐπίσχες αὐτοῦ, πρίσθυ, ... μὴ ἐπιλαμβάνου. Xen. Anab. 4, 7, 13 : Ἰδών τινα θέοντα, ἐπιλαμβάνεται ὡς κωλύσων.] ‖ Deprehendo : ut quidem ap. Plut. Popl. [c. 5 extr.], ἐπιλαβόμενος τῶν γραμμάτων, exp. Qui deprehendit literas. At Bud. interpr. Incautum opprimere et imparatum aggredi, quæ multo sunt significantiora quam Deprehendere hominem, et paulum etiam ab illo diversa, in isto Aristot. l. : Ἐπιλαβόμενος γὰρ στασιαζόντων τῶν γνωρίμων ὁ δῆμος. [Xen. Cyrop. 7, 1, 31 : Ὅτου δ' ἐπιλάβοιτο τὰ ὁρίπανα, πάντα βίᾳ διεκόπτετο. Paullo aliter Plato Gorg. p. 524, E : Τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος, Quum inciderit in. ‖ Nanciscor, Adipiscor. Herodot. 1, 127 : Προστάτου ἐπιλαβόμενοι ἄμεινον ἐλευθεροῦντο. Conf. 5, 23. Æschin. p. 74, 31 : Ἡ νηρὰ φύσις μεγάλης ἐξουσίας ἐπιλαβομένη. Plato Reip. 2, p. 360, D : Τοιαύτης ἐξουσίας ἐπιλαβόμενος· et similiter 4, p. 425, E, Polit. p. 273, A, Epin. p. 978, B. Ἐρημίας, Demosth. p. 174, 10; ἀτιμίας, 464, 8.] ‖ Reprehendo, Objurgo, Corripio, Emendo, Bud. p. 555, ex Xen., Plat. [Xen. Comm. 1, 2, 31 :

Ἐπιτείχων λαίνῳ, καὶ οὐκ ἔχων ὅπῃ ἐπιλάβοιτο· H. Gr. 2, 1, 32: Ἐπιλάβετο τοῦ...ψηφίσματος. Sed quem eidem Xen. locum tribuit Favor. in v. Ἐπιλαμβάνωμαι, posito, ut ait, ἀντὶ τοῦ ἅπτομαί τινος ἁμαρτῶντος ἁμαρτήματος Lex. Ms. Paris. n. 2562, f. 208), γενικῇ, ὡς Ξ., Καὶ Ἀριαίου πολλὰ τὸν κύριον (Κῦρον recte Lex. Ms. Paris.) παρακοσμησαμένου, Ἀριαῖος ἐπιλαμβάνεται, eque est Xenophontis, sed ejusdem haud dubie Pseudoxenophontis, cujus alia nonnulla apud recentissimos gramm. exstant ad res Anabasis alludentia figmenta, neque illam quam dicit Favor. signif. habere videtur. Platonis exx. sunt Gorg. p. 506, B: μοῦ γε ἀκόντων ἐπιλαμβάνου, ἐάν τι σοι δοκῶ μὴ καλῶς λέγειν· 469, C: Ἐμοῦ λέγοντος τῷ λόγῳ ἐπιλαβοῦ· Rep. 6, p. 490, C: Σοῦ ἐπιλαβομένου ὅτι πᾶς μὲν ἐγκαθήσεται ὁμολογεῖν, Quum objecisses quod. Phædr. p. 236, B, etc.] Sed in his verbis, Ἐπιλαμβάνου γὰρ τῆς διανοίας τὸ συνιδόντα, quæ sunt Democritis [p. 406, 20], quidam non interpr. Reprehendat, sed Remordebat. [Conscientia menti eorum si frenum imponebat, Reisk.] || Capto, Capesso, ἐπιλαμβάνεσθαι προφάσιος, ex Herodot. [3, 36; 6, 49], pro Captare occasionem; τοῦ ἔργου, Capessere opus, VV. LL. [Plato Reip. 5, p. 449, D: Ἐπιλαβὴς ἐπιλαμβάνει πολιτείας, πρὶν ταῦτα ἱκανῶς διελέσθαι. Aristoph. Lys. 596: Τῆς δὲ γυναικὸς μικρὸς ὁ καιρὸς ἁνὴρ τούτου μὴ ἐπιλάβηται, οὐδεὶς ἐθέλει γῆμαι ταύτην.] Fortasse autem fortasse in illo l. 1 Ad Timoth., Ἐπιλαβοῦ τοῦ ὄντως ζωῆς, commode quis reddiderit Capesse vitæ æternam, i. e. Capesse ea, quæ ad vitam æternam adipisci esse possunt. In lisd. affertur etiam ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς ἐκείνου μανίας, ex Plut. Fab. [c. 14], pro Incidere illius occurere; sed quidam interpr. Illius insaniam reprimere, et coercere. [Itaque l. referendus ad signif. Corripiendi, de qua supra. Ad hanc autem rem agitur l. ejusd. Marii c. 7: Πράξεων μεγάλων καὶ ἀγώνων ἐπιλαβόμενος.] || Ἐπιλαμβάνομαι, pro Adjuvo, ex Sirac. 4, [12]: Ἐπιλαμβάνεται τῶν ζητούντων τὴν. Item Assumo, ut redditur in Epist. ad Rom. 2, 16. [Chron. Pasch. p. 295, A: Εἰρήνης τῶν ἐπιλαβομένου ἔτους ν', Quum annus ageretur quinquagesimus. ἅ L. Dindorf.]

Λαμπος, ὁ, ἡ, Illustris, Apparens, Evidens, Conspicuus, καταφανής, ut Suid. ap. Herodot. [3, 69], ex quo VV. LL. citant, Ἐπ. ἁφάσσουσα, pro, manibus deprehensa. [Ἐπίλαμπτος, Ion. pro ἐπίληπτος, ederunt codd. V. autem Ἐπίληπτος.]

Λαμπρος, ὁ, ἡ, Illustris, Splendidus. Ἐπ. βίος Isocr. 3, 61. Schol. Arat. Phæn. 156, ubi de stella. Ioann. Chrys. t. 5, p. 828, 31. Id. In Matth. p. 870, 1.]

Λαμπρύνω, Clarum, lautum, illustrem reddo, Dionys. H. De comp. vv. p. 77, 7: Οὐκ ἐπιδόντων τῶν χειλέων τὸν ἦχον. Plut. Mor. p. 912, Ἀτραχοι, προσδοκῶντες ὄμβρον, ἐπιλαμπρύνουσι τὴν ὑπὸ χαρᾶς. Absolute schol. Pind. Pyth. Ὅταν ἐκ Διὸς δεδομένη αἴγλη ἐπέλθῃ, τουτέστιν ὡς ἐπιλαμπρύνῃ, ἡδὺς ὁ βίος γίνεται τοῖς ἀνθρώποις. Frequentat Plut. Lysandr. c. 30: Μηδὲ μικρὸν ἐπιδόντος τὸν οἶκον εἰς χρημάτων λόγον· et τράπεζαν c. 13. Pass. Dionys. A. R. 9, 50. ῡ]

Λαμπτος. V. Ἐπίλαμπος.]

Λαμπω, Superfulgeo, Luceo s. Splendeo super Xen. [Cyn. 8, 1] de sole post nivem splendente. Il. P, 650: Ἠέλιος δ' ἐπέλαμψε· et de Iove, Herc. 141, ubi al. κατέλαμπε. Plut. Mor. p. 1105, Σωτῆρες ἐν τε πολέμοις καὶ κατὰ θάλατταν ἐπιλάμποντες (dæmones)· Lys. c. 12: Ἄστρα τοῖς οἰακίοις ἐπιλάμψαντα. Fab. c. 6: Αἱ φλόγες ἄκροις ἐπιλάμπουσαι τοῖς κέρασι· Arat. c. 21: Ὁ ἥλιος αὐτοῖς ἐπέλαμψε τῷ ὕδατι. P. c. 17: Ἄκρις οὖ (luna) πάλιν ἐπιλάμψῃ τὸν ἥλιον.] Metaph. autem dicitur ἐπιλάμψαντος τοῦ καιροῦ pro Appetente vere tempore, ἐπιγινομένου ἔαρος Herodot. 8, 130] ap. Latinos autem Dies illucescere dicitur, itidem ἐπιλάμπειν et ἐπιγίνεσθαι. Ael. V. H. 3, 14: Ὡς σοι ἀσμένοισι ἡμέρη ἐπέλαμψε· Ep. 4, p. 45, B: Καλανδῶν δεκεμβρίων ἀρτιφανὴς ἐπιλάμψας. Improprie etiam Plut. Mor. p. 944, E: Ὁ νοῦς τῆς ψυχῆς ἔρωτι τῆς περὶ τὸν ἥλιον ἀληθείας ἐπιλάμπει τὸ ἐρωτικὸν καὶ καλὸν καὶ θεῖον. Athen. 6, p. 231, D: Ἐπέλαμψε παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὁ χρυσὸς (post bellum Phoc.). Hedyl. Anth. Pal. App. 28, 5: Ἐπιλάμπει ἡ χάρις.] Accipitur etiam transitive pro Illustro, ut ἐλάμπω. Apoll. [Rh. 2, 165]: Ἐπέλαμψε κολώνας, Illustravit lampade. [Figurate Pind. ap. schol. Eur. Androm. 781: Οὐ Πηλέως ἀντιθέου μόχθοιν νεώτατον ἐπέλαμψεν μυρίοις, ubi μόχθοι νεότατ' ἐπέλαμψαν corrigit Boeckh. fr. 158, vertitque, Juventam inspirarunt multis. Sed leg. videtur μυρίοι, et vertendum Juventutem Pelei illustrarunt infiniti labores. Æsch. Prom. 541: Μυρίοις μόχθοις διαχνισόμενον. L. D. Sic ἐπιλάμπειν τινὶ τὸ ἀγαθόν. V. Proclum in Alcib. cap. 97, p. 318. Porphyr. Vita Plotini 13, p. 114. Creuzer. Clemens Al. p. 141: Ἐπιλάμπει τὸν ἥλιον τὸν αὐτοῦ ἐπὶ πάντας· 969: Τὸν ἥλιον ἐπιλάμπει πᾶσιν.] || Ἐπιλάμπομαι, Desuper fulgeo, simpliciter Fulgeo, Splendeo, Apollon. [Rh. 2, 910: Λόφῳ] ἐπιλάμπετο πήληξ.

[Ἐπίλαμψις, εως, ἡ, Illustratio, Irradiatio, Fulgor, Resplendentia. Jo. Chrys. in Esaiæ 4, vol. 1, p. 1052, 20. Sieben. Philo vol. 1, p. 24, 26 et p. 168, 4. Id. vol. 2, p. 330, 45: Ἐκλείψεις, ἐπιλάμψεις. Ib. p. 7, 29: Ἐπ. ἀστραπῶν. Euseb. De laud. Constant. p. 609, B: Ταῖς τῶν Καισάρων ἐπιλάμψεσι, Cæsarum suorum splendore. Hask. Schol. Ven. Hom. Il. Θ, 557: Αἰφνίδιον ἐπίλαμψιν (cœli).]

Ἐπιλανθάνω, Lateo, VV. LL. At Ἐπιλανθάνομαι [cujus de fut. Ἐπιλήσομαι HSt. agit etiam in Ἐπιλήθομαι], Obliviscor. Plato De rep. 3, [p. 413, B]: Κλαπέντας μὲν γὰρ τοὺς μεταπεισθέντας λέγω καὶ τοὺς ἐπιλανθανομένους· ὅτι τῶν μὲν χρόνος, τῶν δὲ λόγος ἐξαιρούμενος λανθάνει, Furto circumscriptos eos dico, qui ab opinione deducti sunt, quique oblivione capti; quippe his tempus, illis oratio ita sustulit, ut latuerit furtum, Bud. [Aristoph. Nub. 855, ubi imperf. ἐπελανθανόμην.] Xen. Cyrop. [1, 3, 9]: Ἐπιλανθάνομαι ὅτι ἥσθη. Et alibi, Ἐπιλανθάνομαι λαβεῖν, Obliviscor accipere. [Plato Reip. 8, p. 563, B: Ὀλίγου ἐπελαθόμεθ' εἰπεῖν. Aristoph. Vesp. 843.] Item cum gen. [Hom. Il. X, 387: Τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι· Od. A, 57: Ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται. Eur. Iph. A. 1232: Τούτων ... οὐ ἐπιλέλησαι.] Dinarch.: Ὡς ἐπιλησομένους τούτους τῆς σῆς πονηρίας, Quasi vero hi obliturі sint tuum scelus, Lucian. De saltat.: Ἐπιλαθόμενος αὐτοῦ, Sui oblitus. Sic Dem. [p. 289, 16]: Ἐπιλελησμένος ἑαυτοῦ, Sui oblitus. [Plato Phædr. p. 228, A: Ἐμαυτοῦ ἐπιλέλησμαι.] Et Xen. Cyrop. 8, [3, 4]: Τοῦ φθόνου ἐπελέληστο. [Herodot. 3, 147: Τουτέων τῶν ἐντολέων μεμνημένος ἐπελανθάνετο. Quod dicitur ut ap. Æschin. C. Tim. p. 22, 39: Ἃ ἴσως ἐπιλανθάνομαι, et ἴσως ἐπιλήθομαι in l. Herodoti in illo cit. et ἐπόντες εἶναι ἐπιλανθάνεσθαι ap. Lucian De merc. cond. c. 2.] Item cum accus. 3, [3, 55]: Καὶ ὑποβάλλειν δυνήσεσθε ἤν τι ἐπιλανθάνωνται. Plato Epist. 7, [p. 344, E]: Οὐδὲν δεινὸν μή τις αὐτὸ ἐπιλάθηται, Metuendum non est ne quis id obliviscatur. [Et alibi. Eur. Hel. 265: Τὰς τύχας ... ἐπελάθοντο. Aristoph. Nub. 631: Τοῦτ' ἐπιλήσηται πρὶν μαθεῖν. Isocr. p. 261, D: Ἃ μαθὼν ὁ δῆμος οὐκ ἐπελάθετο.] Sic ex Ceb. Theb.: Ἐπελάθοντο γὰρ τὸ παρὰ τοῦ δαιμονίου πρόσταγμα, Genii præceptum dederunt oblivioni. [Perf. sec. item cum accusat. Herodot. 3, 46: Τὰ μὲν πρῶτα λεχθέντα ἐπιλελῆσθαι· ubi tamen libri optimi ἐπιλελῆσθαι. Inter utramque formam variat Plut. ipse in eadem re narranda Mor. p. 232, D. Cum part. Pind. Ol. 11, 4: Γλυκὺ γὰρ αὐτῷ μέλος ὀφείλων ἐπιλέλαθε. Et forma media Eur. Bacch. 188: Ἐπιλελήσμεθ' ἡδέως γέροντες ὄντες. || Cum περὶ seq. genit. Andocid. p. 19, 16: Μὴ τοίνυν, εἰ αὐτοὶ τεθνᾶσι, καὶ περὶ τῶν πεπραγμένων αὐτοῖς ἐπιλάθησθε. De perf. et aor. pass. HSt. agit in Ἐπιλήθω. || Ἐπελάθετο, Thren. 2, 6, Oblivisci fecit. Cod. Norimb. ac Theodoret. ἐπιλαθέσθαι ἐποίησε. Schleusn. Lex. V. T. Ἐπιλάθομαι pro ἐπιλήσομαι ed. Compl. Hos. 4, 6. Pro ἐπιλανθάνομαι, Fab. Æsop. 155 Fur.: Οὐδεὶς μέσους ἡ ἀμοιβῆς κακῶν ἐπιλάθεται. || Per tmesin Hesiod. Op. 262: Σχολιῶν δὲ δικῶν ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε, et ead. formula Hom. Il. K, 99. Sic enim Brunckius et Wolfius pro ἐπίπαγχυ. ᾱ]

[Ἐπιλάρκισμα, τὸ, Operculum corbis, λάρκου (quod v.) βῦσμα, Etym M.]

[Ἐπιλάρχης, Ἐπιλαρχία. V. Ἐπειλάρχης, Ἐπειλαρχία.]

[Ἐπιλεαίνω, Levigo. Poll. 7, 124 : Τιτάνῳ ... ἐπιλεαίνειν. Figurate Herodot. 7, 9 extr. : Τοσαῦτα ἐπιλεήνας τὴν Ξέρξεω γνώμην, Quum hæc dixisset ad leniendum X. animum. Lucian. Neron. c. 6 : Οἱ δέ γε τόνοι τῶν φθόγγων ἐπιλεαίνουσι τοῦτον. L. D. Philo vol. 1, p. 320, 23. Id. ib. p. 180, 26 : Ἀνατρίβειν καὶ ἐπιλεαίνειν· et pass. vol. 2, p. 216, 14 : Συγχυθέντας ἢ ἐπιλειανθέντας, Comminutos. Hase.]

[Ἐπιλέανσις, εως, ἡ, Levigatio. Philo vol. 1, p. 254, 40 : Ἐκ τῆς ἐπαναπολήσεως καὶ οἷον ἐπιλεάνσεως τῆς πρῶτον καταβληθείσης τροφῆς περιγίνεται μνήμη τῶν θεωρημάτων.]

[Ἐπιλέγδην, Colligendo. Eust. Il. p. 1036, 54 (ad O, 680) : Συναγείρεται, ἤγουν ἐπιλ. συνάγει. Seligendo. Id. ib. N, 689, p. 955, 8, προλελεγμένοι explicat ἐπιλ. προτεταγμένοι, Delecti. Sic Nicet. Jo. Comn. p. 15, D : Τὸν ἐπ. ἐκείνῳ συμπλακησόμενον· Man. Comn. p. 55, D, Andr. Comn. p. 209, A.]

Ἐπιλέγω, vel Ἐπιλέγομαι, sicut et ἀπολέγω, διαλέγω, ἐκλέγω, pro Eligo, Deligo, Seligo; sed rarius est illis in hac signif. Herodot. : Τῶν ἀρίστων ἐπιλέξαντες ὁμιλίην [3, 81. Conf. ib. 44]. Idem [3, 157, intellecto accusativo], Αὖτις ἐπιλεξάμενος τῶν Βαβυλωνίων. [Callim. Dian. 42; Lucian. Cyn. c. 7.] Diod. S. : Τῶν νέων τοὺς εὐθέτους ἐπιλέξαι πρὸς στρατείαν. Lucian. [D. mort. 18, 2] : Ὥστε ἐπιλεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κεῖσο καταβαλὼν σεαυτόν. [Thuc. 7, 19 : Τῶν εἱλώτων ἐπιλεξάμεναι τοὺς βελτίστους. Dionys. A. R. 9, 57 : Ἐπιλεξάμενος τῶν ἱππέων τοὺς κρατίστους. Diod. 3, 74 : Στρατιώτιδας ἐπιλέξασθαι γυναῖκας· 14, 12, etc. Sed idem activo 14, 4, 18, et alibi, cum Polybio 1, 26, 5, etc. De rege eligendo Chron. Pasch. p. 708, 8 : Ὃν θέλομεν ἐπιλέξασθαι βασιλέα.] Et pass. ap. Eund., Ἐπιλελεγμένοι στρατιῶται, Delecti milites, qui et ἐπίλεκτοι. [Xenoph. Cyrop. 3, 3, 41 : Ὑμεῖς καὶ τῶν ὁμοτίμων γεγόνατε καὶ ἐπιλελεγμένοι ἐστέ. Dativo jungit Diod. 17, 108 : Νέοι μὲν ταῖς ἡλικίαις, ἐπιλελεγμένοι δὲ ταῖς τῶν σωμάτων εὐπρεπείαις· 19, 28, τοῖς τάχεσι. Altera forma perf. Isocr. Paneg. p. 71, B : Ἀριστίνδην ἐπειλεγμένους, sec. cod. Urb. Vulgo ἐπιλελεγμ. || Activum signif. Cognoscendi, de qua v. in medio, ponere videtur Hesych. : Ἐπιοψάμενος (sic), ἐπιδὼν, ἐπιλέξας, quanquam in Ἐπιόψονται dicit ἐπιλέξονται.] || Ἐπιλέγομαι, Recenseo, Recognosco; Lego, ap. Lucian. Bud. p. 660 sq. [Legendi signif. cum vocc. βιβλίον, γράμματα, et similibus Herodot. 1, 124, 125; 2, 125; 3, 41, Pausan. 10, 12, 10, et alibi. Recensendi vel commemorandi, Æsch. Suppl. 49 : Ὅντ' ἐπιλεξαμένα. Ap. quem Ag. 1498 est ἐπιλεχθῇς ambigua sententia. Recensendi i. e. Recognoscendi s. Numerandi signif. Dionys. A. R. 1, 39 : Τὸν ἀριθμὸν ἐπιλεξάμενος τῶν βοῶν· A. rh. 11, 5 : Τί δεῖ ταῦτ' ἐπιλέγεσθαι; Enumerare. || Perpendo, Considero. Herodot. 1, 78 : Ταῦτα ἐπιλεγομένῳ Κροίσῳ. Et 2, 120 et alibi. Sine casu 9, 97. Paullo aliter 7, 49 : Τὰ τῶν ἀντιπολέμων μὴ ἐπιλέγεσθαι πρήγματα τῇ στήσονται τὸν πόλεμον, Curare, Explorare. Diversa constr. et signif. Reputandi 7, 49 : Ἀνὴρ δὲ οὕτω ἂν εἴη ἄριστος, εἰ βουλευόμενος μὲν ἀρρωδέοι πᾶν ἐπιλεγόμενος πείσεσθαι χρῆμα. Et ib. 149 : Μὴ δὲ σπονδέων ἐουσέων, ἐπιλέγεσθαι, ἦν ἄρα σφέας καταλάβῃ ... πταῖσμα, μὴ ... ἔωσι· eademque cum part. μὴ, seq. optativo, 3, 65, ubi vert. Metuere. Sequente ὡς 1, 86 : Ἐπιλεξάμενον ὡς ... εἴη· 5, 30. Dionys. A. R. 9, 57 : Τὴν αἰσχύνην ἐπιλεγόμενος. Et ib. 63.] Ἐπιλέγω, ut τοῦτο ἐπιλέγω ἐκείνοις, Dico hoc post illa, Hoc illis subjungo, Dictis addo : sicut ἐπειπεῖν significat πρὸς τοῖς εἰρημένοις εἰπεῖν. [Deoro, Peroro, Gl. Diod. 15, 1 : Τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἐπὶ τῶν καλῶν ἔργων τὸν δίκαιον ἐπιλέγειν ἔπαινον.] Interdum vero additur accus. tantum, sæpe vero neuter. Thuc. 6, [28] : Ἐπιλέγοντες τεκμήρια, τὴν ἄλλην αὐτοῦ ἐς τὰ ἐπιτηδεύματα οὐ δημοτικὴν παρανομίαν. Dixerat autem antea, Ἐμεγάλυνον, καὶ ἐβόων ὡς ἐπὶ δήμου καταλύσει τά τε μυστικὰ καὶ ἡ τῶν Ἑρμῶν περικοπὴ γένοιτο, καὶ οὐδὲν εἴη αὐτῶν, ὅ,τι οὐ μετ' ἐκείνου ἐπράχθη· deinde ἐπιλέγοντες κτλ. [Aristoph. Eq. 418; Plat. Leg. 3, p. 700, E.] Interdum vero ἐπιλέγω τούτῳ, Dico de hoc, Bud. p. 661, ap. Xen. [Cyrop. 1, 3, 7, Anab. 1, 9, 26] et Aristot. [Pol. 7, 1 : Εἰ δεῖ καὶ τούτοις ἐπιλέγειν μὴ μόνον τὸ καλὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ χρήσιμον.] Idem vero ἐπιλέγοντες reddit Simul subjicientes, addens et aliam interpretationem, Statim subjicientes et effantes hæc verba, in Plut. [Mor. p. 693, F], de quodam sacrificio : Καὶ τῶν οἰκετῶν ἕνα τύπτοντες, διὰ θυρῶν ἐξελαύνουσιν, ἐπιλέγοντες, Ἔξω βούλιμον, ἔσω δὲ πλοῦτον καὶ ὑγίειαν. [Conf. Herodot. 4, 65; 5, 4. Lucian. dial. mer. 4.] Idem interpr. ἐπιλέγω, Dicti aut Facti rationem subdo reddoque, Hoc jam dictis et præterea addo. [Herodot. 2, 156 : Λόγον τόνδε ἐπιλέγοντες, ὡς κτλ. Et τοιαῦτα ἐπιλέγοντες 2, 64.] Item De facto vel verbo hoc dico. Et Xen. [Cyrop. 1, 3, 7] : Ἐπιλέγοντα ἑκάστῳ, Elogium unicuique addentem. V. plura ibid., item pass. Ἐπιλέγομαι [cujus ex. Bud. affert ex Aristot. Rhet. 2, 20 : Παραδείγματα δὲ προτιθέμενα ἔοικεν ἐπαγωγῇ, ... ἐπιλεγόμενα δὲ μαρτυρίοις.] Sciendum est autem Polit. ap. Epictetum reddere Considerare, sed perperam. [Appello, Cognomino. Plato Leg. 3, p. 700, B : Νόμους ... ἐκάλουν ... ἐπέλεγον δὲ κιθαρῳδικούς. Ev. Jo. 5, 2 : Ἡ ἐπιλεγομένη ἑβραϊστὶ Βηθεσδά. Leonis Diac. Hist. inscr. : Ἰωάννου τοῦ ἐπιλεγομένου Τζιμισκῆ. || Objicio. Appian. Civ. 3, 18 : Ὃ καὶ τῷ πατρί σου μάλιστα οἱ φονεῖς ἐπιλέγοντές φασιν ἀνελεῖν αὐτόν· 22 : Ἐς δίκας τὸν Καίσαρα ὑπῆγον περὶ χωρίων ἕτερος ἑτέρῳ ἐπιλέγοντες ἄλλα τε ἕκαστοι καὶ τὸ κοινὸν ἐπὶ τοῖς πλείστοις ἐκ προγραφῆς εἶναι κτλ. Ubi tamen etiam verti potest Dicere ad.]

Ἐπιλείβω, Insuper s. Ultra libo, Super aliqua re libo, aut pro simpl. λείβω. Hom. Od. Γ, [341] : Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο. Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσι. Γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον· ἀνιστάμενοι δ' ἐπέλειβον· quibus subjicit, Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ' ἔπιον θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς, ubi iterum nota poni synonymos ἐπιλείβειν et σπένδειν, sicut infra λείβειν et σπένδειν. Il. A, [463] de victima ad cremationem parata : Καῖε δ' ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἴθοπα οἶνον Λείβε· ubi tmesis est pro ἐπέλειβε. [Duplicato λ Apoll. Rh. 1, 1133 : Ἐπιλλείβων ἱεροῖσιν· et ubi est simpl. Infundere, 4, 1721 : Δαλοῖς ὕδωρ αἰθομένοισιν ἐπιλλείβοντας. L. D. Λόγου τι ἐπιλείβωμεν τῷ βωμῷ, Philostr. Imag. 2, p. 810, 11. Hemst. Proprie Phil. jun. Imag. c. 13 : Ἐπιλειβούσας (apes) σταγόνας τῆς οἰκείας δρόσου.]

[Ἐπίλειμμα, τό. Schol. Arat. 786 : Καὶ ἡ σελήνη δὲ καὶ οἱ ἀστέρες πάντες φλογώδους οὐσίας κεκοινωνήκασι καὶ αἰθέρος εἰσὶν ἐπιλείμματα, Reliquiæ.]

[Ἐπιλειόω, Levigo. Medio, Mihi levigo. Dio Cass. 48, 34 : Ὁ μὲν καὶ ἔπειτα ἐπελειοῦτο τὸ γένειον, Barbam sibi tondebat.]

Ἐπιλείπω, Deficio, Desum. [Hom. Od. H, 117 : Καρπὸς (οὐκ) ἐπιλείπει, nunc ἀπολείπει. Herodot. 3, 108 : Ἵνα μὴ ἐπιλίπῃ κατεσθιόμενα.] Thuc. 3, [20] : Ἐπειδὴ τῷ τε σίτῳ ἐπιλιπόντι ἐπιέζοντο. [Aristoph. Pl. 554 : Περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν. Xen. An. 4, 7, 1 : Τὰ ἐπιτήδεια ἐπέλιπε· 5, 8, 3 : Σίτου ἐπιλελοιπότος. Demosth. p. 186, 16 : Τὰ φρέατα ἐπιλείπειν πέφυκεν.] Et πνεύματος ἐπιλιπόντος ap. Plut. Περὶ ἠθικῆς ἀρετῆς. Philo V. M. 1 : Ἐπιλίποι ἂν ὁ βίος τοῦ βουλομένου διηγεῖσθαι τὰ καθ' ἕκαστα, Vita defecerit. Sed frequenter cum accus., ut τοῦτό με ἐπιλείπει, Hoc me deficit. [Theognis 1132 : Ἤβην, ἥ μ' ἐπιλείπει. Herodot. 2, 25 : Τῶν ὄμβρων ἐπιλειπόντων αὐτούς (fluvios)· 7, 21 : Κοῖον πινόμενόν μιν (Xerxem) ὕδωρ οὐκ ἐπέλιπε; 43 : Ἐπέλιπε τὸ ῥέεθρον (fluvius) οὐδ' ἀπέχρησε τῇ στρατιῇ· coll. c. 58.] Isocr. [p. 4, A] : Ἐπιλίποι δ' ἂν ἡμᾶς ὁ πᾶς χρόνος. Sic Athen. : Ἐπιλείποι δ' ἄν με χρόνος εἰ ἐκτίθεσθαι βουληθείην. [Cum ἡμέρα conjuncti exx. v. in illo.] Lucian. [De luctu c. 19] : Οὐδ' ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος. [Aristoph. Av. 1106 : Γλαῦκες οὔποθ' ὑμᾶς ἐπιλείψουσι. Xen. Anab. 1, 5, 6 : Τὸ στράτευμα ὁ σῖτος ἐπέλιπε. Thuc. 5, 103 : Ἐπειδὰν αὐτοὺς ἐπιλίπωσιν αἱ φανεραὶ ἐλπίδες. Plat. Crat. p. 409, D : Κινδυνεύει ἡ τοῦ Εὐθύφρονός με μοῦσα ἐπιλελοιπέναι. Demosth. p. 324, 17 : Ἐπιλείψει με λέγοντα ἡ ἡμέρα. (Isocr. p. 345, C : Αἰσθάνομαι τὸ ὕδωρ ἡμᾶς ἐπιλείπον.) 186, 22 : Χρήμαθ' ἡμᾶς ἐπιλείπειν.] Dicitur et τοῦτό μοι ἐπιλείπει : legimus enim ap. Synes. [Ep. 51, p. 168, B] : Οὐκ ἐπιλείψουσι στρατιῶται τῷ Θεῷ. [Unde citat Thomas p. 349, ubi v. annot. intt. Plut. Cic. c. 42 : Καὶ ταῖς ἐρρωμενεστάταις φύσεσιν ἐπιλείπει τὸ θαρρεῖν. Ælian. N. A. 8, 17 : Παιδοσποροῦντες, ἵνα μὴ αὐτοῖς ἐπιλίπῃ ἡ ἐπιγονή. Liber unus αὐτούς. || Reliquum facio. Plato Prot. p. 310, E. Οὔτ' ἂν

ὧν ἐπιλίπωμι οὐδὲν οὔτε τῶν φίλων, Nihil a mea esiderari paterer. Phil. p. 26, B : Καὶ ἄλλα γε ι ἐπιλείπω λέγων· 52, D : Μηδὲν ἐπιλείπειν ἐλέγ-ωῖς τι καὶ ἐπιστήμης. || Pass. Hom. Od. Θ, r tmesin : Νώτου ἀποπροταμών, ἐπὶ δὲ πλείον), ἀργυόεντος ὠός. Xen. Anab. 1, 8, 18 : Τὸ ἐπι-ον (τῆς φάλαγγος) ἤρξατο δρόμῳ θεῖν. Cum genitivo, Plat. Epin. p. 978, A : Ἡ σχιδὸν ἁλό-ροφὰ ἐπιλέλειπται παντὸς ἀριθμοῦ.]

ίχω, In superficie lambo, pro simpl. λείχω. ιπτ. pro ἐπιτρίχω apud Longum p. 23, 4 ed. ui v. in annot. p. 342. Ascl.]

ψις, εως, ἡ, Defectio. Thuc. 2, [50] : Τῶν των ὀρνίθων ἐπίλειψις σαφὴς ἐγένετο. [Plut. Mor.); Greg. Nyss. vol. 1, p. 95, D; 214, B.]

ιτάρχης, ὁ, Præfectus militum selectorum dinariorum. Plut. Arat. c. 22.]

άκτης, ὁ, Collector. Eust. Il. p. 367, 23 : Κατὰ την τῶν ἐθνικῶν, de Stephano Byz. nominum collectore.]

τος, ὁ, ἡ, i. q. ἐκλεκτός. [Electus, Lectus, Evoegans; Ἐπίλεκτον, Decumatum, Gl. De mipe Xenoph., ut Anab. 3, 4, 43, H. Gr. 5, 3, entiores historici, ut Diod. 11, 7 : Κατ' ἀρετὴν Cui 17, 59 restituendum conjeci ἐπίλεκτοι ταῖς ις, constructione eadem, cujus exx. de λέγω ex eod. Diodoro attuli in illo voc. d peculiariter ἐπίλεκτοι στρατιῶται, Extraor-Polyb. interpr. [6, 26, 6 et 8.]

τως, Eligendo. Schol. Thuc. 4, 4 : Ἀγαθὸν) Anecd. vol. 5, p. 6, 22.]

λογισμένως, Considerate. Ἐπ. πίνειν, Clem. , p. 186.]

ς, εως, ἡ, Delectus. Bud. ex Appiano [Civ. βουλὴ τὸ πλῆθος αὐτῶν (satellitum Antonii) λεξιν ἐν ὑποψίᾳ τιθέμενοι.]

τος, ὁ, Tenuis. Geop. 2, 21, 3 : Βάλλειν γῆν ἐπίλεπτον, Leviorem.]

τύνω. Poll. 7, 124 : Τιτάνου... ἐπιλεπτύνειν, ἐπιλέπτυνε, inducere. Hesych. : Ἐπέσσηθον, ἐπιλέχων, , citat Hemst. ῡ]

ω, Decortico. Hom. Il. Merc. 109 : Δάφνης ν ὅλων ἐπίλεψε σιδήρῳ. Cod. Mosq. ἐνίαλλα

χαῖοι, οἱ, Epileucadii. Πόλις μετὰ Ἀκαρνανίας Εὐρώπης. Τὸ ἐθνικὸν Ἐπιλευκάδιος ἐμοίως, . Conf. Scylax p. 13 et Salmas. ad Solin.

χίνω, i. q. διαλευκαίνω, In superficie dealbo, istot. De partt. an. 4, 1 : Ἐπιλευκαίνει τὸ τᾶσι καὶ τούτοις. Neque aliter Theophr. H.); 17, 3.]

ία, ἡ. HSt. in Λεύκη, quod v. :] Idem cum esse videtur, qui a Plut. [Mor. p. 866, οἱ βάρβαροι τὰς ἐπιλευκίας καὶ λίπρας δυσχε-ιτur Ἐπιλευκία.

ς, ὁ, ἡ, Aliquantum albus, Albicans, Quidam tamen contra interpr. Valde alantes præp. ἐπὶ esse hic intensivam; sed Plin., qui ap. Theophr. ἐπιλεύκους interpr. [H. Pl. 3, 7, 5; 14, 2].

ω, Prospicio. Hom. Il. Γ, [12] : Τόσσον τίς ὅσσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν, Aliquis eatenus projaciat lapidem, i. e. Prospectus ejus non idis jactum.

οντος, ὁ, f. Nelei sec. schol. vet. Apoll. ibi Paris. Ἐπιμένης. Apollod. 1, 9, 9, 1, ose.]

, ὁ, ἡ, Oblivisci faciens. Ex loco Hom. fferendo Pseudo-Plut. V. Hom. p. 255 . Al. Protrept. init. citant κακῶν ἐπίληθες m præfixum scholio ex codice E ap. 5, quod scholion tamen manifesto recentium scripturæ ἐπίληθον. Ἐπίληθεν Porson., sed correctus.]

ὁ, Epilethes, n. viri in inscr. Att. ap. , p. 298, 20. L. Dindorf.]

Oblivisci facio, Oblivionem induco. Hom. de somno : Ὅ γάρ τ' ἐπίλησιν ἄπαντος κακῶν, ἐπεὶ ἀρ βλέφαρ' ἀμφικαλύψῃ· sicut

Plut. De superst. : Οἱ δοῦλοι τῶν δεσποτικῶν ἐπιλανθάνονται κακῶν ὄντες. [Aret. p. 65 : Ἡδονὴ σφέας λάζυται ἐπιλήθουσα τῶν πάρος.] Eod. signif. Ἐπίληθον, Quod oblivionem inducit. Od. Δ, [221] : Εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἦνθεν ἔπινον, Νηπενθές τ' ἄχολόν τε, κακῶν τ' ἐπίληθον ἁπάντων, ubi annotat Eust. Aristarchum προπαροξυτόνως scribere, quasi nomen neutrius generis, quod significat τὸ ἐπιληστικόν : Ascalonitem vero προπερισπᾶν, veluti partic., ut sit τὸ ποιοῦν ἐπιλανθάνεσθαι : quam tamen ejus scripturam non probari dicit. [V. Ἐπιλήθης. Ἐπίληθον etiam in Anth. Pal. 9, 636, ap. Ælian. N. A. 4, 41, et 15, 19, ubi cum nomine fem. : Ἴυγγα προῖᾶσιν ἐρωτικὴν καὶ θεὸν ἐπίληθον παντός. Ἐπιλήθον præferebat Buttm. Gr. vol. 2, p. 180 annot. In libris tam Homeri quam aliorum omnium sola obtinuit scriptura Aristarcho probata.] || At Ἐπιλήθομαι, Obliviscor. Od. E, [324] de Ulysse, qui mergebatur : Ἀλλ' οὐδ' ὣς σχεδίης ἐπελήθετο, τειρόμενός περ, Ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ἐν κύμασιν, ἐλλάβετ' αὐτῆς. [Δ, 455 : Οὐδ' ὁ γέρων ἁλίης ἐπελήθετο τέχνης.] Hesiod. [Th. 560 : Οὐκ ἄρα πω ἁλίης ἐπελήθετο τέχνης. Et ib. 102. Op. 273] : Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν. [Hom. H. Bacch. 10 : Σεῖ' ἐπιληθόμενον.] Aristoph. Nub. [785] : Ἀλλ' εὐθὺς ἐπιλήθει σύ γε, Statim oblivisceris. [Soph. El. 146 : Γονέων ἐπιλάθεται· 178 : Μήτ' ἐπιλάθου. Eur. Tro. 602 : Ἐπιλάθεται ἀλγέων· Or. 66 : Ἐπιλήθεται κακῶν. Callim. Del. 233.] In hoc autem l. Hom. Il. [H, 452] : Τοῦ δ' ἐπιλήσονται ὅτ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων Ἥρῳ Ἀκαμέσοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε, positum esse ἐπιλήσονται pro ἐπιλανθάνονται annotatur. [Herodot. 4, 43 : Τοῦ ἐπιστάμενος τὸ οὔνομα ἐκὼν ἐπιλήθομαι, ubi nonnulli ἐπιλήσομαι. V. Ἐπιλανθάνω. 3, 75 : Τῶν ἐκεῖνοι προσεδέοντο αὐτοῦ, τούτων μὲν ἐκὼν ἐπελήθετο. Aoristo utitur Nonnus Dion. 48, 969 : Οὐδὲ Κυδωναίων ἐπελήσατο Βάκχος ἑρώτων.] Pass. autem signif. dicitur ἐπιλέλησμαι, Oblivioni traditus s. datus sum, Oblivione tectus et obrutus sum, In oblivionem veni, In oblivione jaceo. Sic et ἐπελήσθην. [Perfecti active dicti exx. v. in Ἐπιλανθάνω. De ejusdem ceterorumque temporum signif. passiva ita fere Schleusner. Lex. V. T. : « Psalm. 30, 15 : Ἐπελήσθην, Oblivioni traditus sum, Hesychio ἐληθαργήθην. Jes. 23, 16 : Πόρνη ἐπιλελησμένη, Oblivioni tradita. (Conf. Luc. 12, 6 : Ἓν ἐξ αὐτῶν οὐκ ἔστιν ἐπιλελησμένον ἐνώπιον τοῦ θεοῦ.) Ps. 136, 6 : Ἐπιλησθείη ἡ δεξιά μου, ubi vel active sumi potest, quæ fuit sententia Chrysostomi, vel pass. Oblivioni tradatur, Exarescat. Cohel. 2, 16 : Τὰ πάντα ἐπελήσθη, leg. ἐπιλησθήσεται. Sap. Sal. 2, 4 : Τὸ ὄνομα ἡμῶν ἐπιλησθήσεται. Sir. 44, 10 : Ὧν αἱ δικαιοσύναι οὐκ ἐπελήσθησαν. » Futuri forma pass. significatione activa ἐπιλησθήσονται est in var. script. Genes. 41, 30, ubi alii recte ἐπιλήσονται. L. Dind.]

[Ἐπιλής, ἐδος, ἡ, Jure belli parta. Xen. H. Gr. 3, 2, 17, πόλις. Hesych. : Ἐπιληΐδες· οὕτω τῶν Ἐσπερίων τινὲς ἐκαλοῦντο.]

Ἐπιληκέω, Crepitum s. Strepitum excito ad, Applaudo, ut ap. Hom. Od. Θ, [379] ubi de saltantium choro loquitur : Κοῦροι δ' ἐπιληκέον ἄλλοι Ἑστηότες κατ' ἀγῶνα· πολὺς δ' ὑπὸ κόμπος ὀρώρει· Eustathio etiam et Hesychio exponentibus ἐπεκρότουν, ἐκρότουν τοῖς ποσί. Sono, Canto, VV. LL.

Ἐπιλήκητος, Excæcatus, [ὁ τετυφλωμένος] Hesychio teste. [Ἐπιλήμητος mire conjecit Hemsterh. Si recte Is. Vossius τετυφωμένος, erit legendum ἐπιλήπτος L. D.]

[Ἐπιληκυθίστρια, ἡ, epitheton poeseos Musalcæ elegiographi in epigr. Theodoridæ Anth. Pal. 13, 21, 5, ubi forma Dor. ἐπιλακυθίστρια, Ampullans, Strepens.]

[Ἐπίλημπτος. V. Ἐπίληπτος.]

[Ἐπιλημψις. V. Ἐπίληψις.]

[Ἐπιλήναιος, ὁ. HSt. in Ληνός :] Idem ἀγὼν [qui ab Aristoph. Ach. 503 οὐπὶ Ληναίῳ ἀγών] dicitur et Ἐπιλήναιος, a schol. Aristoph. Is enim quum τὰ λήναια esse dixisset τὰ ἐν ἀγροῖς ἱερὰ τοῦ Διονύσου, scribit inde dici τὸν ἐπιλήναιον ἀγῶνα, qui τελεῖται τῷ Διονύσῳ. [Iterum HSt. :] Ἐπιλήναιος ἀγών, Certamen quod celebrari solitum in festo Bacchi, quod λήναια dicebatur. V. schol. Ar., qui λήναιον esse scribit in agris ἱερὸν τοῦ Διονύσου. [Deos ἐπιληναίους, Tutelares τῶν ληναίων, quod v., memorat Maxim. Tyr. 30, 4. Conf. Ἐπιλήνιος, de Baccho, in Ληναῖος.]

[Ἐπιλήνιον, τὸ, Torcular. Oppian. Cyn. 1, 127 : Θλίβων ἐπιλήνια. Harpocr. s. Photius v. Τριπτῆρα.]

[Ἐπιλήνιος.] Ἐπιλήνιον ᾆσμα, s. μέλος, Cantilena quæ Baccho inter premendum uvas cani solebat. Ex Athen. [5, p. 199, A] et Poll. [4, 55. Ἐπιλήνια, ib. 53. L. D. Anacr. 50, ἐπ. ὕμνος. Boiss. Bacchi epitheton. V. HSt. in Ληναῖος.]

[Ἐπιληπτέον, Assumendum. Aristot. s. Theophr. De color. 12 : Ἐπιλ. δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ἄλλων χρωμάτων τὴν ὁμοιότητα.]

[Ἐπιληπτεύομαι, Furo, Insanio. Reg. 1, 21, 5 : Μὴ ἐλαττοῦμαι ἐπιλήπτων ἐγὼ, ὅτι εἰσαγηόχατε αὐτὸν ἐπιληπτεύεσθαι πρός με; Jerem. 30, 3, pro κόψασθε cod. Alex. ἐπιληπτιάσθαι καὶ κόψασθαι, ed. Compl. ἐπιλυπεῖσθε καὶ κόψασθε. L. D. Hoeschel. ad Orig. C. Cels. p. 492. Schaef. Petri Alex. Can. 5. Routh. Nicet. Annal. 12, 5.]

Ἐπιληπτίζω, Comitiali morbo laboro, quo uti Plut. tradit Bud., locum tamen non afferens. Intellexisse autem puto de hoc, nisi et alibi usus sit, qui est in Quæst. Rom. [p. 290, B] : Ἀνθρώπων ὅσοις ἐπιληπτίζουσι συμβαίνει φθέγγεσθαι, μηχασμῷ παραπλησίαν φωνὴν ἀφιέντι. Sed et Ἐπιλήπτομαι pro cod. affertur ex [cod. Alex.] 1 Reg. [21, 15, ubi al. recte ἐπιληπτεύομαι.]

Ἐπιληπτικὸς, ἡ, ὸν, Pertinens ad epilepsiam, s. comitialem morbum. [Caducus, Siderosus, Gl.] Et Ἐπιληπτικὴ νόσος, vel ἐπιληπτικὸν νόσημα, Aristot., Comitialis morbus. [Aret. p. 24 (coll. p. 40) : Ἀπενίχθη ἡ ἄνθρωπος τρόπον τὸν ἐπιληπτικόν.] Interdum vero dicitur pro ἐπίληπτος, Comitiali morbo laborans, Plut. [Mor. p. 782, E, Lycurg. c. 16. Aristot. De somno c. 3, et medici passim. Inserto μ Ἐπιλημπτικὸς, Hippocr. p. 190, F : Τοῖσιν ὑδρωπικοῖσιν ἐπιλημπτικὰ ἐπιγενόμενα ὀλέθριον· et 191, C, et de ægrotis ἐπιληπτικοὶ 216, E; 1201, G, ut ἐπιληπτικὰ est 203, F, et alibi, adv. Ἐπιληπτικῶς p. 172, F. Priori formæ conveniunt formæ ἐπίλημπτος et ἐπίλημψις ex eodem Hipp. infra notandæ : sed adversari videtur consuetudo dialecti Ion., quæ, ubi μ inseritur, α poscit pro η, de quo v. in Ἐπίλαμπος. Ἄλημψις vero et similia Alexandrinorum potius sunt.]

[Ἐπιληπτικῶς, adv. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 150 : Τοὺς ἀπὸ στομάχου ἐπ. σπωμένους. Matthæi Med. p. 287. V. præced. voc.]

[Ἐπιλήπτομαι. V. Ἐπιληπτίζω.]

Ἐπίληπτος, ὁ, ἡ, ut infra ἐπιλήψιμος, Reprehensione dignus, Qui reprehendi potest, Reprehensioni obnoxius. [Ὑπαίτιον interpr. Hesych., μέμψεως ἄξιον Suidas. Philo vol. 2, p. 4, 8 : Τὸν ἀρχαῖον ἐπίληπτον ἀπηλλάχθαι βίον· 7, 11 : Ἐπίληπτον καὶ ἐπάρατον βίον. Origenes vol. 1, p. 126. || Deprensus, Hesychio καταληπτὸς, Soph. Ant. 406 : Ἐπίληπτος ἑρέθη. V. l. Herodoti in Ἐπίλαμπος cit. Iambl. Protr. symb. 10, p. 336 : Τὴν ὀξίδα ἀποστρέφειν ἀπὸ σαυτοῦ· πρὸς ὃν γὰρ ἂν τύχῃ ἐπιστραμμένη, ἐπ. ἔσται, Correptus, quo alluditur etiam ad signif. metaphoricam.] Correptus a dæmone, Bud. ex Greg. [Contra schol. Philostr. Her. p. 443 Boiss. : Τὸ ἐπίληπτος γίνεται ἀπὸ νόσου, τὸ δὲ κάτοχος ἀπὸ τοῦ ... (δαιμονίου). Δαιμονιζόμενος interpr. Hesych. V. Ἐπιλήκτος, Ἐπίκλητος.] || Correptus epilepsia, Laborans epilepsia, i. e. comitiali morbo. Qui et Comitialis homo, Plin. Caducus autem Firmico, ut quidam annotat. Aristot. : Ἄνθρωπος τῶν ζώων ἢ μόνον ἢ μάλιστα ἐπίληπτον ἐν τῇ νεότητι γίνεται. [H. A. 9, 9, 2 : Προκυλινδεῖται ἡ πέρδιξ τοῦ θηρεύοντος ὡς ἐπίληπτος οὖσα. Theophr. H. Pl. 9, 12, 5; fr. 15, 1, Char. 16, 4. Demosth. p. 794, 3 : Τοὺς ἐπιλήπτους φησὶν ἰᾶσθαι, αὐτὸς ὢν ἐπίληπτος πάσῃ πονηρίᾳ. Latiori signif. Plut. Mor. p. 798, F : Ἐπιλήπτους ὑπὸ πάθους ἄρνω γενομένους. || Ion. Ἐπίλαμπος. V. Ἐπίλαμπος. Ἐπίλημπτος, Hippocr. p. 1201, G. V. Ἐπιληπτικός.]

Ἐπιλήπτωρ, ορος, ὁ, ἡ, ea forma, qua dicitur ἀντιλήπτωρ, Reprehensor, VV. LL. ex Plut. [Pericl. c. 4, Timonis Phliasii in Zenonem Eleatem factos versus afferente] : Ἐπιλήπτορος πάντων, Reprehendentis omnia.

[Ἐπιλήπτως, Culpabiliter, Criminaliter. Origen. Philocal. c. 21, p. 60. Seager.]

[Ἐπιληρέω, Nugor. Can. 65 Conc. 6 Trull. Hemst.]

[Ἔπιλησις, ιως, ἡ, Oblivio. Schol. Pind. Pyth. 1, 87, 91. Boiss. Forma Dor. Ἔπιλασις καμάτων ap. Pind. Pyth. 1, 46.]

Ἐπιλήσμη, ἡ, pro ἐπιλησμονὴ ex Alexide, apud Suid. [ex schol. Aristoph. Nub. 788.]

[Ἐπιλησμονάω, Oblivisco. Isidor. Pel. Ep. p. 14, B : Τῶν ἔξω θορύβων ἐπιλησμονῆν. Conf. p. 2, E. Corrupta est Hesychii gl. Ἐπιλησμονίη, ἐπιλαθίη, quæ si ad hoc voc. refertur, fort. ita corrigenda : Ἐπιλησμονίη, ἐπιληθίη, quanquam ἐπιλανθάνοιτο potius dicendum fuisset. L. Dind.]

Ἐπιλησμονὴ, ἡ, Oblivio. [Sirac. 11, 28 : Κάλωσις ὥρας ἐπιλησμονὴν ποιεῖ τρυφῆς. Jacob. 1, 25 : Οὗτος οὐκ ἀκροατὴς ἐπιλησμονῆς. Joseph. Hypomnest. p. 209.] At ἐπιλησμονὴ in VV. LL. perperam ex Aristoph. schol. [Nub. 788] pro ἐπιλήσμονι.

[Ἐπιλησμόνως, adv. ab Ἐπιλήσμων. Poll. 5, 142.]

Ἐπιλησμοσύνη, ἡ, Oblivio, Suid. [sive schol. Aristoph. Nub. 788] ex Cratino. [Pro ἐπιλησμοσύνη quum ἐπιλήσμονι sit ap. schol. Ar., Abresch. Act. Traj. 1, p. 229, conjiciebat ἐπιλησμονή. Ἐπιλήσμοσι Gaisf., ut respiciatur l. Cratini in Ἐπιλήσμων citandus, in quo ἐπιλήσμοσι est). Ἐπιλησμοσύνη autem usurpant Dio Cass. 56, 41 : Πολλὰ ἐκ τῶν οἰκείων πᾶσιν ἀνθρώποις χαρίσασθαι ... ποίᾳ ἂν ἐπιλησμοσύνῃ ῥᾳθείη; Galen. vol. 2, p. 202, B, Eust. Od. p. 1493, 30, quos citat Hemst. ὐ]

Ἐπιλήσμων, ονος, ὁ, ἡ, Oblivionsus, Quem facile capit oblivio, Cui facile surrepit oblivio : interdum etiam Oblitus, Quem cepit oblivio, Immemor, quum sc. additur gen. Æschin. [p. 85, 24] : Ὅταν καταρύγῃς ἐπὶ τοὺς τοιούτους λόγους, ἢ τοὺς ἀκούοντας ἐπιλήσμονας ὑπολαμβάνῃς ἢ σαυτὸν παραλογίζῃ. [Absolute etiam p. 10, 35, ap. Cratin. Hephæst. p. 5, Aristoph. Nub. 129, etc. Plato Reip. 6, p. 486, D : Ἐπιλήσμονα ψυχήν.] Synes. Ep. 57 : Καταχωννύμενος δὲ ὑπ' αὐτῶν, ἐμαυτοῦ τι ἐπιλήσμων εἰμὶ, καὶ τῶν πραγμάτων ζημίαν ποιῶ, Obrutus ab ipsis, non memini mei, s. dignitatis meæ. Sic Æschin., Τῆς ἑαυτοῦ διαθήκης οὐκ ἐπ., Non oblitus, immemor. Et Xen. [Apol. 6] : Ὧν ἐμαθον ἐπιλησμονέστερον, Eorum quæ didici minus memorem. [Comparat. sine genit. Comm. 4, 8, 8.] Aristoph. autem dixit Ἐπιλησμότατος pro Ἐπιλησμονέστατος, quasi ab Ἐπίλησμος, Nub. [789] : Οὐκ ἐς χόρακας ἀποῤῥιπτεῖ Ἐπιλησμότατον καὶ σκαιότατον γερόντων; Cic. De senect. : Stultus et obliviosus senex. Pro ἐπιλήσμων vero dici etiam ἐπιλησμονὴς annotatur in VV. LL.; sed sine exemplo, putoque errori occasionem dedisse comparativum ἐπιλησμονέστερος. [|| Oblivionem inducens, in Epist. Chionis de Xenophonte, p. 16 fine : Ὥσπερ ἐπιλήσμονι τινὶ ἐπῳδῇ παντὸς ἔργου λαμπροτέρου κηληθεὶς τῇ φιλοσοφίᾳ, Tanquam incantatione oblivionem inducente. Brunck.]

[Ἐπιληστικὸς, ἡ, ὸν, Oblivisci faciens. Eust. l. in Ἐπιλήθω cit. || Obliviscens. Id. Opusc. p. 117, 79 : Διὰ τὸ ἐμμέριμνον καὶ μὴ ῥᾳδίως ἐπιλησττικὸν τῶν καλῶν.]

[Ἐπιληψέω, ap. Ducam Hist. Byz. p. 128, D : Τρεῖς ἡμέρας νοσήσας ἐπιληψήσας ἀπέθανεν, per præcedens νοσήσας pro ἐπιληψίᾳ illatum videtur.]

Ἐπιληψία, ἡ, Invasio. [Accensiuncula, Gl.] Videtur enim hoc nomen, quum restringitur ad signif. morbi, qui et servato nomine Gr. dicitur Epilepsia, inclusam tamen simul Invasionis signif. habere; et quidem eo sensu, quo et Thuc. pestem dixit ἐπιλαμβάνειν, ut supra docui, i. e. vel Invadere, vel Corripere : sed ab hoc non habemus itidem verbale, ita ut hujus morbi invasio, κατ' ἐξοχὴν, ut ita dicam, sic appelletur sine adjectione. Quanquam si quis malit ἐπιληψίαν appellatum eum morbum ab eo τῷ ἐπιλαμβάνειν usu, quo ponitur pro Retinere, s. potius quo ponitur pro Sistere, non valde repugnarim : ut sc. ita vocetur a sistendis sensuum actionibus. Ap. Galen. et alios multis in ll. de hoc morbo tractantes, nihil de hujus appellationis origine invenio : at vero Alex. TralL, postquam de iis, qui morbo isto correpti sunt, dixit, eos nec audire, nec videre, nec intelligere, sed omnium sensuum facultate destitutos jacere, nihil differentes a mortuis, subjungit, Διὰ τοῦτο καὶ ἐπιληψίαν τὸ πάθος ἐκάλεσαν, διὰ τὸ ἐπιλανθάνεσθαι καὶ κρατεῖσθαι αὐτῶν τὰς

ἀλήψεις· sed hic ego reponere non dubitarim ἐπιλαμβάνεσθαι pro ἐπανιστάνεσθαι, ut sc. καὶ κρατεῖσθαι perinde sit ac si diceret τοῦτ' ἔστι κρατεῖσθαι. Ἐπ., inquit Gorr., Comitialis morbus [Gl.]. Est Convulsio totius corporis non perpetua, cum mentis et sensuum ablesione. Eam molestæ rei sensus invehit et cerebro noxiæ tum quantitate tum qualitate. Quantitas quidem cerebro gravis est, ejusque vim expultricem ciet; consistitque in humore vel pituitoso vel melancholico, sed fere semper frigido, crasso et viscoso. Quem tamen non adeo multum esse oportet, ut pectus obstruat, vimque ipsius cerebri exuperet: alioqui non ἐπιληψίαν, sed ἀποπληξίαν potius pareret: at quantitate mediocrem, ut ad ejus depulsionem, quam natura totius corporis concussu molitur, cerebri vires adhuc suppetant. Qualitas vero maligna et venenata, et virtuti animali infesta est sive a veneno corrupto, s. ab ulcere cacoethe cerebri vel subjectarum partium, s. ab alia affectione, ut ventriculi cruditate, largo meri potu, proficiscatur. Itaque ubi eorum quid in cerebro præter naturam fuerit, ipsum A ducum et interceptum, vocari Versum, qui unam sui partem in fine servat, alteram proximo subjungit, ut in hoc Simonidis epigr. [Anth. Pal. App. 78]: Ἡ μέγ' Ἀθηναίοισι φόως γένετ', ἠνίκ' Ἀριστο-Γείτων Ἵππαρχον κτάνε καὶ Ἁρμόδιος. Inepte, inquam, hoc annotatur in VV. LL., sc. hujusmodi carmina vocari ἐπιλήψιμα: quum enim Eust. dicit ἐπιλήψιμά ἐστι, non id intelligit, sed ea reprehensione esse digna, s. reprehensionem mereri. Præterea non dicit Eust., Versum, qui unam sui partem in fine servat, alteram proximo subjungit, sed Qui partem extremi vocabuli sibi servat, alteram sequenti largitur. Sed ipsa ejus verba subjungam, p. 984. Quum igitur dixisset, Ἰστέον γὰρ ὅτι κατὰ τοὺς παλαιοὺς πᾶν μέτρον εἰς τελείαν περαιοῦται λέξιν, subjungit, Τὰ δὲ μὴ ἔχοντα οὕτω, ἀλλὰ μέρος μέν τι τῆς τελευταίας λέξεως τῷ πρώτῳ στίχῳ ἁρμόττα, τὸ δὲ λοιπὸν τῷ ἐπαγομένῳ στίχῳ μερίζοντα, ἐπιλήψιμά εἰσιν· ὅπερ φασὶ ποιῆσαι τὸν Σιμωνίδην ἐν ἐπιγράμματι, κτλ. Ubi Eust. minime de versibus caducis aut comitiali morbo laborantibus cogitasse, cuilibet præterquam illi qui hoc in VV. LL. annotavit, manifestum fore puto. [‖ I. q. ἐπίληπτος, Correptus. Lex. rh. Bekk. An. p. 255, 5: Ἐπίληπτον, τὸν ἐπιλήψιμον τῷ τῆς σελήνης πάθει. ‖ Comprehensibilis, Gl.]

[Ἐπιληψίμως, Vitiose, in Basilicis. Ἐπὶ λήμματι γενομένη μαρτυρία, Testimonium per sordes dictum, ap. Harmenop. 1, 6, 35. Ducang.]

Ἐπίληψις, εως, ἡ, Prehensio, Apprehensio [Epicur. ap. Plut. Mor. p. 1117, B: Τὸ περιπλακῆναι ἡμῖν γονάτων ἁπτομένων καὶ πάσης τῆς εἰθισμένης ἐπιλήψεως γίνεσθαι], Invasio, Manus injectio, Vindicatio, Bud. in Plat. De leg. 12, [p. 954, E]: Ἐὰν δ' ἐν ἀλλοδημίᾳ κέκτηται, μηδεμίαν εἶναι προθεσμίαν τῆς ἐπιλήψεως. [Aggressio, Accessio, Gl. ‖ Reprehensio. Isocr. p. 171, C: Πρὸς μὲν τοὺς εἰκῇ τὰς ἐπιλήψεις ποιουμένους οὐ χαλεπὸν ἀντειπεῖν. Plut. Comp. Nic. c. Crass. c. 2, Mor. p. 35, D. ‖ Ap. Appian. Civ. 5, 77: Οὐκ ἀπαλλαγὴν τῶν κακῶν, ἀλλ' ἐπίληψιν τετάρτου τυράννου κατὰ σπονδὰς γεγονέναι, Assumtum esse quartum tyrannum. ‖ Ap. Aetium p. 23: Πνεύματος ἐπίληψις, Spiritus interceptus.] ‖ Affertur autem et pro Morbo, qui ἐπιληψία dicitur, ex Aristot. Probl. [31, 28 et De somno c. 3. Vitiose ἐπίληψις, Hippocr. p. 216, E. V. Ἐπιληπτικός.]

Ἐπιλίγδην, Strictim, Leviter tantum perstringendo. Redditur etiam, Leviter attingendo: item Leviter, sine adjectione. Lucian. [Nigrin. c. 36]: Ἄκρων μὲν ἐπιλίγδην ἅπτεται, βαθείαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγήν. Inveniur et Ἐπιλλίγδην ap. Hesych. [Ex Hom. Il. P, 599: Βλῆτο γὰρ ὤμον δουρὶ ... ἄκρον ἐπιλίγδην, ubi alii duplici λ, quæ est recentior scribendi ratio.]

[Ἐπιλίζω, Stringo, Perstringo. Etym. M. v. Σίζω p. 712, 34: Τὸ λίγξε βιὸς μίμησίς ἐστι τοῦ ἤχου ... καὶ τὸ λίγξε χαρακτῆρα ἔχει ἀορίστου, ὅθεν Νίκανδρος ἐν τοῖς Ἀλεξιφαρμάκοις (?)· Ἐπιλίζοντας ὀϊστούς, τοῦ λίγξε τὸ θέμα θελήσας εἰπεῖν ἐρθῆτρε τὴν τοῦ ἤχου μίμησιν. Conf. Cramer. Anecd. vol. 1, p. 267, 22. Schol. Hom. Od. X, 278: Λίγδην) Ὥστε ἐπιλίξαι δ ἐστιν ἐπιψαῦσαι ἐπιπολαίως μόνον τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος. Ap. Greg. Nyss. vol. 1, p. 748, B: Ἐπειδὰν δὲ καὶ τούτοις ὁ ὄφις ἑαυτὸν ἐπιλίζῃ καὶ πλήσῃ τὴν γαστέρα τῶν κατὰ γνώμην, Int. vertit, Involverit atque implicarit. Quod esset ἐπειλίξῃ, si modo hæc forma placuerit Gregorio.]

Ἐπιλίημι, Permitto: ἐπιτρέπω, Hesych. Sed ἐπιλίημι mendosum esse videtur. [Ἐπιλίνημι Is. Vossius et Hemsterh. V. Αἴνημι.]

Ἐπιλιμνάζω, Superstagno, Restagno. [Jo. Phocas Descr. T. S. p. 4: Ἐπιλιμνάζει τοῖς ἕλεσι. Pass. Plut. Cæs. c. 25: Πεδία ἐπιλελιμνασμένα χειμάρροις.]

[Ἐπιλίμνιος, Ποσειδῶν, Hesych. Ἐπιλιμένιος Hemst.]

[Ἐπιλιμπάνω, i. q. ἐπιλείπω. Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 393, 1: Καὶ ἐν τοῖς εὐκτικοῖς οὐκ ἐπιλιμπάνει ὁ μέλλων τοῦ τίθημι. Iterumque ib., et 354, 23; 372, 6, 8. ἄ L. Dindorf.]

[Ἐπιλίνάω, Retia observo. Hesych.: Ἐπιλινᾶν, ἐπιπορεύεσθαι τὰ ἑστῶτα λίνα καὶ ἐπιβλέπειν. Idem: Αἰνοπτάζει, λινοπτᾷ, ἐπὶ λίνα περιβλέπει. «Scr. ἐπιλινᾷ, περιβλέπει.» Jacobs. ad l. Auth. in seq. voc. citandum p. 144.]

[Ἐπιλίνευτής, ὁ, Qui retia observat. Antip. Sidon.

B

C

D

Anth. Pal. 6, 93, 1 : Ἀρπαλίων ... οὐπιλινευτής. Cod. Pal. οὐλινευτὴς, supra scripto πιλινευτῆς, unde verum οὐπιλινευτὴς restituit Jacobs.]

'Επιλῐπαίνω, Pinguedine illino. [Plut. Alex. c. 57 : Τὸν Ὦξον εἶναι μαλακώτατον ὕδωρ, ὥστε τὸ δέρμα τοῖς λουομένοις ἐπιλιπαίνειν. Suid. in Παύσεων.]

['Επιλῐπᾰρέω, Oro. Themist. Or. p. 457, 5 : Μήτε ἐπιλιπαρήσαντος μήτε ἐπ' ἄλλῳ τῳ, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς λόγοις.]

'Επιλῖπής, ὁ, ἡ, Deficiens, Qui deest. [Plut. Sull. c. 7 : Τοῦ Σύλλα πρὸς τὰς ἐπιλιπεῖς πράξεις ὁρμήσαντος εἰς τὸ στρατόπεδον, Imperfectas. Hesych. L. D. 'Επιλιπῶς, adv. Herodian. Epimer. p. 188. Boiss.]

['Επιλῖπής, ὁ, ἡ, Subpinguis. Oribas. in Chirurg. vett. p. 114, 11 : 'Επιλιποῦς οὐσίας.]

['Επιλιπῶς, adv. ab 'Επιλιπής, Deficiens, quod v.]

['Επιλιχμάομαι, Depascor. Philo vol. 1, p. 527, 18 : Τὸ πάθος ἀναζέον τὰ ἐν ποσὶ πάντα ἐπιλιχμᾶται καὶ διαφθείρει · 550, 41. Wakef.]

['Επιλιχμάσσω, i. q. ἐπιλιχμάζω, Delambo. Basil. Schol. mss. in Greg. Naz. ap. Bast. ad Greg. p. 874 : Ὑπὸ τῶν γραϊδίων ἐπιλιχμασσουσῶν τὰ μέτωπα. Conf. Κλώσσω. Nisi est merus librarii error.]

['Επιλιχνεύω, Abligurio. Philo vol. 1, p. 137, 14 : Σφόδρα γὰρ ὀδυνηρὸς ... ὁ τῶ ἄφρονος βίος, μετιόντος καὶ ἐπιλιχνεύοντος τὰ ποιητικὰ τῶν ἡδονῶν. Medio 305, 45 : Τὴν ἀεὶ κενὴν ἐπιθυμίαν περιβλέπεσθαι ... μή τί που παροραθὲν λείψανον ἄρτου, ἵνα καὶ τοῦτο παμφάγου πυρὸς δίκην ἐπιλιχνεύσηται. Ita Mang. ex cod. Vat. : sed revocandum ἐπιλιχμήσηται, quod v. Cit. Wakef.]

['Επιλλείδω. V. 'Επιλείδω.]

['Επιλλίγδην. V. 'Επιλίγδην.]

['Επιλλίζω, i. q. ἐπιλίζω, quod v.]

['Επιλλίζω.] Compos. 'Επιλλίζω (quo utitur Hom. Od. Σ, init. : Οὐκ ἀίεις ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες; [et Il. Merc. 387 : Ὡς φάτ' ἐπιλλίζων Κυλλήνιος]) exp. ὀφθαλμοῖς ἐννεύω, i. e. Oculis innuo. Sic autem et brevium Scholl. auctor ἐπιλλίζουσιν in illo Hom. l. exp. τοῖς ὄμμασι διανεύουσι : et Hesych. simpliciter διανεύουσιν : item ἐγκελεύονται : quod posterius verbum ei loco minime convenire potest, quum ipsemet poeta addat proxime seq. v. 'Ελκόμενοι δὲ κέλονται. Cam. putat exponi posse Nutu aut etiam Sibilis instigant. Sed posterior haec interpr. etymologiae hujus verbi minime quadraret. Ceterum ap. eund. lexicogr. (Hesychium dico) legitur partic. ἐπιλλίζουσα expositum καταμωκωμένη (ut ἐνίλλω exp. ὀφθαλμοῖς καταμωκῶμαι). Est autem illud ipsum partic., i. e. ex eod. loco sumptum, unde et illud quod Suidas exp. ἐπεγγελῶσα, et ἐπιμύουσα τοὺς ὀφθαλμούς. Additque, id proprium esse noctuarum, quod interdiu non cernant. Sed mendose ap. eum legitur ἐπιλλύζουσα per υ in tertia syllaba, quum tamen paulo ante habeatur ibi recta scriptura, ubi ἐπιλλίζω exp. διανεύω. Esse autem ab Ἴλλω verbum istud testatur etiam Eust. Idem tamen alibi, exponens verbum ἐενδίλλειν, et dicens esse ἑνιεῖν Ἴλλους, addit, 'Εξ ὧν Ἴλλοι, οἱ στρεβοί· ἀφ' ὧν τὸ Ἰλλίζειν καὶ τὸ ἐν 'Οδυσσείᾳ ἐπιλλίζειν. At ego, si ἐπιλλίζω non aliam haberet, quam eam quae ex Hom. allata fuit, signif., sc. τοῦ διανεύειν τοῖς ὀφθαλμοῖς, non video cur ab Ἴλλοι potius quam ab Ἴλλοι deduci hoc verbum deberet. Ideoque non dubito quin Eust. hoc scribens, ad illam τοῦ καταμωκᾶσθαι signif. respexerit, quae tam ap. Hesych. quam Suid. extat : ut sc. sit καταμωκᾶσθαι, i. e. Deridere s. Subsannare, oculos intorquendo, strabonum more; aut, si malis, Oculos in subsannando intorquere. Cam. interpr. Oculos in subsannando vel indignando comprimere, aut pervertere, affertque ex Apoll. Arg. 1, [486] : Καί μιν ἐπιλλίζων ἠμείβετο κερτομίοισιν· 3, [791] : Ἀλλά καὶ ὣς ὀθνείῃ μοι ἐπιλλίξουσιν ὀπίσσω. [4, 389 : Οὔ θήν μοι ἐπιλλίζοντες ὀπίσσω ὀΐνισσεσθ' εὔκηλοι. Nicand. Th. 161 : Ὑπαλέοις ... ἐπιλλίζουσα ὄσσοις.] Sed mihi illud Comprimere minime placet, utpote cum derivatione non conveniens. Sciendum est porro Eust. annotare posteros Homeri verbo isto ἐπιλλίζειν usos esse ἐπὶ βασκανίας : quod si verum sit, dicendum erit, meo quidem judicio, ἐπιλλίζειν esse etiam Intueri oculo obliquo, more eorum qui invident : et inde accipi pro Invidere. Quum autem dico Obliquo oculo, ad illum Horatii locum respicio, Epist. 1, [14, 38] : Non istic obliquo oculo mea commoda quisquam Limat. Scio alioqui βασκανίαν et Fascinationem posse significare; sed pro Invidia potius accepisse illum schol. existimo. Hoc etiam addo : Si tantum ἐπιλλίζω inveniretur, dici posset esse ab ἐπίλλος, quod παράστραβον significat; sed quum et simplex verb. Ἰλλίζω ap. Suid. extet, expositum διανεύω, et Eust. quoque ejus mentionem faciat, recte ex Ἴλλος aut certe Ἴλλος, Ἰλλίζω, ex hoc autem ἐπιλλίζω factum dicemus. Jam vero et id quod Eust. dicit, Ἴλλειν esse πρωτότυπον verbi ἐπιλλίζειν, excusari potest, et cum illis, quae alibi dicit, conciliari : si intelligamus ex Ἴλλος fieri Ἴλλειν, unde Ἰλλίζειν, et per compos. ἐπιλλίζειν. Nam et haec a nomine illo fieri dicentur; sed non immediate, ut ita loquar.

'Επίλλος, ὁ, ἡ, compos. ab Ἴλλος, quo significatur ὁ παράστραβος, ut Eust. [et Hesych.] scribit. [V. voc. seq. 'Ο διάστροφος τοὺς ὄμμασιν interpretatur schol. ad l. Plut. in 'Επιλλώπτω citandum.]

['Επιλλόω.] Comp. 'Επίλλοῶν dubitari possit an ab Ἴλλος deduci debeat (si tamen ab Ἴλλος discedendum sit), an potius ab ἐπίλλος, quod Eust. παράστραβον significare tradit : illud autem ἐπιλλοῶν exp. μυκτηρίζειν.

['Επιλλειν ap. Zonar. v. 'Επιλλίζω p. 840, quod dicit esse ἀπὸ τοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιλλειν διανεύοντας. Pro quo εἰλειν Etym. p. 361, 44. Et certe ἐπιλλειν non magis ferri potest quam ἐξιλλειν supra p. 1338, B. L. Dindorf.]

['Επιλλώπτω, Obliquis s. limis oculis intueor. Plut. Mor. p. 51, D : Οἱ κόλακες οὐκ ἀληθινὴν ... ἀλλ' οἷον ἐπιλλωπτουσαν ἐξ ὀφρύος ... παρρησίαν προσφέρουσιν.]

'Επιλοβὶς, ίδος, ἡ, Jecinoris fibrae, Hesych.

'Επιλογὴ, ἡ, Electio, [Dilectio, Optio add. Gl.] Bud. ex Damasc. [Suid. in Ηετοσίρις; Lysim. ap. Joseph. C. Apion. 1, p. 466, 39; Hesych. in Λόγιαι. Hemst. African. Cest. p. 309, col. 1, B : Μὴ χρῆσθαι τὴν ἐπ. τῶν στρατιωτῶν ποιήσασθαι. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 637, D. Eust. Il. p. 855, 20 : 'Εν ἐπιλογῇ λέξεων ἀρχαίᾳ, In veteri lexico. L. Dindorf.]

'Επιλογίζομαι, Computo, Numerum inco, apud Ptolemaeum, Bud. [Passivo et medio Georg. Sync. p. 151, 9; 156, 13.] || Repetito veluti calculo statuo, Repetito calculo colligo, metaph. Argumentis et rationibus repetitis concludo, more calculatorum : ut quidam hoc verbum interpr. [Ita fere Dionys. Isocr. c. 9, p. 554, 1 : Ὡς διαδεξόμενοι παρὰ τοὺς Ἕλληνιν ἐπιλογισάμενος, sequente paulo post ἐπιδειξάμενος. Itaque in fr. anon. ap. Suid. in v. : Καὶ ἐφ' ὧν ἐνόμιζε πλεονεκτήσειν κατὰ τὴν μάχην ἐπιλογισάμενος πείθει, sine causa άπολογ. conj. Schweigh. Lex. Polyb. v. 'Επιλογίζομαι. Quanquam frequens est horum vv. permutatio, ut ap. Dionys. H. De comp. vv. p. 170, 1 : Ὅσα χαρακτηριστικὰ τῆς αὐστηρᾶς ἐπελογισάμην ὄντα ἁρμονίας, al. ἀπελογισάμην. Sed ἐπιλ. tuetur l. similis Jud. de Isocr. 11, p. 556, 5. Theolog. ar. p. 33 : Μετὰ δὲ τὴν πενταδα τὸν ς' εὐθὺς ἀριθμὸν ... ἐσήμηνον ..., ἐπιλογιζόμενοι διίγμασιν οὐκ ἀμφιβόλοις κατ' αὐτὴν ... καθηρμόσθαι τὸν κόσμον.] || Perpendo, Reputo, Considero, Mecum subductis rationibus reputo. [Herodot. 7, 177 : 'Επιλογισθέντες ὅτι ... ἔξουσι. Et eadem construct. Axioch. p. 365, D, Demosth. p. 1090 extr. cum praes. vel praeter.] In Axiocho [p. 365, B] : Οὐκ ἐπιλογιῇ [ἐπιλογιεῖ] τὴν φύσιν περιεσκεμμένως, Non considerabis naturam circumspecte. [Epicur. Diog. L. 10, 133 : Τοῦ .. τὸ τῆς φύσεως ἐπιλελογισμένου τέλος. Hemst. V. Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 40, B.] || Rationem habeo, Æstimo. Xen. Hell. 7, [5, 16] : Οἱ καὶ πολὺ πλείονας ὁρῶντες τοὺς πολεμίους, καὶ δυστυχήματος γεγενημένου ἐν Κορίνθῳ τοῖς ἱππεῦσιν, οὐδὲν τούτου [τούτων] ἐπελογίσαντο, οὐδὲ ὅτι καὶ Θηβαίοις ἅμα καὶ Θετταλοῖς, τοῖς κρατίστοις ἱππεῦσιν εἶναι δοκοῦσιν, ἐμελλον μάχεσθαι.

['Επιλογικὸς, ἡ, ὸν, Ad ἐπίλογον, quod v., sive perorationem pertinens. Athen. 13, p. 590, E : 'Ο Ὑπερίδης συναγορεύων τῇ Φρύνῃ, ὡς οὐδὲν ἦνυε λέγων .... παραγαγὼν αὐτὴν εἰς τοὐμφανὲς καὶ περιρρήξας τοὺς χιτωνίσκους ..., τοὺς ἐπιλογικοὺς οἰκτους ἐκ τῆς ὄψεως αὐτῆς ἐπερρητόρευσε. Conf. qui eosdem ἐπιλογικοὺς οἰκτους memorat Eust. Il. p. 1049 extr. Hermog. 2, p. 304, 324. Superl. Tzetz. Schol. in Hermog. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 7, 2.]

ιλογικῶς, In modum perorationis. Auctor Ar- A cent, quo partitam perorationem significant. Mihi
ctes. Æschinis p. 154. Boiss. Adverbio compa- non tam partes quam species videntur. Siquidem
ust. Opusc. p. 319, 23 : Ἐπιλογικώτερον τῶν hæc Epilogi et Perorationis nomina, ipsa aperte satis
ἀνθρώπων κατάδραμε.] ostendunt hanc esse consummationem orationis. [V.
λόγισις, εως, ἡ, i. q. ἐπιλογισμός. Plut. Mor. p. Aristot. Rhet. 3, 13, Longin. 12, 5, Dionys. A. rhet.
, in verbis Epicuri : Τὴν τοῦ ἀγαθοῦ φύσιν ἐξ 10, 19, Poll. 2, 118; 4, 33, et al. ap. Ernest. Lex.
ῆς φυγῆς τοῦ κακοῦ καὶ τῆς μνήμης καὶ ἐπιλογί- technol. ‖ De fabulæ scenicæ ἐπιλόγῳ v. in Ἔκθεσις.
γενέσθαι.] ‖ Poll. 4, 66 : Μέρη τοῦ κιθαρῳδικοῦ νόμου, Τερπάνδρου
γισμός, ὁ, Computatio, Enumeratio facta re- κατανείμαντος, ἔπαρχα... σφραγίς, ἐπίλογος. L. Dindorf.]
alculo. [Aristot. Pol. 6, 8 : Τὰ περὶ τὰ δικα- [Ἐπίλογχος ὁ, ἡ. Eur. Hipp. 221, ἐπ. βέλος, Pro-
αὶ συναλλαγμάτων ἀναγραφὰς καὶ πράξεις καὶ fixum cuspide telum.]
καὶ ἐπιλογισμούς τε καὶ ἐξετάσεις. Theolog. ar. [Ἐπιλοιδή, ἡ, Libatio. Orph. H. 65, 10, Arg. 601,
. Dionys. A. R. 1, 74, de rerum Romanarum coll. Ruhnk. Ep. cr. p. 246.]
us chronologicis.] ‖ Cogitatio, Reputatio [Ἐπιλοίδιος, ὁ, ἡ, Ad libationem adhibendus. Chri-
a aliquid nobiscum reputamus et perpen- stod. Ecphr. 157 : Φιάλην ἐπιλοίδιον.]
Consideratio. Plut. De garrul. [p. 514, E]: [Ἐπιλοιδορέω, Convitior. Polybio 15, 33, 4 : Οἱ μὲν
δὲ ἀεὶ καὶ συμπεμίχθαι καὶ συμπεπλέχθαι τοῖς ἀπελοιδόρουν αὐτὸν, Casaub. restituebat ἐπιλ. ‖ Medio
τὴν προσοχὴν ἐκείνην καὶ τὸν ἐπιλογισμὸν, ὅταν schol. Plat. Axiochi p. 251 = 464 s. Suidas : Ἐπι-
μὲν λαλεῖν, καὶ τὰ ῥήματα τῷ στόματι προστρέ- τωθάζων, ἐπιλοιδορούμενος. L. Dindorf.]
ῦτος ὁ λόγος; In eod. l. aliquanto ante, Ὥστε Ἐπιλοίμια ἔπη, Carmina quæ propter pestem s. ad
ὕτον ἴαμα καὶ φάρμακόν ἐστι τοῦ πάθους, ὁ τῶν B liberationem a peste canebantur. V. Polluc. [4, 53.]
ἐγνωμένων αἰσχρῶν καὶ ὀδυνηρῶν ἐπιλογισμός. Ἐπίλοιπος, ὁ, ἡ, Reliquus. Τὸν ἐπίλοιπον βίον ζῆν,
d. autem De def. orac. [p. 435, B] : Καί τινα Plato. [Conf. Leg. 11, p. 929, E, et ubi χρόνος, 1, p.
ἐπιβάλλουσι τῆς αἰτίας ἐπιλογισμὸν, εἶῳ ποιεῖ 628, A, etc.] Et ἐπ. χρόνος, Herodot., Reliquum tem-
ωπα χρώμενον Εὐριπίδης, Turn. interpr. Et pus, s. Sequens. [3, 67 : Μῆνας ἑπτὰ τοὺς ἐπ. 4, 154 :
andam causæ excogitationem inducunt, quali Τὰ ἐπίλοιπα τοῦ λόγου συμφέρονται ἤδη Θηραίοι Κυρη-
Cyclopem Euripides. [Conf. Porphyr. De ναίοισι· 6, 33 : Τὰς ἐπ. τῶν πολίων. Pind. Ol. 1, 33 :
8, p. 12, Iambl. Protr. p. 336 Kiessl. Præ- Ἀμέραι ἐπίλοιποι, Tempus futurum. Soph. Phil. 24 :
. περὶ jungit Plut. Mor. p. 1045, B : Μηδεμίαν Ὡς τἀπίλοιπα τῶν λόγων σὺ μὲν κλύῃς. Eur. Or. 1120 :
ν μηδ' ἐπιλογισμὸν ἔχοντα (παιδάρια) περὶ τῶν Τἀπίλοιπα δ' οὐκ ἔχω· Ion. 1456 : Τἀπίλοιπα τῆς τύχης
| Dionys. H. [De propr. Thuc. § 3, p. 793, 15] εὐδαιμονοῦμεν· Phœn. 842 : Ἡπίλοιπος ἄστεως δδός. Ari-
. Thuc. esse unum ex numero vocabulorum stoph. Eq. 688; Thuc. 7, 22; Demosth. p. 1250, 12.]
ιτικῶν καὶ ἀπηρχαιωμένων καὶ δυσνιάστων τοῖς Ἐπίλουτρον, τὸ, Merces pro lotura, Merces quam
qua tamen signif. ap. eum accipiatur, non balneantes solvunt. Lucian. [Lexiph. c. 2], de quodam
Επιλ. est Via quæ ex communi omnium ra- in balneum proficiscente, et mittente puerum suum
assensu aut ex omnibus confessis cognitio- qui ad balneum necessaria afferret : Σπλεγγίδα μοι
t, ἀναλογισμὸς vero ex evidenti. Galen. Comm. καὶ βύρσαν καὶ φωσώνια καὶ ῥύμματα, ναυστολεῖν εἰς τὸ
. p. 121, 30. Conf. id. lib. De sectis ad eos βαλανεῖον, καὶ τοὐπίλουτρον κομίζειν· ἔχεις δὲ χαμάζε παρὰ
ducuntur p. 12, 13, et lib. De subfigurat. τὴν ἐγγυοθήκην δύ' ὀβολώ.
. Foes. Œc. Hipp.] [Ἐπιλόχια, τὰ, τῆς Θεοτόκου, Decubitus Deiparæ
γιστέον, Cogitandum super. Plut. Mor. p. C puerperæ, festum Græcis notum, ut et Theatinis
οἷς κατορθουμένοις ἐπιλ. ὡς οὐκ ἀπὸ τύχης κα- Italicis, *Les couches de N. D.* Ἐπιλόχια τῇ παναγίᾳ Θ.
ι, Non fortunæ imputare oportet. ‖ Cogi- ἐπιτελεῖν, Arsen. Synops. Can. p. 754. Ducang.]
ιddendum. Eust. Il. p. 1336, 23, s. Ω, 8 : [Ἐπιλοχισμὸς, ὁ, Cohortium interpositio. Psellus
ε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων) τὸ πεί- Περὶ πολεμ. τάξ. p. 121 ed. Boiss. : Ποιητέον αὐτῷ ...
κύμασι προσνεμετέον, τοῖς δέ γε πτολέμοις ἐπιλ. καὶ ἐπιλοχισμὸν, εἰς ὁλοκλήρους τοὺς λόχους ἑτέρους ἐπι-
ἀ ἑτέραν μετοχήν.] τάττοντι.]
γιστικὸς, ἡ, ὁν, Reputans, Cogitabundus, [Ἐπιλυγάζομαι, i. q. ἐπηλυγάζομαι, quod v. Ἐπιλυ-
Clem. Al. Pæd. p. 254 : Διὰ τοῦτό τοι καὶ γάζεσθαι, Obnubilare, Gl. « Ἐπιλυγάζω, Damasc. De
ἡ κωμικῶν ἐπιλογιστικὴ γυνὴ λέγει κτλ. Euseb. princ. p. 64, 77; Herennius ibid. p. 402. » Osann.]
315; Procl. Paraphr. 3, 18, p. 234. Adver- [Ἐπιλύγαιος.] Ἐπιλύγαιον, Obscurum, Tenebrosum,
λογιστικῶς ex Galeno vol. 8, p. 591, C, Nubilosum : ἐπινέφελον, σκοτεινόν, Hesych. Scribitur ta-
ist.] men ἐπηλυγάζω, ab ἠλύγη.
ος, ὁ, Dictum quod subjungitur ad reddendi- [Ἐπιλυγίζω, i. q. ἐπηλυγάζω, quod v.]
, quod præcedit, rationem, Bud. p. 661, ex [Ἐπιλῦγίζω (a λύγος, Vitex), Flecto, ut viticem. An-
am. autem significare ait Dicti explicationem dreas Cret. in Gretseri Opp. vol. 2, p. 75, B : Τὴν
tionem in Herodoto [1, 27] : Κάρτα τε ἠσθῆναι ἀκαμπῆ τῶν Ἰουδαίων ἐπιλυγίσαι καρδίαν. L. D.]
ἐπιλόγῳ. Fortasse autem significat, Explica- [Ἐπιλύζω, Singulto. Nicand. Al. 81 : Ξηρὰ δ' ἐπι-
subjungebatur. [Rationem et probationem λύζων.]
oes. ap. Hippocr. p. 224, 11 : Τῆς γνώμης [Ἐπιλύκος, ὁ, Epilycus, n. viri. Poetæ com. ap.
ον τὸν αὐτὸν ποιέονται· et 33 : Ἔπλογον δὲ D Athen. et Suidam. Aliorum ap. Athen. 6, p. 234, F,
αὶ αὐτοὶ πάντες τὸν αὐτόν· collato verbi ἐπι- sec. conj. Heringæ, ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 502,
ib. 15 : Ἐπιλέγει ἕκαστος τῷ ἑωυτοῦ λόγῳ n. 651. V. etiam Ἐπίδυκος. L. Dindorf.]
τε καὶ τεκμήρια, ἃ γέ ἐστιν οἰκεῖν. Eurip. [Ἐπιλῦμαίνομαι, Corrumpo, Infesto. Plut. Mor.
Μολπαὶ δ' ἡδύοντ' ἐραταὶ χρυσέας ἀρνὸς, ὡς p. 881, D : Ἡρακλῆς πολλὰ τῶν ἐπιλυμαινομένων τὸν ἀν-
θυέστου, dubitatur de scriptura.] ‖ Ap. θρώπινον βίον καθάρας.]
roratio [Gl.], Orationis extrema pars, Con- [Ἐπιλῦπέω, Insuper molestiam affero; simpliciter,
ionis. Auctor Rhet. ad Herenn. l. 2, [30] : Contristo. [Herodot. 9, 50 : Ἄλλα γὰρ... μᾶλόν σφεας
es, quæ apud Græcos ἐπίλογοι nominantur, ἐπιλύπεε. Maccab. 2, 8, 32 : Πολλὰ τοὺς Ἰουδαίους ἐπιλε-
sunt. Nam constant ex enumeratione, am- λυπηκότα. L. D. Ἐπιλυπεῖσθαι ἀγαθοῖς ἀλλοτρίοις, Iam-
e, et commiseratione]. Vult Bud. ita vocari blich. Protr. p. 156, 4. Hemst. Jerem. 30, 3, pro
m, quod sit quasi jam dictorum enumera- κόψασθε ed. Compl. ἐπιλυπεῖσθε καὶ κόψασθε. Maccab.
o illi non assentior : quia licet in epilogo 2, 4, 37 : Ψυχικῶς ἐπιλυπηθείς.]
am dictis repetuntur, idque breviter, non [Ἐπιλῦπία, ἡ, Tristitia. Zeno ap. Stob. Ecl. Eth.
e dictum puto ἐπίλογον, sed quoniam ea, p. 100 : Τὴν φθονερίαν, τὴν ἐπιλυπίαν.]
licuntur, supradictis ἐπιλέγεται, Dicuntur [Ἐπιλῦπος, ὁ, ἡ, Tristis. Aret. p. 25 : Ἐπίλυποι,
tra supradicta, et illis adjiciuntur tanquam κατηφεῖς, et alibi. Plut. Mor. p. 13, A : Τῶν μὲν τὸ
lius orationis. Possumus ἐπίλογον interpre- γῆρας ἐπίλυπον, τῶν δὲ τὴν νιότητα ποιοῦντες. Et active
ationem, ex Fabio : quippe qui ita scribat Nemes. De nat. h. p. 270 : Τὸ ἐπίλυπον δν καὶ ἐν μετα-
ae : Sunt et qui hos μερικοὺς ἐπιλόγους νο- μελείᾳ. L. D. Hesych. v. Καματήριον.]

[Ἐπιλυσαμένη, ἡ, epithethon dearum quarundam, v. in Ἐπιλύω.] A

[Ἐπιλῦσαμενός, ὁ, Epilysamenus, n. viri, in inscr. Att. ap. Boeckh. vol. 1, p. 298, col. 2, 58. L. Dind.]

Ἐπιλυσία, in VV. LL. dicitur esse Genus morbi. [Pro ἐπιληψία, ut conjiciunt Kuhn. et Jungerm. ad Poll. 4, 187, ubi inter genera morborum recensetur ἐπιλυσία.]

Ἐπίλῦσις, εως, ἡ, Solutio, ut solutio nodi difficilis et intricati, Explicatio. [De interpretatione somnii Symmach. Hos. 3, 4. Similem usum de oraculo vel ænigmate interpretando ap. Heliod. 1, 18; 4, 9, et al. comparavit Schleusn. in Lex. N. T. ‖ Liberatio. Æsch. Sept. 134 : Ἐπίλυσιν φόβων ἐπίλυσιν δίδου.] ‖ Accessus, ἔφοδος. Ap. Suid. : Ὁ δὲ πέμπει Ἰωάννην ὡς ἂν προφυλακὴ χρήσοιτο καὶ προκατειλήφοι τὴν ἐπίλυσιν τῶν βαρβάρων· nisi forte scrib. ἐπήλυσις.

[Ἐπιλυσσάω s. Ἐπιλυττάω, Furo, Insanio aliqua re. Greg. Nyss. vol. 1, p. 251, C : Τοὺς τῇ ἀθέῳ μίξει τῶν ἀλλοφύλων ἐπιλυσσήσαντας· 326, D; 781, B. Ap. cund. ib. p. 828, A : Ὁ Καὶν ὁ τῇ εὐδοκιμήσει τοῦ Ἄβελ B ἐπιλυσσήσας, est potius Insaniens ob L. Dindorf.]

[Ἐπιλυτέον, Solvendum. Clem. Al. Strom. p. 736 : Ἐπιλ. τὰ προσαπορούμενα.]

[Ἐπιλύτης, ὁ, Explicator. Eust. Opusc. p. 80, 32 : Ὁ ἐπ. τῆς βασιλικῆς ἀπορίας. Suidas : Ἐπιλύτης, ἐπίλυτος. ὕ]

[Ἐπιλυτίδας, Spartanus a Xenoph. H. Gr. 5, 4, 39, memoratus, Schneidero ad 4, 2, 2 idem qui ibi nominatur Ἐπικυδίδας esse videbatur.]

Ἐπιλῦτικός, ἡ, ὸν, Explicandi et nodosas quæstiones solvendi peritus. Suid. de Sosibio : Γραμματικὸς ἦν τῶν ἐπιλυτικῶν καλουμένων, i. e. λυτικῶν. Bud.

[Ἔπιλυτος. V. Ἐπιλύτης.]

[Ἐπίλυτρον, τό. Strabo 11, p. 496 : Ἃ δ' ἂν λάβωσιν, ἐπίλυτρα ποιοῦνται ῥᾳδίως, Facile patiuntur redimi, Int. Schneid. Ἃ restituit Casaub., quum ὅ sit in libris.]

[Ἐπιλυττάω. V. Ἐπιλυσσάω.]

[Ἐπιλύχνιος, ὁ, ἡ, ap. Basil. M. vol. 3, p. 62, B : Τῆς ἐπιλυχνίου εὐχαριστίας, Gratiarum actionis ad lucernas.] C

[Ἐπίλυχνος, vocab. susp. ap. Athen. 4, p. 173, F, ubi pro ἐπίλυχνον utique ἔτι λύχνον videtur legendum. Schweigh.]

Ἐπιλύω, Solvo, Dissolvo. [Proprie Xenoph. Cyneg. 7, 8 : Ἐὰν ὀμόθεν χαλᾷς τὰ εἴδη οὕσας (canes) καὶ εὐψύχους πρὸς τὸν δρόμον ἐπιλύῃ· et ib. 9, 18. Theocr. 30, 42 : Τὰ δεσμά οἱ ἐπίλῦσαι. Lucian. Parasit. c. 50 : Τοὺς ἐν τῇ εἱρατῇ κακούργους ἐπιλῦσαι τῷ πολέμῳ. Improprie Demophil. Similit. p. 618 : Τὸ μὲν ἰσχνὸν ὕδωρ τὰς φλεγμονὰς ἐπιλύει, ὁ δὲ ἐπικὴς λόγος τὰς ὀργάς.] In qua signif. et ἐπιλύομαι capitur. Herodian. 4, [12, 14] de Macrino, cui σύνδεσμος ἐπιστολῶν ab Antonino inspiciendus tradebatur : Καθ' αὑτὸν γενόμενος, τάς τε ἄλλας ἐπιλύεται [ἐπελύετο cod. Ven.] ἐπιστολὰς, Epistolis seorsim omnibus solutis, Polit. [Libero, ut supra ἐπίλυσις, Liberatio, Plat. Criton. p. 43, C : Οὐδὲν αὐτοὺς ἐπιλύεται ἡ ἡλικία τὸ μὴ οὐχὶ ἀγαναχτεῖν τῇ παρούσῃ τύχῃ. Ubi alii αὐτοῖς.] ‖ Solvo nodum alicujus quæstionis, Explico. Marc. 4, [34] : D Χωρὶς δὲ παραβολῆς οὐκ ἐλάλει αὐτοῖς· κατ' ἰδίαν δὲ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἐπέλυε πάντα, Privatim autem discipulis suis explicabat omnia, ubi vulg. versio habet Edisserebat, i. e. ἔφραζεν, ut Matth. loquitur 13. [Γρίφους ἐπιλύων Athen. 10, p. 449, F; τὴν ἀσάφειαν Greg. Nyss. vol. 1, p. 470, D; ἐνύπνια Int. inc. Genes. 41, 12. ‖ Medio Theodot. Hos. 3, 4, ubi pro οὐδὲ δῆλων ponit οὐδὲ ἐπιλυομένου. Schol. Hom. Od. A, 271 : Ἐπιλυσάμενος τὸ τῆς Σφιγγὸς αἴνιγμα. Athen. 10, p. 450, F.] Ead. signif. in pass. Act. Apost. 19, [39] : Εἴ δέ τι περὶ ἑτέρων ἐπιζητεῖτε, ἐν τῇ ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ ἐπιλυθήσεται, In legitima concione explicabitur. ‖ At [Zonar. p. 840 et] Suid. ἐπιλυομένου exp. συγχωρουμένου. [Immo συγχωροῦντος. ‖ Hesych : Ἐπιλυσαμένη, Ἐλευθερία (ita cod.) καὶ μία τῶν Ἐλευθυιῶν, καὶ ἐπώνυμον Δήμητρος παρὰ Ταραντίνοις καὶ Συρακουσίοις. υ anceps.]

[Ἐπιλωβάομαι. Achmes Onir. c. 54, p. 41 : Ἐάν τις ἴδῃ ὅτι ἔπεσον οἱ ὀφρύες αὐτοῦ ὡς ἐπιλελωβημένου, εἰ μέν ἐστι βασιλεὺς, τὰ ἅρματα αὐτοῦ ἀπολοῦνται, Defluxisse sibi supercilia, tanquam lepra infecto, Int. L. Dindorf.]

[Ἐπιλωβεύω, Convicior, Cavillor. Hom. Od. B, 323 : Οἱ δ' ἐπιλώβευον καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσιν. Unde Hesych.]

[Ἐπιλωβής, ὁ, ἡ, Noxius, Perniciosus. Nicander Th. 35 : Ὀρίων ἐπιλωβέα κῆρα· 771.]

[Ἐπιλώβητος, ὁ, ἡ. Lycophr. 1173 : Τοὐπιλώβητον γένος, schol. interpr. ἐμβρίστιον, Ignominiosum.]

[Ἐπιλωφάω, Levo, Allevo. Ignatius Vita Nicephori Act. SS. Mart. vol. 2, p. 719, C : Ἡνίκα ἂν θεῷ φίλον τὰ τῆς νόσου ἡμῖν ἐπιλωφήσοι (l.—φῆσαι). L. D.]

[Ἐπιμάζιος, ὁ, i. q. ἐπιμαστίδιος, quod v. De puero lactente Bianor Anth. Pal. 9, 548, 1 : Καῦρον ἐπιμάζιον. Basil. M. vol. 2, p. 65, B : Παιδίον ἐπιμάζιον, ubi unius libri in marg. γρ. ὑπομάζιον. ‖ Neutro gen. Agathias Anth. Pal. 5, 276, 5 : Στήθεϊ παλλεύκῳ τήνδε δὸς ἀμπεχόνην· ναὶ ναὶ στήθεϊ μᾶλλον, ὅπως ἐπιμάζιον εἴη ἀμφιπεριπλέγδην εἰς σὲ κεδαννύμενον, Mammas ambiens.]

[Ἐπιμάθεια, ἡ, Sapientia sera. Cornut. c. 18 : Ἀδελφὸν δ' ἔφασαν εἶναι νεώτερον τοῦ Προμηθέως τὸν Ἐπιμηθέα ἀνθέστερον (εὐηθ.) πως ὄντα τὸν τρόπον διὰ τὸ προτερεῖν τῇ τάξει τὴν προόρασιν τῆς ἐκ τῶν ἀποβαινόντων παιδείας καὶ ἐπιμαθείας.]

[Ἐπιμαιμάω, Concupisco. Lycophr. 301 : Ἐπιμαιμῶσαι μάχης.]

[Ἐπιμαίνω, Insanum alicujus amorem immitto alicui. Suidas v. Ἀναγυράσιος : Τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἐπέμηνε τὴν παλλακήν.] Ἐπιμαίνομαι, Furo et insanio super aliqua re. Metaph. autem ἐπιμαίνεσθαι τινί dicitur, Qui insanit alicujus amore, insano alicujus amore tenetur, aliquam ardet. Bud. p. 1082 ex Basil. [Εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν Παροιμ.] et Luciano [Dial. mar. 1, 1 : Καλὴν ἐραστὴν, ὦ Γαλάτεια, ... ἐπεμήνινας σοι.] Sic [Anacreon ap. Herodian. Περὶ σχημ. p. 57, 7 : Κλευβούλῳ δ' ἐπαίνομαι. Aoristi forma media Hom. Il. Z, 160 : Τῷ δὲ γυνὴ Προίτου ἐπεμήνατο κρυπταδίῃ φιλότητι μιγήμεναι. Musæus 85 : Ἄλλοθεν ἄλλος... ἐπεμήνατο κάλλεϊ κούρης. Lucian. De Syr. dea c. 21 : Ἐπεμήνατό οἱ. Leonid. Anth. Pal. 6, 309, 3 : Ἀστραγάλας, αἷς πολλ' ἐπεμήνατο. In l. Moschi (6, 4) ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 461 : Σάτυρος δ' ἐπεμήνατο Λύδης, olim Λύδαν. Sed dativum præbuit liber Paris. B et sec. m. A. Aliud med. hujus formæ ex. v. infra. Forma pass.] Plut. Bruto [c. 5] : Ἐγνώκει τὴν Σερβιλίαν ἐπεμανῆσαν αὐτῷ. [De feminis item Pyrrh. c. 26, Mor. p. 990, F.] Aristoph. Vesp. [1466] : Οὐδενὶ γὰρ οὕτως ἀγανῶ ξυνιγενόμην, οὐδὲ τρόποις ἐπεμάνην, οὐδ' ἐξεχύθην, Neque ullos mores tam impotente unquam amore deperii. Plaut. eo sensu dicit, Sic efflictim amare perinde ut hic te efflictim deperit. [Ib. 744 : Νενουθέτηκεν αὐτὸν ἐς τὰ πράγματ', οἷς τότ' ἐπεμαίνετο. Æsch. Ag. 1427 : Φονολιβεῖ τύχᾳ φρὴν ἐπεμαίνεται. Callim. Cer. 30 : Θεὰ δ' ἐπεμαίνετο χώρῳ. Ap. Cleobulum Stob. Fl. vol. 1, p. 110 : Μὴ ἐπεμαίνεσθαι τῷ σκώπτοντι, libri scripti ἐπιγέλα. De impetu in pugna inc. Anth. Plan. 4, 106, 1 : Εἰ τοῖος Θήβης Καπανεὺς ἐπεμήνατο πύργοις. Figurate Æsch. Sept. 155 : Δωρτίναχτος αἰθὴρ ἐπεμαίνεται.]

Ἐπιμαίομαι, Instigo, Incito, προθυμοποιῶ, Eust. in Hom. Il. Θ, [392] : Ἥρη δὲ μάστιγι θοὸς ἐπεμαίετ' ἄρ ἵππους, pro quo Eur. diceret κέντρον ἐπῆγεν ἵπποις, ut idem Eust. addit. At Il. E, [748], ubi idem versus habetur, annotat ἐπιμαίεσθαι accipi κοινῶς pro ζητεῖν, alias vero pro μαστιγίζεσθαι et ἅπτεσθαι : quo sensu ἐπιμάσασθαι quoque sumi, quod ejusd. cum hoc μαίομαι originis est, a μάω sc. : igitur μάστιγι ἐπιμαίεσθαι ἵππους, esse τὸ ὡσεὶ καὶ χειρὶ ἅπτεσθαι, Flagello veluti manu contingere equos. Et Il. P, [430] : Πολλὰ μὲν ἂρ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων. [Sic Hesiod. fr. Melampod. ap. Athen. 11, p. 498, B : Καὶ τότε μάντις μὲν δεσμὸν βοὸς αἶνυτο χαλκῷ, Ἰφικλος δ' ἐπὶ νῶτ' ἐπεμαίατο, ubi perperam versum Prehendit. V. Hemst. ad Hesych. v. Ἐπιμαίεσθαι.] Sicut vero ibi ἐπιμαίεσθαι accipit pro ἁφάπτεσθαι, ita et Od. I, [441] de Cyclope excæcato, Ἀναξ δ' ὀδύνῃσι κακῇσι Τειρόμενος πάντων ὅλων ἐπεμαίετο νῶτα Ὀρθῶν ἑστώτων Idem exp. ἐζήτει χερσὶ δηλαδὴ ψηλαφῶν :

am paulo post de quodam ariete gregis eminentis- A
imo ait, Τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς Πο-
ίφημος, Κρῖε πέπον· accipiens sc. in ead. signif.
ιμασσάμενος, quo paulo ante ἐπεμαίετο νῶτα, Con-
ectans, Palpans, Tactu explorans. [Figurate Bion
2 : Δίζετο φάρμακα πάντα, σοφὰν δ' ἐπεμαίετο τέχναν,
ex cod. Flor. script. ἐπεβαίνετο restituit Vulcan.,
um ἐπεβώετο sit in ceteris, unde alii ἐπεμώετο.
autem Hom. Il. Merc. 108 : Σὺν δ' ἐφόρει ξύλα
λὰ, πυρὸς δ' ἐπεμαίετο τέχνην, de Mercurio ignem
iis excitante. (Conf. l. ejusd. Hymni in Ἐκματέο-
, vel Ἐκμαίομαι, cit.) Significatione Considerandi
ll. Rh. 3, 816 : Νόῳ ἐπεμαίεθ' ἕκαστα· Quærendi
46. Arat. Phæn. 89 : Νειόθι δὲ σπείρης μεγάλας
αίεο χηλάς. Aliter Orph. Arg. 119 : Ἐπεμαίετο
ιθεν ὄρφνη, Ingruit. Insolentius id. 930 : Φρουραῖς
τοις ἐπιμαίεται ἄμμορος ὕπνου.] Sicut vero ἐπιμάσ-
ι infra exponemus etiam Prehendere, Cor-
e, sic et ἐπιμαίεσθαι accipi potest Od. A, [530]:
ς μάλα πολλὰ κέλευεν Ἱππόθεν ἐξίμεναι· ξίφεος δ'
ίετο κώπην Καὶ δόρυ χαλκοβαρὲς, κακὰ δὲ Τρώεσσι B
α. At M, [220] : Σὺ δὲ σκοπέλου ἐπιμαίεο, μή
θησι Κεῖσ' ἐξορμήσασα, Eust. exp. non tantum
ιυ, sed etiam ζητητικῶς ἐπιθύμει, ubi etiam
posset Observa, Intentus sis. || Ἐπιμαίομαι,
, Percupio, Od. E, [344] : Ἀτὰρ χείρεσσι νέων,
ο νόστου Γαίης Φαιήκων, i. e. ἐπιθύμει, ἐπιμελοῦ,
ἐφίεσο, ἐφικνοῦ, schol. Sic Il. K, [401] : Ἦ ῥά νύ
ιάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμὸς, Appetebat; nam
t. ἐπιμαίεσθαι exp. ἐφίεσθαι. [Conf. Tim. Phlias.
t. Emp. 9, 57, Theocr. 23, 57, Arat. Phæn.
Quinti et aliorum exempla omittam. Ejusd.
ctionis ex. v. infra in Ἐπιμάσσομαι, ubi ao-
futuri hujus verbi, non recte ab HSt. ad
σομαι relatorum, testimonia afferentur. Me-
m hic etiam perf. Ἐπιμέμονα, signif. præs.
cujus de formatione et themate dictum in
α p. 838, B, exemplum autem unum exstat
il. 515 : Ἔνθαπερ ἐπιμέμονεν,... πορεύσαιμ' ἂν
(Philoctetam), Quo cupit.]
ακρος, ὁ, ἡ. Hippocr. p. 838, D : Ἡ χώρα C
ς καὶ ἐπίμακρος, i. q. ἐπιμήκης, Oblonga.
ic. ὑπόμακρος. Schneid.]
λθος, ὁ, ἡ, Maltha inductus : ἐπίμαλθα, He-
κὰ, προσηνῆ, ἀγαθὰ, ἀσθενῆ λίαν : qua signif.
κὸς et μαλθακός.
ιος, vermiculi genus, in Euchologio p. 697 :
κρὶς, ἐπίμαλος. Nisi leg. sit ἀκρὶς ἐπίμαλος,
llosa. Ducang. De qua orthographia v. in

δᾰλωτὸς, ὁ.] Ἐπιμανδαλωτὸν, Basium quod-
rium, VV. LL. ex Aristoph. [Ach. 1201,
λωτὸν dicitur Thesm. 132, et lingua in-

, ὁ, ἡ, Insanus, Furiosus. Athen. 2,
Τὸν ἐπιφανῆ Ἀντίοχον, ὃν διὰ τὰς πράξεις
μανῆ καλεῖ· quod et 5, [p. 193, E] et 10,
repetit. [Pausan. 1, 6, 8 : Τὸ ἐπιμανὲς ἐς
Ach. Tat. 8, 1, p. 169 : Γυναῖκα μάχλον
ρας ἐπιμανῆ. De re Plut. Dion. c. 47 :
πιμανὲς νόσημα. Adv. Ἐπιμανῶς, Insane. D
. 276, E : Διὰ τοὺς ἐπ. ἐσχηκότας πρὸς
ιδήν. Schol. Æsch. Pers. 133 : Ἐπιμανῶς

, μαθήσομαι, Disco post, postea, Do-
Thuc. [1, 138. Xen. OEc. 10, 10. ᾰ]
, τὸ, Manipulus sacerdotis. Chrysost.
VV. LL. [Pseudochrys. Liturg. vol. 6,
ὁ ἱερεὺς τὰ ἐπιμανίκια ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ
ς. Seager.]
αι, Vaticinor, Divino. Appian. B. C.
ιντεύοντο ἑκάτεροι τήνδε τὴν ἡμέραν ἐν
τάντα τὰ Ῥωμαίων πράγματα κρινεῖν.
ll. 5, p. 202, 16 : Ἱεροφάντης, ὃν αὐτὸς
αντεύσατο, De quo ipse antecessori
erat.]
Ἐπιμανής.]
, Insanio in, Insane me ingurgito
1123 : Σύες φορυτῷ ἐπιμαργαίνουσαι.]
ἡ, Insanus : μεμηνὼς Suidæ.

[Ἐπιμαρμαίρω, Splendeo. Const. Manass. Chron. p. 5, C : Ἥλιος ἐπεμάρμαιρε. Boisson.]

[Ἐπιμάρπτω, Prehendo. Hesych. : Ἐπέμαρψε, κατέλαβεν.]

[Ἐπιμαρτῠρέω.] Ἐπιμαρτυρεῖν VV. LL. est Testari non pro re comperta, sed ab aliis narrata. || Ἐπιμαρτυρέω, Attestor, Testimonium tribuo et perhibeo. [Plat. Cratyl. p. 397, A : Εἰ ἡμῖν ἐπιμαρτυρήσει αὐτὰ τὰ ὀνόματα μὴ πάνυ ἀπὸ ταὐτομάτου .. κείσθαι.] Plut. Lyc. : Ὧ καὶ δαιμόνιον ἐπεμαρτύρησε, Cui deus quoque attulit testimonium. [C. accus. rei Lysaud. c. 22; absolute Nic. c. 6. Tab. Heracl. 2, 108, p. 239 : Τὰ χρήματα ἅ κα ἐπιμαρτυρήσωντι, Quæ testato professi fuerint, Mazoch.] Et Ἐπιμαρτυροῦμαι, Testimonium mihi perhibetur, Testimonio perhibeor. Diosc. 4, 65 : Ἅπερ ἐστὶ ψευδῆ, ὑπὸ τῆς πείρας ἐλεγχόμενα, διὰ τὸ ἐπιμαρτυρεῖσθαι τὴν ἐνέργειαν τοῦ φαρμάκου. [Sext. Emp. p. 414.] || Ἐπιμαρτυρέω, Testimonio meo attribuo et ascribo, ex Aphthonio, Ἐπιμαρτυρεῖν τοῖς θεοῖς τὰ δεινότατα, Diis attribuere, ascribere. [Formam mediam pro ἐπιμαρτύρομαι Herodoto illatam v. in Ἐπιμαρτύρομαι. Sic ἐπιμαρτυρούμενοι cod. Vat. Dionys. A. R. 10, 23, et Hesych. in Ἐπιξενοδοκοῦμαι, ἐπιμαρτυροῦμαι, quum μαρτύρομαι ponat in Ξενοδοκοῦμαι.]

[Ἐπιμαρτύρησις, εως, ἡ, Testatio. Marc. Anton. 7. p. 230; Diog. L. 10, 34; Sext. Emp. p. 414; Phot. Bibl. cod. 234, p. 301, 40. ῠ]

[Ἐπιμαρτῠρητὴς, ὁ, Attestator, Gl.]

Ἐπιμαρτῠρία, ἡ, Attestatio. Thuc. 2, [74] : Ἐς ἐπιμαρτυρίαν καὶ θεῶν καὶ ἡρώων τῶν ἐγχωρίων Ἀρχίδαμος ὁ βασιλεὺς κατέστη, λέγων ὧδε, Testatus est deos et heroes indigenas. Alibi dicit μάρτυρας ἐποιήσατο. [Dio Cass. 59, 11 : Τῇ τῶν ἄλλων θεῶν ἐπιμαρτυρίᾳ. || I. q. ἐπιμαρτύρησις, de sideribus, ut infra ἐπιμάρτυρος, ap. Maneth. 2, 400 : Ἐπιμαρτυρίαι τε φαεινῶν ἄστρων ἀλλήλοις· 3, 5 : Ἐπιμαρτυρίας αὐτῶν σχήματα πάντα, quod scriptor argumenti dicit Τί ἀποτελοῦσιν οἱ συμμαρτυροῦντες ἀλλήλοις ἢ καὶ συσχηματιζόμενοι. Nemes. De nat. h. p. 187 : Ποτὲ μὲν οὖν ἡ ὄψις τῆς ἐπιμαρτυρίας χρῄζει τῆς τῶν ἄλλων αἰσθήσεων, Testimonio. L. Dindorf.]

Ἐπιμαρτύρομαι, Testes cito super aliqua re, Attestor [Gl. addito Obtestor, Detestor]. Polyb. [6, 36, 3] : Κἂν μὲν εὕρῃ κοιμωμένους τοὺς φύλακας, ἐπιμαρτυράμενος τοὺς σύνεγγυς ἀπαλλάττεται, Attestans proximos, Lasc. [Plato Phædr. p. 244, B : Τόδε μὴν ἄξιον ἐπιμαρτύρασθαι ὅτι καὶ τῶν παλαιῶν οἱ τὰ ὀνόματα τιθέμενοι οὐκ αἰσχρὸν ἡγοῦντο οὐδὲ ὄνειδος μανίαν.] || Testes invoco, Testes injuriæ invoco : sicut et μαρτύρομαι. Dem : Ἐπιμαρτυρόμενος τοὺς παρόντας ἠμυνάμην. Xen. [H. Gr. 3, 4, 4] : Ὁ δὲ ἐπιμαρτυρόμενος τοὺς θεοὺς ἀπέπλει. In fœderibus quoque ἐπιμαρτύρεσθαι dicuntur, qui deos testes eorum adhibent. Xen. Cyrop. 8, [5, 25] : Θύσαντας ὑμᾶς κοινῇ, καὶ θεοὺς ἐπιμαρτυραμένους, συνθέσθαι. [Δία Plat. Ep. 7, p. 350, B. Dativo jungit Diodor. 16, 21 : Ἐπιμαρτυρόμενος τοῖς στρατιώταις διέβαλε τοὺς συνάρχοντας, ubi accusat., quo utitur 2, 18, Exc. p. 566, 77, restituebat Wessel., quamvis non ignarus similis verbi μαρτύρομαι constructionis, de qua in illo. Appian. Civ. 5, 124 liber Aug. ἐπεμαρτύρετο ἑκάστοις pro ἑκάστους.] || Testor, Contestor. Thuc. 6, [29] : Καὶ ἐπεμαρτύρετο μὴ ἀπόντος περὶ αὐτοῦ διαβολὰς ἀποδέχεσθαι, ubi schol. exp. διεμαρτύρετο. Dem. [p. 915, 12] : Πολλοὺς παρίστανται ἐπιμαρτυρόμενοι ὅτι τὰ χρήματα κινδυνεύεται τῷ δανείσαντι, Multis adhibitis testantur pecuniam aut merces fœneratorum periculo se exportare, Coram multis contestantur, Bud. [Herodot. 5, 92 fin : Ἐπιμαρτυρόμεθα .. μὴ κατιστάναι τυραννίδας ἐς τὰς πόλις· 93 : Λακεδαιμονίοισί τε ἐπεμαρτυρέοντο (l. —ροντο cum Reiskio) μὴ ποιέειν μηδὲν νεώτερον. Cum accusat. Polyb. 3, 15, 12 : Τὰ παραπλήσια θέλοντες ἐπιμαρτύρασθαι κἀκείνους.] || Ἐπιμαρτύρεσθαι et διαμαρτύρεσθαι a Polyb. accipi pro Denuntiare, annotant VV. LL. || In Iisdem ἐπιμαρτύρεσθαι exp. In jus vocare : in Aristoph. Nub. [495, coll. Vesp. 1437] : Κἄπειτ' ἐπισχὼν ὀλίγον ἐπιμαρτύρομαι, Εἶτ' αὖθις ἀκαρῆ διαλιπὼν δικάζομαι. Sed tunc δικάζομαι abundaret : quod et ipsum significat In jus voco, Postulo : itaque potius subintelligendum θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, sicut μαρτύρομαι absolute poni pro Deos hominesque testor, in illo annotabitur. [Immo solum

ἀνθρώπους, ut ap. Demosth. p. 1273, 26, vel μάρτυρα, quod est ib. 18. Conf. Schœmann. De act. ap. Att. p. 667. Ap. Polyb. vero l. 25 extr. : Οἷον ἐπιμαρτυρομένους εἴκειν, intelligere licet etiam θεούς. ῡ]

Ἐπιμάρτῡρος, ὁ, ἡ, Qui testis est super aliqua re, Qui testis adhibetur, i. q. μάρτυρος, ut ἐπιβουκόλος i. q. βουκόλος, Eust. in Hom. Il. Π, [76] : Ὧδε δὲ μυθέομαι, Ζεὺς δ' ἅμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω· Od. Α, [273] : Μῦθον πέρραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων. Alibi dicit, Μάρτυρον ἀμφοτέροισι θεόν. [Conf. Hesiod. Sc. 20. Cum dat., de sideribus, ut supra ἐπιμαρτυρία, Manetho 3, 355; 6, 290 etc. Fem. ἐπιμάρτυρον αἰγλην 6, 231. Et Orph. Arg. 349. || Forma Ἐπιμάρτῡς, ρος, Aristoph. Lys. 1287 : Δαίμονας, οἷς ἐπιμάρτυσι χρησόμεθ' οὐκ ἐπιλήσμοσιν ἡσυχίας πέρι τῆς μεγαλόρρονος. Apoll. Rh. 4, 229 : Ἥλιον καὶ Ζῆνα κακῶν ἐπιμάρτυρας ἔργων. Musæus 1 : Κρυφίων ἐπιμάρτυρα λύχνον ἐρώτων. Orph. Lith. 254, 392; Maneth. 3, 128, et cum dativo 285, utrobique de sideribus, ut supra ἐπιμαρτυρία. Fem. Christod. Ecphr. 195 : Δεξιτερὴν, ἐπιμάρτυρα νίκης.]

Ἐπιμασσάομαι [Ἐπιμασάομαι], Insuper mando, Mando post. Et Ἐπιμασσηθείς in VV. LL. Insuper mansus, Post manducatus. [Alciphr. 3, 51, p. 162, 9; Geopon. 12, 30, 9.]

Ἐπιμάσσω, [s. Ἐπιμάττω, Pinso, Subigo. Schol. vulg. et Ven. Aristoph. Pac. 14 : Οὐδένα γὰρ ὑμῶν πιστεύειν οἶομαι ὅτι ἐπιμάττων καὶ φυρῶν ἦδη καὶ ἐσθίω. L. D.] Abstergo. Et Ἐπιμάσσεσθαι itidem active pro Abstergere, ἀποσπογγίζειν : ut exp. Eust. in Hom. Il. Δ, [190] : Ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται ἠὲ ἐπιθήσει Φάρμακ'. [Ἐπιμάσσεται h. l. est fut. ἐπιμάσομαι a verbo Ἐπιμαίομαι, quod v., littera σ propter versum geminata. Ad idem verbum referuntur aoristi ἐπεμασάμην quæ sequuntur exx. Errorem grammaticorum, hæc tempora a verbo μάσσω, quocum nihil commune habent, repetentium, notavi in Ἐκματτέομαι. V. etiam Ἐμματτέω, et quæ in simplici dicentur.] Addit tamen idem Eust. ἐπιμάσσεσθαι aliter quoque accipi, pro διὰ ἐπαχῆς θεραπεῦσαι : nam μάσσεσθαι significare ἅπτεσθαι, de quo in Μάσσω dicetur. Addit præterea, ἐπιμάσσεσθαι non male accipi posse pro ἐκμυζήσει, sicut paulo post de eod. medico dicit, Αἶμ' ἐκμυζήσας, ἐπ' ἀρ ἤπια φάρμακα εἰδὼς Πάσσει. Pro Tangere autem s. Attingere et Contingere, ita ut persentiscas, accipitur in hoc ejusdem Hom. l., qui a Nicandri schol. citatur [Il. Υ, 425] : Ἔγγυς ἀνὴρ ὃς ἐμόν γε μάλιστ' ἐπιμάσσατο θυμόν· i. e., inquit, καθήψατο τῆς ψυχῆς, καὶ οἷον ἐνέβαλεν εἰς τὴν αὐτοῦ χεῖρα. [Ubi al. ἐστιμ., quod v.] Sic Od. Ν, [429] : Ὡς ἄρα μιν φαμίνη ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη, Virga contigit. Π, [172] : Ἦ, καὶ χρυσείῃ ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη. Pro Tango, h. e., Tactu exploro, Palpo, Tactu tento, et ψηλαφῶ, accipitur Od. Τ, [468] : Τὴν γρηῢς χείρεσσι καταπρηνέσσι λαβοῦσα Γνῶ δ' ἐπιμασσαμένη· et Ι, [446] de ariete villoso : Τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος, Κρῖε πέπον. || Prehendo : ut Τ, [480] : Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος, φάρυγος λάβε δεξιτερῆφι, Τῇ δ' ἑτέρῃ εἴθιν ἦπαρ ἐρύσσατο. Sic Ulysses Ι, [302] voluit Cyclopem evaginato ense Οὐτάμεναι πρὸς στῆθος, ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσι, Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος· ubi tamen schol. exp. ἐφαψάμενος. Eust. autem χειρὶ ἐπιμασσάμενος esse dicit, αὐτόχειρ ἁψάμενος, ἢ ἐγκρατῶς : quod magis probo : nam et ea signif. χερμάδιον dici scribit ὅ ἐστι χειρὶ μάσασθαι, Quod prehendi et teneri manu potest, i. e. saxum manuale. [Χειρ' si pro dativo habetur, scribendum est χείρ'. || Cum genit. per tmesin, Od. Α, 391 : Ἔλαιαι, τῶν ὑπὸ' ἴθυσε' ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι. V. Ἐπιμαίομαι.] || Hesych. ἐπιμάσσεται exp. etiam ἐπαύξεται ἐπὶ τὸ [artic. non est ap. Hes.] πλέον, a μάσσον : vide et plura quæ ab Eod. afferuntur. [Ἀπὸ τοῦ μάσσονος, ὅ ἐστι μακροτέρου. Οἱ δὲ ἐφάψεται, ψηλαφήσει, ἢ οἷον οὐ λιμώσει, ἀλλὰ καὶ προσεπιμάσσεται πλείω. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν. Ubi λιμώξει conjiciebat Reisk., quod ad ἐπιμασήσεται referebat.]

[Ἐπιμαστεύω, Quæro. Schol. Hom. Od. Υ, 377 : Ἐπίμαστον ἀλήτην) ἐπιμαστεύοντα καὶ ἐπιζητοῦντα. Wakef. Etym. M., Apoll. Lex in eod voc.]

Ἐπιμαστίδιος, ὁ, ἡ, Mammæ admotus, Lactens. Quidam ἀνώνυμος ap. Suid., qui θηλάζων exp. : Ὁ δὲ νεώτατος παῖς ἐπ. ἦν, οὗ ἡ μήτηρ ἀντείχετο. Utitur et Lucian. [Tox. c. 61. Æsch. Sept. 349 : Ἰλλαχαὶ τῶν ἐπιμαστιδίων ἀρτιθρεφεῖς βρέμονται. Soph. ap. Eust. Od. p. 1625, 49 : Ἐπιμαστίδιον γόνον ὀρταλίχων. Eur. Iph. T. 231 : Ἐπιμαστίδιοι βρέφος. « Apollod. 3, 5, 2, 3; Nicol. Damasc. p. 441. (Herodian. Π. μον. λ. p. 18, 7.) Hemst. Meleager Anth. Plan. 4, 134, 7 : Ἃ μὲν ματρὸς περὶ γούνασιν, ἃ δ' ἐνὶ κόλποις κέκλιται, ἃ δ' ἐπὶ γᾶς, ἃ δ' ἐπιμαστίδιος. Apoll. Rh. 4, 1734. || Ἐπιμαστίδιον, Mamillare, Gl. ῑ] || Pro eodem dicitur et Ἐπιμάστιος, si Polluci credimus, scribenti l. 2, [8] βρέφος ἔτι ἐν γάλακτι, et ἐπιμαστίδιον, ac ἐπιμάστιον : quibus adjungit, ἄρτι ἀπὸ θηλῆς, et ἄρτι ἀπὸ μαστοῦ. At Ἐπίμαστος ap. Hom. aliud sonare, atque ab alia origine esse vult Eust., aliique nonnulli : qua de re quid sentiam dicam non multo post.

[Ἐπιμάστιος. V. Ἐπιμαστίδιος.]

[Ἐπιμαστίω, Flagello. Nonn. Dion. 1, 80 : Ταύρου αὐχένα ... ἐπεμάστιε κεστῷ. ῑ]

Ἐπίμαστος, ὁ, Qui cibum quærit, Qui quærit unde vivat; Mendicus. Hom. Od. Υ, [377] : Ἐπίμαστον ἀλήτην· ubi ἐπίμαστος Eustathio est ὁ ἐπαίτης, sc. ὁ τροφὴν μαστιόων. Hesych. autem, quem vide, exp. etiam ὀγληρός. At ego, si μαστὸς vocem esse tempore etiam Homeri receptam concederetur, suspicarer ab ea derivari ἐπίμαστος, ut hoc nomine vocaretur Qui petax esset instar infantis qui mammis nutricis adhærere vult utplurimum. [Ἔπλημτον interpr. Hesych. et Apollon. in Lex., a Villoisono correctus.]

[Ἐπίμαστος, Epimastus. V. Μάστιρα.]

Ἐπιμάχω, Opitulor. Ἐπιμαχεῖν dicuntur, ὅταν τοὺς ἐπιόντας ἀμύνωνται μόνον, ut tradit Ammon., quem v. p. 71 [131. Gramm. Bachm. Anecd. vol. 2, p. 380, 12 : Ἐπιμ. λέγουσιν, ὅταν τοὺς ἐπ. τισι(ν) ἀμύνωνταί τινες μόνοι (sic), συμμαχεῖν δὲ τὸ τοὺς ἐπιόντας μετ' ἐκείνων οἷς συμμαχοῦσι(ν) ἀμύνεσθαι. Quem apparet deceptum vitio μόνοι pro μόνον non intellexisse discrimen verborum ἐπιμαχίω et συμμαχίω, quod satis declarant quæ in Ἐπιμαχία dicentur; ut præterire liceat aliorum gramm., qui indicati sunt in annot. ad Ammon., opiniones. Thuc. 5, 27 : Πρὸς Ἀργείους ξυμμαχίαν ποιῆσθαι, ὥστε τῇ ἀλλήλων ἐπιμαχεῖν. Anon. ap. Suid. in v. et in Δημήτριος ὁ Ἀντ. : Φιλίαν ἐπὶ τῷ τῇ ἀλλήλων ἐπιμαχεῖν.]

Ἐπιμαχία, ἡ, Societas belli in propulsanda injuria, non item in inferenda : ut apparet ex verbis schol. Thuc. l. 1, [c. 44], ubi scribit ipse Thucyd. : [Μετέγνωσαν Κερκυραίοις ξυμμαχίαν μὲν μὴ ποιήσασθαι, ὥστε τοὺς αὐτοὺς ἐχθροὺς καὶ φίλους νομίζειν], ἐπιμαχίαν δὲ ἐποιήσαντο τῇ ἀλλήλων βοηθεῖν. Quidam interpret. Societatem subsidiariam, et suppetiarum causa institutam. Crediderim autem scholiasten in illa distinctione horum nominum συμμαχίᾳ et ἐπιμαχίᾳ respexisse ad locum ejusd. Thuc. 5, p. 182 meæ ed., circa prine. [c. 48 : Ἤρξαν σῴζειν τὴν πρώτην γενομένην ἐπιμαχίαν ἀλλήλοις βοηθεῖν, ξυνεπιστρατεύειν δὲ μηδενί. Male aliud schol. ad l. priorem : Ἐπ. μὲν ὅταν ἀλλήλοις παρέχωσι δυνάμεις ἑκάτεροι, συμμαχία δ' ὅταν μόνοι Ἀθηναίοι δῶσι Κερκυραίοις βοήθειαν. Aristot. Pol. 3, 9 : Σῴσιν αὐτοὺς, ὡς ἐπιμαχίας οὔσης, βοηθοῦντες ἐπὶ τοὺς ἀδικοῦντας μόνον. Ap. Xen. Cyrop. 3, 2, 23 pro συμμαχίαν nonnulli ἐπισυμμαχίαν, quod ex ἐπιμαχίαν et συμμαχίαν coaluisse ostendunt etiam varietates librorum in Epist. Phil. ap. Demosth. p. 160, 13.]

[Ἐπιμάχιμος. Ἐπισχιμώτατον legitur ap. Arrian. Exp. 4, 25, 3; sed liber Flor. recte ἐπιμαχώτατον.]

Ἐπίμαχος, ὁ, ἡ, Oppugnabilis, Expugnabilis, Qui facile oppugnari potest s. expugnari. Thuc. 4, [31] : Ὃ ἦν ἔκ τε θαλάσσης ἀπόκρημνον καὶ ἐκ τῆς γῆς ἥκιστα ἐπίμαχον· ib. [35] : Ὡς ἀμυνούμενοι ἦπερ ἦν ἐπίμαχον (τὸ ἔρυμα). [Superlat. 4, 4, 115, Xen. H. Gr. 7, 1, 15, Herodot. 9, 21, idemque sæpius positivo.] Sunt exx. et ap. Suid., sed quæ ex recentioribus sumpta esse puto. || Active pro Eo qui auxiliatur in pugna. Nam Hesych. exp. ἐπίκουρος et βοηθός. Quam signif. sequitur et ἐπιμαχία, quod v. supra. [Porphyr. in Eusebii Præp. p. 110 : Τοῦ δὲ Διονύσου κατὰ τὰ πάθη τῆς δυνάμεως ὑπὸ γῆν μὲν νεωτέρας καὶ καλλιγόνης βλαστάνειν ἀρχομένου, ἐπιμάχου δὲ τῆς κατὰ τὴν ἄνθην δυνάμεως σύμβολον τὸν Ἄττιν ἔχούσης, citat Sallier. ad

Thomæ Mag. p. 349 gl.: Ἐπίμαχον στράτευμα τὸ ἐπιτήδειον μάχεσθαι. || De quo contenditur. Heliodor. Æth. 1, 1 init.: Τὴν πόλιν ἐπίμαχον ἀεὶ τυγχάνουσαν ... ὑφ' ἑνὸς πεποιημένος.]

[Ἐπίμαχος, ὁ, Epimachus, martyr, de quo v. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 546, C. Alii apud Isidorum in Epistolis. L. Dindorf.]

[Ἐπιμειδάω.] Ap. Hom. legitur ἐπιμειδήσας a verbo ἐπιμειδάω. Il. Θ, [38]: Τὴν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς. [K, 400, Od. X, 371; Hesiod. Th. 547; Crinag. Anth. Pal. 6, 345, 3.]

[Ἐπιμειδίασις, εως, ἡ, Arrisio, Lenis risus ad. Plut. Mor. p. 1009, E: Πολλάκις ἐπιμ. καὶ ἀποσιώπησις ... ποιεῖ τὸν λόγον· 1092, D: Σωματικὰς ..., οἷον ἐπιμειδιάσεις καὶ συνεπιθρύψεις τῆς ψυχῆς.]

Ἐπιμειδιάω, Subrideo. Redditur etiam Arrideo, sed ... προσμειδιῶ servanda potius est hæc interpr. Ἐπιμειδιᾷν, Arridere, Renidere, Arrian. lib. 6 ... 5, 2, 4): Τὸν δὲ Ἄκουφιν ἀκούσαντα ταῦτα ἐπιμειδιᾶσαι λέγεται τῷ λόγῳ, καὶ Ἀλέξανδρον ἐρέσθαι, ἐφ' ὅτῳ ... B. Ubi nota affinia esse ἐπιμειδιᾷν et γελᾷν ... » HSt. Ms. Vind. Xen. Cyrop. 2, 2, 16; ... Rh. 3, 129; Plut. Mor. p. 585, D, et alibi. ... accusat. Eust. Opusc. p. 319, 87: Γλυκὺ καὶ ... ἐπιμειδιᾷς.]

Ἐπιμείζων, ὁ, ἡ, Major. Democritus Stob. Fl. vol. 1, 151: Σωφροσύνη τὰ τερπνὰ αὔξει καὶ ἡδονὴν ἐπιμείζονα ποιεῖ. Boiss.]

Ἐπιμείλιον. V. Μείλιον.]

Ἐπιμειλίσσω. Hesych.: Ἐπιμειλίξαι, δοῦναι, Dare. Musurus contra seriem alph. Cod. ἐπιμελύξαι. Ad ... ἐπιμείλια intelligebat Kuster.]

Ἐπιμελαίνομαι, Niger reddor, Nigresco, s. In superficie nigredine inficior. [Theophr. H. Pl. 3, 15, 6: ... ὡς γίνεται καὶ ἐπιμελαίνεται. Plut. Mor. p. 953, F: ... ἀπανθέντων.]

[Ἐπιμελάς, αινα, άν.] Ἐπίμελας, Nigricans, Gaza Aristot. [Theophr. H. Pl. 3, 8, 6; 6, 5, 3.]

Ἐπιμέλεια, Cura, Diligentia, Studium. [Absolute ..., 94: Αἰμάνων τῇ κλήσει καὶ τῇ ἄλλῃ ἐπιμελείᾳ. ... ἔργων τῆς ἐπιμελείας id. 3, 46. De cultu deorum Cyrop. 1, 6, 4: Διὰ ἐκείνας τὰς ἐπιμελείας ἥδιον ... πρὸς τοὺς θεούς. Θεῶν ἐπ. Pollux 1, 21. De colendis amicis Xen. Cyrop. 8, 2, 13: Τῇ θεραπείᾳ καὶ τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν φίλων βασιλεύοντα περιγίγνεσθαι. (Simile Patrocli ab Achille suscepta tutela Æschin. ... 13.) Conf. Anab. 1, 9, 24. De amantibus OEc. ... De cura parentum pro liberis, disciplina, ib. Cyrop. 1, 2, 9, Isocr. p. 147, B, qui etiam Ἑλληνικὴν ἐπ. ponit, ut contrariam βαρβαρικῆς δεσποτείας ..., D. De defunctorum memoria Xen. Comm. 4, ...: Οἶδα δὲ ὅτι καὶ ἐγὼ ἐπιμελείας τεύξομαι ὑπ' ἀνθρώπων. Plat. Leg. 4, p. 717, E: Τὰς κατ' ἐνιαυτὸν τῶν ... ἐχόντων ἐπιμελείας. De cura rerum publicarum. H. Gr. 7, 1, 10: Ὡς δὲ καὶ ἀναγκαία οὐδὲν ... ὑμῖν ἢ κατὰ γῆν ἐπ. ἢ ὑμῖν ἢ κατὰ θάλατταν· ... 5. Τοῦ ναυτικοῦ Thuc. 2, 39, οἰκείων καὶ πολιτικῶν ... 40. Sic τὴν τῶν κοινῶν ἐπ. Isocr. p. 144, C, coll. ..., et quæ in fine dicentur de signif. Muneris.] ... ἐπιμέλειαν ἔχω τούτων, Curam horum habeo, gero. [Demosth. p. 1414, 10, σαυτοῦ. Plato Tim. p. 18, B. Xen. ..., 16: Ὅταν ἔχῃ τινὰ ἐπιμέλειαν ὡς ... ὦσιν.] Sic ... ἴσχω, Plato. [Thuc. 7, 16: Ἐπιμέλεια αὐτῶν ... Aristot. autem dixit etiam, Εἰ γάρ τις ἐπ. ἀνθρωπίνων γίνεται, Eth. 10, 8. Et, Ἐπιμέλειαν ποιοῦμαι τούτου, Herod. [Sine genit. Thuc. 4, 53.] Redditur item ..., Scipio, ap. Plat. Leg. [7, p. 818, C.] In hoc autem, Ἐπιμέλειαν ἐποιησάμην τοῦ οἴκου τούτου, Bud. ἐπιμέλειαν sonare non solum Curam, sed et ... [Herodot. 6, 105; Xen. Comm. 3, 3, 7; ... 22, etc. Aristot. Pol. 5, 8.] Dicitur vero et, ... ποιοῦμαι περὶ τούτων. [Thuc. 7, 56.] Isocr. ἐπιμέλειάν τινα ποιήσασθαι περὶ ἡμῶν. [Et p. ... Demosth. p. 1226, 25. Cum verbo εἶναι Plato ... 136, E.] Quo sensu et πρόνοιαν ποιεῖσθαι dixit. Polit. 7, dixit etiam Ἐπιμέλειαν ποιεῖται ... μᾶλλον. [Plat. Theæt. p. 143, D. Id. Reip. ...: Πᾶσαν ἐπ. ἔχειν περὶ τὰ ποίμνια.] Ut autem ... ποιεῖσθαι dicitur Qui curam gerit, sic ἐπιμελείας τυγχάνειν is De quo cura geritur, qui curatur,

A q. d. Curam consequi, ap. Isocr. [p. 113, D; 147, B, et Athen. 13, p. 589, C,] et Aristot. Redditur alioqui hoc nomen, quum solum genit. habet, aliis etiam modis: sc. nomine Curatio, Procuratio: ut ἐπιμέλεια σώματος ex Galeno [Plat. Reip. 3, p. 407, B], Curatio corporis; οἴκου ἐπ., ex Basil., Domus procuratio. [Ἀρετῆς Xen. Comm. 1, 2, 8; ὑγιείας Cyrop. 1, 6, 16; γεωργίας OEc. 5, 1; ἀγέλης Plato Polit. p. 267, D. Et sim. alibi. Ap. Xen. OEc. 5, 4, οἱ τῇ ἐπιμελείᾳ γεωργοῦντες contrarii sunt τοῖς αὐτουργοῖς, et intelliguntur ii qui villicorum opera utuntur.] At vero ἐπιμέλεια τῶν λέξεων, Diligens verborum delectus, Diligentia in deligendis verbis. Dicitur et ἐπιμέλεια περί τι, ut ab Aristot. Polit. ἡ περὶ τὴν τροφὴν ἐπιμέλεια. [Plat. Polit. p. 279, A, Leg. 6, p. 764, D.] Affertur etiam, Αἱ διὰ καρτερίας ἐπιμέλειαι [τῶν καλῶν ἔργων ἐξικνεῖσθαι ποιοῦσιν] ex Xen. [Comm. 2, 1, 20] pro Acres solicitudines. [Immo Studium acre et contentum, ut ib. 28: Οὐδὲν ἄνευ πόνου καὶ ἐπιμελείας, et alibi. || Attentio vertendum ejusd. Cyrop. 8, 2, 11: Τοῦ φάσκοντος ἀκοῦσαί τι ἢ ἰδεῖν ἄξιον ἐπιμε-

B λείας. Conf. ib. 5, 4, 17. || De ægrotorum curatione Theoph. Nonn. vol. 2, p. 232: Ἐπὶ τὴν ἔξωθεν τραπῶμεν ἐπιμέλειαν. || Plurali præter Xen. l. c. et OEc. 7, 22, utitur Plato Leg. 5, p. 740, D: Ἐπιμέλειαι καὶ σπουδαὶ πλήθους γεννημάτων, et sæpius Isocrates. || Locutiones præterea notandæ sunt hæ potissimum. Polyb. ap. Athen. 2, p. 45, C: Ἐν ἐπιμελείᾳ εἶχε πέμπειν. Arrian. Exp. 7, 18, 9: Δι' ἐπιμελείας ἔχειν αὐτὸν πλείονος. Xenoph. Eph. 2, 2: Παραδίδωσιν (αὐτοὺς) οἰκέτῃ πιστῷ, δι' ἐπιμελείας κελεύσας ἔχειν· 10: Ἐπράθησαν πρεσβύτῃ τινὶ, ὃς αὐτοὺς εἶχε μετὰ πάσης ἐπιμελείας. Ib. 5, 9: Πᾶσαν προσάγων ἐπιμ. Plat. Soph. p. 227, A: Ὧν τὴν ἐπιμέλειαν παρεχομένη· Prot. p. 325, C: Ταῦτα δ' ἄρα οὐ διδάσκονται οὐδ' ἐπιμελοῦνται πᾶσαν ἐπιμέλειαν. Schol. Philostr. Her. p. 572 Boiss.: Σπουδαζόμενον) δι' ἐπιμελείας ὄν. Greg. Nyss. vol. 1, p. 104, C: Δι' ἐπ. ἑαυτῷ τοὺς καρποὺς ἑτοιμάζεσθαι· 171, C: Οἱ δι' ἐπ. τὰ κατ' αὐτὸν ἱστορήσαντες. Et constructiones cum præp. πρὸς ap. Plat. Leg. 6, p. 754, B: Ἃ δὴ νῦν φημι Κνωσίοις διὰ τὴν ἐπιμέλειαν πρὸς τὴν νέαν

C πόλιν καὶ τῇ νέᾳ πρὸς Κνωσὸν ὑπάρχειν ἑτοίμως γεγονότα. Demosth. p. 618, 8: Τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς ἐπιμελείας προστάτην. Plutarch. Ti. Gracch. c. 3: Πρὸς τὰς ἀρχὰς ἐπιμέλεια. Vel εἰς, ap. Nemes. De nat. h. p. 343: Πρόνοιά ἐστιν ἐκ θεοῦ εἰς τὰ ὄντα γινομένη ἐπιμέλεια. Diod. Exc. p. 566, 71: Τὴν ἐπιμ. τὴν εἰς τὸν ἄνδρα· ut ejusd. 1, 73: Τὴν εἰς τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν, revocanda videatur omnium fortasse librorum scriptura ἐπιμέλειαν, ab HSt., ut videtur, in alteram mutata. Posidon. ap. Athen. 6, p. 263, D: Παρ' ἐκείνων τυγχάνοντες τῆς εἰς τὰ ἀναγκαῖα ἐπιμελείας, citat Hemst. Denique Ἐπιμελείᾳ, De industria, Data opera. Xen. Cyrop. 5, 3, 47: Ὁ δὲ Κῦρος ἐπιμελείᾳ τοῦτο ἐποίει· Hipparch. 7, 9: Ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐπιμελείᾳ σκεδάννυνται. Plat. Reip. 8, p. 552, E. Ead. signif. Xen. H. Gr. 4, 4, 8: Ἐπεὶ τὼ ἄνδρε καὶ κατὰ τύχην καὶ κατ' ἐπιμέλειαν ἐγενέσθην φύλακε κατὰ τὰς πύλας ταύτας.] || Ἐπιμέλεια a Bud. redditur etiam Curatio muneris, sicut ἐπιμελητὴς, Curator. [Iambl. V. Pyth. 209, p. 260: Καθιστάναι τοὺς λαχόντας ἐπὶ τὰς ἐπιμελείας. Ab ἀρχῇ

D ita distinguit Æschines p. 55, 35, ut cum διακονίᾳ conjungat et πραγματείαις προστεταγμέναις κατὰ ψήφισμα contineri dicat, quum ἀρχαὶ sint, quas ὁ δῆμος εἴωθε χειροτονεῖν ἐν ἀρχαιρεσίαις. Plut. Mor. p. 794, A: Διακονικὰς λειτουργίας, οἷα τελῶν πράσεις καὶ λιμένων ἐπιμελείας καὶ ἀγορᾶς. V. supra et Schœmann. De comit. p. 307.] || Ἐπιμελείας οἶκος, Hesychio ἔνθα τὰ δημόσια ἔγγραφα ἔκειτο. [Forma Ion. Ἐπιμελίη bis est in Ps.-Herodoti Vita Hom., ubi ἐπιμελίης c. 5, et ἐπιμελίην 7, etsi ἐπιμελείᾳ et ἐπιμέλειαν est 16 et 24. Forma Ἐπιμελία, conferenda cum forma ἐμμελία pro ἐμμέλεια, est in inscr. Spart. recentiori ap. Bœckh. vol. 1, n. 1341, p. 656, 15. Formæ Æol. genit. Ἐπιμελήϊας est in inscr. Mytil. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2189, p. 196, 5. (Ubi ex melioribus apogrr. restitutum τοῖς τᾶς ἀξίας βασμοῖς pro eo quod nos in v. Βασιλικὸς p. 171, C, cum Schneidero posuimus Ἀσίας βασιλικοῖς. Addendum igitur hoc ex iis quæ in Βαθμὸς posita sunt p. 21, D.) L. Dindorf.]

Ἐπιμελέομαι, Curam gero, Studeo, Operam do.

Digitized by Google

[Eur. Phœn. 556 : Οὗτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοί, τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα, Administramus. Signif. Curandi Aristoph. Vesp. 154 : Τῆς καταλλαῖδος ἐπιμελοῦ καὶ τοῦ μοχλοῦ. De diis homines curantibus Plut. 1117 : Κακῶς γὰρ ἐπιμελεῖσθ' ἡμῶν τότε.] Thuc. 3, [25]: Καὶ ἅμα τῶν ἄλλων ἐπιμελησόμενος. Xen. H. Gr. [1, 1, 14] : Ἐπιμελεῖσθαι τοῦ χωρίου. Id. [Comm. 2, 1, 28] : Τῶν βοσκημάτων ἐπιμελητέον. [Cyrop. 7, 5, 71 : Ἐπιμελοῖντο τῆς ἀρετῆς· Comm. 1, 3, 11 : Τοῦ ἐπιμεληθῆναί τινος καλοῦ κἀγαθοῦ. Ib. 2, 2 : Ἂν ἑαυτῶν ἐπιμελῶνται, et ib. 13 τῶν φίλων, Conv. 6, 7 θεῶν. De cultu corporis Dio Chr. vol. 2, p. 266 : Ἀναστὰς ἐπεμελήθην ἐμαυτοῦ. De corporibus militum curandis Polyb. 5, 47, 7. De curandis ægrotis Theoph. Nonn. vol. 1, p. 448, et al.] Cic. in Epist. Epicuri : Ἐπιμελοῦ τῶν παίδων Μητροδώρου, Fac ut Metrodori tueare liberos. [De arte Plato Polit. p. 279, E : Ἣν τῶν ἱματίων μάλιστα ἐπιμελουμένην τέχνην.] Item ἐπιμελοῦμαι περὶ τούτου : ut ἐπιμελεῖσθαι τούτων, ὥσπερ καὶ περὶ τῆς στρατηγίας. [Verba Xen. Cyrop. 1, 6, 12, ubi περὶ HSt. cum Lex. Septemv. Sed libri ὑπὲρ, nonnulli στρατείας vel στρατιᾶς. Quod recte habet deëtis ὥσπερ καί.] Item ἐπιμελεῖσθαι περὶ οἰκοδομῆς, ex Plat. Leg. [l. in Ἐπιμελητέον citando. Epist. 2, p. 311, E : Περὶ τούτου ἡμεῖς ἐπιμελούμενοι. Et sequente ὅπως Xen. Eq. 4, 5. Et cum περί, sequente accusativo, Plato Leg. 11, p. 932, B : Τῶν περὶ γάμους γυναικῶν ἐπιμελουμένων.] Et cum accus. Hell. 5, [4, 4] : Τά τε ἄλλα ἐπιμελεῖτο [τοὺς πολεμάρχους... καὶ δὴ καὶ γυναῖκας... ἔφη ἄξειν]. Sic Mem. 2, [9, 4 : Καὶ ὁπότε θύοι, ἐκάλει] καὶ τὰ τοιαῦτα [πάντα] ἐπιμελεῖτο. [Utroque l. absolute poni accusativum, ut ap. Thuc. 6, 41 : Τὰ δὲ καὶ ἐπιμεμελήμεθα ἤδη, docet tertius H. Gr. 4, 2, 40 : Τά τ' ἄλλα ὁ Ἀγησίλαος ἐπιμελεῖτο αὐτοῦ. Conjungitur vero cum verbo ap. schol. Soph. Aj. 354 : Διὰ τὸ μηδένα ἐπιμεληθῆναί σε, ubi σου restituit editor Romanus, et in S. Tryphonis Exorcismo supposito insecett. in Euchol. Goari p. 697 : Τὰς χῆνας ἐπιμελουμένου μου καὶ βόσκοντος. Hippocr. De fractt. p. 22 : Ἃ οὐ χάρτα ἐπιμελέονται οἱ ἰητροί, et recentiorum exx. nonnulla citat Bernard. ad Theoph. Nonn. vol. 1, p. 103.] Jungitur et cum ὅπως, vel ὡς, et quidem aliquando præcedente etiam genit. [Velut Xen. H. Gr. 6, 5, 37 : Ὧν αὐτοὶ ἐπιμελήσητε ἀρχῶν, ὅπως ... δμόσαιμεν.] Xen. [Comm. 2, 10, 2] : Ἐπιμεληθῆναι ὅπως διασωθῇ· Hell. 5, [4, 56] : Ἐπιμεληθεὶς ὅπως μὴ ἐξαγγελθείη. Latini hac in signif. dicunt Dare operam ne : sicut Dare operam ut etc. [Sequitur etiam fut. Xen. Hipparch. 4, 6 : Ἐπιμελεῖσθαι ὅπως ἐμπείρως ἕξει. Et Thuc. 4, 118. Et post pronomen, Xen. Anab. 1, 8, 21 : Ἐπιμελεῖτο ὅ,τι ποιήσει βασιλεύς.] Idem [Cyrop. 1, 6, 23] : Ἐπιμελόμενος [— οὐμενος ἂν] τούτου ὡς ἂν πραχθείη. [Ubi optat. ponitur propter præcedentem optativum.] Tale est [ib. 1, 2, 10] : Ἐπιμελεῖται τῶν ἄλλων, ὅπως ἂν θηρῶεν [θηρῶσιν libri meliores. OEc. 2, 9, in oratione obliqua : Κελεύεις με προστατεύειν σοῖ καὶ ἐπιμελεῖσθαι ὅπως ἂν μὴ ... πένης γένοιο.] Ap. eund. cum ὡς ἂν, sequente optativo. V. Ἐπιμελητής. [Conjungitur etiam cum infinitivo. OEc. 20, 9 : Τούτου οἱ μὲν ἐπιμελοῦνται οὕτω ποιεῖν, οἱ δ' οὔ. Et passivi, ap. Codin. De off. 15, 18 : Ἐπιμελεῖται ἀναπληροῦσθαι ταῦτα. Pro quo idem dicit 4, 79 : Ἐπιμελεῖσθαι τοῦτον εἰς τὸ ἀναστίζεσθαι. Cum infin. et articulo Xen. Reip. Lac. 5, 7 : Ἀναγκάζονται τὸ ὑπὸ οἴνου μὴ σφάλλεσθαι ἐπιμελεῖσθαι. Alia constr. ap. Plat. Protag. p. 325, C : Ταῦτα δ' ἆρα οὐ διδάσκονται, οὐδ' ἐπιμελοῦνται πᾶσαν ἐπιμέλειαν. L. Dindorf.]

Ἐπιμέλομαι, idem. Xen. Cyrop. 8, [8, 8] : Ὡς δὲ οὐδὲ τῶν σωμάτων ἐπιμέλονται ὥσπερ πρόσθεν. Id. [OEc. 13, 2] : Ἐπιμέλεται κάμνοντος· et [Cyrop. 1, 2, 10] : Ἐπιμέλονται τοῦ θηρᾶν, Curam gerunt venationis, Studiosi sunt venationis. Et, Ἐπιμελόμενοι τῶν πραγμάτων, Bud. ex Isocr., pro Qui in magistratibus erant. Habet vero et illas constrr., quarum exempla attuli in Ἐπιμελοῦμαι, sc. cum ὅπως, s. ὡς, addito etiam gen. interdum. Alicubi ἐπιμέλεσθαι sine adjectione : Ἀντ' ἐμοῦ ἐπιμελόμενος, Xen. [OEc. 12, 4], ut videbis p. 49 Cic. Lex., una cum interpretatione. [Plato Ep. 13, p. 361, B : Αὖθις βίλτιον ἐπιμελησόμεθα.] Est autem et alia signif., de qua dicam in Ἐπιμελητής. [De duplici forma Ἐπιμελέομαι et Ἐπιμέλομαι falsum esse præceptum Atticistarum recentiorum, Mœridis p. 148 : Ἐπιμέλου παροξυτόνως Ἀττ., περισπωμένως Ἑλλ., Thomæ p. 350 : Ἐπιμέλομαι καλλίων ἡ ἐπιμελοῦμαι, ostendunt loci supra citati, quibus alii haud pauci ex optimis quibusque accedunt. Infinitivi quidem ἐπιμέλεσθαι etiam rariora sunt quam alterius formæ exx., ut dubitatum sit an una ejus forma contracta usurpari consueverit. Herodoti 1, 98 : Τῶν ἄλλων ἧσσον ἐπιμέλεσθαι. Apud Polyb. 5, 47, 7, ἐπιμέλεσθαι libri duo : ceteri ἐπιμελεῖσθαι. Apud Themistium quum frequens sit ἐπιμελεῖσθαι, Or. 1, p. 17, C, est ἐπιμέλεσθαι. Aliud ex. præbet inscr. Iasensis ap. Bœckh. vol. 2, n. 2673, A, 3. || Aoristi veteribus una usurpatur forma ἐπεμελήθην, cujus exx. v. supra. Ἐπεμελησάμην recentissimi, ut Procop. B. Gotth. 1, 1, p. 310, B : Δικαιοσύνης ὑπερφυῶς ἐπεμελήσατο, et inscrr. novitiæ ap. Bœckh. vol. 2, n. 2154, 2802, etc. || Æque inusitata veteribus aoristi ἐπεμελήθην signif. passiva, quæ est in Geopon. 2, 38, 2 : Οὕτω γὰρ ἐπεμελήθη τὸ πλέθρον. Ubi al. ἐπεμελῶς ἐνεργηθέν. || Futuri vero adeo constans formæ mediæ usus est ap. Thucydidem, Platonem, Xenophontem et alios omnes tam veteres quam recentiores, ut passiva in Xenoph. Comm. 2, 7, 8 : Ὡς καὶ ἐπιμεληθησόμενοι τούτων καὶ ὠφεληθησόμενοι ἀπ' αὐτῶν, ex adjuncta passiva repetita videri possit. Sed Hesych. : Ἐπικρανεῖς, ἐπιτελεῖς, ἐπιμεληθήσῃ. Et in inscr. Astypal. ap. Bœckh. vol. 2, p. 381, 25 : Ἄνδρα ἑλέσθαι ὅστις ἐπιμεληθ. ... ει τᾶς ἀναγραφᾶς, recte expleri videtur lacuna ita ut legatur ἐπιμεληθήσεται. Genes. 44, 21 : Καταγάγετε αὐτὸν πρός με, καὶ ἐπιμελοῦμαι αὐτοῦ, ponitur pro ἐπιμελήσομαι. || Passivi perf. ἐπιμεμέλημαι, cujus ex. Thuc. v. supra, forma epica, cujus de formatione dicetur in Μέλω, est ap. Quintum 3, 123 : Ἦ νύ σοι οὐ Τρώων ἐπιμέμβλεται, ubi recte Rhodom. ἔτι μέμβλεται. || Activi exemplum est in numo imperatorio Antiochiæ ad Mæandrum ap. Pellerinum *Mélanges* vol. 2, p. 354 : ΤΙ. ΚΛ. ΑΓΑΘΟΥ ΕΠΙΜΕΛΗΣΑΝΤΟΣ ΑΝΤΙΟΧΕ. Pro quo in aliis ejusdem vel alterius Cariæ urbis Stratoniceæ numis ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 575 et 591 est ἐπιμεληθέντος vel ἐπιμελη. Gl. : Ἐπιμελεῖ, Diligit. L. Dindorf.]

[Ἐπιμέλειον. V. Ἐπιμελής.]

[Ἐπιμελιστέρως, Ἐπιμελιστάτως. V. Ἐπιμελής.]

[Ἐπιμελίω. V. Ἐπιμελέομαι.]

[Ἐπιμελίως. V. Ἐπιμελής.]

Ἐπίμλημα, τό, Negotium, cujus curam gerimus; Res, inquit Bud., quæ curæ est, ut dicitur μελέτημα : vertit tamen Cura, in Xen. OEc. [7, 37] : Ἓν μέν τοι τῶν σοι προσηκόντων, ἔφην ἐγώ, ἐπιμελημάτων. [Et ib. 22. Et 4, 4 : Ἐν τοῖς καλλίστοις ἐπιμελήμασιν εἶναι γεωργίαν.] V. mei Lex. Cic. p. 47, ubi redditur Diligentia.

Ἐπιμελής, ὁ, ἡ, Qui curæ habet, curam agit, Bud. afferens ex Xen. [Cyrop. 4, 2, 38], ἐπιμελὴς τῶν ξυμμάχων φανῆναι. Tale est [Comm. 2, 6, 35] : Ἐπιμελὴς τῶν φίλων εἶ, Curæ habes amicos, Amici tibi curæ sunt. [Plato Conv. p. 197, D : Ἐπιμελὴς ἀγαθῶν· Leg. 10, p. 900, C : Ἐπιμελεῖς σμικρῶν εἶσι θεοὶ οὐχ ἧττον ἢ τῶν μεγίστων διαφερόντων.] Redditur etiam Solicitus, Diligens, Diligentiam adhibens, ut in hoc Ejusd. l. [Comm. 1, 4, 16] : Αἱ φρονιμώτατα ἡλικίαι, θεῶν ἐπιμελέστατα, Deorum diligentissimæ, quod sc. Diligens alicubi genitivo jungatur; sed considerandum fuit jungi genitivo rei potius quam personæ. Quare malim Diligentissimæ rerum ad deos pertinentium; usitatius, Diligentes in rebus, etc. Vel, Diligentissimæ cultrices deorum. [Menander ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 368 : Ὁ κράτιστος ἵππος ἐπιμελεστέραν ἔχει ἑτέρου θεραπείαν.] Et substantive pro Diligentia, ut τὸ ἐπ. τοῦ δρωμένου, Diligentia in re agenda. [Afric. Cest. p. 297, col. 1, D : Ἀντέστη τὸ παρ' ἐκείνων (vel ἐκείνου) ἐπιμελὲς ἴσον.] Ap. Aristoph. [Nub. 501] sine casu : Ἢν ἐπιμελὴς ὦ, καὶ προθύμως μανθάνω, Si diligens sim, Si diligentiam adhibeam. [Soph. fr. Hippodam. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 436 : Ὅρκου δὲ προστιθέντος ἐπιμελεστέρα ψυχὴ κατίστη· δισσὰ γὰρ φυλάσσεται. Xen. Comm. 2, 6, 38 : Οἰκονομικῷ καὶ ἐπιμελεῖ, κτλ. Comparat. Anab. 3o, 2, 3o. Superlat. Plato Leg. 10, p. 902, C, de diis, et de iisdem posi-

907, B. L. D. Diod. 5, 33 : Ἐπιμελεῖς καὶ καταῖς διαίταις. Polemo ap. schol. Soph. OEd. C. Ἀθηναῖοι ἐν τοῖς τοιούτοις ἐπιμελεῖς ὄντες καὶ τὰ ς θεοὺς ὅσια. (Ita ed. Rom. Cod. sine ἐν.) Hesyst. ve Suid. v. Ἀριστείδης p. 563, D : Ἔτυχε δὲ ιλῆ τὸν ἕρτον προσφερόμενος. Id. : Ἐπιμελὴς ἀρ- αθαρός.] || Ἐπιμελές, pass. significatione : ut μελὲς activa, Quod curæ habetur, curæ est : λές οἱ τοῦτ' ἦν [Herodot. 3, 40. Qui sæpius ita um cum singulari, sed etiam plurali, 1, 89 : ἐπιμελὲς ἐγένετο τὰ Κροῖσος εἶπε]. Sic Plato [p. 334, A] : Ἐπιμελές ἐστι πολλοῖς. Et cum pe : Æschin. [p. 61, 32] : Ἐπιμελές μοι γέ- χκοῦσιν. Et Dem. [p. 359, 21] : Ἐπιμελὲς ἦν ἐναι. [Xen. Comm. 4; 7, 4; Thuc. 1, 5.] Bud. ı dixit ἐπιμελὲς significare Quod curæ est, icere laboramus, affert ex hoc l. [p. 310, πιμελὲς ἦν κακῶς ἡμᾶ ποιεῖν. Plato Ep. 7, [l. c.] : ἰρ καὶ ἄλλοις ὑμνεῖν ταῦτα ἐπιμελές. Sic Sy- ἰ γὰρ Σύροις ἐπιμελὲς καταίρειν εἰς τὰ Κυρη- αϊκα. [Plato Conv. p. 172, C : Ἐπ. πεποίημαι || Sed ponitur etiam substantive, pro ut, Ἐστί μοι ἐπιμελὲς τούτου, pro Est mihi s rei. [Plato Leg. 6, p. 763, E : Οἷς τούτων 7, p. 824, B : Ὅσοις ἀνδρείας τῆς θείας ἐπι- osth. p. 937, 25 : Εἴ τί μοι τούτων ἐπιμελὲς ν πάντων ἐπιμελὲς ἐστι τῇ συγκλήτῳ, Polyb. Horum omnium cura est senatui, cura se- mbit. Tale est hoc [1, 21, 1] : Οἷς μὲν ἐπι- ῖς ναυπηγίας. [Seq. particula Plato Leg. 11, ı : Τοῖς ἄρχουσιν ἐπιμελὲς ἔστω μή τις ἀδικῇ. ibstantivo eodem quo illud genere jungit 10, p. 909, E : Οἷς ἀγνεία τούτων ἐπιμελές. ılo Thuc. 5, 66 : Τὸ ἐπιμελὲς τοῦ δρωμένου ήκει. Schol. ἡ ἐπιμέλεια.] At vero Ἐπιμέλειον, dignum, φροντίδος ἄξιον, affert Suid. [et Herodot. [5, 12] : Ὡς γὰρ παρῆκέ ἡ γυνὴ, ῷ Δαρείῳ ἐγένετο. [Recte libri ἐπιμελές. ı Ionica Ἐπιμελέως, Hippocr. p. 822, H, πιμελῶς, Cura adhibita, Accurate, Solli- enter, Dem. Pro cor. [Xen. Comm. 2, 4, ato Tim. p. 88, C.] Et ἐπιμελέστερον, [Xen. Comm. 3, 5, 14, Vectig. 4, 52; 5, p. 467, A. Ἐπιμελεστέρως, Athen. 14, : ἐπιμελέστατα, Diligentissime. [Plato 104, D; Theon Progymn. p. 2 Cam. Ἐπι- Marcian. Heracl. v. 728 (sive Scymnus ss.]

τέον, Curandum, Curam gerendum. Xe- ı. 7, 5, 70 : Ἐπ. ὅπως μὴ ἀνήσουσι. Plato 618, B. Cum genit. Xen. Comm. 2, 1, σκημάτων ἐπ. Plato Ep. 2, p. 311, C. structione Leg. 6, p. 778, B : Ξυμπάσης δομικῆς πέρι ... τὴν ἀοίκητον ἐν τῷ πρόσθεν ναι τίνα τρόπον ἕκαστα ἔχει τούτων. Cum oph. Nonn. vol. 1, p. 102 : Τὸ σπλάγ- Ἐπιμελέομαι.]

τής, s. curator vel ma- cr. Cea ap. Bœckh. vol. 2, p. 293, n. ιμελητεύοντος Δεξικράτους. Et ib. p. 389, 1, p. 842, n. 1713. L. Dindorf.]

ς, ὁ, Curator, Qui curam rei alicujus . et Procurator : Ἐπιμελητὴς τῆς τῶν ῶν, Dem., quod Cic. vertit, Curator idis. Xen. Cyrop. 8, [1, 9] : Καὶ τῶν ı ἐπιμεληταί. Ibid. : Καὶ ὅπως δὲ καὶ τὰς καθίστη. Ab Eod. φύλαξ et ἐπιμε- [Comm. 2, 7, 14] copulantur. [De c. 12, 14 (coll. Theocr. 10, 54). De 7. De præfecto urbis H. Gr. 3, 2, 11. magistro Apolog. Socr. 30, ut ap. p. 809, B, τῶν παίδων ἐπιμ., et τῆς 765, D (quod 12, p. 591, E, ὁ περὶ ίσης ἐπιμ.). Et τῶν κατὰ πόλεμον 755, Reip. 4, p. 424, B. Aristoph. Pl. 907 : ς εἰμ' ἐπ. πραγμάτων. De pecoris ma- org. p. 516, A, Aristot. H. A. 9, 47. s Poll. 6, 8, de variis rerum civilium n VV. LL. annotatur ex Xen., ἐπι- Persis Qui in bello saucios curabant. [Ex Cyrop. l. c.] Apud Athenienses ἐπιμελητὴς τῶν μυστηρίων, qui Lat. Rex sacrorum. [Demosth. p. 570, 6, coll. Harpocrat. in v. cum annot. Valesii.] Ἐπιμεληταὶ peculiari signif. dicebantur etiam Executores testamenti : qua in signif. usus est aliquoties Diog. L., itidemque verbo ἐπιμελεῖσθαι pro Executorem esse testamenti. Idem usus est et τοῦ ἐπιμέλεσθαι. [De magistratu ἐπιμελητῇ in numis quarundam Cariæ urbium, item de ἐπιμεληταῖς urbis, regionum, regum (i. e. tutoribus), ludorum, εὐθηνίας (annonæ), ὁδῶν, denique operum publicorum, velut statuarum erigendarum, in numis sæpe memoratis v. Eckhel. D. N. vol. 4, p. 220 sq. Quorum numerum augere licet ex recentt. historicis, velut Dione Cassio, ap. quem ἐπιμεληταὶ ὁδῶν, σίτου, στενωπῶν, τρόπων et al. Ap. Polyb. 4, 80, 15, ἐπιμελητὴς τῆς Τριφυλίας, et ap. Diod. 1, 17, ἐπιμεληταὶ τῶν πρὸς Φοινίκην κεκλιμένων μερῶν κτλ., de præfectis; 18, 36, 39, 48 de tutoribus regum Macedoniæ; ἐπιμ. τῆς οὐρανίας ap. Polyb. 3, 79, 4, de duce, et 10, 17, 10, de curatore opificum. Ap. Atticos præter ἐπιμεληταὶ supra memoratos sunt ἐπιμεληταὶ ἐμπορίου, de quibus v. Lex. rh. Bekk. An. p. 255, 22, Harpocr. et annot. Valesii; τῶν νεωρίων ap. Demosth. p. 612, 21; 1145, 13, ibidemque 15, οἱ ἐν ταῖς συμμορίαις, tum τῆς φυλῆς p. 519, 3, et ib. 17, ἐπ. εἰς Διονύσια. Κεχειροτονημένου ἐπιμελητοῦ ἐπὶ τὸν λιμένα est in inscr. recentiori ap. Bœckh. vol. 1, p. 169, n. 124, 19. Conf. Schœmann. De comit. p. 317, 369. L. Dindorf.]

Ἐπιμεληττικὸς, ἡ, ὁν, Aptus ad curam gerendam alicujus negotii. [Curatorius, Gl.] Ex Xen. OEc. [12, 19] affertur pro Diligens et peritus curator. [Plato Polit. p. 275, E; 276, D, E; Aristot. De gen. anim. 3, 2.]

[Ἐπιμελήτρια, ἡ, Ornatrix. Hesych. v. Κομίστρια.]

Ἐπιμέλλω, Cunctor. [Vide me ad Memnon. Orelli p. 332. Schæf.]

[Ἐπιμέλομαι. V. Ἐπιμελέομαι.]

[Ἐπιμέλπω, Accino. Æsch. Sept. 859 : Ἀδὲ τ' ἐχθρὸν παιᾶν' ἐπιμέλπειν. Eust. Opusc. p. 344, 61 : Τὰ συνήθη ἐπιμέλψαι αὐτῇ.]

[Ἐπιμελῳδέω, Accino. Aristid. vol. 1, p. 511 : Ὅταν ἐν τοῖς στενωποῖς, ὅταν κατ' ἀγορὰν, ὅταν ἐν ταῖς οἰκίαις γύναια, παιδάρια, πᾶς τις ἐρεῖς τοιαῦτα ἐπιμελῳδῇ.]

[Ἐπιμελῴδημα, τὸ, i. q. ἐπῳδὴ, quod v. Schol. Theocr. 1, 64.]

[Ἐπιμελῶς. V. Ἐπιμελής.]

[Ἐπιμεμιγμένως, i. q. ἐπιμιξ, quod v. Apollon. Lex. v. Ἐπιμιξ p. 288.]

Ἐπίμεμπτος, ὁ, ἡ, Culpandus, Accusabilis, ut Cic. dicit, Quorum omnium accusabilis est turpitudo, ἀνέγκλητος. [Apollon. Bekk. An. p. 505, 16; 537, 6; 543, 12, Hesych. v. Ἐπίκωπα. Active, Accusans, Culpans. Schol. Soph. Tr. 446. || Adv. Ἐπιμέμπτως, Argum. Or. Ctesiph. Æschin. p. 352. Boiss.]

Ἐπιμεμπτὸς, ὁ, ἡ, Culpabilis, Reprehensionem meritus. [Tullius Gem. Anth. Pal. 6, 260, 3 : Οὐκ ἐπιμεμπτὲς δῶρον. Nicand. ap. Athen. 15, p. 683, C.]

Ἐπιμέμφομαι, Conqueror super aliqua re, Incuso. Hom. Il. B, [225] : Ἀτρεΐδη, τέο δ' αὖτ' ἐπιμέμφεαι ἠὲ χατίζεις; Quid tandem conquereris et incusas? Quid te angit et solicitum habet? Od. Π, [115] : Οὔτε κασιγνήτους ἐπιμέμφομαι. [Ib. 97 : Ἤ τι κασιγνήτους ἐπιμέμφαι; Herodot. 1, 75 : Τὰ Κροῖσος ἐπιμεμφόμενος τῷ Κύρῳ ἐς τὰ χρηστήρια ἔπεμπε. Conf. 4, 159. 6, 124 : Ἴσως τι ἐπιμεμφόμενοι Ἀθηναίων τῷ δήμῳ. Chron. Pasch. p. 718, 11 : Κἀκείνων ἐπιμεμψαμένων αὐτῷ οὕτως ὑποπεσόντι. Et addito genitivo Lucian. D. mort. 27, 2 : Ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς τόλμης. Anon. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 215, 7 : Αὕτη ἐκείνη ἡ παρὰ Πορφυρίῳ ἀπόδοσις, καὶ οὐκ ἔστιν ὅπως ἂν σοί τις καὶ ἐπιμέμψεται (—ηται) αὐτῆς.] Il. A, [65] : Εἴ τ' ἄρ ὄγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, εἰθ' ἑκατόμβης, Conqueritur se votis et hecatombis non honoratum; vel potius, Succenset ob vota et hecatombas non factas. [Herodot. 1, 116 : Ὥστε σὲ μηδὲν ἐπιμέμφεσθαι· 7, 169 : Ἐπιμέμφεσθε ὅσα ὑμῖν Μίνως ἐπεμψε δακρύματα. Sequente particula Hippocr. p. 293, 44 : Ἐπιμεμφομένους ὅτι οὐ διδόασι χρήματα αὐτοῖσιν.] Pro Incuso, Reprehendo, Vitu-

pero, accipitur ap. Diosc. 8 in præf. : Οὐκ ἀλόγως δὲ ὁ Ἐρασίστρατος ἐπιμέμφεται τοῖς ἀγνώστους δυνάμεις πρὸς τὴν χρείαν ἀναγεγραφόσι, Non injusta reprehensione incessit. [Alia construct. Soph. Trach. 122 : Ὧν ἐπιμεμφομένα σ' ἀδεῖν μὲν, ἀντία δ' εἰσω. Cum accus. Plut. Mor. p. 126, E : Χώρας ἐπιμεμφόμενοι νοσώδεις. Macedon. Anth. Pal. 6, 83, 2 : Γηραλέην χεῖρ' ἐπιμεμφόμενος. Callim. Del. 163.]

Ἐπίμεμψις, εως, ἡ, Conquestio, Reprehensio. [Dionys. A. R. 3, 11.]

[Ἐπιμενίδης, ὁ, Epimenides, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 404, n. 302, 11. L. Dind.]

[Ἐπιμένης, ὁ, Epimenes, n. viri in inscr. Thessalica ib. n. 1793, p. 864. Alius ap. Arrian. Exp. 4, 13. L. Dindorf.]

[Ἐπιμενίδειος, ὁ, ἡ, Epimenideus. Euseb. Præp. ev. 5, 31, p. 226. Boiss. V. nomen seq.]

[Ἐπιμενίδης, ὁ, Epimenides, philosophus Phæstius s. Cnossius Cretensis, de quo aliisque ejus nominis hominibus v. Diog. L. 1, 109—115. Quibus Meuag. addit heroem Atticum, etiam Βουζύγην vocatum, ap. Hesych. in Βουζύγης. Alius Atheniensis est in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 501, n. 641. Adjectivum Ἐπιμενίδειος, ὁ, ἡ, Epimenideus, ap. Theophr. H. Pl. 7, 12, 1 : Σκίλλης τῆς Ἐπιμενιδείου καλουμένης (coll. Plin. N. H. 19, 5, 30). Ubi Schneidero aliisque suspectum fuit cognomen Epimenideæ, quum alio spectare videretur quod addit Theophr., ἡ ἀπὸ τῆς χρήσεως ἔχει τὴν προσηγορίαν. Confirmat vero Mich. Psellus ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 7, p. 472, C, quum τὸν Ἐπιμενίδειον ἅλιμον (intelligendum videtur τροχίσκον), μίγμα ἀσφοδίλου ... σκίλλης τε ὠμῆς τῆς ξανθῆς dicit, quemadmodum Plut. quoque Mor. p. 157, D, Epimenidis τὴν ἅλιμον δύναμιν (de qua v. annot. Wyttenbachii) ex asphodelo compositam tradit, et Eust. Il. p. 1220, 60, ex antiquo scriptore quodam refert ἀσφοδέλου τὴν βίζαν vocari Ἐπιμενίδιον (-δειον), et quidem ab eodem Theophrasto. Psello Lambecius comparavit anonymi, ut putabat, scholion ad Heronem De machinis bellicis, secundum interpretationem lat. Franc. Barocii, quod quidem ad verbum fere convenit cum loco Philonis Belop. p. 88, 31, ubi est v. 25 : Χρήσιμον δέ ἐστι καὶ σκίλλας καὶ βολβοὺς ἐν ταῖς εἰκίαις ἀποτίθεσθαι ... ἵνα κατασκευαζομένου τοῦ ἐπιμενίου φαρμάκου μηθὲν ἡμῶν πάσχουσιν (-ωσιν) οἱ πολῖται, pro τοῦ Ἐπιμενιδείου, ut recte vertit Int. lat., et confirmat Hero, cujus locum ex interpretatione ejusdem Barocii apposuit Lambecius : « Una cum iis quæ in obsidionibus ... componuntur, valde nutrientibus frugalibus Epimenideis vocatis medicamentis, » etc., h. e. τοῖς ἁλίμοις Ἐπιμενιδείοις φαρμάκοις, de quibus v. supra. Non recte igitur Vales. ad Socr. H. E. 3, 16, p. 193, scillæ cognomen Epimenideæ ab usu quem in lustrationibus præstitisset Epimenidi repetiisse videtur. ‖ Τὸ Ἐπιμενίδειον δέρμα, Cutis Epimenidea, Spartæ servata, ap. Suidam et paræmiographos. ☿ L. Dind.]

Ἐπιμένω, Permaneo et persisto in, Persevero constanter in, i. q. ἐμμένω. [Xen. H. Gr. 3, 4, 6 : Ἐπέμενε ταῖς σπονδαῖς· OEc. 14, 7 : Ἐπιμένουσι τῷ μὴ ἀδικεῖν.] Plut. : Ταῖς εὐχαῖς ἐπιμένοντες, In precibus perseverantes. Phalar., Ἐπιμένω τῇ προπετείᾳ, Persto in pervicacia. [Sic Appian. B. C. 3, 57 : Ἐπέμεινε τῇ πόλει, Mansit in urbe. Similiterque 4, 3, pro τῇ πόλει .... ὑπομένειν corrigendum ἐπιμένειν. Schweigh. Pro quo Andocid. p. 10, 25 : Ἐπέμειναν ἐπὶ τῶν τυράννων ἐν τῇ πόλει. Absolute Thuc. 1, 109. L. D. Additur etiam participium. Ὁ δεσπότης ἐπέμενε παίων, Steph. Byz. in Σύβαρις. Hemst. Anon. ante Jo. Malalam p. 19, 16 : Βασιλεύων τῆς Ἰταλίας ἐπέμεινεν. Plato Menon. p. 93, D : Ἐπέμενε ... ἐπὶ τῶν ἵππων ὀρθὸς ἑστηκώς. (De equitante absol. Xen. Cyrop. 1, 4, 8.) Cum præp. Lach. p. 194, A : Ἐπὶ τῇ ζητήσει ἐπιμένομεν· Reip. 6, p. 490, A, Theæt. p. 179, E. Xen. Anab. 7, 2, 1 : Ἐπέμενον ἐπὶ τῇ στρατιᾷ. Sic enim libri meliores pro τῇ στρ. Et seq. genit., ut in l. Menex., Demosth. p. 727, 27 : Ἐπέμεινεν ἐπὶ τοῦ κακουργήματος. Ἐπὶ τῆς πολιορκίας Polyb. 1, 77, 1.] Item Maneo, i. e. Expecto aliquam ob rem. Basil. Gregorio : Διὰ τὸ πολλάκις ἀπατηθῆναι, ἀνεπῳδῶς ἔχων πρὸς τὸ πιστεύειν, τὸ δέ τι καὶ ὑπὸ ἀσχολιῶν περισπώμενος, ἐπιμεῖναι οὐκ ἐδυνήθην, Partim quod sæpe expectando deceptum pigebat scribere, partim quod negotiis distraherer, expectare literas non potui, Bud. Frequenter cum accus. in hac signif. construitur : sicut et ipsum μένω. Philo De mundo : Τῶν μερῶν ἕκαστον τοῦ κόσμου φθορὰν ἐπιμένει, Mundi quæque pars interitum expectat, Unamquamque mundi partem suum manet exitium. Plato De rep. 2, [p. 361, D] : Ὄντοιν δὴ τοιούτοιν, οὐδὲν ἔτι χαλεπὸν ἐπιξυλοῦν τῷ λόγῳ οἷος ἑκάτερον βίος ἐπιμένει, Qualis utriusque vita futura sit, Bud. [Eadem constructione Soph. OEd. Col. 1717, Eur. Suppl. 624 et alibi. Significatione cad. absolute præter Hom. Il. Z, 340 : Ἐπίμενον, Ἀρήϊα τεύχεα δύω, et alibi, Aristoph. Nub. 196, Xen. H. Gr. 4, 6, 11 : Ἐνταῦθα ἐπέμενον· Anab. 5, 5, 2 : Ἐπιμεῖναι ἔστε βουλεύσαιντο. Signif. Remanendi s. Manendi, absolute Xen. Cyn. 6, 4 : Οὐ γὰρ ἐπιμένει τοῦ ἴχνους ἡ ῥώστη. Polyb. 2, 15, 10 : Τὸ πλῆθος τῆς ἐπιμενούσης αἰεὶ χιόνος. Thuc. 4, 4 : Τὸν πηλὸν ἐπὶ τοῦ νώτου ἐφερον ἐγκεκυφότες ὡς μάλιστα μέλλοι ἐπιμένειν. Cum accusat. temporis Plato Phæd. p. 80, C : Ἐπιεικῶς συχνὸν ἐπιμένει χρόνον· Leg. 12, p. 953, A : Τὸν μέτριον ἐπιμένοντες χρ. Et sequente πρὸς, Paul. Corinth. 1, 16, 7 : Ἐλπίζω χρόνον τινὰ ἐπιμεῖναι πρὸς ὑμᾶς. ‖ Infinitivo jungit Soph. Tr. 1176 : Καὶ μὴ 'πιμεῖναι τοὐμὸν ἐξῆναι στόμα. Thuc. 3, 2. ‖ De forma Ἐπιμίμνω v. infra, de perf. ἐπιμέμονα in Ἐπιμαίομαι.]

[Ἐπιμερής, ὁ, ἡ.] Dicitur etiam Ἐπιμερὴς hac signif. [qua ἐπιμόριος, quod v.] : vide Hesych. [Qui dicit : Ἀριθμὸς οὕτω λέγεται, ὅταν ὁ μείζων τοῦ ἐλάττονος ὑπερέχῃ μέρει τινί. Distinctius Nicom. Intr. ar. 1, 20 : Ἔστι δὲ ἐπιμερὴς μὲν σχέσις, ὅταν ἀριθμὸς τὸν συγκρινόμενον ἔχῃ ἐν ἑαυτῷ ὅλον καὶ προσέτι μέρη αὐτοῦ πλείονα ἑνός. Numerus enim nonnisi una parte major dicitur potius Ἐπιμόριος, a quo ἐπιμερὴς distinguitur etiam ap. Euclid. Introd. harm. p. 24 et Iambl. In Nicom. p. 50, C; 52, D; 60, B; 65, B, et alibi. I. D. Iamblich. In Nicom. Arithm. p. 58, A : Ἐπ. δ' ἐστὶ σχέσις, ὅταν ὁ μείζων ὅρος ἔχῃ τὸν ἐλάττονα καὶ ἔτι μέρη τινὰ αὐτοῦ, πλείονα ἑνὸς ὁπωσοῦν· conf. ib. p. 8, B; 63, C; 68, B, similiterque multis ll. Philo vol. 2, p. 183, 29 : Λόγων τῶν ἐν ἀριθμοῖς πολυπλασίων, καὶ ἐπιμερῶν, καὶ ἐπιμορίων. Interpr., Superparticularis in multis quotis. Hase.]

Ἐπιμερίζω, Impertior, Com. [Dionys. A. R. 2, 50 : Τετρακισχιλίοις, οὓς ταῖς φράτραις ἐπιμέρισαν. Eust. Il. p. 156, 20 : Διαφόροις τόποις ἐπιμερίζει τὸ ἓν· et passivo Od. p. 1824, 25. Ap. Jo. Sicel. in Walz. Rhett. vol. 6, p. 95, 2, quod est : Λογγῖνος ἄριστος ἐπιμερίσαι λόγων ἰδέας, δημιουργῆσαι δὲ τοιούτους ἥκιστα, Ruhnk. Diss. de Longino § 10 interpr., Varias dicendi formas judicio distinguere, omninoque inveniendi vias et eloquendi artificia sub judicium vocare. Ita λόγον ἐπιμερίσαι bis idem Joannes ap. Bekker. Anecd. p. 1457. V. etiam Ἐπιμερισμός. Eadem distinguendi et dividendi totius in partes significatione Strabo 13, p. 587 : Ἐπιμερίζει δὲ (Homerus) συνεχῶς τὰ κατὰ τὴν παραλίαν τὴν μετὰ τὸν Αἴσηπον, Οἳ δ' Ἀδρήστειάν τ' εἶχον καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ κτλ. Etym. M. p. 320, 12 : Ἐπιμερίζοντες τὸ πλῆθός φασιν ἑκάτερος, ἕκαστος. Et passivo Apollon. De constr. p. 35, 1, 10, 24. Ἐπιμεριζόμενα grammatici dicunt numeralia, item pronn. ἄλλος, ἕκαστος, ἑκάτερος, ἕτερος. Chœrob. Bekk. An. p. 1340 : Τὰ ἀριθμητικὰ ἐπιμεριζομένην ἔχουσι τὴν σημασίαν, οἷον ἐὰν εἴπω τρεῖς ἢ τέσσαρας ἢ πέντε, διαγωρίζω τούτους τοὺς ἀριθμοὺς ἐκ τῶν ἄλλων. Conf. Dionys. in Bekk. An. vol. 2, p. 637, 15, et schol. ib. p. 874, 6, Etym. M. p. 320, 15 sq., 680, 46, Apollon. l. c. p. 43, 7. Idem ib. p. 39, 21 : Τὸ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐμπεριεκτικὸν καθεστὸς θεῶν καὶ ἀνθρώπων τὸ ἄλλοι, καὶ ἐπιμεριζόμενον εἰς τὸν Δία ἀπαιτήσει τὸ ἄρθρον· 40, 14 : Οὔτε γὰρ τῶν πάντων τὸ ἄλλοι νῦν περιεκτικόν ἐστιν οὔτε ἐκ τῶν πρότερον ἐπιμερίζεται τὸ ἐπιφερόμενον, Ἄλλοι δ' αἴθωνι σιδήρῳ. Priscian. De fig. numer. c. 6, 23 : « Habent ex omnibus numeris Romani dispertitiva, quæ Græci vocant ἐπιμεριζόμενα. » ‖ Med. ἐπιμερίσατο in var. script. argum. Diod. l. 18, p. 256, 50, ubi ἐμερίσατο receptum ex libro uno.]

[Ἐπιμερισία, ἡ. Georgii Lecapeni Ἐπιμερισίαι Mss. citantur a Porsono Advers. p. 182, 184, ad Aristoph. Eq. 364, Pac. 68, s. Aristophanic. p. 88 et 150.]

[Ἐπιμέρισις, εως, ἡ, Impartitio, Gl.]

[Ἐπιμερισμός, ὁ, Partitio, Distributio, Divisio.

ap. Bekk. Anecd. p. 1340, b : Ὁ ἐπιμερισμός
μερισμῶν). Hesych. : Ἐπινέμησις, ἐπιμερισμός.
μοὶς scripserat Herodianus grammaticus,
le argumento non ita constat ex ll. qui ci-
scholiastis quos indicant Fabric. et Harles.
l. 6, p. 282, et ab Orione aliisque gramma-
r editis, ut significationem quam vocabulo
ς tribuat Herodianus certo liceat definire.
amen Ἐπίμερισμός, sive, ut Etym. M. v.
licit, μεγάλως Ἐπιμερισμούς, si referuntur
aticorum in quibus citatur Herodianus vel
ἐν ἐπιμερισμῷ, ut aliquoties apud Orionem,
certa locutione quadam, ut apud schol.
267, ubi pro ἐν ἐπιμερισμῷ τούτου Οὐκ ὄγχνη
ὁι scribendum ἐν ἐπιμερισμῷ τῷ Οὐκ ὄγχνη
ol. Aristoph. Av. 876, Ἡρωδ. ἐν τῷ Βάτε'
ε ... ἐπιμερισμῷ (quemadmodum Didymus
ῷ τοῦ Μήνιν ἄειδε θεά, citatur ap. sch.
97, si quidem φησὶ scribendum et Didymi
telligendum est), conveniret signif., de
m dicam. Nam qui hodie nomine Hero-
untur Ἐπιμερισμοί, a Boissonadio Lond.
umerandos esse inter commentitios, qua-
tath. et Etym. M. norant (conf. Goett-
ad Theodosium p. XIII, XIV) ibidem
emorati, notissimum est. In his autem
oisson. præfat. p. IX ἐπιμερισμοὶ signi-
bas initiales, medias et finales, in qui-
is ob vocalium ἀντιστοίχων sonum du-
ipitem aliquid est difficultatis : v. c.
ιæ incipiunt a sono βα, hæc pars, hic
repræsentari potest ἀντιστοίχοις ele-
βαι, etc. ν Ex iis quæ dicuntur illius
Λαμβάνομεν τὰ ἀρσενικὰ ὀνόματα πρῶτον
ν κατὰ τάξιν τῶν φωνηέντων ... καὶ ἐπι-
ὰ τοῦ ας, τὰ διὰ τοῦ ος, similiterque
ἰ posse videtur, verbum ἐπιμερίζω cum
ἐπιμερισμὸς eadem hic signif. dici qua
ibus usurpatum notavimus, de distin-
aphica, et distribuendis inter sua quæ-
abulis quæ syllabas ejusdem soni, sed
phiæ haberent. Paullo diversa signi-
tur Ἐπιμερισμοὶ Ὁμήρου anonymorum
Cramero partim editi Anecdot. vol. 1,
ιι præfat. p. V—VII, in quibus singu-
ur et ab omni parte pertractantur vo-
a. Itemque alii ib. vol. 2, p. 331 sqq.
mi ap. Bekker. Anecd. vol. 3, p. 1101
ὶ κατὰ στοιχεῖον γραφικὰ (h. e. Scriptu-
, tum Georgii Choerobosci Ἐπιμερισμοὶ
Boiss. præf. ad Ps.-Herodianeos p. XI,
τοῦ ψαλτηρίου ap. Etym. M. p. 29, 1.
ndum Fortunat. Rhet. p. 68 dicitur
κεφαλαιώσει, quæ proprie ad epilo-
alia orationis parte utitur ad memo-
ιvandam. Ernest. Lex. rhet. Conf.
fin.]
ὁ, Partitor, Gl.]
ή, ὸν, Divisus vel Impertitus. Hesych.
]
fertur et ἐπίμεροι ἀριθμοὶ ex Mar-
it a nomin. sing. Ἐπίμερος. [Forma

ος, ἡ, Ratio ea numeri ad numerum
: explicata est. Iamblich. In Nico-
ro quo male expressum ἐπιμεριότης
Tennul. p. 147. L. Dindorf.]
] Ἐπίμεσα ῥήματα, Verba deponen-
μεσον, Deponens verbum, Gl. Me-
. Antiatt. Bekk. p. 108, 24 : Μισό-
ξλικος. L. Dindorf.]
:, τὸ, ἑσπερινὸν, habet Ptol. Almag.
rtit Halma, *La culmination poste-*
.]
, q. d. Superplenus, Redundans :
:, Poll. [4, 170; 5, 133; 2, 89;
ορυστόν. Callim. Cer. 134 : Δώσει
ryn. Bekk. p. 40, 4 : Ἐπίμεστα
ἄλλοντι τῷ μέτρῳ, ἀντὶ τοῦ πάνυ
liose dictum in Actt. Concc. t. 3,

col. 849, 38 : Πάσης κατηγορίας ἐστὶν ἐπίμεστον. Hase.]

Ἐπιμεταπέμπομαι, Iterum accerso, VV. LL. [Thuc. 6, 21 : Αἰσχρὸν δὲ βιασθέντας ἀπελθεῖν ἢ ὕστερον ἐπιμεταπέμπεσθαι, τὸ πρῶτον ἀσκέπτως βουλευσαμένους· 7, 7.]

Ἐπιμετρέω, Super justa debitaque mensura adjicio, In mensura addo, Inter metiendum loco auctarii do, Vice corollarii admetior : quod et ἐξ ἐπιμέτρου προστίθεμαι. [Polyb. 5, 15, 8 : Οἱ δ' οὐχ οἷον συνεσταλήκεσαν, ἀλλ' ἐπεμέτρησαν φάσκοντες κτλ., Ulterius progressi sunt. Et cum accusat. rei 28, 15, 2, additoque dat. alterius rei 5, 10, 3 : Οὐκ ἐπιμετρῶν τὸν θυμὸν τοῖς πραττομένοις· et sine accus. 3, 118, 6 : Ὥσπερ ἐπιμετρούσης καὶ συνεπαγωνιζομένης τοῖς γεγονόσι τῆς τύχης, si ad utrumque verbum refertur dat.] Lucian. [Dial. mort. 5, 1] : Τοῦτον ζῆν ἔφασαν, ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, ubi metaph. est, sicut in Philops. [c. 24] : Ἐπιμετρήσαντος τοῦ μάρτυρος τὴν ὕλακὴν καὶ τὸ πῦρ, Reliquis mendaciis etiam hoc addente, Ex abundanti addente, Quintil. Gregor. de Deo, Ὁ τοῖς ὑπερηφάνοις ἀντιτασσόμενος, τοῖς δὲ ταπεινοῖς τὴν χάριν ἐπιμετρῶν, i. e. ἐπιχορηγῶν, Bud. || Item ἐπιμετρεῖν χρόνον στρατηγίας, Plut. [Comp. Ages. c. Pomp. c. 3], de prorogatione imperii, vel tempore magistratus, quasi Ex abundanti admetiri aliud adhuc administrandæ rei tempus. Id. Cæs. [c. 21] : Καίσαρι δὲ ἄλλην πενταετίαν ἐπιμετρηθῆναι τῆς στρατηγίας. || Insuper certa mensura mutuo do, quod eadem reddatur mihi, ab ea signif. verbi μετρεῖν, qua sonat Certa mensura mutuo do. Hesiod. Op. [395] : Ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω, Οὐδ' ἐπιμετρήσω, Non amplius tibi mutuo dabo frumentum, quod certa mensura reddas : ad fratrem, qui labores fugiens, et postea χατίζων, ἐπεσσεν ἀλλοτρίους οἴκους. [Ἐπιμετρῶν λόγος, Disputatio accessoria, Polyb. 15, 34, 1, et alibi. Conf. 12, 15, 12. || Ap. Philon. Belop. p. 63, D : Ἐχέτω δὲ πλάτος ὁ μὲν παραστάτης, παρὰ τὰς ἐπιτομὰς ἐπιμετρούμενος, δακτύλων ζ', ubi est simpliciter Mensuratus, præpositio male repetita videtur. L. Dind.]

[Ἐπιμετρία, ἡ, Immoderatio. Greg. Nyss. t. 2, p. 603, A. Hase.]

Ἐπιμετρὶς, Hesychio [accusat. ἐπιμετρίδα ponenti] est τὸ ἐπίμετρον, ὃ προσάπτεται τῷ χιτῶνι, i. q. ἐπίδλημα. [Suspectum Kustero, quem v.]

[Ἐπιμετρίως, anonymi Monodia in Constant. Juniorem, init. Boisson.]

Ἐπίμετρον, τὸ, Quod super mensuram vel pondus justum adjicitur, Auctarium [Gl.]. Festus : Auctarium dicebant antiqui, quod super mensuram vel pondus justum adjiciebatur, ut cumulus vocatur in modio. Cic. in Frumentaria Corollarium vocat τὸ ἐπίμετρον. Theophr. C. Pl. 4, 15 [13, 7], de frumento : Ἀδρύνει τοὺς ὄγκους· ταυτὸ δὲ τοῦτο συμβαίνει καὶ ὅταν εἰς τὰ οἰκεῖα τεθῇ χώδην· διὸ τὸ ἐπίμετρον ποιεῖ, Mensuram auget. Item τὸ ἐξ ἐπιμέτρου προστιθέμενον, Quod ex abundanti additur, Quint. Galen. De sanit. tuenda 3 : Προσγίνεται δ' ἐξ ἐπιμέτρου τῷδε καὶ ἡ πρὸς τὸν κύπον ἀσφάλεια. [Eadem locutio ap. Nemes. De nat. h. p. 38, 342. Theocr. 12, 26 : Ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆλθον. L. D. Τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλετῶν, Athen. 14, p. 618, D. Τὸ ἐπίμετρον τῶν ἀλεύρων, Hesych. in Ἰμαλιά. (Τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλεύρων Phot. v. Ἰμαιοδός.) Πολὺ τοῦ ψεύδους ἐπίμετρον, Plutarch. Mor. p. 503, D. Henst. Polyb. 6, 46, 6 : Πολὺν δή τινα λόγον ἐν ἐπιμέτρῳ διατίθενται, quod supra ἐπιμετρῶν λόγος.] || Ap. Theophr. autem H. Pl. 7, 8 : Ἔνια δὲ καὶ ὅλως ἀνανθῆ, καθάπερ καὶ τὸ ἐπίμετρον, pro ἐπίμετρον quibusdam reponendum videtur ἐπίπετρον, ex Plin., qui 21, 15, ait, Acinos, quam Epipetron vocant, quæ nunquam floret.

[Ἐπιμετώπιος, α, ον, Qui est in fronte. Const. Manass. Chron. p. 97, D : Τὴν κέντησιν τὴν ἐπιμετωπίαν.]

[Ἐπιμήδης, ους, ὁ, Epimedes, Dactylus Idæus, Pausan. 5, 7, 6; 14, 7.]

Ἐπιμήδιον, τὸ, Vindicta Romanis. Caulis est non magnus, hederæ foliis denis, vel duodenis, neque florem neque fructum ferens; radice tenui, nigra, gravi odore, gustu fatuo. Refrigerat et humectat. Gorr. V. Dioscor. 4, 19, Galen. Simpl. 6, Plin. 27, 9 : nam Epimenidium perperam pro Epimedium ap. hunc legi existimatur.

Ἐπιμήδομαι, Excogito : ut ἐπιμήδεσθαι δόλους, Hom.

Od. E, [437: Δόλον δ' ἐπεμήδετο πατρί], Excogitare s. Moliri dolos, s. Struere. [Quint. 14, 479: Καί οἱ ἔπειτα ὀπιπεύσας Ἀθηναίη Δαναῶν ἐπεμήδετο νόστῳ. Maneth. 5, 9: Σοφίης ἐπεμήσατο κῦδος, ubi Dorv. ἐτ' ἐμήσατο.]

[Ἐπιμήθεια. V. Ἐπιμηθής.]

[Ἐπιμηθέομαι, Ἐπιμηθεύομαι, Ἐπιμηθεύς, Ἐπιμηθής. HSt.:] Ἐπιμηθής, et Προμηθής, ὁ, ἡ (a quibus et quædam derivata extant), δ in θ mutasse existimantur: sicut οὐθεύς, et alia quædam. In VV. LL. ἐπιμηθὴς redditur Prudens: in qua interpretatione nulla prædicti ἐπὶ ratio habetur: quæ alioqui in nomine Ἐπιμηθεὺς multum significationem immutat a significatione nominis Προμηθεύς: quum Ἐπιμηθεὺς dicatur is, qui μετὰ τὸ πρᾶγμα βουλεύεται: aut brevius, qui μεταβουλεύεται, sequendo Lucian. scribentem, in libello quo respondet ei qui ipsum Prometheum in verbis esse dixerat [c. 7]: Ἐπεὶ τόγε μεταβουλεύεσθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστί. Cui simile est quod a Synes. dicitur, Ἀλλὰ τῷ Ἐπιμηθεῖ τὸ μὲν μέλειν, φασὶν, οὐκ ἦν, τὸ δὲ μεταμέλειν ἐνῆν. Fuit autem hic Epimetheus frater Promethei, ut discimus ex Hesiodo Op. [85], dictusque est ἁμαρτίνοος ab Eod. in Theog. [511]: sicut Prometheus αἱολόμητις. A Pind. autem Ἐπιμηθεὺς vocatur ὀψίνοος, Pyth. [5, 27, ubi forma Dor. Ἐπιμαθεύς], i. e. Qui sero sapit. [Conf. Plato Protag. p. 320 sq., Lycophr. 1412, Apollod. 1, 2, 3, sch. Arat. 254, Cornut. De n. deor. c. 18, p. 180.] Quum porro hæc sint duorum fratrum propria nomina, facta sunt tamen quodammodo appellativa: adeo ut ἐπιμηθεὺς dicatur Quilibet cui re peracta, tum demum consilium in mentem venit, et cognoscit quid opus facto fuerit: προμηθεὺς contra, Quicunque cui priusquam rem aggrediatur, consilium suppetit ad videndum quidnam facto opus sit. Vide Erasm. Prov. Malo accepto stultus sapit. [Epimetheus latine fort. Serus vocatus, ut ex typo suspicatur Viscont. Mus. Pioclement. t. 4, p. 66. Hase. Adj. Theocr. 25, 79: Ὦ πόποι, οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι, ὡς ἐπιμηθὲς, et quidem contraria signif. Vafrum.]

Illinc factum est nomen subst. Ἐπιμήθεια, et verbum Ἐπιμηθεύεσθαι: eod. modo quo ab altero est nomen Προμήθεια et verb. Προμηθεύεσθαι. Fuerit autem Ἐπιμήθεια, Consilium quod initur s. capitur re jam peracta, sero capitur: sicut Ἐπιμηθεύεσθαι exp. Consilium capere re peracta, Sero consilium capere. Sed hæc raro occurrunt. [Eust. Il. p. 67, 27: Ὑστεροβουλίας, ὃ δὴ καὶ ἐπιφράζεσθαι καὶ ἐπιμηθεύεσθαι λέγεται. Horapoll. Hierogl. inscr. l. 2, c. 117 in cod. Paris. 192: Ἐπιμηθευσάμενος. Forma Ἐπιμηθέομαι, ut προμηθεύομαι dicitur et προμηθέομαι, ap. Cornutum De nat. d. c. 18, p. 180: Ἀφρονέστερον γάρ πως δεῖ καὶ τὸ θῆλυ εἶναι καὶ ἐπιμηθεῖσθαι μᾶλλον ἢ προμηθεῖσθαι πεφυκός. L. Dindorf.]

[Ἐπιμηθιάς, ἀδος, ἡ, Epimethias, s. Quæ sero sapit. Synes. Hymn. 3, 682, p. 334, B, a Boiss. cit.: Ἐνίκυρσα πάγᾳ, ἰδάην ἅπαν Ἐπιμηθιάδα. Scrib. Ἐπιμηθιάδα. Est enim patron. ab Ἐπιμηθεὺς, sed adjectivi signif. dictum: cujus altera forma *Epimethis* utitur Ovid. Met. 1, 390.]

[Ἐπιμηθικῶς, Ad modum hominis sero sapientis. Eustath. Opusc. p. 270, 64: Ἀναφρονεῖν με καὶ ὑστέρῳ χρόνῳ ἐπιμ. αἰσθέσθαι.]

[Ἐπιμηκάζω, v. Ἐπικηκάζω.]

Ἐπιμήκης, ὁ, ἡ, Oblongus, Sublongus, ut quidem Hermol. vertit. At Polit. ap. Herodian. reddit Prælongus, Procerus [de qua signif. conf. Letronn. in *Journ. des Sav.* 1837, p. 746]; et superl. ἐπιμηκέστατον, Spatiosissimum. [V. in fine.] Eust. μακεδνὴ αἴγειρος [Od. Η, 106]', pro quo Hom. dicit alibi μακρὰ, exp. etiam ἐπιμήκης. [Democr. ap. Sext. Emp. p. 395, 31; 293, 14, 17. Hemst. Ubi de calculis oblongis et linea longioribus dicitur. Impropie Aret. (qui proprie bis p. 53) p. 35: Ἢν δέ κοτε καὶ ἀρχὰς ἰσχῃ ἐπιμήκεας. Comparat. Lucian. Dial. deor. 10, 1: Ἐπιμηκεστέραν γενέσθαι οἱ τὴν νύκτα. Eodemque gradu proprie Diosc. 1, 6. Et utraque signif. Herodian. 7, 6, 3, de hominibus, et 1, 1, 6: Ὧν οἱ μὲν ἐπιμηκέστερον ἔσχον τὴν ἀρχὴν, ubi ἐπιμηκεστέραν HSt.; 3, 15, 1, de muro; 8, 2, 15, de urbis oppugnatione. Et superlat. de campis et Alpibus longissime porrectis 3, 4, 4; 8, 1, 12. Ubi tamen cod. Venetus ἐπιμήκιστα, de quo v. in Μήκιστος. Cum περιμήκης confus. Herodoti 7, 36. L. D. Philo quoque vol. 1, p. 291, 40: Τὰ μὲν ἀκούσια τῶν ἀδικημάτων, κἂν ἐπιμήκιστα ὄντα. Hase.]

[Ἐπιμηκύνω, Prolongo. Pausan. 4, 10, 3: Τὴν μάχην ἐπεμήκυνε. Philostr. Her. p. 714: Ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπεμήκυνε τὴν μῆνιν. Ū]

[Ἐπιμηλὰς, άδος, ἡ, vox suspecta ap. Callim. l. in Ἐμμηλιάδας cit. p. 842, B (ubi ἐπὶ μηκάδες scrib. C, 2).]

[Ἐπιμηλιάς. V. Ἐπιμηλίς.]

[Ἐπιμηλίδης, ου, ὁ, Epimelides, Coroneæ in Arcadia conditor. Pausan. 4, 34, 5, 6.]

[Ἐπιμήλιος, ὁ, i. q. Νόμιος, epith. Apollinis ap. Macrob. 1, 17: « Ædes, ut ovium pastoris, apud Camirenses ἐπιμηλίου. » Mercurii ap. Pausan. 9, 34, 3.]

Ἐπιμηλὶς, ίδος, ἡ, Mespili arboris quoddam genus, quæ foliis malum refert, Diosc. 1, 171, qui alterum hoc mespili genus in Italia nascentis (nam capite proxime præcedenti egerat de mespilo, quæ ἀρωνία quibusdam est dicta) tradit vocatum etiam Σιτάνιον (nisi quis malit scribere Σητάνιον cum η, ut quædam exempll. habent. In VV. LL. est etiam Σιτάριον: sed perperam, ut opinor). Marc. Virg. ἐπιμηλίδα ideo vocari existimat, quod felicissime ἐπὶ τῆς μηλέας inseratur. Galen. (qui ap. Hippocr. ἀμαμηλίδες exp. voce ista ἐπιμηλίδες) De alim. 2, Unedonem in Italia vocari testatur fructum τοῦ θάμνου τοῦ τὰς ἐπιμηλίδας φέροντος. [Conf. Foes. OEcon. Hipp. in v.] At Plin. a quibusdam reprehenditur, quod ἐπιμηλίδα s. Unedonem cum arbuti fructu confuderit, qui μιμαίκυλον s. μμαίκυλον appellatur. [Schneid. ad Pallad. p. 213.] || Ἐπιμηλὶς est et quoddam ἀπίων γένος, si Pamphilo ap. Athen. 3, [p. 82, D,] et 14, [p. 650, E] credimus. Hesychio quoque teste est ἀπίου τι γένος. || Ἐπιμηλὶς, est etiam πόρπη, eod. lexicographo teste. Significare autem πόρπην aliud etiam quam Fibulam, ap. eum ipsum videbis. [Ἐπιμηλίδες, Νύμφαι, Suidas. Easdem Ἐπιμηλίδας νύμφας memorant Alciphr. 3, 11, Longus 2, 39, Antonin. Lib. c. 31, p. 206, 208, schol. Apoll. Rh. 4, 1322. Ἐπιμηλιάδας, nisi fallit scriptura, dicit Pausan. 8, 4, 2, ut Μηλιὰς invenitur et Μηλίς. Interpretatur autem Phryn. Bekk. An. p. 17, 7: Αἱ περὶ τὰς νομὰς τῶν τετραπόδων Ἐπιμηλίδες, ὅτι μῆλα ἅπαντα τὰ τετράποδα καλοῦσιν οἱ ἀρχαῖοι, eodemque modo schol. Hom. Il. Υ, 8.]

Ἐπιμηλοβοτὴρ, bicomp., affertur in VV. LL. tanquam i. significans q. μηλοβοτὴρ, sc. Pastor; sed nullo testimonio confirmatur: estque mihi suspectum, quod verear ne ex errore istud voc. bicompositum ortum sit: i. e., ex præp. ἐπὶ per errorem juncta nomini, quum ei minime jungi deberet: in isto Hom. l., Il. Σ, [529]: Τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ Ἀργεννῶν ὀΐων, κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας. Verisimile est certe, ex hoc vel alio simili l. (si quis extat) voc. id petitum esse, juncta præp. ἐπὶ cum accus. μηλοβοτῆρας. Docui autem et in aliis hujus operis locis alia esse in VV. LL. vocabula, quæ itidem hanc originem habeant, i. e. itidem facta sint e præp. juncta per errorem alii voci quam ei ad quam pertinebat. Alioqui in ἐπιβουκόλος vacare itidem præp. non ignoro.

[Ἐπιμηνία. V. Ἐπιμήνιος.]

[Ἐπιμηνιεία, ἡ, Sacerdotium sacerdotum qui τὰ ἐπιμήνια, quod v., facerent. V. inscr. in Ἐπιμηνιεύω cit. v. 31.]

[Ἐπιμηνιεύω, Facio ἐπιμήνια, quod v., in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 364, 15, 32 etc. In monum. Olbiopol. ib. p. 122, 83: Τῶν ἐν τῇ πόλει κακῶς διακειμένων πάντων ... καὶ τῶν ὑπαρχόντων εἰς τὸ μηδὲν ἥκοντων, ζητήσαντος ὑπὲρ τούτων τοῦ δήμου ἐπιμηνιεῦσαι καὶ προνοῆσαι χρησίμως τοῖς τε δανεισταῖς καὶ τοῖς χρήσταις, Bœckh. p. 125, esse conjicit, Dilationem per menses dare debitoribus. L. Dind.]

Ἐπιμήνιος, ὁ, ἡ, Menstruus, Qui singulis mensibus fit, Vertente mense recurrens, ut et ἔμμηνος ante. Sic ἐπιμήνιον αἷμα γυναικῶν, Menstruus mulierum sanguis. Diosc. 1, 97, ubi περὶ αἱμάτων sermo est: Γυναικὸς δὲ τὸ ἐπ. περιαλειφόμενον ποδαγρικὰς ὀδύνας καὶ ἐρυσιπέλατα κουφίζει. Unde Plin. 28, 7, de mensibus

m : Multi vero inesse etiam remedia tanto A
nt : podagras illini, ignes sacros leniri. [Plu-
tot. H. A. fin. : Τῶν ἐπιμηνίων σχίσιν. Aret
ίγρι καθάρσιος ἐπιμηνίων. Idem p. 64 : Ἡ ἐπι-
θαρσις.] Item ἐπιμήνια ἱερά, Menstrua sacra
ia, Menstrualia, ut Plaut. Menstruales epu-
μιο et ἐπιμήνια absolute. Athen. 6, [p. 234,
: ἐπιμήνια θύεται ὁ ἱερεὺς μετὰ τῶν παρασίτων.
s sacris ita Herodot. scribit, 8, [41] : Αἰ-
ζηναίοις ἔφην μέγαν φύλακα τῆς ἀκροπόλιος ἐν-
ἐν τῷ ἱρῷ· λέγουσί τε ταῦτα, καὶ δὴ ὡς ἔόντι
πιτεθύουσι προτείνεις· τὰ δ' ἐπιμήνια, μελι-
. Αὔτη δ' ἡ μελιτεύουσα ἐν τῷ πρόσθεν ἀεὶ
σιμουμένη, τότε ἦν ἄφαυστος· ubi annotat
τεύουσα dici pro μελιτοῦττα, i. e. Placenta
æ in iis sacrificiis menstruis angui Mi-
o offerri solebat, sicut et Trophonio,
ıfra in Μελιτοῦττα indicabo, partim videre
d. in Τροφώνιος : infra quoque τρίμηνος
habebis ex Theophr. Sed perperam in
τιμήνια μελιτούσσα, Menstrua libamina ex B
ita; quomodo enim neutrum plurale ab-
fem. sing. adjectivum copulentur? Suid.
ε esse dicit τὰ ὑπὲρ ὅλου τοῦ μηνὸς ἅπαξ
θύματα, ut et ἔμμηνα ἱερὰ paulo ante.
τμήνια sunt τὰ καθ' ἕκαστον μῆνα φυόμενα.
ε [ἐπιμήνια recte intt.] ap. Hesych. ἡ κατὰ
ιηνία συντελουμένη· ubi subaudiendum
Ap. Eund. habentur et hæc verba, Ἐπί-
οιοί· ἐκάλειτο δὲ καὶ θυσία τις· ubi si ἐπί-
um non est, subaudiri potest θῦμα aut
Menstruo itidem sacrificio accipi, sicut
o ante. [Ἐπιμήνιοι οἱ ἱερ. intt.] In VV.
είμηνοι dicuntur esse Sacrifici ap. He-
sis ii qui ἐπιμήνια sacra peragebant.
ap. Bœckh. vol. 2, p. 644, 19 : Μετὰ
τιμηνίου τὴν ἀπαίτησιν. Inscr. Oxon.
ήνιοι τῆς βουλῆς καλεσάτωσαν τοὺς πρε-
ur esse οἱ πρυτάνεις. || Ἐπιμήνια, τὰ,
rua, Commeatus, Polyb. 31, 20, 13,
an. Epict. 2, 7, 8, ut Menstruum ap. C
Schneid. Τὰ ἐφόδια interpretatur Lex.
. 254, 13.]
. q. μῆνις, sec. Aristarchum ap. Hom.

lrascor. Hom. Il. N, 460 : Ἀλεὶ γὰρ
ε. Appian. Civ. 3, 55 : Ὧν μηδὲν ὁ
: μηδὲ ἐπιμηνίσειν ἡμῖν. Per tmesin
d. App. 235, 2 : Μή σοι μηνίσῃ πικρὸν
quo tmesis genere conf. Ruhnk. Ep.
ἐπισημαίνω confusum ap. Diod. 11,
penult. v. in simplici.]
e interpr. ponit Hesych., ubi v. intt.]
, Attraho. Philo Belop. p. 65, D :
πρώτου δόμου πάλιν ἄλλον ... ἐπιμυρῆσαι

ox nihili, ficta a schol. rec. Soph.
ἐπὶ ματέρες.]
ogito. Apoll. Rh. 3, 668 : Ἡ δ' ἐνὶ
ιώσα κασιγνήτην ἀρέσασθαι.]
ι.] Ἐπιμηχανῶμαι, q. d. Admachi-
nsuper machinor. [Xen. Cyrop. 8,
καινὰ ἐπιμηχανῶνται.] At VV. LL.
Molior. [Dionys. A. R. 10, 2 : Ἵνα
άντα ἐπιμηχανώμενοι. Cum dat. pers.
1. Per tmesin Hom. Od. Δ, 822 :
ὑλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανόωνται, ἑμέναι
r. Eadem forma Quintus 14, 427 :
πιμηχανόωνται ἀνέρες.]
τὸ, Machina. Hippodamus Stobæi
Τὸ τεχνατικὸν ὄργανα καὶ ἐπιμαχα-
πράγμασεν ἐκποριζόμενον.]
ως, ἡ, i. q. præcedens. Stob. Ecl.
8 : Ὅτι δ' ἐπὶ τοιούτων κράσεων
ητες τῶν συγκραθέντων πρόδηλον ἐκ
ηχανήσεως ἀποχωρίζεσθαι ταῦτα ἀπ'
ari.]
Insuper conandum. Galen. vol. 14,
ε τὸ ἅπαξ διδόμενον ... διπλοῦν διδό-

Ἐπιμήνιος, ὁ, [illegible]
sine ullo [illegible]
Herodot. 6, 19 : [illegible]
[Ἐπιμητιᾶ, ῶ, Admodum [illegible]
Ἐπιμήτωρ, ορος, [illegible]
[Pindar. Pyth. 2, 32 : [illegible]
Nem. 9, 31 : Ἀγλαΐαν ἐπιμ[illegible]
ξαις Αἰθιόπισσι [illegible]
Ἐπίμιξεν ἡ σύσις [illegible]
παλιοῦ ἐπιμῖξαι.] Sed [illegible]
bum in voce pass. ex [illegible]
plici μίγνυσθαι, quum dixit [illegible]
Commercium habere, [illegible]
Exx. Bud. affert p. 357, 733, ex [illegible]
et ἐπιμιγνύτας activa voce ex [illegible]
[Thuc. 1, 2 : Ἐπιμιγνύντες ἀλλήλοις [illegible]
nys. Hal. vol. 6, p. 797, 9. Medio [illegible]
μίγνυντο καὶ παρ' ἀλλήλους ἐφέστω[illegible] 2, 1 : [illegible]
ἀκηρυκτὶ παρ' ἀλλήλους. Xen. Anab. 3, [illegible]
γύναι σφῶν τε πρὸς ἐκείνους καὶ ἐκείνων πρ[illegible]
meliores dederunt pro ἐπιμίγνυσθαι, ut ex Cyrop. 8,
4, 5 : Ἐπιμίγνυσθαι ἀλλήλοις φυσικῶς. Plato, 2, [illegible]
L. D. Πολλῶν ἐπιμιγνύντων ἀεὶ ἐξ Αἰγύπτου, Phædr.
p. 206, 18. Hemst. De consuetudine veneris Isæ-
mosth. p. 1370, 20 : Γυναῖκα μὴ ἐπιμεμιγμένην [illegible]
ἀνδρί. Artemid. 1, 80, p. 125 : Σελήνη ἐπιμιγνῦσα.]

|| Ἐπιμίγομαι, pro ἐπιμίγνυμαι, sicut μίγομαι pro
μίγνυμαι, Commercium habeo, In consortium venio,
In consortio sum aut cœtu, ap. Hom. non semel e
dat. [Il. K, 548, Od. Z, 205, 241. Absolute Il. E, 505 :
Ἀψ ἐπιμισγομένων, de revertentibus in pugnam. Apoll.
Rh. 3, 658.] At Callim. junxit etiam accus., et qui-
dem rei, pro Ingredi, Accedere, H. in Jov. [11] : Ἔνθεν ὁ χῶρος Ἱερός· οὐδέ τι μιν κιχρημένοι Εἰλείθυιης
Ἑρκτοὶ οὐδὲ γυνὴ ἐπιμίσγεται. [V. de h. l. in Ἐπιμίσ-
γομαι.] Ap. Hesiod. autem [Th. 802] cum præp. ἐς,
ubi dicit, Ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται. [In prosa Xen. Reip.
Ath. 2, 7 : Ἐπιμισγόμενοι ἀλλήλοις. Et cum dat.
terræ Herodot. 2, 104 : Ἐπιμισγόμενοι Αἰγύπτῳ, ... τῇ
Ἑλλάδι, et absolute 1, 185. De loco etiam Callim.
Del. 39 : Οὔπω σοὶ χρυσέη ἐπιμίσγετο Ληΐδ· et Dian.
20, πόλεσιν. De re Philetas ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 349 :
Γαληναίη δ' ἐπιμίσγεται οὐδ' ὅσον ὅσσον. Thuc., qui 4,
118 dicit : Μὴ ἐπιμισγομένους ἐς τὴν ξυμμαχίαν μήτε
ἡμᾶς πρὸς αὐτοὺς μήτε αὐτοὺς πρὸς ἡμᾶς, et ibid. : Μήτε
ἐπιμισγομένους μηδετέροις μηδετέρωσε, activo utitur 1,
13 : Παρ' ἀλλήλους ἐπιμισγόντων.]

[Ἐπιμικτέα, Admiscendum. Theoph. Nonn. vol. 2,
p. 89 : Τοῖς μαλακτικοῖς καταπλάσμασιν ἐπ. ἀμμωνιακόν.]

Ἐπίμικτος, ὁ, ἡ, Mistus. Appian. [B. C. 5, 95] : Φα-
σήλοις ἐπιμίκτοις ἔκ τε φορτίδων νεῶν καὶ μακρῶν, Mi-
stis ex forma onerariarum longarumque navium, Bayf.
[Timon ap. Diog. L. 9, 52 : Πρωταγόρης τ' ἐπίμικτος,
ἐριζέμεναι ὦ αἰδώς. Nicand. Th. 528 : Νῦν δ' ἄγε τοι
ἐπίμικτα νόσων ἀλκτήρια λέξω. L. D. Galen. vol. 4, p.
781, 17 : Ἐπίμικτος ὑγρότης, Admistus humor. Id.
vol. 6, p. 711, 14, de aqua λιμνοθαλαττῶν : Ἐπίμικτόν
τε τὸ ὕδωρ ἐστὶν ἐξ ἁλμυροῦ τε καὶ γλυκέος. Id. ib. p. 815,
3 : Ἐπίμικτοι διαθέσεις· vol. 4, p. 256, 18 : Κινήσεις
ἐπ. vol. 6, p. 721, 10 : Τῶν ἐπιμίκτων ὑδάτων· et 723,
15 : Ἐν ἐπιμίκτοις ὕδασι, Permistis. Hase. || Ἔστι
τὰ χωρία ταῦτα Αὐδοῖς καὶ Καρσὶν ἐπίμικτα, Communia,
Strabo 14, p. 647. Hemst.]

[Ἐπιμιμνήσκομαι. V. Ἐπιμνάομαι. Activi exemplum
præbet ὁ Ἐπιμιμνήσκων, dignitas ecclesiastica, ap.
anon. cum Codino De off. eccles. editum p. 7, C, qui
aliis ὑπομιμνήσκων, quod v. L. Dindorf.]

Ἐπιμίμνω, Permaneo in aliqua re, Persto, Persisto.
Hom. Od. Ξ, [66] : Ἔργον ἀέξεται ᾧ ἐπιμίμνω, In quo
versor, Cui incumbo. [O, 371. Aret. p. 70 : Εἰ δὲ καὶ
ἐπιμίμνουιν παυραὶ τρίχες· 117. Per tmesin Hesiod.
Op. 496 : Κενεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μίμνων, Exspectans.]

Ἐπιμίξ, Mistim, Permistim, Promiscue, ap. Hom.
[Il. A, 525 : Ἐπιμίξ ἵπποι τε καὶ αὐτοί· Ξ, 60; Φ, 16,
etc. Aristæn. 1, 1.]

Ἐπιμιξία, ἡ, Admistio, Permistio, Coalescentia.
Plut. Symp. [p. 640, C] : Μόνα τῶν φυτῶν τὰ ἐλαιώδη
δέχεσθαι τὰς τοιαύτας ἐπιμιξίας οὐ πέφυκεν· pro eo quod
paulo ante dixerat μίξεις. [Κατ' ἐπιμιξίαν τοῖς ἄλλοις
φιλοσοφεῖν, Diog. L. 10, 2. Hemst.] Item Commercium

Digitized by Google

[Gl.]. Josephus: Οὐ γὰρ ἐμπορίαις χαίρομεν, οὐδὲ ταῖς πρὸς ἄλλους διὰ τούτων ἐπιμιξίαις. [Xen. H. Gr. 5, 1, 1: Ἐπιμιξίᾳ χρωμένων τὸν πρόσθεν χρόνον τῶν Αἰγινητῶν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. Eademque constr. Herodot. 1, 68, Demosth. p. 79, 18. Plato Leg. 12, p. 949, E: Ἡ πολιτων ἐπ. πόλεσιν. Thuc. 5, 78: Ἐπιμιξίας οὔσης παρ' ἀλλήλους. Absolute id. 5, 35, Athen. 3, p. 122, A, ab Hemst. cit. Joseph. A. J. 16, 2, 6.] Ap. Plut. exp. etiam Congressus. [Mor. p. 296, B, et alibi. Ἐπιμιξία ex Philodem. De ira p. 68 citavit Passov.] A

Ἐπίμιξις, εως, ἡ, pro eod., ex Thuc. [Theognis 297: Ἀναγκαίη δ' ἐπίμιξις ἀνδρὸς τοιούτου συμποσίῳ τελέθει. Greg. Nyss., frequentare solitus formam ἐπιμιξία, altera tamen utitur vol. 1, p. 456, B: Τὴν τοῦ χείρονος ἐπίμιξιν οὐ προσδιχόμενα. L. Dind.]

[Ἐπιμίσγω. V. Ἐπιμίγνυμι.]

Ἐπιμίσθιος, ὁ, Mercenarius, Qui mercede aliquid facit: Meritorius, VV. LL. [Damasc. ab Suida v. Στεφανὸς cit.: Τὸν ἐπιμίσθιον τοῦτον χρηματισμόν. De homine Hesychius in Ἐπάρουρος, quod interpretatur κηπουρὸς ἐπιμίσθιος. Sic enim Musurus pro ἐπταμίσθιος.] B

[Ἐπιμισθὶς, ίδος, ἡ, Mercenaria, Meretrix. Marc. Argent. Anth. Pal. 7, 403, 1: Ἐπιμισθὶδας ἑταίρας.]

[Ἐπιμισθοφορὰ, ἡ, Erogatio extraordinaria. Dio Cass. 78, 36: Οὔτε εἴασθαι σφίσι τὴν μισθοφορὰν τὴν ἐντελῆ πρὸς ταῖς ἐπιμισθοφοραῖς, ἃς ἐλάμβανον.]

[Ἐπιμισθόω script. vitiosa ap. Ælian. V. H. 3, 14, pro ἀπομ.]

Ἐπιμνάομαι [Ἐπιμιμνήσκομαι], Reminiscor, Recordor, Memini. Hinc ἐπιμνήσασθαι ἀέθλου, ex Apoll. Arg. 2, [877. Hom. tam passiva quam media forma aor. Il. P, 103: Ἐπιμνησαίμεθα χάρμης· Od. A, 31: Τοῦ ὄφ' ἐπιμνησθείς· Δ, 189. Ib. 191: Ὅτ' ἐπιμνησαίμεθα εἶο. Per tmesin Il. O, 662: Ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος παίδων.] Sic ἐπιμνησθῆναι ap. schol. Hom. Sed plura exempla proferuntur alterius signif., sc. pro Mentionem facio, Memoro, Commemoro. [Æsch. Cho. 623: Ἐπεὶ δ' ἐπιμνησάμην ἀμειλίχων πόνων.] Quæ etiam futuro ἐπιμνήσομαι, et futuro ἐπιμνησθήσομαι tribuitur. [Inter utramque futuri formam variant libri Diod. 14, 117. Ἐπιμνήσομαι Herodot. cum genit. 1, 5, 177; et addito περὶ 2, 101. Ἐπιμνησθήσομαι 2, 3.] Sic ἐπιμνησθῆναι ap. Chrysost.: Ἐπιμνησθῆναί τινος τῶν σοι προσόντων ἀγαθῶν. [Soph. Phil. 1400: Μηδ' ἐπιμνησθῆς ἔτι Τροίας. Herodot. 1, 85; Thuc. 1, 97; 3, 104; Xen. H. Gr. 6, 3, 14. Addito dat. Cyrop. l. c.: Ἆρά γε οἰκονομίας τί σοι ἐπεμνήσθη;] Item cum περὶ, Xen. Cyrop. 1, [6, 12, coll. Herodot. 2, 101, Plat. Menex. p. 239, C, et l. Tim. in fine cit.]: Οὐδ' ὁτιοῦν περὶ τούτου ἐπεμνήσθη. [In Ind.:] Ἐπιμέμνημαι, Insuper memini, VV. LL. Videri autem potest factum ex ἔτι μέμνημαι. Dicitur alioqui ἐπιμνησθῆναι pro Mentionem facere. [Plato Lach. p. 180, E: Θαμὰ ἐπιμέμνηται Σωκράτους. Herodot. 6, 136: Τῆς μάχης τε πολλὰ ἐπιμεμνημένοι καὶ τὴν Λήμνου αἵρεσιν. (Cui constructioni Lobeck. ad Soph. Aj. v. 716 confert similem simplicis μεμνῆσθαι cum genitivo simul et accusativo conjuncti ab Aristide vol. 1, p. 24, ubi λέγειν excidisse putabat Reiskius.) Cum accusat. id. 1, 14: Τοῦτον μὲν παρήσομεν, τοσαῦτα ἐπιμνησθέντες· 2, 3: Τὰ δ' ἂν ἐπιμνησθῶ αὐτῶν (τῶν θείων), ὑπὸ τοῦ λόγου ἐξαναγκαζόμενος ἐπιμνησθήσομαι. Ubi dicitur, ut in l. Xenoph. ab HSt. cit. Cum particula Xen. H. Gr. 3, 2, 8: Ἐπεμνήσθη τις ὅτι καταλελοίποιεν. Plat. Tim. p. 18, C: Περὶ γυναικῶν ἐπεμνήσθημεν ὡς ... εἴη.] C

[Ἐπιμνημόνευμα, τὸ. Ἐπιμνημονεύματα, Commentarii, Gl.]

[Ἐπιμνημονεύω, Memoro, ap. Athen. 9, p. 386, C: Ταῦτά σοι παρ' ἡμῶν τῶν ζώντων... ἐπεμνημόνευσα, ex libris Flor. et Palat. in ἀπεμν. mutatum, legitur in Chron. Pasch. p. 44, 17: Ἐπεὶ οὖν τούτων ἐμνημονεύσαμεν, δέον ἐπιμνημονεῦσαι τὰ ατλ., ubi non videtur scrib. δέον ἔτι vel ἐστὶ, et ap. schol. min. Il. Ω, 428: Ἐπεμνήσαντο) ἐπιμνημόνευσαν. L. D. Epiphan. t. 1, p. 752, C: Ἀναγκαίως πάλιν ἐπιμνημονεῦσαι ἐσπουδάσαμεν τὰ αὐτά· ubi fort. it. scrib. ἀπομν. Hase.]

[Ἐπιμνήμων, ονος, ὁ, ἡ, Memor. Theod. Prodr. in *Notices* vol 6, p. 525: Τὴν ὑψηλήν σου γλῶσσαν... τῆς ἐμῆς ὠθεινίας ... ἐπιμνήμονα.]

[Ἐπίμνησις, εως, ἡ, Mentio. Aristeas Hist. LXX intt. p. 107, 12: Τῆς ἐπιμνήσεως τῶν προειρημένων βιβλίων. L. D. Ponit etiam Etym. M. p. 357, 57, a quo ducantur ἐπίμνατ i. e. ἐπίθεσαι.]

[Ἐπιμνηστέον, Recordandum, Memorandum. Poll. 6, 104. Plato Timæo p. 20, E.]

[Ἐπιμόδιον vitium scripturæ pro Ἐπιμενίδειον. V. Ἐπιμενίδης.]

Ἐπιμοιράω, Impertio s. Impertior, Partem tribuo, Participem reddo. [Schol. Hom. Il. Ω, 525: Ἐπιλώσαντο) εἱμαρμένον ἐποίησαν, ἐπεμοίρησαν, forma vitiosa, certe poetica, pro ἐπεμοίρασαν, ut est in verbi κατελάσαντο interpretatione ap. schol. et paraphr. Lycophr. 148.] Phocyl. [93]: Γαῖαν ἐπιμοιρᾶσθαι ἀταρχεύτοις [ἀταρχύτοις] νεκύεσσι, Terram impertire inhumatis mortuis. [Moschio ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 244, 31: Κἀκ τοῦδε τοὺς θανόντας ὥρισεν νόμος τύμβοις καλύπτειν κἀπιμοιρᾶσθαι κόνιν.] Item Ἐπιμοιράομαι cum gen. Particeps fio, Sortior, i. q. μοιράομαι, λαγχάνω. Philo De mundo: Μηδὲν μέρος ὑπολειπόμενοι τῶν σωμάτων ὃ ταφῆς ἐπιμοιρήσεται, Nulla corporis parte relicta, quæ sepulturæ mandaretur, cui sepulturæ honos impertiretur. || Ἐπιμοιράομαι, Divido, Distribuo, VV. LL.

[Ἐπιμοίριος, ὁ, ἡ, Fatalis. Leon. Tar. Anth. Pal. 7, 504, 11: Νῆματ' ἀναπλήσας ἐπιμοίρια.]

[Ἐπίμοιρος, ὁ, ἡ, Particeps. Eurypham. Stob. Flor. vol. 3, p. 343: Εὐδαιμοσύνας ἐπίμοιρος (βίος).]

[Ἐπιμοιχεύω, Insuper mœchor, adultero. Ps.-Lucian. Philopatr. c. 6: Τὸν μοιχὸν λέγεις, ἐς τὴν ... Τυρὼ πρώην δύφθειρε καὶ ἔτι ἐπιμοιχεύει. Nisi forte delenda est præpositio.]

[Ἐπιμοιχίδιος, ὁ, Adulterinus. Olymp. In Plat. Alc. p. 153.]

[Ἐπιμολεῖν, Advenire vel Advenisse. Soph. Tr. 857: Οἷον ἀναρσίων οὕπω Ἡρακλέους ἐπίμολε πάθος οἰκτίσαι.]

[Ἐπίμολος, ὁ, Advena, Invasor. Æsch. Sept. 622: Δορίπονα κἀκ' ἐκτρέποντες ἐς γᾶς ἐπιμόλους.]

[Ἐπιμολύνω, Polluo. Epiphan. vol. 1, p. 521, B: Τὴν γῆν ταῖς ἀθεμίτοις αὐτῶν ἐργασίαις καὶ μυσαραῖς στραγόαιν ἐπιμολύνοντες. ῦ]

[Ἐπιμομφὴ, ἡ, i. q. ἐπίμεμψις, Reprehensio. Pind. Ol. 11, 9: Λῦσαι ὀξείαν ἐπιμομφάν.]

[Ἐπίμομφος, ὁ, ἡ, Querendus. Æsch. Ag. 553: Τὰ μέν τις ἂν λέξειεν εὐπετῶς ἔχειν, τὰ δ' αὖτε κἀπίμομφα· Cho. 830: Ἐπίμομφον ἄταν. Active Eur. Rhes. 327: Ὀρθῶς ἀτίζεις κἀπίμομφος εἶ φίλοις, pro ἐπιμέμφει, Quereris de iis.]

Ἐπιμονὴ, ἡ, Permansio, Perduratrix firmitas, quorum priori Cic., posteriori Plin. utitur; Perseverantia. [Sedulitas, Remansio, Instantia, Obstinatio, Gl.] Plato Cratylo [p. 395, A] etymologiam afferens Græci nominis Ἀγαμέμνων ait, Ὅτι οὖν ἀγαστὸς κατὰ τὴν ἐπιμονὴν οὗτος ὁ ἀνὴρ ἐνσημαίνει τὸ ὄνομα. A Thuc. in malam partem accipitur pro Mora, qua quis nimirum in aliquo loco desidens permanet, nec quicquam promovet; schol. exp. ἀργία, quemadmodum et μονὴ alibi: 2, [18]: Ἤ τε ἐν τῷ ἰσθμῷ ἐπ. γενομένη, καὶ κατὰ τὴν ἄλλην πορείαν ἡ σχολαιότης, διέβαλεν αὐτὸν μάλιστα. Cui similem l. attuli ex Eod. in Ἕδρα aut Καθέδρα, si bene memini. [Stob. Ecl. eth. vol. 2, p. 60: Φιλοπονία, ἐπ. Suid. in Δίδυμος Διδ.: Ἡ περὶ τὰ βιβλία ἐπιμονή. Hesych. v. Ἐνδελεχισμός. || Figura orationis, qua res plus justo exaggeratur, Amplior immoratio in iis rebus quæ demonstrari argumentis debeant. Schol. Hermog. Περὶ ἰδ. p. 399: Ἔπ. ἐστιν ὅταν πλείω ῥήματα ἀλλήλοις ἐπιβάλλῃ, ὡς ὁ Δημοσθένης, Ἀγεις, διώκεις, ἐλαύνεις, συκοφαντεῖς. Hæc et alia Ernest. Lex. rhet.]

[Ἐπιμόνιμος, ὁ, Perennis. Geopon. 2, 5, 7: Ἐπιμονιμώτερον (-ρα) ἔχει τὰ ὕδατα.]

Ἐπίμονος, ὁ, ἡ, Constanter permanens, Perdurans, [Sedulus, Pertinax, Pervicax, Gl.]: ἐπ. στρατηγὸς, Polyb. [6, 15, 6], Cui post annum successor non mittitur, Qui in administratione rei militaris permanet. [Id. 6, 43, 2, ἀκμὰς ἐπιμόνους· 38, 3, 10, ἱράνους. Schweigh. Τὸ ἐπίμονόν σου τῆς οἰκειώσεως, Hipparch. Enarr. Phæn. Arati p. 171, A. Hemst. Athen. 15, p. 670, C: Καταδέδενται γὰρ οἱ ἐρῶντες, εἰ μὴ ἄρα διὰ τὸ κατεστέρθαι τῷ ἔρωτι τοὺς ἐρῶντας οὐκ

ως αὐτῶν ὁ στέφανος γίνεται. Aret. p. 61 : Ἐπίστροφοι. De equitante comparat. ap. Hesych. in ιπέρα. Pro ἐπίπους legitur ap. Arcad. p. 71, 18.
ω.] Ἐπιμόνως, adv., Constanter permanendo, inter, Perseveranter. [Obstinate, Gl. Axioch.
, A : Λαμπάσιν ἐπ. πυρούμενοι ποινῶν. « Suid. in ὠλένους ἐγθρ. » Hemst. Galen. vol. 19, p. 220, π. ἀπαθείας· et 673, 15 : Ἐγκαθίζοντα (edulia) ασιν ἐπ., Pertinacius. Euseb. Hist. Eccl. p. 207, l, C; 330, A. Pallad. Hist. Laus. p. 971, A. ol. 1, p. 179, 31, ubi tamen codd. ἐπιστημόσε. Schol. Philostr. Her. p. 323.]
ονόω, Desolo, i. e. Solum reddo, Solitudinem Item Desero, Destituo : unde ἐπιμονωθείς, us.
ωνῳδέω, Monodiam cano in. Anon. in Craecd. vol. 3, p. 180, 26 : Οὐδ' ἐπιμονῳδῆσαι τῷ ἐ μακροτέρων λόγων ἐνδέχεται βραχὺ ἐπιστολιον ; L. Diendorf.]
όνως. V. Ἐπίμονος.]
ρισμός, ὁ, Effectio ἐπιμοριότητος, quod v., dich. ibid. p. 151, D. L. Dind.]
ριος, ὁ, ἡ, q. d. Superparticularis. Dicitur ιμόριος numerus, quum major numerus torem continet, et aliquam præterea ejus ertiam, puta, vel quartam, aut deinceps, us est binarii ἐπιμόριος : vide Philop. p. 89 ach. Intr. arithm. 1, 19. Idem genere fem. 143 : Τὰς ἐπιμορίους σχέσεις. Ap. Hesych. ὑπερέχων ἑτέρου μέρους leg. μέρει s. μέρει τινί. Ἐπιμερής.] Boethius Superparticularem uidam autem et Superpartientem. Aristot. , 41] : Οὔτε γὰρ ἐπιμόριοι, οὔτε πολλαπλάσιοι etaphys. 4, p. 109, 5 : Τὸ ἐπιμόριον πρὸς τὸ . Adv. Ἐπιμορίως Nicomach. Intr. ar. 2, 8. L. Dind.]
ότης, ητος, ἡ, Ratio ea numeri ad numeΐ Ἐπιμόριος explicata est. Iambl. In Nicom. ϊ, D. Cobet.]
ως. V. Ἐπιμόριος.]
ύρω, Murmuro, Admurmuro. Const. Ma- p. 55, C : Ἐπιμόρμυρε τῶν πειρασμῶν τὸ Divise Dionys. P. 81 : Τῇ δ' ἐπὶ Σαρδόται ἐνδοθι πόντος. ῦ]
; γῆ, vide in Μόρτη. [Ubi nihil de ἐπίin Μοργὴ affertur l. Poll. 7, 151 : Ἐπὶ παρὰ Σόλωνι ἡ ἐπὶ μέρει γεωργουμένη· μοργος. Hesychius : Ἐπίμορτος, σπόριμος τη, Terra conserenda sive divisa vel, ollucem, quæ colitur conditione partis Addit Hes. : Λέγεται οὕτω καὶ ὁ μίρει μορτὴ γὰρ τὸ μέρος ἐκαλεῖτο, Qui partis onditione opus facit.]
ω, Formam induo, Simulo. Basil. M. , C : Ὡς ἡ τῷ πατρὶ τὴν γέννησιν ἢ τῷ ησίαν ἐπιμορφάζειν. Philo vol. 1, p. 288, ες ἐπιμορφάζειν ψευδῶς ἀλήθειαν, codem- n accusat. 510, 24; 549, 10; 698, 7; 23; 65, 4. Et cum inf. vol. 2, p. 387, ίνων φιλοσόφων ἡ πληθὺς τὸ ἐν τοῖς οὖσι ὐδὲς ἐπιμορφάζουσα θηρᾶν; 551, 18. Et vol. 1, p. 193, 25 : Ἐπιμορφάζεις ὡς ος τὴν ἀλήθ. Medio Euseb. In Hierocl. Ἱροσωπείου δίκην τὴν Πυθαγόρειον ἐπιωγήν. Hesych. : Ἐπιμορφάζονται, σχη-

ead. signif. qua et simplex usurpatur oximum ἐπιμορφάζω, ponit Gregor. 827, D : Τί περιστέλλεις τῇ ὑποκρίσει σοι τὸ τῆς φιλίας προσωπεῖον διὰ τῆς ης εὐνοίας ἐπιμορφάζεται; Amicitiæ lar- . Si quidem vera est scriptura. L. D. p. 590, C. Didym. ib. p. 203, D : τὴν ἀρετήν. Hase.]
Formo, Figuro. Philostorg. H. E. 3, Ἡ ποικίλαις εἰδέαις τὸν χρυσὸν ἐπι-
Auri varie fingendi et elaborandi n. vol. 2, p. 520, 7 : Τὸ κατηλλάχθαι ἐπιμορφώσαντες, ἔργοις δὲ ... μνησικαρφάσαντες. Pass. Greg. Nyss. vol. 1,

A p. 491, C : Τὸ κάλλος δ' μοι ἐπιμορφώθη, Informata mihi pulchritudo.]
[Ἐπιμοτόω, Impono μότον. Heliodor. Oribasii p. 277 ed. Mai : ubi vulgatur, εἶτα ἔξωθεν ἐπιτομούσθω ἡ τομὴ τιλτοῖς οἰνελαίῳ βεβρεγμένοις. Osann.]
[Ἐπιμοχθέω, i. q. ἐπιπονέω. Hesychius : Ἐπιμοχθῆσαι, σὺν μόχθῳ ἐπιπονῆσαι.]
Ἐπίμοχθος, ὁ, ἡ, i. q. ἔμμοχθος, VV. LL. [Ærumnosus. Schol. Aristoph. Pac. 383, de hominibus. Conf. Arcad. p. 71, 18, ex cod. Havn. emendandus. Manetho 4, 248, ἐπ. βίος. Neutro adverbialiter posito Sapient. Salom. 15, 7 : Κεραμεὺς ἁπαλὴν γῆν ἐπίμοχθον πλάσσει, Laboriose fingit.]
[Ἐπιμόχθως, Operose. Appian. Pun. c. 72 : Καὶ αὐτῷ μόλις ἐκ μακροῦ σφόδρα ἐπ. ἐφέρετο ὀλίγα. Wakef.]
Ἐπιμύζω, Suspiro summisse, Tacitus fremo, Compressis labris gemo, et ita ut gemitus vix exaudiri possit. Hom. Il. Δ, [20] : Αἱ δ' ἐπίμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη. [Θ, 457. Huc referri gl. Hesychii in Ἐπιμύσσω ponendam animadvertit Hemst. ibi cit. :
B errorem grammaticorum autem, qui ἐπιμυκτήρισαν interpretantur in Il. Hom., notarunt Ernest. et Heyn. Eustath. Opusc. p. 227, 92 : Καὶ αὐτοὶ ἐπιμύζουσι. Medio Hesych. : Ἐπεμύξατο, ἐπιστέναξεν, ἐπεγόγγυσεν.]
Ἐπιμυθέομαι, Insuper dico, Suadeo : v. Ἀπομυθέομαι.
Ἐπιμυθεύω s. Ἐπιμυθεύομαι, Affabulor, VV. LL. [Aristot. H. A. 8, 24 : Τὰ δ' ἐπιμυθευόμενα (de hippomane) πέπλασται μᾶλλον ὑπὸ γυναικῶν καὶ τῶν περὶ τὰς ἐπῳδάς.]
Ἐπιμύθιον, τὸ, Affabulatio, ut quidam interpr., Fabulæ appendicula, ut Bud. Id quod fabulæ narratæ subjungitur ad mores hominum informandos. Sic vero ἐφύμνιον dicitur Quod hymno succinitur. [Lucian. Bacch. c. 8; Aphthon. in Walz. Rhett. vol. 1, p. 60, 3. L. D. Theoph. Sim. Hist. p. 227, 6 : Ἐπ. τοῖς λόγοις, Appendicem. Id. p. 94, 11 : Νῦν δὲ δυσφημότατον ἐπ. λέξω. Hase. ῦ]
[Ἐπιμυκτηρίζω, Subsanno. Menander ap. Plut. Mor. p. 547, C : Οἱ δὲ πάλιν ἐπεμυκτήρισαν. Hesych. v.
C Ἐπέμυξαν.]
[Ἐπιμυκτηρισμός, ὁ, Subsannatio. Hesychius in Ἐπιμύσσω cit.]
[Ἐπίμυκτος, ὁ, ἡ. Theognis 269 : Πάντῃ γὰρ τοὔλασσον ἔχει, πάντῃ δ' ἐπίμυκτος, πάντῃ δ' ἐχθρὴ ὁμῶς γίγνεται, ἔνθαπερ ᾖ, de paupertate. Ita cod. optimus superscripto *obscura* : alii duo ἐπίμικτον, ceteri ἐπίμικτος. Ἐπιμώμητος interpretatur Camerarius.]
Ἐπιμύλη, i. q. ἐπιμυλίς, Hesych. [Ἐπιμύλας, ἐπιγονατίας. Ἐπιμυλίδας, ἐπιγονατίδας, Kuster.]
[Ἐπιμυλίδιος, ὁ, i. q. ἐπιμύλιος. Hesych. v. Διαλαὸς (post Διαλυγίσαντες), οἱ μὲν ἐπιμυλίδιον δαίμονα. V. Ἐπιμύλιος.]
Ἐπιμύλιος, ὁ, ἡ, ut ἐπ. ᾠδή, q. d. Molaria cantilena, pro Quæ ad molam canitur, Poll. [4, 53; 7, 180] Athen. [14, p. 618, D, ubi ἄσμα. Ælian. V. H. 7, 4 cum annotatione Perizonii. Eust. Il. p. 1164, 12, Od. 1885, 23. Pro eo quod Hesych. dicit : Ἰλλαιοδὸς, ἐπιμυλίδιος ᾠδὸς, Phot. in Lex. : Ἰμαιοδὸς ἡ ἐπιμύλιος ᾠδὴ, pro ὁ ... ᾠδός. Conf. Ἰμαῖος, et Crameri Anecd.
D vol. 1, p. 217, 3. Idem Phot. : Εὔνοστος, θεὸς ἐπιμύλιος. Eust. Opusc. p. 158, 67 : Τῷ παντὶ σεμνότερον τοῦ ἐπιμυλίου Εὐνόστου, ὃν λόγος παλαιὸς διὰ σιδάσματος ἤγαγε.] Τὸ ἐπιμύλιον, Superior mola, LXX Deut. 24, [6] : Οὐκ ἐνεχυράσεις μύλον, οὐδὲ ἐπιμύλιον. [Judic. 9, 53 : Ἔρριψε γυνὴ μία κλάσμα ἐπιμύλιον ἐπὶ κεφαλὴν Ἀβιμελέχ. || Dianam Ἐπιμύλιον fingit Carneades in Ἐπυλιδάνιος cit. ῦ]
Ἐπιμυλίς, ίδος, ἡ, Pars in corpore quæ alio nomine ἐπιγονατίς : dicta etiam μύλη, ut docebo in illo. [Hippocr. p. 841, H, unde citant Galen. in Lex., Poll. 2, 189, Rufus De part. corp. h. p. 24. Foes.]
Ἐπιμυμάω, Reprehendo. VV. LL. [Pro ἐπιμωμάομαι, ut videtur.]
Ἐπίμυξις, ιος, ἡ, Suspirium tale s. Gemitus talis [qualia descripta sunt in Ἐπιμύζω. Hesych. : Ἐπίμυξις, στεναγμός].
[Ἐπιμῠρίζω, Ungo. Theophr. De odor. fr. 4, 45 : Οἱ μυροπῶλαι τοὺς ἐπιδιστάζοντας καὶ μὴ ὠνουμένους παρ' αὐτῶν ἐπιμυρίζουσι τούτῳ.]

[Ἐπιμύρομαι, ap. Apollon. Rh. 1, 938 significat Alluor, passive: Ἔστι δέ τις αἰπεῖα Προποντίδος ἐνθοθι νῆσος τυτθὸν ἀπὸ Φρυγίης πολυληίου ἠπείροιο εἰς ἅλα κεκλιμένη, ὅσσον τ' ἐπιμύρεται ἰσθμὸς χέρσῳ ἐπιπρηνὴς καταειμένος, Mari circumdata, in quantum isthmus aqua alluitur. Nam siquidem isthmus est, pars ejus quædam continenti adhæret. Bruncx. Anon. ap. Cramer. Anecd. vol. 3, p. 220, 11: Ἀευκὴ δὲ καὶ ταῖς ῥισὶν ἐπιμύρεται κόρυζα, Nares circumfluit. Sic enim scribendum pro ἐπιμυρμύρεται. ῡ L. Dind.]

[Ἐπίμυσις, εως, ἡ, Nictatio. Clem. Alex. p. 218; Etym. M. p. 490, 54; Erot. v. Καρδαμύσσειν. Wakef. De labris claudendis χειλέων διαστολὴ καὶ ἐπίμυσις, Greg. Nyss. vol. 1, p. 63, E, coll. ib. p. 826, A.]

Ἐπιμύσσω s. Ἐπιμύττω cum μυκτηρίζω convenit, ut quidem in VV. LL. exp.: sc. Subsanno, Strepitu narium floccifacio. [Eust. Opusc. p. 308, 17: Καλὰ ταῦτα, κἂν ὁ Μῶμος ἰδὼν ἐπιμύξῃ. Luciani Dial. mort. 6, 3: Οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσμυγέντας, Hemst. ex schol., qui interpr. καταγελασθέντες, restituit ἐπισυγέντες, coll. gll. Suidæ: Ἐπίμυξεν, ἐξεμυκτήρισεν, ἦχον διὰ τῶν ῥινῶν ἐποίησεν, et Hesychii: Ἐπέμυξαν, ἐπεμυκτήρισαν, non improbans tamen ἀπομυγέντες. Ceterum v. Ἐπιμύζω. Idem Hemsterh. in Hesychii gl. Ἐπισμυκτὸν, ἐπιμυκτηρισμὸν, latere suspicabatur formam ἐπιμυκτὸν, quod esset i. atque ἐπιμυγμόν.]

[Ἐπιμυχθίζω, i. q. ἐπιμύζω vel ἐπιμυκτηρίζω. Hesych.: Ἐπέμυξαν, ... ἀπεμύχθησαν (-ισαν Kuster.). V. Μυχθίζω.]

Ἐπιμύω, [Cohibeo, Gl.] pro simplici μύω positum invenitur. Ita Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιμύσαντες, pro μύσαντες, Basil. [Diodor. 1, 48. Oppian. Hal. 2, 110: Ὄμματ' ἐπιμύει· Cyn. 4, 144: Ἐπιμύουσιν ὀπωπάς. Alia constructione Aret. p. 85: Τὰ βλέφαρα μόγις τοῖσι ὀφθαλμοῖσι ἐπιμύει.] At vero sine adjectione accusativi affertur ex Polyb. 4, [27, 7]: Ἄνοια μετὰ κακίας, τὸ δοκεῖν, ἐάν τις αὐτὸς ἐπιμύῃ μηδὲ τοὺς πέλας ὁρᾶν· quæ Cam. vertit, Stultitia est conjuncta malitiæ, si quis ipse forte connixerit, arbitrari ne ab aliis quidem se conspici. Ubi, ut hoc obiter dicam, postrema verba secus intelligo et intelligenda puto: sc. ita, Arbitrari ne alios quidem cernere. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 571, D: Τῷ Ἰσραὴλ πρὸς φῶς ἐπιμύσαντος. Eust. Opusc. p. 352, 30: Πρὸς τὴν σὴν ἐπιμύσας ὑπεροχήν. Absolute Aristoph. Vesp. 934: Ἐπιμύει γέ τοι, Annuit. Aret. p. 4. De oculis ipsis Phot. v. Ἰλλώπτειν, ἐμβλέπειν ἐπιμύουσι καὶ ἐγκεκλασμένοις ὀφθαλμοῖς. Aliter Callim. Epigr. 42, 5: Κήπεμυσ' ἐκείνων (liberorum) εὐγήρως ἐνὶ χερσὶν, de moriente. Non de oculis Oppian. Cyn. 2, 290: Ὠτιλαὶ ὃ' ἑκάτερθεν ἐπιμύουσιν ὀδόντων. Ceterum ubi secunda producitur, scrib. esse, ut aliquoties scribitur in libris, ἐπιμῡ́ω, animadvertit Wernick. ad Tryphiod. p. 58, qui ibid. dixit de permutatione hujus v. cum v. ἐπημύω. De mensura v. in simplici.]

[Ἐπιμωκάομαι, Subsanno. Schol. Soph. OEd. T. 990 (?). Schneidea.]

[Ἐπιμώκησις, εως, ἡ, Ludibrium. Georg. Pachym. Andr. Pal. p. 218, C: Μυρία ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν προσεδοκᾶτο ἡ ἐπιμώκησις.]

Ἐπιμωμάομαι, vel Ἐπιμωμάομαι, i. q. μωμάομαι s. μωμάομαι, Vitupero, Reprehendo, Derideo. Potest tamen dici præp. ἐπὶ significationem augere. [Dionys. Per. 896: Οὐδ' ἂν ἅμοιγε μύθου ἅτε ψευσθέντος ἀνὴρ ἐπιμωμήσαιτο. Suidas vel potius Damascius ap. eum v. Ἑρμείας et Μῶμος· Ὥστε μηδ' ἂν τὸν Μῶμον αὐτὸν ἐπιμωμήσασθαι. L. D. Phot. Bibl. p. 341, 19. Hask.]

Ἐπιμωμητὸς, ἡ, ὸν, i. q. μωμητὸς, Vituperabilis, Vituperatione s. Reprehensione dignus, Hesiod. [Op. 13, de Eride. Theocr. 26, 38: Ἔργον οὐκ ἐπιμωμητὸν vel ἐπιμωματόν. L. D. Hesych. v. Ἐπίσφατον. Inter ἐπιμωμητὸν et ἐπιμώμητον variatur in utrisque scholl. Apoll. Rh. 1, 204.]

[Ἐπίμωμος, ὁ, ἡ, Vitiosus. Artemid. 5, 67: Παῖς ἐπίμωμος, οὐ διὰ τὸ γένος μόνον, ἀλλ' ὅτι καὶ διάστροφος ἦν τοὺς ὀφθαλμούς. Orac. Sibyll. 1, p. 182, 4: Νοσερὸς ἰήσατ' ἠδ' ἐπιμώμους. Hermes Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 706: Πάντα τὰ ἐπὶ γῆς ἐπίμωμα. Heliodor. 7, 2, p. 299: Τὸν βίον ἐπίμωμος. Hesych. v. Σιφλόν.]

[Ἐπιμώομαι. V. Ἐπιμαίομαι.]

[Ἐπινάζω. V. Ἐπινῶς.]

[Ἐπιναίω, Habito. Aor. pass. Hesych.: Ἐπινάσθην, ἐπωκίσθη (-θην, aut Ἐπανάσθη).]

[Ἐπίναχτιν τὸν ἐπιδιδόμενον ἶξω ναύτην, Hesych. Ἐπιναύτην interpretes.]

[Ἐπινάσσω s. Ἐπινάττω, Obsero, Occludo. Hesych.: Ἐπινάξαι, ἐπιπαχτῶσαι.]

Ἐπινάστιος ac Μετανάστιος, ὁ, ἡ, Qui sedibus suis relictis alio habitatum se contulit. Exponuntur etiam, Pulsus patria, Profugus, Exul. Item, Peregrinus, Inquilinus: et Græce μέτοικος, ξένος, φυγάς. Sed rarum est ἐπινάστιος, quod ex Apoll. [Rh. 1, 795] affertur. [V. Albert. ad Hesych. gl. Ἐπίναχτιν. Perperam Suidas cum libris duobus Zonaræ p. 793, ἐπινάστειος.]

[Ἐπιναυμαχία, ἡ, Pugna ad naves. Ita Ps.-Plut. V. Hom. p. 387 Gal. dicit pugnam quæ in inscr. Il. N dicitur ἡ ἐπὶ ναυσὶ μάχη.]

[Ἐπιναυπηγέω, Superstruo, inædifico navi. Poll. 1, 92: Ἐὰν δὲ ᾖ κατάρρακτον τὸ πλοῖον, ἐπιναυπηγοῦνται πυργοῦχοι. Cit. Boiss.]

[Ἐπιναύσιος, ὁ, Nauseans. Polyb. 31, 22, 1: Προσποιηθεὶς ὡς ἐπιναύσιος γεγονώς.]

[Ἐπιναύτης. V. Ἐπίναχτιν.]

[Ἐπινεάζω, Juvenor. Poll. 10, 53: Καὶ μονίππῳ δ' ἂν τις χρῷτο ἀνδριστέρᾳ κινήσει ἐπινεάζων, Qui motu vehementiori juveniliter delectetur.]

[Ἐπινεανιεύομαι, Juvenilis audaciæ facinus edo. Plut. Mor. p. 1079, D: Ἐπὶ δὲ τούτοις ἐπινεανιευόμενός φησι, Juvenili temeritate addit. Basil. M. vol. 3, p. 222, D: Ἐπενεανιεύσατο δὲ τούτοις καὶ γράψας καθ' ἡμῶν, μᾶλλον δὲ συγγράψας λόγους μακροὺς πάσης λοιδορίας καὶ συκοφαντίας γέμοντας. Ubi scrib. videtur συγγράψας ... συρράψας, deleto καί. Philo vol. 1, p. 203, 27: Ὁ δέ γε καὶ ἐπινεανιεύεται· 2, p. 371, 41: Οὐκ ἂν ἐπινεανιευόμενοι καὶ ἐπιχειρονομοῦντες ταῖς πλεονεξίαις καινὰς ἀπόρους ἐπινοεῖτε. Poll. 3, 121, inter vv. de φιλοπόνῳ usurpanda νεανιεύσασθαι, ἐπινεανιεύσασθαι Ubi in bonam partem dicitur, Strenue ago.]

[Ἐπινευκὴς, apud Themistium Orat. 13, p. 166, C, in verbis ex cod. Mediol. adlitis: Καὶ τὸν Πέρσην ἐπινευκῆ (ποιεῖν τὸ κάλλος), scribendum ἐπιευκῆ. L. D.]

Ἐπίνειον, τὸ, dicitur πόλισμα παραθαλάσσιον, ἔνθα τὰ νεώρια τῶν πόλεων ἦν, ut Piræeus Atheniensium, Nisæa Megarensium, Cyllene Eleorum. Sic Thuc. 1, [30]: Καὶ Κυλλήνην τὸ Ἠλείων ἐπ. ἐνέπρησαν. Nec ausim affirmare id Lat. nomen habere. Navalia enim sunt ea, quæ Græcis νεώρια dicuntur. Cic. Offic. 1: Muri, navalia, portus, aquarum ductus. Hæc Bayf. ex Thuc. schol., qui annotat etiam, ἐπίνειον usurpari posse ἐπὶ παντὸς ἐμπορίου καὶ παραθαλασσίου, et suo tempore a vulgo κατάβολον id appellatum fuisse. Idem schol. in 2, [84]: Ἐκ Πατρῶν ἐς Κυλλήνην τὸ Ἠλείων ἐπίνειον, annotat, ἐπίνειον vocari τὸ ἐμπόριον, vel παρὰ τὸ ἐπινήχεσθαι αὐτὸ τῇ θαλάσσῃ, vel παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ τὰς ὁλκάδας νήχεσθαι ἢ ὀκέλλειν. Suidæ ἐπ. est παραθαλάσσιον χωρίον ἢ προσορμητήριον, ὃ λεγόμενος κατάβολος, citanti hunc e Polyb. l. [fr. hist. 67]: Οἱ Ῥωμαῖοι τὰς μὲν ναῦς ἐνεώλκησαν· τοὺς δὲ ἐν τῇ Ταῤῥακῶνι συναθροίσαντες, ἐκ τῶν προγεγονότων ἐλαττωμάτων ἐπίνειον ἐποίησαν, ἐπὶ τῷ προσκαθίσαντες ἐπὶ τῆς διαβάσεως διαχυλίζειν τοὺς συμμάχους. (Ceterum ἐπίνειον recte exponi Emporium, ut Thuc. schol. paulo ante annotavit, manifestum fit ex Strabone etiam, qui l. 6 ait [p. 526]: Ἐν δὲ τῷ παράπλῳ τούτῳ Μίδαμα πόλις πλησίον ἔχουσα ἐπίνειον καλούμενον ἐμπόριον.) Et 5, [2, 1] de Puteolis: Ἦν δὲ πρότερον μὲν ἐπίνειον Κυμαίων, ἐπ' ὀφρύος ἱδρυμένον, κατὰ δὲ τὴν Ἀννίβα στρατιὰν συνῴκησαν Ῥωμαῖοι καὶ μετωνόμασαν Ποτιόλους, i. e. Emporium Cumanorum; paulo post enim ait, Ἡ δὲ πόλις ἐμπόριον γεγένηται. Et referri huc potest, quod Cic. Ep. Ad Att. 5, dicit, Quum per emporium Puteolanorum iter facerem. Idem in eod. l.: Κοινῷ δὲ ἐπινείῳ χρῶνται οἵ τε Πελιγνοὶ καὶ οἱ Μαρρουκῖνοι. [Aristot. Pol. 7, 6: Ἐπίνεια καὶ λιμένας.] ‖ Hesychio ἐπίνειον est μικρὸς λιμήν. [Addit autem: Αἵμνια καὶ αἱ περὶ αὐτὰς στοαί.] Ionice vero pro ἐπίνειον dicitur Ἐπινήϊον. [Ἐπίνειον scribitur ap. Herodot. 6, 116.]

[Ἐπινείσσομαι. V. Ἐπινίσσομαι.]

ινείρω. V. Ἐπινίφω.]
ίμησις, εως, ἡ, Distributio, Divisio. [Hippocr.
3 : Ἄνεσις γὰρ καὶ ἐπίτασις νοσέοντος ἐπινέμην-
ησιν) ἰητρικὴν κέκτηνται. Clem. Al. Str. p. 552 :
τρία ἐκ τοῦ ἑνὸς εἰς τοὺς πολλοὺς ἐπινέμησίς ἐστι
| De igni diffuso, ut seq. ἐπινέμομαι, Plut.
. c. 12, Mor. p. 891, F. || Ὁ τοῦ χρόνου με-
nterpretatur Suidas, i. e. Indictio, de qua
p. Byzantinos frequenti, v. Ducang. Idem
to usurpati ex. attulit ex Justin. Nov. 149,
ιεσις scriptum ap. Hesych.]
μητέον, V. Ἐπινέμω.]
ω, Distribuo, Partior : unde ἐπινεμητέον,
e oportet, ex Plat. Legg. [5, p. 737, C. Id.
164, D : Ἐφ' ἑκατέρῳ τούτων τὸ μέρος αὐτῆς
ἑκάτερον. Greg. Nyss. vol. 1, p. 128, A :
ίοις ἡ φύσις τὰς πρὸς τὴν σύστασιν ἡμῶν ἀφορ-
ασα.] In VV. LL. ex Hom. [Il. I, 216],
ραπέζῃ, pro Partitus apposuit mensæ. [Od.
ῖτον δέ σφ' ἐπένειμε.] || Pasco in alieno :
. [Et Demosth. p. 1274, 27; Aristot. Pol.
Depasco segetes in foliosam materiam luxu-
od et ἐπικείρω, Attondeo, Bud. [Theophr.
4.] || Ἐπινέμω, vel potius Ἐπινέμομαι,
absumo, Depopulor. Sæpe de igni dicitur,
Depasci. [Herodot. 5, 101.] Herodian. 7,
ρέστατα γὰρ τὸ πῦρ ἐπινέμεται τάς τε πόλεις
, [14, 6] : Καταφλέξαν δὲ τὸ πῦρ τόν τε νεὼν
ν περίβολον, ἐπενεμήθη καὶ τὰ πλεῖστα τῆς
λλιστα ἔργα. [Ead. forma aoristi absolute
5. Id. 14, 53 : Ἐπινεμηθείσης τῆς φλογὸς
ον.] Plut. De def. orac. [p. 415, F] : Καὶ
κὴν ἐκπύρωσιν ὥσπερ τὰ Ἡρακλείτου καὶ τὰ
μομένην ἔπη. A Thuc. autem dicitur νόσος
, [54] : Ἐπενείματο δὲ Ἀθήνας μὲν μάλιστα,
pulatus est Athenas, pestis sc. Ubi cre-
e etiam reddi Grassatus est in Athenas.
m Æsch. Ag. 485. Et Diod. 12, 12 :
κ καθάπερ λοιμικὴν νόσον ἐπινέμεσθαι τὸν
των. De hostibus Plut. Cæs. c. 19 : Ἐπι-
καθέξειν τὴν Γαλατίαν. Ubi olim ἐπινε-
|| In bonam partem, Adeo, Pind. Ol.
σᾶν ἀπὸ τόξων Δία τε σεμνόν τ' ἐπίνειμαι
δος. Ubi schol. passivo : Ἤτοι τῷ χορῷ
λεύεται, ἐπινεμήθητι τοῖς ὕμνοις τὸν Δία.
t, cum dat. Aristot. H. A. 8, 2 fin : Ὁ
ι τῇ τρίγλῃ.] Ἐπινέμω pro ἐπαναγινώ-
ω. [Et intt. Hesychii v. Ἐπινειμάτω.]
o. Chrys. Hom. in Ps. 48, 17 (?). Maius.]
ως, ἡ, Nutus. Athen. 2, p. 66, C : Τὰς
βαιοῦμεν τῇ ταύτης (τῆς κεφαλῆς) ἐπι-
natio. Athen. De mach. p. 6 fin. : Τὴν
ἐπίν. L. D. Galen. vol. 4, p. 33, 15 :
πίνευσιν, ἀλλὰ λοξὴν ἀτρέμα ἀπεργάζον-
461, 8 : Τὸ βάρος αὐτὸ μετὰ τὴν πρώ-
ἰς τὸ κάτω ῥέπον. Jo. Phocas Descr.
15 : Διὰ τῆς ἐπινεύσεως τῶν ὀμμάτων.
oseph. Ant. Jud. 17, 9, § 1 : Καταστη-
ἐπινεύσει τῇ Καίσαρος. Porphyr. Sent.
ροθυμίᾳ καὶ ἐπινεύσει συμπαθεῖ. Hase.]
Inclinor, Vergo. Arat. Phæn. 789 :
νευστάζῃ (luna) μήθ' ὑπτιόωσα φαείνῃ.

o, Nutu significo faciendum esse
eo, ut contra ἀνανεύω pro Nutu
ipi dictum est. Hom. Il. I, [616] :
ὅγ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε σιωπῇ Φοίνικι
ος. Sed et sine infin. ap. Eund. pro
ύματι χρῶμαι, ut loquitur Thuc.,
, Utor nutu. Od. Π, [164] : Ἡ δ'
νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς. [Xen. Cyr.
ο αὐτοῖς οὕτως ἐπένευσεν.] || Sæpe
rbis pro Annuit : Il. A, [528] :
ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων· qui versus
nd. Isthm. 7, 45 : Ἐπὶ γλεφάροις
Plat. [Reip. 1, p. 351, C] ἐπινεύειν
tiri; opp. τῷ ἀνανεύειν, ubi scri-
Θρασύμαχε, ὅτι οὐκ ἐπινεύεις μόνον
εἰ ἀποκρίνῃ πάνυ καλῶς. [Cum ac-
sito Aristoph. Ach. 115 : Ἑλληνι-

A κόν γ' ἐπένευσαν.] Et cum accus. ap. Dem. p. 138 [332, 18, coll. 560, 7, ubi σιγῇ ἐπ.] : Μὴ δῆτ', ὦ πάντες θεοί, μηδεὶς ταῦθ' ὑμῶν ἐπινεύσειεν. [Eur. Or. 284, Bacch. 1349. Idem addito dat. pers. Hel. 681 : Πάριν, ᾧ μ' ἐπένευσεν (Venus). Infinitivo sequente Æschin. p. 62, 11 : Ἐπινεύσας ἀληθὲς εἶναι· 24 : Ἐπινεύσατέ μοι πρὸς θεῶν ... μὴ καλῶς αὐτὸν πεπολιτεῦσθαι. Alia constructione Polyb. 21, 3, 3 : Ἐπινεύσαντες ὑπὲρ τῆς ἐπιτροπῆς.] Philo junxit dat. rei dicens, Ὁ δ' ἐπινεύει ταῖς εὐχαῖς, Votis annuit. [|| Hom. Il. X, 314 : Κόρυθι δ' ἐπένευε φαεινῇ, Galea nutabat, de Achille, cujus de capite crista galeæ nutabat. Similiter Theocr. 22, 186 : Ἀμφοτέροις δὲ λόφων ἐπένευον ἔθειραι. Greg. Nyss. vol. 1, p. 823, C : Κράνη τοῖς λόφοις φοβερῶς ἐπινεύοντα.] || Ἐπινεύω, sicut et νεύω, Vergo s. Deorsum vergo, Propendeo, etc. Lucian. [Prometh. c. 1] : Ἀπρόσβατοι γὰρ αἱ πέτραι, πανταχόθεν ἠρέμα ἐπινενευκυῖαι, ubi exp. Sensim depressæ, Declives, Clivosæ : quibus et Bud. utitur. [Aristoph. Eq. 657 : Ἐπένευσεν εἰς ἐκεῖνον ἡ βουλὴ πάλιν. Greg. Nyss. vol. 1, p. 811, A : Ἄκρα τις
B πρὸς τὸν βυθὸν ἐπινέθευκεν· 451, A : Τῆς ἐπινευούσης τῷ βάθει ῥαχίας. || Ponitur etiam transitive, ut sit Inclino. Hero Belop. p. 125, A : Ἐπινεύσαντες αὐτὸν (τὸν κανόνα) ὑπέβαλον τὴν σχαστηρίαν· 130, D. L. D. Pass. Εἰκὼν ἐπινευομένη opponitur ἐξυπτιαζομένῃ, Sext. Emp. p. 32, 4. Hemst.]

[Ἐπινεφελὶς, ίδος, ἡ, Nubecula, i. q. νεφέλιον, quod v. Alex. Trall. 2, p. 49=150.]

Ἐπινέφελος, ὁ, ἡ, Nubibus tectus s. obductus, Obnubilus, [Nubilus, Subnubilus, Gl.] i. q. ἐπινεφής. Aristot. Probl. [25, 18] : Διὰ τί τῆς αἰθρίας μᾶλλον ψύχος γίνεται ἢ ἐπινεφέλων ὄντων. Idem [ib. 21] : Διὰ τί τὰ ἐπινέφελα ἀλεεινότερα τῶν αἰθρίων· ubi ἐπινέφελα et αἴθρια opp., sicut alibi ἐπινέφελον ἄνεμον et αἴθριον. Sunt qui ἐπινέφελον interpr. Nubilosum, Per quod nubes aliquot sparsæ sunt. [Aristot. Meteor. 2, 9 : Διὰ τί ποτε τοῦτο γίγνεται κατὰ τὸν οὐρανὸν ὅταν ἐπινέφελον ᾖ μόνον. Φθινόπωρον ἐπ. Hippocr. p. 1082, A; ἦρ 942, H; οὐρανὸς ib.] Et ἐπινέφελον ἐναιώρημα in urina, medium inter album et plane nigrum, Gorr. ex Galeno.
C [Hippocr. 1066, H. Conf. p. 210, B, Aphor. 4, 71.] V. Νεφέλη. [Ἐπ. ἀὴρ, Hesych. v. Κνυζόν. Boiss. Theophr. De signis fr. 6, 2, 6 : Ἐπινεφέλων ὅθεν ἂν ἀνατέλληται, ἐντεῦθεν ἄνεμος. « Τὰ ἐπινέφελα, Cœlum nubibus obductum : ἐπινεφέλων ἐόντων ante Aristot. dixit Herodot. 7, 37. » Schweigh. Ἐπινέφελον ex Platone com. citat Antiatt. Bekk. p. 96, 24.]

Ἐπινεφέω, Nubibus tego s. obduco, Obnubilo. [Aristot. Probl. 26, 38 in Ἐπίνεψις cit. Theophr. fr. 5, 61 : Τοὺς δὲ ἔωθεν (ventos) ἐπινεφεῖν καὶ δασύνειν. Alexis Suidæ et Photii v. Μᾶλλον : Πῶς ἐπινεφεῖ τὸ πρῶτον ὁ Ζεὺς ἡσυχῇ. Intransitiva signif. positum restituit Schneiderus Theophr. C. Pl. 3, 24, 4 : Ἀπηνθηκότι δ' οὐ συμφέρει κατὰ μικρὸν ἐφύειν οὐδ' ἡλίους ἐπιλαμβάνειν, ἀλλὰ ψύχη γίνεσθαι καὶ ἐπινεφεῖν, ubi libri variant inter ἐπινέφειν, ἐπινήφειν, ἐπινίφειν. Sed videtur transitiva signif. propria esse formæ νεφέω, intransitiva vero formæ νέφω.]

Ἐπινεφὴς, ὁ, ἡ, Nubibus tectus s. obductus, Obnubilus, Nubilus. Vide Νεφώδης. [Theophr. C. Pl. 5,
D 12, 2; fr. 5, 4, 51; Suid. in Ξυννένοφεν. Matthæi Med. p. 5; Maccab. 2, 1, 22.]

[Ἐπινεφρίδιος, ὁ, ἡ.] Ἐπινεφρίδιον λίπος, Pinguedo quæ est in renibus : ut ἐπινεφρίδιος sit adjectivum. Quum tamen Hesych. et Suidas ἐπινεφρίδιον esse scribunt τὸ ἐπὶ τῶν νεφρῶν λίπος, dubitari potest an adjective accipiant. [Ita Hom. Il. Φ, 204, unde gl. petita : Δημὸν ... ἐπινεφρίδιον. Greg. Nyss. vol. 1, p. 603, A : Τὸ ἐπινεφρίδιον στέαρ. L. Dindorf.]

[Ἐπινέφω, Nubilo. Suidas v. Ἐξέχειν τὸν ἥλιον : Ὅταν ἐπινέφῃ ψύχους ὄντος. V. Ἐπινεφέω.]

Ἐπίνεψις, εως, ἡ, quod est tanquam ab ἐπινέφω barytono, Actio tegendi s. obducendi nubibus : quasi Obnubilationem dicas. Aristot. Probl. 38, s. 26 [p. 944, 25] : Διὰ τί οἱ νότοι μικρὰ μὲν πνέοντες οὐ ποιοῦσιν ἐπίνεψιν, ἤτοι συννέφειαν, μεγάλοι δὲ γενόμενοι ἐπινεφοῦσιν. Et mox, Διὸ δοκοῦσι μᾶλλον ἐπινεφεῖν. Ibid. pro ἐπινεφεῖν dicit νέφη ποιεῖν.

Ἐπινέω, νεύσομαι, Supernato, In summo s. superficie aquæ nato. Theophr. H. Pl. 5 : Ὑπερέχει δὲ

Digitized by Google

οὐδὲν αὐτοῦ πλὴν αὐτὰ τὰ φύλλα ὥσπερ ἐπινέοντα, i. e. ἐπιπολάζοντα, Superficiei innatantia. Et 4 : Ξηραινόμενον δὲ ἀναφέρεται καὶ ἐπινεῖ. [Ib. 5, 4, 8, ἐπινεῖ pro ἐπινοεῖ restituendum ex cod. Urbinati.] Pro Adnato etiam affertur ex Aristot. [Fort. ex H. A. 9, 37 : Λαμβάνει δὲ τὰ ἐπινέοντα (ἡ νάρκη), ὅσα ἂν ναρκῶσα ἐπιφερόμενα τῶν ἰχθύων. Ubi vertendum esse, ut supra, docent verba præcedd. κατακρύπτεται εἰς τὴν ἄμμον καὶ πηλόν.]

'Επινέω, sive 'Επινήθω, i. q. ἐπικλώθω, Fatalibus filis attribuo, Fatalia fila nens tribuo s. destino. Hom. Il. Ω, [210] : Τῷ δ' ὥς ποθι μοῖρα κραταιὴ Γιγνομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτή, ut Tibull., Nentes fatalia stamina Parcæ. [Conf. Υ, 128.] Aliud exemplum ex cod. Hom. habes in Κατακλώθες. Ælian. [ap. Suid.] : Ὅτι ἐμελλε τὴν ἐπινηθεῖσαν οἱ καὶ τελεσταίαν ἰδεῖν ἡμέραν. [Id. ap. eund. : Τὸν ἐπινηθέντα οἱ βίον. Sic enim ex libris nunc constanter legitur pro ἐπινηθ. Id. N. A. 7, 1 : Τὸν ἐπινηθέντα αὐτοῖς μόχθον.] Lucian. [Philopatr. c. 15] : 'Επινενησμένα ἐς ἅπαντας τὰ τῶν μοιρῶν· i. e., ἐπικεκλωσμένα, Fata, quod partic. est verbi ἐπινήθω. [Præsentis forma 'Επινήθω est ap. schol. Lycophr. 585.]

'Επινέω, sive 'Επινήω, In cumulos s. acervos aggero, Accumulo. Ap. Suid. : Φρύγανα πρὸ τοῦ τείχους καὶ παντοδαπὸν φορτίον συγκομισάμενοι, καὶ ἐπινήσαντες κόπρον, πῦρ ὑπέβαλλον. Herodot. [4, 62] : 'Επινέουσι [ἐπινέουσι recte ap. Herod, ut expungendum initio sit 'Επινήω, cujus formæ de præsenti nullum affertur exemplum. Conf. autem de tertia pluralis hujus verbi Buttm. Gramm. vol. 2, p. 192 sq. et quæ in simplici dicentur.] ἁμάξας φρυγάνων, Aggerunt plaustra sarmentorum. ['Επινήσας τοῖς νεκροῖς τὰς συνήθεις πυράς, Liban. vol. 4, p. 53, 5, legendum pro ἐπιθήσας. Jacobs. Perfecti pass. duplex forma est, de qua v. etiam in simpl., 'Επινένημαι et 'Επινένησμαι. Priori Phrynich. Bekk. Anecd. p. 13, 24 : 'Αγαθῶν πάντων ἐπινένηται ἡ τράπεζα, ἀντὶ τοῦ ἐπισεσώρευται, μεμέστωται. Quæ gl. petita videtur ex l. sequenti, de quo HSt. :] 'Επινενησμένος, Oppletus, [πεπληρωμένος, Suidas] ex Aristoph. [Eccl. 838] : Ὡς αἱ τράπεζαί γ' εἰσὶν ἐπινενησμέναι 'Αγαθῶν ἁπάντων, καὶ παρεσκευασμέναι. [Ubi alteram ἐπινενησμέναι ex conj. restituit Brunck. Ejusd. corruptelæ aliud ex. v. in simplici, coll. Buttm. l. c.]

['Επινεωτερίζω, Subinde innovo. Euseb. Hist. eccl. p. 349, C : Καινότερα καινοῖς ἐπινεωτερίζοντες. Hase.]

['Επινήθω, i. q. ἐπικλώθω. V. 'Επινέω.]

'Επινήϊος, ὁ, ἡ, Qui super navi est aut fit, ex Epigr. [Antip. Thess. Anth. Pal. 9, 82, 5] : 'Επινηΐας χορευτύς, Tripudiatio in navi. [V. etiam 'Επίνειον.]

'Επινηνέω, Cumulatim aggero, Accumulo. Hom. Il. H, [428, 431] : Οἱ δὲ σιωπῇ Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ, i. e. ἐπεσώρευον εἰς πυρκαϊάν. Et alibi, 'Επενήνεον ἐν κανέοισι, quod Eust. citat. [Hesych. interpretatur etiam ἐπεσωρεύθησαν. Ceterum præsentis nullum hujus formæ ex. exstat, de qua v. etiam quæ in simplici dicentur.]

'Επινής, Infirmus, VV. LL., ubi affertur etiam, 'Επινὴς [ἐπισινὴς] τοῖς θηρίοις χώρα, pro Terra feris obnoxia, ex Theophr. H. Pl. 8, 6 : sed plane mendosum ibi hoc vocab. esse existimo.

['Επινησίδιος, ὁ, Insularis. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 283, E : Φρούριον ἐπινησίδιον. H.]

['Επινήσιος, Insulæ adjacens. Anonymi Stadiasm. in Gailii Geogr. Gr. vol. 2, p. 470. Osann.]

['Επινηστεύω, Jejuno post. Herophil. De alim. in Notitt. Mss. vol. 11, part. 2, p. 237. Boiss. Pseudochrys. t. 7, p. 472, 27 : Εἰ Μωϋσῆς νηστεύει, καὶ 'Ηλίας ἐπινηστεύει. Hase.]

['Επίνητρον, τό.] Ad 'Επινέω referendum est verbale 'Επίνητρον, τό, Id supra quod fila ex colo deducta glomerantur, i. e. Fusus s. Fusum. Poll. 7, [32] : 'Εφ' οὗ δὲ νήθουσιν ἢ νῶσιν (οἱ 'Αττικοὶ γὰρ τὸ νήθειν, νεῖν λέγουσιν), ἐπίνητρον καλεῖται, καὶ ὄνος. Et 10, [125] : Καὶ ὄνον, ἐφ' οὗ νῶσι, καὶ ἐπίνητρον, ἄτρακτον, καὶ σφόνδυλον. Hesychio ἐπίνητρον est, ἐφ' ᾧ τὴν κρόκην τρίβουσι. [Etym. M. p. 362, 20, τὸ ἐπὶ τῶν γονάτων, ἐφ' οὗ τὴν κρόκην ἔνηθον.]

'Επινήφω, Sobrius sum. [Non absolute significat Sobrius sum, sed in compositione ἐπὶ relationem aliquam innuit rei vel personæ propter quam sobrietas servatur. Lucian. Amor. c. 45 : Τράπεζα τῇ μετὰ μικρὸν ἐπινήφουσα πράξει, Sobrietatem servans ut ad instans opus animum applicare possit. Baehr. 'Επινήφειν τῷ βίῳ, Plut. Mor. p. 87, E. Hemst. Jo. Chrys. t. 5, p. 935, 19. Hase.]

'Επινήχομαι, Innato s. In superficie nato, ut ἐπινέω, Hom. in Batrach. [106] : Μέσσῳ δ' ἐπινήχετο πόντῳ. Diosc. 1, 100 : 'Επινήχεται ταῖς κρήναις, Fontibus innatat, de bitumine Agrigentino. Alex. Aphr. Probl. 1, [22] : Τοῖς ὑγροῖς ἐπινήχεται, In humore fluitat, ἐπινεῖ, ἐπιπολάζει. [Ter legitur ibid. 2, 76. Hemst. Hero Spirit. p. 157, C : 'Αγγεῖον ὕδωρ ἔχον, ἐν ᾧ ἐπινηχέσθω λαβητάριον· 174, D : 'Επινηχομένου τοῦ κ φαλλοῦ εἰς τὸ ἐν τῇ θ. ἀγγείῳ ὕδωρ. L. D.] Herodian. [8, 4, 6] : Οἰόμενοι δὲ ῥεύματα ἐπινήχεσθαι σχολαίτερα τοῖς πεδίοις, Non esse profunda, sed illabi tantum summis campis. Ib. [11] : Ἅπερ ὅσα κοῖλα ἔχειν νεῶν, ἐπινήξεσθαι μὲν ἔμελλεν ὥσπερ σκάφη, μὴ καταποντισθήσεσθαι δέ. [Theocr. 23, 61 : Παῖδας δ' ἐπενάχετο φωτί, de puero undis merso. Cum accus. Adnato. Callim. Del. 21 : Ἡν ἐπενήξατο Κύπρος ἐξ ὕδατος τὰ πρῶτα.]

['Επινήχυτος, ὁ, ἡ, Diffusus, Profusus. Orph. Arg. 39 : Θέμιδος ἐπινήχυτα δῶρα· 310.]

'Επινηέω, In cumulos s. acervos aggero, accumulo, i. q. ἐπινέω, quod vide.

['Επινίζω. V. 'Επινίπτω.]

['Επινικάω, Vinco. Esdr. 3, 8 et 9. Schleuss. Lex. Hesych. v. 'Επίσιον, Dehrer.]

['Επινικεῖος, ὁ, i. q. ἐπινίκιος. Soph. Œd. C. 1088 : Σθένει 'πινικείῳ. G. Dindorf.]

['Επινικιάστης, ὁ, Qui ἐπινίκια canit. Constant. Cærim. p. 352, C. L. Dindorf.]

'Επινίκιος, ὁ, ἡ, Ad victoriam pertinens, Victorialis : ἐπ. ἀγών, Bud. ex Athen. [Polyb. 30, 13, 1], Ludi ob victoriam. Sic ἐπ. ὕμνος [Diod. 5, 29, schol. Pind. Ol. 8, 97] : item ἐπ. [ἀοιδαί Pind. Nem. 4, 78; ᾠδή, Greg. Nyss. vol. 1, p. 176, B;] θυσίαι, τιμαί, Herodian. [3, 10, 3; 4, 11, 4]; ἐπ. λόγοι, Greg. Naz.; ἐπ. ἑορτή, Plut. [Rom. c. 29.] Gaza dixit et ἐπ. πομπαὶ pro Triumphis. [Absolute, ut intelligatur ὕμνος, Eust. Opusc. p. 60, 19 : Θρῆνοι καὶ ἐπινίκιοι (Pindari). Schol. Pind. Nem. 4, 14 : Τὸν ἑξῆς ἐπινίκιον ὁ νῦν γραφόμενος· 126 : Τοὺς τῶν ἄλλων ἐπινικίους. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 639, C : 'Επινικίους προσᾴσομεν. Neutro genere Greg. Nyss. vol. 1, p. 289, B : 'Επινίκιον ἀλαλάζει ὁ τῶν κυμβάλων ἦχος, coll. 290, C : 'Αλαλάξει τῷ τροπαιούχῳ τὸ ἐπινίκιον. Athen. 1, p. 3, E, bis γράφειν ἐπινίκιον. Thom. M. p. 350 : Ἰστέον ὅτι τὸ μὲν ἐπινίκιος καὶ μετὰ προσθήκης καὶ χωρὶς προσθήκης λέγεται, οἷον ἐπινίκιος λόγος καὶ ἁπλῶς ἐπινίκιος. Addito λόγος, Greg. Nyss. vol. 1, p. 340, C. Inter ἐπινίκιος et ἐπινίκιον variatur Psalm. 4, 1; 8, 1.] Interdum vero ἐπινίκια, Carmina de parta victoria : ut, Cantaturum epinicia, ap. Suet. [Neron. c. 43. 'Επινίκια κλάζειν, Æsch. Ag. 174. Τὰ ἐπινίκια ᾄσει, Greg. Nyss. vol. 1, p. 253, B. In Inscr. Orchom. ap. Boeckh. vol. 1, p. 763, 25 : Τὰ ἐπινίκια (ἐνίκασε) κωμαστάς· et altera ib. 764, 50.] At τὰ ἐπ. ἑστιᾶν, Dem. [p. 1356, 8], Epulum dare ob partam victoriam : sicut τὰ ἐπ. θύειν [p. 380, 22], Sacra facere ob partam victoriam. [Conf. Plat. Conv. p. 173, A; 174, A. Aristoph. ap. Athen. 9, p. 387, F : 'Αττανὰς ἥδιστον ἕψειν ἐν ἐπινικίοις κρέας.] Vocantur ἐπινίκια Munera etiam quæ dantur militi qui se strenue gessit, sicut νικητήρια, et ἀριστεῖα, Pollux [6, 186. Τὰ ἐπ., Ludi victoriæ caussa celebrati, ἐπινίκιον (νόμισμα), Numisma victoriæ caussa percussum : v. Eckhel. D. N. vol. 4, p. 441.] Sic νικαῖον exp. Hesych. ἐπαθλον, ἐπινίκιον. [Idemque 'Επινίκιον, νικητήριον, βασιλέως σύμβολον. Τὰ ἐπινίκια, Præmia victoriæ, Soph. El. 692. Esdr. 3, 3, 5. Laureæ, Gl. || 'Επινίκια, Epistolæ victoriæ nuntium ferentes. Athanas. in Epist. ad solit. p. 819 : Βασιλέως αὐτοῖς ἐπινίκια κατὰ Περσῶν γράψαντος. Ducang. Adverbium ap. Hesych. : 'Αλαλάζει, ἐπινικίως ἠχεῖ.]

['Επινίκιος, ὁ, Epinicius, nom. viri ap. Candidum Photii p. 56, 25. Eundem esse qui 'Επίνικος dicitur Suidæ suspicabatur Hemsterh.]

['Επίνικος, ὁ, Ad victoriam celebrandam compo-

...σεται Pind. Ol. 8, 75: Ἀλλ' ἐμὲ χρὴ ... φρά-
...ν ἔστιν Ἀλεξίδας ἐπίνασεν. Inscr. Thyatir. ap.
Inscr. ant. 2. 5, p. 39, n. 1, 7: Ἐν τῷ ὑπ'
...πλεύμονι ἐπένασε Σεβήρειον ἀγῶνα. Absolute,
..., ut videtur, ὕμνος vel λόγος, ut supra in
... Aristid. vol. 2, p. 373: Ὥσπερ αὐτῷ τὸν
...ῶν. Ubi deteriores libri, ut ib. p. 379, ἐπι-
...ησεν cum melioribus Thomas p. 350, qui
Liban. vol. 1, p. 522, 4: Κατήρχοντο ἐπὶ τοῦ
...χόνου ἄρχεσθαι τὰς ἐπινίκους, ubi nunc ἐπι-
...sed jam non poterit dubitari quin ex Tho-
...rigendum ἐπινίκους. Eust. Opusc. p. 60, 20:
...τὰς καὶ ἐπινίκους ... φασίν, ut
... 95, et Proculus Photii p. 321, 2, ubi
... Bekkerum. Eandem formam pro altera
Pindari sæpissime restituit Bœckhius, qui
5, 1, ut pauca supersint alterius exempla.
Aristoph. Nub. 1359, sec. scripturam Al-
...tantivum esse ἐπίνικος, nec dici ἐπίνικος
...ut Thomas. » Schol. Aristoph. Nub. 1359:
...Σιμωνίδου ἐξ ἐπινίκου » Ἐπέξαθ' ὁ κριὸς οὐκ
... intelligendum unum ex carminibus illis
...Herodian. ap. Bandin. Catal. codd. Laur.
... p. 146: Ὁ Σιμωνίδης ἐπέγραψεν ἐπινίκους
... δρομεῦσι, ἔστι τοῖς δρομεῦσιν. Unde
verba s. v. Δρομεύς ab me allata in eam
...am redintegranda, ut Callimachus (in Πί-
...κων συγγραμμάτων) carmina Simonidea
...ripta ἐπίνικοι δρομέσι inscripsisse dicatur:
...unt Schneidewin. in Exercitatt. critt.
1836 editis p. 20. » G. Dind.]

[Ἐπινίκης, ὁ, Epinices, n. viri ap. Demosth. Ep.
Aliorum ap. Boeckh. C. I. vol. 1, p. 776,
710. L. Dindorf.]

[... ἴδος, ἡ, κύλιξ, Poculum quod lotis a
...affertur, i. q. μετανιπτρίς, quod v.]

[... V. Ἐπινίζω.]

[...ι, Adeo, Venio. Theocr. 8, 43: Ἐνθ'
...νίσσεται. Apoll. Rh. 4, 281. Cum genit.
...689: Ἀλλ' αἰὲν ἐπ' ἤματι ... πεδίοιο
...phissus fl.] Cum accusat. Callim. in l. ab
... cit. sec. veterem scripturam:
...titurum ἐπιμίσγεται, quod accusativo
...gnantes Bentleius et alii μιν in οἱ vel
...oluerunt. Apoll. Rh. 4, 817: Καὶ γὰρ
...ται ... Nicand. Th. 470: Οὔρεα μαι-
...ται (leo). Quintus 12, 463: Κακὴ δ'
... Τρῶας, ubi ἐπενίσσετο φύζα restituit
...de aor. dicentur in simplici. Ceterum
...ulli ἐπινίσεται vel ἐπινίσσεται, ut est
...νισσεται, ἀπολείσεται, Theocriti ἐπι-
...utraque scriptura in simplici, ibi-
...f. futuri.]

[...go super, Nive obruo. Xen. [Cyn.
...ἐπινίφῃ καὶ ᾖ βόρειον, τὰ ἴχνη ἔξω
... Theophr. C. Pl. 5 [immo H. Pl.
... δὲ γίνεται ὅταν ἐπινιφθῇ κατὰ τὴν
...nive opprimitur deflorescens. [C.
... ῥοδέα γίνεσθαι δύο αἰτίαι, ἢ ὅταν
...ἐπανθήσειν, ut Schneid. restituit pro
...t hoc ἐπινιφθῇ esse a verbo ἐπινίζω
...ζο, Humecto. V. autem Ἐπινιφία.
...vol. 1, p. 451, 28: Ἔστι δὲ ὅτε
ἐξαίφνης ἐγενόμην, ἐπινιφομένων καὶ
ἀφανῶς τῶν ἐνθυμημάτων.] || In
Philo V. M. 2 [vol. 2, p. 113, 15,
...tum, ut sæpe solet scribi hoc v.],
...τὸν ἐνιαυτὸν ταῖς ἐπιβάσεσι πληθυ-
...ὰς ἀρούρας, τί ἕτερον ἢ ὑετός ἐστι
...uber ex imo profusus, Turn. [?]

[...ω, Comminiscor. [Sec. Poll. 2,
...t, voc. εὐτελέστερον. Et est rarus
...usus. V. infra. Herodot. 1, 48:
...ἐτύγχανον ἐξευρεῖν· 5, 30: Ἐπινόει
... Aristoph. Eq. 885 et alibi.]
...καν γε, νεωτεριστικοί, καὶ ἐπινοῆσαι
... ὃ ἂν γνῶσιν. [Cum dat. Chron.
... ἐπενόησαν αὐτοῖς.] Unde etiam
...σθαι pro Excogitari. [Philostr.
... τούτων ἐπινοεῖσθαι ...

A Et aor. Palæph. 53, 3.] Synes.: Διὰ κακῶν ἐπινοηθέν-
των πρός τινων. [Herodot. 6, 115: Αἰτίη δὲ ἔσχε ἐν
Ἀθηναίοισι ἐξ Ἀλκμαιωνιδέων μηχανῆς αὐτοὺς ταῦτα ἐπι-
νοηθῆναι. Ita cum aliis nonnullis cod. Flor. Sed αὐ-
τοὺς ceteri. Ambiguus est l. Hippocr. p. 808, C.]
Interdum vero Mente agito, Cogito. Thuc. 2, [8]:
Ὀλίγον τε ἐπενόουν οὐδέν· quo genere loquendi utitur
et alibi. Lucian. autem in hoc loquendi genere usus
est nomine μικρὸν pro ὀλίγον [Nigr. c. 5]: Καὶ ὅλως
μικρὸν οὐκέτι οὐδὲν ἐπινοῶ. [Antiphon p. 123, 2: Οὔτε
φαύσαντα τοῦ ἀκοντίου οὔτ' ἐπινοήσαντα. Polyb. 9, 3, 7:
Πρὸς οἷς οὐδ' ἐπινοήσαντες οἷοί τ' ἦσαν ἀντοφθαλμεῖν.]
At in VV. LL. affertur ex Plut. Pericle [c. 6]: Οὐκ
ἐπινοοῦσι τὴν τέχνην τὴν τῶν συμβόλων ἀθετοῦντες, pro
Non animadvertunt. Ex Herodoto autem in utraque
voce [tam activa cum aor. 5, 24, 65, quam media ἐπι-
νοήθην (de qua v. paullo ante) 3, 122: Πολυκράτης
πρῶτός ἐστι Ἑλλήνων, ὃς θαλασσοκρατέειν ἐπενοήθη],
cum infin., pro In animum induco, Destino. [Eur.
Rhes. 195: Μεγάλα δ' ἐπινοεῖς Deiv. Aristoph. Thesm.
B 338; Thuc. 5, 4; Xen. Anab. 6, 4, 9; Plato Leg. 2,
p. 675, B. Cum accus. 3, p. 677, B: Οὐδέ' ἄλλα κακουρ-
γήματα πρὸς ἀλλήλους ἐπινοοῦσιν. Xen. Anab. 2, 5, 4:
Ἡμεῖς γε οὐδ' ἐπινοοῦμεν τοιοῦτον οὐδέν· 3, 1, 6: Τὴν
ὁδὸν ἣν ἐπινοεῖ. Sed Vectig. 1, 2: Σκοποῦντι δέ μοι ἃ
ἐπενόησα τοῦτο μὲν εὐθὺς ἀνεφαίνετο, leg. videtur ἐπε-
νόησα. || Infinitivo, sed signif. Excogitandi, jungit
Aristoph. Eq. 1202: Πῶς ἐπενόησας ἁρπάσαι; Nub.
1039.] Præterea ex Phalar. ἐπινοοῦμαί σοι pro Animum
tibi intendo. [Sed v. Lennep. ad Ep. 86, p. 253.
Jo. Diac. Alleg. in Hesiod. Theog. 912, p. 491: Διὰ
τὸ ἐπινοήσασθαι τοὺς ἀνθρώπους τὴν τῆς γῆς ἐργασίαν· et
p. 593: Ἐπενοήσαντο γὰρ οἱ ἄνθρωποι φυτεῦσαι ἀμπέλους.
Activum cum dat. conjungit Appian. Civ. 3, 61: Τοῦ
δημοσίου ... αὐτῷ τῷ Κικέρωνι κακῶς ἐπινοοῦντος, Cice-
roni meditanti perniciem, Int.]

Ἐπινόημα, τὸ, Quod quis excogitavit, commentus
est, Commentum. [Antiphon ap. Poll. 2, 228; Polyb.
1, 8, 5; 2, 36, 5; Ps.-Artaxerxes inter Hippocr. Epist.
p. 1271, 10; Hippocr. ipse p. 808, C.]

C Ἐπινοηματικός, ή, όν, de quo dicam in Ἐπινοητικός.

[Ἐπινοήμων, ὁ, ἡ, Sollers, Ingeniosus. Gloss. Aurivill.
p. 10. Zonar. p. 463: Αἰόλος, ὁς ἦν πάνυ ποικιλτὴς
καὶ ἐπινοήμων. Alii ἐπιστήμων. L. Dind.]

[Ἐπινόησις, ἡ, Cogitatio. Greg. Nyss. t. 2, p. 334,
C: Μαινομένου ἐστὶ τὸ, πρεσβύτερον τῶν ἐπινοούντων
ἡγεῖσθαι τὴν ἐπινόησιν. Hase.]

[Ἐπινοητέον, Intelligendum, Animadvertendum. Ni-
com. Harm. p. 9: Ἐπ. δὲ ἐνταῦθα τὸ μᾶλλον καὶ τὸ
ἧττον κατὰ ποσότητα συμβαίνειν.]

[Ἐπινοητής, ὁ, Excogitator, Gl. Marc. Anton. 1, 16:
Οὐκ ἐπινοητὴν περὶ σωμάτων ὥρας, Curiosum. Eust.
Opusc. p. 56, 4: Ἐπιθέτων πόρισμος ἐπινοητής. L. D.
Euseb. De martyr. p. 328, D: Δεινὸς ἐπ. τις ὢν κακίας.
Pseudochr. t. 7, p. 570, 18, ubi jungitur τεχνίτης.
Hase.]

Ἐπινοητικός, ή, όν, Qui prompto est ad excogitan-
dum ingenio, Præditus facultate excogitandi s. com-
miniscendi quod in rem sit. [Athen. 7, p. 310, F:
Λέγεται δὲ ὅτι καὶ εὐνάσει τῶν ἄλλων ἰχθύων διαφέρει
D (ὁ λάβραξ), ἐπινοητικὸς ὢν τοῦ διασώζειν ἑαυτόν.] || Πο-
ριμος ἀνήρ, inquit Bud., dicitur ἐνθυμηματικός, ἐπινοητικὸς
πορεστικός, Qui est acris commentationis ad excogi-
tandum præsidium, subsidium. Sed idem alibi habet
etiam ἐπινοηματικός: scribens, Ἐπιχειρηματικός, Homo
ingenii versatilis ad excogitandum quod opus est,
εὐκίνητος, πολύτροπος, πολύνους, πολύμητις, sec. Eust.; qui
etiam ἐπινοηματικὸς et ἐπινοητικὸς dici potest. Hæc
ille: sed ego nullum hujus ἐπινοηματικὸς ex. reperio.
|| Dicitur ἐπινοητικὸς orator etiam Qui inventione
valet. [Longin. De subl. 4, 1: Ὁ Τιμαῖος, ἀνὴρ ... πρὸς
λόγων ἐνίοτε μέγεθος οὐκ ἄπορος, πολυΐστωρ, ἐπινοητικός.
L. D. Adv. Ἐπινοητικῶς Marc. Erem. p. 983, B; Greg.
Nyss. t. 2, p. 376, A. Hase.]

[Ἐπινοήτρια, ἡ, Inventrix, Excogitatrix. Pseudo-
Chrys. Serm. 67, vol. 7, p. 440. Sauppe.]

Ἐπίνοια, ἡ, i. q. ἐπινόημα (sed ἐπίνοια tamen non
est itidem verbale, ut docui in præfatiuncula his
compp. [cum νόος] præfixa), Quod quis excogitavit,
Commentum: vel Solertia qua quis aliquid excogitat

et comminiscitur. [Sic interpr. etiam Hesych.] Aristoph. [Eq. 90 : Πῶς δ' ἂν μεθύων χρηστόν τι βουλεύσαιτ' ἀνήρ; — Οἶνον σὺ τολμᾷς εἰς ἐπίνοιαν λοιδορεῖν; De invento ipso 539 : Ἀστειοτάτας ἐπινοίας· 1322 : Θαυμαστὰς ἐξευρίσκων ἐπ. Et sing. Thesm. 766 : Τίς ἔσται μηχανὴ σωτηρίας, τίς πεῖρα, τίς ἐπίνοια;] Vesp. [346] : Ἀλλ' ἐκ τούτων ὥρα τινά σοι ζητεῖν καινὴν ἐπίνοιαν. Gregor. : Ταύτης τῆς ἐπινοίας δέδοικα μὴ καὶ αὐτὸς ἐγενόμην πάρεργον· ἢ οὐκ οἶδ' ὅ,τι καὶ εἰπεῖν εὐπρεπὲς δεῖ, Vereor ne hac ejus solertia et hoc commento sedandæ discordiæ, mihi episcopatus delatus sit, Bud. [Plato Reip. 10, p. 600, A : Πολλαὶ ἐπίνοιαι καὶ εὐμήχανοι εἰς τέχνας. Theophr. De odor. fr. 4, 7 : Ὅσαι (ὀσμαὶ) κατὰ τέχνην καὶ ἐπίνοιαν γίνονται. Xen. Cyr. 2, 3, 19 : Κῦρος ἀγασθεὶς τοῦ ταξιάρχου τὴν ἐπ. || Sententia, Mens. Aristoph. Pl. 45 : Εἶτ' οὐ ξυνίης τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ; Vesp. 1073 : Τίς ἡμῶν ἐστιν ἡ 'πίνοια τῆς ἐγκεντρίδος. Quod alibi dicit τίς ὁ νοῦς.] || Cogitatio. Thuc. 3, [46] : Ὅπως μηδ' εἰς ἐπίνοιαν τούτου ἴωσι, Ut in cogitationem hujus rei non veniant, Ut de hac re ne cogitent quidem. [Ἐλθεῖν 4, 92.] At Polyb. magis nove dixit ἐπίνοιαν ποιεῖσθαι, 1, [20, 12] : Οὐδ' ἐπίνοιαν ποιησάμενοι τῆς θαλάττης, Quum antea ne cogitassent quidem de mari. [Plur. de cogitationibus id. 3, 6, 7. Et 5, 110, 10 : Πάσαις ταῖς ἐπινοίαις.] Synes. quoque ἐπίνοιαν dixit pro Cogitatione, Ep. 57 : Οὐ γάρ ἐστιν ἐπίνοιαν ἀνθρώπου χωρῆσαι τίνα γένεσιν ἂν τῷ Χριστοῦ προβάτῳ τὰ κολαστήρια. [|| Eur. Med. 760 : Ὧν τ' ἐπίνοιαν σπεύδεις κατέχων πράξειας. Ubi idem esse quod ἐπιθυμίαν monet Elmsl. coll. Phœn. 408 : Πῶς δ' ἦλθες Ἄργος; τίν' ἐπίνοιαν ἔσχεθες; Aristoph. Av. 403 : Πόθεν ἐμόλον ἐπὶ τίνα τ' ἐπίνοιαν. Sic Soph. Ant. 389 : Βροτοῖσιν οὐδέν ἐστ' ἀπώμοτον· ψεύδει γὰρ ἡ 'πίνοια τὴν γνώμην ἀεί, Cupiditas, non ut schol. interpr. ἡ ἐπιοῦσα γνώμη. || Ἐπ. et ἔννοια quomodo differant explicat Tzetz. Hist. 7, 480 sqq. Polyb. 6, 5, 2 : Ὅσον ἀνήκειν ὑπολαμβάνομεν αὐτοῦ πρὸς τὴν πραγματικὴν ἱστορίαν καὶ τὴν κοινὴν ἐπίνοιαν, Communem intelligentiam. Longin. fr. 7, 3 : Τὰ μὲν ἐκ τῆς κοινῆς ἐπινοίας τῶν ἀνθρώπων, τὰ δὲ ἐξ ἐπινοίας τῶν Μουσῶν, σεμνότερα εἰρήκασι περὶ αὐτῶν (poetæ de diis). Hac signif. Greg. Nyss. vol. 1, p. 353, A : Τῆς καταληκτικῆς ἐπινοίας. Idem de insidiis 251, A : Οὐ μὴν καθόλου τῆς κατὰ τῶν ἐπιβουλευομένων ἐπινοίας ἐπαύσατο. Notanda ex eod. phrasis ib. p. 171, D : Ἐπινοίᾳ τινὸς τῶν πρὸς γένους οἰκείων, Consilio. L. D.]

[Ἐπινομὴ, ἡ, Depastio, sc. ignis. Plut. Alex. c. 35; Ælian. N. A. 12, 32. Proprie schol. Pind. in Ἐπίνομος citandus. L. D. || Circumvolutio fasciarum, Circuitus, Spira. Galen. vol. 18, part. 1, p. 791, 11; 792, 1; 793, 11; 795, 1 et 12; 808, 17; 813, 18; 814, 10; 816, 3; 817, 5; 819, 9. Id. ib. p. 787, 16 : Μετωπιαῖαι ἐπινομαὶ, Spiræ frontales. Hase.]

Ἐπινομία, ἡ, Jus pascendi in alieno, inter se, Bud. Itidemque ἐπινέμειν pro Pascere in alieno, ex Plat. affertur, Legg. 8, [p. 843, D] : Καὶ ἐάν τις βοσκήματα ἐπινέμῃ, τὰς βλάβας οἱ ἀγρονόμοι ὁρῶντες καὶ κρινόντων καὶ τιμώντων· ex Xen. Cyrop. 3, [2, 23] : Ἐπιγαμίας δὲ εἶναι καὶ ἐπεργασίας, καὶ ἐπινομίας, καὶ συμμαχίαν δὲ κοινήν. Sic autem ἐπεργασίαν ait Bud. esse Jus arandi inter se, ut ἐπινομίαν, Jus pascendi inter se. Exp. vero et Commercium pascuarium. [Inscr. Lacon. ap. Bœckh. vol. 1, p. 653, n. 1335, 13 : Ἐπινομίαν καὶ ἀτέλειαν. Alia exx. v. ap. Bœckh. p. 745. L. Dindorf.]

[Ἐπινομίζω, Insuper censeo, existimo. Pass. Porphyr. ap. Euseb. Pr. ev. p. 171, A, si mendo carent exemplaria : Θεοὺς ἑαυτοὺς ἐπινομίζεσθαι βούλονται. Hase.]

[Ἐπινόμιον, τὸ, i. q. ἐννόμιον, Scriptura, Vectigal pro pascuis pendendum. Inscr. Megalopol. ap. Bœckh. vol. 1, p. 710, n. 1537, 8 : Τὸ ἐπινόμιον. L. Dind.]

Ἐπινομὶς, ίδος, ἡ, Strena. Athen. 3, [p. 97, D] : Ἢ οὐ σὺ εἶ ὁ καὶ τὴν ὑπὸ Ῥωμαίων καλουμένην στρήναν, κατά τινα πατρίαν παράδοσιν λεγομένην, καὶ διδομένην τοῖς φίλοις, ἐπινομίδα καλῶν; [Addit autem Athen. : Καὶ εἰ μὲν τὴν Πλάτωνος ζηλώσας μαθεῖν βουλόμεθα· εἰ δὲ παρά τινι οὕτως εὑρὼν λεγομένην, ἐμφάνισον τὸν εἰπόντα· ἐγὼ γὰρ οἶδα ἐπινομίδα καλουμένην καὶ μέρος τι τριήρους, ὡς Ἀπολλώνιος ἐν τριηρικῷ παρατίθεται. Quo spectat quod] Hesych. ἐν τοῖς ναυτικοῖς dici tradit. || Dialogus quidam Platonis vocatus existimatur quasi Appendix legum. [De Gemisti Plethonis operis De legibus appendice, quæ item Ἐπινομὶς ab eo est inscripta, v. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 7, p. 363—5.]

Ἐπινομοθετέω, Insuper sancio s. Deinde sancio, Ad leges latas aliquam addo. [Plato Leg. 6, p. 779, D.]

Ἐπίνομος, ὁ, ἡ, Hæres. Ἐπίνομοι, κληρονόμοι, Hesych. [Inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 23, 37 : Ἀριστομένεος καὶ Ψύλλας ἐόντω τὰ δοθέντα χρήματα πάντα ἢ τῶν ἐπινόμων τῶν Ἀριστομένεος καὶ Ψύλλας, et sæpius in seqq. || I. q. σύννομος, Socius. Pind. Pyth. 11, 7 : Ὦ παῖδες Ἁρμονίας, ἔνθα καί νυν ἐπίνομον ἡρωΐδων στρατὸν ὁμαγυρέα καλεῖ συνίμεν. Schol. : Ἐπ. δὲ στρατὸν εἶπεν τὰς ἐπινεμομένας καὶ ἐγκατοικούσας τὰς Θήβας. Ἢ ἐπ. τὸν σύννομον ταῖς Θήβαις τὸν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ νομοῦ καὶ τῆς αὐτῆς ἐπινομῆς. Alius τῶν ἐντοπίων ἡρωΐδων. || Legitimus. Appian. Civ. 3, 94 : Ἐπινομώτατος δ' ἐστὶ Ῥωμαίοις ὁ τρόπος οὗτος ἐπὶ τῶν ἀπατόρων, de adoptione. Suspectum Schweighæusero.]

[Ἐπινοσέω, Post ægroto. Hippocr. p. 77, D : Τὰ ἐκ τοιούτων μακροτέρως ἐπινοσέει. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 69, 20 : Ὅταν πεπαυμένης τῆς νόσου ἐπινοσῇ τις. L. D. Galen. vol. 14, p. 601, 4 : Παραφροσύνην ἐσομένην ἐπινοσοῦντος. Hase.]

Ἐπίνοσος, ὁ, ἡ, Morbis obnoxius, opp. τῷ ἀνόσῳ : ut ἐπίνοσον σῶμα, quod etiam νοσηματικὸν et νοσηματῶδες, Morbidum s. Morbosum. Aristot. Eth. 3, 4 : Ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν σωμάτων, τοῖς μὲν εὖ διακειμένοις ὑγιεινά ἐστι, τὰ κατ' ἀλήθειαν τοιαῦτα ὄντα· τοῖς δ' ἐπινόσοις, ἕτερα· ubi opp. τὰ εὖ διακείμενα σώματα, et τὰ ἐπίνοσα. [Cum eod. nomine Diod. 2, 48. Theophr. s. Aristot. De color. 48 : Τὰ ἐπίνοσα (τριχώματα). L. D. Ἐπ. καιρὸς, Hesych. in Ἰσθμίασι. Hemst.] Ἐπινόσως, More eorum qui morbis tentantur, ap. Polluc. [3, 105. Hippocr. p. 942, H.]

[Ἐπινοσσοποιέομαι, Innidifico. Democriti fr. ap. Fabric. Bibl. Gr. vol. 4, p. 338 : Γῦπες ὄρνισιν οὐκ ἐπινοσσοποιήσονται.]

[Ἐπίνοστος, ὁ, ἡ. Hesych. v. Ἰμαῖος, quod interpr. ᾠδὴ ... ἐπίνοστος. V. Εὔνοστος. L. Dindorf.]

[Ἐπινόσως. V. Ἐπίνοσος.]

Ἐπινοτίζω, In superficie humecto. VV. LL. exp. Irroro, Inspergo; vel Aspergo. Diosc. 2, 105, de orbiculis ceræ : Ἡμέραν μὲν εἰς ἥλιον συνεχῶς ἐπινοτίζων αὐτὰ, νυκτὸς δὲ ὑπὸ τὴν σελήνην τίθει, Aspergens.

[Ἐπινυκτερεύω, Pernocto in. Plut. Mor. p. 690, C. Heraclit. Alleg. Hom. p. 420, ταῖς ναυσίν.]

[Ἐπινύκτειρα, ἡ, Nocturnus. Tzetz. Posth. 235 : Ἐπινύκτειρα φάσματ' ὀνείρων.]

[Ἐπινύκτιος, ὁ, Nocturnus. Leonidas Anth. Pal. 6, 262, 3 : Ἐπινύκτια μῆλα νομεύων. Formam Ἐπινυκτίδιος, ex Procop. De ædif. 1, 7, p. 19, annotavit Lobeck. ad Phryn. p. 556.]

Ἐπινυκτὶς, ίδος, ἡ, q. d. Nocturna. || Celsus 5, 8, [2] : Pessima pustula est, quæ ἐπινυκτὶς vocatur : ea colore vel sublivida vel subnigra vel alba esse consuevit : circa hanc autem vehemens inflammatio est, et quum adaperta est, reperitur intus exulceratio mucosa : color est humori suo similis. Dolor ex ea supra magnitudinem ejus est : neque enim faba major est. Atque hæc quoque oritur in eminentibus partibus, et fere noctu : unde nomen quoque a Græcis ei ἐπινυκτὶς impositum est. Sic et Galen. At Paul. Ægin. et Aetius [13, 61] eam non magnopere per diem excruciare, sed noctu gravissimum ciere dolorem scribunt, atque inde nomen habere. Vera autem est utraque ratio; nam qua hora orta est, eadem exacerbari verisimile est. In reliquis cum Celso consentiunt, scribentes ἐπινυκτίδας ulcuscula esse sponte erumpentia, phlyctænis similia, subrubra, ex quibus ruptis, sanies cruenta effluit. Nec obest quod ille Pustulas, hi Ulcuscula dixerint; sunt enim et ipsæ pustulæ ulcuscula : nec similiter quod Celsus Varii coloris, hi Subrubra dixerint : quoniam sub istis et sublivida et subnigra comprehenduntur. Hæc inter alia ex Gorr., ap. quem de earum colore reperies plura. Pollux [4, 197] cum hoc ἐπινυκτὶς subaudire videtur φλύκταινα, scribens, Ἐπινυκτὶς, φλύκταινα ὑποπέλιδνος, ὤχρωμα, ἄνοιδος?, περὶ κνήμας καὶ πόδας ἐν νυκτὶ γινομένη. Diosc. 2, [178] de porro : Τὰ φύλλα

αθέντα καὶ ἐπινυκτίδας ἰᾶται. Unde Plin. 20, A
tis foliis sanatur et ambusta et epinyctides :
atur ulcus quæ et Syce, in angulo oculi per-
inoore manans. Quidam eod. nomine appel-
stulas livente, ac noctibus inquietantes. In
o Plinii l., pro Ulcus quæ et Syce, in ang.,
exempll. habent, Ulcus aciem hebetans, et
etc. [Hippocr. p. 95, E; 281, 50; 550, 2;
V. Foes. Œcon.] || Ἐπινυκτὶς dicitur etiam
a hominis rei custodia, s. φυλακὴ ἐκκαύνει
Hesych., ap. quem perperam scribitur ἐπι-
Siatura Heinsius.] || Ἐπινυκτὶς est etiam,
it Bud., Commentarium nocturnum, ut ἐφη-
urnum : quod et Diarium. Utitur Synes. [De
. 153, A : Ταῖς καλουμένης ἐφημερίσι τὰς ἐφ'
ιζομένας ἐπινυκτίδας συνάπτοντας · et ib. C.]
ερεις. V. Ἐπινυμφίδιος.]
ερώω, Desponsdeo. Eumath. 11, p. 426 :
. Ὑμῖν ἐπινυμφεύει σοι.]
φίδιος, ὁ, Nuptialis. Soph. Ant. 815 : Ἐπι-
. ὕμνος · sed ubi ἐπινύμφειος restituit G. Din-
Idag. Anth. Pal. 7, 182, 1 : Οὐ γάμον ἀλλ' B
μφίδιον Κλεαρίστα δέξατο. D.]
τω, s. Ἐπινύσσω, Fodio. Lucian. Lexiph.
νύσσων τὸν ἄνθρωπον. Matthæi Med. p. 310 :
νύσσῃ ὁ κλάμας (uterum). Schol. Pind.
· Χαράσσοντα) ἐπινύσσοντα. Hesych. : Ἐπι-
τρασται, συντέτριπται τὰς φρένας. Ἐπινενύ-
σσειν. Ἐπινενυγμένον, τὸ ἐπίτριπτον. Maccab.
το κατίσπευσαν τοῦ ἀπελθεῖν, Alex., Ald.,
σπευδον καὶ ἐπενύσσοντο (vel addito ἐκ τῆς
πόλεως.)]
ζω, Capite declivi dormito; Insuper dor-
Bruto c. 36; Lucian. Bis acc. c. 2; schol.
ep. 2; Suid. in Συγγνώμη. Greg. Nyss.
, C.]
ξις, εως, ἡ, Dormitatio. Prov. 6, 4 pro
ld. ἐπινύσταξιν. Schleusn. Lex.]
, Distribuo, Divido, Impertior. Æsch.
ξένος δὲ κλήρους ἐπινωμᾷ Χάλυβος Σκυθῶν
προς · Eum. 311 : Λάχη τὰ κατ' ἀνθρώπους
ὕσεις ἀμά. Soph. Antig. 139 : Ἄλλα δ' ἐπ'
ια ... Ἄρης · Ph. 168 : Οὐδέ τιν' αὐτῷ C
ἐπινωμᾶν. Eur. Phœn. 1564 : Εἰ τάδε
ὄμματος αὐγαῖς σαῖς ἐπενώμας, Lustrabas.]
ilde, λίαν, Hesych. [Immo Suidas. Qui
ur ex schol. Lucian. Ver. Hist. 2, 25 :
ἀρεν ἐπινῶς, ἀλλ' οὐκ ἐπιμανῶς. Σημειοῦ
τί τοῦ ἐφελκυστικοῦ, ἐπεὶ καὶ τὸ ἐπινάξει
μαίνει. Nam deest libris duobus. Αἰὲν
Zonar. p. 856, distinguens ab αἰνεῖνῶς.
rt. conferendum quod Hesych. habet,
κεται.]
, ἄως, ὁ.] Ἐπινωτίδας et Νωτίδανόν vo-
s quoddam τῶν γαλεῶν, piscium, ab
. Athen. 7, [p. 294, D] ex Aristot. :
ν καὶ κεντρίνην φησί τινα γαλεὸν εἶναι
πιίνατος ὅ ἐν Ὀψαρτυτικῷ, ἐπινωτίδας
. [V. Schneider. Hist. piscium p. 137.]
ὁ, ἡ.] Ἐπινωτίδιον, Mantica quæ tergo
us, Pera hyberna, χείμαστρον, Epigr.
3 : Τὴν ἐπινωτίδιον βροχετῶν ῥακιστ- D

Tergo impono. Eur. Herc. F. 362 :
ωτίσας δεινῷ χάσματι θηρὸς, de Her-
inque leonina pelle tegente. || Ἐπι-
ν (Ἀρχιππος : v. Albert.) Ἀμφιτρύωνι
|| Medio, Dorso meo impono. V.
λῃ cit.]
. Qui super dorsum situs est. Poll.
μοπλάτας εἶσιν οἱ καὶ ἐπινωτίους καὶ
Hom. Batrach. 88 : Ὡς ἐμ' ἐπινώ-
ἐς οἶκον. Lucian. Amor. c. 26 :
(cincinni). Gl. : Ἐπινώτια, Dor-
cero, Bud. in Basil. p. 372 : Μὴ
τῶν κεκακωμένων μαστιξ. [Ignatius
. SS. Mart. vol. 2, p. 719, B : Μὴ
ν ἐπιξαίνουσα τραύματα. L. D. Fign.
p. 248, 25 : Ἐπιξαίνειν τῇ μνήμῃ

τοὺς μώλωπας, Exulcerare vibices memorando. Basil. t. 1, p. 386, D, et t. 2, p. 1099, A. Hase.]

[Ἐπιξανθίζω, Subflavum reddo. Pherecrat. Athen. 6, p. 269, A : Πλευρὰ δελφάκει' ἐπεξανθισμένα.]

Ἐπίξανθος, ὁ, ἡ, Aliquantum flavus, Subflavus, ead. sc. forma qua dicitur ἐπίλευκος, pro Aliquantum albus, Albicans; nam ἐπὶ ibi vim intendendi habere quidam falso crediderunt, ut suo loco docui, idque ex Plin. [De leporibus Xen. Cyn. 5, 22. De cervis Poll. 5, 76. De plantis Theophr. H. Pl. 3, 10, 4; 4, 2, 7; 6, 4, 6.]

[Ἐπιξενόομαι. V. Ἐπιξενόω.]

[Ἐπιξεναγία, ἡ, nomen ordinis militaris ap. Suidam v. Τάξεων φυλῶν ὀνομασίαι sive Montef. Bibl. Coisl. p. 509, ubi dicitur esse virorum 2048. Ibidem memorantur duces Ἐπιξεναγοὶ dicti.]

[Ἐπιξενίζομαι, Hospitor. Schol. Lycophr. 717 : Τοὺς ἐπιξενιζομένους πρὸς αὐτόν. Ἐπεξενώθη, non ἐπεξενίσθη dici jubet Thomas p. 330. Mœridi p. 167 ἐξενίσθησαν et ἐπεξενώθησαν Ἑλληνικῶς, attice vero ἐξενώθησαν, dici B perhibenti, Hemsterh. cum Hudsono restituebat ἐπεξενίσθησαν.]

[Ἐπιξενοδοκέομαι, Testor. Hesych. : Ἐπιξενοδόκευμαι (sic), ἐπιμαρτυροῦμαι (-ομαι). V. Ξενοδοκοῦμαι et Ἐπιξενοῦμαι.]

Ἐπίξενος, ὁ, ἡ, Hesych. exp. ἐπιχθόνιος : quæ expos. suspecta est. [Peregrinus, Gl. Hospes, Clem. Al. p. 450 : Ἀναστρέφει τοίνυν ἡ φιλοξενία περὶ τὸ ὠφέλιμον τοῖς ξένοις, ξένοι δὲ οἱ ἐπίξενοι, ἐπίξενοι δὲ οἱ φίλοι, φίλοι δὲ οἱ ἀδελφοί. Elberl.]

Ἐπιξενοῦμαι, Hospitio excipior, suspicior, Hospitor, sicut et ξενοῦμαι : sed minus usitatum hoc quam illud. [Æsch. Ag. 1390 : Ἐπιξενοῦμαι ταῦτα δ' ὡς θανουμένη. Blomf. : « Protestor. Hesych. : Ἐπιξενοῦσθαι, μαρτύρεσθαι, πορεύεσθαι. Σοφοκλῆς Ἀχαιῶν συλλόγῳ καὶ Αἰσχύλος Κρήσσαις. (V. ejusd. gl. in Ἐπιξενοδοκέομαι citatam.) Etym. M. p. 610, 43 : Ξενοδόχον ὁ μὲν Ὅμηρος τὸν ξένους δεχόμενον συνήθως ἡμῖν ὑποτίθησι · Σιμωνίδης δὲ καὶ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι τινὲς τὸν ἐπιμάρτυρα ἐξεδέξαντο (additis utriusque poetæ verbis). »] Dem. [p. 1226, 2] : Διὰ γὰρ τὸ Πασίωνος εἶναι, καὶ ἐκεῖνον ἐπεξενῶσθαι πολλοῖς. Plut. Numa [c. 4] : Σοφοκλεῖ τὸν C Ἀσκληπιὸν ἐπιξενωθῆναι λόγος ἐστί. [Aor. etiam Diod. 1, 23, etc.] Aristot. Polit. 7, [6] : Τὸ γὰρ ἐπιξενοῦσθαί τινας ἐν ἄλλοις τεθραμμένους νόμοις ἀσύμφορον εἶναί φασι πρὸς τὴν εὐνομίαν, Hospitaliter excipi, Hospitio conjungi, Bud. : ubi tamen fortasse potest accipi simplicius, ut mox docebo. [Apoll. Rh. 2, 764 : Ἀπημονίῃσιν ἐπεξεινοῦντο γυναιξίν. Improprie Proverb. 21, 7 : Ὄλεθρος ἀσεβέσιν ἐπιξενωθήσεται.] || Ἐπιξενοῦσθαι, Peregrinari, Peregre agere. Isocr. Epist. ad Iasonis liberos [p. 418, A] : Μάλιστα μὲν τὸ μὴ δύνασθαι πλανᾶσθαι, καὶ τὸ μὴ πρέπειν ἐπιξενοῦσθαι τοῖς τηλικούτοις. Poll. quoque [3, 58] tradit ξενοῦσθαι vel ἐπιξενοῦσθαι esse ξένον ὄντα εἰς ἄλλην πόλιν ἐλθεῖν : quæ ego in signif. dixerim potius accipiendum illud ἐπιξενοῦσθαι in l. c. Aristot. [Lucian. Amor. c. 7 : Ἑκάστη τῶν Λυκιακῶν πόλεων ἐπιξενούμεθα. Cum genit. Exc. ante Jo. Laur. De mens. p. 12 ed. Roeth. : Τοσούτων οὖν ἐπιξενωθέντων τῆς Ἰταλίας, si vera est scriptura.] At vero in Synes. Ep. 4 : Σὺ μὲν οὖν ἀρετῇ λογιῇ τὴν φιλοφροσύνην τῶν ἐγχωρίων, ἣν D εἰς τὰς ἐπιξενουμένας ἐνδείκνυνται, Tu igitur virtuti tribues, vel acceptam feres, comitatem incolarum quam erga mulieres peregre advenientes exhibent, vel mulieribus quæ peregre advenerunt. Ita enim hic reddendum censeo hoc partic. Nisi quis uno verbo Peregrinas aut Exteras reddendum putet : ut ἐπιξενουμένας nihil aliud sit quam ξένας : sed mihi nequaquam hæc interpr. æque placuerit, licet eundem alioqui sensum efficiens, quod ἐπιξενοῦσθαι quandam motus ad locum signif. includere videatur. [V. etiam Ἐπιξενόομαι. || Activum pro passivo Sirac. in ed. Complut. 47, 3 : Ἐν λέουσιν ἐπεξένωσεν, Familiariter versatus est inter leones. Sed ceteri libri ἔπαιξεν vel ἔπαιξε. Medium pro activo, ut sit Excipio, ponit Eust. Opusc. p. 360, 61 : Εἰ ὑπὸ δένδρον σκιὰν, οὕτως τοῦτον ἐπιξενοῦντες κάτωθεν μὲν γῆς εἶναι μαλακαί. || Ἐπιξενούμενος ἐπίσκοπος, Interventor (i. e. qui sede vacante episcopatum administrat). Cod. canonum Eccles. Afric. c. 74 : Περὶ τοῦ μὴ ὀφείλειν ἐπίσκοπον ἐπιξε-

Digitized by Google

νώμενον καθίζεσθαι ἐν ᾗ καθίδρα ἐκλεκτοῦντι. Ducange.]

[Ἐπιξένωμα, τὸ, Hospitium. Eust. Opusc. p. 245, 27 : Φιλοτιθῆται λατινὶς τὸ ἐπιξένωμα.]

[Ἐπιξενωσις, εως, ἡ, Hospitium, Peregrinatio. Diod. Exc. p. 582, 56 : Πολλῶν ἐν αὐτοῖς γνωριζομένων διὰ τὰς γεγενημένας ἐπιξενώσεις. Philostrat. jun. Imag. c. 13.]

[Ἐπιξεστικῶς, Strictim. Schol. Hom. Il. Φ, 166 : Ἐκτραχύλως) ἐπ. Hesych. in eod. v.]

Ἐπιξέω, In superficie rado, scalpo, ex Aristoph. [Ach. 321, ubi ἐπίξεστιν], Ἐπίξεσεν ὑμῖν, pro Vos notavit, Vobis inscripsit. [Arct. p. 116 : Ἐπιξέσαντες ἢ ἐπικόψαντες (τὸ ὀστέον). Schol. Lucian. Nigr. c. 36 : Ἐπιλίγδην) ἄχρι τοῦ ἐπιξέσαι μόνον. Schol. Vict. Hom. Il. Φ, 166; Suid. v. Ἐπιγράφων. Figurate Vitæ Apoll. Rh. : Ἐπιξέσας αὐτῷ τὰ ποιήματα, vel ἐπιξέσαντα (carmina sua) ἐωρθώσατο, Expoliens.]

Ἐπίξεσις, τὸ, ὁ. Ἐπιξέσεως : deductum fortasse ab ἐπιξαίνω, sicut ἐπίκουρος a. ἐπίκουπος ab ἐπικόπτω. V. Ἐπικούρων. V. et Suid. et Hesych., ap. quem pro ἐπίξεσιν repone ἐπίξεσιν, et κρεμάστων [κρεάκτων cod., κρεμάκων intt.] pro κρέακτων, Aristoph. Ach. [318] : Ὑπὲρ ἐπιξέσεως θλίψαν τὴν κεφαλὴν ἔχων λέγειν. [355, 359, 365. Æsch. Ag. 1227.]

Ἐπιξηραίνω, In superficie sicco, Exsicco, Desicco. [Hippocr. p. 89, D; 388, 36; 966, E. Schol. Aristoph. Pl. 1038 : Ξύλον τις ἢ εἰ ἄρτεμόν τοὺς ἄρτους ἐπιξηραίνουσιν. Pass. Theophr. C. Pl. 3, 15, 2; Arct. p. 76.]

Ἐπιξηραντικός, ἡ, όν, Desiccandi s. Exsiccandi vim habens.

[Ἐπιξηρασία, ἡ, Siccitas. Hippocr. p. 1169, D, στίμματος.]

[Ἐπίξηρος, ὁ, ἡ, Siccus. Hippocr. p. 1066, D; 1080, D, γλῶσσα. Arct. p. 44. Comparativo id. p. 74.]

Ἐπιξήφω, Protentis ensibus salto, ut interpr. VV. LL. In quibus additur, ab Eust. exponi ἐξοργῶμαι. [Il. p. 1167, 25, ubi est Οἷον ἀποξήφησι τὸ ἐξοργίσασθαι.]

[Ἐπιξοῦς, Arati v. 1028, scriptura vitiosa librorum pro ἐπὶ ξοῦσι.]

[Ἐπίξυλον, τὸ ἐπὶ χαρακτορείᾳ τοῦ ὑφαινομένου ἱματίου, καὶ τὸ παρ' ἑνίοις ἐπίλαιον, Hesych. Postrema ad ἐπίζυγον pertinere videri monuerunt interpretes.]

[Ἐπιξυνόω, Communico. Apoll. Rh. 3, 1162, ubi Medea πορφύρουσα οἷον ἐῇ κακὸν ἔργον ἐπιξυνώσατο βουλῇ, interpretor. In republicam induxerit, Communione civibus suis fecerit. Bauncx. Id. 4, 416 : Ὅτι κηρύκειον ἐπιξυνώσατο μόνος. Activo, Nonn. Dion. 26, 290 : Φωνὴν ... ἐπιξυνώσαν ἑκάστῳ.]

[Ἐπίξυνος, ὁ, ἡ, Communis, Promiscuus, ut dicitur ἐπίκοινος. [Hom. Il. M, 422 : Ἐπίξυνῳ ἐν ἀρούρῃ. Unde Hesych.]

[Ἐπιξυρτέον, Radendum. Matthæi Med. p. 304 : Ἐπιξ. τὸν τόκον.]

[Ἐπιξύστης, ὁ, Scalptor. Chron. Pasch. t. 1, p. 87. Conazs.]

Ἐπιξύω, In superficie rado. Arat. [650] : Ὅ δὲ ζώνῃ τότε Κηρὸς Γαῖαν ἐπιξύει, Terram radit et contingit; Cic., Extremas contingit corpore terras. [Conf. Hesych. v. Ἐπιλίγδην; Zonar. v. Ἐπιγράβδην.] Et ἐπιξύειν τυρὸν αἴγειον ap. Athen. 1, ut supra ap. Hom. ἐπιτμῆξ. [Plato Reip. 3, p. 405, E : Τυρὸν ἐπιξυσθέντα. Conf. schol. Ven. Aristoph. Pac. v. 251. Aristot. H. A. 9, 6 : Διὸ δεῖται δ' ἐπιξύσεως : Mirab. 11 : Δίδοται ἐπιξύμενον, utrobique de medicamento, quod contritum datur, ut in Matthæi Med. p. 36 : Μικρὸν σύριον ἐπιξυσον. Schol. Rav. Thesm. 339 : Σμῆξαι δέ ἐστι τὸ τὸν ῥόπον ἐπιξῦσαι. L. Dindorf.]

[Ἐπιόγδοος, Sesquioctavus, ex Plat. in Timæo. [V. Ἐπογδοος.]

[Ἐπίοικος μίνω, In sedibus alicujus maneo s. commoror. Jud. 19, 5 sec. Oxon. ἐπίοικος μίνων, ubi reliqui κλίσθητι. Schleusn. Lex.]

[Ἐπιοίνιος. V. Ἐποίνιος.]

[Ἐπιοινοχοέω, Pincerna sum, Vinum ministro. Hom. H. Ven. 205 : Θεὸς ἐπιοινοχοέει.]

[Ἔπιον, Epium, urbs Triphyliæ, Herodot. 4, 148, quæ ap. Polyb. 4, 77, 9; 80, 13, in libris Aliwòv et Ἐπιὼν vel Ἐπιών, ap. Xen. H. Gr. 3, 2, 30 Ἦπιον dicitur, a quo proxime abest Steph. Byz., qui Ἦπιον cum gentili Ἠπιεὺς (Ἠπιεὺς codd.) ponit. Vitiose igitur videntur formæ Ἔπιον s. Ἔπιον vel quam Leakius *Travels in the Morea* vol. 2, p. 206, probabat Αἴπιον. L. Dindorf.]

[Ἐπιόπτης, Zeus. V. Ἐπόπτης.]

[Ἐπιόπτομαι. V. Ἐφοράω.]

[Ἐπίοπτος. V. Ἔποπτος.]

[Ἐπίορα, χωρίου μέρος ἐν Σικελίᾳ, Hesychius.]

Ἐπιορκάω, Pejero. Hom. Il. T, [188] : Οὐδ' ἐπιορκήσω κατὰ δαίμονος. Æschin. [p. 83, 30] : Ἐπιορκεῖ δὲ πάντων προχειρότατα ἀνθρώπων. [Aristoph. Nub. 402 et alibi cum Xenophonte, Platone et aliis quibusvis. Cum accusat. pers. Av. 1609 : Ἐπιορκοῦσιν ἡμᾶς οἱ βροτοί. Xen. Anab. 2, 4, 7; Plat. Alcib. 1 p. 109, D; Æschin. p. 64, 36. Vel rei, Herodot. 4, 68 : Τὰς βασιλείας ἑστίας ἐπιόρκησε. Demosth. p. 1203, ult. : Πολλοὺς ὅρκους ἐπιωρκηκὼς καὶ πόλεσι καὶ ἰδιώταις. Æschin. p. 16, 20 : Τὸν ὅρκον ἐπιώρκησεν. Alia constr. Lysias p. 901, 2 : Ἐπιορκήσας κατὰ τῶν παίδων τῶν ἑαυτοῦ. Herodiani 3, 6, 16 : Θεοὺς εἰς οὓς ἐπιορκήσας ἤσθησι, præpositio cum ἤσθησι conjungenda. || Juro. Lex Solonis ap. Lysiam p. 117, 34 : Ἐπιτρῶν δ' ἐπιορκήσοντα τὸν Ἀπόλλω. Quod ὀμόσας interpr. Lysias. || Medio gl. Paris. ad Aristoph. Plut. 725 : Ἐπομνύμενον) ἐπιορκούμενον, ubi gl. Dorvill. ἐπιορκοῦντα. || Formæ Ἐφορκέω ex. v. in ipsa. Ἐφιορκέω est in inscrr. nonnullis, de quibus v. Borckh. vol. 1, p. 808, B. Pherecrat. p. 308 : Ἐφώρκουν· τοῦτο δὲ τοῦ π λέγε ἰσχύρως. Sic Hesych. φευσάμενοι explicat per ἐπιορκήσαντες et, quod delendum videtur, ἐφιορκήσαντες. L. Dindorf.]

Ἐπιορκικός, ἡ, όν, Ad perjurium propensus, Qui talis est ut facile pejeret.

Ἐπιορκία, ἡ, Perjurium. Greg. Naz. : Ὅρκος ἐπιορκίαν τίκτει. [Xen. Anab. 3, 2, 4. Ib. 2, 5, 21 : Διὰ ἐπιορκίας πρὸς θεούς. Demosth. p. 642, 24 : Τὴν ἐπιορκίαν ἀπειργάσμενος τοῖς ἑαυτοῦ πᾶσι· 409, 21 : Μὴ τὴν ἐπιορκίαν οἰκεῖᾳ ἀπενέγκησθε, pro quo προσκτᾶσθε ib. 9. L. D. Phot. Ep. p. 34, 25 : Προπετὴς ὅρκος, ἐρόκειρος ἐπιορκία. Id. p. 204, 40 : Μήτε ὅρκοις ὅσιοι χαίρειν, μήτε καθιδρύειν (Dei nomen) ἐπιορκίᾳ. Hase.]

Ἐπιόρκιον, pro eodem, VV. LL.

Ἐπίορκος, ὁ, ἡ, Perjurus. Hesiod. [Op. 803] : Τίπτ' ἐπίορκος. [Aristoph. Nub. 399 et alibi. Xen. Ag. 1, 12. Superlat. Antiphon p. 147, 10. Feminino Stat. Fl. Anth. Pal. 5, 5, 3 : Τῆς ἐπιόρκου κούρης. Cum præp. πρὸς Achmes Oneir. c. 12, p. 14 : Πρὸς γυναῖκα ἐπίορκος καὶ φύσαντι γενέσεται.] Et ἐπίορκον adv. Hom. Il. K, [332] : Ὣς φατο, καὶ β' ἐπίορκον ὀπώπυσε [ἐπώμοσε Γ, 279 : Ὅτις κ' ἐπιόρκια ὀμόσσῃ. Theogn. 1195 : Μήτε θεοὺς ἐπίορκον ἐπέρνειν. Eudemique constr. Mosch. 4, 76.] Hesiod. Op. [280] : Ἐκὼν ἐπίορκον ἑμεῖο; Φήσεται. [Per tmesin ap. cund. ib. 192 : Ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμόσσας. De quo tmesis genere v. in Μετατμήσεως. Aliter Hom. Il. T, 265 : Εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον. Pejeratum. Aristoph. Ran. 150 : Ἢ πίορκον ὅρκον ὀμόσαι. De forma Ἐφίορκος v. in Ἐπιορκία.] Ἐπιόρκως, Perjure, Perfide, Violato jurejurando. [Schol. Par. Apoll. Rh. 2, 259; Herodian. 6, 9, 2. L. Dind.]

[Ἐπιορκοσύνη, ἡ, Perjurium. Strato Anth. Pal. 12, 250, 6. ὦ]

[Ἐπιόρκως. V. Ἐπίορκος.]

[Ἐπιόρκωμαι, Inspicio, Custodio. V. Ὁρκωμαι.]

Ἐπιόσσομαι, Prospicio, Provideo, Aspicio. Redditur etiam Alloquor, et Significo. V. Hesych. [Qui interpr. ἐφορᾷ, προτηγορεύω (προσγ. Kuster.), ἐπιστρατεύομαι. Hom. Il. P, 381 : Τῷ δ' ἐπιόσσεται θάνατος καὶ φῶτα ἑταίρων νόσφιν ἑμαρνάσθην. Nicand. Th. 276 : Ἐνεία δ' αἶγας ἑλίσσ ἐπιόσσεται. Per tmesin Apoll. Rh. 2, 28 : Ἐπὶ δ' ὄσσεται εἰδὼν οἷος ἄνδρα, de leone. Conf. Ἐπόσσομαι.]

[Ἐπιουδίς, inter advv. in ὶς memorat gramm. in Bekk. Anecd. p. 1310. Boiss. Videtur esse Solum versus.]

[Ἐπιούριον, τὸ, Cuneolus. Hero Autom. p. 272, C : Ξύλινον ἐπιούριον. L. Dind.]

[Ἐπίουρον, τό.] Ἐπίουρα, quod ap. Hom. Il. K, [351] legitur, Ἀλλ' ὅτε δὴ β' ἀκὴν ὄτρυν τ' ἐπίουρα πέλονται Ἡμόνιοι, diversam signif. habet; intelligit enim vel, Quantum præcedunt mulæ boves aratrum

res, vel, Quantum intervallum est inter boves
as arantes. [Ita interpr. Aristarchus.] Sunt enim
βοῶν προφερέστεραι Ἑλκέμεναι νειοῖο βαθείης πη-
ον. Eust. eo l. annotat, Οὖρα, vel proparo-
ς Ἐπίουρα, dici τὰ ὁρμήματα, ὡς ἀπὸ τοῦ ὁρμᾶν
τὰ μεταξὺ διαστήματα, ὡς ἀπὸ τοῦ ὅρος ὁ περι-
sc. κατὰ γένος μεταπλασμόν, sicut δάκτυλα,
ίχνα, et similia, enallage generis pro-
. [Alii divisim scribebant ἐπὶ οὖρα, ut infra
ἐπὶ οὖρος pro ἐπίουρος. V. schol. Ven. Atque
plures convenit nisi Hom. voc. οὖρα, de quo
, ibidemque de hujus l. sententia.] Ap. He-
etur etiam Ἐπιούρια, quod exp. οὔρια: signi-
m οὖρα i. q. ὅρα, Limites, Termini, Fines,
Ἐπίουρα et ὅρα, ut interpr. schol. Hom.,
igit Albert.]
ος, ὁ, Inspector, Custos, ἔφορος, φύλαξ. Hom.
.] Ο, [39]: Πρώτιστα συβώτην εἰσαφικέσθαι,
] ὑῶν ἐπίουρος, ὁμῶς δέ τοι ἤπια οἶδεν. Et Υ,
ἐπιβουκόλος ἀνήρ, pro ὁ ἐπὶ βουσὶ τεταγμέ-
ῶν βοῶν, ὡς ἐπιστατῶν αὐταῖς: sicut ἐπίου-
ὁ ἐπὶ φυλακῇ τεταγμένος, Eust.: qui etiam
. ἐπὶ in his duobus esse superfluam, sicut
οὖρος. Ἐπίουρος Eustathio est non solum
tiam βασιλεύς, in Il. Ν, [450]: Ὃς πρῶτος
Κρήτῃ ἐπίουρον, Qui primus Minoem ge-
inspectorem ac regem. Itidem Hesych.
lia exp. βασιλεύς, ut infra docebo. Anno-
dem Hes. quosdam περισπωμένως [προπε-
ρε ἐπιοῦρος, et tunc præp. esse περισσήν,
ς per se significet φύλαξ: quosdam προ-
in eod. signif. [Non scripturam ἐπιοῦρος
, quum properisp. scribi tradit, sed di-
ρος, etiam ab aliis memoratam, quos v.
enim abundare præpositionem. Ἐπίου-
ol. legebant nonnulli etiam Φ, 431:
ἐπίκουρος. Eadem permutata ap. Theocr.
th. 4, 652, qui voc. ἐπίουρος utuntur hic
180, ille 25, 1.] || Idem porro ἐπίουροι
lum ἐπίσκοποι, sed etiam ἧλοι ξύλινοι
Geopon. 10, 61; Hero Autom. p. 265,
Salmas. Plin. Ex. p. 775, b, C, D, qui
Philostr. V. Soph. 1, 26: Σακούνδου τοῦ
κάλων ἐπίουρόν τινες, ὡς τέκτονος παῖδα.
dis, Gl. L. D. Epiurus, nomen pr. novu-
al. meretr. 14. Hase.]
ιος, Matth. 6, [11, Luc. 11, 3], ὁ ἐπὶ
καὶ τροφὴν ἀπαρκῶν: vel ὁ ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ
uid., Panis sustentandis nobis idoneus.
tissimum quidem sensum habet, meo
ilis signif. τοῦ οὐσία exemplum desi-
vit etiam Ernest. Opusc. phil. p. 241.
Suidæ Em. vol. 2, p. 575 opposuit
st. 2, 34, p. 166: Ἀπαρχὴ γὰρ ἑκάστῳ
α καὶ δι' ὧν ἡμῶν τρέφει καὶ εἰς τὸ εἶναι
, ut ex Euseb. legendum pro θυσίαν.
rpr. comprobarunt Basilius, Theo-
V. Suicer. et Schleusneri Lex. N. T.]
tivum, alii et Supersubstantialem
vet. Interpr. s. Superessentialem.
Eximium, Egregium verterint: q. d.
l eximium illum, qui de cœlo mitti-
ούσιον idem sonante, quod περιούσιον
4]: nam ibi λαὸν περιούσιον quidam
Populum egregium, et quasi reli-
ntecellentem: quum tamen alioqui
verterint. Sed hæc omnia coacta
ουτέστιν, ἐπὶ τὴν οὐσίαν τοῦ σώματος
ροτῆσαι ταύτην δυνάμενον, Jo. Chrys.
187. Seager. Τὸν μέλλοντα inter-
ol. 1, p. 883, C, quasi τὸν ἐπιόντα,
loss. Alberti p. 302. Panem cra-
ούσης (ἡμέρας), Faber ad Achill.
den. Nec potuit ab ἐπὶ et οὐσία
quod ἐπούσιος dicendum fuisset.
Πρῶτον δὲ τοῦτ' ἰστέον ὅτι ἡ λέξις ἡ
τῶν Ἑλλήνων οὔτε τῶν σοφῶν ὠνό-
ν ἰδιωτῶν συνηθείᾳ τέτριπται, ἀλλ'
τῶν εὐαγγελιστῶν.]
ος.]

A Ἐπίπαγος, ὁ, Superficies aquæ concreta, s. Id quod in summa aquæ parte congelatum est. Diosc. 1, 135, de succo acaciæ: Πλύνεται δὲ καὶ εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ τριβομένου μεθ' ὕδατος, ἀποχεομένου τοῦ ἐπιπάγου, ἄχρις ἂν καθαρὸν ἀφυστῆται τὸ ὕδωρ, Effuso quod in summa parte concreverat. Ab eod. Diosc. dicitur Succus ille, qui inciso arboris cortice emanans concrescit et congelat: 1, 182, de moro: Ὀπίζεται δὲ περὶ τὸν πυρσμητὸν τῆς ῥίζης περιορυχθείσης καὶ ἐκκοπείσης· εὑρίσκεται γὰρ τῇ ὑστεραίᾳ ἐπίπαγός τις· i. e., Ruellio interpr., Succum emittit, qui postridie concretus inveniri solet. Plin. vero hoc vocab. non expressit, quum 23, 7, dixit, Radix per messes incisa succum dat. Quod vero idem Diosc. 4, 8, de fungis venenatis scribit, Ἔχουσι δὲ καὶ γλοιώδη οἱ τοιοῦτοι ἐπίπαγον, idem Ruell. sic vertit, Continent qui tales sunt, nescio quod strigmentum concretamque pituitam. Ad primum vero locum, quem citavi, magis accedit hic ejusdem Diosc. 5, 137, de adarca: Ἔστι δὲ ὥσπερ ἐπίπαγος ὑφαλμυρίζων, καθ' ὑγρῶν καὶ τελματωδῶν τόπων ἐν ξηρασίᾳ ἐπιγινόμενος, καὶ περιπηγνύμενος καλάμοις καὶ χορτερίοις, Est autem tanquam concreta salsilago, humidis et palustribus locis siccitate emergens, et arundinibus ac herbis agglutinata, Ruell.: Plin. 32, 10, dicit nasci circa arundines tenues, ex spuma aquæ dulcis ac marinæ, ubi se miscent. [Iterum HSt.:] Glacies vero superficiaria, Humor in summa parte concretus, dicitur ἐπίπαγος, ab ἐπιπήγνυμαι, ut πάγος a πήγνυμαι. Galen. Ad Glauc. 2: Τοῖς γε μὴν ἐν τῷ παραυτίκα κιῤῥοῖς φαρμάκοις ἐπίπαγός τις ἔξωθεν ἐπιπήγνυται φαιός, ὑφ' ᾧ τὸ βάθος τοῦ φαρμάκου κιῤῥότερον ἢ ἐξ ἀρχῆς φαίνεται. Hesychio quoque ἐπίπαγος est τὸ ἐπὶ τῶν ἑψομένων, ἡ γραῦς, sc. Cuticula rugosa, quæ in superficie pultis contracta et concreta frigore ei innatat: alio nomine γραῦς appellata, de quo supra. [Rufus p. 236 ed. Matth.: Κόπρια ... ἐπιπάγους μελανίζοντας λαμβάνοντα. Galen. Gloss. p. 472: Ἐπιχνουν, ἐπίπαγον γνοῶδη. Matthæi Med. p. 248: Αἷμα ἢ ἐπίπαγον, ubi v. Matthæi. Plut. Mor. p. 627, F: Παραμένει τοῖς σώμασιν ἁλώδης ἐπίπαγος· 641, E: Φυκία καὶ βρυώδεις ἐπιπάγους. Aret.
C p. 7: Ἐπιπάγῳ λευκῷ (ulcerum), iterumque ibid. Conf. p. 61. L. Dind.]

Ἐπιπάγχυ, Omnino, Penitus, i. q. πάγχυ: nisi dicamus præp. ἐπὶ esse epitaticam, ut ἐπὶ πάγχυ valeat i. q. μάλα. [Rectius scribitur ἐπὶ πάγχυ, de quo v. in Πάγχυ.]

[Ἐπιπαθής, ὁ, ἡ, Affectionibus obnoxius. Paul. Al. Apotel. p. 42, 11: Σεσινωμένα ἢ ἐπιπαθῆ. Compar. ap. eund. p. 53, 18: Ἐπιπαθεστέραν. Hase.]

Ἐπιπαιανίζω, Pæanis cantu prosequor, celebro, decoro. [Diod. 5, 29: Ἐπιπαιανίζοντες καὶ ᾄδοντες ὕμνον ἐπινίκιον. Plut. Marc. c. 22.]

[Ἐπιπαιανισμός, ὁ, Pæanis accentus s. cantatio. Strabo 9, p. 421: Τὸν ἐπιπαιανισμὸν τὸν γενόμενον ἐπὶ τῇ νίκῃ. Ita Coraes: vulgo ἐπιπαιωνισμόν.]

Ἐπιπαίζω, Deludo. [Illudo. Heliodor. 10, 13, p. 408: Μή τις δαίμων ἡμῖν ἐπιπαίζει; Ludo in. Philostr. Imag. p. 835: Ὡραίους ἄνθεσιν, ὧν δρέπεσθαι καὶ τὰς Νηρηΐδας εἰκός, ὅταν τῇ θαλάττῃ ἐπιπαίζωσι. Hesych. v. Ἐφεψιώμενα, Ἐψιώσονται. Idem: Ἐπιπαίζειν, τὸ μὴ θέειν φρατριάν. Λάκωνες.]

D Ἐπίπαισμα, τό, Offendiculum, Offensio, πρόσπταισμα, πρόσκομμα. [Hesych., ap. quem ἐπίπαισμα est et ἐπίπταισμα, non πρόσπταισμα, ut recte Ruhnk. in Auct. expungendum censuerit ἐπίπαισμα, tanquam dittographiam.]

[Ἐπιπαιστικός, ἡ, όν, Illudens. Clearch. ap. Athen. 10, p. 448, C: Γρῖφος πρόβλημα ἐπιπαιστικόν, Ludicrum.]

Ἐπιπαίω, Impingo, Offendo: unde est Ἐπίπαισμα [quod v.].

[Ἐπιπαιωνίζω, i. q. ἐπιπαιανίζω. Hesych.: Ἐπιπαιωνίζουσα, ἀλαλάζουσα.]

[Ἐπιπαιωνισμός. V. Ἐπιπαιανισμός.]

Ἐπιπακτίς, ίδος, ἡ, inquit Diosc. 4, 109, οἱ δὲ ἑλλεβορίνην· θαμνίσκος μικρός, ἐλάχιστα φυλλάρια ἔχων· πρὸς τὰ θανάσιμα δὲ πίνεται, καὶ πρὸς τὰ ἐν ἥπατι πάθη. Unde Plin. [13, 20]: Epipactis ab aliis Helleborine vocatur, parva herba, exiguis foliis, jecinoris vitiis utilissima et contra venena pota. Theophr. H. Pl. 9, 11, de helleboro loquens: Μίσγεται δὲ πρὸς τὴν πόσιν,

Digitized by Google

ὅπως εὐμέτρ., τὸ τῆς Ἰλιαδορίνης σπέρμα· τοῦτο δ' ἐστὶ πακτόν. A

Ἐπιπακτόω, i. q. πακτόω. Unde ἐπιπακτῶν θύρας, Obserare s. Claudere fores, ut πακτῶν. Poll. 10, c. 4 [§ 27]: Τῶ δὲ πλείοσι ἴσον καὶ τὸ Πακτῶν καὶ τὸ Ἐπιπακτοῦν τὰς θύρας ἐστί· ὥστερ τῶν Ἀνοίγειν ταυτὸ τὸ Λύειν, ὡς ἔφη Εὐριπίδης, Λύε πακτὰ δωμάτων. Ubi observa opposita πακτῶν s. ἐπιπακτῶν τὰς θύρας, et λύειν πακτὰ δωμάτων. [Hesych. in Ἐπινάτειν cit.]

Ἐπικαλαμάομαι, quo utitur Lucian. in Toxari [c. 16]: Καὶ οἱ κῶλακες συνίστων ἐπικαλαμησόμενοι, ὁρῶντες ἐδόξαμεν ἔτι ὄντα τὸν Δαυίαν, i. e. ut verbi Bud., Aliquid admachinaturi s. contechnaturi, De integro in dolum incubituri. At Camer. vertit, Concurrebant assentatores correpturi fraudibus s. artibus suis Diniam quem adhuc cernerent arrodi posse. Sunt autem et qui veritant hic Astute applausuri. Sed in isto Luciani l. veram lectionem esse arbitror ἐπικαλαμησόμενοι (quam et ipse Bud. alibi sequitur): loquitur enim de quodam qui repente ditatus fuerat, statimque a meretrice irretitus et spoliatus, q. d. Denuesturi opes quas meretrix reliquas fecerat. Sed hanc lectionem exposui et supra v. Ἐπικαλαμάομαι.

[Ἐπικαλλαίνομαι, Pellice utor præter uxorem. Schol. Eur. Androm. 205. L. Dind.]

[Ἐπικάλλω, Vibro. Æsch. Ch. 159: Βλὰξ ἐπικάλλων Ἄρης. De sortibus quaticndis et ducendis Hesych.: Ἐπίκηλον, ἐλλήχοντα.]

[Ἐπικαλύνω, Inspergo. Per tmesin Hom. Il. Λ, 640: Ἐπὶ δ' ἅλφιτα λευκὰ πάλυνε· Od. Κ, 520, Λ, 28. V. Ἐπικαλύνων. ὦ]

[Ἐπικαμάτις, ίδος, ἡ, i. q. ἐπίκληρος, quod v. Hesych.: Ἐπικαμπτίδα, τὴν ἐπίκληρον. V. Hemsterh. ad Poll. 10, 20 et Hesych. v. Ἐμπαγῆ.]

[Ἐπίκαμμα scriptura vitiosa pro ἐπίκασμα, quod v.]

[Ἐπικαμπάλειο. HSt. in Ἡμερολέων, quod v.:] Apollon. composito Ἐπικαμπαλᾶν utitur, ibidem pro Stupidum attonitumque circumspicere: Arg. 2, [127]: Μείονται δ' ὅ,τι πρῶτον ἐκαΐξαντες ὄωσι, Ἠλλ' ἐπικαμπαλάουσες ὁμοῦ.

[Ἐπίκαν. V. Ἐπίπαν.]

Ἐπίκαξ, Ut semel dicam, In summa, Summatim. [V. Ἔπικαξ.]

Ἐπίκαπτος, ὁ, Proavus, ut ἐπικτήτη, Proavia. Sed Poll. [3, 18]: Ἡ δὲ πάππου ἢ τῆσδε μήτηρ, inquit, προτήτη· καὶ οἱ τούτων γονεῖς, ἐπίκαπτός τε καὶ ἐπικτήτη. Atque ita ἐπίκαπτος fuerit Atavus, et ἐπικτήτη, Atavia. V. Πρόπαππος. [Hesych.: Ἐπ. ὁ τοῦ πάππου πατήρ. Eust. (qui conf. Il. p. 555, 29; 971, 23) Opusc. p. 39, 58: Ὁ πάππος καὶ ὁ πρὸ αὐτοῦ ἐπίκαπτος. Constant. Man. Chron. p. 126, B, v. 6204: Τὴν τῶν προγόνων προσηγήν, τὴν τῶν ἐπικάπτων. Schol. Soph. OEd. T. 183: Ἐπ. ὁ ἐπὶ τῷ πάππῳ πάππος. De abavo dictum in novella Basilii Porphyrog. De struendis ecclesiis annotavit Ducang.]

[Ἐπικαραγίνεμαι, Supervenio. Polyb. 1, 31, 4: Ὁ ἐπ. τῆς Ῥώμης στρατηγός, Successurus consul. Greg. Nyss. vol. 3, p. 401, A: Ἄλλοτε ἄλλος ἐπικαραγινέσθω τῷ τάφῳ, Iterum iterumque accessisse. Juncus Stub. Fl. vol. 3, p. 424: Τοῦτα τὰ καθήκοντα ... ἐπικαραγίνεται καὶ τοῖς νέοις. Cit. Wakef.]

[Ἐπικαράρω, Adduco. Hippocr. p. 848, G: Τὴν χεῖρα ἐπικαράρειν ἐπὶ τὸ στῆθος.]

Ἐπικαρανίς, ὁ. Ἐπικαρανίδ (de qua forma v. in Ἐπωΐδ), Insuper accumulo. Thuc. 2, [76]: Τοῦτο δὲ πλήθους γινομένου (sc. fasciculorum congestorum) ἐκ πολυχειρίας, ἐπικαρανίσαν καὶ τῆς ἄλλης κλίνης ὅσον ἐδύναντο ἀπὸ τοῦ ματαίου πλείστην ἐπηγεῖτο· ἐμβαλόντες δὲ πῦρ ξὺν θύῃ καὶ πίσσῃ ἔφλεγον τὴν ὕλην· schol. συνέξαν, Congesserunt.

Ἐπικαρατεύζω, Insuper paro, apparo, præparo. [Medio, Mihi insuper comparo, Xen. Cyrop. 6, 3, 1: Ὅπως, εἴ τίς τινος ἐνδεόμενος γοιτο, τοῦτο ἐπικαρατεύσεται.]

Ἐπικάρσιμι, cujus partic. ἐπικαρσῶν pro Supervenions, ex Luciano [De merc. cond. c. 26 med.] affert Bud.: Ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπικαρσίοντος. [Thuc. 1, 61. Xen. Anab. 3, 4, 23: Εἴ που δέοι τι τῆς φάλαγγος, ἐπικαρσῆναι ἔδοτο· ubi tamen libri aliquot ἐπικαρσῆναι, simul v.]

Ἐπικάρσιος, Supervenio, Subsequor a latere, Bud. ap. Xen. [Anab. 6, 3, 19. Thuc. 4, 108; 6, 67; 7, 76. Polyb. 5, 83, 1. Cum dat. Thuc. 5, 10: Ἐπικαρσίων τῷ δεξιῷ. Cum accus., ut sit Obeo, 4, 94: Ἐπικαρσίων τὸ στρατόπεδον. L. D. Ἐπικαρσίνει τὴν πόλιν ἅπασαν, ex anon. apud Suid. in Τὰ ἐκ τῶν ἐναλίων σώματα. Hemst. Appian. Civ. 5, 7: Ἐπικαρσίων Φρυγίαν.]

[Ἐπικαρσιβόλλω. Ἐξ ἀριστίδος ἐπικαρσιβόλλειν, A sinistra alii aliis se applicabant, Polyb. 3, 11, 10. Ἐπικαρσιβόλλοντας ἐπὶ τὴν αὐτὴν εὐθεῖαν τοῖς ἡγουμένοις, In eandem cum præcedentibus rectam lineam sese locarunt, 11, 23, 4. Ἐπικαρσιβολεῖν τὴν φάλαγγα, Phalangem restituere, In justum phalangis ordinem sese locare, 12, 19, 6. Schweigh. Lex.]

Ἐπικαρσίζω, Sensim exeo. Unde ἐπικαρσιζών, Paulatim evadens, s. excedens, VV. LL. ex Gaza.

[Ἐπικαρσίρχομαι, Prætereundo (locum aliquem) peto (aliun). Dio Cass. 40, 35: Ὁ Καῖσαρ ἐπὶ τὸν χῶρον ... ἐπαστράτευε· καὶ ἐπειδὴ πολεμούμενα τὰ χωρία οἱ λοιποὶ ... προεκαρσίτησαν, δι' ὧν διαβῆναι αὐτὸν ἐχρῆν, ... ἐπικαρσῆλθεν ἐκπολὺ παρὰ τὴν ὄχθην· 47, 35: Πρὸς τὴν πῶλιν κατὰ τὰ μετάφρενα ἐπικαρσιδρόμησε. Cum ἐπὶ 54, 32.]

Ἐπικάρσιος, ὁ, Secunda et repetita parodus [chori]. Pollux 4, [108. Tzetzes in Crameri Anecd. vol. 3, p. 354, 16.]

[Ἐπικαρσόω, Incito, Instigo. Dio Cass. 44, 35: Αὐτὸς ἐπικαρσώσας· et alibi. Ach. Tat. 1, 8: Ἐπικαρσώσας τὸ μειράκιον ἀποδόσθαι τὸν γάμον. Matthæi Glossar. vol. 1, p. 721: Ἐπιβαρῶ, ἐπικαρσόω. || Ἐπικαρσόωσθαι, de morbis, Ingravescere, Superexacerbari. Hippocr. p. 940, F: Ὁ δὲ τρόπος ἡμιτριταῖος, τὴν μὲν κουφοτέρην (κουφότεροι), τῇ δ' ἑτέρῃ ἐπικαρσούμενοι. Πολλὰς δὲν εἰσβολὰς ἔχειν exp. Galen. p. 325, 56. Irritari, Proritari de abscessibus ad aures suboriis, p. 81, H. Foes.]

Ἐπικαρσομέω, Exhortor, pro παρορμῶ, vacante præp. ἐπί. [Protagoras ap. Plut. Mor. p. 118, F: Πρὸς τὸν πλησίον ἐπικαρσομῶντες τοὺς Ἀθηναίους.]

[Ἐπικαρσουσία, ἡ, Præsentia supra nos, velut sidlarum. Paul. Al. Apotel. p. 56, 25: Τὰς τούτων ἐπικαρσουσίας. Hase.]

[Ἐπίκας, ασα, αν, Omnis, Inscr. Cretica ap. Boeckh. vol. 2, p. 409, 15: Εἰνοήσω τὰς ἐπίκασι Ἰτραντινίοις· 18: Οἱ ἐπίκαντες Ἰτραντίνοι. De ἐπίκαν adverbiali ter dicto in Ἠξ agit HSt.]

[Ἐπίκασμα, τὸ, Quod inspergitur. Schol. Theocrit. 15, 114: Ἄνθια δὲ τὰ ἐπιπάγματα τῶν ἄρτων. Λέγει δὲ τὰ σήσαμα. Recte alius liber ἐπισήσαμτ. Alex. Trall. 12, p. 215. Aret. p. 99: Ῥοὰς ἐπίτασμα.]

Ἐπικάττω, s. Ἐπικάττω, q. d. Superspargo. Redditur tamen commode et verbo Inspergo. [Dispergo. Aspergo, Gl. Act. per tmesin Hom. Il. Δ, 219: Ἐξ ἂρ' ἔπια φάρμακα πάσσων ἐσθλὰ ἔειδε. E, 401: Τῷ δ' ἐπὶ Πουλυδάμαντι ... φάρμακα πάσσων ἐπέσσυτο. Conjuncte Orph. Lith. 11, 111: Ἄγχιν ἐπικασσάμην ὄσσε. Theocr. 9, 18. Aristot. H. A. 9, 50.] Unde pass. Ἐπικάσσομαι, Inspergor. [Plato Reip. 3, p. 405, E: Ἀλφίτα πολλὰ ἐπικασθέντα.] Herodian. 1, [7, 9]: Ἃς τοὺς μὲν εἰσθεῖναι ῥίνημα χρυσοῦ προϊόντι ἐπικάσασθαι, Εἰ σκοβεὶ aureum inspergi, vel, Eum scobe aurea conspergi, ut Polit. vertit. [Matthæi Med. p. 186: Ἐπικασσόμενον ἐλαίῳ] Et φάρμακα πάσσειν, ex Hom., v. in Πασσός. In VV. LL. affertur ex Theophr. hoc verbum sequente etiam præp. ἐπί, sc. ἐπικάττω ἐπ' ὄξος: quod ibi exp. Acetο aspergo. Ibid., Ἐπικάττοντες γάλα [Herodoti 4, 172. Hemst.] exp. etiam Lacte macerantes. Et ἐπικασθεῖσα ῥίζα ex Dioscor., Radix in pastillos conformata. [Verbale Ἐπικαστέον, Inspergendum. Matthæi Med. p. 149: Ἀλεύρου ἐπικαστέον.]

[Ἐπικάστας, ἐπῆρας ἐπώνυμον, Hesych.]

Ἐπίκαστος, ὁ, ἡ, Qui inspergitur, inspergendo adhibetur; at interpretando Inspersilis, scr. potius esset Ἐπικαστός. [Lucian. Rhet. præc. c. 18: Καὶ ἐπίκαστα τὰ ὀλίγα ἐαίνα ὀνόματα ἐπιπολάζειν. Sed al. ἐπὶ κᾶσι, ut paullo ante.] Sed ἐπίκαστα peculiariter dicta putantur τὰ ἐπικασσόμενα τῷ ἔντι ἅλφιτι, ut ex Hesych. et Eust. discimus, necnon schol. Aristoph. in Eq. [103]: Ἐπίκαστα λαῖφος δημόσιον ὁ βάσκανος· Sed addit ille quum alia, tum hæc: Ἔθος δὲ ἦν

αὖντας ἢ ὄρνεις, καὶ ἐπιτοξεύειν τινὰ χαριζομένῃ· καὶ διὰ τῶν ὀρῶν ἐπίπαστα, Idem in ... comœdia l. [1089], Αἰγῶν ἐπίπαστα, idem, Πλακοῦς γὰρ ἐπίπαστος ἀλμυρὰ, καὶ ... ἐργαζόμενοι πίνειν πολλά. [Aret. p. 99 : Τὸ ἐπίπαστον.] Item medicamenta ἐπίπαστα, quæ ea inspergentes corpori, s. corpus ... Theocr. 11, 1 : Οὐδὲν πὸτ τὸν ἔρωτα ... ἄλλο, Νικία, οὔτ' ἔγχριστον (ἁμῖν) ἐπίπαστον. At vero ap. schol. Aristoph. ... in hac signif. [Hippocr. p. 48, tinguit ἐπίπαστα et ἐπίπαστα. Quas con... ... notat Hemst. ad Plut. p. 240. De ... Al. Pæd. p. 207 : Τὰ ἐπίπαστα καὶ ... μύρα.]

... q. d. Superstrepo. Fortasse autem et ... alicubi potest. [Menand. Protect. ... : Ἐπικατηχοῦντες κώδωνί τινι καὶ

... per librarii errorem illatum voc. ... v. Γογγύζω.]
V. Ἐπίπαστα.]

..., ορος, ὁ. HSt. in Πατρῷος :] Poll. ta... non valde nomen hoc probat : ei ante... Ἐπιπάτωρ, quod est itidem Vitricus. ... q. d. Superpater. I. e. Qui au... ..., ut ita dicam.
... adhuc legitur ap. Galen. vol. 14, p. 511, ..., ἐπιπολάζον τῷ κρανίῳ. At ibi scri... ἐπιπολάζουσι. Hase.]
... affertur ex Nonno pro Inferveo, s. q. d. Inæstuo, vel Superferveo, Super... 141, Dion. 1, 236; 7, 35; 23, 260; Wakef.]
Crassifico. Alex. Trall. 12, p. 761. ...]
... Vincio, Compesco. Cornu... p. 149 Gal. : Τὸ λίαν φερόμενον τῆς ... καὶ ἐπιπέδησον. Maius. Legendum ἐπί...

..., Qui est super solo, i. e. in super... ... non eminet : unde exp. itidem ... hæc Platonis [Tim. p. 32, A], Εἰ ... μὲν, βάθος δὲ μηδὲν ἔχον ἔδει γίγνεσθαι ..., μία μεσότης ἂν ἐξήρκει τά τε μεθ' ἑαυτήν, ita interpr. Quod si univer... ... et æquabile explicaretur, etc. ... : Figurarum, quæ σχήματα Geo... genera sunt duo, planum et soli... vocant ἐπίπεδον καὶ στερεόν. Planum ... partes solum lineas habet, qua longum : qualia sunt triquetra et area fiunt sine altitudine. Hæc ille. 12, A : Γεώδης δ' ἦν πᾶσα καὶ πλὴν ... (Attica ante diluvium). Aristot. ... Theophr. Περὶ κόπων 9 : Τὰ ἐπίπεδα ... καὶ τὰ κυρτὰ τῶν ἐπιπέδων.] In ... ἐπίπεδον ex Plat. Legg. [10, p. ... superficies regionis. [Id. Reip. 7, p. 528, ... πραγματείαν γεωμετρίαν ἐτίθεις.] ... τὸ ἐπίπεδον vertit superficiem, ... Metaphys. 3 : Ὥσπερ οἱ ἀρι... οἱ σύνθετοι, καὶ μὴ μόνον ἐφ' ἓν ... τὸ ἐπίπεδον καὶ τὸ στερεόν· οὗτοι ..., ἢ ποσάκις ποσοὶ ποσάκις, Non ... sunt, sed etiam qui superfi... ..., quales sunt qui vel per se ... multiplicantur, ut denarius per seipsum, ... 4, 6. Plato Phileb. p. 51, C : ... ἐπίπεδά τε καὶ στερεά.] Itidem VV. LL. ἐπίπεδος ἀριθμός, ut his p. 148, A : Ὅσαι γραμμαὶ τὸν ... ἀριθμὸν τετραγωνίζουσι, μῆκος ὡρισάμεθα ..., δυνάμεις, ὡς μήκει μὲν οὐ ... δ' ἐπιπέδοις, ἃ δύνανται. Nico... 7, p. 117 (et inversa ratione ib. ... ἐπιπέδοις); 13, p. 125.] p. 299, E, ubi ter altes] affert, ..., ἢ τε ἐν βάθεσιν, ἢ τε ἐν τάχει ... [Legg. 7, p. 817, E] : Μήκους ... Plut. autem [Mor. p. 404, D] περὶ κατόπτρων loquens, dixit, Ἐπιπέδοις τε καὶ κοίλοις, καὶ περιαυγέσι. Philo V. M. 2, vocavit οἰκήματα, ἐπίπεδα καὶ ὑπερῷα, Quæ in plano et quæ in edito. [Eadem conjungit Dionys. A. R. 3, 68, ubi στοαὶ ἐπίπεδοι. Xen. H. Gr. 6, 4, 14 : Ἦν οὐ πάνυ ἐν ἐπιπέδῳ, ἀλλὰ πρὸς ὀρθίῳ μᾶλλόν τι τὸ στρατόπεδον. Ἐπ. βάσις ap. Plat. Tim. p. 53, C; ἐπίπεδοι γωνίαι 54, E. Euclides l. infra cit. : Ἐπ. γ. ἐστὶν ἡ ἐν ἐπιπέδῳ δύο γραμμῶν ἁπτομένων ἀλλήλων καὶ μὴ ἐπ' εὐθείας κειμένων πρὸς ἀλλήλας τῶν γραμμῶν κλίσις.] At in VV. LL. ex [inscr. ap. Juliani Æg. 35, recepti in Anth. Pal. 9, 652], ἐπίπεδος οἶκος, Domus ima et in solo posita. Ab Euclide [Elem. 1 init.] ἐπίπεδος ἐπιφάνεια esse dicitur ἥτις ἐξ ἴσου ταῖς ἐφ' ἑαυτῆς εὐθείαις κεῖται. Invenitur compar. quoque gradus ap. Aristot. : Μέτωπον πρὸς τὰ ὦτα περιφερέστερον ἢ ἐπιπεδώτερον. [Et Ἐπιπεδέστερος, Xen. H. Gr. 7, 4, 13.] Habent autem et aliam positivi terminationem VV. LL. sc. ἐπίπεδοι, quod ἐπίπεδοι interpr. Planæ figuræ, quæ longitudinem modo et latitudinem, nullam vero profunditatem habent. Sed non dubium est quin reponendum sit ἐπίπεδα et addendum substantivum σχήματα. [Ἐξ ἐπιπέδου, De plano, Gl. Adv. Ἐπιπέδως ap. Nicom. Intr. ar. 2, 17, p. 131, in Theolog. ar. p. 10, ubi v. annot. Astii p. 164.]

[Ἐπιπεδόω. Iambl. In Nicom. Arithm. p. 37, B : Ὁ δὲ τοιοῦτος (ἀριθμὸς) πρὸς τῷ γραμμικῶς εὐθυμετρεῖσθαι ἔτι καὶ ἐπιπεδωθήσεται ἤτοιγε τετραγωνικῶς, ἐὰν ἔχῃ μέρος παρὲξ τοῦ παρωνύμου, ἢ παραλληλογράμμως, ἐὰν ἐκ παντὸς δύο ἀνθυπακούοντα ἀλλήλοις ἔχῃ μέρη παρὰ τὴν τῶν πλευρῶν διαφοράν, Non solum in longitudine directa mensurabitur, sed etiam superficialiter in latitudine. 83, D : Ἐπιπεδωθήσονται τετραγωνικῶς ἀναλυθέντες εἰς μονάδα, In planis habebunt formam quadratorum. 123, C : Ἵνα δ' ἐπιπεδωθῇ προμηκικῶς. Jo. Laur. De dieb. 10, p. 70 ed. Rœth. : Ὁ ἓξ ἀριθμὸς ψυχογονικός ἐστιν ἀπὸ ἑξάδος ἐπιπεδούμενος τῇ τοῦ παντὸς σφαίρᾳ. L. Dindorf.]

[Ἐπιπέδως. V. Ἐπίπεδος.]

[Ἐπιπέδωσις, εως, ἡ, Ratio ea quæ in Ἐπιπεδόω explicata est. Iambl. In Nicom. Arithm. p. 83, B : Ἐν δὲ τῇ ἐπιπεδώσει πλέκεται ὁ τέταρτος ἀναπληρούμενος τὸν πρῶτον (ἀριθμόν). L. Dind.]

[Ἐπιπείθεια, ἡ, Fiducia. Simonides iamb. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 284 : Ἐλπὶς δὲ πάντας κἀπιπειθείη τρέφει. Quæ est forma Ion., ut ἀληθείη et similes. Huc fortasse referenda Hesychii gl. a Musuro omissa Ἐπιπειθείη, ἀναπεισμονή(?). Quæ interpr. ad πεισμονή alludit.]

Ἐπιπειθής, ὁ, ἡ, Obediens, Parens, Morem gerens, Obsequens. Aristot. Eth. 1, 7 : Ἐπιπειθὲς λόγῳ, Obsequens rationi. [Conf. Nemes. De nat. h. p. 213, 215, 218, 236. L. D. Timo ap. Diog. L. 2, 69. Hesych. Adv. Ἐπιπειθῶς, Obedienter. Greg. Nyss. Antirrh. adv. Apoll. § 7, p. 139.]

Ἐπιπείθω, Persuadeo et adduco ad aliquid faciendum. Pass. Ἐπιπείθομαι, Persuadeor et adducor ad aliquid faciendum. Item Credo, sicut et πείθομαι. Hom. Il. P, [154] : Τῷ νῦν εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπείσεται ἀνδρῶν Οἴκαδ' ἴμεν· B, [341] : Δεξιαὶ ᾗς ἐπέπιθμεν, Quibus credidimus. Ubi etiam nota ἐπέπιθμεν per sync. pro ἐπεπίθομεν, vel etiam ἐπεπίθομεν, quod potius est a πείθω, quam ab hoc comp. ἐπιπείθω. V. infra in v. Πείθω. [Od. B, 103 : Ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ. Cum duplici dat. Il. O, 162 : Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται. Significatione Credendi Æsch. Ag. 1095 : Μαρτυρίοισι γὰρ τοῖσδ' ἐπιπείθομαι. Et cum genitivo Marcell. Anth. Pal. App. 50, 32 : Εἰ δέ τις ἄλλοτα ταῦτα καὶ οὐκ ἐπιπείσεται αὐτῶν. Sic enim lapis : αὐτοῖς Jacobsius.] Habere etiam putatur alterum usum verbi Credo, significantis sc. simpliciter Existimo, Arbitror, Puto, Censeo. || Usurpatur etiam pro Obedio, Pareo, Morem gero. Hom. Il. A, [565] : Ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ, Pareto meis verbis, Fac quod jubeo. I, [656] : Αἴ δ' ἐπιπείθομαι στόμασιν λέγος ὡς ἐκέλευσε· Ψ', [609] : Τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπείσομαι, Morem geram petitioni tuæ : Cic., Gestus est mos voluntati tuæ. Rursum A, [218] : Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, Qui diis paruerit et morem gesserit, diis obedierit, dicto audiens fuerit. Utitur et Soph. [El. 1472] in hac signif.

Digitized by Google

['Επιπειθής. V. 'Επιπειθής.]

['Επιπείρας, ἐπιδιαπείρας, ἐπιλυσσαῖαι, καὶ πειρατικῇ βλάβῃ, Hesych. Recte Reisk. 'Επὶ πείρᾳ, ἐπὶ διαπείρᾳ, et similiter cetera.]

'Επιπειράω et 'Επιπειρῶμαι, Experior, Tento, Periculum facio, Insuper tento et periculum facio. [Photius ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 2, p. 153 : Τῷ ... δεσπότῃ ἐπιπειρῶσι προσιὼν (diabolus). Legendum videtur ἐπὶ πείρᾳ. Citavit Kall.]

['Επιπείρω. Hesych. : 'Επιπεῖραι, μαγειρεῦσαι ἢ μαγεῦσαι. Idem vitiose 'Επίμερος, μαγειρεῦσαι.]

['Επιπελάζω, Admoveo. Eur. Iph. T. 881 : Πρὶν ἐπὶ ξίφος αἵματι σῷ πελάσαι. Depravatum ex ἐπιπελάζω ap. Aristæn. Ep. 1, 3, p. 18, notavit Valcken. Idem vitium ap. Hippocr. p. 359, 25.]

'Επιπελανίς, Liba. Vide Hesych. [Ap. quem est : 'Επιπελάνιαι, ἀλεὶ καὶ πόπανα. 'Επιπελανίς, al, Kusterus. Similiter Buttm. Lexilog. vol. 1, p. 200.]

['Επιπέλομαι, Accedo. Divise Hom. Od. N, 60 : Εἰσόκε γῆρας ἔλθῃ καὶ θάνατος, τά τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται· O, 408 : Οὐδέ τις ἄλλη νοῦσος ἐπὶ στυγερὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν. Activo Apoll. Rh. 4, 1656 : 'Οππότε μή οἱ ἐπ' ἀκάματος πέλοι αἰών. Ubi tamen est i. q. ἐπείη. Ad hoc thema refertur aoristi per syncopen facti part. 'Επιπλόμενος, unde] 'Επιπλόμενον ἔτος ap. Hom. et ceteros poetas, Vertens annus, Volvens annus : ut Virg., Volventibus annis. Nam idem esse ἐπιπλόμενον ἔτος, quod περιπλόμενον, scribit Eust. in Od. [H, 261, Ξ, 287] : 'Επιπλόμενον ἔτος ἦλθε. Hesiod. [Th. 493] : 'Επιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ, pro quo alioqui et ipse περιπλομένου dicit. At in VV. LL. ἐπιπλόμενος redditur Accedens, Profectus, Advolutus. Item, Subsequens, Superveniens, Insequens. [Apoll. Rh. 2, 1080 : 'Επιπλομένῃ δ' ἐνὶ νυκτί· 1231. 4, 670 : 'Επιπλομένης ἠοῦς.] In illo tamen Hesiodi l., ἐπιπλομένου ἐνιαυτοῦ, redditur, Anno volvente et decurrente. [Scut. 87 : Τάχα δ' ἄμμες ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν γεινόμεθα. Apoll. Rh. 2, 1001 : Ἤματί τ' ἄλλῳ νυκτί τ' ἐπιπλομένῃ Χαλύβων παρὰ γαῖαν ἵκοντο. || Recentior est usus hujus participii de rerum adversarum vel hominum impetu, ut ap. Soph. Œd. T, 1314, σκότου νέφος, et Ap. Rh. 1, 465, τάρβος, et 3, 205 : Δῶρ' ἴομεν μετὰ Κύπριν· ἐπιπλόμεναι δέ μιν ἄμφω παιδὶ ἑῷ εἰπεῖν ὀτρύνουσαι.]

'Επίπεμπτος, ὁ, Sesquiquintus, ut ἐπίτριτος, Sesquitertius : ἐπόγδοος, Sesquioctavus. [De eo qui totum cum quinta ejus parte continet ponit Nicomach. Introd. ar. 1, 23, p. 105; 2, 5, p. 114; 19, p. 134, et sæpe Iambl. In Nicom.] Quare Levit. 27, [13, 15, 19, 27, 31; 5, 16; 6, 4; 22, 14; Num. 5, 7] ἐπίπεμπτον pro Quinto, merito suspectum est. [Immo tutissimum. Conf. de hoc præpos. ἐπὶ in his compositis usu Salmas. De modo usur. p. 15.] Ex τὸ ἐπίπεμπτον vero Attica crasi fit Τοὐπίπεμπτον, sicut τοὔλαιον ex τὸ ἔλαιον. Citat Etym. ex Aristoph. : ubi etiam annotat, τοὺς μὴ καταλαβόντας τὸ πέμπτον τῶν ψήφων μέρος, fuisse ἀτίμους. [Harpocrat. : 'Επίπ. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Κρατίνιον καὶ Πλάτων ἀντὶ ἁπλοῦ τοῦ πέμπτου. Quibus addit l. Aristoph. etiam a Photio citatum. Ap. Xen. Vectig. 3, 9 : Ὧ μὲν γὰρ ἂν δέκα μναῖ εἰσφορὰ γένηται, ὥσπερ ναυτικὸν σχεδὸν ἐπίπεμπτον αὐτῷ γίγνεται, τριώβολον τῆς ἡμέρας λαμβάνοντι, significat Usuram nauticam quintæ capitis parti parem.]

'Επιπέμπω, Insuper mitto. Thuc. 7, (15) : Ἢ τούτους μεταπέμπειν δέον, ἢ ἄλλην στρατιὰν μὴ ἐλάσσω ἐπιπέμπειν, Aut hi accersendi sunt et revocandi, aut alius exercitus non minor insuper mittendus. [Ita libri nonnulli pro πέμπειν Xen. Cyrop. 4, 5, 8. Submitto, Aristoph. Eccl. 236 : Σιτία τίς ταῖς τεκούσης θᾶττον ἐπιπέμψειεν ἄν (militibus); Polyb. 6, 15, 4 : 'Επιπέμπεσθαι τοῖς στρατοπέδοις τὰς χορηγίας.] || Mitto ad, simpliciter Mitto. Plato Apol. Socr. [p. 31, A] : Ἄλλον ὑμῖν ὁ θεὸς ἐπιπέμψει, Alium deus vobis mittet. [Lysias p. 93, 7 : Προσέρχεταί μοι τις πρεσβῦτις ἄνθρωπος, ὑπὸ γυναικὸς ἐπιπεμφθεῖσα.] || Immitto. [Imprimis de rebus divinitus immissis, ut ap. Eur. Phœn. 810 : Γένναν, τὰν ... Ἄδης Καδμείοις ἐπιπέμπει. Lysias p. 105, 9 : Δέῃ (δέει, de qua forma v. in Δέος) πολλὰ καὶ κινδύνους ὁ θεὸς ἐπιπέμπει τοῖς ἀδικοῦσιν. Xen. Conv. 8, 10 : Τοὺς ἔρωτας τὴν μὲν πάνδημον (Veneream) τῶν σωμάτων ἐπιπέμπειν. Plato Phædr. p. 245, B : Ὁ ἔρως τῷ ἐρῶντι καὶ τῷ ἐρωμένῳ ἐκ θεῶν ἐπιπέμπεται. Et Phæd. p. 62, C, ἀνάγκην· Crit. p. 46, C, δεσμοὺς καὶ θανάτους. Per tmesin Pind. ap. Dionys. De comp. vv. p. 152 : 'Επί τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, θεοί.] Herodian. 3, [3, 5] : 'Επιπέμπει ταῖς πόλεσιν ἀμφοτέραις Μαυρουσίους ἀκοντιστάς, Immittit utrisque urbibus Mauros jaculatores, i. e. Hostiliter mittit adversus eos. || Exp. etiam Remitto, Relaxo; sed sine exemplo.

'Επίπεμψις, εως, ἡ, Missio in aliquem locum. Thuc. 2, [39] : Διὰ τὴν ἐν τῇ γῇ ἐπὶ πολλὰ ἡμῶν αὐτῶν ἐπίπεμψιν, Quoniam mittimus terrestres copias nostras in multas terras. [Diogen. Epicur. ap. Diog. Laert. 10, § 100 : Εἰς τὰς τοιαύτας ἐπιπέμψεις. Lucian. Phal. prior. 3 : Δορυφόρων ἐπιπέμψεις, ἢ δεσποτική τις ἀπειλή. Hase.]

['Επιπένθεκτος, ὁ, Qui totum cum quinque ejus sextantibus continet. Nicom. Introd. ar. 1, 21, p. 101. L. Dindorf.]

['Επιπεντακοσιοστοτέταρτος, ὁ, ἡ, Superquingentesimus quartus. Aristides De mus. p. 115. Sed v. Meibom. p. 311.]

['Επιπεντάμερής, ὁ, ἡ, Qui totum cum quinque ejus partibus continet. Nicom. Introd. ar. 1, 20, p. 99, 100; 21, p. 100; 23, p. 106; Iamblich. In Nicom. p. 68, A. L. Dind.]

'Επιπεντέμοιρος, ὁ, ἡ, Quintarius alter, ut ἐπιδίμοιρος, Besalter : sic enim reponendum putatur ap. Vitruv. 3, 1, pro Quintarius. [Ponitur autem utrumque ad demonstrandam rationem quæ est numeri 11 ad numerum 6, quinque partibus numero 6 majoris. Alii libri ἐπίπεμπτον : quod alius est significationis. 'Επιπεντέμοιρος si certam auctoritatem habeat, Schneideri quidem rationibus, a diversa signif. voc. δίμοιρος petitis, minime labefactabitur. Conf. Salmas. De modo usur. p. 16 seqq. L. D. Index HSti ἐπιπεμπτάμοιρος.]

['Επιπεντέννατος, vel rectius 'Επιπεντένατος, ὁ, ἡ, Qui totum cum quinque nonis ejus partibus continet. Nicomach. Introd. ar. 1 extr., p. 108. L. Dind.]

['Επιπεπαίνομαι, Maturesco in. Theophyl. vol. 3, p. 687, D : Οἷς (animi bonis) ὁ καρπὸς τοῦ πνεύματος ἐπιπεπαίνεται.]

['Επιπεπλεγμένως. V. 'Επιμεμβλημένως.]

['Επιπέπτω. Conf. 'Επιπέσσω.]

['Επιπεραίνω, ap. Artemid. 1, 79 : Εἴ τις τὴν ἑαυτοῦ μητέρα ζῶσαν ἐπιπεραίνει, in ἐπὶ περαίνει mutarunt Reisk. et Reiff.]

['Επιπεριτρέπω, Circumduco, In meum usum converto. Marc. Anton. 8, 35. Kall.]

['Επιπερκάζω, Nigresco. Philipp. Anth. Pal. 11, 36, 5 : Ὡς δ' ἐπιπερκάζεις μικρῇ τριχί.]

['Επίπερκνος. V. 'Επίπερκος.]

'Επίπερκος, ὁ, ἡ, Accedens ad τὸ περκνὸν χρῶμα, Aliquantum περκνός, Nigricans, Subniger, Nigris maculis aliquantum distinctus. Xen. Cyn. [5, 22], de duplici τῶν δασειῶν λαγωῶν genere : Οἱ μὲν μεγάλοι, ἐπίπερκοι, καὶ τὸ λευκὸν τὸ ἐν τῷ μετώπῳ μέγα ἔχουσι. Ubi quidam scribunt ἐπίπερκνοι, quod idem est. [Ita libri meliores cum Poll. 5, 67.]

['Επιπετάννυμι, Super extendo. Xen. Venat. 5, 10 : Τὰ ὦτα ἐπιπετάσας ἐπὶ τὰς ὠμοπλάτας. Aret. p. 92 : 'Επιπετάσειν (-σαι) τῷ χωρίῳ· 116 : Ὀθόνην ἐπιπεπτανύναι τῇσι ἐσχάρῃσι· 61 : Εἰ ἐπίπαγος ἐπιπετάννυτο (-ται Wigganus). Inspergo, ap. Quint. 14, 25 : Τέφρη δ' ἐπιπέπτατο πολλή. L. Dindorf.]

'Επιπέτομαι et 'Επιπετάομαι, Advolo, Involo, Volo super, adversum. [Absolute Aristot. H. A. 6, 9. Cum accusat. Eur. Hel. 1486 : Πεδία ἐπιπετόμεναι. Aristoph. Av. 118 : Καὶ γῆν ἐπεπέτου καὶ θάλατταν. C. dat. Ælian. N. A. 17, 16 : 'Επιπέτονται ταῖς ἀρούραις. Pausan. 8, 22, 5 : Τοῖς ἀμυνομένοις ἐπιπέτονται. De ceteris tempp. HSt. :] Est hinc etiam 'Επιπτέσθαι, Eust. in Hom. Il. Δ, [126] : Ἆλτο δ' ὀϊστὸς 'Οξυβελὴς καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων, Involare in multitudinem; nam Volare missilia per metaph. dicuntur, ut etiam Volucres sagittæ. [In Ind. :] 'Επιπτάω, VV. LL., Advolo, Supervolo. Et infin. pass. [immo fut. med.] ἐπιπτήσεσθαι, ex Luciano, Φῂς ἐπιπτήσεσθαί μοι τὸν ἀετόν. [Et De m. Peregr. c. 41.] 'Επίπταμαι, Advolo, Supervolo, VV. LL. pro ἐφίπταμαι. Hinc autem esse volunt ἐπίπτατο, ap.

ὁ. Θ, [160, 511] Ἐπίπετο δεξιὸς ὄρνις. Et ἐπι-
ap. Plat. De rep. 2, [p. 365, A]: Ἐπὶ πάντα τὰ
ποτῷ ἐπιπτάμενοι· pro ἐφιπτάμενοι, si sit in
[Non ἐπιπτάμενοι, ut HSt. cum Lex. septemv.
ed ἐπιπτάμενοι est ap. Plat., aoristo sec., quo
itur Attici in prosa et communi sermone,
hunti quoque Cyrop. 2, 4, 19 ἐπιπτόμενος
dum videatur pro ἐπιπτάμενος, quod est ao-
i, non, ut HSt. scribit, præsentis ἐφίπτα-
rarissime usurparunt antiquiores. Indica-
oph. Av. 48: Ἢ 'πέπτετο· 1471: Πολλὰ δὲ
ai θαυμάστ' ἐπεπτόμεσθα. Peculiaris recen-
tiores passivæ ἐπεπετάσθην participio utitur
se p. 119, 42: Βέλος ἐπιπεταοθέν. Aoristi
fere uti solent recentiores, partic. ἐπιπτάς
h. 4, p. 198. Theodor. Prodr. 6, 237.]
..., ἡ, Herba est quæ dicitur ἄπαρος,
nio, Hanc Hippocr. lib. Περὶ ἄρθρων [p. 874,
e ἐπιπτίρου, ut ap. Hesychium, ex Theo-
antem, contra ipsam seriem literarum]
mores et inflammationes commendavit.
qui eo nomine ἀείζωον intelligant: quod
quibusdam dici Dioscor. scripserit. Gorr.
x earum genere quæ etiam solo avulsæ,
tantum solo, diu durant. V. Aristot.
im. l. 4, [5 med. Theophr. H. Pl. 7, 7, 3.]
, Amplius coquo. Passiv. Galen. vol. 4,
Ἐάν τὸ σπέρμα ἐπιπέττεται καὶ τρί-
ς εὐθὺς ἀπὸ τοῦ θήλεος. Hase.]
, Scaturire facio. Clem. Al. Str. 1,
ἐπιπηγάζων καὶ τὸν νοῦν καὶ τὸν λόγον.]
, τὸ, τῆς τραπέζης, Tabula mensæ, Philo
5. Oribas. p. 125 ed. Maji: Τὸ ἐπίπηγμα
πίπηγμα, et sæpius ibid. et p. 126.]
, vel Ἐπιπήσσω, In summa parte con-
ficie conglacio. [Xen. Ven. 5, 1: Ἡ πάχνη
ἐπιπαγεῖσα τὸ θερμὸν ἔχει ἐν αὐτῇ, ὁ δὲ
ις.] Pass. Ἐπιπήγνυμαι, vel Ἐπιπήσσο-
cie congelor, In summa parte concresco
hr. [C. Pl. 6, 11, 15]: Ὁμοίως δὲ καὶ
ἐπιπηγνυμένων δακρύων, οἷον ἐπὶ ταῖς
h. 5, 13, 2. Matthæi Med. p. 248: Πῶν
sych. v. Γραῦς.] Ab altero autem ἐπι-
πήσσεται, In summa parte s. superficie
igendi, ut videtur, signif., ut est in
Infigo, Paul. Sil. Descr. S. Soph. 497:
βάσιν]... Et pass. ἐπιπήγνυται Apollod.
.. [. Dindorf.]
πηδήσομαι, i. q. εἰσπηδάω et ἐμπηδάω.
[705]: Ἵν' ἀγρίως αὐτοῖς ἐπιπηδῇς, Ut
nsilias, eos invadas. Herodian. 6, [9,
μενοι καὶ ἐπιπηδήσαντες τῇ σκηνῇ, αὐ-
petu facto in tabernaculum, Polit.
πηδήσαντες. Rursum Aristoph. Nub.
ὅ γ' [ἐπεμπήδησ' ἐπεπήδησ'] αὐτῷ κειμένῳ, In-
stem, Eum insultavi. Item ex Plut.
ς ἐπιπηδᾶν, In insulas insilire. [Pro-
. 5, 2: Ὁ ἄρρην ἐπιπηδῶν ἔχειν τὴν
... ἐπιπηδήσας. Plat. Phædr.
ἐπιπηδᾶν τῷ ἐρωμένῳ. Et futuro Lys.
...ᾶν τῷ θανάτῳ, ex Clem. Al. Str.
ἔργοις τῆς ἰατρικῆς, ex Galeno vol
Iennst. Ælian. N. A. 15, 14: Τὰς
ὡς γυναιμανεῖς εἰς τὰς πόλεις οὐκ
οθεν ἐπιπηδήσαντας ἁρπάζειν, Im-
. quoque construitur, ut ap. Suid.
; τὴν ἐξουσίαν, pro Invasit. Itidem
ro Invadere et Impetum facere,
Multos a pueritia bonos insulta-
rasost. Comment. in 1 Epist. ad
pide accedo; eique opponi ἀπο-
pide aversor, ut Lat. Resilio.
ἡ, Insultura, Gl. Plut. Mor. p. 76,
. Ib. p. 768, E: Τὴν πρὸς ὄρρενα
ν δὲ ἀκρασίαν καὶ ἐπιπήδησιν. Wytt.
ost. Beverég. t. 1, p. 9, C: Ἡ μὲν
παροικίας εἰς ... ἐπιπήδησιν
sopinato, cui opponitur μετάβα-

ἐπιπτῆσαι. V. Ἐπιπέτομαι]

A [Ἐπίπηξ, ηγος, i. q. ἐπίπηγμα, ap. Apollod. Poliorc. p. 40, 20: Ὁ κριὸς, ὃν μέσον αἱ κλίμακες φέρουσι, λύεται κατ' ἄκρον τετραγώνους ἐπίπηγας δύο, ὡσανεὶ σιαγόνια. Videtur autem generis feminini, ut ἀντίπηξ. L. D. || Surculus, Geop. 4, 12, 8: Ἀπὸ ἑνὸς κλήματος ὑπὲρ δύο ἐπίπηγας τέμνειν εἰς ἐγκεντρισμόν· 10, 57, 4.]

[Ἐπίπηξις, εως, ἡ, Astrictio, Horror corporis, qualis esse solet aquam frigidam ingressorum. Matthæi Med. p. 291: Μνᾶσι νῦν ἐλαίῳ διαλύοντας τὴν γεγονυῖαν τοῦ σώματος τελευταίαν ἐπίπηξιν. L. Dind.]

Ἐπίπηχυς, ὁ, Qui supra cubitum est. Et τὸ ἐπίπηχυ, Pars cubiti superior, τὸ ἄνωθεν τοῦ πήχεως, Poll. 2 [2, 140. Hesych.: Ἐπιπηχῆ, τῶν πηχῶν τὰ ἄνω.]

[Ἐπιπιέζω, Comprimo. Divise Hom. Od. Λ, 287: Ἐπὶ μάστακα χερσὶ πιέζειν. Apoll. Rh. 3, 1335: Αὐτὸς ἐπὶ στιβαρῷ πιέσας ποδί. Ex ἐπιπιέζων depravatum v. in gl. Hesychii in Ἐπιρρίζω ponenda.]

[Ἐπιπιεσμὸς, ὁ, Impressio. Galen. vol. 8, p. 29, D; 156, F.]

[Ἐπιπικραίνω, Exacerbo. Hippocr. p. 394, 36: Οὐδὲ
B δίψαν παύει, ἀλλ' ἐπιπικραίνει (aqua).]

Ἐπίπικρος, ὁ, ἡ, Ad amaritudinem vergens, Aliquid amaroris habens; Amaricans, Gaza ap. Theophr. [Joseph. C. Apion. 2, 38: Οὐδ' ἐπίπικρον φοβηθήσεται δεσπότην, sec. veterem Interpr. Codd., ut videtur, ἐπὶ μικρόν.]

[Ἐπιπικρόω, Amaritudine impleo, Amarum reddo. Empedocl. ap. Diog. Laert. 8, 2, § 76: Νῆστις δ' ἡ δακρύοις ἐπιπικροῖ ὄμμα βρότειον. Hase.]

[Ἐπιπίλναμαι, Accedo, Appropinquo. Hom. Od. Ζ, 44: Οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται.]

[Ἐπιπίμπλημι, Impleo. Aristoph. Av. 975 in oraculo Bacidis: Σπλάγχνων χεῖρ' ἐπιπλῆσαι.]

Ἐπιπίνω, πίομαι, Superbibo, quo comp. utitur Plin., ut quum quis potui potum addit, s. potius uni potus generi aliud potus genus addit. Exp. et Postea bibo. [Divise Hom. Od. Ι, 297: Καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων.] Aristoph. Pl. [1133]: Ταύτης ἐπιπιών. [Conf. Pac. 712. Xen. Cyrop. 6, 2, 28: Μετὰ τὸν σῖτον ἐπιπίνοντ ἐπιπίνομεν.] Ap. Plat. cum gen. De rep. 2, [p.
C 372, B]: Εὐωχήσονται αὐτοί τε καὶ τὰ παιδία, ἐπιπίνοντες τοῦ οἴνου, ἐστεφανωμένοι καὶ ὑμνοῦντες τοὺς θεούς. Nisi potius reponendum est ὑποπίνοντες, quo paulo post utitur cum adverbio μετρίως.

Ἐπιπίπτω, πεσοῦμαι, Supercido, s. potius Superincido; nam et ap. Colum. pro Supercidentem alii codd. habent Superincidentem. [Theophr. C. Pl. 5, 4, 5: Εἰ ἐπιπέσοι σπέρμα. De ventis fr. 5, 54: Ὅταν ἐπιπέσωσιν ἀλλήλοις μήπω τελέως ἐκπεπνευκότες (venti).] Sed et Incido fortasse alicubi adhiberi possit interpretationi verbi ἐπιπίπτειν: et quidem vel ad hunc Cic. l. respiciendo, in Orat. pro Plancio, Equidem, si quando, ut fit, jactor in turba, non illum accuso, qui est in summa sacra via, quum ego ad Fabium fornicem impellor, sed illum qui in me ipsum incurrit atque incidit. Omnino enim talis esse videtur usus verbi ἐπιπίπτειν ap. Marc. 3, [10]: Ὥστε ἐπιπίπτειν αὐτῷ, ἵνα αὐτοῦ ἅψωνται, ὅσοι εἶχον μάστιγας. Ubi tamen alii interpr. Ruerent in eum: vet. autem Interpres, Irruerent in eum. Dici autem ἐπιπίπτειν
D ibi τοὺς θλίβοντας, ex proxime præced. versu apparet. Possumus alioquin, opinor, illud ἐπιπίπτειν reddere etiam Incumbere, ex eod. Cic. l.; subjungit enim, paucis interjectis, Et ab eo qui hos demovit, potius quam ab iis qui in teipsum incubuerunt, te depulsum putas. Erit certe et huic Joannis l. aptum hoc verbum Incumbere, utentis itidem verbo ἐπιπίπτειν, 13, [25]: Ἐπιπεσὼν δὲ ἐκεῖνος ἐπὶ τὸ στῆθος τοῦ Ἰησοῦ, Quum incubuisset in pectus Jesu, vel pectori. Vetus autem Interpres, Quum recubuisset supra pectus. Aut per præsens, Incumbens in pectus. [Eod. constr., sed de re, Xen. Œc. 18, 7: Ἐπιπίπτειν αὐτὰ ἐπὶ τὸν σῖτον. V. in fine.] || Irruo, Invado, Adorior. Thuc. 3, [112]: Ἐπιπίπτει τοῖς Ἀμπρακιώταις ἔτι ἐν ταῖς εὐναῖς, καὶ οὐ προῃσθημένοις τὰ γεγενημένα· 1, [117]: Ἀφράκτῳ τῷ στρατοπέδῳ ἐπιπεσόντες. Ab Eod. dicitur pestis ἐπιπίπτειν, Invadere, Ingruere, 3, [87]: Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου χειμῶνος, ἡ νόσος τὸ δεύτερον ἐπέπεσε τοῖς Ἀθηναίοις. Sic autem et 2, [48] dixerat de eadem Ἐς δὲ τὴν ἄνω πόλιν ... ἐσέπεσε. Est alioqui magis usitatum

217

ἐπιπίπτειν de iis qui hostes invadunt, adoriuntur, aggrediuntur, atque adeo impetum in eos faciunt. Xen. Cyrop. 7, [1, 9]: Οὕτω γὰρ μάλιστα τοῖς πολεμίοις τεταραγμένοις ἐπιπεσούμεθα· ib. [4, 3]: Ὡς δὴ οὕτω μᾶλλον ἐπιπεσὼν ἀπαρασκεύοις τοῖς ἐναντίοις. Ut autem hic legimus ἐπιπεσὼν ἀπαρασκεύοις, sic ap. Herodian. ἐπιπίπτειν οὐ προσδοκῶσι, necnon ἐπιπίπτειν αἰφνιδίως, aliquoties: e quibus apparet ἐπιπίπτειν repentinum aliquid significare. Ita igitur ille 3, [3, 6]: Μετ' ἀπογνώσεως ἐπιπεσόντες τοῖς Λαοδικεῦσιν οὐ προσδοκῶσι κτλ., ubi tamen μετ' ἀπογνώσεως malim præcedentibus jungere: Poll. [« Polit. » HSt. Ms. Vind.] ibi vertit, Laodicenis de improviso oppressis. Idem 3, [5, 8]: Δορυφόρων ἐρήμοις ἐπιπεσεῖν αἰφνιδίως, καὶ φονεῦσαι. Ubi idem ille Int. reddidit, Utprimum seorsum a custodibus nacti eum forent, facto impetu obtruncarent. Ib. [7, 13]: Αἰφνιδίως αὐτοῖς ἐπιπεσούσης γυναίας καὶ οὐ προηγωνισμένης δυνάμεως. [Conf. Herodot. 9, 116.] ‖ Ut vero dicitur et pestis ἐπιπίπτειν in illis Thucydidis ll. quos modo protuli, sic ταραχὴ in isto Æschinis [p. 65, 15]: Τοιαύτης δὲ ἐπιπεσούσης ταραχῆς μετὰ τῶν συμφύτων νοσημάτων αὐτῷ. At vero τεταραγμένοις ἐπιπεσούμεθα in l. Xen., ad alterum usum pertinet. [Eur. Androm. 1042: Οὐχὶ σοὶ μόνᾳ... δύσφρονες ἐπέπεσον λῦπαι. Ap. Plat. Leg. 5, p. 732, C, addito πόνων; 6, p. 762, C, ἀνάγκης; Resp. 3, p. 405, C, νοσημάτων; Prot. p. 344, D, χειμών. Herodot. 7, 189: Τοῖσι βαρβάροισι ὁ βορῆς ἐπέπεσε.] Quinetiam simpliciter pro συμβαίνειν, si schol. Thuc. credimus, qui in hoc illius l. [3, 82]: Καὶ ἐπέπεσε πολλὰ καὶ χαλεπὰ κατὰ στάσιν ταῖς πόλεσι, γιγνόμενα μὲν, καὶ ἀεὶ ἐσόμενα, κτλ., συνέπεσε exp. συνέβη. Quam expos. sequendo, ἐπέπεσε reddere poterimus Acciderunt. [Figurate etiam Isocr. p. 100, A: Οἶμαι δὲ, εἴ τισι δόξαιμι περὶ τῆς στρατείας τῆς εἰς τὴν Ἀσίαν συμβουλεύειν, ἐπὶ ταύτην ἂν ἐπιπεσεῖν τὴν παράκλησιν.]

Ἐπιπίσσω, Inspergo. Ab Hesychio enim exp. ἐπιπάσσω.

[Ἐπιπιστεύω, Concredo. Joseph. Schæfer.]

[Ἐπίπιστος, Theocr. 11, 2 in variet. cod. 2831: Ἐπίχριστον, cum gl. ἢ τὸ πινόμενον ἢ τὸ ἐπιπασσόμενον. Boiss.]

Ἐπιπίστωσις, εως, ἡ, Confirmatio insuper accedens, Confirmatio quæ ad aliam accedit. In VV. LL. dicitur esse quasi Geminatum causæ firmamentum, Altera confirmatio: et esse Pars orationis ap. Rhett. [Plat. Phædr. p. 266, E: Πίστωσιν καὶ ἐπιπίστωσιν.]

[Ἐπιπλάζω, Oberro. Nicand. Al. 127: Οἷα γέροντα... πάππον τάρ' ἐπιπλάζοντα διαφραίνουσιν ἀέλλαις. Medio Apoll. Rh. 3, 1065: Ὅτ' ἔμελλεν ἀπόπροθι πολλὸν ἑοῖο πόντον ἐπιπλάγξασθαι. Ubi recipiendum ex libris fut. ἐπιπλάγξεσθαι. Aor. enim est ἐπιπλαγχθῆναι, quo utitur Hom. Od. Θ, 14: Πόντον ἐπιπλαγχθείς. L. Dindorf.]

[Ἐπιπλάζω i. q. ἐπιπλήσσω, quod v.]

[Ἐπιπλανάομαι, Oberro. Basil. M. vol. 3, p. 70, B: Εἴ τι ἔσχατον τῆς καθ' ἡμᾶς οἰκουμένης χωρίον, καὶ τούτῳ ἐπιπλανηθῆναι. Et præs. ead. constr. Greg. Nyss. vol. 1, p. 361, D; 598, D. Forma media aor. Democrit. ap. Clem. Al. Str. 1, p. 357: Τῶν κατ' ἐμαυτὸν ἀνθρώπων γῆν πλείστην ἐπεπλανησάμην. « Heliodor. 3, 5: Μορίου εἶδος ἐν ὀλίγῳ τῷ χρόνῳ τῆς ὄψεως ἀμφοῖν ἐπεπλανήθη· 7, 17: Τῶν δακρύων ἔτι τοῖς ὄμμασιν ἐπιπλανωμένων. » Maius. Figurate Longus Past. 1 init.: Δρυμὸς ἦν καὶ λόχμη βάτων καὶ κιττὸς ἐπιπλανώμενος.]

[Ἐπιπλάνησις, εως, ἡ, Vagatio ad. Const. Manass. Chron. p. 30, D: Κατὰ τὴν ἐπιπλάνησιν (Menelai) τὴν ἐπὶ τὸν Πρωτέα.]

[Ἐπίπλαξ, Æquor, Superficies. Clem. Al. p. 218 (ms. Nov. τὰς ἐπιπλακὰς [sic] pro v. ἐπιβολάς). Wakef.]

[Ἐπίπλασις, εως, ἡ, Impositio emplastri. Aret. p. 89: Τέγξιες, ἐπιπλάσιες, et 100. Figurate Basil. M. vol. 3, p. 552, C: Δι' ἐπιπλάσεως τῶν διηγημάτων κατασιγάζουσι (matres puerulos).]

Ἐπίπλασμα, τὸ, Medicamentum quod illinitur, imponitur, VV. LL. [Aret. p. 75, 76; Matthæi Med. p. 256, 258; Rufus p. 66 ed. Matth. L. D. Galen. vol. 18, part. 1, p. 482, 11: Καὶ γὰρ καὶ νῦν ἐπὶ τῶν ἐπιπλασμάτων βλάπτεσθαί φησι τὸ οὖς ὁ Ἱπποκράτης. Hase.]

Ἐπιπλάσσω, vel potius Ἐπιπλάττω, Illino: quæ signif. aliis etiam compp. verbi πλάττω data fuit, atque adeo et ipsi, ut, Ἐπιπλάττειν τὸν στόμαχον τοῖς τονοῦν δυναμένοις, Illinere stomachum medicamentis corroborandi vi præditis. Et ex Galen.: Ἐπιπλάττειν ἀμπέλου ἕλικας ὑμπίλου, Illinere vitis colliculos. Pro quo alii Imponere: quod Illinere non satis huic loco convenire videatur. [Theophr. H. Pl. 9, 13, 3: Ἐπὶ τὸ ἕλκος ἐπιπλάττειν. Aret. p. 75: Ἢν δὲ ἐπιπλάσσειν ἐπικαιρίη ἔῃ. Matthæi Med. p. 262: Τὰ ὑποχόνδρια εἴ τις ἐθέλει φλεγμαίνοντα τούτῳ ἐπιπλάττειν. Recte Matth. ἐπιπλάττειν. Passiv. ib. p. 258.] Exp. alioqui et Inspergere; sed ubi hæc signif. locum habet, videri possit leg. ἐπιπάττειν. Sic de ἔμπλασον, quod redditur Inspergito, dictum est in Ἐμπλάττω. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 94, B: Οἷον προσωπεῖον ἀλλόχροες τῷ κατὰ τὴν εἰκόνα κάλλει τὰ πάθη τῆς σαρκὸς ἐπιπλάττουσα· 815, D: Τὸν ἐπιπλασθέντα τῇ καρδίᾳ σου ῥύπον. De pane s. placenta inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 482, 14: Ναστὸν χοινικαῖον ἐπιπεπλασμένον, et fort. ib. 25. L. D.] ‖ Ἐπιπλάττω, sicut et ἐμπλάττω, Obstruo: ut, Ἐπιπλάττειν τὰ ὦτα, ex Aristot. Probl. [3, 27. Schneid. Theophr. De sensu fr. 1, 8: Ἐπιπλάττειν καὶ καταλαμβάνειν τοὺς τοῦ ὕδατος πόρους. Philo De 7 mirac. c. 4. ‖ Med. Fingo. Ælian. ap. Suid. v. Ἀνεβίωσεν et Καταδύσεις: Ἐπιπλασάμενος τὴν νόσον. Verbale Ἐπιπλαστέον, Illinendum. Geopon. 16, 18.]

Ἐπίπλαστος, ὁ, ἡ, sicut et simplex πλαστός, pro Fictus, Simulatus, Fucatus, Commentitius: ἐπ. φύσις, Lucian. [D. mort. 27, 7: Δακρύων ἐπιπλάστων. Φιλίαν ἐπίπλαστον, Herodian. 3, 15, 14.] Et ἐπίπλαστον δίκαιον, Jus commentitium, quod figmento, non re ipsa subsistit, VV. LL. [Alciphro 3, 11, πρόσωπον. Cum genit. Iambl. In Nicom. p. 33, D, περισσῶν ἐπίπλαστοι.]

[Ἐπιπλαστώδης, ὁ, ἡ, Similis epiplasmati. Matthæi Med. p. 276: Γλίσχρον τε καὶ ἐπιπλαστῶδες. Nisi ἐπιπλασματῶδες scribendum.]

[Ἐπιπλάστως, Simulate. Marc. Anton. 2, 16; Euseb. H. E. p. 360; Athan. vol. 1, p. 691. Kall.]

[Ἐπιπλαταγέω, Applaudo. Theocr. 9, 22: Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα, καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα. Schol., ἤγουν ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις τὰς χεῖρας συνεκρότησα. Hemst.]

[Ἐπιπλατής. V. Ἐπίπλατος.]

[Ἐπίπλατορ, πλακοῦντος εἶδος, Hesych. Forma Laconica vocabuli, quod an aliquid commune habeat cum placentarum genere in Ἐπιπλάσσω notato incertum est.]

Ἐπιπλατύνω, Dilato, Expando, ex Aristot. De mundo [c. 3, ubi pass. Greg. Nyss. vol. 3, p. 627, D: Τῆς τροφῆς τὸ μὲν εἰς τρίχας λεπτύνεται, τὸ δὲ εἰς ὄνυχας τοὺς ἄκρους τῶν δακτύλων ἐπιπλατύνεται. Etym. M. p. 377, 6. Wakef. It. Greg. Nyss. vol. 2, p. 341, C, de palato: Καθάπερ τις μαγὰς ἄνωθεν ἐπιπλατύνει τῷ ἤχῳ τὸν φθόγγον. Figurate id. p. 1069, D et 766, D: Ταῖς τοῦ πλείονος ἐπιθυμίαις ἐπιπλατύνεσθαι, Cupiditati rem augendi indulgere. Hase.]

[Ἐπίπλατος vel Ἐπιπλατής, ὁ, Latus. Schol. Nicandri Th. 420: Ἐπίπλατον καὶ ὁμαλόν, cit. Wakef.; ἐπίπλατον ex Archimed. De con. et sphær. proœm. p. 58 et c. 15, p. 60 Bas., 294 Rivalt., τὰ ἐπιπλατέα ex proœm. p. 47, et rursus ξύλον ἐπίπλατες ex Apollod. Poliorc. p. 44, 11, et 45, 13 (quod est ab ἐπιπλατής, ut scribendum sit accentu acuto, ἐπιπλατεῖς, ut est ap. Theophr. H. Pl. 8, 5, 3: Λοβοὶ ἐπιπλατεῖς), indicat Lobeck. ad Phryn. p. 539, ubi agit de duplici horum adjj. forma in ης et ος, et posterioris duplici accentu. Videntur vero formæ in ος non magis admittere accentum acutum, quam alteræ gravem.]

Ἐπιπλέκω, Implico, Permisceo, ut Bud. interpr. in l. quodam Galeni Therap. 10, quem v. Comm. p. 618. Ex Hermog. autem affertur ἐπιπεπλεγμένα προβλήματα pro Argumenta s. Causæ implexæ et reciprocæ. Ἐπιπλέκω exp. etiam Connecto. [Proprie Meleag. Anth. Pal. 12, 256, 5: Ναὶ μὴν Ἡράκλειτον ἐπέπλεκε, Inseruit corollæ. Lucian. Conf. c. 16. Figurate Polyb. 4, 28, 2: Τὰς ἐπιβολὰς τὰς Ἀννίβου ταῖς Ἑλληνικαῖς πράξεσιν ἐπιπεπλέχθαι. Strabo 4, p. 188: Τὸ τὰς χρείας ἐπιπλέκεσθαι τὰς τοῦ βίου μετὰ ῥᾳστώνης ἅπασι πρὸς ἅπαντας. Corn. De nat. d. c. 19, p. 183: Οὐδὲ κατὰ τὸν φυσικὸν νόμον ἐπιπλέκεται (τὸ μάχιμον καὶ βίαιον), Conjungitur. De commerciis Strabo 14, p. 662: Τὸν

...ν ἐπιπλέομεν τις σφόδρα τοῖς Ἕλλησιν. De
...dine tinctia cum muliercibus Diod. Exc.
... 51: Ἐπιπλέη τῇ βασιλίσσῃ προχειρότερον.
... p. 311, F: Ἠσημένος θεράπαιναν ἐπιπλέ-
... Unde de numeris masculis et femineis in
...ntibus p. 32.]
...ταῖς scriptura vitiosa in l. Theodoreti in
... citato.]
...ιστατον, Largius utendum est. Matthæi
...: Ἐπ. τῷ ψυχρῷ.]
..., [α, ον] et Ἐπίπλεως, ὁ, ἡ, Plenus, Refer-
...dot. 3, 18: Λειμῶν ἐπίπλεως κρεῶν ἑφθῶν.
... cum aliis paucis ἐπίπλεος. Quæ est Attica
... fem. Ἐπιπλέα, Plena, Referta, VV. LL.
... exemplo. [Herodot. 6, 139: Τράπεζαν ἐπι-
...ων πάντων· et plur. 1, 119. Neutro 7, 45.]
Ἐπίπλεως, Plenus, subjungitur, Ἐπιπλέω
... ἔτεα, ex Herodoto, pro Septingenti et
...; sed videtur potius esse ἐπιπλέω pro
...canto πλέω.
..., ὁ, ἡ, Qui supra latus est, s. latera, Co-
...: τὰ ἐπίπλευρα, Superior laterum pars,
...millas sub alis: τὰ παρὰ τοῖς μαστοῖς, ὑπὸ
... Hesych. [|| In latus inclinatus. Schol.
... 269: Ὥσπερ τὸ πλοῖον τῇ βίᾳ τοῦ ἀνέμου
...ἔξω τῆς ἰδίας ὁδοῦ καὶ πλάγιον, τουτέστιν
...ται, οὕτω καὶ ὁ χαράκτης ἐπίπλευρος φέ-
...ρος ἔργει.]
..., εως, ἡ, Ingressus navis. Ἐπίπλευσιν ἔχουσι,
...neat, VV. LL. ex Thuc. [7, 36.]
...πλεύσομαι s. πλευσοῦμαι, [Navigo, cum
... Od. 1, 127: Ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ. V.
... paullo inferius. Cum genitivo Antonin.
...: Τῆς θαλάσσης ἐπέπλεον. || Pro Na-
...m in navi, erat Aristoph. Ran. 197: Εἰ
...ευσέτω. Ubi ἔτι πλεῖ restituit Kuster.
...: Τῶν ἐπιπλεόντων οὐδὲ ἤσαν οἱ ὀνομα-
...c. 2, 66; 3, 16. Et cum dat. 76: Βρα-
...ι ξυμβιούς. Demosth. p. 1188, 20.
... Φιλίππῳ τῷ ναυκλήρῳ· 1285, 9.
... ἐμπορίας· 128, 6: Ἐπίπλει ἐπὶ τῆς
..., 1, 1: Τριήρεσιν ἐπέπλει ναυαρχος Αἰ-
... in, i. e. adversus, Classe invado,
... Thuc. 1, [50]: Αὖθις ἀθροισθέντες
...κυραίοις· et [30]: Ἐπίπλεον οὐδέτεροι
... etiam navibus ab eo dicitur [3,80]
... tradit et pro Invado classe, Hostili-
... pro Applico, Appello: afferens [3,79]
...ες οἱ πολέμιοι, κτλ. Item [3,7...]
... τῇ Κερκύρᾳ. Sed et pro Progredi
... testatur. [Alia constr. Xen. H. Gr.
...πλεῖν ἐπὶ τὰς Λυσάνδρου ναῦς· 2, 1, 16:
...πίπλεον. || Appello, Accedo. Polyb.
... ἐπιπλέουσαι κατὰ βραχὺ συνεθρίζοντο·
... Ἐπέπλει κατόπιν ἐπὶ πάντι τῷ στόλῳ,
... post. || Cum accusativo Circumna-
... Appian. Civ. 2, 153: Τὴν Ἀσσυρίδα
... 4, 36: Τριήρεις τοὺς αἰγιαλοὺς
...i.] || Ἐπιπλέω, seu ἐμπλέω, Innato,
... ἔλαιον, Diosc. Sic, Ἡ χολὴ ἐπι-
... τῆς γαστρός, Alex. Aphr. Ab hac
...λέω signif., aut, si mavis, ab ἐπιπλέω,
...gnif. habet, est ap. Medicos nomen
... De pisce Aristot. H. A. 9, 37. Ἐπι-
... Meteorol. 1, 12: Ὥσπερ καὶ
...ὁ χρυσὸς πολλάκις ἐπιπλέουσιν. Figu-
... 5, 2, de vacillantibus: Ἐπίπλεον
... 4.]
...ἐπίπλοος.]
... H. A. 14, 16: Ἐκ τῶν λόφων τῶν
...λὰς οἵ τε νομευτικοὶ φιλοῦσιν ὀνομάζειν
... Ἐρίπνας Bochartus.]
...ictum.
... Pulsatio. [V. Ἐπίκρουμα. || Objur-
... p. 189, 25: Ἔνιγμα εἰ μὲν σκμβί-
... τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται, καὶ γίνεται
...λήσσω. L. Dindorf.]
...geo et Augeor. Vita Jo. Damasc.
...ὥσπερ τὰ τῶν φυτῶν συγγενῆ βλαστε,
...ῷ καρπῷ βαρυνόμενα κάτω νεύει πρὸς

A τὴν γῆν, οὕτω δὴ καὶ ὁ πολὺς Ἰωάννης ἐπιπληθυνομένης αὐτῷ τῆς τῶν λόγων ἐπικαρπίας κάτω νεύων ἐτύγχανεν. L. D. Pass. etiam Gen. 7, 17 Vat. et Ald. ἐπεπληθύνθη τὸ ὕδωρ pro ἐπληθύνθη. ○ Ἐπιπληθύω, Accresco. Demetr. Phal. De eloc. 157. ○ Mart.]

[Ἐπιπλήκτειρα, ἡ, q. d. Castigatrix. Quint. Mæcius Anth. Pal. 6, 233, 3: Ἐπιπλήκτειραν ἀπορρύτοιο δικεγρού. Ubi scrib. videtur ἀπὸ ῥυτοῖο, quod est i. atque ἀπὸ ῥυτῆρος. L. Dindorf.]

[Ἐπιπλήκτης, ὁ, Castigator, Gl.]

[Ἐπιπληκτικός, ἡ, όν, Objurgans, Castigans. Schol. Soph. Tr. 446; Clem. Al. p. 122, 130, 131. Kall. Diog. Laert. 4, 9, § 63, de Carneade: Δεινῶς τε ἦν ἐπ. Hase.]

[Ἐπιπληκτικῶς, Cum objurgatione, Increpative. Jo. Chrys. In Matth. hom. 37, vol. 2, p. 250, 24. Seager. Diod. 17, 114: Γράψαι πρὸς αὐτὴν ἐπ. Schol. Eur. Med. 967.]

[Ἐπίπληκτος, ὁ, ἡ, apud Ps.-Aristot. Mirab. c. 17 (18 Bekk.): Τοὺς μὲν ὑγιαίνοντας ἐξιστάναι (mel B quoddam), τοὺς δ' ἐπιπλήκτους καὶ τελέως ἀπαλλάττειν, jam Nicolaus monuerat ex Steph. Byz., qui l. Aristot. repetit v. Τραπεζοῦς, mutandum esse in ἐπιλήπτους (pro quo ἐπιληπτικοὺς Stob. Fl. vol. 3, p. 314, et Geopon. 15, 9, 4), et ex libris suis tacito restituit Bekkerus, ut ap. Apollon. Lex. Hom. v. Ἐπίμαστον Villoisonus ex Hesychio Ἐπίληπτος restituit pro ἐπίπληκτος. Ap. Pollucem 5, 120, ἐπίπληκτος ponentem inter ἀβέλτερος et παραπλήξ, codicis scripturam ἐπίληπτος Jungermannus refelli putabat sequentibus § 121 voce. ἐπιπληξίαν et ἐπιπλήκτου. Quæ et ipsa aut repetita sunt ex præcedentibus utrobique vv. ἐμπληξίαν et ἐμπλήκτους aut ex ἐπιληψίαν et ἐπιλήπτους depravata. | Ἐπίπληκτος de Reprehenso dixisse videtur Moschop., cujus gl. illata est Ammonio p. 56: Ἐπιτιμίας ὁ ἐπιζήμιος καὶ ἐπίπληκτος, ἀφ' οὗ τὴν ἐπίπληξιν ἐπιτίμιον φαμεν, καὶ ἐπιτίμησον αὐτὸν ἀντὶ τοῦ ἐπίπληξον. Quæ ponit etiam Etym. Gud. p. 203, 28.]

[Ἐπιπλημμυρίζω. V. Ἐπιπλημμύρω.]

[Ἐπιπλημμυρίζω, Affluo. Greg. Nyss. vol. 3, p. 622,
C B: Ἀένναος ἡ νοερὰ τροφὴ καὶ ἀπλήρωτος, πάντοτε ταῖς ἐπιθυμίαις τῶν μετεχόντων ἐπιπλημμυρίζουσα. Wakef.]

[Ἐπιπλημμύρω, Inundo. Oppian. Hal. 1, 465: Πόλις, ἣν δυσμενέων ... ἐπιπλήμμυρε θύελλα. Forma contracta cum dat. Philostr. Imag. 2, 17, p. 839: Ἔστι δ' οὕτω τι εὔρους ὡς καὶ τῇ θαλάττῃ ἐπιπλημμυρεῖν.]

[Ἐπιπληξία. V. Ἐπίπληκτος.]

Ἐπίπληξις, εως, ἡ, Objurgatio, [Afflictio, Invectio, add. Gl.] Increpatio, Reprehensio. Διὰ λόγων ἐπιπλήξεως, Philo. [Æschin. p. 25, 18: Τὰς κρίσεις ἐνίοτε τὰς ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἔχειν ἐπιπλήξεις, Reprehensioni esse obnoxias. Ps.-Demosth. p. 1406, 24: Δεδιὼς...μένοι τὰς τοιαύτας ἐπιπλήξεις. Tim. Locr. p. 103, E: Διὰ κολάσιων καὶ ἐπιπλαξίων. Hippocr. p. 24, 46: Πρὸς τοὺς θορύβους ἐπίπληξις, quum modicus accidentem ægrum tumultum verbis castigat et reprehendit. Proprie Mich. Glycas Annal. p. 65, C: Πλευρῶν ἐπίπληξις, Pulsatio.]

Ἐπιπληρόω, Adimpleo, simpliciter Impleo. Thuc. 7, [14]: Οὐδ' ὅποθεν ἐπιπληρωσόμεθα τὰς ναῦς ἔχομεν, schol. τὰ πληρώματα ἀναπληρώσομεν. Sic Virg., Remi-
D gium supplet, socios simul instruit armis. Quibus verbis poeta exprimit πληροῦν τὰς ναῦς, s. τὸ ναυτικόν, et πλήρωμα: nam Remigium supplere dicit pro πληροῦν τὸ ναυτικόν, s. ἐπιπληροῦσθαι τὰς ναῦς: et Remigium suppletum, πλήρωμα. [Eratosth. ap. Athen. 11, p. 482, B: Τοῦτον (poculum) ἑκάκις ἐπιπληρώσαιεν. Hase. Idem 8, p. 365, C: Ἔφιππος ἐν Γηρυόνῃ, Καὶ συναγώγιμον συμπόσιον ἐπιπληροῦσιν. Ubi ἀναπληροῦσιν Casaubonus, ut est in l. Menandri paullo post citato ab Ath.: Ἐπλήρωσεν τε τὸ συναγώγιον. L. D. Galen. vol. 4, p. 711, 8: Καὶ τοῦτο ἐπιπληροῖ μὲν αὐτῶν (spiritus arteriarum) τὰς κοιλίας. Passav. id. ib. p. 472, 15: Καὶ τὸ τὰς ἀρτηρίας ἐπιπληροῦσθαι. Hase.]

[Ἐπιπλήρωσις, εως, ἡ, Superimpletio, dicitur Erasistrato quæ fit in arteriæ dilatione spiritu a corde emisso. Erasistrati enim fuit opinio arterias ideo distendi quod superimpleantur spiritu a corde suppeditato. Idque ἐπιπλήρωσιν, non πλήρωσιν vocari vult, ut scribit Galen. § De diff. pulsuum p. 51, 29 et 47, 8. Foes. Œc. Hipp. It. Galen. vol. 4, p. 471, 7:

Ἐπικληρώσας δὲ ἔνιαν ἀρτεμῶν ἀναπείσειν, ὡς Ἐφεσίστρατος εἴρηκε. Ib. p. 499, 2 : Διὰ τὴν τῶν ἀρτ. ἐπ. Hase.]

Ἐπιπλήσσω, et Ἐπιπλήττω, [Percutio, Cædo. Hom. Il. K, 500 : Τέτρε ἐπιπλήσσων (equos). Nicand. Th. 952 : Λαϊνέοισιν ἐπιπλήσσων ὑπείροισιν.] Objurgo, Increpo, [Castigo, add. Gl.] Reprehendo (nam Reprehensiones sunt quædam linguæ verbera, ut Horat. appellat), Castigo verbis. Pro Objurgo Bud. affert ex Isocr. [p. 8, E] : Παιδεύσειν τὰς ὀργὰς ἐπιπλήττων. Item [ex eod. p. 290, A; 333, C], ἐπιπλήττειν τοῖς ἡμαρτηκόσιν, Reprehendere quæ secus acta sunt. [Plat. Resp. 8, p. 562, B, τοῖς γεγονόσιν.] Profert et ex Plut. [Mor. p. 237, C] : Τοὺς δὲ φίλους ὑφ' ἡμερῶν ἐπιπλήττειν. Herodian. [3, 13, 13] : Ὅτι μὲν λοιδορῶν, περὶ δὲ ἐπιπλήττων, Preces castigationibus admiscens, Polit. [C. dat. Hom. Il. M, 211 : Ἀλλ' μὲν τοῖς μὲν ἐπιπλήττεις. Plato Leg. 7, p. 805, B, et alibi. Absolute Soph. Aj. 288 : Κάγὼ ἐπιπλήσσω. Xen. OEc. 13, 12. || C. accusat. pers. Hom. Il. Ψ, 580 : Καί μ' οὔτοι ὀρνὶ ἄλλον ἐπιπλήξειν δυνᾶσθαι. Plato Prot. p. 327, A : Ἐπίπληττε τὸν μὴ καλῶς αὐλοῦντα. Rei, Soph. Œd. C. 1129 : Μῶν οὐχ ὁρᾷς; — Τί τόδ' ἐπιπλήξεις; Et aliter, addito dat. pers. Æsch. Prom. 80 : Σὺ μαλθακίζου, τὴν δ' ἐμὴν αὐθαδίαν ὀργῆς τε τραχύτητα μὴ 'πιπλήσσῃ μοι. Herodot. 3, 142 : Τὰ τῷ πύλας ἐπιπλήσσω, οὐτὶς οὐ ποιέω· 7, 136. Plat. Theæt. p. 197, A, Protag. p. 319, D. Pass. Gorg. p. 478, E : Νουθετουμένης καὶ ἐπιπλησσομένης. Philostr. Her. p. 701 : Τραχὺς ἐπιπλήττεσθαι, ubi pro medio perperam habuit schol. || Forma Æol. fuit Ἐπιπλάζω, memorata Herodiano Περὶ μον. λ. p. 23, 12, Etym. M. p. 335, 37, aliisque in Πλήσσω citandis, cum exemplo Sapphonis : Τὸν δ' ἐπιπλάζων' ἄνεμοι φέρωσι. Cujus formæ penultimam produci et ipsi testantur grammatici et metrum ostendit in exemplo aoristi ab Herod. adjecto, in quo post ἐξαπίνας excidit πᾶσαν, quod ἔπτηξεν (l. ἔπτηξε) interpretatur Herodianus. L. Dindorf.]

[Ἐπιπλινθοδόλιον, Lateres injicio, imponeo. Inscr. Attica ap. Müller. Quæst. hist. de munim. Athen. p. 36, 58 : Καὶ ἐπιπλινθοδολήσαι ἐξ ὀπισθόμους. L. Dind.]

[Ἐπίπλοον vel Ἐπίπλουν. V. Ἐπίπλους.]

Ἔπιπλοκάς, Connexio, Amplexus. [Immo ἐπιπλοκή.]

Ἐπιπλοκή, ἡ, Implicatio, Implexus : quorum illo utitur Cic., hoc Plin. [Proprie Theolog. ar. p. 46 : Ἐν μὲν τῇ ἑκατέρᾳ ἑβδομάδι ῥανίδας αἵματος ἐκρεμάσθαι τῶν λεχθέντι ὑμὴν (foetus humani) φασὶν ἐκ τῆς ἑτέρας ἐπιπλοκῆς, Involueri. Matthæi Med. p. 138 : Διὰ τὴν ἐκ τῶν ἐκείθεν ὑμένων, Implicationem.] Accipitur et pro Nexu amicitiæ, v. pro Familiaritate et affinitate. Qua signif. ex Polyb. affertur [5, 37, 2] : Βραχεῖά τις ἦν ἐπιπλοκὴ πρὸς ἀλλήλους, pro Parva familiaritas et necessitudo intercesserat. [Commercium per legatos, id. 14, 1, 1. Sic ἡ πρώτη Ῥωμαίων ἐπ. μετὰ πρεσβείας εἰς τοὺς κατὰ τὴν Ἑλλάδα τόπους, 2 12, 7. Ἐξέτων πραγάτεις τῆς εἰς Πελοπόννησον ἐπιπλοκῆς, Prætextum immiscendi se rebus Pel., 4, 3, 3. Ἐπιπλοκὰς λαμβάνειν πρὸς τὰς ἁρπαγάς, Immiscendi se rapinis et eas participandi, 4, 9, 10. Ἀφορμὴ ἐπιπλοκῆς, Occasio agendi cum aliquo, 27, 5, 2. Conf. ib. 11, 2. Schweigh. Lex. Polyb. Strabo 14, p. 662 : Τῇ πολλῇ συνηθείᾳ καὶ ἐπιπλοκῇ τῶν βαρβάρων 2, p. 122 : Αἱ γραῖαι συνήγουσιν ἡμᾶς πρὸς ἑαυτὰς, ὡς ἐν ἑρτετῷ αἱ ἐπιπλοκαὶ καὶ κοινωνίαι. De consuetudine veneréa, Diodor. 4, 9 : Βουλόμενον τὴν ἐπ. νόμιμον ποιήσασθαι· 5, 32 : Πρὸς τὰς τῶν ἀρρένων ἐπιπλοκὰς ἀντύπος λυττῶσιν. Plut. Solon. c. 20. De aliis rebus, Herodian. Περὶ μον. λ. p. 22, 26 : Μονῆρες ἄρα τὸ μίσγω κατ' ἐπιπλοκὴν ἔχον τὸ σ· et ib. 23. Eodemque modo sæpius in Etym. M. Conf. schol. Dionys. in Bekk. An. p. 789, 26. Dionys. De adm. vi Demosth. c. 37, p. 1068, 14 : Μεθὰς συστρεφούσας τὰς ἐπιπλοκὰς καὶ τὰς κατὰ μέρια πυκνώσεις αὐτῶν (locorum quos ex scriptoribus allaturus sit). De ἐπιπλοκῇ metrorum agit schol. Hephæst. p. 83 sq., qui dicit p. 84 : Μεμιμήσθησαν δὲ ἐπιπλοκαὶ, ἐπειδὴ τὰ ἐκ μιᾶς ἐπιπλοκῆς εἴδη ἀπ' ἀλλήλων εἰς ἄλληλα τὰ εἴδη μεταπίπτει. Ἔπ. τῶν στίχων dicitur Syriano Hermogenis interpreti p. 29 Ald. ea cognatio quam oratoriarum quæstionum status inter se habent. Quintil. 7, 1 fin. Ernest. Lex. rh.]

Ἐπιπλοκήλη, ἡ, Hernia, quum omentum descendit in scrotum. V. Celsum. [Galen. vol. 19, p. 448, 10 : Ἐπιπλ. ἐστὶν ἐλίσσησις ἐπίπλου κατὰ τὸ μέρος τοῦ ὄσχεου. Id. ib. p. 447, 9; vol. 6, p. 870, 7; vol. 14, p. 780, 6. Hase. || Hinc adj. Ἐπιπλοκηλικός, ἡ, ὁν, Hernia laborans. Galen. vol. 2, p. 396, E.]

[Ἐπίπλοκος, ὁ, ἡ, Implicitus. Basil. t. 1, 461, D : Ὁ δὲ κακὸς καὶ ἄτοπος (λόγος) πολὺ τὸ ἐπίπλοκον καὶ ἐγκατάκοπον ἔχων. Hase.]

[Ἐπιπλόμφαλον, τὸ, Hernia umbilici. Galen. Defin. Schneider.]

[Ἔπιπλον. V. Ἐπίπλους.]

[Ἐπιπλοκομιστής, ὁ, i. q. ἐπιπλοκηλικός. Galen. vol. 4, p. 136, B : Διὰ τοῦτ' ἄνθρωποι μὲν πολλοὶ συνεχῶς ἐπιπλοκομισταὶ λέγονται.]

Ἔπιπλους, ὁ, et Ἔπίπλους per contr., Navigatio adversus aliquem hostilis, classis infestæ, Bud. Redditur etiam Incursus navis, classis, Adventus hostilis classis. Alicubi et simpliciter verti potest Incursus, Conflictus : ἐπίπλουν ποιεῖσθαι, Thuc., i. est q. ἐπιπλέειν, 8, [79] : Ἔπίπλουν τῇ Μιλήτῳ ἐποιοῦντο. [Xenoph. H. Gr. 2, 1, 28; 4, 3, 11.] Apud Eund. dicitur aliquis ἐπίπλουν ποιεῖσθαι ταῖς νηυσὶ (8, 63, ἐπὶ τὴν Σάμον), necnon ipsæ νῆες itidem [3, 78]. Idem dixit 2, [17] : Καὶ τῇ Πελοποννήσῳ ἑκατὸν νεῶν ἐπίπλουν ἔξεπόντες. Ubi quidam interpr. Centum navium expeditionem. Quidam liberius etiam, Centum navium classem. [Conf. 2, 90 : Μὴ ἐπιφέροιεν πλέοντα τὸν ἐπίπλουν· 8, 102 : Προτιμημένης φιλακῆς τῷ φίλῳ ἐπίπλῳ.] Præterea pro Appulsu, necnon pro Progressu navis ab ea poni scribit Bud. [Plurali utitur 4, 11; 7, 49.] At vero Ἐπίπλους ex Herodoto [1, 94], Quæ ad navigationem sunt necessaria. Quæ tamen vox suspecta esse possit : quum etiam Suid. cum nomine Ἔπιπλα, meminerit tantum vocabuli Ἐπίπλεα, scribens sc. quosdam pro ἔπιπλα dicere ἐπίπλεα. Nisi forte potius pro ἐπίπλεα reponendum putemus ἐπίπλοα ap. eum. [Formam per se suspectam magis etiam dubiam facit consensus librorum in ἔπιπλα 1, 150, 164; 3, 135; 6, 23; 7, 119, nec vindicat Pollux 10, 10, qui scribit : Ἥρ. δὲ αὐτὰ ἐπίπλοα εἴρηκε, οἷον ἃ καὶ πλέων ὁ τις ἐπιφοιτᾷ.] Scribit autem, his nominibus ἔπιπλα et ἐπίπλεα, vocari σκεύη τὰ μὴ ἔγγεια, ἀλλ' οἷον ἐπιπλέεια. Sed Pausan. ap. Eust. affert derivationem huic loco magis convenientem : dicens ἔπιπλα esse κτήματα τὰ μὴ ἔγγεια (ita enim ibi, non ἔγγεια), ἀλλὰ τὴν κατ' εἶκον κτῆσιν τὴν ἐνοικίνην πλεῖσαι. Quæ ab Eust. referuntur, postquam dixit ἐκ τῶν κτημάτων, quæ circum ferebat Menelaus ἐπὶ νηῶν πλόων, posse inveniri etymologiam τῶν ἐπίπλων. Addit alioqui et ipse alteram illam, scribens, Καὶ μὴν ἄλλως ἔπιπλα καθ' ἑτέρους, ἐκ τῆς ἐπιπλῆξαι, τὰ εἰωθότα ἐπιπλήττεσθαι ἐν τῷ προχείρῳ ἔνεκεν. [Utramque etym. ponit etiam Poll. l. c.] Latine certe reddi solet Supellex. Quidam vero interpr. et generalius Mobilia bona. Existimo certe illa verba τὰ μὴ ἔγγεια s. ἔγγεια (nam et ἔγγειος et ἔγγειος dici potest), apte redditum iri, Quæ terra non tenentur : ut quum dicitur ab JCtis In rutis et cæsis ea esse, quæ terra non tenentur. Item Ἔπιπλον sing. num. ex Isæo affert Harpocr., quem v., necnon Poll. [10, 11, qui et ipse testatur sing. usum esse Isæum] et Hesych. [Qui interpr. ἱμάτια γυναικεία ἢ χρήματα ἢ σκεύη τὰ μὴ ἔγγεια, ἀλλ' ἐπιπλέεια. Ceterum plurali utuntur Sophocles ap. Harpocr., Isæus p. 72, 40 : Ἔπιπλα δ' ἐν ὧν ἔφατ τὴν οἰκίαν· 88, 16, 35, Xenoph. OEc. 9, 6, ubi enumerantur res pleræque hoc nomine comprehensæ, ib. 3, 6, Comment. 2, 7, 2, Vectig. 4, 7, et alii. Quod ad interpr. Hesychii de vestimentis attinet, recte Thomas p. 353 : Ἔπ. τάττεται μὲν καὶ ἐπὶ ἱματίων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ἐπὶ κτενισίων σκευῶν. Θουκυδ. (3, 68), Ἃ ἦν ἐν τῷ τείχει ἔπιπλα, χαλκὸς καὶ σίδηρος. Quibus addit l. Libanii not. 4, p. 140. De Aularis dictum ap. Byzantinos notavit Ducang. Qui etiam singularis de Velamento usurpati ex Simeonis Thessalon. attulit.] || Ἐπίπλους, [ὁ, Omentum. Herodot. 2, 47 : Τὸν σπλῆνα καὶ τὸν ἐπίπλεον. Aristot. De part. an. 4, 1. Nihil interesse ἐπίπλους an ἐπίπλους dicatur scribit Galen. vol. 4, p. 136, B; 226, C. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 142], ex quo per contr. Ἐπίπλους. [Qua forma utitur Apoll. Lex. Hom. v. Δημὸς, grammat. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 229, 23; 242, 16, in Bekkeri Anecd. p. 1095 extr. Hesy-

τοῦ θεοῦ, Afflatos et plenos numine divino; Cratylo [p. 428, C]: Εἴτε παρ' Εὐθύφρονος ἐπίπνους γενόμενος, εἴτε καὶ ἄλλη τις μοῦσα πάλαι σε ἐνοῦσα ἐλελήθει. [Conv. p. 181, C: Οἱ ἐκ τούτου τοῦ ἔρωτος ἔπιπνοι. Plut. Pomp. c. 48: Ὥσπερ ἐπ. καὶ φιλόληπτος· Cat. min. c. 42: Ὥσπερ ἐκ θεῶν ἐπίπνουν. De locis et hominibus Pollux 1, 15.] Hesychio quoque ἔπιπνοι sunt οἱ ὑπὸ θεοῦ κατεχόμενοι. [Œnone ἦν ἐπίπνους μαντείας, Conon ap. Phot. Bibl. p. 223, 28. Hemst. De poeta, εἰς μέτρα ἐπίπνους, Poll. 4, 52. Adv. Ἐπίπνως, id. 1, 16.]

[Ἐπίπνοος. V. Ἐπίπνους.]

[Ἐπίπνοδος, Subornatus, Gl.]

[Ἐπιπόδιος, α, ον, Pedem irretiens, epith. pedicæ, Soph. Œd. T. 1350.]

Ἐπιποθέω, i. q. ποθῶ, Desidero, Requiro. [Plato Leg. 9, p. 855, E: Διαζιλθεῖν ὅτι ἂν παρ' ἑκατέρου τις τῶν ἀντιδίκων ῥηθὲν ἢ μὴ ῥηθὲν ἐπιποθῇ· Prot. p. 329, D: Τοῦτ' ἔστιν ὃ ἔτι ἐπιποθῶ. Theophr. Metaphys. p. 315, 22: Ἐπιποθεῖ δέ τινα καὶ τὰ τοιάδε λόγον. Diodor. 17, 101: Ἀπόντα ἐπιποθήσας. Sæpius utitur etiam Plutarchus.] Lucian. [D. deor. 4, 3]: Θάῤῥει μόνον, καὶ φαιδρὸς ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κάτω· verba Jovis ad Ganymedem, qui ἐπόθει τὸν πατέρα. Iidem Gaza ap. Cic., Vires adolescentis desidero, vertit, Ἐπιποθῶ νεανίσκου ἰσχύν. Eundem usum habet τὸ ἐπιζητῶ. [Deuteron. 13, 18: Οὐκ ἐπιποθήσεις ἐπ' αὐτῷ· 32, 11. Psalm. 41, 1: Ὃν τρόπον ἐπιποθεῖ ἡ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς, οὕτως ἐπιποθεῖ ἡ ψυχή μου πρὸς σέ· 61, 10: Ἐπὶ ἅρπαγμα μὴ ἐπιποθεῖτε· 83, 1: Ἐπιποθεῖ καὶ ἐκλείπει ἡ ψυχή μου εἰς τὰς αὐλάς. || Jacob. 4, 5: Πρὸς φθόνον ἐπιποθεῖ τὸ πνεῦμα, Resistit invidiæ. Sic ἐπιθυμεῖν κατά τινος, Galat. 5, 17. Schleusn. Lex.]

[Ἐπιπόθημα, τὸ, Desiderium. Aquila Ps. 139, 9.]

Ἐπιπόθησις, εως, ἡ, Desiderium. 2 Ad Cor. 7, [7]: Ἀγγέλλων ἡμῖν τὴν ὑμῶν ἐπιπόθησιν. [Aq. Ezech. 23, 11. Clem. Al. p. 977.] Pro quo usurpavit et Ἐπιποθία, ἡ, Ad Rom. 15, 23: Ἐπιποθίαν δὲ ἔχων τοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς. [Ἀγάπη interpr. Suid. et Zon.]

Ἐπιπόθητος, ὁ, ἡ, Desideratus, Desiderabilis. Ad Phil. 4, [1]: Ἀδελφοί μου ἀγαπητοὶ καὶ ἐπιπόθητοι. [Eust. Opusc. p. 357, 39: Ὁ ἐπιπόθητος ὄντως οὗτος ἰχθύς. Appian. Hisp. c. 43: Ὅρκους ὤμοσεν αὐτοῖς καὶ ἔλαβεν, ἐπιποθήτους ἐν τοῖς ὕστερον πολέμοις πολλάκις γενομένους. Adv. Ἐπιποθήτως, Optato, Gl.]

[Ἐπιποθία. V. Ἐπιπόθησις.]

[Ἐπιποιέω.] Ἐπιποιεῖν, Affingere, VV. LL. ex Philostr. Ep. [Immo Indere, Addere, Affingere: V. S. 2, p. 570, 32, νεότητα τῷ εἴδει, ut ap. Synes. p. 60, A: Τοῖς βιβλίοις ἐπιποιεῖν. Ap. Eustath. Il. p. 976, 51, ab Hemst. cit.: Αἱ τρίχες, ἃς ὁ ἥλιος ἐπιποιῶν οὐκέτι χρυσοκόμαν, ἀλλὰ ἠλιοκόμαν ποιεῖ τινα λόγῳ λευκότητος, videtur esse Inficiens. || Ut ποιεῖν χρόνον dicitur de Transigendo tempore, sic ἐπιποιεῖν absolute in Chron. Pasch. p. 732, 10: Ὥστε δυνηθῆναι ἡμᾶς τοσαύτας ἡμέρας ἐν ἑνὶ τόπῳ ἐπιποιῆσαι· 733, 14: Ἐπιποιησάντων ἡμῶν ἐν αὐτῷ τῷ ἀπλήκτῳ ἕως τῆς τρίτης, pro Commorari. || Medio Vita Jo. Damasc. vol. 1, p. xxii, A: Τὸ τοὺς πρεσβυτέρους διπλῆν ἐπιποιεῖσθαι τὴν ἄσκησιν ὑπὲρ τὴν πρίν, Sibi addere. L. Dindorf.]

[Ἐπιποίησις, εως, ἡ, Adjectio. Eust. Opusc. p. 286, 81: Οὐ τειχῶν ἐπιποίησις, οὐ προτειχισμάτων ἑρμηνεύτης. Idem Od. p. 1843, 15: Μύρον χρήσιμον εἰς ἐπιποίησιν κάλλους, et ib. 37, Ad inducendam pulchritudinem. De ornamentis id. Op. p. 153, 48: Εἴ τι... δαπανᾶται εἰς ἐπιποιήσεις, εἰς ἐπικοσμήματα.]

Ἐπιποίητος, ὁ, ἡ, Fictus, Commentitius. Synes. [p. 17, C: Τὸ φαινόμενον καὶ ἐπιποίητον· 185, D]: Καὶ εἶδε θρόνον ἐκεῖνον, εἴτε τὸν ὄντα, εἴτε τὸν ἐπιποίητον. [Id. p. 82, D, 85, C: Τὸ κάλλος τὸ ἐπιποίητον. Ἐπιποιήτως, adv. Epiphan. vol. 1, p. 321, D: Ἐν τισι λέξεσιν ἐπ. προσθήκην ἐχούσαν, ubi ἐπιποιήτως recte vertit Int.]

[Ἐπιποίκιλος, ὁ, ἡ, Varius, Diversicolor. Aret. p. 122: Ἡ τοῦ Μιθριδατίου ἐπιποικιλωτέρη ἀντίδοτος, nisi leg. ἔτι ποικ. Weigel.]

[Ἐπιποιμὴν, ὁ, ἡ, i. q. ποιμὴν, ap. Hom. Od. M, 131: Θεαὶ δ' ἐπιποιμένες εἰσίν. Quod confertur cum ἐπιβουκόλος. Nisi præferendum, quod est in cod. Vratisl., ἔπι ποιμένες.]

Ἐπίποκος, ὁ, ἡ, Vellere intectus. 4 Reg. 3, [4]: Ἑκατὸν χιλιάδας ἀρνῶν, καὶ ἑκατὸν χιλιάδας κριῶν ἐπιπόκων [al. ἐπὶ πόκων], Arietum cum velleribus suis, Arietum lanatorum.

[Ἐπιπελλά. Οὕτως ἐν Λακεδαίμονι ἡ Δημήτηρ ἱδρυμένη τιμᾶται, Hesych. Ordo literarum postulat simplex λ. Idem vitium in libris nonnullis Suidæ p. 1383, G, H.]

Ἐπιπολάζω, In superficie sum, Per summa feror, Exto, Existo, Bud. Innato, Fluito, i. q. ἐπικυματίζω, et opp. τῷ ὑφίσταμαι, Subsido. Aristot. [H. A. 8, 2]: Ἀποθανοῦσαι δὲ αἱ ἐγχέλεις, οὐκ ἐπιπολάζουσιν οὐδὲ φέρονται ἄνω, ὥσπερ οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων, Exanimes piscium solæ anguillæ non fluitant, Plin. Aristot. [ibid.] de testudinibus in summa pelagi evectis: Πονοῦσι δὲ καὶ ἀπόλλυνται πολλάκις, ὅταν ἐπιπολάζουσαι ἐπιξηρανθῶσιν· καταφέρεσθαι γὰρ οὐ δύνανται πάλιν ῥᾳδίως, i. e., eod. Plin. interpr., Ita ut solis vapore siccato cortice, non queant mergi, invitæque fluitent. Geopon. [14, 7, 27]: Ὠὸν τὸ μὲν κενὸν, ἐπιπολάζει· τὸ δὲ πλῆρες, καταφέρεται κάτω· i. e., ut Varro scribit, Ovum, quod inane, natat; plenum, desidit. Et quod Colum. de humo repastinata dicit, eam, dum recens est, solutam laxatamque velut fermento quodam intumescere; quum deinde non longissimam cepit vetustatem, condensatam subsidere, ac velut innatantes radices vitium summo solo destituere, Bud. Græce reddit ἐπιπολαζούσας. [African. Cest. p. 300, col. 1, C: Ἐχέτω δὲ βάρος πρὸς τὸ μὴ ἐπιπολάζειν ἐγκείμενον λίθον.] Philo De mundo: Τῆς μὲν θεμελίου τρόπον ὑπερειδούσης, ὕδατος δὲ ἐπιπολάζοντος, Aqua autem illi innatante. Aristot. Meteor. 1, dicit ignem ἐπιπολάζειν πάσι τῆς στοιχείοις, i. e. In summo ferri, Bud. [Ἐπιπολάζειν τῷ ὕδατι, Poll. 7, 138.] Xen. Œc. [16, 13]: Οὐδαμῶς ἂν μᾶλλον ἡ μὲν ὕλη ἐπιπολάζοι καὶ αὐαίνοιτο ὑπὸ τοῦ καύματος, ubi significat in summo terræ stratam esse herbam et inutiles frutices, h. e. ἐπιπολῆς αὐαίνεσθαι, ut paulo inferius. Bud. || Ἐπιπολάζον ap. Hippocr. [p. 225, 56; 359, 25; 952, H], i. q. πλεονάζον, Redundans, Quod sincerum est aliisque impermistum, Galen. Comm. in l. De nat. hum. Gorr. Sic et Bud. ἐπιπολάζειν exp. Redundare, ὑπερβλύζειν, annotatque dici de cibo crudo, sc. redundante in ventriculo. || Ab eod. Bud. exp. Multus sum et frequens, i. e. Abundans. Lucianus p. 389: Ὥστε καὶ πολλοὺς ἀπολωλέκασιν ὑπὸ σφοδρῶν τῶν νόσων, αἳ τέως διὰ τὸ ξηρὸν τοῦ χωρίου ἐν πολλῷ τῷ πλήθει ἐπεπόλαζον. Aristot. De gen. anim. 1, [19] de menstruis loquens: Οὐ μὴν ἐπιπολάζουσί γε αἱ καθάρσεις ὥσπερ ἀνθρώποις· H. A. 6, [37]: Ἀπορεῖται δὲ καὶ ἡ τῶν ἐπιπολαζόντων μυῶν γένεσις καὶ ἡ φορά. Eid. Bud. ἐπιπολάζειν dicuntur quæ abundant et frequentia sunt, passimque in vita hominum sunt et videntur, ex Aristot. Eth. 4, [8]: Ἐπιπολάζοντος δὲ τοῦ γελοίου, καὶ τῶν πλείστων χαιρόντων τῇ παιδιᾷ, καὶ τῷ σκώπτειν μᾶλλον ἢ δεῖ, καὶ οἱ βωμολόχοι εὐτράπελοι προσαγορεύονται, ὡς χαρίεντες, Etiam scurræ, faceti et urbani vocantur, quum ridicula inter homines nimium frequententur. Quo modo accipi videtur illud in Axiocho [p. 369, A]: Σὺ μὲν ἐκ τῆς ἐπιπολαζούσης ταυτὶ λεσχηνείας τὰ σοφὰ ταῦτα εἴρηκας. [Aristot. H. A. 4, 1: Ἔστι δὲ γένη πλείω πολυπόδων, ἓν μὲν τὸ μάλιστ' ἐπιπολάζον καὶ μέγιστον αὐτῶν. De homine Appian. Civ. 3, 89: Κικέρων τε, ὃς τέως αὐτοῖς ἐπεπόλαζεν, οὐδὲ ἐφαίνετο.] Emergo, Existo, Emineo, Inclaresco, Bud. Unde metaph., sicut et Emergo, capitur. Dem. [p. 117, 16]: Ἐν τρισὶ καὶ δέκα οὐχ ὅλοις ἔτεσιν, οἷς ἐπιπολάζει, ἠδίκηκε τοὺς Ἕλληνας, Quibus emergit, Quibus, quum obscurus antea esset, eminere et inclarescere incepit. Isocr. Ad Phil. [p. 95, A]: Τὰς μὲν ἀτυχησάσας, τὰς δὲ ἐπιπολάσασας τῶν Ἑλληνίδων πόλεων, ubi ἀτυχῆσαι et ἐπιπολάζειν sibi mutuo opposita sunt. Id. [p. 181, B]: Οὕτω κακῶς προὔστησαν τῶν πραγμάτων, ὥσθ' ἡμᾶς οὐ πολλοῖς ἔτεσιν ὕστερον πάλιν ἐπιπολάσαι, καὶ κυρίους γενέσθαι τῆς ἐκείνων σωτηρίας. [De hominibus in rep. Polyb. 29, 7, 2; 30, 10, 2.] Lucian. Tim. [c. 9]: Πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. [Id. Rhet. præc. c. 26: Πείσομαι τῇ ῥητορικῇ ἐπιπολάζων.] In malam partem quoque capitur interdum pro Emergere itidem et Invalescere. [Κακοπραγμοσύνη, Polyb. 13, 3, 1; δωροδοκία, 18, 17, 7. Sæpius sic etiam Diodorus, Dionysius, Plutarchus, Appianus.] Philo V. M. 3: Ἡ πολλοῖς πολλαχοῦ μυρίων κακῶν γενο-

…ῆ πρωτίων στάσις, ἐπεπόλασε, Illa de princi-
…atentio et seditio hic etiam invaluit; 1 : Δι'
…ούσης δεισιδαιμονίας τῶν οἰκητόρων, Invalescente
…o impietate. || Ap. Aristot. autem Eth. 1, 4 :
…άλιστα ἐπιπολάζουσας ἢ δοκούσας ἔχειν τινὰ λόγον,
… et maxime commendabiles, Eminentes, Bud.
…cipiendum esse scribit et paulo inferius
…fferri et Ferocire, Dionys. H. 11, [6 : Τοὺς
…ετας καὶ πρὶν ἢ πληθῦσαι προεξανισταμένους
… V. Ἐπιπόλαιος.] VV. LL. Quo sensu dici
…p. Xen. Lac. Polit. [3, 3] : Τηλικούτοις μά-
… φρόνημα ἐμφυόμενον, μάλιστα δὲ ὕβρις ἐπιπο-
…[Aptius confertur Appian. Civ. 3, 76 : Συ-
… Ἀντώνιον ἐπιπολάζοντα ὑπεροψίᾳ. Mithr. 75 :
…Ῥωμαίων πολλοὺς μέχρι … Δημόσιρος ἐπιπολά-
… συνέζευξε. Plut. Mor. p. 634, C : Φορτικῶς
…, ἐπιπολάζοντα τοῖς συνδειπνοῦσι φιλοσόφοις.
…m. Heliodor. 2, 25 : Ῥοδῶπις ἐπεπόλαζε τὴν
…3, 8, p. 379 extr. : Χροιὰ μελαίνουσα τὴν ἐπιπό-
…λαζε. || Cum participio Porphyr. ad Hom.
…: Διὰ τὸ μὴ ταῖς αὐταῖς διαίταις τοὺς ἰατροὺς
… χρωμένους.] || Appareo, Evidens sum. Sic
…m. in illo Quintil. 7, Illi vero quibus pro-
…itidem melius, sed cura in proximo est,
… innatantia videbunt : annotat Innatantia
…manifestis et in promptu positis, Græco-
…, qui ἐπιπολάζοντα dicunt. [|| Pass. Pollux
…ανισθητες ἰσχυῖς, ὑγρόρας, ἐπιπολαζόμενος,
…ς.]
…ai, αἱ. V. Ἐπιπολή.]
…ρριζος, ὁ, ἡ, Cujus radices per superfi-
…n terræ sparsæ sunt, non in imam terram
… Radices per summa agens, habens sum-
… adhærentes. Theophr. H. Pl. 16, 31 : Ἐπι-
…, ἐλαία, ῥοιά, μηλέα, κυπάρισσος : i. e., ut
…r. 16, 31, Oleæ, malis et cupressis per
…pitum descendit radix. [Locus Theophr.
…4 Schn.] Comparativum ἐπιπολαιορριζότε-
…rod. Urbinas ib. 2, 5, 1. L. Dind. V. Ἐπι-
…]
…ς [vel Ἐπιπόλαιος. Arcad. p. 43, 2 : Τὸ C
…λαιος οὐκ ἀπὸ τοῦ ἐπιπολῆς παρῆκται, ἀλλὰ
…πολάζειν· πλὴν οἱ παλαιοὶ αὐτὸ περισπῶσι
…ἡ [et α, ον : quanquam hæc altera fem.
… rarior est. Greg. Nyss. vol. 1, p. 4, D :
…ζουσαι τὴν τοῦ ὕδατος χορηγίαν. Sed idem
…αιος], et [vitiose] Ἐπιπολαῖος, in VV. LL.
…ς, Qui in superficie tantum corporis ali-
… non autem in ipsum corporis profun-
…t : ut ἐπ. ἕλκος, Alex. Aphr.; ἐπ. τραῦμα,
…λκη, Diosc. 1, 87; ἐπ. ἀγγεῖα φλέβες, 1,
…ρας ἀρτηρίαι itidem ap. Eund. 3. Ἐπ.
…m. Ad Glauc. [Theophr. De igni fr. 3,
… καὶ ἐπιπολαίων. Hippocr. p. 1180, F : Δι-
…. Diosc. 3, 69 : Κοιλίαν τε καὶ τοὺς ἐπιπο-
…ἴσχει.] || Unde metaph. Levis, Non pro-
…trans. Bud. opponi dicit τῷ βαθεῖ, Alto :
…ἐπ., νόημα βαθύ, Sententia acuta et altæ
… cui ἐπιπόλαιος opp. quasi Trivialis et ἡ
…isque. Idem p. 1056, ap. Hermog., ἐν-
…ος καὶ κενὸς exp. οὐ περινενοημένος καὶ D
…inanes futilesque et superficiarias, in
…t sensus reconditi. Suid. quoque illud,
…, ἐπιεικὴς μὲν ἦν, καὶ τἄλλα ἱερὸς καὶ
… ἦθος καὶ ἐπ., exp. οὐ βαθύς, forsan pro
…qui aliud in pectore clausum haberet,
… promptum. [Ἐπ. βαθύτης, Hermogen.
…λαίω πλανηθέντες κιβδηλότητι, Dioscor.
… 416, C. Hemst.] Ap. eund. Suid. τὸ
…quodam dialectico [Alex. Aphrod. in
… 13], esse dicitur πᾶν τὸ ἐκ βραχείας
…νμενον : cujusmodi sunt quædam ἐρω-
… et συλλογισμοί, qui ἐπιπόλαιον habent
…argumenta, quæ afferuntur, probabi-
…tiam in superficie apparent, at revera
…n sunt. [Ps.-Demosth. p. 1418, 1 : Τὰς
…ς. Isocr. Antid. p. 467, 203 : Τῆς ἐπι-
…τε κοινῆς παιδείας τυχόν.] || Extans,
…. Sic capitur illud Xen. Conv. [5, 6] :
…μοί) τὸ καταυθημένον ἀρῖσιον· οἱ δὲ ἐμοί,

A καὶ τὸ ἐκ πλαγίου, διὰ τὸ ἐπ. εἶναι, Quia sunt eminentii et extantes. [Sic ἐπιπόλαιον vel ἐπιπολαιότερον ὀστέον Hippocr. p. 913, D; 911, B.] || Unde metaph. pro Evidens, Non obscurus, Perspicuus. Aristot. Rhet. 3, [10] : Διὸ οὔτε τὰ ἐπ. τῶν ἐνθυμημάτων εὐδοκιμεῖ, οὔτε ὅσα εἰρημένα ἀγνοούμενά ἐστιν· ἐπ. γὰρ λέγομεν τὰ παντὶ δῆλα καὶ ἃ μηδὲν δεῖ ζητῆσαι. Ἐπιπόλαια enim, inquit Bud. p. 1057, ab ipsis Græcis dicuntur Quæ non intus latent, sed per summa apparent. Aristot. Pol. 3, [12] : Ἡ τοῦτο ἐπ. ψεῦδος; Evidens mendacium. Et in eod. [c. 3] : Ἐπιπολαιοτάτη τῆς ἀπορίας ζήτησις, Facillima et maxime evidens quæstio. Sic Eth. 1, 5 : Φαίνεται δὲ ἐπιπολαιότερον εἶναι τοῦ ζητουμένου. [|| Ἐπιπόλαιον, τὸν ἐπίπλουν ὑμένα, Omentum, Hesych., confirmante ordine literarum, ut, si est error, ipsius sit Hesychii.]

['Ἐπιπολαῖος, α, ον, gentile ab Ἐπιπολαί, v. in Ἐπιπολή.]

['Ἐπιπολαιόφυτος, ὁ, ἡ, In superficiem consitus. Isid. Pelus. Epist. p. 172, A ed. Morell. : Ἐπιπολαιό-
B φυτοι γὰρ καὶ ἐπιπολαιόρριζοι γεγονότες. Hase.]

Ἐπιπολαίως, In superficie, i. q. ἐπιπολῆς. Suid. ex Josepho [B. J. 3, 7, 22] : Τετρώσκει αὐτὸν ἐπ., In summa cute. [Plut. Mor. p. 130, B : Οὐκ ἐπ. ἀλλ' ὥσπερ ἐν πηγαῖς.] || Leviter, Non vehementer, Bud. ex Aristot. Probl. [30, 1, p. 214, 26 Sylb.] : Καὶ ἡ χολὴ δὲ ἡ μέλαινα φύσει ψυχρὰ καὶ οὐκ ἐπ. οὖσα. Aristot. Eth. [10, 5] : Προσπαίως εὖνοι γίνονται καὶ ἐπ. στέργουσιν, Leviter. Q. d. in superficie pectoris amorem hærere, at non in ipso corde radices egisse : de quibus paulo ante dicit, Εὖνοι γὰρ … γίνονται, καὶ συνθέλουσι, συμπράξειαν δ' ἂν οὐθέν. [Hippocr. p. 1180, A : Ἐπ. ἦρεν ἄχθος μέγα. Summatim, Gl. || Comparativo Aristot. Metaphys. 1, 1 : Τοῖς ἐπιπολαιότερον ἀποφηνομένοις· De insomn. c. 2 med. : Οὐχ ὁμοίως αἰσθάνεται ἡ πληγὴ, ἀλλ' ἐπιπολαιότερον. Quod Ἐπιπολαιοτέρως dicit Origenes vol. 1, p. 122, 39. L. Dindorf.]

Ἐπιπόλασις, εως, ἡ, Superfitio, VV. LL. [Aristot. De sensu c. 3 : Ὅτι ἀνάγκη μιγνυμένων καὶ τὰς χρόας
C μίγνυσθαι δῆλον καὶ ταύτην τὴν αἰτίαν εἶναι κυρίαν τοῦ πολλὰς εἶναι χροίας, ἀλλὰ μὴ τὴν ἐπιπόλασιν μηδὲ τὴν παρ' ἀλληλα θέσιν. Hippocr. p. 47, 35 : Ἐπιπ. τῶν ἄνω. Utroque loco dicitur de Emergendo in superficiem.]

Ἐπιπολασμός, ὁ, Innatatio cibi in ventriculo, Bud. [Matthæi Med. p. 156 : Ἀποθυμιάσεις ἐπιπολασμούς. Aliter Eust. Opusc. p. 259, 28 : Τῷ ἐπ. καὶ τῷ βυθισμῷ, Innatatione et submersione.] || Lascivia, VV. LL. [Ex Dionys. A. R. 6, 65 : Ἐξηττώμενοι δὲ τῆς κραυγῆς τῶν νέων καὶ τῆς ἀκοσμίας, τό τε φιλότιμον αὐτῶν ὑφορώμενοι καὶ τὸν ἐπιπολασμὸν, ὃν ἐποιοῦντο κατὰ τῶν ὑπάτων δεδιότες, ὡς οὐ πρόσω χειροκρασίας ἐλευσόμενον [l. —ον], εἰ μή τις αὐτοῖς εἴξειεν. V. Ἐπιπολάζω. L. Dindorf.]

Ἐπιπολαστικός, ή, όν, Fluitans, Innatans, Redundans, Qui fluitare, innatare et redundare suapte natura solet. Aristot. Probl. [3, 18] : Ἐστὶν μάλιστα ποιεῖ τὰ ἐπιπολαστικά, et, Ἀτζής δ' ὧν ὁ θηρὸς οἶνος, ἐπ. ἐστι· hujusmodi esse τὰ λιπαρὰ καὶ πίονα καὶ γλυκεῖα, dicit in s. 21. Quorum sensus etiam post concoctionem remanet in ventriculo, Bud. [Conf. ib. § 13,
D De sens. c. 4 med., Hippocr. p. 394, 42. Matthæi Med. p. 8, 10, 14, 19.]

Ἐπιπολαστικῶς, q. d. Redundanter, Nimium et supra modum. Sic VV. LL. ex Polybio [4, 12, 9] ap. Suid. : Ἐπιπολαστικῶς καὶ κατακόρως χρώμενοι τῇ κραυγῇ. [V. Eustath. in Ἐπιφρέω cit.]

Ἐπιπολεμέω, Belligero adversus, Bellum infero, Bello invado, appeto, ut ἐπιστρατεύω, Expeditionem suscipio adversus. Sicubi vero legatur Ἐπιπολεμόω, significabit Excito ad bellum suscipiendum, Hostem alicui facio. [Fictum videtur ex Hesychii gl. Ἐπιπολέμωτο, πολεμίως διέκειτο, vel alio ejusmodi l.]

['Ἐπιπολεύω, i. q. ἐπιπολάζω, In superficie sum. Ælian. N. A. 9, 61 : Τὸ δὲ (φάρμακον) οὐκ ἐπιπολεύει, ἀλλὰ εἰς τοὺς ἔσω πόρους καταδύεται. Wakef. || Passiv. Fluctuo. Galen. vol. 6, p. 433, 9 : Τοῖς ὑπακτικοῖς σιτίοις ἐπιπολευομένου στομάχου. Hase.]

['Ἐπιπολέμιος. V. Ἐπιπόλεμος.]

['Ἐπιπολή, ἡ. V. Ἐπιπολῆς.]

['Ἐπιπόλη, ἡ, Epipole, Carystia, Græcorum bello

Trojano socia, sec. Ptolem. Hephæstionis ap. Phot. p. 150, 31.]

[Ἐπιπολής, ίος, ἡ.] Ἐπιπολῆες, Fabulæ muliebres, αἱ περίνεοι, αἷς αἱ γυναῖκες παῤῥωῶνται, Hesych.

Ἐπιπολῆς. In superficie, summitate. [Xen. Œc. 19, 5: Ἐξορύττοιτο ἂν σκαπτόμενα τὰ φυτὰ, εἰ λίαν γε οὕτως ἐπιπολῆς περιτυμπανα εἴη.] Plut. [Mor. p. 960, D], loquens de hirundinibus: Αἰφνης ἡ θάλαττης ἐν χρῳ πεπαττόμεναι, ψαύουσι τοῖς πτεροῖς ἐπιπολῆς, Extremis pinnis æquæ superficiem contingunt. Galen. Ad Glauc.: Ἐπιπολῆς τοῦ δέρματος, In summa cute. Sic Alex. Aphr.: Ἡ ὠχρα ἐπιπολῆς οὖσα τοῦ δέρματος, In superficie cutis. Ἐπὶ τὸ ἐπιπολῆς, Quod in superficie est, Ipsa superficies corporis alicujus: ἐπιφάνειαν alio nomine dicunt. Idem Probl. [1, 32]: Διὰ τί τοῖς λυπουμένοις ὠχρὸν γίνεται τὸ ἐπιπολῆς, Summa cutis, corporis pars. [Plut. Phil. p. 46, D; 47, C.] Citatur ex Eod. Κατ' ἐπιπολῆς, Per summas partes. At ἐξεπιπολῆς, quo quidam usi sunt, simile esse existimantes τῷ ἐξαίφνης, dicentes ἐξεπιπολῆς τοῦ παντός. Phrynichus [p. 126 Lob., in Exc. Bekk. An. p. 38, 3] ἄτοπον esse scribit: quemadmodum et ap. Lucian. [Pseudosoph. c. 5] Socrates ὁ ἀπὸ Μοίρων, quum quidam diceret ἐξεπιπολῆς, ipse dixit ἐκ τῆς ἐπιπολῆς, quasi deridens. Citatur tamen ex eod. Luciano [De luctu c. 16], Τὸ πρόσωπον ἐξεπ. ἀμώσειν, Faciem per summa laniare. [Ponitur et pro Leviter. Lucian. Nigr. (c. 35): Οὐ γὰρ εἶχ' ἐπιπολῆς οὐδ' ὡς ἔτυχεν, ἐμοῦ ὁ λόγος καθίκετο, βαθεῖα δὲ καὶ κοίλη ἡ πληγὴ ἐγίνετο. Ubi ἐξ ἐπιπολῆς et βαθέως sibi opposita sunt. Paulo post pro isto εἰς ἐπιπολῆς dicit ἄκρον μὲν ἐπιλήξειν ἑκόντας.» HSt. Mss. Vind. In Ind.:] Scribitur et divisim ἐξ ἐπ. tum alibi, tum ap. Hesych. [Recentiorum inde a Diodoro 5, 38; 12, 15, exx. attulerunt intt. Phrynichi et Thomæ p. 325, de antiquioribus unum Aristot. De generat. an. 2, 7, p. 747, 5: Διαχεῖται τὸ λεπτὸν καὶ ψυχρὸν ἐξ ἐπιπολῆς, ubi ἐπιπολῆς Bekkerus, non memorata altera scriptura. Nec relinquenda erat præpositio Probl. 1, 43, p. 864, 25: Τὰ συντήγματα δεῖ ἐξ ἐπιπολῆς ἕτπειν, ab libris duobus omissa. Similes autem sunt formulæ ἐπ' ἐπιπολῆς, ap. Athen. 9, p. 398, A, schol. Ven. Il. P, 599, et ἐπ' ἐπιπολῆς, ap. Strab. 3, p. 147; 4, p. 201, ibidem ab Lobeckio memoratæ. Ex quibus intelligitur fictum ab recentioribus esse voc. ἐπιπολῆ, quo utitur idem Strabo 12, p. 570: Τὸ ἐν ἐπιπολῇ σωτὸν, Aret. p. 58: Ἄνωμος τὴν ἐπιπολὴν 69: Ἐπὶ τῆσι ἐπιπολῆσι, et quos Lobeck. indicat, Galen. vol. 4, p. 159, D, τῆς ἐπιπολῆς, ib. 240, A, ταῖς ἐπιπολαῖς, et Eust. Il. p. 856, 34, τῶν πλευρῶν τὴν ἐπιπολὴν dicentes.] Exp. etiam Supra, ἄνω, ἐπάνω. Aristoph. [Pl. 1207]: Τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔστιν [ἐπ.] αἱ χύτραι, Super vetulam sunt. [Eccl. 1108: Τὴν ἀνωθεν ἐπιπολῆς τοῦ σώματος ζώσαν κατατιτθώσαντες ... ἵνα 'πιθήσει.] Et ἐπιπολῆς τινὸς εἶναι, est Editiorem et conspectiorem esse. [Sine genit. Xen. Œc. 16, 15, Comm. 3, 1, 7. Cum dativo Phrynich. Bekk. An. p. 67, 9: Σκιῶν οἷς ἐπιπολῆς ὀλίγαι ἀργυροῦ. Sed legendum ἐπιλήγαι cum schol. Hermog. ibid. p. 1073.] Ἐπιπολαὶ Syracusis dicebatur Pars civitatis editior et eminentior. Thuc. 6, [96]: Ἐὰν μὴ τῶν ἐπιπολῶν κρατήσωσιν Ἀθηναῖοι, χωρίον ἀτειχίσαντο τε καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως αὐτῶν χτιοῦσιν. Etym. vero paulo post his verbis subjungit, Ἐξέρηται γὰρ τὸ ἄλλο χωρίον, καὶ μέρος τῆς πόλεως ἐπιπολαίς τε ἐστὶ καὶ ἐπιφανὲς πᾶν ἔξω· καὶ ὠνόμασται ὑπὸ τῶν Συρακοσίων, ὅτι τὸ ἐπιπολῆς τῷ ἄλλῳ ἐστὶ, ἐπιπολαί· ubi ἐπιφανὲς εἶναι et ἐπιπολῆς εἶναι, quasi synonyma sunt. [Memorant Epipolas etiam Polybius, Diodorus, Plutarchus. Gentile Ἐπιπολαῖος ponit Stephanus Byz.] Itidem Bud. ap. Aristot. H. A. 9, [38]: Ἡ τῶν μυρμήκων ἐργασία πᾶσιν ἐστὶ ἐπιπολῆς ἰδεῖν, interpr. Conspicua est omnibus et manifesta. Ap. Eund. [Rhetor. 1, 15] ἐπιπολῆς εἶναι interpr. In promptu est videre. Comm. p. 1057. [Ps.-Demosth. p. 1412, 21: Διὰ μὲν ἀργίας καὶ τὸ παντελῶς ἐπιπολῆς ἐνοχλεῖν ἀ ἔστι. In Ind.:] Ἐπιπολῆς, In superficie, pro ἐπιπολῆς.

[Ἐπιπολαῖος, Ἐργᾶς ἐν Ῥόδῳ, ὡς Γόργων ἱστορεῖ, Hesych. Conf. Ἐπίπονος, p. 1745, A.]

[Ἐπιπολίζω, Inædifico. Hesych.: Ἐπιπολίσειεν, ἐποικοδόμησεν.]

Ἐπιπολόομαι, Canesco, Superne canesco. [Aristot. De gen. an. 5, 5: Ἐπιπολιοῦνται αἱ τρίχες αὗται.]

[Ἐπιπολορρητὴς vitium scripturæ ap. Alciphr. 2, 2, p. 276, 13, ubi v. annot.]

[Ἐπίπολος, ὁ, Incanus, Qui incipit canescere. Demosth. p. 1267, 21. Sagrr.]

[Ἐπίπολος, ὁ. Soph. Œd. T. 1322: Σὺ μὲν ἡμῖν ἐπίπολος ἐπ μόνιμος. Quod dicitur ut ap. Eurip. Cycl. 96: Ἐγὼ δ' ὁ τοῦ πρόπολος, Socius, Comes, Qui circa aliquem versatur. Conf. Eust. Il. p. 642, 39. L. Dind.]

[Ἐπιπολὸ. V. Πολύς.]

[Ἐπιπολπραγμονίω, Ptol. De judic. fac. p. 15. Kall.]

[Ἐπίπομπα, τὰ. V. Ποδοπομπα.]

Ἐπισαγεύω, i. q. ἐμπαίζω. Plut. Cæs. [c. 56]: Ταῖς πατρίοις ἐπισαγεύων εὐφροσύναις οὐ καλῶς εἶχεν, de quarto triumpho ipsius, i. e. Pompam ducere et triumphare in patriæ cladibus et calamitatibus. Alicubi exponi potest etiam Insulto.

[Ἐπισαγή, ἡ, Immissio. African. Cest. p. 278, col. 2, C: Ταῖς τῶν ὄφεων ἐκ ἐκλείμματος ἐπιφοπαῖς· 291, col. 1, D. L. D. Dæmonum, morborum, et incantationum immissio. Vet. poeta ap. Fabric. B. Gr. 3, part. 6, § 4, v. 22, 165, 176. Ἐπισαγαί, anon. ap. Vossium ad Barnab. Ep. 7. Kall. Diosc. Notha p. 478. V. etiam Ducang.]

Ἐπιπονέω, i. q. ἐμπονέω, Illaboro. Alii exp. Labores tolero. [Xen. H. Gr. 6, 1, 15: Ἐκίστατο δὲ καὶ ἐταν ἐπιπονήσαντες ἀγαθόν τι πράξωσιν οἱ στρατιῶται, ἐκλέξαι τὰς γνώμας αὐτῶν· Reip. Laced. 2, 5: Δύνασθαι ἀσιτήσαντας ἐπιπονῆσαι (coll. Plut. Mor. p. 235, F: quibus II. non tantum Laborandi sed Ultra debitum laborandi significationem obtinere tertius docet I. Cyrop. 5, 4, 17: Ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις οἱ ἀγαθοὶ ἐπιπονοῦσι βέλτιστοι, et Plat. Leg. 7, p. 789, E: Ἐπιπονεῖν φερούσας ἵνα ἐν τρυτῇ ἀποτελεσθῇ τὸ γενόμενον, Ulterius gestare. Dio Cass. 56, 8: Πᾶσι τοῖς ἀρετὴν καὶ τόνον τινὰ διάνοιαν ἔχουσι καὶ προνοεῖν καὶ συμπονεῖν καὶ ἐπιπονεῖν χρή.]

[Ἐπιπονία, ἡ, Ærumna, Miseria. Hesych. v. Πανηρία.]

Ἐπίπονος, ὁ, ἡ, Laboriosus, Operosus. [Soph. Tr. 655: Ἐπιπόνων ἀμοιβὰν et 829, λατρίαν· Œd. C. 1558: Ἐπίπονα ... μόρα. Eur. Suppl. 84: Τὸ γὰρ ὀχυόντων τέκνων ἐπίκουν τι κατὰ γυναῖκας εἰς γόνυς πίπτειν πολὺς Aristoph. Ran. 1370: Ἐπίπονοί γ' οἱ δεῦρο. Plato Phædr. p. 229, D: Λίαν δεινῶ καὶ ἐπιπόνω ἀνδρὶ ὁμοιοῦσθαι· Leg. 2, p. 653, D: Τὸ τῶν ἀνθρώπων ἐπίπονον πεφυκὸς γίνος· 7, p. 801, E: Ἔργα καλὰ καὶ ἐπίπονα.] Isocr. Hel. Enc. [p. 181, C]: Τὸ σπουδάζειν τοῦ παίζειν ἐπιτηδειότερόν ἐστι. Ib. [p. 211, C]: Τοῦ μὲν ἐπίπονον καὶ φιλοπόνων τὸν βίον κεκτῆσθαι. Ubi potius active ponitur pro Laborum tolerantem. [Cum eod. nomine Xen. Cyrop. 2, 3, 11. Id. Cyneg. 12, 15: Μαθήσεις καὶ μελέτας ἐπιπόνους. [Ἀσκησις ἐπ. Thuc. 2, 39.] Anab. 1, 3, 19: Ἡράξεις ἐπιπονώτερα· 8, 1, 29: Τὰς μεγίστας ἀρετὰς καὶ ἐπιπονωτάτας. Eodemque gradu Plat. Reip. 5, p. 450, C. Comparativo utitur etiam Hippocr. [p. 944, F, et al. Forma ἐπιπονέστατος sch. Paris. Apoll. Rh. 2, 373.] Pro Laboriosus, Labores ac molestias afferens, in Definitt. Stoic.: Ὀδύνη, λύπη ἐπίπονος· quod Cic. interpr. Ærumna, ægritudo laboriosa. [De omine Xen. Anab. 6, 1, 23: Ὅτι μέγας μὲν οἰωνὸς εἴη, ἐπίπονος μέντοι, Labores portendens.] Quod vero Plato [Reip. 1, p. 329, D] dicit, Ἥδιον μετρίως ἐπίπονον, idem Cic. infra in Ἑλλὰς vertit Senectus tolerabilis. At τὸ ἐπίπονον, Labor et molestia. Xen. Cyn. [12, 15]: Οἱ δὲ μὴ θέλοντες διὰ τὸ ἐπίπονον διδάσκεσθαι, ἀλλὰ ἐν ἡδονῇ ἑκάστοτε διάγειν. ‖ Αἱ διὰ τῶν ἐπιπόνων βοήθειαι, Plut. Symp. 4 [p. 662, C], Remedia in rebus tristibus et dolorem afferentibus. ‖ Lassescens, Lassitudinem sentiens, ut exp. ap. Aristot. De mundo [c. 6. Theophr. De sens. fr. 1, 11: Νοσῶδες καὶ ἐπίπονον. ‖ Ἐπίπονα πτύελα, ὠφρᾶ, Quæ ægre excernuntur, Hippocr. p. 1023, H; 72, H. Infinitivo jungit Thuc. 3, 58: Ἐπίπονον τὴν ἐξοδίαν ἀφανίσαι, Difficile est.]

‖ Ἐπιπόνως, Magno cum labore, Difficulter, Ægre. Thuc. 1, [22]: Ἐπ. δ' εὑρίσκετο, Ægre autem investigabatur. [De morbis Hippocr. p. 939, E. Pollux 3, 105.] Item ἐπιπόνως, Laboriose, In magnis laboribus,

ciliorum, Honestamentum superciliorum, Bud. Idemque τὸ ἐπιπρεπὲς interpr. Insigne : adjectivum autem ἐπιπρεπὴς non modo Decorus, Decens, sed et Conspicuus, Visendus. [Diotog. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 316 : Θέσιας καὶ ἕξιας ἐπιπρεπείας. L. Dind.]

[Ἐπίπρεπτος, Euseb. Præp. ev. 9, 4 (?).]

Ἐπιπρέπω, Decorus sum in s. super. [Potius Emineo, Conspicior in, ut supra ἐμπρέπω, quod v. Hom. Od. Ω, 252 : Οὐδέ τί τοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι εἶδος καὶ μέγεθος, Inest in te conspiciendum. Pind. Pyth. 8, 46 : Φυᾷ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει ἐκ πατέρων λῆμα. Theocr. 25, 39 : Οἷόν τι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει. Plut. Mor. p. 794, A : Ἔστι δ' ὅπου καὶ τὸ φιλότιμον ὥραν ἔχει τινὰ καὶ χάριν ἐπιπρέπουσαν τοῖς τηλικούτοις. Greg. Nyss. vol. 1, p. 222, C : Κεφαλαῖς ἀστέρας ἀργυροῖς ἐπιπρέποντας πάλιν ἕτεροι στίλβει· 583, D : Τὸν δι' ἀκολούθου ἐπιπρέποντα τοῖς χείλεσιν ἔπαινον.] Lucian. [Dial. mar. 1, 1], de Polyphemo : Ὁ, τε ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ, ubi Bud. interpr. Condecorat, Cohonestat, Decorum reddit, Decus addit : subjungens hunc ex Eod. l. [ib. 3] : Ἡ χροιὰ λευκὴ οὐκ ἐπαινεῖται, ἢν μὴ ἐπιπρέπῃ αὐτῇ καὶ τὸ ἐρύθημα. [Decere autem vertendum ap. Xen. Cyrop. 7, 5, 83 : Ἔπειτα τῇ εὐδαιμονίᾳ φέρει τις τὴν κακίαν ἐπιπρέπειν;]

Ἐπιπρεσβεύω, Legatus mittor s. eo ad, πρέσβυς [πρέσβυς vel potius πρεσβευτὴς] πέμπομαι ἐπὶ, Poll. 8, [137]. At Ἐπιπρεσβεύομαι, Legatum mitto ad, ibid. [Nihil de tali significationis discrimine dicit Pollux, quod invertendum potius est, quum activa quidem forma πρεσβεύω utraque signif., media vero plerumque passiva usurpari soleat, qua compositum ἐπιπρεσβεύομαι ponit Dionys. A. R. 2, 47, p. 335, 6 : Τοσαύτας γὰρ εἶναι γυναῖκας τὰς ἐπιπρεσβευσαμένας. Ad utramvis referri potest quod idem dicit 6, 56, p. 1166, 15 : Ὁ δῆμος οὐδὲν ἐπιπρεσβεύεται πρὸς ἡμᾶς, Plut. Sertor. c. 27, et Appian. Gall. 4, 18, p. 90, 74. Ad activam vero Plut. Timol. c. 13 : Πόλεις ἐπιπρεσβευόμεναι· Sull. c. 12, ubi item cum πόλις, Anton. c. 68 : Ἐπιπρεσβευόμενον αὐτοῖς Καίσαρα· et Artox. c. 24.]

Ἐπιπρηνὴς, ὁ, ἡ, Cernuus, In faciem inclinatus, ut qui in terram spectant. Hesych. in Ἐπιπρηνὴς et Ἐπιπρηνέε. [Apoll. Rh. 1, 939 : Ἰσθμὸς χέρσου ἐπιπρηνὴς καταειμένος. Schol. ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν.]

[Ἐπιπρητὴν, ῆνος, ὁ, Agnus anniculus. V. Πρητήν. Hesych. : Ἐπιπρήτην (sic), αἰγὸς ἡλικία.]

Ἐπιπρίω, In superficie serro. || Dicitur aliquis item ἐπιπρίειν, quum dentibus super aliqua re frendit : ut ap. Hesych. : Ἐπιπρίων, τοὺς ὀδόντας τρίζων. [Antipater Thessalon. Anth. Pal. 7, 531, 5 : Ἀρρῶξιν ἀναβρύξας ἐπιπρίουσα γένυσιν. V. Ὑποπρίω.]

Ἐπιπρὸ, schol. Apollonii ait esse pro εἰς τοὔμπροσθεν, s. ἔκθεν, in hoc ejus l., Arg. 1, [983] : Οἱ μὲν ἐπιπρὸ Αἰδοῖ κυνάξαι ἐκλοιμῶνται ἔδυνται, i. e. inquit, εἰς τοὔμπροσθεν Δολιονίας, ἢ ἀντὶ τοῦ ἔκθεν. In VV. LL. exp. Longo tractu; et affertur hic locus Ejusd. 2, [133] : Ἐπιπρὸ δὲ λιγνύοντι καπνῷ τυφόμεναι πέτρης ἰαὰς ἀΐσσονται. [De Orpheo arbores cantu, ut sequerentur, movente, 1, 30 : Φηγοὶ, ἃς ὅγ' ἐπιπρὸ θελγομένας φόρμιγγι κατήγαγε Πιερίηθεν. Ib. 1156 : Ἐλάσσαν ἐπιπρὸ νῆα. Ap. Dionys. Perieg. 276 : Εἰ δέ κε θείης ταύτας ἀμφοτέρας γαίαν μίαν, ἤτοι ἐπιπρὸ εὐρὺ κε πᾶσι κέοιτο, videtur esse Protinus.]

[Ἐπιπροβαίνω, Progredior, Promineo. Dionys. P. 128 : Τοῦ μὲν ἐπὶ προχοῇ Παμφύλιοι ἀμφινέμονται, ὅσσον ἐπιπροβέβηκε Χελιδονίων μυχὰ νήσων.]

Ἐπιπροβάλλω, Superinjicio, VV. LL. ex Plut. [Romuli c. 17, in versibus Simyli : Ὅπλα δ' ἐπιπροβαλοῦσα παρθένος ἐπὶ στυγερῇ κόσμον ἔθηκε φόνου.]

[Ἐπιπροέρχομαι, unde ἐπιπροελθεῖν in Hesychii gl. corrupta, quam v. in Ἐπιπροϊάλλω.]

[Ἐπιπροέχομαι, Exsto. Apoll. Rh. 4, 524 : Νῆσοι γὰρ ἐπιπροὔχοντο θαμειαὶ, ἀργαλέην πλώουσιν ὁδὸν μεσσηγὺς ἔχουσαι.]

Ἐπιπροθέω, Ulterius curro, pergo. Apoll. Rh. 1, 582 : Πηλιάδες δὲ παρεξήμειβον ἐρυμναὶ αἰὲν ἐπιπροθέουσαι. Nicand. Th. 382 : Ὅτ' ἐν παλάμῃσιν ἀμυδρὰ μάλκαι ἐπιπροθέουσιν. Paul. Sil. Amb. 239 : Θαλασσαίοισιν ἐπιπροθέουσα ῥεέθροις (insula).]

Ἐπιπροϊάλλω, idem [q. προϊάλλω], s. προτείνω, Eust. : Protendo, Propono, προτείνω, προτίθημι. Hom. Il. Λ, [627] : Ἥ σφῶϊν μὲν πρῶτον ἐπιπροΐαλλε [ἐπιπροΐηλε] τράπεζαν Καλὴν, κυανόπεζαν. [H. Cer. 327 : Θεὰς Ζεὺς πάντας ἐπιπροΐαλλεν, Emisit. Vitiose Hesych. : Ἐπιπροῆλθεν, ἐξέπεσε, παρέθηκεν.]

Ἐπιπροΐημι, Emitto adversus, Emitto in. Hom. Il. Δ, [94] : Τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν. Transmitto, Emitto ad. P, [708] : Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα θοῇσιν Ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα· Od. O, [299] : Ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε θοῇσιν Ὁρμαίνων, i. e. ἐπαφῆκεν, schol. [Il. I, 520 : Ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους, Misit qui supplicarent. Eademque constr. Apoll. Rh. 1, 1357. Cum dat., ut sit Emitto super alium, 3, 124 : Ἄλλον ἄλλῳ ἐπιπροΐεις. Idem 4, 1185 : Νημερτὲς βάξιν Ἥρη ἐπιπροέηκεν. Cum dat. 4, 1617 : Τοίως μὲν ἐπιπροέηκε θαλάσσῃ νισσομένῃσι. Dionys. Perieg. 49 : Κασπίη αὐτὸ ῥέεθρον ἐπιπροέηκε θαλάσσῃ· et sine dat. de fluvio 794. Nicand. Th. 778 : Ὅστις γυίων ὀρέξῃ, φρῖκας ἐπιπροΐησι.]

Ἐπίπροικος, ὁ, ἡ, Dotata, Quæ cum dote locata fuit s. locatur : ut contra ἄπροικος, Indotata, ἐπὶ προικὶ ἐκδοθεῖσα, Hesych. V. et Pollux [3, 35], item Eust. [Lex. rh. Bekk. p. 256, 10 : Ἐπίπρ. ἡ ἐπὶ μέρει τινὶ τοῦ κλήρου, ὥστε μόνον προῖκα ἔχειν, ὀρφανὴ καταλελειμμένη, ἢ ἀδελφοῖ ἢ ἀδελφῶν ἀρρένων αὐτῇ ὄντων. Suidas, Zonar., Harpocr. L. D. Conf. quæ de h. v. disputat Salm. De modo usur. p. 166-169. Hase.]

Ἐπίπροιξ, κος, ἡ, Quod doti accedit, Quod adjicitur doti. Ἐπίπροικα, τὸ δεύτερον ἐπὶ προικὶ δῶρον, Hesych.

[Ἐπιπρομολεῖν, Prodire. Apoll. Rh. 3, 665 : Τὴν δέ τις ἀγχιμολοῦσα μεταστεῖχας ἐπιπρομολοῦσ' ἐνόησεν Ἀμφιπόλων.]

[Ἐπιπρονέομαι, Progredior. Apoll. Rh. 4, 1588 : Καὶ δὴ ἐπιπρονέοντο μεμαότες. Quod nihil interest utrum an divisim scribatur ἐπιπρὸ νέοντο.]

[Ἐπιπρονεύω, Promineo. Nicand. Th. 376 : Ἀμφότεραι γὰρ ἀμφοτέρωθεν ἐπιπρονένευκε γένειον. Oppian. Cyn. 4, 122 : Τόσσον δ' αὖθ' ὑπένερθεν ἐπιπρονένευκε κεραίῃ.]

[Ἐπιπροπίνω legitur ap. Jo. Chrys. t. 6, p. 905, 5. Sed ibi scrib. videtur ἐπιπροστείνει, quod v. Hase.]

[Ἐπιπροπίπτω, Procumbo. Apoll. Rh. 4, 1249 : Φορβάδι ἶσαι ἐπιπροπεσοῦσαι. Nicand. Al. 476.]

[Ἐπιπροσβάλλω, Appello, Accedo ad. Apoll. Rh. 1, 931 : Ἐπιπροσέβαλλον Ἀβύδῳ.]

[Ἐπιπροσγίνομαι, Insuper accedo. Apoll. Alex. De construct. p. 260, 28 ed. Bekk. : Εἰ μὴ ἐπιπροσγένοιτο τὰ [illegible] Hase.]

[Ἐπίπροσθε s.] Ἐπίπροσθεν, sicut ἔμπροσθεν. [illegible] p. 68 : Προβοσκίδα τήνδε καλέουσι· ἐπίπροσθεν [illegible] ζώου τῆδε δέδωκεν· 83 : Φλέβες ἐπ. ἐασὶ τέτειν. [illegible] p. 92 : Τοῦ πολλὸν τῆς ἐπ. σικύης [illegible] Cucurbitæ ante memoratæ. De ordine idem p. [illegible] Ἐπίπροσθεν τῆς σικύης ... ἐπιπλάσιος χρέος 117 : [illegible] ποτὶ ἐπίπροσθεν μάλιστα ἀκεῖος τινος, Ante medica[illegible] usum, et ead. signif. ἐπ. τοῦ ἐλλεβόρου p. 125. 121 : Ἐπίπροσθεν τῆς χρήσιος τριῶν ἡμερῶν 124 [illegible] μιῆς ἡμέρης λεπτῆς διαιτη[θέντα].] Unde ἐπίπροσθεν [illegible] μαι dicitur ead. signif. qua ἔμπροσθεν ποιοῦμαι, ap. [illegible] [Cyrop. 1, 4, 24]. Et cum gen. τὰ ἐπίπροσθεν [illegible] Platoni [Leg. 6, p. 783, B], Quæ sunt ante ipsa [illegible] cedunt ipsa, sunt ipsis anteriora. [Eur. Or. 6[illegible] μακρὰ τῶν σμικρῶν λόγων ἐπίπροσθέν ἐστι καὶ σαφ[illegible] λον κλύειν, Præstant, Antecellunt. Proprie Th[illegible] De vent. fr. 5, 30 : Ταῖς νήσοις οὐδὲν ἐπίπροσθε[illegible] φορᾶς (ventorum).] Interdum vero ἐπίπροσθεν [illegible] sicut πρόσθεν, necnon πρὸ cum hoc ipso verbo [illegible] tefero, Antepono, Pluris facio, aut æstimo, [illegible] Platoni Leg. [1, p. 648, D : Τὸ τῆς αἰσχύνης ἐπ. [illegible] μενος. Itemque Polyb. 28, 7, 12.] Pausanias autem [illegible] solum dicit, ἐπίπροσθεν τινος τίθεσθαί τι, pro [illegible] ferre, Anteponere ; sed hunc usum habet ap[illegible] istud adverbium, etiam sequente ἤ : ut in [illegible] [4, 5, 6] : Κέρδη δόξας ἐπ. ἢ πιστὸς εἶναι [illegible] cra iniqua fidelitati præferens, anteponens, P[illegible] habens quam fidelitatem. [Activo Eurip. Suppl. 5[illegible] Σίγ', Ἄδραστ', ἔχε στόμα καὶ μὴ 'πίπροσθε τῶν [illegible] τοὺς σοὺς λόγους θῇς.] || Ἐπίπροσθεν γίνεται pro [illegible] pedimento est, ex Alcidam. [Plat. Gorg. p. 523. [illegible]

...uf. supra posita Polyb. 23, 8, 7.] Quam signif. ... ab iis quæ ἐπίπροσθεν ποιούμεθα, ... Opponimus. Ea siquidem sunt hostibus ... impedimenta et obstacula. [Signif. Obtendendi ..., Eur. Or. 468 : Ποῖον ἐπίπροσθεν νέφος ..., || I. q. ἐπιπρόσω, Ulterius, ut videtur, ap. ... p. 1 : Ἡ ἐπὶ μεγαλβρέης ... ἐπίπροσθεν ... Forma Ἐπίπροσθε est ap. Antiphan. Stob. ..., p. 339 : Ὅπου τοῦ κέρδους χάριν ἐπίπροσθε ... μαίνετ᾽ ... τῶν ..., et Eur. Suppl. l. c.]

...πρόσθεσις, εως, ἡ, Superadditio; at in VV. LL. ...ditur cum ἐπιπρόσθησις, siquidem illud per hoc ...itur. [Fort. ex Plut. Mor. p. 121, B, ubi cor-... Wyttenbach. Vitiose etiam ap. Eust. Opusc. ..., 12, ἐπιπρόσθετο pro —ησιν. Expungendum Ἐπιπρόσθεσις.]

...προσθέτησις, εως, ἡ, verbum Epicuri, ap. Diog. ... 92. Cobet. Et ib. 96, quibus ll. tertius ad-... 95, ubi προσθετήσεις est, ab Schneidero ad ... p. 111 in ἐπιπροσθετήσεις mutatum. Sed ter... ἐπιπρόσθησις, per quam etiam in l. The-... quem in illo voc. citat HSt., lunæ defectus ac-... dicitur, ut Epicurus dicit solis et lunæ eclipses ... πρόσθησιν ἄλλων τινῶν ἢ γῆς ἢ οὐρανοῦ fieri. In ... Chir. p. 24, ιγ΄ : Ἐπιπροσθέτησις Ηλιακῶν, a ...it., ubi de ligatura, ἐπιπρόσθησις quidem lo-... habet, sed etiam ἐπιπροσθέτησις suspectum ... contraria ponatur ἀπάνεσις, Remissio, ut ... potius sequi debere videatur. Quæ significatio ... in v. προσθετεῖν, quod v.]

...προσθέω, ab ἐπίπροσθεν habente postremam il-... i. e. cui postremum dedi locum. Nam de ...vatione mihi assensuros existimo quicunque ...pendent. Esto enim, ἐπιπροσθῶ significare ... lumen, Officio luminibus, Obtenebro, Ob-... ἐπιπροσθῶν ὄρος, dicitur a Greg. de monte ... occultante [Nyss. vol. 1, p. 302, A : Τείχους ...προσθοῦντος τὰς ὄψεις] : at qui obstruit lumen ... officit ejus luminibus, is merito censebitur ...ntum illi afferre, s. obstaculum, et quidem ...ximum [Theophr. De ventis fr. 5, 32 : Ἐπι-... τοῦ Κιθαιρῶνος.] Affert autem et metapho-... hujus usum Bud. p. 323 ex Greg. Naz. : ... οὗτος ἐπιπροσθεῖ καὶ τὸ παχὺ τοῦτο σαρκίον ... ἀληθοῦς κατανοήσεως, Lumen adimit, Præ-... Obumbrat. [Plut. Mor. p. 430, C : Ἡ ὀργὴ ... ἐπιπροσθεῖ · 472, C, ὁ πῦρος.] ... et passivæ vocis hoc exemplum, Ἐπι-... ὁ ἥλιος ἐν τῇ ἐκλείψει ὑπὸ τῆς σελήνης, pro ..., tenebrisque obducitur. Et ex Aretha In ... Θεῷ ... ἡρμοσμένος, ... ἀσχολεῖν εἰωθότων ἐπιπροσθεῖται, Qui mente ...ens, avocamento nullo obumbratur quo-... contemplatur. Id quod aliis contingit, ... caducarum cura distinet. Est enim ἐπι-..., Cujus lumini officitur. [Greg. Nyss. vol. ... Τὸ πῦρ ἐπεσκοτεῖτο τῷ πλεονάζοντι τῆς ὕλης ...τῶν · 11, A. Plut. Mor. p. 42, D : Τὴν τρα-... τῶν ὀνομάτων ἐπιπροσθουμένην.] Hæc ille; ... video quid obstet quominus ἐπιπροσθεῖ-... generaliter accipiamus pro ἐμποδίζεσθαι, Im-... eodemque ἐπιπροσθεῖν pro ἐμποδίζειν in isto ...op. l., Ὥσπερ οἱ αὐτοφυὲς ἄγαλμα ποιοῦν-...τες πάντα τὰ ἐπιπροσθοῦντα τῇ καθαρᾷ τοῦ ... κολύματα, καὶ αὐτὸ ἐφ᾽ ἑαυτοῦ τῇ ἀφαιρέσει ...πρυμμένον ἀναφαίνοντες κάλλος. Quam bene ... signif. conveniat cum ea derivatione quam ... quilibet perspicere potest. Convenit ... qua poni ait ἐπιπροσθῶν pro Interjecto ...um, Οὗ τὰ μέσα ἐπιπροσθεῖ τοῖς ἄκροις, Ut ...ecta sunt. Convenit inquam et ista signif. ...vatione : quoniam interjecta sunt inter ... ea, quæ illi obtendimus, quorum ob-...lius a nobis propulsamus, arcemus; ... illi opponimus. [Schweigh. Lex. Polyb. : ... τοῖς πύργοις, In eadem recta linea esse ..., 2, 47, 2. Sic Euclides in Κατοπτρικοῖς ... ὄψιν ... δεῖ ... τὰ μέσα πάντα ... ἐπιπροσθεῖ. »]

...ς, εως, ἡ, ut ap. Themistium : Ἡ γὰρ σελήνη ἐκλιμπάνει διὰ τὴν ἐπιπρόσθησιν τῆς γῆς, ubi redditur Obumbratione; sed rectius Obtentu terræ obumbrantis, s. inumbrantis, ut Virg., Extructosque toros obtentu frondis inumbrant. Quidam vero interpretantur generalius Oppositu terræ. [Theophr. De sens. fr. 1, 81 : Ἡ σκιὰ ἐπιπρόσθησις τοῦ λευκοῦ · De vent. 5, 30 : Δι᾽ ἐπιπρόσθησίν τινων. Polyb. 3, 71, 3; Nicomach. Arithm. 1, 5. Plurali Aristot. Meteor. 1, 5. Quibus adde dicta in Ἐπιπροσθέτησις, Ἐπιπρόσθεσις et Wyttenbachi annotationem ibi citatam. L. Dind. || Accessio. Theoph. Sim. Hist. p. 73, 5 ed. Bonn. : Βελτιόρου γοῦν τοῦ μέσου κέρατος τῶν Περσῶν γεγονότος διὰ τὴν ἐπιπρόσθησιν τοῦ ἀποδράντος εὐωνύμου κέρατος. Hase.]

[Ἐπιπροσκέλλω, Adnavigo. Strabo 1, p. 57 : Ἐθάρρησαν πρῶτοι Ῥόδιοι ἐπιπροσκέλσαι τῷ τόπῳ (qui e mari erupisset.)]

[Ἐπιπροστίθημι, Insuper appono. Longin. 44, 1 : Ἐλαῖον ... ἐπιπροσθεῖναι. Chron. Pasch. p. 381, 12 : Καὶ τοῦτον ἐπιπροστίθησιν (ei quem antea interfecerat). Ap. Dionys. A. R. 6, 9, p. 1057, 1 : Γῆς ἐπιπροσθήσω κλῆρον, in ἔτι προσθήσω mutandum cum cod. Vatic. Passivum ap. Hippocr. p. 380, 47, 48. Medium ap. Artemid. 4, 82 : Μέλλων στεφανοῦσθαι ... πρὸς τοῦ ἀλείπτου, ἐπιπροσθεμένου τὴν ἐργασίαν τοῦ στεφάνου. Ἐπίπροσθεν θεμένου conjiciebat Reiskius. L. D. Fut. act. Galen. vol. 2, p. 180, 8 : Ὅσα δὲ λείπει κατ᾽ αὐτόν, ἐπιπροσθήσειν. Theon Alex. ap. Larcher. Vers. Herodot. t. 2, p. 556 : Οἷς ἐπιπροστιθοῦμεν (sic) τὰ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς Διοκλητιανοῦ ἔτη ρ΄. Hase.]

[Ἐπιπροσφθέγγομαι, Acclamo. Himer. p. 664.]

Ἐπιπρόσω, Procul. Quam signif. habet etiam simplex πρόσω. [Xen. Cyrop. 7, 1, 7, nunc ἔτι πρόσω. Aret. p. 66 : Τοῦ ποδὸς τὸν μέγαν δάκτυλον ἀλγέει, αὖθις τὴν ἐπιπρόσω πτέρνην.]

[Ἐπιπροτείνω, Desuper protendo. Jo. Chrys. t. 6, p. 905, 5 : Τοῖς ἀξίοις ἀπωλείας σωτηρίαν ἐπιπροτείνει. Sic enim scrib. videtur, auctoritate codd. Ed., ἐπιπροσείνει. Hase.]

Ἐπιπροτέρωσε, Ulterius. Apoll. Arg. 2, [940] : Ἐπιπροτέρωσε θέοντας.

[Ἐπιπροφαίνω, Ostendo. Passivo Appareo, Apoll. Rh. 3, 917 : Ἐπιπροφανέντας οἰωνούς.]

[Ἐπιπροφέρω, Profero, Promoveo. Apoll. Rh. 4, 1519 : Αὐτὸν ἐπιπροφέρων ταρσὸν ποδός.]

[Ἐπιπροχέω, Profundo, Emitto. Hom. H. Pan. 18 : Ὄρνις θρῆνον ἐπιπροχέουσα, de luscinia. Pass. Effundor super, Irruo in. Nonn. Dion. 21, 69 : Καὶ δολιχὴν προβέλυμνον ἐπιπροχυθεῖσα κορύνην ἀνδρὸς ... κάρηνα ... Πολυξώ.]

[Ἐπιπρυτανεύω, Subministro, Suppedito. Asclep. Epist. p. 28, 4 : Τοῦ ἐπιπρυτανεύειν τὸ πλῆθος ἐν τῷ κοινῷ. Hase.]

[Ἐπιπρώθω, Protrudo. Lucian. Asin. c. 10, in descriptione palæstræ obscœnæ : Ἐπίπρωσον καὶ βάθυνον. De forma πρώθω vocabulisque ab ea formatis suo loco dicetur.]

[Ἐπίπρωρος, ὁ, ἡ, Qui prora appellit. Hesych. Ἐπιπρώρους, τὰς μὲν κατὰ πρύμναν προσοχχανίας.]

Ἐπιπταίρω [præs. est Ἐπιπτάρνυμαι, quod infra ponit HSt.], Insuper sternuto, Sternuto aliquam ob rem, etiam Sternuto adversus, ut ἔρωτες ἐπιπταίρειν amanti dicuntur ἐπὶ χείρονι μοίρῃ, velut ap. Theocr. 7, [96] : Σιμιχίδᾳ μὲν ἔρωτες ἐπέπταρον · ἦ γὰρ ὁ δειλὸς Τόσσον ἐρῇ Μυρτοῦς, ὅσον εἴαρος αἶγες ἔρανται · ubi vide quæ schol. de sternutamentis annotat, ex quibus futura interdum conjectari solebant, ut Eust. quoque ap. Hom. annotat. [Id. 18, 16 : Ὄλβιε γάμβρ᾽, ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι ἐς Σπάρταν. Hom. Od. P, 545 : Ὁ μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσιν. H. Merc. 297 : Ἐσσυμένως δὲ μετ᾽ αὐτὸν ἐπέπταρε.] Cujus rei meminit et Plut. infra in Κληδὼν, et Athen. 2, [p. 66, C].

Ἐπίπταισμα, τὸ, Offensio, Quum impingitur : item Quum pes in offensione læditur. Poll. enim l. 2, [199] quum πταίσματα dixisset esse τὰ ὑπὲρ τοὺς δακτύλους κρούματα, subjungit Aristophanem ea vocare ἐπιπταίσματα. [V. Ἐπίπταισμα.]

Ἐπιπταίω, Offendo, Impingo, i. q. πταίω.

Ἐπιπταρμός, quæ et ἐπίπταρος, in VV. LL. [pro ἐπίπταστις.

Ἐπιπτάρνυμαι, i. q. ἐπιπταίρω, μετακαλῶ, κατέχω, Hesych. : quoniam ἐπισχετικὸν ὁ πταρμὸς πολλάκις. [V. Ἐπιπταίρω.]

[Ἐπίπτερον, τὸ, Viperalis. Diosc. Notha c. 670. Ducano.]

[Ἐπιπτέρυξις, εως, ἡ, Alarum expansio super. Mich. Glycas Annal. p. 45 : Ἡ τῶν νεοττῶν ὕπερθεν ἐπιπτέρυξις.]

[Ἐπιπτήσσω, Præ timore me abscondo. Aristid. ap. Philostr. V. Soph. 2, p. 584 : Μὴ γὰρ δὴ ἐν τείχει ἐπιπτήξαιμεν, ὀρτύγων ἀναψάμενοι φύσιν. Si vera scriptura.]

[Ἐπιπτίσσω, Decortico. Geopon. 3, 7, 1.]

Ἐπίπτυγμα, τὸ, Operculum, Applicamen, Gaza ap. Aristot. H. A. 4, [2] de testaceis : Ἔτι δ' ἐπίπτυγμα πάντ' ἔχει ἐκ γενετῆς, Bud. Ex eod. l., Ἐπίπτυγμα κατὰ μέσον τὸ ἐπίπτυγμα, pro, Applicatum operculum medio applicaminis, Gaza. [Conf. De respir. c. 12.]

Ἐπίπτυξις, ἡ, Applicatio operculi. Basilius in Hexaemero, de piscibus : Ἐκείνοις δὲ ἡ τῶν βραγχίων διαστολὴ καὶ ἐπίπτυξις δεχομένων τὸ ὕδωρ καὶ διιέντων, τὸν τῆς ἀναπνοῆς λόγον ἀναπληροῖ. Ubi nota sibi opponi διαστολὴν et ἐπίπτυξιν τῶν βραγχίων : et διαστολὴν dici Quum diducunt branchias ad emittendam aquam ore acceptam, quæ et διάπτυξις nominari posset : ἐπίπτυξιν vero, Quum easdem veluti complicatura claudunt. Plin. 9, 7 : Nec piscium branchias habentes, anhelitum sine pulmone reddere ac per vices recipere existimant. [Locus Basilii est vol. 1, p. 63, E. Pro ἐπίπτυγμα ponitur in Exc. Phrynichi ap. Bekk. An. p. 72, 20 : Χολλάδες ... αἱ τῆς γαστρὸς διὰ παχύτητα ἐπιπτύξεις. L. Dindorf.]

Ἐπιπτύσσω, Complico, Complicando claudo : oppositum præcedentibus ἀναπτύσσω et διαπτύσσω. Pro Complico s. Conduplico, Galen. : Ἐπιπτύσσειν τὴν σινδόνα καὶ διπλῆν ἐργάζεσθαι, Conduplicare replicando, Bud. [Hesych. : Ἐπιπτύξαι, ἐπερεῖσαι.] Pass. Ἐπιπτύσσομαι, Complicor, Complicando claudor. Ex Aristot. H. A. 1, [16 med.] : Ἐπιπτύσσεται ἐπὶ τὸ τρῆμα, pro Operit foramen. [De partt. an. 3, 3 : Ἀναπτυσσόμενος, τῆς δὲ τροφῆς εἰσιούσης ἐπιπτυσσόμενος. Hippocr. p. 1201, E : Ὦ ὁ λοβὸς τοῦ ἥπατος ἐπεπτύχθη, διέσεισα.]

Ἐπίπτυστος, ὁ, ἡ, Insputandus, Dignus qui insputetur, cui insputetur, κατάπτυστος et ἀπόπτυστος.

Ἐπιπτυχὴ, ἡ, i. q. ἐπίπτυγμα, s. Plicatura. Plut. [Pomp. c. 35] : Ἔβαλεν ἐπὶ τὴν ἐπιπτυχὴν τοῦ θώρακος ἀκοντίσματι. [Id. Mor. p. 979, D : Τοῦτον (accipenserem) δέ φασι κατ' ἄνεμον καὶ ῥοῦν νήχεσθαι, μὴ φοβούμενον τὴν ἀναχάραξιν τῆς λεπίδος, ἅτε δὴ μὴ πρὸς οὐρὰν τὰς ἐπιπτυχὰς ἐχούσης.] Ex Luciano autem [D. mort. 1, 2] : Τριβώνιον ἔχων ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον, pro Assumentis vel Assutis panniculis distinctum et variegatum. [Iterum de hoc l. dixit HSt. in Τριβώνιον. Ap. African. Cest. p. 295, col. 1, 35 : Ὡς εἶναι κεράμου εἰκόνα τὴν ἐπιτυχὴν αὐτῶν (scutorum), legendum ἐπιπτυχὴν, ejusdemque libri p. 278, col. 1, 13 : Τῇ τῶν λεπίδων τύχῃ, non in ἐπιτυχῇ mutandum cum Boivino annot. p. 341, col. 1, sed in ἐπιπτυχῇ. L. Dindorf.]

Ἐπιπτύω, Inspuo, Insputo, i. q. ἐμπτύω. [Theocr. 6, 39 : Ὡς μὴ βασκανθῶ δέ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. Schol. : Ποιοῦσι γὰρ καὶ μέχρι τοῦ νῦν μάλιστα τοῦτο αἱ γυναῖκες τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπόμεναι. Καλλίμαχος, Δαίμων τι κόλποισιν ἐπιπτύουσι γυναῖκες. Recte, ut videtur, Bentl. ad fr. Callim. p. 526, corrigit δ' Αἰτίων, Τρὶς κόλποισιν. Sic enim solebant. V. Blomfield. Gloss. ad Æsch. Prom. 1106. Ap. Africanum quoque Cest. p. 291, col. 2, D : Τὸν τρώσαντα (nisi τρωθέντα scribendum) σίδηρον ἀλεῦψαι προσήκει· εἶτ' ἐπικρούσειν (l. ἐπικρούειν vel ἐπικρούσαι) αὐτὸν τῷ τραύματι λέγομεν τὰ (l. λέγοντα) τρὶς ἅμαθε ἐπιπτύοντες (l. ἅμα δὲ ἐπιπτύοντα) Ῥωμαίων τινὰ ῥῆσιν, fortasse legendum ἐπιπτύοντα τρὶς, ἅμα δὲ λέγοντα κτλ. L. D. Conf. Galen. vol. 6, p. 754, 17 : Σκορπίῳ τις ἐπιπτύσας δὲς ἢ τρίς. Hasz.]

[Ἐπίπτωσις, εως, ἡ, Casus, Accidentia. Strabo 2, p. 102 : Κατὰ ἐπίπτωσιν καὶ συντυχίαν. Proprie Oribas. p. 1 ed. Mai. : Ὅπως ἡ οὐλὴ κρύπτοιτο ὑπὸ τῆς τῶν τριχῶν ἐπιπτώσεως. Schol. Hom. Il. A, 624 : Ἐπίπτωσις νόσων. Plut. Mor. p. 740, D : Αἱ τῶν κλήρων ἀτάκτως διασπειρομένων ἐπιπτώσεις. Theages Stob. Fl. vol. 1, p. 33 : Ἁ δὲ κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον αὐτᾶς (justitiæ) σύνταξις καὶ παρὰ τὸν ὀρθὸν λόγον παράβασις τῶ δέοντός ἐντι στοχασμὸς καὶ τῶ μὴ δέοντος ἐπίπτωσις. De grandinis casu Eust. Opusc. p. 155, 53.]

[Ἐπιπύησις, εως, ἡ, var. script. pro διαπύησις ap. Hippocr. p. 39, 3 ed. Lind.]

[Ἐπιπυκνόω, Denso. Theophr. s. Aristot. De color. 20 : Ἐπιπυκνωθεὶς (ὁ ἀὴρ), καθάπερ καὶ τὸ ὕδωρ, πάντων λευκότατός ἐστιν.]

[Ἐπιπύλιος, ὁ, ap. Greg. Nyss. vol. 1, p. 399, D : Χρὴ γὰρ τῶν οἴκων τοὺς μὲν δρόμους εἶναι, τοὺς δὲ περιπάτους, τοὺς δὲ εἰσοδίους ... ἄλλους ἐπιπυλίους, Doctus portis impositas, vertit interpres. L. Dind.]

[Ἐπιπυργῖδία, ἡ, cogn. Hecates ap. Athenienses. Pausan. 2, 30, 2.]

[Ἐπιπυργῖτις, ιδος, ἡ, cogn. Minervæ, ap. Abderitas. Hesych.]

[Ἐπιπυρέσσω, s. Ἐπιπυρέττω, Febri laboro post. Hippocr. p. 68, C : Οἱ ἐκστάντες ὀξέως ἐπιπυρέξαντες σὺν ἱδρῶτι φρενιτικοὶ γίνονται· 130, H. Matthæi Med. p. 72. L. D. Galen. vol. 19, p. 423, 9 : Ἐπιπυρέττουσί τε περικαῆ πυρετόν. Id. vol. 18, part. 1, p. 568, 3 : Ὀλίγους μὲν ἐπιπυρέττειν· et vol. 14, p. 635, 17 : Μετὰ ταῦτα πάλιν ἐπιπυρέξαντος τοῦ παιδὸς, Quum post hæc rursus febricitasset. Hasz.]

[Ἐπιπυρεταίνω, i. q. præced. Hippocr. p. 255, 37 : Πολλαὶ τῶν γυναικῶν καὶ ἐπιπυρεταίνουσι. Et aorist. 72, F : Ἐπιπυρετήναντες οὗτοι καυστικοί· 73, F; 191, B. Præsenti Aret. p. 39.]

[Ἐπιπυριάω. Hesych. : Ἐπιπυρῶσαι, ἐπιπυριάσαια (-ᾶσαι). V. Ἐπιπυρόω.]

[Ἐπίπυρον, τὸ, Locus cui ignis imponitur in ara vel foco. Hesych. : Θυμέλη ... οἱ δὲ τὸ ἐπίπυρον, ἐφ' ὃ ἐπιθύουσιν. Hero Spirit. p. 211, A : Ἔστω τις βάσις κοίλη ἡ αβ, ἐφ' ἧς βωμὸς ὁ γ, ἔχων οὐλὸν μέσον ἐπὶ τὴν βάσιν καθιέμενον ἀπὸ τοῦ ἐπιπύρου τὸν δε. Et bis ib. p. 221, B, et Autom. p. 255, B. L. D. Focus in constellatione thuribuli. Ptolem. Almagest. t. 2, p. 80, 34 Halm. Id. ib. p. 85, 22 : Παράπτεται δὲ τῶν ἐν τῷ ἐπιπύρῳ δύο. Hasz.]

[Ἐπιπυρόω, Accendo. Hesych. : Ἐπιπυρῇ, ἐπικαῖ, ἐπιπυρωθῇ.]

Ἐπίπυῤῥος, ὁ, ἡ, Ad rufum colorem inclinans, ut ἐπιπόρφυρος interpretantur, In purpuram inclinans. Alii, Rubidus. Aristot. [Physiogn. p. 47 Franz] : Ἐπίπυῤῥος τὸ σῶμα. [Theophr. H. Pl. 4, 10, 4. Pollux 5, 68, de lepore.]

[Ἐπιπυρσεία, ἡ, Repetita significatio per faces. Polyæn. 6, 19, 2.]

Ἐπιπωλέομαι, Obeo, i. q. ἐφοδεύομαι. Hom. Il. Γ, [196] : Ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν, i. e. ἐπιπορεύεται, ἐπέρχεται, Obit, Obeundo lustrat. Similem usum habet τὸ περιπολεῖν. [Themistio Or. 6, p. 75, C : Ἅμα τε τὴν Ἰταλίαν ὁρᾶν καὶ τὸν Βόσπορον ἐπιπολεῖσθαι· 11, p. 152, B : Δικαῖς μὲν Σύροις καὶ Ἀσσυρίοις ἐπιπολεῖσθαι, τρέπεις δὲ ἐπὶ τὴν Θρᾴκην τὼ ὀφθαλμὼ συνεχῶς, eandem formam restituit Lobeck. ad Phryn. p. 584. Notanda autem altero l. constructio cum dat., nisi fallit scriptura.]

Ἐπιπώλησις, ἡ, ap. Eust. [Il. p. 591, 36] Obeundi actio. [Plut. Mor. p. 29, A : Τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐν τῇ ἐπιπωλήσει τὸν Διομήδην λοιδορήσαντος. Ἐπιπώλησις inscripta Iliadis rhapsodia quarta, cujus ad initium v. Eust.]

[Ἐπίπωμα, τὸ, Operculum. Oribas. p. 125 ed. Mai. : Τὸ ἐπίπωμα τὸ λεγόμενον ἐπίπηγμα. L. D. Galen. vol. 4, p. 636, 1. Id. vol. 18, part. 1, p. 40, 6 : Τινὰ τῶν ἀρτηριωδῶν ἀγγείων, ἃ πρότερον μὲν οἷον ἐπ. τι τὸ τῶν εἶχεν. Hasz.]

[Ἐπιπωμάζω, Obturo, Operio. Hero Autom. p. 238, D : Ἐπιπωμάσαι τὸ πλέγμα· Spirit. p. 150, C : Ἔκν τις ἐπιπωμάσῃ τῷ δακτύλῳ τὸν σίφωνα. Et partic. perf. pass. 193, C; 228, B, et imperat. ἐπιπεπωμάσθω, p. 208, D. Autom. p. 259, A : Ὅταν ἐπιπωμασθῇ. Hippocr. p. 423, 30 : Ἀποφραχθεῖσα ἡ μήτρη καὶ ἐπιπωμασθεῖσα. LXX Ps. 43, 20; 68, 16.]

[Ἐπιπωμάννυμι, i. q. ἐπιπωματίζω. Hero Spirit. p. 180, D : Τρήματα ἐπιπωμαννύμενα τυμπανίοις.]

[Ἐπιπωμασμὸς, ὁ, Operculum. Eust. Od. p. 1630, 63 : Τοῦ ἐπ. τῆς φαρέτρας.]

Ἐπιπωματίζω, Operculo obstruo et obturo, Oper- … Synes. Ep. 15: Ἐπιπωματίζει γὰρ αὐτὸν ἐκ θατέρου … κατὰ θάτερον ἐγκαλυμμένος. Ipsum operculat, sc. … ταλῆνι, ὁ τύλος τοῦ θυροκρουστήου. Et ἐπιπωματίζειν … πῦρ, ap. Alex. Aphr., veluti quum prefurnio τοῦ … operculum obditur. Cui simile genus loquendi … πνῖγος, ubi Aristot. dicit παραπωμάζειν. Verba … sunt [Probl. 1, 16]: Τὸ πῦρ ἐπιπωματιζόμενον … ται. [Ib. 90: Δίδωσιν (medicus) ἀνεμέτικον τοῖς … ξένοις, ὡς ἂν εἴποι τις, τὸ ἐπιπωματίζον καὶ … αὐτοῖς. Theophr. De igni fr. 3, 49, 59. … Crameri Anecd. vol. 3, p. 80, 29: Ἐπιπω- … ἡ ἐπιθετικὴ τῆς ἀρτηρίας, et passivo 81, 5. … Ann. 7, 2.]

[Ἐπ]ιπωματικός, ἡ, όν, Obturandi vim habens, de … quo loti utebantur. Schol. Aristoph. Pl. 618. …]

[Ἐπιπ]ωρόω, Insuper induro, Praeterea induro, Ultra … induro. [Hippocr. p. 383, 19: Μυελὸς τροφή … ὑπὸ τούτου ἐπιπωροῦται, Callo firmatur. L. D. … Nym. t. 2, p. 493, D: Ὑλώδη περιττώματα ἐπι- … Hase.]

[Ἐπ]ιπώρωμα, τό, Callosa in articulis durities. … p. 92, C, D; 802, D.]

[Ἐπ]ιπώρωσις, εως, ἡ, exp. non solum Obstinatio, … iam Caecitas: a πηρός significante Caecus. [Cal- … Hippocr. p. 817, A: Ταχεῖαι γὰρ αἱ ἐπιπωρώσιες … τῶν ὀστέων. Aret. p. 53: Ἐπὶ τοῖς πόροις ἐπι- … (ὄπωπα)· 66: Γίγνονται δὲ τῶν ἄρθρων καὶ … Plut. Mor. p. 906, F: Στίφρας γίνεσθαι … ἐπιπωρώσεις.]

[Ἐπιπ]οτάομαι. V. Ἐπιποτάομαι.]

[Ἐπιπ]όθημα, τό, Cupiditas, Desiderium: ἐπιθυμία, … Sed videndum annon potius legi debeat ἐπό- … Alludit ad sequens ἐπιρέπω, neque incertum.]

[Ἐπιρ]άω, Accelero, ἐπισπεύδω, Hesych. [Qui utrius- … bi partic. praep. ponit. Videtur ex ἐπιρρίζων …]

[Ἐπιρ]ρώτιος, Ζεὺς ἐν Κρήτῃ, Hesychius inter Ἐπιρ- … et Ἐπιρρίζαι.]

[Ἐπιρ]ρίζω. V. Ἐπιρροιζέω.]

[Ἐπι]ραβδίζω. Hesych. v. Κραδίης νόμος: Θρίοις ἐπι- … Osann.]

[Ἐπι]ραβδοφορέω.] Ἐπιραβδοφορεῖν τὸν ἵππον, Virga … ictu instigare equum ad cursum. Poll. 1, … ὁ δὲ ἐπιραβδοφορεῖν τὸν ἵππον οὐ πάνυ ἐπαινοῦσιν … [Ex Xen. Eq. 7, 11.]

[Ἐπι]ραγολογέω, Acinos lego, Racemor. Jo. Clim. 13: Ὁ καλὸς ῥαγολόγος τὰς πεπαίρους ῥάγας … περὶ τῶν ὀμφάκων ἐπιρραγολογήσει. V. Ἐπιρ- … Hase.]

[Ἐπι]ρραθυμέω, Animi contentionem remitto, Re- … go. Lucian. Bis accus. c. 1: Ἦν γάρ τι κἂν … ῥᾳθυμήσας λάθῃ (sol), ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι … τὰ πάντα.]

[Ἐπιρ]ραίνω, Inspergo, Instillo, Irroro [Gl.]. Theophr. … 9, 15]: Ἐπιῤῥαίνει τοῖς ᾠοῖς ἀποτικτομένοις … Alex. Aphr. Probl. 1, [94]: Ἐπιῤῥαίνειν τῷ … τοῦ ὕδατος. [Theocr. 25, 96: Θαλλῷ ἐπιρ- … Nicand. Th. 45: Ἐπιρρανθέντος ἐλαίου. … R. 7, 72, p. 1495, 3: Δήμητρος καρποὺς … αὐτῶν ταῖς κεφαλαῖς. Tzetz. Hist. 1, 908: … ἐπιρραίνουσι μυρρίνην τε καὶ δάφνην (pontibus … am Europae junxit Xerxes).] Interdum vero … ἐπί, ut, Ἐπιῤῥαίνει τὸν θορὸν ἐπὶ τὰ ᾠά, … A. 6, 13 med.] A quo et Bud. accipi ait … ro Inspergo, Superspargo, Instillo: affe- … De gener. an. [c. 5]: Ἄγονα δὲ καὶ ἀμφότερα … ὑπήνεμα ᾠά, ἐὰν μὴ ἐπιῤῥαίνῃ ὁ ἄρρην. [Et 1, … alibi ἀποῤῥαίνειν dixisse ait, ut p. 328, … ποχεύειν. [H. A. 6, 13 med.: Ὁ ἄρρην τῶν … ἐκτέκῃ ἡ θήλεια, ἐπιρραίνει τὰ ᾠά· et ib. … Ὅσα ἂν ἐπιρράνῃ ὁ ἄρρην τοῦ θοροῦ· et pass. … ρανθῇ· De gen. an. 3, 5: Τὰ ἔξωθεν ἐπιρ- …). L. D. Λίθος … ἐπιρραινόμενος χρωσίς … gen. ap. Aetium 2, f. 28, b, 19. Hemst.]

[Ἐπιρραγ]ός, ή, όν, [Injectus. Plut. Mor. p. 699, D: … καὶ κατ' ὀλίγον διηθεῖται τὸ ποτόν, ἀλλὰ … ἀθρόον ἐπιρραγτὸν ἀποβιάζηται τὸ πνεῦμα … Codd. Vatic. et Palat. ἐπιρραγτόν.

Wyttenb. ἐπιρρακτόν, quum ἐπιρραχθὲν proposuisset Reiskius.] || Incumbens hiatui; ut ἐπιῤῥακτὴ θύρα ap. Plut. [Mor. p. 781, E]: Ἀριστόδημος ὁ Ἀργεῖος εἰς ὑπερῷον οἴκημα ἐνδυόμενος θύραν ἔχων ἐπιῤῥακτήν· ἧς ὑπερθεὶς τὸ κλινίδιον, ἐκάθευδε μετὰ τῆς ἑταίρας, Quae in modum portae cataractae claudebatur, h. e. incumbentem in hiatum introitus. Bud. Comm. VV. LL. interpr. Porta pendula et recidens, ex Livio. [V. Ἐπιρράσσω, Ἐπιρρήσσω.]

Ἐπίῤῥαμμα, q. d. Assumentum [Gl.], Quod assutum est, [ap. Poll. 4, 119: Τῇ δὲ τῶν δούλων ἐξωμίδι καὶ ἱματίδιόν τι πρόσκειται λευκόν, ὃ ἐγκόμβωμα λέγεται ἢ ἐπίρραμμα (quod voc. v.), ubi vulgo ἐπίβλημα, cod. Falckenburgii autem ἐσπίρραμα praebet, Kuhnius conjiciebat Ἐπίρραμμα. Quod LXX ἐπιμίδα, Aquilam dixisse ἐπίρραμμα annotavit loco non addito Schleusn.]

[Ἐπιρραντίζω, Aspergo. Levit. 6, 27; Georg. Pachym. Andron. Pal. p. 10, B; Hippiatr. p. 62, 5.]

[Ἐπιρράντισις, εως, ἡ, et Ἐπιρραντισμός, ὁ, Inspersio, Aspersio, illud ap. Georg. Pachym. Andron. Pal. p. 10, B, hoc Num. 19, 21, secund. Oxon.]

B Ἐπιῤῥαπίζω, Taxo, Refello, Reprehendo. [Athen 4, p. 168, F: Ἐκολάκευε τὸν ἐπὶ τῆς Μουνυχίας, ἐφ' ᾧ πάλιν ὑπὸ πάντων ἐπεῤῥαπίζετο· 5, p. 218, B: Τοὺς γὰρ τὰ τοιαῦτα συνθανομένους ἀστόχως ἐπιρραπίζει ὁ θεός· 10, p. 422, C. Constant. Man. Chron. p. 102, B, a Boiss. cit.] Item ἐπιῤῥαπίζειν τὸ πῦρ, Obruere ignem. [Ex Dionys. A. R. 1, 59: Ἀλώπεκα τὴν οὐρὰν διάβροχον ἐκ τοῦ ποταμοῦ φέρουσαν ἐπιρραπίζειν τὸ καιόμενον πῦρ.] Ita VV. LL. At Suidas l. quendam affert, in quo ἐπιῤῥαπίζειν pro κωλύειν positum esse censet. [Phot. Epist. p. 116, 4. Id. ib. p. 275, 26: Ὡδί πως ἐπιρραπίζων τὸ μειρακιῶδες αὐτοῦ καὶ σαθρὸν τῶν λόγων. Euseb. Praep. ev. p. 254, D: Καὶ τὸν Πύθιον αὐτόν, ἐφ' οἷς ἔχρησε περὶ εἱμαρμένης, ἐπ. Clem. Al. Strom. 1, 11, § 54; 19, § 95; 3, 6, § 47; 5, 4, § 25. Pseudochrys. t. 7, p. 379, 42. Hase.]

[Ἐπιρράπιξις, εως, ἡ, forma Ionica pro ἐπιρράπισις, Reprehensio, Castigatio. Ion ap. Athen. 14, p. 604, B: Ἐνωπήθη τῇ ἐπιρραπίξει.]

C Ἐπιῤῥαπισμός, ὁ, quod in VV. LL. affertur pro Murmure, ex Polyb. [2, 64, 4]: Μὴ δυνάμενος ὑποφέρειν ἐπιῤῥαπισμὸν τῶν ὄχλων. Sunt autem metaphoricae hae signiff. V. Ῥαπίς.

Ἐπιῤῥάπτω, Assuo [Gl.]. Plut. Apophth. [p. 190, E] commemorat Lysandrum iis, qui illum vituperabant, quod pleroque dolo ageret, respondisse, Ὅπου μὴ ἐφικνεῖται ἡ λεοντῆ, προσραπτέον εἶναι ἐκεῖ καὶ τὴν ἀλωπεκῆν, Quum leonina pellis aliquo non perveniret, tunc assuendam ei esse vulpinam. Sed in quadam edit. horum Apophth., in qua seorsum excusa sunt, προσραπτέον mutatum perperam fuit in προσγραπτέον: ab aliquo, ut credibile est, cui προσγράφω quidem notum erat, at προσράπτω, non item. Sed et ap. Erasm. Chil. legitur πρόσαψον, fortasse e Zenodoto: Ἂν ἡ λεοντῆ μὴ ἐξίκηται, τὴν ἀλωπεκῆν πρόσαψον· quae ita vertit, Si leonina pellis non satis est, vulpina addenda. Nec tamen dubito, quin hic sit πρόσαψον itidem pro πρόσραψον mendose positum. Fateor alioqui, secus etiam efferri hoc proverbium. Legitur enim ap. Greg.: Τῇ λεοντῇ τὴν κερδαλῆν ἐγκρύπτων. [Marc. 2, 21:

D Οὐδεὶς ἐπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπιῤῥάπτει ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ, ubi alii ἱμάτιον παλαιόν. Τὸν καθεζόμενον καὶ ἐπερραμμένον τὰς δορὰς, ex Hesychio in Κάθαπτον, citat Hemst.] || Ceterum in hoc quoque l., qui in VV. LL. affertur ex Dionys 3, [25]: Ἐπιῤῥάψας αὐτοῖς τὴν ἵππον, mendose scriptum esse existimo illud ἐπιῤῥάψας pro ἐπιῤῥάξας. [Ap. Nonn. Dion. 9, 3: Ζεὺς … Διόνυσον ἐπίρραψεν ἄρσενι μηρῷ, legendum ἐνέρραψεν, quod usitatum in hac fabula verbum esse ll. in ipso indicati ostendunt. Est autem aor. sec., qualem idem Nonnus usurpat ἔκρυφον a κρύπτω. L. Dindorf.]

Ἐπιῤῥάσσω, s. Ἐπιῤῥάττω, άξω, Irruo, Incumbo [vel Immitto], et i. q. ἐπαράσσω, ut Bud. Comm. docet, ex Diod. [15, 84] citans, Οὗτοι μὲν οὖν μετὰ βίας πολλῆς ἐπιῤῥάξαντες τοῖς πολεμίοις, εὐθύμως ἠγωνίζοντο. [Conf. 11, 8; 16, 12. Dionys. A. R. 8, 67. L. Dind. Appian. B. C. 2, 59: Ἄνεμος ἐπέρραξεν. Schweigh. Soph. OEd. C. 1503: Μή τις Διὸς κεραυνὸς ἤ τις ὀμβρία χάλαζ' ἐπιρράξασα; || Transitive, Immitto, Dionys.

A. B. 3, 25 : Ἐπιῤῥάξας αὐτοὺς τὴν ἵππον. Et ead. signif. qua infra Ἐπιῤῥόουν, Plut. Pelop. c. 19 : Τὸν λόφον ἐπιῤῥάξαντες, Obvolventes. Passivo Dionys. A. R. 8, 18 : Ἵρλν ἐπιῤῥαχθῆναι τὰς πύλας. In gl. Hesychii inter Ἐπίσσοτα et Ἐπιστερίδα posita : Ἐπῳξᾶς, ἐπιπάσας, fort. leg. ἐπιῤῥᾶς v. ἐπιῤῥᾴδας. L. Dindorf.]

[Ἐπιῤῥᾳφή, οῦς, ἡ, substant. ab ἐπιῤῥάπτω, cui non satis respondet lat. Sutura. Hesych. : Λαὰκιτος, ὁ Παλαμήδης ἐν τοῖς ὑματίοις ἐπιῤῥάψας. Sic enim Musurus. Cod. vero ἐπιῤῥύσεως, quod esset Injectionis.]

Ἐπιῤῥαψῳδέω, Recito more eorum, qui ῥαψῳδοὶ appellantur. Lucian. [Necyom. c. 4] : Ὁ μὲν αὐτῶν παρῆκε πωνεῖν τὰ πάντα καὶ μαχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα κατατραῦσαι, συνεῖς ἐπιῤῥαψῳδῶν τὰ πάνθημα ἅπερ τοῦ Ὁμήρου περὶ τῆς ἔριδος ἔφη, Bud. interpr. Carmina illa allegans et velut accinens, vel Carmina illa suis sermonibus accommodans. Ego existimo ἐπιῤῥαψῳδῶν esse, ut vis verbi exprimatur, Recitans, velut assuendo ea suis sermonibus. Citatur ex Philone in VV. LL., Τὸ ἅπαξ αὐτὸ ἐπιῤῥαψῳδεῖν, Carmen in ipsum canebat. [Immo Philostr. Her. p. 682, ubi recte schol. κατ' αὐτὸ Δαγτι.]

Ἐπιῤῥίζω, Sacrifico, VV. LL. : ut i. sit q. simplex ῥίζω, quod ponitur pro Sacrifico, sicut Lat. Facio: affertur enim ἐπιῤῥίζει ex Epigr. [Theodoridæ Anth. Pal. 6, 137, 3] pro Sacrificabit : et ita vacabit præp. [Theocr. Id. 24, 97 : Ζηνὶ δ' ἐπιῤῥίζει ... χοῖρον· Epigr. 4, 15 : Ἐπιῤῥίζων χίμαρον κλυτὸν· ubi tamen alii libri ἐπορρέζει. Hom. Od. P, 211 : Ὅθι πάντες ἀπορρίζοντον ἔδητε.]

[Ἐπιῤῥιμβῶς, Negligenter, Otiosanter. Stob. Ecl. phys. 2, p. 1092 : Ἀργῶς καὶ ἐπιῤῥιμβῶς (sic) διαζῶσι.]

[Ἐπιῤῥιπτος. V. Ἐπιῤῥυτόν.]

Ἐπιῤῥόπια, ἡ, Bud. affert ex Chrysost., quod reddit Pronitas. Quidam interpr. etiam Propensio. [Jo. Chrys. t. 4, p. 835, 25 : Μετὰ πολλῆς τῆς προσκλίσεως καὶ ἐπιῤῥοπίας. Hase.]

Ἐπιῤῥοπής, ὁ, ἡ, Qui propendet, vergit in alteram partem (cui opp. ἀῤῥοπής), Propensus, Propensior, Pronus, Proclivis [Gl.] : metaphorice, ut ap. Athen. : Ἐπιῤῥοπὴς εἰς τὰ ἀφροδίσια, Proclivis ad rem veneream, Bud. [13, p. 576, F : Ἐπιῤῥοπέστερος ὢν πρὸς ἀφροδίσια. Positivo ib. p. 607, B. Lucian. Quom. hist. scrib. c. 60 : Σὺ δ' ἀϊνόυμος καὶ πρὸς οὐδὲν ἐπιῤῥοπέστερος.] Pro Declivi etiam poni interdum tradit, et esse idem cum ἐπιλοπὴς et ἐπιῤῥεπής. Item pro Felici et Succedente, a Polyb. [1, 55, 1. Zosim. 1, 18, 6; Liban. 11 (?); Chrys. 34 (?). Wakef.]

Ἐπιῤῥόπτω, Propendeo, Vergo. [Impendeo, Ingruo in, Accedo ad. Hom. Il. Ξ, 99 : Ὅφρ' ἔτι μᾶλλον Τρωσὶ μὲν ὠκὺ γένηται..., ἡμῖν δ' αἶψα ὄλεθρος ἐπιῤῥέπῃ. Æsch. Ag. 707 : Τμῆναιον, ὃς τὸν ἐπίῤῥεπτα γαμβρείαν ἄτῖσον· 1052 : Εἰ δ' οὖν ἀνάγκη τῇδ' ἐπιῤῥέπει τύχης.] Interdum vero active Vergere facio, Inclino. Theognis [157] : Ζεὺς γάρ τοι τὰ τέλεντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοτε ἄλλα [Ἄλλος Stobæus, quod non discrepant sequentibus, Ἄλλοτε μὲν πλοῦτον, ἄλλοτε δ' οὐδὲν ἔχειν]. At VV. LL. interpr. Appendit libram. [Æsch. Eum. 888 : Οὐτὰν ἔκαιμε τῆδ' ἐπιῤῥέπτας πόδι μᾶλλον τιν' ἢ κάτω τιν' ἢ βλάβην στρατῷ· Ag. 250. Utramque signif. annotavit Hesych.]

[Ἐπιῤῥεπὴς, Impense; Ἐπιῤῥεπῶς ἐκκλῖν, Acclive, Gl. = Proclivitor, Propense, Jo. Chrys. In Ep. ad Rom. serm. 11, vol. 3, p. 80, 36 : Εἰ δὲ λουτρὸν οὐκ ἔστι δεύτερον, μηδὲ οὐ πρὸς ἁμαρτίαν ἐπιῤῥεπῶς ἔχε. Suidas. Arrian. Epict. 3, 22, p. 443. Kall. Anna Comn. Alex. V. p. 148. Boiss. Superlat. ἐπιῤῥεπέστατα εἶχον, Menand. Prot. p. 174, B.]

[Ἐπιῤῥευματίζομαι, Iterum rheumatismo laboro. Alex. Trall. 10, p. 607. Strauv. Galen. vol. 19, p. 664, G : Ἐὰν ἅπαξ ἐπιῤῥευματίζηται ὁ νεφρὸς, Si humoris adhuc effluxu ren vexetur. Hase.]

[Ἐπιῤῥευματισμὸς, ὁ, Insequens fluxio. Hippiatr. p. 42, 19. Hase.]

Ἐπιῤῥέω, [ῥυήσομαι, rarius ῥεύσομαι, rarissime ῥεύσω, qua forma utitur Hero Spirit. p. 263, D (coll. p. 179, D; 190, B.)] : Ἐπιῤῥύσει (sic) καὶ ὁ οἶνος, etsi continuo ponit ὁ οἶνος βαίνεται. Æque fere inusitatus antiquioribus est aor. hujus formæ, cujus infinit. ἐπιῤῥῦσαι est ib. 174, D, partic. ap. Procop. B. Gothh. 2, p. 448, C : Ὅμιλος πολὺς ἐπιῤῥύσας. V. Lobeck. ad Phryn. p. 739), Influo, Fluo super. Hom. Il. B, [754] : Ἀλλά τε μιν καθύπερθεν ἐπιῤῥέει, ἤτε ἅλαδε quam dixisset, Οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ. Exp. autem ἐπιῤῥέει Eust. ἐπιτρέχει ἐπιπλεκτικῶς, addens, posteros Homeri construere cum dat. Sic certe ap. Galen., ἐπιῤῥεῖν τῷ μέρει, Influere in partem, Distillare in partem. [Aristoph. Nub. 1295 : Οὐδὲν γίγνεται ἐπιῤῥεόντων τῶν ποταμῶν πλείων (ἡ θάλασσα). Plat. Tim. p. 22, E : Ἄνωθεν ἐπὶ τὰς ἀρούρας ὕδωρ ἐπιῤῥεῖ.] Potest autem et pass. Ἐπιῤῥεῖσθαι dici fluvius, in quem rivus vel alter fluvius influit. Quamquam, inquit, ἐπιῤῥεῖν etiam dicitur id quod humorem emittit, id quo humor infunditur, et a quo humor manat, inquit [«inquit» delet HSt. Ms. Vind.] Bud. ex Aristot. Probl. : Ἄπεπτος ἡ τροφὴ διὰ τὸ ἐπιῤῥεῖν κατὰ τὴν ῥᾶχιν ἀεί. Ex End. [ib. 20, 18] : Τὸ δὲ ἀπὸ τῆς σαπρᾶς δεῖ ἐπιῤῥεῖ, οὐκ ἀναλισκομένου τοῦ ὑγροῦ τῇ σαπρᾷ. [In Ind. :] Ἐπιῤῥοὴς ἐντος, ὁ, Affluens. [Plato Phædr. p. 251, B : Ἐπιῤῥοὰς τῆς τροφῆς. Perf. partic. ἐπιῤῥυηκυῖα ap. Hippocr. p. 401, 30.] Sed metaph. quoque ap. Xen. Cyrop. 7, [5, 39] : Ὁ δ' ὄχλος πλείων καὶ πλείων ἐπίῤῥει. Isocr. vero dixit etiam τὸ πλῆθος τῶν εἰκαὶν ἐπιῤῥόντων, Panath. [p. 252, C.] Verum quod ad illum Xen. locum attinet, in quo legimus ὄχλος ἐπίῤῥει, sciendum est talo esse ap. Hom. [Il. A, 723] : Τὰ δ' ἐπίῤῥεεν ὕδατι παζῶν· et nonnullos ex Lat. scriptt. eandem metaph. tribuisse verbo, Affluo, sc. Liv., et ante illum, Virg. Sed hic et verbo Inundo eam dedit, Æn. 12 : Hinc densi rursus inundant Troes. [Herodot. 9, 38 : Ἐπιῤῥεόντων τῶν Ἑλλήνων καὶ γινομένων πλείονων, iterumque ibid. Æsch. Eum. 853 : Οὔπιῤῥύτων γὰρ τιμώτερος χρόνος ὅστις πολίταις τοῖσδε. Eur. Med. 1229 : Ὅλβου δ' ἐπιῤῥυέντος. Xen. Apolog. 27 : Ἀγαθῶν ἐπιῤῥεόντων, Plat. Leg. 7, p. 793, D : Ἐὰν ἡμῖν πολλὰ ἅμα εὐδαίμονα μακροτέρων ποιῇ τοὺς νόμους. Phædr. p. 229, D : Ἐπιῤῥεῖ ὄχλος τοιούτων Γοργόνων. Theocr. 15, 59 : Ὅλβος πολὺς ἅμιν ἐπιῤῥεῖ.] || Verbum ἐπιῤῥεῖν active quoque positum affert Bud. ex Greg. Naz., ita scribente de Mari Rubro : Θάλασσα ὑποχωροῦσα ῥεῖθρῳ, καὶ τοὺς μὲν παραπέμπουσα, τοὺς δὲ κατὰ φύσιν ἐπιῤῥέουσα. Ubi non itidem dicere possis Mare hos influens, pro Fluctibus eos obruens; sed partic. Inundans hic uti licuit : sic καὶ metaphoricum usum huic verbo eum esse docui ad Virg., quem ap. Xen. habet ἐπιῤῥεῖν. Affert et καθίημι hujus verbi active positi signif. ex Dion. Arcop. pro Affluenter et copiose largiri ac suppeditare. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 622, B : Τὸν ἔρωτα τὸν πᾶσι τοῖς ... τὴν ζωὴν ἐκ τῆς ἰδίας πηγῆς ἐπιῤῥέοντα. || Pass. Athen. ap. Suid. v. Ἐπίκουρος p. 2366, C, et Κύρηνη p. 2251, C : Ἐπιῤῥυόμενος μᾶλλον καὶ γάλακτι. || Forma non contracta ἐπιῤῥεῖ pro ἐπιῤῥεῖ est ap. Herod. Spirit. p. 174, D; ἐπιῤῥεῖν, 175, A. L. Dind.]

Ἐπιῤῥήγνῡμι, v. Ἐπιῤῥηγνύω, [vel Ἐπιῤῥήσσω v. Ἐπιῤῥήγνυμι], Violenter invado, Insilio, VV. LL., sed nonnisi sinistræ mentis suspicione. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 1292, C : Φωνῆς ἀνάτου ἐπιῤῥηγνυμένης ἐμοὶ ἔκτυπον τὸ ὑπαίσιον κακόν.] Ἐπιῤῥηγῖνες, Prominentes duritiæ, ἐκῤῥῳγάδες, VV. LL. ex Ruellio. [Forma Ἐπιῤῥήγνυσι transitive utitur Hom. Il. Ω, 454 : Θῆρη δ' ἴχε μοῦνος ἐπαΐξας ἀλάπαξε, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιῤῥήσειαν Ἀχαιοὶ... Ἀχιλλεὺς δ' ἄρ' ἐπιῤῥήσειε καὶ οἷος, Obtulerat pessulum ... cem. Sic de foribus claudendis Soph. Œd. T. Πύλας ἐπιῤῥῆξαι ἔσω. Nonnus Dion. 11, 195 : ἀερτιλόφοιτον ἐπιῤῥήσσοντα κολώνας, Illidentem. ... rate Eust. Opusc. p. 306, 92 : Οἱ βοὸς μέχρι ἀρτιγένειος ἡμῖν ἐπίῤῥηξεν. || De ventis Arat. 292 : Οἱ δ' ἅλα τῆμος ἐπορῴσσουσι νότοι, Irrumpunt. Et transitive Oppian. Hal. 1, 634 : Ἀήτης, οἵ μὲν ἐπιῤῥήσσουσιν ἀκοντι, Jactant. || Scindo. Æsch. Pers. 1038 : Πέπλοι δ' ἐπιῤῥῆγ' ἐπὶ σωμασιν κακοῖς. Maximus Katagy. 112 : Ἐπιῤῥήσσουσι γιτῶνες.]

Ἐπιῤῥήδην, Palam, Aperte, ἐκφανῶς : ut ἐκφανῶς schol. Apoll. Arg. 2. In alio autem ejusd. libri 1. φανερώτερον, παῤῥησιαστικώτερον : et addit, οἱονεὶ ἀναισχύντως [2, 640, 849]. Eust. vero ap. Arat. ait esse ῥητῶς et ὀνομαστικῶς [261] : Ἐπὶ δ' ἐκείνοις ἐπιῤῥήδην κελεύει.

Ἐπίῤῥημα, τὸ, Adverbium, una ex partibus orationis ap. gramm., ut ῥῆμα iisd. est Verbum. [Dionys. H.

, τ. p. 8, 12. Apollonii Dyscoli liber περὶ ...μάτων in Bekk. Anecd. p. 529—625.] Item ...μα, certa quædam pars comœdiæ, de qua lege ...h, Suid. [Dicit Hes. : Ἐπιρρήματα· οὕτω προσα...σι τὰ μετὰ τὴν παράβασιν τασσόμενα τετράμετρα ...ς χοροῦ λεγόμενα, μηδέπω τοῦ ἑξῆς μέλους ἐπαδη... Ἄλλοι δὲ ἐπῳδὰ μεταξὺ τῶν χορικῶν μελῶν βραχέως ἐπιλεγόμενα καὶ ἀρόμενα. De tetrame... modi frequens est in scholiis metricis Aristo... Ceterum nomini stropha dicitur ἐπίρρημα, antistropha dicitur ἀντεπίρρημα.] Ita vocabu... Gestamen quoddam comicum, Poll. [7, 66] : ... ἐπίῤῥημα emendate ap. eum legitur. [Dicit fuisse ταινίδας, τὸ μὲν πλάτος κατὰ σπιθαμήν, ...ος κατ' ὀργυιάν. V. Ἐπίρρημμα.]

...ηματικῶς, Adverbialis, Adverbii formam ha... aliquod vocab. ponit Ἐπιῤῥηματικῶς dicunt, ...erbialiter. [Adj. schol. Aristoph. Pl. 244, 404. ...oll. Pind. Ol. 12, 6, Theocr. 1, 60, 87; 2, ...ym. Bekkeri p. 7; Etym. M. p. 31. Boiss.]

...ηξις, ἡ, Scissura. Galen. vol. 14. p. 424, 8 : βαθυτέρας ἐπιρρήξεις. Hase.]

...ησις, εως, ἡ, Camerario Vituperatio. [Plut. ...9, D : Εὖ δὲ καὶ ταῖς ἐπιρρήσεσι χρῆται (Ηο... κλέους) τινὰ ῥῆμαν ἐπιφέρων τοῖς πραττομι...ομένοις, ἐπὶ μὲν τῆς μοιχείας τοῦ Ἄρεως τοὺς ...ν λέγοντας κτλ. Ψόγος vel κατηγορία Hesychio Ex Archilocho citat Orion. L. D. || Allo... cutionis. Lucian. Philops. c. 31 : Ἐγὼ δὲ ...μενος τὴν βαρβαρικωτάτην ἐπίρρησιν. Euseb. p. 132, D : Ἐπῳδῶν δή τινων, μετά τινος βαρβαρικῆς ἐπιρρήσεως. Epiphan. t. 1, p. 255, C. Hase.]

...σσω 2. Ἐπιρρήττω. V. Ἐπιρρήγνυμι.]

...τέον, Dicendum ad. Plut. Mor. p. 38, B : ... τῷ Αἰσχύλῳ (vel Αἰσχύλου), ὅτι κτλ.]

...τορέω, cum accus. et dat. Lucian. [Quom. ... 26] : Ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπιρρητορεύσειεν talem super ejus funere orationem habuit, ...idetur significantius esse Græcum hoc ver... ind. :] Affertur ex Athen. 13, [p. 590, E] ...rie dico et eloquenter. [Ach. Tat. part. 1, ed. Jacobs. : Ἐπιρρητορεῦσαί τι κατ' ἐμοῦ.

...ος, ὁ, ἡ, Vituperabilis. [Probrosus, Gl.] ...t Infamis, in Xen. [Œc. 4, 2] : Αἱ βαναυ...σικαὶ (τέχναι) καὶ ἐπίρρητοί εἰσι, καὶ εἰκότως πρὸς τῶν πολεῶν ἀδοξοῦνται. Vide de utro... ...t. et Suid. : Eust. certe in ἐπίρρητον ait ἐπὶ ...τῷ. [Usurpat autem sæpe Eust. in Opusc., ...3, ubi conjungit cum ἐπάρατος, et alibi. ...ς ἐπίρρητος καὶ ὠμός, Philostr. p. 303, 11. Arnob. 1, p. 22. Hemst. Euseb. V. Con... : Ἄρρητοί τε καὶ ἐπίρρητοι πράξεις. Epigr. Append. 223, 4 : Πᾶσιν ἐπιρρήτοις, ubi de ...licitur. Adjectivum et adverbium Ἐπιρρή... it Pollux 2, 128; 3, 139; 5, 159, 160; 208.]

...ω, i. q. seq. Hippocr. p. 76, A : Οὗτοι περὶ κοιλίην καύματι προκληθέντες· 79, D : ἐπιστάσης αἱμορραγίῃ καὶ ἐπιρριγέει· 1169, ἐπιρριγέουσιν ἅμα κρίσει. L. Dind.]

...ω, Insuper rigeo, Rigeo post. Hippocr. ... ἐπιρριγώσαντα ἐκ τουτέων κακά· ib. C. 76, ... κρίσιες ἐπιρριγώσασιν· 1194, D : Τάχιστα ...ἐπιρριγώσειαν κυρετώδει ῥίγει.]

..., τό, q. d. Adradicium, pro Addita... dicem. In VV. LL. Radix parva quæ ad... pillamentum. Bud. autem ἐπιρρίζια in... menta ap. Diosc. [1, 10, ubi codd. ὑποῤ... Capillamenta radicum.

...] Ἐπίρικνος, ὁ, ἡ, Aliquantum incurvus superne aut Superiori parte rugosus, ...n. Cyn. 4, 1 : Σκέλη (canum) πολὺ μείζω ...ν ἔμπροσθεν καὶ ἐπίρικνα. Unde repetiit cujus liber ms. recte duplici ρ. Verten... racilis. V. Ῥικνός.]

..., τό, Alex. Trall. 10, p. 590, ubi Epi... pret. Latina. Staub.]

... vel Ἐπιρρίνιον, τό, Quod ponitur supra

A nasum, Ornamentum nasi vel frontale, Quod fronti alligatum ad nares usque dependebat. Alterum ap. Symm. Job. 42, 12; alterum id. in Ezech. 16, 12, ubi v. Drusium. Conf. Casp. Bartholin. De inaur. vett. p. 87, Th. Bartholin. De morb. bibl. c. 19, p. 49. Schleusn. Lex. V. T.]

Ἐπίρρινος, ὁ, ἡ, Naso justo præditus, VV. LL. ex Luciano [Philop. c. 12. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. Imp. de imagg. p. 114; Acta Theclæ p. 95; Jo. Malal. p. 290, 8. Nasutus, Gl.]

[Ἐπιρριπτάριον, τό, Vestis quæ humeris injicitur s. Calyptræ species quæ caput et humeros tegit, ap. Byzantinos, quorum exx. nonnulla v. ap. Ducang. Ἐπιριπτάριον aliquoties scriptum ap. Constant. Cærim. p. 391, C. L. Dindorf.]

Ἐπιρρίπτω, vel Ἐπιρριπτέω, Superjicio, Injicio, Conjicio in, VV. LL. [Hom. Od. Ε, 310 : Ὅτε μοι πλεῖστοι χαλκήρεα δοῦρα Τρῶες ἐπέρριψαν. Tzetz. Hist. 1, 755 : Τὴν κεφαλὴν δ' ἐνέγκαντες ἐπέρριψαν Ἀννίβα.] Ἐπέῤῥιψα χεῖρα, ex Epigramm. [Ἐπιρρίπτει ἑαυτὸν (leo), B ὅταν ᾖ πλησίον, Aristot. H. A. 9, 44. Hemst. Improprie Æsch. Prom. 738 : Τῇδε γὰρ θνητῇ θεὸς χρῄζων μιγῆναι τάσδ' ἐπέρριψεν πλάνας. Diodor. 16, 12 : Συνδαῖς αἰτίας ἐπιρρίπτων. L. D. Ἐπιρρίπτειν ἑαυτόν, Immiscere se rei alicui, ap. Modestin. l. 1 in l. 21, § 6 Dig. De tutorib. et curat. Ducang. Intransit. Jo. Malal. p. 447, 15 : Πρὸ τοῦ ἐπιρρίψωσιν εἰς τὰ κτήματα ἢ εἰς τὴν πόλιν, Priusquam impetum fecissent in prædia. Eademque constructione 437, 19. Cum ἐπὶ 441, 15. Cum dat. pers. 434, 23; 451, 10. Et cum dat. loci p. 30, 19 : Ἐπιρρίψας τῇ πόλει· 31, 1, τῇ χώρᾳ. Gl. : Ἐπιρίπτω, Superventum facio.] Bud. ἐπιρριπτῶν pro Insiliens, Assiliens, sicut διαρριπτῶν pro Dissiliens a Xen. usurpari tradit, de canibus [Cyn. 6, 22]. Sed fortasse subaudiendus est hic quoque accusat. ille, de quo in Ῥίπτω dicam. [|| Forma contr. Xen. Anab. 5, 2, 23 : Ξύλα μεγάλα ἐπερρίπτουν ἄνωθεν. Conf. Polyb. 18, 29, 12. Orph. Lith. epit. 7, sive 264 sqq : Ἐπιρριπτούμενον αὐτῷ. Philo Belop. p. 99, D; 100, A. Maccab. 2, 3, 26 : Ἐπιρριπτοῦντες αὐτῷ C πληγάς.]

[Ἐπίρριψις. V. Ἐπίρραψις.]

[Ἐπιρρόγανον, ἀπόμακτρον, Hesych. Ubi v. annot. intt., qui conjiciunt Ἐπιρρόγμιον.]

Ἐπιῤῥοή, ἡ, Influxio, Influxus : ut ἐπιῤῥοὴ τροφῆς, Theophr. [C. Pl. 5, 4, 6], Influxus alimenti, in plantis, quam et συῤῥοὴν vocat, Bud. [Tim. Locr. p. 101, C : Τᾶς μὲν τροφᾶς διαδιδομένας εἰς ὅλον τὸν ὄγκον κατ' ἐπιρροάν· 102, B : Ἐν ἰσότατι ἀπορροᾶς καὶ ἐπιρροᾶς.] Ap. Greg. Naz. : Ταῖς τοῦ πρώτου φωτὸς ἐπιῤῥοαῖς καὶ διαδόσεσι, cap. Primæ lucis rivis et distributionibus. [Plato Leg. 5, p. 732, B : Ἀνάμνησις δ' ἐστὶν ἐπιρροὴ φρονήσεως ἀπολειπούσης.] Accipe autem a Dionysio Areop. nomen ἐπιῤῥοὴ et pro Affluentia s. Abundantia, testatur idem Bud. [Sic Eur. Andr. 349 : Κακῶν τοσούτων οὐχ ὁρᾷς ἐπιρροάς; Plat. Leg. 6, p. 783, B : Τὴν αὔξην τε καὶ ἐπιρροήν. Proprie Æsch. Ag. 1510 : Βιάζεται δ' ὁμοσπόροις ἐπιρροαῖσιν αἱμάτων μέλας Ἄρης· Eum. 694 : Κακαῖς ἐπιρροαῖσι βορβόρῳ θ' ὕδωρ λαμπρὸν μιαίνων οὔποθ' εὑρήσεις ποτόν. De fluviis Æsch. D fr. Myrmid. ap. Strab. 13, p. 616 : Ἰὼ Καΐκε Μύσιαί τ' ἐπιρροαί. Apoll. Rh. 4, 623 : Ὀδμῇ λευγαλέῃ, τήν ῥ' ἄσχετον ἐξανίησιν τυφομένου Φαέθοντος ἐπιρροαὶ Ἠριδανοῖο. De lacrimis Eur. fr. Œnomai ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 486 : Ἀλλ' ἔστι γάρ δὴ κἀν κακοῖσιν ἡδονὴ θνητοῖς, ὀδυρμοὶ δακρύων τ' ἐπιρροαί.] Invenitur et aliud subst. Ἐπίῤῥοια, idem significans : certe Hesych. ἐπιῤῥοίην exp. per hoc; nam significare dicit ἐπίῤῥοιαν ὑδάτων, ubi fortasse Inundationem apte interpr., sicut ἐπιῤῥέειν alicubi commode reddi Inundare, docui supra. [Copiam aquarum potius dicere videtur, ut Ælian. N. A. 10, 36.] Usurpari autem hoc ἐπίῤῥοια a Dionysio Areop. sicut et ἐπιῤῥοή, pro Affluentia et Abundantia, tradit idem Bud. [Theophr. fr. 9, 20 : Οἷς εἰς κύστιν ἡ ἐπίρροια πλείων. De affluentia Diod. Exc. p. 597, 99 : Αὐτομάτην ἔσχε τὴν ἐπίρροιαν τῶν ἀγαθῶν. Id. 2, 6 : Ὡς ἐπειδὰν τοῖς εὐτυχοῦσιν ἡ τῶν πραγμάτων ἐπίρροια τὴν τοῦ πλείονος ἐπιθυμίαν παρίστησι, Rerum successus, Interpres.]

[Ἐπιρροθέω.] Ἐπιῤῥοθεῖν, Strepitum edere, s. fre-

rsitum. Interdum et Tumultuari. Eur. usus est de Strepitu admurmurantium in concione [Hec. 553]: Λαοὶ δ' ἐπεῤῥόθησαν. [Or. 901: Ἐπεῤῥόθησαν δ' οἱ μὲν ὡς καλῶς λέγοι· Phœn. 1238: Πάντες δ' ἐπεῤῥόθησαν Ἀργεῖοι τάδε Κάδμου τε λαὸς ὡς δίκαι' ἡγούμενοι. Dionys. A. R. 6, 83.] Hesych. exp. ἐπήχησαν, et ἐπεβόησαν: nec enim dubito quin ἐπεῤῥόθησαν [ἐπιῤῥόθησαν cod.], quod ap. eum habetur (et quidem non suo loco, sed post Ἐπιῤῥοίζειν), sit illud ipsum quo illic usus est Eur. Sed addit et nom. Ἐπιῤῥόθητα, verbalis formam habens, quod exp. ἐπίψογα, Vituperabilia, Vituperio digna. [Æsch. Cho. 459: Στάσις δὲ πάγκοινος ἅδ' ἐπιῤῥοθεῖ, ἄκουσον ἐς φάος μολών. Schol. ἐπιβοᾷ τε ἡ σύστασις ἡμῶν ἡ κοινὴ βοηθὸν ἐλθεῖν. Eodem modo ib. 427: Κτύπῳ δ' ἐπιῤῥοθεῖ κροτητὸν ἀμὸν καὶ πανάθλιον κάρα. Cum accusat., ut sit Convitior, Soph. Trach. 263: Ὅς αὐτὸν ... πολλὰ μὲν λόγοις ἐπεῤῥόθησε. Cui conf. ἐπιῤῥόθητος et ἐπίῤῥοθος, quæ v. Proprie id. ap. Athen. 7, p. 277, B: Χορὸς δ' ἐνεύδων ἰχθύων ἐπιῤῥοθεῖ σαίνουσιν οὐραίοισιν οὐ τὴν κεκτημένην ἀλλὰ τὰς λοπάδας.]

['Επιῤῥόθητος. V. Ἐπιῤῥοθέω.]

['Επίῤῥοθος, ὁ, ἡ.] Venio ad illud nomen Ἐπίῤῥοθος, cujus signif. convenit cum ea, quæ est postrema verbi ἐπιῤῥοθεῖν: nam ut ἐπιῤῥοθεῖν est Adjuvare, Auxiliari, ita ἐπίῤῥοθος est Adjutor, Auxiliator. Sed hoc nomine significatur proprie Auxiliator alacris, s. strenuus, s. gnavus, Qui auxilium fert magna cum animi alacritate et contentione, ac magno studio: si quidem his Eustathii verbis credimus, quibus certe non video cur fidem derogemus, ὁ σπουδαῖος βοηθὸς, ὁ μὴ ἀκὼν καὶ ἠρέμα δι' ὄκνον καὶ οἷον ἀφοσιῶν πρὸς βοήθειάν τινος ἥκων, ἀλλὰ κατὰ σπουδὴν, μετὰ ῥόθου, τουτέστιν ἤχου, ὡς εἰ καὶ ῥόθιον ὕδωρ κατὰ πρανοῦς ῥέοι. [Masculino Apoll. Rh. 2, 1193: Ἐπίῤῥοθοι ἄμμι πέλεσθε· 4, 1045: Πύργον ἐπ. Inter titulos ab Imperatore principibus exteris tribuendos recenset Constant. Cærim. p. 392, C.] Dicitur autem et fem. genere, ἐπίῤῥοθος, Adjutrix, Auxiliatrix. Hom. Il. Δ, [390]: Τοίη οἱ ἐπίῤῥοθος ἦεν Ἀθήνη. [Ψ, 770: Ἀγαθή μοι ἐπ. ἐλθέ. Apoll. Rh. 3, 559.] Et ἐπίῤῥοθοι εὐφρόναι, Hesiod. Op. [558.] Apud Apoll. autem, Arg. 2, [1069], Ἐπίῤῥοθος ἠνδανε μῆτις, Utile consilium: nam exp. ὠφέλιμος, adjumento enim et auxilio est utile ac salubre consilium. [Et ib. 225, 1050, etc. Neutro genere Æsch. Sept. 368: Νέαιρον τέλος ... ἀλγέων ἐπίῤῥοθον.] Sed non minus frequens, ap. Hom. præsertim, est Ἐπιτάῤῥοθος, habens syllabam ταρ ita insertam, ut videmus in ἀταρτηρὸς, pro ἀτηρός. [Quod confert sch. Hom. Il. Λ, 213.] Il. Λ, [366]: Εἴ που τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάῤῥοθός ἐστι· qui versus legitur et Υ, [453]. Ap. Eund. Ρ, [339]: Ζῆν' ὕπατον μήστωρα μάχης ἐπιτάῤῥοθον εἶναι. [Orph. Arg. 344.] Et in fem. gen. Ε, [808]: Πάντα δ' ἐνίκα Ῥηιδίως· τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάῤῥοθος ἦα. [Orph. Hymn. 60, 10; 67, 12.] Memini autem me vocem hanc ἐπιτάῤῥοθος in quodam legere oraculo, ubi aliam signif. habere videbatur [ap. Herodot. 1, 66: Τὸν σὺ κομισσάμενος, Τεγέης ἐπιτάῤῥοθος ἔσσῃ], Victor eris. Forma Ἐπίῤῥοθος diversa signif. utitur Soph. Antig. 413: Ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιῤῥόθοις κακοῖσιν, εἴ τις τοῦδ' ἀφειδήσοι πόνου, quod schol. interpr. λοιδόροις, ὑβριστικοῖς, Objurgantibus. Et pass. Ignominiosus, fr. Terei ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 26: Ὠλώλαμεν ... αἱ μὲν ξένους πρὸς ἄνδρας, αἱ δὲ βαρβάρους, αἱ δ' εἰς ἀήθη δώμαθ', αἱ δ' ἐπίῤῥοθα. V. Ἐπιῤῥόθητος. || Passive etiam capitur ap. Archimel. Anth. Pal. 7, 50, 3: Λείη μὲν γὰρ ἰδεῖν καὶ ἐπίῤῥοθος· ἣν δέ τις αὐτὴν εἰσβαίνῃ, χαλεποῦ τρηχυτέρη σκόλοπος, de via quam in tragœdiis secutus sit Euripides. Ubi ἐπίκροτος conj. Dorvill.]

['Επίῤῥοια. V. Ἐπιῤῥοή.]

['Επιῤῥοιβδέω. Theophr. De signis fr. 6, 1, 16: Ἐὰν κόραξ μὴ τὴν εἰωθυῖαν φωνὴν ἵῃ καὶ ἐπιῤῥοιβδῇ. Quod Plinius l. in Ἐπιῤῥοιζέω citando vertere videtur Vocem resorbebunt. Apud Quintum 8, 321: Βαλὼν δ' ὅγε δεύτερον ἰὸν λαιμῷ ἐπιῤῥοιβδηδὸν, Cum stridore immisit. L. Dind.]

['Επιῤῥοιβδηδὸν, Rapido cum impetu et stridore. Eur. Herc. F. 860.]

Ἐπιῤῥοιζέω, vel Ἐπιῤῥοίζω, ap. Theophr. de corvis, Plin. [18, 87] vertit Singultu quodam latro: Ὅταν ἐπιῤῥοιζῶσι καὶ τινάξωσι, Singultu quodam latrantes, seque concutientes. [De signis fr. 6, 1, 16: Κόραξ, ἐὰν ταχὺ δὶς φθέγξηται καὶ ἐπιῤῥοιζήσῃ καὶ τινάξῃ, ὕδωρ σημαίνει. Pro quo ταχέως καὶ ἐπιτρόχως φθεγγόμενος Ælian. H. A. 7, 7. Arat. Phæn. 236: Ἤ ποτε καὶ κρώζοντα βαρείῃ δισσάκι φωνῇ μακρὸν ἐπιῤῥοιζεῦσι τιναξάμενοι πτερὰ πυκνά. Æsch. Eum. 424: Ἦ καὶ τοιαύτας τῷδ' ἐπιῤῥοιζεῖς φυγάς, ubi libri ἐπιῤῥοιζεῖ, item de voce capit schol., explicans ἐπιβοᾷς, ἐπιβάλλεις. V. etiam Ἐπιῤῥίζω. || Simplici ρ Lycophr. 217: Σπεῖραν ἑλικαίαν κακῶν σύρουσαν ἄλμῃ κἀπιροιζοῦσαν πάτρῃ δεινὰς ἀπειλάς. Ejusd. 585: Καὶ ταῦτα μὲν μίτοισι χαλκέων πάλαι στρόμβων ἐπιῤῥοιζοῦσι γηραιαὶ κόραι, scholl. interpretantur ἐπαπειλοῦσι vel ἐπινήθουσιν αἱ Μοῖραι. || Intransitive Nonn. Dion. 48, 940: Καὶ δόνακας γεγαῶτες ἐπεῤῥοίζησαν ὀϊστοὶ, Stridebant. Ἐπιῤῥοίζω, quod ponit HSt., expungendum est.]

['Επιῤῥομβέω, Gyrum ducens impeto s. irruo in. Schol. Pind. Isthm. 4, 77: Ἀλώπηξ ἥτις ἀνακεκλιμένη ὑπτία πρὸς τὸ ἑτοίμως ἀμύνεσθαι ἐπέχει τὴν τοῦ ἀετοῦ ὁρμὴν, ὅταν ἐπιῤῥομβῇ αὐτὴν βουλόμενος ἁρπάσαι.]

['Επίῤῥους, ὁ, Influxus, Affluentia. Hippocr. p. 881, F: Ἐπίῤῥους αἵματος. Matthæi Med. p. 209.]

Ἐπιῤῥοφέω, vel Ἐπιῤῥοφάω, Sorbeo, Sumo sorbitionem, Bud. ap. Aristot. Probl. [27, 3. Ælian. N. A. 9, 62; Diog. L. 7, 185. Hemst. Ἐπιῤῥοφεῖν sæpius ap. Hippocr. p. 495.] Affert vero et ἐπιῤῥοφεῖν τοῦ ὕδατος ex Plut. Phocione [c. 9. Eust. Opusc. p. 321, 75: Πάντες τοῦ αὐτοῦ κρατῆρος ἡμῖν ἐπεῤῥόφησαν. Aliter schol. Aristoph. Pac. 300: Δειπνήσαντες ἐπιῤῥοφῶσι ἀγαθοῦ δαίμονος, ubi intelligitur poculum.] In VV. LL. pass. partic. ἐπιῤῥοφηθεὶς, Sorbitione sumptus. [Ex Diosc. 3, 94, p. 213, C. || Ἐπιῤῥοφάνω, Hippocr. p. 534, 51: Ἄκρητον οἶνον ἐπιῤῥοφανέτω. ἄ]

['Επιῤῥόφημα, τὸ, Sorbitio. Alex. Trall. 12, p. 209; 13, p. 686.]

['Επιῤῥόχανον. V. Ἐπιῤῥόγανον.]

Ἐπιῤῥυγχὶς, ίδος, ἡ, Rostri curvitas, in avibus rapacibus, quibus adunci ungues: unde et γαμψώνυχες appellantur. [Suid. in vv. Ἐπιῤῥυγχὶς et Γαμψώνυχος.]

['Επιῤῥυδὸν, Affluenter. Hesych.: Ἐπιρυδὸν, ἐπιῤῥέοντος. Ἐπιῤῥυδὸν Kuster. et Hemsterh. Ita scribendum etiam ἐπιῤῥεόντως. L. Dind.]

Ἐπιῤῥύζειν, Instigare et incitare canes: ex Aristoph. Vesp. [705: Ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν τιν' ἐπιῤῥύξας.] Sed scribitur etiam Ἐπιῤῥοίζειν, quod vide. [Ἐπιῤῥύζων κύνας, Hesychio ἐπαφιεὶς καὶ παρορμῶν. Ad idem verbum referenda videtur ejusd. gl.: Ἐπιῤῥάζειν ... (l. ἐπισίζειν), ἐπισείειν, ἐπεγκελεύειν. Quam ... ordo literarum ἐπιῤῥοθεῖν postulat, ut animadvertit Albert. V. etiam Ἐπιῤῥύω.]

Ἐπιῤῥυθμίζω, in VV. LL. exp. Formo, Apto, Concinno. [Plato Leg. 7, p. 802, B: Ὅ τι μὲν ἂν ... εἶναι δόξῃ τῶν παλαιῶν ποιημάτων, ἐγκρίνειν, ὅ τε ... ἐνδεὲς ἢ τὸ παράπαν ἀνεπιτήδειον, τὸ μὲν ἐκβάλλειν, ... παντάπασι, τὸ δ' ἐπαναφερομένους ἐπιῤῥυθμίζειν, ποιητὰς ... ἅμα καὶ μουσικοὺς ἄνδρας παραλαβόντας. Διατυπωθέντες ... νομοθετοῦντες interpr. Hesych. voc. ἐπιῤῥυθμίζει (ita L. D. Imperf. Lucian. Pisc. c. 12: Γυναικόν τι οὐχ ... κὸν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ ὁμαλὲς καὶ ἀκόσμητον ἐπεῤῥύθμιζεν. Hase.]

['Επιῤῥύομαι, Servo. Æsch. Sept. 165: Ἐπτάπυλον ἕδος ἐπιῤῥύου. υ anceps.]

['Επιῤῥυπαίνω, Sordido, Gl. Plut. Mor. p. 8 ... Archigenes Cocchii p. 121, 14; schol. Aristoph. ... 1181.]

Ἐπίῤῥυσις, εως, ἡ, est Influxio. Exp. etiam ... cessio, qua aliquid sensim augetur. [Hippocr. p. ... 54: Ἐπὴν ἀποτρέψῃς τὴν ἐπίῤῥυσιν. Aristot. Meteor. ... 2, De partt. an. 2, 7. Theophr. C. Pl. 6, 6, 6, ubi et var. ἐπίρισις. Polyb. 4, 39, 10, et al. L. D. ... Chius fragm. p. 317, 36 ed. Gail., de Istro: ... γιόνος Τῶν τηκομένων τι λαμβάνων ἀεὶ πάγων, Ὡς ... τὰς ἐπιῤῥύσεις. Diog. L. 10, § 139. Galen. vol. 2, p. ... 18: Εἰς ἕκαστον μέρος τοῦ κήπου τὴν ἐκ τοῦ ὕδατος ... τεχνᾶσθαι. Georg. Pis. Hex. v. 1559: Ποδῶν ἐπιῤῥύσεις, Fluxiones. Hase.]

['Επιῤῥύσμιος. Democritus Sexti Emp. 7, 137, p. 400: Ἐτεῇ οὐδὲν ἴδμεν περὶ οὐδενὸς, ἀλλ' ἐπιῤῥυσμίη

ω { Ibid. Fabricius : «Sensus est quod cuique ἡ δόξα sive opinio, qualis ἡ ἐπιρυσμίη sive sensibus ejus se offert. Hesychius : Ἐπιρύσμιον idem, Ῥυσμῶσθαι, συγκρίνεσθαι.» Apud Schneiderus suspicabatur ἐπιρρύσμιον. ad Donoeum interpretatur Apta, Conve-

ευτής, ὁ, Infusorium, Infundibulum. Aq. : Ἐπιρρυτή.]

τος, ὁ, ἡ, Qui influit, h. e. Adventitius. Et, n influit humor et infunditur. Plato Timæo : Καὶ τὰς τῆς ἀθανάτου ψυχῆς περιόδους ἐνέδησαν εἰς ἐπίῤῥυτον σῶμα καὶ ἀπόῤῥυτον· de quo l. dixi supra in Ἀπόῤῥυτος. Idem Plato De rep. 7, B], loquens de oculo : Οὐκοῦν καὶ τὴν δύναμιν ἐκ τοῦ ἥλιου ταμιευομένην, ὥσπερ ἐπίῤῥυτον, Videndi vim a sole infusam habet et ad- [Conf. Tim. p. 80, D, Tim. Locr. p. 99, ad Glauc. : Ἐπειδὴ τῶν μορίων τοῦ σώματος ὄντος διεσπαρμένην δύναμιν, τὰ δὲ καὶ συμφύτους. ter [Aphr. Probl. 1, 60] : Διὰ τί αἱ μὲν ἔμφυτοι, σύμφυτοι, αἱ δὲ ψυχικαί, ἐπίῤῥυτοι, στικὰς et adventitiæ. Hæc Bud. Redditur etiam Irrigatus, Irriguus. [Xen. Anab. εἶναι μέγα καὶ καλόν, ἐπίρρυτον. Dionys. A. de ἐπίῤῥυτος pro Affluens, dicitur aliquid [Theophr. C. Pl. 3, 8, 3 : Ἐν τοῖς ἐπιρρεομένοις (ὕδασι). Inscr. apud Bœckh. I, n. 2820, A, 10 : Διάκτοις ἐπιρρύτοις. p. 182, A : Τόπος ὕδωρ ἐπίρρυτον ἔχοντι χρησιμωτάτων. Pollux 3, 50 : Γάλα ἐπίρρυτον Abundans, Æsch. Eum. 907 : Καρπὸν τῶν ἐπίρρυτον. L. Dindorf.]

stillo, VV. LL. [Ex Hesychii gl. Ἐπιρραίνω, ἐπιστάξουσι. Ἐπιστάξαντι conjicit Alberti ad ἐπιρρίζω, quod v., referatur.]

γέω vel Ἐπιρρωγολογέομαι, Racemos Macc. 3, p. 500, 3 : Μήτε ἐπιρρωγολογεῖν ἀμπελῶνας. Hemst. Hesych. : Ἐπιρρωγολογοῦντες (καλαμῶμαι codex) τὸν ἀμπελῶνα.

: s. Ἐπιῤῥωννύω, idem valet quod simplex, nisi quod præp. ἐπὶ vim ejus augere. Ἐπιρρωννύομαι, Invalesco, Gl.] A Thuc. 1, 93; 7, 2, et addito πολὺ 3, 6; 8, 106] ἐπεῤῥώσθησαν pro eo, quod alibi e vero pertinet ἐπέῤῥωσα, quod aliorum ab ἐπιῤῥώω, sicut de ἀνέῤῥωσα di- Thuc. 4, [36 coll. 8, 89] : Τοὺς ἐξέπληξε, τοὺς δέ, ἃ προσεδέχοντο ἰδόντων ἐπέῤῥωσε· sed hic ἐπέῤῥωσε est , i. e. illorum animos, Spem illis . 8, 14 : Αὗται σφᾶς ἐπέῤῥωσαν ἀριστεῖν. H. Gr. 7, 5, 6.] Bud. vertit sumere, in hoc Luciani l. [Tim. c. 41] : , καὶ μὴ κάμῃς. Affert vero et cum menens ἐπιῤῥῶσαι τὴν ἐλπίδα, Confirme loco Herodiani, ubi ei opp. θρα- [2, 4] : Ὡς τοὺς μὲν ἀνατολικοὺς εὐθέως , τοὺς δὲ Ἰλλυρικοὺς ἐπιῤῥῶσαι. Poli tendo, reddemus potius Spem ad- ἐπέῤῥωσαν, Animum addiderunt De prec. : Ἐπιῤῥῶσαι καὶ θαῤῥῦναι. Incito, Impello, ex Plut. : Ἐπιρσον. [Sæpe sic Polyb. ἐπιρρωσθῆναι , etc. Cum infinit. Phalaris Ep. 5 ἰκνεῖν αἰτεῖσθαι· et 50 init. Tzetz. pass. ἐπεῤῥώσθησαν, Animo sunt ῤῥωσθείς, Animo erectus [Xen. H. ρώσθη δ' ἄν τις καὶ ἐκεῖνο ἰδών.] Ap. avi ἐπεῤῥώσθησαν dici etiam de iis, firmi esse cœperunt. Herodian. [3, 3, 13] : Καὶ τὴν ψυχὴν ἐπιῤθείς ὁδηγούμενος. Sed ap. Eund., ῥώσθη ἀπὸ τῆς νόσου, i. e. Melius ha- significatio hunc ἐπεῤῥώσθη, quæ ισθη, et quidem etiam sine adjeusquamperf. pass. Thucyd. 7, 7: ντο · 17 : Πολλῷ μᾶλλον ἐπέῤῥωντο. nun. c. 18. Impersonaliter Soph.

A Œd. C. 661 : Κείνοις δ' ἴσως κεἰ δείν' ἐπεῤῥώσθη λέγειν τῆς σῆς ἀγωγῆς, οἶδ' ἐγώ, φανήσεται μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος. Si iis fiducia fuit.]

[Ἐπιῤῥώομαι, Concutior, Moveor. HSt. in Ῥώεσθαι :] Assumit interdum hoc verbum præpos. ἐπὶ per compositionem. Extat enim ap. Hom. et Ἐπεῤῥώοντο, et Ἐπεῤῥώσαντο, tanquam a them. Ἐπιῤῥώομαι. Legimus enim Od. Υ, 107 : Τῇσι δὲ δώδεκα πᾶσαι ἐπεῤῥώοντο γυναῖκες, Ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα. Ubi Eustath. annotat verbo ἐπεῤῥώοντο indicari τὴν τῶν ἀλετρίδων σπουδαίαν κίνησιν καὶ ῥωμαλέαν. At ἐπεῤῥώσαντο legitur Il. A, 529 : Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπεῤῥώσαντο ἄνακτος Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, i. e. Concussæ sunt comæ. Ibi certe annotat idem grammat. ἐπεῤῥώσαντο dictum esse sumpta metaphora ab iis qui κινοῦνται ἐρρωμένως εἴς τι ἔργον. Sed et equi ῥώονται, inquit, ὅτε εἰς δρόμον συντείνονται : et σύντονον κίνησιν

B indicat τὸ χαίτας ἐπιῤῥώσασθαι κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο. Sed Hesych. illud ἐπεῤῥώσαντο non solum exponit ἐῤῥωμένως ἐπεσείσθησαν, sed etiam ῥώμην καὶ ἰσχὺν ἐπέβαλεν, ut videl. dicantur comæ robur et firmamentum adjecisse nutui. Verum addit præterea Hesych., ἢ ἐῤῥωμένως ὠρχήσαντο, quam expos. non video quomodo accommodare loco illi possimus. Sed potius ἐῤῥώσαντο, quod legimus Il. Ω, 616 : Νυμφάων, αἵ τ' ἀμφ' Ἀχελώιον ἐῤῥώσαντο, expositionem istam admittere puto. Fortasse autem et compositum ἐπεῤῥώσαντο Hesych., aut is unde Hesych. sumpsit, alicubi invenerat, hunc eundem usum habens : sed quum id seorsum positum esset cum hac expositione, mixta fuit et ipsa cum duabus præcedentibus. Non ignoro tamen Eustathium istud ἐῤῥώσαντο exponere itidem, ut in præcedd. Il., ἐῤῥωμένως ἐκινήθησαν (addentem esse pro præsenti κινοῦνται), sed pro me facit auctor brevium scholl., qui explicat verbo χορεύουσι. [Respexit Hesych. Hesiodi Theog. 8 : Ἐπεῤῥώσαντο δὲ ποσσίν (Musæ saltantes). Apoll. Rh. 2, 661 : Ἐπὶ ἤματι νύκτα ὁμῶς ἐπεῤῥώοντ' ἐλάτῃσιν. (De remigantibus ead. phrasi 4, 504, 1633.) 672, de capillis : Παρειάων ἑκάτερθεν πλόχμοι βοτρυόεντες ἐπεῤῥώοντο κιόντι · 3, 1258 : Αἱ δ' ἑκάτερθεν χεῖρες ἐπεῤ-

C ῥώσαντο. Et per tmesin 1, 385 : Ἐπὶ δ' ἐῤῥώσαντο πόδεσσιν προπρὸ βιαζόμενοι.]

[Ἐπιῤῥώστια, ἐπιτελῆ (f. ἐντελῆ), Hesychius.]

Ἐπίῤῥωσις, εως, ἡ, Corroboratio, Roboris confirmatio s. Virium. [Ælian. N. A. 6, 1; Longin. 11, 2. Βεβαίωσις, διόρθωσις, ὑγεία interpretatur Hesych.]

Ἐπίσαγμα, τό, Centones qui supponuntur ipsis clitellis, et Ipsæ clitellæ, Bud. A quo affertur ἐπισάττω ex Aristot. Probl. et pro Constipo, Inculco : ut videbis p. 580. [Schol. Aristoph. Nub. 449 : Ἐπίσαγμα τῶν ὄνων. Hemst. Ephippium, Levit. 15, 9. Metaph., Soph. Phil. 755, de quo l. v. in Ἐπίσαγμα.]

Ἐπισάζω, Complano, Adæquo, Inculco. Aristot. Probl. : Ἐὰν ἐπισάξῃ τὴν γῆν, καὶ καταπατήσῃ, ὥστε ἀποστέγειν τὸ ὕδωρ. Ita VV. LL., sed illud ἐπισάξῃ refertur potius ad ἐπισάττω, quod v. [Ex 20, 13, ubi legitur περισάξῃ.]

["Ἐπίσαθρος, ὁ, ἡ, Fragilis, Gl. Epiphan. vol. 1, p. 235, B. L. D. Jo. Climac. in meis ad Planud. Vers.

D Ovid. Met. notis p. 357; Hesych. v. Ἐπισαθρότατοι. Boiss. Iren. p. 72, ἐπ. πνεύματα. Kall.]

Ἐπισαλεύω, pro Concutior, Agitor, VV. LL. ex Philostr. [Her. p. 740 fin.] ἐπισαλεύω ταῖς ἀκρωτηρίαις. [Idem Imag. 1, p. 798 : Τὸ δὲ (τῆς κόμης) τῷ μετώπῳ ἐπισαλεύει. Philostr. jun. Imag. p. 872 : Ἡ κόμη ξανθὴ ἐπισαλεύει τῷ μετώπῳ. L. D. Ἄχρι τῶν μεταφρένων αἱ ὄπισθεν ἐπισαλεύονται πλόκαμοι, Lucian. Amor. p. 1057, F. Hemst. Huc refertur Hesychii gl. Ἐπισαλονέξ, ἐπικινουμένη. Ubi terminatio confusa est cum nota tachygraphica ξ, ut alibi sæpe, pro ἐπισαλ. autem scrib. cum Musuro ἐπισαλ.]

Ἐπίσαλος, ὁ, ἡ, quod significat Instabilis, Minime firmus, verbale non est, sed potius ex nomine σάλος factum. [Iterum HSt. :] Ἐπίσαλος, Instabilis, Mobilis, q. d. ὁ ἐπὶ σάλου ὤν, Qui est in jactatione, jactatur, ut in tempestate, et agitatur. A Suida [et Zon. p. 796, 805] ἐπίσαλος exp. ἀβέβαιος, et εὐμετάπτωτος, additurque hoc exemplum [Theophyl. Hist. 6, 5] : Ἐπισφάλων τε τῶν τῆς σωτηρίας ἐλπίδων γενομένων αὐτοῖς, ἐξεγύμνου τοῦ ἄστεος. [Secundi Sententt. p. 639 : Τ-

ἐστὶ κλεῖον; Ἐπίσαλον πρᾶγμα. L. D. Theophyl. Hist. p. 186, 9 Bonn. : Ἄλλοτε ἄλλως κυβερνωμένης πρὸς τὸ ἐπίσαλον. De mari turbato Pseudochrys. t. 7, p. 503, 6, et ap. Grets. t. 2, p. 368, A. || In Stadiasm. Geogr. gr. min. ed. Gail. vol. 2, p. 446, 6, Ἐπίσαλός ἐστιν ὁ τόπος, vertitur : Præbet salum, i. e. *mouillage*. Hase.]

[Ἐπισαλπίζω, Tuba accino. Joseph. A. J. 9, 13, 3 : Οἱ ἱερεῖς βυκάνας ἔχοντες ἐπεσάλπιζον τοῖς ὑμνῳδοῦσι.]

Ἐπίσαξις, εως, ἡ, affertur ex Theophr. [C. Pl. 5, 6, 3] pro Accumulatione terræ.

Ἐπίσαπρος, ὁ, ἡ, In superficie putridus. Alii, Putricans [ut Gaza ap. Theophr. H. Pl. 3, 7, 5].

[Ἐπισαρκάζω, Cavillor. Schol. Hom. Il. A, 110 : Εἰώθασιν ἐπισαρκάζειν ταῖς ἐπιστήμαις τῶν φρονουμένων. L. D. Et ad I, 357 : Νῦν οἷον ἐπισαρκάζων λέγει. Schol. Soph. El. 1457. Philo vol. 1, p. 587, 40.]

[Ἐπισάσσω s.] Ἐπισάττω, contrarium verbo ἀποσάττω, Impono clitellas, stragula, quicquid imponi solet equo. In VV. LL. Impono clitellas jumentis, et onera superpono : ut ἐπισάξαι ἵππους, Xen. [Cyrop. 3, 3, 27.] Sed ibi redditur Ephippia imponere, Sternere equos ephippiis. Pro quo tamen malit quis fortasse simpliciter, Sternere equos, s. Insternere. [Conf. Anab. 3, 4, 35. Gl. : Ἐπίσαξον τὸν ἵππον, Sterne equum. Lucian. Bacch. c. 3, Asin. c. 16.] Sic ἐπισάττειν τὴν ὄνον, ex LXX 3 Reg. [13, 23.] Rursum ex Xen. [immo Herodoto 3, 9], ἐπισάττειν ἀσκοὺς ἐπὶ τὰς καμήλους. Ex Herodot. [1, 194] : Ἐπισάξαντες τὰς διφθέρας ἐπὶ τοὺς ὄνους. [Quem l., puto, respiciens Pollux 7, 186, parum accurate ait, Herodotum dixisse ὄνον ἐπισάξαι. Schweigh.] His autem in ll. est simpliciter Imponere. [De terra, ut ap. Theophr. H. Pl. 7, 2, 5, Τὴν ἐπισεσαγμένην γῆν, positum v. in Ἐπισάζω. Gl. : Ἐπισάττω, Inculco.] Et pass. Ἐπισάττομαι : unde ἐπισεσαγμένος ἵππος, Cui imposita sunt ephippia, Stratus equus : et ἐπισεσαγμένος ὄνος, Cui impositæ sunt clitellæ. [Pollux 1, 139 : Καμήλων ἐπισεσαγμένων τὰ σκεύη. Ἐπισεσαγμένος, Clitellarius, Gl. Schol. Aristoph. Nub. 449 : Κίντρων δέ ἐστι τὸ ἐπισασσόμενον τοῖς ὄνοις κτλ. Eandem formam ap. Hesych. v. Στρωματεῖζειν in alteram mutavit Musurus.]

[Ἐπισαῤῥέω, Psellus De dæmon. p. 38 ed. Gaulm. Boiss.]

[Ἐπισαρκνίζω, Ultra planum facio. Clem. Alex. p. 545. Wakef.]

Ἐπισαχθής, Debitor, χρεωφειλέτης, Hesych. Sed ap. eum est ἐπισαχθής, licet alphabetica series illam scripturam poscat. [Σιτοαχθής conjicit Kuster.]

[Ἐπισβέννυμι s. Ἐπισβεννύω, Nonn. Dion. 21, 138. Hesych. Wakef. Ap. Nonnum Græfius ἀποσβέσσειε pro ἐπισβέσσειε. Idemque restituendum videtur in Hesychii gll., quas dicit Wakef. : Ἔζιννυ, ἐπισβέννυσι· Ἔζινυε, ἐπισβέννυεν (ita cod.).]

Ἐπίσειον, τὸ, vel Ἐπίσιον, ut ap. Etym., Pubes, ἥβη, ἐφήβαιον. Poll. [2, 170, coll. 174] : Αὕτη δὲ ἡ τρίχωσις, ἥβη τε καὶ ἐπίσειον· nam ἐφήβαιον medicorum duntaxat esse ait. Supra per diphthongum ἐπίσειον [ubi hæc annotavit HSt.] : Ἐπίσειον, Aqualiculus, Ima ventris pars in pudendum desinens. Lycophr. [1385] : Ὅταν κόρη κασσωρὶς εἰς ἐπίσιον Χλαῖναν διαστείλασα, quod schol. exp. τύπτουσα τὸ αἰδοῖον. Infra sine diphthongo [Ἐπίσιον, ubi HSt.] : Habent illam scripturam quum alii tum Suidas (qui interpr. τὸ αἰδοῖον τῆς γυναικός] et Etymolog. [p. 363, 56, ubi ducit a σίω τὰ ἱερὰ vel ab σιαίνει (unde corrigendus Chœroboscus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 200, 5, qui et ipse dicit διὰ τοῦ ι τὰ δύο), et interpretatur τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός, eodemque modo Hesych. Ἐπίσειον scribitur ap. Hippocr. p. 252, 34 : Ἐν τῷ ἐπισείῳ τρίχες πολλαί, ceterisque locis a Foesio indicatis. Apud Aristot. H. A. 1, 13 : Τὸ μονοφυὲς τὸ μὲν ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν ἦτρον, τούτου δὲ τὸ ἔσχατον ἐπίσιον, item al. ἐπίσειον.]

Ἐπισείρω, Attraho, Traho. Fortasse pro ἐπισύρω. Nisi sit a σειρά. [Nihili foret a σειρὰ factum verbum ἐπισείρω.]

Ἐπίσειστος, ὁ, ἡ, personæ cujusdam scenicæ nomen, ex Polluce [4, 146, 147, 149, 150, i. e. Cui ἐπισείονται αἱ τρίχες, Ventilantur crines. Lucian. Gall. c. 26 : Ἐπίσειστον κόμην. Hesychio εἶδος κουρᾶς. L. D. Salmas. De coma p. 305 et 318; C. O. Müller *Handb. der Archäol.* § 330, 4. Hase.]

Ἐπισείω, Incutio, Concutiendo s. Quatiendo s. Quassando vibro; simpliciter Vibro. Ap. Herodian. [2, 13, 8] ἐπισείειν τὰ δόρατα, Polit. vertit Intendere. Sic ἐπισείειν τὴν αἰγίδα [Hom. Il. Δ, 167, O, 230] : et passive, Ἐπισείετο ἡ αἰγίς, ap. Lucian. [Tim. c. 3. V. Ἐπίσειστος.] Metaphorice quoque usurpatur : ut, Ἐπισεῖσαι αὐτοῖς τὸν κίνδυνον, quod ex Josepho affert Suidas, non addito tamen ejus nomine, exponens, ἐπαγαγεῖν. [Idem Joseph. B. J. 2, 17, 2 : Τηλικοῦτον ἐπισείειν τῇ πατρίδι πόλεμον.] Affert vero et, Ἄπαντα τρόπον ἀπάτης ἐπισείσας, pro ἐπαγαγών. At de ἐπισειούσης pro ἐπικαλουμένης consule Hesych. [qui citat ex Sophoclis Ἀχαιῶν συλλόγῳ, et ἀπὸ τῶν τὰς ἡνίας ἐπισειόντων repetit.] In VV. LL. ex Plut., Οὐ Πέρσας ἐπισείων, pro Non dicens Persas esse formidandos, Non prætendens Persas, et in medium afferens. At ego malim, Non incutiens illis Persas, pro Non incutiens illis terrorem a Persis, vel Non objiciens illis terrorem a Persis; aut Persas pro terriculamento illis proponens. Hesych. quidem certe ἐπισείειν exp. ἐπισεῖν, addens et ἀνατείνεσθαι : sed hic nequaquam commode ἐπισείσας exposueris ἐκφοβήσας. [Epigr. Anth. Pal. 9, 755, 5 : Τόσσον ἐπισσείει, τόσσον κοτον ἀντία φαίνει (Scylla). Transitive Eur. Or. 255 : Ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε, μὴ ἐπίσειέ μοι τὰς ... δρακοντώδεις κόρας (Furias) · 613 : Ἐπισείων πόλιν σοί. L. D. Ξίφος κατὰ νυμφίου ἐπίσειε, Liban. vol. 4, p. 592, 4. Ἐπίσειε τὰ χαλεπώτερα μηχανήματα, Themist. Or. p. 91, D. Ἡμῖν ἐπίσειε τὰς κρότους, Alciphr. Ep. 3, 71; τὴν χεῖρα, Lucian. Scyth. c. 11. Hemst. Proprie, sed intransitive sine accusativo, etiam Diodor. 13, 94 : Ἄχρι ἂν οἱ πολέμιοι τοῖς τείχεσιν ἐπισείωσι. Per tmesin Eur. Iph. T. 1245 : Ἐπὶ δ' ἔσεισε κάρα. Herodes Att. v. 15 : Ἡ δ' ἐπὶ οἱ ἐξ ἀθανάτοιο καρήνου σμερδαλέον σείουσα λόφον κατένευσεν Ἀθήνη.]

Ἐπισείων, οντος, ὁ, pro una ex partibus puppis, VV. LL. ex Poll. [1, 90, 91. Conf. Παράσειον. I. ... πωγωνοφόρων, Barbam promittens, eid. 4, 143. Ancher.]

[Ἐπισέληνον, τό.] Ἐπισέληνα, Placentæ lunatæ, i. e. In lunæ formam factæ. [Hesychio πέμματα μηνοειδῆ. Plato Athenæi 10, p. 441, F : Ἐμοὶ πρόκειται ... ἐπισέληνα, Ἐπισελήνιον, vitiose, ut videtur, apud Photium Lex. v. Σελήνη.]

[Ἐπισεμνολογέω, Honorem addo orationi, Verbis honestis orno. Anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 593, 29 : Τὰ τῶν πλησίον ἀρπάζοντας ἐπισεμνολογοῦσι ... πρᾶξιν.]

[Ἐπισεμνύνω, Ad gravitatem compono. Vita ... Damasc. vol. 1, p. xxii, D : Ὅπου τὸ κάλλος (op... suorum) ἀνδρὸς ἄγαν καὶ οἷον ἄμετρον, ἐπισεμνύν... τὸ (l. τοῦ) σώφρονος. L. D. Med. Effero me, Gl... aliqua re. Joseph. C. Apion. 2, 3, p. 471, 1 : ... σεμνυνόμενοι προσποιοῦνται τὴν συγγένειαν. Sch... Phot. Epist. p. 379, 26 : Οἱ Φιλιππήσιοι τῇ Ῥωμ... ἑαυτοὺς ἐπισεμνύνουσι κλήσει. Philo vol. 1, p. 59... Ἐπισεμνύνεται φάσκουσα. Id. ib. p. 369, 30; 545, ... vol. 2, p. 254, 38 : Ἐπισεμνυνόμενος· et vol. 1, p. ... 49 : Ἐνευφημῆσαι κἀπισεμνύνεσθαι. Hase. 6]

[Ἐπισεσυρμένως. V. Ἐπισύρω.]

Ἐπισεύω, [Incutio, Gl.] Cieo adversus aliquem ... Concito, Impello, Hom. Od. E, [421] : Ἠέ τί μοι ... κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων Ἐξ ἁλός, ubi tamen ... simpliciter Immittat, sicut et alibi. [Κακὰ Σ, ... ὀνείρατα Υ, 87.] At vero Od. Ξ, [399] : Δμῶας ἐπισσεύας [—σεύας], redditur Hortatus : item alio ... cip. præs. temp. Incitans. [In epigr. Theod... Anth. Pal. 7, 439, 3, Κῆρας ἐπισσεύουσα βίου κένε... suit Planud., quum ἐπισσεύουσα sit in cod. Palat. ... ab antiquioribus certe aliena forma est.] At ... Ἐπισεύομαι, pro Concitatus eo, s. Concitate, ... citate, s. Cum incitatione, s. festinatione, Feror ... impetu. [In Ind. :] Cum impetu feror post, Cum ... petu et accelerato gradu insequor, Ruo, Proruo, ... Accurro. Il. B, [86] : Ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί. [N, 757 : Νηυσὶν ἐπεσσεύοντο.] Od. N, [19] : Νῆας ἐπεσσεύοντο [Νῆας ἔπ' ἐσσ., ut Il. B, 150 scripsit Wolfius], Contendebant ad naves. [Ἀγορήνδε Il. N, 757; νομόνδε Σ, 575. Νηυσὶν ἐπεσσεύοντο, O, 593. Perfecto ἐπέσσυμαι ...

e participio ἐπεσσάμενος et plusquamperfecti
tertia persona ἐπέσσυτο, præsentis vel ao-
gnificatione posito, utitur Hom. præter l. ab
i fine citatum. Il. E, 438 : Ὅτε δὴ τὸ τέταρτον
ν, Impetum faciebat. Et cum dativo 459 :
ι ἐπέσσυτο· Od. Δ, 841 : Οἱ ἐναργὲς ὄνειρον
: Cum irruat. Z, 20 : Ἐπέσσυτο δάμνια χού-
nomi· Il. M, 143 : Τεῖχος ἐπεσσυμένους. V. in
m inf. Il. I, 398 : Ἔνθα δέ μοι μάλα πολλὸν
θυμὸς … κτήμασι τέρπεσθαι, item significa-
oristi. Φ, 601 : Ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν.
unt. Ξ, 157. X, 26 : Ἐπεσσύμενον πεδίοιο.
Υ, 188, etc. De eodem Hßt. :] Ἐπισύομαι,
Ἐπίσυμαι, Incitatus s. Concitus sum. Il.
Φεῦγε μάλ', εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται, Si animus
propitiate est incitatus. Ita enim reddiderim
iam et quidam, Si tuus animus est impulsus.
præsens, Si te hæc cupiditas incessit, Si
animus. Hinc partic. Ἐπεσσύμενος, Conci-
itatus, Cupiditate incitatus. V. et Hesych.
item ap. Apoll. Arg. 1, [805] : Ἐπεσσεύοντο
quod exp. ἐπείγοντο ἰέναι. [Ἀπεσσεύοντο
nel. ex cod.] Et ἐπεσσεύοντο πορείην ex
VV. LL. Iter accelerabant. Geminatur au-
ter metrum. [In Ind. :] Significat etiam in-
ror supra. [Aoristi duplex forma est, me-
ν et passiva ἐπεσύθην. Prioris participium
iis est ap. Æsch. Eum. 786, 816 : Ἐκ δὲ
ρυλλος, ἄτεκνος, ἰὼ Δίκα, πέδον ἐπεσσύμενος
: κηλῖδας ἐν χώρᾳ βαλεῖ. Indicativus ap.
1065 : Ὅθεν ἐπέσυτο τάνδε γῆν ὀρπαγεῖσι
ἄτα· Hel. 1162 : Τείχεα … ἐπέσυτο φλόξ.
. Hephæst. p. 48 : Τίς ὄρεα βαθύκομα τάδ'
σῶν; Altera ap. Oppian. Cyn. 4, 136 :
ἵππος ἐπέσσυθεν. L. Dindorf.]
α vox nihili. V. Ἐπίσιγμα.]
, Inspergo. Joseph. A. J. 8, 7, 3 : Ψῆγμα
ῖθον ταῖς κόμαις.]
, τό, i. q. ἐπίσημον. Eur. Phœn. 1114 :
ν εἰκαῖον ἐν μέσῳ σάκει· 1131 : Ποντεῦσι
ἐπίσημα πῶλοι. De moneta Simonid. ap.
5.]
ω, [Approbo, Laudo, qua signif. fre-
dium, ut infra dicetur, sed ne activum
tatum. Polyb. 9, 9, 9 : Τούτους (Roma-
igmienses) ἤδη πολλάκις ἐπεσημήναιμεν·
εἰ παρόντες ἐπεσήμηναν τὸ βέλτιον. Diod.
p. 596, 51 : Παιᾶνι τῶν θεωμένων ἐπι-
ν κατόρθωσιν.] Indicium s. Indicationem
[Portendo, Gl. Aristot. H. A. 5, 14 :
οῦ σώματος μόρια ἐπισημαίνει τὴν ἀρχὴν
ιν.] Bud. p. 656, ex Aristot., ubi nem-
habet hoc verbum. Idem p. 768, Ἐπι-
ι, impersonale aliquando repetitur ap.
A. 5, [14] ubi de tempore et ætate
ita scribit : Τοῖς ἀνθρώποις ἐπισημαίνει
ς φωνῆς μεταβολῇ, καὶ τῶν αἰδοίων οὐ
λλὰ καὶ εἴδει, In genere humano nota
ttur mutatione vocis, et genitalium
, tum specie. Idem, de absolutione
tiens [H. A. 6, 3] : Ταῖς μὲν οὖν ἀλε-
ρῶν καὶ νυκτῶν παρελθουσῶν ἐπισημαί-
imum indicium fit tertio demum die,
die incubationis indicatio fit ovi ad
stantis. [Conf. ib. 18.] Utroque enim
ur, dicens hunc modum loquendi
fortassis esse quam Peripateticum.
σημαίνει τὸ πρῶτον μικρὸν τὸ γάλα ἐν
gener. anim. 1, 19 : Ἐπισημαίνει τὰ
20, p. 728, 25 : Τοῖς θήλεσι τὰ κατα-
Et ib. 29. Meteorol. 2, 8 : Ἐπὶ δύο
ὁ σεισμὸς) κατὰ τοὺς αὐτοὺς τόπους
is 1, 10 : Αὐθημερινὸν ἐπισημαίνει ἡ
: Ὅταν Ἶρις γένηται, ἐπισημαίνει.]
erbum Medicorum [Dicitur autem
ccessionis insultu et invasione, ut
πλεῖστα ἐπεσήμαινον οἱ παροξυσμοί
. Foes. Œc. Hipp.] Galen. Defi-
quotidiana : Ὁ καθ' ἑκάστην ἡμέραν
είστον τῆς αὐτῆς ὥρας ἐπισημαίνων,

A Indicationem accessionis edens, h. e. Invadens homi-
nem. Id. Bud. p. 657. [Thuc. 2, 50 : Διεξῄει γὰρ διὰ
παντὸς τοῦ σώματος ἄνωθεν ἀρξάμενον τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ
πρῶτον ἱδρυθὲν κακόν, καὶ εἴ τις ἐκ τῶν μεγίστων περι-
γένοιτο, τῶν γε ἀκρωτηρίων ἀντίληψις αὐτοῦ ἐπεσήμαινε.
L. D. || Ἐπισημαίνεσθαι etiam dicuntur qui sunt in
articulo morbi. Gell. 18, 7 : Non tempestive, inquit
Favorinus, hunc hominem accessimus ; videtur enim
mihi ἐπισημαίνεσθαι : is, de quo loquitur, homo fuit
melancholicus et insanus : qui hac intemperie labo-
rant, aliquando habent intervalla, quibus sunt re-
missiores, aliquando morbus eis recrudescit : tum
erat in ἐπισημασίᾳ, i. e. accessione furoris, ideo ἐπι-
σημαίνεσθαι dicitur. Brunck. || Ἐπισημαίνειν etiam
Notas et indicia de se præbere significat, ut p. 405,
22 : Βρώματα δὲ μάλιστα ἐπισημαίνει. Etenim ciborum
facultates juxta unamquamque eorum mutationem in
corporibus indicantur, et de se significationem ac
notas edunt. Et p. 237, 3 : Εἰ μὴ ἔστιν ἦσιν ἐπισημ-
αίνει τὸν πρῶτον μῆνα ὀκόσον ὀλίγον. || Ἐπισημαίνε-
B σθαι, de nota quæ imprimitur in aliqua corporis
parte et ex morbo comitiali relinquitur, p. 306, 17 :
Οὐ γὰρ ἔτι ἐπίληπτος γίνεται, ἢν ἅπαξ ἐπισημανθῇ. V.
Ἐπίσημος. Foes. Œc. Hippocr.] Pass. [med.] Ἐπιση-
μαίνομαι et ipsum ponitur pro Quamcunque signifi-
cationem do. Cujus exemplum ex Aristot. habes ap.
eund. Bud. p. 656. [Plato Leg. 5, p. 744, A : Τοῦτ'
οὖν δὴ πολλάκις ἐπισημαίνεσθαι χρὴ τὸν νομοθέτην τί τε
βούλομαι καὶ εἴ μοι ξυμβαίνει τοῦτο· 3, p. 681, E : Ὁ
καὶ Ὅμηρος ἐπεσημήνατο.] || Significat etiam Accla-
matione vel Signo testari. Polyb. 2, [61, 1] : Τὰς πα-
ρανόμους τῶν πράξεων ἐπισημαίνεσθαι, Acclamatione
prosequi et insignes reddere. Et paulo post, Τὰ καλὰ
καὶ δίκαια τῶν ἔργων ἐπισημαίνεσθαι. Hæc Bud. ibid.,
sed fusius. [V. Schweigh. Lex.] Ἐπισημαίνομαι, Ac-
clamo populariter et applaudo. Isocr. Panath. init.
[p. 233, B] : Τοὺς ἀκούοντας ἐπισημαίνεσθαι καὶ θορυβεῖν
ἀναγκαζουσῶν. [Conf. Harpocrat. in v.] Ap. Æschin.
[p. 34, 26] ponitur pro Secundo rumore probo, ut
populus admurmurans : Ὁρῶν ἐπισημαινόμενον τὸν
C δῆμον, καὶ δεδεγμένον τοὺς παρ' ἐμοῦ λόγους. Et cum
accus. ap. Polyb. [3, 111, 3] : Πάντων τὸ ῥηθὲν ἐπιση-
μηναμένων. Et rursus, Προθύμως αὐτὸν ἐπισημηναμένου
τοῦ πλήθους, Secundo rumore ipsum approbante et
prosequente. Itidem Hermog., sed sine casu, Χρῆσθαι
ταῖς λοιδορίαις ἄνευ τοῦ ἐπισημαίνεσθαι, Sine acclama-
tione et vocis concitatione plausibili maledicta et
probra objicere. [Athen. 8, p. 350, B. Herst.] Et,
Αὐτῷ τῷ μὴ ἐπισημαίνεσθαι, Ex eo quod non ad plau-
sum captandum vocem sustulit, sc. ὁ λοιδορῶν. Hæc
fusius Bud. ibid. Potest etiam intelligi ἐπισημαίνεσθαι
pro eo, quod est Voce et gestu significationem dare
animi meditati et ad hoc comparatæ orationis : qui
intellectus eod. pertinet cum priore. Aristot. Περὶ
θαυμ. ἀκουσμ. loquens de quodam, qui in theatrum
vacuum multos dies iverat, illicque diligenter specta-
rat, Θεωρεῖν ὡς ὑποκρινομένων τινῶν, καὶ ἐπισημαίνε-
σθαι, Plausisse acclamasseque admirabunde. || Sub-
scribo, Approbo, Obsigno, ἐπισφραγίζομαι. Dem.
D [p. 310, 21] : Ἐν οἷς δὲ τὰς εὐθύνας ἐπισημαίνεσθε. [Ἀντὶ
τοῦ ἐπισφραγίσαι positum ex Isæo citat Harpocratio.
|| Signo. Plato Gorg. p. 526, B : Ἐπισημηνάμενος ἐάν
τε ἰάσιμος ἐάν τε ἀνίατος δοκῇ εἶναι· Phil. p. 25, A :
Ὅσα διέσπασται ξυναγαγόντες χρὴ μίαν ἐπισημαίνε-
σθαί τινα φύσιν· Polit. p. 258, C : Ταῖς ἄλλαις ἐκτροπαῖς
ἓν ἄλλο εἶδος ἐπισημηναμένους. || « Ἐπισημαίνεσθαι di-
citur orator, si promittit auditoribus de aliqua re se
velle inprimis verba facere, ut ab ea re recte sibi
cavere possint. Aristides Περὶ λογ. πολιτ. p. 654,
hoc exemplum posuit : Ὃ τοίνυν μάλιστα πάντων ὑμᾶς
δεῖν ὑμᾶς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, φυλάξασθαι, τοῦτ' εἰπεῖν
ἔτι βούλομαι. » Ernest. Lex. rhet.] || Est etiam ἐπιση-
μόν τινα ποιεῖν, Insignire et honestare aliquo decore,
ut imperator donans milites decore militiæ. Polyb.
[6, 39, 6] : Τοὺς ὑπερασπίσαντας καὶ σώσαντάς τινας τῶν
πολιτῶν, ἐπισημαίνεται δώροις. Bud. p. 656. [Tam in
bonam quam in contrariam partem dici ostendit l.
ab Suida in v. citatus : Τοὺς μὲν χάρισι, τοὺς δὲ κολά-
σεσιν, ὡς καὶ τοῖς ἄλλοις παράδειγμα εἶεν, ἐπισημαίνε-
σθαι.] || Ἐπισημαίνω, Portendo. Greg. Naz., de osten-

tis loquens, quæ in persecutione et vexatione Christianorum apparuerunt: Ἡ μὲν οὕτω καὶ οὐρανὸς ἐπισημαίνει τοῖς τοιούτοις καιροῖς, Iram divinam portendunt, significant. Similiter Plut. Demetr. [c. 12]: Ἐπισημαίνει δὲ τοῖς πλείστοις τὸ θεῖον. [Pausan. 3, 12, 7: Ταλθυβίου μήνιμα Λακεδαιμονίοις μὲν ἐπεσήμαινεν ἐς τὸ ἐμφανές, quod mox dicitur κατέσκηψε.] Subjici potest his ejusd. Greg. Naz. l. iste: Ἑνὸς εὖ πράττοντος ἢ κακῶς, οὐδὲν τῷ κοινῷ τοῦτο ἐπισημαίνεται. Ubi tamen quidam malunt, Nihil hoc ad rempublicam attinere. V. Bud. p. 657, post Ἐπισημασία. [In bonam partem Xen. H. Gr. 4, 7, 2: Ὁ θεὸς ἐπεσήμαινεν αὐτῷ ὅσιον εἶναι μὴ δεχομένῳ σπονδάς. || Pass. Eur. Ion. 1593: Κἀπισημανθήσεται κεῖνος κεκλῆσθαι λαὸς ὄνομ᾽ ἐπώνυμος.]

[Ἐπισήμανσις, εως, ἡ, κεραυνῶν, Fulminis tactus, Aristot. Probl. 24, 18. || Notatio, Attentio, Consideratio. Eust. Opusc. p. 260, 81: Θεωρητέον ἐν ἐπισημάνσει.]

[Ἐπισημαντέον, Animadvertendum. Aristot. Topic. 8, 2, 6. Anon. Cosmas Topogr. Christ. p. 157, E; 167, D; 170, C; Hermias In Plat. Phædr. p. 112. L. D.]

[Ἐπισημαντικός, ἡ, όν, Significativus. Hephæst. Apotelesm. p. 6, 2 Camerar. Hase.]

Ἐπισημασία, ἡ, Significatio [Notiuncula, add. Gl. Æneas Tact. c. 31, p. 92: Τὴν ἐπισ. εἶναι ὡς ἀδηλοτάτην]: ut ἐπισημασίαι τῶν ἀστέρων, ex Proclo affertur pro Stellarum significationes. [Polyb. 1, 37, 4: Τὴν μὲν οὐδέπω καταλήγειν ἐπισημασίαν, τὴν δ᾽ ἐπιφέρεσθαι, ubi est i. fere q. ἐπιτολήν. L. D. Hesychius: Δοκοί, εἶδος ἀστέρων ἐπισ. τινὰ παρεχόντων θεωρεῖσθαι. Hemst. Ubi Petavium Var. Diss. 2, 10, p. 101 ad Auct. Op. de Doctr. Temp. citat Albert. Conf. Ideler Chronol. vol. 1, p. 314, Wessel. ad Diod. vol. 1, p. 59, 4.] || Ἐπισημασία est etiam Significatio mentis, et id quod vultu præfertur. Cic. Ad Attic. 14, [3]: Tu si quid πραγματικὸν habes, scribes; sin minus, populi ἐπισημασίαν et minorum dicta perscribito. Bud. Comm. p. 657. || Medicis ἐπισημασία dicitur ipsum Principium s. Insultus accessionis febrilis, in quo ægri solent refrigerari, oscitare, pandiculari, dormitare, aut alia quædam his similia pati. Horum enim si quod ægri senserint, jam accessionem adesse quasi eo signo præsentiunt; eamque ob causam tempus id ἐπισημασία, Significatio, nominatur, alio nomine et εἰσβολὴ παροξυσμοῦ dicta. [Galen. De tempp. morb. p. 382, 40: Καλῶ δ᾽ εἰσβολὴν τοῦ παροξυσμοῦ τὸν ἀκριβῶς ἤδη πρῶτον χρόνον ἀπλατῆ· τὸν δ᾽ αὐτὸν τοῦτον ἐπισημασίαν εἰώθασιν ὀνομάζειν. Et alibi. Foes. Œc. Hipp.] Ac ejusmodi quidem accessionis significatio, quæ sc. quum talibus signis invadit, simpliciter ἐπισημασία appellatur, estque febrium putridarum propria: hecticarum autem vocatur ἐπισημασία ἄθλιπτος, quod careat iis angustiis molestiisque, quibus alii graviter premuntur per initia accessionum. V. ap. Gorr. plura. Galen. Therap. 9: Πυρετὸς διὰ τετάρτης ἡμέρας ἔχων ἐπισημασίαν. Paulo ante, Εἰσβολὴν ἐπισημασίας ποιεῖται. Et ap. Diosc. aliquoties, Πρὸ τῆς ἐπισημασίας, ut videbis ap. Bud. p. 657, ubi ἐπισημασία interpr. Initium accessionis febris. Gaza ap. Alex. Aphr. [Probl. 1, 130], Κατὰ τὴν ἐπισημασίαν, vertit Per id tempus quo febris urget. [Accessio, Gl. || Ἄξιος ἐπισημασίας, Vir memoratu dignus, Polyb. 40, 6, 1, ubi vanitas hominis notatur. Ἐὰν ὑπὸ τῆς συγκλήτου γίγνηταί τις ἐπισ., Si senatus aliquam det voluntatis suæ significationem, 26, 2, 6. Ἐπισ. εὐνοϊκὴ καὶ προστατική, Benevolentiæ et honoris significatio, 6, 6, 8, et solum ἐπισ. eadem signif. 30, 1, 2. Schweigh. Ejusdem signif. alia exx. v. ap. Wessel. ad Diod. vol. 1, p. 254, 52. In contrariam partem Diod. 16, 83: Ἐπισημασίας ἔτυχεν ὑπὸ τοῦ δαιμονίου κεραυνωθείς· ubi v. annot. Wessel., cui add. Polyb. 32, 11, 4.]

Ἐπισημειόω, Annoto, Scribo annotationes. || Ex Plut. autem Apophth. [p. 235, C]: Ἐπισημειωσάμενοι κρότῳ τὸ ἔθος, Plausu morem approbantes. [Schol. Aristoph. Vesp. 1480: Ἐπισημειοῦνται τὴν λέξιν κάτωθεν τὸ χ, Notat. Etym. M. p. 717, 7, v. Ἐπισφηκώσασθαι, et Hesych. v. Ἐπισφηκώμενον.]

Ἐπισημείωσις, εως, ἡ, Annotatio. [Diog. L. 7, 20: Τὸν ἀκούοντα οὕτω πρὸς τοῖς λεγομένοις γίνεσθαι ὥστε μὴ λαμβάνειν χρόνον εἰς τὴν ἐπισημείωσιν. Dindorf. Schol. Pind. p. 3 ed. Bœckh.: Εὑρέθη ἔν τινι τῶν παρ᾽ ἡμῖν ἀντιγράφων ἐπισ. οὕτω λέγουσα. L. D. Euseb. Dem. ev. p. 237, C. Id. Hist. eccl. 6, 24: Καὶ τοῦτο διάγραφοι δηλοῦσιν αὐτοῦ πρὸ τῶν τόμων ἐπισημειώσεις, Notationes libris præfixæ. Hase.]

[Ἐπίσημον, τό. V. Ἐπίσημος.]

Ἐπίσημος, ὁ, ἡ, Cui signum s. nota impressa est, Signatus [Gl.]: oppositum v. ἄσημος. [De auro Herodot. 9, 41, Xen. Cyrop. 4, 5, 40. De clypeis inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 139, 18: Ἀσπίδες ἐπίσημοι.] Thuc. 2, [13]: Ὑπαρχόντων δὲ ἐν τῇ ἀκροπόλει ἔτι τότε ἀργυρίου ἐπισήμου ἑξακισχιλίων ταλάντων, Argenti signati. [Ἐπίσημα τὰ παιδία Hippocrati p. 306, 12, dicuntur pueri morbo comitiali conflictati, sed superstites, nota ex morbo impressa relicta, etc. Foes. Œcon.] || Insignis, Nobilis, Illustris, Præclarus. In qua signif. itidem opp. τῷ ἄσημος, ut suo loco videre est. [Soph. Ant. 1258: Μνῆμ᾽ ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων. Et sæpius Eurip., tam in bonam partem, ut Hipp. 103: Σεμνή γε μέντοι (Venus) κἀπίσημος ἐν βροτοῖς, quam in contrariam, ut Or. 543: Ζηλωτὸς ὅστις εὐτύχησεν ἐς τέκνα καὶ μὴ ἐπισήμους ξυμφορὰς ἐκτήσατο. Neutro plur. adverbialiter Heracl. 906: Ἐπίσημα θεὸς παραγγέλλει. Herodot. 1, 51: Ἄλλα τε ἀναθήματα οὐκ ἐπίσημα, ubi alii interpretantur Inscripta s. Titulo nomen donantis exhibente signata. Cum accus. 2, 26: Ἑλλήνων τινὲς ἐπίσημοι βουλόμενοι γενέσθαι σοφίην. Compar. inscr. ap. Bœckh. vol. 2, n. 3063, 19: Ἐπισημοτέραν ἐποίησεν τὴν ὑπάρχουσαν ἐς τὴν σύνοδον εὔνοιαν.] Lucian. [Nigr. c. 24]: Ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ σχήματος ὄντα. [Ἐπισημότατος, Elegantissimus, Gl.] Et τάφος ἐπίσημος ap. Thuc. 2, [43. Ἐπίσημον, λευκόν, Hesych. Idem εὔμορφα et εὔμορφα interpretatur, de quibus iatt. v. Albert. L. D. In nummis epitheton Neapolis Samariæ. Eckhel Doctr. n. vet. part. 1, vol. 4, p. 331; Mionnet *Descr. de méd. ant.* t. 5, p. 510, n. 39. Hase.] || In clypeo autem dicitur Ἐπίσημον, Insigne, Insignis aliqua nota, qua ab alio discernitur, velut in umbone solent appingi aut affigi. Aristid.: Πρὸς ἀσπίδος ἐπίσημον. Plut. Apophth. Lac. [p. 234, C]: Ἐπὶ τῆς ἀσπίδος μυῖαν ἔχων ἐπίσημον. Sic De orac. Pyth. [p. 408, B]: Ἀσπίδες φορῶν ἐπίσημον ὄφιν ἔχουσαν. [Plurali Æsch. Sept. 659. De insigni scuti Herodot. 9, 74; de sceptri apice [illegible] 195; de navis insigni 8, 88. Ἐπίσημα, τὰ ἐπὶ [illegible] σημεῖα, Hesych., ad quem v. Albert.]

Ἐπισήμως, Insigniter [Gl.]. Ex Polybio [6, 39, [illegible] 9]: Ἐπ. κοσμοῦσιν, Insigniter triumphant. Item [illegible] spicue vel Significanter. Lucian. [Quom. hist. [illegible] c. 43]: Ἡ λέξις δὲ σαφὴς καὶ πολιτική, οἷα ἐπισημ[illegible] δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον. [Ἐπισημοτέρως, Artemid. p. [illegible] 1 (2, 9, p. 144 Reiff.). Wakef.]

[Ἐπισημότης, ητος, ἡ, Nobilitas, Elegantia, Gl.]

[Ἐπιστήμως. V. Ἐπίσημος.]

[Ἐπίσης. V. Ἶσος.]

[Ἐπισθένης, εος, ὁ, Episthenes, Amphipolit[illegible], Xen. Anab. 1, 10, 7; 4, 6, 1, 3. Olynthius ib. 7, [illegible] Delius in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 253, 2[illegible] Genitivi forma Ἐπισθένου esse videtur ib. n. 73[illegible] muliebre Ἐπισθένη videtur esse in inscr. 2953, [illegible] vol. 2, p. 598, 34, 36. L. Dind.]

[Ἐπισθένω, Valeo. Quint. 4, 567: Οὐδέ μιν [illegible] ἐπισθένει χερσίν· 14, 177. Wakef.]

Ἐπίσθιον [Ἐπίσθμιον legendum cum Kustero] [illegible] cale, VV. LL. Hesychius exponit σκέπασμα περ[illegible] τράχηλον.

[Ἐπισιγάζω, Taceo. Tzetz. Epist. 1 post C[illegible] Οὐ] καὶ τοῖς ἔργοις ἐπισιγάζομαι. Boiss.]

[Ἐπίσιγμα, τό.] Ἐπίσιγμα, Irritatio et imm[illegible] canum. Ita VV. LL. Sed ἐπίσιγμα tolerabilius ess[illegible] ἐπισίζω, pro Instigatione canum. [Hesychius: [illegible] σιγμα (ἐπίσιγμα postulat etiam ordo literarum), [illegible] κέλευμα κυσίν. V. Ἐπισιγμάτα.] Inde et ἐπισ[illegible] paulo post. Dicitur autem pro hoc ἐπισίζω, et [illegible] ῥίζω, vel potius ἐπιρροιζῶ.

[Ἐπισίζω.] Ἐπισίζειν dicitur de eo qui canes [illegible] stigat in aliquem, seu incitat, sibilo quodam [illegible] dum Lycophronem et Eratosthenem ap. schol. [illegible] stoph. Vesp. [704]: Καθ᾽ ὅταν οὗτός γ᾽ ἐπισίζῃ, [illegible] τὸν ἐχθρόν τιν᾽ ἐπιρροιζήσας, ἀγρίως αὐτοῖς ἐπιπηδᾷ. [illegible]

ἐχθρὸν τέρπεο τῶν ἐχθρῶν. Illud quoque ἐπιρ-
tibi suspectum est [V. Ἐπιρρίζω.] Ap. Hesych.
Ἐπισσεῖν, quod exp. κυνηγετικῶς παρορμῆν,
itare venatorum more, ut nimirum illi canes
feras incitant. Sed hoc ἐπισσεῖν ab eodem
esse non puto: quin potius esse a voce Σίττα
ide. Ἐπισῖξαι ponit Pollux 5, 10, Ἐπισῖξαι vel
Suidas et Zon. Hesych.: Ἐπισῖξαι, ἐφορμῆσαι.
, ἐπορεὶς ἐπὶ ὁρμὴν ἢ ἐπισσάξας, quod ἐπισσί-
, eodemque modo quod est ap. eund. Ἐπι-
ρρμῆσαι. Ἐπισῖξη, ἐπαρῆ. Mœris: Ἐπισῖξας
ἐπισῖξας Ἕλληνες. De qua forma conf. di-
Ἐπισίγματα.]
ex scriptura vitiosa pro ἐπισταθίδα, quod v.]
ος, ὁ, ἡ, Simus, Resimus, Bœckh. *Erkl.*
pt. Urk. p. 4, 7: Στρογγυλοσιμώσιμος, ἐπ. C.
ller *Handb. der Arch.* § 329, 4. Hase.]
ίω, Deflecto. Xen. H. Gr. 5, 4, 50: Πρὸς
εἶσι ἦγεν, ἐπισιμώσας δὲ πρὸς τὴν πόλιν ἦει.
l. 8, 10: Ἐπισιμώσαντες τὴν προβοσκίδα οἱ
flectentes.]
, ὁ, ἡ, Detrimento obnoxius, Cui noceri
τῷ ἀσινὴς significanti Illæsus, ἀβλαβής.
l. Pl. 8, 6, 1: Ὅπου μὴ ὄρνισιν ἢ ἄλλοις θηρίοις
φα.] C. Pl. 4, 11 [10, 3]: Ἡ μὲν οὖν ἀνθη-
χρόνιος τε καὶ ἀβλαβὴς αὐτοῖς ὑπὸ τῶν ὑδά-
οις ἄλλοις, ὅταν ἀπανθήσῃ, σχεδὸν ἐπισινέ-
αι διὰ τὴν ἀσθένειαν. Simili modo ἐπίκηρος
nif. habet. [Ηπροὶ λέγονται οἱ ἐπισινεῖς,
ἐπισινηροί, p. 33. Hemst. Vitiosus, Gl.]
ἐπισινὴς active exp. βλαβερὸν, Noxium,
m, Damnosum. [Theophr. H. Pl. 9, 8,
γὰρ τινων αἱ δυνάμεις· C. Pl. 2, 3, 2:
ος ἐπισινής, τοῖς δ' ὠφέλιμος· 3, 14, 7:
ἐπισινῆ καὶ βλάπτει τῇ παραφύσει.] Ap.
Ἐπισίνος, ἐπίβουλος.
V. Ἐπισινής.]
, Lædo, Noceo. Nicander Al. 413. He-
σθαι, ἐπὶ τὸ βλάπτειν, fort. pro ἐπισ.]
n Ἐπίσιον.
ὁ, Canum in venatione incitamentum,
σίζω, unde et ἐπίσιγμα: de quo paulo
t. [Ex Etym. M. p. 363, 54, Lex. rhet.
2, 23.]
bum præbeo. Synes. De regno p. 17.
ίω.]
ως, ἡ, Commeatus, Gl. Diod. 20, 73:
ιν ἐπισίτησιν. Utroque l. scribendum
v. L. Dindorf.]
exp. Viaticum sumo, Viaticor, ut
ἐφοδιάζομαι quoque dicitur et ἐπισι-
mium Irvis. gent. c. 10, p. 406, D,
te cod. Angl. pro ἐπισιτισάμενος.]
baria præbeo. Pass. [Med.] autem
aria sumo. [Herodot. 7, 176: Ἐκ
ἐλογίζοντο· 9, 50: Ἀποπεμφθέντες
ς ἐπισιτιεύμενοι. Xen. Anab. 1, 4,
. 6, [94]: Ἐκεῖθεν δὲ ἐπισιτισάμενοι
schol. ἐφόδια λαβόντες. [6, 101: Αἱ
, ἐπισιτισάμεναι δυοῖν ἡμέραις ... τῇ
8, [95] cum accus.: Ἐκ τῆς ἀγο-
μενοι, ubi schol. iterum λαμβάνον-
etor. 3, 10: Κηφισόδοτος παρακαλῶν
εἰς Εὔβοιαν ἐπισιτισαμένους ἔφη δεῖν
ψήφισμα. Figurate Plut. Mor. p.
οἷς ἐνδύντες εὐθὺς ἐπισιτίζονται τρὶς
se in dialecticam ex ea quasi
itandam artem sophisticam. V.
n Ἐπισίτιος.]
n est cum ἐπίσιτος: sicut enim
τροφῆς χάριν ἐργαζόμενος, ita He-
ὁ τροφῆς χάριν ἐργαζόμενος. [Poll.
, ἐπισίτιος.] Athenæo 6, [p. 246,
τροφαῖς ὑπουργοῦντες, Qui victus
subserviunt: iidem propemo-
it Athen. l. c. accipe tradit a
ων τούτων τινὲς οἱ ἐπιστάται ...
t. De rep. 4, [p. 420, A]: Καὶ
ἢ μισθὸν πρὸς τοῖς σιτίοις, ὥσπερ
oc autem Eubuli l., Ἐθέλει δ'

A ἄνευ μισθοῦ παρ' αὐτοῖς κατεμένειν Ἐπισιτίοις, arbitror leg. esse aut ἐπισίτιος, aut disjunctim ἐπὶ σιτίοις. Ibid. ex Pherecr., Σὺ δ' οὐδὲ θᾶσσον Σμινδύων ἐπισιτιεῖ. Ubi ἐπισιτίζεσθαι videtur accipi pro παρασιτεῖν. Ἐπισίτια, τὰ, Cibaria, Commeatus; interdum Viatica. Suid. [et Etym. M.] exp. τὰ εἰς τροφὴν καὶ τὸ σιτεῖσθαι διδόμενα: eaque interdum σιτίον [vel σιτία] nominari. [Ex Lysia citat Harpocratio. Vitiose Hesych.: Ἐπισίδιον, ἐπισιτιζόμενον.]

[Ἐπισίτισις, εως, ἡ] Ap. Suid. legitur Ἐπισίτισις, quod eandem cum ἐπισιτισμὸς signif. habere videtur. [Glossa est Ἐπισιτίζω, ἀπὸ αἰτιατικῇ, καὶ ἐπισίτισις. Ubi ἐπισίτησις liber unus, cujus vitii exx. v. in Ἐπισίτησις. Ἐπισίτισις etiam Zonar. p. 804, cum interpr. τὸ εἰς τὴν τροφὴν καὶ εἰς τὸ σιτεῖσθαι διδόμενον. L. D.]

[Ἐπισίτισμα, τὸ, i. q. sequens. Polyæn. 3, 10, 11: Πλειόνων ἡμερῶν ἐπισίτισμα ἐχούσας (naves).]

Ἐπισιτισμός, ὁ, Commeatus, [Frumentatio, add. Gl.], Cibaria. Dem. [p. 280, 11]: Ἔχοντες ἐπισιτισμὸν ἡμερῶν τετταράκοντα. Xen. [Anab. 1, 5, 9; 7, 1, 9;]
B Hell. 3, [2, 26]: Ἐγένετο αὕτη ἡ στρατεία ὥσπερ ἐπισιτισμὸς τῇ Πελοποννήσῳ, Fuit illa expeditio pro commeatus copia Peloponnesiacis. Et Herodian. 6, [7, 3]: Τῶν ἐπισιτισμῶν αὐτοῖς τοσούτων ὄντων, Quum tantum haberent commeatum, vel etiam Viaticum, Viæ auxilium, ἐφόδιον. Hesych. ἐπισιτισμὸν exp. ἐφοδιασμόν. [Viaticum, Athan. vol. 1, p. 661. Kall. Joseph. B. J. 3, 5, 3: Ξυλεία καὶ ἐπισ., εἰ δέοιντο, καὶ ὑδρεία. Theophyl. Sim. Hist. p. 241, 11; 294, 2; et 215, 13: Μεγάλην ἐπισιτισμοῦ παρασκευὴν ἀπεργάσασθαι. Id. ib. plur. p. 213, 22: Τούς τε ἐπισιτισμοὺς ἐρανιζόμενος. De usu ejusd. voc. ap. LXX v. Schleusn. Hase. Ἐπισιτισμῷ in ἐπισιτιμῷ depravatum in inscr. Axumitica notavit Buttmannus *Museum der Alterthumswissensch.* vol. 2, p. 579. L. Dindorf.]

Ἐπίσιτος, ὁ, Qui victus causa alicui operam suam locavit, ὁ τροφῆς χάριν ἐργαζόμενος, Suid. [et Zonar. p. 794]: quo modo ἐπισίτιος ab Hesych. exp., de quo supra. [Crates ap. Athen. 6, p. 247, E: Ποιμαίνει δ' ἐπίσιτον. Pollux 6, 34; Eust. Il. p. 1119, 8. V. Ἐπισί-
C τιος.]

[Ἐπισιττάω. V. Ἐπισίζω.]

[Ἐπισίφλος.] Ἐπισίφλον, Irrisione dignum, Turpe, αἰσχρὸν, μωμητὸν, Hesych.

[Ἐπισιωπάω. Sozom. Hist. Eccl. 2, 16, p. 65: Ἄτοπόν τι δοκοῦντας εἶναι ... ἀπολογησαμένου ἐφ' οἷς διεβάλλετο, ἡμᾶς ἐπισιωπᾶν. Vales.: « Malim scribere ἡμᾶς ἔτι σιωπᾶν. Ap. Socratem et Nicephorum legitur ἡμᾶς σιωπᾶν. »]

Ἐπισκάζω, Claudico, ex Apoll. Arg. [1, 669]: Ἐπισκάζουσα πόδεσσι. [Cornut. De nat. d. c. 19, p. 182: Τὴν τῆς ὕλης πορείαν ποιεῖσθαι τοὺς ἐπισκάζοντας ὁμοίαν. Hemst. Genes. 32, 31: Ἐπέσκαζε τῷ μηρῷ αὐτοῦ.]

[Ἐπισκαίρω, Insulto, Subsulto. Ælian. N. A. 14, 8: Συνεχῶς ἐπισκαίρει τε καὶ πειρᾶται καθέλκειν τὸ δέλεαρ. Nonn. Dion. 48, 902: Παρ' ἡμετέρῃ δὲ χαμευνῇ πόρδαλιν ἀπτοίητον ἐπισκαίροντα νοήσω.]

[Ἐπισκαλίζω, Fodio, Incido. Justin. Mart. Ep. p. 32, A. Figurate Act. Conc. t. 2, col. 839, E: Ἐπισκαλίζων ἀσεβῶν ὁρμάς· ubi mendosa interpr. Hase.]
D Ἐπισκαλμίς, ίδος, ἡ, Tabella sub scalmo, [τὸ ὑπὸ τῷ σκαλμῷ σανίδιον Hesychio.] VV. LL. ex Polluce [1, 87. Ap. Agathiam p. 326, 18: Πτύα ὡς πλεῖστα τοῖς ἐπικαλμίσιν ἐντροπωσάμενοι, scrib. esse ἐπισκαλμίσιν cum Suida in hoc v., animadvertit Abreschius.]

Ἐπισκάπτω, Infodio, Epigr. [Carphyllidæ Anth. Pal. 9, 52, 4: Ἐξ ἀσιδήρου χειρὸς ἐπισκάπτων λιτὸν ἔχοιτο τάφον. « Ἐπισκαφείσης αὐτῷ τῆς οἰκήσεως, Suid. in Ἱππομένης, ex Nic. Damasc. p. 446, Domo super eis eversa. » Hemst. Inocco. Schol. Hom. Il. P, 58: Μετέωροι αἱ τῆς ἐλαίας ῥίζαι· διὸ καὶ γυρόες ἐπισκάπτουσιν αὐτάς. Geopon. 2, 24, 1: Τὰ σπαρέντα τὸ μὲν κάλλιστον δι' ἀνθρώπων ἐπισκάπτεσθαι. V. Ἐπισκαφεύς.]

[Ἐπισκαρδαμύσσω, v. Ἐπισκαρδαμύττω, Nicto. Hesych. v. Ἐπιζυγκλάσαι.]

Ἐπισκαρίζω, Salio, Palpito, Jud. 4, 21 sec. cod. 128 Holm.: Ἐπισκάρισε καὶ ἐξέψυξε. Al. ἀπεσκ.]

[Ἐπισκαφεύς, έως, ὁ, ὁ μετὰ τὸν ἀροτῆρα ἐπισκάπτων, Qui post aratorem fodit, Hesych.]

[Ἐπισκάφια, τὰ, ἑορτὴ παρὰ Ῥοδίοις, Hesych.]

[Ἐπισκεδάζω, V. Ἐπισκευάζω.]

Ἐπισκεδάζω, Insuper dissipo et dispergo. Affertur et pro Inspergo, Spargo super. [Plut. Cat. min. c. 32: Κατεδαίνοντι κοπρίων ἐπεσκεδασμένη κόπρος. Referendum autem hoc ad formam Ἐπισκεδάννυμι, qua utitur Plato Timæo p. 85, A: Ἐπὶ τὰς περιόδους ... ἐπεσκεδασμένου (αἵματος). Præsentis enim exemplo non quidem nullum sed tamen perrarum usum esse in ipso dicemus. L. D. Platonis verba iterat Galen. vol. 18, part. 1, p. 261, 13. Hase.]

[Ἐπισκιδίας, ου, ὁ.] Ἐπισκιδήσας, vocab. ex σκίλος factum, significante Crus. Poll. [1, 215] a Xen. [Eq. 7, 12, ubi ἐπωλίσας est in libris] dici tradit de equo qui pedes movere incipit. [Libri Poll. meliores ἐπισκιλίσας et ἐπισκιλισεν.]

[Ἐπισκίλλω, unde partic. perf. ἐπισκιλλότες apud Epicharmum Athen. 2, p. 60, F, quod in ξεσκιλκότες mutabat Naekius.]

[Ἐπισκιστάζω, Adoperio, Cooperio, Gl. Obduco. Threu. Jerem. 3, 29: Ἐπεσκίπασας ἐν θυμῷ καὶ ἐπεδίωξας ἡμᾶς· ... Ἐπεσκίπασας νεφέλην σκιστῇ ὥστε προσευχῆς παρεμβῆναί με καὶ ἀκουσθῆναι. Symm. Ps. 138, 10: Σκότος ἐπεσκίπασέ με. Greg. Nyss. vol. 1, p. 530, C.]

Ἐπισκιτής, ὁ, ἡ, Superne tectus: ἐπ. τόπος, Locus contectus et opacus, remotusque a ventis. Aristot. H. A. 9, [16]: Καθίζει δὲ θέρους ἐν προσηνέμῳ καὶ σκιᾷ, χειμῶνος δ', ἐν αὐλίῳ καὶ ἐπισκίτῃ. [Theophr. De ventis fr. 5, 30, 32, 34.]

[Ἐπισκεπτός, ά, όν, Spectandus.] Ἐπισκεπτέον, Invisere oportet, s. Inspicere, etc., sequendo significationes quæ verbo ἐπισκέπτομαι dabuntur. [Xen. Comm. 2, 5, 8: Πρῶτον τὰ παρὰ τῶν θεῶν ἐπ. εἰ συμβουλεύουσιν αὐτὸν φίλον ποιεῖσθαι. Plato Reip. 10, p. 598, D: Ἐπ. τὴν τραγῳδίαν. Longin. 7, 1: Καὶ ἐπὶ τῶν ἀπηρμένων ἐν παιγνίοις καὶ λόγοις ἐπισκεπτέον μὴ τινα μεγέθους φαντασίαν ἔχει. Ap. Thuc. 6, 18: Καὶ οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐπ. ὑμῖν τοῖς ἄλλοις τὸ δέους, εἰ μὴ καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἐς τὸ ὁμοῖον μεταλήψεσθε, schol. interpr. ἐπιτηδευτέον. Quærendum.-Femin. Plato Phæd. p. 107, A: Ἐπισκεπτέα σαφέστερον. L. D. Legitur sæpissime ap. Galen., velut adjecto verbo ἐστί vol. 2, p. 567, 9: Σὲ δ' ἐπισκεπτέον ἐστὶ τήν τε τῆς γαστρὸς ῥώμην· et ib. p. 23, 17; vel absque ἐστί vol. 4, p. 621, 1, et 688, 17; vol. 5, p. 215, 16; 243, 15; 317, 13; 406, 13, aliisque multis ll. Hase.]

[Ἐπισκεπτήρ, ῆρος, ὁ, i. q. seq. V. Ἐπισκοπτήρ.]

[Ἐπισκέπτης, ὁ, Explorator. Appian. Civ. 3, 25: Οἱ ἐπισκέπται τῆς φήμης. Secundum Etym. M. p. 364, 14, cujus gl. supplenda e Lex. rhet. Bekk. An. p. 254, 15, ἄγγελοι ἐπισκεπτόμενοι τοὺς ἐχθροὺς καὶ τὰ τούτων πράγματα. || Inspector. Aq. Ezech. 23, 23; Andr. Cret. p. 197. Kall. In Glossis exp. Salutigerulus.]

[Ἐπισκεπτικός, ἡ, όν, Inquirens. Inc. De rhetorica Ms. ap. Spengel. Artt. scriptt. p. 208: Λόγος ἐπισκεπτικὸς πραγμάτων. Ossann.]

[Ἐπισκεπτικῶς, Considerate. Eust. Opusc. p. 61, 48: Τὸν περιλοῦντας ἐκ τὸ τοῦ Ἡφαιστίωνος μετρικὸν ἐγχειρίδιον. L. D. Ptolem. Tetrab. p. 171, 9: Διαλαμβάνεται δὲ ἐπ., Sumitur consideratio. Hase.]

[Ἐπισκεπτίτης, ὁ, unde Ἐπισκεπτῖται, Visitatores, ap. interpretem Gr. Conc. Later. Can. 11. Ducang. Alia id. in Append. p. 73-4, ubi etiam scripturæ vitiosæ per η in penult. exemplum attulit.]

Ἐπισκέπτομαι, Inviso, Visito. [Herodot. 2, 153: Ἐπέμπε τοὺς ἐπισκεψομένους καὶ ἀναμετρήσοντας ὅσῳ ἐλάσσων ὁ χῶρος γίγνοι. Et similiter sæpe Xenophon.] Herodian. 4, [2, 7]: Ἐπισκεψάμενοι τὸν νοσοῦντα, de medicis: Invisentes ægrum. Sic Matth. 25, [36]: Ἠσθένησα, καὶ ἐπεσκέψασθέ με. Jac. 1, [27]: Ἐπισκέπτεσθαι ὀρφανοὺς καὶ χήρας ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν. [Præsenti, quod alienum fere est ab usu antiquiorum Atticorum, plerumque ἐπισκοπῶ, non ἐπισκέπτομαι dicentium, utitur Hippocr. p. 83, F: Ὧς χρὴ ἐπισκέπτεσθαι διάστας.] || Visito, in signif. quadam sacræ Scripturæ peculiari, pro Visito s. Inviso ad pœnas sumendas. Jerem. 5, [9]: Μὴ ἐπὶ τούτοις οὐκ ἐπισκέψομαι; Nunquid super iis non visitabo? Ubi annotat Hieron. Visitationem pro Pœna poni atque Supplicii: juxta illud quod scriptum est, Visitabo in virga iniquitates eorum. [Ibid. 11, 22: Ἐπισκέψομαι ἐπ' αὐτούς, Puniam eos.] || Aspicio. Soph. [Aj. 854]: Νῦν μ' ἐπίσκεψαι μᾶλλον, pro Me nunc aspice. [Eur. Heracl. 869: Ὦ Ζεῦ, χρεὼν μὲν τῶν' ἐπισκέψαι καλά.] || Inspicio, Contemplor, quo modo accipi potest l. ex Herodiano supra citatus, qui sic habet integer: Ἰατροὶ τε εἰσιόντες ἐκάστοτε πρόσεισι τῷ κλίνῃ, καὶ ὅτῳ ἐπισκεψάμενοι τὸν νοσοῦντα, χαλεπώτερον ἔχειν ἀπαγγέλλουσι. Polit. certe sic vertit, Medici quotidie ad lectum accedunt, inspectumque ægrotum deterius se habere pronuntiant. Item Inspicio, Lustro, Recenseo. Num 1, [3]: Σὺ καὶ Ἀαρὼν ἐπισκέψασθε αὐτούς· et [46]: Αὕτη ἡ ἐπίσκεψις αὐτῶν, ἣν ἐπεσκέψατο Μωϋσῆς. Ibid. [18] pass. voce simul ac signif.: Ἐπεσκέπησαν κατὰ γενέσεις αὐτῶν καὶ πατριὰς αὐτῶν. Exod. 38 [Num. 2, 4, 6, 8, etc.]: Ἐπεσκεμμένοι ἄνδρες, Viri recensiti. || Pass. Ἐπισκεπτῆναι, Requiri s. Desiderari in recensione: Ἀνὴρ μὴ ἐπεσκέπτου, Vir non desideretur, Nullus sit qui non sit. It., Ἧς δ' ἂν ἐπεσκεμμένη, ὡ ζήσεται, Quicunque defuerit, non vivet. || Considero, Animo expendo et dispicio, Video: unde identidem ap. Xen. [Comm. 1, 6, 4]: Ἐπισκεψώμεθα, Videamus: pro quo dicit etiam σκεψώμεθα, σκοπῶμεν, ἐνθυμώμεθα. Affertur itidem et ἐπεσκεμμένος ex Eod. pro Cogitabundus. [Immo ἐπέσκεμμαι ex 3, 5, 6. Eodem tempore Plato Leg. 1, p. 632, A, idemque sæpissime aoristo eadem signif. vel absolute vel cum accusat. vel cum particula, ut Reip. 8, p. 544, A: Ἵνα ἐπισκεψάμενοι εἰ ὁ ἄριστος εὐδαιμονέστατος, vel cum prep. περί, ut Theæt. p. 184, B: Τοιοῦτοι περὶ τῶν εἰρημένων ἐσκέφθαι. L. D. Ἐπεσκεμμένος περὶ τῆς κρίσεως ἧς αὐτῷ, Galen. vol. 8, p. 594, B. Hemst. Polyb. 3, 15, 2: Τοὺς ἐπεσκεμμένους ὑπὲρ τῶν προσηκόντων.] ||Disquiro et discepto mecum, Commentor, Bud. ap. Themist.: Τοῦτο γὰρ ἀνεθέμεθα ἐπισκέψασθαι, Hactenus distulimus commentari et disputare, Bud. p. 504, in Ἀνατίθημι. [Activum annotavit Hesych.: Ἐπισκέπτει, ἐπιβλέπει, ἐφορᾷ.]

[Ἐπίσκεπτος. Anon. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 208, 25: Μὴ πρότερον ... πρὶν καὶ τὸν κατὰ τοῦτο ἐπισκεψόμεθα (sic) λόγον. — Ἀλλ' ἐπίσκεπτος, ἔφην, ὁ λόγος, καὶ οὐ πολὺ τι περὶ τούτου κεκμήκαμεν. Signatum videtur, Consideratus. L. Dind.]

Ἐπισκήνω, Intego, Superne tego et operio, Epgr. [Philippi Anth. Pal. 6, 62, 6: Ἐπεὶ γήρᾳ κεφαλὰς ἐπεσκήνωτο. Apollod. 1, 6, 2: Τούτῳ (τῷ δορᾷ) τὸ ἅρμα ἐπεσκήνωσε σῶμα. Improprie Iambl. V. Pyth. 104, P. 215: Διὰ συμβόλων ἐπέσκηνον τὰς πρὸς ἀλλήλους διαλήψεις, ubi v. annot. Kiessling. L. D. Partic. Long. Pass. tor. 1, 21: Ὑπὸ τοῦ θέρματος ἐπισκήνοντος φρουρούμενος. Hase.]

Ἐπισκευάζω, Sarcio, [Reficio, add. Gl.] In usum: ut sc. sarcitur ædificium dirutum et instaura tur. Sic autem et ἀνασκευάζω pro Instauro nonnunquam in penitur; at κατασκευάζω est Extruo, Ædifico. Isocr. Panegyr. [p. 73, B]: Ὅτι ἐμπεσόντων ἱερῶν ἐπισκευάσαντο εἴτινες οἰκοδομήσειαν· οὐκ ἀποροῦντες ὅθεν ἐπισκευάσουσιν, ἀλλ' ἵνα ὑπόμνημα τοῖς ἐπιγιγνομένοις ᾖ. Sed generalius etiam usurpatur pro Instaurare s. Sarcire: ut ἐπισκευάζειν τὰς ναῦς ap. [Xenoph. et] Thuc. bis semel [1, 29; 6, 104; 7, 1, 38; 8, 107] (ap. quem tamen et aliter exponi docebo paulo post), itidem ut ap. Dem. [p. 1294, 24; 1295, 18.] Ex quo affertur esse τὰς ὁδοὺς ἐπισκευάζειν [p. 30, 17], et φρούρια ἐπισκευάζειν [p. 379, 27. Τάχη s. Castella, Thuc. 7, 24. Xen. Hell. Gr. 4, 8, 8, de mœnibus urbis, idemque de templo Anab. 5, 3, 13]. Bud. p. 579, postquam dixit ἐπισκευάζειν significare Sarcire ædificium dirutum et instaurare, paulo post subjungit, esse etiam Recognoscere et Sarcire quod fractum est; et in exemplum affert hunc Luciani l. [Tim. c. 10]: Καὶ δίκην διδοῦσιν, ἐπὰν τὸν κεραυνὸν ἐπισκευάσω· κατεαγμένος γάρ αὐτοῦ ὁ δόρυ [scandia] αἰ μίγιστα. Plato autem, inquit, passiva voce pro activa usus est, Legg. 5, [p. 738, B]: Οὐκ ἂν κοινὴν ἐξ ἀρχῆς τις πολὺ πόλιν, ὡς ἂν ἐπισκευάζηται διαφερόντως ἐπισκευάζηται. [De navibus Poll. 1, 85.] ||Ἐπισκευάζω, Insterno, Impono clitellas jumentis et onera superpono (sicut ἐπισκευάζω, Exonero), ut Ἐπισκευάσας τὰς ἡμιόνους, Aristot. OEcon. 2, [24]. Et pass. Ἵππος ἐπισκευασμένος, Xen. Hell. 5, [3, 1]. V. Bud. p. 580. [Pollux 10, 14. || Instruo. Polyb.

ε: Ἡ Τῶν ἐπισκόυσι λέμβους πλείους τῶν
α.] Ubi etiam trade ἐπισκευάζω poni interdum
τριήρεις et ἐπιτίθημι, subjungitque in exem-
. Thuc. Ἐπισκευάζω τὰς ναῦς. Sed hoc mihi
um est. [Perperam Bud. interpretatus est ll.
τῶν ἐπισκευάσας. Xen. Cyrop. 7, 3, 1: Τὰ χρήματα
ἐπισκευάσαι. Hellen. ll. Gr. 7, 2, 18: Ἀγο-
. . . ἐπισκευασάμενοι . . . ὑποζύγια.]
ἐπισκευάζω alia signif. habent quædam exempll.
, 15.] V. Ἀποσκευάζομαι. [Medio etiam Thuc.
οἱ πρῶτοι τῶν νῦν . . . ἐς Ἔλισσον στα-
ἐπισκευ . . . ὥσπερ τρόπαιον καὶ οἱ Κορίνθιοι πρὸς
. . . ἐπισκευασάμενοι προύφυθεν
: ubi schol. γρ. ἐπισκευασάμενοι. Et 8, 43:
. . . νῆας ἐπισκευάζοντο, εἴ τι ἔδει.
. . . Xen. Vectig. 4, 4: Ὥστε ἐν μόνῳ
. . . ἔργων οὐδὲ φθονεῖ οὐδεὶς τοῖς ἐπισκευα-
|| Apparo. Phryn. Bekk. An. p. 39, 24:
. . . τὸ δεῖπνον, χρῶ. Aristoph. Eccl. 1147:
. . . ἐστ' ἐπεσκευασμένον. || Formam
, ut ἐπισκευὴ pro ἐπισκευή, habet inscr.
. Bœckh. vol. 2, n. 1838, b, 6. || For-
. . . , Mich. Psell. Synops. Legum 1169:
. . . οἰκίας οἰκείας ἀναλώ-
ἐπισκευάσθω. L. Dindorf.]
. . . , ἡ, Reparamen, Gl.]
. . . τής, ὁ, Instaurator. [Interpolator, Gl.
. (sic enim scribendum pro ἱερῶν cum
monimentis Athenarum p. 40) ἐπισκευασταί
in lege ap. Athen. 6, p. 235, D, . . .
ap. Demosth. p. 618, 4; 758, 14; . . .
. . . ll. p. 13, 11. Schol. Thuc. 1, 29:
. . .
. . . , Precario. Basil. t. 2, p. 165, D:
Non aliunde parta vita vivens. Hase.]
. . . ός, ή, όν, Instauratitius, Redivivus,
ex Plat. Politico [p. 270, A: Λαμβάνοντα
. . . παρὰ τοῦ δημιουργοῦ. Gl.: Ἐπι-
rpola. Proculus in Plat. Alcib. p. 8 ed.
. . . γὰρ εἶναι δεῖ τῇ πρώτῃ καταβολῇ τῆς
. . . τὸν σκοπὸν . . . οὔτε (l. οὐδέ) ὅλως ἄλλην
. . . μηχανᾶσθαι τοῦ διαλόγου.]
. . . , Instauratio, Refectio. [Herodot. 2,
ἐπισκευὴν (τῶν ἱρῶν).] Ut ἐπ. τῶν τειχῶν,
. . . ἐπιμελητὴς τῆς τῶν τειχῶν ἐπισκευῆς.
. . .] Et ἐπισκευὴ τῶν νεῶν, Thuc. 1, [52]:
. . . τῶν νεῶν ἐν χωρίῳ ἐρήμῳ.
τῆς ἐπισκευῆς καὶ κατασκευῆς, Locare
. . . nda. V. Bud. p. 579 ex Polyb. [Qui
conjungit 6, 13, 3; 17, 2. || Instru-
ratus. Demosth. p. 819, 25: Τὸν εἰς
. . . ντα καὶ μαχαιρῶν λαβὰς καὶ ἄλλας
. . . 11, 9, 1: Πολλὰ συνεργεῖν τὴν ἐκ
. . . τὴν τῶν ὅπλων εἰς τὴν χρείαν, videtur
. . . νή. Et 1, 72, 3: Ἑτοιμάζοντες πλείστας
. . . κευάς, i. q. παρασκευή. Ap. eund. 1,
. . . τῶν τε πλείστων . . . θηρίων
. . . άσεως, Schweigh. dubitabat an
. . . σκευῆς.]
. . . , ἡ, Inspectio, Recensio quæ fit
. . . iciendo; cujus signif. exemplum
. . . πτομαι. [Xen. Cyneg. 10, 22: Ἐπι-
. . . μαι· Œc. 8, 15: Θαυμάσας τὴν
. . . πράττοι. Ὁ δ' εἶπεν, Ἐπισκοπῶ . . .
. . . Plato Leg. 8, p. 849, A: Μετὰ
Polyb. 5, 56, 8: Διὰ τὴν τῆς ἐπ.
. . . atione ægrotorum. 2, 8, 3: Τὰς
. . . ους περὶ τῶν . . . Euseb.
. . . 02, 13: Αὐτῆς τῆς θείας προνοίας
Item Consideratio, Perpensio,
. p. 85, D: Ἐγὼ μὲν νῦν τοῦδε τὴν
. . . ἐπισκεψάμενον. Xen. Œc. 2, 17:
. . . ἐπισκέψασθαι ὅ,τι εἴη τοῦτο. Plato
Ἐπισκέψεως δεόμενοι.] Exp. etiam
. . . sitio. [Xen. Comm. 4, 6, 1: Τὸν
. Ap. Polyb. 6, 13, 4: Ὅσα τῶν
προσδεῖται ἐπισκέψεως, λέγω δὲ
. . . στίας, . . . τῇ συγκλήτῳ μέλει περὶ
. . . animadversio quam Inquisitio pu-

Ἐπισκήνιον, τό, Episcenium, Hesychio est, τὸ ἐπὶ τῆς σκηνῆς κατάγαιον, Domicilium super scena. Alii interpr. Superior scenæ pars. Utitur Vitruv. 7, 5, loquens de scena ab Apaturio Alabandensi ficta: Præterea supra eam nihilominus episcenium, in quo tholi, pronai, semifastigia, omnisque tecti variis picturis fuerat ornatus.

Ἐπίσκηνος, ὁ, ἡ, Qui super scena est aut fit. Ap. Soph. Aj. [579] Ajax Tecmessæ μηδ' ἐπισκήνους γόους δάκρυε, schol. τοὺς ἐπὶ τῆς σκηνῆς θρήνους. Accipi autem ibi σκηνὴ duobus modis potest; vel pro Tentorium Tabernaculumve, et significabit, Nec in tentorio s. tabernaculo lamenteris, s. Nec tentorium s. tabernaculum tuis remugiat lamentis fletibusque; vel pro Scena theatrica, ut significet, Nec ita super scena s. in scena lamenteris, s. Nec ita scena tuis fletibus lamentisque personet. At ἐπίσκηνα Hesych. teste est ἑορτὴ ἐν Λακεδαιμονίοις. [Vel potius Λακεδαίμονι.
B Ἐπισκήνια Meursius. || Dionys. A. R. 6, 53: Ὁ ἐπίκλητος οὗτοσὶ καὶ ἐπίσκηνος ὄχλος· 9, 53: Ἵνα ἧττον ἦσαν οἱ ἐπίσκηνοι λυπηροὶ τῇ πόλει. Plut. Sertor. c. 24: Τὴν Ἀσίαν βαρυνομένην τοῖς πλεονεξίαις καὶ ὑπερηφανίαις τῶν ἐπισκήνων, Militum præsidiariorum.]

Ἐπίσκηνος, substantive itidem pro Episcenium, legitur ap. Vitruv. 5, 7: Item si tertia episcenos futura erit, mediani plutei summum sit dimidia parte.

Ἐπισκηνόω, Tentorium s. Tabernaculum meum figo in, Sedem et domicilium pono in, Habito in, s. Inhabito. Metaph. 2 Ad Cor. 12, [9]: Ἵν' ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμὲ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ, Ut inhabitet in me virtus Christi. [Polyb. 4, 18, 8: Ἐπισκηνώσαντες ἐπὶ τὰς οἰκίας· 72, 1: Ταῖς οἰκίαις ἐπεσκηνωκότες.]

[Ἐπισκήνωσις, εως, ἡ, Habitatio. Greg. Nyss. vol. 1, p. 322, C. L. Dind. Ἐπ. χάριτος, Inhabitatio gratiæ. Basil. t. 1, p. 382, C. Hase.]

[Ἐπισκηπτήρ, Niceph. Blemm. in Maji Coll. Vat. vol. 2, p. 669. Osann. Leg. τοὺς τῶν ἄλλων ἐπισκεπτῆρας.]

Ἐπισκήπτω, et pass. Ἐπισκήπτομαι, idem cum simplici significant, i. e. Innitor, Fulcio me. Dem. [p. 915, 14]: Σὺ δ' ἐπισκήπτῃ μάρτυρι αὐτῷ τῷ συναδι-
C κοῦντι, Tu hoc teste niteris, in eoque totam causæ fiduciam reponis, qui tibi socius est injuriæ et fraudis: ut Cic., Niti et confidere videtur invidia inveterata judicii Juniani. At ἐπισκήπτεσθαι μαρτυρίαις aliud significat, ut paulo infra dicetur. Bud. p. 127. Itidem fortassis accipi possit ap. Chrysost. De sacerd.: Τῆς ἀληθείας οὐκ οὔσης, ἐπισκῆψαί τι τοῖς πρὸς χάριν λεγομένοις, ut sit Aliquo modo niti et fulcire se rationibus plausibilibus, quæque auribus grata sunt. Bud. tamen pro Affingere accipit, Comm. p. 129. [|| Infligo. Æsch. Pers. 740: Ἐς δὲ παῖδ' ἐμὸν Ζεὺς ἐπέσκηψεν τελευτὴν θεσφάτων. L. D. Euseb. H. E. p. 491, 27: Ὥρμητο καθ' ἡμῶν τὸν θυμὸν ἐπισκήπτειν. Hase.]
|| Irruo, Ingruo, Incesso, Incumbo aut Decumbo in: et proprie de iis dicitur, quæ violento impetu in aliquid devehuntur: ut ὁ σκηπτὸς κεραυνός, Fulmen quod impetu in terras devehitur. Herodot. [7, 10]: Ἐπισκήπτει [ἀποσκ. libri meliores] εἰς δένδρεα, In arbores impetu devehitur, Arbores ferit, icit et percutit: ut Horat., Feriuntque summos Fulmina mon-
D tes. [Æschyl. Eum. 482: Ἐπεὶ δὲ πρᾶγμα δεῦρ' ἐπέσκηψεν τόδε.] Item et morbi dicuntur ἐπισκήπτειν, sicut ἐνσκήπτειν et ἐγκατασκήπτειν, quum divinitus immissi invadunt homines et in partem aliquam corporis decumbunt. Plut. Thes. [c. 15]: Νόσος ἐπέσκηψε, Morbus invasit. Sic Chrysost.: Ἐπισκήπτοντα αὐτῇ νοσήματα. Et ap. Suid., Τὸν λοιμὸν ἐπισκήψαντα εἰς τὴν ξύμπασαν. Inde sumpta metaphora Theodorit. Hist. eccles. 4, de Arianismo loquens ait, Ἐπισκῆψαι αὐτοῖς τὴν λώβην ταύτην . . . , Illum tractum invadere pestem illam. Et 5: Ἐν τῇ χώρᾳ δὲ τῇ ἡμετέρᾳ τὴν Μαρκίωνος νόσον κώμαις τισὶν ἐπισκῆψαι μαθών, Marcionis hæresin pestiferam vicos quosdam invasisse: seu, ut Bud. interpr. p. 128, Marcionis pestem et hæresim grassari et incubuisse. In quo l. posteriore nota constr., similem Plutarchianæ paulo ante, in priore autem, similem superiori Herodoteæ. Similiter ἐγκατασκῆψαι pro βαρέως ἐπερείσασθαι de morbo itidem Thuc. dicit. || Item in judicio aliquis . . . , quum in aliquid incumbit, idque pre-

mit et urget, et instat : sc. crimen aliquod intendendo : ut ἐπισκήπτεσθαι ταῖς μαρτυρίαις [ap. Demosth. p. 1139, 7], quod Bud. p. 127 interpr., Testimonia falsi accusare, κατηγορεῖν ψευδομαρτυριῶν : fusius proferens locos illos quos breviter citabo. [Id. p. 856, ult. : Οὐδ' ἥτινι τούτων τῶν ψευδομαρτυριῶν ἐπεσκήψατο.] Dem. : Θεομνήστου αὐτοὺς ὡς ἀληθῆ μεμαρτυρηκότας οὐκ ἐπεσκήψατο, οὐδ' ἐπεξέρχεται τῶν ψευδομαρτυριῶν, Eos testes ut vera testificatos, nec tum falsi postulavit Theomenes, nec nunc eo nomine reos facit, Inter reos referre contendit, Eo crimine urget. Idem, Οὐδενὶ τῶν ψευδομαρτύρων ἐπεσκημμένος. Plato Leg. 11, [p. 937, B] : Ἐὰν ἐπισκηφθῇ τὰ ψευδῆ μαρτυρῆσαι, Si quis testem insimulet falsi testimonii. Ibid. sequitur, Ἐπισκήπτεσθαι δὲ τῶν ἀντιδίκων ἑκάτερον ὅλῃ τῇ μαρτυρίᾳ, ἢ μέρει, ἐὰν τὰ ψευδῆ τινὰ φῇ μεμαρτυρηκέναι, Insimulare autem et actori et reo licet aut in totum testimonium, aut in partem. Sic idem Bud. ap. Isæum [p. 52, 19], Ἐπισκηψαμένων δ' ἡμῶν, vertit, Quum ementitæ contestationis experiri cum ipso instituissemus. Item ἐπισκήπτεσθαι dicitur, qui injuriarum judicium intendit in aliquem, ob verbera aut vulnera consulto illata. Lys. [p. 99, 38] : Ὁ γὰρ ἀδικηθεὶς καὶ ἐπιβουλευθεὶς ὑπ' ἐμοῦ, οὐκ ἐτόλμησε τεττάρων ἐτῶν ἐπισκήψασθαι εἰς ἡμᾶς. Et [ib. 43] : Καὶ ἄλλα πολλὰ ὑβρισμένος ὑπὸ Σίμωνος, καὶ κατεαγεὶς [κατεαγείς] τὴν κεφαλὴν ὑπ' αὐτοῦ, οὐκ ἐτόλμησα αὐτῷ ἐπισκήψασθαι. Plato Leg. 11 [9, p. 871, E] : Ὁ δὲ ἐπισκηπτόμενος, ἅμα καὶ κατεγγυάτω τὸν ᾧ ἂν ἐπισκήπτηται· ubi ἐπισκηπτόμενον pro Accusatore cædis posuit, hoc est insimulante cædis admissæ, Bud. p. 128. [Cum dat. ib. et Euthyphr. p. 9, A; Demosth. p. 854, 15. Æschin. p. 18, 27 : Τὴν θεόν, ᾗ οὐδὲ ψευδομαρτυριῶν θέμις ἐστὶν ἐπισκήψασθαι, ubi libri deteriores ἐπισκῆψαι. Qua forma utitur Pollux 8, 118, et ubi Isæi exemplum, in quo medium ἐπέσκημμαι est, sequitur, ib. 33. Argum. orationis Isæi Περὶ τοῦ Μενεκλέους κλήρου init. : Τούτῳ ἐπέσκηψαν ψευδομαρτυρίας οἱ ἀδελφοί.] Utriusque hujus signif. meminit Lex. meum vet., annotans ἐπεσκήψατο poni pro ἐνεκάλεσε ψευδομαρτυριῶν : addensque, interdum etiam, sed raro poni pro ἐνεκάλεσε φόνον. [Cum accusativo rei in Epistola Philippi ap. Demosth. p. 162, 8 : Ὑμεῖς ὧν μὲν ἠδίκησαν ἐμὲ Πεπαρήθιοι, τούτων μὲν οὐδὲν ἐπεσκήψασθε, τὴν δὲ τιμωρίαν.] || Improbo, Reprehendo, Refello : quæ signif. vicina est præcedentibus duabus, imo fere eadem cum priore. Plato Theæt. [p. 145, C] : Ἀλλὰ μὴ ἀναδύου τὰ ὡμολογημένα, ἵνα μὴ ἀναγκασθῇ μαρτυρεῖν· πάντως γὰρ οὐδεὶς ἐπισκήψει αὐτῷ, Nemo refellet ejus testimonium. Gregor. Simpliciæ : Ὡς ἀναξίου τοῦ ἀνδρὸς ἴσως ἐπιλαμβάνεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο ἐπισκήπτειν τῇ καταστάσει, Reprehendere hominem et indignum sacerdotio dicere, ob idque ejus creationem institutionemque accusare et improbare. Sic Chrysost. Comm. in Ep. ad Rom. 8 : Εἰ γὰρ, ἐπειδὰν παιδοτρίβης πολλοὺς ἐκλέξηται ἐπιτηδείους πρὸς τὸν δρόμον, οὐδεὶς ἐπισκῆψαι δύναται, πολλῷ μᾶλλον ὅταν ὁ θεὸς ἐκλέγηται ψυχάς. Bud. p. 129. Quibus adde hoc Soph. Ant. [1313] : Ὡς αἰτίαν γε τῶνδε κἀκείνων ἔχων (sc. Antigonam), Πρὸς τῆς θανούσης τῆσδ' ἐπεσκήπτου μόρων, ubi schol. exp. κακῶς ἔλεγου, ἐνεγράφου. [Τοῖς λίαν λεπτοῖς ἐπισκήπτειν, Evagr. H. E. p. 422, 29, Vales., Res etiam levissimas observare. Hemst.] || Mando, Injungo : in qua signif. cum infin. construitur. [Æsch. Prom. 665 : Βάξις σαφὴς ἐπισκήπτουσα ... ἔξω δόμων ... ὠθεῖν ἐμέ· Pers. 105 : Ἐπέσκηψε δὲ (μοῖρα) Πέρσαις πολέμους ... διέπειν.] Eur. [Rhes. 840] : Πόλλ' ἐπισκήπτων μολεῖν, Frequenter mandans ut veniremus. Plut. Themist. [c. 9] : Ἐπισκήπτων [Ἴωσι] διὰ γραμμάτων, Per literas mandans. Qui ll. aperte docent, non perpetuum esse discrimen quod Ammon. statuit inter ἐπιστεῖλαι et ἐπισκῆψαι : dicens ἐπιστεῖλαι fieri διὰ γραμμάτων, at ἐπισκῆψαι, διὰ λόγων. [Valck. Scholl. in N. F. vol. 2, p. 600.] Ἐπισκήπτειν, inquit Bud. p. 128, est etiam Obtestari et mandare; ususque ejus verbi extremis mandatis accommodatus est, hominumque morientium precibus, quippiam ab amicis et necessariis hæredibusve contendentium, quasique fidei eorum committentium. Cujus signif. exemplum prolixum habes ibi ex Dem., itemque hoc ex Lysia [p. 138, 34] : Ἀποθνήσκοντες γὰρ ὑμῖν ἐπέσκηψαν καὶ ὑμῖν καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι, τιμωρεῖν ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν Ἀγόρατον τουτονί, ὡς φονέα ὄντα, i. e. μετὰ ἐπιθειασμοῦ ἐνετείλαντο, Cum imprecatione, ni pareatur, mandarunt. Cujus rei exemplum est ap. Herodot. 3, [65] de Cambyse loquentem : Καὶ δὴ τελευτῶν τὸν βίον, Ὦ Πέρσαι, ὑμῖν τάδε ἐπισκήπτω, θεοὺς τοὺς βασιληίους ἐπικαλέων· deinde imprecationem mandatis addit. [Idem 4, 33 : Τοὺς πλησιοχώρους ἐπισκήπτειν κελεύοντας προπέμπειν σφέα (τὰ ἱρά). Ubi τοῖς πλησιοχώροις restitutum contra libros.] Item generaliter pro Obtestor, Obsecro : itidem cum infin. [Herodot. 7, 158 : Ἐμεῦ ... ἐπισκήπτοντος τὸν Δωριέος φόνον ἐκπρήξασθαι.] Æschin. [p. 76, 6] : Κλαίοντας, ἱκετεύοντας ὑμᾶς ἐπισκήπτοντας μηδενὶ τρόπῳ τὸν τῆς Ἑλλάδος ἀλιτήριον στεφανοῦν. Sic Basil. Ep. ad Eccl. Neoc. : Ἐπισκήπτω ὑμῖν πρὸς τῶν πατέρων, πρὸς τῆς ὀρθῆς πίστεως, ἐπαναστῆναι τὴν ψυχήν. Cui quamsimillimum est hoc Thuc. 2, [73] : Ἐπισκήπτουσί τε ὑμῖν πρὸς τῶν ὅρκων, οὓς οἱ πατέρες ὤμοσαν, μηδὲν νεωτερίζειν περὶ τὴν ξυμμαχίαν, Vosque obtestantur : qua in signif. utitur et 3, [59], ubi schol. ἐπισκήπτουσι exp. παρακαλοῦνται. Itidem pro Peto et Flagito accipi potest ap. Soph. Aj. [566] : Ὑμῖν τε κοινὴν τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν, Κείνῳ τ' ἐμὴν ἀγγείλατ' ἐντολήν : nisi cum schol. χάριν dictum malimus pro ἐντολήν : ut sit, Hoc vobis injungo mandati, exacto etiam juramento : sicut in Lex. meo vet. exp. μετά τινος ἐπιθειασμοῦ λέγω, καὶ οἷον ἐξορκίζω. Itemque in Œd. T. [252] : Ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν, dicit pro ἐνόρκως ἐντέλλομαι, ut schol. exp. Quibus simile hoc Ejusd. Trach. [1223], ubi Hercules morti vicinus Hyllo filio ait, Τοσοῦτον δή σ' ἐπισκήπτω, τέκνον, Ταύτην, ἐμοῦ θανόντος, εἴπερ εὐσεβεῖν βούλει, πατρῴων ὁρκίων μεμνημένος, Πρόσθου δάμαρτα. Schol. exp. itidem, ἐντέλλομαί σοι, παρεγγυῶ, Mando s. Injungo et fide a te accepta postulo. Itidem Eur. Phœn. [786] : Πόλει δὲ καὶ σοὶ ταῦτ' ἐπισκήπτω, Κρέον, Mando et injungo, ἐπιτέλλομαι. [Iph. T. 1077 : Ὡς ἔκ γ' ἐμοῦ σοι πάντα συγκρυφθήσεται, ὧν ἐπισκήπτεις πέρι.] Alc. [366] : Ἐν ταῖσιν αὐταῖς γάρ μ' ἐπισκήψω κέδροις Σοὶ τούσδε θεῖναι πλευράς, Nam mandabo ut in iisdem tecum cedrinis loculis hæc ponantur latera : ἐντελοῦμαι γὰρ ἐν ταῖς αὐταῖς σοροῖς σὺν σοὶ ἐμὲ θάψαι. Qui l. perperam exp. ita VV. LL. Sic enim ibi, ἐπισκήψω με ἐν κέδροις, In cedris me prosternam, acclinabo, i. e. Procumbam. Et jungendus infin. cum ἐπισκήψω, at σοὶ cum ταῖς αὐταῖς. Hesych. ἐπισκήπτει exp. non solum μέμφεται, ἐπιτιμᾷ (itidemque Ἐπισκηπτέτω, ἐπιμεμφέσθω), ἐντέλλεται : sed etiam προσποιεῖται, item σημειοῦται. [Hujus signif. exemplum habet Lucianus in Cataplo c. 8, ubi tyrannus veniam petit lucem repetendi, ut uxori suæ indicet ubinam thesauros suos defoderit, ὡς ἂν ἐπισκήψω τῇ γυναικί. Bauerz.], itidemque Ἐπισκηψάμενον, ἐπισημειωσάμενον. Idem ἐπισκήψασθαι exp. ἐπιθυμῆσαι [cum Etym. M. p. 717, 17, addentes ἐπισημειώσασθαι] : item Ἐπισκήπτω, ἐπαρῶμαι [Herodot. 3, 73 : Μέμνησθε τὰ ἐπίσκηψε Πέρσῃσι τελευτῶν τὸν βίον, μὴ πειρωμένοισι ἀνακτᾶσθαι τὴν ἀρχήν], et ἐναρὰ ἔσονται γνώμαν : cum quo ultimo convenit ἐπισκήψω, quod Suidas exp. σημειώσομαι, ἐπιστήσω τὸν νοῦν : eandemque Hesych. quoque expos. affert, ut paulo ante videre est. In Etym. ἐπίσκηψε exp. non solum ἐνετείλατο, sed etiam προσφανέζετο. Qua signif. ἐπισκήψασθαι usurpari suo loco docebo. [Perf. ἐπισκηφέναι apud Diog. L. 1, 118.]

Ἐπισκηρίπτω, idem cum ἐπισκήπτω, Hesych. [In Ἐπισκήπτω.]

Ἐπίσκηψις, εως, ἡ, Incubitus (si hoc uti liceat pro Ipsa incumbendi et ingruendi actione) : habet hoc schol. Thuc. in Κατασκήπτω. || Actio illa judicialis, qua testi falsi testimonii crimen intendere insimulamus, injuriarumve aut cædis aliquem accusamus. Priore signif. meminit Suid., a quo ἐπίσκηψις exp. δίκη κατὰ τῶν ψευδομαρτυρησάντων. [Plato Leg. 11, p. 937, B; Demosth. p. 1130, ult., 1154, 22. Idem altera signif. p. 1161, 11. Primum ψευδομαρτυριῶν ἐπίσκηψιν instituisse Charondam tradit Aristot. Polit. 2 fin.] Utriusque Poll. mentionem facit l. 8, [33, coll. 31], ubi quum ἐπίσκηψιν esse dixisset εἴ τις τὴν διαμαρτυρίαν ὡς ψευδῆ αἰτιῷτο, subjungit, Isæum præterea τὸ ἐπὶ φόνῳ προσκαλεῖν dixisse εἰς Ἄρειον πάγον ἐπισκῆψαι :

hæc verba subjungit, εἰς Ἄρειον πάγον αὐτῷ ... Sed perperam ap. Poll. pro ἐπίσκηψις et ..., legitur ἐπίσκεψις et ἐπισκέψασθαι : itidemque ... ap. Hesych. Ἐπεσκεπτέσθω et Ἐπισκεψάμενον, ... quod vel alphabetice ostendit. [‖ Mandatum, Adhortatio. ... Lysidis p. 54 ed. Orell. : Τὰς τοῦ πατρὸς ... ἐπισκήψιας ἔχειν. Plut. Dion. ... Ἀθηνᾶς πολλὰ μὲν ἔφοίτα γράμματα ... πολλαὶ δ' ἐπισκήψεις παρὰ τοῦ Δίωνος ... 18, 31.] ‖ Elogium moriente. Gregor. ... Unde moriente : Ὁἷα στάσις ἐπισκήψεων, ἔστιν ... καὶ βελτίους ποιήσας. ... Est autem ἐπισκήπτειν peculiariter, quum a circumstantibus aliquid aut efficiant etiam eis mandant, jurisjurandi quoque ... exacta, dirisque obnuntiatis, ut extremæ ... satisfiat : ut satis mandatum est ex iis ... Ἐπισκήπτω attuli exempla, Sophocles præ... Euripidis.

...άζω, Inumbro, Obumbro. [Adumbro, Opaco ... Propre Theophr. C. Pl. 2, 18, 3 : Πάντα ... τὰ δένδρα ... ἐπισκιάζοντα.] Construitur ... accus. solum, sed et cum dat. [Theophr. ... 1, 29 : Ἐνδέχεται καὶ τὰ παρεμφερῆ καὶ ... ἐπισκιάζειν ἑαυτοῖς.] Matth. 17, [5] : ... ἐπεσκίασεν αὐτούς. Luc. 9, [34]. At ...: Ἐγένετο νεφέλη ἐπισκιάζουσα αὐτοῖς. Sic ...: Καὶ ἡ σκιὰ ἐπισκιάσῃ τινὶ αὐτῶν. Et Luc. ... δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι. [Philo vol. 1, ... Ἡλίου τρόπον ὁ νοῦς ἐγρηγορὼς μὲν ἐπισκιάζει ... ἀμφικλεὲς δὲ αὐτὸς (vel αὐτὸς) ἐξέλαμψε. ... Deus ἐπισκιάσει σοι, καὶ ὑπὸ τὰς πτέρυγας ... Metaphora desumta est ab avibus pullos ... fovetibus : quod vidit Theophyl., voc. ἐπι... ... ἐπισκιάζειν, ὡς ὄρνις ἐπισκιάζει τὰ ... ὅσα τοῖς πτεροῖς αὐτῶν περιλαμβάνουσα. ... schol. in N. T. vol. 1, p. 40.] Frequentius ... accus. : ut et [Herodot. 1, 209 : Τῇ μὲν ... τὴν Ἀσίην, τῇ δὲ τὴν Εὐρώπην ἐπι... ...ristot. Anth. Pal. App. 9, 38 : Ἀνέρα ... ... Philo V. M. 1 : Ὀρεινομετρῶν ... θαλάττης ἐπισκιάσαντα, τὸν δὲ στρατόπε... Tota castra inumbrabat. Metaphorice ... pro Tenebras offundo, Obscuro. ... Trach. 914 : Ἀυθράσιν ὄμμ' ἐπεσκιασμένα ... περισκιασμένα.] Philo V. M. 2 : ... φθόνῳ πρὸς ὀλίγον ἐπισκιασθῆ χρόνον, ... obscuritate opprimuntur. Aliquanto ... τῶν μὴ ἐν ἀξιώμασι ... ἐπισκιάζεσθαι, ... latere solent eorum res, qui non florent. ... 2, [10, 5] : Τῇ εὐγενείᾳ καὶ τῇ τοῦ ... ἐπισκιάζετο, Vitia Commodi cum ipsius ... tum parentis memoria obscurabantur, s. Obumbrabantur, ut ap. ... obumbret facti crimen. [Cum accusat. ... 19, 3 : Τὰ δὲ κατὰ τὴν κορυφὴν φύλλα ... ὑπερβάλλουσαν τοῦ καύματος ἀκμὴν ἐπισκιάζοντα τὸν κατὰ τῆς κορυφῆς ἔλαιον, Ut tegole defendantur.]

...ς, ἡ, Obumbratio, i. e. Tutela, ut ... Tueor. Chron. Pasch. p. 374, 7 : Τῇ ... τοῦ ὑψίστου. L. D. Ἐκ τῆς δόξης, ... 05. Andr. Cret. p. 17; Athan. vol. 2, ... Nyss. Antirrh. 27, p. 189. Kall.]

...α, τὸ, Umbra. Procl. Paraphr. p. 112. ... Thessal. Grett. Opp. t. 2, p. 86, C : ... τῶν δαιμόνων ἐπισκιάσματα, Nubila te...

... ὁ, Obumbratio [Gl.] : Hesych. ἐπι... Tegumentum, Velamentum. [Conf. ... Ἡλύγη. Gl. : Ἐπισκιασμὸς ... ibit.]

...[q. ἐπισκιάζω]. Lasc. : Ἐπισκιάει νέφε' ... obscurantque. [Arat. Phæn. 736 : ... αὐτοῖο αὐγή, ὅσσον ἐπισκιάει. ... 591 : Οἶον δὴ νῦν τοῖσιν ὅτ' ... ἐπισκιάουσιν ἀμαρτῇ. Quintus 2, ... 38, 20 : Ἐπεσκιάοντο κολωναί.] ... Quem umbra protegit, Umbra ob...

... tectus, Umbrosus : opp. voc. ἄσκιος. Dicuntur enim loca ἐπίσκια, Umbrosa, et in quibus æstate latent feræ umbram captantes, ut subaudiatur χωρία. [Τόπος ἐπ. Plato Reip. 4, p. 432, C, Aristot. H. A. 6, 15. Ἀκτῖνες ἐπ. Arat. Phæn. 869.] Item ἐπίσκιος βίος, Vita umbratilis, umbratica, quæ sub umbraculis agitatur, i. q. σκιατροφία. Plut. [Mor. p. 135, B] : Εἰς ἐπίσκιόν τινα βίον καὶ σχολαστὴν καὶ μονότροπόν τινα καὶ ἄφιλον καὶ ἄδοξον ἀπωσάμενοι πολιτείας καθιστᾶσιν ἑαυτούς · ut sc. faciunt qui in tenebris versantur, nec in publicum prodeunt ad resp. negotia capessenda, semper domi latitantes, et vitam agentes umbratilem. [Conf. Poll. 3, 131; 5, 119, ubi de Vafro et subdolo, ut σκιατρόφος ... ap. eund. 4, 47. ‖ Soph. Œd. C. 1650 : Ὀμμάτων ἐπίσκιον χεῖρ' ἀνέχοντα κρατός, active Obumbrantem et operientem. Adv. Ἐπισκίως Poll. 4, 51.]

[Ἐπισκιρρόω, Scirrhum facio. Poeta De viribus herb. ap. Fabr. B. Gr. vol. 3, p. 636 : Αἷμα ἐπισκιρρωθέν. Kall.]

Ἐπισκιρτάω, Insulto, i. e. Exulto in, Exultim ludo in, Saltito per : Ἄρνες ἐπισκιρτῶσι χλοεραῖς ταῖς ἀρούραις, Agni viridibus in agris exultim ludunt et lasciviunt. Virg., Neque oves hœdique petulci Floribus insultent. [Ἐπισκιρτᾶν τῷ νεκρῷ Plutarch Demosth. c. 22, Insultare mortuo. Hemst. Nonn Dion. 2, 29 : Ἐπεσκίρτησεν Ὀλύμπῳ · 45, 197. De lanugine Strato Anth. Pal. 12, 10, 1 : Εἰ καί σοι τριχόφοιτος ἐπισκιρτῶσιν ἴουλος. Et de coma Rufin. ib. 5, 103, 3 : Ἠδὲ καὶ λευκαί σοι ἐπισκιρτῶσιν ἔθειραι.]

[Ἐπισκίρτημα, τὸ, Exsultatio. Nonn. Dion. 19, 152 : Ἐπισκιρτήματι ταρσῶν. Wakef.]

[Ἐπισκιώδης, ὁ, ἡ, Opacus. Ἐπ. τόπος, Athanas. vol. 2, p. 355. Kall.]

[Ἐπίσκοιος. V. Ἐπίσκιος.]

Ἐπίσκληρος, ὁ, ἡ, Durus, VV. LL. Fortasse, Aliquantum durus, Subdurus, Duriusculus, ut ἐπὶ minuat, sicut in ἐπίλευκος et ἐπιμέλας, aliisque nonnullis. [Ἐπίσκληρος κοιλίη, Venter induratus in lævitate intestinorum ex Prorrh. p. 79, D. Ubi tamen scribit Galenus Dioscoridem ἐπίσκληρον legisse et τὸ κατεσκληρωκὸς σῶμα, Corpus induratum, exposuisse. Idem etiam in Exegesi ap. Hippocr. ἐπισκλήροις, τοῖς κατεσκληκόσι, Induratis, Obduratis, exponit. Foes Œcon. Hippocr.]

[Ἐπίσκοος. V. Ἐπίσκοπος, Inspector.]

[Ἐπίσκοπα, Tendendo ad scopum. V. Ἐπίσκοπος, Ad scopum tendens, ab init.]

[Ἐπισκοπεύω, i. q. ἐπισκοπέω (ab Ἐπισκοπεῦειν, τὸ, Episcopatus), secundum cod. Vindob. in Martyrio Arethæ ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 823, A : Ἐπισκοπεύοντος τῆς Ἱερουσαλὴμ Ἰωάννου. Sed rectius libri Paris. ap. Boisson. Anecd. vol. 5, p. 2, ἐπισκοπεύοντος vel ἐπισκοποῦντος. L. Dind.]

[Ἐπισκοπεία, ἡ. V. Ἐπισκοπία.]

[Ἐπισκοπειανοὶ dicti quidam officiales Chartophylacis, de quibus pluribus agit Ducang. in Gl. et Append. Vitiosa est forma per ι, quæ infra notabitur.]

Ἐπισκοπεῖον, τὸ, Domicilium τοῦ ἐπισκόπου, Habitatio episcopi. [Conc. Cpol. act. 1, Calchedon. act. 3, et al. ‖ Episcopatus, Episcopalis dignitas. Constant. Porph. Nov. Περὶ δυνατῶν. ‖ Ædes sacra episcopalis. Conc. Ephes. Act. 1, et al. ‖ Episcopi parœcia. Supplicatio Basilii Diaconi in Conc. Ephes. 1, 30, 4. Ducang.]

Ἐπισκοπεύω, [Inspicio, Observo, Speculor, Insidior. Mich. 7, 7; Ps. 65, 7. Schleusn. Nicet. Urb capt. p. 400, D : Τὰ ἔθνη τῶν νεκύδων ἐπισκοπεύοντας.] Episcopus sum, Episcopi munere fungor : peculiariter intelligendo de sacri gregis episcopo, s. inspectore et curatore : ut ap. Comment. Dionys. Areop. : Τὸν μακάριον Κλήμεντα, τὸν καὶ ἐν Ῥώμῃ τρίτον ἀπὸ τοῦ Πέτρου ἐπισκοπεύσαντα. [Cum genit. Euseb. ap. Iriart. Codd. Matrit. p. 549 : Μεθ' ὃν Εἰρηναῖος τῆς ἐν Λουγδούνῳ πόλεως ἐπισκόπευσε. L. Dind.]

Ἐπισκοπέω, i. q. ἐπισκέπτομαι. [Observo, Intueor, Specto. Æsch. Eum. 296 : Εἴτε Φλεγραίαν πλάκα θρασὺς ταγοῦχος ὡς ἀνὴρ ἐπισκοπεῖ (Minerva). De deo Baccho Antig. 1136 : Θηβαίας ἐπισκοποῦντ' ἀγυιάς. Eur. Phœn 661 : Δράκων φόνιος ... ῥεῖθρα δεργμάτων κόραισι ... ἐπισκοπῶν

Aristoph. Thesm. 957 : Ἐπισκοπεῖν δὲ πανταχῇ κυκλοῦσαν ὄμμα χρὴ χοροῦ κατάστασιν.] Viso, Visito, Inviso. Isocr. Panath. : Τῶν ἐπισκοπούντων τινές με, Quidam qui me invisere solebant, ætate sc. et morbo confectum. Itidem Xen. Cyrop. 8, [2, 25] : Ὁπότε δέ τις ἀσθενήσειε τῶν θεραπεύεσθαι ἐπικαιρίων, ἐπεσκόπει. [Anab. 2, 3, 2 : Τὰς τάξεις ἐπισκοπῶν.] Et Lucian. [Philops. c. 25] : Ἐπεσκόπει δέ με καὶ ἐθεράπευεν. [De medicis usurpari observant Menag. J. Civ. Amœnitt. 25, p. 211, Villois. ad Long. 2, p. 57. Bast. De amicis Demosth. p. 1261, 3, ubi medium est in libris nonnullis. Sic Orat. c. Neær. p. 1364, 11.] Galen. voce passiva [media], sed activa signif. usus est itidem pro Inviso, Inspicio, Ad Glauc. : Ἐπεσκεψάμεθά τινας ἀῤῥώστους πολλάκις, οἷς ἔμπροσθεν ὑγιαίνουσιν οὐκ ἐνετύχομεν. [Plato Lys. p. 207, A : Θαμὰ ἐπεσκοπεῖτο ἡμᾶς. Ps.-Eurip. Iph. A. 1579 : Λαιμόν τ' ἐπεσκοπεῖθ', ἵνα πλήξειεν ἄν. Xen. Œc. 10, 10 : Περιελθεῖν ἐπισκοπουμένην εἰ κατὰ χώραν ἔχει. || Considero. Xen. Reip. Lac. 3, 1 : Καὶ ταῦτα ἐπισκοπείσθω· Œc. 3, 14 : Οὐδὲν οἷον τὸ ἐπισκοπεῖσθαι. Plato Theæt. p. 180, C : Ὥσπερ πρόβλημα ἐπισκοπεῖσθαι· Phileb. p. 61, E : Ταύτην εἰς τὸ ἀληθὲς ἐπισκοπούμενοι ἡγησάμεθα ἑκατέρας ἀληθεστέραν εἶναι.] Item Inspicio. Xen. [Œc. 4, 6] : Τοὺς μὲν ἀμφὶ τὴν αὑτοῦ οἴκησιν αὐτὸς ἐφορᾷ, τοὺς δὲ πρόσω ἀποικοῦντας, πιστοὺς πέμπει ἐπισκοπεῖν· quo fere modo Liv. Placuit mitti legatos in Hispaniam ad res sociorum inspiciendas. [Quod ib. 8 dicit πέμπων πιστοὺς ἐπισκοπεῖται.] Et Galen. Ad Glauc. 2, ἐπισκοπεῖν τὴν φύσιν, Naturam inspicere. Item Inspector et curator sum, Curam ago velut ἐπίσκοπος. In Ep. 1 Petri 5, [2] : Ποιμάνατε τὸ ἐν ὑμῖν ποίμνιον τοῦ Θεοῦ, ἐπισκοποῦντες μὴ ἀναγκαστῶς, ἀλλ' ἑκουσίως, Pascite gregem Dei, qui penes vos est, curam illius agentes non coacte, sed libenter. Ubi nota presbyteros quoque ἐπισκοπεῖν solitos fuisse, i. e. Fungi officio ἐπισκόπου, in doctrinam et mores gregis inquirere, utpote inspectores et curatores gregi a Deo præfectos. [Eur. Hec. 491 : Τύχην δὲ πάντα τὰν βροτοῖς ἐπισκοπεῖν. || Sum episcopus. Athanasius vol. 1, p. 173, E.] Item Dispicio mecum et animo verso, Considero, Perpendo, i. q. σκέπτομαι ac σκοπῶ s. σκοποῦμαι. [Soph. El. 1185 : Τί δ' ἔστιν, ὦ ξέν', ὧδ' ἐπισκοπῶν στένεις; Xen. Comm. 3, 2, 4 : Ἐπισκοπῶν τίς εἴη ἀγαθοῦ ἡγεμόνος ἀρετή.] Ac sicut illa modo cum accus. construuntur, modo cum περὶ, regente suum gen., ita et hoc ἐπισκοπῶ. Isocr. Ad Dem. [p. 11, A] : Ὃ ἂν μέλλῃς λέγειν, πρότερον ἐπισκόπει τῇ γνώμῃ, Quicquid dicturus es, id animo prius tecum verses. Cebes Theb. : Περὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις δεῖ ἐπισκοπεῖν, Eadem sæpius animo volutare oportet. [Referri huc potest Xen. Comm. 3, 5, 1 : Διαλογιζόμενοι περὶ αὐτῶν ἐπεσκοποῦμεν.] Item Video, Observo, Animadverto, sequente εἰ. [Demosth. p. 932, 25 : Ἐπεσκοποῦμεν, εἴ τι ἐξαιροῖντο.] Xen. [Comm. 2, 1, 22] : Ἐπεσκόπει δὲ εἴ τις ἄλλος αὐτὴν θεᾶται, Attente observat si quis ipsam alius intueatur. [Reip. Lac. 2, 2 : Ἐπισκοποῦντα, εἴ τις ῥᾳδιουργοίη. Et similiter Conv. 1, 12 : Ἀπέβλεψεν εἰς τὸν Αὐτόλυκον, δηλονότι ἐπισκοπῶν τί ἐκείνῳ δόξειε.]

Similiter sequente μὴ accipitur pro Video, Caveo, quemadmodum et σκοπῶ : ut in Ep. ad Hebr. 12, [15] : Ἐπισκοποῦντες μή τις ὑστερῶν ἀπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, Prospicientes ne quis deficiat a gratia Dei : Operam dantes. Sequente πρὸς, capitur pro Respicio, sicut et σκοπῶ : ut ἐπισκοπῶν πρὸς τὰ δύο, Ad duo respiciens. [Ex Plat. Leg. 11, p. 924, D. Ead. signif. cum accusativo Eur. Iph. T. 1414 : Ἄλλοι δ' ἐπεσκόπει σεμνὸς Ποσειδῶν· Andr. 893 : Οἴκτειρον ἡμᾶς, ὧν ἐπισκοπεῖς τύχας. Aristoph. Eq. 1173 : Ὦ Δῆμ', ἐναργῶς ἡ θεός σ' ἐπισκοπεῖ. Æsch. Suppl. 381 : Τὸν ὑψόθεν σκοπὸν ἐπισκόπει, φύλακα πολυπόνων βροτῶν, de Jove. Et cum duplici accusativo 402 : Ἀμφοτέρους ὁμαίμων τάδ' ἐπισκοπεῖ Ζεύς. Soph. Œd. T. 1529 : Ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν ἡμέραν ἐπισκοποῦντα. || Episcopus sum. Græcorum Menæa ap. Allat. De Method. § 34. Boiss. Sozom. H. E. 2, 19, p. 69, 31 : Τοῦ παρ' ἄλλοις ἐπισκοποῦντος. Alia Ducang. || Pass. Æsch. Ag. 13 : Εὐνὴν ὀνείροις οὐκ ἐπισκοπουμένην. Xen. Cyneg. 12, 21 : Ὑπὸ τῆς ἀρετῆς οὐκ οἰόμενοι ἐπισκοπεῖσθαι, πολλὰ κακὰ καὶ αἰσχρὰ ἐναντίον ποιοῦσιν, ὅτι αὐτὴν ἐκεῖνοι οὐχ ὁρῶσιν.

Polyb. 4, 38, 11 : Διὰ τὸ μικρὸν ἔξω κεῖσθαι τῶν ἐπισκοπουμένων μερῶν τῆς οἰκουμένης.]

Ἐπισκοπή, ἡ, Inspectio, Munus inspiciendi, Munus τοῦ ἐπισκόπου. Act. 1, [20] : Τὴν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ λάβοι ἕτερος. Sic 1 Ad Tim. 3, [1] : Εἴ τις ἐπισκοπῆς ὀρέγεται, Si quis cupit fungi ἐπισκόπου munere. Item Visitatio : ea sc. qua Deus aliquem visitare dicitur ad pœnas ab eo sumendas; vel etiam ad opem ei ferendam et misericordiam exhibendam : ut 1 Petr. 2, [12] : Ἵνα ἐκ τῶν καλῶν ἔργων ἐποπτεύσαντες, δοξάσωσι τὸν Θεὸν ἐν ἡμέρᾳ ἐπισκοπῆς, Ut ex bonis operibus quæ spectarint, glorificent Deum die visitationis, i. e. quando illorum quoque Deus miserebitur : ut et Luc. in Cantico Annæ; et Luc. 7, [16] : Ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς λαὸν αὐτοῦ. Priore modo Synes. dicit ἐπισκοπὴ Θεοῦ, pro Animadversio divina in improbos : quemadmodum et Hesychio ἐπισκοπὴ est ἐκδίκησις. [|| Episcopalis dignitas, Episcopatus. Socr. H. E. 5, 8, et alii passim. || Domus episcopalis. Anna Comn. 14, p. 425 : Ἅπερ ἐπεφέροντο χρήματα εἰς τὴν ἐπισκοπὴν Τριπόλεως ἐναπέθεντο. Iterumque ibid. || Ecclesia episcopalis. Homil. 4 Theophanis Cerame. Citavit Ducang.]

[Ἐπισκόπησις, εως, ἡ, Circumspectio, Gl. Inspectio, Æneas Tact. c. 10, p. 29 : Τῶν ἐκπεμπομένων καὶ εἰσφερομένων ἐπιστολῶν εἶναι ἐπισκόπησιν.]

[Ἐπισκοπητέον, Videndum. Sch. Luciani Demosth. enc. c. 43 : Ἐπ. εἰ ὅμοιον (τὸ παρὸν εἶναι) τῷ ἑκὼν εἶναι. Anon. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 214, 30.]

Ἐπισκοπία, ἡ, pro Attingere scopum, Dexteritas attingendi scopum, Pollux [6, 205] dici posse negat. [|| Episcopalis dignitas. Epiphan. t. 1, p. 735, D : Ἀποδοθῆναι τὴν ἐπισκοπίαν. Hoc tamen sensu scrib. videtur ἐπισκοπεία. Hase.]

[Ἐπισκοπικός, ή, όν, Episcopalis. Cod. barbarogr. Nicetæ p. 338 ed. Bonn. : Κατὰ τοὺς περιφανεῖς ἀγροτικούς (οἴκους) οἴκους οὓς καὶ ἐπισκοπιανοὺς ὀνομάζουσι. Sed rectius supra per ει.]

[Ἐπισκοπικός, ή, όν, Episcopalis. Sozom. H. E. 5, 16; 8, 21, 22. Adv. Ἐπισκοπικῶς, Athanas. vol. 1, p. 138, 573.]

[Ἐπισκοπίς, ἡ, Cala, Gl. Ἐπισκοπὶς Vulcanius. [illegible] astrolog. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 7, p. 547, D : Σαραπίωνος Ἀλεξανδρέως εἰσαγωγὴ ἐπισκοπὶς περὶ [illegible] δεσπότου καὶ περὶ ὀνομάτων. L. Dindorf.]

Ἐπίσκοπος, ὁ, ἡ, Ad scopum tendens : oppo[illegible] adjectivo ἀπόσκοπος : unde ap. Hesych. : Ἐπίσ[illegible], τυγχάνοντα τοῦ σκοποῦ. Itidemque Suid. ἐπίσκοπα [illegible] εὔστοχα. Quod Ἐπίσκοπα adverbialiter sumitur [illegible] pro Tendendo ad scopum, Tam εὐστόχως ut scopu[illegible] attingas : ut ἐπίσκοπα ἱέναι ap. eund. Suid. : con[illegible] ἐπίσκοπα τοξεύειν. Sic ἀκοντίζειν ἐπίσκοπα, ap. E[illegible] in hoc l. : Καρδοῦχοι σφενδονῆται ἄριστοι λίθους [illegible] μολυβδίνας σφαίρας, ὃς ἐξακοντίζουσιν ἐπίσκοπα, [illegible] tanta arte emittunt, ut a proposito scopo non [illegible] aberrent, Ut propositum scopum nunquam non attingant. [Herodot. 3, 34 : Οὕτως ἐπίσκοπα τοξεύοντα.] Pollux quoque [6, 204] synonymum ponit εὔστοχον, ἐπίσκοπον, ἐπιτυχές, εὐτυχές, ἐκλαμπές : opponens [illegible] ἀστοχον, ἄσκοπον, δυστυχές, διημαρτημένον. Quo [illegible] gnificat, ἄσκοπον quoque dici pro ἀπόσκοπον, A scopo aberrans, Scopum propositum non attingens : contra ἐπίσκοπον, Scopum præfixum contingens. Soph[illegible] gen. quoque junxit, Aj. [976] : Σίγησον· αὐδὴν [illegible] δοκῶ Τεύκρου κλύειν βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον [illegible] Clamantis carmen ad hanc calamitatem dire[illegible] quod hanc calamitatem interfecti Ajacis con[illegible] Schol. exp. οὐχ ἡμαρτηκὸς τῆς συμφορᾶς, ἀλλ' [illegible] χασμένον. [Æsch. Eum. 518 : Ἔσθ' ὅπου τὸ δεινὸν φρενῶν ἐπίσκοπον δεῖ μένειν καθήμενον· 903 : Τί οὖν μ' ἄνωγας τῇδ' ἐφυμνῆσαι χθονί; — Ὁποῖα νίκης μὴ κακῆς ἐπίσκοπα. Himer. Ecl. 14, 4 : Τοξότης ἐπίσκοπος. Opp[illegible] Cyn. 1, 42 : Βάλλοιμι δ' ἐπίσκοπον ἦχον. Greg. Carm. de vita hom. p. 137, B : Αἰεί σοι τὸ βέλος [illegible] ἐπίσκοπον ἐν χερὶ κεῖσθω. — Ἐπίσκοπον εἶναι [illegible] Theocr. 24, 105 : mallem εἶναι ὀιστόν. Comp. et superl. Ἐπισκοπώτερος γάρ εἰσί μοι δοκεῖς, Dion. Chrys. [illegible] 4, p. 67, A. Βάλλειν ἐπισκοπώτατος, Themist. Or. [illegible] p. 153, A. — Hase.]

|| Adv. Ἐπισκόπως, ut ἐπίσκοπα, Tanta arte [illegible]

non aberres, Tam dextre ut scopum propo-
contingas. Alcidamas, Ἐπισκόπως ἀκοντίζειν.
t.: Ἐν τῷ ἀληθεῖ συντυχεῖς, εὐτόνως ἅμα καὶ
ς πίμπειν τοὺς ὀιστούς. Ibid., ἐπίσκοπα τοξεύειν.
ue ap. Poll. [5, 105] synonymus ponuntur
, ἐπισκόπως, εὐστόχως, ἐπιτυχῶς: cum oppositis
ἀσκόπως, ἀτόχως, δυστυχῶς, ἐξημαρτημένως.
stivo adv. Themist. Or. 8, p. 116, B, ἐπι-
α βάλλουσι τῶν ἐπὶ γῆς ὄντων ... Superlat.
15: Ἀκοντιεῖ ἐπισκοπώτατα.]
πος, ὁ, ἡ, Inspector, ἐπόπτης, ἔφορος. Plut.
5]: Θεοὶ χρηστῶν ἐπίσκοποι καὶ πονηρῶν ἔργων,
torum maleficiorumque inspectores: qualis
Hesiod. Op. [265]: Ὁ πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς
νοήσας, et in Epigr., πάνσκοπον ὄμμα δίκης.
de diis, Hom. Il. X, [255]: Μάρτυροι ἔσσονται
ποι ἁρμονιάων. Itidem ap. Herodian. [7, 10,
μάρτυρ καὶ ἐπίσκοπος τῶν πραττομένων· et ap.
14, 5: Χάριτες ... Μουσῶν ἐπίσκοποι. Solon
th. p. 491, v. 3: Ἐπ. Παλλάς. Simonid. ap.
p. 502, C: Κλειὼ ἐπίσκοπον χερνίβων. Plat.
717, D, Νέμεσις· 9, 872, E, δίκη.] Plut.
12, C], ἡ ἐπίσκοπος Ἄρτεμις. [Æsch. Sept.
ς πολισσόμοις τε κἀγορᾶς ἐπισκόποις· Cho.
τοὺς πατρῴων δωμάτων ἐπισκόπους. Soph.
Νυχίων φθεγμάτων ἐπίσκοπε.] Item Inspe-
ος, ἔφορος, Qui rei alicui curandæ præ-
ς Homero dicitur. [Æsch. Eum. 740
τῶν δωμάτων ἐπίσκοπον, de Clytæmnestra.
; 217. Eur. Phœn. 932: Δράκων ... Δίρκης
σκοπος. Et utroque genere Plato Leg. 6,
784, A, etc.] Plut. Pericle [c. 13]: Πάντα
πάντων ἐπίσκοπος ἦν αὐτῷ Φειδίας, Omnia
trabat et curabat Phidias. Et rursum in
92, A]: Ἐπισκόπους ἐχρῶντο καὶ προβούλοις
. Itidemque in Pand. ἐπίσκοποι, Qui præ-
ceteris venalibus rebus. Sic et turi erant
pecuariæ et totius rei familiaris, sc.
τῶν ὀφθαλμοί. [Appian. Mithr. c. 48: Φι-
λίσκοπον Ἐράτιον ἐν Μιθριδάτου καθίστη-
que sacri gregis ἐπίσκοποι, s. ἐπιστάται
τοῦ ποιμνίου, sc. οἱ τῶν ψυχῶν ποιμένες,
t gubernationi præerant, quique quasi
t speculatores in doctrinam et mores
gis inquirebant; eoque nomine inter-
bantur etiam presbyteri, non tantum
ectores: donec postea peculiariter ἐπί-
pere, Qui politiæ causa ceteris fratribus
bant: προεστῶτας Justinus appellat. [An-
Gl.] Ep. ad Philipp. 1, [1]: Τοῖς ἁγίοις
ῦ, τοῖς οὖσιν ἐν Φιλίπποις, σὺν ἐπισκόποις.
Arrian. [Ind. 12, 5] tradit apud Indos
us fuisse, videre quid in quaque re-
it cognita ad reges vel magistratus
s erant οἱ βασιλέως ὀφθαλμοί ap. Persas
tratus etiam quidam ἐπισκόπου nomine
ctor sc. qui mittebatur ad jus dicen-
da quæ sub imperio et ditione Athe-
: ἁρμοστὰς vocabant Lacones. Testatur
. Av. [1023]: Οἱ παρ' Ἀθηναίων εἰς
τις ἐπισκέψασθαι τὰ παρ' ἑκάστοις πρατ-
καὶ φύλακας ἐκάλουν, ὡς οἱ Λάκωνες.
Utitur autem Aristoph. l. c., ut dixi,
it, Ἐπίσκοπος ἥκω δεῦρο τῷ κυάμῳ
νεφελοκοκκυγίας, Communi omnium
ἐπίσκοπος venio huc, ut inspector et
phelococcygiarum sim. [Conf. Har-
cr. Att. ap. Bœckh vol. 1, n. 73, 4.]
ma [c. 9] dicit summum pontificem
isse etiam τῶν παρθένων ἱερῶν ἐπίσκο-
ν malunt interpretari. Homeri certe
4] ubi Hectorem interfectum deplo-
, Ἦ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος (sc. urbis
αὐτὴν Ῥύσκευ, exp. φύλαξ: ut dicat
custos urbis, qui ipsam tutari fue-
lius solebas. Itidemque Hesychio
ξ, βασιλεύς. Similiter pro Custode
pitur in his versibus [ex Ægimio,
odo nonnulli tribuebant] ap. schol.
: Καί οἱ ἐπίσκοπον Ἄργον ἵει κρατερόν

A τε μέγαν τε, Τέτρασιν ὀφθαλμοῖσιν ὁρώμενον ἔνθα καὶ ἔνθα. Ἀκάματον δέ οἱ ὦρσε θεὰ μένος, οὐδέ οἱ ὕπνος Πίπτεν ἐπὶ βλεφάροις, φυλακὴν δ' ἔχεν ἔμπεδον αἰέν. [Hom. Od. Θ, 163: Ὅστε ... φόρτου τε μνήμων καὶ ἐπίσκοπος ᾖσιν ὁδαίων κερδέων θ' ἁρπαλέων. || Speculator, Explorator. Hom. Il. K, 38: Ἤ τιν' ἑταίρων ὀτρύνεις Τρώεσσιν ἐπίσκοπον, [illegible] Νέεσσιν ἐπίσκοπος ἔρχεται ἡμετέρῃσιν. Soph. Œd. C. 112: Πορεύονται γὰρ οἵδε δή τινες ... σῆς Ἥβης ἐπίσκοποι.] Ap. Hesych. legitur etiam Ἐπίσκοος, ἐπίσκοπος. [Ἐπίσκοος, ἐπίσκοπος Is. Voss., ut poscit ordo literarum.]

[Ἐπισκόπως, Tanta arte ut a scopo non aberres. V. in Ἐπίσκοπος.]

[Ἐπισκορπίζω, Dissipo. Suidas: Ἐπισκίδναται, ἐπισκορπίζεται. Anon. Pseudochrys. t. 7, p. 426, 6: Ἐπισκορπίζοντας τὸν πλοῦτον. Hase.]

[Ἐπισκοτάζω, Obscuro, Obumbro, Lumini officio. Hippocr. p. 741, D: Πλὴν ὥστε μὴ ἐπισκοτάζειν. Schneid. Callinic. Vita S. Hypat. Act. SS. Jun. t. 3, p. 343, 50: Νέφος γνοφῶδες ἐπεσκότασεν αὐτούς. Hase.]

B Ἐπισκοτέω, [Obscuro, Gl.] Obtenebro, Tenebras offundo s. obduco. [Absolute Polyæn. 8, 23, 2: Ὁμίχλης ἐπισκοτούσης. Hemst. Polyb. 34, 12, 2.] Construitur et cum dat. et cum accus. Diosc. 4, 150: Τοῖς ἐπισκοτοῦσι ταῖς κόραις ἀποσμήχει, Quæ caliginem oculorum discutiunt, discutiunt ea quæ oculis caliginem invehunt. Sic 2, 7. [Geopon. 7, 5: Χρὴ ἐπισκοτεῖν τῷ ἡλίῳ, et mox τῷ φωτὶ τῆς σελήνης; Suidas in Ἀνθήλιος. Clemens Al. p. 489, 33. Hemst.] Eod. l. c. 107, cum accus.: Τὰ τὰς κόρας ἐπισκοτοῦντα, Quæ pupillis oculorum officiunt, caliginemque offundunt. Ex Eod. 8, 15, pass.: Ἐπισκοτούμενα ὑπὸ δασύτητος τῶν χωρῶν, pro Denso arvorum cespite tecta. Ap. Dem. videtur sumi pro Obstruere luminibus [p. 565, 25]: Οἰκίαν ᾠκοδόμηκεν ἐν Ἐλευσῖνι τοσαύτην, ὥστε πᾶσιν ἐπισκοτεῖν τοῖς ἐν τῷ τόπῳ. [Polyb. 9, 37, 10: Νέφος, ὃ ἐπισκοτήσει Μακεδόσι. Polyæn. 3, 9, 8; 4, 6, 13. Plat. Euthyd. p. 274, C: Ἐπεσκότει τῷ Κτησίππῳ τῆς θέας.] Metaph. quoque usurpatur hoc verbum. Isocr. [p. 2, C]: Ταῖς τῆς ψυχῆς ἐπιμελείαις ἐπε-
C σκότησε, Animi exercitationibus tenebras offudit. Id. Symm. [p. 160, D]: Τὸ γὰρ πρὸς χάριν ῥηθὲν ἐπισκοτεῖ τῷ καθορᾶν ὑμᾶς τὸ βέλτιστον. Dem. ἐπισκοτεῖν, συγκρύψαι, et συσκιάσαι synonymos usurpat [p. 23, 26]: Ἐπισκοτεῖ τούτοις τὸ κατορθοῦν· αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰ τοιαῦτα ὀνείδη. Quæ iisdem fere verbis leguntur et alibi [p. 155, 23. Diod. 1, 76; V. Hippocr. p. 1299, 4. Pass. Dionys. H. De comp. vv. p. 203, 7: Τῷ δὲ τὸ μέτρον ἐπισκοτούμενον [illegible]. Et aliquoties Polyb., ut 2, 39, 12: Τὸν ὑποδείξαντα ποτὲ μὲν ὑπὸ τῆς Λακεδαιμονίων ἀρχῆς ἐπισκοτεῖσθαι καὶ κωλύεσθαι. Obsto, Officio, Gl.]

Ἐπισκότησις, εως, ἡ, Obscuratio, [Obumbratio, add. Gl.] Offusio tenebrarum. Exp. et Caligo. Et ἐπισκοτήσεις ὀφθαλμῶν, ex Plin. Oculorum obscuritates. [Plut. Mor. p. 932, A, Pericl. c. 35. Plotin. p. 209 lin. cum annot. citat Creuzer.]

[Ἐπισκοτίζω, Obumbro, Polyb. 12, 15, 10: Ἐπεσκοτισμένος ὑπὸ τῆς ἰδίας κυρίας· 13, 5, 6: Ἡ ἀλήθεια ... ἐπισκοτισθεῖσα. Schweigh. Amphil. p. 50, 222. Kall.
D Schol. Lucian. De calumn. c. 1. Boiss. Diog. L. 5, 76. Var. script. in l. Diodori in Ἐπισκοτέω citato.]

[Ἐπισκότισις, εως, ἡ, Obumbratio, Obscuratio. Procl. Paraphr. Ptol. 2, 7, p. 112.]

[Ἐπισκοτισμός, ὁ, i. q. præced. Proclus Paraphr. Ptol. 2, 8, p. 119: Ἔκ τε τοῦ μεγέθους τοῦ ἐπισκοτισμοῦ τῶν ἐκλείψεων. Hase.]

[Ἐπίσκοτος, ὁ, ἡ, Obumbratus. Plut. Æmil. c. 17: Παρελθοῦσα τὴν ἐπίσκοτον χώραν (luna in eclipsi). Ita Reiskius. Libri ἐπὶ σκότου vel ἐπισκότου. || Figurate Vita Steph. jun. in Anal. Bened. p. 452: Τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἐπισκόπους ἐπισκότους. V. Ἐπίσκοος in Ἐπίσκοπος, Inspector. L. Dindorf.]

[Ἐπισκύζομαι, Irritor, Irascor. Hom. Il. I, 370: Ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζωνται Ἀχαιοί. Od. H, 306: Μή πως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισκύσσαιτο ἰδόντι. Eust. Opusc. p. 202, 36: Θανεῖν ηὔχετο ἂν ἤπερ βασιλέα ἔνδον αὐτῷ ἐπισκύζεσθαι. Activum ponit Etym. M. p. 364, 10: Ἐπισκύσαι τὸ χαλεπῆναι.]

Ἐπισκυθίζω, Scythas imitor, in potando sc., Scy-

thicas potationes imitor. Redditur etiam, Meracum bibo, Scythico more : quoniam ἐπισκυθίσαι, s. σκυθιστὶ πιεῖν, quidam volunt esse ἀκρατοποτεῖν, ζωρότερον πιεῖν. Sic etiam Σκυθικὴ πόσις de Intemperantia in potando, s. de Potatione meri : quod Scythæ et multibibi et merobibi essent. Herodot. 6, [84] Cleomenem a Scythis ἀκρατοποσίην didicisse tradit. Unde factum esse, ut Lacones, quum vellent ζωρότερον πίνειν, dicerent ἐπισκύθισον. In VV. LL. Ἐπισκυτίζεσθαι etiam legitur cum τ, pro Intemperantius bibere : sed perperam.

[Ἐπισκυθρωπάζω, Frontem contraho. Hermog. Form. orat. 2, 4, ex Xen. Cyn. 3, 5 : Ἐπισκυθρωπάζουσαι (canes). Poll. 6, 29 : Ἐπισκυθρωπάζων συμπότης.]

[Ἐπισκύνιον, τὸ, Supercilium, Cilium, Gl. Rufus De partt. corp. h. p. 24 : Αἱ δ' ἔσχαται τοῦ μετώπου ῥυτίδες ἐπισκύνιον, ὅπερ ἐπάγομεν τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἢν πρὸς ἑαυτοὺς φροντίζωμέν τι ἢ αἰδώμεθα· ἄλλοι δὲ τὸ ὑπὸ τὰς ὀφρύας σαρκῶδες ἐπ. ὀνομάζουσι. Hom. Il. P, 136 : Πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται, ὄσσε καλύπτων (leo). Quasi de leone Aristoph. Ran. 823 : Δεινὸν ἐπισκύνιον ξυνάγων βρυχώμενος ἥσει ῥήματα γομφοπαγῆ. Theophyl. Inst. reg. 16, p. 73 : Βαρὺ συνάξει τὸ ἐπισκύνιον. Aristot. De generat. an. 5, 1 fin. : Μὴ ἐχόντων ἐπισκύνιον πρὸ τῶν ὀμμάτων μηδέν. Theocr. 24, 116 : Τοῖον ἐπ. βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ. Meleagr. Anth. Pal. 12, 159, 4 : Ναὶ μὰ τὸ σὸν σοβαρὸν ἐπισκύνιον· anon. in Plan. 4, 102 : Βλοσυρὸν ἀνδρὸς ἐπισκύνιον. Paul. Sil. Pal. 6, 64, 8 : Ἐπεὶ χρόνῳ ἐσχερόεις ἤδη ἦλθε κατ' ὀφθαλμῶν ῥυσὸν ἐπισκύνιον· anon. 7, 117, 2 : Σὺν πολιῷ σεμνὸς ἐπισκυνίῳ· Posidipp. App. 68, 6 : Ἀμαυρὰ βλέψας ἐκ πολιοῦ νοθὸς ἐπισκυνίου. || Metaph. Rictus, Fastus, Gl. Epigr. Anth. Pal. 7, 63 : Τὸν κύνα Διογένη ... γυμνώσαντα βίου παντὸς ἐπισκύνιον, Qui omnis vitæ fastum detraxi. Polyb. 26, 5, 6 : Κατὰ τὴν ἐπίφασιν εἶχεν ἐπισκύνιον καὶ τάξιν οὐκ ἀνοίκειον τῆς ἡλικίας, Gravitatem. ὑ]

[Ἐπίσκυρος, Lusus quidam pilæ, ut Hesych. interpretatur ὁ μετὰ πολλῶν σφαιρισμός. V. Σφαιρομαχία. § Idem addit interpretationes ἄρχων, βραβευτής, βοηθὸς, ἐπίσκοπος, ἔφορος, ἐπίκουρος. Idem ponit : Ἐπισχύρους, ἐπικούρους. Quod in ἐπισκύρους mutat Bentl. ad Callimachi fr. 231, ab eodem Hesychio servatum : Ἡδομένη νεικέεσσιν ἐπισκύρων πολέμοιο, ubi ἐπισκύρων scribit, et Minervam intelligit gaudentem ordinibus bellatorum. ὑ]

[Ἐπίσκωμμα, τὸ, Cavillatio. Etym. M. p. 713, 7. Wakef. Bekk. An. p. 1186. L. Dindorf.]

[Ἐπισκωμματίζω, Cavillor. Epiphan. vol. 1, init.]

[Ἐπισκωμματικός, ή, όν, unde adv. Ἐπισκωμματικῶς, Cavillando. Epiph. vol. 1, p. 990; 2, p. 105.]

[Ἐπισκώπτης. V. Ἐπικόπτης.]

Ἐπισκώπτω, Scommata et dicteria jacio, Scommatis et dicteriis incesso, Cavillor. [Increpo, Gl. Aristoph. Ran. 375 : Κἀπισκώπτων. Xen. Comm. 4, 4, 6 : Ὥσπερ ἐπισκώπτων αὐτόν. Plat. Euthyphr. p. 11, C.] Plut. Them. [c. 5] : Ἐπισκώπτων τὸν Σιμωνίδην, Cavillis Simonidem incessens, Cavillis in Simonidem invectus. Item cum accus. rei, ut, Ἐπισκώπτει τὸ τάχος τῆς μεταβολῆς, In nimis repentinam mutationem cavillatur. [Xen. Comm. 3, 11, 16 : Ἐπισκώπτων τὴν αὑτῆς ἀπραγμοσύνην.] Item cum εἰς, Plut. Lyc. [c. 30] : Εἰς δ' ἐπισκῶψαι ἔοικε μετὰ παιδιᾶς. [It. aor. Lucian. Quom. hist. conscr. cap. 32 : Ἐπισκῶψαι τὰς ἱστορίας. Passiv. Galen. vol. 6, p. 307, 14 : Ὅταν ἐπισκώπτωνται πρός τινων. Hase. Cum ἐπικόπτω confus. v. in Ἐπικόπτης.]

[Ἐπίσκωψις, εως, ἡ, Cavillatio. Plut. Anton. c. 24 : Ἡ περὶ τὰς παιδιὰς καὶ τὰς ἐπισκώψεις ὕβρις. Clem. Alex. p. 202.]

Ἐπισμαραγέω, Insono, Instrepo, Infremo. [Oppian. Cyn. 2, 78 : Ἐπισμαραγεῦντες δὲ δρυμοί· 4, 170, Hal. 2, 159. Orph. Arg. 973; Quint. 2, 546; Nonn. Jo. c. 12, 116. Dion. 48, 955.]

[Ἐπισμάω, i. q. ἐπισμήχω, Infrio, Illino. Aristoph. Thesm. 396 : Τί γὰρ οὗτος ἡμᾶς οὐκ ἐπισμᾷ τῶν κακῶν; Ubi schol. Rav. : Καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐστὶν ἐν Κλεοβουλίναις τὸ ἐπισμῇ. Ἔστι δὲ λοιδορία ἀπὸ τοῦ καθάπτεσθαι τῶν σμωμένων. V. gl. Hesych. in Ἐπισμήχω cit, Suid. in v.]

Ἐπισμήχω, Abstergo, Detergo in summa parte. [Oppian. Cyn. 1, 500 : Ῥοδαλῇσιν ἐπισμήχουσα παρειαῖς. Hesych. : Ἐπισμήχει, ἐπιτρίβει· ἀπὸ τοῦ σμήχειν ἢ τρίβειν ἢ πλύνειν· λοιδορεῖ, πλήττει. Σμῆξαι γὰρ, τὸ πατάξαι· ἔνθεν, Σμῶδιξ αἱματόεσσα. Ita Musurus. Codex ἐπισμῆ. V. Ἐπισμάω.]

Ἐπισμυγερός, ά, όν, Ærumnosus, Miserabilis, οἰκτρὸς, ἐπίπονος : aut etiam Tristificus, Cor dolore urens. Hesiod. [Sc. 264] : Ἀχλὺς ἐπισμυγερή τε καὶ αἰνή. [Apoll. Rh. 4, 1065 : Οἷς μιν ἐπισμυγερὴ λάχεν αἶσα.]

Ἐπισμυγερῶς, [Miserabiliter, Misere], Ærumnose, ἐπιπόνως, Hesych. Utitur hoc adverbio Hom. Od. Γ, 195 : Ἀλλ' ἦτοι κεῖνος μὲν ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν. [Δ, 672 : Ὡς ἂν ἐπισμ. ναυτίλλεται. Apoll. Rh. 1, 616 : Ζήλοιό τ' ἐπισμ. ἀκόρητοι· 4, 1267 : Καί κεν ἐπ. ἔτι δὴ πάλαι ἔξω κιάσθη νηῦς· 1651 : Καί νύ κ' ἐπ. Κρήτης ἑκὰς ἠέρθησαν.]

[Ἐπισμυκτόν. V. Ἐπιμύττω.]

[Ἐπισοβαρεύομαι, Superbio ob. Greg. Nyss. t. 3, p. 24, D. Hase.]

[Ἐπισοβέω.] Ἐπισοβεῖν, Incedere, VV. LL. V. Σοβεῖν. [§ Transitive Alexis Athenæi 11, p. 483, E : Τετρακότυλον ἐπεσόβει κώθωνά μοι, Immittebat. Themist. Or. 4, p. 50, B : Ταῖς μάστιξιν ἐμπατταγοῦντες καὶ ἐπισοβοῦντες, ὡς ἂν μὴ ἐνίσχοιτο ἐν τοῖς τέλμασιν (jumenta). Heliod. 6, 11.]

[Ἐπίσογκος, apud Strabon. 13, p. 614 : Κουφοτέρα γὰρ ἡ γῆ τοῦ ἐπισόγκου ὕδατός ἐστιν, in ἐπίσσου ὄγκου mutabat Coraes.]

Ἔπισος, ὁ, ἡ, Æqualis, pro ἴσος. [Polyb. 3, 115, 1 : Τὰς μὲν ἀρχὰς κατεῖχε τῶν σπειρῶν ἔπισος ἦν ὁ κίνδυνος. Etym. M. p. 89, 22 : Ἀμφήριστον, ... ἀμφίδοξον ἢ ἔπισον. Pro quo Hesych. ἀμφοτέρωθεν ἐξισούμενον. Schleusner. Lex. V. T. : « Sirac. 9, 10 : Μὴ ἐγκαταλίπῃς φίλον ἀρχαῖον· ὁ γὰρ πρόσφατος οὐκ ἔστιν ἔπισος αὐτῷ, ubi cum ἐπίσης et ὅμοιος in codd. permutatur. Ib. 34, 27 : Ἔπισον ζωῆς οἶνος ἀνθρώποις, ἐὰν πίνῃς αὐτὸν μέτρῳ αὐτοῦ. » Altero l. expressum ἐπίσον, h. e. ἐπ' ἴσον.]

[Ἐπισοφίζομαι, Excogito. « Ἐπισοφίσαντο, περιειργάσαντο, Elaborarunt, Curiose moliti sunt aut commenti fecerunt, exponit Erot. ap. Hippocr. p. 791, C : Εἰ δέ δή τινες οἱ ἐπεσοφίσαντο ἤδη μαλίσσονα βαρὺ προσκατακεῖσθαι. Ubi ἐπεφημίσαντο legunt fere omnia exemplaria, sed ἐπεσοφίσαντο codd. Regii. » Foes. Absolute Epiphan. vol. 1, p. 1026, A : Τινὲς ... βούλονται ἐπισοφίζεσθαι. Iambl. V. P. 85, p. 184 : Αἱ δὲ προστεθείμεναι αἰτιολογίαι περὶ τῶν τοιούτων οὐκ εἰσὶ Πυθαγορικαί, ἀλλ' ἔνιοι ἔξωθεν ἐπισοφιζόμενοι.]

[Ἐπισόφισις, ἡ, Commentum, Conclusiuncula fallax. Justin. Sicul. Epist. p. 32, 13 Grets. : Πολλὰ τῶν καινότερα ἐπισόφισιν. Hase.]

[Ἐπισπάω, Plut. Lysand. c. 19, in ἀπισόω mutavit Reiskius.]

[Ἐπισόω, verbum ejusdem signif., cujus est ἐπισσόω, ponere videtur Hesych. in gl. : Ἐπίσσωσε, ἐσεμύσας, ubi ἐσφυγμένας editum, quod aliter corrigendum erit, si vera sit scriptura ἐπίσσωσε vel ἐπισσῶσαι.]

[Ἐπισπάδην, Uno haustu. Hippocr. p. 546, 23 : Ἢν ... πίῃ αὐτοῦ (aquæ pluviæ) ἐπισπάδην πολλόν. ὑ]

Ἐπισπαίρομαι, Amplector. [Vox nihili.]

Ἐπισπαίρω, Subsulto, velut ab animi deliquio palpitabundus. [Plut. Mor. p. 317, C : Τὰ πρὸ τῆς στρατείας ἐπὶ τοῖς Φιλιππικοῖς πολέμοις ἐπισπαίρουσαν Ἑλλάς. Ἔτι ἐσπαιρεν Valcken. ad Herodot. 8, 5.]

[Ἐπίσπαρις, ἡ, Episparis, vicus Armeniæ. Photius C. Manich. 1, p. 5 ed. Wolf. : Φανάρεια δὲ ... (impios in Armeniam missos) ἡ κώμη λαβοῦσα ... τῆς ἀσεβείας ἐναπομάξασα σπέρματα, ἐξ οὗ καὶ τὴν ... ἀνομίαν ἕν τι τῶν περιεχομένων αὐτῇ χωρίων Ἐπίσπαριν ... ἐκληρώσατο. Accusat. Ἐπίσπαριν ib. 84, 90. L. D ...]

Ἐπίσπασις, εως, ἡ, Attractio, Adductio. ... Aphr. Probl. 2, [59], ἡ ἐπ. τοῦ στόματος, Oris attractio ... quod quidam interpr. Os attrahens. [Τροφὴ) Theophr. C. Pl. 5, 1, 10. Conf. 1, 17, 6.]

[Ἐπισπασμὸς, ὁ, est Attractio, et aeris inspiratio ... tractionem significat ac pro inspiratione sumitur ... Epid. 6, 5, 30. Ubi Galen. ἐπισπασμὸν τὴν εἰσπνοὴν ... sumit. Quintus vero apud Hippocr. ἐπισπασμὸν ... simpliciter respirationem significare contendit ... celerem et crebram. Foes. Œc. Hipp. De tractu serpentis schol. Nicandri Th. 160 : Μηρύματι γὰρ ...

τῷ ἄκῳ ἢ τῷ βαθίσματι καὶ ἐπισπαστῆρι· 264.]
[illegible], ἦρος, ὁ, Attractor, Instrumentum quo
d attrahitur adducimusque. Pro Funiculo pi-
is accipitur in Epigr. [Antip. Sid. Anth. Pal. 6,
: Κηρίου τρίδακτα [illegible] ἐπισπαστῆρα βάλλων.] Neo-
portæ dicuntur ἐπισπαστῆρες, Ferramenta quæ-
tibus attrahitur. Herodot. [6, 91]: Εὐρὼν προσ-
ς τὰς θύρας, καὶ λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων,
[illegible] quem L. citans
[illegible] τῶν τῆς θύρας [illegible].
n, eund. l. citans Eust. Od. p. 1429, 2, qui
[illegible], ἐπίσπαστρον θύρας, et Κορώνη, θύρας
[illegible] Idem ἐπισπαστῆρας esse dicit τῶν θυρῶν
[illegible] ἐπικλίνεται καὶ ἐπιτίθεται
Ferramenta portæ affixa, quibus acclinatur
s etiam adducitur attrahiturque. V. quen-
[illegible] [Poll. 10, 22, 23.]
[illegible], ὁ, ὄν, Attrahendi vim habens: ut
[illegible] medicamenta aliqua ἐπισπαστικὰ dicuntur
i dolenti imposita humorem aut pus attra-
extrahunt et educunt. Cels. 5, 18, de mala-
[illegible] digerunt materiam; quædam extra-
[illegible] ἐπισπαστικὰ dicuntur. Et mox, Malagma
[illegible] extrahendam: si materia extrahenda
hydropico, in lateris dolore, in incipiente
in suppuratione quoque mediocri. Sic c. 19
i: Sunt etiam quædam emplastra nobilia
[illegible], quæ ipsa quoque ἐπισπαστικὰ no-
Schol. Thuc. [5, 111] ἐπισπαστικὸν ὄνομα
id ipse Thuc. ἐπαγωγόν. [Galen. vol. 2,
Τῆς φύσεως [illegible] τῶν οἰκείων ἐπι-
[illegible] τῶν ἀλλοτρίων ἀποκριτικῆς.
facultate attractoria naturæ id. ib. p. 42,
[illegible] 3 et 6. Hase. Polyb. 4,
[illegible] p. [illegible], de fluviis: Τῶν [illegible]
[illegible] πρὸς ἑαυτούς. [illegible] Adv.
[illegible], Sext. Emp. p. 147.]
[illegible], [vel Ἐπίσπαστος], ὁ, ἡ, Quem ipse sibi
it et attraxit, ut Cic. Ut quum vitare po-
[illegible] et attrahas. Hom. Od. Ω, [461]
[illegible] πού τις ἐπίσπαστον κακὸν εὕρῃ, Ne quis
sibi accersat et attrahat. Sic Σ, [72]
[illegible] ἐπίσπαστον κακὸν ἕξει· dicitur enim
[illegible] κακόν, quum ultro sibi malum
[illegible] adeoque Hesych. ἐπισπαστὸν [illegible]
[illegible], ὅταν ἑαυτῷ τις ἐπισπᾶται [illegible]
[illegible] ἀπὸ τῶν [illegible]
ὄλεθρον ἐπισπωμένων. Eur. quidem certe
ἐπισπαστοὺς βρόχους dicit Laqueos, quos
qui in eos inciderunt. [Hesych.: Ἐπί-
[illegible] ἐπισπασθῇ [illegible]
[illegible] Quæ gl. per errorem ponitur post
[illegible] autem ejusd. altera in Ἐπισπαστῆρσι
, nisi ἐπίσπαστος scribendum est. L. D.
[illegible], incert. ap. Suid. in [illegible],
[illegible] Hemst.]
, τό, quod Hesych. exp. βρόχον, ut
[illegible], ἐπίσπαστον βρόχον, Laqueum
attraxit et induit. Alii exp. etiam [illegible]
[illegible] sit q. ἐπισπαστῆρ. Ap. Pollu.
[illegible] legitur, [illegible], in
[illegible] quo nomine [illegible] fuisse ait
θύραν, [illegible] quorundam
[illegible] idem et ἐπισπαστῆρ fuerit, i. e.
[illegible] attrahi solita fuerit, ambigitur.
[illegible] fuisse, quum Posidippus ap.
[illegible] vocetur autem κόραξ
Fudes, quo pulsari januam dixi, et
[illegible] exteram appellat. [Eust. Il. p.
[illegible] ἐπισπαστῆρ citans. Schol. Hom. Od.
Diod. S. [17, 90] ἐπίσπαστρα vocat
[illegible] attrahitur: ut Vitruv. Tracto-
[illegible] pondera attrahuntur, [illegible]
[illegible] Num. 4, [25] [illegible]
[illegible] Velum quod obducitur [illegible]
[illegible] Exod.
[illegible]
[illegible] introitu
[illegible] et purpura
[illegible]. [Eur. Hel. 116: Μενέλεως [illegible]
[illegible]. TOM. III, FASC. VI.

A τὴν ἕχ' ἐπισπάσας κόμης· Tro. 882: Κομίζετ' αὐτὴν τῆς μιαιφονωτάτης κόμης ἐπισπάσαντες. Herodot. 2, 4: Ἐπισπάσαντα τῶν ἀκκῶν δύο ἢ τρεῖς ποδεῶνας αὐτὸν λύειν. Pass. Thuc. 3, 89: Πάλιν ἐξαπίνης ἐπισπωμένην (τὴν θάλασσαν) βιαιότερον τὴν ἐπέλευσιν ποιεῖν· 4, 130: Ἐπισπασθέντες ὑπ' αὐτοῦ τῇ χειρί. Demosth. p. 744, 9: Τέθνηκεν ἐπισπασθέντος τοῦ βρόχου. Improprie Æsch. Pers. 477: Τοσόνδε πλῆθος πημάτων ἐπέσπασε. Plato Crat. p. 420, A: Ἐπισπᾷ σφόδρα τὴν ψυχήν.] Qua signif. media quoque vox usurpatur. [Xen. Anab. 4, 7, 14: Ὁ δὲ αὐτὸν ἐπισπᾶται.] Aristot. De mundo [c. 6]: Μίαν μήρινθον ἐπισπασάμενοι, Funiculum unum adducentes et attrahentes. Lucian. [Herodot. c. 5]: Ἄλλος τῆς χλανίδος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπιλαβόμενος ἕλκει, καὶ οὗτος ἕλκει αὐτὸν πρὸς τὴν Ῥωξάνην, πάνυ βιαίως ἐπισπώμενος, Violenter admodum attrahens: ut ap. Suid.: Ἐπισπασάμενος τῆς κόμης τοῦτον, Crinibus illum attrahens, ἑλκύσας, ut ipse Suidas exp. Xen. activa voce usus est Hell. 6, [4, 36]: Ἐπισπάσαντα τὴν θύραν, εἴχετο τοῦ ῥοπάλου. Idem pro Adduco usus est, i. e.

B Permoveo et modo non cogo: Cyrop. 5, [5, 10]: Πολὺ ἔτι μᾶλλον ἐκρατεῖτο ὑπὸ δακρύων· ὥστε καὶ τὸν Κῦρον ἐπεσπάσατο [illegible] τὰ ὄμματα, Adeo ut et Cyrum coegerit lacrimis implere oculos. [V. in fine.] Item ἐπισπάσασθαι dicitur, qui vinum ex poculo exhaurit continente spiritus tractu, ap. Lucian. [D. deor. 5, 4]: Ἀπνευστὶ [illegible] τὴν κύλικα, καὶ [illegible] ἐπισπασάμενος φιλῆσαι. [Procop. ap. gramm. Bekk. An. p. 143, 24: Ἐπισπᾶται τοῦ γάλακτος.] Præterea aliquis dicitur aliquid sibi ἐπισπᾶσθαι pro Accersere et asciscere sibi, Conciliare sibi. [Κέρδος Herodot. 3, 72; τροφὴν Theophr. C. Pl. 1, 18, 1; 6, 17, 4.] In Epigr. [Palladæ Anth. Pal. 11, 340, 2], Ἔχθραν ἐπεσπασάμην. Chrysost.: Ἐπισπᾶσθαι κίνδυνον. Rursum in Epigr. [Antiphili Anth. Pal. 9, 86, 6]: Αὐτοφόνον πότμον [τύμβον] ἐπεσπάσατο, Mortem sibi ipse conscivit. Quibus addi potest, quod Paulus dicit Ep. 1 ad Cor. 7, [18]: Περιτετμημένος τις ἐκλήθη; μὴ ἐπισπάσθω τὴν ἀκροβυστίαν, Ne accersat sibi præputium. Vel etiam, Ne attrahendum sibi curet chirurgi manu,

C cute sc. ferro adducta, ut glandem rursus operiat, quemadmodum docet Cels. 7, 25, et testatur Epiphan. De ponderibus et mensuris. [Ἐπισπάσθω, Hesychio [illegible] V. Valck. Scholl. in N. T. vol. 2, p. [illegible]] Et Lucian. [Jovis trag. c. 16]: Ἐπισπασάμενος πώγωνα, Barbam sibi producens. Alicubi in hoc loquendi genere redditur non solum Concilio s. Comparo mihi, sed etiam Consequor, Assequor et acquiro mihi. Soph. Aj. [769]: Πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος, Spero me id gloriæ mihi comparaturum, Id gloriæ me assecuturum. [Hesych.: Ἐπισπάσειν, [illegible]. Σοφ. Αἴαντι, [illegible]] Chrysost.: Πολλὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν παῤῥησίαν ἐπεσπάσατο, Sibi comparavit. Sic Idem De sacerdot.: Ἔλεον ἐπισπάσασθαι παρὰ τοῦ Θεοῦ, Misericordiam a Domino consequi. Alioqui ἐπισπᾶσθαι accipitur etiam pro Assequi s. Insequi [Nunquam hoc fit nisi vitio scripturæ, ut in ll. sequentibus, ubi leg. ἐπισπόμενοι]: ut Plut. Othone [c. 7]: Ἐπισπασάμενοι τοῖς ἱππεῦσι, Assequentes equites. Itidem Thuc. ἐπι-

D σπασάμενοι [illegible], aliquoties ponit pro ἐπισπώμενοι, ut Hom. loquitur, veluti [illegible] Καὶ ὁ πεζὸς ἐπισπασάμενος, [illegible] et [11]: [illegible] ἐπισπασάμενοι 4, [37]: Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπισπασάμενοι, [illegible]. Alioqui certe dicendus esset ἐπισπᾶσθαι, qui vim alterum [illegible], etiam ipse pertrahitur s. adducitur ad insequendum, ut ap. Plut. Alex.: Ἅμα δὲ τῷ [illegible] ἐπισπασθεὶς [illegible] Demosth. p. 62, 4: [illegible] Itidemque ἐπισπᾶσθαι dicitur, qui verbis alicujus adducitur, ut in ejus sententiam descendat, eumque sequatur, consiliumve approbet. Thuc. 3, [43]: Εἰ γὰρ ὁ, [illegible] [illegible]. Itidemque 4, [9]: Ἐπισπασθῆναι αὐτοὺς [illegible] προθυμήσεσθαι, Adductum iri ut [illegible] accipit, sic exponens eum locum, ἐφέλ-

κύσασθαι αὐτοὺς ἡγεῖτο εἰς προθυμίαν ἐκεῖνο τὸ μέρος : et sic ἐπισπάσασθαι esset Allicere s. Illicere et Pellicere. [3, 44 : Δικαιότερος γὰρ ὢν αὐτοῦ ὁ λόγος πρὸς τὴν νῦν ὑμετέραν ὀργὴν ἐς Μυτιληναίους τάχ' ἂν ἐπισπάσαιτο. Et sequente infinit. 5, 111 : Πολλοῖς τὸ αἰσχρὸν καλούμενον ὀνόματος ἐπαγωγοῦ δυνάμει ἐπεσπάσατο, ἡσσηθεῖσι τοῦ ῥήματος, ἔργῳ ξυμφοραῖς ἀνηκέστοις ἑκόντας περιπεσεῖν. Plato Leg. 9, p. 863, E : Εἰς τὴν αὐτοῦ βούλησιν ἐπισπώμενον ἕκαστον. V. HSt. initio.] Ἐπισπώμενος [-σπόμενος] ἐς Ἀθήνας, ex Herodoto affertur pro Profectus Athenas. [V. Ἐφέπομαι.]

Ἐπισπείρω, [Consero. Herodot. 7, 15 : Τὴν ὁδὸν ταύτην, τῇ βασιλεὺς Ξέρξης τὸν στρατὸν ἤλασε, οὔτε συγχέουσι Θρήικες οὔτ' ἐπισπείρουσι. || Sero post s. super alia, Supersemino. Theophr. C. Pl. 3, 15, 4 : Φυτοῖς δὲ οὔσι τοῖς τοιούτοις καὶ ἐπισπείρειν ἐπὶ τὰ ἄνηρα δεῖ κριθάς.] Insuper sero, s. Denuo semino : ut quum priore sementi amissa fit denuo alia : quod Bud. dicit Supersemino, Gaza Supersero : itidemque ἐπισπορὰ s. ἐπισπορία Budæo est Altera satio, Gazæ Sementis postera : cujus signif. exempla paulo post afferam. || Insero, Insemino, Super aliquo sero, In aliquo sero : ut quum semen non nudum seritur, sed intra aliquid conditum deponitur, ut spongia, bulbo; vel quum præcisis germinibus caulis, in medullam ipsius caulis aliud semen inditur, s. inseritur et inseminatur : quod in arboribus ἐμφυτεύειν dicitur : cujus insitionis meminit Plin. 19, 8. Theophr. C. Pl. 2, 33 [17, 3] : Τὸ περὶ Βαβυλῶνα τῇ ἀκάνθῃ περὶ τὸ ἄστρον ἐπισπειρόμενον σπέρμα, φασὶν αὐθήμερον ἀναβλαστάνειν, καὶ ταχὺ περιλαμβάνειν καὶ τὴν ἄκανθαν· cui similem l. v. in Ἐπισπορά. Unde Plin. 13, 24 : Non omittendum est, inquit, et quod Babylone seritur in spinis, quoniam non alibi vivit, sicut et viscum in arboribus : sed illud in spina tantum quæ regia vocatur. Mirum quod eadem die germinat, qua injectum est : injicitur autem ipso canis ortu, et celerrime arborem occupat. Ubi nota cum ἐπισπείρειν vertere Serere in, Injicere. Idem Theophr. in priore quoque signif. usurpasse existimatur verbum ἐπισπείρω, sc. pro Sementem s. Sationem itero, quomodo Plin. : Quum hyeme prægelida captæ segetes essent, reseverunt. Itidemque Ovid. Reseminare dixit. Locus Theophr. est H. Pl. 7, 1, [3] : Δυσφυέστατον δὲ πάντων τὸ σέλινον· τετταρακοσταῖον γάρ φασιν οἱ τὰ συντομώτερα λέγοντες· οἱ δὲ πεντηκοσταῖον (ἀναφύεσθαι), καὶ τοῦτο κατὰ πάντας τοὺς σπόρους· ἐπισπείρουσι γάρ τινες ἐπὶ πᾶσι. Ubi Gaza, Quod etiam omnibus sementibus fieri potest; quidam enim id adjungunt. Alii pro simplici σπείρουσιν illic accipiunt. Rursum Matth. σπείρω pro ἐπισπείρω usus est; nam 13, [25] quum dixisset quendam seminasse bonum semen in agro suo, subjungit, interea dum ipse dormiebat, venisse inimicum ejus, et σπεῖραι ζιζάνια ἀνὰ μέσον τοῦ σίτου· debuisset enim potius dicere ἐπισπεῖραι : ut Greg. Naz., ad hunc l. alludens : Μόνον μὴ καθεύδοντί σοι καὶ ἀμεριμνοῦντι κακῶς ἐπισπείρῃ ὁ ἐχθρὸς τὰ ζιζάνια. Itidemque Damasc. in Ἐπισπορά. [|| Metaph. Pind. Nem. 8, 39 : Μομφὰν ἐπισπείρων ἀλιτροῖς. Epigr. Anth. Pal. 9, 505, 6 : Εὐτέρπη ... πνεῦμα σοφῆς ὀχετηγὸν ἐπισπείρουσα μελίσσης.]

Ἐπίσπεισις, εως, ἡ, Libatio, Libamen. [Herodot. 2, 39 : Τὴν ἐπ. τοῦ οἴνου.]

[Ἐπίσπεισμα, τὸ, restituebat Reiskius Plut. Mor. p. 349, B, ubi ἐπισπεισμάτων ἐκκεχυμένων βίον, ut esset Libamen.]

Ἐπισπένδω, Libo, vel Infundo ex patera. [Æsch. fr. Niob. ap. sch. Hom. Il. I, 159 et alios : Οὔτ' ἄν τι θύων οὔτ' ἐπισπένδων ἄνοις. Herodot. 4, 60.] Jungitur cum accus., ut ἐπισπείσαντες οἶνον, Vino libato, s. Ex patera victimæ superinfuso. [Herodot. 2, 39 : Οἶνον κατὰ τοῦ ἱρηίου ἐπισπείσαντες· 4, 62 : Ἐπεὰν οἶνον ἐπισπείσωσι κατὰ τῶν κεφαλέων.] Sic ἐπισπείσαντες αἷμα, [Νεὸς Æsch. Cho. 146; δάκρυ Theocr. 23, 38.] Plut. Rom. [c. 4] addidit et dat., dicens, Ἐπισπένδουσι γάλα τοῖς ἱεροῖς, Lac infundunt victimis consecratis. Cui simile exemplum ex Athen. habes in Σπονδεῖον. [Æsch. Ag. 1396 : Ἐπισπένδειν νεκρῷ. Herodot. 7, 167 : Ὡς ἔτυχε ἐπισπένδων τοῖσι ἱροῖσι.] || Ἐπισπένδομαι autem i. est q. σπένδομαι, Fœdus ineo, Fœdus et inducias paciscor. Thuc. 5, [22] : Ἐπειδὴ οὐκ ἤθελον ἐπισπένδεσθαι. Ibid. dicit, σπονδὰς δέξασθαι, et συμμαχίαν ποιήσασθαι.

[Ἐπισπερμαίνω, falso pro ἀποσπερμαίνω, Eudoc. p. 159. Bast.]

[Ἐπίσπερξις, Clem. Alex. in Indice. Kall.]

[Ἐπισπερχεστέρως. V. Ἐπισπερχής.]

Ἐπισπερχής, ὁ, ἡ, Incitatus, Festinus, Studiose aliquid properans. Aristot. Physiogn. [p. 38 ed. Franz.] inter δειλοῦ σημεῖα ponit τρίχωμα μαλακόν, τῷ σώματι συγκεκλιμένος, οὐκ ἐπισπερχές. Idem περὶ εὐθύμου loquens [p. 50] : Τῷ σχήματι καὶ τῷ ἤθει τῷ ἐπὶ τοῦ προσώπου μὴ ἐπισπερχής, ἀλλ' ἀγαθὸς φαινέσθω, ubi Bud. interpr. Incitatus, quia paulo ante ei opp. βραδὺς et ἀνειμένος. Ἐπισπερχῶς, [Festinato, Gl.] Studiose, Properanter, μετὰ σπουδῆς, Hesych. [Ἐπισπερχεστέρως, Rigidius, Æneas Comm. Poliorc. 26 (p. 81 Or.). Seager.]

Ἐπισπέρχω, i. q. σπέρχω, Urgeo, Premo, Impello, et properanter progredi cogo. Hom. Il. Ψ, 430 : Ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνε, Κέντρῳ ἐπισπέρχων, sc. τοὺς ἵππους, Calcari instigans et incitans ad cursum citatiorem. [Conf. Od. X, 451. Apoll. Rh. 3, 346 : Ὧς' ἄνδρες αὐτοὶ νωλεμέως χείρεσσιν ἐπισπέρχωσιν ἐρετμοῖς (navem).] Od. E, 304 : Ἐπισπέρχουσι δ' ἄελλαι Παντοίων ἀνέμων, quo sensu etiam σπέρχειν dicit. Utitur Thuc. quoque in hac signif., ut 4, [12] : Καὶ ὁ μὲν τούς τε ἄλλους τοιαῦτα ἐπέσπερχε, καὶ τὸν ἑαυτοῦ κυβερνήτην ἀναγκάσας ὀκεῖλαι τὴν ναῦν, ubi schol. exp. ἐπεσπούδαζε, Talibus verbis instigabat. Utitur et Lucian. [Charon. c. 17] dicens de eo qui domum ædificandum curat, Τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων. Et Dion, quum ait [50, 34] : Τοῦ ἀνέμου σφοδρῶς ἐπισπέρξαντος, Vento urgente. [Æsch. Sept. 689 : Ἐπεὶ τὸ πρᾶγμα κάρτ' ἐπισπέρχει θεός. Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 274, 6 : Κρύπτεται ἐπισπέρχων εἰς σὲ δικασπολίην. Apoll. Rh. 1, 841 : Ἀλλά με λυγροὶ ἐπισπέρχουσιν ἄεθλοι. Cum inf. 1, 625 : Σμερδαλέον δὲ λιμὴν Παγασήιος ἠδὲ καὶ αὐτὴ Πηλιὰς ἴαχεν Ἀργὼ ἐπισπέρχουσα νέεσθαι. Aoristum ἐπέσπερξε cum interpr. ἐφώρμησε annotavit Hesychius.] Hesych. neutraliter accipit, sicut et ipsum σπέρχειν, Σπέρχονται exponens ἐπισπεύδουσι, ἐπειγόμεναι.

[Ἐπισπερχῶς. V. Ἐπισπερχής.]

Ἐπισπεύδω, Accelero, Propero, Festino. [Eur. Tro. 1275 : Ὦ γεραιὲ πούς, ἐπίσπευσον. Xen. Vectig. 3, 4 : Ταῦτα γὰρ τιμώμενοι οὐ μόνον τοῦ κέρδους ἀλλὰ καὶ τῆς τιμῆς ἕνεκεν ὡς πρὸς φίλους ἐπισπεύδοιεν ἄν. Apoll. Rh. 3, 1389 : Ὦμον ἐπισπεύδων καίρει στάχυν. Dativum addit schol. Aristoph. Nub. 297 : Τῇ τῶν Ἀθηναίων ἐπισπεύσωμεν πόλει. L. D.] Herodot. : Ἐπισπεύδων [-σπένδων] τοῖσι ἱροῖσι, Sacra festinans, Sacrificia properans : alii, In sacris faciendis occupatus. [Cum inf. Oppian. Hal. 1, 613 : Πολλὸν ἐπισπεύδουσι νέεσθαι.] Transitive etiam accipitur pro Festinare jubeo vel cogo, Incito : ἐπείγω, ut schol. Soph. exp. El. [467] : Τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον Δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν, exp. παρέχειν σπουδὴν ἐπὶ τὸ δρᾶν : malim tamen simpliciter exponere, Festinare s. Maturare quod facto opus est. Alias pro Urgeo, Incito, Inhortor, usurpari, videbis in opposito ἀποσπεύδω, significante Deterreo. Bud. interpr. etiam Adjuvo, Adminiculor, ap. Herodot. [7, 18 : Πρότερον ἀποσπεύδων, τότε ἐπισπεύδων φανερὸς ἦν. Xen. H. Gr. 5, 1, 33 : Διέπεμπε τῶν ἱππέων ... ἐπισπεύσοντας. Conv. 7, 4 : Ταῦτα (quæstiones de rebus seriis) οὐκ εἰς τὸ αὐτὸ τῷ οἴνῳ ἐπισπεύδει. Quanquam hic etiam transitiva locum habet significatio. Plato Polit. p. 262, B : Ἐπέσπευσας τὸν λόγον· Leg. 7, p. 810, B :] Οἷς ... φύσις ἐπέσπευσεν, Quos natura non juvit, vel etiam instigavit, incitavit. [Isocr. p. 69, A : Οὐκ ἀποτρέπειν, ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὴν στρατείαν. Pass. Theophr. C. Pl. 5, 9, 10 : Εἰς τὴν βλάστησιν ἡ ὁρμὴ τρέπεται, καθάπερ ἐπισπευδομένη διὰ τὸ πλῆθος.]

[Ἐπίσπευσις, εως, ἡ, Theod. Prodr. in Lacerii Misc. 1, 46. Boiss.]

[Ἐπισπευστικός, ή, όν, Accelerans. Eust. Il. p. 831, 29. Wakef.]

[Ἐπισπεῖν. V. Ἐφέπω.]

Ἐπισπλαγχνίζομαι, Misericordia commoveor super, perinde ac si diceretur σπλαγχνίζομαι ἐπί. [Synesi-

-, δ. Schneid. Pane. ἐπισπληγχνιζόμενος Prov. sem l. omisit Schleusn. Hase.]

[illegible]ήνος, ὁ, ἡ, Lienosus, Spleniticus. Hippocr. 8: Ὑδρωπώδης ἢ καὶ ἐπισπλήνος. Ap. eund. C: Ἐπὶ σπληνὸς καρηβαρίη (vel βαρύτης), μὴ ἐπισπλήνος legerent.]

[illegible]νδή, ἡ, Fœdus, Induciæ. Thuc. 5, [32]: μέρας ἐκεχειρίας, αἱ ἦσαν Ἀθηναίοις καὶ πρὸς ἀλλήλους οὐ πολλῷ ὕστερον γενόμεναι ταύτων σπονδαί.

[illegible]νδος, ὁ, ἡ, i. q. ὑπόσπονδος. Jo. Damasc. Jo. mon. Fecuit. Morin. p. 114, D: Τὸ , Promissionum observationem. Hase.]

[illegible]ά, ἡ, Satio iterata, qua satis novum semen. Damascen., alludens ad locum Matth. citatum: Ἁμαρτία γὰρ οὐ φυσική ἐστιν, δημιουργοῦ ἡμῖν ἐνσπαρεῖσα, ἀλλ' ἐκ τῆς ἐπισπορᾶς, ἐν τῷ ἡμετέρῳ αὐτεξουσίῳ προ[illegible] συνεστημένη. Hesiod. ἐπισπορίην vocat tionem. || Insatio qua aliquid seritur in Hr. C. Pl. 3, 24 [17, 10], ubi τοὺς ἐπι[illegible] adhiberi dicit: Τὸν καιρὸν λαμ[illegible] ἐπισπορᾶς, ὅταν ὀργᾷ τὸ ὑποκείμενον· ὥσπερ [illegible] περὶ τὸ ὕστερον· dicit ergo non fortuitis tempore fieri τὴν ἐπισπορὰν, sed tunc [illegible], i. e. Id in quod injici solet, τὸ [illegible], animadversum est ὀργᾷν. [Figurate p. 57, 44. Id. ib. p. 50, 21: Τῇ τῶν ζιζα[illegible] Act. Conc. t. 3, col. 1181, [illegible] διαβολικῇ. Hase.]

[illegible]ς, έως, ὁ, Qui superseminat. Socr. Hist. 51, 18: Τὸ δὲ παρὰ τοῦ πρώτου γεωργοῦ [illegible] καὶ ἀποδείσθαι τὴν ἐπισπορὰν, τῆς [illegible] ἐπεχείρησε εἶναι. L. D. Olympiod. Eccles. p. 618, E; 621, D. Basil. t. 2, ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ καὶ τῶν κακῶν ἐπισπορέως. σπείρει.]

[illegible], ἡ, i. q. præcedens ἐπισπορά, i. e. Iteratio sementis iterata. Hesiod. Op. [444], de [illegible]nario: Τοῦ δ' οὔτι νεώτερος ἄλλος ἀμεί[illegible] δάσσασθαι καὶ ἐπισπορίην ἀλέασθαι. Quo [illegible] peritior est disserere probe semi[illegible] vitare sationem. Quum enim non [illegible] grana disseruntur et sparguntur, [illegible], alicubi rarius, iterare sationem [illegible]sse est. Hunc autem istorum ver[illegible], Græci scholl. confirmant. Ex [illegible] σπέρματα δάσασθαι exp. καταβαλέσθαι [illegible] γῆν, εὐτάκτως μερίζόμενα [illegible] [illegible], τὰ σπέρματα καλῶς [illegible] ἐπισπορίην Moschop. esse dicit, τὴν [illegible] σποράν, ut quum ἐλλιπῶς ἡ προτέρα. Similiterque Tzetzes ἐπισπόριον exp. [illegible] s. ἐπανασπορά: nam οἱ [illegible] ἐπανασπείρουσιν, ἐπιβάλλοντες ἕτερον [illegible] modo et Proclus ἐπισπορίαν esse [illegible] ἐλλιπῶς, καὶ πάλιν ἄνωθεν σπείρειν [illegible] tamen idem Proclus et aliam expos. esse τὸ ἀνωμάλως [illegible] τὰ σπέρματα, [illegible] σπέρματα θλίβουσι τὰ [illegible] [illegible] ἄσπορα: et sic ἐπισπορὰ dicitur [illegible] disseruntur, et alicubi densius spa[illegible], granis aliis super alia [illegible] ingruentibus. Poll. certe [1, 223] [illegible] ὅταν τις εἰς τὸ αὐτὸ [illegible], σπέρμα. In illa autem Tzetzis expositione [illegible]σπορά, et [illegible] pro ἐπισπορή, Iterata satio, et Sationem itero, tamen ejus edit. pro ἐπανασπορὰν [illegible] est πανασπορία. [Georg. Pachym. 37, C: Ὁ [illegible] [illegible]]

Qui inseritur, vel reseritur. Theo[illegible] ἐπίσπορα vocat Olerum quoddam [illegible]. quoque ἐπίσπορα exp. λάχανα [illegible] κηπευομένων, ad quæ referuntur [illegible] λαχανεῖα, constituit: primum [illegible], quem Μακεδονικὸν Attici [illegible] ῥάφανον, ῥαφανίδα, γογγυλίδα, σπόρα. Hæc autem ἐπίσπορα nomi[illegible]

A nari dicit, τεῦτλον, θριδακίνην, εὔζωμον, λάπαθον, νᾶπυ, κορίαννον, ἄνηθον, κάρδαμον. Et paulo post, Πότε δὲ σπείρεται τοῖς ἄρότοις τὰ ἐπίσπορα. [Ἐπίσποροι, οἱ, Posteri, Æsch. Eum. 671.]

Ἐπισπουδάζω, exp. Festino, Incito, Instigo [Gl.]. Qua signif. ἐπισπεύδω dicitur. [Lucian. Piscat. c. 2: Ἐπισπούδασον ἔτι θᾶσσον. Ancl. In frequenti usu ap. LXX, de quo Schleusn. Unde Patres, velut Clem. Al. Pæd. 3, 12, 91; Jo. Chrys. t. 6, p. 728, 28; Pamphil. Epist. p. 24, A, aliique. Hase.]

Ἐπισπουδαστής, ὁ, exp. Accelerator. [LXX Esai. 14, 4. Schleusn. Nil. Epist. p. 266, 27: Οἱ κακοὶ ἐπισπουδασταί. Hase.]

[Ἔπισσα, ἡ, et Ἔπισσον, τὸ, ponit Hesych. cum interpr. ὕστερον γενομένη, νεωτέρα, et τὸ ὕστερον γενόμενον, Posterior, Recentior, Junior. Ἐπίσσας, ut Ionicum, ex Hecatæo citat Etym. M. p. 596, 35. Epim. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 280, 27: Μέτασσα (Od. I, 221)· ὥσπερ παρὰ τὴν ἐπὶ γίνεται ἔπισσα, σημαίνει δὲ τὴν [illegible] γεγεν-

B μένην, οἷον, Μνημοσύνας [illegible] ἔπισσα, οὕτως καὶ παρὰ τὴν μετὰ μέτασσα. Steph. Byz. v. Ἄμφισσα: Παραγώγως δὲ ὡς ἐκ τῆς ἐπὶ [illegible] καὶ τῆς ἐπὶ ἔπισσα, οὕτως ἀμφὶ Ἄμφισσα. L. Dind.]

[Ἐπίσσοφος, ὁ, vox incertæ signif. in inscr. Dor. apud Boeckh. vol. 2, p. 367, 19: Ἐγγραψάτω αὐτὸν ὁ ἐπίσσοφος ἐς τὰ τοῦ κοινοῦ γράμματα, et sæpius in seqq.]

Ἐπισσύτος, ὁ, ἡ, quod VV. LL. exp. Impetuosus, et Ingruens, Incumbens. Ἐπίσσυτος φρένας, ex Eur. [Hipp. 574], Ingruens menti, Incumbens. Item, Mentem concutiens. Sed mihi constr. illa suspecta est. [Æsch. Ag. 887: Ἔμοιγε μὲν δὴ κλαυμάτων ἐπίσσυτοι πηγαὶ κατεσβήκασιν, οὐδ' ἔνι σταγών. 1150: [illegible] ἐπισσύτους θεοφόρους τ' ἔχεις ... δύας; Eum. 924: [illegible] βίου τύχας ὀνησίμους.]

[Ἐπισσωτρον. V. Ἐπίσωτρον.]

[Ἐπίσταγμα, τὸ, i. q. sequens. Galen. Lex. Hipp. p. 516: Λιβὸς, ἐπίσταγμά τι τῶν ὑγρῶν [illegible] [illegible].]

C Ἐπισταγμὸς, ὁ, Instillatio. [Destillatio, Diosc. 3, 23.]

[Ἐπιστάδην scriptura vitiosa ap. Poll. 4, 88, pro ἐπιστάδον, quod v.]

Ἐπιστάδον, Constanter, Instanter, Stando, ἐστη[illegible], ut Eust. exponi posse annotat, ap. Hom. Od. M, [392]: Νέκταρ [illegible] ἐπιστάδον. Et N, [53, Σ, 425]: Μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα· Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπιστάδόν. [Conf. Π, 453.] Priori autem l. similis est Apoll. Arg. 2, [84]: Οὐδ' ἔλληξαν ἐπισταδὸν οὐτάζοντες. schol. ἐπιστατικῶς καὶ ἀμεταχειρίστως, Instando et incumbendo, nec pedem loco movendo [1, 293: [illegible] [illegible] 4, 1687. Ὡς ἄγε ποσσὶν ἀκαμάτοις τείως μὲν ἐπ. φορεῖτο. Exp. etiam Scite, Scienter, ἐπιστημόνως, quam signif. Eust. frequentiorem ap. alios esse annotat: ac fortasse sic accipi possit l. ex Od. N cit.; sed tunc ad ἐπίσταμαι pertinet.

Ἐπιστάζω, Instillo, Superinstillo. Diosc. 1: Ἐπιστάγεις γάλακτι, Lacti instillatus. Idem 2, 75: Ἐπισταγῇ ὄνυχι, Instillatus sit ungui. [Oribas. Cocchii p. 102, 2: Ῥόδινον Ἔλαιον ἐπιστάζειν τῇ μήνιγγι. Pass.

D ib. 26. Intransitive Hippocr. p. 80, F: Ἄλλως τε καὶ ἢν ὅτε ἐπιστάξῃ, ubi alii τις. Et p. 171, E, ubi [illegible]. Foes. Cum ἀποστάζειν confunditur 129, A, coll. 79, A. || Figurate Pind. Isthm. 3, 90: Τερπνὸν ἐπιστάζειν χάριν. Lucian. Amor. c. 19: Κἂν βραχὺ τῆς ἰδίας [illegible] [illegible] ἐπιστάξῃ.]

[Ἐπισταθμάομαι, Pondero, Perpendo. Æsch. Ag. 165: [illegible] [illegible]. Jo. Chrys. Hom. in Ps. 6, p. 15 ed. Cotelier.]

Ἐπισταθμεία, ἡ, Stabulatio, Deversatio. Diod. S. in hist. Alexandri [17, 47]: [illegible] [illegible] [illegible], κατ' ᾗ τὴν ἐπισταθμείαν [illegible] κεχαρισμένος. Apud quem [illegible] [illegible] legerat. Bud. [Recte apud Diod. [illegible], et [illegible] p. [illegible], 92: Πλεῖστα ἐν ταῖς ἐπισταθμείαις [illegible] [illegible] κακά. 97: Διακειμένους αὐτοῦ πρός τινας κώμας [illegible] ἐν ταῖς ἐπισταθμείαις. Idem ex Basil. 8, 1, 6, citat Ducang.] || Necessitas hospites recipiendi, hospitio recipiendi comitatum principis, legati. Cic. Ad Att. 13 fin.: Hospitium sive

ἐπισταθμείαν odiosam, mibi duxi non molestam. Plut. Sert. [c. 6] : Τῶν ἐπισταθμείων [— μιῶν] ἀπαλλάξας· cujus rei quod immunitatem beneficio principali consecuti sunt, ii ἀστάθμευτοι dicuntur. Hoc autem in l. significari puto inferioris muneris officium, Operum reficiendorum curatoris, qui ἐργεπιστάτης dicitur. Hæc Bud. Notandum tamen, locum Cic. aliter legi in bonis exempll. quam a Bud. adducitur, ita sc., Habes hospitium sive ἐπισταθμίαν, quam odiosam mihi duxi, non molestam. Ubi ἐπισταθμία l. fere esse videtur q. σταθμός, i. e. Mansio. [Ὑποδοχὴ ξένων interpr. Hesych.]

Ἐπισταθμεύω, Stabulor alicubi, Stativa habeo, Deversor [Diversor, Gl.], i. q. σταθμεύω, καταλύω. Plut. Sylla [c. 25] : Τοὺς οἴκους ἐξέτρεψεν ὕβρει καὶ πολυαρχίᾳ τῶν ἐπισταθμευόντων, i. e. τῶν καταλυόντων, Bud. [Demetr. c. 23 : Οὐ πάνυ κόσμιον ξένον, οὐδ' ὡς παρθένῳ πρᾴως ἐπισταθμεύοντα, de Demetrio Athenis in Parthenone deversato. Mor. p. 828, F : Κἂν οἴκοι μένῃς, ἐπισταθμεύοντα καὶ θυροκοποῦντα, de fœneratore. 778, B : Ἐπισταθμεύων τὰ ὦτα διαλέξεσιν ἀκαίροις, Obsidens.] At Ἐπισταθμεύομαι, Ad mansiones comitatus principis designor. Plut. Ant. [c. 9] : Οἰκίαι χαμαιτύπαις καὶ σαμβυκιστρίαις ἐπισταθμευόμεναι, Ad stationes et noctes muliercularum designatæ ab iis qui ἐπίσταθμοι dicuntur, Bud. Sic [Polyb.] ap. Suid. : Οἱ Φωκεῖς [Φωκαεῖς] τὰ μὲν ὑπὸ τῶν ἀπολειφθέντων Ῥωμαίων ἐν ταῖς ναυσὶν, ἐπισταθμευόμενοι, τὰ δὲ, τὰς ἐπιταγὰς δυσχερῶς φέροντες, ἐστασίαζον, Partim quod hospitio recipere jussi essent relictos in navibus Romanos, s. Quod relictis in nave Romanis mansiones apud eos designatæ essent. Et iterum, Ἐπισταθμευομένους τε ὑπ' αὐτῶν καὶ διαρπαζομένους, Quibus, ut hospitia eis præberent, impositum erat, A quibus ad stativa ibi habenda designati erant.

[Ἐπιστάθμη, ἡ, Amussis. Greg. Nyss. t. 1, p. 428, D : Καθάπερ ἐπὶ τῶν κατασκευασμάτων κανών τις ἢ ἐπιστάθμη διευθύνῃ πᾶν τὸ γινόμενον. Hase.]

[Ἐπιστάθμησις, εως, ἡ, Interpondium, Gl.]

Ἐπισταθμία, ἡ, Munus τοῦ ἐπισταθμου. [|| Deversatio, Stabulatio. V. Ἐπισταθμεία.]

[Ἐπίσταθμον, τό.] Ἐπίσταθμα, Mansiones, Stativa, VV. LL. ex Polluce [4, 173].

Ἐπίσταθμος, ὁ, Præfectus τῶν σταθμῶν, Mansionum curator. Isocr. Paneg. [p. 65, E], de rege : Μόνον οὐκ ἐπιστάθμους ἐν ταῖς πόλεσι καθιστάς. Aliquando, ut Bud. in Pand. annotat, ἐπίσταθμοι appellantur ii qui super hospitia sunt in comitatu principis aut legati ducisve exercitus. Hodie Mareschalli hospitiorum nostra lingua vocitantur : qui eorum ministerio utuntur, quos Designatores mansionarios Lat. appellare possumus, et Cretarios designatores, a creta, qua utuntur. [Ἐπ., ὁ ἡγούμενος τῆς μονῆς (vel τοῦ σταθμοῦ), Stationarius, Manceps, Gl.] Isocr. Paneg. [p. 74, D] : Ἑκατόμνως ὁ τῆς [Ἑκατόμνως ὁ] Καρίας ἐπ., Satrapam intelligit. Unde et [Harpocrat. s.] Suidas huic l. hanc expos. subjicit, ὃς οὐδὲν ὕστερος ἦν ἢ κατὰ σατραπείαν Καρίας κύριος. [Conf. Lex. rh. Bekk. An. p. 253, 22. Aristid. De mus. 2, p. 60 : Ὁ τὸ σύμπαν διοικῶν ψυχὴν συνιστὰς ἐπίσταθμον σωμάτων ἐσομένην. L. D. Doribus Siculis ἐπίσταθμος in conviviis dicitur μνάμων, Plut. Mor. p. 612, C. Hemst. Incerta signif. Callim. Anth. Pal. 9, 336, 1 : Ἥρως Ἠετίωνος ἐπίσταθμος Ἀμφιπολίτεω ἵδρυμαι μικρῷ μικρὸς ἐπὶ προθύρῳ. Ubi olim ἐπὶ σταθμὸν, Ad postes, quomodo capiendum videtur etiam ἐπίσταθμος. Ap. Polyæn. 7, 40, 1 : Ἕκαστος τῶν σταθμούχων τὸν ἴδιον ἐπίσταθμον … ἀπέκτεινε, significat Hospitem, qui deverterat.]

Ἐπίσταθμος, ὁ, Qui ponderi adjicitur. Et plur. τὰ ἐπίσταθμα, ap. Cephisodorum comicum, eadem quæ σταθμὰ, σταθμία, στάσιμα, Poll. [4, 173.]

[Ἐπιστάκτης, ὁ, Instillator. Oribas. Cocchii Chirurg. p. 102, 25 : Τὸ δὲ ἔριον τοῦτο λέγεται ἐπιστάκτης· διὰ γὰρ τούτου ἐκ διαστημάτων ῥᾷδιον ἐπιστάζεται. Coraes.]

Ἐπισταλάζω, s. Ἐπισταλάω, Instillo, ut ἐπιστάζω. Ex Epigr. [Leonid. Tar. Anth. Pal. 9, 322, 6] : Ἐπισταλάει στῆθος, pro Irrigat pectus. Ubi nota etiam ἐπισταλάω, ut ἀποσταλάω dicitur et σταλάω. [Lucian. Epist. Sat. 31 : Τοῦ χρυσίου ὀλίγον ἐπισταλάξαι αὐτοῖς. Tertia forma Nicetas Is. Ang. p. 230, B : Τοῖς ταπεινοῖς καὶ προσηνέσι χάριν ἐπισταλάττειν. Pass. Eust. Opusc. p. 323, 41 : Ἐπισταλαχθῆναί μοι νέκταρ.]

Ἐπίσταλμα, τὸ, i. q. τὸ ἐπεσταλμένον, Mandatum quod fit per epistolam : quod Commissionem vulgus appellat. [Theophr. Char. 6 : Ἐπιστάλματα εἰς Βυζάντιον. Favorinus : Ἐπ., ἔνταλμα, ἐντολὴν, ἢ ἐπιστολήν. Ἐπίσταλμα βάρβαρον, ἐπιχωριάζον Ἀλεξανδρεῦσι. Sic Justin. Imp. in Cod. l. 7, tit. 37, l. ult. : « Ex epistalmate nostro. »]

[Ἐπίσταλσις, εως, ἡ, Mandatum. Hesych. : Ἐπιστολαί, … ἐπιστάλσεις.]

Ἐπισταλτικός, ή, όν, Mandativus. Exp. etiam, Qui scribendis epistolis operam dat. [Dativum ita vocant grammatici. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 636, 6 : Ἡ δοτικὴ ἐπισταλτική. Apollon. De construct. p. 241, 6 : Ἡ ἐπισταλτικὴ σύνταξις. Conf. p. 42, 19. || Signif. eadem qua dicitur ἐπιστολικός, eidem Apollonio p. 112, 27 : Κατὰ τὰς ἐνταλτικὰς γραφὰς, restituebat Bekker. annot. p. 382. Sed fort. scrib. ἐνταλτικάς, coll. Proculo Chrestom. ap. Phot. cod. 239 fin. : Καὶ τὰ ἐπισταλτικὰ δὲ (carmina) ὅσα κατ' ἐντολὰς πρός τινας ποιοῦντες διέπεμπον. L. Dind.]

Ἐπίσταμαι est in usu, interjectum habens σ. [Non esse verbum compositum animadvertit Buttm. Lexil. vol. 1, p. 278.] Fut. ἐπιστήσομαι. [Hom. Il. Φ, 320; Soph. Œd. C. 53, 290; Aristoph. Nub. 991; Plato Crat. p. 425, A.] Est autem ἐπίσταμαι Scio, Peritus sum; quo utrique scriptores utuntur. Ἐπίστηται πολεμίζειν, Hom. Il. Π, [243]. Pind. Pyth. 8, 7 : Ἔρξαι τε καὶ παθεῖν ἐπίστασαι. Æsch. Ag. 962 : Πένεσθαι δ' οὐκ ἐπίσταται δόμος· 1066 : Χαλινὸν δ' οὐκ ἐπίσταται φέρειν. Soph. Trach. 543, Eur. Alc. 569, et alii plurimi.] Sic et ἐπιστάμενος πολεμίζειν, Bellandi peritus. [De equis Il. E, 222 : Ἐπιστάμενοι διωκέμεν. Quo modo positum grammatici interpretari solent δύναμαι. V. Foes. Œc. Hipp.] Et ap. Eund. cum gen. Il. B, [611] : Ἐπιστάμενοι πολέμοιο [al. πολεμίζειν. Od. Φ, 406 : Ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς.]. Sed et cum dat., O, [282] : Ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι [intell. pugnare. Absolute Od. Δ, 730 : Ἐπιστάμενοι σάφα θυμῷ. Et alibi]. In prosa autem vel cum [partt. ὅτι, ὡς, ut Herodot. 1, 96, 122 etc., vel cum] infin., vel cum accus. Aristoph. Pl. [1023] : Ἠπίστατο Γραῦς κατηφείας τὰ φορτία κατεσθίειν. Isocr. [p. 8, A] : Ἐπιστάμενος καλῶς ἐπαινεῖν. [Cum accusat. Hom. Il. Ψ, 705 : Πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα. Herodot. 9, 46 : Ὑμεῖς ἐπίστασθε τοὺς Μήδους καὶ τὴν μάχην αὐτῶν.] Xen. Cyrop. 3, [3, 35] : Οὐδὲ γὰρ ὑμᾶς ταῦτα ἐπίστ. [ὑμ. ταὐτὰ] ἐμοὶ ἐπισταμένους. Et, Ἐπιστάμενος εἶπε τὸ Ἰδέα, VV. LL. [Ex Herodoto 4, 95. Idem 3, 40 : Τὸ θεῖον ἐπισταμένῳ ὡς ἔστι φθονερόν. Aristoph. Eq. 715 : Ἐπίσταμαι γὰρ αὐτὸν οἷς ψωμίζεται· Ach. 378 : Αὐτός τ' ἐμαυτὸν ἅπαθον ἐπίσταμαι.] Interdum cum partic. Ἐπίσταμαι ἔχων, Plut. Themist., pro Scio me habere : ut dicitur οἶδα ἔχων. [Xen. Hipp. 8, 10; Herodot. 5, 42. Soph. Aj. 1399 : Ἐσθλὸς ὢν ἐπίστασο. Cum accus. 1080 et al.] Ex Eod. autem in Rom. [c. 7] affertur sine partic., ubi tamen subaudiendum videtur : Ἑαυτοὺς οἰκετῶν βασιλέως ἐπιστάμεθα παῖδας. [Cum præposit. Eur. fr. Philoct. ap. Stob. Ecl. eth. p. 4 : Θεῶν ἐπίστασθαι πέρι. Plato Crat. p. 391, B; Demosth. p. 1414, 11. Herodot. 2, 3 : Πάντας ἀνθρώπους ἴσον περὶ αὐτῶν ἐπίστασθαι. Thuc. 6, 60 : Ὅσα ἀκοῇ περὶ αὐτῶν ἠπίστατο. Alia constructio Soph. Aj. 281 : Ὡς ὧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαί σε χρή.] Interdum vero ἐπιστάμενος absolute a poetis dici quidam annotant pro Prudente. Sed ego ei potius respondere puto Intelligens, ex partic. illo factum nomen. Sunt et qui σπουδαῖος exp. ap. Hom. [Od. Δ, 231 : Ἰητρὸς δὲ ἕκαστος ἐπιστάμενος περὶ πάντων ἀνθρώπων· N, 313, Ξ, 359, Ψ, 185. Il. Σ, 599 : Ἐπισταμένοισι πόδεσσιν.] V. Eust. || Existimo, Credo, VV. LL. [Herodot. 1, 122 : Ἐπιστάμενοι αὐτίκα τελευτῆσαι· iterumque ibidem, et 156 et alibi saepe. Cum part. οὕτω id. 5, 22 : Ἕλληνας εἶναι τούτους, κατάπερ αὐτοὶ λέγουσι, αὐτός τε οὕτω τυγχάνω ἐπιστάμενος. Conf. 8, 144. || Novi. Aristoph. Eq. 1278 : Ἀρίγνωτον οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἐπίσταται. Eur. Ion. 51 : Ὁ παῖς δὲ τοὺς τεκόντας οὐκ ἐπίσταται. || Memoria teneo. Plato Reip. 3, p. 392, E : Ἐπίστασαι τῆς Ἰλιάδος τὰ πρῶτα;

684, B, Phæd. p. 61, B. || Cum adverbio [illegible] 7, 3, 31: Τοὺς [illegible] ἐπισταμένους. Sæpe [illegible] cum partic. [illegible], ut ap. Herodot. 5, — Et Ind.] Ἐπίσω, pro ἐπίστασο, Scito. [illegible] Æsch. Prom. 840, 967: Σαφῶς ἐπί[illegible] Phil. 1370, etc. Altera, quam magis pro[illegible] Mœris p. 163, Thomas p. 354, ib. 1325, Xen. Cyrop. 3, 2, 16, et alibi. Ionica ἐπί[illegible] 7, 209: ubi plerique ἐπίσταο, ut est [illegible] ib. 29, ubi item scribendum ἐπίστεο.] [illegible] ἐπίστεαι, Scis: ut δύνῃ, dicitur pro δύ[illegible] necnon μέμνῃ pro μέμνη[illegible] Pers. [illegible] sed ubi nunc ἐπίστῃ, ut [illegible] 86, 581. Ἐπίστῃ vero ap. Theognid. [illegible] ἐπίσταιι Herodot. 7, 135, ubi ἐξεπί[illegible] conjunct. est 5, 134. Forma Æsch. Prom. 374, Soph. El. 629, et ubique [illegible]orum, quibus ἐπίστῃ est secunda con[illegible] Plat. Euthyd. p. 296, C. Antiatt. Bekk. sine nomine testis, p. 93, 8: Ἐπίστῃ, ἀντὶ [illegible] Ionicum et poeticum esse ἐπίστῃ, et [illegible], dicit Chœroboscus in Aldi [illegible] A. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 359.] [illegible], ἐπίστω, [illegible] β, ἀντὶ τοῦ ἐπίστασο, [illegible], quod exp. ἐπεσχέθητι, [illegible] ad Ἐφίστημι. Aoristi una [illegible] Herodot. 3, 15 [illegible] Xen. Œc. 2, [illegible] Plato Leg. 3, p. 686, C: Ἠπι[illegible] p. [illegible], B: Πρὶν ἄν τις τέμνειν [illegible] p. 186, D: Ἐπιστῆθι [illegible] ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 313: Πολεμῶ[illegible] L. Dind.]

[illegible], Sciente(?), [Scite add. Gl.] Perite, [illegible] (Il. H, 3[illegible] ... Y, 316(?) [illegible] Ω, 5[illegible] Hesiod. Op. [107]: Εὖ καὶ [illegible] Theognis [illegible]

[illegible] Hippocr. p. 80, [illegible]

[illegible] q. ἐπίστασις. Polyb. 2, [2, 2]: [illegible] ἐπιστασίας θεωρητέον, At[tente con]sideranda sunt. Diligenti animadver[sione] [illegible] [Ἐπιστάσεως libri meliores, quod [illegible] libro uno in ἐπιστασίαν depravatum [illegible] esse formam ἐπιστασία [illegible] vertit Lobeck. ad Phryn. p. 528. ad [Ar]istot. De ins. vol. 4, p. 811, D. M[illegible] 2, p. 66, B: Ἔχει δὲ ἐπιστασ[illegible] Eust. Opusc. p. 71, 37: Σωφρο[illegible] ἀπηκριβωμένης] || Pr[illegible] [Ἐπιστασία Hesychio] Plut. [Mor.] [illegible] καὶ ἀρχῇ. [illegible] Nihil contumacius humano, nihil rursus imperii auscultan[tius] [illegible] rebus adversis, Bud. Synes. Ep. [illegible] Diod. 20, 3[illegible] ἐπιστασίας.] || Ἐπ. τῶν πανηγύ[ρεων] Bud. p. 227. Unde quod Panic[illegible] qui ab urbe remotus est [illegible] τῶν [illegible] Cura, Curatio, Inspectio. [illegible] p. 53, 7: [illegible] Wass.] || [illegible] vol. 2, p. 130, B: [illegible] Ib. D. [illegible] C: [illegible] V. Ἐπιστ[illegible] [illegible] Dissideo. Sext. [illegible] 87. Theophyl. Hist. 8, p. 20[illegible] [illegible] liber Archimedis, ap. Tzetz.

A Hist. 12, 975: Ἐγὼ δὲ τούτου (Archimedis) ἀναγνοὺς διάφορα βιβλία... καὶ τὰ ἐπιείδια (l. ἐπιστασίδια cum cod. Paris. ap. Dübnerum in Mus. Rhen. novo 4, 1, p. 18) καὶ ἕτερα βιβλία. L. Dindorf.]

['Επιστάσιος, ὁ, Stator, in ædem Jovis statoris, Gl.] Ἐπιστάσιος Ζεύς, Jupiter Stator. Plut. Rom. [c. 18]: Τοῦ Διὸς τοῦ Στάτορος, ὃν Ἐπιστάσιον ἄν τις ἑρμηνεύσειεν. Fecit autem hoc voc. Plut. ab ἐφίστημι, Sisto, quod sc. cum sublatis ad cœlum manibus Romulus orabat στῆσαι τὸ στράτευμα, Ut sisteret exercitum fugientem. [ai]

Ἐπίστασις, εως, ἡ, [Statio. De gradu vel itinere sistendo Xen. Anab. 2, 4, 26: Ὅσον δ' ἂν (legendum [illegible]) χρόνον τὸ ἡγούμενον τοῦ στρατεύματος ἐπιστήσειε, τοσοῦτον ἦν ἀνάγκη χρόνον δι' ὅλου τοῦ στρατεύματος γίγνεσθαι τὴν ἐπίστασιν. Et aliquoties Polybius. De oculis Theoph. fr. 8 De vertig. 9: Ἐν τῇ ἐπιστάσει καὶ τῷ ἀτενισμῷ. Aristot. De anima 1, 3 fin.: Ἡ νόησις ἔοικεν ἠρεμήσει τινὶ καὶ ἐπιστάσει μᾶλλον ἢ κινήσει.] Animadversio, Consideratio, Commentatio, Cautio, B qua animum applicamus alicui rei et attendimus [Intentio, Instantia, Gl. Aristot. Metaphys. 13, 2, p. 1089, 25: Ἔχει τινὰ ἐπίστασιν πῶς πολλά· coll. p. [illegible], 2: Ἐπιστήσειε δ' ἄν τις τὴν τάξιν καὶ περὶ τῶν [illegible]] Polyb. [6, 3, 4]: Διόπερ οὐ τῆς τυχούσης ἐπιστάσεως προσδεῖται καὶ διαλήψεως, εἰ μέλλει τις τὰ διαφέροντα ἀκριβῶς ἐν αὐτῇ συνόψεσθαι, Quapropter non mediocri animi intentione et commentatione opus est ei, qui ea intelligere contendit, quæ in ipsa eximia sunt et præstantia, Bud. Idem alibi [3, 58, 3]: Οὐκ ἐκ παρέργου καὶ διαβδήνεως, ἀλλ' ἐξ ἐπιστάσεως, Attente et accurate. Ib. [22, 3]: Τελεωτέρας [illegible] [καὶ] παρὰ Ῥωμαίοις τοῖς [illegible] ἀρχαίοις, ὥστε [illegible] ἐπιστάσεως διαγνῶναι, Ut vix attenta animadversione et commentatione dignoscant et intelligant. Idem [11, 2, 4]: Ἄξιος ἐπιστάσεως καὶ ζήλου, Dignus cui attendamus animum, et quem imitemur; est enim i. hic q. προσοχή. Suid. Alex.: Κρυπτὸν δὲ [illegible] ἀπάγει τῶν ἀποκρινομένων τῆς περὶ τὰς ἀποκρίσεις ἐπιστάσεως, Quod avocat respondentem ab animadversione et cautione in respondendo, Bud. Rursus ap. Polyb. [1, 61, 2]: Ἦν παρ' ἑκάστοις ἐπίστασις ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος [illegible], Attentio et cura. In hoc autem Diod. S. l.: Πολλοὺς ἦγεν εἰς ἐπίστασιν καὶ φόβον, VV. LL. interpr. Multis solicitudinem metumque attulit. [Ἐπιστάσεως ἀκριβοῦς δεῖται, Eutoc. ad Archimed. Περὶ σφ. καὶ κ. p. 1: Ἡ περὶ τοὺς ποιητικοὺς λόγους αὐτοῦ ἐπίστασις, Suid. in Κράτης [illegible]. Hemst. Ἐπ. καὶ ἀπορία, Dubitatio, Plotin. p. 264, F, ubi v. annot. Creuzer.] || Q. d. Sube[illegible] [illegible] Statio], Bud. p. 481, ex Polyb. [l. in fine citando] || Cura, Curatio, Inspectio, Bud.: ut [illegible] ἔργων, Operum cura: ἐπιτρέπειν ἔργων ἐπίστασιν, Operum curam demandare, ex Xen. Comm. 1, 5 [illegible] Diodor. 14, 82: Τὸ βάρος τῆς ἐπιστάσεως. Cum ἐπιστασία, quod hac signif. multo usitatius, confunditur est in l. Xen. et ap. Suidam v. Ἔπαρχος πραιτωρίων.] [Cohibitio, Coercitio, Impetus. Theophr. C. Pl. 2, 9, 1] de arboribus: Πνεύματα τραχύνει, καὶ ὅ[illegible] D γίνεσθαι [illegible] ἐπιστάσεις. Nodos faciunt propter [illegible] subitam validamque impressionem, VV. LL. [|| [illegible]] Alvi suppressio, ap. Hippocr. p. 81, A [illegible] 195, A, et addito κοιλίης, 195, E. [illegible] rad. signif. p. 76, E; αἵματος, p. 180, [illegible], Sanguinis inhibitio.] || Ἐπ. τῆς κακίας, Malorum incrementum, ex Marc. 6, 31. || Ἐπ. τῶν πόλεων, [illegible] quidam exp. ap. Chrys. De off. [illegible] [illegible] τοῖς ἔργοις, Protrahitur in testes, VV. LL. ex Aristot. Gen. anim. 1, [illegible] [illegible] ἐπίστασις, schol. Soph. Antig. [226]: Πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις, Multæ enim mihi curæ instabant, incumbebant. || Ap. Hippocr. Aphor. 34, 35, l. 7, Id quod insidet et supernatat urinæ, s. [illegible] quid aliud, Gorr. [Conf. Foes. Œc.] || [illegible] Pars navis. || Suidæ γνῶσις: at tum [illegible] derivatum videtur. [De serie, in qua al[ter] post alterum stat, Hesych. et Lex. rh. Bekk. An. p. [illegible] 5: Βάθος, στίχος, ἐπ. Polyb. 1, 26, 12: Τὸ [illegible] τὴν ἐπ. ἐπ' ἀλλήλοις εἶχεν.] Initium, Exordium [illegible]

alibi ἔνστασις, ap. eund. 1, 12, 6: Ἀπὸ ταύτης (τῆς διαβάσεως) ἐποιησάμεθα τὴν ἐπίστασιν· 2, 40, 5. Et cum genit. ib. 71, 7: Ἐπειδὴ τὴν ἐπίστασιν καὶ προκατασκευὴν τῆς ὅλης ἱστορίας διεληλύθαμεν.]

Ἐπιστατεία, ἡ, Functio τοῦ ἐπιστάτου, Curatio, Præfectura. [Imperium, Iambl. V. P. p. 147: Δεῖσθαι ἡμᾶς ἐπιστατείας τοιαύτης, ᾗ κατὰ μηδὲν ἀνταίρειν ἀξιώσομεν. Wakef. Suidas sine interpr.]

Ἐπιστατέον, Præesse oportet. Ἐπ. τοῖς μυθοποιοῖς, Plato De rep. 2, Certi homines præficiendi sunt fabulatoribus. Ita VV. LL. tanquam præcedente accus. [Immo ἐπιστατητέον, quod v. Ἐπιστατέον enim est ab ἐφίσταμαι et significat Accedendum est ad. Apoll. De constr. p. 18, 22: Κἀκείνῳ γε πρῶτον ἐπιστατέον τί δήποτε ... 43, 4: Κἀκείνῳ δ' ἐπ. τί δήποτε κτλ. 280, 16: Τούτων οὖν τῇδε ἐχόντων ἐπ. τῷ ἑξῆς ῥήματι. Psell. Περὶ πολεμικῆς τάξεως p. 120 ed. Boiss.: Φιλοσόφῳ οὐ πολεμητέον μέν, ἐπ. δὲ καὶ πολέμοις καὶ στρατοπέδοις. Hesych., ἐπανοδευτέον, γνωστέον. Qua posteriori signif. Suidas v. Διογενιανός p. 1003, B: Ἐπ. μήποτε ἐστι, Perpendendum. Conf. l. pr. Apollonii. L. Dind.]

[Ἐπιστατητέον.] Ponitur vero et Ἐπιστατητέον, quod ejusd. signif. est [cujus sequens Ἐπιστατέω. Euseb. ap. Stob. Flor. p. 308, 42 (vol. 2, p. 262), ubi primum τὸν τοῖς ἄλλοις ἐπιστατεύοντα καὶ ἐπιτάσσοντα, tum τοῦ ἐπιστατεῖσθαι κτλ. Hemst. Hic etiam cod. ἐπιστατεύειν præbuit. V. Ἐπιορκητέον.]

Ἐπιστατέω, Præfectus sum, Præsum, [Moderor, Rego add. Gl.]. Herodot. [7, 22]: Ἐπεστάτεον τοῦ ἔργου, Operi inspiciendo præfecti erant. [Liber optimus Flor. cum alio ἐπέστασαν, quod in Paris. uno in ἐπέστησαν corruptum. Ac nusquam Herod. dixit ἐπιστατεῖν, ἐπιστῆναι vero 2, 148. L. D.] Sic Xen. Mem. 2, [8, 3]: Ἔργων ἐπιστατοῦντα. [Cyrop. 1, 1, 2, ζώων. Et ib. 8, 1, 16, τοῦ οἴκους δεῖ εἶναι. Plato Reip. 10, p. 600, D, et alibi.] Et cum dat. ap. Eust. ἔργοις ἐπιστατεῖν, Præesse, προΐστασθαι. [Pind. Nem. 7, 49: Οὐ ψεῦδις ὁ μάρτυς ἔργμασιν ἐπιστατεῖ. Æsch. Ag. 1248: Ἀλλ' οὔτι Παιὼν τῷδ' ἐπιστατεῖ λόγῳ.] Et simili constr. ap. Eund. ex Soph. [Œd. T. 1028]: Ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν. [Sæpius ita Plato, ut Leg. 6, p. 761, A, etc.] Sic Plut. Pericle [c. 13]: Ἐπεστάτει πᾶσι τοῖς τεχνίταις, Præerat omnibus artificibus. Rursum cum gen. ap. Athen. [8, p. 346, D]: Τῶν λαῶν δοκεῖ σκληρῶς ἐπεστατηκέναι, Præfuisse s. Rexisse. [Eur. fr. Antiop. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 408: Ποιμνίων ἐπιστατῶν. De medicis, νοσούντων ἐπιστατεῖν, Curare ægrotos, Hippocr. p. 27, 7; 28, 28.] Diversa constr. citatur ex Plut. Pericle [c. 13]: Ἐπιστατοῦντες τοῦτο Περικλέους, pro Duce et auctore Pericle. Ap. Aristoph. vero Thesm. [373]: Τιμόκλει' ἐπεστάτει· Λύσιλλ' ἐγραμμάτευε. [Aliud hujus formulæ ex. v. ap. Thuc. 4, 118.] Suid. ἐπιστατεῖν ἀρχὴν esse dicit ἥτις ἐνισταμένη συμβουλεύει περὶ πολέμου ἢ εἰρήνης, ἢ ἄλλου τινός. Fortassis tamen posset exponi Epistatam agere, referendo ad illius ἐπιστάτου munus, qui Athenis præerat τοῖς προέδροις. [|| Epistatæ s. Præfecti munere fungor, Græcis Ægyptum moderantibus. Peyron Pap. gr. mus. Taur. part. 1, p. 28, 34. Id. ib. p. 26, 24: Πτολεμαίῳ τῷ τότε ἐπιστατοῦντι. Hase. || Accedo ad. Τίς γάρ με μόχθος οὐκ ἐπιστατεῖ; Sophocl. fr. Achill. amat. ap. schol. Pind. Nem. 3, 60, vix sanum credo. Hemst. Pass. in Gl. Ἐπιστατούμενος, Rectus. Hierocl. Pythag. p. 110.]

[Ἐπιστάτη, ἡ, Tripus æneus, ollarum sustentaculum. Schol. Aristoph. Av. 436: Ἐπιστάτη θηλυκῶς χαλκοῦς τρίπους χυτρόποδας ἐκτελῶν χρείαν.]

Ἐπιστατήρ, ῆρος, ὁ, Rostrum navis, τὸ στόμα τῆς νεώς, Hesych. [Ἐπιστατῆρες eid. ἀγορανόμοι, et οἱ τῶν πλοίων νομεῖς.]

[Ἐπιστατήριος, Ζεὺς ἐν Κρήτῃ, Hesych.]

Ἐπιστάτης, ὁ, Qui præfectus est rei alicui, præest, Curator. [Magister, Moderator, Antistitor, Doctor, Gl. Ἐπίτροπος, Hesych. Æsch. Sept. 815: Οἱ δ' ἐπιστάται, δισσοὶ στρατηγώ.] Ut ap. Plut. De def. orac. [p. 436, F]: Δαίμονας ἐπιστάτας καὶ περιπόλους καὶ φύλακας, Genios laresque præfectos, curatores, custodes. Soph. [Œd. C. 889: Ἐναλίῳ θεῷ, τοῦδ' ἐπιστάτῃ Κολωνοῦ·] Aj. [27]: Ποιμνίων ἐπιστάταις, Gregis curatoribus, Ovilium magistris. Plato Ap. Socr. [p. 20, A], ἐπ. μόσχων ἢ πώλων. [Leg. 12, p. 949, A, γυμνικῶν ἄθλων· Prot. p. 312, D: Ἐπιστάτην τοῦ ποιῆσαι δεινὸν λέγειν.] Xen. Cyrop. 8, [1, 9], ἐπ. ἔργων, Operum curator. Sic ap. Æschin. [p. 55, 41, ἐπ. τῶν δημοσίων ἔργων· 85, 29, τοῦ ναυτικοῦ·] ἐπιστάτης τοῦ μεγίστου τῶν ἔργων. Soph. El. [75]: Καιρὸς γάρ, ὅσπερ ἀνδράσι Μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης. [702: Ζυγωτῶν ἁρμάτων ἐπιστάτας. Eur. Phœn. 1147, idemque ἐρετμῶν Hel. 1267, ταύρων Med. 478, ἐνόπτρων καὶ μύρων Orest. 1112 (cujus l. similem v. infra ap. HSt. in signif. εἰδήμων); θύματος Hecub. 223; βώμιος ἐπιστάτει, Iph. T. 1284. Aristoph. Eccl. 10: Λορδουμένων τε σωμάτων ἐπιστάτην ὀφθαλμὸν οὐδεὶς τὸν σὸν ἐξείργει δόμων, de lucerna. Νοῦ, inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 160, 1 sq. V. ib. n. 76, 18.] Et γυμνασίου ἐπιστάτης, Eust. [Od. p. 1827, 46], Gymnasii curator, ἐπιμελητής. Et τῶν Ἀθήνησιν ὑδάτων ἐπιστάτης ὤν, Curandis aquæductibus præfectus Athenis, VV. LL. ex Themist.; [τῶν κοπρώνων, Demosth. p. 785, 13;] τοῦ ἐλέφαντος, Elephanti magister s. rector, Plut. [Mor. p. 968, D] et Suid. ex Dione, Οἱ δὲ ἐλέφαντες ἀχθόμενοι τοῖς τρώμασι, οὐδ' αὐτοὺς ἔτι τοὺς ἐπιστάτας ἔφερον. Ἐπιστάται dicuntur etiam Pædagogi, et παιδοτρίβαι, ut ex antiquis gramm. tradit Eust. [Od. p. 1398, 40. Διδάσκαλος interpr. etiam Hesych. Cujus signif. Antiphanem testem citat Antiatt. Bekk. p. 96, 12. Ἐπ. μονομάχων, Lanista, Gl.] Sed et ii qui reip. curam gerunt, ἐπιστάται dicuntur. Unde Suid. ἐπιστάτην dictum tradit τὸν ἐν τοῖς κοινοῖς ἐφεστηκότα πράγμασι ἐπιτιμῶν. [Ἐφεστηκὼς interpr. etiam Hesych.] Aristot. Polit. 4, 15: Ἐπιστατῶν πολλῶν πολιτικὴ κοινωνία δεῖται. Athenis autem duo erant ἐπιστάται, quorum alter ἐκ τῶν προέδρων, alter ἐκ τῶν πρυτάνεων sorte eligebatur. [Harpocrat.,] Suid., Eust., Poll. [8, 96; gramm. Bekk. An. p. 188, 22.] Præerat hic ἐπιστάτης decemviris, qui πρόεδροι ab oratoribus appellantur: quorum illi septenos dies imperabant, hic unum solummodo, quod claves arcis et ærarii penes eum essent. Dem. [p. 506, 4]: Οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς, καὶ ὁ τοῦτ' ἐπιψηφίζων ἐπιστάτης ἦρχεν, Hujus auctor suasorque psephismatos princeps senatus præsidesque populum in suffragium miserunt, Bud., quem v. p. 163, 164. [Demosth. p. 797, 15; Æschin. p. 5, 35; 59, 13; Xenoph. Comm. 1, 1, 18; 4, 4, 2. Inscrr. Att. ap. Bœckh. n. 186, 189. J. Luzac. Disquisitio de epistatis ac proedris Atheniensium et de Socrate epistate, adjecta ejusd. Orationi de Socrate cive, Lugd. B. 1796. De ἐπιστάτῃ in numo Pergameno v. Eckhel. D. N. vol. 4, p. 221.] || Ἐπιστάται dicuntur et οἱ βραβευταί, Poll. [3, 145. Xen. Reip. Lac. 8, 4: Οἱ ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ἐπ. Hesych. etiam interpr. βραβευτής. L. D. De ἐπιστάταις, Præfectis, i. e. Magistratibus qui in Ægypto sub Ptolemæis rem potissimum judiciariam nomi curabant, præerantque curiæ τῶν συμπαρόντων, Assessorum, Peyron Pap. gr. mus. Taur. part. 1, p. 51 et 72; part. 2, p. 45, 61 et 65. De ejusd. regionis ἐπιστάταις τῶν κατοίκων ἱππέων luculenter, ut solet, egit Letronn. *Rech. sur l'Ég.* p. 315; de ἐπ. φυλακιτῶν id. ib. p. 312; conf. Reuvens *Lettres*, etc. 3, p. 31. De ἐπιστάτῃ κώμης, Judice pagi, id. ib. p. 33. Hase.] || In acie ἐπιστάτης dicitur ὁ τοῦ λόχου [λοχαγοῦ recte corrigit Kuster. ap. Suidam (sive grammat. in Montefalc. Bibl. Coisl. p. 506), unde hæc repetita, col. Æliani et Arriani ll. infra citandis] ὄπισθεν τεταγμένος: quem sequitur πρωτοστάτης, atque hunc iterum ἐπιστάτης: ita ut totus ordo constet ex epistatis et protostatis. Alii vero λοχαγὸν appellant τὸν πρωτοστάτην, οὐραγὸν autem τὸν ἐπιστάτην. At Poll. [1, 12...] ἐπιστάτην esse dicit τὸν ὑπὸ τὸν παραστάτην τεταγμένον. Bud. ἐπιστάτας ex Gaza interpr. Substites. [Xen. Cyrop. 3, 3, 59; 8, 1, 10; Ælian. Tact. c. 5; Arrian. p. ... Ὁ τακτικὸς interpr. Hesych.] || Mendicus, qui ad fores stans stipem petit, Supplex, ὁ ἱκέτης, ἢ προσαίτης, Eust.; ὁ μεταίτης, Hesych. Hom. Od. P, [455] Ulysses ad Antinoum: Οὐ σύ γ' ἂν ἐξ οἴκου σῷ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἅλα δοίης, Ὃς νῦν ἀλλοτρίοισι παρήμενος, οὔτι μοι ἔτλης Σίτου ἀποπροελὼν δόμεναι. || Ap. Aristoph. Av. [435]: Κρεμάσατον τύχῃ γ' ἀγαθῇ Εἰς τὸν ἰπνὸν εἴσω πλησίον τοῦ 'πιστάτου, sunt qui ἐπιστάτην exp. Tripodem æreum, cui lebes superponitur; al. Vulcani

o ex loto, quæ ad focum statuebatur veluti
… et curatrix; al. Lignum oblongum pa-
… altis confixum, unde suspendebantur carnes
… culinaria. U Callistratus, τὸ τῇ ἐσχάρᾳ ἐπιτιθέ-
…, ut partim Suid. et Aristoph. schol., partim
… dunt. Sunt tamen qui hoc a nomin. Ἐπίστατος
… ἐπίστατον esse velint τὸν περίστατον λεγό-
… δηλαδὴ περιστέρας οἱ ἀγροικότεροι λέγουσι,
… l. p. 1817, 44. Inscr. Sigea ap. Bœckh. vol.
…, 4: Κἀγὼ κρητῆρα κἀπίστατον… ἔδωκα. Quod
… κρητῆρα καὶ ὑποκρητήριον.] || Ἐπιστάτης
… r i. q. οἰκήμων [vel ἐπιστήμων, ut in l. Æsch.
…, quem v. supra, interpretatur schol.; sed
… l. Blomf. negat usquam ἐπιστάτης esse
… Ἰχθυολέσχης τῶν γραφῶν ἐπιστάτης, Suid.
… [V. quæ de hac signif. dicta sunt initio ad
… 1112.] Ceterum ut masculini gen. est
…, sic Ἐπιστάτις, ἡ, Quæ curandis et admi-
… negotiis præest: ἐπ. ἀρχῆ ap. Suid., de qua
… Epistatam Varro [immo Cato R. R., ad
… neid.] c. 56 feminino gen. dixit, ac pro Vil-
… [Schol. Rav. ad l. Aristoph. in Ἐπιστα-
…: Ἐπιστάτις ἐστὶν ἡ Τιμόκλεια. Aristid. De
… 9: Οὐδὲ γὰρ μουσικὴ τούτων ἐπιστάτις. Et
… [illegible]]
…, incertum nomen proprium an sub-
… est in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1,
… 93, 15. L. Dindorf.]
…, Curandum est, Præesse oportet.
…, 35: Τούτων σοι ἐπ. Plato Reip. 2, p.
… ἐπιστατέον δὴ ἡμῖν ἐπιστ. τοῖς μυθοποιοῖς, et ea-
… 3, p. 401, B.]
…, ἡ, όν, Ad curatorem et præfectum
… pertinens ad eum qui cum imperio est.
… : Πρὶν τῷ κοινῷ τὴν ἐπ. δύναμιν ἀπαγγεῖ-
… princeps facultas nuntiet. [Plato Po-
… Κριτικήν τινα καὶ ἐπιστατικήν, intellecto
… perandi s. Curandi scientiam, iterum-
…, unde repetere videtur Pollux 7, 210.
… πρᾶξις, ἡ κατ' ἐπιστάτου, Actio contra
… rpocrat., Phot., Suidas v. Ῥητορική
… itabundus. Galen. Gloss.: Ἐπιστημος,
…, ἐρευνητικῶς. Adv. Ἐπιστατικῶς, i. q.
… d… Ap. Greg. Nyss. vol. 1, p. 691, C:
… ἐξαυτίνως τὸ εὐαγγέλιον, vertitur Sa-
… p. 588, C. Συνεῖδε πάντας ὁ ἐπ. τοῖς
… ουθῶν, Diligenter. Conf. p. 469, B,
… 169, 59. Comparativo Vecous patr.
… Sp. S. 2, 19: Ταῖς ῥήσεσιν προσαγει-
… ἐξηγήσεσι. L. Dindorf.]
… Ἐπίστατον, Ἐπίστατος. V. Ἐπιστάτης.]
… In modum spicarum cresco, emergo.
… 472: Ἰσὸν που κάλαμον ἐπισταχύεσκον
… hol.: Γράφεται, Ἀμφί που κάλαμον ὑπο-
…, ἀντὶ τοῦ … ὑπηύξανον, ὑπήνθουν. αὐ]
… Superne tego. Ctesias apud Athen.
… Ἐπιστέγασε τὸ οἴκημα δοκοῖς παχείαις.
… h. v. Ἐπέρεψα, Apollon. Lex. Hom.
… tius v. Ἐπερεψε.]
… Obstruo. Hero Spirit. p. 232, D:
… τὸ τρύπημα κηρῷ. L. Dind.]
… leo; Hesych. enim ἐπιστείβοντες exp.
… Œd. C. 56: Ὃν δ' ἐπιστείβεις τόπον.
… T. vol. 1, p. 127: Γαῖαν ἐπιστείβει.
… a]
… Augustor. Tzetz. Hom. 428: Ἐπι-
… L. Dindorf.]
… τῆς νηός, Suidas.]
…, Accedo, Advenio. Hom. Od. X,
… Ὀδυσσεὺς Αὐτὸς ἐπιστείχων. Ubi ta-
… scribitur: quod convenientius est.
… ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 476: Τὴν
… v.] Ἐπιστείχω exp. etiam Ingre-
… Pind. Isthm. 5, 19: Τάνδ' ἐπιστεί-
… Eum. 908: Κινήμασιν ἄγματα εὐκ-
… ν χθόνα.]
… ad. Demosth.: Ἐπιστέλλειν ἐπι-
… 2, [15, 6]: Ἐπιστέλλει δὲ αὐτῷ
…, Mittit ad ipsum plenas huma-
… sæpe ἐπιστέλλω dicitur pro ἐπι-

A στέλλειν γράμματα. Id. 4, [10, 2]: Ἐπιστέλλει βασιλεῖ Παρθυαίων, πέμπει δὲ πρεσβείαν, Dat literas ad regem Parthorum. 7, [6, 5]: Γράμματά τε πάμπλειστα ἐπιπέμπει πρὸς ἕκαστον τῶν κατὰ τὴν Ῥώμην προτεύειν δοκούντων, τοῖς τε τῆς συγκλήτου δοκιμωτάτοις ἐπιστέλλει, Literas ad primum quemque Romæ missitabat, atque ad proceres senatus. Ubi nota eum synonymum dicere γράμματα ἐπιπέμπειν πρός τινα et ἐπιστέλλειν τινί. Sic 3, [5, 4]: Ἰδίᾳ καὶ κρύβδην ἐπιστέλλοντας αὐτῷ, Qui ad eum clam darent literas. Quo modo 4, [3, 3]: Ἰδίᾳ αὐτῶν ἑκάτερος ἐπέστελλε λανθάνων, Uterque seorsum clanculum literas missitabat. Rursum 3, [2, 7]: Τῶν παίδων ἐπιστειλάντων, καὶ δεηθέντων ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας, Quum liberi misissent literas, et salutem suam ei commendassent, seu, Patri per epistolas vitam salutemque suam commendassent. Ubi nota eum aliud verbum addidisse τῷ ἐπιστέλλειν, ut in sequenti l. participium subjunxit, Ἐπέστειλε τῇ τε συγκλήτῳ καὶ τῷ δήμῳ, τὰς πράξεις μεγαληγορῶν. Ubi Polit. Literas ad senatum po-

B pulumque Romanum de se magnificas dedit. Sic 1, [10, 5]: Μετὰ πάσης ὀργῆς τε καὶ ἀπειλῆς ἐπιστέλλει τοῖς τῶν ἐθνῶν ἡγουμένοις, ῥᾳθυμίαν ἐγκαλῶν, Rectoribus gentium plenas iræ atque minarum mittit literas, castigans et ignaviam exprobrans. Plut. addidit et περί, ut Alex. [c. 20]: Περὶ τῆς μάχης ἐπιστέλλων τῷ Ἀντιπάτρῳ. Et pass. [ὁ ἐπεσταλμένος, Is cui scriptum est s. literæ missæ sunt. Apollon. De constr. p. 233, 3: Ἀμφότερα τὰ πρόσωπα τό τε τοῦ ἐπιστέλλοντος καὶ τοῦ ἐπιστελλομένου.] Τὰ ἐπεσταλμένα, Literæ quæ mittuntur, αἱ ἐπιστολαί. [Plut. Artox. c. 21: Λέγεται δ' ὁ Κτησίας τὴν ἐπιστολὴν λαβὼν παρεγγράψαι τοῖς ὑπὸ Κόνωνος ἐπεσταλμένοις.] Herodian. 7, [6, 21]: Τοῖς ὑπάτοις τὰ ἐπεσταλμένα διδόασι, Literas consulibus reddunt, quæ ab ipso mittebantur. [Damascius ab Suid. v. Σεβηριανός cit.: Ἐπιστέλλειν δεινὸς ἦν. Philostr. Ep. 1. Ernest. Lex. rhet.] || Significat etiam, Missis ad aliquem literis significo, Per epistolam significo sive doceo, Per literas certiorem facio, ut Demonax ap. Lucian. [c. 43, 44], quærenti cuidam ὁποῖα νομίζει

C εἶναι τὰ ἐν ᾅδου, respondet, περίμεινον, κἀκεῖθέν σοι ἐπιστελῶ. [Thuc. 8, 38: Ὡς δ' οὐκ ἐσήκουεν, ἐπιστέλλει περὶ αὐτοῦ ἐς τὴν Λακεδαίμονα ὡς ἀδικοῦντος.] Qua in signif. interdum cum particula ὡς construitur, ut ap. Herodian. 4, [10, 1]: Ἐπιθυμήσας Ῥωμαίοις ἐπιστεῖλαι ὡς χειρωσάμενος τοὺς κατὰ τὴν ἀνατολὴν βαρβάρους, Literas ad Romanos dare, quibus significaret se barbaros orientales subegisse; seu, ut Polit., Affectans famam devictæ ad orientem victoriæ. Interdum cum ὅτι aliave particula. Thuc. 8, [50]: Κρύφα ἐπιστείλας ὅτι Ἀλκιβιάδης αὐτῶν τὰ πράγματα φθείρει. [Ib. 99: Ἐπιστέλλει Μινδάρῳ ὅτι …] Plato Epist. [4, p. 321, A]: Καὶ ἡμῖν, εἴ του δεῖ, ἐπιστέλλετε. Idem [ibid.]: Ἐπιστέλλετε δὲ καὶ ὅ,τι πέπρακται ὑμῖν, ἢ πράττοντες τυγχάνετε, Per literas significate quid a vobis gestum sit, aut quid geratis; vel etiam Scribite, aut Scribite per epistolam: ut in Epist. ad Hebr. 13, [22]: Διὰ βραχέων ἐπέστειλα ὑμῖν, Brevibus ad vos scripsi. [Eur. Iph. T. 770: Ἡ 'ν Αὐλίδι σφαγεῖσ' ἐπιστέλλει τάδε ζῶσ' Ἰφιγένεια.] Significat etiam Peto per epistolam: ut ap.

D Plat. Epist. [2, p. 313, C]: Εὑρήκαμεν ὃ σὺ ἐπέστειλας, ὅπως δεῖ πρὸς ἀλλήλους ἔχειν, Quod per epistolam petis, s. quæris. [Cum adverbio Æschin. Epist. 5 initio: Οὐδ' ἐπιστεῖλαί σοι δυναίμην ἂν αὐτάρκως τὴν ὑπερβολὴν τῆς φιλανθρωπίας.] || Mando (ea signif. qua Plautus dicit, Accersi illum mandavi, et, Mandavit, ab lenone ut fidicina, quam amabat, sibi emeretur; Terent.: Huic mandes si quid recte curatum velis), Jubeo, Præcipio: Thuc. [2, 6: Οὕτω δὴ οὐκ εἰδότες οἱ Ἀθηναῖοι ἐπέστελλον]: Ἐπιστείλαντες ἀπέστειλαν [Πάντα ἐπιστείλαντες ἀπέπεμψαν est 5, 46; ἐπιστείλαντες τὰ πρέποντα εἰπεῖν ἀπέπεμψαν, 8, 72], Cum mandatis miserunt. Sic Xen. Cyrop. 2, [4, 32]: Τὸν ἄγγελον ἐπιστείλας ταῦτα ἔπεμψε, Cum his mandatis: quem se προείπομεν πρὸς τὸν Ἀρμένιον, προειπὼν αὐτῷ λέγειν ὧδε. [Thuc. 5, 37: Κατὰ τύχην ἐδέοντο τούτων, ἅπερ καὶ οἱ ἐκ τῆς Λακεδαίμονος αὐτοῖς φίλοι ἐπεστάλκεσαν.] Interdum cum infin., ut Aristoph. Nub. [608]: Ἐπέστειλεν φράσαι, Mandavit ut diceret [diceremus], Jussit dicere. [Æsch. Eum. 205; Soph. Œd. T. 106;

Eur. Heracl. 938. Herodot. 6, 3 : Κατ' ὅ, τι προθύμως οὕτω ἐπέστειλε τῷ Ἀρισταγόρῃ ἀπίστασθαι ἀπὸ βασιλέος. Xen. Cyrop. 5, 5, 1.] Sic Herodian. [3, 1, 5] : Ἐπιστείλαιν ἔφη τοῖς σατράπαις δύναμιν ἀθροίζειν, Satrapis se imperaturum per epistolas ut exercitum cogerent, Polit. Itidem Thuc. 1, [57] : Ἐπιστέλλουσι τοῖς ἄρχουσι τῶν νεῶν Ποτιδαιατῶν ὁμήρους λαβεῖν. [Pass. Æsch. Sept. 1012 : Οὕτω μὲν ἀμφὶ τοῦδ' ἐπέσταλται λέγειν· Ag. 908 : Αἷς ἐπέσταλται τέλος πέδον καλύπτειν στρωμνοῖσιν. Herodot. 4, 131 : Οὐδέν οἱ ἐπεστάλθαι ἄλλο ἢ ... ἀπαλλάσσεσθαι· 6, 97 : Καί μοι ἐκ βασιλέος ὧδε ἐπέσταλται. Thuc. 1, 91 : Τοὺς πρέσβεις, ὥσπερ ἐπεστάλη, κατεῖχον.] Unde ἐπισταλμένος, In mandatis datus, Qui præceptus est et jussus. [Æsch. Cho. 779. Eur. Tro. 1149 : Πρᾶσσε τἀπεσταλμένα.] Thuc. 3, [4] : Ἀπήγγειλαν οἱ στρατηγοὶ τὰ ἐπεσταλμένα, schol. τὰ προσταχθέντα. [4, 8 : Αἱ νῆες κατὰ τάχος ἔπλεον κατὰ τὰ ἐπεσταλμένα ὑπὸ Δημοσθένους. Demosth. p. 249, 26.] Sic Plato Epist. 7, [p. 337, D] : Πείθεσθαι τοῖς νῦν ἐπεσταλμένοις, Præsentibus præceptis parere. [Thuc. 8, 50 : Λέγει αὐτοῖς τὰ ἐπισταλέντα ἐκ τῆς Σάμου. Aliter idem 5, 37 : B Ταῦτα ἐπεσταλμένοι ἀπό τε τοῦ Ξενάρους καὶ Κλεοβούλου ... ὥστε ἀπαγγεῖλαι ἐπὶ τὰ κοινὰ ... ἀνεχώρουν, Jussi.]] Attraho, Adduco, i. prope q. συστέλλω, oppositum verbo διαστέλλω, ex Epigr. [Christodori Ecphr. 140] : Φᾶρος ἐπιστείλασα καλυπτόν, pro Velum capitis adducens ad humeros et trahens. Ex Diosc. quoque affertur διαστολὴ pro Tractus.

[Ἐπιστεναγμός, ὁ, Ingemitus, Gl.]

[Ἐπιστενάζω, Ingemo, Ingemisco, Gl. Æsch. Pers. 727 : Καὶ τί δὴ πράξασιν αὐτοῖς ὧδ' ἐπιστενάζετε; Eur. Iph. T. 283. Josephi Vita c. 16; Lucian. Bis accus. c. 28; Plut. Brut. c. 51; Liban. vol. 4, p. 582, 6; Basil. vol. 3, p. 169, D.]

[Ἐπιστένακτος, ὁ, ἡ, Gemens. Schol. Eur. Phœn. 1301 Matth. : Τὴν ἐπιστένακτον βοήν.]

[Ἐπιστοναχίω, Ingemisco. Inscr. aræ sepulcralis in ruderibus Panticapæi apud Franckium *Rühtenische Inschriften* 1, 9, p. 87 : [Ὦ] ἐπι πᾶς ... ἐπιστενάχησε θανόντι. V. Ἐπιστοναχίω. L. Dind.]

Ἐπιστεναχίζω, i. q. ἐπιστοναχίζω. Hesiod. Theog. C [843] : Ἐπεστενάχιζε δὲ γαῖα· sic enim quidam Codd. habent. [V. Ἐπιστοναχίζω.]

[Ἐπιστενάχω et Ἐπιστενάχομαι, Ingemisco ob, Lamentor. Soph. Œd. T. 186 : Ἐν δ' ἄλοχοι ... ἐπιστενάχουσι. Æsch. Ag. 790 : Τῷ δυσκραγοῦντι δ' ἐπιστενάχειν πᾶς τις ἕτοιμος. Per tmesin Hom. Il. T, 301 : Ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες, Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἑκάστη· et absolute X, 515, et πολῖται, ib. 429.]

[Ἐπίστενος, ὁ, Angustus. Aristot. H. A. 3, 4 : Ἔστι δ' ἡ ἀορτή, ἀπὸ μὲν τῆς καρδίας ἀρχομένη, εὖ μάλα κοίλη, προϊοῦσα δ' ἐπιστενωτέρα καὶ νευρωδεστέρα. Libri pauci male ἔτι στ. L. Dind.]

Ἐπιστενόω, in VV. LL. perperam redditur Gemo, Spiro. Significaret enim potius Coarcto, Angustum reddo. [Anna Comn. p. 37, D : Ἐπιστενουμένου τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου. Exarctatio. Supra Ἐπιστείνομαι.]

Ἐπιστένω, Ingemo [Gl.], Gemo super, Ingemisco ob. [Hesiod. Th. 679 : Ἐπέστενε δ' οὐρανὸς εὐρύς. Soph. Tr. 947 : Πότερα ... ἐπιστένω; si ea est vera scriptura. D Eur. Med. 929 : Τί λίαν τοῖσδ' ἐπιστένεις τέκνοις; Plut. Cæs. c. 21 : Ἐπεστένοντο (τὴν βουλὴν) ὡς ἐψηφίζοντο. Adamant. Physiog. p. 427 : Εἰ δὲ κεφαλὴν ἐπικινοῦν ἅμα ἐπιστένει. « Active Philo J. p. 980, B. Schol. Aristoph. Pac. v. 931. » Hase. Phot. Epist. p. 371, 18 : Τὸν πλούτον ἐπιστένων. Heliod. Æth. 3, 10 : Βλέπων καὶ ἀστράπτειν ἐπ. Hase. Per tmesin Hom. Il. Ω, 776 : Ἐπὶ δ' ἔστενε δῆμος ἀπείρων.]

[Ἐπιστέρησις, εως, ἡ, Privatio duplex. Ita grammatici vocant repetitionem α privativi, quorum alterum tollit alterum. Etym. M. p. 97, 11 : Γίνονται δὲ πολλάκις ἐν ταῖς συνθέσεσι στερήσεις τῶν προλαβόντων στοιχείων ἀναιρετικαί, αἵτινες καλοῦνται ἐπιστερήσεις.]

[Ἐπιστεφανόω, Corono. Pind. Ol. 9, ult. : Ἐπιστεφάνωσε βωμόν. Epigr. Anth. Pal. App. 246, ult. : Ἀ μάκαρ, ὃν καὶ δῆμος ἐπιστεφάνωσε γεραίρων. Geopon. 11, 6, 2. L. D. Philo J. vol. 2, p. 6, 24 : Ἐπιστεφανοῦν δ' αὐτὸν ὡς ἀγωνιστὴν εὖ νενικηκότα. Hase. Conf. Ἐπιστεφής, Ἐπιστέφω.]

A [Ἐπιστεφάνωμα, τό, Coronarium, Corollarium, Gl.]

Ἐπιστεφής, ὁ, ἡ, Corona imposita cinctus, redimitus. [Immo Opertus, Plenus. V. Ἐπιστέφω.] Hom. Od. B, [431] : Στῆσαν δὲ κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο, Λεῖβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς. Sic Il. Θ, [232] : Πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο, i. e. ἐπιστεφανουμένους, Hesych.; πλήρεις καὶ ὑπερχειλεῖς, Suid., qui addit, antiquos sic implevisse crateras, πρὸς οἰωνὸν τιθεμένους. Hesych. ἐπιστεφής exp. non solum πλήρεις, sed etiam κεκραμένους. Nisi forte scribendum κεκρανωμένους, sicut ἐπιστέψει exp. κορωνώσει. Potest autem hoc nomen ἐπιστεφής derivari etiam a nomine στέφος, adjuncta præp. [Archiloch. ap. Plut. Mor. p. 604, C : Ἥδε δ' ὥστ' ὄνου ῥάχις ἕστηκεν ὕλης ἀγρίας ἐπιστεφής, de ins. Thaso. Eust. Opusc. p. 319, 66 : Ὅσοις ἐπιστεφὴς φροντίσιν ἡ κεφαλή.]

Ἐπιστέφω, Corona imposita redimio. [Infundo, Soph. El. 441 : Τάσδε δυσμενεῖς χοὰς οὐκ ἄν ποτ' ὃν γ' ἔκτεινε, τῷδ' ἐπέστεφε, de libamentis sepulcro Agamemnonis a Clytæmnestra oblatis. Alcman ap. Athen. 3, p. 111, A : Κλῖναι μὲν ἑπτὰ καὶ τόσαι τράπεσδαι μακωνίδων ἄρτων ἐπιστέφοισαι, pro ἐπιστεφόμεναι, ut B videtur.] Media voce activa in signif. utitur Hom. [Il. A, 470, I, 175, etc.] : Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο. Qui l. quomodo intelligendus sit, docet Athen. 1, [p. 13, D] his verbis : Ἐπιστέφονται δὲ ποτοῦ οἱ κρατῆρες, ἤτοι ὑπερχειλεῖς οἱ κρατῆρες ποιοῦνται, ὥστε διὰ τοῦ ποτοῦ ἐπιστεφανοῦσθαι, Quum crateres ad summum usque labrum implentur vino, ut corona veluti imposita cincti videantur. Sic schol. Homeri, ἐπεστέψαντο, ἄχρι τῆς στεφάνης ἐπλήρωσαν, i. e. μέχρι τῶν χειλέων. Eust. itidem p. 1402 ἐπιστέψασθαι κρατῆρας ποτοῦ exp. μέχρι τοῦ χείλους ἐμπλῆσαι, ἢ μᾶλλον ὑπερχειλεῖς ποτοῦ τοὺς κρατῆρας ποιεῖν· cujus expos. mentionem feci in Ἐπιστέφω. [Addit Buttm. Lexil. vol. 1, p. 97, locum Aristot. ap. Athen. 15, p. 674, F : Τὸ δὲ στέφειν πληρώσεως τινα σημαίνει· Ὅμηρος, Κοῦροι κτλ. Homericum versum propemodum ad verbum expressit Virg. Æn. 1, [724] : Crateras magnos statuunt, et vina coronant. Sed sunt qui arbitrentur antiquos solitos esse poculis C imponere coronas, et ita Virgilii versum intelligendum putent. Quæ sententia, Tibulli auctoritate confirmari potest, 2 : Aut ex veste sacris tendent umbracula sertis Vincta; coronatus stabit et ipse calix. Et hac Virg. iterum, Æn. 3, [525] : Tum pater Anchises magnum cratera corona Induit, implevitque mero. [Morem pocula coronandi in errorem induxisse videri Virgilium de sententia loci Hom. animadvertit Buttm. l. c. p. 100.] [Hesych. ἐπιστέψαι exp. κορωνῶσαι, οἰκειῶσαι.

Ἐπιστέγματα, Adhortationes, ἐπικελεύσματα, VV. LL. ex Soph. [Ex Hesychii gl. : Ἐπιστέγματα, ἐπικελεύσματα, Σοφ. Ἀθάμαντι.] Sed mendosum esse existimo. [Pro Ἐπισίγματα, vel ἐπιστίγματα. Quorum illud placebat Kustero, qui Mœridis præceptum, de quo in Ἐπισίζω dictum, ignorabat, et qui non ignorabat Ruhnkenio ap. Valck. ad Theocr. 6, 29; hoc præter Mœrin tuetur ordo literarum, et quod sequitur Ἐπιστῆξαι, i. e. Ἐπιστίξαι. Nihilominus Sophocli quidem non poterit tribui forma per στ, si vera D Mœridis observatio.]

[Ἐπιστηθίδιος, ὁ, i. q. ἐπιστήθιος. Etym. M. p. 48 : Τιτθοί, οἱ μαστοί, ὅτι ἐπιστηθίδιοί τινές εἰσι.]

[Ἐπιστηθίζομαι, Pectori alicujus incumbo. ... t. c. 8, 5.]

[Ἐπιστήθιος, ὁ, ἡ, Quoniam Joannes Evang. 13, 23, dicitur recubuisse ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ Ἰησοῦ, v. 25, incubuisse ἐπὶ τὸ στῆθος τοῦ Ἰησοῦ, propterea a vett. satis frequenter appellatur ἐπιστήθιος, In pectore recumbens. Ephræm. in Photii Cod. 229, p. (p. 254, 3) eum vocat ἐπιστήθιον τῶν μαθητῶν, Interpres, Decus discipulorum : imo, Pectori incumbentem. In Typico Sabæ c. 23, p. 50, vocatur ἐπιστήθιος· in Menol. m. Sept. d. 26 : Θεῖος ἐπιστήθιος παρθένος ἠγαπημένος· a Pachymer. in c. 2 Dion. De Eccl. hier. p. 233 : Ὁ ἐπιστήθιος καὶ ἠγαπημένος (Intimus, uti Miscella vertit h. l. ex Theophane Constantini f. Irenes : Πρωτοσπαθάριον καὶ ἐπιστήθιον αὐτῆς· id. a. 1 ejusd. Irenes : Ἐπιστήθιοι ὄντες τῆς αὐλίσσης. Ἐπιστήθιος φίλος ap. Georg. Mityl. Hom.

Christi p. 1861. Ducang.] Etiam de aliis rebus [illegible]. Idem Ducang.: Διὰ τὸ εὑρεθῆναι ἐν αὐτῇ τὸν [illegible] Βαρνάβαν, ἔχοντα ἐπιστήθιον τὸ κατὰ Μάρκον [illegible], In pectore habentem. » Ex Suiceri [illegible] ad Luc. 838; Routh. Reliqq. SS. vol. 1, [illegible] nota p. 15. Boiss. Nicet. In Ang. p. 262, [illegible] ἐπιστήθιον. L. Dind.]

[illegible], Idem Hesych.: Ἐπιρρέπη (ita Kuster. [illegible]) referatur ad [illegible] Homeri in Ἐπιρ-[illegible] i. e. ἐπιστήμη, ut fere vidit L. Dindorf.]

[illegible], Columnam impono. Unde pass. Co-[illegible] columna impono, Leonidas Anth. Pal. [illegible] ἐπιστηλωθεῖσαν ἄγθος.]

[illegible], τό, Columna quæ erigi defunctis solet, [illegible], στῆλη ἐπιτάφιος, Suid. in hoc l. [illegible], στηλῶς τε καὶ σεβαρῶς ἐπι-[illegible] Plato Legg. 12, p. 958, E: Αἱ [illegible]ματα. Dionys. A. R. 9, 67. Conf. Rochett. des Sav. 1837, p. 596-7. || De ornamentis B [illegible] 13, 3: Τρίφεις κατεσκευασμέναι τοῖς ἐπι [illegible] ἐπιστήματα.]

[illegible], τό, Columella. Bito De mach. p. 106, [illegible] habet scriptura. Hase.]

[illegible], ἡ, Scientia, Peritia. [Disciplina, add. [illegible] Ed. T. 1115: Τῇ δ' ἐπιστήμῃ σύ μου προὔχοις [illegible] Thuc. 1, 121: Ὃ δ' ἐκεῖνοι ἐπιστήμῃ [illegible] (l. -τόν) ἡμῖν ἐστι μελέτῃ.] Ph. [illegible] ἔχων· Tr. 338: Τούτων ἔχω γὰρ πάντ' [illegible]· ubi adverbialiter ponitur accusativus [illegible] Thuc. 6, 18: Πάντων τὴν ἐπιστήμην ἐγγρά-[illegible] 3: Τῆς φωνῆς τῇ ἐπιστήμῃ.] Sæpe autem [illegible], Plato, Ars nautica. [Sæpe sic [illegible] 121: Ὑπὲρ τὴν ἐπιστήμην (bellicam) ἐς [illegible]. Et 2, 87, ubi eadem dicitur [illegible] Conv. 3, 5.] Et ἐπιστῆμαι, Artes li-[illegible] Hier. 2, 2: Ἐπιστήμας ἀρίστους. Et [illegible] sæpissime Plato.] Aristot. τέχναι et [illegible] copulat. [Et Isocr. p. 238, A et D. C [illegible] 13: Διὰ τὴν ἔμφυτον ἀρετὴν καὶ διὰ τὴν [illegible] ἐπιστήμην, Boiss. dubitabat de ve-[illegible].]

[illegible], ἡ, Episteme. Synaxar. ap. Bandin. [illegible] vol. 1, p. 130, B: [illegible] d. 5 Novem-[illegible] Ἐπιστήμης. Epistemæ [illegible] Tamon. vol. 1, p. 88, B. L. Dind. [illegible], i. q. ἐπιστημονικῶς, nisi fallit scri-[illegible] Præpar. in Ptolemæi Magnam constr. [illegible] vol. 7, p. 201, C: Πραγματ-[illegible] ἐπ' ἐκεῖνα [illegible]. L. D.]

[illegible], Scientiæ dominus s. peritus sum. [illegible] p. 66, 78: Ὡς ὁ κατὰ κνῶμα ἐπιστημ-[illegible] τεχνίτας. II. p. 762, 21: Οὕτω καὶ [illegible] πρὸς μάθησιν, οὕτω καὶ πᾶς [illegible] L. Dind.]

[illegible], ὁ, Peritus. Eust. Opusc. p. 21, [illegible] 145, 55; 230, 80; et de deo [illegible]. Ἐπιστημονάρχικός, ἡ, όν, ap. eund. p. D [illegible] L. D. || Ἐπιστημονάρχης, titulus [illegible] tribuebant Imperatores Cpolitani, tan-[illegible] doctrinæ ac disciplinæ ecclesiasticæ [illegible] hodie Angliæ rex Caput [illegible] dignitat. Novella Is. Angeli Juris Græ-[illegible]

[illegible] τοῦ ἐπιστημονάρχου τῆς ἐκκλησίας [illegible] βασιλείας [illegible] Pachym. 4, 4, etc. [illegible] σοφίαν adscribit Manuelis [illegible] sententia ap. Allat. l. 2 De consensu [illegible] c. 12. || Fuit etiam dignitas in [illegible] fuisse videtur ut unumquem-[illegible] officio suo contineret. [Conf. Ἐπι-[illegible] Sabæ c. 5. Et Ἐπιστημονάρχης [illegible] monasteriis, in Typico Ms. mona-[illegible] c. 26. Ducang.]

[illegible], Doceo, Intelligere facio. Aq., Symm. [illegible]

[illegible], ἡ, όν, Cui scientia inest. Vulg. [illegible] et Bud. utitur. [Aristot. Eth. Nic.

A 6, 2: Τὸ μὲν (τῆς ψυχῆς μέρος) ἐπιστημονικόν, τὸ δὲ λογιστικόν.] Ab Eod. exp. etiam Scientia præditus ap. Galen. Idem Bud. scribit Ἐπιστημονικὸν ab Aristot. in Poster. [1, 2: Συλλογισμὸν ἐπ.] dici Scientiæ cujusque proprium, et scientiæ efficientem. Ab Eod. ἐπιστημονικὴν ἀρχὴν in Topic. princ. [1, 1] vocari scribit τὸ ἀξίωμα. Et ἐπ. ἐρώτημα ap. Philop. differre τοῦ διαλεκτικοῦ. [Γοργίας ἐπιστημονικῶν ἀνδρῶν, Philo Jud. p. 896, D. Hemst. Olympiod. Præf. in Plat. Gorg. p. 560; Clem. Al. p. 635. Routh. Theolog. ar. p. 54 extr. ed. Ast.: Οἱ ἐπιστημονικώτατοι κύκλοι. || Scientiæ capax. Jo. Damasc. vol. 1, p. 7, B: Γνωστικῷ κατὰ φύσιν ὄντι καὶ ἐπιστημονικῷ. L. Dind.]

Ἐπιστημονικῶς, simpl. pro Perite, a Gregor. poni tradit Bud., opp. sc. τῷ ἀμαθῶς. [Agathem. Geogr. p. 196; Pollux 4, 8; Eust. Opusc. p. 70, 59. L. D. || Juxta scientiæ regulas, Scientifice. Galen. vol. 4, p. 649, 14; 664, 14; 700, 3. Philo vol. 2, p. 417, 20: Ἐπ. διαρπεύσει. Clem. Al. Strom. 7, 10, § 57. Ptol. Tetrab. p. 108, 16. Hase.]

B [Ἐπιστημόνως. V. Ἐπιστήμων.]

Ἐπίστημος, ἡ, Cunctatrix, Cogitabunda, Hæsitans, Gorr. ap. Hippocr. [Epidem. 6, p. 1200, C] interpr. ἐπιστατική, ἔννοος, ἐρευτική, Galen. [Verba sunt: Οἷον ἡ Ἱπποθόου ἢ κοῦρος (l. κλειουρὸς) τῆς γνώμης αὐτῆς καθ' ἑαυτὴν ἐπίστημος [illegible] τῶν ἐν τῇ [illegible] ἐπιγενομέ-[illegible]. L. D. Ἐπίστημος pour ἐπιστήμων, n'est point suspect; il se trouve dans Hippocrate (l. c.) C'est la même variété, qu'on trouve dans ἄχυρον et ἄχυρος, ὀρυμὸν et ὀρυμός, διπλάσιον et διπλάσιος, ὄλαμον et ὄλαμος. Le μύλων, Dor. μάκων, s'appelle aujourd'hui chez les Grecs μάκος. Coraes.]

Ἐπιστημοσύνη, ἡ, Scientia, Peritia. [Pollux 4, 7.]

[Ἐπιστημόω, Doceo, Intelligere facio. Aq. Ps. 31, 8: Ἐπιστημώσω σε. Ἐπιστημόομαι, Scientiam admitto, Erudior, ib. 2, 10; inc. 93, 8. Schleusn.]

Ἐπιστήμων, ονος, ὁ, ἡ, Sciens, Peritus: quo utuntur et prosæ scriptt. [Hom. Od. II, 374: [illegible] γὰρ ἐπιστήμων βουλῇ τε νόῳ τε. Eur. Suppl. 843: Ἐπιστήμων γὰρ εἶ. Xen. Œc. 21, 5: Ἐπιστήμονες ἄρχοντες.]

C Dicitur autem ἐπιστήμων εἶναί τινος. [Soph. fr. [illegible] 4, 5: Ἐπ. [illegible] Thuc. 1, 142: Τῆς θαλάσσης ἐπιστήμονας γενέσθαι· 8, 45: Ἐπιστήμονας ὄντας [illegible].] Infinitivo jungit Xen. Œc. 19, 16: Γεωργεῖν... ἐπιστήμων. Plato Phædr. p. 276, A. Aliæ constr. sunt Eryx. p. 403, A: Τοῖς ἐπιστήμοσιν ὅπως δεῖ· Protag. p. 313, E: Εἰ τυγχάνεις ἐπιστήμων τούτων τί χρηστὸν καὶ πονηρόν. Et cum præpos. Reip. 10, p. 599, B: Ἐπιστήμων τούτων πέρι· Theag. p. 122, E: Περὶ [illegible] ἂν ἐπιστήμονες ὦσιν· Min. p. 316, C: Τοὺς ἐπιστήμονας [illegible]· Sisyph. p. 389, D, ubi sequitur E: Περὶ [illegible].] Sed affertur etiam cum alia constr. ex Xen. [Cyrop. 3, 3, 9]: Ἐπιστήμονες δὲ ἦσαν τὰ προσήκοντα τῇ ἑαυτῶν ὁπλίσει. [Conf. Œc. 2, 16, Plat. Ipm. p. 479, D, Theæt. p. 146, E.] Superl. Ἐπιστημονέστατος, Scientissimus. [Xen. Hipparch. 4, 6, Œc. 2, 15. Comparat. Comm. 3, 1, 5; Plat. Charm. p. 171, A. Ἐπιστημόνως, adv., Scienter, Scite, Perite. [illegible] Gl. Xen. Cyrop. 1, 5, 11, ἐπ. τοξεύειν. Plato Charm. p. 171, C: Τίνος ἐπιστημόνως λέγεις; ἢ σκυτῶν [illegible]; Soph. p. 233, C: Πρὸς ταῦτα ἐπ. ἔχειν· Theæt.

D p. 207, B: Ἐπ. οὐδὲν λέγειν.] Aristid. [Comparat. Xen. Œc. 4, 15, Ἐπιστημονέστερον [illegible].] [illegible] ἐπιστημονεστάτα, Plato Reip. 7, p. 534, D. Doctissime. [Ruf. Eph. p. 46; Clem. Al. p. 870; schol. Hom. Od. II, [illegible] Wakef.]

Ἐπιστήριγμα, τό, Columen, Gl. Reg. 2, 22, 19.]

[Ἐπιστηριγμός, ὁ, i. q. præced. Figurate Clem. Rom. Const. apost. p. 95, 15: Εἰς ἐπιστηριγμὸν ὑμῶν. Id. ib. p. 98, 23: Εἰς μακαριώτερον ἐπιστηριγμοῦ. Hase.]

Ἐπιστηρίζω, Denuo statuo, [illegible] confirmo, Stabilio et firmo super. [Confirmo, Gl. Oppian. Cyn. 4, 256: Χηλῇ... [illegible] ἐπιστήριξεν ὄνοις. Wak. Cassii Probl. 15.] At pass. Ἐπιστηρίζομαι, Fulcio et firmo me super, i. e. Innitor, Incumbo, Bud. in Aristot. Probl. [23, 13]: Ὁ [illegible] ἐπιστηριζόμενος ἐν τῷ ὕδατι [illegible] τοῦ [illegible] ἐπιστηρίζεσθαι [illegible], ubi synonyma sunt [illegible] et ἐπιστηρ-[illegible]. [Lucian. Adv. ind. c. 6, Philops. c. 13.] Ex 2 Reg. [1, 6]: Ἐπεστήρικτο ἐπὶ τὸ δόρυ, Incubuit super

hastam. Et Cantic. 8, [5] : Ἐπιστηριζομένη ἐπὶ τὸν ἀδελφιδὸν αὐτῆς, Super fratrem suum innixa. [Theophyl. Sim. Hist. p. 116, 22 ed. Bonn. : Καὶ πάντῃ κακὸν κακῷ ἐπεστήρικτο. Iren. ap. Euseb. Hist. eccl. 5, 20. Hasa.]

[Ἐπιστήριξις, εως, ἡ, Nisus. Schol. ad Lycophr. 707. Boiss.]

Ἐπιστητέον, Sciendum est : ex Aphthonii enarratore. [Schol. Dionys. Villois. Anecd. vol. 2, p. 186, (1); anon. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 207, 14.]

[Ἐπιστητικὸς, ἡ, ὸν, Ad scientiam percipiendam idoneus. Clem. Alex. Strom. 2, 17 : Ἡ ἐπιστήμη ἐπιστητική ἐστιν ἕξις, ἀφ' ἧς τὸ ἐπίστασθαι συμβαίνει.]

Ἐπιστητὸς, ἡ, ὸν, Cadens sub ἐπιστήμην, i. e. Scientiam : ut δοξαστὸν est Opinabile, Quod in opinione positum est. [Aristot. Eth. Nic. 6, 3 : Τὸ ἐπιστητὸν μαθητόν· Metaphys. 9, 7, p. 1057, 1 : Τί γὰρ ἐπιστήμης καὶ ἐπιστητοῦ μεταξύ; 1, 2, p. 982, 2 : Μάλιστα δ' ἐπιστητὰ τὰ πρῶτα καὶ τὰ αἴτια· 2 extr. : Αἱ ἀρχαὶ... οὐκ ἔσονται ἐπιστηταί. Plato Theætet. p. 201, D : Οὐκ ἐπιστητὰ εἶναι.] Ap. Aristot. τὸ ἐπιστητὸν redditur etiam Quod scitur : distinguiturque ἀπὸ τοῦ δοξαστοῦ, in Anal. post. [1, 33, p. 88, 30.]

[Ἐπιστιβάζω, Designo. Andreas Hieros. in Meursii Var. divin. p. 75. Maius.]

[Ἐπιστιγμὴ, ἡ, Punctum. Æneas Tact. c. 31, p. 92 : Ἐπιστιζομένων γραμμάτων ἢ δευτέρου ἢ τρίτου, ἐπιστιγμαὶς δὲ ἐλαχίστοις καὶ ἀδηλοτάταις.]

Ἐπιστίζω, Notis compungo, Maculis vario, Punctis notisque distinguo in superficie. [Theophr. H. Pl. 3, 7, 5 : Ἐπιλεύκους ἢ ἐπιστιγμένους μέλανας. Æneas Tact. c. 31, p. 92 in Ἐπιστιγμὴ cit., et p. 101 : Τῷ ἐπιστιγμένῳ, de quo paullo ante τῶν δοῦλον τὴν πιστότατον ἀποξυρήσας ἔστιξε. Nicand. Th. 332 : Ἄψεα δὲ τροχόεντες ἐπιστίζουσι μὲν ἄλφοι. Nicomach. Introd. ar. p. 85 ed. Ast. : Ἐὰν σημείοις τισὶν ἐπιστίξῃς τοὺς ἀριθμούς. Ælian. N. A. 11, 24 : Τῷ νώτῳ οἱ σημεῖα ἐπέστικται ὠχρά. Hesychius in Ἐπιστιχθεῖσαν. V. etiam Ἐπιστίζω.]

Ἐπιστίλβω, Niteo, Fulgeo, Lucian. [Amor. c. 26 : Γυναικὶ δ' ἀεὶ πάσῃ ἡ τοῦ χρώματος ἐπιστίλβει χάρις], i. q. simplex στίλβω. [Plut. Lysand. c. 28 : Οἰνωπὸν ἐπιστίλβει τὸ χρῶμα (fontis cujusdam.)]

Ἐπίστιος, i. q. ἐφέστιος infra. [Quod v. Ibidem dicetur de Ἐπίστιον, τό.]

Ἐπιστιχάομαι, Accedo, Eo. Ex Nonno [Jo. c. 4, 205] : Ἐς ἱερὸν ἦμαρ ἐπιστιχόωντο.

[Ἐπιστιχίζω, Ex ordine colloco. Theoph. Sim. Hist. p. 176, 13 ed. Bonn. : Τὰς ἐπισωρευθείσας αὐτῷ δυνάμεις εἰς ἕνα ἐπιστοίχισε χῶρον. Hasa.]

[Ἐπίστιχος, ὁ, ἡ, Ordine s. Serie positus. Schol. Hom. Il. A, 68 : Ὄγμον, τὸ ἐπίστιχον ἔργον τῶν θεριζόντων. Schol. Oppiani Hal. 1, 625. Warr. Ἐπίστιχος τῶν ἀμπέλων φυτεία, schol. Theocr. 1, 48; ἐπιστοίχειοι φυτεῖαι, Hesych. in Ὄρχατοι. Hemst. Eust. Il. p. 1161, 59, 59, Od. p. 1572, 16; Etym. M. p. 634, 40. Leo Diac. p. 8, C : Τὴν ἐπίστιχον τῶν δοράτων τάξιν.]

[Ἐπιστίχως, Per ordines. Leo Diac. p. 8, B : Ἐπ. παρὰ τὸ τειχίον καταπηγνύειν αὐτά (τὰ δόρατα). Boiss.]

[Ἐπιστοβέω.] Ἐπιστοβεῖν, Irridere, Convitiari, Contumelia afficere. Apoll. Arg. 3, [663] : Μή μιν κερτομέουσαι ἐπιστοβέωσι γυναῖκες, schol. χλευάζουσαι λοιδορήσωσι, et μωμήσωνται. Ap. Eund. 4, [1726] : Τὸς δ' αἰσχροῖς ἥρωες ἐπιστοβέεσκον [ἐπιστοβέεσκον] ἔπεσσι, Χλεύῃ γηθέσυνοι, schol. ἐλεοδοροῦντο, ὕβριζον. At vero Etym. post ἐπιστοβέωσι, addit ex illo priore l. : Μή μιν κερτομέουσαι ἐπιστοβέωσι· subjungens, ἐπιστομέωσι, καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς β.

[Ἐπιστοιβάζω, Stipo super, Ingero dense. Pseudo-Chrys. Serm. 4, vol. 7, p. 234, 37 : Τί ἐπιστοιβάζει ἐπὶ τὸ κῦρ αὐτοῦ ξύλα; Eustath. p. 130, 30. Seager. Levit. 1, 8 : Ἐπιστοιβάσουσιν οἱ υἱοὶ Ἀαρὼν ... τὰ διχοτομήματα. Nicet. Man. Comn. 1, p. 40, D : Εἰς σωρείας τὰ χρήματα ἐπιστοίβασε. L. D. Andr. Cret. p. 245, B. Kall. Planud. Ovid. Met. 15, 462. Boiss. Eudocia p. 18 : (Τῶν λίθων) ἀλλήλοις ἐπιστοιβαζομένων ἐς τειχισμόν.]

[Ἐπιστοίβασις, εως, ἡ, Stipatio. Eust. Il. p. 774, 5 : Τὴν τῶν παρίσων ἐπιστοίβασιν. Warr.]

[Ἐπιστοίχειος. V. Ἐπίστιχος.]

[Ἐπιστοιχίζω. V. Ἐπιστιχίζω.]

Ἐπιστολάδην, Ornate, Succincte. Hesiod. Sc. [287] : Ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνας Ἔσταλτο, schol. κοσμίως καὶ ἀνεσταλμένως. [ᾱ]

Ἐπιστολάζω, quod in VV. LL. legitur exponiturque Infero, Cumulo, Construo, Compono, suspectum habeo, putoque pro eo scrib. ἐπιστοιβάζω.

[Ἐπιστολάριος, ὁ, Epistolarius s. Epistolaris, in Basilic. etiam Ἐπιστουλάριος. Utriusque formæ exx. attulit Ducang. in Gloss. et Append.]

Ἐπιστολεὺς, έως, ὁ, i. q. ἐπιστολογράφος. Xen. Hell. 1, [1, 15] : Παρὰ δὲ Ἱπποκράτους τοῦ Μινδάρου ἐπιστολέως ἐς Λακεδαίμονα γράμματα πεμφθέντα ἑάλωσαν, Qui Mindaro ab epistolis erat. [V. infra. Phryn. Epit. p. 379 : Λόγῳ μὲν ἐπιστολέα ἀποφήναντες, ἔργῳ δὲ συνεργὸν ἑλόμενοι τῆς βασιλείας. Ubi de honore ejusmodi muneris Olear. ad Philostr. V. Soph. p. 589 contulit Lobeck. Inscr. ap. Mabillon. 4 Anal. p. 503, citat Ducang. App. Gloss. p. 73, ubi est : Ἐπιστολεῖ τοῦ αὐτοκράτορος.] Exp. etiam Tabellarius s. Tabellio. γραμματοφόρος, ut l. sit q. ἐπιστολιαφόρος. Ap. Suid. [in v. ex Theophyl. Hist. 5, 8] : Ἐπιστολεὺς [Ἐπιστολεῖς] παρὰ [πρὸς] Ἰωάννην πέμπει. [Anon. ap. eund. v. Ἐπιστέλλει cit. : Οἱ δὲ στρατηγοὶ τῶν Περσῶν τοὺς λόγους δι' ἐπιστολέως εἰς βασιλέα παρέπεμψαν.] || Ἐπιστολεὺς dicitur etiam ὁ ἐπὶ τοῦ στόλου διάδοχος τοῦ ναυάρχου, Vicarius navarchi, Qui vicem gerit ejus qui toti classi præfectus est, Poll. [1, 96, 119.] Quomodo idem Xen. usurpavit Hellen. 2, [1, 7] : Ἔδοσαν τὸν Λύσανδρον ὡς ἐπιστολέα, ναύαρχον δὲ Ἄρακον. [Vert., Ut esset ei ab epistolis, quomodo vertit HSt. in l. Xen. initio citato, et ponitur ib. 4, 8, 11; 5, 1, 5 et 6. Ab mandatis, quibus perferendis adhiberetur ab navarcho, repetebat Valcken. ad Adoniaz. p. 263, C. « Basil. in Naumach. : Ναύαρχος καὶ ἐπιστολεύς· λέγεται δὲ ἐπὶ τοῦ στόλου διάδοχος τοῦ ναυάρχου. » Ducang.]

Ἐπιστολὴ, ἡ, Epistola, Literæ quæ ad aliquem mittuntur. [Plurali de unis litteris præter Thuc. in ll. infra citandis aliisque pluribus, Eur. Iph. A. 111 : Τάσδ' ἐπιστολὰς λαβών· 314 : Σὰς δ' ἐπιστολὰς ἐξαρπάσας ὅδ' ἐκ χερῶν ἐμῶν βίᾳ.] Thuc. 7, [8] : Ἔγραψεν ἐπιστολὴν, Scripsit epistolam. At 4, [50] : Τὰς ἐπιστολὰς μεταγραψάμενοι ἐκ τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων, ἀνέγνωσαν. Sic Plut. in l. An seni administr. resp. : Γράφειν ἐπιστολὰς τοσαύτας καὶ ἀναγινώσκειν. Idem, Ἑλίκωνι διδοὺς πρὸς Διονύσιον ἐπιστολήν. Et De Herod. : Ἐπιστολὴν ἐδίδου ἑτέρῳ, καὶ ἔπεμπε. Itidem Xen. Cyrop. 8, [2, 16] : Γράψαντες δὲ καὶ κατασημηναμένους, δοῦναι τὴν ἐπιστολὴν τῷ Κροίσου θεράποντι φέρειν. Isocr. Ad Phil. [p. 413, A] : Εἰς Μακεδονίαν πέμπειν ἐπιστολήν. [Id. p. 404, A.] Æschin. [p. 87 extr.] : Εἰς τὴν Ἀσίαν κατέπεμψε τῷ δήμῳ καὶ μάλα ὑβριστικὴν καὶ βάρβαρον ἐπιστολήν. Thuc. 1, [129] : Ἐς Βυζάντιον ἐπιστολὴν ὡς τάχιστα διαπέμψαι. [De nuncio perferente litteras πέμπειν ἐπιστολὰς Eur. Iph. T. 589.] Ipse autem tabellarius ἐπιστολὴν δέχεται, φέρει s. διακομίζει, ἀποδίδωσι. Plut. De Herod. : Ἐπιστολὴν ἐδίδου ἑτέρῳ, καὶ ἔπεμπεν· ὁ δὲ οὐκ ἐδέξατο. Xenoph. Hell. 1, [4, 1] : Ἐπιστολὴν ἔφερε τοῖς κάτω πᾶσι, τὸ βασιλέων ἔχουσαν σφράγισμα. [Thuc. 1, 128 : Ἔπεμψε δὲ καὶ ἐπιστολὴν τὸν Γογγύλον φέροντα αὐτῷ· 132 : Ὁ μέλλων τὰς τελευταίας βασιλεῖ ἐπιστολὰς πρὸς Ἀρτάβαζον κομιεῖν.] Synes. Ep. 53 : Τοῦ διακομίζοντος τὴν ἐπιστολὴν, Ejus qui literas perfert. Thuc. 7, [10] : Τὴν ἐπιστολὴν ἀπέδοσαν, qui sc. ᾤχοντο φέροντες τὰ γράμματα, ut paulo ante præcedit. [Æschines p. 34, 8.] Is vero, ad quem mittuntur, κομίζεται, λύει, ἀναγινώσκει, interdum etiam ἀποκρίνεται, ut sequentibus locis declarabitur. Dem. Pro cor. : Ἐκομισάμην τὴν παρ' ὑμῶν ἐπιστολήν. Synes. Ep. 85 dicit etiam, Δέδεξο μετὰ τῆς ἐμψύχου καὶ τὴν ἄψυχον ἐπιστολὴν, Accipe cum animata inanimata quoque epistolam. Plut. 2 De fort. Alex. [p. 340, A] : Τῆς μητρὸς ἀπόρρητον ἐπιστολὴν λύσαντος αὐτοῦ, καὶ σιωπῇ πρὸς ἑαυτὸν ἀναγινώσκοντος, Ἡφαιστίων ἀτρέμα παραβάλλων τὴν κεφαλὴν, συναναγινώσκειν. [Thuc. 1, 132 : Αὐτὰ τὰς ἐπιστολάς.] Libro 1 ejusdem tractatus dicit, Ἐπιστολὴν τῆς μητρὸς ἀπόρρητον διερχόμενος synonymos accipiens ἀναγινώσκειν et διέρχεσθαι ἐπιστολήν. Æschin. autem [p. 89, 28] dicit, Τὰς ἐπιστολὰς ἀλλήλοις παραναγινώσκουσι. Sicut vero præce-

...ati loco Plut. dicit ἐπιστολὴν λύσαντες αὐτοῦ, ita ...rodian. 4, [12, 14]: Ἐπιλύσαι τὰς ἐπιστολάς, Sol... aperit, Resignat, ut sc. legat. [Alia phrasi Thuc. ...3]: Ἐλθούσης παρὰ Πεδαρίτου ὑπὸ νύκτα ἐπιστολῆς ...ἔπεισεν· 45: Ἀφικομένης ἐπιστολῆς πρὸς Ἀστύ... ἐκ Λακεδαίμονος ὥστ' ἀποκτεῖναι· 51: Ὅσον οὐ ...ῦσαν ἀπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου περὶ τούτων ἐπιστολήν. ...lb.: Αἱ παρὰ τοῦ Ἀλκ. ἐπιστολαὶ οὐ πολὺ ὕστερον ... ὅτι προδίδοται...] Interdum is, qui legit, ἀπο... ...ται s. ἀντιγράφει. Quo pertinet Plut. Lyc. [c. 19]: ...νται δὲ αὐτοῦ καὶ δι' ἐπιστολῶν ἀποκρίσεις τοιαῦται ... τοὺς πολίτας. Et Athen. 14, [p. 636, F]: Ἐν ...πρὸς τὴν Ἀριστοκλέους ἐπιστολὴν ἀντιγραφῇ. Item ...m in epistola aut sua aut alterius aliquid ἐγγρά... ...aut παρεγγράφει: ut apud Æschin. [p. 88, 1]: ...τελευτῆς ἐνέγραψεν ἐν τῇ ἐπιστολῇ, sc. sua. Et ...Plut. Artox. [c. 21], de Ctesia: Τὴν ἐπιστολὴν ..., παρεγγράψαι τοῖς ὑπὸ τοῦ Κόνωνος ἐπεσταλμένοις. ... autem epistolæ perlatæ ἀρχαιοῦνται, ut apud ...in. [p. 89, 21]: Αἱ δ' ἐπιστολαὶ καὶ αἱ πρεσβεῖαι ...οῦνται εἰς ἰδιωτικὰς οἰκίας. Porro ex argumento ...then. l. 1 [4, p. 128, A] dicuntur δειπνητικαὶ ...λαί. Ib. 14: Τὸ τῶν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν γένος, qua... ...xtant quædam Aristæneti. Sunt et alia episto... ... genera, ut φιλικαί, συστατικαί, et hujusmodi, ...uæ explicantur in libro qui inscribitur Ἐπι... ...ὶ Τύποι, qui Synesii Epistolis ab Aldo editis ...lumine illo Epistolarum Græcarum, præfixus ...ua de re et in libris Erasmi et Lippi Brando... ...aliorumque, qui conscribendarum epistolarum ...es tradiderunt. Cic. quoque Ad fam. 2, 4, ...larum genera multa esse testatur, sed unum ...ertissimum, cujus causa inventa res ipsa est, ...tiores faceremus absentes si quid esset, quod ...ire aut nostra aut ipsorum interesset. Ibid. ...e delectari duobus in primis, sc. familiari et ..., severo et gravi. Præterea ob βραχυλογίαν et ...τομον commendantur ἐπιστολαὶ Λακωνικαί, qua... ...quot Plut. Lycurgo [c. 19] affert, quales etiam ...uædam M. Bruti. Sunt enim et quædam ma... ...at αἱ ἄγαν μακραὶ καὶ προσέτι κατὰ τὴν ἑρμη... ...γκωδέστεραι, non sunt revera ἐπιστολαί, sed ...ματα τὸ χαίρειν ἔχοντα προσγεγραμμένον, quales ...uædam Aristotelis ad Alexandrum et Platonis ...nis propinquos, teste Demetr. Phaler. in suo ...μηνείας libello [§ 233] nam φιλοφρόνησίς τις ... εἶναι ἡ ἐπιστολή σύντομος καὶ περὶ ἁπλοῦ πρά... ...ἔκθεσις, καὶ ἐν ὀνόμασιν ἁπλοῖς, inquit Idem ... Et Isocr. Ad Phil. [p. 409, C]: Κατὰ μικρὸν ...λαθεν ἑαυτὸν οὐκ εἰς ἐπιστολῆς συμμετρίαν, ἀλλ' ...υ μῆκος ἐξοκείλας, ut ipse confitetur. Præ... ...vero Ptol. Ep. ad Seleucum ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπι... ...ὑγιαίνειν αὐτὸν προσεῖπε, ἐπὶ τέλει δὲ ἀντὶ τοῦ ... (pro quo Cic. interdum dicit Cura ut va... ...aletudinem tuam cura diligenter) ὑπέγραψε ...ν: quod χαίρειν initio epistolæ primus Cleon ...it, εὐαγγελιζόμενος τὴν ἐν Σφακτηρίᾳ νίκην, ...ciano [Pro lapsu in sal. c. 3]. Ubi etiam nota ... || Mandatum, Jussum, Præceptum [quæ ...ate superiorem ponenda erat], i. q. ἐπίσταλσις, ... ἐντολή, ἐπίταγμα. [Herodot. 4, 10: Τῆς ... μεμνημένην· 6, 50: Ἔλεγε δὲ ταῦτα ἐξ ἐπι... ...ς Δημαρήτου. Plato Tim. p. 71, D: Μεμνη... ...τοῦ πατρὸς ἐπιστολῆς· Critiæ p. 119, C: Κατὰ ...τὰς τοῦ Ποσειδῶνος.] Soph. [Aj. 781]: Πέμπει ...οντα τάσδ' ἐπιστολάς, i. e. ἐντολάς [Λόγου ἐπι... ...rach. 493. Eur. Bacch. 442: Ἄγω σε Πενθέως ..., Jussu.] Sic utitur et Æsch. Pr. [3, et Pers. ..., teste Hesych. Sic ap. Suid.: Ὁ τὰς ἐπι... ...θεοῦ διαφυλάττων. [Cum genit. Eur. Hipp. ...' ἢ λέχους μοι καὶ τέκνων ἐπιστολὰς ἔγραψεν ἡ ...ξαιτουμένη; De matrimonio et liberis.]

...ληφόρος, ὁ, Tabellarius. Euseb. H. E. 1, ..., 3.]

...λαφόρος, ὁ, Qui epistolia fert, Tabella... ...ellio. Xen. Hell. 6, [2, 25]: Ὃς ἐτύγχανε ...φόρος τῷ Μνασίππῳ ὤν. Sic ἀγγελιαφόρος di...

...λίδιον, τὸ, Epistolium. Psellus p. 49, 6, ... Dosith. Hadriani Resp. apud Fabr. B. Gr.

A vol. 12, p. 518, 524. Boiss. Basil. M. vol. 3, p. 293, C. 1., Dindorf.]

['Επιστολίζω pro στολίζω, Instruo, legebatur olim ap. Tzetz. ad Lyc. 229, p. 496.]

Ἐπιστολικός, ή, όν, Epistolaris: ut Martialis dicit Epistolaris charta. Ἐπ. χαρακτήρ, Epistolaris stylus, Apollonio Tyaneo in Epist.; ἐπ. τύποι, quorum ante mentionem feci in Ἐπιστολή. [Λόγοι ἐπ., Dionys. De Lys. jud. § 1, p. 453, 13; § 3, p. 459, 10.] Sic Demetr. Phal. [§ 230] tradit Aristotelem inprimis ἐπιτετευχέναι δοκεῖν τοῦ τύπου [τοῦ] ἐπιστολικοῦ. Ubi etiam dicit [§ 223], ἐπιστολικὸν χαρακτῆρα δεῖσθαι ἰσχνότητος. [Neutr. Diog. L. 10, 25, inter scripta Epicuri memorans Ἐπιστολικὰ περὶ Ἐμπεδοκλέους εἴκοσι καὶ δύο. Hase.]

Ἐπιστολιμαῖος, ὁ, ἡ et α, ον, i. q. ἐπιστολικός, Epistolaris. Dionys.: Κατηγορίαι ἐπιστολιμαῖοι, Quæ fiunt per epistolas. Greg. Naz. In Jul. [p. 139, A], Συνθήματα ἐπιστολιμαῖα vocat Tesseras epistolares. At ἐπιστολιμαίους δυνάμεις, quod ex Dem. [p. 45, 12]

B affertur itidem pro Epistolares copias, vide annon rectius interpreteris Missitias, ex Suet. [Sunt copiæ quæ non reapse, sed in epistolis mittuntur, promissæ, non missæ. V. Lex. rhet. p. 253, 16. Ceterum ἐπιστολιμαίας libri paucissimi. L. D. Liban. Ep. 1593, p. 725: Οἱ δι' ἐπιστολιμαίας δυνάμεως ἀποχαρακούμενοι· ubi liber unus ἐπιστολιμαίων δυνάμεων. Sed ἐπιστολιμαίους ξυνουσίας Philostr. V. A. 4, 46, p. 187, et ἐπιστολιμαίους ξυμβουλίας, 6, 8, p. 285. Ἐπ. γράμματα, Philo In Flacc. p. 980, Euseb. H. E. 7, 21, p. 345. Eust. Od. p. 1682, 12: Ἐντυχὼν τῷ τοῦ Αἰσχίνου ἐπιστολιμαίῳ Κίμωνι (i. e. Cimoni in epistola Æschinis decima p. 680 extr.), et χαρακτὴρ ἐπιστολιμαῖος, in gl. ex margine illata ap. Suid. v. Νικόστρ.]

Ἐπιστόλιον, τὸ, Parva s. Brevis epistola, Epistolium [Gl.], ut Catull. quoque vocat. Plut. [Mor. p. 807, F], de Agesilao: Πρός τινα δυνάστην ἐπιστόλιον αὐτοῦ τοιοῦτον φέρεται, Νικίαν εἰ μὲν οὐκ ἀδικεῖ, ἄφες· εἰ δ' ἀδικεῖ, ἐμοὶ ἄφες· πάντως δὲ ἄφες. [Et alibi sæpius. Alia v. ap. Ducang.]

C ['Επιστολογραφικός, ή, όν, Ad epistolas scribendas pertinens. Clem. Al. Strom. 5, p. 657: Πρῶτον μὲν πάντων τὴν Αἰγυπτίων γραμμάτων μέθοδον ἐκμανθάνουσι τὴν ἐπιστολογραφικὴν καλουμένην. Eorundem Ægyptiorum γράμματα ἐπιστολογραφικὰ memorat Porphyr. V. P. 12. Ang. Videnturque esse i. q. nunc Scripturam demoticam vocitamus, δημοτικὰ γρ. Herodoto 2, 36. Conf. ad hunc l. Bæhr. vol. 1, p. 562, et C. Odofr. Müller *Handb. der Arch.* § 216, 4. Hase.]

Ἐπιστολογράφος, ὁ, Epistolarum scriptor, magister. [Polyb. ap.] Athen. [5, p. 195, B] in Antiochi pompa, Ἑνὸς τῶν φίλων, Διονυσίου τοῦ ἐπιστολογράφου, Qui ei ab epistolis erat, Cujus opera in scribendis epistolis utebatur. [Ex scriptura cod. Ven. ἐπιστολαγράφου Schweigh. faciebat ἐπιστολαγράφου parum probabili conjectura. Etiam in aula regum Ægypti regii scribæ vocati sunt Ἐπιστολογράφοι. De quorum dignitate conf. Peyron. Pap. Æg. 1, p. 64. L. Dindorf.]

Ἐπιστολοειδής, ὁ, ἡ, Epistolæ similis, Bud.

['Επιστοματίζω, Refreno, Cohibeo. Philo vol. 1,

D p. 85, 28: Ἱππέως μὲν οὖν ἔργον δαμάζειν τὸν ἵππον, καὶ ἀφηνιάζοντα ἐπιστοματίζειν. Hase.]

['Επιστομία, ἡ, pro ἐπιστολία Zenodotus Hom. Od. Δ, 159 sec. schol. et Eust.]

Ἐπιστομίζω, i. q. ἀποστομίζω, i. e. Obturo os, et loquentem reprimo: sicut et Poll. [2, 102] ἐπιστομίσαι exp. ἐπισχεῖν λέγοντα. [Qui fort. respexit ad Æschin. p. 42, 28. Aristoph. Eq. 845: Τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἐπιστομίζειν. Pass. Plat. Gorg. p. 482, E.] Paulus in Ep. ad Tit. 1, [11]: Οὓς δεῖ ἐπιστομίζειν, Quibus os obturandum est; seu, ut Hieron. vertit, Quibus silentium indici oportet. Athen. 8, [p. 362, B]: Πάντας γὰρ ἐπιστομίζειν πειρώμενος, οὐδενὸς μὲν ἀμαθίαν κατέγνως, σοφίαν δὲ ἀποκρίνεις κενὴν ... ῥίζας, Dum omnibus studes occludere os. Sic Lucian. in Jove Trag. [c. 35]: Ἤχθην σε ἀποφανεῖ ἐπιστομίζων. Chrysost. quoque cod. modo ἐπιστομίζω σε dixit pro κατασιγάζω σε. Hesych. ἐπιστομίζων exp. φιμῶν [φιμοῦν], ἐλέγχων. Suid.: Ἐπιστομιεῖν, ἐμποδίσαι, κατασχεῖν· est autem hoc ἐπιστομιεῖν fut. infin. a fut.

indic. ἐπιστομιῶ, Att. ut νομιῶ, et similia. [Idem est ap. Ps.-Demosth. p. 85, 4. De equis cohibendis African. Cest. p. 293, a, C. De delphinis Philostr. Imag. 1, p. 851 : Ἐπιστομίζουσι σφᾶς, εἰ ἀγέρωχόν τι καὶ παρὰ τὴν ἑνίαν πράττοιεν. Figurate simul et proprie Plut. Mor. p. 967, B : Οἱ χῆνες ... εἰς τὸ στόμα λίθον εὐμεγέθη λαμβάνουσιν, οἷον ἐπιστομίζοντες αὑτοὺς καὶ χαλινοῦντες τὸ φιλόφωνον. Et similiter alibi. De incessu impediendo Lucian. Pro imag. c. 10 : Μηδὲ ὑπὲρ τὸν πόδα ἔστω τὸ ὑπόδημα, μὴ καὶ ἐπιστομίσῃ με ἐμπεριπατοῦσαν αὐτῷ· Calumn. non tem. cred. c. 12 : Τοῦτο μόνον σκοπεῖ ὅπως τὸν τρίφωνα ἐπιστρέψῃ ἢ ἀποκλείσας ἐπιστομιεῖ.]

Ἐπιστόμιον, τὸ, vocatur Quod ori opponitur s. obditur, Quo os obstruitur, Oris obturaculum. Epistomium, inquit Bud. in Pand., Æramentum est quo ora salientium obturantur et laxantur, quum opus est, dum manu ducitur vertibulum illud pertusum, quod admittit vel arcet aquam, prout hoc aut illo modo versatur. Vitruv. 10, 13, de hydraulicis organis loquens : Singulis autem canalibus singula epistomia inclusa sunt, manubriis ferreis collocata, quæ manibus quum torquentur, ex arca patefaciunt nares in canales. Idem, Motione vero vectium vehementiore spiritus vehemens compressus epistomiorum aperturis influit, et replet anima canales. Ubi epistomium accepit pro Eo obturaculo quod in musicis organis spiritum continet et laxat, ut opus est. Ubique tamen ap. eum Epithonium corrupte legitur. Varro R. R. 3, [5, 16, ubi v. Schneid.] : Epistomiis versis in unumquemque actum, sic ut influat in convivium. Dicitur autem ἐπιστόμιον, quia ori vasis pertusi opponitur, ut fluentem liquorem cohibeat, et rursus transmittat quum opus est.

[Ἐπιστομίς, ίδος, ἡ, Postomis, Gl. Hesych. : Ἐπίχαλκον, τὸ στόμα τῶν αὐλῶν, διὰ τὴν φορβειάν, οἱονεὶ ἐπιστομίδα. V. Καταστομίς, Προστομίς, quod in Gl. reponendum videtur pro Postomis, ut ap. Nonium Marc. in v. Postomis. Ἐπιστομίς legitur etiam ap. Heron. Belop. p. 140, A, sed ut scribendum videatur περιστομίς, ut est antea et postea. L. Dindorf.]

Ἐπιστόμισμα, τὸ, Obturamentum, Obex et præpedimentum quo os alicui homini aut rei obstruitur. Metaphorice Joseph. A. J. [19, 3, 3] : Ἐπιστόμισμα ἦν αὐτῶν μίσει τῷ πρὸς Ἰουδαίους, pro Obstaculum quo retundebatur odium eorum adversus Judæos, Quod infrænabat, aut refrænabat. Qua signif. dicitur et ἐπιστόμιον.

[Ἐπιστομισμὸς, ὁ, i. q. præc. Can. 61 Conc. in Trullo ap. Casaub. in Hist. Aug. p. 151, C : Εἰς ἀποτροπὴν καὶ ἐπ. τῶν ἐπιχειρούντων κατ' αὐτοῦ. Hase.]

[Ἐπιστομιστέον, Os obturandum est. Clem. Al. p. 195. Wakef.]

[Ἐπιστομόω, Obturo. Hero Spirit. p. 186, D : Σωλὴν ἐπιστομωμένος μὲν κατὰ τὸ ἐντὸς μέρος τὸ γ, τρήματα δὲ ἔχων κατὰ τὰ ζηθ. L. Dind. Id. ib. p. 173, 19 : Ἐὰν δὲ ἐπιστομωθῇ. Hase.]

[Ἐπιστοναχέω, i. q. ἐπιστοναχίζω. Hom. Il. Ω, 79 : Ἐπεστονάχησε δὲ λίμνη, ubi al. ἐπεστενάχησε. V. Στεναχέω. Nihili est ἐπιστονάχουσι, quod olim erat in l. Soph. in Ἐπιστενάχω citato.]

Ἐπιστοναχίζω, i. q. ἐπιστένω, Ingemisco, Gemo super aliqua re, Ingemisco ob, Hesiod. [Th. 843, unde alteram scripturam ἐπεστενάχιζε attulit HSt. in Ἐπιστεναχίζω. Ibidem est var. ἐπεστονάχησε, ut in Hom. Batr. 72.]

[Ἐπιστορέννυμι s. Ἐπιστόρνυμι, Supersterno. Per anastrophen Hom. Od. Ξ, 50 : Ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγός. Hippocr. p. 813, A : Ἐπὶ τῶν στύλων ἐπιστορέσαι χιτῶνας· 836, D. Nonn. Dion. 1, 51 : Βοὸς κυρτὸν ἐπιστορέσας λοφιὴν ἐπιβήτορι κούρῃ — Εὐρώπην ἄναξε. Altera forma Hesych. in Ψιάθια, ab Hemst. cit. : Τὰ ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἐπὶ τῶν καθεδρῶν ἐπιστορνύμενα. Perf. Oribas. p. 5 ed. Mai. : Τὰ ἐπεστορεσμένα σώματα. Et ubi ἐπεστορισμένα et ἐπεστορεσμένα scriptum, p. 48. L. Dindorf.]

Ἐπιστραβὰς, ὁ, Vehiculi genus, Hesych. [V. Ἀστράβη.]

[Ἐπίστρατα, ἀποκείμενα τῶν κτημάτων καὶ ἔρματα, Hesych. ante Ἐπιστραβάς.]

Ἐπιστρᾰτεία, ἡ, Expeditio quæ adversus aliquem suscipitur, Dem., Thuc. [2, 79; Xen. Anab. 2, 4, 1.] Ionice Ἐπιστρατηίη, ἡ, pro eod. Affertur ex Herodot. [9, 3] pro Supervenientes copiæ Exercitus. [Greg. Nyss. t. 2, p. 298, A. Theoph. Sim. Hist. p. 152, 6 ed. Bonn. : Τὰ τῆς κατὰ Μήδων ἐπιστρατείας κινήματα. Id. p. 246, 20 et 251, 16 : Ἀκοῇ τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπιστρατείαν διέγνωκεν. Hase.]

[Ἐπιστράτευμα, τὸ, quod ponitur in inscriptione libelli post Suidam editi p. 3970 sqq. Gaisf. : Ἑρμηνεία τῶν ἐπιστρατευμάτων καὶ πολεμικῶν παρασκευῶν φωνῶν, scribendum ἐπὶ στρατευμάτων. L. Dindorf.]

[Ἐπιστράτευσις, εως, ἡ, i. q. ἐπιστρατεία. Herodot. 3, 5. Unde citat Antiatt. Bekk. p. 94, 20.]

Ἐπιστρατεύω, i. q. στρατεύω ἐπί, s. ἐπιστρατεύομαι ἐπί, Expeditionem suscipio adversus, Exercitum in expeditionem educo adversus, Infesto agmine invado, Infestis copiis tendo in, Bellum infero. [Æsch. Pers. 780 : Κἀπεστράτευσα πολλὰ σὺν πολλῷ στρατῷ. Soph. Aj. 1055 : Ὅστις στρατῷ ξύμπαντι βουλεύσας φόνον νύκτωρ ἐπεστράτευσεν, ὡς ἕλοι δόρει, de Ajace. Xen. H. Gr. 4, 6, 1.] Interdum dativo jungitur. [Eur. Bacch. 784 : Ὡς ἐπιστρατεύσομεν Βάκχαισιν. Aristoph. Av. 1522; Xen. H. Gr. 7, 2, 2.] Greg. Naz., Ἐπιστρατεύει ἡμῖν, Adversus nos ducit exercitum. Basil. in l. quo docet nos non debere addictos esse rebus hujus sæculi, de diabolo loquens : Καὶ φλογὶ πυρὸς ἐκλίπεσ ἑαυτὸν, τοῖς τῆς ἀσελγείας σημείοις ἐπιστρατεύσει. [Medio, de quo infra,] Aristoph. Vesp. [11] : Κἀμοὶ γὰρ ἀρτίως τις ἐπεστρατεύσατο Μῆδος [τις ἐπὶ τὰ βλέφαρα νυσταλέος ὕπνος], Bellum mihi intulit. Thuc. 3, [54] : Τοὺς ἡμῖν ἐπιστρατεύσαντας, Qui nobis bellum intuleritis. Synes. cum dat. instrumentali, Ep. 57 : Καὶ τελευτῶν, αὐτοῖς ἐκείνοις, οἷς ἐπεστράτευσε, φησὶν ἐπεξελεύσεσθαι, ὅτι παραλαβόντες ὑμᾶς οὐκ ἤλασαν, οὐδὲ ἀνδρωδῶς ἐχρήσαντο, Illis ipsis per quos bellum infert. Ubi etiam nota synonymως posita ἐπιστρατεύειν et ἐπεξέρχεσθαι. Interdum cum accus. Affertur enim ex Eur. [Tro. 22] : Οἳ τήνδ' ἐπεστράτευσαν πόλιν, pro Qui adversus hanc urbem hostiliter expeditionem fecerant. [Conf. Phœn. 285, Suppl. 646, Soph. Trach. 75.] Interdum cum præpos. εἰς, ἐπί, πρός. Affertur enim ἐπιστρατεύω εἰς Ἕλληνας, pro Bello Græcos adorior. [Conf. Æschin. p. 65, 32.] Et ex Aristot. Œc. 2, [30] : Ἐπιστρατεύσαντος ἐπ' αὐτὸν Ἀρταβάζου, Bellum ei inferente Artabazo. [Demosth. p. 255, 26; Plat. Menex. p. 239, B. Medio Herodot. 6, 132 : Ἐπ' ἣν ἐπιστρατεύσεται χώρην.] Quum autem scribit Thuc. 1, [16] : Κῦρος δὲ καὶ ἡ Περσικὴ βασιλεία Κροῖσον καθελοῦσα, καὶ ὅσα ἐντὸς Ἅλυος ποταμοῦ, πρὸς θάλασσαν ἐπεστράτευσε (sic enim quidam distinguunt, quum alii malint post πρὸς θάλασσαν distinguere, sublata distinctione post ποταμοῦ), aliam usum habet hic πρὸς quam περὶ et εἰς in præcedentib. H. [Alia constr. Chron. Pasch. p. 354, 14 : Ἐπεστράτευσεν κατὰ τῆς συγκλήτου· ib. 356, 12.] Pass. [Med.] Ἐπιστρατεύομαι etiam ipsum ex Eur. affertur pro Infesto exercitu tendo in aliquem, Bellum infero alicui. [Med. 1185 : Διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο. Xen. Cyrop. 8, 5, 25 : Ἤν τις ἐπιστρατεύηται χώρᾳ Περσίδι. Cum accusat. olim Eur. Hippol. 527 : Οὓς ἐπιστρατεύσῃ, ubi nunc οἷς· Phœn. 606 : Τίς δ' ἂν κλύοι σου πατρίδ' ἐπιστρατευομένου; Absolute Aristoph. Vesp. 1124 : Ὅν ὁ βορέας ὁ μέγας ἐπεστρατεύσατο. Herodot. 5, 89.]

[Ἐπιστράτηγος, ὁ, Summus imperator. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2285 : Συγγενῆ βασιλέως Πτολεμαίου ... καὶ ἐπιστράτηγον. Strabo 17, p. 798 : Ῥωμαῖοι ... ἐπηνώρθωσαν τὰ πολλὰ ... κατὰ τὴν χώραν (de Ægypto loquitur) ἐπιστρατήγους τινὰς καὶ νομάρχας καὶ ἐθνάρχας καλουμένους ἀποδείξαντες, πραγμάτων οὐ μεγάλων ἐπιστατεῖν ἠξιωμένους. De dignitate ἐπιστρατήγου in Ægypto egit Peyronus Pap. Gr. part. 1, p. 64-66. A στρατηγῷ distinguitur ib. 2, p. 34, 1 : Φαμμωνι συγγενει και επιστρατηγωι και στρατηγωι της Θηβαιδος. Et 35, 1; 36, 1. L. Dindorf.]

[Ἐπιστρατολογέω, Insuper cogo milites. Theophyl. Sim. Hist. p. 158, 3 ed. Bonn. : Ἐπεστρατολόγει δὲ καὶ ἡ περὶ τὸν Ὁρμίσδαν δυσμένεια τῷ Βαρὰμ πρόσθετον καὶ ἐπίκουρον δύναμιν. Hase.]

[Ἐπιστρατόομαι, i. q. ἐπιστρατεύομαι. Nonn. Dion. 1, 267 : Νηχόμενοι δὲ δράκοντες, ἀλιγδούπου ἀπὸ λαιμοῦ Ἄρεα συρίζοντες, ἐπεστρατόωντο θαλάσσῃ· 48, 32.]

στρατοπεδεία, ἡ, Locatio castrorum ex adverso Polyb. 1, 77, 5. Adventus hostis cum exer- . 76, 9.]
τρατοπεδεύω, Castra moveo adversus, Exer- sio invado, i. e. ἐπιστρατεύω, ut Bud. interpr., ex Xenoph. Hell. 4, [8, 33] : Καὶ ἐπιστρα- τ; [ἐπιστρατοπεδεύσας] ταῖς πόλεσι, ἐπὶ τὴν Ἄβυ- στρέψας, καὶ ἐπορεύετο, καὶ ἐδῄου τὴν χώραν astra pono ad, exadversum, in. Diodor 14, μὲν τῆς ναυτικῆς ἐπιγινομένης ἡ μάχη διελύθη, πας ἐπιστρατοπεδεῦσαι τοῖς βαρβάροις, πρὸς τῷ ερῷ παρεμβαλεῖν πεπειραμένος. Polyb. 1, 19, 5. lo, 4 : Ἐπὶ τὸ Παναχαϊκὸν ὄρος ἐπιστρατοπε-

ατος, ὁ, Epistratus, n. Acarnanis, Polyb. llius ap. Phalar. Epist. 129, 130.]
τρής, ὁ, ἡ, secundum Ammon. p. 55, ὁ ὁς καὶ ἐπιμελής, Imperiosus et Curiosus, Di- tle Etym. Gud. ἐπιστρεφής.]
τέον, Gressus convertendus est et pes , Revertendum est. Aristid. [vol. 1, p. 99] : ειν πάλιν πρὸς τὴν χώραν, Redeundum est n. [Transitive, Convertendum, Greg. Nyss. 5, B. L. D. Adject. Encom. capitis S. Joann. nn. t. 4, p. 737 : Πρὸς σὲ γάρ μοι ἐπιστρε- ς. Hase.]
τικός, ή, όν, Vim habens τοῦ ἐπιστρέφειν. Elegans. [Eust. Opusc. p. 121, 79 : Ἔνθα ἔγχει, ἐκεῖ πάντως καὶ ἦθος ὁ ἔλεγχος καὶ ... ;' 202, 21 : Τὸν μὲν πρῶτον ἀποτιθέμενος, στικὸν μεταμφιεννύμενος. Horapollo Hie- : Αὕτη (ἡ σῦριγξ) ἐπιστρεπτική ἐστι καὶ ἀνα- ι κατεθυμίως πεπραγμένων. Pachymeres in op. p. 145, A : Τῆς ἀναγωγοῦ προνοίας τῶν ἐπιστρεπτικῆς τῶν δευτέρων. Hermias In , p. 65, 134. Comparat. Damasc. p. 216 D. Ἐπιστρεπτικώτατος, Acerrimus, Eu- 28 : v. Vales. Menurar.]
τικῶς, Conversionis studio. Dion. Areop. , 196 (De div. nom. 4, 10'. Kall. Eust. 49 (ubi interpretatur adv. ἐπιστροφάδην), 40.]
τος, ὁ, ἡ, In quem oculi vel animi ho- rtuntur. Æsch. Cho. 350 : Ἐπίστρεπτον 997 : Ὥραν ἔχουσας τήνδ' ἐπίστρεπτον re juventa. L. D. || Qui circumagi po-

ε

ι. Hero Spirit. p. 181, 17 : Τοῦ μ ἐπι- ν. Id. ib. p. 259, 5 : Ἐπιστρέπτοι κό- ' et 185, 2 : Τροχοὶ χαλκοῖ ἐπίστρεπτοι ερχομένους ἐπιστρέφειν αὐτούς. Hase.]
, ἡ, Solertia, Industria, ἀγχίνοια, Suid. diligentia. [Vigor, Severitas, Gl.] Hæc ertinent ad ἐπιστρέφομαι, φροντίδα ποιῶ, t Tac. loquitur; Curam ago, ut Ovid. ποιεῖσθαι dicitur itidem pro φροντίδα seqq. docebo. [Εἰς ἐπιστροφὴν ἄγειν τὸν In Es. p. 589, E, ubi pro ἐπιστροφῇ . Euseb. H. E. 9, 1. Menunar. Id. De 4, p. 621, 30 : Τίνος οὖν ἕνεκεν τὴν τα- ... τῆς τοιαύτης κακίας οὐ διὰ δημοσίας στομεν ; Animadversionis. L. Dind.]
, ἡ, Solers, Industrius, ἀγχίνους, Qui nium : qualis supra ὁ ἀγχίστροφος. Ap. ίνους ὢν καὶ ἐπιστρεφής, ὅμως τι σύμπα- το. ['Επιστρεφῆ τινα καὶ πολυμερητικὴν p. 275, F. Hemst.] Quo modo ac- . Xen Hell. [3, 7, 9], de Autocle : ρεφὴς εἶναι ῥήτωρ, ὧδε ἠγόρευεν. Af- ής φωνὴ pro Vox modulata. [Aristot. Ἐπιστρεφέστερος exp. etiam Perver- iam Versutior. [Ἐπιστρεφέστερον καὶ ὸ ὅλον γενέσθαι τῶν εὐχῶν, Origen. Hemst. Dionys. A. R. 10, 33 : Ὡς λλ' ἐπιστρεφεστέρης ἔτι τὰς κατηγρ- ις. Herodian. 5, 2 : Τῇ Ἀντωνίνου α καὶ στρατιωτικῇ γινομένῃ' 7, 8 : ταῖν ἐπιστρεφῆ καὶ κόσμιον.] || Ἐπι- , Accurate, ἰσχυρῶς, Suid., qui i ap. Herodot. [1, 30] pro ἐπιστρε-

A κῶς, Fraudulenter, Impostorie. [Conf. Greg. Cor. p. 496. Æschin. p. 10, 30 : Ἐπ. καὶ ῥητορικῶς. Dionys. A. R. 7, 34 : Ἐπ. πάνυ καὶ θρασέως αὐτῶν ἀπάντων κα- θήψατο· 8, 35 : Καὶ πρὸς ἐκείνους περὶ τοῦ δικαίου πάνυ ἐπ. ταῦτα διαλέγεσθε. Conf. Hesych. v. Ἐπικότως. Suid. v. Τευτάζειν affert Boiss. V. Ἐπιστρόφως.]

[Ἐπιστρεφία, ἡ, Conversio. Origen. C. Cels. p. 132. Kall.]

[Ἐπιστρεφομένως, Hesych. v. Ἐπιστροφάδην, quod v.]

Ἐπιστρέφω, Converto, Convertere gressum cogo, Retroago; etiam Converto in diversum. [Hom. Il. Γ, 370 : Ἕλκε δ' ἐπιστρέψας μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς. Theognis 213 : Κύρνε, φίλους κατὰ πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος, ὀργὴν συμμίσγων ἥντιν' ἕκαστος ἔχει. Pro quo πρὸς πάντας ... ἔχω est 1072. Eur. Heracl. 942 : Δεῦρ' ἐπί- στρεψον κάρα. Orac. ap. Herodot. 7, 141 : Νῶτον ἐπι- στρέψας. Xen. H. Gr. 6, 4, 9 : Ἐπίστρεψαν αὐτούς.] Thuc. [2, 90] : Ἄφνω ἐπιστρέψαντες τὰς ναῦς, μετωπη- δὸν ἔπλεον ὡς εἶχε τάχους ἕκαστος, Conversis navibus. [Τὸ δεξιὸν 5, 10.] Julian. Ep. ad Serap. : Καί με πλείω
B ἔχοντα λέγειν ὁ τῆς ἐπιστολῆς ἐπιστρέφει νόμος, Conver- tere gressum jubet, Porro ire prohibet, Retinet. Pass. Ἐπιστρέφομαι, Convertor [Hippocr. p. 163, G : Τρά- χηλον ἐπιστραφῆναι μὴ δύνασθαι], Gressum converto, Pedem refero, ut qui ulterius progredi metuentes, conversa facie pedem referunt. [Eur. Alc. 187 : Πολλὰ θάλαμον ἐξιοῦσ' ἐπεστράφη. Xen. Conv. 9, 1 : Ἐπιστρα- φεὶς εἶπε. Herodot. 1, 88.] Herodian. 7, [11, 18] : Θεασάμενοι αὐτοὺς ἐπιστραμμένους καὶ τὰ νῶτα δεδωκό- τας, Quum vidissent eos conversos esse et terga de- disse, vel etiam In fugam conversos esse, ut Liv. loquitur. Ii etiam, qui inter eundum respectant ali- quid, dicuntur ἐπιστρέφεσθαι, quum ejus respiciendi causa faciem convertunt. Lucian. [Herc. c. 3] : Ἐπί- στραπται γε εἰς τοὺς ἀγομένους μειδιῶν, In eos, quos ducit, identidem convertitur ridibundus. Id. [Catapl. c. 14] : Ἐπιστρέφονται γὰρ εἰς τοὐπίσω ὥσπερ οἱ δυσέρω- τες· nam qui ab amoribus abire nequeunt, oculosque vix avertere, subinde se convertunt ut amatum re- spectent. [Improprie Soph. Antig. 1111 : Ἐπειδὴ δόξα
C τῇδ' ἐπεστράφη. Rarior est usus aor. primi. Oppian. Cyneg. 4, 179 : Αἶψα δ' ἐπιστρεφθείς. Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 1, 15 : Ὁ δὲ ἐπιστρεφθεὶς ὡς εἶχε τάχους ... κυλίνεται.] Ἐπιστρέφειν, Convertere, errantem sc. aut delinquentem : quum eum monemus ne in itinere, quod ingressus est, pergat, sed gressu converso ad veram viam redeat : quo sensu Cic. dicit Convertere hominem a consuetudine. Greg. Naz. : Ἐπιστρέφων τὸ πλανώμενον πρόβατον, Errantem ovem ab errore ad rectam viam convertens, Errantem in rectam viam reducens. Lucian. [De conser. hist. c. 5] : Οἶδα μὲν οὖν οὐ πάνυ πολλοὺς αὐτῶν ἐπιστρέψων, ἐνίοις δὲ καὶ πάνυ ἐπαχθὴς δόξων. Plut. Alcib. [c. 16] : Ἐνίους δὲ καὶ πάνυ τὸ λεχθὲν ἐπέστρεψεν. Item ἐπιστρέφειν ῥαθυ- μίας οἰκετῶν, Famulos a socordia convertere, s. So- cordias famulorum corrigere, ut alii interpr. Et pass. voce ac signif. Synes. Ep. 57 : Ἅμα γὰρ ἀποστρέφεται τὴν ὕλην καὶ πρὸς Θεὸν ἐπιστρέφεται, Et ad Deum con- vertitur. Οὐκ ἐπιστρέφεσθαι, Non converti ad revo- cantem, Dedignari respectu, i. e. Negligere, Non cu-
D rare : more eorum qui revocantis monita aspernan- tes, ne convertere quidem faciem ad eum dignantur. Dem. [p. 133, 24] : Οὐδὲ ἐφροντίσατε, οὐδὲ ἐπεστράφητε ἐπ' οὐδενὶ τούτων. [Conf. p. 665, 5. Cum genitivo, Ἐπι- στρεφομένη οὐδενὸς τῶν μυστευομένων, Diog. L. 6, 96. Suid. in Δαρεικός. Hemst. Theognis 440 : Νήπιος ὃς τὸν ἐμὸν μὲν ἔχει νόον ἐν φυλακῇσιν, τῶν δ' αὐτοῦ κήδιον (voc. corruptum) οὐδὲν ἐπιστρέφεται. Soph. Ph. 599 : Ἀτρεῖδαι τοῦδ' ἐπεστρέφοντο. Cum accusat. Eur. An- drom. 1030 : Θεοῦ νιν κέλευσμ' ἐπεστράφη, Respexit eam.] Ex Epigr. vero, Οὐκ ἐπιστρέφεται, Non invidet. [Rufinus Anth. Pal. 5, 48, 6 : Τῆς λευκῆς καλάμης οὐδὲν ἐπιστρέφομαι. Automed. ib. 11, 319, 6 : Οὐδεὶς οὐδὲν ἐπι- στρέφεται.] Res etiam aliqua, aut homo animi corporisve dotibus exornatus, dicitur omnium oculos in se ἐπιστρέ- φειν : ut Cic., Video in me omnium vestrum ora atque oculos esse conversos. Herodian. 5, [3, 15] : Τῆς ὥρας αὐτοῦ πάντων τὰς ὄψεις εἰς ἑαυτὴν ἐπιστρεφούσης, Formæ viribus omnium oculos in se convertebat, Polit. | Ἐπιστρέφω, neutraliter pro ἐπιστρέφομαι, Converto

gressum, ut Silius loquitur, i. e. Pedem refero, Revertor. Aristoph. Vesp. [422] : Ἀλλ' ἅπας ἐπίστρεψε δεῦρο, Unusquisque hoc converte gressum, Huc te converte. [Soph. Trach. 566; Aristot. H. A. 5, 7; Polyb. 1, 71, 2, et alibi.] In hac signif. usitatissimum est in N. T. Matth. 12, [44] : Ἐπιστρέψω εἰς τὸν οἶκόν μου, Revertar domum meam. Marc. 13, [16] : Ὁ εἰς τὸν ἀγρὸν ὤν, μὴ ἐπιστρεψάτω εἰς τὰ ὀπίσω. Ad Galat. 4, [9] : Πῶς ἐπιστρέφετε πάλιν ἐπὶ τὰ ἀσθενῆ καὶ πτωχὰ στοιχεῖα; Epist. 1 Petri ex V. T. Prov. 2, [22] : Κύων ἐπιστρέφας ἐπὶ τὸ ἴδιον ἐξέραμα, Canis reversus ad proprium vomitum. Item in 1 Ad Thess. 1, [9] : Πῶς ἐπιστρέψατε πρὸς τὸν Θεὸν ἀπὸ τῶν εἰδώλων, Quomodo conversi fueritis ad Deum relictis idolis. Quibus in ll. nota etiam præpp., quibuscum construitur. Sine præp. itidem pro Revertor s. Convertor, Converto gressum. Marc. 4, [12] ex Esaia : Μή ποτε ἐπιστρέψωσι, καὶ ἀφεθῇ αὐτοῖς τὰ ἁμαρτήματα, Ne convertantur, sc. ad me. Pro Regredi accipitur in Ep. 2 Petri 2, [21] : Ἐπιστρέψαι ἐκ τῆς παραδοθείσης αὐτοῖς ἁγίας ἐντολῆς, Regredi a sancta doctrina ipsis tradita. [Herodot. 2, 103 : Ἐνθεῦτεν ἐπιστρέψας ὀπίσω ἦα. Xen. H. Gr. 4, 5, 16 : Ἐδίωκον καὶ ἐπέστρεφον. Improprie Hippocr. p. 135, F : Οἱ ἐκ μαχῶν ἀνελεημόνως τύπτοντες μηδὲν ἐπιδιδόντες ἐπιστρέφουσι κεκακῶσθαι, Maligne relabuntur. V. Ἐπιστροφή.] Affertur et, Ἐπιστρέφονται ῥόθιοι, pro Racemi humorem haurire desinunt, ex Gaza interpr. ‖ Ἐπιστρέφω, Intorqueo, Contorqueo. Aristot. Probl. s. 33 : Διὰ τί οἱ αὐλοτρόχοις, καὶ ὧν ἐπίστρεπται τὸ τρίχιον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σιωπῶσι. [Theophr. H. Pl. 3, 8, 4 : Οἷα ὀρθομυές, ἀλλὰ ῥίζαν ἐπεστραμμένη· 9, 6 : Φύλλα ἐπεστραμμένα, quod paullo post dicitur αὐλότερον.] Pro Torqueo affertur ex Aristoph. Pl. [1131] : Ὀδύνη σε πρὸς τὰ σκέλαγχν' ἕως' ἐπιστρέφει, Torquere, Vexare. ‖ Exp. etiam Attraho, Adduco, Corrugo : qua signif. accipitur Epigr. in rhetores [Anth. Pal. 11, 376] : Ἐπιστρέφας γναθμὸν ἐπισκύνιον, Contrahens et corrugans flexum supercilium, ἀναπτύξας. ‖ Præterea Retrabo, Reflecto, Retorqueo : quæ signif. affinis est ei cui primum locum dedi. ‖ Inflecto, Incurvo; Inverto. ‖ Afferuntur et hæc in VV. LL. ex Polyb. 5, [68, 2] : Οἱ δὲ περὶ τὸν Πτολεμαῖον ὀλοσχερέστερον ἐπιστρέψαντες τῷ Νικολάῳ, χαριζόμενοι παρεῖχον, cum hac interpr., Jam majore cura incumbentes ad suppeditandum omnia Nicolao præfecto suo. Sed leg. est ἐπιτρέψαντες. Item ex 1 Reg. 26, [23] : Ἐπιστρέψαι ἑκάστῳ κατὰ τὰς δικαιοσύνας αὐτοῦ ὁ Κύριος, pro Dominus retribuet cuique secundum justitiam suam. [Addere licet his ll. Soph. Trach. 1184 : Ἐκβαλλε χεῖρα δεξιὰν πρώτιστά μου. — Ὡς πρὸς τί πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις; Schol. ζητεῖς, ἐπάγεις μοι ἔκφοβῆ πίστιν.] ‖ Pass. Ἐπιστρέφομαι, Convertor [Plat. Reip. 10, p. 616, C : Πάσης ἐπιστρέφεσθαι τὰς περιφοράς], Converto me; item Revertor, ut videre est in ll. quibusdam in primo tmemate citt. Quo pertinet et ἐπιστρέφεσθαι significans Resipiscere, Ad mentem redire atque ad intellectum, Rud. ex Plut. Pro Revertor affertur et ex Aristot. Probl. : Ἐπιστρέφεται ἐν τοῖς αὐτοῖς σημείοις, In eadem puncta revertitur. Affertur ex 1 Reg. 10, [9] et hic l. : Ὥστε ἐπιστραφῆναι τῷ ὤμῳ αὐτοῦ ἀπελθεῖν, pro Ut averteret humerum suum ut abiret. ‖ At Ἐπεστραμμένα λόγων μᾶλλον ex Herodoto [8, 62], pro Majore loquens acrimonia. Unde Ἐπιστρέφ. [V. Ἐπιστροφή, Ἐπιστροφάδην.] ‖ Ἐπιστρέφομαι, ut ἐπιστρωτάω, Versor. Hesiod. Theog. [753] : Γαίῃ ἐπιστρέφεται, Super terram versatur. [Hom. Il. Diam. 10 : Πάντες ἐπιστρέφεται ὄφρων ἄλκτορα γινώλην. Anacreon ap. Dion. Chr. vol. 1, p. 94 : Ἐπιστρέφεται δ' ὑγιλῶν ἐρίων περιφές. Æsch. Suppl. 508 : Λαυρίν κατ' ἄστυ νιν ἐπιστρέφειν τόδε. Eur. Hel. 89 : Τί Νείλου παῖδ' ἐπιστρέφει γυνάς; 83 : Πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστρόφας πέδον; Ion. 352 : Καίτοι πολλ' ἐπιστρώφη πέδον. Xen. Œc. 4, 13 : Ἐν ἐπόψει τι γώρας ἔνεστι καὶ εἰς ἐπόψεις ἐπιστρέφεται. Plato Phædr. p. 247, A. ‖ Ap. Herodot. 3, 156 : Ταῦτα ἐντειλάμενος ἦα ἐπὶ τὰς πύλας ἐπιστρεφόμενος ὡς δὴ ἀληθέως αὐτόμολος, minus apta videtur propria signif. Retrospiciendi s. Retro se vertendi quam figurata.]

[Ἐπιστρεφὲς. V. Ἐπιστρεφής.]

[Ἐπιστρεφὴς, ους, ἡ, Conversio. Synes. Jer. 3, 22. Scrib. ἐπίστρ. Schneider. Apollonius Cit. de articulis reponendis in Ms. Laurent. : Ἐπίστρεψις ἀγκώνος. L. D. ‖ Inversura, Contortio. Hippiatr. p. 111, 31 : Ἐπ. ἐντέρου, ἢ κελεύτει εἰλεός· conf. p. 115, 35 et 132, 16. Ibid. p. 156, 23 : Ἐμφραγμα γίνεται, ὅταν τὸ ἐπὶ τῆς κοιλίας τοῦ πόρου ἔντερον ἐπιστρέψῃ ἐπὶ λάθρ. Hase.]

[Ἐπιστροβέω, Verso in. Const. Manass. Chron. p. 484, cum varietate περιστρεβέω. Boiss. Felix Epist. p. 58 ed. Gretz. : Ἐπιστροβοῦσι. Hase. Tzetz. Hom. 462 : Ἤμερα δ' αὖτε κτίνεα ... κάντη ἐπιστροβέοντα.]

[Ἐπιστρογγύλλομαι, Rotundor. Nicand. Th. 514 : Ῥίζα δὲ θηλυτέρης μὲν ἐπιστρογγύλλεται ὄγκῳ.]

Ἐπιστρόγγυλος, ὁ, ἡ, In rotundum inclinans, Subrotundus, Turbinatus. Aristot. [H. A. 5, 27], de araneis : Γενηὲ δὲ σκωλήκια μικρὰ πρῶτον, ἐπιστρόγγυλα δ' ἔστι καὶ ἀρχάς. Unde Plin., Aranei pariunt vermiculos ovis similes.

Ἐπιστροφάδην, Convertendo sese huc illuc, Studiose, ἐπιστραμμένως ὅδε κἀκεῖσε, ἐνεργῶς, σπουδαίως, Eust. [Il. p. 819, 53]; qui addit et hanc expos. [p. 1221, 15] συνεστραμμένως καὶ ἰσχυρῶς, Strenue, Fortiter, Valide. Utitur autem hoc adverbio Hom. aliquoties, ut Od. X, 308 : Μνησῆρας ἑπταόμενος κατὰ δῶμα Τύπτον ἐπιστροφάδην· Ω, 182 : Αὐτίκα γὰρ κατὰ δῶμα ἑπτάμενοι μάλα σφῶ Τύπτον ἐπιστρ. Sic et Il. [K, 483,] Φ, 20. [Il. Merc. 210 : Ἐπιστρ. δ' ἐδάϊζε. Oppian. Cyn. 1, 79. Philo Jud. p. 733, E; 694, C. a]

Ἐπιστροφεύς, έως, ὁ, dicitur Primus spondylus, qui una cum collo convertitur et circumagitur. Pollux 2, [131] : Τῶν δὲ σπονδύλων ὁ μὲν πρῶτος, ὁ σὺν τῷ τραχήλῳ στρεφόμενος, ἐπιστροφεὺς ὀνομάζεται. [‖ Qui convertit, reducit. Martyr. Eustath. ed. Combef. p. 8, 4, de Deo : Ἐπ. τῶν πεπλανημένων, καὶ ἀναγωγεὺς τῶν πεπτωκότων. Eadem leguntur Acct. SS. Sept. t. 6, p. 125, 16. Hase.]

Ἐπιστροφή, ἡ, Conversio. [Soph. OEd. C. 1045 : Εἴην ὅτι δαίων ἀνδρῶν τεχ' ἐπιστροφαὶ τὸν χαλεπώταν Ἄρη μίξουσιν.] Thuc. 2, [90] : Ὑπεκτείνουσι τὸ κέρας τῶν Πελοποννησίων καὶ τὴν ἐπιστροφὴν ἐς τὴν εὐρυχωρίαν, Et conversionem in apertum mare. [De acie item Polyb. 10, 21, 3; 11, 18, 3. Et in locutione ἐξ ἐπιστροφῆς 1, 76, 5; 5, 72, 8. Plato Reip. 10, p. 620, E : Ἐπιστροφὴν τῆς τοῦ ἀτράκτου δίνης.] Item Reversio. Julian. Ruffin. [p. 238] itidem interpr. Reversio, numerans inter σχήματα λέξεως, et esse dicens quum iisdem eadem verba plures sententiæ desinunt : Horat. [Ep. 1, 1, 95] : Si curtatus [curatus] inæquali tonsore capillos Occurri, rides; si forte subucula pexæ Trita subest tunicæ, vel si toga dissidet impar, Rides. Exp. non solum Conversio, Circumactio, Reversio [Hippocr. p. 159, C : Οἱ ἐξ ἐπιστροφῆς πεσόντες τι τοιοῦτον. V. Ἐπιστρέφω], Reciprocatio, Vortex, sed etiam Turbatio. Et prioris quidem signif. pro Conversio affertur hoc exemplum ex Greg. Naz. : Τῆς ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐπιστροφῆς [Sallust. De diis p. 270 : Τῆς πρὸς τὸ Θεῖον ἐπιστροφῆς. Hierocl. In Pythag. p. 33 : Τῆς εἰς Θεὸν ἐπιστροφῆς. Quanquam hæc exx. pertinent ad significationem Respectus, sed posuimus inter exx. constructionum cum præpositionibus]: posteriora autem pro Turbatio, ex Thuc. hoc [3, 71] : Ἐπιστροφὴ γίγνεται, Turbatur. Pro Turba et multitudine, quæ aut congregatur aut conversatur alicubi, accipitur ap. Aristoph. [immo Soph. OEd. C. 537, ubi μυρίων], utpote ἀνὴρ ὃν μυρίαι ἐπιστροφαὶ κακῶν Suid. exp. συνέλευσις ἀνθρώπων, πλῆθος καὶ συναθροίσεις. Quo refer quod ex Eodem affertur [Ran. 1383, ubi schol. annotat esse ex Æschylo Philoctete], Ἐπιστροφαὶ βούνομαι, pro Boum pascuis, βοῶν ἐνταῦθα καὶ ἐκεῖσε, qua signif. Hesych. affert ex Æschyli Phrygibus. Sed pertinet hæc signif. ad Ἐπιστρέφομαι, Versor alicubi. [Idem Æsch. Sept. Ἀμφίστων ἐπιστροφάς· Eum. 548. Eur. Hel. 440 : Λήν παμικός, οἷσιν οὐκ ἐπιστροφαί, Quibus non hic versari.] ‖ Ἐπιστροφὴ autem pro Animadversione [Respectus, add. Gl.] Cura, Quum oculos et mentem convertimus ad aliquid aut considerandum aut agendum, referendum ad ἐπιστρέφομαι, Curo. [Soph. OEd. T. 134 : Ἐκεῖνος γὰρ Φοῖβος, εἴπερ ἦν ἐν καιρῷ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔκαιεν ἐπιστροφήν. Eur. Iph. T. 671 : Τὰ τῶν βασιλέων παθήματα ἔσεσι πάντες ὧν ἐπιστροφὴ ἦν.] Xen. Hell. [5, 2, 9] : Ἀκούσασι δὲ ταῦτα τοῖς ἐφόροις

A τῶν πραγμάτων ἐξηγεῖτο κτλ., nisi hic quoque scrib. ἐπιστρεφῶς.]

['Επιστρόφωσις. V. 'Επιστρόφησις.]

'Επίστρωμα, τὸ, dici potest, ut κατάστρωμα, i. e. Instragulum, quo Cato, c. 10, utitur pro Stragulo. Et Labeo ap. Ulp. dicit instrato contineri Omne vestimentum quod injicitur. Certe Instratum equi dicitur id, quo insternitur s. ἐπιστρώννυται, ut dicunt παριστάναι τὸν ἵππον τῷ ἱππεῖ ἐπεστρωμένον, Equum equiti ascensuro sistere instratum. [Achmes Onir. c. 152, p. 124, C : 'Εὰν δὲ δίχα ἐπιστρωμάτων ἦν ὁ τοιοῦτος ἵππος γυμνός. L. Dindorf.]

'Επιστρώννυμι, s. 'Επιστρωννύω, Insterno, Supersterno, Instrato tego. Lucian. [Philopatr. c. 24] : 'Επιστρωννύουσι τῇ γῇ νιφετὸν, Terram nivibus insternent, s. operient. [Id. Prom. c. 4 : 'Η κάμηλος ἀλουργίδι ἐπέστρωτο. L. D. Pass. Galen. vol. 2, p. 506, 3, de musculo : 'Επιστρώννυται ταῖς κατ' ἐπιγάστριον ἀπονευρώσεσιν. Part. aor. act. Joseph. A. Jud. 8, 9, 1 : Τοῖς παισὶν ἐπιστρώσασι τὸν ὄνον. At ib. 9, 6, 2 : 'Επιστρώννυντες, recte Cocc. censet scrib. ὑποστρ. Hase.]

B 'Επιστρωφάω, Versor in, Oberro, Obeo. Hom. Od. P, 486 : Καί τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι, Παντοῖοι τελέθοντες ἐπιστρωφῶσι πόληας, 'Ανθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες, i. e. ἐπιπολάζονται, ἐπιστείχουσι, ἐπιφοιτῶσι. [H. Merc. 44 : 'Ανέρος, ὅντε θαμειαὶ ἐπιστρωφῶσι μέριμναι. Phrynichus apud Tzetz. ad Lycophr. v. 433 : Στρατὸς ποτ' εἰς γῆν τήνδ' ἐπιστρώφα. Medio Æsch. Ag. 972 : 'Ανδρὸς τελείου δῶμ' ἐπιστρωφωμένου. Eur. Med. 666 : Πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστρωφᾷ πέδον ;]

['Επιστυγής, ὁ, ἡ, Odiosus, Exsecrandus. Clem. Al. Coh. p. 79.]

'Επιστυγνάζω, Tristor ob aliquid, Contristor, στυγνάζω ἐπί τινι. Basil. hoc ἐπιστυγνάζω opp. τῷ ἐπαγάλλομαι, s. ἐφήδομαι, Lætor ob aliquid, Bud. Comm. [Greg. Nyss. vol. 3, p. 622. Wakef. Phot. Epist. p. 161, 5 : Τῶν εὐσεβῶν δὲ τοῖς δρωμένοις μόνον ἐπιστυγναζόντων. In frequenti usu est ap. Basil., velut. t. 1, p. 308, A; 360, A; 362, B; 380, A; 497, C; vol. 2, C p. 28, D; 41, D, 42, A, aliisque multis ll. Hase. Suidas : 'Επιστυγνάζω σοι, δοτικῇ.]

'Επιστύλιον, τὸ, Trabs, Lapis qui supra columnas ponitur. [Columella, Columen, Gl. Eadem, 'Επίστυλον, Columen. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 160, p. 262, 26 seqq.] Epistylium Vitruv. appellat servata voce Græca, 3, 2 : In aræostylis autem (ædibus) nec lapideis nec marmoreis epistyliis uti datur, sed imponendæ de materia trabes perpetuæ. Ubi vides epistylion et trabem, quæ columnæ imponitur, idem esse, sed materia tantum differre. Et 5, 1, de foro Græcorum : Crebrisque columnis, et lapideis aut marmoreis epistyliis, adornant; 6, 4 : In Ægyptiis autem (œcis) supra columnas epistylia, et ab epistyliis ad parietes, qui sunt circa, imponenda est contignatio; deinde supra epistylium ad perpendiculum inferiorum columnarum, imponendæ sunt minores quarta parte columnæ. Plut. Pericl. [c. 13], de Corœbo, qui Eleusine templum extruere cœpit : Καὶ τοὺς ἐπ' ἐδάφους κίονας ἔθηκεν οὗτος, καὶ τοῖς ἐπιστυλίοις ἐπέζευξε, D Et epistyliis junxit. Athen. 5, [p. 196, B, ex Callixeno] : Κίονες διεστάθησαν ξύλινοι·... ἐφ' ὧν ἐπιστύλιον καθηρμόσθη τετράγωνον, ὑπερεῖδον τὴν σύμπασαν τοῦ συμποσίου στέγην· et [p. 205, E] de œco bacchico in navi Philopatoris : 'Επίγρυπον ἔχων τὸ γεῖσον, ἴσως τοῦ περιτρέχοντος ἐπιστυλίου. Notandum tamen Vitruv. ἐπιστύλια servata voce Græca vocare Id quod ex lapide aut marmore fabricatum columnæ imponitur : quum vero ex ligno est, vocare Trabes : id quod partim ex superius citt. ejus verbis patet, partim ex his quæ nunc addo. Hagetor Byzantius in descriptione testudinis : 'Επιζεύγνυνται ἐπ' αὐτῶν (τῶν κιόνων) ἐπιστύλια κύκλῳ· aliquanto post, 'Εχει δὲ καὶ μέσην στέγην ἐπὶ τῶν ἐπ. ἀναπαυομένην, ὅπως ἡ βελοστασία ἐπ' αὐτῆς εἴη, i. e., interpr. Vitruv. 10, 21, Supra eos [postes] trabes circumclusæ continebant totam compactionem. Et aliquanto post, Habuerat autem mediam contabulationem supra trabiculas ubi scorpiones et catapultæ collocabantur. Pro βελοστασία autem videtur leg. βελοστασίς. Sunt qui ἐπιστύλια putent esse Capitula

s. Capitella columnarum; sed exemplum hujus signif. non afferunt. [De hac signif. v. Mazoch. ad Tab. Heracl. p. 153. ὑῖ L. Dind.]

[Ἐπιστυλίς, ἡ, i. q. præc. Philo vol. 1, p. 666, 17: Κίονας ἀριστίνδην ἐπιλελεγμένους καὶ ἐπιστυλίδας ἐρευνῶντες. Hase.]

[Ἐπιστύλιον, τὸ, i. q. ἐπιστύλιον, quod v. Geopon. 14, 6, 6.]

[Ἐπιστυφελίζω, Conturbo, Concutio. Musæus 296 (sed ibi al. ἀεὶ στυφέλιζον). Kall.]

Ἐπιστύφω, Astringo, ut στύφω et ἐνστύφω. Nicander de uvis immaturis et acerbis, quas ὄμφακας vocant, Ἡνίκα χεῖλος ἐπιστύφουσι κοθεῖσαι. [Conf. Al. 79, 277.] Athen. 3, [p. 120, C, ex Heraclide Tar.]: Τὰ κολλώδη καὶ ἐπιστύφοντα βρώματα· quæ nonnulli existimant esse ἐστύμαχα. [Conf. id. 1, p. 33, E. L. D. Etym. M. s. Phot.: Ἐσμυρνισμένον, σμύρνῃ ἐπιστυμμένον. Epiphan. De hær. p. 452, B; Hesych. in Στρυφνόν. Basil. vol. 1, p. 417, C: Τὸ αὐστηρὸν καὶ εὔτονον καὶ ὠφελίμως ἐπιστύφον τῶν γραφῶν ὑπεκλύοντες. Hemst. ὑ]

[Ἐπιστωμύλλομαι. Synes. p. 62, C: Ἐγὼ θαμὰ καὶ τραγῳδίαις ἐπιστραγῴδησα καὶ κωμῳδίαις ἐπιστωμύλλομαι πρὸς τὸν πόνον ἑκάστου τοῦ γράψαντος, Ad comœdias garrivi. Wakef.]

[Ἐπίστωρ, ορος, ὁ, Epistor, Lycius, Hom. Il. Π, 695.]

[Ἐπισυγγράφω, Insuper scribo. Euseb. H. E. 5, 16. Kall.]

[Ἐπισυγκάμπτω, Insuper flecto. Hippocr. ap. Galen. vol. 18, part. 1, p. 643, 9: Κατὰ δὲ τοὺς βουβῶνας ἐπιξυγκάμπτεσθαι ἂν δέοι αὐτούς. Id. ib. p. 642, 10: Ἐπιξυγκάμψῃ. Hase.]

[Ἐπισυγκεράννυμι, Immisceo. Athenag. Apol. p. 246. Maius.]

[Ἐπισυγκλείω, Connecto. Philotheus post Constantin. De cærim. p. 411, B: Ἐνδεκάτη ἡ τῶν πρωτοσπαθαρίων ἀξία, ἧς βραβεῖον κλοιὸς χρυσοῦς περὶ τὸν αὐχένα ἐκ λίθων τιμίων κεκοσμημένος διὰ χειρὸς βασιλέως ἐπισυγκλείεται. Conf. p. 418, D; 419, C. L. Dindorf.]

[Ἐπισυγκροτέω, Insuper cogo, colligo. Joseph. B. J. 1, 1, 6: Τοὺς διασωθέντας ἐκ τῆς μάχης ἐπισυγκροτήσας.]

[Ἐπισυγκρούω, Offendo. Dio Cass. Exc. Vat. p. 185 ed. Mai.: Ἂν δ' ἄρα τι παχύτατον ἐπισυγκρούσωσιν, οὐδὲν οὐδ' εἰς τὰ λοιπὰ ἐλπίζουσι (Galli). L. Dindorf.]

[Ἐπισυγχέω, Insuper confundo. Philo vol. 1, p. 320, 15: Τὰς δὲ περὶ θεοῦ δόξας ἐν ταῖς ἑκάστων ψυχαῖς ἐπισυγκεχύσθαι. Hase.]

[Ἐπισυζεύγνυμι, s. Ἐπισυζευγνύω, Conjungo. Schol. Ven. Hom. Il. B, 278: Τὸ ἔννοιαν ἔχον τοῦ πλήθους ὄνομα πρὸς πληθυντικὸν ἐπισυνέζευξε τὸ φάσαν. L. D. Galen. vol. 12, p. 456, A, ἐπὶ τὴν ἑτέραν χεῖρα. Weigel.]

[Ἐπισυζυγής, ὁ, ἡ, Conjunctus. Iamblich. In Nicom. p. 121, D: Ἡ δυὰς ἐπιζυγὴς οὖσα τῇ μονάδι. L. D.]

[Ἐπισυζυγία, Duo curruum paria. Lexicon tact. ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 513: Ζυγαρχία λέγεται τὰ δύο ἅρματα, συζυγία δύο ζυγαρχίαι, ἐπισυζυγία δύο συζυγίαι.]

[Ἐπισυκοφαντέω.] Ἐπισυκοφαντεῖν, Sycophantice aliquem insectari, ex Hyperide. [Poll. 8, 31.]

Ἐπισυλλέγω, i. q. συλλέγω, Colligo, Congero, Congrego. Pass. Ἐπισυλλέγομαι. Cujus particip. ἐπισυλλεγείς, Congestus. Diosc. l. 4, [157]: Ἐπισυλλεγεὶς ὀπός. [Joseph. A. J. 3, 5, 7: Ἐπισυλλεγέντες ἐκ τῆς φυγῆς.]

Ἐπισύλληψις, εως, ἡ, Superfœtatio. [Theophyl. Simoc. Quæst. phys. p. 15, 19. Boiss. Galen. vol. 19, p. 326, 10, geminos juxta Erasistratum διὰ τὰς ἐπισυλλήψεις γίνεσθαι. Cf. ib. l. 14 et p. 753, 10. Hase.]

Ἐπισυμβαίνω, q. d. Superaccido, vel Insuper accido. Ἐπισυμβαίνω, inquit Bud., Postea accido, Accedo, ut qualitas substantiæ. Basil. Hexaem. p. 45. Vide Themist. Apud Hermog., τὰ ἐπισυμβαίνοντα τῷ πράγματι exp. τὰ ἐπιγινόμενα. [Accido, simpl., Clem. Al. p. 225; Julian. Or. 6, p. 189, B. Insuper accido, Aristot. Rhet. ad Alex. c. 4: Ὑπ' αὐτοῦ κατεργασθὲν, ἢ δι' αὐτοῦ πορισθὲν, ἢ ἐκ τούτου ἐπισυμβαῖνον, ἢ ἕνεκεν τούτου γινόμενον κτλ. Wakef. Priori signif. cum dat. Sextus Adv. eth. 130: Διὰ τὰ δοξαζόμενά τισιν ἀγαθὰ πλῆθος ἐπισυμβαίνει κακῶν. Apollon. De constr. p. 113, A 3: Διὰ τὰς ἐπισυμβεβηκυίας πράξεις τῷ ... προσώπῳ. L. Dindorf.]

[Ἐπισυμβάλλω, ap. Phylarchum Athen. 13, p. 593, D, ἐπισυμβαλλομένη perperam legitur pro ἐπὶ νοῦν βαλλομένη. Angl.]

Ἐπισυμμαχία, ἡ, in VV. LL. affertur ex Epistola Philippi ap. Demosth. [p. 160, 13: Νῦν δὲ τοσοῦτον ὑμῖν περίεστι τοῦ πρὸς ἐμὲ μίσους, ὥστε πρὸς ἐκείνον διαλέγεσθαι περὶ τῆς ἐπισυμμαχίας], pro Jus contrahendi societatem mutuo [vel potius pro Societate ipsa]. Ubi quidam vel ἐπιμαχία vel συμμαχία reponendum suspicantur. [Utrumque est uno in libro. Sic Xenoph. Cyrop. 3, 2, 23 ἐπισυμμαχίαν nonnulli pro συμμαχίαν. V. Ἐπιμαχία.]

[Ἐπισυμμύω, Conniveo, Concludor, Coeo. Theophrast. C. Pl. 1, 6, 3: Παραχρῆμα ... οἷον ... ἐπισυμμύει.]

[Ἐπισυμπίπτω, Insuper incido, accido. Joseph. A. J. 15, 10, 3: Ἐπισυμπίπτει οὐ μέτριον εὐτύχημα τοῖς ἤδη γεγονόσιν. Ptolem. ap. Fabric. B. Gr. 4, 55, p. 427: Kall. Ἐπισυμπίπτειν καὶ συγχεῖσθαι, Philo J. vol. 1, p. 221, 33, Collabi. Hemst. Apollod. Poliorc. p. 17, 8: Ἵνα δὲ μὴ ἐπισυμπέσῃ τοῖς ἐργαζομένοις τὸ τεῖχος. Hase.]

[Ἐπισυμπλέκω, Implico, Annecto. Socr. H. E. 5, p. 263, 32: Τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ καὶ τινα τῶν δημοσίων πραγμάτων ἐπισυμπλέκομεν. Rhett. Gr. vol. 7, c. 17, κς; c. 19, 15, citat Walz. Conf. Cramer. Anecd. vol. 4, p. 49, 7, ubi ἐπισυμπλεγμένα editum pro ἐπισυμπεπλ.]

[Ἐπισυμφέρω, Simul affero. Nicomach. in Theolog. ar. p. 32: Τὸ ἀδίκημα ἐστὶ μὲν κακὸν, ἀλλ' ἐπισυμφέρον τι φύσεως, iterumque ibid. L. Dindorf.]

[Ἐπισύμφωνος, ὁ, ἡ, i. q. σύμφωνος. Ὕμνους αὐτοῖς ἐπισυμφώνους, Menand. De encomiis p. 51 ed. Heer. Jacobs. Recte cod. ap. Walz. Rhett. vol. 9, p. 152, 15, εἶναι συμφ.]

[Ἐπισυμψέλιον, Epiphan. t. 1, p. 489, D, quam vocem Petav. ad h. l. obscuram existimat, est lectio vitiosa. Pro, ἐπισυμψελίοις δήσαντες, restitue, ἐπὶ συψελλίοις δ., Ad subsellia alligantes. Hase.]

[Ἐπισυνάγγαι. V. Πεισάγγαι.]

Ἐπισυνάγω, Aggrego, Post alium colligo, s. congrego, vel Insuper colligo. Interdum simpliciter pro συνάγω. Polyb. 5, [97, 3]: Ἀσφαλισάμενος δὲ ταύτην τὴν πόλιν, Χρυσόγονον μὲν ἐξαπέστειλε κατὰ τὴν ἐπισυνάξοντα τοὺς ἄνω Μακεδόνας. Id. 1, [75, 2]: Καὶ τοὺς ἐπισυνηγμένους τῶν μισθοφόρων. Ap. Matth. 23, [37]: Ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου. Ap. Marc. [Luc.] 13, [34]: Ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυνάξαι τὰ τέκνα σου; [De rebus, Condenso, Contraho. Plut. Mor. p. 894, A: Ἀναξιμένης νέφη μὲν γίνεσθαι, παχυνθέντος ἐπιπλεῖστον τοῦ ἀέρος, μᾶλλον δ' ἐπισυναχθέντος, ἐκθλίβεσθαι τοὺς ὄμβρους. Hesych. in Σφηκίσκος et Suidas in Σφηκώδεις· Οἱ σφῆκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνηγμένην ἔχουσιν.]

Ἐπισυνάγωγή, ἡ, Aggregatio, [Congregatio, Gl.] ut 2 Ad Thess. 2, [1]: Ὑπὲρ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡμῶν ἐπισυναγωγῆς ἐπ' αὐτόν. [Hebr. 10, 25: Μὴ ἐγκαταλείποντες τὴν ἐπισυναγωγὴν ἑαυτῶν. Macc. 2, 2, 7: Ἕως ἂν συναγάγῃ ὁ Θεὸς ἐπισυναγωγὴν τοῦ λαοῦ. Tertius Artemidori liber, Ἐπισυναγωγὴ τῶν παραλειπομένων ἐν τοῖς προτέροις. Hemst. || Collectio in unam summam, Consummatio. Procl. Paraphr. p. 67, 25. Ptolem. Tetrab. p. 44, 3. Id. Almag. t. 1, p. 109, 25, et p. 102, 32 Halm.: Τοὺς τε τῆς οἰκείας ἀναφορᾶς τοῦ κλίμακος χρόνους, καὶ τὴν ἐπισυναγωγὴν αὐτοῖν. Hase.]

[Ἐπισυναθροίζω, Adaggero, Aggrego, Gl. Congrego. Hesych. v. Ἐπαγείρειν, schol. min. Hom. Il. A, 126; Philostorg. H. E. 2, 12. Angl. Cat. in Psalm. t. 1, p. 915, 6: Ἐπισυναθροίζεται. Aur. pass. ib. p. 801, 46: Τόπον κακώσεως καλεῖ, ἐνῷ τὰ κακὰ αὐτοῖς ἐπισυναθροίσθη. Hase.]

[Ἐπισυναινέω, i. q. συναινέω, Assentior, Probo. Joseph. A. J. 5, 1, 16: Τοῖς ὅρκοις ἐπισυναινέσαντος τοῦ πλήθους.]

[Ἐπισυναλλάττω, Concilio, Consocio. Passiv. Jo. Camen. De exc. Thess. p. 376, D: Ὡς εἶδον αὐτοὺς ταῖς ἀγχιστείαις ἐπισυναλλαττομένους. Hase.]

[Ἐπισύναξις, εως, ἡ, Collectio. Inscr. Mich. Glycæ

al. in cod. Veneto ap. Morell. Bibl. Ms. p. 266 : ...ιαὴ σύνταξις ἐπισ. L. Dindorf.]
...συνάπτω, Insuper adnecto. [Injungo, Innecto, ...ecto; Ἐπισυνάψωμεν, Ingeremus, Gl.] In VV. LL. ...itur Coagmento, Conjungo, Continuo. Affertur... ex Plut. Cam. [c. 18] : Πόλεμον σὺν δίκῃ ἐπισυνά..., ubi vacare prior præpos. videri possit, ut sit ...νάπτειν πόλεμον. [Diod. 14, 94 : Ἐπισυνῆψε μάχην ... τῆς πόλεως. Hesych. : Παλινδικεῖ, ἐπισυνάπτει ... Polyb. 3, 2, 8 : Οἷς ἐπισυνάψομεν τὰς περὶ τὴν ...των πραγμάτων. Dionys. A. R. 1, 87, De comp. vv. ..., 5. || Vicinus sum, Continuor. Agatharchides ... Bibl. p. 458, 30 : Ἐφεξῆς δὲ τὸ τῶν Σαβαίων ...ἄπτει γένος. Eust. Il. p. 320, 33 : Ἧτις (Græcia ... dicta) ἐπισυνάπτει τῇ ἀρχῇ τῆς Πελοποννήσου.]

...συνάρχομαι, Simul incipio. Hippodamus Stob. ... l. 3, p. 339 : Ὁ θεὸς οὔτε μαθὼν παρά τινος τὰν ... ἀγαθὸς ἐγένετο οὔτε ἐπισυναρξαμένας αὐτῷ τᾶς τύχας ... L. Dindorf.]

...συναφή, ἡ, in musica quid sit docet Bacchius ... p. 21 Meib. : Ἐπ. δέ ἐστιν, ὅταν τρία τετράχορδα ...ναφὴν ἑξῆς μελῳδηθῇ, οἷον ὑπάτων, μέσων, συν... V. et p. 19, 20. Osann.]

...σύνδεσις, εως, ἡ, Conjunctio. Plut. Mor. p. 885, ...rc. Anton. 6, 38; Nemes. De nat. h. p. 301. ...o Ἐπισύνδεσμος olim ap. Suid. v. Ἐμπορπάνη. Galen. vol. 19, p. 560, 5, adhuc legitur de Sa...stella, ἣ καὶ ἐπισύνδεσμον φέρηται. Verum hic ...divise ἐπὶ σύνδ. Hase.]

...συνδεσμεύω, Desuper ligo s. constringo. Hip... 34, 12; 40, 2; 121, 5. Hase.]

...συνδέω, Insuper colligo s. connecto, Arctius ... [Theophr. C. Pl. 2, 17, 7 : Ταῦτα μὲν οὖν οὐ ... ἀπορίαν, ἀλλ' ἐπιξυνδεῖ μᾶλλον. Æneas Tact. ... 111 : Ἐπισυνδεῖν ἄλλα ξύλα, Insuper illigare. ... ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 190 : Οὕτω γὰρ ἂν ἐπι... μᾶλλον τὰ τῆς κοινωνίας.]

...συνδίδωμι, Invalesco, Accresco, VV. LL. [Plut. ... c. 14 : Τὰ (φρέατα) δ' εὐθὺς ἐπίμπλατο ῥευμάτων ... ἐπισυνδιδόντων ὁλκῇ καὶ φορᾷ τοῦ θλιβομένου πρὸς ...μενον. Vertendum potius esse Protrudi monet ...d.]

...συνδρομή, ἡ, Concursus. Nicetas Man. Comn. ...D : Τὰς τούτων ἐπισυνδρομάς.]

...σύνειμι, Insuper convenio in unum. [Et alibi :] ...ιέναι, Convenire [ap. Suidam, qui etiam Ἐπι... memorat] : ἐπισυνιόντας, Convenientes. Sed ... etiam Supervenientes. [Dionys. A. R. 1, 63 : ... τοὺς ἔτι συνιόντας ἐκ τῆς φυγῆς, leg. ex cod. ...συνιόντας.]

...συνείρω, Annecto. Socr. H. E. 3, 23, p. 203, 1 : ...τοιαῦτα ἐπισυνείρας.]

...συνεισφέρομαι, Insuper mecum infero. Epi... ol. 1, p. 292, B.]

...συνεισφορά, ἡ, Additamentum lucri, Utilitas. ... vol. 1, p. 966, C. Hase.]

...συνεμπτωσις, εως, ἡ, q. d. Coincidentia, Con... λέξεων ὁμοιοκαταληξία καὶ τῶν αὐτῶν συμφώνων ..., Eust. Il. p. 1291, 42.]

...συνεργέω, Insuper confero ad. Euryphamus ... vol. 3, p. 345 : Τῶν ὀργάνων τῶν ποτ' εὐχρη... πληγὰν ἐπισυνεργούντων. L. D. Procl. Paraphr. ...16, p. 202. Stauv.]

...συνέρχομαι, Insuper convenio. Hippodamus ap. ...r. vol. 3, p. 295 : Ἐκ τοῦ ἀλλάλων ἐς τὸ θεατὸν ...όμενα. Epiphan. vol. 1, p. 242, D : Ἡ δυὰς ...ῦσα τῇ ὀγδοάδι.]

...νέχω, Contineo, Apto, VV. LL. Ap. Esdram [9, 17] : Ἐπισυνέχοντες γυναῖκας ἀλλογενεῖς, ...entes uxores alienigenas. [Ἐπισυνεχθεὶς ἀνα... δοτε libri duo Tzetz. ad Lycophr. 206, ubi ...σχεθείς. V. Ἐπισύσχεσις. L. Dindorf.]

...νηγορέω, Patrocinor. Isidor. Pel. Epist. p. 12, ...συνηγόρει τοῖς Εὐσεβίου φαυλότησιν. L. Dind.]

...νήθης, ὁ, ἡ, Consuetus. Schol. Ven. Hom. ... : Ἐπισυνήθεις ἐστι τοῖς καταδεεστέροις καταφεύ... θεῖον. Buss.]

...θεμα, τό, Compositio, Acervus. De stureis ... Comn. p. 17, D : Εὗρε πρὸς ἀφὴν εὐρώμενοι ... τὰ ἐκ δονάκων ἐπισυνθέματά τε καὶ πήγματα.

A Ceterum hæc est forma recentioris prosæ pro Ἐπισύνθημα, quo utitur Eust. Opusc. p. 336, 49 : Μικρὸν ἐπὶ σμικρῷ τις θαμὰ κατατιθέμενος ταχὺ μέγα ἐποίησε τὸ ἐπισύνθημα.]

Ἐπισύνθεσις, εως, ἡ, Cumulata conjunctio, Bud.; qui et ἐπισυμβαίνειν affinem signif. passivo ἐπισυντίθεσθαι habere tradit. [Nicom. Harm. Ench. 1, p. 5, 17; Sext. Emp. p. 219, 21. Hemst. Clem. Al. p. 330. Wakef. Longin. 40, 1; schol. Aristoph. Pac. 573; Eust. Opusc. p. 106, 58; Iambl. In Nicom. p. 79, A, etc.]

[Ἐπισυνθετικός, ή, όν, Componens. Unde adv. Ἐπισυνθετικῶς, ap. Sext. Emp. 3, 40, p. 317. Adjectivum aliquoties in schol. cod. Regimont. Struv. || Adjunctus, s. Accumulans, nomen sectæ medicorum. Galen. vol. 19, p. 353, 8 : Αὐτοὶ δὲ καὶ τετάρτην αἵρεσιν ἐξευρεῖν Ἀγαθῖνος ὁ Λακεδαιμόνιος, ἣν ὠνόμασεν ἐπισυνθετικήν. Ex his medicis ἐπισυνθετικοῖς fuit Leonides Alexandrinus, Galen. vol. 14, p. 684, 8. Hase.]

B [Ἐπισύνθετος, ὁ, ἡ, Compositus. Clem. Al. Str. 5, p. 667 : Οὐδ' ἐστὶ τὴν ἀρχὴν ἐπισύνθετόν τι καὶ αἰσθητὸν ζῷον ἐν οὐρανῷ οὐδέ πως ἔχει. Metrum ἐπισύνθετον, ab Hephæstione p. 90 et 102 memoratum, schol. ad l. pr. esse dicit τὸ ἐκ διαφόρων ποδῶν συγκείμενον.]

[Ἐπισυνθήκη, ἡ, Conditio fœderi deinceps adjecta, Supplementum fœderis. Polyb. 3, 27, 7.]

[Ἐπισύνθημα. V. Ἐπισύνθεμα.]

[Ἐπισυνίστημι.] Ἐπισυνίσταμαι, sicut et συνίσταμαι, ut infra dicetur, Coeo, Conspiro, Insurgo in aliquem. Plut. [Mor. p. 227, A] : Πρὸς οὖν τὰ τοιαῦτα τῶν νομοθετημάτων χαλεπήναντες οἱ ἔφοροι ἐπισυνέστησαν. Affertur et pro Concresco, ex Diosc. [Theophr. C. Pl. 5, 2, 1 : Ἀρχῆς ἐπισυστάσης. Plut. Mor. p. 894, E : Τὸ μὴ δύνασθαι (solem) τὰς ἀκτῖνας εἰς τὸ πέραν διακόψαι ἐπισυνεσταμένας αὐτῷ. Hesych. : Ἐπισύστητε, συνάχθητε.]

[Ἐπισυννέω, Coacervo. Dio Cass. 40, 2 : Ἕτερα ἐπ' αὐτοῖς στοιχηδὸν ἐπισυνένησαν.]

[Ἐπισύνοδος, ἡ, Conciliabulum. Method. Conviv. virg. p. 196, 6. Hase.]

[Ἐπισυνοικίζω, Denuo in coloniam deduco. Strabo
C 5, p. 213 : Εἶτα Καῖσαρ πεντακισχιλίους ἐπισυνῴκισεν.]

[Ἐπισυντάσσω, s.] Ἐπισυντάττω, q. d. Superconstruo, Supercompono, Impono aliis jam constructis s. compositis. In VV. LL. ἐπισυντάξας, Connectens. [Joseph. B. J. 1, 28, 1, διαβολὰς τοῖς ἀδελφοῖς.]

[Ἐπισυντείνω, Contendo. Poll. 3, 121, inter verba de strenuo usurpanda, συντεῖναι, ἐπισυντεῖναι. Pass. Hippocr. p. 404, 13 : Κροτάφους ἐπιξυντείνονται, Tempora iis distenduntur.]

[Ἐπισυντέμνω, Concido, Brevius reddo. Schol. Ven. Hom. Il. B, 156 : Ζηνόδοτος οὕτως ἐπισυντέτμηκεν. Osann.]

[Ἐπισυντήκω, Colliquo. Galen. vol. 12, p. 107 : Ἐπισυντήκειν ἀξιούντων τὸ λελειτουργημένον χωρίον. || Ἐπισυντήκομαι, Contabesco. Aret. p. 44 : Ἐπιξυντακέντες ὤλοντο.]

Ἐπισυντίθημι, Insuper compono et conjungo cum. Bud. interpr. Cumulatim annecto, Adjungo, afferens ex Themistio de Pythagoreis : Λαβόντες γὰρ μονάδα, τοὺς ἐφεξῆς αὐτῇ περισσοὺς ἐπισυντιθέασι, χωρὶς ἕκαστον,
D οἷον γ καὶ ε, καὶ ζ καὶ θ· ἑκάστη τοίνυν τούτων ἐπισύνθεσις τὸ συναγόμενον ἀεὶ τετράγωνον διαφυλάττει. [Nicomach. Introd. ar. p. 91 ed. Ast. : Πάλιν ἐπισυνθεὶς τὸν ἑξῆς τὸν η'· 122 : Τῷ ις' ὄντι ἀκολούθῳ ὁ ς' ἀκόλουθος ἐπισυντιθείς. Iambl. In Nicom. p. 80, A; 85, A; 108, D; 112, B. Epim. Hom. Crameri Anecd. vol. 1, p. 136, 24. L. Dindorf.]

[Ἐπισυντρέχω, Concurro ad. Pseudo-Chrys. Περὶ ψευδοπρ. vol. 7, p. 221, 41 : Ὅταν ἴδῃς ἄλλους ἐπισυντρέχοντας πρὸς τοὺς μυθολόγους. Seager. Marc. 9, 25 : Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐπισυντρέχει ὁ λαός.]

[Ἐπισυνωθέω, Compello in. Eudocia p. 178 : Λέγοις τινὸς ἐπισυνωθουμένου ἀνωθεν. Bast. Locus est ex Diog. L. 10, 104. Hase.]

[Ἐπισυρίζω, i. q. ἐπισυρίττω. Nonn. Dion. 1, 71 : Ἀμφοτέρῳ δὲ, ζῆλον ὑποκλέπτων, ἐπεσύρισεν (Boreas) ὁμαρτῇ μαζῷ· 170 : Μάτην δ' ὑπὸ χειλέϊ νῶσεν, πρώτης αἰθερίης ἐπισύρισεν ἦχος ἱμάσθλης. Ælian. N. A. 2, 7 : Εἶτα αὖθις ἐπισυρίζειν, de basilisco.]

[Ἐπισυρίσσω, s.] Ἐπισυρίττω, Sibilo ad, Sibilis

image
not
available

ovibus : vitulis autem et porcis solet potius
praecid. Pollux quoque 2, [134] sic accipi
: Ἡ δὲ ἔπισθεν κατὰ τὸν στροφέα σπόνδυλον και-
ἐπισφαγὶς προσείρηται. [Alii libri ἐπισφαγισμός.]
σφαγιάζομαι, Jugulo. s. Macto super, Immolo
n VV. LL. legitur, Ἐπισφαγιζόμενοι τὰς εὐχὰς,
ibus mactant. Pro quibus fortasse scr. ἐπι-
όμενοι τὰς εὐχαῖς, Post supplicationes so-
jugulatis s. mactatis pecudibus sacra facientes.
σφάζω, s. Ἐπισφάττω, Jugulo s. Macto super;
iter Jugulo, Macto, Trucido, Perimo. [Pre-
Eurip. velut El. 281 : Θάνοιμι μητρὸς αἷμ'
σ' ἐμῆς· Hec. 505 : Κάμ' ἐπισφάξαι τάφῳ· Herc.
Τρίτον δ' ὡς ἐπισφάξων δυοῖν. Xen. Anab. 1, 8,
οἱ μὲν φασι βασιλέα κελεῦσαι τινα ἐπισφάξαι
ὕρῳ, οἱ δ' ἑαυτὸν ἐπισφάξασθαι σπασάμενον τὸν
. Ita libri optimi duo : ceteri ἑαυτὸν ἐπισφάξαι.
iolandis bestiis Cyrop. 7, 3, 7 : Ὡς ἐπισφαγεὶς
αὐτῷ.] Plut. Fabio : Τὸν ἐπισφάξοντα τῶν πο-
λεμίων. [Anton. c. 13, 22, 77. « Νεκροὺς
..., proverbiali forma, Diog. L. 2, 135. »
Figurate Lucian. Jov. Trag. c. 43 : Σὺ ἡμᾶς
..., ὦ Μῶμε, οὐκ ἐν καιρῷ νῦν ἐπιτιμῶν, Eneas.
ἐπισφάττεις, quod v.]
σφαιρον, τὸ, Globus. Plut. Mor. p. 825, E :
ταῖς παλαίστραις διαμαχομένων ἐπισφαίροις περι-
ὰς χεῖρας, ὅπως εἰς ἀνύπαρκτον ἡ ἅμιλλα μηδὲν
μαλακὴν ἔχουσα τὴν πληγὴν καὶ ἄλυπον. Polyb.
, 3 : Μαχαιρομαχεῖν ξυλίναις ... μετ'
... μαχαίραις· ubi Schweigh. edidit ἐπισφαι-
... ab Ἐπίσφαιρα, ἡ. Male in Glossis Ἐπι-
..., Pugill; Ἐπισφαιρον, Pugil; Ἐπισφαιρα, Pugilla.
... Angl. || Ἐπισφαίριον ξενὸς, Orbiculus
... vol. 18, part. 1, p. 805, 10. Hase.]
σφαίρωμα, τὸ, i. q. ἐπίσφαιρον. Anna Comn. p.
Οἱ τῶν Καισάρων στέφανοι σποράδην ἔστιν ὅπου
... καὶ λίθων μετέχοντες ἄνευ τοῦ ἐπισφαιρώ-

σφακελίζω, Sideror, Corrumpor, Vitior. Hip-
790, H : Ἢν μὴ ἐπισφακελίσῃ· 817, B : Ἢ
ἐπισφακελίσειν αὐτοῖσιν. Aret. p. 59.]
σφακέλισις, εως, ἡ, Sideratio, Corruptio. Hip-
816, G : Ἐπισφακέλισις τῶν ὀστέων.]
σφάλεια, ἡ, ap. Polyb. Exc. Vat. p. 459 : Τὴν
ἐπισφάλειαν, Fortunae lubricam et periculo-
tam. L. D. Apud Aristid. De simpl. dict.
vol. 2, p. 797 Lips. : Ἔστι μὲν ἕκαστα ἐν
... προηγμένα, in ἀσφαλείᾳ mutabat Norrman.
Paris. ap. Walz. Rhett. vol. 9, p. 445, 15,
]
σφαλὴς, ὁ, ἡ, Qui labefactari potest, Lubricus,
, Incertus, Minime tutus, [Intutus, Gl.] Pe-
, i. q. σφαλερός. Hesych. et Suid. exp. ἐπι-
κίνδυνος. [Hippocr. p. 11, 43 : Ἰσχυρῷ καὶ
νοσήματι. Plat. Reip. 6, p. 497, D : Τὰ με-
α ἐπισφαλῆ. Polyb. 1, 54, 3, τόποι· ib. 66,
] Plut. Fabio, Ἐπισφαλὲς ἐστι πιστεύειν ἀνδρὸς
τηλικαῦτα πράγματα. Herodian. 1, [6, 15]:
... ἀτελῆ καταλιπεῖν, μετὰ τοῦ ἀπρεποῦς καὶ
Praeterquam quod indecorum est, est
iculosum : 7, [2, 11] : Τοῦ ἀγχιβαθοῦς τῶν
... δι' ἄγνοιαν τῶν τόπων ἐπισφαλοῦς ἐσομένου,
paludis altitudo periculosa futura erat. Et
, τὸ τοῦ τάχους ἐπισφαλὲς, Celeritatis peri-
omparativo Demosth. p. 22, 14, Aristot.
8, 1. Superl. Polyb. 2, 29, 2. || Proclivis,
p. 167. Wakef.] Ἐπισφαλῶς, Lubrice, Ita
ari et everti facile queat, Non sine pericu-
ose. Plut. Sol. [c. 13] : Ἐπ. διάκειται ἡ πόλις,
orat, Lubricus est status civitatis et ne-
utus, In periculis versatur resp. Itidem in
] Idem dicit ἐπ. ἔχει ἡ πόλις, eod. sensu,
civitas; nam Nutare dicuntur, quae rui-
tur, ut τὰ σφαλερὰ s. ἐπισφαλῆ. [Aristid. c.
c. 10; Polyb. 6, 25, 4; Xen. Eph. 1, 5,

λλω, i. q. σφάλλω, i. e. Labefacto, Everto.
Fallo, Decipio. [Supplanto, Joseph. B. J.
Τὰς προβάσεις αὐτῶν ἐπισφάλλων. Wakef.
vol. 1, p. 280, D : Ὅδον ἔχε ἐπισφαλλόντων

A pro ἀκαιρ., ut videtur, A qua aberrarunt. L. D. Onos.
Strateg. p. 135, 9 Cor. : Περισπῶντα καὶ ἐπισφάλλοντα
δεῦρο κἀκεῖσε πρὸς πολλὰ τοὺς ἀντιπάλους. Hase.]

[Ἐπίσφαλμα. Joseph. A. J. 19, 1, 12 : Μὴ καὶ ἐπι-
σφάλματος τῇ ἐπιχειρήσει συνελθόντος ταράξοιεν τὴν πόλιν.
Leg. cum cod. L. B. τῇ σφάλματος. Schneider.]

[Ἐπισφαλῶς. V. Ἐπισφαλής.]

[Ἐπίσφατος. HSt. in Φάω :] Observa autem et nom.
Ἐπίσφατος hinc deducere Eust. in altero illo l. [Od.
p. 1728, 13], ubi dicit habere pleonasmum literae σ,
ac significari eo ὁ ὀλέθριος, a praet. πεφάσθαι. Atque
ita ἐπίσφατος erit Perniciosus, Exitialis. Sed Etym.
exp. ἐπίῤῥητος, deducens a φημὶ, unde φατός. Itidem-
que Hesych. exp. ἐπιμώμητος. [Ammon. p. 42 : Ἐπιδότ-
τος ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην· τοῦτον δ' ἔνιοι τῶν ποιητῶν
ἐπίσφατον καλοῦσιν. V. Ἐπίφατος.]

[Ἐπισφάττω V. Ἐπισφάζω.]

Ἐπισφαλίτης, ὁ, Remex. Hesychio θρανίτης, apud
quem plura vide. [Pausanias ap. Eust. Od. p. 1618,
51. t]

B [Ἐπισφετερίζομαι, Interverto, Ad me traho. Τὰ ἀλ-
λότρια ἐπισφετεριζόμενον, Harpocr. in Σθένελος. Hemst.]

[Ἐπισφηκόω, Implico. Nonn. Dion. 9, 123 : Ἀμφο-
τέρῳ δὲ σίδηρον ἐπισφήκωσε κορύμβῳ. Medio 2, 114 :
Μηρὸν ἐπισφηκώσατο μηρῷ.]

[Ἐπίσφηνον, τό. Clem. Al. Str. 6, 18, p. 800 :
Ἀποξέσαντες γὰρ ἑκάτερον ἐπίσφηνον ὀξεῖ δρεπάνῳ, ubi
Sylb. : Alibi rectius ἐκίσφηνον. Vertitur Utrumque
surculum. Routh.]

[Ἐπισφηνόω, Insuper obstruo et obturo cuneo.
Jud. 3, 34, sec. cod. 75 Holmes. ἐπισφήνωσεν. Ita
enim legendum loco ἐπεσφήνωσεν. Schleusn. Lex.
|| Cogo, Coagulo. Pass. Galen. vol. 19, p. 654, 9 :
Καὶ μηκέτι ἄλλο ἀνάγκη αἷμα εἰς τοὺς νεφροὺς, ἵνα ἐπισφη-
νωθῇ. Hase.]

Ἐπισφίγγω, Insuper astringo, sive constringo.
[Adstringo, Obstringo, Gl. Athen. 13, p. 543, F, de
Parrhasii pictoris luxu, qui lora crepidarum aureis
fibulis astringebat. Schweigh. Ælian. V. H. 9, 36 :
Ψάλτης Ἀντιγόνῳ ἐπεδείκνυτο· τοῦ δὲ πολλάκις λέγοντος,
C τὴν νήτην ἐπίσφιγξον, εἶτα πάλιν, τὴν μέσην κτλ. Nonn.
Dion. 1, 166 : Τῇ μὲν ἐπισφίγγων Κυνοσουρίδα· 39,
120 : Ἀσκὸν ἐπισφίγξας. « Ἐπισφίγγειν τὴν ἀμφισβή-
τησιν, opponitur τῷ λύειν, Sext. Emp. p. 308, 36. »
Hemst.]

Ἐπισφὰλὴς, pro ἐπισφαλὴς, VV. LL. : sed absque
exemplo. [Vox nihili.]

[Ἐπισφοδρύνω, Augeo. Plut. Cleom. c. 10 : Ἐπι-
σφοδρύναντα τὴν ἀρχὴν καὶ ἀνατεινάμενον. t]

Ἐπισφοραὶ, in VV. LL. perperam pro ἐπισφοραί.

Ἐπισφραγίζω, i. q. ἐνσφραγίζω, s. σφραγῖδα ἐπιβάλλω,
σημεῖον ἐπιβάλλω, Obsigno. [Photius C. Manich. p.
309, D : Ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ τὰς ἰδίας προσευχὰς,
μᾶλλον δὲ ὑλικὰς ἐπισφραγίζουσιν. Tacta. Iamb. 351 :
Γνώμαις ἐπισφράγιζε σαῖς τὸ βιβλίον.] Exp. etiam Probo,
Approbo, more eorum, qui approbantes aliquid,
suum etiam sigillum imprimunt. Item Subscribo,
βεβαιόω. [Confirmo. Epigr. Anth. Plan. 5, 366, 3 :
Σοὶ κλέος ἐπιπότε δῆμος ἐπεσφρήγιζε θανόντι. Adsigno,
Insignio, Gl.] Pass. quoque vox et media, activa
D signif. accipiuntur, ut ἐπισημαίνεσθαι et ἐπισημήνασθαι.
Pro Consignare affertur ex Plat. Polit. [p. 258, C] :
Δεῖ γὰρ, χωρὶς ἀφελόντας ἀπὸ τῶν ἄλλων ἰδεῶν, αὐτῇ
μίαν ἐπισφραγίσασθαι, Consignare. [Sine dativo Leg.
9, p. 855, E. Nonn. Dion. 47, 218 : Χείλεσι δ'
ἀφθόγγοισιν ἐπεσφρηγίσατο σιγήν.] Pro Concludo veluti
sigillo, affertur ex Aristide [vol. 1, p. 156] : Ἐπι-
σφραγίζεσθαι τὴν νίκην. [Polyb. 32, 22, 3 : Ὅτε Χά-
ροψ ἀφίκετο εἰς τὴν Ῥώμην, ἔχων χρήματα καὶ τοὺς
περὶ Μόρτυνα μεθ' αὑτοῦ, βουλόμενος ἐπισφραγίσασθαι
διὰ τῆς συγκλήτου τὴν αὑτοῦ παρανομίαν. Aristid. vol.
1, p. 555 : Τὴν ἔμπροσθεν ἀκμὴν ... ἐπεσφραγίσατο τῇ
τελευτῇ. Conf. Lennep. ad Phalar. p. 182. Contestor,
Gl. || Pass. Plat. Phil. p. 26, D : Ἐπισφραγισθέντα
τὸ τοῦ μᾶλλον καὶ ἥττονος γένος. Philipp. Thessal.
Anth. Pal. 6, 90, 4 : Κύρτους τε φελλοῖς τοὺς ἐπεσφρα-
γισμένους, Instructos. V. Jacobs ad Anth. Gr. vol. 9,
p. 144.]

[Ἐπισφραγὶς, ἡ, Sigillum. Epiphan. t. 1, p. 515, D;
901, A. Hase.]

image
not
available

s retinet. Atque accipi potius existimo ἐπισχ.
alibi ap. Eust. ὑποχωρίζεσθαι, sc. pro Obniti,
pe resistere, etc. Nisi forte ἀντισχυρισάμενος et
est pro ἰσχ. [Arrian. Exp. 5, 23, 4 : Τῶν δὲ
...ιζομένων. Hemst. Schol. cod.
iani Aristoph. Pl. 1096 : Λεπὰς ἐστιν εἶδος
... πέτραις ἐπισχυρίζεται (alius cod.
...ζεται καὶ δυσαποσπάστως ἔχει. Itaque delendum
verbum ἐπισχ.
...χος, ὁ, Auxiliator. Qua in signif. i. fuerit
quod partic. συνεπισχύων : nam συνεπισχύω
...ilior accipitur. [V. Ἐπίσκυρος.]
...ύω, i. q. ἐνισχύω, Vires sumo, Invalesco.
Gl. Theophr. C. Pl. 2, 1, 4 : Ῥιζωθέντα καὶ
...] Affertmque itidem pro Corroboro, Va-
...ddo, ex Xen. Œc. [11, 13. Urgeo, Cogo,
...59 : Τῆς κατὰ τὸ πεπρωμένον ἀνάγκης ἐπισχυού-
...iter Luc. 23, 5 : Οἱ δὲ ἐπίσχυον λέγοντες, In-
Utroque loco libri nonnulli ἐνισχ.] Item pass.
...hai pro Invalescere, teste Bud., qui tamen
non nominat.
...ω, [σχήσω, cujus exx. v. in Ἐπέχω], Cohibeo,
Reprimo, ἐπέχω. Hesiod. [Sc. 446] : Ἄρες,
...· et [350] : Τί νυ νῶϊν ἐπισχετον ὠκέας ἵπ-
...i est Ago adversus, ut Hom. Il. P, 465 :
...ρμᾶσθαι καὶ ἐπισχεῖν ὠκέας ἵππους. Sic enim
Aristarchus et Herodianus pro ἐπισχεῖν, de
Ἐπέχω.] Ap. Hom. autem cum acc. et gen.
...66] : Ὑμεῖς δέ, μνηστῆρες, ἐπίσχετε θυμὸν
χεῖρας. [Locus Odysseæ referri potest etiam
ut sit imperat. aoristi. Eur. Iph. T. 912 :
...ίσχει. Thuc. 3, 45 : Τόδε γε οὐδὲν ἐπίσχει
...11, p. 932, E : Αὗται φαρμακεῖαι ἐπίσχουσι
... Phil. p. 45, D : Τοὺς σωφρονας καὶ ὁ πα-
...ς ἐπίσχει λόγος ἑκάστοτε. || Signif. neutra
...s. Desistendi Plato Parm. p. 152, B : Ἆρ'
...ει τότε τοῦ γίγνεσθαι πρεσβύτερον ; || Pass.
...r. 9 De sud. 20 : Οἷς ἐπίσχεται τὸ τῆς κοιλίας.]
...μένη, Cappadocibus appellatum Festum
Christi. Ms. Augustan. Homil. Jo. Chrys.
C ...o. Greg. Nyss. t. 2, p. 873, B : Τὴν λεγο-
...γραφίᾳ τῶν Καππαδοκῶν ἴδια Ἐπισωζομένην,
...ἀνάληψις τοῦ Κυρίου. Hase.]
...όω, idem [quod ἐνσωματόω]. Unde Ἐπι-
ap. Diosc. 5, [84], In corpus coalescere,
Corporaturam accipere, et crassescere.
...ς, ὁ, ἡ, Corpulentus, Qui σωματοποιεῖται.
...orosus. In Hippiatr. : Ἐὰν ἡ πλεονεκτοῦ-
...ματι καὶ λίαν ἐπίσωμος, Et nimis corpu-
...rassus. Et compar. gradu ἐπισωμότερον,
..., Crassius.
...α, ἡ, i. q. sequens, ap. Nicom. Introd.
...Ast., qui ἐπισώρευσιν dicit p. 90. Iambl.
...107, B, et alibi. L. Dindorf.
...σις, εως, ἡ, Cumulatio. Eust. Opusc. p.
...ἁρμονίας τινὸς ἐπισώρευσις. V. Ἐπισωρεία
Oppiani Hal. 1, 116. Wakef. || Exag-
...
..., Accumulo. [Exaggero, Congero, Cu-
..., add. Gl. C. dat. Athen. 3, p. 123, E.]
D ...gero. [Jo. Chrys. In Genes. p. 258. Kall.
...Ol. 6, 23 ; Nicom. Introd. ar. p. 90, etc. ;
...ol. 1, p. 141, B ; Eust. Opusc. p. 196, 77.]
...ν, τό, i. q. sequens ap. Poll. 7, 107 :
...ίσσωτρα, ubi omittitur in aliis codd., et
...α, ἐπίσσωτρα, ἁψῖδας, ubi liber unus
... Ἐπίσωτρον.]
..., τό.] Ἐπίσωτρα dicuntur Ferramenta
...rinsecus imponuntur σώτροις s. Ligno
...rotæ quod radius in se continet, ne
...gnum deteratur continua agitatione.
...14 [§ 144] : Τῶν δὲ περιτροχανιων τὸ
...μὲν περὶ ταῖς ἁψῖσι σιδηρᾶ ἐπίσωτρα
...et ἐπίσσωτρα ; ἡ δὲ ἁψὶς καὶ σῶτρα
...positum. Ἐπίσωτρα s. Ἐπίσσωτρον ap.
...s legitur, i. e. Ferrum quo exterius
...σῶτρα vel ἡ σῶτρα. Hom. Il. [Λ,
...Αἱ δ' ἐπισσώτρων ῥαθάμιγγες, Guttæ
...amenta rotam ambientia extrinsecus
...per aquas transeunt. [Ib. 39] : Τῶν
...

A μὲν Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτροις δατέοντο.] Ψ, 505 : Οὐδέ τι πολλὴ γίνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κατόπισθεν λεπτῇ ἐν κονίῃ. [Singulari ib. 519 : Τοῦ μέν τε ψαύουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκραι οὐραῖαι.] E, 725 : Ὕπερθεν Χάλκε' ἐπίσσωτρα προσαρηρότα. Ubi satis clare indicat quid sint ἐπίσσωτρα, i. e. σιδήρια τὰ ὕπερθεν προσαρηρότα τῷ τροχῷ. [Vitiose] Ὀπίσσωτρον Hesych. ἁψὶς τοῦ τροχοῦ, quod et ἐπίσσωτρον. [Vitiose etiam Gl. : Ἐπίσωρον, Cantus.]

[Ἐπιτάγη, ἡ. V. Ἐπίταξις.]

Ἐπίταγμα, τό, Mandatum, Jussum, ab altera verbi ἐπιτάττω signif. [Æschin. p. 1, 13, et alibi cum verbo ἐπιτάττω.] Plato De rep. 2, [p. 359, A] : Καὶ ὀνομάσαι τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπίταγμα νόμιμόν τε καὶ δίκαιον. [Leg. 4, p. 722, E. Aristot. Pol. 14, 4. Ἐξ ἐπιτάγματος Demosth. p. 399, 12. Tributum, Imperium, Gl.] Subsidiaria cohors. Plut. Pomp. [c. 69] : Ὁ δὲ μετεπέμψατο σπείρας ἓξ ἀπὸ τῶν ἐπιταγμάτων. [Polyb. 5, 53, 5. || Superiores ordines, quibus officia s. dignitates continentur. Novella a Heraclii in Jure

B Græcor. Ducang.]

Ἐπιταγματικός, ή, όν, Subsidiarius. [Fav. p. 138.] Quid autem præterea significet ἐπίταγμα in re militari, vide in Appendice de vocab. militarib. [|| De pronomine αὐτός, quod ceteris additur pronominibus, Apollon. De constr. 3, 2, p. 194, 8 : Ἐπιταγματικὴν καλοῦσι τὴν αὐτός καθ' φασιν ὑποτάσσεται ἅπασι τοῖς δεικτικοῖς προσώποις. Quod impositivum vel subjunctivum, et additivum vel appositivum vertit Priscian. 12, 16 ; 17, 20, 145. Conf. Apoll. ib. 1, 30, p. 62, 21, De pron. p. 79, A. L. Dindorf.]

[Ἐπιτάδας, ου, ὁ, Epitadas, nomen Laconis, apud Thucyd. 4, 8, 31, 33, 38, 39. Idem latere ap. Pollucem 4, 88, ubi memorat Ἐπιτάδην τὸν σαλπιγκτὴν animadverterunt interpretes. Conf. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 698. L. Dindorf.]

[Ἐπιτάδες, Ad hoc usque tempus. Mich. Cerull. in Ep. ad Petr. Patr. : Οἶδας γὰρ ὅτι ἀπὸ τῆς ἁγίας καὶ οἰκουμενικῆς συνόδου καὶ ἐπιτάδες ἡ ἐν τοῖς ἱεροῖς δυπτύχοις ἀναφορὰ ταῖς καθ' ἡμᾶς δηλαδὴ ἁγίαις ἐκκλησίαις

C ἐξεκόπη, τοῦ Πάπα : quam vocem ut barbaram sugillat idem Petrus Patr. ad eund. Cerull. Cotel. habet ἐπιτάξ, Allat. vero ἐπιτάδες. Ducang.]

Ἐπιτάδεος, Amator, ἐραστής, Hesych. [Dor. pro ἐπιτήδειος.]

Ἐπιτακτήρ, ῆρος, ὁ, Qui imperat, Cujus est imperare, statuere pro imperio. [Xen. Cyrop. 2, 3, 4.]

[Ἐπιτάκτης, ου, ὁ, i. q. præcedens. Geopon. 17, 2, 4 : Τὰ ἐπιταττόμενα παρὰ τοῦ ἐπιτάκτου (boum). Kall. Ps.-Plut. Parall. min. p. 308, E : Μέλλων τὸν Ἐπιτάκτην, Imperiosum.]

Ἐπιτακτικός, ή, όν, Imperiosus. [Plato Polit. p. 260, B, C ; 261, B, C, etc.]

Ἐπιτακτικῶς, Imperiose, in quandam l. quem Suid. affert. Nisi potius debet reddi Pro imperio : ut dicatur Statuere pro imperio. [Diod. Exc. p. 619, 80 : Ἐπ. αὐτῷ διαστέλλειν.]

[Ἐπίτακτος, ὁ, ἡ.] Ἐπίτακτοι, v. inter Vocabula ad rem militarem pertinentia. Redditur Triarii et subsidiarii milites. [Thuc. 6, 67 : Τοὺς σκευοφόρους ἐντὸς

D τούτων τῶν ἐπιτάκτων ἐποιοῦντο, de quibus plura ibidem. Ἐπιτακτοὶ scribitur ap. Suidam.]

[Ἐπίτακτος, ὁ, ἡ, Imperatus, Jussus. Pind. Pyth. 4, 236 : Ἐξέπραξ' ἐπίτακτον ἀνὴρ μέτρον. Eur. fr. Belleroph. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 108 : Μὴ 'πίτακτα φάρμακα δίδου', ἐὰν μὴ ταῦτα τῇ νόσῳ πρέπῃ, ubi 'πιτακτὰ scriptum. Callim. fr. 120.]

[Ἐπιτακτωρεύς, έως, ὁ, Rector. Hesych., Suid. et Phot. v. Δημιουργός.]

Ἐπιταλαιπωρέω, Insuper labores et molestias perfero. Thuc. 1, [123] : Περὶ δὲ τῶν ἔπειτα μελλόντων τοῖς παροῦσι βοηθοῦντας χρὴ ἐπιταλαιπωρεῖν : quæ schol. sic exp. ὑπὲρ δὲ τῶν μελλόντων δεῖ τοῖς παροῦσι πράγμασι βοηθοῦντα, προσθεῖναι τοῖς πόνοις. Alioquin ἐπιταλαιπωρεῖν significat etiam Labores et molestias subire aliquam ob rem. [Plat. Reip. 7, p. 540, B : Πρὸς πολιτικὰ ἐπιταλαιπωροῦντας. Ἐπικάμνειν, ἐπιπονεῖν interpr. Hesych. Exp. etiam Sum miser, ut ταλαιπωρέω. [Cum dat. Joseph. Ant. Jud. 17, 12, 3 : Διὰ τὸ ἔργοις ἐπιταλαιπωρεῖν τὸ ζῶον (bovem). Hase.]

image
not
available

ημα τῶν πραγμ. Quæ Cic. ap. Colum. ita vertit, A pa ns, qu ut solent, tradidimus, et ubi ea ent demonstravimus, et ut salva essent præ- a. Ex cod. Ien., ἐπιτάττειν μὴ κλέπτειν. Item r [p 12, A]: Τὸ γὰρ αὐτῷ τὰ βέλτιστα πράττειν , Qui sibi ipsi optima quæque agere impe- tioni autem vόμος dicitur ἐπιτάττειν, Sancire. lem præterea ex Aristot. v. ap. Bud. p. 642. bes et pass. Ἐπιταττόμενοι, quod exp. Sub- tibus imperia accipere necesse est. Affertur- cod. Aristot., Οὐ γὰρ δεῖ ἐπιτάττεσθαι τὸν σοφὸν, τάττειν. Quidam vero ex Horat. ἐπιτάττομαι Impero. [Eur. Suppl. 521 : Εἰ 'πιταξόμεσθα Sylei ap. Philon. p. 880 : Τάσσειν δὲ μᾶλλον ταθαι ὥσπερ. Aristoph. Vesp. 686 : Ἐπιταττό- ις. Thuc. 1, 140. De re Herodot. 1, 115 : ενος. Xenoph. Cyneg. 12, 2 : Φύλακας ῶ ἐπιτεταγμένον. Thuc. 1, 141. Idem 2, 7 : νεῶς ἐπιταχθῆναι ποιεῖσθαι. Herodot. 6, ιωτικὸς ὁ στρατὸς ὁ ἐπιταχθεὶς ἀπέστειλε. Et modo sæpius Plato. || Medi exx. v. supra.] bditus sum alicujus ditioni et potestati. In B Ἐπιτεταγμένοι καὶ ὑπηρετοῦντες, ex Plut. Popl. . Sed c. 3.] At, Ἐπιτετάχατο εἰς Πέρσας, quæ erodoti esse puto [sunt 7, 85], exp. Inter recensentur, [In Ind. :] Inter Persas collocati mice pro ἐπιτεταγμένοι ἦσαν. In iisd. VV. LL. Nar. : Ἄλλῳ τινὶ τοῦ παντὸς ἐπιτεταγμένοι, Alii ti præfecti. [Apud Diotogenem Stobæi Flor. 315 : Ἔξιας ἐπιπρεπέας ἐπιτάσσεν, pro quo τεταγμένον, scribendum ἐπιταδείαν.]

ικός, ή, όν, Intendendi augendique vim Attentus, Gl.] Qua voce gramm. sæpe utun- um dicunt a esse ἐπιτατικόν, i. e. Vim habere di et Augendi significatum ejus quocum m est, ut in ἄξυλος significante πολύξυλος. ss. vol. 1, p. 21, D. Comparativus in scholl. p. 6, 26, 27 ed. Berol. L. D. Scholl. Apoll. 4, Aristoph. Ach. 1228, Theocr. 2, 14.] τατικῶς, Eust. Od. p. 1390, 37; sch. Soph. 12. L. D. Theodoret. In Psalm. 8, 2, et 30, C at in Psalm. t. 1, p. 153, 19 : Τὸ ὡς ἐν- αρχθονικῶς, ἀλλ' ἐπ. Hase.]

ιν, Hesych. ἰσχυρόν, Robustum. [Supra Quod hic quoque restituendum cum , quum probari non possit Alberti ad centis sententia. Aliter vitiosum v. in

ς, ὁ, ἡ, q. d. Supersepulcralis. Sed potius , interdum et Funebris redditur : ἐπ. δεῖπνον, 58, C], Funebre epulum, sicut Cic. quoque Ἐπ. σοφιστής, Achill. Tat. 3, 25 fin. Στῆ- , Suidas in Ἐπιστήματα. Ἐπιτάφιος ᾠδή, | Sic ἐπ. ἀγών, Plut. [Mor. p. 866, B], unebre, quo funus alicujus ornatur, s. funeris, Ludi funebres s. sepulcrales. 117. Sine ἀγών, Joseph. A. J. 17, 6, 5, ο ἀγωνίσασθαι Lucian. Eun. c. 4, Pausan. onf. inscr. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1417, a incertum facit utrum absolute an non εσάμενον τὸν ἐπιτάφιον.] Et ἐπ. λόγος, D atio. Quintil. autem dixit etiam Fune- ionem. [Poll. 3, 101.] Plut. Apophth. : Καὶ μέλανα ἱμάτια, καὶ δημοσίας ἑορ- ς ἐπιταφίους. Lucian. [De luctu c. 23] : ἴους εἶπον ἐπὶ τῶν μνημάτων. [Plat. Me- B; Demosth. p. 499 extr.] Sed fre- si me memoria fallit, dicitur ἐπιτάφιος stantivo. [Ἐπιτάφιος, Epitaphium, Næ- , Gl.] Lucian. [De hist. conscr. c. 26 : ουκυδίδης, ἐπιτάφιον τινα εἰπε τοις πρωτοις ἀνοις νεκροῖς, και αυτος ηγησατο χρῆναι ε... [Et alibi. De ἐπιταφίῳ Thucy- epitaphii partibus v. Dionys. A. rh. n Macc. Enc. : Καὶ μεθ' ὅλον τῶν ἐπι- . apud Boeckh. vol. 2, p. 261, 25 : ς τῶν ἐπιταφίων τεκεῖ ἑαυτ. Ἐπιτάφια, erio autem receptum passim hodie esse retr. : cujus tamen usus nondum sat ffirmatus est testimoniis. [De carmine

simpl. positum ἐπιτάφιος est in inscr. idyllii 1 Bio- nis et 3 Moschi. Ἐπιτάφιον vero in inscr. epigr. 14 Theocriti et Anth. Pal. App. 57. Addito nomine Ms. apud Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 782 : Τῶν δώδεκα ἐπιταφίων ἐπιγραμμάτων. L. Dindorf.]

Ἐπιταχύνω, Accelero, Urgeo. [Maturo, Gl. Pausan. 8, 51, 4 : Αὐτὸν τῇ Ἑλλάδι ἔφη τὴν πεπρωμένην ἐπι- ταχύνειν.] Herodian. 2, [11, 2] : Συντόνῳ δὲ σπουδῇ καὶ γενναίως πόνους τὴν ὁδὸν ἐπετάχυνε, Iter accelerabat et urgebat. Eadem constr. forma Plut. Pericle [c 29]: Ποτίδαια ἀποστᾶσα καὶ πολιορκουμένη μᾶλλον ἐπετάχυνε τὸν πόλεμον, Magis accelerabat bellum. Ex Thuc. vero [4, 47], ἐπιταχύνω τῆς ὁδοῦ, pro εἰς τὸ ἔμπροσθεν τῆς ὁδοῦ ταχύνω. Item, Ἐπιταχυνόμενος πνεύματι, pro ἐπειγόμενος, Qui vento propellitur, s. celeriter pro- gredi cogitur. [ᾰῡ]

[Ἐπιτάχυσις, εως, ἡ, Maturatio, Acceleratio. Dio- togenes Stobæi Fl. vol. 2, p. 316 Gaisf. Schneid.

[Ἐπιτέγγω, Irrigo. Theoph. Protosp. p. 848; Anacreontic. 52, 41; Philostr. V. S. 2, p. 574. L. D. Galen. vol. 4, p. 189, 12 : Ἐπιτέγγειν δὲ καὶ τὸν οὐρη- τικὸν πόρον. Id. ib. p. 190, 12 et 17; 191, 16; 269, 8, 626, 7 et 13, 649, 2, aliisque multis ll. Hase.]

[Ἐπιτέγιος, cum τέγεος, ut ductum a τέγος, ponit Eust. Il. p. 878, 37. Wassb.]

[Ἐπίτεγκτος, ὁ, ἡ, Humectans. Hippocr. p. 830, D : Τοῖσιν ἐπιτέγκτοισιν (φαρμάκοις). Anon. Galen. vol. 18, part. 1, p. 712, 1 : Τίνα μὲν ἐστιν ἔνεμα ἐπίτεγκτα, πρόσθεν εἴρηται [ib. p. 701, 12]. Hase.]

[Ἐπίτεγξις, εως, ἡ, q. d. Humectatio. Hippocr. p. 268, 41.]

Ἐπιτεθειασμένως, Afflatu numinis, Cum afflatu numinis. [Pollux 1, 16] Vide Θειαστικῶς [et Ἐπι- θειάζω.]

Ἐπιτείνω, i. q. ἐντείνω, i. e. Intendo, Contendo. Sicut enim arcum et lyram aliquis dicitur ἐντείνειν, ita etiam ἐπιτείνειν : ut [Plat. Lys. p. 209, B : Ἐπιτεῖναι ἣν ἂν βούλῃ τῶν χορδῶν·] Plut. De educ. lib. [p. 9, C] : Καὶ γὰρ τὰ τόξα καὶ τὰς λύρας ἀνίεμεν, ἵνα ἐπιτεῖναι δυνηθῶμεν. [Herodot. 1, 186 : Ἐπετείνεσκε δὲ ἐπ' αὐ- τὴν (τὴν γέφυραν) ξύλα τετράγωνα· 4, 201 : Ἐπέτεινε ξύλα ἀσθενέα ὑπὲρ αὐτῆς (super fossa). Pass. Xen. Cyn. 5, 30 : Μηροὺς ἔξωθεν μὲν ἐπιτεταμένους, ἔνδοθεν δὲ οὐκ ὀγκώδεις.] Metaphorice plerumque hoc verbum usurpatur. [Plat. Leg. 1, p. 645, D : Ἆρα σφοδροτέ- ρας τὰς ἡδονὰς ἡ τῶν οἴνων πόσις ἐπιτείνει;] Philo V. M. 1 : Ἐπέτεινε τὴν φρόνησιν, Prudentiam multo acrius intendere cœpit, Prudentiæ nervos; est enim metaph. ab organis iis quorum funes contenduntur. [Oracul. ap. Suid. in Διογένης. Hemst.] Aristot. Eth. 6 init. : Ἐν πάσαις γὰρ ταῖς εἰρημέναις ἕξεσιν ἐστί τις σκοπὸς, πρὸς ὃν ἀποβλέπων ὁ τὸν λόγον ἔχων, ἐπιτείνει καὶ ἀνίησι, καὶ τίς ἐστιν ὅρος τῶν μεσοτήτων, Intendit aliquid vel remittit : intendit aliquid ex ἐλλείψει, remittit vero ex ὑπερβολῇ : supplens defectui quod deerat, demens excessui quod supererat. Itidem Polit. 5, [c. 8 med.], τὰ τιμήματα ἐπιτείνειν ἢ ἀνιέναι, Augere s. Imminuere, Addere eis aliquid vel detrahere. [Demosth. p. 1290, 17 : Ἐκλεγόμενοι τίνων αἱ τιμαὶ ἐπετέταντο.] Et cap. 1 ejusd. libri, Ἵνα ἐπιταθῶσιν ἢ ἀνεθῶσιν αἱ πολιτεῖαι : nam aliquibus opus est εἰς τὸ μᾶλλον ὀλιγαρχεῖσθαι ἢ δημοκρατεῖσθαι, aliquibus εἰς τὸ ἧττον. [Eadem verba contraria ap. Plat. Phæd. p. 98, C. Ib. 86, C : Ὅταν χαλασθῇ τὸ σῶμα ἀμέτρως ἢ ἐπιταθῇ ὑπὸ νόσων.] Inter- dum additur dat. rei qua quis ἐπιτείνεται. [Hippocr. p. 1154, H : Πάλιν ἐπετείνετο τῷ πυρετῷ.] 2 Macc. [9, 11] : Ἐπιτεινόμενος ταῖς ἀλγηδόσι, Dolorum au- gmentum capiens, Quum dolores ejus intenderentur et gliscerent. Et ap. Phal. : Ἐπετάθημεν ταῖς φροντίσι, Curæ et solicitudines nobis accreverunt, Intentioribus curis vexati fuimus. [Μᾶλλον ἐπιταθήσεται ζηλοτυπῶν, Lucian. D. mer. 9, quod intelligo, Torquebitur; ne- que aliter in exemplis ex 2 Macc. et Phalaride pro- ductis. Hemst. In l. Phal., Ep. 53, Lennep. ex codd. ταῖς ὀδύναις. Polyb. 17, 16, 3 : Πολλαπλασίως ἐπιταθέν- τας ταῖς εὐνοίαις.] Diosc. 3, 25 : Ἐπιτεταμένος τῇ πι- κρίᾳ, Qui intensissimæ amaritudinis est, eximie est amaritudinis. [Cum dat. pers., de amante Parthen. Erot. 23, 1 : Ταύτῃ σφοδρῶς ἐπιτεταμένος τοῦ Κλωνίμου. Cum dat. rei Lucian. Adv. ind. c. 27 : Ἐπιτεταμένοι

image
not
available

['Επιτέλεια, ἡ, Perfectio. Aristeas Hist. LXX intt. p. 105, C : Τῶν ἐπιτέλειαν τῶν ἀξιουμένων. L. Dind.]

['Επιτέλεια, ἡ, Epitelia, n. mulieris in inscr. Dorica Boeckh. vol. 2, n. 2448, p. 361 seqq. L. Dind.]

['Επιτέλειος, Perfectus. Joseph. Ant. Jud. 16, 2, 4, ἐπιτελείαις εὐχαῖς. Sed recte Cocc. scrib. indicat di-, ἐπὶ τελ. Hase.]

['Επιτελειόω, Perficio. Oribas. p. 115 ed. Mai. : ἐπιτετελειωμένῳ τῷ προσκειμένῳ ἐπιδέσμῳ ἔχει ὁ ἐπίδεσμος οὗτος καὶ κατὰ τοῦ ἕλκους ἀγομένας λοξὰς καταβολάς. leg. videtur ἐπὶ τετ.]

'Επιτελείωσις, εως, ἡ, redditur Perfectio, Absolutio, Augmentum : quod sc. Hesych. exp. αὔξησις. Subjiciturque ex Plat. Leg. [6, p. 784, D], ἐπιτελείωσις παίδων, Procreatio liberorum. [Hæc interpr. quum admitti non possit, alii interpretati sunt Sacra natalium puerorum, coll. vv. 'Επιτελέωμα, 'Επιτελεοῦν.]

['Επιτελεόω. V. 'Επιτελέωμα.]

['Επιτέλεσις, εως, ἡ, Perfectio. Aristot. Probl. 10, : 'Επιτέλεσιν τοῦ σώματος. « Marc. Anton. 1, 16, p. Kall. Clem. Al. p. 453.]

['Επιτέλεσμα, τὸ, sine interpretatione posuit Pollux 6, 181.]

['Επιτελεσμός, ὁ, Perfectio. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 278, A : Δηλώσοντας τὸν τῆς πράξεως ἐπιτελεσμόν. L. Dind.]

['Επιτελεστέον; Perficiendum. Isocr. p. 240, B.]

['Επιτελεστής, ὁ, Perfector. Schol. Lycophr. 305 : ... χρόνος. L. Dindorf.]

['Επιτελεστικός, ή, όν, Perficiens, Efficiens, Efficax. ἐπιτελεστικὴ τῶν εὐχῶν θυσία. Hesych. in Τελεσσιεργῶν. Hemst. Schol. Pind. Nem. 9, 13. Boiss. Aristot. p. 823, 25 ed. Berol. : Γίνονται ἐπιτελεστικοὶ καὶ αἰσθητικοί· conf. ib. l. 21 et 29. Basil. t. 1, p. 193, ; Cat. in Psalm. t. 1, p. 514, 15; Acta S. Petri Alex. p. 206, 15 Combef. Procl. Paraphr. in Ptol. p. 91, 9 : Μυστηρίων ἐπιτελεστικοί. Interpr., Institutores. Hase. Superl. schol. Hom. Il. Θ, 247 (ubi de avi, ut infra ἐπιτελής). Wakef. Hesych. v. Τελυπεστικός.]

['Επιτελεύτιος, ὁ, ἡ, Ad obitum pertinens. Anna Comn. p. 482, A : Τοὺς ἐπιτελευτίους ᾄσοντας ὕμνους. Cit. Elberling. Eust. Opusc. p. 292, 81 : 'Επιτελεύτιον οἷον ... 304, 34 : Οἰμώζοντες ὡς ἐπιτελεύτια. Matthæus ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 1094, A : 'Επιτελεύτιος βούλησις τοῦ ... ἡμῶν δεσπότου, de testamento. L. Dind.]

'Επιτελέω, Perficio, Efficio, Effectum reddo, Perago, Exequor. [Herodot. 1, 51 : 'Επιτελέσας δὲ ὁ Κροῖσος ταῦτα (donaria) ἀπέπεμπε ἐς Δελφούς· 90 : 'Εντειλάμενος τοῖσι δορυφόροισι τὰ Κροῖσος ἐπεθήκατο ἐπιτελέειν· 115 : Τὰ ἐπιτασσόμενα ἐπιτελέειν· 126 : 'Επιτελεστέοντων τῶν προαιρημένων ἄεθλον. Et alibi sæpe similiter. Et pass. 9, 121, 1 : 'Ως ἐπετελέσθη τὸ οἴκημα. Thuc. 7, 2 : 'Επετετέλεστο τεῖχος, et activo 1, 108.] Thuc. 1, [138] : 'Αξιώσας νομίσαντα εἶναι ἐπιτελέσαι βασιλεῖ ἃ ὑπέσχετο, Perficere quæ pollicitus erat, s. Præstare. 2, [95] : 'Α ὑπεδέξατο οὐκ ἐπετέλει, Non præstabat quæ pollicitus fuerat. Id. addit dat. ἔργῳ huic verbo, 1, [70] : Καὶ ἐπινοῆσαι ὀξεῖς καὶ ἐπιτελέσαι ἔργῳ ὃ ἂν γνῶσιν, ubi certe nihil necesse videtur fuisse dat. illum addere : addidit tamen Isocr. itidem ἔργοις, ad majorem emphasin [p. 22, C], Ταῦτα τοῖς ἔργοις ἐπιτέλει. Herodian. ad Thuc. locum respexisse videri possit, 2, [9, 2], sed omisso dat. illo : Νοῆσαί τε ὀξὺς, καὶ τὸ νοηθὲν ἐπιτελέσαι ταχύς, ubi Pol. vertit Acer exequendis rebus. [Conf. Plat. Gorg. p. 491, B.] Sic ap. Xen. [Comm. 4, 6, 12] ἐπιτελούντων vertit Bud. Exequentium; sed præligens abl. Opere : Τῶν τὰ νόμιμα ἐπιτελούντων, Opere exequentium et peragentium. Idem ἐπιτελεῖν interpr. Obire et perfungi, ex Luciano [D. mar. 14, 2], de Perseo : 'Επειδὴ μέν οὗτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἆθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. [V. supra inter ex. Herodot.] Idem ἐπιτελεῖν τὰς εὐχὰς tradit esse Preces ratas facere, Vota damnare. [Herodot. 1, 86 : Εὐχὴν ἐπιτελέσαι θέλων· 3, 125 : Πολυκράτης ἀνακρεμάμενος ἐπετέλεε πᾶσαν τὴν ὄψιν τῆς θυγατρός. Demosth. p. 235, 3 : 'Οπως ἂν ἡ εἰρήνη ἐπιτελεσθῇ.] At ἐπιτελεῖν cum acc. πανηγύρια et θέας reddit Edere : afferens usum participii passivi, ex Juliano Imp. [Ep. 35, p. 409, A] : 'Επὶ δὲ τὰ κυνηγέσια τὰ πολλάκις ἐν ταῖς θεάτροις ἐπιτελούμενα, ἄρκτοις καὶ παρδάλεις ὠνοῦνται, Ad venationes quæ in theatris eduntur. [Ἀγῶνα Herodot. 2, 91. Conf. 8, 98.] Denique accipi docet et pro Celebro [Gl.], sicut et τελῶ : ea signif., qua dicitur Celebrare ludos aut festum. [De sacris Herodot. 1, 167; 2, 37, 51, 63 bis; 4, 26, 79.] Et ἐπιτελεῖσθαι itidem Celebrari ut, 'Εορτὴ ἐπιτελεῖται τῷ θεῷ. [Activo Herodot. 2, 122. De oraculo impleto idem 1, 13 : Τούτου τοῦ ἔπεος λόγον οὐδένα ἐποιεῦντο, πρὶν δὴ ἐπετελέσθη· 2, 152 : Μαθὼν τὸ χρηστήριον ἐπιτελεύμενον· 5, 72 : 'Επετελέετο τῷ Κλεομένεϊ ἡ φήμη· 9, 64 : 'Η δίκη τοῦ φόνου κατὰ τὸ χρηστήριον τοῖσι Σπαρτιήτῃσι ἐκ Μαρδονίου ἐπετελέετο.] Dicitur et ἐπιτελεῖν θυσίαν, a Plut. [Mor. p. 119, A.] Item ἐπιτελεῖν ἀγῶνα. [Γάμους τῆς θυγατρὸς Athen. 13, p. 576, A; 609, F. Hesych. in Καλαοίδια. Τὰς θυσίας τοῖς θεοῖς ἐπιτελεῖσθαι, et mox συντελεῖσθαι, Gemin. p. 32, B; Suid. in Ὕης. (Dionys. A. R. 2, 30; χοὰς ib. 52.) Simpliciter Ælian. V. H. 12, 61 : 'Επετέλουν αὐτῷ. Hemst.] || 'Επιτελεῖν pro Pendere, Solvere, ex Herodoto [2, 109], ἐπιτελεῖν ἀποφορήν. [5, 49 : Οἳ πεντακόσια τάλαντα βασιλέϊ τὸν ἐπέτεον φόρον ἐπιτελεῦσι. Conf. 8, 41.] || Irrogo. Plato Leg. 10 fin. : Τὴν τῆς ἀσεβείας δίκην τούτοις ἐπιτελούντων. || Med. Xen. Comm. 4, 8, 8 : Εἰ δὲ βιώσομαι πλείω χρόνον, ἴσως ἀναγκαῖον ἔσται τὰ τοῦ γήρως ἐπιτελεῖσθαι· Apol. Socr. 33 : Γαυρῶς καὶ προσεδέχετο αὐτὸν (τὸν θάνατον) καὶ ἐπετελέσατο. Plato Phil. p. 27, C : Ἆρ' οὖν κάλλιον ἂν καὶ τὴν κρίσιν ἐπιτελεσαίμεθα; Dionys. A. R. 10, 42 : 'Επιτελέσασθαι τὰς δίκας. Polyb. 1, 40, 16. || Pass. 'Επιτελέομαι, Consecror. Clem. Al. p. 21. Kall.]

'Επιτελέωμα, τὸ, VV. LL. pro Victima postrema, qua priores omnes ratæ fiebant. De qua signif. lege Suid., Hesych. : qui etiam tradit 'Επιτελεοῦσαι fuisse quod suo tempore diceretur ἀφιεροῦσαι.

'Επιτελής, ὁ, ἡ, Ad finem perductus s. Ad exitum, Effectu non carens, ut locutus est Ovid. In VV.LL., ubi ἐπιτελής redditur Absolutus, Non irritus, Auctus, affertur ex Herodoto [3, 141 etc.], ἐπιτελέα ποιῶ pro Effecta reddo, et [ib. 16], 'Επιτελέα ἐγένετο, pro Facta sunt. Ex Thuc. itidem [1, 141] ἐπιτελῆς γίγνεσθαι pro Perfici. Sed rursus ex Herodoto [3, 124] habes, 'Η δὲ ἠρᾶτο ἐπιτελέα ταῦτα γενέσθαι, pro, Imprecata est ut hæc contingerent. Huc pertinet, quod in Ind. legitur ex Plat. [Leg. 11, p. 931, E, Ep. 8, p. 353, A], ἐπιτελὴς εὐχή, Votum ratum, Preces ratæ. Possis etiam reddere, Preces non irritæ. Ibid. ex Polyb. [6, 15, 6] ἐπιτελεῖς ἐπίνοιαι, Inventa et excogitata quæ irrita non evadunt. [Melissæ Epist. p. 749 : Ἀρέσκειν τῷ αὐτᾶς ἀνδρὶ ἐπιτελέας ποιεῦσαν τὰς ἐκείνω θελήσιας. Dionys. A. R. 10, 46 : Κρίσιν λαμβάνει ὁ πόλεμος ἐπιτελῆ.] Sed habet ἐπιτελὴς et aliam signif. aliquantum remotam ab hac, si Hesychio credimus. Dicitur enim ἐπιτελής Jam matura viro, jam plenis nubilis annis, ut Virg. loquitur, quum Hesych. exponat, ὡραία γαμεῖσθαι. [Active Perficiens, ut supra ἐπιτελεστικός. Antonin. Lib. c. 19, p. 126 : Εἰσὶν ἀγαθοὶ φανέντες καὶ ἐπιτελεῖς παρὰ τοὺς ἄλλους ὄρνιθας. Adv. 'Επιτελέως, Tandem, Denique, Aret. p. 20 : 'Επ. ἐν μέσῳ τῷ ἥπατι ... συναγείρονται, ni legendum ἐπὶ τέλεος.]

['Επιτέλης, ους, ὁ, Epiteles, n. viri Attici in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 292, col. 3, 25. Conf. n. 1512, 5. Genitivi forma 'Επιτέλου n. 1570, b, 28. L. Dindorf.]

['Επιτελίδας, ὁ, Epitelidas, Spartanus ap. Thuc. 4, 132. Alius, qui stadio vicit ol. 50, ap. Diod. 5, 9, 'Επιτελίδης ap. Dionys. A. R. 4, 1. Atheniensis in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 302, b, 30. üä L. D.]

'Επιτέλλω, i. q. ἐντέλλω. Frequens ap. Hom., qui interdum sine adjectione ponit pro Jubeo, Mando, Præcipio : Od. [P, 185] : 'Επεὶ πόλινδ' ἴεναι μενεαίνεις Σήμερον, ὡς ἐπέτελλεν ἄναξ ἐμός, Ut jubebat herus meus. Il. P, [360] : 'Ως Αἴας ἐπέτελλε πελώριος, Sic jubebat Ajax. [Orac. ap. Aristoph. Av. 977 : Κἂν μὲν, θέσπιε κοῦρε, ποιῇς ταῦθ', ὡς ἐπιτέλλω.] Aliquando cum dat., itidem pro Jubeo, Mandata do. N, [213] : Τὸν μὲν ἑταῖροι ἔνεικαν, ὁ δ' ἰητροῖς ἐπιτείλας, Ἤϊεν ἐκ κλισίης, Quum medicis mandata dedisset de eo curando. Nisi quis malit repetere accus. τὸν, ut sit, ὁ δ' αὐτὸν ἰατροῖς ἐπέτειλεν, Medicis eum commendavit, quæ expositio videtur insolentior. Alias cum accus. rei quæ injun-

image
not
available

...μένως. Wass. Philodem. De ira 1, p. 69. ...ν. Tum apud Adamantium leg. videtur κινοῦνται ...μένως, quam apud Philodemum, cujus hæc ...sunt : Τὸ πικρῶς λαλεῖν καὶ ἐπιτεταγμένως, ἐνίοτε ...κιθάρας τίθεσθαι φωνάς. L. D. Basil. Cat. in ... 1, p. 498, 3 : Ὁ ἐπ. διαλογῶν, Recte atque ... Hase.]

...τεταμένως, Intense, Vehementer. [Athen. 2, ... D : Ταῖς πρασίνοισιν ἐπιτεταμένως. Diosc. 5, ...ἢ μὲν ἐστι λευκὴ ἐπιτεταμένως. Scholl. Hom. Il. ..., Aristoph. Pl. 635. Villois. Anecd. Gr. vol. 2, ...

...τέταρτος, ὁ, ἡ, q. d. Superquartus, Totum cum ...ejus parte continens. Nicom. Introd. ar. p. 95, ... Ast.; Iamblich. In Nicom. p. 57, B; 58, D. ...ноот.]

...τετευγμένως, Feliciter. Diog. L. 2, 42 : Ἐποίησε ... Αἰσώπου οἱ πάνυ ἐπ. Casaub. Orig. C. ... p. 198. Seager. Basil. M. vol. 2, p. 99, B : ...]

...τετηδευμένως, De industria. Dionys. H. Comp. B ...5, 3 R. Etym. Gud. p. 203, 35 : Ἐξεπίτηδες, ...μένως. Leg. ἐπιτετηδ., nisi forma vitiosa usus ...tur semibarbarus.]

...τετηρημένως, Vigilanter, Diligenter, Consulto. ..., p. 480, D; 542, C; 611, A. Id. t. 1, p. 649, ...ησμένως καὶ ἐπ. προτάγειν ἑκάστοι ῥητῷ. Hase.]

...τετμημένως, Compendiose. Strabo 4, p. 202; ...; 8, p. 368. Heliod. 2, 31 p5, 31. Boiss. Eust. ..., 35.]

...τεβδομος, ὁ, ἡ, Totum cum quattuor ejus ... septimis continens. Nicomach. Introd. ar. ...

...τρομερής, ὁ, ἡ, Totum cum quattuor ejus ...continens. Nicom. l. c. p. 99, 100, 106.]

...πέμπτος, ὁ, ἡ, Totum cum quattuor ejus ...quintis continens. Nicom. l. c. p. 101, 107, ...Dindorf.]

...τευγμένως, Prospere. Schol. Soph. El. 944.]

...γμα, τό, et Ἐπίτευξις, εως, ἡ, ejusdem cum ...ut originis, ita etiam signif., i. e. Adeptio, C ..., Obventio, Reditus, Proventus, πρόσοδος. ... : Οἱ δὲ θαυμάσαντες τὰ πλήθη τῶν κατοικούν...ων, καὶ τὰ τῶν τόπων ἐπιτεύγματα, διά...ττην ... εἶναι, ubi ἐπιτεύγματα ipse ...ἐπιτυχίας. [Χειρόκμητον ἐπίτευγμα, pro Opere ...cto, Dorice posuit Dius ap. Stob. Flor. p. ...vol. 2, p. 499, 1 Gaisf., qui e codd. Pariss. ... restituit.] Τὰ περὶ ποιητικὴν ἐπιτεύγματα, ..., 57. Hemst. Diod. 1, 27 : Γαμεῖν ἀδελφὰς ...νὸς ἐν τούτοις τῆς Ἴσιδος ἐπίτευγμα· 15, 6 : ...γαθῶν ἐπιτεύγματα· Exc. p. 630, 73 : Τὰ τῶν ...εύγματα. Joseph. B. J. 3, 5, 6. || Ἐπίτευξις, ...llinitt. p. 413, C : Ἐλαπρία χρόνου ἐπίτευξις, ...παθεῖν τι ἢ ποιῆσαι. Isocr. p. 618, 1, θρίνον ... Impetratio, Gl. L. D. Theophyl. Simoc. ...91, 11 Bonn. : Ἐπιτεύξεις ἐλπίδων. Id. ib. ... : Δυσμαχωτάτην ἐπίτευξιν, Difficillimam ...onf. ib. p. 71, 23; 139, 23; 221, 7. De loco ...to Theophr. Char. 14, Η ... τῶν ... ...ποιοῦσα τοὺς ἐντυγχάνοντας, v. Wieland. Neues D ...vol. 2, p. 17, et Schneid. ad hunc l. t. 4, ...opinatur ἐπίτευξιν, pro ἔντευξιν seu ὁμιλίαν, ...latonis Legg. 6, p. 758, C, vix comprobari ...d volebat Casaub. Hase.]

...τικός, ή, όν, Qui solet ἐπιτυγχάνειν, i. e. ...ad quod contendebat, Successu non ca...ἐπιτυχὴς et ἐπιτυχῶς στοχαζόμενος, s. ἐπί-..., etiam teste Paul. Ægin. 3, 78, de ... Τὸ μέντοι διὰ λεπτοκαρύων, πρὸς τῷ ἐπι-...ς, καὶ τῶν εὐπορίστων ἐστί, Præterquam ...su carere non solet, est etiam ex rerum ... facile sunt parabilia : quod ἐπιτευκτικὸν ...alen. 4 τῶν Κατὰ τόπους vocat φάρμακον ...ν, Cum successu expertum. Cui opp. τὸ ..., s. τὸ ἀπεπιτευγμένον. Polyb. 2, 29, 3, ... 10, 25, 7. || «Adv. Lex. iurd. Hafn. ...επιτευκτικῶς. Dindorf.]

... V. Ἐπίτευγμα.]

..., ἡ, Epiteuxis, nom. mulieris in inscr.

A Theræ ap. Bœckh. vol. 2, n. 2473, et in alia ap. Leakium *Travels in the Morea* vol. 3, n. 41. Invenitur etiam ap. Romanos. L. Dindorf.]

[Ἐπιτευχής, cum ἐπιτυχής memoratum a Poll. 6, 205, alterum adjectivi dittographia videtur.]

[Ἐπιτεύχω, Addo. Divine Pind. Ol. 8, 32 : Ἰλίῳ μέλλοντες ἐπὶ στέφανον τεῦξαι, de mœnibus Trojæ ab Apolline et Neptuno condendis.]

[Ἐπιτεχνάζομαι, i. q. sequens. Oppian. Hal. 3, 196 : Ἄλλῳ δ' ἀλλοίην γενεὴν ἐπιτεχνάζοιο. «Nectar. Hom. p. 9 ed. Par.» Boiss. Greg. Cypr. ap. Bandur. Imp. Or. t. 2, p. 657, 10 ed. Venet. : Τοῖς κειμένοις τῶν πατέρων ἐπιτεχνάζεσθαι ὅροις. Hase.]

Ἐπιτεχνάομαι, Insuper machinor et molior, Adinvenio; simpliciter Machinor, Molior, Comminiscor. Potest etiam significare Machinor s. Molior et comminiscor adversus aliquem. [Herodot. 1, 63 : Βουλὴν ἐνθαῦτα σοφωτάτην Πεισίστρατος ἐπιτεχνᾶται· 2, 2 : Ἐπιτεχνᾶται τοιάνδε· 119 : Ἐπιτεχνᾶται πρῆγμα οὐκ ὅσιον· 121, 3 : Ἐπιτεχνήσασθαι τοιάδε. Pass. ἐπιτεχνηθέντες Greg. Nyss. vol. 1, p. 137, A. Cum dat. Lucian. B Bis accus. c. 1 : Ἐῶ λέγειν ὁπόσα ἐπὶ πείρᾳ τῆς μαντικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτῷ, Quas ei insidias struant.]

[Ἐπιτέχνασμα, τό, i. q. seq. Phot. Epist. p. 279, 35 : Κακουργίας μᾶλλον ἢ ἀνοίας ἐπ. Hase.]

[Ἐπιτέχνημα, τό, Inventum. Mich. Apost. Prov. 20, 5. Schleusn. Euseb. H. E. p. 121. Kall. Ælian. N. A. 12, 16.]

Ἐπιτέχνησις, εως, ἡ, Machinatio, Adinventio; etiam Commentum, Inventum, Solertia. Thuc. 1, [71] : Ἡσυχαζούσῃ μὲν πόλει τὰ ἀκίνητα νόμιμα ἄριστα· πρὸς πολλὰ δὲ ἀναγκαζομένους ἰέναι, πολλῆς καὶ τῆς ἐπιτεχνήσεως δεῖ· schol. ἐξευρέσεως. Et Pausan. [1, 6, 6], de Rhodiis : Τολμήματα καὶ ἐπιτεχνήσεις παρέσχοντο ἐς τοὺς πολιορκοῦντας. [Ἐξ ἐπιτεχνήσεως Suid. in Κυλλοῦ πήρα. Δι' ἐπ., Athen. 13, p. 368, A. Hemst. Plotin. p. 206, D. Creuz. Dionys. H. Isæo c. 3.]

Ἐπιτεχνητός, ἡ, όν, i. q. τεχνητός, Arte factus, Artificialis. Lucian. [Prom. c. 18] : Μήτε βεβρῶντες, μήτε ἔχοντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε φωτὸς ἐπιτεχνητοῦ C δεόμενοι. [Aristid. De mus. 1, p. 38, C : Ἐπιτεχνητοῖς χρῆται σημασίαις. L. Dindorf.]

[Ἐπιτεχνίτευσις, εως, ἡ, Artificium, Machinatio. Georg. Pachym. Andron. Pal. p. 168, C : Τὰς παρὰ τῶν σχιζομένων φρενεῖς τε καὶ πονηρὰς ἐπιτεχνιτεύσεις.]

Ἐπιτεχνολογέω, Arte et methodo traditis aliquid adjungo artificiose disserendo, ἐπὶ τοῖς πρὸ τοῦδε τεχνολογηθεῖσι προστεχνολογέω. Alex. Aphr. In Top. Aristot. l. 8 : Ὥσπερ ἐν τῷ πρώτῳ προτεχνολογεῖταί τινα χρήσιμα κατὰ τὴν πραγματείαν, οὕτως καὶ ἐν τῷ ὀγδόῳ ἐπιτεχνολογεῖταί τινα.

[Ἐπιτηγανίζω, In sartagine postea frigo. Diosc. Parab. 2, 49 : Ἧπαρ ὀπτὸν αἰγὸς ἐν μέλιτι ἐπιτηγανισθέν.]

Ἐπιτήδειος, α, ον [et ὁ, ἡ, Schol. Eur. Phœn. 1125 Matth. : Πῶλοι μανικαὶ καὶ ἐπιτήδειοι εἰς δρόμον. Epim. Hom. Cram. Anecd. vol. 1, p. 167, 11 : Ἡ εἰς λόγον ἐπιτήδειος. Oribas. Mai. p. 163 : Ἕως τῆς ἐπιτηδείου τῆς κενώσεως χρείας. Conf. ib. 173, Greg. Nyss. vol. 1, p. 524, C. Altera forma Thuc. 5, 21, ubi pauci ἐπιτη-D δείους, 8, 11. Lysias p. 159, 41 : Γυναῖκα μὴ ἐπιτηδείαν. Ἐπιτηδεία ἡμέρα, Fastus dies, Gl.], Idoneus, Commodus, Opportunus. Xen. Cyrop. 6, [1, 22] : Ἄνδρας ἐπέστησαν, οἳ ἐδόκουν ἐπιτηδειότατοι εἶναι ἀμφὶ ταῦτ' ἔχειν. [V. infra.] Dem., ἐπ. καιρός. Thuc. 2, [81] : Ἐστρατοπεδεύσαντο ἐν ἐπιτηδείῳ, In loco opportuno. [Conf. 6, 64. Χῶρος vel χωρίον ἐπιτ. id. 2, 20; 4, 73.] 5, [81] : Καὶ ὀλιγαρχία ἐπιτήδειος τοῖς Λακεδαιμονίοις κατέστη, Commoda, Expediens. 6, [41] : Καὶ ἤν τι ἄλλο φαίνηται ἐπιτήδειον, Et si quid aliud expediens et necessarium videatur. Et cum dat. ap. Pausan. Att. [1, 2] : Τοῖς τε γὰρ πᾶσιν ... ἐπιτηδειότατος ὁ Πειραιεύς, Commodior et magis opportunus. Aristot. Rhet., ἐπ. τοῖς ἐπιχειρήμασιν, Accommodatus demonstrativis. Interdum additur præp. Xen. [Comm. 2, 3, 9] : Εἰ κύων μέν σοι ἦν ἐπὶ προβάτοις ἐπ., Canis ad ovium custodiam aptus. [Constructionem κύων ἐπιτ. σοι ἦν ἐπὶ προβάτοις, Ovibus custos additus.] Id. [ib. 2, 1, 3] : Ἐπιτήδειόν ἐστι μόνον πρὸς τὸ ... τῶν ... Herodian. 6, [3, 2] : Σώματα, εὐεξ καὶ ἡλικίας ἀκμῇ εἰς μάχην ἐπιτη-

image
not
available

...dustria. [Affectatio, ut est in Gl., Eur. Hipp. ... Βάκχαι δ' ἀφειδὴς ἐπιτηδεύσεις φασὶ σφάλλειν πλέον ...] Thuc. 2, [36]: Ἀπὸ δὲ οἵας τε ἐπιτηδεύσεως ... ἐπ' αὐτά, Quibus studiis et institutis, Qua ... [7, 86: Ἥκιστα δὴ ἄξιος ὢν ἐς τοῦτο δυστυχίας ἀφικέσθαι διὰ τὴν πᾶσαν ἐς ἀρετὴν νενομισμένην ἐπιτήδευσιν.] Quod Plato Leg. 9, p. 853, B, ἐπιτήδευσιν ἀρετῆς ...] Plut. [Pomp. c. 18]: Ἐπαινῶν τὴν ... δίαιταν, οὐ πολλῆς ἐπιτηδεύσεως δεομένην, Cura, ...tione, apparatu, Bud. Dionys. H. [De Lys. jud. ...: Ὁ γὰρ ὄγκος καὶ τὸ ἐξ ἐπιτηδεύσεως, ἅπαν ἀνεπιτήδευτον ...], Quod enim vel elate vel affectate enuntiatur ... [De comp. verb. p. 199, 9: Οὐκ ἐξ ἐπ. τοῦτο ... αὐτομάτου ἐγένετο.] Basil. Ad Greg.: Ἃ πενθοῦντες ... κατ' ἐπιτήδευσιν, ταῦτα ἐκ τοῦ αὐτομάτου ... ἐπιφαίνεσθαι, Quæ lugentes consulto cogitant ... faciunt, videri hæc nobis temere accidere. | ...m pro ἐπιτήδευμα capitur. Auctor Axiochi [p. ...]: Ποῖον δὲ τις ἑλόμενος ἐπιτήδευσιν ἢ τέχνην, ... vero institutum, studium et vitæ genus.

...ἐπιτηδευτέον, Studendum, Sectandum. Plato ... p. 176, B: Τὸ μὲν ἐπιτηδευτέον, τὸ δ' οὔ· Leg. ... 2, E. Plut. Mor. p. 10, B.]

...ἐπιτηδευτής, ὁ, Insectator, Gl. Joseph. Ant. Jud. ...: Ἀπράγμονος ἐπ. βίου. Ptol. Tetrab. p. 163, ... interpr.: Artium exercitia tentantes. Hase.]

...ἐπιτηδευτικός, ή, όν, var. script. in l. Plut. in Ἐπι... ...tando.]

...ἐπιτηδευτός, ή, όν, Affectatus, q. d. Nimis accurato studio factus, ut ἐπ. κόμη dicitur ἡ φενάκη, Af... appositilia coma; ἐπ. πρόφασις, Affectata ex... [Synes. p. 63, C: Οὐκ ἐπιτηδευτὸς Εὔβοιος. ...Hom. Il. E, 831, Aristoph. Pl. 271. L. D. ... ap. Euseb. Præp. ev. p. 491, C: Πρεσβυτέρων ... φιλοσοφίας τῶν παρ' Ἕλλησιν ἐπιτηδευτῶν. ...Adv. Ἐπιτηδεύτως, Eust. Il. p. 67, 36, ab Sea...

...ἐπιτηδεύω, Studio et data opera aliquid facio. ... Pro lapsu in sal. c. 14]: Οὐχ ὡς ἐν προοιμίοις ... τὸ χαίρειν, ἐπιτηδεύσας δ' ἀντ' αὐτοῦ εἰπεῖν ..., Studio et de industria pro χαίρειν dicens ... Nonnunquam secus jungitur, et exp. Stu... operam do, Studiose sector et colo. [Soph. El. ... ἐπιτηδεύειν κακά. Aristoph. Ran. 1069: Ἀλλὰ ... Herodot. 1, 135: ... παντοδαπὰς ... ἐπιτηδεύουσι· 2, 37: Ἐπιτηδεύοντες τοῦτο μάλιστα ... Plato Reip. 2, p. 358, C, et alibi.] Philo V. M. 1: ... καὶ εὐκολίας ἐπιτήδευμα ἰδιώτου, Studiose se... ..., æmulabatur. Xen. Cyrop. 7, [5, 85]: Τὰ ... τὰ ἀγαθὰ ἐπιτηδεύοντας. Isocr. Ad Nic. [p. ...]: Τῆς ἄλλης ἀρετῆς ἐπιτηδεύομεν. [Cum infinit. ... 3, 18; 4, 170. Sequente particula 3, 102: ... ὅκως ... ζεύξῃ.] Et in pass. [Herodot. 1, ... κού τι καὶ τὸ χωρίον συμμαχίῃ ... τὸ δὲ καὶ ... ἐπετηδεύθη.] Xen. Cyrop. 8, [8, 8]: Τὸ μὲν ... μηδὲ ἀπομύττεσθαι, ἔτι διαμένει, τὸ δὲ πονεῖν ... ἐπιτηδεύεται. [Plato Reip. 7, p. 527, B.] Plut. ... ἐπιτηδευτέα τοῖς νέοις. Et ap. Synes. De ins. ... ἐπιτηδευομένων [sic] ἀνθρώποις. Accipitur etiam in ... partem. Thuc. 1, [37]: Τὸ δ' ἐπὶ κακουργίᾳ καὶ ... ἐπετήδευσαν, Atqui istud secuti sunt s. in... ... sceleris et maleficii studio. Herodian. 6, ... μὴ ἔχοι καιρὸν εἰς τὸ ἐπιτηδεύειν τι τῶν ἁμαρ... Ne quod spatium superesset vacandi malis ... [p. 135, 40]: Πολλὰ τοίνυν ... κακὰ καὶ ... ἐπιτετήδευται, Malitia perpetrata sunt, ... facta, Bud. Andoc.: Ἐπιτηδείως ἅπαντα ..., Omnia sumptuose accurata diligentia ... || Ἐπιτηδεύομαι, Exerceor, Habilis red... ...or. Xen. Cyrop. 1, [6, 40]: Κύνας ἐπιτη... πρὸς τὸ κατὰ κοίλας αἱρεῖν. || Illud autem ... [11]: Ἐπετήδευσεν εἰς θεοὺς ἀλλοτρίους, exp. ... deos alienos. || Ἐπιτετηδευμένη λέξις, Af... ...atio. Ἐπιτετήδευται ἡ λέξις παρὰ τὸν σφῆκα, ... gramm. de σφηκίσκος, Ad similitudinem ... ficta, Bud. [|| Medio Eust. Opusc. p. 43, ... καὶ ὁ ἀπόστολος ... εἰς ἄκρον ἐπιτηδευσάμενος ... ἐπιτηδεύεται. Alia exx. v. ap. Hasium ... Extr. vol. 9, p. 227. L. Dind.]

...ς, ὁ, ἡ, Idoneus. [Nulla exstare adjectivi

A exx. animadvertit Buttmann. Lexil. vol. 1, p. 45, ubi de adverbio ἐπιτηδές et formatis ab eo vocabulis disseruit.] Hom. [Il. A, 141]: Νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν, Ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν, Idoneos et habiles. Hoc enim v., ut tradit Eust., antiqui plur. esse volunt ab ἐπιτηδής: dici autem ἐπιτηδές pro ἐπιτηδεῖς, exempto ι, ut ἀκλεές alicubi pro ἀκλεεῖς, et Od. E, [27]: Μνηστῆρες δ' ἐν νηΐ παλαμναῖες ἀπονέονται, pro παλαμναιεῖς. Et Ἐπιτηδές, adverb. est, sicut ἄληθες ab ἀληθής: significat autem ἐν ἔργῳ, ἐπιτηδευτῶς, καὶ ἐξ ἐπιτηδεύσεως οἷόν τινος, Studio, Data opera, Consulto, Cogitato, Opera consulta, De industria, ut Bud. interpr. Od. O, [28] Minerva Telemacho dicit, Μνηστήρων σ' ἐπιτηδὲς ἀριστῆες λοχόωσιν, ... ἱέμενοι κτεῖναι, Summo studio tibi insidias struunt: ἐπιτηδείως, ut schol. exp.: VV. LL. int. Ex composito, Composito, ex Virg.: Eust. vero hoc quoque esse vult pro ἐπιτηδεῖς: unde et ἐπιτηδές ap. eum scribitur. [Ut ap. Hesychium in v.: Ὀξυτόνως δὲ καὶ ἐπιτηδείως, et Choerob. Bekk. An. p. 1257. Quo-
B modo scribi vult [in Il. Homericis] etiam Jo. Alex. Τον. παραγγ. p. 15, 28, 30, 15, ubi dicit: Τοιοῦτό ἐστι καὶ τὸ ἐπιτηδές ὀνοματικῶς ὀξυνόμενον, ἐπιρρηματικῶς προπαροξυνόμενον, componens cum ἄληθες, ut Herodian. Περὶ μον. λ. p. 47, 4. Eur. Iph. T. 676: Ἡ μὴν ἐμοί σε τἀπὸ καρδίας σαφῶς καὶ μὴ 'πίτηδες μηδέν, ἀλλ' ὅσον φρονῶ. Aristoph. Eq. 893, et alibi. Xen. Cyrop. 1, 6, 2; Plato Crit. p. 43, B; Herodot. 3, 130; 7, 44, 168; 8, 141.] Thuc. 3, [112]: Καὶ γὰρ τοὺς Μεσσηνίους πρώτους ἐπίτηδες ὁ Δημοσθένης προὔταξε, Consulto, De industria, ἐσκεμμένως. Ap. Plut. [Mor. p. 577, D] quum dixisset quidam, διαπράξασθαι φυγὴν ἀντὶ θανάτου τῷ ἀνθρώπῳ, respondet alter, Εἰς καιρὸν καὶ ὥσπερ ἐπίτηδες. Et ap. Suid.: Ὥσπερ ἐπ. ξυνελέγησαν. [Forma Dor. Ἐπίταδες Theocr. 7, 42. V. Ἠπίταδες.]

['Επιτήθη, ἡ, Abavia. Lex. rhet. Bekk. An. p. 254, 10: Ἐπιτήθη, ἡ μήτηρ τῆς μάμμης. Eust. Il. p. 971, 25: Τήθη μὲν ἡ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ πατρὸς μήτηρ, ἐπ. δὲ ἡ ὑπὲρ αὐτήν. Pollux 3, 18. Theopompi comici locum addit Etym. M. p. 366, 11, in quo ἐπιτήθη
C scribitur. Psellum Laude cimicis p. 107, 3 citat Boisson.]

['Επίτηκτος, ὁ, ἡ, Agglutinatis emblematis obductus s. ornatus. Inscr. Att. ap. Boeckh. vol. 1, p. 232, 43: Κρατὴρ ὑπάργυρος ἐπίτηκτος· ει ... [illegible] in eadem. Alexidi ap. Athen. 11, p. 471, E: Καὶ Θηρίκλειός τις κύλιξ στέφανον κύκλῳ ἔχουσα χρυσοῦν· οὐ γὰρ ἐπίτηκτον ἦν, pro ἐπίπακτον restituerunt Porsonus et Coraes. L. D. || Meleager Anth. Pal. 5, 187: Ἢ δὲ ... ἐπίτηκτα φιλεῦσα ... [illegible] Ubi Brunck.: Ἐπίτηκτα φιλεῖν, Non amare ex animo, Simulatum amorem præ se ferre. Cic. Ad Att. 7, 1: Omnia illa prima, quæ etiam tuis literis in cœlum ferebas, ἐπίτηκτα fuerunt. Quam non est facilis virtus: quam vero difficilis ejus diuturna simulatio. Plut. Mor. p. 65, B, ubi de discrimine adulatoris et amici agit: Ὅταν Δωρὸς ὢν καὶ ἐπίκτητος καὶ ἀκατηλλὲς ἐγγύθεν ἀντεξετάζηται πρὸς ἀληθινὴν καὶ ἐμβριθῆ φιλίαν καὶ προσήλατον, Jacobs. restituit ἐπίτηκτος, quod exemplo carere putarat Wyttenb.]
D Ἐπιτήκω, i. q. ἐντήκω, Illiquefacio, Liquefactum infundo; etiam Liquefacto obduco. Herodot. [7, 239]: Ἐπέτηξε τὸν κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα, Liquata cera induxit literas, Liquefacta cera literas perfudit et obduxit.

['Επιτηλίς, Nicand. Th. 852, μήκων, Papaver capite [illegible]]

['Επίτηλος. V. Ἐπίταλος.]

Ἐπιτηρέω, Observo, Diligenti animadversione observo. [Præstolor, Gl. Hom. H. Cer. 244: Νύκτ' ἐπιτηρήσασα. Orac. ap. Aristoph. Eq. 1031: Ὃς χάρων ... σ', ὁπόταν δειπνῇς, ἐπιτηρῶν, ἐξέδεται σου τοὔψον· Ach. 922: Βορέαν ἐπιτηρήσας μέγαν· Ran. 1151: Σὺ δ' ἐπιτήρει τὸ ῥῆμα· Eccl. 633: Ἐπιτηρεῖ, ὅταν ... [illegible] ..., Xen. H. Gr. 2, 2, 16: ... [illegible] Thuc. 4, 27: ... Ἀθηναῖοι ... 5, 37: ... [illegible] Lucian. [Necyom. c. 5] Εὕροι τις ἂν [Εὐριπίδου] ἐπιτηρῶν, Inveniat aliquis, modo attente observet [De merc. cond. c. 15.] Plut.

image
not
available

['Επιτίμαιος, ab Istro ap. Athen. 6, p. 272, B, dictus Timæus historicus διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἐπιτιμήσεως, qua alios vexaret, ut ait Diod. 5, 1, ubi v. Wessel.]

'Επιτιμάω, i. q. ἐκτιμάω, Carius indico, Pretium augeo s. intendo, τὴν τιμὴν τῶν ὠνίων ἐπιτείνω. Dem. [p. 918, 22]: Ὅτε δὲ ὁ σῖτος ἐπετιμήθη πρότερον, καὶ ἐγένετο ἑκκαίδεκα δραχμῶν, διεμετρήσαμεν ὑμῖν τῆς καθεστηκυίας τιμῆς πέντε δραχμῶν τὸν μέδιμνον, i. e. τῇ γιγνομένῃ τιμῇ, Quum frumenti pretium esset auctum ad senasdenas drachmas, divendimus vobis justo pretio, i. e. quinis drachmis, medimnum. Et alibi [p. 1208, 2]: Ὁρῶντες ἐν Πειραιεῖ τὸν σῖτον ἐπιτιμώμενον. Bud. [Perf. pass. Lex. rh. Bekk. An. p. 255, 6; Pollux 1, 52.] Sic Suid. ἐπιτιμῶσα exp. βαρύνουσα τὴν τιμὴν, in hoc l.: Τοῖς μὲν ἐρασθεῖσιν ὡς ἑταίρα συνῆν, ἀθρόους αἰτοῦσα τοὺς μισθούς· ἐπετίμησε δὲ τὴν ὑπὲρ τῆς ὁμιλίας αἴτησιν, διὰ τὸ μὴ ἐξεῖναι ὁρᾷν ἐμφανῶς ἃ ἤθελε. [Οἶνον ἐπιτετίμηκας πολύ, Diphil. ap. Athen. 5, p. 228, B. Poll. 3, 125. Hemst. Alia Ruhnk. ad Tim. p. 115.] || Præterea æstimo. Dem. [p. 847, 7, ubi est ἐτίμα]: Οὐ μόνον αὐτοῦ κατέγνωσαν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπιγεγραμμένων ἐπετίμησαν, Sed eum præterea tanti damnarunt, quanti ego litem ei æstimaram, quantoque in libello intentionis scripseram, Bud. p. 296, in 'Επιγράφεσθαι. [Est simpliciter Multam irrogare, Multare, ut ap. Æschin. p. 16, 10: Τοῖς ἄρχουσι ἐπιτιμήσατε ταλάντου ἑκάστῳ. Qua signif. cum accus. multæ junctum v. in fine. Sic sæpissime, e. gr. in Nomocanone Cotel. Eccl. Mon. vol. 1, p. 77, B: Ἐπιτιμάσθω χρόνους δύο, μετανοίας ρ'.] || Idem rursum p. 204, Ἐπιτιμᾶσθαι, inquit, est etiam Secundo loco æstimare, Censum agere: Τιμηταὶ γὰρ ἐκαλοῦντο οἱ πρότεροι τιμώμενοι· οἱ δὲ ὕστεροι, ἐπιτιμηταί. Quo modo et Harpocr. tradit τιμητὰς vocatos fuisse τοὺς τὸ πρῶτον τιμωμένους τι: ἐπιτιμητὰς autem, τοὺς τοῖς ἑξῆς ἔτεσι τὰ αὐτὰ τιμωμένους. || Alioqui ἐπιτιμᾷν τι τινὶ est Aliquid in aliquo reprehendere, taxare. [Plato Phædr. p. 237, C: Ὃ ἄλλοις ἐπετιμῶμεν.] Aristot. Polit. 8 (fine): Καλῶς ἐπιτιμῶσι καὶ τοῦτο Σωκράτει τινὲς, Hoc in Socrate taxant et reprehendunt nonnulli. Isocr. Symm.: Ὃ καὶ δικαίως ἄν τις ὑμῖν ἐπιτιμήσειεν, Quod merito in vobis etiam reprehendat quispiam, Ob quod vos etiam quispiam non immerito reprehenderit. Phalar., ἐπιτιμῶ σοι ἀβουλίαν, Inconsiderantiam in te reprehendo, Incuso tuam stultitiam. Xen. [Cyn. 13, 16: Πολλὰ ἐπιτιμῶσι τοῖς πεπαιδευμένοις. Ubi adverbialiter ponitur πολλά. Absolute quum alibi tum Comm. 3, 7, 3: Ὅταν τι ἁμαρτάνωσιν, ὀρθῶς ἐπιτιμῶντα. Idem ib. 1, 2, 31] pass. voce et signif.: Τὸ κοινῇ τοῖς φιλοσόφοις ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτιμώμενον, Quod vulgo in philosophis taxatur, philosophis vitio vertitur et exprobratur; nam ἐπιτιμῶ τί τινι exp. non solum Reprehendo et taxo aliquid in aliquo, sed etiam Objicio s. Exprobro aliquid alicui: ut ap. Dem. quoque accipi potest Pro cor.: Ἃ γὰρ περὶ Θηβαίων ἐπιτιμᾷς ἐμοὶ, ἐκείνων πολὺ μᾶλλον ἢ ἐμοῦ κατηγορεῖς. Ubi nota synonymos usurpasse cum ἐπιτιμᾷν et κατηγορεῖν. Quum vero omisso accus., soli dat. junctum est, significat itidem Reprehendo, Objurgo, Increpo; interdum etiam Incuso; nec non Interminor, Interdico additis minis, ut ἐπιπλήττω. Et tam rei s. facto alicui dicimur ἐπιτιμᾷν, quam homini. Isocr. [p. 170, A]: Τοῖς δ' ἐνταῦθα ψηφισθεῖσιν, ἐπειδὰν ἀπέλθωμεν, πάλιν ἐπιτιμῶμεν. Idem, ἐπιτιμᾷν τοῖς γιγνομένοις, i. e. ἐπιπλήττειν, ut in Symm. dicit, ἐπιπλήττειν [et Nic. p. 20, C, ἐπιτιμᾷν] τοῖς ἁμαρτανομένοις, Reprehendere quæ secus acta sunt, Bud. [Τοῖς ἁμαρτηθεῖσι Demosth. p. 1258, 17; τοῖς πεπραγμένοις p. 246, 9; 381, 26; τῷ λόγῳ p. 1231, 7, ut ap. Isocr. p. 43, A.] Homini autem ἐπιτιμᾷν dicimur pro Reprehendere eum, s. Increpare, Objurgare. Isocr. Panath.: Νῦν δ' ἀκριβέστερον ᾔδειν τῶν ἐπιπλήττειν μοι τολμησάντων, ὅτι πολλοὶ τούτοις ἐπιτιμήσουσι. Ubi nota eum synonymos posuisse ἐπιπλήττειν et ἐπιτιμᾷν. [Conf. Plat. Reip. 3, p. 406, A, Demosth. p. 558, 27. Ep. Philippi, qui dicitur, ap. eund. p. 160, 15: Τοῖς Πεισιστρατίδαις ἐπετίμων ὡς ἐπάγουσι τὸν Πέρσην.] Et Marc. 10, 48: Ἐπετίμων αὐτῷ πολλοὶ, ἵνα σιωπήσῃ, Multi eum objurgabant ut sileret, vel etiam, Multi eum increpantes jubebant tacere. Talis autem usus exemplum ap. veteres scriptt. legere me non memini. Reperitur etiam junctum cum accus. personæ. Isocr. Paneg. [p. 276, B]: Οὕτως εἰκῇ καὶ παρανόμως οὓς ἂν τύχῃς, ἐπαινῶν, οὓς δὲ ἐπιτιμᾷν δέον, [ἐπαινῶν. Ἐπαιτ' εἰ μὲν cod. Urb.] εὐλογεῖς αὐτούς. Ubi nota synonyma ἐπαινεῖν et εὐλογεῖν opposita esse huic ἐπιτιμᾷν. Itidemque aliquis vel aliquid dicitur ἐπιτιμᾶσθαι, Reprehendi, Taxari. Aristot. Eth. 3, 5: Τῶν δὴ περὶ τὸ σῶμα κακιῶν αἱ ἐφ' ἡμῖν, ἐπιτιμῶνται· αἱ δὲ μὴ ἐφ' ἡμῖν, οὔ. Quibus subjungit, Εἰ δ' οὕτω, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων αἱ ἐπιτιμώμεναι τῶν κακιῶν, ἐφ' ἡμῖν ἂν εἶεν· veluti, inquit, τῷ ἐξ οἰνοφλυγίας ἢ ἄλλης ἀκολασίας τυφλῷ πᾶς ἂν ἐπιτιμήσειε· non itidem vero ὀνειδίσειε τῷ φύσει τυφλῷ, ἢ ἐκ νόσου, ἢ ἐκ πληγῆς. Ubi rursum nota vicinæ signif. verba ὀνειδίζειν et ἐπιτιμᾷν. Atque adeo schol. Thuc. 4, [27] ἐπιτιμῶν exp. ἐγκαλῶν, ἐπιμεμφόμενος, ὀνειδίζων. [Sic activo Demosth. p. 502, 12: Οὐ τοῦτ' ἐπιτιμῶ.] || Verum contraria etiam prorsus signif. ἐπιτιμῶ exp. a quibusdam δοξολογῶ, Glorifico, Celebro, qui hæc ejusd. Thuc. verba, 3, [38], Ἀπὸ τῶν λόγων τῶν [λόγῳ καλῶς] ἐπιτιμησάντων, sic interpr. Ex orationibus quæ scite pulcreque exornarint. Vallæ autem οἱ ἐπιτιμήσαντες λόγοι ibi sunt Verba commendatione delinientia. Iidem rursum ἐπιτιμῶ aiunt accipi etiam pro δοξάζω, Opinor, Existimo. Quem hujus verbi usum admodum rarum esse puto.

|| Ionice pro 'Επιτιμάων dicitur 'Επιτιμέων, ut ἐτίμεον pro ἐτίμαον: quo particip. Herodot. usus est pro Honorans, 6, [39]: Μιλτιάδης δὲ εἶχε κατ' οἴκους, τὸν ἀδελφεὸν Στησαγόρεα [Στησαγόρην] δηλαδὴ ἐπιτιμέων, Domi se continebat, in honorem sc. Stesigoræ fratris, Valla. [Eadem forma reddenda eidem 4, 43: Ξέρξης (Sataspin) ἀνεσκολόπισε, τὴν ἀρχαίην δίκην ἐπιτιμέων, Irrogans. Conf. exx. Dem. et Æsch. initio citata.] || 'Επιτιμάω, Ulciscor, Punio; nam Hesych. ἐπιτιμᾷ exp. τιμωρεῖται: ut et Poll. infra in Προστίμημα.

['Επιτιμὴ, ἡ, Honor, i. q. ἐπιτιμία, ut videtur, in inscr. Delphica ap. Bœckh. vol. 1, p. 820, n. 1691, 12: 'Επιτιμὰν καθάπερ Δελφοῖς. L. Dind.]

['Επιτιμήδης. V. 'Επιτιμίδης.]

'Επιτίμημα, τὸ, Id quod vitio vertitur alicui, quod reprehenditur et taxatur in aliquo: ut Victorius annotat apud Aristotelem, in Poetica [c. 25], ἐπιτιμήματα partem esse problematum, et id denique quod in ipsis valet ad criminandos poetas: veluti quum in quæstione aliqua locus cujuspiam poetæ in dubium vocatur, et vitii aliquid in se continere dicitur, ideoque reprehenditur: Ὥστε δεῖ, inquit Aristot., τὰ ἐπιτιμήματα ἐν τοῖς προβλήμασιν ἐκ τούτων ἐπισκοποῦντα λύειν, Increpationes, Reprehensiones, Criminationes. [Conf. c. 19, 26.] Et ἐπιτιμημάτων libros scripserunt nonnulli, ut ap. Plut. [Mor. p. 1110, E] mentio fit τοῦ δευτέρου τῶν 'Επιτιμημάτων Κολώτου, Reprehensionem libri secundi: fortasse tamen et hic et illic aliam interpr. posset hoc nomen, nec tamen eandem utrobique.

'Επιτίμημα, τὸ, Pœna, Multa: infra in Προστίμημα. [Ap. Pollucem 8, 21 omittitur in cod. Inscr. Deliaca ap. Bœckh. vol. 2, p. 220, 15: 'Επιτίμημα ... ἀποδόντων τῷ ἐργώνῃ. L. Dind.]

'Επιτίμησις, εως, ἡ, est Reprehensio, Increpatio, [Interminatio huic addunt Gl.] Objurgatio. Macrob. Saturn. 4 fin.: 'Επιτίμησις, quæ est Objurgatio, habet et ipsa πάθος, i. e. Quum objecta iisdem verbis refutamus: Æneas ignarus abest, ignarus et absit. [De ἐπιτιμήσει oratoria plura v. ap. Ernest. Lex. rhet. Signif. communi Thuc. 7, 48: Ὁρῶντας καὶ οὐκ ἄλλων ἐπιτιμήσει ἀκούσαντας. Antiphanes Stob. Fl. vol. 3, p. 259: Τὸ δ' ἐπιτίμησιν φέρει. Aristot. Eth. Nic. 1 fin. Ps.-Demosth. p. 1475, 18. L. D. Definit Clem. Al. p. 143. Wak. || Caritas. Appian. B. C. 4, 117, ἐπ. σίτου.]

'Επιτιμητέος, α, ον, Reprehendendus, Taxandus, Objurgandus, Incessendus. [Neutro genere Polyb. 8, 1, 2. Geminus ap. Iriart. Catal. Matr. p. 390. Boiss. Eundem libellum ex cod. Barocc. edidit Cramer. Anecd. vol. 3, ubi v. p. 225, 6, 9. L. D. Philo vol. 2, p. 437, 3: Τοῖς δὲ ὑμνοῦσι τὴν εὐγένειαν ... οὐ μετρίως ἐπιτιμητέον. Hase.]

['Επιτιμητὴρ, ῆρος, ὁ, Censor. Oppian. Hal. 1, 682: Αἰδοῦς τε πραπίδων τε νόου τ' ἐπιτιμητῆρες.]

Ἐπιτιμητής, ὁ, Reprehensor, Objurgator, Increpator. [Obtrectator add. Gl.] Soph. ap. Pollux. 9, [140], Κολασταὶ ἐπιτιμηταί, Punitores et castigatores; nam castigatio constat plerumque in reprehensionibus et increpationibus. [Eadem conjungit Eur. Suppl. 255. Cum genit. Æsch. Pr. 77 : Ἑρμηνεύων νῦν δεῖνα ἐκπόνως πέδας, ὡς οὑπιτιμητής γε τῶν ἔργων βαρύς. Plato Phædr. p. 239, E : Ἐπιτιμητὴς τῆς ὁμιλίας. Dio Chr. vol. 1, p. 90. || Censor, Æstimator, Taxator. Antiphon p. 113, 18 : Νῦν δὲ αὐτοὶ ἦσαν καὶ βασανισταὶ καὶ ἐπιτιμηταὶ τῶν σφίσιν αὐτοῖς συμφερόντων. L. D. Inscr. Chandleri ap. Schneid. I. q. δοκιμασταί, Æstimatores, qui in Piræeo opus exigebant judicabantque factane omnia ex syngrapha essent necne. Boeckh. Inscr. vol. 1, p. 241. Hase. Harpocr. : Ἐπιτιμητάς· Οἱ μὲν τὰ πρῶτα τιμώμενοί τι τιμηταὶ ἐκαλοῦντο, οἱ δὲ τοῖς ἑξῆς ὕστερον τὰ αὐτὰ τιμώμενοι ἐπιτιμηταί. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Διογένους.]

Ἐπιτιμητικός, ή, όν, Ad reprehensorem s. increpatorem pertinens, Reprehensorius, Increpatorius. [Λόγος ἐπ., Definit. Plat. p. 416. De Momo Lucian. Jov. trag. c. 23 : Ἀεὶ τραχὺν ὄντα καὶ ἐπιτιμητικόν. Superl., Clem. Al. p. 296, 2 Wakef. cit. Adv. Ἐπιτιμητικῶς, Jo. Chrys. In Matth. hom. 51, vol. 2, p. 328, 26; Heraclit. De incred. c. 24.]

Ἐπιτιμήτωρ, ορος, ὁ, Punitor, Ultor, Vindex : ut Hesych. ἐπιτιμήτορα exp. τιμωρὸν [et ἔκδικον in gl. ante Ἐπιτιλαι posita], nec non βοηθόν, Auxiliatorem, Opitulatorem, Tutorem, Defensorem : quomodo accipiendum est ap. Hom. Od. I, [270] : Ζεὺς ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε, Jupiter est vindex et auxiliator supplicum et peregrinorum hospitum, i. e. Auxilium et opem iis fert, Acerrime vindicat et ulciscitur injurias eis factas.

Ἐπιτιμία, ἡ, pro ἐπιτίμησις usurpatum reperitur, quod est Reprehensio, Increpatio, Objurgatio, Castigatio quæ verbis fit. Aliis etiam Correctio. Chrysost. De sacerd. : Οὐ γὰρ ἁπλῶς πρὸς τὸ τῶν παραπτωμάτων μέτρον δεῖ καὶ τὴν ἐπιτιμίαν ἐπάγειν. [V. HSt. infra in Ἐπιτίμιον. Sap. 3, 16 : Ἀσεβεῖς, καθὰ ἐλογίσαντο, ἕξουσιν ἐπιτιμίαν. Cor. 2, 2, 6. Plurali Ephræm Syrus vol. 1, p. 14, C. Alia exx. v. ap. Ducang. L. Dind.]

Ἐπιτιμία, ἡ, Status civis justus atque integer, Bud., s. Quum honor alicujus salvus adhuc est et integer, Quum fama et existimatio alicujus illæsa est, nec ulla ignominia notata. Suidæ ἡ μὴ ἀτιμία, afferenti ex Cephalo rhetore, Ὁσάκις αὐτῷ κεκινδύνευται περὶ τῆς ἐπιτιμίας ἢ τῆς πατρίδος ἢ τοῦ ὅλου παντὸς διεσώσατο. Cui l. similis est hic Æschinis [p. 39, 42] : Οὔτε περὶ τοῦ σώματος, οὔτε περὶ τῆς οὐσίας, οὔτε περὶ τῆς ἐπιτιμίας ἀγωνίζῃ. Affertur et ex Dem. [p. 329, 22] : Τὸ συνειλεγμένον ἀργύριον εἰς τὴν ἐπιτιμίαν, pro Ad honorificentiam et commendationem nominis sui potius sit, Ad honorem suum recuperandum, et delendam infamiam. [Id. p. 549, 10. Diodor. 18, 18; Dionys. A. R. 4, 31; 6, 41. Cum genit. Artemid. 1, 47 : Ἀξιωμάτων ἐπιτιμία.] A Suida exp. etiam εὐπορία, ... ἐπίτιμος eid. et Hesych. est ὁ πλούσιος. Exp. vero et Multa, Pœna, ut ἐπίτιμος ab eod. Hesych. τιμωρός : ... autem refertur ad τιμή, qua significat τιμωρία. ... paullo ante.]

Ἐπιτιμίδης, ὁ, Epitimides, n. viri Cyrenæi apud ... L. 2, 86, ubi perperam Ἐπιτιμήδης, ut apud ... idam in hoc nomine et in Ἀρίστιππος. L. Dind.]

Ἐπιτίμιον, τό, Multa, Pœna. [Æsch. Sept 1021 : ... ἐπιτίμιον λαβεῖν. Plurali Pers. 823, et aliquoties ... et Eurip. V. HSt. in Ἐπιτίμιος. Xen. Comm. 3, ... 3 : Τῶν ἐπιτιμίων τῆς ἀμελείας.] Dem. [p. 229 ...] : Εἰσὶ νόμοι περὶ πάντων καὶ τιμωρίαι καὶ ἀγῶνες ... ρίσεις, μικρὰ καὶ μεγάλα ἔχουσαι τὰ ἐπιτίμια. Id. ... 8, 11] : Ἔνοχος ἔστω τοῖς τῆς προδοσίας ἐπιτιμίοις. ... in. [p. 78, 41] : Ὁ Σόλων ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐπιτιμίοις ... θαι ἐνέχεσθαι τὸν στρατευτὸν καὶ τὸν ... ξεν. Plut. Coriol. [c. 13] : Ἐπιτιμίοις μεγάλοις ... τοὺς λαχόντας ἀναγκάσαντες. Item ex Herodoto ...] : Ἐπιτίμια διδόασιν ἀλιτροῖς, pro Illis pœnas ... nt. Itidemque ex Eur. [Hec. 1086], Ἐπιτίμια ..., pro, Supplicia irrogavit. Ammonio quoque ... ον est ζημία, Veluti, inquit, quum dicimus, ... τὸ ἐπιτίμιον, Multam persolvit; at ἐπίτιμον εἶ ...

ἐστὶ τὸ τῆς τιμῆς μετέχον : de qua voce infra. || Exp. etiam Castigatio, Increpatio, Objurgatio : ut ἐπιτιμία vicissim Multa, Pœna. Sed utrumque sine exemplo affertur, ideoque mihi suspectum. [Ἐπιτίμιον de pœna, impr. ecclesiastica, dictum v. in exx. ap. Ducang.]

Ἐπιτίμιος, ὁ, dicitur Qui in honorem alicujus fit, Ad honorandum aliquem institutus : ut Suid. ἐπιτίμια exp. ἐπὶ τιμῇ τινος γινόμενα. Soph. [El. 921] : Ἀλλ' ἔστ' Ὀρέστου ταῦτα τἀπιτίμια. [Suidæ interpretatio ex hoc uno loco Sophoclis est conficta, cui τἀπιτύμβια restituendum esse in annotatione ostendi. In eodem errore versatur schol. Ms. Basilii in Greg. Naz. ap. Gaisford. ad Suidam p. 1508, F. : Τὸ ἐπιτίμιον δὲ τὴν ἀτιμίαν καὶ τιμωρίαν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σημαίνει, λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τιμῆς, ἀπὸ τοῦ ῥήματος τὴν δεττὴν σημασίαν ἐπαγόμενον. G. D.] Ubi tamen est potius subst., sicut et in alio Ejusd., ubi in malam partem accipitur, et ipse Suidas una cum schol. ἐπιτίμια exp. μισθοί. Et [ib. 1390] : Καὶ δείξειν ἀνθρώποισι τἀπιτίμια Τῆς δυσσεβείας, οἷα δωροῦνται θεοί, Quibus præmiis remunerentur dii impietatem. Alios autem locos, in quibus in malam partem accipitur ἐπιτίμιον pro Multa s. Pœna, supra protuli. [|| Ἐπιτίμιος ὁ ἐπιζήμιος καὶ ἐπιπλήκτος, ἀφ' οὗ τὴν ἐπίπληξιν ἐπιτίμιόν φαμεν, Ammonius s. potius Moschop., Etym. Gud. p. 208, 28.]

Ἐπίτιμον, Multa, i. q. ἐπιτίμιον, quod v. [Peyron. Pap. Æg. fasc. 1, p. 26, 20 : Τῶν ἐξακολουθούντων αὐτοῖς ἐπιτίμων. Et alibi. L. Dind.]

Ἐπίτιμος, ὁ, ἡ, oppositum adjectivo ἄτιμος. Ut enim ἄτιμοι dicuntur Quibus iter ad omnes honores præclusum est, et qui infamia ac ignominia publice notati sunt, ita ἐπίτιμοι dicuntur Quibus ad honores accedere licet, Quibus honores capessere licet, Quorum honos salvus est et integer. Thuc. 5, [34] : Δείσαντες μή τι, ὄντες ἐπίτιμοι, νεωτερίσωσιν, ἤδη καὶ ἀρχάς τινας ἔχοντας, ἀτίμους ἐποίησαν, ὕστερον δὲ αὖθις χρόνῳ ἐπίτιμοι ἐγένοντο· quomodo et Xen. Hell. 2, [2, 10] : Τοὺς ἀτίμους ἐπιτίμους ποιήσαντες. Thuc. autem eo l. ἀτιμίαν istam fuisse talem dicit, ὥστε μήτε ἄρχειν, μήτε πριαμένους τι ἢ πωλοῦντας κυρίους εἶναι. Et Dem. C. Mid. [p. 534, 15] : Τοῦτον ἀναλίσκοντα, χορηγοῦντα, ἐπίτιμον ὄντα, προπηλακίζειν καὶ τύπτειν· nec enim licebat verberare et violare eum qui ἐπίτιμος esset, perinde ut eum qui ἄτιμος. Ac ut Bud. scribit ἄτιμον dici τὸν ἀτιμώρητον, i. e. Eum quem licet violare ἄνευ τιμῆς, sive τιμωρίας, ita ἐπίτιμον dictum esse putandum est eum, ἐφ' οὗ προπηλακίσαι ἢ φόνῳ τιμὴ ἐπίκειται, Qui impune non potest violari. Idem tamen ἐπίτιμος ἀνὴρ simpliciter reddit, Qui est integra conditione et fama, Nulla ignominia præditus, h. e. Integri nominis : ap. eund. Dem. in ead. or. : Ἐπίτιμος ἂν ἦν, καὶ οὐδὲν ἔχων κακόν, τῶν ἴσων μετεῖχε τοῖς ἄλλοις ὑμῖν, Æquo jure vobiscum atque integra fama viveret : de arbitro quodam, qui Midiæ fraude indicta causa damnatus fuerat, et infamia notatus, s. ignominiosa sententia multatus. Atque ut ἄτιμα χρήματα dicuntur τὰ τῶν ἀτίμων, ita et ἐπίτιμα vocantur τὰ τῶν ἐπιτίμων. Dem. C. Aristocr. [p. 631, 11] : Τινὰ τῶν ἐνδεδομένων τῶν ἐξεληλυθότων, ὧν τὰ χρήματα ἐπίτιμα, Quorum bona non sunt notata lege, Quæ in juris legumque præsidio sunt, Bud. p. 208. Suidæ ἐπίτιμος est ὁ τετιμημένος, nec non πλούσιος : qui tamen et præcedentis signif. meminit, ἐπίτιμος exponens, ὁ οὐκ ἄτιμος : afferensque duo ejus exx. Hesych. vero ἐπίτιμος non solum exp. τιμητός, πλούσιος, sed etiam τιμωρός. [Adv. Ἐπιτίμως, Honorifice, Clem. Al. p. 507. Kall. Pollux 8, 20.]

[Ἐπίτιμος, ὁ, Epitimus, n. viri in inscr. Lebad. ap. Boeckh. vol. 1, n. 1588. Alius ap. Demosth. p. 1289 seq. L. Dind.]

[Ἐπιτίμως. V. Ἐπίτιμος.]

[Ἐπιτινάσσω, Incutio, Injicio. Basil. M. vol. 3, p. 540, B : Ἐξαιγιζομένοις ἐπετίναξε πνεῦμά τι βίαιον ... τῆς ἀναρπαγῆς ...]

Ἐπιτίτθιος, ὁ, ἡ, in Epigr. [Nicarchi Anth. Pal. 11, 243, 3] : Παῖδα ... ἐπιτίτθιον, Filium lactentem. [Theocr. 24, 54 : Ὡς εἶδον' ἐπιτίτθιον Ἡρακλῆα. Schol. ad 1, ...]

image
not
available

μένης δῆμον, addit ὅτι οὐκ ἄν τις σκοποῦ πόῤῥω τοξεύοι, A λέγων τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐπιτομὴν τῆς οἰκουμένης, ἐν ᾗ συνιδεῖν ἐστιν ἔθνους πάσας τὰς πόλεις ἱδρυμένας, καὶ κατ' ἰδίαν δὲ τὰς πολλάς. [V. Athen. 1, p. 20, B.] De Venetorum urbe, Lutetia, aut Antverpia hodie tale quid jactari possit. [Macc. 2, 2, 26, 29.]

['Επιτομικῶς, Compendiose. Suid. v. Εὐτρόπιος: Τὴν Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν ἐπ. ἔγραψε. Wakef.]

['Επιτομίς. V. Περιτομίς.]

'Επίτομος, ὁ, ἡ, Incisione s. Præcisione brevior factus, s. Præcisus: ut Gaza ap. Theophr. H. Pl. 3, [13, 1]. 'Επίτομος γίνεται, interpr. Præsciditur. Sic ἐπίτομα ξύλα, Ligna quæ præcisa sunt sive sectione breviora facta, Præcisione curtata: 5, 2 [1, 12]: Ἔστι δ' ὅλα μὲν τὰ τοιαῦτα ἰσχυρά, τμηθέντα δέ, ἀσθενῆ, διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν παραλλαγάς· καλοῦσι δ' οἱ τέκτονες ἐπίτομα ταῦτα, διὰ τὸ πρὸς τὴν χρείαν οὕτω τέμνεσθαι. Ita enim reponendum pro ἐπίτονα, quod in vulg. edit. legitur. Gaza quoque ἐπίτομα ξύλα interpr. Ligna brevia: qui totum istum locum sic vertit, Hæc integra quidem, valida esse creduntur; cæsa autem, imbe- B cilla, quod multas habent diversitates. Brevia hæc fabri lignarii vocant, quoniam ita pro usu cædere consueverunt. Nam illa ligna torta pondus sustinere nequeunt, si longiora sint: ideo ἐπιτμητέον αὐτά. Item et generalius accipitur pro Abbreviatus, sive Brevior factus, In compendium redactus; vel etiam Brevis, Compendiarius: ut quum ἐπίτομος ὁδὸς dicitur pro Via brevis et compendiaria. Philo V. M. 1: Τὴν ἄγουσαν καὶ ἐπίτομον ἐκτραπόμενοι ὁδόν, Ferentis compendio viæ digressi, Turn. [Sic sæpe Lucian., ut D. mort. 7, 2. 'Επίτομος ἀναγραφή, Suidas v. Διογενιανός.] Sic Synes. Ep. 35: 'Επιτομωτάτην ὁδὸν ἐπὶ τὸ πλουτεῖν ἐβάδισεν, Brevissimam viam ad parandas divitias ingressus est. Itidem et σύντομος ὁδὸς dicitur, ut infra docebo. [Pausan. 10, 31, 7: Τὴν ὁδόν, δι' ἧς τὴν στρατιὰν ἤγαγε, τὰ ἐπίτομα ἐκλεγόμενος τῆς χώρας. Singulari neutrius Vita Theophanis in Actis SS. Martii vol. 2, p. 700, B: Βίος ἐν ἐπιτόμῳ ... Θ. Ap. Antiatt. p. 80, 28, Θεόπομπος ἐν ἐπιτομῇ Ἡροδότου, scripsit Bekk., quod in cod. scribebatur ἐπιτόμῳ τὴν ἡ. C Sic enim ib. 104, 16: Θ. ἐν τῇ ἐπιτομῇ Ἡρ. Eodem fere modo ib. 115, 18, pro Θ. ἐπιτομῇ Ἡροδότου, in cod. scribitur ἐπι τὸ μη μω. Ἐν ἐπιτόμῳ τῶν Ἡροδότου exhibuerat l. primum afferens Piers. ad Moer. p. 5. || 'Επιτομος, Breviarius, Gl. Adv. 'Επιτόμως, schol. in Aristot. p. 681, 36 ed. Berol. Matthæi Anecd. vol. 1, p. 36. Euseb. Præp. ev. p. 487, A: Καὶ ταῦτα μὲν ἡμεῖς ἐπ.]

'Επιτόνιον, τὸ, Verticillum, Vertibulum, quo se intenduntur fides et nervi citharæ, aliorumve ἐντατῶν ὀργάνων. ['Επιτόνιον ψαλτηρίου· ita lege apud Athen. 10, p. 456, D. Hemst.] Metaph. autem Plut. [Mor. p. 3, D]: Ἡ εὐτραπελία γάρ, ὥσπερ ἐπιτόνιόν ἐστι τῆς εὐνοίας, pro Amplificatio: ut dicat τῇ εὐτραπελίᾳ ἐπιτείνεσθαι τὴν εὔνοιαν, Intendi augerique. 'Επιτόνια dicuntur esse etiam Instrumenta quibus chordæ funesque intenduntur. Sic accipiunt nonnulli apud Ulpian. Pand. De actionibus empti et venditi, l. Fundi: Castella plumbea, puteorum opercula, epitonia, fistula applumbata. Ubi tamen Bud. reponit Episto- D mia: quod ei loco magis convenit, et legitur apud Vitr. quoque, 9, c. ult., et 10, 13, ubi de hydraulicis machinis disserit: nec non apud Varr. R. R. 3, 5, quorum ll. quosdam in 'Επιστόμιον citavi. [Oribas. Maii p. 158 extr.: Ὁ μέσος [illegible] ἐν ταῖς [illegible] ἢ [illegible] ἐπιτόνια. Pro quo ejusd. pag. initio: Τῷ δὲ [illegible] προσέθεμεν ἐπιτονίας περιαγωγίδας. Scr. ἐπιτόνια ἢ περ. L. D. De ἐπιτονίοις machinæ petrariæ Biton De mach. p. 107, 18 et 28; de sambucæ id. ib. p. 110, 28; de cucurbitulæ Hero Spirit. p. 207, 30; 208, 5, 16; pyulci p. 209, 2. Conf. id. Automat. p. 256, 37, et 257, 2. Hase. || Etym. Gud.: Ἀπότομον· ἐν γὰρ τοῖς χοροῖς ὁ χοροδιδάσκαλος ἐπαυλήσας τῷ κλίνοντι ἐπιτονίῳ, τοῦτο τοῖς ἀπὸ τοῦ χοροῦ τὴν ἀρχὴν τῆς ἁρμονίας καὶ συμφωνίας ἐνδίδωσι. Anon.]

'Επίτονος, ὁ, [Ligamen, Gl.] sc. ἱμάς, vel tale quid, Lorum quo aliquid intenditur, ὁ ἐσχάτιος ἱμὰς πρὸς τὸν ἱστὸν τὸ κέρας, Suid. ap. Aristoph. [Lys. 923]: A ap. quem tamen Suidam perperam legitur 'Επίτομος, in vulg. quidem edit., at non in Ms. Cod. Hom. Od. M, [423]: Ἐκ δέ οἱ ἱστὸν ἄξε ποτὶ τρόπιν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ Ἐπίτονος βέβλητο βοὸς ῥινοῖο τετευχώς. Ubi schol. itidem exp. ἱμάς s. ὁ τῶν κεράτων δεσμός, s. ἱμὰς ὁ πρὸς ἄκρῳ τῷ ἱστῷ, δι' οὗ τὸ ἄρμενον ἀνέλκεται. Vocat igitur ἐπίτονον ῥινοῖο βοὸς τετευχότα, Funem loreum s. Lorum ex bovino tergore, quo in summa parte mali adalligato velum ipsum intendi solet, vel etiam laxari, prout ventus postulat, Quo intento attrahitur velum. Nam passive etiam accipi potest, pro Intentus, ut διάτονος et ἔντονος. Hesychio ἐπίτονος est δέρμα ᾧ κατηυφάλισται ὁ ἱστὸς τῆς νεώς. [Plato Tim. p. 84, E: Τοὺς ἐπιτόνους καὶ τὰ ξυνεχῆ νεῦρα· Leg. 12, p. 945, C: Νεύρων ἐπιτόνους. Aristot. H. A. 3, 5: Μέγιστα δὲ μέρη τῶν νεύρων ... ὁ τένων καὶ τὰ πρὸς τὴν ἰσχὺν βοηθητικά, ἐπίτονός τε καὶ ὠμιαία.]

['Επίτονος, ὁ, ἡ, Intentus, Contentus. Diodor. Exc. p. 557, 58: Κατὰ τὴν ἐπιτονωτάτην ἐπίτασιν τῆς φωνῆς. Philostr. V. Soph. 1, 7, p. 537: Φθέγμα B λαμπρὸν καὶ ἐπίτονον.]

'Επιτοξάζομαι, i. q. τοξάζομαι cum gen. constructum, i. e. κατατοξεύω. Hom. Il. Γ, [79]: Τῷ δ' ἐπετοξάζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί, Ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον, Eum arcubus petebant, Arcus et sagittas in eum dirigebant, Sagittas in eum mittebant, ἐπ' αὐτῷ τὰ τόξα ἔβαλλον, schol. [Ead. constr. Lucian. Calumn. c. 12, Dio Cass. 74, 6. Agathias p. 50, D: 'Επιτοξάζονται εἰς αὐτόν. Menand. ap. Suid. v. Ἄτρακτον: Ὁ δὲ ἐπετοξάζετο κατὰ τοῦ βαρβάρου.]

['Επιτοξεύω, i. q. præcedens. Aristæn. 1, 1: Ἔρως ἐπαίδευσε τὴν ἐρωμένην ἐπιτοξεύειν ταῖς τῶν ὀμμάτων βολαῖς. De qua constr. agit Ruhnk. ad Tim. p. 105. Cum dat. qui dicitur objecti, Dio Cass. 68, 31: 'Επετόξευσαν αὐτῷ.]

'Επιτοξίς, ίδος, ἡ, Cavus qui sagittam recipit, inquit Turn. Advers. 2, 4. s. Cavitas in balista cui imponitur sagitta, Crena et concavum illud cui imponitur sagitta, Vitruv. 10, 15. [« V. et 'Επιζυγίς. » HSt. Ms. Vindob. Apud Græcos mechanicos dicitur 'Επιτο- C ξίτις, ut Philon. Belop. p. 75, A: Βελῶν ἅμα πολλῶν ἐμβληθέντων ἐπὶ τὴν ἐπιτοξίτιν· et ib. C: Χώραν βραχὺ ἐκκοιλασμένην καθάπερ ἐπὶ τοξίτιδα, ubi leg. videtur ἐπιτοξ., Heron. Belop. p. 124, A: Τὸ δεχόμενον τὸ βέλος ἐκβλυσμα (ἔκβλουν) ἐπιτοξίτιδα. Itaque epitoxidos apud Vitruv. (10, 15, 4 Schn.) fortasse librarii error est. L. Dindorf.]

'Επιτοπάζω, Suidæ est καταστοχάζομαι, cujus verbi signif. v. suo loco.

['Επίτορος, ὁ, ἡ, Penetrans, Vehemens, de voce. Nicet. in Aug. p. 254, C: Ἐπίτορον ἀλαλάξαντα.]

'Επιτόσσαι, infinit. aoristi, unde indicat. ἐπέτοσσε, Pind. Pyth. 4, 25: Ἀνίκ' ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγενυν ναὶ κρημνάντων ἐπέτοσσε, quod ἐπεκύρησε, ἐπέτυχε interpr. schol., et participium ib. 10, 33: Κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας ἐπιτόσσαις θεῷ ῥέζοντας, ead. signif. Incidendi in, Nanciscendi.]

'Επιτραγίαι, Epitragiæ, pisces esse dicuntur ap. Aristot. H. A. 4. [Immo 'Επιτραγίας, quod v.]

['Επιτράγημα, τὸ, Bellaria, Mensæ secundæ. Nicet. D Alex. Duc. p. [illegible], A: Ὄψον ἢ ἐπ.]

['Επιτραγηματίζω, Bellariis s. Mensis secundis adhibeo. Julian. Ep. 24, p. 391, B: Σῦκον ... τοῖς δείπνοις [illegible] ἢ τοῦτου χάριν (quod sit saluberrimum) τῶν ἐδεσμάτων προτίθεσθαί τε καὶ ἐπιτραγηματίζεσθαι.]

'Επιτραγία, ἡ, Veneris cognomen, ex eo inditum ipsi, quod quum Theseo oraculum Delphicum præcepisset, ut Venerem itineris ducem sibi faceret, et comitem adjungeret, ipseque capram ad mare immolaret (fortassis ut deam sibi conciliaret), capra fortuito in caprum transierit. Plut. Thes. [c. 18]: Λέγεται δὲ αὐτῷ τὸν ἐν Δελφοῖς ἀνελεῖν θεόν, Ἀφροδίτην καθηγεμόνα ποιεῖσθαι καὶ παρακαλεῖν συνέμπορον· θύοντι δὲ πρὸς θαλάσσῃ, τὴν αἶγα θήλειαν οὖσαν, αὐτομάτως τράγον γενέσθαι· διὸ καὶ καλεῖσθαι τὴν θεὸν 'Επιτραγίαν.

['Επιτραγίας, ὁ. Aristot. H. A. 6, 14: Εἰσὶ δέ τινες ἰχθύες οἱ καλοῦνται ἐπιτραγίαι· γίνονται δὲ τῶν ποταμίων τοιοῦτοι κυπρῖνος καὶ βάλαγρος· οὐκ ἔχουσι δὲ οἱ τοιοῦτοι οὔτε ᾠὸν οὔτε θορὸν οὐδέποτε.]

'Επίτραγος, ὁ, Vitium vitis dicitur, quum carbun-

image
not
available

Sed vero dici solitu accus. rei, ita sciendum est infin. quoque omitti, et poni dat. solum. Thuc. 2, [13]: Δέδιὼς μὴ ἄλλοις ἀποχωρησάντων, Ἀθηναῖοι ἐλθόντες αὐτοῖς διὰ ἐπιτρέψωσιν, i. e. οὐ δώσουσιν ἐξουσίαν βλάπτειν τοῖς ἀγροῖς, schol. Sæpe et ipse dat. una cum infin. omittitur. Xen. Cyrop. 3, [2, 5]: Ἢν δέ τις μαλακίζηται, μὴ ἐπιτρέπετε, sc. αὐτῷ μαλακίζεσθαι, Ne permittite, sinite, concedite. Thuc. 1, [71]: Οἱ τῇ γνώμῃ ἄλλοι ὄντι μὴ ἐπιτρέψοντες, Se permissuros id non esse, Non se passuros. Itidemque Synes. Ep. 103: Οὐκ ἐπιτρέποντες, ἀλλ' ἀντιλαμβανόμενοι τοῦ τραχήλου. [Aristoph. Eq. 799.] Rursum cum dat. Thuc. 3, [37]: Οὐκ ἔφη οὔτ' αὐτὸς ποιήσειν τοῦτο, οὔτ' ἐκείνοις οὔτ' ἄλλῳ οὐδενὶ ἐς δύναμιν ἐπιτρέψειν. [Cum accusat. cum infin. Athen. 13, p. 565, F: Τούτους πρωτοστάτας ἐπιτρέπουσι. || Concedo. Hom. Il. K, 79: Ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρεπε γήραϊ λυγρῷ, de Nestore senecta non confecto. Plato Leg. 7, p. 802, B: Ταῖς ἐπιθυμίαις μὴ ἐπιτρέποντας. Lo D. Dionys. A. R. 7, 40: Ταῖς ὀργαῖς ἐπιτρέψαντας. 45: Ὀργῇ ἐπιτρέψας. Schneid. Τοῦ θεοῦ τῷ συνδέοντι ἐπιτρέψαντος, Veniam dante, B Porphyr. De abst. 2, p. 57, 28. Hemst.] Item passiva signif. dicitur aliquis aliquid ἐπιτρέπεσθαι, quum ei id ei permittitur. Lucian. in Judic. dear. [D. deor. 20, 2]: Οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τὴν δίκην, Ne si Marti quidem tuo arbitrium permittatur. Itidemque dicitur ἐπιτετραμμένος τὴν δίκην s. τὴν ἀμφισβήτησιν pro Compromissarius arbiter, Bud. p. 151. [Herodot. 1, 7: Παρὰ τούτων Ἡρακλεῖδαι ἐπιτραφθέντες ἔσχον τὴν ἀρχήν. Aliter Chr. Pasch. p. 306, 12: Ἐπιτραπεὶς παρ' αὐτοῦ ἀνελεῖν εἰς τὴν Ἰουδαίαν, Jussus. De qua signif. apud Byzantinos usitatissima v. Reisk. ad Constantin. Cærim. p. 100 ed. Lips.] Ipsa etiam res ἐπιτρέπεσθαι dicitur. Thuc. 5, [31]: Δίκης Λακεδαιμονίοις ἐπιτραπείσης, Permisso Lacedæmoniis arbitrio et potestate judicandi; schol. δοθείσης. [In Ind. :] Ἐπιτράπω, ap. Herodot. Ionice pro ἐπιτρέπω. [Præsentis et imperfecti hujus formæ exx. numero paria sunt ap. Herod., quum aor. 1 activi ἐπίτραψα ... semel sit 4, 202, reliquis locis circiter sedecim ἐπέτρεψα. Vide quæ dicentur in simplici. Aor. C passivi hujus formæ exemplo Herodoteo paullo ante citato accedit ex Aristot. Eth. Nic. 9, 1, ubi libri consentire traduntur in scriptura ὁ ἐπιτραφθεὶς, quod ... scrib. videtur, ut est ap. Antiphont. p. 126, ... 127, 37; 128, 21. || Med. Xen. Anab. 1, 9, 8: ... μὲν αὐτοῦ αἱ πόλεις ἐπιτραπόμεναι. Apoll. Rh. ... 488: Νόστον ἐπιτραπόμεσθα γυναιξίν. || Ἐπιτράπομαι, Diverto, Gl. || Forma Ion. Ἐπιτράπομαι Herod. 1, 96; 8, 155, 157; 5, 95. L. Dind.

[Ἐπιτρέφης, ους, ὁ, Epitrephes, n. viri Attici ap. Demosth. p. 1221, 11. L. Dind.]

Ἐπιτρέφω, Alo super, Alendo et nutriendo induco, Superinduco: ut ap. Medicos Ἐπιτραφῆναι σάρκα ... τῇ πρότερον οὔσῃ. Alii ἐπιτρίβω interpr. Annasci ... [In Ind. :] Ἐπιθρέψαι, Aluisse, Educasse, pro ... [Pass. Herodot. 1, 123: Κῦρος ... ἐπιτρεφομένου ... 2, 121, 1: Οὐδένα τῶν ὕστερον ἐπιτραφέντων ... 4, 3: Ἐκ τούτων ... ἐπιτράφη ... Dionys. H. Improprie Plat. Reip. 8, p. 560, A. D ... ἐπιθυμιῶν ἄλλαι ἐπιτρεφόμεναι ξυγγενεῖς. Οὐ μικρὸν αὐτῷ δέος ἐπιτρέφεσθαι νομίσας, Dion. A. R. 7, 9. Quod mutandum non censeo. Hemst. ..., 7: Οἷον τῇ πόλει κακὸν ἐπιτρέφοι ἐλάνθανε. ... constr. proprie Alcæus Mess. Anth. Pal. 7, 536, ... δὲ θανὼν ὁ ... ἐπιτρέφει τύμβος ... Ἐπιτέτροφεν, ἐπιπέπηγεν. Medio Manetho ... Ἡνεχρὴν ... ἐπιτρεφέσθω ...

Ἐπιτρέχω, fut. ἐπιθρέξω, vel ἐπιδραμοῦμαι, ab inus. Ἐπιδρέμω. [Incurro, i. e. Supervenio, Sequor ... Ψ, 504: Ἅρματα ... ἐπέτρεχον ... Percurro. Hom. Od. Z, [45] de cœlo loquens ... ἀλλ' αἴθρη ... ἐπιδέδρομεν ... i. e. ἐπιτρέχει, ἐπιπολάζει, Eust. Percurrit In cœli superficie veluti innatat. Od. Γ, ... ἐπιδέδρομεν ... Soph. Ant. 589 ... οἶδμα ... Θρῄσσαισιν ... ἐπιδράμῃ πνοαῖς.] Pro Percurro accipitur et in signif., veluti quum Aen. Oec. [16, 1] dicit, Ἐπεὶ ... ἀποκλίσεις ὃ ... ἐπιδέδραμηται τοῦ

A λόγου, Percursum est. Et ib. [6]: Ἀργότερόν πως ἐπιδεδραμηκέναι τῷ λόγῳ. Est enim ibi ἐπιτρέχειν s. ἐπιτρέχειν τῷ λόγῳ, Oratione percurrere, i. e. Percurrendo disputare et explicare. [Isocr. p. 614, 7: Ῥᾷόν ἐστι περὶ τῶν γεγενημένων εὐπόρως ἐπιδραμεῖν ἢ περὶ τῶν μελλόντων νουνεχόντως εἰπεῖν. Demosth. p. 217, 7: Μικρὰ ἐπιδραμοῦμαι περὶ αὐτῶν πολλῶν ὄντων. Greg. Nyss. vol. 1, p. 473, D: Τοῖς λειπομένοις ἐπιδραμούμεθα. L. D. V. Ἐπιτροχασμός. Eunap. p. 30 Boiss.: Ὡς ἡμέρως καὶ ἠπίως διαλεγομένου τῆς φωνῆς ἤκουσε καὶ τῶν ἐπιτρεχουσῶν κοσμίως καὶ εὐκόλως ἀποδείξεων, ubi conf. not. Anon.] Quo modo accipi posset ap. Plut., licet in diversa constr., initio libelli quem περὶ τῆς Ἡροδότου κακοηθείας scripsit: Αἱ... ἀφελὲς καὶ δίχα πόνου καὶ ῥᾳδίως ἐπιτρέχοντα τοῖς πράγμασι: diversa inquam constr.; nam cum dat. junctum hoc verbum significat potius ἐπιπολάζειν et per summas partes currere: ut ap. eund. Plut. Symp. 4, probl. ult. [p. 671, A]: Ἃ δὴ (sc. λέπρα καὶ ψωρικὰ) κνησμοῖς τινὸς ἐγγενομένης τῷ σώματι καὶ φθορᾶς, ἐπιτρέχειν ἔοικε τοῖς σώμασι, B Videntur per summas corporum partes currere, i. e. Spargi per superficiem cutis. Seu, Apparent in superficie corporum: paulo ante dicit ἐξανθοῦσι. Sic Oppian. Cyn. 3, [94]: Μείοσι μὲν λυγκῶν ἐπιδέδρομε ῥινὸς ἐρευθής, Μείζοσι δὲ, κροκόεντι θεείῳ εἴκελον ἄνθος. Quibus verbis significat per lyncum minorum pellem rubeas esse sparsas maculas; per majorum autem, croceo sulphuri similes flosculos. Nonnulli ἐπιδέδρομε ibi interpr. Ambit et operit; sed malo ego ῥινὸς accipere de Pellis maculis. Idem paulo ante [37] de Libycis leonibus dixerat, Ὄθμασι ... λαχνήεις, Ὄψις δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη, Parum fulgoris percurrit ipsorum oculos, effulget ex ipsorum luminibus. Aratus autem leonibus esse dixerat στήθεα λαχνήεντα Καὶ πυρὸς ἀστράπτει ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγάς. [Conf. Arat. 80, ubi cum αἴγλη, et 834, ubi cum ἐρευθος conjungitur. Schneid. Τῷ δὴ μήλων ἐπιδέδρομεν ὀδμή, Hermipp. ap. Athen. 1, p. 29, E. Hemst. Callim. ap. Suid.: Ἁρμοῖ που κάκεινῳ ἐπέτρεχεν ἁβρὸς ἴουλος, Mentum ejus molli lanugine leviter vestitum erat. C Schleusn.] || Ἐπιτρέχειν significat etiam Incurrere, Incidere, Bud. ex Plut. Cim. [c. 2]: Τὰς δὲ πάθους τινὸς ἐπιτρεχούσας ταῖς πολιτικαῖς πράξεσιν ἁμαρτίας. Itidemque ap. Chrysost. In 1 Ad Cor. 13, ubi lumen ἐπιτρέχειν τοῖς ὀφθαλμοῖς dicitur, Idem ἐπιτρέχειν interpr. Incurrere, nec non Incumbere. Sic ἐπιτρέχουσα χάρις ab eo redditur Urbanitas et lepos incurrens in scommate, ap. schol. Aristoph. in Pluto, ubi discrimen facit inter τε ἐπιτρέχον τῆς χάριτος et ipsum τὸ χαρίεν: quod χαρίεν est plena urbanitas et facetiæ. [Locus ad quem pertinent hæc Budæi est in Exc. Platonii Περὶ διαφ. χαρακτ. p. 11, quem recte cepit HSt. Hemst.] Possit tamen hic ἐπιτρέχουσα χάρις dici etiam ἡ ἐπιτρέχουσα καὶ ἐπιπολάζουσα τοῖς σκώμμασι, Quæ sc. in scommatis cernitur veluti superficiaria. Et tunc ad præcedens ἐπιτρέχω pertineret: ad quod referendum est etiam ἐπιτρέχων ἰὸς, Ærugo quæ in superficie est: ut ap. Diosc. 5, 91, de ærugine rasili: Ἀπόξυε τὸν ἐπιτρέχοντα ἰόν. Ubi Ruell. vertit, Æruginem insidentem. ἐπιτρέχω accipiens ead. signif. qua D supra habuimus ἐντρέχω. [Athen. 5, p. 187, C: Τὴν ἐπιτρέχουσαν τε λέξιν ἁρμονίαν. Dionys. H. vol. 6, p. 759, 4: Πῖνος αὐτῇ (dialecto Plat.) καὶ χνοῦς τῆς ἀρχαιότητος ἐπιτρέχει. Schneid.] Rursum pro Incurro usurpavit Apollonius. Ex quo [2, 670] affertur, Ἐπιδέδρομε νυκτί, Incurrit in noctem. Et cum accus. ex Ejusd. l. 1, [645], Ψυχὴν ἐπιδέδρομε λήθη, In animam incurrit oblivio. Alioqui significat etiam Hostili animo incurro, Incurso, Incursionem facio. [Herodot. 1, 161: Μαιάνδρου πεδίον πᾶν ἐπέδραμε: 8, 23: Τὰς κώμας ... ἐπέδραμον: 32: Τὴν χώρην πᾶσαν ἐπέδραμον. Thuc. 4, 32: Τοὺς μὲν πρώτους φύλακας, ... ἐπιδραμόντες, εὐθὺς διαφθείρουσι: 104: Ἱδρύσας ... ἐπιδραμεῖν: 5, 39: Μηκύβερναν ἐπιδραμόντες ... Herodian 7, [11, 18]. Ἀνοίξαντες αἰφνιδίως τὰς ... ἐπέδραμον τῷ δήμῳ: 4, [15, 2]: Ἐπέδραμον τοῖς Ῥωμαίοις ... τε καὶ καθιππεύοντες: 7, [2, 5] ... αὐτοὺς ... προσδοκῶσι ... 8, [3, 3] ... ἐπιτρεχόντων βαρβάρων ... Sic 3, [9, 5]: Ἐπέδραμε πεδίον πᾶν, Omnem campum

image
not
available

image
not
available

tur, Dionys. Jud. Thuc. § 16, p. 846, et De vi Demosth. § 1. Opponuntur in priore loco τὰ τῆς ἄκρας ἐξεργασίας τετυχηκότα, Copiose et accurate pertractata. « Ernest. Lex. rhet. Psell. De oper. dæm. p. 25 ed. Boiss. : Βάρβαρόν τινα γλῶσσαν ἐπιτρόχαζεν ἀλαλάζουσα, Barbaram quandam orationem celeriter edebat. L. D. || Proprie, Obambulo. Hippiatr. p. 105, 26 : Περιπατείτω τὸ ἐπιτροχάζων μὴ συντόνως. Hase.]

'Ἐπιτρόχαλος, i. q. ἐπίτροχος. Hesych. ἐπιτρόχαλον adverbialiter exponit πυκνῶς καὶ ταχέως. Idem vero et ἐπίτροχον exponit γοργόν : nec non ῥᾴδιον, ἕτοιμον. [In Αἰγός. Hemst. Ἐπιτρόχαλοι χρόνοι, Tempora, vel Moræ rhythmorum celeres, veloces, quales v. c. in iambo sunt, si hunc cum spondeo conferas. Synonymum est ὁ ταχύς, Dionys. H. De comp. vv. 18, p. 116. Ἐπιτρόχαλος καὶ καταρρής ῥύσις τῆς λέξεως, Incitatus orationis fluxus, idem Jud. Demosth. 40, p. 1077. Ernest. Lex. rhet.]

'Ἐπιτροχασμός, ὁ, Percursio. Donatus [ad Terent. Eun. 4, 7, 35] ἐπιτροχασμόν Figuram esse dicit, ubi multa terribiliter interrogantur : velut ap. Terent. Eun. : Quid tu homo es? quid tibi vis? quid cum illa rei tibi est? Et ap. Virg. : State, viri : quæ causa viæ? quive estis in armis? Quove tenetis iter? Id. Donatus, Est, inquit, ἐπιτροχασμός, Verborum super se invicem effusio, quæ fit adversarii causa turbandi : ut Virg., Nec longe scilicet hostes Quærendi nobis : circumstant undique muros. Imus in adversos? quid cessas? an tibi Mavors Ventosa in lingua pedibusque fugacibus istis Semper erit? [Forma orationis, non multum discrepans a συναθροισμῷ et ἐπιμονῇ, auctore Alexandro Περὶ σχημ. p. 579, ubi addit : Διαφέρει δὲ ἐκείνων, ὅτι τὰ πολλὰ συνεστηκότα συνάγει καὶ ἀξιοπιστίας ἕνεκα λέγεται. Phœbammon schol. p. 591, ita : Ἐπιτροχασμός ἐστιν σύμφρασις πραγμάτων κατὰ μόνην ἀπαρίθμησιν γινομένη, ἄνευ τῆς περὶ αὐτῆς διηγήσεως. Sic ἐπιτρέχειν est, Percurrere aliquid, v. c. librum, Phot. Bibl. cod. 39. Et Eunap. Proœm. ad Vitas Soph. p. 14 : Ἐπιτρέχοντι καὶ συνελόντι εἰπεῖν, Ut hoc solum compendio et summatim dicam : vide in Ἐπιτροχάζω. Aquila Rom. De fig. 6, Percursionem vocat : Hæc figura, ait, differt a Concervatione (συναθροισμῷ), quod quum illa res diversas pluresve in eundem locum confert, hæc distantia plura inter se percurrens velocitate ipsa circumponit. Ernest. Lex. rh.]

[Ἐπιτροχαστέον, Percurrendum. Nicom. Geras. Harm. p. 7 : Ἐπ. περὶ τῶν ἑξῆς. Kall. Id. Introd. ar. p. 152 ed. Ast. : Ὡς πρὸς τὸ μὴ δοκεῖν ἀγνοεῖν ἐπ. τι[illegible].]

[Ἐπιτροχόω, i. q. ἐπιτρέχω. Apoll. Rh. 4, 1266, 1606; Dionys. P. 148, et alibi.]

[Ἐπιτροχίζω, Turbino, Gl.]

'Ἐπίτροχος, ὁ, ἡ, Velox, Volubilis : ut Hesych. ἐπίτροχον, [ῥᾴδιον, ἕτοιμον] et γοργόν synonymos ponit. [Ἐπίτροχα, Tolutim; Ἐπίτροχον, Tolutiloquentia, Gl.] Lucian. [Necyom. c. 7] : Ἐπίτροχόν τι καὶ ἐναρὲς ἐφθέγγετο. [Ἐπίτροχον μέλος, Heliodor. 4, 17 init. conf. not. ad Nicet. Eugen. 5, 128. Boiss. Hippocr. p. 792, B : Ὅταν γῶν καταγῇ κλῆις, τὸ [illegible] ἐς τὸ [illegible] ἐπιτροχώτερον [illegible] μᾶλλον ἢ [illegible]. Pro quo ap. Erotian p. 162 ἐπιτροχώτερον sed ἐπιτροχώτερον in codd. Paris. ap. Bast. ad Greg. p. 568, cum interpr. εὐφορώτερον.] Cod. Med. ἐπιφορώτερον. Schneid. Aristid. De mus. 2, p. 100 : Τῶν ῥυθμῶν οἱ μὲν στρογγύλοι καὶ ἐπίτροχοι. Eust. Il. p. 120, 2 : Ἐπιτρόχῳ ἀνακεφαλαιώσει. L. Dind.]

'Ἐπιτρόχως, Cito, Velociter, Modo sc. eorum qui currunt, ταχέως. Ap. Suid. : Κόραξ ἐπ. φθεγγόμενος χειμῶνα σημαίνει. [Ælian. N. A. 7, 7.] Cui simile hoc Theophrasti prognosticon, Κόραξ πολλὰς φωνὰς μεταβάλλων, χειμέριον. Similius hoc Ejusd., Κορώνη, ἐὰν ταχὺ δὶς κρώξῃ καὶ τρίτον, χειμερία.

[Ἐπιτρυγάω, Iterum vindemio. Orig. Cat. In Jerem. t. 3, p. 65, D : Μετὰ τὸν τρυγητὸν τὰ βραχέα τῶν καταλειφθέντων ἐπιτρυγᾷ. Hase.]

'Ἐπιτρύζω, Admurmuro, Cum murmure addo, Accino : Hesych. ἐπιτρύζουσιν, ἐπιγογγύζουσιν, ἐπάγουσιν. [Paul. Sil. Anth. Pal. 6, 54, 7 : Ἄδειν ἐπιτρύζων ... τέττιξ.]

[Ἐπιτρώσασιν, ἐπίμανον. Λάκωνες, Hesych.]

[Ἐπιτρυφάω, Delector, Luxurior in. Philo vol. 2, p. 392, 4 : Ἐπιταθέντων καὶ ἐπιτρυφησάντων ἡδίστοις ἅμα καὶ καλλίστοις δόγμασιν. Hase.]

[Ἐπιτρύχω, Attero, Affligo. Martyr. S. Eliæ p. 178, 12 Combef. : Ἐπιτρυχόμενος τὸ σῶμα. Hase.]

[Ἐπιτρώγω, Comedo super, ad. Lucian. p. 1033. Poll. 6, 40. Cum genitivo Ælian. N. A. 3, 5; Mich. Apost. Prov. 20.]

[Ἐπιτρωπάω, forma poet. pro ἐπιτρέπω. Apoll. Rh. 1, 351 : Εἰ μὲν δή μοι κῦδος ἐπιτρωπᾶτε μέλεσθαι. Oppian. Hal. 2, 223; 5, 172, 188. Christod. Ecphr. 302, ubi ἐπιτροπέοντος pro ἐπιτρωπῶντος Planud. Atque Eust. Il. p. 719, 59 diserte affert ἐπιτρωπῶσι per o ex Oppiani l. primo, ubi libri consentire videntur in ἐπιτρωπῶσι.]

'Ἐπιτυγχάνω, [τεύξομαι, Plat. Reip. 4, p. 431, C; apud Nicet. vero Ja. Comn. p. 12, B, ἐπιτευξεῖται], itidem Incido, ut ἐντυγχάνω. Aristoph. [Nub. 195] : Εἶτ' οὖν ἵνα μὴ κεῖνος ἡμῖν ἐπιτύχῃ, Ne forte in nos incidat. Nisi malis, Nanciscatur, Offendat, Deprehendat. Thuc. [3, 75] : Καὶ αὐτῶν τινας, οἷς ἐπέτυχον, εἰ μὴ Νικόστρατος ἐκώλυσε, διέφθειραν ἄν, In quos forte inciderant. [Herodot. 1, 68 : Ὁρέων οὐκ ἐπιτυχὼν σορῷ. Sæpe sic cum dat. personæ vel rei etiam Xenophon et Plato. Diodor. 2, 36 : Ἀμφοτέροις τοῖς καρποῖς ἐπιτυγχάνουσι.] Synes. Ep. 13 : Εἰ μὲν οὖν ἐπιτυχέ σου ζητῶν, Si te invenit et nactus est. [Sine casu Aristoph. Ran. 570, Thuc. 6, 38.] Item ἐπιτυγχάνειν de aliis etiam quibusvis rebus dicitur pro Assequi, Nancisci : proprie autem de sagittariis, ut et τυγχάνειν. Plut. De def. orac. [p. 438, A] : Καθάπερ οἱ πολλὰ βάλλοντες, ἐπιτυγχάνουσι πολλάκις, Qui multum jaculantur, sæpe attingunt et assequuntur scopum. Hinc sumpta metaph. ἐπιτυγχάνειν τινός dicitur qui Assequitur sive consequitur, Nanciscitur s. Adipiscitur, Potitur, Compos fit ejus quod desideravit et ad quod diu contendit. [Xen. Comm. 4, 2, 28 : Ἐπιτυγχάνοντες ὧν πράττουσι.] Dem. [p. 1490, 10] : Δόξης ἐπιτυγχάνων, Gloriam assequens, sibi comparans. [Idem p. 1175, 16 : Ἐὰν μὲν οὗτοσὶ ... ἐπιτύχῃ τοῦ ἀγῶνος ... ἐὰν δ' ἄρ' ἀποτύχῃ ..., Vincat.] Aristoph. Pl. [245] : Μετρίου γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπέτυχες πώποτε, Modestum virum nunquam es nactus. [Xen. Œc. 2, 3 : Εἰ ἀγαθοῦ ὠνητοῦ ἐπιτύχοιμι.] Democr. ap. Diog. Laert. : Ὁ γαμβροῦ μὲν ἐπιτυχὼν, εὗρεν υἱόν· ὁ δὲ ἀποτυχὼν, ἀπώλεσε καὶ θυγατέρα, Qui generum nactus est commodum. Et Alex. Aphr. De fato : Τοῦ μὴ πάντας ἐπιτυγχάνειν τῶν ἐφιεμένων, hanc afferri causam, quod ἡ φύσις ἑκάστου, καὶ ἡ εἱμαρμένη οὐ πάντη ἰσοῦται, ἀλλὰ γίνεταί τινα καὶ παρ' αὐτήν, Quod non omnia assequantur quæ cupiunt; vel etiam, Quod non in omnibus felices habeant successus. Synes. Ep. 57 : Τάχα δὲ μόλις πραγμάτων ἁπτόμενος ἐπετύγχανον, Vix causas capessens assequebar quod volebam, et prosperos habebam successus. [Absolute sic etiam Herodot. 8, 101 : Ὅκότερα τούτων ἐπιτύχοι τῷ βουλευομένῳ : 103 : Λέγουσα γὰρ ἐπετύγχανε τάπερ αὐτὸς ἐνόει. Xen. H. Gr. 4, 5, 19 : Καὶ τἄλλα ἐπετύγχανεν. Thuc. 3, 42 : Ὁ μὴ ἐπιτυχών. Polyb. 21, 3, 8 : Ἐὰν ἐπιτυγχάνωσι περὶ τῶν ἀξιουμένων. L. D. Poetæ ἐπιβαλλόμενοι τεχνογραφεῖν ἐπιτυγχάνουσι, Diogen. L. 4, 15 : cui opponit πταίουσι. Hemst.] Et auctor Epistolæ ad Hebr. [6, 15] : Ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγελίας, Consecutus est promissum, Potitus est eo quod promissum ei fuerat. [Ἐπιτυχεῖν τινός notat, quando de personis ponitur, In aliquem incidere, quando de rebus, Rem consequi. Valck. Scholl. in N. T. vol. 2, p. 506.] Philostr. : Ἐπιτυχὼν νηός, Navem nactus. [Thuc. 3, 3 : Ὁλκάδος ἀναγομένης ἐπιτυχών· 7, 25 : Τῶν πλοίων ἐπιτυχοῦσαι τὰ πολλὰ διέφθειραν.] Aristot. Œc. 2, [33] : Εὐωνίου ἐπετετύχηκει, Vili pretio nactus est quæ emebat. [Addito dativo non pendente ex verbo Æschines p. 77, 16 : Ἀκκεδαιμόνιοι ἐπέτυχον μάχῃ. Achmes Onir. c. 121, p. 83, C : Εἰ μὲν ἐπέτυχε τῇ βολῇ τοῦ τόξου. Et cum accusat. paullo post : Εἰ μὲν ἐπέτυχε τῇ τοξείᾳ τὸ ζῶον. Cum inf. Isid. Pel. Ep. p. 11, A : Θεωρῆσαι αὐτοὺς οὐκ ἐπέτυχον. L. D.] Atque ut ἐπιτυγχάνειν τινός dicimur Quum ipsum assequimur, et prospero in eo utimur successu, ita ipsum vicissim ἐπιτυγχάνεσθαι, Quum

succedit et ex animi sententia evenit: quod et ἐπιτυχῶς ἀκούειν dicitur, et κατορθοῦσθαι, oppositum habens ἀποτυγχάνεσθαι. [Lucian. De merc. cond. c. 8: Εἰ ἐπιτυγχάνοιτο.] Joseph. C. Apion. 2: Καλῆς οὖν αὐτῷ προτιθείσης καὶ πράξεων μεγίστων ἐπιτυγχανομένων, εἰκότως ἐνίμιζεν ἥγεμόνα τε καὶ σύμβουλον ἕξειν ἄριστον. Itidem ἐπιτετυγμένα πράξεις apud Polyb. [6, 53, 2], Res quæ felici successu et ex voto gestæ sunt. [Diod. 1, 1: Μέρεσιν τῶν ἐπιτετυγμένων. Et alibi.] At, Ἐπιτετυγμένος ἦν ἐν μαίρεις, ex Plut. [Mor. p. 119, E] affertur, cum hac interpr. Nigri, Pareis erat obnoxius. || Ἐπιτυγχάνω accipitur etiam pro ἐντυγχάνω, Convenio, Adeo aliquem ut verba cum eo faciam. Plato Leg. 6, [p. 758, C] loquens de magistratibus: Ἰόντι δέ τινι πολὺ βέλτιον, ἢ τε καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς πόλεως, ἰσάριμος ἐπιτυχεῖν ἀναγκαῖόν ἐστιν, ἂν τι ἀγγέλλειν βούληταί τις, ἢ τ' αὖ πυνθάνεσθαί τι τῶν ὧν προστέτακε πόλει. Bud. Particip. ἐπιτυχὼν de quolibet dicitur, in quem primum incidimus, ut etiam ὁ τυχών, et ὃς ἔτυχε, s. ὅστις ἂν τύχῃ. [Aristoph. Ran. 1375: Οὐδ' ἂν εἴ τις ζωγράφος μοι τῶν ἐπιτυχόντων, ἐπίδειξαι.] Plato Leg. [8, p. 843, E]: Τοῦ ἐπιτυχόντος νομοθέτου γιγνόμενα, Quæ cujuslibet sunt legislatoris. De rep. 2, [p. 377, B]: Ἆρα καρέσεται τοὺς ἐπιτυχόντας ὑπὸ τῶν ἐπιτυχόντων μύθους πλασθέντας ἀκούειν τοὺς παῖδας; Quaslibet fabulas a quibusvis fictas audire. Sic Galen. τὰ ἐπιτυχόντα φάρμακα, Quælibet medicamenta. Et quoniam ea, quæ passim obvia sunt, vilia plerumque sunt et vulgaria, ideo pro Vilis, Vulgaris et Trivialis, accipitur. Plato De rep. 2 [1, p. 352, D]: Οὐ γὰρ περὶ τοῦ ἐπιτυχόντος ὁ λόγος, Nec enim de re vulgari et levi agitur. [Xen. Ag. 1, 3: Ἧττον τῆς ἐπιτυχούσης. Cyneg. 10, 1.] Item et homo ἐπιτυχών dicitur Qui ex eorum numero est, qui passim nobis occurrunt, i. e. Qui plebeius est et ex vulgo, Vilis et humilis conditionis: ut [apud Herodot. 2, 2], Τὰ [ἀνθρώπων] τῶν ἐπιτυχόντων παιδία. [Sine articulo Eur. Here. F. 1248: Εἶρχας ἐπιτυχοῦσ' ἀνδρὸς οὐ λόγους. ὦ]

[Ἐπιτυγχάνων, οντος, ὁ, Epitynchanon, n. viri in inscrr. Att. ap. Boeckh. vol. 1, p. 336, n. 202, 7; 368, n. 266, col. 2, 26. Et alibi. L. Dindorf.]

[Ἐπιτύλιττω sive Ἐπιτυλίττω, Evolvo. De libro evolvendo Diog. L. 9, 104.]

[Ἐπιτυμβίδιος. V. Ἐπιτύμβιος.]

Ἐπιτύμβιον, τὸ, apud Georg. Pachym. Andron. Pal. p. 40, B: Ἀσβῶν μονηχικῶν ἐπιτυμβίων, Cucullum interpretatur Ducang.]

Ἐπιτύμβιος, ὁ, ἡ et ᾱ, ον, sive Ἐπιτυμβίδιος, ὁ, ἡ, dicitur ὁ ἐπὶ τύμβῳ, Supersepuleralis (si ita loqui liceat), Super sepulcro positus. [Æsch. Cho. 335: Ἐπιτύμβιος θρῆνος· Ag. 1547, αἶνος. Soph. Antig. 901: Ἐπιτυμβίδιος χοαί.] Ἐπιτύμβιος ἀρχηΐς in Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 7, 657, 11], et ἐπιτυμβία λίκτρα in Iisd. [Pauli Sil. ib. 604, 1]; nec non ἐπιτύμβιον τύχος [Anth. Plan. 4, 368, 3]. Nam generalius etiam accipi potest pro Ad sepulcrum pertinens, Ad sepulcri honorem: unde etiam ἐπιτύμβιος ἀγών, Celebratus in sepulcri honorem, aut etiam sepulti. Et ἐπιτύμβιος λόγος, s. ἐπιτυμβίδιος, qui et ἐπιτάφιος, teste Eust. [Od. p. 1673, 45], Oratio quæ in honorem sepulcri habetur, ad ornandum sepulcrum. Nisi malis, Quæ in honorem sepulti habetur. Alioqui sonat proprie, Quæ super ipso sepulcro habetur. Affertur et ἐπιτύμβια θεσμὰ pro Leges ad sepulturam pertinentes: quod ap. Nonn. [Jo. c. 19, 212] legitur: Ὡς ἔθος Ἑβραίοις ἐπιτύμβια θεσμὰ φυλάσσειν. Ubi obiter nota etiam θεσμὰ pro θεσμούς. Et ex Nonno [ib. c. 12, 30] ἐπιτύμβιος ὥρη pro Sepulturæ tempus. Plut. vero memanit et Ἐπιτυμβίας Ἀφροδίτης, Veneris Libitinæ, ut ipse exp. in Probl. Rom. [p. 269, B], ubi inter alia ait, Ἐν Δηλίοις Ἀφροδίτης Ἐπιτυμβίας ἀγαλμάτιόν τι, πρὸς ὃ τοὺς κατοιχομένους ἐπὶ τὰς χοὰς ἀνακαλοῦνται. [Ejusdem Veneris Ἐπιτυμβίας figuram conspici in typo opinatur Visc. Mus. Pioclem. t. 4, p. 69. Hase. Gl.: Ἐπιτύμβιοι, Bustuarii. In ἐπιτύμιος depravatum v. in illo voc.] Alaudæ etiam s. galeritæ tribuitur hoc epith. ἐπιτυμβίδιος, a Theocr. 7, [23]: Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἐλαίουσι. Ubi schol. annotat, aviculas has ἐπιτυμβιδίους vocari vel quoniam ut plurimum τοῖς τύμβοις, i. e. τοῖς τάφοις, ἐνδιατρίβουσι, vel quoniam veluti τύμβον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν: habent enim in capite quoddam ἀνάστημα, ex quo κορυδαλῶν et galeritarum nomen invenere. Affertur et aliud ex fabula etymon; dicuntur enim hæ aviculæ fuisse antequam terra existere cœpisset: quum vero contigisset ut pater earum moreretur, nec humus esset in qua conderetur, ipsum ταφῆναι ὑπὲρ κορυφῆς τοῦ ἰδίου γόνου, Sepultum fuisse super prolis suæ vertice. Indeque ἐπιτυμβίδιοι dictæ putantur, quoniam in vertice suo patris bustum s. tumulum gestant. Perperam vero in VV. LL. pro hoc ἐπιτυμβίδιον scriptum Ἐπιτυμβίδες. [Eadem forma Æsch. Cho. 342: Θρήνων ἐπιτυμβίδιων. Greg. Naz. vol. 2, p. 153, C: Ἐργορίου τάξει εὖ γράμμ' ἐπιτυμβίδιον. L. Dind. Ἐπιτυμβίδιες γναῖς Eumath. p. 213, ubi ἐπιτυμβίδιος codd. Monac. duo. Jacobs.]

[Ἐπιτύπτω, Exprimo, Prodo literis. Method. p. 395. Καλλ. Greg. Nyss. t. 1, p. 910, C, ex mente astrologorum: Ἡ ἀνωλίου αὐτοὺς λέξις ἐπιτυπτοῦσι. Hase. Tzetz. Exeg. Il. p. 20, 16: Ἐπίστασαι τὸν Ἀπόλλωνα εἶον καὶ ὑμῖν ἐκτετυκέσθαι.]

Ἔπιτυρον, τὸ, Edulium quoddam ex confractis olivis, quarum genus quoddam πτυρῖδες dicitur ap. Athen. [2, p. 56, C.] Meminit Varro L. L. [7, p. 363 Spengl.], Cato c. 119, Colum. 12, 47; necnon Plaut. Milite [1, 1, 25]. Hesych. ἐπίτυρα vocat Fraces et olivarum magmata, i. e. τῶν ἐλαῶν ἐκπιέσματα. Sed corruptus ejus Codex habet ἔπιτυρα. Hæc ex VV. LL. [Ap. eund. v. Κάρυρα codex ἔπιτυρὰ, ab Musuro in πίτυρα mutatum.]

Ἐπιτυρόω, Oblaveo. [Forte notatur e Plut. Mor. p. 92, E, ubi vetus erat lectio ἐπιτυρόῦται, sed nunc apte fuit in ἐπὶ τυρόῦται mutata (ab Wyttenbachio, quem fugerat in codicibus A, B, E hoc ipsum legi, non ἐπιτ.). Boiss. Etym. M. p. 365, 50: Ἐπιτυρωμένον, πεπερασμένον. || Obturo. Theophr. fr. 1 De sensu 66: Ἐπιτυρωμένα ἐμπλάττειν τὰ ὠλίβια. Aristot. Probl. 19, 3: Οἱ πόροι ἐπιτυρόῦται.]

Ἐπιτύρω, i. q. sequens, sed recentioris usus. [Hesych.: Ἐπιτυρῶ (nisi scrib. ἐπιτύρω), ἐπικλύζω, Σωρακώσιοι. Ἐπιτυρῶσε (-σαι cod., quod posceret ἐπιτυρώσειε: sed verum fortasse ἐπιτυρώσασα), ἐπεπυράκτει. Ἐπιτετυρωμένον, ἐπιπεπασμένον. V. Ἐπιτύφω.]

Ἐπιτύφω, θύω, Accendo in, Inflammo adversus. Aristoph. ap. Suid. [Lys. 221, 222, unde citare videtur etiam Hesych.]: Ὅταν ἀνὴρ [ἀν.] ἐπιτύφηται [-τυφῇ] μᾶλιστά μου, i. e. ἐπικαυθῇ ἐπ' ἐμοί, s. ἐπικαθῇ, ἐκπυρωθῇ, ut ipse Suidas [et Hesych.] exp., Inflammetur et exardescat adversum me. [De constr. c. genit. v. in Καὶω. Plat. Phædr. p. 230, A: Θηρίον τυφῶτος μᾶλλον ἐπιτυφομένου. Meris p. 150: Ἐπιτεθυμῆνα ἀττικῶς, ἐπιτετυφωμένον ἢ ἐπικεκαυμένον Ἑλληνικῶς. V. annot. Piersoni et Ruhnk. ad Tim. p. 250. Proprie Philostr. V. Soph. 1, 21, 3: Ἐπιτεθυμένοι (-θυμῆσαι) καὶ μᾶλλον. ὦ]

[Ἐπιτυχὴ vitium scripturæ pro ἐπικτυχὴ, quod v.]

[Ἐπιτύχημα, τὸ, i. q. ἐπίτευγμα. Etym. M. p. 548, 45: Κῦρμα, ἐπιτύχημα. Wakef.]

Ἐπιτυχὴς, ὁ, ἡ, de homine qui in consiliis et actionibus suis ἐπιτυγχάνει, i. e. Prospero successu utitur et voti sui compos fit, assequens sc. id ad quod contendebat. [Aristot. De div. per somnum c. 2: Διὰ τὸ πολλὰ καὶ παντοδαπὰ κινεῖσθαι ἐπιτυγχάνουσι ὁμοίως θνητῶν, ἐπιτυχεῖς ὄντες ἐν τούτοις. De hominibus sæpius etiam Polybius, ut 3, 15, 6, et alibi. Diod. 4, 83: Ἐν ταῖς πράξεσιν ἐπιτυχεῖς ὄντες.] Isocr. dicit etiam δόξα ἐπιτυχὴς χειρῶν, Quæ occasiones nanciscitur, Panath. [p. 239, A]: Τοὺς καλῶς χρωμένους τοῖς πράγμασι, καὶ τὴν δόξαν ἐπιτυχῆ τῶν χειρῶν ἔχοντας, καὶ δυναμένην ὡς ἐπιτοπολὺ στοχάζεσθαι τοῦ συμφέροντος. [Æsch. Suppl. 754: Ἐπιτυχεῖ πόνῳ. De telo Nicetas Man. Comn. 4, p. 88, C: Τὸ βλῆμα οὕτω διαφθεῖραν ἐπιτυχὲς. Comparat. Sisyph. p. 391, D.]

|| Ἐπιτυχὴς, μετὰ τοῦ ἐπιτυγχάνειν, Ita ut assequaris, Prospero successu, Feliciter. [Plato Phil. p. 38, D: Ἐπ. εἰκὼν.] Isocr. Panath. [p. 280, D]: Ἐγὼ δ' ἐπελεπόμην, ἐπ. μὲν ἴσως διειλεγμένος, Feliciter. Nam paulo ante dicit, Ἐμὲ ἐπῄνεσεν ὡς διειλεγμένον τι

Google

κοινότερόν ἢ προσεδόκησαν, ἠγωνισμένοι τι καλῶς. Exp. etiam Vulgariter : quo sensu diceretur potius ἐπιτυχόντως. ['Ελεγεῖον γεγραφὼς οὐκ ἐπ., Diog. L. 4, 15. Hemst. Commode, Plut. Mor. p. 675, A : 'Επ. ἀνατεθείς. Id. Mario c. 17 : 'Επ. προηγόρευσε.]

['Επιτύχης, ους, ὁ, Epityches, n. viri in inscr. Melia ap. Bœckh. vol. 2, n. 2426 : Εὔρυθμον 'Επιτύχους. L. Dindorf.]

'Επιτυχία, ἡ, Adeptio, Prosper successus. Alcidam.: Μεμέφονται τὰς τῶν εὖ λεγόντων ἐπιτυχίας. Legitur et in Epitome Polybiana. [De rebus prospere gestis Polyb. 1, 6, 4; 5, 14, 11; 6, 15, 7. Dionys. A. R. 3, 70 : Τὴν ἐπιτυχίαν τῶν μαντευμάτων. Male ap. Achmet. Onir. c. 142, p. 108 fin., ἐπιτυχείας, quum alibi recte scribatur per ι. Cum genit. Melamp. Physiogn. p. 456 : 'Επιτυχίαν κτλ. ἀνδρός. L. D. Galen. vol. 19, p. 214, 18 : Τὴν ἀμοιβαίαν τῶν ἐναντίων ἐπιτυχίαν, Mutuam contrariorum successionem. Heliod. Æth. 10, 17 : Τὴν ἐπ. τῶν ... λόγων ἀποτυχόμενος. Id. 8, 5 : Μίαν ... προφητεία ἔρως τὴν ἐπ. || Congressio Phot. Epist. p. 74, 13 : Ἐν ὁκακίς τοῦ πόθου τῇ ἐλπίδι τῆς ἐπιτυχίας ... ; præcedit παρουσία eod. sensu. Hase. Impetratio, Gl.]

['Επίτυχος, ὁ, Epitychus, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 272, p. 377, col. 6, 24; Corcyr. vol. 2, p. 13, 15. L. Dindorf.]

['Επιτυχῶς. V. 'Επιτυχής.]

'Επιτωθάζω, Irrideo, Derideo, Convitior. [Absolute Axioch. p. 364, C : Πρᾴως ἐπιτωθάζων. Ælian. ap. Suid. v. Ἀλεκτρίς. Appian. Civ. 2, 153 : 'Επετώθαζε δὲ καὶ ὁ Καῖσαρ ὁμοίως. Cum accus. rei vel pers. Athen. 13, p. 604, E : Πυθόμενος καὶ ἐπιτωθάζων τὸ γεγονός. Appian. Civ. 2, 67 : Αὐτὸν ἐπιτωθάζοντας ἐς φιλαρχίαν. 5, 92 : Τὸν πόλεμον ἐπιτωθάσαντος ὡς παρεσπονδῶν. V. etiam Ruhnk. ad Tim. p. 261.] Theodoritus Hist. Eccl. 3, [p. 129, 23] : 'Ο δὲ ὑπὸ τῶν μελιττῶν ἐσθιόμενος, οὐ μόνον οὐκ ἐδήλου τὰς ἀλγηδόνας, ἀλλὰ καὶ ἐπετώθαζε τοῖς ἀνοσίοις. Ap. Eund. : 'Αλλὰ καὶ ἐν τοῖς θεάτροις τοῦ σταυροῦ τὴν νίκην ἐκήρυττον, καὶ τοῖς ἐκείνου μαντεύμασιν ἐπετώθαζον. [Eadem constr. Appian. Civ. 5, 125.] Qui exp. etiam κολακεύω, Assentor, Adulor. [Hesych. etiam ἡμερεῦν. V. etiam Kuster. ad ejusd. gl. 'Επεττόγαζον. Formam 'Επιθωτάζοντας annotavit idem, pariterque Θωτάζω pro τωθάζω.]

['Επιτωθασμός, ὁ, Irrisio, Sanna. Polyb. 3, 80, 4; Phalo V. M. 1, p. 605; Heliod. 10, 25.]

['Επιφάγειν, ab 'Επέφαγον.] 'Επιφάγω, Post aliquid edo, Superedo [Gl.], ut Plin., Allium edentibus, si radicem betæ superederint, odorem extingui. [Teophilus ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 314 : Ἀγαθὸν δέ φασιν εἶναι καὶ πρὸς τὰς πληγὰς τοῦ σκορπίου τὸ ἐπιφαγεῖν αὐτήν. Geopon. 15, 1, 17 : Χελώνη ὄφεων φαγοῦσα νοσεῖ, ἐπιφαγοῦσα δὲ ὀρίγανον ὑγιαίνει.] Item, 'Επὶ τῷ σίτῳ ἐσθίω, Una cum pane vescor : synonymum verbo ὀψοφάγομαι. Sic Pollux 6, c. 7 [§ 39] scribit ἐπιφαγεῖν veteres dixisse τὸ ἐπὶ τῷ ἄρτῳ ὄψον ἐσθίειν. [Frequentissimum in scriptis Galeni, ut vol. 6, p. 591, 5 : 'Επιφαγεῖν ἀπίους· 600, 7 : 'Επιφαγών· 532, 8 : 'Επιφαγόντας τῶν στυφόντων, aliisque multis. || Coq. ib. p. 601, 8 : Ὅταν ἐπιφάγῃ· et 17 : Ὅταν ἐπιφαγωσί τι. Cum dat. ib. p. 564, 17 : 'Εὰν μή τις αὐτῷ τι τῶν εὐχύμων ἐπιφάγῃ. Hase.]

['Επιφαιδρύνω, Splendidum reddo, Lavo. Apoll. Rh. 4, 663 : Κίρκην ἁλὸς νοτίδεσσι κάρη ἐπιφαιδρύνουσαν. • Pass. Heliod. 8, 9 : 'Επιφαιδρυνομένην ἐκ τοῦ περιχύματος. • Hase.]

'Επιφαίνω, q. d. Superostendo. Exp. tamen simpliciter Ostendo, in VV. LL. Item Illustro, Præ me fero. Nec non Appareo : quarum signiff. exx. nec ibi afferuntur, nec afferri posse puto. [Theognis 359 : Μηδὲ λίην ἐπίφαινε κακὸν δέ τι, Κύρν', ἐπιφαίνειν (-νων Brunck.) παύρους κηδεμόνας σῆς κακότητος ἔχεις.] At vero ap. Luc. 1, [79] ἐπιφᾶναι neutraliter ponitur, 'Επιφᾶναι τοῖς καθημένοις, pro Illucescere. [De aoristis ἐπέφανον et ἐπεφάνησαν v. in simplici.] Pass. 'Επιφαίνομαι, q. d. Superappareo, i. e. Appareo super aliqua re, i. e. Do me in conspectum, et prodeo, dum res aliqua geritur : unde redditur etiam Intervenio. [Per tmesin Hom. Il. P, 650 : Ἠέλιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη.] Xen. [Cyrop. 1, 6, 43] : Καὶ εἰ γε δή σοι κατὰ χώρας οἱ πολέμιοι ἐπιφανεῖεν, ubi Bud. vertit, Si hostes repente apparuerint. [Sæpe si hoc voc. utitur Xen., inprimis de hostibus. Idem Œc. 21, 10 : Δεσπότου ἐπιφανέντος ἐπὶ τὸ ἔργον. Herodot. 2, 152 : Ὡς τίσις ἥξει ἀπὸ θαλάσσης χαλκέων ἀνδρῶν ἐπιφανέντων· 4, 122 : Ὡς εἶδον ἐπιφανείσας τῶν Σκυθέων τὴν ἵππον· 5, 30 : Ὅταν ἐπιφανέωσι ἐς τὴν Νάξον. Thuc. 8, 42 : Μέχρι οὗ ἐπεφάνησαν αὐτοῖς παρὰ δόξαν αἱ πλείους τῶν νεῶν.] Plane autem consentit hæc Budæi interpr. cum Politiani interpretatione, quam dat isti Herodiani l. 3, [7, 9] : Ἤδη δὲ διωκόντων καὶ παιανιζόντων τῶν Βρεττανῶν, ὡς δὴ νενικηκότων, ἐπιφανῆναι Λαῖτον, στρατηγὸν ὄντα Σεβήρου σὺν τῷ στρατῷ οὗ ἦρχεν· nam hic ἐπιφανῆναι ille reddit, Apparuisse extemplo. Herodian. tamen alicubi [1, 12, 12] αἰφνιδίως, quod Extemplo s. potius Repente significat, huic verbo adjunxit, sed nec illo adv. contentus, addidit οὐ προσδοκῶντος τοῦ δήμου, ubi Polit. ἐπιφαίνονται vertit Erumpunt. Idem tamen alibi hanc vim præpositioni ἐπὶ non tribuit in sua interpretatione, et quum ap. eund. Herodian. [3, 7, 12], Λαίτου ἐπιφανέντος, vertit Læto conspecto : item [1, 11, 15], Σπανίως ἐπεφαίνετο τοῖς δήμοις, reddit, Rarus prodibat in publicum, quum alioqui ap. Plut. Galba [c. 11], ubi eid. nomini jungitur, redditur se ostendere : sc., 'Επιφανῆναι τῷ δήμῳ, Se populo ostendere. At Gell. ap. Herodot. [1, 24], 'Επιφανῆναί σφι τὸν Ἀρίονα, interpr. Arionem extitisse. [4, 97 : Ξεῖνε Λέσβιε, σωθέντος ἐμεῦ ὀπίσω ἐς οἶκον τὸν ἐμὸν ἐπιφάνηθί μοι πάντως. Et eodem modo 8, 143. De diis vel dæmonibus idem 2, 91; 3, 27; 6, 61. De umbris vel insomniis 5, 92; 7, 16, 47. Idem 8, 48 : Ἵνα σφι τιμωρίη οὐδεμία ἐπιφανήσεται. Demosth. p. 522, 9 : Οὐ μάντεις πάντα γε ἐδυνήθη διὰ τὸ ἐπιφανέντα με κωλῦσαι.] Suidas annotat ἐπιφαίνεσθαι, ὁρᾶσθαι, sicut ἀποφαίνεσθαι, χαμόθεν. || Sed præp. ἐπὶ interdum i. valet q. ἐν, in hoc verbo, ferturque ad dat. cum quo construitur, ut quum dicit Plut. Galba [c. 23] : 'Επεφαίνετο τὰ πολλὰ σημεῖα τῇ μορφῇ, Perinde est ac si diceretur ἐφαίνετο ἐν τῇ μορφῇ, Apparebant in facie. [Τὰ ἐπιφαινόμενα • Quæ in morbis mox apparent nec una cum morbo invadunt aut incipiunt, sed Superveniunt, sive signa sive symptomata, ut Aph. 12 l. 1 et l. 2 de crisibus, et in Comm. Aph. 12, l. 1. Τὰ ἐπιφαινόμενα quoque peculiari nomine intelligi possunt menstrua aut ea quæ toto gestationis tempore in uterum gerentibus apparent, ut menstruæ purgationes, aut depravata appetentia quam κίσσαν vocant, ut Aph. 7, l. 6 Epid. s. 8 : Τὰ ἐπιφαινόμενα ἐν οἵῳ μηνὶ γίνεται. Conf. p. 1030, H. Sic p. 1228, G, ἐρυθρὰ ἐπιφαινόμενα menstrua vocantur. • Foes. Œc. Hipp. De sideribus Proc. Paraphr. Ptol. p. 5.]

['Επίφαλλος, ὁ, Modus qui cum saltatione tibiis canebatur. Athen. 14, p. 618, C : Αὐλήσεων δ' εἰσὶν ὀνομασίαι, ὥς φησι Τρύφων ... αἴδε· κῶμος, βουκολιασμός, γίγγρας, τετρακωμος, ἐπίφαλλος, χορεῖος ... ταῦτα δὲ πάντα μετ' ὀρχήσεως ηὐλεῖτο. Eadem fere ex Ath. tradit Eust. Il. p. 1236, 56. Conf. Meursii Orchestra, p. 212, C, Operum vol. 5. Aug.]

'Επιφάνεια, ἡ, q. d. Apparentia, s. potius Superapparentia, ut ἐπιφανής dicam sonare Superapparens, s. potius Supra apparens : i. e. Qui apparet supra alios. [Simpliciter Apparentia, Polyb. 3, 94, 3 : Παραδοκοῦντες τὴν ἐπ. τῆς ἡμέρας· 1, 54, 2, τὴν ἐπ. τῶν πολεμίων. 'Εξ ἐπιφανείας κριθήσεσθαι τὴν μάχην, 3, 68, 12.] Sed præp. alium usum habet ut plurimum in hoc subst., quam in illo adj. ; nam ἐπιφάνεια est Superapparentia, i. e. Apparentia quæ est superne, et in summo : unde redditur etiam Summum; nam hæc Stoicorum verba, Ὥσπερ ὁ πῆχυν ἀπέχων ἐν τῇ θαλάττῃ τῆς ἐπιφανείας, οὐδὲν ἧττον πνίγεται τοῦ καταδεδυκότος ὀργυιὰς πεντακοσίας, sic interpr. Cic. De fin. 3 : Ut qui demersi sunt in aqua, nihilo magis respirare possunt, si longe non absunt a summo, ut jam jamque possint emergere, quam si etiam tum essent in profundo. Sic ἡ ἐπιφάνεια τοῦ πελάγους, ap. Philon., Summum æquor. [Schol. Aristoph. Pl. 1207 : Ἡ ἐπ. τῆς ἀλάρας.] Ap. Eund. τὰ ἐντὸς et τὰ ἐκ τῆς ἐπιφανείας inter se opponuntur. Ap. Athen. vero legimus et τὴν ἐκτὸς ἐπιφάνειαν. [Polyb. 6, 23, 3 : Μοσχείῳ δέρματι περιείληπται τὴν ἐκτὸς ἐπιφάνειαν (scutum). Aristot. H.

image
not
available

tim illius præp., dicit *Apparent*, vel *Qui est d'apparence* : unde fit ut illud, *Un des plus apparens*, dicatur potius pro εἷς τῶν ἐπιφανεστάτων. Itidem vero et unam ex signiff. nominis ἐπιφάνεια habet Gallicum voc. *Apparence*, quod etiam alioqui idem plane sonat, similemque derivationis formam habet : ut paulo post docebo. Cic. ἐπιφανεστάτους vertit Nobilissimos ap. Polyb., ut videbis p. 63 mei Lex. Cic. [Herodot. 2, 89 : Τὰς γυναῖκας τῶν ἐπιφανέων ἀνδρῶν· 9, 32 : Τῶν ἐθνέων τούτων ἐπιφανέστατά τε ἦν καὶ λόγου πλείστου. Thuc. 2, 43 : Ἀνδρῶν ἐπιφανῶν. Xen. Conv. 8, 7 : Πατέρων ὀνομαστῶν ὑμᾶς εἶναι καὶ αὐτοὺς ἐπιφανεῖς. De diis inscr. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1392 : Τῶν ἐπιφανεστάτων θεῶν Διὸς Βουλαίου καὶ Ἡλίου κτλ. Et cum nomine deæ ib. n. 1444. Et positivo vol. 2, n. 2616 : Θεῶν ἐπιφανῶν, de regibus Ægypti. V. annot. edd. ad Diod. 1, 20.] Fuit autem Ἐπιφανὴς et cognomen Antiochi. [Polyb. 26, 10. Item aliorum quorundam Syriæ, Parthiæ, Bithyniæ, Cappadociæ regum, quos recenset Eckhel. D. N. vol. 4, p. 461. Quibus addendus

B Ptolemæus Epiphanes V, rex Ægypti. Omisso nomine Epiphanem quendam regem memorat Tacit. Hist. 2, 25. Sic Φιλόπαππος Ἐπιφάνους inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 362, d. Et ibid. b : Βασιλέως Ἐπιφάνους τοῦ Ἀντιόχου. Νικομήδου Ἐπιφάνου (sic) inscr. Deliaca ib. vol. 2, n. 2279. Sic enim scribitur retracto in n. pr. accentu.] Jungitur et dativo a Plut. Popl. [c. 21] : Σώματος ῥώμη πρὸς ἀλκὴν ἐπιφανής. [Thuc. 6, 72 : Ἀνδρείᾳ ἐπιφανής. Cum πρὸς Plato Leg. 1, p. 629, E : Τοὺς πρὸς τὸν πόλεμον ἐπιφανεῖς.] Dicitur vero ἐπιφανὴς non de persona solum, sed et de re, ut ἐπιφανὴς ἀρχὴ ap. Polyb.; qui dixit etiam [6, 53, 4] : Τὸν ἐπιφανέστατον τόπον τῆς οἰκίας, Locum maxime honoratum. [Immo, Maxime conspicuum, ut 9, 3, 7, et in inscr. Teia apud Bœckh. vol. 2, p. 661, B, 26, et alibi. Οἶκον ἐπ., Pind. Pyth. 7, 7; οἰκία Herodot. 2, 172. Idem 5, 26 : Οὗτοι μέν σφισιν οἱ ἐπιφανέστατοι νόμοι εἰσί. Plato Leg. 8, p. 829, C, ἔργον. || Ἐπιφανέστατος, ἐπιφανεστάτη, titulus Cæsarum et liberorum Cæsaris, apud Byzantinos, quorum exx. v. ap. Ducang. in Gl. et Append. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, n. 2522, 1 : Τὸν ἐπιφ. Καίσαρα.] || Sed ap. Thuc. invenitur ἐπιφανὴς et pro καταφανής, si schol. credimus. [Qui recte ita explicat 6, 96 : Τὸ χωρίον ἐπικλινές τέ ἐστι καὶ ἐπιφανὲς πᾶν εἴσω· 5, 10 : Ἐν τῇ πάλαι ἐπιφανεῖ οὔσῃ ἔξωθεν. Cum dat. 7, 3 : Ἦν δὲ οὐκ ἐπιφανὲς τοῖς Ἀθηναίοις τὸ χωρίον. Idem 8, 87 : Ἐπεὶ εἴ γε ἐβουλήθη διαπολεμῆσαι, ἐπιφανὲς δήπου οὐκ ἐνδοιαστῶς. Superl. 1, 21 : Ἐκ τῶν ἐπιφανεστάτων σημείων. Herodot. 3, 27 : Ἀπιγμένου Καμβύσεω ἐς Μέμφιν ἐφάνη Αἰγυπτίοισι ὁ Ἆπις· ἐπιφανέος δὲ τούτου γενομένου .... Ἐπιφανεῖς et ἄδηλοι contrarii Xen. Comm. 3, 1, 10. Ῥίζαι μετέωροι καὶ ἐπιφανεῖς Theophr. C. Pl. 5, 9, 8.]

|| Ἐπιφανῶς, Insigniter, Insignem in modum, Splendide, Magnifice. [Clare, Evidenter, Celebriter, Gl.] Bud. [Plut. Mor. p. 320, C :] Ἣν ἄχρι νῦν ἡμέραν ἐπ. ἑορτάζουσι. [Pollux 5, 159.] Item, Manifeste, Aperte, VV. LL., sicut sc. ἐπιφανὴς pro καταφανής. Sed ut nominis, sic et adverbii rarum esse arbitror in hac posteriori signif. usum. [Thuc. 1, 91 : Κρύφα πέμπει, κελεύων ὡς ἥκιστα ἐπιφανῶς κατασχεῖν. L. D. Ἐπιφανέστερον, Splendidius. Menander ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 369 : Ἐπ. ζῶντες. Superlativo Thuc. 5, 105 : Ἐπιφανέστατα ὧν ἴσμεν τὰ μὲν ἡδέα καλὰ νομίζουσι, τὰ δὲ ξυμφέροντα δίκαια.]

[Ἐπιφάνης, ὁ, Epiphanes, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 412, ubi Ἐπιφάνην accusat. Alium, sectæ auctorem, memorat Clem. Al. Strom. 3 initio. V. etiam Ἐπιφανής. L. Dind.]

[Ἐπιφανία, ἡ, Epiphania, filia Heraclii imp. et Eudociæ. Chr. Pasch. p. 702, 12; 703, 5; 714, 2. L. D.]

[Ἐπιφανιανός, ὁ, Epiphanianus. Inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1613 : Μ. Οὔλπιος Βραχᾶς Ἐπιφ. L. Dindorf.]

[Ἐπιφανίδιον, diminutivum nominis primitivi Ἐπιφάνιος. Joann. Vita S. Epiph. t. 2, p. 336, B. Hase.]

[Ἐπιφάνιον, ἡ, Epiphanium, n. mulieris. Alciphr. Epist. 3, 39 : Εὐθύδικος Ἐπιφανίῳ. Quod suspectum fuit Berglero. L. Dind.]

[Ἐπιφάνιος, ὁ, Epiphanius, n. pr., velut sophistæ

A [illegible]

[illegible]

[Ἐπιφα[illegible]

[Ἐπιφ[illegible]

quod interpretatur, [illegible] μάχων, et Zonaras in cod. [illegible] γλυκύτατ' ἀναιδεῖς [illegible] Zon. ἐπιφαρμάσσω.]

[Ἐπιφαρμάσσω, [illegible] mento imbuo. Achill. Tat. [illegible] φαρμάσσειν τὰ [illegible]

Ἐπίφασις, εως, ἡ, quod [illegible] tia. [Theophr. De sensu 27 : [illegible] ἡμέραν (res oculis), ὅτι τὸ φῶς [illegible] Aspectus, Gl.] Quadam [illegible]

B μετὰ κανισμοῦ καὶ στεφάνου, [illegible] ἐπιφάσεως, Et victorum speciem [illegible] Hominum qui victores essent : [illegible] guitatem. Aut certe, Hominum qui [illegible] ficatio. Τῆς ἑτοιμότητος Polyb. 6, 11, 4. [illegible] 17, 8; τῆς ἀκριβείας 12, 11, 4. || Ostentatio. [illegible] ἑκάστοις ἐπ. καὶ στωμυλία, 9, 20, 6; [illegible] δαψιλείας, Opulentiæ affectatio, 32, 11, 7. || Species oris et corporis. Ἐρρωμένον θεασάμενοι κατὰ τὴν ἐπίφασιν, 11, 27, 8. Ἐπ. βασιλική, 4, 77, 1. [illegible] τὴν ἐπ. εἶχεν ἐπισκύνιον, 26, 5, 6, ubi distinguitur ab ἐπιφάνεια : nempe illa est, Totus corporis habitus, hæc, Species oris et vultus. Δι' αὐτῆς τῆς ἐπιφανείας, Ipso vultu, 9, 13, 5. (Aristot. Mirab. c. 91 : Ἀποστρέφεσθαι τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς (terræ, al. ἐπίφασιν.) || Species, contraria veritati, κατὰ τὴν ἐπίφασιν, κατὰ τὴν ἀλήθειαν, 14, 2, 9; 31, 5, 4. Ex Schweigh. Lex. Polyb.]

[Ἐπιφάσκω, Dictito, Præ me fero. Philo vol. 2, p. 536, 18 : Ἐπιφάσκων τὸν πάνυ πλοῦτον. Id. ap. Eu-

C seb. Præp. ev. p. 388, D : Οἱ τὴν δέσποιναν ἐπιφάσκοντες ἰδέσθαι. Hase.]

Ἐπιφατνίδιος, ὁ, ἡ, Præsepialis, ut φορβειὰ ἐπιφατνίδιος ap. Xen. [Eq. 5, 1. Poll. 1, 202. Qui ἐπιφατνίδια δεσμὰ ponit ib. 185. Th]

Ἐπιφάτνιος, ὁ, Lucifer : ἑωσφόρος ἀστήρ, Hesych. [Quoniam ἄγει ἐπὶ φάτνην. Sic ap. Hom. (Il. Λ, 62) αὔλιος ἀστὴρ legunt nonnulli pro οὔλιος, eand. ob causam. V. schol. Apoll. Rh. 292 (4, 1630). Is. Voss. || I. q. ἐπιφατνίδιος. Κύνας τοὺς ἐπιφατνίους, Const. Manass. Amat. 6, 28. Boiss.]

Ἐπίφατος, ὁ, ἡ, Qui male audit, ap. Soph. (immo ἐπίφαντος, in superstitibus quidem fabulis, longe alia signif.), ut ἐπὶ contrarietatem quandam indicet. Ita VV. LL. [ex Eust. Od. p. 1856, 12. Hesychio ὁ πρὸς εὐμορφίαν φαινόμενος, ἐπιθέτης. Sed gl. ponitur inter Ἐπιφάμενοι et Ἐπιφάτνιος, ut scribendum foret cum Toupio Em. vol. 4, p. 356, ἐπίφαντος, nisi ex ἐπίσρατος corruptum videretur ἐπίφατος.]

[Ἐπιφαυλίζω, var. script. pro ἐπιφυλλίζω, Thren.

D 2, 20.]

[Ἐπίφαυσις, εως, ἡ, i. q. ἐπίφασις. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 651, C : Κακοποιῶν ἐπιφαύσεις οὔποτε ἡμᾶς ἐκλείψουσιν. Si vera scriptura.]

[Ἐπιφαύσκω, Illucesco, Orior, Luceo, Splendeo. Job. 25, 5 : Σελήνη ... οὐκ ἐπιφαύσκει· 31, 26 : Ἥλιον τὸν ἐπιφαύσκοντα. (Hesych. : Ἐπιφαύσκοντα, ἀνατέλλοντα, φαίνοντα.) Pass. ib. 41, 9 : Ἐν πταρμῷ αὐτοῦ ἐπιφαύσκεται φέγγος.]

[Ἐπιφαύω, Illucesco.] Ἐπιφαύσει, tanquam a them. Ἐπιφαύω, apud Paul. Ad Ephes. 5, [14] : Καὶ ἐπιφαύσει σοι ὁ Χριστὸς (quæ tanquam ex V. T. sumpta affert), Et illucescet tibi Christus. Quidam autem ex vett. interpretati sunt Contingct te Christus, nimirum aliam lectionem sequuti, ἐπιψαύσει : sed hanc sequendo fuerit dat. σοι mutandus in gen. σου. [Sed v. Ἐπιψαύω. Quocum permutatum ἐπιφαύω est apud Greg. Nyss. vol. 3, p. 559, D : Τότε περὶ τὸν πυθμένα τοῦ δένδρου κατὰ τὸ ἄκρον ἐπιφαύσας τῷ ὕδατι (fluvius), nisi est error typographi. L. Dind.]

image
not
available

ἐφ᾽ ἑαυτῶν ὅπλων ἐπιφερομένους, Secum afferentes. Strabo 3, p. 138 : Ὕδωρ ἐπιφερομένους διὰ τὴν ἀνυδρίαν. De sumendo cibo Hippocr. p. 85, A : Οἱ μὲν γὰρ πίνουσι μόνον, οἱ δὲ πρὸς τῷ πίνειν ἢ ῥόφημα ἢ σιτίον βλίτινον ἐπιφέρονται.]

‖ Ἐπενεγκεῖν, ab inus. th. Ἐπενέγκω, pro quo ἐπιφέρω dicitur. Significat non solum Inferre, Inducere, sed etiam Imponere, Impingere : ea sc. signif. qua dicitur aliquis alicui imponere sive impingere crimen rei alicujus, cujus eum insimulat et reum agit. Ita enim ἐπενεγκεῖν χρόνον βλασφημίας affertur pro Impingere notam maledicti. Et ex Herodoto [l. supra cit.] ἐπενεχθεῖσα αἰτίη pro Objecta culpa. Nonnunquam vero omisso accus. αἰτίαν, δίκην, κρίσιν, simpliciter dicitur ἐπενεγκεῖν. Procop. : Ἐπενεγκών τε αὐτῷ ὅτι δὴ οὐχ ἕκαστα ἀληθίζεται, ἀμφω τὼ χεῖρε ἀπέκοψε· quod Suid. exp. καταδικάσας. Ionice ἐπενεικεῖν [immo ἐπενεῖκαι] dicitur tanquam ab Ἐπενείκω. Herodot. [4, 154] : Ἐπενείκασά οἱ μαχλοσύνην, Impudicitiæ crimine ei impacto. Id. [8, 10] : Ἐπενείκαντές σφι μανίην· etiam [1, 68], Ἐπενείκας αἰτίην. [Hom. Il. T, 261 : Μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ Βρισηΐδι χεῖρ᾽ ἐπένεικα. Formas Ἐποίσει, cum interpr. ἐπενέγκαι, et ἐποισθήσεται, cum ἐπενεχθήσεται, annotavit Suidas s. gramm. Bachm. An. vol. 1, p. 234, 2.]

[Ἐπιφέρων, jactus talorum, Poll. 7, 205.]

Ἐπίφευκτος, Fugiendus, Aversandus, VV. LL. [Ex Aristot. Eth. Nic. 8 fin., ubi nunc φευκτόν.]

Ἐπιφημιστήρ, ῆρος, ὁ, a verbo Ἐπιφημίζω. Sunt autem ἐπιφημιστῆρες Hesychio οἱ ἐπιφημοῦντες, ἢ ἐπευφημοῦντες, ἢ συγκατατιθέμενοι· quem si sequamur, ἐπιφημεῖν fuerit Bene ominari s. Fausta precari, Acclamare, Assentiri.

[Ἐπίφημι, Assentior, Consentio. Empedocles ap. Plut. Mor. p. 820, F; 1113, B : Ὅμως ἐπίφημι καὶ αὐτός. Hesych. : Ἐπιφάμενοι, συγκατατιθέσθαι.]

Ἐπιφημίζω, Famæ s. Nomini alicujus ascribo, simpliciter Ascribo, ἐπιγράφομαι, Attribuo, Assigno. [Eur. Iph. A. 130 : Οὐδ᾽ ὅτι κείνῳ παῖδ᾽ ἐπεφήμισεν νυμφείους εἰς ἀγκώνων εὐνὰς ἐκδόσθαι λέκτροις. Ita Marklandus : libri ἐπέφησεν. Plat. Leg. 6, p. 771, D : Ἑκάστην μοίρᾳ θεῶν ἐπιφημίσαντες. Demosth. p. 495, 10 : Ὅσα τις πράττει τοῖς θεοῖς ἐπιφημίζων. Dionys. A. Rh. 2, 2 : Ὁ τῶν λοιπῶν θεῶν χορὸς τῶν ἐπιφημισθέντων τοῖς γάμοις.] Greg. Naz. : Τὸ ἐκείνου τέχος τοῖς δαίμοσιν ἐπιφημίζοντες, Tribuentes, Assignantes, quasi ἀνατιθέντες. Lucian. [Prom. in verb. c. 1] : Τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπιφημίζεις αὐτοῖς, Titanum principis titulo et nomine insignis et ornas. Plut. [Cam. c. 7] : Ἐπιπεφημισμένον τὸ ὄχημα τῷ βασιλεῖ τῶν θεῶν, i. e. Ascriptum, Dicatum, ἀφιερωμένον. [Conf. Ἐπιφημισμός.] Hæc Bud. p. 593, ubi et hunc Greg. Naz. l. addit, de Æacidis, Heraclidis, et similibus : Δαίμονας δή τινας καὶ θεοὺς τοῖς προγόνοις ἐπιφημίζοντες, Auctores sui generis assumentes dæmonas. Ibid. Chrysostomi locum affert, in quo συνωνύμως ponuntur ἐπιφημίζειν ἑαυτοῖς et ἐπιγράφεσθαι, Ascribere et attribuere sibi. Itidem Plut. Popl. [c. 23] : Εἰωθότας ἅπασι τοῖς μεγάλοις ἐπιφημίζειν τὸ δαιμόνιον, Omnes res magnas deo ascribere, s. in deum auctorem referre. Ap. Lucian. affinem signif. habent ἀνατιθέναι, καθιεροῦν, et ἐπιφημίζειν, hoc l. [De sacrif. c. 10] : Ὄρη ἀνέθεσαν καὶ ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν ἑκάστῳ θεῷ, Cuique deo dedicarunt s. assignarunt. [Alia exx. v. ap. Lobeck. ad Phryn. p. 597. ‖ Nuncupo. Plato Tim. p. 36, C : Τὴν ἔξω φορὰν ἐπεφήμισεν εἶναι τῆς ταὐτοῦ φύσεως· 73, D : Μυελὸν πάντα ἐπεφήμισε· Crat. p. 417, C. Porphyr. De abstin. 1, 7, p. 10 : Ἀνόσιον ἐπεφήμισαν τὴν ἀνθρώπου σφαγήν· 11 : Τοῦ δυσχερανθῆναι καὶ ἀνόσιον ἐπιφημισθῆναι.] ‖ Pervulgo, Rumorem dissemino, ut Bud. ibid. interpr. ap. Plut. Sertor. [c. 11], ubi de cerva ejus loquitur : Πολλὰ τῶν ἀδήλων ἐπεφήμιζεν αὐτῷ δηλοῦν. [Diffamo, Gl.] ‖ Hesych. ἐπιφημίζουσα neutro passive accipit, exponens εὐφημουμένη, ἐπιφημιζομένη. [‖ Ἐπιφημίζομαι, Ominor. Herodot. 3, 124 : Ἰόντος αὐτοῦ ἐπὶ τὴν πεντηκόντερον ἐπεφημίζετο.]

Ἐπιφήμισμα, τὸ, Omen. Thuc. 7, [75] : Ἀντὶ δ᾽ εὐχῆς τε καὶ παιάνων, μεθ᾽ ὧν ἐξέπλεον, πάλιν τούτων τοῖς ἐναντίοις ἐπιφημίσμασιν ἀφορμᾶσθαι. Hesych. ἐπι- **A** φημίσμασιν exp. οἰωνίσμασι, procul dubio ad hunc l. respiciens. [Joseph. B. J. 7, 5, 2 : Παντοίαις ἐπιφημίσμασι χρώμενοι. Anon. Id. A. Jud. 19, 5, 1 : Ἐξῄει μετ᾽ εὐχῶν καὶ ἀγαθῶν ἐπιφημισμάτων. Epiphan. t. 2, p. 254, C. Hase.]

[Ἐπιφημισμός, ὁ, Nuncupatio, Attributio. Strabo 6, p. 275 : Ὥστε καὶ πιστευθῆναι μυθῶδές τι, ὅτι τῶν ἐπιφημισθέντων στεφάνων ἑκατέρῳ (Euroto et Alpheo) καὶ ῥεόντων εἰς τὸ κοινὸν ῥεῦμα ἀναφαίνεται κατὰ τὸν ἐπιφημισμὸν ἑκάτερος ἐν τῷ οἰκείῳ ποταμῷ. ‖ Hesych. : Ἐπιφημισμοῖς, ἀθυρμαῖς.]

[Ἐπίφημος, ὁ, ἡ, Clarus, Nobilitatus. Laurent. Rut. Vita Callinic. Actt. SS. Aug. t. 4, p. 645, 7 : Ἐπ. γίνεται καὶ ἐπίβλεπτος. Hase.]

[Ἐπιφθάνω, Advenio. Petr. Patric. p. 124, 3 Nieb. : Τῶν ἀμφὶ Κάνδιδον πεζῶν ἐπιφθασάντων. L. D. Suid. v. Ἀνηβητηρίαν ... ἡλικίαν ἐπιφθάσας, Qui ætatem attigit. Scaliger. Amphiloch. p. 219. Kees. Batrach. 212 : Τρωγλοδύτην πέτρῳ μυλοειδεῖ τρῶσεν ἐπιφθάς, al. ἐπιστάς. [Medium annotat Suidas : Ἐπιφθασάμενον· Λέγουσι **B** τὴν αἶγα τὴν Διὸς τροφὸν κατηστερίσθαι. Καί φασι τὸν ἐπιφθασάμενον ἐπιτέλλουσαν αὐτὴν ἐπιτυγχάνειν ὅσα ἂν εὔχηται. Qui l. repetitur v. Αἲξ οὐρανία.]

Ἐπιφθέγγομαι, Assono, Acclamo, Respondeo. Bud. vertit Acclamo, et Post dictum acclamo : addens ea forma dici, qua ἐπόμνυμι, et afferens ex Plut. [Cæs. c. 6] : Καὶ κατηγορήσας Καῖσαρος, ἐπεφθέγξατο τὸ μνημονευόμενον· οὐκέτι γάρ, ἔφη, κτλ. VV. LL. ex Nonno [Jo. c. 6, 123] : Καὶ οἱ πάντα μαθόντες ἐπεφθέγξαντο μαθηταί, Ei responderunt discipuli. [Æsch. Cho. 457 : Σέ τοι λέγω, ξυγγενοῦ, πάτερ, φίλοις. — Ἐγὼ δ᾽ ἐπιφθέγγομαι κεκλαυμένα. Plato Phil. p. 18, D : Μίαν ἐπ᾽ αὐτοῖς ὡς οὖσαν γραμματικὴν τέχνην ἐπεφθέγξατο προσειπών· Crat. p. 383, A : Τῆς αὑτῶν φωνῆς μόριον ἐπιφθεγγόμενοι. Pass. Soph. p. 257, C : Τὰ ἐπιφθεγγόμενα ὕστερον τῆς ἀποφάσεως ὀνόματα. Cum dat. Apollon. De constr. p. 9, 9 : Ἡνίκα ἐπιφθεγγόμεθα τὸ κάλλιστα τοῖς κατὰ τὸ δέον τι ἐνεργοῦσι.]

Ἐπίφθεγμα, τὸ, Acclamatio, q. d. Assonantia. In VV. LL. ex Bud. Epist. Ἐπίφθεγμα ἀναζευγνύντων, **C** Vox s. Denuntiatio qua exercitu castra moturo conclamari solet ut vasa colligant. [Increpatio, Objurgatio. Jo. Chrysost. t. 5, p. 140, 23 : Καθάπερ βακτηρίαν τινὰ τὸ ἐπ. τοῦτο ὀρέγων. Hase. De interjectione Eust. Opusc. p. 142, 29, schol. Æsch. Prom. 876. De systemate metrico, quod instar epodi strophæ adjicitur, dictum v. ap. Hephæst. in Ἐπιφθεγματικός citatum.]

[Ἐπιφθεγματικός, ἡ, όν, Ad epiphthegma pertinens. Schol. Eur. Or. 338 Matth. : Τοῦτο οὐκ ἔστιν ἐπῳδός, ὡς ἄν τις ἴσως οἰηθείη διὰ τὸ κεῖσθαι μετὰ τὴν στροφὴν καὶ ἀντιστροφήν, ἀλλὰ καλεῖται σύστημα ἐπιφθεγματικόν, ὡς προσφθεγγόμενον τὸν Μενέλαον προσιόντα· αἱ μὲν γὰρ ἐπῳδοὶ οὐκ εἰσὶ μονοειδοῦς μέτρου, ἀλλὰ διάφοροι, τοῦτο δὲ μονοειδοῦς κτλ. Hephæstio p. 130 : Ἔστι δέ τινα καὶ τὰ καλούμενα ἐπιφθεγματικά, ἃ διαφέρει ταύτῃ τῶν ἐφυμνίων, ὅτι τὰ μὲν ἐφύμνια καὶ πρὸς νοῦν συντελεῖ, τὰ δὲ ἐπιφθεγματικὰ ἐκ περιττοῦ ὡς πρὸς τὸ λεγόμενον τῇ στροφῇ πρόσκειται, et cetera, quæ v.]

[Ἐπίφθεγξις, εως, ἡ, Acclamatio. Schol. Aristoph. **D** Vesp. 702 : Ἀπὸ τῆς ἐπ. οὖν ἐπαίζεν. L. Dindorf.]

Ἐπίφθιμος, Fortis, VV. LL. Sed vereor ne per errorem facta sit hæc compositio : aspectis per transennam duntaxat Hesychii verbis, ἐπ᾽ ἰφθίμῳ, ἐπὶ τῷ ἰσχυρῷ : quasi sc. legeretur illic ἐπιφθίμῳ composite : cujus nominativus esset ἐπίφθιμος.

[Ἐπιφθίνω, Pereo in. Nicand. ap. Athen. 15, p. 685, D : Λείρια δὲ στίλβουσιν ἐπιφθίνοντα καμόντων. Aor. pass. partic. significatione Mortui, ap. Nonn. Dion. 47, 204 : Εἰ δὲ πατὴρ τέθνηκε καὶ οὐκέτι δένδρα φυτεύει, ἀθρήσω μόρον ἶσον ἐπιφθιμένῳ γενετῆρι. Sed leg. videtur ἐπὶ φθιμένῳ. L. Dindorf.]

Ἐπιφθονέω, in VV. LL., sed absque exemplo. Exp. autem, Sum invidiosus, In te exprobro aliquid. Sed exponendo Sum invidiosus, passiva signif. datur huic activæ voci : quod ego nequaquam admiserim. [Hom. Od. A, 149 : Ὣ δέ κ᾽ ἐπιφθονέοις. Herodot. 9, 79 ; Dionys. A. R. 9, 43.]

Ἐπίφθονος, ὁ, ἡ, [Invidus, Gl. Æsch. Ag. 133 : Ἐπίφθονος Ἄρτεμις ἁγνά· Eum. 376 : Ἡμετέραις ἐφόδοις

image
not
available

pium pro ἔτι φόβος. [Ita libri. || Formidabilis, Gl. Æsch. Ag. 1152 : Ἐπιφόβῳ δυσφάτῳ κλαγγᾷ. Plut. Pyrrho c. 7 : Γειτνίασις ἐπ. καὶ ἄπιστος. Et saepius Appianus.]

[Ἐπιφόβως, Timide. Appian. Syr. c. 19 : Ἔλεισαν οἱ τοῦ βασιλέως περὶ τῆς Ῥωμαίων μάχης ἐπ. ἐκ πολλοῦ πυνθανόμενοι. Terribiliter, ib. 35 : Βάθης ὑπαγόρευεν τινα ἀπειλῇ πάνυ εὐσταθῶς καὶ Ῥωμαίοις ἐπ. Poll. 3, 137; 5, 123.]

Ἐπιφοινίζω, pro Rubefacio, Illustro legitur in VV. LL. [Pro ἐπιφοινίσσω, quod v.]

Ἐπιφοινικίζω, q. d. Superpurpurasco, In superficie ad colorem purpureum vergo, s. potius puniceum. Bud. ex Aristot. [Theophr.] De coloribus [c. 32] : Σχεδὸν γὰρ αὐτῶν τῶν καρπῶν οἱ πλεῖστοι, ὅταν ἐκ τοῦ χλωροῦ μεταβάλλωνται, μικρὸν ἐπιφοινικίζουσι, καὶ γίνονται πυῤῥοί, ubi Int. vertit, Paululum in puniceum vergunt, praep. omittens, tanquam vacantem.

[Ἐπιφοινίσσω s. Ἐπιφοινίττω, Puniceus fio, Punico. Aristot. Physiogn. p. 142 : Οἷς τὸ πρόσωπον ἐπιφοινίσσον ἐστί. Et similiter in seqq. non modo activo, sed et passivo : Τοῖς αἰσχυνομένοις ἐπιφοινίσσεται τὸ πρόσωπον. Theophr. fr. 6 De signis 1, 10 : Ὅταν πρὸ ἡλίου ἀνατολῆς φαίνηται ἐπιφοινίσσον σημεῖον. Plut. Alex. c. 4 : Ἡ δὲ λευκότης ἐπεφοίνισσεν αὐτοῦ περὶ τὸ στῆθος μάλιστα καὶ τὸ πρόσωπον. De luna, id. Mor. p. 934, C. Adde Nicand. ap. Athen. 9, p. 370, A. || Puniceum facio. Lucian. Amor. c. 41 : Ἵνα τὴν ὑπέχλευκον αὐτῶν καὶ πίονα χροιὰν τὸ πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίξῃ. Passivi ex. v. supra.]

Ἐπιφοιτάω, Venio ad, Accedo ad. [Absolute Herodot. 1, 97, 112. 9, 28 : Οἱ ἐπιφοιτῶντές τε καὶ οἱ ἀρχὴν ἐλθόντες. De re 3, 6 : Ὁ ἐπιφοιτέων κέραμος. De insomnio saepius 7, 15, semel cum accusat., Σὲ δὲ ἐπιφοιτήσει. Aristot. H. A. 9, 29 : Ἐπιφοιτῶντα τὸν κόκκυγα κατεσθίειν τὰ τῆς ὑποδεξαμένης ὄρνιθος νεόττια.] Cum dat. ap. Plut. [Flamin. c. 12, etc.] et alios, ut in hoc Herodiani l. [2, 8, 18] : Τοῖς δὲ Ἰλλυρικοῖς στρατεύμασι δέον ἐπιφοιτῆσαι τὴν ταχίστην, καὶ φθάσαι οἰκειωσάμενον αὐτά. Item, Ventito in aliquem, ut fit audiendi causa, inquit Bud. Exp. etiam Supervenio, Commeo, ut [ap. Herodot. 2, 73], Ἐπιφοιτᾷ σφι, Ad eos commeat. Idem interpr. et Viso, afferens ex Plut. Dione [c. 17] : Ἐπεφοίτα δὲ καὶ ταῖς ἄλλαις πόλεσιν ὁ Δίων, καὶ συνεσχόλαζε τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσι. [Cum accus. Julian. Or. 7, p. 221, B : Ἐπιφοιτῶν τὰς πόλεις, de Baccho.] A Thuc. autem pro Pervadere et Peragrare, accipi testatur. [Bis utitur Thuc. 1, 81 : Τοῖς ἄλλοις αὐτῶν καὶ τῷ πλήθει ὑπερφέρομεν, ὥστε τὴν γῆν δῃοῦν ἐπιφοιτῶντες· 135 : Ἔτυχε γὰρ ὠστρακισμένος καὶ ἔχων δίαιταν μὲν ἐν Ἄργει, ἐπιφοιτῶν δὲ καὶ ἐς τὴν ἄλλην Πελοπόννησον.] Item pro In mentem venire, ap. Damasc., p. 241. Quin etiam pro Consuetudinem stupri habere, ap. Herodian. [5, 3, 20] : Ἐπιφοιτῆσαι γὰρ αὐτὸν ταῖς θυγατράσιν αὐτῆς. Quam signif. habet etiam simplex φοιτῶ. [Advolo, de aquila, Suid. v. Ἀτρακτον. Schleusn. Ἐπιφοιτᾶν ἐπὶ τὰ παιδία dicitur Γελλοῦς φάντασμα, Zenob. 3, 3. Hemst. Hippocr. p. 169, 6 : Ἐπιφοιτέων ἄλγημα. Aret. p. 69, 28 : Οὐδέ τι ξυνεπιφοιτῆς κακὸν τὸν ἄνθρωπον ἐπιφοιτᾷ. Pro quo p. 121, 18 : Οὐκέτι ἐπιφοιτέει (ἡ νοῦσος) ἐς τὸν ἄνθρωπον, nisi leg. ἐπιφοιτέει. Angl. V. Ἐγχωρεσίω, Ἐπιστατεύω, Ἐπιφρονεύω.]

Ἐπιφοίτησις, εως, ἡ, [Apparitio, Gl.] Accessus, Adventus, Bud. ex Dionys. Areop. Item, Ipsa actio superveniendi. [Joseph. A. J. 17, 2, p. 831, 2 : Ἐπιφοιτήσει τοῦ θεοῦ, Instinctu dei. De deo etiam Julian. Or. 7, p. 221, B : Τοῦ θεοῦ (Bacchi) τιμῶντος αὐτὴν (Semelen) ἔτι πρώτην ἱεροφάντιν τῆς ἔτι μελλούσης ἐπιφοιτήσεως. Catena in Acta Apost. in Wolf. Anecd. vol. 3, p. 113 : Ἡ τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐπιφ. L. D. De exercitu adventante Theophyl. Simoc. Hist. p. 214, 8 ed. Bonn. : Ἐπὶ διασκοπῇ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐπιφοιτήσεως. Id. p. 300, 14 : Δαιμονίων τινῶν ἐπ. Hase. Ἐπελεύσεως, παρουσίας, Hesych.]

[Ἐπίφοιτος, ὁ, ἡ, Incurrens. Manetho 4, 83, δυστυχίῃ. Comes, ib. 126.]

Ἐπιφορά, ἡ, Impetus quo aliquis fertur, quum irruit, ut ἐπιφέρομαι est Feror cum impetu. A Bud. redditur Impetus, Impressio, afferente haec Polybii [illegible] Transfertur [illegible] demum [illegible] nam [illegible] prolata Idem ex [illegible] 265 Philostr. [illegible] jungit in Demosthene [illegible] ραις. Addit autem Eru[illegible] quae vulgo κατηγορίαι, [illegible] Sic voce utitur Philostr. [illegible] 8, ἐπιφορὰν paululum differre [illegible] itidem affectum et copiam [illegible] hac unum verbum pluribus [illegible] ut si quis plures sententias [illegible] ἐπιφορᾷ autem omnium [illegible] idem novissimum verbum. » || [illegible] Hesych.] Peculiariter autem Medicis [illegible] humoris in aliquam partem influentis [illegible] aliquam partem velut irruens est ἐπιφορά. [illegible] tur haec vox Epiphora et ex Cicerone in Epistolis [illegible] div. 16, 23], item ex Columella [5, 7 propre fin.], et Plinio [H. N. 29, 6, 38; 20, 12, 48]. Additurque, [illegible] dem quum non adjicitur nomen partis, esse [illegible] Oculi morbum, qui fit ab humorum influxu atque [illegible] pressione : alioqui quum aliam partem obsidet, partis, in quam fit impetus ingruentis humoris, nomen adjici : ventris, puta, aut uteri, aut testium epiphoras appellando, ut solet Plinius [21, 19, 74; 28, 14, 58.] Quin etiam Paulus Ægin., ubi de oculorum epiphoris agit, non solum ἐπιφορὰς dixit, sed τὰς τῶν ῥευμάτων ἐπιφοράς. Sic et Galen. 4 τῶν Κατὰ τόπους, describens Nectarium Marci, dicit πρὸς ἐπιφορὰς ῥεύματος λεπτοῦ efficax esse [in inscr. capitis vol. 13, p. 439, C. Ib. F : Τούτῳ συνεχῶς ἐχρησάμην ἐπὶ τῶν μεγίστων ἐπιφορῶν]. || Dialecticis Illatio [Gl.], quae assumptionem, i. e. πρόσληψιν, sequitur in argumentis, h. e. Complexio et συμπέρασμα, Bud. ex Diog. L. Habet autem huc pertinentem signif. verbum ἐπιφέρειν supra, item τὸ ἐπιφερόμενον. [Simpl. Illatio, Apoll. De constr. p. 74, 27 : Μετὰ τῆς τῶν μετοχῶν ... ἐπιφορᾶς. Herodian. Π. σχημ. p. 46, 7, 9. || Attributio. Plato Leg. 12, p. 944, B : Ἡ τούτων τῶν ὀνομάτων ἐπιφορά· Crat. p. 430, D : Τὴν τοῦ ὀνόματος δόσιν τε καὶ ἐπιφοράν.] || Clausula, Sententia addita sermoni praecedenti, Idem ex Hermog. [Conf. l. Lesbonactis in Ἐπιφορικὸς cit. Dionys. De adm. vi Dem. c. 20, p. 1015, 10 : Πάσης διανοίας καὶ λήμματος αἵ τ' ἀρχαὶ καὶ αἱ ἐπιφοραὶ τοιαῦταί εἰσιν. Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 329, 21 : Ἔστι λόγος λημμάτων καὶ ἐπιφορῶν, ὡς ὅταν εἴπωμεν, εἰ ἡμέρα ἐστί, φῶς ἐστι, τοῦτό ἐστι λῆμμα ... Ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐστί, φῶς ἄρα ἐστίν· αὕτη ἐπιφορὰ καλεῖται.] || Corollarium [Gl.], τὸ προστιθέμενον τῷ μισθῷ, Idem ex Poll. [3, 94. Thucyd. 6, 31 : Τῶν τριηράρχων ἐπιφορὰς πρὸς τῷ ἐκ δημοσίου μισθῷ διδόντων τοῖς θρανίταις. Schol. ἔξωθεν τοῦ δημοσίου μισθοῦ, ἐκ τῶν ἰδίων ἐπιδόσεις παρεῖχον· τοῦτο γάρ ἐστιν αἱ ἐπιφοραί. Conf. Diod. 17, 94. Simili signif. in inscr. Deliaca ap. Boeckh. vol. 2, p. 221, 3 inter lacunam : Εἰ δὲ μή, ἐπιφορὰν φέ... Et 17 : Ἐὰν δὲ μὴ διδῶσιν οἱ ἱεροποιοὶ καὶ ἐπιστάται ἀργύριον ... ὀφειλόντων οἱ ἱεροποιοὶ καὶ οἱ ἐπιστάται τῷ [illegible] τὴν ἴσην ἐπιφοράν. || De cibis Damox. Athen. 3, p. 103, A : Ταυτὰ προσάγω πρὸς αὐτὰ τὰ διαστήματα καὶ ταῖς ἐπιφοραῖς εὐθὺς οἰκείως πλέκω. Cibos qui post alios inferuntur intelligebat Schweigh. Ap. Polyb. 5, 90, 4, ἡ ἔξωθεν ἐπιφορά, Copiosa invectio opum in urbem. Theophr. C. Pl. 5, 12, 12 : Τὰ δὲ πνεύματα τοῖς μὲν ψυχροῖς φύσει τῶν τόπων ἐγχώρι' ἀεὶ ἂν εἴη, καθάπερ ἐν τῷ Πόντῳ καὶ τῇ Θρᾴκῃ, τοῖς δ' ἀλεεινοτέροις ἐκ τῶν ἔξωθεν ἡ ἐπιφορά, καθάπερ ἐν Εὐβοίᾳ.]

Ἐπιφορέω, Comporto, Aggero, Congero; Desuper ingero s. injicio. [Aristoph. Pac. 167 : Οὐ κατορύξεις, κἀπιφορήσεις τῆς γῆς πολλήν· 224 : Ὅσους ἄνωθεν ἐπεφόρησε τῶν λίθων. Xen. Anab. 3, 5, 10 : Γῆν ἐπι-

image
not
available

ἐπιφράσσαι εὐχήν. Theogn. 430, 706, Theocr. Id. 22, 165, et sæpius Apoll. Rh.] Hom. Od. O, [443]: Ταῖν ἐπιφράσσατ' ὄλεθρον. [Il. N, 741: Ἔνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλήν, ἤ κεν .. πέσωμεν ... ἤ κεν ἔπειτα, Consilia agitemus. Conf. B, 282. Ibid. E, 665: Τὸ μὲν οὔτις ἐπεφράσατ' οὐδ' ἐνόησε μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ, Nemini in mentem venit. Animadvertendi similiter Il. Φ, 410: Οὐδέ νύ πώ περ ἐπεφράσω ὅσσον ἀρείων εὔχομ' ἐγὼν ἔμεναι Od. Θ, 94: Ἀλκίνοος δέ μιν οἶος ἐπεφράσατ' ἠδ' ἐνόησεν· Σ, 94: Ἵνα μή μιν ἐπιφρασσαίατ' Ἀχαιοί.] Suidas ἐπιφρασθεὶς exp. ἐνθυμηθεὶς et διαλογισάμενος, in quodam, quem ex Herodiano [Arriano Ind. p. 563] affert, l. [Ἐξ ὅτου δὴ ἐπιφρασθέντα τοῖν Διοσκούροιν τὴν θυσίαν, Ex quacumque demum causa in mentem ipsi venerit Castorum sacrificii, Arrian. Exp. 4, 8, 2, pessime vertuntur. Euseb. ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 362: Τοῦτο ἐπιφρασθεὶς, οὕτω κυρεέτω. Hase. Com inf. Hom. Od. E, 183: Οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι, In animum induxisti. Duplex aoristi forma ἐπεφρασάμην et ἐπεφράσθην alternat etiam apud Herodotum et Apoll. Rh.]

[Ἐπίφραξις, εως, ἡ, Obstructio. Plut. Mor. p. 891, E: Τῶν Πυθαγορείων τινὲς (lunæ defectum interpretantur) ἀντιφράξει καὶ ἐπιφράξει τὸ μὲν τῆς γῆς, τὸ δὲ τῆς ἀντίχθονος. Anon. Eadem inde paucis immutatis transtulit Euseb. Pr. ev. p. 848, C. Hase.]

Ἐπιφράσσω, s. Ἐπιφράττω, Obstruo, Obturo. [Theophr. H. Pl. 9, 3, 2: Ταύτην (τὴν δίοδον) ἐπιφράξαντες τῇ ὕλῃ. Nicand. Al. 286; Poll. 2, 216; 8, 155; 10, 25.] Ap. Basil., ἐπιφράττειν τὸ στόμα, sicut et ἀποφράττειν, Obstruere os. [Pass. Plut. Mor. p. 891, E: Τοῦ στομίου ἐπιφραττομένου. Med. Mihi Obturo, Greg. Nyss. vol. 1, p. 150, E: Ἐπιφραξάμενοι τὰ ὦτα. L. D.]

Ἐπίφρενα, τὰ, Præcordia. [Hesych. ὑποχόνδρια.]

[Ἐπιφρέω vel Ἐπίφρημι. V. Ἐπεισφρέω.]

[Ἐπιφρικτος, η, ον, Horrens. Nicand. Th. 157: Ἐπιφρίκτην φολίδεσσι, i. q. ἐπιφρίσσουσαν.]

[Ἐπιφρικώδης, ὁ, ἡ, Horribilis. S. Gregentius fol. 177, a. Maius.]

[Ἐπιφρὶξ, ικος, ἡ, Fluctuatio in superficie. Eust. Opusc. p. 334, 87: Χθὲς λεπτή τις ὑπέτρεχεν ἐπιφρὶξ, ὑφ' ἧς ἠρέμα τὸ τοῦ χυμοῦ βάθος ἐπέφρυρεν ἐπιπολῆς. Ubi exprimit Homericum Il. H, 63: Οἵη δὲ ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρὶξ, et sequitur scripturam vitiosam, cujus etiam in commentario meminit, ἐπιφρὶξ.]

[Ἐπιφρίσσω, s. Ἐπιφρίττω, Horreo in superficie. Oppian. Cyn. 1, 385: Καὶ νέποδες γαμέοντες ἐπιφρίσσουσι γαλήνη, Horridum reddunt æquor innatantes. Dionys. P. 443: Ὀλλὰς ἐπιφρίσσων φολίδεσσι. Orph. Arg. 1147: Ἐπιφρίσσοντα γὰρ ἤδη ἀκραῆ Ζέφυρον καταδέρκομαι. Nicetas Man. Comn. p. 137, C: Τῷ βάθει τοῦ πνεύματος ἐπιφρίσσουσι. Poll. 1, 106: Ἐπιφριττούσης ἠρέμα τῆς θαλάττης.]

[Ἐπιφρονεύω. Hesych.: Ἐπιφρονεύουσιν, ἐπακούουσιν. Ἐπιφρονέουσιν Jensius. V. Ἐπιφοιτέω.]

[Ἐπιφρονέω, Prudens sum, Sapio. Hom. Od. T, 385: Ὡς σύ περ αὐτὴ ἐπιφρονέουσ' ἀγορεύεις. Eust.: Τὸ δὲ ἐπιφρονέουσα κολακικῶς, οἷον ῥηθὲν ταὐτόν ἐστι τῷ περίφρων. Ejusd. Od. A, 351: Τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι, ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται, Plato Reip. 4, p. 424, B, exhibet ἐπιφρονέουσ' et ἀειδόντεσσι, ubi vertendum videtur Attendunt. V. Ἐπιφρονεύω.]

[Ἐπιφροντίζομαι, Curo, Prospicio. Arethas p. 930.]

Ἐπιφροσύνη, ἡ, Prudentia. [Hom. Od. E, 437: Εἰ μὴ ἐπιφροσύνην δῶκε γλαυκῶπις Ἀθήνη. Theognis 1100: Σὺ δ' ἐμῆς φιλότητος ἁμαρτὼν ὕστερον ἡμετέρης γνώσῃ ἐπιφροσύνης. Apoll. Rh. 3, 659: Αἰδοῖ ἐπιφροσύνῃ τε.] Et plur. ἐπιφροσύναι ap. Hesiod. [Th. 658]: Σῇσι δ' ἐπιφροσύνῃσι [Σῇς δ' ὑποφραδμοσύνῃσιν alii], Tuis prudentibus consiliis. Nisi sit plur. pro singulari. [Apoll. Rh. 4, 1115: Ἦεν ἐπιφροσύνῃσιν ἐποτρύνουσα μάχεσθαι, ubi pauci ἐφημοσύνῃσιν. Hom. Od. T, 22: Αἲ γὰρ δή ποτε, τέκνον, ἐπιφροσύνας ἀνέλοιο οἴκου κήδεσθαι καὶ κτήματα πάντα φυλάττειν, Si curam cogitationemque susciperes. Oppian. Cyn. 4, 449: Δειλὴ (καρδίη) ἐπιφροσύνῃσι νοῆσαι. L. D. Ἄνευ θείας ἐπιφροσύνης, Philo J. p. 352, B; 532, B. Hase. Joseph. A. J. 15, 11, 3: Κατ' ἐπιφροσύνην τοῦ θεοῦ, Instinctu quod injuria suspectum habuit Ernestus.]

[Ἐπίφρουρος, ὁ, ἡ, Custodiens. Eur. Or. 1575: Ξίφος δ' ἐμῆς θυγατρὸς ἐπίφρουρον δέρῃ. Schol., ἐπικείμενον, παρόσον οἱ φρουροῦντες ἐπίκεινται τοῖς φρουρουμένοις.]

Ἐπιφρύγω, ex Polluce, qui habet ἐπέφρυγον, non aliud certe significans quam ἔφρυγον. Atque adeo pro eo quod uno in l. dicit ἐπέφρυγον, in altero legitur ἔφρυγον: quod suspectum etiam reddere potest illud ἐπέφρυγον. V. Φρυγεύς.

[Ἐπιφρυακτορέω, Adinceo. Gregorius Cypr. in Boiss. Anecd. vol. 1, p. 316, 2: Ὄψιν τὴν σὴν, ἥπερ ἐπιφρυακτορεῦσαί μοι ταῖς ἀκτῖσι καὶ πρὸς τὸ λέγειν παραθαρρύνουσαν. Osann.]

Ἐπίφρων, ονος, ὁ, ἡ, Prudens, sicut ἔμφρων: sed hoc ἐπίφρων est potius poetarum. Hesiod. [Th. 122, 896]: Ἐπίφρονα βουλὴν, Prudens consilium. [Ib. 661, et Hom. Od. Γ, 128: Νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ· T, 326: Νόον καὶ ἐπίφρονα μῆτιν. De homine Π, 242: Χεῖράς τ' αἰχμητὴν ἔμεναι καὶ ἐπίφρονα βουλήν· Ψ, 12: Ἄφρονα ποιῆσαι καὶ ἐπίφρονά περ μάλ' ἐόντα. Theocr. 25, 29.]

[Ἐπίφρων, ονος, ὁ, Epiphron, n. viri in inscr. in insula Ceo nuper reperta.]

[Ἐπιφυάς, άδος, ἡ.] Ἐπιφυάδες, pro Propagines ex Theophr. [H. Pl. 1, 6, 6] in VV. LL. [Ἀποφ. Schneid. ex codd.]

[Ἐπιφύλαξ, ακος, ὁ, Custos. Longus 1, 21, τῶν προβάτων καὶ τῶν αἰγῶν.]

[Ἐπιφυλάσσω s.] Ἐπιφυλάττω, Observo. Plato Leg. [9, p. 866, D: Πλοῦν ἐπιφυλαττέτω. LXX Ezech. 44, 8: Ἐπιφυλάσσω τὰ ξύλα, Apollon. Lex. Il. v. Κρήνη, ubi est i. q. συνέχω. Schleusn. Greg. Nyss. t. 1, p. 828, D: Ἐπιφυλάττουσιν. Id. ib. p. 348, D: Ἐπιφυλάσσοντες et t. 2, p. 640, A: Τοὺς ἀνθρώπους ἐπιφυλάξας. Menand. Hist. p. 332, 22 ed. Bonn. Philostrat. ap. Phot. Biblioth. p. 321, 1: Γαλήνην δὲ ἐπιφυλάξαντες. Hase.]

[Ἐπιφύλιος, ὁ, ἡ, Ad tribus pertinens. Eur. Ion. 1577: Ἐπιφυλίου χθονός. ὗ.]

[Ἐπιφυλλίζω.] Ἐπιφυλλίζειν, Racemationem facere, Racemari. Sed et metaphorice usi sunt hoc verbo Intt. Thren. Jer. 1, [22]: Ἐπιφύλλισον αὐτοῖς, ὃν τρόπον ἐποίησαν ἐπιφυλλίδα περὶ πάντων τῶν ἁμαρτημάτων μου, ubi pro Accurate singula exquirere, ponitur. At 3, [30]: Ὁ ὀφθαλμός μου ἐπιφυλλιεῖ ἐπὶ τὴν ψυχήν μου παρὰ πάσας θυγατέρας πόλεως, Oculus meus solicitam et anxiam habebit animam meam propter urbis filias. Hactenus illa. Usurpatur certe a Damasceno ἐπιφυλλὶς pro Racemo relicto post vindemiam, Bud.: qui etiam scribit ἐπιφυλλίζειν ab Hieronymo verti Vindemiare ap. Jerem. Sed altera interpr. verbi ἐπιφυλλίζειν cum illa nominis ἐπιφυλλὶς signif. melius convenit. [Nicetas Man. Comn. 6, p. 121, A: Καλαμωμένῳ τε καὶ ἐπιφυλλίζοντι τι ὑπέχουν.]

Ἐπιφυλλὶς, ίδος, ἡ, Racemulus qui magno racemo superjacet. Aut etiam, Racemus [Gl.] per se parvus, ita dictus quod tegatur τοῖς φύλλοις, i. e. Foliis. V. Aristoph. schol. [Ran. 92] et Callistrati expos. ap. Eund. Quæ fere omnia habet et Suidas. [Tretz. Hist. 4, 784: Ἐπιφυλλὶς σμικρότατον βοτρύδιον ὑπάρχει δυνάμενον καλύπτεσθαι καὶ τῷ τυχόντι φύλλῳ.] Hesychio est βοτρύδιον μικρὸν, τὸ ἐπὶ τέλει βλαστάνον. De hoc voc. ita in VV. LL. scribitur: Ἐπιφυλλὶς, Pampinus racemarius, qui exiles racemos profert, et in cacumine supra folia: unde et nomen. Colum. 3, 18: Nec dubium quin gemmæ cacumini proximæ, quæ sunt infecundæ, in eo relinquantur, e quibus pampini pullulant, vel steriles, vel certe minus feraces: quos rustici vocant Racemarios. Et ἐπιφυλλίδας pro Hujusmodi racemis exilibus quales profert labrusca, qui e racemario pampino producuntur, vel tales fiunt, si vites carbunculari contigerit: ob idque θυμαλωπας dicuntur, et ἐπίτραγοι a Polluce. Diosc. [4, 144], de smilacis asperæ fructu loquens: Καρπὸν δὲ φέρει βοτρυώδη, ὡς ἐπιφυλλίδα, πεπανθέντα δ' ἐρυθρὸν, ὑποδάκνοντα ἠρέμα, Fert autem racemosum fructum, epiphyllidis similitudine (quia exilem, et in cacumine), rubrum, quum maturitatem ceperit, gustumque leniter mordentem. [Cornel. Long. Anth. Pal. 6, 191, 3: Πορφυρέην τελέσαν ἐπιφυλλίδα.] Aristoph. translate usus est, quum malos poetas et inter eos Euripidem irri-

image
not
available

[Πρὸς τοὺς Σοφίστους μαθητὰς ἐπιφώνημα, ita legendum in Athen. II, p. 507, C. Hemst.] Greg. Naz. De Spir. sanct. Ὡς δὲ τὰς ἐπιφυσήσεις πάλιν τῶν λογομάχων! In Athan. Καὶ τὰς κωφοτέρας ἢ βαλλοτέρους ἐπιφώνημα. Phot. Bibl. p. 69, E.] Ὥσπερ οὖν ἐπὶ τοῦ λόγου λέγεται ἐπιφώνημα, τῶν μὲν ἐπιφερομένων τῷ ὄγκῳ, τῶν δ' ἐπιλαμβανόντων. Ex Eod. affert in Pomp. [c. 51]: Ἐπιφωνῶν δὲ Πομπηΐῳ Μαρκέλλινος, ubi exp. etiam, in Pompeum insurgente. Ex Eod., Anton. [c. 58]: Ἐπιφέρει δὲ τῶν γεγραμμένων μᾶλλον τῷ περὶ τῆς τιμῆς, ubi reddit Accusabat. Sed hujusmodi interpretatio cum Græcæ vocis nullo modo exprimit. Perinde enim ac si dicas Gallice, *Il s'attachoit principalement à ce point là* : quod certe verbum nostrum similem etiam metaphoram habet. At Latine dixeris, sed non servata itidem metaph., Hoc urgebat maxime. Nec tamen nego aliquam interim Accusandi signif. s. Reprehendendi verbo illi subesse, adeo ut ita etiam reddi fortasse queat, Inter illa quæ reprehendebat s. accusabat, hoc urgebat maxime. Eodem sane modo quo hic dicitur ἐπιφέρεσθαι scripsit alicui, sc ab Eod. dici ἐπιφέρεσθαι τῷ ῥήματι, videbo supra in Ἐμφέρομαι, ubi admonui itidem de illa Gallica voce *S'attacher*. Jam vero et ἐπιφέρειν τῇ Κυρήνῃ Idem ap. Synes. vertit Infestantibus Cyrenen, et impetentibus, ubi ille scribit : Συμφέρεται γὰρ ὅτι τῶν ὑδατῶν καπὶς ἐπιφέρεται τῇ Κυρήνῃ. Sed non video quid obstet quominus ἐπιφέρειν τῇ Κυρήνῃ sint si ἐπιτιμῶντες, s. οἱ ἐπιφέροντες, eod. modo quo habuimus paulo ante ex Greg. Naz. : Ὡς πολλοὶ τοῖς ἄγγλοις γνησίως ἐπιφοιτᾷς [Alia constructione Athanas. vol. I, p. 193, F : Κατὰ πάντων ἐπιφέρεται, pro quo πάντας scriptum p. 195, D. Adjetor, Insulto, Ingruo, Gl.]

A

B

Ἐπιφωνῶ, Acclamo, Dictum aliquod cum acclamatione iis quæ dixi subjungo. Plut. [Mor. p. 867, C] : Ὁ μὲν Πυθαρὸς τοῦ Ἀρτεμίσιου μαθητὴς, ἐπιφωνήσαντος ὅτι πᾶσι Ἀθηναίοις ἐδόκουν φρονεῖν χρηστὰ [χρηστῶς] ἐλευθερίας. Sæpe autem cum dat. ponitur, ut, Ἐπιφωνεῖ τοῖς, vel, Ἐπιφωνεῖ τοῖς πραττομένοις. Sed idem scriptor junxit etiam præpositioni εἰς, habenti suam accus. Nam in Vita Luculli, postquam narravit quod ab Horat. commemoratur, Ep. I, Chlamydes Lucullus, ut aiunt, Si posset centum scenæ præbere rogatus, etc. subjungit [c. 39], Εἷς δ καὶ Φλάκκος ὁ ποιητὴς ἐπιφώνησεν, ὡς οὐ νομίζει πλοῦτον, οὗ μὴ τὰ παραρρέοντα καὶ λανθάνοντα, πλείονα τῶν φαινομένων ἐστί). In quam rem ita exclamavit Flaccus poeta, Qua de re ita pronuntiavit cum exclamatione, Cui historiæ verba hæc cum exclamatione subjunxit. Nisi malis, utendo voce epiphonema, ut satis recepta, Hoc epiphonema subjunxit, attexuit. Intelligit autem hos versus Horatii, Exilis domus est ubi non et multa supersunt, Et dominum fallunt, et prosunt furibus. Sed quum hæc non ex sua, sed ex aliorum sententia dicat poeta, videtur mihi Plut., ut hoc obiter addam, debuisse potius dicere, ὡς οὐ νομίζουσι πλοῦτος, etc. quam ὡς οὐ νομίζει πλοῦτον. [Τοῦτο γὰρ τοὺς ἀνδριαντοποιοὺς Ὅμηρος εἴωθεν ἐπιφωνεῖν, Athen. 4, p. 178, E. Hoc elogio ornare, ut recte Casaub. Hemst. || Harpocr. : Ἐπεσημαίνεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐπαινεῖν καὶ ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν ἐπιφωνεῖν. Sic Aristeas Hist. LXX interp. p. 125, C : Τούτῳ ἐπιφωνήσας. || Exclamo vel Exclamo ad. Schol. Xenoph. Anab. 1, 8, 18 : Οἱ πρωτόνοες εἰς τὸν ὅλαλῦ ἐπιφώνουν. L. D.] || Ἐπιφωνῶ, nclamo, inquit Bud., ea signif. qua legitur apud abium, ex Orat. Sexti Cælii, Excitare comabantur, nomen inclamabant. [Soph. OEd. C. 1762 : Μὴ' ιφωνεῖν μηδένα θνητῶν θήκην ἱερᾶν. Aristæn. Ep. 1, : Τοιγαροῦν τινες ἅμα προϊόσης ὀρθρίας Κρωβύλου γος σιτειζόμενοι πολλάκις ἐπιφωνοῦσιν ἐμοί. || Medio Iliadis minoris ap. schol. Aristoph. Eq. 1053 : ὸς ἐπαρωνήσω ;]

C

D

Ἐπιφώνημα, τὸ, Acclamatio (potius quam Exclatio, ut habent VV. LL.), sequendo ea quæ modo Ἐπιφωνῶ dicta fuerunt. [Succlamatio, Sententia,] Aut etiam, Dictum quod acclamatur (si ita loqui et) alicui sententiæ. [Demetr. Phal. § 106 : Τὸ δὲ καλούμενον ὁρίζεσθαι ὅτι τις λέγει ἐπιφωνοῦσαν.] Fabius 5, postquam dixit enthymema non semper ad probationem adhiberi, sed aliquando ad ornatum : et hæc in exemplum attulit, Quorum igitur impunitas, Cæsar, tuæ clementiæ laus est, eorum te ad ipsorum crudelitatem acuet oratio? Subjungit, Non quin sit ratio dissimilis, sed quia jam per alia, ut id impositum apparent, effectum erat. Et addita in clausula est, epiphonematis modo, non tam probatio, quam extrema quasi insultatio. Est enim ἐπιφώνημα, rei narratæ vel probatæ summa acclamatio : Tantæ molis erat Romanam condere gentem. Qui locus Quintiliani videndum est quomodo convenire possit cum illo Demetrii Phal. I. [§ 109], in quo scribit : Δόξειε δ' ἂν καὶ τὸ ἐνθύμημα ἐπιφωνήματος εἶδός τι εἶναι. οὐκ ἔστι μὲν, οὐ γὰρ κόσμου ἕνεκεν, ἀλλὰ ἀποδείξεως, παραλαμβάνεται, πλὴν ἐπιλεγόμενόν τι ἐπιφωνηματικῶς. Quibus subjungit, Ἴσως δὲ καὶ ἡ γνώμη ἐπιφωνουμένη τοῦ δοῦναι ἐπὶ προτιμηθεὶς· ἀλλ' οὐδ' αὕτη ἐπιφώνημά ἐστι· καὶ γὰρ προλέγεται πολλάκις· λαμβάνει μέντοι χώραν τοῦ ἐπιφωνήματος. Ut vero dicit Quintil. sententiam illam, quam protulit, non tam esse probationem quam extremum quasi insultationem : ita Demetr., aut potius quicunque est libri illius auctor, hanc sententiam, Νίκιας, οὐδ' ἂρ ἄμελλε κακὸς ὑπὸ κῆρας ἀλύξειν, dicit epiphonema non esse (siquidem neque ἐπιλέγεσθαι, neque ἐπιφωνεῖν), nec ullo modo ἐπιφωνήματι similem esse, sed προσφωνήματι, vel ἐπιμερισμάτι. Est enim ἐπιμερισμὸς quod Quintil. Insultationem appellat. Ceterum quæ hic, ut ad primas illius verba redeam, enthymema non semper ad probationem adhiberi dicat, sed aliquando ad ornatum, et illum Cic. locum in exemplum afferat, perperam Erasmus, et post eum alii, scripserunt, epiphonema esse, rei narratæ, vel probatæ summam acclamationem Narratæ, ut ap. Virg., Tantæ molis erat etc. Probatæ, ut ap. Cic. : Quorum igitur impunitas etc. Sed hæc hactenus. Illud addam, videri ap. quosdam scripti. Epiphonematis appellationem multo patere latius. Apud Martialem quidem certe sententiæ s. dicta, quibus pleraque epigrammata claudantur, in ἐπιφωνημάτων numero censentur : itidemque ap. Valer. Max., Sententiæ quæ sunt historiarum quarundam clausulæ. Dixit porro Plut. et ἐπιφώνημα ἐπιφωνῶν, irridens quoddam dictum, quod contra summopere laudatur a Cic., ut docui in Præf. quam Concionibus Historicorum utriusque linguæ præfixi. Is I. est in Alex. [c. 3] : Ὡς Ἡγησίας ὁ Μάγνης ἐπιτιμῶντι ἐπιφώνημα κατεσθίειν τὴν πορφύραν ἐκείνην ὑπὸ ψυχρίας δυνάμων. [Conf. Dionys. A. rh. 10, 18, et Ernest. Lex. rhet. De interjectionibus sæpe grammatici, ut Hesych. in Κόγξ, ab Hemst. cit., ἐπιφώνημα τετιλαγμένος. Eadem constr. : Σίττα, ἐπιφώνημα αἴξιν. Ἐκ. θρυγητικῶν, in Τοξελλᾶ. Hephæstio p. 127, 4 : Ἀναμιστόγροφά ἐστιν ὅσα πάντως διαιρεῖται ἢ κατὰ ῥῆμα ἢ κατὰ ἐπῳδὸν ἢ κατ' ἄλλο τι ἐπιφώνημα.]

Ἐπιφωνηματικὸς, ἡ, ὁν : ἐπ. λόγος, Oratio s. Sententia, quæ per epiphonema effertur, i. e. acclamationem. [Eust. Il. p. 1038, 38.] Unde adv. Ἐπιφωνηματικῶς : cujus unum vides in quodam l. [Demetrii] quem in Ἐπιφωνῶ protuli. Dicuntur autem ἐπιφωνηματικῶς, Quæ per epiphonema efferuntur, i. e. acclamationem. Adeo ut ad verbum reddi queat Acclamatorie. In VV. LL. redditur etiam Theatrice, et nominatur auctor Hermogenes.

[Ἐπιφωνημάτιον, τὸ, diminut. ab ἐπιφώνημα. Epictet. Diss. 3, 23, 31 : Καθάπερ λέγω νοερὰ καὶ ἐπιφωνηματικά.]

Ἐπιφώνησις, εως, ἡ, Acclamatio. [Exclamatio, Gl.] Aut etiam Inclamatio; sequendo posteriorem signif. quæ data fuit verbo ἐπιφωνῶ. [Plut. Pomp. c. 4; Greg. Nyss. vol. I, p. 295, A. Pollux 2, 111. L. D. Pseudochrys. t. 7, p. 819, 21 : Ἐπιφωνήσεις, ἢ ἀρχήσεις, ἢ ᾠδὰς χειρῶν. || Incantamentum. Clem. Const. Apost. p. 50, 9 : Νεκυομαντείας, ἐπ. || Interpellatio, Interventus. Niceph. Phocas Novell. ad calc. Leon. Diac. p. 323, 16; 323, 5 ed. Bonn. Hase.]

[Ἐπιφωνητὴς, ὁ, Hesych. v. Ἀγύρ. Boiss.]

Ἐπιφράω, Deprehendo : proprie quidem Deprehendo in furto, aut alio facinore; sed generalius etiam pro Deprehendo aliquid et comperio : ut philosophi rerum naturalium causas deprehendere di-

image
not
available

image
not
available

image
not
available

image
not
available

image
not
available

image
not
available

image
not
available

πλὴν ἐπὶ τοὺς A μετὰ εἰς ἐπιχειρηματίζοντες πειθόμενοι ἑαυτῶν πρὸς ἀπά-
. Σ, 179: Χρὴ' την οἴεσι τὴν δόξαν, Opinionem suam. Locum Platonis
ap. Galen. Ad. supra allatum iterat Euseb. Præp. ev. p. 620, C. Hask.]
enta quæ illi- [Ἐπιχρώννυμι. V. Ἐπιχρόω.]
antur. [Dioscor. Ἐπίχρωσις, εως, ἡ, dicitur Macula et labes quæ
πέντε, 2, 217.] summæ parti s. superficiei προσεπιβάθη. Theophr. C.
Athen. 2, p. Pl. 2, 7 [5, 4]: Καθάπερ ἐπὶ τῶν καθαιρόντων καὶ ἐξαι-
τῶν ὑδάτων, A γόντων τὰς ἐπιχρώσεις. Ubi tamen vulg. edd. habent
or advenitius, ἐπιχροίσεις, tanquam a verbo ἐπιχροΐζω. Minus recte
: Ἐπίχροά τις alii ἐπιχρίσεις reponunt pro illo sive ἐπιχρώσεις sive
p. 792. Heusr.] ἐπιχροίσεις. Et forsan lectio illa vulgata ferri potest,
νας, modo In- ut a χροΐζω compositum sit verbum Ἐπιχροΐζω, inde
3 De igni 61: autem derivatum verbale Ἐπιχρόϊσις. [Plut. Mor. p.
2.] Galen. Ad 382, C: Χαλκοῦς καὶ λιθίνους ἠμιωμόχμασιν, ἃ φθορὰς
Tumor inve- ἐλίσσει καὶ ἐπιχρώσεις. Eust. Opusc. p. 129, 86:
: Ἐπιχροΐζω Ἑλληνικώτερος τὸν κατ' αὐτοὺς πηλὸν εἰς ἐπίχρωσιν οὐχ
ἁπλῶς λάμπουσαν, ἀλλὰ καὶ ἐπίχρυσον.]
[Ἐπιχρὰς. Schol. Vict. Hom. Il. Ψ, 810: Δεῖ γὰρ
[Gl.], Invete- ἐπιχρίστερόν τι ἔχειν τὴν ὁπλομαχίαν. Leg. ἐπιχριστότερον.]
Ad Att. 6, 9, B [Ἔπιχυμα, τὸ, Suffusio, ut infra ἐπίχυσις. Schol.
ne liberavit. Æsch. Pr. 498: Ἐπίχυμα) σποτεινά, τυφλά, ἐκ μετα-
Ὀκέσει ταχὺ- γραφῆς τῶν τοῖς ὀφθαλμοῖς γινομένου ἐπιχύματος.]
... ἐπίχυται, [Ἐπιχυματισμός, vel Ἐπιχυματισμός, ὁ. Schol. Vict.
p. 63, A. Fe- Hom. Il. Ω, 58: Τοὺς δὲ τοιούτους αὐλοκυπρους (qualis
Ἐπιχρόνιον τιοι sc. γυναῖκα μαζὸν pro γυναικὸς μαζόν) ἐπιχυμισμοὺς καλοῦσι διὰ τὴν ἀνισοσημίαν. Ita editio Bekkeri: ap. Heynium est: ἐπιχυματισμοὺς οἱ Στωικοὶ καλοῦσι διὰ τὴν
ἀνισοτιμίαν.]
ρόννυμι, In [Ἐπιχόω, Infundo, forma recentior pro ἐπιχέω. Hermes Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 1092: Ἄνω εἶσιν
ifore imbui, ἡ πηγή, μέτρῳ καὶ σταθμῷ ἐπιχόωντι ἴσῃ τὰς οὐσίας. Reg. 1, 22, 35. ῦ]
ίων, Lucian. Ἐπίχυσις, εως, ἡ, Infusio [Gl.], Infusus. [Plat. Tim.
ss. vol. 1, p. p. 77, D: Εὔρους ἡ ἐπ. γιγνομένη. Aristot. Meteor. 2,
πιχόω refe- 2 med.: Κινούμενον ἄνω καὶ κάτω ποιεῖν τὴν ἐπίχυσιν
τοῖς ῥεύμασιν [πλῆθος ὕδατος, in Tartaro]. Inscr. ap.
Boeckh. vol. 2, p. 392 c, 121: Τιμαθὶς εἰς τὸν ἀεὶ χρόνου ἐκεῖνο ... καὶ ἀνεχορήσει τὲν τιμὲν ἐν τοῖς συνεδοις
ns ornatus: καὶ τοῖς ἐπιχύσεσι ἐπὶ τῶν τόκων εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον, est
omm. 3, 10, C genus honoris.] Dicitur ἐπίχυσις Ipsum etiam ἐπιχύσεως instrumentum, i. e. Vasculum quo aliquid infundimus: ut ἐλαιηρὰ ἐπίχυσις, Vas quo oleum infundimus, in quo sc. oleum servatur et ex quo infunditur. [Suffusorium, Infundibulum, Gl.] V. in Χαλκεῖον ex Polluce et Hesych.: sic οἰνηρὰ ἐπίχυσις, Vas quo vinum infunditur: quod Guttum vocant Latini. Varro L. L. 4 [5, 26]: Quo [Qui] vinum dabant, ut minutatim funderent, a guttis Guttum appellarunt: et quo [qui] sumebant minutatim, a sumendo Simpulum nominavere. In hujusce locum in conviviis ex Græcia successit epichysis et cyathus: in sacrificiis remansit guttum et simpulum. [Menand. ap. Athen. 11, p. 484, D: Ἡδὴ δ' ἐπίχυσις, ἐκλῖθαι λαβοῦσαι.] At ἐπίχυσις χαλκοῦς, ἐν τῶν τοῦ μαγείρου σκευῶν, teste Polluce 10, c. 24 [§ 109], ubi etiam affert l. quendam ex Aristoph. Δαιταλεῦσιν. Hesychio ἐπίχυσις est κονίσεις, Dealbatio: Quum sc. paries aliquis superfuso albario inducitur. At λευκὴ τις ἐπίχυσις Bud. affert pro Situs, ῥύπος. [De suffusione oculorum, ut supra ἐπίχυμα, Niceph. Callistus apud Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 123, B: Ὀφθαλμῶν ἐπιχύσεις τε καὶ λευκώματα. L. D.] Ex Plat. autem Leg. [5, p. 740, E], ἐπίχυσις πολιτῶν pro Redundans civium numerus. [Idem 8, p. 841, A: Τὴν ἐπίχυσιν καὶ τροφὴν (τῆς ἡδονῆς) ἅλλοσε τρέπουσι τῷ σώματος. || De infusione vini in poculum cum genitivo rei vel pers., cujus in gratiam poculum ebibitur, ut supra ἐπιχέω, Plut. Demetr. c. 25: Τῶν παρὰ πόνον ἐπιχύσεις λαμβανόντων Δημητρίου· Brut. c. 24: Ἐπιχύσεις ἐποιοῦντο οἷαις τε Βρούτου καὶ Ῥωμαίων ἐλευθερίας. Polyb. 16, 21, 12: Τὰς ἐν τοῖς πότοις ἐπιχύσεις. Athen. 10, p. 427, C, coll. Toup. Add. ad Theocr. 2, 151. || Job 37, 18: Ὡς ὅρασις ἐπίχυσις, Ut speculum ære fusum s. fusi metalli. Conf. v. 10. Schleusn.]
Ἐπιχυτέον, Infundendum. [Diosc. 2, 89.]
[Ἐπιχυτὴρ, ῆρος, ὁ, Infusorium. Symm. Zach. 4, 2. Ἐπιχύτης, cad. signif. dictum ex Euchologio in Dedicat. templi annotavit Ducang.]
[Ἐπιχυτήριον, τὸ, Perfusorium, Gl.]

image
not
available

[Ἐπιχωρίως. V. Ἐπιχώριος.]
[Ἐπίχωσις. V. Ἐπίχωμα.]
[Ἐπιχωστέον, Ingerendum. Geopon. 5, 9, 7.]
[Ἐπιψαίρω, i. fere q. ἐπιψαύω, quocum permutatur Oppiani Hal. 4, 511 : Ὅτε κῦμα πρῶτον ἐπιψαίρωσι.]
[Ἐπιψαχάζω. V. Ἐπιψεκάζω.]
Ἐπιψάλλω, Psallo. [Soph. ap. Hesych. v. Βίδην, εἶδος κρούματος, Ὡς ἐπιψάλλειν βίδην τε καὶ ξυναυλίαν.] Instrumentum etiam musicum ἐπιψάλλεσθαι dicitur quo psallitur, s. quod pulsatur a psallente. Ita enim Poll. 4, c. 8 [§ 58] : Τὰ δὲ ὄργανα τὰ κρουόμενα, εἴποις ἂν καὶ πληττόμενα, ἐπιπληττόμενα, ἐπιψαλλόμενα ἔγχορδα. [Ἐπέψαλλεν ὁ λαὸς, Clem. Al. Str. 5, p. 674, 33. Maccab. 2, 1, 30, τοὺς ὕμνους.]
[Ἐπίψαλμος, ὁ, Prælusio. Ptol. Harm. 2, 12. Schn.]
Ἐπιψαύδην, adverbialiter pro Ita ut summis tantum digitis attingas et leviter, Strictim [Gl.], i. q. ἐπιλίγδην, ἐπιγράδδην, ἀκροθιγῶς. [Schol. Hom. Il. P, 599, Suidas vv. et in Ἄκρον ἐπιλίγδην.]
B [Ἐπίψαυσις, εως, ἡ, Tactus. Diog. L. 9, 32; Plut. Mor. p. 395, E; Ælian. N. A. 8, 7; Clem. Al. p. 574.]
Ἐπιψαύω, Attingo [Gl.], Attrecto, In superficie et leviter tango, Primoribus digitis tango. [Soph. Aj. 1394 : Τάφου τοῦδ' ἐπιψαύειν· Ph. 1255 : Χεῖρα δεξιὰν κώπης ἐπιψαύουσαν· fr. Tympan. 1 : Γῆς ἐπιψαύσαντα. Aristot. H. A. 6, 14 : Τὰ ᾠὰ ὧν ἂν ἐπιψαύσῃ ὁ θορός.] Diosc. 2 : Ἐπιψαῦσαι τῆς γῆς, Terram attingere. Sic, Τῶν λόφων ἐπέψαυε, Colles attingebat. Cum gen. simul et dat. instrumentali, Hesiod. Sc. [217] : Οὔτ' ἄρ' ἐπιψαύων σάκεος ποσὶν, οὔθ' ἑκὰς αὐτοῦ, Neque attingens scutum pedibus, neque tamen longe ab eo remotus. [Herodot. 3, 87 : Τῶν ἄρθρων ἐπιψαύσας τῇ χειρί.] Sine gen. cum dativo, Hom. Od. Θ fin. : Ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνός θ' ἱκέτης τε τέτυκται Ἀνέρι ὅς τ' ὀλίγον περ ἐπιψαύει πραπίδεσσι, pro ἅπτεται ταῖς φρεσὶν, i. e. φρόνιμός ἐστι. Qui enim sapiens est, animo etiam sapiente res attingit et capessit. [Cum dat. locum genitivi tenente (Suidas : Ἐπιψαύειν, δοτικῇ, ἐπιθιγγάνειν), schol. Oppiani Hal. 2, 67 : Ἐπιψαύσας αὐτῇ. Cum accusat. Quint. 12, 551 : Ἥδη ἐπιψαύοντες ὁμὴν ὁδὸν εἰδώλοισιν. V. l. Orphei infra citatum. Figurate Pind. Pyth. 4, 92 : Φιλοτάτων ἐπιψαύειν. Conf. Isthm. 3, 29. Theocr. 21, 4 : Κἦν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύσῃσι, τὸν ὕπνον αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι. Herodot. 2, 65 : Τὰ δὲ καὶ εἴρηκα αὐτῶν ἐπιψαύσας, ἀναγκαίῃ καταλαμβανόμενος εἶπον. Polyb. 2, 1, 4, et alibi. Τῶν Τερπάνδρου νόμων οὐδὲ κατὰ μικρὸν ἠδύναντο ἐπιψαῦσαι, Telenic. ap. Athen. 14, p. 638, C, citat Hemst.] Absolute prorsus et sine casu, Philo V. M. 2 : Κοινῷ κηρύγματι μηδενὸς ἐπιψαύοντος, Ex publico quodam interdicto nemine attingente. [Imperf. frequent. Orph. Lith. 126 : Εἵματος ἄκρον (nisi leg. ἄκρου) ἐπιψαύεσκον ἀκωκαῖς. L. D. De partibus μήτραν contingentibus Galen. vol. 2, p. 892, 6 : Τὰ μὲν ἐπιψαύει μόνον αὐτῆς. Id. vol. 18, part. 1, p. 615, 9 : Διὰ τῶν δακτύλων ἄκρων αὐτῆς ἐπιψαῦσαι. Hase.]
[Ἐπιψάω, Mulceo. Anon. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 206, 23 : Ἐπιψήσας μου τῇ χειρὶ τὴν κόμην. L. D.]
[Ἐπιψέγω.] Hesych. ψέγος exp. τάφος, Sepulcrum :
D et Ἐπιψέγειν affert pro ἐπικηδεύειν : quod itidem est Inhumare s. Funerare.
Ἐπιψεκάζω, Irroro, Rore aspergo; interdum et Instillo, Stillatim guttatimque infundo : ut ap. Xen. Symp. [2, 26] : Ἦν δὲ ἡμῖν οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι πυκνὰ ἐπιψεκάζωσι, Nobis identidem parvis calicibus guttatim infundant, veluti rorantes. Quo allusit Cic., quum De sen. [c. 14] ait, Me vero delectant et pocula, sicut in Symposio Xenophontis, minuta atque rorantia. Affertur vero idem l. Xen. et ab Athen. 11, [p. 504, D], nec non a Stob. Serm. 19 [vol. 1, p. 379], qui est Περὶ ἀνεξικακίας, ubi tamen [ut in Xen. et Ath. libris melioribus] scriptum legitur ἐπιψακάζωσιν, a them. Ἐπιψακάζω, quod idem est. [Aristoph. Pac. 1141 : Τὸν θεὸν ἐπιψακάζειν, de pluvia. Ita Rav. Ceteri ἐπιψεκάζειν, ut solent fere deteriores. V. Ψακάς.] Opposuerat autem Xen. isti Ἦν ἡμῖν ἐπιψεκάζωσι μικραῖς κύλιξι, ibid. : Ἦν ἀθρόον τὸ ποτὸν ἐγχεώμεθα. [Theophr. fr. 2, De lapid 13. Improprie Lucian. De merc. cond. c. 27 : Αἰτιᾷ τὴν τύχην οὐδ' ὀλίγα σοι

image
not
available

ος ἐψηφίσατο, Οὐδὲν πώποτε οὔτ' ἐπέκρινεν ντες· 9, 49.] Iterum rogo , 61]: 'Epi- torrem non ra videtur; ra sit, co- 56, p. 201 : Κρόνῳ, Lo- ντες.] || In- ceteris pas- eum activi eto confir- im Decer- εἰρήνης καὶ oristus est, τα ὁ δῆμος ἀμνηστίας, mnestiam. ή τις, ver- Ἐπιψηφί- ponitur, 34] : Οἱ ους κατα- etiam 4, 378, 27, 37, 1 : (τὸ ψή- ne libri : fuerat ας. Quo orans.] · Ἐπι- ιζόμενος ι, ψῆ- Ἐπιψη- 9, 61 : || Cum Catal. . 3, p. σαι τῷ ;t 23 : ν ἐπι-). 760 στευο- orma eckh. suf- Con- erbo 30,] όσαι πο- go. Att. s. 73, νη. 8 : eg. ile v. o- n 4 ν

A E; τοῖς δακτύλοις Greg. Nyss. vol. 2, p. 287, D. Hemst.]

['Επιψόφησις, εως, ἡ, Increpatio, Gl.]

'Επίψυξις, εως, ἡ, Refrigeratio. Philagrius in Matthæi Med. p. 60, 4 : 'Επιψύξεως χρώμεθα τῷ ποτῷ.]

'Επιψύχω, Refrigero, Perfrigero, Perflo, Perspiro, ἐπιπνέω. Apoll. Arg. 2, [525] : Γαῖαν ἐπιψύχουσιν ἐτήσιοι ἐκ Διὸς αὖραι. [Nonn. Jo. c. 18, 88 : 'Εσπέριοι δὲ γαῖαν ἐπιψύχοντες ... ἀῆται. Philo vol. 2, p. 345, 1, 7 : Τῷ κατεψύχθαι καὶ τἄλλ' ἐπιψύχει. Heliodor. 8, 15 : Δείλης ὀψίας τὴν ὁδοιπορίαν ἐπιψυχούσης.]

'Επιψωμίζω, Insuper cibo, Insuper ingero escæ frustula et bolos in buccam, Hesych. v. 'Επιψίζω.

['Επῖωγή, ἡ.] 'Επιωγαὶ, Loca in quibus stantes naves a ventorum injuria tutæ esse possunt. Hom. Od. E, [404] : Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπιωγαὶ, Ἀλλ' ἀκταὶ προβλῆτες ἔσαν, σπιλάδες τε, πάγοι τε. Ubi Eustath. ἐπιωγαὶ exponit πλατεῖς αἰγιαλοὶ, et quidem ex veterum auctoritate : addens, μάλιστα δὲ τόποι ἀνέμου σκέπην ἔχοντες, ubi videl. ἰωὴ (i. e. πνοὴ) ἄγνυται, quod non possit illuc pervenire. Et κυματωγὴ B ad imitationem hujus nominis dictum esse ab Herodoto pro ἀκτὴ, ubi τὰ κύματα ἄγνυται. [Oppian. Hal. 1, 602 : Μαλακαὶ δὲ πολυψάμαθοί τ' ἐπιωγαί· 2, 550 : Λιμένες τε καὶ ἠιόνων ἐπιωγαί. Var. script. Apoll. Rh. 4, 1640, ubi al. ἐπ' ἰωγήν. Quod voc. conf.]

['Επιωνικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Superionicus, unde genus versus ἐπιωνικὸν, quod ionicum sive a minore sive a majore inter alios pedes insertum habet, ut ap. Hephæst. p. 79 Alcaicum hendecasyllabum, quod quidem ipse ita metitur ⏑-∪- | ⏑-∪∪ | -∪⏑, et alia, quæ partim recte partim secus ionicis annumerat. Schol. metr. Pind. Ol. 1, p. 15 ed. Bœckh. : Τὸ δέκατον (κῶλον) ἐπιωνικὸν ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, τοῦ ἰωνικοῦ ἀπὸ τροχαίου ἀρχομένου. Οὐ λέγεται δὲ ἰωνικὸν, ἀλλ' ἐπιωνικόν· ὁ γὰρ ἀντίσπαστος πρὸς τὰς ἰαμβικὰς τὴν κοινωνίαν ἔχει, οἱ δὲ ἰωνικοὶ πρὸς τὰς τροχαϊκάς· ὅθεν ἀσύμφωνοί εἰσιν οἱ ἀντίσπαστοι μετὰ τῶν ἰωνικῶν καὶ τροχαϊκῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἐπιωνικὸν ∪--∪ | -∪-. Et alibi in iisdem. L. D. Aristid. Quintil. De mus. p. 56 : 'Επιωνικὸν καλεῖται, ὅτε διποδίας ἰαμβικῆς προ- C κειμένης ἰωνικὴν ἐπιφέρεσθαι συμβαίνει· ubi v. Meibom.]

['Επνουβοὺ, Ruta silvestris, apud Ægyptios. Diosc. 3, 46, in nothis.]

['Εποαρίζω, Theod. Prodr. Ep. 5. Bast.]

'Επόγδοος, ὁ, ἡ, Sesquioctavus, ut Cic. interpr. ap. Plat. [Tim. p. 36, B, etc.] : ut videbis in meo Cic. Lex. [Theolog. ar. p. 56, 58.] Toni autem musici dicti ἐπογδόου meminit Macrob. in Somnio Scip. 2 [1, et Hesychius.] 'Επόγδοον etiam τόκον vocabant Usuræ genus, in qua fœnerator de capite bessem fœnoris nomine accipiebat : ut triobolum ex quatuor drachmis. Nam drachma sex obolis valuit : et numeri viginti-quatuor pars octava sunt tria. Suid. : 'Επόγδοον, τὸ δεδανεισμένον, ὥστε τοῦ κεφαλαίου τὸ ὄγδοον μέρος λαβεῖν τὸν δανειστήν· οἷον τριώβολον τοῦ τετραδράχμου. Ita enim legitur in Mediolanensi edit. cui et vet. Cod. assentitur. At in Germanica habetur, Ὥστε τοῦ κεφαλαίου τὸν δανειστὴν, omissis verbis illis inter κεφαλαίου et τὸν δανειστὴν, alioqui tamen necessariis. [Demosth. p. 1212, 2; Lex. rhet. Bekk. An. p. D 252, 19.]

'Επόγκιαι, Sarcinæ et onera navis, αἱ τοῦ πλοίου παραθῆκαι, Hesych.

['Επογκος, ἡ, Gravida, Iamblich. V. P. § 194, qui ἔγκυος dixerat § 192. Hemst.]

['Επογκόομαι, Intumesco. Nicetas Man. Comn. 2, p. 65, D : Ἑκάτεροι, ὡς ἀχανεῖς ἀμπώτιδες καὶ σύρτεις, αἳ κῦμα ὀρθὸν ἐπαιγίζουσιν, ἐς τὰς μάχας ἐπωγκοῦντο καὶ ὠροθύνοντο.]

['Επογμεύω, Sulco. Tryphiod. 354 : Γεράνων στίχες ... κύκλον ἐποχμεύουσιν ἀλήμονος ὀρχηθμοῖο. Cod. Med. ἐπολμεύουσιν. 'Επογμεύουσιν Frischlinus.]

['Επόγμιος, ὁ, ἡ, Messis sive Messionis auspex. Addæus Anth. Pal. 6, 258, 1 : Δάματερ ἐπόγμιε. Schneid. Quem l. citat Suidas v. Ὄγμος. Gramm. ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 237 : 'Επόγμιος Δημήτηρ, ἔφορος τοῦ θέρους. Eust. Il. p. 1161, 59. L. Dind.]

['Επογραφέω, Versibus epicis scribo. Schol. ad Gregor. in Catal. Bodlej. p. 47 : Μουσαῖος, πρὸς ὃν Ὀρφεὺς ἐπογραφεῖ. Boiss.]

image
not
available

A Il. A, [50] de Apolline ad ulciscendam injuriam Chrysæ pestem Græcis immittente: Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο καὶ κύνας ἀργούς· ut i. sit q. paulo post dicit, βέλη ἀφιεὶς ἕβαλλε, Venenatis et pestiferis sagittis impetebat. Nisi malis ᾤχετο ἀνὰ, ut ibid. schol. certe ἐπῴχετο et ᾤχετο ἀνὰ, eod. modo exp., sc. ἐπῄει, ἐπῆρχετο. [Conf. ib. 383, Ω, 759.] Et Od. E, [123]: Ἄρτεμις ἁγνὴ Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν. Liv. dicit Incessere hostes jaculis et saxis ac pilis: sicut et Ovid., Lapidum jactu incessere aliquem. [In bonam partem Pind. Ol. 3, 42: Ὅτι πλείσταισι βροτῶν ξεινίαις αὐτοὺς ἐποίχονται τραπέζαις· Pyth. 2, 24: Τὸν εὐεργέταν ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς ἐποιχομένους τίνεσθαι.] Ἐποίχεσθαι pro Incessere accipitur et in alio loquendi genere, veluti quum Quintil. dicit Aspere aliquem incessere; Sil., Monitis amaris incessere, Verbis amaris incessere. Il. P, [215]: Ὤτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποιχόμενος ἐπέεσσι· et [356]: Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπῴχετο, πολλὰ κελεύων. Nisi malis ibi accipere pro Obibat. [Ita capiendum et hic et O, 279: Ἐποι-

B χόμενον στίχας ἀνδρῶν· Π, 155.] ‖ Nam ἐποίχεσθαι pro Obire etiam ponitur, Percurrere: Od. A, [143]: Θάμ' ἐπῴχετο οἰνοχοεύων, Obibat vinum ministrans. [Il. E, 508: Πάντοσ' ἐποιχόμενος· Z, 81: Πάντη ἐποιχόμενος.] Alibi [Il. M, 340]: Ἐπῴχετο πάσας, Omnes obiit et perlustravit; ubi exp. etiam Adiit. [Il. O, 676: Νηῶν ἵκρι' ἐπῴχετο.] Item ἔργον ἐποίχεσθαι, Versari in aliquo opere, et id velut percurrere, ei incumbere. Od. A, [357]: Ἀμφιπόλοισι κέλευε Ἔργον ἐποίχεσθαι, ubi exponi etiam posset, Accedere ad opus, Accingi ad opus. [Mimnerm. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 204: Ἐποίχεσθαι φυλόπιδος κρατερῆς ἔργον. Divise Hesiod. Sc. 200: Ἐπὶ δ' ᾤχετο φύλοπιν αἰνήν.] Et ἱστὸν ἐπέρχεσθαι dicitur quæ texit, Il. A, [31]: Ἱστὸν ἐπερχομένην, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν· Virg., Arguto tenues percurrit pectine telas. Pindari vero schol. annotat veteres solitos fuisse latiores ordiri telas, et quas propter latitudinem nonnisi alternis cursibus texere possent, h. e., modo ab hac parte, modo ab opposita: et tunc ἐποίχεσθαι in propria signif. acciperetur.

C [Theocr. 25, 32: Μέχρι πρὸς ἐσχατιὰς ... ἀκρωρείης, ἃς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ. ‖ Aliter Arethas Anth. Pal. 15, 32, 9: Τρεῖς πρὸς εἴκοσ' ἐποιχομένην ἐνιαυτοὺς ἔσχεν τύμβος ὅδε, Annos natam 23.] ‖ Adeo, Accedo: ut accipitur Od. A, [324]: Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπῴχετο ἰσόθεος φώς, Adibat, s. Accedebat. Et alibi [N, 34] δόρπον ἐποίχεσθαι, pro ἐπὶ δόρπον οἴχεσθαι, Ire ad cœnam. [Phanocles ap. Plut. Mor. p. 671, C: Ἄδωνιν ὀρειφοίτης Διόνυσος ἥρπασεν, ἠγαθέην Κύπριν ἐποιχόμενος. Ubi Κύπρον restituit Xylander.] At, Κύπριν ἐπῴχετο [Il. E, 330, ubi additur νηλεῖ χαλκῷ, nec de re venerea sed de dea Venere agitur] non capitur simpliciter pro Adibat, sed potius pro Irruebat, ἐπὶ ἀφροδίτην ὥρμα: nam ii, qui καταφερεῖς ad res venereas dicuntur, quasi impetu quodam infesto irruunt; et tunc ad primam signif. hujus verbi referendum est: qua etiam dicitur Il. K, [487]: Ὡς μὲν Θρῄϊκας ἄνδρας ἐπῴχετο Τυδέος υἱὸς, Ita irruebat in. Dixerat autem in altera comparationis parte, Ὡς δὲ λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθὼν, Αἴγεσιν ἢ οἰέσσι

D κακὰ φρονέων ἐπορούσῃ, ubi ἐποίχεσθαι, ἐπελθεῖν, et ἐπορούειν, idem significant: sc. Invadere, Irruere, Impetu ferri in, s. Impetum dare in. [Theognis ad pauperiem 353: Ἀλλ' ἴθι καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο. Orph. in Maitt. Misc. p. 6, 50: Τιμὴν καὶ σκῆπτρα λιπόντα ἄλλῃ ἐποίχεσθαι. Dativo jungit Quint. 2, 344: Μάλα γάρ σφιν ἐπῴχετο λοίγιος ἀνήρ· 11, 233: Τρῶας Δαναοῖσιν ἐποιχομένους· 12, 343: Ἔργῳ ἐποίχονται. L. D.]

[Ἐποιωνίζομαι, Ominor. Schol. Aristoph. Av. 447: Ἐποιωνιζόμενος αὐτῷ τὴν νίκην ταῦτα λέγει. Schol. Æsch. Pr. 927: Ἐπιγλωσσᾷ, τῇ γλώττῃ κατηγορεῖς, ἐποιωνίζῃ κατὰ τοῦ Διὸς, ἃ βούλῃ γενέσθαι αὐτῷ. Conf. Hesych. in v. Ἐπιγλ.]

Ἐποκέλλω, Impingo, Illido, Impello contra: ut quum navem scopulis impingimus. [Herodot. 6, 16: Νέας ἐποκείλαντες· 7, 182.] Thuc. 4, [26]: Ἐπώκελλον γὰρ τὰ πλοῖα τετιμημένα χρημάτων, Impegerunt in scopulos, ἐξεδίδοσαν τῇ πέτρᾳ, schol. Id. 8, [102]: Μίαν μὲν ἐποκείλασαν κατὰ τὸ ἱερὸν τοῦ Πρωτεσιλάου, Impingentem: neutraliter sicut supra transitive. Sic Po-

image
not
available

51, C, attulit
recte exem-
astronomia,
t. 2, p. 16.

nandum mi-
, Ἐπόμαχοι
αχοι alicubi
m s. pugnas

rigo. Unde
pigr. [Aga-
ομβρηθῇ τὸ
18, 10 : Τὸ
|| Imbris
p. 232, B :
ρτύρων ἀγέ-
. Sim. Hist.
τὸ ὀάκρυον.
ίνοις. Phot.
l. 1, p. 48,
ἀντιλήψεις

, quæ fit

ıti Imbris
Imbrium,
k. An. p.
σθαι ὕδωρ
ilili aquis
ed. Dind.
.[1119]:
ειν, μήτ'
p. 368,
2] signi-
que pro
. Pl. 8 :
nus no-
22. Plu-
, 11, 4.
Str. 1,
IST. Sic
ομάδων·

ffundo.
8 : Ὁ
mphil.
KALL.
βρίσαι.

χῶραι,
ατα ἐς
apud
καὶ τὸ
ἐram.
Im-
ιβρος,
γα δὲ
ι καὶ
αὶ τῷ
όραις,
ιβρος
is et
rpari
ıvio-
ωρον
18,
ότιον
. D.
rpr.
um

.eg.
tot.
χὴν
τα-
ἐπ.
ῶν

ο,

ἐπί eandem vim tribuere non dubitarim. [Hesiod. Theog. 793 : Ὅς κεν τὴν ἐπίορκον ἀπολείψας ἐπομόσσῃ. Theognis 1195 : Μήτι θεοὺς ἐπίορκον ἐπόμνυθι. Eurip. Iph. T. 747 : Τίν' οὖν ἐπόμνυς τοῖσίδ' ὅρκιον θεῶν; Phœn. 433 : Θεοὺς δ' ἐπώμοσ' ὡς ἀκουσίως ... ἠράμην δόρυ. Herodot. 1, 212 : Ἥλιον ἐπόμνυμί τοι ἢ μήν σε ἐγὼ αἵματος χορέσω. Æschin. p. 16, 16 : Ἐπομόσας τοὺς ὁρκίους θεούς. Demosth. loco supra citato.] || Ἐπομοσάμενος, Suidæ etiam εὐξάμενος : quod et a Bud. annotatur, addente, aliud significare ap. Aristoph., et ad ejus schol. remittente, Pl. [725] : Ἵν' ἐπομνύμενον παύσω σε τῆς ἐκκλησίας, ubi schol. variis modis exponere hoc partic., quos ibi v. [Probabile est Comicum scripsisse ὑπομνύμενον (quod voc. v.). Sensus est, Ut mea opera desinas quævis promulgata plebiscita interposito jurejurando in concione abrogare. BRUNCK.] Sciendum est autem, sicut Suid. ἐπομοσάμενος accipi tradit pro εὐξάμενος, exemplum tamen non proferens, sic etiam simplex ὄμνυμι poni pro εὔχομαι apud Aristoph. Av. [445] teste schol., ubi dicit quidam : Ὄμνυμ' ἐπὶ τούτοις πᾶσι νικᾶν τοῖς κριταῖς, Καὶ τοῖς θεαταῖς πᾶσι. Ibi enim annotat ille, ὄμνυμι dici pro εὔχομαι. Verum hoc non ita intelligi debet quasi ὄμνυμι significet i. q. εὔχομαι, Vota facio, Precor : sed jocando dictum esse ὄμνυμι νικᾶν, Juro me victurum pro Vota facio pro victoria, Votis exposco victoriam, Precor a diis victoriam. At in VV. LL. verbum εὔχεσθαι, quo ibi usus est schol., exp. Gloriari, Testari, Obtestari : quas signiff. ab eo loco prorsus alienas esse arbitror. [In Ind. :] Ἐπομόω [quod ponitur in Gl. cum interpr. Adjuro], a quo est ἐπομόσω [hæc forma non solet usurpari], sed pro eo dicitur potius ἐπόμνυμι s. ἐπομνύω.

Ἐπομόργνῡμι, vel Ἐπομόργνῠμαι, Imprimo, Inuro. Bud. ex Greg. Carm. V. Comm. p. 655. Quæ signif., inquit, ex eo manavit, quod in fricando et odor et color hærescit; quare etiam προστρίβεσθαι dicitur.

Ἐπομφάλιον, τὸ, Quod supra umbilicum est : v.

image
not
available

Peræquare. Theophanes a. 8 Nicephori General. ἐποπτεύεσθαι πάντας καὶ ἀναβιβάζεσθαι τὰ τούτων τέλη præcepit. » Ducang. App. Gloss.]

Ἐποπτήρ, ῆρος, ὁ, Inspector, Speculator, Aristot. De mundo [c. 5], Φρυκτωριῶν ἐποπτῆρες, Specularii excubitores. [Æsch. Sept. 640 : Θεοὺς ἐποπτῆρας λιτῶν τῶν ὧν γενέσθαι.]

Ἐπόπτης, ὁ, Inspector s. Spectator. [Speculator add. Gl.] Æsch. Pr. [299] : Πόνων ἐμῶν ἥκεις ἐπόπτης. [Demosth. p. 47, 4 : Στρατιώτας οἰκείους, ὥσπερ ἐπόπτας τῶν στρατηγουμένων παρακαταστήσαντας.] Synes. Ep. ad fratr. : Νοῦς φιλόσοφος, ἐπόπτης ὢν ταληθοῦς. Plerumque ἐπόπται et ἔφοροι, Qui aliquid inspiciunt et censura sua notant. Herodian. 1, [17, 3] : Αἰδούμενος ἔχειν αἰσχρῶν ἔργων σεμνοὺς ἐπόπτας, Veritus ne illorum censura, sua interpellarentur flagitia, Polit. Sed et Operis alicujus inspector curatorque ἐπόπτης dicitur, h. e. ἔφορος καὶ ἐπιμελητής, Poll. [3, 140, τῶν ἄθλων.] Athen. 5, [p. 206, D] de navi Hieronis : Ἧς καὶ Ἀρχιμήδης ἦν ὁ γεωμέτρης ἐπόπτης. [Pind. Nem. 9, 5 : Πυθῶνος ὁμοκλάροις ἐπόπταις, de Apolline et Diana. Tim. Locr. p. 105 : Τοῖς ἐπόπταις τῶν ἀνθρωπίνων.] Sacrorum quoque ἐπόπται sunt Inspectores, qui dignitate præcedunt μύστας, h. e. Initiatos sacris. Greg. De theol. : Τοῦτο εἰδεῖεν ἂν οἱ ἐγγυτέρω Θεοῦ, καὶ τῶν ἀνεξιχνιάστων αὐτοῦ χριμάτων ἐπόπται καὶ θεωροὶ, Quibus intueri et contemplari impervestigabilia ejus judicia datum est. Idem : Τί δ' ἂν εἴποις περὶ Ἰσαΐου καὶ Ἰεζεκιὴλ τοῦ τῶν μεγίστων ἐπόπτου; Cui res maximas intueri Deus concessit. Bud. interpr. Arbiter sacrorum. Utitur et Plut. Alcib. [c. 22] : Τοὺς δ' ἄλλους ἑταίρους, μύστας προσαγορεύοντα καὶ ἐπόπτας. [Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, n. 71, b, 7 : Τοῖσι μύστ[ῃσ]ιν καὶ τοῖ[ς ἐπό]πτῃσιν.] Quid autem inter ἐπόπτας et μύστας discriminis sit, Suid. declarat : Οἱ τὰ μυστήρια παραλαμβάνοντες, λέγονται ἐν ἀρχῇ μὲν, μύσται, μετὰ ἐνιαυτὸν δὲ, ἐπόπται καὶ ἔφοροι. Videntur autem dici hi ἐπόπται, vel propterea quod eis sacrorum ritus occultiores intueri liceret, vel quod inspicerent et curarent, ut rite peragerentur. Hesychio ἐπόπτης est non solum θεατὴς, sed etiam Ζεύς. [Conf. Ἐπώπης.] Vocabitur autem tunc Ἐπόπτης Jupiter, quia omnia inspicit, unde et ejus ὀφθαλμὸς πάντα ὁρᾶν dicitur. [Neptunus Pausan. 8, 30, 1. I. q. ἐξισωτὴς, in jure Græcorom. 2, p. 153. V. Ducang. || Ἐπιόπτης in fr. Homerico Πρὸς Γλαῦκον ap. Herodot. V. Hom. c. 22, ubi pro Γλαῦκε πέπων ἐπιὼν τὸ ἔπος τὸ ἐνὶ φρεσὶ θήσω, Suidas in Ὅμηρος exhibet Γλαῦκε, βροτῶν (βοτῶν Kust.) ἐπιόπτα, ἔπος τί σοι (vel τοι) ἐν φρεσὶ θήσω. || Formam Ἐφόπτης v. suo loco.]

Ἐποπτικὸς, ἡ, ὸν, Ad ἐπόπτας pertinens : et ἐποπτικὰ sacra, Ad quæ admittebantur οἱ ἐπόπται. Ἐποπτικὰ, inquit Bud. p. 338, dicebantur Ultima initiorum cærimonia; neque enim simul ut initiati erant, spectatum admittebantur. Plut. Demetrio [c. 26] : Εὐθὺς μυηθῆναι, καὶ τὴν τελετὴν ἅπασαν ἀπὸ τῶν μικρῶν ἄχρι τῶν ἐποπτικῶν παραλαβεῖν. Plura ad hunc l. pertinentia v. ibid. Idem Plut. Alex. [c. 7] dicit eum μετασχεῖν τῶν ἀποῤῥήτων καὶ βαρυτέρων διδασκαλιῶν, ἃς οἱ ἄνδρες ἰδίως ἀκροαματικὰς καὶ ἐπ. προσαγορεύοντες, οὐκ ἐξέφερον εἰς πολλούς. Plato Symp. [p. 209, E] secretiora quoque amoris sacra ἐποπτικὰ nominavit : Ταῦτα μὲν οὖν τὰ ἐρωτικὰ ἴσως κἂν σὺ μυηθείης, τὰ δὲ τέλεα καὶ ἐποπτικὰ, ὧν ἕνεκα καὶ ταῦτά ἐστιν, ἐάν τις ὀρθῶς μετίῃ, οὐκ οἶδ' ἂν εἰ οἷός τ' εἴης· ubi ἐποπτικὰ appellavit Sacratiora et magis mystica : unde ἐποπτικὸν μέρος φιλοσοφίας, ap. schol. Dionys. Areop. p. 232, ubi et ἐποπτεύειν de mente atque anima dicitur. V. et Bud. p. 339. [Compar. Heliod. Æth. 9, 9 : Τοὺς δὲ ἐποπτικωτέρους καὶ ἀναχτόρων ἐντὸς τῇ πυρφόρῳ τῶν ὄντων λαμπάδι φανότερον τελούντων. Hase. || Diversa signif., ut videtur, Mich. Psellus ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 7, p. 478, A : Ποιεῖται δὲ καὶ καλλιβλέφαρα φάρμακα καὶ ἐποπτικά. L. Dind.]

Ἐπόπτις, ιδος, ἡ, fem. [ab ἐπόπτης, Inspectrix. Phurnut. De nat. d. c. 34, p. 232 : Τῶν τριάδων ἐπόπτις.] Valerius autem Soranus libros quosdam suos Ἐπόπτιδας vocavit, qui de grammatica, ut Turn. se arbitrari scribit, erant : tanquam a mysteriis literarum et doctrinæ, quia initiati primum μύσται voca-

image
not
available

A Soph. p. 217, D.] Potissimum autem usitatum est ἔπος in his duobus loquendi generibus, οὐδὲν πρὸς ἔπος, ὡς ἔπος εἰπεῖν : sed in illo priore ἔπος Versum significat, ut paulo post dicetur; at in posteriore, licet videatur Verbum s. Vocabulum significare, minime tamen in interpretanda illa dicendi formula eo semper utimur; nam ὡς ἔπος εἰπεῖν non redditur solum Ut uno verbo dicam [quod Herodot. 3, 82 dicit : Ἑνὶ ἔπεῖ πάντα συλλαβόντα εἰπεῖν], sed alicubi etiam Ut ita dicam, Prope dixerim : quam postremam interpr. omnium aptissimam esse censeo quum aliis ll., tum huic Plut. Symp. 4 [p. 665, C] : Πάντων δὲ θαυμασιώτατον, ὃ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἴσμεν. Et isti Philonis, Τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ βάρβαρον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδεμία πόλις ἐστί. [Eur. Hipp. 1162 : Τί δ' ἔστι; — Ἱππόλυτος οὐκέτ' ἐστὶν, ὡς εἰπεῖν ἔπος. Æsch. Pers. 714.] Sed affertur ex Plat. alius etiam horum verborum usus, De rep. 1, [p. 341, B] : Διόρισαι ποτέρως λέγεις τὸν ἄρχοντά τε καὶ τὸν κρείττονα, τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ, pro An eum, qui
B vulgo sic dicitur. Sed exemplo carere hanc interpr. puto : imperfectus etiam l. videri potest. [Ælian. N. A. 4, 36 : Λευκὴν, οὐχ ὡς εἰπεῖν ἔπος, ἀλλὰ καὶ χιόνος ἐπέκεινα καὶ γάλακτος πλέον λευκήν.] || Carmen [Gl.] heroicum : unde Epici poetæ dicti Lat. Sed et forte Epos dixit Horat. [Sat. 1, 10, 43] hoc sensu, ut Persius Robustum carmen. Xen. [Comm. 1, 4, 3] : Ἐπὶ μὲν τοίνυν ἐπῶν ποιήσει Ὅμηρον ἔγωγε μάλιστα τεθαύμακα. Plut., Εἰς ἔπος ἐξενεγκεῖν τοὺς νόμους. [Schol. Dionysii in Bekk. Anecd. vol. 2, p. 751, 9 : Ἔπος κυρίως ὁ ἔμμετρος λόγος λέγεται, καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶς λόγος· νῦν δὲ πάντα λόγον λέγει. Ἡ ἔπος τὸ ἑξάμετρον. Ἐκείνη ἡ ποίησις ἔπος λέγεται, ὅταν τὸ σωμάτιον ὅλον ἐκ τοῦ ἑξαμέτρου στίχου συγκέηται. Hephæstio p. 38 : Τὸ ἑξάμετρον ... το καλούμενον ἔπος. De carminibus Alcman apud Hephæst. p. 40 : Ἀρχ' ἐρατῶν ἐπέων. Et sæpius Pind., ut Ol. 3, 8 : Βοὰν αὐλῶν ἐπέων τε θέσιν. Idem de carminibus Homericis Nem. 2 init. : Ὁμηρίδαι ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδοί. Herodot. 2, 117 : Τὰ Κύπρια ἔπεα. Conf. 4, 13, 14, 16, 32; 5, 113. Thuc. 1, 3 : Δαναοὺς ἐν
C τοῖς ἔπεσι ... ἀναχαλεῖ (Homerus Græcos). Et de loco Homerico τάδε τὰ ἔπη bis 3, 104. Et singulari de versu oraculi 1, 54. V. exx. supra inter ll. Herodoti citata. Et utroque modo sæpe etiam Plato utroque numero. De uno hexametro τοῖσδε τοῖς ἔπεσιν dicit Proculus Chrestom. p. 1, 15 Bekker. De versibus in genere Aristoph. Nub. 638 : Περὶ μέτρων ἢ περὶ ἐπῶν ἢ ῥυθμῶν. (Schol. Aristid. p. 297 ed. Frommel. : Ἔπη λέγονται καὶ ἀνάπαιστοι καὶ ἴαμβοι. Schol. Rav. Aristoph. Thesm. 412 : Διὰ τοῦπος τοδί· Δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή) ἀντὶ τοῦ τὸν ἴαμβον τοῦτον· πᾶν γὰρ μέτρον οἱ παλαιοὶ ἔπος ἐκάλουν. Conf. schol. Ran. 978, Eq. 39.) De verbis tragœdiæ Ran. 862 : Τἄπη, τὰ μέλη, τὰ νεῦρα τῆς τραγῳδίας. Et comœdiæ, Nub. 541, 544, Eq. 39. Conf. Pac. 750. || De versibus non metricis Isocr. p. 261, A : Οὐδ' ἦν μυρίων ἐπῶν ἦ τὸ μῆκος (τοῦ λόγου). Lucian. Quom. hist. conscr. c. 19 : Ὅσαι μυριάδες ἐπῶν· 28, 30. Et alii recentiorum. Conf. Vales. Emend. p. 31. Sic etiam carmina dicuntur ἐπῶν certum numerum implere, ut ap. Suidam v. Πανύασις Panyasidis quædam εἰς ἔπη ,ξ vel ,θ, et alia alibi. Gl. : Ἔπος,
D Versus.] Quod autem figura proverbiali dicitur, Οὐδὲν πρὸς ἔπος, etsi ab hac ἔπους signif. sumptum arbitror, minime tamen verterim cum Erasmo, Nihil ad versum, sed Nihil ad rem, accommodate ad Lat. sermonis consuetudinem. Lucian. [Philops. c. 1] : Οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα, φασίν· οὐδὲ περὶ τούτων ἠρόμην. Sic et p. 117 [Hermot. c. 36]. Dicitur vero et Τί πρὸς ἔπος a Plat. [Phil. p. 18, D.] Ceterum de origine hujus adagii lege Erasm., qui et diversam Alciati de illa sententiam commemorat. Simul etiam vide an non pro Erasmo faciat hic l. ex libello, qui Demetrio Phal. ascriptus est, Οἱ δὲ πρὸς οὐδὲν ἀναπληροῦντες, φησὶ, τὸν σύνδεσμον, ἐοίκασι τοῖς ὑποκριταῖς τοῖς τὸ καὶ τὸ πρὸς οὐδὲν ἔπος λέγουσιν. Sed accipitur οὐδὲν πρὸς ἔπος et pro Temere [Aristoph. Eccl. 761 : Οὐ γὰρ τὸν ἐμὸν ἰδρῶτα καὶ φειδωλίαν οὐδὲν πρὸς ἔπος οὕτως ἀνοήτως ἐκβαλῶ], ac De nihilo, Abs re : ut Erasm. ibid. ex Suida annotat. [Plat. Euthyd. p. 275, C : Ἐὰν μηδὲν πρὸς ἔπος ἀποκρίνωμαι. Ms. ap. Bandin. Catal. Bibl.

image
not
available

pliciter Debeo. Thuc. 8, [5] : Ὑπὸ βασιλέως γὰρ νεωστὶ ἐτύγχανε πεπραγμένος τοὺς ἐκ τῆς ἑαυτοῦ ἀρχῆς φόρους, οὓς ὁἱ Ἀθηναίους ἀπὸ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων οὐ δυνάμενος πράσσεσθαι, ἐπωφείλησε, i. e., quos quum non posset ipse ἐκπράξασθαι, τῷ βασιλεῖ ὀφειλέτης ἐγένετο, schol. [Frequentat hoc verbum significatione Debendi Dio Cass., ut 39, 59, et ubi passivum cum dativo creditoris, 42, 51, etc. « Ἐποφείλομαι, Mihi debetur, Theophil. 3, 12, 230 etc. Unde τοῖς ἐποφειλομένοις 1, 6, 115, verti Creditoribus (Curtius Debitis). Ὑπὲρ ὧν ἐπώφλησε, 3, 20, 342; ἵνα ἐποφλήσωσι, ib. 347.» Reitz. Glossar. Th. Hic aor. rectius ad Ἐποφλισκάνω refertur, in quo v. futuri exemplum.]

Ἐποφέλλω, i. q. ἐξοφέλλω.

[Ἐποφθαλμέω.] Pro ἐποφθαλμιάω, Oculos injicio, Appeto, usurpatum fuit etiam Ἐποφθαλμέω. Plut. [Æmil. c. 30] : Οἱ δὲ στρατιῶται τοῖς βασιλικοῖς χρήμασιν ἐποφθαλμήσαντες ὠργίζοντο, Oculis in pecuniam adjectis, fremebant eam in ærarium referri, i. e. ὀφθαλμὸν ἐπέχοντες. Bud. [Ubi Coraes ἐποφθαλμίσαντες aut -ιάσαντες. Apud Athanas. vol. 1, part. 1, p. 397, C, ἐποφθαλμήσας non debebat ex codice inferri pro -μίσας.]

[Ἐποφθαλμία, ἡ, Cupiditas, Invidentia. Anna Comn. p. 32, C : Τῇ Ῥωμαίων ἐποφθαλμίᾳ.]

Ἐποφθαλμιάζω, Respicio, VV. LL. Vide sub Ἐποφθαλμιάω.

Ἐποφθαλμιάω, Oculos injicio et concupisco, Cam. Adnicto, ut alii. Videtur autem metaph. sumpta ab iis qui nictu oculisque mulieres appetunt. Poll. 2, [62] : Καὶ ἐποφθαλμιᾷν, τὸ ἐπιθυμεῖν τινος· καὶ ἐνοφθαλμιᾶσθαι, τὸ ἐπιθυμεῖσθαι, ap. Hyperidem. Ubi quum ἐποφθαλμιᾷν exponat ἐπιθυμεῖν, et ἐνοφθαλμιᾶσθαι, ἐπιθυμεῖσθαι, suspectum aliquis habere possit ἐνοφθαλμιᾶσθαι, et scr. pro eo existimare ἐποφθαλμιᾶσθαι. [Ita cod. ap. Dorv. ad Char. p. 86=252.] Nam hujus quidem ἐποφθαλμιάω pro Oculos adjicio et Concupisco usurpati exempla reperiuntur, illius autem ἐνοφθαλμιᾷν nulla mihi invenire licuit. Plut. Cæs. [c. 2] : Ἐκείνου τοῖς χρήμασιν ἐποφθαλμιῶντος, Illo oculum pecuniis adjiciente, Bud. Id. Demosth. [c. 25], de Harpalo loquens : Καταφυγόντος δὲ πρὸς τὸν δῆμον αὐτοῦ, καὶ μετὰ τῶν χρημάτων καὶ τῶν νεῶν αὐτὸν παραδιδόντος, οἱ μὲν ἄλλοι ῥήτορες εὐθὺς ἐποφθαλμιάσαντες πρὸς τὸν πλοῦτον, ἐβοήθουν. [Ælian. N. A. 1, 12 : Οἷα δήπου νεανίαι ἀκόλαστοι μείρακος παραθεούσης εὖ μάλα ὡρικῆς ἐποφθαλμιάσαντες· 3, 44 : Ἐὰν δὲ ἐποφθαλμιάσωσιν ἑτέροις, de palumbibus. Priori l. est var. ἐποφθαλμίσαντες. Ἐποφθαλμιᾷ ex fr. Æliani ap. Suid. v. Ζώνη indicat Jacobs.] || Ἐποφθαλμιῶν, Polluci est etiam ὁ φθονῶν. [Phot. Epist. p. 370, 31. Id. cum gen. ib. p. 273, 35 : Τῶν ἄλλων ἐποφθαλμιᾶν. Cum dat. Julian. Epist. p. 31, 12 ed. Heyler. : Τὰ περὶ αὐτὸν θηρία πᾶσιν ἐποφθαλμιῶντα. Hase.]

[Ἐποφθαλμίζω, i. q. præcedens. Nicet. Chon. Man. Comn. 3, p. 77 : Ὁ τοῦ Ἰκονίου σουλτὰν τῷ τῆς Καππαδοκίας τοπάρχῃ σκαιόν τι καὶ ἄγριον ἐπωφθάλμισε. Cod. ἐπωφθάλμησε. Charito 1, 7 init. : Ἐπωφθάλμισε τῷ χρυσῷ. Ælian. ab Suida in v. et in Τιμωροῦντος cit. : Ἐποφθαλμίσας τῷ χρυσίῳ.]

Ἐποφθάλμιος, ὁ, Oculo impositus, Supra oculum situs. Galen. : Τὰ ἐποφθάλμια ἐποιδίσκεται, Partes quæ supra oculos sunt.

[Ἐποφλισκάνω, Debeo. Themist. Or. 6, p. 83, A : Τῇ πόλει μὴ οἴεσθαι ἐποφλισκάνειν τὰ χαριστήρια. Menand. p. 288, 7 Nieb. : Καὶ μείζονας ἐποφλήσομέν σοι τὰς χάριτας. Aoristi hujus formæ exx. v. in Ἐποφείλω. ἄ]

[Ἐποφρύδιον, τὸ, Supercilium. Etym. Ms. (Gud. p. 202, 36) : Ἐπισκύνιον, τὸ δέρμα τὸ ἐπάνω τῶν ὀφρύων, ἐπιφρίδιον. Sed leg. ἐποφρύδιον. Ducang. App. Gloss. Hesych. : Ἐποφρυδῶν, μετώπων. Scrib. videtur Ἐποφρύδιον, μέτωπον, Frons. L. Dindorf.]

Ἐποχετεία, ἡ, Derivatio, Irrigatio. [Strabo 16, p. 740 : Ταπεινωθεὶς δὲ (ὁ ποταμὸς) τὰς ἐποχετείας οὐ δύναται παρέχεσθαι κατὰ καιρόν. Hemst.]

[Ἐποχέτευσις, εως, ἡ, i. q. præcedens. Initia philos. ac theol. ed. Creuzer. 1, p. 2 : Τὰς ἑαυτοῦ (τοῦ ἀγαθοῦ) μεταδόσεις εἰς τὰ ὄντα καὶ τὰς ἐποχετεύσεις τῶν ἀγαθῶν.]

Ἐποχετεύω, Per canalem deduco ad, Derivo ad,

image
not
available

ur.] Hesychio
ντες. Apud
exponiturque
r, Quæ fir-
um vectoris
sinit excuti,
es, Gl.]
lod. 3, 9, 2.
chol. Apoll.
, 33, 8; 8,

Bibl. ed.
λαβόμενοι
Hase.]
insidere,

. 1413 :
ώνα co-
Eadem :
cap. 5
nos de
et ipsi
a con-
per in
ntem.
pullos
s. V.
norat
ninis
, ut
ἐπό-
lato
in
nu-
De

r,
ῷ
t.
ν

A tur, p. 77 mei Lex. Cic. [Conf. 81. Hom. H. Apoll. 498 : Ὁ βωμὸς... ἐπόψιος ἔσσεται αἰεί. Soph. OEd. C. 1600, ubi al. προσοψ., Ant. 1110. V. etiam Ὑπόψιος. Neutro gen. Eust. Opusc. p. 148, 9 : Σπεῖραι τὸν σπόρον αὐτοῦ εἰς ἐπόψιον.] Ejusd. cum hoc ἐπόψιος signif. est Ἐπόψιμος, Qui cernitur, Aspectabilis. [Soph. OEd. T. 1312. In Etym. Gud. p. 203, 48, vitiose ἐποψιαμὸς ὁ φανερός. L. Dindorf.]

Ἔποψις, εως, ἡ, Inspectio, Poll. [2, 58] ex Thuc. [7, 71. Idem de certaminibus spectandis ponit 3, 140. L. D. Greg. Nyss. vol. 2, p. 283, A : Τῆς θείας ἐπόψεώς τε καὶ κηδεμονίας ἔξω γενέσθαι. Hippodam. ap. Stob. Floril. 103, 26, p. 555, 26 : Μὴ ὑπαρχούσης γὰρ ἁρμονίας καὶ ἐπόψιος θείας περὶ τὸν κόσμον. Hase. || Prospectus, Conspectus. Herodot. 1, 64 : Ἐπ' ὅσον ἔποψις τοῦ ἱροῦ εἶχε. Plat. Reip. 6, p. 499, D : Ἐκτὸς ὄντι τῆς ἡμετέρας ἐπόψεως. Et aliquoties Plutarchus. Ταφῆναι ἐν ἐπόψει ἀλλήλοις, ex Strabone 14, p. 676, affert Hemst. V. Ἔνοψις.]

[Ἔππασις. V. Ἔμπασις cum Add.]

B Ἑπτά, Septem : ὁ ἑπτὰ ἀριθμὸς, Numerus septem, vel Septenarius numerus : ut dicitur ὁ δύο ἀριθμὸς, ὁ τρεῖς ἀριθμὸς, Binarius numerus, Ternarius numerus : itidemque in ceteris. [Οἱ ἑπτὰ, Septem magi interfectores, sæpe memorantur ap. Herodotum. Οἱ ἑπτ' ἐπὶ Θήβας, v. in Ἐπί. || Ἑκτὰ ἑπτὰ, Septem paria. Epiphan. vol. 1, p. 5, A : Ἀπό τινων μὲν δύο δύο, ἀπὸ δὲ ἄλλων ἑπτὰ ἑπτά. || Cum digamma scribitur in Tabb. Heracl. Ϝεπτά. Conf. Priscian. 1, 7, 42. Quod ap. Hesychium in Τεπτὰ corruptum est. V. Maittair. De dial. p. 222 ed. Sturz. ἄ L. Dind.]

[Ἑπτὰ ἀδελφοὶ vel Ἑπταάδελφοι, quod scrib. foret Ἑπτάδελφοι, ut scribit interpr. Lat., mons Mauritaniæ Tingitanæ, ap. Ptolem. 3, 1. Unde Castellum Septem, Septiense, Septum, Septa, Ceuta. Procop. B. Vand. 1, 1; 2, 5, De ædif. 6, 7.]

[Ἑπτάαστρος, i. q. ἑπτάστερος. Anecd. t. 5, p. 35, 11 (?) Boiss.]

[Ἑπταβασίλειον vitium scripturæ pro βασίλειον, quod v. p. 164, C.]

C [Ἑπτάβιβλος, ὁ, ἡ, Septem libros habens. Mich. Psell. Synops. Legum 20 : Ἑπτάβιβλον πτυχίον. L. D.]

Ἑπταβόειος, ὁ, ἡ, Ex septem bubulis pellibus factus : ἑπτάβυρσος, ἑπτάπτυχος, Eust. ap. Hom. Il. H, [220] : Σάκος αἰόλον, ἑπταβόειον. Metaph. capitur pro Impenetrabilis et infractus : quo modo Aristoph. Ran. [1017] θυμοὺς ἑπταβοείους dixit, i. e. μεγάλους. Pro quo Ἑπτάβοιος ap. Soph. [Aj. 576] reperitur, a βοῦς significante βύρσαν, ut in illo docui : Ἑπτάβοιον ἄῤῥηκτον σάκος.

[Ἑπτάβυρσος, ὁ, ἡ, i. q. ἑπταβόειος. Hesych. et Apollon. Lex. H. in hoc v.; schol. Il. H, 220.]

[Ἑπτάγλωσσος, ὁ, ἡ, Qui septem linguas habet. Citharæ septem chordis intentæ epitheton est ap. Pind. Nem. 5, 24.]

Ἑπταγράμμᾰτος, ὁ, ἡ, Qui septem literarum est. [Serapidem ἑπταγράμματον (—τα codex) vocatum tradit Hesych. Quod pluribus explicavit Vales. Emend. p. 5 sq.] || Hesych. exp. et ὀργίλον, σκληρόν.

[Ἑπτάγωνος, ὁ, ἡ, Septangulus, Gl. Nicom. Introd. r. p. 117 ed. Ast. : Ἀριθμοὶ ἑπτάγωνοι· 122, et alibi. mbl. In Nicom. p. 99, C.] Ἑπτάγωνα quædam organa, in Τρίγωνος. [Hinc adj. Ἑπταγωνικός, ἡ, ὸν, q. d. ptangularis, ap. Iamblich. In Nicom. p. 85, C. Dindorf.]

[Ἑπταδάκτυλος, ὁ, ἡ, Septem digitis crassus. Athen. mach. p. 4, 18. Hase.]

Ἑπτάδουλος, ὁ, Septies servus. Hipponax ap. Eust. p. 725, 40, Od. p. 1542, 50.]

Ἑπτάδραχμος, ὁ, ἡ, Qui est septem drachmarum, em drachmis constat. Theocr. 15, 19 : Ἑπταμως κυνάδας.]

Ἑπτάδρομος, ὁ, ἡ, Septies currens, Septem cursus ns. Tzetz. Hist. 6, 704. Elberling. V. Δόλιχος 2, p. 1620, D,]

Ἑπτάδῠμος, ὁ, Septemplex. Strabo 15, p. 695 : τοτέλης δέ τινα καὶ ἑπτάδυμα ἱστορεῖ τετοκέναι.]

Ἑπτάενος, ὁ, Septennis. Hesych. : Ἑπτάενον, τῆ.]

Ἑπταὲξ, Septem vel sex. Tzetz. Hist. 11, 342.]

image
not
available

In Jo. Tzetzæ Interpr. alleg. Iliadis versibus politicis scripta ap. Bentl. Ep. ad Mill. p. 63 : (Γέγραφε) καὶ τὴν (alius liber τοὺς) Ἑπτὰ ἐπάκτιον καὶ τὰς Ἐπικιγκλίδας. In Excerptis autem ex Proculi Chrestom. ante Bekkeri editionem Scholl. in Iliad. p. 1 : Προστιθέασι δὲ αὐτῷ καὶ παίγνιά τινα, Μαργίτην ..., ἐντεπαχτιον (sic), αἶγα, Κέρκωπας, κενούς. Ἑπταεπάκτιον ap. Suidam et Tzetzen reponebat Bentlejus, et ἡ Ἑπταεπάκτιος apud Suidam pro ἡθιέπακτος, quod nomen carmini impositum putabat ἀπό τινων ἑπτὰ ἐπ' ἀκτῆς ludentium. Atque hæc conjectura convenit quum ceterorum scriptorum tum Tzetzæ maxime testimonio : quem inscitiæ arguens Toup. Emend. vol. 2, p. 579 reponit ἑπτάπεκτον, quod cum αἶγα conjungit in l. Proculi : temere enim Tzetzen Αἶγα et Ἑπτάπεκτον distinxisse ut carmina diversa.]

[Ἑπταπάλαιστος, ὁ, ἡ, Qui est septem palmorum. Sextus Emp. p. 613. ă]

[Ἑπταπέκτιος. V. Ἑπτάπεκτος.]

Ἑπτάπεκτος, ὁ, ἡ, Qui septies vel multoties tonderi potest : sicut ἑπτάμυχος a Callim. usurpatur pro πολύμυχος. Ap. Suid. habetur non [ut in Etym. M. p. 368, 10] ἑπτάπεκτος, sed Ἑπτεύπεκτος, etiam in Ms. exempl., non tamen ordine alphabetico, sed ante Ἑπταπλάσιον, ita, Ἑπτεύπεκτος, ἡ βαθεῖαν ἔχουσα κόμην, ἡ ἑπτάκις δυναμένη καρῆναι· πέξαι γὰρ, τὸ κεῖραι, ἢ κτενίσαι. Ap. Hesych. vero sic, Ἑπταπέκτιος, ἡ βαθείας τρίχας ἔχουσα. [In Ind. :] Ἑπτέπεκτος, Quæ septies tonderi possit, Bene comata, ἡ βαθεῖαν ἔχουσα κόμην, ἡ ἑπτάκις δυναμένη καρῆναι, VV. LL. lectionem Varini sequentia. Inde enim ea sumpsisse illam credibile est : quum ap. Suid. in Mediolanensi etiam ed. atque adeo in Cod. scripto ἑπτεύπεκτος legatur. Quod si non per errorem, sed consulto scripturam illam ἑπτεύπεκτος mutavit Varin., aliter potius mutare debuit, sc. in ἑπτάπεκτος. Ex duabus enim scripturis, sc. ista Suidæ, ἑπτεύπεκτος, et Hes. ἑπταπέκτιος, unam fieri debere crediderim, ἑπτάπεκτος. Equidem si alphabeticæ seriei rationem habere velimus, ita Suid. scripsisse dicemus; habetur enim voc. istud, de quo nunc agitur, inter Ἑπταβόειον et Ἑπταπλάσιον. Esse autem natum hoc mendum existimo ex magna notarum affinitate : quum nota quæ pro diphth. ευ ponitur in Mediolanensi ed., plane similis sit illi notæ qua interdum alpha majusculum pingitur. Habetur vero eadem et in vet. illo Cod., et quidem affinior etiam huic, quam dico, notæ : adeo ut multi esse potius illud majusculum alpha crediturі sint.

[Ἑπταπέλεθρος, ὁ, ἡ, Qui est septem jugerum. Nonn. Dion. 36, 14 : Ἄρης ἑπταπέλεθρος. Imitatur Homericum ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών, Il. Φ, 407, item de Marte dictum.]

[Ἑπτάπηγος, ὁ, ἡ, Septem fontes habens. Cyrill. Vita Sabæ in Cotel. Eccl. mon. vol. 3, p. 252, A : Εἰς τὴν ἑπτάπηγον καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς τοὺς αὐτόθι σεβασμίους τόπους. L. Dindorf.]

Ἑπτάπηχυς, ὁ, ἡ, Qui est septem cubitorum, Spatium [vel longitudinem] septem cubitorum habens. [Herodot. 1, 68; 4, 152; 9, 81. Plato Ep. 13, p. 363, A : Χιτώνια ἑπταπήχη.]

[Ἑπταπλᾶνὴς, ὁ, ἡ. Secund. Sent. p. 635 : Τί ἐστι κόσμος; ... Ἑπταπλανὲς κύκλωμα, Septivagus circuitus, sec. interpretem. Referendum videtur ad doctrinam de septem zonis, de qua in Ἑπτάζωνος.]

Ἑπταπλασιάζω, [Per septem multiplico].

[Ἑπταπλασιέφεκτος, ὁ, ἡ, Qui est numero septenario sexta parte aucto. Procl. Hypotyp. p. 47, 7. Hase.]

Ἑπταπλάσιος, ὁ, ἡ et α, ον, [Septuplus, Gl. Greg. Nyss. vol. 1, p. 160, C : Ἑπταπλάσιον τὴν ἀντίδοσιν. Unde adv. Ἑπταπλασίως, Daniel. 3, 19. Plato Ep. 7, p. 332, A : Δαρείου ἑπταπλασίῳ φαυλότερος ἐγένετο. Ubi olim ἑπταπλασίως. Quo deceptus HSt. :] Ἑπταπλασίως, Septuplo, Septies. Plato, Ἑπταπλασίως φαυλότερος. [Male etiam ap. Theodor. Prodr. p. 34 expressum ἑπταπλησίως. Inter ἑπταπλασίονα, -πλάσιον, -πλασίως, variant libri Samuel. 2, 12, 6, ut inter -πλάσιον et -πλασίονα ap. Suidam in h. v.]

Ἑπτάπλευρος, Qui septem latera habet, Cui septem costæ sunt, Septenas costas habens, ex Aristot. H. A. [1, 15 : Περὶ Αιγύων τῶν ἑπταπλεύρων]. Et ap. Poll. 2,

image
not
available

; τὸ ἄσβεστον 47, 10; 566,

, In septem l. Ξ, [434]: listribuere. D. Ἐπταχῇ reg. Nyss.]

rtasse au- ue ut δί- a signifi-

, Septe- licuntur Hesych. παλαιὰ ρος. Ni- .. D.]

's. ap. ὅτι τὸ o, 9 : m. ad Etym.

heo- καὶ

ης, m. k. it. ς. ', .

A νεύμαχον εἶπε βίαν, de Homero. Sic Homerus ad Musam, εἰπέ. V. Eust. Il. p. 9, 30. I. q. Impero, Jubeo est ap. Pind. Ol. 7, 32 : Τῷ μὲν δ χρυσοκόμας ... πλόον εἶπε... εὐθὺν ἐς ἁμφιθάλασσον νομόν. Soph. Phil. 841 : Τοῦτον θεὸς εἶπε κομίζειν, eademque construct. ap. Eur. Or. 269, Thuc. 2, 6, Xen. Cyrop. 1, 4, 18, et alibi. Unde εἶπον et ἐκέλευον confusa ex libris H. Gr. 3, 4, 4. Sequente ἵνα, ap. schol. Eur. Hec. 237 : Εἶπεν, ἵνα φονεύσωσιν αὐτὸν, si illa ita sunt vertenda. Promitto, ap. Eur. El. 33 : Χρυσὸν εἶφ' ὃς ἂν κτάνῃ. Appello, Nomino, ap. Soph. OEd. C. 43 : Εὐμενίδας ὄγ' ἐνθάδ' ἂν εἴποι λεώς νιν. Plat. Soph. p. 225, A. I. q. Significo, Hom. Il. A, 90 : Οὐδ' ἣν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς. Soph. Phil. 442 : Οὐ τοῦτον εἶπον. Eur. Hec. 881 : Τὰς αἰχμαλώτους εἶπας; Recito, ap. scriptorem Ionis p. 535, B : Ὅταν εὖ εἴπῃς ἔπη.] Dicitur autem εἰπεῖν τι, [τί τινι,] τί τινα, [vel τινὰ, Hom. Il. M, 60, 210 : Δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστάς· P, 237, et alibi. (Conf. Ἐνέπω.) Cum adverbio Soph. OEd. C. 759 : Τήνδε τὴν πόλιν φίλως εἰπών· Olympiad. Vit. Plat. p. 585 : Εἶπε δὲ αὐτὸν οὕτως· Ælian. V. H. 10, 13 : Κάκιστα ἑαυτὸν εἶπεν·] τὶ πρός τινα, [τὶ εἴς τινα,] τὶ περί τινος, [ἀμφί τινι, Hom. Od. Ξ, 364 : Εἰπὼν ἀμφ' Ὀδυσῆι] : sed τι in his duobus postt. ll. non semper additur. Hom. Od. X, [397] : Κικλήσκει σε πατὴρ ἐμὸς, ὄφρα τι εἴπῃ. [Sic ubique. Δίκην εἰπεῖν, Caussam dicere, Hom. Il. Σ, 508, δικίδιον Aristoph. Eq. 347 : Εἴ που δικίδιον εἶπας εὖ κατὰ ξένου μετοίκου. Et eadem constructione Xen. H. Gr. 2, 3, 35 : Ὁ τελευταῖον κατ' ἐμοῦ εἶπε.] Dem. Pro cor. : Ἵνα μηδὲν ἄλλο εἴπω. Xen. : Εἶπόν σε κακὸν οὐδέν, Nihil mali tibi dixi, Nullo maledicto te affeci. [Comm. 2, 2, 8. Eurip. Med. 465 : Ὦ παγκάκιστε· τοῦτο γάρ σ' εἰπεῖν ἔχω γλώσσῃ μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν. Aristoph. Nub. 1378 : Ὦ τί σ' εἴπω· cui l. conferendus Demosth. p. 232, 20.] Idem [Cyrop. 2, 2, 1] : Καὶ εἶπε πρὸς ἑαυτόν. [Hom. Il. Σ, 5, Æsch. Cho. 667, et alibi.] Herodian. [1, 17, 27] : Εἰ δέ τι δεῖ καὶ περὶ ἀνδρείας εἰπεῖν. Varia autem loquendi genera, συλλαβόντα, συνελόντα, συνελόντι, et τὸ σύμπαν εἰπεῖν, item ὡς εἰπεῖν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, atque alia, suis singula v. locis,

C in Συλλαμβάνω, Συναιρέω, etc. [Addendæ his formulis præter alias formulæ λόγῳ εἰπεῖν, vel cum advv., ut ἅπαξ, καθάπαξ, ἁπλῶς, μᾶλλον, μάλιστα, ἀληθέστερον, σχεδὸν εἰπεῖν, vel cum adjectt. οἷον, ὅσον, denique φέρε εἰπεῖν, quarum de plerisque v. in vocc. adjunctis. Hic addimus ἵν' εἴπω ap. Niceph. Greg. Hist. Byz. 1, p. 5, D: Ἂν δ' ὁ τῆς φύσεως ἀσθενῶς ἔχῃ θεμέλιος, κάκιστος ἐπίκουρος τοῖς τῆς ἐπιστήμης οἰκοδομήμασι γίνεται, καὶ, ἵν' εἴπω, πλημμελὴς καὶ ἐπίβουλος σύμμαχος. Et optativi usum ap. Aristoph. Av. 180 : Ὥσπερ εἴποι τις τόπος· Polyb. 15, 35, 1 : Οὐ χρὴ τοῖς τοιούτοις προσάπτειν τὸν ἐπιμετροῦντα λόγον, καθάπερ, εἴποι τις, Ἀγαθοκλεῖ καὶ Διονυσίῳ, Verbi gratia; Dion. Chrys. vol. 2, p. 329 : Τῇ μὲν δεξιᾷ χειρὶ πηδάλιον κατέχει καὶ, ὡς εἴποι τις, ναυτίλλεται· Mich. Psell. Synops. Leg. 53 : Τὴν γενεαλογίαν, ἣ μᾶλλον οὕτως εἴποιμι, τὴν ἀρχαιολογίαν. Et imperativi ap. Aristoph. Ach. 318 : Εἰπέ μοι, τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ὦ δημόται· Demosth. p. 43, : Ἢ βούλεσθε, εἰπέ μοι, περιιόντες αὐτῶν πυνθάνεσθαι, t alibi.] Sed Εἶπα etiam aor. 1 in usu est. [Εἶπα on esse verum aor. primum (dicendum enim fuisset ψα), sed secundum ad modum primi deflexum, ales sunt ἔβαλα, ἦλθα et alii apud Alexandrinos et zantinos, vidit Buttm. Gramm. vol. 1, p. 416. Est em εἶπα ap. Eur. Cycl. 101, Philemon. ap. gramm. kkeri An. p. 476, 17, Ps.-Demosth. p. 1151, 22, alii εἶπον. Προεῖπα ap. Dionys. H. Comp. vv. prope Xen. [Comm. 2, 2, 9] : Οὐδεπώποτε αὐτὴν οὔτ', οὔτ' ἐποίησα οὐδὲν ἐφ' ᾧ ἠσχύνθη. [Apud Herodo- quoque εἶπα est 3, 61; 4, 44; 7, 11. Εἶπον vero 7; 2, 14, 76; 7, 196, 205. Εἶπας 7, 234. Tertia εἶπον 3, 119; 7, 130; 8, 26, sed multo pluribus εἶπαν. Partic. εἰπόντα 3, 35, εἰπόντες 2, 123, εἰ- 2, 45, sed haud raro etiam εἴπας et εἴπασα, et uaterque εἰπὲ et εἴποι, et εἴποιεν 9, 71, pro qui- ormis nusquam utitur formis aor. primi. Infi- sæpissime dicit εἰπεῖν, sed aliquoties etiam libris interdum variantibus inter utramque for- Æolica partic. aor. primi forma εἴπαις est ap. Ol. 8, 46, optativi tertiæ plur. εἴπαισαν in Etym.

image
not
available

ır. Plura v. A «Ἐπωδικὸν κῶλον, Membrum lyricum, h. e. brevius, im ἐπωβελία, mniosi acto- ıı, [p. 921, ; μὴ ἀποδιδῶ ἑσθω· ἐὰν δὲ ; ἐπωβελίαν id. [p. 834, it: Καὶ νῦν ἑστηκα τὸν ἐνοιτο, τὴν quum res m discri- ıis conti- te ab in- ılluc. [8, eg. Co-). 1121. p. 233.

ία, ἡ, B l, De- entio: liquid 457]: ταοιδὴ titur ılibi. ἐστιν, ıam 27, es. ed. ἐγε ο- et α ς ο : ultra sex syllabas non excedens, i. q. κομματικόν. Hermog. Π. εὑρ. 4, p. 178, κόμμα τῷ ἐπωδῷ μετρούμενον. Oppositum huic est τὸ ἡρωικὸν, τεταμένον, σχοινοτενές, quod ad 17 et 25 syllabas progreditur.» Ernest. Lex. rhet.]

[Ἐπωδίνω, Parturio, Doleo. Plut. ap. Stob. Floril. 95, 15, p. 515, 34: Ὀρθοῦ· καὶ γὰρ μᾶλλον ἐπωδίνουσι μέριμναι. Id. versus inter fr. Plut. 22, 6. Hase. ī]

Ἐπῴδιον, ab ἐπῳδὴ, forma diminutivi, Quod odæ accinitur, ut ἐρύμνιον, quod hymno. Vulgo Versiculum vocant, Bud. Ann. in Epist. [Hesych. in Ἐπιρρήματα. L. Dind.]

Ἐπῳδός, ὁ, ἡ, Incantator. Eurip. Hipp. [1038]: Ἆρ' οὐκ ἐπῳδὸς, καὶ γόης πέφυχ' ὅδε; ubi animadverte copulari ἐπῳδὸν et γόητα, sicut ἐπῳδῆς et γοητείας in Polyb. loco paulo ante citato. [Bacch. 235: Ὡς τις εἰσελήλυθε ξένος γόης ἐπῳδὸς Λυδίας ἀπὸ χθονός. Cum dat. poeta inc. ap. Plut. Mor. p. 51, E: Δυσπραξίᾳ ληφθεὶς ἐπῳδός ἐστι τῷ πειρωμένῳ. Plato Leg. 2, p. 671, A: Μηδέποτε ἱκανὸν ἐπῳδὸν γίγνεσθαι νέοις πρὸς ἀρετήν. Id. 10, p. 903, B: Ἐπῳδῶν προσδεῖσθαι μύθων. Cum genit., ut sit Averruncus s. Averruncans, idem Phæd. p. 78, A: Πόθεν τῶν τοιούτων ἀγαθὸν ἐπῳδὸν ληψόμεθα; Æsch. Ag. 1418: Ἔθυσεν αὐτοῦ παῖδα, ἐπῳδὸν Θρηκίων ἀημάτων. Ubi femin. genere dicitur, quod annotavit Hesych. s. Suidas: Ἐπῳδὸς ἡ ἐπάδουσα τοῖς νοσοῦσι παισὶ, et e Sexto Emp. p. 359, 28, ubi Μουσικὴ dicitur μελίζειν καὶ ἐπῳδὸν παρέχειν τὴν ποιητικὴν, affert Hemst. Adde Plut. Mor. p. 622, D. || Eur. Hec. 1272: Τύμβῳ δ' ὄνομα σῷ κεκλήσεται — Μορφῆς ἐπῳδὸν, ἦ τί, τῆς ἐμῆς, ἐρεῖς; — Κυνὸς ταλαίνης σῆμα. Schol. ἐπώνυμον. || Forma poetica Ἐπαοιδὸς utuntur Bibliorum interpretes Græci, Philo p. 401, A, aliique recentiorum, improbante Thoma in Ἐπαοιδὴ sub Ἐπῳδὴ citato.]

Ἐπῳδὸς, ὁ, Lyrici carminis pars, ap. Pind., inquit Bud. [V. Gaisf. ad Hephæst. p. 361. Hac signif. dicitur genere feminino, ut sæpissime in scholl. metr. Pindari, librariis interdum aberrantibus ad ἐπῳδὴ vel C ad genus masc. adjectivi, ut ap. Dionys. De comp. vv. c. 19, p. 131, 2: Περὶ τὰς καλουμένας ἐπῳδοὺς, ubi olim ἐπῳδὰς (ut est in libris schol. Pind. Ol. 1), et ib. 11: Ἐπῳδοῖς πάνυ ἐχρῶντο ὀλίγαις, ubi olim ὀλίγοις, et Eust. Opusc. p. 61, 6: Ἡ στροφὴ, ἡ ἀντίστροφος, καὶ ὁ ἐπῳδὸς, nisi est error ipsius.] || Ἐπῳδῶν librum Diomedes, et Marius Victorinus, aliique veteres grammatici ab Horatio appellatum putant, quod singulis longioribus versibus singuli breviores accinantur, qui ἐπῳδοὶ vocantur. Docent enim carminis unum genus esse, in quo versus ita inter se connexi, ut alter sine altero audiri non possit: quorum prior, προῳδικὸς, Præcinens; posterior, ἐπῳδικὸς, quasi Succinens, vocatur: ut in elegis longus et hexameter est προῳδικὸς, brevior et pentameter, ἐπῳδικός. [Hephæst. p. 129: Εἰσὶ δὲ ἐν τοῖς ποιήμασι καὶ οἱ ἀρρενικῶς οὕτω καλούμενοι ἐπῳδοὶ, ὅταν μεγάλῳ στίχῳ περιττόν τι ἐπιφέρηται κτλ. Ad quæ v. annot. Gaisf. p. 363-5. Plut. Mor. p. 507, D: Προσέθηκε τὸν κοινὸν ἁπάσης ἰδολεσχίας ἐπῳδὸν, τὸ Ταῦτα μηδενὶ φράσῃς, ἀλλὰ σιώπα. Neutro genere de hujusmodi epodis idem De mus. p. 141, A: Πρώτῳ αὐτῷ (Archilocho) τά τε ἐπῳδὰ καὶ τὰ τετράμετρα ... ἀποδέδοται.] || Ap. Hermog. autem mitur etiam aliter ἐπῳδός: ut Εὑρέσεων tomo 4: δέ φασι καὶ τὸν ἐπῳδὸν κῶλον εἶναι, τὸ δὲ ὑποκάτω, μα. V. ibidem plura. [Conf. Eust. Opusc. p. 61, 3. Ἐπῳδικός.]

Ἐπωδυνάω, Dolore affligo. Pass. Greg. Nyss. t. 1, 43, A: Φθόνος ὁ ταῖς εὐτυχίαις τῶν ἀνθρώπων ἐπωμενος. Hase.]

Ἐπωδυνία, ἡ, Dolor. Alex. Trall. 8, p. 444.]

πώδυνος, ὁ, ἡ, Dolorem afferens, Dolore affi-, Dolorem faciens, efficiens, excitans [vel Do- Dolorem sentiens]. Bud. annotat a Plutarcho mi τῷ ἀνωδύνῳ, quod duo significat, Eum qui rem non sentit, et Eum qui dolorem levat. Crucians affert ex Galeno [Hippocr. p. 71, Ἐπώδυνον ἦπαρ· 78, H: Ὀσφύι ἐπωδύνῳ· 192, Κύστιες ἐπώδυνοι. Aristoph. Ach. 1205: Ἰὼ τραυν ἐπωδύνων. Orac. ap. Ammian. 21, 2 2: Τέρ-

image
not
available

diendum ὄνομα, sicut et in isto Plut. l., ubi gen. etiam habet ἐπώνυμον : in Cor. [c. 11] : Καθάπερ Ἕλληνες ἐτίθεντο πράξεως μὲν ἐπώνυμον, τὸν Σωτῆρα καὶ τὸν Καλλίνικον· ἰδέας δὲ, τὸν Φύσκωνα, καὶ τὸν Γρυπόν· ἀρετῆς δὲ, τὸν Εὐεργέτην, καὶ τὸν Φιλάδελφον· εὐτυχίας δὲ, τὸν Εὐδαίμονα. Dixerat autem antea de ipso Coriolano loquens, Ἐκ τούτου τρίτον ἔσχεν ὄνομα τὸ Κοριολανόν· ᾧ καὶ μάλιστα δῆλόν ἐστιν ὅτι τῶν ὀνομάτων ἴδιον ἦν ὁ Γάϊος· τὸ δὲ δεύτερον, οἰκίας ἢ γένους κοινὸν, ὁ Μάρκιος· τῷ δὲ τρίτῳ ὕστερον ἐχρήσατο, πράξεώς τινος, ἢ τύχης, ἢ ἰδέας, ἢ ἀρετῆς ἐπιθέτῳ· ubi usurpat ἐπίθετον ἀρετῆς sicut postea ἐπώνυμον ἀρετῆς, Cognomen quod quis a virtute consecutus est, s. Propter virtutem, vel, Quo virtutis ergo donatus fuit, itidemque ἐπώνυμον τύχης, Cognomen quod quis a fortuna est adeptus, cujus causa fuit illi fortuna. Idemque de ceteris genitivis sentiendum. Sed possumus generalius etiam accipere ἐπώνυμον pro Nomine s. Appellatione, ut videmus eum Κοριολανὸν vocare ὄνομα τρίτον. [Cognomen, Gl. Apollonid. epigr. 11 : Ἦν Καθαρὴ, Νύμφαι γὰρ ἐπώνυμον ἔξοχον ἄλλων χρήνη πασάων δῶκαν ἐμοὶ λιβάδων. Dionys. A. R. 5, 25 : Γάϊος Μούκιος, ᾧ Κόρβος ἐπώνυμον ἦν. Adverbialiter Niceph. Greg. Hist. Byz. 3, p. 35, A : Ἦν δέ τις ἐν Βουλγάροις ἐπίσημος τηνικαῦτα, Κωνσταντῖνος ὄνομα, Τοῖχος ἐπώνυμον.] Legimus autem ap. Hom. ὄνομα ἐπώνυμον, necnon ap. Hesiod.; sed ibi aliter exponi docebo paulo post.

‖ Ἐπώνυμος pro φερώνυμος apud antiquos, teste Eust., veluti quum dicitur ὄνομα ἐπώνυμον, Nomen quod rebus convenit (ut dixit Ovid., Conveniunt rebus nomina sæpe suis), s. Nomen quod convenit et congruum est personæ, ob rem quampiam, quæ in eo spectatur, cujus appellatio affinis est nomini illius. His enim verbis apertius declarare mihi videor vim horum verborum, quæ in ista signif. pro synonymis habenda sunt, quam vulgo declaretur. Hom. Od. H, [54] : Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἔστιν ἐπώνυμον, ubi Eust. annotat ἐπώνυμον antiquis significasse, quod eorum posteris φερώνυμον : sc. ὄνομα ἐμφερὲς τοῖς πράγμασι. Duobus autem modis esse ἐπώνυμον ὄνομα : sc. vel quod, quum temere impositum fuerit initio, postea eventu compertum fuit verum, i. e. vere illi quadrare, perinde ac si consulto impositum fuisset : ut Δημοσθένης fuit nominatus ἐπωνύμως, quoniam postea fuit δήμου σθένος, Populi robur, Atheniensis sc. Sic et Ajaci nomen suum fuit ἐπώνυμον, tanquam ab αἶ deductum, quod contigerit eum pati αἰαγμάτων ἄξια [V. l. Soph. Aj. infra ab HSt. cit.] : vel quod consulto impositum fuit : ut Ὀδυσεὺς, de quo dixit ejus avus, Huic nomen sit Ὀδυσεὺς, quoniam multi mihi ὠδύσαντο. Locus autem ita habet, Od. Τ, [406] : Γαμβρὸς ἐμὸς, θυγάτηρ τε, τίθεσθ' ὄνομ' ὅ, τι κεν εἴπω. Πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσσάμενος τόδ' ἱκάνω Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶν ἀνὰ χθόνα πουλυβότειραν. Τῷ δ' Ὀδυσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον. Itidem vero Ἀρήτη, tanquam ab ἀρήσασθαι, i. e. ἀράσασθαι, perinde ac si quis dicat εὐκταία τοῖς γονεῦσιν : quemadmodum Δημάρατος Lacedæmonius ita nominatus fuit tanquam πολύευκτος, ut discimus ex iis quæ ab Herodoto scribuntur. His autem et alia plurima possunt addi exempla ex historicis petita : ex quibus est, quod a Plut. de Charilao narratur, in Lyc. [c. 3] : Χαρίλαον ὠνόμασε διὰ τὸ τοὺς πάντας εἶναι περιχαρεῖς, ἀγαμένους αὐτοῦ τὸ φρόνημα καὶ τὴν δικαιοσύνην. Legitur porro ap. Hesiod. itidem ὄνομα ἐπώνυμον, de Cyclopum appellatione ita scribentem [Th. 144] : Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρα σφέων Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἔειε ἐνέκειτο μετώπῳ· quæ ita quidam interpr. Cyclopes nomine erant ducto ex eo, quod etc. Sed legitur et ἐπώνυμον sine adjectione [ib. 282] : Καὶ Πήγασος ἵππος· Τῷ μὲν ἐπώνυμον ἦν, ὅτ' ἀρ' Ὠκεανοῦ περὶ πηγὰς Γείνετ'. Ap. Hom. quoque sine adjectione, Il. I, [558] : Τὴν δὲ τότ' ἐν μεγάροισι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρ αὐτῆς Μήτηρ Ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα Κλαῖ', ὅτε μιν κτλ.· ubi ipsemet poeta ostendit quo modo nomen illud esset ei ἐπώνυμον. Potest tamen ἐπώνυμον hic accipi non solum pro ὄνομα ἐπώνυμον, sed et adverbialiter fortasse. Quod et Eust. sensisse videtur, quippe qui exponat κατὰ φερωνυμίαν, κατὰ ἐμφέρειαν ὀνόματος, φερωνύμως.

image
not
available

llam scripturam
so Hes. scriptum
πωπητῇ conjicit
te : Ἐπωπετής,

en formam fem.
videtur debere
cnon ἀκόλουθοι :
Nihil autem ob-
et ἀκόλουθοι in
[Ut scrib. sit
vitiose, ut vi-
ρρος θήσεταί σ'
ol. s. Etymol.
ἡ ἀκόλουθος καὶ
α καὶ βλέπουσα
b ἕπομαι non
est, sed ἑπέτις,
ς, a Sicyoniis
ις esse ditto-
Albertus. V.

Incert. cont.
ς ἐπωρείας κεί-
ίας τοῦ Ὀλύμ-
sa. Sed fort.
Hase.]
. Ὠρεύω.]
ὥρα, habente
[Ἐπωριάζειν,

pud Bœckh.
σκους. L. D.]
no. De cane
5 : *Πολλὰ δ'*
) : Ἐπωρυο-
ένθη (ἐπένθει
ad verbum
lem interpr.
ἡ φωνὴ θη-
. 11, 8 : Αἱ
t., θηριωδῶς
ιὴν διψῶντες

amm. quo-
ται· ἄπωσις

ες, αἱ κατὰ
αι κατὰ τὴν

55, 28 :
οῦται, Ad
L. D.]
e ex utra-
ἑκατέρωθεν
Thuc. 7,
Κορινθίων
ς ἐχουσῶν.
ς πρώραις
τηρίας τὰς
φοις ἀπο-
Pl. 5, 18
Eur. Iph.
. [*Strabo*
tym. M.
εύγνυνται
m. Cass.
llio cit. :
uor cru-

Sed ἐπ'

iocritus
) ἔκγονα
εἵνεκα.
. Nyss.
ib. ἐπ'

ὠφελείᾳ. Hase. Forma Ἐπωφελία Quint. Mæc. Anth. Pal. 6, 33, 2.]

Ἐπωφελέω, Insuper [hoc omittendum erat] juvo, prosum. [Soph. Phil. 605 : Ἐσθλὸν ἄνδρ' ἐπωφελῶν · 1371. Xen. OEc. 11, 9, 13; Plato Leg. 8, p. 843, C.] Aristoph. Nub. [1442] : Δίδαξον γάρ, τί δή μ' ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις; Quid utilitatis afferes? [Cum duplici accusat. sic etiam Eur. Or. 955. Cum dat. Soph. OEd. C. 441 : Οἱ δ' ἐπωφελεῖν τῷ πατρὶ δυνάμενοι. Eur. Andr. 676. || Aoristo pro ὤφελον, Debui, utitur Soph. OEd. C. 540 : Ἐδεξάμην δῶρον, ὃ μήποτ' ἐγὼ ταλακάρδιος ἐπωφέλησα πόλεος ἐξελέσθαι. L. D. Moschion De mul. pass. p. 70, 27 : Καλῶς ἐπωφελήσεις καὶ σικύων κούφων ἐπιτιθεμένων. Passiv. Phalar. Epist. 113 : Εἰ μέλλετε ἐπωφελεῖσθαι, Si utilitatem inde percepturi estis. Hase.]

[Ἐπωφέλημα, τὸ, Subsidium. Soph. Phil. 275 : Ῥάκη προθέντες βαιὰ καί τι καὶ βορᾶς ἐπ. σμικρόν.]

[Ἐπωφέλης. V. Ἐπιαλής.]

Ἐπωφελής, ὁ, ἡ, Utilis. [Commodus, Gl. Poll. 5, 136. Schol. Aristoph. Pl. 88 : Διά τι χρήσιμον καὶ ἐπωφελὲς τὴν ἀρετὴν μετιέναι. Olympiodor. ad Plat. Gorgiæ p. 486, A : Εὐνοίᾳ γὰρ ἐρῶ τῇ σῇ) Ὁ Σωκράτης κελεύει αὐτὸν σκοπῆσαι εἰ τῷ ὄντι ἡ εὔνοια αὕτη ἐπωφελής ἐστιν. Themistio Or. 22, p. 278, C, pro ἐπωφελῶς restituebat HSt. || Adv. Ἐπωφελῶς, Utiliter, Commode, Gl. Themist. Or. 21, p. 252, A. Poll. 5, 135.]

[Ἐπωφελία. V. Ἐπωφέλεια.]

Ἐπωφέλιμος, ὁ, Utilis, Commodus, Emolumentum et adjumentum afferens, i. q. ὠφέλιμος, sicut ἐπωφελέω idem cum simplici ὠφελέω. Pythag. Carm. [6] : Πραέσι δ' εἶχε λόγοις ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι.

[Ἐπωφελῶς. V. Ἐπωφελής.]

[Ἔπωχρος, ὁ, ἡ, Pallidus. Hippocr. p. 911, F : Ἔπωχρον ἢ ἔκλευκον. Aret. p. 56, 10 : Ἐπώχρους, λευκοὺς, γυναικώδεας.]

Ἔρα, ἡ, Terra : unde ἔνεροι et alia quædam vocc. derivari existimantur. [Ab ἐράω ducunt grammatici, qui interpr. γῆ καλή, ποθεινή, ut Hesych. Idem Ἔρας, γῆς. || Hesych. interpr. etiam ἡ κοιλία, Venter, confundens fort. cum ἔντερα. Ceterum sæpius ponunt grammatici in aliorum vocc. etymologiis, velut voc. ἐρῳδιὸς schol. Aristoph. Av. 1142, et verbi ἐξερᾶν, Ach. 340, Vesp. 987, et nominis Ἐρεμβὸς, quod v., et aliorum.]

[Ἐραγίδες, Nereides, ἅσπερ αἱ γυναῖκες βαρβαρίζουσαι (vocant) Ἐραγίδας, sec. Jo. Canabutzen ap. Ducang. App. Gl. p. 74.]

[Ἔραδος, Hesychius interpr. νεῖκος, συνδρομή, λοιδορία, ἀλεξικακία, et ab ἔρις ducit. Sed gl. haud dubie mendosa. Ἀλεξικακία, quod ex uno hoc l. recepit HSt., ex ἀνεξικακία ortum videtur. L. Dind.]

Ἔραζε, adv. a nom. ἔρα [de cujus forma Eust. Il. p. 153, 27], In terram, Ad terram. Hesiod. [Op. 419] : Φύλλα δ' ἔραζε χέει, et [471] : Στάχυες νεύοιεν ἔραζε. [Scut. 174, 268.] Apud Hom. cum eodem illo verbo χέειν, Od. X, [85] : Ἀπὸ δ' εἵδατα χεῦεν ἔραζε. Sic O, [526] : Κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε. [Æsch. fr. Niobes ap. Plut. Mor. p. 603, A, a Porsono Misc. p. 212 emendatus : Οὐμὸς δὲ πότμος οὐρανῷ κυρῶν ἄνω ἔραζε πίπτει. Theocr. 25, 265 : Ῥίψας τόξον ἔραζε. In quo consentire videntur libri, ut vicissim in forma Dor. Ἔρασδε 7, 146.]

[Ἐραὶ, αἱ, Eræ, oppidum Tejorum, Thucyd. 8, 91, 20. Ἔραι Strab. 14, p. 644. ΕΡΑΩΝ numus ap. Mionnet. *Supplement* vol. 6, p. 212. L. Dindorf.]

Ἐραῖα, Ramus oleæ, Ramentum, VV. LL. At Suidas habet, Ἐραῖα, ὁ κλάδος · σημαίνει δὲ καὶ τῆς ἐλαίας τὸ σκυβαλῶδες. [Ἢ καὶ μαλλίον addit Zonaras p. 865, cujus libri inter ἐραία et ἐρέα variant.]

Ἔρᾶμα, τὸ, Vomitus, Hesych.

Ἔρᾶμαι, Amo, quod poet. est. Hom. Il. [I, 64 : Ὅς πολέμου ἔραται·] Ξ, [328] : Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. [Eur. Alc. 869 : Κείνων ἔραμαι. Et alibi.] De diversa autem formatione lege Eust. [Pind. Pyth. 11, 50 : Ἐραίμαν καλῶν. Et conjunctivo ib. 4, 92, infra citato, ubi ἐρᾶται Dorice pro ἔρηται. Præs. secunda ἔρασσαι pro ἔρασαι, Theocr. 1, 78 : Τινὸς, ὠγαθὲ, τόσσον ἔρασσαι; Partic. ἐράμενος, ἐπιθυμήσας

image
not
available

Καὶ λαμπρύνεται
v. Ex Eod. [ib.
pro lis qui sa-
u, sodalitates
e vino et epu-
ostquam dixit
Καὶ συνιόντες,
nicus quidam
notius: Ἐρα-
άσιν· Πρώην
ὸν exhibetur
6, 30. Conf.
Dikdorf.]
sann. Syll.

Triphyliæ
mque di-
υπαρισσία,
ν εἶναι νε-
, consen-
ripturam

αλυδῶνος
, Od. H,
Μίλατον
femin.
p. 64,
idetur.
92, D.
1. Ar-
788:
νναῖς·
ἐραν-

urbs
cri-
174,
αὐ-
ὑσ-

im
ius
.]

a
ei
-
:

βίας ἀπητοῦντο. Lys. 651: Τοὐράνου γάρ μοι μέτεστι· καὶ γὰρ ἄνδρας εἰσφέρω· τοῖς δὲ δυστήνοις γέρουσιν οὐ μέτεσθ' ὑμῖν, ἐπεὶ τὸν ἔρανον τὸν λεγόμενον παππῷον ἐκ τῶν Μηδικῶν εἶτ' ἀναλώσαντες οὐκ ἀντεισφέρετε τὰς εἰσφοράς. Dixit de ἐράνοις præter alios Bœckh. *Staats-haush.* vol. 1, p. 264.] Ap. Antiphont. pro Eo quod sodales s. amici conferunt ad levandam sodalis inopiam: Κἂν ἔρανον παρὰ τῶν φίλων συλλέξας, οὐκ ἂν εἰς τὰ ἔσχατα κακὰ ἦλθον. Sic Lucian. usus est, Tim. [c. 45]: Πυθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρώην ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον. [Et Polyb. 38, 3, 10: Τοὺς ἐράνους ἐπιμόνους ποιεῖν, ἕως ἂν λάβῃ τὰ τοῦ πολέμου κρίσιν.] Optime autem cum his Il. convenit (quod ad signif. attinet) iste ex Epigr. [Anth. Pal. 7, 336, 2], in quo ἔρανος ponitur cum gen. δυστυχίης: Γήραϊ καὶ πενίῃ τετρυμένος οὐδ' ὀρέγοντος Οὐδενὸς ἀνθρώπου δυστυχίης ἔρανον. Quæ ita verti (in libro, quem nuper edidi, cui titulus, Epigrammata Græca, selecta ex Anthologia, interpretata ad verbum et carmine): Quum me pauperies premeret, pariterque senectus, Nec qui porrigeret vel stipis æra foret. In interpretatione autem, quæ est ad verbum, verti, Infelicitatis (sustentatricem) stipem. Dem. [p. 1249, 11]: Χιλίας τε δραχμὰς ἔρανον αὐτῷ εἰς τὰ λύτρα εἰσοίσω, Collationem, donum munusque conferam pro virili parte amici, ad λύτρα conficienda, Bud. [Locutio ἔρανον εἰσφέρειν τινὶ est etiam ap. Plat. Conv. p. 177, C, Leg. 11, p. 927, C; φέρειν, apud Demosth. p. 142, 1; 547, 9.] Ap. Eund. [p. 1355, 3]: Ἔρανον εἰς τὴν ἐλευθερίαν συλλέγουσα. [Cum eodem verbo p. 574, 12. Alias locutiones memorat Pollux 8, 144.] Ab Eodem redditur etiam Beneficium, Beneficentia, Munificentia, Gratia. Dem. [p. 1491, 1]: Καλὸς οὖν ἔρανος χάρις δικαία, ἣν καὶ σὺ ποίησαι πρὸς ἐμέ, Honestum igitur est beneficium gratia jure inita. Verba sunt Demosthenis pro homine reo deprecantis: ac si diceret, Honestius ab amico, i. e. a me, gratiam inire non potes, quam si insonti reo mea causa negotium facessere desieris. [Eur. Suppl. 363: Κάλλιστον ἔρανον δοὺς γὰρ (qui parentes colit) ἀντιλάζυται παίδων παρ' αὐτοῦ τοιάδ' ἂν τοκεῦσι δῶ. Xenoph. Cyrop. 7, 1, 12: Εἰς τίνα ποτ' ἂν καλλίονα ἔρανον ἀλλήλους παρακαλέσαιμεν ἢ εἰς τόνδε;] Greg. Naz. Or. περὶ τῆς φιλοπτωχίας: Καὶ προσεισενεκτέον ἀνθρώπους ὄντας ἀνθρώποις τὸν ἔρανον τῆς χρηστότητος, Benignitas humanitatis conferenda est et beneficentia. Isocr. Busir. [init.]: Ἡγοῦμαι γὰρ τοῖς μὲν ἀναξίως δυστυχοῦσιν, ἐκ δὲ φιλοσοφίας χρηματίζεσθαι ζητοῦσιν, ἅπαντας τοὺς πλείω πεπραγματευμένους καὶ μᾶλλον ἀπηκριβωμένους προσήκειν ἐθελοντὰς τοῦτον εἰσφέρειν τὸν ἔρανον· quæ Idem ita reddit, Existimo enim bonis moribus convenire, ut iis qui fortunæ injuria facultatibus lapsi sunt, et vitæ subsidium ex literarum studio sibi comparare instituerunt, cuncti qui in literis amplius commentando profecerint, et exactius eruditi sint, hanc munificentiam conferant et gratiam. Ap. Eund. in Plataico [p. 307, C], itidem pro Gratia: Ὀφείλετε δὲ μόνοις τῶν Ἑλλήνων τοῦτον τὸν ἔρανον ἀναστάτοις ἡμῖν γεγενημένοις ἐπαμῦναι, Hujus gratiæ suppetias eundo hominibus ineundæ sedibus suis ejectis, solis nobis Græcorum debitores estis. Ap. Dem. [p. 1348, 3]: Τὸν αὐτὸν ἔρανον ἀποδοῦναι, Parem gratiam referre. Alicubi redditur etiam Præmium, Merces (quæ interpr. extat in Lexx. quæ prima omnium in lucem prodierunt, sed absque exemplo), ut in isto Isocr. l. Hel. Enc. [p. 212, A]: Νομίζων ὀφείλειν τοῦτον τὸν ἔρανον ἀνθ' ὧν ἐκεῖνος αὐτῷ συνεκινδύνευσε. Sed nihil obstat quominus ut in præedente hujus scriptoris l., sic et in isto, ὀφείλειν ανον reddamus Debere gratiam. Potest alioqui hic ddi etiam Beneficium, ut in aliis, qui paulo ante ati fuerunt, Il. || In quibusdam VV. LL. redditur am Mandatum: quam interpr. plane falsam esse stimo. Sumpta est tamen ex Etym., exponente, ἐκ συνεισφορᾶς δῶρον, ἢ ἐντολή, ἢ συλλογή, ἢ εἰσφορά. l non dubium est quin vox ista ἐντολή (quæ in s Lexx. reddita fuit Mandatum) alienam sedem uparit: licet ap. Suid. quoque legatur. Item tra-

Etym. ἔρανος dici ἀπὸ τοῦ συνεράν καὶ ἐπιθυμεῖν εἰσφέρειν τι τοῖς φίλοις, καὶ εὐωχεῖσθαι. Quibus subgitur, Ἀπὸ τοῦ ἐρῶ, τὸ ἐπιθυμῶ, ὁ μέλλων ἐράσω·

image
not
available

A [Ἐρατοκλείδης, ου, ὁ, Eratoclides, cujus f. Phalius, Corinthius, Thuc. 1, 24.]

[Ἐρατοκλῆς, έους, ὁ, Eratocles, nomen viri, unde adject. Ἐρατόκλειος, ὁ, ἡ, Eratocleus. V. Meibom. ad Aristox. p. 79, 81, qui agit etiam de forma Ἐραστοκλῆς, quæ est in libris nonnullis Aristoxeni, sed vitiosa videtur. L. Dindorf.]

[Ἐρᾰτοπλόκᾰμος, ὁ, ἡ, Cui amabiles sunt capilli. Orph. H. 42, 2.]

[Ἐρατός. V. Ἐραστός.]

[Ἔρατος, ὁ, Eratus, f. Herculis, Apollod. 2, 7, 8, 5. Rex Argivorum, ap. Pausan. 2, 36, 5. Pythagoreus, Crotoniata, ap. Iambl. V. Pyth. c. 36, 267. Conf. Ἐρατίδης.]

[Ἐρατοσθένης, ους, ὁ, Eratosthenes, unus e triginta tyrannis, Xen. H. Gr. 2, 3, 2, contra quem exstat oratio Lysiæ. De alio idem in Orat. ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους φόνου. Præter quos satis est memorasse grammaticum Alexandrinum notissimum.]

Ἐρατόχροος, s. Ἐρατόχρους, ὁ, ἡ, Amabili præditus
B colore [« corpore » HSt. alibi]. Epigr. [Rufini Anth. Pal. 5, 76, 1 : Αὕτη πρόσθεν ἔην ἐρατόχροος, εἰαρόμασθος.]

[Ἐράτυρα, urbs Epiri, ap. Strab. 7, p. 326.]

Ἐρᾰτώ, οῦς, ἡ, Erato, una Musarum : de qua vel potius ad quam Ovid. : Nam tu nomen Amoris habes. [Hesiod. Th. 78, Plato Phædr. p. 259, D, Diod. 4, 7. L. D. Musa amoris et philosophiæ, Viscont. Mus. Piocl. t. 4, p. 24. Ejus insignia reticulum et lyra. Id. ib. t. 1, p. 98, et t. 4, p. 28. Hase. || Nereis, Hesiod. Th. 247, Apollod. 1, 2, 7. L. D. Figurata in fictili picto una cum Theti, adscripto nomine, De Witte, *Descr. de vases peints*, n. 135, p. 84. Hase.] || Nympha, Pausan. 8, 37, 11. || Arcadis uxor, id. 8, 4, 2; 10, 9, 5. Regina Armeniæ, de qua v. Eckhel. Add. ad D. N. p. 36 sqq. Mulier ignota in inscr. Ægin. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2207. Et in Mytilen. ibid. n. 2207. Et in Paria n. 2406. Et ap. Alciphr. Ep. 1, 12. || Ἐρατὼ vocata etiam δυάς. De forma nominis quam diminutivam dicit agit Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 118, 22. V. Theol. arithm. p. 11 ed. Ast. L. Dind.]

C [Ἐράτων, ωνος, ὁ, Erato, n. virorum duorum ap. Lysiam p. 148. Aliorum in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 771, n. 1590, 15, 17, ap. Plut. Mor. p. 743, C, Nicandr. Anth. Pal. 7, 435, 1. L. Dind.]

[Ἐρατώνυμος, ὁ, Eratonymus, n. viri in inscript. Siphnia nuper reperta.]

[Ἐρατῶπις, ιδος, ἡ, Quæ vultu amabili est. Homeri Epigr. 1. Aliud ap. Welcker. Syll. Epigr. n. 55, 9 : Ἐρατώπιδα Λήδην.]

[Ἐρατωπὸς, ὁ, ἡ, in Orac. Sibyll. 11, 84, ubi ὑπερμενέες τ' ἐρατωποὶ, scribendum τερατωποί. L. Dind.]

[Ἐραυνάω. V. Ἐρευνάω.]

[Ἔραχος, τὸ ὀράγμα. Βοιωτοὶ, Hesych. V. Ἔρχατος.]

Ἐράω, Amo : ea signif., qua dicitur Ars amandi a Nasone. [Theognis 696 : Τῶν δὲ καλῶν οὔτι σὺ μοῦνος ἐρᾷς. Herodot. 9, 108 : Ἔρα τῆς Μασίστεω γυναικός.] Xen. Cyrop. 5, [1, 10] : Τῶν δὲ καλῶν, τῶν μὲν ἐρῶσι, τῶν δ' οὔ. Et statim post, Οὐκ ἐρᾷ ἀδελφὸς ἀδελφῆς, οὐδὲ πατὴρ θυγατρός. Quibus subjungit, Καὶ γὰρ φόβος καὶ νόμος ἱκανὸς ἔρωτα κωλύειν. Plato autem in Symp.
D dixit, Ἐρᾶν ἔρωτα καλόν. [Conf. p. 181, B. Eur. Hipp. 337 : Οἷον ἠράσθης ἔρον.] Interdum vero, et sæpe quidem, ἐρᾶν dicitur sine adjectione, ut Lat. Amare, pro Amore captum esse s. teneri. Sic Mosch. [7, 8] : Ἀλλ' ἐράω· καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνερᾶσθαι [συνέρασθαι] Hinc partic. ἐρῶν, ut Lat. Amans. [Pind. Ol. 1, 80 : Ἄνδρας ἐρῶντας. Xen. Conv. 4, 63. || Cum accusativo Etym. M. v. Κίναδος : Ἐρᾷ τὴν ψυχήν. Grammat. post Ammon. p. 167 : Ἐρᾶν μὲν γάρ ἐστι τὰ ἐν ὄψει, pro quo τῶν ἐν ὄψει Ammonius ipse p. 59. Sic olim apud Longum Past. 2, 8, ἐρῶμεν ἀλλήλους pro ἀλλήλων. || Differt autem a verbo φιλέω ita ut ad cupidinem referatur ἐράω. Sic Xen. Hier. 11, 11 : Πᾶς δὲ ὁ μὲν παρὼν σύμμαχος ἂν εἴη σοι, ὁ δὲ ἀπὼν ἐπιθυμοίη ἂν ἰδεῖν σε, ὥστε οὐ μόνον φιλοῖο ἄν, ἀλλὰ καὶ ἐρῷο ὑπ' ἀνθρώπων. Dio Chr. vol. 1, p. 50 : Τὸν ἥμερον καὶ φιλάνθρωπον βασιλέα μὴ μόνον φιλεῖσθαι ὑπ' ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ἐρᾶσθαι. Plut. Bruti c. 29 : Βροῦτον δὲ λέγουσι δι' ἀρετὴν φιλεῖσθαι μὲν ὑπὸ τῶν πολλῶν, ἐρᾶσθαι δ' ὑπὸ τῶν φίλων. Apollon. De constr. p. 292, 1 : Καὶ σαφές

image
not
available

A Εἰς αὐτὸν εἰργάσατο κακόν. Chron. Pasch. p. 725, 15.] Ponitur autem pass. et in hac signif., ut Lys.: Τοιαῦτα εἴργασται, Talia perpetrata sunt. [Æsch. Ag. 1346: Τοὔργον εἰργάσθαι δοκεῖ μοι. Ib. 354: Χάρις γὰρ οὐκ ἄτιμος εἴργασται πόνων. Soph. OEd. T. 1369: Ὧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα. Eur. Or. 284: Εἴργασται δ' ἐμοὶ μητρῷον αἷμα· Ion. 1281: Δίκην δώσουσα τῶν εἰργασμένων. Herodot. 7, 53: Τὰ πρόσθεν ἐργασμένα Πέρσῃσι. Plato Prot. p. 340, D: Κακὸν ἄρα μοι εἴργασται. Demosth. p. 1252, 20: Ἄξια γὰρ αὐτῷ θανάτου εἴργαστο εἰς ἐμέ.] Ponitur, inquam, pass. et in aliis nonnullis signiff., ut εἰργασμένη γῆ, item ἐργαζομένη ap. Theophr., Terra culta. [Conf. H. Pl. 8, 6, 3.] Sed et εἰργασμένη τροφὴ, quæ et κατειργασμένη, Cibus confectus, Bud. [Xen. OEc. 19, 8: Τῆς γῆς τῆς εἰργασμένης. Conf. H. Gr. 5, 3, 3. Præsenti Aristoph. Eccl. 148: Καὶ γὰρ τὸ χρῆμ' ἐργάζεται. Fab. Æsop. 341 Fur.: Τὰ ἄγρια φυτὰ μήτε φυτευόμενα μήτε ἐργαζόμενα ὡραῖα πεφύκασι. || Εἴργασμαι active Feci, in ll. paullo ante citatis aliisque aliorum quorumvis, ut Herodoti 3, 155:
B Οὔτε τις ἀλλοτρίων τάδε ἔργασται· 9, 45: Ἔργον ... ἔργασμαι. Plato Gorg. p. 521, E: Πολλὰ ὑμᾶς καὶ κακὰ ὅδε εἴργασται· 522, D: Ἄδικον μηδὲν μήτε εἰρηκὼς μήτε εἰργασμένος.] || Ἐργάζεσθαι εὐεξίαν σώματι, Xen. [Comm. 2, 1, 20, ubi nunc ἐνεργ.], Efficere, Præstare, Comparare corpori bonam valetudinem. [Ps.-Demosth. p. 1404, 18: Τῷ γὰρ εἰκάσειέ τις θνητῶν ὃ ἀθάνατον τοῖς ἰδοῦσιν ἐργάζεται πόθον; Sed ne huic quidem exemplo quidquam tribui posse ostendunt libri inter ἐργάζεσθαι et ἐνεργάζεσθαι variantes p. 1402, 13; 1412, 15. Sic ap. Heronem in Mathem. vett. p. 323, A, τοιαύτην τοῖς πολλοῖς δόξαν ἐργασάμενος scribitur pro ἐνεργ., ut est ap. Polyb. 9, 8, 4. Alia ejusdem vitii exx. v. ap. Isocr. p. 226, B; 292, A, Polyb. 3, 51, 13; 10, 2, 12. Sine dativo eadem Efficiendi potestate Soph. Antig. 326: Τὰ δειλὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται. Theophrast. Metaphys. p. 317, 2 ed. Brandis.: Τὰ μὲν ἁπλῶς ζητοῦσα, τὰ δ' ἀπορίαν ἐργαζομένη. Callim. Anth. Pal. 6, 121, 4: Ἐπεὶ σπονδὰς ἡ θεὸς εἰργάσατο. Ephræm Syr. vol. 1, p. 20, B: Τοῖς ἐργαζομένοις τὴν
C ἀνομίαν. Thomæ Mag. Vita Aristophanis in fine: Ἐν μέρει παιδιᾶς σκώμματά τε τῶν ἀδικούντων καὶ διδαχὴν ὧν προσῆκεν ἐργαζόμενοι. Cum duplici accusat. Pausan. 2, 1, 5: Πελοπόννησον ἐργάσασθαι νῆσον. Ælian. V. H. 3, 1: Ἐργάζονται τὸν Πηνειὸν ἐκεῖνοι (fluvii) μέγαν.] || Ἐργάζεσθαι, Astruere et efficere, Bud. p. 272, ex Hermog. Ἐργᾷ, pro ἐργάζῃ, teste Hesychio. Sed fortasse reponendum ἐργάσῃ, ut dicetur in Ἐργάω. [Futuri formæ Dor. sec. pers. ἐργαξῇ est apud Theocr. 10, 23. Tertia ἐργαξεῖται in inscr. Dor. ap. Gruter. p. ccx, 8. Ἐργαξῆται in Tab. Heracl. 1, 120, 121. Tertia plur. Ἐργάξονται ib. 64. || De augmento gramm. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 412, 22: Ἐργάζομαι, εἰργαζόμην, ὅπερ καὶ διφορεῖται· τινὲς μὲν γὰρ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφουσιν αὐτὸ, τινὲς δὲ διὰ τοῦ η. Conf. ib. p. 179, 5. Sic ἠργάζετο inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 162, 7, et ἠργάσατο alia, Romæ reperta, et edita *Kunstblatt* 1833, n. 63, p. 252, et similiter sæpe libri scripti, velut Demosth. p. 301, 15, optimus Parisinus ἀπηργάσατο. Formæ ἐξηργήσατο, repetendæ
D ab forma ἐργάομαι, de qua modo dictum ab HSt., metro tutum exemplum est in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 463, n. 456, a, 5: Φραδαῖσι Νυμφῶν τὸ ἄντρον (τἄντρον) ἐξηργήσατο. ΕΡΓΑΣΑΤΟ pro ΡΕΡΓΑΣΑΤΟ, ut videtur, inscr. Argol. ib. p. 595, n. 1194. L. Dind.]

Ἐργάθω, i. q. ἔργω, ab eoque derivatum, ut εἰκάθω ab εἴκω. [Apoll. Rh. 3, 1171.] Et Εἰργάθω pro eod., sicut ἔργω et εἴργω idem sunt. [Soph. El. 1271: Τὰ μέν σ' ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργαθεῖν. Eur. Phœn. 1175: Μηδ' ἂν τὸ σεμνὸν πῦρ νιν εἰργαθεῖν Διὸς τὸ μὴ οὐ κατ' ἄκρων περγάμων ἑλεῖν πόλιν. Hunc enim verum accentum esse, quum sit infinit. ab indicat. aor. εἴργαθον, cujus nullum est præsens, ut εἰκαθεῖν ab εἴκαθον, animadvertit Elmsl. in illo verbo a nobis citatus. HSt. in Ind.:] Ἐέργαθεν, poet. pleonasmo τοῦ ε pro ἔργαθεν s. εἴργαθεν, Prohibebat, Arcebat: a th. ἐεργάθω. [Hom. Il. E, 146.]

[Ἐργαῖος, ἀέριος Ζεὺς, Hesych. De qua gl. v. conjecturas interpretum.]

[Ἐργαλειοθήκη. V. Ἐργαλοθήκη.]

image
not
available

λῆλος ἦν ἐπὶ
ὸίζων. Cod.
enseo. Ἐρ-
ion. Anecd.
ἀποτυχίας·
AST. ‖ In
ὧν ἐργασίην
enatorum,
ργασία τῶν
indl. 81.»
έθρον ἐργα-
). Latinos
t. Il. p. 2,
lomerum,

ium pes-

i potest.
æ elabo-
μὲν εἴποις
ων ὁπόσα
958, D]
it, Lex.
is sacris
lt pluri-
Diosc.:
is habet
2], de
ς ἐργα-
diores,
Φεύγει
ἡμέρα,
), [19].
mplut.
Orph.
ι πορί-
n Ap-
opera-
retri-

Med.

201] :
exp.

298 :
688 :
ἐργα-
ἔργον
3, 3.
irch.
mist.
ραμ-

γγά-
sso-
llux
[7]
sse
ta-
De

5 :
xc.
ῶν
ab
o-
x-

i-
7,
—
o
—

,
·

A [De metallorum fodinis Demosth. p. 967, 17 : Ἐδανείσαμεν πέντε καὶ ἑκατὸν μνᾶς Πανταινέτῳ τούτῳ ἐπ' ἐργαστηρίῳ τε ἐν τοῖς ἔργοις ἐν Μαρωνείᾳ καὶ τριάκοντα ἀνδραπόδοις, et ib. paullo post. Sic etiam in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 162, 7; 163, 13.] Dem. [p. 995, 8; 1010, 24] dicit etiam ἐργ. συκοφαντῶν. ‖ Id. [p. 1367, 25] pro Meritoria domo et Fornice posuit, Bud. : Νόμος οὐκ ἐᾷ ἐπὶ ταύταις μοιχὸν λαβεῖν ὁπόσαι ἂν ἐπ' ἐργαστηρίου κάθωνται, In officina Veneris, Bud. [Conf. ib. 27; 1486, 7.] Vide et Comm. p. 270. [Heliodor. Æthiop. 5, 20, p. 235 : Ναυλοχεῖ τὴν ὁλκάδα τὴν Φοίνισσαν πειρατικὸν ἐργαστήριον ... ὑποκαθήμενον, de piratarum cohorte.]

[Ἐργαστήριον, τὸ, Ergasterium. Hierocl. Syned. p. 663 inter locos Hellesponti ponit Ἐργαστήριον. Galen. Περὶ ἁπλῶν φαρμ. 9, p. 127 : Καλεῖται δ' Ἐργαστήρια κώμη τις ἐν ᾗ μέταλλά ἐστι μεταξὺ Περγάμου καὶ Κυζίκου, σταδίους ἀπέχουσα Περγάμου τετρακοσίους τεσσαράκοντα, contulit Wesseling. L. Dindorf.]

[Ἐργαστήριος, ὁ, Efficax, Efficiens. Schol. Soph.
B Trach. 847 : Πόθου καὶ διαλλαγῆς ἐργαστήριον εἶναι τὸ φάρμακον.]

[Ἐργαστής, a quo ducatur ἐργάτης, ponit Apollon. in Bekk. An. p. 500, 21; 545, 10; 549, 8.]

Ἐργαστικὸς, ἡ, ὸν, Operosus, Efficax. [Plato Polit. p. 280, E : Ἐρεοῦ προβλήματος ἐργαστικὴν, ὄνομα δὲ ὑφαντικὴν λεχθεῖσαν, eademque constr. 281, A. Absolute Xen. Comm. 3, 1, 6. Hippocr. p. 86, B : Ὀξύτερός τε καὶ ἐργαστικώτερος. Eodemque gradu Ælian. V. H. 10, 14.] Unde in superl. ἐργαστικώτατος, Admodum operosus. Accipiendum vero hic Operosus act. signif., quemadmodum Statius dicit Brachia operosa Cyclopum, Ovid. Operosam herbam. [Pro κατεργαστικὸς, ut ἐργασία pro κατεργασία, Aristot. Polit. 4, 4 : Τὸ τῆς τροφῆς ἐργαστικὸν καὶ δεκτικόν.] Dicitur vero et ἐργατικός. [Quod v. Dicitur etiam absolute de operariis. V. Hesychii gl. in Ἐργάτης citandam. Polyb. 10, 16, 1 : Τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν ἐργαστικῶν. L. D. Efficiendi vim habens. Galen. vol. 2, p. 20, 3 : Αἱ τούτων ἐργαστικαὶ δυνάμεις. Dionys. Alex. ap. Euseb. Pr. ev. p.
C 334, A : Ὁ μὲν Θεὸς ἀπαθὴς ... ἐργαστικός· ἡ δὲ (ὕλη) τὰ ἐναντία, παθητὴ, τρεπτὴ, ἄστατος, μεταποιουμένη. Hase. De adv. Ἐργαστικῶς v. in Ἐργατικῶς.]

Ἐργαστῖναι, αἱ, Quæ peplum texunt [Minervæ, ut videtur], Hesych.

[Ἐργαστῖνος inter nomina in ῖνος recensetur in Regg. prosod. p. 424, 11.]

[Ἐργαστρὶς, ίδος, ἡ, i. q. ἐργάτις. Hesych. v. Καιροστρίδες.]

[Ἐργᾶτεία, ἡ, Opificium. Sapient. 7, 17 : Ἐργατειῶν ἐπιστήμη. Const. Manass. Chron. 337 : Βαρείαις ἐργατείαις. « Jo. Mosch. in Limon. c. 37. » Ducang. V. Ἐργασία.]

[Ἐργατεύομαι, Operor. Diodor. 20, 92 : Κατὰ δὲ τοὺς πολέμους ἐνεργὸς ἦν καὶ νήφων (Demetrius Poliorc.), ὥστε παρὰ πάντας τοὺς ἐργατευομένους ἐναγώνιον παρέχεσθαι τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν. Athanas. vol. 2, p. 363, A. L. D. Jo. Chrys. t. 5, p. 710, 30 : Δέχομαι καὶ γέροντας ἐργατεύσασθαι θέλοντας. Activ. Basil. Ascet. p. 696, C : Ἐργατεύοντες. Imperat. id. t. 1, p. 497, B : Ἐργάτευσον. Hase.]

D Ἐργάτης, ὁ, [Auctor facinoris. Soph. Antig. 252 : Ἄσημος οὔργάτης τίς ἦν.] Operarius, Qui opus aliquod facit. [Archil. ab Etym. M. v. Κορωνὸς cit. : Βοῦς ἐστιν ἡμῖν ἐργάτης. Et cum eod. nomine Soph. ap. Athen. 15, p. 686, A. Polyb. 3, 93, 4. Σφῆκες Aristot. H. A. 9, 41. Σίδηρος Moschio ap. Stob. Eclog. phys. vol. 1, p. 242, 11. ‖ Epitheton deorum quorundam cum Minerva Ἐργάνη cultorum apud Arcades. Pausan. 8, 32, 4.] Matth. 10, [10] : Ἄξιος γὰρ ὁ ἐργάτης τῆς τροφῆς αὐτοῦ ἐστίν. Passim vero in N. T. pro Operario rustico accipitur, sicut ἐργαστήρ. [Sophocl. OEd. T. 859 : Τὸν ἐργάτην πέμψον τινὰ στελοῦντα. Eurip. El. 75. Aristoph. Ach. 611; Xenoph. Cyrop. 5, 4, 24, 28; Demosth. p. 933 fin. Hesychius : Ἐργάται, οἱ παρ' ἡμῖν ἐργαστικοὶ, παρὰ Ἀττικοῖς· τοὺς παρ' ἡμῖν ἐργάτας ἐκεῖνοι μισθωτούς. Ἐργάτης non solum de colonis vectigalibus posuit Xenoph. Cyrop. 7, 5, 79 : Πολεμικῆς ἐπιστήμης ... οὐ μεταδοτέον τούτοις, οὕστινας ἐργάτας ἡμετέρους καὶ δασμοφόρους βουλόμεθα

image
not
available

A Ἔργμα γὰρ τοῦτο ἐπικείμενον. Cum ἔρμα confusum v. in illo. Ap. Aristot. De partt. anim. 2, 15 : Αἱ δὲ βλεφαρίδες τῶν πρὸς τὰ ὄμματα προσπιπτόντων ἕνεκεν (εἰσὶν), οἷον τὰ χαρακώματα ποιοῦσί τινες πρὸ τῶν ἐρυμάτων, Bekkerus ex codd. ἐργμάτων.]

[Ἔργμὸς cod. præbet in l. Poll. quem tractat HSt. in Συβωσία, qui conj. Εἴργμός.]

[Ἔργνυμι s. Ἐργνύω. V. Ἔργω.]

[Ἐργοδιδάσκᾰλος, ὁ. Ἐργοδιδάσκαλοι in Basil. Synops. p. 216, ubi in Cod. Justin. Diversorum operum professores : Ἡ ἐργολάβοι ἢ τῶν ἄλλων ἐργοδιδάσκαλοι. In aliquot codd. legitur ἢ τ. ἄ. ἔργων διδάσκαλοι. Labbeus intelligi putat quos Galli *Maistres jurez* vocant, qui in eod. Cod. dicuntur, Cæterarum professionum primates. Ducang.]

Ἐργοδῐωκτέω, Urgeo opus, ex lxx Interprr. [Par. 2, 8, 10. Ephraem Syr. vol. 1, p. 20, D.]

Ἐργοδιώκτης, ὁ, Qui urget opus. [Institor, Opifex, Gl. lxx Exod. 3, 7, alibi. Greg. Naz. Carm. 29, 3. Alia Ducang.]

B [Ἐργοδόσιον, τὸ, Officina fabrilis. Theophan. an. 3 Constantini f. Irenes : Ἀνήφθη μέρος τοῦ βασιλικοῦ ἐργοδοσίου. Codin. Orig. 21 : Ἐποίησεν ἐργοδόσιον τὸ λεγόμενον Πρόβον. Ubi cod. Vat. ἐργοστάσιον. Occurrit rursum n. 123. Ducang. Leges Homerit. in Anecd. meis vol. 5, p. 94, c. 32; 97, c. 36, et al. Boiss. Philotheus post Constantin. De cærim. p. 417, C.]

[Ἐργοδοτέω.] Ἐργοδοτεῖν, Opus locare. [Phrynich. Ecl. p. 344 : Τὸ ἐργ. παρά τινι τῶν νεωτέρων κωμῳδῶν, οἷς καὶ αὐτοῖς οὐ πειστέον. Memorat Pollux 7, 200, ex Apollodoro Antiatt. p. 94, 5. Est etiam in Anal. Benedict. p. 203, et in inscr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2826, 5. L. D. Dionys. Al. ap. Euseb. Pr. ev. 776, B : Θαυμάσιός τις ἀρχιτέκτων ἐργοδοτῶν προηγήσατο, Suum cuique munus pensumque describens. Hase.]

Ἐργοδότης, ὁ, Qui opera distribuit, pensum dat. Greg. Naz. : Καὶ Φαραὼ τὸν ἀόρατον τύραννον, καὶ τοὺς πικροὺς ἐργ. A Bud. exp. etiam Operis locator, sicut ἐργολάβος Operis conductor. [Xen. Cyrop. 8, 2, 5. Unde citat Pollux 7, 182. Οὐ κεῖται, dicit Phryn. Ecl.

C l. c., nihil, ut videtur, tribuens Xenophonti. Artemid. 1, 24 et 56 citavit Lobeck. Addendus Aret. p. 32, 10. Lex. rhet. Bekk. An. p. 256, 20. « Adventor, Gl. Locator, ap. Harmenopul. 3, 8, 42. » Ducang.]

[Ἐργοδότρια, ἡ, fem. ab ἐργοδότης, in puellarum cœnobiis, Sanctimonialium operibus præfecta. Typicum monasterii τῆς κεχαριτ. c. 27 : Περὶ ἐργοδοτριῶν. Ducang.]

[Ἐργοεπιστάτης. V. Ἐργεπιστάτης.]

[Ἐργοκηδεστὴς, ὁ, i. q. ἐργοδιώκτης. Cyrill. Alex. In Esai. 61, p. 854. Ducang.]

[Ἐργοκλῆς, έους, ὁ, Ergocles, nomen viri, ap. Demosth. p. 398, 8, Lysiam in Orat. κατὰ Ἐργοκλέους, in inscr. Att. ap. Bœckh, n. 108, vol. 1, p. 151, 1, etc.]

[Ἐργολάβεια. V. Ἐργολαβία.]

Ἐργολᾰβέω, [Redimo, Gl.] Opus faciendum suscipio, Redempturas facio, ut mancipes et conductores solent. Xen. [Comm. 3, 1, 2] : Εἴ τις ἀνδριάντας ἐργολαβοίη, μὴ μεμαθηκὼς ἀνδριαντοποιεῖν. [« Ἐργολαβεῖν, Aliquid habere et facere sibi provinciam quæstuosam, Quæstum ex aliqua re facere, Demosth. p. 608, 12 :

D Ψηφίσματα δ' εἶπεν ἐν ὑμῖν δεινὰ καὶ παράνομα, δι' ὧν ἠργολάβει καὶ πολλὰ τῶν ὑμετέρων κέκλοφε, et iisdem verbis p. 750, 21. Conf. p. 885, 11; 1323, 22; 1482, 26. Ἐργολαβῶν αὐτῷ, Operam ei locans, p. 784, 25. » Ex Reisk. Ind. Alia Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 71, A. Alciphr. 3, 55 : Τοὺς ἐργολαβοῦντας τὰ μειράκια, de sophistis.] Dicebantur ἐργολαβεῖν interpretes etiam et sequestres, qui judiciis corrumpendis aut ejusmodi maleficiis suscipiendis operam suam locabant. Bud. p. 80, 228. [Æschines p. 58, 26 : Μὴ ἐργολαβεῖν ἐν τοῖς κηρύγμασιν. Schneid. V. Ἐνεργολαβέω, cujus exx. cum accusativis rei vel personæ conjuncti vel absolute positi ex Jure Gr., ubi de caussis alienis agendis dicitur, attulit Ducang. Passivi ἐργολαβεῖσθαι ex. v. in Ἐργολάβος. Medio Polyæn. 6, 51 : Ἠργολαβεῖτο Γόργος, nisi το male repetitum est.]

Ἐργολαβία, ἡ, Operis faciundi susceptio, Redemptura, ut quidam interpr. ex Liv. [Isocr. p. 87, C : Πρὸς ἐπίδειξιν καὶ πρὸς ἐργολαβίαν γεγράφθαι (orationes).

image
not
available

Xen. Comm. A vestrum id erit factum. Achill. Tat. 3, 15 : Ἔργον γέγονε βουκόλων. » Quibus exemplis multa Libanii, Synesii, Heliodori et aliorum addidit.] || Ἔργον ἐστὶ, Difficile est, Operosum est : aut etiam Hoc opus est, ut Virg. Hoc opus, hic labor est. Xen. [Cyrop. 3, 3, 27]: Ἔργον μὲν νυκτὸς λῦσαι ἵππους, ἔργον δὲ χαλινῶσαι, ἔργον δὲ ἐπισάξαι. [Conv. 4, 38, et alibi. Addito adj. Comm. 4, 6, 1 : Πολὺ ἔργον ἂν εἴη διεξελθεῖν. Aristoph. Ran. 1100 : Χαλεπὸν οὖν ἔργον διαιρεῖν. Plato Conv. p. 187, E : Μέγα ἔργον καλῶς χρῆσθαι. Eur. Bacch. 267 : Οὐ μέγ' ἔργον εὖ λέγειν. Alia locutio est Aristoph. Nub. 524 : Ἡ (comœdia) πάρεσχέ μοι ἔργον πλεῖστον, Plurimum mihi negotii exhibuit. Et Plat. Euthyphr. p. 14, B : Πλείονος ἔργου ἐστὶν ἀκριβῶς ταῦτα πάντα μαθεῖν.] || Ἔργῳ, Facto, Re. [Æsch. Prom. 336 : Ἔργῳ κοὐ λόγῳ τεκμαίρομαι· 1080 : Ἔργῳ κοὐκέτι μύθῳ χθὼν σεσάλευται. Aristoph. Pac. 432 : Ὑπεχε τὴν φιάλην, ὅπως ἔργῳ φιαλοῦμεν. Plur. Soph. El. 60 : Ὅταν λόγῳ θανὼν ἔργοισι σωθῶ· OEd. C. 782 : Λόγῳ μὲν ἐσθλὰ, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά. Eur. fr. Erechth. 1, 13 : Λόγῳ πολίτης ἐστὶ, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ. Plato Leg. 3, p. 690, A. Cratin. ap. Plut. Pericl. c. 13. De formula πρὸ ἔργου v. in Προύργου. || Forma Æol. Fάργον est in inscr. Elea ap. Bœckh. vol. 1, p. 26, n. 11. L. Dindorf.]

['Εργοπαρέκτης, ου, Qui opus præbet. Clem. Rom. Epist. p. 43, D. Wakef.]

['Εργοποιία, ἡ, Opilicium, Gl.]

['Εργοπονέομαι, Laboro. Artemid. 3, 6 : Ἐργοπονούμενοι οὐ διαλείπουσι (οἱ μύρμηκες). Angl. Clem. Const. apost. p. 34, C : Ἐργοπόνει, ἐνδελέχιζε, κοπία. Hase.]

['Εργοπόνος, ὁ, Operarius. Leonidas Anth. Pal. 11, 9, 3 : Οὐδὲ γὰρ ἐργοπόνοισι μετὰ στάχυν ὄμβρος ἄκαιρος χρήσιμος, de messoribus. De venatoribus Oppian. Cyneg. 1, 148. De ferrariis Christodor. Ecphr. 316. Femin. Coluth. 192 : Ἀνέρας ἐργοπόνοιο δαήμονας Ἀτρυτώνης, de architectis. In prosa Constantin. Them. p. 8, D.]

['Εργοπράτιον, τὸ, in Cyrilli Scythop. Vita Sabæ c. 86 : Τὸ χλασθὲν σιδήριον τῆς τοῦ ἐργοπρατίου θυρίδος. Ducang. App. Gl.]

['Εργοσκόπος, ὁ, Pallad. V. Chrys. p. 51. Boiss.]

['Εργοστάσιον. V. Ἐργοδόσιον.]

['Εργοστόλος, ὁ, i. q. ἐργεπιστάτης, Chariton 4, 2.]

['Εργοτέλης, ους, ὁ, Ergoteles, n. Olympionicæ Himerensis, Pind. Ol. 12, Pausan. 6, 4, 11. Viri Attici in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 292, 58. Alius ap. Plut. Themist. c. 26. L. Dind.]

['Εργοτεχνίτης, ὁ, Artifex operis. Iamblich. De myst. 9, 2, p. 165 (ubi editum ἐργοτεχνητῶν). Maius.]

['Εργότιμος, ὁ, Ergotimus, n. viri in vase Etrusco, de quo v. Rochettus in *Journ. des Sav. septemb.* 1837, p. 529. Alius in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 298, 39. L. Dind.]

Ἐργότρυς, ὁ, Inspector operum, Hesych. Existimarem alioqui convenire cum ἐργοδιώκτης et ἐργεπείκτης : tanquam ex ἔργον et ὀτρύνειν factum.

['Εργόφιλος, ὁ, Ergophilus, n. viri, ap. Aristot. Rhetor. 2, 3, Demosth. p. 398, 2. Præfecti classis Athen. ib. p. 655, 2. Alius in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 307, col. 2, 18. L. Dind.]

['Εργοφόρος, ὁ. Ælian. N. A. 5, 42, ἐργοφόροι (apes), Operariæ.]

['Εργοχάρης, ους, ὁ, Ergochares, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 355, n. 232, 10, ubi genit. Ἐργοχάρου. Ἐργοχάρους ib. n. 648, p. 501. ă L. Dind.]

['Εργοχειρέω. Athanas. vol. 2, p. 315, de Christi Incarnatione : Κατὰ προφητείαν ἡ γέννησις, ὁ τόπος γνώριμος, ὁ τρόπος ἐπίσημος, ὁ χρόνος οὐκ ἄδηλος, πᾶς λόγος ἐργοχειρούμενος, Re ipsa impletus.]

['Εργοχειριάρης, ὁ, Opifex. Lex. schedogr. ap. Boiss. Anecd. vol. 4, p. 410, 866 : Καὶ χειρανάκτης λέγεται ὁ ἐργοχειριάρης. Osann.]

['Εργοχειριασταὶ, οἱ, Opifices. Chron. MS. Symeon. Logoth. a. 3 Rhinotmeti post restitutum imp. : Ἐργαστηριακῶν, ἐργοχειριαστῶν. Quæ vox abest a Theophane, a quo exscripsit, p. 313. Ducang. App. Gloss. p. 74.]

Ἐργόχειρον, τὸ, q. d. Opus manus s. manuum. [Pratum Spirit. Jo. Moschi c. 73, p. 1085 : Ἐκαθέζετο ἐν

image
not
available

Hesiod. [Op. 360] legitur, Τοῦθ' ἕρδοις· ap. Soph. [El. 83], Πειρώμεθ' ἔρδειν. [Et nonnullis in libris Phil. 684 : Οὔθ' ἕρξας, ubi alii οὔτ' ἔρξας.] Sed vicissim ἔργμασι, nomen hinc derivatum, præcedente tenui invenitur apud Theognin non semel, in ἐπ' ἔργμασι. Itidemque ἐπ' ἔργματι apud Hesiod. [Op. 799.] Quod si ἔργον quoque hinc esse putemus, confirmabit et ipsum alteram hanc scripturam. [Ap. Hes. nunc repositum τοῦτ' ἔρδοις, eademque forma restituta quum ceteris Epicis tum Homero, licet Od. H, 202 plerique libri exhibeant Εὖ θ' ἕρδωμεν, idemque diserte agnoscat Eust. Conf. Heyn. ad Il. A, 315. Schol. Aristoph. Ach. 330 : Τὸ δὲ ἕρξας δασέως ἀναγινώσκομεν, ὅταν τὸ πράξας δηλοῖ· Ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἕρξασ' ἀπεβήσατο (Od. Σ, 196). In Homeri Iliadis cod. Veneto leni scriptum est ubi est Facio, Δ, 29, et alibi; aspero, ubi Sacra facio, B, 306, etc. Inter utramque prosodiam variatur etiam ap. Pindarum, Theognidem, Herodotum et Tragicos. Conf. Elmsl. ad Eur. Med. 1269. Lex. de spirit. p. 218 de hoc verbo : Τοῦτο ἐν τοῖς Ἰωάννου δασυνόμενον εὗρον (v. Moschop. p. 36 ed. Titz.)· ἔνιοι δὲ ψιλοῦσιν αὐτό. Antiqua si est prosodia spiritus asperi, mirum ni Atticis potius quam Ionibus tribuenda sit.] Sed ut disceptatione hac omissa, ad exempla signif. hujus verbi veniam, sciendum est poni, sicut ῥέζω, non solum pro Facio, Ago, ut Hom. Od. O, [359] : Φίλος εἴη καὶ φίλα ἕρδοι· N, [145] : Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις. Item ἕρδω κακὸν, adjecto et accusativo personæ. Hesiod. Op. [325] : Ἶσον δ' ὅσθ' ἱκέτην, ὅστε ξεῖνον κακὸν ἕρξει, Perinde est sive quis supplicem, sive quis hospitem malo afficiat. [Hom. Il. I, 540 : Ὃς κακὰ πολλ' ἕρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν. Simonid. Carm. in mul. 55 : Κλέπτουσα δ' ἕρδει πολλὰ γείτονας κακά. Æsch. Pers. 236 : Στρατὸς ... ἔρξας πολλὰ δὴ Μήδους κακά· Sept. 924 : Ἐρξάτην πολλὰ μὲν πολίτας. Herodot. 1, 137. Cum accusat. rei solo Tyrt. ap. Stob. fr. 2, 27 Br. : Ἔρδων ὄβριμα ἔργα. Æsch. Pers. 786 : Πήματ' ἔρξαντες τόσα. Soph. Phil. 1406 : Τίνα προσωφέλησιν ἔρξεις; Eur. Androm. 837 : Δαΐαν τόλμαν ἂν ἔρεξα. Versus parœm. ap. Aristoph. Vesp. 1431 : Ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην. Cum accusat. personæ omisso accusat. rei Soph. Phil. 684 : Ὅς οὔτ' ἔρξας τιν' οὔτε νοσφίσας. Cum dat. pers. Eur. Med. 1292 : Ὅσα βροτοῖς ἔρεξας ἠὲ κακά. Cum duplici accusativo Gregor. Naz. in Muratori Anecd. vol. 4, p. 211 : Τόσον βροτὸς ὅσσον ἐμ' ἕρδειν ἀντὶ βροτοῖο θεόν.] Dicitur et κακῶς ἕρδειν, quod legitur et ap. Herodot. [6, 88] pro Malo afficio, Mali quidpiam facio alicui; ad verbum, Male facio [Simonid. Carm. de mul. 80 : Οὐδ' ἄν τιν' εὖ ἕρξειεν. Absolute Solon ap. Stob. fr. 5, 69 Brunck. : Τῷ δὲ καλῶς ἕρδοντι], sed et pro Facio significante Sacrifico : ut apud Hesiod. [Op. 135] : Ἕρδειν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς. [Conf. Plut. Mor. p. 729, F.] Interdum vero cum accus. ἱερὰ, sicut et ἱερὰ ῥέζειν, ad verbum, Sacra facere. [Herodot. 4, 33. Idem 1, 131 : Διὶ θυσίας ἕρδειν.] Item ἕρδειν ἑκατόμβας, ut ῥέζειν ἑκατόμβας. Hom. Il. B, [306] : Ἕρδομεν ἀθανάτοισι τελήεσσας ἑκατόμβας, ubi alio potius verbo quam Facere, utendum est. [Et imperf. frequent. ἕρδεσκον Od. N, 350. Cujus aliud ex. v. supra. Herodot. 7, 33 : Ἀθέμιτα ἕρδεσκε. Imperf. ἧρδον ponitur in Crameri Anecd. vol. 4, p. 179, 14, 16, et ab Eust. Il. p. 218, 30. Ἔρδον Herodot. 9, 103. De fut. et aor. HSt. in Indice :] Ἕρξω, Faciam. Hom. [Il. B, 364] : Εἰ δέ κεν ὣς ἕρξεις. Hesiod. [Op. 325] : Ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἕρξει, Qui hospitem malo afficiet. Sic Eur. [Med. 1299] : Ἕρξουσι κακῶς. In imper. ἕρξον dicitur : in subj. ἕρξῃς : in inf. ἕρξαι. Quæ tria posteriora sunt aor. 1, omnia autem a th. ἔργω, sive, ut alii malunt, ῥέζω, Æol. metathesi et mutatione spiritus. [V. supra. De perf. ἔοργα v. in Ἔργω, Facio. Pass. Pind. Ol. 8, 78 : Μέρος κἀν νόμον ἑρδόμενον. Herodot. 4, 60 : Θυσίη ἑρδομένη ὧδε.]

Ἐρέα, ἡ, dicitur in ea signif. qua ἔριον. [Strabo 4, p. 196 : Ἡ ἐρέα, τραχεῖα μὲν, ἀκρόμαλλος δέ· 6, p. 284.] Athen. 5, [p. 197, B] : Ταύταις δ' ἀμφίταποι ἁλουργοῖς ὑπέστρωντο τῆς πρώτης ἐρέας. In quo Athenæi l., ut hoc obiter annotem, pro ἁλουργοῖς reponendum vel ἁλουργοὶ, vel ἁλουργεῖς. [Gl. : Ἐρέας συναγωγὴ, Lanitium (Lanificium). Geopon. 10, 66, 1 : Ἐὰν περιβάλῃς ἐρέᾳ. Pro quo ἐρίᾳ scribitur ap. Isid. Ep. 1, 45, p. 14,

image
not
available

ήνεκτο δ' οὗτος A
τε καὶ κυάμων
e fresam. Ubi
Fabas fresas
ν κυάμων le-
pro Lomento
x Foes. OEc.
st i. q. ἔτνος,
tum est, Fa-
fresum fra-
coctumque :
ita ut mandi
t ait Galen.,
ἐριγμὸς in-
ss. Hipp. v.
ba frensa.]
ἐρείκειν, et
am habeo.
itidemque
κτὸς πυρός.
scriptura, B
ὸς, docebo
γμὸς, Faba
4 : Τὰ γοῦν
Hesych. :
ττα perpe-
est apud
enitur et
Quinetiam
istam ha-
περὶ ὀδυρὸς
us, Unde
ταφορεῖν.
habeant
Dicitur
V. præ-
|| Ἐρέ-
212, E],
lomen-
Vitiose
Ερυγμα, C
ofracta.
ξαι σὺν
Τὸ χο-
παρα-
ra cit.)
:, h. e.
Schol.
autem
fertur
Item
enere
ω [et

ενεὴν
ίσσεο,
icare
n. II.
ότίκα
Επεὶ
δσσ'
τοὺς
ἀλε-
ερος
; ἂν
μὴ
||
ίνω
εί-
η-
ιω
ει.

ι.
ι
ε
:
?
-

tig. 965 : Φιλαύλους τ' ἠρέθιζε Μούσας. Eur. Rhes. 373 : Ἠώλους ἐρεθίζων· Bacch. 148 : Χορεὺς ἐρεθίζων· Med. 1119 : Πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον δείκνυσιν ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν. Aristoph. Ach. 669 : Φέψαλος ... ἐρεθιζόμενος οὐρίᾳ ῥιπίδι· Vesp. 1104 : Οὐδὲν ἡμῶν ζῷον ἠρεθισμένον μᾶλλον ὀξύθυμόν ἐστιν. De vespis irritandis etiam Lys. 476. Herodot. 6, 40 : Σκύθαι ... ἐρεθισθέντες ὑπὸ Δαρείου. Activo et passivo Plato Reip. 3, p. 393, E; 411, C, Xen. Cyneg. 10, 14 seqq. Præpositioni jungit schol. Hom. Il. O, 210 : Εἰς χόλον ἐρεθίζουσιν. Forma Dor. Ἐρεθίσδω ap. Theocr. 5, 110, 111.] Diosc. [2, 209] : Φασὶ δὲ ἔνιοι τὴν μὲν ἀναγαλλίδα ἔχουσαν τὸ κυάνεον ἄνθος, προπτώσεις δακτυλίου στέλλειν· τὴν δὲ τὸ φοινικοῦν, ἐρεθίζειν καταπλασθεῖσαν, i. e., ut Plin. habet, Anagallis cærulea procidentia sedis retroagit; ex diverso rubens, proritat. [Polyb. 1, 81, 6 : Ὑπ' αὐτῆς (τῆς θεραπείας) ἐρεθιζόμενα (τὰ ἕλκη).] Synes. Ep. 57 : Νουθετήσας οὐκ ἔπεισα, ἐπιτιμήσας ἠρέθισα, Objurgans irritavi. [Ἐρεθίζειν μάγαδιν, Telest. ap. Athen. 14, p. 637, A. Hemst.]

[Ἐρέθιον, Irritamentum, Gl.]

Ἐρέθισμα, τὸ, Irritamen, Irritamentum. [Aristoph. Nub. 312 : Εὐχελάδων τε χορῶν ἐρεθίσματα. Cum l. Eur. Bacch. in Ἐρεθίζω citato contulit Bergler.] Critias ap. Athen. 13, [p. 600, D] Anacreontem inter alia esse dicit, Συμποσίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἠπερόπευμα. Appian. [ap. Suid., qui interpr. ὕβρις] : Ὁ δὲ αὐτὸν εἰς μονομαχίαν προὐκαλεῖτο, σκώπτων εἰς αὐτόν· ὁ δὲ τέως μὲν αὐτοῦ κατεῖχε· μετὰ δὲ, οὐ φέρων ἔτι τὸ ἐρ., ἀντήλασε τὸν ἵππον. [Basil. t. 1, p. 547, A : Οὐ παύεται τοῖς αὐτοῖς ἐρεθίσμασιν ἐκκαλούμενος. Hase.]

Ἐρεθισμός, ὁ, Irritatio, Proritatio, Provocatio. [Instigatio, Instinctio, Gl.] Ap. Diosc. ἐρεθισμοὶ ἐντέρων, Hermol. vertit Intestinorum rosiones. [Foes. OEcon. Hipp. : « Ἐρ., quodvis Naturæ irritamentum significat, quo sollicitata natura ad obeundas motiones excitatur, et quatuor causarum salubrium genere comprehenditur. Præcipue vero de ea naturæ irritatione dicitur, qua vellicata, noxia per alvum et intestina deponit, aut ubi succorum acrimonia irritata, morsum in ore ventriculi, intestinis, alvo sentiens exolvitur et virium infirmitatem habet. Sic enim Galen. ἐρεθισμὸν dici vult quodcunque naturæ irritamentum naturam sollicitans ejusque vires dissolvens, sive causam habeat antecedentem, sive nullam, Comment. 2 in l. De rat. vict. in morb. ac. (p. 392, 14) : Κοινῷ δὲ ὀνόματι τῷ τοῦ ἐρεθισμοῦ περιέλαβε πάντα τὰ καθ' ὁντινοῦν τρόπον εἰς ἀρρωστίαν ἄγοντα τὴν δύναμιν, ἐν οἷς ἐστι καὶ ἡ ὄῆξις ὑπὸ ὀριμέων χυμῶν, ἤτοι κατ' ἔντερον ἢ κατὰ γαστέρα γενομένη, καὶ μάλιστα αὐτῆς κατὰ τὸ στόμα, καὶ ἀγρυπνία καὶ ὀργὴ καὶ λύπη, καί τινες ἕλμινθες ἐκ τῶν ἐντέρων ἀναβᾶσαι πρὸς τὴν γαστέρα, καὶ κνῆσις τοῦ δέρματος ἅπαντος ἢ καὶ μορίων τινῶν ἐπιθεμένη διὰ νυκτός, ὡς μὴ μόνον αὐτῷ τῷ ἐρεθίζειν, ἀλλὰ καὶ σὺν ἀγρυπνίᾳ καταλῦσαι τὴν δύναμιν. Sic ibid. Hipp. ea omnia per σημεῖον ἐρεθιστικὸν comprehendit, quo nomine causam omnem naturæ vires sollicitantem et labefactantem intelligit. Ut et ibidem rursus (p. 391, 12) in causis imbecillitatis virium idem ἄλλον τινὰ ἐρεθισμὸν annumerat, hoc est, aliam quandam irritationem, quam Galenus ventris morsum, aut intestinorum, vel vigiliam, vel oris ventriculi affectum exponit. Ἐρεθισμὸς etiam pro Alvi irritatione sumitur ex mordacium et tenuium succorum acrimonia, quum inde sollicitata liquida demittit, aut certe externa præsidia, ut glandem et infusum comprehendit, ut Ægr. 2 lib. 1 Epid. : Ἀπὸ δὲ κοιλίης ἐρεθισμῷ σμικρῷ κόπρανα λεπτὰ οἷα ἄπεπτα πολλὰ διῄει μετὰ πόνου. Et rursus Ægr. 12 : Ἀπὸ δὲ κοιλίης ἐρεθισμῷ ὑγρὰ ταραχώδεα διῆλθε μετὰ ἑλμίνθων. Ἐρεθισμοὶ dicuntur Aph. 20 lib. 1 et lib. II. χυμῶν (p. 48, 35) in genere, ea omnia quæ naturæ victoriam impediunt, ejusque motum remorantur in crisi, cujusmodi sunt alimenta, medicamenta, sanguinis missio, topica remedia, motus tum animi tum corporis, ceteraque id genus quæ sub causis salubribus comprehenduntur, et sumendorum, admovendorum, educendorum, et faciendorum nomine continentur. Ἐρεθμοὺς dicit Aretæus cap. 1 libr. 1 Cur. acut. morb. : quos alii ἐρεθισμούς. Οἱ κατὰ φάρυγγα ἐρεθισμοὶ, Faucium irritationes aut irritamenta, Vellicationes, mor-

image
not
available

vero de altera illa nominis expos. tradit Galen., convenit cum iis quæ ap. Erotian. leguntur, in libello qui vocatur Τῶν παρ' Ἱπποκράτει λέξεων συναγωγή, p. 50 meæ ed. [p. 378 Fr.] : ibi enim φακῶν ἐρέγματα exponens διαιρήματα, addit, Proprie enim ἐρεγμὸς dicitur ὁ δίχα διῃρημένος κύαμος. [Iterum HSt. :] Ἐρίκιδες, Galeno in Lex. Hipp. αἱ ἀδρομερῶς διῃρημέναι κριθαί : aliis αἱ διχῇ διῃρημέναι : quippe qui ἐρεγμὸν nominatum velint ἀπὸ τοῦ διχῇ διῃρῆσθαι. Mihi vero, inquit Galen., παρὰ τὸ ἐρείκειν omnia ejusmodi facta esse videntur, quod non est τὸ διχῇ διαιρεῖν, sed simpl. τὸ θραύειν : unde τὸ ἰτρίον nominatur et ipsum ἐρείκιον, quoniam est εὔθραυστον. [Accentus in penultima recte ponitur in Matthæi Med. p. 40, ubi item ἐρικίδας per ι. L. Dindorf.]

Ἐρείκιον, Galen. [Lex. p. 474] ait esse dictum τὸ ἰτρίον, quod sit εὔθραυστον, i. e. Facile frangibile, s. Facile friabile, ut quidam interpr., qui etiam putant ἰτρίον illi esse aliquid ejusmodi quale id quod vulgo appellamus *Marzepain*. Alioqui ἰτρίον redditur Placenta, necnon Libum ex Athenæo. Ap. Hesych. legimus, Ἐρικὰς, ὁ ἐρεγμός. Κρῆτες δὲ ὠστριμάς. Quibus addit, λέγουσι δὲ οὕτω καὶ τὰ ἰτρία τὰ ὑπό τινων λάγανα.

[Ἐρεικίτης. V. Ἐρικίτης.]

[Ἔρεικον, εἶδος φυτοῦ, ὅπερ εὐχερῶς σχίζεται, a verbo ἐρείκω dictum, sec. schol. Oppiani Hal. 1, 714, pro ἐρείκη ut videtur.]

Ἐρεικοῦσα, s. Ἐρεικοῦσσα, ἡ, una ex insulis Æoli : quæ sic Ἐρεικοῦσσα dicitur ἀπὸ τῆς ἐρείκης, ut alia quædam Φοινικοῦσσα vocatur ἀπὸ τῆς φοίνικος. Ap. [Strabon. 6, p. 276, 277 et] Steph. B. [inter nomina ab Ἐρι incipientia] scriptum est [Ἐρικοῦσα et] Ἐρικοῦσσα per ι : quamvis et ipse ἀπὸ φυτοῦ nomen istud habere tradat. Ap. schol. Aristoph. Pl. [586] legitur Ἐρεικοῦσα, cum ει, et unico σ. Etiam Ἐρεικοῦσα dicitur, inquit, διὰ τὰς ἐν αὐτῇ ἐρείκας. Sic Κερασοῦς Pontica, ἀπὸ τῶν φυτῶν τῶν κεράσων. Itidemque Πιτυοῦσα dicta quondam fuit Miletus, quod multas πίτυας haberet. Itidemque dixerim Ἐρεικούσαν s. Ἐρεικούσσαν vocatam esse hoc nom., non simpl. quod ἐρείκας haberet, sed quod multas. Comprobatque meam sententiam altera appellatio, Ἐρεικώδης [Eust. Od. p. 1644, 35] : quum sciamus hac terminatione abundantiam denotari. Sic autem et pro Φοινικοῦσσα dicitur Φοινικώδης. [Ἐρικώδης scriptum in scholl. utrisque Apoll. Rh. 3, 42, Ἐρυκώδης in Paris. 4, 761. Utraque scriptura est in libris Diodori 5, 7. Ἐρικώδης in cod. Vratisl. Stephani Byz. v. Ἀγνοῦς, ubi vulgo Ἐρικωδοῦς. V. Ἐρίκη et Ἐρεικώδης.]

Ἐρεικτὸς, ἡ, ὸν, ab ἐρείκω, participii vicem præstans : unde etiam redditur Confractus, Fresus, vel Fissus : ut ὄσπρια ἐρεικτὰ Eust. [Il. p. 941, 23, Od. 1524, 64] exp. σχιστά. Idem addit, ἐρεικτὸν πυρὸν vocatum, teste Pausan., τὸν μὴ εἰς ἄλευρα ἀληλεσμένον, ἀλλ' ὥστε δύο ἐξ ἑνὸς γεγονέναι. In VV. LL. ἔτνος ἐρ., Faba fresa, Lomentum, ἐρεγμός. Esse tamen inter hæc differentiam, docetur in Ἐρεγμός. [Fem. Suidas v. Ἀθάρα : Ἀθάρην οὐκ ἀθαρὴν τὴν ἐρεικτὴν καλοῦσι.] Ceterum ut pro ἐρείκειν et ἐρείκεσθαι, inveniuntur etiam ἐρίκειν et ἐρίκεσθαι per ι, ita ἐρικτὸς pro ἐρεικτὸς alicubi legitur. Atque adeo habemus ap. Hesychium, Ἐρικτὰ, σῖτος πεφρυγμένος καὶ κοπτόμενος. Item Ἐρικτὸν, κοπανιστόν. Ut porro pro ἔρειγμα inveniri etiam ἔριγμα necnon ἔρηγμα dictum est, ita pro hoc ἐρεικτὸς, non solum ἐρικτὸς, sed et ἐρηκτὸς inveniri sciendum est. Nam ἐρηκτὰ Levit. 2, [14] quædam exempll. habent. Sed Complut. ed. ἐρικτὰ habet per ι : Ἐὰν δὲ προσφέρῃς θυσίαν πρωτογεννημάτων τῷ Κυρίῳ, νέα πεφρυγμένα χίδρα ἐρικτὰ τῷ Κυρίῳ. Atque adeo quarta etiam lectio extat, Ἔρεκτὸν, ap. schol. Aristoph. Vesp. [648] : Πρὸς ταῦτα, μύλην ἀγαθὴν ὥρα ζητεῖν σοι καὶ νεόκοπτον, Ἢν μή τι λέγῃς· ἤ τις δυνατὴ τὸν ἐμὸν θυμὸν κατερεῖξαι. Hic enim ille annotat, κατερεῖξαι esse καταθραῦσαι : unde quosdam velle ἐρεκτὸν deduci ἀπὸ τῶν ἐρεικομένων ὀσπρίων : unde etiam, Ἐρεικόμενος περὶ δουρί. In alio tamen ejus l. legi puto ἐρεικτόν. Utut se res habeat, non dubium est quin vera scriptura sit ἐρεικτά : itidemque ἐρεικτὸς scribi debeat, ut apud Eust. et Suid. legitur. [Forma ἐρεκτὸς per se non falsa est, quippe ducta a forma ἐρέκω, de qua v. in Ἐρείκω.

image
not
available

πάντοθεν παλαιστιαία, χρηπῖδος ἔχουσα τάξιν κατὰ τὴν πρόσοψιν, ὀκτὼ δὲ δακτύλων τὸ πλάτος ἔχουσα, Basis, Fulcimentum. L. Dindorf.]

A

Ἔρεισμα, τό, Firmamentum, Fulcimentum, Fultura. [Aristot. (H. A. 9, 40) : Καὶ τὰ πίπτοντα δὲ τῶν κηρίων ὀρθοῦσιν αἱ μέλιτται, καὶ ὑφιστᾶσιν ἐρείσματα, ὅπως δύνωνται ὑπιέναι. Id est, Plinio interpr. : Ruentes ceras fulciunt pilarum intergerinis a solo fornicatis ne desit aditus ad sarciendum. HSt. Ms. Vind. Soph. OEd. C. 58 : Ὃν δ' ἐπιστείβεις τόπον, χθονὸς καλεῖται τῆσδε χαλκόπους ὁδός, ἔρεισμ' Ἀθηνῶν. Eur. Herc. F. 109 : Ἀμφὶ βάκτροις ἔρεισμα θέμενος ἑστάλην· 254 : Οὐ σκῆπτρα, χειρὸς δεξιᾶς ἐρείσματα, ἀρεῖτε; 1036 : Πολύβροχ' ἁμμάτων ἐρείσματα. Plat. Leg. 7, p. 793, C : Τεκτόνων ἐν οἰκοδομήμασιν ἐρείσματα.] Bud. vertit et Columen ap. Lucian. [Tim. c. 50] : Τὸ ἔρ. τῶν Ἀθηναίων. Existimo autem hic allusisse Lucian. ad Pindari dictum Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθῆναι, de quo Plut. p. 203 [Mor. p. 350, A, Eust. Opusc. p. 59, 20, schol. Aristid. vol. 3, p. 341 seq.]; accipit autem pro Basi. [Idem Ol. 2, 7 : Θήρωνα ... ἔρεισμ' Ἀκράγαντος. Æschyli fr. ap. schol. Soph. El. 283 : Οἵ τοι στεναγμοὶ τῶν πόνων ἐρείσματα. Pro quo schol. Vict. Hom. Il. Ψ, 10, ἰάματα. L. D. Ἔρεισμα τῆς ψυχῆς, i. q. ἔρμα, Philo Jud. p. 754, A. Hemst. Ἔρεισμα, i. q. ἔρμασμα, Stabilimentum, Fulcimentum. (Hippocr. p. 749, D.) Idem Illisionem aut impressionem significat, ut (p. 759, H) ἰσχυρὸν ἔρ., Vehementem illisionem, quæ cum impetu aut impressione facta sit, et quæ veluti insidet. Foes. OEc. Ἔρεισμα etiam i. q. ἔρμα, vox nautica, Theocr. 21, 12 : Γέρων δ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος. Brunck. Ἔρισμα πλοίου, Sabura, Gl. || Ap. Aristæn. Ep. 2, 22 : Ἐξανέστη τῆς εὐνῆς καὶ τὴν στρωμνὴν ἐνετάραξε, παντελῶς συγχέουσα τὸ ἔρεισμα τοῦ δευτέρου σώματος, Vestigia impressa.]

B

Ἐρεισμαί, i. q. ἐρείσματα. Nam ex Vitruvio [6, 11, (8, 6 Schn.); 10, 1, 2] Erismæ et Erismata pro eod. afferuntur. [Est Erismæ forma latina, ut Schemæ ab nominat. sing. Schema, nec ponendum est græcum ἐρεισμαί.]

[Ἐρεισμός, ὁ, Fulcrum. Pro ἰσχύοντα et ἰσχύουσαν Aq. Esai. 3, 1, ponit ἔρεισμα καὶ ἐρεισμόν.]

C

[Ἐρείχη. V. Ἐρείκη.]

Ἐρείψιμος, ὁ, ἡ, Cadivus, ex Plinio : Ruinosus, ex Cicerone in VV. LL. Quibus additur, sonare quasi quis dicat Labilis. Et ἐρείψιμον στέγος, Ruina lapsum tectum, ex Eur. [Iph. T. 48 : Πᾶν ὀ' ἐρ. στέγος βεβλημένον πρὸς οὖδας. V. Ἐρέψιμος.]

[Ἔρειψις, εως, ἡ, Casus, Ruina. Erotian. p. 138, πτῶσις. V. Ἔρριψις. Inscr. Attica a Müllero De munim. Athen. edita p. 39, 104.]

[Ἐρειψίτοιχος, ὁ, ἡ, Parietes evertens. Cum genitivo Æsch. Sept. 880, δωμάτων.]

[Ἐρέκτης, ὁ, Orion p. 54, 8 : Ἐρικεῖν, ἀπὸ τῆς ἐρίκης, ὅ ἐστιν εὐσχιδὲς ξύλον. Ἐρεγμὸς καὶ Ἐρεχμὸς ὁ διασχιζόμενος κύαμος. Οὕτως εὗρον ἐν ὑπομνήματι. Καὶ Ἐρέκτας τοὺς ἐπὶ τοῦτο ἐργάτας οἱ Ἀλεξανδρεῖς.]

[Ἐρεκτός. V. Ἐρεικτός.]

[Ἐρέκω. V. Ἐρείκω.]

Ἐρεμβοὶ, potius quam Ἔρεμβοι, οἱ, Troglodytæ, aut Indi, secundum quosdam. Aut etiam Arabes, ut nonnullis placuit. Plura de hoc v. et de ejus deductione lege ap. Eust. ad Hom. Od. Δ, 84 : Αἰθίοπάς θ' ἱκόμην, καὶ Σιδονίους, καὶ Ἐρεμβούς· necnon in Dionys. P. pp. 34, 137 ed. patris mei [v. 180, 963, et ap. Strabon. 1, p. 2, 38, 41, 42; 16, p. 784]. Quidam Ἐρεμβοὺς esse volunt Æthiopes, aut certe Quosdam Æthiopiæ populos, ut habent VV. LL., sed refelli versu illo Hom. videntur. [Const. Manass. Amat. 9, 58 : Κἂν εἴη μέλας Ἐρεμβός. Formam Ἐρεμβαῖοι ponit Etym. M. p. 370, 45, et eandem cum femin. Ἐρεμβὶς Steph. Byz. De accentu acuto Arcad. p. 46, 11.]

D

[Ἐρεμναῖος, α, ον, i. q. sequens. Quint. 2, 510 : Ἐρεμναίῃ μὲν ἔδῃ (Κὴρ) ποτὶ Μέμνονος ἦτορ.]

Ἐρεμνὸς, ἡ, ὸν, dici existimatur quasi ἐρεβεννὸς, pro Tenebrosus, Caliginosus, Niger. Hom. Il. Δ, [167, coll. Hesiod. Sc. 444] : Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων, Αὐτὸς ἐπισσείῃσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσι· ubi Eust. ἐρεμνὴν exp. σκοτεινήν : a nom. ἔρεβος : addens, eod. modo ex σέβω fieri σεμνὸς vertendo 6 in

image
not
available

addens etiam τὴν κομψείαν τῶν ἀντιθέσεων. [Jo. Chrys. t. 5, p. 775, 38; t. 6, p. 36, 17. Basil. t. 2, p. 495, B: Μήτε ἀφορμὴν ἐρεσχελίας καὶ φλυαρίας ἐγγίνεσθαι. Acta Concc. t. 3, col. 828, 27: Τίς δὲ συμφώνησις πατρικῆς διδασκαλίας πρὸς αἱρετικὴν ἐρεσχελίαν; Ib. col. 1045, 33: Μὴ γενέσθω ἀτέλεστος ἡ ἐρ., Infinita contentio. Hase. Anna Comn. p. 145, A: Τῶν τοῦ Ἰταλοῦ ἐρεσχελιῶν. Athanas. vol. 1, p. 201, E.]

[Ἐρετάνης, ναύτης. Ἐρέτανεν, ἤλαυνε τὴν ναῦν, Hesychius.]

Ἐρέτης, ὁ, Remex. Hom. Od. A, [280]: Νῆ' ἄρσας ἐρέτῃσιν ἐείκοσιν ἥτις ἀρίστη. [Æsch. Pers. 39: Ναῶν ἐρέται. Thuc. 1, 31; Xen. H. Gr. 1, 6, 19.] Plut. [Mor. p. 94, C]: Ἐρέτας ὁμορροθήσοντας. || Appellavit autem metaph. quidam poeta [Dionysius] ap. Athen. [10, p. 443, D] potores ἐρέτας κυλίκων, q. d. Remiges calicum sive poculorum: sicut et συμποσίου ναύτας: dīceus ead. metaphora, Οἶνον ἄγοντες ἐν εἰρεσίᾳ Διονύσου. [|| Pro remis Leonidas Anth. Pal. 6, 4, 6: Τοὺς ἐξ ἀκάτων διχθαδίους ἐρέτας.]

B Ἐρετικὸς, ἡ, ὸν, Ad remos pertineus. Ἐρετικὴ, sub. τέχνη, Plat. [Leg. 4, p. 707, A], Ars remigatoria, remigandi. [Plut. Pomp. c. 25: Πληρωμάτων ἐρετικῶν. Appian. Annib. c. 54: Οὐδενὸς ἐρετικοῦ παραπέμποντος αὐτάς. Ἐρετικὰ αὐλήματα ap. Poll. 4, 56.]

[Ἐρετμεὺς, έως, ὁ, Eretmeus, Phæax, Hom. Od. Θ, 112.]

[Ἐρετμή. V. Ἐρετμός.]

[Ἐρετμίον, τὸ, dimin. ab ἐρετμὸς, Remulus, Meinek. ad Menandr. p. 160 restituit in fr. Aristoph. ap. Suid. v. Ἀσπάζεσθαι et gramm. Bekk. An. p. 453, 11: Ἀσπαζόμεσθ' ἐρετμὰ καὶ σκαλμίδια. L. Dind.]

Ἐρετμὸς, ὁ, et Ἐρετμὸν, τὸ, Remus. Hom. Od. M, [15]: Πήξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐῆρες ἐρετμόν· Λ, [124]: Οὐδ' εὐήρε' ἐρετμὰ, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται. [Pind. Pyth. 4, 18: Ἀνία ἀντ' ἐρετμῶν ... νωμάσοισιν. Figurate Æschyl. Agam. 52: Πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι. Eur. El. 432: Κλειναὶ νᾶες, αἵ ποτ' ἔμβατε Τροίαν τοῖς ἀμετρήτοις ἐρετμοῖς. Et alibi.] Ceterum ἐρετμὸς dici putat Etym. pro ἐρεσμός. In prosa usitatius C est κώπη quam ἐρετμός. [Schol. Aristoph. Pac. 1233: Τὰ τρυπήματα τῶν ἐρετμῶν, quod etiam ἐρετῶν dicere poterat. || Ἐρετμὸς, ἡ κωπηλασία, Herodian. Epim. p. 36. || Masc. ἐρετμοὺς est in libris nonnullis Apoll. Rh. 3, 346, ubi recte alii ἐρετμοῖς. De gl. Hesychii, quæ femin. ponit: Ἐρετμαῖς, κώπαις, ἐρετμαὶ, v. in Ἐρεσμεῖ. || Significationem τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον annotavit idem in Ἐρετμόν. V. Ἐρέσσω.]

Ἐρετμόω, Remis instruo, Remigo, Bud. [Eur. Med. 1: Εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος Κόλχων ἐς αἶαν Κυανέας Συμπληγάδας, μηδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε τμηθεῖσα πεύκη μηδ' ἐρετμῶσαι χέρας ἀνδρῶν ἀριστέων. Quod Hesychius non apte ad hunc l. κώπαις ἁρμόσαι interpretatur. Orpheo vero Arg. 356: Χεῖρας ἐρετμώσαντες, est Remis applicantes. Nonno vero Dion. 7, 185: Γυμνὴ χεῖρας ἐρετμώωσα ὀϊ' ὕδατος ἔτρεχε κούρη, Manus pro remis adhibens. Ceterum Remigo non esse ἐρετμόω, sed, si diceretur, ἐρετμέω, recte monet Pors. ad l. Eur. Sic dicitur συνηρετμεῖν. Nonnus tamen Dion. 14, 3: Ἠερίους κενεῶνας ἐρετμώσασα πε- D δίλῳ, posuit pro Remigans per.]

[Ἐρέτρης. V. Ἐρέτρια.]

[Ἐρέτρῐα, ἡ, Eretria, urbs Eubœæ. Herodot. 1, 61 etc., Thuc. et alii. Forma poet. Εἰρέτρια, Hom. Il. B, 537. || Urbs Thessaliæ. Polyb. 18, 3, 5, Ptol. 3, 13, Strab. 10, p. 447, Steph. Byz. || Locus in urbe Athenarum, postea in forum mutatus. Strabo ibid.] Ἐρετρία γῆ, s. Ἐρετριὰς, άδος, ἡ, Eretria terra s. Eretriensis. Loci, ex quo effoditur, nomen servat. Sic enim dicitur ab urbe Eubœæ Eretria, sita prope Chalcidem. De cujus vi lege Diosc. 5, [171. Ἐρετριάδα est ap. Hippocr. p. 496, 23, Ἐρετρίδα γῆν ib. 18. De quibus formis v. infra. Masc. gentile Ἐρετριεὺς, ὁ, Eretriensis, est ap. Herodot. 5, 99 etc., Thuc. 1, 15; 8, 60, et alios. Steph. Byz.: Ὁ πολίτης Ἐρετριεὺς, καὶ κλίνεται Ἐρετριέως καὶ Ἐρετριῶς, ὡς Στειριῶς. Ita ap. Thuc. 1, 15 est: Χαλκιδέων καὶ Ἐρετριέων· 128: Γογγύλου τοῦ Ἐρετριέως, 8, 60, 95 ter Ἐρετριέων, scribendum esse Ἐρετριῶς, Ἐρετριῶν, ut ex libri unius scriptura Ἐρετρίων pro Ἐρετριέων restituit Bekkerus 4, 123, satis probabile reddit

image
not
available

ὀμφαλὸν γῆς θεσπιῳδὸν ἑστάλης; — Παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι. Cum inf. Theocr. 7, 45 : Ὅστις ἐρευνᾷ ἶσον ὄρεος κορυφᾷ τελέσαι δόμον. Passivo Plato Leg. 12, p. 954, B : Τιμησάμενον τὸ ἐρευνώμενον. Xen. Reip. Lac. 7, 6. || Medio Plato Theæt. p. 173, A : Πᾶσαν φύσιν ἐρευνωμένη ... Xenoph. Ephes. 2, 10 : Ἐρευνώμενος τὸ οἴκημάτιον ... ἐπιτυγχάνει τῷ γραμματιδίῳ. Magis Atticum activo judicat Thomas p. 363. || Formæ Ἐραυνάω exx. frequentia sunt in cod. Alex. interpp. V. T. || Formæ Ἐρευνέω, quales multas usurparunt recentiores pro formis in αω, exemplum præbet cod. Taurin. Glossarii in Psalmos ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 191, A : Ἔσκαλεν (sic), ἀνηρεύνει. Aliud Genes. De reb. Cpol. p. 7, A, ubi ἠρεύνουν. Inscript. Cret. apud Bœckh. vol. 2, n. 2554, 58 : Ἐρευνέοντες. L. Dind.]

[Ἐρευνῆρις, Eryngium, ap. interpol. Diosc. 3, 21.]

[Ἐρευνητέον, Quærendum. Xen. Conv. 8, 39 : Ἐρ. ποῖα Λακεδαιμόνιοι ἀσκοῦντες κράτιστοι δοκοῦσιν ἡγεμόνες εἶναι. Greg. Nyss. vol. 1, p. 582, A.]

Ἐρευνητής, ὁ, [Dio Cass. 78, 14 : Διόπταις τε καὶ ἐρευνηταῖς. Parthen. Erot. 1, 1. L. D. Joseph. Ant. Jud. 17, 5, 5 : Ἐρ. τῶν ἐλέγχων, Suppeditans argumenta. Id. B. Jud. 1, 30, 7 : Ἐρευνηταί τε καὶ μηνυταὶ τῶν ἀδήλων ἐγένοντο. Clem. Al. Strom. 4, 17, 110, de Deo : Ἐρ. γὰρ ἐννοιῶν καὶ ἐνθυμημάτων. Basil. t. 2, p. 241, C : Μεμψίμοιροι ἐρευνηταί. Hase.] Et Ἐρευνητήρ, ῆρος, ὁ, Scrutator, Nonn. [Jo. c. 1, 155, Dion. 2, 25. Wakef. Perperam genere femin. pro ἐρευνήτριαι legitur in l. Cornuti qui in illo citabitur.]

[Ἐρευνητικός, ἡ, όν, Scrutans. Nicetas Chon. p. 312, D : Μηδὲ διαδρᾶναι οἷόν τε ἦν τὸ ταύτης ἐρευνητικόν. Sic etiam legendum pro ἐρευνητὴν δύναμιν ap. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 638, B. Ἐρευνητικῶς, Curiose. Tarasius in fr. epistolæ ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 163, A : Οἱ τοῖς θείοις σοφῶς ἐμμελετῶνται (-τες) λόγοις καὶ ἐρευνητικῶς καὶ οὐ ... ἐν αὐτοῖς ἐσκύπτονται (-τες). L. D.]

[Ἐρευνήτρια, ἡ, femin. ab ἐρευνητήρ, Scrutatrix. Cornut. c. 10.]

[Ἔρευξις, εως, ἡ, Eructatio. Hippocr. p. 47, 27; 1020, E, et alibi; Aret. p. 16, 20.]

[Ἐρευξίχολος, ὁ, ἡ, Bilem vomens. Nicet. Annal. 19, 4.]

[Ἐρεύω, i. q. ἐρευνάω, quod v., coll. Εἴρω p. 283, D.]

[Ἐρέφα, ἡ, Bacchi nutrix, ab ea Εἰραφιώτης appellati, sec. Etym. M. p. 372, 2.]

Ἐρέφω, Tego, Contego, Tectum impono, στεγάζω, Dem. [p. 426, 1] : Ἥρεψε τὴν οἰκίαν τοῖς ἐκ Μακεδονίας δοθεῖσι ξύλοις. At Hom. locum ex Il. A v. in Ἐπερέφω. [Ω, 450 : Καθύπερθεν ἔρεψαν (κλισίην), ut Od. Ψ, 193. Pind. quum alibi tum Ol. 1, 68 : Λάχναι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον. Soph. OEd. C. 473 : Κρατῆρες, ὧν κρᾶτ' ἔρεψον καὶ λαβὰς ἀμφιστόμους. Aristoph. Av. 1110 : Τὰς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς ἀετόν· fr. Babylon. ap. Poll. 10, 73 : Ὡς οὐ καλυμματίοις τὸν οἶκον ἤρεφε. Medio Eur. Bacch. 323 : Ἐγὼ μὲν οὖν καὶ Κάδμος χισσῷ τ' ἐρεψόμεσθα καὶ χορεύσομεν. Oppian. Cyn. 4, 200. Meleag. Anth. Pal. 9, 363, 12.]

[Ἐρεχθεύς, έως, ὁ, Erechtheus, f. Vulcani et Minervæ vel Pandionis et Zeuxippes, rex Atticæ apud Hom. Il. B, 547, Od. H, 81, aliosque poetas, historicos et mythologos. || Apud Lycophr. 158 et 431, sec. schol. Neptunus vel Juppiter, quem ita vocari apud Athenienses et Arcades. Athenagoras Legat. pro Christ. initio, homines deorum nominibus cultos recensens : Ὁ δὲ Ἀθηναῖος Ἐρεχθεῖ Ποσειδῶνι θύει. Quæ ratio verior est ea quam sequitur schol. Lycophr., ab verbo ἐρέχθω et terra quatienda nomen repetens. Inscr. Attica edita *Kunstblatt* 1837, n. 79, p. 326 : Ὁ ἱερεὺς Ποσειδῶνος Ἐρεχθέος Γαιηόχου Τι. Κλαύδιος Θεο ... α ... Hesychius : Ἐρεχθεύς, Ποσειδῶν ἐν Ἀθήναις. Conf. Plut. Mor. p. 842, 843. || Pro Ἐρεχθεύς, ut videtur, in vase Etrusco *Journ. des Sav.* 1837, p. 489 est ερεχσες. || Ab rege Erechtheo Ἐρεχθεῖδαι dicti ejus posteri, ut apud Cononem Photii p. 138, 18, et Athenienses universi, ut ap. Pind. Isthm. 2, 19, Soph. Aj. 202, et Eurip., qui etiam Ἐρεχθεΐδαι habet Med. 824. Singularis est in orac. apud Aristoph. Eq. 1015, 1030, Soph. Antig. 982, Pausan. 7, 17, 7. || Item Ἐρεχθηΐς, ίδος, ἡ, f. Erechthei Orithyia, Apoll. Rh. 1, 212. Et θάλασσα Ἐρεχθηΐς, in arce Athenarum, Apollod. 3,

image
not
available

447 : Τὸν θεὸν ἔρημον ἀπολιπόντε.] Andoc. [p. 31, 7] : Οὐδ' ἔρημος οὐδ' εὐαδίκητος. Thuc. 2 : Ἀπώλλυντο ἔρημοι. Herodian. 2, [12, 12] : Ἔρημός τε καὶ ὑπὸ πάντων καταλειφθείς. Plut. Amat. Narr. [p. 773, D] : Οἱ δὲ καταλαβόντες ἐρήμους τὰς χόρας, βιάζονται, Incustoditas, Polit. Sic autem ap. Thuc. ἐρήμους πύλας schol. exp. ἀφυλάκτους : atque ita et in prov. [ap. Aristoph. Vesp. 634, Eccl. 885], Ἐρήμας τρυγήσεις, crediderim ἐρήμας exponi posse : v. Erasm. in Prov. Haud impune vindemiam facies; simul et meam in illud animadversionem. Dicitur etiam ἔρ. οἶκος a Dem., et ἐρημωθεὶς, quando sublata stirpe liberorum legitimorum, successio ad proximos defertur. Bud. [Isæus p. 66, 29; 67, 40; Isocr. p. 385, B.] Isocr. autem [p. 394, C] videtur et ἐρήμους ἀνθρώπους eo sensu dixisse, sicut et [p. 100, D] στρατιώτας, Qui amiserunt suum ducem. [De rebus, Aristoph. Pac. 314 : Πλακοῦσιν ἐντυχεῖν πλανωμένοις ἐρήμοις. Xen. Anab. 2, 1, 6, ἅμαξαι.] Frequenter tamen gen. additur, et dicitur aliquis ἔρημος τοῦ βοηθήσοντος, Isocr. [p. 405, A]; ἔρημος βοηθείας, Plut. [Mor. p. 161, C]; quem gen. et schol. Thucyd. subaudit in quodam ejus l. [2, 90], ubi dicit ἐρήμῳ ὄντι. Quinetiam ap. Hom. Il. Ε, [140] : Τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται, Eustath. exp. ἔρημα τοῦ βοηθήσοντος. Esse autem ἐρῆμα vet. scripturam, admonui supra. Huc certe pertinet copulatio τοῦ ἔρημος cum ἀβοήθητος, apud Plut. De Alex. fort. [p. 344, A.] Sciendum est autem non tantum cum illo gen. aut similibus jungi ἔρημος, sed cum plerisque aliis, pro Destitutus, Orbatus, aut etiam simpl. Carens. [Soph. El. 1405 : Στέγαι φίλων ἔρημοι· OEd. Col. 1717 : Πατρὸς ὦδ' ἐρήμας. Eodemque modo sæpe Euripides. Thuc. 1, 32 : Ἐς τὸν παρόντα πόλεμον Κορινθίων ἔρημοι καθέσταμεν.] Plato Ep. [7, p. 332, C] : Ἔρ. εἶναι ἀνδρῶν φίλων καὶ πιστῶν. Et, ἔρημος γνησίων διαδόχων χώρα, Plut. Sol. [c. 7]; θεραπείας, Cam. [c. 21. Soph. OEd. T. 1509 : Πάντων ἐρήμους.] Isocr. Ad Phil. [p. 87, D] : Ἀλλὰ τῶν μὲν προειρημένων ἁπάντων ἔρημος γένηται καὶ γυμνός. Xen. [Cyrop. 2, 1, 11], ἔρ. συμμάχων. Idem vero Cyrop. 4, [4, 5] dixit regionem, quæ sit ἐρήμη ἀνθρώπων, esse etiam ἐρήμην τῶν ἀγαθῶν. [Herodot. 6, 23 : Τὴν Ζάγκλην, ἐοῦσαν ἐρῆμον ἀνδρῶν· 9, 63 : Ἡ ἐσθὴς ἐρῆμος ἐοῦσα ὅπλων. Thuc. 8, 96 : Τὸν Πειραιᾶ ἔρημον ὄντα νεῶν. Et similiter apud alios quosvis. « Ἔρημοι νοῦ καὶ τῶν ἀναγκαίων λογισμῶν, Liban. vol. 4, p. 292, 26. » Jacobs.] || Ἔρημος ἀγὼν, Non habens adversarium, Hesych. || Ἐρήμη sub. δίκη, Vadimonium desertum. Et Ἐρημοδίκιον pro eod. Dem. [p. 540, 21] : Δίκην δὲ τούτῳ λαχὼν ὕστερον τῆς κακηγορίας, εἷλον ἐρήμην, Indicta causa damnavi, i. e. Quum ille ad judicium non affuisset. [Thuc. 6, 61 : Ἐρήμῃ δίκῃ θάνατον κατέγνωσαν αὐτοῦ.] Et ἔρημον διδόναι, Secundum præsentem judicare, non obeunte reo : vulgo ad verbum *Donner defaut*. Bud. p. 22, 23, 41. [Demosth. p. 542, 4 : Τὴν ἔρημον δεδωκότα. Et ἐρήμην καταγνῶναι τὴν δίαιταν, p. 903, 8. Et καταδιαιτᾶν p. 1013, 21.] Item λύεσθαι dicitur ἐρήμη, ut ex Poll. [8, 60] annotatur, quum deserti vadimonii judicium nullum fit. || Ἔρημος pro Unico et singulari, Bud. e Plat. Tim. [p. 34, B] : Οὐρανὸν ἕνα μόνον, ἔρημον κατέστησε. [Simile quod ex Plut. Cæs. c. 63 affert Schneider., Ἐρήμους ὄρνιθας, Solitarias. Photius p. 13, 19, Suidas aliique gramm. : Ἔρημον ἐμβλέπειν, ἀκίνητον καὶ νωθρὸν, οἷον ὅταν εἰς ἐρημίαν ἢ πέλαγος μέγα καὶ ἀχανὲς βλέπωμεν. Ἀριστοφάνης Πολυΐδῳ. Neutr. plur. adverbialiter Eur. Suppl. 775 : Φίλους προσαυδῶν, ὧν λελειμμένος τάλας ἔρημα κλαίω. Comparativo Thuc. 3, 11 : Ὅσῳ δυνατώτεροι αὐτοὶ αὑτῶν ἐγίγνοντο καὶ ἡμεῖς ἐρημότεροι. Superlat. Exod. 13, 20.]

Ἐρημοσκόπος, ὁ, Qui negligenter excubias agit, apud Suidam.

[Ἐρημοσύνη, ἡ, Solitudo. Cyllen. Anth. Pal. 9, 4, 2; Agath. ibid. 665, 2. ὔ]

[Ἐρημοτάφης, ὁ, ἡ, In deserto sepultus. Georg. Sync. p. 128, A : Μωϋσέως καταγογγύζοντας, ὅτι γε συμφερούσης δουλείας ἀπήλλαξε καὶ ἐρημοταφεῖς κατέστησεν. L. Dindorf.]

[Ἐρημοφίλης et forma Dor. Ἐρημοφίλας, ου, ὁ, Solitudinem amans. Paul. Sil. Anth. Pal. 9, 396, 4 : Ἰῶδὸς ἐρημοφίλας, de merula. Ad formam Brunckius confert γυναικοφίλας.]

image
not
available

3, p. 1089, 12 : Καὶ πόλεως μεγάλης βασιλευέμεναι ἐριδαίνει. De medio v. in Ἐρίζω sub finem. L. Dind.]

[Ἐριδαντεὺς, έως, ὁ, Litigiosus. Democritus apud Clem. Al. Str. p. 279, D : Ζητήσεις ἐριστικὰς ἐκπορίζοντες ... ἐριδαντέες καὶ ἱμαντελικτέες. Plut. Mor. p. 614, E : Τὰς ψυχὰς αἱ μὲν ἐλαφραὶ ζητήσεις ἐμμελῶς καὶ ὠφελίμως κινοῦσιν, ἐριδαντέων δὲ κατὰ Δημόκριτον καὶ ἱμαντελικτέων λόγους ἀφετέον. || Ἐριδάντης, ου, ὁ, idem. Timo ap. Diog. L. 2, 107 : Οὐδ' ἐριδάντεω (μοι μέλει) Εὐκλείδου, Μεγαρεῦσιν ὃς ἔμβαλε λύσσαν ἐρισμοῦ. Incertum an huc pertineat quod Hesych. ponit : Ἐριδανάτας, Ἡρακλῆς παρὰ Ταραντίνοις.]

[Ἐρίδηλος, ὁ, ἡ, Valde conspicuus. Herodian. Epim. p. 185. Boiss. Nonn. Jo. c. 18, 72 : Γνωτὸς ἐὼν ἐρίδηλος ... ἀρχιερῆος.]

[Ἐριδία. V. Ἐριωδία.]

[Ἐριδήμιος, Ζεὺς ἐν Ῥόδῳ, Hesych. Ἐριδίμιος cod., ut postulat ordo literarum.]

[Ἐριδινὴς, ὁ, ἡ, ap. Tryphiod. 231 : Καπνὸν ἐρευγομένη ἐριδινέα, Wernickius scrib. conjecit περιδινέα.]

B [Ἐρίδιον, τὸ, dimin. ab ἔριον. Lanula. Photius : Λαμπάδιον ... οἱ μὲν τὸ λεπτὸν ἐρίδιον, ᾧ καταδεῖται τὰ κατάγματα. Χειρίδιον Suidas, χοιρίδιον schol. Aristoph. Ach. 1176. Lucian. Ocyp. 89 : Τὰ δεσμὰ τῶν ἐριδίων. ἴτ]

[Ἐρίδιος, ὁ, Eridius, f. Hæmi regis Scytharum, unde fl. Ponti cognominis, idem qui postea Ἶρις (pro quo Ἔρις libri plerique Lycophr. 1333), sec. Arrianum ap. Eust. ad Dionys. v. 783.]

Ἐριδμαίνω, Irrito, Ad contentionem et certamen provoco. Hom. Il. Π, [260] de vespis : Οὓς παῖδες ἐριδμαίνουσιν ἔθοντες Αἰεὶ κερτομέοντες. Derivatur autem vel ab ἐριδαίνω, interjecto μ, vel ab ἔρις et μαίνω, ut gramm. volunt. [Apoll. Rh. 3, 94. Theocr. 12, 33 : Κοῦροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι. Mosch. 2, 69. Imperf. freq. Nicand. Alex. 407 : Ἐριδμαίνεσκε χροῆς ὕπερ.]

[Ἐρίδματος, ὁ, ἡ. Æsch. Ag. 1472. Blomf., Valde noxia. « *We render id* valde ædificata, *as* θεόδματος, εὔδμητος, *a strong metaphor, it may be said, but no stronger than* νεικέων τέκτονα *or* ἄτας θριγκώσων *in this* C *play, or* καλλίπυργον σοφίαν *in Aristoph. Nub.* 1024. » *Quarterly Review* n. 50, p. 527. Angl.]

[Ἐρίδουπος. V. Ἐρίγδουπος.]

[Ἐρίδω. V. Ἐρείδω.]

[Ἐρίδωρος, ὁ, ἡ, Munificus, Uber, Copiosus. Oppian. Cyn. 3, 504 : Πτῶκας ἀείδωμεν, θήρης ἐρίδωρον ὀπώρην.]

[Ἐριέντης, Ἀφροδίτης ἐπώνυμον, Hesych. vitiose.]

[Ἐρίζηλος, i. q. ἐρίδηλος, quocum conjungit Ps.-Herodianus in illo citatus.]

Ἐρίζω, Contendo, Concerto : cum dat. pers., addito vel infin. vel nomine aliquo cum præp. vel dat. instrumenti. Hom. Od. Σ, [38] : Ἐρίζετον ἀλλήλοιϊν Χερσὶ μαχέσσασθαι. [Phalæc. ap. Athen. 10, p. 440, E : Ἴσα δὲ πίνειν οὔτις οἱ ἀνθρώπων ἤρισεν οὐδαμά πω.] Ib. [Θ, 225] : Οἵ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων. [Eadem forma imperfecti Crates apud Diogen. Laert. 2, 118.] O, [320] : Δρηστοσύνῃ δ' οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειεν βροτὸς ἄλλος. [Herodot. 4, 152 : Τούτῳ γὰρ οὐκ οἷά τέ ἐστι ἐρίσαι ἄλλον.] Plut. Fabio [Comp. c. Pericle c. 3] : Ἐρίσας Λακεδαιμονίοις μὴ ἐνδοῦναι, D Contendens ne Lacedæmoniis cedere videretur. [Pind. Pyth. 2, 88 : Χρὴ πρὸς θεὸν οὐκ ἐρίζειν (eadem constr. Plato Reip. 3, p. 395, D, Theocr. 5, 136) · 4, 285 : Οὐκ ἐρίζων ἀντία τοῖς ἀγαθοῖς· Isthm. 7, 27 : Ἀμφὶ Θέτιος ἔρισαν γάμῳ.] Plato Protag. [p. 337, B] : Ἀλλήλοις περὶ λόγων ἀμφισβητεῖν μὲν, ἐρίζειν δὲ μὴ, Inter vos de rebus hujusmodi controversemini, non concertetis, ut Cic. vertit, Lex. Cic. p. 131. [Cum περὶ sequente genitivo idem Conv. p. 173, E, Xen. Ages. 1, 5. Et addito dativo pers. Anab. 1, 2, 8. De litigantibus cum dat. pers. Thuc. 5, 79 : Αἱ δέ τις τῶν ξυμμάχων πόλις πόλει ἐρίζοι. Cum μετὰ sequente genit. Jo. Diac. Alleg. ad Hesiodi Theog. p. 492 ed. Gaisf. : Ἐρίζει μετὰ τοῦ Διός. Absolute Sophocl. El. 467 : Τὸ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον δυοῖν ἐρίζειν. Aristoph. Ran. 866 : Ἐβουλόμην μὲν οὐκ ἐρίζειν ἐνθάδε· 1105 : Ὅ τι περ οὖν ἔχετον ἐρίζειν, λέγετον.] Construitur etiam cum accus. rei et dat. pers., VV. LL. ex Hom. [Il. I, 389], Ἐρίζοι Ἀφροδίτῃ κάλλος, Formæ venustate cum Venere con-

image
not
available

25, 132 : Ἐριθηλέα ποίην. Apoll. Rh. 2, 723 : Μαριανδυνῶν ἀνδρῶν ἐριθηλέα· γαῖαν. Figurate epigr. Anth. Plan. 4, 72, 5 : Εὐνομίας ἐριθηλέος. Superl., ἡ τῶν ἑξῆς ἐριθηλεστάτη γνῶσις, utitur Jo. Diac. in Alleg. ad l. Hesiod. p. 449 ed. Gaisf. L. DIND.]

[Ἐρίθηλος, ὁ, ἡ, i. q. præcedens. Orac. Sib. 8, p. 714 : Πέδον Ῥώμης ἐριθήλου.]

[Ἐρίθιος, ὁ, cognomen Apollinis. Ptolem. Hephæst. ap. Phot. Bibl. cod. 190, p. 153, 15 : Ἐν Ἄργει πόλει τῆς Κύπρου ἐν τῷ τοῦ ἐριθίου Ἀπόλλωνος ἱερῷ.]

Ἔριθος, ὁ, ἡ, an ab ἔριον derivatum sit, controversum esse potest, quamvis eo significetur Qui lanificium exercet, Lanificus. Si enim Hesychio credimus, ἔριθοι sunt οἱ γεωργοὶ, Agricolæ, παρὰ τὸ τὴν ἔραν ἐργάζεσθαι, i. e. τὴν γῆν : per catachresin autem, etiam οἱ ἐριουργοὶ, ἢ μισθωτοί. Sunt autem μισθωτοὶ, Mercenarii. Alii volunt contra propriam esse illam signif., qua περὶ τῶν ἐριουργῶν usurpatur. Quidam, ex quibus est Eust., quum περὶ τῶν ἐριουργῶν dicitur, ab ἔριον : quum περὶ τῶν γεωργῶν, ab ἔρα derivari. Etym. tradit significare τὸν ἐργάτην, καὶ τὴν ἐργαζομένην τὰ ἔρια [Choeroboscus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 199, 19, καὶ τὴν γυναῖκα τοῦ ἐργαζομένου τὰ ἔρια], afferens et ipse duplex etymum. Homero Il. Σ, [550, coll. 560] ἔριθοι appellantur Ii qui metunt : Ἔνθα δ' ἔριθοι Ἥμων, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες. Ubi Eust. admonet ἐρίθους esse non solum τὰς ἐριουργοὺς γυναῖκας, ab ἔριον, sed etiam τοὺς μισθοῦ ἐργαζομένους, ut messores eo in loco, a nomine ἔρα. Ex eo autem quod dicit hic schol., non solum significare τὰς ἐριουργοὺς γυναῖκας, hanc signif. magis usitatam ac receptam esse colligere possumus. (Quo pertinentia quædam afferam ex Eod. in comp. Συνέριθος.) Ap. Hesiod. ἔριθος pro Famula, Op. [600] : Θῆτα ἄοικον ποιεῖσθαι καὶ ἄτεκνον ἔριθον Δίζεσθαι κέλομαι· χαλεπὴ δ' ὑπόπορτις ἔριθος. Extat vero et χερνῆτις ἔριθος in hoc Eratosthenis l., qui a schol. Apollon. [1, 917] affertur : Ἡ χερνῆτις ἔριθος ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος Δενδαλίδας τεύχουσα, καλὰς ἤειδεν ἰούλους. Chrysost. : Ὑφῶνται καὶ ἔριθοι. Affertur vero et ex Es. 19 [38, 12] ἔριθος de Textrice : Ἰστὸς ἐρίθου ἐγγιζούσης ἐκτεμεῖν, Tela a textrice proxime succidenda. Hoc certe observandum est, quum dicitur de exercente lanificium, potius fem. gen. usurpari. [Sic Demosth. p. 1313, 6 : Τίτθαι καὶ ἔριθοι καὶ τρυγήτριαι. Amphidis et Alexidis fuerunt fabulæ Ἔριθοι inscriptæ. Theocr. 15, 80 : Ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι; De araneis Soph. fr. Inachi ap. Suid. et gramm. Bekk. p. 442, v. Ἀράχνη : Πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει, et Philostr. Imag. p. 854.] Ceterum aliam præterea nominis hujus ἔριθος expos., ex tertia quadam etymologia profectam, v. in Ἐριθεύομαι. [Hesych. : Ἔριθος, ἐρεθιστὴς, παροξυντικός. || De crepitu ventris Hom. H. Merc. 296 : Οἰωνὸν προέηκεν, τλήμονα γαστρὸς ἔριθον, ἀτάσθαλον ἀγγελιώτην.]

[Ἐρίθυλος. V. Ἐρίθακος.]

[Ἐρίθῡμος, ὁ, ἡ, Animosus. Quintus 1, 742, Πηλείδης. Conf. 756; 2, 364, 468; 4, 13; 8, 73 (ubi leg. ἐρίθυμοι), 233; 11, 448; 12, 318, etc. STRUV. Orph. fr. ap. Tzetz. ad Hesiod. Op. 502 : Πολλαὶ ... ἐπόρνυνται φηγοῖς καὶ δένδρεσιν ἄλλοις οὔρεσί τε σκοπέλοις τε καὶ ἀνθρώπων ἐριθύμοις πηγυλίδες. Alii libri ἀνθρώποις et ἐρίθυμοι.]

[Ἐριθυρίς. V. Ἐρθυρίς.]

[Ἐρικαιεύς. V. Ἐρίκεια.]

[Ἐρικαῖον. V. Ἐρείκη.]

Ἐρικάνην Hesych. dici scribit φραγμὸν, Sepem. [Pro ἐρκάνην.]

[Ἐρικάς. V. Ἐρείκιον.]

[Ἐρίκεια, ἡ, δῆμος Ἀθήνησιν Αἰγηίδος φυλῆς. Ὁ δημότης Ἐρικειεύς. Τὰ τοπικὰ Ἐρικείαθεν, Ἐρικείανδε, Ἐρικειᾶσιν (l. -είασιν), Steph. Byz. Pro Ἐρικειεὺς cod. Vratisl. Ἐρικιεύς. In inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 157, col. 3, 31, est Ἐρικεεῖς. In alia ib. p. 331, 41, Ἐρεικ. In tertia ib. p. 374, I, 22, Ἐρικαιεύς. Et ib. III, 5 et n. 301, p. 404, 2, Ἐρι... Et p. 401. n. 295, 6, Ἐρικεεύς. L. DIND.]

[Ἐρικερδὴς, ὁ, ἡ, unde ἐρικερδέα, quod pro ἐρικυδέα est in cod. et schol. Lips. Hom. Il. Γ, 65. L. DIND.]

Ἐρικευθὲς, Hesychio πυθμὴν, Fundum : quoniam fortasse in fundo aliquid maxime κεύθεται.

[Ἐρίκη. Ἐρίκιδες. V. Ἐρείκη.]

image
not
available

telligere Ficus
atur. [Poll. 7,
ἰς θύλακον κα-
ta cod., quum
2 : Ὁ τοῦ ἐρι-
αλεῖται, et ib.
in edd. Apud
e fructu, pro
kkerus exhi-
aliunde alla-
Scirone men-
Ath.] σύκων
hæc Tragici
ίδαις ἐριναῖς·
ινοὺς, Capri-
Iust. ad Od.
ῖς ap. Eurip.

ld. Pollucis
anus tamen
orificus, Fi-
ore : ut et
ρία συκῆ, ἐξ
εται. [Apud
m pro ἐρι-
; ἐστι μέγας
όν. Theocr.
, X, [145].
itandis, et
De gene-
συκῆν καὶ
ρινεὸς οὔτε
ιωληκοῦται
των ἔρινος
Ubi etiam
ινον. [Sic
nda. Ἐρι-
Σπάνια τὰ
tu an de
nder [Al.
in Ἀπο-
A. 5, 32 :
ridebatur
ἱ δὲ ῥῖνες.
t dictum
eutr. Ca-
Ἐρινεὸν
us H. A.
um syl-
Caprifi-
33. Gl. :
nterpol.

ὸν Παρ-
tur pro
t genit.
uterque
. Diod.
. 1759,
us Ἐρι-
Plinius
Ἐρινεὸν
Cono-
Achaiæ
ui no-
Steph.
ς, Pi-
intel-
bo 9,
ρεῖ δὲ
ι προ-
, λέ-
θῆναι
8, p.
ρεῖαν
Pal.
ινεοῦ
ἐρι-
atur
ap.

Thuc. 7, 80, 82. ‖ Gentilia urbis Ἐρινεάτης et Ἐρινεὺς ponit Steph. Byz. L. Dind.]

[Ἐρίνεος, α, ον, i. q. ἔρειος et ἐρεοῦς, Laneus. Hippocr. p. 659, 49 : Εἵματα ἐρινέα (scr. ἐρίνεα) ἢ μαλθακὰ λίνεα. Schneid. Forma contracta Sozom. H. E. 3, 14, p. 112, 14 : Τιάραις ἐριναῖς (ita scribendum pro ἐρίναις, nisi tertia forma fuit ἔρινος) τὰς κεφαλὰς σκέπεσθαι. Vitioso accentu etiam ap. Biton. De mach. p. 110, 7 : Ἐρίνους πόκους. De forma Ion. Εἰρίνεος v. in ipsa. L. D.]

[Ἐρινεώδης, δ, ἡ, Caprificis consitus. V. l. Strab. in Ἐρινεὸς cit.]

[Ἔρινον, νέφος. Ἔρινος, θεὸς ἢ σῦχον ἄρρεν, Hesych.]

Ἔρινος, est herbæ nom. ap. Diosc. 4, 29, quam Plin. Erineon vocat 23, 7. De ead. intellexit Nicander Ther. 647 : Κλώθοντος ἐν ἁρπέζαισιν ἐρίνου. Ubi eadem fere de hac planta e Dioclis ῥιζοτομικῷ refert ejus schol. quæ Diosc. et Plin. in ll. paulo ante citt. Sunt qui eandem esse velint cum Echino Galeni Simpl. Med. 6.

[Ἐρινὸς, ὁ. V. Ἐρινεός.]

[Ἐρινὸς, ἡ, όν. V. Ἐρινεόν.]

[Ἐρινοῦς, ῆ, οῦν. V. Ἐρίνεος.]

[Ἐρινυακὸς, ἡ, ὸν, Ad Erinyn pertinens vel ei similis. Schol. Lycophr. 1225, ubi al. Ἐριννυακὸς, al. Ἐριννυώδης. Posteriori forma utuntur Plut. Mor. p. 602, D, ἐριννυώδεις συκοφαντίαι, Basil. V. Thecl. p. 293, A, a Boiss. citati, Theodos. De grammat. p. 100, 28 : Τελχὶν δαίμων ἐρ., ubi codd. ambo εὐριννιώδης.]

[Ἐρινύς.] Ἐριννὺς, ύος, ἡ, Erinnys, Furia, [Bellona add. Gl.] : dea infernalis peccatorum ultrix et pœnarum irrogatrix. Hom. [Il. T, 87 : Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ ἠεροφοῖτις Ἐρινύς·] Od. O, [234] : Θεὰ δασπλῆτις Ἐρινύς. Alibi στυγερὰς Ἐριννύας, ut [B, 135], Στυγερὰς ἀρήσετ' Ἐριννῦς. Et Il. I, [454] : Πολλὰ κατηρᾶτο, στυγερὰς δ' ἐπεκέκλετ' Ἐριννῦς. Hesiod. [Op. 801] κρατερὰς vocat, qui eas τῇ πέμπτῃ dicit ἀμφιπολεύειν et τίννυσθαι τοὺς ἀδίκους. [Conf. Th. 185.] Ap. Soph. vero [Aj. 1034] Ajax dicit, Ἆρ [Ἦ ρ'] οὐκ Ἐριννὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος; Annon Erinnys s. Furia hunc cudit ensem? in meum sc. exitium. Et Hercules ap. Eund. Trach. [1052] dicit, Δολῶπις Οἰνέως κόρη Καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐριννύων Ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον· quod Actius ap. Cic. vertit, Me furiali veste irretiit. [Pind. Ol. 2, 45 : Ἰδοῖσα δ' ὀξεῖ' Ἐρινύς. Utroque numero sæpe memorant Tragici, velut Æsch. Sept. 1055 : Κῆρες Ἐρινύες· Soph. El. 112 : Σεμναὶ θεῶν παῖδες Ἐρινύες· Eur. Tro. 457 : Μίαν τριῶν Ἐρινύν. Quarum nomina, Alecto, Tisiphone, Megæra, ponunt Apollod. 1, 1, 4, Tzetz. Hist. 12, 818, sch. Hom. Il. A, 454.] Rursum Hom. dicit Ἐριννὺς τινὸς, pro Erinnys quæ injuriam alicui illatam persequitur. Od. P, [475] : Ἀλλ' εἴ που πτωχῶν γε θεοὶ καὶ ἐριννύες εἰσί. [Æsch. Sept. 70 : Ἀρά τ' Ἐρινὺς πατρὸς ἡ μεγασθενής· 724 : Πατρὸς εὐκταίαν Ἐρινύν· 886 : Πατρὸς Οἰδιπόδα πότνι' Ἐρινύς.] Præterea dicit aliquem alicujus Ἐριννύας ἐξαποτίσαι, vel ἀποτίσαι, pro Dedisse pœnas Erinnybus injurias alicujus ulciscentibus. Il. Φ, [412] : Οὕτω κεν τῆς μητρὸς Ἐριννύας ἐξαποτίνοις, Ἥ τοι χωομένη κακὰ μήδεται. Non semper tamen injuriam passi Ἐριννύες sunt, sed ejus etiam qui fecit : ut Od. Λ, 278, de Epicasta matre OEdipodis : Τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὀπίσσω Πολλὰ μάλ', ὅσσα τε μητρὸς Ἐριννύες ἐκτελέουσι. Hesych. vero Ἐριννύας exp. ἁμαρτίας, procul dubio respiciens ad Hesiod. Theog. 471, de Rhea parturiente : Ὅπως λελάθοιτο τεκοῦσα Παῖδα φίλον, τίσαιτο δ' Ἐριννῦς πατρὸς ἑοῖο, Παίδων οὓς κατέπινε· omnino enim hoc dicere velle videtur Rhea, Ut clam parere posset filium, qui ulcisceretur delicta patris sui Saturni in liberos quos devoravit. Alii sic etiam verterunt, Quo pacto lateret pariendo filium carum : possit autem ulcisci furias patris sui contra liberos quos devoravit. At Ἐριννύων ἀποῤῥὼξ, proverb. ἐπὶ τῶν δυσειδῶν. Suid. [‖ Cereris epith. ap. Antimachum, citatum a Pausania 8, 25, 4, qui Thelpusios in Arcadia ita hanc deam vocasse tradit, Callimachum ap. Tzetzen ad Lycophr. 153, ipsumque Lyc. ibid., Ptolem. Hephæst. ap. Phot. Bibl. p. 148, 41. ‖ Obscura et suspecta Hesychii gl., quæ Ἀφροδίτης mentionem facit, de qua v. conjecturas interpretum. ‖ Scripturam per simplex ν, quam diserte agnoscit Tzetzes Hist. 12, 821, ι produci tradens,

image
not
available

μάχαράς τε θεοὺς
ναις τ' ἐξαίνυτο
videri diximus
o pro Utilis po-
ύνιον.] Verisimi-
ex ἔρι et ὄνημι,
ercurius appel-
Etym.]
, 28, ubi cod.
Lanificium.]
n exerceo, Xen.
rodot. V. Hom.
843 : Ὑφάσματα

nnamus p. 128,

llux 7, 28. V.

seudorigen. C.
v. Ἐριουργικῶς

ουργεῖον, q. v.]
icium exercet.
Lanifica, Gl.
ιον.]
na significatur.
in Act. Conc.
Lanam fert.]
ponunt etiam
s Lanifer : ut
m Lanigeræ;
H. Pl. 4, 7, 7.
oi l. Theophr.
niferas arbo-
Theophr. ib.

VV. LL., nisi
oum Laboro :
nificium. Sed
chii gl. Ἐριοῖ,

Torres. [Conf.

[cod. -βάλει],
Improbabilis
At ἐριπεῖν,
ticip. ἐριπὼν,
ν, ἀνατρέπων,
ν recte ani-

α ἢ πτῶμα :
εἰχῶν. [Pro

id. Pyth. 4,

ὴ ἢ χρημνός.
onii ἐρίπναι
οχαὶ, αἱ εἰς
ι πνέεσθαι :
ήγματα καὶ
τὸ πεσεῖν.
: Διώξεαι ἢ
Et Apoll.
περιώσιον
ον ἐρίπναι.
El. 210 :
]
ale Suidæ
: aor. sec.
ιπον, καὶ
ινεριπόω.]
im ex eo
i ἐρείπω,
ius mihi
it habet
e liquet,
quem in
ιπώθη.
territus.

A Ἐρίπτω, in VV. LL. esse dicitur Cado : sed sine auctoritate. Nam ἤριπε, et ἐρέριπτο, quæ huc referunt, pertinet potius ad ἐρείπω. [Schol. Hom. Il. Ξ, 15 : Ἔστι ῥῆμα ἐρίπτω, σημαῖνον τὸ πίπτω, Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις ὀρῦς ἢ ἀχερωίς (Il. N, 389)· σημαίνει δὲ καὶ τὸ καταβάλλω, Ῥεῖ' ὄχθας βαθείας ποσσὶν ἐρίπτων (ib. O, 356, ubi libri ἐρίπων vel ἐρείπων), ἀντὶ τοῦ καταρίπτων καὶ καταβάλλων· οὗ γίνεται παθητικὸν ἐρίπτομαι ἀντὶ τοῦ καταβάλλομαι κτλ. Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 200, 12 : Ἐρείπτω διὰ τῆς ει διφθόγγου· ἔστιν γὰρ παρὰ τὴν ἔραν, ὃ σημαίνει τὴν γῆν· ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐρείπτω καὶ ἐνεργητικὸν σημαίνει καὶ παθητικὸν· σημαίνει δὲ τὸ καταβάλλω καὶ πίπτω. L. Dind.]

Ἔρις, ιδος, [accusat. ἔριν, ap. poetas non Atticos etiam ἔριδα : de pluralis duplici forma v. in fine], ἡ, Contentio, Concertatio. Hom. Il. Υ, [48] : Ὦρτο δ' ἔρις κρατερὴ λαοσσόος· Ε, [891] : Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε· [Od. Π, 292 : Μήπως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν, ἀλλήλους τρώσητε. Ubi de pugna dicitur, ut in Il. Iliadis. Sed Ζ, 92 :
B Στεῖβον δ' ἐν βόθροισι, θοῶς ἔριδα προφέρουσαι, et in Il.] Υ, [251] : Ἔριδας καὶ νείκεα ... Νεικεῖν ἀλλήλοισι, pro Contentionibus et jurgiis. Β, [376] : Ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει. [Aristoph. Thesm. 788 : Ἔριδες, νεῖκη, στάσις ἀργαλέα.] Sic Xen. Cyrop. 8, [2, 26] : Τοῖς μέν τοι ἀρίστοις οἱ ἀγῶνες οὗτοι πρὸς ἀλλήλους καὶ ἔριδας καὶ φιλονεικίας ἐνέβαλλον. [Dem. p. 231, 9] conjungit ἔρις et ταραχή : Ἀλλά τις ἦν ἄκριτος καὶ παρὰ τούτοις ... ἔρις καὶ ταραχή. Herodian. [3, 2, 13] : Ζήλῳ καὶ ἔριδι, Æmulatione et contentione. [Hesiod. Op. 11 : Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν εἰσὶ δύω· 24 : Ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων εἰς ἄφενον σπεύδοντ'· ἀγαθὴ δ' ἔρις ἥδε βροτοῖσιν.] Thuc. [2, 54] : Ἐγένετο ἔρις τοῖς ἀνθρώποις μὴ λοιμὸν ὠνομάσθαι ἐν τῷ ἔπει, Erat contentio non nominatam esse pestem hoc versu. Interdum vero additur gen. [personæ quacum contenditur, ut ap. Herodot. 5, 88 : Κατ' ἔριν τῶν Ἀθηναίων. Corinna ap. Apoll. De pron. p. 65, A : Βανὰ φοῦσ' ἔβα Πινδαρίοιο ποτ' ἔριν. De qua constr. dictum jam in Βαίνω vol. 2, p. 46, B,]
C ejus rei, qua contenditur, vel etiam de qua contenditur : ut ἔρις πολέμοιο, Hom. Il. P, [253; Ἄρηος Ε, 861]. Ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται ἀέθλων, Od. Θ, [210]. Χρυσέας ἔρις ἀρνὸς, Eur. Or. [812; ὅπλων, χαλκονᾶς, Hel. 100, 1307. Id. Iph. A. 183 : Ἥρᾳ Παλλάδι τ' ἔριν ἔριν μορφᾶς ἃ Κύπρις ἔσχεν. Ἀγαθῶν Æsch. Eum. 974.] Ὁρμᾶσθαι εἰς ἔριν ταύτης τῆς μάχης, Xen. Cyrop. 2, [3, 15]. Κυλίκων ἔριδας διαλύετε, Athen. 15. [Cum ἀμφὶ sequente dativo Herodot. 6, 129. || De textura a tribus certatim confecta Leonid. Anth. Pal. 6, 286, 6 : Τοῦτο τὸ νῆμα, τὴν τριπόνητον ἔριν. De eo quod litem movet Antip. Thess. ib. 7, 18, 5 : Κεῖσαι δ' ἠπείροις διδύμαις ἔρις εἴθ' ὅγε Λυδὸς εἴτε Λάκων. (Qua constructione Thuc. 3, 11 : Ἦν πολλὴ ἔρις καὶ ἄγνοια εἴτε Ἀμπρακιώτης τίς ἐστιν εἴτε Πελοποννήσιος.) Locutionibus supra notatis addi possunt ἔριν λύειν Eur. Phœn. 81, συμβάλλειν Med. 521 (συμβάλλειν εἰς ἔριν περὶ ἀρετῆς, Xen. Reip. Lac. 4, 2), τιθέναι Hel. 100, στρέφειν Pind. Nem. 4, 93, στήσασθαι ap. Procul. Proleg. in Hesiod. p. 6 Gaisf. : Πρὸς θεοὺς ἔριν
D ἐστήσατο λόγων· et ibid. : Τούτῳ τὴν ἔριν στησάμενος. εἰς ἔριν ἐλθεῖν Aristoph. Ran. 877, ἔριν ἔχειν Plat. Leg. 6, p. 776, D. Thuc. 2, 21 : Ἐν πολλῇ ἔριδι ἦσαν· 6, 35 : Ἐν πολλῇ πρὸς ἀλλήλους ἔριδι ἦσαν. Archias Anth. Pal. 7, 696, 3 : Φοίβῳ εἰς ἔριν ἔστης. Et constructiones cum infinit. ap. Soph. OEd. C. 372 : Εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις κακὴ ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κράτους τυραννικοῦ· et cum præp. πρὸς ap. Thuc. præter l. supra citatum, 6, 31 : Ξυνέβη πρὸς σφᾶς αὐτοὺς ἅμα ἔριν γενέσθαι· et cum præp. κατὰ ap. Procul. l. c. p. 4 : Ἐξ ἔριδος τῆς κατὰ τὸν ἀδελφόν.] || Fingitur etiam Dea contentionis auctor [Il. Δ, 440, Ε, 518, Hesiod. Th. 225, Sc. 148, 156, Eur. Phœn. 798.] : quam ab εἴρω dictam volunt nonnulli gramm., παρὰ τὸ εἰς μάχην εἴρειν, i. e. συμπλέκειν. [Forma plur. isosyllaba Cor. 2, 12, 20; Galat. 5, 20; Tim. 1, 6, 4; Tit. 3, 9. Justin. M. p. 5, B : Ἔχθραι, ἔρεις, ζῆλος.]

[Ἔρις, i. q. Ἶρις, sec. Hesych. : Ἔριδας, τὰς ἐν οὐρανῷ ἴριδας, ἀττικῶς. V. Ἐρίσκηπτος.]

[Ἔρις, ὁ, apud Lycophr. 1333 dicitur fl. Ponti

image
not
available

[Ἐριχθόνιος, ὁ, Erichthonius, nomen est regis Athen. sed gente Ægyptii. Qua de causa originem in lingua Ægyptiaca quæsivit Schmidtius in Comment. Soc. Antiq. Londin. vol. 1, p. 246. Tewaтes. ad Jablonsk. Op. Sec. Pind., Eurip. in Ione, et auctorem poematis cyclici Danaidis, f. Terræ. V. Harpocrat. v. Αὐτόχθονες. Sec. alios f. Vulcani et Minervæ vel Atthidis filiæ Cecropis. V. Apollod. 3, 14, 6, 2, cum annotat. Heynii. ‖ Hinc patron. Ἐριχθονίδης, sec. Etym. M. p. 210, 11, ex Ἐριχθονιάδης factum, Anth. Pal. App. 51, 40. Υἷες Ἐριχθονιδᾶν, de Atheniensibus, epigr. in marm. ap. Bœckh. vol. 1, p. 451, n. 411. ‖ F. Dardani, rex Dardaniæ, Hom. Il. Υ, 219, 230. Apollod. 3, 12, 2, 1. L. Dind.]

[Ἐριχθών. V. Ἐρέχθω.]

[Ἐρίχρῡσος, ὁ, ἡ, Auro abundans. Paul. Sil. Ecphr. Soph. 595 : Λυδὸν ἐριχρύσοιο ὄλβον ἀναύρου. Schneid. Anon. in Anth. Pal. 9, 785, 2 : Πτολίεθρον ἐριχρύσων βασιλήων. Boiss.]

[Ἔριψ, σωμάτιον, Hesych. De qua gl. v. conjecturas interpretum et Lobeck. Paralip. p. 290. Add. etiam Ἔριπες.]

Ἐρίψιμα, Hesychio πτώσιμα : afferenti et ἐρίψαι pro ἀφανίσαι, καταῤῥίψαι. [V. Ἐρείψιμος.]

Ἐριώδης, ὁ, ἡ, Cui lana inest. Ex Plin. et Colum. Lanatus, ex Varrone Lanaris. [Ita interpr. Gl. Aristot. H. A. 9, 45 : Τρίχα, κάτωθεν ἐριώδη. Theophr. H. Pl. 3, 7, 4 : Φύει δὲ καὶ τὸν ὑπ' ἐνίων καλούμενον πῖλον· τοῦτο δ' ἐστὶ σφαιρίον ἐριῶδες· 7, 13, 8.]

Ἐρῐ̈ωδία, Hesychio ἅμαξα. [Eadem significatione idem ponit ἐριδίαν (ita cod., ἐριδία Musurus) et ἐρωδία. V. conjecturas interpretum.]

Ἐρῐ̈ώδῡνος, ὁ, ἡ, μεγαλώδυνος Hesychio. Dubium autem est accipiatne pro Eo qui magno dolore cruciatur, an Eo qui magnos dolores facit. [Sic Maximus Καταρχ. 161 : Ἐριώδυνον ἄτην.]

Ἐρῐ̈ώλη, ἡ, jocose ab Aristoph. vocatur ἐρίων ἀπώλεια, Vesp. [1147], ubi quum περὶ καυνάκης quidam dixisset, Αὕτη γέ τοι Ἐρίων τάλαντον καταπέπωκε ῥᾳδίως, respondet alter, Οὐκοῦν ἐριώλην δῆτ' ἐχρῆν αὐτὴν καλεῖν, Δικαιότερόν γ' ἢ καυνάκην. [Etiam Dionysius major ita dixerat τὴν χλαῖναν, οἷον ὄλεθρον οὖσαν τῶν ἐρίων, sec. Helladium Photii p. 532, 28.] Alioqui ἐριώλη non ex ἔριον fit, sed e particula ἐρι (quæ vim augendæ signif. habet, ut antea dictum est) et verbo ἄω, si Etymologo credimus. Est autem ἄω i. q. πνέω. Significatur certe hoc nomine ἐριώλη Impetuosus ventus et præceps, s. Turbo : qua in signif. usus est hic ipse poeta Eq. [511] : Καὶ γενναίως πρὸς τὸν τυφῶ χωρεῖ καὶ τὴν ἐριώλην. Hinc est dictus Ἐριώλης Unus ex equis Neptuni, Eust. [p. 918, 17, sive schol. Vict. Il. N, 23] (secundum quem est etiam alius quidam equus habens nomen Σθένων, in quo respicitur ad τὸ σθεναρὸν τοῦ Ἐννοσιγαίου : quidam Ἐγκέλαδος, propter pontum κελάδοντα) : idque διὰ τοὺς ὑγρὸν ἀέντας ἀνέμους· ὧν καὶ ἡ σφοδρὰ καὶ καταιγιδώδης ἐριώλη, ἧς μέμνηται καὶ ὁ Κωμικός. Intelligit autem, ut opinor, illum ipsum Aristoph. locum, quem modo ex ejus Eq. protuli. Solet enim Comici appellatione Aristophanem significare. [In Ind. :] Αἰριωλαὶ, Varino αἱ τῶν μεγάλων ἀνέμων καταιγίδες καὶ συστροφαί : itidemque VV. LL. Procellæ, Turbines. Sed perperam utrobique pro ἐριωλαί. [Scribitur etiam ἐρώλη. Apoll. Rh. 1, 1132 : Πολλὰ δὲ τήνγε λιτῇσιν ἀποστρέψαι ἐριώλας Αἰσονίδης γουνάζετ'· ubi scholiastes : Διαφόρως ἀνεγνώσθη· ἐπικρατεῖ δὲ ἡ βαρεῖα τάσις. Brunck. Id. 4, 1778 : Ἀνέμων ἐριῶλαι. Accentum in penultima solum novit Arcadius p. 109, 22, ubi libri ἐριμώλη vel ἐρυμώλη, et Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 111, 28. L. Dindorf.]

[Ἐριώλης. V. Ἐριώλη.]

[Ἐριώπη. V. Ἐριῶπις.]

Ἐρῐ̈ώπης, ὁ, ἡ, i. q. βοώπης. [Maximus Καταρχ. 543 : Ἐριώπεα μήνην, pro quo 32 : Ἐρίωπα σελήνην.] Et femin. Ἐριῶπις, ιδος, ἡ, i. q. βοῶπις : hic enim particula ἐρι indicat itidem magnitudinem. [In epigr. Hom. apud Ps.-Herodot. V. Hom. c. 9, pro quo ἐρατώπιδα edd. Hymn. Hom. Hesychius : Ἐριώπιδος, εὐώπιδος. Idem Ἐριῶπις, μεγαλόφθαλμος.] Sed transiit Ἐριῶπις et in nomen proprium [matris Ajacis Oilei]

image
not
available

ci vero ἑρκεῖος,
Κίτιος. Ovidius
cei Jovis aram
ine appellent.
it Omnes qui
. Dicit Antig.
ῦ παντὸς ἡμῖν
st. accentum
im memorat
libri optimi
i aliis. Inter
Hesychium,
Ἑρκείου ap.
Euthyd. p.
, ἑρκειος δὲ
chol. scri-
so nomine
ντι Πρία-
ος, de qua
nitur Ma-
έβας ἀγνὸν
ας. || Vi-
ος· λέγε-
, ὁ φύλαξ,
κη apud
· : ut ex
κη, re-
Πᾶς τις
άβδους,
ὅταν ἡ
Eust.
χώρην-
ς esse
sych.
Conf.
, 23.
ὑπὲρ
λίων
ης ἐν
cch.
ίτοις
pud
σσ-
vel
ro
n,
],
α
.
s

Ἡ δραστηρία· ἔνιοι δὲ ἀπὸ κρήνης ἐν Βοιωτίᾳ ὄνομα. Fluvium Ἔρκυναν, ab nympha cognomine sic vocatum, memorat Pausan. 9, 39, Philostr. V. Apoll. 8, 18. Sic enim ap. eos scribitur simplici ν, Parisino tamen Pausaniæ libro etiam duplex interdum præbente. Deam Hercynnam Lebadeæ cultam memorat Liv. 45, 27, 8, ubi libri consentire dicuntur in duplici ν, ut Ἔρκυννα ab ἕρκος formatum videatur ut Δίκτυννα a δίκτυον. Potterus ad Lyc. : « Ab hoc Cereris cognomine dictum videtur festum Cereris, de quo Hesychius et post eum Favorinus : Ἐρκηνία, ἑορτὴ Δήμητρος. Malim Ἐρκύνια. » L. Dind.]

[Ἐρκὼν oxytonon inter disyllaba in κων recenset Arcadius p. 12, 13.]

Ἕρμα, τὸ, Fulcrum, Stabilimentum, ὑπέρεισμα. Hom. Il. B, [154] : Ὑπὸ δ' ἤρεον ἕρματα νηῶν· A, [485] : Νῆα μὲν οἵγε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν Ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθου [ψαμάθοις], ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν. Latini Phalangas s. Palangas vocant : i. e., ut Nonius exp., Fustes teretes, qui navibus subjiciuntur, quum attrahuntur ad pelagus, vel quum ad littora subducuntur. [Aliter Diod. 5, 70 : Ἧς (urbis) διαμένειν ἔτι καὶ νῦν ἕρματα τῶν θεμελίων, Rudera fundamentorum.] Similiter in VV. LL. scribitur ap. Hippocr. De artic. ἕρματα, auctore Galeno esse Fulcimenta, et i. q. ἑρμάσματα, quod ipsum Erotian. quoque confirmat. In hac signif. metaph. etiam capitur : ut Od. Ψ, [121] : Ἡμεῖς δ' ἕρμα πόληος ἀπέκταμεν, οἱ μέγ' ἄριστοι Κούρων εἰν Ἰθάκῃ· Il. Π, [549] : Σφίσιν ἕρμα πόληος Ἔσκε. Columen civitatis Lat. interpretari possumus, ut Terent., Columen familiæ. Id imitatus est Plut. [Mor. p. 814, C] : Ὥσπερ ἕρμα τῆς πολιτείας βέβαιον. [Et Plato Leg. 5, p. 737, A.] Eod. sensu Pind. Athenas dixit esse ἔρεισμα Ἑλλάδος. Hom. Il. Δ, [117] ἰὸν quoque, Sagittam, vocat μελαινῶν ἕρμ' ὀδυνάων, i. e. ἔρεισμα, Fulcrum dolorum, Quo dolores ut fundamento niterentur. [Grammaticorum sententias, qui ita hoc usu voc. ἕρμα offendebantur, ut totum versum expungerent, v. ap. Heyn.] || Exp. et ἀσφάλισμα ab Eust. et ἀσφάλεια a Suida hoc in l. : Ἀσύλους εἶναι τοὺς χώρους διὰ τὸ ἕρματα τοῦ ὀχυρώματος. Quo pertinere videtur, quod ab Hesych. exp. etiam περίφραγμα [in Ἕρματα. Eodem voc. vocabulum Ἕρμα interpretatur schol. Soph. in l. in Ἕργμα citato, quod in libros omnes illatum est pro ἕρμα, ab uno scholiasta conservato. Eodem vitio sec. conj. Foesii Erotian. p. 148 : Ἔργματα, στηρίγματα, ubi ἑρμάσματα malebat Eustach., quod v.] || Apud Theogn. [401] pro Confidentia, Incœpto, Proposito poni videtur, Bud. : Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν, καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος Ἕρμασιν [Ἔργμασιν] ἀνθρώπων· et [380] : Ἀνθρώπων ἀδίκοις ἕρμασι [ἔργμασι] πειθομένων. At hic locus ex Plut. Solone [c. 25], Ἕρμασι [ἔργμασι] γὰρ ἐν μεγάλοις [πᾶσιν] ἀδεῖν χαλεπὸν, exponitur In rebus magnis administrandis difficile omnibus placere. V. Ἔργμα. || Est etiam Saburra [Gl.], i. e. Sabulum crassius, quo naves ad certam usque mensuram onerari solent, ut stabiliores sint. Aristot. [H. A. 9, 40], de apibus : Ὅταν δ' ἄνεμος ᾖ μέγας, φέρουσι λίθον ἐφ' ἑαυταῖς, ἕρμα πρὸς τὸ πνεῦμα. Simile quid de gruibus scribit [Aristot. ib. 12 med. et] Solin., eas volaturas, devorare arenas, sublatisque lapillis ad moderatam gravitatem saburrari. Ad quem gruum morem respexit Aristoph. [Av. 1429] : Ἀνθ' ἕρματος πολλὰς καταπεπωκὼς ὀίκας. Plut. [Mor. p. 782, B] : Ἐξῆν οὖν φιλοσοφοῦντα, καὶ τῇ διαθέσει γίνεσθαι Διογένην, ὡς πρὸς τύχην μεγάλην πολὺ πνεῦμα καὶ σάλον ἔχουσαν, ἕρματος πολλοῦ καὶ κυβερνήτου μεγάλου δεόμενον, Multa saburra. [Alia exx. v. ap. intt. Hesychii.] || Scopulus, Saxum in mari, ut Eust., seu, ut Hesych. exp., πετρώδης καὶ ἐπικυματιζόμενος, ὥστε μὴ βλέπειν, τόπος τῆς θαλάσσης, et ὕφαλος πέτρα. Anacr. [ap. Hesych. in Ἕρμα, quem l. respicere videntur lexicogrr. in Ἑρμὰς ἑστάναι] : Ἀσήμων ὑπὲρ ἑρμάτων φορεῦμαι. [Æsch. Ag. 1007 : Ἄφαντον ἕρμα· Eum. 565 : Ἕρματι προσβαλὼν πλίκας. Eur. Hel. 854 : Κακοὺς δ' ἐφ' ἕρμα στερεὸν ἐκβάλλουσι γῆς (dii, qui improbos insepultos projiciunt). Appian. Civ. 5, 101 : Ἐξώκειλε τὴν ναῦν ἑκὼν ἐς ἕρμα τῆς ἁπαλόν. Herodot. 7, 183 : Τὸ ἕρμα τὸ μεταξὺ ἐὸν Σκιάθου τε καὶ Μαγνησίης, καλεόμενον δὲ Μύρμηκα. Thuc. 7, 25 : Μὴ ὥσπερ περὶ ἕρμα περιβάλῃ τὴν ναῦν.]

image
not
available

ἁγίου Διονυσίου ... Οἱ γὰρ Ἕλληνες οἷά τινας ἀνδριάντας ἑπολουν μήτε χεῖρας μήτε πόδας ἔχοντας· τούτους δὲ ἑρμᾶς ἐκάλουν· οὗ ὑποκοριστικὸν ἑρμάριον.]

[Ἑρμαρχος, ὁ, Hermarchus, n. viri. V. Ἕρμαχος. Alius memoratur in inscr. Hermion. ap. Bœckh. vol. 1, p. 601, n. 1220. Sic enim correcta lapidis scriptura ΕΡΜΑΙΧΟΝ. L. Dind.]

Ἑρμᾶς quoque dicitur ὕφαλος πέτρα, ab Antiphonte, Anacreonte, et Aristoph., teste Harpocr. [et Photio, apud quos codd. variant inter ἑρμὰν, ἑρμᾶν, ἑρμίαν. Ex nullo affertur quod cum edd. HSt. ponit Ἑρμάς.] Pro quo perperam ap. Suid. Ἑρμαῖος. [Ἑρμᾶ liber optimus A Paris. Quo confirmatur quod Valesius conjecit Ἕρμα. Ἡ ὕφαλος voluerat Blomfield. in censura Phot. *Edinb. Rev.* vol. 42, p. 336. L. Dind.]

[Ἑρμᾶς, ᾶ, ὁ, Hermas, n. viri ap. Strab. 15, p. 719. Aliorum in inscrr. ap. Bœckh. n. 268, vol. 1, p. 370, 23; n. 282, p. 391, 21, ap. Paul. Ad Rom. 16, 14. De S. Herma, cui tribuitur liber qui Pastor inscribitur, v. Fabric. B. Gr. vol. 7, p. 18 seq. ed. Harles. Discipulus Manetis Ἑρμᾶς memoratur a Photio C. Manich. 1, p. 54 ed. Wolf. De forma conf. Bentl. Ep. ad Mill. p. 82 (521). L. Dind.]

Ἑρμᾶσις, i. q. ἕρμα et ἕρμασμα, Erotian. [p. 174.] Videtur tamen potius exponendum Fultura s. Saburratio: ut significet Ipsam actionem fulciendi aut saburrandi.

Ἕρμασμα, τὸ, quod Erotian. [p. 174] exp. τὸ τὸν ἱστὸν τῆς νεὼς διακρατοῦν, οὐ φορτίου τάξιν ἐπέχον, ἀλλὰ τοῦ στηρίζειν μόνον. Id autem i. esse videtur q. ἕρμα, Saburra, Quod saburræ loco carinæ ad stabiliendam navim ejusque pondus æquandum imponitur. ‖ Dicitur ab Hippocr. [p. 749, D] Partis ægræ fulcimentum chirurgi industria adhibitum, injecta fascia et vinculo: quod convenit iis modo partibus, quæ moventur, Gorr.: addens, differre ἀπὸ τοῦ στηρίγματος, Firmamento, quod hoc et sine vinculo et partibus illis, quarum motus necessarius est, a quo cessatio non est in nobis, adhibeatur: dici autem alio nomine ἔρεισμα, Galen. Comm. 3 εἰς τὸ Ἰητρεῖον [vol. 12, p. 95, D].

Ἑρμᾰτίζω, Saburro: i. q. ἑρμάζω. Plut. [Mor. p. 967, B]: Ἀνεμῶδές τι μέλλουσαι κάμπτειν ἀκρωτήριον, ἑρματίζουσιν ἑαυτὰς, ὑπὲρ τοῦ μὴ παραφέρεσθαι, μικροῖς λιθιδίοις· de qua apum solertia simile quid habes in Ἕρμα ex Aristot. Id. [ib. p. 979, B] de echinis: Ὅταν αἴσθωνται μέλλοντα χειμῶνα, ἑρματιζομένους λιθιδίοις, ὅπως μὴ περιτρέπωνται διὰ κουφότητα. Plin. 8, 35, eod. sensu: Echini affligentes sese, aut arenas saburrantes, tempestatis signa sunt. [Eur. fr. Inus 7 (13 Matth.): Οὐ γὰρ τῶν τρόπων πειρώμενοι νύμφας ἐς οἴκους ἑρματίζονται βροτοὶ, Velut saburras recipiunt in domos. Hippocr. p. 766, D: Ἢν ἀπαιωρῆται ὁ ποὺς τῆς ἄλλης κνήμης ἡρματισμένης. Medio Lycophr. 1319: Τὴν γνωτοφόντιν καὶ τέκνων ἀλάστορα εἰς τὴν λάληθρον κίσσαν ἡρματίξατο. Quod schol. interpr. τὴν Μήδειαν εἰς τὴν Ἀργὼ ἀνεβίβασεν.]

[Ἑρματίτης, ὁ, πέτρος, ap. Lycophr. 618, sec. schol. est ὁ ἰσῶν τὴν ναῦν λίθος vel ἡ ἄγκυρα. Memorat vocabulum Steph. Byz. v. Ἅρμα. ῑ L. Dind.]

[Ἑρμάφιλος, ὁ, Hermaphilus, n. viri in inscr. Callipoli Thraciæ reperta ap. Bœckh. vol. 2, n. 2015, 2; et in Sozopolit. ib. n. 2052, 14, in numis Cotiæi Phrygiæ ap. Mionnet. *Descr.* vol. 4, p. 276—7, *Suppl.* vol. 7, p. 549. L. Dind.]

[Ἑρμαφρόδῑτος, ὁ, Hermaphroditus, f. Mercurii et Veneris. Diod. 4, 6: Παραπλησίως δὲ τῷ Πριάπῳ τινὲς μυθολογοῦσι γεγενῆσθαι τὸν ὀνομαζόμενον Ἑρμαφρόδιτον, ὃν ἐξ Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης γεννηθέντα τυγχεῖν τῆς ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων συντεθείσης προσηγορίας, et cet., quæ v. Lucian. D. deor. 15, 2; 23, 1; Athen. 10, p. 448, E; Jo. Laur. De mens. p. 214 ed. Rœther.; Christodor. Ecphr. Anth. Pal. 2, 102. Hesychius: Ἀφρόδιτος· Θεόφραστος μὲν τὸν Ἑρμαφρόδιτόν φησιν. (Conf. id. in Ἀδαγοούς.) Gramm. Bekk. An. p. 472, 24: Ἀφρόδιτος, ὁ Ἑρμαφρόδιτος· παραπλήσιοι δὲ τούτῳ ἄλλοι δαίμονες, Ὀρθάνης, Πρίαπος. Schol. Luciani D. deor. 23, 1: Μνατέας ὁ Πατρεὺς Ἑρμαφρόδιτον τὸν Πρίαπον λέγει. Templum Hermaphroditi memorat Alciphr. Ep. 3, 37. Στεφανοῦν τοὺς Ἑρμαφροδίτους ὅλην τὴν ἡμέραν dicitur aliquis ap. Theophr. Char. 18, 3. Hermaphroditum a

image
not
available

ρμηνεύειν τὸ ὄνομα.
μπλήρους ζώων οὐ-
λήλους τε καὶ τοὺς
Interpretari inter
ta, pro εἰρηνευό-

ni.
es, s. Mercurii et
10. Conf. epigr.
Pan, Hercules et
tur. L. Dind.]
nuntius deorum,
er pleon. τῶ μ,
: sed mutati te-
r. Vide et alias
ph. [Nub. 1234]
xemplaria : Τὸν
Aldina cum pau-
recte Ἑρμῆν. Sic
quod in Ἑρμῆν
esse recentissi-
m forma soluta
osmas Topogr.
cit Ἑρμῆν, sed
; et accusativi
ianus in Cram.
m Ἑρμεῖ Apol-
Attica genitivi
edita p. 16, 7
st. Accusativo
'zetz. in Cra-
b. v. 12 quod
ῆσαν, scriben-
i Ἑρμαὶ scri-
αιον. || Ἑρ-
ne, ex Polluce
p. 675, 33 :
ώθεσαν ἐμβάλ-
ῶτος ἑλκόμενος
α, fons Æthio-
ος, τὰ ἐν ταῖς
und. πέμματος
accommodate
ιδὲς Pierson.
Poll. [6, 100,
Mercurio ut
tes. [Memo-
, p. 473, C.
, F, scribit :
πὴ, τὸν Ἑρ-
ars quædam
dicatum fuit
12, ubi ver-
enses voca-
7. || Stella,
Ἑρμοῦ ἀστήρ.
ρα.]
s mutilatas
6, [27, 53].
is abscissa
oris aucto-
unt. Vide
Lys. 1094
Gall. voc.
t Termes.
ρας atque
indicavit
d. Georg.
. ed. Ven.
ν Ἑρμῶν
Demosth.
p. 1146,
402, F :
Platon.
12. Τῶν
ib. vol.
, p. 399,
ταραφυά-
ations,
adit.

A || Ἑρμέας, et Ἑρμείας, idem Mercurius dicitur a poetis. Hom. Od. O, [318] : Ἑρμείαο ἔκητι διακτόρου. [Nominat. Ἑρμείας frequens est apud Epicos, qui α servasse videntur etiam in dativo, accusativo et vocativo, ut Ἑρμείᾳ et Ἑρμείαν scribendum sit pro Ἑρμείῃ et Ἑρμείην H. Merc. 36, 28, Hesiod. Op. 68 : de quo monuit Heinrich. ad Twesteni Comm. Hesiod. p. 70, ratione non habita exemplorum alterius formæ quæ sunt apud Callimachum, Manethonem aliosque recentiorum. Genitivi forma contracta Ἑρμείω est Il. O, 214; Ἑρμείου aliquoties ap. Manethonem. De utraque Herodian. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 228, 16. Ἑρμεία Leonidas Anth. Pal. 7, 480, 7. Conf. Etym. M. p. 552, 54, coll. Epimer. Hom. Cram. An. vol. 1, p. 258, 22. || Forma Ἑρμέας utitur Hom. Il. E, 390 : Ἑρμέᾳ ἐξήγγειλεν· H. Merc. 413 : Ἑρμέω βουλῇσιν· H. Veneris 149; Herodot. 5, 7; Theocr. 25, 4. V. Crameri Anecd. vol. 2, p. 289, 1. Est Ἑρμέας etiam nomen pr. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 509, n. 728 : Μιλησία Ἑρμέου Πειραιέως γυνή. Et in
B Apamensi ap. Pocock. Inscr. antt. p. 11, sect. 5, 2, ult. : Ἑρμέου.] Interdum vero Ἑρμείας est nom. propr. [apud Plat. Epist. 6, in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 184, col. 1, 16; col. 2, 23; n. 185, 23, 24, 25; n. 187, 16; n. 194, col. 1, 40; vol. 2, n. 2936, 12; n. 3109, 3, et aliis], de quo Suidas. Etym. [Harpocr. et Suidas] et Ἑρμίας [quod v.] scribi tradit. [Et quidem unius in nomine Hermiæ eunuchi (ut in versu Theocriti Chii ap. Diog. L. 5, 11 et alios, in quo est Ἑρμείου εὐνούχου, scribendum foret Ἑρμίου), quanquam penultima producitur in versu Hipponacteo, quem citant. Inanem esse observationem satis docent exx. in Ἑρμίας citanda. || Tertia vel quarta forma est, de qua HSt. :] Ἑρμάων, ωνος, ὁ, Mercurius, ὁ Ἑρμῆς, Epigr. [Agath. proœm. Anth. Pal. 4, 110; Hesiod. ap. Strab. 1, p. 42; Bion Id. 3, 8; Orph. Arg. 381, et sæpius Nonnus et Manetho. In prosa anon. De incred. c. 15, p. 91 ed. Galei : Τῶν δὲ ἐπιχωρίων Ἑρμάων κτείνει τὸν Ἄργον, siquidem hæc referuntur ad Mercurium. ᾱ || De forma Dor. HSt. :] Ἑρμᾶς, ᾶ,
C Dor. pro Ἑρμῆς, Mercurius, [apud Pindarum, Tragicos et Aristophanem in carminibus melicis, et in prosa apud Dores. Quod Charisius p. 80 scribit : « Varro de lingua latina ait vocabula ex græco sumpta, si suum genus non retineant, ex masculino in fœmininum latine transire et *a* litera terminari, veluti ὁ κοχλίας, hæc cochlea, ὁ ἕρμας, hæc herma » etc., referendum foret ad formam Æolicam. Sed recentiori ætate vulgo usurpata videtur forma Ἑρμᾶς, si recte scribitur in Martyrio S. Romani in cod. Colb. 505, p. 117, apud Ducang. : Ἀσκληπιάδης δὲ ἐκέλευσεν αὐτὸν κατενεχθῆναι ἀπὸ τοῦ ἑρμᾶ, καὶ λέγει αὐτῷ κτλ. L. D.]

[Ἑρμῆς, οῦ, ὁ, Hermes, n. pr. regis Thebaici, qui etiam dicebatur Siphoas aut potius Saphthas, in Catal. Eratosth., ad quem legatur annotatio mea in Vignolii Chron. vol. 2, p. 763, 764. Vertitur illic Ἑρμῆς Mercurius, et non minus, quam sequens υἱὸς Ἡφαίστου, habetur pro interpretatione Græca nominis Ægyptiaci Σιφωὰς sive Σαφθάς. Male omnino. Ejusdem regis nomen Ægyptiacum alterum erat
D Ἑρμῆς, *Ermeh*, eum proprie significans, qui alicui rei complementum dat, vel eam plenam perfectamque reddit. Plura dixi in Pantheo l. 5, c. 5, § 20. Jablonsk. De Hermete Trismegisto et scriptis ei vel cognominibus ejus tributis v. Fabric. B. Gr. l. 1, c. 7 seqq. Ἑρμῆν quendam memorat Paul. Ad Rom. 16, 14. Inscr. Cyzic. apud Caylus *Recueil*, vol. 2, tab. 68 fin. : ΕΑΒΙ ΕΡΜΗΣ ΜΑΡΚΟΣ. Alia vol. 6, tab. 62, 3 : ΤΙ. ΒΕΡΤΗΝΟΣ ΕΡΜΗΣ. Thessalonic. apud Bœckh. vol. 2, n. 1969, p. 54, c, 2; 1970, 1; 1972, p. 55. Sozopolit. ib. n. 2052, 15, et aliæ. L. Dind.]

[Ἑρμήσανδρος, ὁ, Hermesander, n. viri. Isid. Pel. Epist. 5, 312, p. 653, E. L. Dindorf.]

[Ἑρμησιάναξ, ακτος, ὁ, Hermesianax, poeta elegiacus, de quo v. Fabric. B. Gr. vol. 2, p. 873. Colophonius ap. Nicandr. Ther. 3, ubi v. schol. cum annot. Schneideri. Colophonius Olympionica ap. Pausan. 6, 17, 4. Alius fort. in inscr. Miles. apud Bœckh. vol. 1, n. 39, ubi μησιαναξ. ἴἄ]

[Ἑρμησίλαος vel Ἑρμησίλεως, εω, ὁ, Hermesilaus,

image
not
available

[Ἑρμολογέω, Lapides lego. Philippus Thessalon. Anth. Pal. 7, 554, 2 : Παιδὶ θανόντι χερσὶν ὀϊζυραῖς ἡρμολόγησε τάφον.]

[Ἑρμόλοχος, ὁ, Hermolochus, n. viri ap. Stob. Floril. vol. 3, p. 294, ubi Ἑρμολάου Trincav. L. Dind.]

[Ἑρμόλῠκος, ὁ, Hermolycus, Atheniensis. Herodot. 9, 105; Pausan. 1, 23, 10. Homo ignotus ap. Palladam Anth. Pal. 11, 353, 1.]

[Ἑρμόλῡτος, ὁ, Hermolytus, tacticus. Schol. Vict. Hom. Il. N, 130, Eust. p. 924, 2.]

[Ἑρμομᾰχέω. V. Ἑρμῆς, p. 2041, D.]

Ἑρμόπαν, Hermopan, dicitur Pan, quod Mercurio satus sit. [Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1198, Arcad. p. 8, 9, sine illa interpretatione, quæ non videtur veram rationem reddere nominis, cum Ἑρμηρακλῆς potius et similibus supra memoratis componendi.]

[Ἑρμοπεδιανὸς, Ἑρμοπεδιεύς. V. Ἕρμου πεδίον in Ἕρμος.]

[Ἑρμοπιθηκιάδης, ὁ, Simia ex Hermione quadam, deformi nupta viro Hermolyco, natus ap. Palladam Anth. Pal. 11, 353, 2.]

[Ἑρμόπολις s. Ἑρμούπολις, εως, ἡ, Hermopolis, urbium plurium nomen. Steph. Byz. (qui de forma Ἑρμόπολις vid. in Πυθόπολις) : Ἑρμούπολις, Αἰγύπτου πόλις. Ἡρωδιανὸς δύο εἶναι λέγει, καὶ μεγάλην καὶ μικράν. Καὶ γ' κατ' Αἴγυπτον, καὶ δ' κατὰ Ῥυμοῦιν (Θμοῦνιν cod. Vratisl. i. e. Θμοῦιν, ut voluerat Holsten.), καὶ ε' ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, καὶ ϛ' ἐν Κῷ τῇ νήσῳ, καὶ ζ ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ὁ πολίτης Ἑρμεοπολίτης (καὶ Ἑρμοπολίτης additur in codd. Vratisl., Perusino, et Vossiano). Ἑρμόπολις Strabo 17, p. 802, sed Ἑρμοῦ πόλις vel Ἑρμούπολις ibid. et 803, ap. Plutarchum Mor. p. 352, B, Athanas. vol. 1, p. 187, E. Ἑρμοπολίτης apud Ptolem. 4, 5, et Strabon. 17, p. 812, qui etiam adj. Ἑρμοπολιτικὸς habet ib. 813, et in numis ap. Eckhel. D. N. vol. 4, p. 107. Forma Ἑρμουπολίτης ap. Menandr. in Walzii Rhett. vol. 9, p. 197, Agatharchidem Photii Bibl. p. 447, 9. De urbibus Ægypti v. intt. Steph. Byz., quorum Holstenius perperam quintam Hermopolin ad fl. Ἕρμον referebat, quum ποταμὸς intelligendus sit Nilus, ut recte viderunt Berkel. et Pinedo. Fuisse tamen Asiæ minoris urbem sic dictam, cujus numi quidam superesse videntur Ἑρμοπολιτῶν vel Ἑρμουπολειτῶν inscripti, disputat Eckhel. vol. 3, p. 102. L. Dind.]

[Ἑρμὸς, ὁ, pro εἱρμὸς, quod v., scribi videtur ap. Theognostum Crameri Anecd. vol. 2, p. 15, 24. L. D.]

[Ἕρμος, ὁ, Hermus, Oceani et Tethyos f. sec. Hesiod. Th. 343, fluvius Asiæ minoris, Hom. Il. Υ, 392 Herodot. 1, 55 etc., et Strab. l. 13. || Adjectivi ab eo ducti Ἕρμειος vel Ἕρμιος ex. v. in ipso. || A quo Ἕρμου πεδίον, τόπος πλησίον Κύμης. Ἔφορος ὀκτωκαιδεκάτῃ. (Pausan. 3, 9, 6; Strabo 13, p. 625.) Ὁ τοπίτης, Ἑρμοπεδιεὺς καὶ Ἑρμοπεδιανὸς, καὶ ὅσα πεδίου ἐθνικά, Steph. Byz., ad quem v. annot. interpretum. || Filium Ægypti memorat Apollod. 2, 1, 5, 7. Alium Plut. Thes. c. 26 : Καταλιπεῖν (Theseum in urbe Bithyniæ Pythopoli) Ἕρμον, ἄνδρα τῶν Ἀθήνησιν εὐπατριδῶν, ἀφ' οὗ καὶ τόπον Ἑρμοῦ καλεῖν οἰκίαν τοὺς Πυθοπολίτας, οὐκ ὀρθῶς τὴν δευτέραν συλλαβὴν περισπῶντας, καὶ τὴν δόξαν ἐπὶ θεὸν ἀπὸ ἥρωος μετατιθέντας. In numis Miletopolis Mysiæ ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 572, 368, 369, quod est ερμον, referendum potius ad Ἑρμῆς. L. Dindorf.]

[Ἕρμος, ὁ s. τὸ, Hermus s. Hermos. Steph. Byz. : Ἕρμος, ὡς ἔρκος, οὐδετέρως, δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. (Harpocr., et ex parte Phot. et Suidas : Ἕρμος, ὁ. ἐστὶ τῆς Ἀττικῆς, φυλῆς Ἀκ., ὥς φησι Διόδωρος ἐν τῷ περὶ δήμων. Διονύσιος δὲ ὁ τοῦ Τρύφωνος ἐν τῷ περὶ ὀνομάτων φησὶν ὡς ἔοικεν οὐδέτερον εἶναι τὸ τοῦ δήμου ὄνομα τὸ Ἕρμος, ὡς τὸ ἔρκος. Ζώπυρος δὲ ἐν τοῖς περὶ ποταμῶν καὶ ποταμὸν Ἕρμον φησὶν εἶναι ἐν τῇ Ἀττικῇ καὶ δῆμον δμώνυμον αὐτῷ.) Ὁ δημότης Ἕρμειος. Τὸ εἰς τόπον εἰς Ἕρμους ἢ Ἑρμόσε (Ἕρμοσε Coraes loco infra cit.), τὸ ἐν τόπῳ ἐν Ἑρμεῖ. (Adde Ἐξ Ἑρμοῦ (scr. Ἕρμου), quod ponit Photius in Ἕρμιοι.) In quibus εἰς Ἕρμος corrigebat Holsten. : sed Hesych. a Berkelio comparatus : Ἕρμος ἢ Ἕρμοι, δῆμος Ἀττικῆς καὶ ποταμὸς Αυδίας. Ερμει, incertum an pro ἐν Ἕρμει (sic enim cum Guieto scribendum apud Steph. Byz., ut monuit etiam Coraes ad Plut. Phocion. c. 22, ubi libri ἐν

image
not
available

Ven. 264 : Μίσγοντ' ἐν φιλότητι μυχῷ σπείων ἐροέντων· H. Lun. 20 : Στομάτων ἐροέντων. Eur. fr. ap. Clem. Al. Str. 4, p. 543 : Τὰ Σειρήνων ἐροέντα πέδιλα. Aristoph. Av. 246 : Λειμῶνά τ' ἐρόεντα Μαραθῶνος.]

[Ἐροιάδαι, οἱ, Erœadæ, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης Ἐροιάδης, τὰ τοπικὰ ἐξ Ἐροιάδων, εἰς Ἐροιάδων, ἐν Ἐροιάδων, sec. Steph. Byz. Ubi scribendum Ἐροιαδῶν. Ad Hippothoontidem refertur etiam ab Harpocr. et Hesychio, et in inscr. ap. Bœckh. n. 172, p. 307, 6. Ἐρωίδης perperam alia ib. n. 116. L. Dind.]

Ἔρομαι in prosa [non Attica : quanquam ap. Herodotum quidem non ἔρομαι est, sed εἴρομαι. Formæ per ε ex. Hippocr. v. in Ἐρέομαι. Ap. eundem quod ἐπανέρεσθαι scribi solet, scrib. esse ἐπανερέσθαι, probare videtur Erotiani p. 134 interpretatio ἐπερωτῆσαι. Non diffitendum tamen in similibus ap. eundem ll. legi præsentia ἐρέεσθαι et πυνθάνεσθαι, ut anceps sit judicium de ἐπανέρεσθαι], et Ἐπέρομαι [Interrogo, Sciscitor, Quæro] : quo tamen ἔρομαι utuntur et poetæ. Hom. Od. [Γ, 243] : Νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο, μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι Νέστορ'. [Hoc ἔρεσθαι grammatici pro aoristi secundi infinitivo habentes quærunt quomodo possit esse proparoxytonon. V. Etym. M. vv. Εἶρω, Αιτέσθαι, schol. et Eust. ad Il. Π, 47, Cram. An. vol. 4, p. 200, 8; 421, 21. Pro præsenti habet Buttm. Gr. vol. 2, p. 133.] At ἐρέσθαι aor. est [pariterque ἐροῦ, quæ etiam in libris Atticorum plerumque scribuntur accentu retracto ἔρεσθαι, ἔρου, ut olim ap. Eur. Or. 763 : Κἀμέ νυν ἐροῦ τί πάσχω· El. 548 : Βούλομαι αὐτοὺς ἐρέσθαι σοῦ κασιγνήτου πέρι, et alios quosvis], sicut et Ἠρόμην in indic. Xen. [Cyrop. 1, 4, 19] : Ἤρετο, ἢ οὗτοι πολέμιοί εἰσι; [Thuc. 3, 113 : Καί τις αὐτὸν ἤρετο ὅ,τι θαυμάζοι καὶ ὁπόσοι αὐτῶν τεθνᾶσιν.] At vero fut. est Ἐρήσομαι tanquam a contracto them. Aristoph. [Nub. 1409] : Ἐρήσομαί σε τουτί. [Eurip. Or. 507 : Ἐρήσομαι δὲ τοσόνδε σε. Et alii quivis.] Ab Ἐπέρομαι [immo ab ἐπηρόμην, de quo v. in Ἐπέρω] est ἐπήρετο ap. Xen. [Comm. 1, 2, 33] : Σωκράτης ἐπήρετο αὐτώ. [In Indice :] Ἔρεσθαι, infin. præs. ab ἔρομαι. At ἐρέσθαι aor. 2, ab eodem, sicut in indic. habet εἰρόμην. Ἔρειο, pro ἔρου, Interroga : ex ἔρεο factum per pleonasm. τοῦ ι. Hom. Il. Λ, 610 : Ἀλλ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε, Διὶ φίλε, Νέστορ' ἔρειο. Ap. Hesych. autem ἔροιο legitur. Ἐρέομαι, sicut et ἐρέω, Interrogo : Il. A, [332] : Οὐδ' ἐρέοντο. [Et alibi. Infin. ἐρέεσθαι Od. B, 298, Hippocr. p. 113, A. De activo Ἐρέω v. in Εἶρω p. 283, A-C. De forma Ion. HSt.] : Εἴρομαι, Interrogo, Sciscitor, quam signif. et τῷ εἴρω dat Eust. Il. A, [553] : Οὔτ' εἴρομαι οὔτε μεταλλῶ· Od. [A, 284] : Εἴρεο Νέστορα· et [Θ, 549] : Ὅ,τι κέ σ' εἴρωμαι. [Cum accusat. pers. aliter Il. A, 239 : Ἀμφ' ἄρα μιν Τρώων ἅλοχοι θέον, εἰρόμεναι παῖδας, Quærentes de filiis. Ω, 390 : Καὶ εἴρεαι Ἕκτορα δῖον, Quæris de Hectore. Pind. Ol. 6, 49 : Ἅπαντας ἐν οἴκῳ εἴρετο παῖδα τὸν Εὐάδνα τέκοι. Fut. hujus formæ εἰρήσομαι, discernendum ab εἰρήσομαι, Dicar, est ap. Hom. Od. H, 237, et alibi. Forma Εἴρομαι utitur etiam Herodot. tam in simplici, ut 1, 27 : Εἰρομένου Κροίσου· 4, 76 : Ἤν τις εἴρηται, quam in comp. Ἐπείρομαι, quod v., ubi etiam tertia forma Ἐπειρέεσθαι annotata est, cui convenit forma Ἐρέομαι paullo ante memorata.]

[Ἔρος. V. Ἔρως.]

[Ἐροτὴ, Ἔροτις. V. Ἑορτή.]

[Ἔρουλοι vel Ἕρουλοι, Heruli, apud Agathiam aliosque Byzantinos. Supra Ἕλουροι, quæ forma non erat eximenda Menandro p. 285 ed. Nieb. L. Dind.]

[Ἐρουσίβη, inter animalia hortis perniciosa ponitur in Exorcismo Tryphonis in Euchol. Goari p. 697. Alludit ad ἐρυσίβη.]

[Ἐροφοῖτις inferebant nonnulli Hom. Il. T, 87, ἡ ἐροφοῖτις legentes pro ἠεροφοῖτις Ἐρινύς. Ubi v. annot. Heynii.]

Ἔροψ, Erops, avis quædam, Hesych. [Ἔποψ vel μέροψ Gesner. De avib. p. 746.]

Ἑρπάκανθα, ἡ, herba quæ et ἄκανθα. Nam ita Diosc. 3, 19 : Ἄκανθα, ἣ ἑρπάκανθα, φύεται ἐν παραδείσοις κτλ. Putatur ita vocata quod foliis suis longius serpat, hæreat et nitatur. [Iterum HSt. :] Ἑρπάκανθα, quasi dicas Serpens spina, herba quæ et ἄκανθα dicitur. Putatur autem vocata ἑρπάκανθα, quod longius foliis suis serpat. [ᾰ]

image
not
available

A Ἕρπω, Serpo, Repo, Repto. [Æsch. Sept. 17 : Νέους ἕρποντας εὐμενεῖ πέδῳ, de infantibus. Eadem-que signif. Eum. 39. Aristot. Polit. 4, 10 init., 13.] Et ut a Serpo dicuntur Serpentes, et a Repo, Reptilia, sic ἑρπετὰ ab ἕρπω. [Sch. Aristoph. Pac. 585.] Metaph. item ponitur ἕρπω, eod. fere modo, quo Serpo [Pind. Isthm. 3, 58 : Τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνᾶεν ἕρπει, εἴ τις εὖ εἴπῃ τι· fr. ap. Ath. 10, p. 455, C. Id. Nem. 4, 43 : Εὖ οἶδ' ὅτι χρόνος ἕρπων πεπρωμέναν τελέσει. Ubi est Procedere, ut ap. Aristoph. Lys. 129 : Ἀλλ' ὁ πόλεμος ἑρπέτω· Eq. 673. Similiter Ol. 13, 101 : Εἰ δὲ δαίμων γενέθλιος ἕρποι, quod schol. interpr. προκόπτοι, ἐπιδοίη. Schol. Pind. Nem. 7, 155 : Ἡ παροιμία ἐντεῦθεν ἕρπει, citat Hemst. Plut. Mor. p. 104, C, ubi Crantoris verba repetit poetæ cujuspiam loco usi : Νόσοι τε καὶ κήδεα καὶ μοῖρα θνητῶν ἐκεῖθεν ἡμῖν ἕρπει], pro Paulatim s. Pedetentim gradiendo accedo. Soph. Aj. [157] : Πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει. [Id. El. 1231 : Ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο· Tr. 547 : Ἥβην τὴν μὲν ἕρπουσαν πρόσω, τὴν δὲ φθίνουσαν. Et similiter alibi.] Eust. au-
B tem in Hom. Od. P, [157] : Ὡς ἤτοι Ὀδυσεὺς ἤδη ἐν πατρίδι γαίῃ Ἡμενος ἢ ἕρπων, exp. κρύφα καὶ οὐ κατ' ὀρθὸν βαδίζων : sed alioqui tamen plerumque simpl. ponitur pro βαδίζω, Incedo, Vado, atque ita ipsemet Eust. exp. in [Il. P, 447,] Od. Σ, [130] : Πάντων ὅσσα τε γαῖαν ἐπιπνείει [ἔπι πνείει] τε καὶ ἕρπει· scribit enim, ἕρπειν hic ἁπλῶς esse τὸ βαδίζειν. In qua tamen expos. non libenter Eustathio subscribo, quippe qui videam ἑρπετὰ alibi vocari ab Hom. generaliter Omnia bruta animantia. [Hom. Od. M, 395 : Εἷρπον μὲν ῥινοί, χρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει· H. Pan. 22 : Δαίμων δ' ἔνθα καὶ ἔνθα χορῶν τότε γ' ἐς μέσον ἕρπων πυκνὰ ποσὶν διέπει· H. Ven. 157 : Ἀφροδίτη ἕρπε μεταστρεφθεῖσα, nisi εἷρπε scripsit poeta.] Sed a Theocr. manifeste ita sumitur, 1, [105] : Ἕρπε ποτ' Ἴδαν, Ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν. Itidem-que Soph. [Aj. 287] : Ἐξόδους ἕρπειν κενάς. [Pind. Ol. 7, 52 : Ἔργα δὲ ζωοῖσιν ἑρπόντεσσί θ' ὁμοῖα κέλευθοι φέρον, i. q. ἑρπετοῖς, Animalibus. Æsch. Prom. 812 : Τούτου παρ' ὄχθας ἕρπε· 1026 : Ἄκλητος ἕρπων δαιταλεὺς πανήμερος· Prom. sol. fr. ap. Galen. vol. 9, p. 385 :
C Εὐθεῖαν ἕρπε τήνδε. Sæpius etiam Soph. præter locum supra cit., tam de euntibus, quam de abeuntibus vel advenientibus, Ph. 207 : Φθογγά του στίβον κατ' ἀνάγκαν ἕρποντος· El. 1502 : Ἀλλ' ἕρχ'. Ὕφηγοῦ· OEd. T. 83 : Οὐ γὰρ ἂν κάρα πολυστεφὴς ὧδ' εἷρπε. Et Eur. Herc. F. 1154 : Θησεὺς ὅδ' ἕρπει· Hel. 316 : Ἐς ποῖον ἕρπεις μῦθον ἢ παραίνεσιν; Et alibi. Aristoph. Vesp. 552 : Ἕρποντ' ἐξ εὐνῆς. Menander ap. Clem. Al. Pæd. 3, 2 : Νῦν δ' ἕρπ' ἀπ' οἴκων τῶνδε. Et in prosa in inscrr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2554, p. 398, 52 : Ἐς πομπὰν ἑρπόντων· et ib. 53; 2556, 33, 36, etc. Et in epistola Epimenidis ap. Diog. L. 1, 113 : Ἕρπε ἐς Κρήτην.] Ce-
terum ἕρπειν dici putant quidam gramm. quasi κατὰ τὴν ἔραν σπᾶσθαι : quod etymum etsi nimis curiose excogitatum puto, tolerabilius tamen judico, quam quod afferunt nonnulli vocis ἑρπετὰ, sc. παρὰ τὸ εἰς τὴν ἔραν πεπτωκέναι : quasi vero ἑρπετὰ non sit ab ἕρπω, et peculiari etymo opus habeat. [Aoristi exx. in Ἐξέρπω citatis simplicis ex. Jo. Chrysostomi Ep. p. 622, E : Ἐπὶ μεῖζον εἷρψε τὸ κακὸν, addit Lobeck. Paralip. vol. 1, p. 35. Veteres cur hac forma absti-
D nuerint et ἑρπύσαι prætulerint, ut ἑλκύσαι pro ἕλξαι, idem quærit ibidem. Futuro utuntur Æsch. in Ἐφέρπω cit., et forma Dor. ἑρψῶ Theocr. 5, 45 : Οὐχ ἑρψῶ τηνεῖ· 18, 40 : Ἑρψοῦμες.]

Ἔῤῥα, Hesychio ζιζάνια. V. Αἶρα.

Ἐῤῥαγέως, Hesychio ταχέως, quod et ῥαγαίως. [V. Ἐρρεῶς.]

[Ἐῤῥαδιουργημένως, Temere. Epiphan. vol. 1, p. 312, A : Οὐχ ὀρθῶς βαδίζων, ἀλλὰ ἐῤῥ. πάντα περινοστεύων.]

[Ἔρραμμα, τὸ, Insumentum. Clem. Al. p. 213.]

[Ἔρραος. V. Ἔρρωος.]

[Ἐῤῥάπτω et cetera composita ab ἐν et verbis ab ῥ incipientibus v. in Ἐνρ—.]

Ἐῤῥᾶς, Hesychio κριὸς, Aries. [V. Ἔρρωος.]

Ἐῤῥᾳστωνευμένως, adv., poterit exponi, Per inertiam, Segniter etc., utendo interpretationibus dandis infra adverbio ῥᾳθύμως. Est vero ἐῤῥᾳστωνευμένως a prima persona præteriti verbi ῥαστωνεύομαι, cujus nullum exemplum affertur. [Theodor. Metoch. p. 93

image
not
available

ἔρρε προσταχτικοῦ
, Καλλίμαχος ὀηλοῖ
L. Dind.]
rmiter, Vehemen-
σσάλευ' ἐρρ. et 76 :
sp. 230 : Πρόβαιν'
ucaso [c. 2] : Τὴν
Synes. cum par-
όης, Vehementer
s debet, Forti et
am, Forti animo,
άν τε θρασέως καὶ
14 : Ἀντιληπτέον
. Ἐρρωμενέστερον
idius, Vehemen-
87, A : Ἵνα ἐρρω-
, Cyrop. 5, 4, 46.]
έστερον ἐμβάλλειν.
τῷ παντὶ ἡ τιμω-
άν ἐρρωμενεστέρως
. p. 74, E. Sæpe
H. Gr. 3, 5, 14,
o Reip. 3, p. 401,
ρρωμενέστερος et
eparare a verbo
irma valetudine,
udine, vel Forti

ibris melioribus
Callimacho esse
έπρος, σύαγρος :
ύειν. [V. Ἔρρας.]

ος. V. Ἐρσήεις.]
. [*Od.* N, 245,
ία, Virens ros:
ntas. Hesychio
ομίχλη. [Forma
A vel 940, A :
γνώμενος ἔρσην.
Θηλείης ἔρσης.
spirit. p. 218,
lh. Arg. 1112.]
σοι, verum et
παλὰ τῶν προ-
, 220 : Διακε-
ίγονοι, χωρὶς δὲ
quoque exp.
Penellæ agnæ
yllaba HSt. :]
Ros. Hesiod.
ς θῆλυς ἔέρση.
ἐέρσαι, Lu-
ν ἦκεν ἐέρσας
if. de qua in
λέαινα γαλα-
άονας ἥρμοσε
Od. in Ἔρση
ι agnoscunt
um, et Mo-
. Il. p. 830,
. Rh. 2, 21,
ση ex cod.

3, 14, 2, 1;
v. Ἀγραυλή.
1, 5, 9.]
ılibi sæpe],
phr. C. Pl.
Od. I, 220],
rum prio-
ro ὀροσώ-
ent schol.
n. Crameri
pro ὀρο-
εντα] pro
nimirum
η, ἅπαλὰ,
rna. Pri-
lbi enim

A Hecuba de Hectore interfecto dicit, Νῦν δέ μοι ἐρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι Κεῖσαι. [Aliter H. Merc. 107 : Ἐρσήεντα κύπειρον. Marian. Anth. Pal. 9, 668, 3 : Ἐρσήεις λειμών. Anyte Anth. Plan. 4, 231, 3 : Ἐρσήεντα οὔρεα. Poeta ap. Eust. Il. p. 1084, 36, ἐρσήεντα τήθεα, de ostreis. De altera forma HSt. :] Ἐερσήεις, Rorulentus, Roscidus, Rore conspersus, s. madefactus. Hom. Il. Ω, [419] de Hectore perempto: Οἷον ἐερσήεις κεῖται· quod exp. χάθυγρος, νεαρός : sc. ut τὰ δεδροσισμένα ἄνθη.

[Ἐρσὴν inter oxytona in σὴν recensetur ab Arcadio p. 8, 25.]

Ἔρσην, Ionice pro ἄρσην s. ἄῤῥην, Mas, Masculus, Virilis sexus. Herodot. : Ἐρσένων βοῶν. Idem, Ἔρσενος γόνου. Idem, Πάντα τὰ ἔρσενα, ut τὸ ἔρσεν dicitur Proles virilis. [V. Ἄρρην.]

[Ἐρσηφορία. V. Ἀρρηφόρος.]

Ἔρσις s. Ἕρσις, εως, ἡ, Nexus, Plexus, Religatio, πλοκὴ, ἀνάδεσις, VV. LL. Ap. Suid. vero scribitur Ἕρσις, et exp. πλεξίδιον. [Theophyl. Sim. Hist. p. 152, B D : Ἐν ἔρσει τε ξύλων τοὺς ζωγρηθέντας ποιήσαντες ἐς Βυζάντιον ἔπεμπον. V. Ἔνερσις. L. Dind.]

[Ἔρσω, Roro.] Ἐρσομένην, Nicandri Ther. 631 schol. exp. δροσιζομένην, βρεχομένην.

[Ἐρσώδης, ὁ, ἡ. V. Ἐρσήεις.]

[Ἑρτὸς, ὁ, Nexus, Sertus. Cocchii Chirurg. p. 7, ζέ : Ὀριβασίου ἐκ τῶν Ἡρακλᾶ πῶς πλέκεται βρόχος ὁ ἑρτός.]

[Ἕρτωσι. Ita Ægyptii patrio sermone dixerunt Stellam Martis. Eoque nom. virtus, quam stellæ huic inesse credebant Ægyptii, exprimitur. Ap. Vettium Valentem, astrologum nondum editum (locum protulere Salmas. De ann. climact. p. 596, et Selden De diis Syr. p. 186), nomen hoc affertur Ἄρτης, additque auctor ille, Ægyptios ideo stellæ huic istud imposuisse nomen, ἐπεὶ τῶν ἀγαθοποιῶν, καὶ τῆς ζωῆς παραιρέτης ἐστίν. Forte Vettius nomen istud ex Gr. sermone derivare annisus est, quæ est Seldeni et Salmasii sententia. Ἄρτης enim potest formatum esse ex αἴρω, De medio tollo, tumque significaret Interfectorem. Sed potuit etiam interpr. hac respici ad vocem Æg., quæ ap. Cedrenum, judice etiam Salmas., multo rectius effertur Ἔρτωσι. Posset hoc etiam exponi ex Coptico, Damnum inferens, quæ est interpr. Vettii. Verum id quidem suo loco relinquamus. Cedrenus, cui genuinam vocis hujus lectionem debemus, Ἔρτωσι sc., eandem etiam, recte, ut videtur, et commode interpretatur : Τοῦτο δὲ σημαίνει παντὸς γένους ζωογονίαν, καὶ πάσης οὐσίας καὶ ὕλης φύσιν καὶ δύναμιν διατακτικὴν καὶ ζωογονικήν. Nempe *Er-tosi*, Ægyptiace dicitur τὸ αἴτιον τῆς φυτεύσεως, Vim habens et indens genitivam et seminalem. Plura videri possunt in Panth. Æg. 3, c. 6, § 4. Jablonsk.]

[Ἐρύαλος. V. Ἐρύλαος.]

[Ἐρῦγάω, forma novitia pro ἐρυγγάνω. Geopon. 17, 17, 1, πυκνῶς ἐρυγᾶν.]

Ἐρυγγάνω, pro Ructo, et quidem usitatius in prosa quam ἐρεύγω, s. ἐρεύγομαι. Sunt tamen qui eam differentiam constituant, ut ἐρυγγάνειν de jejunis dicatur, sicut ἐρεύγεσθαι de saturis. [Ita Thomas p. 367. Rectius Photius : Ἐρυγγάνειν ὃ ἡμεῖς ἐρεύγεσθαι. Phrynich. p. 65 : Ἐρεύγεσθαι ὁ ποιητής ... ἀλλ' ὁ πολιτικὸς ἐρυγγάνειν λεγέτω. Quo utuntur Eur. Cycl. 523 : Ἐρυγγανω γοῦν αὐτὸν (Bacchum i. e. vinum) ἡδέως ἐγώ· Cratinus ap. Athen. 8, p. 344, E. Eupolis ib. 15, p. 690, E : Ψάγδαν ἐρυγγάνοντα. Agathias Anth. Pal. 4, 3, 3 : Ἔτι που τὰ σιτία προσκόρως ἐρυγγάνειν. Hippocr. p. 86, A : Ἤν τι ἐρυγγάνῃ· ib. B, p. 371, 46; 670, 7. Diphil. ap. Athen. 7, p. 292, B : Δάνει' ἐρυγγάνων, citat Hemst. Forma media Hippocr. p. 371, 24 : Τὸν σῖτον ἐρυγγάνεται ὠμόν· et ib. 28. De aoristo Exc. Phrynichi Bekk. An. p. 42, 8 : Ἤρυγον, ἀπὸ τοῦ ἐρεύγομαι καὶ τὸ ἐρυγγάνω (ἀντὶ τοῦ ἐρυγγάνω Lobeck. ad Phryn. p. 64. Apud quem v. alia hujus formæ exx. præter ea quæ in Ἐρεύγομαι citata sunt). Figurate, ut supra ἐρεύγομαι, de voce, Hesych. : Ἐρυγεῖν, φωνεῖν. V. Ἐρυγή. ἄ]

[Ἐρυγεία, ζῶον, στάχυς, βοτάνη, Hesych. Ad ἠρύγγιον accedere videbatur interpretibus.]

Ἐρῦγὴ, ἡ, quoque dicitur pro ἐρυγμός. [Gl. : Eructatio, Ructeus (sic). Schol. Aristoph. Pac. 528 : Δριμεῖα....

image
not
available

ος λίθος, qui Statio
tidem, Claudiano
. 563, Erythræi
7], In Erythræo
tio, Quæ venit e
que esse putatur
ice dicitur, quod
chleas Plin. vo-
ut et Theophr.
io; Luciano et
o nomine utitur
κατὰ τῶν λοβῶν,
onymus denique
um nominavit :
ppendi solitum
ervicibus, auri-
sima grana sus-
l v. || Idem qui
s Rubri nomen
. 606, ubi ano-
ntio fit ἅλὸς με-
δὲ κατὰ ἐπίθετον
νοοῦσιν. Ἐρύθρου
ι Ἐρυθρὰ, ἡ θά-
9, 14; 10, 1, 13.
, formam resti-
υθρίου et Ἐρυ-
29, Ἐρυθρὰ et
in Epim. Hom.
t Etym. M. p.
υθροῦ pro Ἐρύ-
lium Herculis
o 16, p. 779,
bl. cod. 250,
ictæ Erythræ
.. Dind.]
q. Ἐρυθραῖος,

ndens. Const.

180. Gregor.
, A. Nisi ἐρύ-
derus. L. D.]
, Ruber : ut
d. [Categ. 8,

v. Λατραπία :
Hippocr. p.

or. Plato De
πρότερον δ'
l. pluribus.
] : Ἀλλὰ κἂν
ν ἠρυθρία,
., ut sit Ve-
Ἠρυθρία τὴν
θριῶσαι μέ-
ban. vol. 4,

Gaza vertit
enerat. an.
t Gall. ead.
[N. H. 9,
exempll.
bl. Protr.
[ὕχης] ab
ος. Conf.
ος, ἰχθὺς,
scribitur

ompositio

et The-
2, 1144.
9, 2, 3,
so et in

A ['Ερυθρίτης, ὁ, Erythrites, gent. ab 'Ερυθρὸν, loco Cyrenaicæ. Synes. Ep. 67, p. 211, D : 'Εν αἰτίᾳ γὰρ ἐπεποίητο τὸν 'Ερυθρίτην ὁ Δαρδανίτης. Et fem. 'Ερυθρῖτις, ιδος, ἡ, ib. p. 209, C : Πάτριον εἶναι καὶ ἀποστολικὸν 'Ερυθρίτιδας εἶναι καὶ ταύτας τὰς ἐκκλησίας. Idem ib. 210, C, locum ipsum vocat τὸ 'Ερυθρόν. L. Dind.]

['Ερυθρόβαπτος, ὁ, ἡ, Rubro colore tinctus. Const. Manass. Chron. 127, ἄνθος.]

['Ερυθροβἄφὴς, ὁ, ἡ, i. q. præced. Eust. Il. p. 6, 8 : 'Εν ἐρυθροβαφέσιν (ἐσθήμασι). Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 85, C.]

['Ερυθρόβἄφος, ὁ, ἡ, idem. Subscriptio codicis a. 1286 exarati, ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 359, A : Τὴν χέρα βασιλέως | ἐρυθροβάφῳ δεξιᾷ σημασίᾳ | βεβαιότητα παρέχουσαν ἀξίαν. L. Dind.]

['Ερυθροβωλίτης, ὁ. V. 'Ερυθρὰ βῶλος.]

['Ερυθρόβωλος, ὁ, ἡ, Rubrum solum habens. Schol. Dionysii Perieg. 183 : Διάφορος γὰρ ἡ Λιβύη τοῖς χρώμασιν· ἔστι γὰρ μελάγγεως, ψαμμώδης, αἰγιαλώδης, ἐρυθρόβωλος. L. Dind.]

B 'Ερυθρόγραμμος, ὁ, ἡ, Rubeis lineis interstinctus. Athen. 7, [p. 321, E] : Ἔστι δὲ πολύγραμμος καὶ ἐρυθρόγραμμος. [Et p. 305, D. Hemst.]

['Ερυθρογρἄφέω, Rubro scribo. Theodor. Hyrtacen. Epist. 17. Boiss.]

['Ερυθρόγραφον, τὸ, Rubra scriptura. Nicet. Chon. p. 387, C.]

['Ερυθρόγραφος, ὁ, ἡ, Purpura s. Purpureis literis scriptus, i. q. ἐρυθροσήμαντος. Ephræm. Cæs. 8506, p. 201 (ubi ἐρυθογρ.), et 8544, p. 202. Osann.]

['Ερυθροδάκτὔλος, ὁ, ἡ, Ruber digitis. Aristot. Rhet. 3, 2 : Διαφέρει δ' εἰπεῖν, οἷον ῥοδοδάκτυλος ἠὼς μᾶλλον ἢ φοινικοδάκτυλος ἢ ἔτι φαυλότερον ἐρυθροδάκτυλος.]

'Ερυθρόδανον, τὸ, herba, quæ et ἐρευθόδανον, Rubia [Gl. Diosc. 3, 160; Hesych. v. Σπᾶ. V. sequens voc. Formam 'Ερυθρίδη ex Lex. bot. Reg. annotavit Ducang. in Gl. App. p. 74.]

['Ερυθροδἄνόω.] 'Ηρυθροδανωμένος, Rubefactus, et quasi rubia tinctus. V. Hesych. in 'Ερυθροδανωμένος. [In Ind. :] 'Ερυθροδανωμένα, Hesychio πυῤῥὰ, πυροειδῆ,
C κόκκινα : aliis Tincta radice rubiæ, quæ ἐρυθρόδανον dicitur. [Exod. 25, 5; 26, 14, ubi ἠρυθοδ. cod. Alex. « Nicetas in Man. l. 1, n. 1 : Γράμμα ἐρυθροσήμαντον, S. Bulla aurea, ubi cod. barbarogr. ἐρυθροδανωμένον præfert. Id. in Andronico l. 2, ἐρυθρόδανον βασιλικὸν, Regia purpura. » Ducang. Epiphan. vol. 1, p. 512, C. Hemst. Greg. Naz. vol. 1, p. 153. Angl.]

['Ερυθροδόχη, ἡ, Vas quod rubrum colorem ad scribendum ab imperatoribus adhibitum tenebat. (V. 'Ερυθρόν.) Theodor. Hyrtacen. Epist. 17 : Τὴν βασιλέως ἐρυθροδόχην. Boiss.]

'Ερυθροὶς, s. 'Ερυθροειδὴς, Tunica testium et vasorum spermaticorum, ubi extra ventrem processere. Quandiu enim intra ventrem sunt, eorum tunica, quod illic nihil eximium habeat, nullo proprio donatur nomine : posteaquam vero extra ventrem processit, quia rubet, ἐρυθροὶς incipit appellari. Gorr. ['Ερυθροὶς fictum videtur ex casibus obliquis alterius vocabuli, quod ipsum ex ἑλυτροειδὴς depravatum esse sententia fuit Schneideri, aliis contrariam sequen-
D tibus, ut nos fecimus in illo voc. Et 'Ελυτροειδὴς conservatum fere in libris Celsi 7, 18, qui etsi variant inter scripturas ab hac deflexas et scripturam ἐρυτροειδὴς, nullus tamen codex ipsum ἐρυθροειδὴς exhibere videtur. Eodem modo ap. Paul. Æg. 6, 61, p. 197, 44, est : Δαρτοὶ δέ εἰσιν οἱ κολλῶντες ὑμένες τὸ ἔξωθεν δέρμα πρὸς τὸν ἐρυτροειδῆ χιτῶνα. Quod in ἑλυτροειδῆ mutandum conjecit Schneiderus in illo v., quum ἐρυθροειδῆ exhibuisset HSt., ut est ap. Rufum De partt. corp. hum. p. 41 ed. Clinch. : Περὶ δὲ τοὺς διδύμους εἰσὶ χιτῶνες ἐρυθροειδεῖς καὶ δαρτοί· et 63 : Σύγκειται (ὁ ὄσχεος) ἐκ χιτώνων, τοῦ μὲν ἔξωθεν δαρτοῦ καὶ δυσοῦ, τοῦ δὲ ἔνδοθεν δαρτοῦ καὶ ἐρυθροειδοῦς· et 64, et Galen. vol. 4, p. 280 : 'Ερυθροειδῆ καὶ ὄσχεον οἱ τοῦ θήλεος ὄρχεις οὐκ ἔχουσιν· 7, p. 28 : Τὸν ἐρυθροειδῆ χιτῶνα. Quos ll. indicavit Weigel. in Suppl. Schneid.]

'Ερυθροκάρδιος, ὁ, ἡ, Rubrum cor habens, VV. LL. [Theophr. H. Pl. 3, 12, 3. Iterum HSt. :] 'Ερυθροκάρδιος, Qui rubro corde est, Qui rubra medulla est.

'Ερυθρόκομος, ὁ, ἡ, Qui rubeis est comis. Ita co-

image
not
available

δην καὶ ξύλοις διαταχέων ὤρθωσαν, i. e. φύλαγμα. 3, [90] : Καὶ τῷ ἐρύματι προσβαλόντες, ἠνάγκασαν ὁμολογίᾳ τὴν ἀκρόπολιν παραδοῦναι, i. e. φρουρίῳ, Munitione occupata. [1, 11 : Τὸ γὰρ ἔρυμα τῷ στρατοπέδῳ οὐκ ἂν ἐτειχίσαντο (Græci ad Trojam).] Xen. Hell. 2, [3, 46] : Ἔρυμα τειχίζοντες. Et [Comm. 2, 1, 14] : Ταῖς πόλεσιν ἐρύματα περιβάλλονται, Munitionibus urbes cinguntur. Herodian. [3, 3, 12] : Φρουρὰν καταλιπόντες τοῦ ἐρύματος· et [ib. 1, 8] : Διαφράττεσθαι γενναίοις τείχεσί τε καὶ ἐρύμασι, Valido muro munimentisque obstruere. Philo : Ἐν ἐρύμασι δυσαλώτοις, In munitionibus firmissimis. [Themist. De præfect. p. 62 : Οὐ σὺν πολλῷ πόνῳ τοῖς θείοις ἐρύμασιν ἐνεσχέθησαν, εὐσεβείᾳ, δικαιοσύνῃ, πραότητι, φιλανθρωπίᾳ.] || Ἔρυμα, στήριγμα, Erot. ap. Hippocr. [p. 170, quod ex ἐρεισμάτων (ap. Hippocr. p. 749, D) corruptum conjecit Foes. in OEcon. v. Ἔρυμα.]

[Ἔρυμαι. V. Ἐρύω.]

[Ἐρῠμάνθη, ἡ, Erymanthe, mater Sabbæ Sibyllæ. Pausan. 10, 12, 9; Suidas in Σίβυλλα, p. 3300, A.]

[Ἐρύμανθος, ὁ, Erymanthus, filius Apollinis, apud Ptolem. Hephæst. in Photii Bibl. p. 146, 41. Mons Arcadiæ, Hom. Od. Z, 103, Apollod. 2, 5, 4, 1. || Urbs Arcadiæ, olim Φήγεια, postea Ψωφὶς dicta. Pausan. 8, 24, 2; Steph. Byz. v. Φήγεια, Hesych. v. Ἐρύμανθος. || Fl. Arcadiæ. Callim. Jov. 18, Polyb. 4, 70, 71. || Adj. Ἐρυμάνθιος, α, ον, Erymanthius, Soph. Tr. 1099, Apoll. Rh. 1, 127, Apollod. l. c. et alii. Femin. Ἐρυμανθὶς, ίδος, ἡ, memorat Stephan. Byz. ῠ L. Dindorf.]

[Ἐρύμανθος, fl. Asiæ inter Arachosiam et Drangenen (sic enim scribendum pro Δρατιγενῆς), Polyb. 11, 34, 13. Sed incerta est scriptura, V. Schweigh. et Salmas. Plin. Exerc. p. 828, A. L. Dind.]

[Ἐρύμας, αντος, ὁ, Erymas, Trojanus, Hom. Il. Π, 345. Alius ib. 415. Unde Etym. M. p. 378, 28. ῠ]

[Ἐρυμάτιον, τὸ, Castellum. Lucian. D. mer. 9 fin.]

[Ἐρύμαχος, ὁ, Dardanensis, memorabatur Xenoph. Anab. 5, 6, 21, ubi Εὐρύμαχον restitui ex libro optimo. L. Dindorf.]

[Ἐρυμία, ἀσφάλεια, Securitas, Hesych. Ἔρυμα Kust.]

[Ἔρυμνα, ης, ἡ, dictæ olim Tralles, urbs Lydiæ. Steph. Byz. v. Τράλλις : Ἐκαλεῖτο καὶ Εὐρυμνά. Cod. Vratisl. Ἐρυμνά. Ἔρυμνα Etym. M. v. Εὔδωνος, p. 389, 55 : Τῆς ποτὲ μὲν Ἐρύμνης, νῦν δὲ Τράλλεων καλουμένης. Originem nominis repetendam esse ab situ urbis in loco excelso ostendit Strabo 14, p. 648. L. D.]

[Ἐρυμναὶ, πόλις Λυκίας, Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῃ Λυκιακῶν. Τὸ ἐθνικὸν Ἐρυμναῖος, Steph. Byz. Nisi scribendum Ἔρυμναι, ut Ἔρυμνα. Ἐρυμνὰς ἐν τῇ ὑπὸ Φιλοκτήτῃ παραλίᾳ κειμένας memorat Strabo 9, p. 443.]

[Ἐρυμνάομαι, Defendor. Suidas : Ἐρυμνᾶσθαι, κατησφαλίσθαι, addito loco anonymi, in quo est τῷ ἐρυμνᾶσθαι κατὰ νώτου τῇ ἀκέσσῃ. L. Dind.]

[Ἐρυμνεὺς, έως, ὁ, Erymneus, philosophus Peripateticus. Posidon. ap. Athen. 5, p. 211, E.]

Ἐρυμνόνωτος, ὁ, ἡ, Tergum habens munitum sive loricatum, Epigr. [Statyllii Fl. Anth. Pal. 6, 196, 3, de paguro.]

Ἐρυμνὸς, ἡ, ὸν, Munitus, Tutus. [Hesiod. ap. Strab. 9, p. 424 : Γλήχωνά τ' ἐρυμνήν. Eur. Hel. 68 : Τίς τῶνδ' ἐρυμνῶν δωμάτων ἔχει κράτος;] Callim. H. in Del. [23] : Κεῖναι μὲν πύργοισι περισκεπέεσσιν ἐρυμναί. Thuc. 5, [65] : Χωρίον ἐρ. καὶ δυσπρόσοδον. Xen. Cyrop. 1, [6, 35] : Ἐν δυσχωρίαις αὐτοὺς γιγνομένους, ἐν ἐρυμνῷ αὐτὸς ὢν, ὑποδέξῃ, In loco tuto et munito. [Absolute 3, 2, 11 : Καταμαθὼν, ἔνθα αἱ σκοπαὶ ἦσαν ... ἐρυμνόν τε ὂν καὶ ἔνυδρον. De locis natura munitis Polyb. 1, 30, 8 : Τόπους ἐρυμνοὺς καὶ δυσβάτους· 3, 83, 1 : Λόφον ἐρυμνὸν καὶ δύσβατον.] Plut. Camill. [c. 9] : Πόλις ἐρυμνὴ, Tutissima urbs. Gregor. : Εὐνή μοι στιβάς ἐστι, καὶ ῥήγεα σάκκος ἐρυμνός. Hesychio ὑψηλὸς, μέγας, ὀχυρὸς, σκοτεινός. [Τὰ ἐρυμνὰ, Loca natura munita, tuta. Xen. Anab. 5, 7, 31 : Τὰ ἐρ. ὑπερδέξια ἔχων. Et alibi sæpius. Superlativo Aceratus et Julian. Æg. Anth. Pal. 7, 138, 2; 599, 4. Adverb. comparativi Ἐρυμνοτέρως, Tutius, Aristot. Polit. 7, 12. L. Dindorf.]

Ἐρυμνότης, ητος, ἡ, Munitio, non intelligendo actum muniendi, sed, ut ita dicam, essendi munitum. Philo V. M. 1 : Πρὸς δὲ τὴν ἐν τοῖς τόποις ἐρυμνό-

image
not
available

atis p. 45, 17;
Econ. Pluralis
Mai, in Geo-

lore erysipela-
228, v. 1296 :
ουν. Boiss.]
similis, Erysi-
vergens : ut
sim ἐρυσίπελας
t Ad Glauc. 2,
tat.
servatrix, Ur-
epith., quæ et
st. [Il. p. 643,
οντες, Ἐρυσί-
πόλεως. Hom.
λι, δῖα θεάων.
ἐρύω, Traho,
atrix. [Schol.

Tyr. Diss. 19,
της ἄνω. Philo
ινα πρὸ ὁρμῆς
υσιν.]
frutex spino-
iosc. 1, [4 et]
3. [Theophr.

Ἀκαρνανίας,
δὲ τὴν χώραν
πὸ Ἐρυσίχης
αῖος. (Conf.
o Alcmanis,
10, p. 460 :
entile esset
aret Pasto-
Apoll. Rh.
iciens. Qua
n accentum
ll. 13. Addit

Cecropis et
emoratus a
iam Æthon
phr. 1393,
riopæ sec.
icum apud
p. Palæph.
ur etiam a

ith. bovis,
ἄρα θύεις
eck. Agla-

, Pugna.
ponit cum

om. H. in
ν ἐρυσμόν.
ι πίνουσιν
vum esse
965, 48 :
Παυσανίᾳ
]
ila, Qua-
ισσὸς re-

τοσοῦτον
ιθη ξίφη,
erint ex

ll. 363 :
ἦρα φά-
n. Hom.

yth. 4,
Apol-
co. V.

A Ἐρύω, ύσω [vel ύω, ut Hom. Il. Λ, 454 : Οὐ μὲν σοίγε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ ὅσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἰωνοὶ ὠμησταὶ ἐρύουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες, et alibi. Quod sec. schol. alii scribebant ἐρυοῦσι, aliis præsens pro futuro accipientibus. Sed similes futuri formas vide in Ἐξανύω, Ἐξαφύω, Τανύω. Futuri medii formæ ἐρύομαι exempla v. in ipso et in Ἐρύομαι, sub Ἐρύω, Custodio, posito], Traho. Hom. Od. Θ, [34] : Ἀλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν. [Hesiod. Op. 622 : Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι.] Il. Γ, [373] : Καί νύ κεν εἴρυσσεν· ante vero dixerat, Ἕλκε δ' ἐπιστρέψας. Π, [862] : Δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς Εἵρυσε, λὰξ προσβάς. [Cum genit. X, 493 : Ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος. De Αὖ ἐρύω vide in Αὐερύω. Pind. Nem. 7, 67 : Βίαια πάντ' ἐκ ποδὸς ἐρύσαις. || Pendo interpretabatur Jacobs. in epigr. Anth. Pal. 14, 134, 6 : Νῦν δ' ἅμα πάσαις δόρπον ἐφοπλίζεις μνᾶν ἐρύσασα μόνον, quod dicitur de nente, ut nihil impediat verti Trahens s. Ducens.] || Ἐρύομαι quoque in ead. signif., act. sc. [sed ut accedat notio reflexiva
B Ad me, Mihi], capitur, Il. [Ξ, 422 : Ἑλπόμενοι ἐρύεσθαι (Achæi Hectorem)·] P, [159] : Αἶψα δὲ Πάτροκλον ἐρυσαίμεθα Ἴλιον εἴσω, Trahamus, s. Raptemus, ἑλκύσαιμεν : habet enim signif. violentæ tractionis, ut ἑλκύω supra. Φ, [173] : Ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ. [Od. Θ, 504 : Αὐτοὶ γάρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο. Cum genit. Il. P, 161 : Καί μιν ἐρυσαίμεθα χάρμης. Cum dat. pers. E, 298 : Δείσας μήπως οἱ ἐρυσαίατο νεκρὸν Ἀχαιοί. || Forma syncopen passa Od. X, 90 : Εἵρυτο δὲ φάσγανον ὀξύ. Quod Buttm. Gr. vol. 2, p. 135, 433, pro plusquamperfecto passivi media signif. posito habebat, ut esset Strinxerat. Sed v. quæ dicentur in Ἔρυμαι. || Pass. perf. Hom. Il. Ξ, 75 : Νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης. Et correpto υ Od. Z, 265 : Νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι εἰρύαται, Per viam subductæ stant. Plusquamperf. εἴρυντο Il. Σ, 69. Pro quo εἰρύατο (υ producto) Ξ, 30, O, 654, et εἰρύατ' (υ correpto) Δ, 248. Particip. εἰρῡμέναι Il. N, 682. Aoristo Hippocr. p. 1134, B : Ἡ τὴν γνάθον ἐρυσθεῖσα· 1153, G : Ἐς τοὔπισθεν ἐρυσθείς.]

C [De forma Ion. HSt. :] Εἰρύω, pro eod., interposito ι, ut fit in εἰλίσσω ab ἑλίσσω. Unde Εἰρύμεναι νῆα, Hesiod. [Op. 816. Sed hoc formatur tanquam ab Εἴρυμι. Herodot. 4, 10 : Εἰρύσαντα τῶν τόξων τὸ ἕτερον· 2, 136 : Πλίνθους εἰρυσαν. Hippocr. p. 590, 10 : Ἐπὴν δὲ μεταστέωσι καὶ εἰρύσει (—σῃ) ἡ κύστις τὸ λεπτὸν τοῦ αἵματος· 646, 2. De medio et pass. ita fere Foes. OEc. p. 113 : « P. 71, A : Ὑποχόνδρια τουτέοισιν εἴσω εἰρύαται· quod repetitur p. 124, E (ubi alii codd. cum Erotiano εἰρύεται, sed εἰρύαται agnoscit Galenus). P. 637, 41 : Τὰ σκέλεα εἰρύαται, Crura contrahuntur. P. 663, 24 : Καὶ στόμαχος οὐ πάμπαν εἰρύαται τὴν τροφὴν, Cibum attrahit aut continet. Apparet tamen illic vitiatam lectionem, et εἰρύαται pro εἰρύεται legi. (Sic p. 661, 52 : Τὸ στόμα κεχηνός ἐστι καὶ οὐχ οἷόν τε εἰρύασθαι τὴν γονὴν, scrib. εἰρύεσθαι. Utroque autem l. rectius verti videtur Retinere, de qua signif. v. in sequenti ap. HSt. verbo.) P. 647, 4 : Καὶ εἰρύεται, de muliere quæ contrahitur aut convellitur (καὶ σπᾶται dixit p. 577, 46). De corporis mole quæ contrahitur et con-
D cidit p. 1174, H : Ἐξαπίνης γὰρ εἰρύεται (ubi alii ἐρείπεται· v. annot. Foes. p. 1176). » Conf. etiam compp. Παρερύω, Συνερύω. De mensura mediæ v. in fine sequentis verbi.]

Ἐρύω [immo Ἐρύομαι], Custodio, Salvo, Salvum et incolumem præsto, Conservo, Tueor, Defendo. Unde pass. [media] voce, signif. act. Hom. [Il. E, 344] : Καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσατο [ἐρύσσατο] Φοῖβος Ἀπόλλων Κυανέῃ νεφέλῃ, Custodiit, ἐφύλαξεν. K, [44] : (Βουλῆς) Κερδαλέης, ἥτις κεν ἐρύσσεται ἠδὲ σαώσει Ἀργείους καὶ νῆας· Λ, [238 : Οἵτε] θέμιστας Πρὸς Διὸς εἰρύαται, i. e. φυλάττουσι, Conservant, Tuentur. [Significatione Retinendi Od. Π, 463 : Ἦ ἔτι μ' αὖτ' εἰρύαται οἰκαδ' ἰόντα. Il. X, 303 : Ἦ γάρ ῥα πάλαι τόγε φίλτερον ἦεν Ζηνί τε καὶ Διὸς υἱεῖ Ἐκηβόλῳ, οἵ με πάρος γε πρόφρονες εἰρύαται· νῦν αὖτέ με Μοῖρα κιχάνει, ubi al. εἰρύατο, perfectum tuetur Heynius exemplis Hom. quæ πάρος cum præsenti conjunctum habent.] X, [507] de Hectore, Trojæ columine : Οἷος γάρ σφιν ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα μακρά· quem l. citans Plato Cratylo

image
not
available

A scribentem p. 37 : Ἀπελεύσομαι· παντάπασι φυλάττου· οὔτε γὰρ οἱ δόκιμοι ῥήτορες οὔτε ἡ ἀρχαία κωμῳδία οὔτε Πλάτων κέχρηται τῇ φωνῇ· ἀντὶ δὲ αὐτοῦ τῷ ἄπειμι χρῶ καὶ τοῖς ὁμοιοειδέσιν ὡσαύτως, et similibus verbis de ἐπεξελεύσομαι et ἐπεξελευσόμενος, ut Mœridis p. 16 aliorumque recentt. præcepta omittam. Exempla Dionysii Hal., Luciani, Plutarchi et supparium indicavit Lobeck. || De ceteris verbi ἔρχομαι modis et temporibus recte Elmsl. l. c. : « Nec multo magis usitata sunt ἠρχόμην, ἔρχου, ἔρχωμαι, ἐρχοίμην, ἔρχεσθαι, ἐρχόμενος, pro quibus plerumque dixerunt Attici ἦα, ἴθι, ἴω, ἴοιμι, ἰέναι, ἰών. Ἐπερχόμενον habet Æsch. Prom. 98. Ἔρχεσθαι Ag. 926. Ἐρχομένα Soph. Tr. 851. Ἐπερχομένῳ Aristoph. Nub. 311. Ἐπήρχοντο Thuc. 4, 120. Προσήρχοντο ib. 121. (Unde Pollux 3, 121, Xenophontem etiam pro Thucydide nominans, per errorem citat προσῄεσαν. L. D.) Ὑπερχόμενος Plat. Critone p. 53, E, Xen. De rep. Ath. 2, 14. Ἐξέρχοιτο Cyrop. 4, 1, 1 (ubi exigua est auctoritas scripturæ ἐξέρχεται). Ἐπεξερχόμεναι Antipho p. 623 (115, 9).

B Ὑπέρχεσθαι Andocid. In Alcib. p. 122 (31, 42), Demosth. In Aristocr. p. 623, 22. Altera totidem exx. ap. Atticos scriptt. hodie superstites reperiri posse vix crediderim. » Longius vero quam debebat progressus addidit : « Legitur quidem ap. Aristoph. Thesm. 504 : Ὁ δ' ἀνὴρ περιήρχετ' ὠκυτόκει' ὠνούμενος. Sed suspicor poetam scripsisse περιῇεν vel περιῆρρεν. » Nam imperf. apud Aristoph. satis tuentur exx. Thucydidea, quibus duo Arati 102 et 118 addit Buttm. Gramm. vol. 2, p. 137.] Hom. Il. B, [457] : Ὣς τῶν ἐρχομένων ἄπο [ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίοιο αἴγλη ... δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἷκεν], Ab illis euntibus. [Aristoph. Ran. 301 : Ἴθ' ᾗπερ ἔρχει· Thesm. 1178 : Ὀρχησομένη γὰρ ἔρχεθ' ὡς ἄνδρας τινάς· Vesp. 1322 : Οἴκαδ' ἔρχεται.] A, [120] : Γέρας ἔρχεται ἄλλῃ, Abit alio. [Soph. Antig. 99 : Στεῖχε· τοῦτο δ' ἴσθ' ὅτι ἄνους μὲν ἔρχει· 1100 : Ἐλθὼν κόρην ... ἄνες· 1107 : Δρᾶ νῦν τάδ' ἐλθών. (Eadem signif. imperativo, sequente alio imperat., Hom. Il. M, 343 : Ἔρχεο, δῖε Θοῶτα, θέων Αἴαντα κάλεσσον· Od. P, 544. Et conjunctivo, Ψ, 254 : Ἀλλ' ἔρχευ, λέκτρονδ' ἴομεν.)

C Aristoph. Lys. 727 : Πάσας τε προφάσεις ὥστ' ἀπελθεῖν οἴκαδε ἕλκουσιν· ἤδη γοῦν τις αὐτῶν ἔρχεται. Αὕτη σὺ ποῖ θεῖς; — Οἴκαδ' ἐλθεῖν βούλομαι· ubi tamen etiam Venit et Ire vertere licet. || Venio. Id. Eq. 1196 : Ἐκεινοιὶ γὰρ ὡς ἔμ' ἔρχονταί τινες πρέσβεις· Ach. 908 : Ὁδὶ ἔρχεται· Lys. 1231 : Ὅταν ἔλθωμεν ἐς Λακεδαίμονα· Ran. 1164 : Χωρὶς γὰρ ἄλλης συμφορᾶς ἐλήλυθεν. Ceterum paullo rarior est signif. Abeundi quam signiff. Eundi et Veniendi. || Constructiones notabiliores sunt : cum genitivo, Hom. Il. B, 801 : Ἔρχονται πεδίοιο, Per campum. || Cum accusat. viæ quam quis it, Æsch. Prom. 962 : Κέλευθον ἥνπερ ἦλθες ἐγκόνει πάλιν. Eur. Tro. 235 : Πυκνὰς ἐς Τροίαν ὁδοὺς ἐλθόντα. Aristoph. Ach. 1144 : Ὡς ἀνομοίαν ἔρχεσθον ὁδόν· Lys. 834 : Ἴθ' ὀρθὴν ἥνπερ ἔρχει τὴν ὁδόν. Herodot. 2, 24 : Ὁ ἥλιος ἔρχεται τῆς Λιβύης τὰ ἄνω. Plato Protag. p. 317, B : Τὴν ἐναντίαν ἅπασαν ὁδὸν ἐλήλυθα. || Cum accusativo loci Hom. Il. X, 483 : Ἀΐδαο δόμους ἔρχεαι. Pind. Pyth. 4, 52 : Τάνδε νᾶσον ἐλθόντες· 134 : Ἦλθον Πελία μέγαρον. Soph. Tr. 259 : Ἔρχεται πόλιν. Et

D δόμους El. 64, πατρὸς τάφον 893. Eur. Hipp. 1102 : Τὰ θεῶν μελετήμαθ', ὅταν φρένας ἔλθῃ. || Cum accus. pers. Pind. Isthm. 2, 48 : Ταῦτα, Νικάσιππ', ἀπόνειμον, ὅταν ξεῖνον ἐμὸν ἔλθῃς. Liban. vol. 4, p. 779, 5 : Καὶ δευτέρα τις ἦλθέ με κακοπραγία, nisi leg. μοι. || Cum dativo pers. Pind. Ol. 1, 100 : Τὸ δ' αἰεὶ παράμερον ἐσλὸν ὕπατον ἔρχεται παντὶ βροτῷ. Æsch. Prom. 358 : Ἦλθεν αὐτῷ Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος ... κεραυνός· 664 : Ἐναργὴς βάξις ἦλθεν Ἰνάχῳ. Thuc. 8, 96 : Τοῖς δὲ Ἀθηναίοις ὡς ἦλθε τὰ περὶ τὴν Εὔβοιαν γεγενημένα, quod explicatius dicit ib. 19 : Ἐλθούσης παρὰ Χαλκιδέως ἀγγελίας αὐτοῖς ἀποπλεῖν πάλιν. (Sine dativo sic Demosth. p. 30, 3 : Ὡς γὰρ ἠγγέλθη Φίλιππος ἀσθενῶν ἢ τεθνεὼς, ἦλθε γὰρ ἀμφότερα ...) Proprie id. 1, 13 : Ἔτη δ' ἐστὶ μάλιστα τριακόσια ... ὅτε Ἀμεινοκλῆς Σαμίοις ἦλθε. Et alibi sæpe. Plato Phædr. p. 250, D : Ὄψις ... ἡμῖν ὀξυτάτη τῶν διὰ τοῦ σώματος ἔρχεται αἰσθήσεων. Demosth. p. 1001, 11 : Οὐδὲ γὰρ, εἴ τι τῇ μητρὶ πρὸς ὀργὴν ἦλθε τῇ τούτων, τούτους ἂν ἐμίσει, νομίζων αὑτοῦ εἶναι. Aristot. Metaphys. 3, 7 : Ἐλήλυθε δ' ἐνίοις αὕτη ἡ δόξα, ὥσπερ καὶ ἄλλαι

image
not
available

ἔρωτας, et mox : Οἱ τῆς Μαρκεσίνης ἔρωτες. || Cum εἰς Argum. Soph. Antigonæ : Διὰ τὸν εἰς αὐτὴν ἔρωτα. Cum πρὸς, ut Lucian. infra cit., Aristot. H. A. 9, 48 : Πρὸς παῖδας ἔρωτες. Nicet. Eugen. 5, 47 : Τὸν πρὸς αὐτὸν ἔρωτα δεινὸν τῆς Χρυσίλλης.] || Amor, Cupido, Deus qui amorem immittere fingitur. [Hesiod. Th. 120 : Ἔρος, ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι· 201. Conf. schol. Apoll. Rh. 3, 26. Anacreon ap. Dionem Chr. vol. 1, p. 94 : Δαμάλης Ἔρως. Alcman ap. Hephæst. p. 76, Soph. Trach. 354, et sæpius Eurip., velut Hipp. 534, ubi Jovis filius dicitur. Aristoph. Ach. 991 : Ἔρως, ὥσπερ ὁ γεγραμμένος· Av. 574, 696, 1737.] Item plur. Amores, Cupidines. Xen. [Comm. 1, 3, 13] : Ἴσως δὲ καὶ [οἱ] Ἔρωτες τοξόται διὰ τοῦτο καλοῦνται, [ὅτι καὶ πρόσωθεν οἱ καλοὶ τιτρώσκουσιν. Ἔρωτας primus memorat Anacreon ap. Himer. Or. 14, 4, post eum Simonid. Anth. Pal. 7, 25, 3 : Χαρίτων πνείοντα μέλη, πνείοντα δ' Ἐρώτων (conf. Hedylus ib. 7, 292, 3 : Ἦν γὰρ Ἐρώτων καὶ Χαρίτων ἡ παῖς ἀμβρόσιόν τι θάλος, nisi quis in hujusmodi locis substantivum esse malit), et sæpissime recentiores poetæ, velut Bucolici. Sed in l. Xen. ab HSt. citato ipse orationis color prodere videtur lectoris annotationem, quales plures in libros illos illatæ sunt. || De amasio vel amica, ut ap. Latinos, Amor. Alciphr. 1, 34, p. 190, 40 : Ὁ ἐμὸς ἔρως, Εὐθύδημε.] || Ἔρως generaliter pro Quovis amore sive desiderio alicujus rei. [Φιλότητος, Concubitus, Archiloch. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 475. Æsch. Eum. 865 : Δεινὸς εὐκλείας ἔρως. Et similiter sæpius Euripides. Plurali Aristoph. Av. 1316.] Unde dicitur ἔρωτα ἔχω τούτου, Hujus rei desiderio teneor; τοῦ καταμαθεῖν, Plato. [Sine genit. Eur. fr. Androm. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 474 : Ἔρωτα δεινὸν ἔχομεν. Sequente infinitivo Herodot. 5, 32 : Ἔρωτα σχὼν τῆς Ἑλλάδος τύραννος γενέσθαι.] Item ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως, Lucian. [Ep. ad Nigrin., Nigrino præmissa. Aliæ locutiones sive priorem sive alteram signif. habentes sunt : Æsch. Ag. 341 : Ἔρως δὲ μή τις πρότερον ἐμπίπτῃ στρατῷ ποθεῖν ἃ μὴ χρή. (Thuc. 6, 24 : Ἔρως ἐνέπεσε τοῖς πᾶσιν ὁμοίως ἐκπλεῦσαι. Plato Leg. 4, p. 711, D : Ὅταν ἔρως ἐγγένηται ... δυναστείαις.) Suppl. 521 : Τῶν σ' ἔρως ἔχει τυχεῖν. (Xen. H. Gr. 5, 3, 19 : Ἔρως αὐτὸν ἔσχε τῶν σκηνημάτων.) Fr. ap. Athen. 13, p. 600, B : Ἔρως δὲ γαῖαν λαμβάνει γάμου τυχεῖν. Eur. Hipp. 32 : Ἐρῶσ' ἔρωτ' ἐκδημον· Bacch. 812 : Τί δ' εἰς ἔρωτα τοῦδε πέπτωκας μέγαν; Ion. 67 : Ἔρωτι παίδων, Desiderio liberorum. Hermipp. ap. Athen. 15, p. 668, A : Βλαύτης δ' οὐδεὶς ἔτ' ἔρως λευκῆς. Soph. OEd. C. 367 : Πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρως Κρέοντί τε θρόνους ἑᾶσθαι μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν, Cupiebant. Sic enim Tyrwh. pro ἔρις, quod ex v. 372 illatum videtur. Plato Epist. 7, p. 339, D : Πρὸς ἔρωτα ἐλθεῖν τοῦ βελτίστου βίου. Cum περὶ Marinus Vita Proculi c. 4 : Διὰ τὸν περὶ φιλοσοφίαν πολὺν ἔρωτα. Conf. Plat. Leg. 6, p. 782, E. Sequente ἵνα Hermes Trismeg. ap. Malalam p. 26, 17, et in Chron. Pasch. p. 85, 16 : Οὐδὲ ὑμᾶς τοιοῦτος ἔρως κατεῖχεν ἵνα περὶ τούτου ζητήσητε vel ζητήσαιτε.]

‖ Ἔρος, Æol. pro ἔρως dici fertur, significans Amor, Desiderium. Hom. Il. Ξ, [315] : Οὐ γὰρ πώποτέ μ' ὧδε θεᾶς ἔρος, οὐδὲ γυναικὸς, Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσε. Hesiod. Theog. [910] : Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἵβετο δερκομενάων Λυσιμελής· καλὸν δέ θ' ὑπ' ὀφρύσι δερκιόωνται· de tribus Gratiis. Rursum Il. N, [638] : Τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι Ἢ πολέμου. Et alibi sæpe, Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο, Postquam vero cibi et potus desiderium exemerunt sibi, i. e. Explerunt. Pro quo Virgil. dicit, Postquam exempta fames epulis. [Formæ ἔρος dativus ἔρῳ est Od. Σ, 212 : Ἔρῳ δ' ἄρα θυμὸν ἔθελχθεν. (Quo referenda erit Hesychii gl. Ἔρωϊ, ἔχοντι, si scribendum ἔρωτι.) Ubi Wolfius ἔρω, ut sit ab ἔρως formatum per apocopen, quam eo minus probari posse intellexit Buttm. Gr. vol. 1, p. 212, 214, quod forma ἔρως etiam ll. duobus Il., qui soli eam habent, Γ, 442 : Οὐ γὰρ πώποτέ μ' ὧδε ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψεν· Ξ, 294 : Ὣς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν, mutanda videtur in formam ἔρος. Neque Hesiodus scripserat, ut legitur ap. Plut. Thes. c. 20 : Δεινὸς γάρ μιν ἔτειρεν ἔρως Πανοπηίδος Αἴγλης.

image
not
available

respexisse putarit, incertum est. Sed et erit, nomen λόγος a verba illa, quibus Syllogismum potius γον alibi quoque hoc n quod attinet, ita sc. Ratiocinationem, ulius, Latino, quod voluit, miror non ius vereor ne illud alibi ap. hunc scri- um fuisse satis no- nissimus fuerit hic atione : et in ple- um præsertim qui pretari nobis quo- ζοντος, et λόγου ἐγ- mentionem faciunt. aliquid et in Συν- rens. || Ἐρωτῶ, pro Oro. Est au- ap. Evangelistas; n accusativo sub- ctivus, interjecta tem dicitur ἐρωτῶ gen. Quin etiam ens et accus. rei. i usus, sc. cum ui aljoqui resolvi el ἵνα, ut in aliis autem omnium orem monuero, ό, quod de alia- tas et alios N. T. ex illis tantum ur duntaxat ap. eos vel primos ea sine delectu mo esset, quam n ἐρωτῶ, de quo Rogandi, i. e. taxat afferatur, um, quæ hodie us non loquor),' . colligere pos- qui in lib. II. , loquens περὶ modis admitti θορά́ν. Et esse τῶ et παρακαλῶ καλεῖν, vel προ- linc, inquam, tunc temporis a usurparent. oitemus? (Est- rbo παρακαλῶ 89, 20 Bekk. : D.] Hæc præ- constr. (i. e. r accusativo Ἱρώτων αὐτὸν ν αὐτὸν ἀπελ- ύμᾶς σκοπεῖν qua jungitur el ἵνα, hæc ὅπως ἐλθὼν τῶσί σε ὅπως τῶν Φαρι- annem ali- testes sunt τατέρα περὶ m, Οὐ περὶ ue sequen- ήσετε οὐδέν. terrogabi- are, ut in quæ sub- Πατέρα, em itidem

A accusativum nonnunquam, unum pers., alterum rei. Ap. Luc. 14, [32] eadem constr. dictum est, Πρεσβείαν ἀποστείλας, ἐρωτᾷ τὰ πρὸς εἰρήνην, i. e. Legatione missa rogat (vel petit) ea quæ ad pacem pertinent. Brevius, Mittit legatos de conditionibus pacis, s. de pace. At longe aliter redduntur hæc, 1 Reg. 30, [21]: Ἠρώτησεν αὐτοὺς τὰ εἰς εἰρήνην· sc. Salutavit eos. [Psalm. 121, 6 : Ἐρωτήσατε δὴ τὰ πρὸς εἰρήνην τὴν Ἰερουσαλὴμ, Benedicite, Salutem apprecamini Hierosolymæ. Schleusn.] Quæ expos. revocat mihi in memoriam quoddam Anthol. distichum 2, p. 130 meæ ed. [Anth. Plan. 2, 19] : ubi nomen Εἰρήνη est itidem salutantis : Εἰρήνη πάντεσσιν, ἐπίσκοπος εἶπεν ἐπελθών. Πῶς δύναται πᾶσιν, ἣν μόνος ἔνδον ἔχει; Sed qui epigramma scripsit, ludit in ambigua hujus nominis εἰρήνη signif.; quum hæc quidem verba, εἰρήνη πάντεσσιν, salutationem Judaicam complectantur, in posteriore autem versu Εἰρήνη nomen sit mulieris, quam ille πάντων esse nolebat, sed sibi propriam habebat. Quinta autem illa et ultima constr., earum quidem
B quæ a me propositæ fuerunt (fieri enim potest ut aliquam prætermiserim), est ea qua subjunctum habet imperativum. Id autem fit duobus modis; interdum enim interjicitur partic. verbi λέγειν inter hoc verbum et imperativum, nonnunquam autem sequitur imperativus, nullo participio nec ullo alio verbo interjecto : Matth. 15, [23] : Ἠρώτων αὐτὸν, λέγοντες ἀπόλυσον αὐτήν. Jo. 12, [21] : Καὶ ἠρώτων αὐτὸν, λέγοντες, Κύριε, θέλομεν τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν. At sine partic. Luc. 14, [19] : Ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρῃτημένον. Sed in hac prima persona locum non habuisset participium, ut in tertia habere potuisset, hoc modo, Ἠρώτα αὐτὸν, λέγων, ἔχε με παρῃτημένον. [Passivo Charito 8, 7, p. 188, 14 : Ἐρωτώμενος ἄνωθεν ἄρξαι πάντα ἡμῖν λέγε. Strato Anthol. Pal. 12, 211, 8 : Τἄλλα δ' ἐρωτηθείς, οὐκ ἐπιτασσόμενος.] || Ἠρώτα αὐτῷ διὰ τοῦ Θεοῦ, in VV. LL. affertur ex 1 Reg. 22, [10], et redditur Consuluit Deum pro eo. Sed in Compl. ed. legitur ἐπηρώτα : itidemque c. 30 ejusdem libri, [8] : Καὶ ἐπηρώτησε Δαβὶδ διὰ τοῦ Κυρίου, pro Consuluit David Do-
C minum, s. Interrogavit. Verum aliena prorsus est a Græci sermonis consuetudine hæc constr., ἐπηρώτα διὰ τοῦ Κυρίου, pro ἐπηρώτα τὸν Κύριον, adeo ut vel ipsos Bibliorum Interprr. aliter scripsisse, vel novam quampiam signif. isti verbo dare voluisse existimem. [Paralip. 1, 14, 14 : Ἠρώτησε Δαβὶδ ἔτι ἐν θεῷ, Interrogavit iterum apud deum. || Cum dativo significatione Narrandi vel Quæstionem proponendi Achmes Onir. c. 18, p. 19 : Ἐλθών τις ἄνθρωπος ἠρώτησέ μοι τῷ Ἀχμὲτ ... εἶδον ἐν ὁράματι ὅτι αἱ τρίχες τῶν σκελῶν μου ἐδασύνθησαν ... Καὶ ἀπεκρίθην αὐτῷ οὕτως. Conf. c. 146, p. 113. L. D.] || Ἐρωτῶ derivatum est a nomine ἔρως, nimirum ab ejus gen. ἔρωτος, si Etymologo credimus. Cur vero inde originem habere putat? Quoniam οἱ ἐρωτῶντες ὃ εὔχονται μαθεῖν, τοῖς ἐρῶσιν ἐοίκασι, h. e. Quoniam qui ἐρωτῶσι (i. e. Interrogant), de eo quod scire optant, similes sunt ἐρῶσιν, i. e. Amantibus, s. Amatoribus. At ego etymologiam hanc ridiculam esse existimans, ex ἔρομαι ortum esse dico. [|| Perfecti activi formam Atticam Ἐρηρότηκα memorat
D grammat. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 187, 3, et Etym. M. p. 372, 42, hoc quidem ponens etiam Ἐρηρώτηκα, quod Doricum putabat Sylburgius. Eandem formam cum plusquamperf. ἠρηροτήκειν memorat Favorin. in Aldi Hortis p. 59, B. Participium ἐρηροτηκὼς vel ἐρηρωτηκὼς ponunt Suidas et Zonaras. Ab grammaticis Byzantinis fictam conjecerunt Lobeck. ad Phryn. p. 32 et Buttmann. Gr. vol. 1, p. 336.]

Ἐρώτημα, τὸ, Id de quo quis interrogat, s. interrogatur, Interrogatio, Quæstio. [Thucyd. 3, 54, 60.] Æschin. C. Ctes. : Ἐρώτημά τι ἠρώτα, προειπὼν μὲν ἃ εἰρήσεται. [Plato Reip. 6, p. 487, E ; Xen. OEc. 11, 5.] Plut. Lyc. [c. 18] : Ἐρώτημά τι προύβαλε πεφροντισμένης δεόμενον ἀποκρίσεως. Id. [Alex. c. 64] : Λαβὼν δέκα δεινοὺς δοκοῦντας εἶναι περὶ τὰς ἀποκρίσεις καὶ βραχυλόγους, ἐρωτήματα προύγραφεν αὐτοῖς ἄπορα. Ap. Lucian. autem [Demon. c. 15] legimus, Προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικόν. [Cum πρὸς Proleg. in Hesiod. p. 6 et 15 ed. Gaisf. : Πλάσεις τῶν πρὸς ἀλλήλους ἐρωτημάτων, Mutuarum interrogationum, ut ibid. paullo ante, ἐξηρωτη-

image
not
available

A ab Ἔνι. Sed probabilis est Ahrensii De dial. vol. 1, p. 214 correctio ἐσσάρχι πολέμω, ut duplex σ proprium fortasse fuerit compositis cum præpositione vocabulis. || I. q. ἐν. V. Hesychii gl. initio citatam et quæ de ν ante σ in σ mutato diximus in Ἐν p. 964, D, et Suid. in Ἐσσείσεις. || I. q. ἔστε, quod v. L. D.]

[Ἔσβηνες, εἶδος ποτηρίου, Hesych.]

[Ἔσβιλος inter hyperdisyllaba in ιλος refert Arcadius p. 56, 1.]

[Ἔσβοῦς, οῦντος, Esbus. « Urbs in sacris literis sæpe memorata, sed nomine Hesebon (quod v. infra). Alii eam in Peræa constituunt, sed Ptolem. (5, 16) et Hieronymus in Arabia locant, et ipse Plin. (5, 12) *Esbonitas Arabas* vocat. Imperatorii bini iique Caracallæ hactenus solum cogniti ARP. ESBORΣ (Vaill.), ESBOC (Pellerin.). » Eckhel. D. N. vol. 3, p. 503. Ptolemæi cod. Coisl. ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 708 Σεβοῦς, idemque vicissim p. 709 Ἔσβουτα pro Σεβοῦντα 517, 17, quod Ἐσβοῦντα scribendum monet Cellarius Geogr. ant. vol. 2, p. 559, ut sit nominativus, qualis Ἐμμαοῦντα pro Ἐμμαοῦς in eod. cod. ib. 16. Sic autem in Actis Conc. Ephes. p. 187, 37 ed. Commelin. : Ζῶσυς Ἐσβοῦντος. Inserto ε Georg. Sync. p. 295, A : Ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν πέραν Ἰορδάνου πόλεων καὶ Ἐσεβοῦντα καταλαβόμενος. L. Dind.]

B

[Ἔσδομαι. V. Add. ad Ἔζω.]

[Ἔσδρα, antidoti nomen, ap. Alex. Trall. 7, p. 322. Struv. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 32. L. Dind.]

[Ἐσδρᾰμῠλίζω, Intro curro. Hesych. : Ἐσδραμύλιξον, εἴσδραμε. Ἐσδραγύλιξον Photius cum eadem interpretatione, correctus ab Alberto. Ex Italica comœdia ductum putabat Valcken. Ep. ad Rœver. p. 67. Formatur autem a δραμύλος, quod memorat et perperam a δράναι (δρᾶναι) ducit grammat. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 51, 22, quum sit a δραμεῖν formatum. L. D.]

[Ἔσδρας, α, δ, Esdras, n. viri Hebræum in V. T.]

[Ἐσεβοῦς. V. Ἐσβοῦς.]

[Ἐσεβών, διαλογισμὸς, καὶ πόλις Μωαβιτικῆς, Hesych. Qua de interpretatione v. interprr. ipsius et Zonaræ p. 877, qui ἐσσεβών scribit cum Cyrillo et interpretatur ἀρραβών et ἔσωθεν. Urbem etiam duplici σ scribit Joseph. A. J. 13, 15, 4 : Ἐσσεβών. A qua gentile fem. Ἐσσεβωνῖτις, ιδος, ἡ, Regio circa eam, ib. 12, 4, 11. Pro quo Ἐσθμωνῖτις libri nonnulli 15, 8, 5. HSEBH est in numo ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 8, p. 387, n. 21. V. Ἐσβοῦς. || Ἐσσεβών inter judices gentis Judæorum est in Chr. Pasch. p. 81, C, D, ubi v. Ducang. Ἐσεβών vel Ἐσβών ap. Eusebium. L. Dind.]

C

[Ἐσένας, Ἐσένης. V. Ἔννος p. 1118 seq.]

[Ἐσέπειτα. V. Εἰς p. 297, C.]

Ἐσηθέω, Colo s. Decolo in. Aliis etiam Infercio, Infero. [V. Εἰσηθίζω.]

[Ἐσηλυσίη. V. Εἰσηλούσιον.]

[Ἐσηνός. V. Ἔσσα.]

[Ἐσήρ, oppidum Meroes, ap. Ptolem. 4, 8. Ἔσηρ cod. Coisl. ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 676. *Esar* Plinio N. H. 6, 30, 191.]

[Ἐσθέομαι.] Reperitur et Ἡσθημένος [et Ion. Ἐσθημένος] partic. Vestitus, tanquam ab Ἐσθέομαι. Herodot. [6, 112] : Ἐσθημένος ἐσθῆτα Μηδικὴν, Veste Medica indutus : et [3, 129] : Ἐσθημένος ῥάκεσι, Pannosus, Veste lacera indutus. [Eur. Hel. 1539 : Ναυφθόροις ἡσθημένοι πέπλοισιν. Cum accusat. in ll. ab Suida in Ἀγείρει et Ἡσθῆσθαι citatis, et alibi. Utriusque constr. exx. collegit Jacobs. ad Philostr. p. 129, 26.] Athen. 13, [p. 589, F] ex Pythæneto, Πελοποννησιακῶς ἡσθημένην. Synes. Ep. 154 : Οἱ κάλλιον ἡσθημένοι, Elegantius vestiti. Utitur et Philostr. [Tempora hujus verbi præter perf. et plusquamperf., quod est ap. Ælian. V. H. 12, 32 : Λευκὴν ἐσθῆτα ἥσθητο· 13, 1 : Στολὴν ἥσθητο ἀπράγμονα, et in fr. anonymi ap. Suidam, nulla videntur usurpata. Ipsius perfecti rariora quam participii sunt ceterorum modorum exx., ut indicativi in fr. anonymi ap. Suidam v. Ἀγείρει : Στολὴν ἣν ἥσθηνται, infinitivi ap. anonymum citatum ab Suida in Ἡσθῆσθαι et Θριαμβίδα. || Spiritu aspero Ἡσθῆσθαι scriptum ap. Suidam in Θριαμβίδα, et in libro Zonaræ v. Ἡσθῆσθαι, qua de prosodia v. in Ἐσθὴς, Ἔσθος.]

D

Ἔσθημα, τὸ, Vestimentum. Soph. El. [268], de Ægistho : Ἐσθήματα φορεῦντ' ἐκείνῳ ταυτά. [Plurali

image
not
available

156, 6 : Εἰ πρὸς Ἄρηα ἦν δόλος Ἀτρείδαις ἐσθλότερος πολέμου. Superlativo Philippus ib. 6, 240, 4 : Βασιλῆος ἐσθλοτάτου. || Vocabulo poetico utitur Xenoph. Cyrop. 1, 5, 9, ubi Stobæus cum paucis codd. ἀγαθοὶ, Lucianus in libellis Ionice scriptis De Syr. dea c. 25, De astrolog. c. 29, Theodor. Stud. p. 79, D, aliique recentiorum. Add. tit. recentior ap. Bœckh. C. I, vol. 2, n. 2737, p. 493, 8, 3. Clitoriis tribuitur ap. Bekk. Anecd. p. 1096. || De altera forma HSt. :] Ἐσλὸς, Dor. pro ἐσθλὸς, Bonus. [Hac semper utitur Pindarus ceteriique Lyrici, interdum et alii poetæ, exceptis Epicis et Atticis. L. Dind.]

[Ἐσθλότης, ητος, ἡ, Bonitas. Voc. a Chrysippo ap. Plut. Mor. p. 441, B, fictum.]

Ἔσθλωμα, τὸ, Factum strenuum et facinus præclarum. Eur. κηρυσσόμενα ἐσθλώματα, Præclara et decantata facinora. [Immo κηρυσσομένοισι δ' ἀπ' ἐσθλῶν δωμάτων, Androm. 773. Expungendum igitur voc. nihili.]

[Ἐσθμωνῖτις. V. Ἐσεβών.]

B Ἔσθος, ους, τὸ, pro ἐσθὴς ap. poetas. Hom. Il. Ω, [94. Aristoph. Av. 943 : Ὑφαντοδόνητον ἔσθος. Cum hiatu Laco Lys. 1096 : Τὸ ἔσθος ἀμβαλώμεθα. Similes sunt formæ Βέστον et Γεστία et Γέστρα, Ἔσσον, quas v. supra et infra. Lenem tamen spiritum testantur schol. ad l. Homeri, Eust. Od. p. 1552, 15.]

Ἔσθω, post verbum Ἔδω collocari potuisset, sequendo derivationem quæ ab Etymologo traditur et Eustathii auctoritate comprobatur, sic tamen ut alias quoque afferat. Edo, Comedo, ap. poetas usitatum; at in soluta oratione dicitur ἐσθίω. Hom. Od. E, [197] : Νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδὴν, Ἔσθειν καὶ πίνειν· et [94] : Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦσθε διάκτορος Ἀργειφόντης. Itidemque alibi hæc copulat. Infin. ἐσθέμεναι extat, K, [373] : Ἐσθέμεναι δὲ κέλευεν· ἐμῷ δ' οὐ/ ἤνδανε θυμῷ. At linguæ communis infin. ἔσθειν, apud Hesiod. [Op. 376] : Ἔσθειν ἀλλήλους. [De bestiis Hom. Il. Ω, 415 : Οὐδέ μιν εὐλαὶ ἔσθουσι· Od. N, 409 : Ἔσθουσαι βάλανον, de suibus. De apibus Hes. Op. 304. Æsch. Ag. 1597 : Ἔσθει βορὰν ἄσωτον. Sositheus ap. Athen. 10, p. 415, B : Ἔσθει μὲν αὐτὸς τρεῖς ὄνους. Auctor fabulæ satyricæ Agenis ap. Athen. 13, p. 596, A : Καὶ τὸν μάραθον ἔσθουσι, πυροὺς δ' οὐ μάλα, et Epicharm. in Ἐπέσθω cit. Strato Anth. Pal. 12, 185, 4 : Σῦκα ἔσθουσιν γῦπες. Cum genitivo Matro ap. Athen. 4, p. 137, B : Τῶν δ' ἐγὼ οὐδενὸς ἦσθον ἁπλῶς. Etiam Comicos Atticos recentiores hoc verbo usos esse constat ex locis Philippi ap. Athen. 6, p. 230, A : Τάριχος ἐνίοτε δυοῖν ὀβολοῖν ἔσθοντας· Archippi 7, p. 277, F : Ὅτε δ' ἦσθες ἀμίας παχείας. Sed in l. Pherecratis 14, p. 645, A : Διακόνιον ἔπησθεν (sic) ἀμφιφῶντ' ἔχων, rectius scribi videtur ἐπήσθι'. Interdum enim etiam librarii intulerunt formam ἔσθω, ut ap. Plut. Mor. p. 101, D. Sed Aretæo p. 68, 33 : Ἔσθων σάρκας, ubi sunt varr. ἐσθίων et ἔσθει, fortasse relinquendum, ut Ioni, voc. poeticum, ut anonymo Pythagoreo ap. Galeum Opusc. p. 723 : Ἔσθοντι καὶ πίνοντι, pariterque novitio scriptori Theophani Nonno in Ἐσθίω citato ἐσθόμενος pro ἐσθιόμενος vel ἐσθίων, quum etiam ap. Suidam s. Zonaram p. 884 ponatur : Ἐσθόμενος, ἐσθίων· ἔσθω γὰρ
D τὸ ῥῆμα, eodemque aliquoties usi sint V. T. interpretes. In universum vera est Zonaræ p. 882 notatio : Ἐσθίειν λέγεται· ἔσθειν δὲ σπανίως, καὶ εἴπερ ἄρα, οἱ ποιηταί. L. D.] Quod autem ad hujus verbi derivationem attinet, eam esse ab ἔδω, non solum Etym. tradit, sed Eust. quoque, s. potius Heraclides ap. eum [p. 773, 29]. Verum de formatione inter eos non convenit. Nam Etym. ab ἔδω fieri scribit ἐστός : unde sit ἔσθω : ut ex ἐγείρω fit ἐγερτός : unde ἐγέρθω. (Quæ et in meo vet. Lex. habentur, sed cum alio etiam exemplo : hoc modo, Ab ἔδω, ἐστός : ut βιβάζω, βιβαστός· ἐγείρω, ἐγέρτός. Atque ut a βιβαστὸς formatur βιβάσθω, ex ἐγερτὸς item ἐγέρθω, sic ἔσθω ex ἐστός.) At vero Heraclides gramm. vult hoc ἔσθω esse ab ἔθω : quod ἔθω esse ex ἔδω, more Dorico : quo etiam dicitur μαθὸς pro μαδός. Atque in exemplum usus hujus verbi Ἔθω, affert Eust. hunc versum, Οἳ πίνουσι μόνον, βατράχων τρόπον, οὐδὲν ἔθοντες· cujus auctorem non nominat; sed eum esse puto Panyasin. Verum ap. Athen. affertur idem versus ἀνωνύμως itidem, cum ἔδοντες, non

image
not
available

A Athanas. vol. 1, p. 195, F. Κατὰ τὰς ἑσπέρας Georg. Syncell. p. 129, C. || Figurate ap. Aristot. Poet. c. 21 : Ὁ γῆρας πρὸς βίον καὶ ἑσπέρα πρὸς ἡμέραν· ἐρεῖ τοίνυν τὴν ἑσπέραν γῆρας ἡμέρας καὶ τὸ γῆρας ἑσπέραν βίου ἢ ὥσπερ Ἐμπεδοκλῆς δυσμὰς βίου.] Item ἑσπέρα adj. ut δείλη, Vespertinum crepusculum : v. Δείλη. || Occidens, Occidentalis pars mundi. [Eur. Or. 1260 : Ὅς πρὸς ἑσπέραν φέρει (τρίβον). Xen. Cyrop. 1, 1, 5 : Ἥν τε πρὸς ἕω ἥν τε πρὸς ἑσπέραν. Thuc. 6, 2 : Οἰκοῦσι δὲ ἔτι καὶ νῦν τὰ πρὸς ἑσπέραν τὴν Σικελίαν.] Aristot. De mundo : Ἐκ τῶν πρὸς ἑσπέραν μερῶν. Athen. 12 : Πάντες δὲ οἱ πρὸς ἑσπ. οἰκοῦντες βάρβαροι πιττοῦνται. [Agathias 4, p. 139, D : Νέπως ὁ τῆς Ἑσπέρας βασιλεὺς, de imperio occidentali. Et sine articulo 5, p. 160, C : Ὁπόσα δὴ ἐν Ἑσπέρᾳ ἐτύγχανε διανύσας. Phot. Bibl. p. 22, 2 : Τῆς Ἑσπ. βασιλεύσαντος. || Prosodiam Æolicam ἐσπέρα notavit grammat. Leid. post Gregor. p. 637. L. Dind.] Ceterum si cui nonnulla e seqq. hinc derivanda potius videbuntur, illi suo uti judicio liberum per me erit.

B [Ἑσπέρα, ἡ, Hespera, una Hesperidum. Apoll. Rh. 4, 1427. Aliis Hesperia. V. Heyn. ad Apollod. 2, 5, 11, 2. || Diod. 3, 53 : Μυθολογοῦσι δ' αὐτὰς (Amazones) ὠκηκέναι νῆσον τὴν ἀπὸ μὲν τοῦ πρὸς δυσμὰς ὑπάρχειν αὐτὴν Ἑσπέραν προσαγορευθεῖσαν, κειμένην δὲ ἐν τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ. V. Wesseling. L. Dind.]

[Ἑσπεράζω. V. Ἑσπερίζω.]

[Ἑσπερέθοντα, ἔσπερον, ἔσπειρον (fort. ἑσπέριον, nisi delendum est), Hesych.]

[Ἑσπερία, ἡ, Hesperia. Steph. Byz. : Ἑσπ., ἡ δύσις καὶ τὸ δυτικὸν μέρος. Τὸ ἐθνικὸν Ἑσπέριος καὶ Ἑσπεριώτης (codd. Ἑσπεριάτης). Καὶ Ἑσπερίτης ὁ δυτικὸς παρὰ τὴν ἑσπέραν τὴν δύσιν. Idem in Λιβύη ponit inter nomina Libyæ. Epigramma Anthol. Pal. Append. 179 : Ἑσπερίης πάσης χθονός. Apoll. Rh. 3, 311 : Ἑσπερίης εἴσω χθονός. Schol. 4, 1399 : Ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ κατοικεῖν. Dionys. A. R. 1, 35 quod scribit : Τὰ πρὸ τούτων (priusquam Italia ab Italo vocaretur) Ἕλληνες μὲν Ἑσπερίαν καὶ Αὐσονίαν αὐτὴν ἐκάλουν, Niebuhrius Hist. R. vol. 1, p. 25 animadvertit nullo jam posse

C antiquissimorum poetarum testimonio confirmari, nisi quis, quod in Tabula Iliaca scriptum est : Αἰνήας σὺν τοῖς ἰδίοις ἀπαίρων εἰς τὴν Ἑσπερίαν, ab Stesichoro sumtum putet potius, quam, quæ aliorum opinio est, ab recentioribus poetis, vel ipso Virgilio, apud quem, pariterque apud ceteros poetas Latinos, Hesperia sæpius dicitur vel de Italia vel de Hispania, de qua ponitur etiam in Suidæ gl. : Ἱσπανία ... καὶ Ἑσπερία καλεῖται. De Italia Agathyllus Arcas, quem Alexandrinis annumerandum conjicit Niebuhrius, ap. Dionys. ib. 49 : Ἑσπερίην ἔσυτο χθόνα (Æneas), et Agathias Anth. Pal. 4, 3, 53 : Ἑσπερίη θεράπαινα· 9, 641, 1 : Ἑσπερίην ὑψαύχενα. Conf. Ἑσπέριος, ubi formæ ἡ Ἑσπέριος exemplum est. ĭ L. Dind.]

[Ἑσπεριάζω. V. Ἑσπερίζω.]

[Ἑσπεριάτης. V. Ἑσπερία.]

[Ἑσπερίζω, Cœno. Hasius in *Notices* vol. 9, p. 239 : « Doroth. De passion. statim excidend. p. 815, D : Ἤρχοντο οὖν ξένοι καὶ ἑσπέριζον μετ' αὐτῶν, Cœnabam cum illis. Hilario Veroneus male vertit, Plerumque

D cum illis multam noctem vigilabam. Apud Hermetem Trismeg. Astron. p. 43, C, eodem sensu occurrit ἑσπεριάζω· sed scribendum opinor ibi quoque ἑσπερίζω. » Cit. Boiss. Ἑσπερίσαι καὶ διανυκτερεῦσαι πίνοντα, ex Theodor. E. Π. Θ. p. 174, 17, Hemst. Gl. : Ἑσπερίζειν, Vesperare ; Ἑσπεράζει, Vesperascit. Nisi scrib. ἑσπερίζει.]

[Ἑσπερίηθεν, A vespera. Georg. Pachym. Andron. Pal. p. 211, C. L. Dind.]

[Ἑσπερικὸς, ἡ, ὸν, unde μῆλον Ἑσπερικὸν ap. Jubam Athen. 3, p. 83, B (unde repetit Eust. Od. p. 1572, 42), i. q. infra Ἑσπέριον, quod v. in Ἑσπέριος. L. Dind.]

Ἑσπερῖνὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἑσπέριος, [Vespertinus; Ἡ ἑσπερινὴ ὥρα, Crepusculum, Gl. Xen. Reip. Lac. 12, 6 : Ἱρὸ τῶν ἑσπερινῶν γυμνασίων. Dio Cass. 69, 18 : Τῷ ἑσπερινῷ ... προσρήματι. Athen. 1, p. 11, D : Δόρπον τὸ ἑσπερινόν. Asclepiad. Anth. Pal. 5, 202, 4 : Ἑσπερινῶν πώλων. || De ἑσπερινῇ συνάξει, ἑσπερινῷ ὕμνῳ, ἑσπερινῷ μικρῷ et μεγάλῳ s. τοῖς ἑσπερινοῖς in ecclesiis Christianorum v. Ducang. in Gl. et Append. Levit.

image
not
available

ferri possit Chald. חסין *Hasin* : Potens. Angl. Πρόβουλον interpr. Etym. Gud. Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 7, 14 : Ἐσσὴν ὁ βασιλεὺς ἢ ὁ ἡγεμών. ‖Conditor. Herodian. Π. μον. λ. p. 17, 6 : Ἐσσὴν ὁ οἰκιστής. (Ita vel κτίστης interpretatur etiam Etym. M. p. 383, 34, et Gud.) Μυρμιδόνων ἐσσῆνα, Καλλίμαχος. Codex ἐσπήν. ‖ Pausan. 18, 13, 1 : Τοὺς τῇ Ἀρτέμιδι ἱστιάτορας τῇ Ἐφεσίᾳ γινομένους, καλουμένους δὲ ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἐσσῆνας. V. Etym. M. verba ab HSt. citata. ‖Eust. Od. p. 1625, 36 : Καὶ ἐσσῆνες δὲ καλοῦνται ἡλικία τις (αἰγῶν). Inter oxytona in ην refert Arcad. p. 8, 24.]

[Ἐσσὴν est Hebr. *Hoschen*, Pectorale. Hebr. Int. (sec. Cat. Nic. p. 871) Exod. 28, 15. Joseph. A. J. 3, 7, 5 : Ἐσσήνης μὲν καλεῖται, σημαίνει δὲ τοῦτο κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶτταν λόγιον. Hinc emenda, quod Montf. e cod. Colb. protulit Ἐσσήβ. Schleusn. Lex. V. T. Ap. Josephum Ἐσσήνης pro Ἐσσὴν restituit Bernardus propter sequentes ibidem formas τὸν ἐσσήνην, τοῦ ἐσσήνου, τῷ ἐσσήνῃ. V. id. et Havercamp. ad 3, 8, 9.]

B [Ἐσσηνοί, οἱ, Esseni, secta Judaica, etiam Ἐσσαῖοι dicta, de qua v. quos indicat Brucker. Hist. phil. vol. 2, p. 759. Joseph. B. J. 2, 8, 2 : Τρια παρὰ Ἰουδαίοις εἴδη φιλοσοφεῖται, καὶ τοῦ μὲν αἱρετισταὶ Φαρισαῖοι, τοῦ δὲ Σαδδουκαῖοι, τρίτον δὲ, ὃ δὴ καὶ δοκεῖ σεμνότητα ἀσκεῖν, Ἐσσηνοὶ καλοῦνται, Ἰουδαῖοι μὲν γένος ὄντες, φιλάλληλοι δὲ καὶ τῶν ἄλλων πλέον κτλ., quæ v. cum annot. interpretum et Georg. Sync. p. 295, D. Ἐσσαῖοι dicuntur apud Zonaram Annal. p. 243, A, B, ipsumque Joseph. A. J. 17, 13, 3, in Catena ad Ev. Marc. p. 263. Epiphanius tamen vol. 2, p. 18, B : Ἐκ μὲν Ἰουδαίων ἑπτὰ (αἱρέσεις), Γραμματέων, Φαρισαίων, Σαδδουκαίων ... ἐκ δὲ Σαμαρειτῶν τέσσαρες, Γοροθηνῶν, Σεβουαίων, Ἐσσηνῶν. De qua ejus opinione v. Petavius p. 22, 25, idemque de simili Ossæorum vel Ossenorum secta p. 37. Quos Zonar. Lex. p. 877 non nisi orthographia ab Essæis diversos dicere videtur. Utramque formam annotavit etiam Lex. de spirit. p. 219. Conf. etiam Ἔσσα. L. Dind.]

[Ἐσσηρὸς, ὁ μάντις, Zonaras et Theognostus in
C Cram. Anecd. vol. 2, p. 7, 15. L. D. « Hesych. Ἐσσήτιοι, μάντεις. Legendum sine dubio Ἐσσήνιοι ap. Zon. et Ἐσσηνοὶ ap. Hesych.; sed non videntur ab aliquo Ἐσσηνοὶ dicti μάντεις, tamquam ὅσιοι, aut quod fuerint inter ipsos μάντεις, sed est interpretatio nominis, quod quidam derivavit ab חזון *Hasòn*, ὅρασις, μαντεία. Facit ut hoc credam, in primis Josephus A. J. 3, 7, 4, qui ἐσσήνης in sacerdotis tunica dicit κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν esse λόγιον, i. e. oraculum. Sed Toupius Em. vol. 3, p. 536, corrigit, Ἐσσῆνες, οἱ μάντεις, quoniam sacerdotes Dianæ Ephesiæ appellati fuerint Ἐσσῆνες. » Tittmann.]

[Ἐσσία, ἡ, forma Dor. pro οὐσία, Essentia. Plato Crat. p. 401, C : Ὃ ἡμεῖς οὐσίαν καλοῦμεν, εἰσὶν οἱ ἐσσίαν καλοῦσιν, οἱ δ' αὖ ὠσίαν ... ἐοίκαμεν γὰρ καὶ ἡμεῖς τὸ παλαιὸν ἐσσίαν καλεῖν τὴν οὐσίαν. Alii libri bis ἐσία. Quod refelli videtur forma fem. partic. ἔσσα a masculini Æolica εἵς : quibus de formis partim supra diximus p. 265, B, partim in Add. ad illa dicemus. Conf. Creuzer. ad Plotin. vol. 3, p. 291. V. etiam Ἰσία. L. Dind.]

D [Ἔσσοια inter proparoxytona in σια ponit Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 103, 11. L. D.]

[Ἔσσὸν, ἱμάτιον, Hesychius, et Ἔστὰ, ἐνδύματα. Conf. Βέστον, de quo diximus etiam in Ἔσθος, et infra in Ἔστη.]

[Ἐσσόομαι. V. Ἠσσάω.]

Ἐσσῠμένως, Incitate, Cum impetu, Magno studio, Magno cum ardore, necnon Properanter, Celeriter. Hom. Il. O, [698] : Ἐσσ. ἐμάχοντο. Et in Od. [Ξ, 346] : Ἀποβάντες ἐσσ. [Sic alibi ap. Hom. ceterosque Epicos et Pind. in fr. ap. Athen. 11, p. 476, B. Epigr. Anth. Plan. 4, 43, 3 : Ὅττι γε τὴν Σμύρναν ... ἐσσ. πονέων αὖθις πάλιν ἐξετέλεσσας.]

[Ἔσσυμος inter nomina in ῠμος sine interpretatione ponunt Etym. M. p. 603, 13 (et simplici σ Gud. p. 407, 22), Draco p. 68, 15.]

[Ἔσσύτερον, ἰσχυρότερον· Ἐσσυρευτὸν, βλοσυρὸν, δοχερὸν, pro quo δολερὸν vel φοβερὸν interpretes, Hesych. Ἔσσύτερον ab ἔσσυται repetebat Guietus. Non dissimiliter Hesych. explicat Ἐπασσυτέρη. Ex quo ad-

image
not
available

hoc sensu video a Virg. Æn. 2, 241, Trojam item vocari deorum domum. » Eckhel. D. N. vol. 2, p. 387. || Τὰ περὶ τὰς Ἑστίας ἄκρα καλούμενα τῆς Εὐρώπης in Bosporo Thracio memorat Polyb. 4, 43, 5.] Etymum vero, vel potius etyma, ex Eust. et Etym. pete. [Ab verbo ἑστάναι vel ἱστάναι recte ducunt Eust. et Etym. M. p. 382, 35, ab ἔσασθαι male idem ib. 32. Alia ludit Plato in Crat. p. 401, quem sequitur schol. Lucian. Hermot. c. 35. || Confusum cum οἰκία notarunt Porson. ad Eur. Med. 1127, Fischer. ad Palæph. p. 168.]

|| Ἱστίη, Ionice, et sec. quosdam [Etym. M. p. 382, 42 et Eust. in Ἑστιάω citandum] Dorice etiam ἱστία, i. q. ἑστία. [Locos Homericos v. supra. Ap. Hesiodum quoque aut restituta aut restituenda ex libris forma ἱστίη, ut in l. ab HSt. citato, et ubi dea dicitur Theog. 454. Relinquenda tamen Homero ἀνέστιος et ἐφέστιος, quæ v. Cujus exemplo Callim. Del. 325 ambabus in eodem versu formis usus dixit: Ἱστίη, ὦ νήσων εὐέστιε. Idem in carmine Dorico Cer. 109: Τὰν Ἑστίᾳ ἔτρεφε μάτηρ. Cum eoque Apollon. Rh. 4, 693: Ἐφ' ἑστίῃ ἀΐξαντες, aliique recentiorum. Conf. de utraque forma Etym. M. p. 382, 32, emendatum ab Ruhnk. ad Valck. p. 105. In libris H. Hom. 24 et 29 Herodotique Florentino leni spiritu scriptum ἰστίη, ut omittam Hesychium, apud quem ἱστία ponitur etiam de velis. Quæ prosodia refellitur potius quam defenditur composito ἐπίστιος, quod cum λεύκιππος et similibus comparat Eust. Od. p. 1562, 32. Atque Ἱστιαῖος ponitur in Lex. de spirit. p. 230, quum omissum sit ἱστίη, ut ap. Moschop. p. 38 ed. Titz. || De usu Herodoti hæc Schweigh.: « Vesta dea, quam τῶν Σκυθέων βασίλειαν vocat rex Scytharum, 4, 127. || Domus, Ædes, Δικὰς ἱστίας οἴκεε, 5, 40. Ἱστίη οὐδεμία νομιζομένη Γλαύκου, 6, 86, 4. || Familia. Ὀγδώκοντα ἱστίαι ἔτυχον ἐκδημέουσαι, 1, 177. || Τὰς βασιληίας ἱστίας ὀμνύναι aut ἐπιορκῆσαι, Per regios lares jurare aut pejerare, 4 68. » || De forma Ἑττία (sic), quam annotavit Hesychius, Valck. ad Eur. Phœn. v. 1671, dubitabat Bœotica esset an Laconica. Similia v. in Ἔττε pro ἔστε. || ι natura breve semper corripiunt Attici, metri caussa interdum produxerunt Epici, ut in ll. supra citatis, Ἱστίη τ' Ὀδυσῆος, Ἑστίῃσιν ἄνακτος, ejusdemque caussa primam corripuerunt in Ἱστίαια, quod v. Vitiosum est Ἑστείαν in inscr. non metrica, si fides apographo Fourmonti, ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 684, n. 1446, 14. L. Dind.]

[Ἑστίαια, ἡ, Hestiæa, plurium locorum nomen. Steph. Byz.: Ἑστίαια, πόλις Εὐβοίας. Ὅμηρος (Il. B, 537)· Πολυστάφυλόν τε Ἑστίαιαν (τ' Ἐστ. cod. Vratisl.). Ἀπὸ τῆς περὶ τὸν Ὄλυμπον Ἑστιαίας. Τὸ ἐθνικὸν Ἑστιαιεύς. Λέγεται καὶ τρισυλλάβως. (Nimirum Ἑστιεὺς, de qua forma v. infra.) Ἔστι καὶ ἄλλη Ἀκαρνανίας. Ὁ πολίτης Ἑστιαιώτης (καὶ θηλυκῶς Ἑστιαιῶτις addunt interpretes), ἡ Θετταλικὴ μοῖρα, καὶ Ἑστιαιεύς. Idem in Ἱστίαια: Ἱ., πόλις Εὐβοίας. Ὅμηρος πολυστ. θ' Ἱστίαιαν. Ἡ δὲ διὰ τοῦ ι Ἰωνικὴ γραφή ἐστι. Νῦν δὲ καλεῖται Ὠρεός. (Pausan. 7, 26, 4: Κατ' ἐμὲ ἦσαν ἔτι οἱ Ὠρεὸν τὴν ἐν Εὐβοίᾳ τῷ ὀνόματι Ἑστίαιαν ἐκάλουν τῷ ἀρχαίῳ.) Ὁ πολίτης Ἱστιαιεύς. Ἔφορος δὲ τὸ ἐθνικὸν Ἑστιαῖός φησι. Καὶ Ἱστιαιώτης ὁ τῆς Θεσσαλικῆς. Τῆς δὲ Εὐβοίας διάφορος κατὰ τὴν γραφὴν διὰ τοῦ ι καὶ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ. Forma per ε utuntur Thuc. 7, 57, Aristot. Polit. 5, 3, Apollod. 3, 7, 3, 4 et alii. Forma Ἑστιαιῶτις de regione Euboica Diod. 15, 30, de Thessalica 4, 37, Strabo 9, p. 430, et ubi alii libri per ι, 437, 438, 441, 446, aliique quos citat Holsten. ad Steph. Ionica Ἱστίαια de Euboica præter Homerum Herodot. 8, 23, ubi Ἱστιαίην est, forma vitiosa pro Ἱστίαιαν, Scymnus Descr. orb. 577, Pausan. 7, 4, 9, consentientibus libris in ι, ut ib. 7, 9; 26, 4, in ε, Strabo 10, p. 445 (ubi memorat etiam demum Atticum: Ἔνιοι δ' ὑπ' Ἀθηναίων ἀποικισθῆναί φασι τὴν Ἱστίαιαν ἀπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἱστιαιέων, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ Ἐρετριέων τὴν Ἐρέτριαν [quod v., ubi addendus hic l.]. Qui pagus perperam Ἰστέα scriptus ap. Photium in Lex. Gentile Ἑστιαιεὺς est in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 389, n. 281, 11, A, 10. Adv. Ἑστιαιόθεν in aliis ib. p. 157, n. 115, 27; 500, n. 629, 3. Ἱστιαιόθεν ap. Demosth. p. 929, 25). Accentum proparoxyt. Ἱστίαια τοῖς ἀκριβεστέροις tribuit Eust. ad l. Hom. Vitiosus Ἱστιαία et Ἑστιαία

image
not
available

ιο; s. potius, Con- A tate tradit Eust. [Od. p. 1579, 46. Herodot. 7, 135: Ὅς
, Pasco, Gl.] Ari- σφέας ἱστία. Sic enim libri nonnulli pro ἑστία, quod
ταγών [εἰσάγων] σε ἑστία dicendum fuisset. Recte igitur Schweigh., quod
ιι. De animalibus 5, 20 scribitur: Πανδαισίᾳ τελείᾳ εἱστιῆσθαι, ubi alii
Xen. Conv. 1, 4: ἡστιῆσθαι, unus ἑστιᾶσθαι, scribendum judicavit
or.: Καὶ τότε μὲν ἱστιῆσθαι. In Lex. rhet. Bekk. Anecd. p. 267, 8, Τὰ
[De loco Ælian. χωρία ὅπου ἱστιῶνται scriptum videtur pro εἱστιῶντο,
ς καὶ ἑστιῶν αὐτούς. ut est ap. Photium, etsi recentiores sæpissime pec-
τὲ μεγαλοπρεπῶς ὁ cant in dialectum, ut etiam Hesychio v. Ἐσχάρα
ο Reip. 9, p. 571, fortasse restituendum sit ἑστία, quum ἡστία sit in
ήμεων· Phædr. p. codice. Contra vitiose libri nonnulli Demosth. p. 1017,
στία. Cum dativo 1 et 7, per ει vel ι. L. Dind.]
: ἑστιᾷ.] Interdum [Ἑστιάδωρος, ὁ, Hestiodorus, Atheniensis, Thu-
gitando convivia, cyd. 2, 70.]
ᾖν γάμους, Athen. [Ἑστιοπάμων, ονος, ὁ.] Ἑστιοπάμων, Domus do-
ι. 132], Celebrare minus, ὁ δεσπότης τῆς οἰκίας, Pollux 1, [74] Dorum et
ν γενέθλιον, s. po- et Æolum vocem esse tradens. At Ἑστιάμων, quod
ι]: Γενέθλια θυγα- ap. Poll. 10, [20] legitur ead. signif., non dubito,
opinor, vertere, quin mendosum sit: sequendo enim formationis ana-
d., Celebrare na- logiam, ut ἑστίαμα est Convivium, ita ἑστιάμων esset
γάμους reddere, B Convivator, aut certe Conviva. Contra vero illam
are, agitare, Nu- alteram vocem ἑστιοπάμμων suspectam mihi esse non
γενέθλια, Natalitia sinit ex ead. voc. compositum πολυπάμμων. [Veram
C]: Εἱστιάκειμεν scripturam Ἑστιοπάμων utroque l. restituerunt in-
pulum, Celebra- terpretes. ᾱ]
, 1; δεκάτην De- [Ἑστιος, α, ον, Ad larem pertinens, Laralis. He-
, 8, 17. Et alibi liod. 1, 30: Τοῖς ἑστίοις θεοῖς κατευξόμενος· 4, 18: Τὴν
ician. Conviv. c. ἑστίαν ἐσχάραν εἰς βωμὸν ἀνάψαντος. || Leni spiritu
v. || Cum dativo gramm. in Bekk. Anecd. vol. 3, p. 1096: Ἕστιοι,
ν χροκωτοῖς καὶ νιφοί.]
ἐς κόραξιν ἑστιῶν. [Ἑστιουχέω, Domum guberno, s. Civitati præsum.
ων. Ἀττικὴ δὲ ἡ Charondas ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 221: Ἄρχοντες
ἀσσουσιν, ὡς καὶ γὰρ ἑστιουχοῦσι πόλιος καὶ πολιτῶν σωτηρίας. Hemst.]
ην ἐν Αὐτολύκῳ [Ἑστιοῦχος, ὁ, ἡ, [Vestalis, Gl.] Qui lari præest et
ξενίζεσθαι, h. e. penatibus, larem tuetur, ut πολιοῦχος, Qui urbi præest
b Euripide cum et eam tuetur, Bud. e Plat. Leg. 9, [p. 878, A. Ari-
: hac structura stoph. Av. 866: Τῷ ἰκτίνῳ τῷ ἑστιούχῳ. Æschyl. in fr.
ctes vol. 2, p. 63. Orithyiæ ap. Longin. De subl. 3, 3: Εἰ γάρ τιν'
tructionem Ho- ἑστιοῦχον ὄψομαι μόνον, ubi ψόλον corrigit Musgrav.
Phrynichus in ap. Ruhnkenium, qui confert πῦρ ἑστιοῦχον ap. Plut.
De bestiis ci- C Mor. p. 158, C. Ἑστιοῦχον γαῖαν idem Pers. 511,
Aristoph., quem αὐλὰν Eur. Andr. 282. Θεοὶ ἑστιοῦχοι ap. Poll. 1, 24,
ipior convivio, δαίμονες ap. Ps.-Charondam in Ἑστιουχέω citatum,
id.: Ἑστιῶνται Themistium Or. p. 178, B. Ζεὺς ἑστιοῦχος ap. Eust.
. [Vesp. 1218], Il. p. 735, 61, Od. p. 1756, 24; 1814, 5, et qui addit
, q. d. Epulari παρὰ Ἴωσιν, Hesychium. || Formam Ion. Ἑστιοῦχος
πως ἂν θύσαντες ponit idem Od. p. 1575, 39. L. Dind.] At vero [Eur.
ἑστιώμεθα. Plat. Suppl. 1], Δήμητερ ἑστιοῦχ' Ἐλευσῖνος χθονὸς, simpl.
ἑστεσθαι. (Futuri pro Præses s. Custos. [Οἰκουρὸς, οἰκῶναξ interpretantur
γ: Οὐδέποτε παρ' Hesychius et Theognostus in Cram. An. vol. 2, p. 7,
ν. εἰς Theodor. 15.] || Pro Ἑστιάτωρ, Convivator, Aristoph. teste
καὶ πρεσβύτερον Poll. [6, 11. Philo vol. 1, p. 391, 5: Τρεῖς δ' εἰσὶν οἱ
Pro quo ἐν τῷ τῆς ἀκολάστου... ψυχῆς ἑστιοῦχοί τε καὶ θεραπευταὶ, ἀρχι-
γάμῳ 282, E. σιτοποιὸς, ἀρχιμάγειρος, ἀρχιοινοχόος· quod ib. 41 di-
E: Τὴν ἑστιω- citur ἑστιάτορες.]
σοι εἰστιάσθω [Ἑστιόω, Fundo. Eur. Ion. 1464: Δῶμ' ἑστιοῦται,
, 7 inscriptio: Domus (liberis) fundatur.]
Figurate cum [Ἑστίωνες, οἱ, gens Vindelicorum, ap. Strab. 4,
ἑστιωμένη θεα- p. 206.]
, p. 275, A: [Ἑστιῶτις, ίδος, ἡ, Domestica. Soph. Tr. 954: Εἴθ'
μενον μάχαις.] D ἀνεμώεσσά τις γένοιτ' ἔπυρος ἑστιῶτις αὔρα.]
Oblecto, Bud. [Ἑστόν. V. Ἐσσόν.]
Ὥσπερ οἱ ἀργοὶ [Ἑστοχασμένως, Convenienter, Apte, Collimandi
, et Il. supra felicitate. Orig. C. Cels. 4, p. 196 (202, 249, 283).
2, 3 imitatus Seager. Ptolem. Tetrab. p. 9, 10: Ἑστ. αἰτεῖν, Accu-
ἄλλη πανηγυ- rate, Definite. Hase. Cum genitivo Heliod. Æth. 7, 5,
ι 3, 1: Ἑστι- p. 261: Εὖ λέγεις καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐμῆς διανοίας ἑστ.
d. A. 17, 23: Basil. M. vol. 3, p. 578, D: Ὁ ἑστ. τῆς ὑποκειμένης
mporum quæ φύσεως μεταχειριζόμενος τὰ συμπίπτοντα. Probabiliter
i Anecd. vol. verti licet in gl. Hesychii in Εἰκοτολογέω, quod v., cita-
ιτα, ἐὰν εὑρε- ta a Themist. Or. 27, p. 334, D: Σκόπει δὲ εἰ καὶ
η ἐν τῷ παρα- τοῦτο πρὸς τρόπου λέγω. Gloss. cod. A, ἡ ἑστοχασμένως.]
τῶ εἰστιώμην· [Ἑστρα. V. Γέστρα, Ἑστη.]
Forma per ει [Ἑστραμμένως, Ita ut vertatur, Varie. Thom. Mag.
epicam Au- in Περιβάλλω: Λέγεται περιβολὴ καὶ ἐπὶ λόγων, τὸ ἑστρ.
τλεῦσιν... ἐν- καὶ ποικίλως χρῆσθαι τῇ ἑρμηνείᾳ καὶ τοῖς σχήμασι.]
: Schweigh.] [Ἑστρηκος inter barytona hyperdisyllaba in κος
in ἑστία non recensentur ab Arcadio p. 51, 18, quocum conferen-
m quosdam, dus Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 59, 60,
um auctori- qui hoc nomine caret, nisi potius apud Arcadium ex

image
not
available

Πῦρ ἀπ' ἐσχαρῶνος A
7, 648, 6; Nonnus
lor. Ecphr. 316.]

inens, et q. d. Fo-
Foci ignis, Epigr.

τὸ, q. d. Foculus
rvus focus. [Alexis
pl. [c. 17] de Mu-
χούσης κτλ. [Crass.
ula, aut aliud co-
ibi. Formam ἐσχά-
hanis Tagenistis.]
ribulum, θυμιατή-
ust. [Od. p. 1523,
. 4, 8, 2. Ἐσχαρὶς
h. vol. 2, p. 555,
. 3, 5, 31 : Ἐσχα-
eris Eratosth. Ca-
τῆς ἐσχαρίδος β'. B
[5, p. 204, C],
dem annotat [Od.
Ὅθεν ἡ ἀπειρέργος
ον ἀπὸ σκαρίου εἶναί
ι εἰπεῖν.] Bud. au-
ilcimentum navis,
navali. At Turn.
άρα est, non ἐσχά-
bellicis [p. 5, 10]
anstrorum plani-
ἐσχαρίων ἐρόδῳ τὴν
ίου τετραγώνου τὴν
χιεῖον πεντήκοντα·
. p. 197 ed. Mai. :
ἢ ὀίαιμον ἢ ἰχω-
utus contra præ-
llaba in ον omnia
.]
άρτος, Coctus in
Hesych., Athen. C
ιχ [6, 78 : Ὁ δὲ
πλακοῦντος]. Ad-
ex 2 Reg. 6, [19]
υρίδα ἄρτου, καὶ
Bud. accipit pro
), qui dici aliter
tivus esse queat.
τὸν ἐπὶ κλιβάνου,
nidas, ad quem
s esse Panem. ĭ]
ap. Hippocr. p.
ανων ἀποφαγόντι,
s.]
am. [Scrib. vi-
330, A, ex Do-
λωττον, ψῆτταν,
libri in l. Mne-
ad Xenocrat. p.
άζει ὁ Ῥονδελέ-
85) βουγλώττου D
τῶν *Pegouse.* »
deri dictum in

ιτας erumpere
d. Mai. : Φαρ-
Matthæi Med.
ν· 196 : Τῶν
κη, Diosc. 4,
uæ Crustosa
. De alim. ex
. Dind.]
, Scabiosus,
ομὴ δύσχρους.
, ἕλκος. L. D.
442, 3 : Ἕλ-
ιρώδης ἕλκω-

Anecd. vol.
ων ἢ ἐπιρρη-

μάτων εἰς θεν παραγόμενα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται, οἷον ἴως ἴωθεν, ἠὼς ἠῶθεν, ἐσχάρως ἐσχάρωθεν. Scrib. videtur ἐσχάτωθεν. L. Dind.]

[Ἐσχάρωμα, ατος, τὸ, Crusta. Hippiatr. p. 210, 211.]

Ἐσχάρωσις, εως, ἡ, q. d. Incrustatio. [Aristot. Probl. 1, 33 : Ἄνευ ἐσχαρώσεως καὶ σήψεως τῆς σαρκός. Oribas. p. 56 ed. Mai. : Πρὸς τὴν τῶν χειρωμένων ἀγγείων ἐσχάρωσιν. L. D. Galen. vol. 14, p. 778, 10, inter affectus os infestantes : Ἄφθαι, ἐσχ., παρίσθμια, σταφυλή. Hasx.]

[Ἐσχαρωτικὸς, ἡ, όν.] Ἐσχαρωτικὸν, τὸ, medicamentum, q. d. Incrustativum, Crustificum, i. e. Crustas inducens, Galen. K. τόπ. 6. [Damocrat. ap. Galen. vol. 14, p. 198, 3 : Φαρμάκῳ ἐσχαρωτικῷ. Hasz. Dioscor. 5, 133 : Δύναμιν ἐσχαρωτικήν. Matthæi Med. p. 194 : Τὰ ἐσχαρωτικά. Cæl. Aurel. Tard. 1, 1, p. 287.]

Ἐσχᾰτόω, Extremus sum, In extremitate sum, i. e. extrema parte : Τὰ ἐσχατεύοντα τῶν δένδρων, Theophr. [C. Pl. 5, 1, 3.] Ἐπ' Ἐσχατεύουσα τῆς Ἀχαΐας [Ἀρκαδίας], Polyb. [4, 77, 8], In extremis Achaiæ finibus sita, B Achaiæ extrema contingens. [Plut. Mor. p. 366, B : Ὅταν ... ὁ Νεῖλος ἐπέκεινα πλησιάσῃ τοῖς ἐσχατεύουσι.]

[Ἐσχατέω, Tardo, Usque ad extremum temporis procrastino, inc. Jud. 5, 28, ἠσχάτησαν sec. cod. Basil. Sed reponendum videtur ἤσχάτισε, ut in nonnullis libris LXX Intt. legitur. Schleusn.]

Ἔσχατιὰ, ἡ, Extremitas rei alicujus. [Hom. Il. Λ, 524 : Ἔσχατιῇ πολέμοιο δυσηχέος, Extrema parte aciei. Ubi Eust. confert Υ, 328, Ἵξε δ' ἐπ' ἐσχατιὴν ... πολέμοιο, additque οὐκουν ἐπὶ ἀγροτικῆς μόνης ἐσχατιᾶς χωριολεκτεῖται κατὰ τοὺς ὕστερον, καὶ μάλιστα τῆς ἀπωκισμένης, ὡς ἐκείνοις δοκεῖ. Quam animadversionem repetit ad Od. B, 391 : Ἐπ' ἐσχατιῇ λιμένος· Ε, 238 : Νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς. Nicand. Th. 27 : Ἀνὰ βήσσης ἐσχατιήν. Aratus 57 : Ἐσχατιὴν ... γένυος. Hippocr. p. 269, A : Καρδίης τὴν ἐσχατιήν.] Ora, [Postremitas add. Gl.] : Ἔσχατιαὶ τῶν μερῶν, Philo. Sic ἐσχ. γῆς καὶ θαλάσσης, Ultima pars loci alicujus, et remotissima, ut ἐσχ. ἀγροῦ [Od. E, 489], ὄρους. [Eust. Il. p. 1297, 57. Τῆς οἰκουμένης, Herodot. 3, 106; τῆς Αἰτωλίδος χώρης, 6, C 127. Ubi etiam Secessus intelligere licet, ut infra.] Et Pars, quæ est in confinio. Il. I, [480] : Ναίον δ' ἐσχατιὴν Φθίης. Eust. [Od. Γ, 294 : Ἐσχατιῇ Γόρτυνος. Θρῄκης ἐσχ. Apoll. Rh. 1, 213.] Interdum vero sine adjectione, Recessus ultimus s. extimus, Locus abstrusus, Solitudo. Bud. ex Synes. et Basil. [Sine casu etiam Hom. Il. Ψ, 242 : Ἐν μέσσῃ γὰρ ἔκειτο πυρῇ, τοὶ δ' ἄλλοι ἀνευθεν ἐσχατιῇ καίοντ' ἐπιμίξ, In ora. V. Eust. K, 96 : Οἷος σχίθων ἔξω νῆα μέλαιναν αὐτοῦ ἐπ' ἐσχατιῇ, ubi iterum Eust. Hesiod. Theog. 275 : Ναίουσι πέρην χλυτοῦ Ὠκεανοῖο, ἐσχατιῇ πρὸς νυκτός· 622 : Εἷατ' ἐπ' ἐσχατιῇ, μεγάλης ἐν πείρασι γαίης· fr. ap. sch. Soph. Tr. 1174 : Ἔνθα τε Δωδώνη τις ἐπ' ἐσχατιῇ πεπόλισται. Hom. Od. K, 96 : Αὐτοῦ ἐπ' ἐσχατιῇ. Archilochus ap. Ammon. De diff. p. 7 : Πίθηκος ἦει θηρίων ἀποκριθεὶς μοῦνος ἐν' ἐσχατιήν. Plato Leg. 8, p. 842, E : Ἐπ' ἐσχατιᾶς κεκτημένος. Plurali Alcæus ap. Hephæst. p. 43, 9 s. Cramer. Anecd. vol. 1, p. 327, 6 : Καί τις ἐπ' ἐσχατιαῖσιν οἰκεῖς. Soph. Phil. 144 : Νῦν μὲν ἴσως γὰρ τόπον ἐσχατιαῖς προσιδεῖν ἐθέλεις ὄντινα κεῖται. Xen. H. Gr. 2, 4, 4 : D Διαπέμπουσιν εἰς τὰς ἐσχατιὰς ... φρούρους. De ora terræ Arat. 574 : Ἥμισυ δ' ἤδη ἐσχατιαὶ βάλλουσι κατειγομένου στεφάνοιο. Quod δύσεις interpr. schol.] Item ἐσχατιαὶ, Prædia ab urbibus summotiora, quasi in finibus sita cujusque ditionis aut territorii, ex Aristot. ut Idem docet. [Secessus Plinio, Demosth. p. 1040, 13, 17. Sxaoxa. Æschines p. 13 extr. : Ἐσχατιὰν Σφηττοῖ. Ubi schol. (ut Lex. rhet. Bekk. p. 256, 30, et qui Demosthenis l. affert Harpocr.) ita dici scribit conterminas montibus vel mari agrorum extremitates. Hom. Od. Ξ, 104 : Ἔνθα δέ τ' αἰπόλια πλατεῖ' αἰγῶν ἐνότιξα πάντα ἐσχατιῇ βόσκονται. Theocr. 13, 27 : Ἔσχατιαὶ δὲ ἄρνα νέον βόσκοντι. Anth. Pal. App. 100, 2. Inscr. Teniæ ap. Bœckh. vol. 2, p. 268, 18; 269, 57, 61. Lucian. Timon. c. 6 : Ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιὰν τραπόμενος ἐναψάμενος διφθέραν ἐργάζομαι τὴν γῆν. V. Coraes ad Heliod. p. 28, et Intt. Alciphr. 1, 25. Eustath. Il. p. 766, 29 : Παρὰ τοῖς ὕστερον ἐρημίαν τινὰ δηλοῖ καὶ ὡ χρηστολογεῖται. || De fine Pind. Ol. 3, 45 : Πρὸς ἐσχατιὰν Θήρων ἀρεταῖσιν ἱκάνων ἅπτεται ὠ-

image
not
available

ικά. Conf. Suid. in (v. Hemsterh. ad Zosimum 1, 6, 3: m usitatum genus : Εἰς ἔσχατον ἀπω- stitutum Dionysio ς ἐστὶν ὑμῖν κινδύ- , et ap. Diod. 17, nnisi uno in libro Selli ap. Zonaram τὸ ἔντερον ἐσχάτην γαστέρα.] Talem et quum dicitur ultimum et ma- iltimum s. Extre- s ponitur; vicis- ntio elliptica est : τῶν ἐν ταῖς ἡλι- γοντες ταύτην, et p. 611, 65 : Τῆς xc. Vat. p. 14 : γινώσκειν εἰ διαν- ndanter additur vol. 4, p. 107 : ης τελευτῆς.] In- ind. Ol. 1, 113 : to Prot. p. 344, ἐπ' ἐσχάτῳ καί- h. p. 346, 2 :], genit. ei ad- ᾶτ' ἐπ' ἔσχατον ' ἔσχατον ἐλθεῖν el morte in V. των, ἕως ἐσχά- ἶν, aliisve. V. 4, 92 : Πῶς οὐ le rep. 2, [p. καιοσύνης, ὁ δὲ modo ex eo um. [Proprie ἐς. Improprie ατον· 8, 52 : 46 : Πολιορκίᾳ Diod. Exc. νελάσας. Eu- αντες, ubi al. cut et εἰς τὰ me, Admo- ἔσχατον ἀνα- . Vind. Cum ἐς τὸ ἔσχατον αὶ θαυμάζω, r. 5, 4, 33 : . Sine arti- Artemid. 2, ieris v. ap. lverbialiter σου τοὐμὸν γεται ὅτι ὁ τον προστε- 5, p. 20 : ταδουλώ- ᾧ ἀπωλείας ατον ἐπι- ic. 4, 76 : Deuteron. ς τελευτῆς ἐσχάτων. τὸ ἔσχα- οχτεῖναι.] J. Gr. 2, hrynich. τώτατον, ; omittit Priscian. ιμήσκεσ- ος dicit, s. » Ari- τώτερον καὶ τῶν

ἐσχάτων ἐσχατώτερον ἑαυτὸν ποιήσῃ. Mich. Glycas Epist. 16, p. 189 : Τῆς ἐσχάτης ἐσχατώτερα. Schol. Lycophr. 286, p. 73 ed. Bachm. : Ἐσχατωτάτην. L. D.] Ceterum quod ad etymon attinet, ratione carere non videtur deductio ab ἔχω, si modo accipiatur pro Cohibeo : quia id, in quo consistimus (consistimus autem in eo quod ultimum est), veluti nos cohibet, quum non sinit ultra progredi. Sic et Lat. Ultimum dictum quidam credunt Ultra quod pergere non liceat. [|| Formam Ἔσχατος cum interpr. ὁ ἔσχατος suo loco ponunt Suidas et Zonaras, absurdam, ut judicabat Valckenarius, ceterum analogia non carentem. L. Dind.]

[Ἐσχατόω. V. Ἐσχατόεις.]

[Ἐσχάτωθεν. V. Ἐσχάρωθεν.]

Ἐσχάτως, Extreme, Summe, Ita ut nihil supra, Suid. Ap. Marc. 5, [23] : Ἐσχ. ἔχει, q. d. Extreme se habet, pro In extremum vitæ periculum adducta est. [Phrynichus p. 389 : Ἐσχ. ἔχει ἐπὶ τοῦ μοχθηρῶς ἔχει καὶ σφαλερῶς τάττουσιν οἱ σύρφακες. Ἡ δὲ τοῦ ἐσχάτως χρῆσις, οἶεθα, ἐπὶ τοῦ ἄκρου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις νομίζεται, ἰσχ. πονηρὸς, ἰσχ. φιλόσοφος. (Menander ap. Photium in v. : Φοβοῦμαί σ' ἰσχ. Hippocr. p. 5, 33 : Τῶν ἐν ἰητρικῇ κατόντων πῦρ ἰσχ. κάπι· 143, C : Τῇ ἐσχάτως λεπτοτάτῃ διαίτῃ. Xen. Anab. 2, 6, 1 : Ἐσχ. φιλοπόλιμος. Plut. Marii c. 30 : Ἔργον ἀνελεύθερον ἰσχ. Galb. c. 12 : Ἀργυρίου ἰσχ. ἥττων.) Διαγραπτέον οὖν καὶ τοῦτο. Exx. formulæ et significationis a Phrynicho improbatæ ex recentioribus inde ab Diodoro, qui etiam ἐσχάτως διακεῖσθαι dixit 18, 48, ut Agatharchides Photii p. 444, 7, post Polybium 1, 24, 2, attulit Triller. ad Thomam p. 373—4. Add. Albert. ad Hesych. v. Ἐσχάτης.]

[Ἐσχηματισμένως, Figuraliter. Schol. Aristoph. Pl. 23 : Τινὲς δέ φασιν ἰσχ. εἰρῆσθαι ἀντὶ τοῦ λῆρος ἤγουν μαντικός. Boiss. Schol. Flor. Eur. Hecub. 947 ed. Matth. : Οὗτοι οἱ στίχοι λέγονται ἐσχηματισμένοι, οἵτινες τῷ μὲν φαινομένῳ κατ' ἀλήθειαν ὁμιλοῦνται, τῷ δὲ νοουμένῳ λέγονται ἐσχηματισμένως. Id. 953 : Ἐσχημ. καὶ πεπλασμένως. Epiphan. vol. 1, p. 813, B. L. D. Eustrat. De oper. anim. p. 418, B. Basil. t. 2, p. 453, B : Ἐσχ. τῷ βίῳ κεχρημένοι, Quorum vita simulatio fuit. Hase.]

[Ἔσω. V. Εἴσω.]

[Ἐσωκουρίτης, ὁ, Monachus qui intra monasterium tonsus est. Balsamon ad Can. 2 Concilii in Templo Apostolorum p. 555 : Ἐφ' ᾧ καὶ ἐσωκουρίτην λογίζεσθαι. Suicer.]

[Ἐσωμονῖται, οἱ, Monachi intra monasterium habitantes. Balsamon ad Can. 19 Conc. Nicæni 2 p. 544 ex Constit. quadam Alexii Comneni : Προτιμότεροι γὰρ ὀφείλουσιν εἶναι οἱ ἐσωμονῖται τῶν ἄλλων ἁπάντων εἰς τὸ λαμβάνειν τὰς χρείας αὐτῶν. Hinc Ἐσωμονιτᾶτον, τὸ, de adelphato ejusmodi monachorum, cui contrarium τὸ ἐξωμονιτᾶτον. De utroque v. Suicer.]

[Ἐσῶπις, ἡ, Esopis. Strabo 6, p. 259 : Εἶσὶ δ' ἀπὸ Ῥηγίου μέχρι Λοκρῶν ἑξακόσιοι σταδίοι. Ἵδρυται δ' ἡ πόλις ἐπ' ὄρους, ἣν Ἐσῶπιν καλοῦσι. Liber Paris. unus in marg. : Ἡ νῦν ἁγία Κυριακή. L. Dind.]

[Ἐσώτατος. Ἐσωτάτω. V. Εἴσω.]

[Ἐσωτερικὸς, ἡ, ὸν, Internus, Ad interiora pertinens. Clemens Al. Strom. 5, p. 681 : Λέγουσι δὲ καὶ οἱ Ἀριστοτέλους τὰ μὲν ἐσωτερικὰ εἶναι τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν, τὰ δὲ κοινά τε καὶ ἐξωτερικά. Lucian. Vit. auct. c. 26 : Ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοθεν φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ, ὥστε ἢν πρίῃ αὐτὸν, μέμνησο τὸν μὲν ἐσωτερικὸν, τὸν δὲ ἐξωτερικὸν καλεῖν.]

[Ἐσωτέριον, τὸ, Interula. V. Salmas. ad Tertull. De pallio p. 52, 358. Ducang.]

[Ἐσώτερος. V. Εἴσω.]

[Ἐσωφόριον, τὸ, Interula, ap. Leontium episcopum in Vita S. Joannis eleemosynarii. Ducang.]

[Ἐτά. V. Ἐτεός.]

[Ἑταῖς, διὰ διφθόγγου, ὡς Διπεδιεῖς. Ἔστι δὲ πόλις Ἀκαρνανική. Τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως, Steph. Byz. Pro Διπεδιεῖς cod. Vratisl. πεδεῖς, Διπαιεῖς et Ἑταιεῖς Holsten.]

Ἑτάζω, Examino, Inquiro, Scrutor. Quod si etymum sequimur, quod ab Etym. traditur, proprie significat Veritatem inquiro; vult enim esse ab ἑτεὸν, et dici ἑταζω. quasi ἑταζω. Ceterum hujus simpl. exemplum nullum nec ille nec ceteri afferunt, quos qui-

image
not
available

ρευομένων γυναικῶν. L. D. Activ. Bardesan. ap. Euseb. Præp. ev. p. 275, B : Τῶν ἄλλων Ἰνδῶν φονευόντων, καὶ ἑταιρευόντων, καὶ μιθυσκομένων. Hase.]

Ἑταιρέω, Mereor, Prostituo me, ἐπὶ συνουσίαις μισθαρνῶ, Athen. 13. Reperitur vero tam de mare, quam de femina usurpatum. Æschin. p. 12 [8, 13], inquit Bud., ἡταιρηκέναι dicit esse παρ' ἑνὶ μεμισθαρνηκέναι ἐπὶ τῷ σώματι, s. πεπορνευκέναι : vulgo Merere et passim prostare. Idem tamen Bud. a Chrysost. 14 τὸν ἡταιρηκότα ἄνθρωπον καὶ πεπορνευμένον pro eod. poni scribit : sicut et in Vita Æschin. [p. 13 Reisk.] : Ἦν φασι κατὰ τὴν πρώτην ἡλικίαν ἡταιρηκέναι καθεζομένην ἐν οἰκήματι πρὸς τῷ τοῦ καλαμίτου ἡρῴῳ, illud ἡταιρηκέναι pro πεπορνευκέναι usurpatur, i. e. Publice prostitisse. Idem Æschin. p. 8 [3, 2] : Ὃς ἂν ἐκμισθωθῇ ἑταιρεῖν. [Et p. 2, 41 et sæpius p. 3 et 4.] Et ἡταιρηκὼς ap. Eund. p. 10 [5, 5] : Ὁ τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἐφ' ὕβρει πεπρακὼς, Bud. [Conf. Demosth. p. 612, 5; 616, 14; 1125, 9.] Plut. [Cat. maj. c. 17] : Μειράκιον ἐκ παιδικῆς ὥρας ἑταιροῦν. Idem Pericle [c. 24] : Παιδίσκας ἑταιρούσας τρέφουσαν. [Figurate id. Mor. p. 62, E : Οὐκ ἀληθινῆς φιλίας οὐδὲ σώφρονος, ἀλλ' ἑταιρούσης καὶ περιπλεκομένης ἑτοιμότερον τῶν δεομένων.] Ap. Athen. 13, [p. 586, F] cum dat. construitur : Εἰρηνίδος ἑταίρας μέμνηται ὡς ἑταιρούσης τῷ Λεωκράτει. [Andocid. p. 13, 28 : Ἐνὶ μὲν οὐχ ἑταιρήσας. Schnkid. || Philostr. Vita Apoll. vol. 1, p. 214, 20, de Galba : Ἡταιρημένους ἑαυτῷ παῖδας, τὸν Ὄθωνα καὶ τὸν Πείσωνα· Olear. præf. p. xxxvij interpretatur : In collegas adscitos. Hase. || Agit de hoc v. Thomas M. p. 375-6. Medii ex. suspectum v. in Ἑταιρεύω. || Photius : Ἑταιρεῖν καὶ ἐπὶ τοῦ φιλονεικεῖν.]

[Ἑταιρήιος. V. Ἑταιρεῖος.]

Ἑταίρησις, εως, ἡ, Vita meritoria, meretricia, [Meretricium, Gl.] Æschin. [p. 2, 43] : Κατ' αὐτοῦ μὲν τοῦ παιδὸς (τοῦ ἐκμισθωθέντος ἑταιρεῖν) οὐκ ἐᾷ γραφὴν ἑταιρήσεως εἶναι, Lex vitæ meritoriæ reum non agit eum, qui a parentibus aut tutoribus aut dominis ad quæstum corpore faciendum prostitutus sit. [Demosth. p. 599, 24; Dio Cass. 45, 26; Sext. Emp. p. 177, 14. Thomas M. p. 376; Lex. rh. p. 245, 8. L. D. Philo vol. 2, p. 381, 32 : Ἑταιρήσεως ἢ μοιχείας ὀνόματα μὴ δείσητε. Synes. Epist. p. 188, C : Εἴ τις ἑταιρήσεως δίωκοι τὸν Αἴαντα. Sopat. in Hermog. Walz. Rhett. vol. 5, p. 206, 16 : Τίμαρχος ἁλοὺς ἑταιρήσεως. Hase.]

Ἑταιρία, ἡ, Sodalitas, Sodalitium, [Contubernium add. Gl.] φιλία. [Xen. H. Gr. 2, 4, 21 : Πρὸς θεῶν πατρώων ... καὶ ξυγγενείας καὶ κηδεστίας καὶ ἑταιρίας. Altera signif., qua dicitur non de re, sed de hominibus s. Factione, 5, 2, 25 : Ἀρχηγὸς τῶν ἑταιρῶν. V. infra.] Isocr. [p. 4, A] : Πρὸς ἑταιρίαν πολλῷ κρείττων φύσις νόμου. [Hoc ex. pertinet ad signif. Amicitiæ, ad signif. Factionis vero duo quæ sequuntur.] Aristot. Polit. 2, [9], ἑταιρῶν τὰ συσσίτια, Convivia a sodalibus instituta. Sodalitates id vocat Cic. De senect. Plut. [Mor. p. 583, A] : Ἐξέπεσον αἱ κατὰ πόλεις ἑταιρίαι τῶν Πυθαγορικῶν στάσει κρατηθέντων, Sodalitates s. Sodalitia. [De disciplina Pollux 4, 44.] Ponitur etiam generalius pro Amicitia. Illud enim Thuc. 3, [82] : Τῆς τε ἑτ. διαλυτὴς, exp. Amicitiæ dissolutor : loquitur autem ibi de seditionibus in Corcyrensium rep. excitatis. V. Ἑταίρα. [Alia hujus signif. exx. v. in Ἑταιρία. Quum autem significatione Factionis et ἑταιρκὴ sit apud Herodotum et apud Atticos sæpe ἑταιρεία, probabile est formam ἑταιρία alteri ascribendam esse significationi. Nam in Etym. Gud. p. 214, 54 : Ἑταιρεία, ἡ τάξις, ἑταιρία καὶ ἡ φιλία, pro καὶ scribendum δέ, ut est ap. Zonar. p. 890 : Ἑταιρεία, τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ συνήθης ὁμόνοια, ἑταιρία δὲ ἡ φιλία ι, ubi inepta est distinctio inter ὁμόνοια et φιλία, nisi librariorum errore hæc confusa sunt et scribendum ἡ φ. καὶ ἡ σ. ὁμ., collata gl. Suidæ ab HSt. initio v. Ἑταιρεία posita. Fortasse etiam illa τὸ ἀξίωμα ad exemplum Etym. Gudiani corrigenda. Confirmatur autem hæc ratio libris bonis, velut Florentino Diodori 19, 5 et 6 ἑταιρείας pro ἑταιρίας præbente solo, ut est in Exc. p. 556, 36. L. Dind.]

[Ἑταιριάζω. V. Ἑταιριασταί.]

[Ἑταιριάρχης. V. Ἑταιρειάρχης.]

[Ἑταιριασταὶ, οἱ, appellati Christiani a Mahume-

image
not
available

οισιν ἐκέκλετο δῖος ὑφορ- Ἰατροκλῆα. Passim au- ri, quæ obtinet in Il. simus est hujus v. usus it. Phædr. p. 237, A : ενεξίνω πάντων μαλιστ' ος ἐμός τε ἑτ. ἦν ἐκ νέου . p. 180, E : Ἀεὶ ἑταίρω C : Φίλων καὶ ἑταίρων. Eust. ad Od. A, 237. ἑταίρῳ δειπνῶν.] Tri- : ut a Xen., qui Cy- ὁ Κῦρος Ἀράσπην Μῆ- ὦ καὶ τὴν σταλὴν κτλ. ribuit ἑταίρους : Τοὺς ὡς τῶν ξένων ἡγεμόνας ρίᾳ, περιέπεσε δὲ μᾶλ- in Il., Xen. dico et Gall. *Mignons;* eo *is du roi.* Eo autem a Græcæ in hujus- ffeminati cultus si- nostris illis aulicis r : sic et olim ἑταῖ- s, de quo loquitur, ie diffluxerunt, ut ταίρους appellandos ensu, quo dicimus *i Qui sunt a latere* tem dicere malim isque Il. illam in- ro ἑταῖρον alicubi tarim : qui autem nanc interpr. dis- Lat. poetæ repre- appellavit passim Ulyssis socios no- omine, idem et in ti, ut sc. inopia ob eam duntaxat uod multa verba ui per se angustis currentes ei, quo hoc enim aperte na conatur. Cu- loquendi genera multis scio, sed l ἑταίρους Ὀδυσ- lat. Interim ta- et gramm. con- n, quæ alioqui horrent, atque ibi ut facilius a eum illis velut icogrr. alicubi considerabit, irationem mo- que hoc semel m pro ἑταῖρος appellat ἑταῖ- um dici, sed a. [*De Socra-* i. Plut. Mor. condiscipulis i. de mulier. λόθνθ' ἑταῖρον ήκει μοὐταῖ- n v. Albert.] compellatio, e Græcæ v. um vel pa- alloquimur. ɛɛ. At vero ῷ' ὧ πάρει ; o : ut per- ui esse so- Talem au- m scriptt. sentia loci longa illa

A Epist. Hippocr. ad Dam., ubi illi, qui nunquam antea visus fuerat, et de nomine duntaxat notus erat, dicitur, Τί δέ σε χρέος δεῦρ' ἤγαγεν, ἑταῖρε; Sed et ap. Plut. II. τῶν ἐκλελοιπότων χρ., Ὦ ἑταῖρε, Blande compellantis esse videtur, ut Lat. Amabo, Sodes. [Eadem compellatione utuntur Archil. ap. Hephæst. p. 90 : Ἀλλά μ' ὁ λυσιμελὴς, ὦ 'ταῖρε, δάμναται πόθος, Alcæus ap. Aristoph. Vesp. 1239, Aristoph. Eccl. 609, Plato Gorg. p. 473, A. Theognis 751 : Φίλ' ἑταῖρε. Plato ib. 482, A : Ὦ φίλε ἑταῖρε· Leg. 12, p. 969, B : Ὦ φίλοι ἑταῖροι. Suidas : Ἑταῖρε. Ὁ Πλάτων καὶ οἱ ἄλλοι φιλόσοφοι τοὺς γνησίους ἑραστὰς τῶν λόγων ἑταίρους ἐκάλουν· ὡς ἐμιμεῖτο Ἰουλιανὸς, ἑταίρους πάντας καλῶν ἐν ταῖς συνουσίαις, οὐκ ἀπαυθαδιζόμενος τῇ βασιλείᾳ.] || Ἑταῖρος cum gen. rei. Synes. Epist. 82 : Τὸν σώφρονα, τὸν ἐμμελῆ, τὸν παιδείας ἑτ., q. d. Doctrinæ familiarem : i. e. Cui intercedit familiaritas cum doctrina. Possumus autem et inversa structura orationis dicere, Cui doctrina est familiaris. [Hom. H. Merc. 290 : Μελαίνης νυκτὸς ἑταῖρε· 436 : Δαιτὸς ἑταῖρε. Plato Phædr. p. B 253, D : Ἀληθινῆς δόξης ἑταῖρος· Gorg. p. 510, A : Τῆς ὑπαρχούσης πολιτείας ἑταῖρον εἶναι. Neutro genere Reip. 4, p. 439, D : Τὸ ... ἐπιθυμητικὸν, πληρώσεών τινων καὶ ἡδονῶν ἑταῖρον. De re etiam Pind. ap. Plut. Mor. p. 91, F : Ζηλοτυπίαν καὶ φθόνον κενεφρόνων ἑταίρων ἀνδρῶν. Plut. ipse p. 622, B : Γέλωτα μὴ μώμου μηδὲ ὕβρεων, ἀλλὰ χάριτος καὶ φιλοφροσύνης ἑταῖρον. Oppian. Hal. 4, 213 : Λύσσης γὰρ ἀναιδέος ἐστὶν ἑταῖρος (ζῆλος). V. l. Meleagri initio citatum.] At vero ap. Theogn. [115] : Πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι, esse resolvendum genit. in præp. ἐν cum dat., dicendo, πολλοὶ ἑταῖροι ἐν πόσει καὶ βρώσει, ostendit sequens versus, Ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι. Gall. itidem dicimus, *Amis de table,* i. e. Qui mensa tenus se amicos exhibent. [|| Equitum genus ap. Macedones. Polyb. ap. Athen. 5, p. 194, E : Μετὰ δὲ τούτους ἦσαν οἱ λεγόμενοι ἑταῖροι ἱππεῖς· οὗτοι δὲ ἦσαν εἰς χιλίους, πάντες χρυσοφάλαροι· 5, 53, 4. Anaximenes ap. Harpocrat. v. Πεζέταιροι : Τοὺς ἐνδοξοτάτους ἱππεύειν συνεθίσας (Alex. M.) ἑταίρους προσηγόρευσεν. Et alii rerum Macedonicarum scriptores. V. Wesseling. ad C Diod. 17, 37, p. 187, 87. || Dicitur etiam superlativo. Plato Gorg. p. 487, D : Ὥσπερ τοῖς σαυτοῦ ἑταιροτάτοις· Phæd. p. 89, D : Οὓς ἂν ἡγήσαιτο οἰκειοτάτους τε καὶ ἑταιροτάτους. Dio Cass. 47, 6. Comparativum διὰ τὸ οὐκ εὔχρηστον non usurpatum putabat Thomas p. 377.] || Homero Administer, Adjutor : a quo et ventus [Od. A, 7; M, 149] dicitur navigantibus esse ἑταῖρος ἐσθλός. [Unde repetit Ælian. N. A. 15, 12.] V. Eust. de hac signif., simul vero et de hujus voc. etymo ab ἔθος, vel ab αἱρετός. Poetæ autem Ἕταρος etiam dicunt, metri causa. Hom. Od. A, [6] quum dixisset Ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων, dixit proxime sequente v., Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἑτάρους ἐρρύσατο, ἱέμενός περ. [Pind. Isthm. 6, 11, et sæpe Apoll. Rh. aliique Epici. De bestiis Oppian. Cyn. 2, 325 : Ἑτάροις ἴσα περίκτισσιν. Greg. Cor. p. 75 : Αἱ ξαιρέσεις τοῦ ι Ἀττικῶν μὲν ἴδιαι· ἕταρον γάρ φασιν ἀντὶ τοῦ ἑταῖρον (alii libri ἑτάρων et ἑταίρων, ut est p. 609 et ap. grammat. August. p. 672). Εὗρον δ' ἐγὼ ὡς καὶ Δωριέων καὶ Αἰολίων εἰσίν. (Quibus tribuit D etiam p. 609.) Quod Atticam formam perhibet ἕταρος hic, et ubi Ionicam dicit, p. 457, et 609, falsum esse animadvertit HSt. ad Joann. Gramm. p. 14. Quanquam semel est in anapæsto Æsch. Pers. 990. Herodoto 5, 95 ex libris optimis restituendum esse ἑταίρῳ pro ἑτάρῳ intellexit Schweigh. in Lex. L. Dind.]

[Ἑταιροσύνη, ἡ, Sodalitium, Sodalitas. Paul. Alex. Apotelesm. p. 15, 23. Hasz.]

[Ἑταιρόσυνος, ὁ, i. q. ἑταῖρος. Strato Anth. Pal. 12, 247, 4 : Ἡ γὰρ ἐκεῖνος ἄλλα μὲν ἦν θεράπων, ἄλλα δ' ἑταιρόσυνος.]

[Ἑταιροτρόφος, ὁ, Leno. Maneth. 4, 313; Athanas. vol. 1, p. 356, B; Hesych. v. Πορνοκόπος.]

[Ἕταν. V. Ἔτης.]

[Ἑτανός.] Ἑτανὸν Hesych. affert pro ἀληθῶς, σφόδρα. [V. Ἑταυτῶς. Ἑτανὸς pro Annuus dictum ponit vel fingit Tzetz. ad Hes. Op. 31. L. Dind.]

[Ἑτάρα. V. Ἑταίρα.]

Ἑταρία, ἡ, i. q. ἑταιρία, Sodalitas.

[Ἑταρίζω. V. Ἑταιρίζω.]

image
not
available

, aut nomen [pro quo
ἀληθὲς, ἐπίτριτον, ἴδιον,
onum de secunda et
ialiter sumptum, fre-
erum, Vere, Revera.
El ἰτεὸν Κάλχας μαν-
Calchas vaticinetur,
interpr., Auguris ut
ire, ratosne habeant
: El δή ῥ' ἰτεόν γε καὶ
:, ita dicis, ut res se
εἰ ἰτεόν γε φθὴν εἰς
iam veniam. Il. Θ,
ἀντα πελώριον ἔγχος
ntra Jovem capere.
Apoll. Rh. 1, 763 :
nonnullis Hom. Il.
alii aliter. V. schol.
ctoris ponit Etym.
/ch. : Ἑτεὰ, ἀγαθὰ,
h. 214, p. 54 : Ὅταν
ι κενόν· ἑτῇ μὲν γὰρ
in αἰτίᾳ corruptum
L. 9, 72. V. id. ad
. 2 seq. : Νόμῳ γὰρ
δ' ἄτομον καὶ κενὸν,
: Ἑτῇ καλεῖ, παρὰ
ας τοὔνομα. L. D.]
rationibus adhibe-
ας ἰτεόν; Quid tibi
ὧν τοῦτ' ἐστὶν ἑτεὸν,
oc est? It. [35] :
4 : Οὗτος τί ποιεῖς
, ἡγεῖ γὰρ θεούς;
rum apte autem
ositum videatur
liter etiam exp.
sych., Tzetza in
μάττην, ab Suida
κ ἑτὸς ἄρ' ὡς ἐμ'
ἑτὸς ἅπαντες οἱ
: γεγράφθαι γράμ-
. 3, p. 414, E;
en. 13, p. 559,
τώσιος significat
m videri queat.
ab ἴημι. [Ponit
am HSt. in Ἐτ-
ex. Ton. παραγγ.
τὶ ἑτεά. Καὶ ἀπὸ
Ἐτὰ Τημενίδος

Xen., sed per-
ις, Altera vice.
. Hom. Il. O,
dicit sch. Vict.]
ip. Hom. Il. H,
em habens, et
ppellatam ἑτε-
scribit, ἑπα-
uæ alteri parti
3] tradit ἑτε-
deinde alteri
t alia expos.
ἢ τῷ ἀλκίμῳ
et. [Hesych.,
: νενικημένοις
λέγεται, ὅταν
ιν τοῖς ἑτέροις
ην νικηθέντες
as.) Hac si-
, et contra-
ber vices in-
ώρητος : Ἑτ.
yn. 2, 71 :
ιι θεινόντων
ἤ τις ἕλῃσι
225 : Θεὸς
; δὲ τάλαντα
ροθεσπίζοντα

A Αυαίου). Theodor. Stud. p. 343, C : Ἑτεραλκέα τὴν νίκην πεποίηται. Ps.-Lucian. Philopatr. c. 8 : Ἑτεραλκέα ποιεῖ τὴν νίκην ὅπου γε βούλεται. Tzetzes Hist. 3, 140 : Τὴν νίκην μὲν ἐποίησεν ἑτεραλκῆ Ῥωμαίοις· 9, 69 : Ἔτι τελούσης δ' ἐν ἀμφοῖν τῆς μάχης ἰσορρόπου κατά τι γῆν καὶ θάλασσαν, καὶ μηδενὸς νικῶντος, ὁ Καῖσαρ Ὀκταούϊος ἑτεραλκῆ τὴν νίκην Ῥωμαίοις ἐποιήσατο ταῖς καταστρατηγίαις. || Alternans, Anceps vero est in l. Herodoti in adverbio citando, in Orac. ap. Lucian. Jov. trag. c. 31 : Πολλὰ γὰρ ἔνθα καὶ ἔνθα μόθου ἑτεραλκεῖ κλωγμῷ τάρφεσι ἄκρα κόρυμβα καταπλήσσουσιν ἐχέτλης, ap. Nonn. Dion. 9, 230 : Λεπταλέων (nisi scribendum λεπταλέον,) σκαίροντα ποδῶν ἑτεραλκεῖ ταρσῷ, de Vulcano : 18, 119 : Γηραλέον, σκαίροντα ποδῶν ἑτεραλκεῖ ταρσῷ, οἷα πιστεῖν μέλλοντα· 129 : Ὤμῳ ἐπικλίνουσα κόμην ἑτεραλκεῖ βιπῇ ἄστατος, ἔνθα καὶ ἔνθα παλίντροπος· 19, 265 : Πῇ μὲν ἐπ' ἀλληλοισιν ὁμόζυγα ταρσὰ συνάπτων, πῇ δὲ διαζεύξας, ἑτεραλκεῖ πάλλετο τέχνῃ.] Ap. eund. autem Hom. [Il. O, 738], ἑτεραλκέα ὄῆμον ἔχοντες, exp. ἑτέρῳ μέρει ἀλκὴν διδόντα. [Hesych., τοῖς ἑτέροις B τὴν ἀλκὴν διδοῦντα, ἢ τὸν παρεχόμενον ὄχλον εἰς βοήθειαν.] Bud. interpr. Qui nobis victoriam restituat, vel Nos in pristinas vires restituat. [Male interpr. schol., ἑτεραλκούμενον vel νικώμενον. Æsch. Pers. 951 : Ἰάνων γὰρ ἀπηύρα... Ἄρης ἑτεραλκὴς, ubi recte schol. νικηφόρος.] Gregor., ut testatur Idem, ἑτεραλκέα νίκην dixit pro Victoriam in alteram partem inclinare. || Ap. Nicand. Ther. 2, Λύσιν θ' ἑτεραλκέα κήδεος, schol. exp. ἀντιπαθῆ ἀλκὴν τοῦ πόνου, quasi Quæ ex altera parte præsidium afferat. || Ex Nonno autem citatur ἑτεραλκεῖ θεσμῷ simpliciter pro Diverso. Hinc Ἑτεραλκέως, adverb., Ancipiti Marte, ut ap. Herodot. [8, 11], ἑτ. ἀγωνιζόμενοι, Ancipiti Marte pugnantes, Ita pugnantes ut nunc hi, nunc illi superiores essent. [Sic idem adjectivo 9, 103 : Ὡς εἶδον αὐτίκα κατ' ἀρχὰς γινομένην ἑτεραλκέα τὴν μάχην, Ancipitem.]

[Ἑτεραλκία, ἡ, quod ponitur in Etym. Gud. p. 215, 9 : Ἑτεραλκίαν, τοῖς ἑτέροις ἀλκὴν παρέχουσαν ἤγουν δύναμιν παρὰ τὸ ἀλκῶ, haud dubie mendosum est, et ex ἑτεραλκέα (νίκην) depravatum, etsi simile est voc. C ἑτεροδυναμία. L. Dind.]

[Ἑτεράριθμος, ὁ, ἡ, Diversus numero. Phœbammon Il. σχημ. p. 503, 6 ed. Walz. Rhett. vol. 8 : Ἑτεράριθμον (σχῆμα) δὲ εἰς ἀριθμὸν ἀπὸ ἀριθμοῦ μετάβασις πρὸς ὁμώνυμον ἢ πρὸς σημαινόμενον ἀναγομένη, ὡς ἵνα εἴπω, Τὰ παιδία παίζει καὶ πίπτουσιν. ἄ]

[Ἑτεραχθέω, In alteram partem deprimor. Exc. Phrynichi in Bekk. An. p. 38, 24 : Ἑτεραχθεῖ, οἷον οἱ πολλοὶ ἑτεροκλινεῖ λέγουσιν, ὅταν ἐπὶ τῶν ὑποζυγίων ἢ ἐφ' ὁτουοῦν διῃρημένον ἄχθος ἐπὶ θάτερον ῥέπῃ.]

[Ἑτεραχθὴς, ὁ, ἡ, In alteram partem vergens. Cyrill. Al. C. Jul. 7, p. 222 : Deus vult magistratus οὐχ ἑτεραχθῆ τὴν διάνοιαν ἔχειν, ἀλλ' ἐν ἴσῳ τρόπῳ ταλαντεύειν ἀεὶ τοῖς ὑπὸ χεῖρα τὰ δίκαια. Suicer.]

[Ἑτερεγκεφᾰλάω.] Ἑτερεγκεφαλᾶν Pollux [2, 42; 4, 184] ex Aristoph. affert pro παραφρονεῖν, Desipere. Plaut. dicit Laborare cerebro. [Vitiose ap. Hesych. Ἑτερεσκεφαλᾶν cum eadem interpr. Exc. Phrynichi in Bekk. An. p. 37, 8 : Ἑτερεγκεφαλεῖν, τὸ ἐγκέφαλον ἕτερον καὶ μὴ τὸν κατὰ φύσιν ἔχειν· ἢ ἐπειδὴ ὁ ἐγκέφαλος D διμερής ἐστιν, εἰκὸς εἰρῆσθαι τὸ ἑτερεγκεφαλεῖν οἷον τὸ μὴ ὁλόκληρον ἔχειν τὸν ἐγκέφαλον, ἀλλὰ τὸ ἥμισυ. Ita Bekkerus. Codex bis ἑτερεγκέφαλον pro ἑτερεγκεφαλᾶν, ut videtur. L. Dind.]

[Ἑτερειδὴς. V. Ἑτεροειδὴς.]

[Ἑτερημερία, ἡ, Alternatio per dies singulos. Philo vol. 2, p. 189, 40 : Τὸ περὶ τῆς ἑτερημέρου ζωῆς αὐτῶν (Dioscurorum) προστεταγμένον διήγημα. Pro ἑτ. ζωῆς codex habet ἑτερημερίας, referente Hœschelio ad Phrynich. p. 101, a, probante Hemsterhusio ad Lucian. vol. 1, p. 282. Schæfer. ad Gregor. p. 923.]

Ἑτερήμερος, ὁ, ἡ, ut ζώειν ἑτερήμεροι dicuntur Tyndaridæ ab Hom., Vivere alternis diebus, Od. Λ, 302 : Ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε Τεθνᾶσιν. [Orph. Lith. 627 : Πυριφλεγέθων ἑτερήμερος, de febri.] Pollux [1, 65] ἐφήμερον ait esse τὸ εἰς τὴν ἐπιοῦσαν μὴ μένον. At Παρήμερον et Ἑτερήμερον, esse τὸ παρὰ μίαν, sub. μένον, Quod alternis diebus permanet et durat. [V. Ἑτερημερία. Inserto o Tatian. C. Græcos p. 252, D : Οἱ ἑτερήμεροι Διόσκουροι. L. Dind.]

image
not
available

ἑτεροδοξοῦσιν οὐ συμ- A 321 Sch.) non est alienus ab eadem sententia : Μὴ
ιτίας. Hasz. Cinna- μιμήσισθε τοὺς ἑτέρως ἐννεύοντας (l. ἑτέρωσε νεύοντας cum
Bauero in Ind. v. Ἑτέρως. L. D.) βόας καὶ τὸν ζυγὸν
, Opinionis diver- κλίνοντας, τὴν τῶν ἀπίστων ἀπάτην τῆς ἡμετέρας προτι-
Ἡ ἑτ. καὶ τὸ ψευδῆ μῶντες διδασκαλίας. Theophylact. p. 374 : Μὴ γ. ἑτ. ἀπ.,
aria sit ὀρθοδοξία, τουτέστι μὴ ἀδικεῖτε τὸ δίκαιον, ἐπιπλινόμενοι καὶ προσ-
Hesych. interpr. τὸ κείμενοι οἷς οὐ θέμις. Τὸ γὰρ ἑτεροζυγεῖν ἐπὶ ζυγοῦ ἀδίκου λέγεται, ὅταν ἡ μία πλάστιγξ βαρῇ. OEcumenius
L. Dind.] quoque vult p. 533 metaphoram esse desumtam ἀπὸ
pinionis est, s. di- τῶν πλαστίγγων τοῦ ζυγοῦ, A libræ lancibus. « Probat
elligitur, habita re- autem Suicerus cum eoque alii interpretationem Bu-
ur, ratione, sicut et daei ab Hemst. rejectam, qui prætulisse videtur Bezæ
ertitur etiam, Qui sententiam, vertentis Ne impari jugo copulemini cum
. 1, p. 81 ed. Halm.: infidelibus. Qua fere signif. et adj. ἑτερόζυγος poni in
hæreticis Joseph. illo dicemus et verbum ponunt præter Apollonium
. 20, 2. Et sic in- Theodor. Stud. p. 376, B : Ἵνα φανῇ ὅτι ἡ μία σὰρξ ἓν
2], inquit Bud., καὶ φρόνημα κρατεῖ, οὐχ ἑτεροζυγοῦσα περὶ τὴν πίστιν,
mata tuentes, οὐχ Dissidens, Discrepans. Nicetas Chon. Alex. p. 168,
: Τί γὰρ διαφέρει D : Καὶ αὐτοὺς δὲ ὁ τοῦ πατριάρχου ζῆλος ἐπισυνίστη τε
|| Adv. Ἑτεροδό- καὶ ἐπήλειφεν, οὐκ ἐῶν ἑτεροζυγεῖν καὶ οἰκοθεν ἄλλως
ξε δὲ αὐτῷ τῆς πρὸς σπεύδοντας, Non sinens dissentire, ideinque ἑτεροζύ-
ήγυρις, ἐπειδὴ ἑτ. B γησις pro Discordia. L. Dind.]
[Ἑτεροζύγησις, εως, ἡ, Dijugatio, Discordia. Nicet.
eram partem mo- Urb. capt. p. 376, D : Τὰ μὲν τῶν ἐλέγχων παρήσομεν
ι. Il. H, 26 : Ὅταν βούκεντρα ἐς οὐδὲν ἕτερον προληφθησόμενα ὅτι μὴ τῶν
ις τινὸς παρεισδα- πλείστων ἑτεροζύγησιν. V. Ἑτεροζυγέω.]
[Ἑτεροζυγία, ἡ, Libræ in alteram partem inclinatio.
ς, quod v. Zona- Schol. Luciani Lexiph. c. 3 : Κρούσασαι (αἱ πλάστιγγες)
tob. Eccl. eth. vol. ἀνὰ μέρος ἑκατέρα κατὰ τὴν ἑτ. τοὺς ἀνδριάντας ποιὸν
Ἀριστοτέλης (De ἦχον ἀποτελοῦσιν.]
κάμεις οὐκέτι. Τὸ Ἑτερόζυγος, ὁ, ἡ, ejusd. formæ [ut ἄζυγος et ἀντίζυγος].
αλλαγὴν εἰσάγειν, Σταθμὸς ἑτ., Phocyl. [13], q. d. Alterijugis trutina,
μενον ἐνίστασθαι, i. e. In alteram partem propendens. [|| Figurate i. q.
ἑτερόκλιτος. Eust. Il. p. 113, 35 : Οὐδὲ ἡ γυναικὸς γενικὴ
εὐθεῖαν ἐκφωνουμένην ἔχει τὴν γύναιξ, ἀλλὰ καθ' Ἡρω-
tis est, Peregri- διανὸν εἰπεῖν ἑτερόζυγος ἡ γυναικὸς γενικὴ ἐξενήνεκται ὡς
p. 533. Clemens πρὸς τὴν εὐθεῖαν· γυνὴ γάρ. Similiter infra Ἑτεροζύγως.
|| Ap. Nonn. Dion. 10, 348 : Χερσὶ συναπτομέναις ἑτε-
heolog. arithm. ρόζυγον ἅμμα πιλζων, vertendum videtur Duplex, ut
είας. L. Dind.] infra Ἑτερόζυξ ap. eundem. || Levit. 19, 19 : Τὰ
peciei, i. e. di- κτήνη σου οὐ κατοχεύσεις ἑτεροζύγῳ, Animanti diversi
ut. Mor. p. 894, Hierocl. In Py- C generis. Cyrill. : Τουτέστιν, οὐ ὀώσεις ἵππον θήλειαν ὄνῳ
τοῦ μιγῆναι αὐτὴν καὶ ἀνάπαλιν. || Ἑτεροζύγιοι, οἱ μὴ
. Stud. p. 580, συζυγοῦντες, Hesych. Ἑτερόζυγοι Heinsius.]
Ἑτεροειδῶς ap. [Ἑτεροζύγως, Diverso modo. Proculus In Cratylum
ἑτεροφυῶς, quod ap. Bekk. An. p. 1164 : Ἔτι καὶ τὰ ἑτ. λεγόμενα δεῖ εἰ-
ANN. || Forma δέναι, οἷον ἀπὸ τῆς ἀρετῆς οὐκ ἀρεταῖος, ἀλλὰ σπουδαῖος.
V. Ἑτερόζυγος.]
Damascen. ap. [Ἑτερόζυξ, υγος, ὁ, ἡ, Jugi socio orbatus. Plut.
Cim. c. 16 : Ὁ δ' Ἴων ἀπομνημονεύει καὶ τὸν λόγον (Ci-
rationis. Conc. monis), ᾧ μάλιστα τοὺς Ἀθηναίους ἐκίνησε, παρακαλῶν
Ἑτεροιργῆ καὶ μήτε τὴν Ἑλλάδα χωλὴν μήτε τὴν πόλιν ἑτερόζυγα περι-
ιδεῖν γεγενημένην. || Alteri junctus, i. e. Uterque s.
ucitur. Lucill. Duplex, vertendum videtur ap. Nonnum Dion. 12, 32 :
ιδα Κράτιππον Κύρβιας Ἁρμονίης ἑτερόζυγας· 14, 329 : Ἀλλ' ὅτε δὴ
, Eorum qui διδύμου στρατιῆς ἑτεροζύγι λαῷ ἀμφοτέρων στίχα πᾶσαν
pusc. p. 345, ἐκόσμεον ἡγεμονῆες· 18, 259 : Ἵππατο κυανέων πτερύ-
ετασταθέντες, γων ἑτερόζυγι παλμῷ· 5, 148 : Ἀμφελελιζομένη μελέων
ἑτερόζυγι παλμῷ.]
erga alteram [Ἑτερομέρος. V. Ἑτερήμερος.]
og. 544, Ju- D Ἑτεροθαλής, ὁ, ἡ, ab θάλος vult esse Eustath. [Il.
ἑτ. διεδάσσαο p. 1283, 2]; ac ἑτεροθαλεῖς παῖδας dici, Qui alterius
tantum parentis θάλος sint, h. e. Qui ex iisdem pa-
ιο alligatum rentibus orti non sint, Quorum alter parens obierit :
n altera jugi παῖδες πατρὸς μὴ ἐμομήτριοι, inquit, ἑτεροθαλεῖς λέγον-
l. [Cor. 2, 6, ται : at ἀμφιθαλεῖς, Cujus uterque parens superstes.
Bud. p. 633. [Const. Manass. Chron. 6440 : Μὴ πάλιν μήτηρ γένηται
οῦντες αὐτοῖς παίδων ἀλλοβλαστήτων, κἀντεῦθεν οἱ μὲν ἐξ αὐτοῦ φυέντες
Hom. : Ἰσο- μαρανθεῖεν, πρὸς δὲ τοὺς ἑτεροθαλεῖς τὸ κράτος μεταθαίη.
ις· referen- Boiss. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 197, B : Τὴν
nicer. Thes. ἑτ. ἀδελφὴν αὐτῶν· 199, E. L. Dind.]
it : Ne cum Ἑτεροθελής, ὁ, ἡ, Aliud volens. Damascen. : Ἑτε-
trahendam ροθελεῖς καὶ ἑτεροενεργεῖς τὰς τρεῖς ὑποστάσεις τῆς ἁγίας
ist. 155, p. Τριάδος εἰπεῖν ἀναγκασθησόμεθα, i. e. Aliam alia velle
ἑαυτοὺς τοῖς et agere s. ἐνεργεῖν.
είας αὔλακα [Ἑτερόθηκτος, ὁ, ἡ, Ab altera parte acutus. Nicet.
endum pu- Chon. Alex. p. 171, C : Τὰ ἐπὶ τῶν ὤμων ἑτερόθηκτα
ros., juxta ξίφη.]
cit : Οὐ δεῖ [Ἑτερόθρησκος, ὁ, ἡ, Qui alium cultum sequitur.
κείνων μᾶλ- Suid. in Θρῆσκος, in quo voc. conf. quæ scripsit HSt.]
ν διδασκα-
vol. 3, p.

image
not
available

ατα, εὐμοιρίας τε καὶ
Πόσας δὲ οἴει μεταξὺ
ρεῖς τε καὶ ἑτεροκνι-
ν(?)ῇ μετὰ τοῦδε τοῦ
ρ. 25.]
.]
p. 115, A : Τὰς ἐπὶ
η, Ancipitia. Boiss.]
ρανία, ἡ, absolute,
κρανίου μέρος πόνος
ii s. capitis partem
n : quæ et ἡμικρα-
ι. medic. [vol. 19,
ıs, Portio si capitis
ıs Galeni De locc.
18, B; Alex. Trall.
165, 13. Hase.]
ρανίᾳ laborat. An-
ᾳπί τε ἐπιληπτικῶν
atthæus ad Rufum

α. Galen. vol. 14,

repitum habens,

surdus. Valck.
servat Cyrillus in
ἑτερόφθαλμος, quo
Havn.) ὁ τὴν θα-
iræ vitium puta-
rrigendum ἐθελό-
οκωφῶν nonnulli

Theodor. Stud.
ὁ τῆς ἡμέρας δη-

alio. Jo. Clim.
οι τὸ ἑτερόλικτον
ε.]
rbis exprimitur.
Κατὰ ἑτερολεξίαν
ntentiam verbis
94, B : Τῇ μὲν
ματι ὁμοδύναμα.]
olosus. Symm.
ισση μου.]
fallit scriptura
ἑτερομαλλῆ. Co-
quæ dicentur

sus : oppos. τῷ
ητες καὶ γαύσα-
ι τε καὶ ἑτερό-
p. 746, 36.]
, teste [Photio
58] : quia κατὰ
Hesych. : Ἑτε-
ἑτέραν μασχά-
lis, ut contra
ἀμφιμάσχαλος.
Aristoph. Eq.
Lycophr. 1099
nius manicæ,
11, ubi de
ent de cette
de la tunique
ouverture que
entièrement à
ner à ce vê-
ἀμφιμάσχαλος
chaque bras. »
lb. der Arch.

d. ap. Arte-
ίσαντές τινες
mus ὑπεριμ.]
um partem.
ἑτεροβάρειαν

A [Ἑτερομερέω, Alteri parti faveo. Constant. Cærim. p. 196, D : Ὀμνύει ἐπὶ πάντων ὅτι οὐχ ἑτερομερήσει. L. D.]

Ἑτερομερὴς, ὁ, ἡ, Qui est alterius partis, In alteram partem inclinans. Dicitur enim esse Victoriæ epith. [Crito vel Damippus ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 107 : Εἰ δὲ καὶ τὸ ἓν τούτων ἐνδυναστεύοι κατὰ τὸν βίον, ἑτερομερής τε καὶ ἑτεροκλινὴς γίνεται ὁ βίος. Schneid. Theol. arithm. p. 63 extr. Ast. : Πρῶτον μὲν οὖν ἄρτιον δεῖ εἶναι (numerum), ὅπως ἴσοι ἐνῶσιν οἱ περισσοί τε καὶ ἄρτιοι καὶ μὴ ἑτερομερεῖς. || Porphyrius ap. Stob. Ecl. eth. vol. 1, p. 838 : Τὸ γὰρ ἑτερομερὲς εὐθὺς ὑποκειμένου παραλλαγὴν εἰσάγειν, Diversitatem partium. Ita Heerenius pro ἑτερόμενον. L. Dind.]

[Ἑτερομέρησις, ἡ, Alterius partis studium. Actt. Concc. t. 3, col. 1045, 61. Hase.]

[Ἑτερομετρία, ἡ, Diversitas metri, Diversum metrum. Hephæst. p. 74 ed. Pauw. : Ἐπὶ τῶν Ἀλκαίου κατὰ τὴν Ἀριστοφάνειον ἔκδοσιν ἀστερίσκος ἐπὶ ἑτερομετρίας ἐτίθετο.]

[Ἑτερόμετρος, ὁ, ἡ, Qui est diversi metri. Hephæ-
B stio p. 74 Pauw. : Ἐὰν ἑτερόμετρον ᾖ τὸ ᾆσμα τὸ ἑξῆς.]

Ἑτερομήκης, ὁ, ἡ, Altera parte longior, VV. LL. e Boethio. [Aristot. Mechan. p. 849, 25 : Τὸ ἑτερόμηκες παραπεπληρώσθω· Metaphys. p. 17, 10 ed. Brand. : Τετράγωνον καὶ ἑτ. Theolog. arithm. p. 58 ed. Ast. : Ὁμοιωτικὸν μὲν τὸ τετράγωνον, ἀνόμοιον δὲ τὸ ἑτ. Euclid. Elem. 1, p. 2, λα′ : Ἑτ. δὲ ὃ ὀρθογώνιον μὲν, οὐκ ἰσόπλευρον δέ. Xen. Eq. 7, 14 : Τὴν ἑτερομήκη πέδην. Diodor. 2, 3 : Ἔκτισε πόλιν, ἑτερόμηκες αὐτῆς ὑποστησάμενος τὸ σχῆμα· εἶχε δὲ τῶν μὲν μακροτέρων πλευρῶν ἑκατέραν ἡ πόλις ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα σταδίων, τῶν δὲ βραχυτέρων ἐνενήκοντα. De numero Plato Theæt. p. 148, A : Τὸν ἑτερομήκη ἀριθμόν. Plut. Mor. p. 367, F : Τοῦ ὀκτωκαίδεκα (ἀριθμοῦ) ἑτερομήκους· 1018, C : Ὁ λϛ′ ἑτερομήκης ἀπὸ δυεῖν πλευρῶν, τῶν μὲν δώδεκα τρὶς γινομένων, τῶν δὲ ἐννέα τετράκις. Nicomach. Introd. arithm. 2, 17, p. 129 ed. Ast. : Ἑτ. ἀριθμὸς λέγεται οὗ ἐπιπέδως σχηματογραφηθέντος τετράπλευρος μὲν καὶ τετραγώνιος γίνεται ἡ καταγραφὴ, οὐ μὴν ἴσαι ἀλλήλαις αἱ πλευραὶ, οὐδὲ τὸ μῆκος τῷ πλάτει ἴσον, ἀλλὰ παρὰ μονάδα,
C οἷον ὁ β′, ὁ ϛ′, ὁ ιϐ′, ὁ κ′, ὁ λ′, ὁ μϐ′ καὶ οἱ ἑξῆς κτλ. Conf. 18, p. 132. Theo Smyrn. Mathem. c. 13. Hinc adj. Ἑτερομηκικὸς, ἡ, ὂν, Ad ἑτερομήκη pertinens, ap. Iambl. In Nicomach. p. 103, A; 133, A, λόγος ἑτερομ. L. Dindorf.]

[Ἑτερομήτριος et Ἑτερομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, Diversa matre natus. Schol. Apoll. Rh. 4, 223 : Ἐν δὲ τοῖς Σκύθαις ὁ Σοφοκλῆς ἑτερομήτορα τῆς Μηδείας τὸν Ἄψυρτον λέγει. Suidas in Ἀμφιμήτωρ, Favorin. in Ἀμφίσγονοι. || « Priori forma schol. Lycophr. 19 in cod. Vindob. 3 ap. Bachm. » Boiss.]

[Ἑτερόμματος, ὁ, ἡ, Luscus. African. Cest. c. 10, p. 292, B : Μάλιστα δὲ εἰς τὴν τῶν τοιούτων σύνεσιν εὐδοκιμεῖν δοκοῦσιν οἱ ἑτερόμματοι, de equis. L. Dind.]

[Ἑτερόμοιος, ὁ. Vita Nicolai Studitæ p. 933, C : Κατὰ τῆς τοῦ υἱοῦ κοίτης ὁ Καῖσαρ Βάρδας παρανόμως ἐπιμανεὶς ὁ ταλαίπωρος ξένος σύνευνος πρὸς τῇ ἰδίᾳ νύμφῃ καὶ ἑτερόμοιον ζεῦγος ἐκβακχευθεὶς ἐγνωρίζετο, Jugum alterius similis ac filii perturbans, Int. L. Dind.]

Ἑτερομόλιος, ὁ, ἡ, Ad quam altera tantummodo
D pars venit : ut ἑτερομόλιος δίκη, [Photio et] Suidæ εἰς ἣν οἱ ἀντίδικοι οὐχ ἦλθον, In qua adversarii non comparuerunt. [Eust. Il. p. 999, 63 : Ἑτ. δίκη, ἐν ᾗ μὴ ἄμφω ἦλθον οἱ ἀντίδικοι, ἀλλ᾽ ἕτερος (i. e. ὁ ἕτερος, ut in Ἕτερος dicetur), ὅ ἐστιν ἐκ τῶν δύο ὁ εἷς. Wakef. Vitiose ap. Hesych. Ἑτερόμυνος.]

Ἑτερόμορφος, ὁ, ἡ, Qui alterius et diversæ formæ est, Alex. Aphr. [Probl. 2, 47. Ælian. H. A. 12, 16 : Μὴ γὰρ ἔχειν (mulas) ὁμοίας μήτρας τοῖς ἄλλοις ζῴοις, ἑτερομόρφους δέ. Wakef. Theodor. Stud. p. 195, B : Οὐδὲ γὰρ ἑτ. γέγονεν ὁ οὐρανός. L. D. Ptol. Tetrab. p. 145, 24, de signis zodiaci quæ figuris describuntur non humanis : Τὰ ἑτερόμορφα· quibus opponit τὰ ἀνθρωποειδῆ τῶν ζῳδίων. Philo vol. 1, p. 655, 39 : Δόξαν ἑτ., Speciem diversam. Hase.]

[Ἑτεροουσία, ἡ, Diversa substantia. Epiphan. vol. 1, p. 976, C : Διὸ αὐτοουσία ἐστὶν ὁ θεὸς πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς καὶ ἅγιον πνεῦμα καὶ οὐχ ἑτεροουσία.]

[Ἑτεροούσιος. V. Ἑτερούσιος.]

Ἑτεροπάθεια, ἡ, Alterius partis vexatio, ut exp.

image
not
available

enim de duobus. A quam in sing. [Eur. Bacch. 905: Ἕτερα δ' ἕτερος ἕτερον ὄλεθρ᾽ καὶ δυνάμει παρῆλθεν, ubi absolute ponitur neutrum pluralis. Aristoph. Av. 701: Ξυμμιγνυμένων ἑτέρων ἑτέροις.] Thuc. [7, 64]: Ἕτερος ἑτέρου προφέρει, Alter alteri præstat. 2, [51]: Ἕτερος ἀφ' ἑτέρου, θεραπείας ἀναπιμπλάμενοι, ... ἔθνησκον, Alter ex alterius curatione. Philo V. M. 1: Καὶ πρὸς ἑτέρους ἕτεροι τοιαῦτα ἐλογοποίουν, Alter cum altero. [Soph. OEd. C. 231: Ἁπάτα ἀπάταις ἑτέραις ἑτέρα παραβαλλομένα. Omisso altero ἕτερος, Phil. 138: Τέχνα τέχνας ἑτέρας προὔχει. Æsch. Cho. 464: Ἄτην ἑτέραν ἐπαγουσαν ἐπ' ἄτῃ. || Interposita copula Plato Leg. 1, p. 632, E: Ἕτερον καὶ αὖθις ἕτερον. Menander ap. Alexandr. p. 578 ed. Ald.: Ἑτέραν περιμεῖναι χἀτέραν τριχυμίαν. Dio Chrys. vol. 2, p. 186: Ὅμως δὲ καὶ αὐτὸς ἑτέραν καὶ ἑτέραν λαμβάνω ὁδόν. Hero Autom. p. 246, B. || Cum articulo Alcæus ap. Athen. 10, p. 430, D: Ἁ δ' ἑτέρα τὰν ἑτέραν κύλιξ ὠθείτω. Xen. H. Gr. 2, 2, 3: Ἡ οἰμωγὴ ἐκ τοῦ Πειραιῶς ... ἐς ἄστυ διῆκεν, ὁ ἕτερος τῷ ἑτέρῳ παραγγέλλων. V. l. Cyrop. supra ap. HSt. || Ponitur etiam
B unum ἕτερος sine, alterum cum articulo. Epiphan. vol. 1, p. 11, D: Διαφέρονται ἑτέρα πρὸς τὴν ἑτέραν. Cosmas Indicopl. p. 203, B: Συνέχουσαι ἑτέρα τὴν ἑτέραν. Suidas in Ἐν τῷ μέρει, Eust. Od. p. 1547, 28, argum. Aristoph. Avium. Et in partitione, ut in epigr. Anth. Pal. App. 219, 10: Δοιαὶ, τῶν ἑτέρη μὲν ἐπιχθονίη περόρηται, ἡ δ' ἑτέρη κτλ. Galen. vol. 4, p. 193: Διττὸν τὸ πέρας αὐτοῦ θεάσῃ, τὸ μὲν ἕτερον ..., ἕτερον δὲ ... || Cum articulo conjuncti notanda collocatio a bonis et antiquis scriptoribus aliena, ap. Constantin. Cærim. p. 12, 6: Ἐν ᾧ ἵδρυται ὁ ἐξ ἀργύρου ἕτερος κατεσκευασμένος σταυρός. Et ap. anon. ante Jo. Malal. p. 6, 7: Ἐγέννησε τὸν Ἐνὼς ἕτερον.] Interdum sicut ἄλλος pro ἕτερος indifferenter ponitur, ut in illo Plat. De rep. [4, p. 439, B]: Ἄλλη μὲν ἡ ἀπωθοῦσα χεὶρ, ἑτέρα δὲ ἡ προσαγομένη, ita versa vice ἕτερος pro ἄλλος, et in plur. et in sing. Hom. Od. H, [124]: Ἑτέρας δ' ἅρα τε τρυγόωσιν, Ἄλλας δὲ τραπέουσι, Alias decerpunt, alias calcant: sic enim quidam gramm. accipiunt: licet Eust. ἐπὶ δύω μόνων hic quoque dici
C velit: eo quod postquam de unis dixisset: Τῆς δ' ἑτέρον μὲν θειλόπεδον, de alteris subjungat, Ἑτέρας δ' ἅρα τε τρυγόωσιν· tertias autem significare volens, addat, Ἄλλας δὲ τραπέουσι· sicut paulo post, Πάροιθε δὲ ὁμφακίες εἶσιν Ἄνθος ἀφειῶσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσαι, Unæ deflorescentes, alteræ maturescentes: ut Cic., Unæ rerum, alteræ verborum. Idem [Il. I, 313]: Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει. [Plato Epin. p. 982, C: Τοτὲ μὲν ἕτερα, ἄλλοτε δὲ ἄλλα πράττων· Alcib. 1 p. 116, E: Τοτὲ μὲν ἕτερα δοκεῖ, ἄλλοτε δὲ ἄλλα. Aristot. Physiogn. p. 805, 12: Οὐδὲν γὰρ πώποτε ζῷων γεγένηται τοιοῦτον, ὃ τὸ μὲν εἶδος ἔσχεν ἑτέρου ζῴου, τὴν δὲ διάνοιαν ἄλλου. Apoll. Rh. 1, 250: Ἄλλη δ' εἰς ἑτέρην ὁλοῴδετο δακρυχέουσα.] Hesiod. Theog. quum multos jam enumerasset, subjicit [367]: Τόσσοι δ' αὖθ' ἕτεροι ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες, ... Τῶν ὄνομ' ἀργαλέον πάντων βροτὸν ἄνδρα ἐνισπεῖν, Tot præterea alii fluvii sunt. Dem. [p. 644, 17]: Τρίτον δ' ἕτερον δικαστήριον πρὸς τούτοις. [Id. p. 643, 18: Δεύτερον δ' ἕτερον δικαστήριον τὸ τῶν ἀκουσίων φόνων φανήσεται συγχέον. (Aristid. vol. 1, p. 219: Ὑπὲρ τὸν ἐξωτάτω κύκλον... δεύτερον
D ἀγαγόντες ἕτερον.) Ps.-Demosth. p. 1326, 5: Δύο μὲν τοίνυν οὗτοι νόμοι εἰσὶν, οὓς παραβέβηκεν, ... ἕτερον δὲ τρίτον κτλ. 1327, 18: Τέταρτος τοίνυν ἕτερος νόμος ἐστίν. Ælian. N. A. 6, 43: Τρίτον δ' ἕτερον θησαυρόν τε καὶ σωρὸν ἀποκρίνουσι τοῖς ἠθροισμένοις σπέρμασιν. || De secundo, ubi totum in partes plures quam duas dividitur, cum articulo ap. Hom. Il. M, 93: Τῶν δ' ἑτέρων Πάρις ἦρχε, τῶν δὲ τρίτων Ἕλενος. Ubi pro δεύτερος poni dicunt scholl., ut II, 179. Xen. Cyrop. 2, 3, 22: Ἐξάγει μὲν ὁ οὐραγὸς ὁ τῶν τελευταίου λόχου τὸν λόχον· ... ἔπειτα ὁ δεύτερος τοὺς τοῦ ἑτέρου λόχου ἐπὶ τούτοις, καὶ ὁ τρίτος καὶ ὁ τέταρτος ὡσαύτως. Ib. 4, 6, 10: Ἂν αὔριον ἴῃς πρωὶ, τῇ ἑτέρᾳ ἂν αὐλίζοιο παρ' ἡμῖν, Postridie. Plat. Criton. p. 44, A: Οὐ τῆς ἐπιούσης ἡμέρας οἶμαι αὐτὸ ἥξειν, ἀλλὰ τῆς ἑτέρας, Cras. Callimachus Anthol. Palat. 7, 519, 13: Ἀνίκα καὶ σὲ, Χάρμι, τὸν ὀφθαλμοῖς χθιζὸν ἐν ἀμετέροις τῇ ἑτέρᾳ κλαύσαντες ἐθάπτομεν.] Æschin. [p. 81, 31]: Πρὸς ἑτέρῳ τινὶ τὴν γνώμην ἔχουσι. [Cum τις etiam Theophr. De ventis 44:

image
not
available

ρας ἢ ἐξ ἑτέρας ὄν
el Ὁ ἕτερος, Con-
Æsch. Ag. 151 :
h. 3, 34 : Δαίμων
ni schol. citat ex.
λ' οὓς ἔσχεν ὥστε
. pro ἕτερος. Mi-
otavit imitatio-
ennepius. Conf.
articulo Callim.
ηλοῦ μὴ ἓξ ἑτέρου
03 : Παθεῖν μὲν
114, E : Πλέον
yd. p. 280, E.
πόλει γίγνεν ...
ἀποτύχῃ καὶ τὰ
Ind. :] Οὔτερος,
ἕτερος, ap. He-
τέρου Simonid.
2. ad Lycophr.
11, p. 495, E,
|| Forma Do-
Θωτέρου, qua
atum utuntur
et Theocritus.
ur, quum cor-
ρος. Non satis
ρος, ὁ, Dorice
άζω pro πιέζω
τερος (unde et
thio [Od. p.
er ea de qui-
ap. Aristoph.
, p. 41 seqq.,
ibrariis sub-
Dorica apud
; θατέρῳ ἐρα-
νω.] Femini-
ristoph. Lys.
tatum, quod
p. 121, in
p. Gotth. 3,
Just. l. c. p.
e sua duxit
ω συναλείφε-
te dativum
:, quod pro
item poeta-
ἡτέρᾳ et θά-
Eur. Rhes.
Trach. 272,
omnes Eur.
ιæ genitivo
ι non pro-
est θάτερον.
ερα in plu-
bet, ut ex
χάτως βαρ-
od τὸν θά-
ερος vol. 4,
Κατὰ θάτε-
mmaticis,
unc exem-
r. p. 594,
Ἐπυνθάνετο
ος, Ἀρχίας
: Εἴτε μὴ
elae, non
memnon.
Vesp. 138.
Et alibi.
t Aristot.
iosa sunt
. mascu-
p. 256,
Diss. 15,
tum. Οἱ
, p. 397 :
Οἷς δ' ἃ
mpara-

A bat Buttmann. Gramm. vol. 1, p. 121 et ad Menandri fragm. p. 582. Idem abnormem crasin ἅτερος pro οὕτερος a prisco formæ ἅτερος apud Atticos usu repetebat, ut crasin θάτερον a Dorico ἅτερος repetit Etym. M.] Aristot. De mundo [c. 3] : Μέχρι θατέρου Ἰσθμοῦ, Ad Isthmum usque alterum. Aristoph. [Eccl. 498] : Θατέρῳ παραβλέπουσα ὀφθαλμῷ, Altero oculo. [Non est ὀφθαλμῷ apud Aristoph., sed ex verbo παραβλέπουσα intelligitur, ut Vesp. 497 : Ἡ λαχανόπωλις παραβλέψασά φησι θατέρῳ.] Plato De legg. [et Gorg. p. 475, A] : Θάτερον δυοῖν, Duorum alterum. [Alia formarum θάτερον, θατέρου, θατέρῳ, θάτερα exx. sunt apud Tragicos. Θατέρῳ Tim. Locr. p. 94, A.] Et apud Suidam : Καὶ τούτων ἅτερος τῶν ἀνδρῶν. Item : Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ἅτερος τῶν πρέσβεων. Aristot. Metaphys. 11 : Καὶ οὐχ οὕτως ἔχει ὥστε μὴ εἶναι θάτερῳ πρὸς θάτερον μηδέν, Nihil alteri cum altero. Et in 2 De partt. : Ἵνα ἰσάζῃ τὴν θατέρου ὑπερβολὴν θάτερον. Idem De mundo : Ἐπὶ θάτερον δὲ κέρας πάλιν εὐρύνεται, Ad alterum vero cornu rursus amplificatur. Idem ibidem :

B Κατὰ θάτερον πλατύνεσθαι, In alteram partem dilatari. Τῷ γὰρ παρὰ θάτερον ἁμαρτεῖν, πάντως οὐ ποιήσεις, Nam ut in altero pecces. Θάτερα plurali numero sæpe usurpatur pro singulari. [Soph. El. 345 : Ἔπειθ' ἑλοῦ γε θάτερ', ἢ φρονεῖν καλῶς ἢ κτλ. Schol. : Τὸ θάτερα ἀντὶ τοῦ θάτερον ἀττικῶς. Isæus De hered. Cleonymi § 22 : Δυοῖν τοῖν ἐναντιωτάτοιν θάτερα μέλλοντες, ἢ κτλ. De qua formula v. in Δύο vol. 2, p. 1718, D.] Plato [Phil. p. 43, E] : Τριῶν οὖν ὄντων ἡμῖν ὧντινων βούλει, τίθει (καλλίστην ἵνα ὀνόμασι χρώμεθα) τὸ μὲν χρυσόν· τὸ δ', ἄργυρον· τρίτον δὲ, μηδέτερα τούτων. Quibus subjicit, Τὸ δὲ μηδέτερα τούτων ἐσθ' ἡμῖν ὅπως θάτερα γένοιτ' ἂν, χρυσὸς ἢ ἄργυρος; [Theæt. p. 187, B, male nonnulli θάτερον pro θάτερα.] Inde ἐπὶ θάτερα, In diversum, In alteram partem. Plato Protag. [p. 315, A] : Ἐκ μὲν τοῦ ἐπὶ θάτερα Καλλίας, ἐκ δὲ τοῦ ἐπὶ θάτερα Ξάνθιππος, Ab altero latere Callias, ab altero Xanthippus : seu Hinc et hinc. [Thuc., qui extra hanc formulam non utitur forma contracta, sed soluta, 7, 37 : Ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα προσῄει τῷ τείχει.] Aristot. :

C Ἐπὶ θάτερα καθήκει μεταξὺ τοῦ πνεύμονος. Synesius : Τὴν ἐπὶ θάτερα τραπώμεθα. Thuc. 1, [87] : Ἐς τὰ ἐπὶ θάτερα, In alteram partem. Herodian. 3, [8, 13] : Τοῖς μὲν ἐξ ἀνατολῆς ἀνθρώπους φιλίαν, τοῖς δ' ἐπὶ θάτερα γνῶσιν Ἀλβίνου, Orientalibus amicitiam cum Albino, iis vero qui ab altera parte erant, notitiam. Xen. Hell. 3, [7, 4, 30] cum genit. dixit : Τὰπὶ θάτερα τοῦ ποταμοῦ παρετάξαντο, Ab altera parte fluvii : seu Ultra fluvium. Pro quo id. Xen. alibi solute dixit : Ἐπὶ τὰ ἕτερα πόλεως, ut in Ἕτερος annotavi. Dicitur et ἐπὶ θάτερα μὲν, ἐπὶ θάτερα δέ [Hippocr. p. 783, D : Ἐπὶ μὲν θ. τὴν χεῖρα, ἐπὶ θ. δὲ τὸ ἄλλο σῶμα· et ib. E. Plato Soph. p. 259, C : Τοτὲ μὲν ἐπὶ θάτερα, τοτὲ δ' ἐπὶ θάτερα τοὺς λόγους ἕλκων] : sicut ἐπὶ τάδε μὲν, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ, pro Citra et Ultra. Bud. [Addito μέρη Diod. 2, 8 : Ἐπὶ θάτερα μέρη τοῦ ποταμοῦ· et ib. 43. Singulari Hippocr. p. 802, C : Τὸ ἐπὶ θάτερον τῆς ῥινός· Exc. Phrynichi in Bekk. Anecd. p. 38, 26 : Ὅταν ἐπὶ τῶν ὑποζυγίων ἢ ἐφ' ὁτουοῦν διηρημένον ἄχθος ἐπὶ θάτερον ῥίπτῃ. Alia ejusdem signif. formula est κατὰ θάτερα, ap. Niceph. De

D reb. post Mauric. p. 20, B : Εἰς τὸ Σίπτας λεγόμενον φρούριον, πρὸς ἥλιον δύνοντα κατὰ τὰ θάτερα τῶν Ἡρακλείους στηλῶν πρὸς τῇ Λιβύῃ κείμενον, ut ibi scriptum repetito articulo. (Sic ap. Hippocr. p. 37, 17 : Ἢν ... θάτερος θατέρου ἐλάσσων γίνηται, codex Cæsar. apud Mackium vol. 1, p. 59 θάτερος τοῦ θατέρου, veram autem scripturam servavit Mediceus, qui διαφέρῃ (addendum δ) ἕτερος τοῦ ἑτέρου καὶ ἐλάσσων γίνηται. Diod. 2, 9, Ἐπὶ τὰ θάτερα διαπορεύεσθαι duo pro θάτερα, et nonnulli Synesii Ægypt. p. 56, 23 ed. Krabing., omnes Ps.-Aristot. De mundo c. 5, p. 297, 2 : Τὴν γὰρ ἴσην ἀντίστασιν ἔχει τὰ βαρέα πρὸς τὰ κοῦφα καὶ τὰ θερμὰ πρὸς τὰ θάτερα. Quod referendum ad vitiosum ὁ θάτερος, de quo supra HSt. V. Witter. ad Thomam p. 121.) Tertia formula est Ἐκ θατέρου vel ἐκ θ. μέρους, Ab altera parte. Diodor. 20, 23 : Ἡ μὲν ἦν ἐν αὐτοῖς τοῖς βασιλείοις, ... ἡ δ' ἐκ θατέρου μέρους ἐν ἕλεσιν ὑπῆρχε. Sic enim correxi librorum scripturam ἡ δὲ καθ' ἑτέρου μέρους. Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 190, 30 : Ἐκ θατέρου δὲ αὐτὸν τὸν Χριστόν.

image
not
available

heodor. Stud. p. 350,
ritus. Synes. p. 22, A :
ιεσιν ἰδίοις χρωμένην,
ιέτῃ δοτέον ὅπλα τοῖς οὐ
τοῦ νόμοις.]
ος, Qui unam aurem
m in Crameri Anecd.
70, 2. Οὖας quum se-
ccentus. Nominativi
t Lobeck. ad Phryn.

. Ἑτερουΐδα, τρυβλίον
edens].
diversæ substantiæ.
ἀρ θεὸς ἡ τριὰς διὰ τὸ
τεροϋπόστατον. L. D.
d. 786, 49. Hase.]
rsæ essentiæ : cui
id. scribit Ἑτεροού-
[Sic Gregor. Nyss.
H. eccl. 4, 11 et 12;
D. Athanas. De de-
ται τὸ ἑτέρας οὐσίας
ιον, ἀλλὰ παντελῶς
ίνου ἀνόμοιον, οἷον
627. Cyrill. Alex.
hes. Assert. 34, p.
ἅγιον τοῦ ἐν αὐτῷ
constructione Epi-
. Alex. ap. Theo-
Theodor. Rhaet.
dv. Ἑτερουσίως,

ntia. Jo. Chrys.

e lucidus. V. ll.
tatos.]
r. Hippolytus in
tura. Schleusn.

ui alterum tan-
. Orbus altero
natura oculum
minis inter hæc
kk. An. p. 280,
Μονόφθαλμος in-
θαλμος dictum
136, de cujus
eo qui altero
744, 18, Ari-
, 18 Br., alii-
. Plut. [Mor.
τὴν Ἑλλάδα.
arrat Aristot.
: Ὁ ὡς ἀληθῶς
Bud. interpr.
in Geopon.
os qui varios
etz. Hist. 11,
ἵνα ὀφθαλμὸν
Conf. Ἑτε-
φθαλμία, in
τῶν ἵππων οὐ
ρόπον ὁ ἑτε-
ῷ περιπάτῳ,
ονηροὶ, καὶ
ἑτερόφθαλ-
culo minus
recentiora
189 * B) :
ίνας ἐθερά-

Hymn. p.
ονίαν ὁμό-

e partem
ῖσθαι.]
is Cinna-

A mus p. 147, A : Ἑτεροφρονεῖν τὰ τῇδε διετείνετο ἔθνη.]

[Ἑτεροφροσύνη, ἡ, Dissensus, Discordia. Iambl. V. P. 34, p. 26 : Ἀνεῖλε δὲ (Pythagoras) ἄρδην στάσιν καὶ διχοφωνίαν καὶ ἁπλῶς ἑτεροφροσύνην. ὕ]

[Ἑτεροφρούρητος, ὁ, ἡ, Ab alio custoditus. Justin. Mart. p. 1940 (532, B) : Τὸ αὐτοπάρακτον ἐπὶ τοῦ θεοῦ καὶ κόσμου λεγόμενον ταύτην ἔχει τὴν δήλωσιν, καὶ τὸ λέγειν αὐτοπάρακτον καὶ ἑτεροφρούρητον τὸν κόσμον· τὸ γὰρ θεοφρούρητον δηλοῖ τὸ ἑτεροφρούρητον. Suicer.]

Ἑτερόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Aliter sentiens, [Demens. Nonn. Dion. 9, 49 : Φοιταλέης ἑτερόφρονι κύματι λύσσης· (12, 385 : Μέθης ἑτερόφρονι παλμῷ·) Jo. c. 5, 115. Tryphiod. 437 : Ἑτερόφρονα κούρην. Wakef. Claudianus Anth. Pal. 1, 19, 7 : Ἀσσυρίης γενεῆς ἑτερόφρονα λύσσαν. De hæretico, ut supra ἑτερόδοξος, in Nomocanone Cotel. Eccl. Gr. mon. vol. 1, p. 139, B : Εἴ τις ... οὐκ οὐκ ἀσπάζεται καὶ τιμᾷ, ὡς ἑτερόφρων, ἀνάθεμα. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 135, E : Ἑτερόφρονα δόξαν· 175, D. L. Dind. Justin. p. 372, C. Doroth. Doctr. p. 744, B. Anon. Cat. in Jerem. t. 2, p. 827, F. Hase.]

B [Ἑτεροφῦής, ὁ, ἡ.] Ἑτεροφυὲς exp. [ab Hesychio ἀλλοφυὲς] et Diversæ naturæ, et Alibi enatum. [Cyrill. Al. l. 2 In Jo. 6, p. 224 : Πῶς ἂν εἴη πρὸς τὸν πατέρα ἑτεροφυὴς καὶ ἔκφυλος ὁ τοῖς αὐτοῖς διαλάμπων ἰδιώμασι; Suicer. Idem Glaphyr. 2, vol. 1, part. 1, p. 53, D : Ἡμίονόν τε καὶ ἑτεροφυᾶ τὸν Κῦρον ὠνόμαζον· E : Πατρὸς (Χριστὸς γέγονεν) ἑτεροφυοῦς εἰς ἅπαν. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 66, D : Τῆς τῶν ἑτεροφυῶν μίξεως. Anon. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 210, 33, Meletius ib. p. 15, 9, Eust. Opusc. p. 144, 14. L. D. Canisii Lectt. antiq. 1, p. 14. Philopon. De creat. M. 1, 15, i. q. κεχωρισμένος τῆς οὐσίας, cum quo jungitur. || Ἑτεροφυῶς (pro ἑτεροειδῶς, ut est in ed.) codd. duo Gregor. Nyss. ap. Wolf. Anecd. vol. 2, p. 304 (et 3, p. 9). Schleusn. Et sic quoque legit ap. Greg. Nyss. Eustrat. De oper. an. p. 473, B. Hase.]

[Ἑτερόφῦλος, ὁ, ἡ.] Illi ἀλλόφυλος significanti Alienigenam, synonymum est Ἑτερόφυλος, sed minus usitatum. [Scymnus Descr. orb. v. 101 : Ἑτερόφυλον ἀνθρώπων βίον. Ælian. N. A. 16, 27 : Τὸ σῶμα ἔχειν
C (Psyllos) ξένον τε καὶ παράδοξον ὡς πρὸς τοὺς ἑτεροφύλους ἀντικρινόμενον. Nicomach. Introd. arithm. 1, 3, p. 71 ed. Ast. : Ἐπὶ τὰ ἀσυνήθη καὶ ἑτερόφυλα πρὸς τὰς αἰσθήσεις. Eustath. Opusc. p. 144, 69 : Ὁμωνυμίαις ἑτεροφύλοις. L. Dind.]

[Ἑτερόφῦτος, ὁ, ἡ. Julian. Ep. 24, p. 34, 7 ed. Heyl. : Θεόφραστος τὰς τῶν ἑτεροφύτων δένδρων γενέσεις ἐκτιθεὶς, Arborum quæ aliis inseruntur.]

[Ἑτεροφυῶς. V. Ἑτεροφυής.]

[Ἑτεροφωνέω, Differentiam vocis facio. Eust. Od. p. 1626, 3 : Οὗτος ὁ τοῦ γάλακτος ὀρὸς τῇ ὀξυτονήσει ἑτεροφωνεῖται πρὸς τὸ ὑλαῖον ὄρος.]

Ἑτεροφωνία, ἡ, Diversitas et differentia vocis. [Ἑτ. καὶ ποικιλία τῆς λύρας Plato Leg. 7, p. 812, D.] Ab Athen. 9, [p. 390, A] citatur Theophrasti liber Περὶ ἑτεροφωνίας τῶν ὁμογενῶν, De diversitate vocis in ejusdem generis rebus et animantibus. [Conf. Diog. Laert. 5, 43. Hase.]

Ἑτερόφωνος, ὁ, ἡ. Aliam et diversam edens vocem, Voce differens. [Æsch. Sept. 156, στρατός.]

D [Ἑτερόχηλος. V. Ἑτεροποδέω.]

Ἑτεροχροέω, Alio et diverso colore sum. Bud. ἑτεροχροοῦντα ex Basil. affert pro Versicoloria, ut iris. [Chirurg. vett. p. 93, 17 : Τοῦ ἑτεροχροοῦντος ὀστέου. Gramm. in Bekk. Anecd. p. 386, 9.]

[Ἑτερόχροια, ἡ, Diversus color. Xenocr. De alim. ex aquat. 28, p. 15. V. Coraes p. 151. Plurali Constantin. Them. p. 1441, D. L. Dind. Galen. vol. 14, p. 325, 7 : Ἑτ. δὲ ἐν ταῖς ἀλωπεκίαις τε καὶ ὀφιάσεσιν, ἀπρεπεστάτη βλάβη τῶν τριχῶν. Hase.]

[Ἑτερόχροιος, ὁ, ἡ, i. q. ἑτερόχρους, ὁ ἀλλοῖος κατὰ τὴν χροιὰν, Suid. et Zon.]

[Ἑτεροχροιότης, ητος, ἡ, i. q. ἑτερόχροια. Pyrrhonis liber, in quo ὠχρότητες et ἑτεροχροιότητες ut contrariæ poni videntur, sicut ib. paullo ante ὠχρὰ et ἑτερόχροα, memoratur a Diog. L. 9, 86.]

[Ἑτεροχροιόω, schol. Jo. Climac. p. 17. Boiss.]

[Ἑτεροχρονέω, Favor. 55.]

[Ἑτεροχρονικῶς, Alio tempore. Matth. Lectt. Mosq. vol. 2, p. 48. Boiss.]

image
not
available

ς. 10, p. 891, D: El
ium πως 897, B, et
Τῶν ἐκ Διὸς ἑτ. πως
233, A: Ὦ; εἰός τι
ων ἀμφοτέρως εἰπεῖν
12, 28: Οὐ γὰρ ἔξει
ερ οὖν διὰ τοῦ ἥρως.
p. 241, 9: Οὐχ ἑτ....
ate πλὴν ὅτι Cyrill.
ς' ἂν οὐχ ἑτ. πλὴν ὅτι
A: Προσιτὸς οὐχ ἑτ.
ım ἄλλως conjungit
Ἰξίονος ἐγράφη ἑτο-
signif. Adversi in
] Hom. Od. [A,
θεοὶ κακὰ μητιόων-
. Aristoph. [Nub.
] τρέπεσθαι, Secus
: Τὸ δὲ φανὲν καὶ
ὡς ἑτ. δύθηκε τὴν
'o afficit. [Cum ὡς
· δὲ ἡ ἑτέρη γνάθος
ιν. Plato Soph. p.
22: Εἰ μέν τι τῶν
φησιν αἴτιον γεγε-
Aristot. Soph. el.
ποῖα ὡσαύτως καὶ
7, 2: Τῶν ἐν πο-
ις ἑτ. Pollux 1,

o. Hom. Od. Π,
l. Ψ, [231]: Ἀπὸ
315: Εἰς ἑτ. πα-
semper verten-
828, Plat. Leg.
os. || Alibi. Ni-
loco scripturæ
· συνέβαινεν, ubi
ptor Charidemi
ων, ἀλλ' ἐνταῦθα
vitiose] pro eo-

LL. [Ap. Marc.
uto ἑτεροιώσεις.
figuras orato-
varietates du-

Aolica, memo-
607, 17, quam
romp. vv. p.
isciano 1, 6,
rigenda cum
Κατέροτα, καὶ
καὶ et ἀτέ-
orma Æolica
xii.]
in ωλος po-
l. 2, p. 62,

us Menelai.
tid. vol. 1,
hr. in Bekk.
p.]
ει, Verum
ληθῆ, Vera.
n. Sic enim
ura. Idem:
Theognost.
Ἐτεώνιον,
nf. quæ in
ς ab ἑτεὸς,
.. Dind.]
is Bœotiæ
B, 497:
le Εὐβοίας
ός. Urbem
7, p. 298;
. OEd. C.
accentu
2, p. 68,

A 19. Ἐτεών scriptum ap. Hesych. Gentile adj. Ἐτεώνιος et adv. Ἐτεωνόθεν habet Steph. Byz. L. Dind.]

[Ἐτήρ, ῆρος, ὁ, Annotinus. Exc. var. ap. Cramer. Anecd. vol. 4, p. 329, 19: Τὸ ἐτήρ παρὰ τὸ ἔτος· Σοφοκλῆς· Ἐτῆρας ἀμνοὺς θεοῖς ἱρέξας ἐπακτίοις. Γράφεται δὲ καὶ εὐείρας. Ubi legendum ἑρεξ' et εὔειρας, quæ est forma heteroclitos adjectivi εὔειρος. L. Dind.]

Ἕτης, ου, ὁ, Socius, Amicus, i. fere q. ἑταῖρος: nam et ἕτης et ἑταῖρος esse dicuntur ἐθάδες a gramm.: ἑταῖρος autem συνηθέστερος, Familiarior alicui, quam ἕτης. [Hesych.: Ἕτας, τοὺς κατ' ἐπιγαμίαν οἴκους (οἰκείους). Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 408, 26: Ἰστέον ὅτι κατὰ τὸν Πορφύριον ἑταῖροι λέγονται οἱ προσ[ήκοντες] κατὰ φιλίαν, φίλοι δὲ λέγονται οἱ οἰκεῖοι καὶ κατὰ γένος προσήκοντες, ἕται δὲ λέγονται οἱ συνήστιοι φίλοι. Sic interpr. etiam Moschop. Il. σχεδ. p. 168.] Hom. Il. Η, [295]: Σούς τε μάλιστα ἕτας, καὶ ἑταίρους· Od. Δ, [16]: Γαίτονες ἠδὲ ἕται Μενελάου· Il. Ι, [460]: Ἕται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἐόντες· Ζ, [239] de Trojanis mulieribus: Ἑλόμεναι παῖδάς τε, κασιγνήτους τε, ἕτας τε Καὶ πόσιας. [Apoll. Rh. 1, 305. Cometas Anth. Pal. 15, 40, 40.] Derivatur autem ab Eust. inde, unde et ἑταῖρος, sc. ab ἔθος, ut ambo i. sint q. ἐθάς: Etym. vero ab ἕτος derivat, ut sit ὁμοέτης, Æqualis, Coætaneus: vel ab ἑτεός, ut sit Verus amicus. Hinc Ὦ 'τὰν pro ὦ ἑτὰν, facta ecthlipsi, sicut in μήστι pro μὴ ἔστι. [Hanc etymologiam ut ineptam rejiciens alias minime probabiles proponit Buttmannus Gramm. vol. 1, p. 224. Disputat de origine formulæ præter lexicographos aliosque gramm. Apollon. De advv. p. 569 seq., et quomodo ab ἕτης fieri potuerit vocativus ἕταν explicare conatur.] Cujus vocativi idem usus est, qui supra τοῦ ἑταῖρε. [Soph. Ph. 1387: Ὦ 'τὰν διδάσκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς· OEd. T. 1145: Ὅδ' ἐστὶν, ὦ 'τὰν, κεῖνος ὃς τότ' ἦν νέος. Eur. Heracl. 688, Cycl. 536.] Aristoph. Nub. [1267]: Μὴ σκῶπτέ μ', ὦ 'τὰν, ἀλλά μοι τὰ χρήματα Τὸν υἱὸν ἀποδοῦναι κέλευσον. Interdum usurpatur pro Bone vir, ὦ 'γαθέ. Plato Ap. Socr. [p. 25, C]: Ὦ 'τὰν, ἀπόκριναι· οὐδὲν γάρ τοι γαλεπὸν ἐρωτῶ· pro quo paulo post, Ἀπόκρινα ὦ 'γαθέ. Ἀλλ' ὦ 'τὰν sæpe B in objectione, aut etiam in responsione ab objectionem adhibetur. [Plato Ep. 3, p. 319, E: Ἀλλ' ὦ τὰν εἰ μὲν μὴ φῄς.] Dem. Pro cor.: Ἀλλ' ὦ 'τὰν εἰ μηδὲν τούτων, εὖνοιά γε καὶ προθυμία ποῦ; Ol. 3, [p. 36, 15]: Ἀλλ' ὦ 'τὰν εἰ ταῦτα φαύλως, τά γ' ἐν αὐτῇ τῇ πόλει νῦν ἄμεινον ἔχει· 1, [p. 16, 22]: Ἦ ἄλλος τις; ἀλλ' ὦ 'τὰν οὐχὶ βουλήσεται. [Sæpe etiam ἐπὶ εἰρωνείας dici annotant Etym. M. et Hesych. Imitatores Platonis hoc v. utentes ridet Ammian. Anth. Pal. 11, 157, 1.] || Jungitur etiam duali et plurali interdum. Aristoph. Pl. [66]: Ὦ 'τᾶν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ. Ubi tamen, ut schol. docet, referri potest ὦ 'τᾶν ad Chremylum solum, et ἀπαλλάχθητον ad ambos. Cratinus, Ἆρά γε, ὦ 'τὰν, ἐθελήσετε (vel ἐθελήσετον, ut ap. Suid. scribitur). Suidas quoque ὦ 'τὰν ἐπὶ πλήθους dici annotat, citans Ctesiphontem. [Quod nomen suspectum fuit Ruhnkenio ad Tim. p. 282. Idem addidit ex. Juliani Orat. 7, p. 219, B: Ἀλλ', ὦ 'τᾶν, οὐ ξυνίετε τοῦ μύθου φανερῶς αἰνιττομένου.] Ὦ 'τὰν, ὦ οὗτος, ὦ φίλε, ὦ τάλαν, ὦ μέλε, ap. recentiores a solis mulieribus dici, an- D notat idem Suid. Ceterum quod ad scripturam attinet, Idem tradit Attice alteram syllabam corripi, et scribendum esse ὦ 'τὰν, quum unica vox duobus circumflexis notata non reperiatur: esse autem ἕταν Doricum voc. pro ἕτα: unde hoc ὦ 'τὰν factum sit. [Suidæ gl. sumta ex schol. Plat. Apolog. p. 332 ed. Bekk., unde τὴν ἑωυτέραν βραχύνουσι mutandum in βαρύνουσι, quomodo in schol. Plat. exhibuit Bekkerus, quum βραχυτονοῦσι dedisset Ruhnk. p. 6, quod in βαρυτονοῦσι mutabat Buttmannus l. supra citato. Non de correpta enim syllaba τᾶν, quæ inaudita mensura est, sed de gravata loqui grammaticum ostendunt quæ sequuntur: Καὶ βέλτιον· ἀδύνατον γὰρ μίαν λέξιν εὑρεθῆναι δύο ἔχουσαν περισπωμένας. Conferendi de accentu et scriptura vel conjuncta vel divisa præter schol. Dionysii in Bekk. Anecd. vol. 2, p. 949, 23, etiam Apollonius l. citato, qui et ipse unam agnoscit mensuram ᾶ, Orion p. 170, 24; 630, 58, Etym. M. p. 825, 11, Gud. p. 583, 30, Jo. Alex. Τον. παραγγ. p. 37, 32. || Civis, Homo privatus, ut Hesych. Ἕται

image
not
available

ίνου μέντοι δ' οὐκ ... ius ap. Clem. Al. ... ὸς ἀνθρώπους Ἄρης. ... Ἄδαντος ἐπήτυμον' 835 : Εἰ θύελλα ... ristoph. Pac. 119 :

... 14 : Γυναῖκα λεύσσω ... : Εἰ δ' ἐτ. μέρον τὸν ...στο πρᾶγμ' ἐτ. Cum ... ἤγγειλαν ὡς ἐτ. V.

... Il. E, 254 : Ἔτι ... C. 623 : Εἰ Ζεὺς ... Ταυτὶ μὲν ἔτι καλῶς ... ρου ἔτι δύο μῆνας *loro duo menses* ... itus. Ad verbum, ... gistratu. Idem 7, ... ἐλπίδα χρὴ ἔχειν. ... , 1] : Ἥκιστά ἐτι ... ... ιόων, Qui adhuc ... hoc adv. de ætate ... s, nec jam puer. ... mo Lexiph. [c. 6 ... δὲ ἔτι. [Ita in l. ... p. 1687, B, citato ... καὶ φυρῶν ἤδη καὶ ... : Philostr. Epist. ... itinetur verbis, ... ν αὐτῶν ἢ τὸ ἤδη ... : *vel adhuc esse*, ... opinor, Mireris ... is; Mireris jam ... is sit, ἡρινὰ *fue*- ... reperiuntur : ut ... te reperitur. At ... m vocum usum ... venis, nec jam ... r juvenilem et ... adhuc es puer : ... mplius es puer, ... adhuc dixit hic ... cipitur, licet in ... bi vero Adhuc ... loquens, Seu ... annis. Schol. ... um dicitur, ἔτι ... it. Phædro [p. ... , interpr. Ado- ... tes est. [Pind. ... Τὸν ἔλλειπον' ... καὶ ἓη ἐμάχοντο. ... ἐ καὶ ἔτι ἀπι- ... ἁλοῦσι. Theo- ... μεθα, καὶ εὐδο- *Usque adhuc*, ...] Addit vero ... ic. De senect. ... *quod frequen-* ... *Eadem signif.* ... δ' ἁλοῦσα νῦν ... ἔτ' ἐν σαυτῷ *Fl. vol. 1, p.* ... νῦν ἔτι ἀνεφ- ... , *Etiamnum*, ... v. in Ποτε.] ... ις [V. infra, ... usque, ex *Hesiod. Op.* ... Τίν' οὖν ἔτ' ... 748 : Ἦν ... 1, 65 : Ἔτι *Phil.* 2 : Τί ... ε.] Lucian. ... ἀρ ἕνεκα ἔτι ... ἔ,] ut Lat. ... ὸ πρὸς ἑκάσ- ... *ciau.* p. 80 ... *rm.* c. 37] :

A Οὐκοῦν ἂν παρὰ τῷ προτέρῳ εὕρῃς αὐτήν, οὐκ ἔτι τὸν ἕτερον ἀποδύσεις. Ibid. vero et præcedente ἤδη, quod otiosum videri potest, Καὶ ἡμεῖς τοίνυν εἰ εὕροιμεν ἤδη παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς τὴν φιάλην, οὐκ ἔτι ἐρευνᾶν τοὺς ἄλλους ἀξιώσομεν. Sed et ipse Hom. sic utitur, ut Od. Λ, [455] : Ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξί· 1, [350] : Σὺ δὲ μαίνεαι οὐκ ἔτ' ἀνεκτῶς. [Divise Il. B, 13 : Οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες ἀθάνατοι φράζονται, et alibi ubivis. Inverso ordine Soph. Trach. 161 : Ὡς ἔτ' οὐκ ὤν· OEd. T. 24. Apoll. Rh. 2, 28 : Τῶν μὲν ἔτ' οὐκ ἀλέγει. Quem alienum videri a comœdia animadvertit Porsonus ad Toup. Emend. vol. 4, p. 446. Nec prosæ putandus est vindicari ejusmodi exemplis, quale hoc est Achmetis Onir. p. 22 : Πλουτίσαι (-ῆσαι) ἔτι μὴ προσδοκάτω, et illud in Vita Jo. Damasc. p. IX, C : Ἀντιτείνειν ἔτι οὐκ ἰσχυσε, ubi ἔτι pertinet ad verba præcedentia. Cum μηδὲ sic Theocrit. 16, 97 : Βοᾶς δ' ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη. Cum pronomine Soph. Phil. 1217 : Ἔτ' οὐδέν εἰμι. Aristoph. Pl. 1177 : Θύειν ἔτ' οὐδεὶς ἀξιοῖ.] Sed Οὐκέτι scribitur etiam conjunctim,

B sicut Μηκέτι. Hom. Il. B, [259] : Μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆι χάρη ὤμοισιν ἐπείη· perinde ac si dixisset, inquit Eust., ἐὰν μὴ τόδε ποιήσω, μηκέτι ζώην. Dem. : Καὶ μηκέτι τῶν συμβούλων, ἀλλὰ τῶν κολακεύειν ἑτέρους βουλομένων ἐξέτασις ἦν. || Nonnunquam autem οὐκ ἔτι s. οὐκέτι sonat Non item. [V. in fine.] || At per particulam Jam non solum in præced. exemplis et similibus; verum etiam in aliis redditur. [Plato Menon. p. 93, A : Καὶ εἶναι καὶ γεγονέναι ἔτι οὐχ ἧττον ἢ εἶναι. (Neque enim conjungenda hic ἔτι οὐχ ἧττον, quæ mire conjuncta ponuntur ap. Theophr. De odor. 50 : Ὡς δέ τινες, φασὶν, οὐχ ἧττον ἡ κόπρος ἔτι τούτου, ubi legendum οὐχ ἧττον... ἐστί.) Dionys. A. R. 5, 46 : Οὐδὲ γὰρ οἱ ἐν μέσῃ τῇ φαλαγγι ταχθέντες ἐψιλωμένων ἔτι τῶν ἄκρων παρίμειναν. V. Hemsterh. ad Xenoph. Ephes. p. 185 ed. Lec.] Alicubi vero et per Jam inde : ut Luc. 1, [15] : Καὶ πνεύματος ἁγίου πλησθήσεται ἔτι ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ, Jam inde ab utero matris suæ. Lubenter enim hanc interpr. admitto et ut sensui loci convenientem, et ut quam reddat verisimilem. [Antipater Anth. Pal. 9, 567, 1 : Ἔτ' ἐκ βρέφεος. Iambl.

C Pyth. Vit. 29, p. 134 : Ἐκ παλαιῶν ἔτι.]

|| Comp. Ἐξέτι, quo utitur Hom. [Od. Θ, 245 : Οἷα καὶ ἡμῖν Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθησι διαμπερὲς ἐξέτι πατρῶν·] Il. I, 106 : Ἐξέτι τοῦ ὅτε, διογενὲς, Βρισηίδα κούρην Χωομένου Ἀχιλῆος ἔβης κλισίηθεν ἀπούρας· nam et hic accipio ἐξέτι τοῦ, sive ἐξ ἔτι τοῦ (utroque enim modo scribitur), pro Jam inde, Ex eo tempore. Quod Homericum imitatus Gregorius dixit Carm. : Ἐξέτι τοῦ ὅτε μοι πικρὴν ἐπομόρξατο ποινὴν Γεῦσις. [In prosa Philo vol. 2, p. 94, 37 : Ἐξ ἔτι σπαργάνων· Ælian. N. A. 5, 39 : Ἡμερωθεὶς ἐξ ἔτι νεαροῦ. Insolentius cum particula Callim. Apoll. 104 : Τὸ δ' ἐξέτι χεῖθεν ἀείδῃ, pro quo ib. 46 : Ἐξέτι χείνου ἐξότ' ... ἔτρεφεν, Del. 275 : Ἐξέτι χείνου κλήζῃ, ut apud Nonnum Dion. 12, 361. Ap. eundem 19, 322 : Εἰσέτι χείνου Σειληνοῦ λασίοιο φατίζεται ἀγκύλον ὕδωρ, scribendum ἐξέτι. Absolute pro simplici ἔτι Theodorus Stud. p. 56, E : Θείου γὰρ λόγου ἐξέτι οὗτος ἀνομίλητος τυγχάνων παντάπασιν οὔτε συνιέναι οἷός τε ἦν ἂν (l. ἃ) εἴρητο κτλ. || Ut in ἐξέτι post

D præpositionem ponitur ἔτι, sic post ἐν ap. Callim. Del. 189 : Τὸν εἰν ἔτι γαστέρι μάντιν.] Sed et simplex ἔτι pro Jam inde, alibi observasse mihi videor. Item quod dicitur a Lat. Jam vero, id Demostheni esse ἔτι τοίνυν putat Bud., exponens tamen et alio modo, sc. Atque etiam, p. 917. || Ἔτι non solum per Præterea, sed et per Etiam, Quinetiam, Insuper, verti potest aliquando. Hom. certe ἠδ' ἔτι dixit pro Atque etiam, Il. A, 96 : Τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔθηκεν ἑκηβόλος, ἠδ' ἔτι δώσει. At [ibid. 465 : Ἤδη μέν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἄλυες εὐξαμένοιο ἠδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ·] Il. I, 105, addidit et καί : Οἷον ἐγὼ νοέω, ἡ μὲν πάλαι, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν. Demosth. ἔτι τοίνυν pro Atque etiam, sicut et pro Jam vero, ut ante dictum fuit. [Isæus De hered. Cleonymi § 22 : Ἔτι τοίνυν ἐνθυμεῖσθε.] Et ἔτι μὴν, in VV. LL. itidem pro Etiam, Præterea. [De ἔτι μὴν, ἔτι γε μὴν, quod Gl. interpr. Necnon, v. in Μήν.] Dicitur et ἔτι δὲ, vel Ἔτιδε, ut alicubi scribitur, pro Quinetiam, Insuper. [Ἔτι δὲ, ἔτι δὲ καὶ, Atque etiam, Gl.] Plato Phædro [p. 279, A],

image
not
available

ὡς φησιν Εὐκράτης. Hesych. : Ἑτνίτας

ns.] Ἑτνοδόκος to- quo τὸ ἔτνος δεχό- : etiam Ἑτνήρυσις ρύομεν s. ἀρύτομεν, olla haurimus. In ὶ]: Καὶ κνῆστιν καὶ ορύναν. [Aristo ib. sius: « Ἑτνοδότον nid. in Τανάχαλκος δόνον). Ἑτνοδόνον : vestigia in schol. ρύναν. » Ἐπιδόνον repetentis v. Τό- Ἑτνήρυσις.] Ari- τνήρυσιν, Ἵν' ἔτνος : 6, 88; 10, 98; , 15; 55, 8. Ad rchii: Ἑτνήρυσις, σανίδα τὴν ἑτνή- Ἑτνήρυσις ἡ ζω- ος non ita sunt ab Aristophane um, quod quum at σανίδα. Ceteo- oratae, cui simi- dditur in schol. παράσσον. Forma . 703, B, nota- ibendum quam n.]

lmentarium ex xisque. Galen. χυμίας [vol. 6, e et alios me- ὀσπρίων τε καὶ eundem Gal. . [p. 405, 30] An. p. 70, 21: ις, εἶδος ὀσπρίου ρίων τὸν χυλόν. ;itur restringit Ran. 62], dum λίων: et alibi τὸ πίσινον ἀφέ- ς, ἕψημα ἀθη- phaseolis dun- nibus. Deinde negent: quum ἐκ τῆς ἀληλε- κα ὥσπερ πολ- n. tamen vol. ὑτῶν (κυάμων) ὃ καὶ τοῦ πα- quidum, tum : Ὑπερεμπί- c. 14 ; Ὅτε uenter porro] : Ἠδὴ ποτ' τεττεν ἄρτους, τῖς. Et Eccl. . In quorum resorum, sc. ellat τὰ ἐπι- chol. [Plato fr. 179, ap. quam solam et Eust. Il. : Ε πρὸ τοῦ ω τὸ ἀπολύω ὡς διαλελυ- τὸ κοχλιά- e spirit. p. apud Attis, maxima

edio, Facio A, [118]:

A Αὐτίκ' ἐμοὶ γέρας αὖτις ἑτοιμάσατε. [T, 197. Soph. Trach. 362 : Ἔγκλημα μικρὸν αἰτίαν θ' ἑτοιμάσας. Eur. Alc. 364 : Δῶμ' ἑτοίμαζε. Theocr. 24, 87 : Ξύλ' ἑτοιμάσατε. Herodot. 6, 95 : Τὰς (naves) προεῖπε ἑτοιμάζειν. Thuc. 2, 7 : Ἀργύριον ῥητὸν ἑτοιμάζειν. Et similiter alibi.] Polyb. 5 : Ὁ δὲ, ἀποδοὺς τὸ σύνθημα τοῦ καιροῦ τοῖς ὑπεναντίοις, ἡτοίμαζε τοὺς ἠθροισμένους κατὰ τὴν οἰκίαν. [Et 5, 22, 10. || Fundo, Firmo, Stabilio. « Sam. 1, 13, 13 : Ἡτοίμασε κύριος βασιλείαν σου· coll. 20, 30; 2, 5, 12, ubi Symm. ἑδράζειν. Theod. Prov. 25, 5 : Ἑτοιμασθήσεται ἐν δικαιοσύνῃ ὁ θρόνος σου. Aquila et Symm. ἑδρασθήσεται. » Schleusn. Lex. V. Ἑτοιμασία.] Passiva quoque et med. voce utuntur in act. signif. Hom. Il. K, [571] : Νηΐ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἕναρα βροτόεντα Δόλωνος Θῆκ' Ὀδυσεὺς, ὄρρ' ἱρὸν ἑτοιμασσαίατ' Ἀθήνῃ, Sacrificium pararent Minervæ : Ion. pro ἑτοιμάσαιντο. [Herodot. 8, 24 : Ἑτοιμασάμενος τὰ περὶ τοὺς νεκρούς. Thuc. 4, 77 : Τἆλλα ἡτοιμάζετο ὡς ἐπὶ Σίφας· 6, 17, 22, 25. Perfecto Xen. Cyrop. 3, 3, 5 : Πολὺ πλείονα ἡτοιμασμένος· Demosth. p. 690, 7.] Polyb. 5 : Σίτου μὲν καὶ χρημάτων πολὺ πλῆθος, ἔτι δὲ τειχῶν καὶ βελῶν κατασκευὰς, B μετὰ πολλῆς ταλαιπωρίας καὶ δαπάνης ἑτοιμαζόμεθα. [Perfecto 8, 32, 7.] Appian. B. C. 2, de Cæsare, Χεῖρα πολλὴν ἀφανῶς ἡτοιμάζετο, Magnam militum manum comparabat clanculum. Greg. De homine : Δέον σπέρματα καταβάλλειν, καὶ δι' ἐπιμελείας ἑαυτῷ τοὺς καρποὺς ἑτοιμάζεσθαι. [Cum inf. Xen. Apol. 8 : Ἡτοιμασάμην ἂν ... ἢ νόσοις ἁλγυνόμενος τελευτῆσαι ἢ γήρᾳ. Cum præp. Polyb. 3, 105, 11 : Πρὸς τὴν χειμασίαν ἡτοιμάζοντο. || Passivo Andocid. p. 21, 39.: Πάντοθεν κακόν τί μοι ἐφαίνετο ἑτοιμαζόμενον. Eur. Heracl. 399 : Σφάγιά θ' ἡτοιμασμένα. Thuc. 7, 62. || Aoristi forma passiva significatione media schol. Flor. Eurip. Hec. 502 : Ἐγκονῶμεν) ἑτοιμασθῶμεν. Ita Matthiæ pro ἑτοιμασθῶμεν. || Præsens Ἑτοιμάω fingere videntur Etym. M. et Gud., quum ab ἑτοιμῶ formari dicunt ἑτοιμασία, quod tamen est ab ἑτοιμάζω. || Perfectum ἑτητόμακα, quod ita per lenem spiritum scriptum ponitur ab Etym. M. p. 373, 3, fictum ab recentioribus grammaticis conjicit Buttm. Gr. vol. 1, p. 336. Ἡτοίμακα Polyb. 3, C 72, 6, Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 186, 3, et Gl. L. Dind.]

[Ἑτοιμαρίδας, ὁ, Hetœmaridas, Laco, Heraclida, ap. Diod. 11, 50.]

[Ἑτοιμάριστος, ὁ, n. fictum ap. Alciphr. Epist. 3, 55, ex ἕτοιμος et ἄριστον, Paratus ad prandium. ἃ L. D.]

Ἑτοιμᾰσία, ἡ, Promptitudo, Alacritas, [Apparatio, Præparatio, Metatio, Apparatus, Gl.], ut ἑτοιμότης. Basil. Epist. [vol. 3, p. 71, E], ἑτ. καρδίας. [Ἡ ἀπομάθησις τῶν ἐκ πονηρᾶς συνηθείας προκατασχόντων αὐτὴν διδαγμάτων, ex Ps. 9, 17. Hippocr. p. 24, 47 : Πρὸς τὰς ὑπουργίας ἑτοιμασίης· et ibid. infra. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 468, D : Ἡ πρὸς τὸ κρεῖττον ἑτ. Joseph. A. J. 10, 1, 2 : Δισχιλίους ἐκ τῆς ἐμοὶ παρούσης ἵππου εἰς ἑτοιμασίαν ὑμῖν παρέχειν ἑτοιμός εἰμι. L. D. Planud. Ovid. Met. 4, 762. Boiss. Evang. Thomæ p. 308, 15 Thil. : Τῇ ἑτ. τῶν λόγων αὐτοῦ, Promptos ejus sermones. Basil. t. 2, p. 459, A : Τῆς πρὸς τὰ ἔργα ἑτ. Macar. p. 203, 30 : Ἐὰν ταύτην τὴν ἑτ. εὕρῃ ὁ Κύριος ἐν σοι. Hase. || Præparatio. Cum genit. Sap. Sal. 13, 12 : Εἰς ἑτοιμα- D σίαν τροφῆς ἀναλώσας. || Basis, Fundamentum. Ps. 88, 14 : Δικαιοσύνη καὶ κρίμα ἑτοιμασία τοῦ θρόνου σου (conf. Ἑτοιμάζω). Sic Dan. 11, 7, 20, 21, etc. De domo sive habitatione (ut Ps. 32, 14 est ἑτοίμου κατοικητηρίου, pro quo ἕδρας vel ἑδράσματος Symm. et Aq.). Ezech. 43, 11 : Καὶ διαγράψεις τὸν οἶκον καὶ τὴν ἑτοιμασίαν αὐτοῦ. Zachar. 5, 10 : Οἰκοδομῆσαι αὐτῷ οἰκίαν ἐν γῇ Βαβυλῶνος καὶ ἑτοιμάσαι, καὶ θήσουσιν αὐτὸ ἐκεῖ ἐπὶ τὴν ἑτοιμασίαν αὐτῶν. De firmitate et constantia nonnulli ceperunt in Epist. ad Ephes. 6, 15 : Ὑποδησάμενοι τοὺς πόδας ἐν ἑτοιμασίᾳ τοῦ εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης. Sic Theodot. Prov. 4, 18 : Αἱ ὁδοὶ τῶν δικαίων ὡς φῶς φέγγους (προ)πορευόμενον καὶ φωτίζον ἕως ἑτοιμασίας ἡμέρας, quod Aquila dixit ἑτοίμης ἡμέρας, Symmach. ἑδρασίας. Conf. de his signiff. Schleusneri Lexx. V. et N. T.]

[Ἑτοιμάσιος, ὁ, Hetœmasius, episcopus Philadelphiæ Lydiæ ap. Morell. Bibl. manuscr. p. 230, 6. Idem nomen vitiose scriptum Ἑτιμάσιος ap. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 489, A. L. Dind.]

image
not
available

smum 13, 68 : Μόγις
ῶτον φανερῶς καὶ θρα-
νον. || Cum præpos.
ι ἐς ἄλλην ναυμαχίην.
ἐ καὶ τοῖς ἀγνώμοσι ...
ς τὰ καθ' ὑμῶν πάντα.
πάντα γε εἰ βάθυμος,
Cum πρὸς Xenoph.
ον ἑαυτὸν παρασκευά-
ipsin notavit Hein-
ουλεύειν ἑτοίμη. De-
.] Neutro genere τὸ
ptitudo. [Eur. Or.
ἔσται καλῶς. Athen.
ιτεσάντων τὸν μάγει-
Greg. Nyss. vol. 1,
] Ex Philostrato τὸ
Animi iracundia.
ἰν ... τὸν Λοκρὸν ἀπὸ
Ajace Heroic. 8, 1,
ζων τὴν κόμην ὑπὸ
. 730 : Μουσικὴ γὰρ
ανεστηκὸς τῆς γνώ-
silagro : Τὴν ὀργῶν
ede Philostr. jun.
ων μὲν, ἕτοιμος δὲ
νων· 9, p. 123, 3 :
τοιμον ἐλέγχει. De
Apollonius in Vit.
θερμοῖς τε καὶ ἑτοί-
τὰ μαλακώτερα et
. 457 : Λῆμα μὲν
ἕτοιμον. Philostr.
ῷ ξίφει ἕτοιμος.
, de Ajace : Διε-
ἑτοίμῳ. Similiter
λέγοντες εἶναι τὸ
ιστάσεις, Apertis

Alacriter. [Thuc.
κ τῶν ἰδίων φέρο-
αυεν ἦκεν· 5, 7,
οἷς λίαν προθύμως
Dem. Pro cor. :
ἑτ. ἔχοντας. [Id.
υθερίαν ἅπαντες.
, 13 et alibi in
τούτοις τοῖς χω-
πῶς κτλ. Plat.
ἀλλὰ πάνυ ἑτοί-
v. comparativi
, Alex. Trall.
Ἰῶς οὐκ ἂν ὑμᾶς
ασθαι ἐγχειρή-
τῶν δεομένων.
r posito Plato
et sæpius Dio
phes. p. 226,
ἁπτως τοῖς τῆς

iguitur. Pseu-
: Ὁ λύχνος ὁ

acritas, Pro-
ἀπ' αὐτῶν ἑτ.
ποιεῖν ὁτιοῦν
άζειν τῶν λό-
em s. Prom-
mpore. [Ca-
νήσεως ἔσχε·
ρὸς τὸ χεῖρον,
, Propensio
ιγεῖς τὴν ἑτ.
7, 17 : Εἰς
multiplicis
4; 114, 7;
Antonin. 4,
ἰν μὲν πρὸς

itus. Anti-

pater Maced. Anth. Pal. 9, 282, 2 : Δμώων χερσὶν ἑτοιμοτόμοις.]

[Ἑτοιμοτρεπής, ὁ, ἡ, Qui facile vertitur et flectitur. Cyrill. Al. In Zachar. c. 13, p. 790 : Ἀσθενὴς λίαν ἡ φύσις καὶ εὐπάροιστος κομιδῇ πρὸς τὸ μὴ ἔχον ὀρθῶς καὶ ἑτοιμοτρεπὴς εἰς ἁμαρτίαν. Suicer.]

[Ἑτοιμοτρεχής, ὁ, ἡ, Proclivis ad currendum, Pronus. Nicet. Chon. p. 331, D : Τὸ ἀρπαλέον καὶ πρὸς κέρδος ἑτοιμοτρεχὲς τῶν ἀνδρῶν.]

[Ἑτοιμότρωτος, ὁ, ἡ, Qui facile vulneratur. Pisid. Hex. v. 450.]

[Ἑτοιμόφθορος, ὁ, ἡ, Ad perniciem vel corruptionem pronus. Jo. Chrys. Hom. 116, vol. 6, p. 944, 5 : Ὁ στάχυς ὁ ἑτ. Suicer. Id. t. 5, p. 686, B ed. Paris. alt. : Τὸ ἑτ. ξύλον. Hasz.]

[Ἑτοιμόφλεκτος, ὁ, ἡ, Facile conflagrans. Nicet. Eugen. 5, 414 : Ξηραὶ γὰρ οὖσαι τῶν λόγων αἱ φυλλάδες, ἑτοιμόφλεκτοι τῇ πυρὸς παραθέσει ὤφθησαν. Boiss.]

[Ἑτοίμως. V. Ἑτοιμος.]

Ἔτος, τό, Annus. [Hom. Il. Ω, 765 : Νῦν μοι τόδ' ἐικοστὸν ἔτος ἐστίν· Od. Δ, 16 : Ὅτε δὴ ἕκτος ἦλθε· Η, 261 : Ὅτι δὴ ὄγδοόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε· Δ, 82 : Ὀγδοάτῳ ἔτει ἦλθον· Ξ, 294 : Ἀψ περιτελλομένου ἔτεος.] Thuc. 2, [70] : Καὶ τὸ δεύτερον ἔτος ἐτελεύτα τῷ πολέμῳ τῷδε· 3, [116] : Καὶ ἕκτον ἔτος τῷ πολίμῳ ἐτελεύτα τῷδε. Ex Eod. [1, 13] : Ἔτη ἐστὶ τριακόσια ὅτε ἦλθε, Trecenti sunt anni, ex quo venit. Idem 1 : Ἐγίνετο ἐν ἔτεσι πεντήκοντα, Gesta sunt annis quinquaginta, Per annos quinquaginta, Spatio annorum quinquaginta. [Xen. Ages. 1, 34 : Ἐν δυοῖν ἐτοῖν. Insolentius Theodor. Stud. p. 510, B : Τῷ ἐν ἀσθενείᾳ κατακειμένῳ ἐν τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτεσιν, Per annos 38. Sine præpos. Thuc. 2, 21 : Πρὸ τοῦδε τοῦ πολέμου τὸ ἔτεσιν. Sine numero Pausan. 10, 17, 3 : Ἔτεσι δὲ ὕστερον.] Et in dat. ap. Eund. [1, 12] : Ἔτει μετὰ Ἴλιον ἅλωσιν ἑξηκοστῷ ἀναστάντες. Idem vero 1, [101] dat. sine præp. cum partic. junxit, Θάσιοι δὲ, τρίτῳ ἔτει πολιορκουμενοι, Quum tertium jam annum obsiderentur. Vel, eodem sensu, Quum jam triennium obsiderentur, ut apud Plat. [Min. p. 319, C] quidam ἔτει ἑνάτῳ interpr. Novennio. Sed malo, ut alii, Tertio quam obsideri cœpti sunt anno. [Cum genitivo, ut sit ante, Herodot. 6, 40 : Τρίτῳ ἔτεϊ τούτων Σκύθας ἔρευγε, quod infra dicitur : Ταῦτα μὲν δὴ τρίτῳ ἔτεϊ πρότερον ἐγεγόνει. (Photius s. Suidas : Τρίτῳ καὶ τετάρτῳ ἔτει, ἀντὶ τοῦ πρὸ τριῶν καὶ τεσσάρων ἐτῶν. Οὕτως Ἀντιφάνης vel Ἀντιφῶν.) Ibid. vero 46, Δευτέρῳ ἔτεϊ τούτων, est Secundo post anno. (Eadem constructione Lucian. V. H. 1, 34 : Ἔτη δὲ ἡμῖν ἐστι τῆς καταπόσεως ταῦτα ἑπτὰ καὶ εἴκοσι, Viginti septem anni sunt ex quo hausti sumus.) || Addita præpositione Lucas 3, 1 : Ἐν ἔτει πεντεκαιδεκάτῳ.] Interdum vero per accus. Dem. [p. 29, 21] : Ὅτ' ἀπηγγέλθη Φίλιππος ὑμῖν ἐν Θράκῃ, τρίτον ἢ τέταρτον ἔτος τουτί, Ἡραῖον τεῖχος πολιορκῶν, pro Tertio aut Quarto abhinc anno. [Æschin. p. 48, 6 : Συνεχῶς ἔτος ἤδη τρίτον τουτὶ στρατηγῶν.] Afferunt tamen VV. LL. ex Eod. Τρίτον ἔτος τουτὶ, et interpr. Hoc triennio. At, Τὰ μυριοστὸν ἔτος γεγραμμένα ἢ τετυπωμένα, Plato [Leg. 2, p. 656, E], pro Quæ ante annorum decem millia picta erant aut sculpta. Bud. [Id. Reip. 10, p. 615, C : Τύραννος ἐγεγόνει ἤδη χιλιοστὸν ἔτος εἰς ἐκεῖνον τὸν χρόνον. Soph. Phil. 312 : Ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον ... βόσκων τὴν νόσον. || Cum cardinali vel simpliciter positi accusativi ubique obvia sunt exx., ut Hesiod. Op. 129 : Ἑκατὸν ἔτεα ... παρὰ μητέρι ... ἐτρέφετ' ἀτάλλων· Th. 803 : Ἐννέα πάντ' ἔτεα. Xen. Cyrop. 1, 2, 9 : Δέκα ἔτη κοιμῶνται περὶ τὰ ἀρχεῖα. Thuc. 2, 65 : Τρία μὲν ἔτη ἀντεῖχον· 5, 47 : Σπονδὰς ἐποιήσαντο ἑκατὸν Ἀθηναῖοι ἔτη καὶ Ἀργεῖοι. Xen. Reip. Lac. 8, 4 : Οὐκ ἐῶσιν ἄρχειν τὸ ἔτος ὥσπερ ἂν βούλωνται. || De formula Ὅσα ἔτη v. in Ὅσος. || Alias locutiones varios habentes casus, quarum plurimas posuit Pollux 1, 56 seqq., ut τοῦ ἐνεστῶτος, τοῦ παρόντος, τοῦδε τοῦ ἔτους, τούτῳ τῷ ἔτει, τοῦ ἐξελθόντος, παρελθόντος, προανυσθέντος, ἐξήκοντος, παυσαμένου, λήξαντος, μέλλοντος, εἰσιόντος, ἥξοντος, ἀφιξομένου, προσιόντος, ἱσταμένου ἔτους, v. partim in vv. adjunctis. Πρότερα ἔτη, de antiquiori ætate, Dionys. P. 365 : Τῇ δ' ὕπο Λοκροὶ ἔασιν, ὅσοι προτέροις ἐτέσσιν ἦλθον ἐς Αὐσονίην. Julian. Æg. Anth. Pal. 7, 561, 2 : Ἀνέρ' ἔτικτεν ἄξιον εἰς ἀρετὴν τῶν προτέρων ἐτέων. De

image
not
available

Epit. p. 406, A
n prosa libra-
ram habentes,
uendum quam
mas, dum ne-
t Chœrobosco
5, 25, et Eust.
lenem voca-
i de spiritibus
tum reperitur,
hendit gram-
os p. 1495, B
Constantin. p.
n Cotel. Eccl.
κα' ἔτος inscr.
93, C, 4, Teia
ni fasc. 2, p.
l. App. 282, 6
. Iriart. Bibl.
t ἐρετήσιον pro
ίαε, quibus ex B
ultimo conje-
scriptum Fétos
16, n. 11, ubi
ετια in Orcho-
mam Laconi-

it videtur, in
421, n. 2563,

e, ap. Arrian.
ri, gens Ariæ
oisl., accentu
ανδροι.]
ı Plat. Craty-

us ibid.]
μα ἀγορεύων. C
.]
ap. Theophr.
Macedonibus
produceret [ἡ

erum sonans,

r. pro Ἐτυμο-
cr. Spart. ap.
, 1448. Idem
Misthræ re-
12, n. 32, 2,
alia Spartana
3, n. 73, ubi

cedæmonius,
Agesil. c. 25.

:o. Athen. 2,
ῶν τὸν οἶνον, D
mon habere
a, etc. Seu,
appellatum
. Anecd. vol.
ἐπιχειρήκας
ictiones sunt
ρὰ sequente
rg. in indice
Ἡ μὲν γὰρ
ἐτυμολόγηται
ιπι θεοῦ ap-
vel a θέειν,
Catal. codd.
Anecd. vol.
τθαι τόποις ὁ
; Alia con-
ἐτυμολογεῖται
ιση.]
ere oportet.

Clem. Al. Strom. 4, p. 629 : Ὡσαύτως καὶ τὴν πίστιν ἐτ. τὴν περὶ τὸ ὂν στάσιν τῆς ψυχῆς ἡμῶν. Wakef. V. Ἐτυμολογέω.]

Ἐτυμολογία, ἡ, Originis verborum indicatio. Etymologia, ait Quint. 1, 6, [28] quæ verborum originem inquirit, a Cic. [Top. 8] dicta est Notatio : quia nomen ejus apud Aristot. invenitur σύμβολον, Nota. Nam verbum ex verbo ductum, i. e. Veriloquium [Gl.], ipse Cic., qui finxit, reformidat. [Conf. id. Acad. post. 1, 8, 32.] Sunt qui vim potius intuiti, Originationem vocent. Hæc ille. Eustathio [Od. p. 1408, 13] est λόγος ἐπαληθιζομένην δεικνὺς τὴν λέξιν τῇ φύσει τοῦ πράγματος. [Schol. Dionys. Thr. ap. Bekker. Anecd. vol. 2, p. 740, 3 : Ἐτ. ἐστὶν ἀνάπτυξις λέξεως κατὰ τὸ δυνατόν. Eustath. Il. p. 1163, 23.] Ἐτυμολογιῶν libros ab Apollodoro et Demetrio Ixione conscriptos citat aliquoties Athen. [Dionys. De comp. vv. p. 95, 8 : Πρώτῳ τὸν ὑπὲρ ἐτυμολογίας λόγον εἰσαγαγόντι Πλάτωνι. Strabo 16, p. 784. Varro De l. Lat. 5, p. 13 ed. Spengel. : « Priorem illam partem, ubi cur et unde sint verba scrutantur, Græci vocant ἐτυμολογίαν. » Inscriptio Etymologici Gudiani : Σὺν θεῷ ἀρχὴ τῆς κατὰ στοιχεῖον ἐτυμολογίας· Orionis : Ὡρίωνος ... περὶ ἐτυμολογιῶν. L. D. Sext. Empir. Adv. Math. p. 268 : Ἐτυμολογίας εὑρεσιν. Cleomed. De subl. p. 135, 1 Bak., de luna : Ὡς δῆλόν ἐστι πρῶτον μὲν ἐκ τῆς ἐτ. τοῦ ὀνόματος αὐτῆς. Galen., qui non uno loco vellicat etymologiæ studiosos, vol. 6 p. 380, 2 : Οἱ ταῖς ἐτυμολογίαις χαίροντες. Id. vol. 18, part. 1, p. 359, 7 : Οἱ τὰς ἐτυμολογίας τιμῶντες. Hase.]

Ἐτυμολογικὸς, ἡ, ὸν, Etymologicus, Rationem originis verbi interpretando indagans, VV. LL. ex Gellio 2, 20. [Varro De l. Lat. 5, p. 12 : « De disciplina quam vocant ἐτυμολογικήν. » Conf. 7, p. 389. Eust. Od. p. 1799, 25 : Ἐτυμολογικὸν δὲ τὸ γενεαδὲς ἀμφὶ γένειον. Ἐτυμολογικὸν μέγα inscribitur Lexicon etymologicon primum Venetiis a. 1499 a Zach. Calliergo editum. Andromachus ἐν ἐτυμολογικοῖς citatur ab schol. Ven. Hom. Il. N, 130. || Diomedes De orat. 1, p. 308 : « Sunt quædam (nomina) quæ Græci ἐτυμολογικὰ nominant, ut bibliotheca. » || Adv. Ἐτυμολογικῶς, Etymologice. Eust. Il. p. 396, 15 : Ὁ ῥήτωρ ἀναπτυσσόμενος ἐτ. Comparativo id. p. 2, 27 : Ἂς (λέξεις) εἰ μὴ ἀναπτύξει τις ἐτυμολογικώτερον. L. Dind.]

Ἐτυμολόγος, ὁ, Qui origines verborum indicat s. exponit. [Varro De l. Lat. 6, p. 219 : « Si etymologos principia verborum postulet mille, de quibus ratio ab se non poscatur. » Ὁ ἐτυμολόγος et οἱ ἐτυμολόγοι sæpius citantur in Etymol. M. V. indicem Sylburgii.]

Ἔτυμον, τὸ, Etymum, ut Latini etiam appellant, id est Vera origo alicujus vocabuli, ejusque originis vera aut verisimilis ratio. Athen. 13, [p. 571, D] dicens esse qui meretrices s. meritorias mulieres, i. e. τὰς μισθαρνούσας, vocarent ἑταίρας, et inde ἑταιρεῖν dici τὸ ἐπὶ συνουσίαις μισθαρνεῖν, quum ἑταῖραι antea vocarentur sociæ sive sodales, ut in hoc versu, Λατὼ καὶ Νιόβα μάλα μὲν φίλαι ἦσαν ἑταῖραι· subjungit, Οὐκ ἔτι πρὸς τὸ ἔτυμον ἀναφέροντες, ἀλλὰ πρὸς τὸ εὐσχημονέστερον. Plut. [Mor. p. 278, C] de Carmenta, voce Lat. : Ἔστι δὲ τοῦ ὀνόματος τὸ ἔτυμον, ἐστιγμένη νοῦ· respiciens compositionem hujus voc. ex Careo et Mens. Varro De R. R. 1, 48, de gluma loquens, Videtur, inquit, vocabulum etymon habere a glubendo, quod eo folliculo deglubatur granum. [Conf. id. De l. Lat. 6, p. 220, 228; 7, p. 331, 360. Diod. 1, 11 : Ἀπό τινος ἐτύμου τεθείσης ἑκατέρας τῆς προσηγορίας. L. Dindorf.]

Ἔτῠμος, ὁ, ἡ, [ἐτύμη, Soph. Phil. 205 : Βάλλει μ' ἐτύμα φθογγά. Ἔτυμας in inscr. lacunosa Hermionæ reperta ap. Bœckh. vol. 1, p. 599, n. 1212, 5], Verus, i. q. ἐτεός. Hom. Od. T, [203] : Ἴσκε, ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα. Sic Hesiod. Theog. [27] : Ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα. Od. Δ, [140] : Ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἐρέω; Mentiar an verum dicam? Sic supra dixerat ab ἐτεὸν, Ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις. Usus est etiam auctor Dialogi, qui Axiochus inscribitur [p. 366, B], Σὺ δ' οὐκ ἔτυμά μοι μαρτυρεῖς, Non vera de me prædicas, Vera ista tua de me non est sententia. [Themist. Or. 23, p. 286, B : Εἰ τοῦνομα τοῦτο ὁ σοφιστὴς ἔτυμον μέν (hæc particula delenda videtur) ἐστι καὶ προσέοικέ μοι ἐκ τῶν πραγμά-

image
not
available

ιτοr a Theophr. II.
τόσιν, ὅπως εὖ ἐχέτ
μα. [Moschop. II.
τὸ εὐκολον ὡς ἐν τῷ
, ἀντὶ τοῦ εὐαλῶς
εὖ πολλάκις ἀντὶ τοῦ
τελής.]
e ac Gallice *bien*,
Nam ut Hom. dicit
ue scriptt. Gr., sic
sertim tamen cum
nunquam vero Sat
εὖ οἶδ' ὅτι et in εὖ
iret ex iis, quæ a
s dicetur in Ὅτι.
a. Cyrop. 2, 1, 5:
κοσίων· Galen. vol.
Εἰδέω p. 201, B.
εὖ εἰδῇ, εὖ ἴσθι ne
|| Feliciter. Hom.
πια δώματ' ἔχοντες
ἰ' ἱκέσθαι. Vulgata
e. Sic ζῆν εὖ non
pro Vivere feli-
ibi, tum Polit. 7,
ίθενται. Nec vero
imitari voluisse
it: lucet, eamus
ro Infeliciter ab
xit male qui na-
ecte in ead. aut
: nec recte, nec
revocant hi ll.
opinor Græcum
oluisse, sicut in
erat non pisci-
lo. Et alibi, Sic
lius. Sic locuti
lere esse alicui,
que adeo et ab
erbii καλῶς me-
rvare. [Eur. fr.
γένοιτο. Strabo
i, et alibi. Sine
r. Iph. A. 396:
Ut vero ab uno
: Philemonis l.
itur? Is est ap.
τυγχάνεις ἔχων;
Ego certe post-
pendi, nullam
Gallicam; ita
: suis pas bien
rsonne, ut Gr.
n εὖ cum gen.
erum non se-
ctionem, quæ
s. potius eam
em et versum
liquod deesse
tlei. p. 112.]
. Nobili loco
at, v. in Ἰί-
55. Herodot.
χρήμασι ἀνή-
οις ap. Justi-
ctivæ signif.
1, tab. 6:
cum [ἀκούω,
ῶ, [πράττω,
ultis verbis,
nibus modo
articulo Τὸ
: Τὸ δ' εὖ
F. 696: Τὸ
. ap. Stob.
. Aristoph.
. p. 68, E:
ς. Aristot.
: τὸ εὖ ἐστι

...a. Bona et præmia per reli-
...ibus promissa. Cor. 1, 9,
...γελίου γίνωμαι, Ut parti-
...e Christiana hominibus
...otest tamen εὐαγγέλιον
...t Præmium muneris
. per metonymiam
...rem expos. Syrus
...entur. || In aliis
...hristianæ usur-
...ligionis Chri-
...resurrectione
Christianæ,
...m. 5, 13.
... Galat. 1,
...ra reli-
... N. T.
...gata,
...hæi,
...un-

Stud.
V. M.
tulit,
Scio tamen
in vulg. edd.:
colligo. Nam
cimus, *C'est bien fait*,
bien: adeo ut
factum. Lat. autem
non solum assentientis et
B gratulantis, et exultantis.
|| Nonnunquam tamen cum
quo καλῶς: ut Plut. Symp.
Εὖγε Χερσίας ἐποίησε μνησθεὶς
Chersias, quod meminerit,
[Cum verbo etiam Aristoph. Eq.
αὐτό. Plato Apol. p. 24, E:
Et duplex ap. Arist. Pac. 285:
|| Interdum vero cum gen. Lucian.
Εὖγε τῆς προαιρέσεως. In hoc autem l. et
crediderim reddendum Macte: quod voc.
tantum jungitur, ut in Macte virtute: sed
quoque, sicut εὖγε, ut in Macte animi. [Aret.
36: Εὖγε ὅλως ὁ ἰητρὸς ἠδὲ ὁ δημότης, εὖγε
τοῦδε τοῦ πάθεος. Paul. Sil. Ambon. 7: Εὖγ', ὦ
εὖγε τῆς προθυμίας. Cum nominat. Theod. Stud.
412, A: Καὶ εὖγε τὸ πρόβλημά σου, ὅτι ὑπέδειξεν
κτλ.] || Εὖγε, insultantis, ap. LXX Interprr., ut Hieron.
annotat in Ezech. 6, [11]: Καὶ εἶπον εὖγε εὖγε, ἐπὶ πᾶσι
τοῖς βδελύγμασι. [Photius: Εὖγε, καλῶς, ὁσίως. Λέγεται δὲ
C καὶ ἐπὶ εἰρωνείας πολλάκις. Sic Aristoph. Av. 1692:
Εὖγε μεντἂν διετέθην. Eur. Or. 1602: Εὖ γοῦν θίγοις
ἂν χερνίβων. (V. Γοῦν vol. 2, p. 741, C. Ubi tollendum
signum interrogandi, pariterque in ll. ib. D citatis.)
Sequente ὅτι Aristoph. Nub. 866: Εὖ γ' ὅτι ἐπείσθης.
(Sine γε sic Diogenes ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 310: Εὖ,
ὅτι πονεῖς.) || Duplex est etiam ap. Aristoph. Eq.
470: Εὖγ' εὖγε χάλκευ', ἀντὶ τῶν κολλωμένων. Triplex
Eccl. 213. Divise Callim. Epigr. 48, 3: Εὖ γ' ἐμὸς
Ἑρμῆς, εὖ γ' ἐμός. Cosmas Topogr. Chr. p. 242, C:
Εὖγε δέ, εὖγε. || Venatoris canes incitantis est ap.
Xen. Cyn. 6, 19: Ἀναβοᾶν Εὖγε, εὖγε, ὦ κύνες, ἔπεσθε,
ὦ κύνες. V. Εὖ.]

[|| Formam solutam Ἐΰ, quod est neutrum masculini ἐΰς, usurparunt Epici tam in simplici quam in compositis, litera υ, quæ natura brevis est, semper producta. V. Ernest. ad Hom. Il. N, 612, Wolf. præf. ad Il. p. LXVI. Hom. Il. Γ, 235: Οὕς κεν ἐΰ γνοίην· Od. Δ, 408: Ἐΰ κρίνασθαι ἑταίρους. Hesiod. Theog. 885: Ὁ δὲ τοῖσιν ἐΰ διεδάσσατο μοίρας. Continetur autem apud antiquos
D hæc literæ υ diæresis et productio syllabis ante literas duplices aut facile geminandas, ut δ, μ, ν, positis, nullaque apud eos ejusmodi exstant exempla qualia hæc Tzetzæ Anteh. 93 et 270: Ἐϋγενίος βασιλῆος· 118: Ἐΰχαρις ἠδὲ βοῶπις, ac recte præcipitur in Etym. Gud. p. 218, 53: Τὸ εὖ μόριον ὅταν συντεθῇ μεθ' ἑτέρας λέξεως ἀρχομένης ἀπὸ δύο συμφώνων ἢ ἀπὸ διπλοῦ, ἐν διαστάσει ἀναγινώσκεται παρ' Ὁμήρῳ, εὔκνημις, ἐΰκνημις (l. εὐκνήμις, ἐϋκνήμις), εὔξοον, ἐΰξοον. Ceterum non semper fit diæresis ante talem syllabam. Nam Od. Υ, 302 necessario scribitur ὁ δ' εὔδμητον βάλε τοῖχον, et Il. Π, 42, ὁ μὲν εὐξέστῳ ἐνὶ δίφρῳ, similiterque alia alibi. || In dialectis quibusdam litera υ mutabatur in ο, ut in φεόγειν pro φεύγειν, quod v. Inscr. amphoræ in Bosporo repertæ ap. Bœckh. vol. 2, p. 159, n. 2121: Ἐοπάμονος: cui conferendum Εοβωλο pro Εὐβούλου in numo Cnidio. In aliis dialectis omissa fuisse videtur in compositis. V. Ἐαμερις in Εὐημερίς. L. DIND.]

Εὖα, pro ἴα, Æolico pleonasmo τοῦ υ. Hesych. [Scribit Hes. post verba in εὐα posita: Καὶ ἴα. Videtur

272

image
not
available

] προφητικῶς καὶ αἰ- A offert religio Christiana, Bona et præmia per religionem Christianam hominibus promissa. Cor. 1, 9, 23 : Ἵνα συγκοινωνὸς τοῦ εὐαγγελίου γένωμαι, Ut particeps fiam bonorum in religione Christiana hominibus oblatorum et promissorum. Potest tamen εὐαγγέλιον hoc l. etiam Effectum, Fructum et Præmium muneris tradendi religionem Christianam, per metonymiam significare, coll. Sam. 2, 4, 10. Priorem expos. Syrus et Chrysost. in Homill. ad hunc l. tuentur. || In aliis ll. de singulis dogmatibus religionis Christianæ usurpatur, v. c. Cor. 1, 15, 1, ubi caput religionis Christianæ de resurrectione Christi et futura resurrectione hominum significat. Professio religionis Christianæ, Marc. 8, 35; 10, 29, Tim. 2, 1, 8, Philem. 5, 13. ‖ Quælibet doctrina, etiam falsa et erronea. Galat. 1, 6 : Εἰς ἕτερον εὐαγγέλιον, Ad doctrinam a vera religione Christiana plane alienam. Schleusn. Lex. N. T. Multa olim adulterina Evangelia fuisse evulgata, nempe 1. Evangelium Petri, 2. Thomæ Manichæi, 3. secundum Hebræos, 4. Philippi, 5. Evæ, 6. secundum Ægyptios, 7. Matthiæ, 8. Judæ, 9. Nicodemi, idoneis locis e Patribus citatis ostendit Suicer., quem v. Angl. || I. q. Recitatio evangelii, in Constantini Cærim. p. 111, 112, D : Ἀπὸ τοῦ εὐαγγελίου ὑποστρέφουσιν ἐφιπποι. L. Dind.]

‖ Εὐαγγέλιον, τὸ, Præmium quod datur lætum afferenti nuntium. Hom. Od. Ξ, 152 : Εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω, i. e. καίσθω μοι δῶρον ὑπὲρ ἀγαθῆς ἀγγελίας, Eust. Sed evangelion petenti denegatur v. 166 : Ὦ γέρον, οὔτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω. [Antiattic. p. 92, 4; Pollux 6, 186; Etym. M. p. 388, 21.] Plut. [Mor. p. 347, D] : Εὐαγγέλιον ἐκ Φιδιτίου χρείας ἀπέστειλαν. [Demetr. c. 17 : Βράδιον ἀπολήψῃ τὸ εὐαγγέλιον.] Cicero Ad Att. 2, [12] plurali usus est : O suaves epistolas tuas, uno tempore mihi datas, duas! quibus εὐαγγέλια quæ reddam, nescio; deberi quidem plane fateor. [Jo. Chrys. Hom. 19 in Acta : Τὸ εὐαγγέλιον τοῦτο ἔστι· τάδε σοι ἔσται ἀγαθά· καθάπερ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ φασὶ πρὸς ἀλλήλους οἱ ἄνθρωποι, Τί μοι τῶν εὐαγγελίων; ὁ πατήρ σοι ἥξει, ἡ μήτηρ σου.] ‖ Εὐαγγέλια, plur., Sacrificium ob lætum nuntium. Isocr. Areop. [p. 142, A] : Ἐπὶ τοσαύταις πράξεσιν εὐαγγέλια μὲν εἰς ἡδὴ τιθύκαμεν. Xen. Hell. 1, [6, 37] : Ἔθυε τὰ εὐαγγέλια. [4, 3, 14 : Ἐθυθύετει ὡς εὐαγγέλια. Aristoph. Eq. 654 : Ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσηγγελμέναις εὐαγγέλια θύειν ἑκατὸν βοῦς τῇ θεῷ. Æschin. p. 76, 23 : Εὐαγγελίων θυσίας. Diod. 15, 74 : Τοῖς θεοῖς εὐαγγέλια θύσας. Plut. Mor. p. 846, E : Τῶν Ἀθηναίων εὐαγγέλια θυόντων· Phoc. c. 16 : Ἑορτάζειν εὐαγγέλια συνεχῶς καὶ θύειν τοῖς θεοῖς. Pollux 5, 129.]

[Εὐαγγέλιος, ὁ, Euangelius, mensis Asianorum, respondens Romanorum Aprilis d. 24 — Maji 23, in Hemerologio Flor., unde repetiit Ideler. Chronol. vol. 1, p. 414. L. Dind.]

[Εὐαγγέλιος, ὁ, ἡ, Læta nuncians, i. q. εὐαγγελικός. Clem. Al. Pæd. 1, 8, p. 117 (140) : Τὴν εὐαγγέλιον τοῦ Κυρίου φωνήν (ubi affert editor Theophil. Ad Autol. 3, p. 126 : Ἡ δὲ εὐαγγέλιος φωνὴ ἐπιτατικώτερον διδάσκει). Ib. 7, p. 111 : Ὁ ἄγγελός μου προπορεύεταί σου, τὴν εὐαγγέλιον καὶ ἡγεμόνιον ἐπιστήσας τοῦ λόγου δύναμιν. Justin. M. Quæst. 101 ad Orthod. p. 456 : Τὰ εὐαγγέλια παρειληφότων μαθήματα, Disciplinas s. Doctrinas evangelicas. Suicer.]

[Εὐαγγελισμός, ὁ, i. q. εὐαγγέλιον, Læta annuntiatio, Lætus nuntius. « Amphiloch. p. 37; Andr. Cret. p. 110; Athan. vol. 1, p. 814; Hexapl. incert. Reg. 2, 18, 20. Kall. Jo. Chrys. : Πιστεῦσαι τῷ εὐαγγελισμῷ, Læto credere nuntio. || Dies Annuntiationis. Synod. in Trullo Can. 52 : Ἐν πάσαις ταῖς τῆς ἁγίας τεσσαρακοστῆς τῶν νηστειῶν ἡμέραις, παρεκτὸς... τῆς ἁγίας εὐαγγελισμοῦ ἡμέρας. Zonar. ad hunc Can. p. 172 : Τὴν ἡμέραν τοῦ εὐαγγελισμοῦ τιμῶμεν ὡς ἀρχὴν καὶ κεφάλαιον τῆς σωτηρίας ἡμῶν. Typic. Sabæ p. 11 : Καὶ εἰς τὴν ὑπαπαντήν, καὶ εἰς τὴν κοίμησιν, καὶ εἰς τὸν εὐαγγελισμόν. Orat. 53 Theophanis hunc habet titulum, Ὁμιλία εἰς τὸν εὐαγγελισμὸν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ibid. p. 359, hoc festum vocatur κορωνὶς πασῶν τῶν ἑορτῶν. Hæc et alia Suicer. Constantin. Cærim. p. 20, D : Κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς προελεύσεως τοῦ εὐαγγελισμοῦ. Ἡ ἑορτὴ τοῦ εὐαγγελισμοῦ ib. 43, 4. Et utroque modo alibi. L. D.

5, C. L. Dind. Greg.
9, C : Εὐαγγ. εἰπὶν,
ıı Evangelio loquar.
ap. Theophan. Nic.
inth. p. 36, 2 Com-

io scribor. Constant.
ı Citri episc. : Προστούτῃ κἀκεῖνο δὴ τὸ
ıcza.]
istæ similis. Anon.
ἀρχιμάρχου τὸ εὐαγ-

:structor. Theodor.
ὔ L. Dind.]
ı, Faustum vel felix
tium. Eodem modo
:, pro *Joyeuse nou-*
Ciceronis : Τῷ Αν-
93 : Καὶ τῶν τινα B
εὐαγγέλιον ἐκφέρειν
; εὐαγγέλιον ἱππέων
αγγέλιον αὐτοῖς ἐμοῦ
dum autem veteres
Aristid. [vol. 1, p.
ς κήρυξ. Ex quo l.
Εἶτ' ἐστεφάνουν μ'
ια τοιαῦτ' ἀπαγγεί-
ἣν Ἑκάτην, κἄγωγ'
κριβανωτῶν ὁρμαθῷ
it cum jocose di-
ɔ. [Cicero Ad Att.
ιαγγέλια. Valerius
nuntiat Brutus,
D.» Charito 8,
ματα παρὰ τοῦ Αἰ-
: Τῶν εὐαγγελίων
to nuntio. Plut.
vocavit dona ab
um nuntium ipsi C
ῳ εὐαγγελισαμένῳ
ἑαυτοῦ στρατηγῶν
ὧν ἐπ' εὐαγγελίοις
ἷς θεοῖς θύειν, ὡς

itur peculiariter
lius beneficii a
quum sua ipse
Interdum tamen
e Christo acci-
neramus. Inter-
trinæ Evangelii
r. 9, [14] : Ἐκ
ı : Ἄχρι γὰρ καὶ
στοῦ. Sic ejusd.
γελίῳ. Quem l.
ti de historia
, quum ipsam
·ciatim ita di-
vero Doctrina D
ıtur εὐαγγέλιον
aut εὐαγγέλιον
βασιλείας τοῦ
. 1, 14. Haud
licitur, v. c.
ιγγελίου, Act.
e Christiana,
Rom. 2, 16;
τὸ κήρυγμα.
ζῆν, Victum
4, 17, etc.
ı Christianæ
a, factis, et
capitur quo-
ıcæ et Joan-
s J. C. per
im. p. 46,
ον. Et alibi.
ficat, quas

image
not
available

Mobilis, Volubilis, ut
ιμοὶ εὐαγίες, λαμπροί,
erit Crassus, Wiganus
unde pendeat, nisi
ι εὐαγίες. Junguntur
hysiogn. 9 (p. 349)
ὶ, καὶ εὐαγεῖς, cujus
olemo (p. 222) præ-
Frango, significabit
ui possit. Quo per-
εὐαγίς, εὐκόλως (immo
t στάχυς εὐαγὴς, i. q.
. Δημήτηρ (Δημήτειρος
ὸν στάχυν τὸν εὐαγῆ).
ulat, penultima cor-
ab ἄγνυμι) : aliis in
ret productam. Leo-
πέλαχυν, ῥυκάνην τ'
men. ap. Clem. Al.
ηλίοιο λαμπάδος ἱεγ'
iascuntur ex εὐηγὴς
tam ex l. suspecto
, quorum illud ra-
o Circumacto, Cir-
quam proprie vim
nunc nihil amplius
quod e Lex. SGerm.
nunicavit Ruhnk. :
ιται τοῦ εὐαγὴς, ἢ
ἀρ ἄναχτος ἐναντίον
ige diversum est,
lo versu prover-
ιοσμοπ. 179 : Μηδ'
V. Suid. in Εὐαγὴς.
ένος, μεταφορικῶς
ς κύκλος. Opinor :
Elmslei. ad Eur.
ectura.) Nunc in-
notavi in εὐαγὴς,
vel Euripidis ac-
or, invenies; at
i difficultas fuerit
, vel, Qui undi-
pectus in vicina
ι παντὸς εὐαγὴς
ra quæratur in
, ne εὐαγὴς per
rit in εὐαγής. In
iessl.) vice vul-
καὶ ἀδιάπταιστος
πάντων τῶν νοη-
θεωρίας, cod.
e longe melius
ῆς ὄμμα, quam
loci, V. P. 24,
per diphthon-
οντα (βρώματα)
καθαρότητας καὶ
Et ib. 23, 105,
σκοτεινῶν τοῖς
Plat. Leg. 12,
-ρον libri) γέ-
περὶ νόμους αὖ-
: Ἀέρος τὸ μὲν
δὲ θολερώτατος
chi De myst.
έρος. Si tum
iæ potestatis
veniat quam
tot. vel qui-
mundo c. 5
ibuit Bekk.
339] et for-
. 318]. » Est
æc. 15, ap.
i libri codi-
Vertit Apu-
etiam cau-
suppeditat
αυγέστατος.

A In Parmenide quoque εὐαγέος ἠελίοιο non sprevero. (Neque ab runcina levi et polita in l. Leonidæ alienum est epitheton εὐαυγής.) Pythagoreis autem in primis αὐγὴ et voces inde natæ placuerunt. Unico Theagis exemplo defungar ap. Stob. p. 11 : Ὁ δὲ νόος ἐπ' ἄκρας τῆς κορυφῆς τοῦ σώματος ἱδρυμένος, καὶ ἔχων περιαυγέα καὶ διαυγέα τὰν ἔποψιν, μαστεύεται τὰν τῶν ἐόντων φρόνασιν. Jam neminem opinor fore, qui contendat, pro εὐαυγὴς Græcos vitandæ κακοφωνίας ergo solemni more pronuntiasse εὐαγής. » Addendi his ll. Hippocr. p. 376, 39 : Ἥλιον δὲ καὶ σελήνην καὶ οὐρανὸν καὶ ἀστέρας, καθαρὰ καὶ εὐαγέα, κατὰ τρόπον ὁρώμενα ἅπαστα, ἀγαθὰ, et Eur. Bacch. 661 : Κιθαιρῶν' ἐκλιπών, ἵν' οὔποτε λευκῆς χιόνος (nisi ἀνεῖσαν χιόνος scripsit poeta, numeris elegantioribus et ictu in vocabulo χιών sibi consueto) ἀνεῖσαν εὐαγεῖς βολαὶ, ubi εὐαυγεῖς conjecit Musgravius, ut est in Rheso 304 : Ἠώλων χιόνος ἐξαυγεστέρων. Tum Theophrasti duo De sensu 73 : Τῶν δὲ χρωμάτων ἁπλᾶ μὲν (Democritus) λέγει τέτταρα. Λευκὸν μὲν οὖν εἶναι τὸ λεῖον· ὃ γὰρ ἂν μὴ τραχὺ μηδ' ἐπισκιάζῃ μηδὲ δυσδιοδόν τι (ᾖ?), τοιοῦτον πᾶν λαμπρὸν εἶναι. Ὅθεν (al. δεῖ δὲ) καὶ εὐρύτρυπα καὶ διαυγῆ τὰ λαμπρὰ εἶναι. Τὰ μὲν οὖν σκληρὰ τῶν λευκῶν ἐκ τοιούτων σχημάτων συγκεῖσθαι, οἷον ἡ ἐντὸς πλὰξ τῶν κογχυλίων· οὕτω γὰρ ἂν ἁσκια καὶ εὐαγῆ καὶ εὐθύπορα εἶναι· 78 : Σχιδὸν δὲ καὶ τὸ ἐρυθρὸν τῷ λευκῷ μιχθὲν χλωρὸν ποιεῖν εὐαγὲς καὶ οὐ μέλαν. In quibus omnibus εὐαυγὴς et εὐαύγεια vel εὐαυγία restituenti Hemsterhusio favet non solum scriptura codicum in ll. Iamblichi et Aristotelis, simillimumque vitium εὐαξὴς pro εὐαυξὴς infra notandum, sed maxime ipsa ratio, qua destituta est scriptura εὐαγὴς, cui defendendæ omnium minime adhiberi potest εὐάγητος, quod v. L. D.] || Est et Εὔαγὲς, Quod facile frangi potest : ita enim malo, quam cum Suida exponere καλῶς κεκλασμένον, ab ἄγω, Frango. [V. Hemst. paullo ante.]

B Εὐαγέως, Sancte, Pure, Rite. Apoll. Arg. 2, [699], εὐαγέως κατίειν, Rite adolere [Εὐαγέως ἱερῷ ἀνὰ διπλόα μηρία βωμῷ κατίον· 3, 1204 : Λοίσσατο μὲν ποταμοῖο εὐαγέως θείοιο δέμας· 4, 1129 : Εὐαγέως ἐπιδώμια μῆλ' ἐρύσαντες. Hom. H. Cer. 274 : Ὡς ἂν ἔπειτα εὐαγέως ἔρδοντες ἐμὸν νόον ἱλάσκοισθε· et cum eod. verbo 369. Oppian. Hal. 5, 418 : Οὐδέ κε βωμῶν εὐαγέως ψαύσειεν. « In prosa Εὐαγῶς. Philo vol. 2, p. 472, 25 : Ἀκρασίας, ἣν τολμῶσιν οὐκ εὐαγῶς προσάπτειν ταῖς θείαις δυνάμεσιν. » Wakef. Inscr. Lacon. ap. Bœckh. vol. 1, p. 681, n. 1435 : Ὁσίως καὶ εὐχαγῶς καὶ μεγαλοψύχως λειτουργήσασαν ταῖν θεαῖν. In ἐναγῶς corruptum notavimus in illo p. 966, B. Neque enim fides haberi potest grammaticis ἐναγὴς in bonam partem dici perhibentibus, velut Nicephoro Greg. in Matthæi Glossar. p. 1 : Τὸ ἅγος καὶ ἐναγὴς, ἀπὸ τοῦ ἄζω τὸ σέβομαι γινόμενα παλαι μὲν ἐπὶ ἐπαίνου ἐλαμβάνοντο, νῦν δὲ ἐπὶ ψόγου. L. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 365, A : Εὐαγῶς ἐπιλέγεσθαι. Synes. p. 69, C : Εὐαγῶς περιστείλαι. De inv. cap. S. Joann. in Actt. SS. Jun. t. 4, p. 717, 59 : Εὐαγ. τὸν ἐναγῆ (l. εὐαγῆ) τῆς τοῦ Σωτῆρος ποίμνης χωρίζειν. Hase.]

[Εὐάγης, ους, ὁ, Euages. Εὐάγης Ὑδρεάτης, ποιμὴν τις ἀγράμματος καὶ τῆς ἄλλης παιδείας ἄπειρος, ποιητὴς δ' ἀγαθὸς κωμωδιῶν, memoratur ab Dionysio in l. 23 τῆς μουσικῆς ἱστορίας ap. Steph. Byz. v. Ὑδρέα.]

D Εὐάγητος, ὁ, ἡ, Purus, Splendidus. Aristoph. Nub. [277] ipsis nubibus tribuit δροσερὰν φύσιν εὐάγητον, quod Suidas exponit καθαρὰν et λαμπράν [parum accommodatis et ad proximum δροσερὰν et ad sequens ἀποστιλπνὸν νέφος ὄμβριον epithetis] : schol. autem, non solum λαμπρὰν, sed et πανταχοῦ φερομένην [et εὐκίνητον], secundum quam expos. erit ab εὖ et ἄγω [vel potius ἠγέομαι, ut sit Doricum pro Εὐήγητος, unde α producitur, significetque Facile ducendum], ut et de εὐαγὴς dictum est : in altera autem signif. sunt qui ab αὐγὴ deducant. [Priorem Suidæ interpretationem sequutus Eust. Opusc. p. 142, 9 synonymum adjectivi εὐαγὴς facit : Τό τε ὀλ μυεῖν εὐαγὲς ἦν ... εὐάγητον δὲ καὶ τὸ ἐποπτεύειν. L. D. De interpr. vocis totoque Aristoph. versu conf. Bentl. Epist. ad Kuster. Mus. crit. Britann. 1821, p. 435. Hase.]

[Εὐάγητος, ὁ, Euagetus, pater Archiæ, qui ὄίκατος ὢν ἀπὸ Τημένου ἐκ Κορίνθου ἦγαγε τὴν ἀποικίαν [εἰς τὰς]

image
not
available

uosdam scribere εὐαής: nvenientior. Nam εὐα- s. Bene placens, Gra- ad l. Soph. Phil. 828, ων, εὐαὴς ἡμῖν ὕθοις, rum non minus quam madvertit Schneider. Hippocr. De dec. hab.

injuria affici potest, Andocid. [p. 31, 7]: an. [Tim. c. 32]: Οὐ- πενία καὶ εὐαΐκητος· solet injuria. [Hip- ii, p. 389: Εὐαΐκη- Ptol. Tetrab. p. 157, Hase. αῖ]

tuni et Pitanes, ma- g. Filia Iphis, uxor as. Conf. Wesseling. et Neæræ, Apollod. odori Anth. Pal. 14,

piritus. Athen. 5, p. . Libri εὐαγίαν. ă] am Perflabilis. Quo 87 : Εἰ νῦν ὑπὲρ τοῦ ρία δαπανῶμεν χρή- dit Salubres, non erflant, fere tales. i cœlo salubri situs, Seager. Legendum

id. [Eust. Il. p. 414, 33. Wakef. Ptol. 3 : Εὐαιρίας τε καὶ Εὐδίας δὲ καὶ εὐαι- . Pollux 1, 106 : s aer, Bona cœli Hieros. p. 66, 3 : εὐκαρπίαν. L. D.] abens, Aeri per- εὐθεῖαι εὐάερον τὴν ψηλοτέροις τῆς πό- Strabo 3, p. 150 : 17, p. 793 : Καὶ n. M. p. 389, 37 : ι, ἵν' ᾖ ὁ εὐάερος·

e proconsularis, Wesseling. Acta : Εὐτρόπιος ἐπί-

ιν esse constat, licunt; sed hoc pro Bacchari, e clamore ipso εὐαζόντων. Eur. οις. Diod. 4, 3: πόλεων ... ταῖς συνενθουσιάζειν r ap. Athen. 4, accho ipso H. et alibi.] In chi celebrare. εὐάζουσι φερε- limer. Or. 14, o Celebrare : 23] dixit pro acchando, id , 289, 5 : Τὴν orma media Τμῶλον ἀμεί- τ' εὐχάματον, st scriptura. τῇ τῶν Πυ- ὶ αὐτὸς εἰπὼν, ἐδάσθην ἀγα- ἀπὸ τοῦ βάζω, ἢ εὐάζω. Ve-

A ram in l. Pindari scripturam esse εὐνάσθην aliunde constat.] Ceterum ex Evare, quo Latini Græcum εὐάζειν reddunt, factum esse Ovare crediderim. [Conf. Εὔα. Gl.: Εὐάζω, Ovo. Hesych.: Εὐάζει, θρηνεῖ καλῶς, ὑμνεῖ, ἐπιφθέγγεται. Schol. Aristoph. Av. 874. Inter verba in αζω quæ α corripiant refert Herodian. Il. μον. λ. p. 23, 2.]

Εὐᾶϊς, ὁ, ἡ, Utiliter spirans, ad verbum, Bene spirans, Salubriter spirans. Herodot. [2, 117]: Εὐαΐῃ τε πνεύματι χρησάμενος καὶ θαλάσσῃ λείῃ, Vento molliter spirante. Sed in omnibus edd. εὐαγίῃ hic perperam legitur pro εὐαΐῃ. De quo errore et in Εὐαγὴς admonui, ubi VV. LL. ex. illud afferunt. [Eur. Hel. 1504: Εὐαεῖς ἀνέμων πνοάς· fr. Clarom. Phaeth. 1, 36: Ἀνέμων εὐαέων ῥοθίοις. Antiphil. Anth. Pal. 10, 17, 6: Εὐαεῖ θρασαλίοις Ζεύξῳ.] Ap. Hesiod. autem [Op. 599], Χάρῳ ἐν εὐαΐῃ [εὐαεῖ], In loco, qui vento salubriter spiranti est expositus. [Hesych. in gl. ante Εὔζηλος posita: Εὐᾶϊς, εὔπνουν, εὐήνεμον, pro Εὐαὶς, εὔπνουν, ut recte conjecisse videtur Is. Vossius. L. D. Ezech. B iambogr. ap. Euseb. Præp. ev. p. 445, D: Τῇδε εὐαεῖ νάπῃ. Hase.]

[Εὔαθλος, ὁ, ἡ, Bene certans, Ad bona certamina pertinens. Pind. Isthm. 6, 1: Λάμπωνος εὐάθλου γενεᾶς ὕπερ. Epigr. Anth. Plan. 5, 363, 1: Εὐάθλων γεράων.]

[Εὔαθλος, ὁ, Euathlus, n. rhetoris, ap. Aristoph. Ach. 710, Vesp. 592, ad quos ll. v. schol. et intt. Suidæ in h. n. Alius mentionem fecerat Stesichorus ap. Athen. 14, p. 619, D, E. Cursoris Plato Theag. p. 129, A. Ignoti hominis inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 232, n. 150, 9.]

[Εὐαί. V. Εὐάν.]

[Εὐαιμία, Bonitas sanguinis. Galen. vol. 7, p. 340. L. Dindorf.]

[Εὐαιμονίδης, Εὐαιμόνιος. V. Εὐαίμων.]

[Εὐαιμορράγητος, ὁ, ἡ, Qui facile sanguinem effundit. Aetius 15, 5. Weigel. Galen. vol. 19, p. 457, 8: Εὐαιμορράγητοι τόποι καὶ δυσεπίσχετοι. Hase. Paul. Ægin. 6, 30: Αἱ πλαδαραὶ (ἀντιάδες) εὐ. καθίστανται. ă]

[Εὔαιμος, ὁ, ἡ, i. q. ἔναιμος. Erotian. v. Ἀραιά: Ἐν δὲ α' τῶν Γυναικείων, κἀν τῷ Περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς φησὶ σώματα ἀραιὰ καὶ εὔαιμα. Ms. Dorv. et Eust. εὔμενα. Foes. OEc. v. Ἀραιὸς, quem v., corrigit ἔναιμα, s. potius μανά. Angl.]

[Εὐαίμων, ονος, ὁ, Euæmon, Thessalus. Hom. Il. B, 736 et alibi, Apollod. 3, 10, 8, Pausan. 7, 19, 10; 10, 27, 2. Unde patronym. Εὐαιμονίδης, de filio ejus Eurypylo, Il. E, 76, Λ, 810. || F. Neptuni et Clitus, Plat. Critiæ p. 114, B. F. Lycaonis, Apollod. 3, 8, 3. V. etiam Εὐάγων. || Πόλις Ὀρχομενίων. Θεόπομπος ἕκτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Εὐαιμόνιος, Steph. Byz.]

[Εὐαινετίδης, ὁ, Euænetides. Hesych.: Λέσβιος ὠδός· οἱ μὲν τὸν Εὐαινετίδα (ita codex) ἀκούουσι τὸν ἀπὸ Ἀντίσσης κτλ. Scribendum Εὐαινετίδαν. De quo homine locis grammaticorum ab interpretibus Hesychii citatis accedunt Prov. Bodl. p. 71, A, ed. Gaisf., ubi Εὐμετίδην vel Εὐμετίδην scriptum, quod nihil est nisi Εὐαινετίδην. Εὐαίνετον dicit Photius. L. Dind.]

[Εὐαίνετος, ὁ, Euænetus, f. Carani, Lacedæmonius, Herodot. 7, 173. Archon Att. ol. 111, 2, in inscr. D Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 346, n. 221, 3, ap. Diodor. 17, 2, et alibi. Alii ap. Callim. Epigr. 60, 1, in numis Syracusanis ap. Mionnet. *Descript.* vol. 1, p. 295-6, et alibi. L. Dind.]

[Εὐαίνη, ἡ, Euæne, n. mulieris, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 246, 15. L. Dind.]

[Εὐαίνητος, ὁ, ἡ, Laudatus. Pind. Pyth. 4, 177, Ὀρφεύς.]

[Εὐαῖοι, οἱ, Euæi, gens Cananæa, Exod. 3, 8, 17, et alibi sæpius in V. T. libris. V. Cellar. Georg. ant. 3, 13, 5.]

[Εὔαιος, ὁ, Euæus, Sybarita, Pythagoreus, ap. Iambl. V. P. c. 36, p. 526 Kiessl. Libri duo Ἔναιος. Scribendum igitur Ἔνδιος. Similes vel easdem corruptelas notavimus in hoc ipso nomine et in Εὔδιος. L. Dindorf.]

Εὐαίρετος, ὁ, ἡ, Expugnatu facilis, Facile expugnabilis. In qua signif. citatur e Xenoph. [Comm. 3, 1, 10: Οὐ τοίνυν οὗτοί γε ἀδηλοι, ἀλλ' ἐπιφανεῖς παντάχοῦ ὄντες, εὐαίρετοι ἂν εἶεν. Legendum esse εὐύρετοι plu-

image
not
available

citur Ceres, quoniam
si, Quoniam implet
ç.]
i potest, vel expu-
at εὐάλωτον κλέπτας,
ὐάλωτοι ἁμαρτωλοῖς,
m. Cyneg. 9, 9 : Al
m Aristot. H. A. 9,
ato Phædr. p. 240,
nti). Plut. Mor. p.
ις ἦ· 334, D : Τῷ
ιμεῖσθαι· 256, E :
m. c. 2 : Πρὸς οὐδὲν
t. c. 11 : Εὐάλωτον
δαρικάν· 10 : Οὔτε
Crass. c. 6 : Ὑπὸ
ε 1, 158, στρατιῶται
. 44, 16; 56, 19, et
. Hesych. Εὐαλῶς,
ότως Philo vol. 1,
ç, Facile fortuito-

Pausan. 2, 11, 7 :
μὲν ὡς ἥρωι μετὰ
δὲ ὡς θεῷ θύουσιν.
τοῦτον Περγαμηνοὶ
οι δὲ Ἀχαίων ὀνο-

ens. Strabo 3, p.
gr. Anth. Pal. 7,
16, 275. Pollux
. Pal. 9, 524, 6 :
Mensis Ægypt.

εὖ οἱ, Bene (sit)
itur a bacchan-
he. [Eur. Bacch.
. Tr. 219 : Ἰδοὺ
σχίαν ὑποστρέφων
iod etiam metri
ura non est in-
ì : Εὔιον εὔιον εὐοῖ
| Et εὐοῖ Βάχχε,
che. Dionys. P.
ήσαντο, Ζώματα
τες], Εὐοῖ Βάχχε
ήγον, quod Bac-
36 : Εὐοῖ λεγόν-
ν, unde εὐάζειν
:hus. Sed alios
am adverbium
ficiscens [quo-
., nisi librarii
ccipientes pro
a conf. schol.
ıteor quidem,
e εὖ οἱ pro εὖ
e possit, non
ι Βάχχε dicat?
ıjus inter alia
ı, Dionysium
quædam εὐοῖ,
patur. [Etym.
ος, καὶ τὸ εἰς
τὰ Λάκωνας·
atio in Εὐοῖ :
ὴ τοῦ εὖ σοι',
ıod nisi ita
inimeque ad
dum fuerit.
i, quæ alteri
, 26] : Καὶ
n aliquando
amare εὐοῖ,
bimus οἱ ab
εὐοῖ vitiose
ım alterum
ν τῶν δικῶν

A p. 109 ed. Boiss. : Οἱ μὲν γὰρ εὖ οἱ φασι λέγεσθαι, οἱ δὲ εὖ βοῖ. Τὸ μὲν εὖ οἱ Ἑλληνικώτερόν ἐστι, τὸ δὲ εὖ βοῖ βαρβαρικώτερον. Ad eandem formulam referenda Hesychii gl. : Εὔσαμα, ἀναφώνημα εὐαστικὸν καὶ Βακχικὸν ἐπίφθεγμα· καὶ γὰρ τὸ βακχεύειν εὐάζειν καὶ σαβάϊοι βακχεύοντες. De qua minus probabiles sunt conjecturæ interpretum et Valckenarii Ep. ad Rœv. p. 79.] Vicissim tamen quum Evohe Virgilianum pariter et Ovid. considero, in eo mihi videor aspirationem particulæ οἱ agnoscere, seorsim positæ. Dicam igitur infra [in Σαβοῖ], quomodo nodus hic solvi posse mihi videatur. [Ubi conjicit HSt. σαβοῖ esse voc. Phrygicum ex εὐοῖ corruptum. Sed grammaticorum etymologiam per se non ferendam refellunt quæ deinceps ponentur hujus stirpis interjectiones et vocabula peregrinæ haud dubie originis. Accentum εὐοῖ præcipiunt Herodian. in Crameri An. vol. 3, p. 279, 21, Apollonius De advv. p. 588, 26, Regg. prosod. p. 460, 174 sive Arcadius p. 183, 19, ponens inter advv. σχετλιαστικὰ, ut Suidas et Theognostus infra cit., apud quem male est oxytonon,
B ut apud Photium v. Εὐοῖ, Pausaniam l. infra in Εὐὰν ab HSt. cit., et alibi in libris negligentius scriptis, ut apud Aristoph. Lys. 1292, ubi forma εὐοῖ conjungitur cum forma εὐαί : Αἴρεσθ' ἄνω, ἰαὶ, ὡς ἐπὶ νίκῃ, ἰαί, εὐοὶ εὐοί (εὐοῖ εὐοῖ Rav.) εὐαὶ εὐαί (εὐαιναί Rav.), ut Eccl. extr. : Αἴρεσθ' ἄνω, ἰαὶ, εὐαὶ, δειπνήσομεν εὐοῖ, εὐαὶ, εὐαὶ ὡς ἐπὶ νίκῃ, εὐαὶ εὐαὶ εὐαὶ εὐαὶ (Aldina semper εὖ αἶ), ubi metra ostendunt turbatum nonnihil esse ab librariis. Accentum acutum testatur Jo. Alex. Tον. παραγγ. p. 36, 17 : Τὸ δὲ εὐαὶ παρὰ τῷ αὐτῷ (Εὐπολιδι) ὀξύνεται, εὐαὶ σαβαί. Theodosii errorem, εὐοῖ εὐαὶ εὐὰν et fortasse etiam εὐὰ (ut pro tertio εὐαὶ est apud Suidam) ex hoc l. afferentis, notavi in Εὐά. Sed ΕΥΑ ΕΥΟΕ sæpius est in vase Bacchicam picturam habente penes Durandum *Cabinet* n. 392, de quo v. Jahn. *Vasenbilder* p. 21. Qui affert etiam l. Epiphanii
C Expos. fid. cath. n. 10 : Διονύσιοι δὲ ἕτεροι ... εὐάζοντες τὸ οὐὰ οὐὰ ἐκείνην τὴν Εὐαν ἔτι τὴν δι' ὄφεως ἀπατηθεῖσαν ἐπικαλούμενοι, ubi εὐὰ εὐὰ pro εὐὰ οὐὰ Salmas. Confut. anim. Cercoetii p. 82. De εὐοῖ εὐὰν v. in Εὐὰν, de quo HSt. :] Εὐὰν [α longo : v. Etym. M. p. 5, 46, Epim. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 340, 20, Jo. Alex. Tον. παραγγ. p. 37, 27, qui, quod mireris, præcipit accentum gravem, nisi error subest : acutum certe ter ponit Draco p. 9, 19; 40, 19; 107, 6], alia vox earundem mulierum bacchantium, quam Baccho acclamabant : de qua itidem dubitat Eust., an potius dividenda sit, scribendo εὖ ἀν. [Memorat iterum ad v. 566 : Αἱ νησιώτιδες αὗται γυναῖκες ἀνευάζουσι, τουτέστιν ὑμνοῦσι τὸν Εὔιον Διόνυσον, εὐοῖ εὖᾶν (alius liber εὐὰν) ἀνακράζουσαι, ταῦτα δὴ τὰ ἐπὶ Διονύσῳ ἐνθουσιαστικὰ ἐπιφωνήματα. Schol. ad v. 579 : Εὖαν (sic) λέγουσιν ἐπίφθεγμα ὕμνου εἰς τὰ Διονύσια τελούμενον. Cum εὐοῖ conjunctum ponit Etym. M. p. 391, 15, et qui α produci et acutum in ultima poni testatur, Draco ll. citatis. Lucian. Tragœdop. 38 : Κιλαδοῦσι Κρητὶ ῥυθμῷ νόμον εὐὰν Κορύβαντες. Clemens Al. Protr. p. 11 : Διόνυσον μανόλην ὀργιάζουσι βάκχοι... ἀνιστιμμένοι τοῖς ὄφεσιν, ἐπολολύζοντες εὐὰν, Εὐαν ἐκείνην, δι' ἣν ἡ πλάνη παρηκολούθησε.
D Καὶ σημεῖον ὀργίων βακχικῶν ὄφις ἐστὶ τετελεσμένος· αὐτίκα γοῦν κατὰ τὴν ἀκριβῆ τῶν Ἑβραίων φωνὴν τὸ ὄνομα τὸ Εὔια δασυνόμενον ἑρμηνεύεται ὄφις ἡ θήλεια. Veriorem etymologiam monstrat Hesychius : Εὐὰν, ὁ ιεσσὸς ὑπὸ Ἰνδῶν.] Pausan. Mess. [4, 31, 4] tradit Montem quendam Itoniæ urbi vicinum Evan fuisse nominatum ab ea voce Bacchica [εὐοῖ, quod εὖοι scribitur in libris nonnullis], quam et Bacchus et mulieres cum eo bacchantes illo primum loco ediderint. At Lat. poetis [Lucret. 5, 742, Ovid. Met. 4, 15] est Evan et Bacchi cognomen. [Conf. Εὔας. Eur. Tro. 325 : Πάλλε πόδ' αἰθέριον, ἄναγε χορὸν, εὐὰν εὐοῖ· ubi ex cod. Havn. εὖ ἀν, εὖοι (sic) annotavit Matthiæ. Schol. Vat. : Τὸ εὖ ἀν εὖ οἱ βακχικὰ ἐπιφθέγματα. Εἰσὶ δὲ ἐπιρρήματα θειασμοῦ. Διόρισον. Τὰ δὲ θειασμοῦ, οἷον εὖ οἱ εὖ ἀν. Similia schol. Dionysii in Bekk. Anecd. p. 951, ubi additur 19 : Τὸ (sic) εὐοῖ εὐὰν ἀλόγως δασεῖαν ἔχουσιν ἐν τῷ τέλει, ἁπλᾶ ὄντα, εἰ μή τις εἴπῃ τὸ σφοδρὸν πνεῦμα τοῖς βακχιάζουσιν ἁρμόζειν. Apud Apollon. De constr. p. 320, 1 : Ἀλλ' οὐ τοῦτό φημι αὐταρκες Διότι συνεστάναι ἐκ διαφόρων μερῶν τοῦ λόγου, ἐπεὶ οὐδὲν ἐκώλυε τοῖς σεσημειωμένοις

image
not
available

narch. ap. Harpocr.
γαίους εὐανδρίας ἀγὼν
ibi not.» Schweigh.
13 : Εὐανδρία, ἀγὼν
ινος, ᾧ κοινωνεῖν οὐκ
εἰᾶ, ut Ms. Hesychii
ol. p. 55, B, et non-
Ap. Hesych. quod
ρον οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν
mjiciunt : Εὐανδρίας
πολυάνδριον dicitur.]
um Lusitaniæ apud
tonin. Itin. p. 418.]
viri in inscr. Bran-
. 2859, 3. L. Dind.]

iscopus, in Firmi
195, 312. L. Dind.]
, Strenuos s. For-
renuis viris incoli-
ὸρον γῆν Κίκροπος.
9, μητρόπολιν. Tyr-
2, Σπάρτας. Eurip.
. 323 et Plut. Mor.
Eum. 1031 : Ὅπως
ν εὐάνδροισι συμφο-

lius Mercurii, ap.
. 230 et alios. F.
arpedonis, Diod.
mosth. p. 743, 18
iespiensis p. 571,
23. Alii in numo
p. 121. In Pita-
p. 488. Et in in-

em Dissolutu et
iosc. 5, 152, de
ιοὶ πρὸς λεύκωσιν
έτῳ ὄντι, Utpote
nf. Salm. ad So-

ticum, quo con-
cut in Τειτὰν et
abric. p. 25, 21.

|| « Trallis ea-
9. Quod Græce
ἄλλις ... ἡ πρότε-
νθη ἐκεῖ πεφυκέ-
L. Dind.]
. 54] i. q. aliis
ilen. [in Exeg.
tes.]
ll. 1, 67 : Πρὸς
ith. Pal. 4, 1,
μον Ἴριν Νοσσί-

oreo. [Lucian.
ινθοῦς. Maxim.
εὐανθεῖ. Eust.
: βότρυς. «Me-
p. 565, 42 et
ὐανθέωσι, pro
gant, decur-
rent. » Foes.,

æcum Anth.
imullos apud

ς. [De lanu-
Pind. Isthm.
) : Εὐανθεῖς
Phœn. 227 :
ς εὐανθὲς δέ-
κόλπους λει-
ας. Nicand.
riv. p. 196,

A B, τόπος. Theophr. H. Pl. 6, 2, 3 : Θύμον εὐανθὲς σφόδρα. Plut. Mor. p. 854, C, λειμών. Pollux 1, 229, 240. Δένδρον 230.] Invenitur et [comparat. εὐανθέστερος. Aristot. De color. 4 : Εὐανθέστερον γίνεται. Sotades ap. Athen. 7, p. 293, D : Κατέπινεν ἐν ἅλμῃ τοῦτον εὐανθεστέρᾳ. Clemens Al. p. 291 : Αἰδοῖ, ἧς οὐδὲν εὐανθέστερον χρῶμα. Geopon. 12, 18, 5.] Superl. εὐανθέστατος. [Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 105, B, λειμῶνος· 117, E : Τὰ τῆς ἱστορίας εὐανθέστατα μελιττῶν δίκην περιπτάμενοι· 121, D, πόαν.] Accipitur et pro Venusto, unde εὐανθὴς γλῶσσα ap. Suid. [et Zonar., qui interpretantur ἡ ἄκρως ἠττικισμένη ὁμιλία. Pind. Ol. 6, 84 : Μητρομάτωρ ἐμὰ Στυμφαλὶς εὐανθὴς Μετώπα· Isthm. 6, 34 : Εὐανθὲς ἀπέπνευσας ἁλικίαν, de ætate florenti. (Plut. Mor. p. 120, A : Οὗτος ἐπὶ τῆς εὐανθεστάτης ἡλικίας προαπεροίτησεν.) Pyth. 1, 89 : Εὐανθεῖ δ' ἐν ὀργᾷ παρμένων. Schol. : Εὐγενεῖ· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν εὐγενῶν φυτῶν. 2, 62 : Εὐανθέα δ' ἀναβάσομαι στόλον ἁμφ' ἀρετᾷ κελαδεῖων. Schol., ἐπ' εὐανθεστέραν δόξαν λόγων. Isthm. 4, 14 : Εὐανθεῖ σὺν ὅλβῳ. Aristoph. Nub. 1002 :

B Αἰπαρός γε καὶ εὐανθὴς ἐν γυμνασίοις διατρίψεις. Plato Phæd. p. 100, C, χρῶμα. Aristot. s. Theophrast. De color. 2, p. 792, 15 : Τὸ δ' ἁλουργὲς εὐανθὲς μὲν γίνεται καὶ λαμπρόν· et sæpius in seqq. Antiphilus Anth. Pal. 6, 250, 4 : Εὐανθεῖ πορφύρῃ εἰδόμενον. Pollux 1, 135 λόφος, 10, 42 στρωμνή, 1, 44 βαφή. Ælian. N. A. 16, 41 : Βαφαῖς τισιν εὐανθέσι. Julian. Or. p. 51, A : Τὴν Ἰνδῶν λίθον εὐανθῆ. Athen. 9, p. 399, A : Θαυμασάντων ἡμῶν τὸ εὐανθὲς τοῦ ὄρνιθος. Pollux 2, 87, παρειαί. «Hippocrati fere de Rubro effertur. Εὐανθεῖς θρόμβοι αἵματος, Sanguinis bene florulenti grumi, p. 220, G. Sunt autem interspersæ sanguinis floridi notæ in dejectione biliosa, quæ ex bilis acrimonia letalem dysenteriam minantur. Εὐανθὲς οὖρον, Urina bene florulenta, intelligi videtur, quæ efflorescentias quasdam spumeas extantes habet, veluti flores in superficie eminentes, quæ ἐπανθίσματα ἐρυθρὰ in Prorrh. dici videntur. P. 215, B : Ὑπόχλωρον εὐανθὲς οὖρον λευκὴν ἔχον ὑπόστασιν, Aliquantum ex virore pallescens urina bene florulenta. Ib. C : Τὸ ἐρυθρὸν σφόδρα καὶ εὐανθές.

C Sunt qui εὐανθὲς οὖρον Pellucidam ac puram urinam intelligant, et quæ ad naturalem urinæ colorem accedat, etc. Foes. Figuratius ap. Hesych. : Εὔβοτοι, εὔτροφοι, εὐανθεῖς. || Fuit etiam Bacchi cognomen, teste Phanodemo ap. Athen. 11, p. 465, A. Schweigh.] ‖ Εὐάνθης ὁ Σάμιος, Euanthes Samius, scriptor quidam ap. Plut. [Sol. c. 11. Epicus ap. Athen. 7, p. 296, C. Cyzicenus ap. Pausan. 6, 4, 10. Conditor Locrorum Epizephyriorum ap. Strab. 6, p. 259. Alii alibi. Εὐάνθης filius Bacchi et Ariadnes, pater Maronis, memoratur ab Hom. Od. 1, 197, ubi v. schol., et ab schol. Apoll. Rh. 3, 996. F. OEnopionis, Bacchi et Ariadnes filii, a Pausan. 7, 4, 8. Quod nomen Diodoro 5, 79, pro Εὐαμβεῖ vel Εὐάμει restituebat Wesselingius. Genitivi forma Dor. Εὐάνθευς est ap. Leonidam Anth. Pal. 6, 129, 4. L. Dindorf.]

[Εὐανθία, ἡ, Flos. Phocas Descr. T. S. p. 13 : Λειμώνων εὐανθία. Scribendum potius εὐανθίᾳ. L. D. Figurate Agathang. Vita Greg. Rips. Acti. SS. Sept. t. 8, p. 325, 10 : Ἐν ἡσυχίᾳ καὶ εὐανθίᾳ πόλεις τε καὶ

D χωμοπόλεις καθιστάμενος. Hase.]

[Εὐανθία et Εὐάνθις, eadem, ut videtur, quæ Οἰάνθεια vel Οἰανθίς, ut præstet Εὐάνθεια et Εὐανθὶς, urbs Locrorum Ozolarum, quam priori forma nominat Ptolem. 3, 15, altera Scylax p. 14. L. Dind.]

[Εὐανθίδας, α vel ου, ὁ, Euanthidas, nomen viri in inscr. Lebad. ap. Bœckh. vol. 1, p. 754, n. 1571, 18, 21, 33. ῑᾶ L. Dindorf.]

[Εὐάνθιος, ὁ, Euanthius, n. viri in Libanii Epist. 1110, p. 528.]

[Εὐάνθις. V. Εὐανθία.]

Εὐάνιος, ὁ, ἡ, Hesychio ὁ μηδενὶ ἀνιώμενος, πρᾶος, πειθήνιος, Qui moderate dolores fert. Mitis, Morigerus. [Confusa εὐάνιος ab ἀνία, cui conferendum δυσάνιος, et εὐᾶνιος ab ἡνία, forma Dorica.]

Εὐανοίκτος, ὁ, ἡ, Apertu facilis, Qui facile aperitur, panditur, reseratur.

[Εὐανορίδας. V. Εὐήνωρ.]

[Εὐαντάω, Propitius sum. Callim. Dian. 268 : Χαῖρε, μέγα χρείουσα, καὶ εὐάντησον ἀοιδῇ.]

image
not
available

:ns. Basil. M. vol. 1,
exspirat. Theophr.
ιάλιστα ἁρμόττει) ἡ
ὰρ τὴν ἰσχὺν καὶ τὸ
]
ιens. Hippocr. De
ειν. [Τὸ ὕδωρ, Ga-
d. Galen. vol. 18,
ὐαπόρρυτον ἐχούσης
στροκνημίας. Hase.]
ιguendus. Artemid.
ιti possit. Chrysip-
αλαμβάνοντες εὐαπ.]
avelli aut abstrahi
ι ἀλλήλων, affertur
ιorum alterum ab
ricari.
:cile muniri et cir-
4, 31, de Piræeo.
ιdus. Eust. Opusc.
ὐαποφόρων.]
ns. Sch. Aristoph.
:μμένη καὶ ὀλισθηρὰ
ιτον.]
ι. : Εὐάρητος ὄνει-
Εὔευκτος Toupius
ιάρρητος (-άρητος),
ta ab Hellad. ap.
τὸ εὔαρ εἶναι εἰρη-
Hase.]
ι inscr. numi in-
3, p. 406. L. D.]
. Machon. Athen.
Εὐάρδην.]
l., fortassse pro
cuilibet volens:
ον εἶναι, Dare se
: pro qua signif.
: Δοκεῖ μοι ἀνδρὶ
διακεῖσθαι. [Ubi
ιst. malebat. V.
cum hilaritate
lor. p. 121, F]:
; συνεστιώμενος,
ῆ, i. e. οὐκ ἐνα-
γὰρ ἐν ταπεινοῖς
ἶν. [Sine dativo.
ὅταν εὐαρεστή-
Præf. Conic.,
ertit Halleius.
ut ap. Diod. S.
ὶς κεχαρισμένας
έλυσε κατὰ τὸ
ος διακειμένας,
:imantes, Ni-
:ntes dimisit.
ῖσαν τῇ νήσῳ·
ιog. L. 4, 42;
Placatis diis,
τ.] Chrysost.
ιῖται ὁ Θεὸς,
ι, ἀρέσκεται.
tructum, ut
ἅμα τῷ γεν-
σθαι, τῷ δὲ
ex. Gr.-Lat.
l atque na-
gaudere ut
ιum malum.
: Ὁ πρῶτος
ιbros. Me-

A diol.: Ἐδοξάσαμεν τὸν Θεὸν ἡμῶν τὸν καθ' ἑκάστην γενεὰν ἐκλεγόμενον τοὺς αὐτῷ εὐαρεστοῦντας. [Dionys. A. R. 11, 60: Διὰ τὸ μὴ πᾶσι τοῖς μέρεσιν αὐτῆς εὐαρεστεῖν. Diod. 14, 4: Μέχρι τούτου τοῖς ἐπιεικεστάτοις τῶν πολιτῶν εὐηρέστει τὰ γινόμενα· Exc. p. 512, 41: Οὐδεὶς δύναται πᾶσι τοῖς ἀναγινώσκουσι κατὰ πᾶν εὐαρεστῆσαι. Cum πρὸς sequente accusativo in Epist. Melissæ p. 749 ed. Galei: Τᾶς δὲ ποθ' ἕνα τὸν ἴδιον εὐαρεστούσας γυναικὸς κόσμος ὁ τρόπος πέλει. De augmento εὐηρέστουν conf. Chœrobosc. in Bekk. An. p. 1285.]

[Εὐαρέστη, ἡ, Euareste, n. mulieris in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, 535, n. 945. L. Dind.]

[Εὐαρέστημα, τὸ, i. q. εὐαρέστησις. Matthæi Med. p. 68: Στοχαζομένους τοῦ τε ἤθους (καὶ) τοῦ κατὰ τὴν κρᾶσιν εὐαρεστήματος. L. Dind.]

Εὐαρεστήριος, ὁ, ἡ, Placatorius. [Restituendum ex codice Vat. Dionys. A. R. 1, 67: Μετακομισθέντα (τὰ βρέτη) ἐκ τοῦ Λαουινίου σὺν ἱκετείαις καὶ θυσίαις ἀρεστηρίοις.]

Εὐαρέστησις, εως, ἡ, Placabilitas. [Arbitrium, Gl.]
B Aristot. [et Ammon. De diff. p. 18]: Ἡ ἐκ δοκιμασίας εὐαρέστησις, quasi Placabilitas, Animus non æger, et Placide composita mens, ut in Comm. Bud. exponit. VV. LL. ap. Naz. interpr. etiam Gratiæ reconciliatio. [Herodot. in Matthæi Med. p. 103: Ἐν τῷ τρίβεσθαι πολλῆς τῆς εὐαρεστήσεως οὔσης. Diod. Exc. p. 512, 44: Οὐ δυνατὸν ἐφικέσθαι τῆς ἀμέμπτου πάντων εὐαρεστήσεως. Dionys. A. R. 10, 57: Πρὸς τὴν κοινὴν εὐαρέστησιν ἀπευθύνοντας τὰ γραφέντα. Hierocl. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 78: Τὴν τῶν χρωμένων ἁπάντων εὐαρέστησιν. « Sext. Emp. p. 707, 17: Εἰ δὲ διατείνουσαν ἔχει τὴν εὐαρέστησιν εἰς ψυχήν. » Hemst. Cum præp. πρὸς Basil. M. Epist. vol. 3, p. 94, E: Προκόπτοντι ἐν τῇ πρὸς αὐτὸν (Deum) εὐαρεστήσει. L. D. Sic etiam Clem. Al. Str. 2, p. 452. Routh. Et ib. 7, p. 871. Eadem signif. cum dat. idem 3, p. 549: Αἱ εὐαρεστήσεις τῷ θεῷ τῶν Κυριακῶν λόγων· 7, p. 860: Εἰς τὴν εὐαρέστησιν τῷ θεῷ. L. Dind.]

[Εὐαρεστητέον, Acquiescendum in. Philo De præm. vol. 2, p. 413, 42. Boiss.]

C [Εὐαρεστία, ἡ, Placor, Placentia, Studium placendi. Joseph. A. J. 12, 6, 2: Εἰ τἄλλα πάντα ἔθνη ἢ διὰ φόβον ἢ δι' εὐαρέστησιν ὑπακούοι. Εὐαρεστίαν Busb. ap. Hudsonum. L. D. Clem. Homil. 9, 22. Kall. Hierocles p. 124. Wakef. Pallad. Hist. Laus. p. 29, B. Nil. Epist. p. 318, 5: Τῆς πρὸς Θεὸν εὐαρεστίας. Hase.]

[Εὐαρεστικὸς, ἡ, ὸν, Ad placendum accommodatus. Marc. Anton. 9, 6: Ἀρκεῖ ἡ παροῦσα ὑπόληψις καταληπτικὴ καὶ ἡ παροῦσα πρᾶξις κοινωνικὴ καὶ ἡ παροῦσα διάθεσις εὐαρεστικὴ πρὸς πᾶν τὸ παρὸν τὸ ἐκ τῆς αἰτίας συμβαῖνον.]

Εὐάρεστος, ὁ, ἡ, Bene placens, Gratus, Placitus. [Placidus, Gl.] Bud. Comm. Basil.: Ἵνα καταξιωθῶμεν δουλεῦσαι, ὥς ἐστιν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ. [Cor. 2, 5, 9: Εὐάρεστοι αὐτῷ εἶναι. Eph. 5, 10; Phil. 4, 18. Sap. 4, 10, τῷ θεῷ· 9, 10: Εὐάρεστόν ἐστι παρά σοι. Τὸ εὐάρεστον Rom. 12, 2, Omne quod honestum est et legibus divinis consentaneum. Schleusn. Cum præp. πρὸς Clemens Al. Str. 7, p. 882: Πρὸς τὸν κύριον εὐάρεστος ἐν πᾶσι γένηται καὶ πρὸς τὸν κόσμον ἐπαινετός. Superlat.
D Ephræm Syr. vol. 1, p. 65, C: Τὰ εὐαρέστατά σοι, vitiose pro εὐαρεστότατα. || Adv. Εὐαρέστως, Complacuo (sic), Gl. Antiatt. Bekk. p. 95, 21: Εὐαρέστως· καὶ τοῦτο διώκουσιν. Inscr. Olbiopol. ap. Bœckh. vol. 2, p. 134, n. 2071, 14: Ὑπηρέτησεν εὐαρέστως. Coa ib. p. 389, n. 2568, 7: Ἐπιμελητεύσαντα εὐαρέστως· Branchid. p. 565, n. 2885, 20: Τελέσασα τὴν ὑδροφορίαν εὐαρέστως τοῖς πολίταις. L. D. Ep. ad Hebr. 12, 28: Λατρεύωμεν εὐαρέστως τῷ θεῷ. Clem. Al. Strom. 1, p. 318, a Kallio, Jo. Chrys. In Gen. Or. 30, vol. 1, p. 243, ab Seagero, Stob. 6, 14, a Wakef. citati.]

[Εὐάρεστος, ὁ, Euarestus, cogn. viri in numis Mileti ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 174, *Suppl.* vol. 6, p. 287. N. viri in numo Pergameno *Suppl.* vol. 5, p. 455, in Trallianis 4, p. 186. Aliorum alibi.]

[Εὐαρέστως. V. Εὐάρεστος.]

[Εὐάρετος in Opp. Theodoreti ed. Schulz. vol. 5, p. 1234: Ἤγειρεν ὁ θεὸς αὐτοῖς βασιλέα εὐάρετον, aut εὐάρεστον scribendum cum Bauero in Indice aut ἐνάρετον. Sic apud Clem. Al. Strom. 1, p. 376, Ὅταν τὸν

image
not
available

A Εὐαστὴς, ὁ, et Εὐαστὴρ, ῆρος, ὁ, Evator, Celebrator bacchanalium. Ex Epigr. εὐασταὶ pro Sacerdotibus Bacchi. [Poeta anon. Anth. Plan. 1, 15, 2: Ὁ πρὶν ἀεὶ Βρομίου μεμεθυσμένος οἰνάδι πηγῇ, σύντροφος εὐάσταις, αἰγοπόδης Σάτυρος. Sic enim ibi positus accentus. Εὐαστὴς vero scriptum in H. Orph. 53, 5, ubi Sileni epitheton est.] Sed et ipse Bacchus εὐαστὴρ in iis appellatur [a Marco Arg. Anth. Pal. 9, 246, 7 et Leonida ib. 6, 154, 1. Item ab Orph. H. 29, 1. Ibid. 30, 2: Εὐαστῆρες, de Curetibus. Εὐαστὴς de Baccho Proculus Anth. Pal. App. 69: Τὸν εὐαστὴν Διόνυσον. Ubi item εὐάστην exhibet qui primus epigramma edidit, Dorvillius ad Char. p. 385 et Sic. p. 564, ut Turrisanus in gl. quam inseruit Etym. M. p. 388, 52: Εὐάσται, αἱ βάκχαι κτλ., ductam ex l. Anthologiæ supra citato. ‖De ovatione, ut Εὖας, quod v., Dionys. A. R. 5, 47: Θριάμβοις ὑπὸ τῆς βουλῆς ἐκοσμοῦντο ἀμφότεροι, Μενήνιος μὲν τῷ μείζονι καὶ τιμιωτέρῳ, Ποστούμιος δὲ τῷ ἐλάσσονι καὶ ὑποδεεστέρῳ, ὃν καλοῦσιν εὐάστην, παρεκκλίναντες τοὔνομα εἰς τὸ ἀσαφές· τὸ γὰρ πρῶτον (εὐάστης addunt

B libri præter Vaticanum) οὕτως ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ἐλέγετο, ὡς αὐτός τε εἰκάζω καὶ ἐν παλαιᾶς εὑρίσκω γραφαῖς ἐπιχωριάζοις φερόμενον κτλ.]

[Εὐαστικὸς, ἡ, ὀν, Ad bacchanalia pertinens, Bacchicus. Hesych. v. Εὔσαμα: Ἀναφώνημα εὐαστικόν. L. D.]

[Εὐαύγεια, ἡ, Splendor. V. Εὐαγής.]

[Εὐαυγὴς, ὁ, ἡ, in εὐαγὴς corruptum notavimus in illo. Aliter depravatum legitur apud Cyrillum Al. vol. 1, part. 1, p. 332, C: Ἐναυγὴς γὰρ ὁ οὐρανος καὶ σαφείρῳ ἐοικὸς τὸ ἀνωτάτω καὶ αἰθέριον χρῶμα. L. Dind.]

Εὐαυξὴς, ὁ, ἡ, Qui bene s. facile augescit, crescit, Auctu insignis. [Aristot. H. A. 1, 13: Τὸ δὲ λοιπὸν μέρος (τοῦ ἀϊδοίου) χονδρῶδες, εὐαυξές· De partt. an. 3, 12: Εὐαυξέστερον ἔχει κατὰ μῆκος (τὸν σπλῆνα).] Theophrast. C. Pl. 1, 8, [1]: Εὐθλαστῆ δὲ καὶ εὐαυξῆ· et [4]: Εὐαυξέστερα γὰρ τὰ θήλεα τῶν ἀρρένων, i. e. αὐξανόμενα μᾶλλον, ut paulo ante loquitur. [Superlat. H. Pl. 3, 6, 1. L. D. Διὰ τὸ ἰθυτενὶς καὶ εὐαυξές, schol. Apoll. Rh. 1, 1204. Galen. vol. 13, p. 139, E. Hemst. Aristot. p. 808, 23 ed. Berol.: Εὐαυξὴς ὁ περίδρομος τῶν τριχῶν.

C Clem. Al. Pæd. 2, 1, § 17: Εὐαυξῆ δὲ καὶ τῶν παίδων τὰ σώματα. Hase. Geopon. 10, 13, 3, τὰ φυτά· 69, 3, τὰ συκάμινα. Comparativi forma suspecta εὐαυξότερον ib. 57, 9.]

[Εὔαυρος, ὁ, ἡ, Auris pervius. V. Ἔναυρος.]

[Εὐαύχην, ὁ, ἡ, Qui pulchra cervice est. Tzetz. Posthom. 478.]

[Εὐαφαίρετος, ὁ, ἡ, Facile auferendus. Theophr. De odor. 42, in Εὐαπόπνοος citatus. Theodor. Stud. p. 167, D: Ὡς ἂν πάγιτα εἶεν ἐντεῦθεν καὶ μὴ εὐαφαίρετα ἐκεῖθεν. L. D. Jo. Clim. p. 148, 34: Πρὸ γὰρ ποιήσεως εὐαφαίρετον λίαν εἶναι πέφυκε. Hase.]

[Εὐάφεια s. forma poetica Εὐαφία, ἡ, Mollitudo, Mollis contactus. Heraclides ap. Athen. 2, p. 48, D: Ἵνα κόσμον ἔχῃ ἡ στρῶσις καὶ εὐάφειαν. Oribas. p. 133, ed. Mai.: Ἐρίοις περιειλήσθω εὐαφείας τῶν σωμάτων χάριν. ‖ Altera forma Rufinus Anth. Pal. 5, 35, 4: Ἡ μὲν λευχῆ ἀπὸ γλουτέων ἤνθεεν εὐαφίῃ. Agathias ib. 294, 16: Μάσταχα παίνων χείλεος εὐαφίῃ.]

[Εὐαφήγητος, ὁ, ἡ.] Εὐαπήγητος, Ion. pro εὐαφήγητος, Narratu facilis. [Herodot. 7, 63: Κράνεα πεπλεγμένα τρόπον τινὰ βάρβαρον καὶ οὐκ εὐαπήγητον. Forma vulgari Dio Cass. 42, 26: Ἐπεκάλεσαν τρόπον τινὰ οὐκ εὐαφήγητον Ἕλλησι.]

D Εὐᾰφὴς, ὁ, ἡ, Qui facile tangi potest, Facile contrectabilis, [Tractabilis, Gl.] Hesych., [Phot.] et Suid. interpr. etiam εὐμάλακτος, quod VV. LL. exp. Facili lentore mollis. [Theophr. C. Pl. 2, 17, 10: Ἔνικμον γὰρ δεῖ καὶ εὐαφὲς εἶναι (τὸ φυτὸν) πρὸς τὴν διαβλάστησιν. Aret. p. 43, 36: Εὐαφὴς καὶ εἶχεν ἐπὶ τῇ θίξι (σπλήν)· 77, 54, κοίτη· 112, 14, ἀνήρ. (Active 75, 20: Ψηλαφίη ποδῶν εὐαφής.) Philostr. Imag. 1, p. 768, στέρνα. Schol. Aristoph. Av. 156, ἱμάτια. Eust. Opusc. p. 187, 25, ἱματισμός. Oribas. p. 35 ed. Mai.: Ὄγκος ἀναλγὴς, εὐαφὴς· 119: Εὐαφῆ σώματα. Improprie Plut. Mor. p. 588, D: Σωκράτει ὁ νοῦς εὐαφὴς ἦν καὶ λεπτὸς ὑπὸ τοῦ προσπεσόντος ὀξέως μεταβαλεῖν. Lucian. De hist. conscr. c. 55: Εὐαφὴς καὶ εὐάγωγος ἔστω ἡ ἐπὶ τὴν διήγησιν μετάβασις. Comparativo Antyllus in Matthæi Med. p. 255: Οὐδὲν εὐαφέστερα οὐδὲ μαλακώτερα· Ori-

image
not
available

A βοικὸς testatur Arcad. p. 51, 21, inter hyperdisyllaba in οικος ponens Εὐβοικός (sic). Qua Tragici usi videntur, ut Æschyl. ap. Plut. Mor. p. 434, A : Ἀκτῶν γὰρ αὐτόθηκτον Εὐβοικὸν ξίφος· Eur. Hel. 767 : Τὰ Ναυπλίου τ' Εὐβοικὰ πυρπολήματα. || Vitiose, ut videtur, Photius in Ταμόναι : Οἱ τὰ Εὐβοικὰ γράψαντες, pro Εὐβοϊκά. || Adv. ap. Synes. De regno p. 23, D : Κομῶντας Εὐβοϊκῶς. || Primitivi nominis adverbia Εὐβοίηθι vel Εὐβοίηθεν ap. Callim. Del. 197 : Σὺ δ' Εὐβοίηθε κατήεις· 290 : Ὁ πλοῦς Εὐβοίηθεν· Arg. 139 : Κάνθος δ' Εὐβοίηθεν Ἀδαντιάδης ἐπέρησεν. Εὐβοιώθεν ap. Eust. Opusc. 1, 319, 41 : Τῶν Εὐβοιώθεν ὡραίων. L. D.]

[Εὐβοΐδας, ου, ὁ, Euboidas, Spartanus. Plut. Mor. p. 220, D.]

[Εὐβοϊκὴ, ἡ, Chamæacte. Diosc. Noth. 4, 175. Boiss. Latine Ebulum. Conf. Appulej. De herb. 91.]

[Εὔβοιος, ὁ, Euboeus, Parius, scriptor Parodiarum, sæpius citatus ab Athenæo. Idem nomen ponitur in Parisino uno et Augustano primo Demosth. p. 929, 25. L. Dindorf.]

B [Εὐβοΐτης. V. Εὔβοια.]

[Εὐβολέω, Feliciter jacio. Hesych. : Εὐκολεῖν (εὐκυβεῖν Gronovius et Toup. Em. vol. 1, p. 406), ὅπερ νῦν εὐβολεῖν. Lucian. Amor. c. 16 : Βαλὼν μὲν ἐπὶ σκοποῦ, μάλιστα δ' εἴ ποτε τὴν θεὸν αὐτὴν εὐβολήσειε, μηδενὸς ἀστραγάλου πεσόντος ἴσῳ σχήματι, προσεκύνει. Quod Suetonius, ab Reitzio citatus, dicit *Venerem jecerat*. Schol. Æsch. Ag. 33 : Καὶ τοῖς κυβευταῖς οὐκ ἔστι πλείω τούτων (τῶν τρὶς ἓξ) εὐθυβολῆσαι. Εὐβολῆσαι Toup. l. c.]

[Εὐβόλιον, τὸ, dictamnus herba dicitur sec. Appulejum De herb. 62.]

[Εὔβολος, ὁ, ἡ. Εὐβόλοις, Riguis, Gl., cui signif. fortasse conf. Æsch. Ag. 1329 : Βολαῖς ὑγρώσσων σπόγγος ὥλισεν γραφήν. || Felix jactu. Heliod. Æth. 5, 18 : Ἦν εὐβολόν τι χρῆμα καὶ πολύθηρον (ἡ ἄγρα). Oppian. Hal. 3, 71 : Εὔβολος ἔσσεται ἄγρη. De jactu talorum vel alcatore felici Suidas v. Μίδας : Μίδας, κύβου ὄνομα εὐβολωτάτου. Καὶ παροιμία Μίδας ὁ ἐν κύβοις εὐβολώτατος. (V. Proverbia ex cod. Bodlej. p. 76, 642.) V. Εὐβόλως.]

C [Εὐβόλως, Feliciter in jactu. Æschyl. Choeph. 696 : Καὶ νῦν Ὀρέστης, ἢν γὰρ εὐβόλως ἔχων, ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλεῦ πόδα κτλ. Blomfield. : « Pollux 9, 94 : Ἐν μέντοι γε τοῖς κύβοις τὸ δυσκυβεῖν καὶ εὐκυβεῖν ὀνομάζεται, καί που καὶ τὸ δύσβολον καὶ τὸ εὔβολον εἶναι. Aristæn. 1, 23 : Πεσοὶ πίπτοντες ἀτυχῶς μὲν ἐμοὶ, εὐβολώτερον δὲ τοῖς ἐναντίοις. Ita Salmasius pro εὐβουλότερον, probante Hemsterhusio ad Pollucis l., unde confirmatur in hoc versu Porsoni correctio (εὐβόλως pro εὐβούλως). Ejusdem confus. exx. ap. Boiss. ad Aristæn. p. 539. »]

Εὐβοσία, ἡ, Pabuli bonitas s. ubertas, Bonum nutrimentum, εὐτροφία [Hesychio]. Theophr. H. Pl. 1, 18 : Ὅσα δὴ φέρει δι' εὐβοσίαν καὶ χώρας ἀρετὴν ἀθρόους τοὺς καρπούς. [Similiter sæpius in libris de C. Pl. Aristot. H. A. 3, 21. « Διὰ τὴν εὐβοσίαν τῆς χώρας, Posidonius ap. Athen. 12, p. 527, E. » Strabo. Steph. Byz. v. Ἀζανοὶ sec. cod. Vrat. Improprie Leonidas Anth. Pal. 11, 199, 2 : Προῖκα δ' ἔχει πολλὴν ἐξ ἀλὸς εὐβοσίην. || De sagina corporis Aristot. De gen. an. 1, D 18 : Ἔστι γὰρ καὶ ἡ πιμελὴ περίττωμα δι' εὐβοσίαν ὑγιεινόν· 4, 6 : Ἐκτρέφει δ' εἰς τέλος (sus) διὰ τὴν τοῦ σώματος εὐβοσίαν. (Duris ap. schol. Theocr. 6, 7 : Διὰ τὴν εὐβοσίαν τῶν θρεμμάτων.) De copia pabuli præbendi, H. A. 3, 10 : Ὅσα μὲν οὖν μαλακὰς ἔχει τὰς τρίχας, εὐβοσίᾳ χρώμενα σκληροτέρας ἴσχει· 16 : Εὐβοσία πλείονι χρωμένων. L. Dind.]

[Εὐβόσχημα, τὸ, vox susp. Greg. Nyss. in Wolfii Anecd. vol. 3, p. 145. Kall.]

Εὐβόστρῡχος, ὁ, ἡ, Pulcros habens cincinnos s. cirros, Pollux [2, 27, ἀνὴρ ἅμα καὶ γυνή. Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 251, 3, αἴγλη.]

[Εὐβότανος scriptura vitiosa pro εὔβοτος, quod v.]

[Εὐβοτέομαι, Bona pascua habeo. Strabo 11, p. 500 : Ἐνεχθεὶς πολὺς (Cyrus fl.) διὰ πεδίων εὐβοτουμένων σφόδρα.]

Εὔβοτος, ὁ, ἡ, Pascuus, Pascuis abundans, Pascendis pecoribus aptus. Hom. Od. O, [405] : Ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν, Εὔβοτος, εὐμηλος, i. e. εἰς βόσιν καὶ τροφὴν ἐπιτηδεία, ut Didym. exp. Plut. [Cam. c. 16] : Θρέμμασιν

Hippocr. p. 397, 22 : Εὐβοηθητότερά ἐστι. L. D. It. Galen. vol. 19, p. 528, 3 : Εὐβοηθητότερον γάρ ἐστι. Positiv. Heliod. 4, 5 : Πάθος ἀρ ἅπαν, τὸ μὲν ὀξέως γιγνωσκόμενον, εὐβοηθητον. Hase.]

[Εὐβόητος, ὁ, ἡ, i. q. εὔρημος. Hesych. : Ἐν εὐρήμῳ, ἐν εὐβοήτῳ. Ita Musurus. Codex ἐνευβοήσω. L. Dind.]

[Εὔβοια, ἡ, Eubœa, filia Asopi, ap. Eust. Il. p. 278, 30. Filia Larymni ap. Athen. 7, p. 296, B. Filia Thespii, ap. Apollod. 2, 7, 8, 4. Nutrix Junonis ap. Etym. M. infra cit., Plut. Mor. p. 657, E. Amica Antiochi, regis Syriæ, ap. Athen. 10, p. 439, Appian. Syr. c. 20, ubi male vulgo Εὐβία. V. Wesseling. ad Simson. p. 1343. Hesych. : Εὐβοίης (sic), ὄνομα τῆς Τυχίου μητρός. || Insula Bœotiæ proxima. Hom. Il. B, 535, ἱερή· Od. Γ, 174, Η, 321, aliique plurimi. Sec. Hesiodum in fr. Ægimii ap. Steph. Byz. v. Ἀδαντὶς ita dicta ab Jove propter Io in vaccam mutatam. Sec. alios ab Asopi filia Eubœa. V. Eust. Il. p. 278, 30, Etym. M. v. Εὔβοια, Strab. 10, p. 445. || Ultima vi ictus et cæsuræ producta Hesiod. Op. 649 : Εἰ μὴ ἐς Εὔβοιαν ἐξ Αὐλίδος, οἵ ποτ' Ἀχαιοί. Sed ap. Scymnum Descr. orb. 569 : Ἀπὸ τῆς λεγομένης Ἀσωπίδος | χρόνῳ λαβοῦσα τοὔνομ' Εὔβοια πάλιν, non ultima producitur, sed Εὐβοίας scribendum est. || Urbs Siciliæ prope Mylas. Scymn. Descr. orb. 286. Conf. Herodot. 7, 156, Strabo 10, p. 449. || Scylax p. 50 : Κατ' ἐναντίον αὐτῶν (Pithecussarum) καὶ νῆσος καὶ πόλις ἐν τῇ νήσῳ Εὔβοια. Steph. Byz. : Ἔστι καὶ τόπος ἐν Ἄργει. (De quo Etym. M. in Εὐβοικὸν νόμισμα : Ὠνόμασται δὲ τὸ χωρίον ἀπὸ Εὐβοίας τροφοῦ τῆς Ἥρας. Aëron dicit Strabo 10, p. 449, ὄρος, ab filia Asterionis fl. Eubœa ita dictum, Pausan. 2, 17, 1.) Ἔστι καὶ πόλις ἐν Μακεδονίᾳ. Hanc memorat Strabo l. c., ibidemque locos cognomines Coreyræ et Lemni. || De gentilibus Steph. Byz. : Τὸ ἐθνικὸν τῆς νήσου Εὐβοιεὺς καὶ Εὐβοὶς τὸ θηλυκὸν καὶ Εὐβοεὺς χωρὶς τοῦ ι ... Ἔστι καὶ Εὐβοικὸς κτητικόν. Harum formarum primam vitiosam dicit Etym. M. p. 389, 10 : Οἱ δὲ λέγοντες τὸ Εὐβοεὶς καὶ Φωκαεὶς σὺν τῷ ι ἁμαρτάνουσιν, præ altera commendat Photius : Εὐβοιεῖς, οὐκ Εὐβοεῖς, si ita scripsit; utramque exhibent numi ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 322. || Fem. Εὐβοὶς est ap. Soph. Trach. 237 : Ἀκτὴ τίς ἐστ' Εὐβοίς (cod. Med. A Εὐβοΐς)· 401 : Εὐβοὶς (γυνή)· fr. Thyest. ap. schol. Eur. Phœn. 227 : Ἔστι γάρ τις ἐναλία Εὐβοὶς αἶα (Εὐβοΐας libri, meliores Εὐβοήσασα). Simplici ι (de qua forma conf. Etym. M. p. 389, 2) Trach. 74 : Εὐβοΐδα χώραν. Eur. Heracl. 83 : Εὐβοΐδ' ἀκτάν· El. 442 : Εὐβοΐδας ἀκτάς. Æschyl. fr. Glauci Pont. ap. Strab. 10, p. 447 : Εὐβοΐδα καμπήν. Ion ap. Strab. 1, p. 60 : Εὐβοΐδα μὲν γῆν. Divise Herodot. 3, 89 : Εὐβοΐδας μνέας. Dio Chrys. vol. 1, p. 246 : Αἱ γὰρ Εὐβοΐδες οὐχ ἱκαναὶ ἦσαν πιᾶναι, εἰ μή γε βαλάνους ἤθελον ἐσθίειν (quibuscum conf. glossæ Etym. M. Εὐβοΐδες, τὰ καστάνια, Castaneæ, et Hesychii Εὐβοΐα, τὰ καστάνια, ubi Εὐβοικὰ Salmasius, quod convenit ordini literarum). Αἶθος Εὐβοΐς ap. Polluc. 7, 100. Εὐβοὶς φυλὴ Thurinorum ap. Diodor. 12, 11. || Masculini Εὐβοεῖς, de quo supra, cxx. sunt ap. Herodotum, Thucydidem, Xenophontem et alios. Accus. plur. formam Atticam Εὐβοᾶς memorat Apollon. De pron. p. 126, C. Pro qua Εὐβοῆς est apud Apollodorum Carystium Athen. 7, p. 281, A. De quo conferenda quæ diximus in Βασιλεὺς vol. 2, p. 167, C, D. || Formam Εὐβοΐτης usurpat Strabo 10, p. 449 : Εἰσὶ δὲ τῶν Εὐβοϊτῶν ποταμοὶ Κηρεὺς καὶ Νηλεύς, unde Eust. Il. p. 279, 5. Eadem restituenda fortasse Libanio Epist. 445, p. 225 : Ἐνι γὰρ αὐτῷ περί τε ἡμῶν εἰπεῖν τι καλὸν καὶ περὶ τῶν Εὐβοιωτῶν (codex Voss. εὐβοίτων, ω super οι posito), ὅτι εἶεν Βοιωτοί. || Possessivum Εὐβοϊκὸς, quomodo etiam ap. Steph. Byz. cum cod. Vratisl. et apud Lesbonactem Il. σχημ. p. 178 scrib. pro Εὐβοεικὸς, ad quam formam librarii aberrare solent a βοεικὸς, ut sæpe ad χαραμεικὸς pro χαραμικὸς a Καραμεικὸς (nihil enim tribuendum loco, ut jam Kulenkampius vidit, interpolato Etym. M. p. 30, 1, ubi Εὐβοεικὸς ponitur inter adjectiva in εικος, etiamsi non sit scribendum βοεικὸς), est ap. Thuc. 1, 87 : Μετὰ τὰ Εὐβοϊκὰ, ubi pauci nec boni libri Εὐβοεικὰ, Herodotum 7, 192, cujus nonnulli Εὐβοεικὸς 3, 89, 95; 8, 19, Theophrastum et alios. || Formam trisyllabam Εὐβοικὸς testatur Arcad. p. 51, 21, inter hyperdisyllaba in οικος ponens Εὐβοικός (sic). Qua Tragici usi videntur, ut Æschyl. ap. Plut. Mor. p. 434, A : Ἀχαιῶν γὰρ αὐτόθηκτον Εὐβοικὸν ξίφος· Eur. Hel. 767 : Τὰ Ναυπλίου τ' Εὐβοικὰ πυρπολήματα. || Vitiose, ut videtur, Photius in Ταμύναι : Οἱ τὰ Εὐβοϊκὰ γράψαντες, pro Εὐβοϊκά. || Adv. ap. Synes. De regno p. 23, D : Κομῶντας Εὐβοϊκῶς. || Primitivi nominis adverbia Εὐβοίηθε vel Εὐβοίηθεν ap. Callim. Del. 197 : Σὺ δ' Εὐβοίηθε κατήεις· 290 : Ὁ πλοῦς Εὐβοίηθεν Arg. 139 : Κάνθος δ' Εὐβοίηθεν Ἀδαντιάδης ἐτίρησεν. Εὐβοιόθεν ap. Eust. Opusc. 1, 319, 41 : Τῶν Εὐβοιόθεν ὡραίων. L. D.]

[Εὐβοΐδας, ου, ὁ, Euboidas, Spartanus. Plut. Mor. p. 220, D.]

[Εὐβοϊκὴ, ἡ, Chamæacte. Diosc. Noth. 4, 175. Boiss. Latine Ebulum. Conf. Appulej. De herb. 91.]

[Εὔβοιος, ὁ, Eubœus, Parius, scriptor Parodiarum, sæpius citatus ab Athenæo. Idem nomen ponitur in Parisino uno et Augustano primo Demosth. p. 929, 25. L. Dindorf.]

[Εὐβοΐτης. V. Εὔβοια.]

[Εὐβολέω, Feliciter jacio. Hesych. : Εὐνολεῖν (εὐκυβεῖν Gronovius et Toup. Em. vol. 1, p. 406), ὅπερ νῦν εὐβολεῖν. Lucian. Amor. c. 16 : Βαλὼν μὲν ἐπὶ σκοπῷ, μάλιστα δ' εἴ ποτε τὴν θεὸν αὐτὴν εὐβολήσειε, μηδενὸς ἀστραγάλου πεσόντος ἴσῳ σχήματι, προστιθεὶς. Quod Suetonius, ab Reitzio citatus, dicit *Venerem jecerat*. Schol. Æsch. Ag. 33 : Καὶ τοῖς κυβευταῖς οὐκ ἔστι πλείω τούτων (τῶν τρὶς ἓξ) εὐθυβολῆσαι. Εὐβολῆσαι Toup. l. c.]

[Εὔβολιον, τὸ, dictamnus herba dicitur sec. Appulejum De herb. 62.]

[Εὔβολος, ὁ, ἡ. Εὐβόλοις, Riguis, Gl., cui signif. fortasse conf. Æsch. Ag. 1329 : Βολαῖς ὑγρώσσων σπόγγος ὥλεσαν γραφήν. || Felix jactu. Heliod. Æth. 5, 18 : Ἦν εὐβολόν τι χρῆμα καὶ πολύθηρον (ἡ ἄγρα). Oppian. Hal. 3, 71 : Εὔβολος ἔσσεται ἄγρη. De jactu talorum vel aleatore felici Suidas v. Μίδας : Μίδας, κύβου ὄνομα εὐβολωτάτου. Καὶ παροιμία Μίδας ὁ ἐν κύβοις εὐβολώτατος. (V. Proverbia ex cod. Bodlej. p. 76, 642.) V. Εὐβόλως.]

[Εὐβόλως, Feliciter in jactu. Æschyl. Choeph. 696 : Καὶ νῦν Ὀρέστης, ἦν γὰρ εὐβόλως ἔχων, ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα κτλ. Blomfield. : « Pollux 9, 94 : Ἐν μέντοι γε τοῖς κύβοις τὸ δυσκυβεῖν καὶ εὐκυβεῖν ὀνομάζεται, καί που καὶ τὸ δύσβολον καὶ τὸ εὔβολον εἶναι. Aristæn. 1, 23 : Πεσσοὶ πίπτοντες ἀτυχῶς μὲν ἐμοὶ, εὐβολώτερον δὲ τοῖς ἐναντίοις. Ita Salmasius pro εὐβουλότερον, probante Hemsterhusio ad Pollucis l., unde confirmatur in hoc versu Porsoni correctio (εὔβολος pro εὐβούλως). Ejusdem confus. exx. ap. Boiss. ad Aristæn. p. 539. »]

Εὐβοσία, ἡ, Pabuli bonitas s. ubertas, Bonum nutrimentum, εὐτροφία [Hesychio]. Theophr. H. Pl. 1, 18 : Ὅσα δὴ φέρει δι' εὐβοσίαν καὶ χώρας ἀρετὴν ἀθρόους τοὺς καρπούς. [Similiter sæpius in libris de C. Pl. Aristot. H. A. 3, 21. « Διὰ τὴν εὐβοσίαν τῆς χώρας, Posidonius ap. Athen. 12, p. 527, E. » Strabo. Steph. Byz. v. Ἄζανοι sec. cod. Vrat. Improprie Leonidas Anth. Pal. 11, 199, 2 : Προῖκα δ' ἔχει πολλὴν ἐξ ἁλὸς εὐβοσίην. || De sagina corporis Aristot. De gen. an. 1, 18 : Ἔστι γὰρ καὶ ἡ πιμελὴ περίττωμα δι' εὐβοσίαν ὑγιεινόν· 4, 6 : Ἐκτρέφει δ' εἰς τέλος (sus) διὰ τὴν τοῦ σώματος εὐβοσίαν. (Duris ap. schol. Theocr. 6, 7 : Διὰ τὴν εὐβοσίαν τῶν θρεμμάτων.) De copia pabuli præbendi, H. A. 3, 10 : Ὅσα μὲν οὖν μαλακὰς ἔχει τὰς τρίχας, εὐβοσίᾳ χρώμενα σκληροτέρας ἴσχει· 16 : Εὐβοσίᾳ πλείονι χρωμένων. L. Dind.]

[Εὐβόσκημα, τὸ, vox susp. Greg. Nyss. in Wolfii Anecd. vol. 3, p. 145. Kall.]

Εὐβόστρυχος, ὁ, ἡ, Pulcros habens cincinnos s. cirros, Pollux [2, 27, ἀνὴρ ἅμα καὶ γυνή. Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 251, 3, αἴγλη.]

[Εὐβότανος scriptura vitiosa pro εὔβοτος, quod v.]

[Εὐβοτέομαι, Bona pascua habeo. Strabo 11, p. 500 : Ἐνεχθεὶς πολὺς (Cyrus fl.) διὰ πεδίων εὐβοτουμένων αφόδρα.]

Εὔβοτος, ὁ, ἡ, Pascuus, Pascuis abundans, Pascendis pecoribus aptus. Hom. Od. O, [405] : Ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν, Εὔβοτος, εὐμηλος, i. e. εἰς βόσιν καὶ τροφὴν ἐπιτηδεία, ut Didym. exp. Plut. [Cam. c. 16] : Θρέμμασιν

εὔβοτος χώρα, Pecoribus pascendis peraccommodata regio. [Eur. Cresph. fr. 14 : Κατάρρυτόν τε μυρίοισι νάμασι, καὶ βουσὶ καὶ ποίμνασιν εὐβοτωτάτην. De fluvio Anon. Peripl. Ponti Eux. p. 9, 22 Huds. : Ὁ Τύρας ποταμὸς ... εὔβοτος ταῖς νομαῖς τῶν ἰχθύων ἐστί. Sic enim scripturam codicis εὐβότανος correxit Bast. Ep. cr. p. 26. Apoll. Rh. 3, 1086, γαῖα. Callim. Del. 164, νῆσος. Dionys. P. 241, 502. Dionys. A. R. 1, 20, 56. Cum dativo Plato Critiæ p. 111, A : Τοῖς ζώοις πᾶσιν εὔβοτον, de terra. L. D. Superlat. Scymn. Orb. descr. ed. Letronn. v. 606 : Ὑπὲρ δὲ τούτους ἐστὶν εὐβοτωτάτη Χώρα, ex emend. Milleri; olim ibi erat, εὐβωτάτη. Hasr.] || Item, Bene pastus : εὐτροφής [Hesychio]. Theocr. 5, [24] : Ἀλλ' ἄγε καὶ τὺ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε. [Method. Conv. p. 114. Routh.]

[Εὐβότρυς, ὁ, ἡ, i. q. εὔβοτρυς. Anacreont. 18, 17 : Ἄμπελον εὐβότρυον.]

[Εὔβοτρυς, ὁ, ἡ, Uvis abundans. Soph. Phil. 548 : Ἐς τὴν εὔβοτρυν Ἠπάρχθον. Nonn. Dion. 17, 82, ὀπώρῃ· 14, 400, Στησιχόρῃ. Marianus Anth. Pal. 9, 668, 9, ὁρτῇ.]

[Εὐβουλείδης Chalcidensis memoratur ap. Polyb. 21, 14, 7, ubi restituendum videtur ex cod. Mon. Εὐβουλίδην, ut est ib. 26, 11, ubi forma Dor. Εὐβουλίδαν, pro quo Εὐβουλίδα cod. Mon. Inter *Eubulus* et *Eubulidas* variant libri Livii eundem hominem memorantis 37, 45, 18; 38, 38, 18. V. quæ in Εὐβουλίδης dicentur. L. Dindorf.]

[Εὐβουλεύς, *leus*, ὁ, Eubuleus, f. Trochili, sec. Orpheum vero Dysaulis, Pausan. 1, 14, 2 et 3. (Conf. H. Orph. 40, 8.) Inter γηγενεῖς Eleusinem habitantes refertur ab Clemente Al. Protr. p. 17, coll. p. 14. Cicero De nat. d. 3, 21 : « Διόσκουροι etiam apud Grajos multis modis nominantur. Primi tres, qui appellantur Anaces Athenis, ex rege Jove antiquissimo et Proserpina nati, Tritopatores, Zagreus, Eubuleus, Dionysus. » || Sculptor, f. Praxitelis, cujus nomen inscriptum hermæ ap. Winckelm. Opp. vol. 6, part. 2, p. 166, sive Viscont. *Mus. Pioclem.* vol. 6, p. 36 (c). || Epitheton Jovis. Diod. 5, 72 : Προσαγορευθῆναι (Jovem) Εὐβουλέα καὶ μητέτην διὰ τὴν ἐν τῷ βουλεύεσθαι καλῶς σύνεσιν. Ubi Wesseling. : « Εὐβουλεὺς adpellabatur potissimum in Cyrene, si Hesych. non fallit. Alioqui Plutoni id cognomen indit Nicand. Al. 14, et Baccho (inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 48, n. 1948,) Plut. Mor. p. 714, C (ubi accusat. Εὐβουλῆ), et Orph. H. 29, 6. » Conf. 41, 2; 51, 4, fr. ap. Macrob. Sat. 1, 18. De Adonide id. 55, 3. De Plutone 71, 3. || Forma Εὔβουλος de Plutone H. 17, 12, de filio Dysaulis 40, 8. Cornutus De n. d. c. 35, p. 234 : Εὔβουλον δὲ καὶ Εὐβουλέα κατὰ ἀποδυσπέτησιν ὠνόμασαν αὐτὸν (Plutonem), ὡς καλῶς περὶ τῶν ἀνθρώπων βουλευόμενον διὰ τὸ παύειν αὐτοὺς ποτε τῶν πόνων καὶ τῶν φροντίδων. L. Dind.]

[Εὐβούλη, ἡ, Eubule, f. Leo, viri Attici, ap. Ælian. V. H. 12, 28, Suidam v. Λεωκόριον. Alia in Theanus Epist. 3, ap. Antiphilum Byz. Anth. Pal. 9, 263, 1. N. fictum ap. Aristoph. Thesm. 808, ubi v. schol. L. D.]

Εὐβουλία, ἡ, Bonum consilium s. prudens, Consilii felicitas. [Stob. Ecl. eth. vol. 1, p. 106 : Εὐβουλίαν εἶναι λέγουσιν ἐπιστήμην τοῦ ποῖα καὶ πῶς πράττοντες πράξομεν συμφερόντως.] Τύχη τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλία, iambicus est, cujus vet. interpr. ap. Cic. habetur ista, Vitam regit fortuna, non sapientia. [De quo versu v. Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 97, C. Æsch. Prom. 1035 : Μηδ' αὐθαδίαν εὐβουλίας ἀμείνον' ἡγήσῃ ποτέ. Soph. Ant. 1050 : Κράτιστον κτημάτων εὐβουλία. Aristoph. Av. 1539. Thuc. 2, 97; 3, 42. Xen. Ages. 11, 9 : Ἀνδρίαν τὸ πλέον μετ' εὐβουλίας ἢ μετὰ κινδύνων ἐπεδείκνυτο. Plato Prot. p. 318, E : Εὐβουλία περί τε τῶν οἰκείων ... καὶ περὶ τῶν πόλεως. Dem. p. 1416, 7. Plur. Æschin. p. 37, 42. Vitiose εὐβουλεία in Etym. M. p. 75, 8.]

[Εὐβουλία, ἡ, Eubulia, n. mulieris in inscr. Mytil. ap. Bœckh. vol. 2, p. 198, n. 2198. L. Dind.]

[Εὐβουλίδης, ὁ, Eubulides, n. viri in numo Attico ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 3, p. 548. Conf. *Descr.* vol. 2, p. 121. Archontis Attici ol. 96, 3, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 240, 27, Diod. 14, 85, et al. Statuarii Athen. ap. Pausan. 1, 2, 5. V. Harduin. ad Plin. 34, 8, 29. Aliorum ap. Demosth. et alios. Εὐβουλίδας Laodicensis olympionica ap. Euseb. p. 157 Mai. V. etiam Εὐβουλείδης. ῐ L. Dind.]

[Εὐβούλιον, ἡ, Eubulium, n. mulieris in Methodii Conv. virg. p. 64. L. Dind.]

[Εὐβουλοθεόμβροτος, ὁ, nomen fabulæ Sopatri τοῦ φλυαχαγράφου ap. Athen. 3, p. 86, A.]

Εὔβουλος, ὁ, ἡ, Cujus bonum est consilium, s. felix. Item Consultus, Prudens. [Boni consilii, Gl. Pind. Ol. 13, 8 : Εὐβούλου Θέμιτος· Pyth. 3, 92 : Νηρέος εὐβούλου. Theognis 329 : Καὶ βραδὺς εὔβουλος εἶδεν ταχὺν ἄνδρα δίωκειν. Soph. OEd. C. 947 : Ἄρεος εὐβούλου πάγον. Eur. Rhes. 105 : Εἶθ' ἦσθ' ἀνὴρ εὔβουλος. Herodot. 8, 110 : Ἐφάνη σοφός τε καὶ εὔβουλος. Thuc. 1, 84. Frequens etiam apud Platonem. Comp. Aristoph. Pac. 689 : Εὐβουλότεροι γεννησόμεσθα. Superlativo Andocid. p. 18, 18, Dio Cass. Exc. p. 32, 73. || « Herba. Orneosoph. c. 29 : Βοτάνην τὴν λεγομένην εὔβουλον, ἥτις εἰς τὸν κῆπον τὸν θερμὸν τοῦ Μαξιμιανοῦ γεννᾶται, τρίφυλλος. » Ducang.]

|| Εὐβούλως, Prudenter. [Theodor. Stud. p. 190, B. Comparativo Dio Cass. 43, 16 : Εὐβουλότερον τοῖς ἐκ τοῦ δαιμονίου χρῆσθαι δοθεῖσι. Superlativo Geopon. 5, 16, 1 : Εὐβουλότατα ποιοῦσιν, δσοι... φυτεύουσιν.]

[Εὔβουλος, ὁ. V. Εὐβουλεύς. || Eubulus, n. viri, in numo Cnidio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 341. Aliorum præter poetam comicum notissimum apud Thucydidem, Demosthenem, Diodorum, in Anthologia, et alibi. || Forma Dor. Εὔβωλος, unde Εὐβώλω in numo Cnidio ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 480. Dativi forma Bœotica Εὐβωλῳ in inscr. Orchomen. ap. Bœckh. vol. 1, p. 741, a, 1, 3; II, 15; III, 28, 37. De forma Ἐέβωλος v. in Εὖ. L. Dind.]

[Εὐβούλως. V. Εὐβούλως.]

[Εὐβραχής. V. Εὐβρεχής.]

[Εὐβρεχής, ὁ, ἡ, Bene madefactus. Nicand. Al. 297 : Εὐβρεχέος ἀψινθίου. Alii εὐβραχέος. V. Ἐλαιοβρεχής.]

[Εὐβρίθης, ὁ, ἡ, Gravis, legitur in epigr. Leonidæ Anth. Pal. 6, 288, 7 : Σπάθας εὐβρίθεις. Libri Suidæ v. Ηγνίου hunc v. afferentes variant inter ἐμβριθεῖς et εὐβριθεῖς (sic). L. Dind.]

[Εὔβροχος, ὁ, ἡ.] Εὔβροχον ἅμμα, pro Laqueo, ad verbum Nexus multos habens laqueos, Epigr. [Archiæ Anth. Pal. 6, 179, 3.]

Εὔβρωτος, ὁ, ἡ, Qui comedi facile potest, Vescus, Edulis. Athen. 3 : Εὔβρωτος πρὸς ξηροφαγίαν. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 582, B : Τὸν ἄρτον ... εὔβρωτον ταῖς ψυχαῖς τῶν ἐκχωμένων παρασκευάζοντες. L. Dind.]

[Εὐβύριος, ὁ, i. q. εὔοικος, sec. Etym. M. p. 389, 24, ubi Euphorionis fr. addit : Ἄστυ κατ' εὐβύριον. V. Βυριθεν. ῦῐ]

[Εὔβυρσος, ὁ, ἡ, Qui boni corii est. Schol. Apoll. Rh. 3, 1298.]

[Εὔβωλος. V. Εὔβουλος.]

[Εὐβωλοστρόφητος, ὁ, ἡ, Bene pastinatus vel Facile pastinandus. Eust. Il. p. 385, 36 : Διὰ τὸ εὐβωλοστρόφητον· 1431, 52 : Τὴν εὔγεων καὶ εὐδ.]

[Εὔβως, ὁ, ἡ, Bobus abundans. Hom. H. Apoll. 54 : Εὔβων σε ἴσεσθαι. Alii libri εὔβουν. De forma per ω v. in Βοῦς.]

[Εὐβώτας, ὁ, Eubotas, Cyrenæus, olympionica, ap. Xen. H. Gr. 1, 2, 1, ubi libri plerique male Εὐβότας, Diod. 13, 68, ubi Εὔβατος, Ælian. V. H. 10, 2, ubi Εὐβάτας, Pausan. 6, 8, 3, et ubi Eurotas, Euseb. Chron. p. 150 ed. Mai. Ita dicitur Λαβώτας. Forma communi Bœotum quendam Εὐβώτην memorat Nonn. Dion. 32, 222.]

[Εὐβώτη, ἡ, Eubote, Thespias, Apollod. 2, 7, 8, 3.]

[Εὐγαίᾱ. V. Εὐταία.]

[Εὔγαιος, ὁ, ἡ, pro εὔγειος, legitur in libris nonnullis Strabonis 7, p. 311; 12, p. 545, in omnibus Theodoreti In Esaiam vol. 2, p. 221.]

[Εὐγαίων, *ονος* κύριον, Suidas, et inter nomina barytona in αων, ωνος, Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 29, 3. Eundem esse qui infra per ε scriptus memorabitur Εὐγέων, Vossio assentitur v. d. in Mus. crit. Cantabrig. vol. 1, p. 85. (Idem ib. recte conjicit unum eundemque esse Δηΐοχον et Δηΰοχον, de quo nos supra suis locis, sed minus probabiliter præfert scripturam Δηΰοχον alteri, quam jure probavit Clinton. Fast. vol. 2, p. 370.)]

Εὐγάλακτες, οἱ, Bene lactati. [Ap. Hesych.; quod est

ab εὐγάλαξ vel per metaplasmum ab Εὐγαλάκτος, quo utitur Alciphro Ep. 3, 21 : Αἶγα εὐγάλακτον. L. D. Galen. vol. 19, p. 121, 1 : Νομὰς ἀγαθὰς ἔχουσα καὶ εὐγαλάκτους, Pascua bonum lac gignentia. ἄ Hase.

[Εὐγάλακτον, τὸ, Eugalacton, herbæ nomen. Plin. N. H. 27, 10, 59 : « Glaux antiquitus Eugalacton vocabatur, cytiso et lenticulæ foliis similis... Coquitur in sorbitione similaginis, ad excitandam ubertatem lactis. »]

[Εὐγάλακτος. V. Εὐγάλακτες.]

[Εὐγάληνος, ὁ, ἡ, Serenus. Lycophr. 20 : Οὖσα γρώνης εὐγάληνα χερμάδος. Const. Manass. Chron. p. 99, 108, 111 citat Boiss., schol. Æsch. Pr. 178 Wakef. Add. Ms. ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 26, B. ‖ Adv. Εὐγαλήνως, schol. Apoll. Rh. 4, 1776. ἄ]

[Εὔγαλος, ὁ, ἡ, var. script. pro εὔγλαγος in libro Lycophr. 307. L. Dind.]

[Εὐγαμέω, Felix sum in uxore ducenda. Hephæst. Apotelesm. p. 5, 13 : Ἐν μὲν τῇ πρώτῃ ἡλικίᾳ δυσγαμήσουσιν· ἐν δὲ τῇ ἐσχάτῃ εὐγαμήσουσιν. Hase.]

[Εὐγαμία, ἡ, Felix matrimonium. Pollux 9, 160; Paul. Alex. L. 1; Jo. Geom. H. 1, 10. Angl. Procl. in Ptol. p. 125, 29 : Εὐγαμίαι καὶ πολυτεκνίαι. Hase.]

[Εὐγάμια, τὰ, Nuptiarum felicium festa, Theogamiis Alexandriæ celebratis comparanda, in numo Alexandrino ap. Zoegam Num. Æg. p. 45. Osann.]

[Εὐγάμιος, ὁ, Eugamius, rhetor græcus, Maximini junioris temporibus clarus. v. Jul. Capitolin. Maxim. jun. c. 1.]

Εὔγαμος, ὁ, ἡ, Felix in nuptiis, Cui prosperum evenit connubium. Etym. [M. in gl. ab Turrisano inserta. Nonn. Dion. 1, 27, Αὔρη· 16, 274, κούρη. Ἐπίθετον Ἀθηναίων dicit Hesych. Quibus Minervæ nomen substituunt intt. et Lennep. ad Coluth. p. 15. Aliter Nonn. Dion. 13, 352 : Εὔγαμον εὐνήν· 20, 144 : Ποταμοῦ θυόεντος Ἀδώνιδος εὔγαμον ὥρην· 24, 215, ὥρη. L. Dind.]

[Εὐγάμων, ὁ, n. viri ap. Clem. Al. Str. p. 752 : Αὐτοτελῶς τὰ ἑτέρων ὑφελόμενοι ὡς ἴδια ἐξήνεγκαν, καθάπερ Εὐγάμων ὁ Κυρηναῖος ἐκ Μουσαίου τὸ περὶ Θεσπρωτῶν βιβλίον ὁλόκληρον. Quem l. repetens Euseb. Præp. ev. 10, 1, scribit Εὐγράμμων. Εὐγάμμων est ap. Proculum Chrestom. p. 111, 4 ed. Bekk. Εὐγάμων ap. Georg. Sync. p. 239, B, Eugamon ap. Eusebium Mai. p. 332. Quo minus dubitandum est Εὐγράμμων ap. eundem librarii esse errorem.]

[Εὔγε. V. Εὖ.]

[Εὔγεια, ἡ, χωρίον Ἀρκαδίας. Θεόπομπος νϛ'. Τὸ ἐθνικὸν Εὐγείτης ὡς Ζελείτης, καὶ Εὐγειώτης ὡς Μαρειώτης, Steph. Byz.]

Εὔγειος, ὁ, ἡ, Cujus solum bonum est. Diosc. 3, 53 : Φύεται δὲ ἐν γειλόφοις καὶ εὐγείοις χωρίοις, In collibus et læto solo provenit, Ruell. [Theophr. H. Pl. 4, 11, 1 : Καθ' οὓς ἂν τόπους τῆς λίμνης εὔγειον ἢ χωρίον· 9, ὕδατος· 9, 16, 2 : Ἐν εὐγειοτέροις φύεσθαι τόποις. Omisso γῆ vel χώρα C. Pl. 5, 13, 2 : Ταῖς μὴ εὐγείοις. Geopon. 2, 21, 1 : Ἡ εὔγειος οὐ δεῖται πολλῆς κόπρου. Quod addit Diod. 5, 40.]

[Εὐγείτη. V. Εὐγίτα.]

[Εὐγείτης. V. Εὔγεια.]

[Εὐγείτων, ονος, ὁ, Eugiton, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 165, p. 292, B, 7; n. 172, p. 307, col. III, 55. Alius, cujus opinio de patria Æsopi memoratur ab Suida v. Αἴσωπος. Ubi Εὐγείων Cuperus Obs. 4, 4, p. 393, eundem esse ratus, qui ap. Dionys. H. Εὐγίων, quod n. v., dicitur. ‖ Forma Bœot. Εὐγίτων, ut Εὐγίτα, quod v., in inscr. Lebad. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1575, p. 759, 7. Pro Εὐγείτων perperam ita scribitur in Attica recentiori ib. p. 312, n. 181, 13. L. Dind.]

[Εὐγενάτωρ, ορος, ὁ, Eugenator, sophista. Suidas : Εὐγενάτορος, σοφιστοῦ τινος. Iterum memorat in Φιλάγριος.]

Εὐγένεια, ἡ, Nobilitas. [Generositas, Prosapia, Ingenuitas, Elegantia : Ἡ ἐκ προγόνων εὐγένεια, Prosapia, add. Gl. Æsch. Pers. 442 : Ἡρῳῶν ὅσοιπερ ἦσαν ψυχήν τ' ἄριστοι κεὐγένειαν ἐκπρεπεῖς. Frequens etiam ap. Eurip. Conf. Aristot. Rhet. 1, 5. Plurali Plat. Reip. 10, p. 618, D : Εὐγένειαι καὶ δυσγένειαι· Euthyd. p. 279, B. Quattuor εὐγενείας genera, quorum τὸ μὲν ἀπὸ προγόνων ἐπιεικῶν, τὸ δὲ δυναστῶν, τὸ δὲ εὐδόξων, τὸ δὲ ἀπὸ τῆς αὐτοῦ καλοκἀγαθίας, explicat Diog. L. 3, 88, 89.] Aristid. Pan. [vol. 1, p. 103] : Καθαρὰν εὐγένειάν τε καὶ πολιτείαν αὐχῆσαι, Gloriari nobilitate natalium. Herodian. 2, [3, 4] : Εὐγενείας χάριν πολὺ τῶν εὐπατριδῶν ἀπελείπετο, Generis claritate impar habebatur. [Eur. Tro. 582 : Βίβακε... ἐμῶν εὐγένεια παίδων, i. e. ἐμοὶ εὐγενεῖς παῖδες.] ‖ Ingenuitas. Synes. Ep. 1 : Δεινοὶ γάρ εἰσιν εὐγενείας προστάται, Ingenuitatis patroni. [Theophil. Inst. 1, 4, 76 : Οὐδὲ γὰρ βλάπτει τὴν τοῦ παιδὸς εὐγένειαν τὸ ἐκ πορνείας γενέσθαι τὴν σύλληψιν. ‖ De rebus, Achmes Onir. c. 151, p. 122 : Εὑρήσει γυναῖκα εὐγενῆ, ἀναλόγως τῆς εὐγενείας τοῦ καρποῦ. L. D. Εὐγ. τοῦ χαλκοῦ, Philostr. p. 138, 2. Heusr. Et p. 499 extr. « Εὐγ. ὀνομάτων cernitur in compositione inprimis verborum orationisque structura ea quæ nihil habet asperi, nihil aures offendentis, nihil absoni vel rectum loquendi usum perturbantis, ejusque veluti partes sunt καλλιλεξία, εὐέπεια, εὐστομία similesque virtutes. Hoc sensu Photius Bibl. cod. 77 εὐγένειαν ὀνομάτων tribuit Eunapio, quem dixerat καλλιεπῆ τὴν φράσιν. Ernesr. Lex. rh. Plut. Demosth. c. 13 : Εἴγε περὶ τὰς ὑποθέσεις αὐτοῦ φιλοτιμία καὶ τῇ τῶν λόγων εὐγενείᾳ παρῆν ἀνδρεία πολεμιστήριος. De scripturæ genere usurpatum, Politum quiddam et nobile significat, Quod nihil humile vel proletarium sapit, Longin. c. 34, ubi v. Toup. Seager. ‖ Compellatio honorifica, ap. Basil. M. Epist. 278, vol. 3, p. 422, C : Τὴν εὐγένειάν σου ἐπεύθυμουν ἰδεῖν· 36, p. 114, B. Eustath. Epist. p. 358, 13 : Διὰ ταῦτα γενέσθω ἡ εὐγ. σου εἰς μεγάλην βοήθειαν. Vita Jo. Damasc. vol. 1, p. xi, B. ‖ Forma poet. Εὐγενίᾳ, ap. Eur. Herc. F. 696 : Τᾶς εὐγενίας, et in epigr. Anth. Pal. 7, 337, 6 : Εὐγενίην ἐρατήν· App. 130, 3 : Εὐγενίᾳ σοφίᾳ τε. Inter εὐγενίην, εὐγενείην et εὐγενῆγην, quarum formarum de postrema dixi in Γυναικήιος vol. 2, p. 821, D, variatur ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 185. L. Dind.]

[Εὐγενειανός, ὁ, cognomen Niceteæ, cujus superest carmen argumenti erotici, a Boissonado Lugd. B. 1819 editum. Εὐγενιανὸς scriptum in libro uno vol. 2, p. 13. Quod præstat, ut formatum ab Εὐγένιος, quum Εὐγενειανὸς non habeat unde repetatur. L. D.]

Εὐγένειος, ὁ, ἡ, Pulcram barbam habens, simpl. Barbatus, item Villosus, VV. LL. [Plato Euthyphr. p. 2, B : Οὐ πάνυ εὐγένειον. Pollux 2, 88; 4, 143; 5, 83.] Et Ἠϋγένειος, idem, dissoluta particula εὖ : dicitur autem leo ἠϋγένειος ab Hom. [Il. O, 275, P, 109, Theocr. 13, 61] : item Pardalis. [Oppian. Hal. 2, 565, ἐλαφίς· Cyn. 1, 414, ταῦροι. ‖ Ἠϋγένειος, unus Panum, ap. Nonn. Dion. 14, 78. ‖ In prosa, quod mireris, Clem. Al. Pæd. 3, p. 289 : Ἀπόχρη γὰρ τὸ ἠϋγένειον τοῖς ἀνδράσιν. L. Dind.]

[Εὐγενέτειρα, ἡ, Nobilis. Epigr. in Michaelem Calfatem in Bekkeri Anecd. p. 1089, 5 : Ἐξορίη βασιλίσσης εἶδος ἀρίστης, Ζωῆς εὐγενετείρας. L. D. Epigr. Anth. Pal. 9, 788, 2 : Ὀλβίων ἀνθρώποισιν ἔχει φάος ἄμβροτος αἰὼν σῇσιν ὑπ' ἐννεσίης, εὐγενέτειρα Τύχη. Εὐμενέτειρα conjecit Brunckius.]

Εὐγενέτης, ὁ, Præstanti genere ortus, Generosus, εὐγενής, Epigr. [ap. Athen. 12, p. 542, E, Leonidæ Anth. Pal. 9, 344, 2, Stratonis ib. 12, 195, 3. Eur. Andr. 771 : Ἀλκᾶς οὐ σπάνις εὐγενέτας· Ion. 1060 : Τῶν εὐγενετᾶν Ἐρεχθειδᾶν.]

[Εὐγενέτης, ου, ὁ, Eugenetes, n. viri in numis Philadelphiæ Lydiæ ap. Mionnet. *Descr.* vol. 4, p. 104, ubi genit. Εὐγενέτου, et *Suppl.* vol. 7, p. 403, ubi Εὐγενετο et Εὐγενετου. L. Dind.]

[Εὐγενέω, in inscr. : conf. Holsten. Epist. Append. nov. Boiss.]

Εὐγενὴς, ὁ, ἡ, Claro et nobili [vel bono] genere ortus, Generosus. [Patricius, Nobilis add. Gl. Suidas : Εὐγ., ἐπὶ γένους ἢ ἐπὶ πατρίδος. Eur. Heracl. 324 : Εὐγενὴς δ' ἀν' Ἑλλάδα σώζεις πατρῴων δόξαν. Et alibi sæpe. Aristoph. Ran. 727, Vesp. 1076. Thuc. 1, 126. Superl. Xen. H. Gr. 4, 1, 7.] Aristot. Anim. 1 : Εὐγενεῖς, ὧν ἡ πατρὶς περιφανὴς καὶ τὸ γένος. [H. A. 1, 1 : Εὐγενὶς μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐξ ἀγαθοῦ γένους· γενναῖον δέ, τὸ μὴ ἐξεστάμενον ἐκ τῆς αὐτοῦ φύσεως.] Id. Rhet. [2, 15] : Ἔστι δὲ εὐγενὶς μὲν κατὰ τὴν τοῦ γένους ἀρετήν· γενναῖον δὲ κατὰ τὸ μὴ ἐξίστασθαι ἐκ τῆς φύσεως. Herodian. 7, [1,

Sic enim scriptum in edd. Anthologiæ (ut ap. Eust. Op. p. 33, 21), nulla ex cod. Pal. annotata varietate accentus, qui est εὔγηρως, non εὐγήρως. Magis etiam rationi adversum quod utroque conjuncto scribitur ap. Thomam p. 193: Τὰ παρὰ τὸ γῆρας κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ κλίνεται οἷον εὔγηρως εὐγήρου, χαλογήρως χαλογήρου. Neutrum sing. est ap. Chœrob. Ms. Coislin. penes Gœttlingium (De accent. p. 288): Ὁ εὔγηρως τοῦ εὔγηρω τὸν εὔγηρων καὶ τὸ εὔγηρον. Εὐγήρων ἀπὸ τοῦ εὐγήραον ponit Etym. M. p. 116, 15, item ex Chœrobosco. Nec falsus esset accentus ille, si exstaret forma εὐγήραος.] Dici putatur et Εὔγηρος [unde plur. masc. ap. Aristot. H. A. 9, 12: Εὔτεκνοι καὶ εὔγηροι. Hippocr. p. 825, C: Ὁκόσα ἐπὶ χρήσει γέγονε, χρεωμένοισι μὲν μέτρια ... αὖξιμα καὶ εὔγηρα γίνεται. Heraclid. Pont. De polit. c. 9: Εὐγήρων τῶν ἀνθρώπων]: unde sit superl. εὐγηρότατος, quod Hesych. et Suid. exp. καλὸς γέρων, ἀξιότιμος. [Theodoret. H. E. 2, 6, et 12: Τοῦ εὐγηροτάτου Ὁσίου. || Εὐγηρία, Plut. Mor. p. 111, B, ubi v. Wyttenb. Philo vol. 1, p. 182, 45; Clemens Al. p. 687. || Adv. est in gl. Hesychii, de qua dixi in Εὐκίων.]

[Εὐγίτα, ἡ, Eugita, n. mulieris in inscr. Orchomen. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1608, p. 781, h, 37. Est autem forma Bœotica pro Εὐγείτη. V. Εὐγίτων in Εὐγείτων. L. Dind.]

[Εὐγλάγετος, ὁ, ἡ, i. q. sequens. Lucian. Tragœdop. 110: Εὐγλαγέτοις ἐνὶ μαζοῖς. ᾄ]

Εὐγλᾰγής, ὁ, ἡ, Lacte abundans et plenus. Hom. [Il. Π, 642, ubi περιγλαγέας] ap. Athen. 11, [p. 495, C]: Ὡς ὅτε μυῖαι Σταθμῷ ἐνιδρομέωσιν εὐγλαγέας μετὰ πέλλας. [Nicand. Th. 617: Εὐγλαγέας τιθυμάλλους. || Forma soluta Quint. 13, 360: Εὐγλαγίων ἀπὸ μαζῶν.]

[Εὔγλᾱγος, ὁ, ἡ, Bene lactans. Lycophro 307: Σὸν εὔγλαγον θᾶλος, ὦ σκύμνε. Forma εὔγλαξ, nisi per heteroclisiam dicitur εὔγλαγι pro εὐγλάγῳ, Leonidas Anth. Pal. 9, 744, 3: Ἑρμᾷ τυρευτῆρι καὶ εὔγλαγι.]

Εὐγλήνος, ὁ, ἡ, Pulcras in oculis pupillas habens, Bonas in oculo pupillas habens, Acutum cernens. Oppian. Cyn. 3, [97]: Εὐγλήνοι λύγκες τε πυρίγληνοί τε λέοντες. [1, 144, ὁαμάλης· 403, κάρηνον. Lycophr. 598, κύνοι. Coluth. 257, πρόσωπον. Figuratius Lucidus, Splendens, ap. Paul. Sil. Descr. Soph. 616: Φέγγεσιν εὐγλήνοισιν ... ἠριγενείης· 883: Ἐϋγλήνοισι πεπαρμένον ἄμμασιν ἠλοιν.]

Εὐγλυπτος, ὁ, ἡ, Bene sculptus, Epigr. [Anth. Pal. 9, 363, 1: Ἐϋγλύπτοιο μετάλλου. Christodor. Ecphr. 1: Ἐϋγλύπτῳ ἐπὶ βωμῷ. « Nonn. Dion. 18, 85: Εὐγλύπτῳ τινὶ δούρῳ. » Wakef.]

[Εὐγλύφανος, ὁ, ἡ, i. q. præced. Nonn. Dion. 34, 228: Ἐϋγλυφάνοιο παρὰ προπύλαια μελάθρου. ὕδ]

Εὐγλῠφής, ὁ, ἡ, Bene sculptus, Bonam sculpturam habens. [Damocharis Anth. Pal. 6, 63, 4: Εὐγλυφέας καλάμους.]

[Εὔγλῠφος, ὁ, ἡ, i. q. εὔγλυπτος. Planud. Metaphr. Boethii p. 59, 9 Web.: Μορφῶν εὔγλυφα γράμματα. L. D.]

[Εὐγλωσσία s.] Εὐγλωττία, ἡ, Recte loquendi facilitas, Facundia, Suavitas sermonis, εὐέπεια, ut εὐστομία: Bud. ex Chrysost. εὐγλωττίαν ἐπιδεικνύμενος. [Aristoph. Eq. 837: Ζηλῶ σε τῆς εὐγλωττίας. Ælian. N. A. 17, 23, ubi de avibus canoris, ap. Suid. in Κορωνῖτος, Euseb. De laude Const. p. 715, 8, Damasc. ap. Phot. p. 551, 23, Sozom. H. E. p. 118, 32; 120, 5, Trag. ap. Clem. Al. p. 341, ab Hemst. citati. L. D. Philostr. Vit. soph. p. 11, 1; p. 60, 32 Kayser. : Ξυμβάλλοντές τι αὐτοὶς ἐς εὐγλωττίαν· et 90, 2: Τὴν εὐγλ. ἐκπεπληγμένοι· ad quem l. conf. Alb. Jahn Symb. in Philostr. p. 66. Id. Phil. p. 70, 9: Κωμική τε εὐγλ. οὐκ ἐπείσακτος. Eunap. Vit. soph. p. 50, 17 Boiss.: Τὴν ἑαυτοῦ πετάσας εὐγλ. Synes. p. 59, B: Οἱ στασιῶται τῆς εὐγλ., Qui eloquentiam omnem repudiant. Hase. Plur. in Gl. Εὐγλωττίαι, Facetiæ.]

[Εὐγλωσσίζω s. Εὐγλωττίζω. Philostr. V. Ap. 6, 36, p. 273, ubi de homine, qui aves canoras vocem humanam et cantum tibiarum imitari doceret: Ἐπεὶ δὲ τές τε ἀηδόνας αὐτῷ διᾴει καὶ τοὺς κοψίχους καὶ ὁπόσα εὐγλωττίζει τοὺς χαραδριούς, τὴν φωνὴν δὲ ἀπαίδευτος ἐφαίνετο, δοκεῖς μοι, ἔφη, διαφθείρειν τοὺς ὄρνις, Schneider. in v. Εὐγλωττίζω et Χαραδριός delebat τοὺς χαραδριούς, quod transponendum potius ante ὁπόσα, ut εὐγλωττίζω sit Facundum reddo, non, ut ipse vertebat contra analogiam, Facundus sum. L. Dind.]

[Εὐγλώσσιος, ὁ, Euglossius, n. viri, ap. Liban. Epist. lat. p. 792, n. 218. L. Dind.]

Εὔγλωσσος, s. Εὐγλωττος, ὁ, ἡ, Disertus, Facundus. [Eloquens, Facetus, add. Gl.] Cam. εὔστομος. Aristoph. Nub. [445]: Θρασύς, εὔγλωττος, τολμηρός, ἴτης, Βδελυρός, ψευδῶν ξυγκολλητής, Εὑρεσιεπής [εὑρησιεπής. Æsch. Suppl. 775: Γέρονθ' ἡδῶντα δ' εὐγλώσσῳ φρενί. Eur. ap. Athen. 15, p. 665, A: Τὸ Νεστόρειον εὔγλωσσον μέλος· ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 96: Ἀγλωσσία δὲ πολλάκις ληφθεὶς ἀνὴρ δίκαια λέξας ἦσαν εὐγλώσσου φέρει. Epigr. Anth. Pal. 9, 188, 1: Ἀτθίδος εὐγλώττου. Dionys. De comp. verbb. p. 7, 4: Τί ποτ' ἐστὶ τὸ ποιητικὸν ἐκεῖνο καὶ εὔγλωσσον καὶ μελιχρὸν ἐν ταῖς ἀκοαῖς. Cyrill. Al. vol. 1, part. 2, p. 551, C: Ἡ εὔγλωττος ἀληθῶς τρυγών. De vino Quint. Mæc. Anth. Pal. 9, 403, 5: Εὔγλωσσον δ' ὀχέτευε κενοῦς μάκαρ ἐς πιθῶνας οἶνον. « Accipio de vino cum jucundo murmure ex lacu in dolia defuso, » Jacobs., conferens λαιμὸς μελίγηρυς de collo lagenæ, et παῖδες φωνήεντες de uvis dicta. V. etiam Εὔλαλος. || Εὐγλωττος αὐλὸς ap. Polluc. 4, 72.]

[Εὐγλώττως, Diserte, Eloquenter. Probat Pollux 4, 24. Athanas. vol. 2, p. 63, B: Ὁ εὐγλ. λαλῶν. L. D. Comparat. Pseudochr. t. 10, p. 917, D ed. Paris. alt.: Ὁ Λουκᾶς, ὡς εὐγλωττοτέρως τὰ κατὰ Κύριον ἐκθέμενος. Hase.]

[Εὐγλώχιν, ινος, ὁ, ἡ, Bene cuspidatus. Oppian. Hal. 5, 439, τρίαινα. Quintus 8, 406: Ἰῷ εὐγλώχινι· 10, 81: Εὐγλώχινι ἄκοντι.]

Εὔγμα, τὸ, Votum, Precatio, Gloriatio, καύχημα, Hesych. [ex Hom. Od. X, 249: Καὶ δή οἱ Μέντωρ μὲν ἔβη κατὰ εὔγματα εἰπών. Significatione Voti Æsch. Sept. 267: Ἐμῶν ἀκούσατ' εὐγμάτων. Soph. Ant. 1185: Ὅπως ἴκοίμην εὐγμάτων προσήγορος. Aristoph. Thesm. 354: Τέλεα μὲν πόνει, τέλεα δὲ δήμῳ τάδ' εὔγματα γενέσθαι. Callim. Lav. Min. 139: Σόν τ' αὐαγορίᾳ σόν τ' εὔγμασι.]

[Εὐγμαοδείων, εὐχῆς ἀξίων, Photius. Εὐγμαλέων Schneiderus, quem tamen fugerat Hesychii gl. eodem modo corrigenda: Εὐτμαδέων, εὐτυχημένων. Fuit igitur adjectivum Εὐγμαλέος, α, ον, Optabilis. L. Dind.]

[Εὔγναμπτος, Εὔγναπτος. V. Εὔκναμπτος.]

[Εὔγνητος, ὁ, i. q. εὐγενής, Generosus. De frondibus, ut supra εὐγενής, Philoxenus ap. Athen. 15, p. 685, D: Ἀπὸ μυρτίδος εὐγνήτων κλάδων. Διόγνητος, κασίγνητος (adde Ἀείγνητος, Δημόγνητος, nisi id ipsum scribendum est διόγνητος, Θεόγνητος) confert Schweigh. Simile etiam Ἑτερόγνης pro ἑτερογενής, si recte supra hoc vocab. sumus interpretati. L. Dindorf.]

[Εὐγνωμίᾳ pro εὐγνωμονέω librarii fortasse errore legitur ap. Niceph. De reb. post Mauric. p. 7, D: Ζωῆς τῆς εὐκτίας καὶ εὐγνωμοσυνίης αἰτιώτατον. V. Lobeck. ad Phryn. p. 383 et quæ in Φυσιογνωμονέω dicemus. L. Dind.]

Εὐγνωμονέω, Bud. interpr. Fidem bonam agnosco, ap. Plut. [Mor. p. 116, A]: Οὐδὲ γὰρ οἱ τραπεζῖται (καθάπερ εἰώθαμεν λέγειν πολλάκις) ἀπαιτούμενοι τὰ δέκατα, δυσχεραίνουσιν ἐπὶ τῇ ἀποδόσει, ἐάν περ εὐγνωμονῶσι, Siquidem fidem bonam agnoscant, Si sint bonæ fidei debitores. (Ego εὐγνωμονεῖν esse puto aut idem aut proximum ei quod Latini dicunt Ex æquo et bono agere, licet in illo Plut. l. interpret. illam non improbem. [Num. c. 12: Οἱ δὲ Ῥωμαίων φυτιαλεῖς πολλάκις μὲν ἐβάδιζον ὡς τοὺς ἀδικοῦντας, αὐτοὶ πείθοντες εὐγνωμονεῖν· ἀγνωμονούντων δὲ κτλ.] Invenitur ap. cund. scriptorem [p. 576, F]: Οὐδὲ γὰρ ἰατρὸν ἄνευ σιδήρου καὶ πυρὸς ὑπισχνούμενον τὸ νόσημα παύσειν, εὐγνωμονοίης ἂν, οἶμαι, τέμνειν ἢ ἀποκαίειν βιαζόμενος, ubi οὐδὲ γὰρ εὐγνωμονοίης putem reddi posse, Haud æquum facias, s. faceres; aut etiam, Rem minime rationi consentaneam. Sensus enim hic est illius l.: Neque enim æquum faceres, opinor, si medicum, qui absque ferro et igni sanaturum se morbum polliceretur, secare aut urere

cogeres.) Bud. interpr. etiam Æquo animo esse, nec non Tolerare; sed ex. nullum affert. Posset alioqui referri hæc signif. ad εὐγνωμόνως φέρειν, de quo paulo post dicam; aut certe illud huc referri. [Hac signif. Plut. Mor. p. 142, B: Ἂν δ' ἅρα φύσει τις αὐστηρὰ καὶ ἄκρατος γίνηται, εὐγνωμονεῖν δεῖ τὸν ἄνδρα. Diod. 13, 22: Τοιούτους ἀδικεῖν, οἳ καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς εὐγνωμόνησαν. Plut. Comp. Philop. c. Flamin. init.: Πρὸς Αἰτωλοὺς εὐγνωμόνησε. Sine præpos., nisi libri fallunt, Lucull. c. 4: Μυτιληναίους δ' ἀντιπρὺς ἀριστῶτας ἐβούλετο μὲν εὐγνωμονῆσαι καὶ δίκης τυχεῖν μετρίας. Ubi Ignoscere vertere licet, ut in Comp. Alcib. c. Coriol. c. 2: Καὶ Ἀλκιβιάδης δι' ὀργὴν μεγάλων αἴτιος συμφορῶν κατέστη τοῖς πολίταις, ἀλλ' ὅτε πρῶτον ἐγνω μεταμελουμένους, εὐγνωμόνησε. Addito dativo Gl.: Εὐγνωμονεῖν τινι, Æqui bonique facio. Memorat etiam Pollux 4, 12 et alibi. Κρίνω interpretatur grammat. in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 239, 3.]

[Εὐγνωμονία, ἡ, Concordia, Consonantia. Pseudochr. t. 8, p. 956, C ed. Paris. alt.: Τὴν δὲ ἧδη τῶν ὅλων εὐγν. καὶ τὴν τοῦ παντὸς εὐταξίαν. Hesx.]

[Εὐγνωμόνιος, ὁ, Eugnomonius, n. viri, ap. Photium Bibl. p. 19, 10.]

[Εὐγνωμόνως. V. Εὐγνώμων.]

Εὐγνωμοσύνη, ἡ, Æquitas animi et probitas, Bona mens; Virtus ea quæ beneficium et fidem bonam agnoscit, Bud. Quidam interpr. etiam Æquanimitas, [Devotio huic add. Gl.] et Candor. Æschin. [p. 78, 8: Τὴν γ' εὐνωμοσύνην ἀεὶ προτακτέον τοῦ λόγου. Polyb. 5, 10, 2: Τῇ εὐγν. καὶ μετριότητι πάντας Ἀθηναίους ἅμα [illegible] πόλιν αὐτῶν ἴσχειν ὑποχείριον. Indulgentia, Venia, ap. [illegible] τοὺς ἡττωμένους εὐγνωμοσύνη. Plut. Marc. c. 20 et alibi. Dio Chrys. vol. 1, p. 271: Τὰ τῶν μοιχειῶν πολλῆς καὶ σφόδρα φιλανθρώπου τῆς εὐγνωμοσύνης τυγχάνοντα. Vita Euthymii in Cotel. Eccl. Gr. mon. vol. 4, p. 3: Εὔλογον ἡγησάμην μᾶλλον τῆς ἀξίας διαμαρτεῖν ὑπὸ εὐγνωμοσύνης κινούμενος ἢ ἀγνωμοσύνη παραλιπεῖν τὸ πᾶν. Agathias Anth. Pal. 1, 36, 5. Εὔνοια interpretatur Hesych., cui γνησιότης addit Suidas, quod perinde ut γνήσιος eadem signif. dici notandum erat supra in h. v. ὅ]

Εὐγνώμων, ονος, ὁ, ἡ, Æquus et bonus vir, Vir proba mente præditus. [Æquanimus, Gratus, Gl.] Est enim εὐγνώμων, inquit Æschines [p. 78, 6], ὁ τὰ βέλτιστα προαιρούμενος. [Idem p. 19, 18: Τὸ μὲν ἐρᾶν τῶν καλῶν καὶ σωφρόνων φιλανθρώπου πάθος καὶ εὐγνώμονος ψυχῆς.] Hæc Bud., qui etiam subjungit ex Aristot. Eth. 6, [11]: Καὶ ἡ καλουμένη γνώμη, καθ' ἣν εὐγνώμονας, καὶ ἔχειν φαμὲν γνώμην, ἡ τοῦ ἐπιεικοῦς ἐστὶ κρίσις ὀρθή· σημεῖον δὲ τὸν γὰρ ἐπιεικῆ, φαμὲν εἶναι συγγνωμονικόν· καὶ ἐπιεικὲς, τὸ ἔχειν περὶ ἔνια συγγνώμην. Quo in l. unus e recentioribus interprr. vertit εὐγνώμονας, In sententia dicenda moderatos; alter, Bene sentientes. (Atque ut obiter et nominis γνώμη usus hic quoque observetur, pro ἔχειν γνώμην hic habet Sententia præditi; ille, Sententia dicenda valere.) At vero nomini ἐπιεικὴς eam interpr. dat unus, quam Bud. voci εὐγνώμων: itidem enim reddit Æquum et bonum virum. Prior autem ille Int. vertit Virum bonum et moderatum. Ego quidem certe alicubi cum Bud. verterem εὐγνώμων Æquus et bonus vir (quamvis et alia interpret. posse afferri videatur, paulo aptior, de qua mox dicam): sed hoc in l. videtur ista interpr. reservanda fuisse nomini ἐπιεικὴς, præsertim quum vocem illam εὐγνώμων examinet Aristoteles subtilius, et ad ipsum etymum revocet. Cui tamen in eo minime assentior, quod e nominibus συγγνώμη et συγγνωμονικὸς probare vult quæ dicit, Neque enim eadem est illius, quæ horum ratio: quum hæc verbi συγγινώσκω naturam, ut ita dicam, accipiant, ceu verbalia. Sed hoc more suo facit Aristot., ut in examinanda vi vocabulorum grammaticam analogiam parum curet. Verum ut hoc sermone omisso, tandem et meam de interpretatione nominis εὐγνώμων sententiam proferam, existimo εὐγνώμων melius posse reddi Æquus rerum æstimator, Qui ex æquo et bono res æstimat. Ita enim interpretando habeo nominis etiam γνώμη hoc composito inclusi rationem: et quidem signif. ei tribuendo illam quam et Aristoteles, quum κρίσιν ὀρθὴν esse dicit. [Theocr. 14, 60: Εὐγνώμων, φιλόμωσος. Epigr. Anth. Plan. 5, 354, 4: Εἰ δὲ τὴν μέλπων οὐ παύεται ἡθάδα νίκην εὐγνώμων δῆμος. Plut. Thes. c. 1: Εὐγνωμόνων ἀκρατῶν δεησόμεθα· Arat. c. 10: Ἐχθρὸς εὐγνώμων καὶ πρᾶος.] Sed a Bud. in Lex. εὐγνώμων redditur etiam Qui fidem bonam agnoscit, item Candidus: quod tamen aliis potius vocibus Græcis exprimi puto. Xen. τοὺς εὐγνώμονας opposuisse videtur τοῖς φιλαιτίοις, quum scripsit [Comm. 2, 8, 6]: Χρὴ πειρᾶσθαι τούς τε φιλαιτίους φεύγειν καὶ τοὺς εὐγνώμονας διώκειν. [Fidelis, Gl. Cui interpr. Suicer. confert l. Chrysostomi Hom. 15, vol. 5, p. 79: Τοῦτο οἰκετῶν εὐγνωμόνων, τοῦτο δούλων εὐχαρίστων, πάντων τῶν ἑαυτῶν τὸν δεσπότην προτιθέναι. Idem: Homo bonæ fidei. Εὐγνώμονες χρεωφειλέται ap. Basil. De sp. S. c. 10, et χρεώστης ap. Chrysost. Hom. 5 De pœnitentia, et ὀφειλέται in tractatu De Susanna.] In VV. LL. ex Plut. Numa [c. 2]: Εὐγνώμων λόγος, Haud absurda ratio. [Rectius Æqua. Demetr. c. 5: Εὐγνώμονα καὶ φιλάνθρωπον ἀνεπιὼν λόγον.] Ceterum non tantum de persona dicitur εὐγνώμων, verum etiam de re. Athen. 12, [p. 535, E]: Ὁ δὲ Ἄνυτος πάνυ ἐλευθερίως καὶ ἐρωτικῶς, λεγόντων τινῶν ὡς ἀγνώμονα εἴη πεποιηκὼς ὁ Ἀλκιβιάδης, Οὐ μὰ Δί', ἔφη, ἀλλ' εὐγνώμονα· ἔχων ἐξουσίαν ἅπαντα λαβεῖν, τὰ ἡμίσεα κατέλιπεν. (Ubi videri possit deesse particula γὰρ post ἔχων: nisi quis malit καὶ γὰρ ἔχων κτλ. Quin etiam articulus ὃς commode præfigeretur participio ἔχων.) Quod si ἀγνώμονα hic reddas Iniqua s. Rem iniquam, necesse fuerit εὐγνώμονα vicissim interpretari Æqua s. Rem æquam. Sed quomodo dicitur æquum facere, qui aufert quæ sua non sunt, etiamsi dimidiam duntaxat partem auferat eorum quæ auferre potuit? In nostro autem sermone Gallico vocem habemus exprimendæ significationi hujus vocis valde accommodatam, se. *Raison*: qua uti ubique aptissime uti possumus. Eodem enim modo si quis de quopiam querens quod abstulerit quæ sua non essent, dicat, ἀγνώμονα πεποίηκε, *Il a faict contre droit et raison*, respondebitur contra, ab eo qui jocari volet, *Mais au contraire il s'est mis à raison : car ayant la puissance de prendre tout, il n'a pris que la moitié.* Hoc autem loquendi genus *Se mettre à raison*, est potius Ex æquo et bono agere, quam Æqua agere. [Diod. 13, 23: Τὴν διαφορὰν ... παραδιδόναι παισὶ παίδων οὔτ' εὐγνωμον οὔτ' ἀσφαλές. Ib.: Παθεῖν εὐγνώμονα. Dionys. A. R. 7, 36: Τοῖς εὐγνώμοσι μᾶλλον ἢ τοῖς βιαίοις. Plut. Anton. c. 79: Ὡς εὐγνώμονα γράφοντος αὐτοῦ καὶ δίκαια. Agathias Anth. Plan. 4, 41, 7: Εὐγνωμον τὸ πόνημα· τί γὰρ γραφὶς οἶδεν ὀπάσσαι εἰ μὴ τοῖς ἀγαθοῖς μνῆστιν ὀφειλομένην; Comparat. Gl. Εὐγνωμονότερος (sic), Animæquior, quod scribendum videtur εὐγνωμονέστερος, ut ap. Polyb. 2, 57, 8, Greg. Nyss. vol. 1, p. 158, D. Et ubi figurate dicitur de ære molliore quam ferro ap. schol. Oribasii p. 121 ed. Mai. Superlat. ap. Demosth. Epist. p. 1486, 1: || Photius: Εὐγνώμων· τὸν εὐγνωστον λέγουσι, καὶ τὸν μὴ γινωσκόμενον ἀγνώμονα.] Εὔγνωμον autem in neutro genere (sicut ἄγνωμον supra), Plut. De def. orac. [p. 420, E]: Ἀλλ' ἴσως τὸ λέγειν πρὸς μὴ παρόντας, οὐκ εὔγνωμον φαίνεται· quæ Turn. vertit, Sed in absentes declamare, animi fortasse non ingenui nec æqui esse videatur. [Conf. Mor. p. 543, D. Alia exx. v. ap. intt. Thomæ p. 380, cujus mira de accentu observatio est: Εὔγνωμον μὴ λέγε, ὡς εὔδαιμον, ἀλλ' εὐγνῶμον. Sic ἀγνῶμον præcipit gramm. in Bachmanni Anecd. vol. 2, p. 372, 1, Arcadius p. 118, 7, quod idem Thomas ἄγνωμον scribi vult. L. Dind.]

Εὐγνωμόνως, Ita ut æquus rerum sis æstimator, æquum et bonum virum te præbeas, ex æquo et bono agas. Has enim periphrases ad bene exprimendam vim hujus adverbii necessarias esse puto. Redditur alioqui et aliis modis. Nam Bud. Bona fide aliquid facere, ait esse εὐγνωμόνως πράττειν καὶ ἐπιεικῶς. Idemque in Lex. εὐγνωμονέστερον vertit Modestius: in isto Luciani l. [Ver. hist. 1, 4]: Ἐπεὶ δὲ οὐδὲν εἶχον ἀληθὲς ἱστορεῖν, ἐπὶ τὸ ψεῦδος ἐτραπόμην, πολλῷ τῶν ἄλλων εὐγνωμονέστερον· κἂν ἔν γέ τι ἀληθεύων λέγω, ὅτι ψεύδομαι· Multo modestius quam alii; nam hoc saltem vere dico, quod mentior. Is certe εὐγνωμονέστερον quam alii facit aliquid, *qui se desraisonne moins* (sicut paulo ante ostendi voc. *Raison* interpretationi nomi-

nis εὐγνώμων optime convenire). At Modestius non video quomodo exprimendæ huic rei aptum esse possit; censerenique potius eum εὐγνωμονέστερον facere aliquid a Græcis dici, quem Latini dicerent majorem rationem habere ejus quod jus et æquum postulat. Atque hæc a me lector habeat, dum meliora aut a meipso aut ab alio proferantur. Aliam ap. Lucian. signif. habet istud adv., ubi dicit φέρειν εὐγνωμόνως. Tale enim esse videtur quale Lat. Æquo animo ferre. [Æquanimiter, Gl.] Locus est in Dialogo Alex., Annib. et Scipionis [D. mort. 12, 3] : Καὶ ἰδιώτην ἐμαυτὸν παρέσχον, καὶ καταδικασθεὶς ἤνεγκα εὐγν. τὸ πρᾶγμα. Dixi autem de hac signif. et in verbo Εὐγνωμονεῖν. [Clementer. Diod. 19, 9 : Εὐγν. τοῖς πλήθεσι προσεφέρετο. Plut. Sull. c. 10 : Μαρίῳ ἐπεχήρησεν ἀργύριον οὐκ εὐγν. Anton. c. 63 : Εὐγν. Δομετίῳ προσηνέχθη. || Prudenter. Xen. Ages. 2, 25 : Ἐπεί γε μὴν ἀπεχώρησε τὸ στράτευμα, πῶς οὐκ ἂν φαίη τις αὐτὸν χρῆσθαι εὐγν. ἑαυτῷ; Pseudeurip. ap. Justin. M. et Clem. Al. (v. Matthiæ ad fr. Phrixi 8) : Ὁρᾷθ', ὅσοι νομίζετ' οὐκ εἶναι θεὸν δίς ἐξαμαρτάνοντες οὐκ εὐγνωμόνως.]

[Εὐγνώμων, ονος, ὁ, Eugnomon, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 284, p. 393, 37, Anaph. ib. vol. 2, p. 381, n. 2482. Liban. Epist. lat. p. 792, n. 218. L. Dind.]

[Εὐγνώμως, Non absurde. Orig. C. Cels. 1, p. 5.]

Εὐγνώριστος, ὁ, ἡ, Agnitu facilis, Qui facile agnosci potest, Qui facile notificari queat s. innotescere.

Εὔγνωστος, ὁ, ἡ, Cognitu facilis. [Cognobilis, Gl. Δῆλος, φανερὸς, Hesych.] In VV. LL. redditur etiam Bene notus, item Notabilis. [Soph. Aj. 704 : Ἰκαρίων δ' ὑπὲρ πελαγέων μολὼν ἀναξ Ἀπόλλων ὁ Δάλιος, εὔγνωστος ἐμοὶ ξυνίης διὰ παντὸς εὐφρων. Schol., Φανερὸς ὢν καὶ ὅῆλος ὅτι φιλεῖ με. Εὐγνώστως Bothius. Libri duo εὔγνωτος, ut scribitur ap. Suidam, cujus liber unus addit καὶ εὔγνωστος, et in uno codice Zonaræ, quum εὔγνωστος sit in ceteris. Eadem forma ap. Hesych. v. Ἐν Κίῳ. Nihil varietatis affertur ad Eur. Or. 1394 : Τὰ γὰρ πρὶν οὐκ εὐγνωστα συμβαλοῦσ' ἴχω. Sed apud Æschinem p. 26, 42 : Τίνι δ' ὑμῶν οὐκ εὐγνωστός ἐστιν ἡ Τιμάρχου βδελυρία, al. εὔγνωτος. Xen. OEc. 20, 14 : Εὔγνωστα καὶ εὐμαθῆ πάντα παρέχειν. Plato Soph. p. 218, E. Superlativo Arrian. Tact. p. 5 ed. Blanc. : Ὡς οὖν εὐγνωστότατα ἔσται τοῖς ἐντυγχάνουσι τὰ πράγματα. L. D. Eunap. Vit. soph. p. 9, 23 Boiss. : Πάντα εἰς τὸ εὔγνωστον καὶ καθαρὸν ἐξήγγελλε. Galen. vol. 6, p. 326, 14 : Τοῦτο δὴ, καίτοι δύσγνωστον εἶναι δοκοῦν ... ἡμεῖς ἐπεδείξαμεν εὔγνωστον. Id. vol. 14, p. 552, 17 : Εἰς τὸ ποιῆσαι εὔγνωστον· et ib. p. 640, 14 : Εὔγνωστα φάρμακα. Achill. Tat. Isag. in Phæn. p. 164, A : Τὸ εὐκατάληπτα εἶναι καὶ εὔγνωστα. Hase.]

[Εὔγνωστος, ὁ, Eugnostus, f. Xenophanti in exercitu Alexandri M. ap. Arrian. Exp. 3, 5, 4.]

[Εὔγνωτος. V. Εὔγνωστος. HSt. :] Affertur et Εὔγνωτος, Cognitu facilis, Cognobilis.

[Εὔγομφος, ὁ, ἡ, Bene clavatus. Eur. Iph. T. 1286, πύλας. Oppian. Hal. 1, 194 : Εὐγόμφοισιν ἐνισχομένους πινάκεσσιν.]

[Εὐγόμφωτος, ὁ, ἡ, i. q. εὔγομφος. Oppian. Hal. 1, 58, νῆα.]

Εὐγόνατος, ὁ, ἡ, redditur Pulera genicula s. internodia habens, Pulcre s. Bene geniculatus.

Εὐγονέω, Theophr. C. Pl. 1, [14, 1] : Πρόβατα γὰρ εὐτοκήσαντα καὶ εὐγονοῦντα, πάλιν ὁρμᾷ πρὸς χύσιν, Quum partus primi bene successerint et facultas adhuc fœtificandi supersit, Gaza.

Εὐγονία, ἡ, Fœcunditas. Xen. Reip. Lac. [1, 6] : Τοῦτο συμφέρον τῇ εὐγονίᾳ νόμων [νομίζων. Plato Reip. 8, p. 546, A. Plut. Rom. c. 24 : Θρεμμάτων εὐγονία].

Εὔγονος, ὁ, ἡ, Fœcundus, Ad generandum et procreandum habilis. [Schol. Eur. Hec. 569 εὐτεκνωτάτην int. εὐγονωτάτην. L. D. Joseph. Bell. Jud. 4, 8, 3 : Τὸ τῶν ὑδάτων εὔγονον, Vis genitrix. Hase. || Adv. Εὐγόνως Theophyl. Sim. Ep. 29. Boiss.]

[Εὐγραμμᾰτία, ἡ. Galen. vol. 2, p. 75, A : Δῆλον ὅτι καὶ μόνη τῶν ἀρετῶν αὕτη (τὸ εὖ σημαίνειν) καθ' αὑτὴν τῆς λέξεως· αἱ δὲ ἄλλαι κατὰ συμβεβηκὸς καὶ ἔξωθεν καὶ οὐ τοῦ πράγματος, οἷον εὐαρμοστία καὶ εὐγραμματία· et ib. C. Int., Apta literarum formatio. Hemst.]

[Εὐγράμμᾰτος, ὁ, ἡ. Suidas : Εὐγράμματον ὄνομα τὸ εὔφημον, οὐκ εὐγράμματον δὲ τὸ δύσφημον, ὡς τὸ Νεῖλος, Αἰγύπτου βασιλέως. Angel. Peritus literarum. Pallad. Hist. Laus. p. 1005, D. Hase.]

Εὐγραμμία, ἡ, Athen. [5, p. 197, B] : Ψῦλαι περσικαὶ ἀκριβῆ τὴν εὐγραμμίαν τῶν ὑφασμένων ἔχουσα ζωδίων, Lineamenta scite ducta, Bud.

Εὔγραμμος, ὁ, ἡ, Bene delineatus, Lineamentis bene distinctus. Lucian. [Navig. c. 40] : Πυραμίδα εὔγραμμον τὰς γωνίας. [Id. Jov. Trag. c. 33 : Ὁ χαλκοῦς, ὁ εὔγραμμος, ὁ εὐπερίγραφος· Imag. c. 6 : Ὀρρύων τὸ εὔγραμμον. Strabo 4, p. 200 : Βλαίσους καὶ τἆλλα οὐκ εὐγράμμους τῇ συστάσει, de Britannis, quos Romæ viderat. Wakef. Dionys. De comp. vv. p. 168, 7 : Ἥ τε περίοδος (initium l. 1 Thucydidis) λήγουσα εἰς τὸ Τῶν προγεγενημένων οὐκ ἔχει βάσιν εὔγραμμον καὶ περιφερῆ, ἀλλ' ἀκόρυφός τις φαίνεται καὶ ἀκατάστροφος· De vi Demosth. p. 1078, 10 : Εὐκόρυφοι δὴ φαίνονται καὶ εὔγραμμοι διὰ τοῦτο (periodi Demosthenis)· De Isæo p. 591, 8 : Ἀρχαῖαι γραφαὶ ... ἀκριβεῖς ταῖς γραμμαῖς· αἱ δὲ μετ' ἐκείνας εὐγραμμα μὲν ἧττον, ἐξειργασμέναι δὲ μᾶλλον. De rhetore Manetho 5, 245 : Ἡνίκα δ' ἂν Μάνη Ἑρμῇ στίλβοντι συνάπτῃ, ῥήτορα σημαίνει καὶ ῥ' ἐν μελέτῃσι σοφιστὴν εὐγράμμον, πινυτόν. || Adv. Εὐγράμμως, Jo. Laur. De magistr. p. 282 : Ἤρπάγησαν αἱ μέχρι τῆς Κωνσταντίνου ἀγορᾶς τὴν πόλιν διευθύνουσαι στοαὶ, κάλλει καὶ μεγέθει κιόνων εὐγράμμως διασκηνοῦσαι τὴν πλατεῖαν. L. Dindorf.]

[Εὔγραμμος, ὁ, Eugrammus. Plin. N. H. 35, 12, 43 : « Demaratum ex eadem urbe (Corintho) profugum, qui in Etruria Tarquinium Priscum regem populi Romani genuit, comitatos fictores Euchira et Eugrammum : ab iis Italiæ traditam plasticen. »]

[Εὐγράμμως. V. Εὐγράμμος.]

Εὐγρᾰφής, ὁ, ἡ, Bene s. Pulcris literis scriptus aut pictus. [Leonidas Anth. Pal. 6, 221, 9 : Ἔργον τόδ' εὐγραφὲς ... ἀνέθεντο.] || Bene scribens s. pingens : ut, Εὐγραφέων καλάμων, Epigr. [Pauli Sil. Anth. Pal. 6, 66, 6. Idem ib. 65, 10 : Εὐγραφέος τέχνης ὄργανα.]

[Εὐγραφία, ἡ, Eugraphia, n. mulieris, in Theodoreti Epist. vol. 4, p. 1066, 8; 1118, 69. L. Dind.]

[Εὔγρᾰφος, ὁ, ἡ, Bene pictus. Paul. Silent. Descr. Soph. 605 : Ἀστόρων δ' ἀνὰ τοῖχον ἐΰγραφα δαίδαλα τέχνης πάντοθεν ἀστράπτουσιν· Amb. 97.]

[Εὔγρᾰφος, ὁ, Eugraphus, n. martyris ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 212, 422, 565. L. Dind.]

[Εὐγρηγόρησις, ἡ, Vigilantia summa, singularis. Cyrill. mon. Vita Jo. Silent. Actt. SS. Maii t. 3, p. 16, 29. Hase.]

[Εὐγύαλος, ὁ, ἡ, Cavus. Nonn. Dion. 13, 68 : Καὶ πέον εὐγυάλῳ χθονίῃ πεφυλαγμένον ὁμῇ, ἅρματος ὀψιγόνοιο φερώνυμον Ἀμφιαράου. L. D. Tryphiod. 537. ὕπ]

[Εὔγῦρος, ὁ, ἡ, ap. Philipp. Anth. Plan. 3, 25, 3 : Οὗ κατ' εὔγυρον παλὴν ψάμμος πεσόντος νῶτον οὐκ ἐσφράγισεν, Brodæus interpretatur de gyro, in quo se luctatores contorquent. Γυρία, quod v., conferebat Schneid.]

Εὐγώνιος, ὁ, ἡ, In quo anguli recti constant, Bud. : afferens ex Xen. OEc. [4, 21] : Ὀρθοὶ δὲ οἱ στοῖχοι τῶν δένδρων, εὐγώνια δὲ πάντα καλῶς εἴη. Gaza autem quod Cic. dixit Directos in quincuncem ordines, interpr. εἰς εὐγώνιον πενταπλᾶ ὀρθοὺς στίχους. Sed in Xen. l. c. sunt qui ἐγγώνια legant. Est autem ἐγγώνιος, Angulos habens. [Eur. Ion. 1137 : Πλέθρου σταθμήσας μῆκος εἰς εὐγώνιον. Dionys. De comp. vv. p. 148, 7 : Τῶν λογάδην ξυντιθεμένων ἐν οἰκοδομίαις λίθων αἱ μήτε εὐγώνιοι μήτε συνεξεσμέναι βάσεις.]

[Εὐδαίδᾰλος, ὁ, ἡ, Bene et artificiose constructus. Bacchyl. ap. Dionys. De comp. vv. p. 400 Sch. (206 R.), ναός. Epigr. Anth. Pal. 1, 16, 3, ἔργον.]

[Εὐδαιμάκων, ωνος, ὁ, Eudæmacon, n. viri in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 620, n. 1243, 24. L. D.]

[Εὐδαιμοκλῆς, έους, ὁ, Eudæmocles, n. viri in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 623, n. 1248, col. III, 9; 633, n. 1271, 9. L. Dind.]

[Εὐδαιμονάω pro εὐδαιμονέω scriptum ap. Archytam Stob. Fl. vol. 1, p. 44 : Τὸ εὐδαιμονᾶν· Hermiam Irris. Gent. p. 406, E : Μάλιστα τῶν οὕτως ἀναγκαίων, ἐξ ὧν εἶκος καὶ πόλις εὐδαιμονᾷ. Legendum εὐδαιμονεῖν et εὐδαιμονεῖ. L. Dind.]

Εὐδαιμονέω, Beatus sum, Beate vivo. [Soph. Antig. 506 : Ἡ τυραννὶς πολλά τ' ἄλλ' εὐδαιμονεῖ. Eur. Or. 541 :

Τοῦτο δ' οὐκ εὐδαιμονῶ· Med. 952 : Εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἕν, ἀλλὰ μυρία. Optativo ib. 1073 : Εὐδαιμονοῖτον, ubi alia exx. v. ap. Elmslejum. Thuc. 8, 24 : Χῖοι μόνοι εὐδαιμονήσαντες ἅμα καὶ ἐσωφρόνησαν. Frequens etiam apud Aristophanem, Platonem et alios quoslibet.] Εὐδαιμονοῦντες γηρᾷν, Xen. Cyrop. 4, [1, 15]. OEc. [4, 25] : Ἀγαθὸς γὰρ ὢν εὐδαιμονεῖς, Virtuti tuæ fortuna conjuncta est, Cic. [Perf. εὐδαιμόνηκεν Aristot. Metaphys. 8, p. 183, 5 ed. Brandis.]

[Εὐδαιμόνημα, τὸ, Res beata et felix. Lucian. Imag. c. 22; Stob. Ecl. eth. p. 194.]

Εὐδαιμονία, ἡ, Felicitas, [Opulentia huic addit Gl.] Beatitudo, Beatitas. Plato Epitaph. [p. 247, E] : Πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, quod Cic. interpr. Omnia quæ ad beate vivendum ferunt. [Synes. Ep. 101 : Μάλιστα μὲν οὖν ἀξιῶ σε καὶ τὼρσούντων τῶν ἔξωθεν ἰδεῖν εἰς τὰ εἴσω· τὸ γὰρ εὐτυχίας εὐδαιμονίαν ἀλλάξασθαι, χρύσεα χαλκείων ἐστί. Aristot. Eth. Nic. 1, 8 : Εἰς ταὐτὸ τάττουσιν ἔνιοι τὴν εὐτυχίαν τῇ εὐδαιμονίᾳ, ἔνιοι δὲ τὴν ἀρετήν. Gataker. Conf. Rhet. 1, 5. Plurali Eur. Iph. A. 590 : Μεγάλαι μεγάλων εὐδαιμονίαι. Plato Phæd. p. 115, D : Ἀπιὼν εἰς μακάρων δή τινας εὐδαιμονίας. || De opulentia, ut Hesych. interpr. πλοῦτος, Tzetz. ad Hesiod. Op. 24 : Εὐδαιμονία τὸ εὖ τοῦ δαίμονος ἤτοι τῶν ψυχικῶν ἀρετῶν ἔχειν. Hom. H. in Minerv. 5 : Χαῖρε θεά, δὸς δ' ἄμμι τύχην εὐδαιμονίην τε. Pind. Pyth. 3, 84 : Μοῖρ' εὐδαιμονίας· 7, 21 : Ἁρμονίμαν θάλλοισαν εὐδαιμονίαν· Nem. 7, 56 : Τυγεῖν δ' ἓν' ἀδύνατον εὐδαιμονίαν ἅπασαν ἀνελόμενον. Soph. OEd. T. 1190 : Τίς ἀνὴρ πλέον τᾶς εὐδαιμονίας φέρει ἢ τοσοῦτον δοκεῖν; Ant. 1348 : Πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας πρῶτον ὑπάρχει. Aristoph. Av. 732 : Πλουθυγίειαν, εὐδαιμονίαν. Herodot. 5, 28 : Ἡ Νάξος εὐδαιμονίῃ τῶν νήσων προέφερε. Conf. 7, 220. Thuc. 2, 97 : Μεγίστη ἐγένετο (ἡ Ὀδρυσῶν βασιλεία) χρημάτων προσόδῳ καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονίᾳ. Polyb. 1, 7, 8 : Τῇ τῶν Ῥηγίνων περὶ τοὺς ἰδίους βίους εὐδαιμονίᾳ· 2, 8, 4 : Πολὺ γὰρ ἡ Φοινίκη διέφερε ... εὐδαιμονίᾳ. Xenoph. Ephes. 2, 8 : Ποῦ δὲ ἡ ἐν Ἐφέσῳ δοκοῦσά ποτε εὐδαιμονία; ubi v. Locella. || Bona, Opes. Diodor. 13, 62 : Ἡ ἐκ τῶν οἰκείων εὐδ. διεφορεῖτο. Hippocr. Epist. p. 1275, 7 : Πόλιες ὅλαι προσῆκαν τῆς ἐξ ἀνθρώπων εὐδαιμονίης γεγεμισμέναι. L. D.]

[Εὐδαιμονιαχὸς, scriptura vitiosa pro εὐδαιμονικὸς, quod v.]

[Εὐδαιμονίδας, α vel ου, ὁ, Eudæmonidas, n. viri in inscrr. Spartanis ap. Bœckh. vol. 1, p. 677, n. 1422, 1423. L. Dindorf.]

Εὐδαιμονίζω, Beatum judico, Beatum prædico. Aristot. [Eth. Nic. 1, 10] : Τὸν τελευτήσαντα ἀθλίως, οὐδεὶς εὐδαιμονίσει. [Eur. Tro. 268 : Εὐδαιμόνιζε παῖδα σήν. Xen. Comm. 2, 7, 7 : Πότερον τοὺς οὕτω ζῶντας μᾶλλον εὐδαιμονίζεις; Isocr. p. 175, D. L. D. Strabo 11, p. 520 : Ἐὰν μὲν ὑπ' ὀρνίθων κατασπωμένους ἀπὸ τῆς κλίνης ἴδωσιν, εὐδαιμονίζουσιν· ... ἐὰν δ' ὑπὸ μηδενὸς, κακοδαιμονίζουσι. Herm. Passivo Aristot. ib. 10, 6 : Τῶν εὐδαιμονιζομένων οἱ πολλοί. Plut. Mor. p. 105, B : Πρὸς πάντων εὐδαιμονιζόμενος.] Dicitur et εὐδαιμονίζω σε τοῦδε, ut Lucian. [Somn. c. 12] : Καὶ εὐδαιμονίζοντές σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως. [Soph. OEd. C. 144 : Οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι πρώτης. Demosth. p. 362, 12 : Πολλὰ τοίνυν ἂν τις Φίλιππον εὐδαιμονίσας τῆς τύχης εἰκότως τοῦτο (τούτου Reisk.) μάλιστ' ἂν εὐδαιμονίσειεν ἁπάντων· 550, 20.] Sed et εὐδαιμονίζω σου τόδε, VV. LL. [Utramque construct. annotavit Priscian. 18, 25, 219 : « Illi (Græci) εὐδαιμονίζω σου τόδε καὶ εὐδαιμονίζω σε τοῦδε. » Aliæ construct. sunt ap. Lucian. Nigrin. c. 23 : Διὰ τὸ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι· Merc. cond. c. 7 : Εὐδαιμονίσαντας ἐπὶ τοῖς δείπνοις· Somn. c. 13 : Ἐπὶ συνίσει εὐδαιμονίζεσθαι. Xen. Anab. 1, 7, 3 : Τῆς ἐλευθερίας, ὑπὲρ ἧς ὑμᾶς ἐγὼ εὐδαιμονίζω. L. D. || Reciproce utitur Athen. 4, p. 130, D : Εὐδαιμονίζεις ἀκούων, pro εὐδαιμονίζεις σε ἀκούοντα, Felicem te prædicas. Schweigh. Pronomen reflexivum excidisse putabat Casaub. || Felicito, Fœcundo (nisi Secundo scrib.), Fortuno, Gl. Eust. Od. p. 1599, 35 : Οὐκ ἀρετᾷ, ὅ ἐστιν οὐκ εὐδαιμονίζει τινὰ τὰ κακὰ ἔργα. L. D.]

Εὐδαιμονικὸς, ἡ, ὄν, Ad felicitatem idoneus, Ad felicitatem pertinens. Et Εὐδαιμονικοὶ philosophi, Athen. 6, [p. 250, F] et 12, [p. 548, B], et ap. Diog. L. [1, 17] (nam vulg. edd. male εὐδαιμονιακοὶ), ab eo quod sectabantur εὐδαιμονίας genere, sic appellati. || Beatus; ut Aristot. Eth. 10, [8] : Ἐνέργεια εὐδαιμονικωτάτη, Bud. [Rhet. 1, 19 : Εὐδαιμονικὸν καὶ καλὸν τὸ προσεπικτᾶσθαι τιμήν· Eth. Nic. 1, 9 : Οὐ πάνυ γὰρ εὐδαιμονικὸς ὁ τὴν ἰδίαν πανωσχής· 10, 6 : Δοκεῖ ταῦτα εὐδαιμονικὰ εἶναι· et ib. comparativo. Aristoph. Eccl. 1134 : Εὐδαιμονικόν γ' ἄνθρωπον εἱρηκας σαφῶς. Xen. Comm. 4, 2, 34 : Τί δ' ἂν τῶν εὐδαιμονικῶν ἀμφίλογον εἴη; Plato Phædr. p. 253, C : Τελετὴ καλή τε καὶ εὐδαιμονική. Plut. Mor. p. 1069, C : Εὐδαιμονικὸν ἔργον ἡγεῖτο καὶ μακάριον. Diog. L. 7, 104 : Τῆς αὐτῶν χρήσεως εὐδαιμονικῆς οὔσης ἡ κακοδαιμονικῆς. Ubi transitive capere licet, Qui beatum facit, ut alibi, ubi de rebus dicitur.]

Εὐδαιμονικῶς, Beate, ex Aristoph. Pac. [856 : Εὐδ. γ' ὁ πρεσβύτης ... ταυῦν τάδε πράττει. Xen. H. Gr. 3, 2, 9 : Τὰς πόλεις εὐδ. ἐν εἰρήνῃ διαγούσας.]

[Εὐδαιμόνιος, ὁ, Eudæmonius, n. viri ap. Isid. Pel. Epist. 4, 9, p. 417, B. L. Dind.]

Εὐδαιμονισμὸς, τὸ, quæ vox Platoni Ep. 8, [p. 354, C : Ἁπλήστως πεινώντων εὐδαιμόνισμα ἀνθρώπων] significare videtur Quod pro beatitudine habetur, s. Id in quo felicitas collocatur. [Appian. Civ. 4, 16 : Ὀλίγα δὲ ἐγὼ καθ' ἑκάστην ἰδέαν ἐς πίστιν ἑκάστης καὶ ἐς εὐδαιμόνισμα τῶν νῦν παρόντων ... ἀναγράψω, Quo magis cluceat præsentis ætatis felicitas, Int.]

Εὐδαιμονισμὸς, ὁ, Opinio beatitudinis, quæ de aliquo concipitur, vel Prædicatio beatitudinis, Aristot. Eth. 4, [13. Conf. Rhet. 1, 9. Plut. Sull. c. 6 : Σύλλας δ' οὐ μόνον ἡδέως προσιέμενος τὸν τοιοῦτον εὐδαιμονισμὸν καὶ ζῆλον (quod feliciter ab se gesta fortunæ secundæ tribuerent homines) ... L. D. Pelop. c. 34. Szager. Schol. Soph. Aj. 503. Wakef. Lucian. De domo c. 5 : Φθόνος τῶν ἐόντων, καὶ εὐδαιμονισμὸς τῶν ἐχόντων. De laudatione numinis Philo vol. 2, p. 271, 38 : Πρὸς τιμὴν καὶ σεμνότητα καὶ εὐδαιμονισμὸν τοῦ πάντων αἰτίου. Plurali id. vol. 2, p. 246, 3; vol. 1, p. 625, 38; p. 664, 12 : Ἐπαίνων, ἐγκωμίων, ὕμνων, εὐδαιμονισμῶν· p. 488, 21 : Ἐγκωμίοις, καὶ ὕμνοις, καὶ εὐδαιμονισμοῖς· p. 312, 40 : Τοὺς εἰς τὸ θεῖον ὕμνους καὶ εὐδ. ἀνυπερθέτους ποεῖσθαι. Hase. || Felicitas. Eust. Opusc. p. 304, 14 : Ἅπερ, εἰ διενεμήθη, πλείστην ἂν τῆς οἰκουμένης εἰς εὐδαιμονισμὸν ἐξήρτυσαν. L. D. Diogenis Epist. 12. Schneid.]

Εὐδαιμονιστέος, α, ον, Felix prædicandus, Fortunatus existimandus. [Arrian. Exp. 1, 12, 3 : Τούτου ἕνεκα εὐδαιμονιστέος Ἀχιλλεύς. Aristot. Eth. Nic. 1, 11 : Οὐδ' ἄλλον οὐδένα ἀνθρώπων εὐδαιμονιστέον ἕως ἂν ζῇ.]

[Εὐδαιμόνως! V. Εὐδαίμων.]

[Εὔδαιμος, ὁ, Eudæmus, n. Satyri in vase, cujus descriptionem ex *Bullett. dell' Inst. di corrisp. archeol.* 1836, p. 122 sq. repetiit Jahn. *Vasenbilder* p. 22. L. D.]

[Εὐδαιμοσύνη, ἡ, Felicitas. Xen. Eph. 1, 16, p. 28, 9 : Ὡς ἐνεστί σοι καὶ εὐδαιμοσύνην καὶ ἐλευθερίαν ἀπολαβεῖν. Et sæpius Archytas ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 40, 43 et seq. Eurypham. vol. 3, p. 343. Ap. Perictyonen ib. p. 185 pro εὐδαιμονίης cod. alter εὐδαιμονίη supra scripto σι, h. e., opinor, εὐδαιμοσύνης. ῠ L. D.]

Εὐδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, Fortunatus, Felix, Beatus. [Εὐδαίμων ὁ εὖ τὸν δαίμονα διακείμενον ἔχων, Sext. Emp. p. 560, 14. Hesiod. Theognis 653 : Εὐδαίμων εἶην καὶ θεοῖς φίλος ἀθανάτοισιν. Pind. Pyth. 10, 22 : Εὐδαίμων οὗτος ἀνήρ· Isthm. 5, 24 : Εὐδαίμονος γαμβροῦ. Æschyl. fr. ap. Clem. Al. Str. 6, p. 620 : Οἵκοι μένειν δεῖ τὸν καλῶς εὐδαίμονα. Theopomp. ap. Athen. 4, p. 165, B : Τἀλλότρια ζημιοῦν τὸν καλῶς εὐδ. Aristoph. Av. 1741 : Τῆς τ' εὐδαίμονος Ἥρας· Pac. 864 : Εὐδαιμονέστερος φανεῖ τῶν Καρκίνου στρεβλῶν.] Εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, Hesiod. Op. [824. Eadem conjuncta Eur. Iph. A. 162 : Θνητῶν δ' ὄλβιος εἰς τέλος οὐδεὶς οὐδ' εὐδαίμων. V. infra.] At Plato [Reip. 1, p. 354, A, etc.] et Isocr. εὐδαίμονες et μακάριοι copulant. [Theognis 1013 : Ἆ μάκαρ εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος. Themist. Or. 33, p. 367, A : Εὐδαίμονα καὶ ὄλβιον καὶ μακάριον. Sozom. H. E. 1, p. 11, 20 : Μακαρωτάτου καὶ εὐδαίμονος μεθέξουσι τέλους. Archytas ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 40 : Ὁ εὐδαίμων ἐξ ἐπαινετῶν καὶ μακαριστῶν γίνεται· ... γίνεται δὲ ὁ μὲν ἔπαινος ἐπ' ἀρετᾷ, ὁ δὲ μακαρισμὸς ἐπ' εὐτυχίᾳ. Quibuscum conf. Hippodam. ib. vol. 3, p. 340. || Eur. Bacch. 73 : Ὦ μάκαρ, ὅστις εὐδαίμων τελετὰς θεῶν εἰδὼς βιοτὰν ἁγιστεύει. Ubi Elmslejus comparat Plut. Num. c. 4 :

Εὐδαίμων ἀνὴρ καὶ τὰ θεῖα πεπνυμένος· et ib.: Εὐδαιμόνων δή τινων καὶ θειοφιλῶν γενέσθαι ἐοικούντων, de mortalibus deorum consortio beatis. De mortuis in inscr. sepulcr. Lytti reperta ap. Bœckh. vol. 2, p. 436, n. 2610: Σώμαντις Σωτέλους, Κλεινὼ Ῥώφου εὐδαίμονες.] Xen. autem Cyrop. 5, [1, 27] dixit μέγα εὐδαίμονας γενέσθαι. [Æsch. Prom. 647: Ὦ μέγ' εὐδαιμον κόρη.] Ap. Aristot. Eth. 1, 13 [et Plat. Gorg. p. 471, C] εὐδαίμονες et ἄθλιοι opp. [Per ironiam Plato Reip. 4, p. 422, E: Εὐδαίμων εἶ ὅτι οἴει.] Ex Plat. Leg. [10, p. 899, D] affertur εὐδαίμονες τύχαι pro Quæ feliciter cedunt, Quæ prospere eveniunt. [Eur. Hel. 698: Εἰ καὶ τἀ λοιπὰ τῆς τύχης εὐδαίμονες τύχοιτε· 464: Τὰς πάροιθε συμφορὰς εὐδαίμονας· Med. 598: Εὐδαίμων βίος· Herc. F. 1014: Εὖδει δ' ὁ τλήμων ὕπνον οὐκ εὐδαίμονα· Ion. 1605: Εὐδαίμον' ὑμῖν πότμον ἐξαγγέλλομαι. Pind. Ol. 2, 20: Λάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν· Nem. 7, 100: Εὐδαίμον' ἐόντα βίοτον. Plato Leg. 8, p. 840, B: Πράγματος εὐδαίμονος, et similiter alibi cum aliis. De bestiis Xen. Cyrop. 8, 2, 14: Εὐδαίμονα τὰ κτήνη ποιοῦντα. Absolute Eur. Hipp. 1096: Ὦ πάτον Τροιζήνιον, ὡς ἐγκαθῆσθ' πόλλ' ἔχεις εὐδαίμονα· El. 1359: Εὐδαίμονα πράσσει. || Neutro sing. pro subst. Thucyd. 2, 43: Τὸ εὐδαιμον τὸ ἐλεύθερον κρίναντες. || Cum genit. Plato Phæd. p. 58, E: Εὐδαίμων γάρ μοι ἀνὴρ ἐφαίνετο καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων. Philostr. Imag. p. 769: Εὐδαίμων τοῦ θάρσους. Cum accusat. Theocr. 15, 70: Ποττῶ Διὸς εἴ τι γένοιο εὐδαίμων, ὤνθρωπε, φυλάσσοι τὠμπέχονόν μοι. Synes. p. 123, D: Τῶ πάντα εὐδαίμονι, ubi v. Krabinger. p. 350. L. D.] || Dives, Opulentus. Pausan. Phocic.: Ἐσύλησε δὲ καὶ οἴκους ἀνδρῶν εὐδαιμόνων. Sed ita usos ante eum reperio Herodot. et Xen.: Herodot. 1, [196]: Ὅσοι μὲν δὴ ἔσχον εὐδαίμονες τῶν Βαβυλωνίων ἐπίγαμοι, ὑπερβάλλοντες ἀλλήλους, ἐξωνέοντο τὰς καλλιστευούσας. [Xen. Anab. 5, 4, 32: Παῖδας τῶν εὐδαιμόνων σιτευτούς. Thucyd. 1, 6; 2, 53. Plato Protag. p. 316, B: Οἰκίας μεγάλης τε καὶ εὐδαίμονος. De regionibus locisve Herodot. 5, 31: Νήσῳ μεγάλῃ τε καὶ εὐδαίμονι· 8, 111: Κατὰ λόγον ἦσαν ἄρα οἱ Ἀθῆναι μεγάλαι τε καὶ εὐδαίμονες. Xen. Anab. 1, 2, 7: Πόλιν μεγάλην τε καὶ εὐδαίμονα· 3, 5, 17, de Armenia, et alibi similiter.] Plut. autem in Cam. [c. 35] civitatem quandam appellavit εὐδαίμονα καὶ πλουσίαν, ut Cic. Syracusas, opulentissimam et beatissimam civitatem. Sed et Beatus pro dives ap. Ovid. legitur, necnon ap. Propert. [2, 20, 25.]

¶ Εὐδαιμόνως, Fortunate, Feliciter. [Eur. Or. 601: Ἀλλ' ὡς μὲν οὐκ εὖ μὴ λέγ' εἰργασται τάδε, ἡμῖν δὲ τοῖς ὁρᾶσασιν οὐκ εὐδαιμόνως. Aristoph. Pl. 802: Πράττειν εὐδ. Xen. Hier. 7, 10: Εὐδ. τὸν βίον διάγοντα.] Plato Ep. 8, [p. 354, D]: Εὐδ. ζῶν. Sic Isocr. Bus. enc. [p. 225, C]: Εὐδ. ἂν τὸν βίον διατελοῖμεν. [Plut. Mor. p. 155, B: Εὐδ. οἰκεῖν καὶ μακαρίως. Schol. Soph. OEd. Col. 1720, εὐδ. ἀποθανεῖν.] Et comp. Εὐδαιμονέστερον, Felicius. [Xen. Anab. 3, 1, 43: Εὐδ. διάγοντας. Plat. Leg. 5, p. 734, D.] Superl. Εὐδαιμονέστατα, Felicissime. [Xen. Cyrop. 7, 2, 20: Τὸν βίον εὐδ. διατελέσαιμι. Plato Leg. 2, p. 662, E; 4, p. 710, B.]

[Εὐδαίμων, ονος, ὁ, Eudæmon, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 396, n. 286, 16, Spartana ib. p. 633, n. 1271, 7, Chia vol. 2, p. 211, n. 2243, 2, Philippopol. ib. p. 73, 74, n. 2047, 10, 2048, 5, apud Isidor. Pel. Ep. 2, 40, p. 138, D; 165, p. 204, D; 5, 537, p. 714, in Anth. Pal. App. 317, 1, 6. De accentu vocativi Εὐδαίμον v. Chœrobosc. in Bekk. Anecd. p. 1245, Etym. M. p. 130, 42, Epim. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 18, 3. L. Dind.]

[Εὔδαιος. V. Εὔλαιος.]

Εὐδάκρῡτος, ὁ, ἡ, Pulcre lacrymans, Philostr. [|| Lacrimabilis. Æsch. Cho. 181: Οὐχ ἥσσον εὐδάκρυτά μοι λέγεις τάδε.]

[Εὐδάκτῡλος, ὁ, ἡ, Qui est bonis, pulcris digitis. Alciphr. Ep. 3, 67: Παρθένον καλλίσφυρον καὶ εὐδάκτυλον. Theophyl. Sim. Hist. p. 185, D: Ἦν τὸ ζῷον τὴν χεῖρα εὐδάκτυλον.]

[Εὐδαλαγῖνες, αἱ Χάριτες, Hesych.]

[Εὐδάμας, ὁ, Eudamas, n. viri in inscr. Del. apud Bœckh. vol. 2, p. 220, n. 2266, 24. Quanquam lacuna est post c. V. Εὐδάμης. L. Dind.]

[Εὐδάμαστος, ὁ, ἡ. V. Εὐδάμνας.]

[Εὐδάμης, ὁ, Eudames, n. viri in numo Smyrnæo ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 200. L. Dind.]

[Εὐδαμία, ἡ, Eudamia, nomen mulieris in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 681, n. 1436, 3. Conf. etiam *Expédition de Morée* vol. 1, 5, p. 29. L. Dind.]

[Εὐδαμίδας, α vel ου, ὁ, Eudamidas, Spartanus, Xen. H. Gr. 5, 2, 24. Alii ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 616, n. 1240, col. 1, 14; 623, n. 1249, col. III, 2; 628, n. 1256, 6, etc. Reges Lacedæm. ita vocatos memorant Polyb. 4, 35, 13, Plut. Agid. c. 3, Pausan. 3, 10, 5; Corinthium Lucian. Tox. c. 22.]

[Εὐδάμιππος, ὁ, Dor. pro Εὐδήμιππος, Eudamippus, n. viri ap. Theocr. 2, 77.]

[Εὐδαμίων, ωνος, ὁ, Eudamion, n. viri in inscript. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 369, n. 267, 6. L. Dind.]

[Εὐδάμνας, ὁ, εὐδάμαστος, Facile domandus, Hesych.]

[Εὐδαμόκλητος, ὁ, Eudamocletus, cognom. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 285, p. 395, col. 1, 3, ubi Ἰούλιος Εὐδαμόκλη[τος], ut videtur.]

[Εὐδαμόλιος inter nomina in ως ab nominibus in λος formata, quæ non sint gentilia, ponitur in Etym. M. p. 33, 36.]

[Εὔδαμος, ὁ, Eudamus, n. viri in epigr. Arcesilai ap. Diog. L. 4, 30, 31: Σῆμα δέ τοι τόδ' ἔρεξεν ἀριφραδὲς Εὔδαμος, ᾧ σὺ πολλῶν πενεστέων ἦσθα προφιλέστερος. De quo injuria dubitare videtur Jacobs. ad Anth. Pal. vol. 3, p. 889. || Εὔδαμος. V. Εὔδημος. L. Dind.]

[Εὐδάνεμοι, οἱ, Eudanemi, quorum ara erat Athenis, memorata Arriano Exp. 3, 16, 15, ubi tamen etiam sing. ponitur Εὐδανέμου βωμὸς, ut ap. Hesych.: Εὐδάνεμος, ἄγγελος παρὰ Ἀθηναίοις.]

[Εὐδάνω, Dormio, esse putatur ap. Lycophr. 1354: Καὶ νᾶμα λίμνης, ἔνθα Τυφῶνος δάμαρ κευθμῶνος αἰνολέκτρου εὐδάνει μυχόν. Ita liber unus, plerique εὐδάνει, unus εὐδύνει, plures ἐνδάνει, duo ἐνδύνει, ad quod verbum referuntur interpretationes ἐνδιατρίβει, διατρίβει, χρῆται, ad alteram scripturam interpretatio καθεύδει. Est autem εὐδάνω verbum nihili et ex ἐνδύνει, quod v., depravatum. L. Dind.]

[Εὐδαπάνητος, ὁ, ἡ, Facile consumendus. Pseudo-Chrys. Serm. 102, t. 7, p. 554, 20: Ὅταν τὸ εὐδαπάνητον τῆς ζωῆς ἐννοήσω. « Andr. Cret. p. 230. » Kall. Pseudo-Chrys. t. 5, p. 686, B ed. Paris. alt.: Ἡ εὐδ. φύσις, Quæ cito consumitur. Hask. ἄᾱ]

Εὐδάπανος, ὁ, ἡ, Qui ampliter sumptus facit, Largus et liberalis in faciendis sumptibus, Sumptuosus. Plut. Symp. 2, 2 [p. 632, C]: Τὸν εὐδάπανον καὶ μεγαλοπρεπῆ, καὶ χαριστικὸν, κἀμβικα καὶ κύμινον προσαγορεύων. [Aristot. De virt. c. 2, p. 1250, 13 s. Stob. Flor. vol. 1, p. 8: Ἐλευθεριότης δέ ἐστιν ἀρετὴ ψυχῆς εὐδάπανος εἰς τὰ καλά. Dio Cass. 44, 39: Τά τε ἴδια εὐσικότατός τε ἅμα καὶ εὐδαπανώτατος ἐγένετο.] Affertur et εὐδάπανα pro Quæ sunt facili sumptu et modico. [Ex Dionys. A. R. 2, 23: Καρπῶν τινῶν ἀπαρχὰς καὶ ἄλλα τοιαῦτα λιτὰ καὶ εὐδάπανα. Dio Cass. 52, 30: Τὰ δὲ δὴ λοιπὰ ἐμετρίασα, ἵν' εὐδαπάνους τὰς ἀπολαύσεις καὶ τῶν θεωρημάτων καὶ τῶν ἀκουσμάτων ὡς ἕκαστοι ποιούμενοι καὶ σωφρονέστερον καὶ ἀστασιαστότερον διάγωσι. || « Adv. Εὐδαπάνως, Psellus in notis meis ad Theophyl. Simoc. Ep. 39. » Boiss.]

Εὐδαρκὴς, Bene videns, Oculatus, εὐόφθαλμος, Hesych., ap. quem ita, non εὐδερκὴς, scribitur. [Pro εὐδρακὴς, ut videtur, quod v.]

Εὐδείελος, ὁ, ἡ, Bene ad solis occasum situs, εὖ πρὸς δείλην κείμενος, ὅ ἐστι πρὸς δύσιν καὶ ζόφον, Ad occidentem clima situs, [Hesych. et] Eust. Hom. Od. I, [21 et alibi]: Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον. [N, 234: Ἦ πού τις νήσων εὐδείελος ἠέ τις ἀκτὴ κεῖθ' ἁλὶ κεκλιμένη ἐριβώλακος ἠπείροιο; H. Apoll. 438: Κρίσην εὐδείελον.] Vel εὖ τῆς εἵλης ἔχων, i. e. εὔκρατος, et εὔιλος: ut factum sit ex εὔιλος interjecto δ, sicut in οὐτιδανὸς et similibus. Vel εὐδήλος s. εὐπεριόριστος καὶ εὔκρατος, factum ex δέελον, quod pro δῆλον per dialys. dicitur [Il. K, 466], Δέελον δ' ἐπὶ σῆμα ἔθηκε, interjecto ι: unde et λόφος ap. Pind. [Ol. 1, 111: Παρ' εὐδείελον ἐλθὼν Κρόνιον (intell. λόφον)], quoniam colles et insulæ, διὰ τὸ λοφῶδες, conspicui sunt et visu facile terminantur, εὔδηλοι καὶ εὐπεράτωτοι ὄντες. Tot enim modis ab Eust. exp. [Id. Pyth. 4, 76: Εὐδείελον χθόνα Ἰωλκοῦ. Euphorion ap. schol. Arati 514, αἶα. Nonn. Dion. 26, 170, Ἀρσανίη.] Ap. Eund. Il. B, [511] Aspledon civitas et conterminia regio εὐ-

[Εὐδιάβολος, ὁ, ἡ.] Εὐδιάβολον, Hesychio διαβολῆς A ἄξιον : aliis, Calumniis obnoxium, Calumniæ expositum. [Facile criminosus, Gl. Plato Leg. 12, p. 944, B : Εὐδιάβολον κακὸν καλλύνων· Euthyphr. p. 3, B : Εἰδὼς ὅτι εὐδιάβολα ταῦτα πρὸς τοὺς πολλούς. Aristot. Rhet. 1, 12 : Τοὺς διαβεβλημένους ἢ εὐδιαβόλους. L. D. Socrat. H. E. 3, p. 192, 43. Hemst. Schol. Eur. Med. 217 : Τὸ ἁπανταχόθεν ἐπίφθονον καὶ εὐδιάβολον τῶν ἀνθρώπων, ὅτι εἰς μηδὲν ἀρέσκονται.]

[Εὐδιαβόλως, Criminose, Culpabiliter. Demosth. p. 1406, 10 : Περὶ δὲ τῆς σωφροσύνης κάλλιστον μὲν τοῦτ' ἔχοιμ' ἂν εἰπεῖν ὅτι τῆς ἡλικίας τῆς τοιαύτης εὐδ. ἐχούσης σοὶ μᾶλλον ἐπαινεῖσθαι συμβέβηκεν.]

[Εὐδιάγνωστος, ὁ, ἡ, Facile discernendus, Gl. Nicomach. Harm. ench. p. 4, 4 : Τῶν τῆς φωνῆς μορίων εὐχωρίστων τε καὶ εὐδιαγνώστων. Hemst. Procul. ad Hesiod. Op. 668, Εὐκρινές αὖραι, interpr. εὐδιάγνωστοι. Constantin. Cærim. p. 3, A : Ὡς ἂν δὲ σαφῆ καὶ εὐδιάγνωστα εἶεν τὰ γεγραμμένα. Theodor. Stud. p. 85, A : Πρὸς τὸ εὐσύνοπτον καὶ εὐδιάγνωστον· 542, B : Τὸ εὔστημον καὶ εὐδ. L. D. Maxim. Martyr Comput. p. 350, B 28 : Ἡ τῶν ἐτῶν ἐξαρίθμησις εὐδιάγνωστος ἔσται τοῖς ἐντυγχάνουσι. Constant. Imp. Or. ad sanct. cœt. p. 575, B : Ἡ τῆς προνοίας δύναμις εὐδ. παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. Superlat. Galen. vol. 14, p. 63, 10 : Πέπτισμαι γὰρ αὐτὸ πάντων εὐδιαγνωστότατον εἶναι. Hase. Photius v. Ἀρίγνωτος, schol. Nic. Th. 272.]

[Εὐδιάγραπτος, ὁ, ἡ, Andr. Cret. p. 145, 23o. Kall.]

Εὐδιάγωγος, ὁ, ἡ, ex Diosc. citatur pro Qui est jucundi convictus [4, 61 : Ῥαινόμενόν τε ἐν συμποσίοις τὸ ἀπόβρεγμα εὐδιαγωγοτέρους ἱστοροῦσι ποιεῖν, Lætiores hilarioresque]. Suid. in Νικόλαος Δαμασκηνός, videtur τὸ εὐδιάγωγον appellasse Quod oblectat et tædium adimit, vel Quod accommodatum est ad oblectandum. [Τοῖς μαθήμασι (Aristotelis), πολὺ μὲν ἔχουσι τὸ ἐλευθέριον, πολὺ δὲ τὸ χρήσιμον εἰς τὸν βίον, πάντων δὲ μάλιστα τὸ εὐδιάγωγον πρός τε νεότητα καὶ γῆρας. Philo vol. 1, p. 52, 8 : Ὅπως ἀναπτύλας εὐδιαγώγους καὶ ἡδονὰς ἑαυτῷ πορίζῃ· vol. 2, p. 224. Wakef. Ptol. Tetrab. p. 67, 9 : Περί τε τὰς διαίτας καθαροὶ καὶ εὐδ. Id. p. 164, 5 : Ἐπιχάρους, εὐδιαγώγους, Faciles. Procl. Paraphr. C p. 228, 25 : Εὐπροσίτους, εὐδ. Hase.]

[Εὐδιάδοχος, ὁ, ἡ, voc. fictum ab schol. Hom. Il. P, 371 : Εὔκηλοι) εὐδιάδοχοι· ἐπιφέρει γὰρ Μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο, ὅ ἐστιν οἱ μὲν ἀναπαυόμενοι, οἱ δὲ μαχόμενοι ἐκ διαδοχῆς καὶ ἀναπαύσεως. L. Dind.]

[Εὐδιάζω, et] Εὐδιάω, et Εὐδιάζομαι. Est autem poetis εὐδιάω, Tranquillus sum, Tranquillitate fruor. Apoll. Arg. 2, [371] : Κόλπῳ ἐν εὐδιόωντι· et [903] : Τέμενος πλόον εὐδιόωντες. [1, 424 : Ὦ κ' ἐπὶ πόντον ἕλευσόμεθ' εὐδιόωντες· 4, 933 : Δεῦρ' ἴνες ὑπὲξ ἄλὸς εὐδιόωντες. Oppian. Cyn. 1, 13 : Εὐδιόωσα ... θάλασσα. De vento idem Hal. 3, 58 : Ἄνεμος ... εὐδιάων. De Jove Arat. Phæn. 899 : Πάντη Διὸς εὐδιάοντος. Hesych. : Εὐδιῶσαν, γαληνιῶσαν. Idem Aratus ib. 278 : Εὐδιόωντι ποτὴν ὄρνιθι ἰοειδές. Cui l. conf. Apoll. Rh. 2, 935 : Ἠότε τίς τε δι' ἠέρος ὠκὺν κίρκος ταρσὸν ἐφεὶς πνοιῇ φέρεται ταχὺς, οὐδέ τινόσσει ῥιπὴν, εὐκήλοισιν ἐνευδιόων πτερύγεσσιν. Eur. Herc. F. 1049 : Μὴ τὸν εὖ διεύσοντ' ... ἐγείρετε, de Hercule dormiente, εὐδιάοντ' scribendum conjicit Musgravius.] At [εὐδιάζω et] εὐδιάζομαι in prosa D est Tranquillitate s. Serenitate fruor; ut [ap. Greg. Nyss. vol. 1, p. 508, D : Μετὰ τὴν ἐν θαλάσσῃ κακοπάθειαν δρμον τινὰ καταλαβεῖν εὐδιάζοντα. L. D.] in Axiocho [p. 370, D] : Γαληνὸς δέ τις καὶ ἀκύμων βίος, ἀναλυτῳ ἡσυχίᾳ εὐδιαζόμενος. Est etiam Tranquille vivo : quam signif. et τῷ Παρευδιάζομαι Bud. dat ap. Polyb. 4, [32].

Εὐδιάθετος, ὁ, ἡ, Bene s. pulcre dispositus. [Affectuosus, Gl. Qua signif. dicitur potius ἐνδιάθετος. Quocum permutatum videtur ap. Heron. Spirit. p. 214, A : Ὁ μὲν οὖν μν σωλὴν εἰς θύρσον διασκευάσθω, ὁ δὲ ρν εἰς τὴν περὶ τοῦτον διάμετρον, ἵνα ἐνδιάθετον ᾖ τὸ δραμα. Sic Greg. Nyss. vol. 1, p. 611, B : Ἥδυς τὴν ὀδμὴν καὶ εὐδ. (ὁ τῆς ῥόας καρπός). Cum præpos. Apollon. De constr. p. 291, 15 : Οὐδὲ γὰρ εἰς τὸ ἀντιπαθεῖν ὑπὸ τῶν ἔξωθεν εὐδιάθετος (ἡ ἐκ τοῦ ὁρᾶν διάθεσις). || Benignus. Ducas p. 81, B : Οἶδατε ἀκριβῶς τοῦ παρῳχηκότος ἡμῶν δεσπότου τὴν ἀγάπην, ἣν ἐδείκνυτο πρὸς ὑμᾶς, καὶ τὸ εὐδιάθετον τῆς γνώμης αὐτοῦ. Conf. Theod. Stud. p. 546, D. L. D. || Hesychius : Οὐκ εὐδιάθετος, οὐ δυναμένη εὐχερῶς γήμασθαι ἢ εὐμαρῶς γίνεσθαι. Hemst. Ubi delenda ἢ εὐμαρῶς γίνεσθαι, et vertendum Collocandus, Vendendus. Similiter dictum δυσδιάθετος de filia v. in ipso.]

Εὐδιαθέτως, quod interpr. Interpositis spatiis. [Joseph. B. J. 3, 5, 2 : Ῥυμοτομοῦσι δὲ οὗτοι εἴσω τὸ στρατόπεδον. L. D. Hesych. in Εὐγνωμόνως. Hemst. Ubi vertendum Benigne, Benevole. L. D. Neque aliter ap. Maxim. Mart. Cat. in Psalm. t. 2, p. 627, A, A, et Olympiod. ib. t. 1, p. 328, B : Περὶ ἃ εὐδ. εἶχον. Hase.]

[Εὐδιάθρυπτος, ὁ, ἡ, Fragilis. Cyrill. Al. In c. 60 Jesaiæ p. 852, διδάγματα καὶ ἐνθυμήματα· In c. 61, p. 858, ad v. 1 : Συντετριμμένους τὴν καρδίαν φησὶ τοὺς ἀσθενῆ καὶ εὐδιάθρυπτον ἔχοντας νοῦν. Suicer.]

[Εὐδίαιον. V. Εὐδιαῖος.]

Εὐδιαῖος, Suidæ τρῆμα τῆς νεώς, δι' οὗ ἡ ἀντλία ἐκρεῖ. Plut. Symp. 7, 1 [p. 699, F] : Οὐθὲν ἰδίου πόρου δεῖται τὸ περίττωμα τῆς ὑγρᾶς τροφῆς, ἀλλὰ εἰς ἀρκεῖ καὶ κοινὸς ὥσπερ εὐδιαῖος ἀμφοτέροις εἰς ταυτὸ διὰ ταυτοῦ εἰσκομιζομένοις. Ap. Polluc. 1, [92, et Photium] proparoxytonos scriptum εὐδίαιος, quod itidem esse dicit τὴν ἀνοιγομένην θυρίδα τῆς νεὼς εἰς ἐκροὴν τοῦ ὕδατος. [Pollucem, ut solet, secutus Basilius in Naumachicis c. 2, p. 140 in Fabric. Bibl. Gr. vol. 8 : Ἔστι (in ἐδάφῃ navis) δήπου καὶ θυρὶς ἔστιν εἰς ἐκροὴν τοῦ ὕδατος ἥτις εὐδίας καλεῖται, scripserat εὐδίαιος, ut vidit Toup. ad Suid. v. Ψίμαρον.] Hesych. εὐδίαιον a nonnullis vocari dicit τὸ γυναικεῖον μόριον, metaph. ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πλοίοις (ὅπλος, quod est ap. Hesych., tacito correxit HSt.] γινομένων τρημάτων διὰ τοὺς ὄμβρους. [Οἱ δὲ τὸν βροκτὸν (προκτὸν interpretes) ἢ τὸν χείμαρρον ἐπιφημιζόμενοι. Id. : Εὐδίαιον. Οὕτως εὐφημιζόμενοι λέγουσι τὸν καλούμενον χείμαρρον, τὸ τῆς νεὼς τρῆμα. Pro χείμαρρον, vel ut est ap. Photium, Suid. et Zon., χειμάρρουν, Toup. l. c. χείμαρον, quod v. || Festus : « Endiæon, lineum filum, quod medici extremo in clysterio relinquunt, per quod χλυσμὸς emittitur. » Pollux 4, 181 : Ἐργαλεῖα ἰατρῶν ... εὐδιον. Ita libri scripti. Editiones εὐείδεσιν, fortasse pro εὐδίαιον.]

[Εὐδιαῖος, ὁ, ap. Sophronem Athen. 7, p. 324, E : Τριγώλαν τὸν εὐδιαῖον, vertitur, Tranquillitatem præstantem.]

Εὐδιαίρετος, ὁ, ἡ, Qui facile dividi potest. [Dividuus, Gl.] Exp. et Facile scissilis. Theophr. scillæ folium dicit esse εὐδιαίρετον, H. Pl. 7, 12 [13, 1. Idem De igni fr. 3, 2 : Δεῖ εὐδιαίρετον εἶναι τῇ φλογί (lignum). Aristot. De partt. an. 1, 8 : Τὸ σῶμα σκληρὸν ... πρὸς τὸ μὴ εὐδιαίρετον εἶναι. Philo Belop. p. 56, C.] || Ex Xenoph. Hell. 1 : Καὶ ὁ ἄνεμος εὐδιαίρετος ἦν, exp. in VV. LL. Ventus apertus; sed depravata est vox illa εὐδιαίρετος in Florentino etiam codice, et in εὐδιαίτερος corrigenda, ut ego ex vett. etiam librorum auctoritate in mea ed. restitui. Tantum autem permutantur literæ in hac emendatione. [Galen. vol. 6, p. 465, 5, de alimentis : Τινὰ δὲ εὔθρυπτά τε καὶ εὐδιαίρετα. Adv. Pisid. Hexaem. v. 1602 : Εὐδιαιρέτως σχίσας. Hase.]

Εὐδιαίτητος, ὁ, ἡ, cui contrarium δυσδιαίτητος, Facilis arbitratu : ut Bud. interpr. Strabo 8, [p. 33a] : Τὰ μὲν οὖν τῶν ἄλλων, εὐδιαίτητα· τὰ δὲ Ὁμήρου, σκέψεως δεῖται κριτικῆς. [Galen. vol. 5, p. 361 ; Eunapius p. 471 ed. Boiss.]

Εὐδίαιτος, ὁ, ἡ, Qui victu parabili est contentus, Homo frugi. Cui opp. πολυδάπανος. Ex Xen. Apol. [19] affertur. [Pollux 9, 162 inter composita cum εὖ. Idem 6, 27, ἑστιάτωρ· 9, 24, πόλις. Ubi contraria fere signif. Lauti dicitur.]

[Εὐδίαιτος, ὁ, Eudiætus, n. viri in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 616, n. 1240, col. 1, 12. L. Dind.]

[Εὐδιάκλαστος, ὁ, ἡ, Fragilis. Cyrill. Al. In Sophon. c. 1, p. 588 : Ἀνώνητος ὁ πλοῦτος, ἐρεσμά τε σαθρὸν καὶ εὐδ. Euseb. H. E. p. 237, 338.]

[Εὐδιακόμιστος, ὁ, ἡ, Facilis ad transportandum, trajiciendum. Hesych. v. Ἀγχίπους. Boiss.]

[Εὐδιάκονος, voc. suspectum ap. Hesych. v. Ἀκόμης, ubi v. Albert.]

[Εὐδιάκοπος, ὁ, ἡ, Facile discindendus. Polyb. 3, 46, 4 : Ὥστ' εὐδιακόπους αὐτῶν εἶναι τοὺς δεσμούς. Nisi præstat εὐδιακόπτους.]

[Εὐδιάκοπτος, ὁ, ἡ, Polyb. 3, 55, 1, χιών, Quæ facile vestigium recipit. Hemst.

[Εὐδιακόσμητος, ὁ, ἡ, Qui facile accommodari potest. Polyb. 8, 36, 9 : Ὁ δὲ συνεωρακὼς τὴν πλατεῖαν εὐδιακόσμητον οὖσαν.]

[Εὐδιακρίνω in gl. s. Εὐδιόριστος posita. Osann.]

[Εὐδιακριτικός, ή, όν, Perspicax, Acutus. Superl. Vita Nili jun. p. 141, 14 : Τοῦ εὐδιακριτικωτάτου καὶ σοφωτάτου πατρός. Hase.]

[Εὐδιάκριτος, ὁ, ἡ, Facile discernendus, dijudicandus. Galen. vol. 2, p. 200 : Ὅσα δ' ἀτόνους κέκτηται τὰς ἐναργείας, ἐν μὲν ταῖς μεγίσταις ἀποστάσεσιν εὐδιάκριτα, κατὰ δὲ τὰς μικροτέρας ἀμφίβολα. Eust. Od. p. 1439, 15 : Δῆλον δὲ ὅτι ὀρθαλμὸς Μούσης διακρίνει τοὺς ἀετοὺς ἀπειρῆσαι τὸ ὀπτικὸν εἰς πάντων κεφαλάς· ἄλλως γὰρ οὐκ ἔστιν εὐδιάκριτον, Non facile discernendum, nisi Musæ poetam inspirantis oculo, quo aciem intenderint aquilæ. || Facilis ad solvendum. Schol. Hom. Il. Ω, 23 : Οἱ δὲ νεώτεροι ἐπὶ τοῦ τεῦχος διαλύειν (accipiunt v. νείκεσεν), ὡς Ἀντίμαχος Εὐνεικέα δ' ἔσαν λόγια, ἀντὶ τοῦ εὐδιάκριτα. || Bene dijudicans vel dijudicatus. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 231 : Περὶ διακρίσεως λογισμῶν, ἀρετῶν τε καὶ παθῶν καὶ διακρίσεως εὐδιακρίτου. Tam de rebus quam de personis Eustath. Opusc. p. 225, 1 : Τὴν παρρησίαν τὴν ἄκαιρον πάντως, τὴν ἀκριτον, ταὐτὸν δ' εἰπεῖν, οὐκ εὐδιάκριτον· 66, 39 : Τὸ ἐν τῇ κατὰ τὸν βίον ἀναστροφῇ εὐδιάκριτον, ᾧ συναναίρεται αὐτίκα καὶ τὸ συγγνωμονικόν (ut sequitur 50, τὸ εὖ διακρίνειν καὶ αὐτίκα συγγνωμονεῖν, et 56, ὁ διακριτικὸς ἄνθρωπος, et p. 231, 21 : Εὐγνωμοσύνης καὶ διακρίσεως πνευματικῆς)· 140, 3 : Εἰς τὸν πλουσιώτατον καὶ εὐδ. ξενοδόχον θεὸν καταντήσομεν· 164, 62 : Ἀλλ' αὐτὸ μὲν (τὸ Ἔνθα τι χρὴ ψεῦδος λέγεσθαι, λεγέσθω) καὶ σπάνιον καὶ δυσθεώρητον καὶ οὐκ εὐδιάκριτον· 269, 2 : Ἀλλὰ τοῦτο οὐ φρενήρης Ἄρης ἀλλὰ δόρυ ἐνήργει μαινόμενον καὶ ξίφος οὐκ εὐδιάκριτον. Theodor. Stud. p. 469, B : Ὅτι ἂν ... χρειῶδες, λαμβανέτωσαν πρὸς τῆς εὐδιακρίτου σου θεοφιλείας. Male interpres Perspicaci. L. D. Dionys. Areop. p. 119. Kall. || Adv. Εὐδιακρίτως. Eust. Opusc. p. 8, 91 : Ἀναπληρούντων εὐδιακρίτως τὸ δέον ἐν αὐτῷ· 13, 6 : Ἐλώμεθα δὲ φορτίζεσθαι, ὡς θεοῦ δουλευταί, ἅπερ ἡμῖν ἐκεῖνος εὐδ., ὡς πατὴρ, ἐπιτίθησι. L. D. Dionys. Areop. p. 169. Kall.]

[Εὐδιάλειπτος, ὁ, ἡ, Facile cessans. « Auctor Vitæ Homer. p. 330 ed. Galei : Τὸ μὲν πῦρ ἐστὶν ἀναφερὲς καὶ ἄψυχον καὶ εὐδιάληπτον καὶ φθαρτόν. Lego εὐδιάλειπτον. » Boiss. ad Marinum p. 105.]

[Εὐδιάλεκτος, ὁ, ἡ, Linguæ peritus. Vita Epiphan. t. 2, p. 327, C : Πλῆθος ἀνθρώπων εὐδ. Hase.]

[Εὐδιαλέκτως, scriptura vitiosa pro εὐδιαλλάκτως, quod v.]

[Εὐδιάληπτος. V. Εὐδιάλειπτος.]

Εὐδιάλλακτος, ὁ, ἡ, Facilis reconciliatu, Placabilis. [Dionys. A. R. 4, 38 : Ῥᾷστα πείσας τὸν ἄνδρα, φύσει εὐδιάλλακτον ὄντα. Plut. Mor. p. 332, C : Ἰδεῖν γοῦν ἐστιν ἐν Ἀλεξάνδρου τὸ θυμικὸν εὐδιάλλακτον· 337, C : Ταῖς νίκαις μὴ εὐδιάλλακτον. Schol. Soph. Aj. 939; Hesych.; Pollux 1, 151.]

[Εὐδιαλλάκτως, Placabiliter. Marc. Anton. 1, 7 (ubi libri vitiose εὐδιαλέκτως, Suidas in Εὐαναχλήτως paullo melius εὐαναδιδάκτως). Plut. Cæs. c. 54 : Ὁ λόγος οὐ δοκεῖ πρᾴως ἔχοντος οὐδ' εὐδ. σημεῖον εἶναι. Pollux 1, 151. Wakef.]

Εὐδιάλογος, adj. bicompositi, quod ap. Suid., [Zon., et Photium] exp. εὐμίλος, exemplum desidero.

Εὐδιάλῡτος, ὁ, ἡ, Qui facile dissolvi potest. [Strabo 6, p. 273 : Κατηνέχθη εἰς γαλεάγρας θηρίων εὐδιαλύτους. Gl. : Εὐδιάλυτον, Putre. Sic Athen. 3, p. 87, E : Εὐχερῶς διαφθειρόμενα διὰ τὸ ἁπαλὰ καὶ εὐδιάλυτα εἶναι, de cibis. Plut. Mor. p. 701, A : Ἡ δὲ θερμότης εὐδιάλυτον. « Εὐδ. γίνεται ὁ βορέας, Facile dissolvitur et flare desinit, Gemin. Isag. p. 7, C. Εὐδιάλυτα καὶ εὐρύσητα, Harpocr. in Διασκαριφησάμεθα. Etym. p. 661, 51, et alibi. » Hemst. || Qui facile paciscitur. Polyb. 29, 5, 5 : Διαλύειν αὐτοῖς τὸν πόλεμον καὶ παρακαλεῖν κἀκείνους εὐδιάλυτους ὑπάρχειν. || Figurate Aristot. Eth. Nic. 7, 3, φιλίαν. Alciphr. Ep. 2, 4, p. 327, 97. Plut. Philop. c. 8 : Τῆς Ἑλλάδος ἀσθενοῦς καὶ εὐδιαλύτου φερομένης. L. D. Theodoret. Hæret. fab. l. 3 præf. p. 226 : Εὐδιάλυτον τὸ ψεῦδος, μόνιμον δὲ τῆς ἀληθείας τὸ κράτος. Jo. Chrys. vol. 6, p. 115, hominem vocat εὐδιάλυτον ῥύγαγμα. Suicer. Schol. Ven. Hom. Il. Ψ, 234. Boiss. || Εὐδιάλυτα. Quæ facile 'refutari' possunt. Hermog. Π. δεινότ. p. 44, quæ et εὔλυτα dicuntur, opponunturque ἄλυτα vel δύσλυτα. Dionys. A. rh. c. 9, p. 330, 15 : Εἰσὶ δὲ καλαὶ λόγων ῥητορικῶν τότε εὐδιάλυτα λέγειν καὶ τὰ ἀντίστροφα, ὧν τὸ μὲν ἀσθενείας, τὸ δὲ καὶ κινδύνου. Ernest. Lex. rhet. Conf. Dionys. ibid. 8, 3, p. 284, 1; 15, p. 320, 6.]

[Εὐδιαλύω, Facile dissolvo. Pass., si recte legitur ap. Galen. vol. 19, p. 206, 15 : Ἀσθενὴς ἐστι καὶ εὐδιαλύεται. Hase.]

[Εὐδιάμετρος, ὁ, ἡ, Facile numerandus, Exiguus. Ducas Hist. Byz. p. 76, B : Οὕννους αὐτοὺς τὴν ἀμέτρητον πληθὺν εὐδιάμετρον κατεργάσαντες.]

[Εὐδιάμονος, ὁ, ἡ, Stabilis, Permanens. Anastas. Hodeg. p. 70, 12 : Τὰ δὲ ἁπλᾶ καὶ ἀσύνθετα τῶν πραγμάτων εὐδ. Hase.]

[Εὐδιάναξ, κτος, ὁ, Serenitatis s. Lucis princeps, Vox a Luciano Ver. Hist. 1, 15, ficta. Maius.]

[Εὐδιανέμητος, ὁ, ἡ, Dividuus, Gl.]

[Εὐδιανόητος, ὁ, ἡ, Perspicax. Symm. Reg. 1, 25, 3. || Perspicuus. Eust. Od. p. 1535, 37 : Οὗτοι δὲ οὐδὲν εὐδιανόητον φράζουσι.]

[Εὐδιανὸς, ἡ, ὸν, Tranquillans. Pind. Ol. 9, 104 : Ψυχρᾶν ὁπότ' εὐδιανὸν φάρμακον αὐρᾶν Ἑλλάνα φέρε. Quod unum est hujus formæ exemplum. Cui qui nihil tribuendum putet, utatur vitiosa cod. Vossiani scriptura εὐδιανὴν pro εὐδιεινὴν in l. Platonis in Εὐδιανὸς citando, quam comparavit Schneiderus.]

[Εὐδιάπλαστος, ὁ, ἡ, Bene formatus, i. q. ὡραῖος, Fabric. Cod. pseud. V. T. p. 142. Struv. Cedrenus p. 8, D. L. Dind. Facilis formatu. Philop. De creat. p. 252, 20 : Τὸ μαλακώτερον αὐτῆς (terra) καὶ εὐδ. Hase.]

[Εὐδιάπνευστος, ὁ, ἡ, q. d. Facile transpirabilis. Aetius p. 64, b, 23 : Τὸ δέρμα εὐδιάπνευστον ἐργάζεται. Athenæus in Matthæi Med. p. 227 : Ὁ μὲν οὖν θερμότερος καὶ λεπτότερος (ἀὴρ) εὐδιάπνευστα παρασκευάζει. L. D. De hominibus quibus libera corporis transpiratio est, Galen. vol. 6, p. 407, 3 : Ὅταν ὦσιν εὐδιάπνευστοι. Hase. || Qui facile evaporatur, ap. Theophr. De odor. fr. 4, 39 : Τὰ δ' ἄνθινα (μύρα) πάντα ἀσθενῆ ... Ἀνάλογον δὲ τῇ ἀσθενείᾳ καὶ τὸ εὐπίπαντα εἶναι καὶ ὅλως εὐδιάπνευστα. De vino Athen. 1, p. 26, E : Ὁ Τιβουρτῖνος λεπτὸς, εὐδ. Athenæus in Matthæi Med. p. 3, τροφή. « Evanidus. Vol. 5 Concil. p. 776 : Ὁμοφόλυγος εὐδιαπνευστότερός ἐστι πᾶς ὁ τῆς ἀνθρωπίνης δυναστείας ὄγκος. » Koenig.]

Εὐδιάπνους, et Εὐδιάπνους, ὁ, ἡ, Perflabilis, Qui perflatus facile capit : qua signif. et εὔπνους dicitur. Item Qui per spiritales meatus facile transmittitur : quomodo εὐδιάπνουν τὸ ὑγρὸν exp. Humor qui facile difflatur. [Aristot. De partt. anim. 1, 9. Gataker.]

[Εὐδιάπτωτος, ὁ, ἡ, Facilis ad labendum s. cadendum. Eust. Opusc. p. 180, 2 : Ὑφορωμένους τὸ εὐδιάπτωτον. Porphyr. Ad Marc. p. 46.]

[Εὐδιάρθρωτος, ὁ, ἡ, Bene articulatus, Perspicuus. Eust. Il. p. 106, 12 : Ὑποβάλλειν λέγεται τὸ διερμηνεύειν τὰ τῶν λαλούντων ἢ πρὸς τὸ κατὰ γλῶτταν σαφὲς ἢ πρὸς εὐδιάρθρωτον διὰ τὸ τοῦ λόγου δυσήκοον· Od. p. 1436, 46 : Ἡ παρῳδὴ ... οὐκ εὐδ. πάνυ σαφῶς, de vocabulo, cujus obscura est significatio. Id. Opusc. p. 117, 83 : Τίς ἡ ἀδιόριστος καὶ οὐκ εὐδ. παραγγελία τοῦ μὴ χρῆναι κτλ. 338, 91 : Ἃ περιᾴδονται μὲν, οὐκ εἰς εὐδιάρθρωτον δὲ ἡμῖν ἔτι περιχοῦνται.]

[Εὐδιάρπαστος, ὁ, ἡ, Direptu facilis, Direptioni expositus. Basil. M. vol. 1, p. 42, E : Ἐν θήκῃ τὸν κόκκον ἀποθεμένη, ὡς μὴ εὐδιάρπαστον εἶναι τοῖς σπερμολόγοις. L. D. Ib. p. 463, E : Ἀδικεῖτε τὸν πένητα εὐδιάρπαστον ὄντα. Hemst. Severian. Homil. t. 12, p. 563, A, de thesauro : Μὴ εὐδ. γίνηται τοῖς ἀλλοτρίοις. Hase.]

[Εὐδιαρρίπιστος, ὁ, ἡ, Qui facile difflatur, Qui facile projici ac everti potest. Cyrill. Al. In c. 40 Jesaiæ p. 515 : Πάντα τὰ ἀνθρώπινα μικρὰ καὶ εὐδιαρρίπιστα. Id. In c. 13 Hoseæ p. 181 : Ἀχλὺς, δρόσος καὶ χνοῦς καὶ καπνὸς ἐκ καπνοδόχης εὐδιαρρίπιστά ἐστι, et Hom. Paschali 14, p. 192 : Εὔκολοι πρὸς ἀποφορὰν καὶ εἰς ἁπάτην εὐδιαρρίπιστοι. Suicer. i]

[Εὐδιάσειστος, ὁ, ἡ, Facile concutiendus, Mobilis. Etym. M. p. 104, 5 : Διὰ τὸ τὸ φύλλον εὐδιάσειστον εἶναι παντὶ ἀνέμῳ· 283, 12 : Εὐδ., εὐκίνητον· 701, 53. Schol. Hom. Il. E, 226, Hesych. v. Ῥαδινόν. Boiss. || Facile

discutiendus, refutandus. Apollon. De pron. p. 3, B: Ἀλλὰ καὶ τοῦτο εὐδιάσειστον. « Rhett. Græc. vol. 7, cap. 20, B. » Walz.]

[Εὐδιασκέδαστος, ὁ, ἡ, Facile dissipandus. Stob. Ecl. eth. p. 420: Κίβδηλος καὶ εὐδ. ἡδονή. Matthæi Med. p. 268: Γίνεται γὰρ οὕτως οὐκ εὐδ. τὸ ἐπίθεμα.]

[Εὐδιάσπαστος, ὁ, ἡ, Facile divellendus. Polyb. 18, 1, 9, χάραξ.]

[Εὐδιαστόλως, Distincte. Cyrill. Al. l. 9 In Jo. p. 762: Εὐδ. δεῖ ἡμᾶς ποιεῖσθαι τὴν πίστιν, οὐχ ἁπλῶς λέγοντας, πιστεύομεν εἰς θεόν, ἀλλ' ἐξαπλοῦντας τὴν ὁμολογίαν καὶ ἑκάστῳ καὶ προσώπῳ τὸν αὐτὸν τῆς δόξης ἀνατιθέντας λόγον. Suicer.]

[Εὐδιάστροφος, ὁ, ἡ, Qui facile evertitur. Theod. Prodr. Rhod. p. 110: Σαθροῖς θεμέθλοις, εὐδιαστροφωτέροις. Boiss.]

[Εὐδιάτμητος, ὁ, ἡ, Qui facile dissecatur, discinditur. Cyrill. Al. In Jes. c. 59, p. 830: Οὐ γὰρ ἔσονται περίβλημα τῷ πεποιηκότι, ἀλλ' εἰσὶν εὐδιάτμητοι πρὸς περιβολὴν καὶ αὐτῆς τῆς τέχνης ἀμείνους. Suicer.]

[Εὐδιατύπωτος, ὁ, ἡ, Facile exprimendus. Eust. Opusc. p. 216, 87: Τὸ ποικίλον τοῦ βίου ... κἀντεῦθεν οὐκ εὐδιατύπωτον. ὕ L. Dind.]

[Εὐδιάφθαρτος, ὁ, ἡ, i. q. seq. Plato Leg. 8, p. 845, D, ὕδωρ. Schol. Hom. Il. A, 50. « Andreas Cret. p. 244. » Kall.]

Εὐδιάφθορος, ὁ, ἡ, Qui facile corrumpitur s. corrumpi potest. [Aristot. Polit. 5, 6: Ὁμονοοῦσα δ' ὀλιγαρχία οὐκ εὐδιάφθορος ἐξ αὑτῆς· De partt. anim. 4, 6. Hemst. Matthæi Med. p. 27: Κοιλία τοῦ θύννου εὐδιάφθορος. L. D. Suidas v. Ἱεροβοάμ, de Judæis: Λαὸς εὐδ. ὤν. Wakef.]

[Εὐδιαφορέω, Excello. Geopon. 19, 6, 12: Αἱ κριθαὶ πρὸς τὸ (legendum τῷ) πιαίνειν καὶ κατὰ τὴν γέννησιν εὐδιαφορεῖν ποιοῦσι τὸ ζῷον.]

Εὐδιαφόρητος, ὁ, ἡ, Cui facile succi perspirabili cute digeruntur. Cui contr. δυσδιαφόρητος. Bud., postquam ex Galeno attulit l. illum in quo dicit, Διαφορηθῶσι τὴν ὑγρότητα κτλ., subjungit, Inde εὐδιαφόρητοι dicuntur οἱ ῥᾳδίως διαπνεόμενοι, Quibus facile succi perspirabili cute digeruntur. Quibus contraria sunt δυσδιαφόρητοι. Galen.: Εὐδιαφόρητοι δ' εἰσὶν οἱ ὑγροὶ τὴν φύσιν, καὶ μᾶλλον, ἅμα θερμότατοι, καὶ ἀραιοὶ τὴν ἕξιν. V. plura ibid. [Dioscorides Athen. 1, p. 10, C: Ἐγίνωσκεν αὐτὸν εὐδιαφόρητον (vinum). Xenocrat. in Matthæi Med. p. 8, 12.]

[Εὐδιάφυκτος, ὁ, ἡ, Quem facile effugere licet. Cyrill. Al. In c. 55 Jesaiæ p. 783: Οὐκ εὐδιάφυκτα τὰ τῆς σαρκὸς πάθη. Cit. Suicer.]

Εὐδιάχυτος, ὁ, ἡ, Qui facile diffunditur et diffluit. Plut. [Mor. p. 949, B]: Αὐτὸ μὲν γὰρ καθ' ἑαυτὸ τὸ ὕδωρ εὐδιάχυτον καὶ ἀπαγὲς καὶ ἀσύστατόν ἐστιν, Humor enim suapte natura liquefactus et dilapsus diffunditur, omni concretione vacuus et soliditate. [Id. p. 901, B: Τὸν ἀέρα εὐδιάχυτον ὄντα. Aristot. Probl. 1, 42: Ὅσα γὰρ ἀπεπτά ἐστι ... εὐδιάχυτα ὄντα, ταῦτα φάρμακά ἐστιν· ibid.: Χαλκὸς δὲ καὶ ἄργυρος ... οὐκ εὐδιάχυτα ταῖς κοιλίαις. Conf. Etym. M. p. 308, 23. L. D. Theophr. C. Pl. 4, 12, 2: Τὸ εὐδιάχυτον καὶ τῇ ἐψήσει ταχὺ ἀλλοιούμενον τέραμον· et ib. 11. De terra 3, 2, 6: Ὀργᾷ δ' ὅταν ἔνικμος ᾖ καὶ θερμὴ ... τότε γὰρ εὐδιάχυτος. Diosc. 1, 18: Πλανῶνται οἱ νομίζοντες τοῦτον (τὸν ὀπὸν τοῦ βαλσάμου) ἀκέραιον ἐπισταγέντα ὕδατι χωρεῖν εἰς βάθος πρῶτον, εἶτα ἀναπλεῖν εὐδιάχυτον. Ὑγρὸν νῶτον apud Pind. Pyth. 1, 17, schol. exponit τὸ εὐδιάχυτον ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. Hemst.]

Εὐδιαχώρητος, ὁ, ἡ, sequendo illam verbi διαχωρεῖν signif. quam dedi priorem his verbalibus, dicitur de Eo quod facile excernitur s. egeritur; vel, utendo activo verbo, Quod facile alvum subducit, ex Gaza. [Xenocr. § 31. Boiss.]

[Εὐδιάω. V. Εὐδιάζω.]

[Εὐδίδακτος, ὁ, ἡ, Docilis, Docibilis, Gl. Diod. 2, 29: Διὰ τὸ τῆς ἡλικίας εὐδίδακτον. Pollux 9, 161. ῐ]

Εὐδιεινός, ἡ, όν, pro εὔδιος, ut Aristot. Meteor. [10, 12, ubi comparat. εὐδιεινότεροι], εὐδιεινοὶ τόποι et χειμερινοὶ inter se opponit. Et alibi εὐδιεινὸν σημεῖον ac χειμερινόν. Theophr. autem H. Pl. 3, 3, εὐδιεινοὺς τόπους contrarios facit τοῖς προσηνέμοις, Locis vento expositis. [Conf. 5, 1, 12; 9, 2, 5.] Legimus et εὐδιεινὴν γαλήνην ap. Plat. [Leg. 11, p. 919, A.] Et εὐδιεινὰς ἡμέρας vocat τὰς ἀλκυονίδας καὶ γαληνάς. [Aristot. H. A. 5, 8: Ὅταν εὐδιειναὶ γένωνται αἱ τροπαί, ἀλκυόνειοι ἡμέραι (καλοῦνται)· 6, 15: Ὅταν εὐδιεινὸν γένηται τὸ ἔτος. Absolute genere neutro de locis Xen. Cyneg. 5, 9: Ποιούμενος εὐνὴν, ὅταν μὲν ᾖ ψύχη, ἐν εὐδιεινοῖς. L. D. Ad quem l. Xenoph. conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1839, p. 738. Hippiatr. p. 236, 19: Εὐδιεινὸν ἐπιλεξάμενος ἡμέρας κατάστημα. Hase. Aristot. H. A. 5, 16: Οἱ ἐν τοῖς βαθέσι καὶ εὐδιεινοῖς. Comparat. schol. Eur. Med. 261: Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μεθορμιζόντων εἰς τοὺς εὐδιεινοτέρους τόπους. Conf. etiam Εὔδιος. Vitiose ap. Jo. Laurent. De ostent. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 404, 7, scriptum εὐδιηνῆς καταστάσεως, eodemque modo in Etym. M. p. 33, 1; 391, 2, ap. Procul. ad Hesiod. Op. 668. Cui formæ nihil præsidii est in Pindarico εὐδιανός. De forma εὐδινὸς v. infra. L. Dind.]

Εὐδιεινῶς, Cum serenitate, Tranquille. Hippocr. [p. 25, 15, ubi ordine inverso], εὐδ. καὶ ἱλαρῶς, Fronte serena et hilariter.

[Εὐδιέξοδος, ὁ, ἡ, Facilem exitum, transitum habens. De re exeunte Hippocr. p. 298, 14: Ταύτῃ γὰρ εὐδιέξοδός ἐστιν (aer). De re exitum præbente p. 339, 2: Ὀκόσοισιν αἱ κοιλίαι οὐκ εὐδιέξοδοι.]

[Εὐδίετος, ὁ, ἡ, Qui facile diluitur. Diosc. 1, 18: Ἔστι δὲ ὀπὸς (balsami) ... εὐδίετος. V. Διίημι.]

Εὐδιήγητος, ὁ, ἡ, Narratu s. Pernarratu facilis, [Narrabilis, Gl.] Isocr. [p. 389, E]: Οὐκ εὐδιήγητά ἐστι. [Procop. De ædif. 4, p. 66, A: Ἔργα οὐκ εὐδιήγητα. L. Dind.]

Εὐδικία, ἡ, Bonum jus, Judicium sincerum, opp. τῷ κακοδικίᾳ. Hom. Od. T, [119]: Ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσων Εὐδικίας ἀνέχῃσι. Plut. Ad præf. ind. [p. 781, F]: Τὸ ἐν πόλεσι φέγγος εὐδικίας, καὶ λόγους τοὺς περὶ αὐτήν. Ibid. [p. 780, F]: Ἄρχων, ὅστε θεουδὴς εὐδικίας ἀνέχῃσι, τουτέστι θεοῦ λόγον ἔχων διάνοιαν, οὐ σκῆπτρον, οὐδὲ κεραυνὸν, οὐδὲ τρίαιναν. [Apoll. Rh. 4, 343; Themist. Or. 15, p. 789, B; epigr. Anth. Pal. App. 128, 3. Pollux 8, 24; 9, 160.]

[Εὔδικος, ὁ, Eudicus, n. viri Spartani ap. Xen. H. Gr. 5, 4, 39. Larisæi ap. Demosth. p. 241, 27, de quo v. Buttm. comment. de Aleuadis extr. Attici in dialogis Platonicis Hippiæ nomine inscriptis. Scurræ ap. Athen. 1, p. 19, F. Aliorum in Anth. Pal. 7, 298, 6, ap. Alciphr. Ep. 3, 38. V. Εὔδιος. L. Dind.]

[Εὐδίνης, ὁ, ἡ, i. q. εὐδίνητος. Orac. de Plotino ap. Porphyr. V. Plotini p. LXXVI, 21 ed. Creuzer.: Στήσωμεν μολπήν τε χοροῦ τ' εὐδίνεα κύλλον. Scrib. autem potius εὐδινέα ab εὐδινής, ut βαθυδινέϊ (male βαθυδίνεϊ apud Nonnum Dion. 22, 2) et βαθυδινέα scribitur a βαθυδινής. ῐ]

Εὐδίνητος, ὁ, ἡ, Facili versatus turbine, Qui faciles versationes habet, Vitruvio Versatilis, εὔστροφος, [εὐκίνητος Suidæ in l.] Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 6, 205, 7]: Τρύπανά τ' εὐδίνητα. [Nonn. Dion. 6, 109: Ζυγὸν εὐδίνητον, Rotundum, ut Paul. Sil. Descr. Soph. 482: Ἄντυξ πάντοθεν εὐδίνητος· 864. Id. Amb. 120: Πύρριχος εὐδίνητον ὅθ' ἅλμασιν ἀνέρα πάλλει. ῐ L. Dind.]

Εὐδινός, ὁ, i. q. εὐδιεινός. Et ap. Hesych. εὐδινὰ i. q. πραέα, κατεσταλμένα [in gl. inter Εὐδικίας et Εὔδιον posita. Zonar. p. 897: Εὐδινὸς καιρὸς ὁ εὐδίαν ἔχων. Εὐδιεινὸς δὲ δίφθογγον. Ita Tittmannus ex libro uno: ceteri εὐδιϊνὸς pro εὐδινός. Suidas: Εὐδιεινὸς ὁ καιρὸς καὶ ὁ ἄνεμος, καὶ εὐδινὸς ὁμοίως. Orph. H. 21, 5: Εὐδινοῖς ἁπαλοῖσι γαληνιόωσα δρόμοισιν, ubi libri variant inter εὐδίνοις et εὐδεινοῖς. Εὐδεινοῖς scribendum putabat Schneiderus, qui etiam ex Oribas. p. 5 ed. Matth. annotavit ἀέρες εὔδεινοι (sic), ubi tamen jam in margine correctum εὔδιοι, εὐδίεινοι, in gl. Photii Εὐηνέμους pro εὐδινοὺς, quod est in cod., Porsonus cum Suida εὐδιεινούς. Εὐδινοὺς etiam cod. in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 239, 27, Ravennas in scholio ad Aristoph. Av. 1593, editio Basileensis in Geopon. 3, 1, 5. Forma εὐδινὸς comparanda erit cum μεσημβρινὸς, quum εὐδιεινὸς formetur ut ἀλεεινός. Syllabæ δι productæ exemplum est versus Orphicus: correptæ dubia duo Eusebii De mart. Pal. c. 9, p. 425, 32: Τοῦ περιέχοντος κατάστασις εὐδινωτάτη, ubi alii libri ἐνδεινωτάτη et εὐδεινωτάτη, Valesius ex conjectura εὐδιεινωτάτη (sic), quod analogiam ita postulare putaret, quanquam etiam εὐδινωτάτη, ut est H. E. 9, 7, p. 447, 4: Τῆς εὐδινω-

τάτης εἰρήνης, ferri posse concedit. Sed utroque l. restituendum videtur εὐδιεινότατος vel εὐδεινότατος, cui formæ præsidium est in notatione Chœrobosci in Crameri Anecd. vol. 2, p. 207, 33 : Εὐδεινός, εἰ, ὡς πυθεινός· εὐδεινότερος γὰρ τοῦ συγκριτικοῦ. L. Dind.]

[Εὐδίξατα, urbs Armeniæ minoris, ap. Ptolem. 5, 7.]

Εὐδίοδος, ὁ, ἡ, Transitu facilis, Facile pervius, Permeabilis. [Aristot. Probl. 8, 4 : Ἔξις εὐδ., i. q. εὔπνους. Schneid. Theophr. H. Pl. 1, 7, 1 : Ἡ τῆς χώρας φύσις, ἐὰν ᾖ κούφη καὶ μανὴ καὶ εὐδ. C. Pl. 1, 10, 3 : Τὸ γὰρ ξηρὸν καὶ πυκνὸν οὔτ' εὐδίοδον ὁμοίως· 15, 4 : Εὐδίοδον καὶ ὑγρὸν εἶναι δεῖ τὸ καρποτοκῆσον· De sens. fr. 1, 74, πόροι. Εὐπόρευτον, βάσιμον Suidæ, qui anonymi ex. addit. || Facile transiens. Theophr. De odor. fr. 4, 62 : Τὰ φύσει στρυφνὰ καὶ ὑπόπικρα θερμαντικὰ καὶ εὐδίοδα πρὸς τοὺς πόρους εἶναι. Aretæus p. 107, 32 : Τροφαὶ λεπταὶ, εὐδίοδοι. L. Dind.]

[Εὐδιοίκητος, ὁ, ἡ, Tractabilis, Gl. Facile concoquendus. Athen. in Matth. Med. p. 233 : Εὐκατέργαστοί εἰσι καὶ εὐδιοίκητοι. Recte Matth. εὐδιοίκητοι. L. D. Xenocr. 38, 33, 35, 73. Boiss. Galen. vol. 14, p. 736, 9 : Τροφῆς εὐδιοικήτου τε καὶ εὐαναδότου καὶ εὐστομάχου. Id. ib. p. 751, 9 : Τροφῶν σιτωδῶν καὶ εὐδιοικήτων. Hase. Pollux 9, 161.]

[Εὔδιον. V. Εὐδιαῖος.]

[Εὐδιοποιέω, Sereno, Gl.]

Εὐδίοπτος, ὁ, ἡ, Qui perviderí facile potest, Perspicuus, Oculis s. Visui pervius. Aristot. [De generat. anim. 5, 1 : Τὰ ἔχοντα τῶν ὀμμάτων πολὺ τὸ ὑγρὸν μελανόμματά ἐστι διὰ τὸ μὴ εὐδίοπτα εἶναι τὰ πολλά· iterumque ibid.] Probl. [23, 8] : Διὰ τί ἡ θάλαττα εὐδιοπτοτέρα τοῦ ποτίμου, παχυτέρα οὖσα; [Ib. 9. Theophr. De sens. 80, 81. L. Dind.]

[Εὐδιόρθωτος, ὁ, ἡ, Emendatus, Gl. Facile emendandus, Corrigendus, Curandus. Hippocr. p. 8, 9 : Οὐκ εὐδιορθώτοισι δικαίως οὐκ ἂν ἐγχειρέοι· Epist. p. 1279, 47 : Κακοῦ ... εὐδιορθώτου. Dionys. A. R. 10, 42 : Εὐδιόρθωτον ... συμφοράν. Herodot. in Matthæi Med. p. 165 : Ἐπὶ τῶν εὐδιορθώτων παθῶν. Εὐδιόρθωτα πλημμελήματα ex Ulpian. ad Demosth. Leptin. p. 577, B, affert Hemst. L. D. Brutus Epist. 16 : Τὸ εἰς τὴν χρείαν εὐδιόρθωτον. Ptol. Almag. t. 2, p. 356, 23 Halm. : Τῆς παραλλαγῆς εὐδιορθώτου ἐσομένης. Hase.]

[Εὐδιόριστος, ὁ, ἡ, Facile definiendus. Aristot. De anima 2, 9 : Περὶ δὲ ὁσμῆς καὶ ὀσφραντοῦ ἧττον εὐδιόριστόν ἐστι τῶν εἰρημένων. || « Adv. Gloss. ined. super LXX cod. Reg. 347, fol. 1 a. : Διευκρινθείη, εὐδιακρινθείη, εὐδιορίστως καὶ σαφῶς διατρανωθείη. » Osann.]

Εὔδιος, ὁ, ἡ, Serenus, Tranquillus; ut [apud Apollon. Rh. 1, 521 : Ἐκ δ' ἀνέμοιο εὐδιοι ἐκλίζοντο τινασσομένης ἄλσς ἄκραι. Aliter de loco arborum frondibus antea opaco sed jam exciso, epigr. Anth. Pal. 9, 806, 3 : Παναιγλήεντα καὶ εὔδιον εὖρε τελέσσαι,] εὔδιος ἡμέρα, Serenus [Gl.], Siccus, Colum. : qui habet Siccis diebus pro eo, quod in Geop. legitur ἡμέρας εὐδίου. [Andromachus ap. Galen. vol. 13, p. 875 : Γαλήνην, Εὔδιον, de theriaca δι' ἐχιδνῶν, quæ vulgo Galene dicitur. Epigr. Anthol. Pal. 12, 156, 4 : Ποτὲ μὲν φαίνεις πολὺν ὑετὸν, ἄλλοτε δ' αὖτε εὔδιος. Orph. Hymn. 4, 6 : Αἰτμαί σε κεκραμένον εὔδιον εἶναι, de æthere. De Curetibus ibid. in l. infra citando.] Sed et εὔδιος λιμὴν apud Lucian. [Pisc. c. 29], Tranquillitatem præbens. [Pollux 1, 100. Diodor. 12, 61 : Νῆσον ... ποιοῦσαν εὔδιον τὸν λιμένα. Strabo 3, p. 144 : Διὰ εὐδίου κλίματος οἱ ὄρμοι συντελοῦνται. Nonn. Dion. 14, 249 : Εὔδια ... ἔνδια Ῥείης. Hesych. : Εὔδιον, ὃν ἡμεῖς σκεπηνὸν τόπον. Ap. schol. Lips. Hom. Il. A, 316 : Θὶν δὲ ὁ ἔνδιος καὶ ἡσύχιος αἰγιαλὸς, recte εὔδιος restitutum ab Angl. v. Ἀκτή. Πλοῦς εὔδιος Poll. 1, 105.] Ap. Eund. [Scytha fine] : Εὔδια πάντα καὶ πλοῦς οὖριος. [Theocr. 22, 22 : Σημαίνοισα τὰ πρὸς πλόον εὔδια πάντα. De vento leni Philostr. Imag. 1, 11, p. 780 : Ζεφύρου εἶλαφρῷ καὶ εὐδίῳ, ut Heynius conjecit pro ἐνδίῳ. Figurate Oppian. Hal. 4, 29 : Πρηΰς τε καὶ εὔδιος ἄμμιν ἰκάνοις, de Amore. Orph. H. 7, 14 : Εὔδιε, de sole. Nonnus Jo. 11, 50 : Ὅλη πόλις εὔδιος ἔσται. Marc. Anton. 6, 29 : Τὸ εὔδιον τοῦ προσώπου. Justin. M. p. 5, B : Εὔδιος ἡ ψυχή. Hesych. : Εὔδια, εἰρηνικά. || Neutro singularis adverbialiter Oppian. Cyn. 1, 44 : Εὔδιον ... γεγηθώς. Plurali Agathias Anth. Pal. 10, 14, 1 : Εὔδια μὲν πόντος πορφύρεται. Theætet. ib. 16, 8 : Γαλήνης νηφόροις νώτοις εὔδια πεπταμένης. Jo. Euchait. p. 70 ed. Bust. : Ταῖς ἐμαῖς πλέοντες εὔδια ζάλαις.] Ap. Hippocr. autem εὔδιος pro Tepidus, ἀλεεινὸς, Galen. [Hippocr. p. 287, 1 : Ὁ χειμὼν μέτριος καὶ μήτε λίην εὔδιος μήτε ὑπερβάλλων τὸν καιρὸν τῷ ψύχει· 24 : Ἦν δ' ὁ χειμὼν νότιος γένηται καὶ ὄμβρος καὶ εὔδιος. Pro quo εὐδιεινὸς est p. 1247, D.] Et compar. εὐδιώτερος, pro quo ap. Xen. Hell. 1, [6, 38] εὐδιαίτερος cum ἄνεμος, Placidior s. Mitior ventus, ac serenitati aptior. Sed in vulg. edd., quæ meam præcesserunt, legitur εὐδιαίρετος ἄνεμος depravate. [Superlat. Εὐδιότατος (sic), Serenissimus, Gl. Alia forma Hippocr. p. 288, 48, (χώρη) εὐδιωτάτη. || Mediam corripuerunt præter poetas supra citt. Aratus Phæn. 802 : Καθαρῇ κε μάλ' εὐδιε τεκμήριο· 878 et alibi. Produxit idem 784 : Εὔδιός κ' εἴη· 823 : Ὅτ' εὐδίου κεχρημένος ἥματος εἴης· 916 : Ὁπότ' εὔδιοι ποτίονται· 994. Orph. H. 37, 24 : Εὔπνοοι, εὔδιοι, σωτῆριοι. Conf. Ἔνδιος. L. D. Adv. Εὐδίως, Const. Manass. Chron. p. 97, A : Κακοτυχῶς καὶ σφαλερῶς ἀλλ' οὐκ εὐδίως πλέων.]

[Εὔδιος, ὁ, Spartanus ephorus sec. libros nonnullos Xenoph. H. Gr. 2, 3, 1, aliis Εὔδικος scribentibus, ut ib. 10. Recte Schneiderus Ἔνδιος, quod v. Nomen fictum ap. Alciphr. Ep. 1, 1. L. Dind.]

[Εὔδιος, urbs mediterranea Ponti Polemoniaci, Ptolem. 5, 6.]

[Εὐδίπλωτος, ὁ, ἡ, Facile duplicandus. Eust. Il. p. 1036 extr. : Εὐεθητοι, ὅ ἐστιν εὐδίπλωτοι διὰ μαλακότητα. L. Dind.]

[Εὔδιφρος, ὁ, ἡ, Pulchros currus habens. Nonn. Dion. 37, 139 : Ἠλιὸς εὐδίφροιο.]

[Εὐδίως. V. Εὔδιος.]

Εὔδμητος, ὁ, ἡ, et poet. Ἐύδμητος, Bene s. Pulcre extructus, Scite eleganterque ædificatus. Hesiod. [Sc. 242] : Ἐύδμήτων ἐπὶ πύργων. [Cum eodem nomine Hom. Il. M, 154 et alibi. Idem A, 448 : Ἐὐδμητον περὶ βωμόν· Φ, 516 (et Hesiod. ap. Tzetz. ad Lycophr. 393) : Ἐὐδμήτοιο πόληος· Od. Υ, 302 : Ἐύδμητον βάλε τοῖχον· Χ, 126 : Ἐὐδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ. Pind. Pyth. 12, 3 : Ἀκράγαντος ἐὐδματον κολώναν. Apoll. Rh. 1, 317 : Πόληος ἐὐδμήτους λίπ' ἀγυιάς.]

Εὐδοκέω, Probor, Existimatione clara sum, Celebror, εὐδοκιμῶ. Plut. Symp. [p. 158, C] : Εἰ τὸ μέγιστον εὐδοκεῖ [εἶναι δοκεῖ Wyttenb.], Celebratur. Διαλύσαις εὐδοκουμένας Γαλάταις, Polyb. 1, [6, 3], Probatas et admissas a Galatis [Gallis]. Τὸ μὴ εὐδοκεῖσθαι καταχριθῶμεν, Gregor., de quo dicto loquar paulo post. [De usu Polybii ita fere Schweigh. in Lex. : « Εὐδοκεῖν τινι, Acquiescere in aliqua re, Probare rem, 2, 38, 7; 3, 8, 7, etc. || Sequente infin., Placet mihi ut hoc fiat. Ὥστε πάντας εὐδοκῆσαι στρατηγὸν αὐτὸν ὑπάρχειν Ἱέρωνα, 1, 8, 4; 7, 4, 5. Οὐκ εὐδόκουν εἰσφέρειν τὸ τρίτον τῶν κτήσεων μέρος, 5, 93, 7. Εὐδοκῶ διακριθῆναι, Mihi placet causam meam disceptare, 18, 35, 4. || Cum participio, ut εὐδοκοῦσι τὴν πολιτείαν μετειληφότες, Gaudent se civitatis participes factos, 2, 38, 4. Κρατήσαντες τούτων οὐκ εὐδοκήσουσιν, Non erunt contenti devicisse Achæos, 2, 48, 2. Τὴν Αἰτωλῶν πλεονεξίαν οὐκ εὐδοκῆσαι ἂν τοῖς Πελοποννησίων ὅροις περιληφθεῖσαν, 2, 49, 3. || Eadem sententia εὐδοκεῖ μοι τοῦτο, 20, 5, 10 : Τοῖς Θηβαίοις οὐχ ὅλως εὐδόκει τὸ γεγονός. || Medio εὐδοκεῖσθαι ἐπί τινι i. q. εὐδοκεῖν τινι, Contentum esse re aliqua, Probare aliquid, Συρακουσίους οὐδαμῶς εὐδοκουμένους ἐπὶ ταῖς τῶν στρατιωτῶν ἀρχαιρεσίαις, 1, 8, 4. Et εὐδοκεῖσθαί τινι, 3, 31, 6 : Εὐδοκούμενος τοῖς ὑποκειμένοις· 27, 3, 5 : Εὐδοκούμενος τῇ πόλει. || Passivo, in l. ab HSt. citato. Absolute κατάστασις εὐδοκουμένη 1, 71, 3. » Medio etiam Diod. 15, 16 : Προσποιηθέντες εὐδοκεῖσθαι ταῖς ὁμολογίαις. Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 260, 21 : Εὐδοκούμενος ὁ συγκατατιθέμενος καὶ μὴ ἀντιλέγων. Passivo Theod. Stud. Iamb. p. 617, C : Ὃς (deus) εὐδόκησεν εὐδοκίαν εἰκότως ταύτην καλεῖσθαι τῷ φερωνύμῳ τρόπῳ, ὡς εὐδοκηθεῖσάν γε παγκάλοις τρόποις ... σεμνὸν ἔξοισαι βίον, nisi medium potius est hoc l.]

|| Εὐδοκεῖν, Bene affici erga aliquem, Bene alicui cupere et eo oblectari. Diod. S. [17, 47] : Εὐδοκήσας τῷ ξένῳ. [4, 23 : Εὐδοκήσας τῇ συνθήκῃ.] Ap. Polyb. Placide acquiescere, Contentum esse. [V. supra.] Et cum infin. fut. [2, 12, 3] : Ἐν αἷς (συνθήκαις) εὐδόκησε φόρους τε τοὺς διαταχθέντας οἴσειν. Sic et apud Paul.

cum infin. Εὐδοκοῦμεν ἐκδημῆσαι, Libenter amplectimur, Bene agi nobiscum putamus. Plenius autem de usu hujus voc. in N. T. et ap. LXX Interprr. lege Bud. Comm. et Bezæ in N. T. Annott. [Cum accusat. rei Ps. 67, 16 : Τὸ ὄρος, ὃ εὐδόκησεν ὁ Θεὸς κατοικεῖν ἐν αὐτῷ· 50, 19 : Εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης· Levit. 26, 34 : Εὐδοκήσει ἡ γῆ τὰ σάββατα αὐτῆς. || Cum præp. ἐν Reg. 4, 22, 20 : Εὐδόκησεν ἐν ἐμοί. Habac. 2, 4 : Οὐκ εὐδοκεῖ ἡ ψυχή μου ἐν αὐτῷ. Cum infinit. etiam Sir. 25, 16 : Συνοικῆσαι λέοντι εὐδοκήσω, et alibi. Cum articulo Ps. 39, 13 : Εὐδόκησον τοῦ ῥύσασθαί με. Maccab. 1, 14, 41. Absolute ib. 11, 29 : Εὐδόκησεν ὁ βασιλεύς. Tobi. 5, 18 : Εὐδόκησεν οὕτως. Jo. Malal. p. 493, 12 : Τοῦ θεοῦ οὕτως εὐδοκήσαντος.] Hoc addo, Gregor. εὐδοκεῖν, quod hoc l. habetur, citato ex Abacuc. in Ep. ad Hebr. 10, [2, 4] : Καὶ ἐὰν ὑποστείληται, οὐκ εὐδοκεῖ ἡ ψυχή μου ἐν αὐτῷ, vertisse in εὐδοκεῖσθαι, mutato etiam loquendi genere, quum dixit, Ἵνα μὴ τῇ ὑποστολῇ, τὸ μὴ εὐδοκεῖσθαι καταχριῶμεν, quod interpr. Ne a Deo damnemur, nos sibi gratos non esse pronuntiante. Quæ mea tamen interpr. a Budæana dissidet, p. 149, 366. [De augmento Herodian. p. 460 Piers. : Ηὐξάμην καὶ εὐξάμην, ηὐδόκουν καὶ εὐδόκουν. In libris frequentior scriptura per ευ, nisi quod per ηυ aliquoties scribitur in V. T. et similiter ap. Polyb. 22, 6, 8, ηὐδοκεῖτε.]

[Εὐδόκησις, εως, ἡ, Approbatio. Diodor. 15, 6 : Τηρήσειν ἅμα καὶ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν εὐδόκησιν τοῦ Διονυσίου. L. D. Epiphan. t. 1, p. 822, D : Εὐδοκήσει Θεοῦ. || Theophyl. Simoc. Hist. 4, 16 : Ἐξ ὧν ἡ εὐδ. πέφυκεν, ἴδοι που πάντως προελθεῖν καὶ τὴν αἴνεσιν, Unde natum est decus, inde laudem quoque procedere oportet. Hase.]

[Εὐδοκητής, ὁ, Probator. Epiphan. vol. 1, p. 1098, C : Ἵνα ὁ πατὴρ εὐδοκητὴς κηρυχθείη τῆς τοῦ υἱοῦ ἐνσάρκου παρουσίας.]

[Εὐδοκητός, ἡ, ὄν, Probatus, Acceptus, Placens. Diog. L. 2, 87 : Τὴν μὲν (ἡδονὴν) εὐδοκητὴν πᾶσι ζῴοις. Symmach. Cant. 6, 3, ubi LXX : Καλὴ εἶ ἡ πλησίον μου, ὡς εὐδοκία, ponit εὐδοκητή. Ap. eund. Ps. 67, 30 pro εὐδοκίμους cod. unus εὐδοκητούς.]

Εὐδοκία, ἡ, Affectus benevolus, Propensa animi affectio, Benevolentia gratuita. [Bona voluntas, Gl.] Item εὐδοκία Dei, Bona Dei voluntas, Quod Deo perplacuit. Vulgo, Beneplacitum. Bud. p. 365. Frequenter occurrit in N. T. et ap. LXX Intt. atque adeo fictum ab illis putat Hieron., quod mihi non fit verisimile. Quamvis autem Theologi εὐδοκίαν τοῦ Θεοῦ exp. τὸ ἀγαθὸν θέλημα, sciendum est tamen alicubi dici εὐδοκίαν τοῦ θελήματος : ut in Ep. ad Ephes. 1, 5. [Plura v. ap. Suicer. Παρὰ τὸ καλῶς καὶ εὖ δεδόχθαι formari dicit Hesych., rectius Photius ab εὐδοκέω.]

[Εὐδοκία, ἡ, Eudocia, n. mulieris, quo fuerunt Leontii philosophi filia, Theodosii junioris conjux, item Macrembolitissa, Constantini Ducæ, postea Romani Diogenis uxor, et aliæ ap. Theodor. Stud. p. 554, D, et alibi.]

[Εὐδοκιὰς, άδος, ἡ, Eudocias, urbs Phrygiæ Pacatianæ ap. Hierocl. Synecd. p. 668. Lyciæ p. 684, ubi v. Wesseling. Eidem ascribitur ap. Pasin. Codd. Taur. vol. 1, p. 208, C; Pamphyliæ p. 211, A. Hanc fortasse cogitabat Etym. M. p. 390, 12, Εὐδοκίαν significare τὴν πόλιν scribens.]

Εὐδοκιμέω, vel Εὐδοκιμέομαι, [Celebresco, Clareo, Gl.], Sermone hominum celebror, Bene audio, In existimatione sum. [Theognis 587 vel potius Solon ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 239 : Ὁ μὲν εὐδοκιμεῖν πειρώμενος οὐ προνοήσας, ἐς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσεν. Eurip. fr. OEdipi ap. eund. vol. 3, p. 56 : Πᾶσα γὰρ ἀνδρῶν κακῶν ἄλοχος, κἂν ὁ κάκιστος γήμῃ τὴν εὐδοκιμοῦσαν. Aristoph. Nub. 1031 : Εὐδοκίμησεν ἀνήρ. Aristot. H. A. 9, 28 : Καί εἰσιν ἐδώδιμοι (οἱ σκῶπες) καὶ σφόδρα εὐδοκιμοῦσιν.] Εὐδοκιμεῖν παρὰ τῷ βασιλεῖ, Herodot. [8, 87]. Εὐδοκιμήσαντες περὶ τὴν Μεγαροῖ μάχην, Megarensi prælio gloriam consecuti. [Verba Platonis Reip. 2, p. 368, A. Eadem constr. Plut. Thes. c. 3 : Ἡσίοδος εὐδοκίμει μᾶλιστα περὶ τας γνωμολογίας. Eust. ad Dionys. v. 369 : Ἔδοξαν δέ ποτε καὶ περὶ ἰατρικὴν εὐδοκιμῆσαι· Il. p. 311, 19 : Εὐδοκίμουν οἱ Ἀθηναῖοι περὶ σφυνδόνην. Præter quam hæ potissimum notandæ. Cum ἀπὸ sequente genitivo rei, ap. Dion. Cass. fr. Peiresc. 59, p. 27, 11 : Ἀπ' ἀρετῆς ἐκ γένους ἀλλ' οὐκ ἐκ τοῦ προστυχόντος εὐδοκιμεῖν· Eusebium in Stob. Fl. vol. 2, p. 383 : Ὅπως ταῦτα ἔχοντες ἀπὸ μούνων τούτων εὐδοκιμέωσιν. Et cum ἐκ, ap. Ammianum Anth. Pal. 11, 157, 3 : Ἐκ τούτων ἡ νῦν εὐδοκιμεῖ σοφία. Plut. Dion. c. 34. Cum εἰς ap. Dion. Cass. fr. Peiresc. 47, p. 22, 11 : Τῇ φύσει τῶν πραγμάτων, ἀλλ' οὐ τοῖς ἐς φήμην αὐτῶν εὐδοκιμοῦσι ... προσέκειτο. African. Cest. c. 10, p. 292, B. Cum ἐν et dativo rei ap. Plat. Reip. 8, p. 554, C : Ἐν τοῖς ἄλλοις ξυμβολαίοις, ἐν οἷς εὐδοκιμεῖ. Herodot. 1, 59 : Εὐδοκιμήσας ἐν τῇ πρὸς Μεγαρέας γενομένῃ στρατηγίῃ (nisi στρατηγίῃ scribendum). Thuc. 2, 37; Xen. Comm. 3, 6, 17. Cum ἐπὶ et dativo rei, ap. Xen. OEc. 11, 1 : Ἐφ' οἷς εὐδοκιμεῖς. Plat. Hipp. maj. p. 291, A : Εὐδοκιμοῦντι ἐπὶ σοφίᾳ. Plut. Flamin. c. 1. Et cum genitivo Demosth. p. 1425, 5 : Τοῖς ἐπὶ τῶν λόγων εὐδοκιμοῦσι. Cum dativo simplici ap. Xen. H. Gr. 4, 5, 4 : Καιρίῳ ἐνθυμήματι εὐδοκίμησε, Arrianum apud Eustath. ad Dionys. 391 : Πλούτῳ τε εὐδοκιμῶν καὶ τῇ ἄλλῃ σοφίᾳ, et alios. Cum κατὰ sequente accusat. ap. Phot. Bibl. p. 442, 25 : Γίνεταί τις κατ' εὐτολμίαν καὶ πλοῦτον εὐδοκιμῶν. Cum accusativo simplici ap. Dion. Cass. 60, 8 : Τά τε ἄλλα εὐδοκίμησε. Cum ἐν sequente dativo loci vel personæ, ap. Xen. Hipparch. 9, 4 : Ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι τὰ ξενικὰ ὁρῶ εὐδοκιμοῦντα. Plat. Reip. 10, p. 605, A : Εὐδοκιμήσειν ἐν τοῖς πολλοῖς, et alibi. Cum παρὰ sequente dat. pers., ut ap. Herodot. ab HSt. cit., Protag. p. 337, B : Εὐδοκιμεῖν παρὰ ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκουόντων· Theag. p. 127, A : Εὐδοκιμήσεις παρὰ τοῖς πολλοῖς· Xen. Conv. 5, 1, Demosth. p. 530, 15. Cum infinitivo pro εὐδοκίᾳ in Martyr. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 304, B, fol. 88 : Εὐδοκίμου τοῦ κατὰ θεὸν φερωνύμως εὐδοκιμήσαντος τὸν βίον ἐξηγεῖσθαι καλόν. L. D.] Sequor autem Cic., qui et præsens εὐδοκιμεῖν vertit Splendorem esse assecutum, p. 9 mei Cic. Lex. Invenitur et εὐδοκίμησαι ap. Lucian. Particip. autem εὐδοκιμούμενον Bud. interpr. Celebre et nobile, in Plut. Galba [c. 16] : Ἀκρόαμα δὲ ἦν ὁ νάνος εὐδ. [Diod. 4, 24 : Τοῖς εὐδοκιμουμένοις τὰς χάριτας ἀποδιδούς· poeta anon. ap. eund. 12, 14 : Μὴτ' εὐδοκιμεῖσθω μήτε μετεχέτω λόγου.]

Εὐδοκίμησις, εως, ἡ, Celebratio, Gloriæ adeptio. [Themist. Or. 29, p. 347, C : Νέου αὖτη ἐστὶν ἡ εὐδοκίμησις καὶ ἀρετή. Greg. Nyss. vol. 1, p. 583, B : Τῆς τῶν ἐν ἡμῖν νενοημένων εὐδοκιμήσεως. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 638, C. L. Diad. Phot. Epist. p. 298, 11 : Τῆς τοῦ ἀγωνιζομένου σπουδῆς καὶ εὐδ. Aster. ap. eund. Bibl. p. 499, 3 : Τῆς ἰδίας εὐδ. τῷ δεδωκότι Θεῷ τὴν χάριν ὁμολογεῖν. Actt. Concc. ed. Harduin. t. 1, col. 1342, D : Ὡς οὐκ οἴσης ἀφορμῆς ἑτέρας εὐδ., Tanquam non esset altera occasio consequendæ laudis. Perperam ibi interpr., Pietatis. Hase.] Etiam plur. εὐδοκιμήσεις dixit Plato [Reip. 2, p. 358, A : Μισθῶν ἕνεκα καὶ εὐδοκιμήσεων διὰ δόξαν· 362, E : Τὰς ἀπ' αὐτῆς εὐδοκιμήσεις· 363, A : Τὰς παρὰ θεῶν εὐδ. Lucian. Pisc. c. 25 : Τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδ.].

[Εὐδοκιμία, ἡ, Probitas, Gl. Existimatio, Celebritas. Plato Phil. p. 58, D : Μήτ' εἰς τινας ὠφελείας ἐπιστημῶν βλέψαντες μήτε τινὰς εὐδοκιμήσεις. || Felix eventus, Successus. Ducas Hist. Byz. p. 156, C : Οἱ Τοῦρκοι ἐπαρθέντες ἐπὶ τῇ εὐδοκιμίᾳ (mersæ navis hostilis). L. Diad.]

[Εὐδοκιμίζω, Nobilito, Gl.]

Εὐδόκῐμος, ὁ, ἡ, Probatus [Probus add. Gl.] et laudatus ab hominibus. Bud. p. 366 ex Isocr. [p. 165, C : Τὴν δικαιοσύνην εὐδόκιμον μὲν, ἀλυσιτελῆ δὲ· 283, C : Σεμνότητος μετέχειν, εὐδοκίμου πράγματος. De rebus sic etiam Eur. Heracl. 621 : Εὐδόκιμον θανάτου μέρος. Epigr. in Æschylum in Vita ejus : Ἀλκὴν δ' εὐδόκιμον Μαραθώνιον ἄλσος ἂν εἴποι. Theophr. H. Pl. 9, 4, 7 : Τούτων τὰ παρηκμακότα εὐδοκιμώτερα. Xen. Eq. 7, 1 : Ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν ἄρχεσθαι εὐδοκιμώτερον. De equis id. 11, 13. De auro Pollux 3, 87.] Interdum et Celeber, Insignis, et dicitur aliquando εὐδόκιμος εἰς τοῦτο, πρὸς τοῦτο, ἐπὶ τούτῳ. Plato [Leg. 12, p. 951, C : Τῶν εὐδοκίμων τά τε ἄλλα καὶ εἰς τὸν πόλεμον· Epin. p. 976, A : Εὐδόκιμον οὐδὲν τούτων εἰς σοφίαν τὴν ἀληθεστάτην·] Apol. [p. 29, D] : Πόλεως εὐδοκιμωτάτης εἰς σοφίαν καὶ ἰσχύν. Ibid. [Leg. 9, p. 878, A] : Εὐδ. πρὸς ἀρετήν. [Epin. p. 975, E : Εὐδοκιμωτάτη πρὸς χρείαν.] Gregor., οἱ ἐπὶ λο-

Digitized by Google

μὲν οὖν ἅθλος εὐδρομήσει τῷ Πίλοπι. « Restituendum Iamblicho V. P. § 51 (ubi vulgo εὐδραμεῖν, in cod. Ciz. εὖ δραμεῖν). Sext. Emp. p. 640, 12 : Οὐκ ... εὐδρομεῖ ἡ τοῦ τόπου κατέληψις. » Hemst. Ms. ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 67, A init. : Εὐδρομεῖν καθ' ὑδάτων. Theodor. Stud. p. 182, B : Πάντες αὐτῶν εὐδρομοῦσι. Schol. Thuc. 3, 42 : Ὀρθοῖτο] διοικοῖτο καὶ εὐδρομοίη ἡ πόλις. In inscr. lat. Mediolanensi apud Orell. Inscr. n. 2169, ab utroque latere ascriptum EVADROMI, cui EVTYCHI et EVODIMI similiter usurpata confert Orell. L. Dind.] A

[Εὐδρομία, ἡ, Celeritas. Hippocr. Epist. p. 1276, 54 : Τοῦ πλοῦ τὴν εὐδρομίην.]

Εὐδρομίας, ὁ, i. q. εὔδρομος. Eratosth. ap. Plut. [Mor. p. 981, D] : Εὐδρομίην, χρύσειον ἐπ' ὀφρύσιν, ἱερὸν ἔγθον.

[Εὐδρόμιος, ὁ, Eudromius, n. viri ap. Morell. Bibl. Manuscr. p. 229. L. Dind.]

Εὔδρομος, ὁ, ἡ, Qui bene currit, Celer, ut εὔδρ. ἵππος. Quidam Tolutarem ex Seneca interpr., quod tollat celeriter pedes. [Galen. vol. 12, p. 377, B : Εὔδρομον τὴν κίνησιν ἐργάζεσθαι. Hemst. Orph. H. 7, 6 : Εὔδρομε, de Sole; 35, 6, de Diana; 57, 2 : Εὔδρομον ὁρμῇ, de Amore; 16, 9 : Νηῶν εὔδρομον ὁρμήν. De equis Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 257, 25, Pollux 1, 194, 196. Greg. Nyss. vol. 1, p. 633, A : Ἵππῳ ὁμοιοῦται διὰ τὸ εὔδρομον.] Et metaph. ap. Gregor. : Εὔδρ. ἡμῖν ὁ λόγος, Inoffensus, Bene procedens, Bud. [Aretæus p. 107, 3 : Τροφαὶ λεπταὶ, εὔδρομοι. Plut. Mor. p. 715, E : Θερμαντικὸς γὰρ ὢν τῆς ψυχῆς μετὰ τοῦ σώματος ὁ οἶνος εὔδρομον τὸ σῶμα ποιεῖ καὶ πόρους ῥήγνυσι φαντασιῶν. Theod. Stud. Iamb. p. 608, νη', 2 : Σταυρὸς μοναστῶν εὔδρομος σωτηρία. Nicet. Chon. p. 24, D : Ἀχαλινώτῳ καὶ εὐδρόμῳ γλώσσῃ. Niceph. Greg. Hist. 1, p. 7, E : Εὔδρομα τὰ Λατίνων ἐχώρει. Antipater Sid. Anth. Pal. 6, 160, 4 : Κλωστῆρα στρεπτὰς εὔδρομον ἁρπεδόνας. || Qui facile percurri s. In quo facile curri potest. Max. Tyr. Diss. 26, 2 : Ὄρη εὐδρομώτατα. Pollux 1, 186 : Χωρία εὔδρομα. || Bonis curriculis s. ambulacris instructus, epitheton urbis in epigr. Anth. Pal. App. 336, 4 : Εὔστοον, εὐρυάγυιαν, εὔδρομον, εὐλοίτειραν. Sic enim Buttmannus pro ΟΡΙΣΟΜΟΝ, quod esse in lapide dicitur. L. Dind.] B

[Εὔδρομος, ὁ, Eudromus, n. viri, in numo Chersonesi Tauricæ ap. Mionnet. *Descr.* vol. 1, p. 346, ubi EVADROMO. Philosophi Stoici, ap. Diog. L. 7, 39. Nuntii fictum a celeri cursu ap. Longum Past. 4, 5. L. D.]

[Εὐδρόμων, Celeriter. Nicet. Eugen. 7, 149 : Ὁλκάδα ... πλέουσαν εὐδρ. Boiss. Figurate Theophan. Nicæn. Epist. p. 68, 20 : Ἵνα καὶ τὸν παρόντα βίον εὐδρ. διανύσητε. Hase.]

[Εὔδροσος, ὁ, ἡ, Roscidus, Rorulentus. Eur. Iph. A. 1517 : Εὔδροσοι παγαὶ πατρῷαι. Aristoph. Av. 245 : Ὅσα τ' εὐδρόσους γῆς τόπους ἔχετε. Pollux 1, 228, κήπους. « Const. Manass. Chron. p. 127. » Boiss. Forma soluta Oppian. Cyneg. 2, 351 : Βρώμην ... ἑὔδροσον.]

Εὔδροος [Εὐδρως] Hesychio εὐθέτως, βεβαίως.

[Εὔδυνατος, ὁ, ἡ, Valde potens. Orph. H. 28, 20, Πλούτων· 32, 1, Νίκη· 73, 2, Λευκοθέην· 75, 6 : Νόος εὐδυνάτοιο· 10, θεαί· 76, 5, λογισμός· 83, 1, Κρόνος· Arg. 17 : Βριμοῦς εὐδυνάτοιο. ὕδ]

Εὐδυσώπητος, ὁ, ἡ, Qui facile pudore afficitur, confunditur, levi de causa verecundatur; Facile exorabilis. [Plut. Mor. p. 528, E.] D

Εὐδυσωπήτως, Facile erubescendo, Cum erubescentia, verecundatione, quam res levis affert.

[« Εὕδω, εὑδήσω, Dormio seu Cubo. Hom. Il. (B, 24) : Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. » HSt. Ms. Vind. Ib. 2 : Εὕδον παννύχιοι. Et alibi. Æsch. Ag. 337 : Ἀφύλακτον εὐδήσουσι πᾶσαν εὐφρόνην. Herodot. 1, 209. De concubitu Hom. Il. Ξ, 334 : Εἴ τις νῶι θεῶν εὕδοντ' ἀφύσειε. Theognis 1063 : Ξὸν ὁμήλικι πάννυχον εὕδειν. Aristoph. Nub. 12. Rarius in prosa Atticorum, ut ap. Xen. Cyn. 5, 11, Plat. Conv. p. 203, B : Εὕδειν, et alibi. Cum accusat. Hom. Od. Θ, 445 : Ὁππόταν αὖτε εὕδῃσθα γλυκὺν ὕπνον. Eur. Herc. F. 1014 : Εὕδει ὕπνον οὐκ εὐδαίμονα. Et alibi. Theocrit. 24, 7 : Εὕδετε γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον. Cum dat. Soph. OEd. T. 65 : Οὐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντά μ' ἐξεγείρετε. Cum adj. Antipater Anth. Pal. 9, 418, 1 : Εὕδετε μακρά. || De mortuo Hom. Il. Ξ, 482 : Πρόμαχος δεδμημένος εὕδει ἐγχεῖ ἑμῷ. Soph. OEd. C. 621 : Οὐμὸς εὕδων καὶ κεκρυμμένος νέκυς. Antipater Sidon. Anth. Pal. 7, 29 et 30. Conf. Mosch. Id. 3, 111. || Figuratius Quiesco, Cesso. Hom. Il. E, 524 : Ὄφρ' εὕδῃσι μένος Βορέαο. Pind. Isthm. 6, 17 : Πελαιὰ εὕδει χάρις. Alcman. ap. Apoll. Lex. H. v. Κνώδαλον : Εὕδουσιν δ' ὀρέων κορυφαὶ κτλ. Simonid. ap. Dionys. De comp. vv. p. 223 R. : Εὖτε βρέφος, εὑδέτω δὲ πόντος, εὑδέτω ἀμετρον κακόν. Æsch. Ag. 566 : Εὖτε πόντος ἐν μεσημβριναῖς κοίταις ἀκύμοις νηνέμοις εὕδοι πεσών. Soph. fr. Tymp. 1, 3 : Ὑπὸ στέγῃ πυκνῆς ἀκούειν φακέλος εὑδούσῃ φρενί. Æsch. Eum. 104 : Εὕδουσα γὰρ φρὴν ὄμμασιν λαμπρύνεται. Eur. Suppl. 1148 : Οὔπω κακὸν τόδ' εὕδει· El. 41 : Εὕδοντ' ἂν ἐξήγειρε τὸν Ἀγαμέμνονος φόνον. Et alibi. Lycophr. 1363 : Πῦρ εὗδον ἤδη τὸ πρὶν ἐξάπτων φλογί. Callim. fr. 273 : Τί δάκρυον εὕδον ἐγείρεις; Plat. Phædr. p. 267, A : Τισίαν δὲ Γοργίαν τε ἐάσομεν εὕδειν. Prov. Εὕδοντι δ' αἱρεῖ κύρτος vel κύρτος αἱρεῖ ap. paræmiographos, Hesych. et Photium, qui scribit : Παροιμία· καθεύδουσι γὰρ καθέντες τοὺς κύρτους. Παρὰ τοῦτο ἐποίησε Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις· Εὕδοντι δ' αἱρεῖ πρωκτός.] C

[Εὔδωνος, ὁ, Heudonus, fl. Trallium, urbis Lydiæ, dictus a Curetibus, qui jussu oraculi in Cariam profecti, in ripis ejus somnum cepissent. Etym. M. p. 389, 55. Plinius N. H. 5, 28, 108 : « Alluitur (urbs Trallis) Eudone amne. » Fortasse igitur peccatur apud alterutrum in terminatione nominis. L. Dind.]

[Εὐδώρειος, α, ον, Eudoreus, adj. ab n. pr. Εὔδωρος, ut videtur, in inscr. Anaph. apud Bœckh. vol. 2, p. 380, n. 2477, 11. L. Dind.]

[Εὐδώρη, ἡ, Eudora, Nereis, ap. Hesiod. Theog. 244. Filia Oceani et Thetyos, ib. 360. Hyas ap. eund. in fr. ap. schol. Arati Phæn. 172. L. D. Ad quem l. conf. Letronnium in *Journ. des Sav.* 1823, p. 486. Hase.]

[Εὐδώρητος, ὁ, ἡ. Oppian. Hal. 4, 359 : Τοὺς δ' ὁδμή τε φίλη ... φορβή τ' εὐδώρητος ἐφέλκεται, Pabulum benigne præbitum.]

[Εὐδωρία, ἡ, Profusa largitio. Const. Imp. Or. ad coet. SS. c. 8 : Μεγαλοψύχως τε καὶ πεφεισμένως, μεταξὺ φειδωλίας τε καὶ εὐδωρίας. Hase.]

[Εὔδωρος, ὁ, ἡ, Munificus, Uber. Oppian. Hal. 2, 39, ἄρουρα. Eust. Opusc. p. 3, 68 : Δῶρον ... εὔδωρον καὶ ὠφελήσιμον. Paul. Sil. Descr. Soph. 920 : Εὐδώροισι θεοῦ ἀρωγαῖς.] D

[Εὔδωρος, ὁ, Eudorus, f. Mercurii et Polymelæ, Hom. Il. Π, 179. Niobæ, ap. sch. Eur. Phœn. 159. Alii in numo Cnidio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 340, et Rhodio *Suppl.* vol. 6, p. 603, et Smyrnæo *Descr.* vol. 3, p. 194, et in inscriptionibus. Philosophos tres hujus nominis v. ap. Fabric. in B. Gr. De fure Hesych. : Εὐδώρου σέλας· Ἱερόσυλος ὁ Εὔδωρος. L. D.]

[Εὐδωσὼ, ἡ Ἀφροδίτη ἐν Συρακούσαις, Hesych.]

[Εὐΐανος, ὁ, ἡ, Qui pulchram vestem habet. Moschus 4, 75, Δημήτηρ. Maxim. Καταρχ. 477 : Εὐτάνου Αἰτωλίδος· 562, Ἀφροδίτης.]

[Εὐέγκαυστος, ὁ, ἡ, Facile incendendus. Phurnut. De nat. d. c. 32, p. 227 : Τυγχάνει δὲ (laurus) καὶ εὐέγκαυστός τις οὖσα. Steuv.]

[Εὐέγρετος, ὁ, ἡ, Facile expergefaciendus. Hierocles Pyth. p. 70 Lond. Schneid.]

[Εὐέδνα, ἀγλαΐα, gl. Hesychii obscura.]

Εὐέδρος, ὁ, ἡ, Cui facile insidetur, ut ἵππος, Cui facile ἐγκάθηται ὁ ἱππεύς, Bud. ex Xen. [Eq. 1, 12. Philo vol. 1, p. 21, 4 : Ἵππος τὰ νῶτα κοιλάνας εὖ μάλα πρὸς τὸ εὐέδρον.] Suid. καθέδρᾳ εὐέδρον exp. ἀσφαλῆ, βεβαίαν [in hoc ex. : Ὁ δὲ ἐπὶ τῶν νώτων ἐκάθισε καθέδραν εὐέδρον καὶ ἐχυράν. Ubi active potius dicitur, Bonam sedem s. Bonas sedes tenens. Epitheton deorum ap. Æsch. Sept. 95 : Τοὶ μάκαρες εὐέδροι, ἀκμαῖζει βρετέων ἔχεσθαι. Conf. 319. || Bona transtra habens. Theocrit. 13, 21 : Εὐέδρου ἐς Ἀργώ. Conf. Εὐκάθεδρος. || Faustam sedem habens, de avibus, Ælian. N. A. 16, 16 : Ὄρνιν οὐκ εὐέδρον. ‖ Bene fundatus. Apollod. Poliorc. p. 23, 9 : Σφῆνες ἐγκεισθωσαν, οἱ βαστάζουσιν αὐτὴν (τὴν χελώνην) εὐέδρον. || Bene collocatus. Dionys. De comp. vv. p. 40, 11 : Εἴ τι εὐεδρὸν ἐστιν (in ædificando), εὐέδρου ποιῆσαι· 42, 4 : Εἴ τι δεῖται μετασκευῆς ὄνομα ἡ ῥῆμα, ὡς ἂν ἐναρμονιώτερόν τε καὶ εὐεδρότερον γένοιτο.]

[Εὐέδρως, Hesychio εὐθέτως, Apposite, eidemque et Photio et Zonaræ βεβαίως, Firmiter.]

[Εὐίθειρα, ἡ, Quæ pulchris est capillis. Anacreon ap. Hephæst. p. 19, κούρα.]

[Εὐειδεια, ἡ, Formositas. Cornut. De nat. d. c. 15, p. 163 : Καὶ εὔμορφοι δὲ λέγονται εἶναι (Charites) διὰ τὸ εὐειδειαν καὶ πιθανότητα χαρίζεσθαι. L. Dind.]

Εὐειδὴς, ὁ, ἡ, Formosus, Pulcer. [Scitus, Decorus, Speciosus, Elegans add. Gl. Hom. Il. Γ, 48 : Γυναῖκ' εὐειδέα. Hesiod. Theog. 250, Γαλάτεια. Theognis 1002, Λάκαινα κόρη. Pind. Isthm. 7, 28 : Ἄλοχον εὐειδέα. Æsch. Pers. 324, ἀνήρ. Eur. Alc. 172 : Χρωτὸς εὐειδῆ φύσιν· Hel. 1540 : Εὐειδεῖς μὲν, αὐχμηροὶ δ' ὁρᾶν. Aliique poetæ similiter. In prosa Herodot. 3, 1 : Θυγάτηρ κάρτα μεγάλη τε καὶ εὐειδής· 3 : Ὡς εἶδε τῇ Κασσανδάνῃ παρεστεῶτα τέκνα εὐειδέα τε καὶ μεγάλα. Xen. Comm. 3, 11, 4. Anab. 2, 3, 3 : Τοὺς εὐοπλοτάτους ἔχων καὶ εὐειδεστάτους τῶν αὐτοῦ στρατιωτῶν.] Plato [Reip. 6, p. 494, C : Εὐειδὴς καὶ μέγας. Superlat. 7, p. 535, A.] Crit. [p. 44, A] : Γυνὴ καλὴ καὶ εὐειδὴς, quod Cic. interpr. Femina pulcritudine eximia. [Eust. ad l. Hom. : Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι διαφορὰν ἔχει τὸ εὐειδὴς καὶ τὸ θεοειδὴς, εἴπερ ἀνδράσι μὲν τὸ θεοειδὲς, γυναιξὶ δὲ τὸ εὐειδὲς ἐπιλέγεται· καὶ ὅτι διαφέρεται κατὰ τοὺς παλαιοὺς εὔμορφος καὶ εὐειδὴς· εὔμορφος μὲν γὰρ ἡ εὐπρόσωπος, εὐειδὴς δὲ ἡ κατὰ πᾶν τὸ ἐκτὸς καλὴ καὶ, ὡς εἰπεῖν, εὖ ἔχουσα φυῆς, ὅπερ ἐστὶ περικαλλὴς ἐν συμμετρίᾳ μελῶν καὶ μερῶν. Conf. id. ad Il, 181, Ammon. p. 61, Eran. Philo p. 167, Thomas p. 381. Sine discrimine Hesych. : Εὐειδέα, εὔμορφα. V. quæ dicemus in Μορφή. Contra Aristot. Poet. c. 25, p. 1461, 14 : Τὸ γὰρ εὐειδὲς οἱ Κρῆτες εὐπρόσωπον καλοῦσιν, quod vertendum esse, εὐειδεῖς apud Cretenses dici eos qui apud alios εὐπροσώπους, dicemus in Εὐωχέομαι. Pollux 5, 83 : Εἴποις δ' ἂν ἐπὶ παρδάλεως ἔχει τὸ σῶμα ... εὔχρουν, εὐειδὲς, πολυειδές. Ubi item ad faciem, non ad figuram referri videtur. De loco Aristid. vol. 1, p. 358 : Προϊὼν ὁ ποταμὸς παραρρεῖ χωρίον ἕτερον, ἔμβασιν ... ἔχον παγκάλην καὶ μάλα εὐειδῆ. L. D. Adv. Εὐειδῶς lectio vitiosa pro ἀηδῶς ap. Achmet. Oniroer. p. 235, 28 : Εἰ δὲ εὐειδῶς ᾔδε. Recte interpr., Injucunde. Hase.]

Εὐείκαστος, ὁ, ἡ, Conjectu facilis : εὔκολος εἰς τὸ εἰκασθῆναι, Hesych. [Ptolem. Tetrab. p. 155, 7 : Εὑρετικοὺς, εὐεικάστους, Solertes in inventione et conjecturis. Hase.]

[Εὐεικτέω.] Εὐεικτεῖ Hesych. [per errorem] affert pro εὐρωστεῖ, ὑγιαίνει. Quo signif. alioqui εὐεκτεῖ dicitur, παρὰ τὸ εὖ ἔχειν.

Εὔεικτος, ὁ, ἡ, Facile cedens, Obsequens, Morigerus. [Alex. Aphr. Probl. 2, 23 : Τὰ εὔεικτα, διὰ τὸ τῆς οὐσίας μαλακὸν ὑπείκοντα τῷ ποιοῦντι. Dio Cass. 69, 20 : Ἱρᾶον, εὔεικτον. L. D. Theod. 4, 437. Polemo p. 302. Wakef. Cyrill. Al. In c. 45 Jesaiæ p. 610 : Δώσω αὐτοῖς καρδίαν σαρκίνην, τουτέστι τρυφερὰν τε καὶ εὔεικτον. Suic. Eust. Opusc. p. 246, 46 : Καρδίαν σαρκίνην, εὔεικτον θεῷ τῷ γράφοντι ... Greg. Nyss. vol. 1, p. 129, B : Τὸ μαλακόν τε καὶ εὔεικτον. Maximus Conf. vol. 2, p. 57, D : Λόγον εὔεικτον εἰς σαφήνειαν. Comparativo schol. Oribasii p. 121 ed. Mai. L. D. Rhett. Gr. vol. 7, Prolegomena 2 εἰς εὑρέσεις : Τὸ τῶν ἀκρατῶν εὔεικτον καὶ πειθήνιον. Walz. Εὐπειθῆ int. Hesych., εὐπειθὲς, καλῶς εἶχον Photius s. Etym. M.]

Εὐείκτως, Cum prompto obsequio, Prompte. [Etym. M.]

[Εὐείλητος, ὁ, ἡ, Bene volutus vel Facile volvendus. Eust. Il. p. 1056 extr. : Οὗλοι τάπητες ἢ οἱ δασεῖς ... ἢ εὐείλητοι καὶ εὐκλωστοι, ὅθεν καὶ οὐλη θρὶξ, ἢ καὶ ἄλλως εὐείλητοι, ὅ ἐστιν εὐδίπλωτοι διὰ μαλακότητα. Dubitasse videtur Eust. quomodo intelligendum esset quod in schol. ponitur, εὐειλήτων διὰ μαλ., ἀφ' οὗ καὶ οὐλόθριξ.]

Εὔειλος, ὁ, ἡ, Apricus, Ad apricandum aptus : ut χωρίον, Eust. i. q. εὐήλιον [Od. p. 1573, 45, e Lex. rhet. Chœrobosc. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 210, 6. Epimer. Hom. ibid. vol. 1, p. 303, 19. Eurip. Phœn. 675 : Ἃ νιν εὐείλοισι δείξειν αἰθέρος πνοαῖς. Ita Musgravius. Libri εὐηλίοισι vel similiter, quod voc. v. Eodem modo variatur ap. Aristot. H. A. 8, 12 : Ἐν εὐείλοις χωρίοις. Suid. : Εὔειλος τόπος, ὁ θερμός· Etym. M., ὁ εὔειρος, παρὰ τὸ εἴλη, ὃ σημαίνει τὴν θερμασίαν. Hesych. : Εὔειλον, εὐήλιον. Εὐείλον Dawes. Misc. cr. p. 273=503. Photius : Εὔειλος (cod. εὐήλος), εὐήλιος, Ἀριστοφάνης.]

Εὐειμάτέω, Bene et eleganter indutus s. vestitus sum. Aristot. Rhet. [ad Alex. init.] : Εὐειματοῦσα ἡ ἕξις τοῦ σώματος, Habitus corporis vestibus pulcris exornatus. [Εὐειματέω, ap. Titum Bostrens. Expos. in S. Luc. p. 817 : Εὐειματεῖν ἐσπούδαζε, ab Suicero cit., scrib. εὐειματεῖν, ut scribitur ap. Cyrillum Al. vol. 1, part. 1, p. 317, C. Recte ap. Sotadem Stob. Fl. vol. 1, p. 420 : Ἂν εὐειματῇς, in codice utroque, quanquam ab altera manu, scriptum εὐειματῆς. Antiatt. Bekk. p. 95, 32 : Εὐειματεῖν, Ἀντιφάνης Ἀφροδισίῳ.]

Εὐείματος, ὁ, ἡ, i. q. εὐείμων, opp. τῷ δυσείματος. [In Ind. :] Εὐειματωτάτους vocat Milesios Maxim. Tyr. [3, 10, p. 44] a cultus elegantia, teste Erasmo Adag. [In edd. est εὐειμονωτάτους.] Dicitur igitur εὐίματος, Pulcris et elegantibus indutus vestibus.

[Εὐειμονέω, Bene vestitus sum. Cyrill. Al. Or. Pasch. 5, p. 45 : Τοῖς ἄλλοις ἅπασι, παρ' οἱασδηποτοῦν ὁ τῶν πανηγύρεων τιμᾶται νόμος, εὐειμονεῖν ὡς ἔνι λίαν ἐσπούδαστται. Suic. Eust. Od. p. 1783, 18.]

Εὐείμων, ονος, ὁ, ἡ, Bene et eleganter vestitus, opp. τῷ ῥάκια ἠμφιεσμένῳ a Themistio [Or. 19, p. 231, C], Bud. [Priscus Legat. p. 190, 15 ed. Bonn. : Εὐείμων τε ὤν. Hase.] Pro quo Hom. dicit εὖ εἱμένος [Od. O, 330. Æsch. Pers. 181 : Δύο γυναῖκ' εὐείμονε. Ap. Hesych. Εὔσπολον, εὐειμον, pro εὐείμονα, nisi neutro dictum fuit εὔσπολον. Parum enim verisimile formam εὐειμος exstitisse. V. Εὐείματος.]

Εὔειρος, ὁ, ἡ, Bonam habens lanam. Hippocr. Π. ἀφόρων [p. 679, 25] dicit, Ἐν εἰρίῳ Μιλησίῳ μαλλῷ ὡς εὐειροτάτῳ. [Id. p. 666, 41 : Ἐρίῳ εὐειροτάτῳ. Soph. Tr. 677 : Ἀργῆτ' οἰὸς εὐείρου πόκῳ. Sic enim librorum scripturam εὐείρῳ correxit Valck. Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 657, 2 : Αἶγας κευείρους ἐμβατέοντας δῖς. Photius : Εὔειρον, εὐέριον.] Εὔειρον, Hesych. πρόβατον μαλακόν : pro quo scrib. potius εὔειρον, Bonam habens lanam. [De forma accusativi plur. εὔειρας, quæ, si certiorem haberet auctoritatem, adhiberi posset defendendæ apud Sophoclem formæ εὔειρος, cui εὔερος substituebant Lobeck. ad Soph. Aj. 801, Elmslej. in Add. ad Eur. Heracl. 693, v. in Ἐτήρ. L. Dind.]

Εὐείσβολος, ὁ, ἡ, Ingressu facilis, Ingressum facilem habens, ut εὐείσθ. χώρα, quæ et εὐίμβολος, usitatius. [Sic Æneas Poliorc. c. 16. Sealger. || Εὐείσβολον στόμα λιμένος, Strab. 17, p. 792. Hemst.]

Εὐέκβατος, ὁ, ἡ, Egressu facilis. Hippocr. De victu in m. ac. : Ἐς εὐέμβατον, καὶ ἐς εὐέκβατον.

[Εὐέκκαυτος, ὁ, ἡ, Facile comburendus. Galen. De pot. simpl. 1, vol. 2, p. 3, 34 ed. Ald. Strav.]

Εὐέκκριτος, ὁ, ἡ, Excretu facilis, Qui facile excernitur. Athen., de pomis : Τῶν δὲ πεπόνων εὐχυλότερα μὲν εἶναι τὰ γλυκέα, καὶ εὐεκκριτώτερα διὰ τὸ στύψιν μὴ ἔχειν. Sæpius ap. eum legitur. [2, p. 54, B; 62, F; 64, C; 7, p. 308, D; 309, B. Hemst. Xenocr. De aquatil. § 33, 35, 37 Cor. Boiss. Galenus vol. 6, p. 503, 15, et 822, 9 : Εὐέκπλυτον (quod v.) καὶ εὐέκκριτον. Id. vol. 19, p. 660, 14, de calculis : Μικροὶ εὐέκκρ. et vol. 14, p. 569, 4 : Πάντα εὐέκκριτα καὶ εὐανάγωγα ποιεῖ. Hase. Philumenus Oribasii p. 67 ed. Mai.]

[Εὐέκλαμπρος, ὁ, ἡ, Bene lucens, splendens, Lucidus, Splendidus. Heliod. De chrysop. in Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 123, v. 168 : Εὐειδὲς, εὐέκλαμπρον, ἀστραπήχρουν. L. Dind.]

[Εὐέκνιπτος, ὁ, ἡ, Facile eluendus. Pollux 1, 44, βαρύ.]

Εὐέκπλὕτος, ὁ, ἡ, Qui facile elui potest, eluitur, ut βαρὺ, Pollux 1, c. 4 [§ 44], quæ et εὐέκνιπτος, εὐέκρυπτος, ἐξίτηλος. [Active εὐέκπλυτον, Quod probe abluit. Hippocr. p. 385, 5 : Τὸ τῆς πτισσάνης γλίσχρασμα εὐέκπλυτον· dicitur Ptissanæ viscositas abluendi facultate ac bonitate prædita; ubi τὸ εὐέκπλυτον scribit Galen. ad ventrem subducendum esse idoneum, ubi ciborum reliquiæ in via restitant, aut tardiorem habent exitum. Foes. Idem voc. signif. passiva reddendum videtur Theophr. De odor. 39 : Τὰ δ' ἄνθινα πάντα ἀσθενῆ ... Ἀνάλογον δὲ τῇ ἀσθενείᾳ καὶ τὸ εὐέκπαντα εἶναι καὶ ὅλως εὐδιάπνευστα, ubi εὐέκπαυτα cod. Vat. 1302, εὐέκπνευστα Schneiderus in Lex., rejecta, quam in ed. Theophr. receperat, conjectura Turnebi εὐπίπαντα. Sed non magis locum habet εὐέκπνευστα, sequente,

quod nihil differt, εὐδιάφυτα. Neque εὐεκπόητος, quod alioqui commendatum videri posset loco Athenæi in h. v. citandi, ubi cum eodem illo εὐδιάφυτος conjungitur, aptum hic foret. L. Dind. V. Εὐέκκριτος.]

[Εὐεκποίητος, ὁ, ἡ, Facile eliminandus. Athenæus in Matthæi Med. p. 3 : Εὔπεπτον καὶ καθόλου εὐμετάβολον τὴν τροφὴν προσφέροντας, ἅτι δὲ εὐδιάφυτον καὶ εὐεκποίητον. L. Dind.]

[Εὐεκπόρθητος, ὁ, ἡ, Facile expugnandus. Comparativo Apollon. Lex. p. 90, v. Ἀλαπαδνότεροι.]

[Εὐέκπτωτος, ὁ, ἡ, Qui facile excidit fine, vel ausis. Ptol. Tetrab. p. 161, 5 : Ἀποτευκτικοὺς καὶ εὐεκπτ. Hase.]

[Εὐεκπύρωτος, ὁ, ἡ, Facile incendendus, calefaciendus. Strabo 12, p. 579, de terra. Eust. Il. p. 346, 25. ὕ]

[Εὐέκρυπτος, ὁ, ἡ, Facile eluendus. Pollux 1, 44, βαφή.]

Εὐεκτέω, Sum corpore bene habito, Bona corporis habitudine sum, opp. τῷ καταμαραίνομαι. Cebes in Tab. [p. 76 Cor.] : Ὁρᾷς γυναῖκα δύο ἑστηκυίας ἐπὶ τῇς πέτρας λιπαρὰς καὶ εὐεκτούσας τῷ σώματι; Utitur et Basil. sæpe. [Dio Chrys. vol. 2, p. 36 : Οἱ μεγάλῃ νόσῳ χρησάμενοι, ταχὺ δ' ἀνασφήλαντες, πολλάκις εὐέκτησαν. Stob. Fl. vol. 1, p. 328 : Τρίβωνα ῥυπαρὸν ἀμπεχόμενον εὐεκτεῖν. Proverb. 17, 22 : Καρδία εὐφραινομένη εὐεκτεῖν ποιεῖ. Greg. Nyss. vol. 1, p. 142, C : Ὅταν εὐεκτῇ (τὸ σῶμα). Eust. Opusc. p. 121, 88 : Εἰς ψυχὴν εὐεκτεῖν ἐθέλων. De arboribus Plut. Mor. p. 909, C : Ὅταν ἡ ζῶσα ἡ δένδρον εὐεκτῇ καὶ παχύνηται. L. D. Galen. vol. 6, p. 775, 1 : Εἰ τὸ ζῶον εὐεκτοῦν εἴη. Id. ib. 810, 6 et 865, 2 : Εὐεκτοῦντες· 2, p. 104, 2 et 6, p. 776, 4 : Ἐπὶ τῶν εὐεκτούντων ζώων· 14, p. 568, 9 : Τὰ περὶ τὴν φωνὴν εὐεκτεῖν, et alibi sæpe. Interdum bonum perfectumque habitum distinguit a sanitate, i. e. absentia morbi, velut vol. 6, p. 839, 12 : Ὑγιεινὸν, οὐ μὴν εὐεκτοῦν. Hase.]

Εὐέκτης, ὁ, Qui est corpore bene habito, bona corporis habitudine est. Diog. L. de Socr. [2, 22] : Ἐπεμελεῖτο δὲ σωμασκίας, καὶ ἦν εὐέκτης. [Polyb. 3, 88, 2 : Τοὺς δὲ λοιποὺς εὐέκτας παρεσκεύασε. Rufus p. 225 Matth. : Ἐπὶ ἀνδρῶν νέων εὐεκτῶν· et ib. 226. Schol. Aristoph. Av. 1555 : Ἦν δὲ τὸ σῶμα εὐεκτής. Sic enim ibi male positus accentus. || Etym. M. et Gud. interpretantur etiam ὁ πλούσιος, Dives. L. Dind.]

[Εὐεκτία, ἡ, i. q. εὐξία. Archytas Stobæi Fl. vol. 1, p. 41, ubi cod. A εὐξίας, cui alterum superscribit. Sine var. ib. p. 43.]

Εὐεκτικὸς, ἡ, ὸν, itidem Qui bona habitudine est. [Plat. Leg. 3, p. 684, C : Εὐεκτικά τε καὶ ὑγιῆ σώματα ἀπεργάζεσθαι.] Aristot. : Τὰ δὲ ἀκροωτήρια τοῦ σώματος ἰσχυρότερα [ἰσχυρότερα] καὶ λιπαρώτερα καὶ εὐεκτικώτερα τοῦ ἄρρενος. Habitiora sunt. [De gen. an. 2, 7.] Idem, Σαρξ ὑγροτέρα καὶ ἁπαλωτέρα, οὐκ εὐεκτικὴ σφόδρα οὐδὲ πιμελώδης· De gen. anim. 1, [25, 9] : Εὐεκτικοὶ ὄντες καὶ γενόμενοι πολύσαρκοι· Eth. 5, [11] loquens de ἀδικεῖσθαι et ἀδικεῖν, addit, Τὸ μὲν γὰρ ἔλαττον, τὸ δὲ, πλεῖον ἔχειν ἐστὶ τοῦ μέσου· ὥσπερ ὑγιεινὸν μὲν ἐν ἰατρικῇ, εὐεκτικὸν δὲ ἐν γυμναστικῇ· ut εὐεκτικοὶ dicantur Qui corpore sunt bene habito et bene curato more athletarum. [V. Εὐεξία. Eust. Opusc. p. 198, 6 : Ὑφορώμενον μὴ καὶ σφαλείη ὁ πατὴς βασιλεὺς τῷ ὑπερλίαν εὐεκτικῷ τοῦ μεγαλοφυοῦς.] Unde et Plaut. Pugilice atque athletice valere, Pancratice atque athletice valere. Terent. Eun. dicit, Si qua habitior paulo, pugilem esse aiunt. Gell., Equum nimis strigosum et male habitum, sed equitem ejus uberrimum et habitissimum viderunt. || Bonæ habitudinis in corpore efficiens, seu, ut Bud. interpr., Bonæ valetudinis efficiens. Aristot. Eth. [5, 1] : Καὶ τὸ εὐεκτικὸν τὸ ποιητικὸν πυκνότητος ἐν τῇ σαρκὶ· 6 : Τὰ ὑγιεινὰ καὶ τὰ εὐεκτικά. Quibus addit Bud. et hoc ex Alex., Εὐεκτικὸς, εὐεξίας ποιητικὸς, ut ὑγιεινὸς ὑγιείας.

Εὐεκτικῶς, Corpore bene habito, Firmo corporis habitu : σχετικῶς, Suid. [Photius et Zon. p. 923. Hierocl. In Pythag. p. 186. L. Dind.]

Εὔεκτος, ὁ, ἡ, [Habitus, Gl., et ὁ καλῶς ἠγμένος, λιπαρὸς, Nitidus, de qua interpr. v. in adv.] Qui bene habito corpore est, Strenuus, VV. LL. ex Plat. [Apud quem non hoc est, sed εὐεκτικός. Schol. Eur. Hipp. 108 : Τοῦ κρμάτου εὐεκτότερα ποιοῦντος τὰ σώματα. L. D. Galen. vol. 6, p. 664, 6 : Τῶν ἀγρίων ὄνων, ὅσοι γ' εὔεκτοι καὶ νέοι. Hase. || Adv. Εὐεκτῶς, quod est in schol. brev. Hom. Il. K, 577 : Λίπα) λιπαρῶς ἢ εὐεκτῶς, coll. Etym. M. v. Αἰπαρεῖν p. 566, 49, videtur scribendum ἐκτενῶς, quanquam λιπαρὸς et εὐεκτὸς conjunguntur etiam in gl. supra citata. Apud Hesychium quod est εὐεκτῶς, σχετικῶς, εὐεκτῶς scribendum putabat Valck. Ap. Suidam, Zon., Cyrillum est εὐεκτικῶς. Ap. eund. Hesych. in gl. : Εὐκτέως, ὑγιῶς, Bast. ad Greg. p. 922 cum Kustero et Toupio Emend. vol. 3, p. 239, 523, restituebat εὐεκτῶς, ut est ap. Zonar. p. 923 et Cyrillum Tittmanni, quum ex suo Is. Vossius proferat εὐκτῶς et εὐκταίως cum interpr. ὑγιῶς, quemadmodum εὐκταῖον Photio est ὑγιὲς, ut librariorum aut grammaticorum error subesse videatur. L. Dind.]

Εὐέκφορος, ὁ, ἡ, Mulier quæ uterum ad exactos menses perfert, et maturum parit, ῥᾳδίως κυοφοροῦσα, καὶ τελεσφοροῦσα. V. Bud. Comm. p. 412, ubi et Aristot. locum affert, in quo hac voce utitur [H. A. 7, 4]. Signif. autem verbi ἐκφέρω, quam sequitur hoc comp., habes eorund. Comm. p. 406.

[Εὔελαιος, ὁ, ἡ, Olei ferax. Strabo 5, p. 243; 14, p. 684. Hemst.]

[Εὔελατος et Εὔελαστος, ὁ, ἡ, pro εὐήλατος, legitur ap. Hesych. in Εὔηλατος et Εὔηρες.]

[Εὐέλγεια, ἡ, πόλις. Ἑκαταῖος Περιηγήσει. Ὁ πολίτης Εὐέλγειος, Steph. Byz.]

Εὐέλεγκτος, ὁ, ἡ, Qui facile reprehendi s. redargui potest, Qui facile refelli potest. Et εὐέλεγκτος ταῖς αἰσθήσεσι [ap. Plat. Ep. 7, p. 343, C], Qui facile deprehendi potest a sensibus et probari. [Theæt. p. 157, B : Εὐέλεγκτος ὁ τοῦτο ποιῶν. Aristot. Rhet. 3, 17, Polit. 7, 14. L. D. Cleomed. Doctr. circ. p. 122, 15 ed. Bak. Euseb. Hierocl. p. 535, A : Τό τε ἐν αὐτοῖς εὔελεγκτον καὶ ἀσύστατον. Orig. Contra Cels. t. 1, p. 572, A : Τὸ ἀποκληρωτικὸν εὐέλεγκτόν ἐστιν. Hase.] Item activa signif. ex Ammonio, Οἱ δὲ κυνικοὶ οὕτως ἐκαλοῦντο διὰ τὸ παρῄρησιαστικὸν καὶ εὐέλεγκτον, Propter proclivitatem ad reprehendendum, i. e. Quod essent proclives et propensi ad reprehendendum.

[Εὐέλθων, οντος, ὁ, Euelthon, rex Salaminis Cypri, ap. Herodot. 4, 162; 5, 104. Alius, Pythagoreus, ap. Iambl. V. Pyth. c. 36, p. 528 Kiessl. De accentu paroxytono v. Eust. Il. p. 1098, 1; 1383, 40. Εὐελθὼν in numo Ephesio ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 122. De qua forma dixi in Εὖ. L. Dind.]

[Εὔελιον, ἔλλιπὲς ἐν ἱεραίῳ. Εὐελίδης, αὐθάδης, καὶ ὁ Ζεὺς ἐν Κύπρῳ. Εὐελιάστερα (-ρος Musurus), εὐαγωγὸς (sic), gll. obscuræ Hesychii, de quibus parum probabiles conjecturas interpretum in annot., et Auctario videre licet. Quibus nihil attinet addere alias, velut quam quis de Εὐελιάστερα ex l. secundo Pollucis in Εὔελικτος ponendo duxerit ex εὐάγωγος, quod apud utrumque gramm. adjungitur.]

[Εὐέλικτος, ὁ, ἡ, Facile volvendus. Eust. Il. p. 229, 38 : Τὰ τοῦ δράκοντος οὐ δυσέλικτον, ἀλλὰ εὐέλικτον. Seager. Schol. Soph. Trach. 781, φυτόν. Pollux 5, 83 : Εἴποις δ' ἂν ἐπὶ παρδάλεως ἔχει τὸ σῶμα ... εὐέλικτον. Improprie de voce 117 : Εἴποις δ' ἂν ... εὐάγωγον, εὐκαμπῆ, εὔελικτον.]

Εὐέλκης, ὁ, ἡ, Facile sanatu ulcus habens, Galen. [Hippocr. p. 391, 42 : Μήτε ἄγαν δυσέλκης ὢν μήτε ἄγαν εὐέλκης. L. Dind.]

[Εὔελκτος, ὁ, ἡ, Facile trahendus. Galen. vol. 13, p. 10, C. Hemst.]

[Εὔελον, εὐήλιον, Hesych. pro εὔειλον, ut videtur, q. v.]

[Εὐέλπεια. V. Εὐελπία.]

[Εὐέλπης, ὁ, ἡ, Speratus, Gl. || Active Theodor. Stud. p. 538, C : Ἴδε τοιοῦτον τὸ καθ' ἡμᾶς πάθημα εὐέλπες (sic) καὶ περιχαρὲς, Dolor cum spe et lætitia conjunctus. Εὐέλπει scribendum dicerem, ut infra ap. Plutarchum, cujus locum apposui in Εὐέλπις, nisi plura in ης adjectiva plane singularia exstarent apud Theodorum, ut εὐποινής, et alia, de quibus suo loco dicetur. L. D.]

Εὐελπία, ἡ, Bona spes, VV. LL. sed sine exemplo. [Per diphthongum Heliodor. De chrysop. ap. Fabric. Bibl. Gr. vol. 8, p. 120, 38 : Ὁμιλίας τε ὥσπερ ἐξηγήσεως | τούτων τὰς εὐελπείας ἀσμένως δέχου. | Sed legendum videtur εὐελπίας. L. Dind.]

Digitized by Google

[Εὐελπίδης, ου, ὁ, Euelpides, n. viri fictum ab εὔελπις, in Aristophanis Avibus. Medicus quidam ap. Celsum 6, 6. Υ L. Dind.]

[Εὐελπίδιον διάρροδον. V. Διάρροδος.]

Εὔελπις, ιδος, ὁ, ἡ, Qui bene sperat, Bona spe fretus. Thuc. 1, [70] : Καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς εὐέλπιδες. Aristot. Eth. [3, 6] : Εὐέλπιδές εἰσι παρὰ τὴν ἐμπειρίαν. [Xen. Anab. 2, 1, 18 : Ὅπως εὐέλπιδες μᾶλλον εἶεν οἱ Ἕλληνες· Ag. 8, 2 : Διὰ τὸ εὔελπις καὶ εὔθυμος καὶ ἀεὶ ἵλαρὸς εἶναι. Plat. Hipp. min. p. 364, A : Εὔελπις ὢν περὶ τῆς ψυχῆς. Cum infinitivo Æsch. Prom. 509 : Εὔελπίς εἰμι τῶνδέ σ' ἐκ δεσμῶν ἔτι λυθέντα μηδὲν μεῖον ἰσχύσειν Διός. Thuc. 6, 24 : Εὐέλπιδες ὄντες σωθήσεσθαι. Plato Phæd. p. 63, C : Εὐέλπίς εἰμι εἶναί τι τοῖς τετελευτηκόσι. Et futuri 64, A. Et aoristi, ap. Chion. Ep. 17, 5.] Cum gen. ap. [Diodor. Exc. Vat. p. 76 ed. Mai : Εὐέλπιδες ἦσαν τοῦ μὴ μόνον Συρίας κρατήσειν·] Areth. In Apoc. p. 887 : Τῆς μελλούσης τυχεῖν δόξης εὐέλπιδες. [Cum dat. in epit. Athen. 1, p. 17, B : Τὸν δὲ Εὐρύμαχον πλείστας εἰληφέναι (ψήφους) ταύτῃ τῇ παιδιᾷ, καὶ εὔελπιν εἶναι τῷ γάμῳ, et ap. Eust. Od. p. 1426, 28. Quod ne cui in genitivum convertendum videatur, Abresch. ad Æschyl. p. 33, confert cum Thucydideo (supra p. 785, B) ἐλπίσας τῇ τύχῃ. Nam in l. Basilii, quem addit, vol. 2, p. 389, A, ubi ἑαυτῷ ἐλπίζων, codex Voss. ἐπελπίζων, ut sequitur.] Plato [Apol. p. 41, C] junxit cum præp. πρός : qui quod dixit Ὑμᾶς χρὴ εὐέλπιδας εἶναι πρὸς τὸν θάνατον, Cic. vertit, Ne mortem timueritis. [Lucian. Demon. c. 6 : Πρὸς τὸ μᾶλλον εὐέλπιδας. Dio Cass. 57, 19 : Εἰ γάρ τῳ ὑπέρογκόν τι καὶ εὔελπι πρὸς δυναστείαν ἐνεῖδε, πάντως ἀπώλλυεν. Alia constr. Themist. Or. 18, p. 221, C : Εὐέλπιδες ὑπὲρ τῆς τοῦ ἥρος εὐετηρίας. Et Eustath. Il. p. 807, 64 : Εὐέλπιν ὡς, ἐὰν ἁλῶ, αἰδέσονται οἱ ἐχθροὶ αὐτόν.] Ab Eodem [Leg. 2, p. 671, C : Τὸν εὔελπιν καὶ θαρραλέον] τὸν εὔελπιν pro Confidente s. Præfidente poni testatur Budæus. Aristot. certe dicit τὸ θαρρεῖν esse εὐέλπιδος, ut videbis in Δύστηπις. [De re Thucyd. 4, 62 : Οὐδὲ ἰσχὺς βέβαιον, διότι καὶ εὔελπι. Polyb. 1, 32, 6 : Ἦν λαλιά τις εὐέλπις παρὰ τοῖς πολλοῖς. Phalaris Ep. 204 extr. : Τὸν τρόπον τῆς δαπάνης οὕτως εὔελπιν καὶ χρηστὸν ὄντα. Ubi Hieroclem In Pyth. p. 124 : Καὶ εὐέλπις δὲ τοῦ λοιποῦ ὁ βίος, contulit Lennepius. || Transitive Bonam spem afferens vel relinquens. Dio Cass. 41, 32 : Μετὰ μὲν γὰρ τούτου (τοῦ δικαίου) καὶ ἡ παρὰ τῶν ὅπλων ἰσχὺς εὐέλπίς ἐστιν. Aristid. vol. 1, p. 452 : Ὁ τὴν μὲν νίκην καθαρὰν, τὴν δὲ συμφορὰν εὔελπιν αὐτοῖς παρίστησιν. || Passive, De quo bene speratur, Prov. 19, 18 : Παίδευε υἱόν σου· οὕτως γὰρ ἔσται εὔελπις. Quomodo vertendum videtur ap. Aret. p. 42, 44 : Ἦν δὲ ἅπαντα ξυνδιδῷ ..., εὔελπις ὤνθρωπος. L. D.] At τὸ εὔελπι subst. Bona spes, quum ap. alios [ut apud Plut. Mor. p. 1101, D : Τὸ εὔελπι καὶ περιχαρές· Dion. Cass. 42, 1 : Πλεῖστον τὸ εὔελπι παρὰ πάντα ὅσα ἀσφάλη ἀεί ποτε σχών· 44, 27 : Πρὸς τὸ σφέτερον εὔελπι· 57, 19, l. paullo ante cit.], tum ap. Herodian. sæpe. [De accentu proparoxytono v. Arcad. p. 28, 23.]

[Εὐελπις, ιδος, ἡ, Bona spes. Clem. Al. Strom. p. 450 : Ἐλπὶς δὲ προσδοκία ἀγαθῶν ἢ ἀπόντος ἀγαθοῦ εὐέλπις. Ἀμέλει καὶ ἡ ἐμπτωσία λαμβάνεται εἰς εὐέλπιδα, ἣν ἐπὶ τὴν ἀγάπην χειραγωγεῖν μεμαθήκαμεν. Sylburg. : « Fl. ed. εἰς εὐελπίδα. Unde aliquis suspicetur transposito εὖ legendum esse, ἡ εὐεμπτωσία λαμβάνεται εἰς ἐλπίδα. Præcedenti quoque versu, disjunctiva in articulum versa, legi potest ἡ ἀπόντος ἀγαθοῦ εὐέλπις, De absente bono bona spe freta. Εὐέλπις sane seu εὐέλπις, pro substantivo, rarum est, mihi quidem. »]

[Εὐελπιστέω, Bonam spem habeo. Nicet. Chon. Urb. capt. p. 415, B : Οὐδὲ δι' ὄχλου τισὶ γεγόναμεν, πρὸς μόνον εὐελπιστοῦντες τὸν χορηγὸν τοῖς πᾶσι τροφῆς πατέρα θεόν. Charitoni p. 79, 22 : Ποίαν εὐελπίσω ναῦν, restituendum putabat Schæf. ad schol. Apoll. Rh. 2, 895.]

Εὐελπιστεῖ, Cum bona spe, ex Theophilo Inst. civ.

Εὐελπιστία, ἡ, Spes bona, s. potius Velut habitus quidam ad bene sperandum; nam εὐελπιστία Aristot. Eth. 3, [8] est τῶν εὐελπίδων. Cic. Ad Att. [2, 17, 2] : Neque tam me εὐελπιστία consolatur quam ἀδιαφορία. [Polyb. 11, 3, 6; 18, 5, 10. Cum genit. Perictyone ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 185 : Θεοὺς δὲ σέβειν δεῖ ἐς εὐελπιστίην εὐδαιμονίης. L. D. Schol. Apoll. Rh. 2, 897 (ubi male εὐελπισίαν, in Paris. εὐπιστίαν). Wakef. Dicæarch. B. E. p. 172. Hemst. Philo vol. 1, p. 353, 44 : Βραδύτης μετ' εὐελπιστίας, Cunctatio bona spe freta. Id. vol. 2, p. 77, 15 : Πληρωθεὶς εὐελπιστίας· vol. 1, p. 560, 26 : Ῥῶσαι πρὸς εὐελπιστίαν, aliisque multis ll. Hase.]

Εὐέλπιστος, ὁ, ἡ, Qui bene sperat, i. q. εὔελπις, minus alioqui usitatum, sed hoc a nom., illud a verbo deducitur. [Adv. Εὐελπίστως Jo. Climac. p. 117, 21 : Εὐελπ. ἐπιζήτουν. Hase.]

[Εὔελπιστος, ὁ, Euelpistus, n. viri, in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 377, n. 272, 16; 393, n. 284, 7; 505, n. 681, Spart. ib. p. 667, n. 1377, 8; 677, n. 1423, c. Medici ap. Celsum l. 7 præf. Alius in Append. ad Justin. M. p. 586, D. Conf. Ἔλπιστος. L. Dind.]

Εὐέμβατος, ὁ, ἡ, Ingressu facilis. V. Εὐέκβατος. [Chio Epist. 15, ἀκρόπολις.]

[Εὐέμβλητος, ὁ, ἡ, Facile injiciendus. De restituendis articulis luxatis Hippocr. p. 833, C : Μέγα τὸ διαφέρον ἐστὶ τῶν φυσίων τοῖσιν ἀνθρώποισιν ἐς τὸ εὐέμβλητα εἶναι καὶ δυσέμβλητα.]

[Εὐέμβολος, ὁ, ἡ.] Εὐέμβολος χώρα appellatur ab Aristot. Polit. 7, [11], In quam facile irrumpere hostes possunt. [Joseph. Ant. Jud. 18, 9, 1, de urbe Naarda : Ἔστι δὲ καὶ πολιμίοις οὐκ εὐέμβολος. Hase. V. Εὐόμαλος. || Facile reponendus, de articulis luxatis, ut εὐέμβλητος. Hippocr. p. 777, F : Ἢν δὲ ὀὴ αὐτίκα τις παρατύχῃ, εὐέμβολον (τὸ ἄρθρον). L. Dind.]

Εὐέμετος, ὁ, ἡ, Facilem vomitum præbens, Facile vomitum ciens. [V. Εὐήμετος.]

Εὐεμέω, Facile vomo : unde εὐεμίη, quod affertur pro Vomitio bene succedat [ex Theophr. H. Pl. 9, 10, 2, ubi recte cod. Urbinas εὐεμὶς ᾖ].

Εὐεμὶς, ὁ, ἡ, Facile vomens, Propensus ad vomendum. Diosc. 2, [p. 412] : Εὐεμεστέρους ποιεῖ. [Hippocr. p. 645, 35 : Ἦν σφόδρα εὐεμὶς ᾖ, καὶ ἐμέτω. Et alii. Vitiosa, ut videtur, superlativi forma in loco lacero Rufi p. 128 ed. Matth. : Εὐεμώτατον ταῖς διαίταις ἀποφαίνειν, pro εὐεμέστατον. V. autem Εὐεμέω et de forma per η Εὐημής.]

[Εὐεμπτωσία, ἡ, Proclivitas ad incidendum. Stob. Ecl. eth. p. 182 : Εὐεμπτωσίαν δ' εἶναι εὐκαταφορίαν εἰς πάθος. L. D. Clemens Al. Pæd. 1, 2, p. 80 : Ἡ κώλυσις τῆς εἰς τὴν συνήθειαν τῶν ἁμαρτημάτων εὐεμπτωσίας· Str. 7, p. 895, 34 : Τῆς εἰς τὰς αἱρέσεις εὐεμπ. Suicer. Εὐεμπ. εἰς πυρετούς, Galenus ex Posidonio vol. 5, p. 157, B. Ἐν ταῖς εὐεμπτωσίαις ὄντες, p. 145, E. Hemst. Diog. L. 7, 115 : Ὡς ἐπὶ τοῦ σώματος εὐεμπτωσίαι τινὲς λέγονται, οἷον κατάρρους καὶ διάρροια, οὕτω κἀπὶ τῆς ψυχῆς εἶσιν εὐκαταφορίαι.]

Εὐέμπτωτος, ὁ, ἡ, Qui facile incidit, labitur, q. d. Labilis. [Εὐχερῶς πίπτων int. Hesych. Exempla constructionis cum præpos. πρὸς Suicerus affert tria Chrysostomi Hom. 4 de Anna : Πρὸς θυμὸν καὶ πρὸς ἐπιθυμίας εὐέμπτωτος ὁ νέος· 81, vol. 5, p. 564 : Συμπαθέστερόν πως τὸ γένος τοῦτο (muliebre) καὶ πρὸς ἀθυμίαν εὐέμπτωτόν ἐστι· 28, ib. p. 405 : Αἱ γυναῖκες πρὸς δόξης ἔρωτα εὐέμπτωτοι. Cum εἰς Galeni vol. 5, p. 157, A, Hemst., schol. Eur. Hippol. 637 Matth., Wakef.]

Εὐεμπτώτως εἰς τὰ πάθη ἔχει, Facile incidit, Facile labitur, Proclivis est ad etc. Possis vero et uno verbo εὐεμπτώτως, si per se interpretandum sit, reddere Procliviter. [Dioscor. p. 416, D. Wakef. Galen. De dogm. Hipp. et Plat. 5, 4. Gataк. Schol. Hom. Il. N, 237.]

[Εὐέμῤῥακτος, ὁ, ἡ, Qui facile obstruitur. Galen. vol. 6, p. 497, 2 : Οἷς εὐέμῤῥακτόν ἐστι τὸ ἦπαρ. Hase.]

[Εὐέν. V. Εὐέν.]

[Εὐένδοτος, ὁ, ἡ, Qui facile concedit, Mollis. Strabo 16, p. 740 : Ἡ γῆ μαλακὴ καὶ εὐένδοτος· 741 : Διὰ τὸ εὐένδοτον καὶ μαλακόγειον. Schol. Hom. Il. B, 235 : Μαλακὰ καὶ εὐένδοτα. Quæ junguntur etiam in Etym. p. 616, 6; 662, 3 (ubi ἀνένδοτα contra sententiam, quod in εὐένδ. mutatum videtur voluisse, qui annotat, Hemst.). Conf. Cramer. Anecd. vol. 1, p. 353. « Euseb. H. E. 6, 41, p. 239. » Kall. Hippiatr. p. 34, 11 : Ἵνα ἡ βύρσα εὐένδ. γένηται. Hase. Planudes Ovid. Met. 10, 59, 736. Boiss.]

[Εὐέντευκτος, ὁ, ἡ, Ad quem facile accedere licet. Pollux 5, 138, βασιλεὺς 1, 41. Thomas M. p. 393. L. D.

Euag. H. E. p. 422, 33. Hemst. Const. Manass. Chron. p. 124. Boiss. Adv. Εὐεντύκτης, Pollux 5, 139.]

[Εὐέντρεπτος, ὁ, ἡ, Verecundus. Ptolem. Tetrab. p. 159, 26. Hase.]

[Εὐέντροπος, ὁ, ἡ, Reverens, Gl.]

[Εὐεξάγωγος, ὁ, ἡ, Facile exportandus. Strabo 5, p. 222 : Καὶ γὰρ εὐεξάγωγός ἐστιν ἡ λίθος, τῶν μετάλλων ὑπερκειμένων τῆς θαλάττης πλησίον. ā]

Εὐεξάλειπτος, ὁ, ἡ, Facile delebilis. Xenoph. Hell. 2, [3, 53] : Οὐδὲν τὸ ἡμὸν ὄνομα εὐεξαλειπτότερον ἢ τὸ ὑμῶν ἑκάστου. [Schol. Dionys. Bekk. Anecd. p. 817, 28. L. D. Method. Conv. virg. p. 92, 19 : Εὐεξάλειπτοι γὰρ νέων ἀκουσμάτων μνῆμαι γερόντων. Hase. ā]

[Εὐεξανάλωτος, ὁ, ἡ, Qui facile consumitur, de cibo, qui facile digeritur. Hippocr. p. 383, 10. Wakef. ăă]

[Εὐεξαπάτητος, ὁ, ἡ, Seductilis, Gl. Facile decipiendus. Xen. Hipp. 7, 15. Plato Reip. 3, p. 409, A : Εὐεξαπάτητοι ὑπὸ τῶν δόξεων. Aristot. Rhet. 2, 12, Suid. in Ἀρέσθαι, Gregor. Nyss. vol. 2, p. 293, C, citat Hemst. Sæpius memorat etiam Pollux. Adv. Εὐεξαπατήτως eidem pro ἐξαπατήτως restituit Jungermannus 8, 13. ăă L. Dind.]

[Εὐέξαπτος, ὁ, ἡ, Accensu facilis, Qui facile accendi potest. Marc. Anton. 9, 9 : Ὥστε καὶ πᾶν τὸ ὑλικὸν τὸ ὀλίγῳ ξηρότερον, εὐέξαπτον εἶναι. « Galen. vol. 13, p. 9, C, ὕλη. » Hemst. Const. Manass. Chron. p. 87. Boiss. Eust. Il. p. 87, 27, Opusc. p. 235, 7. « Villois. Anecd. Gr. vol. 1, p. 224. » Wakef. Evagr. Hist. eccles. p. 306, D : Οὐ μόνον τὰ εὐέξαπτα, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐκ λίθων οἰκοδομάς. Id. ib. p. 307, A. Hase.]

[Εὐεξάρτητος, ὁ, ἡ, Facile parabilis. Philo Belop. p. 56, 34 : Εὐεξάρτητον ὑπάρχει καὶ εὐσύνθετον, vitiose pro εὐεξάρτυτον, ut ib. 46 ἐξαρτήσεως pro ἐξαρτύσεως, quomodo recte scriptum est p. 57, 40.]

Εὐέλεγκτος, ὁ, ἡ, Qui facile argumentis probari potest, ex Plat. Apol. [p. 33, C] : Ταῦτα ... καὶ ἐληθῆ ἐστὶ, καὶ εὐέλεγκτα [ubi nunc εὔλεγκτα. Alterum est Hipp. maj. p. 293, D. Et ap. Clem. Al. Pæd. 3, p. 247, D, Athenag. De resurr. p. 316, C. L. D.] Qui facile refelli potest, Bud. ex Aristot. Pol. 7, p. 198. [Hic quoque εὔλεγκτος.]

[Εὐεξέλικτος, ὁ, ἡ, Qui facile aciem explicat (vel, ut Vales. in Ἐξελίσσω cit. vertendum monet, subducit). Strabo 3, p. 154 : Τοὺς δ' οὖν Αυσιτανούς φασιν ἐνεδρευτικοὺς, ... κούφους, εὐεξελίκτους. Hemst.]

[Εὐεξέταστος, ὁ, ἡ, Facile indagandus. Aristot. De anima 1, 4, 5 : Ἡ δὲ σύνθεσις τῶν τοῦ σώματος μερῶν λίαν εὐεξέτασ τος.]

Εὐεξία, ἡ, Bonus habitus, Bona corporis habitudo, ut Auctor ad Herenn. loquitur; ἡ ἀκρότης τῆς ὑγείας Suidæ (est enim aliquid amplius quam sanitas), s. τῆς ὑγιεινῆς ἕξεως ἡ τελειότης, Perfectissima et absolutissima sanitas : quam sequuntur necessario, bona omnium partium temperies, actionum robur, euchymia, et præterea sanguinis, carnis totiusque corporeæ molis symmetria : et quia species ἕξεως est, constantius in corpore perseverat : et hæc est ἡ ἁπλῶς εὐεξία, deprehenditurque in optima corporis constitutione. Est vero et quædam ἡ μετὰ προσθήκης εὐεξία, quam habent singulæ corporum naturæ propriam et in comparatione dictam : ea autem est, quæ a priore illa deficit, modo nondum vitiosa sit : tunc enim non simpl., sed hujus vel illius εὐεξία dicitur, quemadmodum ἡ τῶν ἀθλητῶν εὐεξία : ut inter alia Gorr. annotat. [Εὐεξία Bonus habitus dicitur, et ἡ εὖ ἔχουσα ἕξις, Bene se habens habitus, Galeno Ad Thrasyb. p. 290, 9. Eadem duplex est, εὐεξία κατὰ φύσιν, quæ et simpliciter dicitur εὐεξία, et valde probatur : altera εὐεξία οὐ φύσει καὶ ἀθλητική, et semper cum additione effertur, neque probata est. Galenus ib. p. 289, 22. Rursus id. Il. εὐεξίας p. 248, 56 : Πλάτος γὰρ ἱκανὸν ἔχούσης τῆς ὑγείας, ὡς πολλάκις ἐν ἑτέροις ἐπιδέδεικται, τὴν μὲν ἐπίτασιν αὐτῆς εὐεξίαν ὀνομάζουσιν οἱ παλαιοὶ φιλόσοφοί τε καὶ ἰατροὶ, τὴν δὲ ἄκλισιν ἰδίῳ μὲν οὐκέτι προσαγορεύουσιν ὀνόματι, τῷ δὲ τοῦ παντὸς γένους, ὡσαύτως ὑγείαν καλοῦντες· ὥστ' ἀρίστη τις ὑγεία ἡ εὐεξία, καὶ διὰ τοῦτο ἐν τοῖς ἀρίστα κατεσκευασμένοις γίνεται σώμασι. Est autem εὐεξία simpl. dicta τῆς ὑγιεινῆς ἕξεως ἡ τελειότης, ut ib. scribit Gal., hoc est Perfectissima et absolutissima sanitas. Reliqua vero non simpliciter εὐεξία, sed cum addito et ad relationem comparata, hujus vel illius εὐεξία dicitur. Sic ἐπ' ἄκρον εὐεξίαι σφαλεραὶ dicuntur Hippocrati Aph. 3, 1. (Georg. Pisid. Exp. Pers. 1, 51 : Τὰς ἐπ' ἄκρον ἡμένας εὐεξίας ἐσφαλμένας λέγουσιν.) Εὐεξίαι ἀθλητικαὶ, Pleniores corporis habitus ad summum plenitudinis perducti, lubrici et periculosi, in quibus et virium robur, et sanguinis copia præter naturam, quæ ab ortu contigit, simul augescit, et carnium ac humorum genus justa proportione invicem augetur (ut scribit Galen. I. De plenitud. p. 350, 13). Ideoque hujusmodi εὐεξία habitus non naturalis athleticus dicitur Gal. Ad Thrasyb. et Hippocrati διάθεσις ἀθλητικὴ οὐ φύσει p. 382, 28. Hujusmodi autem γυμναστικῶν εὐεξία (p. 339, 39) εὐεξίη dicitur Hippocrati, eamque τὴν τῶν πυκνοσαρκων φύσιν exp. Gal. Ac de ea scribitur ap. Hipp. p. 352, 28, πρὸς σαρκὸς εὐεξίην, καύματος φλεγμονὴν ἀνάγκη γίνεσθαι, Ad carnis bonam habitudinem. Id. p. 25, 55 : Ἡ ἀνθρώπου εὐεξίη φύσις τίς ἐστι, φύσει περιπεποιημένη, κίνησιν οὐκ ἀλλοτρίην, ἀλλὰ λίην τε εὐαρμοστεῦσαν πνεύματί τε καὶ θερμασίῃ, καὶ χυμῶν κατεργασίῃ πάντῃ τε καὶ πάσῃ ὁκαίτῃ καὶ τοῖσι ξύμπασι δεδημιουργημένη, ἣν μή τι ἐκ γενετῆς ἢ ἀπ' ἀρχῆς ὀλεσιμμα ἢ. Foes.] Aristot. Eth. 5, 1 : Εἰ γάρ ἐστιν ἡ εὐεξία πυκνότης σαρκὸς, ἀνάγκη καὶ τὴν καχεξίαν εἶναι μανότητα σαρκός. Philo V. M. 3 : Πρός τε ἰσχὺν καὶ εὐεξίαν ἐπιδιδοὺς, Ad habitus bonitatem proficiebat. Herodian. 6, [3, 2] : Σώματος εὐεξίᾳ καὶ ἡλικίας ἀκμῇ, Habitudine corporis et ætatis vigore. [Plato Reip. 8, p. 559, A : Ὑγιείας τε καὶ εὐεξίας· 4, p. 444, D, ψυχῆς· Prot. p. 354, B : Εὐεξίαι τῶν σωμάτων. Xen. Reip. Lac. 7, 3 : Σώματος εὐεξίᾳ κοσμοῦνται. Diod. 16, 44 : Ταῖς τῶν σωμάτων εὐεξίαις. Dio Cass. 38, 21 : Πολλῷ βᾶον οἶμαι εἶναι τῆς εὐεξίας τῆς γνώμης ἐπιμεληθῆναί τινι ἢ τῆς τοῦ σώματος.] Theoph. Simocat. Ep. 52 : Διὰ τὴν ἐς ἄκρον εὐεξίαν πρὸς τὴν ἐναντίαν διαθεσιν μεταπίπτουσι. [Eurip. fr. Antiopæ ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 186 : Καὶ μὴν ὅσοι μὲν σαρκὸς εἰς εὐεξίαν ἀσκοῦσι βίοτον. Polyb. 39, 2, 11 : Διὰ τῆς ἰδίας εὐεξίας παρεδειγμάτιζε τὴν ἀκείνων ἀτυχίαν. || Habilitas, Dexteritas, εὐφυΐα Hesychio. Polyb. 1, 57, 1 : Ἐπὶ τῶν διαφερόντων πυκτῶν καὶ ταῖς γενναιότησι καὶ ταῖς εὐεξίαις· 60, 10 : Τῶν δὲ πληρωμάτων εὐχερῶς ἀναφερόντων τὸν κλύδωνα ταῖς εὐεξίαις· 3, 6, 12 : Τὴν αὐτοῦ καὶ Μακεδόνων εὐεξίαν ἐν τοῖς πολεμικοῖς. De bestia Plut. Mario c. 13 : Ἡμίονον εὐεξίᾳ καὶ ῥαστώνῃ διαφέροντα πολὺ τῶν ἄλλων. De voce id. Mor. p. 804, B : Φωνῆς εὐεξία καὶ πνεύματος ῥώμη. Themist. Or. 1, p. 6, A : Τί δὲ καρτερία, τί δὲ ἀγαρατεια; οὐκ ἰδιωτικαί τινες εὐεξίαι ψυχῆς; || De prospero et florente statu rei publicæ, Xen. Reip. Lac. 8, 1 : Αυκοῦργον ταύτην τὴν εὐεξίαν καθιστάναι. Polyb. 20, 4, 1 : Τὴν γεγενημένην εὐεξίαν καὶ δόξαν αὐτῶν τῆς πολιτείας. Georg. Pis. post verba supra citata v. 55 : Τὰ δυσχερῆ τραπείειν εἰς εὐεξίαν. L. Dind.]

[Εὐξίλαστος, ὁ, ἡ, Facile placandus, propitiandus. Schol. Apoll. Rh. 4, 148.]

Εὐέξοδος, ὁ, ἡ, Unde exire facile est. [Aristot. Polit. 7, 5 : Αὐτοῖς δ' εὐέξοδον (terram), et ib. 11. Neutro genere Æsch. Pers. 688 : Ἔστι δ' οὐκ εὐέξοδον, Difficile est exire. || Facile exiens. Aristot. Probl. 3, 22 : Τὸ δὲ ὕδωρ λεπτομερέστερον μὲν, ἀλλ' εὐέξοδον. L. D. Hippiatr. p. 113, 9; 146, 16; 200, 30 : Ὅταν μὴ εὐέξοδος γένηται ἡ χολή. Hase.]

Εὔεξος, ὁ, ἡ, Qui est corpore bene habito, Habitior, Qui bona corporis habitudine præditus est, εὐφυὴς, Hesych. [Vertendum potius Habilis. Conf. Εὐεξία, Habilitas. L. Dind.]

[Εὐεπάγωγος, ὁ, ἡ, Facile adducendus ad. Polyb. 31, 13, 5 : Βραχέα περὶ τούτων κοινολογησάμενος, καὶ φήσας, εὐεπάγωγος εἶναι πρὸς τὸ κρῖνειν, In eorum judicio facile se acquieturum. ā]

[Εὐεπαίσθητος, ὁ, ἡ, Qui facile sentit. Hippocr. p. 606, 29, de uteri ulceribus : Ἅτε γὰρ ἐν ἁπαλῷ ἑόντα καὶ εὐπαισθήτῳ καὶ νευρώδει τῇ κοιλίῃ. L. Dind.]

[Εὐεπακολούθητος, ὁ, ἡ, Facile sequendus, Quem facile consequi possumus. Aristot. Rhet. 1, 2 : Μὴ εἶναι εὐεπακολούθητον διὰ τὸ μῆκος, de argumentatione. L. Dind.]

Εὐεπανόρθωτος, ὁ, ἡ, Correctu et emendatu facilis, Hippocr. [p. 7, 26, 30.]

Εὐέπεια, ἡ, alicubi [apud poetas, ut Leonid. Alex.

Anth. Pal. 6, 322, 2 : Εὐθίκτου παίγνιον εὐεπίης· et ib. 328, 2. Christod. Ecphr. 381 : Μίξας εὐεπίῃσιν Ἰωνίδος ἄνθεα φωνῆς· 407 : Πρόμον εὐεπιάων, de Homero; 415 : Ηυείων εὐεπίης Βεργάλιος· vel Iones, ut Hippocr. p. 22, 52. Vitiose apud communis dialecti scriptores, velut Theodor. E. H. Θ. p. 83, 2, ab Hemst. citatum, Plut. V. Hom. c. 33] et Εὐεπία, Facundia. [Memorat utramque formam etiam Etym. M. p. 462, 20.] Dionys. H. autem εὐέπειαν in Isocr. [§ 2, p. 538, 12] appellat Aptam verborum compositionem, s. Nitorem verborum et elegantiam, inquit Bud.; ego posteriorem hanc interpr. malo : Ἰσοκράτης τὴν εὐέπειαν ἐκ παντὸς δώκει. [Conf. De adm. vi Demosth. 4, p. 963, 15 : Τὴν εὐέπειαν δώκουσα καὶ τὴν εὐρυθμίαν· 25, p. 1032, 2 : Εὐέπειαν καὶ καλλιλογίαν· De comp. vv. p. 179, 9 : Ταύτης τῆς λέξεως (carminis Sapphici) ἡ εὐέπεια καὶ ἡ χάρις ἐν τῇ συνεπείᾳ καὶ λειότητι γέγονε τῶν ἁρμονιῶν· 212, 1 : Τὴν εὐέπειαν τῶν χώλων. Plato Phædr. p. 267, C : Πρὸς ποίησιν εὐεπείας· Axioch. p. 369, D : Εἰς εὐεπείας λόγων. Sozom. H. E. proœm. p. 4, 21 : Ἐν χιλίοις νομίσασιν Ὅμηρον ἁμεψάμενοι τῆς εὐεπείας.] Cam. esse tradit Elocutionem venustam : et Sophocli in OEd. T. Orationem gratam, vel εὐφημίαν, i. e. Bona verba [932] : Τῆς εὐεπείας οὕνεκ'· nam bene fuerat precatus reginæ nuntius.

Εὐεπήβολος, ὁ, ἡ, i. q. ἐπήβολος, Suid. At Εὐεπηβόλως, Eidem est Manifeste, Recte, σαφῶς [σοφῶς recte Kuster. V. l. Theodoreti in Εὐεπίβολος cit.] καὶ ὀρθῶς. [Recte Suidæ libri meliores εὐεπίβολος, quomodo voluerat jam Dorvill. ad Charit. p. 509, falsus tamen quum formam εὐεπήβολος nonnisi propter significationem quam ei tribuit Suidas vitiosam putaret. Quam græcam non esse diximus in Ἐπήβολος, p. 1502, D.]

[Εὐεπήκοος, ὁ, ἡ, Exaudiens, Exaudibilis. Gregor. Metrop. in Combefis. Auct. Bibl. patr. vol. 1, p. 1061, C : Πολὺ τὸ εὐεπήκοον τῇ ψυχικῇ διηνυσε συντριβῇ· 1217, B : Τὴν εὐεπήκοον πρεσβείαν. L. D. Andr. Cret. p. 167. Kall. Adv. Εὐεπηκόως, Obedienter. Theodor. Stud. Iamb. p. 598, ε', 2 : Τοὺς αὐχένας σου κλίνον εὐεπ. L. D.]

Εὐεπηρέαστος, ὁ, ἡ, Damnis s. Injuriis obnoxius, Cui facile noceri potest. Galen. Meth. 2 : Εὐεπηρέαστος ὑπὸ τῶν ἔξωθεν αἰτιῶν, Causarum externarum injuriis obnoxius, Expositus injuriis, quæ ex causis externis proveniunt. Chrysost. σῶμα εὐεπηρέαστον appellavit Corpus humanum, utpote tot injuriis morbisque obnoxium. [Galen. vol. 6, p. 159, 3 et 124, 5. Jo. Chrys. t. 4, p. 51, E ed. Paris. alt. : Τῆς φύσεως τῆς ἡμετέρας τὸ εὐεπ., Fragilitatem; conf. ib. p. 232, D; t. 2, p. 698, C et 745, D; t. 5, p. 264, A, aliisque multis ll. Hase. Superlat. Arrian. Epict. 4, 1, 11 : Ἀπὸ τῶν μικροτάτων, ἀπὸ τῶν εὐεπηρεαστοτάτων ἀρχόμενος, ἀπὸ χύτρας, ἀπὸ ποτηρίου. Ita fortasse scribendum pro ἐπηρέαστος, quod v. supra. L. Dind.]

Εὐεπὴς, ὁ, ἡ, Facundus, Disertus, q. d. Beneloquens [Εὐεπὴς ἐν τῷ λέγειν, Hesych. in Αἰγύς. Hemst.]; εὐεπὴς ὕδωρ Heliconis, Epigr. [Antipatri Anth. Pal. 11, 24, 2], εὐεπὴς φωνὴ Xen. [Cyneg. 13, 16] pro Pulcris verbis et aptis, Bud. [Dionys. De comp. vv. p. 165, 5 : Αὕτη ἡ λέξις, ὅτι οὐκ ἔχει λείας οὐδὲ συνεξεσμένας ἀκριβῶς τὰς ἁρμονίας, οὐδέ ἐστιν εὐεπὴς καὶ μαλακή. Theophilus Ad Autol. p. 338, A : Φράσις εὐεπής.] Item τὸ εὐεπὲς pro Bona versificatione Idem ex Plut. affert in V. Hom. Herodot. autem 5, [50] εὐεπέα λόγον appellavit τὸν εὔλογον. [Ubi ad εὐπιτέα alludunt librorum quorundam scripturæ. Quod præferebant Wesseling. et Valcken. Adv. Εὐεπῶς, Dionys. l. c. p. 169, 4 : Τὰ εὐεπῶς συγκείμενα.]

[Εὐεπὴς, οῦς, ἡ, Euepes, n. fictum mulieris ap. Alciphr. Ep. 1, 12. || Ὁ, filius Mnesigenis, Homeri avus ap. Suidam in Ὁμήρου p. 2667, B. L. Dind.]

[Εὐεπία. V. Εὐέπεια.]

[Εὐεπίβατος, ὁ, ἡ, Qui facile conscendi potest, Quem facile aggredi, invadere licet. Strabo 5, p. 234 : Εὐεπίβατος τοῖς ἔξωθεν λόφος. Appian. B. C. 5, 82. Lucian. De calumn. c. 19 : Ὅ, τι ἂν ἀσθενὲς ἴδωσι τῆς ψυχῆς καὶ ὑπόσαθρον καὶ εὐεπίβατον. « Jo. Chrysost. In Ep. ad Philipp. serm. 6, vol. 4, p. 35 : Ὅταν γὰρ ᾖ ἀσθενὴς ὁ τοῖχος, εὐεπίβατος ἔσται πᾶσι. » Seager. Polyæn. 6, 5 : Ἡ χθαμαλὸν καὶ εὐεπίβατόν ἐστι τὸ τεῖχος, ubi al. ἐπιβατόν. Greg. Nyss. vol. 1, p. 588, B : Τὸν ἄνθρωπον κατεσκεύασε πύργον εἶναι, ... ἀσφαλισάμενος τοῖς πολλοῖς θυρεοῖς, ὥστε μηκέτι αὐτὸν ταῖς τῶν πολεμίων ἐφόδοις εὐεπίβατον εἶναι· 772, B : Εὐεπίβατον τῷ λόγῳ δι' ἀλλήλων ποιοῦσα τὴν ἀνοδον. L. Dind.]

[Εὐεπίβλεπτος, ὁ, ἡ, Facile inspiciendus. Pollux 1, 172, τεῖχος.]

[Εὐεπίβολος, ὁ, ἡ, Bene collimans, Felix, Prudens. Suidas : Εὐεπ. ὁ καλῶς ἐπιβάλλων. (Ex qua interpr. decurtata inepte est quam huic addit Zon. p. 898, καιρόν.) Ptolem. Math. comp. 3, p. 199, 25 ed. Halm. : Ποικίλης δυναμένης συνίστασθαι κανονοποιίας ... ἁρίσκει μᾶλλον ἡμῖν ἡ ταῖς ὁμαλαῖς περιφερείαις παρακειμένας ἔχουσα τὰς διαφορὰς ... διὰ τὸ ἁπλοῦν τε καὶ εὐεπίβολον τῆς καθ' ἕκαστα ψηφοφορίας, Propter simplicitatem et facilitatem. 4, p. 248, 15 : Ἵνα καὶ πρὸς τὰς ὁμοίας δείξεις εὐεπίβολον τὴν μεταγωγὴν τοῦ θεωρήματος ποιώμεθα, Facilem. Εὐεπίβολος φαντασία, ex Eutoc. ad Archim. p. 1 citat Hemst. V. etiam Εὐεπίμολος et Εὐεπήβολος, quomodo scriptum item ap. Eustath. Opusc. p. 147, 45 : Συνεπελαμβάνετο αὐτῷ τοῦ κατὰ θεωρίαν φιλοσοφεῖν καὶ ἀνάγεσθαι εἰς τὸν ὕψιστον, καὶ τὸ εὐεπήβολον ἐμπρακτον· 276, 25 : Οἱ ἀγχινούστεροι καὶ οἷοι ἔχειν τὸ ἀληθῶς εὐεπήβολον. Et adv. 68, 18 : Συγγνωμονήσετε δὲ δηλονότι εὐεπηβόλως κατὰ διάκρισιν· 184, 75 : Καθ' οὗ τοξεύειν ἐοίκασιν, οὐκ ἀδυνάτως μέντοι ἀλλ' εὐεπηβόλως καὶ εὐστοχώτατα, sive librarii sive ipsius culpa. Rectius ap. Theodoret. vol. 4, p. 763 : Σοφῶς ἄρα καὶ εὐεπιβόλως ἔφη τις τῶν ἡμετέρων. Conf. Ἐπιβόλως. L. D. Ap. Artemid. quoque Onir. 4 proœm. p. 310, 12 : Εὐεπιβόλως ἔχειν πρὸς τὰς κρίσεις· ad quem l. conf. Reiff. t. 2, p. 441 et, quem laudat, d'Orville ad Chariton. 6, 1. Hase.]

Εὐεπιβούλευτος, ὁ, ἡ, Cui facile strui possunt insidiæ. [Ῥᾳδίως καὶ εὐχερῶς ἐπιβουλευόμενος, Hesychius. Pollux 1, 158, 172. L. D. Strabo 2, p. 100, χώρα. Τόλμα, Onosaud. Strat. p. 51. Hemst. Basil. vol. 1, p. 463, E; schol. Eur. Med. 279; Amphiloch. p. 66; Orig. C. Cels. p. 189. Kall. Schol. Od. T. 518. Waxzr. Comparativo Xen. Cyrop. 8, 4, 3 : Ὡς εὐεπιβουλευτοτέρας ταύτης (sinistræ) οὔσης. Dio Cass. 38, 31 : Μὴ καὶ διασπασθέντες εὐεπιβουλευτότεροι τοῖς λυπηθεῖσί ποτε ὑπ' αὐτῶν γένωνται.]

[Εὐεπίβουλος, ὁ, ἡ, Callide observans alios, Insidiator. Ptolem. Tetrab. p. 162, 1; 163, 11. Hase.]

Εὐεπίγνωστος, ὁ, ἡ, Cognitu facilis, εὐκατάληπτος Hesych.o [Mauric. Strat. p. 168 : Εὐεπίγνωστον τοῖς ὑπ' αὐτὸν βανδοφόροις. Suidas in Εὐσύνοπτον, ubi liber unus εὐεπίγνωτον. Sic Etym. M. p. 142, 40 : Ἀριῤῥαδία, εὐεπίγνωτα, εὔσημα. L. D. Artemid. Onirocr. 4, 84 : Πάντων ... εὐεπιγνώστων σοι ἐσομένων. Just. Mart. p. 426, C : Πάντως τῇ ἰδίᾳ μορῇ τοῖς γνωρίμοις ἕκαστος εὐεπίγνωστος γέγονεν. Hase.]

[Εὐεπίδεκτος, ὁ, ἡ, Facile recipiens. Schol. Apoll. Rh. 1, 1005 : Ὅπως βραχίονα (τὰ δούρατα) εὐεπίδεκτα γένηται τῶν σφηνῶν. Kall.]

[Εὐεπίδοτος, ὁ, ἡ, Facile cedens. Oribas. p. 45 ed. Mai. : Εἰ μὲν οὖν νεῦρον ἢ τὸ αἴτιον, τὸ δέρμα λιπαρὸν καὶ εὐεπίδοτον καὶ ὁμοιον κατὰ τὴν ἁφὴν τῷ κατὰ φύσιν εὑρεθήσεται. L. Dind.]

[Εὐεπίδρομος, ὁ, ἡ, Facilis ad incurrendum, accedendum. Figurate Expeditus, ap. Themist. Or. 20, p. 235, D : Εὐδάτου οὔσης ἔτι καὶ εὐεπιδρόμου τοῖς σοφισταῖς (τῆς φιλοσοφίας). L. D. Proprie Greg. Nyss. t. 1, p. 168, B : Ὡς μὴ εὐεπίδρομον εἶναι ταῖς παρακειμέναις χαράδραις. Agath. Hist. p. 308, 3 ed. Bonn. : Τοῖς βαρβάροις βατὰ καὶ εὐεπ. Hase.]

Εὐεπίθετος, ὁ, ἡ, Aggressu et invasu facilis. [Xen. An. 3, 4, 20 : Εὐεπίθετον ἦν ἐνταῦθα τοῖς πολεμίοις. (Æneas Tact. c. 22, p. 66, 3 : Ἢ ὅ' ἂν τῆς πόλεως εὐπρόσοδα καὶ εὐεπίθετα τοῖς πολεμίοις ᾖ.) Thuc. 6, 34 : Καὶ ἡμῖν ἂν εὐεπίθετος εἴη, de exercitu hostili. Plato Polit. p. 306, A : Μᾶλ' εὐεπίθετον πρὸς τὰς τῶν πολλῶν δόξας. Aristot. Polit. 5, 11 : Οὔτε γὰρ εὐεπίθετος οὔτ' εὐκαταφρόνητος ὁ νήφων, ἀλλ' ὁ μεθύων. Polyb. 4, 19, 12, τόποι· et de hominibus ib. 74, 4 : Εὐεπίθετοι τοῖς πολεμεῖν προθεμένοις. Dio Cass. 50, 32 : Εὐεπιθετώτεροι ἄλλοις τισὶν ἐγίγνοντο. || Adv. Εὐεπιθέτως, Æneas Tact. c. 23, p. 71, 4 : Ἢ δὲ μάλιστα εὐεπ. εἶχεν τοῖς ἐναντίοις.]

[Εὐεπίκλειστος, ὁ, ἡ, Bene clausus. Schol. Hom. Il. Ω, 318 : Εὐκλῆς) εὐεπίκλειστος. L. Dind.]

[Εὐεπίληπτος, ὁ, ἡ, Reprehensibilis, Gl.]

Εὐεπίληστος, ὁ, ἡ, Obliviosus, Facile obliviscens, opp. τῷ μνημονικός. Theophyl. [Ep. 7] : Κολάκων γὰρ φύσις καὶ μνημονικὸν πρὸς κακίαν, καὶ τῶν ἀγαθῶν εὐεπίληστον. [Eust. Opusc. p. 306, 65 : Τὸ ἀχάριστον καὶ ἀπάσης χάριτος εὐεπίληστον.]

[Εὐεπιλόγιστος, ὁ, ἡ, Qui facile ratiocinando colligitur. Sext. Emp. Adv. Math. 1, 297; 7, 75. Galen. vol. 8, p. 591, C. Hermst.]

[Εὐεπίμικτος, ὁ, ἡ, Facilis accessu. Strabo 11, p. 493 : Χώραν πᾶσιν εὐεπίμικτον. Pollux 1, 100, λιμήν· 6, 28, συμπότης, iterumque de homine 5, 138. || Adv.] Εὐεπιμίκτως, ap. Polluc. l. 5, [139] synonymum τῷ εὐξυμβόλως, φιλανθρώπως. Innuit igitur εὐεπιμίκτως ἔχειν dici Eum quocum facile est consuescere et congredi, i. e. Affabilem, Humanum.

[Εὐεπίμολος, ὁ, ἡ, Facilis ad adeundum. Ms. apud Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 135 : Εὐαγγελιστῶν τοὺς θεοπνεύστους λόγους, τόμοις διαιρεθέντας εὐεπιμόλοις, fortasse pro εὐεπιβόλοις. Εὐεπιτρόχοις ex alio libro exhibuisse Allatium annotavit Band. p. 136. L. D.]

[Εὐεπίσημος, ὁ, ἡ, Notabilis, Illustris. Schol. Hom. Il. Ψ, 240. Wakef.]

[Εὐεπίστρεπτος, ὁ, ἡ, Facile convertendus. Appian. Pun. c. 50, ἐπὶ τὸ χεῖρον.]

[Εὐεπίστροφος, ὁ, ἡ, Facile movendus, vertendus. Etym. M. p. 616, 5 : Ἡ ἐκ τοῦ ὄθω (fit v. ὀθόνη) τὸ ἐπιστρέφομαι, οἱονεὶ τὸ μαλακὸν καὶ εὐεπίστροφον. || Aliter de æde S. Sophiæ Agathias p. 152, D, ubi postquam de fornice ejus dixerat paullo aliter ab Isidoro quam ante ruinam constructus fuerat restituto, addit : Καὶ γέγονεν ἐντεῦθεν εἰκότως ἰθύτερος μὲν καὶ εὐεπίστροφος, καὶ πανταχόθεν τῇ γραμμῇ ἐξισάζων, στενώτερος δὲ καὶ ὀξυτενὴς καὶ οἷος οὐχ οὕτω λίαν ἐκπλήττειν τοὺς θεωμένους ὡς πάλαι, πολλῷ δὲ ὅμως πλέον ἐν ἀσφαλεῖ βεβηκέναι. Quod quomodo intelligeret non declaravit Ducangius, locum Agathiæ repetens ad Pauli Sil. Descr. Soph. p. 547. Videtur esse Bene circinatus, ut ἐπίστροφος interdum est i. q. κυκλοτερής. L. Dind.]

[Εὐεπιστρόφως, Ut facile convertatur s. revertatur. Phot. Bibl. p. 240, 7 : Τὸ κατεπῖγον ἐπιμνησθεῖσα (historia Memnonis) ἔχεται πάλιν εὐεπιστρόφως (post digressionem ab instituta narratione) τῆς προτεθείσης αὐτῇ κατ' ἀρχὰς γνώμης. « Isidor. Pel. 1, 121 (?). » Boiss.]

[Εὐεπίτακτος, ὁ, ἡ, Morigerus. Nicarchus Anth. Pal. 11, 73, 4 : Εἰς ὃ θέλεις αὐτὴν (anum) εὐεπίτακτον ἔχεις. Var. script. ap. Poll. 1, 156.]

[Εὐεπίτευκτος, ὁ, ἡ, Felix. Suidas v. Βασιλίσκος, p. 723, A : Εὐεπ. ὢν ἐν μάχαις. Photius : Εὔκληρος, εὐεπ. Severus De clyster. p. 34 ed. Dietz. : Εὐεπίτευκτον ἂν προσενέγκοις τὸ βοήθημα.]

[Εὐεπιτήδευμα, τὸ, in dogmatis Stoicorum ap. Stob. Ecl. eth. p. 192 : Πάντα δὲ τὰ κατορθώματα δικαιοπραγήματα εἶναι καὶ εὐνομήματα καὶ εὐτακτήματα καὶ εὐεπιτηδεύματα καὶ εὐτυχήματα κτλ. pro ἐπιτηδεύματα restituit Heerenius vertitque, Omnia recte facta esse quoque juste et ... studio et successu ... facta.]

[Εὐεπίτροχος, ὁ, ἡ, V. Εὐεπίμολος.]

[Εὐεπιφορία, ἡ, Proclivitas. Sextus Pyrrhon. hypot. 1, 181, p. 45 : Αἰνησίδημος ἀκτὼ τρόπους παραδίδωσι, καθ' οὓς οἴεται πᾶσαν δογματικὴν αἰτιολογίαν ὡς μοχθηρὰν ἐλέγχων ἀποφήνασθαι, ὧν ... δεύτερον (εἶναί φησι) καθ' ὃν πολλάκις εὐεπιφορίας οὔσης δαψιλοῦς, ὥστε πολυτρόπως αἰτιολογῆσαι τὸ ζητούμενον, καθ' ἕνα μόνον τρόπον τοῦτό τινες αἰτιολογοῦσι, ubi passive dicitur, ut reddi possit etiam Copia, Occasio. Active vero ap. Clem. Al. Str. 2, p. 507 : Ὁ νόμος πρὸς ἀναστολὴν τῆς εὐεπιφορίας τῶν παθῶν ἀναιρεῖσθαι προστάττει τὴν μοιχευθεῖσαν.]

Εὐεπίφορος, ὁ, ἡ, in VV. LL. exp. etiam Facile labens; afferturque ex Strab. et adv. Εὐεπιφόρως, scribente [1, p. 28], Εὐεπιφόρως ἔχει πρὸς τὴν ἐγγυτάτω [καὶ γνωριμωτάτην ἑαυτῷ] θάλατταν, pro Facile fertur et evolvitur in finitimum pelagus. [Immo Procliviter habet, Proclivis est in. Dicitur enim de Homero. Eust. Il. p. 89, 43 : Εὐεπ. ἔχων εἰς τὰ κατὰ οἶνον. Schol. Pind. Pyth. 4, 206 : Εὐεπ. δὲ ὁ Π. λευκίππους καλεῖ αὐτούς, Libenter. || Adjectivi exx. Clem. Al. Str. p. 464 : Εὐεπίφοροι εἰς τὸν δεύτερον γάμον· 7, p. 729 : Αὐτίκα τύφλος μὲν, οὐ μὴν εὐεπ. ἐπὶ τὸ ὁμνύναι ὁ γνωστικός· Pædag. 3, 4, p. 230, πρὸς τὴν ἀσέλγειαν, citat Suicer. Iisdem cum præpositionibus Cornutus De n. d. p. 236, ubi cum πρός, scholl. Eur. Med. 660, Aristoph. Plut. 990, ubi cum εἰς, Ran. 919, Soph. Antig. 897, Aj. 693, ubi cum ἐπὶ, et Phœn. 4, ubi cum infinitivo : Εὐεπίφορος ὁ Εὐρ. πρὸς ἕτερα πρόσωπα πρεσβύτερα τὸν δυστυχημάτων αἰτίαν ἀναφέρειν. || Adv. Εὐεπιφόρως v. supra.]

Εὐεπιχείρητος, ὁ, ἡ, Qui facile invadi potest, Quem facile aggredi quis possit, seu invadere aut adoriri. Redditur etiam Facilis invasu seu aggressu, item Captu facilis. [Στρατιῶται Pollux 1, 158, τάξις 172. L. D. Schol. Thuc. 6, 34 : Εὐεπιχείρητος ἡμῖν ἔσται ἡ δύναμις αὐτῶν. Cantacuz. Hist. 1, 16, p. 51, D : Ὡς ἤδη πρὸς καταστροφὴν εὐεπιχείρητον ὕστερον χωρήσει καὶ πρὸς ἐμέ. Boiss. Socr. H. E. 4, 21 : Τὸ εὐεπιχείρητον τοῦ καιροῦ. Menduam. Eust. Opusc. p. 283, 40 : Τὸ εὐεπ. τοῦ ἐκεῖ δυσπραγήματος. Εὐεπιχειρώτως male scriptum ap. Theodoret. vol. 1, p. 481 ed. Schulz. L. D.] At vero problemata εὐεπιχείρητα, Quæ facile astrui et confici possunt. Alex. Aphrod. in Aristot. Top. 1. 2 : Ἐπεὶ γὰρ πᾶν εὐεπιχειρητότερον γίνεται σαφέστερον γενόμενον, φησὶ δεῖν μεταλαμβάνειν τὸ ἀσαφέστερον εἰς τὸ σαφέστερον, καὶ οὕτως ἐπιχειρεῖν πειρᾶσθαι· εὐπορωτέρα γὰρ ἡ πρὸς τὸ σαφὲς ἐπιχείρησις. [|| Active Diog. L. 4, 30 : Ἵνα καὶ τὸν Θεόφραστον κνιζόμενόν φασιν εἰπεῖν ὡς ἰύφυὴς καὶ εὐεπ. ἀπεληλυθὼς τῆς διατριβῆς εἴη νεανίσκος, Ingeniosus proruptusque, Int. Wakef. || Adv. Εὐεπιχειρήτως, Hierocl. In Pythag. p. 97 : Πάντες μᾶλλον εὐεπ. διάκεινται. L. D. Vita Procop. Actt. SS. Julii t. 2, p. 557, 46 : Εὐεπ. προσβαλεῖν αὐτῷ. Hase.]

[Εὐεπὸς, V. Εὐεπής.]

[Εὐέργαστος, ὁ, ἡ, Facile tractandus, formandus, fingendus. Clem. Al. Pæd. 1, p. 109 : Ἀτελοὶ δὲ ἡμεῖς, οἱ ἄπαλοι πρὸς πειθὼ καὶ εὐέργαστοι πρὸς ἀγαθωσύνην. Angel. Method. Conv. virg. p. 42, 26 : Ἡ εὐέργαστος πᾶσα γῆ, Quæ sese tractabilem præstat. Hase.]

[Εὐέργεια, ἡ, Beneficentia. Arethas Anth. Pal. 15, 34, 5 : Οὐδὲ γὰρ οὐδ' αὐτοῦ (in orco) τῆς σφετέρης ἐ. ἅπαν ψυχαὶ λήθονται μεγαθύμων εὐεργεσιῶν. V. Εὐεργία. || Facilis tractatio, Tractabilitas. Oribas. p. 51 ed. Mai. : Γίνεται δὲ ἡ δυσέργεια ὡς τὰ πολλὰ περὶ τὴν πρώτην ἀναβολήν· αἱ δὲ λοιπαὶ πολλὴν εὐέργειαν ἔχουσιν. V. Εὐέργος. L. Dind.]

Εὐεργεσία, ἡ, Beneficentia. Hom. Od. X, [374] : Ὡς κακοεργίης εὐεργεσίη μέγ' ἀμείνων. [Ubi Eust. præferebat significationem ἀγαθοεργίας. Sed recte vertit HSt. Theognis 548 : Μηδένα πω κακότητι βιάζεο, τῷ δὲ δικαίῳ τῆς εὐεργεσίης αὖθι ἀριστότερον· 574 : Εὖ ἔρδων εὖ πάσχει· τί κ' ἄγγελον ἄλλον ἰάλλοις; Τῆς εὐεργεσίης ῥηδίη ἀγγελίη. Simonid. ap. Aristid. vol. 2, p. 380 : Πατρὶς δὲ Κόρινθος ἀντ' εὐεργεσίης μνήμ' ἐπίθηκε τόδε. Quæ frequens formula est. Theocr. 17, 116 : Μουσάων δ' ὑποφῆται ἀείδοντι Πτολεμαίον ἀντ' εὐεργεσίας. Julian. Anth. Plan. 4, 87, 4.] Isocr. etiam Ad Dem. [p. 7, C] κακοεργίαν ei opp. : Αἰσχρὸν νόμιζε τῶν ἐχθρῶν νικᾶσθαι ταῖς κακοπραγίαις, καὶ τῶν φίλων ἡττᾶσθαι ταῖς εὐεργεσίαις. [Xen. Cyrop. 8, 7, 13 : Ἡ κτῆσις αὐτῶν (nominum) ἐστὶν οὐδαμῶς σὺν τῇ βίᾳ, ἀλλὰ μᾶλλον σὺν τῇ εὐεργεσίᾳ. Præpositioni ἀπὸ jungit Galen. vol. 2, p. 10 : Τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἀρίστους θείας ἀξιοῦνται τιμῆς διὰ τὴν ἀπὸ τῶν τεχνῶν εὐεργεσίαν. Genitivo Ephræm Syr. vol. 3, p. 70, F : Μετὰ τὴν εὐεργεσίαν τοῦ ὑετοῦ.] Et ap. Longin. [1, 2] quærenti cuidam qua re proxime ad deos accedamus, respondet alter εὐεργεσίᾳ καὶ ἀληθείᾳ. [Cum præp. περὶ inscr. Att. ap. Boeckh. vol. 1, n. 372, p. 436, 8 : Εὐνοίας ἕνεκα καὶ εὐεργεσίας τῆς περὶ τὸν πόλιν. Absolute positum in hac formula v. ib. n. 367, sequente εἰς, n. 382. Alia formula ib. p. 568, n. 1077 : Ἡ βουλὴ ... Ἀττικὸν ὕπατον ἐπὶ εὐεργεσίαις καὶ εὐνοίᾳ τῇ πρὸς τὴν πόλιν.] || Multo frequentius pro Beneficium. Thuc. 1, [137] : Καί μοι εὐεργεσία ὀφείλεται, Mihi beneficium debetur. Ib. [129] : Κείσεταί σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἐσαεὶ ἀνάγραπτος, Beneficii illius domi nostræ æterna memoria conservabitur. [V. quæ infra de horum ll. sententia dicentur.] Sic dicitur ἀνταλλάξασθαι τὰς εὐεργεσίας, Compensare s. Referre beneficium : et εὐεργεσίας ἐκτίνειν pro eod. ap. Herodot. [3, 47.] Herodian. [6, 9, 2] : Εἰς ἐκείνου εὐεργεσίας κατατεθείσας πρὸς αὐτοῦ, Beneficia apud eum a se collocata. [Thuc. 1, 128 : Εὐεργεσίαν δὲ ἀπὸ τοῦδε πρῶτον ἐς βασι-

λέα κατέθετο. Idem ib. 32 : Μήτε εὐεργεσίας μεγάλης μήτε ξυμμαχίας προὐφειλομένης. Aliæ locutiones et constructiones sunt, ap. Xen. Anab. 7, 7, 47 : Τούς σοι προεμένους εὐεργεσίαν· Plat. Gorg. p. 513, D : Ταύτην τὴν εὐεργεσίαν προέσθαι· E : Ἄλλην εὐεργεσίαν προσφέρειν· Reip. 10, p. 615, B : Εἴ τινας εὐεργεσίας εὐεργετηκότες εἶεν· Gorg. p. 520, C : Ἄλλην εὐεργεσίαν τις εὐεργετηθείς. Demosth. p. 193, 22 : Μεγάλην εὐεργεσίαν καταθέσθαι πρὸς αὐτόν· 661, 3 : Ὅσοισπερ ἐστὶ καὶ ἡτισοῦν εὐεργεσίας πρόφασις πρὸς ὑμᾶς. Æschin. p. 31, 31 : Τὰς εὐεργεσίας, ἃς ὑμεῖς ὑπήρξατε τῷ Ἀμύντᾳ· 78, 1 : Δεῖν ἀπὸ τῶν προγόνων εὐεργεσίαν τινὰ αὐτῷ πρὸς τὸν δῆμον ὑπάρχειν. Pausan. 1, 3, 2 : Ἐς ἄλλους τε ὧν ἦρχεν εὐεργεσίας καὶ ἐς τὴν πόλιν μάλιστα ἀποδειξάμενος τὴν Ἀθηναίων. Isocr. p. 307, D : Δικαίως ἂν τὴν αὐτὴν εὐεργεσίαν ἀπολάβοιμεν, ἥνπερ αὐτοὶ τυγχάνομεν εἰς ὑμᾶς ὑπάρξαντες. Inscr. Epidaur. ap. Bœckh. vol. 1, p. 588, n. 1167, 3 : Ἀντ' εὐεργεσίης, τὴν πολλάκι δῶκε πόλει. Cum genitivo Diodor. 1, 13 : Διὰ σύνεσιν καὶ κοινὴν ἀνθρώπων εὐεργεσίαν· 62 : Εἰς εὐεργεσίαν ἀνθρώπων.] Hesiod. Theog. [503] : Οἵ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων. Et Dem. [p. 316, 10] : Τὰς ἰδίας εὐεργεσίας ὑπομιμνήσκειν. Notandum vero in illis Thuc. ll. posse reddi etiam Gratia, quemadmodum et schol. in priori exp. ἀντίχαρις : ut sit, Mihi gratia debetur; et, Habebitur tibi gratia nunquam domi nostræ delenda. [Immo Nomen benefactoris mihi debetur, tibi tribuetur, de quo v. dicenda in Εὐεργέτης. Ita Xen. H. Gr. 1, 1, 26 : Διὰ ταῦτα δὲ εὐεργεσία τε καὶ πολιτεία Συρακοσίοις ἐν Ἀντάνδρῳ ἐστί. Demosth. p. 475, 10 : Ὧν ἐκπεσόντων ἐψηφίσασθε, ἅπερ οἶμαι φεύγουσιν εὐεργέταις δι' ὑμᾶς προσῆκε, προξενίαν, εὐεργεσίαν, ἀτέλειαν ἁπάντων. Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 123, n. 84, 15 : Ἀντὶ τούτων εἶναι αὐτῷ τὴν προξενίαν καὶ τὴν εὐεργεσίαν. Conf. ib. p. 130, n. 91, 1. Rhodia vol. 2, p. 392, b, A, 45 : Τιμαθεὶς εὐεργεσίᾳ καὶ ἀτελείᾳ πάντων, et in seqq. Melitensis ap. Castell. Nov. coll. p. 76 : Ὑπὲρ προξενίας καὶ εὐεργεσίας Δημητρίῳ Διοδότου Συρακοσίῳ καὶ τοῖς ἐγγόνοις αὐτοῦ. Conf. Wolf. ad l. Demosth. L. Dind.]

[Εὐεργεσία, Ἥρα ἐν Ἄργει, Hesych.]

[Εὐεργέται, οἱ, Euergetæ. Ita dicti Ariaspæ, gens Asiæ, ὅτι Κύρῳ τῷ Καμβύσου ξυνεπελαμβάνοντο τῆς ἐς Σκύθας ἐλάσεως, sec. Arrian. Exp. 3, 27, 9. Conf. 4, 6, 13, Diod. 17, 81. Steph. Byz. : Εὐεργέται, Σκυθικὸν ἔθνος. Στράβων (15, p. 724 : Ἐκ Δραγγῶν ἐπί τε τοὺς Εὐεργέτας ἧκεν, οὓς ὁ Κῦρος οὕτως ὠνόμασε, καὶ τοὺς Ἀραχωτούς), ὃ καὶ Ἀριμασποὶ ἐλέγετο· ἐκεῖ γὰρ τῶν ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς χειμῶνος πνεύσαντος διασωθῆναι τὸ σκάφος, καὶ οὕτω κληθῆναι. L. Dind.]

Εὐεργετέω, ab εὐεργέτης, Benefacio, Benemereo. [Soph. Phil. 670 : Εὐεργετῶν γὰρ αὐτὸς αὔτ' ἐκτησάμην.] Xen. Cyrop. 8, [2, 1] : Ἕως μὲν οὖν χρήμασιν ἀδυνατώτερος ἦν εὐεργετεῖν. Aliquando additur accus. ejus, cui benefit. [Æsch. Eum. 725 : Οὔκουν δίκαιον τὸν σέβοντ' εὐεργετεῖν. Eur. Alc. 860 : Κακὸν εὐεργετῆσαι φῶτα.] Aristot. Pol. 5 : Εὐεργετεῖ τὴν πόλιν, Beneficia in civitatem confert. Aristoph. Pl. [834] : Οὓς τέως εὐηργέτησα δεομένους. Nonnunquam accus. rei additur. Xenoph. Cyrop. 8, [2, 12] : Μεγάλα ἀντὶ μικρῶν εὐεργετεῖν, Magna pro parvis conferre beneficia. [Pro quo adv. ponit ib. 10 : Τοὺς ἀπαγγείλαντας μεγάλως εὐεργετῶν. Locutionis εὐεργεσίαν εὐεργετεῖν exx. v. in Εὐεργεσία.] Est ubi duplicem habet accus., et pers. et rei. Plato Pol. 1, [p. 345, A] : Οὔτι κακῶς σοι κείσεται ὅ, τι ἂν ἡμᾶς εὐεργετήσῃς, Non male collocabis, quod in me contuleris beneficium. Sic ap. Dem. C. Lept. : Πολλὰ ἂν ἔχων εἰπεῖν ὅσα εὐεργέτηκεν ὑμᾶς οὗτος ἀνήρ. [Cicero Ad Att. 9, 4, 2 : Ὁ μεγάλα τὴν πόλιν εὐεργετήσας.] Citatur vero et εὐεργετῶ σε εἰς χρήματα, e Phalar. Epist. [V. l. Plat. Conv. in passivo citandum. Cum dat. instrumenti qui dicitur, Diog. L. 3, 96 : Οὗτοι ταῖς ἐπιστήμαις εὐεργετοῦσιν. Cum accusativo Gregor. Acindynus in Allatii Græc. Orthod. vol. 1, p. 757, 53 : Εὐεργετείτω τοὺς ἐλέγχοντας λόγους. || Cum dat. pers. Geopon. proœm. 3 : Ὅσα ἢ τοῖς ὑπηκόοις εὐεργετῶν ἢ τοὺς ἐναντίους ἀποσοβῶν διαπέπραξαι. Theod. Stud. p. 404, C : Ἡμῖν αὐτοῖς εὐεργετοῦμεν τοῦ κοινοῦ φροντίζοντες. V. Εὐεργέτης. || Prosum. Mauric. Strat. p. 183 : Ἀνδρία μᾶλλον καὶ τάξις ἢ πλῆθος τῶν μαχομένων οἶδεν εὐεργετεῖν.] || Εὐεργετοῦμαι, Beneficio afficior. [Æschin. p. 3, 5 : Ἡνίκα ὁ μὲν εὐεργετούμενος οὐκέτι αἰσθάνεται ὧν εὖ πάσχει.] Aristot. Eth. 4, 3, περὶ μεγαλοκινδύνου loquens : Εὐεργετούμενος δ' αἰσχύνεται. Interdum additur et accus. rei, ut in act. Xen. [Comm. 2, 2, 3] : Μείζονα εὐεργετημένος, Majoribus beneficiis affectus. Herodian. 4, [13, 5] : Πολλὰ ὑπ' αὐτοῦ εὐεργετηθέντι. [Plato Crit. p. 43, A : Καί τι καὶ εὐεργέτηται ὑπ' ἐμοῦ· Gorg. p. 520, C : Ἄλλην εὐεργεσίαν τις εὐεργετηθείς. Alia constr. Conv. p. 184, B : Εὐεργετούμενος εἰς χρήματα. De re in Gl. : Εὐεργετημένα, Impensa. || Augmentum, quod grammatici probant in verbis cum εὖ compositis, quæ a vocali incipiunt, velut Etym. M. p. 399, 45 : Τὰ ἀπὸ τοῦ εὖ μορίου καὶ τοῦ δύς ἀρχόμενα ῥήματα ἄτρεπτον τηρεῖ τὴν ἀρχὴν, ἔσωθεν δὲ αὐξάνεται, οἷον εὐορκῶ, εὐώρκουν, in verbo εὐεργετέω modo præbent libri modo negligunt, de quibus exx. afferre omittimus. Εὐεργέτηκεν perspicue scriptum in inscr. Rosett. 9, p. 13 ed. Ameilhon., εὐεργετηκόσιν in Olbiopolit. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2059, p. 126, 19, εὐεργέτηκεν in Teja ib. n. 3068, p. 661, A, 8, εὐεργετήθη in Opuntia vol. 1, p. 856, n. 1755, 4. L. Dind.]

Εὐεργέτημα, τὸ, Benefactum, Benemeritum, Beneficium (in aliquem) collatum. Xen. Cyrop. 8, [2, 2] : Εὐεργέτημα ἀνθρώποις πρὸς ἀλλήλους οὐδέν ἐστιν ἀπὸ τῆς αὐτῆς δαπάνης ἐπιχαριτώτερον, ἢ σίτων καὶ ποτῶν μετάδοσις. [Plurali 5, 5, 34. Ps.-Demosth. p. 1390, 12 : Χωρὶς τοῦ μέγιστον εὐεργέτημ' εἰς πάντας γενέσθαι. Polyb. 30, 11, 1 : Εὐχαριστήσοντα περὶ τῶν εἰς αὐτοὺς γεγονότων εὐεργετημάτων. Gl. : Τῶν εὐεργετημάτων, Meritorum. Memorat etiam Pollux 6, 182. || Beneficium ecclesiasticum, ap. Gr. interpr. Conc. Laterani an. 1215, c. 25, 29, 30, 31. Ducang.]

Εὐεργέτης, ὁ, Qui beneficium confert, benefacit. [Pind. Ol. 2, 104 : Ἄνδρα μᾶλλον εὐεργέταν πραπίσιν. Soph. Ant. 284 : Ὑπερτιμῶντες ὡς εὐεργέτην. Eur. Med. 1127 : Ἐν δ' εὐεργέταις τὸ λοιπὸν ἤδη καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔσει.] Dem. [p. 240, 10] : Φίλον, εὐεργέτην, σωτῆρα, τὸν Φίλιππον ἡγοῦντο. Nonnunquam additur gen. ejus, in quem beneficium confertur. [Pind. Isthm. 1, 53 : Εὐεργέταν ἁρμάτων, de Neptuno. Eur. Rhes. 151 : Τίς ἂν γένοιτο τῆσδε γῆς εὐεργέτης;] Thuc. 1, [136] : Ὧν αὐτῶν εὐεργέτης, Quum de iis esset benemeritus. [3, 57 : Ἡμῶν τῶν εὐεργετῶν τῆς Ἑλλάδος.] Isocr. Hel. enc., τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος. Synes. Ep. 127 : Ἧκε μετάπεμπτος ὥσπερ εὐεργέτης Ῥωμαίων. Lucian. Anach. [c. 17] : Εὐεργέτης ἡμῶν. [Herodot. 8, 85 : Εὐεργέτης βασιλέος ἀνεγράφη. Ubi Valcken. : « Hæc propria Græcis erat hac in re locutio de Persarum Orosangis. (De quibus v. Wesseling.) Illinc transumtum eleganter adhibet Calliclem ludens Socrates in Plat. Gorg. p. 506, C : Μέγιστος εὐεργέτης παρ' ἐμοὶ ἀναγεγράψει. Græcarum etiam civitatum εὐεργέται sæpe publicitus ἀνεκηρύττοντο. V. Hemst. ad Lucian. D. mort. 10, 6. » Xen. H. Gr. 6, 1, 4 : Πρόξενος ὑμῶν ὢν καὶ εὐεργέτης ἐκ πάντων ὧν μεμνήμεθα προγόνων· Vect. 3, 11 : Εἰ μέλλοιεν ἀναγραφήσεσθαι εὐεργέται εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον. Lysias p. 159, 38 : Εἰ μὲν ξένος τις ἐλθὼν ὑμᾶς ἢ χρήματα ᾔτει ἢ εὐεργέτης ἀναγραφῆναι ἠξίου. Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 123, n. 84, 2 : Ἀναγράψαι Φανόκριτον τὸν Παριανὸν πρόξενον καὶ εὐεργέτην αὐτὸν καὶ τοὺς ἐκγόνους. Megarica ib. p. 558, n. 1052, 10. Melit. ap. Castell. Nov. Coll. p. 76 : Δεδόχθαι Δημήτριον ... πρόξενον εἶναι καὶ εὐεργέτην τοῦ δήμου τῶν Μελιταίων. V. Εὐεργεσία. || Διονύσου ἐπίθετον, Hesych. || Regum quorundam cognomen, ut Ptolemæorum tertii et septimi, regum Ægypti (v. Plut. Coriol. c. 11), et aliorum, de quibus v. Eckhel. D. N. vol. 4, p. 461-2. De Christo εὐεργέτῃ v. Wernsdorf. ad Philen p. 332 sq. || Construitur etiam cum dativo. Herodot. 6, 30 : Ἀνδρὸς μεγάλως ἑωυτῷ τε καὶ Πέρσῃσι εὐεργέτεω. Eur. Herc. F. 1252 : Εὐεργέτης βροτοῖσι καὶ μέγας φίλος. || Genere feminino apud Cornutum De nat. deor. c. 15, p. 163 : Ἱλαρῶν δ' εὐεργετῶν οὐσῶν καὶ ἱλαροὺς ποιουσῶν τοὺς εὐεργετουμένους ... πρῶτον μὲν χάριτες ὠνομάσθησαν. Ἱλαρῶς εὐεργετουσῶν restituit Lobeckius Aglaoph. p. 398. L. D.] Fem. Εὐεργέτις, Quæ benefacit, benemeretur de aliquo. [Eurip. Alc. 1058 : Τὴν ἐμὴν εὐεργέτιν· Iphig. Aul. 1447 : Ἑλλάδος τ' εὐεργέτις. Diodor. 1, 2 : Εὐεργέτιν τοῦ κοινοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, de historia.] Plato Leg. [10, p. 896, E : Ψυχῆς ... εὐεργέτιδος. Lucian. De salt. c.

41.] Synes. Ep. 123 : Περὶ σοῦ τῆς φιλτάτης τε καὶ εὐεργ. κεφαλῆς, De me benemerito capite. [Photius Epist. 18, p. 78 : Τῆς τε ἰδίας κεφαλῆς καὶ εὐεργέτιδος τολμῶσι καταφρυάττεσθαι. || Cognomen Berenices, Ptolemæi III Euergetæ conjugis, ap. Eratosth. Catast. c. 12, in inscr. Rosett. 5, p. 12 ed. Ameilhon. et Pap. Ægypt. a Bœckhio edita 1, v. 5 : Βερενίκης Εὐεργέτιδος. || In Etym. M. p. 762, 35 : Τορύνη, ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν τὴν εὐεργέτιν σημαίνει, Hemsterh. ad Hesych. v. Εὐηρημένοι corrigebat, τὴν ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν (λεγομένην) εὐέργην σημαίνει. L. Dind.]

Εὐεργετητέον, Benefaciendum. [Xen. Comm. 2, 1, 28 : Τοὺς φίλους εὐεργ.]

Εὐεργετητικὸς, ἡ, ὸν, Ad benefaciendum s. benemerendum promptus. Pro quo εὐεργετικὸς dici Bud. Comm. annotat, sicut pro ὑπηρετητικὸς dicitur ὑπηρετικὸς, et pro φιλητικὸς, φιλικός. [V. Εὐεργετικός.]

[Εὐεργετίδας, ὁ, Euergetidas, Messenius, Pausan. 4, 21, 2; 23, 2. ἴᾱ]

Εὐεργετικὸς, ἡ, ὸν, Ad benefaciendum proclivis, Beneficus. [Inscr. Rosett. 34, p. 19 : Θεοῦ εὐεργετικοῦ.] Interdum additur gen., sicut in εὐεργέτης : ut δύναμις εὐεργετικὴ πολλῶν καὶ μεγάλων, Vis multis et magnis beneficiis juvandi. [Definitt. Plat. p. 412, E : Ἕξις εὐεργετικὴ ἀνθρώπων.] Et τὸ εὐεργετικὸν neutr. Beneficentia, Ad benefaciendum proclivitas. [Diodor. 1, 25 : Τὸ εὐεργετικὸν πρὸς τοὺς δεομένους τῶν ἀνθρώπων.] Herodian. 6, [9, 16] : Εἴς τε τὸ φιλάνθρωπον καὶ εὐεργετικώτερον ἐπιῤῥεπής. [Comparat. et superl. memorat etiam Planud. in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 73, 12. Superlativo utitur Polyb. 7, 8, 6.] Dicitur vero et εὐεργετητικὸς pro eodem. [Εὐεργητικὸς pro εὐεργετικὸς male ap. Zonar. Lex. p. 898. Aristot. Eth. Nic. 9, 11, p. 1171, 16 : Εὐεργετητικὸν γὰρ εἶναι καλόν. Sed recte libri plures εὐεργετικὸν, quo utitur Rhet. 2, 11 : Εἰ δ' ἐστὶ ζηλωτὰ τὰ ἔντιμα ἀγαθὰ, ἀνάγκη τάς τε ἀρετὰς εἶναι τοιαύτας καὶ ὅσα τοῖς ἄλλοις ὠφέλιμα καὶ εὐεργετικά· 1, 5 : Τιμή ἐστι σημεῖον εὐεργετικῆς δόξης. L. D. Herm. Trismeg. De mente p. 24, 22 : Ἐν μὲν τοῖς ἀλόγοις ζώοις οὐκ ἔστιν εὐεργετικός. Muson. ap. Stob. Floril. vol. 3, p. 443 : Μεγαλόφρων δὲ, καὶ εὐεργ., καὶ φιλάνθρωπος. Id. ib. p. 7 extr. : Τὸ εὐεργετικὸν εἶναι. Hase.]

[Εὐεργετικῶς, Benefice. Inscr. Rosett. 11, p. 13 : Τὰ πρὸς θεοὺς εὐεργ. διακείμενος. Boiss. Chron. Pasch. p. 735, 14 : Εἴ τι ἐστι πρὸς ὠφέλειαν ... τῆς ἀνθρωπότητος ... εὐεργ. ἐκελεύσαμεν γενέσθαι. || Passive, Beneficio, Gratia alius. Chron. Pasch. p. 735, 10 : Διὰ γοῦν τὸ οὕτως εὐεργ. ἀξιωθῆναι ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῦ ἐπιλαβέσθαι τοῦ τοιούτου θρόνου. L. Dind.]

[Εὐεργέτις. V. Εὐεργέτης.]

[Εὐεργέω. Hesych. : Εὐπαθεῖν, εὐεργεῖν. « Vide num legendum ἐνεργεῖν. Conf. gl. Εὐπαθοῦντες, εὔρωστοι. » Albert. Toupius Em. vol. 1, p. 332 εὐεκτεῖν. In ejusd. gl. Εὐηρημένοι, τετορυνημένοι, Hemsterh. conjiciebat εὐηργημένοι, quod eodem modo dictum esset pro ἐοργημένοι (vel quomodocunque hujus verbi perfectum formetur), ut εὐέργη pro ἐόργη. L. D. Zachar. Mityl. p. 100, 12 ed. meæ. Boiss.]

[Εὐέργη. V. Ἐόργη, Εὐεργέτις, Εὐεργής. Add. autem Pollux 10, 97.]

Εὐεργὴς, ὁ, ἡ, [Facilis, Gl.] navis, domus, Benefabricata, Affabrefacta, Bene compacta. Hom. [Il. Ω, 396 etc. Orph. Arg. 604.] Sic λώπη, δίφρος, ap. Eund. [Od. N, 224, Il. E, 585]; πηδάλιον, Hesiod. [Op. 627. V. Εὐερκής. Apoll. Rh. 4, 428, ξεινήιον. Oppian. Hal. 5, 135, ἄγκιστρον. Paul. Sil. Amb. 166, ἄντρον.] At χρυσὸς Od. 1, [202] opp. τῷ ἀργῷ, Eust., qui dicit εὐεργῆ δίδοσθαι χρυσὸν, ἐπεὶ οὐκ ἦν τίμιον τοῖς τότε χρυσίον ἀργόν. [Moschus 4, 94 : Μακέλην εὐεργέα. De trua Callim. fr. 178 ap. Etym. M. v. Λάκτις : Εὐεργέα λάκτιν, et Nicand. Ther. 109. Inter εὐεργεῖ et λαεργεῖ μάκτρῃ variatur ib. 708. Εὐέργη, quod v. in Ἐόργη, comparat Bentl. Dionys. Per. 581 : Εὐεργεῖ νηί. || Bene cultus. Zonar. p. 906 : Εὐεργὴς γῆ, εὔφορος, καλοέργαστος. Qua signif. infra εὐεργός. || Bene subactus. Andromachus ap. Galen. vol. 13, p. 876 : Αὐαλέον δ' ἐπὶ ταῖσι βάλοις εὐεργέος ἄρτου. || Facile conficiendus vertendum videtur ap. Apollod. Poliorc. p. 13, 14 : Σχήματα ... εὐπόριστα, ἐλαφρὰ, εὐεργῆ, ταχέα (ταχέως margo) ὑπὸ τῶν τυχόντων συντελούμενα. L. D.] || Beneficus, Bene meritus de aliquo. Od. Δ, [695, X, 319] : Οὐδέ τίς ἐστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων, h. e. εὐεργετῶν. [Maxim. Καταρχ. 140 : Χάριν τ' εὐεργέα δώσει. || Adv. Εὐεργῶς, Efficaciter. Aristot. Meteor. 3, 6 : Μᾶλλον γὰρ συμβαίνει τὸν ἀέρα εὐεργῶς ἔχειν πρὸς γένεσιν ὕδατος. Nisi scribendum ἐνεργῶς. Ἐναργῶς liber unus a pr. m. ‖Apud Philonem Belop. p. 84, C : Ἐργάσασθαι δὲ δεῖ τοὺς λίθους τῶν ἡμικυλίνδρων πύργων τὴν ἔξωθεν περιφέρειαν καταμετρήσαντα καὶ πρὸς αὐτὴν ἐμβολεῖς ξυλίνους κατασκευασάμενον διαδοῦναι τοῖς λιθουργοῖς, ἵνα εὐεργῶς καὶ ταχὺ ἐργάζωνται, Ut facile ac celeriter elaborent. L. Dind.]

Εὐεργία, ἡ, Felix rerum successus : cui opp. δυσεργία. Ita VV. LL. ex Suida, ap. quem tamen scriptum δυσερμία. V. et Εὐέργη. [Ap. Joseph. A. J. 6, 11, 2 : Πρῶτον μὲν ἡμᾶς εὐεργίαν μεγάλην εὐεργετήσαντα, recte libri plerique εὐεργεσίαν, licet hac significatione dictam formam εὐέργειαν supra retulerimus. Non melioris fidei est εὐεργείας ib. 16, 4, 3, ubi codd. ἐνεργείας.] Hesych. Εὐεργία affert pro τορύνη : exponens etiam εὐπιστία. [Glossas duas in unam conflatas conjicit Jungerm. ad Poll. 10, 97 : Εὐέργη, τορύνη, et Εὐεργία, εὐπιστία. Sic etiam Hemsterh. ad gl. Εὐηρημένοι, εὐεργία, idem esse monens quod infra ponitur ap. eundem εὐοργία, cum interpr. corrupta ἀπιστία.]

[Εὐεργίδης, ὁ, Euergides, n. viri ap. Aristoph. Vesp. 234, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 169, p. 298, col. 1, 30. ῐ L. Dind.]

Εὐεργὸς, ὁ, ἡ, Facilis. [Facile tractabilis. Herodot. 3, 24 : Ἡ δέ (ὕελος) σφι πολλὴ καὶ εὐεργὸς ὀρύσσεται. Aristot. De partt. an. 2, 16 : Ἀνάγκη δ' ἦν εὐθὺς ἀκολουθῆσαι τούτων τῶν μορίων ἑκάτερον πρὸς τὴν εἰρημένην χρῆσιν εὐεργά. V. Εὐέργεια.] Εὐεργὸν ξύλον τῆς πεύκης, Theophr. [H. Pl. 3, 9, 2], Circa quod non multum est laboris. Idem Theophr. [ib. 5, 6, 2], Ἡ φιλύρα τὸ ὅλον εὐεργὸν, Tilia cuicunque operi facilis, Plin. [Εὔεργος scriptum 5, 1, 1; 3, 6 etc. Comparativo 3, 9, 6 : Λευκότερον γὰρ καὶ μαλακώτερον καὶ εὐεργέστερον τὸ τῆς θηλείας (ἐλάτης) ξύλον. « Ἔρια ξαίνειν ὡς εὔεργα εἴη, Lucian. Fugit. c. 12. Τοῦτο τὸ λαῖον εὔεργόν τ' εἴη καὶ κάρπιμον, Theocr. 10, 43. » Hemst. Geopon. 2, 46, 1 : Ἐν τῇ εὐέργῳ (γῇ). Sic enim illis in ll. ponitur accentus Ita variatur inter σύνεργος et συνεργὸς, et alia. Acutum in εὐεργὸς ceterisque compositis præcipit Arcad. p. 89, 13. L. D.] || Ap. Hom. autem Od. O, [420 etc.: Εὐνῇ καὶ φιλότητι,] τά τε φρένας ἠπεροπεύει Θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, καὶ εἴ [ἤ] κ' εὐεργὸς ἔῃσι, schol. exp. σώφρων, καλὰ ἔργα πράσσουσα, Proba et honeste casteque se gerens : quæ ejus expos. videtur convenientior, quam quæ in VV. LL. est, Bene operans, i. e. Actuosa. [Eust. Opusc. p. 147, 46 : Τὸ εὐεπήβολον ἔμπρακτον, οὗ μέρος εὐεργόν.] Eust. exp. ἀγαθουργός. [De sideribus Benignis s. Propitiis Manetho 3, 63 : Εὐεργῶν ἐπιμαρτυρίῃσι σὺν ἄστρων· 253 : Εἰ μή πως εὐεργὸς ὁρῴη σχήματα ταῦτα· 6, 228 : Ἀστέρας εὐεργούς· et alibi.] Observandum est autem εὐεργὸς scribi, non εὔεργος, ut δύσεργος. [V. tamen supra.]

[Εὔεργος, ὁ, Euergus, n. viri ap. Demosth. p. 967 1139 seqq. Naxii ap. Pausan. 5, 10, 3. Fictum ap. Alciphr. Ep. 3, 30.]

[Εὐεργῶς. V. Εὐεργής.]

Εὐερέθιστος, ὁ, ἡ, Facile irritabilis, Iracundus. Strabo [14, p. 660 : Μειράκιον εὐερέθιστον καὶ ἀνοίας πλῆρες. Rufus p. 239 ed. Matth. : Τὰ μέρη εὐερέθιστα κλυσμοῖς. Antyllus in Matthæi Med. p. 299 : Τῶν εὐαισθήτων διαθέσεων. Ita in marg. : in textu εὐαιρεθίστων, pro εὐερεθίστων, ut annotat Matth. L. D. Basil. t. 1, p. 977, C : Πρὸς τὰς ἡδονὰς εὐερέθιστοι. Hase.]

[Εὐέρεια, Εὐερία, ἡ. V. Εὐέριος.]

Εὐέριος, et Εὔερος, ὁ, ἡ, Bene lanatus, Bona s. Pulcra vestitus lana : ut γλῶσσαν εὐέρων βοτῶν, ap. Cratinum, de ovibus, teste schol. Aristoph., qui itidem εὔερον exp. μαλακὴν ὥσπερ σισύραν εὐέριον, Mollem ut stragulum ex bona et laudata lana : Av. [121] : Εἴ τινα πόλιν φράσειας ἡμῖν εὔερον Ὥσπερ σισύραν ἐγκατακλιθῆναι μαλθακήν· perperam itaque Suid. [s. Zon.] pro εὐάερον etiam dictum putavit. Rursum schol. Aristoph. affert ex Plat. comico : Καὶ τοσοῦτον εὐερίας ἀπολέλαυκεν ὁ Ὑπέρβολος [ἀπολέλαυχ' Ὑπέρβολος Dobræus Aristoph. p. (121)] ὥστ' αὐχμότατός ἐστι, Hoc fructus ad Hy-

Digitized by Google

perbolum redundavit ex usu delicatæ mollisque vestis stragulæ, ut jam sit squalidissimus; vocat enim εὐρίαν hic Usum lanæ exquisitæ in veste stragula. Suid. habet ἀθλιωτάτη ἐστὶ, omisso nomine Ὑπέρβολος. [Phryn. Ecl. p. 146: Εὔριον μὴ λέγε, ἀλλ' εὖρον ἱματίων τρισυλλάβως καὶ χωρὶς τοῦ ι. Exc. Phryn. in Bekk. An. p. 39, 18: Εὔερος οἷς καὶ εὖερον ἱματίων, οὐκ εὐέριον. Male in Etym. M. p. 390, 19: Εὐέριος, ὁ ἔχων καλὸν ἔριον; καὶ εὐέρεια, pro εὐέριος. Nam εὐέρεια ponit etiam Chœroboscus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 171, 17, nomina quædam in ια ab nominibus in ος formata recipere diphthongum in penultima dicens πλὴν τοῦ βοηθὸς βοήθεια καὶ εὐερος (sic) εὐέρεια. Εὐέρεια, quod significet τὴν καλὸν ἔριον ἔχουσαν, diserte agnoscitur etiam ab Etym. Gud. p. 461, 18. L. Dind.]

Εὐέρεια, ἡ, s. Εὐερεία, Munitio, s. Bona munitio, Plato [Leg. 6, p. 778, C; 779, B, ubi plerique libri per ι. Ἀσφάλεια int. Hesych. Alteram formam, petitam fortasse ex poeta, nisi diphthongus restituenda est, ponit Etym. M. p. 390, 18: Εὐερείας, εὐπρεποῦς ἀσφαλείας καὶ περιφράξεως.]

Εὐερὴς, ὁ, ἡ, Bene septus, Bonum pulcrumve (aulæ) septum habens, respiciendo ad ἕρκος, quod circum αὐλὴν est. Hom. [Il. I, 471]: Οὐδέποτ' ἐσθὴ Πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερέος αὐλῆς. [Conf. Od. Φ, 389, X, 449. Hesiod. Op. 730. Hom. Od. P, 267: Θύραι δ' εὐερέες εἰσὶ διχλίδες, ubi alii rectius εὐαγέες. Pind. Ol. 13, 105: Αἰακιδᾶν εὐερὴς ἕλκος. Simias Anth. Pal. 7, 193, 3: Εὐερεῖ δόμῳ. Maxim. Καταρχ. 468, σηκούς· 515, μάνδρην.] || Bene munitus s. septus. Plato [Leg. 6, p. 760, E]: Εὐερὴς ἡ χώρα πρὸς τοὺς πολεμίους. [Id. 8, p. 848, E: Ὑποδοχὴν εὐερῆ· Critiæ p. 113, D, γήλοφον. Æsch. Suppl. 955: Στείχετ' εὐερῆ πόλιν. Plut. Arat. c. 50: Ἰδιὰς εὐερεστάτη. Strab. 17, p. 832. Eund. 13, p. 591, 625, 631; 8, p. 370; 9, p. 413; 16, p. 751, 753 citat Hemst. Similiter sæpius Dio Cass. V. etiam Εὐερής. || Active, Bene sepiens, Cingens, Oppian. Hal. 4, 655: Τοὶ δὲ περιστήσαντο λίνων εὐερέα πάντῃ δίκτυα κυκλώσαντες. || Adv.] Εὐερῶς, Munite, Bono septo. Plut. [Mor. p. 503, C]: Εὐερῶς κεχαράκωκε.

[Εὐερία. V. Εὐέρεια.]

Εὐέρτης, ὁ, pro εὐεργέτης, Benefactor, Epigr. [Antipatri Thess. Anth. Pal. 9, 92, 4: Ἀνταποδοῦναι ὕμνους εὐέρταις οἷα.]

[Εὐερῶς. V. Εὐερής.]

[Εὐερμέω, Fortunor, Felix sum. Pollux 5, 135: Καρδαίνειν, ἐμπολᾶν, εὐερμεῖν. Photius: Εὐερνῶ, εὐτυχῶ. Recte Schneiderus εὐερμῶ.]

Εὐερμὴς, ὁ, ἡ, Hesychio εὐτυχὴς, Fortunatus: cui sc. favet Mercurius, mercatorum et furum deus.

Εὐερμία, ἡ, Hesychio εὐτυχία, Felicitas, Bona fortuna, Prosper successus: ut contra δυσερμία dicitur ἡ δυστυχία. Eadem [Photius et] Suid. tradit, addens etiam, inde τὰ ἀπὸ τῆς τύχης εὐρήματα dicta fuisse κατὰν Ἑρμῆν: afferensque hæc ex Æliano: Μιθριδάτης δὲ τὴν ἀποδημίαν Λουκούλου ἑαυτοῦ κατίγραφεν εὐερμίαν εἶναι. Item, Ἀσπαζόμενος εὐερμίαν καιροῦ, καὶ ἀνάγκης καλούσης μὴ εἶκων κάκῃ. Ubi εὐερμίαν καιροῦ vocat Prosperitatem temporis s. occasionis oblatæ. [De felici captura Ælian. N. A. 1, 33: Εἰ δὲ τύχοι μία (sphyræna) τῆσδε τῆς εὐερμίας· 5, 39: Τῷ δὲ εἰ μὲν εὐθηρία γένοιτο ἑτέρου καὶ εὐερμία· 8, 28, et in Epilogo p. 396, 16. Memorat etiam Pollux 9, 160, Etym. M. p. 291, 49.]

[Εὐερνέω vitium scripturæ pro εὐερμέω, quod v.]

Εὐερνὴς, ὁ, ἡ, [Photio et] Suidæ εὐθαλὴς: ut Hesychio quoque εὐερνὶς est εὐθαλὲς, καλῶς βλαστῆσαν: ab ἔρνος significante βλαστὸς, κλάδος. Significat igitur Virens, Lætus germinibus. Rursum Hes. εὐερνέστατα exp. εὐστελέχη, Pulcros habentia stipites s. truncos. [Eur. Iph. T. 1100: Δάφναν εὐερνέα. Lucian. Ver. H. 1, 8. Ælian. N. A. 8, 26; Eust. Opusc. p. 110, 76, ξένδρον. Εὔδοτος ἡ χώρα καὶ εὐερνὴς, Strab. 16, p. 747. Dioscor. 3, 127. Ita legendum ex Ms. in Cornuto N. D. c. 14, p. 161 etc., 32, p. 227. Philo J. p. 665, E. Hemst. Greg. Nyss. vol. 1, p. 624, C: Τὰ εὐερνῆ τοῦ κήπου φυτά. Geopon. 2, 6, 25: Αὐτοφυῆ χλωρὰ καὶ εὐερνῆ. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 14, E: Εὔξυλόν τε καὶ εὐερνεστάτην (terram). || Figurate epigr. Anth. Pal. App. 267, 10: Ὑβρανόμην εὐερνὴς, πᾶσι ποθητός. Posidonius ap. Strab 2, p. 103: Εὐερνεστέρους γὰρ εἶναι (Indos) καὶ ἧττον ἕψεσθαι τῇ ξηρασίᾳ τοῦ περιέχοντος. Ubi Proceriores vertendum videtur, ut Hesych. interpr. εὐμήκης. De pecoribus idem 11, p. 402: Εὐερνῆ δὲ ἐστὶ καὶ τὰ βοσκήματα παρ' αὐτοῖς τά τε ἥμερα καὶ τὰ ἄγρια.]

Εὐερνώδης, ὁ, ἡ, affertur pro Fruticosus, Ramosus.

[Εὔερος. V. Εὐέριος.]

[Εὐέρσας, ὁ, Euersas, Thebanus, bis memoratur Livio 42, 13, 7 et 40, 7. Quod nomen suspectum fuit Valesio, infeliciter tamen tentanti *Euerras*. Recte ab ἔρση formari potuit Εὐέρσης.]

[Εὐεσίη. V. Εὐεσία.]

Εὐεσπερίδες, αἱ, pro Hortis Hesperidum legitur ap. Theophr. H. Pl. 6, 3, [3]: Τὰ πλείονα δὲ γενέσθαι περὶ τὴν σύρτιν ἀπὸ τῶν εὐεσπερίδων. Pro quo Plin. 19, 3: Circa Hesperidum hortos syrtimque majorem. [Conf. 4, 3, 2; 8, 6. Steph. Byz.: Εὐεσπέριδες (scr. Εὐεσπερίδες), πόλις Λιβύης καὶ ἑνικῶς λεγομένη. Λίγεται καὶ χωρὶς τοῦ εὖ μορίου Ἑσπερίς. Τὸ ἐθνικὸν Εὐεσπερίτης. Εὐεσπερίδες est ap. Herodot. 4, 171, 204, Εὐεσπερῖται 198, ap. Thuc. 7, 50, Diodor. 4, 56, Pausan. 4, 26, 2 seqq. Antiquius nomen esse ductum ab regionis fertilitate Εὐεσπερίδες quam quo recentiores plerique utuntur Ἑσπερίδες, animadvertit Thrigius in Reb. Cyren. p. 180. L. D.]

[Εὐεσσὸς σεσημείωται διὰ δύο σσ γραφόμενον· ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως, Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 72, 29. L. Dind.]

[Εὐεστία. V. Εὐστία.]

[Εὐέστιος, ὁ, ἡ, Bene fundatus. Callim. Del. 325: Ἰστίη, ὦ νήσων εὐέστιε, de Delo. Εὐέστιε, quod necessarium putavit Blomfieldus, non esse inferendum diximus in Ἑστία.]

Εὐεστὼ, οῦς, ἡ, Bonus et tranquillus status. Democritus Abderita, teste Diog. L. p. 359 [9, 45, et Stobæo Ecl. eth. p. 76 ed. Heer.], τὴν εὐθυμίαν vocavit tum aliis nominibus, tum εὐεστώ: quam etiam ait τέλος εἶναι, οὐ τὴν αὐτὴν οὖσαν τῇ ἡδονῇ, ἀλλὰ καθ' ἣν γαληνῶς καὶ εὐσταθῶς ἡ ψυχὴ διάγει, ὑπὸ μηδενὸς ταραττομένη, φόβου ἢ δεισιδαιμονίας ἢ ἄλλου τινὸς πάθους. Quæ ap. Suid. quoque leguntur, habentem τυραννουμένη pro ταραττομένη. [Conf. Clem. Al. Strom. 2, p. 498. Eidem Democrito ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 196: Τὰ ἀδικέοντα καὶ θέλοντα ἀδικεῖν ἀθῶος ὁ κτείνων καὶ πρὸς ἓν ἐστ' οὗν Valck. ad l. Herodoti infra cit. restituit εὐεστῶν.] Eod. Suida teste εὐεστὼ vocatur ἡ εὐδαιμονία, ut ἀτεστὼ dicitur ἐπὶ τῆς ἀτεϊότητος. Idem εὐεστοῖ affert pro εὐθηνία, κατάστασει. Sic Hesych. Εὐεστὼ, εὐθηνία, ἀπὸ τοῦ εὖ εἶναι· καὶ εὐδαιμονία, ἐπὶ [ἀπὸ Kuster.] τοῦ εὖ ἑστάναι τὸν οἶκον, [ἢ ἀπὸ τοῦ ἐαφιλεῖν (ἐαφιλεύειν Reisk.) τὰ πρὸς τὸ ἐσθίειν, εὐετηρία. Ab ἑστάναι ducunt etiam Etym. M. et Photius, apud quem male Εὐέστω. Sed ducitur ab εἰμὶ, ut Ἐστὼ, Κακιστώ. Herodot. 1, 85: Ἐν τῇ ὧν παρελθούσῃ εὐεστοῖ ὁ Κροῖσος τὸ πᾶν ἐς αὐτὸν ἐπεποιήκει. Ita libri optimi. Ceteri εὐθηνίᾳ. Æsch. Ag. 647: Χαίρουσαν εὐεστοῖ πόλιν· 929: Βίον τελευτήσαντ' ἐν εὐεστοῖ φίλῃ· Sept. 187: Μήτ' ἐν κακοῖσι μήτ' ἐν εὐεστοῖ φίλῃ ξύνοικος εἴην τῷ γυναικείῳ γένει. Arat. Phæn. 1090: Ὄφρα τις εὐεστοῖ χαίρῃ ποτιδέγμενος ἀνήρ. Ita libri meliores. Ceteri εὐστοῖ. Εὐετηρίᾳ schol. V. Εὐστία. Maxim. Καταρχ. 534: Πολλήν τ' εὐεστὼ φερέμεν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον.]

Εὐετηρία, ἡ, Annuorum proventuum felicitas, Copinsa anniversariorum redituum exuberantia, Fertilitas. [Ubertas, Gl.] Xen. Hell. 5, [2, 4]: Ὅτι ὁ σῖτος ἐν τῇ πόλει πολὺς εἴη, εὐετηρίας γενομένης τῷ πρόσθεν ἔτει. [Plut. Hier. 4, 5.] Dem. [p. 144, 8]: Τὸ τῶν ὠνίων πλῆθος ὁρῶντες, καὶ τὴν εὐετ. κατὰ τὴν ἀγοράν. [Theophr. De sign. 1, 24: Ὅταν χιόνες πολλαὶ γίνωνται, ὡς τὰ πολλὰ εὐετηρία γίνεται. Geopon. 1, 8, 6; Ælian. V. H. 2, 17; Alciphr. Ep. 1, 24. Cum genitivo African. Cest. c. 10, p. 292, B: Καρπῶν εὐετηρίας καὶ τὰς αὐτῶν ἐπιγονάς. Memorat etiam Pollux 1, 51; 9, 160.] Item Felix anni successus. [Plato Conv. p. 188, A: Ἥκει φέροντα εὐετηρίαν τε καὶ ὑγίειαν ἀνθρώποις καὶ τοῖς ἄλλοις ζώοις τε καὶ φυτοῖς.] Aristot. H. A. 8, [19]: Ὅταν κατὰ τοὺς ἀνθρώπους εὐετ. ᾖ, καὶ τοῖς πλείστοις ἰχθύσι συμβαίνει εὐημερεῖν, Quum prospere et salubriter hominibus cedit tempus anni, Bud. [6, 19: Τῶν δὲ προβάτων ἐὰν μὲν τὰ πρεσβύτερα ὀρμᾷ πρὸς τὴν ὀχείαν, φασὶν οἱ ποιμένες σημεῖον εὐετηρίας εἶναι τοῖς προβάτοις· ἐὰν δὲ τὰ νεώτερα, κακοθηνεῖν τὰ πρόβατα. Chrysost.: Εἰρήνην εὐετ., τῶν

ἑκάστῳ κακῶν ἐπικειμένων ταχείαν ἀπαλλαγὴν αἰτῶν. [Θεᾶς εὐετηρίας inscriptum numo Cleopatræ, reginæ Syriæ, Ptolemæi Philometoris filiæ, ap. Sestinium Descr. num. p. 499. L. D. Εὐετηρίας ναὸς Inscr. 111 apud Spon. M. E. A. p. 363 (Bœckh. C. I. vol. 1, n. 1104, p. 573, 20). Hemst. In Ind.:] Εὐητηρία, Hesychio εὐδαιμονία, καλὸς ἐνιαυτός: pro quo potius εὐετηρία scr. [Simile vitium, frequens in libris, εὐητεριάζω, notavit Hasius ad Leon. Diac. p. 4, D, ubi latiori signif. dicitur de Felicitate: Ἀνίαι ἡδοναῖς (παρέπονται) μὴ ἐῶσαι καθαρᾶς τῆς δεδομένης εὐετηρίας ἀπόνασθαι. Sic Aristot. Eth. Nic. 1, 8: Τὴν ἐκτὸς εὐετηρίαν· 8, 1: Τί γὰρ ὄφελος τῆς τοιαύτης εὐετηρίας (ut πλουτούντων καὶ ἀρχὰς καὶ δυναστείας κεκτημένων). Joseph. B. J. 7, 4, 1: Ἀπολήψεσθαι τὴν ἀξίαν μετὰ τῆς εὐετηρίας πιστευκότες. Iamblich. V. Pyth. 69: Τῆς ἐν τοῖς κοσμικοῖς στοιχείοις εὐετηρίας. De auri copia Jo. Laur. De magistr. p. 292 extr. Hesych. interpr. non solum εὐθηνία et καλὸς ἐνιαυτός, sed etiam καλῶς διακεῖσθαι, καλοκαιρία. Primam et tertiam interpr. ponunt etiam Photius s. Suidas; pro secunda autem εὐνομία et εἰρήνη. Sic etiam Etym. M. v. Εὐεστὼ, in quo male εὐετὴ, et pro διακεῖσθαι, ut in libro uno Suidæ, διοικεῖσθαι scriptum. L. Dind.]

[Εὐετήριος, ὁ, Eueterius. Οὗτος ἦν ἐπὶ Ἰοβιανοῦ βασιλέως κτλ., Suidas.]

[Εὐέτης, ὁ, Euetes, Locrensis, Pythagoreus, ap. Iambl. V. Pyth. c. 36, p. 528 Kiessl. Poeta comicus antiquus, qui Athenis cum Euxenide et Mylo (Myllo) fabulas docuerit, memoratur Suidæ in Ἐπίχαρμος. L. Dind.]

[Εὐετία, ἡ, i. q. εὐετηρία. Metrod. Probl. arithm. Anth. Pal. 14, 121, 4: Ταύρη χθὼν, βοέης οὔνομ' ἀπ' εὐετίης. Cod. Pal. εὐπείης. Grammat. in Bachmanni Anecd. vol. 2, p. 361, 19: Εὐεστία, εὐετηρία, ἡ καλλίστη τῶν ἐτῶν διαγωγή. Διογενιανὸς ἄνευ τοῦ σ γράφει. Quam gl. tamen ad εὐεστὼ referri ostendit glossarium Herodoteum (etiam in cod. Taurin. ap. Peyron. ad Etym. M. p. 353, 22), in quo cetera omnia eadem sunt, sed Εὐεστὴ scribitur pro εὐεστία, utrumque perperam pro Εὐεστώ. L. Dind.]

[Εὔϊτιος, ὁ, Euetius, præfectus Augustalis Alexandriæ, ap. Eunap. Vit. soph. p. 44, 7 ed. Boissonad. Ab aliis tamen vocatur Euagrius; conf. ib. p. 275, t. 2, p. 154 et Cousin. *Journ. des Sav.* 1827, p. 52 (5). Hase.]

[Εὐετίων, ὁ, Euetion, Atheniensis, Thuc. 7, 9. Alius in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 502, n. 651. Simile Εὐέτης. L. Dind.]

[Εὔευκτος. V. Εὐάρατος.]

[Εὐεύρετος, ὁ, ἡ,] Εὑέρετος, Promptus, Expeditus, ex Xen. Oec. [8, 17: Εἰ μὴ εὑρήσομεν καλὴν καὶ εὐέρετον (alii libri εὐάρεστον) χώραν ἑκάστοις, Locum in quo omnia facile inveniri possunt. V. Εὐαίρετος.]

[Εὐέφικτος, ὁ, ἡ, Ad quem facile pervenire licet. Figurate Apoll. De constr. p. 44, 26: Διὰ τοῦτο εὐέφικτος ἡ τοῦ ἄρθρου παράθεσις, Facilis, Expedita. Conf. ib. p. 185, 21. Contrario ἀνέφικτος utitur eodem modo p. 173, 10, et simplici ἐφικτὸς p. 176, 6. L. Dind.]

[Εὐεφόδευτος, ὁ, ἡ, i. q. sequens. Iamblich. In Nicom. p. 134, B. L. Dind.]

Εὔϊφοδος, ὁ, ἡ, Ad quem facilis patet aditus, Aditu facilis. [Xen. Cyrop. 2, 4, 13, Polyb. 1, 26, 2; 3, 100, 8; 14, 1, 15, Diodor. 2, 6; 13, 85; 15, 68, Strab. 5, p. 234, Suid. in Ἐνιζάνει, cum nominibus πόλις, χωρίον, τόπος et sim.]

[Εὔϊχιος, ὁ, Euechius, n. viri esse videtur in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 406, n. 305, col. 3, 17, ubi ΕΥΕΧ... L. Dind.]

Εὐΐψητος, ὁ, ἡ, Bene coctus: vel Coctu s. Concoctu facilis. Theophr. C. Pl. 4, 14 [12, 12]: Ἡ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἡλίου ξηρότης ἀχυλότερα μὲν ποιεῖ καὶ ἧττον ἡδέα, εὐεψητότερα δὲ οὐδὲν ἧττον, ἀλλὰ μᾶλλον. [Pro quo in Geopon. 2, 25, 1 male εὐεψότερα, vitio in gradibus hujusmodi adjectivorum frequentissimo.]

Εὐζηλία, ἡ, Bona æmulatio, Æmulatio in bonam partem. [Plut. Lyc. c. 12: Τῆς ἐν τοῖς λόγοις εὐζ. καὶ καθαριότητος. Alii ἀζηλίας, Curæ εὐτελείας. Κακοζηλίᾳ contrariam putabat Ernest. Lex. rhet. p. 167.]

Εὔζηλος, ὁ, ἡ, Qui bono zelo ducitur, Æmulator in bonam partem. || Bonus et felix æmulator s. imitator, opp. τῷ δύσζηλος et κακόζηλος. [Nicand. Al. 9: Εὐζήλοιο Κρεούσης, Schneid. interpr. ζηλωτῆς. Sic Hesych.: Εὔζηλος, ἐπὶ καλῷ ζηλουμένῃ. Eust. Il. p. 361, 24: Αἰτιῶνται δ' ἐκεῖ τῆς τῶν τοιούτων ἵππων μνείας οἱ παλαιοὶ οὐκ εὔζηλον ἀναχρονισμόν.]

Εὐζήλως, Bono zelo, Feliciter. Cereal. Epigr. in rhetores [Anth. Pal. 11, 144, 2]: Οὐ τὸ λέγειν παράσημα καὶ Ἀττικὰ ῥήματα πέντε, Εὐζήλως ἐστὶν καὶ φρονίμως μελετᾶν, Non est feliciter declamare, et ita ut id, quod æmulabaris atque affectabas, assecutus videare.

[Εὐζήλωτος, ὁ, ἡ. Theodor. Stud. p. 549, D: Ἐπαινοῦντές σου τὸ εὐσεβὲς καὶ εὐζήλωτον ἐν ἀγαθοῖς, Rectam in bonis æmulationem, Int. L. D. Actt. Concc. t. 3, col. 845, 5: Ἀνδρὸς εὐζηλώτου· et 737, 10: Τὸ εὐζήλωτον ὁμοῦ καὶ εἰλικρινὲς τῆς πίστεως. || Adv. Εὐζηλώτως, Magno zelo, Studiose, ib. col. 728, 11 et 760, 6. Hase.]

Εὔζυγος, ὁ, ἡ, ejusd. formæ [cujus ἄζυγος]: dicitur autem εὔζυγος νηῦς et εὔζυγος, Navis bona transtra habens. Et Navis bene compacta, intelligendo ex parte totum. [Hom. Od. N, 116, P, 288; Apoll. Rh. 1, 4; Oppian. Hal. 1, 58.]

[Εὔζυμος, ὁ, ἡ, Bene fermentatus. Galen. vol. 14, p. 879: Πρὸ πάντων εὔζυμός τε καὶ καλῶς ὠπτημένος ὁ ἄρτος ἔσται.]

[Εὔζυξ, ὕγος, ὁ, ἡ, Bene junctus. Dioscorides Anth. Pal. 5, 56, 5: Μαζοὶ γλαγόεντες, εὔζυγες, ἱμερόεντες, Pares papillæ, recte Grotius.]

[Εὐζωγράφητος, ὁ, ἡ, Bene pictus. Eust. Opusc. p. 184, 39: Ταῦτα δὲ τὰ καθ' ἡμᾶς ἀλήθειαν φασφορεῖ εὐζωγράφητον. ἄ L. Dind.]

[Εὐζωέω, Bene s. Jucunde vivo. Marc. Anton. 3, 12: Εὐζωήσεις. Achmes Onir. c. 151, p. 122: Εὐζωήσει μετ' αὐτῆς (τῆς γυναικὸς) καὶ τεκνώσει. Schneid. Theodor. Stud. p. 193, A. L. Dind.]

[Εὐζωΐ, ἡ, Bona s. Jucunda vita. Pind. Pyth. 4, 131: Ἐν ὄχεσφι δὲ μοίρᾳ μειλιχίοισι λόγοις αὐτοὺς Ἰάσων δέγμενος ξείνι' ἁρμόζοντα τεύχων πᾶσαν ἐν εὐφροσύναν τάνυεν, ἀθρόαις πέντε δραπῶν νύκτεσσιν ἔν θ' ἁμέραις ἱερὸν εὐζωΐας ἄωτον.]

Εὐζωΐα, ἡ, ex Aristot. [Eth. Nic. 1, 8], Beata vita, Beatus vitæ status, Vivacitas. [Nicomach. Introd. Arithm. 1, 2, p. 68. Theodor. Stud. p. 462, C; 486, C. L. Dind. || Vita honesta, pia. Athanas. Cat. in Ps. t. 1, p. 681, 27: Τῆς εὐζωΐας τὸ κάλλος. Hierocl. ap. Phot. Bibl. p. 463, 18: Πρὸς τὴν θείαν εὐζωΐαν. Hase.]

[Εὐζωίου, καλῆς εὖ (pro εὖ Musurus ζωῆς) interpr. Hesych. Pro quo Photius et Suidas εὐζωΐτου, καλῆς ζωῆς. Analogiæ conveniret εὐζωήτου, velut βίου. Atque ap. Zonar. p. 899: Εὔζωτος, καλοζώης, codex unus Εὐζώητος.]

[Εὐζώϊος, ὁ, Euzoius, episcopus Antiochiæ, in Chron. Pasch. p. 294, D, et ap. hist. eccles. scriptores.]

Εὔζωμος, ὁ, ἡ, i. q. ζωμοποιὸς in posteriori signif., In jure s. condiendis obsoniis gratiam habens. [Jurulentus, Gl.] || Εὔζωμον vocatur etiam Eruca [Gl.] herba, de qua Diosc. 2, 170. Et Plin. 20, 13, de ead. eruca loquens, In condiendis obsoniis tanta est suavitas, ut Græci εὔζωμον appellarint. [Theophr. H. Pl. 7, 1, 2; 9, 11, 6, C. Pl. 2, 5, 3. Hippolochus ap. Athen. 4, p. 130, D: Θύμα καὶ εὔζωμα... ἐσθίων. Galen. vol. 3, p. 86; Ælian. N. A. 6, 46; Rufus p. 205 ed. Matth.; Geopon. 12, 1, 8 seqq. Ἀλλία Etym. Gud. p. 217, 48, ubi præponuntur nonnulla quæ ad εὔζωρον pertinent. HSt. in Ind.:] Ap. Hippocr. [p. 551, 32] legimus et νεοσσὸν ἀλεκτορίδος δίεφθον εὐζωμευμένων [ἐζωμευμένον] χρομύῳ καὶ χοριάννῳ, pro Conditum ac εὔζωμον factum.

[Εὐζωνίζω, Accingo. Aq. Genes. 49, 19: Εὐζωνιεῖ, et postea εὐζωνιαθήσεται. Scheuss.]

Εὔζωνος, ὁ, ἡ, Bene cinctus, Eleganter cinctus. Εὐζώνοιο γυναικὸς, Hom. [Il. A, 429 et alibi sæpe in Iliade et H. in Cererem, et apud Hesiodum. Ubi intelligenda, ut in βαθύζωνος et καλλίζωνος, cinctura ilium, non pectoris et mammarum. Conf. Müller. Archæolog. § 339, 3. || De muliere positum Hesych. aliique gramm. interpretantur etiam εὔτοκος.] At vir εὔζωνος, Expeditus, Cam. ex Thuc. 2, [97. Herodot. 1, 72]. Et Xen. Cyrop. 4, [2, 15]: Ὡς δὲ εὔζωνοί τε καὶ ταχὺ ἐπορεύοντο, εἰκότως πολλὴν ὁδὸν διήνυσαν, Expediti et celeriter. [Sic alibi. Superlat. Anab. 4, 3, 20.] Plut. Alex. [c. 20], de militum copiis: Καίπερ

3, 16 : Ἐπιδεικνὺς δὲ ὡς εὐήθες εἴη. Aristot. De respir. c. 3 : Ἦν γὰρ λέγει Διογένης αἰτίαν εὐήθης. Et similiter sæpe Polybius aliique plurimi.] Item τὸ εὐήθες subst. Simplicitas. V. Bud. p. 825. [Thuc. 3, 83 : Τὸ εὔηθες, οὗ τὸ γενναῖον πλεῖστον μετέχει. De utraque signif. Mœris p. 143 : Εὔηθες τὸ χρηστὸν, Θουκυδίδης ἀττικῶς, εὐήθες τὸ ἀνόητον ἑλληνικῶς. Photius s. Suidas, et Etym. M. : Εὔηθες ἐπὶ τοῦ βελτίονος καὶ Θουκ. καὶ ὁ φιλόσοφος. Foes. OEcon. Hipp. : « Galen. Comm. 3 in Progn. (p. 154, 8, Hipp. p. 43, 54) : Εὐήθεις ἄνθρωποι λέγονται μὲν καὶ οἱ κακοήθεις ἐν ὑποκρίσει τινί, καθάπερ καὶ ὁ πίθηκος Καλλίας. Λέγονται δὲ καὶ οἱ ἐπαινετὸν ἔχοντες τὸ ἦθος. Ἀλλὰ τοῦ μὲν πρώτου παμπόλλη χρῆσίς ἐστι παρὰ τοῖς Ἕλλησι, τοῦ δὲ δευτέρου σπανιωτέρα. Λέγουσι δ' οὖν ποτε καὶ οὕτως οὐ τὸν εὐήθη μόνον ἀλλὰ καὶ τὴν εὐήθειαν ἐπὶ τῆς εὖ τὸ ἦθος ἐχούσης διαθέσεως. Idem Comm. 3 in Prorrh. (p. 201, 57, Hipp. p. 75, C) : Τὸ δὲ εὐηθέστεραι ῥῆμα σημαίνει μὲν καὶ τὸ κακοηθέστεραι, καὶ πολλάκις κατὰ τοῦτο τὸ σημαινόμενον τούτῳ φαίνονται κεχρημένοι πολλοὶ τῶν παλαιῶν. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ εὔτροποι. Κέχρηνται γὰρ καὶ τούτῳ τινὲς παλαιῶν καθὸ καὶ νῦν ἔοικεν εἰρῆσθαι. Rursus quoque Comm. 3 in l. De fract. (p. 572, 48, Hipp. p. 775, A) εὐηθέστερον dici scribit οὐ κατὰ τὸ κύριον τοῦ εὐήθους σημαινόμενον, ἐν ᾧ δηλοῦται τὸ εὖ ἔχον τὸ ἦθος. Quibus verbis indicat hujus voc. propriam signif. ex contraria et adversa interpretatione desumtam fuisse, velut quum ἠλίθιον, hoc est, Stolidum, εὐήθη dici scribit, ὁμοίως τῇ τε γλυκείᾳ καὶ καλλίᾳ (καλλίᾳ). Εὐήθης igitur dicitur Mitis, Facilis, Benignus, Simplex et minime malus, quique honestis ac bonis moribus est præditus. Sic εὐηθέστατοι πυρετοὶ dicuntur in Progn. (p. 154, 4, Hipp. p. 43, 54), οἱ ἐπιεικέστατοι καὶ ἁπλούστατοι, καὶ μηδὲν ἔχοντες κακόηθες, Febres placidissimæ ac simplicissimæ nihilque maligni habentes, et cum securissimis signis conjunctæ, ut exp. Gal., iisque τοὺς κακοηθεστάτους πυρετοὺς opponit Hipp. Quem certe l. mihi exprimere videtur Erotianus εὐηθέστατοι, οἱ μὴ κακοήθεις, exponens. In Prorrh. quoque (p. 201, 20, Hipp. p. 75, C), περιπλύσιες εὐηθέστεραι, Alvi proluvies benigniores et mitiores. Et l. De fract. (p. 572, 44, Hipp. p. 775, H), τὰ ὀλισθήματα καὶ τὰ διακινήματα ὁστέων εὐηθέστερα, Mitiores ac benigniores luxationes et ossium emotiones. L. De art. (p. 660, 49, Hipp. p. 839, G), γόνυ εὐηθέστερον ἀγκῶνος, Genu cubiti gibbo benignius. L. De rat. viet. in m. ac. (p. 64, 51, Hipp. p. 390, 27), εὐήθης νοῦσος, Morbus mitis, non malignus. Sic enim illic Gal., τὰς εὐήθεις νόσους, οὐ τὰς κακοήθεις, ἀλλὰ τὰς εὐτρέπτους, hoc est, Non malignos, sed qui facile in bonum vertunt, dici scribit. At εὐήθες ἕλκος, Ulcus parvum, simplex, vile, contemnendum, ap. Hipp. De rat. vict. in m. ac. (p. 69, 8, Hipp. p. 391, 41), μικρὸν καὶ ἁπλοῦν exponente Galeno, eique τὸ ἐπίκαιρον opponitur. (Conf. Oribas. p. 43, 77 ed. Mai., Rufus p. 75, 76 ed. Matth.) Sæpius sic etiam Aretæus, cujus sufficit notasse locum p. 22, 12 generis paullo diversi : Νεφροὶ τὴν μὲν τοῦ σώματος ἰδέην οὐ κάρτα ἐπίκαιροι ἐς κίνδυνον, ἢν καί τι πάθωσι ὀξέως· εὐκινώδεες γὰρ τὴν φύσιν· ἐς τὸ ὀλιθρον εὐήθεες, Proni, Proclives. Sic εὐήθη χωρία sunt Loca corporis vilia, non magni momenti, contemnenda, in quibus vulnera mala non sunt, Prorrhet. 2 (p. 97, A). » De loco positum fuisse conjiciebat Hemst. in Hesychii gl. Εὐήθης γυνή, quod in γύη mutabat.]

‖ Εὐήθως, Cum quadam morum probitate, simplicitate, Bona fide, Ut cum decet, qui probis est moribus. [Eust. Il. p. 62, 12 : Ὅτι τὸ Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σὸν ἴμεναι ἢ ἀπολέσθαι οὐ σιμῶς, ἀλλ', ὡς οἱ παλαιοί φασιν, εὐήθως ἤγουν ἁπλοϊκῶς καὶ ἀφελῶς εἶπεν ὁ Ἀγαμέμνων.] Exp. etiam Simpliciter et incaute [vel Stulte. Plato Phæd. p. 100, D : Τοῦτο δὲ ἁπλῶς καὶ ἀτέχνως καὶ ἴσως εὐήθως ἔχω παρ' ἐμαυτῷ· Hipp. maj. p. 301, C : Οὕτως ἀλογίστως καὶ ἀσκέπτως καὶ εὐήθως καὶ ἀδιανοήτως διάκεισθε. Aristot. Metaphys. 4, 29 : Διὸ Ἀντισθένης ᾤετο εὐήθως μηθὲν ἀξιῶν λέγεσθαι κτλ. Polybii ex. addit Suidas. ‖ Comparativo sing. Apollon. Cit. p. 35 : Εὐηθέστερον συνίστανται. Plur. Plat. Polit. p. 276, E : Ἁμαρτάνοντες εὐηθέστερα τοῦ δέοντος. Superl. Eur. Andr. 625 : Σοφὰξαι κελεύσας θυγατέρ' εὐηθέστατα. L. D.]

[Εὐηθία. V. Εὐήθεια.]

[Εὐηθίδης, ου, ὁ, Euethides, n. viri in inscr. Thaumac. ap. Boeckh. vol. 1, p. 864, n. 1772 : Νεοπτόλεμος Εὐηθίδου. Ἴ L. Dind.]

Εὐηθίζομαι, Simpliciter ago, Insulse ago, loquor. Bud. in Plat. [Reip. 1, p. 336, C : Τί εὐηθίζεσθε πρὸς ἀλλήλους; Philostr. V. Apoll. 7, 10, p. 343, 11 : Καὶ οὔτε γελάσαντά πω αὐτὸν ἐπ' ἐμοῦ (ἐμοὶ) οἶδα οὔτε εὐηθισάμενόν τι τῶν εἰωθότων ἐν φίλοις, Jocatum. Pollux 5, 121. Activum ponit Suidas : Εὐηθίζω, τὸ μωραίνω.]

Εὐηθικὸς, ἡ, ὸν, Stultus, Absurdus, Ineptus. Plato De rep. 1, [p. 343, C] : Ἄρχει τῶν [ὡς ἀληθῶς] εὐηθικῶν τε καὶ δικαίων. Et Aristot. ap. Bud. ibid. [Phys. acro. 4, ubi comparativo : Ἔστι δὲ εὐηθικώτερον τὸ εἰρημένον. Eodem gradu Eust. Opusc. p. 73, 47. L. D. Item Synes. p. 71, D : Εὐηθικωτέραις ψυχαῖς. Feminin. Cels. ap. Orig. t. 1, p. 670, D : Ἡ κοσμογένεια μᾶλλα εὐηθική. Hase. ‖ In bonam partem Simplex, Lenis, Mitis, Plat. Charm. p. 175, D : Οὕτως ἡμῶν εὐηθικῶν τυχοῦσα ἡ ζήτησις καὶ οὐ σκληρῶν.]

Εὐηθικῶς, Simpliciter, Fatue. [Aristoph. Nub. 1258 : Ὅτιὴ 'χάλεσας εὐηθικῶς τὴν κάρδοπον· Eccl. 521. Plato Reip. 7, p. 529, B, Hipp. maj. p. 301, D; Aristot. De generat. an. 3, 6.]

[Εὐήθιος, ὁ, Euethius, episcopus, Chr. Pasch. p. 294, B. Morell. Bibl. Manuscr. p. 229, 232. L. Dind.]

Εὐήκης, ὁ, ἡ, Valde acutus, q. d. Bene acutus. [Hom. Il. X, 319 : Αἰχμῆς εὐήκεος. Oppian. Hal. 5, 637 : Ἅρπην εὐήκεα.] Nicand. Al. [410] : Εὐήκεῖ ξυρῷ, ubi schol. τὐακονήτῳ. Sic Apoll. Arg. 2, [101] : Εὐήκεα φάσγανα, Acutissimos enses dixit, quod alius poeta [Phanocles ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 477] εὐήκη per contractionem. [4, 1055 : Ἐγχείας εὐήκεας.] Ap. Hesych. εὐήκεις [et εὐήκεας, τὰς καλῶς ἠκονημένας, ut Musurus refinxit scripturam codicis Εὐηκέας (sic, ut ap. Suid. scribitur εὐηκὴς et εὐηκέος), τῆς καλῶς οἰκουμένης. Pro quo debebat fortasse εὐήκεος. Interpretatio defendi videtur interpretationibus glossæ Εὐηκέστατοι, εὖ ἥκοντες· Εὐήκης, ἀκμάζουσα, εὐεκτοῦσα), de quibus v. annot. interpretum. Quibus tertiam addit εὔπλευρον. Idem quod Εὐήκεις interpretatur etiam εὐήκοον, Hemsterhusius conferebat cum Empedocleo ap. Diog. L. 8, 68 : Οἱ δ' ἐπὶ νούσων παντοίων ἐπύθοντο κλύειν εὐηκέα βάξιν, quod se intelligere negabat. Recte Karstenius et apud Empedoclem Scaligeri conjecturam εὐηχέα probavit et apud Hesychium εὐήκεις et εὐηχὲς in unam glossam confusa judicavit p. 280, quorum ad alterum pertinuisset interpretatio εὐήκοον. L. Dindorf.]

Εὐηκοΐα, ἡ, et Εὐηκοεῖν contrarias habent signiff. præcedentibus δυσηκοΐα et δυσηκοεῖν, [Facilis auditus, Obedientiæ et Facile audiendi, Obediendi. Prius ap. Diodor. 17, 55 : Τὴν δύναμιν καθ' ἡμέραν συνέτατε καὶ πρὸς τὴν ἐν τοῖς κινδύνοις εὐηκοΐαν ἑτοίμην κατεσκεύαζε. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 92, A. Eust. Opusc. p. 13, 26 : Εἰς εὐηκοΐαν πνευματικὴν καὶ πειθὼ καὶ ὑπακοήν. De deorum erga precantes facilitate et benignitate Marin. V. Proc. c. 1 : Οὐδὲν ἧττον εὐηκοΐας ἀπολαύουσιν, ubi alia exx. contulit Boisson. p. 64.]

Εὐήκοος, ὁ, ἡ, Facile audiens, Auditu valens, ut ap. Hippocr. [p. 1247, G] aquilones faciunt σώματα εὐηκοώτερα, i. e. faciunt ut clarius s. liquidius audiant. [Idem p. 363, 22 : Τὰ περὶ τὴν κεφαλὴν κοῦφά τε καὶ εὐήκοα παρασκευάζουσι. Aret. p. 32, 37 : Εὐήκοοι, ἀλλὰ βάρδιστοι τὴν γνώμην. Proverb. 25, 12 : Λόγος σοφὸς εἰς εὐήκοον οὖς. Ap. Polluc. 2, 82 : Εὐήκοος γενοῦ ἐν εὐχῇ παρὰ Φρυνίχῳ τῷ κωμικῷ. Falckenb. ἐπήκοος.] Item, Qui facile auditur. Exp. etiam Exaudibilis. Aristot. Probl. [11, 5] : Διὰ τί εὐηκοωτέρα ἡ νὺξ τῆς ἡμέρας ἐστὶ, ubi nox accipitur pro vocibus aut sonis, qui noctu eduntur, quos videlicet facilius s. clarius exaudiri ait quam qui interdiu. Alii exp. εὐηκοωτέρα νὺξ, Nox in qua voces clarius exaudiuntur. [‖ De precante item passive Sozom. H. E. 3, 14, p. 113, 20 : Ἐπὶ τοσοῦτον ἐν ταῖς εὐχαῖς εὐήκοος ὡς μηδὲν ἀνήνυτον γενέσθαι ὧν παρὰ θεοῦ ἐζήτησε. Active, Facile exaudiens, Theod. Stud. p. 220, A : Τῷ εὐηκόῳ αὐτῶν κράτει· 276, E : Τὸ εὐήκοόν τε καὶ ἀνολίγωρον. Vel Obediens, Plut. Mor. p. 39, B : Τοὺς παῖδας εὐηκόους τῷ λόγῳ παρέχουσι.] Accipitur et pro Morigero s. Obsequente sicut ἀκούειν et non-

nulla ejus composita significant Dicto audientem esse. Aristot. Ethic. 1, [12] : Πειθαρχεῖ γοῦν τῷ λόγῳ τὸ τοῦ ἐγκρατοῦς· ἔτι δὲ ἴσως εὐηκοώτερόν ἐστι τὸ τοῦ σώφρονος καὶ ἀνδρείου. [De rebus figurate idem H. A. 9, 1 : Σφόδρα ποιεῖν καὶ εὐηκόους εἶναι (τὰς ὄστρας).] Sic Theophr. [C. Pl. 2, 14, 5] : Εὐηκοώτατα πρὸς μεταβολήν. [Ap. Hesychium quod est Εὐήκοος, σωζόμενος, εὐδαίμων, dittographia est proximæ gl. Εὖ ἥκων, πλουτῶν, εὖ πράττων, ut refecto capite scribendum sit, Εὖ ἥκων, σωζόμενος, εὐδαίμων, πλουτῶν. Forma Dor. Leonidas Tar. Anth. Pal. 9, 316, 5 : Ἄμφω (Hercules et Mercurius) μὲν θνατοῖς εὐάκοοι. Inscript. Eleuth. ap. Bœckh. vol. 2, p. 422, n. 2566, 3 : Ἀρτέμιδι εὐακόῳ. Conf. Mytilen. ib. p. 191, n. 2172, 2173, 2174. L. Dind.]

[Εὐηκόως, Ut facile audias, Obsequenter, Obedienter. Polyb. 27, 6, 7 : Ἐκ πάντων τούτων εὐηκόως διέκειντο πρὸς πᾶν τὸ λεγόμενον κατὰ τοῦ βασιλέως. Theodor. Stud. p. 435, E : Ὑπετάγης εὐηκόως· 488, E. L. Dind. Lucian. Luc. c. 10 : Εὐχερῶς καὶ εὐηκ. πεπλαῖσται μοι. Hasz.]

Εὐηλάκατος, ὁ, ἡ, Hesychio περὶ βέλη ἢ ἔριά εὐπρεπής. Est igitur Pulcram colum habens, s. Colus tractandæ perita : item Pulcras habens sagittas, Sagittariæ artis perita. [Theocr. 28, 22, ubi forma Dor. εὐάλακατος. ᾰᾰ]

[Εὐηλάσιος, ὁ, Euelasius, n. viri in martyrol. V. Lambec. et Kollar. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 173, 174. L. D.]

[Εὐήλατος, ὁ, ἡ.] Εὐήλατον (χωρίον), Xen. [H. Gr. 5, 4, 54], Equitabilis locus, ut Livio Equitabilis et vasta : et ita fuerit i. q. Hom. Ἱππήλατος. [Conf. Cyrop. 1, 4, 16. Ælian. N. A. 2, 39 : Ἕως μέν ἐστιν εὐήλατα. Pollux 1, 186. « Hesych. : Εὐήλατον, καλῶς ἐληλαμένον ἢ ἐλαυνόμενον. Id. : Εὐήλατος, ὁ πεδινὸς καὶ εὔαρτος χῶρος, εὐάλατος. Et similiter Suidas cum ex., in quo est πεδίον εὐήλατον. Cyrill. Al. In c. 49 Isaiæ p. 671 : Λεῖαν καὶ εὐήλατον δέον, et cum eodem adj. figurate In c. 51, p. 700 : Θεῷ ... λεῖα πάντα καὶ εὐήλατα, et alibi. » Ex Suiceri Thes.]

[Εὐῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ, Qui bonæ staturæ est, Procerus. Tzetz. Posth. 126, 478, 527; Jo. Malal. p. 104, 9; Nicet. Chon. 12, 5. || Forma Εὐήλικος Achmes Onir. p. 11 extr. : Εὐνοῦχον εὐειδῆ, εὐήλικον. Ms. ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 158, A. L. Dind.]

Εὐήλιος, ὁ, ἡ, Soli bene expositus, Apricus [Gl.]. Xen. [OEc. 9, 4] : Ὅτι χειμῶνος μὲν εὐήλιός ἐστι, τοῦ δὲ θέρους εὔσκιος. Et ap. Aristoph. [immo Aristot. H. A. 9, 16], ἐν εὐηλίῳ, In aprico. [Ap. Aristoph. autem, εὐηλίοις ἐν ἀμέραισιν Ran. 242, ut in Exc. Phryn. in Bekk. An. p. 38, 15. Οἱ εὐήλιοι τῶν ἀνθρώπων, Qui sole gaudent et apricatione, ex Philostr. V. Ap. p. 233, 23, μετόπωρον εὐήλιον ex p. 155, 7, affert Hemst. Ἐπὶ Exc. Phrynichi in Bekk. An. p. 31, 16, Geopon. 3, 3, 11; τόποι 12, 25, 1; χώρα Matthæi Med. p. 231; χωρίον Pollux 5, 108. || Adv. Εὐηλίως, Æsch. Eum. 906 : Κἀνέμων ἀήματα εὐηλίως πνέοντ' ἐπιστείχειν χθόνα.] In VV. LL. et ap. Bud. est etiam Εὔηλος, quod ex Theophr. citatur, C. Pl. 1, i. significans q. εὐήλιος, opp. τῷ εὔσκιος : sed malim pro eo scribere εὔειλος ab εἴλη, de quo supra. [Schneider. in Iud. v. Εὔειλος : « Paucis in ll. formam hanc libri editi servarunt, in plurimis mutarunt in εὐήλιος, quibus fere omnibus liber Urbinas veram εὔειλος restituit. V. H. Pl. 5, 9, 2; 6, 8, 2 et 4; 7, 1, 4, C. Pl. 1, 15, 4, etc. »] Pro εὐήλιος autem Dorice dicitur Εὐάλιος. [Eur. Hipp. 129 : Ἐπὶ νῶτα πέτρας εὐάλου· Iph. T. 1138, πῦρ.]

[Εὐηλίως. V. Εὐήλιος.]

Εὐημενὴς pro εὐμενὴς usurpari tradunt VV. LL., sed sine exemplo. [Εὐηγενὴς pro εὐγενὴς dicere voluisse videntur. L. Dind.]

Εὐημερέω, q. d. Diem feliciter transigo, pro Vitam felicem dego, Commode et ex animi sententia vivo : quo sensu εὐημερεῖν dicuntur ὁσῦλοι ab Aristot. Eth. 5. Ap. Soph. El. [653] schol. εὐημεροῦσαν exp. ἑκάστην ἡμέραν εὖ διάγουσαν. [V. infra.] || Bona sum habitudine, Gliseo, Vigeo, Bud. p. 823, ex Aristot. [H. A. 5, 10 : Εὐημερεῖ δ' ἐν τῷ ῥθινοπώρῳ μᾶλλον (ἡ ῥίνη)· 6, 19 : Ἐν ἐνίοις τόποις, ἐν οἷς εὐημεροῦσι καὶ τροφὴν ἄφθονον ἔχουσι (πρόβατα καὶ αἶγες)· 8, 12 : Οἱ ὄρτυγες ... εὐημεροῦσιν· ib. 18, ubi statim pro eo sequitur εὐθηνεῖν· eodem modo (ib. 30 et) bis De gen. an. 4, 6. Videtur et poni pro Abundare, Numeroso fœtu progigni. Hemst.] || Secunda fortuna utor, Res mihi ex animi sententia cedunt. [Prospero, Prosperor, Gl. Ita Soph., præter l. supra citatum, OEd. C. 616 : Καὶ ταῖσι Θήβαις εἰ τὰ νῦν εὐημερεῖ καλῶς τὰ πρὸς σέ, μυρίας ὁ μυρίος χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰών. Poeta anon. ap. Diodor. 12, 14 : Εἶτ' ἐπέτυχες γὰρ γήμας τὸ πρότερον, εὐημερῶν κατάπαυσον. Aristot. Polit. 5, 8 : Τὸ εὐημερεῖν τῆς πόλεως ἀνὰ μέρος φυλάττεσθαι. De vincentibus Diodor. 13, 16 : Οἱ ἐπὶ τῶν τειχῶν, ὅτε μὲν ἴδοιεν τοὺς ἰδίους εὐημεροῦντας, ἐπαιάνιζον, ὅτε δ' ἐλαττουμένους, ἔστενον. Conf. l. ab Suida v. Εὐημερήσαντος cit. ibique Toup.] Gratia et auctoritate valeo, Bud. ex Æschine et Plat. V. in Κακευημερέω. [Sic in contrariam partem dicitur δυσημερεῖν. De oratore Æschines p. 36, 18 : Τὴν ἐκκλησίαν εὐημερήσας ᾠχόμην φέρων. De meretrice Macho ap. Athen. 13, p. 577, B. De histrione Athen. 13, p. 584, D, ubi cum accusativo, de qua constr. injuria dubitasse videtur Dobræus : Ἀνδρονίκου τοῦ τραγῳδοῦ ἀπ' ἀγῶνός τινος, ἐν ᾧ τοὺς Ἐπιγόνους εὐημερήκει, πίνειν μέλλοντος παρ' αὐτῇ, et poeta ap. Suidam v. Σαυτὴν ἐπαινεῖς : Ἀστυδάμα εὐημερήσαντι ἐπὶ τραγῳδίας διδασκαλίᾳ Ἡρθενοπαίου. Alia exx. v. ap. Spanh. ad Callim. H. Cer. 136, Nicol. ad Antig. Car. p. 3. Athen. De mach. p. 4, 3 : Εὐημέρει τῇ τοιαύτῃ τέχνῃ Πολύειδος. De re Plut. Mor. p. 521, F : Θέατρον ἀκροάματος εὐημεροῦντος παρελθεῖν. Hinc explicandum Philemonis ap. Teletem in Stobæi Flor. vol. 2, p. 83 dictum : Ἥσσων ἴσμεν οὐ (l. ἡγωνισμένου) γάρ ποτε αὐτοῦ καὶ ἀπηλλαχότος ἀστείως συναντῶντές τινες, Ὡς εὐημέρηκας, ἔφασαν, Φιλῆμον. Ὑμεῖς μὲν οὖν, φησίν, οἴεσθε οὕτω τεθεαμένοι· ἐγὼ μὲν γὰρ ἀεὶ ἀγαθὸς ὢν διατελῶ. Cujus l. vera scriptura et sententia præter editores fefellit Jacobsium Lectt. Stob. [p. 75, exilium poetæ ex eo fingentes, quod nullum unquam fuisse videtur. L. D.]

Εὐημέρημα, τὸ, ap. Polyb. [3, 72, 2] Res quæ prospere successit, Felix inceptum, Successus, qualis est eorum, qui victoria potiuntur. [Cicero Ad Att. 5, 21, 2 : « Recesserunt illi quidem ab Antiochia ante Bibuli adventum, sed nullo nostro εὐημερήματι. » Diod. 13, 13. L. D. Philo vol. 2, p. 120, 38 : Ἐπὶ τῷ παρ' ἐλπίδα εὐημερήματι φυσηθείς. Joseph. Ant. Jud. 15, 5, 5 : Πλεῖστον ἐπὶ τοῖς εὐημερήμασιν ἠξιωκὼς φρονεῖν. Anon. Cat. in Ps. t. 1, p. 562, 11 : Ἐν τοῖς ἀνθρωπίνοις εὐημ. Hasz.]

[Εὐημερὴς, ὁ, ἡ, i. q. εὐήμερος. Schol. Tzetz. Hist. 13, 330 in Mus. Rhen. novo 4, 1, p. 18 et in Crameri Anecd. vol. 3, p. 374, 24, de quo dixi in Εὐάρτυτος. De similibus formis v. in Εὐποιὴς et in Add. v. Ἑλκαιομυθής. L. Dind.]

Εὐημερία, ἡ, q. d. Diei felicitas. [Bona dies, Gl. Sic Alciphr. Ep. 1, 21 : Σιτεῖται δὲ οὐδὲν τῶν παλυτελῶν, ἀλλ' ἄρτον τὸν ἐξ ἀγορᾶς, καὶ ὄψον, εἴ ποτε εὐημερίας ἡμέραν ἐπιτελοίη, ὀρυπετεῖς ἢ φαυλίας.] Quam signif. tribuendam suspicor isti nomini in hoc Alexidis v., Εὐημερία δέσποινα καὶ φίλαι μοῦσαι [Μοῦσαι φ.]. Mihi enim fit verisimile, quum dicat Suid. [et Phot.] εὐημερία, ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ, deinde hunc Alexidis v. subjungat ex Olynthia, in eo esse Salutantis vocem, pro qua hodieque dicunt καλημέρα : de qua voce v. in Καλήμερος. Sed et ceteræ linguæ vernaculæ idem significantem salutationem habent : quæ sermonis consuetudo vide an meam conjecturam adjuvare possit. || Serenitas diei, Serenus dies. Xen. Hell. 2, [4, 2] : Καὶ μάλ' εὐημερίας οὔσης. [Aristot. H. A. 5, 9; 6, 15. Hemst. Pollux 1, 108, Phryn. Bekk. An. p. 38, 14.] || Cœli temperies, Status temporis salubriter et commode hominibus cedens. Ab Aristot. esse dicitur, Ubi commode et delectabiliter vivitur. Bud. V. eund. Bud. p. 823, 824. [OEcon. 1, 6, p. 1345, 36 : Πρὸς εὐημερίαν καὶ ὑγίειαν. Εὐημ. τοῦ σώματος id. H. A. 5, 11. Hemst. Plut. Mor. p. 686, B : Μέγα εὐημερίας ἐφόδιον εὐκρασία σώματος.] || Successus, Secunda fama s. gloria, Bud. in Athen. 14, [p. 631, F] : Καὶ οἱ καθ' ἡμᾶς δὲ τέλος ποιοῦνται τῆς τέχνης τὴν ἐν τοῖς θεάτροις εὐημερίαν. [De felicitate, jucunditate, suavitate Pind. Isthm. 1, 40 : Ἀρχαίας ἐπέβασε πότμος συγγενὴς εὐαμερίας. Eur. El. 195 : Οὔτοι στοναχαῖς ἀλλ' εὐχαῖσι θεοὺς σεβίζουσ' ἕξεις εὐαμερίαν. Aristot. Polit. 3, 6 : Ὡς ἐνούσης τινὸς εὐημερίας ἐν τῷ ζῆν καὶ γλυκύτητος φυσικῆς· Eth. Nic. 10,

9 : Δεήσει δὲ καὶ τῆς ἐκτὸς εὐημερίας ἀνθρώπῳ ὄντι. Polyb. 10, 31, 6 : Διά τε τὴν ὀχυρότητα καὶ τὴν ἄλλην εὐημερίαν (urbis). Hippodamus ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 126 : Εὐσημερίαις ἐμπορικαῖς χαίρων. Plut. Mor. p. 104, D : Ἡ τύχη δεινὴ μεταρρῖψαι τὴν δοκοῦσαν εὐημερίαν· 498, C : Ὠθοῦνται εἰς αὐλάς, ἵνα ἵππου τινὸς ἢ πόρπης ἢ τοιαύτης τινὸς εὐημερίας τύχωσι. Ælian. N. A. 11, 10 : Φορᾶς καρπῶν καὶ εὐημερίας αἰτιώτατον ἁπάσης (Apin). De victoria, ut supra εὐημέρημα, Polyb. 7, 9, 10 : Ἕως ἂν ἡμῖν καὶ ὑμῖν οἱ θεοὶ διδῶσι τὴν εὐημερίαν. Cic. Ad Att. 9, 13, 1 : « Quid enim est quod Dolabella hanc εὐημερίαν quasi Cæsaris scriberet, Pompejum in fuga esse? » Diodor. 2, 80 : Ταῖς προγεγενημέναις εὐημερίαις μετεωρισθέντα, et alibi. Theodor. Stud. p. 414, B : Ἐν εὐημερίαις τε καὶ νίκαις ἐχθρῶν. L. D.] Εὐσημερία, Hesychio est θεοσημία.

[Εὐημερία, ἡ, Euemeria, cogn. mulieris in inscr. Troad. ap. Pocock. Inscr. ant. p. 32 fin. 1, 5 : Αὐρηλία Εὐημερία. L. Dind.]

[Εὐημερίδας, ὁ, Euemeridas, Cnidius, memoratur a Plut. De fluv. p. 1154, B.]

[Εὐημέριος, ὁ, Euemerius, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 774, n. 1591, 23. L. Dind.]

[Εὐημερίς, ίδος, ἡ, Euemeris, n. mulieris in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 522, n. 845. || Forma Dor. Εὐαμερὶς in Chæronensi ib. n. 1608, p. 782, c, 16. || Εαμερις et dat. Εαμερει, forma Bœotica, ut videtur, pro Εὐήμερις est in inscr. Stiriensi ap. Ross. Inscr. ined. fasc. 1, p. 32, β, 2, 7, 8. L. Dind.]

Εὐήμερος, ὁ, ἡ, ut φάος ap. Soph. [Aj. 709, Eust. Opusc. p. 342, 35], Lux felicem diem advehens, Lux felicis diei et fortunati, i. e. periphrastice, Dies felix. [Lætus, Hilaris. Eur. fr. Clarom. Phaeth. 1, 46 : Δωσεῖν γὰρ ἀνάκτων εὐάμεροι προστοῦσαι μοῖραι θράσος αὔξουσι. Aristoph. Av. 1322 : Τῆς ἀγανόφρονος ἡσυχίας εὐάμερον πρόσωπον. Plato Tim. p. 71, D : Πλεών τε καὶ εὐήμερον ποιοῖ τὴν περὶ τὸ ἧπαρ ψυχῆς μοῖραν κατῳκισμένην. Philo vol. 1, p. 515, 8 : Τὸ γὰρ εὐήμερον πολυτείας κρεῖττον.]

[Εὐήμερος, ὁ, Euemerus, n. viri, cujus notissimum exemplum historicus Siculus Messanius ap. Polyb. 34, 5, 9, ubi v. Schweigh. Alii sunt in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 381, B, 68; n. 353, p. 419, II, 17. Spart. ib. n. 1244, 17; 1247, 12. Forma Dor. Εὐάμερος, ut videtur, ib. n. 1260, 16. L. Dind.]

[Εὐήμετος, ὁ, ἡ, i. q. εὐήμετος, ap. Hippocr. p. 805, G. Sic variatur inter δυσήμετος et δυσήμετος. V. voc. seq.]

[Εὐημὴς, ὁ, ἡ, i. q. εὐεμὴς, quod v. Est hæc forma ap. Hippocr. p. 1249, B, Galen. vol. 8, p. 527 et in Matthæi Medicis p. 71, 152, 172. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 706.]

Εὐημονία, ἡ, Hesychio ἐμπειρία : aliis Peritia jaculandi. [Conf. Ἡμοσύνη.]

[Εὐηνεμία, ἡ, Ventus secundus. Lucian. Lexiph. c. 15. Scott. Tzetz. Exeg. Il. p. 35, 16 : Ταῖς εὐηνεμίαις καὶ τὸ φορῷ ἥδεται πνεύματι. L. Dind.]

Εὐήνεμος, ὁ, ἡ, Bonos et prosperos ventos habens. Et metaph. [Amœnus, Gl.] Serenus, Pulcer, Suid. [Qui cum Etym. M. ponit glossam a Photio repetitam : Εὐηνέμους, εὐδιεινούς, καλούς, ἀχειμάστους. Sabinus in Matthæi Med. p. 243 : Καθαρὸν καὶ εὐήνεμον τὸ κατάστημα. Lucian. Abdic. c. 27 : Εὐηνέμῳ (χώρᾳ).] Ap. Eur. [Andr. 749], λιμὴν, A ventorum injuria tutus portus. [Fr. Danaes ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 93 : Πόντου χεῖμ' ἰδεῖν εὐήνεμον. L. D. Dicæarch. p. 129, 14, vol. 2 Gail., de urbe Thebarum : Ἔστι δ' εὐήνεμος ἐτι καὶ χλωρὰν ἔχουσα τὴν πρόσοψιν. Heliod. Æthiop. 6, 7 : Πᾶν μὲν ἐπὶ πέλαγος εὔρουν καὶ εὐήνεμον παραπέμποντες. Hase. De forma per α, quæ tam producto α, ut sit Dorica pro εὐήνεμος, quum correpto, ut sit vulgaris, usurpatur, HSt. :] Εὐάνεμος, Ventorum habens copiam, Ventis pervius, Ventosus. [Soph. Aj. 198 : Ἐν εὐανέμοις βάσσαις· fr. Laoc. ap. schol. Ran. 678 : Εὐανέμου λίμνας. Theocr. 28, 5 : Πλόον εὐάνεμον αὐτόμεθα. Crinag. Anth. Pal. 9, 555, 5, νῆσος. Etym. M. vv. Εὐατὴς, Ἦκα, Ἠμαθόεις, Suid. in Ἀνεμοτρεφές. Jovis εὐανέμου templum Spartæ positum memorat Pausan. 3, 13, 8.]

[Εὐήνη, ἡ, Euene, n. mulieris in inscr. ap. Welcker. Mus. Rhen. novi 1, 2, p. 339, ubi ΕΥΕΝΕ scriptum. L. D.]

[Εὐηνιάζω, Psellus Opusc. p. 142, 11. Boiss.]

[Εὐηνίνη, ἡ, filia Eueni, patronymicum ab Εὐηνὸς, quo filia Eueni Marpessa appellatur Hom. Il. I, 553. Hesych., Suidas. ī]

Εὐήνιος, ὁ, ἡ, Qui habenas facile admittit, habenis regi facile potest, Fræno s. Habenis ductilis. [Empedocles ap. Sext. Emp. 7, 124 : Ἐλάουσ' εὐήνιον ἅρμα.] Plato De rep. [5, p. 467, E] : Ἐρ' ἵππων ἀκτέον ἐπὶ τὴν θέαν μὴ θυμοειδῶν μηδὲ μαχητικῶν, ἀλλ' ὅτι ποδωκεστάτων καὶ εὐηνιωτάτων. [Phædr. p. 247, B : Τὰ θεῶν ὀχήματα εὐήνια ὄντα. Philostr. Imag. p. 834 : Δελφῖνος εὐηνίου. Figurate Plato Leg. 5, p. 730, B : Εὐηνίους μᾶλλον καὶ εὐμενεῖς ἀπεργάζεται· 9, p. 880, A : Ἐὰν εὐπειθὴς γίγνηται, εὐήνιος ἂν εἴη. Hippocr. p. 562, 50 : Νάρκη εὐήνιος, Torpor qui facile cedit, Lenis, Mitis. Plut. Mor. p. 7, F, ἄνθρωπος· 592, A, ψυχαί· 943, D : Τῆς ψυχῆς τὸ ἄλογον ... εὐήνιον παρέσχοντο. Isidor. Pel. Ep. 5, 180, p. 608, E : Εὐηνίῳ καὶ πιθανῷ λόγῳ κολάσαι. Alia Suicer. Hesychio ἐπὶ μηδενὶ ἀνιώμενον, πρᾶον. || Neutro plur. adverbialiter posito Nicet. Chon. p. 329, C : Ἵππον εὐήνια προποδίζοντα, imitatus Homericum ὑπασπίδια προποδίζων. || Adv. Εὐηνίως, Ut facile regatur, Moderate, Facile. Plato Soph. p. 217, C : Τῷ ἀλύπως τε καὶ εὐηνίως προσδιαλεγομένῳ. Plut. Mor. p. 9, D : Βαρυνόμενοι ταῖς κακοπαθείαις οὐ δέχονται τὴν μάθησιν εὐηνίως. Arrian. Epict. 4, 7, 12 : Ζῆν κούφως καὶ εὐηνίως, πάντα τὰ συμβαίνειν δυνάμενα πράως ἐκδεχόμενον. Philostr. V. Soph. p. 589, E : Οὕτω τὸν ἀγῶνα εὐηνίως διέθετο. Marin. V. Procl. c. 22 : Ἐκ δὴ τῆς τοιαύτης ἰδέας τῶν ἀρετῶν ἀπολύτως καὶ εὐηνίως ... προκόπτων ἐπὶ τὰς μείζους ἀνέτρεχε. L. D. Philo vol. 1, p. 311, 12, de equo : Ὅταν μὲν οὖν εὐηνίως προέρχηται. Euseb. Pr. ev. p. 249, C : Εὐηνίως τὸ πᾶν διακυβερνῶσα. Hase. || Superl. εὐηνιώτατα annotavit cum ceteris lexicographis Harpocr., ab Antiphonte adverbialiter, ut videtur, positum. In Lex. rhet. tamen Bekk. An. p. 257, 21, τὰ εὖ ἔχοντα explicatur, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἵππων, αἳ θέουσαι ἡνία ἄγουσιν.]

[Εὐήνιος, ὁ, Euenius, vates, ap. Herodot. 9, 92 seq.]

[Εὐηνίως. V. Εὐήνιος.]

[Εὐηνορία, ἡ, Fortitudo. Pind. Ol. 5, 20 : Πόλιν εὐανορίαισι κλυταῖς δαιδάλλειν. Eur. Herc. F. 406 : Ἀστρωπούς τε κατέσχεν (Hercules) οἴκους εὐανορίᾳ θεῶν. Εὐηνορία in Etym. Gud. p. 194, 1.]

[Εὐηνορίδης, ὁ, patronym. ab Εὐήνωρ, quod v. || Euenorides, n. viri. Forma Dorica in inscr. Thebana ap. Bœckh. vol. 1, p. 797, n. 1652, 4 : [Πάππου] δ' εἰμ' Εὐανορίδα, πατρὸς δὲ Νίκωνος. Eleum quendam Euanoridam memorat Polyb. 5, 94, 6, item Pausan. 6, 8, 1.]

[Εὐηνὸς, ὁ, Euenus, Martis f., rex Ætoliæ, Apollod. 1, 7, 8, ubi v. Heyn. || Oceani et Thetyos f., fluvius, ap. Hesiod. Theog. 345. Fluvium Ætoliæ, antea Lycormam, ab Eueno rege in eum præcipitato Euenum dictum, memorant etiam Soph. Tr. 559, Thuc. 2, 83, Apollod. l. c., Strabo 7, p. 327 etc., Pausan. 3, 18, 12; 10, 38, 2, Ptolem. 3, 15. || F. Selapii, rex Lyrnesi, Hom. Il. B, 693. || Elegiographi Parii duo, de quibus v. Harpocr. s. Suidas, coll. Plat. Phæd. p. 60, Phædr. p. 267, A. De aliis hujus nominis poetis v. Jacobs. Anth. vol. 13, p. 893. || Alii alibi memorantur, velut in numo Clazomenio ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 90. || In accentu variatur inter Εὐηνος et Εὐηνός. Priorem exhibent libri plerique vel omnes ap. Hesiodum, Soph., Aristot. Eth. Nic. 7, 11, Apollod., geographos, Pausan., Maxim. Tyr. Diss. 38, p. 225, et lexicographos, alterum omnes, ut videtur, ap. Hom., unus ap. Aristot., consentiente Theognosto in Crameri Anecd. vol. 2, p. 67, 34, ubi inter oxytona in ηνος ponitur Εὐηνός. Ex quo depravatum videtur Ἐηνὸς, ὄνομα ποταμοῦ, in Lex. De spirit. p. 215. L. Dind.]

Εὐήνυστος, ὁ, ἡ, Effectu s. Confectu facilis. [Zonar. et Fav. cum interpr. εὐκατόρθωτα. || Forma Εὐήνυτος, quam annotavit Hesych. : Εὐήνυτα, εὐκατόρθωτα, Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 300, B : Τῆς ἄνωθεν ἐξουσίας, ᾗ ... πάντα βάσιμα καὶ εὐήνυτα (l. εὐήνυτα). L. D.]

Εὐήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, Bene virilis, s. Bene viriles et strenuos faciens. Epith. τοῦ οἴνου, Hom. [Od. Δ, 622.] Est etiam χαλκὸς dictus εὐήνωρ, ut ait Eust., non

quod virile per se et forte æs sit, sed quod armis, quæ antiquitus ex ære fiebant, muniti, viriliores et animosiores simus: quomodo et æs, quod ad lebetes et tripodes conferebatur, εὐήνορα χαλκὸν [Od. N, 19] vocari ait: et οἶνον εὐήνορα: ut item σίδηρον. [Photius s. Suidas: Εὐήνορα τὸν ἀνδρείαν ποιοῦντα ἐπὶ τοῦ οἴνου, ἐπὶ δὲ τοῦ χαλκοῦ τὸν εὖ τὸν ἄνδρα τιθέντα. PJut. Mor. p. 659, C: Ἡ ἀπιοῦσα τῆς χαλκίτιδος ἄχνη καὶ [ἐπι]πίπτουσα τοῖς βλεφάροις δῆλως ἀναστέλλει τὰ ῥεύματα καὶ περιστύφει τὸ δάκρυον· διὸ καί φασιν εὐήνορα καὶ νώροπα χαλκὸν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ προσαγορεύεσθαι. Alias explicationes v. ap. Hesych. Qui etiam Εὐήνορα interpr. ἀγαθὰ, λαμπρὰ, ὀνήσιμα. || I. q. εὔανδρος. Pind. Ol. 1, 24: Εὐάνορι παρὰ ἀποικίᾳ· 6, 80: Ἀρκαδίαν εὐάνορα· 11, 103: Εὐάνορα πόλιν· Nem. 10, 36, λαός. Cometas Anth. Pal. 15, 40, 31: Τὸν δ' αὖτε προείπεσκον εὐήνορες. Orph. Arg. 883: Γάμων εὐήνορα θεσμόν. Tryphiodor. 468: Φυὴν εὐήνορος ἵππου (Trojani).]

[Εὐήνωρ, ορος, ὁ, Euenor, Ithacensis, pater Liocriti, qui Εὐηνορίδης vocatur Hom. Od. B, 242, X, 294. V. Εὐάνωρ. Terræ filius, ap. Plat. Critiæ p. 113, D. Medicus ap. Oribas. p. 72 ed. Mai., Athen. 2, p. 46, D. Pater Parrhasii pictoris ap. Athen. 12, p. 543, D, et alios.]

[Εὐήπατος, Theophr. H. Pl. 7, 7, 2: Τὸν δὲ στρύχνον καὶ ὠμὸν ἐσθίουσιν, ὃν καὶ εὐήπατόν τινες πρότερον ἐκάλεσαν. Εὐκήπευτον Urbinas, et similiter Mediceus, ut nihili sit εὐήπατον.]

[Εὐηπελὴς, ὁ, ἡ.] Εὐηπελεῖς, Hesychio πρᾶοι, εὐήνιοι, Mites, Mansueti, Morigeri. [Εὐπελὴς in oraculo OEnomao dato ap. Euseb. Præp. ev. 5, 23, p. 215, A. V. Bentl. ad l. Callimachi in Εὐηπελίᾳ cit.]

Εὐηπελίᾳ, ἡ, Hesychio εὐθηνία, εὐεξία, Prosperitas, Bona habitudo. [Callim. Cer. 136: Τάνδε σάω πόλιν ἔν θ' ὁμονοίᾳ ἔν τ' εὐηπελίᾳ. Εὐοπελείᾳ ex hoc l. citat et mire explicat Etym. M. v. Εὐηπελεία. Sic enim apud eum scriptum est. Ita τωλιγωπελὴς pro τωλιγηπελὴς cod. Palat. Anth. 7, 380, 7.]

[Εὐήρατος, ὁ, ἡ, Amabilis. Piud. Ol. 5, 9: Παρ' εὐηράτων σταθμῶν· 6, 98: Σὺν φιλοφροσύναις εὐηράτοις· Pyth. 9, 8: Χθονὸς ῥίζαν εὐήρατον.]

[Εὐηργεσία voc. nihili. V. Εὐηγεσία.]

Εὐήρεια, ἡ, Facilitas, VV. LL. [Hesych.: Εὐηχερία, εὐηρία, εὐπλοια. « Corrige ex Photio: Εὐήρεια, εὐχέρεια, εὐπλοια. Etym. M.: Εὐήρεια, ἡ εὐπείθεια καὶ εὐχέρεια, ἀπὸ τῆς εἰρεσίας καὶ τοῦ εὖ.» Kuster. Cujus emendationis veritatem non videtur Hemsterh. dubiam reddidisse. Etymologiam veriorem v. in Εὐήρης.]

[Εὐηρείδης, ὁ, Euerides, patron. ab Εὐήρης, Tiresiæ cognomen ap. Theocr. 24, 70, Callim. Lav. Min. 81, 106.]

[Εὐήρετμος, ὁ, ἡ, Remis bene instructus. Æsch. Pers. 376: Σκαλμὸν ἁμᾷ· εὐήρετμον. Soph. OEd. C. 716: Ἃ δ' εὐήρετμος... πλάτα. Eur. Ion. 1160, ναῦς.]

Εὐήρης, ὁ, ἡ, Remigationi aptus [immo in universum Bene aptatus, aptus] et commodus: ut ἐρετμὸν Luciano [Catapl. c. 19]: Εὐῆρες καὶ χαρτερόν μοι ἐρετμὸν ὄφ̃ς μόνον. Sunt autem ex Hom. verba hæc εὐῆρες ἐρετμὸν, ut vides in Ἐρετμός. At Plut. [Anton. c. 65]: Περιπλέων εὐήρεσι σκάφεσι· quæ alibi ναῦς εὐστρόφους, Expeditas, et quasi Versatiles. Bud. [Eur. Iph. T. 1050: Καὶ μὴν νεώς γε πίτυλος εὐήρης πάρα. Hippocr. p. 19, 52: Τὰ δ' ὄργανα πάντα εὐήρη πρὸ, τὴν χρείαν ὑπάρχειν δεῖ. Εὐήρεα τεύχη vel τείχη in oraculo ap. Pausan. 4, 12, 4. Nicand. Th. 81: Κεδρίδας ἐνδρύπτων λιπάοις εὐήρεα γυῖα. Maxim. Καταρχ. 15: Σχολιοῖσι καὶ οὐκ εὐήρεσιν ἔργοις· 211, 234, 266, γυῖα· 317: Εὐήρεα τιμῆσιν· 404, φύξιν· 410: Εὐήρεϊ θυμῷ. Hesych.: Εὐήρεας (codex -ηρέας) ἵππους, εὐαγώγους καὶ εὖ ἡρμοσμένους. Quibus ex ll. intelligitur nihil commune hoc voc. habere cum alius stirpis voc. ἐρέσσω, ut Etymologum M. et Eust. ad Od. Δ, 559, A, 123 secutus credidit HSt., sed pertinere ad ἀραρίσκω. Ceterum iidem aliique gramm. signif. ab Hesychio positæ εὐάγωγος, quam secundariam dicunt, addunt signif. ἐπιτηδείας, πρᾶος.]

[Εὐήρης, ους, ὁ, Eueres, f. Pterelai, Apollod. 2, 4, 5, 6; 6, 2. Herculis et Parthenopes 2, 7 extr. Tiresiæ pater 3, 6, 7.]

Εὐῆρις, ἡ, Eueris, anus, cujus statuam Athenis ad Minervæ Poliadis positam memorat Pausan. 1, 27, 4.]

Εὐήροτος, ὁ, ἡ, Aratu facilis vel Bene aratus. [Γῆ Pollux 1, 227.] Εὐήροτον, καλῶς ἠροτριωμένον, Suidas. [Εὐηρότατον ap. eund. Suid. et Hesychium, vel pro illo vel pro εὐηροτώτατον, positum notavit Bentlej. Ep. ad Mill. p. 33, 93. L. D. Steph. Byz. v. Καλλίαρος. Wakef.]

[Εὐήρυτος, ὁ, ἡ, Facile hauriendus. Hom. H. Cer. 106: Ἐρχόμεναι μεθ' ὕδωρ εὐήρυτον.]

[Εὔησος, ἡ, Euesus, locus Cappadociæ vicinus in Basil. M. Epist. 278, vol. 3, p. 422, D. Gentile Εὐησηνὸς Wesselingius ad Hierocl. Synecd. p. 659, B, restituit ib. 251, p. 386, A, ubi inter Εὐαισηνοῖς, Εὐαεισηνοῖς, Θυσιανοῖς, Εὐασινοῖς, Εὐβισηνοῖς variatur in libris. L. Dind.]

Εὐητηρία, Hesychio εὐδαιμονία, καλὸς ἐνιαυτὸς, pro quo potius εὐετηρία scribendum.

Εὐητόριον, affertur pro Animum oblectans. [Ex Philostr. Imag. 2, 32, p. 356, 25, ubi εὐήτριον correxit Heynius.]

[Εὐήτριος, ὁ, ἡ.] Εὐήτριον ἱμάτιον, Suidæ τὸ εὐῦφὲς, Bene eleganterque texta vestis. Sic εὐήτριος χιτὼν dicitur: et εὐήτριον ὕφασμα ap. Polluc. l. 7, [35] τὸ εὐῦφὲς καὶ λεπτόν. [Στρωμνὴ εὐυφὴς, εὐήτριος ponitur ab eod. 10, 42. Εὐήτριοι ὑφαὶ ap. Dionys. De comp. vv. p. 171, 4.] Eod. teste hoc vocab. usus est Æschyl. in Δικτυουργικοῖς [Δικτυουλκοῖς], non tamen ἐπὶ ἐσθῆτος, sed dicens δικτύου δ' εὐήτρια. Lucian. Lexiph. [c. 9]: Λαδὼν ἄχρηστα ἱμάτια εὐήτρια. [Plato Polit. p. 310, E; Philostr. jun. Imag. p. 880, 22. V. Εὐητόριον cum annotatione Jacobsii ad l. illum Philostr. p. 558. Dionys. Alex. ap. Euseb. Præp. ev. 14, p. 774, D. L. Dind. Theophyl. Simoc. Hist. p. 26, 18 ed. Bonn.: Ἐξ ἐρίου μὲν εὐήτριον ἱστουργήσας χιτώνιον. Hesx. || Bene texens. Leonidas Anthol. Pal. 6, 289, 5, forma Dorica: Τὰν πέπλων εὐάτριαν ἐργάτιν ἱστῶν χαρκίδα. L. D.] Hesych. εὐήτριον exp. εὐκοίλιον. [« Ex ἦτρον, quod est κοιλία, Venter. » Kuster.]

[Εὐηφενὴς, ὁ, ἡ, unde εὐηφενέων pro εὐηγενέων sec. schol. legebant Rhianus et Aristoph. in l. Hom. in Εὐηγενὴς citato, quod Clearchus interpretabatur εὖ τῷ ἀφένῳ χρωμένων, Hesychius εὖ πλουτούντων. Εὐηφενῶν apud Jo. Laur. De magistr. p. 216 ex reliquiis literarum restituendum conjecit editor.]

[Εὐήφενος Metapontinus ap. Polyæn. 5, 2, cujus nominis loco alia longe diversa habent scriptores a Corae p. 357 citati. Simile est Εὔαιφνος.]

Εὐηχὴς, ὁ, ἡ, Bene sonans, Sonorus, i. q. εὔηχος. [Pind. Pyth. 2, 14, forma Dorica: Εὐαχέα ὕμνον. Callim. Del. 296: Εὐηχὴς (edd. εὐήχης) ὑμέναιος.] Plut. De def. orac. [p. 437, D], ὄργανον διηρτημένον (ἐξηρτυμένον) καὶ εὐηχὲς, Instrumentum constructum et sonorum. [Synes. p. 55, 26: Ἵνα τορόν τε καὶ εὐηχὲς φθέγξηται. Hesx. Εὐηχὲς, εὔφωνον, εὔρημον Hesych. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 321, C: Τῶν εὐαγγελικῶν θεσπισμάτων τὸ εὐήχες (sic), eodemque accentu 410, A. Superlativo id. ib. part. 2, p. 451, C: Ἡ εὐηχεστάτη τρυγών· Menæa in Testim. de Jo. Damasc. vol. 1, p. xxxiii, B: Ὄργανον εὐηχέστατον. Ceterum v. Εὐήκης. L. Dind.]

Εὐήχητος, ὁ, ἡ, Bene sonans, [Sonorus. Dorice] Eur. [Ion. 884: Ὕμνους εὐαχήτους· Hipp. 1272, πόντος.]

Εὔηχος, ὁ, ἡ, Bene sonans, Sonorus, Canorus. Diosc. 2, 28: Ἀρτηρίας δὲ καθαίρει καὶ εὐήχας παρασκευάζει, ubi tamen mendose legi videtur εὐήχας pro εὐήχους. De quo Plin.: Vocem siluri recentes salsique in cibo adjuvant. I. etiam significat q. εὔφωνος, Bonam vocem habens. Athen. 3, [p. 80, D]: Καὶ τραγῳδὸν φησι γενέσθαι, καὶ ὑποκριτικὸν, καὶ εὔηχον, ὀκτωκαίδεκα ἐτῶν σύκων μὴ γευσάμενον· paulo ante, Εὐφώνους φησὶ γίνεσθαι τοὺς μὴ σύκων ἐσθίοντας. Plin. quoque ficus voci contrarias esse testatur. [Longin. De subl. 24, 2: Τὸ εἰς ἕν τι εὔηχον συγκορυφοῦν τὰ πλείονα. Dionys. De comp. vv. p. 77, 8: Τῶν βραχέων (vocalium) οὐδέτερον μὲν εὔηχον, ἧττον δὲ δυσηχὲς τὸ ο. Greg. Nyss. vol. 1, p. 289, A: Αἰνεῖτε τὸν κύριον ἐν κυμβάλοις εὐήχοις. Porphyr. V. Plot. p. 1, 9 ed. Creuz.: Ὡς καὶ τῆς φωνῆς περιαιρεθῆναι τὸ τορὸν καὶ εὔηχον. L. D. Εὔηχα ψέλλια Aristæn. p. 22, 9. Hesyst. Ps.-Lucian. Philopatr. c. 3: Ἀηδόνες καὶ χελιδόνες εὔηχα κελαδοῦσιν.]

[Εὔηχος, ὁ, Euechus. V. Εὔαρχος.]

[Εὐήχως Canore, Sonore. Thom. M. p. 571: Αα-

ρυγγίζω φαμὲν τὸ εὐήχως λέγω. Ancel. Const. Cærim. p. 6, D; 15, D : Εὐήχως πως καὶ ἐναρμονίως. L. D. Basil. t. 1, p. 1086, C, de sono relato : Εὐήχως ἐπαναχάμπτει. Method. Conviv. virg. p. 69, 10 : Εὐήχως μελῳδήσῃ. Hase.]

[Εὐθάλαμος, ὁ, ἡ, Qui pulchros facit thalamos. Nonn. Dion. 2, 324, Ἀφροδίτη. ἄᾶ]

[Εὐθάλασσος s. Εὐθάλαττος, ὁ, ἡ, Mari præstans, Commode ad mare situs. Soph. OEd. C. 742 : Δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος (Neptuni), ... εὔιππον, εὔπωλον, εὐθάλασσον. Schol. : Περὶ τὰ τρία ταῦτα κεφάλαια μάλιστα διατρίβουσι τοῦ ἐγχωμίου, ὅτι εὔφορος ἡ χώρα καὶ ὅτι ἱππικοὶ Ἀθηναῖοι καὶ ὅτι ναυτικοί. L. D. Philostr. Vit. soph. p. 56, 26 Kays. Πόλιν ἀρχαίαν καὶ εὐθάλαττον. Hase. Aliter ap. Alciphr. Ep. 2, 4, p. 326, 73 : Ἔσομαι συμπλέουσά σοι, καὶ σφόδρα τῶν εὐθαλάσσων γεγένημαι. Ubi esse videtur Mare s. Navigationem facile ferentium. Quanquam l. totus parum sanus est. ă]

[Εὐθάλεια, ἡ, Bona germinatio, Flos. Archytas Stobæi Fl. vol. 1, p. 40 : Νόσοι τε γὰρ μαχραὶ σώματος καὶ πηρώσεις αἰσθαταρίων ἀπομαραίνοντι τὰν εὐθάλειαν τᾶς εὐδαιμοσύνας. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 5, A. Εὐθαλία in Etym. M. p. 442, 12.]

Εὐθᾰλέω, Bene vireo, pullulo, seu, ut Bud. interpr., Prospere et commode germino et cresco. Plut. [Mor. p. 745, A] : Καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ γεωργοὶ τὴν Θαλίαν [cod. E, Θάλειαν] οἰκειούμεθα, φυτῶν καὶ σπερμάτων εὐθαλούντων καὶ βλαστανόντων ἐπιμέλειαν αὐτῇ ... ἀποδιδόντες. [Ib. p. 28, E : Ἐν ἀμπέλου φύλλοις καὶ κλήμασιν εὐθαλοῦσιν· 88, B : Εὐθαλοῦντα κῆπον. Geopon. 2, 19, 1 : Εὐθαλήσει ἡ χώρα. Nicand. ap. Athen. 15, p. 683, C : Ληθαίου Μάγνητος ἐφ' ὕδασιν εὐθαλέουσα. Quinti 4, 423, Εὐθαλέοντ' ἀνὰ κῆπον pro εὐθαλόεντ' restituit Rhodomannus. Figurate sæpius Themist., ut Or. 2, p. 35, D : Ἂν τὸ ἕτερον (mens aut voluptas) εὐθαλῇ· 26, p. 324, D. Hesych. : Εὐθαλέοντι, εὐδαιμονοῦντι.]

Εὐθᾰλής, ὁ, ἡ, Bene virens, pullulans, Florens. [Opimus, Opulentus, Uber, Viridis, Gl. Æschyl. ap. scriptorem de Nilo : Πᾶσα δ' εὐθαλὴς Αἴγυπτος. Orph. Arg. 910 : Δένδρεσιν εὐθαλέεσσι κατάσκιον. Maxim. Καταρχ. 481 : Κήπους εὐθαλέας. Antipater Anth. Pal. 9, 3, 3, ὀροδάμνους. Plut. Mor. p. 409, A : Τοῖς εὐθαλέσι τῶν δένδρων. Greg. Nyss. vol. 1, p. 403, A : Ἄμπελος πνευματικὴ, εὐθ. τε καὶ ἀμφιλαφής. Geopon. 2, 15, 1 : Τὰ μέλλοντα εὐθαλῆ γίνεσθαι (σπέρματα)· 9, 10, 7 : Εὐθαλεστέρας τὰς ἐλαίας ποιήσεις. Jo. Damasc. vol. 1, p. 11, E : Εὐθαλέστατος βλαστός. Jo. Malal. p. 335, 2 : Ἐκ τῆς ἐρήμου εἰς τὴν εὐθαλῆ γῆν τὴν Περσικήν. Euseb. H. E. p. 49, 24, ab Hemst. cit. : Εὐθαλοῦς καὶ γονίμου γῆς. Theophyl. Sim. Hist. p. 86, A : Τῶν Περσῶν λησάμενοι τὸ γονιμόν τε καὶ εὐθαλέστατον. Δένδρον et χωρίον εὐθαλὲς ponit etiam Pollux 1, 230, 239. || Figurate Pind. Pyth. 9, 74 : Εὐθαλεῖ τύχᾳ. Epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 184, n. 2161, b : Ἀνλίκῳ εὐθαλεῖ ὥρᾳ. Julian. Æg. Anth. Pal. 7, 600, 2 : Εὐθαλέων χαρίτων ἄνθος Ἀναστασίη. Sabinus in Matthæi Med. p. 240 : Τὰ παιδία εὐθαλέστερα. || Adv. Εὐθαλῶς, Prospere. Theodor. Prodr. Galeom. 377 : Ζώοις ἀλύπως, εὐθαλῶς, εὐχαρδίως. L. Dind.]

[Εὐθαλὴς, οῦς, ὁ, Euthales, n. viri, in epigr. Anth. Pal. App. 296, 1 : Πατρίδος ἐκ Σμύρνης βροτοί μ' Εὐθαλέα καλέεσκον εἵνεκ' ἐμῆς ὥρης καὶ μεγέθους ἐρατοῦ. L. D.]

[Εὐθαλία. V. Εὐθάλεια.]

[Εὐθαλία, ἡ, Euthalia, n. mulieris. Jo. Chrysost. Epist. 32 et 178. L. Dind.]

[Εὐθάλιος, ὁ, Euthalius, n. viri, in epistolis Libanii 48, p. 25, et Nili. Aliorum alibi. Διάκονος τῆς κώμης Εὐθαλίου λεγομένης juxta Antiochiam Syriæ memoratur in Actis SS. Maji vol. 5, p. 386, D. L. Dind.]

[Εὔθαλλος, ὁ, Euthallus, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 532, n. 924. L. Dind.]

[Εὐθαλόεις scriptura vitiosa. V. Εὐθαλέω.]

[Εὔθαλος, ὁ, ἡ, quod pro εὐθαλὴς legitur in Etym. M. v. Βόβλινος οἶνος p. 197, 34 : Διὰ τὸ εὔθαλος (ἄμπελος) εἶναι, aut librarii errore ita scriptum aut comparandum est cum εὔθαρσος, quod v. in Εὐθαρσής.]

[Εὐθαλπὴς, ὁ, ἡ, Bene calefaciens, Calidus. Quint. 4, 441 : Θέρους εὐθαλπέος ὥρῃ. Oppian. Hal. 2, 22, pro μήλων εὐανθέϊ καρπῷ, de lana, nonnulli εὐθαλπεῖ, pro quo vitiose εὐθάλπῳ schol.]

[Εὐθαλῶς. V. Εὐθαλής.]

Εὐθανασία, ἡ, Bona mors et facilis, Bud. Mortis facilitas. Suet. Aug. fin. [99] : Quoties audisset cito ac nullo cruciatu defunctum quempiam, sibi et suis εὐθανασίαν similem, hoc enim et verbo uti solebat, precabatur. [Atticus ap. Ciceron. Ad Att. 16, 7, 3 : « Tu qui εὐθανασίαν. » Philo vol. 1, p. 182, 45. L. D.]

Εὐθᾰνᾰτέω, Felici vel Honesta morte morior, seu, ut Bud. interpr., Honeste morior. Polyb. 5, [38, 9] : Εὐθανατῆσαι σπουδάζων, καὶ μηδὲν ἀνάξιον ὑπομεῖναι τῆς περὶ αὐτὸν προγεγενημένης τόλμης. In VV. LL. non male, Honeste glorioseque mori. [Joseph. Ant. Jud. 9, 4, 5 : Εἰ δ' ἀναιρεθείην, εὐθανατήσοντες. Hase. Stob. Ecl. eth. vol. 2, p. 236 : Εὐθανατεῖν (εἶναι) τὸ μετὰ ποιοῦ θανάτου κατ' ἀρετὴν τελευτᾶν.]

Εὐθάνατος, ὁ, ἡ, Bene et honeste moriens, Bonam honestamque mortem afferens : εὐθ. θάνατος, Bona beataque mors. Menander ap. Athen. 12, [p. 549, C] : Μόνος μοι θάνατος οὗτος φαίνεται Εὐθάνατος, ἔχοντα πολλὰς τὰς χολάδας κεῖσθαι παχὺν, Ὕπτιον, μόλις λαλοῦντα, καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντ' ἄνω, Ἑσθίοντα, καὶ λέγοντα, σήπομ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. [Paul. Alex. Apotel. p. 47, 6 : Τὸ γῆρας ἀμοχθον ... καὶ εὐθάνατον ποιήσει. Hase.]

Εὐθανάτως, Bona et felici morte, Facili morte : Pollux enim [3, 106] opp. τῷ δυσθανατεῖν, citans ex Cratino. [Menand. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 475 : Οὐκ εὐθ. ἀπῆλθεν. L. D. Joseph. p. 224, 20. Wakef.]

Εὐθάρσεια, ἡ, Fiducia, Animi præsentia. [Appian. B. C. 3, 91. Εὐθαρσία ap. Hesych. et in Definitt. Plat. p. 412, A, ubi scrib. εὐθάρσεια, pariterque ap. Hesych., nisi hic ex poeta petiit.]

[Εὐθαρσεστέρως, Fidentius. Matthæi Med. p. 194 : Τούτοις εὐθ. χρῆσθαί ἐστι. Codex -θαρεστέρως. L. Dind.]

[Εὐθαρσάω, Bono animo sum. Æsch. Sept. 34 : Πυλῶν ἐπ' ἐξόδους μίμνοντες εὐθαρσεῖτε· Suppl. 1015 : Ἐμῆς δ' ὀπώρας οὕνεκ' εὐθάρσει, πάτερ. Ubi alii divise εὖ θ. V. Valcken. ad Eur. Phœn. v. 1331. Andocid. p. 21, 37 : Ὥστε δόξν τε καὶ πόρον μηδαμῆ ἔτι εἶναί μοι εὐθαρσεῖν. Galen. vol. 9, p. 48 : Εὐθαρροῦντας τῇ τῶν στερεῶν εὐρωστίᾳ.]

Εὐθαρσὴς, ὁ, ἡ, Fiducia præditus, Qui fidenti, præsenti animo est. [Hom. Il. in Mart. 9 : Δοτὴρ εὐθαρσέος ἥβης. Æsch. Ag. 930 : Εὐθαρσὴς ἐγώ· Suppl. 969 : Ἡμέτερον πατέρ' εὐθαρσῆ. Eur. El. 526. Xen. Ag. 11, 10 : Ἐν τοῖς δεινοῖς εὐθαρσής· et superlat. εὐθαρσέστατος H. Gr. 7, 1, 9, ut Arrian. Exp. 2, 21, 13 : Εὐθαρσεστάτους ἐς τοὺς ναυτικοὺς ἀγῶνας, ubi alii εὐθαρσοτάτους. Diodor. 11, 35 : Εὐθαρσεῖς πρὸς τὸν κίνδυνον· 15, 54 : Πρὸς τὴν μάχην εὐθαρσεῖς ταῖς ψυχαῖς. Et sæpius Plutarch. Polyæn. 8, 23, 15 : Εὐθαρσεῖ καὶ φαιδρῷ τῷ προσώπῳ. De equo ap. Polluc. 1, 195. || Passive Tutus, Xen. Hipparch. 4, 11 : Αἱ φανεραὶ φυλακαὶ ὅπλα ἔχουσι καὶ τὰ δεινὰ καὶ τὰ εὐθαρσῆ. Sic duplici signif. dicuntur θρασεῖς et θαρραλέοι. || Scripturam vitiosam εὐθαρσὸς ap. Etym. M. v. Ἀτρεκής notavit Lobeck. ad Phryn. p. 535. Vitiosum etiam quod in Gl. ponitur εὐθρασὺς, Alacer, Confidens, et in edd. Pollucis 5, 124, εὐθρασής. || Forma Εὔθαρσος bis utitur Theodor. Stud. p. 338, C : Σοῦ τὸ εὔθαρσον καὶ σταθηρόν· 495, B : Ἡ εὔθαρσος ἀπολογία. L. Dind.]

|| Εὐθαρσῶς, Cum fiducia, Audacter. Interdum verbo ἔχειν jungitur. Aristot. Eth. 3, 6 : Ἔνιοι γὰρ ἐν τοῖς πολεμικοῖς κινδύνοις δειλοὶ ὄντες, ἐλευθέριοί εἰσι, καὶ πρὸς χρημάτων ἀποβολὴν εὐθ. ἔχουσιν. Ubi animadverte, δειλὸς ἐν τινι, et εὐθ. ἔχων πρός τι inter se opponi. Quidam πρὸς χρημάτων ἀποβολὴν εὐθ. ἔχουσιν, interpr. In pecunia amittenda fidenti præsentique sunt animo, sed reddi etiam posse arbitror commode, Pecuniarum amissionem non reformidant, expavescunt. [Philo vol. 2, p. 464, 38 : Ἥρίστα μάλ' εὐθ. Euseb. Præp. ev. p. 583, A : Πάντα τε κίνδυνον εὐθ. ὑπομεῖναι. Hase. Telet. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 157 citat Hemst. Pollux 3, 136; 5, 125. Frequens est etiam ap. Plutarchum.]

[Εὐθαρσία. V. Εὐθάρσεια.]

[Εὔθαρσος, Εὐθαρσῶς. V. Εὐθαρσής.]

[Εὐθεᾶτος, ὁ, ἡ, Qui facile cerni potest. Pollux 5, 150, de literis ἐν στήλαις.]

[Εὐθεῖος, ὁ εὐόμιλος καὶ ὁ καλοσύντυχος ἤτοι ὁ ὀρθολεκτῶν τοὺς λόγχους αὐτοῦ, Zonar. p. 900. Tittmann. : « K. εὔθειος superscr. ϊ, quasi legendum εὔθιος. D. pro

χαλοσύντυχος habet εὐθιοσύντυχος. Phavor. εὔθειος, εὐόμιλος, καὶ ὁ εὐθεῖος ὁ σύντυχος, ut cod. K., nisi quod is bis εὔθειος. — Ἤτοι ὁ ὀρθολιχτῶν) Hæc desunt a cod. K. » Pro λόγχους legendum λόγους. Pro εὐθεῖος ὁ σύντυχος ap. Fav. et in cod. K scribendum εὐθειοσύντυχος vel εὐθιοσύντυχος. Non minus vero mira et inaudita forma εὐθεῖος s. εὔθειος quam εὔθιος. De neutro plur. εὐθεῖα v. in Εὐθύς.]

[Εὐθειοσύντῠχος, ὁ, ἡ, Affabilis. V. Εὐθεῖος.]

[Εὐθέμιθλος, et forma Ion. et poet. Ἠὐθέμεθλος, ὁ, ἡ, Bonum habens fundum. Hom. H. in Terram 29, 1 : Γαῖαν ... ἠὐθέμεθλον. Aliæ ejusdem signif. formæ sunt in gl. Hesychii : Ἠϋθέμιλον, εὐθέμιλον. Scribendum Ἠϋθέμειλον, εὐθέμειλον. V. Εὐρυθέμειλος. L. D. Aliam formam superlativi habet Epiphan. t. 1, p. 500, C : Εὐθεμελιώτατος. Hase.]

Εὐθένεια, ἡ, Suidæ ἡ εὐθηνία. [V. Εὐθενία.]

Εὐθενία, ἡ, subst. utitur Aristot. pro Prosperitate et εὐημερίᾳ, H. A. 8, [19] : Τόποι δὲ συμφέρουσιν ἑκάστοις πρὸς εὐθενίαν. [Rhet. 1, 5 : Ἔστω δὴ εὐδαιμονία ... εὐθηνία κτημάτων καὶ σωμάτων. Utroque l. plerique vel omnes libri scripti εὐσθένεια vel εὐθένεια, pauci vel nulli εὐθενία vel εὐθηνία. Quorum primum ad sententiam ineptum, εὐθηνία secundum ea quæ de formæ per η usu ap. Aristotelem dicemus in Εὐθενέω, forma vitiosum est; vera autem scriptura videtur non εὐθενία, sed εὐθένεια, quod restitutum ex codd. Polluci 9, 160, quum in edd. vett. esset εὐθυνία, et schol. Soph. OEd. C. 390, Εὔσοιαν δέ φασι τὴν εὐθένειαν, quum in ed. Rom. corruptum fuisset in εὐσθένειαν, legiturque ap. Suidam et Zon. in v. Εὔσοια. Quanquam idem Zon. p. 920 : Ἡ δὲ εὐθενία παρ' οὐδενὶ τῶν Ἀττικῶν· Thomas p. 382 : Εὐθενία οὐ λέγουσιν οὐδ' εὐθηνία, ἀλλ' εὐετηρία. Herodian. p. 465 ed. Lobeck. : Εὐθενεῖσθαι λέγοντες εὐθένειαν (εὐθενείαν ed. Piersoni p. 473) οὐ λέγουσιν, ἀλλ' εὐετηρίαν. Gl. : Εὐθενία, Annona. L. D.]

Εὐθενέω, reperitur pro εὐθηνέω, Prosperis successibus utor, Vigeo. [Æsch. Eum. 895 : Οἶκον εὐθενεῖν· 908 : Καρπόν τε γαίας καὶ βοτῶν ἐπίρρυτον ἀστοῖσιν εὐθενοῦντα· 944 : Μῆλά τ' εὐθενοῦντα.] Demosth. [p. 322, 7] : Εὐθενούντων τῶν πραγμάτων. [Conf. p. 94, 26.] Aristot. [H. A. 8, 19] : Τὰ γὰρ μακρὰ μᾶλλον εὐθενεῖ ἐν τοῖς βορείοις. Quod exp. εὐημερεῖ, πληθύει, Gliscit. Reperitur et Εὐθενέομαι pro εὐθενέω. [Demosth. p. 413, 9 : Τὴν πόλιν εὐθενεῖσθαι.] Synes. Ep. 95, de splene : Ἕως μὲν ἀντέχει τὸ ὅλον, εὐθενεῖται [εὐσθενεῖ Petavius, quod εὐθενεῖ scribendum] τε καὶ παίνεται· ἀπολλυμένῳ δὲ συναπόλλυται, Gliscit et bene habitus est. Sic εὐθηνέομαι dicitur pro εὐθηνέω. [V. Herodian. in Εὐθενία citatum. Formam per ε Atticam, alteram Ionicam dicunt Zonar. p. 919, gramm. in Mingarelli Catal. codd. Nan. p. 494. Priorem solam probat Photius : Εὐθενεῖν ἐν τῷ ε λεκτέον, οὐχὶ εὐθηνεῖν, Theophrasto vindicat liber Urbinas, ut sponte intelligatur, quod satis ipsæ librorum varietates demonstrant, locorum Aristotelis et Xenophontis in Εὐθηνέω citandorum non majorem esse fidem quam nonnullorum Demosthenis, cui ex libris optimis εὐθενεῖν constanter restitutum pro εὐθηνεῖν. Recentioribus, ubi libri variant, velut Diod. 4, 80, Plut. Mor. p. 823, E, coll. Poplic. c. 11, utra placuerit, in medio relinquendum.]

[Εὐθενία. V. post Εὐθένεια.]

[Εὐθεράπευσις, ως, ἡ, *mot qui n'est pas très Grec; il se trouve néanmoins dans la Collection des Chirurgiens de Cocchi p.* 114 : Ὁ δὲ λιπασμὸς καὶ ἡ ἐπιπόλαιος τριχῶν ... ἐμφανίζουσιν τὴν εὐθεράπευσιν (Bonam curationem). Cobaes. Εὐθεραπευσία scribendum putabat Schneider. Conf. Εὐζωΐη, Εὐποίησις, Εὔπραξις, Εὐροὴ et cogn. Rom. *Eugenesis.* L. Dind.]

Εὐθεράπευτος, ὁ, ἡ, Facile sanabilis, Sanatu facilis. [De morbo Oribas. p. 20 ed. Mai. De plantis et arboribus colendis Theophr. H. Pl. 9, 16, 6 : Διὰ τὸ εὐθεράπευτον εἶναι· C. Pl. 3, 7, 4 : Τῇ πολυκαρπίᾳ εὐτρυγητότερα καὶ τὸ ὅλον εὐθεραπευτότερα γίνεται. Sic θεραπεία ib. 5. ‖ « Facile colendus, Cujus benevolentia facile obsequio conciliari potest, Xen. Cyrop. 2, 2, 10 : Εὐθεράπευτοι οὕτως εἰσὶν, ὥστε εἶναι αὐτῶν καὶ μικρῷ ὄψῳ παμπόλλους φίλους ἀνακτήσασθαι. » Schweigh. Schol. Hom. Il. N, 115.]

[Εὐθέριστον, τό. HSt. in Θεριστόν :] Ap. Diosc. 1, 18, Balsami genus quoddam θεριστὸν appellatur, ἴσως διὰ τὸ εὐχερῶς θερίζεσθαι ἰσχνὸν ὄν, ut ibid. annotatur. Id εὐθέριστον nominatur a Plin. 12, 25.

Εὐθέρμαντος, ὁ, ἡ, Bene calefactus, calescens. Theophr. C. Pl. 4, [7, 3] : Εὐθερμαντοτέρα (γῆ ψαμμος), Arenaria terra facilius sentit calorem.

[Εὔθερμος, ὁ, ἡ, Calidus. Hippocr. p. 243, 37 : Οὕτω δὲ καὶ πυροὶ καὶ κριθαὶ, νοτερὰ ὄντα καὶ βεβρεγμένα, εὐθερμότερα ἐστιν. Foes. : « Sic legunt omnia exempll. Cornarius tamen et Zuinggerus ἐνθερμότερα legisse videntur, » nihil notans ad ejusd. p. 32 : Ἡ κόπρος εὐθερμοτέρη ἐστίν. Neque ap. Mackium vol. 1, p. 230, 231, ex codd. affertur scriptura ἐνθ., quæ vera videtur.]

[Εὔθερος, ὁ, ἡ, Apricus, Calidus. Pollux 5, 108 : Χωρίον ... αὔραις διαπνεόμενον, εὔθερον, ἐλεύθερον. (Hoc postremum voc., in cod. omissum, fortasse est proximi dittographia.)]

Εὐθεσία, ἡ, Bene constituta corporis habitudo. Galen. [Lex. p. 474] ap. Hippocr. εὐθεσίην exp. [τὴν] ἐγγενητὴν τοῦ σώματος ἕξιν : addens et ἐνιαυτὸν εὐθεσίης vocari τὸν εὐφορίας ἀπεργαστικόν [ὥς που καὶ ἐνιαυτὸς εὐθεσίης καλεῖται ὁ εὐφ. ἀπεργαστικός] : ut i. sit εὐθεσία q. εὐξία et εὐθηνία. [Codex Dorv. εὐεσίην et cum cod. Mosq. εὐεσίης. Schol. Arist. Nub. 44 : Ὁ αὐτῶν (rusticorum) οἶκος πυρῶν καὶ δερμάτων μιστὸς ὢν οὐδεμίαν ἔχει τῶν τοιούτων πραγμάτων εὐθεσίαν, ἀλλ' ἄλλο ἀλλαχῇ κεῖται, ὡς ἔτυχε. L. D. Schol. Lycophr. 22 : Θέτιν, τὴν θάλασσαν, ὡς εὐθεσίας αἰτίαν. Pro quo mox εὐκοσμία, de rerum omnium ordine.]

[Εὐθέσμως, Legitime. Eratosthenes Schol. Anth. Pal. 9, 444, 3 : Τούνεκεν εὐθ. ἄλοχον λάβε, καί τινα κόσμῳ ἐὸς βροτὸν ἀντὶ σέθεν. Ita cod. Pal. Alii ἐνθέσμως, usitatius.]

Εὐθετέω, Sum εὔθετος, i. e. Sum appositus et accommodatus, Sum aptus et idoneus. Diosc. 1, 106 : Εὐθετεῖ εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ, Ad ocularia medicamenta utile est. [Diod. 2, 41 : Εἰς τοὺς πολέμους εὐθετοῦν· 48 : Τῆς ἐξ αὐτοῦ χρείας εἰς φάρμακα τοῖς ἰατροῖς εὐθετούσης. L. D. Εὐθετεῖν αὐταῖς εἰς ἐπῳδὰς, schol. Pind. Pyth. 4, 380. Διὰ τὸ εἰς κόλλαν εὐθετεῖν Hesych. in Κόλλοπες. Hemst. Aliæ constructiones sunt ap. Oribas. p. 95 ed. Mai. : Οὗτος ὁ ἐπίδεσμος εὐθετεῖ ἐπὶ τῶν κατὰ τὰς ῥαφὰς διαστημάτων· et p. 96, 24, 25. Et cum πρὸς p. 97 : Οὗτος ὁ ἐπίδεσμος εὐθετεῖ πρὸς κράτημα κεφαλῆς· p. 99, 29.] Et ex Theophr. H. Pl. 5, [7, 4] : Εὐθετεῖ πᾶσι χρῆσθαι, Ad omnia utilis est et apposita. Item homo aliquis aut animal εὐθετεῖν dicitur pro εὖ διατίθεσθαι s. εὖ διακεῖσθαι, Bene habitum esse, εὐεκτεῖν : sicut θέσις ab Hesych. exp. ἕξις. Theophr. H. Pl. 1, 1, [3] : Εἰ δὲ τῇ ὥρᾳ ὄψει τόγε (sc. τὸ φυτῶν γένος) κάλλιστον, οὐδὲν σημεῖον, ἐπεὶ καὶ τῶν ζώων εὐθετεῖ [εὐσθενεῖ τὰ] κύοντα, Nec argumentum efficax est, quod verno æstivoque tempore plantæ sint aspectu pulcerrimæ, quum et fœta animalia speciosiora sint et habitiora. [Diod. 5, 12 : Αἰμένας ταῖς μακραῖς ναυσὶν εὐθετοῦντας.] ‖ Rursum εὐθετέω transitive etiam ponitur pro Concinne dispono, Eleganter et scite digero, Decenter compono, Colloco ordine suo. Synes. Ep. 121 : Καλὸν οὖν εἰ πάντα εὐθετήσας, ἐκκορήσειάς τε καὶ ἐνθυμιάσειας τὸ δωμάτιον, Si omnibus decenter et ordine positis everras et perfumes cubiculum. Sic Lucian. [D. deor. 24, 1] : Ἔωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα, σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ, εἶτα εὐθετήσαντα ἕκαστα, παρεστάναι τῷ Διΐ. [Suidas : Εὐθετῆσαι, κοσμῆσαι, συνθεῖναι. Οὕτως Ἀριστοφάνης. Qui tamen dubitari potest εὐθετῆσαι scripserit an εὐθετίσαι, quod est ap. Photium cum iisdem interpretationibus, omisso nomine Aristophanis, ubi εὐθετῆσαι contra codicem scripsit Porsonus. Nam etiam ap. Polluc. 2, 31 : Εὐθετῆσαι δὲ ἔλεγον τὰς τρίχας, in codice apud Seberum scriptum εὐθετίσαι, quod v. Eadem tamen forma non est cur inferatur locis ab HSt. citatis, aut Dionis Cass. 40, 49 : Τὸ σῶμα ἐς τε τὸ βουλευτήριον ἐσήνεγκαν καὶ εὐθέτησαν· 42, 8 : Ἐκείνην κοσμῆσαί τε καὶ εὐθετῆσαι καὶ θάψαι· 51, 13 : Ἑαυτὴν εὐπρεπέστατα εὐθετήσασα. Nam diserte Phryn. in Bekk. An. p. 40, 23 : Εὐθετεῖν νεκρὸν, τὸ εὖ κοσμεῖν ἐν τάφοις νεκρόν. Estque ap. eund. Dionem 74, 4 forma pass. : Εἴδωλον σκευῇ ἐπινικίῳ εὐθετημένον, ut apud Apollon. De constr. p. 176, 26 : Εἴπερ οὖν τὰ συνόντα τῶν ῥημάτων οὐ πρὸς πᾶσαν πλαγίαν πτῶσιν εὐθετίται συνίστασθαι. Etym. M. v. Τροπίδια. L. Dind.]

[Εὐθέτης, ὁ, Qui rem componit. Inscr. Prien. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2905, p. 572, 4, C, 2 : Τὸμ βασιλῆ ὑπὲρ τᾶς κρίσιος [πέμψαι ... ὃς Σ]άμον εὐθέτας. L. Dind.]

[Εὐθετής, ὁ, ἡ, i. q. εὔθετος, si sana lectio ap. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 563, 8 : Τὸν νοῦν εὐθετῆ. Hase.]

[Εὐθέτησις, εως, ἡ, Commoda dispositio. Georg. Pachym. Andron. Pal. p. 49, C : Τὰ τῆς εὐθετήσεως ἠμηχάνηται. De vitæ commoditate, Opulentia, Eust. Od. p. 1383, 13 : Τίμια ἦσαν τὰ θρέμματα καὶ ἐν αὐτοῖς οἱ παλαιοὶ τὴν κατὰ βίον εἶχον εὐθέτησιν.]

Εὐθετίζω [dicitur ead. signif. qua εὐθετίω, transitive positum]. Hesiod. Th. 541, de Prometheo : Ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ Εὐθετίσας κατέθηκε, Quum scite composuisset. [Hippocr. p. 792, H : Τῇ ἑτέρῃ τὰ ὀστέα τὰ κατεαγότα εὐθετίζοι, de reponendis ossibus fractis. Ap. Hippocr. vero [p. 757, H] εὐθετισάμενος exp. καταστρώσας [ab Erotiano p. 160, ubi al. καταστείλας. In libris Hipp. autem est εὐθετησάμενος, ut p. 764, C : Λύσαντα καὶ εὐθετησάμενον μετεπιθῆσαι, ubi item scribendum per ι. Medio etiam Theophyl. Sim. Hist. p. 81, B : Εὐθετίζεται πρὸς τὸν πόλεμον. Eust. Il. p. 381, 33 : Μηδὲ λέων χαίτην τρέφων πρὸς μόνον κάλλος εὐθετίζεται, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτῆς ἐπαύξει τὸ φοβερόν. ‖ Pass. Hippocr. p. 764, C : Μὴ κατὰ τρόπον εὐθετισμένων τῶν ὀστέων. Apoll. De constr. p. 169, 19 : Τὰ μέντοι κατὰ τὸ τρίτον (πρόσωπον) εὐθέτισται εἰς ἔγκλισιν. Theophyl. Sim. Hist. p. 103, C : Τὰς εὐθετιζομένας ἡνίας. L. D. Galen. vol. 14, p. 791, 16 : Τὰ δὲ καταγνύμενα κᾶλα ἐκ διατάσεως μὲν εὐθετίζεται. Id. ib. p. 792, 16 : Ἵνα εὐθετισθῇ καὶ ἀποκατασταθῇ εἰς τὸ ἀρχαῖον σχῆμα. Hase. ‖ Act. Schol. Soph. OEd. C. 200 : Σχηματίζει δέ πως αὐτὸν (OEdipum cæcum) καὶ εὐθετίζει ἡ Ἀντιγόνη. Pollux 1, 149 : Τοὺς λόφους ηὐθέτιζον, ubi al. ηὐτρέπιζον et εὐθέτιζον. Τὰς κόμας εὐθετίζω, ex Aristæn. 1, 25, citat Hemst. Sic Ælian. V. H. 9, 9 : Ἔμελε δὲ αὐτῷ καὶ καλῷ εἶναι εὐθετίζοντι τὴν τρίχα καὶ ξανθιζομένῳ. Alia exx. attulit Gronovius ad 12, 14 : Τὴν μὲν γὰρ κόμην ἀναεσῦρθαι αὐτῷ (Alexandro M.), ξανθὴν δὲ εἶναι, ubi cod. Med. οὐκ εὐθίεσθαι, pro εὐθετίσθαι, ut animadvertit Coraes, cujus tamen conjecturam ἀναπεφύρθαι refellit Viscont. *Iconogr. grecque* vol. 2, p. 39. V. autem Εὐθετίω. ‖ Aptum reddo. Eust. Opusc. p. 148, 29 : Πόδας εὐθετίζειν εἰς εὐαγγελίου ὁδὸν μεθοδεύων, εἰ τοὺς ἀνυποδέτους περιστέλλει. ‖ Zonar. p. 919 : Εὐθετίζω, ἀληθειαν λέγω. Quæ interpretatio ad Εὐθυρρημονῶ potius pertinet. L. Dind.]

[Εὐθετισμὸς, ὁ, Commoditas. Apoll. De constr. p. 309, 12.]

[Εὐθετίων, ωνος, ὁ, Euthetion, n. viri Cydathenæensis ap. Demosth. p. 1356, 15.]

Εὔθετος, ὁ, ἡ, cui opp. ἄθετος, i. e. Appositus, Accommodatus, Aptus, [Habilis, Opportunus, Comptus huic add. Gl.] Idoneus. [Æsch. Sept. 642 : Εὔθετον σάκος· fr. Phœniss. ap. Polluc. 7, 91 : Πέλυντρ' ἔχουσιν εὐθέτους ἐν ἁρβύλαις. Nicolaus ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 331 extr. : Οἶμαι δ' ἐμαυτὸν εὔθετον τῷ πράγματι. Dioscorid. Anth. Pal. 7, 37, 6 : Τοῦ δὲ θανόντος εὔθετον ὀρχηστὴν τῇδ' ἀνέπαυσε πόδα. « Hippocrati εὔθετα dicuntur Quæ optime sunt collocata et deposita; εὖ τιθέμενα καὶ καλῶς ἀποκείμενα exp. Galen. Comm. 3 in l. Κατ' ἰητρ. (p. 696, 25 et 29, Hipp. p. 746, C), Bene disposita aut deposita. Εὐθετώτερον quid firmius aut stabilius significat l. De fract. (p. 533, 49, Hipp. p. 753, D). Εὔθετοι πρὸς τὰς ἀποκρίσιας, Ad responsiones appositi, l. Π. ὀσχημ. (p. 22, 47), in veri medici descriptione. Ac rursus (ib. 51) πρὸς τὸν καιρὸν εὔθετοι καὶ λημματικοί, In occasione prudenter captanda appositi et accommodati, temporis cujusque occasioni se accommodantes dixit Calvus, Cornar. Ad tempus appositos, et ad occasionem corripiendam accommodatos. » Foes. OEc.] Diosc. 2, 65 : Εὔθετος εἰς ἀπόθεσιν, Ad recondendum idoneus. [Diod. 5, 57, καιρὸς· 2, 57 : Πηγὰς εἰς λουτρὰ καὶ κόπων ἀφαίρεσιν εὐθέτους· 5, 37 : Κατασκευάζουσιν εὔθετον (τὸν τόπον) πρὸς τὴν τῆς ἐργασίας πραγματείαν. Polyb. 26, 5, 6 : Πρὸς πᾶσαν σωματικὴν χρείαν εὔθετος. ‖ Concinnus, de statura, esse videtur ap. Jo. Malal. p. 104, 3 : Φιλοκτήτης εὐμήκης, εὔθετος· 105, 15 : Ἕλενος μακρὸς, εὔθετος· Jo. Tzetz. Posthom. 373 : Τῆς δ' Ἑλένης κάσις εὔθετος ἦν· 493 : Ἧς ἦν, μέγας, εὐρὺς, εὔθετος, οὐλοκάρηνος· Anteh. 225. L. Dind.]

[Εὐθέτως, Apposite. Diodor. Exc. p. 593, 5 : Τὰ πλήθη εὐθ. εἶχε πρὸς τὰς μεταβολάς. « Apte, Commode, Concinne. Jo. Chrys. Serm. 70, vol. 6, p. 721, 18 : Ἂν μὲν εὐθέως τοῖς ἐχθροῖς καταλλαγῶμεν, εὐθέτως τε τοῦτο ποιοῦμεν, καὶ οὐ πολλῆς δεόμεθα σπουδῆς. » Seager. Gregent. Tephr. Disp. p. 20, 18 : Εὐθ. ἐνομοθετεῖς. Ecl. legg. Leon. et Const. in Proch. Zachariæ p. xxvij, 10 : Διά τε τῶν ἐν ταῖς αὐταῖς βίβλοις εὐθ. ἐμφερομένων. Georg. Pis. Hex. v. 518. Id. ib. v. 1437 : Μερίζειν εὐθ. Hase. Greg. Nyss. vol. 1, p. 401, A : Πάντα ταῦτα ὁ καλὸς τεχνίτης ἡ ἀγάπη εὐθ. πρὸς ἄλληλα συναρμοζέτω. V. Εὐέρκως.]

[Εὔθετος, ὁ, Euthetus, n. viri, esse videtur in lapide Pario ap. Bœckh. vol. 2, p. 352, n. 2408.]

[Εὐθέτως. V. Εὔθετος.]

[Εὐθέω, Venio. Hesych. : Εὐθεῖ, ἥρει. Ἦκει Kusterus, collata gl., de qua HSt. :] Εὐθεῖν, positum pro ἐλθεῖν, affert Hesych. [in qua υ positum pro λ, ut in gll. Creticis αὔκαν, αὐκύονα etc. pro ἀλκὴν, ἀλκύονα, de quibus v. Koen. ad Gregor. p. 354. Incertum autem utrum εὐθέω ponendum sit an forte εὔθω, an utrumque aoristi sit, quomodo scribendum foret εὔθη, ἦκη.]

Εὐθεώρητος, ὁ, ἡ, Cujus facilis est contemplatio. [Aristot. H. A. 6, 27 : Αἴτιον τὸ μὴ εὐθεώρητον εἶναι τὴν ὀχείαν. Theophr. H. Pl. 1, 1, 1 : Εἰσὶ δὲ αἱ μὲν κατὰ τὴν γένεσιν καὶ τὰ πάθη καὶ τοὺς βίους (διαφοραὶ τῶν φυτῶν) εὐθεωρητότεραι καὶ ῥᾴους. Diodor. 19, 37 : Τοῖς πολεμίοις εὐθεώρητον (ὁδόν). V. Εὐάφορος. ‖ Figurate Facile intelligendus. Aristot. Rhet. 1, 15 med. : Καὶ γὰρ ταῦτα εὐθεώρητα. Polyb. 2, 49, 2 : Ὡς Ἀχαιοὶ τὸν ἐξ ἀμφοῖν πόλεμον οὐκ ἂν ὑπενέγκαιεν εὐθεώρητον εἶναι πᾶσι· 9, 15, 15 : Ἔστι δὲ τρόπος εὐθ. καὶ περὶ ταύτην. Plut. Comp. Aristid. c. Cat. initio, διαφορά· Mor. p. 932, A : Ἐκ τούτων εὐθεώρητον τὸ γενόμενον. Alia constr. Aristot. De gen. an. 1, 18 med. : Οὔτω γὰρ καὶ περὶ τῶν ἔργων αὐτοῦ (τοῦ σπέρματος) καὶ τῶν περὶ αὐτὸ συμβαινόντων ἴσται μᾶλλον εὐθεώρητον. L. Dind.]

[Εὐθέως. V. Εὐθύς.]

Εὐθηγής, [ὁ, ἡ, Bene acuens. De pumice ad acuendos calamos idoneo Damocharis Anth. Pal. 6, 63, 5 : Τρηχαλέην τε λίθον, δονάκων εὐθηγέα κόσμον.]

Εὐθηκτος, ὁ, ἡ, Bene acutus : ξίφος, Ensis quem quis bene exacuit. [Lycophr. 1105, σκέπαρνον. Nonn. Dion. 17, 121, σίδηρον· 295, μαχαίρη. V. Εὔθυκτος. L. D.]

[Εὐθηλέω, i. q. εὐθαλέω. Democritus in Stobæi Fl. vol. 3, p. 101 : Οὐ δοκεῖ μοι χρῆναι παῖδας κτᾶσθαι· ἐνορῶ γὰρ ἐν παίδων κτήσει πολλοὺς μὲν καὶ μεγάλους κινδύνους, πολλὰς δὲ λύπας, ὀλίγα δὲ τὰ εὐθηλέοντα, καὶ ταῦτα λεπτά τε καὶ ἀσθενέα. Εὐθηνέοντα conjiciebat Gesnerus. ‖ Εὐθηλέομαι, Bene nutrior. Æschyl. ap. Athen. 9, p. 375, E : Χοῖρον καὶ μᾶλ' εὐθηλούμενον. Ἀνθηλυμένων corrigendum videbatur Casaubono post alios.]

[Εὐθηλήμων, ονος, ὁ, ἡ.] Εὐθηλήμονα Suid. affert sine expos. [ex epigr. Leonid. Anth. Pal. 6, 263, 3] : Ἄρτι καταβρύκοντα τὸν εὐθηλήμονα μόσχον· quod sonare videtur Bene lactatum vitulum.

[Εὐθηλής, ὁ, ἡ, i. q. εὐθαλής. Forma Dor. Εὐθᾱλὲς Eur. Tro. 217 : Εὐθαλεῖ τ' εὐκαρπείᾳ. Aristoph. Av. 1062 : Σώζω δ' εὐθαλεῖς καρποὺς. Anyte Anth. Pal. 9, 313, 1 : Δάφνας εὐθαλέα φύλλα. Ap. Philippum ib. 9, 247, 1 : Εὐθαλῆ πλάτανον, quod est in cod. Pal., Planud. εὐθαλέα scripsit, metro, ut videtur, metuens. L. D.]

[Εὐθηλία in etymologia v. Εὐθηνία ponit Suidas.]

Εὔθηλος, ὁ, ἡ, Mammosus : vel Bene distentas mammas habens, ut εὔθηλοι βόες ap. Eur. [Iph. A. 580. Id. Bacch. 737 : Εὔθηλον πόριν. Grinag. Anth. Pal. 9, 224, 1 : Αἰγά με τὴν εὔθηλον. Lycophr. 1328 : Μαστὸν εὔθηλον θεᾶς. L. Dind.]

Εὐθημονέω, i. q. εὐθετίω et εὐθετίζω, i. e. Apte et concinne digero et dispono, Quæque ordine suo apte et concinne pono. [Tzetz. Hist. 1, 367 : Καὶ θώπλα λάζυ καὶ γνάθους εὐθημόνει.] Plato pass. voce in activa signif. usus est, Leg. 6, [p. 758, B] : Εὐθημονεῖσθαι τὰ κατὰ τὰς αὑτῶν οἰκήσεις· quæ verba Budæo Comm. p. 821, sic videntur interpretanda, Componere rem familiarem, et domestica negotia digerere. [Photio εὖ τίθεσθαι ἢ συγκεῖσθαι. HSt. in Ind. :] Εὐθημονεῖσθαι, ex Plat. Leg. affertur pro Componere, Concinnare, Digerere, Suo loco condere, Ordine collocare. Pro quo scr. εὐθημονεῖσθαι.

Digitized by Google

Εὐθημοσύνη, ἡ, Ordo concinnus et elegans, Apta dispositio, Concinna rerum digestio, i. e. Quum unaquæque res suo loco posita est, et omnia pulcre digesta ac disposita. Vel etiam, Quum omnia suo ordine concinne et scite ponuntur. Hesiod. Op. [471]: Ὅ δὲ τυτθὸς ὄπισθεν Δμῶος ἔχων μακέλην πόνον ὀρνίθεσσι τιθείη, Σπέρματα κακκρύπτων· εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη Θνητοῖς ἀνθρώποις, κακοθημοσύνη δὲ κακίστη. Nam, inquit Proclus, δεῖ ἕκαστον εὖ διατιθέναι, καὶ μὴ κακῶς, ἀλλὰ καλῶς. Quemadmodum et ap. Xen. Cyrop. 8, [5, 7] Cyrus καλὸν ἡγεῖτο καὶ ἐν οἰκίᾳ εἶναι ἐπιτήδευμα τὴν εὐθημοσύνην: Ἐπεμέλετο ταύτης τῆς εὐθημοσύνης. [Ælian. N. A. 9, 17: Συμπλέκουσά τε καὶ ἀθροίζουσα τὰς τῆς βελόνης ἀκάνθας δεσμῷ τινι ἀπορρήτῳ τῆς εὐθημοσύνης περιλαμβάνει τὸ ποίημα, de nido alcyonis. Wakef. Τῆς πατρίδος εὐθημοσύνην, Damasc. ap. Suid. in Θεαγίνης. Critonis dialogus περὶ εὐθημοσύνης Diog. L. 2, 121. Hemst. Synes. p. 98, A: Τῆς εὐθημοσύνης τῶν θείων, ubi v. annotatio Krabingeri p. 203. Theod. Stud. p. 409, C: Τῆς αὐτῶν εὐθημοσύνης πεῖραν εἰληφότες. L. D. Sæpe depravatum in εὐθυμοσύνη. V. Symbolic. vol. 3, p. 510, annot. ad Plotin. p. 401, 752, A. Creuzer. Ita Photius, Hesych. in Εὐθυμία. ŭ] A B

Εὐθήμων, ονος, ὁ, ἡ, Qui est corpore bene constituto et habito, i. q. εὔθετος supra: sicut Hesych. quoque εὐθήμονα exp. εὔθετον, εὐσχήμονα. Aristot. H. A. 9, [17] de avi quadam quæ σίττη nominatur: Εὐθ. καὶ εὐδίοτος. Et de aquila leporaria [ib. 32]: Ἔστι δὲ ἀκυδόλος καὶ εὐθ., Quadrato corpore et eleganter compacto, Bud. Comm. p. 831, quum εὐθήμων exposuisset Concinnus [Gl.], Apte compositus. Ab aliis redditur etiam Pulcre compositus, Scite digestus, Bene factus, Politus: quæ rei potius inanimatæ conveniunt. [Æsch. Cho. 78: Δμωαὶ γυναῖκες ὠμάτων εὐθήμονες. Schol. εὖ τιθεῖσαι τὰ κατὰ τὸν οἶκον. Apoll. Rh. 1, 569: Τοῖσι δὲ φορμίζων εὐθήμονι μέλπεν ἀοιδῇ. Schol., εὖ διατεθειμένῃ, εὐρύθμῳ, εὐποιήτῳ, et διὰ τὸ εὖ διατιθέναι τὰς τῶν ἀκουόντων ψυχάς. Memorat etiam Pollux 3, 133.]

[Εὐθήμων, ονος, ὁ, Euthemon, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 127, n. 88, 1; 128, n. 89, 5. L. D.]

[Εὔθηναι, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν καθ' ἡμᾶς Εὐθηναῖος, κατ' ἐκείνους δὲ Εὐθηνεύς. Πολέμων δὲ καὶ Εὐθηνίτας φησὶν, Steph. Byz. Εὐθηνιτῶν ex numo Goltziano affert Holsten., Εὐθηναίων ex alio apud Ligorium. Euthenen Doridis et Eutanen Cariæ distinguit Plin. 5, 28, 29. Euthanæ apud Melam 1, 16, 2, ubi etiam singularis locum habet.] C

Εὐθηνέω, Prospera fortuna et prosperis successibus utor. Aristot. Eth. 1, 9: Ἐνδέχεται τὸν μάλιστα εὐθηνοῦντα μεγάλαις συμφοραῖς περιπεσεῖν ἐπὶ γήρως· ut Priamum. [Aristoteli, pariterque ceteris antiquioribus Atticis, restituendam esse formam per ε dictum in Εὐθενέω.] Itidem ex Josepho lib. 6 affertur, Εὐθηνεῖ αὐτοῖς ὁ γόνος, pro Felix est illis partus. Significat etiam Bona habitudine utor, Bene habitus sum, Vigeo. Aristot. Pol. 1, [7]: Ἄλλα γὰρ ἐν ἄλλαις εὐθηνεῖ χώραις· de armentis et pecoribus. [Hippocr. p. 288, 55: Τὰ κτήνεα εὐθηνεῖ.] Idem H. A. 8, [19]: Ἔτι δὲ καὶ εἰς τοὺς ποταμοὺς ἀναπλέουσι πολλοὶ τῶν ἰχθύων, καὶ εὐθηνοῦσιν ἐν τοῖς ποταμοῖς καὶ ταῖς λίμναις. [Conf. 6, 11, 15; 8, 19, 27. De terra Herodot. 2, 9, 1, εὐθηνέειν ἅπασαν Αἴγυπτον. Xen. Reip. Ath. 2, 6: Ἐκ τῆς εὐθηνούσης ἀρικνεῖται τοῖς τῆς θαλάττης ἄρχουσι. De urbe Pollux 9, 23. Theophr. fr. 14, 1: Τὸ πλῆθος (τῶν βατράχων), ὅταν εὐθηνήσωσιν. De frugibus Geopon. 5, 43, 2: Τὸν ὑγρὸν καρπὸν εὐθηνήσαιν. Theophr. C. Pl. 2, 4, 5. De arboribus 5, 11, 3. De uvis Ælian. V. H. 13, 1. Figurate de claritate nominis Pollux 5, 159: Ἀκμάζειν δόξῃ, εὐθηνεῖν, ut med. ib. 158: Ἀκμάζων δόξῃ, εὐθηνούμενος.] Aliquando additur dat. ejus rei qua quis bene habitus est et viget. Aristot. De gener. an. 4, [6]: Συμβαίνει δὲ καὶ διαφορὰ περὶ τὰς κυήσεις ἐπί τε τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἄλλων ζώων· τὰ μὲν γὰρ, εὐθηνεῖ μᾶλλον τοῖς σώμασι τὸν πλεῖστον χρόνον· τῶν δὲ γυναικῶν αἱ πολλαὶ δυσφοροῦσι περὶ τὴν κυησιν· paulo post pro eodem dicit, Εὐημερεῖ τοῖς σώμασι μᾶλλον. [Cum dat. aliter Hom. Il. in Terram 10: Βρίθει μέν σφιν ἄρουρα φερέσβιος ἠδὲ κατ' ἀγρούς κτήνεσιν εὐθηνεῖ, Abundat (ut Gl.). Plut. Poplic. c. 11: Προβατείαις καὶ κτηνοτροφίαις εὐθηνούντων. Theophr. De ventis 44: Τῆς Ἰταλίας ἡ μὲν Λοκρὶς καὶ ἡ ταύτῃ συνεχὴς εὐθηνεῖ τῷ Ζεφύρῳ διὰ τὸ ἐκ θαλάττης προσπίπτειν, ἄλλη δέ τις οὐχ ὁμοίως, Bene se habet, Zephyro exposita. Ælian. N. A. 5, 13: Ὅταν εὐθηνῇ ταῖς μελίτταις τὸ σμῆνος.] Εὐθηνέω et Εὐθηνέομαι significat etiam Exubero, Uber sum et abundans: ut εὐθηνούμενος τόπος, Basil. in Hexaem. Homil. 3. Idem cum dat. Homil. 4, [vol. 1, p. 33, B]: Ὀρχήστρα εὐθηνουμένη θεάμασιν ἀκολάστοις [Id. vol. 1, p. 474: Τὸν τῇ ἐργασίᾳ τῶν ἐντολῶν εὐθηνούμενον· ut et schol. Aristoph. τὴν κοτινοῦσαν νῆσον circa Gades dici tradit διὰ τὸ τοιούτοις ἐνευθηνεῖσθαι φυτοῖς. Ubi nota hoc compos. ἐνευθηνεῖσθαι. [Ælian. N. A. 5, 11: Εἰρήνη εὐθηνεῖται τὸ σμῆνος· 9, 59: Πολλοῖς ἰχθύσιν εὐθηνεῖται ὁ Εὔξεινος πόντος. Passivo vel medio etiam Herodot. 1, 66: Ἀνά τε ἴδρεσθαι αὐτίκα (Lacedæmonii) καὶ εὐθηνήθησαν. Ælian. N. A. 4, 39: Σφηκιὰν εὐθηνουμένην. Pollux 9, 23: (Πόλιν) εὐθηνουμένην. Julian. Misopog. p. 369, D: Εὐθηνουμένης τῆς πόλεως. Aliique recentiorum.]

Εὐθηνία, ἡ, Prosper successus: item Bona habitudo. Item Abundantia, Ubertas, Copia. [Annonæ abundantia add. Gl. Εὐθηνία δένδρου Pollux 1, 240, δόξης 5, 158. Inscr. Rosettana v. 13, p. 13: Ὅπως δ' τε λαὸς καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἐν εὐθηνίᾳ ὦσιν ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας.] Philo V. M. 1: Ὑπομιμνησκόμενοι τῆς κατ' Αἴγυπτον εὐθηνίας καὶ εὐετηρίας. [Id. vol. 1, p. 438, 37: Τὴν σωματικὴν εὐθηνίαν καὶ τὰς τῶν ἐκτὸς ἀθρόνους περιουσίας.] At Herodian. 7, [3, 12]: Εἴ τινα ἦν χρήματα πολιτικὰ εἰς εὐθηνίας ἢ νομὰς τῶν πολιτῶν ἀθροιζόμενα, Quæcunque pecuniæ civiles ad publicam annonam repositæ, Polit. [Εὐθηνία ascriptum imagini mulieris in *Annali archeol. di Roma* 1829, tab. C. Creuzer. De numis Alexandrinis sic inscriptis v. Eckhel. Doctr. N. vol. 4, p. 47. Qui de signif. Annonæ conf. in Add. p. 48. Εὐθηνίας ἐπιμελητὴς est in inscr. Trœzen. ap. Bœckh. vol. 1, p. 591, n. 1186, 4. Conf. Teja ib. vol. 2, p. 670, n. 3080, 9. Pseudo-Plut. Parallel. min. p. 555, E, 307, D: Τὴν ἀπὸ σιτίων φερομένην εὐθηνίαν. De fluvio Nicetas Paphlago ap. Miller. Geograph. p. 173: Ἴασι πάντες τὸν ποταμὸν Ἴστρον μεγέθει καὶ εὐθηνίᾳ ὅσα ποταμοὶ φέρουσι τὸ περιδόητον ἔχοντα. Geopon. 1, 8, 8: Σίτου εὐθ. 12, 34: Τῶν ξυλικῶν καρπῶν εὐθ. Alia recentiorum exx. v. ap. interpretes Thomæ p. 382 seq., veteres hoc substantivo usos non esse monentis. De quo præcepto simulque de forma per ε v. in ipsa.] D

[Εὐθηνίτης. V. Εὔθηναι.]

[Εὐθηνὸς inter nomina in ηνὸς ponit Herodian. Epimer. p. 175. Est Prosper. Εὔθηνος vero est n. pr. viri in inscr. Ephes. ap. Bœckh. vol. 2, p. 612, n. 2984, 1. L. D. Adj. Pseudochrys. t. 9, p. 849, C ed. Paris.: Ἐν τῇ ταύτης ἀγορᾷ πάντα εὐθηνά. Inde, opinor, vox hodierna, quam scribunt vulgo φθήνια. Hase.]

[Εὐθηξ, ῆγος, ὁ, ἡ, i. q. εὐθηγής. Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 40, 24.]

[Εὐθηξία, ἡ, quod ab εὔθηκτος ducit et cum ἀνορεξία comparat Etym. M. v. Δεξιὰ p. 256, 18, scribendum εὐθιξία, ut εὔθικτος scribendum sit pro εὔθηκτος. L. D.]

Εὐθήρατος, ὁ, ἡ, Qui facile capi potest venando, etc. [Æsch. Suppl. 86: Διὸς ἵμερος οὐκ εὐθήρατος ἐτύχθη. Aristot. Eth. Nic. 3, 1: Γελοῖον δὴ τὸ αἰτιᾶσθαι τὰ ἐκτὸς, ἀλλὰ μὴ αὐτὸν εὐθήρατον ὄντα ὑπὸ τῶν τοιούτων. Asclepiades Anth. Pal. 12, 105, 1: Μικρὸς Ἔρως ἐκ μητρὸς ἐτ' εὐθήρατος ἀποπτάς. Oppian. Hal. 5, 426: Ἄγρην εὐθήρητον, ubi est var. εὐθήρευτον. Hesych. v. Εὐάλωτος. ‖ Improprie, Facile parandus, Polyb. 32, 11, 3: Ὁ στέφανος εὐθ. ἦν κατὰ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐν τῇ Ῥώμῃ. ‖ Figuratius, Facile concipiendus, comprehendendus, Mich. Psell. Synops. Legum v. 7, σύνταγμα νόμων. ‖ Activo Facile capiens. Theodoret. Comm. in Ps. 141, vol. 1, p. 1547: Ἁπαξαπλῶς ἑκάστῳ βίῳ (ὁ διάβολος τίθησι) τὸν εὐθήρατον λόχον. L. Dind.]

[Εὐθήρευτος. Εὐθήρητος. V. Εὐθήρατος.]

[Εὐθηρία, ἡ, Felix venatio, captura. Pollux 5, 12. Id. 1, 108, ἰχθύων. Ælian. N. A. 10, 48: Θηρῶντι μὲν γὰρ ἀπήντων εὐθηρίαι ὅσαι τε τῶν ἐν ταῖς ὕλαις ζώων τῶν τι ὀρνίθων ὅσαι. De locis African. Cest. c. 10, p. 292, B: Λειμῶνας καὶ εὐθηρίας. L. Dind.]

[Εὐθήριος, ὁ, Eutherius, nomen Episcopi Cappadociæ, de quo v. Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 304. Frequens idem nomen etiam in epistolis Libanii et alibi. L. D.]

Εὔθηρος, ὁ, ἡ. Felix in venatu: εὐθ. ἄγρη, Epigr.

[Theæteti Anth. Pal. 6, 27, 1], Præda ex felici venatu proveniens. [Zosimus ib. 6, 185, 4, Πάν. Crinagoras ib. 253, 7 : Εὐθήροιο ἕλαφοσσοίης. Quint. Mæc. ib. 89, 3 : Ὑπ' εὐθήροισι δαμέντα ... χαλάμοις χάραβον. Eur. Bacch. 1253 : Εἴθε παῖς ἐμὸς εὐθηρος εἴη. Oppian. Cyn. 1, 46, δοιδαί· 149, φόνος. Ælian. N. A. 12, 42 : Καὶ ἔστιν εὔθηρα ταῦτα, de escis piscium. Ἄγρα Pollux 5, 13. || De locis venationem præbentibus Strabo 14, p. 636 : Ἡ Μυκάλη τὸ ὄρος εὔθηρον καὶ εὐδένδρον. Mnasalcas Anth. Pal. 6, 268, 2, βίον. Aristid. vol. 1, p. 251 : Θάλαττα ... εὐίχθυς καὶ εὔθ. Pollux 5, 13.]

[Εὔθηρος, ὁ, Eutherus, n. viri. Xen. Comm. 2, 8.]

Εὔθλς, pro Placens affertur ex 4 Reg. 10, ubi tamen in ed. Complut. εὐθὺν tantum reperio, i. e. Rectum. Veruntamen neutr. εὐθὲς legitur 2 Reg. 19, 18 : Εὐθὲς ἦν τοῦτο ἐν ὀφθαλμοῖς σου· et ap. Damasc. εὐθῆ, ut docebo in Εὐθύς. Sed in illo loco ex 2 Reg. 19, sciendum rursus est Complut. ed. habere, Τότε ἤρεσκεν ἐνώπιόν σου.

[Εὐθήσαυρος, ὁ, ἡ, Bene conditus, servatus. Leonidas Anth. Pal. 6, 300, 3, ἕλαίη.]

[Εὐθίας, ου, ὁ, Euthias (vel, ut Messala ap. Quinctil. Inst. 1, 5, 61 dicit, Euthia), n. viri, ap. Lysiam a Polluce 10, 96 cit. Item ap. Diog. L. 2, 124. Phrynes meretricis defensoris ap. Athen. 13, p. 590, D; 591, E, Alciphr. Ep. 1, 30, 31, cum annot. Bergleri. ἴδ. L. D.]

[Εὐθικὸς, ἡ, ὸν, Rectus, Directus. Sext. Emp. 10, 51 : Τὴν μὲν εὐθικὴν κίνησιν ἀπέδοσαν, τουτέστι τὴν ἄνω ἢ κάτω, ἢ πρόσω ἢ ὀπίσω, ἢ εἰς δεξιὰ ἢ εἰς ἀριστερά· τὴν δὲ κυκλοφορητικὴν παρέλιπον.]

[Εὐθικτέω, Facile tango. Apollod. Poliorc. p. 16 extr.: Ἵνα μὴ εὐθικτῇ τὰ ἐπιβαλλόμενα.]

Εὔθικτος, ὁ, ἡ, non solum est Tactu facilis, [Tractabilis, Gl.] Qui facile tangi potest, εὐψηλάφητος Hesychio [immo utriusque adjectivi adverbium est ap. Hes.], sed multo etiam frequentius accipitur [active tam proprie, ut ap. Philon. vol. 1, p. 286, 38, ab Hemst. cit., quanquam in phrasi figurata : Εὐθυβόλῳ καὶ εὐθίκτῳ χρησάμενοι προσβολῇ, quam] metaph. pro Qui scite tangit, et cavillis utitur taxantibus, Bud. ap. Athen. p. 243, 246 [13, p. 577, D; 583, F]. Exp. etiam Facetus, Dicax : quod malo; nam et pro his, quæ scribit Polyb. [17, 4, 4] de Philippo rege : Ἦν γὰρ εὐθ., καὶ πρὸς τοῦτο τὸ μέρος εὖ πεφυκὼς, πρὸς τὸ διαχλευάζειν ἀνθρώπους; habet Liv. [32, 34] Fuisse illum dicaciorem. [Aristot. H. A. 9, 17 : Τὴν διάνοιαν εὔθικτος (avis quædam). Leonid. Al. Anth. Pal. 6, 322, 2 : Εὐθίκτου παίγνιον εὐεπίης. Manetho 5, 289. Paul. Sil. Descr. Soph. 1005 : Ἔσεἰ γὰρ εὐθίκτοισιν ἀνέμβατος ἴχνεσιν ὀργῆς.]

|| Εὐθίκτως, Dicaciter. Ceterum dubitari possit an non εὐθηκτος et εὐθήκτως pro Dicax et Dicaciter potius scrib., a θήγω, Acuo, quod dicaces acuto esse ingenio soleant. [At vocalem istam ap. Polyb. 17, 4, 5, tenent libri omnes, item ap. Athen. ll. citatis, ubi Λάμια σφόδρα εὔθικτος καὶ ἀστική· et, Εὐθ. πρὸς τὰς ἀπαντήσεις. (Ap. Const. Manass. Chron. 2875 : Ὁ δὲ σὺν παραστήματι χαρᾶς ἐλευθέρῳ εὐθήκτους ἐποιήσατο τούτῳ τὰς ἀποκρίσεις, scrib. εὐθίκτους. In Tzetzæ schol. Hermog. Cram. An. vol. 4, p. 44, 16 : Εὔθηκτα καὶ ὁριμέα ... τὰ προοίμια, in cod. ι super η positum. L. D.) Ap. Herodian. quidem 4, 7, 2, pro εὐθίκτως habet εὐθήκτως cod. Vindob. Schweigh. Καλῶς καὶ εὐθίκτως τῇ συντάξει, Maccab. 2, 15, 38. Hemst. Hesych. : Εὐθίκτως, εὐψηλαφήτως.]

[Εὐθίλετος, ὁ, Euthiletus, n. pr. scriptum in fictili antiqui operis, sec. conj. De Witte, *Descr. du cab. Durand* p. 108, n. 314. Hase.]

[Εὐθιξία, ἡ, Acumen, Dexteritas. Suidas s. Zon. : Εὐθιξία. « Ἔχων τὸν νοῦν εὐθιξίᾳ πρὸς τὴν θεραπείαν εὐθυβολοῦντα. » Τουτέστιν ἀκριβείᾳ, εὐφυΐᾳ. Philo vol. 1, p. 593, 26 : Πᾶς ὁ εὐθιξίᾳ καὶ εὐφυΐᾳ χρώμενος ὁρατικός. V. Εὐθηξία.]

[Εὔθιππος, ὁ, Euthippus, Anaphlystius, ap. Plut. Cimon. c. 17. Archon Att. ol. 79, 4 sec. marm. Parium ap. Bœckh. vol. 2, p. 297, 74. Εὐτιππος male in libris Diod. 11, 75, ubi probabiliter Wesselingius suspicatur eundem esse archontem et Anaphlystium.]

[Εὔθλαστος, ὁ, ἡ, Qui facile frangitur. Aristot. Meteor. 4, 9. Geopon. 9, 17, 3 : Βραχεῖς γὰρ ὁ βλαστὸς ἀσθενέστερος γίνεται καὶ εὔθλαστος. Hesych. in Ψαθαρὰ, Ψαθυρὸς, Ἠγάλειον, citat Hemst.]

[Εὐθνήσιμος, ὁ, Facilem mortem afferens. Æsch. Ag. 1294 : Ἐπεύχομαι δὲ καιρίας πληγῆς τυχεῖν, ὡς ἀσφάδαστος αἱμάτων εὐθνησίμων ἀπορρυέντων ὄμμα συμβαλω τόδε.]

[Εὔθνητος, ὁ, ἡ, Facile emoriens. Anast. Sin. Hodeg. p. 70, 9 : Τὰ σώματα καὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων εὔφθαρτα καὶ εὐθνητα. Hase.]

Εὔθοινος, ὁ, ἡ, Splendida cœna s. epulo instructus, Lautus, ut εὐδειπνος. [Æsch. Cho. 25 : Πόθεν ἔξεις ὁμοίας χειρὸς εὔθοινον γέρας; Epith. Herculis, ap. Plut. Mor. p. 267, F. V. Βουθοίνης.]

[Εὔθοινος, ὁ, Euthœnus, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 165, p. 292, C, 30. Non est igitur cur Herodoti 9, 105, ubi Ἑρμόλυκος Εὐθοίνου Atheniensis memoratur, plurium meliorumque librorum scriptura Εὐθοίνου postponatur alteri Εὐθύνου. L. D.]

Εὐθορύβητος, ὁ, ἡ, Qui facile perturbatur, et tumultuans de gradu dejicitur, Cic. Et [Plut. Nic. c. 2], Εὐθορύβητος πρὸς τοὺς συκοφάντας, VV. LL., Mitis tolerantia erga calumniatores; at ego vertendum puto, Qui facile a calumniatoribus perturbatur et exterretur.

[Εὖθος (?), ὁ, Euthus, nomen adolescentis scriptum in fictili græco. De Witte, *Descr. de vases peints* p. 101, n. 162. Num Εὔθοος; Hase.]

[Εὐθράγγαι. Myrepsus Ms. sect. 10, c. 183 : Ἀλλὰ καὶ χοιράδας καὶ εὐθράγγας καὶ πᾶσαν νεφρητικὴν (sic) νόσον ἴᾶται. Vox ignota Fuchsio. Ducange.]

[Εὐθρασύς. V. Εὐθαρσής.]

Εὔθραυστος, ὁ, ἡ, Contusu facilis, Fragilis [Gl.]. At ex Plut. [Mario c. 25] affertur εὔθρ. ἧλος, pro Aptus ad vulnera imprimenda clavus. [Hic quoque vertendum Fragilis, quum dicatur de clavo ligneo. Sic Mor. p. 174, D : Σκεύη κεραμᾶ εὔθραυστα, et alibi, ap. Aristot. H. A. 4, p. 294, 16. Sap. Sal. 15, 13 : Ὕλης γεώδους εὔθραυστα σκεύη. Pollux 5, 82; schol. Theocr. 10, 45, ξύλον. Euseb. In Ps. p. 332, E, H. E. 5, p. 203, 9, citat Hemst. L. D. Galen. vol. 19, p. 100, 11, Id. vol. 14, p. 749, 18, de calculis : Οἱ μὲν εὔθραυστοι, οἱ δὲ δύσθραυστοι. Apollod. Poliorc. p. 38, 16 : Εὔθραυστον γὰρ πᾶν τὸ προέχον βάρος. Hase. « Comparat. εὐθραυστότερον in Timæi Lex. v. Κραυρότερον. » Boiss. Εὐθραυέστερα pro εὐθραυστότερα Photii Exc. ex Theophrasti l. II. κόπων ap. HSt. p. 52. Schneid.]

[Εὔθρεπτος, ὁ, ἡ, Bene nutritus. Etym. M. p. 28, 41 : Εὐθαλέστεραι καὶ εὐθρεπτότεραι.]

[Εὔθριγκος, ὁ, ἡ, Pinnis ornatus. Eur. Hel. 70, ἴδρασ.]

[Εὔθριξ.] Εὔθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, Bonos pilos habens, Bene capillatus, comatus. [Forma soluta Hom. Il. Ψ, 13, et alibi : Εὔτριχας ἵππους.] Ex Epigr. [Carpyllid. Anth. Pal. 9, 52, 1], Εὔτριχι ἀγκίστρῳ, Hamo habenti lineam bonis pilis confectam. [Theocr. 18, 57, δειρά. Nicand. Al. 452 : Εὔτριχι λήνῳ. Pollux 1, 189, 216, χαίτη. De canibus Xen. Cyneg. 4, 6. Hesych. v. Κομήτης.]

Εὐθροβὴς, Stridorem edens, si non mentiuntur VV. LL. [Vox nihili, ficta fortasse ex εὐθρυβὴς non recte accepto.]

Εὔθρονος, ὁ, ἡ, Pulcrum thronum habens : ἠὼς, Hom. Od. P, [497] ubi diphthongus propter metrum dissolvitur. [Ut ap. Marcellum Anth. Pal. App. 51, 53 : Εὔθρονος Ἰοχέαιρα. Apoll. Rh. 1, 1093 : Διὸς δύμου ... εὔθρονον ... μητέρα. Maxim. Καταρχ. 276 : Εὔθρονε πότνια Μοῦσα. Pind. Ol. 2, 24 : Εὐθρόνοις Κάδμοιο κούραις· Pyth. 9, 62, Ὧραι· Nem. 3, 79, Κλειοῦς· Isthm. 2, 5, Ἀφροδίτας.]

Εὔθροος, ὁ, ἡ, q. d. Pulcrisonus, Pulcre sonans, Bene sonans, Sonorus, Canorus, Epigr. [Archiæ Anth. Pal. 6, 39, 6 : Μελεδήμονα χερκίδα πέπλων εὔθροον. Hesych. : Εὐθρόοισιν, εὐήχοις. Forma soluta Christodor. Ecphr. 111 : Τέρπανδρον εὔθροον. Julian. Anth. Pal. 9, 661, 3 : Δένδρον ... ὀρνίθων ἐπίβαθρον εὔθροον. Oppian. Cyn. 3, 285 : Εὔθροα τύμπανα.]

Εὐθρῠβὴς, ὁ, ἡ, Fragilis; Friabilis, Diosc. 5, [142, 144, 162, 175; 1, 90. Hemst.]

[Εὔθρυπτα, scriptura vitiosa pro ἔνθρυπτα, quod v. p. 1091, D.]

Εὔθρυπτος, ὁ, ἡ, Fragilis, Qui facile frangi potest. [Theophr. De sens. 73 : Ψαθυρὰ καὶ εὔθρυπτα. Aristot. De anima 2, 8.] Lucian. [Prom. c. 2] : Ἐπεὶ καὶ εὔθρυπτα ἡμῖν τὰ ἔργα ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυτρίδια, καὶ μικρόν τις λίθον ἐμβαλὼν συντρίψειεν ἅπαντα. [Ἡ, Strabo

12, p. 529 Hemst. Plut. Sertor. c. 17 : Γῆν ὑπὸ χαυνότητος εὔθρυπτον. Et Geopon. 2, 9, 3. Κάρυον ib. 10, 64, 3. Oribas. p. 121 ed. Mai. : Ὁ γὰρ χυτὸς (χαλκὸς) εὔθρ. ἐστι. L. D. Plotin. 2, 1, 6, p. 101. Cæcil. De carne piscium Xenocrat. p. 40. Weigel. Galen. vol. 6, p. 465, 5 : Τινὰ δὲ εὔθρυπτά τε καὶ εὐδιαίρετα· vol. 14, p. 748, 12 : Εἰ εὔθρυπτος εἴη ὁ λίθος· vol. 19, p. 362, 5 : Δίδυμοί εἰσι σαρκοειδεῖς καὶ εὔθρυπτοι. Hase. Plut. Mor. p. 916, B.] ‖ Fractus s. Solutus deliciis, Mollis, VV. LL. [Ita Galen. vol. 2, p. 326 : Μαλακὰ καὶ εὔθρ. καὶ ἐκτεθηλυσμένα εἶναι τὰ σώματα. L. Dind.]

[Εὐθύ. V. Εὐθύς.]

Εὐθυβολέω, ἥσω, Directe conjicio. [Plut. Mor. p. 906, B : Οἱ Στωικοὶ (τὴν γυναῖκα πολλάκις συνουσιάζουσαν οὐ συλλαμβάνειν) κατὰ λοξότητα τοῦ καυλοῦ, μὴ δυναμένου τὸν γόνον εὐθυβολεῖν· 907, A. Intransitive ib. B : Μήτε τοῦ σπέρματος εὐθυβολοῦντος εἰς αὐτὴν (τὴν μήτραν), μήτε, τὶ καὶ φύσειεν, αὐτῆς ἐκδεχομένης.] Philo [vol. 2, p. 176, 2] : Ὁ γὰρ νοῦς οὐκ ἂν οὕτως εὐσκόπως εὐθυβόλησεν, Ictu certo et destinato collimasset. [Sext. Emp. p. 347, 15. Anon. ap. Suid. in Εὐθιξία : Ἔχων τὸν νοῦν εὐθυβόλως πρὸς τὴν θεραπείαν εὐθυβολοῦντα. Hemst. Eust. Opusc. p. 196, 89 : Οὐκ εὐθυβολῆσαι πρὸς τὰ τοῦ σκοποῦ κίνδυνος. V. Εὐβολέω.]

Εὐθυβολία, ἡ, Rectus jactus, Recta conjectura. [Plut. Niciæ c. 25 : Ἀκοντίοις καὶ τοξεύμασιν, ὧν ὁ σάλος τὴν εὐθυβολίαν διέστρεφεν.]

Εὐθυβόλος, ὁ, ἡ, Appositus. Metaphora sumpta ab arte jaculandi, Recta ad scopum, ad quem jactus dirigitur, tendens, ἐξ εὐθείας βάλλων, Suid. [Proprie Theodor. Stud. p. 276, C : Καταβάλλειν αὐτῶν τὰς εὐθυβόλους ἐλπίδας. Anna Comn. p. 296, C : Τόξα εὔστοχα καὶ εὐθυβολώτατα. L. D.] Philo De mundo [vol. 2, p. 604, 34] : Μωϋσῆς δὲ εὐθυβόλῳ χρώμενος ὀνόματι, ubi Bud. vertit, Moses apposito nomine usus. Idem, Καὶ τοὺς εὐθυβόλους στοχασμοὺς ἀμαυρωθῆσαν (τέχνην), Conjecturis sagacibus orbatam. [Id. vol. 2, p. 465, 13 : Ὡς τὸν μὲν ὑποπτεύσαντα ἐφ' οἷς ἑαυτῷ σύνοιδε καταδῦναι, τοὺς δὲ ἄλλους τὸ σὸν εὐτολμίᾳ εὐθυβόλον ἐκπλήττεσθαι· vol. 1, p. 73, 34 : Ὅτι οἰκειότατον καὶ εὐθυβολώτατόν ἐστιν ὄνομα αἰσθήσεως γυνή. Hemst. Conferendæ autem ad hoc et cetera pleraque cum εὐθυ- composita formæ ab ἰθυ- compositæ.]

[Εὐθύβολος, ὁ, Euthybolus, n. fictum piscatoris ap. Alciphr. Ep. 1, 6. L. Dind. N. amazonis in fictili picto, De Witte *Descr. de vases peints* p. 93, n. 146; conf. Raoul-Rochett. *Journ. des Sav.* 1837, p. 529. Hase.]

Εὐθυβόλως, Recto et destinato jactu, Recte. Philo [vol. 2, p. 139, 30] : Οἱ δὲ εὐστόχως καὶ εὐθ., οὐκ ἐπιτρέποντες μακρηγορεῖν [ἐπιτρέποντος μ. τοῦ καιροῦ, καθάπερ ἀποφθεγγόμενοι, τὰ προταθέντα διελύοντο. Id. vol. 1, p. 3, 38 : Μίαν δ' ὀνομάσας (diem primam Moses) εὐθ. προσαγορεύει. Wakef. Conf. ib. p. 8, 9. Vol. 2, p. 153, 10 : Οἱ δὲ ῥοῖσκοι ὕδατος (σύμβολον), παρὰ τὴν ῥύσιν λεχθέντες εὐθ. L. D.] Et Basil. [M. vol. 2, p. 105, C : Ἠδύνατο τὴν κρίσιν οὕτως] ὀρθῶς καὶ εὐθ. ἐξενεγκεῖν. [Id. Ep. 233, vol. 3, p. 355, E : Πολλάκις δὲ (ὁ νοῦς) εὐθ. ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν φέρεται. Pamphil. in Bibl. Coisl. p. 81, § 33 : Ὅσα Παῦλος ... εὐθ. ἔπραξεν. Evagr. H. E. p. 270, 25; 422, 37. Hemst. Heliod. Æthiop. 5, 22 : Εὐθ. καὶ διαμπὰξ περαιωθῆναι τὸ πλαγος. Basil. supra laudatum imitati sunt Leo et Const. Impp. Ecl. legg. p. xxx, 13 Zachar. : Τὴν περὶ τοῦ παιδίου κρίσιν ὀρθῶς καὶ εὐθ. ἐξενεγκεῖν. Hase. Sæpissime hoc adv. utitur etiam Eust. in Opusc. Theod. Stud. p. 219, C : Καὶ γὰρ ἴσασι τὰ ἴδια κρίνειν εὐθ.]

[Εὐθύβουλος ap. Aristoxenum Stobæi Ecl. phys. p. 208 : Εἶναι δὲ καὶ ἕτερον τύχης εἶδος, καθ' ὃ οἱ μὲν εὐφυεῖς καὶ εὔστοχοι, οἱ δὲ ἀτυεῖς καὶ ἐναντίαν ἔχοντες φύσιν βλάπτουσιν, ὧν οἱ μὲν εὐθύβουλοι εἶναι ἐφ' ὅ, τι ἂν ἐπιβάλλωνται, Schneiderus mutabat in Εὐθυβόλοι. Sed præstat εὐθυβολοῖεν, deleto εἶναι. Pro βλάπτουν legendum videtur βλάστουν. L. Dindorf.]

[Εὐθυγένειος, ὁ, Qui barbam habet in rectum promissam. Polemo Physiogn. 2, 13, p. 293.]

[Εὐθυγενὴς, ὁ, ἡ, Recens natus. Theodoret. vol. 1, p. 42 ed. Schulz. : Οἱ περὶ τὸν Ἀδὰμ, εὐθὺς μὲν διαπλασθέντες, οἷα δὴ νήπιοι καὶ εὐθυγενεῖς καὶ τῆς ἁμαρτίας ἀμύητοι, οὐκ ἠσχύνοντο δίχα περιβολαίων διάγοντες, ubi

A al. male εὐγενεῖς. Ex. ejusd. ib. p. 209 : Εὐθυγενῆ προσενεχθῆναι (τὰ πρωτότοκα) προσέταξεν, addit Wakef., Athanas. vol. 2, p. 336, Kall. Depravatum ex εὐθυτενὴς v. in illo.]

[Εὐθυγένης, ους, ὁ, Euthygenes, n. viri. Epimer. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 52, 10 : Δίναρχος ἐν τῷ περὶ Εὐθυγένους λόγῳ. Conf. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 269, 53, 54. L. Dind.]

Εὐθυγλωσσία, ἡ, Dulcis radix, quæ et Σκυθικὴ dicitur, VV. LL. : sed non sine mendi suspicione : licet ap. Theophr. quoque id legi non ignorem, H. Pl. 9, 13 : Γλυκεῖα δὲ καὶ ἡ Σκυθικὴ, καὶ ἔνιοι καλοῦσιν αὐτὴν εὐθυγλυκεῖαν. Sed sciendum est in utraque ed. Ald. aliquid interstitii esse inter εὐθὺ et γλυκεῖαν, quod mihi ipsum reddit suspectius : atque adeo l. eum esse corruptum ostendit αὐτὴν bis ibi positum : nisi forte εὐθὺ leg. sit et accipiendum pro ἁπλῶς, Simpliciter et absolute : de quo tamen et ipso ἐπέχω. [V. Εὐθύς.]

Εὐθύγλωσσος s. Εὐθύγλωττος, ὁ, ἡ, q. d. Rectilinguis : i. q. εὐθυῤῥήμων, quo Cic. utitur, Verax et liber. Cam. ex Pind. Pyth. 2, [86, ἀνήρ. Ἀληθὴς interpr. Suidas, addito ex. Damascii. Procop. Hist. arc. p. 127 ed. Alem.]

[Εὐθυγνωμία, ὁ. Photius : Εὐθ., ὁ μάρτυς, ὡς τὴν οἰκείαν γνώμην εὐθεῖαν διὰ λόγου παριστῶν. V. Εὐθυτενίζω, ubi ὁ pro ὡς. ἰᾶ]

Εὐθύγραμμος, ὁ, ἡ, Rectis lineis distinctus, Directis constans lineis; ut εὐθ. σχῆμα, Figura linearum rectarum, Cam. Εὐθ. σχῆμα etiam στερεὸν est, ut ἐπίπεδον : quod Aristot. De cœlo 2, p. 108 [c. 4] ἀπὸ τοῦ περιφερογράμμου distinguit. Philop. 63 : Ἐγγραφόμενον τῷ κύκλῳ καὶ περιγραφόμενον. Strabo 5, p. 92 : Τρίγωνον δὲ ἴδιόν τὸ εὐθύγραμμον καλεῖται σχῆμα, Bud. [Gl. : Εὐθύγραμμον γεωμετρικὸν, Recta linea. Euclid. Elem. 1, defin. κ' : Σχήματα εὐθύγραμμά ἐστι τὰ ὑπὸ εὐθειῶν περεχόμενα. Theophr. H. Pl. 1, 12, 1; Aristot. Metaph. 9, p. 197, 7 ed. Brand.] Et ap. Plut. [Mor. p. 1003, B] : Τῶν μὲν εὐθυγράμμων, τῶν δὲ κυκλικῶν σωμάτων. [Paul. Sil. Descr. Soph. 370 : Ἐς βάσιν εὐθύγραμμος, ὑπερθε δὲ κύκλος ἔντυξ. ‖ Adj. Εὐθυγραμμικὸς, ἡ, όν, Ad hujusmodi figuram pertinens, ap. Iamblich. In Nicom. p. 36, C; 80, A, B, et adv. Εὐθυγραμμικῶς ib. p. 136, C. L. Dindorf.]

[Εὐθυδάμας, αντος, ὁ, Euthydamas, n. viri in numo Clazomenio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 1, p. 524. ἄᾶ L. D. Conf. Rathgeb. *Annal. dell' Inst. di corr. arch.* 1838, p. 295. Hase.]

[Εὐθύδημος, ὁ, Euthydemus, n. viri, ap. Xenoph. Comment. 1, 2, 29; 4, 2 seqq. Aliorum ap. Platonem in dialogo cognomine, Thucyd., Demosth. et alios. L. D. Rex Bactrianæ, de quo Raoul-Rochett. *Journ. des Sav.* 1834, p. 338 et 387; 1835, p. 519 et 594; 1838, p. 741 seqq. Hase. Forma Dor. Εὐθύδαμος in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 630, n. 1260, 35, et alibi in aliis.]

[Εὐθυδήμων, ονος, ὁ.] Εὐθυδήμονα pro ἁπλοῦν δημότην, Hesych. ex Eur. Antiopa. [Sine nomine auctoris cum eadem interpr. Photius. Suspectum habuit Schneiderus, ut ex εὐθύδημων natum.]

[Εὐθυδίκαιος. V. Εὐθυδίκης.]

Εὐθυδικάω, Exceptiones transmittens, et controversiæ statum in summa causæ ponens, ut firmitudine juris fretus, quasi pede collato et recto certamine confligo, Collatis causæ firmamentis, quasi signis, ambigo et litigo, Recta caput causæ peto. Vulgo ad principem causam aggredi dicimus. Bud.

[Εὐθυδίκη, ἡ, Euthydice, f. Miltiadis, Ophellæ, Cyrenes domini, uxor, sec. Diodor. 20, 14. Plutarcho Eurydice, quod nomen usitatius est et hic quoque restituendum videtur. L. Dind.]

[Εὐθυδίκης, ὁ, ἡ, Justus. Æsch. Eum. 312 : Εὐθυδίκαι δ' ἡδόμεθ' εἶναι, genere fem. de Furiis. Ubi vera scriptura videtur εὐθυδίκαιοι, ut ὀρθοδίκαιος dici constat. Eust. Opusc. p. 83, 94 : Τὸν ἐκδικα δρᾶντα εἰς εὐθυδίκην (γράφειν μεθοδεύει ὁ κόλαξ).]

Εὐθυδικία, ἡ, Recta intentionis depulsio, Justa et plena recusatio; quod fit quum is, qui in judicium vocatus est, nulla præscriptione fori aut alia exceptione summotoria utitur, nec litis excipiendæ diverticulo. Estque εὐθυδικίαν ἀγωνίζεσθαι, Recta via pedem conferre cum actore actionemque ipsam et intentionem

plena recusatione propulsare, non exceptione aliqua rejectrice aut judicii declinatrice, aut alia translatione, experiundi juris potestatem auferre, certamenque detrectare. Bud. Comm. p. 51, 52. [Syrianus ad Hermog. p. 112 Ald. : Ἡ εὐθ. ἐστὶ τὸ κατευθὺ τῆς δίκης ἴέναι καὶ μὴ μόνον τὴν ἀπὸ τοῦ νόμου προβάλλεσθαι ἀδειαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἀπολογίαν ποιεῖσθαι. Et planius p. 114 : Γίνεται παρεγγραφὴ, ὅταν εἰς ἀπολογίαν ὑκόμενος νόμον προβάλλεται, καθ' ὃν φησι δεῖν μὴ ὑποκεῖσθαι κατηγορία. Ἐπειδὴ δὲ πᾶς χρώμενος τούτῳ τῷ τρόπῳ τῆς ἀπολογίας ὕποπτος πρὸς τοὺς δικαστὰς γίνεται, ὡς οὐ τοῖς δικαίοις θαρρῶν, διὰ τοῦτο ἡ τέχνη τοῦτο παραμυθουμένη ἐφεῦρε τὴν εὐθυδικίαν.] Dem. [p. 908, 7] : Ἀπολογεῖσθαι κελεύουσιν εὐθυδικίαν εἰσιόντα, Rectaque cum adversario congredi, Recta ad caput causæ accedere, quaque de re agitur, in judicium deducere. Item et εὐθυδικία εἰσιέναι dicitur, Recta causæ deductione, quum reus non exceptione se tuetur, sed jure et æquitate causæ. Dem. [p. 1103, 11] : Διὰ τὸ παραγραφὴν εἶναι, καὶ μὴ εὐθυδικίᾳ εἰσιέναι. Erant enim παραγραφὴ et διαμαρτυρία τὴν εὐθυδικίαν ἀνελοῦσαι. Isæus [p. 60, 32] : Εὐθυδικίᾳ μὲν οὐκ ἐτόλμησαν εἰσελθεῖν, ἀλλὰ διαμαρτύρουν. [Plurali p. 63, 12.] Pro εὐθυδίκια vero dicitur etiam simpl. εὐθεῖα, ut videbis suo loco. Εὐθυδικία Suidæ [sive Photio et aliis lexicogrr.] est, ὅταν εἰσάγηταί τις κριθησόμενος, περὶ ὧν οὐδέπω γνῶσις ἐγίνετο δικαστηρίου· unde postquam in exemplum attulisset, Οὐκ ἀκούσαντες τῆς εὐθυδικίας, subjungit, Καὶ εἰκότως· οὐ γὰρ ἐπὶ τῷ δικάζειν ἐκάθηντο, ἀλλ' ἐπὶ προσχήματι καὶ προσωπεῖῳ δικαστῶν. || Εὐθυδικία ap. Polluc. [8, 11, 24] exp. etiam inter laudes judicis, pro Judicio recto et incorrupto. [Pap. Ægypt. Peyron. part. 1, p. 36, 13 : Εἴπερ γε δὴ ἐνόμιζεν ἐκ τῆς ἀληθείας κατὰ νόμους ὁδῷ πορευόμενος τὸν ἐξ εὐθυδικίας λόγον συνίστασθαι καὶ μὴ διὰ κεκρυμμένης σκευωρίας κακοικανομίαν ἐνεργάζεσθαι. L. D. Eust. ad Il. II, 385 ; Const. Manass. Chron. 2171.]

Εὐθύδικος, ὁ, ἡ, VV. LL. est ὁ ἰσόρροπος, ἄδωρος : sine exemplo. [Æsch. Ag. 761 : Οἴκων εὐθυδίκων. Anacreon Anth. Pal. 6, 346, 2 : Εὐθυδίκων Εὐνομιάων ἐνὶ δήμῳ. Conf. Ἰθύδικος. L. Dind.]

[Εὐθύδικος, ὁ, Euthydicus, medicus ap. Demosth. p. 1018, 10, Æschin. p. 6, 16. Alii ap. Lysiam Harpocrat. v. Ἀμφίδικοι, Lucian. Tox. c. 19 seqq. Alciphr. 3, 39, in epigr. ap. Jacobs. Anth. Pal. vol. 3, p. cm. Conf. etiam inscr. Naupact. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1757, b. Fuit item fabula Antiphanis ita inscripta, quam citant Athenæus et alii.]

[Εὐθύδομος, ὁ, Euthydomus, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 172, p. 307, 5 ; p. 355, n. 232, 14. L. Dind.]

Εὐθυδρομέω, Recto cursu contendo s. eo. Acta 16, [11] : Εὐθυδρομήσαμεν εἰς Σαμοθρᾴκην. [Conf. 21, 1. Manass. Chron. 981 : Εὐθυδρομεῖ πρὸς Αἴγυπτον. L. D. Tzetz. Hist. 8, 188 : Εὐθυδρομείτω πρὸς ἡμᾶς. Boiss. Philo vol. 1, p. 131, 42 : Ναῦς εὐθυδρομεῖ. Id. ib. p. 327, 15 : Εὐθυδρομοῦν τὸ σκάφος ἀνέωσε. Stad. mar. magni ed. Gail. vol. 2, p. 465, 12 : Εὐθυδρομοῦντος. Ib. p. 462, 2 : Εἰς Ἀσσβίκειαν εὐθυδρομοῦντι λευκονότῳ ἐπὶ τὰ πρὸς ἡώ· conf. p. 466, 3 et 467, 10. Hase. || Pass. Ducas Hist. Byz. p. 152, D : Προστάττει τοῦ εὐθυδρομηθῆναι τὰς νάπας, Rectam viam sterni per valles. L. D.]

[Εὐθυδρομία, ἡ, Rectus cursus. Combefis. Auct. patr. noviss. vol. 1, p. 443, B. L. Dind.]

Εὐθύδρομος, ὁ, ἡ, Qui recto cursu pergit. [Strabo 1, p. 25 : Οἱ γὰρ ἁλοὶ (ἄνεμοι) οὐκ εὐθύδρομοι. Eodemque accentu Pollux 1, 194, de equo, Suidas in Ἀκαμπίας. Sed analogia compositorum cum δρόμος, quæ non sunt a præpositionibus formata, poscit εὔδρομος. || Adv. Εὐθυδρόμως, Recto cursu. Ducas Hist. Byz. p. 80, C : Τὴν ἐν Χερρονήσῳ φέρουσαν ὁδὸν εὐθ. ἀρξάμενοι. L. D. Macar. Homil. p. 488, 25 : Εὐθ. καὶ ὀρθῶς. Hase.]

[Εὐθυέλεγκτος, ὁ, ἡ, Qui facile redargui potest. Epiphan. vol. 1, p. 26, B ; 60, 69, 78.]

Εὐθυέντερος, ὁ, ἡ, Cui recta sunt intestina, Qui intestina directa habet : ut ζῶα, Aristot. De pisc. [H. A. 2, 17 : Εὐθυέντερον δ' οὐθέν ἐστι μὴ ἀμφώδουν· De partt. an. 3, 14, bis, De generat. 1, 4.]

[Εὐθυέπεια. V. Εὐθυεπία.]

[Εὐθυεπὴς, ὁ, ἡ, Directe loquens, Recta oratione utens. Adamantii Phys. 1, 13 : Οἱ ὑγρὸν βλέποντες ... εὐθυεπεῖς, ταχύεργοι, ἀπρονόητοι.]

Εὐθυεπία, ἡ, Rectum minimeque obliquum dicendi genus. Hesych. [et Photius] εὐθυεπίαις exp. ὀρθολογίαις. [Adamantii Phys. 1, 7 : Ἐν ὑγροῖς (ὀφθαλμοῖς) μεγαλόνοιαν καὶ εὐθυέπειαν. Ita recte codex pro εὐέπειαν, quod falsum esse docent quæ ex Adamantio ipso attulimus in Εὐθυεπὴς et qui εὐθυλογίαν ponit Polemo 1, 6, p. 218. Hæc autem est forma in prosa usitata, quum poetica sit εὐθυεπία. Grammatici utram posuerint, quum εὐθυεπείας sit apud Zonaram, Cyrillum, Suidam et in codice Hesychii, quærere nihil refert, probabilior tamen forma per ει.]

[Εὐθυεργὴς, ὁ, ἡ, In rectum factus. Lucian. Quom. hist. scrib. c. 27 : Ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ... τοῦ ὑποποδίου τό τε εὐθυεργὲς καὶ τὸ εὔξεστον θαυμάζοι, Ad normam exactus, Int. Nisi scribendum εὐεργὲς, ut librarii interdum aberrarunt a compositis cum εὖ ad composita cum εὐθύς.]

[Εὐθύζωμος, ὁ, Jusculum ex tempore factum. Eust. Il. p. 1191, 14 : Τινὲς τῶν πολλῶν τὸν αὐτοσχέδιον ζωμὸν ἁφαρζωμὸν φασιν, ὡς εἴ τις εἴπῃ ταχύζωμον, εὐθύζωμον.]

Εὐθυθάνατος, ὁ, ἡ, Subitam mortem inferens, Statim mortem inferens. Plut. Anton. [c. 76] : Ἦν δ' οὐκ εὐθ. ἡ πληγή. Item pro ταχυθάνατος.

Εὐθύθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, Qui crinibus est rectis. [Aristot. De generat. an. 5, 3 : Εὐθύτριχα καὶ οὐλότριχα γίνεται διὰ τὴν ἐν ταῖς θριξὶν ἀναθυμίασιν. Et ibid. infra. Pollux 2, 22 ; Eust. Od. p. 1386, 18 ; Hesych. v. Εὐθύτριχας.]

Εὐθυκαίνα, Hesychio teste dicitur ἡ σχοῖνος, διὰ τὸ εὐθέως κταίνειν : παρὰ τὸ εὐθὺ καὶ καίνω. [Verba quinque postrema addit HSt., Hes. vero : Καὶ δύνανται εἶναι εὐθυκαίνα. Ejusdem gl. Καίνυσθαι, σχοινεύεσθαι, μετρεῖν ἀγρὸν, confert Albertus, Kusterus autem alteram : Εὐρύκλανα, σχοῖνος ταχέα ἔχουσα τὰ ἄκρα, ad quam ex priore conjicit scribendum Εὐρύκαινα, additque : « Nimirum καῖνα olim videtur significasse σχοῖνον sive Juncum, vocabulo, ut puto, ex σχοῖνος detorto. Erat autem juncus alius acutus, ὀξύσχοινος dictus, alius παχύτερος sive crassior, teste Theophr. H. Pl. 4, 13. Posteriorem speciem hic videtur designare Hesych., idque colligo ex verbis illis παχέα (sic enim legend. pro ταχέα) ἔχουσα τὰ ἄκρα. »]

Εὐθύκαυλος, ὁ, ἡ, Qui recto s. rigido caule est. Theophr. H. Pl. 6, [4, 5] : Τῆς δ' ἀγρίας δύο εἴδη· τὸ μὲν προσεμφερὲς σφόδρα τῷ ἡμέρῳ, πλὴν εὐθυκαυλότερον· Plin. 21, 15 : Sylvestrium duæ species : una mitior est, simili caule, tamen rigido. [Positivo 7, 8, 2 sec. cod. Urbinatem.]

[Εὐθυκλάνθος scholiastam legisse ap. Aratum 1031 conjecit Schneid.]

[Εὐθυκλείδης, ὁ, Euthyclides, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 169, p. 298, 58. L. Dind.]

[Εὐθυκλῆς, εους, ὁ, Euthycles, n. viri in numo Argivo ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 4, p. 237. Archontis Attici ol. 110, 2, ap. Demosth. p. 266, 16, qui Euthycli Atheniensi scripsit etiam orationem in Aristocratem. Xenoclidæ Corinthii patris ap. Thuc. 1, 46 ; 3, 140. Comici apud Athen. Lacedæmonii ap. Xen. H. Gr. 7, 1, 33, Rhegini ap. Iambl. V. Pyth. c. 36, p. 530. Aliorum alibi.]

[Εὐθυκόμᾱς, ὁ, Euthycomas, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 190, p. 321, 8, et, ut videtur, 11. L. Dindorf.]

[Εὐθυκράτης, ους, ὁ, Euthycrates, n. viri Olynthii ap. Demosth. p. 99, 22 etc. Alii in numo Ephesio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 92, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 165, p. 292, C, 8. Genit. Εὐθυκράτου ib. n. 115, p. 157, col. 2, 20 ; 204, p. 339, 20. ᾱ L. Dind.]

Εὐθυκρέων, Hesychio παχύς, Crassus, Pinguis. [Εὐρυκρέων conjicit Kuster.]

[Εὐθύκριτος, ὁ, Euthycritus, nomen viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 347, n. 222, 3 ; 518, n. 805. Conf. ib. p. 576, n. 1115. Platæensis ap. Lysiam p. 167, 2. L. Dind.]

[Εὐθυκτέανος. V. Εὐκτέανος.]

[Εὐθύκτιστος, ὁ, ἡ, Recens creatus. Alex. De inv. cruc. p. 2, D : Ψυχὴν λογικὴν καὶ νοερὰν εὐθύκτιστον. Hase.]

Εὐθύληπτος, ὁ, ἡ, Comparatu facilis, VV. LL. [Suidas : Εὐθυλήπτων, εὐχερῶς κρατουμένων, εὐκόλων. « Τοῦτο γὰρ δῆλα εἰώθασιν αἱ σφοδραὶ ἐπιθυμίαι, οὐκ εὐθυλήπτων ὄντων τῶν ἐπιθυμουμένων. »]

Εὐθυλογέω, Recte loquor : ὀρθολογῶ, ὀρθοεπῶ, vel Recte struo orationem. Bud. ex Theod. Gaza : Αἱ δὲ τῶν προσωπικῶν μεταχαί, καὶ εὐθυλογούμεναι, ἀδιαφόρως τοῖς τῶν ῥημάτων προσώποις συντάσσονται.

[Εὐθυλογία, ἡ, i. q. εὐθυέπεια. Polemo Physiogn. 1, 6, p. 218. Photius v. Εὐθυντενίζουσα.]

[Εὐθυλόγος, ὁ, ἡ, Qui recta oratione utitur. Suidas : Εὐθυρρήμων (quod v.), εὐθυλόγος. Sed omittunt voc. libri meliores.]

[Εὔθυλυτος, ὁ, ἡ, Qui nullo negotio solvitur, Expeditus. Figurate Pseudochr. t. 10, p. 967, C ed. Paris. alt. : Τοῖς εὐθυλύτοις λόγοις ὑμᾶς γαλαχτοτροφήσαντες. Nisi tamen scribend. εὐλύτοις. Hase.]

[Εὐθυμαθὴς scriptura vitiosa pro εὐμαθὴς in libro uno Gregor. Cyprii ap. Boiss. Anecd. vol. 1, p. 387.]

Εὐθύμαχρος, ὁ, ἡ, Recta in longum tendens.

[Εὐθυμᾰχέω, Aperta pugna utor. Hesych. in Θετταλὸν σόφισμα, prov. ἐπὶ τῶν σοφιζομένων καὶ μὴ εὐθυμαχούντων. Hemst. Suidas in eodem p. 1870, A; 1884, B.]

[Εὐθυμάχης. V. Εὐθυμάχος.]

Εὐθυμαχία, ἡ, Tumultuarium bellum et repentinum. [Immo Apertum s. Pugna aperta. Plut. Sert. c. 10 : Πρὸς μὲν εὐθυμαχίαν οὐδενὸς ἀτολμότερος, ὅσα δὲ κλωπείας ἐν πολέμοις ἔργα κτλ. V. Ἰθυμαχία, quod recte vertit HSt.]

Εὐθυμάχος, ὁ, ἡ, Qui recta in aciem prodit, nec deverticula quærit. || In VV. LL. exp. Tumultuarie pugnans, ex Epigr. [Simonidis Anth. Pal. 7, 442, 1] : Εὐθυμάχων ἀνδρῶν, ubi intelligitur generaliter de bellicosis. [V. Ἰθυμάχος. Forma Εὐθυμάχης, Pind. Ol. 7, 15 : Εὐθυμάχαν πελώριον ἄνδρα.]

[Εὐθύμᾰχος, ὁ, Euthymachus, nomen viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 165, p. 292, A, 65; 579, 2, p. 494, ap. Demosth. p. 1083, 4. In Cretica ib. vol. 2, p. 417, 8, et al. Tenedii ap. Pausan. 10, 14, 1. L. D.]

[Εὐθυμένης, ους, ὁ, Euthymenes, nomen viri apud Pind. Nem. 5, 41, Isthm. 5, 55. Alius ap. Callimach. Anth. Pal. 7, 522, 4. Mænalii ap. Pausan. 6, 8, 5. Archontis Att. ol. 85, 4, ap. Aristoph. Ach. 67, Diodor. 12, 32, et alios, quos indicat Clintonus Fast. p. 56. Massiliensis ap. Marcian. Heracl. p. 112 ed. Miller., cujus v. annot. p. 178 coll. Letronn. *Journ. des Savants* 1839, p. 435. L. Dind.]

[Εὐθυμετρικός, ἡ, όν. Hero De mensuris in Coteler. Eccles. Gr. monum. vol. 4, p. 312 : Περὶ εὐθυμετρικῶν. Εὐθυμετρικὸν μὲν οὖν ἐστι πᾶν τὸ κατὰ μῆκος μόνον μετρούμενον, Quicquid secundum longitudinem tantum dimetimur. Theolog. arithm. p. 44, 17 : Οὔτε πλάτος ἐπιδέχεται (ἡ ἑβδομὰς) εὐθυμετρικὴ οὖσα κτλ. Ubi Astius p. 185 annotavit, εὐθυμετρικὸν dici numerum imparem, qui divisionem integram non admittens ideoque duo latera non habens, quibus superficies claudatur, in unam tantum partem distet vel recta tantum linea constet, coll. Theone Sm. 6, p. 32, Iambl. In Nicom. p. 36, B. Add. id. p. 80, B. || Verbum Εὐθυμετρέω est ib. p. 37, B. L. Dind.]

Εὐθῡμέω, Bono et læto animo sum; In mentis tranquillitate sum, Bud. ap. Plut. De animi tranq. interpr. p. 466 [465, C] : Δεῖ τὸν εὐθυμεῖν μέλλοντα μήτε πολλὰ πρήσσειν μήτε ἰδίᾳ μήτε ξυνῇ. Sic etiam p. 470. [Eur. Cycl. 530 : Πίνε κεὐθύμει. Epigr. Anth. Pal. 5, 101, 4 : Εὐθύμει, Bono animo sis. Themistocl. Epist. 16 : Περὶ ἡμῶν εὐθύμει. || « Theocr. 15, 143 : Ἴλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις. Ubi videtur capiendum Lætus et propitius esto nobis. » Hemst. || Transitive Exhilaro, Oblecto, Æschyl. ap. Plat. Reip. 2, p. 383, B : Εὐθυμῶν ἐμέ. Democritus ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 156 : Ἐν γὰρ τῷ ξυνῷ τὰ τελεύμενα οὐκ ἀνιᾷ, ὥσπερ ἰδίῃ, οὐκ (l. οὐδ') εὐθυμεῖ τὰ ἐπικτώμενα, ἀλλὰ πολλῷ ἧσσον.] Pass. [med.] etiam dicitur Εὐθυμεῖσθαι, itidem pro Bono ac hilari esse animo, seu, ut Bud. interpr., Alacrem esse et gaudio perfusum. Xen. Hell. 7, [4, 36] : Ἐδείπνοποιοῦντό τε καὶ εὐθυμοῦντο, καὶ σπονδὰς, καὶ παιᾶνας, ὡς εἰρήνης γενομένης, ἐποιοῦντο. [Et alibi. Cum ἐπὶ Cyrop. 4, 1, 19 : Ἄγοντες ἐφ' οἷς πάντες εὐθυμήσεσθε.] Plut. Sertor. [c. 11] : Εὐθυμεῖσθαι παρακαλῶν ὡς ἀγαθόν τι πεισομένους. Mario p. 139. Aristot. Rhet. 2, [2, § 5] : Ὀργίζονται δὲ καὶ ἐπιχαίρουσι ταῖς ἀτυχίαις καὶ ὅλως εὐθυμουμένοις ἐν ταῖς ἑαυτῶν ἀτυχίαις, Qui in suis ipsorum infortuniis animo sunt tranquillo et ab omni terrore libero, s. securo. [Cum dativo Plato Leg. 7, p. 797, B : Εὐθυμεῖσθαι τοῖς αὐτοῖς παιγνίοις.]

Εὐθυμήδης, Gratiosus, VV. LL.

[Εὐθυμήδης, ὁ, Euthymedes, pictor non ignobilis sec. Plin. N. H. 35, 11, 40, 146. Si vera est scriptura. Simile enim Εὐθυμίδης.]

[Εὐθυμήκης, ὁ, ἡ, Procerus. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 235, A : Ἀδρά τε καὶ εὐθυμηκέστατα ξύλα. Nisi hic quoque scripsit εὐμηκέστατα, ut infra scriptum ab eo citabimus. Sic supra εὐθυμαθὴς pro εὐμαθὴς et alia alibi similiter depravata. L. Dind.]

Εὐθῡμητέον πᾶσιν ὑμῖν, Omnibus vobis lætandum, Bono animo omnes vos esse debetis, Xen. Apol. [27.]

Εὐθῡμία, ἡ, Bonus animus, Animus hilaris et lætus, Animi hilaritas; [Æquanimitas, Gl.] Ciceroni [Fin. 5, 8, 23; 29, 87] Securitas, Animi tanquam tranquillitas, Animus terrore liber, Lex. Cic. [Pind. Isthm. 1, 63 : Εὐθυμίαν μείζω φέρει· Ol. 2, 38 : Εὐθυμιᾶν μέτα καὶ πόνων.] Xen. Cyr. 4, [5, 7] : Ἔπινον καὶ ὠνῶντο καὶ ὠλοῦντο καὶ πάσης εὐθ. ἐνεπίμπλαντο. Ib. [1, 13] : Καλῶς ἐδόκει ἔχειν αὐτῷ μὴ πάλιν κινδυνεύειν· καὶ γὰρ αὐτός τε περὶ εὐθυμίαν ἐτύγχανεν ὤν· 1, [3, 12] : Τοιαύτας μὲν αὐτοῖς εὐθυμίας παρεῖχεν ἐπὶ τῷ δείπνῳ. Synes. Ep. 14 : Ἐῤῥωμένως διαβιώσῃς, φιλοσοφίας εὐθυμίαν πρυτανευούσης ἀκύμονα, Animi tranquillitatem suppeditante. [Philostr. V. S. p. 519, 7 : Παρῆλθε δὲ ἐς τοὺς δήμους ἀνειμένῳ τῷ προσώπῳ, καὶ πολλῷ πλέον, ὅτε ξὺν ὀργῇ ἐκκλησιάζοιεν, ἀνεῖς αὐτοὺς καὶ διαπραῦνον τῇ τοῦ εἴδους εὐθυμίᾳ. Hemst. In εὐφημία corruptum conjeci in Diodori Exc. Vat. p. 8 ed. Mai. υ correpto in epigr. Theæteti Anth. Pal. App. 36, 4 : Καὶ κεῖθι ζώοι ἐν ὠθυμίῃ; Quod suspectum fuit editoribus.]

[Εὐθυμία, ἡ, Euthymia, n. mulieris. Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 507, n. 708 : Εὐθυμία Νικίου Μελησία. Εὐτυμία scriptum traditur in lapide. V. Γυθυμία. L. Dind.]

[Εὐθυμίδης, ὁ, Euthymides, n. viri in inscr. ap. Welcker. Mus. Rhen. novi 1, 2, p. 321. V. etiam Εὐφημίδης. Ut L. D. Poli filius, pictor cujus nomen legitur in fictili. *Catal. di scelte ant. di Canino* p. 113. Raoul-Rochette. *Journ. des Sav.* 1835, p. 217, et 1837, p. 259. Idem n. in altera parte fictilis scriptum esse Ευθυ[μ]ιδενες (sic), auctor est Lenormant. ap. De Witte *Descr. de vases peints* p. 93. Hase.]

[Εὐθύμιος, adj., ut ἐνθύμιος, esse videtur ap. Eust. Opusc. p. 171, 45 : Ἀλλ' ἐπὶ πλέον ἔτι θυμάσιον τὸ μὲν θεῖον σῶμα κρυπτόμενον στέγεσθαι, τὸν δὲ τάφον ποταμὸν θεωρεῖσθαι μύρου τοῖς ἀρύεσθαι θέλουσιν εὐθύμιον, ut sit Jucundum.]

[Εὐθύμιος, ὁ, Euthymius, n. viri. Abbatis hujus nominis Vita est in Cotel. Eccl. Gr. mon. vol. 4. Scriptores cognomines recensuit Fabricius in Bibl. Gr. ὖτ Hinc adj. Εὐθυμῐᾱκός, ἡ, όν, Euthymiacus, Ad Euthymium pertinens, ap. Niceph. Hist. eccl. 14, 17 : Ἐκ τῆς Εὐθυμιακῆς ἱστορίας· Jo. Damasc. vol. 2, p. 879, C : Ἐν τῇ Εὐθυμιακῇ ἱστορίᾳ. Conf. Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 345 ed. Harl. L. Dind.]

[Εὐθυμὶς, ίδος, ἡ, Euthymis, n. mulieris in inscr. Thessalon. ap. Bœckh. vol. 2, p. 57, n. 1981 : Ἀννία Εὐθυμίς. Et in Megarica ap. Ross. Inscr. fasc. 1, p. 21, 65. L. Dind.]

[Εὐθυμοποιέω, Gaudio afficio. Basil. t. 1, p. 230, C : Εὐθυμοποιῶν ὑμᾶς. Hase.]

Εὔθῡμος, ὁ, ἡ, Qui bono animo est, hilari et læto ac securo animo est, [Æquanimus, Alacer, Securus, Gl.] opp. τῷ δύσθυμος. [Pind. Ol. 5, 22 : Γῆρας εὔθυμον. Plato Leg. 7, p. 792, B : Εὔθυμόν τε καὶ ὅλεων μᾶλλον ἀπεργάζεσθαι τὴν ψυχήν.] Aristot. Probl. 104 : Τὸ δὲ θερμὸν τὸ περὶ τὸν τόπον, ᾧ φρονοῦμεν καὶ ἐλπίζομεν ποιεῖ εὐθύμους. Et paulo post, Διὸ καὶ οἱ μὲν παῖδες εὐθυμότεροι, οἱ δὲ γέροντες δυσθυμότεροι. Xen. Cyr. 6, [4 13] de Cyro milites adhortante : Ὑμᾶς δ' ἐγὼ βούλομαι ἀναμνῆσαι, ὧν μοι δοκεῖτε μεμνημένοι πολὺ ἂν εὐθυμότεροι εἰς τὸν ἀγῶνα ἰέναι, Multo alacriore et hilariore animo prælium inituri. [Sic alibi. De equis Eq. 11, 12, Poll. 1, 194.] Herodian. 6, [6, 13] : Εὐθυμότερος δὲ καὶ ἀδειέστερος γενόμενος, ἀνειμένης αὐτῷ τῆς περὶ τὰ πολεμικὰ φροντίδος, ταῖς τῆς πόλεως ἐσχόλαζε τρυφαῖς, Hilarior jam ac liberior. [Τὸ εὔθυμον, i. q. εὐθυμία, Dio Cass. 42, 1.] Item, Qui benevolo ac benigno animo

est, εὐμενής. Hom. Od. Ξ, [63] : Οἷά τε οἱ οἰκῇ' [ᾧ οἰκῇ] ἀνὴρ εὔθυμός ἔσωκεν. [|| De re, Jucundus, Æsch. Suppl. 959 : Εὐθυμόν ἐστιν αὐτύκους ναΐων δόμους. Ubi tamen ex codicis Med. scriptura εὐθυμεῖν ἐστὶν restituendum videtur εὐθυμία ἐστίν.] || Adv. Εὐθύμως, Bono ac hilari animo. [Batrachom. 158 : Οὕτω γὰρ πνίζαντες ἐν ὕδασι τοὺς ἀκολύμβους στήσομεν εὐθύμως τὸ μυκτόνον ὕδατ τρόπαιον. Æschyl. Agam. 1592 : Κρεουργὸν ἦμαρ εὐθύμως ἄγειν δοκῶν.] Auctor Axiochi [p. 365, B] : Δεῖ ἁπλῶς διαγαγόντας, εὐθ. μονονουχὶ παιζοντας, εἰς τὸ χρεὼν ἁπίναι, Alacriter propemodum pæana canentes mortem oppetere. Xen. Cyrop. 2, [3, 12] : Τοῦτό μ' εὐθ. εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν πρὸς τοὺσδε παρορμᾷ· 8, [4, 14] : Τοὺς κινδύνους εὐθ. αὐτοὺς φέροντας, Bono ac forti animo. [Philippus Anth. Plan. 4, 240, 8.] Synes. Ep. 142 : Εὐθ. διαβιώσῃς, Animo tranquillo et læto vivas. [Comparativo Xen. Cyrop. 2, 2, 27 : Πολὺ εὐθυμότερον τῆς ἀρετῆς ἀνθέξονται· H. Gr. 7, 4, 24 : Εὐθυμότερον πολὺ εἶχον. Superlat. Cyrop. 3, 3, 12 : Ὅπως εὐθυμότατα ἐξορμῶνται.]

[Εὔθυμος, ὁ, Euthymus, n. viri. Luctatoris ap. Demosth. p. 537, 14. Aliorum ap. Plut. Timol. c. 31, 32, in inscr. Megar. ap. Bœckh. vol. 1, p. 570, n. 1082, 5. V. Burm. ad Dorvillii Sicula p. 331.]

[Εὐθύμως. V. Εὔθυμος.]

[Εὔθυνα. V. Εὐθύνη.]

Εὐθυνέομαι ex Budæi Epistt. post. affertur pro Feliciter mihi succedit, Abundo, Sum opulentus: pro quo scr. εὐθηνέομαι. [Nihili etiam Εὐθυνέω, quod v. in Εὐθύνω.]

Εὐθύνη, [Hanc formam ap. Aristot. Rhet. 3, 10 cum libro uno de quattuor in εὔθυνα mutavit Bekkerus, tollendam reliquit ap. Lysiam p. 118, 25; 174, 26, ubi consentire videntur libri in εὐθύνην, ut ap. Plut. Mor. p. 40, C : Δεῖ μεταῤῥίπτειν τὴν εὐθύνην ἐφ' ἑαυτούς, et 938, C, Suidam, qui Εὐθύνη ponit cum interpr. iisdem verbis concepta qua Photius et grammat. Bachm. Anecd. vol. 1, p. 240, 10, ponunt Εὐθύνα, (Etym. M. vero p. 391, 55 item εὐθύνη), aut formam εὔθυνα aut utramque posuisse ostendit optimi codicis Paris. scriptura Εὐθύνα ἡ (f. ᾗ) εὐθύνη. Ap. Poll. 8, 21, 45, 67, ubi edd. εὐθύνη, codex εὐθύνα. Ap. Demosth. p. 717, 20, ubi vulgo εὐθύνα, liber unus η habet super α, tres alii εὔθυνα, quem accentum agnovit etiam schol., et confirmat Theognostus in Cram. Anecd. vol. 2, p. 101, 6 (ubi proximum ἔρωτα scribendum Ἔρκυνα vel Ἔρκυνναι, et addendum iis quæ suo loco de hoc nomine diximus). Non minus igitur vitiosa prosodia εὐθῦνα in Bekkeri Anecd. p. 187 et plur. εὐθῦναι ib. p. 1260, et in edd. Demosth. p. 17, 15; 367, 2, ubi recte liber unus εὔθυναι, quam forma εὐθύνη, qua recentissimi utuntur, ut Theodor. Stud. p. 39, C : Ἵνα μὴ καὶ ἑαυτοῖς εὐθύνην ἐπάξωμεν· 416, A : Τὰ ἄλλα κολαστήρια, ἐν οἷς ἡ εὐθύνη· schol. Soph. OEd. T. 104 : Εὐθύνη ἡ τιμωρία· Severus De clyst. p. 33 ed. Dietz. : Ὧν ὑπισχόμην τὴν εὐθύνην· Anna Comn. p. 85, A, ubi εὐθύνην, et alii. Neque enim Plutarcho, de quo supra dixi, talem formam tribuerim. Ex εὔθυνα depravatum etiam quod ap. grammaticum post Photii edit. Porson. p. 670 ponitur, εὐθυνία. L. D.] ἡ, Inquisitio, quæ fit in eos, a quibus vitæ et magistratus gesti s. curationis actæ ratio reposcitur, Ipsa actio reposcendi rationem etc. [Plato Leg. 6, p. 774, B : Ἐν ταῖς εὐθύναις τοῦ τοιούτου λόγον ὑπεχέτω· 12, p. 945, D : Τὰ περὶ τὰς εὐθύνας τῶν ἀρχόντων. Et cum ἀποφεύγειν et διαφεύγειν ib. E, et 947, E. Demosth. p. 53, 23 : Δικασταὶ τῶν εὐθυνῶν· 308, 22 : Τῆς στρατηγίας, ἧς ἐμ' ἀπαιτεῖς εὐθύνας· 382, 3 : Τὰς ὑπὲρ τούτων εὐθύνας δικάσοντας.] || Exp. et Accusatio a Bud. [Noxa, Gl. Plato Leg. 11, p. 881, E : Ὃς ἂν τῶν ἀρχόντων αἰσθόμενος μὴ ἐπάγῃ δίκην τῷ τοιούτῳ, ἐν εὐθύναις ἔστω τῶν κατηγορημάτων τῶν μεγίστων ἐν τούτῳ αὐτῷ. Qui l. tamen admittit etiam significationem pœnæ. Cum verbo κατηγορεῖν similiter Demosth. p. 366, 21 : Περὶ τοῦ κατηγορεῖν τὰς Ἀθήνηθεν εὐθύνας.] Dicitur tamen potius plur. εὐθῦναι. [Aristoph. Eq. 825 : Τοὺς κατηλοὺς τῶν εὐθυνῶν ἐκκαλίζων. Xen. Reip. Ath. 3, 2 : Δίκας καὶ γραφὰς καὶ εὐθύνας ἐκδικάζειν.] Atque hinc εὐθύνας διδόναι, ὑπέχειν [ap. Demosth. p. 398, 17, Lysiam p. 183, 21], pro In disquisitionem vocari, Rationem reposci s. rationes administratæ reipublicæ. [Xen. H. Gr. 7, 4, 34 : Οἱ διακεχειρικότες τὰ ἱερὰ χρήματα εἰ δώσουσιν εὐθύνας. Aristoph. Ach. 1187 : Ἢν ἐγ εὐθύνας ἔμοι δώσουσιν. Aristot. Polit. 2, 9.] Dem. Fals. Leg. [p. 341, 15] : Κἂν δεδωκότες ὦσιν εὐθύνας, pro Etiamsi rationes administratæ reipublicæ reposciti jam fuerint, Bud., quem v. Comm. p. 39, 150, 173, item in Annott. [rel. p. 84.] Ostendit autem accipi ex consequenti et pro Pœnam dare. [V. infra. Ita synonyma εὔθυνα et κόλασις ap. Plat. Protag. p. 326, E : Ἡ πόλις νόμους ὑπογράψασα ... ὃς ἂν ἐκτὸς βαίνῃ τούτων, κολάζει· καὶ ὄνομα τῇ κολάσει ταύτῃ καὶ παρ' ὑμῖν καὶ ἄλλοθι πολλαχοῦ, ὡς εὐθυνούσης τῆς δίκης, εὔθυναι.] Item pro Damnari repetundarum, in Æschin. [p. 55, 17] : Ὁ δὲ αὐτὸς ἀνὴρ μικρὸν ἐπισχὼν ἔξεισιν ἐκ τοῦ δικαστηρίου, κλοπῆς ἕνεκα τὰς εὐθύνας ὑφέξων. At ego non puto εὐθύνας ὁρίζειν restringi ad hanc signif. pro Damnari repetundarum, nisi addatur aut illud κλοπῆς ἕνεκα, aut tale quidpiam; vel certe habita ratione rei, de qua agitur, hanc interpret. admittat. Alioqui enim id per se significare arbitror, sed latius patere hujus accus. signif., sicut et cum aliis verbis jungitur. [Lysias p. 118, 25 : Τοῖς πολίταις εὐδεμίαν πώποτε ὤφλεν εὐθύνην (εὔθυναν). Andocid. p. 10, 15 : Οἱ μὲν ἀργύριον ὀφείλοντες τῷ δημοσίῳ, ὁπόσου εὐθύνας ὤφειλον (ὤφλον) ἔξαντες ἀρχάς. Decretum ib. 38 : Ὅσων εὔθυναί τινες εἰσὶ κατεγνωσμέναι ἐν τοῖς λογιστηρίοις ὑπὸ τῶν εὐθύνων ἢ τῶν παρέδρων.] Quidam εὐθύνας διδόναι interpr. ex Cic. Rationes referre, Pœnas luere. [Significatione Pœnas dandi Demosth. p. 1459, 5 : Αἱ τῶν ῥητόρων ... πρὸς ἀλλήλους λοιδορίαι, ἃς ἂν ἀλλήλοις ἐξαλάξωσιν, ὑμᾶς τὰς εὐθύνας διδόναι ποιοῦσι. Aristot. Rhet. 3, 10 : Καὶ αἱ πόλεις τῷ ψόγῳ τῶν ἀνθρώπων μεγάλας εὐθύνας διδόασιν· ἡ γὰρ εὔθυνα βλάβη τις δικαία ἐστίν.] In VV. LL. affertur ex Dem. [p. 17, 15] : Εὐθῦναι τῶν πεπολιτευμένων. Et [p. 367, 2] : Εὐθῦναι τῆς πρεσβείας, necnon Εὐθῦναι βίου, pro Censuræ, quibus quis vitæ anteactæ rationem reddere cogitur. Et ex Plut. Pericle [c. 10] : Περὶ τὰς εὐθύνας ἀπαραίτητος, pro In exigendis rationibus implacabilis. In iisd. πρὸς εὐθύνας τῶν ἀρχόντων redditur Ad accusandos magistratus repetundarum. Et, Ad repetundas gestorum rationes. Sed generalius etiam pro Rationem reposci cujuslibet rei, Cogi ad reddendam rationem. Aristot. Polit. 3, [7 med.] : Ἰατρὸν δεῖ διδόναι τὰς εὐθύνας ἐν ἰατροῖς. || Exp. et Crimen in Aristoph. Vesp. [570] : Κἄπειθ' ὁ πατὴρ ὑπὲρ αὐτῶν, Ὥσπερ θεόν, ἀντιβολεῖ με, τρόμων, τῆς εὐθύνης ἀπολῦσαι. [Hic quoque est Accusatio.]

[Εὐθύνης, ὁ, i. q. εὔθυνος, secundum Jac. Gronovium, qui in gl. Harpocrationis (quam exceptis verbis Ἀυσίας ... εὐθύνη repetierunt Photius, Suidas et Etym. M.) : Εὐθῦναι, Ἀυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίου (Νικιδίου et Νικιδίου libri apud Bekkerum), εἰ γνήσιος. Εὐθύνη, ὄνομα ἀρχῆς παρ' Ἀθηναίοις. Δίκα τὸν ἀριθμὸν ἦσαν ἄνδρες, παρ' οἷς ἐδίδοσαν οἱ πρεσβεύσαντες ἢ ἄρξαντες ἢ διοικήσαντές τι τῶν δημοσίων τὰς εὐθύνας, pro εὐθύνη, quod est in Aldina et libris Bekkeri tribus de quattuor, quum desit in quarto, scripsit εὐθύνης, cujus formæ genitivum pluralis esse putat apud eundem Harpocr. v. Λογισταί : Διείλκται παρὶ τούτων Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ, ἔνθα δείκνυται ὅτι διαφέρουσι τῶν εὐθυνῶν. Ubi scribendum esse εὐθύνων, ut in altera glossa Εὔθυνοι, si ad magistratum illum pertinet Lysiæ testimonium, satis probat reliquorum omnium monumentorum in forma εὐθυνος consensus. L. D.]

Εὐθύνιον, Hesychio εὔτακτον, εὐπειθές, Compositum, Morigerum : pro quo supra εὐήνιον.

[Εὐθύνομος, ὁ, ἡ, Rectis legibus utens. In epigr. ap. Strab. 9, p. 425, Λοκρῶν εὐθυνόμων restituit Coraes, quum θυνόμων vel εὐθυνόμων vel ἰθυνόμων sit in libris. Sed præstabat ἰθυνόμων.]

[Εὐθύνομος, ὁ, Euthynomus, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 158, p. 253, 9; 183, 3, 3, p. 314. L. Diind.]

Εὐθῦνος, ὁ, Director, Corrector. [Esch. Pers. 828 : Ζεύς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόπων ἄγαν φρονημάτων ἔπεστιν εὔθυνος βαρύς· Eum. 273 : Μέγας γὰρ Ἅδης ἐστὶν εὔθυνος βροτῶν. Hesych. interpr. etiam χρώμενος. V. autem Εὐθυντής. Εὔθῦνος, incertum n. pr. an substantivum, memorat Arcad. p. 193, 21.]

[Εὔθυνος, ὁ, Euthynus, Tarentinus, Pythagoreus, ap. Iambl. V. Pythag. c. 36, p. 528 Kiessl. Archon Atticus ol. 88, 3. Nam hoc esse verum viri nomen ostendit inscriptio Attica ab Rossio edita in Diar. Hal. 1838, n. 196, tab. 2, 5, ubi ΧΑΙ ΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ est. Sic etiam in Vita Thucydidis p. xx ed. Bekk.: Ἐπὶ Εὐθύνου ἄρχοντος. Pro quo vitiose Εὐθυδήμου ap. Diod. 12, 58, et Athen. 5, p. 218, B, Εὐθυμένους in argum. Aristophanis Acharnensium. ‖ Luctator ap. Demosth. p. 537, 14. Salsamentarius ap. Antiphanem Athen. 3, p. 120, A, diversus fortasse ab eo quem idem memorat ap. eund. 8, p. 342, E. Coquus ap. Euphronem ibid. 9, p. 379, E. Conf. etiam inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 183, n. 137. Aristot. Rhet. 2, 19. Accentum Buttmannus Gramm. vol. 1, p. 156 ponit Εὔθυνος, diversas ejusdem nominis formas putans Εὐθῦνος et Εὐθύνους, utrumque perperam. L. Dind.]

[Εὐθύνους, ὁ, Euthynus, Locrensis, Pythagoreus, ap. Iambl. V. Pythag. c. 36, p. 528 Kiessl. Alius ap. Plut. Mor. p. 109, B—D, ubi forma soluta Εὐθύνους (ut ap. Cic. Tusc. 1, 48). Alius ap. Isocratem in orat. Πρὸς Εὐθύνουν. Thespiensis ap. Callisthenem Plut. Agesil. c. 34. ŭ]

Εὔθυνσις, εως, ἡ, Directio, Correctio. Cui opp. ab Aristot. κάμψις, Curvatio. Bud. [Aristot. Meteor. 4, 9. Angl. Galen. vol. 18, part. 1, p. 481, 8: Εὐθ. τῆς διεστραμμένης βυός· ubi errore operarum cusum, εὐθυσις. Hase.]

[Εὐθυντέον, Dirigendum, Corrigendum. Iambl. In Nicom. p. 34, D. L. Dind.]

[Εὐθυντήρ. V. Εὐθυντής.]

[Εὐθυντήριος, α, ον.] Εὐθυντηρία, ἡ, ab ead. origine [qua εὐθυντὴρ] est, quo tamen Hesych. ait ab architectis significari τὸ ἐν τῷ ἐδάφει σύμμαγμα, quod quidam interpr. Soli rudus, Navis partem. [Ita Eur. Iph. T. 1356: Δι' εὐθυντηρίας σίαλας ἐξηρεῦμεν εὐπρύμνου νεώς. Repetitur autem nomen ab gubernaculis. Neutro genere Æsch. Pers. 764: Ἐν' ἀνὴρ ἁπάσης Ἀσίδος μηλοτρόφου ταγεῖν ἔχοντα σκῆπτρον εὐθυντήριον, Sceptrum quo gubernet s. Gubernaculum. Pauci libri ἰθυντήριον, quam formam annotavit Hesych. Absolute Theolog. arithm. p. 59, 16 ed. Ast.: Μέτρῳ τῶν ὅλων καὶ ὥσπερ γνώμονι καὶ εὐθυντηρίῳ ἐχρήσατο.]

Εὐθυντὴς, s. Εὐθυντὴρ, ῆρος, ὁ, [Rector Gl., Corrector]: sed hoc magis poeticum. Theognis [40: Ἄνδρα] εὐθυντῆρα [vel potius ἰθυντῆρα, ut dictum est in Εὐθύς] κακῆς ὕβριος ἡμετέρης. [Æsch. Suppl. 717: Οἴακος εὐθυντῆρος ὑστάτου νεώς. Manetho 4, 293: Ἡλιακῆς πλίνθου τε καὶ εὐτοίχων κανονισμῶν θριγκῶν τ' εὐθυντῆρας. Hesych. in vv. et in Εὔθυνος.] Sed dicti sunt εὔθυνται s. εὔθυνοι quidam Magistratus, qui aliorum magistratuum censores erant, et rationem administrationis ab iis exigebant. Bud. p. 38. [Utraque forma est ap. Plat. Leg. 12, p. 945 et 946. Εὔθυνος ap. Aristot. Pol. 6, 3. Disseruit de εὐθύνοις Bœckh. in OEcon. Athen. vol. 1, p. 204 seqq. et Museo Rhen. Niebuhrii vol. 1, p. 58 seqq.]

Εὐθυντικὸς, ἡ, ὄν, vulgo exp. [Director, Corrector]: sed ex terminatione significat potius Eum qui reposcendæ rationis peritus est. [Aristot. Polit. 4, 16: Εὐθυντικόν (ἑκαστήριον). Angl. De λόγῳ εὐθυντικῷ, Dinarcho perperam adscripto, Dion. Halic. t. 1, p. 366 11 ed. Gros. et Harles. Bibl. Gr. vol. 2, p. 865. Hase.]

Εὐθυντὸς, ὁ, Directus: cui opp. καμπτὸς, Curvatus. Bud. ex Aristot. [Meteor. 4, 9.]

Εὐθύνω, Dirigo, [Exigo add. Gl.] Corrigo, Rectum facio quod pravum s. obliquum erat: sicut et ἀπευθύνω dici ἐπὶ τῶν ὀρθουμένων λοξῶν testatur schol. Soph. [OEd. T. 104. Plato Protag. p. 325, D: Ὥσπερ ξύλον διαστρεβόμενον καὶ καμπτόμενον εὐθύνουσιν ἀπειλαῖς καὶ πληγαῖς.] Aut etiam generaliter, pro In rectum formo. Sumitur et pro Dirigere, eo modo, quo dicitur Dirigere navem aliquo, et quo Cæsar dixit Dirigere cursum ad litora. [Absolute cum accusativo loci per quem iter fit, Philo vol. 2, p. 245, 49: Τὸ μακρὸν τοῦ βίου πέλαγος εὐθύνων ἐν εὐδίᾳ καὶ γαλήνῃ. Aliter Pind. Ol. 13, 27: Εὔθυνε οὖρον.] Eur. [Heracl. 728: Εὐθύνων πόδα· Cycl. 15: Εὔθυναν ἁμῆρες δόρυ· Hel. 1611: Ἐς Ἑλλάδ' εὐθύνειν δόρυ·] Hec. [39]: Πρὸς οἶκον εὐθύνοντας ἐναλίαν πλάτην· ubi schol. εὐθύνοντας exp. per comp. ἀπευθύνοντας. Xen. autem Cyrop. 1, [1, 2] dicit pastores εὐθύνειν τὰς ἀγέλας, pro Ducere recta via, s. potius Deducere, uno verbo; neque enim mihi placet hic verbum Dirigere, quo usus est Philelphus: nisi adjungamus ei nomen Iter, ut εὐθύνειν τὰς ἀγέλας reddamus Dirigere armentorum iter. Hic porro est Xen. l.: Πορεύονταί τε γὰρ αἱ ἀγέλαι, οἳ ἂν αὐτὰς εὐθύνωσιν οἱ νομεῖς, νέμονταί τε χωρία, ἐφ' ὁποῖα ἂν αὐτὰς ἐρῶσιν. Capitur vero et pro Regere [Æsch. Prom. 287: Τόνδ' οἰωνὸν γνώμῃ στομίων ἄτερ εὐθύνων. Soph. Aj. 542: Ὦ παῖ, πατὴρ καλεῖ σε· δεῦρο πρόσπολων ἀγ' αὐτὸν ὅσπερ χειρὶν εὐθύνων κρατεῖς· Antig. 178: Πᾶσαν εὐθύνων πόλιν. Eurip. Hec. 9: Ἀχὸν εὐθύνων δορί. Plat. Min. p. 320, D: Ἦ εὔθυνε τὴν Κρήτην]: ἡνίας, Aristoph. [Av. 1738], Rego habenas. [Marc. Arg. Anth. Pal. 9, 221, 4, χαλινούς. Isocr. p. 9, A, τὰ ἅρματα. Figurate Solon ap. Dem. p. 423: Εὐθύνει δὲ (εὐνομία) δίκας σκολιάς. Figurate Pind. Pyth. 4, 153: Εὔθυνε λαοῖς δίκας. Rectum firmumque et stabilem conservo, 1, 46: Εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὅλβον μὲν οὕτω καὶ κτεάνων δόσιν εὐθύνοι, καμάτων δ' ἐπίτασιν παράσχοι. ‖ In V. T. Sam. 1, 18, 20: Ηὐθύνθη τὸ ῥῆμα ἐν ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, Placuit ei res. Ib. 26: Ηὐθύνθη ὁ λόγος ἐν ὀφθαλμοῖς Δαυίδ· Jud. 14, 7: Ηὐθύνθη ἐν ὀφθαλμοῖς Σαμψών, ubi Theod. et lxx ἤρεσεν. Schleusn.] Item metaph., sicut et Lat. Corrigo, Gall. *Redresser*, quod alioqui proprie signif. Corrigo. [Εὐθύνει, Coercet, Gl. Plato Prot. p. 326, D: Ὀνομα τῇ κολάσει ταύτῃ, ὡς εὐθυνούσης τῆς δίκης, εὔθυναι. Plut. Niciæ c. 1: Τὴν Φιλίστου διάλεκτον εὐθύνειν. Athen. De mach. p. 2, C: Διὰ τοὺς εἰωθότας εὐθυμεῖν (l. εὐθύνειν) πικρῶς τὰς συνθέσεις τῶν λέξεων.] Ponitur enim pro Reprehendo, Redarguo. Gregor.: Μήτε ἡμᾶς εὐθύνητε τῆς ὑψηλοτέρας φωνῆς, Nolite redarguere nos et incusare ob verbum altius elatum, Bud. [Eadem constr. Plut. Cic. c. 9: Προσήγαγέ τις Μανίλιον εὐθύνων κλοπῆς. Thuc. 1, 95: Τῶν μὲν ἰδίᾳ πρός τινα ἀδικημάτων εὐθύνθη, τὰ δὲ μέγιστα ἀπολύεται μὴ ἀδικεῖν, quod recte schol. interpr. εὐθύνας δέδωκε καὶ κατεδικάσθη, qua de signif. infra agit HSt. Aristot. Rhet. 3, 18: Ὁ Λάκων εὐθυνόμενος τῆς ἐφορίας.] Huc pertinet, quod ex Hieron. in c. 2 Sophoniæ prophetæ annotatur, εὐθύνων non significare Dirigentem, sed Coarguentem atque convincentem. Quod tamen Hieron. dictum ad locum, de quo agit, restringendum est: ibi sc. εὐθύνειν non esse Dirigere, sed Coarguere. [Lucian. Amor. c. 35: Μὴ ὄῆτα δ μὴ πρότερον εὑρητο, τοῦτο ἐπινοηθὲν αὖθις, ὡς φαῦλον εὔθυνε, Tanquam pravum reprehende. Bauncк.] Ceterum εὐθύνειν exp. alicubi et Inquirere, cum præp. In, quod facere solent ii, qui reprehendere et redarguere student. Plut. [Mor. p. 153, C]: Ἀλλ' ἵνα μὴ δοκῶμεν εὐθύνειν τὰς τῶν ἑτέρων ... ἀποφάσεις. Bud. εὐθύνειν esse dicit In alicujus gesta inquirere, et quæstionem de ejus administratione exercere. Item Rationem reposcere vitæ anteactæ. [Vel muneris quo quis functus est. Plato Polit. p. 299, A: Εἰς τούτους εἰσάγειν τοὺς ἀρξαντας καὶ εὐθύνειν. Aristot. Rhet. 2, 9: Δόξειε δ' ἂν ἡ τῶν ἐφόρων ἀρχὴ πᾶσας εὐθύνειν τὰς ἀρχάς. Et ib. 12. Dionys. A. R. 11, 46: Τὸν Ἅππιον πρῶτον ἔγνωσαν (tribuni pl.) εὐθύνειν. Plut. Cat. min. c. 40: Αὐτὸν εὐθύνειν τὸν ἀδικήσαντα, μὴ λύειν τὴν συναδικηθεῖσαν ἀρχήν.] Et pass. item εὐθύνεσθαι, pro Rationem reposci etc., quod vulgus Syndicari. [Pap. Ægypt. Peyron. fasc. 1, p. 28, 10: Μεταπεμψάμενον τοὺς εὐθυνομένους ἐπισκέψασθαι περὶ τούτων. Conf. fasc. 2, p. 69, 8.] In Paud. vero et pro In judicium vocari. [In Ind.:] Hesych. quoque εὐθύνονται exp. non solum ἡνιοχοῦνται, sed etiam ἐρωτῶνται, κρίνονται, δίκας εἰσπράττονται et ἀπαιτοῦνται. [Et Ηὐθύνθη, ὑπὸ ἔγκλημα ἔπεσεν, κύθυνεν. Ubi novæ gl. caput est Ηὔθυνεν. Venditio Zoes apud Pasinium Codd. Taurin. vol. 1, p. 448, B: Μετ' ἐμοῦ λόγους ὑφέξει ἐν τῷ πανδήμῳ καὶ ἀδεκάστῳ βήματι, ὁπηνίκα τῶν ἀνθρώπων καὶ λόγοι καὶ πράξεις εὐθύνονται. Addito accusativo Act. SS. Maji vol. 5, p. 189*, A: Βλασφημούμενος καὶ τῆς ἰατρείας εὐθυνόμενος δίκας.] Nonnunquam etiam est forense verbum, vel pro Postulare, Reum facere; vel pro Damnare. De quibus signiff. lege Bud. Comm. p. 37, 39, 150: item in Annot. [Lucian. Jud. voc. c. 2: Ἀναγκαίως αὐτὸ (τὸ ταῦ) εὐθύνει νῦν παρὰ ... ὑμῖν.] In VV. LL. affertur item ex Plut. Popl. [c. 11]: Προβατείαις εὐθύνειν pro Mul-

Hemst. Pollux 2, 73. Εὐθύρτν (sic) sæpius est in pap. Æg. ap. Reuvens. *Troisième Lettre* p. 3. L. D. Conf. St.-Martin. *Journ. des Sav.* 1821, p. 544; 1822, p. 557; et Boeckh. *Erkl. einer Æg. Urk.* p. 4, § 6, 7, 8, 12. Hase.]

[Εὐθυρροέω, Recto cursu fluo. Ducas Hist. Byz. p. 33, D: Ποταμὸν εὐθυρροοῦντα (sic).]

[Εὐθύρρους, ὁ, ἡ, Recto cursu fluens. Eust. Opusc. p. 315, 8: Ῥοῶν εὐθύρρουν.]

[Εὔθυρσος, ὁ, ἡ, Bonum thyrsum habens. Eurip. Bacch. 1158, νάρθηξ, de ferula Bacchica. Nonn. Dion. 13, 53, Διόνυσος· 411. Ib. 449, κυδοιμός. Conf. 17, 91. 14, 207; μαχηταί.]

Εὐθύς, εῖα, ὺ, quod ab εὖ et τίθημι derivat Etym., Rectus, i. e. Non obliquus, s. tortuosus. [Forma Εὐθὺς aliena est a dialecto epica in adjectivo pariter atque in vocc. ab eo formatis, ut parum credibile sit Εὐθυντὴρ scripsisse Theognidem l. in hac v. citato, quum ejusdem in libris plerisque 330 et 535 ab librariis illata reperiatur forma εὐθεῖα pro ἰθεῖα. Vicissim hujus formæ tam in simplici quam in compositis nullus prope usus est apud antiquiores dialecti communis scriptores, frequentior apud recentiores, ut ostendunt exx. in Ἰθυ— citata. In quibus tamen est Archon Atticus Ἰθυκλῆς ol. 95, 3. Atque ἰθύτατα pro εὐθύτατα libri plerique Theophr. C. Pl. 3, 5, 1. L. D.] Εὐθεῖα γραμμή, Recta linea; ὁδός, Recta via. [Pind. Nem. 1, 25, πλόον Ol. 6, 103. Xen. Cyrop. 1, 3, 3: Εὐθυτέρᾳ ὁδός. Eur. Rhes. 422: Εὐθεῖαν λόγων τέμνων κέλευθον. Gl.: Εὐθεῖα ὁδός, Itiner.] Quo dixit modo Thuc. 8, [90]: Καὶ παρ' αὐτὴν εὐθὺς ὁ ἕσπλους ἐστί. [Hic l. inter adverbii εὐθὺς exx. referendus, ubi iterum de eo dicemus.] Is qui Demetr. Phal. vocatur [§ 104], τῷ εὐθεῖ opposuit πλάγιον: quod et ceteri scriptores faciunt. [Στραγγύλον contrarium ap. Plat. Parmen. p. 137, E, Menon. p. 75, A; καμπύλον Reip. 10, p. 602, C; περιφερὲς Parmen. p. 137, E, Phil. p. 51, C. || Figurate, ut infra in εὐθεῖα δίκη, Pind. Ol. 13, 12, τόλμα· Pyth. 3, 28: Κοινᾶνι παρ' εὐθυτάτῳ. Tyrtæus ap. Plutarch. Lyc. c. 6 et Diodor. Exc. Vat. p. 3: Εὐθείαις ῥήτραις ἀνταπομειβομένους. Eurip. Hipp. 492: Τὸν εὐθὺν ἐξεπόντας ἀμφὶ σοῦ λόγον. Plato Theæt. p. 173, A: Τὸ εὐθύ τε καὶ τὸ ἐλεύθερον ἡ ἐκ νέων δουλεία ἀφῄρηται.] Ceterum subaudiendum sæpe relinquitur subst. cum εὐθεῖα: dicitur enim εὐθεῖα [Gl.: Εὐθεῖα, Recta. Aristot. De cœlo 2, 4: Τῇ μὲν εὐθείᾳ πρόσθεσίς ἐστιν ἀεί, τῇ δὲ τοῦ κύκλου οὐδέποτε], pro εὐθεῖα γραμμή, unde est ἐπ' εὐθείας εἶναι, et pro εὐθεῖα ὁδός, ut, Καὶ τὴν εὐθεῖαν ἐπιδεικνυούσης, Lucian. [Hermot. c. 15], et pro εὐθεῖα δίκη [quod est ap. Pind. Nem. 10, 12, Solonem ap. Aristid. vol. 2, p. 397]: de quibus lege Bud. Comm. p. 52, 53. [Æschyl. fr. Prom. ap. Galen. vol. 9, p. 385: Εὐθεῖαν ἕρπε τήνδε. Eurip. Med. 384: Κράτιστα τὴν εὐθεῖαν, ἢ περύκαμεν σοφαὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτοὺς δεῖν. Plato Leg. 4, p. 716, A: Εὐθεῖά περαίνει. Greg. Nyss. vol. 1, p. 170, A: Οἱ ἐν πελάγει τῆς εὐθείας τοῦ λιμένος παρενεχθέντες. Oribas. p. 101 ed. Mai.: Πρὸς χρήσιμα τῆς εὐθείας.] Sic apud gramm. εὐθεῖα pro εὐθεῖα πτῶσις. [Apollon. De pron. p. 27, B, 28, B, aliique passim.] Sed addunt VV. LL. Ἐπ' εὐθείας ἐκτέμνειν ex Diosc. pro In rectum incidere. [Diodor. 19, 38: Τὸ ἐπ' εὐθείας προάγειν. Geopon. 5, 11, 3: Οὐκέτι ἐπ' εὐθείας χωρεῖ· 7, 15, 2: Κάλαμον ἐπ' εὐθείας τρήσαντες. Polybius 3, 113, 3: Τοὺς πεζοὺς συνεχεῖς τούτοις ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐθ. ἐξέτεινε· ib. 2: Τοὺς ἐκ θατέρου ... ἐπὶ τὴν αὐτὴν εὐθεῖαν ἐξέτατε. Sine articulo ib. 8: Ἐπεὶ δὲ πάντ' ἐπὶ μίαν εὐθεῖαν ἐξέτεινε· 16, 18, 6.] Et κατ' εὐθείαν pro Directis lineis, ex Aristot. De mundo [c. 4 fere med.]: Διεκπνέουσι πρόσω κατ' εὐθείαν, Spirant directa linea; s. plur. Directis lineis. [Diodor. 18, 5: Ταύταις συνορίζουσι κατ' εὐθείαν κτλ. Porph. De A. nymph. p. 19: Τῆς κατ' εὐθ. γενέσεως.] Sed et alia signif., sc. pro Recte, Juste, ex Phal. Verum ut γραμμὴν illic, ita ὁδὸν subaudire hic oportet. Quod subaudiendum et in illo Luciani l. dixi; idemque nunc dico de isto, qui ap. Suidam legitur, Εὐθείαν ὁδὸν ἔοικεν ἐλαύνειν ἐπὶ τὴν Σελεύκειαν. Necnon de hoc, εὐθείᾳ πορεύεσθαι, ap. Aristot. De mundo: alii autem subaudiunt γραμμῇ, exp. Recta linea. Hoc interim fateor, accus. ὁδὸν, qui adhibetur his ll., in priore signif. accipi: at in illo Phal. κατ' εὐθεῖαν pro Recte, Juste, metaph. intelligi debere ὁδόν. Idem porro et de ἀπ' εὐθείας dico in seqq. ll. Plut. Fabio [c. 3]: Τὴν μὲν οὖν ἐπὶ τοῦ Τρεβίου γενομένην ἧτταν οὔθ' ὁ γράψας στρατηγὸς, οὔθ' ὁ πεμφθεὶς ἄγγελος ἀπ' εὐθείας ἔγραψεν, ἀλλ' ἐψεύσατο, τὴν νίκην ἐπιδίκων αὐτοῖς καὶ ἀμφιδόξων γενέσθαι, ubi redditur Vere, quum potius significet Absque dissimulatione quam Absque mendacio. Nam aut ego valde fallor, aut ἀπ' εὐθείας φράζειν dicitur, qui aliquid ita refert, ut nihil dissimulet; qui autem dissimulare volunt, circuitione et ambagibus uti solent: quæ et ipsæ rectæ viæ, i. e. τῇ εὐθείᾳ ὁδῷ, opp. Circuitionis autem vocem hac de re usurpo cum Terentio Andr., Ita aperte ipsam rem modo locutus, nihil circuitione usus es. Cic. quoque Circuitionem ita dixit. Denique ἀπ' εὐθείας esse puto, quod Gall. *Ouvertement*: cui opp. *Couvertement*. Quo et Latini modo Aperte dicunt, et Palam; contra autem Tecto sermone, Tectis verbis, Cum involucris et integumentis verborum. Sed Aperte tamen non tam significans esse videtur quam Gall. *Ouvertement*. Ceterum non solum ἀπ' εὐθείας dicitur, sed etiam ἐξ, ὀι' εὐθείας [Greg. Nyss. vol. 1, p. 136, B: Εἰ δι' εὐθείας ἡ τῶν τριχοποιῶν ἀτμῶν γένοιτο πρόοδος]: atque hoc utitur idem Plut. De oraculo Sibyllino [Pyth. p. 408, E: Τοὺς χρησμοὺς, ὅτι συντόμως καὶ ἁπλῶς καὶ ὀι' εὐθ. τὸ πλεῖστα φράζουσιν, αἰτιᾶσθαι]: illo, auctor libelli qui Dem. Phalereo ascribitur. [Clem. Al. Str. 3, p. 528. Ὁ ἐξ εὐθείας ἀγὼν Galen. vol. 8, p. 164, B. Hemst.] Confirmant autem meam sententiam de subaudiendo acc. ὁδὸν duo Plut. ll., quorum unus est ibid., unde et primum exemplum attuli: sc. Fabio: paulo post verba a me citata subjungit enim, loquens de alio, qui contra omni dissimulatoria ambage remota, cladem narrarat, Συναγαγὼν εἰς ἐκκλησίαν τὸν ὄχλον, οὐ περιπλοκὰς, οὐδὲ παραγωγὰς, ἀλλ' ἄντικρυς ἔφη προσελθόντων, νενικήμεθα κτλ. Alter l. extat in Polit. præc. [p. 818, F] ubi scribit, Πολλὰ γὰρ ἀπ' εὐθείας οὐκ ἔστιν ἐξῶσαι τῶν ἀλυσιτελῶν, ἀλλὰ δεῖ τινος ἀμωσγέπως καμπῆς καὶ περιαγωγῆς. Hic autem obiter admoneo, περιαγωγὴν videri esse, quam a Terentio Circuitionem appellari modo dixi: præsertim vero in præcd. l. ex Fab. Maximo, ubi de sermone agitur; nam illic περιαγωγὰς pro παραγωγὰς reponere minime dubito. Sed et alibi, sc. in l. De Herod. [p. 856, C] τῷ ἀπ' εὐθείας opp. πλαγίως: nam ἀπ' εὐθείας κακῶς λέγειν et πλαγίως χρῆσθαι ταῖς διαβολαῖς, contraria facit. Enimvero in l. illo ex Polit. præc., quum ἀπ' εὐθείας de sermone non dicatur, aliam interpr. postulat. Quare videndum an convenire hic possit, quod Lat. dicunt Aperto marte: ut si dicamus in illo Plut. l., Multa enim sunt incommoda, in quibus summovendis aperto marte agi non potest. Vel brevius, Multa enim sunt incommoda, quæ aperto marte nequaquam summoveri possint. Sed ap. Suid. legitur etiam, Ὁ δὲ κτεῖναι μὲν αὐτὸν ἐκ τῆς εὐθείας ἔδεισεν· ubi duriuscula quidem mihi quoque videtur illa mea interpr., si ad verbum interpretemur κτεῖναι Interficere: sed ita reddendo, Cædem ejus aperto marte moliri veritus est, ferri eam posse, dum saltem aliquis meliorem afferat, existimo. In his enim aliisque multis hujusmodi loquendi generibus interpretandis viam aliis qualemcunque stravisse contentus ero. || Sed Thuc. suo more a loquendi generibus, quæ ceteris usitata sunt, recedens, dixit ἀπὸ τοῦ εὐθέος pro illo ἀπ' εὐθείας, de quo modo a me tractatum fuit; sc. pro illo, quod de sermone dicitur: 3, [43]: Καθίστηκε δὲ τἀγαθὰ, ἀπὸ τοῦ εὐθέος λεγόμενα, μηδὲν ἀνυποπτότερα εἶναι τῶν κακῶν, Sine circuitione, Sine ullis verborum involucris et integumentis. Ap. Arrian. [Exp. 5, 27, 1]: Ἐκ τοῦ εὐθέος ἀντιλέγειν, pro Non dissimulanter, Aperte, Palam. Sed quomodo hic itidem ὁδοῦ subaudire queas? dicet aliquis. Minime certe hic quoque subaudiri dico, sed τὸ εὐθὺ hic substantive accipi pro ἡ εὐθεῖα ὁδός. [Frequens in hac formula vitium librorum est εὐθέως, ut ap. schol. Eur. Hec. 565: Οἶμαι ἂν πάντας ... ἐκ τοῦ εὐθέως ἀκούσαντας ἢ μὴν τοῦθ' οὕτως ἔχειν ψηφίσασθαι. Et Pausan. 8, 8, 3: Δι' αἰνιγμάτων καὶ ὡσεὶ ἐκ τοῦ εὐθέος. Alia neutrius exx. sunt Xen. Eq. 7, 17: Ἐπειδὰν εἰς τὸ εὐθὺ βλέπῃ, ὁ ἵππος. Ib. 14: Ἤδη πλήρης ὢν (equus) τοῦ εὐθέος, de

cursu.] Huc autem pertinet et ὁ εὐθὺς λόγος ap. Eur. [Hipp. 491], pro Sermone aperto minimeque ulla circuitione tecto. Ceterum invenitur ἐκ τοῦ εὐθέος et alio sensu positum a Thuc. 1, [34] : Ὥστε ἀπάτῃ μὴ παράγεσθαι ὑπ' αὐτῶν, ἐς μένος τε ἐκ τοῦ εὐθέος μὴ ὑπουργεῖν. Hic enim ἐκ τοῦ εὐθέος, videtur sumi pro Temere et inconsulte, ac certe schol. ἀσκέπτως exp., sicut et εὐθὺς in alio Ejusd. l. [2, 5] vult esse pro ἐξ εὐθείας et ἀσκόπως, abutens tamen fortasse signif. hujus loquendi generis ἐξ εὐθείας, et ἀσκόπως accipiens pro ἀσκέπτως, Inconsiderate, aut certe pro Statim, Extemplo. Invenitur et [genit. Εὐθοῦς, velut ap. Photium s. Suidam in Εὐθές, et] acc. Εὐθῆ tanquam ab εὐθὺς [εὐθὴς HSt. Ms. Vindob.], sed non ap. satis idoneos auctores, quod sciam. [Παρὰ μόνῃ τῇ θείᾳ γραφῇ, παρὰ οὐδενὶ δὲ τῶν Ἑλλήνων, sec. Thomam M. p. 383.] Invenio enim duntaxat in Ecclesiaste, et ap. Damasc. p. 42 : Ἐποίησεν οὖν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον ἁπλοῦν, εὐθῆ, ἀνύστατον. Sed et εὐθὶς ap. Gregor. habetur : Καὶ πταῖσμα εὐθὶς ἐν τοῖς ἐγκαίνιοις ἐγκαινιζόμενον. [Photius s. Suidas in Εὐθυγενής. Theodos. Acroas. 3, 78 : Εὐθεῖς κοιλάδες. Invenitur etiam ap. alios Byzantinos. L. D. Didym. De Trin. 2, 3. Routh. Jo. Clim. Scala 418, χαρδία. Boiss Jo. Chrys. Hom. in Ps. 50, p. 42, 46; Cod. Pseud. V. T. p. 687. Alia interpretes Thomæ l. c.] ‖ Εὐθὺ, adv., Recta. [Hom. H. Merc. 342 : Κλέψας δ' ἐκ λειμῶνος ἐμὰς βοῦς ὦχετ' ἐλαύνων ... εὐθὺ Πυλοῖό' ἰόντα. Quod εὐθὺς dicitur in l. ejusdem H. quem v. infra, utrumque contra morem Homericum, qui postulat ἴθυς adeoque ἰθύ : quamquam alterius formæ nullum apud eum exemplum reperitur. Soph. OEd. T. 1242 : Ἴτ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ λίχη.] Xen. Cyrop. 5, [2, 37] : Εὐθὺ τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος ἡμᾶς ἄγε, Duc nos recta Babylonem. Sed multo frequentius est cum gen. : Πλέων μὲν εὐθὺ Πενταπόλεως, Synes. [Xen. H. Gr. 1, 4, 5 : Ἀνήχθη εὐθὺ Γυθείου.] Sic ap. Aristoph. sæpe. [Post genitivum Procop. Goth. 4, p. 567, D : Λαζικῆς εὐθὺ πλέοντες.] Item cum articulo ante εὐθὺ, contra quam in illo Xen. l., rursum ap. Synes. : Τὴν εὐθὺ τῶν πολεμίων ἠγήσαντο, Recta in hostes duxerunt. Subauditur autem acc. ὁδόν. Sed et τῆς εὐθῦ ὁδοῦ, pro Rectæ viæ in Axiocho [p. 364, B] legitur, Ἐδόκει οὖν μοι ἀφεμένῳ τῆς εὐθῦ ὁδοῦ, ἁπανταῖν αὐτοῖς. Et ἐς τὸ εὐθὺ ἐδοῦ, pro In certam viam, VV. LL. [Cum ἐς Pausan. 7, 23, 6 : Ταῖς χερσὶ τῇ μὲν ἐς εὐθὺ ἐκτέτακται. Cum ἐπὶ Apoll. Lex. H. v. Ἰθύς : Ἐπ' εὐθὺ προϊεμένων τὰ δόρατα. Cum κατὰ id. ib. : Κατ' εὐθὺ τῆς πόλεως, Oribas. p. 134 ed. Mai. : Κατ' εὐθὺ τοῦ τύλου. Horapollo Hierogl. 1, 6 : Ἀδυνατοῦντα κατ' εὐθὺ χωρεῖν· μόνος δὲ ἱέραξ εἰς ὕψος κατ' εὐθὺ πέτεται. V. Κατεύθυ. Item de Παρ' εὐθὺ in Παρευθύ. Quæ omnia vix opus dici ad neutrum adjectivi, non ad adverbium referri.] ‖ Εὐθὺς in ead. signif. Plat. Euthyd., nisi sit menda, Bud. Ap. Thuc. certe 6, [96] de epipolis s. arce Syracusarum legitur, Χωρίου ἀποκρήμνου τε καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθὺς κειμένου, Recta supra urbem. [Ubi verte Statim, ut 8, 90 : Παρ' αὐτὴν (Eetioneam) εὐθὺς ὁ ἔσπλους ἐστίν. Hæc enim ratio præstare videtur ei quam supra ap. HSt. notavimus. Thuc. ib. paullo post : Στοὰν, ἥπερ ἦν ... ἐγγύτατα τούτων εὐθὺς ἐχομένη. Aristot. H. A. 4, 2 : Κοιλίαν τοῦ στόματος ἐχομένην εὐθύς· 3 : Οὗτοι δ' εἰσὶν εὐθὺς ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς· ει, Ὥστε δοκεῖν εὐθὺς εἶναι μετὰ τὸ στόμα τὴν κοιλίαν. Pro εὐθὺ vero ap. Hom. H. Merc. 355 : Τὸν δ' ἐρύσατο βροτὸς ἀνὴρ ἐς Πύλον εὐθὺς ἐλῶντα βοῶν γένος εὐρυμετώπων. Pind. Pyth. 4, 83 : Τάχα δ' εὐθὺς ἰὼν σφετέρας ἑστάθη γνώμας ... πειρώμενος ἐν ἀγορᾷ· Isthm. 7, 41 : Ἰόντων δ' ἐς ἀφθιτον ἄντρον εὐθὺς Χείρωνος αὐτίκ' ἀγγελίαι. Confert Buttmannus Gramm. vol. 2, § 117, 1, Thuc. 4, 118 : Τὴν ἴδιον τὴν ἀπὸ τῶν πυλῶν τῶν παρὰ τοῦ Νίσου ἐπὶ τὸ Ποσειδώνιον, ἀπὸ δὲ τοῦ Ποσειδωνίου εὐθὺς ἐπὶ τὴν γέφυραν· Xen. Cyrop. 2, 4, 24 : Πορεύσομαι διὰ τοῦ πεδίου εὐθὺς πρὸς τὰ βασίλεια. Cum genit. Eur. Hipp. 1197 : Τὴν εὐθὺς Ἄργους κἀπιδαυρίας ὁδόν. Quæ librorum scriptura agnoscitur a Photio in Lex. : Εὐθὺ (εὐθὺς) Αυκείου, τὸ εἰς Λύκειον· ὅθεν Ἐρατοσθένης καὶ διὰ τοῦτο ὑποπτεύει τοὺς Μεταλλεῖς. Καὶ Εὐριπίδης οὐκ ὀρθῶς τὴν κτλ. Quod si ita scripsit Euripides, fecit quod debuit, nisi hiatum admittere aut abstinere vocabulo vellet. Sed scriptor Μεταλλέων, quisquis fuit, certe æqualis Euripidis, an metrum excusare potuerit, quum nesciamus quo in versuum genere posita fuerint verba εὐθὺς Λυκείου, in medio relinquendum. In l. Menandri, quem ejusdem vitii caussa reprehendit Ammonius, fuisse videtur Ἐλευθερῶν ... εὐθὺς ὡς ταχύ. Librariorum errore illatum ll. pluribus notavit Lobeck. ad Phryn. p. 144, 145. ‖ Neutrum pluralis εὐθεῖα (accentus in cod. omissus) pro εὐθέα est ap. Photium in gl. Θεῖα, ubi εὐθέα ap. Suidam et in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 254, 17. Similes formas notavimus in Δαεῖς, Ὀξύς, Ταχύς. De forma Εὔθετος vel Εὐθεῖος supra diximus. L. Dind.]

‖ Εὐθὺς, Protinus, Confestim, Statim. [Pind. Ol. 8, 41 : Ἔννεπεν ... εὐθύς. Æsch. Prom. 229 : Ὅπως τάχιστα τὸν πατρῷον εἰς θρόνον καθέζεται', εὐθὺς δαίμοσιν νίμει γέρα. Et sæpissime ceteri Tragici.] Xen. Cyrop. 6, [1, 46] : Ὁ δὲ Κῦρος εὐθὺς ἄγειν κελεύει αὐτὸν πρὸς τὴν γυναῖκα· Hell. 1, [1, 1] : Καὶ εὐθὺς ἐναμάχησαν αὖθις. Thuc. 1, [146] : Ἀρξάμενοι εὐθὺς ἀπὸ τῶν ἐν Ἐπιδάμνῳ. Ut autem hic εὐθὺς cum ἀρξάμενοι, sic alibi cum ἀρχὴ extat, ut, Ἀπὸ τῆς εὐθὺς ἐν ἀρχῇ φάσεως ap. Philon. De mundo, Quæ est statim in principio, statim prima. Alia ejusd. signif. exempla passim et ap. ceteros habentur. Sed jungitur inderdum et præpositioni ἐκ, ut dixit Xen. Cyrop. 1, [6, 20] : Εὐθὺς ἐκ παιδίου, et Aristot. Pol., Εὐθὺς ἐκ γενετῆς. Interdum et præp. ἀπό : εὐθὺς ἀπὸ παλαιοῦ, quod exp. Jam inde a vetustate. Sic autem et εὐθὺς ἐκ παιδίου reddi potest Jam inde a puero, a pueritia : εὐθὺς ἐκ γενετῆς, Jam inde ab ortu. Vel simpl. Statim a pueritia, ab ortu. [Isocr. p. 50, D : Τοὺς εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐλευθέρως τεθραμμένους. Xen. Cyrop. 7, 2, 16. Æschin. p. 2, 28 : Ὅταν ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου εὐθὺς πονηρὰν ἀρχὴν λάβῃ τῆς παιδείας. Similiter Eur. Phœn. 652 : Εὐθὺς ἔτι βρέφος.] ‖ Invenitur et participio junctum hoc adv., ut εὐθὺς νέοι ὄντες, Thuc. 2, [39] : Οἱ μὲν ἐπιπόνῳ ἀσκήσει, εὐθὺς νέοι ὄντες, τὸ ἀνδρεῖον μετέρχονται, pro Statim ab incunte ætate, Jam inde ab ineunte ætate : q. d. Statim quum juvenes sunt. [Xen. Anab. 2, 6, 18 : Εὐθὺς μειράκιον ὤν· 4, 7, 2 : Προσέβαλλεν εὐθὺς ἥκων. Sæpe sic etiam Plato, Demosthenes, ut p. 662, 10 : Κότυν εὐθὺς ἀπεκτονὼς οὐκ ἀσφαλὲς ἡγεῖτο ἀπελθεῖν, et alii.] Tale est hoc, εὐθὺς γινόμενος ἔχει, quod Gaza vertit Jam inde ab ortu habet. Est enim εὐθὺς γινόμενος, i. q. εὐθὺς ἐκ γενετῆς. Legitur etiam, Τοῦ δὲ θέρους εὐθὺς ἀρχομένου ap. Thuc. 2, [47] pro Statim ineunte æstate. [Demosth. p. 81, 12 : Οὐχ οἷόν τε ἐστὶ παραχρῆμα τῶν λόγων εἰρημένων καὶ εὐθὺς τοῦ ψηφίσματος ἐπαναγιγνωσκομένου τὴν καταψευδομένην γνώμην τῶν πρίσθεων ταύτην ὑμᾶς χειροτονῆσαι.] ‖ Sed et cum nomine genitivi, ut, Εὐθὺς τοῦ δράματος, quod ex Aristoph. [Ran. 946] affertur pro Statim ab initio fabulæ [Verba sunt : Ἀλλ' οὐχὶ πρώτιστα μέν μοι τὸ γένος εἶπ' ἂν εὐθὺς τοῦ δράματος, ubi genit. τοῦ δρ. pertinet ad πρώτιστα, γένος autem refertur ad morem Euripidis, genus personarum quas primas in scenam produceret exponendi] : itidemque εὐθὺς ἡμέρας, pro Prima statim luce. [Hoc ubi legitur, genit. non regitur ab εὐθὺς, sed absolute ponitur.] ‖ Interdum vero præfigitur articulus, et tum per nomen redditur : Ἡ τῶν Ἰταλιωτῶν εὐθὺς φυγή, Herodian. [8, 1, 10], Subita fuga, repentina. Ceterum quod ad signif. hujus adv. attinet, inde factum reor, ut εὐθὺς significet Statim, quod qui recta it aliquo, statim eo perveniat, præ illo, qui non rectum iter tenet. ‖ Protinus, Continuo, pro Ideo, Etiam. Themist. : Οὐ γὰρ εἰ κατὰ παντὸς, εὐθὺς καὶ καθόλου, Bud. [‖ In disserendo, ubi exponuntur argumenta sententiæ propositæ, primo præmittitur οἷον εὐθὺς, ut apud Plut. Mor. p. 436, A : Ὅρα δὲ πρῶτον ἐπὶ τῶν τεχνιτῶν· οἷον εὐθὺς ἡ περιδύτης τοῦ κρατῆρος ἕδρα, et alibi; vel εὐθὺς, ut ap. Xenoph. Hier. 1, 35 : Παρὰ δὲ παιδικῶν βουλομένων ἥδιστα, οἶμαι, αἱ χάριτές εἰσιν. Εὐθὺς γὰρ παρὰ τοῦ ἀντιφιλοῦντος ἥδεῖαι μὲν αἱ ἀντιβλέψεις. Sic ib. 2, 8. Refellentis est Comm. 2, 6, 32. ‖ Ap. Theophrast. H. Pl. 9, 13, 2 : Γλυκεῖα δὲ καὶ ἡ Σκυθική· καὶ ἔνιοι δὲ καλοῦσιν εὐθὺς γλυκείαν αὐτήν (cui l. conf. 3, 8, 2 : Δρυὸς δὲ γένη ... τούτην γὰρ μάλιστα διαιροῦσι· καὶ ἔνιοί γε εὐθὺς τὴν μὲν ἥμερον καλοῦσι, τὴν δὲ ἀγρίαν, et ib. ; Ἀλίφλοιος, οἱ δὲ εὐθὺ (l. εὐθὺς) φλοιὸν καλοῦσι· De lapid. 16 : Οὓς δὲ καλοῦσιν εὐθὺς ἀνθρακας τῶν θρυπτομένων διὰ τὴν χρείαν, εἰσὶ γεώδεις), Schneiderus p. 786

vertebat Simpliciter et sine alio cognomine.] || Aristoph. pro Jamprimum : ἐν ἀρχῇ, Bud. [V. supra de l. Ran.] || Pro Jam antea in VV. LL. ex hoc Plut. l. in Camillo [c. 22] : Τοῦ μέντοι πάθους αὐτοῦ καὶ τῆς ἁλώσεως ἔοικεν ἀμυδρά τις εὐθὺς εἰς τὴν Ἑλλάδα φήμη διελθεῖν. Et additur sensum exigere hanc interpr. idque ex seqq. patere. Sed viderit quicunque hoc annotavit. [Est Statim.] || Pro Inconsulte, Inconsiderate, a Thuc. ponitur, si ejus scholiastæ credimus, 2, [5] : Οἱ δὲ Πλαταιῆς, ἐπειδὴ τὰ ἐκ τῆς χώρας κατατάχος εἰσεκομίσαντο, ἀπέκτειναν τοὺς ἄνδρας εὐθύς. Hic enim schol. ait εὐθὺς non esse παραχρῆμα, sed ἐξευθείας et ἀσκόπως. V. supra in Εὐθὺ, quæ dixi de ἐκ τοῦ εὐθέος huc pertinentia. [|| Duplex ap. Constant. Man. Amat. 2, 80, p. 340 : Εὐθὺς εὐθὺς καὶ θανατοῖ· 4, 3, p. 355 : Εὐθὺς εὐθὺς ἀπὸ γαστρός· 9, 79, p. 403. Tzetz. Hist. 1, 942. Cum παραχρῆμα conjungit Demosth. p. 1198, 14 : Εὐθὺς παραχρῆμα ὑπ' αὐτῶν ἐξελεγχθήσομαι. Dinarch. p. 102, 16 : Τὴν εἰσαγγελίαν εὐθὺς παραχρῆμα ἀναιρούμενος. Isæus p. 36, 17 : Εὐθὺς ἐρωτῶντος τοῦ Δεινίου παραχρῆμα· 38, 30 : Ὡς μὲν ἔδοξε παραχρῆμα εὐθὺς τότε τὰ ψευδῆ μαρτυρῆσαι Νικόδημος· 42, 37 : Παραχρῆμα εὐθὺς τότε ἐτιμωρήσω ἂν τὸν ἀδικοῦντα. V. Εὐθέως paullo post. Similiter Theod. Stud. p. 238, B : Εὐθὺς παραυτίκα συλλειτουργοῦμεν. Fab. Æsop. 150, p. 65 ed. Fur. : Οἱ βάτραχοι τούτους εὐθὺς ἰδόντες ἀπερρίφησαν παρευθὺς εἰς τὸ ὕδωρ.] || Εὐθὺ interdum pro εὐθὺς, Statim, Confestim, Alex. Aphr. non semel. Bud. [Phrynich. Ecl. p. 144 : Εὐθύ· πολλοὶ ἀντὶ τοῦ εὐθύς. Διαφέρει δέ· τὸ μὲν γὰρ τόπου ἐστὶν, εὐθὺ Ἀθηνῶν, τὸ δὲ χρόνου, καὶ λέγεται σὺν τῷ σ. Quibuscum conf. Photius s. Suidas in Εὐθὺς καὶ εὐθέως. Antiatt. p. 96, 8 : Εὐθὺ ἀντὶ τοῦ εὐθέως. Theophrasto eximendum dicam in Εὐθυσκοπέω. Nihilo melioris fidei exx. sunt quæ ex antiquioribus prosæ orationis scriptoribus annotavit Lobeckius ad Phryn., velut Aristotelis et Diodori. Certa poetarum, ut Callim. Apoll. 103 : Εὐθύ σε μήτηρ γείνατ' ἀοσσητῆρα· Theocriti 26, 15 : Μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄλλαι· Rufini Anth. Pal. 5, 36, 10 : Τὰς τρεῖς ἀθανάτας εὐθὺ συνεστεφάνουν· Philodemi ib. 46, 8 : Εὐθὺ θέλω· Antipatri Thessalon. 7, 216, 4 : Οἱ γὰρ ἰδόντες εὐθύ με πρὸς τύμβους ἔστεφον εὐσεβέες· Callicteris 11, 6, 1 : Πτωχοῦ ἐστι γάμος κυνέα μάχα, εὐθὺ κύδοιμος· 17, 2 : Γεγένητ' εὐθὺ Φιλοστέφανος· Philodemi ib. 35, 6, Nicarchi 74, 8, Lucillii 137, 3; 138, 2; 217, 3, Luciani 388, 3, et aliorum in eadem, quorum plures indicat Jacobsius vol. 3, p. LXXVI-VII, Manethonis 1, 201; 2, 483; 5, 52. Relinquendum etiam Oribasio p. 113 ed. Mai. : Κολοβώτερον εὐθὺ τελαμῶνα συρράπτοντες, et infimæ ætatis Byzantinis, ut Tzetzæ Hist. 1, 737 : Εὐθὺ τοῦτο κατάδηλον ἐγένετο.] Dicitur et Εὐθέως pro εὐθὺς, Statim, etc., sed ap. veteres non itidem usitatum. [Sæpius est ap. Soph., ut Aj. 31, et alibi, Eur. in fr. Æoli ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 381, Aristophanem, Xenophontem, Platonem, et alios quosvis. || I. fere q. Ideo, ut εὐθὺς supra ap. HSt. Galenus vol. 3, p. 72 : Μὴ τοίνυν, ὅτι ξηρὸν τοῦτο τοῖς ὀστρέοις, εὐθέως καὶ τὴν σάρκα νομιστέον ὑπάρχειν ξηράν. Apollon. De pron. p. 45, A : Οὐκ ἐπεὶ δὲ παρὰ Ἀττικοῖς συνθέσεως ἔτυχε τὸ πώποτε, εὐθέως καὶ ὁ λόγος ψευδής. || Item, ut εὐθὺς, in exemplis vel argumentis afferendis, Polyb. 12, 5, 6 : Οἷον εὐθέως εὐγενεῖς παρὰ σφίσι νομίζεσθαι τοὺς ἀπὸ τῶν ἑκατὸν οἰκιῶν λεγομένους· et alibi. || Paullo rarius quam εὐθὺς cum participio junctum invenitur, ut sit Quum primum. Clem. Al. Str. p. 808 : Τῇ τάξει γὰρ εὐθέως γενόμενος ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τῶν παθητικῶν τὴν ἀρχὴν τοῦ ζῆν λαμβάνει· 867 : Εὐθέως δὲ ἀκούσας θεόν τε καὶ πρόνοιαν ἐπίστευσεν ἐξ ὧν ἐθαύμασεν.] Ex Aphthonio [Antiphonte p. 113, 30] affertur εὐθέως cum παραχρῆμα junctum, Εὐθέως παραχρῆμα ἀποθνήσκει. [Conf. Demosth. p. 1237, 21, et quæ dicta sunt paullo ante in Εὐθύς. Interposita copula Chr. Pasch. p. 553, 12 : Τυπῶσαι εὐθέως καὶ παραχρῆμα εἰρήνης πάντα. L. Dind.]

[Εὔθυς, υος, ὁ, Euthys, n. viri. Pausan. 3, 2, 7 : Τηλέκλου δὲ ἀποθανόντος Ἀλκαμένης ἔσχεν ὁ Τηλέκλου τὴν ἀρχήν. Καὶ Λακεδαιμόνιοι πέμπουσιν ἐς Κρήτην Χαρμίδαν τὸν Εὔθυος, ἄνδρα ἐν Σπάρτῃ τῶν δοκίμων. Libri nonnulli Εὔθιος.]

[Εὐθύσανος, ὁ, ἡ, Bene fimbriatus. Leonidas Tar. Anth. Pal. 6, 202, 1, ζώνη. ῠᾰ]

A [Εὐθυσκολῐὸς, ὁ, Rectus et curvus. Oribas. p. 55 ed. Mai. : Εἰ δ' εὐθεῖς εἶεν ἢ εὐθυσκολιοὶ, παραιτούμεθα τὴν εὐθυτομίαν. Rectius εὐθυσκόλιος. V. Ἰθυσκόλιος. L. Dind.]

[Εὐθυσκοπέω.] Εὐθυσκοπεῖν, Recte aspicere. Theophr. H. Pl. 5, [5, 1 : Ἀεὶ δὲ τῶν ὁμογενῶν τὸ μαλακώτερον τοῦ σκληροτέρου κρεῖττον· σαρκωδέστερον γάρ· καὶ εὐθὺ σκοποῦνται τὰς σανίδας οἱ τέκτονες οὕτως. Sic enim ibi scriptum, quod εὐθὺς scribi debebat. Plut. Mor. p. 737, A : Ὅτε Μόμμιος ἐκ τῶν ἐλευθέρων τοὺς ἐπισταμένους πράγματα παῖδας εὐθυσκοπῶν ἐκέλευσε γράψαι στίχον, ἔγραψε κτλ. Wyttenb. : « Εὐθυσκοπῶν Steph. nescio unde. Xyl. et Mez. e conj. ἐπισκοπῶν. Vetus lectio εὐσυσκοπῶν est in Ald. et codd., cujus correctiones sunt et vulgata et aliorum εὐσκοπῶν et ἑξῆς σκοπῶν. »]

[Εὐθυσκόπος, ὁ, ἡ, Qui recte, accurate cernit. Ἀκριβῶς ἢ ὀρθῶς βλέπων Hesych. in Οὐκ εὐθυσκόπου. Hemst.]

[Εὐθυσμὸς, ὁ, Directio. Philo vol. 1, p. 576, 24 : Ἔστι δὲ καὶ λεωφόρος πᾶσα κατὰ παιδείαν ὁδὸς ἐχυρωτάτη καὶ εὐερκεστάτη· διό φησιν (S. S. Genes. 16, 7) ἐν τῇ ὁδῷ Σοὺρ αὐτὴν εὑρεθῆναι· τεῖχος δὲ ἡ εὐθυσμὸς ἑρμηνεύεται Σούρ. Quæ postrema verba repetuntur in schol. ed. Rom. ad l. Genesis.]

[Εὐθύστομος, ὁ, ἡ, Qui utitur ore vel sermone recto s. claro. Etym. M. p. 191, 39 sive schol. Lucian. Jov. trag. c. 27 : Τοὺς μὴ εὐθυστόμους μηδὲ τρανῇ κεχρημένους τῇ γλώττῃ. || De canibus ponit Pollux 5, 60, ubi de figura oris capiendum foret. Nisi forte est dittographia proximi εὔστομος, quod vicissim obliteratum in cod., sed auctoritate Xenophontis satis est confirmatum. L. Dind.]

Εὐθυτενὴς, ὁ, ἡ, In rectum tendens, al. Directus. [Ælian. N. A. 4, 34 : Εὐθυτενὴς τὴν τρίχα. Philo vol. 1, p. 456, 44 : Τῆς μέσης καὶ εὐθυτενοῦς ὁδοῦ· cum eodemque nomine Pollux 3, 96. Cum κάθοδος schol. Pind. Pyth. 5, 120. Absolute Galen. vol. 12, p. 477 : Ἄγομεν τὸ σπείραμα εὐθυτενεῖ· eodemque modo p. 478. « Cyrill. Alex. l. 9 In Jo. 1 : Τὴν εὐθυτενῆ ὁδὸν βαδίζειν. In l. 11, p. 1005 : Οὐκ ἔχουσιν εὐθυτενῆ τὴν καρδίαν. » Suic. Vitiose Photius s. Suidas : Εὐθυγενὴς ἴσα καὶ πρὸς τὸ εὐθὲς τεταγμένος. L. D. It. perperam ap. Euseb. De laudd. Const. p. 615, C, de αἰῶνι : Ὁ μὲν γὰρ εὐθυγενὴς ὢν καὶ εἰς ἄπειρον ἐκτεινόμενος· Greg. Nyss. t. 2, p. 970, C, de germinibus : Ὅταν εἰς εὐθυγενεῖς ἀναδράμῃ τοὺς ὄρπηκας. Hase.] At εὐθυτενὴς ῥὶς [Poll. 2, 73], Nasus directus, ἐξ ἴσου τὸ πρόσωπον διακρίνουσα, In duas partes æquales faciem distinguens : qui visum deducit et dirigit prospectum eminentia sua. Ita Cam. [Adv. Εὐθυτενῶς, Philo vol. 1, p. 338, 24; Oribas. p. 2, 16 ed. Mai. L. D. Galen. vol. 18, part. 1, p. 797, 12 : Εὐθ. ἐπὶ κορυφὴν ἄπαγε. Hase.]

[Εὐθυτενίζω. Photius : Εὐθυτενίζουσα, ὀρθῶς βαδίζουσα, ἐπιτατικῶς τρέχουσα, ὀρθῶς φρονοῦσα, ἀπταίστως ψηφιζομένη, τὸ εὐθὺ σκοποῦσα· καὶ εὐθυτενίζων, ὁ μάρτυς ὁ τὰ εὐθῆ ἀπαρέγκλητα (l. ἀπαρέγκλιτα, coll. Hemst. ad Suid. v. Αὐθέκαστα) διατηρῶν· καὶ εὔρυθμον τὴν οἰκείαν γνώμην διὰ τῆς εὐθυλογίας παριστῶν· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἐπιτεταμένης νευρᾶς. Quibuscum conf. quæ ex eodem in Εὐθυγνωμίας apposuimus. Ubi εὐθεῖαν est pro εὔρυθμον, quod parum aptum et fortasse ex εὐθυρρήμονα depravatum. L. Dind.]

D [Εὐθυτενῶς. V. Εὐθυτενής.]

Εὐθύτης, ητος, ἡ, q. d. Rectitudo, Recta forma. [Directio, Gl. Aristot. Meteor. 2, 8 med. : Γραμμῆς μῆκος εὐθύτητι διηκριβωμένον· conf. 4, 9.] Exp. etiam metaph. Æquitas, Justitia : quo dicitur modo Gall. *Droiture*. [Hebr. 1, 8 : Ῥάβδος εὐθύτητος ἡ ῥάβδος τῆς βασιλείας σου. Figurate sic sæpius etiam in V. T., quum singulari tum plurali, ut ap. Theodot. Ps. 67, 7 : Ἐν εὐθύτησιν· LXX Cant. 7, 9 : Εἰς εὐθύτητας. Theodor. Stud. p. 437, B : Μητρικῇ διαπλάττεσθαι ῥυθμίσει πρὸς πᾶσαν εὐθύτητα. Plurali 540, D, Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 656, C. L. Dind.]

[Εὐθυτοκία, ἡ, Recta s. justa usura. Inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, n. 2335, p. 258, 24 : Τοῖς δὲ ἄλλοις δανείοις ἄνωθεν ἀπὸ τῶν συγγραφῶν δραχμιαῖον τόκον ἐξ εὐθυτοκίας ὥρισεν. L. Dind.]

[Εὐθύτοκος, ὁ, ἡ, Modo natus. Greg. Nyss. t. 2, p. 801, A : Εὐθύτοκον παιδίον. Hase.]

[Εὐθυτολμία, ἡ, Promta audacia. Var. script. pro θυμοτολμία, ap. Constant. Manass. Chron. 1274. L. D.]

[Εὐθυτομέω, Recta incido. Oribas. p. 4 ed. Mai.: Εὐθυτομήσομεν. L. Dind.]

[Εὐθυτομία, ἡ, Recta incisio. Oribasius Cocchii p. 90, 8: Δεῖ δὲ οὐδὲ τὴν εὐθυτομίαν δοκιμάζειν. Et Orib. Maji p. 2 et 55.]

[Εὐθύτομος, ὁ, ἡ, Recta sectus, Rectus, Planus. Pind. Pyth. 5, 90: Εὐθύτομον κατέθηκεν ... πεδιάδα πομπαῖς ἅμιν ἱππόκροτον σκυρωτὰν ὁδόν. Schol. εὐθυτενῆ καὶ λείαν. Schol. Hom. Il. Ψ, 116: Πάραντα) μήτε ἀνωφερῆ μήτε κατωφερῆ, ἀλλ' εὐθύτομα. Theodor. Stud. p. 278, A: Ξηρὸν πτορθὸν ... εὐθύτομον ἑαυτῆς καταστήσασθαι. || Adv. Εὐθυτόμως, Recta. Georg. Sync. p. 128, B: Οἷόν τι συμβαίνειν φιλεῖ περὶ τὴν θερμὴν ζάλην, εἰ κατὰ ἓν ῥαγείη μέρος, πρὸς τὸ ἕτερον πέρας ἡ ῥῆξις εὐθυτόμως διεξέρχεται. L. Dind.]

Εὐθύτονος, ὁ, ἡ, Qui in rectum tendit, aut tenditur. Ut, Euthytona instrumenta, quæ sagittas mittunt. [Hero Belop. p. 122, 25: Τῶν εἰρημένων ὀργάνων τὰ μέν ἐστιν εὐθύτονα, τὰ δὲ παλίντονα· καλεῖται δὲ εὐθύτονα, ἅ τινες καὶ σκορπίους καλοῦσιν, ἀπὸ τῆς περὶ τὸ σχῆμα ὁμοιότητος. Τὰ μὲν εὐθύτονα οἱστοὺς μόνους ἀφίησι, τὰ δὲ παλίντονα ἔνιοι καὶ λιθοβόλα καλοῦσι κτλ. Et ib. p. 135 extr., 137, ubi in εὔτονα corruptum emendatur in margine, 138, 139 etc. Athen. De mach. p. 5, 13: Τοῖς εὐθυτόνοις καταπέλταις. Ap. Pind. Ol. 11, 67, Στάδιον μὲν ἀρίστευσεν εὐθύτονον ποσσὶν τρέχων παῖς ὁ Αἰκυμνίου Οἰωνὸς scriptum est in libris contra metrum, agnosciturque ab schol., qui interpr. ἀκαμπές. Στάδιον ... εὐθὺν τόνον Thierschius. L. Dind.]

[Εὐθύτορνος, ὁ, ἡ, Recte tornatus. Constantin. Basil. Mac. p. 152: Εὐθὺς γὰρ κατὰ τὸ τοῦ ἐδάφους μεσαίτατον τὸ Μηδικὸν ὄρνεον ὁ ταὼς ἐκ ψηφίδων λαμπρῶν τῇ λιθοξόῳ τέχνῃ διαμεμόρφωται ἐν εὐθυτόρνῳ κύκλῳ ἐκ λίθου Καρικῆς συγκλειόμενος. Nisi forte leg. εὐτόρνῳ. L. D.]

[Εὔθυτος, ὁ, ἡ, Bene immolatus. Eupolis ap. Athen. 9, p. 368, D: Σκίλη δὲ καὶ σωλῆνες εὐθύτου ῥίφου. Ita correcta librorum scriptura εὐθὺ τοῦ ῥόφου.]

[Εὐθυτράχηλος, ὁ, ἡ, Qui recto collo est. Soranus De morbis mul. p. 14 ed. Dietz.: Αὕτη (ἡ ἐπὶ θηλειῶν κύστις) μικροτέρα καὶ εὐθυτράχηλος. L. Dind.]

[Εὐθυτρεχής, ὁ, ἡ, Recta currens. In inscr. Att., ubi est υτρεχές, Müllerus De munim. Athen. p. 66 restituebat εὐθυτρεχὲς vel ἰθυτρεχὲς (διάζωμα). L. D.]

Εὐθύτρητος, ὁ, ἡ, In rectum perforatus, Recta habens foramina: αὐλίσκος, ex Galen. 2 Ad Glauc., Recto ductu forata fistula. [Conf. vol. 5, p. 359, ubi κύστεις. Rufus p. 234: Τῶν αὐλίσκων οἱ μὲν εὐθύτρητοι, οἱ δὲ παράτρητοι, iterumque ibid. in seqq. Antyllus in Matthæi Med. p. 183. L. D. Etym. M. v. Ἐνώδια.]

[Εὐθύτριχος, ὁ, ἡ, i. q. εὐθύθριξ. Aristot. H. A. 9, 44: Τὸ μακρότερον καὶ εὐθύτριχον. Polemo Physiogn. 2, 3, p. 285: Οὐ πάνυ οὖλον οὐδὲ εὐθύτριχον.]

[Εὐθύτρυπος leg. videtur ap. Democritum Theophr. De sensu § 73, p. 40. Conf. Schneider. Lex. et Suppl. v. Εὐρύτρητος. Anol.]

Εὐθυφερής, ὁ, ἡ, ex Plat. [Leg. 7, p. 815, B] affertur pro In rectum tendens, Rectus. [Hesych. in v.]

[Εὐθύφημος, ὁ, Euthyphemus, n. viri ap. Demosth. p. 1324, 10.]

[Εὐθυφλόγιστος, ὁ, ἡ, Facile incendendus. Epiphan. vol. 2, p. 51, C: Ὕλην εὐθυφλόγιστον. L. Dind.]

Εὐθύφλοιος, ὁ, ἡ, Gaza vertit Recticortex, apud Theophr. H. Pl. 3, [8, 2], ubi est species roboris. [Vera scriptura est εὐθὺς φλοιὸν (καλοῦσιν). V. in Εὐθύς.]

Εὐθυφορεῖσθαι, In rectum s. recta ferri: unde εὐθυφορούμενον σῶμα ap. Proclum, cui opp. ibid. τὸ κυκλοφορούμενον.

[Εὐθυφορία, ἡ, Motus in rectum, rectus. Aristot. Nat. auscult. 5, 4, p. 227, 18: Ἔσται ἡ κυκλοφορία τῇ εὐθυφορίᾳ ἡ αὐτὴ καὶ ἡ κύλισις τῇ βαδίσει.]

[Εὐθύφρων, ονος, ὁ, ἡ, Rectam mentem habens. Æsch. Eum. 1034: Ὑπ' εὐθύφρονι πομπῇ. Ubi legendum videri εὐφρονι dicemus in Εὔφρων. Eust. Opusc. p. 130, 70: Εὐθύτητα δέ φαμεν, ὁποίαν οὐ μόνον ὀφθαλμὸς ἔχειν ἀπαιτεῖται, ... ἀλλὰ πρὸ πάντων καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὁ τοῖς τοιούτοις ἐπιστατῶν νοῦς καὶ προβαλλόμενος τὸν εὐθύφρονα, ὃς οὔτε παρεκβλέπει στρεβλίζων κτλ. L. Dind.]

[Εὐθύφρων, ονος, ὁ, Euthyphron, n. viri, quod inscriptum est cognomini dialogo Platonis.]

[Εὐθύχαλκος. Basilic. 9, 3, 15, 7: Εἴ γε δεῖ τὰ λαμβανόμενα δι' ἐκβιβασμὸν ἐνέχυρα εὐθύχαλκα πιπράσκεσθαι. Ubi Digest.: « Si quidem res captæ pignori præsenti pecunia distrahi debent. » Ducange.]

[Εὐθυῶνυξ. V. Εὐθώνυξ.]

[Εὐθυώρεια. V. Εὐθυωρία.]

[Εὐθυωρί. V. Εὐθώρων.]

[Εὐθυωρέω.] Εὐθυωρεῖν, Recto tramite iter facere, Recta linea progredi: pro quo et κατ' εὐθεῖαν ἰέναι dicit Aristot. [Probl. 11, 58, ubi vera scriptura est εὐθυπορεῖν.] Bud. p. 53, 328. [Eust. Epist. p. 315, 5: Εὐθυωροῦσαν προβαίνειν κατ' εὐθεῖαν. Memorat etiam Herodian. Epimer. p. 251. || Passivo Nicet. Ann. p. 112, D: Ἵν' ἐντεῦθεν εὐθυωροῖτο τούτοις τὰ τῆς ἀμύνης.]

Εὐθυωρία, ἡ, quod an compositum sit, non satis constat, itidem pro εὐθύτης, i. e. Rectitudo, si dici posset. A Bud. exp. etiam Proceritas, ut est arboris, Directio, Rectus trames, processus, Rectæ lineæ porrectio. Quarum signiff. exx. v. ap. Bud. p. 53, 328. [Unum affert Plat. Tim. p. 45, B: Κατὰ τὴν τῶν ὀμμάτων εὐθυωρίαν, ubi vertit Directionem radiorum ocularium. Tim. Locr. p. 94, B: Τῷ μήπω κατ' εὐθυωρίαν νοῆσθαι, ἀλλὰ κατ' ἀναλογίαν. L. D. Axis turbinis qui versatur: linea illa, circa quam, immotam ipsam, omnes aliæ partes circumaguntur. Plato Reip. 4, p. 436, E: Ὅταν τὴν εὐθυωρίαν ἡ εἰς δεξιὰν ἡ εἰς ἀριστερὰν ἐγκλίνῃ. Aristot. Rhet. 2, 2, p. 1379, 11: Ἐάν τε οὖν κατ' εὐθυωρίαν ὀτιοῦν ἀντικρούσῃ τις. Sxaoxa. Conf. id. Meteor. 3, 1, 6; 4, 9. Matthæi Med. p. 143: Κατὰ τὴν εὐθυωρίαν. Plut. Mor. p. 921, A. Id. p. 2, D: Οἱ δ' ἁρμάτειοι τροχοὶ πόνῳ καμφθέντες οὐδ' ἂν ... τὴν ἐξ ἀρχῆς δύναντο ἀναλαβεῖν εὐθυωρίαν. Glossam vitiosam Hesychii Οἱ ῥῶν, οἱ ἐκ τῆς καταμετρήσεως τῆς γῆς εὐθυωρία, indicat Hemst. || Per diphthongum in Tab. Heracl. p. 187, 17: Τούτως πάντας ἀν' εὐθυωρείαν Ὁμολόγως ἀλλαλοις, eodemque modo p. 191, 24. Non omnino verum igitur Herodiani Epim. p. 268 de scriptura per ει præceptum. De forma Ion. Ἰθυωρίη v. in ipsa.]

[Εὐθώωρος. V. Εὐθώωρον.]

Εὐθώρων, VV. LL. ex Herm. Recto tramite, κατ' εὐθεῖαν, non per diverticula, propter obvios montes et fluvios. At vero εὐθώρων τὴν ἀναχώρησιν ἐποιήσαντο, affert Etym. pro εὐθυτάτην, σύντομον, sed addens tamen esse ab εὐθὺ et ὥρα, quasi αὐτῇ ὥρᾳ. At Suid. [sive Harpocrat., qui tamen εὐθώρων (ita enim ibi scribitur ὀξυτόνως) accipi dixit pro κατ' εὐθεῖαν ab Antiphonte et Xen. [Anab. 2, 2, 16: Εὐθώρων ἄγων, item Ælian N. A. 7, 5: Ὀρῶσιν οὐκ εὐθώρων· 11, 16: Ἄγει δὲ αὐτὰς εὐθώρων ἐπὶ τὴν κοίτην τοῦ ὁράκοντος πνεῦμα θεῖον], subjungit accipi etiam pro αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, hunc l. proferens, Εὐθωρὸν ἀπιθίω· ubi adv. esse manifestum est. [Procop. Goth. 4, p. 665, A: Εὐθωρὸν θνήσκει. Qui sic sæpius. V. annot. ad ed. Bonn. vol. 1, p. 254, 11 (Pers. p. 144, C), ubi εὐθωρὶ est in libris. De quo v. quæ dixi in Εὐθυρί.] Sed et Εὐθώρως pro Rectus in VV. LL. Sitne autem compositum in hac signif., gramm. tacent. [Per ο scriptum fefellit Photium sive Etym. M. et grammaticum in Bekk. An. p. 257, 12: Εὐθόρων, τόπος ἐπ' εὐθείας ἔχων τὸν ὄρον.]

[Εὔθω. V. Εὐθίω.]

[Εὐθώραξ, ακος, ὁ, ἡ, Qui est bono pectore. Jo. Malal. p. 104, 9; Tzetz. Posthom. 528. Forma Εὐθώρηξ, ηκος, Anth. Pal. 9, 389, 1: Εἰμὶ μὲν εὐθώρηκος Ἐνυαλίου πολεμιστής. Unde perperam cum Lex. Septemv. HSt. fingit] Εὐθώρηκος, Bene thoracatus s. loricatus, i. e. Benearmatus, Epigr. [Ead. signif. Nonn. Dion. 15, 156: Δήϊον εὐθώρηκα· 17, 164.]

Εὔια, Hesychio δῖδια, Metuo.

[Εὔια, τὰ, Euia. Diod. 19, 11: Ἀχαιῶν Εὐρυδίκην ἐν Εὐίοις τῆς Μακεδονίας οὖσαν μετὰ τῆς δυνάμεως. Εὐία ap. Ptolem. 3, 13, ubi Dassaretiorum dicitur. Sed Εὔια recte cod. ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 646.]

[Εὐϊάζω, ap. Eur. Cycl. 493, Elmsl. ad Bacch. 1033. interpr. βαχχιάζω, Bacchor, ut sit nonnihil diversum ab εὐάζω, quod ab ipsa exclamatione Bacchica formatur, quum εὐιάζω sit ab εὐιος, nomine ab illa formato. Perperam Etym. M. p. 387, 32, εὐάζω per syncopen factum putat ab εὐιάζω.]

[Εὐϊακὸς, ἡ, ὸν, Ad Euium s. Bacchum pertinens. Epigr. Anth. Plan. 4, 289, 4: Εὐϊακῶν θιάσων.]

[Εὐΐας, άδος, ἡ.] Εὐΐάδες, Hesychio ἄμπελοι, a Bacho qui Εὔιος cognominatur. [Singulari Antipater Anth. Pal. 9, 603, 8: Ἐκπλαγίες λύσσᾳ δαίμονος Εὐιάδι, Bacchica.]

Εὐΐατος, ὁ, ἡ, Sanatu facilis. Diosc. [Hippocr. p. 790, F: Κλῆις ... εὐιητοτέρη ἐστί. Xenoph. Eq. 4, 2: Ἔστι δὲ καὶ ἵππῳ ἀρχόμενα πάντα εὐιατότερα. Aristot. Eth. Nic. 7, 11: Εὐιατοτέρα τῶν ἀκρασιῶν ἦν οἱ μελαγχολικοὶ ἀκρατεύονται.] Sic Alex. Aphrod. [2, 28]: Τὰ συνεχῶς γινόμενα νοσήματα εὐιατότερα τῶν σπανίων. [Figurate Aristot. Eth. Nic. 4, 3: Εὐίατος ... ἐστὶ καὶ ὑπὸ τῆς ἡλικίας καὶ ὑπὸ τῆς ἀπορίας (ὁ ἄσωτος). Et comparativo ib. 7, 3. Metaphys. 3, p. 76, 20 ed. Brand.: Εὐίατος ἡ ἄγνοια. Theophr. H. Pl. 5, 4, 5.]

[Εὐΐδρως, ωτος, ὁ, ἡ, Facile sudans. Theophr. fr. 9 De sudor. 20: Οὗτοι δὲ εὐίδρωτες μᾶλλον· et in seqq. Neutro genere 19, τὸ εὔϊδρον. De qua longæ vocalis correptione, nisi εὐΐδρων scribendum, v. in Δυσΐδρως et Καθΐδρως. Neutro plur. Aristot. Probl. 2, 17: Διὰ τί τὸ πρόσωπον μάλιστα ἱδρῶσιν ἀσαρκότατον ὄν; Ἢ ὅτι εὐΐδρωτα μὲν ὅσα ὕφυγρα καὶ ἁραιά.]

[Εὐΐδρωτος, ὁ, ἡ, i. q. præced. Galen. vol. 6, p. 222, 9: Τὴν ἁραιότητα καὶ τὸ εὐΐδρωτον, Promptitudinem ad sudores. Hase.]

[Εὐίερος, ὁ, ἡ, Sanctus, Sacer. Philippus Anth. Pal. 6, 231, 2: Ἐπ' εὐίερους βῆθι θυηπολίας. Zoroaster in Maittair. Misc. p. 14, 46, πῦρ. Proculus H. in Minerv. 33: Ἀπ' εὐίερων σέο μύθων. Frequens in Orphicis Hymnis. ΐ]

[Εὐικέτευτος, ὁ, ἡ, Facile exorandus. Photius s. Etym. M. v. Εὐάντητος. L. Dind.]

[Εὔικμος, ὁ, ἡ, Bene madidus. Georg. Pisid. Hex. v. 1389. Hase.]

[Εὐΐλασία, ἡ, Propitiatio, Gl. Ita scribenda videtur Hesychii gl. Εὐισατία, εὐπιστία (vel potius εὐπιστία), ubi alii εὐιλατία.]

Εὐΐλατεύω, Propitius sum. [Judith. 16, 15: Ἐπὶ δὲ τοῖς φοβουμένους σε σὺ εὐίλατεύεις αὐτοῖς.] Ps. [102, 3]: Εὐΐλατεύων ταῖς ἀνομίαις σου, Propitius iniquitatibus tuis. [In Ind.:] Legitur et Deuteron. 29, [20]: Οὐ μὴ θελήσει ὁ θεὸς εὐΐλατεύειν αὐτῷ, Propitius ei esse et ignoscere. Hesych. quoque [et Phot.] εὐΐλατεύειν affert pro ἐλεεῖν εἶναι. [Cum accusat. Psalm. 102, 3: Τὸν εὐιλατεύοντα πάσας τὰς ἀνομίας σου. Ita edd. Ald. et Complut. Ceteri ταῖς ἀνομίαις.] Εὐηλατεύειν, VV. LL. afferunt ex Deuteron. 29, sed perperam pro εὐΐλ. [Εὐιλατευόμενος Combefis. Auct. Patr. noviss. vol. 1, p. 377, A. L. Dind.]

Εὐΐλατος, ὁ, ἡ, Propitius, εὐμενὴς Suidæ. [Ps. 98, 9: Σὺ εὐΐλατος ἐγίνου αὐτοῖς. Esdr. 3, 8, 55: Εὐιλάτου ἐεύχομεν. Schleusn. Gemma ap. Eckhel. *Choix de pierres gravées* tab. 30: Μεγας Ωρος Απολλων Αρποκρατης ευιλατος τω φορουντι. Hesych.: Εὐΐλατες (l. —τος), ἱδία (ἡδεῖα). L. D. Phot. Epist. p. 272, 27. Id. ib. p. 294, 24: Τὸν κοινὸν κριτὴν εὐΐλατον ἑαυτῷ καὶ εὐμενῆ παρασκευάζει. Nilus Epist. p. 266, 24. Hase. Incerta scriptura et sententia Εὐΐλατον ἅλφι, Antimach. ap. Etym. M. p. 18, 39.]

[Εὐιματέω. Εὐίματος. V. Εὐειμ—.]

Εὔϊνος, ὁ, ἡ, Bene fibratus, Nervosus. [Theophr. H. Pl. 3, 10, 1: Ξύλον εὔχρουν, ἰσχυρὸν, εὔϊνον. Et ib. 11, 1 et 3; 14, 1, fr. 3 De igni 72. Schol. min. Hom. Il. II, 767, Etym. M. v. Τανύφλοιος, ubi male εὐοινον. ΐ]

Εὔϊος, ὁ, Evius, Bacchi cognomen, ab illa acclamatione εὐοῖ ductum, Epigr. [Hymn. in Bacchum Anth. Pal. 9, 524, 6]: Εὔϊον, εὐχαίτην, εὐάμπελον, ἰγρσίκωμον. Horat. Od. 1, 18, 9: Sithoniis non levis Evius. Pro quo male scribitur in quibusdam exempll. Euthius. [De similibus vitiis, ut Euthyius, Euhius, Euhyus, Euchius, Εὔθιος, quæ omnia orta ab spiritu, ut in εὐοῖ, εὐᾶν, εὐΐν, interposito, v. Lobeck. Aglaoph. p. 1044. Εὔσιος ponit Etym. M. in Εὔιος, ut Εὔσοι putat abiisse in Εὐοῖ. Adjective Soph. OEd. T. 211: Οἰνῶπα Βάκχον εὔιον. Eur. Bacch. 157: Εὔια τὸν εὔιον ἀγαλλόμενα θεόν· 1168: Δίγεσθε κῶμον εὐίου θεοῦ. Absolute 566: Σίβεταί σ' Εὔιος· 579: Τίς ὅδε, τίς, πόθεν δ' ὁ κλαδος ἀνά μ' ἐκάλεσεν Εὐίου; Plut. Marcell. c. 22. Suidas: Εὔια. Διονύσῳ ὕμνος ἐνθουσιαστικός. Recte Gaisf.: «Hoc docet verbum Εὔια initium esse hymni in Bacchum. V. Hephæst. 5, 13.» || Genitivi forma Ion. Nicodemus Anth. Pal. 6, 320, 2: Μύσται πρόκριτοι Εὐίων. || Adjective εὔιος, ὁ, ἡ, Bacchicus. Soph. Ant. 953: Εὔιον πῦρ. Eur. Bacch. 238: Τελετὰς προτείνων εὐίους νεάνισιν· 608: Φάος εὐίου βακχεύματος· 791: Εὐίων ὀρῶν ἄπο· Cycl. 25. Ib. 192: Βότρυος πῶμ' εὐίου· Tro. 451: Ὦ στέφη τοῦ φιλτάτου μοι θεῶν, ἀγάλματ' εὔια· Phœn. 656: Γυναιξὶν εὐίοις, ubi nonnisi pauci εὐΐαις. Nonn. Dion. 7, 196: Εὔιον ἠχώ· 16, 354: Εὔιον ὕδωρ. Et alibi. Neutrum plur. adverbialiter posuit Eur. in l. Bacch., qui primus supra citatus est. Nonnus Dion. 48, 954: Νήπιον εἰσέτι Βάκχον ... εὔια παππάζοντα. Singulari 15, 131: Εὔιον ἀείσεις χορυμβοφόρῳ Διονύσῳ· 20, 249: Εὔιον ἀείσωσι. Himer. Or. 13, 7, p. 596: Πηδῶντά τε αὐτὸν (Bacchum) καὶ ταῖς βάκχαις ἐνδιδόντα τὸν εὔιον. L. D. Philostr. Imag. p. 785: Ἄκουε τοῦ Πανὸς, ὡς τὸν Διόνυσον ᾄδειν ἔοικεν ... ὑποσχιρτῶν εὔιον· 790: Εἴποις δ' ἂν ὡς καὶ ἀλαλάζουσιν· οὕτως εὔιον αὐταῖς τὸ ἆσθμα. ΐ]

[Εὔιος, ὁ, Euius, Chalcidensis, tibicen, memoratus in inscr. Att. ol. 115, 1, ap. Bœckh. vol. 1, p. 347, n. 224, 3, idem est opinor qui nominatur ap. Charetem Athen. 12, p. 538, F, quem non diversum esse ab Euio tibicine ap. Plut. Eumen. c. 2 conjiciebat Wyttenb. ad Mor. p. 180, F. L. Dind.]

[Εὐιππεύς. V. Εὐΐππη.]

[Εὐΐππη, ἡ, Euippe, urbs Cariæ, vel ut Steph. Byz. dicit δῆμος, cujus οἰκήτωρ fuerit Εὐιππεύς. Eadem est forma gentilis, cujus exx. v. in numis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 345, 249, *Suppl.* vol. 6, p. 489, 263 seq. || Plin. N. H. 5, 29, 31: «Thyatira ... Pelopia aliquando et Euhippa cognominata.» Al. Euhippia. || Filia Danai et Æthiopidis, Apollod. 2, 1, 5, 5; et Polyxus ib. 7. || Filia Tyrimnæ, ap. Parthen. Erot. c. 3. Leuconis, ap. Pausan. 9, 34, 9. Alia mulier ap. Macedonium Anth. Pal. 5, 229, 4. L. D.]

[Εὐΐππιος, ὁ, Euippius, n. viri in Epistt. Basil. M., ut 68, p. 161, C, et alibi, Libanii Ep. 462.]

Εὔϊππος, ὁ, ἡ, Bonos s. Præstantes equos habens. Xen. [Cyrop. 5, 5, 5]: Εὐϊπποτάτους τε καὶ εὐσπλοτάτους λαβών· Hell. 4, [2, 5]: Ὅστις εὐϊπποτάτην καὶ εὐσπλοτάτην τάξιν παρέχοιτο. Et εὔϊππος ὄχος ap. Eurip. [Andr. 1019.] Item εὔϊππος χώρα, Regio bonos equos producens. [Soph. OEd. C. 668: Εὐΐππου τᾶσδε χώρας. Pind. Pyth. 4, 2, Κυράνας. Et similiter aliquoties Euripides. Cratin. ap. Porphyr. Quæst. Hom. c. 8, p. 229: Εὐϊπποτάτη Μαραθών. Callim. fr. 112 Ern.: Εὐΐππου πατρίδος ἡμετέρης. L. D. Dion. Perieg. v. 217: Κυρήνη τ' εὔϊππος. Hase. Asclepiades Anth. Pal. 5, 202, 2: Εὐϊππων ἐπὶ προθύρων.] Interdum vero, Equitandi bene peritus, Equitatu præstans. [Hom. Il. Apoll. 210: Ἐλατονίδη εὐΐππω. Pind. Pyth. 3, 8: Εὐΐππου Φλιγύα· Ol. 3, 41, Τυνδαριδᾶν· 8, 47, Ἀμαζόνας. Eur. Hec. 1098: Θρῄκης εὔϊππον γένος. Simias ap. Hephæst. p. 75: Σοὶ μὲν εὔϊππος, εὔπωλος, ἐγγίσπαλος δῶκεν αἰχμὰν Ἐνυάλιος εὐσκοπον ἔχειν. Quæ adjectiva conjungit etiam Soph. OEd. C. 711, ubi urbem Athenarum vocat εὔϊππον, εὔπωλον, εὐθάλασσον.]

[Εὔϊππος, ὁ, Euippus, Trojanus, Hom. Il. II, 417. Filius Thestii ap. Apollod. 1, 7, 10, Megarei ap. Pausan. 1, 41, 3. Alius ap. Asclepiad. Anth. Pal. 7, 500, 4.]

[Εὔϊρον scriptura vitiosa. V. Εὔειρος.]

[Εὔϊσκος, ἡ αἰθάλη, in Glossis iatricis mss. Neophyti, Fuligo. Ducang. Scrib. Εὔϊσκος, quod v. L. Dind.]

[Εὐΐστιος, ὁ, Euistius, n. viri in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 757, n. 1574, 23. L. Dind.]

[Εὔϊστος, ὁ, ἡ, in epigr. Anth. Pal. App. 182, 2 (ap. Plut. Mor. p. 14, C, et Theodulum in Maji Nova Coll. Vat. vol. 3, part. 2, p. 197): Εὑρυδίκη Ἱεραπολιῆτις τόνδ' ἀνέθηκε Μούσαις, εὔϊστον ψυχῇ ἑλοῦσα πόθον, Jacobsius interpretatur ἐπιθυμίαν μαθήσεως, Cupiditatem discendi, Wyttenbachius Celebrem. Vitii suspectum fuit Toupio et Schneidero.]

[Εὐΐσχιος, ὁ, ἡ, Pulchris coxis præditus. Marcus Argent. Anth. Pal. 5, 116, 5: Μηνοφίλαν εὐΐσχιον. Εὐΐσχιοι βάσεις, Hesych. in Κάμινος. Hippiatr. p. 261.]

[Εὔϊτος, ὁ, Euitus, n. viri, Arianæ præfecti ab Antigono, sec. Diodor. 19, 48, ubi Εὔϊτον libri duo.]

[Εὐίχθυς, ὁ, ἡ, Piscibus abundans. Θάλαττα, Diodor. 11, 57, Aristid. vol. 1, p. 251, Philostr. V. Ap. p. 138, 9. Ῥόδος, Athen. 8, p. 360, E.]

[Εὐϊώτης, ὁ, Ad Euium s. Bacchum pertinens, Bacchicus. Epim. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 86, 29 : Εὔιος Εὐιώτης. L. Dind.]

[Εὐϊῶτις, ιδος, ἡ, Ad Euium s. Bacchum pertinens, Bacchica. Moschio Stobæi Ecl. phys. vol. 1, p. 242, 11 : Εὐιώτιδος οἴνης, ut supra βότρυος εὐίου.]

[Εὔκαδμος, ὁ, Eucadmus, statuarius, Androsthenis Atheniensis magister. Pausan. 10, 19, 4.]

Εὐκᾰής, ὁ, ἡ, Qui facile uritur s. crematur, accenditur, ardet et conflagrat. [Dioscor. 4, 155 : Προσαχθὲν λύχνῳ εὐκαές. Hemst. Schol. Apoll. Rh. 1, 432 : Τῷ ἐπίπλῳ ἐνειλοῦσι τὰ ἱερεῖα, ἵνα εὐκαίστατα ὦσι. Hesych. v. Εὔπλεκτος. Wakef.]

Εὐκαθαίρετος, ὁ, ἡ, Qui facile everti potest. [Thuc. 7, 18 : Τοὺς Ἀθηναίους ἐνόμιζον διπλοῦν τὸν πόλεμον ἔχοντας εὐκαθαιρετωτέρους ἔσεσθαι. Matthæi Med. p. 76 : Οἱ εὐκαθαιρέτους τὰς δυνάμεις ἔχοντες. Dio Cass. 47, 37 : Οὗτος οὐκ εὐκαθαίρετος ἔδοξεν εἶναι σφίσι. Pollux 1, 171, στίχος 9, 161. L. D. Basil. t. 1, p. 1036, B : Εὐκ. τὴν βασιλείαν. Pseudochr. t. 5, p. 686, A ed. Paris. alt., ὕφωμα. Hasr.]

Εὐκάθαρτος, ὁ, ἡ, Purgatu facilis, Qui facile purgari potest.

[Εὐκάθεδρος, ὁ, ἡ, Bonam sedem s. Bonas sedes i. e. Bona transtra habens. Schol. Hom. Od. B, 390, Hesych. in Εὔζυγος et cum Etym. M. in Εὐσέλμιος. L. D. Scholl. Apoll. Rh. 1, 4, Pind. Ol. 2, 138, Æsch. Sept. 325 (ubi de diis, ut supra εὔεδρος, quod v.), Planud. Ovid. Met. 12, 401. Boiss.]

Εὐκάθεκτος, ὁ, ἡ, Qui facile contineri et cohiberi potest, in ordinem cogi potest. Xen. Cyrop. 7, [5, 69] de Babyloniis : Βουλόμενος αὐτοὺς ὡς ἀμηχανωτάτους εἶναι, ὅπως ὅτι τακτικώτατοι καὶ εὐκαθεκτότατοι εἶεν. Pro quo et Εὐκάτεκτος, quod v.

[Εὐκαθοσίωτος, ὁ, ἡ, Consecratus. Epiphan. Hær. 42, p. 343. Routh. Inscriptio in thermis Catinensibus reperta, primumque edita ab Abbate V. M. de Amico Catanæ illustratæ vol. 3, p. 242, postea a Burmanno ad Dorvillii Sicula p. 576, 2; 577, 4, denique a Castello in Siciliæ inscrr. nova collectione p. 64 : Φλάβιος φελιξ ευμαιος ο λαμπ..... λιβεραλιου του ευκαθοσιωτου αντ..... Et paullo post : Εκαυσεν εις την προκαυσιν ..... νο προγραφις (h. e. ὁ προγραφεὺς) ευκαθοσιωτος των ιδιων αναλωματων κτλ. Quod mire de Expiatore vel Expolitore accipit Castellus. L. D. Pallad. Vita Chrys. p. 82, B : Τὸ εὐκαθοσίωτον τῆς ἡμέρας, Sanctimonia diei. Jo. Chrys. t. 11, p. 807, A ed. Par. alt. : Ἵνα καὶ περὶ ἐκείνου ὦσιν εὐκαθοσίωτοι, Pii erga illum. Hasr.]

Εὐκαίδιος, Magnanimus, Intrepidus, Præsenti animo, VV. LL. perperam procul dubio pro εὐκάρδιος.

Εὐκαιρέω, Opportunitatem habeo s. opportunum tempus, Otium est mihi, Vacat mihi hoc agere. Lucian. [Amor. c. 33] : Τῆς ἀνάγκης ἀρεθέντες ηὐκαίρουν ἐπινοεῖν τι τῶν χρειττόνων. Sic quidam [Plut. Mor. p. 223, D], Εὐκαιρῶ περὶ τῆς σῆς κακίας λέγειν. Et Marc. 6, [31] : Καὶ οὐδὲ φαγεῖν ηὐκαίρουν. Quibus duobus ll. posterioribus magis videtur convenire illa interpr., quam præcedenti; nam ηὐκαίρουν ἐπινοεῖν τι, est potius, meo judicio, Otium suum consumebant in cogitatione etc. vel, in cogitando. Sic Chion Epist. [16] : Τί γὰρ κάλλιον ἢ ἄνθρωπον ὄντα θνητῆς φύσεως, καὶ θεοῦ κεκραμένον μοίρᾳ, μόνοις εὐκαιρεῖν τοῖς ἀθανάτοις ἑαυτοῦ καὶ ταῦτα πρὸς τὸ συγγενὲς ἄγειν; Sic Lucas Act. 17, [21] de Atheniensibus loquens : Εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐκαίρουν ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον, Nulli alii rei vacabant, i. e. In nulla re alia otium suum consumebant. Et ita εὐκαιρῶ τοῦτο ποιῆν dixerim esse Vacat mihi hoc facere : at εὐκαιρῶ τούτῳ τῷ ἔργῳ, Vaco huic operi. I. e., Otium impendo huic operi, vel, ut loquitur Cic., Otium consumo in hoc opere. Quam tamen distinctionem non observat Bud. [Mœris p. 145 : Εὐκαιρεῖν οὕτως εἶρηκε τῶν παλαιῶν, Ἕλληνες δέ, Phrynich. Ecl. p. 125 : Εὐκαιρεῖν οὐ λεκτέον, ἀλλ' εὖ σχολῆς ἔχειν. Thomas p. 829 : Σχολὴν ἄγω, καὶ εὖ σχολῆς ἔχω· ... τὸ δὲ εὐκαιρεῖν πάντη ἀδόκιμον. Etym. M. p. 740, 52, Photius et Suidas : Σχολή, ἣν οἱ πολλοὶ ἀκύρως καλοῦσιν εὐκαιρίαν· τὸ δὲ εὐκαιρεῖν, βάρβαρον· ἀντὶ δὲ τοῦ σχολὴν ἄγειν λέγουσιν Ἀττικοὶ σχολάζειν, et similiter iidem in Σχολάζειν. Absolute Polyb. 20, 9, 4 : Κατὰ μὲν τὸ παρὸν οὐκ ἔφασκεν εὐκαιρεῖν. Diod. Exc. p. 599, 89 : Ἀνθρώποις διὰ τὴν ἄνεσιν καὶ σχολὴν εὐκαιροῦσι. Medio Georgid. in Boiss. Anecd. vol. 1, p. 79 : Σχολὴ ἄνευ φόβου θεοῦ πονηρίας διδάσκαλος τοῖς ἀκαιρουμένοις ἐστίν. Εὐκαιρουμένοις Boiss., qui conf. in Add. p. 452. L. D.] || Εὐκαιρῶ, vel Εὐκαιροῦμαι, Copiosus sum et locuples. Quidam ap. Suid. : Ὁ δὲ ἐκάλει τῶν πολιτῶν τοὺς ἐοικοῦντας εὐκαιρεῖν τοῖς βίοις. [Polybium esse conjicit Vales., hac formula usum etiam 15, 21, 2; 32, 21, 12. Absolute idem 4, 60, 10.] Athen. 6 fine, ex Posidonio : Οἱ σφόδρα εὐκαιρούμενοι τοῖς βίοις, Qui maxime copiosi rebus ad vitam necessariis erant, Qui loca maxime opportuna colebant ad quærenda vitæ necessaria, et quibus abunde vacabat vitæ necessaria comparare. Hæc Bud. Ego certe εὐκαιρεῖν ad facultates relatum id sonare simpliciter existimo, quod Gall. *Estre homme aisé*, Tantum facultatum habere, quantum ad vitam commode degendam satis esse possit; nam καιρὸν pro Commoditate etiam poni, in ipso dicetur. [Εὐκαιρῶ, Vacuefacio. Nicetas De statu urbis n. 5 initio : Ταῦτ' ἐξ ὑπεράντλου ταῖς ἀχθηδόσι ψυχῆς κενώσαντες. Codex barbarogr. εὐκαιρέσαντες. || Exeo. Apophth. Patr. in Arsenio n. 28 : Εὐκαίρησεν ὁ γέρων ἔξω τῆς κέλλης· in Joanne Cellarum : Εὐκαίρησεν ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν. Et alibi. Ex Ducang. Gl.]

[Εὐκαίρημα, τὸ, Opportune factum. Stob. Ecl. Eth. p. 194 : Πάντα δὲ τὰ κατορθώματα δικαιοπραγήματα εἶναι καὶ ... εὐκαιρήματα κτλ.]

Εὐκαιρία, ἡ, Opportunitas, [Occasio add. Gl.], Tempestivitas. Cic. De fin. 3. [14, 45] : Quemadmodum opportunitas, sic enim appellemus εὐκαιρίαν, non fit major productione temporis etc. [De off. 1, 40, 142 : « Tempus autem actionis opportunum græce εὐκαιρία, latine appellatur Occasio. » Id. Ad Att. 16, 8, 2 : « O Brute, ubi es, quantam εὐκαιρίαν amittis? » Definitt. Plat. p. 413, C : Εὐκαιρία, χρόνου ἐπίτευξις, ἐν ᾧ χρὴ παθεῖν τι ἢ ποιῆσαι. Plato Phædr. p. 272, A : Ἑκάστων ὅσ' ἂν εἴδῃ μάθῃ λόγων, τούτων τὴν εὐκαιρίαν τε καὶ ἀκαιρίαν διαγνοντι. Isocr. p. 239, E : Ἔστι δ' ἀνδρὸς νοῦν ἔχοντος ... τὴν εὐκαιρίαν διαφυλάττειν ὑπὲρ ὧν ἂν ἀεὶ τυγχάνῃ διαλεγόμενος. Aret. p. 75, 54 : Ἦν δὲ ἐπιπλάσσειν εὐκαιρίη ἐῇ. Diodor. 20, 2 : Ὀφελούσης τῆς ἱστορίας τῇ ποικιλίᾳ κεκοσμῆσθαι κατ' ἐνίους τόπους ἀνάγκη προσλαμβάνεσθαι καὶ τοὺς τοιούτους λόγους· καὶ ταύτης τῆς εὐκαιρίας οὐδ' ἂν ἐμαυτὸν ἀποστερῆσαι βουληθείην. L. D. || « Primam virtutum orationis in Sophocle ponit εὐκαιρίαν auctor Vitæ p. 4, 11. » Hemst. Dionys. De adm. vi Dem. 34, p. 1061, 12 : Τῶν τὴν μέσην διάλεκτον ἠσκηκότων κατὰ ταῦτα διαφέρειν αὐτὸν (Demosthenem) ὑπελάμβανον, κατὰ τὴν ποικιλίαν, κατὰ τὴν συμμετρίαν, κατὰ τὴν εὐκαιρίαν. Plut. Mor. p. 16, B : Εὐκ. μεταφορᾶς· 736, F : Περὶ στίχων εὐκαιρίας ἐνίβαλε λόγον.] Ap. Philon. ἡ ἐν εὐκαιρίᾳ θέσις τῶν πόλεων, Situs opportunitas : q. d. Situs opportunitatem habens et commoditatem. Pro quo Polyb. [29, 3] brevius, εὐκαιρία τῶν πόλεων. [Et similiter alibi. Alia hujus signif. exx. sunt ap. Suidam, ad eundem Polybium relata a Casaubono et Valesio, Diodorum Exc. p. 499, 39, et alios. Plurali p. 630, 67 : Τὴν ἀρετὴν τῆς χώρας καὶ τὰς κατὰ τὸν Νεῖλον εὐκαιρίας· et sec. libros meliores 5, 82 : Ἀρετῇ χώρας καὶ τόπων εὐκαιρίαις. De aquarum commoditate id. 1, 52 : Παρείχετο τοῖς γεωργοῖς τὴν τῶν ὑδάτων εὐκαιρίαν. Theophr. C. Pl. 3, 23, 4 : Ποιεῖ ὁ ἀὴρ ὁ περιέχων πρὸς εὐκαιρίας ὑδάτων. V. Εὔκαιρος. || Opes, Opulentia, Potentia, Felicitas. Polyb. 10, 27, 9 : Τὰ βασιλεῖα ... μεγάλην ἐμφαίνοντα τὴν τῶν ἐξ ἀρχῆς καταβαλομένων εὐκαιρίαν· 36, 6; 32, 10, 11. 1, 59, 7 : Κατὰ τὰς τῶν βίων εὐκαιρίας, Pro facultatibus rei familiaris. 15, 31, 7 : Κεκολακευκέναι τὴν Ἀγαθοκλέους εὐκαιρίαν, Prosperam Agathoclis fortunam. 31, 21, 3 : Ἀπολλωνίου τοῦ μεγάλην εὐκαιρίαν ἔχοντος παρὰ Σελεύκῳ, Qui multum poterat apud Seleucum. || Ap. Photium s. Suidam quod legitur : Ῥᾳδιουργία ἡ περὶ πᾶν ὀλιγωρία καὶ εὐκαιρία καὶ θρασύτης, Hemsterhusius et Toupius scribendum conjiciunt εὐχέρεια, frustra defendit Sallier. ad Thomam p. 770. || Otium. Photius s. Suidas : Σχολή· ὡχρὸ ὁ τόπος ἐν ᾧ σχολάζουσι καὶ διατρίβουσι περὶ παιδείαν, οὐδὲ αὐτὴ ἡ ἐν λόγοις εὐμουσία καὶ διατριβή, ἀλλὰ ἣν οἱ πολλοὶ ἀκύρως καλοῦσιν εὐκαιρίαν ... Ἡ δὲ εὐκαιρία βάρβαρον μὲν οὐκ ἔστιν ὄνομα, ταττεται δὲ οὐκ ἐπὶ σχολῆς, ἀλλ' ἐπὶ καιροῦ τινος ἐμφυΐας καὶ ἀρετῆς. Ita

Dionys. De comp. vv. p. 181, 5 : Σκοπεῖν ἐπὶ παραδειγμάτων κατὰ πολλὴν εὐκαιρίαν καὶ σχολήν· Ps.-Hippocr. Ep. p. 1281, 13 : Ἢ ἀγροὶ ἢ οἰκίη ... ἢ τοιαῦτά τινα τὴν εὐκαιρίην ἡμῶν ὑποτέμνεται, ubi male versum Opportunitatem. Sirach. 38, 24 : Ἐν εὐκαιρίᾳ σχολῆς.]

[Εὐκαιρία, ἡ, Eucæria. Epiphanio Abbati Εὐκαιρίας scribit Theodorus Stud. epist. 106, ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 316 sive 306, p. 347, B ed. Sirmondi. Εὐκερίας male in ep. 200, ib. p. 318, sive ap. Sirmondum p. 314, A. L. Dind.]

[Εὐκαιρίζομαι, Nanciscor. Ephræm Syr. vol. 1, p. 94, D : Ἐὰν εὐκαιρίσῃ ποτήριον οἴνου μετὰ τὴν εὐχὴν, σπουδαίως εἰς τὸ κελλίον σου πορεύθητι, Si ... acceperis, Int. Nisi fallit scriptura. L. Dind.]

[Εὐκαίρῐμος, ὁ, i. q. εὔκαιρος. Chron. Pasch. p. 8, 19 : Ἐν τῇ τοῦ πάσχα εὐκαιριμωτάτῃ παραφυλακῇ συνεφώνουν. L. Dind.]

Εὔκαιρος, ὁ, ἡ, Opportunus, Tempestivus, [Vacivus add. Gl.] i. q. ἔγκαιρος, sed usitatius. Apud Herodian. sæpe [velut 1, 9, 6] καιρὸς εὔκαιρος, Tempus opportunum, vel, ut alii, Hora opportuna. [Aristæn. 1, 2. Schneid. || De locis Polyb. 1, 18, 4, οἱ εὔκαιροι τῶν τόπων· 4, 38, 1, εὐκαιρότατος τόπος· 44, 1, εὐκαιροτάτη πόλις. Diod. 1, 63 : Πλείστας εὐκαίρους διώρυγας κατασκευάσας· 2, 48 : Κατὰ τὴν ἄνυδρον χώραν κατασκευάζοντες εὔκαιρα φρέατα. De aliis rebus id. 3, 45 : Χειμῶνες εὔκαιροι. Theophr. H. Pl. 8, 7, 6 : Εὐκαίρων ὑδάτων ... γινομένων. Cic. Ad Att. 4, 7, 1 : « Nihil εὐκαιρότερον epistola tua. » Plut. Mor. p. 10, E : Σοφὸν γὰρ εὔκαιρος σιγή. African. Cest. p. 278, A : Οὐκ οἶσθα πώγωνος ἐν μάχῃ μὴ εἶναι εὐκαιροτέραν λαβήν; Absolute Soph. OEd. C. 32 : Χὤτι σοι λέγειν εὔκαιρόν ἐστιν. Dionys. Dinarch. c. 7, p. 643, 8 : Τῶν πραγμάτων τὸ εὔκαιρον. Apollon. De constr. p. 162, 26 : Ἡνίκα κατὰ τὸ εὔκαιρον περὶ ... αἰτίας διαληψόμεθα. || Opulentus, Dives. Polyb. 13, 9, 1, s. Steph. Byz. v. Χαττηνία : Ἔστι δ' ἡ Χαττηνία τἄλλα μὲν λυπρὰ, κώμαις δὲ καὶ πύργοις διεσκεύασται διὰ τὸ εὔκαιρον τῶν Γερραίων. || Ab signif. Otiosi, de qua v. in Εὐκαιρία et Εὐκαιρέω, ducta signif. Vacui, quæ ponitur in Gl. Ita cod. barbarogr. Nicetæ Chon. p. 219, 18 ed. Bonn., ubi ad Οὐκ ὀλίγαι (naves) τῶν ἐπιβατῶν κενωθεῖσαι ... ὡς Χαρώνεια πορθμεῖα τοῖς τῶν κυμάτων διαύλοις ἀφείθησαν φέρεσθαι, annotatum ὡς εὔκαιρα ἐφέροντο, ut ad διάκενα p. 672, 12, εὔκαιρα. Conf. p. 788, 25. Sic εὔκαιρος τόπος, εὔκαιρον χωρίον apud African. Cest. p. 314, col. 2, B. Mauric. Strateg. p. 112 : Τῶν διαλειμμάτων, τουτέστι τῶν εὐκαίρων τόπων, iterumque ibid. τὰ εὔκαιρα χωρία. || Neutro adverbialiter posito Plato Anth. Pal. 6, 43, 5 : Εὔκαιρον ἀείσας. L. Dind.]

Εὐκαίρως, Opportune, Tempestive. Quod et ἐς καιρὸν dicitur, ut ostendo in Καιρός. [De situ Polyb. 1, 42, 6 : Ἐπίκειται τοῖς ἀκρωτηρίοις εὐκ. 4, 52, 8 : Πάντα τὰ δοκοῦντα τῶν φρουρίων εὐκ. πρός τι κεῖσθαι. Diod. 1, 50 : Τὴν πόλιν εὐκ. κειμένην ἐπὶ τῶν κλείθρων. Hippocr. Epist. p. 1285, 54 : Ὡς εὐκ. κάρτα εἴη ἐπιδεδημιουργημένα, de sideribus. || De scopo, i. q. καιρίως, Ælian. V. H. 13, 1 extr. : Ἀφῆκε τὸ βέλος καὶ ἔτυχε τοῦ πρώτου μάλα εὐκ. || De tempore Aristot. H. A. 7, 1 : Μετὰ τὰ τρὶς ἑπτὰ ἔτη αἱ μὲν γυναῖκες πρὸς τὰς τεκνογονίας ἤδη εὐκ. ἔχουσιν. Diod. 5, 11 : Ὅταν τοὺς μισθοὺς εὐκ. μὴ λαμβάνωσιν. Plut. Mor. p. 1071, E : Οὐ σπουδάζομεν εὐκ. περιπατεῖν ἕνεκα τοῦ πέττειν τὴν τροφὴν, ἀλλ' ἕνεκα τοῦ περιπατεῖν εὐκ. Perses Anth. Pal. 9, 334, 2 : Κἀμὲ τὸν ἐν σμικροῖς ὀλίγον θεὸν ἦν ἐπιβώσῃς εὐκαίρως] τεύξῃ. || De opportunitate s. occasione Xen. Ages. 8, 3 : Τῇ μεγαλογνωμοσύνῃ ὡς εὐκ. ἐχρῆτο οὐ παραλειπτέον. Dem. p. 1414, 6 : Τὴν ἐκ τοῦ φιλοσοφεῖν παιδείαν πρὸς ἅπαντα ταῦτα εὐκ. συγκεκραμένην. Cic. Ad Q. F. 2, 3, 6 : « Hic προῳκονομησάμην quiddam εὐκαίρως. » Rufinus Anth. Pal. 5, 66, 1 : Εὐκ. μονάσασαν ἰδὼν Προδίκην· Palladas 10, 52, 4 : Πολλάκι γὰρ τοῦ σφόδρα μεριμνηθέντος ἄμεινον προσπεσὸν εὐκαίρως εὗρέ τι ταὐτόματον. Strato 12, 222, 1. Philes De anim. 3, 2, p. 20. || De otio, ut supra εὐκαιρέω, Polyb. 5, 26, 10 : Παρακατέσχε τις τῶν ῥαβδούχων, φήσας οὐκ εὐκ. ἔχειν τὸν βασιλέα. Plut. Mor. p. 575, D : Ὅρα τοὺς παρόντας, εἰ πρὸς ἀκρόασιν ... λόγων τοσούτων εὐκ. ἔχουσιν. Mauric. Strateg. p. 210 : Δύναμιν τὴν μὴ μιγνύουσαν χεῖρας, ἀλλ' εὐκ. ἱσταμένην. || Comparativo Plato Phæd. p. 78, A : Εἰς ὅ,τι ἂν εὐκαιρότερον ἀναλίσκοιτε χρήματα. Apollon. De constr. p. 140, 5. Superlativo Polyb. 5, 63, 13 : Εὐκαιρότατα τούτων ἐπελάβοντο τῶν ἀνδρῶν. L. Dind.]

[Εὔκαιρος, ὁ, Eucærus, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 377, n. 272, 1. Cognomen in Bœot. p. 768, n. 1586, 16. L. Dind. N. figuli, sec. conj. Raoul-Rochett. *Journ. des Sav.* 1837, p. 529 scriptum in fictili ubi legitur ευκερος. Alii emendant, Εὔχειρος. Hase.]

[Εὐκαίρως. V. Εὔκαιρος.]

[Εὐκαλέω.] Εὐκαλεῖ, Hesychio ἀτρεμίζει, Quiescit, Quietus est. [Forma Dor. pro εὐκηλέω. Eodem fortasse referenda ejusdem gl. Εὐταλεῖ, ἀτρεμεῖ.]

Εὐκαλία, ἡ, Hesychio ἡσυχία, Quies. [Gl. est : Εὐκαλεία, ἡσυχία, εὐκαμία. Quod si εὐκαλία scribitur, est forma Dor. pro εὐκηλία, quod idem Hesych. interpr. ἡσυχία. Ceterum aut εὐκαλεία est dittographia ejus quod in fine ponitur εὐκαμία, de quo infra, aut, quæ Ruhnkenii in Auct. sententia fuit, εὐκαμία præcedentis εὐκαλία, aut denique εὐκαμία est caput glossæ infra loco alieno repetitæ cum eadem interpretatione.]

Εὔκαλος, ὁ, ἡ, [Dorice] pro εὔκηλος [quod v.], Quietus. Hesychio etiam ὅσιος.

[Εὐκαλλώπιστος, ὁ, ἡ, Bene ornatus. Hesychius in Κοσμιωτάτη. Wakef. Photius aliique gramm. in Κεκομψευμένος.]

Εὐκάματος, ὁ, ἡ, Non laboriosus, Facilem laborem habens. Plut. [Mor. p. 794, B] : Πόνον ἡδὺν κάματόν τ' εὐκάματον ἔχουσαν, Laborem dulcem sane, onusque minime onerosum, Longol. In VV. LL. Εὐκατάματος, quod ex hoc εὐκάματος detortum esse puto. [Utitur autem Plut., ut p. 467, D, verbis Eur. Bacch. 66. || Laboriosus, Strenuus. De hominibus Paul. Sil. Descr. Soph. 270 : Εὐκαμάτων βασιλήων. Idem 343 : Εὐκαμάτοις χείρεσι. Christod. Ecphr. 398 : Πρόμος εὐκαμάτων Πομπήιος Αὐσονιήων. || De rebus Operosus, Nonn. Dion. 5, 483; 15, 194 : Εὐκαμάτοιο μετὰ δρόμον ἠθάδος ἄγρης. Conf. 16, 108. Epigr. Anth. Pal. 1, 10, 15 : Εὐκαμάτοις ἔργοισιν ἑοὺς φαίδρυνε τοκῆας· 34 : Ἴχνεσι δ' εὐκαμάτοισιν ἐφεσπομένη γενετήρων. || Strenuo labore partus. Epigr. Anth. Plan. 5, 335 : Πορφύριον Κάλχαντος ἄναξ καὶ δῆμος ἐγείρει πολλοῖς εὐκαμάτοις βριθόμενον στεφάνοις. Vel Bene elaboratus. Paul. Sil. Descript. Soph. 452 : Εὐκαμάτοις ... ἐφεδρήσσουσι θεμείλοις· 496 : Ἐπ' εὐκάματοισι νώτοις ἀψίδων. L. Dind.]

Εὐκαμία, ἡ, Dorice pro εὐκημία, h. e. εὐφημία [an εὐφιμία? Angl.], ἤτοι ἡσυχία παρὰ τὸν κημὸν τὸν ἐν τῷ στόματι τῶν ἵππων ἐμβαλλόμενον, Etym. [De qua interpret. conf. Lobeck. Aglaoph. p. 36. Hesych. in gl. quæ diversæ Εὐκληρία annectitur, ponit Εὐκαμία cum interpr. ἡσυχία. V. Εὐκαλία. L. Dind.]

[Εὐκάμπεια, ἡ, Flexibilitas. Antyllus Oribasii p. 126 Matth. : Εὐκαμπείας τῆς περὶ τὸ σῶμα.]

Εὐκαμπής, ὁ, ἡ, Flexibilis, Qui facile flectitur. [Hom. Od. Σ, 367, δρέπανον· Φ, 6 : Κληῖδ' εὐκαμπέα· H. Dian. 12, Theocr. 13, 56, τόξα. Apoll. Rh. 3, 1388 : Ἅρπην εὐκαμπῆ. Nicand. Al. 425 : Κεραίας εὐκαμπεῖς. Oppian. Hal. 5, 257 : Εὐκαμπῆ δρεπάνην. Orac. apud Porphyr. V. Plotini p. lxxv, 16 ed. Creuzer. : Στηρίξαι καθαρῆς ψυχῆς εὐκαμπέα οἴμην. Nonn. Dion. 17, 149 : Κεράων εὐκαμπέσιν αἰχμαῖς. Maxim. Καταρχ. 458, ἄροτρον. Lucian. Muscæ enc. c. 2 : Ἡ πτῆσις ... εὐκαμπὴς πρὸς ὅ,τι ἂν μέρος ὁρμήσῃ τοῦ ἀέρος· D. marin. 15, 2 : Ταῦρος τὰ κέρατα εὐκαμπής. Plut. Sull. c. 17 : Κατασκευάζοντες τὸ κέρας (aciei) εὐκαμπές· Mor. p. 1003, C, τρίγωνον. Aristid. vol. 1, p. 383, κλάδοι. Aret. p. 39, 30 : Εὐκαμπὲς γὰρ ἠδ' ὀλισθηρὸν πῦον. Pollux 1, 189, τράχηλος ἵππου· 2, 117, φωνή· 4, 96, ὀρχηστής· 73, αὔλημα. || Adverbio superlativi Dexipp. ap. Suid. in Ἵππος ab Hemst. cit., εὐκαμπέστατα περιστρέφειν. || Formam Εὐκᾰπὴς restituit Salmasius in epigr. Leonidæ Anth. Pal. 6, 4, 1 : Εὐκαμπὲς ἄγκιστρον καὶ δούρατα δουλιχόεντα. Cui conjecturæ comparari potest forma ab Hesychio annotata Ἐγκαπῆ, ἐπικαρπία, si ἐπικάρσια vel ἐπικάμπια scribendum. L. Dind.]

[Εὐκαμπίδας, ὁ, Eucampidas, Arcas. Demosth. p. 324, 9. Ita Polyb. 17, 14, 2 et 12 et libri meliores Demosthenis. Ceteri Εὐκαλπίδας. Εὐκαμπίδας Mænalius Arcas memoratur etiam Pausan. 8, 27, 2. ῐᾱ]

Εὔκαμπτος, ὁ, ἡ, Flexibilis [Gl.], Qui facile flecti

potest. [Hippocr. p. 397, 42 : Ἐξ εὐκάμπτου ἄκαμπτος· 826, B, ubi male εὔκαμπτοι, liber Med. ap. Foes. p. 1335 εὐκαμπτοι. Aristot. De partt. an. 4, 11; Theophr. H. Pl. 5, 6, 2.]

Εὐκαμψία, ἡ, Flexibilitas : cui opp. ἀκαμψία, i. q. τὸ ἄκαμπτον s. ὦ κάμπτεσθαι, Non flecti nec frangi, Constantia, Inflexibilitas, Rigiditas, Aristot. Gen. anim. 5, [7.]

[Εὐκάνόνιστος, ὁ, ἡ, Optimis regulis directus, vertitur ap. Ephr. Syr. vol. 1, p. 71, C : Οὐχ ὁ τόπος ἀνδρὶ τελείῳ, ἀλλὰ διάκρισις, τοῖς δὲ ἀσθενεστέροις εὐκ. τόπος χρή. L. D. Id. ib. p. 107, A : Λιμὴν εὔδιός ἐστιν εὐκανόνιστος τόπος. Hemst.]

[Εὐκαπής. V. Εὐκαμπής.]

Εὐκάρδιος, ὁ, ἡ, Bonum cor habens, i. e. Qui forti animo est. [Cordatus, Gl.] Soph. Phil. [535] : Ὥστ' ἔχων εὐκάρδιος, i. e. καρτερικός, schol., eo quod subjiciat, Οἶμαι γὰρ οὐδ' ἂν δμηθεὶς μόνην θέαν Ἄλλον λαβόντα πλὴν γ' ἐμοῦ, τλῆναι τάδε. [Aj. 364 : Ὁρᾷς τὸν θρασὺν τὸν εὐκάρδιον; Eur. Hec. 579 : Τῇ περίσσ' εὐκαρδίᾳ. Xen. Eq. 6, 14 : Ἵππῳ εὐκαρδίῳ. Poll. 1, 195.] || Ap. Hippocr. autem εὐκάρδιον Galen. exp. εὐστόμαχον, Stomacho conveniens, gratum. [Εὐκάρδια πολλοὶ τὰ εὐστόμαχα λέγουσι, Suid. in Καρδιώτειν. Hemst. Xenocrates p. 18 : Θαλάσσιοι ... εὐκάρδιοι. Weigel. Superlativo Rufus p. 198 ed. Matth. L. Dind.]

Εὐκαρδίως, Forti et præsenti animo. [Eur. Hec. 549 : Παρέξω γὰρ δέρην εὐκαρδίως. Dionys. A. R. 5, 8 : Εὐκ. ἤνεγκε τὴν συμφοράν.] In hoc autem l., Ἡ δὲ κόρη ὑπακούει προθύμως τε καὶ εὐκαρδίως, Suid. exp. προαιρετικῶς. [Idem in Παρεβάλετο. Hemst. Joseph. Ant. Jud. 12, 9, 4 : Σρόδρα εὐκ. ἐπ' αὐτὸν ὁρμήσας. Id. Bell. Jud. 7, 8, 7 : Φέρειν εὐκ. αὐτόν (obitum). Hasz. Const. Manass. Chron. 1063. L. Dind.]

[Εὐκάρηνος, ὁ, ἡ, et forma poet. Ἠϋκάρηνος, Pulchrum caput habens. Marcell. Sidet. De pisc. 24.]

[Εὐκάρπεια. V. Εὐκαρπία.]

[Εὐκαρπᾶς, ὁ, Eucarpas, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 284, p. 393, 32, bis. L. Dind.]

Εὐκαρπέω, Fructibus uberibus fœcundus sum, Uberes fructus ferp. Ad verbum, Bene s. Feliciter fructifico. Lætos et uberes fructus ferre dicit Cic. [Theophrast. C. Pl. 1, 20, 5 : Συμβαίνει ὅταν μὲν εὐθλαστῶσιν ἄγαν, ἀκαρπεῖν μᾶλλον, ὅταν δ' εὐκαρπῶσιν, ἀθλαστεῖν· De signis 6, 3, 8 et 12. Strabo 5, p. 343. Meleagr. Anth. Pal. 4, 1, 33 : Λείψανά τ' εὐκαρπεῦντα μελιστάκτων ἀπὸ Μουσέων. « Steph. B. v. Φλιοῦς. » Boiss. Hesych. in Φλιᾶ. Hemst. Pollux 7, 149 : Τὸ δὲ εὐκαρπεῖν ἐν Ταγηνισταῖς (εἶπεν Ἀριστοφάνης) καρπεύειν· ubi εὐκαρπεῖν intransitivum inepte componi cum transitivo καρπεύειν animadvertit Jungermannus : ut aut καρπεύειν delendum sit, aut, deleto eodem, εὐκαρπεῖν in illud mutandum. L. Dindorf.]

[Εὐκάρπησις, ἡ, i. q. seq. Galen. vol. 6, p. 665, 17 : Ὅταν ... εἰς εὐκάρπησιν ἡ πόα προέρχηται. Hasz.]

Εὐκαρπία, ἡ, Fructuum uber proventus, Fructuum ubertas, In fructibus gignendis felicitas. [Fertilitas, Fecunditas, Gl.] Theophr. C. Pl. 2, [1, 2] : Πρὸς εὐθλαστίαν καὶ εὐκαρπίαν, Ut feliciter germinent et ubere fructu fœcunda sint. Pro quo paulo post dicit βλαστήσεις κάλλισται καὶ καρποτοκίαι. Theophyl. Epist. 74 : Γόνιμος πρὸς εὐκαρπίαν ὁ τῶν θριμμάτων ὄνθος. Pro quo paulo post generaliori voc. dicit εὐετηρία. [Pollux 1, 51, 240. Forma Εὐκάρπεια restituta Eur. Tro. 217 : Εὐθαλεῖ τ' εὐκαρπείᾳ, ubi libri —πίᾳ. Conf. Παγκάρπεια. L. Dind.]

[Εὐκαρπία, ἡ, Eucarpia, δῆμος τῆς μικρᾶς Φρυγίας (ab εὐκαρπίᾳ dictus). Ἔστι καὶ Εὐκαρπία φρούριον Σικελίας ... Τὸ ἐθνικὸν Εὐκαρπιεύς. Δυνατὸν δὲ τὸ τῆς Σικελίας Εὐκαρπιανὸς καὶ Εὐκαρπιάτης καὶ Εὐκαρπίτης, Steph. Byz. Εὐκαρπία scribitur etiam ap. Ptolem. 5, 2, Strab. 12, p. 576. Rectius fortasse Εὐκαρπεια in numo ap. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 153. Ibidem sunt gentilis Εὐκαρπέων exx. L. Dind.]

[Εὐκαρπίδης, ὁ, Eucarpides, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 327, n. 191, 30; 334, n. 198; 368, n. 266, 33. L. Dind.]

[Εὐκαρπίζω. Hippocr. Epist. p. 1274, 19 : Εὐκαρπίσει δὲ γῆ, ῥίζας καὶ βοτάνας. « Exemplaria Aldina εὐκαρπῆσαι vitiose. » Foes. Schneidero leg. videtur εὐκαρπήσει. Angl. Immo scribendum ἐκκαρπήσει. L. D.] [Εὔκάρπιστος, vitium scripturæ pro ἀκάρπιστος, in libris nonnullis Eur. Phœn. 216 ed. Porson.]

[Εὐκαρπίτης. V. Εὐκαρπία.]

[Εὐκαρπίων, ωνος, ὁ, Eucarpio, n. viri ap. Liban. Ep. 650, 656, 663. I.]

Εὔκαρπος, ὁ, ἡ, [Fructuosus, Gl.] Bene fructificans, Uberibus fructibus fœcundus. [Pind. Pyth. 1, 30 : Εὐκάρποιο γαίας· Nem. 1, 14, χθονός. Eur. Andr. 1046 : Εὐκάρπους γύας· Bacch. 750 : Εὔκαρπον στάχυν. Plato Critiæ p. 110, E.] Theophr. C. Pl. 2, [1, 2] : Εἴπερ εὐθλαστῆ καὶ εὔκαρπα μέλλει γενήσεσθαι. [Musalcas Anth. Pal. 7, 192, 2, αὔλακες. Antipater ib. 9, 3, 5 : Δένδρεσιν εὐκάρποις. Theætetus 10, 16, 1 : Εὐκάρποισι λοχείαις. Γῇ Pollux 1, 227, παράδεισος 228, χωρίον 239, ἐνδρον 240.] Et εὔκαρπον θέρος ap. Soph. [Aj. 671], Uberibus fructibus fœcunda æstas. Nonnus ἀγλαόκαρπον θέρος dicit. [Epigr. Anth. Pal. 9, 680, 3, ἀλωή· Plan. 4, 202, 5. Nonnus Dion. 13, 235 : Εὐκάρποιο Λυκάστου· 14, 47, Ῥόδου. Oppian. Cyn. 1, 465 : Εὐκάρπῳ φθινοπώρῳ. De hominibus Hom. Il. in Matrem D. 5 : Ἐκ οἵου δ' εὔπαιδές τε καὶ εὔκαρποι τελέθουσι, πότνια.] Item active Bene fructificare faciens, Fructuum ubertatem adjuvans : ut εὔκαρπος ἀήρ, Theophrast. C. Pl. 2. [Epigr. Anth. Pal. 6, 31, 1, Διόνυσος. Philippus Carystius 7, 394, 3 : Δάματρος εὐκάρπου. Nonnus Dion. 13, 189 : Εὐκάρποιο θεαίνης.] Metaph. autem Venus dicitur εὔκαρπος, Fœcunda. Plut. [Mor. p. 756, E] : Ζείδωρον γὰρ αὐτὴν Ἐμπεδοκλῆς, εὔκαρπον δὲ Σοφοκλῆς ἐμμελῶς πάνυ καὶ πρεπόντως ὠνόμασαν. [Superl. Hippocr. p. 288, 49.]

[Εὔκαρπος, ὁ, Eucarpus, n. viri in numo ins. Co ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 578, in inscr. Att. apud Bœckh. vol. 1, p. 327, n. 191, 13; 357, n. 244, 4 etc.; 368, n. 266, 21; 371, n. 268, 34, et al. L. Dind.]

[Εὐκάρφωτος, ὁ, ἡ, Bene compactus. Schol. Oppian. Hal. 1, 58 : Εὐγόμφωτον) εὐκάρφωτον· 194. V. Ducang. v. Καρφή.]

[Εὐκατάβλητος, ὁ, ἡ, Facile ruiturus. Jo. Chrys. t. 8, p. 51, C ed. Par. alt. : Σαθρὸν ἅπαντα καὶ εὐκ. ὑφαίνει τὸν τοῖχον. Hasz.]

Εὐκαταγέλαστος, ὁ, ἡ, Derisu facilis; aliis Ridiculus, Contemnendus.

[Εὐκατάγνωστος, ὁ, ἡ, Reprehensibilis, Gl. Acta Conc. Ephes. p. 247, 32 : Εὐκατάγνωστον τὸν φθόνον τὸν κατὰ τῶν ἐκκλησιῶν ὤδινεν ἑαυτῷ. L. D. Athanas. vol. 1, part. 1, p. 25, C : Εὐκατάγνωστα μὲν καὶ εὐέλεγκτα παρὰ πᾶσιν ὄντα ταῦτα οὐκ ἀρνήσονται. || Qui facile dignosci potest. Peyron. Pap. gr. Taur. part. 1, p. 40, 11 : Καὶ πολλῷ μᾶλλον εὐκατάγνωστον εἶναι ἑαυτῷ συνιστοροῦντα μηθὲν ἔχοντι δίκαιον. Hasz. Etym. M. v. Εὐχερής.]

[Εὐκατάγωγος, ὁ, ἡ, Facilis deductu. Philo Belop. p. 53, D : Τὰ μὲν γὰρ μακρατονώτερα (l. μακροτ.) τούτων μακροβολίαν καὶ εὐκατάγωγα εἶναι. Paulo post : Καὶ γὰρ τούτων τοὺς μὲν βραχυτέρους δυσκαταγώγους τε γίγνεσθαι (καὶ) τὸν λίθον μὴ ἐπὶ πολὺν τόπον παραπέμπειν, τοὺς δὲ μακροτέρους εὐκαταγώγους μένειν, μὴ κατατουμένους (κατακρατουμένους) δὲ κτλ. Angl. || Opportunus, Commodus ad appellendum. Eust. ad Dion. Per. 195 : Λιμένα γὰρ ἔχει εὐκατάγωγον, ἱδρυμένη ἐπὶ Χερρονήσου. Wakef.]

Εὐκαταγώνιστος, ὁ, ἡ, Expugnatu facilis, unde ex consequenti accipitur pro Parum valido. [Facile debellandus, Polyb. 9, 4, 8; 29, 2, 8. Schweigh. Lex. Themist. Or. 16, p. 210, B : Ἄνθρωπον εὐκαταγώνιστον καὶ εὐάλωτον. Pollux 9, 161. « Jo. Chrys. Hom. 2 ad populum Antiochenum : Οὐχ οὕτως ἐστὶν εὐκαταγώνιστος ὁ πένης, ὡς ἔστιν εὐκαταγώνιστος ὁ πλούσιος. » Suicer. Synes. p. 101, B; schol. Hom. Wakef. Lucian. Tyrannic. c. 22 : Οὐδὲ μικρὸν οὐδ' εὐκ. Theodoret. Cat. in Psalm. t. 1, p. 50, 35 : Εὐκαταφρόνητα λίαν ἐστὶ καὶ εὐκ. Hasz.]

[Εὐκατάκαυστος, ὁ, ἡ, Facile comburendus. Suid. in Εὐκατάπρηστος.]

[Εὐκατάκλαστος, ὁ, ἡ, Facile frangendus. V. Εὐκατασκεύαστος. L. Dind.]

[Εὐκατακόμιστος, ὁ, ἡ, Facile deferendus. Strabo 12, p. 822, ὕλη. || « Figurate Cyrill. Al. Hom. 19, p. 256 : Διὰ πολλὴν ἄγαν ἀσθένειαν, καὶ τὸ λίαν εὐκ. εἰς τὸ πλημμελὲς, Proclive. » Suicer.]

[Εὐκατακράτητος, ὁ, ἡ, Facile sub imperio tenendus, defendendus. Polyb. 4, 56, 9 : Ἔστι γὰρ τὸ πᾶν μέγεθος αὐτῆς (urbis Sinopes) οὐ πολὺ, τελέως δ' εὐκατακράτητον καὶ μέτριον.]

[Εὐκάτακτος, ὁ, ἡ, Facilis fractu. Philo vol. 2, p. 309, 33. Wakef. V. Εὐκατέακτος. Εὐκατάακτος scriptum in schol. Pind. Nem. 8, 58.]

[Εὐκατάληκτος, ὁ, ἡ, Bene terminatus. Eust. Od. p. 6113, 33 : Εὐπεριόριστον καὶ εὐκατάληκτον.]

Εὐκατάληπτος, ὁ, ἡ, Comprehensu s. Perceptu facilis, Hermog. [Theod. Stud. p. 250, E : Ἡ αἵρεσις καὶ παιδὶ εὐκατάληπτος. Schol. Æsch. Pers. 464 : Ἕδραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαγῆ στρατοῦ) εὐκατάληπτον. Eadem interpr. aptius apposita ad εὐχείρωτον v. 450. Hesych. in Διατειχίζειν : Τὰς ῥύμας διατειχίζουσιν, ἵνα μὴ εὐκατάληπτοι ὦσιν. Cit. Hemst. L. D. Artemid. Onir. prœem. p. 3, 17 : Τὰς ἀποδείξεις φανερὰς καὶ πᾶσιν εὐκαταλήπτους ἀποδοῦναι. Tatian. p. 165, B : Τῆς ποιήσεως τὸ εὐκατάληπτον. Id. p. 155, B : Ἡμῖν εὐκ. τὸ θεῖον. Basil. Proch. ed. Zachariæ p. 48, 1 : Δυσχερεστέρα δὲ καὶ οὐκ εὐκ. ἡ τῶν ἐκ πλαγίου βαθμῶν εὕρεσις. Ach. Tat. Isag. in Arat. p. 164, A, de sideribus : Πρὸς τὸ εὐκατάληπτα εἶναι καὶ εὔγνωστα. Hase.]

Εὐκατάλλακτος, ὁ, ἡ, Facilis reconciliatu, Placabilis. [Aristot. Rhet. 2, 4 : Μὴ μνησικάκους, ἀλλ' εὐκαταλλάκτους. Maccab. 3, 5, 13 : Τὸν εὐκατάλλακτον (θεόν). || Adv. Εὐκαταλλάκτως. Schol. Soph. Aj. 1345 : Εὐκ. δεῖ πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς ἔχειν. Wakef.]

[Εὐκατάλῠτος, ὁ, ἡ, Facile evertendus. Xen. H. Gr. 3, 5, 14 : Ἡ Λακεδαιμονίων πλεονεξία πολὺ εὐκαταλυτωτέρα ἐστὶ τῆς ὑμετέρας γενομένης ἀρχῆς. Epiphan. vol. 1, p. 630, B. Georg. Pachymeres Paraphr. in l. H. ἀτόμων γραμμῶν c. 5.]

[Εὐκαταμάθητος, ὁ, ἡ, Facile intelligendus. Hippocr. p. 388, 28 : Εὐκαταμάθητον ὅτι φαύλη δίαιτα ... ἀσφαλεστέρη ἐστί. Apollon. Cit. p. 19 ed. Dietz. : Διὰ τὸ τοῦ πράγματος εὐκαταμάθητον. ᾰ]

[Εὐκαταμάχητος, ὁ, ἡ, Expugnabilis, Gl. Schol. Thuc. 6, 17 : Εὐπορώτερα) εὐκαταμαχητότερα. ᾰ L. D.]

[Εὐκατάμικτος, ὁ, ἡ, Affabilis, Gl. Athanas. vol. 2, p. 383, D : Πρᾷον καὶ εὐκατάμικτον πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς εἶναι. L. D. Max. Planud. ap. Iriart. Catal. Matr. p. 263 : Οἵην τήνδ' ἐνόησα γεωγραφίην ἐρατεινὴν εὔθετον, εὐκατάμικτον, ἀληθέα μάρτυσι πολλοῖς. Boiss.]

Εὐκατανόητος, ὁ, ἡ, [Facilis ad intelligendum. Ptolem. Mathem. Comp. 1, p. 37, 24 ed. Halm. : Εὐκατανόητον ... ὅτι ... 2, p. 88, 10 : Ἔσται καὶ ταῦτα εὐκατανόητα· 5, p. 347, 1 : Εὐκατανόητος δ' αὐτόθεν γίνεται καὶ ὁ τῶν ἑτέρων μεγεθῶν λόγος. L. D. Hipparch. ad Arat. 1, p. 173, D : Διότι γὰρ ἕκαστον τούτων συντείνει πρὸς πολλὰ ... εὐκατανόητον εἶναι καὶ σοὶ νομίζω. Hemst.]

[Εὐκατάνυκτος, ὁ, ἡ, Facile compungendus, Satis compunctus. Theodor. Stud. p. 276, E : Τὸ εὐκ. 415, B : Ἡ εὐκ. παραδοχή. Nilus De octo vitiis in Cotel. Eccl. Gr. monum. vol. 3, p. 191, A : Ἵνα ἡ ψυχὴ ... εὐκ. οὕτω γένηται. L. D. Jo. Climac. Scala p. 70, 372; Hist. Barlaami p. 16 cod. 903; Symeon Abbas in Notis Possini ad Nili Epist. p. 348. Boiss. || Adv. Εὐκατανύκτως, Cum recta cordis compunctione, Anast. Sin. Quæst. p. 424, 1. Hase.]

[Εὐκαταπάλαιστος, ὁ, ἡ, Facile prosternendus. Etym. M. : Εὐχερὴς, κυρίως ὁ εὐκ. ᾰ L. Dind.]

[Εὐκατάπαυστος, ὁ, ἡ, Facile cessans. Galen. vol. 2, p. 206, A : Ἦθος εὐκίνητον μὲν πρὸς ὀργὴν, εὐκατάπαυστον δέ. Hemst.]

[Εὐκατάπληκτος, ὁ, ἡ, Facile percellendus. Liban. Vita Demosth. med. : Δειλὸς ἦν τὸ πρῶτον πρὸς τοὺς τοῦ δήμου θορύβους καὶ εὐκατάπληκτος. Boiss. Basil. t. 1, p. 529, D : Οὐ δειλοῖς, οὐδὲ φιλοζώοις, οὐδ' εὐκαταπλήκτοις ἐντεύξεσθε. Hase. Active Genesius De reb. Cpol. p. 53, B : Οὗτος αὐτοῦ (τοῦ ἵππου) ἐφαλλόμενος ὡς εἴ τις ἄλλου Βουκεφάλου Ἀλέξανδρος, ὡς Βελλεροφόντης Πηγάσῳ γενναίως ἱππάζεται, θάμβος λιπὼν ἁπάσαις ἐν ὄψεσεν εὐκατάπληκτον. Ubi passive accepit Int., Obstupescendus. L. Dind.]

[Εὐκατάπρακτος, ὁ, ἡ, Facile conficiendus. Pollux 9, 161. Kall.]

[Εὐκαταπράϋντος, ὁ, ἡ, Placabilis, Gl. ᾱ]

Εὐκατάπρηστος, ὁ, ἡ, Combustu facilis, ut Hesych. quoque εὐκατάπρηστον exp. εὔκαυστον, εὐχερῶς καιόμενον. [Pseudo-Chrys. Serm. 130, vol. 5, p. 835, 27 : Εὐκατάπρηστος γὰρ ἡδοναῖς ἡ νεότης, ὡς ἐλαιωδεστέρα πρὸς ἔξαψιν. Seager. Schol. Jo. Climac. p. 144, 356, ὕλη. Boiss. Suid. et Zon. Εὐκατάπριστος male ap. Photium.]

[Εὐκαταπτόητος, ὁ, ἡ, Facile terrendus. Cyrill. Al. In c. 36 Jesaiæ p. 479 : Εὐκαταπτόητον ἀεί πως ἐστι τὸ δημοτικόν.]

Εὐκατάπτωτος, ὁ, ἡ, Proclivis ad lapsum, Qui facile labitur, cadit, delabitur, decidit. Exp. et Caducus. [Jo. Chrys. t. 5, p. 439, C ed. Paris. alt. : Δεῖξαι αὐτῶν τὸ εὐκατάπτωτον. Hase. Cadivus, Gl. Theophr. C. Pl. 2, 9, 3 : Ἡ δὲ ῥόα τοῖς μὲν κυτίνοις εὐκατάπτωτος· ἀσθενὴς γὰρ αὐτῶν ἡ πρόσφυσις. Libri meliores εὐάτμωτος. Scaliger εὔπτωτος. Schneiderus εὐαπόπτωτος.]

[Εὐκατάσβεστος, ὁ, ἡ, Qui facile exstinguitur. Pseudochrys. t. 5, p. 686, A ed. Paris. alt. : Σπινθὴρ ὁ εὐκ. Hase.]

[Εὐκατάσειστος, ὁ, ἡ, Facile concutiendus, Mobilis. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 408, D : Θρασεῖς καὶ εὐκ. καὶ ἕτοιμοι πρὸς μικροψυχίαν. L. D. Cyrill. Al. Hom. 12, p. 142. Mendham. Eust. Il. p. 969, 61 : Ἡ παροῦσα μῆτις εὐκ. ἐστι· Od. p. 1433, 40 : Εὐκ. εἶναι τὸν δῆμον καὶ εὐρίπιστον.]

Εὐκατασήμαντος, ὁ, ἡ, Obsignatu facilis : ex Bud.

[Εὐκατάσκεπτος, ὁ, ἡ, Facile conspiciendus. Galen. vol. 4, p. 184 : Εὐκατάσκεπτον ἐργάσῃ τὸ νευρῶδες. L. Dind. V. Εὐκατάσκηπτος.]

[Εὐκατασκεύαστος, ὁ, ἡ, Facile parandus, construendus. Philo Belop. p. 56, C, de organo bellico. Comparativo p. 61, A. L. D. Schol. Hom. Od. E, 60 (in interpretatione v. Εὐκεάτοιο, quod a κεάζω, Findo, ductum, non apparet quomodo ita explicari possit, ut εὐκατάκαυστος vel εὐκατάκλαστος scripsisse videatur, quomodo est in uno de Ambrosianis codd. Neque enim credibile εὐκτεάτοιο, quod vitium est edd. Ald. 2 et 3, habuisse eundem schol., qui ponit interprr. εὔκλαστος et εὔσχιστος). Wakef.]

[Εὐκατάσκευος, ὁ, ἡ, Phavor. p. 104, 1.]

[Εὐκατάσκηπτος, ap. Hippocr. p. 772, B, Τρῶμα εὐκ., recte εὐκατάσκεπτον scribitur in cod. Medic., Quod facile contemplari licet.]

Εὐκατάστᾰτος, ὁ, ἡ, Bene constitutus, compositus, Sedatus, Stabilis. [Ephræm Syr. vol. 3, p. 138, A : Πάνυ εὐκ., ἱλαρὸς πρὸς ἅπαντας· 185, F : Οἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ... ἐν ταῖς συντυχίαις εἰσὶν εὐκατάστατοι καὶ ἐν τοῖς θεάτροις γελωτοποιοί. L. D. Tzetz. Hist. 3, 264 : Ὁ νουνεχὴς, ὁ συνετὸς, ὁ τῶν εὐκαταστάτων. Elberling. Σύμμετρος καὶ εὐκ., quibus opposita σφοδρὸς καὶ μανιώδης, ap. Alex. Aphrod. Probl. 1, 87. Hemst. Placidus, Gl. De rebus, Apollon. De advv. p. 567, 17 : Τούτῳ τῷ λόγῳ καὶ τὰ τοῦ τόνου εὐκατάστατα γίνεται καὶ ἔτι τὰ τῆς γραφῆς. L. D. || Adv. Εὐκαταστάτως, Sedate, Tranquillo animo. Macar. Homil. p. 86, 11 : Εὐκ. φερόμενοι ἄνευ ταραχῆς. Hase.]

[Εὐκατάστροφος, ὁ, ἡ. Εὐκατάστροφα κόμματα, Membra orationis idonea brevitate conformata, Demetr. Eloc. c. 10; nisi fortasse simul sint Incisa bene inter se juncta et nexa. Unde mox in periodo συστροφὴν et καμπὴν laudat. Sed hæc videntur alio pertinere : v. Καμπὴ, Συστροφή. Ernest. Lex. rhet.]

[Εὐκατάσχετος, ὁ, ἡ, Facile detinendus. Hippocr. p. 766, C : Εὐκατασχετώτερον εἴη ἂν ξὺν τῷ σωλῆνι οὕτως.]

[Εὐκατάτακτος, ὁ, ἡ, Qui facile constitui potest. Ptol. Geogr. 1, 1, p. 6, 33 ed. Halm. : Ὅτι καὶ πρῶτα μέρη καὶ μεγέθεσι συμμέτροις εὐκατάτακτα τῆς οἰκουμένης κτλ. Hase.]

[Εὐκατατόλμητος, ὁ, ἡ. Joannn. Hierosol. V. Joannis Damasc. p. 236 fin. (vol. 1, p. v, A) : Πρᾶγμα ποιῶν οὐ τότε ῥᾷον οὐδ' ἐν μέσοις ἐκείνοις τοῖς ἔθνεσιν εὐκατατόλμητον, Quod facile quis audeat. Cit. Boiss.]

[Εὐκατάτρεπτος, ὁ, ἡ, Facile evertendus. Cyrill. Al. In Nah. 1, p. 525 : Εὐάλωτος πᾶς νοῦς καὶ εὐκ. κομιδῇ τῆς ἄνωθεν εὐσθενείας ἡττώμενος.]

Εὐκατατρόχαστος, ὁ, ἡ, Volubilis in modum rotæ. Pro Volatico et Inconstante accipiunt ap. Strab. [1, p. 15] : Ἔστι δ' ὁ Ἐρατοσθένης οὐχ οὕτως εὐκατατρόχαστος ὥστε μηδ' Ἀθήνας αὐτὸν ἰδεῖν φάσκειν. [Vertendum Facile contemnendus, despiciendus, vel similiter. Dicitur enim figurate sic ut proprie γεώργια εὐκ. apud eund. 14, p. 671, Arva incursionibus exposita.]

Εὐκατάτροχος, ὁ, ἡ, apud Hesychium legitur expositum εὐκατάφορος. [Pronus, Proclivis. Cyrill. Al. l. 8 De adoratione p. 280 : Εὐκατάτροχος κομιδῇ πρὸς πλονεξίαν. Id. In Hab. c. 1, p. 525 : Εὐκ. ἡ καρδία (γέγονε) τοῖς πάθεσι. Suicer.]

[Εὐκαταφερὴς, ὁ, ἡ, i. significans q. εὐκατάφορος, legitur ap. Hesychium in Ὑγρὸς, quod explicat ὁ εὐκ. εἰς ἡδονὰς, pro quo alii grammatici εὐκατάφορος. Verum autem fort. est ὁ καταφερὴς, quod in codice per errorem repetitur in gl. præcedenti Ὑγρὸν ἔλαιον. L. D.]

[Εὐκατάφθαρτος, ὁ, ἡ, Facile corrumpendus. Andr. Cret. p. 184. Kall.]

[Εὐκατάφθορος, ὁ, ἡ, Corruptibilis, Gl.]

[Εὐκατάφλεκτος, ὁ, ἡ, Facile comburendus. Ὕλαι εὐκ., Euagr. H. E. p. 406, 41. Hemst. Greg. Thaumat. p. 29, A. Hasr. || Adv. Εὐκαταφλέκτως, Euagr. H. E. 4, 27. Boiss.]

[Εὐκαταφορία, ἡ.] Εὐκαταφορίαι, Proclivitates, ex Diog. L. [7, 115. V. Εὐεμπτωσία.]

[Εὐκατάφορος, ὁ, ἡ, Præceps, Propensus, Gl., Proclivis. Aristot. Eth. Nic. 2, 8 : Εὐκατάφοροί ἐσμεν μᾶλλον πρὸς ἀκολασίαν ἢ πρὸς κοσμιότητα. Diod. 4, 4 : Πρὸς τὰς ἀφροδισιακὰς ἡδονὰς εὐκατάφορον· 5, 17, πρὸς τὸν οἶνον. Plut. Mor. p. 503, B : Τῶν πρὸς τὰς συνουσίας εὐκαταφόρων· 547, A : Τοῖς πρὸς τοὺς γέλωτας εὐκαταφόροις. L. D. Const. Manass. Chron. p. 105. Boiss. Aristeas De leg. tr. p. 114, 15 : Ἐπὶ τὰς ἡδονὰς εὐκ. Ptol. Tetrab. p. 208, 14. Hasr. Clem. Al. Pæd. p. 201 : Τὸ εὐκ. τῆς ἐπιθυμίας. Wakef.]

Εὐκαταφρόνητος, ὁ, ἡ, Contemptus, Despiciendus : et compar. εὐκαταφρονητότερος, Contemptior. Sed sonat potius q. d. Contemptibilis, [Despicabilis add. Gl.] Qui talis est ut facile in contemptum veniat, s. venire possit. Latine potius Aspernabilis. Utuntur autem quum alii, tum Herodianus. Interdum etiam οὐκ εὐκαταφρόνητον dicitur esse aliquid, ubi reddi potest Non pœnitendum : ea signif. qua dicitur Haud pœnitenda merces. [Xen. Cyrop. 8, 3, 1 : Τὴν ἀρχὴν μὴ εὐκαταφρόνητον εἶναι· H. Gr. 6, 4, 28 : Μέγιστος δ' ἦν τῶν ὑφ' αὑτὸν τῷ μηδ' ὑφ' ἑνὸς εὐκαταφρόνητος εἶναι. Aristot. Polit. 5, 10 : Ἀπολαυστικῶς ζῶντες εὐκαταφρόνητοι γίγνονται. Demosth. p. 154, 20 : Αὐτὴ καθ' αὑτὴν (ἡ Μακεδονικὴ δύναμις) ἀσθενής ἐστι καὶ πρὸς τηλικοῦτον ὄγκον πραγμάτων εὐκαταφρόνητος· 1110 extr. : Ὑμεῖς δ' ἴσως αὐτὸν ὑπειλήφατε βάρβαρον καὶ εὐκ. εἶναι. « Σύνθεσις εὐκ., Structura orationis, quæ dignitatem non habet. Demetr. H. ἑρμ. § 4. » Hemst. Εὐκ. ὀνόματα, Verba abjecta, humilia, eadem ταπεινά. Dionysii H. Comp. c. 2, p. 11. Ernest. Lex. rhet.]

[Εὐκαταφρονήτως, Contemtu vel Despicatu digne. Orig. C. Cels. p. 23, 101, 164, 325. Kall. Plut. Demetr. c. 16 : Ἐδόκει αὐλεῖν οὐκ εὐκ.]

[Εὐκαταφρόντιστος, ὁ, ἡ, mendose videtur scribi ap. Philon. vol. 1, p. 664, 15 : Σὺν εὐκαταφροντίστῳ ταχύτητι. Interpr. : Cum celeritate proclivi, εὐκαταφόρῳ. Hasr.]

[Εὐκατάψευστος, ὁ, ἡ, De quo facile est mentiri. Strabo 1, p. 26 : Διότι φησὶ (Eratosthenes) τὰ πόρρω τερατολογεῖσθαι μᾶλλον διὰ τὸ εὐκ.]

[Εὐκατέακτος, ὁ, ἡ, Facilis fractu, ap. Artemidor. 1, 66, est forma vitiosa pro εὐκάτακτος, ut ibidem κατέασσηται pro κατάσσηται, et in Gl. et alibi apud recentiores Κατιακτίος, Κατίαξις, Ὀστοκατεάκτης, Παρακατεάσσω, Περικατεάσσω. V. Ἄγνυμι.]

Εὐκάτακτος, affertur pro Facilis retentu, et Subjectus. Quod si mendo caret, Ionicum erit : nam per θ scribitur.

Εὐκατέργαστος, ὁ, ἡ, Qui facile confici s. effici potest, Effectu facilis. [Pollux 3, 133; 9, 106; comparativo 107. Aristot. Rhet. 1, 6 : Εὐκατέργαστα δὲ ἃ πάντες ἢ οἱ πολλοὶ ἢ οἱ ὅμοιοι ἢ οἱ ἧττους κατώρθωσαν. Anon. ap. Suidam : Τῆς οἰκοδομίας οὔσης εὐκατεργάστου.] Superatu facilis. [Xen. H. Gr. 6, 1, 12 : Οὐκ ἐγὼ ὑπέλαβον ποιήσασθαι ἔτι εὐκατεργαστότερον ἡγοῦμαι εἶναι ἢ τὴν Ἑλλάδα. Demosth. p. 1464, 15 : Πολλῷ πάντ' εὐκατεργαστότερα ὑμῖν ποιήσει. Dionys. A. R. 3, 20 : Τῷ Ῥωμαίῳ δεῖσαντι μὴ κυκλωθεὶς πρὸς αὐτῶν εὐκ. γένηται. Plut. Pyrrh. c. 19 : Καταφρονήσαντες ὑμῶν ὡς πᾶσιν εὐκατεργάστων.] At γῇ dicitur εὐκ., Terra, quæ facile subigitur. [Theophr. C. Pl. 4, 7, 3.] Concoctu facilis, Bud. p. 276. [Xen. Comm. 4, 3, 6 : (Τὸ ὕδωρ) μιγνύμενον πᾶσι τοῖς τρέφουσιν ἡμᾶς εὐκατεργαστότερα ... ποιεῖν αὐτά. Athen. in Matthæi Med. p. 3, 233, Philotimus ib. p. 32. || Ἔρια εὐκ., Galen. vol. 12, p. 226, F. Hemst. || Schol. Luciani De merc. cond. c. 9 : Εὐπατρίδας τε καὶ εὐπαρόφους ἀνδράσιν) εὐκατεργάστοις, εὐδαίμοσι, πλουσίοις. L. D.]

Εὐκατηγόρητος, ὁ, ἡ, Qui facile accusari potest, Adversus quem facile reperiri accusationes possunt. Thuc. p. 222 [6, 77] : Τὴν τῶν Ἀθηναίων εὐκατηγόρητον οὖσαν πόλιν. [Polyb. 4, 29, 3 : Τὰ δὲ κατηγορῶν τῶν Αἰτωλῶν, ὄντων εὐκατηγορήτων. Plut. Anton. c. 58 : Παρεσημήνατο τόπους τινὰς εὐκατηγορήτους. Dio Cass. 52, 13 : Οὐ γὰρ δὴ καὶ καταδραμεῖν ἄλλως εὐκατηγόρητον οὕτω πρᾶγμα ἠθέλησα. L. D. Antiph. ap. Stob. Floril. 98, 56 : Εὐκ. πᾶς ὁ βίος. Hasr.]

[Εὐκατοίκητος, ὁ, ἡ, Bene cultus, structus. Schol. Eur. Or. 1621 : Τὸ εὔκτιτον ἄστυ Ὅμηρος ἀντὶ τοῦ εὐκατοίκητον πόλιν.]

[Εὐκάτοπτος, ὁ, ἡ, Facile conspiciendus. Afric. Cest. c. 21, p. 296, A, 11, σκοπός. || Figurate, Perspicuus. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 150, B : Λελευκασμένον οὕτω καὶ εὐκ. λόγον. L. D. Idem in Jo. p. 639 : Οὐ συνῆκαν τὴν παραβολὴν τὴν οὕτως εὐκ. καὶ λελευκασμένην. Suicer.]

[Εὐκατόρθωτος, ὁ, ἡ, Emendatus, Gl. Facile obtinendus, perficiendus. Diodor. Exc. Vat. p. 101 : Εὐκ. ἡ πολιορκία. Schol. Hesiod. Theog. 243 : Εὐκράτη, διὰ τὸ εὐκατόρθωτον. Quæ tamen interpr. pertinet potius ad scripturam Εὐκράντη. L. D. Hesychio εὐήνυτος. Jo. Chrys. Hom. 5, vol. 6, p. 499; Cyrill. Al. In Zachar. p. 717. || Adv. Εὐκατορθώτως, Facile. Schol. Apollon. Rh. 1, 246 : Ἀνύσουσι γὰρ ῥᾳδίως, οἷον εὐκ.]

[Εὐκάτοχος, ὁ, ἡ, Facile coercendus. Cyrill. Al. In c. 13 Jo. p. 724 : Γλῶττα ἡ ἐν ἡμῖν ὡ λίαν εὐκάτοχος. Suicer. || Facile retinendus. Cosm. Indicopl. ap. Allat. De libr. eccl. Græc. p. 61 : Εὐκάτοχα καὶ εὐμνημόνευτα τοῖς πᾶσιν. Hasr.]

[Εὔκαυστος, ὁ, ἡ, Facile inflammandus, comburendus. Theophr. fr. 3 De igni 72 : Τῶν εὐκαύστων, et ibid. εὐκαυστότερα. Superlat. schol. Aristoph. Pac. 1134, ubi εὐκαστ. cod., ut εὔκαστα pro εὔκαυστα est ap. Heronem Autom. p. 246 extr. L. D. Etym. M., Hesych., Suidas in vv. Αἴθινα, Δαυχμὸν, Δανὰ, Εὐκατάπρηστον, Εὐκίατον, Εὔκηλον. || Forma Εὔκαυτος ap. Photium v. Πισσοκωνήτῳ.]

[Εὐκίανος. V. Εὐκτίανος.]

Εὐκίαστος, s. Εὐκίατος, ὁ, ἡ, Qui facile findi potest, Scissilis : εὐκίαστα ξύλα, Eust. [Il. p. 1241, 18], i. e. τὰ εὔκλαστα, Quæ frangere facile est : quæ etiam ὀανὰ vocari Paus. ap. Eund. tradit. [Εὔσχιστον etiam interpr. Hesych. et Suid. iidemque ξηρὰν, εὔκαυστον. Recte Schneider. ad Theophr. H. Pl. 5, 1, 9 : « Altera notio a κιάζειν ducta est, altera a verbo antiquo κίω, κάω, unde ἔκιτα, κείας, κειάμενος pro καύσας. » Conf. Εὔκηλος.] Alterius autem, videl. τοῦ εὐκίατος, exemplum hoc est ap. Hom. Od. E, [39] : Τηλόθι δ' ὀξμὴ Κέδρου τ' εὐκιάτοιο, θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει, Δαιομένων. [Coll. Υ, 161 : Εὖ καὶ ἐπισταμένως κίασαν ξύλα. Theocr. 25, 248 : Ἐρινεοῦ εὐκιάτοιο. Quinti 6, 378 : Ἔρνος ὅπως ἐριθηλὲς ἐλαίης εὐκιάτοιο, cum Scaligero ap. Dorvill. Vann. p. 586 εὐκιάτοιο restituit Tychsen.]

[Εὐκελάδη, ἡ, Eucelade, Musa ap. Tzetz. ad Hesiodi Op. 1, p. 24 ed. Gaisf. L. Dind.]

Εὐκελάδος, ὁ, ἡ, Bene sonans, Sonorus, Canorus. Aristoph. [Nub. 312] : Εὐκελάδων τε χορῶν ἐρεθίσματα, schol. εὐμούσων καὶ ἡδέων. [Eur. Bacch. 160, λωτός. Fr. poetæ anonymi ex pap. Æg. editum ab Letronnio *Journ. des Sav.* 1838 sive in append. ad Aristoph. et Menandr. p. 11, 6 : Οὔ μοι ἔτ' εὐκελάδων ὕμνων μέλει. Christodor. Ecphr. 24 : Ῥήτρης εὐκελάδοιο πατὴρ, de Demosthene. 397 : Δώριον εὐκελάδοισι μέλος χορδῇσιν ὑφαίνων. Musæus Anth. Pal. 7, 194, 4, μολπά. Plato 9, 823, 3, σῦριγξ. Nonn. Dion. 13, 156 : Εὐκελάδων ξιφέων κτύπος· 18 : Παρ' εὐκελάδῳ τραπέζῃ· 19, 63 : Εὐκελάδοιο λύρης. Oppian. Cyn. 3, 283, τύμπανον· 4, 158 : Εὐκελάδοισι μάστιξιν. L. Dind.]

Εὔκεντρος, ὁ, ἡ, Bene aculeatus, Bonum habens stimulum et acumen. Epigr. [Archiæ Anth. Pal. 9, 339, 4], βέλος, de acuto telo.

[Εὐκέραος. V. Εὔκερως.]

Εὐκέραστος, ὁ, ἡ, Bene mixtus, dilutus, temperatus: οἶνος, Poll. [6, 23. Χωρίον εὐκ. ταῖς ὥραις 5, 108. Hesych., Photius: Εὔζωρον, εὐκ. Dionys. De comp. vv. p. 158, 4: Οὐκ ἔχει συνῳδὸν οὐδ' εὐκέραστον τὸν ἦχον. Plut. Mor. p. 922, D: Πρὸς πᾶσάν ἐστι ποιότητα καὶ δύναμιν εὐκέραστος (aer). L. D. Theodos. De exp. Cretæ 3, 72: Εὐκεράστου φαρμάκου. Hase.]

[Εὐκερδὴς, ὁ, ἡ, Lucrosus. Oppian. Cyn. 1, 37: Στιβέϊης εὐκερδέος ἔργα.]

[Εὐκερμᾰτέω, Bene nummatus sum. Phrynich. Epit. p. 362: Εὐκερματεῖν, ἀηδὲς πάνυ. Ἥδιστα ἂν εἴποις εὐπορεῖν κερμάτων. Photius: Εὐκερματεῖν, Εὔβουλός που χέχρηται τῷ ὀνόματι.]

[Ευκερος, ὁ, n. pr. scriptum in fictili. De Witte *Descr. de vases peints* p. 70, n. 121. V. Εὔκαιρος. Hase.]

Εὔκερως, ωτος, ὁ, ἡ, Bene cornutus, Pulcra habens cornua: ut [ἔλαφος Poll. 5, 76,] ταῦρος, Soph. Aj. [64]: Εὔκερων ἄγραν ἔχων, Egregia cornua gerentem, Insignia cornua gerentem. [Etym. M.: Κεραὸς, κεραὸν, εὔκερων. Geopon. 18, 1, 3: Κριοὺς εὐκέρωτας.] Declinatur etiam Εὐκέρᾱος, ut ἐκέρᾱος: unde Εὐκεράου βόας ap. Nonn. [Jo. c. 2, 73. Dion. 14, 144: Φηρῶν εὐκεράων· 17, 208: Εὐκεράοιο καρήνου. Oppian. Cyn. 2, 177: Ἐλάφων γένος εὐκέραον· 3, 88.] Ἀγέλας, Epigr. [Theæteti Anth. Plan. 4, 233, 2], Gregis cornigeri, Eximiis et pulcris cornibus conspicui. [Moschus 2, 52: Βοὸς εὐκεράοιο. Manetho 1, 74, Μήνη. Ammonius Anth. Pal. 9, 827, 1: Εὐκεράοιο Διονύσου. || Forma Ἠύκερως, ap. Maneth. 6, 29: Ἠύκερων Μήνην, et in versibus in Vita Pindari ap. Bœckh. p. 7, 19, sive Eust. Opusc. p. 59, 69: Ἠύκερως Πάν. Forma in ος, si vera scriptura, orac. ap. Phlegont. Mirab. c. 10, 14: Ταύρους ... ἠύκερους. L. Dind.]

Εὐκέφᾰλος, ὁ, ἡ, Bono s. Egregio capite præditus. [Arrian. Ven. 4, 4: Καὶ αὗται οὖν εὐκέφαλοι. Schol. Plat. Critiæ p. 445 Bekk.: Εὐκρὰς, εὔκρατος, ἢ εὐκ. Hesych. in eod. voc., ubi v. Albert. Hippiatr. p. 261. Pollux 2, 43. De saltatore 4, 97. L. D.] Capiti utilis et conveniens, sicut res aliqua dicitur εὐστόμαχος, εὐκάρδιος, εὐκοίλιος.

[Εὐκηλάω. V. Εὐκαλάω.]

[Εὐκηλήτειρα, ἡ. HSt. in Εὔκηλος:] Ab ead. origine demanasse putatur verbale Εὐκηλήτειρα. Exp. certe Quietis conciliatrix, Placatrix: ab Hesych. ἡσυχάστρια, a Suida etiam κατευνάστρια. Utitur autem hoc verbali Hesiod. [Op. 464]: Νειὸς ἀλεξιάρη, παίδων εὐκηλήτειρα. Ubi tamen nonnulli interpr. Demulcens liberos, ac si sit a κηλέω. [Conf. Plut. Mor. p. 657, D.]

Εὐκηλία, ἡ, Hesychio ἡσυχία, Quies. [V. Εὐκαλία.]

Εὔκηλος, ὁ, ἡ [V. de feminino hujus adjectivi in ος, non in η, terminato, Arcad. p. 55, 13. Ducitur autem ab Eust. ad Il. A, 554, a κηλέω, quod ipsum ab ἔκηλος, omissa litera initiali, ducit Buttm. Lexil. vol. 1, p. 145, 5, recte animadvertens diversas ejusdem voc. formas esse εὔκηλος et ἔκηλος, quod ejusdem stirpis videri cujus sunt ἴκητι et ἑκών. Sic etiam Arcad. p. 197, 4, Apollon. De advv. p. 558, 18.] Hesychio στάσιμος, ἥσυχος, πρᾶος, Stans sine motu, Quietus, Mitis et lenis. [Σῶος, εὐόμιλος præterea additur ap. Hesych. Nam quod in fine his appensum est εὔδοξος, ad εὐκλεὴς referendum cum intt.] Hesiod. Op. [668]: Τῆμος δ' εὐκριναίες τ' αὖραι, καὶ πόντος ἀπήμων, Εὔκηλος, [interpungendum Εὔκηλος τότε, ut infra dicetur] τότε νῆα θοὴν, ἀνέμοισι πιθήσας, Ἑλκέμεν ἐς πόντον. Hom. Il. A, [554]: Ἀλλὰ μάλ' εὔκηλος τὰ φράζεαι ἅσσ' ἰόβλητθα· P, [371] de Trojanis et Græcis: Εὔκηλοι πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι, pro quo paulo post dicit, Μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο, Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα. [Od. Γ, 263: Ὁ δ' εὔκηλος μυχῷ Ἄργεος ... Ἀγαμεμνονέην ἄλοχον θέλγεσκ' ἐπέεσσιν· Ξ, 479: Εὕδον δ' εὔκηλοι. H. Merc. 480, de quo l. v. Buttm. l. c. p. 142-3, Vulcan. 7. Soph. El. 241: Μήτε ... ξυνναίοιμ' εὔκηλος. Apoll. Rh. 1, 568: Εὔκηλοι ὑπὲρ δολιχὴν θέαν ἄκρην· 3, 769: Αὐτως εὔκηλος ἐὴν ὀτλησέμεν ἄτην. Et alibi. Semper autem apud antiquiores dici de hominibus, ut sit Securus, tollendamque esse in l. Hesiodi ab HSt. citato interpunctionem, qua conjungebantur πόντος εὔκηλος, animadvertit Buttm. l. c. p. 141 seq. De rebus, ut ap. Hesych. est Εὔκηλα, εὐπρεπῆ, recentiores, ut A Theocr. 2, 166: Εὐκάλοιο κατ' ἄντυγα νυκτός· sic enim scribendum cum libris bonis pro εὐκήλοιο, forma Dor., de qua v. etiam in Εὔκαλος. Apoll. Rh. 2, 935: Εὐκήλοισιν ἐνευδιόων πτερύγεσσιν· 4, 1249: Εὐκήλῳ δὲ κατείχετο πάντα γαλήνῃ. Oppian. Hal. 4, 415: Αὔραις εὐκήλοισιν· 5, 156: Κώπῃσι δ' ὑπ' εὐκήλοισι θάλασσαν ἀτρέμα λευκαίνουσι. De gradu epigr. Anth. Pal. 9, 826, 5: Εὔκηλον δ' ἴθυνε φέρων πόδα, μὴ τάχα κοῦρον κινήσῃς ἁπαλῷ χώματι θελγόμενον. || Absolute Eur. Iph. A. 644: Ὡς οὐ βλέπεις εὔκηλον. || De homine paullo aliter quam solent veteres Apoll. Rh. 1, 1290: Ἧσ' αὔτως εὔκηλος, i. e. Alios non inquietans, ut in epigr. Anth. Plan. 4, 86, 5: Τὰ δ' εὔκηλος περύλαξο σίνεσθαι. Codex εὐκλείους. || Adv. Εὐκήλως, Quiete. Apoll. Rh. 2, 861: Ἐντυπὰς εὐκ. εἰλυμένοι, de iis qui dolentes torperent. Quam alienam ab usu veterum significationem esse animadvertit Buttm. l. c. p. 143.]

[Εὔκηλος, a καίω, Facile comburendus. Photius: Εὔκηλον, εὔκαυστον, εὔσχιστον· Ἴων ἐν Ὀμφάλῃ· « Ἐξανθρακώσας πυθμέν' εὔκηλον δρυός. » Eadem omisso nomine poetæ et fabulæ Etym. M. in v. Vitiose Hesych.: Εὔκληρον δρυὸς, εὔσχιστον, εὔξυλον, εὔκαυστον. Interpretationes εὔσχιστος et εὔξυλος referuntur ad etymologias a κεάζω et ξύλον, quod v., coll. Εὐκέατος.] B

[Εὐκήλως. V. Εὔκηλος.]

[Εὐκήπευτος, ὁ, ἡ, Bene cultus. Const. Manass. Chron. 333: Ὁ φυτουργὸς τῶν εὐκηπεύτων δένδρων. Boiss. Ap. Theophr. H. Pl. 7, 7, 2: Τὸν δὲ στρύχνον καὶ ὠμὸν ἐσθίουσιν, ὃν καὶ εὐήπατόν τινες πρότερον, cod. Urbinas εὐκήπευτον. De quo v. Schneider. in annotatione et Add.]

[Εὐκινέω, Facile moveo, si recte cusum ap. Greg. Thaumat. t. 7, p. 659, 37: Μέτα εὐκινουμένων ποδῶν. Hase.]

Εὐκῐνησία, ἡ, Facilis motus, Mobilitas. [Agilitas add. Gl. Oribas. p. 124 ed. Mai.: Πρὸς εὐκινησίαν τῶν τροχίλων. Herodotus in Matthæi Med. p. 70: Εὐκ. τῶν μελῶν. Const. Man. Chron. 1273: Καὶ τὴν πυρώδη καὶ θερμὴν εἶδον εὐκινησίαν. L. D. Antyll. ap. Stob. Flor. 101, 16, vol. 3, p. 324: Εὐτονίαν δὲ μᾶλλον καὶ εὐκ. Hase. Artemon ap. Athen. 14, p. 637, E: Ἡ τῆς βάσεως εὐκ.] C

Εὐκίνητος, ὁ, ἡ, Qui facile movetur s. moveri potest, Facile mobilis. [Agilis, Mobilis, Navus, Gl. Plato Tim. p. 58, E: Γενόμενον εὐκίνητον (τὸ ὑγρόν)· 59, A: Εὐκίνητον ὄντα ἔτι τὸν ὑγρὸν ὄγκον· 64, B: Τῆς εὐκινήτου φύσεως. Aristot. Probl. 3, 16: Τὸ λουτρὸν τοὺς σκληροὺς εὐκινήτους ποιεῖ. Hippocr. p. 1245, 9: Αἱ βόρειοι (καταστάσεις) τὰ σώματα εὐκίνητα ποιέουσι. De navibus aut militibus expeditis Polyb. 1, 60, 3 et 40, 7. Et superl. 33, 7. Eodem gradu Plat. Tim. p. 56, A. || Figurate Irritabilis,] Aristot. [H. A. 1, 8]: Οἷς τὸ μέτωπον μικρὸν, εὐκίνητοι. Pro quibus Trogus ap. Plin., Quibus parva frons, mobilem animum subesse significat. Ap. Eund. [Probl. 1, 15: Πᾶσα ἡ μεταβολὴ καὶ ὥρας καὶ εὐκίνητον· εὐκίνητα γὰρ τὰ ἄκρα, οἷον καὶ αἱ ἀρχαὶ καὶ αἱ τελευταί· 7, 1: Ἐνεργοῦσι, μάλιστα δὲ τὰ εὐκ., οἷον οὐροῦσι· 6: Εὐκινητοτέρα αὕτη ἡ αἴσθησις· 8: Εὐκινητότατον ὁ ὀφθαλμός·] in Rhet. 2, [2], εὐκίνητοι πρὸς ὀργὴν, Qui facile ad iram commoventur s. concitantur. [Epigr. Anth. Plan. 304, 9: Τὴν γλῶτταν εὐκίνητον εἰς λόγους ἔχει. L. D. Zaleuc. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 198: Τὴν ψυχὴν ἔχουσιν εὐκίνητον πρὸς ἀδικίαν. Hemst.] Et neutr. τὸ εὐκίνητον, Motus facilitas. Herodian. 7, [7, 2] de plebe Romana: Πολὺ καὶ ῥᾴδιον ἔχει τὸ τῆς γνώμης εὐκ., Ceteris omnibus mobilior est. D

[Εὐκινήτως, Ut facile moveatur. Diodor. 20, 95; schol. Thuc. 2, 41; Eust. Il. A, 595. L. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 587, D: Εὐστρόφως τε καὶ εὐκ. Hase.]

[Εὐκισσος s. Εὔκιττος, ὁ, ἡ, Hederosus. Dioscorides Anth. Pal. 7, 407, 3: Ἑλικὼν εὐκισσος.]

Εὐκίων, ὁ, ἡ, Pulcras habens columnas. [Eur. Ion. 185: Εὐκίονες αὐλαὶ θεῶν. Leonidas Tar. Anth. Pal. 7, 648, 7, ἐσχαρεών. Anon. 9, 697, 1: Τύχης εὐκίονα νηόν. Nonnus Jo. c. 10, 22: Νηοῦ ἔδρανα ξυμήσας Σολομῶνι εὐκίονι τέχνῃ. ῐ L. Dind.]

[Εὐκλαδῖος, ὁ, Eucladius, n. viri ap. Liban. Ep. 673. ᾰῐ]

[Εὔκλαδος, ὁ, ἡ, Frondosus, Ramosus. Schol. Nicandri Th. 648, Suid. v. Εὔπτορθος. Ps. 47, 1, ubi alii

εὐρίζῳ ἀγαλλιάματι vel καλῷ βλαστήματι, ed. Quinta εὐκλάδῳ.]

Εὔκλαστος, ὁ, ἡ, Fractu facilis, Fragilis [Gl. « Etym. M. v. Δημήτηρ. » Boiss. Schol. Hom. Od. E, 60. L. D.]

Εὐκλεὴς, ὁ, ἡ, Gloriosus [Nobilis add. Gl. Hom. Il. P, 415 : Οὐ μὰν ἧμιν ἐϋκλέες. Æsch. Eum. 1026 : Εὐκλεὴς λόχος παίδων, γυναικῶν· Cho. 318 : Γόος εὐκλεὴς Ἀτρείδαις. Soph. Phil. 476 : Τοῖσι γενναίοισί τοι τὸ χρηστὸν εὐκλεές· 1422 : Εὐκλεᾶ θέσθαι βίον. Et similiter sæpe Euripides. Xen. Ag. 10, 3, βίος· Cyrop. 8, 5, 23 : Εὐκλεεῖς ὑμᾶς ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἐποίησε. Plato Menex. p. 247, D : Τοὺς ἀγαθοὺς καὶ εὐκλεεῖς· Conv. p. 208, D, δόξης. Neutro genere Eur. Iph. A. 312 : Ἀλλ' εὐκλεές τοι δεσποτῶν θνήσκειν ὕπερ· Phœn. 1659 : Ἀλλ' εὐκλεές τοι δύο φίλω κεῖσθαι πέλας. Cum articulo Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 302, C : Τὸ τῆς θεότητος εὐκλεές], Celeber : θρόνον εὐκλεᾶ [εὐκλέᾶ] Soph. [OEd. T. 161], ut ἀκλεᾶ pro ἀκλεῆ. [Eadem forma Pind. Ol. 6, 76 : Εὐκλέα μορφάν· 11, 89 : Εὐκλέϊ Δίρκᾳ, et alibi. (Altera semel Pyth. 12, 24 : Εὐκλεᾶ λαοσσόων μναστῆρ' ἀγώνων.) Epigr. Anth. Pal. 7, 331, 3 : Λείπω δ' ἐν θαλάμοις γαμέτου χορὸν εὐκλέα παίδων. Nicænetus in App. 54, 7 : Διὸς εὐκλέα νύμφην. Plur. Simonid. Anth. Pal. 7, 301, 1 : Εὐκλέας αἶα κέκευθε. Pind. Ol. 2, 99 : Εὐκλέας δῖστούς· Isthm. 3, 7 et 41 : Εὐκλέων ἔργων. Epigr. Anth. Pal. App. 134, 8 : Εὐκλέα ἔργα.] Εὐκλεὲς τέλος Plut. Cam. [c. 5. Jerem. 48, 17, βακτηρία· Sap. 3, 15, καρπός. || Hesych. : Εὐκλὴς (sic), ὁ αἰδὴς καὶ ὀνομαστὸς καὶ εὐειδής. Ubi dittographia postremi voc. videtur αἰδής. || Neutrius plur. forma in ῆ Herodian. 2, 3, 4 : Τὰ ἐν ταῖς στρατιωτικαῖς πράξεσιν ἦν εὐκλεῆ. Eust. ad Dionys. 369 : Τὰ μὲν τῆς ζωῆς εὐκλεῆ.] Et comparat. εὐκλεέστερος [Æsch. fr. Ixion. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 477 : Βίου πονηροῦ θάνατος εὐκλεέστερος. Soph. Ant. 502 : Πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον κατέσχον. Xen. Vect. 6, 1 : Εὐκλεέστεροι ἐσόμεθα], superl. εὐκλεέστατος [Æsch. Cho. 302 : Πολίτας εὐκλεεστάτους βροτῶν. Soph. Ant. 695 : Ἀπ' ἔργων εὐκλεεστάτων. Eur. Alc. 623 : Εὐκλεέστατον βίον. Xen. H. Gr. 7, 2, 20 : Εὐκλεέστατος ἐν τῇ πατρίδι ἔσῃ], unde εὐκλεέστατα ap. Xen. [Hipparch. 1, 1] : Σαυτῷ δὲ, καὶ φίλοις εὐκλεέστατα. [Quod pertinet ad adv. Εὐκλεῶς.] Εὐκλειὴς pro εὐκλεὴς Hom. [Il. K, 281 : Δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας ἐϋκλεῖας ἀφικέσθαι· Od. Φ, 331. Apoll. Rh. 1, 73, 869. Pind. Nem. 6, 30 : Ἐπέων οὖρον ... ἐϋκλεῖα.]

|| Εὐκλεῶς, Gloriose : ἐνδόξως, εὐφήμως, Poll. [5, 159. Æsch. Pers. 328 : Εὐκλεῶς ἀπώλετο· Ag. 1304, κατθανεῖν. Eur. Alc. 292, θανεῖν· Iph. A. 1376, πρᾶξαι· Herc. F. 271 : Τάσδε Θήβας εὐκλεῶς ᾠκήσαμεν. Xen. Anab. 6, 3, 17, τελευτῆσαι. L. D. Onesand. Strateg. p. 103, 16 ed. Cor., τεθνήξονται. Philostr. Vit. soph. p. 96, 14 Kays., ἦρξεν. Hase. Superlativi εὐκλεέστατα ex. v. in Εὐκλεής. || Forma Εὐκλειῶς Hom. Il. X, 110 : Ὀλέσθαι εὐκλειῶς, unde Hesych. Per diæresin Adrianus Anth. Pal. 6, 332, 8 : Κρῆναι ἐϋκλειῶς δῆριν. L. Dind.]

[Εὐκλέης. V. Εὐκλῆς.]

Εὐκλεία et Εὐκλεία [de qua forma Photius : Εὐκλεία καὶ τὰ ὅμοια, μακρὰ ἡ τελευταία καὶ παροξύνεται, ὥσπερ καὶ Ἐρατοσθένης ἐν ιβ' περὶ (κωμῳδίας). Chœrob. in Bekkeri An. p. 1314, b : Εὔκλεια κοινῶς καὶ εὐκλεία ἀττικῶς. Etym. M. p. 462, 4 : Τὸ ἱέρεια καὶ εὔκλεια ἀττικῶς καταβιβάζουσι τὸν τόνον καὶ τὸ α ἐκτείνουσι. Conf. Ælius Dionys. ap. Eustath. Od. p. 1579, 29. Accusativum εὐκλείαν ponit Draco p. 117, 24], ἡ, Gloria, Celebritas nominis, Splendor nominis. [Nobilitas, Gl.] Sed Εὔκλεια potius dicitur, quo et Hom. utitur; alicubi dissolvens priorem diphthongum. Od. Ξ, [402] : Εὐκλείη [Ἐϋκλείη] τ' ἀρετή τε. [Apoll. Rh. 1, 447 : Ἐϋκλείη δὲ δόμοις ἐπιβάντι λίπηται.] Il. Θ, [285] : Τὸν καὶ τηλόθ' ἐόντα, ἐϋκλείης ἐπίβησον. [Epigr. Anth. Pal. App. 215, 2 : Ὄσσην συγκλείσας ἀρετῆς εὐκλείην κατέχεις. Manetho 3, 125 : Εὐκλείην πρήξεις τ' ἀγαθάς. Forma Attica Æsch. Eum. 865 : Δεινὸς εὐκλείας ἔρως· Suppl. 975 : Ξύν τ' εὐκλείᾳ καὶ ἀμηνίτῳ βάξει λαῶν (ubi active dictum, si ad utrumque substantivum pertinet genitivus, ut sit Prædicatio. Sic Polyb. 18, 28, 9 : Εἴπερ βούλονται καὶ τὴν τῶν Ἑλλήνων εὔκλειαν ὁλόκληρον περιποιήσασθαι). Soph. Aj. 436 : Πρὸς οἶκον ἦλθε πᾶσαν εὔκλειαν φέρων· El. 973 : Εὔκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὅσην σαυτῇ τε κἀμοὶ προσβαλεῖς; Eur. Med. 415 : Τὰν ἐμὰν εὔκλειαν ἔχειν βιοτάν· Or. 30 : Πρὸς οὐχ ἅπαντας εὔκλειαν φέρων· et similiter alibi. Aristoph. Nub. 997 : Ἵνα μὴ... τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῇς.] Usus ejus est et in prosa. [Plat. Ep. 8, p. 354, B : Μετ' εὐκλείας σώζεσθαι· Menex. p. 247, A. Xen. Anab. 7, 6, 33 : Ἔχων δι' ὑμᾶς καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εὔκλειαν. || « Claritas, titulus compellatorius, in Synodo 7, Act. 1, p. 161. » Ducang. || I. q. Dignitas. Joseph. Genes. De reb. Cpol. p. 53, C : Ἐντεῦθεν καὶ κρεῖττον αὐτῷ τῆς δεσποτικῆς ἀγάπης τὰ πρακτέα διηύξητο, ὡς καὶ τῇ τῶν πατρικίων εὐκλείᾳ συντόμως προσεμπελάσαι. L. Dind.]

[Εὔκλεια, ἡ, Euclia, nomen Dianæ ap. Bœotos. Plut. Aristid. c. 20 : Οἱ Πλαταιεῖς ἔθαψαν (Euchidam) ἐν τῷ ἱερῷ τῷ Εὐκλείας Ἀρτέμιδος ... Τὴν δ' Εὔκλειαν οἱ μὲν πολλοὶ καὶ καλοῦσι καὶ νομίζουσιν Ἄρτεμιν, ἔνιοι δέ φασιν Ἡρακλέους μὲν θυγατέρα καὶ Μυρτοῦς γενέσθαι..., τελευτήσασαν δὲ παρθένον ἔχειν παρά τε Βοιωτοῖς καὶ Λοκροῖς τιμὰς κτλ. V. Pausan. 9, 17, 1, schol. Soph. OEd. T. 159. || Εὐκλείας ναὸς propter victoriam, quam Marathone Athenienses de Persis reportaverant, dedicatus memoratur a Pausania 1, 14, 5. Ἱερεὺς Εὐκλείας in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 364, n. 258. Conf. p. 466, n. 467, ubi est : ΕΥΚΛΕΙΑ. L. Dind.]

[Εὔκλεια, ἡ, Euclea, meretrix, Athen. 13, p. 583, E. Mulier in inscr. Larisæa ap. Bœckh. vol. 1, p. 867, n. 1786. L. Dind.]

[Εὔκλεια, τὰ, Euclia, festum Dianæ Εὐκλείας, ut videtur, ap. Corinthios. Xen. H. Gr. 4, 4, 2 : Εὐκλείων τὴν τελευταίαν προείλοντο, ὅτι πλείους ἂν ᾤοντο λαβεῖν ἐν τῇ ἀγορᾷ, ὥστε ἀποκτεῖναι. Quanquam simile Jovis apud Corinthios cognomen memorat Hesych. in gl. vitiosa : Εὔηλος, Διὸς ἱερὸν ἐν Μεγάροις καὶ ἐν Κορίνθῳ, ubi ἱερεὺς Hemsterh. recte, nisi genitivum posuerat Hes. et cum Διὸς conjunxerat, aut generis neutrius nomen latet in Εὔηλος, cujus loco quum Εὐκ— postulet ordo literarum, Is. Vossius Εὖκλος vel, quod pejus, Εὔκλεος. || Ejusdem nominis festum exstitisse apud Corinthiorum colonos Corcyræos, quorum numis nonnullis ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 3, p. 435, 76, 77, 78; 436, 81, inscriptum Ευκλεια, Ευκλε..., Ουκλεα, testatur mensis eorum duodecimus, ab festo illo, ut videtur, dictus Εὔκλειος, qui bis memoratur in inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 21, 51 : Εμμηνι δυωδεκατωι και ευκλειωι· 59 : Εν τωι ευκλειωι μηνι.]

[Εὐκλείδης, ὁ, Euclides, conditor Himeræ, ap. Thuc. 6, 5. Archon Att. ol. 94, 2. A quo prov. Τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἐξετάζειν, de eo qui rerum oblivioni traditarum memoriam repetat, ap. Lucian. Catapl. c. 5, Hermot. c. 76. Unus de 30 tyrannis ap. Xen. H. Gr. 2, 3, 2. Augur Phliasius ap. eund. Anab. 7, 8, 1 seqq. Alii alibi, quorum satis est memorasse mathematicum, cujus scripta supersunt. || Ab hoc nomine est adj. Εὐκλείδειος, α, ον, Euclideus, ap. Procul. Comm. in Euclid. p. 30 : Ὁ Εὐκλ. λόγος. || Forma Dorica Εὐκλείδας, frater Cleomenis regis Spart. ap. Polyb. 2, 65 seq. Alii in inscriptionibus. Eadem forma per ι scripta ap. Bœckh. vol. 1, p. 521, n. 839 : Εὐκλίδας Εὐκλίδου Ἑρμιονεύς. L. Dind.]

Εὐκλείζω, Celebro. [Tyrtæus 3, 24 : Ἄστυ τε καὶ λαοὺς καὶ πατέρ' εὐκλείσας. Aoristi forma Dor. Pind. Pyth. 9, 94 : Τρὶς πόλιν εὐκλείξαι. || Forma contracta in epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 310, n. 175, 4 : Εἵλετο τὰν ἀρετὰν, πατέρ' εὐκλείζων ἐνὶ δήμῳ, pro εὐκλήζων, ut videtur. Vix credibile huc referri gl. Hesychii : Εὐκλίζεσθαι, ἐνδοξάζεσθαι, cui εὐκλείζεσθαι potius quam εὐκληίζεσθαι, ut Heinsius volebat, restituendum. Ap. Theodor. Stud. p. 410, A : Οὕτω γὰρ μᾶλλον εὐκληθήσῃ παρά τε θεῷ κτλ., item legendum εὐκλεϊσθήσῃ. L. Dind.]

[Εὐκλειής. V. Εὐκλεής.]

[Εὐκλεινὸς, ὁ, Inclitus. Aristot. Pepl. Anth. Pal. App. 9, 48 : Δηιπύλου Κόρσης εὐειδέος Ὀρμενίοιο μνῆμα τόδ' εὐκλεινόν· γείνατο Τληπόλεμος. Εὐκλεινῆ pro εὐκλεῆ libri deteriores Stobæi Fl. vol. 2, p. 93.]

[Εὔκλειος. V. Εὔκλεια.]

[Εὔκλειστος, ὁ, ἡ, Bene clausus. Herodian. Epim. p. 178. Boiss. Hesych. v. Εὐκλήις. Eust. Od. p. 1937, 61. L. Dind.]

[Εὐκλειῶς, Εὐκλεῶς. V. Εὐκλεής.]

[Εὔκλεος, ὁ, Eucleus, n. viri in Georgii V. Jo. Chrysostomi ap. Phot. cod. 96, p. 79, 28.]

[Εὐκλήζω. V. Εὐκλείζω.]

[Εὐκλής, ῆος.] Εὐκλῆς, ίος, ἡ, ut θύρη, Hom. Il. Ω, [318], Janua bene clausa, bene obserata: q. d. Janua bonum vectem habens. Ab Hesych. exp. εὔκλειστος καὶ ἀσφαλής: ap. quem mendose legitur εὐκλήις: quod tamen mendum secuta sunt VV. LL. [In l. Hom. pro Θύρη ... εὐκλήις, ἀραρυῖα, nonnulli scribebant Ἐὺ κληῖσ' ἀραρυῖα. V. interpretes. Masculinum posuerat Etym. M. v. Κληῖδες p. 518, 56: Οὕτως οὖν καὶ τὸ εὐκλής καὶ πολυκλής βαρύνεται· τίθεται γὰρ καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ, ὡς καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ λεύκασπις (excidit fortasse ἐπὶ θηλυκοῦ)· καὶ γὰρ ἐπὶ Ἀμαζόνος ταγεὶη ἂν τὸ εὐκλής (aut delendum hoc vel scribendum τὸ λεύκασπις, aut excidit cum aliis nonnullis nomen masculinum, quocum εὐκλής jungi posse ostenderat grammaticus). L. Dind.]

[Εὐκλιματέω, Palmitibus luxurio, Frondeo. Constant. Cærim. p. 218, B: Ἄμπελος εὐκλιματοῦσα, ex Hos. 10, 1. L. D. Philo Carpas. 156. Boiss. Jo. Chrys. Serm. 89, vol. 6, p. 838. Szager. Philo vol. 1, p. 681, 34: Τὴν εὐκλιματοῦσαν καὶ βοτρυηφόρον ἄμπελον. Hasr.]

[Εὐκλήματος, ὁ, ἡ, Pampinis luxurians, Frondosus. Athanas. vol. 2, p. 223, A, ἄμπελος.]

Εὐκληρέω, Bona mihi sors obtingit, Fortunatus sum, Prospera fortuna utor. [« Dicitur et κλῆρον εὐκληρεῖν pro εὐκληρεῖν solo supra (in l. Polliani Anth. Pal. 11, 128, 1: Νὴ τὸν κλῆρον, ὃν εὐκλήρησας ἐν ἄθλοις). » HSt. Ms. Vind. Teles ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 398: Σὺ δὲ ὅτι μὲν ἀπογέγονεν (ὁ φίλος) ἀκληρεῖν οἴει, ὅτι δὲ ἐγένετο, οὐκ εὐκληρεῖν;]

Εὐκλήρημα, τὸ, i. q. εὐκληρία, Prospera fortuna. [Τοπικὸν εὐκλ., Strab. 5, p. 234 extr. Postea p. 235 vocat εὐτύχημα. Hemst. Teles ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 83 extr.: Καὶ πῶς ἂν εἴη τοῦτο ἀκλήρημα, ἀλλ' οὐκ ἤδη εἰπεῖν εὐκλήρημα; Diod. 18, 13: Ἡ τύχη τὸ παράδοξον ἀπένειμε τοῖς Μακεδόσιν εὐκλήρημα.] Tzetzes in Hesiod.: Τῆς εἱμαρμένης τῆς ἐξ ἀστέρων ὁ ζωδιακὸς κύκλος ἐστὶν, ἐξ οὗ καταπέμπεται τά τε εὐκληρήματα καὶ δυσημερήματα. Huic supra ἀντίκειται Ἀκλήρημα. [Philippus? Epist. Olymp. inter Epistolographos; loco, cujus variantes exhibeo in Notitt. Mss. vol. 10, part. 2, p. 146. Boiss. Εὔκλημα, Tzetz. Hist. 7, 865; sed leg. videtur εὐκλήρημα. Elberl. Vitiosa est forma εὐκλήρωμα, ut supra ἀκλήρωμα, ap. Antiatt. Bekkeri p. 77, 25, ex Antiphane comico citata, ubi εὐκλήρημα restituit Koppiers. Obs. p. 6.]

Εὐκληρία, ἡ, Bona sors, Prospera fortuna, εὐημερία, εὐτυχία, ἡσυχία, Hesych. [Photius et Suid. Dionys. A. R. 3, 14: Φύσεως εὐκληρίᾳ καὶ τύχης ... ἐπιτηδειότητι. Ælian. N. A. 1, 54: Μισεῖν ἄξιον τὸ ζῶον εὐκληρίας τῆς εἰς τὸ κακὸν, de aspide, cujus letifer est morsus. Theodor. Stud. p. 601, ιζ', 10: Οὕτως ὑπηρετοῦντι μισθός σοι μέγας, φῶς ἀπρόσιτον, οὐρανῶν εὐκληρία. Eust. Opusc. p. 141, 12: Ἐν εὐκληρίᾳ βίου ἀναστρεφόμενος. L. D. Euseb. Vita Const. p. 521, D: Ἡ τῶν ἡμετέρων χειρῶν εὐκλ. Phot. Epist. p. 274, 9. Id. ib. p. 362, 42: Περὶ ποίησιν ᾠδῶν ἡ φύσις λαχοῦσα τὴν εὐκλ., Facultatem, Ubertatem. Hasr.]

Εὔκληρος, ὁ, ἡ, Cui bona sors obtigit, Fortunatus. [Photio εὐεπίτευκτος. Exc. Phrynichi p. 34, 25: Δύσκληρος ὁ ἐν κλήρῳ δυστυχὴς, ὁ δὲ ἐναντίος εὔκλ. Inter voce. Divitem significantia ponit Pollux 3, 109; 6, 196. De rebus anon. ap. Suidam v. Ἀξίς cit.: Ἀξίει οὐ μὰ Δία εὐκλήρῳ. Antipater Anth. Plan. 4, 296, 3: Εὔκλαρον Σαλαμῖνα. L. Dind.]

[Εὐκλήρωμα. V. Εὐκλήρημα.]

[Εὐκλόνητος, ὁ, ἡ, Facile turbandus. Nilus Epist. p. 194. L. Dind.]

[Εὔκλῆς, έους, ὁ, Eucles, f. Dorionis, Orphei nepos, ap. Procul. Chrest. p. 1 ed. Bekker. Syracusanus ap. Xen. H. Gr. 1, 2, 8, Rhodius ap. Pausan. 6, 6, 2. Alii ap. Thucydidem, in inscriptionibus et numis Ephesi, Smyrnæ, Athenarum, quorum sufficit memorasse archontem Att. ol. 88, 2, ap. Aristot. Meteor. 1, 6 et alibi, quem Εὐκλείδην vocat Diodor. 12, 53, ubi v. Wessel. idemque ad Simson. p. 744. Genitivi forma vitiosa Εὔκλους cum nominativo non minus vitioso Εὔκλης, pro Εὐκλείους et Εὐκλῆς, ponitur in Etym. M. v. Ἀτρεΐδης p. 165, 54. Dorica Εὔκλεῦς est in inscr. Astypal. ap. Bœckh. vol. 2, p. 383, n. 2485, 45. ‖ Forma soluta Εὐκλέης, cujus pater fuerit Δρὶς, f. Orphei ap. Suid. in Ὅμηρος. L. D. Euclis priseo more scriptum in fictili, De Witte *Descr. de vases peints* p. 8, n. 12. Hasr.]

[Εὔκλητος, ὁ, ἡ, Qui boni nominis est. Theodor. Stud. p. 476, B: Εὐχάριστοι, εὐκλητοι, φίλαγνοι. L. D.]

[Εὐκλητος, ὁ, Eucletus, Messenius, Pausan. 6, 14, 11. Spartanus in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 622, n. 1247, 5. L. Dind.]

[Εὔκλος, ὁ, Euclus, vates Cyprius. Pausan. 10, 12, 11; 14, 6; 24, 3. Quorum ll. in primo, qui accusativum habet, in edd. ante Bekkerum est Εὔκλοον, in libris Εὔκλους (sic), ceteris ll. dat. Εὔκλῳ et genit. Εὔκλου. Εὔκλουν scripsit Bekkerus. Sed Εὔκλους quum analogiæ nominum cum κλέος compositorum adversetur, scribendum est Εὔκλεν, quam formam, aliarum analogia satis confirmatam a Bastio Comm. palæogr. p. 717, habet Hesych. in Ἐμπυριβήτης et Σκυδάκεια, ubi bis Εὔκλος. (Dat. Εὔκλῳ eidem pro Εὐήλῳ restitutus in Καχόρας et Καπάτας, genit. Εὔκλου est apud Suidam in Ἀΐδ p. 3, A, in scholiis Plat. p. 394, in Εὐμύκλου corruptus ap. Tatian. C. Græc. 41, p. 275, C.) Quam correctionem ipsi confirmant libri, qui in Εὔκλους consentiunt, syllaba ους, quæ ab librario ad sequens Ἀθηναῖον, quod probabiliter Ἀθηναίους scribit Bekkerus, ascripta erat, male ab alio ad terminationem proximi Εὔκλον relata. Ceterum conf. Εὐκλεια. L. Dind.]

Εὐκλύζεσθαι, Varino ἐνδοξάζεσθαι. Sed suspecta ea compositio. [Fictum ex gl. Hesychii in Εὐκλείζω notata.]

[Εὔκλωνος, ὁ, ἡ, Qui pulchros habet surculos. Andromachus ap. Galen. vol. 13, p. 877: Ζιγγίβερι θερμὸν κεὐκλωνον πενταπέτηλον. L. Dind.]

[Εὔκλωστος, ὁ, ἡ, Bene netus. Quint. Mæc. Anth. Pal. 6, 33, 3: Εὐκλώστοιο λίνου. Antipater ib. 173, 4: Εὐκλώστου νήματος. Anon. ib. 284, 3, ubi forma soluta εὐκλωστος, ut in Hom. H. Apoll. 203: Εὐκλώστοιο χιτῶνος. Schol. Hom. Il. Φ, 31, Eust. Il. p. 1056 extr. Vitiose ap. Hesych.: Εὔλωστοι, εὐυφεῖς.]

[Εὔκμητος, ὁ, ἡ, Bene compactus. Hesych.: Εὔκμητον, εὐπαγῆ, et vitiose: Εὐήμιτον, εὐπαγές. De alia ejusdem gl.: Εὔκμητον, εὐλίκμητον, v. conjecturas interpretum.]

[Εὐκνάμος, ὁ, ἡ, Eucnamus, Amphissensis, heros, Plut. Mor. p. 761, D.]

Εὔκναμπτος, ὁ, ἡ, Bene flexus, Flexibilis, Flexilis, ex Dionys. et ex Epigr. [Utrobique non εὔκναμπτος est, quod nihili, sed εὔγναμπτος vel εὔγν., ap. Dionys. 1115: Ψάμμον εὔγνάμπτοισι λαχαίνοντες μακίλῃσιν, ap. Christod. Ecphr. 240: Αὐχένος εὐγνάμπτοιο.] Dicitur tamen in ea signif. potius Εὔγναμπτος s. Ἐὔγναμπτος, poet. dialysi. [Hom. Od. Σ, 294: Κλῃσιν εὔγνάμπτοις. Apoll. Rh. 3, 833: Εὐγνάμπτοισιν ... περόνῃσιν. Oppian. Hal. 5, 498: Πῶλος μαλθακὸς εὐγνάμπτοισιν ἐφέσπεται ὦδε χαλινοῖς. Orph. Arg. 499: Εὐγνάμπτους ἀγκύρας. Paul. Sil. Descr. Soph. 464: Περίαις εὐγναμπτοισι κελεύθοις· Amb. 208: Εὐγνάμπτοιο καλαύροπος· 268: Εὐγνάμπτοις δὲ πορείαις. Leonidas Anth. Pal. 6, 365, 5: Εὐγναμπτὸν τε χριάγραν. In ll. Anthologiæ εὔγναπτος sine μ scribitur in cod. Palatino, ut in cod. Hesychii v. Εὐγνάπτοις. De qua orthographia dictum in Γνάμπτω vol. 2, p. 670, A. L. D. Hesych. in Γναμπτόν. Hemst.]

Εὔκναπτος, ὁ, ἡ, Bene paratus a fullone.

[Εὐκνήμις, ῖδος (v. Arcad. p. 196, 6), non ut HSt.] Εὔκνημις, ὁ, ἡ, Bonas ocreas gerens, Bene ocreatus, Pulcra ac elegantia tibialia gerens, Eleganter ocreatus. Hom. Il. Γ, [86]: Τρῶες, καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί· A, [17]: Ἀτρεΐδαί τε, καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί· accipit autem partem pro toto, ac per εὐκνήμιδας intelligit Pulcris armis præditos, ut Plaut. Eosdem Achæos vocat etiam χαλκοκνήμιδας. [Femin. in fr. ab Etym. M. in Κληῖδες p. 519, 1 citato: Ἐπὶ νηὸν εὐκνήμιδος Ἰτώνης. ‖ Bene radiatus. Nonnus Dion. 7, 140; 21, 193, ἀπήνη. V. Κνήμη. L. Dind.]

[Εὔκνημος. Nicand. Ther. 648: Εὐκνήμοιο κόμην βρίθουσαν ὀρείης. Schol. εὐκνήμοιο, ἤγουν εὐκλάδου. Ἡ εἶδος βοτάνης. Τοῖς δύο ὀνόμασιν ἐχρήσατο καθ' ἑνὸς, εὔκνημον καὶ ὄρειον ὁμωνύμως. Quarum exposs. primam

ita declarat, ut κλάδοι sint quasi κνῆμαι. Al. 372 : Ἄλλοτ' ἀμύνει βότρυς, εὐκνήμοιο μέγα βρεχθέντος ἐν οἴνῳ. Schneiderus : « Εὐκνήμοιο M. R. Par., quod ipsum vulgato εὐκήμοιο substitui voluit Dorvill. ad Char. p. 17. Scholl. : Ἡ τῆς εὐκνήμου βότρυν, ὅπερ κόριον καλοῦσι. — Βότρυς εὐκνήμου, ὡσανεὶ τῆς καλῆς κνήμας ἐχούσης ἀμπέλου· κνήμας δὲ τὰ μεταξὺ τῶν κονδύλων ἢ τῶν κάμψεων λέγει, τοῦ βότρυος βρεχθέντος ἐν οἴνῳ. Addit Gœtt. : Ἡ εὔκνημος (εὐκνημος in scholiis), εἶδος βοτάνης. Eutecnius : Καὶ βότρυς ἐν οἴνῳ βεβρεγμένος μετὰ εὐκνήμου τῆς βοτάνης βρωθεὶς οὐκ ἔστι βοηθεῖν ἀδόκιμος. » Idem confert πολύκνημον, quod v.]

Εὔκνημος, ὁ, ἡ, Qui bonis tibiis s. cruribus, elegantibus et pulcris tibiis est, Cam. ex Polluce [2, 191. Plin. N. H. 34, 8, 19 : « Strongylion fecit Amazonem, quam ob excellentiam crurum *eucnemon* appellant. » Asclepiades Anth. Pal. 5, 203, 2, πούς. Pap. Ægypt. ap. Letronn. post Aristoph. ed. Didot. vol. 2, p. 14, 6. Theognostus in Cramer. Anecd. vol. 2, p. 88, 19. ‖ Forma soluta Nonn. Dion. 18, 60 : Ποσσὶν εὐκνήμοισιν. L. Dind.]

[Εὔκνισσος vel Εὔκνισος, ὁ, Eucnisus, n. viri fictum ab εὖ et κνίσα, ap. Alciphr. Ep. 3, 52, ubi Εὐκνίσσῳ, quod ex codd. Paris. correxit Bast. ad Gregor. p. 917.]

[Εὔκνιστος, ὁ, ἡ, Facile irritandus. Manetho 5, 337 : Εὔκνιστον, πρόλαλον, de muliere. Angl. Doroth. Doctr. p. 775, B, ubi peccato operarum : Μηδὲ ἔσεσθε εὔκνηστοι. Hase.]

[Εὐκολία, ἡ, Bona alvi conditio, Theopompo ap. Athen. 14, p. 649, B : Ἡ τρυξ ἀριστόν ἐστιν ἐς εὐβουλίαν, restituebat Casaub. sec. Grotium Exc. p. 971, vel potius Scaliger.]

Εὐκοίλιος, ὁ, ἡ, Bonam alvum faciens, ut Cato. Εὐκοίλια medici vocant, Quæ modice alvum solvunt, plus tamen quam natura sua sponte faceret. Dioscor. [2, 149], de beta : Τὸ μὲν λευκὸν, εὐκοίλιον· τὸ δὲ μέλαν, σταλτικώτερον κοιλίας· Plin., Candida beta solvitur alvus modice, nigra inhibetur. De qua Athen. 9, [p. 371, B] : Εὐκοιλιωτερον δὲ τὸ λευκὸν, τὸ δὲ μέλαν, οὐρητικώτερον. [Conf. id. 2, p. 69, F.] Diosc. 1, 134, de cerasis : Αὐτὰ μὲν χλωρὰ λαμβανόμενα, εὐκοίλια τυγχάνει, ξηρὰ δὲ ἵστησι κοιλίαν· c. 3, de oleo, Εὐκοίλιον καὶ μαλακτικόν. Athen. 8 : Εὐανάδοτος, εὐκοίλιος. [Theoph. Nonn. Epit. p. 122, 6 : Δίαιτα εὐκ. Hase. Alex. Trall. 9, p. 163. V. Εὐήτριος.]

[Εὐκοινόμητις, ὁ, ἡ, Recte reipublicæ consulens. Æsch. Suppl. 708, ἀρχή.]

[Εὐκοινωνησία, ἡ, Facilitas communicandi. Marc. Anton. 11, 20.]

Εὐκοινώνητος, ὁ, ἡ, Quocum communicare aliquid facile est, Facilis. Ex Aristot. Eth. [Nic.] 4, 2 : Εὐκοινώνητος εἰς τὰ χρήματα, In rebus pecuniariis facilem se præstans et tractabilem. [Philo De virtute 19, p. 19 Mai. Boiss. Themist. Or. 22, p. 269, C : Ἆρα εἰ φιλόδοξος εἴη (ὁ πρᾶος καὶ εὔχαρις) καὶ πάνυ τοῦ πρωτεύειν ἐξηρτημένος, ἴσθ' ὅπου ἂν εὐκ. γένοιτο;]

[Εὐκοιτέω, Bene dormio. Phryn. Ecl. p. 17 : Εὐκοίτει· καὶ τοῦτο ἀποτρέπου.]

Εὐκολία, ἡ, Facilitas : proprie in capiendo cibo, quum sc. stomachus ea, quæ apponuntur, non respuit fastidiose. Εὐκολία, inquit Bud., ἀφιλεῖα : cui vitio morositas opp., i. e. δυσκολία, Anxietas in victu. Plut. Cæs. [c. 17] : Τῆς δὲ περὶ τὴν δίαιταν εὐκολίας κἀκεῖνο ποιοῦνται σημεῖον· et [Mor. p. 461, C] : Ἐθιστέον οὖν τὸ σῶμα δι' εὐτελείας πρὸς εὐκολίαν αὐτάρκεις ἑαυτῷ γιγνόμενον. Dicitur etiam de morum facilitate, ut Cic. et Plin. Paneg. loquuntur. [Plat. Alcib. 1 p. 122, C : Εἰ δ' αὖ ἐθελήσεις εἰς σωφροσύνην τε καὶ κοσμιότητα ἀποβλέψαι καὶ εὐχέρειαν καὶ εὐκολίαν.] Plut. Anton. [c. 26] : Εὐθὺς οὖν τινὰ βουλόμενος εὐκολίαν ἐπιδείκνυσθαι καὶ φιλοφροσύνην, ὑπήκουσε καὶ ἦλθεν. Item in alia signif. Facilitatis Id. [Mor. p. 462, A] : Ἡ δὲ πρὸς τὰ πράγματα εὐκολία, καὶ προς οἰκέτας εὔκολον ποιεῖ, Facilitas animi, qua ad res gerendas accedimus, non indignabundi et quasi nauseanti stomacho. [De agilitate corporis Plato Leg. 12, p. 942, D : Χορείας πάσας εἰς τὰς ἀριστείας τὰς κατὰ πόλεμον βλεπούσας χορεύειν, καὶ δὴν εὐκολίαν τε καὶ εὐχέρειαν ἐπιτηδεύειν τῶν αὐτῶν ἕνεκα. Clem. Al. Pæd. 2, p. 240 : Ἡ ἀνυποδησία πολλὴν εὐκολίαν παρέχει τοῖς ποσίν.] Item pro Facilitate s. Commoditate. Gregor. : Εὐκολίαν τινὰ τῇ ἐξόδῳ τοῦ πνεύματος μηχανωμένη ἡ φύσις, ἀνευρύνει τὸν περὶ τὸ στόμα πόρον, Commoditatem egrediendi. [Thomas M. p. 387 : Εὐκολίαν ἔχει τόδε ἤγουν ἑτοιμότητα εἰς μεταχείρισιν. Conf. p. 771. Cum genit. Addæus Anth. Pal. 7, 694, 4 : Εὑρήσει σὺν σοὶ πρήξιος εὐκολίην. ‖ Volubilitas linguæ in dicendo, Facundia. Suidas in Ὀλυμπιόδωρος, ubi eum appellat ἄνδρα δυνατὸν λέγειν καὶ διὰ τὴν περὶ τοῦτο εὐκολίαν καὶ ἐντρέχειαν ὀλίγοις τῶν ἀκουόντων ἑφικτόν, ex Marino V. Procl. c. 9. Eunapio V. Max. p. 71 εὐκολία καὶ χάρις ἐν λόγοις jungitur. Ex Ernesti Lex. rhet. In deteriorem partem de oratore Pollux 6, 144. Conf. Εὔκολος, Εὐκόλως.]

Εὐκολίνη, ap. Callim. ἡ Ἑκάτη, per antiphrasin, ἡ μὴ οὖσα εὔκολος, Etym. [M. et Traj. ap. Ruhnk. p. 437 ed. Ern., in quo ipsa verba poetæ ponuntur : Χαῖρ' Εὐκολίνη, additurque διὰ τοῦ ι τῷ λόγῳ τοῦ Εὐηνίνη. Quod Ἐκάλη pro Ἑκάτη scrib. conjecerant Bentlejus et Ruhnkenius, improbabat Hemst. Nec potuit in carmine dactylico locum habere Εὐκολίνη, si recte id comparatur cum Εὐηνίνη, sed in jambico, cui tribuendum fr. putabat etiam Nækius in Comment. de Hecale p. 532. Idem ib. p. 528 jure dissentit a Wyttenbachio in annot. ad Plut. Mor. p. 922, Εὐκολίνη in Ἑκαλίνη mutante non majori cum specie quam si quis, quod in illo p. 352, D, rejecimus, Ἑκαλίνη in Εὐκολίνη mutatum velit. (Recte vero Wyttenb., quod suo loco a nobis notandum erat, Ἑκαλήνη vel potius Ἑκαλίνη restituit Etym. M. v. Ἑκάλη p. 319, 44.) Nec Suidæ gl. corruptam Εὐκολίνη, ἡ εὔκολος πόλις, recte emendavit suæque opinioni adhibuit Ruhnk. in Add. ap. Ernest. s. Ep. cr. p. 181, πόλις mutans in πόδας. ‖ Eucoline, n. mulieris, in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 781, 7; 946; 1021. Memorat etiam Theognost. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 114, 3. L. Dind.]

[Εὐκολὶς, ἴδος, ἡ, Quæ allevat. Hesych. : Εὐκολίδες, αἱ (εὖ codex) τῆς εὐκολίας ποιητικαί.]

[Εὐκόλλα, locus. Nonni Dion. 32, 293 : Οἳ λάχον ἐγγύθεν Εὔρου ναιομένην Εὐκόλλα, μαχήμονος ἔνδιον Ἠοῦς.]

Εὐκόλλητος, ὁ, ἡ, [Qui facile glutinari potest], contrar. δυσκόλλητος.

[Εὔκολλος, ὁ, ἡ, Bene glutinans. Antip. Sid. Anth. 6, 109, 5 : Τὰν εὔκολλον δρυὸς ἰκμάδα.]

[Εὐκολοκράτητος, ὁ, ἡ, Facile expugnandus. Nicet. Chon. p. 19, A, quod dicit, Παραλλάξας (locum quendam) ὡς εὐκαταγώνιστον, in cod. barbarogr. dicitur εὐκολοκράτητον. L. Dind.]

Εὔκολος, ὁ, ἡ, Facilis [Gl.] : contrar. τῷ δύσκολος [e. gr. ap. Strat. Anth. Pal. 12, 203, 3], ejusdemque cum eo originis, sc. a κόλον. Ita proprie erit Qui facile quemlibet cibum assumit, non est stomacho fastidioso. [V. Casaub. ad Sueton. Cæs. c. 53. Angl.] Plut. Lyc. [c. 16], de educatione infantium Laconicorum : Εὔκολα ταῖς διαίταις καὶ ἄσιχα καὶ ἀθαμβῆ σκότου, ubi ἄσιχα cum εὔκολα copulat; sicut Athen. σιχὸς cum δύσκολος. Et τὸ εὔκολον, i. q. εὐκολία. Idem Plut. Galba [c. 3] : Τὸ εὔκολον τῆς διαίτης, Victus facilitas, Quum nullos cibos ob stomachi fastidium rejicimus. Pierumque accipitur pro eo, qui Lat. Facilis dicitur, i. e. Qui in sermonibus et consuetudine quotidiana difficilis et morosus non est. [Aristoph. Ran. 82 : Ὁ δ' εὔκολος μὲν ἐνθάδ', εὔκολος δ' ἐκεῖ, de Sophocle. 359 : Μηδ' εὔκολός ἐστι πολίταις.] Plato Reip. 1, [p. 329, D] : Ἂν μὲν γὰρ κόμιοι καὶ εὔκολοι ὦσι, καὶ τὸ γῆρας μετρίως ἐστὶν ἐπίπονον. Quem l. Cic. ita vertit, Moderati enim et nec difficiles nec inhumani senes tolerabilem agunt senectutem; quibus opp. χαλεποὺς, Importunos et inhumanos. Aristot. Rhet. 2, [4] : Εὔκολοι καὶ μὴ ἐλεγκτικοὶ τῶν ἁμαρτανομένων, καὶ μὴ φιλόνεικοι καὶ μὴ δυσέριδες. Plut. Fab. [c. 1] : Εὔκ. πρὸς τοὺς συνήθεις καὶ κατήκοος, Facilis s. Humanus erga familiares. [Ἵππος Poll. 1, 195, ὀρχηστὴς 4, 96, τύραννος 1, 42. De militibus expeditis 1, 130.] Idem dicit etiam εὔκολος ὀργῇ, Facilis in ira deponenda [Mor. p. 463, D] : Τὸ δύσκολον τοῦτο τῆς κρίσεως καὶ φιλαίτιον εὐκολωτέρους ποιεῖ ταῖς ὀργαῖς. Ab Eod. copulantur εὔκολος et φιλάνθρωπος. [De deo Antipater Anth. Pal. 9, 72, 1, Ἑρμείας. (Hesych. : Εὔκ., καὶ Ἑρμῆς παρὰ Μεταποντίοις.) Μουσῶν εὐκόλων ἀνθρήνιον de Sophocle ap. Philostr. jun. Imag. 13, p. 134, 14.] Item εὔκολα μῆλα in Epigr.

[Meleagri Anth. Pal. 9, 363, 20, ubi cod. Vat. recte εὔκομα], quoniam id animal est ἀπλοϊκὸν, et quod nihil molestiæ exhibeat. Item alia signif. ap. Greg. Naz., οἱ εὔκολοι καὶ ταχεῖς, Qui ad omnia faciles sunt et expediti. [Leonidas Anth. Pal. 5, 206, 2 : Μουσέων εὔκολοι ἐργάτιδες. || De rebus sic Antipater Anth. Pal. 6, 335, 1 : Καυσίη, ἡ τὸ πάροιθε Μακηδόσιν εὔκολον ὅπλον· Parmenio 11, 4, 2 : Εὔκολος ἐργασία. Ita ap. Charitonem πρᾶσις, διαλλαγαί, ἔκτρωσις : v. Dorvill. p. 283.] Item εὔκολος εἰπεῖν τι, Qui facile aliquid dicere potest. Synes. Ep. 152 : Εὔπορος εὑρεῖν, εὔκολος εἰπεῖν ἑραστοῦ φύσιν, Qui facile invenire et facile oratione exprimere potest. [Eunapio p. 129 Himerius dicitur εὔκολος ἀνὴρ εἰπεῖν. Ernest. Lex. rhet. || In malam partem de oratore ap. Polluc. 6, 142. Schol. Rav. Aristoph. Eq. 41 : Εἰς ὀργὴν εὔκολος, de iracundo. Theod. Stud. p. 33, E : Πρὸς ἐξαπάτην εὔκολοι. L. D. In deteriorem partem εὔκολοί τινες ἄνθρωποι καὶ ταπεινοὶ καὶ πᾶν ὅτιοῦν ὑπομένοντες ἐπὶ κέρδει, ap. Harpocr. inserviunt ad explicandum βωμολόχοι in Βωμολοχεύεσθαι. Hemst. Atticista in Maji Class. Auct. vol. 4, p. 526 : Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἀνόητος εὔκολος λέγουσιν. L. D. Philostr. V. Ap. 3, 28, p. 118 : Φειδώμεθα τῶν ἀνοήτων καὶ εὐκόλων. Schneid. Comparat. argum. Theocr. Id. 1 : Ἡ δὲ νέα (Δωρὶς διάλεκτος) μαλθακωτέρα καὶ εὐκολωτέρα. Superlat. Plat. Leg. 6, p. 779, E : Τὸ εἰπεῖν οὐ πάντων εὐκολώτατον. Maxim. Tyr. Diss. 26, 2 : Τὰ χαλεπὰ εὐκολώτατα.]

|| Εὔκολος, Facile [Gl.]. Plut. [Mor. p. 46, C] : Οἵ τε γὰρ εὐκ. καὶ ὀλιγώρως τὸ κακῶς ἀκούειν καὶ ὑπὸ τῶν φιλοσόφων φέροντες, Æquo animo ferentes, Non ægre et moleste ferentes. [Aristot. Eth. Nic. 1, 11 : Ἐπειδὰν φέρῃ τις εὐκ. πολλὰς ... ἀτυχίας. Isocr. p. 239, B : Τὰς τῶν ἄλλων βαρύτητας εὐκ. καὶ ῥᾳδίως φέροντας. Cicero Ad Att. 13, 21, 6 : « De Attica optime, quod levius ac lenius, et quod fert εὐκόλως. » || Neutro comparativi adverbialiter posito, Plut. Mor. p. 235, C : Εὐκολώτερον ἀποθανούμεθα. Pro quo Εὐκολωτέρως Agathem. Geogr. p. 207, Mauric. Strateg. p. 113. || Εὐκολώτατα adverb., Facillime, ut interpr. Gl. « Antonin. in Anecd. meis vol. 4, p. 468, 7. » Boiss.] Dicimur etiam faciles aures alicui præbere, cui opp. δυσκόλως ἀκροᾶσθαι ap. Isocr. [Plato Reip. 7, p. 535, E : Ψυχὴν, ἥ ἂν τὸ ἀκούσιον (ψεῦδος) εὐκ. προσδέχηται· Leg. 6, p. 752, B : Ὡς εὐκ. καὶ ἀφόβως ἀπείροις ἀνδράσι νομοθετοῦμεν· Phæd. p. 117, C : Εὐχερῶς καὶ εὐκ. ἔξαπιν· Hipp. min. p. 364, D : Ἱλάως τε καὶ εὐκ. ἀποκρίνεσθαι. In deteriorem partem Soph. p. 242, C : Εὐκ. μοι δοκεῖ Παρμενίδης ἡμῖν διειλέχθαι (De auctore sic ap. Poll. 6, 144.) Diod. 5, 32 : Τὴν τοῦ σώματος ὥραν εὐκόλως ἑτέροις προίενται. Xenoph. Comm. 4, 8, 2 : Πάντων ἀνθρώπων μάλιστα ἐθαυμάζετο (Socrates) ἐπὶ τῷ εὐθύμως τε καὶ εὐκ. ζῆν. Gramm. ap. Bachm. Anecd. vol. 2, p. 356, 27 : Εὐκ. οὖν εὐφυΐα καὶ ἐπ' ἀνθρώπων λέγεται. Εὐκ. καθιστάμενος ἵππος ap. Polluc. 1, 196.]

[Εὔκολος, ὁ, Eucolus, n. viri in numo Thessalico ap. Mionnet. *Descript.* vol. 2, p. 3, 19.]

[Εὔκολπος, ὁ, ἡ, Qui est pulchro sinu. Christod. Ecphr. 104 : Κύπριδος εὐκόλποιο. L. D. Εὔκολποι Φαλήρου ἀγκῶνες, Archestr. ap. Athen. 7, p. 285, C. Hemst. Julianus Æg. Anth. Pal. 6, 28, 3 : Εὐκόλπου τε λίνοιο περίπλοκα κύκλα μολίβδῳ. L. Diud.]

Εὐκόλυμβος, ὁ, ἡ, Urinandi peritus, ex Alciphr. [Ep. 1, 8, ubi est n. pr. fictum. Adjectivum, in interpretatione voc. δύπτην, ap. schol. Lycophr. 387.]

[Εὔκολως. Εὐκολώτατα. Εὐκολωτέρως. V. Εὔκολος.]

[Εὐκομάω, unde εὐκομόωντα κάρηνα, ap. Quint. 4, 403, scrib. divise εὖ κομόωντα. V. Lobeck. ad Phryn. p. 629.]

[Εὔκομης. V. Εὔκομος.]

Εὐκομῐδής, ὁ, ἡ, Bene curatus, Bene tractatus, εὖ ἠγμένος, εὐκόμιστος ἐν ἐπιμελείᾳ, Hesych., i. q. εὐκόμιστος, infra i. e. ἐπιμελείας εὖ τετυχηκώς. [Herodot. 4, 53 : Νομὰς καλλίστας καὶ εὐκομιδεστάτας.]

Εὐκόμιστος, ὁ, ἡ, Qui bene curatus est aut curatur, ὁ ἐπιμελείας εὖ τετυχηκώς, Eust. [Od. p. 1560, 6] ex vett. gramm. [Photius, Etym. M., Hesych. v. Εὐκομιδής. Sine interpret. Pollux 9, 161.]

Εὔκομος, ὁ, ἡ, s. Εὐκόμης, ὁ, Bene s. Pulcre comatus, Qui eleganti cæsarie est, i. q. καλλίκομος, καλλιθριξ. [Præter καλλίκομοι Hesych. interpr. etiam εὔτροφοι. Meleager Anth. Pal. 9, 363, 20 : Εὔκομα μῆλα, de ovibus. De equis Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 257, 20. Ἄλση Pollux 1, 229; κλάδοι 236. L. D. Theophyl. Sim. Hist. p. 37, 17 ed. Bonn. : Δένδρον ὑψιτενές τε καὶ εὔκ. Vita Hyacinth. p. 30, 4 : Ὁ ὑψίκομος, ὁ εὔκ. Hase.] Pro quo poetice dicitur Ἠύκομος. Hom. Il. A, [36] : Τὸν ἠύκομος τέκε Λητὼ, Pulcricoma Latona. [Sic alibi ap. Hom. et Pind. de mulieribus. Moschus 4, 82, Nicostr. Oppian. Cyn. 3, 43 : Ἠύκομος λίς. Secundus Anth. Plan. 4, 214, 4 : Ἀσπίδ' Ἐνυαλίου καὶ κόρυν ἠύκομον. Anyte ib. 231, 4 : Πόρτιες ἠϋκόμων ὀρεπτόμεναι σταχύων. || Εὐκόμης, Pollux 2, 24; 5, 83. Maxim. Tyr. Diss. 3, vol. 1, p. 41, 1 : Εἴ πού τις εὐκόμης, εἴ πού τις ὡραῖος. L. Diudorf.]

Εὔκομπος, ὁ, ἡ, Compositus, VV. LL. [Eur. Tro. 152 : Μολπὰν, εἴαν ποδὸς ἀρχεχόρου πλαγαῖς Φρυγίοις εὐκόμποις ἐξῆρχον θεούς.]

Εὔκονον s. Τεύκονον, ab Ameria et Timachida nominari τὸν πιτυΐτην ἄρτον, tradit Athen. 3, [p. 114, E].

Εὐκοπία, ἡ, Facilitas, εὐκολία, VV. LL. [Diod. 1, 36 : Τοσαύτην τοῖς ἔργοις εὐκοπίαν παρέχεται (Nilus)· 3, 16 : Διὰ τὴν εὐκοπίαν καὶ τὴν ἑτοιμότητα τῆς τροφῆς· ubi ascripta ab interprete videntur verba καὶ τὴν ἑτ. Maccab. 2, 2, 25. L. D. Eadem locutione, Διὰ τὴν εὐκ. τῆς τρ., utitur Agatharch. ap. Phot. Bibl. p. 450, 12. Hase.]

Εὔκοπος, ὁ, ἡ, Facilis, Qui facili labore fit; Expeditus, Qui facili labore rem aliquam conficit, et qui veluti non lassat. Epigr. [Nicarchi Anth. Pal. 11, 112, 2] : Οὕτως εὔκοπός [εὐσκοπός] ἐστι Δίων, Adeo Dion est expeditus, qui absque dolore medetur. In VV. LL. dicitur i. esse q. εὔκολος, et Facile parabilis. [Polyb. 18, 1, 2 : Τοῦτο δὲ κατὰ μὲν τὴν Ἑλληνικὴν ἀγωγὴν ἀδύνατον εἶναι δοκεῖ, κατὰ δὲ τὴν τῶν Ῥωμαίων εὔκοπον. Matth. 9, 5 : Τί γάρ ἐστιν εὐκοπώτερον;]

|| Εὐκόπως, Facili labore et nullo negotio, Aristoph. [ap. Polluc. 9, 162. Diod. 3, 24 : Πέττουσιν εὐκ., ubi est var. εὐκόλως, quocum confunditur etiam 5, 32. Hero Belop. p. 130, C : Αὐσαντες αὐτὸ εὐκ. μεταφέρουσι· Spirit. p. 161, C : Εὐκ. τῷ δακτύλῳ καταλαμβάνεσθαι τὸ στόμιον· Autom. p. 255, A : Εὐκ. τε καὶ εὐκυλίστως. Et ibid. C. « Schol. Pind. Nem. 1, 82. » Boiss. Apollon. Hist. mir. c. 35 : Εὐκ. καὶ ἀκακοπαθήτως τίκτειν. Confusum cum εὐστόχως ap. Scymn. Descr. orb. v. 42; ad quem l. conf. Letronn. p. 54 et, quem ibi laudat, Kayser. ad Philostr. Vit. soph. p. 304. Hase. Comparativo Antipater ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 20 : Πολὺ ἐλαφρότερον καὶ εὐκοπώτερον πάντα ἂν πράξειεν. L. Diud.]

[Εὐκοπρώδης, ὁ, ἡ, Bene stercoreus. Hippocr. p. 1234, D : Τῇ τετάρτῃ ἀπὸ ὕδατος λινοζώστιος ὑπεχώρησεν εὐκοπρώδεα καὶ ὑγρά. Suspectum est Schneiderio. Legendum videtur, demta syllaba proxima, ὑπεχώρησεν vel ὑπεχώρησε κοπρώδεα, ut alibi dicit. L. Diud.]

[Εὐκόπως. V. Εὔκοπος.]

[Εὐκόρῡθος, ὁ, ἡ, Bene galeatus. Oppian. Cyn. 1, 363, Κάστωρ.]

[Εὐκόρῡφος, ὁ, ἡ, Qui est pulcra vertice. Hermes ap. Stob. Ecl. eth. p. 992 : Τοὺς μὲν νοτιαίους τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ τῇ κορυφῇ οἰκοῦντας εὐκορύφους καὶ καλλίτριχας ... εἶναι. Kall. || Εὐκ. καὶ εὐγράμμοι περίοδοι, Dionys. De adm. vi Dem. c. 40 (p. 1078, 9). A torno ductam esse vocem patet c. 43 (p. 1093, 1). Hemst. « Sunt periodi, quæ modicum, idoneum et concinnum ambitum habent; unde et στραγγύλαι dicuntur, veluti rotundæ, et opponuntur ταῖς ὑπτίαις, h. e. porrectioribus, extensis, latis, metaphora ducta ab altitudine verticis, in ὕπτιος a longitudine vel extensione. » Ex Ernesti Lex. rhet.]

Εὐκοσμέω, Modeste me gero, Officio meo fungor. In VV. LL. affertur ex 1 Macc. [8, 15], εὐκοσμεῖν αὐτοὺς pro Ornare ipsos. [Dicitur de Romanis : Βουλευτήριον ἐποίησαν ἑαυτοῖς, καὶ καθ' ἡμέραν ἐβουλεύοντο τριακόσιοι καὶ εἴκοσι βουλευόμενοι περὶ τοῦ πλήθους, τοῦ εὐκοσμεῖν αὐτούς. Quod intransitive dicitur eadem signif. qua infra εὐκοσμία.]

[Εὐκόσμητος, ὁ, ἡ, Bene ornatus, Pulcher. Hom. H. Merc. 384 : Οὐ μὰ τάδ' ἀθανάτων εὐκόσμητα προθύρατα. Eust. ad Il. A, 429 : Εὔζωνον δὲ γυναῖκα τὴν Βρισηΐδα λέγει ἀντὶ τοῦ εὐκόσμητον.]

Εὐκοσμία, ἡ, Decentia, Modestia, Mores compositi. Quæ interprett. sunt Budæi, qui ab Isocr. [p. 147, B] in illa tertia signif. accipi tradit. Polit. ap. Herodian. [8, 8, 1] Modestiam itidem interpr. Ego quod Hesych. dicit, ἐπὶ τῆς εὐκοσμίας τῶν γυναικῶν, apte reddi posse existimo Ad continendas mulieres in officio, ubi sc. scribit ἁρμοσύνους fuisse Magistratum quendam apud Lacedæmonios ἐπὶ τῆς εὐκ. τῶν γυν. [Eur. Bacch. 693 : Αἱ δ' ἀποβαλοῦσαι θαλερὸν ὑμάτων ὕπνον ἀνῆξαν ὀρθαί, θαῦμ' ἰδεῖν εὐκοσμίας. Xen. Cyrop. 1, 2, 3 : Ὡς ἂν μὴ μιγνύηται ἡ τούτων τύρβη τῇ τῶν πεπαιδευμένων εὐκοσμίᾳ· 8, 133 : Πολλὴν αἰδῶ καὶ εὐκοσμίαν πρὸς ἀλλήλους. Παίδων εὐκ. ap. Plat. Prot. p. 325, Isocr. p. 147, B, Æschin. p. 2, 6, ῥητόρων p. 5, 29. Hesych. v. Παιδονίκται addit Hemst. Conf. Aristot. Pol. 4, 15; 6, 8. Hippocr. Ep. p. 1280, 3 : Ὁ δ' εἶχεν ἐν εὐκοσμίῃ πολλῇ ἐπὶ τοῖν γονάτοιν βιβλίον. L. D. Galen. vol. 6, p. 60, 18 : Μέγιστον ἐφόδιόν ἐστιν ἡ εὐκοσμία τε καὶ εὐπείθεια. Novell. ap. Zachar. Hist. jur. græcor. p. 128, 7 : Τάξιν καὶ εὐκ. Hase.]

[Εὐκόσμιος, ὁ, Decorus. Lex. Ms. Havn. : Κίθαρις, περίθεμα κεφαλῆς εὐκόσμιον καλόν. Osann. Adv. Schol. Aristoph. Nub. 969 : Εὐκοσμίως καθεσθῆναι, Decore.]

Εὔκοσμος, ὁ, ἡ, Bene ordinatus : contrarium Incomposito, quod est ἄκοσμος. [Solon ap. Demosth. p. 422 extr. : Εὐνομία δ' εὔκοσμα ... πάντ' ἀποφαίνει. Æsch. Pers. 481 : Οὐκ εὐκοσμον αἴρονται φυγήν. Marc. Arg. Anth. Pal. 9, 270, 5 : Εὔκοσμον ἔχω βίον. Maxim. Conf. vol. 2, p. 57, D : Μήτε ἦθος εὔκοσμον εἰς τὴν τῶν κρειττόνων ἐξάνυσιν ἔχων.] Thuc. 1, [84] : Πολιμικοί τε καὶ εὔβουλοι διὰ τὸ εὔκοσμον γιγνόμεθα, Ob statum bene compositum. Exp. etiam Ob moderationem. [Thuc. 6, 42 : Πρός τε τἆλλα εὐκοσμότεροι καὶ ῥᾴους ἄρχειν ὦσι.] E Xen. autem [immo ex Thuc., ut videtur, non e Xen., qui simpliciter testis vocabuli citatur, cujus superlativo adverbii utitur] affertur in VV. LL. τὸ εὔκοσμον pro Ornatus, et Laudabilis habitus. [Neutro gen. etiam ap. Lucian. De domo c. 7 : Θαυμάσειεν ἄν τις τῆς ὀροφῆς ἐν τῷ ἀμόρφῳ τὸ ἀπέριττον καὶ τῷ εὐκόσμῳ τὸ ἀνεπίληπτον.] Item pro Comptus, Elegans. [Eur. Bacch. 235 : Ξανθοῖσι βοστρύχοισιν εὔκοσμος κόμην. Eadem constr. Aret. p. 72, 35 : Τοῖχοι γραφῇσι εὔκοσμοι, Ornati.]

‖ Εὐκόσμως, Ordinate, Composite, Rite atque ordine, Decore. [Hom. Od. Φ, 123 : Ὡς εὐκόσμως στῆσαι (secures). Hesiod. Op. 626 : Εὐκ. στολίσας νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο. Tzetz. Hist. 11, 863 : Γυναῖκας πόρνας εὐπρεπεῖς στολίσαντες εὐκ.] Exp. et Ornate, Concinne. [Plut. Demosth. c. 11 : Εὐκ. καὶ μεγαλοπρεπῶς τῷ δήμῳ διαλεγομένους.] Bud. ex Diogene, Καὶ τὰς χλανίδας εὐκόσμως περιεβάλλοντο, ubi exp. Honeste et decenter. [Superl. Xen. Cyrop. 2, 4, 1 : Βούλεται γάρ σε ὡς εὐκοσμότατα καὶ λαμπρότατα προσάγειν.]

[Εὔκοσμος, ὁ, Eucosmus, Lycurgi legum latoris Spartanorum f. Pausan. 3, 16, 6.]

[Εὐκόσμως. V. Εὔκοσμος.]

[Εὔκουρος, ὁ, significatione incerta legitur in fr. Hegemonis Thasii ap. Athen. 15, p. 698, E : Σπάνις, ἡ πολλοὺς Θασίων εἰς ἑλκάδα βάλλει εὐκούρων βδιλυρῶν ὀλλύντων τ' ὀλλυμένων τε ἀνδρῶν, οἳ νῦν κεῖθι κακῶς κακὰ βαψῳδοῦσιν. A verbo κείρω repetebat Preller. ad fr. Polemonis p. 81, ut esset Eleganter tonsi.]

[Εὐκράδαντος, ὁ, ἡ, Facile quatiendus, Mobilis. Etym. M. p. 701, 53 : Ῥαδαλὸν δὲ ἀκουστέον τὸ εὐκράδαντον. Boiss. Ad quem l. conf. Villoisoni scholia Ven. ad Il. Σ, 576. Hase. Proculus ad Hesiodi Op. 676 : Κράδας δὲ λέγουσι τοὺς νέους συκίνους βλαστοὺς ἀπὸ τοῦ εὐκραδάντους ὑπάρχειν. L. D. Eust. Il. p. 1165, 20. ἄ]

[Εὐκρᾰδὴς, ὁ, ἡ, vel Εὐκραδία, ἡ, ap. Nicand. Al. 347 : Τῷ καὶ εὐκραδίης (vel potius εὐκρ.) τριπετῆ ἐν νέκταρι μίξαις σύκων αὐανθείσαν ἅλις πόσιν ὁμφαλόεσσαν. Schneider. : « Εὐκραδὴς τριπετὴ Medic. Ricc. Steph. et Lect. et sic in scholl. exhibet scriptam var. priorem Gœtt. cum edd. antt., ubi explicant sic : Καὶ τῆς καλῆς κράδης τὴν τριπετῆ τῶν σύκων πόσιν. Postea est : Γράφεται τοῖς δὲ καὶ εὐκραδέος, ubi Gœtt. τοῖς δὲ γράφεται εὐκραδέος. »]

Εὐκράδιος, poetice pro εὐκάρδιος.

Εὐκρᾱής, ὁ, ἡ, Bene mixtus s. temperatus, i. q. εὔκρατος et εὐκρᾶς : ut εὐκραὴς οἶνος, Pollux [6, 23, ubi recte Salmas. delendam cum codd. monet dittographiam proximi εὐκρᾶς], Vinum bene mixtum et temperatum, s. dilutum. Et Hesiod. [Op. 592] : Ἀντίον εὐκραέος [ἀκραέος] ἀνέμου [Ζεφύρου] τρέψαντα πρόσωπον, Contra ventum bene temperatum, purum. Sic Gregor. : Ἠεῖζον ἅμα πνοιαῖς εὐκραέων ἀνέμων. Apoll. Arg. [4, 891 : Νῆα δ' εὐκραὴς ἄνεμος φέρεν·] 2, [1228] : Ἐὐκραὴς ἄνεμος· ubi penult. [ut semper apud veteres] producitur. [Themist. Or. 15, p. 195, A : Οὔρῳ εὐκραεῖ καὶ πλησιστίῳ.] Damasc. : Ἡ δὲ ἰσημερινὴ τροπὴ εὐκραὴς οἷον, αἵματος αὐξητικὴ, θερμὴ καὶ ὑγρὰ ὑπάρχει. Citatur etiam ex Aristot. Meteor. 1, [14, τόποι. Sic ap. Polluc. 5, 108, χωρίον. Oppian. Cyn. 1, 118 : Εὐκραέες ὧραι· Hal. 2, 252 : Εὐκραὲς ἦαρ· 4, 33 : Ὁ δ' ὀλίτιος ὅστις ἐρωτα εὐκραῆ κομέει. Man. Philes De anim. propr. 14, 15, p. 60 : Πλουτοῦσα λουτρὸν εὐκραῶν καθαρσίων. || Adv. Εὐκραῶς Eumath. 7, p. 242.]

[Εὐκραίρης, ητος, ὁ, i. q. sequens. Maximus Καταρχ. 84 : Αἴτε κατ' εὐκραίρητος ἐρυγμήλοιο φέρονται Σιδωνίου ταύροιο.]

[Εὔκραιρος, ὁ, ἡ, Bene cornutus. Æsch. Suppl. 300 : Εὐκραίρῳ βοΐ. || Forma soluta Hom. H. Merc. 209 : Βουσὶν εὐκραίρῃσιν· de qua forma fem. conf. Ὀρθόκραιρος. Oppian. Cyn. 1, 146 : Εὔκραίρῳ ... ἀμνῷ. Nαῦς id. Hal. 2, 516. Nonn. Dion. 14, 72 : Εὔκραίροιο κεραήνου· 15, 35 : Πανὸς εὐκραίροιο· 254 : Εὐκραίρῳ παρὰ ποίμνῃ.]

[Εὐκράντη, ἡ, Eucrante, Nereis, Hesiod. Th. 243, ubi alii libri Εὐκράτη, quod v. Utrumque agnoscitur ab scholl., in quibus ponuntur explicationes etymologicæ διὰ τὸ εὐκατόρθωτον et διὰ τὸ εὐκράτους εἰδόναι τοὺς ἀέρας vel εὐκρατοῦσθαι. Sed Εὐκράτη Hesiodo dicenda fuisset Εὐκρήτη. L. Dind.]

Εὐκρὰς, ᾶτος, ὁ, ἡ, Bene mixtus, dilutus, temperatus : οἶνος, Pollux [6, 23], qui etiam εὔκρατος et εὐκρᾱής. Item Theophr. [H. Pl. 7, 1, 4] : Εὐκλίοις [εὐείλοις] καὶ εὐκρᾶσι (τόποις), Locis temperatis et apricis. [Improprie Eurip. fr. Melanipp. 25 (15) : Ἀνθρώποισιν ἔστιν οἷς βίος ὁ μικρὸς εὐκρὰς ἐγένετ', οἷς δ' ὄγκος κακός. Ita Porson. ad Eur. Med. 1363, pro εὔκρατος, ut est apud Stobæum. Aliter Asclepiad. Anth. Pal. 12, 105, 4 : Οὐ πολλοῖς εὐκρὰς, εἷς ἐνὶ συμφέρομαι. Ap. Plat. Critiæ p. 112, D : Κρήνη, εὐκρὰς οὖσα πρὸς χειμῶνά τε καὶ θέρος, ubi lim εὐκρὰς, formam veriorem servarunt optimus et antiquissimus cod. Paris. A et schol., qui interpr. εὔκρατος ἢ εὐκίφαλος, ὡς Εὐριπίδης Ἀντιόπῃ. Fragmentum Euripidis servavit Photius : Εὐκρας, εὔκρατος. Εὐριπ., « Βροτοῖσιν εὔκρας οὐ γένοιτ' ἂν ἡδίως, » ἐν Ἀντιόπῃ, respicitque gramm. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 335, 1, apud quem contra mentem ipsius aliorumque gramm. de similibus compositis, ut γαλατοκρὰς, μελικρὰς, χαλκοκρὰς, præcepta item scriptum εὐκρας, eodemque modo in codd. Pollucis et edd. vett. Theophrasti et ap. Zonaram. Recte εὐκρὰς ap. Suidam et in Etym. M., quod addit ῥητορική. Vitiosius Hesych. Εὔκραξ, εὐκίφαλος, εὔκρατος. In Gl. Euxac, Calda aqua, legendum videtur Εὐκράς. Signif. τοῦ εὐκεφάλου, qua recte scriberetur Εὔκρας, nisi ficta a grammaticis est, auctore certe caret. Ceterum v. Εὐκράτιον. L. Dind.]

Εὐκρᾱσία, ἡ, Bona temperies. [Plato Tim. p. 24, C : Τὴν εὐκρ. τῶν ὡρῶν. Aristot. Probl. 1, 11. De plantis 1, 22. De locis, ut videtur, Theophr. C. Pl. 3, 21, 1 : Ἐν ταῖς εὐκρασίαις. Diodor. 1, 10 : Τὴν εὐκρ. τῆς χώρας 80, τῶν τόπων.] Plut. [Mor. p. 333, F] : Καρπῶν μὲν γὰρ εὐφορίαν εὐκρασία ποιεῖ καὶ λεπτότης τοῦ περιέχοντος ἀέρος. [Conf. p. 887, E.] Sic Chrysost. [Polyb. 34, 8, 4, schol. Eur. Hec. 587], ἀέρων εὐκρασία, Bona aeris temperies, Aeris constitutio bene temperata : ἡ εὔκρατος τοῦ ἀέρος κατάστασις. Dicitur etiam εὐκρασία in corpore humano pro σύμμετρος κρᾶσις, Bona et æquabilis corporis temperies, habitudo. [V. Εὔκρατος. Aristot. De partt. anim. 3, 12 : Τὸ ἦπαρ συμβάλλεται πολὺ μέρος πρὸς εὐκρασίαν τοῦ σώματος καὶ ὑγίειαν. Plut. Mor. p. 686, B : Μέγα εὐημερίας ἐφόδιον εὐκρασία σώματος ἀβαπτίστου καὶ ἀλαφροῦ. Et 101, B. De potu p. 132, B : Ἂν τύχῃ (vinum) τῆς πρὸς τὸν καιρὸν εὐκρασίας μᾶλλον ἢ τῆς πρὸς τὸ ὕδωρ. Aretæus p. 130, 15 : Οἶνος στύφων ἅμα καὶ ψύχων μεταβολῆ τε καὶ εὐκρασίῃ (vel potius εὐκρησίᾳ). Clem. Al. Pæd. 3, p. 291 : Δεινὴ δὲ καλλωπίσαι κατὰ φύσιν ἡ τῶν ποτῶν εὐκρασία καὶ ἡ τῶν σιτίων συμ-

μετρία. || Secundam corripuit Manetho 5, 59 : Εὐκρασίη χαίρουσι. L. Dind.]

[Εὐκράτεια, ἡ, Eucratia, n. mulieris in inscr. Att. ap. Boeckh. vol. 1, p. 774, n. 1591, 5. Pro quo Εὐκρατία in Hermionensi p. 596, n. 1207, col. 5, 8.]

[Εὐκράτη, ἡ, Eucrate, Nereis, Apollod. 1, 2, 6. V. Εὐκράντη.]

[Εὐκράτης, ους, ὁ, Eucrates, n. viri, ap. Aristoph. Lys. 103, Eq. 254, ubi v. scholl. eademque ad 129. Aliorum ap. Thuc. 3, 41, Ps.-Demosth. p. 1354, 12, Pausan. 2, 21, 6, Lucian. Philops. c. 5, Anth. Pal. 7, 416 seqq. Genitivus Εὐκράτου est in inscr. Att. ap. Boeckh. vol. 1, p. 373, n. 269, 18; p. 507, n. 695, Tenia p. 339, n. 204, 14, etc. ᾶ L. Dind.]

[Εὐκρατιανός, ὁ, Eucratianus, n. viri ap. Liban. Epist. 1469.]

[Εὐκρατίδεια. V. Εὐκρατίδης.]

[Εὐκρατίδης, ου, ὁ, Eucratides, rex Bactrianæ, cujus historiam et monetam v. ap. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 558. Libri Strabonis 11, p. 515, 517; 15, p. 686, variant inter —τίδης et —τίδας. || Ab eo dicta urbs Bactrianæ Εὐκρατιδία, ἡ, ap. Steph. Byz. ex Strab. 11, p. 516, Ptol. 6, 11, quod scrib. Εὐκρατίδεια, ut significavit jam Eckhelius, Eucratideam dicens. L. D. De numis tunc ineditis Eucratidæ I et II Raoul-Rochett. *Journ. des Sav.* 1834, p. 386—389; 1835, p. 521 sqq.; 1836, p. 81, 130, 138, 270. Hasr. || Alii sunt ap. Lucian. Philops. c. 27, Meleagrum Anth. Pal. 7, 470, 2. Forma Εὐκρατίδας esse videtur etiam in inscr. Mytil. ap. Boeckh. vol. 2, p. 198, n. 2199. Genit. Bœot. Εὐκρατίδαο est in Orchomenia vol. 1, p. 759, n. 1573, 4. ᾶ L. Dind.]

[Εὐκρατῖνος, ὁ, Eucratinus, n. viri in inscr. Cythnia nuper reperta.]

[Εὔκρατον, Εὔκρατον et Εὐκρὰς, ap. Byzantinos, ut Mixtum ap. Latinos medii ævi, de potu. Vita Ms. S. Arseuii : Δίψης αὐτῷ παρενοχλούσης ἤτησεν εὔκρατον παρ' ἑνὸς τῶν ὑπηρετῶν. Vita S. Eupraxiæ virg. n. 18 : Μετὰ δὲ τὸ προλῦσαι αὐτὰς τὰς ἑσπερινὰς εὐχὰς δι' ἑαυτῶν τὴν ὑπηρεσίαν ἐποιεῖτο, τὴν παράθεσιν ποιουμένη καὶ τὸ εὔκρατον ἐπιδιδοῦσα. Jo. Moschus c. 184 : Συνετάξατο οὖν ὁ νεώτερος μὴ πιεῖν μήτε εὐκρὰς μήτε ὕδωρ μήτε οἶνον ἕως τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Infra : Παρεκαλεῖτο ὑπὸ πάντων ἵνα μικρὸν εὔκρατος μεταλάβῃ. Rursum : Μικρὸν μεταλαβεῖν εὐκράτου. Cyrill. V. S. Jo. Solit. n. 19 : Θιλήσας ἐγὼ τὸ εὐκράτιον δοῦναι αὐτῷ. Occurrit præterea in V. S. Auxentii n. 3 ap. Bolandum εὔκρατον eadem notione. Ex Ducang. Gl.]

[Εὐκράτιος, ὁ, Eucratius, n. viri ap. Liban. Ep. 1441.]

[Εὐκρατόμελι, ιτος, τὸ, Mulsa, inter composita cum μέλι ponit Chœrob. in Bekkeri Anecd. p. 1208. Habet Theoph. Nonnus c. 176, ubi εὐκρατόμελι et εὐκρατομέλιτι, pro quo εὐκράτῳ μέλιτι scriptum c. 175, p. 70.]

[Εὐκρᾶτοποσία, ἡ, Aquæ tepidæ potus. Alex. Trall. 7, 95, 292.]

Εὔκρατος, ὁ, ἡ, Bene temperatus. [Eur. fr. Phaeth. 14 (11) : Καίτι τὰ πόρροι (sol), τἀγγύθεν δ' εὔκρατ' ἔχει.] In Axiocho [p. 371, D] : Οὔτε γὰρ χεῖμα σφοδρὸν, οὔτε θάλπος ἐγγίνεται, ἀλλ' εὔκρατος ἀὴρ χεῖται ἁπαλαῖς ἡλίου ἀκτῖσιν ἀναιρνάμενος, Aer temperatus s. bene temperatus. [Diodor. 1, 10 : Τῆς γῆς εὐκράτου κατεστώσης. Comparativo Polybius ap. Geminum Introd. in Phæn. c. 13 : Εὐκρατοτέρας εἶναι τὰς περὶ τὸν ἰσημερινὸν οἰκήσεις, et ibid. antea. Superl. Matthæi Med. p. 231 : Οἱ τόποι εὐκρατότατοι γίνονται. || Ap. Medicos εὔκρατον de potu tepido, quum omni, ut γάλα εὔκρατον ap. Alex. Trall. 8, p. 451, quod antea χλιαρὸν dixerat, tum aquæ, quæ absolute dicitur εὔκρατον ap. eund. 1, p. 94, ubi contraria est vino. Conf. 1, p. 108, 113; 2, p. 134, 135; 3, p. 197; 7, p. 292, 330, etc. Stauv. Galen. l. 1 Ὑγιεινῶν p. 223, 30 : Εἰ δέ τῳ δοκεῖ βίαιον εἶναι καὶ τὴν μὴ παντάπασιν ἠκριβωμένην εὐκρασίαν ὅμως ἔτι καὶ αὐτὴν ὀνομάζεσθαι, οὕτος ἀναμνησθήτω τῶν κατὰ βίον ἁπάντων ὀνομάτων· εὔκρατον οὖν τι καὶ πόμα φαμὲν εἶναι καὶ βαλανεῖον οὐ μόνον ὅτι τὸ μὲν ἄλλῳ, τὸ δὲ ἄλλῳ τοιοῦτόν ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἔτι πρὸς τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον ἐν πλάτει τοιοῦτον ὑπάρχει. Id. Π. ὑγ. διαίτης p. 31, 10, εὐκράτους dici scribit οὓς οὔτε σαρκώδεις οὔτε ἀσάρκους ἀλλ' εὐσάρκους ὀνομάζουσι. Foes. Oec. Hipp. De corporis constitutione id. vol. 2, p. 181, 197, et seqq. Εὔκρητος ἄρτος Aret. p. 90, 53, ὕδωρ, p. 103, 49. L. D.] Et εὔκρ. οἶνος, Pollux [6, 23], Vinum bene mixtum, dilutum, temperatum : pro quo dicitur et εὐκρὰς et εὐκρατής. [Aristot. Probl. 3, 18, 22. Figurate Polit. 6, 6 : Τὴν εὔκρατον μάλιστα τῶν ὀλιγαρχιῶν. Marc. Anton. 1, 15 : Τὸ εὔκρατον τοῦ ἤθους. Aristid. vol. 1, p. 62 : Τῆς διαλέκτου (imperatoris) τὸ εὔκρατον. || Adv. Εὐκράτως, Galen. vol. 2, p. 2 et 22, B. Stauv. Artemid. Onir. 1, 64 : Ἐν βαλανείοις ἀέρων εὐκράτως ἐχουσι. Cleomed. De subl. p. 20, 8 ed. Bak. Mosch. De pass. mul. c. 88 : Ἐν εὐκράτῳ θερμῷ λουτέον. Hippiatr. p. 234, 3. Hasr. Galen. vol. 2, p. 208 : Εἰ δ' ὥσπερ εὔκρατόν ἐστι τὸ χωρίον, οὕτως καὶ αὐτὸς εὐκράτως διαιτῶτο, μήτ' ἐξοπτώμενος ἐν ἡλίῳ ... μήθ' ὥσπερ ἔνιοι σκίην παρθένου σκιατραφούμενος. Heliodor. De chrysop. in Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 122, v. 146 : Εὐκράτως ἔχειν. || Forma Ion. Eratosth. ap. Ach. Tat. Isag. in Arat. p. 154, A : Ἄμφω (ζῶναι) εὔκρητοι. Antipater Anth. Pal. 6, 208, 6 : Τυχοῦσαι Κύπριδος εὐκρήτου. Hippocr. p. 22, 47 : Εὔκρητοι πρὸς ἅπαντας. L. Dind.]

[Εὔκρατος, ὁ, Eucratus, n. viri ap. Æschin. p. 30, 10, ubi alii libri Εὐήρατος. L. Dind.]

[Εὐκράτόω, Tempero. Pallad. De febr. p. 52 : Εἰς τὸ εἰσαγαγεῖν τὴν καρδίαν καθαρὸν ἀέρα καὶ εὐκρατῶσαι αὐτῆς τὸ ἔμφυτον θερμόν. Jo. Diac. Alleg. in Hesiod. Theog. p. 461 ed. Gaisf., in etymologia nominis unius ex Nereidibus Εὐκράτη v. 243, pro quo alii libri Εὐκράντη. L. D. Tzetz. ad Lycophr. 177 : Μετὰ τὸ εὐκρατωθῆναι καὶ συστῆναι τὸν οὐρανὸν εὐρυθμον. Boiss.]

[Εὐκράτως. V. Εὐκρατος.]

Εὐκρατῶς ἔχει, Obtinet ac firmare potest : ex Aristot. Probl. [3, 26 : Ὅταν ξύλον μακρὸν καὶ μέγα μὴ εὐκρ. ἔχῃ τις, Firmiter tenet. L. Dind.]

[Εὐκράτωσις, ἡ, i. q. εὐκρασία. Anon. Epit. rhet. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 663, 28, de Empedocle : Φιλίαν μὲν τὴν συμμετρίαν καὶ εὐκρ. τῶν στοιχείων, καλεῖ. Hasr.]

[Εὐκρᾶως. V. Εὐκρᾶς.]

Εὔκρεκτος, ὁ, ἡ, Bene s. Pulcre strepens s. sonans, Canorus, Sonorus. Greg. Naz. [vol. 2, p. 74, A] : Εὐκρέκτῳ κιθάρῃ ἐπὶ δάκτυλα βάλλων. [Apoll. Rh. 4, 1194 : Φόρμιγγος εὐκρέκτου. Antipater Anth. Pal. 6, 174, 6 : Εὐκρέκτους ᾠδὰς διώκρινε μίτους.]

[Εὐκρήδεμνος, ὁ, ἡ, Vittis ornatus. Nonn. Dion. 26, 338 : Λαὸς εὐκρήδεμνος.]

[Εὔκρημνος, ὁ, ἡ, Montosus. Oppian. Cyn. 3, 251 : Εὐκρήμνους ἐπὶ τέρμασιν Αἰθιοπήων.]

Εὔκρηνος, ὁ, ἡ, Bono fonte præditus, Bona scaturigine manans, et εὐκρ. πίτρα, Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Plan. 4, 230, 5.]

[Εὐκρήπις, ῖδος, ὁ, ἡ, Bene fundatus. Nonn. Dion. 40, 263 : Εὐκρήπιδος ὑπὸ σκαπῆσιν Ἰμαίου· 43, 22 : Εὐκρήπιδα λόφον. Paul. Sil. Ecphr. Soph. 275 : Εὐκρήπιδι θεμείλῳ.]

[Εὔκρητος. V. Εὔκρατος.]

[Εὐκρῖθος, ὁ, ἡ, Hordeis abundans. Theocr. 7, 34 : Εὐκριθον ἄλωάν. Addæus Anth. Pal. 6, 258, 6 : Σὺ δὲ Κριθώνος ἄρουραν πᾶν ἔτος εὐκριθον καὶ πολύπυρον ἄγοις.]

Εὐκρίνεια, ἡ, Distinctio, Puritas : Suidæ καθαρότης. Hermog. Π. ἰδεῶν [1, p. 42], inter formas orationis ponit, conjungens eam cum τῇ καθαρότητι et σαφηνείᾳ, opponens ei τὴν σύγχυσιν. [Eust. Il. p. 7 antep. : Σχῆμα εὐκρινείας καὶ σαφηνείας παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ προέκθεσις· 118, 41. Sragen. Definitt. Plat. p. 414, A : Εὐπορία, εὐκρίνεια κρατητικὴ τοῦ λογιζομένου. Eust. Opusc. p. 303, 35 : Ὦ προφητικῆς εὐκρινείας ἐκείνης. Theod. Stud. p. 28 : Τό τε πάντων μεμνῆσθαι καὶ τὸ σὺν εὐκρινείᾳ τοῖς ἄλλοις ἔχειν παρήσομεν. L. D. De εὐκρινείᾳ oratorum Hermogen. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 210, Joann. Doxop. vol. 6, p. 174, anon. vol. 7, p. 939; unde patet esse Perspicuitatem distinctionemque orationis; conf. Ernest. Lex. rhet. Ecl. leqq. Leon. et Const. ap. Zachar. Proch. p. xxvij, 16 : Τὴν εὐκρινείᾳ τῶν πραγμάτων εὐλύτωσιν, Ut res recte distinctæ facilius decidi possent. Hasr.]

[Εὐκρῑνέω, Ordine ago. Xen. H. Gr. 4, 2, 6 : Τὴν δὲ χρῖσιν ἔφη ποιήσειν, ἐπεὶ διεβαίνων ..., ὅπως εὖ εἰδείησαν ὅτι τοὺς στρατευσομένους δεῖ εὐκρινεῖν. || Bene distinguo. Eust. Opusc. p. 140, 81 : Τὰ συγκεχυμένα εὐκρινῆσαι. Matth. Anecd. vol. 1, p. 39.]

[Εὐκρινημένως, Distincte, Perspicue. Inscr. Tzetz. Hist. : Ἀκριβεστάτως ἐκμαθεῖν, φίλτατε, κεχρημένος μιᾶς ἐμῆς ἐπιστολῆς σύμπασαν ἱστορίαν, εὐκρ. μάνθανε πρῶτον ἐκ τῆς τοῦ Κροίσου. L. Dind.]

Εὐκρινής, ὁ, ἡ, Discretu dijudicatuque facilis : vel etiam Bene discretus ac distinctus, Purus, Clarus, Liquidus. Hesiod. Op. [668] : Τῆμος δ' εὐκρινέες τ' αὖραι καὶ πόντος ἀπήμων. [Schol. Hom. Il. Ξ, 16 (ubi 19 κεκριμένον οὖρον eadem signif.). Etym. M. p. 545, 11 : Ἄνευ γὰρ ἀνέμου τὸ κῦμα ἠρεμεῖ, μηδέπω ἀνέμου εὐκρινοῦς ὄντος. Hemst. Xen. Hipparch. 3, 3 : Διϊ μεταξὺ τοῖν ὤτοιν τοῦ ἵππου ἕκαστον σχεῖν (τὸ δόρυ), εἰ μέλλοι φοβερά τε καὶ εὐκρινῆ ἔσεσθαι. « Εὐκρινέες κεφαλαὶ ἑλίξιος, Explicata fasciarum involutarum capita, hoc e. æqualiter in omnes partes extenta, neque alicubi explicata et expansa, alicubi replicata et involuta, ut exp. Galen. Comm. 2 in Κατ' ἰητρ. (p. 683, 17.) Sic εὐκρινέα στόματα dicuntur Uterorum oscula convenienter et distincte explicata aut diducta, hoc est æqualiter hiantia et diducta, ut neque nimis patentia sint, neque nimium occlusa, l. 1. Π. γυναικ. (p. 598, 22.) » Foes. OEc. Hipp. Eust. Opusc. p. 205, 18 : Τὸ τῶν ἐν τῷ σωτῆρι θεανθρώπῳ φύσεων εὐκρινὲς συνέχειν.] Sic Isæus in oratione quam πρὸς Ξέναιτον [Ξεναίνετον] scripsit [p. 79, 12] : Οὐ μὴν διὰ τοῦτο ὑμῖν ἧττόν ἐστε ἡ γνῶσις ἧττον περὶ αὐτῶν εὐκρινὴς φανήσεται, Clara et explicata. Hermogenes de quodam Demosthenis l. loquens : Διὰ τούτων γὰρ εὐκρινῆ τε καὶ σαφῆ πεποίηκε τὸν λόγον. Hesych. εὐκρινὲς exp. non solum εὐδιάκριτον, σαφὲς, sed [cum Photio] etiam εὐχερὲς, itidemque εὐκρινῆ affert pro εὔκολα. Eidem Hesychio εὐκρινὴς est ὁ ἐξ ἀῤῥωστίας ἀναλαμβάνων, Qui ex morbo vires resumit, Revalescens : quo modo ex Herodoto [9, 42] affertur Εὐκρινέα ποιέεσθαι πάντα, pro, Omnes corpora sua curare; sed addit, καὶ ὁ νεκρός : quemadmodum [Etym. M., Photius et] Suid. quoque tradit communi consuetudine εὐκρινῆ dici τὸν ἐξ ἀῤῥωστίας ὑγιάναντα, διὰ τὸ εὖ κεκρίσθαι : nonnullos [οὕτω est ap. Phot. et Suid., i. e. Ἀττικοὶ, quod ponit Etym. M.] vero etiam ἐπὶ τοῦ νεκροῦ ponere h. v. per antiphrasin. [Isocr. Epist. p. 415, E : Τὸ σωμάτιον οὐκ εὐκρινὲς ὄν, ἀλλ' ἔχον ἅττα σίνη. Schneid. Εὐκρινέες νοῦσοι, Morbi qui facile solvuntur et boni sunt judicii et securi, faciles, sinceri, Aph. 8 l. 3, et l. 2 Epid. (p. 997, E : Ἐν τοῖσι καθεστεῶσι καιροῖσι εὐκρινέστατοι (sic) αἱ νοῦσοι· pro quo εὐκρινέες 1247, B); quibus δύσκριτοι opponuntur. Sic διαχώρημα οὐκ εὐκρινὲς, Alvi recrementum non bene judicans, neque bonam judicationem denotans dicitur Coac. Prænot. (p. 219, B.) Foes. OEc. Hipp. Antyllus in Matthæi Med. p. 225 : Διὰ τοῦτο οἵ τε ὕπνοι (mane) εὐκρινεῖς ... Aret. p. 135, 43 : Δίαιτα εὐκρινὴς πάντη καὶ ἐν ὕπνοισι καὶ περιπάτοισι καὶ χώρῃσι.]

‖ Εὐκρινέως, s. Εὐκρινῶς, Discrete, Distincte. Xen. [OEc. 8, 19] : Ὅτι καὶ χύτρας φησὶν εὔρυθμον φαίνεσθαι εὐκρινῶς κειμένας. [Εὐκρινέως, Distincte, Pure, Sincere, Explicate. De Medici veste dicitur l. Κατ' ἰητρ. (p. 741, E), quæ sit explicata, simplex, sincera, distincta et minime replicata. Galen. etiam Comm. 2 in l. Κατ' ἰητρ. (p. 742, F) διακεκριμένως καὶ διωρισμένως exp., Distincte et discrete, et de deligatione dicitur, quum omnes vinculi revolutiones æquales habent in latitudine terminos, aut ubi plures vinculi revolutiones eodem in loco apte et convenienter effectæ fuerint. Nam et προσηκόντως explicat Galen. ibidem (p. 744, B). Foes. OEc. Hipp. Strabo 16, p. 779 : Οὐκ εὐκρινῶς οὔτ' ἐκὶ νότον οὔτ' ἐπὶ τὰς ἀνατολάς. Hemst.] Plato [Soph. p. 242, C : Μή πῃ τεταραγμένοι μὲν ὦμεν περὶ ταῦτα, βαδίως δ' ἀλλήλοις ὁμολογῶμεν ὡς εὐκρ. ἔχοντες· Reip. 8, p. 564, C] : Ἴωδε τοίνυν λάβωμεν, ἵνα εὐκρινέστερον ἴδωμεν ὃ βουλόμεθα. [Aster. Homil. p. 16 Reuben. Boiss. Theod. Stud. p. 119, D : Εὐκρινῶς τὰ δίκαια νέμων. Comparativo p. 523, D : Εἰ δὲ μή γε σαφηνίσειας αὐτὸς εὐκρινέστερον. Eust. Opusc. p. 93, 58 : Εὐκρ. εἰπεῖν. L. Dind.]

[Εὐκρίνης, ους, ὁ, Eucrines, n. viri in inscr. Spart. ap. Boeckh. vol. 1, p. 618, n. 1241, col. 11, 16. L. D.]

[Εὐκρίνητος, ap. Aret. p. 32, 31 vitiose pro εὐκίνητος. Schneid.]

[Εὐκρίνοι, Bene distinguo, si recte habet scriptura ap. Severian. Orat. t. 7, p. 608, 9 : Εὐκρῖναι, καὶ ἀσύγχυτον παραδοῦναι τοῦ λόγου τὴν εἰσήγησιν. Hase.]

[Εὐκρινῶς. V. Εὐκρινής.]

[Εὐκρῑσία, ἡ, Bonum judicium. Theodor. Stud. p. 201, B : Ἀφορίζων μετὰ εὐκρισίας τὸ βέβηλον ἀπὸ τοῦ ὁσίου. L. Dind.]

[Εὔκρῑτος, ὁ, ἡ, Facile judicandus. Æsch. Suppl. 397 : Οὐκ εὔκριτον τὸ κρῖμα. Hippocr. p. 1243, G : Δύσκριτα καὶ εὔκριτα τὰ νουσήματα. || Perspicuus. Plato Polit. p. 272, C : Εὔκριτον ὅτι ... διέφερον· D : Τοῦτο ... καὶ μάλ' εὔκριτον ... « Eunap. p. 213, 4 : Καταστρέψων ἐπὶ τὸ σαρέστερον καὶ εὔκριτον. » Hemst. || Facile discernendus. Pollux 5, 66 : Εὔκριτα μὲν τὰ ἴχνη τὰ εὐθία, δύσκριτα δὲ τὰ συμπεπλεγμένα. || Recte judicatus. Theod. Stud. p. 428, C : Ὡς δὲ δοκεῖ τῇ πατρικῇ σου ἀγωσύνῃ, εἰη πάντως τὸ εὐκριτώτερον. L. Dind.]

[Εὔκρῑτος, ὁ, Eucritus, fœnerator ap. Lucian. Conviv. c. 5 etc. Alii ap. Lysiam in orat. ὑπὲρ Εὐκρίτου ap. Harpocrat. v. Ἀδηφάγους τριήρεις, Theocr. 7, 1, 131, in inscr. Argol. ap. Bœckh. vol. 1, p. 578, n. 1120, 2. L. Dindorf.]

Εὐκρόκαλες, ὁ, ἡ, Pulcram in litore arenam habens, In cujus litore pulcri calculi sunt : ἠϊών [Jo. c. 21, 4; ἅλμη 6, 22; ὄχθη Dion. 15, 95, ποταμὸς 16, 4; 22, 1], θάλασσα ap. Nonn. ead. signif. : nisi aliquis malit exponere Pulcrum litus habens.

[Εὐκροτάλος, ὁ, ἡ, Bene crepitans. Leonidas Anth. Pal. 6, 309, 1 : Εὐκρόταλον πυξινέην πλατάγην. Claudian. ib. 9, 139, 1 : Μαχλὰς εὐκροτάλοισιν ἀνευάζουσα χορείαις, Saltationibus ad strepitum crotalorum.]

[Εὐκρότητος, ὁ, ἡ, Bene cusus. Soph. Ant. 437 : Ἐκ τ' εὐκροτήτου χαλκίας ἁρᾶν πρόχου χοαῖσι τριπόνδοισι τὸν νίκην στέφει. Eur. El. 819 : Ὁ δ' εὐκρότητον Δωρίδ' ἁρπάσας χεροῖν, de cultro.]

[Εὔκροτος, ὁ, ἡ, Bene sonans. Pollux 9, 127 : Τῷ κοίλῳ τῆς ἑτέρας χειρὸς ἐπικρούσαντες, εἰ κτύπον ποιήσειεν εὔκροτον ... τὸ φύλλον. « Εὔκροτα ἀνάπαιστα Alciphr. 3, 43, Sonori anapæsti, Berglerus. Ita legendum apud Gregor. Nyss. vol. 2, p. 755, A : Ῥημάτων εὐφωνίαν εὐκρουστόν τε καὶ ἐναρμόνιον. » Hemst. V. Εὔκρουστος.

‖ Εὔκρότος, Concinne, Numerose. Sopater in Walzii Rhett. vol. 8, p. 14 : Κατάλυσον εὐκρότως τὸν ἐπίλογον.]

[Εὔκρουστος, ὁ, ἡ, Concinnus. Georg. Lapith. Ep. 3 ad Niceph. Greg. : Τὸ εὔκρ. τῆς ἑρμηνείας. Boiss. Greg. Nyss. t. 2, p. 327, 8 : Ῥημάτων εὐφωνίαν εὐκρουστόν τε καὶ ἐναρμόνιον. Hase.]

[Εὔκρυπτος, ὁ, ἡ, Facile celandus. Æsch. Ag. 623 : Σχισθέντα δ' οὐκ εὔκρυπτα γίνεται τάδε. Hippocr. p. 764, D : Πολὺ δ' εὐκρυπτότερον (τὸ ὀστέον), καὶ ἦν μὴ καλῶς ξυντεθῇ.]

Εὐκρύφης, ὁ, ἡ, Facilis occultatu : aliis Bene latens. [Aristot. H. A. 9, 39 : Διὰ γὰρ τὸ μέγεθος εὐκρυφές ἐστι.]

[Εὐκτάζομαι, i. q. εὔχομαι. Photius : Εὐκτάζου, εὔχου. Hesych. : Εὔκταξαι, εὔχου. Ita Musurus. Codex εὔκταξε, ut recte εὐκτάζου prætulisse videatur Kusterus.]

Εὐκταῖος, α, ον, i. q. εὐκτός [Votivus, i. e. Votis expetitus, invocatus. Æsch. Sept. 724 : Πατρὸς εὐκταίαν Ἐρινύν· 841 : Οὐδ' ἀπεῖπε πατρόθεν εὐκταία φάτις. Ag. 1386 : Ἅδου νεκρῶν σωτῆρος εὐκταίαν χάριν· fr. Epigon. ap. sch. Pind. Isthm. 6, 10 : Διὸς σωτῆρος εὐκταίαν λίθα. Soph. Trach. 239 : Εὐκταῖα φαίνων ἢ ἀπὸ μαντείας τινός; Eur. Iph. T. 213 : Εὐκταίαν ψαμάθων Αὐλίδος ἐπιβᾶσαν νύμφαν· Or. 214 : Τοῖς δυστυχοῦσιν εὐκταία θεός (Ἀτη)· Med. 169 : Κἀπιβοᾶται Θέμιν εὐκταίαν. Conf. Hesych. v. Οὐρανίη δ' αἶξ. Pollux 5, 130 : Ἃ δέ τις εὐχόμενος αἰτεῖ, εὐκταῖα ἀγαθὰ, καὶ τὸ ἀττικώτερον εὐκτά. || Votivus, i. e. Vota continens. De precibus et sacris Æsch. Suppl. 631; Θεοὶ κλύοιτ' εὐκταῖα γίνει χεούσας. Plut. Mor. p. 369, E : Εὐκταῖα θύειν καὶ χαριστήρια. Aristoph. Av. 1060 : Ἴθι μοι τῷ παντόπτᾳ καὶ παντάρχᾳ θνητοὶ πάντες θύσουσ' εὐκταίαις εὐχαῖς. Plat. Leg. 9, p. 906 B, : Ἐν εὐκταίαις τισὶν ἐπῳδαῖς. Theodor. Stud. p. 289, D : Ἕκαστον τὸν παρατυγχάνοντα δεξιουμένην φιλανθρώπως καὶ τοῖς εὐκταίοις ῥήμασι παραπέμπουσαν ὡς Χριστοῦ διάκονον. De donariis Aristid. vol. 1, p. 544 : Τὰ εὐκταῖα ἀναθήματα. || Optabilis, Optandus], ut λιμένες, Epigr. [Theonis Al. Anth. Pal. 9, 41, 6. Crinagor. ib. 6, 242, 1 : Ἧοι ἐπ' εὐκταίῃ. Apollonides 9, 228, 6 : Ἦλυθεν εὐκταίης σῶος ἀπ' ἰμ-

πορίης. Antipat. Plan. 4, 75, 2 : Εὐκταίη μητέρος εὐτοκίη. Ita verterunt ap. Lycophr. 1091 : Οὐδ' οἱ χρόνῳ μελόντες ἀσπαστῶς δόμους εὐκταῖον ἐκλάμψουσι θυμάτων σέλας. Sed est Votivum. Plut. Mor. p. 1070, B : Τἀγαθὸν ἅπαντες ἄνθρωποι χαρτὸν νοοῦσιν, εὐκταῖον, εὐτυχές.] Ὅπερ εὐκταιότατον ἦν αὐτῷ, Lucian. [Tyrannic. c. 17], Maxime optabile, Optandum. Et Εὐκταιοτάτη νίκη, Phalar. [Orph. H. 67, 7 : Εὐκταιοτάτη (Ὑγίεια). Charit. 1, 1, p. 4, 8 : Πάρεστι γὰρ ἡ εὐκταιοτάτη πασῶν ἡμῖν ἡμέρα. Πολύτιμον, ὑγιὲς interpr. Photius. Quarum interprett. de altera v. dicta in Εὐκτός.]

Εὐκταίως, Optabiliter, Bud. ex Dionys. Areopag. [Schol. Pind. Pyth. 5, 155 : Ἐπὶ εὐκταίως νῦν ἔχει αὐτῷ τὰ παρὰ τῶν θεῶν. Hemst. Theod. Stud. p. 542, C : Οὐκ εὐκτ. 546, C : Ἵνα εὐκτ. τῶν ἐνθένδε. V. Εὐκτός. L. Dindorf.]

[Εὐκτᾶς, ᾶ, ὁ, Euctas, n. viri in inscr. Att. apud Bœckh. vol. 1, p. 406, n. 305, col. 2, 20 : ΜΑΡΚΟΣ ΕΥΚΤΑ ΖΟΥΝΙ. L. Dind.]

Εὐκτέανος, ὁ, ἡ, ap. poetas i. q. εὐκτήμων in prosa, Locuples, Opulentus : utpote multa possidens. [Æsch. Pers. 897 : Τὰς εὐκτεάνους (πόλεις).] In Epigr. κούρη εὐκτέανος, metri causa soluta diphth. [Immo non soluta Agath. Anth. Pal. 9, 442, 2 : Εὐκτέανος κούρη. Soluta vero Manetho, sæpe vocabulo usus, 6, 428. || Procerus. Schneider. ad Theophr. H. Pl. 5, 1, 9 : « In Plut. Marcello c. 8 est εὐκέανος ὀρῦς (ὀρυὸς εὐκεάνου πρέμνον ὄρθιον καὶ μέγα τεμών), ubi Corajus codicum εὐκτέανος recepit, comparans cum Hesychiano ἰθυκτέανος (in gl., de qua Schneid. paullo ante : « Ἰθυκτέανον, τὸ ἰθὺ πεφυκὸς καὶ ὀρθὸν δένδρον, quæ gl. e poeta vetere ducta est. Cognata sed vitiosa est alia ejusdem : Εὐθυκτέσαν [εὐθυκτέανον recte Salmasius], εὖ πεφυκυῖαν εἰς ὀρθόν. »), idque ipsum e l. Plut. posuit Euseb. Præp. ev. 3, p. 99, qui simul ὄχνην εὐκτέανον attulit. Theophrasti εὐκτήδονα καὶ ἀστραβῆ ξύλα num eadem sint dici nondum potest. Supra 3, 9, 3 (l. in Εὐκτήδων cit.) Gaza Cursu venarum probior vertit. »]

Εὐκτίος, α, ον, Optandus, Votis expetendus, Epigr. [Plat. Leg. 3, p. 687, E : Αἴγειν μοι δοκεῖς ὡς οὐ τοῦτο εὐκτέον οὐδὲ ἐπευκτέον. Ita libri pauci, plerique εὐκταῖον, quam scripturam secutus Mœris p. 137 : Εὐκταῖον ἑνικῶς παρ' οὐδενὶ τῶν παλαιῶν, εἰ μὴ παρὰ Πλάτωνι ἐν Νόμοις, quæ repetens Thomas M. p. 387, addit ἀλλ' εὐκταῖ καὶ εὐκταιότατα. Excussis aliis locis, quibus temere illatum erat εὐκτέον, Bast. Ep. crit. p. 217, in medio relinquendum putat an Græcum sit εὐκτέον, donec certioribus testimoniis confirmatum sit voc. etiam ab Herodiano Ms. damnatum : Τὰ διὰ τοῦ ων θετικὰ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται, οἷον ποιητέον, λαλητέον, ἀναγνωστέον, πλὴν τοῦ εὐκταῖον καὶ ἀπευκταῖον, quæ sunt etiam in Boiss. Anecd. vol. 1, p. 406, sed non magis ipsius putanda sunt Herodiani quam illa in Epimer. p. 164, ubi inter τὰ διὰ τοῦ αἷος ponuntur Εὐκταῖος, ἀπευκταῖος (quod v.), omittitur autem εὐκτίος inter nomina in τίος. Εὐκτίος in Anthol., unde post Lex. Septemv. affert HSt., ego non inveni, sed εὐκταῖος tantum et εὐκτός. Neutrum ap. Theodor. Stud. p. 260, D : Εἰ ... δέον αὐτὸν σῴζεσθαι ἐκεῖ ἢ καὶ καταλῦσαι ...; Καὶ εὐκτέον καὶ καταλυτέον. Cujusmodi locis εὐκταῖον scribi et ratione caret nec potest, ubi accusativus additur, ut apud Epictet. Ench. 77 : Ἐπὶ παντὸς προχείρου εὐκτέον τάδε. Sed apud Nicephorum De reb. post Mauric. p. 7, D : Ζωῆς τῆς εὐκτίας, præferendum εὐκταίας. Εὐκταῖος improbare videtur Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 50, 30 : Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς τος ὀξυτόνων ἀπὸ ῥημάτων παρηγμένων κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε παροξυνόμενα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφονται, οἷον γραπτός γραπτέος, μεμπτός μεμπτέος, λαλητός λαλητέος, ... εἰ οὖν εὐκτὸς εὐκτίος ὥστε διὰ τῆς αι διῤῥόγγου γραφόμενον ἀδιάγνωστον ἁμάρτημα. L. D. Εὐκτέον γὰρ Didym. Cat. in Ps. t. 1, p. 604, 38. At contra Philo vol. 2, p. 588, 11, εὐκταία διαδοχή· vol. 1, p. 25, 16, εὐκταῖον τέλος. Superlat. vol. 2, p. 430, 41; it. ib. p. 394, 16, εὐκταιοτάτη σύνοδος· 405, 13, σωτηρία. Εὐκταῖον perperam pro εὐκταῖον ap. Porphyr. Ad Marcell. ed. Mai. p. 24. Hase.]

[Εὐκτέως. V. Εὐκτός.]

Εὐκτήδονα δένδρα, Theophr. [H. Pl. 5, 1, 11 : Τῶν εὐκτηδόνων καὶ ἀστραβῶν (δένδρων) καὶ ὁ ψιλοὶς λιὸς καὶ ὀρθός] appellare dicitur Quæ fibras et venarum cursus elegantes habent. Ap. Eund. H. Pl. 3, [9, 3] pro εὐκτεανωτέρα reponunt εὐκτηδονωτέρα, ubi ἡ θήλεια πεύκη dicitur ἧττον ἐνδαδὸς καὶ λειοτέρα καὶ εὐκτεανωτέρα· præsertim quum alibi ap. eum legatur εὐκτηδόνων δένδρων. Ego autem minori cum mutatione εὐκτιονωτέρων legi posse existimo : ut εὐκτίων dicatur sicut ἰθυκτίων. [V. Leopardi Emendd. 12, 3. Schneid. V. Εὐκτέανος.]

[Εὐκτημοσύνη, ἡ, Opulentia. Poll. 6, 196. ῠ]

Εὐκτήμων, ονος, ὁ, ἡ, Bene instructus possessionibus, Dives. [Pind. Nem. 7, 92 : Εὐκτήμονα ἀγυιάν. Poll. 3, 109.]

[Εὐκτήμων, ονος, ὁ, Euctemon, n. archontis Att. ol. 93, 1 ap. Xen. H. Gr. 1, 2, 1, et alibi. Atheniensium quorundam ap. Thucydidem, Demosthenem, Isæum, Pausaniam. Astrologi, de quo v. Fabric. B. Gr. vol. 4, p. 9. Aliorum in inscrr., in num. Dyrrhachii apud Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 39, 100, ap. Lucian. Anth. Pal. 9, 367, 3, 13; 11, 393, 2. L. Dind.]

[Εὐκτηριάζω, Precor. Eust. Opusc. p. 164, 41 : Ὃν εὐκτηριάζοντες οἶκοι εὐλογοῦσιν ὡς ἀρχιεπίσκοπον, ἐπὶ τῶν λευκῶρων ὑμνοῦσι φροιμίοις πολυρρόθοις.]

Εὐκτήριος, ὁ, q. d. Precatorius, Ad precationem s. preces pertinens, accommodatus : ut οἶκος, νεώς, Bud. Theod. H. E. p. 20. [Alia v. ap. Ducang. et Suicer. Cod. Justin. 1, 2, 20 : Εἰς εὐκτηρίους οἴκους.] Item εὐκτήριον neutr., quod inter loca sacra et veneranda enumeratur in Pand., Bud. [Cod. Justin. 1, 2, 15 : Μέλλων εὐκτήριον οἰκοδομῆσαι· 26, 2 : Εὐκτήρια πολλά. Et alibi. Constantin. Cærim. p. 4, D : Τῷ εὐκτηρίῳ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου. L. D.] In VV. LL. εὐκτήριον, Sacrarium ex Cic., Lararium ex Lampr. [Oratorium, Gl.]

[Εὔκτητος, ὁ, ἡ, Bene partus. Crates Anth. Pal. App. 47, 9 : Ἀλλὰ δικαιοσύνης μετέχειν (ἐθέλω) καὶ πλοῦτον ἀγινεῖν εὔφορον, εὔκτητον. L. D. Paul. Alex. Apotel. p. 52, 26 : Εὐκτήτους καὶ ἀνενδεεῖς τοῦ βίου. Hase. Aristæn. 2, 15, 2.]

[Εὐκτία, ἡ, i. q. εὐχή, in libro a. 890 scripto ap. Montefalc. Palæogr. p. 269 : Μνήσθητι, σῶτερ δημιουργὲ τῶν ὅλων, ταῖς τῆς ἀχράντου εὐκτίαις θεοτόκου τοῦ ἱμπόνως γράψαντος Ἀναστασίου τὴν βίβλον, Precibus Deiparæ, Int. L. Dind.]

Εὐκτικός, ἡ, ὸν, q. d. Optativus [Gl.] : unde εὐκτικὴ ἔγκλισις, ap. gramm. Optativus modus. [Apoll. De constr. p. 212, 8, 14, aliique gramm. passim. Absolute τὸ εὐκτικόν, Optativus, Exc. Phrynichi in Bekk. Anecd. p. 31, 1.] Et εὐκτικὸν ῥῆμα, Verbum optativum, i. e. Per quod optamus, Quod est optativi modi. It. λόγος, Oratio optantis, q. d. Optativa. [Ἐπίρρημα (αἱ) Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 2, 24. L. D. De λόγῳ εὐκτικῷ secundum peripateticos conf. Seguier *Philos. du lang.* p. 11 et 89. || Exoptatus, Gratus. Mosch. De pass. mul. præf. l. 36 : Εὐκτικὸς γὰρ ὁ λόγος γυναιξὶν ἂν εἴη. Hase.] At εὐκτικοὶ Hymni, v. in Ἀπευκτικοί. [Menander Rhet. p. 30 Heer. Genere neutro Pollux 4, 53 : Εὐκτικὰ, ἐμβατήρια. Proculus Chrestom. p. 389, 3 Gaisf. : Εὐκτικὰ μέλη ἐγράφετο τοῖς αἰτουμένοις τι παρὰ θεοῦ γενέσθαι. De precibus inscr. Anth. Pal. 1, 118. Precabilis, Gl.]

[Εὐκτικῶς, Precando. Jos. Genes. De reb. Cpol. p. 49, E : Ἀπωλοφύρετο δάκρυσι πρὸς τὴν θεοτόκον διαπρύσιον βοὴν εὐκτ. ἀναπέμπων. || Optando. Theod. Stud. p. 575, A : Καθὰ καὶ εὐκτ. ὑπεδήλωσα. L. D. || Modo optativo. Suidas : Ἀγαπῶην, εὐκτ.]

Εὐκτίμενος, η, ον, Bene structus, Eleganter conditus et ædificatus. Hom. Od. O, [129] : Οἶκον εὐκτίμενον. [Sic δόμον Ω, 214, et ibid. 335 et alibi ἀλωή, Il. Z, 391, ἀγυιαί. De urbibus et insulis Il. B, 501 : Εὐκτίμενον πτολίεθρον· 712 : Εὐκτιμένην Ἰαωλκόν· I, 129 : Λέσβον εὐκτιμένην, et alibi.] || Εὔκτιτος, idem. Il. B, [592] : Καὶ εὔκτιτον ἄστυ [Αἶπυ]. Ambo sunt a them. κτίζω, et potius cum σ efferri deberent, εὐκτισμένος, εὔκτιστος, ut dicitur κτίσμα et κτιστὸς ab ead. origine. [Sappho ap. Athen. 13, p. 599, C : Ἥ δ' ἐστὶν γὰρ ἀπ' εὐκτίτου Λέσβου. Dionys. Per. 552 : Εὔκτιτος Ἑρμώνασσα.]

[Εὐκτίμενος, ὁ, Euctimenus, n. viri in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 561, n. 1064, 4 : Πατρὸς Εὐκτιμένου. L. D.]

[Εὔκτιστος, ὁ, ἡ, i. q. εὐκτίμενος, ap. Jo. Diac ad Hesiodi Sc. 270, πόλις. L. Dind.]

[Εὐκτίτης, ὁ, Euctites, n. viri in inscr. Carthaeensi ap. Bœckh. vol. 2, p. 290, n. 2363, b, 8. L. D.]

[Εὐκτίτος. V. Εὐκτίμενος.]

[Εὐκτίτος, ὁ, Euctitus, n. viri, in numo Ephesi ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 112, 191. L. Dind.]

Εὐκτὸς, ἡ, ὸν, Optabilis, Optandus. [Hom. Il. Ξ, 98 : Ὄφρ' ἔτι μᾶλλον Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται. Eurip. Heracl. 458 : Τοῖς σοφοῖς εὐκτὸν σοφῷ ἔχθραν συνάπτειν, μὴ ἀμαθεῖ φρονήματι· Ion. 642 : Ὁ δ' εὐκτὸν ἀνθρώποισι.] Xen. [Comm. 1, 5, 5] : Ἐλευθέρῳ μὲν ἀνδρὶ εὐκτὸν εἶναι, μὴ τυχεῖν δούλου τοιούτου. [Isocr. p. 283, E : Τὰς Σπαρτιατῶν πλεονεξίας εὐκτὰς μὲν εἶναι καὶ ἅπαντας αὐτῶν ἐπιθυμεῖν. Theocr. 10, 52 : Εὐκτὸς ὁ τῶ βατράχω βίος. Apollonid. Anth. Pal. 10, 19, 3 : Σὸν δὲ πατὴρ χερὶ δέξεται εὐκτὸν ἰουλον Λεύκιος. Eugenici Laud. Trapez. p. 371, 15 : Ταύτην πολλῷ μᾶλλον ἔχειν ἢ τὴν ἑαυτῶν ἑκάστοις εὐκτὸν τιθεμένοις. Ἀττικώτερον dici εὐκτὰ ἀγαθὰ quam εὐκταῖα scribit Pollux 5, 130.] Apud Plut. in l., quem proferam in Εὐρετὸς, videntur εὐκτὰ dici Quæ fas est a diis precari.

[Εὔκτος, ὁ, Euctus, Macedo, ap. Plut. Mor. p. 70, B B, Æmil. c. 23, Liv. 44, 43.]

Εὐκτῶς, Optabiliter. [Zonaras p. 924, μετὰ εὐχῆς ἢ εὐχερῶς. V. Εὐκταίως.]

[Εὐκυβέω.] Εὐκυβεῖν, Feliciter et prospero successu ludere tesseris. V. Δύσβολος. [Hesych. : Εὐκολεῖν, ὅπερ νῦν εὐβολεῖν. Ἀμφὶς δὲ γυναικομανίαν. Εὐκυβεῖν, ut poscit ordo literarum, J. Fr. Gronovius et Toupius Em. vol. 1, p. 406; 4, p. 459, hic etiam Ἀμφὶς ἐν Γυναικομανίᾳ, post Heringam ap. Ruhnk. in Auct. Memorat v. εὐκυβεῖν etiam Pollux 9, 94.]

Εὔκυκλος, ὁ, ἡ, Pulcre orbiculatus, Bene rotundus. Hom. Il. N, [715], Ξ, [428] : Ἀσπίδας εὐκύκλους, i. e. περιφερεῖς. [Æsch. Sept. 590, ἀσπίδα. Pind. Nem. 4, 66, ἕδραν. Batrachom. 35, χανίοιο. Eurip. Ion. 1391, ἀντίπηγος. Xen. Ven. 9, 12, στέφανα. Parmenid. ap. Plat. Soph. p. 244, E : Εὐκύκλου σφαίρης. Nonn. Dion. 15, 49 : Εὐκύκλοιο βοείης. Paul. Sil. Descr. Soph. 458, ῥιβὸς. Tzetz. Hist. 3, 949 : Ἀσπίδι Μακεδονικῇ στρογγύλῃ τῶν εὐκύκλων.] Et in VV. LL. εὔκυκλον δένδρον, Arbor fornicato ambitu pulcre orbiculata. Plato [Tim. C p. 40, A], Εὔκυκλον ἐποίει, Ad volubilitatem rotundavit, Cic. [Comparat. Alciphr. fr. 5 : Ὀφθαλμοὶ ὅλης τῆς σελήνης εὐκυκλότεροι. || Genus ligaturæ. Oribas. ed. Mai. p. 114, LX : Εὔκυκλος (l. εὔκυκλος), οἱ δὲ Ἱπποκράτους εὐκυκλος. De quo Foes. : « Εὔκυκλος ἐπίδεσις, Orbicularis et rotunda deligatio, quæ affectam partem ex toto in orbem, absque ulla inclinatione amplectitur. L. Κατ' ἰητρ. (p. 742, F.) » || Gyros ducens. Aristoph. Thesm. 968 : Πρῶτον εὐκύκλου χορείας εὐρυῦ στῆσαι βάσιν. Cujusmodi locum spectare Photii gl. Εὔκυκλος, εὔχορος, eamque ap. Hesych. in Εὔηλος, εὔχωρος esse corruptam animadvertit Kuster. L. Dind. || Adv. Orph. Lith. 135 : Γναμπτων εὐκύκλως ταναὴν δάχιν, Curvans in orbem.] Bonos s. Pulcros orbes habens. Hom. Od. Z, [58, 70] : Ἀτάρ τοι δῶμὸς ἐφοπλίσσουσιν ἀπήνην Ὑψηλὴν, εὔκυκλον· pro quo paulo post, Οἱ μὲν ἄρ ἐκτὸς ἄμαξαν εὐτροχον ἡμιονείην Ὄπλεον· nam κύκλοι et τροχοὶ synonymως dicuntur Orbes in rota currus, ut infra dicetur. [Æsch. Prom. 710 : Πεδάρσιοι ναίουσ' ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις.]

[Εὐκύκλωτος, ὁ, ἡ, Bene rotundatus. Eubulus ap. Athen. 11, p. 471, D : Μᾶλιναν, εὐκύκλωτον (κύλικα). Aristophon ib. p. 472, C : Τῶν Θηρικλείων εὐκύκλωτον ἀσπίδα. L. D. Ad quem Aristoph. l. conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1833, p. 692. Hase.]

[Εὐκύλικος, η, ον. Leonidas Tar. Anth. Pal. 7, 440, 8 : Ἤδει καὶ Βάκχοιο παρὰ κρητῆρος ἑδηρὶν ἰθῦναι κείνην εὐκυλίκην λαλιήν. ὕτ]

[Εὐκύλιστος, ὁ, ἡ, Volubilis, Gl. Hero Autom. p. 245, 9 : Καὶ ὅλιον δὲ παρεπτχέειν δεήσει εἰς ταῦτα, ὅπως κατὰ πάντα τρόπον εὐκύλιστα πάντα ὑπάρχῃ. Georg. Pis. Pers. 2, 350 : Ὥσπερ εὐκ. ἅστατος λίθος. Etym. M. v. Κύκλος, Hesych. v. Εὔτωτρον. || Adv. ap. Heron. l. c. p. 255, 10 : Ἡ τοῦ πλέθρου πορεία ἔσται εὐκόπως τε καὶ εὐκυλίστως. ὕ L. Dind.]

[Εὐκύμαντος, ὁ, ἡ, Fluctuans, Æstuans. Eust. Od. p. 1392, 49 : Διὸ καὶ Ποσειδῶνος αὐτὸν (Cyclopem) τοῦ θαλαττίου ὁ μῦθος γενεαλογεῖ ὡς ὑγρὸν καὶ εὐκύμαντον εἰς θυμόν. « Comparativo Nicomach. Harm. encli. 1, p. 6, 17 : Παρὰ τὰς ἰδίας ταχύτητας ἢ παρὰ τὰς ἐποχὰς, ἐν αἷς ἑκάστου ῥύμη συντελεῖται, εὐκυμαντοτέρας ἢ τοὐναντίον δυσπαλεῖς ὑπαρχούσας. » Hemst. ὕ] A

[Εὔκωπος, ὁ, ἡ, Bonis remis instructus. Oppian. Hal. 5, 242 : Νῆας εὐκώπους. Hesych. in Εὐσέλμοιο.]

Εὐλάβεια, ἡ, Timiditas circumspecta, quæ quis utitur ad res aggrediendas, s. in rebus agendis, Circumspectio, Cauta quædam circumspectio, Cautio. [Reverentia, Verecundia, Religio, Metus, Gl.] In Stoicis Definitt. εὐλ. definitur εὔλογος ἔκκλισις. Unde Cic. : A malis declinamus : quæ declinatio si cum ratione fiet, Cautio appelletur; quæ autem sine ratione, Metus. [Aristoph. Av. 377 : Ἡ γὰρ εὐλάβεια σώζει πάντα.] Plut. Camillo [c. 6] : Ἡ δ' εὐλ. καὶ τὸ μηδὲν ἅγαν, ἄριστον, Cautio. Sicut Eur. Phœn. [794] : Εὐλάβεια χρησιμωτάτη θεῶν, Circumspectio salutare maxime numen est, Cam. Aristot. Pol. 2, [8] : Εὐλαβείας ἐν δόξειν εἶναι πολλῆς, Cavendum sit maxime. Greg. Naz., Εὐλαβείας ἄξιον μὴ, Cavendum ne. Item μετ' εὐλαβείας, Caute, Religiose. [Diod. 3, 17 : Χωρὶς γὰρ ἀδικήματος ἀλλοφύλοις ζώσις ἡ συναναστροφὴ γίνεται μετ' εἰρήνης καὶ πάσης εὐλ.] Plut. [Mor. p. 661, D] : Τὰς πολυχρηδίας μετὰ πολλῆς οἱ μουσικοὶ κινοῦσιν εὐλαβείας, Cum magna cautione : De def. orac. [p. 420, F], μετ' εὐλαβείας, Timide, Turn. [Ps.-Demosth. p. 1403, 1 : Μετὰ τῆς ἀκριβεστάτης εὐλ. βαδιωκόσιν. Dem. p. 425, 5 : Ταῦτα εὐλαβείας οὐ μικρᾶς δεῖται· 517, 21 : Ἐκ τούτου φανερὰ ἡ τι τῶν ἄλλων ὑμῶν εὐλάβεια γενήσεται καὶ τὸ τούτου θράσος.] Item εὐλάβειαν ποιεῖν, Cavere. Soph. [Sophoclis nomen in Lex. vett., unde hæc repetit HSt., recte præpositum sequenti ex., quod est El. 1334. Cum ποιεῖν Antiphon p. 123, 42 : Πολλὴ εὐλ. ὑμῖν τούτων ποιητέα ἐστί], εὐλάβειαν ποιητέον, Cavendum est : Νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προὐθέμην ἐγὼ, In his rebus ut cauta et circumspecta essem propositum mihi fuit, i. e. Cauta fui. [Soph. ib. 994 : Καὶ πρίν γε φωνεῖν, εἰ φρενῶν ἐτύγχαν' αὖτη μὴ κακῶν, ἐσώζετ' ἂν τὴν εὐλάβειαν. Eur. Herc. F. 166 : Ἔχει τοὐμὸν οὐκ ἀναίδειαν, ἀλλ' εὐλάβειαν. Hippocr. Epist. p. 1279, 8 : Δι' εὐλαβείης ὄντων. Plat. Prot. p. 321, A : Εὐλάβειαν ἔχων μή τι γένος αἴστωθείη. Τὴν νῆσον ἔχειν δι' εὐλαβείας ex Suida in Σικελίζειν affert Hemst.] Quum vero additur gen., accipitur pro Cauta vitatio, Declinatio circumspecta. Plato Leg. [7, p. 815, A; 8, p. 830, B], Εὐλάβειαι [εὐλάβειαι] πληγῶν. Sic Aristot. Eth. 4 : Ἐπιέικειαν καὶ εὐλάβειαν τῶν αἰσχρῶν, Moderationem et evitationem turpitudinis, Cam. [Hippocr. Ep. p. 1275 extr. : Ὑπ' εὐλαβείης τῶν αὐτόθι ἐνοικεόντων. Aret. p. 88, 11 : Ὑπ' εὐλαβίης τῆς πνιγός. L. D. Πολλὴ τοῦ πλημμελεῖν εὐλ. Athen. 6, p. 274, A. Hemst.] || Cauta et circumspecta consideratio, simpliciter Consideratio, ut Cam. in Soph. [OEd. C. 115] : Ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν Ἔνεστιν ἡ εὐλάβεια τῶν ποιουμένων· quibus verbis significari dicit, Posse recte consuli quid agendum sit, re cognita. || Quamvis vero minus sit quam φόβος, ut docet Plut. De virt. mor. [p. 449, A], quum ait quosdam vitia extenuantes, αἰδεῖσθαι τὸ αἰσχύνεσθαι vocare, et τὸ ἥδεσθαι, χαίρειν, et τοὺς φόβους, εὐλαβείας ap. Herodian. tamen 5, [2, 5], Εἰ δέ τινες ἔλαθον, δι' εὐλάβειαν ἡσυχαζόντων, Polit. vertit Metu quiescentium. [Cum φόβος conjungit Demosth. p. 625, 13 : Εἰς φόβον καὶ συκοφαντίας εὐλάβειαν καθιστάντες. Chamæleon ap. Athen. 9, p. 407, C : Φυγόντος δι' εὐλάβειαν καὶ τοῦ τὴν δίκην γραψαμένου. Cum præp. πρὸς Themist. Or. 4, p. 49, B : Ὑπ' ἀσθενείας ἢ τῆς πρὸς τὸ πλεῖν εὐλαβείας. Sequente μὴ schol. Hom. Il. B, 194 : Εὐλάβεια γὰρ ἦν μὴ ὑπονοήσωσιν οἱ Ἕλληνες. L. D. ||] Religio, [Reverentia], Pietas in Deum [vel hominem]. Gregor. : Οὐκ εὐλαβείας σχῆμά τι καὶ πλάσμα κενὸν περιχείμενος, Non talis qui religionis simulationem inanem indueret. Sic [cum præp. εἰς Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 60, A : Εὐλαβείας τῆς εἰς τὸν θεσπέσιον Ἀβραάμ. Vel πρὸς, Diod. 13, 12 : Διὰ τὴν πρὸς τὸ θεῖον εὐλ.] Plut. Cam. [c. 21] : Τὴν τοῦ Ἀλβίνου πρὸς τὸ θεῖον εὐλάβειαν, Pietatem in Deum, Religiosum Dei cultum. [Alia constr. idem Numæ c. 22 extr. : Τὴν περὶ τὸ θεῖον εὐλ. Hebr. 12, 28 : Λατρεύωμεν τῷ θεῷ μετὰ αἰδοῦς καὶ εὐλαβείας. || « Titulus honoris, Jo. Chrys. Epist. ad Innocentium Papam ap. Pallad. V. Chrysost. p. 10 : Καὶ περὶ τῶν γραμμάτων οἶμαι τῶν ἡμετέρων ἀκηκοέναι τὴν εὐλάβειαν ὑμῶν τὴν παρανομίαν. » Boiss. B C D

Theodor. Stud. Epist. p. 261, C : Μὴ οἰέσθω σου ἡ εὐλάβεια ἐναντιοῦσθαι κτλ. Aliique plurimi. || Forma poetica et Ionica Εὐλαβίη Theognis 118 : Οὐδ' εὐλαβίης ἐστὶ περὶ πλέονος. Simonid. ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 230 : Ὃς (καιρὸς) αὐξάνεται πλεῖστον ἀπ' εὐλαβίης. Aret. p. 80, 39 : Εὐλαβίη γὰρ ἀπειρίη. Pro quo male εὐλαβείη ap. Hippocr. p. 47, 8. L. Dind.]

Εὐλαβέομαι, [fut. εὐλαβήσομαι, ut in ll. Plat. infra citatis, εὐλαβηθήσομαι in Gl. : Εὐλαβηθήσῃ, Pertimesces; Sir. 32, 14 : Ὁ φοβούμενος κύριον οὐ μὴ εὐλαβηθήσεται· Deuteron. 2, 5 : Εὐλαβηθήσονται ὑμᾶς, ap. Symm. Job. 41, 16, Ephræm. Syr. vol. 1, p. 82; C, 84, B. Aor. εὐλαβήθην apud omnes], Caveo, [Revereor, Vereor, Formido huic add. Gl.] Religio mihi est, Religiosum habeo, Religiose caveo ne. [Soph. Tr. 1129 : Εὐλαβοῦ δὲ μὴ φανῇς κακὸς γεγώς. Eur. Hipp. 100 : Εὐλαβοῦ μή τι σὸν σφαλῇ στόμα. Aristoph. Vesp. 1012 : Τὰ μέλλοντ' εὖ λέγεσθαι μὴ πάσῃ φυλῶν χαμᾶζε εὐλαβείσθω· Eq. 253 : Εὐλαβοῦ δὲ μὴ 'κφύγῃ σε. Xen. Hier. 6, 16. Addito ὅπως Plato Phæd. p. 91, C : Εὐλαβούμενος ὅπως μὴ ἐγὼ οἰχήσομαι.] Plato Ep. [2, p. 313, E] : Εὐλαβοῦμαι μὴ ἐμπέσω [immo ἐκπέσῃ], Caveo ne incidam. De rep. 6, [p. 507, A] : Εὐλαβεῖσθαι [—σθε] μή πη ἐξαπατήσω ὑμᾶς ἀκων· quæ suscipiens altera pars respondet, Εὐλαβησόμεθα κατὰ δύναμιν. [Futuri eadem forma Euthyd. p. 284, A; 304, A.] Ead. verba habentur et in Apol. Socr. Dem. : Ἔτι τοίνυν κἀκεῖνο ὑμᾶς εὐλαβεῖσθαι δεῖ, ὅπως μηδὲν ὧν ἰδίᾳ φυλάξεισθ' ἂν, τοῦτο δημοσίᾳ ποιοῦντες φανήσεσθε. Item cum infin. ap. Plat. [Leg. 8, p. 843, C] : Εὐλαβοῦμαι μηδὲν ποιεῖν γείτονι διάφορον, Caveo ne. Aristot. [H. A. 4, 8], εὐλαβοῦμαι ψόφον ποιῶν, Caveo ne strepitum moveam. [Eurip. Or. 791 : Εὐλαβοῦ λύσσης μετασχεῖν τῆς ἐμῆς. Plato Reip. 10, p. 608, A : Εὐλαβούμενοι ἐμπεσεῖν· Phæd. p. 101, C. Æschin. p. 4, 26 : Εὐλαβοῦντο αὐτὸ πράττειν. || Addita negatione Eur. Or. 1059 : Ηὐλαβεῖτο μὴ σώζειν φίλους. Aristoph. Lys. 1278 : Εὐλαβώμεθα τὸ λοιπὸν αὖθις μὴ ξαμαρτάνειν ἔτι. Plato præter l. ab HSt. citatum Charm. p. 155, D : Εὐλαβεῖσθαι μὴ μοῖραν αἰρεῖσθαι κρεῶν· Prot. p. 315, B : Εὐλαβοῦντο μηδέποτε ἐμποδὼν εἶναι. Quo referri potest Demosth. p. 1258, 12 : Εὐλαβεῖσθαι καὶ φυλάττεσθαι μὴ πλησιάζειν τοῖς τοιούτοις.] Item, εὐλαβοῦμαι περὶ, Cautus sum in, Caute versor in : Plato Leg. [3, p. 691, B, ubi genit. regitur ab addito τιθέντα] : Εὐλαβεῖσθαι δεῖ περὶ τούτου· [Diod. 4, 73 : Εὐλαβούμενον αὐτὸν περὶ τοῦ γάμου·] et [11, p. 927, C], Εὐλαβοῦμαι περὶ τροφήν. || Timeo, Metuo, Vereor, φοβοῦμαι, schol. Eur. Or. [748] exp. : Ηὐλαβεῖθ', ὃ τοῖς φίλοισι ῥᾴστη οἱ κακοὶ φίλοι. Plut. Per. [c. 7] : Περικλῆς νέος ὢν σφόδρα τὸν ὄχλον εὐλαβεῖτο. Item cum infin. in VV. LL. ex Soph. [OEd. T. 616] : Εὐλαβοῦμαι πιστεῖν, Timeo ne cadam. [Omnibus his ll. vertendum Cavere. Mœris p. 144 : Εὐλαβεῖσθαι ἀντὶ τοῦ φυλάττεσθαι, ὡς Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς, Ἀττικοί, εὐλαβ. ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι Ἕλληνες. Ps.-Eur. Iph. A. 1417 : Λέγω τάδ' οὐδὲν οὐδέν' εὐλαβουμένη.] At εὐλαβεῖσθαι Θεὸν, Deum revereri, ex Plat. Leg. [9, p. 879, E.] || Caute fugio, Religiose declino; simpliciter Fugio, Vito. [Æsch. fr. Prom. ap. Galen. vol. 9, p. 385 : Ἵν' εὐλαβοῦ βρόμον κατ' αἰγίζοντα, μή σ' ἀναρπάσῃ. Xen. Comm. 3, 9, 4 : Τὰ αἰσχρὰ εἰδότα εὐλαβεῖσθαι.] Ex Isocr. [p. 5, C] : Εὐλαβοῦ τὰς διαβολὰς, κἂν ψευδεῖς ὦσι, Fuge et aversare calumnias. Ex Plat. De rep. 2, [p. 372, C] : Εὐλαβούμενοι πενίαν, ἢ πόλεμον, Fugientes paupertatem. Ex Aristot. [H. A. 9, 5] : Εὐλαβούμενοι τὰς μυίας, κρύπτουσιν ἑαυτούς, Se abdunt metu muscarum. [Aristoph. Lys. 1215 : Εὐλαβεῖσθαι τὴν κύνα.] || Religione teneri, Bud. ap. Æschin. : Οὐ περὶ τούτων προὔλεγεν εὐλαβεῖσθαι καὶ πέμπειν εἰς Δελφούς. [|| Caute servo, Observo. Eur. Or. 699 : Εἰ δ' ἡσύχως τις αὐτὸς ἐντείνοντι μὲν (ὄχλῳ) χαλῶν ὑπείκοι, καιρὸν εὐλαβούμενος· Phœn. 1411 : Λαιὸν μὲν ἐς τοὔπισθεν ἀμφέρει πόδα, πρόσω τὰ κοῖλα γαστρὸς εὐλαβούμενος. || Activum annotavit Photius : Εὐλάβησον καὶ εὐλαβῆσαι λέγουσιν. L. Dind.]

[Εὐλαβιστέρως. V. Εὐλαβῶς.]

[Εὐλαβίω. V. Εὐλαβέομαι.]

[Εὐλάθημα scriptura vitiosa pro μάθημα ap. Ælian. N. A. 5, 41.]

Εὐλάβης, ὁ, ἡ, Bonam s. potius Commodam ansam habens, Bonas ansas, Cui est ansa, qua commode A prehendi possit, Cui sunt ansæ etc., ὁ εἰς λαβὴν ἐπιτήδειος Suidæ, ut μάχαιρα. [Hoc ex. ponitur etiam in Etym. M., pariterque εὐλ. λίθος. Item Trypho Π. τρόπων in Museo Cantabr. vol. 1, p. 49, exemplum ὀνοματοποιίας κατὰ ἐτυμολογίαν ponit εὐλαβῆ λίθον, τὸν εὔληπτον. L. D. Thomas M. p. 389.] Hanc autem signif. alioqui rarissimam habet εὐλαβὴς in Luciano [Tim. c. 29] : Πτνία δὲ εὐλαβὴς, καὶ μύρια τὰ ἄγκιστρα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἐκπεφυκότα ἔχουσα· ὁ δὲ πλοῦτος, δυσκάθεκτος, οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν. || Signif. multo magis usitata, Qui bene res capessit, i. e. Circumspecte, ὁ εὖ τῶν πραγμάτων ἐπιλαμβανόμενος, [καὶ ὁ εὖ προλαμβάνων τὸ μέλλον,] Suid., Etym. Quoniam autem qui bene res capessunt, i. e. circumspecte, solent etiam timide id facere (quo pertinere puto dictum illud Thuc. [2, 40] : Ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει), hinc factum esse credo, ut dicatur de Eo qui timide ad agendam rem aliquam accedit, s. circumspecte simul et timide. [Pavidus, Verecundus, Cautus, Modestus, Gl.] Hæc sunt quæ mihi de hujus B signif. origine in mentem nunc veniunt, et quæ lectorem probaturum, aut certe probabilia judicaturum spero. Fateor autem me alioqui in ea quondam fuisse opinione, ut putarem esse, qui εὖ λαμβάνει τὰ πράγματα, i. e. πράως καὶ οὐ χαλεπῶς, ut χαλεπῶς λαμβάνειν dicit Thuc. [6, 61], quod est eorum hominum, quos verecundia timidos reddit; sed meas deinde partes hic σωφρονίστρας esse puto. [Plato Polit. p. 311, A : Τὰ σωφρόνων ἀρχόντων ἤθη σφόδρα εὐλαβῆ καὶ δίκαια.] Philo V. M. 1 : Καὶ ἅμα τὴν φύσιν εὐλαβὴς ὢν ὑποστέλλετο, Natura paulo timidior, Turn. Plut. Pericle [c. 8] : Περὶ τὸν λόγον ἦν εὐλαβὴς, Ad dicendum timide accedebat, quod itidem de se scriptum reliquit Cic. Fabio [c. 17] : Εὐλ. φαινόμενος καὶ δυσέλπιστος. Id. Pericle [c. 15] dicit medicum morbis interdum ἡδονὰς εὐλαβεῖς προσφέρειν τῇ σωτηρίᾳ, Cautas voluptates quasdam aut jucunda quædam adhibere, ut intelligamus cautas, in quibus adhibendis cautione utimur. [De re quæ fit cum cautione etiam Plato Leg. 5, p. 736, D : Σμικρὰ μετάβασις εὐλαβής.] Non esse autem i. q. δειλὸς [ut in C Etym. M. est, τινὲς δὲ τὸν δειλὸν καὶ δείλαιον], patet ex Aristot., qui illud huic subjungit, dicens οἱ δειλοὶ καὶ εὐλαβεῖς : et ex Dem. [p. 405, 19] qui quum Æschines eum vocasset ἀτολμον καὶ δειλὸν πρὸς ὄχλους, dicit se esse εὐλαβῆ, Se verecunde et circumspecte prodire in concionem, Bud. Plut. de Pompeio cavente famam adulteri, Οὕτω δὲ πάνυ πόρρωθεν εὐλαβὴς ὢν πρὸς τὰ τοιαῦτα καὶ περφυλαγμένος, ubi nota cum eo copulari περφυλαγμένος, quod ad verbum est Cautus. [C. Gracchi c. 3 extr. : Οὕτως εὐλαβεῖς καὶ περφυλαγμένοι περὶ τὰς κρίσεις ἦσαν· Mor. p. 729, F. Differt autem εὐλάβεια ab δειλίᾳ ita ut hæc turpis, illa sit laudabilis.] Item εὐλαβὴς ἀπὸ, Levit. 15, [31] : Εὐλαβεῖς ποιήσεται τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἀπὸ τῶν ἀκαθαρσιῶν, Faciet ut sibi caveant ab immunditiis. Et τὸ εὐλαβὲς, Timiditas circumspecta, Cautio. [Plat. Polit. p. 311, B : Πρὸς τὸ δίκαιον καὶ εὐλαβές. Arrian. Epict. 2, 1, 2 : Ἐναντίον τῷ θαρραλέῳ τὸ εὐλαβές.] Herodian. 2, [8, 2] : Τῆς μὲν ἐμῆς γνώμης τὸ πρᾶον καὶ πρὸς τὰ μεγάλα τῶν τετολμημένων εὐλαβές, ἴσως ἐστὶν ἡμῖν [ὑμῖν HSt. Ms. Vind.] πάλαι D γνώριμον, Quanta in rebus majoribus agendis nostra cautio sit, Polit. || Ap. Eccl. Scriptt. et in N. T., Circumspectus et cautus circa ea, quæ ad cultum divinum pertinent; ita enim exprimi posse existimo vim hujus vocabuli, ubi dicitur de eo, qui Lat. Religiosus, Pius [Gl.], intelligendo de pietate erga Deum : Luc. 2, 25, de Simeone : Δίκαιος καὶ εὐλ. At Bud. ibi vertit Pie consideratus. Synes. Ep. 67 : Καὶ ἄλλοις τοῖς εὐλαβεστάτοις ἐπισκόποις. [= Liv., Ne deorum quidem satis metuens erat. » HSt. Ms. Vind. Gl. : Εὐλαβέστατος, Reverendissimus. Ita vertere licet ap. Synes. l. c. aliosque scriptt. Christianos, ubi de hominibus sanctis aut Clericis dicitur et est instar tituli. V. plura ap. Ducang.]

|| Εὐλαβῶς, Timide, Caute. [Plato Soph. p. 246, B : Μάλα εὐλ. ἀνωθεν ἀμύνονται. Pollux 6, 95 : Τὰς φιάλας προσφέροντες τοῖς συμπόταις εὐλ. Schol. Aristoph. Eq. 13 :] Εὐλ. ἔχω τοῦ εἰπεῖν, Non audeo dicere, Vereor dicere. Ap. Suid., Ὁρῶν τοὺς Ἀχαιοὺς εὐλ. διακειμένους πρὸς τὸν κατὰ Ῥωμαίων πόλεμον, Qui non aude-

bant bellum Romanis inferre, Timebant bellum inferre, Paulo timidiores erant ad inferendum bellum. Cam. ap. Polyb. [1, 18, 1], Εὐλαβέστερον διακεῖσθαι [πρὸς τὰς ἐπιθέσεις], exp. Cautius se gerere. [De metu deorum Diod. 13, 12 : Φύσει δεισιδαίμων ὑπάρχων καὶ διὰ τὴν ἐν τῷ στρατοπέδῳ νόσον εὐλαβῶς διακείμενος · 15, 52 : Καταπλήξαμένου τοὺς εὐλ. ἔχοντας.] Pro Religiose autem accipitur ap. Dem. C. Mid. : Οὕτως εὐλαβῶς τῇ δίκῃ, τοῖς νόμοις, ἅπαντα πράττειν ἀξιῶ. In cad. orat. : Οὕτως εὐλαβῶς, οὕτως εὐσεβῶς, οὕτω μετρίως διακεῖσθαι. [De pietate etiam Sozom. H. E. 2, p. 43, 30 : Εὐλ. δὲ περὶ τὸ δόγμα τῶν Χριστιανῶν διακειμένη περὶ πολλοῦ ἐποιεῖτο τοῦ σεβασμίου σταυροῦ τὸ ξύλον εὑρεῖν.] Synes. Ep. 143 : Εὐαγῶς καὶ εὐλ. φιλοσοφίας ἀντιποιούμενος. Sancte et religiose. [Εὐλαβέστερος, Eur. Iph. T. 1375. Neutro adverbialiter posito, ut Polyb. ap. HSt., Julian. Or. p. 2, A : Πρὸς τὰς ἐπιθέσεις ἔχουεν ἂν εἰκότως εὐλαβέστερον. Superlat. Ælian. N. A. 6, 55 : Ἐγκρατέστατα καὶ εὐλαβέστατα τὴν βοιὰν κατεῖχεν. L. Dind.]

Εὐλαβητέον, Cavendum. [Εὐλαβηταῖον, Verecundum (Verecundandum), Gl. De orthographia novitia per αι dictum est in Ἐπαινετέος.] Eodem modo construitur quo verbum. Interdum cum accus. [Plat. Gorg. p. 480, E : Τοῦτο εὐλ. Reip. 10, p. 608, A : Εὐλ. αὐτὴν ὄν τῷ ἀκροωμένῳ. Aristot. Eth. Nic. 9, 11.] Galen. Ad Glauc. : Εὐλ. τὰς ἄλλας κενώσεις τὰς ἀθρόας. Et l. 2 ad Eund. : Εὐλ. ἐστὶ τὸ λείψανον αὐτῶν γενέσθαι σκιῤῥώδες, Cavendum est ne reliquiæ transeant in scirrhum. [Hic l. pertinet ad constr. cum infinit.] Interdum cum infin. [Plato Reip. 4, p. 424, C : Εἶδος μεταβάλλειν εὐλαβητέον] εὐλ. μίσγειν, Cavendum est ne misceamus. [Cum ἵνα Philo Belop. p. 86, B : Εὐλ. ἐστὶν ἐν πάσαις ταῖς πυργοποιίαις ἵνα καὶ (κατὰ?) μηθὲν τὸ τεῖχος ἀμφίβολον οἰκοδομῆται.] || Timendum, Metuendum. Diosc. 7, 3 : Εὐλ. τὰ μεγάλα τραύματα. [Niceph. Chumnus Anecd. meorum vol. 5, p. 196, 6 : Οὐκ ἔστιν αὐτοῖς οὐδὲ τῶν πάνυ φοβερῶν εὐλ. οὐδέν. Boiss.]

[Εὐλαβητικός, ἡ, ὄν, Cautus, Cavens. Definitt. Plat. p. 412, A : Εὐλαβητικὸς ὧν χρή. Stob. Ecl. eth. vol. 1, p. 106 : Ἐπιστήμην εὐλαβητικὴν ὀρθοῦ ψόγου· 320 : Ἔξιν εὐλαβητικὴν τῆς ἐν τοῖς συμβαλλομένοις ἀδικίας. L. D. Procul. Paraphr. Ptol. 3, 18, p. 223.]

[Εὐλαβία. V. Εὐλάβεια.]

[Εὐλαβειδὴς, ὁ, ἡ, Verecundi speciem habens. Theod. Stud. p. 415, C : Ποῦ ἡ εὐλ. ἕξις; L. Dind.]

[Εὐλαβουμένως, Caute. Var. script. Aristot. Rhet. 3, 7, ubi nunc εὐλαβουμένου.]

[Εὐλαβοφάνης, ὁ, ἡ, i. q. εὐλαβειδής. Didym. De Trin. 1, 209; 2, 8. Routh.]

[Εὐλαβῶς. V. Εὐλαβής.]

[Εὐλαγκίῳ cuidam, pro quo Εὐλαχκίῳ est uno in libro, inscribitur epistola Basilii 208, vol. 3, p. 312, D. Idem nomen fortasse quærendum in latina Libanii 3, 243, p. 797, *Eulicio* inscripta.]

[Εὐλάζω.] Εὐλάζει, Hesychio καπρᾷ, σκωληκιᾷ. Quam posteriorem expos. sequendo erit παρὰ τὰς εὐλάς. V. et Εὐλάκα. [|| Aro. V. ibid.]

Εὐλαῖγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, Ex bonis pulcrisque structus lapidibus. Infra εὔλιθος synonymos. [Julian. Æg. Anth. Pal. 7, 605, 1 : Σορὸν εὐλαΐγγα. Agathias 9, 767, 1 : Παρ' εὐλαΐγγι τραπέζῃ. Nonn. Dion. 16, 403, πόλιν· Jo. 5, 10, νηῷ. Paul. Sil. Amb. 151. ā]

[Εὐλαῖος vel Εὔλαιος, ὁ, Eulæus, fl. Susianæ apud Diodor. 19, 19, ubi inter Εὔλαιον et Εὐδαῖον variatur in libris, Ptol. 6, 3, Strab. 15, p. 728, 735, Arrian. Exp. 7, 7, 2, 5, Marcian. Heracl. p. 18. V. Εὐλεύς. || Indus ap. Nonn. Dion. 26, 47. Macedo ap. Plut. Mor. p. 70, B (male Εὐδαῖος Æm. Paul. c. 23, quanquam Εὐδαῖος, ὄνομα κύριον, ponit Suidas). Spado in aula Ptolemæi Philometoris ap. Polyb. 28, 17, 15.]

Εὐλάκα, ἡ, Vomer, vel Bidens, Ligo. Nam schol. Thuc. 5, [16] ubi respondet Lacedæmoniis oraculum, Ἀργυρίᾳ εὐλάκᾳ εὐλάξειν, annotat, εὐλάκαν a Lacedæmoniis dici τὴν ὖνιν : ut alii volunt, τὴν δίκελλαν, ἀπὸ τοῦ λαχαίνειν, quod est σκάπτειν : εὐλάξειν autem, ἀρόσειν, Araturos : juberi igitur Lacedæmonios ἀργυροῖς ἐργαλείοις arare ad arcendam famem, i. e. pecunia comparato frumento. [Photius, Suid., Zon. : Εὐλαχα (in cod. Photii abest accentus), τὸ ἄροτρον παρὰ Θουκυδίδῃ (ἐν χρησμῷ τινι addit Suidas). Δώριος δὲ ἡ λέξις. Eodem modo scriptam formam per α exhibet Hesych., de quo HSt. :] Αὔλαχα Hesychio ἡ ὖνις, Vomer. [Quam gl., pariter atque alteram ejusdem perversam et corruptam : Ἀργυρίᾳ ὖνις ἡ ἀργυρέᾳ αὔλαξ παρὰ Θουκυδίδῃ, referri ad scripturam quæ olim exstiterit ap. Thuc., αὐλάκᾳ (et αὐλάξειν), nunc obliteratam, animadvertit Hemsterhusius. Doricam esse formam per α, adeoque præferendam in oraculo Delphico, probabile reddunt quæ de formarum εὖληρα et αὔληρα discrimine pro dialectorum diversitate dicentur in Εὔληρα. Ejusdem enim stirpis vocabula sunt Εὐλέω, Εὐλὴ, Εὔληρα, Εὐλὸς, Εὐλοειδὴς, quæ v. l. Dind.]

[Εὐλακία, Ἄρτεμις, Hesych. Videtur ad proxime præcedens voc. referri.]

[Εὐλάλιος, ὁ, Eulalius, episcopus Armeniæ in Theodoreti Epist. vol. 4, p. 1126, 77. Alius in inscr. Leucosiæ reperta ap. Boeckh. vol. 2, p. 446, n. 2647, 8. Phryx, Simplicii condiscipulus, ap. Suid. vv. Δαμάσκιος et Πρίσβεις. Sed l. priori libri, ut videtur, Εὐλαμίου vel similiter, ut est ap. Agathiam 2, p. 69, A, unde repetitus alter l. Suidæ. Priori unus etiam Εὐθαλίου præbere traditur. Alii alibi memoratur.]

Εὔλαλος, ὁ, ἡ, Bene loquens, Facundus, Disertus, [Eloquens, Loquax, Loculentus, Effabilis vel Affabilis huic add. Gl.] Loquaculus. Epigr. [Marci Argent. Anth. Pal. 9, 229, 1, ubi lagenæ epitheton est et dici videtur, ut supra de vino εὐγλωσσος, et infra λάλος] : Ἀρχαίη σύνδειπνε, καπηλικὰ μήτηρ φιλεῦσα, Εὔλαλε, πρηΰγελως, εὔστομε. [Meleager ib. 5, 148, 1 : Τὰν εὐλάλον Ἠλιοδώραν. Philodem. ib. 9, 570, 2, anon. 687, 3. Epitheton Apollinis ib. 9, 525, 6. Job. 11, 2 : Ὁ εὐλ. Sirac. 6, 5, γλῶσσα. Anastasius Sinaita in Matthæi Gloss. min. p. 52 : Ἐπετάσθησαν ὡς χελιδόνες εὔλαλοι. Hesych. v. Εὐεπὴς, grammat. Bekk. An. p. 206, 30. L. D. Euseb. Dem. ev. p. 448, A; Greg. Thaumat. p. 49, B. Pseudochrys. t. 7, p. 392, 9, γλῶττα. Id. ib. p. 265, 16 : Τὸν εὐλαλον Παῦλον. Hasz.]

[Εὐλάμιος. V. Εὐλάλιος.]

[Εὐλαμπὴς, ὁ, ἡ, Lucidus. Maxim. Tyr. Diss. 17, p. 331 : Ἰόντι δὲ ἐκεῖσε καὶ ἀριστεμένῳ τῶν κάτω ἀεὶ τὰ πρόσθεν σαφῆ καὶ εὐλαμπέστατα καὶ τὴν τοῦ θεοῦ φύσιν προοιμιαζόμενα. Maxim. Καταρχ. 582 : Χρυσόν τ' εὐλαμπῆ.]

[Εὐλαμπία, ἡ, Eulampia, n. mulieris ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 475, D. L. Dindorf.]

[Εὐλάμπιος, ὁ, Eulampius, n. viri Isid. Pel. Ep. 1, 64, p. 20, A; 297, p. 79, D. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 475, D. L. Dindorf.]

[Εὐλάχανος, ὁ, ἡ, Oleribus abundans. Geopon. 12, 3, 3, τόποι. Epigr. Anth. Pal. 7, 321, 6 : Θῆκε μὲν εὐλάχανον (γῆν). ᾱᾰ]

Εὐλέαντος, ὁ, ἡ, Contritu facilis, Molitu Friatuve facilis, Friabilis. [Xenocr. § 42. Boiss. Aristot. De partt. an. 3, 14 : Ἡ τροφὴ πᾶσι τούτοις εὐλέαντος. Matth. Med. p. 15. Ib. p. 300 comparativo : Βρεχόμενον γὰρ εὐλεαντότερον. L. Dind.]

[Εὐλέγω, Benedico, Gl. Scrib. Εὖ λέγω vel Εὐλογῶ.]

Εὐλείαντος, ὁ, ἡ, Qui facile lævigatur, complanatur, conteritur : εὐλείαντος τροφὴ, Cibus qui facile molitur. [V. Εὐλέαντος.]

[Εὔλειμος, ὁ, ἡ, i. q. sequens. Eur. Bacch. 1073, νάπη.]

Εὐλείμων, ὁ, ἡ, Bona prata habens, Pratis ornatus. Hom. Od. Δ, [607] : Οὐ γάρ τις νήσων ἱππήλατος οὐδ' εὐλείμων Αἱ δ' ἅλι κεκλίαται. [H. Apoll. 529. Hesiod. ap. schol. Soph. Trach. 1169. Paulus Sil. Anth. Pal. 10, 15, 2 : Εἴαρος εὐλείμων θελξινόου χάρις. Nonn. Dion. 13, 398 : Εὐλείμωνος ἀρούρης· 16, 108 : Νομὸν εὐλείμωνα. Improprie Paul. Sil. Amb. 288 : Ἀγλαίη δὲ πάντοθεν εὐλείμων ἐαρόχροα νήματα πέπλου ἀμφὶς ἔχει. L. D.]

[Εὔλειος. V. Εὐλεύς.]

[Εὐλείωτος, ὁ, ἡ, Facile levigandus. Galen. vol. 13, p. 252 : Καὶ ἔστιν εὐλειωτάτη (ἡ γῆ) καθάπερ καὶ ἡ τίτανος. Εὐλειωτάτη Lobeck. Paralip. p. 40. « Aetius 4, f. 66, a, 2. » Hemst.]

[Εὔλεκτος, ὁ, ἡ, restituendum conjecit Reiskius ap. Dionys. vol. 5, p. 1008, 3 : Τὸ δ' ἐκ παντὸς ἡδύνειν τὰς ἀκοὰς, εὐρώνων τι καὶ εὐλέκτων (vulgo ἐκλέκτων) ὀνομάτων ἐκλογῇ ... οὐκ ἦν πανταχῇ χρήσιμον, Lenium et expeditorum ad pronunciandum.]

[Εὐλεκτρος, ὁ, ἡ, Qui est boni tori, bonum torum

habet vel præbet. Soph. Ant. 796 : Εὐλέκτρου νύμφας· Tr. 523. Macedonius Anth. Pal. 5, 245, 8, Κύπρις.]

[Εὐλεξία, ἡ, i. q. seq. Pallad. Hist. Laus. p. 896, C : Οὐ τῇ εὐλ. ῥυθμίζων. Hase.]

Εὐλεξις καὶ εὐώνυμος λόγος, Lucian. Lexiph. init., Oratio habens bona vocabula, quæ λέξεις et ὀνόματα dicuntur. [Idem voc. ut καινὸν καὶ ἀλλόκοτον ponit Rhet. præc. c. 17. De forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 628.]

Εὐλέπιστος, ὁ, ἡ, Desquamatu facilis, Qui facile delibratur, cortice facile spoliatur, Cui cortex est extricabilis, ut Plin. loquitur : λεπὶς enim et Squamam et Corticem significat. [Dioscor. 4, 160, βάλανος.]

[Εὐλεὺς, έως, ὁ, Euleus, fl. Athen. 7, p. 300, D : Καὶ περὶ τὸν Εὐλέα δὲ ποταμὸν, οὗ μνημονεύει Ἀντίμαχος ἐν ταῖς ἐπιγραφομέναις Δέλτοις οὕτως, Ἐλθὼν Εὐλείας πηγὰς ἔπι δινήεντος, Δημήτριος ὁ Σκήψιος ἐν ἑκκαιδεκάτῳ τοῦ Τρωικοῦ διακόσμου ἐγχέλεις φησὶ διαφόρους γίνεσθαι. Ita Schweigh., quum εὐκλέα pro Εὐλέα sit in libris, in deterioribus etiam εὐκλείᾳ et εὐκλείας pro Εὐλείας, additque : « Quod habent membranæ Εὐλείας πηγὰς, inde haud improbabili conjectura colligi videtur, agi hic de Eulæo, Mediæ Persiæque fluvio. Videndum igitur ne περὶ τὸν Εὐλαῖον hic scriptum oportuerit et deinde Εὐλαίας. » Sed minime probabilis conjectura est hujus fluvii mentionem fecisse Antimachum et Demetrium aut ita ab librariis nomen corruptum esse.]

[Εὐλεχὴς, ὁ, ἡ, i. q. εὐλεκτρος. Anyte Anth. Pal. 7, 649, 1 : Εὐλεγέος θαλάμου. Leonidas Tar. Anth. Plan. 4, 182, 2 : Εὐλεχῆ Κύπριν.]

[Εὐλέω. V. Εὔλητο.]

[Εὐλὴ, ἡ.] Εὐλαι, αἱ, Vermes : et peculiariter quæ in corpore, vulnereve aut ulcere nascuntur e putredine : παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι, ut vult schol. Hom. [et Hesych.] Il. Τ, [26] : Δείδω μή μοι τόφρα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν Μυῖαι καδ δῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλὰς Εὐλὰς ἐγγείνωνται, ἀτιμίσσωσι δὲ νεκρόν· Χ, [509] : Νῦν δέ σε μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι νόσφι τοκήων Αἴολαι εὐλαὶ ἔδονται· Ω, [414] : Οὐδέ τι οἱ χρὼς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαὶ Ἔσθουσ', αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσι. Itidem Herodot. [3, 16] : Ὑπὸ εὐλίων καταβρωθῇ. Et 4, [205] de Pheretima Cyrenes regina, Ζῶσα γὰρ ἐξέζεσεν εὐλέων. Et Plut. Artox. [c. 16] : Εὐλαι καὶ σκώληκες ὑπὸ φθορᾶς καὶ σηπεδόνος ἐκ τοῦ περιττώματος ἀναζέουσι. Hujusmodi sive σκώληκας sive εὐλὰς Lucret. appellat sæva vermina, l. 5, de primo sæculo, rudi adhuc et medicinæ ignaro, Donec eos vita privarant vermina Sæva Expertes opis, ignaros quod vulnera vellent. Suid. κακὰ θηρία nominat, ut Lat. etiam Sæva animantia, Ventris animalia. [Hippocr. p. 622, 26 : Εὐλίων τὰς κεφαλὰς τρίψας· 35 : Εὐλὴν, ἥτις ἔχει τὴν κέρκον. Axiochus p. 365, C : Εἰς εὐλὰς μεταβάλλων. Aristot. H. A. 2, 15 : Τὸ μέγεθος οὐκ ἐλάττους ὄντες τῶν μεγίστων εὐλῶν. Orph. Lith. 594 : Εὐλάς τε κάμπας τε. Leonidas Anth. Pal. 7, 472, 10 : Ἄκρον εὐλὴ ... λῶπος ἐφεζομένη. Orac. ib. 14, 149, 1 : Μείζον ἀειράμενος κεφαλῆς ποιμνήιον εὐλήν. De accentu acuto v. Arcad. p. 108, 14; de spiritu leni 199, 27.]

Εὐληθάργητος, ὁ, ἡ, Qui facile labitur in lethargum. [Pseudochrys. t. 9, p. 898, A ed. Paris. alt. : Νεότης, τὸ ἐνύπνιον τὸ εὐλ. Interpr. : Juventus, somnium oblivioni datum. Hase.]

[Εὔληκτος, ὁ, ἡ, Facile cessans. Lucian. Trag. 323 : Ἄλγημα εὔφορον, εὔληκτον.]

[Εὐληματέω.] Εὐληματεῖν Hesych. ex Æschyli Cercyone Satyrico affert pro λήματος καὶ ἀνδρείας εὖ ἔχειν, Animosum esse. Forti esse animo, s. animoso pectore. [Eodem modo Photius, sine testimonio.]

[Εὐληνὴς, ὁ, ἡ, Qui bonum vellus habet. Hesych. : Εὐλήρης, εὐέριος. Recte Salmas. et Is. Vossius εὐληνής. Etym. M. p. 393, 6 : Εὐληνὴς, παρὰ τὸ λῆνος οὐδετέρως. Τὰ δὲ ἀπὸ τῶν (εἰς) ος οὐδετέρων εἰς ης γενόμενα σύνθετα ὀνόματα τῷ η παραληγόμενα, εἰ μὴ ἔχει τὸ ν, βαρύνεται· ὅθεν τὸ εὐληνὴς ὀξύνεται. Albertus ad Hes. : « In Cyrilli Lex. Ms. Εὐλήνη legitur, omisso ς finali. » L. Dind.]

Εὔληπτος, ὁ, ἡ, Qui facile capi potest, Captu facilis, opp. δυσλήπτου. Xen. Cyrop. 1, [3, 8] : Ἔκπωμα εὐληπτότατον τῷ μέλλοντι πίνειν. [Veram hujus loci scripturam ponit HSt. in Εὐλήπτως.] Item, Qui facile capi potest, ea signif., qua urbs capi dicitur, quæ expugnata est, i. e. ἁλώτος. Thuc. 6, [85] : Καίπερ γη-

σιώτας ὄντας καὶ εὐλήπτους. [Dionys. A. R. 3, 43 : Ἥλιν ἧττον εὐληπτοτέραν. De ἀπολέμοις dictum ponitur a Polluce 1, 158. Plut. Mor. p. 66, B : Τοῦτο μάλιστα τοῖς κόλαξιν εὐλήπτους καὶ πλαγίους παραδίδωσιν· Comp. Sol. c. Poplic. extr. : Ὧ τρόπῳ τῶν ὄντων ἕκαστον εὐληπτόν ἐστι. || Facile comprehendendus. Jo. Philop. De usu astrolab. p. 129 : Καὶ τοῖς μὴ ταῦτα πεπαιδευμένοις εὐληπτος (χρῆσις). Heliodor. De chrysop. Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 120, 57 : Εὔληπτον ἀρρήτων λόγων ἔκφανσιν. Codd. Pollucis margo ap. Lederlinum in præfat. : Διὰ τὸ συνοπτικὸν καὶ εὐληπτότερον. Εὐχερέστερον int. Hesych. Inscr. epigr. Antip. Sid. cod. Vat. p. 271 : Αἰνιγματῶδες, εὔληπτον δέ. Iambl. Protr. p. 42 Kiessl. : Εὐμαθὲς καὶ εὔληπτον τοῖς ἀκούουσιν. L. D. Galen. vol. 14, p. 588, 16 : Ἀφωρισμένον, ὅπερ ἦν τὸ εὐλ. Ptolem. Almag. t. 1, p. 49, 25 Halm. Id. ib. p. 109, 3 : Εὔληπτα τὰ λοιπὰ πάντα γενήσεται. Prochir. ed. Zachar. p. 7, 9 : Τὴν τῶν νόμων διδασκαλίαν εὔληπτον ποιῆσαι. Comparat. Isaac. mon. Comput. p. 385, E : Αἱρετώτερά ἐστι τὰ σαφέστερα, ὡς εὐληπτότερα. Hase.]

Εὐλήπτως, Ita ut facile capi queat. Xen. [Cyrop. 1, 3, 8] : Ἐνδιδόναι τὸ ἔκπωμα εὐληπτότατα, ut εὔληπτον ἔκπωμα paulo ante, Quod manibus capi et teneri facile potest. [Comparativo Εὐληπτοτέρως, Facilius ad capiendum, Pachomius in Mingarelli Catal. codd. Nanianorum p. 268. L. Dind.]

Εὔληρα, τὰ, Lora, Habenæ : ut exp. Hom. Il. Ψ, 481 : Ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὔληρα βέβηκει. Etym. quoque εὔληρα dici tradit τὰ ἡνία, τοὺς ἱμάντας, quasi εἴληρα, παρὰ τὸ εἴλειν : ut Hesych. etiam παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι ταῖς χερσίν : ap. Epicharmum vero dici αὔληρα, παρὰ τὸν αὐλὸν, ut sint τὰ ἐπιμήκη. [Τῶν ἅπαξ εἰρημένων esse dicit Etym. Ab Hom. repetit Quintus 4, 508 : Καρπαλίμως δ' εὔληρα λάβον κρατερῇς παλάμῃσιν, ut librorum scripturam εὖηρα βάλον post Rhodomannum correxit Pauwius. Ejusd. Quinti locum 9, 156 : Τίνασσεν εὐλῆρ', οὐδ' ἔχε μάστιν, ubi librorum scripturam Εὐκλήρου δ' ἔχε iterum correxit Rhodom., addit Wakef. Ionicam esse formam per ε testatur gramm. in Bekk. Anecd. p. 464, 2 : Αὔληρον, ἱμὰς ἢ σχοινίον, ὅπερ οἱ Ἴωνες εὔληρον. (V. Εὐλήρωσις.) De altera forma, quæ Dorica videtur, si quid tribuendum usui Epicharmeo et analogiæ formarum εὐλάκα et αὐλάκα, HSt. :] Αὐλήρας Hesych. exp. μάνδρας, Ovilia, Caulas. [Hanc interpr. ad αὐλὰς refert Albert.] Item ἡνίας, Habenas, Lora fræni. Affert porro et αὐληρὸν pro χαλινὸν, Frænum; sed addens σχοινίον, Funem : item σπεῖραν, Spiram. — Ἀδληρὰ idem affert pro ἡνία, Habena : lorum quod freno inseritur. [Scribendum Αὔληρα et Αὔληρον.]

[Εὐλήρωσις, εως, ἡ, Flagellatio. Hesychius : Εὐληρωσιῶν, πληγῶν. Kusterus : « Potius Εὐληρωσίων, ut sit genit. plur. ab εὐλήρωσις, quod deductum fuerit ab εὐληρόω, idque ab εὔληρον, Lorum, Habena. Εὐλήρωσις igitur idem pene significaverit quod μαστίγωσις, a μαστιγόω, i. e. Flagellatio. » Quæ si vera sunt, ipsa forma genitivi Ionica confirmat grammatici in εὔληρα citati notationem de formæ per ευ Ionismo.]

Εὔλητο, Hesych. ἐπέφυρτο, ἐτετάραχτο. [Ἐκ ἐόλητο corruptum conjiciebat Kusterus, quod v. in Αἰολέω. Librorum vitium an dialecti varietas esset in medio relinquebat Buttmann. Lexil. vol. 2, p. 81, 2. Ac non negligendum videtur quod εὐλαὶ ipsæ αἰόλαι appellantur ap. Homerum. Recte autem intt. conferunt ejusdem Hesychii gl. : Ηὔληται, πεφύσηται, λελύπηται, τετάραχται, στρέφεται, et Photii s. Suidæ : Ηὐλήσαντο, ἐταράχθησαν, ἐστράφησαν, πεφύσηνται (ex quibus duci posset conjectura ἐπεφύσητο pro ἐπέφυρτο in gl. ab HSt. citata, nisi ἐπέφυρτο satis aptum esset), animadvertuntque duo in iis verba, εὐλέω et αὐλέω, confundi. Quanquam non est cur erroris arguantur grammatici. V. Εὐλάκα et Εὔληρα. L. Dind.]

[Εὐλίβανος, ὁ, ἡ, Thure abundans. Orph. H. 54, 17 : Εὐλιβάνου Συρίης. ἴδ]

Εὐλίθος, ὁ, ἡ, Pulcros habens lapides, s. Lapidosus. [Orph. H. in Parcas 4. Pollux 1, 186, χωρία. Anon. Joseph. B. Jud. 5, 5, 6 : Εὐλιθόν τι καὶ χαρίεν γείσιον. Hase.]

[Εὐλίκμητος, ὁ, ἡ, Bene ventilatus. Hesych. : Εὔκμητον, εὐλίκμητον.]

[Εὐλῑμένη, ἡ, Eulimene, Nereis, Hesiod. Th. 246, Apollod. 1, 2, 7. F. Cydonis, Parthen. Erot. c. 35. L. Dindorf.]

Εὐλίμενος, ὁ, ἡ, Bene instructus portu, Bonum portum habens, s. potius Opportunus portu, ut Liv. loquitur. [Eur. Hel. 1463: Εὐλιμένους ἐπ' ἀκτάς.] Plato Leg. 4, [p. 704, B]: Εὐλ. πόλις καὶ πάμφορος. [Comparat. εὐλιμενωτέραν ib. E.] Et ex Aristot. H. A. 5: Τὰ εὐλ. τῶν χωρίων, Loca prædita portus commoditate, VV. LL., ubi etiam annotant, Gazam pro Portus dixisse Lacus. [Dicitur l. in Εὔλιμνος citandus, ubi male nonnulli εὐλίμενα. Archestratus ap. Athen. 7, p. 327, D: Δήλῳ τ' Ἐρετρία τε κατ' εὐλιμένους ἅλις οἴκους. Diodor. 5, 12; Liban. Epist. 18, p. 6, D. L. Dind. Scymn. Chius Descr. orb. v. 727: Εὐλίμενος ἄκρα Θυνιάς. Strabo 8, 5, § 2, νῆσος· et ap. eund. ib. § 4 Ephorus sec. conj. C. Odofr. Mülleri, *Dorier* vol. 1, p. 94, annot. 3: Διὰ τὸ] εὐλίμενον. Heliod. Æth. 6, 7, ὅρμος. Long. Pastor. 2, 12, παραλία. Hase.]

[Εὐλιμενότης, ητος, ἡ, Opportunitas, Portus commoditas. Menander Rhet. p. 75 Heer.: Κόλπους ἐπαινέσεις εἰς εὐλιμενότητα.]

Εὐλίμην in VV. LL. [falso] pro ead. signif. [qua εὐλίμενος], sed absque exemplo.

[Εὔλιμνος, ὁ, ἡ, Qui lacubus abundat. Aristot. H. A. 8, 19: Τὰ εὔλιμνα τῶν χωρίων ἄριστος ἔχει ἰχθῦς.]

[Εὔλινος, ὁ, ἡ, Qui bonum filum facit s. bene net. Pausan. 8, 21, 3: Εὔλινόν τε αὐτὴν (Ilithyiam) ἀνακαλεῖ (Olen Lycius), ἔῆλον ὡς τῇ Πειρωμένῃ τὴν αὐτὴν, καὶ Κρόνου πρεσβυτέραν φησὶν εἶναι.]

Εὐλῑπής, ὁ, ἡ, q. d. Bene pinguis, Valde pinguis, Præpinguis. [Lycophr. 874: Εὐλιπῆ στελγίσματα. Πιύκη ex epigr. ap. Philostr. Her. p. 748, 5, citat Hemst. Eust. Il. p. 36, 9, ζῷα· Opusc. p. 195, 41: Τοὺς ... ὡς εἰπεῖν εὐλιπεστέρους.]

[Εὐλιτάνευτος, ὁ, ἡ, Facile exorandus. Schol. Apoll. Rh. 1, 1141: Ἀνταίη ἡ εὐλ. καὶ εὐάντητος. ἴᾶ]

Εὐλογέω. Bene dico: εὐλογεῖν [immo εὖ λέγειν] τὰς δίκας, Bene dicere s. agere causas, Isocr. Il. ἀντιδ. [p. 319, D.] || Laudo, Prædico. [Æsch. Ag. 580: Εὐλογεῖν πόλιν καὶ τοὺς στρατηγούς. Soph. Phil. 1314: Ἤσθην πατέρα τὸν ἀμὸν εὐλογοῦντά σε· et sæpius Euripides. Qui etiam minus proprie Suppl. 927: Καὶ μὴν τὸν Οἰκλέους γε γενναῖον τόκον θεοὶ ζῶντ' ἀναρπάσαντες ἐς μυχοὺς χθονὸς αὐτοῖς τεθρίπποις εὐλογοῦσιν ἐμφανῶς.] Isocr. Panath. [p. 276, D]: Οὓς δὲ ἐπιτιμᾷς, εὐλογεῖς αὐτούς· Archid.: Τοὺς βουλομένους ἡμᾶς εὐλογεῖν, ἀποφῆναι ποιήσομεν τί τῶν πεπραγμένων ἡμῖν ἀξίως ἐροῦσι, Laudare, ἐγκωμιάζειν, Bud. [Id. p. 222, B.] Similiter Aristoph. Eq. [565]: Εὐλογῆσαι βουλόμεσθα τοὺς πατέρας ἡμῶν, i. e. ἐπαινέσαι, ὑμνῆσαι, ἐγκωμιάσαι. [Cum duplici accusativo idem Eccl. 454: Ἕτερά τε πλεῖστα τὰς γυναῖκας εὐλόγει· Ach. 372: Ἐάν τις αὐτοὺς εὐλογῇ καὶ τὴν πόλιν ἀνὴρ ἀλαζὼν καὶ δίκαια κἀδίκα.] Item εὐλογεῖν τὸν Θεὸν [Marc. 11, 9, Luc. 2, 28, Jac. 3, 9], Laudibus gratiisque venerari, Tacit.: s. εὐχαριστεῖν. [Pass. Soph. OEd. C. 720: Ὦ πλεῖστ' ἐπαίνοις εὐλογούμενον πέδον· fr. Teucr. ap. Stob. Fl. 3, p. 487: Κεἰνὴν ἐτερπόμην σου τέρψιν εὐλογουμένου. Aristoph. Eq. 596: Ἄξιοι δ' εἰσ' εὐλογεῖσθαι. Isocr. p. 206, D. Medium εὐλογήσασθαι ponit Pollux 2, 119. Dubitatum esse inter grammaticos de bonitate hujus verbi præter Thomæ p. 389 notationem, εὐλογεῖν minus bonum perhibentis quam εὖ λέγειν, ostendit Antiatt. p. 95, 4. V. Lobeck. ad Phryn. p. 200.] || Bene precor, Faustis imprecationibus prosequor. Matth. 5, [44]: Εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς. Genes. 2, [3]: Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην, καὶ ἡγίασεν αὐτὴν, Bene ei precatus est, vel, ut alii ex Tacito interpr., Approbavit et suo favore imbuit. Philo V. M. 3: Καταρασάμενος δι' ὑπερβολὴν κακῶν ὃν οὐδ' ὑπὸ πάντων, ἀλλὰ μόνων τῶν ἀρίστων εὐλογεῖσθαι θέμις. At 1 Cor. 10, [16], Τὸ ποτήριον τῆς εὐλογίας, ὃ εὐλογοῦμεν, Beza exponi posse putat ἁγιάζομεν, καθιεροῦμεν, Sanctificamus, Consecramus: vel cum OEcumenio, Ὃ εὐλογοῦντες κατασκευάζομεν, Quod cum laude et gratiarum actione adornamus. [De reliquo usu in N. T. ita fere Schleusuer.: « Matth. 25, 34: Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου, Cari, Dilecti. Luc. 1, 42: Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί, Felicissima. Act. 3, 26: Ὑμῖν πρῶτον ὁ θεὸς, ἀναστήσας τὸν παῖδα αὐτοῦ, ἀπέστειλεν αὐτὸν, εὐλογοῦντα ὑμᾶς ἐν τῷ ἀποστρέφειν ἕκαστον ἀπὸ τῶν πονηρῶν ὑμῶν, Vos felices reddentem. Galat. 3, 8, 9: Εὐλογηθήσονται ἐν σοὶ πάντα τὰ ἔθνη. » || Εὐλογεῖν, Matrimonio conjungere, Uxorem ducere vel Viro nubere, unde subst. Εὐλόγησις. Man. Charitop. patr. Cpol. Solut. l. 3 juris Gr.-Rom.: Τινὲς ἱερεῖς λανθανόντως ἐποίησαν τῇ μεγάλῃ τεσσαρακοστῇ εὐλογήσεις. Ποταπὸς ἄρα ὁ γάμος οὗτος, καὶ ποίοις ἐπιτιμίοις ἁλίσκονται οἱ οὕτως ἱερολογήσαντες ἱερεῖς; Michaelis Cerull. patr. Cpol. Sancitum ib. l. 4: Ἱερεύς τινας παρὰ γνώμην τῶν γονέων συναπτομένους ηὐλόγησεν. His exx. alia recentissimorum Byzantinorum addit Ducang., aptiora superioribus: in his enim Benedictio potius intelligenda matrimonii (ut ap. Eust. Opusc. p. 230, 82: Ὅτε οὐδεμία γαμήλιος χορηγία ὑπόκειται, ὅτι μὴ μόνον τὰ τῆς εὐλογήσεως), de qua etiam verbum ἱερολογεῖν usurpari in illo dicetur. || De augmento gramm. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 264, 34: Τὸ ηὐχόμην καὶ ηὐλόγησεν ἀττικῶς μεταβάλλονται ἢ βαρβαρικῶς, καθὼς Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ βαρβαρισμοῦ διαλαμβάνει. Suidas: Εὐλόγησα, καὶ οὐκ ηὐλόγησα. Ὡς ἀττικώτερον γὰρ τὸ εὐλόγησα. Εὐλογημένος γὰρ λέγεις καὶ οὐκ ηὐλογημένος. Herodian. Epimer. p. 281: Εὐλογῶ, ηὐλόγουν ἢ εὐλόγουν, ὡς ἄρα καὶ θέλεις, ὅτε ὀηλονότι σύμφωνον κεῖται ἐμπροσθεν τοῦ εὖ. L. Dindorf.]

[Εὐλόγησις, εως, ἡ, Benedictio. V. Εὐλογέω in fine. Georg. Pachym. Hist. 4, 5: Ἡ ἐκ τοῦ ἱερέως εὐλόγησις.]

[Εὐλογητάριον. V. Εὐλογητόν.]

[Εὐλογητὴς, ὁ, Qui benedicit. Nicet. Chon. p. 169, A: Εὐλογητὴν ἀναδείξας τὸν ἀρχιποίμενα.]

[Εὐλογητικὸς, ἡ, ὸν, Benedicens. Eust. Opusc. p. 219, 62: Σφραγῖδα ἐπιτιθεὶς εὐλογητικήν. V. Εὐλογιστικός. || Laudans. Eust. Il. p. 423, 23: Δεῖν τὸν σπουδαῖον ἄνδρα εὐλογητικὸν εἶναι καὶ μὴ σκωπτικόν· Od. p. 1769, 8: Γίνεται ὁ μὲν εὐλογητικὸς αἶνος παρὰ τὸ ἰαίνειν. || Adv. Eust. Opusc. p. 115, 17: Οὐκ εἶχον εὐλογητικῶς τοῖς τοιούτοις προσφέρεσθαι, ἀλλ' ἐκακολόγουν. L. Dindorf.]

[Εὐλογητὸν, τὸ, Εὐλογητὸς, ὁ, Εὐλογητάριον, τὸ, Benedictio, Preces benedictionales in ecclesia Græca, v. apud Ducang. sive Suicer.]

Εὐλόγητος, ὁ, ἡ, Benedictus, Laudatus. [Hoc accentu ap. Theodor. Stud. p. 501, C; 528, D. Altero ap. Eust. Op. p. 79, 83: Ἐνεργῶν τὰ εὐλογητὰ ἐν τῷ κατ' ἀρετὴν ζῆν· et ubique in V. et N. T., ut Luc. 1, 68, Rom. 1, 25, etc. Absolute de deo Marc. 14, 61: Σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ εὐλογητοῦ. Ubi alii addunt θεοῦ. L. D. Evang. Nicodem. ap. Thil. t. 1, p. 638, 8: Εὐλογητὸς ὁ κύριος. Anon. Cat. in Ps. t. 1, p. 324, 1: Εὐλ., ἀντὶ τοῦ, ἄξιος εὐφημεῖσθαι. Et copiosius Philo vol. 1, p. 453, 7: Εὐλ., οὐ μόνον εὐλογημένος· τὸ μὲν γὰρ ταῖς τῶν πολλῶν δόξαις τε καὶ φήμαις παραριθμεῖται, τὸ δὲ τῷ πρὸς ἀλήθειαν εὐλογητῷ. Hase.]

Εὐλογία, ἡ, Honestus sermo, Bud. p. 825, interpr. in Plat. [Reip. 3, p. 400, D]: Εὐλογία ἄρα καὶ εὐαρμοστία καὶ εὐσχημοσύνη. [|| Singulari signif. Lucian. Lexiph. c. 1: Σκόπει ... τὸν λόγον εἰ εὐαρχός τε ἐστι καὶ πολλὴν τὴν εὐλογίαν ἐπιδεικνύμενος καὶ εὐλεξίς, ἔτι δὲ εὐώνυμος, Beneloquentiam, Interpres. Schol.: Εὔλογος, τὴν συνθήκην εὐάρμοστος. || Incerta Cicero Ad Att. 13, 22, 4: « Locum (alii *lucum*) non sane probo, quod est desertior; sed habet εὐλογίαν. »] || Laus, Prædicatio, ἔπαινος. Thuc. 2, [42]: Καὶ τὴν εὐλογίαν ἅμα, ἐφ' οἷς νῦν λέγω, φανερὰν σημείοις καθιστὰς, Laudationem eorum de quibus nunc dico. [Pind. Nem. 4, 5: Εὐλογία φόρμιγγι συνάορος· Ol. 5, ult.: Ἐξαρχέων κτεάτεσσι καὶ εὐλογίαν προστιθείς, ubi passive potius capiendum, ut ap. Simonid. Anth. Pal. 7, 253, 4: Καίμεθ' ἀγηράντῳ χρώμενοι εὐλογίῃ. Eur. Herc. F. 356: Ὑμνῆσαι δι' εὐλογίας θέλω. Aristoph. Pac. 738: Ἄξιος εἶναί φησ' εὐλογίας πολλῆς.] In Axiocho [p. 365, A]: Συνεχεῖς εὐλογίαι τῶν ἀρετῶν, Assiduæ virtutum prædicationes. [Plur. etiam Pind. Isthm. 3, 3: Εὐλογίαις ἀστῶν μεμῖχθαι· 5, 19: Τάνδ' ἐπιστείχοντα νᾶσον ῥαινέμεν εὐλογίαις.] || Benedictio, ut Theologi loquuntur. Philo V. M. 1: Ἠρελήφθην δ' ἐπ' εὐλογίαις οὐ κατάραις ἐγὼ, Ad bene precandum, non ad execrandum adhibitus sum. [Jacob. 3, 10: Ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος ἐξέρχεται εὐλογία καὶ κατάρα. Hebr. 12, 17. || De aliis

benedictionum ecclesiasticarum generibus usurpati exx. v. ap. Ducang.] Paul. vero 2 Cor. 9, [5] εὐλογίας vocat etiam Collectas et eleemosynas a fratribus benevolis et bene precantibus collatas. [Byzantinorum exx. nonnulla hujus signif. v. apud Ducang. p. 448.] || Ad Rom. 16, [18] : Διὰ τῆς χρηστολογίας καὶ εὐλογίας ἐξαπατῶσι τὰς καρδίας τῶν ἀκάκων, Th. Beza vertit Per assentationem, ut dependeat ab εὐλογία, quod pro Oratione ponitur ad prædicandas alicujus laudes accommodata. Addit tamen, posse et pro Fucata illa et inani facundiæ specie accipi, qua tecti pseudoprophetæ solent simplicium animos fallere; vel pro Fausta precatione : quod his præcipue artibus soleant uti pseudoprophetæ, ut simplices præsertim mulierculas sub pietatis et longarum precum prætextu devorent. [Fab. Æsop. 229, p. 150 ed. Cor. : Ἐὰν σὺ εὐλογίας εὐπορῇς, ἐγωγέ σου οὐ κήδομαι, i. q. antea εὐλόγου αἰτίας. L. D. || Gratiarum actio, i. q. εὐχαριστία. Cor. 1, 10, 16 : Ποτήριον τῆς εὐλογίας (ubi alii εὐχαριστίας, ut inter εὐλογεῖν et εὐχαριστεῖν variatur Matth. 26, 26), Calix eucharisticus, pro quo deo et Christo gratias agere solemus. Alii sensu eodem Vinum consecratum in poculo. Nam consecratio fit precibus ad deum fusis et gratiarum actionibus ... Ex hac vero appellatione sine dubio factum est, ut sacra cœna εὐλογία a vett. vocaretur, ut docuit Suicer. in Thes. (Itemque Hostia non consecrata, Oblata, tum Panis benedictus, de quibus signiff. v. Ducang.) || Bonum quod in aliquem confertur (ut supra eleemosyma). Cor. 2, 9, 5 : Προκαταρτίσω σε τὴν προκατηγγελμένην εὐλογίαν ὑμῶν, Munus illud a vobis promissum. Ephes. 1, 3 : Ὁ εὐλογήσας ἡμᾶς ἐν πάσῃ εὐλογίᾳ πνευματικῇ. Galat. 1, 14 : Ἡ εὐλογία τοῦ Ἀβραὰμ, Felicitas Abrahamo promissa. De agro Hebr. 6, 7 : Ἵνα μεταλαμβάνει εὐλογίας ἀπὸ τοῦ θεοῦ, Fertilitatis. || Abundantia, Copia. Cor. 2, 9, 5 : Οὕτως ὡς εὐλογίαν καὶ μὴ ὡς πλεονεξίαν· 6 : Ὁ σπείρων ἐπ' εὐλογίαις ἐπ' εὐλογίαις καὶ θερίσει, Largiter. » Ex Schleusneri Lex. N. T. Qui de simili usu ap. LXX conf. in Lex. V. T. || Pestis species. Rhazis De peste c. 2 : Τὰ δὲ ἰσχυρὰ σώματα... ἐπιτήδεια εἶσι πρὸς τὴν εὐλογίαν. Εὐλογίαν δ' ὠνόμασαν οἱ παλαιοὶ τὸ ἐν εἴδος, μοχθηρότεραν τῶν δύο, et cetera, quæ v. ap. Ducangium. Conf. autem Εὐλογωνυμέω.]

[Εὐλογία, ἡ, Eulogia, n. mulieris, esse videtur in inscr. Trall. ap. Bœckh. vol. 2, p. 586, n. 2924, 8. L. D.]

[Εὐλογίζω, Benedico, Aq. Symm. Jes. 65, 16. Schleusn. In ed. Bosii ex utroque affertur εὐλογημένος et εὐλογηθήσεται. V. etiam Lobeck. ad Phryn. p. 569. L. D. Philo vol. 1, p. 395, 20 : Ὅταν εὐλογισθῇ, ni menda sit in edit. Hase.]

[Εὐλόγιος, ὁ, Eulogius, n. viri in præfatione Hesychii ad Lexicon Gr., in epigr. Sophronis Anth. Pal. 9, 787, 6, ap. Basil. Epist. 265. Aliorum alibi.]

Εὐλογιστέω, Recte ratiocinor. Diog. L. in Zen. [7, 88], de finibus loquens : Ὁ μὲν οὖν Διογένης τέλος φησὶ ῥητῶς τὸ εὐλογιστεῖν ἐν τῇ κατὰ φύσιν ἐκλογῇ. [Plut. Mor. p. 1072, C, E.] Item Εὐλογιστεῖν πρὸς τὰ συντυγχάνοντα, Plut. [Oth. c. 13], Æquo animo ferre rerum eventa. [Arrian. Epict. 4, 3, 11.]

[Εὐλογιστὴς sine interpretatione ponit Suidas.]

Εὐλογιστία, ἡ, Ratio bene subducta, Consilium et ratio bene inita. A [Photio,] Suida et Hesych. exp. εὐβουλία, εὐλογία. [Definitt. Plat. p. 412, E : Χρηστότης ἤθους ἁπλαστία μετ' εὐλογιστίας. Plut. Mor. p. 103, A : Τῆς εὐλ. ἔργον ἐστὶν ἡ τὸ φυλάξασθαι τὸ κακὸν ἐπιφερόμενον ἢ διορθώσασθαι γενόμενον· 1072, C. Teles apud Stob. Fl. vol. 2, p. 81 : Εὐλογιστίας ... ἡ φυγὴ στερίσκει; Stob. Ecl. vol. 2, p. 106, 134. L. D. Phalar. Ep. p. 119, 98. Hemst. Anton. Ad seips. 4, 26 : Κιρβαντέον τὸ παρὸν σὺν εὐλογιστίᾳ καὶ δίκῃ. Clem. Al. Strom. 7, 7, 47. Hase. Macc. 4, 5, 22; 8, 14. || Prædicatio. V. Εὐλογιστικός.]

[Εὐλογιστικὸς, ἡ, ὸν, apud Theodor. Stud. p. 281, D : Πῶς δὲ καὶ μεθέξει τῆς θείας κοινωνίας..., τίνος δὲ ἡ οἷας τῆς εὐλογιστικῆς προσευχῆς γινομένης ἐπὶ τῇ συναφείᾳ αὐτοῦ, scribendum videri posset εὐλογητικῆς, pariterque εὐλογιστία mutandum in εὐλογία ap. eundem ib. C : Αὕτη οὖν ἡ εὐλογία τῆς γαμικῆς συναφείας, ἀφ' ἧς πᾶσα εὐλογιστία μονογαμικῆς συζεύξεως, ἐπεὶ καὶ μονόγαμος Ἀδάμ, et 282, E : Τὸν νικητικὸν στέφανον σὺν τῇ εὐλογιστίᾳ, coll. p. 229, B, nisi minus probabile esset ter sic aberrasse librarium quam ipsum talem formam sibi concessisse Theodorum. L. Dind.]

Εὐλόγιστος, ὁ, ἡ, cui oppositum ἀλόγιστος. [Aristot. De sens. c. 3 med. : Ἐν ἀριθμοῖς εὐλογίστοις· Metaphys. 13, p. 304, 24 ed. Brandis. : Ἐν ἀριθμῷ ... ἢ ἐν εὐλογίστῳ ἢ ἐν περιττῷ.] Exp. etiam active, Qui recte ratiocinatur, Prudens, Moderatus. [Aristot. Rhet. 2, 8 : Οἱ πεπαιδευμένοι· εὐλόγιστοι γάρ. Polyb. 10, 2, 7 : Τῶν εὐλογίστων καὶ φρένας ἐχόντων ἀνδρῶν. Philo vol. 1, p. 592, 25 : Τὸν πολυχρήματον εὐθὺς εἶναι καὶ εὐλόγιστον. Hierocles ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 76 : Εὐλ. ὁ τοὺς πέντε (δακτύλους προκρίνων) τοῦ ἑνός. L. D. Athen. 5, p. 220, E, δῆμος. Hemst. || Neutro gen. Arrian. Epict. 1, 11, 17 : Τὸ δ' εὐλ. οὐ καλόν;]

[Εὐλογίστως, Prudenter, Moderate. Dionys. A. R. 4, 21 : Εὐλ. καὶ πρᾴως φέρειν τὴν ἐν τούτοις ἐλάττωσιν. Arrian. Epictet. 3, 2, 2 : Ὁ περὶ τὰς ὁρμὰς καὶ ἀφορμὰς, καὶ ἁπλῶς ὁ περὶ τὸ καθῆκον (τόπος), ἵνα τάξει, ἵνα εὐλ., ἵνα μὴ ἀμελῶς. L. D. Anton. Ad seips. 8, 32 : Σωφρόνως καὶ εὐλ. Epicur. ap. Diog. L. 10, 135 : Κρεῖττον εὐλ. ἀτυχεῖν ἢ ἀλογίστως εὐτυχεῖν. Hase.]

[Εὐλογοποιέω, Excuso. Schol. Eur. Hec. 1163 : Τὰ ἄδικα εὐλογοποιεῖν. Boiss. Eust. Il. p. 1233, 54 : Τὸ δὲ Οὓς κτάνε δῖος Ἀχιλλεὺς εὐλογοποιεῖ τὸν τοῦ πατρμοῦ χόλον.]

[Εὐλογοποιὸς, ὁ, ἡ, Speciosus. Basil. t. 2, p. 244, B : Προφάσει δῆθεν εὐλογοποιοῦ αἰτίας. Hase.]

[Εὐλογοπράγητος, ὁ, ἡ, vitium scripturæ pro ἀλογοπράγητος ap. Annam Comn. p. 85, B, in cod. Coisl. ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 527, A.]

Εὔλογος, ὁ, ἡ, [Eloquens, Facundus, Al. et LXX sec. Oxon. et alios Holm. Exod. 4, 10 : Οὐκ εὔλογός εἰμι (ubi al. εὔλαλος). Schleusn.] Rationabilis [Gl.], ut Quintil.; Rationi consentaneus : cui opp. παράλογος. [Æsch. Pers. 830 : Εὐλόγοισι νουθετήμασι.] In Definitt. [Plat. p. 413, C,] Stoic. βούλησις, εὔλ. ὄρεξις : i. e. Cic. interpr., Voluntas quæ quid cum ratione desiderat. [Plat. Leg. 2, p. 665, B : Λόγου δεῖ πρὸς ταῦτα, ὅπῃ τοῦτο εὔλογον οὕτω γιγνόμενον ἂν γίγνοιτο.] Et εὔλ. αἰτία, Causa quæ suis rationibus bene quasi stabilita est, Probabilis. Herodian. 3, [6, 10] : Οὐχ οὕτως εὐλόγους εἴχομεν αἰτίας, ἔχθρας ὡς ἀναγκαίας, ubi Polit. vertit, Non ita speciosas. Ib. [8, 6] : Τότε δὲ δοκῶν καὶ εὐλόγους ἔχειν αἰτίας, Probabiles rationes. 7, [10, 2] : Ἐπ' εὐλόγοις αἰτίαις ὡς ὁμολογουμένοις ἔχθροῖς εἰκότως ὠργίζετο. Et εὔλογον, sc. ἐστὶ, Rationi consentaneum est. [Aristoph. Ran. 736 : Καὶ κατορθώσασι γὰρ εὔλογον. Plat. Cratyl. p. 396, B.] Aristot. : Εὔλογον δὲ τοῖς εἰδόσι τῶν ζητουμένων ἡδίω τὴν ἀγωγὴν εἶναι, Rationi consentaneum est scientium vitam suaviorem esse quam indagantium. [Cicero Ad Att. 13, 5, 1 : « Εὔλογον fratri fuisse. » 7, 1 : « Est εὔλογον. » 6, 4 : « Illudque εὐλογώτατον. » 14, 22, 2 : « Mihi autem venit in mentem, si Pompeius cum exercitu firmo veniat, quod est εὔλογον, certe fore bellum. » Plat. Reip. 10, p. 605, E : Οὐκ εὐλόγῳ ἔοικε· Ep. 7, p. 352, A : Εἰ δ' ἄρα τινὶ τὰ νῦν ῥηθέντα εὐλογώτερα ἐρᾶνη. « Εὔλ. πρόφασις, Polyb. 4, 4, 9; εὐλόγοις ἀφορμαῖς χρησάμενοι, 1, 3, 10; εὔλογον τέλος ἔσχε τὸ πραχθὲν, 3, 31, 12. Τὰ εὔλογα, Probabilitas, Verisimilitudo. Τοῦτο τῆς τῶν εὐλόγων ἐκτὸς πίπτει θεωρίας, 16, 12, 6. Ἐκ τῶν εὐλόγων, Probabiliter, Probabili ratione, Ut quidem rationi consentaneum est, 10, 44, 6; 12, 16, 13. » Schweigh. Lex. Aristot. Metaphys. 10, p. 214, 20 : Ἐκτὸς τῶν εὐλόγων δόξειεν ἂν πίπτειν. Singulari Thuc. 4, 87 : Προσεῖναί μοι καὶ κατὰ δύο ἀνάγκας τὸ εὔλογον.]

|| Εὐλόγως, [Merito, Rationabiliter, Gl.] Cum ratione, Ita ut rationi consentaneum est. [Æsch. Suppl. 252 : Ἐμοῦ δ' ἄναντος εὐλ. ἐπώνυμον γένος Πελασγῶν τῆνδε καρποῦται χθόνα. Et alibi. Eur. fr. Antig. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 376 : Ὅστις δὲ πρὸς τὸ πίπτον εὐλ. φέρει τὸν ὄχλον. Aristoph. Vesp. 771 : Καὶ ταῦτα μέν νυν εὐλ. Thuc. 4, 61 : Εὐλ. ἀπραχτοι ἀπίασι. Plat. Phæd. p. 62, D : Εἴπερ ὅ νῦν δὴ ἐλέγομεν εὐλ. ἔχει. Isocr. p. 216, D : Εὐλ. δὲ κἀκεῖνοι ταῦτ' ἔγνωσαν.] Herodian. 1, [6, 21] : Οὐδέν τε οἷός τε ὢν εὐλ. ἀποκρίνασθαι, Quum nihil haberet quod saltem honestum specie responderet, Polit. Quod vero in dogmatis Stoicis habetur, Εὐλ. τε ἐξάξειν ἑαυτὸν τοῦ βίου τὸν σοφὸν καὶ ὑπὲρ πατρίδος, ita Cic. interpr. : Ut laudandus sit is qui mortem oppetat

pro rep. [|| Comparativo Isocr. p. 121, C : Εὐλογωτέρως ἂν εἰς ἡμᾶς ἐξημάρτανον. Quod reddendum Polluci 2, 119, εὐλογώτερος ex Isocrate afferenti. Pro quo εὐλογώτερον Polyb. 7, 7, 7. L. Dind.]

[Εὔλογος, ὁ, ἡ, Eulogus, n. viri in inscr. Att. ap. Boeckh. vol. 1, p. 396, n. 286, 10. Qua uti poterat, qui idem nomen restituebat in Lacon. vol. 1, p. 695, n. 1501, ubi Λόγος, Le Bas in *Expéd. de Morée*, vol. 2, p. 72, n. 8. L. Dind.]

[Εὐλογοφάνεια, ἡ, Probabilis species. Dorotheus Doctr. 5, p. 775 : Ὁ διάβολος μετ' εὐλογοφανείας βλάπτει ἡμᾶς. Suicer. Forma vitiosa per ι est ap. Macarium Homil. 4, p. 20, A : Δι' εὐλογοφανίας τινός. L. D. Nilus Epist. p. 234, 19 et 268, 16, ubi plur. ταῖς εὐλογοφανείαις. Hask.]

[Εὐλογοφάνης, ὁ, ἡ, Qui rationabilis videtur. Eust. Opusc. p. 358, 85 : Χωρὶς εὐλογοφανοῦς αἰτίας. Macar. Hom. 26, p. 149, B : Εἰς λεπτὰ καὶ εὐλογοφανῆ νοήματα. L. D. Doxop. In Aphthon. Walz. Rhett. vol. 2, p. 216, 11 : Ἕτερόν τι εὐλογοφανὲς αἴτιον. Basil. t. 1, p. 638, A. Id. ib. p. 700, A : Λογισμὸς εὐλ. Petr. Sic. Hist. Manich. p. 34, 25, ἀφορμαί. Hask. Schol. Soph. OEd. C. 761 : Ἐν εὐλογοφανέσι λόγοις πανοῦργα βουλευόμενε. ‖ Adv. Εὐλογοφανῶς, Eust. Opusc. p. 171, 17 : Θεωρητέον εὐλ. τὴν ἰσότητα. L. D. Maximus Centur. 2 de charitate, 59. Maius.]

[Εὐλογχέω, Felix sum. Hesych. : Εὐλογεῖν, εὐμοιρεῖν. Εὐλογχεῖν Kuster. et Hemsterh.]

Εὔλογχος, ὁ, ἡ, exp. Bonam sortem habens. [Plut. Mor. p. 419, A : Δημόκριτος εὐχόμενος εὐλόγχων εἰδώλων τυγχάνειν· Æm. Paul. c. 1. V. Hemsterh. ad Hesychii gl. Εὐλογεῖν.] Possit significare etiam Bonam s. pulcram habens lanceam.

[Εὐλογωνύμεω. Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 6, p. 541 : Λοίμωξις, ἣν διὰ τὸ ἐπάρατον πάντως εὐλογωνυμεῖν εἰώθασιν ἄνθρωποι. Lazerius, Bono nomine nuncupare. Theilius, Nomine εὐλογίας afficere, probatus a Villoisono vol. 7, p. 236, qui addit : « Εὐλογία *et au pluriel* ἡ εὐλογιαῖς (*en grec moderne*) *veut dire* petite vérole. *Les Grecs, aujourd'hui, n'ont pas d'autre terme pour exprimer cette maladie.* »]

[Εὐλόγως, Εὐλογωτέρως. V. Εὔλογος.]

[Εὐλοειδὴς, ὁ, ἡ. Joseph. Genes. De reb. Cpol. 1, p. 11, C : Κτείναντες δὲ τοῦτον οἱ φονευταὶ ἀνηλεῶς ἐν εὐλοειδέσι χώροις τοῖς πρὸς τὸ δέξιμον ἀπαγαγόντες κατέθεσαν, In cloacas et receptacula sordium, Int. Αὐλοειδὴς ne quis reponendum putet cavebunt quæ in Εὐλάκα diximus proximumque voc. Εὐλός. L. Dind.]

[Εὐλοήτειρα, ἡ, Bona lavacra s. balnea habens. Inscr. Anth. Pal. App. 336, 4 : Τήνδε πόλιν ... εὐλοήτειραν. L. Dind.]

[Εὐλοιδόρητος, ὁ, Cui facile est conviciari, Opprobriis expositus. Menander ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 379 : Εὐλοιδόρητον ... φαίνεται τὸ τοῦ στρατιώτου σχῆμα καὶ τὸ τοῦ ξένου. Wakef. Antioch. Hom. p. 1050, E. Hask.]

[Εὐλὸς, ὁ, Canalis, ut videtur. Synesius Epist. 15, p. 272, D : Σωλὴν ἐστι κυλινδρικὸς, εὐλοῦ καὶ σχῆμα καὶ μέγεθος ἔχων. V. Εὐλοειδής. L. Dind.]

Εὐλουσία, ἡ, Mundities qua quis bene lotus est : κοιλίας, Purgatio ventris, VV. LL. [Pro εὐλυσία.]

Εὔλοφος, ὁ, ἡ, Fortem cervicem habens, Bona cervice præditus, Strenuus, γενναῖος. Ap. Suidam autem, Εὐλόφῳ αὐχένι τὴν ἄσκησιν ὑπομένων ἐφαίνετο, οὔτε τὸ σῶμα κεκακωμένος, οὔτε τὴν ψυχὴν τεταλαιπωρημένος· sumpta metaph. ab jumentis, quæ λόφῳ impositum jugum fortiter patiuntur. Hesychio εὔλοφος est ῥᾴδιος, εὐχερής. Sed ap. Soph. νῶτος εὔλοφος Eust. [Il. p. 1313, 32] exp. εὐεικτος, Morigerus. [Confundere videtur Eust. Sophoclem cum Lycophrone, v. 776 dicente : Στυγνὰς ἀπειλὰς εὐλόφῳ νώτῳ φέρειν.] ‖ Bene cristatus Pulcram cristam habens. Soph. [Aj. 1286] : Εὐλόφου κυνῆς ἐμελλε πρῶτος ὅλμα κουφιεῖν. [Conf. id. fr. Colch. ap. schol. Apoll. Rh. 3, 1371, Hesych. v. Φρίξας.]

Εὐλόφως, Forti et firma cervice, Strenue, γενναίως, Suid. in hoc l. : Ὁ δὲ πρὸς τοὺς ἐπαναστάντας εὐλόφως ἀγωνισάμενος, ἐπέδειξεν ἀληθῆ ὄντα τὸν λόγον. Item, Facili et prompta cervice. Eust. [Od. p. 1653, 6] quum dixisset λόφον proprie ἐπὶ ἀλόγων ζώων dici τὸ μετὰ τὴν χαιτὴν ἔνθα τοῖς ζευγνυμένοις ἐπιτίθεται ὁ ζυγὸς, subjungit, Ἔνθεν ὁ τραγικὸς Οἰδίπους φησὶ τῶν τινας πολιτῶν μὴ ἐθέλειν ὑπὸ ζυγῷ νῶτον εὐλόφως φέρειν, i. e. εὐπειθῶς, ubi εὐλόφως φέρειν erit quod idem Soph. supra [Ant. 292] dicit, Οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ λόφον δικαίως ἔχον. [Damasc. ap. Phot. p. 567, 9 : Τὰ συμβαίνοντα εὐλ. φέρειν. Hemst.]

Εὔλοχος, ἡ, Ἄρτεμις ab Eur. [Hipp. 166] dicitur quoniam parturientibus opem ferre ac facere credebatur. [Ilithyia a Callimacho Epigr. 56, 2.]

[Εὐλύγιστος, ὁ, ἡ, Facile flectendus. Eust. Il. p. 73, 20 : Εὐλύγιστον ἐχούσης τὸν τράχηλον· 115, 25. 229, 37 : Τὸ ὑγρὸν τοῦ δράκοντος καὶ εὐλύγιστον· Od. p. 1601, 58, σῶμα· 1638, 10. Etym. M. p. 530, 56. ῠ]

[Εὐλύρας, ὁ, i. q. sequens. Eur. Alc. 570 : Ὁ Πύθιος εὐλύρας Ἀπόλλων. Aristoph. Thesm. 969 : Τὸν εὐλύραν μέλπουσα.]

Εὔλῠρος, ὁ, ἡ, Bonam lyram habens, Bene lyra canens, Canorus. [Eur. fr. Licymnii ap. Macrob. Sat. 1, 18 : Βάχχε, Παιὰν εὔλυρε. Aristoph. Ran. 229 : Εὔλυροί τε Μοῦσαι. Epigr. Anth. Pal. App. 215, 3, ἀνήρ.]

[Εὐλῠσία, ἡ, Facilis solutio. Cic. Ad famil. 16, 18, 1 : Εὐλυσίαν κοιλίας. ‖ Alia signif. Ephræm Syr. vol. 1, p. 73, E : Ὁ μεμνημένος τοῦ δικαίου κριτοῦ οὐκ ἐπιλήσεται εὐλυσίας ψυχῶν τῶν ἐν ἀνάγκαις καὶ στενοχωρίαις, τῶν ἐν φυλακαῖς καὶ ἐξορίαις συνεχομένων. L. D. Diog. L. 6, 70 : Ἐν γυμνασίᾳ συνεχεῖ γινόμεναι φαντασίαι εὐλυσίαν πρὸς τὰ τῆς ἀρετῆς ἔργα παρέχονται, Facilitatem. Muson. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 49 : Ἡ δ' ἀνυποδησία πολλὴν εὐλυσίαν τινὰ καὶ εὐκολίαν παρέχει τοῖς ποσίν.]

[Εὐλυτίδας, ου, ὁ, Eulytidas, Philoxeni Cynici Cytherii pater sec. Suidam v. Φιλόξενος. ῠῐᾶ]

Εὔλῠτος, ὁ, ἡ, Qui facile solvi potest. [Expeditus, Gl. Xen. Cyneg. 6, 12 : Δήσαντα τὰς κύνας ἑκάστην χωρὶς, ὅπως ἂν εὔλυτοι ὦσι. Diodor. 3, 21 : Τὰς στροφὰς ἔχουσαι πρὸς τὰς εἰς ἑκάτερα τὰ μέρη κινήσεις εὐλύτους. Oribas. p. 46 ed. Mai. : Ἥδιον ἡ τὸ ἥμισυ μέρος εὔλυτός ἐστι (lingua). Aret. p. 44, 7 : Εὔλυτος γὰρ καὶ φύσει σπλήν. L. D. Aristot. Physiogn. p. 149, 3 (110, 1 Fr.) : Ὅσοις ὦμοι εὔλυτοί εἰσιν, ἐλεύθεροι τὰς ψυχάς· 6 (111, 3) : Οἷς τὰ περὶ τὰς κλεῖδας εὔλυτα, αἰσθητικοί. Theophr. Char. c. 6, p. 32 : Τὸ στόμα εὔλυτον ἔχοντες πρὸς λοιδορίαν. Hemst. ‖ De alvo et excrementis alvi Hippocr. p. 43, 10 : Αἱ τῆς κοιλίης διαχωρήσιες μὴ εὔλυτοι (et p. 649, 31 : Ὁκόταν αἱ ὑστέραι εὔλυτοι γένωνται). Aristot. Probl. 4, 3 : Αἱ καιλίαι εὔλυτοι. L. D. Strabo 14, p. 675, κοιλίδιον. Hemst. ‖ Figurate Eur. Hipp. 256 : Εὔλυτά τ' εἶναι στέργηθρα φρενῶν ἀπό τ' ὤσασθαι καὶ ξυντεῖναι. ‖ Adv. Εὐλύτως, Ut facile solvatur, Facile. Hippocr. p. 190, G : Οὖρα οὐκ εὐλ. ἰόντα· 222, E. ‖ « Polyb. 27, 9, 5 : Τοῦτο (τὸ βέλος) δυοῖν κώλων ἀνίσων ὑπαρχόντων τῆς σφενδόνης εἰς τὸ μέσον ἐνηγκυλίζετο τῶν κώλων εὐλύτως. » Hemst. Conf. Heron. Belop. p. 128, A ; 130, A, Autom. p. 261, A. L. Dind.]

[Εὐλυτόω, Expedio, Explico, Enodo, Elicio, Resolvo, Gl. Jo. Malal. p. 384, 8 : Ἡ μόνον δὲ ῥῆξ ἐγένετο ὁ Θευδερίχος, προσῆλθεν αὐτῷ μία χήρα, διδάσκουσα αὐτὸν ὅτι Τριάκοντα ἔτη ἔχω δικαζομένη μετὰ τοῦ πατρικίου Φίρμου· ἀλλὰ εὐλύτωσόν με· 14 : Εὐλυτώθη τῆς δίκης. Pro quo in Chr. Pasch. p. 605, 4 : Εὐλυτώθη ἡ δίκη αὐτῶν. L. D. Acta Silv. p. 324, 11 Combef. : Ἵνα ἡμᾶς εὐλυτώσῃ. Hask.]

[Εὐλύτως. V. Εὔλυτος.]

[Εὐλύτωσις, εως, ἡ, Explicatio, Gl. Ecl. legg. Leon. et Const. ap. Zachar. Proch. p. xxvij, 17 : Τὴν ἐν εὐκρινείᾳ τῶν πραγμάτων εὐλ. Hask.]

[Εὔλωστος, ὁ, ἡ, Bene textus. Hesych. : Εὔλαστοι, εὐυφεῖς. Εὔλωστοι, ut series poscit, Is. Vossius, coll. ejusd. gl. Αὔωστοι (quod hac signif. scribendum λωστοὶ), ἐρραμμένοι. Sic idem Αὔιμα, ῥαφή. Infelicem Wakefieldi conjecturam εὔλωποι memorant Angli.]

Εὐμάθεια, s. Εὐμαθία, ἡ, Facilitas in discendo, Celeritas ad discendum, Docilitas. Epigr. : Μίμνει καὶ φιλίης σῆμα καὶ εὐμαθίης. [Inter utramque formam variant libri Platonis, sæpe hoc vocab. usi, ut Reip. 10, p. 618, D : Εὐμαθίαι καὶ δυσμαθίαι. Altera Callim. Epigr. 51, 1 : Εὐμαθίην ᾔτεῖτο διδοὺς ἐμὲ Σίμος ὁ Μίκκου ταῖς Μούσαις. Quem l. citat, de duplici forma, quam etiam Etym. M. p. 462, 18 testatur, agens Apollon. De constr. p. 341, 13, comparatque cum εὐσέβεια et εὐσεβία, quorum hoc quidem proprium est poetis. Crinag. Anth. Pal. 6, 227, 6 : Ἀρτιδαεῖ σύμπνοον εὐ-

μαθίη. Leonid. Al. ib. 325, 4, etc. Gramm. in Cramer Anecd. vol. 2, p. 299, 24: Τὰ περὶ (l. παρὰ) τὸ παθεῖν καὶ μαθεῖν διχοροῦνται καὶ προπαροξύνονται· ὁ δὲ πολιτικὸς διὰ τοῦ ι, οἷον ... Εὐμάθεια καὶ Εὐμαθία.] Lucian. [De hist. conscr. c. 53]: Ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας παρεὶς, προσοχὴν ἡ εὐμάθειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκούουσι. [Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 164, D: Πρὸς εὐμάθειαν τῶν ἐντευξομένων, Ad lectorum intellectum. Cum genit. rei Acta Conc. Ephes. p. 207, 38: Ὑπὲρ ἀκριβοῦς εὐμαθείας ἁπάντων τῶν πεπραγμένων. L. D. || Doctrina. Epigr. in Euclidem in cod. Dorvillii ad Char. p. 229: Κόσμῳ δὲ παντὶ ἔῃς προλιπὼν σύμβολον εὐμαθίης.]

Εὐμᾰθής, ὁ, ἡ, Qui facile discit, Docilis. [Plato Reip. 6, p. 486, C: Εὐμαθὴς ἡ δυσμαθής. Et alibi sæpe. Comparativo Leg. 4, p. 718, D.] Dem. [p. 705, 11]: Γενήσεσθε γὰρ εὐμαθέστεροι πρὸς τὰ λοιπά. Ap. Plat. cum gen. Epist. 7, [p. 344, A]: Ἄλλοι δ' ἄλλων εὐμαθεῖς ἅμα καὶ μνήμονες, Alii alia facile discunt, ad alia sunt dociles. [Greg. Nyss. vol. 2, p. 179, A: Εὐμαθὴς τῶν παιδικῶν μαθημάτων. Neutro genere Theod. Stud. p. 527, E: Ἐπηνίσαμεν αὐτῆς ὡ μόνον τὸ εὐμαθὲς, ἀλλὰ καὶ τὸ ἔτι φιλομαθές.] || Pass. signif. Qui facile disci potest, percipi, cognosci, intelligi, Intellectu facilis s. cognitu. [Æsch. Eum. 442: Τούτοις ἀμείβου πᾶσιν εὐμαθὴς τί μοι. Æschin. p. 2, 9: Οὕτω γὰρ ἂν μοι μάλιστα ὑπολαμβάνω τοὺς λόγους εὐμαθεῖς γενέσθαι.] Lucian. Q. H. S.: Εὐμαθῆ δὲ καὶ σαφῆ τὰ ὕστερα ποιήσει. Xen. [Comm. 1, 2, 35]: Τάδε σοι εὐμαθέστερα ὄντα προαγορεύομεν. Et εὐμαθὴς φώνημα, Soph. Aj. [15], Vox cognitu facilis, quæ cognosci s. potius dignosci aut internosci ab aliis facile potest. [Σῆμα Tr. 614. Lycophr. 11: Ἥπερ εὐμαθὴς τριβὸς ὀρθῇ κελεύθῳ κἂν σκότῳ ποδηγετεῖ.] || Εὐμαθῶς, Ita ut quis facile discat, intelligat, Facile discendo, intelligendo, Cum docilitate. [Æschin. p. 16, 29: Οἷς ἐγὼ μέλλω λέγειν προσέχειν τὸν νοῦν καὶ παρακολουθεῖν εὐμ. || Scite, Sollerter. Sap. Sal. 13, 11: Περιέξυσιν εὐμ. πάντα τὸν φλοιόν. || Comparativo Plato Leg. 4, p. 723, A: Ἵνα εὐμαθέστερον τὴν ἐπίταξιν δέξηται. Passive Artemid. 3, 66: Ὡς ἂν ἔχῃ εὐμαθῶς τὰ βιβλία πᾶσιν. Pro quo alius liber ὡς εἴη εὐμαθῆ.]

[Εὐμάθης, ους, ὁ, Eumathes, unus e triginta tyrannis, Xen. H. Gr. 2, 3, 2. Accentum Εὐμαθὴς, qui est in n. pr. ap. Dionys. H. Isæi c. 5, correxit Reisk. ad Isæum p. 308. V. Eust. Od. p. 1623, 61. L. Dind.]

[Εὐμαθία. V. Εὐμάθεια.]

[Εὐμάθιος, ὁ, Eumathius, n. viri, ap. Libanium Ep. 39 et aliis, Basil. Ep. 180, Annam Comn. p. 336, D, etc. Conf. Fabric. Bibl. Gr. vol. 8, p. 136. Ita fortasse legendum quod in Εὐκαθσίοντος citatum est Εὐμαιος.]

[Εὐμαθῶς. V. Εὐμαθής.]

[Εὔμαιος, ὁ, Eumæus, subulcus Ulixis, in Odyssea.]

Εὐμάλακτος, ὁ, ἡ, Qui facile mollitur, emollitur, Facile mollescens. [Schol. Hom. Od. B, 426. Liquidus, de litera, Etym. M. p. 700, 24. Bekker. V. Εὐκρής. Paraphr. Lycophr. p. 298, 4 Bachm.: Τὰ εὐμάλακτα σχοινία, quod εὐγάληνα dicit Lyc. Hieracosoph. p. 142: Σαρκοκάλλης εὐμαλάκτου. ἃ L. Dind.]

[Εὔμαλλος, ὁ, ἡ, Villosus. Pind. Isthm. 4, 69, μίτρα.]

[Εὐμαντις, ιδος, ὁ, Eumantis, Eleus vates, Pausan. 4, 16, 1.]

[Εὐμάρα, ἡ, Pellis, voc. commentitium, v. in Εὐμάρης. Non melioris notæ est voc. Εὐμάρα, Calceus, quod ap. schol. Apoll. Rh. 2, 631 exhibere voluisse videtur librarius cod. Paris.: Ὅθεν (ab εὐμαρὴς) καὶ ἀμάρα, εἶδος ὑποδήματος, pro quo εὐμαρὶς est in vett., quod scribendum εὔμαρις, quod v. L. Dind.]

[Εὐμάραθος, ὁ, ἡ, Qui fœniculo abundat. Leonid. Anth. Pal. 9, 318, 1, πρηῶνα. ᾶᾶ]

[Εὐμάραντος, ὁ, ἡ, Facile marcescens. Acta Conc. Ephes. p. 147, 5 Commel.: Οὐκ εὐμάραντον θέαν προσκομίζομεν ἀνθέων. L. D. Jo. Damasc. in Hist. Barlaami p. 4 codicis Regii 903. Boiss. Jo. Chrys. Hom. 116, vol. 6, p. 944, 5: Ὁ χόρτος ὁ εὐμ., ὁ στάχυς ὁ ἑτοιμόφθορος. Seager. Cyrill. Al. In Jesai. p. 827, Hom. Pasch. p. 925. Suicer. De mensura v. in Εὐμαρής.]

Εὐμάρεια, s. Εὐμᾰρία, ἡ, Facilitas: εὐχέρεια, εὐκολία Suidæ [s. Photio, pluralem etiam ponentibus]: quorum hoc est magis Ionicum, illud Atticis et communis linguæ scriptoribus commune. [Soph. Tr. 193: Αὐτὸς δὲ πῶς ἄπιστον, εἴπερ εὐτυχεῖ; — Οὐκ εὐμαρείᾳ χρώμενος πολλῇ, γύναι. Κύκλῳ γὰρ αὐτὸν Μηλιεὺς ἅπας λεὼς κρίνει παραστὰς οὐδ' ἔχει βῆναι πρόσω. Eurip. fr. Antiop. ap. Etym. M. p. 411, 14: Ἐζήτησε γὰρ τόκοισιν εὐμάρειαν ἡ τεκοῦσά νιν· Bacch. 1128: Ἀλλ' ὁ θεὸς εὐμάρειαν ἐπιδίδου χεροῖν. Plato Leg. 5, p. 738, D: Ὅπως ἂν ξύλλογοι ἑκάστων τῶν μερῶν γιγνόμενοι εἰς τὰς χρείας ἑκάστας εὐμάρειαν παρασκευάζωσι· Prot. p. 321, A: Πρὸς τὰς ἐκ Διὸς ὥρας εὐμάρειαν ἐμηχανᾶτο ἀμφιανύς αὐτὰ πυκναῖς τε θριξὶ καὶ στερεοῖς ἐρέμασιν. Arrian. Epict. 2, 2, 2: Πᾶσά σοι εὐμάρεια. Lucian. Amor. c. 13: Δι' εὐμαρείας ἐστὶ ... διαθρῆσαι· Hipp. c. 5: Πυλῶν ὕπτιος μᾶλλον ἢ ὀρθιος πρὸς τὴν τῶν ἀνιόντων εὐμάρειαν. || Cum genit. rei Soph. Phil. 284: Εὕρισκον οὐδὲν πλὴν ἀνιᾶσθαι παρὸν, τούτου δὲ πολλὴν εὐμάρειαν. Et ib. 704. Aristot. Polit. 3, 3: Πολλαχῶς τῆς πόλεως λεγομένης ἐστί πως εὐμάρεια τῆς τοιαύτης ζητήσεως.] Ap. Suidam [Ælianus, ut videtur, si quid tribunendum vocabulo ἧκιστοι: mire Valcken. de Polybio cogitabat]: Τοῦτο φυγῆς τῷ Ἀννίβᾳ πλείονα εὐμάρειαν παρίσχε· διὼκειν γὰρ οἱ τετρωμένοι ἧσαν ἥκιστοι. [Cum infinit. Plat. Lys. p. 204, D: Ἡμῶν τὰ ὦτα ἐμπέπληκε Λύσιδος· ἂν μὲν οὖ καὶ ὑποπίῃ, εὐμάρεια ἡμῖν ἐστι καὶ ἐξ ὕπνου ἐγρομένοις Λύσιδος οἴεσθαι τοὔνομα ἀκούειν. Xen. OEc. 5, 9: Χειμάσαι δὲ ... πῶς πλείων εὐμάρεια ἢ ἐν χώρᾳ;] Synes. De insomn.: Εὐμάρεια συμπεριφέρειν τὰ ἐπ' αὐτὴν ὄργανα, Facilitas et commoditas circumferendi secum. Apud Aristot. De mundo [c. 6 med.] Bud. vertit Aptitudo. Suida teste ap. Marc. Anton. [4, 3] ita dicitur et ἡ εὐκοσμία: a Synesio etiam Tranquillitas, Epist. 57: Μετὰ τοσαύτης εὐμαρείας εἴλκυστα τοὺς ἐναυτοὺς, Tanta cum tranquillitate. Suidas quoque ap. Herodot. [4, 113] εὐμάρειαν pro ἡσυχίαν accipi tradit. [Ῥαστώνην interpr. Eust. Il. p. 980, 42, quod et ipsum huic l. accommodatum, in quo inepte interpres lat. Levationem ventris intellexit.] Xen. vero in Apologia Socr. pro Clementia usurpasse dicitur: nisi sit potius Lenitas et Facilitas, morum sc. et animi, ut εὐκολία quoque. [Immo εὐμένεια § 7.] Hesychio εὐμ. est non solum εὐχέρεια et ἡσυχία, verum etiam ἀπόπατος. [Pollux 5, 91: Τὸ εἰς ἀφοδον ἀπελθεῖν ἴρεις ... εἰς εὐμάρειαν.] Corinthus [Greg. Cor. p. 521] vero Εὐμαρίην ab Ionibus dici τὸν ἀπόπατον tradit, ut Suid. quoque εὐμαρίην ap. Herodot. esse dicit ἀπόπατον. Pro quo εὐμαρίην ap. eum reperio 4, p. 163 [c. 113] de Amazonibus: Πρόσω ἀπ' ἀλληλέων ἐς εὐμαρίην ἀποσκιδνάμεναι. [De quo l. v. supra.] Et alibi [2, 35]: Εὐμαρίῃ χρέονται ἐν τοῖσι οἰκίοισι. [Hoc quidem l. scriptura per s aliquot in libris est servata, qui altero omnes in altera conspirare videntur. V. Koen. ad Greg. Formam εὐμαρία testatur etiam Etym. M. p. 462, 21.] Existimo autem εὐμαρίην ab eo dici τὸν ἀπόπατον, s. τὴν ἄφοδον et secessum, quia levandi ventris causa fit: ut exonerata alvo homo sit agilior et expeditior. Ideo Herodian. hoc vocat ἀποτεινάσασθαι τὸ ἐνοχλοῦν. [ᾶ]

[Εὐμαριδῆς, ὁ, Eumarides, n. viri in numis Atticis ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 3, p. 548, coll. vol. 9, p. 315. Sed Εὐμαρεῖδας vel Εὐμαρίδας ap. Iamblichum De Pyth. vita p. 528 Kiessl. ex Θυμαρίδας corruptum, ut animadvertit Reines. L. Dind.]

[Εὐμαρεστέρως. Εὐμαρέως. V. Εὐμαρής.]

Εὐμᾰρής, ὁ, ἡ, Facilis, εὔκολος, εὐχερὴς, ῥᾴδιος, Hesych. et Suid. [Æsch. Ag. 1326: Δούλης θανούσης εὐμαρῶς χειρώματος· Suppl. 338: Καὶ δυστυχούντων γ' εὐμαρὴς ἀπαλλαγή.] Herodian. 4, [7, 10]: Ὅσα δὲ εὐτελέστατα, καὶ τοῖς πενεστάτοις τῶν στρατιωτῶν εὐμαρῆ, Facilia, s. Paratu facilia. 6, [5, 12]: Τοῖς πεζοῖς τὴν βάσιν εὐπαγῆ καὶ τὴν πορείαν εὐμαρῆ παρεῖχεν, Stabilem gressum facilemque transitum præbebat: de regione aspera. Sic ap. Suid., Τὸν πλοῦτον κτήσασθαι μὲν εὐμαρὲς, φυλάξασθαι δὲ οὐ ῥᾴδιον. Hesychio εὐμαρὲς est etiam ἀσφαλὲς, ὑγιές. [Pind. Pyth. 3, 115: Ἑαυτοῖς δὲ πράξασθ' εὐμαρές· et sim. alibi. Eur. Alc. 492: Οὐκ εὐμαρὲς γαλτνὸν ἐμβαλεῖν γνάθοις. Vita Hippocr. p. 1299, 2. || De persona Soph. El. 179: Χρόνος γὰρ εὐμαρὴς θεός. Aret. p. 31, 30: Ῥέπτει, εὐμαρέως, ἴλαρόν. Themist. Or. 34, p. 457, 7: Παρὰ ἀνδρὸς ἥκιστα εὐμαροῦς. Hippocr. p. 24, 52: Ῥᾷον γὰρ εἴσῃ, ἅμα δὲ καὶ εὐμα-

ρέστερος ἔσῃ. || Ἐν εὐμαρεῖ, i. q. εὐμαρῶς, Eur. Iph. A. 969 : Ἐν εὐμ. τε ὁρᾶν τε καὶ μὴ ὁρᾶν καλῶς· Hel. 1227. Alia locutione Phlegon. Mirab. p. 38, 12 : Καθ' Ἡράκλειαν, ἣν ἐξ εὐμαρῶς ἔλαβεν, cui Bastius Ep. crit. p. p. 64 comparavit Heraclit. Alleg. Hom. p. 102 ed. Schow. : Ἐξ εὐμαρῶς δωκει τοὺς βαρβάρους. || Etymologiam a μάρη, Manus, habent schol. et Eust. ad Il. O, 137, falsam a μαίρω, τὸ λάμπω, Etym. M. || De accentu acuto v. Eust. Od. p. 1946, 35. || ᾰ in ll. superioribus, ᾱ apud Epicharmum Athen. 3, p. 85, D : Τὰ διελεῖν μέν ἐστι χαλεπὰ, καταφαγεῖν δ' εὐμαρέα. Conf. Εὐμάρης.]

|| Εὐμαρέως, et per contract. Εὐμαρῶς, Facile, Nullo negotio, Prompte, Expedite. Apoll. Arg. 2, [633] : Σὺ δ' εὐμαρέως ἀγορεύεις, i. e., εὐχερῶς. [3, 624. Theognis 463. || Forma contracta Æschyl. fr. ap. Poll. 7, 167 : Ἐκ μεγίστων εὐμαρῶς λουτηρίων. Plato Leg. 4, p. 706, B : Χώραν πλήρη ναυπηγησίμων ξύλων, ὥστ' εὐμ. ναυτικὴν παρασχέσθαι δύναμιν· Critiæ p. 113, E. Aret. p. 38, 60 : Ἢν ἀναδήσῃ εὐμ., qui εὐμαρέως scripserat.] Herodian. 2, [3, 12] : Εὐμαρῶς τὴν ἀρχὴν διοίσοντα, Facili se gubernatione usurum. [Lucian. Prometh. c. 6, εὐμ. ἀνεχόμενα· Hermot. c. 47, ἂν ἐκφύγοιμεν· Ver. Hist. 2, c. 11, νεῖν· De merc. cond. c. 10 : Εὐμ. πέπρακται τὸ πᾶν. Galen. vol. 18, part. 1, p. 656, 7 : Τὸ κῶλον εὐμ. καταφέρεται. Id. ib. p. 383, 5 : Τοὺς δακτύλους εὐμ. ὑποβάλλειν. Mosch. De pass. mul. p. 22, 18 : Ὅπως εὐμ. τὰς χεῖρας βαλεῖν δυνηθῇ. Hase. || Εὐμαριστέρως, Facilius, Tzetz. Hist. 4, 52. Εὐμαρίστατα, Facillime, Theod. Prodr. p. 217. Elberl.]

[Εὐμάρης, ὁ, Eumares, n. viri, Phliasii, discipuli Socratis ap. Suidam v. Σωκράτης, ubi male scriptum Εὐμαρῆ. Alius ap. Lysiam p. 135, 38. Conf. Valck. ad Herodot. 2, 134. Genit. in ω ap. Asclepiadem Anth. Pal. 7, 284, 3 : Ἢν δὲ τὸν Εὐμάρεω καθέλῃς τάφον. ᾰ || Forma Dor., et producto α, ut ap. Epicharmum in Εὐμαρὴς citatum, Theocritus 5, 119 : Εὐμάρες ἐκάθηρε· 10 : Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρα τῷ δεσπότᾳ ἦς τοι ἐνεῦδεν· 73 : Εὐμάρα δὲ τὰς αἴγας ὁρῇς, φίλε, τῶ Συβαρίτα. Schol. ad l. secundum : Τὸ εὐμάρα δέρμα τί φασιν εἶναι, καὶ οὐ κύριον ὄνομα, ὥς τινες, ἵν' ᾖ, Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τῷ δεσπότῃ τῷ σῷ εὐμάρα καὶ δέρμα τι ἦν, ὥστε ἐνεῦδειν. — Εὐμάρα ἀντὶ τοῦ Εὐμαρίτου (-ρευ?), ἵν' ᾖ κύριον ὄνομα. Ejusdem mensuræ exx. sunt in Εὔμαρις, ut nihil tribuendum sit illi Εὐμαρίτου ap. scholiastam, qui librarii error est. L. Dind.]

[Εὐμαρία. V. Εὐμάρεια.]

[Εὐμαρίδας, ὁ, Eumaridas, n. viri in inscr. Phoc. ap. Bœckh. vol. 1, p. 849, n. 1730. Conf. Gortyn. ib. p. 707, n. 1534, 5. Genitivi forma Bœotica Εὐμαρίδαο est in Thebana ib. p. 738, n. 1565, 14. L. D.]

Εὐμαρίζω, exp. Allevo. [Theod. Stud. p. 258, A : Σὺ δὲ ὅμως, τέκνον μου, στῆθι γενναίως, εὐμαρίζων τὰ λυπηρὰ τῇ τῶν ἐλπίδων περιχαρείᾳ· 418, E : Τὰ ἤδη προσπίπτοντα εὐμαρίζωμεν. L. D. Vita Nili jun. p. 106, 34 : Εὐμαρίσας. Passiv. Jo. Chrys. t. 3, p. 194, C ed. Paris. alt. : Μᾶλλόν σοι τὰ ἐν χερσὶν εὐμαρίζεται πράγματα. Hase.]

[Εὔμαρις, ιδος, ἡ.] Præterea ab εὐμαρὴς derivatur Εὐμαρίς. Ita enim dictum quoddam Calceamenti genus, quia τοῖς αὐτὸ ὑποδεδεμένοις παρέχει εὐμαρῶς βαδίζειν, inquit Etym. et confirmat Suidas. Pollux 7, [90] εὐμαρίδα esse dicit κοινὸν ἀνδράσι πρὸς γυναῖκας ὑπόδημα, βαρβαρικὸν μὲν εὕρημα, ἐξ ἑλάφων δὲ πεποιημένον. Eur. sane dicit [Or. 1370] : Βαρβάροις ἐν εὐμαρίσιν. Apud Suid. vero ex Epigr. [Antipatri Thessal. Anth. Pal. 7, 413, 4] reperio, Οὐ βαθύπεπλος Εὔμαρις, proparoxytonon tamen et Arcadius præcipit p. 34, 4 : Τὰ εἰς ρις ὑπὲρ δύο συλλαβὰς παραληγόμενα τῷ α βαρύνεται, κίθαρις, εὔμαρις, Σύβαρις, si hoc vocab. dicit, et tuentur non solum libri Æsch. Pers. 660 : Κροκόβαπτον ποδὸς εὔμαριν ἀείρων, sed ipsa analogia, qua acutus excluditur ab accusativo in ιν terminato. Contra ap. Eur. et Lycophr. 855 consentire traduntur libri in acuto, ut ap. Photium, Hesych. et schol. Apollon. Rh., cujus glossam correxi in Εὐμάρα. Dixit autem Æschylus εὔμαρις producta media, ut Lycophr. l. c. 855 : Καὶ τὰς δάμαρτος ἀσκίρας εὐμάριδας, quam prosodiam notavimus in Εὐμαρὴς et Εὐμάρης. Ap. Eur., ubi præpositionem, etiam ab Etym. M. agnitam, cum libro uno delerant nonnulli, mensura non est satis certa. L. Dindorf.]

[Εὐμαρίτης. V. Εὐμάρης.]

[Εὐμάριχος, ὁ, Eumarichus, n. viri in inscr. Hermionensi ap. Bœckh. vol. 1, p. 595, n. 1196. L. D.]

[Εὔμαρος, ὁ, Eumarus. Plin. N. H. 35, 8, 56 : « Qui primus in pictura marem feminamque discrevit, Eumarum Atheniensem, figuras omnes imitari ausum, quique inventa ejus excoluit, Cimonem Cleonæum. » Ubi est var. *Eumetiam*.]

[Εὐμαρότης, ητος, ἡ, Facilitas. Callistrati Stat. p. 894, 11 : Πρὸς τὴν εὐμαρότητα τοῦ χαλκοῦ τὸ στεγανὸν ἐκκλάσας.]

[Εὐμάρων, ὁ, Eumaron, Thespiensis in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 767, n. 1585, 4, 19. L. Dind.]

[Εὐμαρῶς. V. Εὐμαρής.]

[Εὔμασθος, ἡ, Bonis mammis prædita. Jo. Malal. p. 90, 8; 106, 10. L. Dind.]

[Εὐμαχιανή, ἡ, Eumachiane, n. mulieris in inscr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, p. 541, n. 2834, 5. L. D.]

Εὐμαχούμενος, Fortiter pugnans, VV. LL. [Vox nihili.]

[Εὔμαχος, ὁ, ἡ, Quocum facile pugnatur, Expugnabilis. Maxim. Tyr. 26, 2 : Καὶ τὰ δεινὰ εὐμαχώτατα (amori).]

[Εὔμαχος, ὁ, Eumachus, n. viri in epigr. Anth. Pal. 12, 88, 2. Aliorum in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 494, n. 579; 558, n. 1052, 4, Aphrodis. vol. 2, p. 501, n. 2748. Ducis Corinthiorum ap. Thuc. 2, 33. Ponitur etiam in Parisino uno Demosthenis p. 929, 25, Εὐμαχίρος scriptum in Augustano primo (fortasse pro Εὐμάριχος), omissum in ceteris. L. Dind.]

Εὐμεγέθης, ὁ, ἡ, q. d. Magnitudine bene instructus, Cui magitudo non deest. Accipitur pro Valde magnus, Ingens. [Aristoph. Pl. 543, λίθων. Xen. H. Gr. 5, 2, 4 : Ποταμὸν μάλ' ὄντα εὐμεγέθη· Eq. 1, 17, πῶλος· 10, 6, τροχοί. Theophr. H. Pl. 3, 12, 9, δένδρον. Nicarch. Anth. Pal. 5, 38, 1, γυνή. Plut. Mor. p. 155, E, κύλιξ. Et alibi sæpius. Exc. geogr. apud Miller. Geogr. p. 321 : Τῶν εὐμεγεθῶν νήσων. || Improprie Demosth. p. 625, 22 : Καὶ ἐκ τοῦ ψηφίσματος αὐτοῦ μαρτυρία τίς ἐστιν εὐμεγέθης. L. D. Εὐμ. φωνὴ et ἀμαυρὰ Sext. Emp. p. 79, 28. Εὐμεγέθεις εὐημερίαι, Diodor. 19, 95. Heyst.]

[Εὐμέζεος, ὁ, Cui bona sunt membra genitalia. Hesych. : Εὐμάζεως, ἐφυεὶς (εὔφυὴς Musurus) τοῖς αἰδοίοις. Recte et convenienter ordini literarum Albert. post Pergerum Εὐμέζεος.]

[Εὐμεθάρμοστος, ὁ, ἡ, Facile accommodandus s. se accommodans. Nicet. Chon. p. 294, A : Ἡ βασιλὶς, χρῆμά τι οὖσα ποικίλον καὶ πράγμασιν εὐμεθάρμοστον. L. D.]

[Εὐμεθόδευτος, ὁ, ἡ, i. q. εὐμέθοδος. Ptolem. Mathem. 1, 9, vol. 1, p. 26 ed. Halm. : Δι' ὀλίγων ... θεωρημάτων εὐμεθόδευτον καὶ ταχεῖαν τὴν ἐπιβολὴν τὴν πρὸς τὰς τηλικότητας αὐτῶν (τῶν εὐθειῶν) ποιούμεθα. L. Dind.]

[Εὐμέθοδος, ὁ, ἡ, Commodus, Expeditus. Eust. Il. p. 361, 28 : Τρόποι δὲ ἀναχρονισμοῦ εὐμέθοδοι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ. L. D. Olympiod. In Alcib. § 14 fin. Creuz. Marc. Erem. Opp. p. 901, A, ἀθλητής. Id. p. 963, B : Τῆς ἐπιστολῆς τὸ εὐμέθοδον. Hase. Alex. Trall. 1, p. 15.]

Εὐμεθόδως, Compendiose, Facili via : ut, Ὅπως ἂν εὐμ. καὶ ἐν τάχει πρὸς τὸ τῆς εὐζωίας τέλος ἀφίκοιο. [Aristæn. 1, 13. Boiss. Æsop. Fab. 68, p. 205 ed. Genev. 1628. Seager. Hero Autom. p. 263, D. L. D. Eust. Il. p. 203, 23 : Δῆλον δὲ ὅτι καὶ ὡς χρόνος ὁ Κρόνος ἀγκυλομήτης λέγεται διὰ τὰς ἑλίξεις καὶ καμπὰς τῶν ἄνω χινήσεων, ἃς εὐμ. μετρεῖ· Opusc. p. 222, 20.]

[Εὐμέθυστος, ὁ, ἡ, Facile ebriandus. Geopon. 7, 34, 2 : Εὐμέθυστοι οἱ πρεσβῦται.]

[Εὐμειδὴς, ὁ, ἡ, Suaviter ridens, Hilaris, Propitius. Apoll. Rh. 4, 715 : Ὄφρα καὶ αὐτὸς εὐμειδής τε πέλοιτο καὶ ἤπιος ἀμφοτέροισιν. Callim. Dian. 129 : Οὓς δέ κεν εὐμειδὴς τε καὶ ἵλαος αὐγάσσηαι.]

[Εὐμείδης, ὁ, f. Herculis et Lyses Thespiadis, ap. Apollod. 2, 7, 8, 1, ubi Εὐμήδης conjicit Galeus, quod usitatum nomen virile est.]

[Εὐμειλὴς. V. Εὐμείλικτος.]

Εὐμείλικτος, ὁ, ἡ, Qui facile muleeri potest, s. le-

niri, aut placari. [Theodor. Stud. p. 219, B : Ἡ εὐμείλικτος καὶ ἀμνησίκακος αὐτῶν χαρὰ· 535, D : Εὐπειθεῖς, εὐμείλικτοι, ἱλαροί. L. D.] Pro quo perperam in VV. LL. legitur Εὐμειλίατος. (Ap. Hesych. autem habemus et nomen Εὐμειλὶς, quod exp. per illud εὐμείλικτον. Habemus, dico, quod minime dubitem quin pro εὐμειλεί, quod est in vulg. edd., scriptum reliquerit εὐμειλίᾳ.)

[Εὐμείλιχος, ὁ, ἡ.] Εὐμείλιχοι, Hesych. εὐμείλικτοι, Facile placabiles, Mites.

[Εὔμειλος. V. Εὔμηλος.]

[Εὐμέλᾱνος, ὁ, ἡ, Bene niger. Phanias Anth. Pal. 6, 295, 4 : Τὰν εὐμέλανον βροχίδα.]

[Εὐμέλεια, ἡ, Modulatio. Diodor. 4, 84 : Φύσει διαφόρῳ πρὸς εὐμέλειαν κεχορηγημένον (Daphnin) ἐξευρεῖν τὸ βουκολικὸν ποίημα καὶ μέλος. Dionys. De comp. vv. p. 209, 7 : Τί οὖν ἦν ἄτοπον εἰ καὶ Δημοσθένει φρονὶς εὐφωνίας τε καὶ εὐμελείας ἐγένετο. Ita Schæferus pro ἐμμελείας, idemque exhibuit Gœllerus. Longin. 28, 2 : Τὴν νόησιν ψιλὴν λαβὼν τῇ λέξει ἐμιλοποίησε, καθάπερ ἁρμονίαν τινὰ τὴν ἐκ τῆς περιφράσεως περιχεάμενος εὐμέλειαν· 39, 3. Plut. Mor. p. 456, B.]

Εὐμελὴς, ὁ, ἡ, Cui bona modulatio inest, Canorus : ut εὐμ. ᾠχος. [Sap. Sal. 17, 19, ap. Ephræm. Syr. vol. 3, p. 121, C. Φωνὴ Poll. 2, 117. Aristot. Polit. 8, 7 : Πότερον προαιρετέον μᾶλλον τὴν εὐμελῆ μουσικὴν ἢ τὴν εὔρυθμον. Dionys. De comp. vv. p. 196, 13 : Οὕτω γὰρ ἂν εἴη ποιητικὴ μὲν (ἡ λέξις), οὐ μὴν ποίημά γε, καὶ εὐμελὴς μὲν, οὐ μέλος δέ. Ita Schæferus pro ἐμμελὴς, coll. p. 64, 17 : Τὸ τῆς φωνῆς μέλος, λέγω δὲ οὐ τῆς ᾠδικῆς, ἀλλὰ τῆς ψιλῆς, κἂν ῥᾴδιως διατιθῇ τὴν ἀκοὴν, εὐμελὴς λέγοιτ' ἄν, ἀλλ' οὐκ ἐμμελής. Ib. 68, 13 : Τὰ εὐμελῆ καὶ εὔρυθμα καὶ εὔρωνα ὀνόματα. Theodor. Stud. p. 378, A : Εὐμελὴς καὶ ἥδιστος καὶ φθέγματι. || Improprie Suavis. Axioch. p. 371, D, συμπόσια. (Συμπότης Pollux 6, 28.) || Forma soluta et duplicato μ Planud. Interpr. Boethii p. 40, 20 : Ψαλμὸν εὐμμελῆ. L. D. ‖ Εὐμελῶς, Suaviter. Macho ap. Athen. 13, p. 577, D : Φασὶ καὶ τὴν Λάμιαν τὸν βασιλέα εὐμ. κεληδίσαι. Angl. Philo vol. 1, p. 410, 13 : Εὐμ. ᾄσεται. Mosch. De pass. mul. p. 24, 12 : Ἁπλούστατα καὶ εὐμελέστατα. Hase.]

[Εὐμελὴς, ὁ, ἡ, Validus membris. Ælian. ap. Suid. in Ἀπίκιος : Γέροντα εὐπαγῆ καὶ εὐμελῆ. Hemst.]

[Εὐμελὶ, adv., Validis membris. Syllog. inscr. p. 427, n. xxxvi, ubi est εὐμελὶ ζήσαις. Osann.]

Εὐμελίᾱς, et Ionice Εὐμελίης, ου, ὁ, Fraxini peritus : i. e. Fraxineæ hastæ. [Vertendum, Fraxinea hasta bene instructus, armatus. Formam non solutam ponunt gramm.; soluta utuntur poetæ, producta, ut in Εὖ dictum est, litera υ, quippe sequente, quod sive scribendo sive pronunciando geminatur, μ.] Hom. Il. P, [9] : Οὐδ' ἄρα Πάνθου υἱὸς ἐϋμελίης ἀμάρησε Πατρόκλοιο πεσόντος· qui sc. eum βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην. Et mox [23] : Ὅσσον Πάνθου υἷες ἐϋμελίαι φρονέουσι. Et Il. Δ, [47] : Λαὸς ἐϋμελίω Πριάμοιο· quod Hesych. quoque exp. τοῦ εὖ ποτε τῇ μελίᾳ χρησαμένου, οἷον πολεμικοῦ : quoniam sc. μελία est Species arboris appositæ ad conficiendas hastas : sed addit et has exposs., ἢ καλοῦ, ἀπὸ τῶν μελῶν τοῦ σώματος· ἢ εὐκτήμονος, πολυχρημάτου. Sed iis prior longe est convenientior. Sic Hesiod. [Sc. 368] : Κύκνος ἐϋμελίης, Fraxinea hasta bene utens, Strenue pugnans fraxinea hasta. [Simplici μ etiam libri plerique Apoll. Rh. 1, 96, 1043. Genitivi forma in α epigr. Anth. Plan. 1, 6, 5 : Ἐϋμμελίᾳ Δαματρίου. ‖ Forma nominativi in ος, Nicet. Chon. p. 76, A : Ὑπὲρ τὸν Πρίαμον ἐκεῖνον εὐμέλιος. L. D. Et Ephræm. Cas. 4087, p. 101 : Ὑπὲρ Πρίαμον εὐμέλιος ἱππότης. Osann.]

[Εὐμελὶς, nomen Satyri in vase, ap. Fossatium *Bullett. dell' Inst. di corrisp. archeol.* 1829, p. 75, sive Jahn. *Vasenbilder* p. 24, 1, quod Εὐμέλπης esse creditur. L. Dind.]

[Εὔμιλος. V. Εὐμελίας.]

Εὐμελιττέω, Apes meæ bene mellificant. Sed pro signif. quam habes in Θύμος, potius scrib. Εὐμελιτέω [et sic quidem reposuit Schneid. ap. Theophr. H. Pl. 6, 2, 3. Aristot. H. A. 9, 40, p. 625, 24 : Ἐὰν εὐμελιττῇ τὰ σμήνη, plerique codices, ut videtur, vel sic vel εὐμίλιττα vel οὐμίλιττα.]

[Εὔμιλιτος. V. Εὐμελιττέω.]

[Εὐμέλπης. V. Ευμελεις.]

[Εὐμελῶς. V. Εὐμελὴς.]

Εὐμένεια, ἡ, Animus bene affectus, Benevolentia. Herodot. [2, 45] : Εὐμένεια εἴη παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν εἰποῦσι τοσαῦτα, Hæc, quæ diximus, sint a diis in bonam partem accepta; Ne nobis infensi sint ob ea quæ diximus. [De deo etiam Xen. Apol. 7 : Καὶ ὁ θεὸς δι' εὐμένειαν προξενεῖ μοι κτλ. Thomas M. p. 391 : Εὐμένεια ἀεὶ ἀπὸ τοῦ μείζονος πρὸς ἐλάττονα· εὕρηται δὲ καὶ τὸ ἐναντίον ... Θουκυδίδης (5, 105)· Τῆς πρὸς τὸ θεῖον εὐμενείας (οὐδ' ἡμεῖς οἰόμεθα λελεῖψεσθαι). Sed hic quoque schol. rectius interpretatur εὐμενεῖς ἡμῖν ἔσεσθαι τοὺς θεούς. Cod. Justin. 1, 1, 3 procem. : Τὴν τοῦ θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εὐμένειαν. Et sic sæpe in edictis Imperatorum. Cum præp. εἰς Cantacuz. Hist. 1, 16, p. 50, D : Τῆς εἰς ἐμὲ εὐμενείας. Cum πρὸς Etym. Gud. p. 219, 5 : Ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν δεσπότην εὐμενείας, pro quo εἰς ponit M. Greg. Nyss. vol. 2, p. 189, D : Τὴν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους εὐμένειαν. Absolute Soph. OEd. C. 631 : Τίς δῆτ' ἂν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι τοιοῦδε; Eur. Hel. 313 : Πῶς δ' εὐμενείας τοισίδ' ἐν δόμοις ἔχεις; Plato Leg. 4, p. 723, A, Conviv. p. 197, D.] Item ἀέρος εὐμένεια, Cœli clementia, Virg.; Cœlum placidum, Statio : Theophr. C. Pl. 2, 17. [Idem 6, 14, 12 : Αἱ δὲ τῶν ἡμέρων (ὀσμαὶ) ἔχουσί τινα ἅμα τῷ ὑφειμένῳ γλυκύτητα καὶ εὐμένειαν. Cum genitivo rei Heliodor. Æth. 9, 10 : Ἡμῖν εὐμένεια εἴη τῶν εἰρημένων. Plurali Plutarch. Mor. p. 743, E, Theod. Stud. p. 291, C. ‖ Forma Εὐμενία Pind. Pyth. 12, 4 : Ἀθανάτων ἀνδρῶν τε σὺν εὐμενίᾳ. Ap. Herodotum libri nonnulli εὐμενέα, quod Koenio ad Greg. p. 440 et Toupio Cur. post. ad Theocr. p. 43 scribendum videbatur εὐμενέη, collata forma Εὐμαρέη, de qua supra. Rectius Schweigh., si εὐμενέα vera scriptura esset, pro neutro plur. adjectivi εὐμενὴς habendum fore monet, ut ἄρθμια, φίλια et similia.]

[Εὐμένεια, ἡ, Eumenia, πόλις Φρυγίας, Ἀττάλου καλέσαντος ἀπὸ Εὐμένους τοῦ Φιλεταίρου, ἡ Ὕλλος καλῶς μείνας ὠνόμασεν οὕτω. Δευτέρα Καρίας. Τρίτη ἐπὶ Ὑρκανίᾳ. Ὁ πολίτης Εὐμενεύς. Τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ Εὐμενείας, Steph. Byz. Numos Phrygicæ urbis, memoratæ etiam ab Strab. 12, p. 576, Ptol. 5, 2 (apud quem Εὐμενία), cum inscr. Εὐμένεια et Εὐμενέων v. ap. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 153 s. Mionnet. *Descr.* vol. 4, p. 292, *Suppl.* vol. 7, p. 562. L. D. Nominat. Εὐμενεὺς in tit. sepulcr. explanato a Letronn. *Journ. des Sav.* 1829, p. 690; conf. eund. ib. 1825, p. 329 sqq. Hase. Adj. *Eumeneticus* est ap. Plin. N. H. 5, 29, 31, ubi Eumeneticam pervagari dicitur Mæander.]

[Εὐμένειος. V. Εὐμενής.]

[Εὐμενειστάτως, Εὐμενειστέρως. V. Εὐμενῶς.]

[Εὐμενέτειρα. V. Εὐγενέτειρα.]

Εὐμενίτης, ὁ, quod ab εὐμενέω derivat Eust., Animo bene erga aliquem affectus, Benevolus, Amicus, εὐμενής. Hom. Od. Z, [185] : Πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσι, Χάρματα δ' εὐμενέτῃσι. [Oppian. Hal. 5, 45 : Ἀλλ' ἄϊστε, εὐμενέται βασιλῆες. Herodian. Epim. p. 165. L. Dind.]

Εὐμενέω, Animo sum bene affecto, Benevolus sum. Phocyl. [134] : Βέλτερον ἀντ' ἐχθροῖο τυχεῖν φίλου εὐμενέοντα, Amicum benevolum. [Alcæus Mytil. Anth. Pal. 7, 536, 6 : Ἀλλά τις Ἱππώνακτος ἐπὴν παρὰ σῆμα νέηται, εὐχέσθω κνώσσειν εὐμενέοντα νέκυν. Heliodor. ib. 9, 485, 12 : Δέχνυσο δ' εὐμενέων τάνδε θυηπολίην. Agathias 11, 376, 11 : Δίζεο δ' εὐμενέοντα δικάσπολον. Oppian. Cyn. 1, 9 : Εὐμενέοι Τιτὰν Φαέθων· Hal. 4, 29 : Εὐμενέοις· 5, 116 : Ἄρεος εὐμενέοντος. L. D.] Utitur et Apoll. [quum sæpe absolute tum] Arg. 2, [260] cum dat. A Greg. Naz. quoque in Carm. idem particip. εὐμενέων usurpatur pro Clemens, Benevolens, Bud. [Cum accus. Pind. Pyth. 4, 127 : Εὐμενέοντες ἀνεψιόν. Conferenda huic constr. ἀνδάνειν, ἀρέσκειν τινὰ et quæ sunt alia hujus generis.]

Εὐμενὴς, ὁ, ἡ, Cujus animus bene erga aliquem affectus est, Benevolus, Amicus : opp. δυσμενής. [Pind. Pyth. 2, 25 : Εὐμενέσσι παρὰ Κρονίδαις. Æsch. Pers. 175 : Εὐμενεῖς γὰρ ὄντας ἡμᾶς τῶνδε συμβούλους καλεῖς· Ag. 516 : Ἥρως τε τοὺς πέμψαντας εὐμενεῖς πάλιν στρατὸν δέχεσθαι· 880, ὀρούξενος· Suppl. 686 : Εὐμενὴς δ' ὁ Λύκειος ἔστω πᾶσα νεολαίᾳ· eodemque modo comparativo et superlat. ipse ceterique Tragici. Aristoph. Lys.

204 : Τὰ σφάγια δέξαι ταῖς γυναιξὶν εὐμενῆ. Plato Reip. 3, p. 416, B, ξύμμαχοι· 6, p. 496, E : Τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ μετὰ καλῆς ἐλπίδος ἵλεώς τε καὶ εὐμενὴς ἀπαλλάξεται. Xen. H. Gr. 6, 4, 2 : Τοὺς θεοὺς εὐμενεστάτους εἶναι. Nymphodorus ap. Athen. 6, p. 266, D, ab Hemst. cit. : Ἥρως εὐμενοῦς. || De rebus Hom. H. Nept. 7 : Εὐμενὴς ἦτορ ἔχων. Pind. Pyth. 8, 19 : Εὐμενεῖ νόῳ· Ol. 14, 16 : Ἐπ' εὐμενεῖ τύχᾳ. Bacchylid. ap. Athen. 11, p. 500, B, θυμός. Æsch. Suppl. 1068 : Εὐμενεῖ βίᾳ κτίσας· Pers. 487 : Σπερχειὸς ἀρδεῖ πεδίον εὐμενεῖ ποτῷ· Sept. 17, πέδον· 268 : Ὁλολυγμὸν ἱερὸν εὐμενῆ παιάνιον. Soph. OEd. C. 486 : Ἐξ εὐμενῶν στέρνων· Antig. 1200 : Ὀργὰς εὐμενεῖς κατασχεθεῖν. Ignatius Anth. Pal. 15, 29, 6 : Ἵλαθί μοι ὄμματι εὐμενεῖ. Et cum eodem nomine Alciphr. 1, 36, ubi v. Bergler. Thuc. 2, 74 : Παρέσχετε αὐτὴν (τὴν γῆν) εὐμενῆ ἀναγωνίσασθαι τοῖς Ἕλλησιν. Plato Leg. 7, p. 813, A, τύχη· Ep. 7, p. 344, B, ἵλεγχοι. « Ὁ φλοιὸς μαλακὸς ὢν καὶ ὁμοίως εὐμενής, Theophr. C. Pl. 1, 8, 4. Ἀὴρ μαλακὸς καὶ εὐμ. 2, 1, 6; 3, 4, 4. Εὐμενῆ τὰ τοῦ ἀέρος, 2, 12, 4. Πεύκη εὐμενὴς πᾶσι τοῖς ὑποφυτευομένοις, 3, 10, 5. » Schneider. Ind. Pollux 2, 110, χυμοί.] Plut. De Herod. [p. 855, B] : Ὅσα κοινῇ μὴ καθαρᾶς μηδ' εὐμενοῦς ἐστιν, ἀλλὰ κακοήθους οἷον ἴχνη καὶ γνωρίσματα διηγήσεως. Idem [Mor. p. 345, F], de Athenis : Πολλῶν μὲν δὴ καὶ ἄλλων ἡ πόλις ἥδε μήτηρ καὶ τροφὸς εὐμενὴς τεχνῶν γέγονε· ubi etiam reddi posset Benigna. Similiter quum Deo tribuitur, significat Benignus, Clemens; et plerumque cum ἵλεως copulatur, ut in Ἵλεως videre licet. [Plat. Phædr. p. 257, A, Leg. 4, p. 712, B; Xen. Cyrop. 1, 6, 2.] Synes. : Εἰς τὸ τυγχάνειν τε καὶ ἀποτυγχάνειν εὐμενοῦς τοῦ Θεοῦ, Ut Deo aut præsente aut adverso utantur, Bud. [|| Hesych. : Εὐμενὴς, ἀφρο... (Ἀφροδίτη Musurus). || Cum πρὸς construit Plut. Lucull. c. 42 : Φιλοσοφίαν πᾶσαν μὲν ἠσπάζετο καὶ πρὸς πᾶσαν εὐμενὴς ἦν. Themist. Or. 22, p. 270, D : Καλεῖ οὗτε πρὸς ἀρετὴν εὐμενὴς κτλ.] Et τὸ εὐμενὲς, Animus bene affectus, Benevolentia. Dem. [p. 53, 6] : Καὶ τὸ τῶν θεῶν εὐμενὲς καὶ τὸ τῆς τύχης ὑμῖν συναγωνίζεται· pro quo [p. 12] dicit θεῶν εὔνοια. [Plato Leg. 7, p. 792, E : Τὸ ἵλεων καὶ εὐμενὲς πρᾷόν τε τιμῶσα. || Hippocr. p. 799, E : Εὐμενέστερον γὰρ κόλλῃ προσκολλῆσαι τὴν ἔρριν, male vertitur, Firmius, quum sit Lenius, Gratius, ut p. 394, 4 : Ὑποχονδρίῳ καὶ σπλάγχνοισι τοῖσι ταύτῃ εὐμενές· 605, 50 : Λούειν πολλῷ τῷ θερμῷ, ὡς οἷόν τε ᾖ εὐμενές· 799, H : Αὕτη ἡ διάστασις ἡ ἀπὸ τῶν κολλημάτων εὐμενής. Aret. p. 81, 10 : Καστόριον εὐμενέστερον πιεῖν τε καὶ χρίσασθαι.]

|| Εὐμενῶς, Animo bene affecto, Benevole, Amice, etiam Benigne. [Æsch. Ag. 952 : Τὸν κρατοῦντα μαλθακῶς θεὸς πρόσωθεν εὐμενῶς προσέρχεται. Plato Phæd. p. 89, A : Ἥδεως καὶ εὐμ. τὸν λόγον ἀπεδέξατο· Crit. p. 54, C : Οὐκ εὐμ. σε ὑποδέξονται· Reip. 10, p. 607, D, ἀκουσόμεθα. Xen. H. Gr. 2, 3, 50 : Ἡ βουλὴ εὐμ. ἐπιθορυβήσασα. Demosth. p. 1101, 7 : Εὐμ. ἐχόντων ὑμῶν ἀκροατῶν τυχεῖν· 1486, 1 : Φέρειν τοὺς ὄντας εὐμ. Dionys. A. R. 6, 19 : Εἰ εὐμ. καὶ μετρίως φέροι τἀγαθά. Eustath. ap. Tafel. De Thessalon. p. 416 : Εὐμ. ἔχειν αὐτῷ τὸν ἡμέτερον αὐτοκράτορα. Prospere, Gl.] Isocr. Paneg. : Πρὸς τοὺς προγόνους τοὺς ἡμετέρους εὐμενῶς διατεθείσης ἐκ τῶν εὐεργεσιῶν. Idem utitur compar. Εὐμενεστέρως, Benignius. [Dionys. H. A. rh. c. 5, 1. Pro quo εὐμενέστερον Eur. Hel. 1298 : Εὐμενέστερον γὰρ ἂν τῷ φιλτάτῳ μοι Μενέλεῳ τὰ πρόσφορα ὁρμῆς ἄν. Plato Leg. 4, p. 718, D, ἀκούειν. Bulla aurea ap. Pasinium Codd. Taurin. vol. 1, p. 325, A : Ἡ ἐκ θεοῦ ἡμετέρα βασιλεία περὶ τὰς αἰτήσεις ἀεὶ τῶν ὑπηκόων εὐμενέστερον βλέπουσα. L. D. || Εὐμενεστάτως, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. De imagg. p. 142. Boiss. Schol. Hom. Il. A, 138. Pro quo εὐμενέστατα Theod. Stud. p. 379, C : Δέχῃ γὰρ εὐμ. Niceph. De reb. post Mauric. p. 5, D : Αὐτοὺς εὐμ. δεξάμενος. Quod cum εὐνούστατα confusum in libris Diod. 19, 40. L. D.] Poetæ autem pro εὐμενῶς dicunt Εὐμενέως, Apoll. [Rh. 2, 1277, Theocr. Ep. 4, et alii.]

Εὐμενὴς, s. Εὐμένης, ὁ, nom. proprium regis [vel regum Pergami. Item Cardiani, unius ex ducibus Alexandri M., cujus vitam scripsit Plutarchus. Aliorum in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 192, p. 329, 13, 24; n. 278, p. 387, 7, ap. Herodot. 8, 93, Polyb. 29, 8, 5, Antistium Anth. Pal. 11, 40, 1, et alibi]. Ap. Plut. passim reperitur Εὐμενὴς cum accentu in ult., sicut et ap. Pausan. in Att. [6, 7; 8, 1] : ap. eund. tamen Plut. et Athen. Εὐμένης etiam, paroxytonως. [Eodem vitio, nonnisi Byzantinis relinquendo, Εὐμενὴς cod. Palat. Anth. l. 3 in inscr. (V. Jacobs. præf. ed. vol. 1, p. 35) et alii aliorum scriptorum libri haud raro. Eust. Il. p. 583, 34 : Τὸ Πυλαιμένης κύριον βαρύνοντες οἱ παλαιοὶ λέγουσιν ὅτι τὰ τοιαῦτα κύρια ὡς ἐπιπλεῖστον βαρύνεσθαι φιλεῖ· ἡ μέντοι συνήθεια πολλὰ παρέφθειρεν ὀξυτονοῦσα, ὡς τὸ Εὐτυχὴς καὶ τὸ Εὐμενὴς τὰ κύρια. Accentum gravem testantur etiam Epim. Hom. in Cram. Anecd. vol. 1, p. 159, 2. || Accusativi forma soluta Εὐμένεα est in inscr. Dor. Calaur. ap. Bœckh. vol. 1, p. 592, n. 1188, 1, ubi al. apogr. Ευμενεια. Εὐμένην in libris nonnullis Strab. 13, p. 624, ab Schæf. cit. Usitata est Εὐμένη. || Adj. Εὐμένειος, α, ον, Eumeneus, ap. Polyæn. 4, 6, 13 : Τὴν ἀποσκευὴν τῶν Εὐμενείων στρατιωτῶν. L. Diud.]

[Εὐμενητικὸς, ἡ, ὸν, Propitians, Placans. Hesych.: Μειλικτήριος, εὐμ. Daniler.]

[Εὐμενία. V. Εὐμένεια.]

Εὐμενίδες, αἱ, dicuntur Furiæ, κατ' εὐφημισμὸν et ἀντίφρασιν, quum sint immites, teste Servio [ad Virg. Georg. 1, 278, Æn. 6, 250] : quod et Eust. [Il. p. 763, 36, Od. p. 1398, 52] tradit. Alii ab Oreste primum ita vocatas scribunt Erinnyas, quoniam eas expertus est εὐμενιστέρας postquam placavit : quod et Æsch. in tragœdia quæ Εὐμενίδες inscribitur, innuit. [Ita schol. Soph. OEd. C. 42, qui addit : Φιλήμων δὲ ὁ κωμικὸς ἑτέρας φησὶ τὰς σεμνὰς θεὰς τῶν Εὐμενίδων.] Philostr. autem, Ep. 54, Ἠδὴ καὶ τὰς Ἐριννῦς, inquit, Εὐμενίδας καλοῦμεν, ὡς τὸ σκυθρωπὸν ἀρνουμένας. Contra Ovid. Met. 9, [410] : Vultibus Eumenidum matrisque agitabitur umbris : tanquam sc. torvum et tetricum tuentibus et horrorem incutientibus. [Eumenides sæpe memorantur apud poetas inde a Tragicis, historicos, et mythologos. Sunt autem tres, quarum nomina Alecto, Megæra, Tisiphone ponuntur ab lexicogrr.]

Εὐμενίζω, active capitur pro Benevolum reddo, Placo [Theod. Stud. p. 54, D : Εὐμενίσειν (sic pro εὐμενίζειν, ut videtur) βουλόμενος τὸν πατέρα] : pro quo frequentius usurpatur Εὐμενίζομαι, itidem active. Xen. Cyrop. 3, 3, [22] : Γῆν ἐλάσκετο χοαῖς, καὶ θεοὺς θυσίαις καὶ ἥρωας Ἀσσυρίας οἰκήτορας εὐμενίζετο. Appian. B. C. 4 : Εὐμενιζόμενος Καίσαρα. [Ælian. N. A. 7, 44. Theophyl. Sim. Hist. p. 34, D. Pass. Theod. Stud. p. 418, A : Ὡς ἂν ὁ θεὸς εὐμενισθείη. Genes. De reb. Cpol. p. 27, E : Φιλανθρώπως ὁ βασιλεὺς εὐμενίζεται. L. Diud.]

[Εὐμενικὸς, ἡ, ὸν, i. q. εὐμενὴς, Aristot. ap. Stob. p. 3 (De virtt. et vitiis p. 1251, 32 : Ἵλεων καὶ εὐμενικὸν καὶ συγγνωμονικόν). Wakef. Polyb. 12, 8, 6 : Διόρθωσιν εὐμενικὴν καὶ συγγνώμην.]

[Εὐμένιος, ὁ, Eumenius, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 292, n. 165, III, 40, et in epist. Juliani 55. L. Diud.]

[Εὐμενισμὸς, ὁ, Conciliatio. Orig. Contra Cels. p. 789, E. Hase.]

[Εὐμενουθὶς, ἡ, Canobi, gubernatoris Menelai, uxor, ab Epiphanio vol. 2, p. 109, C, memorata. Μενουθὶς Berkel. ad Steph. Byz. v. Μένουθις et Jablonsk. in Μένουθις. Ad Εὐμενουθὶς alludit, quod ex eodem Epiph. vol. 1, p. 1093, C, in Βαθῖα vol. 2, p. 19, D, attulimus ἐν Μενουθίτιδος, et Μενουθίτιδας scribendum conjecimus in Γυναικῖτις p. 820, C, nisi quis Μενουθίτιδος malit. Quod si recte habet altero l. Εὐμενουθὶς, scribendum erit Εὐμενουθίτιδας vel Εὐμενουθίτιδος.]

[Εὐμενῶς. V. Εὐμενὴς.]

[Εὐμέρδης. V. Εὐσμέρδης.]

[Εὐμέριστος, ὁ, ἡ, Dividuus, Gl. Theophr. C. Pl. 6, 10, 8 : Εὐμέριστόν τινα ποιεῖ τὴν ὑγρότητα.]

[Εὔμερος, ὁ, Eumerus, n. viri in numo Prienensi ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 297, n. 1374. Item in Syracusano, de quo v. Burmann. ad Dorvillii Sicula p. 331. L. Diud.]

[Εὐμεταβλησία, ἡ, Mutabilitas. Schol. Thuc. 3, 37.]

Εὐμετάβλητος, ὁ, ἡ, Facile mutabilis. [Mutabilis, Gl. Hippocr. p. 383, 8 : Ξηρὴ τροφὴ εὐμ. μᾶλλον ἢ ὑγρή. Aristot. Rhet. 1, 12 : Τὰ εὐμετάβλητα σχήμασιν ἢ χρώμασιν. De homine sch. Soph. Aj. 1358, Vat. Eur. Tro. 1201.] Et τὸ εὐμετάβλητον, Mutationis facilitas. [Steph. schol. in Hippocr. p. 67 : Τὸ ῥευστὸν τῆς ὕλης καὶ εὐ-

μετάβλητον. Fab. Æsop. 315 Fur.: Τῆς τύχης τὸ εὐμετάβλητον. L. D. || Adv. Εὐμεταβλήτως, Mutabiliter. Schol. Thuc. 3, 37.]

Εὐμετάβολος, ὁ, ἡ, Facile mutabilis: ῥευστὸς, ὀξύῤῥοπος, εὐμετάβλητος, Fluxus, Bud. [Plat. Ep. 13, p. 360, D, de homine: Οὐ φαύλου ζῴου, ἀλλ' εὐμεταβόλου· Reip. 6, p. 503, C: Βέβαια ἤθη καὶ οὐκ εὐμ. Xen. H. Gr. 2, 3, 32: Σὺ δὲ διὰ τὸ εὐμετάβολος εἶναι κτλ. Aristot. Rhet. 2, 12: Εὐμετάβολοι (οἱ νέοι) καὶ ἀψίκοροι πρὸς τὰς ἐπιθυμίας· Eth. Nic. 1, 11: Μόνιμόν τι τὴν εὐδαιμονίαν ὑπειληφέναι καὶ οὐδαμῶς εὐμετάβολον. Ibid.: Οὐδὲ δὴ ποικίλος γε καὶ εὐμ. (ὁ δαίμων). Diod. Exc. p. 513, 94: Τὴν τύχην εὐμ. οὖσαν φασι. Ita correxi scripturam codicis ψυχὴν ἀμετάβ. 18, 59: Τὸ τῆς τύχης εὐμετάβολον· 19, 51: Τὸ τῶν Μακεδόνων εὐμ. Athenæus in Matthæi Med. p. 3: Τροφὴν εὐμ. Prov. εὐμεταβολώτερος κοθόρνου v. ap. Photium s. Suidam, χαμαιλέοντος ap. Arsenium Viol. p. 473 et al. || « Adv. Εὐμεταβόλως, Hesych. » Wakef.]

[Εὐμετάγωγος, ὁ, ἡ, Facile transducendus, movendus. Apollodor. Poliorc. p. 16 extr. « Antyllus Oribasii p. 33 ed. Mai., ubi est εὐμετάγωνος. » Osann. || Figurate Theophyl. Hist. p. 68, A: Εὐμετάγωγον γὰρ τὸ πλῆθος καὶ δυσάρεστον πέφυκε. L. D. Galen. vol. 19, p. 558, 10: Αἱ νόσοι ἔσονται ἐπιτικεῖς καὶ εὐμ. Hase.]

Εὐμετάδοτος, ὁ, ἡ, Qui facile impertitur et libenter. VV. LL. [Marc. Anton. 3, 14: Τὸ εὐμ. Timoth. 1, 6', 18: Εὐμετάδοτους εἶναι. Theod. Stud. p. 201, C: Τῆς εὐμ. δεξιώσεως· 566, E: Εὐμ. εἶναι. Ephræm Syr. vol. 3, p. 273, A: Ἐλεήμων καὶ εὐμ. L. D. Anon. ap. Suid. v. Ακάκιος. || Passive schol. Aristoph. Pl. 1014: Μυστήρια εὐμ., Quæ facile cum aliis communicantur. ‖ Adv. Εὐμεταδότως, Hesych. v. Εὐσυναλλάκτως.]

Εὐμετάθετος, ὁ, ἡ, Transpositu facilis, Facile mutabilis. [Mutabilis, Gl. Plut. Dion. c. 53: Ταραχώδης καὶ εὐμ. καὶ στασιαστικός· Mor. p. 799, C: Ὁ Ἀθηναίων δῆμος εὐκίνητός ἐστι πρὸς ὀργὴν, εὐμ. πρὸς ἔλεον. Alex. Trall. 1, p. 22. Hesych. in Ἐμπλήκτους, Στρεπτοὶ, Γάγγαλος, citat Hemst.]

Εὐμετακίνητος, ὁ, ἡ, Qui facile transmoveri potest s. mutari. [Aristot. Metaphys. 4, p. 104, 20: Ἔτι ὅσαι ἕξεις καθ' ἃς ἀπαθῆ ὅλως ἢ ἀμετάβλητα ἢ μὴ ῥᾳδίως ἐπὶ τὸ χεῖρον εὐμετακίνητα, δυνάμεις λέγονται. Pollux 5, 170. L. D. Eunap. Vit. soph. p. 44, 19 ed. Boisson.: Διὰ βάρος τῶν λίθων· οὐ γὰρ ἦσαν εὐμετακίνητοι. Figurate Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 624, 27: Εὐπηρίαστοι καὶ εὐμ. Hase.]

Εὐμετακόμιστος, ὁ, ἡ, Transportatu traductuque facilis. Schol. Thuc. 1, [2] dicit εὐμετακόμιστοι ὄντες πρὸς τὸ μετανίστασθαι, pro Expediti ad transmigrandum et transvectu faciles. [Hesych. in Μαλακόν. Hemst. Mauric. Strateg. 13, p. 69: Χρὴ (τὰ σημεῖα) μικρότερα εἶναι καὶ εὐμετακόμιστα. L. D. Const. Imp. ap. Euseb. V. Const. 4, 36, de S. Scripturæ exemplaribus: Εὐανάγνωστά τε καὶ πρὸς τὴν χρῆσιν εὐμετ. Hase.]

[Εὐμετακύλιστος, ὁ, ἡ, Qui facile circumvolvitur, evertitur. Galen. vol. 2, p. 4, C: Διὰ τὸ τῆς βάσεως εὐμ., de Fortuna sphæræ insistenti. Eust. Opusc. p. 327, 73: Μενεῖς γὰρ εἰς τὸ πᾶν ἑδραῖος καὶ οὐκ εὐμ.]

[Εὐμετάλλακτος, ὁ, ἡ, Mutabilis, Gl.]

[Εὐμετάμελος, ὁ, ἡ, Quem facile pœnitet. Theodor. Stud. p. 203, E: Ἴσμεν γὰρ αὐτῶν τὸ φιλάνθρωπον καὶ εὐμ. L. Dind.]

Εὐμετάπειστος, ὁ, ἡ, [Qui facile persuadetur ut sententiam mutet,] habes in Δύσπειστος. [Aristot. Eth. 7, 9: Ἐκεῖνος μὲν οὖν εὐμ. Ib. 10: Δύσπειστοι καὶ οὐκ εὐμ. Themist. Or. 7, p. 98, B.]

[Εὐμεταποίητος, ὁ, ἡ, Facile mutandus, Mutabilis. Hippocr. p. 24, 52: Ἄστατα γὰρ τὰ ἐν ὑγροῖσιν· διὸ καὶ εὐμεταποίητα ὑπὸ φύσιος καὶ ὑπὸ τύχης.]

Εὐμετάπτωτος, ὁ, ἡ, Qui facile mutatur, Mutationi obnoxius. [Theophr. fr. 1 De sensu 45: Ὀξύῤῥοπα καὶ εὐμ. (τὰ παιδία). Galen. vol. 2, p. 12, E: Ἡ τῶν δθλητῶν εὐεξία εὐμ. Hemst. Diod. Exc. Vat. p. 18: Τὸ τῆς τύχης εὐμ. Plut. Mor. p. 556, D: Τὸ πάντη εὐμ. αὐτοῦ καὶ πλανώμενον τῆς γνώμης. Secundus in Galei Op. p. 637; schol. Dionys. in Bekk. An. p. 817, 28; Suidas in Ἐπίσαλος. L. D. Basil. In Psalm. 33, p. 222; Jo. Chrys. In 1 Cor. p. 441. Suicer. Greg. Naz. Ep. 64; schol. Pind. Isthm. 3, 31.]

Εὐμετάστατος, ὁ, ἡ, Facile mutabilis, Instabilis, Inconstans. Plut. [Mor. p. 5, D]: Ὑγιὰς δὲ, τίμιον μὲν, ἀλλ' εὐμετάστατον.

[Εὐμετάτρεπτος, ὁ, ἡ, Mutabilis. Schol. Hom. Il. A, 526. Suid. v. Ἀδίβαιος.]

[Εὐμετάφορος, ὁ, ἡ, Facile transferendus, movendus. Sch. Apoll. Rh. 1, 743: Θοὸν τὸ εὐκίνητον καὶ εὐμ. Hemst. Etym. M. p. 255, 52: Ὀφθαλμοὶ εὐμετάφοροι πρὸς ἑκάτερα. L. D. Const. Manass. Chron. 1860: Θυμώδης ἦν ἀκρόχολος ... καὶ πάλιν εὐμ. ἐγίνετο καὶ πρᾷος, Rursus ad se facile redibat, Int. Boiss.]

Εὐμεταχείριστος, ὁ, ἡ, contrariam signif. habet, ut in Δυσμεταχείριστος dictum est: ideoque accommodari illi poterunt, quæ de δυσμεταχείριστος præcedunt, mutato tantum adverbio. [Tractabilis, Gl. Proprie Aristot. Polit. 1, 9: Πρὸς τὰς ἀλλαγὰς τοιοῦτόν τι συνέθεντο πρὸς σφᾶς αὐτοὺς, διδόναι καὶ λαμβάνειν, ᾧ τῶν χρησίμων αὐτὸ ὂν εἶχε τὴν χρείαν εὐμεταχείριστον πρὸς τὸ ζῆν, οἷον σίδηρος καὶ ἄργυρος. Galen. vol. 12, p. 226, E, ab Hemst. cit.: Ἕρια οὐκ εὐμ. τοῖς ξαίνουσι. Improprie Xen. H. Gr. 5, 2, 15: Ὅπως μὴ οὐκέτι εὐμεταχείριστα ἔσται ἐκεῖνα ὑμῖν. De homine Plato Phædr. p. 240, A: Ἀλλὰ μὴν οὐσίαν γε ἔχοντα χρυσοῦ ἢ τινος ἄλλης κτήσεως οὔτε εὐάλωτον ὁμοίως οὔτε ἁλόντα εὐμεταχείριστον ἡγήσεται. Isocr. p. 410, D: Δικαίως κέχρηται Θετταλοῖς ἀνδράσιν οὐκ εὐμεταχειρίστοις, ἀλλὰ μεγαλοψύχοις καὶ στάσεως μεστοῖς. Thuc. 6, 85: Οὔτε γὰρ ἡμῖν ἔτι ἔσται ἰσχὺς τοσαύτη ἐς ἓν ξυστᾶσα εὐμεταχείριστος.] In hoc autem Xen. l. [Anab. 2, 6, 20] de Proxeno: Οἱ δὲ ἄδικοι ἐπιβούλων ὡς εὐμεταχειριστῳ ὄντι, Cam. εὐμεταχειρίστῳ exp. Qui facile capi posset. Bud. ap. Plut. εὐμεταχείριστον exp. Non difficilem, in hoc l., de Mithridate [Pomp. c. 20]: Λαμπρὸς μὲν εἰς δόξαν, εὐμεταχείριστος δὲ φαινόμενος ἀνταγωνιστὴς. [Dionys. A. R. 8, 6: Ἀπ' ἐμοῦ τοῦ νεωτέρου τε καὶ εὐμεταχειριστοτάτου ἀρξάμενοι· 11, 46. || De rebus, Facilis, Expeditus. Isocr. Ep. 9 init.: Οὐκ ἀγνοῶν τὸν λόγον τὸν εὐμεταχειριστότερον. Ptolem. Math. Comp. vol. 1, p. 65, 10: Κατὰ τὸν εὐμ. τρόπον· 385, 24: Εὐμ. ἔσται καὶ ὁ τῆς ἀκριβοῦς συζυγίας χρόνος τε καὶ τόπος. Lucian. Quom. hist. scr. c. 5: Τὸ δὲ οἶσθα ὡς οὐ τῶν εὐμεταχειρίστων· De salt. c. 35. Thomas M. p. 387: Εὔκολον πρᾶγμα τὸ εὐμ. L. Dind.]

Εὐμεταχειρίστως ἔχειν dicitur Quod tale est ut vix tractari possit.

[Εὐμετρία, ἡ, Justus modus, Justa mensura. Longin. fr. 3, 6: Τὸ δὲ μέτρον λέγεται πολλαχῶς· καὶ γὰρ τὴν εὐμετρίαν μέτρον προσαγορεύομεν, ὡς ὁ εἰπὼν μέτρον ἄριστον. Aret. p. 101, 5: Εὐμετρίης ὀλίγῳ μέζω. || Metri s. Versus elegantia. Eust. Od. p. 1414, 10: Ἐκεῖνο γὰρ οὐδὲ εὐμετρίαν ἔχει. Georg. Pis. Avar. 48: Τῇ τῶν τοσούτων πράξεων ἀμετρίᾳ στολὴν παρασχεῖν τεχνικῆς εὐμετρίας. L. D. || Modulatio, Concinnitas. V. Ἐμμετρία.]

Εὔμετρος, ὁ, ἡ, Moderatus, Modum servans. [Æsch. Ag. 1010: Σφενδόνας ἀπ' εὐμέτρου. || Modicus, i. q. σύμμετρος. Theocr. 25, 209, βάκτρον. Aret. p. 72, 27: Κατακεκλίσθαι χρὴ τὸν νοσέοντα ἐν οἴκῳ εὐμέτρῳ, In cubiculo modicæ amplitudinis. Hesych. ab Hemst. cit.: Τερμιόεντα, ποδήρη καὶ εὔμετρον. Permutatum cum ἔμμετρος etiam ap. Plat. Tim. p. 90, E. || « Leges metricas servans. Eust. Il. p. 142, 40. » Seager.]

[Εὐμέτρως, adv. Euseb. In Hierocl. p. 445, Philostrati Ol.): Ἀρύεσθαι εὐμέτρως τοῦ τε οἴνου ... καὶ τοῦ ὕδατος.]

[Εὐμήδης, ους, ὁ, Eumedes, nomen viri Trojani, patris Dolonis, ap. Hom. Il. K, 314, Aristot. in App. Anth. Pal. 10, 99. Filii Melanis ap. Apollod. 1, 8, 5, 3, Hippocoontis, ap. Pausan. 3, 14, 6. Aliorum apud Callim. Lav. Min. 37, in epigr. Thalli Anth. Pal. 6, 91, 2, ap. Strab. 16, p. 770, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 366, n. 265, 17, Branchid. vol. 2, p. 553, n. 2853, 5. Genit. Εὐμήδεως ap. Theocr. 5, 134.]

[Εὐμήδιος, ὁ, Eumedius, n. viri, ita exprimendum, si recte scriptum sit *Eumedio* in Liban. Epist. lat. 3, 237, p. 796, ubi *Eumedo* cod. Ambros., *Eumenio* autem conjicit Wolfius.]

Εὐμήκης, ὁ, ἡ, Bene longus, Valde longus, Prælongus, Procerus [Gl. Improprie, Grandis, Eur. Iph. A. 596: Ἐπί τ' εὐμήκεις ἔχουσι τύχας. Plat. Parmen. p. 127, B: Εὐμήκη καὶ χαρίεντα ἰδεῖν. Xen. Eq. 5, 16, τρύχες. Theophr. H. Pl. 9, 10, 1: Μῆκος ἔχων εὐμηκες. Rufin. Anth. Pal. 5, 76, 2: Αὕτη πρόσθεν ἐὴν ... εὐστρο-

ρος, εὐμήκης. Alciphr. 3, 67 : Παρθένον εὐμήκη καὶ εὔχρουν. Orph. Arg. 911, πλατανιστοί. Comparativo Aristot. De partt. an. 4, 13 : Ὀφιώδη ἐστὶ καὶ εὐμηκέστερα. Cyrill. Alex. vol. 1, part. 1, p. 418, A : Τῆς χρείας εὐμηκεστέρους τοὺς ὄνυχας ἔχειν. Superlat. Strabo 5, p. 222 : Σελμάτων εὐμηκεστάτων. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 148, E : Εὐρυὶς ξύλον καὶ τῶν ἄγαν εὐμηκεστάτων ἡ πλάτανος. Forma Dor. Theocr. 14, 25 : Εὐμάκης. De accentu neutrius εὐμηκες v. Arcad. p. 117, 22.] A

[Εὐμήκιος, ὁ, Eumecius, n. viri proceri fictum, ut videtur, ap. Lucillium Anth. Pal. 11, 105, 1. L. Dind.]

[Εὐμηλείδης, ὁ, Eumelides, patronym. ab Εὔμηλος. Inscr. ap. Reines. cl. 1, 156 : Εὔμηλον θεὸν πατρῶον φρήτορσιν Εὐμηλειδῶν T. Φλαύιος Ἱῖος φροντιστὴς ἀνέθηκεν.]

[Εὐμηλίδας, ὁ, Eumelidas, n. viri in inscr. Tegeat. ap. Bœckh. vol. 1, p. 699, n. 1513, 50 : Ξενότιμος Εὐμηλίδαυ, quod Εὐμηλίδαυ scripsit Bœckhius, qua de genitivi forma in αυ dixit p. 702. Formæ Bœot. genit. Εὐμει...ao esse videtur in Orchomenia ib. p. 776, n. 1593, 18. Εὐμηλίδου cujusdam mentio fit etiam apud Demosth. p. 1187, 21. L. Dind.] B

Εὔμηλος, ὁ, ἡ, Pulcras oves habens, Ovibus abundans, Ovium ferax s. Pecorum, Pecorosus. Ap. Hom. Od. O, 404, insula εὔμηλος : Εὔβοτος, εὔμηλος, οἰνοπληθής, πολύπυρος, exp. καλὰ θρέμματα ἔχουσα, Pulcras pecudes habens. Ab aliis, Pecudum ferax. [H. Apoll. 54. Pind. Ol. 6, 100 : Εὐμήλοιο Ἀρκαδίας. Simonides Anth. Pal. 7, 442, 2 : Εὔμηλον ῥυόμενος Τεγέαν. Leo Diac. p. 5, A : Χώρα εὔβοτός τε καὶ εὔμηλος. || Forma Dor. Theocr. 22, 157 : Ἀρκαδίαι' εὔμαλος.] Est Εὔμηλος et nomen proprium filii Admeti [ap. Hom. aliosque poetas et mythologos. Primi Patrensium regis ap. Pausan. 7, 18, 2. Patris Spartoci, regis Bospori, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 146, 19. Aliorum ap. Isidor. Anth. Pal. 7, 156, 2, Tymnen 211, 2, in numis Atticis et al. Poetam Corinthium ab Athen. 7, p. 277, D, et Pausania memoratum addit Hemst. || Formæ Bœot. genit. Εὐμειῶ est in inscr. Orchomen. ap. Bœckh. vol. 1, p. 742, n. 1569, Γ, 2. L. Dind.]

[Εὐμήνιον, τὸ, Eumenium, n. loci in inscrr. Olbiop. ap. Bœckh. vol. 2, p. 140, n. 2085, d : Ἐπὶ Κύρου ἀστυνόμου Εὐμηνίου· e : Καλλιστράτου ἀστυνόμου Εὐμηνίου. L. Dind.] C

[Εὐμήνυτος, ὁ, ἡ, cum ἀμήνυτος ponit Theognost. Anecd. Bekkeri p. 1318 (Crameri Anecd. vol. 2, p. 83, 5). Boiss.]

Εὔμηρος, ὁ, ἡ, ap. Polluc. [2, 187] : Ἀπὸ δὲ τοῦ μηροῦ, inquit, ὀνοματοποιοῦσιν εὔμηρος et καλλίμηρος, et μηριαῖα, παραμηριαῖα. [Conf. 9, 162.] Est autem εὔμηρος vel Qui bona s. firma femora habet, aut etiam crassa; vel i. q. καλλίμηρος, Pulcra femora habens, Qui est puleris femoribus.

[Εὐμήρυτος, ὁ, ἡ.] Εὐμήρυτα ἔρια, Lanæ ad nendum faciles, Lucian. [Fugit. c. 12.]

[Εὐμήτης, ὁ, Eumetes, filius Lycaonis. Apollod. 3, 8, 1, 3.]

Εὔμητις, ὁ, ἡ, vel Εὐμήτης [forma vitiosa], Cui bonum est consilium, Bono consilio præditus s. instructus, Bene instructus consilio. Uno verbo, Prudens [Oppian. Hal. 5, 97 : Βαιὸς ἀνὴρ εὔμητις. HSt. in Ind.] Εὔμητις, Prudens, Consulta, Consilio valens, Epigr. [Antipatri Anth. Pal. 9, 59, 8 : (Θείη σε] εὔμητιν Ἑλλάς. D

[Εὔμητις, ιδος, ἡ, Eumetis, filia Pindari, in Vitis ejus ap. Eust. Opusc. p. 58, 4, 7; 59, 75, Bœckh. p. 6 (s. Suidam v. Πίνδαρος), 7, 10, quæ Πολύμητις dicitur p. 4. Mater Homeri, filia Euepis, ap. Suidam v. Ὅμηρος. Filia Cleobuli, etiam Cleobuline dicta. V. Menag. ad Diog. L. 1, 89. L. Dind.]

[Εὐμητίων, ωνος, ὁ, Eumetion, n. viri in inscr. Megar. ap. Bœckh. vol. 1, p. 571, n. 1088 : Ἀναξίων Εὐμητίωνος. L. Dind.]

[Εὐμηχάνημα, τὸ, voc. Chrysippeum, ut videtur, significans idem fere q. μηχάνημα, Machinamentum. Etym. M. v. Ῥέα, p. 701, 25 : Χρύσιππος δὲ λέγει τὴν γῆν Ῥέαν κεκλῆσθαι, ἐπειδὴ ἀπ' αὐτῆς ῥεῖ τὰ ὕδατα. Κρόνος δέ ἐστι τὸ εὐμηχάνημα, αἴτιον κατάρχον μεθόδων. Conferendum cum Εὐεπιτρέψημα aliisque similibus voce. Chrysippeis.]

Εὐμηχανία, ἡ, Industria, Solertia. [Pind. Isthm. 3, 20 : Εὐμαχανίαν γὰρ ἔφανας Ἰσθμίοις ὑμετέρας ἀρετὰς ὕμνῳ διώκειν. Plut. Timol. c. 16 : Θαυμάζοντας τῆς τύχης τὴν εὐμηχανίαν. Lucian. Phal. 1 c. 12. Physiolog. in Crameri An. vol. 4, p. 262, 24 : Ἀλώπεκος εὐμηχανίαν. Pollux 7, 189. L. D. Jo. Chrys. In Ps. 7, vol. 1, p. 571, 31. Seager.]

Εὐμήχανος, ὁ, ἡ, Ad machinandum promptus, q. d. Machinis bene instructus; sed accipiendo machinas generalius, pro Quibusvis adminiculis ad vitam degendam necessariis : vel potius pro Industria machinandi s. excogitandi res quibus nobis opus est : unde exp. Industrius, Ingeniosus, Solers, Sagax : afferturque ex hoc Aristot. l., opponentis εὐμηχάνους τοῖς ἀμηχάνοις, H. A. 9, [11] : Τῶν δ' ἀγρίων ὀρνίθων οἱ μὲν εὐμήχανοι πρὸς τὸν βίον, οἱ δ' ἀμηχανώτεροι. [Sic ap. Aristoph. Eq. 759 : Κἀκ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμηχάνους πορίζων, Bentlejus et Brunckius conjiciebant εὐμήχανος πορίζειν. De Furiis Æsch. Eum. 381 : Εὐμήχανοι καὶ τέλειοι. De homine Plato Protag. p. 344, D, E. Diodor. 20, 92, de Demetrio Poliorceta : Εὐμ. ὢν ἐν ταῖς ἐπινοίαις· 103 : Εὐμ. ὑπάρχων περὶ τὴν κατασκευὴν τῶν πολιορκητικῶν ὀργάνων. Geopon. 15, 3, 1 : Ἡ μέλιττα πάντων τῶν λοιπῶν ζώων ἐστὶν εὐμηχανωτάτη. || Neutro genere Plut. Mor. p. 699, B : Ἡ γὰρ φύσις οὐκ ἐφικτὸν ἔχει τῷ λόγῳ τὸ περὶ τὰς ἐνεργείας εὐμήχανον. || Cum genitivo Oppian. Hal. 4, 593 : Καὶ μήν τις δύπτης ἀλίων εὐμήχανος ἔργων, Peritus. Plato Cratyl. p. 408, B : Οὔκουν εὐμήχανός γέ εἰμι λόγου. || Dicitur vero, ut ἀμήχανος, etiam de rebus sollerter excogitatis et inventis, ut est ap. Aristoph. Plato Reip. 10, p. 600, A : Πολλαὶ ἐπίνοιαι καὶ εὐμήχανοι εἰς τέχνας λέγονται. Plut. Mor. p. 977, C : Γνῶσιν καὶ χρῆσιν ἐπὶ καιρῷ τοῦ συμφέροντος εὐμήχανον καὶ περιττήν. Eust. Opusc. p. 150, 78 : Λόγον ἐπιπέμψας ὅσα καὶ μεγάλον εὐμήχανον. Ephræm Syr. vol. 3, p. 73, F : Εὐμήχανόν τινα ὥραν φέρουσαν ἐπὶ τῆς ὄψεως. L. D. Tzetz. Hist. 3, 64 : Γυναικὸς μηχαναῖς εὐμηχάνοις. Elberl.]

Εὐμηχάνως, Ingeniose, Artificiose, Affabre, Lucian. [Aristæn. 2, 15. Boiss. Plut. Pericl. c. 31 : Δόρυ πεποιημένον εὐμ. Anton. c. 63. Eustath. ap. Tafel. De Thessalonica p. 436 : Τὰς δὲ καὶ μηδαμῇ οὔσας εὐμ. ἐκ κατινῆς παρήγαγε. L. Dind.]

[Εὔμικτος, ὁ, ἡ, Frequens. Pollux 3, 96, ὁδός. || Comis, Facilis. Id. 6, 28, συμπότης. Themist. Or. 22, p. 270, D : Καὶ πρὸς φιλόδοξον εὔμικτος ὁ σφόδρα τοῦ λαθεῖν ἐραστής. « Sic leg. Plut. Mor. p. 167, D : Δοξάζουσιν ... τὸ ἄμικτον ἄγριον εἶναι καὶ θηριῶδες. » Schæf. Recte in ed. Paris. nunc receptum, ad quod librorum scriptura ἀμίμητον ducit, ἀμήνιτον.]

[Εὐμίμητος, ὁ, ἡ, Imitabilis, Gl. Plato Reip. 10, p. 605, A : Διὰ τὸ εὐμίμητον εἶναι. || Adv. Εὐμιμήτως, Maximus Conf. vol. 2, p. 2, 2 : Εὐμ. φέροντα τοῦ κτίσαντος θεοῦ τὴν εἰκόνα καὶ τὴν ὁμοίωσιν. L. Dind.]

Εὐμίσητος, ὁ, ἡ, Quem facile oderunt, Cui facile conciliatur odium, Facile omnium odiis expositus, Herm. [Xen. Cyrop. 3, 1, 9 : Ἐν τὸ εὐμισητότατον. ἴ]

[Εὔμισθος, ὁ, ἡ, Bonam mercedem ferens. Theodor. Stud. p. 201, A : Οὔτε οὖν μεῖζόν τι τῆς πρὸς θεὸν ἐγγύτητος εὑρ' ἂν εὐμισθότερον ὡς ἡ τελειοτάτη ἐπιστασία. L. Dindorf.]

[Εὔμιτος, ὁ, ἡ, Bona fila habens. Eur. Iph. T. 817 : Ὑφαίνα καὶ τοῦ εἶδος εὐμίτους πλοκαῖς.]

[Εὐμίτρος, ὁ, ἡ, Mitra ornatus. Moschus 4, 98 : Εὐμίτροιο χιτῶνος.]

[Εὐμνημονεστέρως ἔχειν, Memoria facilius teneri, Xen. Ag. 11, 1. Non videtur enim εὐμνημονευτοτέρως inferendum.]

Εὐμνημόνευτος, ὁ, ἡ, Qui facile memoria tenetur, Memoratu facilis. [Commemorabilis, Gl.] Victor. in Aristot. [Rhet. 1, 9] εὐμνημονευτότερα interpr. Quæ magis memorantur, magisque quam alia sermone omnium famaque celebrantur. [Positivo Plato Tim. p. 18, C, D, Demosth. p. 1296, 11, Aristot. ib. 4, 9, Poet. c. 7. Superlativo Rhet. 3, 9. L. D. Diogen. L. 6, 31. Hemst. || Adv. Εὐμνημονεύτως, Matthæi Anecd. 1. Schæf.]

[Εὔμνηστος, ὁ, ἡ, Memor s. Cujus facile quis reminiscitur. Soph. Trach. 108 : Εὔμναστον ἀνδρὸς εἶμα φέρουσαν (vel τρέφουσαν) ὁδοῦ.]

[Εὔμνηστος, ὁ, Eumnestus, n. viri in inscr. Samothrac. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2158, p. 181, 6. Et in Atticis vol. 1, p. 911, A, n. 359; 912, A, n. 470, b, 2. L. Dind.]

[Εὐμογία, ἡ, Industria. Aglaias Byzant. in Villois. Anecd. vol. 2, p. 179 (1): Ὑπ' ἐμῆς εὐρεθὲν εὐμογίης.]

[Εὐμοιρατέω, i. q. sequens, ap. Tim. Locr. p. 99, E: Εἰκόνα σοφίας τοῖς εὐμοιρατοῦσι. Quod conjectura minime probabili tentavit Valck. ad Phalar. p. xvi.]

[Εὐμοιρέω.] Ap. Suidam legitur Εὐμοιρῶ σου, sed sine expositione, sine etiam exemplo. Ap. Hesych. vero reperio Εὐμοίρησεν, expositum εὐτύχησεν, ἐκληρώσατο, Prospera fortuna usus est, Sortitus est. [Cum genit. Constant. Porph. Basil. Mac. c. 49, p. 124 ed. Allat.: Πνευμάτων μὴ εὐμοιρήσας ἐπιτηδείων. Inscr. epigr. in cod. Palat. Anth. Pal. p. 267: Ταρῆς εὐμοιρήσαντα· et ib. 299. Eust. Opusc. p. 356, 24: Τῆς κρείττονος παρὰ σοὶ εὐμοιρησάτω καὶ μερίδος καὶ ὑπολήψεως. Phalar. Epist. 33. || Cum accusat. Synes. p. 68, A: Εὐμοιρῆσαι τὴν ἀποβολὴν τῶν τριχῶν· ubi ejusd. constr. ex. p. 51, B, annotavit Krabing. L. D.]

Εὐμοιρία, ἡ, Bona portio: vel Bonam portionem sortitum esse, Felicitas, εὐκληρία. Philo V. M. l. 1: Εὐμοιρίᾳ φύσεως φθάνων τὰς ὑφηγήσεις, Quum ingenii felicitate doctrinam anteverteret. Et rursum, Εἰ μή τινες εὐμοιρίᾳ χρήσαιντο φύσεως, Indolis felicitate freti, Felicitate quadam naturæ præditi. [Id. vol. 2, p. 450, 44: Ἕτεροι δ' εἰσὶν ἐκ γένους δοῦλοι τὰ τῶν ἐλευθέρων εὐμοιρίᾳ τύχης μετιόντες.] Itidem accipiendum hoc Herodiani 1, [17, 27] de Commodo: Οὐδενὸς ἧττων εὐστοχίᾳ τε καὶ εὐχειρίᾳ, εἰ μὴ τὴν τεύτων εὐμοιρίαν αἰσχροῖς ἐπιτηδεύμασι κατῄσχυνεν. Ibi enim εὐμοιρίαν vocat Animi et ingenii dotes divinitus ei concessas. Id. 2, [5, 1] de Pertinace: Τοιαύτης δὲ εὐμοιρίας καὶ εὐταξίας κατεχούσης τὸν βίον, Quum in hac morum vitæque modestia ageret. Lucianus autem [Eun. c. 8] εὐμοιρίαν τοῦ σώματος vocare dicitur Quum omnes partes corporis integræ constant. [Id. De salt. c. 72: Φωνῆς εὐμοιρίαν. Schaef. Τῆς οἰκήσιος εὐμοιρίη, id. De astr. c. 3, ubi schol. εὐκληρίαν exp. Διεσώσατο τὰς αἰσθήσεις ἁπάσας εὐμοιρίᾳ ἀξιοζήλῳ τε καὶ σοβαρᾷ, Ælian. ap. Suid. in Ἀπίκιος. Ἡ εἰρηνικωτάτη σώματος εὐμ., Philo Jud. ap. Euseb. Præp. ev. p. 386, B. Hermst. Euseb. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 64: Ἀνὴρ ἀγαθὸς εὖ πρήσσων πόλιος καὶ παντὸς τοῦ ὀυναμένου τῆς εὐμοιρίης αὐτοῦ μεταλαγχάνειν κοινὴ εὐδαιμονίη. Dionys. A. rh. 5, 3; Plut. Mor. p. 14, C. L. Dind.]

[Εὔμοιρος, ὁ, ἡ, Felix. Plato Conv. p. 197, D: Κτητὸς εὐμοίροις. Rhian. Anth. Pal. 6, 278, 4: Εὔμοιρον λευκὴν ἄχρις ἐφ' ἡλικίην. Callim. Del. 295: Εὔμοιροι δ' ἐγένοντο. Lucian. Jov. conf. c. 19: Οὐκ εὐμοιρόν μοι δοκοῦσι βιοῦν τὸν βίον. (Schol. Pind. Ol. 2, 18, βίος. Boiss.) Babrius ap. Tzetz. Hist. 13, 265: Ὅνος τις οὐκ εὔμ., ἀλλὰ δυσδαίμων. Philo vol. 2, p. 274, 8: Οὐ μόνον τὸ φύσεως εὐμοίρου λαχεῖν.]

Εὐμοίρως, Bona et felici portione, s. Fato bonam tribuente portionem, i. e. Feliciter. Joseph.: Εὐμ. ἀπίθανε, Felici fato obiit. [V. gl. Hesych. in Εὐαίων citatam.] Sic εὐμοιρότερον ap. Suid., Felicius, εὐτυχέστερον, ex Damascio.

Εὔμολος, ὁ, Hesychio ἀγαθὸς πολεμιστὴς, εὔοπλος: afferenti et εὔμολα pro εὔθετα, εὔοπλα. Sed his subjungit, Εὐμολώτατον, ἁπαλὸν, νεώτατον. [Εὐμωλότατον est ap. Hesych., eandemque scripturam gll. duabus prioribus restituunt intt., ut sit a Μῶλος, quod est Bellum, Pugna.]

[Εὐμολπάω, Cano. Hom. Hymn. Merc. 475: Εὐμολπεῖ μετὰ χερσὶν ἔχων λιγύφωνον ἑταίρην.]

[Εὐμόλπη, ἡ, Eumolpe, n. mulieris in inscr. Messenia ap. Bœckh. vol. 1, p. 694, n. 1496, 1. Nereis Εὐμόλπη ap. Apollod. 1, 2 extr. scribenda Εὐπόμπη, ut est apud Hesiodum. Simile mendum v. in Εὐπομπίδας. L. Dindorf.]

Εὐμολπία, ἡ, Elegans cantus: Hesychio εὐφωνία, εὐμνία. [V. Εὐμολπίδαι.]

[Εὐμόλπια, τὰ, Eumolpia, carmen. Pausan. 10, 5, 6: Ἔστι δὲ ἐν Ἕλλησι ποίησις, ὄνομα μὲν τοῖς ἐπεσίν ἐστιν Εὐμόλπια, Μουσαίῳ δὲ τῷ Ἀντιφήμου προσποιοῦσι τὰ ἔπη, πεποιημένον οὐκ ἐστὶν ἐν τούτοις κτλ., in quibus nihil est unde ratio nominis perspici possit, quod plerisque omnibus in libris est paroxytonon, tanquam singulare femininum.]

Εὐμολπίδαι, οἱ, Nepotes et posteri Εὐμόλπου, apud Hesych.: de quibus et Suidas, ap. quem [ut ap. Photium] itidem Εὐμολπία expositum εὐφωνία. [Eumolpidas memorant Soph. OEd. C. 1053, Thucyd. 8. 53, et inscrr. Atticæ. V. Bossler. De gentibus et familiis Atticæ sacerdot. p. 19 seqq. Εὐμολπίδας ex Εὐπομπίδας corruptum v. in illo. De tribus Eumolpis v. Photius, schol. Soph. l. c., Pausanias, Heyn. ad Apollod. 3, 15, 4. || Nomen viri est in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 365, n. 263, 8; 374, n. 270, III, 13; 376, n. 271, 6, Iasensi vol. 2, p. 460, n. 2671, 1, 4. Grammaticum memorat schol. Apoll. Rh. 1, 696. L. Dind.]

[Εὐμόλπιος, ὁ, Eumolpius, n. viri ap. Liban. vol. 1, p. 122, 2, Epist. 316, 571. Cum Ὀλύμπιος (ut ap. Pausan. 10, 5, 6 Εὐμόλπια cum Ὀλύμπια) confunditur ib. 73, p. 39. L. Dind.]

[Εὔμολπος, ὁ, Bene cantans, Canorus. Paulus Sil. Anth. Pal. 9, 396, 6: Εὐμόλπῳ ἄνακτι λύρης, de Apolline. Conf. Wernsdorf. præf. ad Man. Philæ Carmina § III.]

[Εὐμολπος, ὁ, Eumolpus. V. Εὐμολπίδαι.]

[Εὐμορφέω, Orno. Cod. barbarogr. Nicetæ Chon. p. 837, 26: Ὅσα τὴν γῆν εὐμορφοῦσαι καὶ καλλωπίζουσι. L. Dindorf.]

Εὐμορφία, ἡ, Bona forma, ut Terent. loquitur, h. e. Decora s. Præstans s. Honesta et liberalis forma, Egregia s. Eximia forma, Pulcra forma. [Eur. Tro. 936: Ὡλόμην ἐγὼ εὐμορφίᾳ πραθεῖσα. Prologus [Rhesi Pseudeuripideus 8: Κάλλει προήκειν τῆς ἐμῆς εὐμορφίας. Plato Leg. 4, p. 716, A: Σώματος εὐμορφία· 5, p. 744, B: Κατὰ σωμάτων ἰσχὺς καὶ εὐμορφίας· Conv. p. 218, E. Xen. Conv. 8, 6. Utriusque testimoniis usi Mœris p. 149, Thomas p. 393, σπάνιον esse monent.] Philostr. Ep. 38: Καὶ πάνυ δεῖ δυσχεραίνειν τὴν φαρμασσομένην εὐμορφίαν, ὡς πανουργίας ἐγγύς, Formam venustam pharmacis et fuco conciliatam. Lucian. [Scyth. c. 11]: Οὕτω μέγας ἐστὶ καὶ καλὸς ἀρρενωπήν τινα τὴν εὐμορφίαν. [De animo Themist. Or. 13, p. 176, C: Τὸ Γρατιανοῦ κάλλος καὶ ἡ τῆς ψυχῆς εὐμ. Latiori signif. Æsch. Prom. 495: Χολῆς λοβοῦ τε ποικίλην εὐμορφίαν, Bonam speciem. || Figurate Eurip. Cycl. 317: Λόγων εὐμορφίαι. Palladas Anth. Pal. 9, 400, 4: Τῶν λόγων εὐμορφία.]

[Εὐμόρφιος, ὁ, Eumorphius, n. viri in Epist. Liban. gr. 1121, in lat. 1, 24, p. 740; 3, 321, p. 813. L. D. Inscr. sepulcr. in Museo Schœpfl. t. 1, p. 73. Osann.]

[Εὐμορφολογέω, Speciosa loquor. Zonar.: Ἀστειορρημονήσωμεν, εὐμορφολογήσωμεν.]

[Εὐμορφοποικιλοκαθαρόμορφος, ὁ, ἡ, Pulcrivaripuriformis. Julianus, qui dicitur, inter epistolas Basilii vol. 3, p. 123, A, de Sagadaribus, qui ad Danubium habitabant. Cit. Bast.]

Εὔμορφος, ὁ, ἡ, Decorus s. Egregius s. Præstans s. Insignis forma, Formosus, εὐπρόσωπος: de facie tantum, εὐειδὴς autem de toto corpore, Ammon. [et Eust. Il. p. 382, 2, Od. p. 1799, 37. Mœris p. 149: Εὔμορφον παρ' οὐδενὶ εὗρον, ἀλλ' εὐπρεπῆ. Thomas M. p. 392: Εὐπρεπὴς καὶ ἀστεῖος τὴν ὄψιν κάλλιον λέγειν ἢ ὡραῖος· τὸ δὲ εὔμορφος κοινόν. Sappho ap. Hephæst. p. 64 Gaisf.: Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἀπάλας Γυρίννως. Æsch. Ag. 416: Εὐμόρφων κολοσσῶν· 415: Θήκας Ἰλιάδος γᾶς εὐμορφοι κατέχουσιν· Cho. 490: Δὸς δέ γ' εὔμορφον κράτος· Suppl. 1003: Παρθένων χλιδαῖσιν εὐμόρφοις. Soph. fr. Aload. ap. Plut. Mor. p. 21, B: Δυσειδὲς σῶμα... τίθησιν εὔμορφον ἰδεῖν. Polyb. 31, 24, 2, μειράκια. Geopon. 16, 21, 8: Ὅπως οἱ μέλλοντες ὀχεύειν ὄνοι εὔμορφοι εἶεν. Superlat. Georg. Sync. p. 58, B: Νέτωκρις γεννικωτάτη καὶ εὐμορφοτάτη· et ibid. D. Alia recentiorum exx. v. ap. Locellam ad Xen. Ephes. p. 143. Quibus adjicere sufficit exx. usus figurati ap. Lucian. Rhet. præc. c. 16: Ἐπιμεληθῆναι εὐμόρφου τῆς ἀναβολῆς· Antyllum in Matthæi Med. p. 135: Τοῦ μὲν γὰρ ἄνω διαιρεθέντος μέρους εὔμορφος ἐξακοντισμὸς γίνεται τοῦ αἵματος. Quod injuria suspectum habuit Matthæus p. 383, A. || Adv. Εὐμόρφως, Venuste. Schol. Lucian. Jov. trag. c. 12: Εἰώθασιν οἱ ἄνθρωποι ἐν καιρῷ ὄντες ἐπικαλεῖσθαι τὸν Ἡρακλέα ὡς ἀλεξίκακον· εὐμόρφως οὖν ὁ Λουκιανὸς τὸν Δία ἐποίησεν ἐπικαλούμενον τὸν Ἡρακλέα. L. Dind.]

Εὐμουσία, ἡ, Musica elegantia, Musicus lepor. Julianus [Ep. 46, p. 427, A] : Παίζειν δὲ οὐδὲν κωλύει πρός σε, Χαρίτων γέμοντα καὶ εὐμουσίας. [Plat. Gorg. p. 486, C : Παῦσαι δ' ὀλίγχων, πραγμάτων δ' εὐμουσίαν ἄσκει, Euripidis ex Antiopa verbis usus, quem πολέμων dixisse pro πραγμάτων, quod posuit Plato, annotat Olympiodorus, quod πολεμίων scribendum conjecit Valcken. Plut. Mor. p. 903, A : Κινεῖ δὲ ἡμᾶς ἡ εὐμ., ἐνοχλεῖ δὲ ἡ ἀμουσία. Diog. L. 2, 136 : Ἡ τοῦ αὐλητοῦ εὐμ., cit. Seager. De musica proprie dicta etiam in argum. Theocr. Id. 5 : Περὶ εὐμουσίας ἐρίζοντες. L. D.]

[Εὔμουσος, ὁ, ἡ, Musicus. Eur. Iph. T. 145, μολπά. Aristoph. Thesm. 112 : Φοῖβ' ἐν εὐμούσοισι τιμαῖς γέρας ἱρὸν προφέρων. Manetho 4, 60 : Αἰμυλίους τεύχει τε καὶ εὐμούσους κατὰ μόχθους· 5, 269. Lucian. Amor. c. 53, παιδιά. Themist. Or. 13, p. 165, B : Τοῖς δ' Ἀπόλλωνος θιασώταις εὔμουσον καὶ τῷ θεῷ τοῦτο οἰκεῖον (κάλλος διωκτὸν εἶναι). Julian. Æg. Anth. Pal. 9, 661, 6 : Κρατεροῦ κρατεροῖς ὑπὸ μύθοις ἁρδομαι, εὐμούσοις χεύμασι τηλεθάον. Aristænet. 1, 26 : Τὴν εὔμουσον ᾠδήν. || Adv. Εὐμούσως, Eleganter. Pollux 4, 57. Plut. Mor. p. 1119, D : Παίζοντος εὐμ. Eust. Opusc. p. 356, 7.]

[Εὔμοχθος, ὁ, ἡ.] Εὔμοχθοι, Honesti labores, Labores qui in res honestas conferuntur; nam εὐμόχθων Hesych. exp. τῶν ἐπ' ἀγαθῷ ἱδρώτων. [Quod fortasse petitum ex l. in quo conjunctum esset cum ἱδρώτων. Adjective de homine, Strenuus, in epigr. Anth. Pal. App. 103, 3 : Ἄρτι γὰρ εὐμόχθου ἐπὶ γυμνάδος ἀγὼν ἐρήρου σχῆμα λαχών.]

[Εὔμῦθος, ὁ, ἡ, Disertus. Agathias Anth. Pal. 4, 3, 107 : Στέμμα σοι εὐμύθοιο καθήρμοσα Καλλιοπείης. L. D.]

[Εὔμῦκος, ὁ, ἡ, Bene, Valde mugiens. Erycius Anth. Pal. 6, 255, 8 : Εὐμύκῳ πᾶξε παρὰ κλισίᾳ. Alpheus Mytil. ib. 9, 104, 6 : Εὐμύκων αὔλια βουκολίων. Metrodor. 14, 121, 2 : Εὐμύκους ἄχρις ἐς ἠόνας. ῡ]

[Εὔμωλος, ὁ, ἡ. V. Εὔμολος.]

Εὐνάζω, Sopio : i. q. εὐνῶ, ex eoque derivatum, quemadmodum σκεδάζω a σκεδῶ. Hom. Od. Δ, [407] : Ἔνθα σ' ἐγὼν ἀγαγοῦσα, ἅμ' ἠοῖ φαινομένῃφιν, Εὐνάσω ἐξείης· i. e. καταλύσω, κοιμίσω, Sopiam, Quiete sopiam, Lucr. [Eurip. Rhes. 762 : Ἐπεὶ γὰρ ἡμᾶς εὔνασ' (ita libri, ut infra in fr. Clar., quum alibi sit ἠύν.) Ἑκτόρεια χείρ. Apollon. Rh. 4, 1060 : Τὴν δ' οὔτε μίνυθά περ εὐνασεν ὕπνος. Nonn. Jo. 20, 1 : Κεῖθι γυνὴ νυχίη πόδας εὔνασεν. De concubitu epigr. Anth. Pal. 9, 362, 11 : Οἷα δὲ νύμφη νυμφίον ἀμφιγυθεῖσα (Arethusa cum Alpheo mixta) περίπλοκον ἡδεῖ δεσμῷ κείμενον ἐν κόλποισιν Ὀλύμπιον εὔνασεν ὕδωρ.] Capitur vero et metaph., ut Sopio. Soph. OEd. T. [961] : Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή. [Conf. Trach. 1042. Apoll. Rh. 2, 856 : Καὶ τὸν... εὔνασε νοῦσος.] Trach. [106] : Εὐνάζειν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον. [Simonid. Anth. Pal. 7, 25, 10 : Ἐκεῖνον βάρβιτον οὐδὲ θανὼν εὔνασεν εἰν Ἀΐδῃ. Anon. ib. 335, 1 : Τλῆθι πένθος, εὔνασον δάκρυ. Apoll. Rh. 3, 1000 : Χόλον εὔνασε Μίνως. Christodor. Ecphr. 45 : Οὐδέ σὺ μολπῆς εὔνασας ἀέρδον ἔρωτα, Σιμωνίδη. Nonn. Jo. c. 11, 14 : Λάζαρον εὔνασε πότμος. Oppian. Cyn. 2, 626 : Ἀλλ' οὐδ' ὡς Φαέθων χόλον εὔνασεν.] Unde pass. εὐνάζεσθαι, Sopiri, Dormire, Cubare. Hom. Od. Υ, [1] : Αὐτὰρ ὁ ἐν προδόμῳ εὐνάζετο δῖος Ὀδυσσεύς. [De avibus E, 65.] Hesiod. [Op. 336] : Θύσσαί τε λάσκεσθαι, Ἡμὲν ὅτ' εὐνάζῃ, καὶ ὅταν φάος ἱερὸν ἔλθῃ, Quum is cubitum. [Eur. Or. 152; Apoll. Rh. 1, 1081, etc.] || Concumbere. Od. E, [119] : Παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι Ἀμφαδίην, ἥτις τε φίλον ποιήσατ' ἀκοίτην. [Pind. Pyth. 3, 25 : Εὐνάσθη ξένου λέκτροισιν. Eur. Med. 18 : Γάμους Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται· Ion. 17 : Οὔπερ εὐνάσθη θεῷ· 1484 : Φοίβῳ κρυπτόμενον λέχος ηὐνάσθην· fr. Clarom. Phaeth. 1, 1 : Μνησθεὶς δ μοι πατ' εἶφ', ὅτ' εὐνάσθη θεός. De bestiis Oppian. Cyn. 2, 199 : Θηλυτέραις ἐλάφοισιν ὁμιλαδὸν εὐνάζονται· Hal. 4, 207.] || In cubili colloco. Xenophon Cyneg. [9, 3] : Οὗ ἂν μέλλῃ ἑκάστη τὸν ἑαυτῆς εὐνάσειν (νεβρὸν), Ei cubile statuere, Bud. : quo sensu paulo post dicit κατακλίνασαι δέ. Et in pass. itidem εὐνάζεσθαι, Cubile habere, ap. eund. Xen. de hinnulis : et Jacere noctu, de militibus [ibid. 12, 2] : Εὐνάζεσθαι σκληρῶς δυνατοὶ ἔσονται καὶ φύλακες εἶναι ἀγαθοί. Referri potest huc et Soph. OEd. C. [1569] de Cerbero : Ὃν ἐν πύλαισι φασὶ πολυξέστοις εὐνᾶσθαι. [Hic l. referendus ad Εὐνάομαι.]

Et Od. E, [65] : Ἔνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο. [Piud. in Vita ex cod. Vratisl. ap. Schneid. præf. ad Nicand. p. xvi : Πενταετηρὶς ἑορτὰ βουπομπὸς, ἐν ᾗ πρῶτον εὐνάσθην ἀγαπατὸς ὑπὸ σπαργάνοις. Ubi ἐδάσθην vel εὐάσθην inepte Eust. Opusc. p. 58, 43. Latiori signif. pro διατρίβειν ponit idem Il. p. 345, 46.] || Neutraliter etiam capitur pro εὐνάζεσθαι, Dormire, Quiescere. Soph. Tr. [1007] : Ἐᾶτέ με δύσμορον εὐνάσαι. Quemadmodum autem εὐνάζεσθαι pro Concumbere etiam usurpatur, ita et hoc εὐνάζειν neutrale accipi potest ap. Aristot. H. A. 9, 1, de quodam erodii s. ardeolæ genere : Τούτων δὲ ὁ πέλλος χαλεπῶς εὐνάζει τε [εὐνάζεται] καὶ ὀχεύει, Pellæ coitus difficilis est, Gaza. Plin. quoque ardeolas in coitu angi tradit.

[Εὐναὶ, πόλις Καρίας, ἐν ᾗ ποταμὸς Εὐναῖος. Ἔστι καὶ πόλις Ἄργους Εὐναία, ἣν ᾤκουν Κυνούριοι. Τὸ ἐθνικὸν ὅμοιον, ἡ καὶ Εὐναιάτης, Steph. Byz.]

Εὐναία, ἡ, pro εὐνή : sicut dicitur σεληναία pro σελήνη. [Est autem Ancora. Apoll. Rh. 1, 955 : Εὐναίης ὀλίγον λίθον ἐκλύσαντες· 1277 : Ὑψι δὲ νηὸς εὐναίας ἐρύσαντες· 2, 1282 : Ὑψόθι νῆ' ἐκέλευσεν ἐπ' εὐναίησιν ἐρύσσαι· et alibi. Paul. Sil. Anth. Plan. 4, 118, 4 : Ὥσπερ ἀπ' εὐναίας εἵχετο σᾶς παλάμας. Hesych. : Εὐναῖαι, αἱ ἄγκυραι, ἀπὸ τοῦ εὐνάζεσθαι αὐτάς· εὐναὶ γὰρ αἱ κοῖται παρὰ τὸ εὕδω. Apoll. Lex. H. v. Εὐνάς. Apollon. De advv. p. 598, 16. Eustath. Il. p. 474, 45, qui τραγικῶς ita dici perhibet, quanquam apud Tragicos nunc nonnisi εὐναῖος adj. reperitur.]

[Εὐναία, ἡ, Quies, dæmon quam ponit Empedocles v. 28 : Εὐναίη καὶ Ἔγερσις.]

Εὐναῖος, α, ον, ut λαγώς, Lepus qui in cubili suo est [Xen. Cyn. 5, 9 : Ὁ μὲν οὖν εὐναῖος (λαγὼς) ποιούμενος εὐνὴν ἐπὶ τὸ πολὺ ... ἐν εὐδυτικοῖς, cui contrarii postea ponuntur οἱ δρομαῖοι. Hesych. : Εὔναιος (sic) λαγώς, Σοφοκλῆς Δόλοψι, καταπτηχής. Photius s. Etym. M. p. 393, 44 : Εὐναῖος, ἐγκεχρυμμένος. Σ. Δ. « Εὐναῖος εἴη δραπέτην στέγην ἔχων. » Utramque gl. ad eundem l. ita referebat Toup. Add. ad Theocr. p. 410 : Ὥσπερ λαγὼς εὐναῖος εἴη ὀρ. στ. ἔχ. Hesych. iterum : Δρόμαλος (δρομαῖος Schneider. ad Xen. l. c.) λαγωὸς ὁ ἐν δρόμοις ἁλισκόμενος, εὐναῖος δὲ ὁ ἐν κοίτῃ] : sic βοῦς. Epigr. [Anth. Pal. 9, 362, 16] : Εὐναίων ὀάρων, Colloquiorum quæ in cubili s. lecto fiunt. Εὐν. ἄτη, i. e. σύγκοιτος, Calamitas cubilis particeps. Eur. Andr. [103] : Ἀλλά τιν' ἄταν Ἠγάγετ' εὐναίαν εἰς θαλάμους Ἑλέναν. [Hoc l. conjungenda εὐναίαν Ἑλέναν vertendumque Tori sociam, ut Suppl. 1028 : Εὐναῖος γαμέτας· Phrixi fr. 7 : Εὐναίῳ πόσει· Andr. 179 : Εὐναίαν Κύπριν· 1245 : Εὐναίοις γάμοις· Suppl. 331. Id. fr. apud schol. Pind. Nem. 1, 31 : Εὐναία δάμαρ Ζηνός. Callim. fr. ap. Hephæst. p. 66 : Εὐναίους ὁαρισμούς. Oppian. Hal. 4, 156 : Εὐναίης Ἀφροδίτης· 26 : Εὐναίοις ἀρότοις. Nonn. Dion. 16, 378 : Ἀμπλὸν εὐναίην.] Hippol. [160] : Λύπη δ' ὑπὲρ παθέων εὐναίᾳ δέδεται ψυχάν· i. e., ut schol. exp., οὕτω συνδέδεται τῇ εὐναίᾳ λύπῃ ὡς ὑπερβαλεῖν ἅπαν πάθος· intelligit autem ibi per εὐναίαν λύπην, Dolorem adeo vehementem, ut decumbere eam cogeret : et sic εὐναία ibi erit ἡ εἰς εὐνὴν κατακλίνουσα. Annotat tamen ibi schol. legi etiam nominativo εὐναία, ut constructio sit, ὑπὸ τῆς λύπης εὐναία ἡ Φαίδρα δέδεται τὴν ψυχήν. [Ion. 172 : Εὐναίας καρφηρὰς θήκας τέκνοις.] Apud Xen. Cyn. [5, 7] εὐναῖα vestigia quædam leporum dicuntur, quibus δρομαῖα correspondent : Ὅζει δὲ τῶν ἰχνῶν ἐπὶ πλείω χρόνον τῶν εὐναίων ἢ τῶν δρομαίων, Subolent vestigia cubilium diutius quam cursu impressa. [Iterumque ibid. Vertendum autem Quæ ducunt ad cubilia. Arrian. Ven. 3, 3 : Ὥστε ἐμεμψάμην ἔγωγε αὐτῶν τὸ πολὺ τῆς χλαγγῆς καὶ ὅμοιον ἐπὶ παντὶ ἴχνει, καὶ τῷ δρομαίῳ οὐ μεῖον ἢ τῷ εὐναίῳ. Pollux 5, 12. L. D.] Ap. Polluc. 6, [10] etiam τὰ εἰς κοίτην στρώματα, εὐναῖα [ἐνεύναια] dicuntur. [Sic fere Alpheus Mytil. Anth. Pal. 9, 95, 2 : Χειμερίοις νιφάδεσσι παλυνομένα τιθὰς ὄρνις τέκνοις εὐναίας ἀμφέχει πτέρυγας. || Epitheton Gubernaculorum est ap. Eurip. Iph. T. 432 : Εὐναίων πηδαλίων. Cui conferenda Εὐνὴ et Εὐναία de ancora dicta, quæ v. L. Diud.]

[Εὐναῖος, ὁ, Eunæus. V. Εὐναί.]

[Εὐνὰν, ἄνος, ἡ, vel ὁ. Chœroboscus ad Theodosium ap. Bekk. Anecd. p. 1376, b : Εἰς ἂν θηλυκὸν οὐκ ἔχομεν. Τὸ εὐνὰν εὐνᾶνος, ὃ παρατίθενταί τινες ὡς θηλυ-

χὸν, νομίζοντες τὴν γυναῖκα σημαίνειν, δείκνυσι Λούπερκος ἐν τῷ περὶ γενῶν ὅτι ἀρσενικοῦ γένους ἐστίν. Ex Pindaro petitum esse docet locus grammatici quem exhibuimus in Εὐάν. Videtur autem significare Conjugem. L. Dind.] A

[Εὐνάκη, ἡ, Eunape, n. mulieris fictum in Alciphr. Ep. 3, 21. ᾰ̔ L. Dind.]

[Εὐνάπιος, ὁ, Eunapius, Sardianus Lydus, cujus Vitæ Sophistarum supersunt. De aliis v. Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 538. ᾰ̔]

[Εὐνᾶς, ᾶδος.] Εὐνάδες exp. Jacentes.

Εὐνάσιμος, ὁ, ἡ, Ad cubandum s. cubile statuendum opportunus. Xen. Cyn. [8, 4]: Παραλείπεται οὖν εὐνάσιμα πολλὰ, ζητεῖ δὲ τοῦτο, Itaque opportuna cubilibus loca multa prætermittit. [ᾰ̔]

[Εὐνάστειρα, ἡ, Sopiens, vel Ante somnum sumta. Andromachus ap. Galen. vol. 13, p. 876: Εὐνάστειραν ἔχοις τετριμένων πρόποσιν. L. Dind.]

[Εὐναστὴρ, ῆρος, ὁ, Maritus. Lycophr. 144: Γυιαὶ γὰρ εὐναστῆρας ἀμνᾶμοι τριπλαῖς πήναις κατελώσαντο ὀηναῖς ἑλός. || Oppian. Hal. 3, 373: Νέρθεν ἀναφάμενοι τρητὸν λίθον εὐναστῆρα, de lapide appenso, ut infra de ancora εὐνή.] B

Εὐναστήριον, τὸ, Cubiculum, Cubile, seu, ut ex Plin. interpr., Dormitorium, et ex Cic. Cubiculum dormitorium, Cubicularis lectus. Soph. Tr. [920]: Καθέζετ' ἐν μέσοισιν εὐναστηρίοις. [In hac scriptura consentiunt libri Sophoclis, ut Eur. Or. 590 in ὑγιὲς εὐναστήριον, quum excepto uno Guelf. in εὐνατήριον conveniant ap. Æsch. Pers. 160. De qua forma v. quæ dicentur in Εὐνάτωρ. Lycophr. 583: Ἐλθοῦσαί ποτε Σιθῶνος εἰς θαλάμους εὐναστήριον. African. Cest. c. 21, p. 296, B, extr.: Τὸ εὐσυναστήριον ἐκείνοις ξύλον. Boivinus p. 348: « Legendum puto τὸ εὐναστήριον ἐκείνοις ξύλον, h. e. Lignum quod iis pro cubili est. » Συνοίκησιν interpr. Hesych. L. Dind.]

Εὐναστὴς, ὁ, Cubicularius, VV. LL.

Εὐνάστωρ, ορος, ὁ, Maritus, Concubitor, ex Eur. [Ion. 913, ubi libri omnes εὐνάτωρ.] Ap. Hesych. vero scribitur et Εὐνάτωρ, quod exp. κοιμώμενος. [Est forma Dor. pro εὐνήτωρ. Æsch. Suppl. 665: Ἀφροδίτας εὐνάτωρ βροτολοιγὸς Ἄρης. Eur. Andr. 1041: Πρὸς ἄλλον εὐνάτορα. Qua forma quominus Tragici etiam extra orationem Doricam usi putentur, non obstare videri librorum Euripidis Herc. F. 27, 97 in forma εὐνήτωρ consensum, in Εὐνήτειρα dicemus. L. Dind.] C

[Εὐνάτειρα, ἡ. V. Εὐνήτειρα.]

[Εὐνατὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. εὐνάτωρ. Nicet. Eugen. 4, 207: Προσλαβοῦ σύνδειπνον εὐνατῆρά σοι. Scribendum εὐνατῆρα.]

[Εὐναστήριον. V. Εὐναστήριον.]

[Εὐνάτωρ. V. Εὐνάστωρ.]

Εὐνάω, Sopio. [Proprie Hom. Od. Δ, 440: Ἐξείης δ' εὗνησε (ἡμᾶς). Apoll. Rh. 4, 87: Εὐνήσασα φρουρὸν ὄφιν.] Hom. Od. Δ, [758]: Τῇς δ' εὗνησε γόον, σχέθε δ' ὅσσε γόοιο· O, [321]: Πῦρ εὐνῆσαι, Cineribus obruere et quasi sopire: φυλάξαι, κατευνάσαι, ζωπυρῆσαι ἐν σποδιᾷ, ut Eust. quosdam ibi scribere et exponere annotat. Frequentior vero scriptura est Πῦρ τ' εὖ νηῆσαι. [Agathias Anth. Pal. 4, 3, 87: Ἐλπίδας ἀνθρώποισι βατῆς εὔνησε πορείης. Anon. 10, 12, 6: Ἃ δ' ὑπὸ πέτρᾳ πίδαξ εὐνήσαι γυιοβαρῆ κάματον. Nonn. Dion. 13, 276: Εὐνήσας πρότερον χόλον.] Hinc pass. [Εὐνᾶσθαι, cujus temporis ex. Sophoclis in Εὐνάζω posuit HSt.] εὐνηθῆναι, Cubare, Sopiri. Od. Θ, [292]: Δεῦρο φίλη λέκτρονδε τραπείομεν εὐνηθέντε. Epigr. [Dionysii Cyz. Anth. Pal. 7, 78, 2]: Εὐνήθης ὕπνον [ὀφειλόμενον], Somno correptus es. [Cum dat. orac. ap. Diod. Exc. Vat. p. 4: Ἔνθα δ' ἂν ἀργικέρωτας ἴδῃς χιονώδεας αἶγας εὐνηθέντας ὕπνῳ. Sic enim correxi scripturam codicis ὑπ' ἠῶ. Perf. Erycius Anth. Pal. 7, 397, 2: Οὐδ' ὑπὸ τανύτῃ, ὡς λόγος, εὐνηται πυρκαϊῇ Σάτυρος, Dormit. L. D.] Et metaph. [Od. E 384], de ventis: Παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντας. [Conf. Δυνάω.] Item Concumbere, Od. K, [296] de Circe: Ἣ δέ σ' ὑποδδείσασα κελήσεται εὐνηθῆναι· Il. B, [821]: Θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα, Dea cum mortali concumbens. [Oppian. Cyneg. 1, 5: Ὀλέῳ εὐνηθεῖσα. Alia constr. Hesiod. Th. 967: Θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι.] D

[Εὐνεῖδαι. V. Εὔνεως.]

[Εὐνείκη, ἡ, Eunice, Nereis. Hesiod. Th. 247. Εὐνίκη male scribi apud Apollod. 1, 2, 7, constat testimonio Chœrobosci in Crameri Anecd. vol. 2, p. 272, 21, Etym. M. p. 276, 2; 393, 31, memoratque n. pr. Εὐνείκη etiam Herodian. Epim. p. 227 (ex quo ἐρίκη pro φερείκη restituendum Theognosto, et addenda notatio de Herodiano per ι scribente ἐρίκη iis quæ diximus supra p. 1993, C). Idem vitium est in libris pluribus Theocr. 13, 45; 20, 1, 42, ubi est nomen mulieris. Et ubi Musæ, ap. Tzetz. ad Hesiod. Op. 1, p. 24 Gaisf. Atque etiam ap. Paulum ad Timoth. 2, 1, 5, Εὐνείκη nonnulli pro Εὐνίκη. Quod præferendum videtur. Εὐνείκα Σαλαμινίς discipula Sapphonis memoratur ab Suida in his nominibus. L. Dind.]

[Εὐνεικὴς, ὁ, ἡ, Facile discernendus. V. Εὐνικος. Schol. Hom. Il. Ω, 23: Οἱ δὲ νεώτεροι ἐπὶ τοῦ τὸ νεῖκος διαλύειν (τιθέασι τὸ νεικέω), ὡς Ἀντίμαχος, Εὐνεικέα δ' ἔσαν λόγια (μετὰ δὲ εὐνείκας χρίνον V., εὐνείκαστα δ' ἦσαν τὰ λόγια M.), ἀντὶ τοῦ εὐδιάκριτα. Εὐνείκαστα etiam Parisinus. Εὐνίκητα Schneiderus. Victoriani codicis scriptura vix idem exhibet fragmentum.]

[Εὔνεικος, ὁ, Eunicus, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 268, p. 370, 49. Sed videtur hic esse Εὐνείκου pro Εὐνίκου, ut Εἰσγένης in eadem pro Ἰσγένης. L. Dind.]

[Εὐνεμεσίκ, ἡ, i. q. εὐνομία, in l. schol. Hom. qui in illo voc. citabitur. Præstare autem videtur Εὐνεμησία.]

[Εὐνέμης, ὁ, n. viri, in numo Ἀχαιῶν Μεσσανίων ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 4, p. 12, 64. L. Dind.]

[Εὐνεμησία. V. Εὐνεμεσία.]

Εὐνέτης, ὁ, i. q. ὁμευνέτης [Maritus. Eur. Med. 159: Τάκου δυρομένα σὸν εὐνέταν. Ubi tamen scribendum cum Brunckio, ut metrum constet, εὐνήταν, quod v. Sed εὐνέτης brevi penultima est Or. 1393: Διὸς εὐνέτα· El. 803: Μητρὸς εὐνέτης σέθεν· 1171, ap. Lycophr. 174, 820. Antipater Anth. Pal. 9, 241, 4: Ἔστι γὰρ οὐ πειθοῦς εὐνέται, ἀλλὰ βίης. Dosiadæ Ara 2, ib. 15, 26, 16: Πανός τε μητρὸς εὐνέτας. Nicet. Chon. p. 392, B. Ponit etiam Chœroboscus in Bekkeri Anecd. p. 1254, 8, Theognost. in Crameri An. vol. 2, p. 43, 21. L. D.]

Εὐνέτις, ιδος, ἡ, i. q. ὁμευνέτις [Conjux. Hippocr. p. 1221, E; Apoll. Rh. 4, 96; Oppian. Hal. 4, 336; epigr. Anth. Pal. 3, 14, 2; 7, 169, 8; Antipater Thessalon. ib. 5, 3, 5, Phædimus 7, 739, 1, anon. in App. 256, 4, argum. Nonni Dion. 16, 2. Manetho 2, 269. L. Dind.]

[Εὐνεώλκητος, ὁ, ἡ, Facile subducendus. Schol. Hom. Od. E, 136. Wakef.]

[Εὔνεως, ὁ, ἡ, Navibus instructus. Maxim. Tyr. Diss. 5, 5: Πολυκράτης (εἶχεν) εὔνεων θάλατταν. Wakef. Codex Parisinus εὐνεω.]

[Εὔνεως, ω, Euneos, Atheniensis, Plut. Thes. c. 26. F. Iasonis et Hypsipyles, qui infra Εὔνηος. Strabo 1, p. 41, 45, 46, ubi male per ει vel η scribitur in libris nonnullis, Etym. M. p. 165, 47. Ejusd. p. 393, 35 quod est ἀπὸ Εὐνέως, corrigendum, ut ap. Photium scribitur, Εὔνεω, qui genitivus est etiam ap. Liban. Ep. 48, p. 25. Æque vitiosus est accentus Εὐνέως Εὐνέω in Cram. Anecd. vol. 2, p. 298, 22. Ab hoc Euneo dicti Εὐνεῖδαι, οἱ, Eunidæ, gens apud Athenienses sacerdotalis et musica, ut præter Pollucem 8, 103, ceterosque lexicogrr. et Eustathium Il. p. 1327, 42, Od. p. 1681, 57, scribit Harpocr., Lysiæ afferens testimonium. Fuit etiam Cratini fabula Εὐνεῖδαι. L. Dind.]

Εὐνή, ἡ, Cubile. Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, Hom. [Il. I, 614, K, 75, etc.] Sic Od. Ξ, [518]: Τίθει δ' ἄρα οἱ πυρὸς ἐγγὺς Εὐνήν. Copulat vero interdum λέχος et εὐνήν [Od. Γ, 403, Θ, 269, Ψ, 179]: et tum volunt aliqui gramm. εὐνὴν dici στρωμνὴν, at λέχος esse τὴν ὑποκειμένην χλίνην. [V. Eust. ad Il. Hom.] Ap. Xen. tamen στρώματα sunt ἐπὶ τῶν εὐνῶν, Cyrop. 8, [8, 19]: Νῦν δὲ στρώματα πλείω ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ἵππων, ἢ ἐπὶ τῶν εὐνῶν. [Æsch. Ag. 13: Εὐνὴν ὀνείροις οὐκ ἐπισκοπουμένην. Et alibi sæpe ap. Tragicos utroque numero, in primis de toro. Hippocr. p. 311, 38: Ὑπαιθρος εὐνή.] Dicitur et de brutis, ut Lat. Cubile, pro Lustro. [Hom. Il. Α, 115: Λέων ὑδρῶν εἰς εὐνὴν Χ, 190: Νεβρὸν ὄρσας ἐξ εὐνῆς.] Et quidem de leporis cubili ab eod. Xen. [Cyn. 6, 16] dicitur. Et Hom. [Od. Ξ, 14], εὐνὰς συῶν, Porcorum haras appellat. [Soph. Antig. 425: Ὅταν κενῆς εὐνῆς νεοσσῶν

ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος (ὄρνις). Theocr. 13, 63 : Αἷς ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάτην ἐπὶ δαῖτα· 24, 84 : Νεβρὸν ἐν εὐνᾷ. Nicand. Th. 55.] Interdum vero pro Concubitu : Il. Σ, [433] : Καὶ ἑτλην ἀνέρος εὐνὴν Πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα· Od. Κ, [297] : Ἔνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνήν. [Pind. Pyth. 9, 42 : Ἀδείας τυχεῖν εὐνᾶς. Eur. Ion. 150 : Ὅσιος ἀπ' εὐνᾶς ὢν· Bacch. 223 : Εὐναῖς ἁρσένων ὑπηρετεῖν. Hippocr. p. 664, 57 : Σρόδρ' ἀχθεται τὴν εὐνήν. Theocr. 27, 67 : Ἀνίστατο φῶριος εὐνά. Epigr. Anth. Pal. 3, 11, 2 : Δυσῳήμοις εὐναῖς· 14, 2 : Εἰς εὐνὰς ἑτράπης τὰς Διὸς εὐνέτιδος. Alia locutione epigr. ib. 14, 53, 2 : Ἥραιστῳ ποτὲ Παλλὰς ὑπ' ἀγκοίνῃσι μιγεῖσα εἰς εὐνὴν ἐμίγη Ἠλίος ἐν θαλάμοις. Oppian. Hal. 4, 375 : Εὐνῆς δὲ γάμων πέρι δηριόωνται. || Matrimonium, Conjugium. Pind. Ol. 7, 6 : Ὁμόφρονος εὐνᾶς. Soph. OEd. C. 525 : Κακᾷ μ' εὐνᾷ πόλις οὐδὲν ἴδριν γάμων ἐνέδησεν ἄτᾳ. Eur. Med. 88 : Εἰ τούσδε γ' εὐνῆς οὕνεκ' οὐ στέργει πατήρ. Qui l. etiam ad proximam signif. Conjugis referri potest. 570 : Ὀρθουμένης εὐνῆς. || Conjux. Eur. Tro. 830 : Αἱ μὲν εὐναὶ, αἱ δὲ παῖδες, αἱ δὲ ματέρες γεραιάς (βοῶσιν). Ita Seidlerus. Libri εὐνάτορας.] || Pro Tentorio, ex Thuc. [3, 112 : Ἐπιπίπτει τοῖς Ἀμπρακιώταις ἔτι ἐν ταῖς εὐναῖς· 4, 32 : Ἐν ταῖς εὐναις ἔτι ἀναλαμβάνοντας τὰ ὅπλα· 6, 67 : Τὸ δὲ ἧμισυ (ἦν τεταγμένον) ἐπὶ ταῖς εὐναῖς ἐν πλαισίῳ. Æsch. Agam. 559 : Εὐναὶ γὰρ ἦσαν ὀηίων πρὸς τείχεσιν. Eur. Rhes. 1 : Βᾶθι πρὸς εὐνὰς τὰς Ἑκτορέους τις ὑπασπιστῶν. Plato Reip. 3, p. 415, E : Στρατοπεδευσάμενοι δὲ εὐνὰς ποιησάσθων.] || Sepulcrum. Eust. [Il. p. 346, 1. Æsch. Cho. 319 : Ἔνθα σ' ἔχουσιν εὐναὶ, de Agamemnone in Orco. Epigr. Anth. Pal. App. 260, 3 : Κεῖμαι ἐς ἀλαμπέας Ἀΐδος εὐνάς.] Sed et generaliter pro Omni loco in quo aliquis commoratur, et ap. Homerum εὐναὶ pro Loco in quo quis potest εὐνάζεσθαι, Eust. [ad Hom. Il. B, 783 : Ὅθι φασὶ Τυφωίος ἔμμεναι εὐνάς· Ω, 615 : Ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνὰς Νυμφάων. || Philostr. Im. p. 836 : Λείπονται ἔτι αἱ εὐναὶ τῶν ὄνδρων.] || Anchora. Il. Α, [436] : Ἐκ δὲ εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν. Sic autem anchora dicitur per metaph. inde, ut opinor, ductam, quod navem fundans et stabiliens, velut conquiescere faciat. [Verba Eust. Il. p. 968, 40, Od. p. 1462, 9. Apoll. Rh. 4, 1713. Similiter εὐναῖος est epitheton gubernaculi, navem, ne temere jactetur, moderantis.] Ceterum εὐνὴ alii ab εὕδω, alii aliunde deducunt : nonnulli vero primitivam vocem esse putant.

[Εὔνη, ἡ, Eune, f. Cypri, Teucri Telamonis f. uxor. Schol. Lycophr. 450.]

[Εὐνήεις, εντος, ὁ. Æschylus ap. Athen. 13, p. 600, B : Ὅμηρος δ' ἀπ' εὐνάεντος οὐρανοῦ πεσὼν ἵκυσε γαῖαν. Epitomes liber unus εὐνάοντος, supra scripto ε. Quod nihili esse videtur.]

Εὐνῆθεν, Ex lecto. Hom. Od. Υ, [124] : Εὐνῆθεν ἀνίστατο. Apoll. Arg. 2, [197] : Ὀρθωθεὶς δ' εὐνῆθεν.

[Εὔνημα, τὸ, Conjugium, Concubitus. Eur. Ion. 304 : Ἀπαιδίᾳ ἔσμεν, χρόνῳ ἔχοντ' εὐνήματα.]

[Εὐννὸς, ὁ, ἡ, Bonum vel Pulchrum templum s. Bona vel Pulchra templa habens. Etym. M. p. 32, 9.]

[Εὔννος, ὁ, Euneus, f. Iasonis et Hypsipyles, Hom. Il. Η, 468, Ψ', 747, Apollod. 1, 9. 17, 2, Suid. Aliis Εὔνεως.]

[Εὔνησος, ὁ, ἡ, Insularis. Nonn. Dion. 41, 15 : Ἔστι πόλις Βερόη... ποντοπαγὴς, εὔνησος, ἐύχλοος.]

Εὐνήστρια, ἡ, q. d. Cubitrix. Deianira ap. Soph. Trach. [924] thalamum suum alloquens, dicit, Ὡς ἐμ' οὔποτε δέξεσθ' ἔτ' ἐν κοιταῖσι ταῖσδ' εὐνήστριαν, i. e. εὐναζομένην, κοιμωμένην, schol. [Sic Aldus : codices recte εὐνήτριαν. Simili vitio εὐνίστειραν pro εὐνέτειραν vel εὐνήτειραν cod. Havn. in l. Eurip. in Εὐνέτης citato.]

[Εὐνήτειρα, ἡ, Conjux. Æsch. Pers. 157 : Θεοῦ μὲν εὐνήτειρα Περσῶν, θεοῦ δὲ καὶ μήτηρ ἔφυς. Ita cod. Med. Ceteri εὐνάτειρα, forma Dorica, ut Prom. 895 : Ἀχαιῶν Διὸς εὐνάτειραν, et Theocriti Syr. Anth. Pal. 15, 21, 1 : Οὐδενὸς εὐνάτειρα· qua Tragici in hoc vocab. pariterque in v. Εὐνατήριον, ut aliis formis Doricis, velut θοινάτωρ, θοινατήριον, ποινάτωρ, etiam extra orationem Doricam usi videntur, etsi ab librariis plerumque supponuntur formæ per -αστ- vel -ητ-, ut non multum tribuerim consensui librorum Euripidis in εὐνήτωρ aliquoties conspirantium. || Quæ sopit, q. d. Sopitrix. Apoll. Rh. 4, 1058 : Εὐνήτειρα Νὺξ ἔργων.]

[Εὐνητὴρ, ῆρος, ὁ. V. Εὐνήτης.]

Εὐνήτης, ὁ, Concubitor, Maritus, ἀνὴρ, Hesych. [V. Εὐνέτης. Hesychii glossam, etiam ordine literarum confirmatam, neglexerat Elmslejus ad l. ibi citatum, quum insuitatam diceret formam εὐνήτειρα, et masc. Εὐνητὴρ, ap. Oppian. Hal. 4, 383 : Τοὺς δ' οἴστρος ποτὶ μᾶλον ἐπώρορεν εὐνητῆρας μάρνασθαι. Et forma Dor. ap. Æsch. Pers. 136 : Τὸν αἰχμάεντα θοῦρον εὐνατῆρα. ||Quod ap. Poll. 10, 123 ex comœdia affertur χιτὼν εὐνητὴρ, ὃς τοῦ νῦν ἐγκοιμήτωρ ἡδέως, scribendum videtur εὐνητήριος, τὸ νῦν ἐγκοιμητηρίδιον, Tunica dormitoria. V. quæ diximus in Ἐγκοιμήτωρ, ubi εὐνητὴρ scribendum pro ἐνευνητήρ. L. Dind.]

[Εὔνητος, ὁ, ἡ.] Εὔνητον, Hesychio εὖ κατεσκευασμένον : afferenti itidem εὐνήτων pro καλῶς νενησμένων. Legitur autem ap. Hom. hoc εὔνητον s. εὐνητὸν, Bene filatum, et ideo Bene textum. Il. Ω, [580] : Καὶδ' ἔλιπον δύο φάρε' ἐϋνητόν τε χιτῶνα· Od. Η, [97] : Ἐνθ' ἔνι πέπλοι Λεπτοὶ εὔνητοι. [Il. Σ, 595. Manetho 6, 432.]

[Εὐνήτρια. V. Εὐνήστρια.]

[Εὐνήτωρ. V. Εὐνάστωρ.]

Εὐνῆφι, ap. Hom. Od. Γ, [405] : Ὦρνυτ' ἀρ' ἐξ εὐνῆφι γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, Ex lecto. Il. Ο, [580] : Ἐξ εὐνῆφι θορόντα. Scribitur alicubi et Ἐξευνῆφι una voce.

[Εὐνίας, n. viri esse videtur in inscr. Att. apud Boeckh. vol. 1, p. 476, n. 508. L. Dind.]

[Εὐνίκη. V. Εὐνείκη.]

[Εὐνίκητος, ὁ, ἡ, Qui facile vincitur. Galen. vol. 2, p. 207 : Μεταξὺ δέ ἐστιν ἡ ἀφ' ἥπατος ὑγρότης τῶν εἰρημένων· μᾶλλον μὲν γὰρ ἐν καρδίᾳ νικᾶται ὑπὸ ξηρότητος ἧπερ ἡ ξηρότης ὑπὸ τῆς ὑγρότητος, ἧττον δὲ τῆς θερμότητος, ἔτι δὲ μᾶλλον ἧττον ὑπὸ τῆς ψυχρότητος· εὐνικητοτάτη γὰρ αὕτη τῶν ἐξ ἥπατος ὁρμωμένων ποιοτήτων. ῑ L. D.]

[Εὐνικίδας, ὁ, Eunicidas, n. viri in epigr. Crinagoræ Anth. Pal. 7, 380, 7, ubi genit. Εὐνικίδαο. Idem nomen Crinagoræ ib. 401, 5, restituit Brunck., ubi cod. Εὐνικίδου, quod nihili. Legitur etiam in inscr. Tithor. ap. Boeckh. vol. 1, p. 853, n. 1744. ῐᾶ. L. D.]

[Εὔνικος, ὁ, ἡ.] Εὐνίκῳ Hesych. affert pro πολὺ νικώσῃ : item pro εὐκρινεῖ, ut εὐνικὲς pro εὐκρινὲς Idem attulerat. [Pro εὐνεικὲς, quod v.]

[Εὔνικος, ὁ, Eunicus, n. viri Attici ap. Demosth. p. 1312, 13; aliorum in numo Cymes Æolidis apud Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 7, 34, in inscrr. ap. Boeckh. vol. 1, p. 765, n. 1584, 41; vol. 2, p. 458, n. 2666, 2738, in Liban. Epist. lat. 1, 74, p. 750, et alibi. Conf. Εὐνεικος. L. Dind.]

[Εὔνιον, τό.] Εὔνια, τὰ, Strata : στρώματα, ut Suid. in hoc adespoto l. exp. : Οἱ μὲν ἐκ τῶν εὐνίων ἀπεπήδων, οἱ δὲ ἁπλῶς ἀμελῶς. [Εὐνίων bis liber unus.]

Εὔνις, ιδος [vel ιος. Excerpta in Crameri Anecd. vol. 4, p. 337, 6 : Τὸ εὖνις εὑρίθη ἄνευ τοῦ δ, εὔνιος, εὔνιν (sic)], ὁ, ἡ, Hesychio ἐστερημένος, ὀρφανὸς, ἐνδεὴς, Privatus, Orbus, Indigens. Hom. Il. Χ, [44] : Ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκε. [Od. Ι, 524 : Αἳ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην εὖνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἄϊδος εἴσω. Empedocles v. 233 ed. Karsten. : Γυμνοὶ δ' ἐπλάζοντο βραχίονες εὐνιδες ὤμων. Et in bonam partem, Liber, Vacuus, 388 : Εὔνιες ἀνδρείων ἀχίων, ἀπάκηροι, ἀτειρεῖς. Sic enim Scaliger pro ἐόντες. Æsch. Pers. 289 : Πολλὰς Περσίδων ἔκτισαν εὐνιδας ἠδ' ἀνάνδρους· Cho. 247 : Ἰδοῦ δὲ γένναν εὖνιν αἰετοῦ πατρός· 794 : Ἀνδρὸς φίλου πῶλον εὖνιν. Apoll. Rh. 4, 500 : Ἄναχτος εὐνιδες. Manetho 6, 275 : Εὐνιδες οἱ γάρ τοι τεκέων ἀγονοί τε πέλονται. Epigr. Anth. Pal. App. 381, 4 : Μουσῶν εὖνιν ἔθηκ' ἀρετῆς. Lollius Bassus ibid. 7, 372, 5 : Εὖνιν ἔθηκεν ὀφθαλμῶν.] Euripidi quoque εὐνις est Vidua, fem. [Immo Uxor, Iph. A. 397 : Καλίστης εὐνίδος τιμωρία· 807 : Οἱ δ' ἔχοντες εὐνίδας παῖδες· Or. 929 : Εἰ τάνδον οἰκουρήματ' οἱ λελειμμένοι φθείρουσιν, ἀνδρῶν εὐνίδας λωβώμενοι. Sic enim ap. Eur. scriptum accentu acuto, quem non agnoscit Etym. M. p. 393, 38, quod etiam de viro εὖνις dici tradit : Εὖνις σημαίνει τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα, ὁ εὖνις καὶ ἡ εὖνις. Σημαίνει δὲ καὶ τὸν μεμονωμένον... παρὰ τὸ εἷς... Ὅτι δὲ σημαίνει τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα, γίνεται παρὰ τὸ εὐνή, εὖνις. Quo minus ferendus accentus in ultima. Atque barytonon significatione uxoris est etiam ap. Soph. Tr. 563, in epigr. Leonidæ Al. Anth.

Pal. 9, 355, 3 : Ποππαία, Διὸς εὖνι, in fr. Callimachi ap. schol. Pind. Nem. 10, 1 : Ἀρισκυδὴς εὖνις ἀνῆκε Διός, ap. Eust. Il. p. 445, 7 : Ἀνδρὸς εὐνίδα, neque alia prosodia memoratur ab Etym. M. p. 97, 51 et Arcadio p. 32, 17, quanquam omittentibus significationem. ‖ Signif. Eunuchi ponitur in Etym. Gud. p. 219, 21. L. D.] Nec enim masc. solum est, sed etiam fem. pro Viduata, Orbata, Privata, Vidua, Orba, Priva. [Sic Hesych. : Εὐνίδες, χῆραι. Suidas : Εὖνις, ἐστερημένη τῶν ἐπιτηδείων.]

[Εὔνιχος, ὁ, Eunichus, n. viri in numo Ephesio ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 113, 213, nisi legendum Εὔνικος, ut ibid. p. 112, 194, Κλεόνικος pro Κλεόνιχος.]

[Εὐνόα. V. Εὔνοια.]

[Εὐνόα, ἡ, Eunoa, n. mulieris, in inscr. Att. apud Bœckh. vol. 1, p. 515, n. 786, ap. Theocr. 15, 2 etc. Εὐνόης nymphæ et Dymantis Hecuba filia dicitur a Pherecyde ap. schol. Hom. Il. Π, 718. L. Dind.]

Εὐνοέω, Benevolus sum, Benevolentia prosequor. [Soph. Aj. 689 : Εὐνοεῖν δ' ὑμῖν ἄμε. Aristoph. Nub. 1411.] Xen. Cyrop. 8, [2, 1] : Οὐ ῥᾴδιόν ἐστι φιλεῖν τοὺς μισεῖν δοκοῦντας, οὐδ' εὐνοεῖν τοῖς κακονόοις [κακόνοις]. Ibid. copulavit φιλοῦσι et εὐνοοῦσι. Et pass. Εὐνοοῦμαι, quo usus et Menander [ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 125 : Ἐπὰν ἐν ἀγαθοῖς εὐνοούμενός τις ὢν ζητῇ τι κρεῖττον ὧν ἔχει, ζητεῖ κακά], ut εὐνοοῦμαι ὑπό σου, Benevolentiam abs te habeo, s. potius, Habeo te benevolum. [Zonar. p. 920 : Εὐνοουμένη, εἰρηνεύουσα, καλῶς διακειμένη. Legendum, ut est ap. Suidam, εὐνομουμένη. Ap. Phalar. Ep. 4, p. 10 : Παρ' ἑνὸς τῶν μάλιστα εὐνοουμένων, male interpres habuit pro medio, ut 132, p. 354 : Ἔπειτα, ὡς ἐμοὶ ὁ τρόπος εὐνοουμένῳ, τί ποτ' ἂν ἐπράξατε, εἰ μὴ τοιοῦτος ἐγενόμην ἔγωγε περὶ τὰς τιμωρίας; assentiente Schæfero, qui sustulit cum libro uno τε, quod in ceteris est post ἔπειτα vel, ut in illo scriptum, εἶπειτα. Sed manifestum videtur hæc verba cum præcedentibus potius ita conjungenda esse : Ἀμεινον μὲν οὖν ἐμοὶ ἦν μὴ καθίστασθαι εἰς τοιαύτην ἀμύνης ἀνάγκην, λυσιτελίστερον δὲ ὑμῖν τὸ μὴ χρῆσθαι τῇ προπετείᾳ κατὰ πάντα, ἐπεὶ πρᾶος (vel similiter) ἐμοὶ ὁ τρόπος εὐνοουμένῳ. ‖ Divise scriptum memorat Apollon. De constr. p. 304, 1 : Τό τε εὖ νοῶ δύο ἔχον περισπωμένας ὁμολογεῖ τὴν ἐξ ἐπιρρήματος καὶ ῥήματος παραθεσιν. L. Dind.]

[Εὐνόη. V. Εὔνοια.]

[Εὐνόημα, τό, non Benevolentia, sed Recta cogitatio, Recte cogitatum, vertendum foret ap. Stob. Ecl. eth. p. 192 : Πάντα δὲ τὰ κατορθώματα δικαιοπραγήματα εἶναι καὶ εὐνοήματα, quum contraria ponantur : Τὰ δὲ ἁμαρτήματα ἐκ τῶν ἀντικειμένων ἀδικοπραγήματα καὶ ἀνοήματα, nisi legendum esset εὐνόμημα et ἀνόμημα, ut dicetur in Εὐνόμημα. L. Dind.]

[Εὐνόησις, εως, ἡ, Benevolentia. Artemidor. 2, 12, p. 97. Wakef.]

[Εὐνοητικῶς, Benevole. Stob. Ecl. eth. p. 204 : Εὐν. πρὸς ἀλλήλους διακεῖσθαι.]

Εὐνόητος, ὁ, ἡ, Facilis intellectu, Qui facile intelligi potest.

Εὐνοήτως, Ita ut quis facile intelligat.

[Εὐνόθευτος, ὁ, ἡ, Qui facile adulterari potest. Cornut. N. D. c. 20, p. 158 : Τὸ ἔλαιον οὐκ εὐνόθευτόν ἐστι δι' ἄλλου ὑγροῦ, ἀλλ' ἀκίβδηλον ἀεὶ μένει. Ita codd. plerique. Vulgo male ἀνόθ. Osann.]

Εὔνοια, ἡ, Benevolentia. [Æsch. Sept. 1007 : Ἐτεοκλέα μὲν τόνδ' ἐπ' εὐνοίᾳ χθονὸς θάπτειν ἔδοξε· Cho. 857 : Ὑπὸ δ' εὐνοίας πῶς ἴσον εἰποῦσ' ἀνύσωμαι; Suppl. 940 : Ταῦτα δ' ἐκούσας μὲν κατ' εὔνοιαν φρενῶν ἄγοις ἄν. Soph. Tr. 708 : Πόθεν γὰρ ἂν ὁ θὴρ ἐμοὶ παρέσχ' εὔνοιαν, Phil. 1322 : Εὐνοίᾳ λέγων· 1164 : Εὐνοίᾳ πᾶσα πελάτην. Eur. Suppl. 157 : Οὐκ ἦλθες εὐνοίᾳ θεῶν· Or. 868 : Σῷ γὰρ εὔνοιαν κατρὶ ἀεί ποτ' εἶχον. Plato Leg. 11, p. 931, A : Οὓς ἡμεῖν ἡγούμεθα πολλὴν διὰ ταῦτ' εὔνοιαν ἔχειν· Ep. 4, p. 421, A : Οὓς ἄν τις οἴηται μετὰ σπουδῆς κατ' εὔνοιαν παρακελεύεσθαι. Thuc. 4, 46 : Διεξάντες ὡς κατ' εὔνοιαν δή· 6, 92 : Οὐ βίᾳ, κατ' εὔνοιαν δὲ ἡγεῖσθε. Idem 2, 40 : Βεβαιότερος δὲ ὁ ῥᾴσας τὴν χάριν, ὥστε ὀφειλομένην ὡς' εὐνοίας ᾧ δέδωκε σώζειν. Herodot. 7, 239 : Εἴτε εὐνοίᾳ ταῦτα ἐποίησε εἴτε καὶ κατεχαίρων. Demosth. p. 20, 22 : Ὅταν ὑπ' εὐνοίας τὰ πράγματα συστῇ.] Thuc. 2, [8] : Ἡ δὲ εὔνοια παρὰ πολὺ ἐποίει τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους. [Id. 1, 22 : Ὡς ἑκατέρῳ τις εὐνοίας ἢ μνήμης ἔχοι. Et notabili constructione 2, 11 : Ἡ Ἑλλὰς πᾶσα τῇδε τῇ ὁρμῇ ἐπῆρται καὶ προσίσχει τὴν γνώμην, εὔνοιαν ἔχουσα διὰ τὸ Ἀθηναίων ἔθνος πρᾶξαι ἡμᾶς ἃ ἐπινοοῦμεν.] Demosth. [p. 243, 19] : Εὐνοίας ἧς ἔχων διατελεῖ εἰς τὸν δῆμον· pro quibus Cic. Benevolentiæ quam haberet erga populum. Itidem cum εἰς ap. Xen. Cyrop. 1, [5, 13] : Πιστεύω τῇ ὑμῶν εἰς ἐμὲ εὐνοίᾳ. [Eur. Hel. 1425 : Ἦν σὴν εἰς ἐμ' εὔνοιαν διδῷς. Decretum Melitensium in Castelli Nova Coll. p. 76 : Ἕνεκεν εὐνοίας ἧς ἔχων διατελεῖ εἰς τὸν ἡμέτερον δῆμον. Diod. 18, 47, ubi alii libri πρός. Cum περὶ seq. accusat. inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 436, n. 372, 7 : Εὐνοίας ἕνεκα καὶ εὐεργεσίας τῆς περὶ τὴν πόλιν· Naupl. ib. p. 588, n. 1164, Spart. p. 668, n. 1381. Bulla aurea ap. Pasinium Codd. Taurin. vol. 1, p. 325, A : Τῆς περὶ τὴν ἡμετέραν βασιλείαν εὐνοίας. Cum πρὸς Plato Reip. 5, p. 470, A : Τῆς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας εὐνοίας· Leg. 1, p. 642, C : Πρὸς τοὺς τὴν πόλιν εἰς ψόγον ἄγοντας πᾶσαν εὔνοιαν ἴσχον. Sozom. H. E. 1, 2, p. 12, 10 : Μεταβαλομένου Λικινίου τῆς πρὸς αὐτοὺς εὐνοίας. Inscr. Agrigent. ap. Castell. Nov. Coll. p. 74 : Τᾶς ποτὶ τὸν δᾶμον εὐνοίας. Megar. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 559, n. 1058, 16.] Sæpe autem cum παρὰ, significante eum a quo benevolentia proficiscitur : ut in hoc l., qui ex Dem. [p. 24, 20] affertur, Τὴν παρὰ τῶν θεῶν εὐνοιαν ἔχειν, pro Deorum benevolentiam et gratiam inire; sed malim, Habere deos sibi benevolos. Lucian. [Scyth. c. 10] : Ἡ δὲ παρὰ τοῦ δήμου εὔνοια πάνυ ἐρωτικὴ πρὸς αὐτούς· ubi observa εὔνοια παρά τινος πρός τινα. Item τὰ πρὸς ἡμᾶς ἔχειν ἐν εὐνοίᾳ, Camer. affert pro Conservare benevolentiam erga nos. Et cum dat. εὐνοίᾳ τῇ σῇ, ad verbum Tua benevolentia : pro Ob eam, qua te prosequor, benevolentiam. Gallice prope ad verbum, *Pour l'amour de vous*. Plato Gorgia [p. 486, A], Καί μοι μηδὲν ἀχθεσθῇς· εὐνοίᾳ γὰρ ἐρῶ τῇ σῇ· i. e., inquit Bud., Vide ne mihi succenseas : quod enim dicturus sum, tua dicam benevolentia. H. e., Pro ea amicitia qua in te afficior. Cic. ita dixit, Pro amicitia tua : significans Pro amore quo te prosequor : v. p. 31. Nos certe in illo genere loquendi *Pour l'amour de vous*, utimur quidem itidem præpositione, sed nomine illo *Amour* exprimimus potius Græcum εὐνοίᾳ quam Lat. Amicitia. Ut autem dicitur εὐνοίᾳ σῇ, itidem εὐνοίᾳ σου dici possit : sicut ab eod. Plat. [Ep. 7, p. 336, C] ἡ τῆς πατρίδος εὔνοια, pro εἰς τὴν πατρίδα, Benevolentia in patriam, Amor in patriam. [Thuc. 3, 37 : Ἰσχύϊ μᾶλλον ἢ τῇ ἐκείνων εὐνοίᾳ. Xen. Anab. 4, 7, 20 : Τούτου ἕνεκα, οὐ τῆς τῶν Ἑλλήνων εὐνοίας. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 431, n. 360, 4 : Ὁ δῆμος βασιλέα Πτολεμαῖον... ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ εὐνοίας τῆς ἑαυτοῦ, quod τῆς εἰς αὐτὸν dicitur ib. p. 431, n. 359. Julian. Or. p. 8, A : Τοσαύτην εὔνοιαν αὐτοῦ τοῖς ὑπηκόοις κατέστησεν. Liban. Vit. Demosth. extr. : Οὐ κατ' εὔνοιαν τῆς πόλεως. ‖ In monumentis ejusmodi quum plerumque ponatur ἕνεκα cum genitivo, rariori usu ib. p. 568, n. 1077 est : Ἡ βουλὴ... Ἀττικὸν ὕπατον ἐπὶ εὐεργεσίαις καὶ εὐνοίᾳ τῇ πρὸς τὴν πόλιν.] Accus. autem εὔνοιαν jungitur non solum verbo illi ἔχειν, de quo dictum modo fuit, sed et τῷ [παρέχειν ap. Antiphont. p. 138, 19, et] παρέχεσθαι, item τῷ ἀπονέμειν, ap. Lucian. [De calumn. c. 8.] Philostr. dixit etiam συνάπτειν εὐνοίᾳ, Ep. 16 : Συνάπτων εὐνοίᾳ καὶ τὰς νήσους ἀλλήλαις. [Cum ἐνδείκνυμαι Aristoph. Pl. 785, et alii. ‖ Plurali Æsch. Sept. 450 : Προστατηρίας Ἀρτέμιδος εὐνοίαισι· Suppl. 489 : Τοῖς ἥσσοσιν γὰρ πᾶς τις εὐνοίας φέρει. Isocrat. p. 299, C : Ταῖς εὐνοίαις μεθ' ὑμῶν ἦσαν. Diod. 15, 9 : Τοὺς ἡγεμόνας ἰδίους ταῖς εὐνοίαις κατασκευάζεται. Philo De Mose 1, p. 412 : Πάσαις εὐνοίαις υἱὸν ποιεῖται. Georg. Syncell. p. 295, C : Τὸ Ἰουδαίων ἔθνος ταῖς χρησταῖς εὐνοίαις κερδήσασα. ‖ De debito conjugali in libris nonnullis Ep. ad Cor. 1, 7, 3 : Τῇ γυναικὶ ὁ ἀνὴρ τὴν ὀφειλομένην εὔνοιαν ἀποδιδότω, ubi alii τὴν ὀφειλήν. Similiter ap. Polluc. 9, 128 : Τὴν εὔνοιαν τὴν παρὰ τῶν παιδικῶν. ‖ Ancipitem fuisse habitam ultimæ mensuram, ut in aliis ejusmodi substantivis, indicat Dionys. Hal. De comp. vv. p. 119, 10; 205, 12. ‖ Forma soluta epigr. Auth. Pal. App. 318, 2 : Εὔνεκεν εὐνοΐης. Formæ Ion. accusat. εὐνοίην ap. Herodot. 7, 104, si libris fides habenda. ‖ Forma

Εὐνόα in inser. ap. Cayl. *Recueil* vol. 2, tab. 56, 18; 57, 43, 49. || Εὔνοια sæpe confundi cum *ἔννοια* in illo dictum est.]

[Εὔνοια, ἡ, Eunœa, n. mulieris in inser. Thessalonic. ap. Bœckh. vol. 2, p. 55, n. 1972. L. Dind.]

[Εὐνοΐδας, α, ὁ, Eunoidas, n. viri esse videtur in inscr. Apteris Cretæ reperta ap. Bœckh. vol. 2, p. 419, n. 2559, si recte legitur Εὐνοΐδα pro ευνοισα. ἴσ L. D.]

Εὐνοϊκός, ἡ, ὄν, Ad benevolentiam pertinens, Benevolentiæ indicium habens, Benevolus, sicut εὔνους. Lucian. [Tim. c. 15]: Τοῦ γὰρ Τίμωνος τὸ πάνυ ἀντιμέτωπον, ἀμελὲς καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν ὡς πρὸς ἐμὲ εἰκότως ἂν ἔσχοίη, ubi verba sunt Πλούτου. [Demosth. p. 1299, 12: Τοῖς γὰρ ἐν κινδύνῳ καθεστηκόσιν εἰκὸς εὐνοϊκωτέρους ὑμᾶς ὑπάρχειν. Polyb. 6, 6, 8: Ἐπισημασίας εὐνοϊκῆς. Pollux 2, 229; 4, 20. Bulla aurea ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 328, B: Τῆς εὐνοϊκῆς πρὸς τὴν ἡμετέραν βασιλείαν διαθέσεως. L. D. Περὶ τοὺς οἰκείους (sic cod. Mon. 96) εὐνοϊκώτατος, Liban. t. 4, p. 747, 27. Jacobs.]

Εὐνοϊκῶς, Benevole. Xen. [Comm. 2, 2, 12, Plat. Hipp. maj. p. 291, E], εὐν. βοηθεῖν. Dem. [p. 516, 12]: Εὐν. ἀκοῦσαί μου λέγοντος. Id. [p. 227, 22]: Τὰ τοῦ λέγοντος ὕστερον δίκαια εὐν. προσδέξεται. Et cum verbo ἔχω, pro εὔνους εἰμί. Isocr. Bus.: Τοῖς εὐν. πρός τινας ἔχουσι. [Xen. Comm. 2, 6, 34; Julian. Or. p. 7, A. Isocr. p. 282, B: Τοῖς εὐν. πρὸς ὑμᾶς διακειμένοις. Inscr. ap. Spon. Misc. p. 343: Διακειμένων ἀνδρῶν εἰς ἑαυτὴν εὐν.] Sed et cum dat. εὐν. ἔχω σοι [Dem. p. 197, 4, Xen. H. Gr. 4, 4, 15]: scribit enim Phrynichus [p. 141, coll. Exc. p. 38, 6 Bekk.], Ne dixeris Εὔνως ἔχει μοι, sed εὐνοϊκῶς: unde etiam apparet fulisse aliquem usum hujus adverbii εὔνως. [Hanc tamen phrasin, ut alias multas non optimas, recepit Pollux 3, 65; 5, 113; εὔνως simplex 2, 230; 4, 11. Locos Annæ Comn. p. 49, B; 193, D; 393, C, indicavit Lobeck.] Non solum autem cum verbo ἔχω, sed et cum alio quolibet id improbari existimo. Invenitur etiam compar. Εὐνοϊκώτερος, Dem. [p. 1228, 14]: Εὐν. ἔχειν. [Pollux 2, 230.] Item superl. Εὐνοϊκώτατα, Xen. Cyrop. 8, [4, 1]: Καὶ τιμῶντες εὐν.

[Εὐνόϊος, ὁ, Eunoius, monachus ap. Ephraim. Photii cod. 228, p. 249, 10, rhetor ap. Damascium ib. c. 242, p. 341, 33.]

[Εὐνοκλῆς, έους, ἡ, Eunocles, n. viri in inscr. Cytheria ap. Bœckh. vol. 1, p. 643, n. 1306, 6: Εὐνοκλέους. L. Dindorf.]

[Εὐνόμα, ἡ, Eunoma, n. mulieris in inscr. Chæron. ap. Bœckh. vol. 1, p. 777, n. 1597. L. Dind.]

[Εὐνομέω, Bonis legibus utor. Plato Leg. 11, p. 927, B: Ὅπουπερ πόλις εὐνομοῦσα εὐδαιμονεῖ. ||] Εὐνομέομαι, Bonis legibus utor, Recte instituta politia regor, s. bonas leges habente: ut [ap. Thuc. 1, 18: Ἡ Λακεδαίμων ἐκ παλαιτάτου εὐνομήθη·] εὐνομουμένη πόλις [Plat. Reip. 10, p. 607, C, Demosth. p. 744, 2]. Bud. εὐνομεῖσθαι exp. Legibus bonis regi et fundatam esse, afferens ex Aristot. Polit. 4, [8]: Δοκεῖ δ' εἶναι τῶν ἀδυνάτων τὸ μὴ εὐνομεῖσθαι τὴν ἀριστοκρατουμένην πόλιν, ὁμοίως δὲ καὶ ἀριστοκρατεῖσθαι τὴν μὴ εὐνομουμένην. [Herodot. 1, 66: Οὕτω μὲν εὐνομήθησαν· 97: Ἡ χώρη εὐνομήσεται. Plato Reip. 2, p. 380, B: Εἰ μέλλει εὐνομήσεσθαι· 3, p. 406, C: Πᾶσι τοῖς εὐνομουμένοις. Æschin. p. 1, 26: Ἐντεῦθεν γὰρ ἰσχύσετε, ὅταν εὐνομῆσθε. L. D. Θητεύουσιν Ἀθηναίοις καὶ εὐνομημένοις, Epimenides ap. Diog. L. 1, 113. Hemst. || Bene regor, administror. Æschines p. 24, 24: Κατιδὼν γὰρ οἰκίαν πλουσίαν καὶ οὐκ εὐνομουμένην. Unde citat Thomas p. 391. Plut. Mor. p. 1127, B: Τὸ δὲ σωφρονεῖν καὶ μᾶλλον εὐνομεῖσθαι ταῖς ἐπιθυμίαις οὔτε πολλαῖς συνοικούσαις οὔτε ἀλλοτρίαις σφόδρα διαφυλάττεται (τὰ θηρία).]

[Εὐνόμημα, τὸ, Legitimum factum. Chrysippus ap. Plut. Mor. p. 1041, A: Πᾶν κατόρθωμα καὶ εὐνόμημα καὶ δικαιοπράγημά ἐστι. Quo loco confirmatur emendatio quam fecimus in Εὐνόημα.]

[Εὐνομία, ἡ, Bona pabulatio. Philostr. Imag. p. 812: Κηρίον, σταγόνα λιβὸν δι' εὐνομίαν τῶν μελιττῶν. Thomas M. p. 628: Εὐνομία, ὅταν εὖ νομᾶς ἔχωσι τὰ ζῷα. Longus 1, 5: Εἰς τοῦτο τὸ νυμφαῖον οἷς ἀρτιτόκος συχνὰ φοιτῶσα δόξαν πολλάκις ἀπωλείας παρεῖχε. Κολάσαι δὲ βουλόμενος αὐτὴν καὶ εἰς τὴν προτέραν εὐνομίαν καταστῆσαι ὁ Δρύας κτλ., Rectum pascendi modum.]

Εὐνομία, ἡ, Bonarum legum constitutio, Bonæ leges, Bona legum constitutio s. Recta, Status rerum sub bonis legibus. Aristot. Polit. 4, [8]: Οὐκ ἔστι δὲ εὐνομία, τὸ εὖ κεῖσθαι τοὺς νόμους, μὴ πείθεσθαι δέ· quibus subjungit, Διὸ μίαν μὲν εὐνομίαν ὑποληπτέον εἶναι τὸ πείθεσθαι τοῖς κειμένοις, ἑτέραν δὲ τὸ καλῶς κεῖσθαι τοὺς νόμους οἷς ἐμμένουσιν. A Bud. exp. Recta juris legumque constitutio. Idem alibi, loquens de illo Aristot. l., quem modo protuli, Etenim, si Aristoteli credimus, inquit, duplex est εὐνομία, una quidem, recta juris constitutio, altera vero, recte constituto juri obtemperatio. In VV. LL. εὐνομίαν ποιῶ, Recte instituo legibus civitatem, Bonis legibus instituo. [Tyrtæi fuit carmen Εὐνομία inscriptum, quod Aristoteles et Strabo memorant. Orac. ap. Diod. Exc. Vat. p. 1 et alios: Ἥκεις δ' εὐνομίαν αἰτεύμενος. Pind. Pyth. 5, 67: Ἀπόλεμον ἀγαγὼν ἐς πραπίδας εὐνομίαν. Solon ap. Demosth. p. 422 extr. Herodot. 1, 65: Μετίθεσαν δὲ ὧδε ἐς εὐνομίην· 2, 124: Εἶναι ἐν Αἰγύπτῳ πᾶσαν εὐνομίην ὀλέγον. Aristoph. Av. 1540; Xen. H. Gr. 4, 4, 6. De judice in inscr. in honorem Plutarchi cujusdam a Megarensibus posita Anth. Pal. App. 163, 2: Πλούταρχον, καθαρῇσιν ἀοίδιμον εὐνομίῃσιν· 6: Πάντη Πλουτάρχοιο κλέος, ... πάντη δ' εὐνομίης εὖχος ἀπειρέσιον.] || Interdum Æquitas, qua in signif. opp. τῇ ὕβρει ap. Plut. in quodam, quem affert, l. [Mor. p. 777, A. Hom. Od. P, 487: Ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες, ubi schol.: Εὐνομίην) εὐνιμεσίαν, καθ' ἣν εὖ νεμόμεθα καὶ διατελοῦμεν. Eundem l. respicit Plato Soph. p. 216, B, pluralem utriusque substantivi ponens. Eodem numero Hom. H. in Terr. 29, 11: Εὐνομίῃσι πόλιν κάτα καιρανίουσι. Locum Hom. exprimere videtur etiam Apoll. Rh. 3, 68: Ἀνδρῶν εὐνομίης πειρωμένη.] Item pro εὐσέβεια ap. Soph. [Aj. 712]: Εὐνομία σέβων μεγίστη. [|| Pax. Suidas: Εὐν., εἰρήνη. Philippus Anth. Pal. 6, 236, 5: Καίσαρος εὐνομίης χρηστὴ χάρις. Ὅπλα γὰρ ἐχθρῶν καρποὺς εἰρήνης ἀντεδίδαξε φέρειν. Archias ib. 195, 4: Τὸ μὲν στοναχᾶς σῆμα, τὸ δ' εὐνομίας. Cum genit. Alpheus Anth. Plan. 4, 212, 4: Καὶ σέο φῶτες πρὸς βαιὸν τόξων εὐνομίην ἀγόμεν. || Fœdus Latiorum et Olont. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 398, 58: Οἱ πρείγιστοι οἱ ἐπὶ εὐνομίας. Quod Valcken. ad Theocr. Adon. p. 319, C, interpretatur, Seniores quibus mandatum erat curare ut omnia rite atque ordine fierent. || Bona modulatio. Longus 2, 35: Πᾶσαν τέχνην ἐπιδεικνύμενος εὐνομίας μουσικῆς ἑσύριττεν ὅσαν βοῶν ἀγέλη πρίπον. L. Dind.]

[Εὐνομία, ἡ, Eunomia Hora, Hesiod. Th. 902; Pind. Ol. 9, 17; 13, 6; Demosth. p. 772, 23; Orph. H. 42, 2, (mater Gratiarum 59, 2: v. Lobeck. Aglaoph. p. 398), Apollod. 1, 3, 1, 2. Ἱερὰ Εὐκλείας (quod v.) καὶ Εὐνομίας memorat inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 364, n. 258. L. Dind.]

[Εὐνομιᾶνοι, οἱ, Eunomiani, sectatores Eunomii, ap. Isid. Pel. Epist. 1, 422, p. 108, D; 2, 63, p. 279, D, Procop. H. arc. p. 3, C. De quibus v. Suicer. Suidam qui n. pr. Εὐνομιανὸς finxit ex l. Procopii, notavit Kusterus.]

Εὐνομιδέσταται [εὐκομιδέσταται] νομαὶ κτήνεσι, ex Herodoto [4, 53] affertur pro Pascua accommodatissima pecoribus.

[Εὐνομίδης, ὁ, Eunomides, Phrynichi comici pater, sec. schol. Aristoph. Ran. 14. ῦ L. Dind.]

[Εὐνόμιος, ὁ, Eunomius, n. viri ap. Lucian. Dial. mort. 11, 2. Alius, a quo dicti Eunomiani, quod v.]

[Εὔνομος, ὁ, ἡ, Bona pascua habens, Pastorius. Æschyl. ap. Strab. 7, p. 301, Σκύθαι. || De locis Pascuus, Pabulosus. Longus 4, 4: Τὰ εὐνομώτατα τῶν χωρίων. Γῆ Pollux 7, 184. Εὔνομα ἄλση 1, 229; sed voc. in cod. omissum ex propinquo εὔκομα ortum videtur.]

Εὔνομος, ὁ, ἡ, Qui bonis legibus utitur, Bud. ex Plat. [Reip. 5, p. 462, B, πόλις· superl. Tim. p. 20, A, et alibi. Pind. Isthm. 4, 24, πόλιν· Nem. 9, 29, Μοῖραν· Ol. 1, 37: Τὸν εὐνομώτατον ἐς ἔρανον. Orph. H. 58, 10: Νόμων ὠγύγιον παναπείρονος εὐνόμου ἀρχῆς.] Idem Bud. εὐνόμους populos dici ait Qui recta legum institutorumque ratione utuntur. [De hominibus leges observantibus Plato Leg. 7, p. 815, B: Εὐνόμων ἀνδρῶν· 1, p. 638, B: Εὐνομώτατοι τῶν περὶ ἐκεῖνον τὸν τόπον. L. Dind.]

[Εὔνομος, ὁ, Eunomus, n. viri Locrensis ap. Herodot. 8, 131, Pausan. 3, 7, 2. Ap. Clem. Al. Protr. p. 2. Aliorum ap. Xen. H. Gr. 5, 1, 5 sq., Lysiam p. 153, 31, in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 314, n. 183, 3, 3; p. 381, 40, Thebana p. 760, n. 1577, 3, in epigr. Pauli Sil. Anth. Pal. 6, 54, 2, anon. ib. 9, 584, et alibi. L. Dind.]

Εὔνοος, et Εὔνους, ὁ, ἡ, Qui est bene affecta mente erga aliquem, (Benevolus ut δύσνους, Malevolus), Qui bene cupit alicui. [Æsch. Pers. 226 : Εὔνους ὁ πρῶτος τῶνδ' ἐνυπνίων κριτής. Soph. El. 1203 : Εἰ τὸ τῶνδ' εὔνουν πάρα.] Thucyd. 2, [35] : Εὔνους ἀκροατής. [Idem sæpe cum dativo, ut 4, 71 : Οἷς τις εἴη εὔνους· 78, et alibi cum aliis quibusvis.] Aristoph. Vesp. [335] : Ἄξιον· πρὸς εὔνους γὰρ φράσεις. A Xenoph. Cyrop. 8, [3, 5] εὔνοις et δυσμενέσι opponuntur. Et genit. sing. εὔνου ap. Herodian. [Eurip. Ion. 732 : Εὔνου φωτός.] Ceterum quomodo differat εὔνους ab eo qui dicitur φίλος, docet Aristot. Eth. 8, 2 : Τῷ δὲ φίλῳ φασὶ δεῖν βούλεσθαι τἀγαθὰ ἐκείνου ἕνεκα· τοὺς δὲ βουλομένους οὕτω τἀγαθὰ, εὐνους λέγουσιν ἂν μὴ τὸ αὐτὸ καὶ παρ' ἐκείνου γίγνηται· quibus subjungit ad nomen εὔνοια hinc formatum pertinentia, εὔνοιαν γὰρ ἐν ἀντιπεπονθόσι, φιλίαν εἶναι· et rationem affert, πολλοὶ γάρ εἰσιν εὔνοι, οἷς οὐχ ἑωράκασιν, ὑπολαμβάνουσι δὲ ἐπιτηδείως εἶναι ἢ χρησίμους· v. et 9, 5. Dicuntur alioqui ipsi φίλοι esse εὔνοι ei, cui sunt φίλοι. Xen. Apomn. 1, [2, 52] : Ἔφη δὲ καὶ περὶ τῶν φίλων αὐτὸν λέγειν, ὡς οὐδὲν ὄφελος εὔνους εἶναι, εἰ μὴ καὶ ὠφελεῖν δυνήσονται. Affertur autem ex ejusd. Xen. Apol. pro Socrate [27] : Τοῖς ἐμοῖς εὔνοις λυπητέον, ubi malim τοῖς ἐμοὶ εὔνοις· dicitur enim εὔνους ἐστὶν ἐμοὶ, non εὔνους ἐστὶν ἐμὸς, quod sciam. [Similibus comparatis ἐμοῖς recte defendit Schneiderus.] Interdum τὸ εὔνουν substantive pro εὔνοια, Benevolentia. [Thuc. 4, 87; 5, 109.] Et compar. εὐνούστερος, Benevolentior [et superl. εὐνούστατος. Soph. Aj. 822 : Ἔπηξα δ' αὐτὸν (gladium) εὖ περιστείλας ἐγὼ, εὐνούστατον τῷδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν, notabili constructione. Uterque gradus est ap. Aristoph. Eq. 748, 874, et alibi. Forma soluta εὐνοέστερος ap. Herodot. 5, 24. Εὐνοώτερος fingit Philoxenus in Etym. M. p. 394, 11, 27.] ‖ Εὔνους pro εὐνόητος καὶ σαφὴς, VV. LL. ex Hermog. [De pluralis nominativi forma duplici Chœrob. in Bekk. An. p. 1196 : Ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν οἱ εὖνοί ἐστιν· οἱ γὰρ χρησάμενοι καὶ εἰπόντες οἱ εὔνους κακῶς ἐχρήσαντο. Et ibid. : Σεσημείωται παρὰ Φιλήμονι τῷ κωμικῷ οἱ εὔνους· ταῦτα γὰρ ὡς ἀπὸ τοῦ παρὰ φιλοσόφοις· εὔνοες γὰρ γέγονε κατὰ κρᾶσιν. Quæ sive integra sunt sive nonnihil depravata, satis tamen declarant non ad εὔνοες vel εὖνους referri testimonium philosophorum, sed ad νόες, quod male usurpari ab illis modo dixerat grammaticus. Confusa sunt verba Etym. M. p. 606, 25 : Δέον γὰρ τὸν νοῦν λέγειν καὶ οἱ νοὶ (νοῖ). Οἱ νοὶ σεσημείωνται παρὰ Φιλήμονι τῷ κωμικῷ· τὸ οἱ εὔνους γὰρ εὔνοες τὸ παρὰ φιλοσόφοις εἰρημένον, γέγονε κατὰ κρᾶσιν εὔνους. Ubi non tantum alterum οἱ νοὶ delendum, sed etiam cetera ita fere scribenda : Σεσημείωται παρὰ Φ. τῷ κ. οἱ (vel τὸ) εὔνους· τὸ γὰρ εὔνοες παρὰ τὸ παρὰ φ. εἰρημένον (sive ἀπὸ τοῦ π. φ. εἰρημένου) γέγονε κ. κ. ε. Exemit hanc formam Lysiæ p. 114, 6, Reiskius, et ante eum Koen. ad Gregor. p. 480. Legitima εὖνοι, quæ est ap. Thuc. 6, 88 et alibi, vitioso accentu interdum scribitur εὔνοι, ut ap. Xenoph. An. 2, 4, 16, Dionys. A. R. 6, 66. Circumflexum in priori diserte præcipit schol. Aristoph. Vesp. 882. De genitivi sing. εὔνου accentu proparoxytono monitum a Chœrobosco in Bekk. An. p. 1223, 1. ‖ Nominativi sing. forma soluta propria est poetarum et Ionum, ut in Anth. Pal. App. 317, 10 : Ἵππιος, ἐσθλὸς ἰδεῖν, εὔνοος, ἀγχίνοος, ap. Herodot. 5, 24; ceterorum casuum formæ solutæ ab Atticorum usu alienæ sunt, ut de similibus monitum in Δύσνους et Κακόνους, sed usurpatæ ab recentioribus vel ab librariis illatæ. V. Lobeck. ad Phryn. p. 142, Bekker. ad Herodian. 1, 10. Qui non debebat probare εὐνόων pro εὔνων ab libris nonnullis suppeditatum Thuc. 6, 64. L. Dind.]

‖ Εὐνόως, et Εὔνως, Benevole, Amabiliter. Ab Hesych. exp. προσηνῶς, ap. quem scriptum est εὐνοῶς cum accentu in ult. [Plut. Galb. c. 8 : Τὰ στρατεύματα πρὸς αὐτὸν εὐνόως ἔχοντα· Mor. p. 848, F. Marc. Anton. 3, 11.] De εὔνως autem dixi in Εὐνοϊκῶς. Invenitur autem et superl. grad. Εὐνούστατα ap. Suid., expositum tamen positivo φιλίως. [Diod. 19, 6 : Πρὸς Ἀγαθοκλέα μὲν εὐνούστατα διέκειντο.]

[Εὔνοος, ὁ, Eunous, n. viri, filii Hypsipyles, Anth. Pal. 3, 10, inscr. Numus Trallianus ap. Mionnet. *Descr.* vol. 4, p. 181, 1051 : M. AYP. EYNOOY. L. Dind.]

[Εὐνοποιέω, Benevolum facio. Tzetz. Exeg. Il. p. 86, 9 : Εὐνὴ δὲ ἡ συνουσία παρὰ τὸ εὐνοποιεῖν ἤγουν φιλοποιεῖν. Quod εὐνοποιεῖν potius dicendum.]

[Εὔνοστος, ὁ, ἡ, dæmon molaris. Eust. Il. p. 214, 18 : Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι διὰ τὸ ἡδὺ τῶν τοιούτου νόστου καὶ νόστιμον ἔδεσμα λέγεται τὸ ἡδύ. (Cum hac signif. comparanda quæ de v. Εὔνοστος, non dissimili, ut videtur, signif. posito, ex scriptoribus græcobarbaris annotavit Ducang. in Gl. et Append.) Ὅτι δὲ καὶ θεός τις ἐπιμύλιος Εὔνοστος ἐκαλεῖτο ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν γέγραπται, ubi est p. 1383, 42 : Οἱ μὲν Ὅμηρον καὶ βρῶμά φασι νόστιμον, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ὀηλοῦται, καὶ νόστου δὲ τὴν ἡδύτητα, et cætera, quæ cum aliis v. ap. HSt. in Νόστος, nos in Ἐπιμύλιος. Quibus add. Pollux 7, 180, Photius s. Suidas in Προμυλαία, Etym. M. p. 394, 3, Lobeck. Aglaoph. p. 972. ‖ Eust. Od. p. 1332, 4 : Ἦσαν δὲ καὶ Κύπριοι Σόλοι, ὧν ἱστορεῖται βασιλεὺς Εὔνοστος, ὁμώνυμος Εὐνόστῳ δαίμονι ἐπιμυλίῳ. ‖ Εὐνόστου λιμὴν Ægypti memoratur ab Strabone 17, p. 792, 795. L. Dind.]

[Εὖνους. V. Εὔνοος.]

[Εὔνους, ου, ὁ, Eunus, n. viri. Belli servilis in Sicilia dux, Diod. Exc. p. 526 sqq. Alii in Anth. Pal. 9, 146, 1, in numo Dyrrhachii ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 39, in inscr. Daulia ap. Bœckh. vol. 1, p. 851, n. 1732, b, 46, Lyttia vol. 2, p. 429, n. 2586, Aphrodis. p. 502, n. 2749, 10, et al. L. Dind.]

[Εὐνουχία, ἡ, Castratio, vel potius quem Tertullianus dicit Spadonatus. Basil. M. vol. 3, p. 646, E : Διελέχτι τῆς εὐνουχίας διὰ τὸ ἀπειρόκακον ἐμπλακεῖσαν τὴν παρθένον τῷ πειρασμῷ. Jos. Genes. De reb. Cpol. p. 48, D : Εὐνουχίᾳ καὶ γήρει πολυετοῦς μεμαλάκιστο. ‖ Castitas s. Abstinentia a concubitu esse videtur ap. Clem. Al. Str. 3, p. 553 : Ἐν τῷ περὶ ἐγκρατείας ἢ περὶ εὐνουχίας κατὰ λέξιν φησί. Conf. p. 534. L. D. ‖ Cœlibatus, ap. Athenag. Apol. p. 298, ut εὐνοῦχος pro Cœlibe ibid. p. 302. Matus.]

Εὐνουχίας, ου, ὁ, i. q. εὐνοῦχος, Spado, Bud. : est vero adj., ideoque Spadonius etiam non incommode reddi posse videtur. Aristot. De gen. an. 2, [7] : Τοὺς δὲ μὴ γεννᾶν, ἀλλ' εὐνουχίας διατελεῖν ὄντας· Metaph. 4, [12] : Οὐδὲ ὁμοίως ἂν φαίην ἀδύνατον εἶναι γεννᾶν παῖδα καὶ ἄνδρα εὐνουχίαν· Probl. [4, 27] inter εὐνοῦχον et εὐνουχίαν distinguere videtur : Οἷον συμβαίνει τοῖς εὐνούχοις καὶ εὐνουχίαις, adeo ut VV. LL. tradant εὐνουχίαν testes habere posse, sed inutiles, quod effeminatus sit : εὐνοῦχον vero proprie Castratum et eviratum intelligi. [Hippocr. p. 293, 4 : Ἔτι τι πρὸς τουτέοισιν εὐνουχίαι γίνονται οἱ πλείστοι ἐν Σκύθῃσιν καὶ γυναικεῖα ἐργάζονται.] Capitur vero et metaph. ut εὐνοῦχος. Unde Theophr. H. Pl. 4, [11, 4] scribit arundines non habentes τὴν ἀνθήλην, εὐνουχίας appellari. [Pro quo ap. Hesych. : Εὐνούχιοι, κάλαμοι.] Plin. quoque 16, 36, Bombycias arundines, graciles, feminarum latiore folio atque candidiore, modica lanugine aut omnino nulla, Spadonum nomine insignes commemorat. Sed et surculos, qui nihil afferunt, Columella Spadones nominari auctor est. [Plato com. ap. Athen. 2, p. 68, D : Σικυοῦ πέπονος εὐνουχίου κνήμας ἔχων. Ἴα]

Εὐνουχίζω, Varroni Eunucho, Hieronymo Eunuchizo, Castro, [Emasculo huic add. Gl.] Eviro. Geop. [17, 8, 2] : Διττὰς δὲ γενομένους τοὺς μόσχους εὐνουχιστέον. Varro, Castrare non oportet ante bimatum. Athen. 12, [p. 515, E] : Ἀδραμύτην φησὶ τῶν Λυδῶν βασιλέα πρῶτον γυναῖκας εὐνουχίσαντα, χρῆσθαι αὐταῖς ἀντὶ ἀνδρῶν εὐνούχων. [Lucian. Cronos. c. 12; Dio Cass. 68, 2. Act. et pass. Matth. 19, 12, schol. Oribasii p. 71 ed. Mai., Chron. Pasch. p. 465, 17, Etym. M. p. 345, 26. Cum genitivo Jul. Cassianus ap. Clem. Al. Str. 3, p. 553 : Οὐδ' ἂν ὁ προφήτης εἰρήκει, Μὴ εἶναι ξύλον ἄκαρπον αὐτοὺς (eunuchos), μεταλαβὼν ἀπὸ τοῦ δένδρου ἐπὶ τὸν κατὰ προαίρεσιν ἄνθρωπον ἑαυτὸν τῆς

τοιαύτης ἐννοίας εὐνουχίζοντα. Clemens ipse ib. p. 538 : Εὐνουχίζειν ἑαυτὸν πάσης ἐπιθυμίας. Cum præpos. p. 556 : Οἱ εὐνουχίσαντες ἑαυτοὺς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας. Figurate Archigenes in Matthæi Med. p. 159 : Ὥσπερ εὐνουχίσαντες τὸ φάρμακον. L. Dind.]

[Εὐνούχιον, τό, HSt. in Εὐνοῦχος :] Quod lactucæ genus dicitur etiam Εὐνούχιον. Gorr. in suis Definitt. med., Εὐνούχιον, inquit, dictum est a Pythagoricis Lactucæ quoddam genus suapte natura latum et caule viduum, quasi spadonium, quoniam maxime refragatur Veneri. Plin. quoque 19, 8, Lactucam rotundam, ac minima radice, latis foliis, astylida (pro quo ἀστύτιδα est ap. Eust.) a quibusdam Eunuchion, quoniam maxime refragatur Veneri, appellatam tradit.

[Εὐνουχισμός, ὁ, Castratio. Jo. Chrys. In Jo. hom. 36, vol. 2, p. 701. Sxaoxa.]

[Εὐνουχιστέον. V. Εὐνουχίζω.]

[Εὐνουχιστής, ὁ, Castrator, Gl.]

[Εὐνουχοειδής, ut est ap. Hippocr. p. 293, 55; 1136, A, vel] Εὐνουχώδης, ὁ, ἡ, Effeminatus ut eunuchus. Hippocr. De aere et aquis : Εὐνουχωδέστατοί [immo -χοειδ. est ap. Hipp. l. c.] εἰσιν ἀνθρώπων. [Suidas v. Ἄρρεν.]

Εὐνοῦχος, ὁ, ἡ, Eunuchus, Spado : ἀνήρ τε καὶ οὐκ ἀνήρ, ut Clearchus ap. Athen. 10, [p. 452, C] vocat. [Aristoph. Ach. 117 : Τοὺν εὐνούχειν τὸν ἕτερον τουτονὶ ἐγώ· ὃς ἐστι, Κλεισθένης· et ib. 121.] Xen. Cyrop. 6, [4, 11] : Οἱ εὐνοῦχοι καὶ αἱ θεράπαιναι λαβοῦσαι αὐτὴν ἀπῆγον εἰς τὴν ἁρμάμαξαν, καὶ κατακλίναντες κατεκάλυψαν τῇ σκηνῇ. Plut. Alex. [c. 30] : Τῶν δὲ θαλαμηπόλων τις εὐνούχων, οἳ συναλώκεισαν ταῖς γυναιξί. Aristot. [H. A. 9, 50] : Οὐδεὶς γὰρ γίνεται εὐνοῦχος φαλακρός· pro quo alibi, Οὐ γίνονται δὲ φαλακροὶ οἱ ἐκτετμημένοι· Plin., Defluvium capillorum in spadonibus non visum. Et εὐνοῦχον ποιεῖν, Eunuchum facere, Xen. Cyrop. 7, [5, 58] : Τοὺς περὶ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα θεραπευτῆρας, εὐνούχους ἐποιήσατο. (Conjungenda hic θεραπευτῆρας ἐποιήσατο.] Juven. 12, [34] : Imitatus castora, qui se Eunuchum ipse facit. [» Mœris p. 347 : Σπάδων καινὸν, εὐνοῦχος Ἑλληνικόν. Contra Thom. M. : Εὐνοῦχος, τὸ δὲ σπάδων ἀνάττικον. It., Σπάδων οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ εὐνοῦχος. De eunuchorum origine et cur Cyrus eos sibi ministros atque corporis custodes elegerit, notabilis est l. Cyrop. 7, 5, 58-65. Conf. d'Ollincan (i. e. Ancillon) *Traité des eunuques*, 1707, 12°, et Donat. ad Terent. Eun. 1, 2, 87. Erant gynæceis præfecti omninoque ministri aulici valde honorati. Herodot. 8, 105 : Παρὰ τοῖσι βαρβάροισι τιμιώτεροί εἰσι οἱ εὐνοῦχοι, πίστιος εἵνεκα τῆς πάσης τῶν ἐνοργίων. Conf. 3, 130. Sic præsto sunt Pantheæ Cyrop. 6, 1, 33 sq. » Sturz. Lex. Xen. || Ἄγαμος interpr. Gloss. Sap. Sal. 3, 14. || De animalibus schol. Apoll. Rh. 1, 585 : Ἔντομα εὐνοῦχα ... εὐνοῦχα τοῖς τεθνηκόσιν ἐνήγιζον. Tzetz. Exeg. p. 113, 7 : Οὐδὲν εὐνοῦχον ἐθύετο.] Metaph. etiam usurpatur, Athen. 14, [p. 652, A] ex Aristot. De plantis : Φοινίκων ἐνόρχων, οὓς τινες εὐνούχους καλοῦσιν· οἱ δὲ ἀπυρήνους. Plin. quoque Spadoniæ laurus meminit. [Εὐνοῦχοι, ... κάλαμοι, Hesychius. V. Εὐνουχίας.] Idem 12, 14, a conditione castrati seminis, mala quædam a Belgis Spadonia appellari docet. Sed et lactucam quandam τὴν ἐκ γενίσεως πλατύφυλλον καὶ τετανὴν καὶ ἀκαυλον, a mulieribus ἀστύτιδα, at εὐνοῦχον a Pythagoreis vocari, ex Athen. [2, p. 69, E] tradit Eust. [Il. p. 1283, 28], eo quod frequens lactucarum esus ad venerem inhabiles reddat : unde et exosam Veneri herbam esse, et Adonidem, quod ad lactucam confugisset, ab apro peremptum. [Conf. Geopon. 12, 13, 2. || Cod. Paris. 2630 ap. Bekk. An. p. 1376, b : Εὐνούχους δὲ Σοφοκλῆς καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς εὐνεις καὶ μὴ μετασχόντας ὕπνου, τουτέστι τηροῦντας, » Οὐχ ὅπου λαμπάδες εὐνούχοις ὄμμασιν. » Male hic gramm. εὐνοῦχος ab Sophocle primitiva Custodis significatione dictum ducit ab εὐνις, ut Eust. infra ab HSt. cit.] Ceterum quod ad etymon attinet τοῦ εὐνοῦχος, Etym. ἀπὸ τοῦ τὴν εὐνὴν ἔχειν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, quoniam sc. ad cubilium et gynæceorum custodiam curamque comparari solebant, quod ancillis expeditiores essent, et ob exemptos testiculos ad coitum inepti : vel ab εὖ τοῦ νοῦ ἔχειν, eo quod res venereæ ἀνόητα ab antiquis dicerentur. Eust. autem [Il. p. 1256, 30, Od. p. 1643, 16] dictum vult quasi εὔνιν (i. e. ἐστερημένον) ὀχείας. [V. supra. De alio lusu, quo ἀπὸ τοῦ εὖνοι εἶναι dicti perhibentur, v. Jacobs. ad Anthol. vol. 11, p. 257.]

[Εὐνουχώδης. V. Εὐνουχοειδής.]

[Εὐνώμας, ὁ, Temporis epith. ap. Soph. Aj. 604 : Alii εὐνώμα χρόνῳ τρυχόμενος, plerisque omnibus in libris adversus metrum εὐνόμᾳ scriptum, quod scholl. explicant partim εὐνομουμένῳ καὶ δικαίῳ, non apta sententia, partim εὐαινήτῳ, quod spectare videtur scripturam per ω, partim τῷ καλὰς νομὰς ἔχοντι, ut referatur ad λειμῶνι, vocabulum vitio scripturæ paullo ante illatum.]

[Εὔνως. V. Εὐνοϊκῶς.]

Εὔνωτος, ὁ, ἡ, Bonum habens dorsum, vel validum, Qui bono validoque tergore est. Aristot. de leone [Physiogn. p. 83 Fr.] : Τὸ μετάπλευρον πλατὺ καὶ εὔπλευρον καὶ εὔνωτον ἐπιεικῶς.

[Εὐξάνθιος, ὁ, Euxanthius, f. Minois et Dexitheæ, Apollod. 3, 1, 2, 6. V. Εὐξάντιος.]

[Εὐξάντιος, ὁ, Euxantius. Etym. M. p. 394, 34 : Εὐξαντίδος γενεῆς) Εὐξάντιος· τὸ πατρωνυμικὸν Εὐξαντιάδης, τὸ ὑπόκορον Εὐξαντιάς Εὐξαντιάδος. Ἅρον τὸ α καὶ γίνεται Εὐξαντὶς Εὐξαντίδος. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. Videntur Callimachi verba fuisse Γενεῆς Εὐξαντίδος. Schol. Dionys. in Bekk. An. p. 850, 25 : Τὸ δὲ Εὐξαντιὰς ἀπὸ τοῦ Εὐξάντιος· τὸ δὲ Εὐξαντίδος παρὰ Καλλιμάχῳ ὕφεσιν ἔχει τοῦ α. Eadem in Crameri An. vol. 4, p. 326, 35. Nomen Εὐξάνθιος an huc pertineat incertum est. L. D.]

[Εὔξαντος, ὁ, ἡ, Bene carminatus. Theodorus Anth. Pal. 6, 282, 1 : Τὸν πιληθέντα δι' εὐξάντου τριχὸς ἀμνοῦ ... πέτασον.]

[Εὐξεινῖανὸς, ὁ, Euxinianus Pomplio est in epistola M. Antonini ad eum, de qua v. Lambec. Bibl. Cæs. vol., 8, p. 134, C. L. Dind.]

[Εὐξενίδας, α, ου, ὁ, Euxenidas, n. viri in epigr. Anth. Pal. App. 316, 2. Comicus Atticus antiquus ap. Suidam v. Ἐπίχαρμος. Patronym. ab Εὔξενος ap. Pind. Nem. 7, 70, ubi v. schol. Ἡ Forma Εὐξενίδης in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 307, col. 2, 15. L. Dind.]

[Εὐξένιππος, ὁ, Euxenippus, archon Atticus ol. 118, 4, ap. Diodor. 20, 81, Dionys. H. Dinarch. c. 9.]

Εὔξενος, vel potius Εὔξεινος, ὁ, ἡ, Hospitalis, Amicitiæ hospitalis cultor, Qui erga peregrinos hospitaliter se gerit. [Æsch. Cho. 712 : Ἀγ' αὐτὸν εἰς ἀνδρῶνας εὐξένους δόμων. Pollux 6, 27, ἑστιάτωρ· 9, 25, πόλις· 33, τελώνης. Altera forma Eur. Hipp. 157 : Λιμένα τὸν εὐξεινότατον ναύταις. Apoll. Rh. 1, 1018 : Εὐξείνοισι Δολίοισιν. Proculus Anth. Pal. App. 69, 8 : Αὐτὸν Βάκχον ἄνακτα δόμων ἔντοσθε δέδορκας εὐξείνων εὐχαῖς ἵλαον ἑσταότα. Inscr. Megar. apud Bœckh. vol. 1, p. 572, n. 1100, 6.] Peculiariter autem tributum fuit hoc nomen Ponto, qui antea ab inhospitali feritate Axenus appellatus fuerat, Plin. Sed et Ovid. merito dictum fuisse Axenum docet his versibus, in quibus et vis Græcæ appellationis exprimitur, atque adeo ipsum etymum : Trist. 4, 4 : Frigida me cohibent Euxini litora Ponti. Dictus ab antiquis Axenus ille fuit. Nam neque jactantur moderatis æquora ventis, Nec placidos portus hospita navis habet. Sunt circa gentes quæ prædam sanguine quærunt, Nec minus infida terra timetur aqua. Idem 3, 13, ita claudit : Dum me terrarum pars pene novissima Ponti Euxinus falso nomine dictus habet. Rursum alibi, Quem tenet Euxini mendax cognomine Pontus. Alibi vocat et Mare Euxinum, item Euxinum litus, item Euxini Ponti deformia litora, et alibi Sæva litora, Dum miser Euxini litora sæva peto, ubi etiam observa Euxinum sine adjectione dici. Εὔξεινον non dubium est quin Hospitalem interpretandum censuerit Ammianus, sicut ἄξεινον s. ἄξενον Inhospitalem est interpretatus, ita scribens 2 : Heniochi, Sindi, et Achæi, intendente sævitiam licentia diuturna, indidere mari nomen inhospitali; et a contrario per cavillationem Pontus Euxinus appellatur. Sed mutatam hanc appellationem ἄξένου in εὐξεινον per εὐφημισμὸν, dicerent potius gramm.: atque ita Eust. ipsum loqui docui in Ἄξενος. [Eur. Andr. 1262 : Εὐξείνου πόρου· Herc. F. 410 : Εὔξεινον οἶδμα λίμνας. Cum πόντος Iph. T. 125, 438, ap. Herodotum, Thucydidem, Xenoph. et alios. Sive πόντος ap. Pausan. 3, 16, 8, Niceph. De reb. post Mauric. p.

11, B. De formæ Ionismo v. Apollon. De pronom. p. 3, A. || Forma per ι est ap. Pind. Nem. 4, 49 : Εὐξίνῳ πελάγει. Eur. Iph. T. 395 : Εὔξεινον ἐπ' εἶδμα· 1388 : Εὔξενον πόρον· Rhes. 428 : Εὐξείνου πόντου.] || Εὔξεινος s. Ἐύξεινος Jupiter, ap. Apoll. Arg. 2, [378], qui magis usitato cognomine Ξένιος, Hospitalis Jupiter, Qui præest hospitibus et illis favet, Qui jura dat hospitibus, Virg.

|| Εὐξείνως, Hospitaliter. Item generalius, pro Amice, Benevole; nam pro φιλοφρόνως ex Apoll. [Rh. 1, 963, 1179] affertur.

[Εὔξενος, ὁ, Euxenus, n. viri Spartani ap. Xen. H. Gr. 4, 2, 5, aliorum ap. Hippocr. p. 1224, G, Aristot. Rhet. 3, 4, in numo Chio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 269, 44, in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 157, n. 115, 28; p. 774, n. 1591, 42, Hermionensi p. 599, col. 11, 24, Mytilen. n. 2186, vol. 2, p. 195. V. Εὐξενίδας. L. Dind.]

[Εὐξένων, ωνος, ὁ, Euxenon, n. viri ap. Memnonem Photii cod. 224, p. 222, 32.]

[Εὐξένως. V. Εὔξενος.]

Ἐύξεστος, ὁ, ἡ et η, ον, Bene rasus, Radendo scalpendove eleganter politus, Dolando probe politus, Politus : tam de lignea quam saxea materia. Hom. Od. O, [332] : Ἐύξεστοι τράπεζαι· Il. Ω, [271] : Κατέθηκαν ἐὐξέστῳ ἐπὶ δυμῷ· et [275] : Φέροντες ἐὐξέστου [al. ἐὐξέστης] ἐπ' ἀπήνης· et [280] : Ἀτίταλλεν ἐὐξέστῳ [al. ἐὐξέστη] ἐπὶ φάτνῃ· Od. N, [10] : Ἐὐξέστῃ ἐνὶ χηλῷ Χεῖται, i. e. καλῶς ἐξεσμένῃ, καλῶς εἰργασμένῃ, schol. [Eadem forma fem. Il. K, 576 etc. Apoll. Rh. 4, 1633.] Od. Ξ, [225] : Ἄκοντες ἐὐξεστοι. [Nicet. Eugen. 1, 101 : Ἀγαλμάτων εὐξίστων. Boiss. Orph. Arg. 894 : Εὐξέστοισι μύδροισιν. Epigr. Anth. Pal. 9, 688, 1 : Ὑάλην λάεσσιν εὐξέστοις ἁραρυῖαν. Paul. Sil. Amb. 160 : Ἐὐξέστῳ ἐπὶ βωμῷ ἁραρυῖαν. Manetho 6, 524 : Εὐξέσταις σανίδεσσιν. Lucian. Quom. hist. conscr. c. 27 : Τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ... τοῦ θεοποδίου τὸ εὔξεστον. L. Dind.]

Εὐξήραντος, ὁ, ἡ, Exsiccatu facilis, Facile siccescens. [Aristot. De longæv. c. 5 : Μὴ εὐξήραντον εἶναι τὸ ὑγρόν· De gen. an. 5, 3. Theophr. C. Pl. 1, 2, 4.]

[Εὐξίθεος, ὁ, Euxitheus, n. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 120, n. 81, 4; 157, n. 115, 28, ubi male per ε in secunda. Aliorum ap. Demosthenem, Callimachum Epigr. 32, 5, Themist. Ep. 16, p. 50. ῑ L. Dind.]

[Εὐξίππη, ἡ, Euxippe, n. mulieris ap. Alciphr. Ep. 1, 33, 39. Conf. Wagner. ad 3, 50. L. Dind.]

[Εὔξιφος, ὁ, ἡ, Bonum gladium habens. Apollon. De synt. p. 188, 12. Hemst. Ἄξιφος codex optimus.]

[Εὐξόανος, ὁ, ἡ, Bona signa s. simulacra faciens. Manetho 4, 569 : Εὐξοάνους παλάμῃσιν ἀγαλμοτυπεῖς θεοπλάστας.]

Ἔύξοος, ὁ, ἡ, Bene rasus s. scalptus, Radendo scalpendoque bene politus aut complanatus, i. q. εὔξεστος. Hom. Il. Α, [628] : Τράπεζαν Καλὴν, κυανόπεζον, εὔξοον· Β, [390] : Ἐύξοον ἅρμα τιταίνων. [Δίφρος Od. Δ, 590, τόξον Il. Δ, 105, ζυγὸν Ν, 706, δουροδόκη Od. Α, 128, σκίπαρνον Ε, 237, quod active dictum putabat Eust. Forma contracta Il. Κ, 373 : Ἐύξου δουρός. Hesych. in Εὔξουν.] Item, Qui rasura et scalptura facile poliri potest, Politu facilis : unde εὐξοώτερος, Qui polituræ facilioris est, Qui facilius dolari et complanari potest. Exemplum ex Theophr. [H. Pl. 5, 6, 4, ubi εὐξοώτερα] habes in Ξέσις, Sculpturæ facilior, Gaza, ut Plin. 16, 40, itidem de materia, Habet in sculpturis facilitatem.

[Εὐξύλεια s. Εὐξυλεία, ἡ, in inscr. Daulia ap. Bœckh. vol. 1, n. 1732, p. 850, a, 26 : Ὁμοίως ἀγρῶ εὐξυλείας πλέθρα υλ' χρείνου εἶναι Ἀντιόχου· 33 : Τὴν δὲ ἀρχὴν τῆς μετρήσεως χρείνου γενέσθαι τῆς γώρας ὅθεν ἂν βούληται Ἀντίοχος ἐν ἑκατέρων τῶν ἀγρῶν δρυπεπῆ καὶ εὐξυλείᾳ, Ager, ut videtur, lignis abundans.]

Εὔξυλις, ὁ, ἡ, Qui est probæ materiæ, VV. LL. [Theophr. C. Pl. 1, 20, 3 : Εὐξυλῆ καὶ εὐτροφα. « Sunt quæ supra ὑγρὰ καὶ μανὰ καὶ εὐτραφῆ dicuntur. Scaliger εὔξυλα scribi jussit, ut analogiæ congruat magis. Alibi voc. nondum repertum : ac vereor ne vitiosum sit et in εὔχυλα aut simile mutandum. Recte enim ξυλώδεσι opponi τὰ εὔξυλα non videntur. » Schneider. Εὐαυξῆ conjiciunt Angli.]

[Εὐξυλοεργὸς, ὁ, Qui bona ligna, bonam materiem facit. Manetho 4, 324 : Καγκανίης ὕλης πελεκήτορας εὐξυλοεργούς.]

Εὔξυλος, ὁ, ἡ, Cujus bona probaque est materies : ut εὐξυλὴς. [De arbore Theophr. H. Pl. 4, 4, 6. Paul. Sil. Descr. Soph. 518 : Εὐξύλου ... νηοῦ. V. Εὐκηλος. || Bona habens ligna. « Appian. Annib. c. 58 : Εὐξύλου τῆς Ἰταλίας οὔσης. » Wakef. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 14, E : Εὔξυλόν τε καὶ εὐεργεστάτην ὁρῶν (terram). Pollux 1, 228, ὁρη. L. Dind.]

[Εὔξυντος. V. Εὐσύντος et alia similia composita in Εὔσυν—.]

[Εὐξύνθετος, ὁ, nomen suspectum ap. Plut. Mor. p. 766, D, Strab. 10, p. 478, cujus libri ducunt ad Εὐξίθεος.]

[Εὔξυστος, ὁ, ἡ, Rasilis, Gl. Hippocr. p. 911, G : Εὔπριστον γίνεται καὶ εὔξυστον, de osse.]

[Εὐογκία, ἡ, Justa s. Modica moles. Democrit. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 338 : Ἡ γὰρ εὐογκίη ἀσφαλέστερον τῆς μεγαλογκίης.]

Εὔογκος, ὁ, ἡ, Amplæ molis vel compactæ, etiam Justæ molis. [Τὸ εὔογκον τῶν θυσιῶν, Porphyr. Abst. 2, 20, p. 137. Opponitur τὸ τυχόν. Τὰ εὔογκα et τὰ εὐτελῆ, Res graves quæ pondus habent, et viles, opponuntur, Aristot. Rhet. 3, 7. Hemst. Pollux 1, 235 : Στέλεχος γενναῖον, εὐφυὲς καὶ εὔογκον.] Aristot. Meteor. 4, [2] : Τοιοῦτον γὰρ ἀποτελεῖ τὸ θερμὸν, εὐογκότερον καὶ παχύτερον καὶ ξηρότερον, Firmius, Magis compactum, Bud. At in VV. LL. habentur et hæc, Εὔογκος τῷ πλήθει, Se coacervans [Aristot. De gen. anim. 4, 1 : Τοῦτο δὲ (τὸ σπέρμα) τοῖς μὲν θερμοτέροις καὶ ἄρρεσι τῶν ἐναίμων εὔογκον τῷ πλ., ... τοῖς δὲ θήλεσι δι' ἀπεψίαν πλῆθος αἱματικὸν, sententia non diversa ab l. Meteor.]. Εὔογκος καὶ μικρὸς, Contractus et parvus, Theophr. H. Pl. 9, [17]. Significat tamen potius Non nimius mole. [Fr. olim ad Eur. Belleroph. relatum ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 264 : Εὔογκος εἶναι γαστρὶ μὴ πληρουμένῃ. Id. in fr. Sylei ap. Philon. vol. 2, p. 461, 17 : Πρόσχημα σιμὸς καὶ ταπεινὸς οὐδ' ἄγαν εὔογκος, ὡς ἂν δοῦλος. Hippocr. p. 40, 12 : Δεῖ δὲ ἐν παντὶ τῷ νοσήματι λαπαρὴν τὴν κοιλίην εἶναι καὶ εὔογκον, ubi tamen μὴ λεπτὴν et contrariam τῇ ἐκτεταμένῃ intelligebat Galenus.] A Suida exp. εὐβάστακτος, Portatu facilis, Minime gravis. Cibi quoque εὔογκοι dicuntur Qui vel non nimium inflant corpus, aut suo pondere non gravant. Athen. 7 : Τὰ πατραῖα εὔογκά ἐστι καὶ τροφιμα, καὶ πέττεται ταχέως. Paulo post subjungit, Πνευμάτων τε οὐκ ἔστι περιποιητικά. [Id. 14, p. 637, F : Τὴν φωνὴν εὔογκον ποιήσας. Plut. Mor. p. 511, B : Θαυμάσαντες τῆς λέξεως τὸ εὔογκον καὶ τὸ λιτόν. Diog. L. 4, 3 : Πρῶτος εὗρεν ᾧ τὰ φορμία τῶν ὀργάνων εὔογκα ποιοῦσιν. Hemst. Comp. Rufus p. 16 ed. Matth. : Πολλῷ τινι εὐογκότεροι τὰ ὀπτὰ ὀμφαλόν. Oribas. p. 191 ed. Mai.]

Εὐοδέω, Prospero itinere utor, Facili via feror, Expedite progredior. [Zonar. p. 921 : Εὐοδεῖν· εὑρίσκω παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Θέοπομπος, « Ἀλλ' εἰ δοκεῖ, χρὴ ταῦτα ὁρᾶν, εὐοδεῖν πορεύομαι. » Χαῖρε καὶ σὺ κεὐόδει in cippo ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 50, n. 1956, 4. L. D.] Dem. [p. 1274, 19], de aqua : Ἡ μὲν ἂν εὐοδῇ, φέρεται κάτω κατὰ τὴν ὁδὸν· ἢ δ' ἂν ἐνεστῇ τι, τηνικαῦτα τοῦτ' εἰς χωρία ὑπεραίρειν ἀναγκαῖον· ubi nota opponi sibi mutuo τὸ εὐοδοῦν et ᾧ ἐνίσταταί τι. Sed sciendum, in antiquis libris reperiri et aliam scripturam, sc., εἰ μὲν ἂν εὐοδωθῇ. Aristot. De gener. anim. 1, [18] : Ἅι ὅπου ἂν εὐοδήσῃ τοῦ σώματος, Qua viam sibi patefecerit, vel potius Qua viam patefactam nactum sit. [Ib. infra : Ὅταν μὴ εὐοδήσῃ ἡ ἀποκάθαρσις.] Radices etiam εὐοδεῖν dicuntur Quæ sine impedimento in ima terræ viscera descendunt, s. Quæ facilem descendendi viam nanciscuntur. Theophr. H. Pl. 1, 9 : Αἱ μὲν, εὐθεῖαι καὶ ὁμαλεῖς, αἱ δὲ, σκολιαὶ καὶ παραλλάττουσαι· τοῦτο γὰρ οὐ μόνον συμβαίνει διὰ τοὺς τόπους, τῷ μὴ εὐοδεῖν, ἀλλὰ καὶ τῆς φύσεως αὐτῆς ἐστιν, ὥσπερ ἐπὶ τῆς δάφνης καὶ ἐλαίας. Unde Plin. 16, 31 : Aliis recto meatu radices descendunt, ut lauro, oleæ : aliis flexuoso, ut fico. Quibus tamen verbis interpretatur potius εὐθεῖαι : itidemque idem Theophr. C. Pl. 5, [7] : Εὐοδοῦσαι γὰρ καὶ ἔχουσαι τροφὴν, αὔξονται μᾶλλον καὶ εἰς μῆκος καὶ εἰς πάχος· ibid. [3] dicit, Εὐοδοποιούσης τῆς τροφῆς. Ipsæ etiam plantæ εὐοδεῖν dici possunt, Quum prospero successu crescunt. [Theophr.

fr. De igni 10 : Εὐοδεῖ ἡ γένεσις. Apollonius in Matthæi Med. p. 145 : Ἵνα τὸ φυσικὸν εὐοδῇ πνεῦμα. L. D. « Feliciter progredi. Marc. Anton. 6, 17, ubi v. Gataker. Οὐκ εὐοδεῖ, Non bene se habet, Arrian. Epict. 2, 13, 12. » Upton. et Schweigh. Ammon. De diff. p. 122 : Ῥᾴδιον, τὸ εὐοδοῦν.] Pass. etiam voce ex Aristot. [De gen. an. 2, 4, p. 739, 35] affertur, Εὐοδεῖται τῷ σπέρματι, Semen dirigitur et juvatur : pro quo potius scrib. videtur εὐοδοῦται : quum εὐοδεῖν neutrum sit.

[Εὐοδής. V. Εὐοδής.]

Εὐοδία, ἡ, Facilis via, Suidæ καλὴ ὁδός, Pulcra via; Iter prosperum, qua signif. Bud. affert ex Esdr. 8, [52] : Ζητῆσαι εὐοδίαν ὑμῖν καὶ τοῖς συνοῦσι. Et sic sæpe usurpari scribit. Similiter et ap. Aristoph. Ran. [1528] : Εὐοδίαν ἀγαθὴν ἀπιόντι ποιητῇ κ' ἐς φάος ὀρνυμένῳ δότε δαίμονες οἱ κατὰ γαῖαν, i. e. εὐκολίαν περὶ τὴν ὁδόν. [Quod ex Æschyli Glauco Potn. sumtum testatur schol., qui dixerat : Εὐοδίαν μὲν πρῶτον ἀπὸ στόματος χέωμεν. Poll. 9, 161.] Metaph. accipitur etiam pro Prospero rerum successu : sicut et ab Hesych. exp. εὐπραξία. || Suidæ nom. proprium, sicut et Εὐοδίας. Habes autem accus. Εὐοδίαν, Epist. ad Philipp. 4, [2].

[Εὐοδιάζω, Rectam viam facio alicui. Paul. Ægin. 6, 59 : Λαβόντες οὖν πρὸς ἡλικίαν καὶ γένος ἁρμόζοντα καθαιτῆρα εὐοδιάσωμεν αὐτόν. Ὁ δὲ τοῦ εὐοδιασμοῦ τρόπος τοιοῦτός ἐστιν. Ubi male bis per ω in secunda.]

[Εὐοδιᾶνός, ὁ, Euodianus, n. viri, in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 275, p. 381, B, 21, et, ut videtur, p. 400, n. 291, 5; 406, n. 304, 5. Et ap. Suidam. L. Dind.]

[Εὐοδίας, ὁ, Euodias, n. pr. V. Εὐοδία.]

[Εὐοδιασμός, ὁ, Recta via. V. Εὐοδιάζω.]

[Εὐόδιος, ὁ, Euodius, monachus, ap. Theod. Stud. Epist. p. 279, B. Alios memorat Fabric. in Bibl. Gr. L. Dind.]

Εὐοδμία, ἡ, Bonus odor, Bonitas odoris, Fragrantia, Pollux 2, [75 : Ἡ δὲ ὀδμὴ καὶ εὐοδμία δοκεῖ μὲν τοῖς πολλοῖς εἶναι καλὰ ὀνόματα, ἔστι δὲ ποιητικά· ἐν δὲ τοῖς καταλογάδην Ἰωνικὰ καὶ Αἰολικά. Παρὰ δὲ Ἀντιφῶντι μόνῳ ὀσμὰς καὶ εὐοσμίαν εὕροι τις ἄν. Ubi scribendum ὀδμὰς καὶ εὐοδμίαν, quibus de formis iterum dicemus in Ὀσμή. Theophr. De odor. 51 : Εὐοδμίαν τινά. Sed alibi rectius per σ. Relinquenda vero Const. Manass. Chron. 83 : Συγκράτοις εὐοδμίαις, quamquam idem 72 utitur forma εὔοσμον. L. Dind.]

Εὔοδμος, ὁ, ἡ, Bene olens, Bonum odorem spirans, Fragrans, εὐώδης Hesychio. Idem εὐόδμων exp. etiam ἡδέων. [Pind. in fr. ap. Dionys. vol. 5, p. 154, 6 : Εὔοδμον ἔαρ. Theocr. 3, 23 : Εὐόδμοισι σελίνοις· 17, 29 : Νέκταρος εὐόδμοιο. Nonnus Dion. 17, 75; 18, 101, aliique poetæ, ut Palladas Anth. Pal. 11, 54, 5 et Strato 12, 195, 6 : Εὐόδμοις στεφάνοις vel πετάλοις. Pollux 1, 245, λειμών.] Dionys. P. [937], εὔοδμος κάλαμος, Calamus odoratus, Plin.

Εὔοδος, ὁ, ἡ, Per quem iter haberi facile potest, Pervius : cui opp. ἄνοδος a Xen. [Anab. 4, 8, 10], ut suo loco dictum est. [Id. ib. 4, 2, 9 : Εὐοδωτάτη γὰρ ἦν (via) τοῖς ὑποζυγίοις.] || Expeditum iter habens. Athen. 3, [p. 92, C, ex Mnesitheo] : Τροφήν τε δίδωσιν ὑγρὰν τε καὶ δύσπεπτον ἅπαν ὄστριον, καὶ πρὸς τὰς οὐρήσεις ἐστὶν οὐκ εὔοδα, Nec facilem uriuæ transitum præbent. || Prosperi in itinere successus; generalius et metaphorice Qui prospero successu utitur. Hesychio est ἀγαθή. [|| Expeditus. Epicur. ap. Plut. Mor. p. 1127, D : Ἐρωτᾷ αὐτὸν εἰ πράξει τινὰ ὁ σοφὸς ὢν οἱ νόμοι ἀπαγορεύουσιν, εἰδὼς ὅτι λήσει, καὶ ἀποκρίνεται, οὐκ εὔοδον τὸ ἁπλοῦν ἐστι κατηγόρημα. Ptolem. Math. comp. vol. 1, p. 5, 29 ed. Halm. : Τὴν τῶν λοιπῶν ἐπίσκεψιν εὐοδωτέραν παρέχει· 349, 13 : Ἐπὶ τῶν μάλιστα εἰς τὰς ἕξης ἐφόδους εὐοδωτέρων ἐσομένων. L. D. Eust. Il. p. 601, 41 : Καὶ ἐκεῖ γὰρ εὔοδος ἡ σύνταξις· Od. p. 1879, 54 : Εὔοδον καὶ οὕτω τὸ μέτρον.] || N. propr. rhetoris ap. Suid. [Eodem fuit Rhodius, poeta epicus, æqualis Neronis, de quo Suidas, et qui alios duos ap. Joseph. Ant. J. 18, 8, et Dionem Cass. memoratos confert, Jacobs. Anthol. vol. 13, p. 894. Plurimi etiam memorantur in inscrr., velut in Atticis ap. Bœckh. vol. 1, p. 368, n. 266, 11, 14; p. 373, n. 269, 10, et aliis. || Adv.] Εὐόδως, Facili via, Expedite, Itinere prospero. At ex Greg. Naz., Ἃ εὐόδως πορεύεται, Quæ recte ingrediuntur. Item Prospero successu, Prospere. [Prov. 30, 29. Eust. Opusc. p. 274, 32 : Ἔσχεν εὐόδως.]

Εὐοδότως, Hesychio προθύμως εἰς τὸ παρέχειν, sed illud o in sec. syll. valde suspectum. [Scribendum εὐοδώτως, nisi gl. aliter corrigenda est. V. Albert.]

Εὐοδόω, Prosperum iter s. Facilem viam præbeo, Prosperum successum do, Promoveo, etiam Dirigo : sicut Hesych. εὐοδώσει exp. κατευθυνεῖ. 3 Reg. 22, [12] : Ἀνάβαινε καὶ εὐοδώσει σε ὁ Κύριος, Ascende, et prosperum iter dabit tibi Dominus. Theophr. C. Pl. 5, 6 : Ἡ τροφὴ κωλυομένη καὶ ἀποστεγομένη τῷ πέριξ, φέρεται πρὸς τὸ ἐφελκόμενον καὶ εὐοδοῦν· οἷον γὰρ ὀχετεία τίς ἐστι, Ea fertur qua meatum invenit, s. potius Fertur ad id quod meatum ei præbet. Paulo ante dicit, Ἡ δ' αὔξησις εἰς μῆκος, καὶ διὰ τὸ εὑρεῖν τροφὴν εὐθυποροῦσαν, καὶ διὰ τὸ μηδὲν ἀντισπᾶν. Greg. Naz. : Ἐπειδὴν εὐοδώσῃ τὸν λόγον ὁ λόγος, Quum Verbum Dei successum orationi nostræ dederit. Idem, Ὅπως εὐοδώσῃ τὴν κακίαν, Ut successum det malitiæ. Bud. Et Sap. 11, [1] : Εὐώδωσεν τὰ ἔργα αὐτοῦ, Direxit opera ejus, Felicem successum largitus est, Promovit felicem successum dando. || Neutrali quoque signif. Bud. in suo Lex. habet, Ἐὰν εὐοδώσῃ, Si bene cesserit, Gaza. Idemque ex Aristot. affert [De gen. an. 1, 18 prope fin.] : Πολὺ γὰρ καὶ ἄχρηστον περίττωμα τῷ σπέρματι συμμίγνυται, ὥστ' ἐνίοις γίνεσθαι ἀῤῥώστημα, ὅταν αὐτῶν μὴ εὐοδώσῃ ἡ ἀποκάθαρσις. Ubi tamen ei scr. videtur εὐοδήσῃ. Pass. Εὐοδοῦμαι, Prosperum iter mihi datur, Prosperam viam nanciscor, Prosperum iter a Deo obtineo, i. q. εὐοδέω. Ad Rom. 1, [10] : Πάντοτε ἐπὶ τῶν προσευχῶν μου δεόμενος εἴπως ἤδη ποτὲ εὐοδωθήσομαι ἐν τῷ θελήματι τοῦ Θεοῦ, ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς, Si quo modo tandem aliquando prosperum iter detur e voluntate Dei. [Interpunctione posita post δεόμενος, sublata post θεοῦ, ut fit in edd., εὐοδοῦσθαι hic quoque metaph. positum, et cum infinitivo conjunctum, ut ap. Theod. Stud. p. 436, C : Οὐκ εὐωδώθημεν ἐπιστεῖλαι τῇ τιμιότητί σου· 457, D : Νῦν εὐοδώμεθα ἐπιστεῖλαι κτλ. L. D.] Metaph. capitur pro Feliciter mihi succedunt res, Felices successus mihi dantur. Herodot. [6, 73] : Εὐωδώθη τῷ Κλεομένει τὸ ἐς τὸν Δημάρητον πρῆγμα, Cleomeni in Demaratum bene cessit. [Ubi nonnulla Wessel.] Et εὐοδούμενος, inquit Bud., Cui omnia prospere cedunt, Qui tenorem institutum asservat, Gregor. De homine p. 32 Basil. : Ὅταν ἴδω τὸ κακὸν εὐοδούμενον, καὶ τὴν ὑμετέραν εὐλάβειαν κεκμηκυῖαν. Rursum p. 124 : Διὰ τὸ μὴ εὐοδοῦσθαι τὴν διάνοιαν ἐπὶ τῶν παρὰ φύσιν διαχειμένων τὰς μήνιγγας, Mentem non constare, Non sanam esse. At 1 Cor. 16, [2] : Ἕκαστος ὑμῶν παρ' ἑαυτῷ τιθέτω θησαυρίζων ὅ, τι ἂν εὐοδῶται, Quod pro Dei benignitate licuerit; Quicquid commodum fuerit, Erasm. Quorum verborum sensus est, Ut quisque conferat pro ratione prosperitatis, quam a Deo obtinuerit. Quædam exempli. habent εὐοδωθῇ. Hesych. εὐωδώθη exp. ἑτοιμάσθη, pro quo potius ἡτοιμάσθη. [Eust. Il. p. 601, 33 : Ὡς γὰρ ἐκεῖνα τῇ τοῦ κτητικοῦ ἀναλύσει εὐοδοῦται εἰς σύνταξιν.]

[Εὐόδως. V. Εὔοδος.]

[Εὐόδωσις, εως, ἡ, Propitia voluntas, Ductus, Favor, vel similiter vertendum, ubi transitive de Deo dicitur prosperum successum largito, ut ap. Leon. Diac. p. 20, A : Τὰ Ῥωμαϊκά μοι πλατύνοντι ὅρια ταῖς τοῦ κρείττονος εὐοδώσεσιν, ubi Il. Theodoreti Comm. in Psalm. 1, p. 11, D : Οὐκ ἀπολελυμένως εὐόδωσις αὕτη, ἀλλ' ἀσεβῶν, et anonymi in Formulario post Codin. De off. p. 412, A, F, indicavit Hasius.]

[Εὐοδώτως. V. Εὐοδότως.]

[Εὐοῖ. V. Εὐάν.]

[Εὔοια, ἡ, Euœa, n. bacchæ in vasis quibusdam Bacchicas picturas exhibentibus, quod perperam nonnullis visum est ex Εὐδία corruptum esse. V. Jahn. *Vasenbilder* p. 18, Welcker. ad Philostr. p. 214. L. D.]

[Εὐοίκητος, ὁ, ἡ, Bene habitatus, Bonus ad habitandum. Eust. in Od. B, v. 18 : Τὴν εὐδαίμονα καὶ εὐοίκητον, de urbe. L. Dind.]

Εὐοικονόμητος, ὁ, ἡ, Dispensatu et distributu facilis; Digestu facilis, ap. Medicos. [Diphil. ap. Athen. 2, p. 54, D, ubi et δυσοικονόμητος· 9, p. 371, E. Hemst.] Athen. 3, [p. 115, D] : Οἱ ἐκ πυρῶν ἄρτοι κριθίνων πολυτροφώτεροι καὶ εὐοικονομητότεροι, καὶ τὸ ὅλον

χρείττονες. [Et p. 80, B, eodem gradu.] Ibidem, Ὁ δὲ ἐγχρυφίας ἄρτος, βαρὺς, δυσοικονόμητος, διὰ τὸ ἀνομάλως ὀπτᾶσθαι. [|| Adv. Εὐοικονομήτως, Bona cum distributione s. dispensatione, Bono ordine. Schol. Eurip. Or. 464 Matth. : Εὐοικ. δὲ ἐποίησε τὸν Τυνδάρεων ... ἐληλυθέναι. Boiss. Eust. Od. p. 1950, 25 : Τοῦτο μὲν οὕτως εὐοικ. ἀναπεφώνηται.]

[Εὔοικος, ὁ, ἡ, Bonus ad habitandum, Habitabilis. Oppian. Hal. 3, 370 : Οὐδ' ἔτι κύρτον ὁμῶς εὔοικον ἔχουσιν. Etym. M. p. 389, 24 : Εὐβούριον, τὸ εὔοικον, ὥς φησιν Εὐφορίων, Ἄστυ κατ' εὐβούριον. || Benignus erga famulos. Athen. 6, p. 267, D : Ἀχαιὸς δ' ἐν Ὀμφάλῃ περὶ τοῦ Σατύρου λέγων φησὶν ὡς εὐδοῦλος, ὡς εὔοικος ἦν, ἰδίως λέγων ὡς χρηστὸς ἐς τοὺς δούλους ἐστὶ καὶ τοὺς οἰκέτας. || Bene domum s. rem familiarem administrans. Dio Cass. 44, 39 : Τὰ ἴδια εὐοικότατός τε ἅμα καὶ εὐδαπανώτατος ἐγένετο, de C. J. Cæsare.]

Εὐοινέω, Vino abundo [Strabo 11, p. 516 : Εὐοινεῖ δὲ σφόδρα ἡ γῆ· 14, p. 637 : Ἔστι δ' οὐκ εὔοινος, καίπερ εὐοινουσῶν τῶν κύκλῳ νήσων. L. D.]: vel Vinum bonum fero : εὐοινοῦσαι ἄμπελοι, cæd. quæ εὔοινοι. [Maxim. Tyr. 30, 4 : Τημελεῖς ἄμπελον, ἡ δὲ εὐοινεῖ.]

Εὐοινία, ἡ, Vini abundantia et bonitas, Annus vini bonitate et copia insignis. [Steph. B. in Ἀάμψακος. Wakef. Restitue Eunapio Aed. p. 58, 6, 7. Hemst. Horapoll. Hierogl. 2, 92. L. Dind.]

[Εὐοίνιστος, ὁ, ἡ, Bene vino repletus, Vino abundans. Orph. Arg. 601 : Ὄφρα κε μειλίξαιντ' εὐοινίστοις ἐπιλοιβαῖς Ῥείην πρεσβυγενῆ. Ita pro μειλίξαντο εὐοινίστοις ἐπὶ λοιβαῖς Ruhnk., qui tamen vitiosum putabat εὐοίνιστος. Sed librorum scripturam non esse temere sollicitandam docet etiam voc. Οἰνιστήρια, item de libatione usurpatum, quod v.]

Εὔοινος, ὁ, ἡ, Bonum virum ferens, Vino abundans, Vini ferax. Athen. 13, [p. 598, C] ex Hermesian.: Λέσβον ἐς εὔοινον. [Leonidas Anth. Pal. 6, 300, 5 : Εὐοίνου σταφυλῆς.] Sic ἄμπελοι εὔοινοι, Poll. 6, c. 3 [22. De locis etiam Strabo 5, p. 241; 17, p. 813. Plin. N. H. 4, 12, 72. De gente Maxim. Tyr. Diss. 3, 10, p. 44 : Λεσβίων τῶν εὐοινοτάτων.]

[Εὐοιωνισμός, ὁ, ἡ, Bonum augurium, Bonum omen. Schol. Lucian. Jov. trag. c. 47 : Τοῦ εὐοωνισμοῦ χάριν.]

[Εὐοιώνιστος, ὁ, ἡ, Auspicatus, Gl. Diod. Exc. p. 629, 37 : Διὰ τὸ εὐοιώνιστον εἶναι. Quem l. afferens Suidas ponit etiam cum Zonara p. 912 : Εὐοιώνιστον, εὔφημον, καλὰ προσημαίνουσαν. Exc. Phrynichi in Bekk. An. p. 40, 21 : Εὔορνις τύχη, ἡ εὐοιών.]

[Εὔολβος, ὁ, ἡ, Beatus. Eurip. Iph. T. 189 : Τίς δ' ἐκ τῶν εὐόλβων Ἄργει βασιλέων ἀρχά; Manetho 2, 238, γυναῖκες· 3, 46, οἶκοι· 192 : Εὐόλβους ἔργοις. Epigr. in inscr. ap. Boeckh. vol. 1, p. 762, n. 1582, 4 : Εὐόλβου πάτρας. Orph. H. 9, 29 : Σὺν εὐόλβοισιν· 12, 10, βίοτος· 28, 19, βίος· 11, 2 : Εὐόλβοις κτεάτεσσιν.]

[Εὐολίσθητος, ὁ, ἡ, Lubricus. Iamblich. Protr. p. 352 Kiessl.: Εὐολ. ἐστι καὶ εὐνάτρεπτος (philosophia).]

Εὐόλισθος, ὁ, ἡ, [Labilis, Gl.] ab ὄλισθος deductum esse, nemo, ut opinor, negarit. [In Ind. :] Εὐόλισθος, Lubricus. Alex. Aphr. Probl. 1, [90] : Κόπρος μαλακὴ καὶ εὐόλισθος, Stercus molle et lubricum. [Μὴ ἀποβάλλειν τὸ ἔμβρυον τὰς εὐολίσθους γυναῖκας, Diosc. Parab. 2, 93. Μειράκια ἡλικίᾳ εὐολίσθῳ χρώμενα, Philo Jud. p. 882, E. Euagr. H. E. 4, p. 414, 28; Hierocl. In A. C. p. 138. Hemst. Matthæi Med. p. 27 : Ἡ πηλαμὺς πρὸς ἐκκρίσεις εὐόλισθος. Theod. Stud. p. 54, B : Τὸν εὐκολον οὕτω καὶ τὴν γνώμην εὐόλισθον· 374, C : Τὸ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως εὐόλισθον. Aliique multi similiter tam proprie quam figurate. L. D. Etym. M. p. 801, 817; Planud. Ovid. Met. 10, 738; Symeon Magister apud Allat. Diatr. de Symeon. p. 133; Georg. Lapitha Poem. mor. 732. Boiss.]

[Εὐόλκιμος, ὁ, Qui facile duci potest. Hippocr. p. 801, E : Ἦν ἐξ ἀγαθῶν ᾖ τῶν πυρῶν τὸ ἄλητον καὶ εὐόλκιμον.]

[Εὐόλκιος, ὁ, Euolcius, n. viri ap. Theodoret. H. E. 4, 15, p. 166, 20.]

[Εὐόλπαν voc. obscurum in epigr. Phaniæ Anth. Pal. 6, 294, 3, ubi κίρκον τ' εὐόλπαν φιλοκαμπέα.]

[Εὐόμαλος, ὁ, ἡ, Planus, ex cod. Rehdigerano restitutum Agathiæ p. 95, C : Τὰ πεδία εὐόμαλά τε καὶ ἀγαθὰ ἐντρατοπεδεύσασθαι, ubi olim εὐέμβολα. Quod analogia scribi jubet εὐώμαλα, ut est in Gl. Εὐώμαλος, Æquabilis. L. Dind.]

[Εὐομβρία, ἡ, Opportuna imbrium irrigatio, Euseb. H. E. p. 353. Kall. Jo. Laur. De ostentis p. 154.]

[Εὔομβρος, ὁ, ἡ, Imbribus bene rigatus. Strabo 4, p. 183 : Εὔομβρον εἶναι τὴν Αἴγυπτον· 16, p. 778 : Καὶ γὰρ εὔυδρός ἐστι καὶ εὔομβρος (ἡ γῆ).]

Εὐόμιλος, ὁ, ἡ, Qui bene et cum dexteritate quadam scit conversari, Qui dexteritate quadam in conversatione utitur. [Bene loquax, Effabilis, Affabilis, Facundus, Gl.] Dicam autem de hoc vocab. et in Ὁμιλητικὸς, quod huic significatione respondet. Suid. autem habet superl. Εὐομιλότατος, quod exp. εὐόργητος, πρᾷος : sed mendose pro εὐόμιλος scriptum id esse existimo. [Εὐομιλότατος est glossa interpretatione carens, ad quam nihil pertinet sequens Εὐόργητος.] Ceterum hoc comp. non post Ὅμιλος posui, sed post Ὁμιλία, perinde ac si diceretur Εὐομίλιος, quod significationis habendam rationem censuerim. [Marc. Anton. 1, 16. Gatak. Damasc. ap. Phot. p. 338, 12. Hemst. Exc. Phrynichi post verba in Εὐπροσόμιλος ponenda : Εὐόμιλος δὲ ὁ πᾶσιν ἀδιαφόρως προσομιλῶν. Photius s. Suidas in Εὐδιάλογος, idemque in Καλλιλαΐδος. L. D. Schol. Hesiodi Op. 351.]

[Εὐόμμᾰτος, ὁ, ἡ, Bene oculatus. Etym. M. p. 284, 8 : Ὀξυδερκὴς γὰρ τὸ ζῶον καὶ εὐόμματον. Cyrill. V. Sabæ in Cotel. Monum. vol. 3, p. 293, A.]

Εὐομολόγητος, ὁ, ἡ, Clarum et concessu facile : Bud. ex Plat. [Reip. 7, p. 527, B.]

[Εὐόμφᾰλος, ὁ, ἡ, Bonum odorem habens, Bene olens. Athen. 15, p. 682, C : Τιμαχίδας τὸ ῥόδον φησὶ τοὺς Ἀρκάδας καλεῖν εὐόμφαλον ἀντὶ τοῦ εὔοσμον. Eust. Il. p. 1295, 14. Hesychii gll. Ποτόμαρε et Ὄμφα contulerunt intt. Dubium an huc pertineat ejusdem gl. : Εὔομφα, ὀνόματα, de qua v. conjecturas interpretum.]

[Εὔομφος. V. Εὐόμφαλος.]

[Εὐόνειρος, ὁ, ἡ.] Εὐόνειροι, Qui bona vident somnia, Bud. e Strab. [16, p. 761. Hemst. Heliod. 3, 5, νύξ. Boiss. Εὐόνειρα, τὰ, Læta somnia, Plut. Mor. p. 83, D : Εἰ οὕτως εὐόνειρα καὶ φανὰ ... ἐκ τῶν ὕπνων ἐπαναφέρεται.]

[Εὐόνυξ, υχος, ὁ, ἡ, Ungulis præditus. De piscibus Marc. Sidet. v. 34, p. 17 Fabric. B. Gr. vol. 1. Kall.]

[Εὐόπας. V. Ἠπίαλος vol. 4, p. 189, A.]

[Εὐόπιος scriptura vitiosa pro Εὐόπτιος in Actis Conc. Ephes. V. annot. in ed. Commel. ad p. 100, 43. L. D.]

[Εὐοπλέω, Bene armatus sum. Posidipp. Anth. Pal. 12, 120, 1 : Εὐοπλῶ. Arrian. Tact. p. 18 : Μεγάλα στρατόπεδα καὶ εὐοπλοῦντα· et ib. iterum. L. D. Philo vol. 1, p. 20, 41 : Δυνάμεις εὐοπλούντων. Wakef. Id. ib. p. 372, 24 : Νεότης εὐοπλοῦσα. Hemst. Et iisdem verbis Heliod. Æth. 8, 16.]

[Εὐοπλία, ἡ, Bona armatura. Xen. Hier. 9, 6 : Εἴ τις ἆθλα προτιθείη εὐοπλίας. Plur. African. Cest. p. 279, A, extr. L. Dind.]

[Εὔοπλος, ὁ, ἡ, Qui bonas habet ungulas. Pollux 1, 194, inter virtutes equi, εὔοπλος. L. Dind.]

Εὔοπλος, ὁ, ἡ, Bene armatus, Armis bene instructus et munitus. Xen. [Hier. 11, 3 : Τῆς πόλεως ὅλης εὐόπλου σοι οὔσης·] Hell. 4, [2, 5] : Εὐοπλότατον λόχον ἔχων, καὶ ὁπλιτῶν καὶ τοξοτῶν καὶ πελταστῶν, Optime armatum. [Aristoph. Ach. 592 : Εὔοπλος γὰρ εἶ. Antiphil. Byz. Anth. Pal. 9, 156, 2 : Πῶλον εὐόπλου Δαναῶν ἔγκυον ἡσυχίης. Nonn. Dion. 23, 105, πλόος. De armis natura inditis Aristot. H. A. 4, 11 : Ἔστι δὲ τὰ μὲν ἄνω καὶ πρόσθια πάντων τῶν ζώων τὰ ἄρρενα κρείττω καὶ ἰσχυρότερα καὶ εὐοπλότερα.]

[Εὐοπτία, ἡ, Perspicacitas. Anon. ap. Bernard. ad Pallad. De febr. p. 149 : Νοὸς τὸ φαιδρὸν ὄμμα πρὸς θείας φύσεις ὕψει διάρας πανσόφοις εὐοπτίαις οὕτω γραφὴν εἴτιλθε τὴν σοφωτάτην.]

[Εὐόπτιος, ὁ, Euoptius, n. viri in Epistolis Synesii et Isidori Pel. V. Εὔοπτος. L. Dind.]

Εὔοπτος, ὁ, ἡ, [Pulcher, Jo. mon. in Anecd. meis vol. 4, p. 264, 8. Boiss. Κόρη, Formosa, Etym. M. p. 276, 36. Hesych. in Εὐαγές. Hemst. V. etiam HSt. in Εὐόφθαλμος. Ejusdem signif. exx. Nili Epist. 338, p. 326, C, πρόσωπον· Chrysostomi Serm. in mer. 7, p. 492, 9 : Διὰ τοῦτο καὶ εὔοπτός ἐστι· περὶ αὐτοῦ γὰρ ἔλεγεν (David Ps. 45, 3) Ὡραῖος κάλλει παρὰ τοὺς υἱοὺς

τῶν ἀνθρώπων, citavit Hasius *Notices* vol. 9, p. 230, 3. Quibus addere licet Theod. Stud. Iamb. p. 616, ριγ', Const. Manass. Chron. 1167, 2226.] Qui facile videtur s. cernitur, Qui est conspicuus. [Longus Past. 4, 3 : Ἐντεῦθεν εὔοπτον μὲν ἦν τὸ πεδίον καὶ ἦν ὁρᾶν τοὺς νέμοντας, εὔοπτος δὲ ἡ θάλασσα καὶ ἐωρῶντο οἱ παραπλέοντες. Artemidor. 2, 8 init. (ubi tamen liber unus σύνοπτα). Ep. Jerem. 51 (60). Incerta signif. Pollux 2, 51 : Εὔοπτος, ὀξυωπής, ubi est fortasse Bene cernens. || Adv. Εὐόπτως ap. Zonar. in Εὐσθάλμως.]

[Εὐόρας, α, ὁ, Euoras, pars montis Taygeti, apud Pausan. 3, 20, 4, 5.]

Εὐόρᾱτος, ὁ, ἡ, Qui facile cerni potest. [Iambl. V. P. p. 34. Wakef. Eust. Il. p. 86, 42; 87, 17.]

[Εὐοργησία, ἡ, Facilitas s. Lenitas morum. Eurip. Hipp. 1039 : Ὃς τὴν ἐμὴν πίστωθιν εὐοργησίᾳ ψυχὴν κρατήσειν. Πρᾳότητι explicat schol. Libri plerique male εὐορκησίᾳ. Bacch. 641 : Πρὸς σοφοῦ γὰρ ἀνδρὸς ἀσκεῖν σώφρον' εὐοργησίαν. Unde citat Antiatt. p. 96, 32, ubi εὐεργεσία scriptum.]

Εὐόργητος, ὁ, ἡ, Qui facile irascitur, Qui levi de causa ira accenditur, Iracundus, i. q. ὀργίλος. Plut. [Mor. p. 413, C] : Εὐόργητος γάρ ἐστι καὶ οὐ πρᾶος, Iracundus enim est, minimeque lenis. [Conferendum ἀόργητος contraria significatione positum a Plutarcho ipso aliisque, ut supervacanea sit Schæferi ap. Schneid. in Lex. conjectura εὐόργιστος.] || In bonam etiam partem accipitur; nam ab Hesych. exp. ὁ τῇ ὀργῇ εὖ χρώμενος : itidemque Galen. ap. Hippocr. εὐοργητοτέρα exp. εὐτροπωτέρα : quoniam ὀργαί, inquit, οἱ τρόποι. [Locus est in l. De artic. p. 228, 40 : Καὶ τὰ ἤθνεα τῶν ἀνθρώπων ἠπιώτερα καὶ ἐνεργότερα. Pro ἤθνεα melius cum Galeno ἤθεα legetur. Pro ἐνεργότερα quum quidam Mss. legant εὐεργότερα, non dubito quin emendandum sit εὐοργητότερα, Facillimis ac mitissimis moribus prædita, quod optime convenit cum ἥπιος. Ex Heringæ Obss. p. 49. Eubulus ap. Athen. 6, p. 260, D : Καὶ τοῖς κάλαξι πᾶσι τοῖς σκώπτουσί τε ἑαυτὸν εὐόργητος.]

Εὐοργήτως, Iracunde. Sed ap. Thucyd. 1, [122] de bello : Ἐν ᾧ μὲν εὐοργήτως αὐτῷ προσομιλήσας, βεβαιότερος· ὁ δὲ ὀργισθεὶς περὶ αὐτόν, οὐκ ἐλάσσω πταίει, schol. exp. εὐσκύπως, μεγαλοψύχως, εὐπρεπῶς, εὐτρόπως : addens, ὀργὴν enim esse τὸν τρόπον. Suid. quoque εὐοργήτως exp. εὐτρόπως. Sed quum sequatur ap. Thuc., Ὁ δὲ ὀργισθεὶς περὶ αὐτόν, non video quomodo εὐοργήτως deducere possimus ab ὀργὴ significante τὸν τρόπον : quod enim idem schol. ὀργισθεὶς vult accipi pro μικροψυχήσας, id sine ullo facit exemplo, ut opinor, suamque expositionem sibi constare volens. Quare in ea permaneo sententia, in qua fui, quum Lat. Thucydidem ederem, dicens εὐοργήτως accipi pro Animo non nimis effervescente in iram, Non nimis stomachoso : sed addo, Animo moderante suæ iræ, et quasi sciente bene irasci, i. e. modum in irascendo tenere : ut sc. ὀργισθεὶς contra dicatur generaliter de Quolibet cujus ira efferbuerit, nullo freno cohibita. Sic autem et Aristot. Eth. 2, 1, Ὁμοίως δέ, inquit, καὶ τὰ περὶ τὰς ἐπιθυμίας ἔχει καὶ τὰ περὶ τὰς ὀργάς· οἱ μὲν γὰρ, σώφρονες καὶ πρᾶοι γίνονται· οἱ δὲ, ἀκόλαστοι καὶ ὀργίλοι· ubi ἐπιθυμίας et ὀργὰς videri possit facere utrisque communes; sed qui eas velut domitas habent et frenatas, σώφρονας et πράους, qui secus, ἀκολάστους atque ὀργίλους appellat. Denique εὐοργήτως in illo Thucyd. l. oppositum fuerit τῷ δυσόργως potius quam τῷ ἀοργήτως : atque adeo fuerit εὐοργήτως i. q. εὐόργως, si liceat, servata analogia, a nomine εὔοργος, quod est oppositum τῷ δύσοργος, fingere adverbium εὐόργως, quod opponamus τῷ δυσόργως : nam hoc quidem alicubi me legere memini. Nec vero me movet quod ap. Galen. Lex. Hipp. legimus, sc. εὐοργητοτέρα, εὐτροπώτερα : sed Hesychium ei oppono, qui εὐόργητον esse scribit, τὸν εὖ τῇ ὀργῇ χρώμενον : existimans eum a Thuc. dici εὐοργήτως προσομιλεῖν τῷ πολέμῳ, qui εὖ χρῆται τῇ ὀργῇ ἐν τοῖς κατὰ τὸν πόλεμον. His autem accedit et hoc, quod εὐόργητος et εὐοργήτως, sicut ἀόργητος et ἀοργήτως, necnon ἀοργησία, videmus verbalium formam habere, qua de re dictum et antea fuit. Atqui ὀργὴ pro τρόπος nullum verbum formare scimus. Hinc autem natus esse possit error, quod quum in laudandis hominis alicujus moribus, quos τρόπους vocabant, præcipuum sit non esse δύσοργον, ideo εὐόργητος qui opp. τῷ δυσόργῳ expositum fuerit εὔτροπος, et εὐοργήτως itidem εὐτρόπως : cujus expos. illam esse rationem non considerans aliquis, ab ὀργὴ, quod olim τρόπον significabat, ea deducenda putarit.

[Εὐοργία, ἀπιστία, Hesych., idemque suo loco Εὐεργία, εὐπιστία, quod hic quoque restituendum pro ἀπιστία. Utraque autem gl. fortasse depravata ex Εὐορκία.]

Εὔοργος, ὁ, ἡ, interdum ἐπὶ ψόγου ponitur pro ὁ μὴ ὀργιζόμενος ἐφ' οἷς δεῖ, ἀλλὰ πάντα εὖ φέρων, sicut et ἀόργητος de Eo dicitur, qui ejusmodi lentitudine laborat, interdum ἐπὶ ἐγκωμίου, ut Hesych. docet : a quo l. quidam citatur, qui depravatus est.

Εὐόρεκτος, ὁ, ἡ, opp. τῷ ἀνόρεκτος, Qui bene appetit cibos. Res autem et medicamentum aliquod εὐόρεκτον dicitur, Quod appetentiam cibi facit et fastidium a stomacho aufert. [Plut. Mor. p. 663, F : Τὸ μὲν ποικίλον ἡδιόν ἐστι, τὸ δὲ ἥδιον εὐορεκτότερον.]

Εὐόριστος, ὁ, ἡ, Quem definire et suis veluti terminis describere facile est. [Aristot. Meteor. 2, 4 : Ἡ ἁπλῆς ὑγρὸν καὶ ψυχρόν· εὐόριστον μὲν γὰρ ὡς ὑγρόν· Metaphys. 9, p. 204, 13 : Εἰ μή τι ἄρα διαφέρει ἐν συνεχεῖ εὐορίστῳ τὸ ὀλίγον, πλῆθός τι ἔσται.] At in hoc l. Aristot., Τὸ δὲ ξηρὸν καὶ ὑγρὸν παθητικόν· τὸ γὰρ εὐόριστον καὶ δυσόριστον τῷ πάσχειν τι λέγεται τὴν φύσιν αὐτῶν, Budæo videtur τὸ εὐόριστον appellari τὸ ῥᾴδιος συγκρινόμενον, et δυσόριστον, τὸ χαλεπῶς : quum res definiri non possint nisi per genera et formas quas a natura acceperunt. Hujus signif. in Ὁρίζω quoque mentio fiet ex eodem Bud. p. 707. [Herodotus in Matthæi Med. p. 117 : Τῆς διὰ τοῦ χριμαστοῦ χλινιδίου αἰώρας μέτρον ἀριθμῷ μὲν οὐκ εὐόριστον. Zonar. p. 917 : Εὐόριστον τὸ ψηλαφώμενον καὶ φθειρόμενον, οἷον ὁ ἄρτος καὶ τὰ ὅμοια.]

Εὐορκέω, Non pejero, Religiose juro, Sancte juro. Isocr. [p. 7, A] : Μηδένα θεὸν ὁμόσῃς, μηδ' ἂν εὐορκεῖν μέλλῃς. Secundum juramentum conventis sto, promissis. Bud. ex Dem. [p. 654, 5; 1204, 2] de judicibus non corruptis : dicens ei opponi ἐπιορκεῖν ap. Eund. Item, Religiose juro. Sic accipit istud Xen. [Comm. 1, 1, 18] : Περὶ πλείονος ἐποιήσατο εὐορκεῖν ἢ χαρίσασθαι τῷ δήμῳ, de Socrate judicante loquens. Idem [H. Gr. 1, 7, 25] : Κατὰ τὸν νόμον εὐσεβοῦντες καὶ εὐορκοῦντες κρινεῖτε. [Dativo personæ junxisse videri potest Thucyd. 5, 30 : Θεῶν γὰρ πίστεις ὁμόσαντες ἐκείνοις οὐκ ἂν εὐορκεῖν προὐδιδόντες αὐτούς. Quauquam etiam cum ὁμόσαντες jungi licet pronomen. Accusativo rei schol. Apollon. Rh. Paris. 2, 257 : Ἐκείνους (oculos) ἦν μὴ εὐορκῶμεν. Aliter Pollux 1, 39 : Εὐορᾶσαι φρικώδεις ὅρκους. De augmento imperf. εὐόρκουν v. Chœrobosc. in Bekk. An. p. 1285, a, Herodian. Epim. p. 281, Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 181, 31. L. Dind.]

Εὐορκησία, ἡ, Religiosa juramenti interpositio, Sanctum jusjurandum, Eur. [Hipp. 1039, ubi nunc restitutum εὐοργησία. Antiatt. Bekk. p. 96, 33 : Εὐορκισία, Ἀλέξανδρος Ἑλένῃ. Εὐορκησίᾳ Valcken. ad Eur. l. c. De forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 513 sq.]

Εὐορκία, ἡ, Jurisjurandi sancta observatio, Xen. [Comm. 1, 1, 18. Sed codd. εὐορκεῖν. Pind. Ol. 2, 72 : Ἔχαιρον εὐορκίαις. Ponit Pollux 1, 39. Ap. Philon. vol. 2, p. 267, 17, pro εὐορκία Vat. liber ἀορκία.]

Εὔορκος, ὁ, ἡ, Qui jusjurandum religiose colit. Hesiod. Op. [283] : Ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων. [Eur. Med. 495 : Εἰς ἐμ' οὐκ εὔορκος ὤν. Aristoph. Pl. 61 : Ἀνδρὸς εὐόρκου.] Xen. Hell. 2, [4, 42] : Εὔορκοι καὶ ὅσιοι ἐστε. [Eadem conjungit Plato Reip. 2, p. 363, D.] Εὔορκος de re etiam aliqua dicitur. Dem. [p. 522, 19] : Δικαίαν καὶ εὔορκον θέσθαι τὴν ψῆφον, Religiosum suffragium et quod jurejurando adhibito fit. [Comparativo p. 846, 3. Superlat. Lycurg. p. 149, 23. Epigr. Anth. Plan. 5, 352, 5 : Ὤμοσεν εὐόρκοις ὑπὸ χείλεσι.] Id. [p. 525, 12] : Καὶ γὰρ εὔορκα ταῦθ' ὑμῖν ἐστι καὶ ἄλλως δίκαια. [Id. p. 1312, 25 : Οὐ γὰρ ἃ τήμερον ἡμεῖς φαμεν, εὔορκον αὐτοῖς μαρτυρεῖν.] Thuc. 5, [18] : Εὔορκον εἶναι ἀμφοτέροις ταύτῃ μεταθεῖναι ὅπῃ ἂν κτλ. (sunt verba ex formula fœderis), i. e. Juramenti religione firmatum esse et stabilitum. [Conf. ib. 23, 29. Antiphon p. 112, 22 : Πῶς οὖν εὔορκα ἀντομωμοκὼς ἔστιν· 139, 25 : Ταῦτα γὰρ ... ὑμῖν νόμιμα καὶ εὔ-

ορκα γίγνεται· 143, 18 : Πότεροι (ὀμωμόσαντο) ἀληθέστερα καὶ εὐορκότερα.]

‖ Εὔορκος, Religiose jusjurandum servando, Interposito sacramento. Herodian. 5, [4, 18] : Ἀμνηστίαν εὔορκος ὑπισχνεῖται, Jurejurando pollicetur. [Al. ἐνόρκως. Æsch. Cho. 979 : Καὶ τάδ' εὔορκως ἔχει.]

[Εὐόρκωμα, τὸ, Religiosum jusjurandum. Æsch. Cho. 901 : Πιστὰ εὐορκώματα.]

[Εὔορκος. V. Εὔορκος.]

[Εὐόρκωτος cum εὔορκος ponit Pollux 1, 39. Sed deest in cod.]

[Εὐόρμητος, ὁ, ἡ, Proclivis. Εὐόρμητος πρὸς ἡδονήν, Basil. Sel. V. Theol. p. 76. Hemst. Schol. Apoll. Rh. 4, 900 : Εὐόρμου) εὐορμήτου. Εὐορμίστου Schæfer.]

Εὔορμος, ὁ, ἡ, Stationem navium opportunam et commodam habens. Hesiod. [Sc. 207] : Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος. [Sic Hom. Il. Φ, 23, Eur. Tro. 125, et alii. Soph. Phil. 221 : Γῆν οὔτ' εὔορμον οὔτ' οἰκουμένην. Anon. Anth. Pal. 6, 24, 4 : Εὐόρμων αἰγιαλῶν. Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 154, ἐμπορίων. ‖ Active, Marc. Arg. Anth. Pal. 10, 4, 1 : Εὐόρμων νηῶν, Quæ bene appulerunt, Stationem opportunam ceperunt. Νήσων conjiciebat Piersonus.]

[Εὐορνιθία, ἡ, Bonum augurium. Photius : Εὐορνιθίαν, Σοφοκλῆς ἐπὶ οἰωνῶν. Eust. Od. p. 1439, 36 : Ἐξ ὧν ὀρνίθων καὶ εὐορνιθία κατὰ τοὺς παλαιοὺς παρὰ Σοφοκλεῖ, τὸ ἀγαθὸν οἰώνισμα.]

Εὔορνις, ὁ, ἡ, Qui bonis et lætis auspiciis fit : ut εὐόρνιθες ἀναγορεύσεις. [Dionys. A. R. 2, 73 : Ἐὰν εὐόρνιθες αὐτῷ τύχωσιν οἰωνοὶ γενόμενοι. Exc. Phrynichi in Bekk. An. p. 40, 21 : Εὔορνις τύχη, ἡ αἴσιος καὶ εὐοιώνιστος καὶ εὐτυχής. ‖ Qui avibus abundat. Antipater Sid. Anth. Pal. 7, 424, 3 : Ὅ τ' εὐόρνιθι Τανάγρᾳ οἰωνὸς βλαστῶν θοῦρος ἐγερσιμάχας.]

[Εὐόρροος, ὁ, ἡ, Bonum tectum habens. Antipater Anth. Pal. 9, 59 : Εὐόρροον γραπτὸν τέγος. Per ω apud schol. Lycophr. 350 : Εὐπαγεῖς καὶ εὐωρόρροους θαλάμους. V. quæ diximus in Ἑτερώρροος.]

[Εὐόρπηξ, ηκος, ὁ, ἡ, Bonum ramum s. Bonos ramos habens. Nonn. Dion. 14, 269 : Εὐόρπηκος ἐφήμενος ἄντυγι δίφρου· 21, 296 : Μόθων εὐόρπηκα.]

Εὐοσμέω, Bene oleo, Odorus s. Odoratus sum, Fragro. Theophr. [C. Pl. 6, 16, 1] : Διὰ πέψιν γινομένης τῆς ὀσμῆς προσῆκεν εὐοσμεῖν τὰ μάλιστα πεπεμμένα.

Εὐοσμία, ἡ, Bonus odor, Fragrantia. V. Ἀοσμία. [Soph. fr. Laoc. ap. Harpocr. v. Ἀγετᾶς : Βαρβάρων εὐοσμίας. Theophr. C. Pl. 6, 16, 3; 14, 4. De suffimento ipso Achmes Onir. p. 24, c. 27 : Ἑτέραν σύνθετον εὐοσμίαν. Figurate in Jambis post præfat. Constant. tit. de Legatt. 5 : Προῄθηκε πᾶσι θελκτικὴν εὐοσμίαν, ὅσοις λόγου μέτεστιν, εὐώδεις λόγους. L. Dind.]

Εὔοσμος, ὁ, ἡ, Bonum odorem spirans, Bene olens, Fragrans, Odoratus; nam Plin. Odoratos flores dicit pro Bene olentes. V. Ἄοσμος. [Theophr. C. Pl. 6, 9, 4; 11, 3. » Athan. vol. 2, p. 58. » Kall. Pollux 2, 51 : Πνεῖ εὔοσμον. Superlativo Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 83, E : Τὰ λίαν εὐοσμότατα τῶν ἐν λειμῶσιν ἀνθέων· 201, D. ‖ Facile odorandus. Pollux 5, 12 : Δύσοσμα δὲ καὶ εὔοσμα οὐ τὰ δυσχερῆ ἢ ἡδὺ ἀποπνέοντα λέγουσιν, ἀλλὰ τὰ εὐαίσθητα ἢ δυσαίσθητα πνεύματα τῶν ἰχνῶν. L. D.]

[Εὐοσμώδης olim ap. Theophr. C. Pl. 6, 16, 7, ubi nunc εὐόσμων.]

[Εὐοσφραντικός, ἡ, ὸν, Sagax. Hesych. : Εὐρινοτάτην, εὐοσφραντικωτάτην. Codex εὐσφρ., ut præstet quod HSt. ipse in Εὔρινος posuit ὀσφαντικωτάτην.]

Εὐόσφρητος, ὁ, ἡ, κύων, Canis sagax et facile olfaciens. [Schol. Soph. Aj. 8; Etym. M. p. 765, 53. » Basil. Grammat. p. 35 fin. » Boiss. Zonar. v. Εὔρινος p. 901.]

[Εὐοφελῖνος, ὁ, Euophelinus, n. viri in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 757, n. 1574, 22. L. Dind.]

Εὐόφθαλμος, ὁ, ἡ, Pulcros habens oculos, Qui venustis oculis est. Xen. Cyrop. 8, [1, 41] : Ὑποχρίσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσίετο, ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο ἢ εἰσί. [Conv. 5, 5 : Αἴγες σὺ καρκίνον εὐοφθαλμότατον εἶναι τῶν ζώων;] Dicuntur autem εὐόφθαλμοι non tantum Qui pulcros habent oculos, sed etiam Qui oculis alienis grati sunt et jucundi aspectu : ut et Eust. docet p. 1389 : Εὐῶπες, οὐκ ἐξ ἀνάγκης οἱ καλοὶ ἢ αἱ καλαὶ τοὺς ὤπας, ἀλλὰ καὶ οἱ τοῖς τῶν ὁρώντων ὀφθαλμοῖς τοιοῦτοι, ὡς ὅῆλον ἐκ τοῦ, Χρυσὸς καὶ ἄργυρος, καὶ τὰ πολλὰ τῶν εὐοφθάλμων τε καὶ σπανίων. [Ex Athen. 12, p. 545, E. Hemst.] Aristot. autem Polit. 2, [8 med.] εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι dixit pro Honestum s. Bellum auditu, ut Cam. interpr. : Οὐκ ἔστιν ἀσφαλὲς τὸ νομοθετεῖν, ἀλλ' εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι μόνον· quem l. quidam sic verterunt, Legem ferre non est tutum, sed solum primo aspectu, quum auditur, apparet bonum. Suidæ εὐόφθαλμος idem est cum Εὔοπτος : quod tamen εὔοπτος passive potius capi videtur pro Eo qui facile videtur s. cernitur, Qui est conspicuus : εὐόφθαλμον, inquit, τὸ εὔοπτον : dixerat vero ante, Εὔοπτος ἀνὴρ καὶ εὐόφθαλμος. [‖ Qui bonos habet oculos, bene cernit. Eust. Od. p. 1668, 34 : Τινὰ οὐκ εὐόφθαλμον ἀνδρα, ὁποῖός τις καὶ ὁ Τειρεσίας ἦν. Hemst. ‖ Εὐῶπες, quod de navibus dicit Lycophr. 23, scholl. explicant εὐόφθαλμοι διὰ τὰς ὀπάς, ὅθεν ἐν τῷ πλεῖν κινοῦσι τὰς κώπας.]

Εὐοφθάλμως, Cum quadam oculorum venustate et gratia, Decore, Decenter, εὐπρεπῶς, Harpocr. ap. Antiph. ἐν τῷ Περὶ ταώνων : quorum pavonum pennis Plin. quoque oculos tribuit, 13, 15 : Si pavonum caudæ oculos imitentur. [Ex Harp. non liquet verbum illud ap. Antiphontem ad pavones pertinere. Hemst.]

Εὔοφρυς, ὁ, ἡ, Pulcra habens supercilia, Qui est pulcris superciliis. [Ciliatus, Gl. Rufinus Anth. Pal. 5, 76, 2. Wakef. Jo. Malal. p. 91, 9; 106, 11; Constant. Manass. Chron. 1157. L. Dind.]

[Εὐοχέω. V. Εὐοχθέω.]

Εὐοχθέω, ab Eust. [Il. p. 143, 13] explicatur, ἐπὶ καλοῖς κοπτάω. [Quam interpr. ita explicat Etym. M. p. 401, 18 : Ἄλγος ἡ λύπη, εὐαχθῶν δὲ τοὐναντίον χαίρων· « Πλήθοντος τοῦ καρποῦ εὐοχθέστερον παραγίνῃ ἐπὶ τὸν καθαρὸν καιρὸν τῷ ἔαρος.»] Alibi vero [p. 1385, 34] tradit quosdam ab ὀχὴ derivare, interposito θ, ut in τριχθά et τετραχθά. Hesiod. Op. [475] : Εὐοχθέων δ' ἴζεται πολιὸν ἔαρ, οὐδὲ πρὸς ἄλλους Λύγάσεται, Facili labore, οὐ κεκοπιακὼς (quomodo κάματον εὐκάματον dixit Eur.), Pervenies ad ver magna cum proventuum ubertate et laborum fructu; Lætus et victu abundans : deducendo ab ὀχὴ, i. e. τροφή. Vel, Amplos frugum habens cumulos, ab ὄχθος, i. e. σωρεία τοῦ χώματος. Vel εὖ ἔχων et quasi εὐωχούμενος. Tot enim modis a Proclo exp., auctore alioqui non valde idoneo. Scribitur vero ibi et Εὐοχέων. [In Ind. :] Exponitur autem illud Εὐοχέων, ἐπ' ἐλπίσι καλαῖς ὀχούμενος : et πλήθων τῆς ὀχῆς, i. e. τροφῆς. [Rhian. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 127 : Ὅς δέ κεν εὐοχθῇσι, θεὸς δ' ἐπὶ ὄλβον ὀπάζει (-ζῃ). Eust. Il. p. 143, 13; 424, 13; Od. p. 1385, 34.] Quin et εὐοχεῖται affertur pro Recte regitur habenis. [Suidas : Εὐοχεῖται, ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντος, ἀντὶ τοῦ καλῶς ἡνιοχεῖται. ‖ Xen. Hipparch. 8, 4 : Καὶ τοῦτο δὲ χρὴ εἰδέναι ὅτι οἱ εὐοχούμενοι (codd. εὐωχ.) ἵπποι, μὴ ἐκπεπονημένοι εἶ, ὥστε ἀποπνίγεσθαι ἐν τοῖς πόνοις, εὖ παρασκευασμένοι εἰσὶ, contulit Toup. ad l. Suidæ, μὴ ponens post ὥστε. Sed aliena ab eo l. signif. quam ponit Suidas, convenit vero contraria verbo κακοουχεῖσθαι, Bene haberi, tractari.]

Εὔοχος, ὁ, ἡ, eod. modo ut præced. εὐοχθέω [quod v.] exponi potest. Athen. 5, [p. 178, B] ex Bacchyl. : Αὐτόματοι δ' ἀγαθῶν ἕνεκεν εὐόχους ἱπάρχοντι δίκαιοι ῥῶτες, Ad opipara, opulenta, læta convivia : respiciens ad illud, Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἵασιν. [Eur. Ion. 1169 : Ὡς δ' ἐπληρώθη στέγη, στεφάνοισι κοσμηθέντες εὐόχθου βορᾶς ψυχὴν ἐπλήρουν. Hom. in Ps.-Herodoti V. c. 18 : Πότνια γῆ, ὡς ἀρα σὴ τοῖς μὲν φωτῶν εὔοχος ἐπύχθης, τοῖσι δὲ δυσβόλος καὶ τρηχεῖ', οἷς ἐχολώθης. Photius : Εὔοχθον, πλήρη· ἀπὸ τῶν ποταμῶν μετῆκται.]

[Εὔοχος, ὁ, ἡ, ap. Hippocr. p. 808, F : Ἐν ἑσμῷ εὐόχῳ μὲν, μαλθακῷ δὲ, Vinculum firmum, validum, Quod bene gestet ac sustineat, ut Galen. exp. εὖ ὀχοῦντα, h. e. βαστάζοντα καὶ φέροντα. Sic εὐοχώτατον σχῆμα, Figuratio maxime commoda ad membrum continendum aut gestandum, p. 779, B. Foes. OEc. Hipp.]

[Εὐοχέω, Obsoniis abundo. Strabo 4, p. 184 : Ὀστρέια δ' ἔχει πάμπολλα καὶ ἄλλως εὐοψεῖ (mare quoddam)· 14, p. 658 : Εὐοψεῖ γάρ (mare).]

Εὐοψία, ἡ, Facies pulcra, Venustas, εὐπροσωπία Suidæ. [Antiatt. Bekkeri p. 93, 1 : Εὐοψίαν, ἀντὶ τοῦ εὐπροσωπίαν, Ἄλεξις Γαλατείᾳ. Quum ex eodem a Po-

luce afferatur idem voc. sequenti signif. positum, probabile est de signif. errasse alterutrum gramm.]

Εὐοψία, ἡ, Opsoniorum abundantia, etiam Bona opsonia, ἡ τῶν ὄψων εὐπορία, Eust. [Il. p. 867, 57.] Citat Pollux [6, 38] ex Alexide. [V. voc. præcedens. Alciphr. Ep. 1, 1 : Φεῦ τῆς εὐοψίας, ὅσον ἰχθύων ἐξειλκύσαμεν· 3, 3 : Εὐοψία μὲν ἦν καὶ πλῆθος ἰχθύων.]

[Εὔοψις, ὁ, ἡ, Qui pulera facie est. Hesych. : Εὐδαλίμας, καλὸς, εὐόψεις. Ita Heinsius. Codex per ω.]

Εὔοψος, ὁ, ἡ, Opsoniis probe instructus, Opsoniis abundans. [Χωρίον, Archestr. ap. Athen. 7, p. 304, E. Ἀγορὰ, Anaxandr. 6, p. 227, C; 241, A. Hemst.] Ap. Plut. Symp. 4, 4. quæritur εἰ ἡ θάλασσα τῆς γῆς εὐοψοτέρα. In ipso autem textu quæritur πότερον τὰ ἐκ γῆς ἢ τὰ ἐκ θαλάττης ὄψα ἐπιτηδειότερα· ut eo l., Εἰ ἡ θάλασσα τῆς γῆς εὐοψοτέρα, significet, Utrum meliora opsonia mare præbeat an terra. [Strabo 7, p. 804.]

Εὐπάγης, ὁ, ἡ, Bene compactus et coagmentatus, Solidus. Pro quo dicitur etiam Εὐπηγὴς in metro. Utitur Eust. in Πηγός. [Plato Leg. 6, p. 775, C : Εὐπαγὲς ξυνίστασθαι τὸ φυόμενον· Definitt. p. 416 : Ἐπιστήμη ποιητικὴ πόλεως εὐπαγής. Xen. Cyneg. 2, 7 : Εὐπαγεῖς (σχαλίδες). Theophr. H. Pl. 4, 2, 6 : Ἔστι δὲ τὸ δένδρον εὐπαγὲς μὲν καὶ εὐμέγεθες· 4, 11, 13 : Τῷ μεγίθει μεγάλοι καὶ εὐπαγεῖς (κάλαμοι). Theocr. 25, 208 : Βάκτρον εὐπαγὲς αὐτόρλοιον. Pollux 1, 207, χαλινός· 5, 20, ἀκόντια. Paul. Sil. Descr. Soph. 450 : Εὐπαγέες τοῖχοι. Longus 4, 6, τυροί. De homine Plut. Lycurg. c. 16 : Εἰ μὲν εὐπαγὴς εἴη καὶ ῥωμαλέον (τὸ παιδάριον). « Εὐπαγής τε καὶ εὐμελὴς, Compacto corpore et membris, Ælian. ap. Suid. in Ἀπίκιος. » Hemst. De membris vel corpore Xen. Cyneg. 4, 1 (cujus in libris male εὐπαχῆ, ut in codd. Poll. 5, 59, 70); Arrian. 5, 9 : Ὑποκώλια μακρὰ, εὐπαγῆ· 6, 2 : Μεγάλοι τε καὶ εὐπαγεῖς (canes)· 25, 1 : Εἰ εὐπαγὴς τύχοι καὶ μὴ ὑγρομελὴς (canis). Oppian. Cyn. 1, 188 : Μηροὶ δ' εὐπαγέες· et eodem cum nomine 3, 69. Geopon. 14, 16, 2, τραχήλους· 16, 1, 1, ἵππους· 18, 1, 3, κριούς· et similiter alibi. Eust. Opusc. p. 282, 42 : Πλάσιν σώματος εὐπαγῆ. V. etiam Εὐαγής. || Adv. Εὐπαγέως, Firmiter. Oppian. Hal. 3, 401 : Κύρτον μὲν ὑπὸ σπάρτοισιν ὑφήνας εὐπ. Εὐπαγῶς ap. Hesych. in Εὐπηκτος.]

Εὐπάθεια, s. Εὐπαθία, ἡ, Natura quæ facile affici potest, Illa corporis constitutio qua fit ut injuriis obnoxium sit, sequendo eam interpret. quæ adjectivo εὐπαθὴς dabitur, ut ap. Alex. Aphr. Probl. 2, [53] : Οἱ παῖδες πολλὴν ἔχουσιν εὐπάθειαν καὶ τροπὴν τῆς φύσεως. [Plut. Mor. p. 589, C : Ὁ ἀὴρ τρεπόμενος δι' εὐπάθειαν· 640, E : Καὶ γὰρ τὴν γῆν προδιαλύομεν καὶ μαλάττομεν, ἵνα κοπεῖσα μεταβάλλῃ δι' εὐπάθειαν· 916, A. L. Dind. V. annot. ad Plotin. p. 782, 10, vol. 3, p. 231. Creuzer.] Sed in aliis signiff. frequentius accipitur, quæ manant ab altera adverbii εὖ signif. Interdum enim accipitur pro Felicitate : ut ap. Greg. Il. φιλοπτωχ. p. 67, oppositum τῇ δυσπαθείᾳ. Interdum pro Beneficio (intellige autem quatenus quis eo afficitur), ut ap. Aristot. Eth. [Nic. 8, 9 : Χαίρουσι γὰρ οἱ μὲν πολλοὶ ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς ἐξουσίαις τιμώμενοι διὰ τὴν ἐλπίδα ... ὡς δὴ σημείῳ τῆς εὐπαθείας χαίρουσι τῇ τιμῇ. Conf. 9, 10 extr.] Interdum pro Bona corporis habitudine, quæ et εὐεξία vocatur, quam tamen signif. sine exemplo Bud affert. Sed multis exemplis confirmari potest ea quæ huic valde vicina est, sc. ea qua ponitur pro Voluptaria vita. [Lubentia, Gl. Photius s. Suid., διάχυσις καὶ ἄνεσις τῆς ψυχῆς καὶ τρυφή. Xen. Ag. 9, 3 : Ἀλλὰ μὴν καὶ τὴν εὐπάθειαν ὅσῳ βράνα καὶ εὐπορωτέραν Ἀγησίλαος ἐπετήδευσιν ἄξιον κατανοῆσαι· 11, 9 : Μετ' ὀλίγων δέ μοι ἐδόκει ἀνθρώπων οὐ καρτερίαν τὴν ἀρετὴν, ἀλλ' εὐπάθειαν νομίζειν. V. Diog. L. 7, 116.] Philo : Ἀλλ' οἷς ὁ βίος ἐν εὐπαθείᾳ πολλῇ καὶ τρυφῇ. Sed et in plurali : Herodot. [1, 22, 191], ἐν εὐπαθείῃσι εἶναι, pro Indulgere genio, Curare cuticulam. [135 : Εὐπαθείας παντοδαπὰς ἐπιτηδεύουσι· 8, 99 : Ἦσαν ἐν θυσίῃσί τε καὶ εὐπαθίῃσι. Quæ forma ceteris locis est restituenda. Dionys. A. R. 1, 88 : Τὴν ἡμέραν ταύτην ἐν εὐπαθείαις (ἀγομένην).] Xen. autem in Apol. [18] dixit etiam εὐπαθείας ex foro sibi comparare, i. e. Delicias. V. Ἡδυπάθεια. [Plato Reip. 3, p. 404, D : Ἀττικῶν πιμμάτων τὰς δοκούσας εἶναι εὐπαθείας· 10, p. 615, A : Τὰς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εὐπ. Plut. Mor. p. 132, D : Μετὰ τοὺς κόπους καὶ τοὺς ἀγῶνας οἴονται ποτέον εἶναι τὸν οἶνον, ὡς καὶ τῆς φύσεως ἀπαιτούσης εὐπάθειάν τινα τῷ σώματι. Ἡ δὲ φύσις εὐπάθειαν μὲν, εἴ τις εὐπάθειαν καλεῖ τὴν ἡδυπάθειαν, οὐκ ἀπαιτεῖ, μεταβολὴν δὲ ἀπαιτεῖ. De formis per ει et ι gramm. in Cram. An. vol. 2, p. 299, 24 : Τὰ περὶ (nisi legendum παρὰ) τὸ παθεῖν καὶ μαθεῖν διφοροῦνται καὶ προπαροξύνονται, ὁ δὲ πολιτικὸς διὰ τοῦ ι, οἷον ... εὐπάθεια καὶ εὐπαθία. L. Dind.]

Εὐπαθέω, Facile patior, afficior, Obnoxius sum injuriæ, s. potius, Expositus sum injuriæ, Expositum injuriæ corpus habeo; Felicitate fruor; Afficior beneficio; Fruor voluptate, Genio indulgeo : sequor autem hic ordinem significationum quæ nomini εὐπάθεια datæ fuerunt. [Herodot. 2, 133 : Ὅκως γίνοιτο νὺξ, πίνειν τε καὶ εὐπαθέειν· 174 : Πίνοντά τε καὶ εὐπαθέοντα.] Plato Rep. 1, [p. 347, C] : Καὶ τότε ἔρχονται ἐπὶ τὸ ἄρχειν, οὐχ ὡς ἐπ' ἀγαθόν τι ἰόντες, οὐδ' ὡς εὐπαθήσοντες ἐν αὐτῷ, ἀλλ' ὡς ἐπ' ἀναγκαῖον. Ubi εὐπαθεῖν est quod vulgo dicimus, *Se donner du bon temps.* V. Ἡδυπαθῶ. [Antiatticista p. 94, 28 : Εὐπαθεῖν τὸ ἡσθῆναι καὶ εὐπάθειαν τὴν ἡδονήν. Πλάτων Πολιτείας ἕκτῳ καὶ τετάρτῳ, numeris vitiosis. Conf. autem Phædr. p. 247, D. || Valeo. Hesych. et Suidas : Εὐπαθοῦντες, εὐρωστοι, ὑγιαίνοντες, ex Ps. 91, 14. Job. 21, 23 : Ὅλος εὐπαθῶν καὶ εὐθηνῶν. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 56, C : Τάλλα τις εὐπαθῶν φλυκτίδι πολλάκις ... ἢ τινι τοιούτῳ συνηρέχθη πάθει, Bona utens valetudine. || Med. Suidas : Εὐπαθεῖσθαι ἀντὶ τοῦ τρυφᾶν καὶ διαχεῖσθαι. « Τοῖς δὲ λοιποῖς ἐν τοῖς καπηλείοις διεκελεύετο εὐπαθεῖσθαι. » L. Dind.]

Εὐπαθὴς, ὁ, ἡ, Qui facile patitur, afficitur. [Passibilis, Gl.] Εὐπαθὲς σῶμα, Corpus quod facile et ex re levi injuriam patitur, Corpus injuriis expositum; cui opponi δυσπαθὲς vidisti supra. Et εὐπ. ἄνθρωπος Galeno Ad Glauc. dicitur, inquit Bud., Qui corpore tenero est, et facile affici potest. Cui opp. δυσπαθής. [Plut. Mor. p. 528, D : Εὐπαθὴς δὲ καὶ πρὸς τὸ φαινόμενον αἰσχρὸν ὁ εὐδυσώπητος· Alex. c. 35 : Οὕτω δ' εὐπαθὴς πρὸς τὸ πῦρ ... ἐστιν ... (naphtha). Rufus p. 234 ed. Matth. : Ἐπί τε δυσεντερικῶν καὶ τῶν εὐπαθέστερα τὰ μέρη ἐχόντων. Geopon. 5, 45, 1 : Εὐπαθέστερον τὸν οἶνον ἔξουσιν· 6, 3, 3 : Καὶ τοὺς εὐπαθεῖς (οἴνους) μονίμους φυλάττει.] Dicitur vero de Eo qui facile afficitur, et in alia signif., ut ap. Plut. Solone [c. 12, ubi εὐπειθὴς], εὐπαθὴς πρὸς ὁμόνοιαν, Cujus animus facile afficitur amore concordiæ, Propensus ad concordiam. Idem alicubi junxit genitivo [Mor. p. 661, C : Καὶ τροφῆς εὐπαθέστατον ὑπὸ πέψεως μεταβάλλει τὸ ἀφελὲς καὶ μονοειδὲς, ubi genitivus pertinet ad τὸ ἀφελὲς, et μεταβάλλειν conjiciebat Wyttenb.]; alicubi autem dat. : quæ constr. rationi magis videtur consentanea, ut De primo frig. [p. 949, E] : Ψύχεται γὰρ, ἂν προθερμανθῇ μᾶλλον, εὐπαθέστερον τῷ ἀέρι γινόμενον, Aeri magis obnoxia, Turn. [Aliæ constructiones sunt, Aristot. Probl. 8, 4 : Ἡ τοιαύτη δὲ (ἕξις) εὐπαθεστάτη ὑπὸ τοῦ ἀέρος. Theophr. C. Pl. 5, 14, 1 : Εὐπαθέστερος ὅλως ὁ λεπτὸς (ἀὴρ)· 7 : Εὐπαθέστερος εἰς τὸ πάσχειν ὁ λεπτός· 17, 3 : Εὐπαθέστερα ποιοῦσιν εἰς τὸ διυγρίσθαι καὶ τὸ καῦμα καὶ τὸ ψῦχος. || Suavis. Crates ap. Suidam v. Ἡδυσία : Ἔχοντες εὐπαθῆ βίον παρουσίαν τε χρημάτων. || Adv. Εὐπαθῶς ἥδεσθαι, Suaviter delectari, Dionys. Areop. p. 112. Kall.]

[Εὐπάθησις, εως, ἡ, Bonus ac felix rerum status. Theod. Jer. 30, 10 : Ἡσυχάσει ἐν εὐπαθήσει.]

Εὐπάθητος, ὁ, ἡ, Qui facile pati potest, patiendi necessitati valde expositus est. At in VV. LL. perperam Εὐπαθήτοι pro εὐπάθητοι, Propensi ad patiendum.

[Εὐπαθία. V. Εὐπάθεια.]

[Εὐπάθιος, ὁ, Eupathius, n. viri in epist. Liban. lat. 3, 13, p. 764.]

[Εὐπαθῶς. V. Εὐπαθής.]

[Εὐπαίδας, α, ὁ, Eupaidas, Epidaurius, Thuc. 4, 119.]

Εὐπαιδευσία, ἡ, dicitur de eo qui est eruditus, bene institutus : quo usum esse Euripidem testatur Pollux [9, 161. Aret. p. 32, 2; Philostr. V. Soph. p. 510, 17; sch. Apoll. Rh. 1, 741; Antiatt. Bekk. p. 92, 32.]

Εὐπαίδευτος, ὁ, ἡ, sine adjectione, Eruditus, Doctus, Valde eruditus, doctus. [Hippocr. p. 833, 2, ἀνὴρ. Dionys. Il. De or. ant. 1, p. 446, 16 : Ἐν ταῖς εὐπαιδεύτοις πολεσιν· Epist. ad Pomp. 1, p. 750, 1, ἐπι-

στολή· De Thuc. jud. 51 : Μόνων εἶναι τῶν εὐπαιδεύτων ἀναγνῶναί τε καὶ συνιέναι τὴν Θουκυδίδου διάλεκτον. Εὐπρόσωπος int. Antiatt. Bekk. p. 92, 32. L. D. Doctissimus, Eruditissimus, Gl. « Μάγειρος πολυμαθὴς καὶ εὐπ., Athen. 9, p. 379, D; 599, E. » Hemst. Compar. id. 5, p. 177, E.]

Εὐπαιδεύτως, Erudite, Docte et perite. [Aret. p. 120, 7. L. D. Cyrill. Al. l. 1 In Jo. c. 10, p. 106 : Εὐπ. τὰ περὶ τοῦ θεοῦ δοξάζειν. Suicer.]

Εὐπαιδία, ἡ, Habere bonos liberos, Felicitas quæ est in habendo bonos liberos, quam afferunt boni liberi. Isocr. [p. 229, C] : Εἰ τῆς μὲν ἡμετέρας εὐπαιδίας τὴν αἰτίαν εἰς τοὺς θεοὺς ἀναφέρομεν· Evagor.[p. 203, D] : Σπανιώτατον εὐπαιδίας ἅμα καὶ τὸ πολυπαιδίας τυχεῖν. [Æschyl. ap. Plat. Reip. 2, p. 383, B : Τὰς ἐμὰς εὐπαιδίας. Eur. Suppl. 490, Ion. 678; Aristoph. Vesp. 1512; Lucian. D. deor. 22, 2.]

Εὔπαις, αιδος, ὁ, ἡ, Bonos habens liberos, Bonæ indolis, Cui probus est filius, aut proba filia. [Hom. H. in Terr. 30, 5 : Ἐκ σέο δ' εὔπαιδες. Eur. Hec. 810 : Εὔπαις ποτ' οὖσα, de Hecuba. Suppl. 955 : Οὐκέτ' εὔτεκνος, οὐκέτ' εὔπαις· Ion. 491 : Βιοτᾶς εὐπαιδος ἐχοίμαν. Æschin. Anth. Pal. 6, 330, 2 : Εὐπαιδας Ἀθήνας. Philippus Thessal. ib. 9, 254, 5 : Ἡ δ' εὔπαις θετὸν υἱὸν ἀνήγαγον. Antipat. Anth. Plan. 4, 131, 5 : Ἃ πάρος εὔπαις (Niobe). Herodot. 1, 32; Philostr. Imag. p. 773; Liban. Epist. 462.] Ap. Eurip. autem [Iph. T. 1234, Herc. F. 289] εὔπαις γόνος pro Bona prole s. Bono filio. [Nonn. Dion. 24, 86 : Εὐπαιδα τανύπτερος ἥρπασεν Ἑρμῆς υἱὸς Πηνελόπης ... Πᾶνα.] Datur vero et tertia signif. huic nomini a schol. Aristoph., de Eo sc. qui probi patris est filius. Nam exponens hunc Aristoph. l. Pl. [639] : Ἀναβοάσομαι τὸν εὐπαιδα καὶ μέγα βροτοῖσι φέγγος, Ἀσκληπιὸν, scribit εὔπαιδα esse vel καλοὺς ἔχοντα παῖδας, vel τὸν καλὸν παῖδα : quibus addit, (ἑπαμφοτερίζει γὰρ τὰ τῆς χρήσεως ἐπί τε τοῦ καλοῦ παιδὸς, καὶ τοῦ καλοὺς παῖδας ἔχοντος,) ἢ τοῦ καλοῦ πατρὸς παῖδα.

[Εὐπάλαιστος, ὁ, ἡ, Qui facile vincitur, Epicharmus ap. Diog. L. 3, 17. Significatione sequentis εὐπάλαιστρος, nisi alterutrum librario tribuendum, Etym. M. p. 395, 1 : Εὐπαλὲς, εὐχερὲς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν εὐπαλαίστων ἀνδρῶν· τούτοις γὰρ εὐχερεῖς δοκοῦσιν οἱ ἀγῶνες. ἄ]

[Εὐπάλαιστρος, ὁ, ἡ, Palæstræ peritus. Longin. 34, 2 : Τὸ κατὰ τὰς εἱρωνείας εὐπάλαιστρον.]

[Εὐπάλαμνος, ὁ, ἡ, i. q. sequens, contra versum legebatur ap. Æsch. Ag. 153 : Εὐπάλαμνον μέριμναν, ubi εὐπάλαμον restituit Porsonus. Itaque apud Const. Manass. a Boiss. cit. Chron. p. 106, D, v. 5242 : Εὐπάλαμνος, εὐρύστερνος ἥρως στερροβραχίων, fortasse legendum εὐπάλαμος, qua forma utitur Anat. 9, 22, ubi altera locum habebat : Ἀναστραφὲν ὡς ἔκ τινος γίγαντος εὐπαλάμου. L. Dindorf.]

Εὐπάλαμος, ὁ, ἡ, Manu industria s. perita structus, Cui perita manus adhibita est, i. e. artificium. Et uno verbo Artificiosus, in Epigr. [ap. Aristoph. Eq. 530, ex Cratino, ut tradit schol., repetentem] : Τίκτονες εὐπαλάμων ὕμνων. [Æsch. Ag. 1531 : Εὐπάλαμον μέριμναν. Nicomedes Anth. Pal. App. 55, 4 : Εὐπαλάμου σοφίης μνᾶμα. Nonn. Dion. 17, 146 : Εὐπαλάμῳ βεβιημένον αὐχένα δεσμῷ. Schol. Soph. OEd. C. 471. Orph. H. 57, 4, de Amore. Philo Belop. p. 60, D : Καταζυγίδας εὐπαλάμους καὶ ἀσυντρίπτους. ἅᾶ L. Dind.]

[Εὐπάλαμος, ὁ, Eupalamus, f. Metionis, Dædali pater, Apollod. 3, 15, 5, 1; et ib. 9, 10. Conf. Antipater Anth. Pal. 12, 97, 1. Alius ap. Hedylum Anth. Pal. App. 34, 4, et in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2266, p. 220, 31. L. Dind.]

Εὐπάλης, ὁ, ἡ, ut ἆθλοι εὐπαλέες, Apollon. [Rh. 2, 618], Certamina luctam facilem habentia. [Pollux 5, 83 : Ἠδητικὸν, ἁλτικὸν, εὐπαλὲς (σῶμα παρέλαιεν)· 9, 162. Hesych. : Εὐπαλὲς, βάδιον. || Adv. forma poetica Εὐπαλέως, Facile, Apoll. Rh. 4, 193 : Εὐπ. κούρης ὑπὸ δήνεσι κηκάδανται (χρεώ).]

[Εὐπαλία, ἡ, Eupalia. V. Εὐπάλιον.]

[Εὐπαλῖνος, ὁ, Eupalinus, n. viri Megarensis apud Herodot. 3, 60, in inscr. Megar. ap. Bœckh. vol. 1, p. 572, n. 1097. Εὐπαλινεῖς in Isthmia ib. p. 573, n. 1103. L. Dindorf.]

[Εὐπάλιον, τὸ, Eupalium, urbs Locridis. Steph. Byz. : Εὐπαλία, πόλις Λοκρίδος, ἣν Εὐπάλιον Ἀρτεμίδωρός φησι (itemque Thuc. 3, 96, Strabo 10, p. 450). Τὸ ἐθνικὸν Εὐπαλιεύς.]

[Εὔπαλτος. V. Ἤλτός.]

[Εὐπάμων, ονος, ὁ, Eupamon, n. viri, Ἐοπαμων scriptum in amphora Bosporana ap. Bœckh. vol. 2, p. 159, n. 2121. De qua forma v. in Εὔ. L. Dind.]

Εὐπαράγωγος, ὁ, ἡ, Qui facile decipitur, Cui verba dare facile est, ut Terent. loquitur, εὐξεπάτητος. Aristoph. [Eq. 1115] : Ἀλλ' εὐπαράγωγος εἶ, θωπευόμενός τε χαίρεις καξαπατώμενος. Plato Tim. [p. 69, D] : Θυμόν τε δυσπαραμύθητον, ἐλπίδα τ' εὐπαράγωγον αἰσθήσει. Suidas tamen in illo Aristoph. l. exp. εὐπειθὴς, [additque : Καὶ αὖθις· « Ὁ δὲ εὐκολώτερος ἦν, καὶ διὰ μελέτην μᾶλλον εὐπαράγωγος. » Pollux 8, 12, de judice. Philo De legat. p. 15 : Ψευδεῖς μὲν, πιθανὰς δὲ καὶ εὐπαραγώγους κατ' αὐτοῦ πλάττειν αἰτίας. Euseb. H. E. 6, 41 : Τὸ μειράκιον λόγοις τε ἀπατᾶν ὡς εὐπαράγωγον, καὶ βασάνοις καταναγκάζειν ὡς εὐένδοτον πειρωμένου. Myiæ epist. in Galei Op. myth. p. 571 : Οὐ μὰν ἀλλὰ καὶ ὕδωρ μήτε ἀπόσκληρον μήτε εὐπαράγωγον. Aretæus p. 119 : Εὐπαράγωγος ἡ γνώμη. Proprie p. 36 : Αὐχὴν ὑποσκόλιος, βαδίνος, οὐκ εὐπ., ἀκοιόν τι ξυντεταμένος, Non versatilis. « Εὐπαράγωγα ὀστέα ἐς κατόρθωσιν, Ossa agiliora ad coaptationem, Quæ ad directionem facilius adducuntur, facilius tractantur, dicit Cels., Hippocr. p. 755, E. » Fors. OEcon. Oribas. De fract. in Cocchii Chirurg. vett. p. 62 : Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ προεστεταλμένον μὲν ἱκανῶς φαίνεται τὸ περὶ τὸ κάταγμα χωρίον, αὐτὸ δὲ τὸ συντετριμμένον ὀστοῦν χαλαρὸν καὶ εὐπ. ἐστιν, Molle et tractatu facillimum. Ponitur etiam pro Qui facile transvehi potest. Anon. Comparativum Hippocrati p. 763, H, restitui supra p. 978, C. || Active, Facile seducens, decipiens. Philo vol. 2, p. 481, 8 : Εὐπαράγωγα γὰρ ταῦτα πάντα, δυνάμενα τῇ καινότητι τῆς ἐπινοίας τὰ ὦτα δελεάζειν. L. Dind.]

Εὐπαράδεκτος, ὁ, ἡ, Acceptu s. Acceptatu facilis, ex Basilii Epist. quadam ad Gregor. : Εὐπ. ἔσει τῷ θεραπείᾳ, affertur pro Castigando homini eris acceptus. [Polyb. 10, 2, 11 : Εὐπαραδεκτοτέρας ἐποίει τὰς ἰδίας ἐπινοίας. Apollon. De pron. p. 114, A : Οὔτε ἡ διὰ τοῦ ε νῦν εὐπαράδεκτος, καθότι σπανιωτάτη. Cyrill. Al. vol. 1, part. 2, p. 561, A : Πάντα τε καὶ πάντως ἐν ἐκκλησίαις ἐσόμεθα εὐπαράδεκτοι τῷ θεῷ. L. D. Isidor. Pel. 5, 207; Euthym. Zig. in Matth. Lectt. Mosq. 1, p. 24; Basil. Cæsar. Scholl. ad Greg. Naz. Notitt. Mss. vol. 11, part. 2, p. 120. Boiss. Procl. In Plat. Hol. p. 420, 10. Hemst. || Qui facile accipit. Philo vol. 1, p. 136, 46 : Τὴν εὐφυΐαν, ὅτι εὐπαράδεκτος σπερμάτων ἀρετῆς ἐστιν. Wakef.]

[Εὐπαράδοχος, ὁ, ἡ, Aptus ad recipiendum. Cyrill. Alex. In c. 45 Esaiæ p. 607 : Γῆπόνος ἀνατέμνει τὴν ἄρουραν, οὐχ ἵνα φαίνηται τοῦτο παθοῦσα μόνον, ἀλλ' ἵνα εὐπαράδοχος ᾖ τοῖς ἐν αὐτῇ καταβαλλομένοις σπέρμασι καὶ καρποφόνος ὀφθῇ. Suicer.]

Εὐπαραίτητος, ὁ, ἡ, Facile exorabilis, Placabilis, Non durus deprecantibus. Vel Deprecabilis. Conf. Παραιτητός. [Plut. Phoc. c. 29 : Τὸν ἐκείνων τῶν βασιλέων θυμὸν, ὡς τὸ μέγα καὶ γενναῖον ἀπαραίτητον εἶχον· Dion. c. 47 : Εἴ τις ἀδικούμενος εὐπ. εἴη.]

Εὐπαράκλητος, ὁ, ἡ, Qui facile advocatur, allicitur, invitatur. [Placabilis, Gl. Theod. Stud. p. 404 : Παρακλήθητι ὁ εὐπ. L. D.] Εὐπ. πρός τι, Qui facile assentitur ei, ad quod eum exhortamur : q. d. Facile exhortabilis. Plato Ep. 7, [p. 328, A] : Ὡς εὐπαράκλητοι εἶεν πρὸς τὸν ὑπ' ἐμοῦ λεγόμενον ἀεὶ λόγον καὶ βίον· quod exp. VV. LL. Prompti ad eam, quam suaderem, vitæ disciplinam admittendam. [Cum præp. εἰς Dexippus p. 30, 19 : Ταπειναὶ φύσεις οὐκ εὐπαράκλητοι ἐς σπουδὴν τῶν ἀρίστων. L. D. Ὁ σὸς εὐμετάβολος τε καὶ εὐπ. τρόπος, Aristæn. 2, 1, p. 133, nisi legendum εὐπαράκλιτος. Hemst.]

Εὐπαρακολούθητος, ὁ, ἡ, Quem intelligentia facile consequi possumus, Intellectu facilis. Dionys. H. in Isocrate : Τοῦ δ' εὐπαρακολούθητα γενέσθαι μοι μᾶλλον τὰ πρόσθεν εἰρημένα. [Polyb. 4, 28, 6, διήγησις· 2, 40, 5, μάθησις. Dionys. H. Ep. ad Pomp. 6, p. 783, 3, ἱστορίαι. Apollon. Cit. p. 2 ed. Dietz. : Ἵνα δέ σοι πάνυ εὐπ. τὰ παρὰ πανδοκεῖ κατὰ μέρος γένηται. Hero Belop. p. 122, B.] Ponitur et substantive τὸ εὐπαρακολούθητον,

ut ap. Aristot. Ethic. 2, [7] : Σαφηνείας ἕνεκα καὶ τοῦ εὐπαρακολουθήτου. [Dionys. H. Scriptt. cens. 3, p. 428, 6.] || Item εὐπαρακολούθητος signif. activa, Acutus ad res intelligentia consequendas, Qui facile res intellectu percipit, ὀξὺς εἰς τὰ πράγματα, καὶ οὐ νωχελής, inquit Hesych. [Pro quo εὐπαρακόλουθοι scriptum in Etym. Gud. p. 220, 3. || Adv. Εὐπαρακολουθήτως, Perspicue. Dionys. H. De Thuc. jud. c. 37 : Ἡρμηνευμένον δὲ οὐκ εὐπ.]

Εὐπαρακόμιστος, ὁ, ἡ, Advectu s. Comportatu facilis. [Aristot. Polit. 7, 5, ὕλη. Plutarch. Lucull. c. 13 : Ὀλκάδος... πρὸς τὴν γῆν μὴ εὐπαρακομίστου διὰ μέγεθος. Figurate Mor. p. 597, B : Εὐπαρακομίστῳ τῷ λογισμῷ πρὸς τὸ συμφέρον. Hemst. Cyrill. Alex. vol. 1, part. 1, p. 128, A : Τοὺς ἐλαφρὸν καὶ εὐπ. ἔχοντας νοῦν. Alia ejusdem exx. annotavit Suicer. L. Dind.]

[Εὐπαράκρουστος, ὁ, ἡ, Facile eludendus. Apollon. De pron. p. 6, A : Εὐπ. ἡ τοιαύτη συνηγορία.]

[Εὐπαράληπτος, ὁ, ἡ, Facile adhibendus. Eust. Il. p. 746, 44 : Πάντως δὲ εἰ ζωηρόν τι τὸ ἀκρατον, ἄψυχον οἷον λογιστέον τὸ κρᾶμα, διὸ οὐδὲ εὐπαράληπτον ἦν ἐν σπονδαῖς.]

[Εὐπαράλλακτος, ὁ, ἡ, Mutabilis. Secundi Sentent. p. 638 ed. Galei : Τί ἐστι κάλλος; Εὐπ. κτῆμα. L. D.]

[Εὐπαραλόγιστος, ὁ, ἡ, Facile decipiendus. Polyb. 5, 75, 2, ubi superlat. ; 11, 29, 9. Hierocles In C. Pyth. p. 148, 10 Lond.]

Εὐπαραμύθητος, ὁ, ἡ, Qui facile verbis flecti et placari potest. Plato Leg. 10, [p. 885, B] de diis : Εὐπαραμυθήτους εἶναι, θυσίαις τε καὶ εὐχαῖς παραγομένους. Id. [ib. p. 888, C], Εὐπαραμύθητοι δέ εἰσι θύμασι καὶ εὐχαῖς· quales sunt qui ap. Hom. [Il. I, 522], Δωρητοί τε πέλοντο παράρρητοί τ' ἐπέεσσι. [|| Consolabilis. Lucian. D. deor. 11, 2 : Εὐπαραμύθητον οὕτω τὸ δεινόν. Plut. Mor. p. 110, D : Καὶ οὗτος (ὁ ἄωρος θάνατος) οὕτως ἐστὶν εὐπ., et de eodem p. 113, E. Severus De clyst. p. 29 ed. Dietz. : Εὐπ. (cod. ἀπ.) γάρ ἐστιν ἡ νόσος, Facile medicabilis. Cum πάθος ponit Pollux 3, 101. L. D. || Adv. Εὐπαραμυθήτως, Gemist. Pletho in Συλλογῇ ἀνεκδότων, edita a Mustox. fasc. 3, p. 6. Boiss. ῠ]

[Εὐπάραος. V. Εὐπάρειος.]

[Εὐπαράπειστος, ὁ, ἡ, Facile persuadendus. Xen. Ag. 11, 12 : Φίλοις εὐπαραπειστότατος. Sic enim optima editio Reuchlini, quum per ι scribatur in ceteris libris. De judice ponit Pollux 8, 12.]

[Εὐπαράπλους, ὁ, ἡ, Facile præternavigandus. Strabo 17, p. 838 : Ἡ παραλία οὐ πάνυ εὐπ.]

[Εὐπαρατήρητος, ὁ, ἡ, Facile animadvertendus. Herodian. in Anecd. meis vol. 3, p. 255 fin. : Εὐπ. ὁ περὶ τὰς προθέσεις σολοικισμός. Boiss.]

[Εὐπαράτρεπτος, ὁ, ἡ, Facile flectendus. De judice cum εὐπαράπειστος ponit Pollux 8, 12.]

[Εὐπαρατύπωτος, ὁ, ἡ, Imagines falsas admittere proclivis. Marc. Anton. 5, 33, αἰσθητήρια. Kall. ῠ]

Εὐπαράφορος, ὁ, ἡ, a Bud. redditur Qui facile in malam partem detorquetur. Quæ interpr. consentanea est cuidam verbi παραφέρειν signif., de qua in ipso dicetur. Sed ab Hesych. εὐπαράφοροι exp. ἐξεστηκότες, sicut παράφορος, ἐξιστηκώς. Ego tamen εὐπ. sonare potius existimarem Qui facile in mentis errorem s. insaniam incidere potest, Qui facile mente dimovetur. Videtur enim de Eo dici, qui sit proclivis ad παραφοράν. Ceterum in expos. illius εὐπαράφοροι, post ἐξεστηκότες addit Hesych. ὁμοίως, sicut παράφορος vult significare etiam παρόμοιος. [Cyrill. Adv. Julian. 1, p. 6, C : Πυκρὸν τῆς ἀπωλείας ἰὸν τοῖς εὐπαραφόροις ἐγχέοντες. Boiss. Idem Cyrill. vol. 1, part. 1, p. 337, A : Ἀκούεις ὅπως ἐλαφρὸν καὶ εὐπ. ὄντα τὸν Ἰσραὴλ... οὐδὲ λαὸν ἴδιον ὀνομάζειν ἀξιοῖ. Alia ejusdem exx. citavit Suicer. L. D.]

[Εὐπαραφύλακτος, ὁ, ἡ, quod legitur in Epimer. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 78, 18 : Ἀλεωρὴ, ἡ φυλακὴ καὶ ἡ φυγὴ, καὶ ἐὰν μὲν τὴν φυλακὴν, παρὰ τὸ ἀλέαν... καὶ τὸ ὠρτὴν τὸ φυλάττειν, ἵν' ᾖ ἡ θερμὴ φυλακὴ, ἐὰν δὲ τὴν φυγὴν, παρὰ τὸ ἀλέασθαι εὐπαραφύλακτα, scrib. videtur εὐπαραφυλάκτως, Caute, ad quod propius accedit ἀπαραφυλάκτως, quod est in Etym. M. p. 60, 45 et Gudiano. Nihil enim ad rem pertinet Imprudenter, si ἀλεωρὴ ducitur ab ἀλέασθαι et ὥρα, Cura, Cautio. ῠ L. Dind.]

[Εὐπαραχώρητος, ὁ, ἡ, Facile concedens. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 737, B; Archimed. Τετραγων. παραδ. p. 127, 24.]

Εὐπάρεδρος, ὁ, ἡ, Qui constanter assidet, Qui assiduus est aliquo in negotio. Εὐπάρεδρον, καλῶς παραμένον καὶ διηνεκῶς, Hesych., Suid. V. Εὐπρόσεδρος. [Theod. Stud. p. 10, A : Τὸ εὐπ. στέργουσιν. L. Dind.]

[Εὐπαρίδρως, Assidue. Coteler. Monum. Eccl. vol. 2, p. 230; Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de imagg. p. 144 Combef. Boiss. Cyrill. Al. l. 2. In Jo. p. 130 : Εὐπ. οἱ μαθηταὶ τὴν τῶν θείων μυστηρίων ἐπαιδεύοντο γνῶσιν. Suicer.]

Εὐπάρειος, ὁ, ἡ, Pulcras habens genas. [Pollux 2, 87; 9, 162. || Εὐπάρης, Const. Manass. Chron. 725, 1158. Boiss. Forma Dor. Pind. Pyth. 12, 16 : Εὐπαράου Μεδούσας. ᾰ]

[Εὐπαρεισδῦτος, ὁ, ἡ, ap. Hippocr. p. 797, B : Τά τε ἄκρια τῆς κάτω γνάθου τὸ μὲν διὰ τὸ μῆκος οὐκ εὐπαρεισδυτον, Non facile elabitur.]

[Εὐπαρηγόρητος, ὁ, ἡ, Facile consolans. Theod. Stud. p. 482, C : Ὃν (Christum) εὐχόμεθα ἀφάμενόν σου τῆς καρδίας ἐν ἅλατι καὶ οἰκτιρμοῖς ἐμποιῆσαί σοι φῶς εὐπαρηγόρητον. L. Dind.]

[Εὐπαρηγορήτως. In Phalar. Ep. 55 codices pauci, Τὸ πρᾴως καὶ μετρίως καὶ εὐπ. τὴν συμφορὰν ἐνεγκεῖν, plurimi sine verbis καὶ εὐπ. V. Εὐπαρηγόρως.]

Εὐπαρηγόρως, adv., exp. in Epist. Phalar. Æquo animo, Facilem se præbendo consolantibus, Vel, Facile consolationem admittendo. [V. Εὐπαρηγορήτως.] Donat. in illud Terentii [Andr. 1, 1, 70], Laudare fortunas meas, Εὐπαρηγορώτερον, inquit, Fortunas, quam Fortunam.

[Εὐπάρης. V. Εὐπάρειος.]

[Εὐπάρθενος, ὁ, ἡ, Virgineus. Eur. Bacch. 520 : Πότνι' εὐπάρθενε Δίρκα. Antipater Anth. Pal. 6, 287, 1, Ἄρτεμι. Nonn. Dion. 3, 260 : Κούρην εὐπάρθενον· 16, 311 : Ἰδὼν εὐπάρθενον εὐνήν. || Pulchras habens virgines, Virginibus s. Puellis excellens. Id. ib. 39, 188 : Κεκροπίης εὐπαρθένου· 42, 462 : Νάξον εὐπάρθενον· 43, 430, Φρυγίην. L. Dind.]

[Εὐπαρόδευτος, ὁ, ἡ. Τὸ κάλλος αὐτῶν οὐκ εὐπαρόδευτον, Suid. in Ἁρμάτος. Videtur capi debere, Forma non facile prætereunda, ad quam spectatam admirabundus consistas. Hemst.]

[Εὐπάροδος, ὁ, ἡ, Facile prætereundus, adeundus. Strabo 3, p. 148 : Τὰ προσαρκτικὰ μέρη τῆς Ἰβηρίας εὐπαροδώτερα εἶναι πρὸς τὴν Κελτικὴν ἢ κατὰ τὸν Ὠκεανὸν πλέουσι.]

[Εὐπάροιστος, ὁ, ἡ.] Εὐπάροιστοι, Hesychio εὐπαράγωγοι, Qui facile παραφέρονται [abripiuntur. Eodem modo interpretantur Photius s. Suidas. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 35, C : Εὐπάροιστοί τε καὶ ἐλαφροὶ λίαν· 337, C : Εὐπάροιστον ἐφ' ᾧ μὴ προσῆκεν ἔχοντας νοῦν. Alia ejusdem exx. contulit Suicer. Proprie idem ib. 286, B : Μονονουχὶ τῶν οἴκοι κειμένων κεκλοφότες ἀναγκαίως τὰ λίαν εὐπάροιστα. L. Dind.]

[Εὐπαρόξυντος, ὁ, ἡ, Facile irritandus, Irritabilis. Plut. Anton. c. 74 : Εὐπαρόξυντον ὑπὸ κακῶν ὄντα. « Basil. Sel. V. Thecl. p. 295. » Boiss. Τὸ εὐπ. καὶ μεμψίμοιρον, Basil. vol. 2, p. 125, A. Hemst.]

Εὐπαρόρμητος, ὁ, ἡ, Qui facile commovetur. Aristot. [Rhet. 2, 2] : Ὅλως δὲ ἐπιθυμοῦντες καὶ μὴ κατορθοῦντες, ὀργίλοι εἰσὶ καὶ εὐπαρόρμητοι, Bud.

Εὐπάροχος, ὁ, ἡ, Facilem se præbens. [Præstans, Gl.] In Hippiatr. : Συμβάλλεται γὰρ καὶ τοῦτο πρὸς τὸ καταπλαγῆναι τὴν ἵππον καὶ εὐπάροχον εἶναι, Ut morigeram se præbeat admissario, Bud.

[Εὐπαρρησίαστος, ὁ, ἡ, Libere loquens. Theodor. Stud. p. 338, C : Σοῦ τὸ εὐπαρρησίαστον· 546, D. Comparativo Just. Mart. p. 85, C. L. D. Aster. Homil. p. 27 Rub. ; Const. Manass. Chron. p. 70. Boiss.]

[Εὐπαρρησιάστως, Libera oratione, Libere. Ephræm. Syr. vol. 1, p. 6, D : Διὸ εὐπ. βοήσεται ὁ τοιοῦτος πρὸς κύριον· vol. 3, p. 2, E : Ἡ δὲ ἱερωσύνη εὐπ. ὑψιπετεῖ ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανόν. L. D. Jo. Damasc. Hist. Barlaam. p. 7 vol. 4 Anecd. Boiss.]

Εὐπάρῠφος, ὁ, ἡ, Qui pulcram habet παρυφὴν, Cujus vestis insignem pulcrumque limbum attextum habet, Vestem habens limbo eleganti insignem [Photius : Εὐπ. ὁ πλατεῖαν παρυφὴν, τουτέστι πορφύραν, ἔχων. Hesych. : Εὐπάρυφα, καλῶς ὑφασμένα. Idem : Εὐπάρυ-

φος, ἀγαθοῦ πατρὸς θυγάτηρ ἢ υἱός. Εὐπαρύφων, εὐμιτα- A
χειρίστων. Photius s. Suidas: Εὐπάρυφα, εὐκατέργαστα ἢ πλούσια] : ut ap. Romanos Prætextati. Nam Prætextas, seu, ut Cato loquitur ap. Liv., Prætextas purpura togas appellabant, quod eis purpura esset circumtexta. Lucian. [Somn. c. 16] : Ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκουν εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν. Idem [Demon. c. 15] : Πύθωνός τινος τῶν ἐν Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων, νεανίσκου ὡραίου. [Plutarch. Mor. p. 57, A : Εὐπαρύφου τινὸς ἢ ἀγροίκου· 615, A : Ξένος τις ὥσπερ εὐπ. ἐκ κωμῳδίας (νέας : v. Pollux 4, 148; 7, 46, Wyttenb. ad l. priorem). Artemid. 1, 73 : Τινὰ ἄνδρα τῶν εὐπαρύφων ἐν Ἑλλάδι. Eustath. Opusc. p. 298, 27.] Vestis quoque εὐπάρυφος dicitur Quæ pulcro limbo insignis est, s. Quæ purpureo et eleganti limbo prætexta est, qualem Romæ gerebant prætextati et laticlavii. Herodian. 1, [16, 8] de Commodo: Ἐβουλεύετο ἀντὶ τῆς εὐπαρύφου καὶ βασιλικῆς πορφύρας, ὅπλα φέρων ὀρθῆναι τοῖς Ῥωμαίοις· calendis sc. Januariis, quo die ἐπώνυμοι ἀρχαὶ τὴν ἔνδοξον καὶ ἐνιαύσιον πορφύραν περιτίθενται. Polit. ibi vertit, Pro eleganti vestitu purpuraque im- B
peratoria armatus prodire in conspectum Romanorum. Fuisse autem hanc εὐπάρυφον πορφύραν tenuissimam ac subtilissimam, patet ex Nicostrato ap. Athen. 6, [p. 230, D] dicente ψυκτήριον τῆς εὐπαρύφου λεπτότερον· nam ἐξήλαυνόν τινες τὸν ἄργυρον καὶ τότε εἰς ὑμένος ἰδέαν, inquit ibid. Athen. [Plut. Æm. Paul. c. 33 : Νεανίσκοι περιζώμασιν εὐπαρύφοις ἐσταλμένοι. Tzetz. ad Hes. Op. 1, p. 27 Gaisf.; Eust. Opusc. p. 54, 21. || Figuratius Plut. Mor. p. 547, E : Πρὸς νεοπλούτους, εὐπάρυφα καὶ σοβαρὰ διηγήματα περαίνοντας, Narratiunculas quales sunt τῶν εὐπαρύφων. Athen. 10, p. 453, A : Εὐπαρύφων λόγων.]

[Εὖ πάσχω, sic enim scribendum.] In Εὐπάσχω alia particula quam præp. ipsi Πάσχω præfigitur, sc. adverbium. Est autem Εὐπάσχω, Beneficio afficior, In me confertur beneficium : q. d. Bonum patior, s. Bona. Et εὐπαθών, Beneficio affectus.

[Εὐπάττιρα, ἡ, i. q. sequens εὐπατέρεια, inter nomina in ιρα ponitur ab Chœrobosco Crameri Anecd. vol. 2, p. 196, 22 s. Etym. M. p. 318, 54, Theognosto C
ibid. p. 99, 29. Est in fragmento Comici ap. schol. Aristid. p. 301 ed. Lips. L. Dindorf.]

[Εὐπατέρεια, ἡ.] Εὐπάτηρ, unde esse ap. Hom. femin. Εὐπατέρεια scribit duobus in Il. Eust. : nam in hunc v. Il. Ζ, [292] : Τὴν ὁδὸν, ἣν Ἑλένην περ ἀνήγαγεν εὐπατέρειαν [coll. Od. X, 227], postquam dixit εὐπατέρειαν significare τὴν εὐγενῆ, addit deductum esse ab Εὐπάτηρ εὐπάτερος : at nominis εὐπάτωρ usum esse posterorum Homeri. Itidem in Od. Λ, [234], ubi Hom. Τυρὼ appellat εὐπατέρειαν, ait hujus nominis πρωτότυπον esse εὐπάτηρ, pro quo posteri Homeri dixerint εὐπάτωρ. Habent tamen VV. LL. masc. Εὐπατέρειος, quod exp. Bono patre natus, Magnis natalibus ortus. Sed exx. feminini duntaxat afferunt, sc. εὐπατέρεια Ἄρτεμις ex Apoll. [Rh. 1, 570]; et εὐπατέρεια αὐλὰ, ex Eurip. [Hipp. 68], Boni patris aula, intelligendo de cœlo. [Moschus 2, 29 : Ἑταίρας ... εὐπατερείας. Christodor. Ecphr. 99 : Εὐπατέρειαν Ἀφροδίτην. Epigr. Anth. Pal. 9, 688, 3 : Κλέης πόσις εὐπατερείης. Macedon. 11, 380, 1 : Παρθένος εὐπ. Δίκη. Append. 336, 17. De D
masculino Dorvill. ad Charit. p. 592=562 : « Habet tamen Apostolii Lexicon penes me ipsius manu exaratum εὐπατέρειος, Habens bonum patrem. Verum locupletiore sponsore opus. »]

[Εὐπατέριος, ὁ, Eupaterius, n. viri in epist. Libanii 338, ubi Εὐπατρίῳ cod. Reg., Basilii 159, vol. 3, p. 247, D, ubi duo codd. Εὐπατρίῳ. L. Dind.]

Εὐπάτητος, ὁ, ἡ, Qui facile calcari potest.

[Εὐπατορία, ἡ, Eupatoria, urbs Ponti prope Amisum a Mithridate Eupatore condita et nuncupata. Strabo 12, p. 556; Memno Photii cod. 224, p. 235, 31, 40; Appian. Mithr. c. 78, 115. V. etiam Εὐπατόριον.]

Εὐπατόριον, τὸ, Eupatorium, herba, de qua Diosc. 4, 41, rejiciens eos qui hanc eandem cum Artemisia esse existimant, s. cum Argemone, ut quidam legunt. Nomen invenit a Mithridate cognominato Eupatore : unde et Plin. 25, 6, de herbis a Mithridate inventis loquens : Eupatoria quoque, inquit, regiam auctoritatem habet. Affertur et ἀντιδότου τῆς Εὐπατορίου λεγομένης, pro Antidoti quod Eupatorium dicitur. [V. Πεντάφυλλον.]

[Εὐπατόριον, τὸ, Eupatorion, castellum in Chersoneso Taurica a Diophanto Mithridatis Eupatoris duce exstructum, Strab. 7, p. 312. Εὐπατορία Ptolemæo 3, 6.]

[Εὐπατοριστὴς, ὁ, unde Εὐπατοριστᾶι, οἱ, Eupatoristæ, societas gymnastica, in inscr. vasis Capitolini ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 232, n. 2278 : Βασιλεὺς Μιθραδάτης Εὐπάτωρ ... τοῖς ἀπὸ τοῦ γυμνασίου Εὐπατοριστᾶι. « *Io congetturo che fosse questa società ora in Atene, dove si conoscevano già gli Attalisti, città che tenne le parti di Mithridate.* » Viscont. *Mus. Pio-Cl.* vol. 5, p. 68 (d). Alii in Delo fuisse putarunt. V. Bœckh. p. 233. L. Dind.]

[Εὐπάτρα, ἡ, Eupatra, filia Mithridatis, regis Ponti. Appian. Mithr. c. 108.]

[Εὐπάτρια (scrib. Εὐπατρία), ἡ, πόλις Λυδῶν. Οἱ πολῖται Εὐπατρίδαι, μᾶλλον δὲ Εὐπατρεῖς. Ξάνθος ἐν γ' Λυδιακῶν, Steph. Byz.]

[Εὐπατρίδης. V. Εὐπατρις.]

[Εὐπάτριος. V. Εὐπατέριος.]

Εὐπατρις, ιδος, ὁ, ἡ, Qui bono patre est natus, i. e. patre qui bonæ est famæ, boni nominis, etiam patre claro, Qui paterno genere est clarus, claris est natalibus, Clarus natalibus (utrumque enim horum Lat. habet lingua), Nobilis. At in VV. LL. habetur duntaxat εὐπατρὶς, ίδος, ἡ, expositum Generosa. Cui opp. ιαπάτρις, ejusd. formæ, de quo infra. [Ex ipso hoc composito, alteroque ὁμόπατρις, Lobeck. ad Soph. Aj. v. 880 recte animadvertit apparere falsum esse accentum acutum, relictum adhuc ap. Eur. Iph. A. 1077 : Τὰς εὐπατρίδος Νηρηίδος (quem l. jam Schneid. in Lex. posuerat in Εὐπατρις) et Dion. Cass. 46, 45 : Τὰς εὐπατρίδας ἀρχὰς, vicissimque ap. Basil. Mir. Thecl. 1, p. 140, Εὐπατριδῶν γυναικῶν male scribi pro εὐπατρίδων. Recte in Vita Theodori Stud. vol. 3, p. 53, B, scribitur : Γυνή τις τῶν εὐπατρίδων, idemque nunc restitutum Soph. El. 859 : Ἐλπίδων εὐπατρίδων, ubi -ιδᾶν vel -ιδῶν est in libris Soph. et Suidæ. Sic ib. 1080 : Τίς ἂν εὐπατρις ὧδε βλάστοι;] Est alioqui usitatius nomen Εὐπατρίδης. Utuntur certe voc. isto quum alii, tum Xen.; ac testatur Plut. hoc nomine vocatos a Theseo ipso fuisse eos ex Atheniensibus qui nobilitate ceteris præstabant. Is enim in ipsius Thesei V. [c. 25], postquam dixit primum totam populi multitudinem in tres ordines divisisse, in εὐπατρίδας et γεωμόρους, et δημιουργούς, subjungit : Εὐπατρίδαις μὲν, γινώσκειν τὰ θεῖα, καὶ παρέχειν ἄρχοντας ἀποδοῦς, καὶ νόμων διδασκάλους εἶναι, καὶ ὁσίων καὶ ἱερῶν ἐξηγητάς· τοῖς ἄλλοις ἐπολίταις ὥσπερ εἰς ἴσον κατέστησε, δόξῃ μὲν, εὐπατριδῶν, χρείᾳ δὲ, γεωμόρων, πλήθει δὲ τῶν δημιουργῶν ὑπερέχειν δοκούντων. [Conf. Diodor. 1, 28.] Idem Plut. et Herodian., aliique qui Romanam historiam scriptis persecuti sunt, peculiariter εὐπατρίδας vocarunt quos Romani Patricios [Gl.] appellabant. Extat autem et ap. Xen. vox ista Symp. [8, 40] : Τὰ μέγιστα γάρ σοι ὑπάρχει· εὐπατρίδης εἶ, ἱερεὺς θεῶν τῶν ἀπ' Ἐρεχθέως. [Eupatridas Atticos, qui hic intelligendi sunt, memorant etiam inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 513, n. 765, 1, Isocr. p. 351, C, Polemo ap. schol. Soph. OEd. C. 489, Pollux 8, 111, Etym. p. 395, 50. De nobili genere in universum vero Xen. OEc. 1, 17 : Οὐ (ἑούλων), ἀλλὰ καὶ πάνυ εὐπατριδῶν ἐνίων γε δοκούντων εἶναι. Eur. Alc. 920 : Εὐπατρίδαι καὶ ἀπ' ἀμφοτέρων ὄντες ἀριστέων. Theocr. 18, 53 : Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθη. Scolion ap. Athen. 15, p. 695, E : Μάχεσθαι ἀγαθούς τε καὶ εὐπατρίδας. Cometas Anth. Pal. 15, 40, 20 : Εὐπατρίδῃσι φίλοις. Charito 7, 2 : Ἕλληνές ἐσμεν Συρακούσιοι τῶν εὐπατριδῶν. V. Wolf. ad Liban. Epist. 1582, p. 718. Εὐγενεῖς et αὐτόχθονας interpretantur lexicogrr. || Genere fem. dictum ne Procopio quidem videtur tribui posse Hist. arc. p. 47, A : Ὡς εὐπατρίδης τε ἡ γυνὴ καὶ βασιλὶς εἴη, quum εὐπατρις etiam recentioribus satis usitatum fuisse ostendant exx. supra citata.] Εὐπατρίδας, Dorice pro εὐπατρίδης dicitur. [Soph. El. 162 : Εὐπατρίδαν Ὀρέστην· et sæpius Eurip., qui etiam εὐπατριδᾶν οἴκων dixit Ion. 1073.]

Εὐπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, Qui bono patre est natus, i. e. patre bonæ famæ, s. claro, Qui paterno genere

est clarus s. nobilis. [Æsch. Pers. 969: Ἀλλαις εὐπάτωρ. Anon. ap. Suid. v. Μέγα, p. 2425, B, ab Hemst. cit.: Γυνὴ εὐπάτωρ. Manetho 4, 86. || Cognomen Mithridatis VI regis Ponti, Antiochi V Syriæ, et aliorum, etiam cum feminis communicatum. V. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 438.] Sed utplurimum est nomen proprium [regis Bospori, de quo v. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 378–9; aliorum in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 667, n. 1375, in epist. Libanii 1235, et alibi. L. Dind.]

[Εὐπαγής. V. Εὐπαγής.]

[Εὐπεδιὰς, ἄδος, ἡ, Bonos habens campos, Campester s. Campestris. Schol. Aristoph. Lys. 88: Αἴγιται γὰρ ἡ Βοιωτία εὐπεδιὰς εἶναι.]

[Εὐπέδιλος, ὁ, ἡ.] Εὐπέδιλος Ἶρις, Pulcris induta calceis s. talaribus, Plut. Erot. [p. 765, D.]

[Εὐπέδιος, ὁ, Campester s. Campestris. Quinti 11, 125: Ἄλσεος εὐπεδίοιο, Bonum habens solum vertebat Schneid., in εὐρυπέδοιο mutandum conjiciebat Struvius, ut est 2, 198: Χθονὸς εὐρυπέδοιο.]

[Εὔπιζος, ὁ, ἡ, Qui pulchros habet pedes. Pollux 2, 192.]

Εὐπείθεια, ἡ, Obsequela, ut quidam interpr. ex Plauto. Nam quamvis Obsequiosus dicat, durum nimis esset ex eo deductum subst. Obsequiositas. A quibusdam redditur et Obsequium, Obedientia. [Tim. Locr. p. 104, B: Εὐπ. τε καὶ καρτερία. Strabo 7, p. 312; 15, p. 709 extr.; Arrian. Epict. 4, 1; Plut. Lyc. c. 4, 7, Ages. c. 2. Maccab. 4, 5, 16: Τῆς πρὸς τὸν νόμον ἡμῶν εὐπειθείας. Plut. Dion. c. 4: Τῇ περὶ αὐτὸν εὐπειθείᾳ τῶν καλῶν. Plurali Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 103, D: Ταῖς εἰς πᾶν ὁτιοῦν τῶν ἀγαθῶν εὐπειθείαις. ‖Formam Εὐπειθία, quæ aliena videatur a prosa, codicumque auctoritate exempta est Plut. Lycurg. c. 7, exhibet inscr. Spartana recentior ap. Bœckh. vol. 1, p. 662, n. 1359, 7. L. D. Εὐπειθίην (cod. -θείην, Gaisf. -θηίην) ... ἐπὶ τὰ παραγγελλόμενα ἑωυτῷ ... παρὰ τῶν ἀρχομένων παρασκευάζει ἅπας, Euseb. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 262 extr. Hemst.]

Εὐπειθέω, Facile pareo, obedio, Non ægre obsequor, Sum obsequens etc., ut in Εὐπειθὴς dicetur. Cic. tamen εὐπειθεῖν vertit simpliciter, Obtemperare obedireque, in quodam Charondæ l. [ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 221: Χρὴ πρὸς τοὺς ἄρχοντας εὐνοιαν διαφυλάττειν καθάπερ πατρικὴν, εὐπειθοῦντας καὶ σεβομένους], p. 142 mei Cic. Lex. [Macc. 4, 8, 5. Schleusn. Jos. Genes. De reb. Cpol. p. 9, E: Τῷ προστάττοντι εὐπειθήσας. L. Dind.]

Εὐπειθὴς, ὁ, ἡ, [Qui facile persuadet. Æsch. Ag. 274: Τί γὰρ τὸ πιστὸν ἐστι τῶνδέ σοι τέκμαρ; — Πότερα δ' ὀνείρων φάσματ' εὐπειθῆ σέβεις; Cho. 269: Οὔτ' αἰετοῦ γένεθλ' ἀπορθείρας πάλιν πέμπειν ἔχοις ἂν σήματ' εὐπειθῆ βροτοῖς· Suppl. 623: Δημηγόρους δ' ἤκουσεν εὐπειθεῖς στρφὰς ἔδημος Πελασγῶν. Eur. Andr. 819: Τῶν γὰρ ἡθάδων φίλων νέοι μολόντες εὐπειθέστεροι. Figurate Oppian. Cyn. 1, 313: Καλὸς ἰδεῖν ἁταλός τε φέρειν (equus) εὐπειθεῖ δεσμῷ, quod de habena acceptum ab interprete injuria suspectum habuit Schneiderus. Jacob. 3, 17: Ἡ δὲ ἄνωθεν σοφία εὐπειθής.] Qui facile paret, obsequitur, non ægre obsequitur. Redditur et uno verbo Obsequens, Obsequiosus, quod vocab. Plautinum est. [Credulus, Gl. Æsch. Eum. 829: Σὺ δ' εὐπειθὴς ἐμοὶ γλώσσης ματαίας μὴ 'κβάλῃς ἐπὶ χθόνα καρπόν. Frequens est quum apud alios tum ap. Xenoph. et Platonem, ut de hominibus, Comm. 3, 4, 8: Τοὺς ἀρχομένους κατηκόους τε καὶ εὐπειθεῖς ἑαυτοῖς παρασκευάζειν· Vectig. 4, 51: Πόλιν εὐπειθεστέραν, et de equis Comm. 4, 2, 23, Conv. 2, 10. Apoll. Rh. 4, 1605. Genere neutro Aristot. Eth. Nic. 3 extr., bis.] Dicitur autem εὐπειθῆ γίνεσθαί τινι, vel εἶναι, aut ἑαυτὸν παρέχειν εὐπειθῆ τινί: Xen. Cyrop. 2, [1, 22]: Ἑαυτὸν παρέχειν εὐπειθῆ τοῖς ἄρχουσι καὶ ἑθελόπονον καὶ φιλοκίνδυνον. Ap. Chrysost. autem, Εὐπειθῆ εἶναι τοῖς ἡγουμένοις. [Cum genit. Plato Leg. 1, p. 632, B: Τοῖς μὲν εὐπειθέσι τῶν νόμων τιμὰς ἀπονέμειν, τοῖς δυσπειθέσι δίκας τακτὰς ἐπιτιθέναι. Ubi τῷ νόμῳ conjecit Astius.] Interdum sequente præp. πρὸς, habente accus. rei: ut εὐπειθὴς πρὸς ἀρετὴν, Plato Leg. [4, p. 718, C, Epin. p. 989, B. Polyb. 1, 68, 3; Herodian. 3, 8, 10.] Sed et cum præp. εἰς, ut [Plat. Phædr. p. 271, D: Οἱ μὲν οὖν τοιοῖδε ὑπὸ τῶν τοιῶνδε λόγων διὰ τήνδε τὴν αἰτίαν εἰς τὰ τοιάδε εὐπειθεῖς] ὕλη εἰς ἅπαν εὐπειθὴς, ap. Galen. [vol. 6, p. 41, B. Hemst.], ubi metaphorice usurpatur: et redditur, Materia ad quidvis sequax. Ponitur alioqui metaphorice et ubi suum dativum habet: ut ap. Plutarchum [Mor. p. 669, B]: Ἀλλὰ καὶ διαφορεῖ τὴν ἄλλην τροφὴν, καὶ παραδίδωσιν εὐπειθῆ καὶ μαλακωτέραν τῇ πέψει. [Aristot. De aud. p. 802, 6: Διὰ τὴν συντονίαν οὐχ ὁμοίως εἰσὶν εὐπειθεῖς (voces). Cum φωνῇ etiam Pollux 2, 117. L. D.] || Adverb. Εὐπειθῶς, Obsequenter, Obsequiose, ut εὐπειθὴς ex Plauto redditur Obsequiosus. VV. LL. exponunt Facili persuasione, ut sc. i. valeat q. εὐπείστως. [Paraphr. Epictet. Ench. c. 70: Ὅστις δὲ ἑκὼν εὐπειθῶς ἕπεται θεῷ. L. D. Dionys. Areop. p. 38, D: Εὐπ. ὑποτάττεται.]

[Εὐπείθης, ους, ὁ, Eupithes, n. viri Ithacensis Hom. Od. A, 383 etc., ubi de accentu monet Eust. Attici ap. Lysiam ab Harpocr. in Διρμηστὴς citatum, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 116, n. 76, 2. L. D.]

[Εὐπειθία. V. Εὐπείθεια.]

[Εὐπείθιος. V. Εὐπίθιος.]

[Εὐπειθῶς. V. Εὐπειθής.]

[Εὐπειστία, ἡ, Facilitas cedendi precibus et blanditiis, Obsequiositas, Reiskius restituebat Æschini p. 9, 1: Καὶ γὰρ εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δεινὴ ἡ κακία (ἀκακία ante Bekkerum) καὶ ἀπιστία (alii libri εὐπιστία), ὥστε καὶ ἐξ αὐτῶν τούτων εἰκότως ἂν μισοῖτο. V. Εὐπλασία.]

Εὔπειστος, ὁ, ἡ, Qui facile persuaderi potest etc., ut εὔπειστος ἔσται in illo Aristot. l. [Eth. 7, 10], quem in Δύσπειστος protuli. [V. Εὐπίστος. Schol. Hom. Il. I, 497. Interdum male per ι, ut in cod. Hesychii v. Γναμπτόν. Sed necessaria est diphthongus, ubi Persuadendi, aliena, ubi Fidendi, sive active sive passive dicti, signif. obtinet. Εὔπιστος per diphthongum scriptum memorat Herodian. Epim. p. 178.] || Εὐπείστως ἔχω, Facile persuadeor, persuaderi possum, etc. At in VV. LL. εὐπίστως exp. etiam Moriger [Morigerus]: ut sc. accipiatur et pro εὐπειθῶς, quod vicissim ibi redditur etiam Persuasu facilis, tanquam signif. habens τοῦ εὔπιστος. Itidemque, εὐπειθῶς, Facili persuasione, tanquam i. significans q. εὐπείστως. Eodemque modo δυσπειθὴς interpr. Cui ægre persuaderi potest, et δυσπειθῶς, Incredibiliter. Ideo autem hanc quoque interpret. admittunt hæc composs. in θὴς desinentia, itemque alia quæ paulo ante habuisti, quod πείθομαι non solum Pareo significet, et Moriger sum, sed interdum etiam Persuadeor, et Credo. Quoniam tamen hac in signif. frequentius dicitur πέπεισμαι s. ἐπείσθην, non dubium est quin compositis quæ in στος desinunt, magis conveniat Persuasionis signif. At vicissim positi εὔπειστος pro Morigero exemplum desidero.

Εὔπεκτος, ὁ, ἡ, Bene pexus. At Hesych. εὐπέκτων exp. εὐπόκων, Bene lanatorum, instructorum lana s. vellere. [Conferendum Ἑπτάπεκτος.]

[Εὐπελᾶγὴς, ὁ, ἡ, Bene ad mare situs, Maritimus. Orph. Arg. 165: Εὐπελαγίοις Μελιβοίης.]

Εὐπελέκητος, ὁ, ἡ, Qui bene dolatus complanatusque securi est, Qui facile dolari complanarique securi potest, Securi facilis; vel, ut alii interpr., Dolatu facilis. Theophr. H. Pl. 5, 8 [6, 4]: Εὐπλακητότερα καὶ εὐτορνότερα καὶ εὐξοώτερα τὰ χλωρὰ, Facilius dolantur securibus complananturque.

[Εὐπελὴς. V. Εὐηπελὴς.]

[Εὔπελος, ὁ, Eupelus, n. viri, quod ex numo Smyrnæ penes Cousinerium affert Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 194, 965, legendum videtur Εὔμηλος, ut 964.]

[Εὐπίμπελος, ὁ, ἡ, Mitis. Æsch. Eum. 476: Μοῖραν οὐκ εὐπίμπελον.]

[Εὐπεμπτος, ὁ, ἡ, Missilis, Gl.]

[Εὐπένθερος, ὁ, ἡ, Qui bono utitur socero. Theocr. 18, 49: Εὐπένθερε γαμβρέ.]

Εὔπεπλος, s. Ἐύπεπλος, ὁ, ἡ, Pulcrum habens peplum. [Hom. Il. E, 424, Od. Φ, 160: Ἀχαιάδων εὐπέπλων· Il. Z, 378, εἰνατέρων· 372: Ξὺν ἀμφιπόλῳ εὐπέπλῳ· Od. Z, 49, Ναυσικάαν. Hesiod. Th. 273. Theocr. 7, 32: Εὐπέπλῳ Δαμάτερι.]

[Εὐπεπτέω, Bene s. Facile concoquo. Hippocr. p. 267, 21: Ὁκόσοισι πολλὴ φέρεται ἡ κοιλίη καὶ εὐπεπτοῦσιν, ὑγιεινότερα. Galen. De comp. med. sec. locc. vol. 2, p. 102, 18 Ald. Struv.]

Εὔπεπτος, ὁ, ἡ, oppositum adj. δύσπεπτος : significat enim Concoctu facilis, Qui concoqui facile potest, Qui non ægre concoquitur : Ῥοφήματα τὰ εὔπεπτα, Galen. [Ap. Hippocr. De vict. san. 2, 6, pro εὐπεπτέστεροι opt. liber rectius πεπειρότεροι. Schneid. Aristot. Eth. Nic. 6, 7 : Τὰ κοῦφα εὔπεπτα κρέα· Probl. 1, 47; 4, 12, De partt. an. 3, 9. Schol. Stob. Ecl. phys. vol. 2, part. 1, p. 446 : Εὐσηπτόν ἐστι τὸ ὑέτιον ὕδωρ, καὶ διὰ τοῦτο εὔπεπτον. Scribendum εὔπεπτον. Superlat. Galen. vol. 2, p. 188. || Qui facile concoquit. Athenæus in Matthæi Med. p. 227 : Ὀρεκτικωτέρους ἀπεργάζεται πρὸς τροφὰς καὶ εὐπεπτοτέρους. Rufus ed. Matth. p. 253 : Ἵνα ᾖ εὔπεπτος. L. D. Photius s. Suidas : Σελευκὶς, ὄρνεόν ἐστιν εὔπεπτον καὶ ἀκόρεστον.]

[Εὐπέραντος, ὁ, ἡ, Bene terminatus. Eustath. Od. p. 1613, 35.]

[Εὐπέρατος, ὁ, ἡ, Facile trajiciendus. Strabo 15, p. 697 : Τοὺς ποταμοὺς εὐπερατοτέρους νομίσας τῶν πηγῶν πλησίον. Eust. Il. p. 892, 28.]

[Εὐπεράτωτος, ὁ, ἡ, Bene terminatus. Eust. Od. p. 1613, 36. ἀ]

Εὐπεριάγωγος, ὁ, ἡ, Circumactu facilis. [Lucian. Muscæ enc. c. 3 : Ἡ μὲν κεφαλὴ λειπότατα τῷ αὐχένι συνέχεται, καὶ ἔστιν εὐπεριάγωγος.]

Εὐπεριαίρετος, ὁ, ἡ, Qui facile detrahitur, ut εὐπ. φλοιὸς, Cortex qui facile detrahitur, s. Cortex extricatu facilis, facile extricabilis, ut Plin. loquitur. V. Δυσπεριαθαίρετος. [Theophr. H. Pl. 5, 1, 1. Wakef.]

[Εὐπερίβλεπτος, ὁ, ἡ, Conspicuus, Perspicuus, Gl.]

[Εὐπερίβολος, ὁ, ἡ, Bene septus. Hesych. : Εὐερκές, εὐπεριβόλου. L. Dind.]

[Εὐπερίγραπτος, ὁ, ἡ, Non late patens, Angustus, Brevis, Paucus. Leo Diac. p. 34, C : Ταρσῷ, εὐπεριγράπτου πόλεως. Ubi Hasius indicavit Il. Gregorii Nyss. vol. 1, p. 2, A : Ἃ ἐκεῖνος εἶπεν ἐν ὀλίγοις τε καὶ εὐπεριγράπτοις τοῖς ῥήμασιν· vol. 2, p. 978, B : Λόγον σύμμετρόν τε καὶ εὐπ., Gregentii Tephr. Disp. c. Herb. p. 147, B : Ἐν εὐτελεῖ τόπῳ τινὶ εὐπερίγραπτοι ἔσονται, et alios, quibus Nicet. Eugen. 1, 125 : Ὀφθαλμὸς αὐτῆς εὐπερίγραπτος, addit Boiss., Theod. Prodr. p. 182 Elberl. Jo. Geom. Hymn. 3, 53; Eust. Od. p. 1744, 62, Opusc. p. 222, 51, etc. Comparativo p. 121, 49. || Adv. Εὐπεριγράπτως, Anguste, Breviter. Eust. Opusc. p. 232, 94 : Καὶ τοιαύτη μὲν ἡ καταρχὴ τῆς μεγάλης κουρᾶς, ὡς εὐπ. ἐκθέσθαι· 310, 84 : Βοθρεύματα, εἰς βάθος μὲν οὐκ ἀνάξιον λόγου κοιλαινόμενα, τῆς δὲ λοιπῆς διαστάσεως εὐπ. ἔχοντα.]

Εὐπερίγρᾰφος, ὁ, ἡ, pro Congruenti modo circumscriptus, affertur ex Luciano [Amor. c. 14, Jov. trag. c. 33] et, Τὸ εὐπερίγραφον τοῦ ποδὸς, ex Eod. [De œco c. 7. Ælian. N. A. 10, 13; Strabo 2, p. 78; 5, p. 210; Geopon. 16, 1, 9. || Adv. Εὐπεριγράφως, Iambl. V. P. p. 145. Wakef.]

[Εὐπερίδρακτος, ὁ, ἡ, Facile comprehendendus. Τὸ εὐπ. καὶ σαφὲς τῶν ἐπιχειρημάτων, Actius ap. Epiphan. vol. 1, p. 924, C; 931, D. Διὰ συντόμου καὶ εὐπ. λόγου, p. 933, B. V. HSt. de Περιδράττομαι. Hemst.]

[Εὐπερίδρομος, ὁ, ἡ, Gyro circumcurrens. Andr. Cret. p. 210. Kall. Basil. Cæs. in Cotelerii Mon. vol. 1, p. 31, A : Ὁρᾷς ὅτι εὐπερίδρομόν σε βούλεται τῆς εὐσεβείας εἶναι. L. Dindorf.]

[Εὐπερίθραυστος, ὁ, ἡ, Facile infringendus, Fragilis. Plut. Mor. p. 458, E : Τὸ δὲ θυμικὸν καὶ μανικὸν εὐπ. ἐστι καὶ σαθρόν.]

[Εὐπερικάλυπτος, ὁ, ἡ, Facile contegendus. Anon. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 363 : Κἂν γὰρ πέσῃ τις ἐξ ἐλάττονος μέτρου, εὐπερικάλυπτον ἔσχε τὴν δυσπραξίαν. Wakef.]

Εὐπερίκοπτος, ὁ, ἡ, ap. Suid. legitur in Ms. etiam Cod., cum hoc exemplo [Polybii 11, 10, 3], Ὁ δὲ πρὸς τὰς ἐντεύξεις εὐπερίκοπτος ἦν καὶ ἀνεπίφθονος, sed sine expos. [Facilis, Comis, Simplex, Sine fastu. Angl.]

[Εὐπερίκτητος, ὁ, ἡ, Qui facile aliquid reponit. Paul. Alex. Apotelesm. Scuneid.]

[Εὐπερίληπτος, ὁ, ἡ, Facile comprehendendus. Polyb. 7, 7, 6 : Οἱ τὰς ἐπὶ μέρους γράφοντες πράξεις, ἐπειδὰν ὑποθέσεις εὐπεριλήπτους ὑποστήσωνται καὶ στενάς. L. D. Porphyr. De abst. 3, 4, p. 222 : Τὸ λοιπὸν εἶασαν, ὡς οὐκ ὂν ἀνθρώπῳ εὐπερίληπτον. Wakef. Schol. Dionys. in Bekk. Anecd. p. 848, 19 : Εὐαρίθμητα καὶ εὐπερίληπτα εἰς διδασκαλίαν εἰσί. Boiss.]

[Εὐπερινόητος, ὁ, ἡ, Bene excogitatus esse videtur in epigr. Stratonic. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 487, n. 2722, 9, ubi de versu est εὐπερινόητον ἦδὲν στίχον. L. D.]

Εὐπερίοπτος, ὁ, ἡ, Quem contemnere facile est, Contemptibilis, εὐκαταφρόνητος, Suid. in hoc l. : Ἠσθάνετο γὰρ τὴν τῶν Μακεδόνων ἀρχὴν εὐπερίοπτον ἐσομένην, εἰ δὴ τῆς πρώτης πείρας οἱ ἐπαναστάντες κρατήσειαν.

[Εὐπεριόριστος, ὁ, ἡ, Bene circumscriptus. Strabo 2, p. 83 : Τὸ γὰρ σημειῶδες καὶ τὸ εὐπ. ἐκεῖθεν λαβεῖν ἐστι. Suidas, Apollon. Lex. H. v. Εὐδείελος, Eust. Od. p. 1613, 32, 33.]

[Εὐπεριούσιαστος, ὁ, ἡ, Opulentus. Eust. Opusc. p. 61, 31 : Ἐγὼ, εἰ καὶ μὴ τὰ θεῖα εὐπεριουσίαστος, ἀλλ' οὖν φιλοκερδὴς ἂν ἐν δέοντι κτλ. 222, 25 : Καὶ ἔχει τις ἐπιλέγειν τῷ μὲν εὐπεριγράπτῳ φροντιστηρίῳ τὸ Ἡ πηγή σοι τοῦ ὕδατος ἔστω ἰδία ... τῷ δὲ εὐπεριουσιάστῳ εἰς ὑπερβολὴν τὸ Ὑπερεχείσθω τὸ ἐν σοὶ ὕδωρ κτλ.]

[Εὐπερίπᾰτος, ὁ, ἡ, Qui bene ambulare sinit. Lucian. Tragod. 323, ἄλγημα.]

[Εὐπερίσπαστος, ὁ, ἡ, Qui facile trahi potest. Xen. Cyneg. 2, 7 : Αἷται δ' (αἱ σχαλίδες) εὐπερίσπαστοι.]

[Εὐπερίσταλτος, ὁ, ἡ, Expeditus. Eust. Il. p. 198, 43 : Ἰστέον δὲ ὅτι ἀπέβαλεν ὁ Ὀδυσσεὺς τὴν χλαῖναν ... διὰ τὸ εὐπερίσταλτον. Cit. Seager.]

Εὐπερίστᾰτος, ὁ, ἡ, Ep. ad Hebr. 12, [1] : Ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα, καὶ τὴν εὐπ. ἁμαρτίαν, Et peccatum ad nos circumcingendos proclive, Beza interpr., intelligens naturæ humanæ pravitatem, qua nihil æque aptum est ad nos circumsistendos, ac proinde ad cursum nostrum impediendum. Sic vero paulo ante dicit, περικείμενον ἡμῖν νέφος, ut εὐπερίστατον hic activam signif. habeat : alioqui si analogiam compositi ἀπερίστατος sequamur, εὐπερίστατος est Qui facile circumsistitur, Bonas habens circumstantias. [V. Albert. ad Hesych., qui interpr. εὔκολον, εὐχερῆ, interpretes Suidæ, qui μωρὸν, ταχέως περιτρεπόμενον, Suicer. et Schleusn. Lex. N. T.]

[Εὐπερίστρεπτος, ὁ, ἡ, Qui facile circumvertitur, Versatilis. Etym. M. p. 728, 42 : Στρατὸς ὁ εὐπ. Wakef. Adv. Εὐπεριστρέπτως, Acta Jun. Bacchi p. 115 Combef. Boiss.]

[Εὐπερίστροφος, ὁ, ἡ, Versatilis. Eust. Il. p. 229, 37 : Τὸ ὑγρὸν τοῦ ἑράκοντος καὶ εὐπερίστροφον. || Versutus, Gl. Hesych. v. Ἀγχίστροφος, Cedrenus ap. Alemann. in Procop. p. 28.]

Εὐπερίτρεπτος, ὁ, ἡ, Circumactu facilis, Versatilis, Bud. Exp. etiam subverti facilis. Affertur autem ex Luciano [Jov. trag. c. 50 : Τὰ κοινὰ ταῦτα καὶ καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτρεπτα. Athen. 4, p. 155, E : Παίζειν βρόχον ἀρτήσαντος ἔκ τινος ὕψους στρογγύλον, πρὸς ὃν κατὰ κάθετον προστίθεσθαι λίθον εὐπερίτρεπτον τοῖς ἐπιβαίνουσι. Basil. M. Epist. vol. 3, p. 103, E : Τὸ τῆς φύσεως ἀσθενὲς καὶ τὸ εὐπ. πρὸς τὰ ἐναντία· 107, A : Ταῖς εὐπεριτρέπτοις ψυχαῖς.]

[Εὐπεριφράκτος, ὁ, ἡ, Bene septus. Planud. Interpr. Gr. Boethii p. 44, 4 : Ὅπλοις εὐπεριφράκτους. L. Dind.]

[Εὐπεριφρόνητος, ὁ, ἡ, Facile contemnendus, Contemtibilis, Contemtus. Lex. cod. Reg. 177 fol. 120 r. : Ἐκ παντὸς ξύλου κάπνος ... ἐπὶ τῶν ἐκ τοῦ ἰδίου μὲν εὐπεριφρονήτων, εἰς χρείας δὲ ἀναγκαίας πιπτόντων. Εὐκαταφρ. Suidas in cod. prov. Eust. Opusc. p. 306, 61 : Προσλογιστέον τοῖς φαύλοις ἐν ἡμῖν αἰτίοις καὶ τὸ τῆς φιλίας εὐπεριφρόνητον καὶ οὐ μακρόβιον, ἀλλ' ἐφήμερον.]

Εὐπερίφορος, ὁ, ἡ, Qui facile fieri potest manifestus, Deprehensu facilis. Sed generalius etiam usurpatur pro Eo in quo aliquid facile deprehenditur s. animadvertitur, ut ap. Plut. [Mor. p. 238, F], ubi rationem affert propter quam Lacedæmonii puniceo amictu in bello uterentur : Ἅμα μὲν γὰρ ἡ χρόα δοκεῖ αὐτοῖς ἀνδρικὴ εἶναι, ἅμα δὲ τὸ αἱματῶδες τοῦ χρώματος πλείονα τοῖς ἀπείροις φόβον παρέχειν· καὶ τὸ μὴ εὐπερίφορον δὲ τοῖς πολεμίοις εἶναι, ἐάν τις αὐτῶν πληγῇ, ἀλλὰ διαλανθάνειν διὰ τὸ δμώδρουν, χρήσιμον.

Εὐπερίχῠτος, ὁ, ἡ, Qui facile circumfunditur. Plut. [Mor. p. 954, D] : Οὐδὲ εὐπερίχυτον γέγονε, Nec facile circumfunditur : de terræ elemento.

[Εὐπερίψυκτος, ὁ, ἡ, Facile refrigerandus. Soranus De aff. mul. p. 185 ed. Dietz. : Ἄτονον γὰρ γίνεται τὸ σῶμα καὶ εὐπαθὲς καὶ εὐπ. L. D. Cassius Quæst. medic. 2, p. 4 ed. Rivini. Osann.]

[Εὐπεταλεια, ἡ, Foliis decora, dicitur ῥάμνος, a poeta De viribus herb. ap. Fabric. B. Gr. 3, 26, p. 633. Anonym. ap. Voss. ad Barnab. Epist. c. 7. Καλλ.]

[Εὐπεταλη, ἡ, Eupetale, nutrix Bacchi, Nonn. Dion. 14, 221, 398; 20, 30 etc. L. Dind.]

Εὐπέταλον, τὸ, fruticis nomen: δαφνοειδὲς alio nomine vocant: habens multos ramulos φυλλοφόρους, Diosc. 4, 148; de quo Plin. 15, c. ult.: Id quoque, quod Daphnoides vocatur, genus, in nominum ambitu est. Alii enim Pelasgum, alii εὐπέταλον, alii στέφανον Ἀλεξάνδρου vocant. Et hic frutex est ramosus, crassiore ac molliore quam laurus folio. [Rufus p. 28 ed. Matth.: Δαφνοειδὲς, οἱ δ' εὐπέταλον ὀνομάζουσι.]

Εὐπέταλος, ὁ, ἡ, Bene foliatus, Foliis decorus, Pulcra habens folia. Alii, Frondens, Virens. [Aristoph. Thesm. 1000, κισσός. Plut. Mor. p. 648, C: Τὰ ἁλσώδη καὶ εὐπ.] Epigr. [Sabini Anth. Pal. 6, 158, 2: Εὐπετάλοις φόβαις· Antiphil. ib. 252, 4, ἀκρέμοσιν· et 9, 7, 3, κλῶνες. Christodor. Ecphr. 265, anon. 9, 635, δάφνη· Meleag. 4, 1, 19, λευκὴ· Mæcius 9, 249, 1; 261, 1, et alii in eadem. Nonn. Dion. 15, 27: Εὐπετάλῳ παρὰ λόχμῃ. L. D.] || Εὐπέταλος λίθος: de quo Plin. 37, 10: Eupetalos, quatuor colores habens, cæruleum, igneum, minii, mali. [Orph. Lith. 228: Εὐπέταλον πετρηκίᾳ λᾶαν ἔχοντας, Fissilem, qui in laminas facile dividatur, intelligendum putabat Gesner.]

Εὐπέτασος, ὁ, ἡ, Expassu explicatuque facilis. Hesych. εὐπέτασον exp. πλατὺ, εὐρίπιστον, Amplum, Flatibus pervium.

Εὐπέτεια, ἡ, Facilitas. Xen. [OEc. 5, 5], de agricultura: Καὶ χυσὶν εὐπέτειαν τροφῆς παρέχει, Alimenti facilitatem et copiam: εὐμάρειαν ibid. pro eod. fere ponit. Bud. Exp. etiam Proclivitas, ap. Plat. Leg. [Reip.] 2, [p. 364, C]: Τούτοις δὲ πᾶσι τοῖς λόγοις μάρτυρας ποιητὰς ἐπάγονται, οἱ μὲν, κακίας πέρι εὐπετείας διδόντες, ὡς τὴν μὲν κακότητα καὶ ἁλδὸν ἐστιν ὁλίσθαι. [Leg. 4, p. 718, D: Οὐ γὰρ πολλή τις εὐπ. οὐδὲ ἀφθονία τῶν προθυμουμένων· Tim. p. 64, D: Τὸ μετ' εὐπετείας γιγνόμενον ἅπαν. L. D. Eurip. Phœn. 262: Τὰ μὲν πυλωρῶν κλῇθρά μ' εἰσεδέξατο δι' εὐπετείας. Dionys. A. R. 6, 52: Κατὰ πολλὴν εὐπ. Sener. Δι' εὐπετείας τὴν κομιδὴν ἐργαζόμενοι, Liban. vol. 1, p. 360, 12. Χρῆσθαι κινήσεσιν μετ' εὐπετείας καὶ ὑγρότητος, Plut. Mor. p. 381, A (?). Menecr. apud schol. Pind. Ol. 2, 16: Κατὰ εὐπέτειαν πολλήν. Hemst. Plut. Mor. p. 930, F: Τῷ φῶτι πανταχόσε χωροῦντι δι' εὐπετείας· Niciæ c. 20: Ἀφίλετο τοῦ Νικίου τῆς ἀγορᾶς τὴν εὐπέτειαν.] Ionice vero dicitur Εὐπετείη, quo Herodotus utitur, itidem pro Facilitas [5, 20: Γυναικῶν τουτέων πολλὴ ἐστι ὑμῖν εὐπετείη, καὶ εἰ πάσῃσι βούλεσθε μίσγεσθαι. Quod videtur scribendum εὐπετίη. Ap. Hippocr. est εὐπέτεια p. 230, 37: Ὁκόταν δὲ ἄρχηται μαραίνεσθαι τὸ σῶμα, καταρρέον πρὸς εὐπέτειαν, ψυχρότερον γίνεται, «h. e. ad otium delabitur, et in ruinam præceps festinat, πρὸς ἀργίαν Galeno,» Foes., qui recte huc refert Erotiani gl. p. 148: Εὐπετίην, εὐχέρειαν, sed male mutat in εὐπετείην, quum εὐπετίην hinc restituendum videatur Hippocrati. L. Dind.]

[Εὐπετεστέρως. V. Εὐπετῶς.]

Εὐπετὴς, ὁ, ἡ, cui opp. δυσπετὴς, significat Facilis, εὐχερὴς Suidæ et Hesych. [Æsch. Pers. 96: Πηδήματος εὐπετοῦς· Suppl. 995: Τό τ' εἰπεῖν εὐπετὲς μύσαγμά πως· 1011: Εὐπετῆ τάδε. Eur. Phœn. 689: Πάντα δ' εὐπετῆ θεοῖς· Cycl. 526: Ὅπου τιθῇ τις, ἐνθάδ' ἐστὶν εὐπετὴς, de Baccho s. vino. Xen. Cyrop. 5, 2, 3: Ἡ ἡ πρόσοδος εὐπετεστάτη· 4, 3, 13: Ἐκεῖνο δ' οὐχὶ εὐπετὲς τὸ δ,τι ἂν δέῃ ὅπλον φέρειν, τὸν ἵππον τοῦτο συμφέρειν; Polyb. 2, 28, 7: Τοὺς εὐπετεῖς τῶν σάγων. Plut. Philopœm. c. 9: Θωρεοῖς εὐπετέσι. De equo ap. Pollucem 1, 194.] Plato [Reip. 2, p. 365, C]: Οὐδὲν εὐπετὲς φήσομεν τῶν μεγάλων, Nihil magnum facile factu esse. Itidem ap. Suid.: Φύσει γὰρ πάντες πρὸς τὸ εὐπετὲς τρέπονται. Porro sicut δυσπετὴς cum infin. construitur, ita et εὐπετής: Plato Reip. 2, [p. 364, A]: Ἀχολασία μὲν καὶ ἀδικία ἡδὺ μὲν καὶ εὐπετὲς κτήσασθαι, δόξῃ δὲ καὶ νόμῳ αἰσχρὸν, Res partu facilis. [Soph. p. 254, A: Οὐδαμῶς εὐπετὴς ὀφθῆναι. Herodot. 3, 120: Ὧδε ἐοῦσαν εὐπετέα χειρωθῆναι. Xen. OEc. 12, 14; 15, 13.] Sic Idem cod. l. [p. 369, A]: Εὐπετέστερον ἰδεῖν ὃ ζητοῦμεν. [Εὐπετέστερον hic est comparativus adverbii. Adjectivo Soph. p. 218, D: Εὐπετεστέραν ὁδόν. Sequente infin. Herodot. 5, 97: Πολλοὺς εὐπετέστερον διαβάλλειν ἢ ἕνα. De Hippocrate Foes. in OEc.: «In Progn. τὰ εὐπετέστερα προγιγνώσκεσθαι dicuntur, quæ facilius et promtius cognoscuntur et propensius præsentiuntur. Prorrh. p. 93, A, εὐπετέστερα ἴᾶσθαι dicuntur quæ facilius curantur. Ib. p. 85, A: Οὐδὲν εὐπετὲς γινώσκειν τὰ ἁμαρτήματα. P. 256, 21: Αἱ μετακινήσιες εὐπετέστεραι· 914, E: Ἡ ἔξοδος εὐπετεστέρη· 449, 6: Εὐπετεστέρα ἔχειν ἡ χολὴ, Bilis facilius toleratur.»] || Εὐπετέων τεσσάρων δακτύλων, Quatuor fere digitorum, ex Herodoto [1, 193, ubi nunc εὐπετέως, quod v.]

|| Εὐπετῶς, Facile, εὐχερῶς, εὐκόπως, εὐκόλως, ῥᾳδίως, Hesych. et Suid. [Æsch. Ag. 552: Ταῦτα δ' ἐν πολλῷ χρόνῳ τὰ μέν τις ἂν λέξειεν εὐπετῶς ἔχειν, τὰ δ' αὖτε καπίμοιρα· Cho. 1047: Δυοῖν ὀρακόντων εὐπετῶς τεμὼν κάρα.] Xen. Cyrop. 3, [3, 46]: Τάρρον περιβάλλονται εὐπ. διὰ τὴν πολυχειρίαν, Facile, et Facili labore, Nullo fere negotio. [Et alibi sæpe similiter.] Epist.: Ἑλεῖν εὐπ. πάλιν τὴν ἀρχὴν, Facile dominatum recuperare. Quod vero Plut. [Anton. c. 27] de Cleopatra dicit, Τὴν γλῶτταν, ὥσπερ ὄργανόν τι πολύχορδον, εὐπετῶς τρέπουσα, reddere etiam queas Expedite. Item Facile, in alia signif., qua sc. dicitur Facile ferre pro Leniter ferre, Non ægre ferre. E Xen. [Comm. 2, 1, 6]: Ταῦτα εὐπετῶς φέρειν. [Soph. fr. Terei ap. Stob. Fl. 108, 58: Χρεὼν τὰ θεῖα θνητοὺς ὄντας εὐπετῶς φέρειν. Plato Leg. 4, p. 708, C: Ἄλλος οὐκ εὐπ. ἀνέγεται.] || Hesych. exp. etiam εὐθέτως, ἀρτίως, et Suid. εὐσταλῶς. At Εὐπετέως pro εὐπετῶς, Ionicum potius est. Ex Herodoto enim affertur, itidemque exp. Facile, Citra negotium. [1, 189; 2, 70, et alibi sæpe. Locos Hippocratis similiter sæpe ponentis v. apud Foes. Cum numeralibus Fere, Admodum, Herodot. 1, 193: Τὰ φύλλα τὸ πλάτος γίνεται τεσσέρων εὐπετέως δακτύλων· 4, 81: Ἑξακοσίους ἁμφορέας εὐπ. χωρέει τὸ ἐν Σκύθῃσι χαλκήιον. || Comparativo Εὐπετεστέρως, Facilius, Herodot. 3, 143: Ἵνα εὐπ. κατάσχῃ τὰ ἐν τῇ Σάμῳ πρήγματα. Hippocr. p. 52, 15; 456, 22. Pro quo Εὐπετέστερον ipse p. 38, 20; 256, 24, et alibi, Plato in l. in Εὐπετὴς cit.]

[Εὐπέτης, ὁ, ἡ, Facile volans. Eust. Il. p. 899, 55: Τὸ δὲ ὑψιπέτης βαρύνεται κατὰ Ἀρίσταρχον πρὸς διαστολὴν τοῦ ὑψιπετὴς, ὃ δηλοῖ τὸν ἐξ ὕψους πεσόντα... Ὥσπερ δὲ ὑψιπέτης βαρυτόνως, οὕτω καὶ εὐπέτης ὁ εὖ πετόμενος.]

[Εὔπετρος, ὁ, ἡ, Qui est boni saxi vel lapidis, Lapideus. Aristo Anth. Pal. 6, 306, 8: Θυείαν εὔπετρον.]

[Εὐπετῶς. V. Εὐπετὴς.]

Εὐπεψία, ἡ, Facilis concoctio, Facile concoquere cibum, etiam Bene concoquere. Oppositum δυσπεψία. [Aristot. De partt. an. 2, 3: Αὕτη μὲν (manducatio) οὐδεμιᾶς αἰτία πέψεως, ἀλλ' εὐπεψίας μᾶλλον· 3, 9. Matthæi Med. p. 29: Ὅταν μὲν ἡ περύσινα, βελτίω γίνεται πρὸς εὐπεψίαν. L. Dindorf.]

Εὐπηγὴς, ὁ, ἡ, Bene compactus, coagmentatus. Apoll. Arg. 2, [1017]: Πύργους εὐπηγέας. [3, 236: Δυκλίδες εὐπηγεῖς· 1235: Εὐπηγέα δίφρον. Paul. Sil. Amb. 173, θώρην. || De homine Hom. Od. Φ, 334: Οὗτος δὲ ξεῖνος, μάλα μὲν μέγας ἠδ' εὐπηγής. Ubi εὖ τεθραμμένος interpr. Apollonius et Hesych. Eust., τὸ δὲ εὐπηγὴς εὐπαγὴς φασιν οἱ μεθ' Ὅμηρον. Hippocr. p. 609, 11: Ἡ μὴ ἰσχυραὶ αἱ μῆτραι ἴωσι καὶ εὐπηγέες. L. D.]

Εὔπηκτος, ὁ, ἡ, Bene compactus et coagmentatus, i. q. εὐπηγὴς et εὐπαγής. Hom. Il. B, [661]: Ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ, In domo bene coagmentata, s. bene structa et ædificata, καλῶς κατεσκευασμένῳ. [I, 663: Μυχῷ κλισίης εὐπήκτου· Od. Ψ, 41, θαλάμων εὐπήκτων.] Item, Qui facile conglaciatur, Facilis ad coeundum, ut Gell. loquitur in Ἄπηκτος. [Hesych. v. Πηκταί.] V. Πηκτικός. [Ubi affertur ex Theoph. C. Pl. 5, 20 (14, 3 Schn.): Ὁ δ' ἀκίνητος (ἀὴρ) εὐπηκτότερος. Aristot. De longæv. 5: Διὸ εὔπηκτον (τὸ ὑγρόν)· et ibidem et 6. Epitheton ceræ est ap. Theocr. 1, 128: Ἐνθ', ὦναξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνουν ἐκ καρῶ σύριγγα καλὰν περὶ χείλος ἕλικτὰν, ad quem l. refertur Zonaræ gl. p. 901: Εὔπακτος, καλῶς πεπηγμένος, nisi εὔπηκτος scripserat ille. L. Dind.]

Εὐπήληξ, ὁ, ἡ, Pulcra ornatus galea, Epigr. [Leonidæ Anth. Pal. 6, 120, 5: Εὐπήληκος Ἀθηναίης. Nonn. Dion. 13, 197: Εἰς μόθον εὐπήληκες ἐθαχχεύθησαν Ἀθῆναι· 20, 190: Λόφον εὐπήληκα διαιθύσσουσα καρήνου·

22, 223 : Λόφον εὐπήληκος ἀπιστυφέλιξεν ἐθείρης. Paul. Sil. Ecphr. Soph. 140 : Ἦν πλέον εὐπήληκος ἀναξ ἠγάσσατο νίκης· 299 : Πᾶς χόρος εὐπήληκος ἑλίλαται ἑκτοθεν οἴκου· 530 : Τετραπόροισιν ἐφ' ἁρμίδεσσι καλύπτρη εὐπήληξ... ἀείρεται. L. D. Babrius ap. Suid. v. Γέρανος : Ταὼς εὐπ.]

[Εὐπήματος scriptura vitiosa ap. Pausan. 10, 22, 9, nunc in ἀπήμαντος mutata, quanquam lenius erat ἀπήματος, quod v.]

[Εὐπηνὴς scriptura vitiosa pro εὐπινὴς, quod v.]

Εὔπηνος, ὁ, ἡ, ὑφὴ, ap. Eur. [Iph. T. 312, 1465], Textum ex pulcro stamine.

[Εὔπηξ, ῆγος, ὁ, ἡ, ap. Eurip. Or. 1428 : Φρυγίοις ἔτυχον Φρυγίοισι νόμοις παρὰ βόστρυχον αὔραν αὔραν Ἑλένας Ἑλένας εὐπάγι κύκλῳ πτερίνῳ πρὸ παρηίδος ἄσσων· ubi libri plerique εὐπαγεῖ, nonnulli εὐπηγεῖ vel ἀπηγεῖ, contra versum, schol. explicat εὐκατασκευάστῳ, εὐπλόκῳ, καλῶς πεπηγμένῳ καὶ συντεθειμένῳ, Bene compacto.]

[Εὐπηξία, ἡ, Bona compactio, Firmitas. Adamant. Phys. 2, 16 : Τὸ δὲ αὐταρκες τῆς στάσεως καὶ τῆς εὐπηξίας ἄριστον.]

Εὔπηχυς, ὁ, ἡ, Pulcros cubitos habens. Eur. [Hipp. 200], εὐπήχεις χεῖρες, Manus quæ pulcris annexæ sunt cubitis, i. e. Pulcræ. Nisi potius χεῖρας de brachiis intelligamus. Sunt qui interpr. Bene compactæ : in qua signif. scr. foret εὐπηγεῖς, a nomin. sing. Εὔπηγής. [Rhianus ap. Stob. Fl. 4, 34, 21 : Εὔπηχυν Ἀθήνην. Pollux 2, 156. Paul. Sil. Descr. Soph. 625 : Εὐπήχεϊ Νείλῳ. Quod de brachiis sive ostiis fluvii dici videtur.]

[Εὐπιδαξ.] Εὐπίδαξ, ακος, ὁ, ἡ, Fontibus scatebrisque ornatus, Pulcros fontes habens : εὐπ. χῶρος, Suidæ ὁ καλὴν πηγὴν ἔχων : ap. quem tamen perperam scriptum Εὐπήδαξ. Rectius in Πίδαξ, ubi ex Epigr. [Anth. Pal. 6, 22, 3] citat, Πορφυρίαν τε βότρυν κ' εὐπίδακα [μεθυπίδακα] πυκνορρᾶγα. [Crinag. ibid. 253, 1 : Σπήλυγγες Νυμφῶν εὐπίδακες.]

[Εὐπιθάνως, Probabiliter. Pallad. V. Chrysost. p. 2 Bigot : Εὐπ. γὰρ προοιμιάσω. Ἰᾶ]

[Εὐπιθέω, Obedio. Hippocr. p. 650, 22, ubi εὐπιθῆσαι, pro quo in Vat. εὐπιθήσει. Sed legendum εὐπειθῆσαι. L. Dind.]

[Εὐπίθης, ὁ, ἡ, Credulus, Gl. Æsch. Pr. 333 : Ἁντῶς γὰρ οὐ πείσεις νιν· οὐ γὰρ εὐπιθής· Ag. 982 : Θάρσος εὐπιθὲς ἴζει φρενὸς φίλον θρόνον.]

[Εὐπίθιος, ὁ, Eupithius, Atheniensis, cujus epigr., quo de molestia conqueritur, quam ex interpungenda Herodiani prosodia τῇ καθόλου traxerit, est in Anth. Pal. 9, 206. Sed vera scriptura Εὐπείθιος est, quo nomine memoratur vir ap. Liban. Epist. 110, Damascium Photii cod. 242, p. 349, 29. L. Dind.]

[Εὐπίλητος, ὁ, ἡ, Bene densatus, Facile densandus, i. q. εὐστιπτος, quod v., ap. schol. Apoll. Rh. 2, 30. Aristot. De sens. c. 2 : Εὐπιλητότερον τὸ ὕδωρ τοῦ ἀέρος. ῑ]

[Εὐπίνεια, ἡ, Grata simplicitas. Longin. 30, 1. « Vox elegantissima, et quam alibi frustra quæsiveris. Est autem sumta a re statuaria. Nam πίνος est Robigo illa antiquitatis, quæ veterum artificum opera commendabat maxime. De eo pluribus Salmas. et Kust.; hic ad Iambl. Pyth. et Hesychium v. Εὐπινῆ, ille in Plinianis (Exerc. p. 589) et ad Tertull. Pallio (p. 276). Sed uterque parum accurate et in tenebris micans. Dionys. H. Ep. ad Pomp. § 2, p. 204 (759 R.) : Ὅ τε πίνος αὐτῇ καὶ γνοῦς ὁ τῆς ἀρχαιότητος ἠρέμα καὶ λελῃθότως ἐπιτρέχει. Ubi ineptit Int., qui quid sit πίνος non satis intellexit. Optime scholion margini codicis Sylb. ascriptum : Πίνος, ὁ βύπος, ἤτοι ὁ ἐπικείμενος γνοῦς, ὡς ἐπὶ μήλων καὶ ἀπίων καὶ δαμασκηνῶν. Quod undequaque verum est, et inprimis notandum. Hinc γνοῦς ἀρχαιοπινής. Dionys. H. in Dem. § 38 : Πολλῆς δέ τινος ἐνταῦθα δεῖ τῆς τεχνήσεως, ἵνα μὴ κακόφωνον μηδὲ ἀηδὲς ἐνεγκάμεναι ταῖς ἀκοαῖς λάθωσιν αἱ τοιαῦται συζυγίαι, ἀλλ' ἐπανθῇ τις αὐταῖς γνοῦς ἀρχαιοπινὴς καὶ χάρις ἀβίαστος. Ubi notandum verbum ἐπανθεῖν. Nam πίνος s. γνοῦς ἀρχαιοπινὴς est Robigo illa s. Flos antiquitatis, quæ in veterum statuis quasi ἐπανθεῖν dicebatur. (Antiquitatem impexam appellat auct. Dial. de corrupta eloq. c. 20. Ernesr. Lex. rh.) Hinc mox Longin. : Μίγεθος, κάλλος, εὐπίνειαν τοῖς λόγοις, ὥσπερ ἀγάλμασι καλλίστοις, ἐνεῖ αὐτῆς ἐπανθεῖν παρασκευάζουσα. Quæ egregia sunt, et nostram sententiam mire confirmant. Atque hinc intelligenda vox εὐπίνειαι apud Nostrum, et oratio εὐπινὴς s. πεπινωμένη, Quæ antiquitatem redolet, et vetustatis flore commendatur : de qua Cic., Dionys. H., Damascius ap. Suid. v. Σαλλούστιος, alii. » Tour. ad Longin. l. c. Polituram sive Elegantiam interpretatur Salmas. Plin. Exerc. p. 589, F, apud Heliodorum Oribas. p. 125 ed. Mai. : Εἰσὶ δέ τινες καὶ πρίστεις (male ed. πριστοὶς) ἐν ὀργάνοις ἐκ διαγλυφῆς ὠμοιωμένοι πρίστεων μορφαῖς εὐπινίας (l. -νείας) χάριν γεγονῖαι. Conf. Εὐπινής. L. Dind.]

Εὐπῖνης, ὁ, ἡ, Sordidus. Hesych. enim εὐπινῆ affert pro πεπινωμένον, Sordidatum, Inquinatum. [Nitidus. Pollux 7, 43 ex codd. corrigendus : Ἐρεῖς δὲ εὐσταλὴς, καὶ εὐπινὴς, ὡς Κρατῖνος. Male alii libri εὐπήνης vel -πηνής. V. Ἀπινὴς, Ἐμπινής. Iterum memorat 9, 162. Oribas. p. 121 ed. Mai. : Οἱ δὲ τὸν χαλκὸν τοῦ σιδήρου προκρίναντες ἔφασαν αὐτὸν ... εὐπινέστερον ... εἶναι τοῦ σιδήρου. Ibid. infra : Δυνατὸν γὰρ εὐθετεῖν τὰ χαλκᾶ κατασκευάσματα, ὄντα εὐπινῆ καὶ αὐτάρκη δύναμιν ἔχοντα. Conf. Εὐπίνεια. || De oratione Dionys. De comp. verbb. p. 166, 2 : Τίνα δέ ἐστι τὰ θεωρήματα, οἷς χρησάμενος (Thuc.) οὕτως εὐπινῆ καὶ αὐστηρὰν πεποίηκε τὴν ἁρμονίαν. Cicero Ad Att. 12, 6, 3 : « Cæsar autem mihi irridere visus est Quæso illud tuum, quod erat εὐπινὲς et urbanum. » Photius : Εὐπινές, τὸ ἀφελὲς καὶ μὴ λίαν τετημελημένον, ἀλλὰ μέτριον πίνον ἔχον. V. Εὐπίνεια. || Etym. M. p. 395, 4 : Εὐπινὴς, εὐειδὴς· πίνος γὰρ τὸ ὕδωρ. Εὐειδὴς suspectum fuit Sylburgio. Sed mendosum esse ὕδωρ et in εἶδος mutandum docet Gud. p. 220, 9.]

[Εὐπινῶς, Venuste, Nitide, Eleganter. Cic. Ad Att. 15, 17 : « Ipsius literæ sic et φιλοστόργως et εὐπινῶς scriptæ, ut eas vel in acroasi audeam legere. » Ellebl.]

[Εὔπιπτος, unde εὐπίπτου ap. schol. Ambros. in interpr. voc. εὐκεάτοιο Hom. Od. E, 60, pro εὐσχίστου, ut videtur, quod ponitur in vulg., vel pro εὐπρήστου. Εὐτρίπτου Buttm. in Add.]

[Εὐπίσσωτος, ὁ, ἡ, Geopon. 10, 54, 3 (?).]

[Εὐπιστία, ἡ, Credulitas, Gl. Schol. Paris. Apoll. Rh. 2, 895, ubi vet. εὐελπισία.]

Εὔπιστος, ὁ, ἡ, oppositum τῷ δύσπιστος, Qui facile credit, Credulus [Gl.]. Etiam Fidelis exp. [Xen. Cyrop. 1, 2, 12 : Ἐν ᾗ δ' ἂν φυλῇ πλεῖστοι ὦσι δαημονέστατοι καὶ ἀνδρικώτατοι καὶ εὐπιστότατοι· 2, 1, 24 : Ἐὰν (nisi hic quoque præstat αἳ ἂν) φαίνωνται εὐπιστότατοι τοῖς ἄρχουσιν οὖσαι (δικαίως). Significatione Credituli Menander ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 348 : Εὔπιστον ἀτυχῶν ἐστιν ἄνθρωπος φύσει ... τὸν πλησίον γὰρ οἴεται μᾶλλον φρονεῖν ὁ τοὺς λογισμοὺς τοὺς ἰδίους πταίων ἀεί. Ubi tamen scribendum videtur εὔπιστον, quum aptior sit significatio suam abjicientis sententiam et alienæ persuasioni concedentis, quam alii fidem habentis. Utraque locum habet ap. Aristot. Rhet. 2, 12 : Καὶ εὔπιστοι (οἱ νέοι) διὰ τὸ μήπω πολλὰ ἐξηπατῆσθαι. L. D.] || Habet et passivam signif., Credibilis, Cui facile creditur. Redditur alioqui et Qui facile fidem facit. [Soph. Aj. 151 : Περὶ γὰρ σοῦ νῶν εὔπιστα λέγει. Ubi alii εὔπειστα, minus apte.]

[Εὐπίστως, Fideliter. Aristoph. Thesm. 111 : Εὐπ. δὲ τοὐμὸν δαίμονας ἔχει σεβίσαι.]

[Εὐπίων, ὁ, ἡ, Bene pinguis. Leonidas Tar. Anth. Pal. 7, 654, 3 : Ὡς καὶ ἐμὲ πλώοντα σὺν οὐκ εὐπίονι φόρτῳ. ῐ]

[Εὔπλαγκτος, ὁ, ἡ, Facile decipiendus. Christ. Pat. v. 74 : Λόγοις δὲ τοῦδ' εὔπλαγκτος οὐκ ἐφαντόμην.]

[Εὐπλᾰνὴς, ὁ, ἡ, Erraticus. Oppian. Cyn. 4, 365 : Εὐπλανέος στιβίης θηρός τε παναίολον εὐνήν.]

[Εὐπλαστία, ἡ, Fictio probabilis. Eust. Il. p. 990, 42 : Εὐκλαστίας χάριν καὶ πιθανότητος. Wakef.]

Εὔπλαστος, ὁ, ἡ, Qui facile fingi potest, Cujus forma facile repræsentari a fictore potest. Exp. etiam Qui facile formam induit. [Plato Leg. 2, p. 666, C : Εὐπλαστότερον εἶναι (τὸ τῆς ψυχῆς ἦθος)· Rep. 9, p. 588, D : Εὐπλαστότερον κηροῦ. Aristot. De gen. an. 3, 11. Τὸ γὰρ ὑγρὸν εὐπλαστοτέραν ἔχει τὴν φύσιν· Poet. c. 18 : Οἱ μὲν (εὐφυεῖς) εὔπλαστοι. Ælian. N. A. 17, 9. « Callicrat. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 182 : Εὔπλαστοι καὶ εὐάγωγοι. || Bene formatus. Aristæn. 1, 12, p. 58 : Ὁ ποὺς εὐπλ. ὤν. » Hemst. || Bene fictus. Eust. Il. p. 45, 14 : Ἀπίθανος καὶ οὐκ εὔπλ. ὁ λόγος ἦν. || Adv. Εὐπλάστως postrema adjectivi signif. Eust. Il. p. 116, 22 :

Προοικονομεῖ δὲ πιθανῶς ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς καὶ τὸ ἐντυχεῖν εὐπλ. καταμόνας τὸν Ἀχιλλέα τῇ μητρί.]

Εὐπλᾰτής, ὁ, ἡ, Valde latus, Peramplus : ut a μέγεθος dicitur εὐμεγίθης. [Xen. Cyneg. 10, 3 : Λόγχας εὐπλαττεῖς. Iambl. In Nicom. p. 36, C. Pollux 5, 20.]

[Εὔπλειος, η, ον, Valde plenus. Hom. Od. P, 467 : Καδδ' ἄρα πήρην θῆκεν εὐπλείην.]

Εὐπλεκής, ὁ, ἡ, i. q. εὔπλεκτος. Εὐπλεκεῖς δίφροι, Hom., Currus eleganter ex lignis contexti ac compacti, quos Hesiod. simpliciter πλεκτοὺς dixit, ut infra annotabo. Sed ap. eum metri causa scriptum Εὐπλεκέες : Il. Ψ, [436] : Δίφρους τ' ἀνατρέψαιεν εὐπλεκέας. Sic Hesiod. [Sc. 306] : Εὐπλεκέων ἐπὶ δίφρων Ἡνίοχοι βεβαῶτες. [Hom. Il. B, 449 : Θώρηκες ... εὐπλεκέες. Oppian. Hal. 5, 379 : Εὐπλεκέεσσι λίνοις. Forma trisyllaba Hesiod. Sc. 370 : Ἀπ' εὐπλεκέων δίφρων. Leonidas Anth. Pal. 6, 296, 4 : Πλωτῶν εὐπλεκὲς ἀμφιβόλον. Julianus Ægypt. ib. 28, 5 : Ζεῦγός τ' εὐπλεκέων σπυρίδων.]

Εὔπλεκτος, ὁ, ἡ, Bene plexus, Eleganter nexus s. contextus : λίνον, Epigr. [Pauli Sil. Anth. Pal. 9, 396, 1], Rete bene nexum, ut dicitur Laqueos nectere. Et Hom. Il. Ψ, [115] : Στιφρὰ εὔπλεκτοι. [Ib. 335 : Εὐπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ. Oppian. Cyn. 1, 156 : Εὔπλεκτον δὲ ποδάγρην. Eur. Bacch. 870 : Εὐπλέκτων ὑπὲρ ἀρχῶν. Agathias Anth. Pal. 5, 287, 6 : Εὐπλέκτου βότρυν ἑρηξε κόμης. Feminini forma feminina, nisi scriptura fallit, Nonn. Dion. 13, 200 : Χρύσεος εὐπλέκτῃσι κόμαις ἐσφίγγετο τίττις. L. Dind.]

Εὔπλευρος, ὁ, ἡ, Qui bonis firmisque lateribus est. [Aristot. H. A. 7, 9 : Ταῖς γυναιξὶ συμβαίνουσιν οἱ πόνοι ἰσχυρότεροι, καὶ μάλιστα ταῖς ἐβραίαις καὶ ὅσαι μὴ εὔπλευροι. Hesych. vv. Εὔηκες, Κάμνοι.]

[Εὐπληθής, ὁ, ἡ, Plenus. Theophr. H. Pl. 4, 11, 4 : Διαφέρειν δὲ τῶν ἄλλων καλάμων (τὸν αὐλητικὸν) εὐτροφίᾳ τινὶ τῆς φύσεως· εὐπληθέστερον γὰρ εἶναι καὶ εὐσαρκότερον.]

[Εὔπληκτος, ὁ, ἡ, Facilis pulsatu. Plut. Mor. p. 721, E : Ὁμαλῷ πνεύματι καὶ λείῳ κεκραμένος (ὁ χαλκὸς) εὔπληκτός ἐστι καὶ ἠχώδης. || Facile vincendus vertitur ap. Jos. Genes. De reb. Cpol. p. 58, D : Εἰ διαιρήσας λαὸν εὐπλήκτον παραπέμψοι τῷ ... θέματι, κατάδηλον ἡμῖν τοῦτο ποιήσατε. Sed est i. q. ἔκπληκτον. Idem vitium in Leonis Tact. (§ 65, et ubi cum altera forma conjungitur, § 63, ut appareat non esse vitium librariorum) notavit Scheffer. ad Mauric. Strateg. p. 453, ut mirum sit non animadversum ei esse id voc. paullo aliter scriptum legi ap. Mauric. ipsum p. 63 : Διῖ ἀφορίσαι ὀκτὼ ἢ δέκα ἄνδρας ... ἐκπλήκτους, κούφους τε καὶ εὐσταλεῖς. Ubi vertit Imperterritos. Scribendum dicerem ἐξπλήκτους, nisi ipsa Byzantinorum dialectus tulisse videretur ἔκπληκτος, ut ἐκπελλευτὴς pro ἐξπελλευτὴς est ap. Ducang. Gl. p. 408. L. Dind.]

[Εὐπλήρωτος, ὁ, ἡ, Facile implendus, Plenus. Alex. Trall. 1, p. 2; Galen. vol. 2, p. 204.]

Εὐπλοέω, Navigatione prospera utor s. secunda, Greg. Naz. [Dio Chr. vol. 2, p. 324 : Εὐπλοεῖ ναῦς. Teles ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 83; Lucian. D. mort. 10, 10. Alia recentiorum exx. collegit Dorvill. ad Charit. p. 599=567.]

[Εὐπλόησις, εως, ἡ, i. q. sequens. Theodor. Stud. p. 402, E : Ἀπαυγασμὸς εὐπλοήσεως. L. Dind.]

Εὐπλοΐα, et Εὐπλοΐη Ionice ap. poetas, et Εὔπλοια, ἡ, q. d. Navigationis facilitas, Secunda [Bona, Gl.] navigatio. Exp. et γαλήνη, Tranquillitas maris, s. Tranquillum mare. [Æsch. Suppl. 1046 : Τί ποτ' εὐπλοίαν ἔπραξαν ταχυπόμποισι διωγμοῖς; Soph. OEd. T. 423 : Εὐπλοίᾳς τυχών· Phil. 1465 : Καί μ' εὐπλοΐᾳ πέμψον ἀμέμπτως. Plut. Mario c. 46, et alibi. || Hom. Il. I, 362 : Εἰ δέ κεν εὐπλοίην δώῃ, ubi alii εὐπλοίην. Julianus Æg. Anth. Pal. 7, 584, 3 : Αἰεὶ δ' εὐπλοίην μαθέτοις φίλος. Antipater ib. 639, 5, Julius Polyænus 9, 9, 2, Leonid. Tar. 9, 107, 2, Posidipp. App. 67, 5. || Veneris cognomen ap. Cnidios. Pausan. 1, 1, 3 : Κνίδιοι τιμῶσιν Ἀφροδίτην μάλιστα, καί σφισίν ἐστιν ἱερὰ τῆς θεοῦ ... νεώτατον, ἣν Κνιδίαν οἱ πολλοί, Κνίδιοι δὲ αὐτοῦ καλοῦσιν Εὐπλοιαν.]

[Εὐπλοκαμέω, Pulcros cincinnos habeo. Schol. Ambros., Harlej., Palat. Hom. Od. B, 61 : Δαιομένων· ἡ δ' ἕνδον ἀοιδιάουσ' ὁπὶ καλῇ) Γράφεται καὶ οὕτως, Δαιομένων· νύμφη δὲ εὐπλοκαμοῦσα Καλυψώ. L. Dind.]

[Εὐπλοκαμίς. V. Εὐπλόκαμος.]

Εὐπλόκᾰμος, ὁ, ἡ, [Crinitus, Cincinnatus, Gl.] Pulcros cincinnos s. cirros habens, Cujus comæ elegantibus cirris ornatæ et plexæ sunt; etiam Pulcram comam habens; i. q. ἠύκομος. [Simonid. ap. Athen. 11, p. 490, F : Μαῖρις εὐπλοκάμοιο. Et αἰζηοῦ, Orph. Lith. 433. Eur. Iph. A. 790, κόμαι. Mosch. 1, 12, χάρανον. Rufin. Anth. Pal. 5, 76, 2. Meleager ib. 147, 6, χαίτη· 197, 2, κίχλινος. || Figurate de mari Archiloch. ap. schol. Apoll. Rh. 1, 824 : Εὐπλοκάμου πολιῆς ἁλός. Oppian. Cyn. 1, 131 : Εὐπλοκάμου λίμνης ἠδ' εὐτροχάλου ποταμοῖο. Idem de polypodibus 3, 182 : Καὶ πάλιν εὐπλόκαμοι ἁλιηχῆ πλώουσι θάλασσαν. L. D.] Per dialysin metri causa dicitur Εὐπλόκαμος. Hom. Od. A, [86] : Νύμφῃ ἰὼπλοκάμῳ. [Il. A, 624, Ἑκαμήδη Χ, 442, ἀμφιπόλοισιν· Od. E, 390, Ἠὼς· Η, 41, Ἀθήνη, et alibi. Cereri tributum hoc epitheton Od. E, 125 Eust. p. 1528, 16 putat διὰ τοὺς ἐξ ἀνθέων στεφάνους, οἷς κόμη καλλύνεται, additque : Σημείωσαι δὲ ὅτι εἰ καὶ ταὐτόν ποτε πλόκαμος καὶ πλοκαμίς, ἀλλ' οἱ παλαιοὶ καὶ κόσμον γυναικεῖον τὴν πλοκαμίδα εἶναι δηλοῦσιν, ἣν καὶ κορυφαίαν φασὶν ... καὶ ἴσως ἐντεῦθεν καὶ εὐπλοκαμῖδες Ἀχαιαί, ὡς εὐκόσμητοι.] Ejusdem signif. est Εὐπλοκαμίς, ίδος, ἡ, quod v. in Πλοκαμίς. [Hom. Od. B, 119, Τ, 542. Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 315, 15. Accentum acutum, de quo dubitabat Eust. Od. p. 1437, 54, non refellit analogia adjectivorum generis communis εὐκλής, εὐκνήμις. Conf. schol. Hom. Il. B, 175, unde corrigendus et supplendus l. Etym. M. in his vv. ab nobis citatus. L. Dind.]

Εὔπλοκος, ὁ, ἡ, i. q. εὔπλεκτος et εὐπλεκής, Bene nexus, textus s. contextus. [Ὕφασμα, Pollux 7, 35. Forma soluta Antipater Anth. Pal. 6, 174, 3 : Ταλαρίσκον εὔπλοκον. Oppian. Hal. 1, 67, ὁρμιήν· et cum eod. voc. 3, 75. Idem 4, 539, πεῖσμα. || Adv. Εὐπλόκως, Theod. Prodr. p. 174. Elberl.]

Εὔπλοος, et Εὔπλους per contr. [v. Etym. M. p. 395, 45], ὁ, ἡ, Navigatu facilis, Navigationem facilem præbens. [Corinna ap. Athen. 7, p. 283, D : Ναύτῃσι πέμπων πλόον εὔπλοον. Hemst. Theocr. 7, 62 : Εὔπλοον ὁρμον ἔχοιτο. Schol. Apoll. Rh. 1, 246 : Οὐ φυκτὰ χέλευθα) οὐκ εὔπλοα. Theodor. Stud. Iamb. p. 597, γ', 2 : Εὔπλους γὰρ βίος. Arcad. p. 93, 9. L. D. || Adv. Εὔπλως, apud Theod. Prodr. p. 49 : Εὔπλως παραπλεύσαντες εὐφόροις τύχαις.]

[Εὔπλοος, ὁ, Euplous, n. viri fictum ap. Alciphr. Ep. 1, 18, 19. Forma contracta Εὔπλους, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 285, p. 395, col. 1, 7, Hermionensi n. 1211, p. 598, col. 3, 6, Olbiop. vol. 2, p. 134, n. 2072, 11, ap. Sozom. H. E. 2, 25. Euplus vel Euplius quidam memoratur etiam in Martyriis, de quibus v. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 269 sq. L. Dindorf.]

[Εὐπλουτέω, Valde dives sum. Hesych. : Εὐηρενέων, εὐπλουτούντων. Sed recte εὖ πλουτούντων Kusterus.]

[Εὐπλούτιος, ὁ, Euplutius, n. viri ap. Olympiodorum Photii cod. 80, p. 61, 1.]

Εὔπλουτος, ὁ, ἡ, Grandibus divitiis auctus, Valde dives. [Hesych. : Εὔπλουτον κανοῦν, εὖ ἔχον πλούτου διὰ τὰς ἐπ' αὐτῷ οὐλάς· πλοῦτον γὰρ ἔλεγον τὴν ἐκ τῶν κριθῶν καὶ τῶν πυρῶν περιουσίαν· καὶ εὐλοχύτας τὰ κανᾶ, ἃ οἱ Δωριεῖς ὀλδακήια.]

Εὐπλῦνής, ὁ, ἡ, Bene lotus, i. e. Purus, Mundus. Poetica dialysi dicitur Εὐπλυνής, ut εὐπλόκαμος, metri causa : unde Hom. Od. N, [67] : Φᾶρος ἔχουσαν εὐπλυνές, ἠδὲ χιτῶνα, i. e., καλῶς πλυνθὲν, καθαρόν. [Sic Θ, 392, etc.]

[Εὔπλους. V. Εὔπλοος.]

[Εὔπλωτος, ὁ, ἡ, Bene navigabilis. Antipater Anth. Pal. 10, 25, 3 : Δός με δι' εὐπλώτοιο πρὸς Ἀσίδα κύματος ὁλθεῖν.]

Εὐπνευστία, ἡ, i. q. εὔπνοια, Spiritus facilitas, Facilis flatus.

Εὔπνευστος, ὁ, ἡ, i. q. εὔπνους : oppositum præcedenti ἄπνευστος.

Εὐπνοέω, Facile spiro, Nulla spiritus difficultate laboro. Exp. etiam Sum in perflatu, ex Plin.; Perflatus libere capio, ex Columella.

Εὔπνοια, ἡ, Commoda spiratio, Facile spirare s. respirare. [Hippocr. v. 38 11 : Εὔπνοιαν δὲ χρὴ νο-

μίζειν κάρτα μεγάλην δύναμιν ἔχειν εἰς σωτηρίην ἐν ἅπασι τοῖσιν ὀξέσι νουσήμασιν, ὅσα ξὺν πυρετοῖσιν ἐστί. || Bonus spiritus. Philostr. V. Ap. 5, 21, p. 204 : Ἐμοὶ δὲ πρὸς τοῖς ὑπὸ σοῦ εἰρημένοις καὶ ἕτέρων δοκεῖ ὁ αὐλὸς δεῖσθαι, τῆς τε εὐπνοίας καὶ τῆς εὐστομίας· ἔστι δὲ εὔπνοια μὲν ἣν τορὸν καὶ λευκὸν ᾖ τὸ πνεῦμα καὶ μὴ ἐπιχτυπεῖ (-πῇ) ἡ φάρυγξ.] At Ἐν εὐπνοίᾳ ἐστὶ exp. Spiritui afflanti placide patet. [Aristot. Probl. 2, 30, p. 869, 36 : Ὥσπερ ἅπαντες οἱ ἐν τοῖς εὐπνουστέροις τόποις οἰκοῦντες εὐχροώστεροί εἰσι ..., οὕτω καὶ αὐτὸς αὑτῷ ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ὥσπερ ἐν εὐπνοίᾳ ᾖ, τότε εὐχροώστερός ἐστιν, de iis qui nudi currant. Theophr. C. Pl. 6, 16, 5 : Καὶ ξηρότερα τὰ ἄγρια καὶ ὀλιγοτροφώτερα καὶ ἐν εὐπνοίᾳ (ita liber optimus pro καὶ εὔπνοα) μᾶλλον καὶ ἐν ἡλιώσει. Idem fr. 8 De sud. 8 : Ἡ δὲ τῶν γερόντων (ἕξις) διὰ μανότητα καὶ εὔπνοιαν. || De locis perflabilibus Dioscor. 3, 134 : Μάλιστα δὲ ἐν τισι πετρώδεσι φύεται τόποις καὶ εὐπνοίαις εὐηλίοις. De ventis Diodor. 2, 40 : Ἀνέμων εὐπνοίαις. || Forma Εὔπνοίη Strato Anth. Pal. 12, 7, 2 : Οὐ φυσικὴ χρωτὸς εὔπνοίη, Bonus odor. Qua significatione ponitur etiam in Geopon. 12, 2, 1 : Κῆπον κατασκευαστέον μὴ πόρρω τῶν οἰκων, ἀλλ' ἐκ τοῦ πλησίον, ὥστε καὶ τὴν ἀπὸ τῆς θέας παρέχειν τέρψιν καὶ τὸ ἀπὸ τῆς εὐπνοίας ἥδιστον, et ap. Pollucem 2, 75.]

Εὔπνους, et Εὔπνους, ὁ, ἡ, Bene spirans. [Curetum epitheton ap. Orph. H. 37, 24.] Cujus spiracula bene aperta sunt, Sine ulla difficultate spirans s. respirans : oppositum præcedenti δύσπνους. [Σῶμα Aristot. De partt. an. 3, 12, Probl. 1, 52, p. 865, 20; 8, 10, p. 888, 25. Conf. 2, 6, ubi etiam neutr. plur. εὔπνοα. Ἕξις ib. 8, 4. L. D. Galen. vol. 6, p. 509, A : Κουφότερον αὐτὸν ἑαυτοῦ γεγονέναι καὶ εὐπνούστερον· vol. 2, p. 218. Hemst. Ἵππος Pollux 1, 194, schol. Apoll. Rh. 3, 1298, Hesych. v. Εὔρινος, a Palmerio emendatus.] Ap. Xen. [Eq. 1, 10], εὐπνοώτεροι μυκτῆρες, Magis patulæ nares, Nares per quas spiritus facilius attrahitur. [De tibicine Pollux 4, 72. De arundinibus Longus 2, 35 : Ἀπεπειράθη τῶν καλάμων εἰ εὔπνοοι, Qui bene inflantur. Addito dativo Orph. H. 20, 6, de Nubibus : Εὔπνοοι αὔραις· et de Nymphis 50, 10.] || Perflabilis, ut Cic. loquitur, Qui facile perflatur, Ventis expositus, Flatibus pervius : ut εὔπνοοι τόποι ap. [Aristot. Probl. 1, 52, p. 865, 19,] Theophr. [C. Pl. 1, 13, 8. Εὐπνούστεροι τόποι, Aristot. Probl. 2, 2, p. 869, 34. Εὐπνουστέρα οἰκία, Plut. Mor. p. 515, A. Τὸ εὔπνουν τοῦ τόπου Plat. Phædr. p. 230, C.] At εὔπνους ἀήρ, redditur potius Commode spirans. Sic Pallad. 1, 6 : Aer oleas tepidus juvat, et ventus mediocris sine vi et horrore perflabilis. Ubi Perflabilis activam signif. habet, contra quam ap. Cic., sicut et εὔπνους. Plut. Alex. p. 1247 meæ ed. [c. 27] : Εὔπνουν τὸν ἀέρα καὶ καθαρώτερον παρέσχον, Flatu suo non offendentem, et puriorem, Sine noxa perflabilem. [Strabo 3, p. 150 : Τὸ εὔπνουν τοῦ Ζεφύρου ταύτης ἐστὶ τῆς χώρας οἰκεῖον. L. D.] || Bonum s. Suavem ac jucundum spirans odorem. [Beneolens, Gl.] Οἶνος, Dioscor. [Hesych. v. Ἀνθοσμίας, Mœris in eod. voc. Ἕλλησι tribuens alterum, ἀνθοσμίας Atticis. Moschus 2, 32 : Εὔπνοα λείρια· 65 : Νάρκισσον εὔπνοον. Epigr. Anth. Pal. App. 287, 3 : Ῥόδον εὔπνοον. Palladas ib. 9, 5, 4 : Εὔπνοος ὄγνη. Planud. Interpr. Boethii p. 5, 18 : Ἔαρος εὔπνοον ὥρην. Pollux 1, 240 : Λειμὼν εὐόδμος, εὔπνους.] Item, Suaviter spirare faciens, Halitum oris commendans. Nam ap. Diosc. εὔπνουν ἄνισον exp., Anisum oris halitum jucundiorem faciens. [|| Transitive etiam, sed significatione prima, Hippocr. p. 395, 34 : Καὶ εὔπνοον (τὸ λουτρὸν) καὶ ἄκοπον, Facilem reddens spirationem. || Comparativi duplex forma est, altera supra e Xen. citata Εὐπνοώτερος, qua utitur etiam Hippocr. p. 1131, G : Καί τινι καὶ εὐπνοωτέρῃ· altera Εὐπνούστερος, qua idem p. 1121, A, Aristot., Theophr., aliique supra citati. V. de utraque Lobeck. ad Phryn. p. 143. Idem ib. p. 142 dicit de positivi forma soluta et contracta, quarum prior, quæ communis est poetis cum prosa recentiorum, perperam interdum veteribus, ut Theophrasto, illata est ab librariis, de quo monuit etiam Schneiderus in ind. p. 383. Conf. var. script. ap. Meletium in Crameri Anecd. vol. 3, p. 16, 4.]

Εὐποδία, ἡ, ap. Xen. [Eq. 1, 3], Boni pedes, Pedum integritas, ut Cam. interpr. [Pollux 1, 194; 4, 97; 9, 161.]

Εὐποιέω, Benefacio, Beneficus sum, Beneficium confero. Xenoph., εὐποιεῖν τὸν εὐποιοῦντα, Benefacienti benefacere, ut Tac., Ingratis benefacere. Alioqui reddi possit, Beneficum esse, Beneficio afficere, Beneficentia prosequi. Scribitur vero et disjunctum Εὖ ποιῶ. [Quod rectum.]

[Εὐποιὴς, ὁ, ἡ, Beneficus. Theodor. Stud. p. 289, C : Πυνθάνομαι γάρ σε ἄληκτον ἔχειν τὸ περὶ τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν εὐποιές. Est forma singularis, ut aliæ ap. eund. ejusdem terminationis, quæ vix alibi reperiuntur. L. D.]

[Εὐποίησις, εως, ἡ, i. q. εὐποιία, ut videtur, si in epistolæ Mich. Glycæ fragm. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 291, col. 2, A, qua quærit τί χρὴ καὶ λέγειν ἐπὶ ταῖς γινομέναις τῶν ἀπελθόντων καὶ εἰ παντελῶς ἀπαλλάττειν αὗται ἰσχύουσι τῶν ἁμαρτημάτων, pro eo quod est ap. Pas. : Ὅτι μὲν οὖν οὐ χρὴ κατά τι διατάζειν ἐπὶ ταῖς γινομέναις παρὰ τινων χάριν εὐποιτεύσεως, scribendum εὐποιήσεως. V. Εὐθεράπευσις. L. Dind.]

Εὐποιητέος, Beneficio afficiendus. [Xen. Comm. 2, 6, 27, ubi recte nunc εὖ ποιητέοι.]

Εὐποιητικὸς, ἡ, ὀν, Propensus ad beneficentiam, ad conferenda beneficia. Et subst. τὸ εὐποιητικὸν, Beneficentia. [Chrysipp. ap. Plut. Mor. p. 1052, B.] Aristot. Rhet. [1, 11. Id. 2, 3 : Τοὺς εὐποιητικοὺς εἰς χρήματα· 1, 9 : Ἐλευθεριότης δὲ περὶ χρήματα εὐποιητική.] Εὐποιητικὸς περὶ χρήματα, Circa pecunias beneficus, Beneficentia lubenter utens. [Cum genit. 2, 2 : Τοῖς τῶν ἄλλων εὐποιητικοῖς. L. D. Clem. Al. p. 293, 711. Τὸ εὐποιητικὸν, Marc. Anton. 1, 14. Kall. Iambl. Protr. p. 286 Kiessl. || Adv. Εὐποιητικῶς, Muson. Ep. in Ald. Collect. Epistologr. circa fin. Boiss.]

Εὐποίητος, ὁ, ἡ et η, ον, Bene factus, Affabre factus, Eleganter confectus. Εὐποίητα ἅρματα, Hom. [Il. Apoll. 265, Hesiod. Sc. 64. Hom. Il. Π, 106, φάλαρα Od. Ν, 369, εἵματα· Υ, 150, θρόνοι. Feminini duplex forma est ap. eund., feminina Il. Ε, 466 : Πῶλος εὐποιήτησι, ubi pauci -οισι· Π, 636 : Βοῶν τ' εὐποιητάων· communis Od. Γ, 434 : Εὐποιήτων τε πυράγρην.] Et εὐποίητος κερκὶς, Epigr. [Antipatri Anth. Pal. 6, 174, 5. Agathias ib. 4, 3, 119 : Εὐποίητον ἐπὶ βρέτας. Oppian. Cyn. 1, 136; Nonn. Dion. 14, 240, 248; Quint. 5, 621.]

Εὐποιία, ἡ, Beneficentia, [Meritum, Beneficium, Gl.] : sed illud voc. ὡ πάνυ κεχρῆσθαι scribit Pollux [« 5, 140. Sed utitur eo Lucian. Imag. c. 21. » Bergler. ad Alciphr. 1, 10, qui habet etiam 3, 8. Diog. L. 10, 10; Ep. ad Hebr. 13, 16; Basil. M. vol. 3, p. 114, C; schol. Soph. OEd. T. 46; Theod. Stud. p. 53, C; Heliodor. Fabr. B. Gr. vol. 8, p. 125, 244, aliique recentiorum. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 319, n. 189, 9 : Τῆς εἰς ἑαυτοὺς εὐποιίας. || Bonum factum. Mich. Glycas ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 288, col. 2, C : Εἰ χρὴ προσέχειν τοῖς λέγουσιν ὅτι τὸ διδόναι τῶν λοιπῶν εὐποιῶν καὶ προσφορῶν κρεῖττόν ἐστι. Conf. Εὐποίησις. L. Dindorf.]

[Εὐποίκιλος, ὁ, ἡ, Bene variegatus, Varius. Leonidas Anth. Pal. 6, 154, 5 : Εὐποίκιλον ἄνθος ὀπώρης.]

Εὐποιὸς, ὁ, ἡ, pro εὐποιητικὸς, Hesych. Item εἴκαιος, quod sc. justi sit bene et recte agere.

Εὔποκος, ὁ, ἡ, Vellere abundans, Bonum vellus habens. V. Εὔπεκτος paulo supra. [Æsch. Ag. 1416 : Μήλων φλεόντων εὔποκοις νομεύμασιν.]

[Εὐπολεῖδης, ὄνομα κύριον, Suidas. Sed cod. unus Εὐπολεῖδος, alter Εὐπολί, super ι posito δ, quasi Εὐπόλιδος genit. voluissent.]

[Εὐπολέμεια, ἡ, Eupolemia, filia Myrmidonis. Apoll. Rh. 1, 55; Orph. Arg. 131.]

Εὐπολέμητος, ὁ, ἡ, [Qui facile debellari potest. Pollux 1, 158].

Εὐπόλεμος, ὁ, ἡ, Habilis ad bellum, Bellicosus, Bellax, Strenuus et fortis in bello. Opp. τῷ ἀπόλεμος. Epigr. [Agathiæ Anth. Plan. 4, 331, 4 : Ῥώμης εὐπολέμοις ἀναίταις. Paul. Sil. Descr. Soph. 967 : Τροπαιοφόρων τε καὶ εὐπολέμων σθένει ὕμνων. Hom. H. in Mart. 7, 4 : Νίκης εὐπολέμοιο. Et cum eodem nomine epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 300, n. 170, 5. Xen. OEc. 4, 3 : Ἐν ταῖς εὐπολέμοις (τῶν πόλεων)· Vectig. 4, 51 : Τὴν πόλιν εὐπολεμωτέραν γίνεσθαι. Formam Εὐπο-

λεμος v. infra. || Adv. Εὐπολέμως, Dio Cass. 78, 38 : Τοὺς στρατιώτας εὐπ. διέταξε.]

[Εὔπολεμος, ὁ, Eupolemus, rex Pæoniæ in numo ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 2, p. 560, 6. Alii in aliis, item in inscrr., ut Attica ap. Bœckh. vol. 1, n. 115, 32, p. 157, Macedo in Iasensi vol. 2, p. 463, n. 2675, 10. Et ap. Plat. Cratyl. p. 394, C; Demosth. p. 1052, 9, Polybium, Pausaniam et alios.]

[Εὐπολίδειος, ὁ, Eupolideus, adj. ab Εὔπολις. Dionys. A. rh. 11, 10, ubi de vocabulis, et Hephæst. p. 109 Gaisf., ubi de metro, de quo v. Gaisford. p. 358.]

Εὐπολιόρκητος, ὁ, ἡ, opp. τῷ δυσπολιόρκητος, sicut εὐπολέμητος contrar. τῷ δυσπολέμητος.

[Εὔπολις, εως, ὁ, ἡ, Qui urbibus abundat. Pollux 9, 27 : Ἥρα γὰρ τοῦ δέοντος φιλότιμον τὸ τὴν οἰκουμένην εἶπεῖν εὔπολιν. Quæ verba omittuntur in codice Kuhnii.]

[Εὔπολις, ιδος, ὁ, Eupolis, poeta comicus veteris comœdiæ. Alii in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 298, col. 1, 52, ap. Leonidam Al. Anth. Pal. 6, 325, 2, Dioscoridem 7, 166, 2, anonymum 298, 3, Persen 539, 5.]

[Εὐπολίτευτος, ὁ, ἡ, Bene administratus, Bonam vivendi rationem sequens. Theod. Stud. p. 29, D : Τό τε σεμνὸν καὶ κόσμιον καὶ τὸ ἐν ἤθει στάσιμον καὶ ἀκριβῶς εὐπολίτευτον κἂν τοῖς ἐργοχείροις ἐπιχαρίτως τοὺς θαυμασίους διασώζοντας. L. D. Aster. Homil. p. 562 : Εὐπ. καὶ ἀπερίεργος ζωή· 568 : Οἱ τὸν εὐπ. ζήσαντες βίον. Suicer. Routh. Rel. S. vol. 3, p. 337, 362. ῐ]

[Εὐπόμπη, ἡ, Eupompe, Nereis, Hesiod. Th. 261. V. Εὐμόλπη. ῐᾱ]

[Εὐπομπίδας, ου, ὁ, Eupompidas, f. Daimachi, dux Platæensium, Thuc. 3, 20, ubi libri plerique —πολπίδου vel —μολπίδου. V. Εὐμόλπη.]

Εὔπομπος, ὁ, ἡ, affertur pro Bonus dux, ἀγαθὸς ὁδηγὸς, κυβερνήτης. [Ex Soph. OEd. T. 697 : Τανῦν δ' εὔπομπος, εἰ δύναιο. Æsch. Eum. 93 : Εὐπόμπῳ τύχῃ.]

[Εὔπομπος, ὁ, Euponpus, Samius, ap. Ptolem. Hephæst. Phot. cod. 190, p. 148, 3, 5. Sicyonius ap. Plin. N. H. 35, 9, 64 et 10, 75.]

[Εὐπόνως, Schol. Jo. Climac. p. 39. Boiss. Var. script. pro εὐπόρως ap. Soph. Phil. 872.]

[Εὐπορᾶς, ᾶ, ὁ, Euporas, n. viri in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 626, n. 1253, 1. Alius in Charta Borg. 5, 27. L. Dind.]

Εὐπόρευτος, ὁ, ἡ, Per quem facile iri potest, Pervius, Permeabilis, i. q. εὔπορος : et opposita habens δύσπορος et ἄπορος. [Cyrill. Al. In c. 3 Habac. p. 558 : Βάσιμα καὶ εὐπόρευτα τῶν πεδίων τὰ ἐψιλωμένα· l. 3 In Jo. c. 4, p. 272 : Ἀειστάτη καὶ εὐπόρευτος ἡ διὰ τῆς δικαιοσύνης ὁδός. Suicer. Suidas v. Εὐδίοδον. L. D. || Facile transiens, Tzetz. ad Lye. 686 : Εὐπόρευτοι γὰρ, ὡς λεπταὶ καὶ ἀερώδες, αἱ ψυχαί. Kall.]

Εὐπορέω, Facilem transitum vel viam nanciscor. Sed hujus signif. desideratur exemplum. At Thuc. [6, 44] : Καὶ ὡς ἕκαστοι εὐπόρησαν, παρεκομίζοντο τὴν Ἰταλίαν, schol. exp. ἔτυχον εὐπλοῆσαι. Εὐπορήσεις πρὸς ἑκάτερον ἐκ τῶνδε, Ad utrumque consequendum ex his abunde tibi adjumenta suppetent, Aristot. Rhet., quod pertinet ad Εὐπορέω, Est mihi copia et facultas, Abunde possum, etiam simpliciter Possum; nam oppositum ἀπορέω pro ἀδυνατῶ etiam accipi, supra docui. [Thuc. 6, 34 : Χρυσὸν καὶ ἄργυρον πλεῖστον κέκτηνται, ὅθεν ὅ τε πόλεμος καὶ τἆλλα εὐπορεῖ.] Plato Leg. [7, p. 791, D] : Καθ' ὅσον εὐπορεῖ τις [τούτων], Pro facultate sua, Quantum potest. Synes. Ep. 125 : Δυστυχοῦμεν οἷς εὐπορῶμεν, πονηραῖς ἀλλήλους ἀγγελίαις ἀμείβεσθαι, Propterea quod abunde possumus, malis mutuo nuntiis remunerari : etiam Facile possumus, quomodo exp. ap. Plat. Leg. [6, p. 754, A], εὐπορῶ εἰπεῖν, Facile possum dicere. [Cum infinitivo etiam Georg. Pisid. Heracl. 2, 61 : Καὶ κατώρθωσας μόνος, ὃ μὴ κατορθῶν εὐπόρησεν ἡ φύσις. Chron. Pasch. p. 716, 16 : Ὁ οὐδεὶς τῶν πάντων εὐπορήσει διηγήσασθαι. African. Cest. p. 301, B, initio : Εὐπορήσει οἶνον ἐκ τούτου σκευάζειν.] Et εὐπορῶ περὶ γνῶσιν, Facile possum cognoscere. Item Copia mihi est, Suppetit mihi, Habeo. Aristot. OEcon. 2, [20] : Οὐκ εὐπορῶν ἀργυρίου, Quum ei pecunia non suppeteret, Indigens pecunia, Polit. Εὐπορεῖν χρημάτων ὀλίγων, Paucas habere pecunias. [Antiphanes apud Athen. 1, p. 3, F : Εὐπορεῖν τι χρημάτων.] Lucian. [De luctu c. 16], ἀμπεχόνης εὐπορεῖν. Alex. Aphrod. 2 Probl., εὐπορεῖν ὀργάνου εὐκράτου, Habere instrumentum bene constitutum. [Κολάκων Polyb. 26, 3, 5.] At Galen. Ad Glauconem 2 : Εὐπορήσεις ῥᾳστως, pro Facile tibi curatio suppetet. Item Abunde habeo, Abundo, Magna mihi copia est. Plutarch. in Themist. [c. 11], Εὐπορεῖν τῶν ἐφοδίων, Abundare viatico. Lucian. [Anach. c. 9] : Εὐπορῆσαι τῶν μήλων, Abunde habere mala. Et εὐπορεῖν τῆς τροφῆς, Abunde pasci, Abundare pabulo. [Xen. Vectig. 6, 1. Σίτων Η. Gr. 1, 6, 19. Rep. Lac. 11, 2 : Ὅσοισπερ ἐπὶ πόλεως χρῶνται ἄνθρωποι πάντων τούτων καὶ ἐπὶ στρατιᾶς εὐποροῦσι.] Est ubi commodius exponere possis, Abunde nanciscor, Multum mihi comparo, Magnam mihi copiam congero; simpliciter, Comparo mihi, Acquiro, πορίζω [Xen. H. Gr. 1, 1, 10 : Ἵππων εὐπορήσαντες νυκτὸς ἀπέδρασαν] : quo referre potes, quod ex Dem. affertur [p. 1019, 12] : Ἀλλοθέν τε χρήματα εὐπορήσας· et ex Eod. Εὐπορεῖν τὰς εὐπορίας. [Vertendum Suppedito, ut p. 894, 19 : Εὐπορήσειν αὐτῷ δέκα μνᾶς, et alibi. V. Lobeck. ad Phryn. p. 595, Wessel. ad Diod. 2, 31 : Πιθανὰς ἀποδείξεις εὐποροῦσι, Afferunt, qui tamen 14, 98 : Χρημάτων πλῆθος πολλῶν εὐπορήσας, suspicabatur πλήθους.] Interdum pro Ditesco capitur. Xen. [Comm. 2, 7, 4] : Αἰσχρὸν ἀπὸ τῶν πονηροτέρων εὐπορεῖν, Labore improborum hominum ditescere. Dem. : Ὁπότε παρὰ τούτου κομιεῖσθαι ἐμελλεν εὐπορήσαντος, Quum ab isto jam locupletato creditum servaturus foret. [Cum dat. Polyb. 1, 17, 2 : Εὐπορήσειν τὰς δυνάμεις τοῖς ἀναγκαίοις.] || De εὐπορίῳ autem, quo Philosophi peculiariter utuntur pro Jam non dubitare, Certius cognoscere veritatem, v. quæ ex Bud. in Εὐπορία annotavi. [Ubi HSt. :] Jam non dubitare, Certius cognoscere veritatem. Aristot. in Metaphys. 1, [p. 35, 13 ed. Brandis.] : Ὅσα δὲ περὶ αὐτῶν τούτων ἀπορήσειεν ἄν τις, ἐπανελθωμεν πάλιν· τάχα γὰρ ἐξ αὐτῶν εὐπορήσαιμέν τι πρὸς τὰς ὑστερον ἀπορίας. [Conf. ib. p. 300, 25.] Hæc Bud. || Εὐπορέομαι, pro εὐπορέω usurpatur, sicut ἀποροῦμαι et διαποροῦμαι pro ἀπορέω et διαπορέω, Act. 11, [29] : Καθὼς εὐπορεῖτό τις, Prout cuique suppetebat, Quisque pro sua facultate. Et εὐπορουμένη εὐθυμία, Abunde suppetens quies, Bud. Idem Bud. εὐποροῦμαι interpr. Affluo rerum copia, Opulentus sum, Non deficior nec pecunia, nec alia re. [Theopomp. ap. Athen. 6, p. 275, C : Οὐδείς ἐστι καὶ τῶν μετρίως εὐπορουμένων. Lucian. Bis acc. c. 27 : Εὐπορεῖσθαι ἐποίησα. Inscr. Olbiop. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2058, p. 118, 66 : Εἰς δὲ ταῦτα χρείας παρασχέσθαι τοὺς εὐπορουμένους.] Item cum gen. pro Abundo, Abunde mihi suppetit, habeo, Aristot. OEc. 2, [23] : Συνέβαινεν εὐπορεῖσθαι τοὺς στρατιώτας τῶν ἐπιτηδείων. [Polyb. 1, 66, 5 : Τὰ μὲν οὐκ εὐπορούμενοι χρημάτων. Cum dat. 5, 43, 8 : Εὐπορεῖτο ταῖς χορηγίαις ὑπερβαλλόντως. ‖Augmentum, ut in ll. nonnullis supra citatis, nullum est etiam ap. Demosth. p. 1249, 7, Plat. Leg. 3, p. 679, A, Conv. p. 219, D, ubi εὐπόρουν, Hipp. maj. p. 297, E, ubi εὐπορηκέναι.]

[Εὐπόρημα, τὸ, Alcidamas Η. Σοφ. p. 87, 19. Seager.]

Εὐπόρητος, in VV. LL. exp. Bene administrans vel distribuens. [Hesychio ὁ καλῶς διοικῶν.] Significaret tamen potius, si mendosum non est, Cujus copia facile nobis fit, Abunde suppetens.

[Εὐπόρθητος, Phav. 47.]

Εὐπορία, ἡ, Progressus non impeditus, Facilis cursus. [Empedocles ap. Aristot. De respir. c. 7, v. 5 : Αἰθέρι δ' εὐπορίην διόδοισι τετμῆσθαι.] Thuc. dicit [3, 45], εὐπ. τῆς τύχης, quod Bud. interpr. Facilis fortunæ processus. Cui l. subjungi potest hic Plut. [Mor. p. 966, C] : Ἵνα μὴ καταλίπωσιν εὐπορίαν τοῖς στιβεύουσι, de leonibus, qui incedunt συνιστραμμένοις τοῖς ποσὶν, ἐντὸς ἀποκρύπτοντες τοὺς ὄνυχας : quamobrem vestigia ipsorum admodum obscura vestigatores fallunt. || Via s. Ratio facilis, Facilitas, Facultas. Thuc. 3, [82] : Ὑφελὼν τὴν εὐπορίαν τοῦ καθ' ἡμέραν, Commoditatem et facilitatem. [Plato Prot. p. 321, E : Ἐκ τούτου εὐπορία μὲν ἀνθρώπῳ τοῦ βίου γίγνεται.] Plut. Alcib. [c. 37] : Εὐπορίαν δὲ τῆς ἀνόδου μετὰ ἀσφαλείας μάλιστα τὸν Φαρνάβαζον ὀλόμενος παρέξειν, Commodam rationem. Adde ex Thuc. 4, [52] : Ναῦς τε γὰρ εὐπορία ἦν ποιεῖσθαι αὐτόθεν, Facultas suppetebat. [Cum infin. etiam Eryxiæ p. 392, D : Ὥστε εὐπορίαν εἶναι, εἴ τις βούλοιτο, πάνυ

πολλὴν γεωργεῖν.] Itidem Philo V. M. 2 : Τίς εὐπορία σκαφῶν εἰς περαίωσιν, Unde ad transmittendum navium copia? [Xen. Anab. 7, 6, 37 : Ὅτε πολλὴ ὑμῖν εὐπορία φαίνεται. Plato Cratyl. p. 414, D : Πολλὴ εὐπορία ἔσται· Leg. 10, p. 909, E : Ὅταν εὐπορίας τινὸς λάβωνται.] Accipitur etiam pro Copia qua significatur Abundantia : εὐπ. χρημάτων [Xen. H. Gr. 4, 8, 28], Herodian. [2, 6, 9.] Itidem εὐπορία πολλὴ τῶν ξύλων, Abundantia et copia materiæ. [Agathias Anth. Pal. 11, 365, 4 : Σταχύων ἄφθονος εὐπορίη. Anon. ib. 9, 373, 6 : Ἀρουραίης ἅρπαγας εὐπορίης. Antipater ib. 149, 2 : Εἶχεν Ἀριστείδης ... οὐκ ἀπὸ πολλῶν πολλὰ, μιῆς δ' ὄϊος καὶ βοὸς εὐπορίην.] Item peculiariter pro Abundantia bonorum, i. e. pro Opulentia : ut Ἐξ εὐπορίας πονηροὶ, Quos opes et copiæ improbiores reddunt. Dem. C. Mid. : Τὸ δοκεῖν τινὲς εἶναι δι' εὐπορίαν προσειληφότες, Copiosi patrimonii prærogativa sese aliquos esse existimantes. [Id. p. 59, 3 : Εἴ τις ἐγκαλεῖ τοῖς ἐκεῖθεν ἐνθάδε τὰς εὐπορίας ἄγουσιν· 1121 extr. : Μᾶλλον ἄξιον ὀργίλως ἔχειν τοῖς μετ' εὐπορίας πονηροῖς ἢ τοῖς μετ' ἐνδείας· 1122, 10 : Τοὺς φανερῶς οὕτως ἐξ εὐπορίας πονηρούς· Or. c. Neær. p. 1357, 7 : Ἡ ἀπὸ τοῦ σώματος ἐργασία οὐχ ἱκανὴν εὐπορίαν παρεῖχεν. Xen. Cyrop. 3, 3, 7 : Ὅτι εὐπορία τις προσγεγένηται. De copia frugum Pollux 1, 51.] || Εὐπορία est etiam ejus qui assecutus est scientiæ facultatem, i. e. Certa cognitio vel prompta, quæ dubitationi opponitur et hæsitationi. [Xen. OEc. 9, 1 : Ὥσπερ ἐξ ἀμηχανίας εὐπορίαν τινὰ εὑρηκυῖα. Plato Phil. p. 15, C.] Aristot. Metaphys. 2, [1] : Ἔστι δὲ τοῖς εὐπορῆσαι βουλομένοις προὔργου, τὸ διαπορῆσαι καλῶς· ἡ γὰρ ὕστερον εὐπορία, λύσις τῶν πρότερον ἀπορουμένων ἐστί. [De cœlo 2, 12 : Εἴ τις διὰ τὸ φιλοσοφίας διψῆν καὶ μικρὰς εὐπορίας ἀγαπᾷ περὶ ὧν τὰς μεγίστας ἔχομεν ἀπορίας. L. Dind.]

[Εὐπορία, ἡ, Euporia, n. mulieris, in inscr. inter Atticas ap. Bœckh. vol. 1, p. 509, n. 731, in Attica p. 512, n. 764, in Thisb. p. 785, n. 1613, Paria vol. 2, p. 352, n. 2409. || Urbs Bisaltiæ, apud Ptolem. 3, 13, et Steph. Byz., qui addit, Ἣν Ἀλέξανδρος ταχέως νικήσας ἔκτισε καὶ ὠνόμασε διὰ τὸ εὔπορον. Τὸ ἐθνικὸν Εὐποριεύς. || Hesychio ἡ Ἄρτεμις ἐν Ῥόδῳ.]

[Εὐπορίζω, Secundo, Gl. Ubi legendum videtur ἐπουρίζω. Verbum analogiæ contrarium et librariorum errore interdum illatum notavit Lobeck. ad Phryn. p. 595-6. L. Dind.]

[Εὐποριστία, ἡ, Facilitas parandi. Porphyr. De abst. 1, 51, p. 86 : Τὰ πάνυ μέτρια καὶ τυχόντα, πᾶσάν τε εὐποριστίαν κεκτημένα.]

Εὐπόριστος, ὁ, ἡ, Facile parabilis, Acquisitu et paratu facilis : oppositum δυσπόριστος. Epicurus [Diog. L. 10, 144] : Ὁ τῆς φύσεως πλοῦτος καὶ ὥρισται καὶ εὐπόριστός ἐστι, Natura divitias, quibus contenta est, et parabiles et terminatas habet, p. 53 mei Lex. Cic. Idem alibi, Τὸ μὲν φυσικὸν πᾶν, εὐπόριστόν ἐστι· τὸ δὲ κενὸν, δυσπόριστον· i. e., eod. Cic. interprete, Divitiæ naturæ parabiles sunt, inanium autem cupiditatum genus ad potiendum difficile. [Cicero Ad Att. 7, 1, 7 : « De ipso triumpho, quem video, nisi reipublicæ tempora impedient, εὐπόριστον. » Plut. Mor. p. 157, F; 204, B, etc. Porphyr. De abst. 1, 49, 51.] Extat et Oribasii Εὐπορίστων liber ad Eunapium, i. e. De medicamentis facile parabilibus, De medicamentis quæ a quovis parari facile possunt, h. e. comparari. [Item duo Dioscoridis. Comparativo Eust. Il. p. 955, 56.]

[Εὐπόριστος, ὁ, Euporistus, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 284, p. 393, 13. In Spartana ib. p. 616, n. 1240, col. II, 14. L. Dind.]

[Εὐπορίων, ωνος, ὁ, Euporio, n. viri in mon. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 463, n. 455, 3, in Tenio ib. vol. 2, p. 262, 20; 265, 74; 267, 121. ῐ L. Dind.]

Εὔπορος, ὁ, ἡ, oppositum τῷ ἄπορος, Pervius, Cujus meatus bene aperti sunt. Lucian. [Lexiph. c. 1] : Εὔπορα ποιήσας τὰ ὦτα, ἤδη ἄκουε· ἀπέστω δὲ ἡ ἐπιβύστρα, ἡ κυψελίς· quibus paulo ante opponit κυψελόβυστα ὦτα. Item, Per quem transire s. meare facile est, Per quem nulla difficultate commeatur : Εὔπορον μάλα πέλαγος, Quod sine ullo periculo trajicitur. [Æsch. Suppl. 470 : Ἄτης δ' ἄβυσσον πέλαγος οὐ μάλ' εὔπορον τόδ' ἐσβέβηκε.] Et ap. Plat. [Reip. 1, p. 328, E], ὁδὸς ῥᾳδία καὶ εὔπορος, Via facilis et per quam nullo negotio transitur. [Cum eod. nomine Xen. Anab. 2, 5, 9.] Itidem Gregor. : Διὰ λείας τῆς ὁδοῦ φέρων καὶ ἄγαν εὐπόρου· quem l. citans Bud. εὔπορος ὁδὸς interpr. Via bona et facilis ingressu. Sic Xen. [Hipparch. 4, 4] : Ἣν ἀπόροις νάπαις ἐντυγχάνωσι, παριόντες ἐπὶ τὰ εὔπορα, δηλώσουσι τοῖς ἱππεῦσιν, ᾗ χρὴ τὴν ἐλασίαν ποιεῖσθαι, de famulis quibusdam qui in δυσχωρίαις præmitti solent ad vias explorandas perviæne et faciles sint, an obstructæ ac impeditæ. [Thuc. 4, 78 : Τὴν Θεσσαλίαν οὐκ εὔπορον ἦν διιέναι ἄνευ ἀγωγοῦ.] Schol. Thuc. 4, [10] : Ὑποχωρήσασι δὲ (τοῦ χωρίου τὸ δυσέμβατον), καίπερ χαλεπὸν ὄν, εὔπορον ἔσται, μηδενὸς κωλύοντος, illud εὔπορον exp. εὐεπίβατον. [Xen. Anab. 3, 5, 17 : Ἐντεῦθεν δ' εὔπορον ἔφασαν εἶναι ὅποι τις ἐθέλοι πορεύεσθαι.] Activa etiam signif. ap. Eur. [Iph. A. 765] : Εὐπόροισι πλάταις, Velociter permeantibus, al. Actuariis navibus. Generaliter etiam accipitur pro Expeditus, Facilis : cui itidem oppositum ἄπορος, Impeditus, Perplexus, Difficilis. [Æsch. fr. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 477 : Ζόης πονηρᾶς θάνατος εὐπορώτερος. Eur. fr. Alcmen. ib. p. 407 : Πολλὰ τοῖς θεοῖς κἀκ τῶν ἀέλπτων εὔπορ' ἀνθρώποις πέλει (πολλά τοι θεὸς ... τελεῖ Lobeck.). Aristoph. Pl. 532 : Παρ' ἐμοῦ δ' ἔστιν ταῦτ' εὔπορα πάνθ', ὧν δεῖσθον. Xen. Cyr. 6, 1, 54 : Ὡς δ' ἔγνω εὔπορον οὖσαν τὴν ἀγωγήν.] Thuc. [8, 48 : Τοῖς μὲν ἄλλοις ἐφαίνετο εὔπορα καὶ πιστά·] 1, [93] : Τῆς βασιλέως στρατιᾶς τὴν κατὰ θάλασσαν ἔφοδον εὐπορωτέραν τῆς κατὰ γῆν οὖσαν, Maritimam expeditionem faciliorem expeditioremque esse terrestri. [Xen. Ag. 9, 3 : Ἀλλὰ μὴν καὶ τὴν εὐπάθειαν ὅσῳ ῥᾴονα καὶ εὐπορωτέραν Ἀγησίλαος ἐπετήδευσεν ἄξιον κατανοῆσαι· Reip. Lac. 11, 8 : Εὐπορώτατα καὶ ἐκεῖνα ... ποιοῦσι τὰ πάνυ δοκοῦντα χαλεπὰ εἶναι.] Dem. [p. 33, 19] : Ἑλέσθαι δὲ, ὅταν περὶ πραγμάτων προτεθῇ σκοπεῖν, οὐκέθ' ὁμοίως εὔπορον, i. e. ῥᾴδιον, εὔκολον, Facile. [Cum inf. etiam Aristot. H. A. 9, 32 : Διὰ τὸ μὴ εὔπορον εἶναι ... αὐτὴν πορίζεσθαι. Xen. H. Gr. 7, 5, 8 : Καὶ παρασκευάζεσθαι δὲ ... εὐπορώτερον ἦν.] Et [de persona Eur. fr. Hippol. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 459 : Ἔχω ... διδάσκαλον ἐν τοῖς ἀμηχάνοισιν εὐπορώτατον Ἔρωτα. Plato Phæd. p. 86, D : Εἰ οὖν τις ὑμῶν εὐπορώτερος ἐμοῦ. Xen. H. Gr. 6, 3, 10 : Δοκοῦσι δέ μοι καὶ εὐπορώτεροι ἐνίοτε γίγνεσθαι ἄνθρωποι ἁμαρτάνοντες, ἄλλως τε καὶ ἐὰν κολουσθῶσιν ὑπὸ τῶν ἁμαρτημάτων. Similiter Reip. Lac. 9, 2 : Καὶ γὰρ ῥᾴων καὶ εὐπορωτέρα (ἡ ἀρετή). Aristoph. Eq. 637 : Γλῶτταν εὔπορον δότε. Ubi etiam passive capi licet, ut Lys. 1267 : Φιλία αἰὲς εὔπορος εἴη. Active vero Eccl. 236 : Χρήματα πορίζειν εὐπορώτατον γυνή.] Synes. Ep. 152 : Εὔπορος εὑρεῖν, εὔκολος εἰπεῖν ἐραστοῦ φύσιν, Promptus ad inveniendam, facilis ad dicendam amatoris naturam. Ubi etiam nota cum infin. jungi, sicut ἄπορος supra. [Alia constr. Xen. OEc. 9, 5 : Οἱ δὲ πονηροὶ (δοῦλοι) συζυγέντες εὐπορώτεροι πρὸς τὸ κακουργεῖν γίγνονται. Plato Protag. p. 348, D. Aristoph. Vesp. 1112 : Ἔς τε τὴν ἄλλην δίαιτάν ἐσμεν εὐπορώτατοι, de vespis.] Adde ex Luciano [Halc. c. 3] : Πολλὰ φαίνεται ἡμῖν καὶ τῶν εὐπόρων ἄπορα, καὶ τῶν ἐφικτῶν ἀνέφικτα· nisi ibi malis accipere pro εὐπόριστα : sed commodius pro Factu facilia. || Abundans, Cui copia suppetit : opp. τῷ ἄπορος significanti Inops, Egenus. [Xen. OEc. 3, 8 : Ἣν δὲ καὶ ἀφ' ἱππικῆς σοι ἐπιδεικνύω τοὺς μὲν εἰς ἀπορίαν τῶν ἐπιτηδείων ἐληλυθότας, τοὺς δὲ διὰ τὴν ἱππικὴν καὶ πάνυ εὐπόρους ὄντας. Cum genitivo Dio Chrys. vol. 1, p. 142, 1 : Εἰ δὲ ὠνητὸν ὑπάρχει φιλία, τίς εὐπορώτερος χρημάτων;] Aristot. OEcon. lib. 2, Τῶν καρπῶν εὔπορος, Fructibus abundans, Fructuum dives. [De terra Pollux 1, 186, 227.] Ex Thuc., εὔπορος πᾶσιν, Omnibus affluens. [2, 64 : Πόλιν τοῖς πᾶσιν εὐπορωτάτην. Xen. Comm. 4, 6, 14 : Ὁ χρήμασιν εὐπορωτέραν τὴν πόλιν ποιῶν· Vectig. 4, 51. Dem. p. 369, 18 : Τὰ Φιλίππου πράγματα ... γέγονεν εὐπορώτερα πολλῷ κατασκευαῖς ὅπλων καὶ χώρας. Cum accusat. Isocr. p. 162, E : Εἰ τὰ περὶ τὸν βίον εὐπορώτεροι γιγνοίμεθα, et iisdem verbis p. 268, B.] Gaza vero εὐπορώτερος ἐκ διδασκαλίας dicit pro eo, quod Cic. Doctrina uberior. Et οἱ εὔποροι, Divites, Locupletes (sicut ἄποροι, Pauperes, οἱ πένητες), οἱ κεκτημένοι πολλὴν οὐσίαν, Qui sunt solvendo, Dem. [p. 1045, 23. Aristot. Polit. 4, 4 : Τὸ ταῖς οὐσίαις λειτουργοῦν, ὃ καλοῦμεν εὐπόρους. Plato Epist. 13, p. 361, D : Ἐμοῦ πλουσιώτεροι ... ἐγὼ αὐτῶν εὐπορώτερος.] Item εὔπορος ἐγγυητὴς, Locuples fidejussor. [De oratore Pollux 6, 147.] In

Paud. Græcis : Ἐπὶ δὲ παραστάσεως εὔπορος νομίζεται ἐγγυητής, οὐ μόνον ἐκ τῆς οὐσίας, ἀλλ' ἐκ τῆς εὐχερείας τοῦ ἐνάγεσθαι, Quæ verba ex Ulpiano translata sunt, Fidejussor in judicio sistendi causa, locuples jubetur dari : non tantum ex facultatibus, sed etiam ex conveniendi facilitate, Bud. p. 222, in Παράστασις. [Εὔπορα, quibus contraria ἄπορα, Debita ad exigendum facilia, ap. Demosth. p. 1209, 3.] || Εὐπόρως, Facile. [Soph. Phil. 872 : Οὐκοῦν Ἀτρέιδαι τοῦτ' ἔτλησαν εὐπόρως οὕτως ἐνεγκεῖν. Ubi εὐφόρως restituit Brunckius, quod præstare videtur iis quæ ab aliis tentata sunt εὐπόνως, εὐλόφως, εὐπετῶς. Xenoph. Cyrop. 1, 6, 9 : Τὰ πράγματα, ὧν οὐ ῥᾴδιον εὐπ. περιγενέσθαι· 8, 5, 15 : Ἐκτεῖναι φάλαγγας εὐπ. H. Gr. 5, 4, 57 : Ὥστ' εὐπ. ἦδη οἱ Θηβαῖοι σῖτον παρεκομίζοντο· OEc. 8, 10 : Τῶν ὄντων εὐπ. λαμβάνουσα ὅτῳ ἂν ἔῃ χρῆσθαι. Plato Conv. p. 215, A : Εὐπ. καταριθμῆσαι. Demosth. p. 276, 26 : Εὐπ. λῆσιν. Isocr. Epist. 9, 6 : Ῥᾴδιόν ἐστι περὶ τῶν γεγενημένων εὐπ. ἐπιδραμεῖν ἢ περὶ τῶν μελλόντων νουνεχόντως εἰπεῖν. || De opulentia, ut sit Abunde, Thuc. 8, 36 : Οἱ Πελοποννήσιοι εὐπ. εἶχον ἅπαντα τὰ κατὰ τὸ στρατόπεδον. Demosth. p. 900, 17 : Εὐπ. διέκειτο. Diog. L. 3, 99 : Εὐπορία δ' ἐστὶν, ὅταν τις πρὸς τὰς ἐν βίῳ χρήσεις οὕτως ἔχῃ ὥστε καὶ φίλους εὖ ποιῆσαι καὶ εὐπ. ἀπολειτουργῆσαι.] Εὐπορώτερον, Facilius, Expeditius. Plato Symp. [p. 204, E] : Τοῦτ' εὐπ. ἔχω ἀποκρίνεσθαι ὡς [ὅτι] εὐδαίμων ἔσται. [Εὐπορωτέρως, Opulentius, Gl.]

[Εὔπορος, ὁ, Euporus, n. viri in inscrr. Atticis ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 331, n. 193, I, 24, 32; 332, n. 194, 5, etc., in numo Dyrrhachii ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 39, 101. Aliorum in aliis. L. D.]

[Εὐπόρφυρος, ὁ, ἡ, Bene purpura tinctus aut infectus. Ezech. 23, 12, sec. Alex., ubi reliqui libri εὐπάρυφα habent. Schol. ibi διαπόρφυρα ποικίλτὰ et aliud schol. εὐπάρυφα ἀντὶ τοῦ κεκοσμημένα. Schleusn. Lex.]

[Εὐπόρως. Εὐποροωτέρως. V. Εὔπορος.]

[Εὐπότιστος, ὁ, ἡ, Riguus, Gl.]

[Εὐποτμέω, Felix sum. Plut. Æm. Paul. c. 26 : Ἀτιλίᾳ Ῥωμαίοις, κἂν εὐποτμῇ, πάντῃ ἀτιμότατον.]

Εὐποτμία, ἡ, Bona fortuna, Felicitas, εὐτυχία. Ap. Suidam : Εὐποτμίας δὲ ἀπολαύουσι πάσης ἐξ οὐρίων φερόμενοι. Et rursum, Ἐν εὐποτμίᾳ τε καὶ εὐδαιμονίᾳ διῆγον πολλῇ. Idem dici tradit, ζηλῶ τοῦτον τῆς εὐποτμίας. Reperitur et ap. Lucian. [Somn. c. 12, D. deor. 15, 1] hæc vox. [Et ap. Diod. Exc. Vat. p. 82. L. D. Dionys. A. R. 6, 18. Schaef. Artemid. 3, 62, bis. Εὐποτμίη καὶ ἀνωδυνίη, Protag. apud Plut. Mor. p. 118, E. Hemst. Sæpius eodem utitur Plut. ipse. Ælian. N. A. 11, 40. « Const. Manass. Chron. p. 30. » Boiss. Pollux 3, 102; 9, 160.]

Εὔποτμος, ὁ, ἡ, Felix, Fortunatus. [Æsch. Ag. 245 : Εὔποτμον αἰῶνα. Soph. fr. Conv. Ach. apud Stob. Fl. vol. 1, p. 434 : Θνατοῖς εὐποτμότατε, quod εὐποτμοτάτα scribendum, sive de memoria dicitur sive de oblivione. Plut. Mor. p. 58, D : Τέλλον τινὰ καὶ Βίτωνα καὶ Κλεόβιν ἀπέφηνεν εὐποτμοτέρους· eodemque gradu 119, F. Positivo p. 1058, C.] Ap. Suidam : Ἡ τοῦ στρατηγοῦ φρόνησις ἐχουσά τε καὶ τύχης εὐπότμου δι' αὐτήν. [Ap. eund. in Πότμον : Γῆρας οὐδαμῇ εὔποτμον. Mire, nisi scriptura fallit, Sabinus in Matthæi Med. p. 240 : Γένοιτο δ' ἂν σοι τιαμήριον (aeris salubris) καὶ εἰ τὰ χαμαιζηλότερα δένδρα τῶν ὑψηλοτέρων εὐποτμότερα εἴη.]

Εὐπότμως, Fortunate, Feliciter, Secunda fortuna, εὐτυχῶς Suidæ [et Hesychio et Photio].

Εὔποτος, ὁ, ἡ, Potatu s. Bibitu facilis [s. suavis. Æsch. Pers. 611 : Βοός τ' ἀφ' ἁγνῆς λευκὸν εὔποτον γάλα· Prom. 676 : Ἴασον πρὸς εὐποτόν τε Κερχνείας ῥέος· 812 : Ἔνθα Βυβλίνων ὀρῶν ἄπο ἵησι Νεῖλος σεπτὸν εὔποτον ῥέος.] Ex quo potare s. bibere facile est aut jucundum, Athen. 11, [p. 482, A] de cymbio, ex Eratosthene : Προσπαρατίθεσαν τοὺς καλουμένους κοτύλους, κάλλιστα καὶ εὐποτώτατα ἐκπωμάτων. [Vitiose Hesych. : Εὔπονος, ὄμβρος εὔποτος. Et Photius : Εὔπονος, εὔποτος.]

Εὔπους, ποδος, ὁ, ἡ, Bonis pedibus præditus; seu, ut alii, Validis solidisque pedibus : Ἵππος, κύνες, Xen. [Eq. 1, 3, 17, Cyn. 3, 2; 4, 6, 10. Aristot. H. A. 9, 22 et 23. « Artemid. 5, 79 : Εὔπους τε καὶ κοῦφος. » Hemst. Callim. fr. 48, 2 : Εὔποδα Δηοίνην. Paul. Sil. Descr. Soph. 260 : Εὔποδος ἥβης· 331, ἠοῦς. Nonn. Jo c. 19, 27, ὥρης. Pollux 1, 194; 2, 194. || De pedibus metricis Paul. Sil. Anth. Pal. 6, 54, 6 : Εὔποδες ἁρμονίας· Descr. Soph. 172 : Μέλψομεν εὐφήμοις ὑπὸ χείλεσιν εὐποδας ὕμνους. || De pede i. e. basi, ib. 558 : Ἀλλὰ γὰρ οὐ στοιχηδὸν ἐπισχερὼ εὐποδας οὗτοι πυθμένας ἐρρίζωσαν. L. Dind.]

Εὐπράγέω, Feliciter res gero, etc. sequendo signiff. datas verbo εὐσπραγέω. Thuc. [2, 60], πολιν εὐπραγοῦσαν opp. τῇ σφαλλομένῃ. [6, 16 : Ὑπὸ τῶν εὐπραγούντων ὑπερφρονούμενος. Xenoph. Apol. 27. Aristot. Eth. Nic. 9, 5. « Εὐπραγοῦντας pro εὖ πράττοντας cod. Mon. 113 Libanii vol. 4, p. 163, 2. » Jacobs. Vicissim εὖ πράττοντες pro εὐπραγοῦντες restitutum Isocr. p. 305, D. || De rebus aliter ap. Polluc. 1, 53 : Οὐκ οὐσῶν τροφῶν, κακοπραγίας οὔσης περὶ τὴν ἀγορὰν, οὐκ εὐπραγούσης τῆς ἀγορᾶς· 240 : Δένδρον εὐπραγοῦν, εὐθηνοῦν. || Passivo Eust. Opusc. p. 158, 42 : Ὃ καὶ ἐν τοῖς πρώην ἑνιαυτοῖς εὐπραγούμενον ἐν ἡμῖν διεφαίνετο.]

[Εὐπράγημα, τὸ, Felix eventus, Res prospere gesta. Appian. Pun. c. 4 : Τάδε ἦν τοῦ πρώτου πολέμου Ῥωμαίοις περὶ Λιβύην εὐπραγήματα· Civ. 1, 51. Schol. Pind. Isthm. 3, 1. Wakef.]

Εὐπρᾱγλῆς, ὁ, ἡ, affertur pro Felix. [Secunda imperite correpta εὐπρᾰγέος Planud. Interpr. Boethii p. 37.] Et compar. Εὐπραγίστερος, Facilius, Felicior. [Εὐπραγότερος, εὐτυχέστερος, Suidas. || Εὐπραγῶς, Feliciter. Greg. Naz. vol. 2, p. 286.]

[Εὐπραγία. V. Εὐπραξία.]

[Εὐπραγῶς. V. Εὐπραγής.]

Εὔπρακτος, ὁ, ἡ, Factu facilis. [Xen. Anab. 2, 3, 20 : Ἵνα μοι εὐπρακτότερον ᾖ, ἐάν τι δύνωμαι ἀγαθὸν ὑμῖν παρ' αὐτοῦ διαπράξασθαι. Pollux 3, 133; 5, 106. || Felix. Oppian. Hal. 5, 63 : Εὔπρηκτα κέλευθα. Manetho 1, 352 : Εὐπράκτους ῥέξει καὶ μακαριστοτάτους. Forma Ionica 3, 310 : Εὐπρήκτους τε τίθησιν.]

Εὐπραξία et Εὐπραγία, ἡ, [Bona actio, Bonus actus, Gl.] Felicitas in rebus gerendis, Sors prospera, Res secundæ, Prosper successus. Extat autem hoc εὐπραγία ap. Thuc. aliquot ll. [1, 84; 4, 17; 5, 46, 81, 86; 7, 46]; item ap. Plat. [Qui nunquam altera forma utitur, sed hac una, tam Felicitatis significatione ponens Leg. 5, p. 732, C : Κατά τε εὐπραγίας ἱσταμένου τοῦ δαίμονος ἑκάστου καὶ κατὰ τύχας, al., quam Recta agendi ratione, Euthyd. p. 281, B : Οὐ μόνον εὐτυχίαν, ἀλλὰ καὶ εὐπραγίαν ἡ ἐπιστήμη παρίσχει τοῖς ἀνθρώποις ἐν πάσῃ κτήσει τε καὶ πράξει. Tum ap. Pind. Ol. 8, 14 : Πολλαὶ δ' ὁδοὶ σὺν θεοῖς εὐπραγίας· ubi olim εὐπραξίας. Pyth. 7, 18 : Νέᾳ δ' εὐπραγίᾳ χαίρω· Xen. OEc. 9, 12, Isocratem, bis ap. Aristotelem Polit. 7, 3, qui ibidem et alibi altera utitur, Rhet. 1, 9, Teletem Stob. Fl. vol. 2, p. 81. Ἀλιέων εὐπραγία ap. Poll. 1, 108.] Et pluralis quoque εὐπραγίαι ap. Herodian. [6, 2, 15.] At εὐπραξία non semel usurpat Aristot. Eth., usurparat autem ante eum Herodot. [8, 54, ubi forma Ion. εὐπρηξία. Et Thuc. 1, 33; 3, 39. Æsch. Sept. 224 : Ἠιθαρχία γὰρ ἐστι τῆς εὐπραξίας μήτηρ. Soph. OEd. C. 1554 : Εὐδαίμονες γίνοισθε, κἀπ' εὐπραξίᾳ μίμνησθέ μου. Et sæpe Eurip., qui etiam plurali Ion. 566 : Κοιναὶ μὲν ἡμῖν δωμάτων εὐπραξίαι. Xen. Comm. 3, 9, 14 : Ἐρομένου δέ τινος αὐτὸν τί δοκοίη αὐτῷ κράτιστον ἀνδρὶ ἐπιτηδευμα εἶναι, ἀπεκρίνατο εὐπραξίαν. Plurali H. Gr. 4, 8, 4, Ages. 11, 10, Demosth. p. 23 extr., 155, 24, Aristoteles, Polybius, Diodorus, aliique recentiorum. Photius : Εὐπραξίαν· οἱ παλαιοὶ κωμικοὶ διὰ τοῦ ξ. Θουκυδίδης δὲ διὰ τοῦ γ. Accentum nominativi pluralis εὐπράξιαι, tanquam Atheniensibus recentioribus maxime usitatum in hujusmodi nominibus, memorat Chœroboscus Bekk. An. p. 1255, 4. Conf. Arcad. p. 133, 9. L. D.] Sed affertur et εὐπραγία γῆς pro Fœcunditate terræ. [Pollux 1, 51 : Πολυκαρπία, κἂν βιάζηταί τις, πολυσιτία, εὐπραγία γῆς· ibid. : Εὐπραγίας οὔσης περὶ τὴν ἀγοράν. Id. 1, 240 : Δένδρου εὐπραγία. || Εὐπραξία, Agilitas. Adamant. Physiogn. 2, p. 389 Fr. : Ἐὰν ἐπιμήκεις ὦσιν αἱ ὠλέναι, ... εὐπραξίας καὶ ἰσχύος τὸ σημεῖον. Ὀξίος καὶ ἰσχυροῦ ἀνδρὸς Polemo p. 267. || Εὐποιία interpretatur Hesych., quod v.]

[Εὐπραξία, ἡ, Eupraxia, mulier, ap. Theod. Stud. p. 453, C. V. etiam Εὐπράξιον. L. Dind.]

[Εὐπραξίδης, ου, ὁ, Eupraxides, n. viri, esse videtur in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 395, n. 285, col. 3, ubi supersunt literæ Ευπραξιδ. L. Dind.]

[Εὐπράξιον, ἡ, Eupraxium. Schol. Luciani Catapl. c. 12 : Γλυκέριον, ὑποχοριστικὸν τῆς Γλυκερίας, Ἀθηναίων ἔθει· αὐτοὶ γὰρ τὰ θηλυκὰ ὀνόματα οὕτως ὑποκορίζουσι, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἑταιρῶν, τὴν Εὐφημίαν λέγοντες Εὐφήμιον καὶ τὴν Εὐπραξίαν Εὐπράξιον. L. Dind.]

[Εὐπράξιος, ὁ, Eupraxius, n. viri, ap. Basil. Epist. 166, p. 256, D. Cubicularii, in Ms. ap. Montefalc. Bibl. Coisl. p. 248 extr. L. Dind.]

[Εὔπραξις, ιως, ἡ, i. q. εὐπραξία. Æsch. Ag. 255 : Πέλοιτο δ' οὖν τἀπὶ τούτοισιν εὔπραξις. V. Εὐθεράπευσις.]

[Εὔπραξις, ἡ, Eupraxis, nomen mulieris in inscr. Attica ap. Boeckh. C. I. vol. 1, p. 507, n. 709 : Εὔπραξις Σαραπίωνος Μιλησία. In Argiva p. 585, n. 1151. In Thebana p. 797, n. 1654, 10. In Stiriensi ap. Ross. Inscr. ined. fasc. 1, p. 30, n. 73, 5. L. Dind.]

[Εὔπρᾶος, quod ex Greg. Nyss. vol. 1, p. 826, C, affert Hemsterh., ubi est : Εὐπράᾳ τε καὶ ἡμέρᾳ τῷ σχήματι τὸ ἀπροόρατον ... ἐπιφυλάττουσι, scribendum ἐν πρᾴῳ.]

[Εὔπραξις, ιδος, ὁ, Eupraxis, n. viri Cnossii, in præfatione librorum Dictys Cretensis de bello Trojano, ubi bis *Eupraxidem*, semel *Eupraxide*, quod ab Eupraxides ducebat Perizonius, ab Eupraxis ducit Q. Septimius in litteris ad Q. Arcadium, commentitio illi operi præmissis, ubi *Praxim* pro *Eupraxim* scriptum. L. Dind.]

Εὐπράσσω, s. Εὐπράττω, conjunctim alicubi [perperam] scribitur pro εὖ πράσσω s. εὖ πράττω, q. e. Feliciter rem gero, res administro. Affertur et, Εὐπράττων ἐς χρημάτων λόγον, pro Divite et pecunioso. Etiam Εὐπρήσσω quidam scripserunt conjunctim : ut ap. Hom. Od. Θ, [259] : Οἳ κατ' ἀγῶνας εὐπρήσσεσκον ἅπαντα, ubi Eust. exp. εὖ ἔπρασσον : addens, inde vocatos ἀγωνοθέτας, sc. a πράσσειν posito pro ποιεῖν significante τίθεσθαι. Atque adeo per εὖ ἔπρασσον vult nos intelligere διατίθεντο. Ego certe existimo significare Bene administrabant, s. Rite et decenter. Sed nihil obstare videtur, quominus disjunctim scribamus εὖ πρήσσεσκον. Affertur tamen et ex Herodoto scriptum itidem conjunctim Εὐπρήσσω pro εὖ πράσσω, Mecum feliciter agitur, Prospera fortuna utor. [Εὖ πρήσσω recte scribitur 1, 42, idemque reddendum Homero.]

[Εὔπρᾶτος, ὁ, ἡ, Vendibilis. Hesych. : Εὔωνον, εὔπρ.]

Εὔπρεμνος, ὁ, ἡ, Pulcrum habens stipitem : unde ap. Hesych. Εὐπρέμνοις, εὐστελέχεσι. [Leonidas Anth. Pal. 6, 221, 10 : Ζανὶ παρ' εὐπρεμνῳ τᾶδ' ἀνέθεντο δρυΐ. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 4, D : Ἦν ἀσυνήθως εὐπρεμνοτάτη (ἡ γῆ). L. D.] Poetæ autem facta dialysi dicunt Εὐπρεμνος. [Nonn. Jo. c. 18, 1 : Εὐπρέμνων κέδρων. Waker.]

Εὐπρέπεια, ἡ, [Pulcritudo, Decentia, Decor, Decus, Gl.] Decor eximius, Decora species, forma. Plut. Erot. [p. 752, A] : Εὐπρέπεια καλῶν καὶ ὡραίων. [Thuc. 6, 31 : Ὅπως αὐτῷ τινι εὐπρεπείᾳ ἡ ναῦς προΐξει. Plato Phædr. p. 274, B : Εὐπρεπείας γραφῆς πέρι καὶ ἀπρεπείας· Crat. p. 402, E : Τὸ εἶ ἔχεται ἴσως εὐπρεπείας ἕνεκα. Ps.-Demosth. p. 1402, 6, τῆς ὄψεως. Polyb. 1, 4, 8, τῆς ψυχῆς.] Item Species s. Speciositas. Thuc. 3, [11, 82] : Εὐπρεπείᾳ λόγου, uno in l. pro Speciosa orationis simulatione, Colore verborum; altero pro Honesta quadam ratione. Sic Idem τὸ εὐπρεπὲς τοῦ λόγου dicit Speciosam orationem : ut et Philo De mundo : Μὴ στοχαζόμενος ὀνομάτων εὐπρεπείας, ἀλλὰ τἀληθοῦς. Sic Horat., Speciosa vocabula. Item Plato [Euthyd. p. 305, E : Ὅ γε λόγος ἔχει τινὰ εὐπρέπειαν. Id. Ep. 7, p. 333, D] : Πρὸς τὴν εὐπρέπειαν τῆς ἐκβολῆς τῆς Δίωνος. [Pausan. 5, 9, 2 : Οὔτ' εὐπρέπεια αὐτῇ (τῇ ἀπίνῃ) προσῆν. Hemst. Theod. Stud. p. 340, E, προσώπου. Plurali schol. Guelf. Eur. Hec. 614, in interpretatione voc. σχήματα.]

[Εὐπρεπέστερος. V. Εὐπρεπῶς.]

Εὐπρεπὴς, ὁ, ἡ, Decore eximius, Perdecorus. [Immo simpliciter Pulcher, Decens, Decorus, ut in Gl. Eur. Iph. A. 386 : Εὐπρεπῆ γυναῖκα· 822, μορφήν· El. 1074, πρόσωπον· 820 : Ῥίψας ἀπ' ὤμων εὐπρεπῆ πορπάματα· 951 : Τὰ δὲ εὐπρεπῆ (τέκνα) δὴ κόσμος ἐν χοροῖς μόνον. Aristoph. Eccl. 427, etc.] Xen. [Anab. 4, 1, 14 : Γυναικὸς τῶν εὐπρεπῶν· Eq. 1, 7 : Μηροὶ ἰσχυρότεροί τε καὶ εὐπρεπέστεροι ὥσπερ ἀνδρὸς φαίνονται. Pollux 1, 194, Ἵππος. Xen. Comm. 2, 1, 22 :] Γυνὴ εὐπρεπὴς ἰδεῖν, Eleganti et decora facie : ὠσχήμων, εὐμορφος. [Eadem constr. Aristoph. Thesm. 192. Aliter Demosth. p. 1016, 24 : Εὐπρεπὴς τὴν ὄψιν οὖσα.] Thuc. [2, 44], εὐπρεπεστάτη τελευτὴ, Mors gloriosissima et illustrissima. [Idem 6, 31 : Παρασκευὴ αὕτη πρώτη ἐκπλεύσασα ... εὐπρεπεστάτη τῶν ἐς ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐγένετο.] At εὐπρεπὴς τράπεζα significat potius Mensa magnificis et opiparis epulis extructa. [De aliis rebus, ut de ædificiis, ap. Thucyd. 2, 38 : Κατασκευαῖς εὐπρεπέσιν. Xen. Vectig. 1, 4 : Αἴθος ἐξ οὗ εὐπρεπέστατα θεοῖς ἀγάλματα (γίγνεται). Cujusmodi in ll. sæpe confunditur cum ἐκπρεπὴς, ut in nonnullis eorum quos in illo attulimus p. 554, A. Plato Leg. 6, p. 761, C : Τὰ πηγαῖα ὕδατα κοσμοῦντες φυτείαις τε καὶ οἰκοδομήμασιν εὐπρεπέστερα ... ποιῶσιν.] Item εὐπρεπὴς cum dat., Valde decens, Perdecorum; aut simpliciter, Decens, Decorum. [Herodot. 2, 47 : Ἐμοὶ μέντοι (ὁ λόγος) ἐπισταμένῳ οὐκ εὐπρεπέστερός ἐστι λέγεσθαι.] Philo De mundo : Εὐπρεπὲς δὲ Θεῷ ἄμορφα μορφοῦν, Perdecorum Deo, ut Cic. dicit Decorus Deo. Sic et Herodian. 8, [4, 24] : Αὐτῷ εὐπρεπῆ καὶ ἔνδοξον ἡγεῖσθαι, Decorum sibi atque honorificum. [Eur. Or. 1145 : Οὐ γὰρ εὐπρεπὲς λέγειν. Isocr. p. 289, A : Ἐπιγενομένου μοι νοσήματος, ῥηθῆναι μὲν οὐκ εὐπρεποῦς.] Idem Herodian. cum dat. 1, [17, 29] de Commodo : Κάλλει τῶν καθ' αὑτὸν ἀνθρώπων εὐπρεπέστατος, pro Omnium suæ ætatis hominum formosissimus. [Diod. 2, 34. Cum accus. Eur. Hec. 269 : Ἡ Τυνδαρὶς γὰρ εἶδος εὐπρεπεστάτη. Pro quo alibi ἐκπρ., quod v. || Decens, Decorus. Æsch. Pers. 833 : Κόσμον ὅστις εὐπρεπὴς λαβοῦσ' ὑπαντίαζε παιδί· Cho. 664 : Ἐξελθέτω γυνὴ τόκαρχος· ἀνδρὸς δ' εὐπρεπέστερον.] Item Speciosus. [Eur. Tro. 951 : Ἔνθεν δ' ἔχοις ἂν εἰς ἐμ' εὐπρεπῆ λόγον. Plat. Polit. p. 296, A. Soph. p. 227, C : Ποῖόν τι λεχθὲν εὐπρεπέστατον εἶναι δόξει.] Thuc. 3, [82] : Μετὰ ὀνόματος εὐπρεποῦς, schol. εὐσχήμονος, πιθανοῦ· sicut [6, 76] εὐπρεπὴς αἰτία, accipit pro πιθανὴ αἰτία : 3, [82], Δειλία εὐπρεπὴς, Timiditas speciosa, cui speciosum nomen prætexitur. 4, [86] : Ἀπάτη εὐπρεπεῖ· 6, [8] : Προφάσει βραχείᾳ καὶ εὐπρεπεῖ· 8, [66] : Ἦν δὲ τοῦτο εὐπρεπὲς πρὸς τοὺς πλείους, Speciosum et probabile multitudini, schol. πιθανὸν πρὸς τοὺς πολλούς. Item τὸ εὐπρεπὲς substantive pro Speciositas, ut τὸ εὐπρεπὲς τοῦ λόγου Idem [3, 38] dixit Orationis speciem et probabilitatem vel Orationem speciosam et probabilem, schol. τὸν πιθανὸν λόγον : alii etiam Luculentam orationem. [Id. 7, 57 : Ἐκ τοῦ εὐπρεποῦς.] Quod vero idem Thuc. 1, [39] dicit, Τὸ εὐπρεπὲς τῆς δίκης, idem schol. exp. τὴν δόκησιν τῆς δίκης, οὐχὶ τὴν ἀλήθειαν, ubi sicut opponit sibi invicem τὸ εὐπρεπὲς et τὴν ἀλήθειαν, sic etiam Paus. Att. p. 4 inter se opp., ἐς μὲν τὸ εὐπρεπὲς et τῷ ἐπὶ ἔργῳ. Item Plut. Camillo [c. 3] : Τοῦ εὐπρεποῦς χάριν ἐπιγαμίαν καλεῖσθαι, Specioso prætextu, vocabulo, nomine. Pro quo alioquin diceretur, ὑποχορίζεσθαι ἐπιγαμίαν. [Sæpe confunditur cum εὐτρεπὴς, quod v.]

|| Εὐπρεπῶς, Perdecore, Decore, Decenter, Eleganter. [Eur. Alc. 161 : Ἐσθῆτα κόσμου τ' εὐπρεπῶς ἠσκήσατο.] Speciose, Specioso prætextu. Thuc. [1, 82 : Πόλεμον ξύμπαντας ἀραμένους ... οὐ ῥᾴδιον εὐπρεπῶς θέσθαι·] 6, [6] : Βοηθεῖν εὐπρ. τοῖς ἑαυτῶν ξυγγενέσι, schol. εὐπροφασίστως. 4, [61] : Εὐπρ. ἄδικοι ἔδοξαν ἐλθόντες, schol. μετὰ προφάσεως εὐπρεποῦς ἐλθόντες : paulo autem ante [c. 60] εὐπρεπῶς exp. πιθανῶς. Utitur Æschin. pro Speciose, C. Ctes. : Εὐπρεπῶς γε τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ τῷ ἔργῳ αἰσχρῶς. [Æsch. Ag. 615 : Αὕτη μὲν οὕτως εἶπε μανθάνουσι σοι τοῖσιν ἑρμηνεῦσιν εὐπρεπῶς λόγον. || Εὐπρεπέστερος, Decentius, Gl. || Pro quo neutro sing. Eur. Rhes. 841 : Εὐπρεπέστερον Πάρις ξενίαν κατήσχυν' ἢ σὺ συμμάχους κτανών. || Superl. Thuc. 8, 109 : Ὅποις τὰς διαβολὰς καὶ περὶ τῶν ἄλλων ὡς εὐπρεπέστατα ἀπολογήσηται. Plato Soph. p. 251, A : Τὸν λόγον ὅπῃπερ ἂν οἷοί τε ὦμεν εὐπρεπέστατα διωσόμεθα· Conv. p. 198, D.]

[Εὐπρέπτης, ὁ, Euprepes, auriga quem interfecit Caracalla. Dio Cass. 77, 1, ubi Εὐπρεπῆ, quod Εὐπρέπη scribendum. Notum nomen in Monum. Matthæianis et al. L. Dind.]

[Εὐπρεπιανὸς, ὁ, Euprepianus, n. viri ap. Theod. Stud. p. 246, D; 253, A, etc. ἔα L. Dind.]

[Εὐπρεπίζω, Exorno. Iren. p. 70. Καιλ.]

[Εὐπρέπιος, ὁ, Euprepius, n. viri ap. Liban. Epist.

lat. 1, 62, p. 747, in inscr. Phanagor. ap. Bœckh. vol. 2, p. 164, n. 2128. L. Dind.]

[Εὐπρεπόω. Prov. 2, 10: Ἐὰν γὰρ ἔλθῃ ἡ σοφία εἰς τὴν διάνοιαν, ἡ δὲ αἴσθησις τῇ σῇ ψυχῇ καλὴ εἶναι δόξῃ, βουλὴ καλὴ φυλάξει σε. Aquila τῇ σῇ ψυχῇ εὐπρεπώσει. Quod videtur corruptum ex verbo εὐπροσωπεῖν, quod v. l. Dind.]

[Εὔπρεπτος, ὁ, ἡ, Conspicuus. Æsch. Suppl. 722: Πᾶσα δ' ἡ ἐπιχουρία εὔπρεπτος. V. Ἀπρεπτος.]

[Εὐπρεπῶς. V. Εὐπρεπής.]

Εὔπρηστος, ὁ, ἡ, Accensu ustuque facilis. Suidæ et Hesychio εὐφύσητος, Inflatu facilis. [Ex Hom. Il. Σ, 471: Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων, παντοίην εὔπρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι. Cui l. alteram interpretationem accommodatiorem recte judicavit Buttm. Lexil. vol. 1, p. 105. Priori Theod. Stud. p. 52, E: Εὐπρήστου ὕλης. L. Dind.]

[Εὐπρήων, ωνος, ὁ, ἡ, Saxeus. Paul. Sil. Amb. 276: Τῆς αὐτῆς γεγανῖαν εὐπρήωνος ἰρίπνης... λάϊγγα. L. D.]

[Εὐπριστία, ἡ, Facilitas serrandi. Schol. Ven. Hom. Il. Θ, 93: Τῆς εὐπριστίας τῶν ξύλων.]

Εὔπριστος, ὁ, ἡ, Serra eleganter sectus s. dissectus, Qui serra facile dissecari s. secari potest. [Hippocr. p. 911, G; Theophr. H. Pl. 5, 6, 3.]

[Εὐπροαίρετος, ὁ, ἡ, Promtus, Gl. Clem. Al. p. 856. Artemid. 2, 37: Εὐπροαίρετοι καὶ κατὰ νόμον ζῶντες, ubi v. Reiff.; Vales. ad Excerpta p. 480. « Qui quod rectum et laudabile est, ad agendum sibi proponit. Οὐ χρημάτων χρῄζει ὁ Θεός, ἀλλ' εἰλικρινοῦς καὶ εὐπροαιρέτου καρδίας, Jo. Chrys. Hom. 108, vol. 5, p. 703. » Sylburg.]

[Εὐπρόθῡμος, ὁ, ἡ, Alacer. Mauric. Strat. p. 158: Εἰ ὁ στρατὸς εὐπρόθυμος εὑρεθῇ. Leo Tact. 19, 18, p. 832: Τοὺς δὲ στρατιώτας ἀνδρείους ἐπιλέγου καὶ ῥωμαλέους καὶ εὐπροθύμους. Theod. Stud. p. 338, B: Τοιαῦτα καὶ τὰ γράμματα, θαρσαλέα, εὔθυμα, εὐπρόθυμα. Ephr. Syr. vol. 1, p. 157, E: Ἵνα ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ θανάτου, εὕρῃ σε εὐπρόθυμον. || Adv. Ephr. Syr. vol. 1, p. 144, C: Κἀγὼ μᾶλλον εἰς θάνατον εὐπροθύμως βαδιοῦμαι· 146, C: Εὐπρ. ἐπιτελῶν πάντα· vol. 3, p. 141, D: Εὐπρ. τῷ θηρίῳ ἐπίστευσαν. L. Dind.]

[Εὐπροόρᾱτος, ὁ, ἡ, Perspectus, Gl.]

Εὐπροπαθών, Qui prior beneficio est affectus. [Scribendum εὖ προπαθών.]

[Εὐπροσαγκάλιστος, ὁ, ἡ, Facile ulnis gestandus. Hesych.: Εὐάγκαλον, εὐπροσαγγάλιστον (sic). ᾱ]

[Εὐπροσάγωγος, ὁ, ἡ, Cyrill. Hier. p. 223. Kall.]

Εὐπρόσδεκτος, ὁ, ἡ, Acceptu s. Receptu facilis, Acceptus. [Acceptabilis, Affabilis; Εὐπρόσδεκτον ἡγοῦμαι, Acceptum habeo, addunt Gl.] 2 Ad Cor. 6, [2], ex Esaiæ 49, [8]: Ἰδοὺ νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας. Pro quo paulo ante καιρῷ δεκτῷ, Tempore accepto, i. e. Tempore gratuitæ benevolentiæ et beneficentiæ. Ep. Ad Rom. 15, [16]: Ἵνα γένηται ἡ προσφορὰ τῶν ἐθνῶν εὐπρόσδεκτος, Ut oblatio gentium fiat accepta. Sic in 1 Ep. Petri 2, [5]: Ἀνενέγκαι πνευματικὰς θυσίας, εὐπροσδέκτους τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, Acceptas Deo per Jesum Christum. In superiore Esaiæ ap. Paul. l., Ἰδοὺ νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, quidam interpr. Tempus acceptandum. [Theodor. Stud. p. 183, B: Εἰς ἁγίας εὐχὰς καὶ εὐπροσδέκτους. Schol. Aristoph. Pac. 1054, θυσία. Plut. Mor. p. 801, C: Ὅπως εὐπρ. γένηται τοῖς πολλοῖς (ὁ λόγος). L. Dind. Greg. Thessalon. Hom. ad Matth. p. 62; Cyrill. Catech. 4, p. 23; Max. Planudes in Vers. Ovid. Met. 13, 467; Gaisfordii Catal. Clark. p. 21, 4. Boiss. Clem. Al. p. 865. Routh. || Adv. Εὐπροσδέκτως, Epiphan. vol. 1, p. 360.]

Εὐπρόσεδρος, ὁ, ἡ, Constanter assidens, et quasi a latere alicujus nunquam discedens. Item, Assiduus in aliquo negotio, ut εὐπάρεδρος: unde et pro εὐπρόσεδρον 1 Cor. 7, [35] quædam nostra exempll. habebant εὐπάρεδρον. Vocat autem sive hoc sive illo nomine (magis tamen εὐπρόσεδρον probo) Constantium manendi cum aliquo, ut constanter manemus cum iis, quibus semper assidemus, et a quorum latere nunquam discedimus. [Jo. Chrys. In 1 Tim. serm. 13, vol. 4, p. 300.]

Εὐπροσηγορία, ἡ, Affabilitas. Isocr. Ad Demon. [p. 6, B]: Τῷ μὲν τρόπῳ γίνου φιλοπροσήγορος, τῷ δὲ λόγῳ εὐπροσήγορος· ἔστι δὲ φιλοπροσηγορίας μὲν, τὸ προσφωνεῖν τοὺς ἀπαντῶντας· εὐπροσηγορίας δὲ, τὸ τοῖς λόγοις αὐτοῖς οἰκείως ἐντυγχάνειν. Cic. [Ad Att. 12, 40]: Quis aut congressum meum, aut facilitatem sermonis desideravit? i. e. εὐπροσηγορίαν, Bud. Conf. Φιλοπροσήγορος.

Εὐπροσήγορος, ὁ, ἡ, Libenter salutans, Affabilis, [Comis huic addunt Gl.] Qui benigne et comiter appellare solet, Bud. Locum Isocr. v. in Εὐπροσηγορία. In VV. LL. citatur ex Demosth. εὐπροσηγόρῳ φρενί, et εὐπροσήγορον στόμα, quæ potius videntur ex poeta quodam sumpta, pro Comi. [Eur. Hipp. 95: Ἐν δ' εὐπροσηγόροισιν ἐστί τις χάρις· Alc. 776: Οὐ χρὴ σκυθρωπὸν τοῖς ξένοις τὸν πρόσπολον εἶναι, δέχεσθαι δ' εὐπροσηγόρῳ φρενί· Suppl. 869: Ἀψευδὴς ἦθος, εὐπροσήγορον στόμα· Herc. F. 1282: Ἦν δὲ καὶ μένω, ἐς ποῖον ἱερὸν ἢ πανήγυριν φίλων εἶμ'; οὐ γὰρ ἅτας εὐπροσηγόρους ἔχω. Tragicus ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 440: Ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς γῆρας εὐπροσήγορον. Ap. Moschionem ibid. p. 357: Καὶ πρεσβήγορον φάτιν, Valck. corrigit κεὐκρ. Isocr. p. 6, B: Τῷ λόγῳ (γίγνου) εὐπροσήγορος. Sirac. 6, 6: Γλῶσσα εὐλαλος πληθύνει εὐπροσήγορα (ῥήματα). Philostr. Her. p. 715: Τὸν δὲ τῶν ὀφθαλμῶν νοῦν, ἐν μὲν ταῖς μάχαις ἄτρεπτόν τε φαίνεσθαι καὶ γοργὸν, ἐν δὲ τῇ ἡσυχίᾳ φιλέταιρόν τε καὶ εὐπροσήγορον τὰς βολάς. Joseph. A. J. 19, 1: Γάϊον δὲ ἱστορεῖται παρὰ φύσιν τὴν ἑαυτοῦ εὐπροσηγορώτατον γενέσθαι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Plut. Mor. p. 120, A, φιλανθρωπία. Cum κοινὸς ib. p. 823, D. Dionys. A. R. 3, 48: Καὶ τὸ δημοτικὸν πλῆθος οἰκείως ἔχειν αὐτῷ παρεσκεύασεν εὐπροσηγόρους τε ἀσπασμοῖς καὶ κεχαρισμέναις ὁμιλίαις.]

[Εὐπροσηγόρως, Affabiliter, Comiter. Dionys. A. rh. 5, 4: Φιλανθρώπως καὶ εὐπρ. ἅπασι προσενεχθῆναι καὶ ὁμιλῆσαι. Pollux 5, 139.]

[Εὐπρόσθετος, ὁ, ἡ, Qui facile apponitur. Hippocr. p. 383, 9: Εὐπρόσθετος (τροπὴ) εὐεξανάλωτος.]

Εὐπρόσῑτος, ὁ, ἡ, [Accessibilis, Gl.] Accessu facilis, [Strabo 12, p. 545: Διὰ τοῦτο οὐκ εὐπρόσιτον τὸ χωρίον. Lucian. V. H. 2, 44: Νῆσος οὐ μεγάλη, εὔπρ. « Hesych. in V. Basil. M. vol. 3, p. 144. A. » Hemst. Superlativum ponit Suidas.] Affabilis, Facilis, i. q. εὐπρόσοδος, εὐπροσήγορος. [Pollux 5, 138. Theodor. Stud. p. 403, C: Τὸ εὐπρόσιτόν σου καὶ μέτριον τοῦ φρονήματος· 573, B: Τῇ εὐπροσίτῳ παραδοχῇ. L. D. || Neutro plur. adverbialiter Theodor. Stud. p. 379, C: Ὁμιλεῖς εὐπρόσιτα καὶ τῷ τυχόντι. || Gratus, Acceptus. Εὐπρόσιτον τῇ τοῦ ῥύθμου ἡδύτητι ποιῶν τὸ παραγγελλόμενον, Suid. in Νόμοι κιθαρῳδικοί. Hesych.: Εὐπρόσιτοι, εὐπρόσδεκτοι. Eust. ap. Tafel. De Thessalonica p. 429: Οὐ γὰρ τοῖς περὶ λόγους μὲν ὁ λόγος ἐκεῖνος ἦν εὐπρόσιτος. Theodor. Stud. p. 315, B: Τοῦτο εἴη θεῷ εὐπρόσιτον· 349, C: Οὗ εἴ ἀν γένοιτο σωτηριωδέστερον καὶ θεῷ εὐπρόσιτον (vel εὐπροσιτώτερον); 399, C: Ἔπειτα καὶ ἡ ἐν Νικαίᾳ τὸ δεύτερον, ὡς ὁμόφρων τῇ μετὰ τὴν ἕκτην συνόδῳ εὐπρόσιτος παρὰ τοῖς πάντε. Paullo aliter idem 484, A: Ἐξ οὗ καὶ τὸ μετέχειν τῶν ἁγιασμάτων εἴη ἂν ἡμῖν εὐπρόσιτον, μᾶλλον δὲ ζωῆς αἰωνίου ἐφόδιον, Facile. L. D.]

[Εὐπροσκύνητος, ὁ, ἡ, Adorabilis, epith. Mariæ ap. Epiphan. monach. De vita Mariæ p. 48, s. Aphrodisianum in Anecd. Gr. vol. 3, p. 39 not. Boiss.]

[Εὐπροσόδευτος, ὁ, ἡ, Reditum augens. Geopon. 10, 1, 3.]

Εὐπρόσοδος, ὁ, ἡ, Accessu facilis, Ad quem facilis patet aditus. [Æneas Tact. c. 22, p. 66, 3: Ἥ δ' ἂν τῆς πόλεως εὐπρόσοδα ... ἦ. African. Cest. c. 57, p. 305, B: Τῆς πόλεως ὅσα ἂν ᾖ εὐπρόσοδα.] Xen. Cyrop. 6, [1, 23]: Ἐκάθισε μὲν τὸ στράτευμα, ἔνθα ὥρατο ὑγιεινότατον εἶναι καὶ εὐπροσοδώτατον· Hell. 6, [5, 24]: Φρουρὰς δὲ καθιστάναι ἐνόμιζον ἐπὶ τοῖς εὐπροσοδωτάτοις. [Pollux 1, 172; Thomas M. p. 393.] Homo etiam aliquis εὐπρόσοδος dicitur, Ad quem aditus patet, et quocum colloqui possis, si opus sit: qui Affabilis appellatur a Terentio: itidemque ap. Cic.: In omni sermone omnibus affabilem et jucundum se esse vellet. [Thuc. 6, 57: Ἦν δὲ πᾶσιν εὐπρόσοδος ὁ Ἱππίας. Xen. Ages. 9, 2.] Plut. Popl. [c. 4]: Εὐπρόσοδος ἦν τοῖς δεομένοις, Ad eum facilis erat aditus eo indigentibus, Omnibus qui ipsius consilio et opera indigerent, fores ejus patebant. [Thomas M. l. c. || Qui facile accedere potest. Philo Belop. p. 104, B: Τὰς ἐπίπλους καὶ τὰς εὐπροσόδους καὶ τὰς ἀριστα πλεούσας τῶν νεῶν ἐπὶ τὰ πέρατα

(l. κέρατα) τάξας. L. D. || Adv. Εὐπροσόδως, ut σκληρὸν memorat Pollux 5, 139.]

Εὐπρόσοιστος, ὁ, ἡ, Allatu facilis, ex Eur. affertur pro Accessibilis, Pervius, Expositus, Facilis. [Med. 279 : Κοὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις. Schol. εὐεπιβούλευτος καὶ ῥᾳδία πρὸς τὸ διαφυγεῖν αὐτήν. Hemst.]

[Εὐπροσόμιλος, ὁ, ἡ, Qui suavis et urbanus est in consuetudine. Exc. Phrynichi p. 39, 1 Bekk. : Εὐπροσόμιλος, ὁ ἡδὺς ἐν συνουσίᾳ καὶ ἀστεῖος. Conf. Εὐόμιλος.]

[Εὐπροσόρμιστος, ὁ, ἡ, Ad quem facile est appellere. Diod. 5, 13 : Νῆσος εὐπρ. Pollux 1, 100, λιμήν.]

[Εὐπρόσρητος, ὁ, ἡ. Pollux 5, 138 : Τὸ εὐπρόσρητος σκληρότερον· ἐφαρμόττει δὲ τοῦτο κατ' ἄλλην χρείαν (quam de quibus proxime dixerat εὐπροσήγορος et φιλοπροσήγορος. Contrario autem composito ἀπρόσρητος tribuerat significationem diei ἐν ᾗ μὴ γένοιτο ἀσπασμὸς, ut synonymo προσρητὴ significationem, ἐν ᾗ γίγνεται ἀσπασμός). Est igitur Idoneus ad salutandum.]

[Εὐπρόσφθεγκτος, ὁ, ἡ, Assonans. Hesych. : Εὐπροσφθέγκτους, εὐήχους.]

Εὐπρόσφορος, ὁ, ἡ, ἐν λόγοις, Facundus, Disertus. Herodian. 8, [3, 7] de Crispino, viro consulari in Aquileiensium rep. : Φύσει μὲν καὶ ἄλλως αἰδέσιμος ὤν, ἔν τε τῇ Ῥωμαίων φωνῇ εὐπρ. ἐν λόγοις, Romana facundia pollens, Polit. [Xenocr. c. 7, § 9, de piscibus : Εὔχυλον καὶ εὐπρόσφορον ἡ ἐκεῖ δίαιτα δίδωσι.]

Εὐπρόσφυτος, ὁ, ἡ, Facile coalescens s. coiens. Theophr. C. Pl. 1, [6, 2] : Εὐπρόσφυτον δ' αἰεὶ τῷ ὁμοίῳ τὸ ὅμοιον.

[Εὐπροσωπεύομαί τινι, Aspectu alicui placeo, arrideo. Amphiloch. p. 47. Kall.]

Εὐπροσωπέω, Aspectu meo alicui placeo. Jo. Chrysostom. in Epist. ad Ephes. 6 : Εἴ τινα υἱὸν ἔχῃς, ἐκεῖνος δὲ ἀφεὶς τοὺς εὐπροσωποῦντας τῶν οἰκετῶν, ἀναμιγνύηται τοῖς σε λελυπηκόσι. Ubi nota opponi sibi εὐπροσωποῦντας et λυποῦντας. A Paulo autem εὐπροσωπῆσαι ἐν σαρκὶ dicuntur Quibus voluptates corporis placent, Qui voluptatibus corporis acquiescunt, veluti φαιδρῷ προσώπῳ, Ad Galat. 6, [12] : Ὅσοι θέλουσιν εὐπροσωπῆσαι ἐν σαρκί. [Proverb. 140, 6 : Ἀκούσονται τὰ ῥήματά μου, ὅτι ἡδύνθησαν, variatur inter hoc et εὐτρεπίσθησαν, εὐπροσώπησαν, et quod ex utroque conflatum videtur εὐπροσωπίσθησαν. Infin. præs. εὐπροσωπεῖν est ap. Nilum Epist. p. 136. Passivo Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 235, A : Οὐ μὴν δ' ἐς τέλος ἀπέλεγε τὴν δόσιν ὁ βασιλεὺς, ἀλλὰ προσανήρτα καιρὸν τὸν τῆς τεκνογονίας δῆθεν, ὡς ἂν καὶ κληρονόμου τούτῳ φανέντος ... εὐπροσωποῖτο καὶ ἡ ἀπόδοσις. L. Dind.]

Εὐπροσωπία, ἡ, Bonus aspectus, Bud. [Dionys. A. R. 3, 11 : Τὸ πρῶτον ὑμῶν δικαίωμα καὶ πλείστην ἔχον εὐπροσωπίαν. Antiatt. Bekk. p. 92, 32 : Εὐπαιδευσία, εὐπρ. V. Εὐοψία.]

Εὐπρόσωπος, ὁ, ἡ, Pulcer aspectu, Qui formosa facie est, εὐειδής. Aristoph. Pl. [976] : Μειράκιον εὐπρόσωπον καὶ καλόν. [Ran. 410, Pac. 617, Th. 191.] Anaxandrides ap. Athen. 13, [p. 570, E] de Theolyte meretrice : Μάλ' εὐπρόσωπος καὶ καλὴ Ὑπέφαιν' ἐσομένη. [Plato Charm. p. 154, D. Const. Manass. Chron. 2575 : Κάλλει διαλάμπουσα σώματος εὐπροσώπου. Superlat. Xen. Comm. 1, 3, 10. De bestia Pollux 5, 83 : Εἴποις δ' ἂν ἐπὶ παρδάλεως, ἔχει τὸ σῶμα ... κροκοειδὲς, εὐπρόσωπον, εὔχρουν, εὐειδές.] Et εὐπρόσωποι ἔρωτες in l. quodam, quem Plut. in Præc. pol. [p. 798, D] citat. Improprie autem εὐπρ. λοπὰς dicitur a Comico quodam ap. Athen. l. 7. [Eur. Phœn. 1336 : Οὐκ εὐπροσώποις φροιμίοις ἄρχει λόγου.] || Speciosus, Honesti speciem præferens. [Herodot. 7, 168 : Ὑπεκρίναντο μὲν οὕτω εὐπρόσωπα.] Demosth. [p. 277, 4] : Λόγους εὐπροσώπους καὶ μύθους συνθεὶς καὶ διεξελθών. [Cum eodem voc. Philostr. V. Soph. p. 509, 1.] Et εὐπρ. αἰτία, inquit schol. Soph. [Aj. 1009], ἡ πιθανὴ καὶ εὐπρεπής. [Cum eodem Liban. Epist. 814. Aristot. Polit. 2, 5 : Εὐπρ. μὲν οὖν ἡ τοιαύτη νομοθεσία καὶ φιλάνθρωπος ἂν εἶναι δόξειεν. Lucian. Hermot. c. 51 : Εὐπροσωπότερον γὰρ ἐκεῖνο (τὸ ψεῦδος). Plut. Mor. p. 683, E : Τοῖς εὐπροσωποτάτοις τῶν ἐπιθέτων. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 59, A : Εὐπρόσωπά τινα προκαλύμματα. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 110, C : Εὐπρόσωπον ἀφορμήν. Alia similia contulit Suicer.] || Qui hilari et læto vultu est, lætis oculis aliquem aspicit, Hilaris aspectu. Soph. Aj. [1009] : Ἦ που Τελαμὼν ὁ σὸς πατὴρ ἐμός θ' ἅμα Δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος ἵλεώς τ'; Ubi schol. annotat εὐπρόσωπος dici pro adv. εὐπροσώπως, i. e. ἱλαρῷ προσώπῳ, Hilari vultu, Læta fronte. [Idem ib. 134 : Τὸ δὲ τῶν αἰχμαλώτων κηδεμονικὸν μὲν, ὡς Αἰσχύλος ἐν Θρῄσσαις, οὐ μὴν εὐπρόσωπον· ὅρα γὰρ οἷον αἰχμαλώτους ἐπιτιμᾶν τῷ Μενελάῳ.]

[Εὐπροσώπως, Speciose. Philostr. V. Soph. p. 510, 7 : Οὐ γὰρ ἄν ποτε τοὺς περὶ τὴν Ἄμφισσαν λόγους εὐπρ. τε καὶ ξὺν ὥρᾳ διέθετο. L. D. Aristæn. 1, 9, p. 40. Hemst. Schol. Thuc. 2, 8.]

Εὐπροφάσιστος, ὁ, ἡ, Prætextu facilis, Speciosum habens prætextum, ut εὐπροφ. αἰτία, quod alii exp. Idonea excusatio et prætextus, εὐάφορμος, Bud. Excusatissima causa, Idonea ratio aliquid faciendi. Thuc. 6, fin., p. 233 : Καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἤδη εὐπροφάσιστον μᾶλλον τὴν αἰτίαν ἐς τοὺς Ἀθηναίους τοῦ ἀμύνεσθαι ἐποίησαν. [Appian. Pun. c. 64 : Ἀμφίλογα, εὐπρ. Wakef.]

Εὐπροφασίστως, Specioso prætextu. [Mauric. Strateg. p. 169 : Χρὴ τοὺς ὁμογενεῖς τῶν ἐναντίων ... ἐν ἑτέροις τόποις εὐπρ. πέμπειν. L. D.] Compar. εὐπροφασίστερον affertur pro Excusatius.

[Εὐπρόφορος, ὁ, ἡ, Promptus, Gl. Dionys. H. De comp. vv. p. 66, 12 : Μίσγοντα ... κακοφώνοις εὔφωνα καὶ δυσεκφόροις εὐπρόφορα, Ad proferendum facilia. « Τὸ τῆς φωνῆς εὐπρόφορον, Stephan. in Δῶρος. » Hemst.]

[Εὐπροχώρητος, ὁ, ἡ, Bene procedens. Athanas. vol. 1, p. 939, E : Ἵνα τὴν πλάνην ὑμῶν ταῖς κακαῖς ἐφευρέσεσιν εὐπροχώρητον δείξητε. Ita libri meliores. Ceteri εὐπροχείρητον.]

[Εὐπρυμνής. V. Εὔπρυμνος.]

Εὔπρυμνος, ὁ, ἡ, Bonam s. Pulcram habens puppim. Hom. Il. Δ, [248] : Ἔνθα τε νῆες Εἰρύατ' εὔπρυμνοι πολιῆς ἐπὶ θῖνι θαλάσσης. [Eur. Iph. T. 1000, 1357, A. 723, πλάται. Hippocr. Epist. p. 1276, 51. || Εὐπρυμνὴς, Æsch. Suppl. 989 : Εὐπρυμνῆ φρενὸς χάριν.]

[Εὔπρῳρος, ὁ, ἡ, Qui pulcram habet proram. Eur. Iph. A. 765 : Εὐπρῴροισι πλάταις. Figurate Hesych. et Photius : Εὔπρῳρον, εὐπρόσωπον, εὐκέφαλον.]

[Εὔπταιστος, ὁ, ἡ, Facile labens, Proclivis ad errorem. Hippocr. p. 26, 19 : Σφαλερὴ καὶ εὔπταιστος ἡ μετ' ἀδολεσχίης ἰσχύρισις.]

Εὔπτερος, ὁ, ἡ, Bene alatus, pennatus, Pennis plurimum potens. [Proprie Soph. OEd. T. 176 : Εὔπτερον ὄρνιν. Aristot. H. A. 1, 1 med., ὀρνίθιον. Bion 1, 82, φαρέτρα. Oppian. Cyn. 1, 153 : Εὔπτερον ὠκὺν ὀϊστόν. Euenus Anth. Pal. 9, 122, 3, τέττιξ. Theo Alex. App. ejusd. 50, 4, Ἑρμῆς.] Aristoph. Nub. [800] : Εὐσωματεῖ γὰρ καὶ σφριγᾷ, Κἄστ' ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων τῶν Κοισύρας, metaph. pro Ex ditioribus et nobilioribus, quæ pennis suis ceteras quasi antecunt, εὐγενῶν, ἐπῃρμένων καὶ μετεώρων καὶ ὑπερηφάνων, κούφων, καὶ ὧν ὁ λογισμὸς ἵπταται, schol. [Forma soluta Antipater Anth. Pal. 9, 603, 5 : Οἰωνὸν εὔπτερον. Nonn. Dion. 16, 63; 18, 291. L. Dind.]

[Εὐπτέρυγος, ὁ, ἡ, Bene alatus. Oppian. Cyn. 3, 125 : Τεῖχος ὑπ' εὐπτέρυγον πρυλέες τρύζουσι νεοσσοὶ, de pullis sub alas gallinæ confugientibus. Nonnus Dion. 6, 136 : Αὐσαμένη δὲ δράκοντας εὐπτερύγων ἀπὸ δίφρων· 13, 435, Ἐρώτων. Paul. Sil. Descr. Soph. 695. De navibus Satyrus Anth. Pal. 9, 6, 6 : Πίτνατε δ' εὐπτερύγων λεπταλέας στολίδας. Quæ etiam ad Εὐπτέρυξ referri possunt. L. Dind.]

[Εὐπτερώτης, ὁ, Bene plumatus, Plumosus. Const. Manass. Amat. 3, 69 : Τὸν ὑπήκοον λαὸν ἀμφέπει καὶ συνέχει, ὡς εὐπτερώτης ἁπαλοὺς νηπίους ὀρταλίχους. L. D.]

[Εὐπτησία, ἡ, Facilitas volandi. Artemid. Onir. 5, 69 : Ἔδοξέ τις ... ἵπτασθαι καὶ ἀγάλλεσθαι μὲν ἐπὶ τῇ εὐπτησίᾳ.]

[Εὐπτόητος, ὁ, ἡ, Qui facile pavefit s. consternatur. Jo. Chrys. Hom. 44, vol. 5, p. 298, 26. Seager. Ψοφοδεεῖς καὶ εὐπτόητοι (πρὸς ἅπαν his addit Plut. Mor. p. 642, A), Basil. M. vol. 2, p. 124, E. Basil. Sel. V. Th. p. 76. Hemst. Nicet. Chon. p. 351, D; schol. Æsch. Sept. 78.]

[Εὐπτόλεμος, ὁ, ἡ, i. q. εὐπόλεμος. Quintus 4, 90; 5, 320; Agathias Anth. Pal. 4, 3, 68; Paul. Sil. Descr. Soph. 971.]

Εὔπτορθος, ὁ, ἡ, Pulcros s. Multos habens ramos,

Ramosus, εὔκλαδος Suidæ [et Photio. De cornibus epigr. Anth. Plan. 4, 96, 4 : Εὐπτόρθων παλάμας ὀρχξάμενος χεράων.]

[Εὔπτωτος, ὁ, ἡ, Pronus ad casum vel ruinam. Arethas p. 968, nisi leg. ἔκπτωτος, quod et alibi reperitur et ap. eund. p. 978. Maius.]

Εὐπῡγία, ἡ, Pulcræ clunes, Horatio, s. Tumidæ et pingues clunes : quibus ap. Eund. opponuntur Aridæ clunes. Legitur in Comici cujusdam [Alexidis] versibus ap. Athen. 13, [p. 568, B, et ap. Clem. Al. p. 256].

Εὔπῡγος, ὁ, ἡ, Bonas s. Pulcras nates habens, Pollux [2, 184. Ap. Hermetem Stob. Ecl. eth. p. 993 : Πάντες δὲ οὗτοι καλλίμηροί εἰσι καὶ εὐπωγωνότεροι, Bahrdtius et Heerenius εὐπυγότεροι. L. Dind.]

[Εὐπυλίδας, ὁ, Eupylidas, n. viri. Nicand. Anth. Pal. 7, 435, 1. ῠῐᾶ. L. Dind.]

[Εὐπυνδάκωτος, ὁ, ἡ, Qui est bono fundo. Lucian. Lexiph. c. 13, ποτήρια. ᾰ]

Εὔπυργος, ὁ, ἡ, Bonis turribus munitus, Pulcras turres habens. Hesiod. [Sc. 270] : Εὔπυργος πόλις ἀνδρῶν. [Hom. Il. H, 71 : Τροίην εὔπυργον. Christodor. Ecphr. 361 : Εὐπύργοισιν Ἀθήναις. Euenus Anth. Pal. 9, 62, 1 : Εὐπύργοις τείχεσι κληζομένην (Trojam). Lucian. Char. c. 23. || Forma Ἠύπυργος Pind. Nem. 4, 12 : Αἰακιδᾶν ἠύπυργον ἕδος. L. Dind.]

[Εὐπυρίδαι, οἱ, Eupyridæ, pagus Atticus. Steph. Byz. : Εὐπ., δῆμος Αἰαντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης Εὐπυρίδης. Τὰ τοπικὰ ἐξ Εὐπυριδῶν, εἰς Εὐπυριδῶν καὶ ἐν Εὐπυριδῶν. Epigr. Anth. Pal. App. 328, 2 (Bœckh. C. I. vol. 1, p. 362, n. 248) : Δημόθεν Εὐπυρίδης. Et ib. n. 249, etc. ῠῐ]

[Εὔπῡρος, ὁ, ἡ, Ferax tritici, inter composita cum εὖ recenset Pollux 9, 162, ubi Hemsterh. : « Εὔπυροι λειμῶνες apud Achillem Tatium, quæ πεδία πυροφόρα dixit Longus Past. 1. » Εὔπυρος pro εὔπορος legebatur ap. Maneth. 5, 275.]

[Εὐπῡροφόρος, ὁ, ἡ, i. q. præcedens. Strabo 5, p. 241 : Σφόδρα δ' εὐοινός ἐστι καὶ εὐπυροφόρος. Πυροφόρος Coraes.]

Εὐπύρωτος, ὁ, ἡ, Excandefactu et velut ignitu facilis. [Theophr. C. Pl. 1, 22, 5 : Ἡ πεύκη θερμὴ καὶ εὐπύρωτός ἐστιν. ῠ]

Εὐπώγων, ὁ, ἡ, Barbatus, s. Multum barbæ habens, Athen. [Pollux, qui ipse usurpat 4, 144, de eodem 2, 88 : Παρὰ δὲ τοῖς ποιηταῖς εὐπώγων τις εἴρηται, ἀλλ' ἐστὶ σφόδρα εὐτελές. Leonidas Tar. Anth. Pal. 9, 99, 1, ξαλος· 744, 4, τράγον. Posidipp. App. 66, 2 : Δράκοντος εὐπώγων κεφαλή. Nonn. Dion. 19, 59. Conf. Εὔπυγος. L. D. Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 306, bis, 309, bis, 313, 314, 317. Boiss.]

[Εὐπώγων, ωνος, ὁ, Eupogon, n. viri esse videtur in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 510, n. 751, ubi Εὐπωγω ... ος, sec. aliud apogr. Εὐπογο ... ος.]

[Εὐπωλία, ἡ, Eupolia, f. Melesippidæ (sic enim scribendum pro Μελισιππίδα), Archidami, regis Spartanorum, conjux secunda, Agesilai mater, ap. Plut. Agesil. c. 1, qui etiam filiam Agesilai sic dictam memorat c. 20. Nomen duci a πῶλος patris nomen ostendit. L. Dindorf.]

Εὔπωλος, ὁ, ἡ, Quæ facile vertitur, aratro sc. : γῆ, Terra quæ aratro facile vertitur et proscinditur, Aratu facilis. Significat tamen etiam Generosis equorum pullis fœcunda. Eust. p. 385 : Εἰ δ' ἂν πάντως ἡ ἐριβώλαξ, καὶ εὔπωλος, ὅπερ ἐστὶ καλλιβώλαξ, διὰ τὸ εὐβωλοστρόφητον. Itidem p. 581, exponens hoc hemistichium Il. [E, 551 etc.] : Ἴλιον εἰς εὔπωλον, ait, Εὔπωλος δὲ Ἴλιος, ἀντὶ τοῦ εὔιππος, ἢ εὔγειος, καὶ ἀγαθὴ πωλεῖσθαι, ἤτοι βωλοστροφεῖσθαι· ut sc. εὔπωλος a πωλοῦμαι derivetur sicut δίπολος et τρίπολος a πολοῦμαι. Sed videtur potius a πῶλος deducendum, ut εὔπωλος dicatur Troja, sicut Troes ἱπποδάμοι. [Iterum HSt. :] Εὔπωλος, sive [male] Ἔὐπωλος, resolutione Ionica et poetica, ὁ, ἡ, Pulcros equuleos habens aut ferens, εὔιππος. Od. Ξ, [71] : Ἴλιον εἰς ἔὐπωλον [εὔπ.], i. e. καλοῖς ἵπποις χρώμενον, schol. Exp. et aliter, ut supra docui. [Soph. OEd. C. 711 : Εὔιππον, εὔπωλον, εὐθάλασσον, de Attica. Orph. Arg. 59, Θετταλίη.]

[Εὔπωλος, ὁ, Eupolus, Thessalus, ap. Pausan. 5, 21, 3.]

Εὐραὶ, auctore Polluce 1, [146] dicuntur τὰ τῷ ἄξονι ἐγκείμενα σιδήρια, καὶ τριβόμενα ὑπὸ τοῦ τροχοῦ, Ferramenta axi in id affixa ut ne a rota atteratur : forsan παρὰ τὸ εὖρος, utpote lata. [Codex εὐραί. || Hesych : Εὖραι, αὖραι.]

[Εὐράλιον, τὸ, Euralium, urbs Cariæ. Numus Caracallæ ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 489, 262 : ΧΡΑΛΛΩΝ. « *Cette légende rectifie l'orthographe de Pline* (5, 29, 107), *qui nomme cette ville Euranium.* » Mionnet.]

Εὐρὰξ, Ex obliquo : ἐκ πλαγίου, ut accipiunt ap. Hom. Il. [A, 251 : Στῆ δ' εὐρὰξ σὺν δουρὶ λαθὼν Ἀγαμέμνονα δῖον·] O, 541 : Στῆ δ' εὐρὰξ σὺν δουρὶ λαθών, βάλε δ' ὦμον ὄπισθεν. Etym. quoque exp. εἰς πλάγιον, factum dicens vel [ut schol.] ab εὖρος, ut μουνάξ a μοῦνος : vel a πλευρὸν, per aphæresin. [Eandem etym. valde ineptam ponit Eust. Il. p. 756, 29; 1030, 47, et ubi Heraclidem ejus auctorem nuncupat 842, 42 seqq., Od. p. 1647, 64. Idem interpretatur ἐκ πλαγίου, Lycophronis addens ex., ubi cum genitivo, 920 : Κρᾶθις δὲ τύμβους ὄφεται δεδουπότος εὐρὰξ Ἀλαίου Παταρέως ἀναχτόρων.] Utitur et Aristoph. Av. [1258] : Οὐκ ἀποσοβήσεις; οὐ ταχέως, εὐρὰξ, πατάξ; Ubi schol. annotat hæc adverbia a Comico ἀναπεπλάσθαι εἰς τὸ κεκλέμφατον, παρὰ τὸ εὐρέως συμμιγήσομαι καὶ τὸ πατάξαι. [Εὐρὰξ πατὰξ ex hoc l. tanquam ἐπίρθεγμα τάχους affert Theodosius De gramm. p. 79, 9. In Εὔῆραξ corruptum legitur ap. Hesychium inter Εὐκλίζεσθαι et Εὔκραξ, in Εὐθρὰξ ap. Herodian. Il. μον. λέξ. p. 25, 7.]

[Εὔραπτος, ὁ, ἡ, i. q. εὐραφὴς, Sutilis, Gl. Schol. Hom. Od. B, 354. Kall.]

[Εὐράχαντες, ἥκοντες· βαχίας γὰρ ἐκάλουν τοὺς τραχεῖς καὶ παρήκοντας τόπους, Photius et Etym. M.]

Εὐρᾰφὴς, ὁ, ἡ, Bene s. Pulcre sutus. [Eust. ad Od. B, v. 291. Forma poet. Hom. Od. B, 354, 380 : Εὔρραφέεσσι δοροῖσιν. Quint. Mæcius Anth. Pal. 9, 233, 2 : Γενύων σφίγκτορ' ἐὔρραφέκ. Dionys. Per. 940 : Εὔρραφέος παρὰ μηροῦ.]

[Εὐρέας, ὁ, Eureas, Achæorum legatus, ap. Polyb. 31, 6, 1; 8, 3.]

[Εὐρεῖθρος, ὁ, ἡ, Qui pulcra habet fluenta. Manetho 1, 141 : Εὐρείθροις ποταμοῖσι.]

Εὐρεῖος et Εὐρείτεο afferunt pro Bene s. Pulcre fluentis : quæ potius gemino ρ scribuntur, et διαλελυμένως. [Simplici ρ scriptum Εὐρεῖος v. in Ἐὔρρης, Εὐρείτης in Ἐὔρρείτης.]

Εὕρεμα, τὸ, Inventum. Philo Tharsen. in Carm. : Εὕρεμα πρὸς πολλὰς εἰμὶ παθῶν ὀδύνας. Gregor. : Δαιμόνων εὕρεμα σκοτεινόν. [Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 4, 4, Dioscorides 7, 411, 1, Antipater 9, 266, 3, Hedylus App. 30, 9. Exx. Dionysii Hal., Galeni, Strabonis, Philonis aliorumque recentiorum, quorum nonnulla errore librariorum habere hanc formam videntur, quum apud eosdem alterius exstent exx., annotavit Lobeckius ad verba Herodiani p. 445 : Εὕρημα χρὴ λέγειν διὰ τοῦ η, οὐχ εὕρεμα. Photius : Εὑρήματα, οὐχὶ εὑρέματα. Eustath. Od. p. 1809, 50 : Οἱ παλαιοὶ, παρ' οἷς καὶ ἡ τοῦ εὑρήματος λέξις διφορεῖται· λέγεται γὰρ αὐτὸ καὶ εὕρεμα διὰ τοῦ ε. Καὶ εἰσὶ μὲν καὶ ἀμφοτέρων χρήσεις, ἐπικρίνει δὲ μᾶλλον Ἡρωδιανὸς τὴν διὰ τοῦ η, ὡς ἀπὸ περισπωμένου τοῦ εὑρῶ, οὗ τὴν περίσπασιν ἐλέγχει ὁ εὑρήσω μέλλων, περιττεύων τοῦ ἐνεστῶτος μιᾷ συλλαβῇ. De qua forma HSt. :] Εὕρημα, τὸ, Inventum, Inventus. [De re casu reperta Soph. OEd. T. 1107 : Εἰῶ' ὁ βαχχεῖος θεὸς ... εὕρημα δέξατ' ἐκ του Νυμφᾶν Ἑλικωνίδων, de OEdipo exposito. Eur. Ion. 1349 : Σῶσαι τόδ' εὕρημα· 1441 : Ἐν χεροῖν σ' ἔχω, ἄελπτον εὕρημα· Cycl. 465 : Μαινόμεσθα τοῖς εὑρήμασιν. Herodot. 7, 190 : Εὑρήμασι μέγα πλούσιος ἐγένετο. Xen. Cyn. 3, 7 : Τὰ τῶν ἄλλων κυνῶν εὑρήματα. || De re excogitata Soph. fr. Nauplii apud Ach. Tat. Isag. p. 122, B : Ἀριθμῶν καὶ μέτρων εὑρήματα. Eur. Hec. 248 : Πολλῶν λόγων εὑρήματα· Herc. F. 188 : Τὸ πάνσοφον εὕρημα, τοξήρη σάγην· Bacch. 59 : Τύμπανα, Ῥέας τε μητρὸς ἐμά θ' εὑρήματα. Aristoph. Nub. 561 : Ἥν δ' ἐμοὶ καὶ τοῖσιν ἐμοῖς ῥᾳδίνησθ' εὑρήμασιν.] Plato Epist. [2, p. 313, A] : Ἔρησθα εἶναι σὸν εὕρημα, Tuum inventum esse dixisti. Xen. [Cyn. 1, 1] : Τὸ μὲν εὕρημα θεῶν Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος ἄγραι καὶ κύνες, Deorum inventum. [Demosth. p. 774, 18 : Πᾶς ἐστὶ νόμος εὕρημα μὲν καὶ δῶρον θεῶν. || Inscriptio libri ap. Gell. Præfat.

§ 6. ‖ Cum genitivo, ut sit i. q. Medicina, Eur. Hipp. 716 : Εὕρημα δή τι τῆσδε συμφορᾶς ἔχω. (De medicina etiam Demosth. p. 808, 14 : Τὰ ἐν τοῖς σώμασιν ἁρμοστήματα τοῖς ἰατροῖς εὑρήμασι καταπαύεται.)] ‖ Εὕρημα est etiam i. fere q. ἔρμαιον, Lucrum adventitium. Xen. Anab. [7, 3, 13] : Εἰ δὲ μισθὸν προσλήψοιντο, εὕρημα ἐδόκει εἶναι, Quod si insuper stipendium acciperent, lucrum insperatum id censeri. Bud. Comm. Sic [Eur. Med. 553 : Τί τοῦδ' ἂν εὕρημ' εἶδον εὐτυχίστερον ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως φυγὰς γεγώς; 716 : Εὕρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἷον εὕρηκας τόδε· Heracl. 533 : Εὕρημα ... κάλλιστον εὕρηκα· El. 606 : Εὕρημα γὰρ τὸ χρῆμα γίγνεται τόδε. Herodot. 7, 155. Id. 8, 109 : Εὕρημα εὑρήκαμεν ἡμέας τε αὐτοὺς καὶ τὴν Ἑλλάδα.] Thuc. 5, [46] : Ἐκείνοις δὲ δυστυχοῦσιν, ὅτι τάχιστα εὕρημα εἶναι διακινδυνεῦσαι, Illis valde optabile esse, In lucro deputandum esse, quamprimum belli fortunam tentare. Isæus p. 70 [77, 24] : Ἡγεῖται γὰρ ... εὕρημα ἔχειν ὅ, τι ἂν τῶν Ἀστυφίλου λάβῃ, Lucrum abruptum et adventitium, Bud. [Lysias ap. Dionys. in Jud. de Isæo c. 10 : Ἐγὼ οὖν σε ἀξιῶ μὴ εὕρημα ἡγεῖσθαι τὴν ἡλικίαν τὴν ἐμήν. ‖ Τὰ ἐν τοῖς μετάλλοις εὑρισκόμενα interpretatur inter alia Hesych.]

Εὑρεσιέπεια, ἡ, Verbositas, Facundia, Cam. V. Εὑρεσιλόγος. [Cyrill. C. Julian. p. 46, A : Ταῖς Ἑλλήνων εὑρεσιεπείαις, Commentis, Nugis. Εὑρεσιεπίαις scriptum ap. Hesychium. Per ει ap. alios lexicographos.]

[Εὑρεσιεπέω, ἡ, Garrio. Cyrill. C. Julian. p. 96, E : Ἀκόσμως εὑρεσιεπεῖ, καὶ οἶμον ἀφεὶς τὴν τῷ λόγῳ πρεπωδεστέραν εἰς τὸν μεταξὺ λῆρον ἐμπέπτωκεν.]

Εὑρεσιεπής, ὁ, ἡ, Verborum inventor s. excogitator, Novos subinde sermones excogitans : unde et exp. Verbosus, Loquax. [Sic olim ap. Aristoph. Nub. 447, ubi nunc, quod metrum poscit, Εὑρησιεπής, ut ap. Pind. Ol. 9, 86 : Εἶην εὑρησιεπής.]

[Εὑρεσιεπία. V. Εὑρεσιέπεια.]

[Εὑρεσίκακος, ὁ, ἡ, Inveniens s. Excogitans mala. Const. Manass. Chron. 4563 : Καὶ πάντας ὑπεβοήθευεν εὑρεσικάκους δόλους. Schol. Eur. Med. 407 : Τὸ ἐμφυτον ταῖς γυναιξὶν εὑρεσίκακον.]

[Εὑρεσιλομπία, ἡ, Quæsita jactatio. Cyrill. C. Julian. p. 114, B : Διὰ πραγμάτων αὐτῶν τὰς παρ' αὐτοῖς ἐπικουρεῖσθαι δόξας, εἴπερ τι μετῆν ἀληθείας αὐτοῖς καὶ μὴ ταῖς τινων εὑρεσιλομπίαις καταλλύνεσθαι. Wakef.]

Εὑρεσιλογέω, Prompte et solerter verba invenio. Item Verba fundo, Verba fundito, ut Bud. ex Cic. et Plauto interpr. Quo modo accipi potest ap. Suid., ex Polybio, Ἔχων δὲ καὶ πλείω λέγειν, ἀγωνιῶ μὴ δόξω τισὶν ὑμῶν οὐκ ἀναγκαίως εὑρεσιλογῶν, Nulla postulante necessitate verba copiosius funditare. [Philo vol. 1, p. 314, 29; Porphyr. De antro N. c. 36. L. D.] Notandum porro reperiri et Εὑρησιλογία et Εὑρησιλογέω pro εὑρεσιλογία et εὑρεσιλογέω. Plut. [Mor. p. 1033, B] : Εἰ γε μὴ παιδιὰν καὶ εὑρησιλογίαν ἕνεκα δόξης, ἀλλ' ἔργον ἄξιον σπουδῆς τῆς μεγίστης, ὥσπερ ἐστὶν, ἡγοῦνται τὴν φιλοσοφίαν. Philo : Ἀναγκαῖον δὲ πρὸς τὴν τοσαύτην εὑρησιλογίαν ἀπαντῆσαι, ἵνα μή τις ἀπειροτέρων ὑπαχθῇ. Ubi Bud. εὑρησιλογίαν itidem ut εὑρεσιλογίαν interpr. Loquacitatem, Verbositatem, Verborum funditationem, et Commentitiam disputationem. Sic εὑρησιλόγει affertur pro Infinitam orationis copiam fundebat. [Ex Diog. L. 2, 134. Polyb. Exc. Vat. p. 443 : Οὔτε τοῖς πολιτικοῖς ἀνδράσιν οἶμαι πρέπειν πρὸς πᾶν τὸ προτεθὲν διαβούλιον εὑρησιλογεῖν. L. D.] Quod voc. ap. Athen. [5, p. 193, D, Polybii verba citantem] quoque legitur, de Antiocho Epiphane : Μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς ἀργυροκοπείους εὑρίσκετο καὶ χρυσοχοείους, εὑρησιλογῶν καὶ φιλοτεχνῶν πρὸς τοὺς τορευτὰς καὶ τοὺς ἄλλους τεχνίτας. Ubi possis interpretari etiam Disserens. Nam in disputationibus rerum causæ et verba investigantur inveniunturque. [Vitiose Εὑρησιλογέω, ap. Sext. Emp. 10, 7. Recte Coraes : *On trouve dans Plutarque* Π. τῶν κοινῶν ἐννοιῶν § 25, 27, Εὑρεσιλογία *en sept syllabes; mais peut-être est-ce une erreur de copiste, à moins que ce ne soit une forme appartenante au siècle de Plutarque.* Sic ap. Diog. Laert. infra ab HSt. citatum libri omnes, et ap. Diod. 1, 37; 12, 16, εὑρησιλογία unus, priori loco duo εὑρησολογίας. Scriptura per η an sit præferenda in his compositis, quæ non videntur in prosa antiquiorum usurpata fuisse, ægre discerni potest, libris plerumque inter utramque variantibus. Major tamen fides et auctoritas videtur formarum per η, quas commendant etiam quæ diximus in Εὑρησιεπής. Hæ igitur antiquioribus certe reddendæ. L. Dind.]

Εὑρεσιλογία, ἡ, Solertia vel Promptitudo in inveniendis et proferendis verbis, Facundia. [Philo vol. 1, p. 628, 50; 698, 45.] Diog. L. Stilpone p. 89 [2, 113] : Τοσοῦτον δ' εὑρεσιλογίᾳ καὶ σοριστείᾳ προῆγε τοὺς ἄλλους, ὥστε μικροῦ δεῆσαι πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἀφορῶσαν εἰς αὐτὸν μαραίσαι. Ubi tamen εὑρεσιλογίᾳ scribitur. Nonnunquam pro Loquacitate ponitur et inanium verborum funditatione. [Polyb. 18, 29, 3 : Διὰ τῆς πρὸς ἀλλήλους εὑρεσιλογίας. Præstat autem Εὑρησιλογία. V. Εὑρεσιλογέω.]

Εὑρεσιλόγος, ὁ, Solers in inveniendis verbis, Facundus, Disertus. Diog. L. Arcesilao [4, 37] : Ἦν δὲ καὶ εὑρεσιλογώτατος ἁπαντῆσαι τυστόχως, καὶ ἐπὶ τὸ προκείμενον ἀνενεγκεῖν τὴν περίοδον τῶν λόγων, καὶ παντὶ συναρμόσασθαι καιρῷ. Dicitur etiam de Nugatore et verborum funditatore : unde a Suida et Hesych. exp. φλύαρος. [Lex. de spirit. p. 240. Accentum in tertia ponendum esse et scribendum Εὑρεσίλογος monet Lobeck. ad Phryn. p. 770. Vitiosum εὑρεσιλόγος in Orac. Sib. p. 121, 6, quod εὑρησίλογος scribendum foret, in cod. Gallæi scriptum ψεύδεσσι λογοι (sic).]

[Εὑρεσίμετρος vel Εὑρεσιμέτρη, Inventrix mensuræ vel mensurarum, fortasse restituendum in gl. Hesychii, de qua dictum in Ἐρεσιμέτρα, p. 2000, A.]

[Εὑρέσιος, ὁ, Inventor. Dionys. A. R. 1, 39 : Ἀγνίσας δὲ τῷ ποταμῷ τὸν φόνον (Caci Hercules) ἱδρύεται πλησίον τοῦ τόπου Διὸς Εὑρεσίου βωμὸν, ... καὶ θύει τῷ θεῷ δάμαλιν (vel potius ἐλαφάλην, si recte conjecimus vol. 2, p. 886, A, quanquam δάμαλις in l. Dionysii illic citato agnoscit etiam Const. Manass. Chron. 1484, 1491) ἕνα, τῆς εὑρέσεως τῶν βοῶν χαριστήριον.]

[Εὑρέσιος, ὁ, Heuresius, n. viri ap. Morell. Bibl. Ms. p. 231. L. Dind.]

Εὕρεσις, εως, ἡ, Inventio, Inventus. [Plato Crat. p. 436, A : Εὕρεσιν τῶν ὄντων· Reip. 1, p. 336, E.] Est etiam pars orationis ap. oratores : i. e., ut Cic. definit, Excogitatio rerum verarum aut verisimilium, quæ causam probabilem reddant. De qua intelligit Plut. [Mor. p. 45, A] : Ὁ Πλάτων τὸν Αυσίου λόγον οὔτε κατὰ τὴν εὕρεσιν ἐπαινῶν, καὶ τῆς ἀταξίας αἰτιώμενος. [Dionys. De vi Dem. c. 51, p. 1113, ubi et antiquiorem τῆς εὑρέσεως denominationem esse quam παρασκευῆς significatur. Ejus definitio apud auct. Συνοπτ. παραδόσεως ῥητ. p. 18 : Εὕρεσίς ἐστιν ἐπίνοια νοημάτων ἁρμοδίων τῷ ὑποκειμένῳ πράγματι. Ernesr. Lex. rhet. ‖ Formæ Εὕρησις exx. Apollodori 3, 3, 1, et supparium vel recentiorum, si fides librariis, collegit Lobeck. ad Phryn. p. 446. De qua idem existimandum quod de forma Εὑρητέος in Εὑρετέος dicemus.]

[Εὑρέσιτεχνος, ὁ, ἡ, Inventor s. Inventrix artium. Epitheton Minervæ ap. Orph. H. 31, 14.]

[Εὑρέσφι, γυναιξὶν, Hesych. De qua gl. v. conjecturas interpretum.]

Εὑρετέος, α, ον, Inveniendus. [Thucyd. 3, 45 : Δεινότερόν τι τούτου δέος εὑρ. ἐστὶν.] Εὑρητέος, Inveniendus, Aristoph. Nub. [728 : Εὑρητέος γὰρ νοῦς ἀποστερητικός. Ubi recte nunc ἐξευρετέος. Non magis enim εὑρητέος quam εὕρησις admiserunt qui vicissim εὕρημα, non εὕρεμα, dixerunt. V. Lobeck. ad Phryn. p. 446.]

Εὑρετὴς, ὁ, Inventor. [Absolute Plat. Lach. p. 186, E; 187, A.] Isocr. Ad Phil. [p. 111, C] : Οὐδεὶς ἂν οὔτε λόγων εὑρετὴς οὔτε ποιητὴς ἐπαινέσειεν. [Conf. p. 196, D.] Idem [p. 18, B] : Εὑρετὴς γίγνου τῶν βελτιόνων [βελτίστων. Aristot. Eth. Nic. 1, 7 : Δόξειε δ' ἂν καὶ ὁ χρόνος τῶν τοιούτων εὑρετὴς ἢ συνεργὸς ἀγαθὸς εἶναι.] Athen. 14, [p. 614, C] : Εὑρετὰς τῶν γελοίων. [De accentu acuto Arcad. p. 26, 17, Eust. Il. p. 340, 45.]

Εὑρετικὸς, ἡ, ὁν, Inveniendi facultate præditus, In rebus inveniendis acer, Cic. [Plato Conv. p. 209, A : Τῶν δημιουργῶν ὅσοι λέγονται εὑρετικοὶ εἶναι· Reip. 5, p. 455, B : Εὑρετικὸς οὗ ἔμαθεν. Diod. 3, 69 : Γενέσθαι πρὸς πᾶν τὸ χρήσιμον εὑρετικόν. Athen. 2, p. 43, F. Comparativo Plato Polit. p. 286, E; 287, A.]

Εὑρετὶς, ἴος, ἡ, Inventrix, Repertrix. [Verus accentus est εὑρέτις, ιδος, quomodo scriptum ap. Soph. fr. Alet. ap. Stob. Fl. 3, 8 : Ψυχὴ ... κρείσσων σοφιστοῦ

παντός ἐστιν εὑρέτις· Diodor. 1, 25 : Φαρμάκων πολλῶν εὑρέτην γεγονέναι· Antipatrum Anth. Plan. 4, 220, 6 : Ἀ δὲ σοφὰς εὑρέτις ἁρμονίας· schol. Apoll. Rh. 3, 1; 4, 1019, et alibi. Hunc enim postulat accusativus in ιν, quum alteri conveniat accusat. in ἑα.]

Εὑρετὸς, ἡ, ὀν, Inventus, Qui inveniri potest. [Soph. ap.] Plut. [Mor. p. 98, A] : Τὰ πράγματα διαιρῶν, Τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνω· τὰ δ' εὑρετὰ, Ζητῶ· τὰ δ' εὐκτὰ [libri optimi ἕτερα : v. præfat. ed. Paris. vol. 1, p. 4], παρὰ θεῶν ἠτησάμην. [Xen. Comm. 4, 7, 6 : Οὔτε γὰρ εὑρετὰ ἀνθρώποις αὐτὰ ἐνόμιζεν εἶναι.]

[Εὑρέτρια, ἡ, Inventrix, Gl. Diodor. 5, 67.]

Εὕρετρον, τὸ, Præmium, quod inventori pro rei amissæ restitutione datur : sicut μήνυτρον, Præmium indicii. Ulp. Dig. l. 46 de Furtis : Solent plerique etiam hoc facere, ut libellum proponant continentem invenisse et redditurum ei, qui desideraverit. Hi ergo ostendunt non furandi animo se fecisse. Quid ergo si εὕρετρα quæ dicunt, petant? nec hic videtur furtum facere, etsi non probe petat aliquid. Ubi quædam exempll. scriptum habent μήνυτρα. [Greg. Neoc. Can. 10 (Conc. vol. 1, p. 193, C : Σῶστρα ἢ εὕρετρα). Routh. Εὕρητρα scriptum, ubi item cum σῶστρα conjungitur, ap. Zonar. In Ep. cathol. p. 37, C. L. Dind.]

[Εὑρήεις, εντος, ὁ, n. fluvii et vici Scepsiæ, ap. Strab. 10, p. 473 : Ἡ Κορύβισσα ἐν τῇ Σκηψίᾳ περὶ ποταμὸν Εὑρήεντα καὶ κώμην ὁμώνυμον καὶ ἔτι χείμαρρον Αἰθαλόεντα.]

[Εὑρηκτος, ὁ, ἡ, Facile rumpendus s. Qui facile rumpitur. Aret. p. 128, 10 : Εὕρηκτα δὲ τὰ ἔμπυα σώματα. Oribas. p. 121 ed. Mai. : Ὁ γὰρ χυτὸς λεγόμενος (χαλκὸς) εὔθρυπτός ἐστι καὶ εὕρηκτος. L. Dind.]

[Εὕρημα. V. Εὕρεμα.]

Εὑρημοσύνη, ἡ, Facundia. [Pollux 2, 128; 4, 22; 9, 161. ῠ]

Εὑρήμων, ονος, ὁ, ἡ, Facundus. [Pollux 2, 128. In Ind. :] Εὕρημον, Hesychio καλλιπές : forsan ab εὑρήμων.

Εὕρηνος, ἡ, affertur pro Pulcras alens agnas, καλλιπρόβατος. [Ap. Suidam ex l. Apollonii in Ἐύρρηνος citando.] Infra ἐύρρηνος.

[Εὑρησίβιος, ὁ, Heuresibius, n. viri in inscrr. Olbiop. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2076, 2077, p. 136, 137. L. D.]

[Εὑρησιεπής. V. Εὐρισιεπής.]

[Εὑρησιλογέω. Εὑρησιλόγος. Εὑρησιολογέω. Εὑρησιολογία. V. Εὑρεσ—.]

[Εὑρήσιππος, ὁ, Heuresippus, n. viri in numo Abderit. ap. Mionnet. *Descr.* vol. 1, p. 366, 14.]

[Εὕρησις, εως, ἡ. V. Εὕρεσις.]

[Εὑρητέος. V. Εὑρετέος.]

[Εὕρητος, ὁ, ἡ, Qui facile dici potest. Ælian. N. A. 17, 23 : Ποικίλα καὶ οὐ πάντῃ τὸ εἶδος εὕρητα.]

[Εὑρητοῖς, τοῖς ἀτιμήμασιν, Hesychii gl. perinde obscura ut proxima ejusdem : Εὑρήσει, λοιδορήσει.]

[Εὕρητρον. V. Εὕρετρον.]

Εὑρήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, Inventor, Epigr. [Anth. Pal. 9, 505, 4 : Τὴν Ἐρατὼ θαύμαζε, τόσης εὑρήτορα τέχνης.]

[Εὑριζέω. V. Εὑριζος.]

Εὕριζος, ὁ, ἡ, Bene radicatus : vel Radice exuberans. [Forma poet. Nicand. ap. Athen. 15, p. 683, C : Κισσοῦ κλῶνες εὐρρίζου. Ita Casaub. Libri εὐρίζου.] Ap. Suidam ex Ps. [47, 2] : Εὐρίζῳ ἀγαλλιάμματι πάσης τῆς γῆς· quod ipse exp. καλῶς ἐρριζωμένῳ, ἐπιμόνῳ : Hesych. καλὰς ῥίζας ἔχοντι καὶ χαροποιούς. Rursum Suidas affert particip. Εὐριζῶν pro καλὰς ῥίζας χαροποιοὺς ἔχων, seu καλῶς θεμελιῶν καὶ παγίως, ὥστε ἀσάλευτον αὐτὴν καὶ ἀτρεμῆ διαμένειν : item πλατύνων quam, postremam exposit. affert Hesych. quoque : sed secundum eam esset ab εὖρος. [In l. Ps. alii legebant εὐριζῶν, vel εὖ ῥιζῶν, quod illo modo, quo Gloss., explicant. Atque ita censet legendum esse Wesseling. Probab. c. 32, p. 286. Qui vero πλατύνων explicabant, legebant εὐρίζων, ut in Caten. Cord. ad hunc l. quasi εὐρύνων vel εὐρύζων. Sic et verterunt Ambros., Augustin., etc., Dilatans. Alii εὐρίζῳ ἀγαλλ., ut Euseb. ad hunc l., quam Bosius in Præfat. ad LXX veram lectionem putat, non tamen cum ἀγαλλ., sed cum ὄρει ex v. antecedente conjungendam, ut sensus hic sit : Magnus est Dominus in monte suo sancto bene fundato etc. Idem Bosius cum Wesselingio l. c. existimat in Hesychio etiam scribendum esse, εὐρίζῳ ἀγαλλ. cujus lectionis veritas confirmatur sequente ἔχοντι (Toup. Em. vol. 4, p. 192, corrigit ἔχων, quomodo habet Suid.), et maxime verbis Origenis ad hunc l., unde sine dubio omnis glossa hausta est. Ibi dicit : Μήποτε οὐκ ἔστιν εὖ ῥιζῶν· ἀδιανόητον γὰρ τοῦτο· ἀλλὰ εὐρίζῳ, οἱονεὶ καλὴν ῥίζαν ἔχοντι, καταλλήλως τῷ κλάδῳ. Consentit Suid. Plura v. ap. Bos. et Wessel. l. c., Biel. in Thes. phil., Semler. in Epist. ad Griesbach. p. 16, item Corder. ad Caten. Patr. l. c. Ernest. ad Gloss. sacr. Hesychii p. 141. Photius : Εὐρίζων, πλατὺν (πλατὺ Porson.) ὂν ἢ καλὰς ῥίζας χαροποιοὺς ἔχον. Sed gl. corrigenda potius ad exemplum Suidæ. Etym. M. p. 395 : 24, Εὐρίζος· παρὰ τὸ εὖ καὶ τὸ ῥίζα γίνεται ὄνομα ὁ εὐρίζος, ἡ εὐρίζος, τὸ εὐρίζον.]

[Εὐριζόω, ap. Theod. Stud. p. 257, E : Εὐριζωθείης (quod rectius videtur scribi εὖ ῥιζ.) εὖν, ὦ ἱερὲ παῖ, vertitur, Firmas radices age. L. Dind.]

[Εὑρίζω. V. Εὐρίζος.]

Εὖριν, ινος, ὁ, ἡ, [Qui pulchro naso est. Tzetz. Anteh. 357 : Βρισηΐς... εὖρις· Posth. 493. Pro quo εὖριν 528, ap. Polluc. 2, 73. Neutro genere Theophyl. Sim. Hist. p. 185, D : Ἦν δὲ τὸ ζῷον ... εὖριν. De utraque forma v. Etym. M.] Sagax. Pollux, ubi agit περὶ τῶν τῆς ῥινὸς μερῶν [2, 80], non definit, sed scribit duntaxat ἀπὸ ῥινὸς esse hæc duo nomina, ἄρινες canes et εὖρινες. [Conf. 5, 60.] Ab Eod. paulo ante [74], in titulo περὶ ῥινὸς καὶ ὀσφρήσεως scribitur : Λέγοις δ' ἂν ἀπὸ ῥινὸς, εὐρῖνος, ἄρινος. Ceterum, ut ἄρινας appellari a Xen. [Cyneg. 3, 2] patet Quæ sagaces non sunt, aut certe Parum sagaces; ita vicissim εὖρινας esse illi Quæ valde sagaces sunt, s. sagacitate præstant, videmus paulo post [4, 6], ubi scribit : Εὖρινες δὲ (ἔσονται), ἐὰν τοῦ λαγὼ ὀσφραίνωνται ἐν τόποις ψιλοῖς, ξηροῖς, προσηλίοις, τοῦ ἄστρου ἐπιόντος. Usus est autem et Soph. hac voce init. Aj. : Εὖ δέ σ' ἐκφέρει Κυνὸς Ἀχαϊνης ὥς τις εὖρινος βάσις, schol. εὐοσφρήτου. [Æsch. Ag. 1093 : Ἔοικεν εὖρις ἡ ξένη κυνὸς δίκην εἶναι. Ubi alii libri εὖριν.] Quemadmodum autem dicitur non solum ἄριν, sed etiam ἄρινος, unde ἄρινοι ap. Xen., ita Εὖρινος [quod habent Oppian. Cyn. 2, 456, Hal. 4, 275 : Εὐρίνοιο κυνός· Ælian. N. A. 2, 15 : Εὐρίνου κυνός· 6, 59, et in l. Soph. esse putabant qui εὖρινος βάσις construebant. Hesych. : Εὖρινος, εὔμυνος. Εὔμυνος Palmerius. Et significatione initio posita schol. Chron. Pasch. p. 688 meæ ed.] ostendit gradus superl. Εὐρινωτάτη [per ο recte Suidas in Εὐρινότατος, per ω male etiam Lex. Havn. in Καλόρριτος cit.] : nam legimus ap. Hesych. εὐρινωτάτην expositum εὐοσφραντικωτάτην : manifestum enim est hoc reponendum esse pro εὐοσφραντικωτάτην, nisi quis malit ὀσφραντικωτάτην. Sic Gallice dicimus ei qui parum olfaciendi vi valet, i. e. qui parum est ὀσφραντικός, *Vous n'avez point de nez.* Ceterum is usus, quem habet ῥὶν s. ῥὶς in istis compp., revocat mihi in memoriam quendam Horatii locum in quo non paulo etiam audacius appellat flores et alia ex quibus odor suavis naribus afflatur, Carm. 2, 25 : Tum violaria et Myrtus, et omnis copia narium, Spargent olivetis odorem Fertilibus domino priori. Sed possumus fortasse nomen ῥὶν in composito εὖριν pro Naso accipere, ut εὖριν sit ad verbum Cui est bonus nasus. Bonus enim dicitur Bene sagax : quo loquendi genere metaphorice quoque utimur, quum dicimus *Il a bon nez*, de eo qui est sagax. Dicitur etiam Ἐύρριν [et Ἐύρρινος] : unde Ἐυρρίνων τε κυνῶν, Apoll. Arg. 2, [125, nisi hoc est ab ἐύρρινος. Oppian. Cyn. 1, 463 : Ἐυρρίνοισι κύνεσσιν· 4, 357 : Ἐυρρίνεσσι κύνεσσιν.]

[Εὐρῖνος, ὁ, ἡ, Bonum corium habens. Probl. Anth. Pal. 14, 55, 9 : Εὔριτον δέ με παῖδα καὶ ἀργιόδοντα, de siphone vel clystere. Forma soluta Apoll. Rh. 3, 1299 : Ἐύρρινοι φῶσαι χαλκῆων.]

[Εὔριος, ὁ, Eurius, n. viri, patris Plutarchi cujusdam, in inscr. Megarensi in honorem ejus posita Anth. Pal. App. 163, 7 : Υἱὸς Εὐρίου. L. Dind.]

[Εὐριπιδαριστοφανίζω, Euripidisso et aristophanisso. Cratinus ap. schol. Plat. p. 330 : Ὑκολειπτολόγος γνωμιδιώκτης εὐριπιδαριστοφανίζων. Quod qua signif. dictum sit v. ap. schol. L. Dind.]

[Εὐριπίδειος, α, ον, Euripideus, adj. ab Εὐριπίδης. Athen. 13, p. 600, B : Ἐν Ἱππολύτῳ Εὐριπιδείῳ. Et alii passim. Metrum Euripideum τσσαρεσκαιδεκασύλ-

λαβον, ut Ἕως ἡνίχ' ἵππότας ἐξέλαμψεν ἀστὴρ, ap. Hephæst. p. 94, et alibi. Ap. eundem p. 33, schol. Eur. Phœn. 676 et alibi, τὸ καλούμενον Εὐριπίδειον sive ληκύθιον, ut Νῦν δέ μοι πρὸ τειχέων.]

[Εὐριπίδης, ὁ, Euripides, n. viri, quo præter Tragicum, filium Muesarchi, ejusque filium vel fratris filium dicti sunt pater Xenophontis, Atheniensium ad Potidæam ducis, ap. Thuc. 2, 70, 79, alius ap. Demosth. p. 1227, 12. Plur. Εὐριπίδας ap. Tzetz. in Metaphrasi Homeri ap. Dodwell. Diss. de cyclis p. 802: Εὐριπίδας, Αυκόφρονας. Per ει in secunda scriptum in herma Musei Borgiani ap. Viscont. *Mus. Pio-Cl.* vol. 6, p. 79. || Jactus quidam talorum. Athen. 6, p. 247, A, B. Pollux 9, 101: Ἐπὶ δὲ τοῖς τετταράκοντα τοῖς μετὰ τοὺς τριάκοντα προστᾶσιν Ἀθήνησι συνῆρχεν Εὐριπίδης, εἰ τετταράκοντα συνήθροιζεν ἀστραγάλων βολὴ, τὸν ἀριθμὸν τοῦτον Εὐριπίδην ὀνόμαζον. Eadem Eust. Il. p. 1289, 60, Od. p. 1397, 38. ῑ L. Dind.]

[Εὐριπιδίζω, Euripidem imitor. Schol. Aristoph. Eq. 19: Μὴ διασκανδικίσῃς) μὴ Εὐριπιδίσῃς. Ita Rav. cum Suida. Vulgo διευριπιδίσῃς cum Hesychio et Etym. M.]

Εὐριπιδιῶς, More Euripidis, ap. Aristoph. [Eq. 18, ubi κομψευριπιδιῶς vel secundum meliores libros κομψευριπικῶς, quod schol. expl. εὐριπιδιῶς καὶ δ., π.] quod schol. exp. δεινῶς, πανούργως.

[Εὐριπίδιον, τὸ, Euripidium, diminut. ab Εὐριπίδης, Aristoph. Ach. 404, 475.]

[Εὐριπίζω vox nihili. V. Διευριπίζω.]

Εὐρίπιος, Hesychio cognomen est Neptuni. [Εὐρίπιος memorat etiam Steph. Byz. in Ξάνθος. L. Dind.]

Εὐρίπιστος, ὁ, ἡ, Qui facile βιπίζεται, aliis Instabilis, ut Euripus. [Cicero Ad Att. 14, 5, 2: «Vides tyranni satellites in imperiis, vides ejusdem exercitus, vides in latere veteranos: quæ sunt εὐρίπιστα omnia.» Acta Concil. vol. 1, p. 350, E: Τὰ ἔθνη πρὸς τὰς τῶν βασιλέων ἐπαναστάσεις εὐρίπιστον ἔχειν ὁρμήν. Adverbialiter Theod. Stud. p. 433, E: Δέδοικα μήπως ὑμεῖς οἱ ἐν ἄστει διατρίβοντες εὐριπιστότερον εἰς ἔμπτωσίν τινα ἐμπέσοιτε. L. D. Jo. Chrys. In Matth. c. 3, vol. 2, p. 73, 22: Μηδεὶς τοίνυν γινέσθω ἄχυρον, μηδεὶς εὐρίπιστος ἔστω, μηδὲ ταῖς πονηραῖς ἐπιθυμίαις προκείσθω. Sᴘᴀɢɴ. Eust. Od. p. 1433, 40; Etym. M. p. 704, 46; Suidas v. Θεόφιλος βασιλεύς. ῑ]

Εὔριπος, ὁ, Fretum reciprocum. [Hom. Il. Apoll. 222: Εὔριπον διαβάς. Pind. Pyth. 11, 22: Ἰφιγένει' ἐπ' Εὐρίπῳ σφαχθεῖσα. Æsch. Ag. 292; Eur. Iph. T. et A. Herodot. 5, 77, etc. cum reliquis historicis et geographis.] Plin. 2, 97: Velut Tauriminitani Euripi sæpius, et in Eubœa septies die ac nocte reciprocantis. Cic. De nat. deor. 3, [c. 10]: Quid Chalcidico Euripo in motu identidem reciprocando putas fieri posse constantius? Seneca Herc. F.: Prius vicibus alternis fugax Euripus unda stabit Euboica piger. Unde Æsch. C. Ctesiph. [p. 66, 27]: Πλείους τραπόμενος τροπὰς τοῦ Εὐρίπου παρ' ὃν ᾤκει. Inde et [adjective ὁ, ἡ, et] proverbialiter Εὔριπος ἄνθρωπος [Nicet. Chon. p. 289, A], et Εὔριπος τύχη, ob mutabilitatem et inconstantiam. [Εὔριπος γνώμη, Theod. H. E. 2, 2, p. 585. Sᴜɪᴄᴇʀ. Absolute de homine Pollux 6, 121.] Quin et Εὔριπος διάνοια affertur pro Cogitatio, quæ huc et illuc fertur: ut et Hesychio Εὔριπος est ὁ εὐχερῶς μεταβαλλόμενος. [Thomas M. p. 823: Τὸν χαῦνον καὶ μὴ ἐπὶ τῆς αὐτῆς πεπηγότα γνώμης, ὃν καὶ εὔριπον λέγομεν. Liban. Epist. 533: Μή με νομίσῃς εὔριπον. Non satis recte Vales. ad Theodoret. H. E. 2, 3, p. 70, 12: Κατιδὼν δὲ εὔριπον τοῦ Κωνσταντίου τὴν γνώμην. «Rectius in cod. L. Allatii scribitur εὐρίπιστον. Nam εὔριπος adjective sumi non solet.»] Alioqui εὔριπος simpl. dicitur Fretum, Mare angustum: ut Suid. exp. πέλαγος στενὸν, et τόπος ὑδατώδης μεταξὺ δύο γαιῶν. Et Pollux 9, 1, dicit: Ἵνα ἡ θάλαττα ἑκατέρωθεν οὖσαν (reponendum enim ita pro οὖσα) τὴν γῆν διαιρεῖ, hoc θαλάττης αὐλῶνα, et εὔριπον, et πορθμὸν nominari. Plin. 4, 12: Eubœa et ipsa avulsa Bœotiæ, tam modico interfluente Euripo ut ponte jungatur. Et rursum, Primas angustias Hellespontum vocant. Porrigitur inde tenuis Euripus LXXXVI M. pass. spatio. Sic Aristot. De mundo [c. 4]: Ῥοαὶ καὶ εἶναι κατὰ τοὺς εὐρίπους καὶ πορθμούς. [Xen. H. Gr. 1, 6, 22: Ὡρμήσατο εἰς τὸν Εὔριπον τῶν Μυτιληναίων. Aristot. H. A. 5, 12, 15.] Et forsan quoniam in ejusmodi angustiis et fretis mare reciprocat, factum inde est ut εὔριπος dictum sit de Freto reciproco, et generalius pro Re instabili. Legimus sane ap. Cic. Pro Mur. [17]: Quod enim fretum, quem Euripum, tot meatus, tantas, tam varias habere putatis agitationes fluctuum, quantas perturbationes et quantos æstus habet ratio comitiorum? [Aristot. Eth. Nic. 9, 6: Τῶν τοιούτων γὰρ μένει τὰ βουλήματα καὶ οὐ μεταρρεῖ, ὥσπερ εὔριπος. Conf. Meteor. 2, 8, De somno c. 1. Hipparchus ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 390: Πάντα γὰρ ταῦτα ἄστατα καὶ ἀβέβαια εὐρίπου τρόπον. Eust. Opusc. p. 217, 4: Εὔριπος βίου.] Quin et aquæ ductus et alia aquarum receptacula εὔριποι nominantur, ab illorum Euriporum similitudine, qui in mari sunt terra utrinque septi. Hesych. certe Εὐρίπους interpr. δοχὰς ὑδάτων, et Eust. τόπους πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ὑδάτων: ut sunt, quos Latini appellant Lacus, Lacunas, Stagna, Cisternas. Cic. De legg. 5 [2, 1]: Ductus aquarum, quos isti Nilos Euriposque vocant, quis quum viderit, non irriserit? Sueton. [Cæs. 39]: Circensibus spatio circi ab utraque parte producto, et in gyrum Euripo addito. Æl. Spart. [Lampridius] in Heliog. [23]: Euripis vino plenis navales circenses exhibuit. [Alia Latinorum scriptorum exx. v. ap. Forcellinum. Huc referenda interpr. in Gl. posita Columbus. Longus Past. initio: Πόλις ἐστὶ Λέσβου Μυτιλήνη μεγάλη καὶ καλή· διείληπται γὰρ εὐρίποις, ὑπεισρεούσης τῆς θαλάττης, καὶ κεκόσμηται γεφύραις. Metrodor. Anth. Pal. 14, 135, 2: Οἵδε λοετροχόοι τρεῖς ἑσταμεν ἐνθάδ' Ἔρωτες, καλλιρόου πέμποντες ἐπ' εὐρίποιο λοετρά. Pausan. 3, 14, 8: Αὐτὸ δὲ τὸ χωρίον, ἔνθα τοῖς ἐφήβοις μάχεσθαι καθέστηκε, κύκλῳ μὲν εὔριπος περιέχει κατὰ ταὐτὰ καὶ εἰ νῆσον θάλασσα.] Joseph. A. J.: Περιήγαγεν Εὔριπον μέγαν καὶ βαθύν. Ap. Eund. exp. Cisterna [B. J. 2, 17, 9: Περὶ τὸν τῆς βασιλικῆς αὐλῆς εὔριπον διαλανθάνων ἁλίσκεται]: ap. Dionys. H. Lacuna et Stagnum. [A. R. 3, 68: Εὔριπος εἰς ὑποδοχὴν ὕδατος ὀρώρυκται, βάθος τε καὶ πλάτος ἑκάπους. || De curipo Circi, quam Spinam vocant Latini, ita dicto sec. Jo. Laurentium De mensibus ἐκ τοῦ θαλαττίου εὐρίπου καὶ τῆς ἑπτάκις αὐτοῦ διαυλοδρομίας, quod septies etiam meta circi circuiretur, copiose egit Salmasius Plin. Ex. p. 638 sq. Conf. Rœther. ad Joannem p. 8, Banduri Imp. or. vol. 2, p. 663, B. L. Dind.]

[Εὐρίππη, ἡ, Inventrix equorum, cogn. Dianæ. Forma Dor. ap. Pausan. 8, 14, 5: Ἀπολλάσθαι γὰρ ἵππους τῷ Ὀδυσσεῖ, καὶ αὐτὸν γῆν τὴν Ἑλλάδα κατὰ ζήτησιν ἐπιόντα τῶν ἵππων ἱδρύσασθαι μὲν ἱερὸν ἐνταῦθα Ἀρτέμιδος, καὶ Εὐρίππαν ὀνομάσαι τὴν θεόν, ἔνθα τῆς Φενεατικῆς χώρας ἴδρε τὰς ἵππους. Conf. Eckhel. D. N. vol. 1, p. cv; 2, p. 297. || Heurippe, n. mulieris, in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 536, n. 947, 1, 4. Quod reddendum Theophylacto Simoc. Epist. 9, ubi Εὐρίππη, Εὐρίπη, Εὐριπίδη est in libris. L. Dind.]

[Εὐριπαίδης, ου, ὁ, Heurippides, n. viri, in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 343, n. 213, I, 25. Εὐριπίδης vel Εὐριπίδας Ætolus, qui sæpius memoratur Polybio l. 4 et 5, in codice Augustano 4, 68, 1 scribitur Εὐριππίδας. Quod ubique restituendum videtur, leni spiritu in asperum mutato. L. Dind.]

Εὐριπώδης, ὁ, ἡ, Euripo similis, Reciprocos æstus habens in modum Euripi. [Aristot. De generat. anim. 3, fin.: Εἰς τόπους τινὰς τῆς θαλάττης εὐριπώδεις. De bestiis in euripis degentibus H. A. 9, 37 med.: Περὶ δὲ τὴν Λέσβον καὶ τὰ πελάγια πάντα καὶ τὰ εὐριπώδη τίκτει ἐν τῷ εὐρίπῳ.]

[Εὔρις, ιος, ὁ, ἡ. V. Εὔριν.]

Εὑρίσκω, ήσω, ab εὑρῶ [quod fingunt grammatici, ut Arcad. p. 163, 8, Etym. M. p. 397, 30. Perf. εὕρηκα, cujus imperat. εὑρηκε memorat Chœrobosc. in Bekk. Anecd. p. 1291, idemque opinionem Herodiani hanc formam ducentis a præsenti εὑρήκω, ut dicitur στήκω. V. etiam Exc. varia in Crameri Anecd. vol. 4, p. 339, 21. Εὑρισκάνω præsens ponitur in Epimer. Hom. ibid. vol. 1, p. 162, 2.], Invenio. Hom. [Il. A, 498: Εὗρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἥμενον ἄλλων et sic sæpe apud omnes de iis quæ non quærentes reperiunt. Sequente infinitivo Plato Leg. 3, p. 699, B: Εὑρίσκων καταφυγὴν αὐτοῖς εἰς αὐτοὺς μόνους εἶναι.] Od. M, [392]: Οὐδέ τι μῆχος Εὑρίσκεται ὁππάσασθαι. [De excogitando sic

Æsch. Prom. 59: Δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρους Eum. 82: Μηχανὰς εὑρήσομεν. Aristoph. Eq. 20: Ἀλλ' εὑρέ τιν' ἀπόκινον.] Plato Tim. [p. 28, C]: Τὸν μὲν οὖν ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς εὑρεῖν τε, ἔργον, καὶ εὑρόντα εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν, Cic. interpr., Atque illum quidem quasi parentem hujus universitatis invenire, difficile; et quum jam inveneris, indicare in vulgus nefas. Aristoph. Pl. [104]: Οὐ γὰρ εὑρήσεις ἐμοῦ Ζητῶν ἔτ' ἀνδρα τοὺς τρόπους βελτίονα. Lucian. [Demon. c. 17]: Χρυσοῦν δακτύλιον δέῳ βαδίζων εὗρε· ubi significat Casu reperire: sicut in præced., Invenire investigando et quærendo. Nec enim semper quærentis est. Sic Jo. 1, [46]: Εὑρήκαμεν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ. [De hac signif. Obvium aliquem habendi, frequenti in V. et N. T., conf. Heins. Exerc. sacr. p. 241. Cum accusat. duplici Physiolog. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 260, 20: Τῇ δὲ δευτέρᾳ εὑρίσκει αὐτὸν (τὸν σκώληκα) νεοσσὸν πετηνοῦ. Soph. Aj. 615: Νῦν δ' αὖ φρενὸς οἰοβώτας φίλοις μέγα πένθος εὕρηται. Sæpius sic cum adjectivo, ut Soph. Phil. 452: Ὅταν τοὺς θεοὺς εὕρω κακούς. Rarius cum adverbio. Eur. El. 76: Εἰσιόντι δ' ἐργάτῃ θύραθεν ἡδὺ τἀνδον εὑρίσκειν καλῶς.] || Adipiscor, Nanciscor, Pro labore meo aliquid consequor, Ulp. in Dem. C. Timocr., sicut Lat. Invenire usurpari pro Parare sibi et acquirere testatur Donat. ap. Terent. Eun. [Pind. Pyth. 2, 64: Ὅθεν φαμὶ καὶ σὶ τὸν ἀπείρονα δόξαν εὑρεῖν· Ol. 7, 89: Πυξ ἀρετὰν εὑρόντα. Cum dat. Soph. fr. Aload. ap. Stob. Fl. 91, 27: Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκει φίλους, ἄθεις δὲ τιμᾶς. Eur. Bacch. 972: Οὐρανῷ στηρίζων εὑρήσεις χλόος.] Et sic accipit Beza Matth. 16, [25]: Ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, εὑρήσει αὐτήν. Illud autem Lucæ 1, [30]: Εὗρες γὰρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ, Idem interpr. In gratia es apud Deum, Invenisti s. Nacta es gratiam: non tamen ut ullum hic intelligatur meritum; quum Invenire et εὑρίσκειν interdum de Eo etiam dicatur, quod nihil tale quærenti vel speranti obtigerit, nedum ut studuerit promereri; aut casu accidisse putetur. [Eur. Phœn. 400: Πόθεν δ' ἐδόκησεν, πρὶν γάμοις εὑρεῖν βίον; Med. 1107: Ἄλις βίοτον εὕρον. Antiatt. p. 95, 3: Εὑρίσκειν τιμὴν, ὡς κἂν τῇ συνηθείᾳ. In malam partem Soph. OEd. C. 1078: Τᾶν δεινὰ πλασᾶν δεινά θ' εὑρουσᾶν πρὸς αὐθαίμων πάθη· Tr. 284: Ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον. Eurip. Ion. 320: Νοσοῦσ' εὕρον νόσους. || Alia constructione Æsch. Prom. 475: Σαυτὸν οὐκ ἔχεις εὑρεῖν ὁπλοις φαρμάκοις ἰάσιμος. Thuc. 7, 67: Οἱ οὐδ' ὅπως καθιζομένους χρὴ τὸ βέλος ἀρεῖναι εὑρήσουσι. Et rursus alia Aristoph. Pl. 492: Μόλις εὕρομεν ὥστε γενέσθαι βούλευμα καλὸν καὶ γενναῖον. Cum infinitivo solo Joannes Drungarius ap. Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 663 ed. Harl.: Μὴ εὑρίσκων τῆς τῶν γεγραμμένων διανοίας ἐφικέσθαι. || Conjungitur etiam cum dat. personæ tam in bonam quam in contrariam partem dictum. Eur. El. 650: Εὑρίσκεις δὲ μητρὶ πῶς φόνον; Xen. Cyrop. 7, 2, 10: Καὶ βουλοίμην γ' ἂν ἀγαθόν τί σοι εὑρεῖν· Anab. 3, 3, 18: Ἦν τῷ σφενδονᾶν ἐθέλοντι ... ἀτέλειαν εὑρίσκωμεν. Plat. Prot. p. 321, D: Ἥντινα σωτηρίαν τῷ ἀνθρώπῳ εὕροι. || De pretio Herodot. 1, 196: Ὅκως (ἡ εὐειδεστάτη) εὑροῦσα πολλὸν πρηθείη, ἄλλην ἀνεκήρυσσε. Xen. H. Gr. 3, 4, 24: Ἄλλα πολλὰ χρήματα, ἃ εὗρε πλέον ἢ ἑβδομήκοντα ταλαντα· OEc. 2, 3; 20, 26. Isæus p. 72, 39: Οἰκίαν δισχιλίας εὑρίσκουσαν· 88, 20: Ἀγρὸν πένθ' ἡμιτάλαντα εὑρίσκοντα. Epicharm. ap. Polluc. 9, 79. || Et in universum quæstu lucroque faciendo, ut Xen. Vect. 4, 40: Ὅσα μὲν πρὸ τῆς εἰρήνης χρήματα εὕρισκε τὰ τέλη· et ib. 25 locisque illic ab Schneidero citt. || Locutionem πρᾶσιν εὑρεῖν, de servis, pro quo etiam πρᾶσιν αἰτεῖν dicebatur, ex Aristophane annotavit Pollux 7, 13. || Τὸ εὑρίσκον, εὑρὸν, Pretium quod res invenit. Æschin. p. 13, 41: Καὶ γὰρ οὐδὲ τῆς ἀξίας ἕκαστον τῶν κτημάτων ἀπεδίδοτο, ἀλλὰ τοῦ ἥδη εὑρίσκοντος. Xen. Comm. 2, 5, 5: Ὅταν τις οἰκέτην πονηρὸν πωλῇ καὶ ἀποδιδῶται τοῦ εὑρόντος.] || Comperio, Reperio. Dem. Phil.: Πολλάκις εὑρίσκω λογιζόμενος, οὐ μόνον τὰ συμμαχικὰ τῷ Φιλίππῳ πρὸς ὑποψίαν ἥκοντα. Id. [p. 574, 22]: Ἂν τοίνυν ὑμῖν ὀρθῶς ἐπὶῃ σκοπεῖν, τούτου πληρωτὴν εὑρήσετε Μειδίαν ὄντα τοῦ ἑράνου· C. Lept. [p. 461, 20]: Τὰς παρὰ τῶν δήμων δωρεὰς εὑρήσετε βελτίους οὔσας, Reperietis, Comperietis. Sic Cic. ap. Plat. [Tim. p. 30, A], Λογισάμενος οὖν, εὗρισκεν κτλ. vertit, Quum rationem habuisset, reperiebat, etc. [Herodot. 1, 5: Οἱ Πέρσαι διὰ τὴν Ἰλίου ἅλωσιν εὑρίσκουσι σφίσιν ἐοῦσαν τὴν ἀρχὴν τῆς ἔχθρης. Thuc. 5, 26, et alii quivis similiter, inprimis cum verbis λογίζεσθαι, μετρεῖν et aliis ejusmodi.] || Εὑρίσκομαι, Invenior, Comperior. Herodian. [2, 7, 2]: Εὑρίσκετο τοὺς στρατιώτας ψευσάμενος. Dem. Pro cor.: Σὺ τοίνυν τοιοῦτος εὑρέθης. [Soph. Tr. 411: Ἦν εὑρεθῇς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὤν. Eur. El. 382: Ἄριστος εὑρέθη. Et alibi sæpe. || Εὑρίσκομαι, Reperior, sæpe i. q Sum, apud recentiores, ad quos ex dialecto Alexandrina transisse videtur. Oribas. p. 90 ed. Mai.: Ἵνα δύο μὲν φανῶσιν ἀγκύλαι, μεταξὺ δὲ τῶν ἀγκυλῶν διπλοῦν εὑρεθῇ τὸ τῆς καιρίας χάλασμα. Basilic. 9, 2, 3: Παρὰ τῇ σῇ ἐνδοξότητι, ἐνταῦθα, ὡς εἰκὸς, εὑρισκομένη. Cum præp. εἰς Act. Ap. 8, 40: Φίλιππος εὑρέθη εἰς Ἄζωτον. Basil. M. Ep. vol. 3, p. 100, C: Ὅτι οὐ δεῖ ἀφ' ἑτέρου ἐργαστηρίου εἰς ἕτερον εὑρίσκεσθαί τινα. Heliodor. De chrysop. in Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 121, v. 97: Ἐκ τῆς θαλάττης εἰς νέφος εὑρίσκομαι. Athanasius ib. p. 51: Περὶ τῶν ἀρχιμίσων τῶν εὑρισκομένων ὧδε. Constant. Cærim. p. 53, C: Ἐν τούτῳ οὐχ εὑρίσκεται εἰς τὴν προέλευσιν ταύτην. Itaque ap. Diod. Exc. p. 581, 97: Οὐ μὴν ἀλλὰ τούτου εὑρεθέντος εἰς τὴν παρεμβολὴν, lacuna fortasse nulla est, sed eclogarii depravatio. Cum præp. ἐν Jo. Malal. p. 483, 19: Ἐξητάσθησαν οἱ εὑρεθέντες ἐν τῷ φόνῳ τοῦ ἐπισκόπου Κυζίκου. Schol. Arist. Nub. 828: Καί ποτέ φασιν ἐν πανδοκείῳ εὑρεθεὶς κτλ., quod sine caussa suspectum fuit Berglero. Cum præp. ἐπὶ anon. ante Jo. Malalam p. 21, 15: Τὰς ἐπὶ μοιχείαν εὑρισκομένας τιμωρεῖσθαι. Cum πρὸς Theodoret. vol. 2, p. 78 ed. Schulz.: Διὰ τοῦτο τοῖς ἀγαθοῖς τούτοις ἀγγέλοις μὴ πρὸς μαθητείαν εὑρισκομένην. Cum adjectivo Heliodor. l. supra c. v. 103: Εὑρίσκομαι δ' ἐλαμπρος, ἐκτιλβος λίαν. Mauric. Strateg. p. 158: Εἰ ὁ στρατὸς εὐπρόθυμος εὑρεθῇ. Cum participio Matth. 1, 18: Μνηστευθείσης Μαρίας τῷ Ἰωσὴφ, πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτοὺς, εὑρέθη ἐν γαστρὶ ἔχουσα ἐκ πνεύματος ἁγίου· Luc. 17, 18: Οὐχ εὑρέθησαν ὑποστρέψαντες. Chœroboscus in Bekkeri An. p. 1292: Ὅθεν οὐ δεῖ λέγειν τινὶ ζήτειας, ἐπειδὴ εὑρίσκῃ εὐχόμενος ἵνα εἰς τὸ πέρας ἔλθῃ τῆς ζωῆς ἧγουν ἵνα ἀποθάνῃ, καὶ λοιπὸν εὑρίσκῃ καταρώμενος αὐτῷ. || Οὐχ εὑρίσκομαι, Non sum, Morior. Genes. 5, 24: Καὶ οὐχ εὑρίσκετο, ὅτι μετέθηκεν αὐτὸν ὁ θεός. Ep. ad Hebr. 11, 5. || Futuri forma passiva εὑρεθήσομαι est e. gr. apud Isocr. p. 196, B, Demosth. p. 771, 25. Mediam annotavit Photius s. Suidas: Εὑρήσεται, ἀντὶ τοῦ εὑρεθήσεται. Cujus multo usitatior signif. media, ut apud Lysiam p. 130, 32: Ἄλλο τι ἀγαθὸν παρὰ Λακεδαιμονίων τῇ πόλει εὑρήσεσθαι· 161, 24: Παρ' ὑμῶν δὲ μηδὲν εὑρησόμεθα.] || Capitur et act. pro εὑρίσκω, Invenio: diciturque, itidem ut εὑρίσκω, non semper de quærente, sed ex insperato aliquid inveniente s. reperiente, ut Gregor. de Saule: Τὰς ὄνους τοῦ πατρὸς ἐπιζητῶν, βασιλείαν εὗρατο. [Ubi est potius Adeptus est. Significatione Excogitandi vel Quæsitum inveniendi Eur. Med. 193: Οἵτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις εὕροντο, στυγίους δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας εὕρετο μοῦση παύειν· Iph. T. 875: Τίνα σοι πόρον εὑρομένα; Synes. Hymn. p. 344, B: Πρῶτος νόμον εὑρόμαν ἐπὶ σοὶ, Ἰησοῦ. Leontius Anth. Plan. 4, 286, 3: Ἡ μὲν (Musa), ὅτι πρώτη κινήσιος εὕρετο ῥυθμούς. Anon. ib. 5, 338, 4: Καὶ γὰρ ἀριθμήσασα πολυστεφίας σέο μόχθους εὕρετο γηραλέων χρέσσονας ἡνιόχων. Sed ap. Herodot. 1, 125: Φροντίζων δὲ εὑρίσκεται ταῦτα καιρώτατα εἶναι, recte ex libro uno εὑρισκέ τε restitutum.] || Consequor, Nanciscor, Adipiscor, Impetro. [Hom. Il. Π, 472: Τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὕρετο τέκμωρ· Od. I, 422: Εἶτιν' ἑταίροισιν θανάτου λύσιν ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ εὑρείμην· T, 403: Αὐτὸς νῦν ὄνομ' εὕρεο, ὅττι κε θείῃς παιδὸς παιδί. Pind. Pyth. 1, 48: Εὑρίσκοντο θεῶν παλάμαις τιμάν· 3, 114: Κλέος εὑρέσθαι· 4, 187: Φάρμακον καλλιστον ἐᾶς ἀρετᾶς εὑρέσθαι· Nem. 7, 16: Εἰ ... εὕρηται ἄποινα μόχθων· fr. ap. Athen. 13, p. 574, B: Τοιάνδε μελίφρονος ἀρχὰν εὑρόμενον σκολίου. Æsch. Ag. 1588: Μοίραν εὕρετ' ἀσφαλῆ. Soph. El. 625: Τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὑρίσκεται. Aristoph. Ach. 640: Εὕρετο πᾶν ἄν. Sæpe sic etiam Herodotus, cujus unum sufficit adjecisse ex. 9, 28: Παρὰ δὲ σφι εὕροντο παρὰ Παυσανίεω ἑστάναι Ποτιδαιητέων τοὺς παρεόντας. Xen. Anab. 7, 1, 31: Παρ' ὑμῶν ἀγαθόν τι

εὑρίσκεσθαι. Populiscitum in Orat. c. Neæram p. 1381, 2: Μὴ ἐξέστω ἐπὶ Ἀθηναίῳ μηδενὶ γίγνεσθαι Πλαταιέων, μὴ εὑρομένῳ παρὰ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων. V. Il. Lysiæ paullo ante citatos. Sequente ὅπως cum infin. Xen. H. Gr. 6, 2, 32: Εὔρετο ὅπως μήτε διὰ τὸν πλοῦν ἀνεπιστήμονας εἶναι... μήτε βραδύτερόν τι ἀφικέσθαι. De qua constr. dixi in annot. ad h. l.] Dem. [p. 461, 18]: Τῶν εὑρισκομένων τὰς δωρεάς, Qui adipiscuntur et obtinent, promerentur, Bud.: Pausan. Phoc.: Τελεῖν εἰς Ἀμφικτύονας εὕραντο, Obtinuerunt ut annumerarentur inter Amphictyonas. [Cum infin. etiam 8, 30, 4.] Thucyd. 1, [31]: Ὠφέλειάν τινα πειρᾶσθαι ἀπ' αὐτῶν εὑρίσκεσθαι, Impetrare ab eis. Synes. Ep. 54: Ἐξ ἀπροσεξίας εὑράμενος πράγματα, Ex oberratione animi aliud agentis, consecutus molestias. 94: Εὕρατο τῆς προθυμίας ἀμοιβὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ, Consequaris prompti animi compensationem. Εὑρίσθαι, inquit Bud. Comm. p. 301, proprie est λαβεῖν ἀνθ' ὧν τις ἔδωκεν ἢ εὐηργέτησεν ἢ ἐπόνησε, Mereri: exempla autem inde petes. Dem.: Τινὲς τῶν εὑρημένων τὴν ἀτέλειαν [conf. p. 457, 8], Qui immunitatem civitatis beneficio consecuti fuerant, ut interpr. Bud. Accipiturque interdum in malam partem pro Incidere et impingere, ut ibid. docet ex Pausania exemplum afferens, annotansque, Cic. quoque Græcorum imitatione dixisse, Qui propter hæsitantiam linguæ stuporemque cordis, cognomen ex contumelia invenit. [Hom. Od. Φ, 304: Οἵ τ' αὐτῷ πρώτῳ κακὸν εὕρετο οἰνοβαρείων. Pind. fr. ap. Aristid. vol. 2, p. 402: Οὔτις ἑκὼν κακὸν εὕρετο. Æsch. Prom. 267, πόνους· Sept. 877, θανάτους.] Ap. Pausan. [10, 8, 2]: Οἱ δὲ συμμαχίας εὕραντο οἱ Ἀχαιεδαιμόνιοι τῆς Φωκίων ζημίας, interpr. Pœnas luerunt et pependerunt ob fœdus cum Phocensibus ictum. [Anyte Anth. Pal. 7, 492, 6: Οὐδ' Ὑμέναιον νυμφίον ἀλλ' Ἀΐδην κηδεμόν' εὑρόμεθα. Tullius Geminus Plan. 4, 205, 1: Μισθὸν καὶ θεὸν εὑρόμενος. De forma εὑράμην HSt. in Ind.:] Εὑράμην, Inveni: aor. 1 med. verbi εὑρίσκω ex εὑρέω s. εὕρω, ut ἐπηυράμην ab ἐπαύρομαι. [Phryn. Ecl. p. 139: Εὕρασθαι οὐκ ἐρεῖς προπαροξυτόνως διὰ τοῦ α, ἀλλὰ παροξυτόνως διὰ τοῦ ι εὑρίσθαι. Male illata hæc forma versui Hesiodeo, ab Eust. Il. p. 650, 46 et Etym. Ms. Paris. ap. Ruhnk. fr. III ed. Gaisf. citato, ubi εὑράμενος, de quo Eust. ipse Od. p. 1637, 39: Ὅρα τὸ εὑροίμην μέσον ἀορίστου δευτέρου τοῦ εὑρόμην· ἐξ οὗ καὶ τὸ εὑρίσθαι ἀπαρέμφατον· τοῦ γὰρ εὑράμην καὶ τοῦ εὕρασθαι οὐκ ἔστι χρῆσιν εὑρεῖν, et similiter Il. p. 1144, 22, et ubi Atticis inusitatum dicit Od. p. 1911, 1. Alia hujus vitii exx., apud antiquiores librariorum, apud recentiores ætatis culpa admissi, v. ap. Lobeck. ad Phryn., quibus poetarum nonnulla addi licet, ut Juliani Ægypt. Anth. Plan. 4, 181, 2: Μαΐαν Ἀπελλείην εὑραμένη παλάμῃ· anon. 5, 351, 5: Ξεῖνον πρεσβήιον εὕρατο μοῦνος. || Multo deterioris notæ est aor. prior activi εὗρησα, ap. Maneth. 5, 137: Ὅταν εὑρήσῃς· Procop. Goth. 1, p. 373, D: Ὅπῃ τοὺς πολεμίους εὑρήσειαν. Nonn. Jo. c. 7, 36; 138: Κοὐδὲν ἐφευρήσητε, aliosque Byzantinos. Et secundi forma priori similis ηὕραμεν vel εὕραμεν in Chron. Pasch. p. 732, 7, ap. Epiphan. vol. 2, p. 52, D, et alibi εὗραν. V. Boisson. in *Notices* vol. 10, p. 52. Vel ex εὕρειεν vel ex εὕροι depravatum quod ap. Theodor. Stud. p. 487, D, scribitur: Ἃ ὁ θεὸς ... εὕροιεν εὐμενῶς δεχομένους, quorum illud est ap. Theodoretum vol. 2, p. 837 ed. Schulz.: Ταῦτα ἅπαντα τηνικαῦτα εὑρεῖεν ἄν τις ἐν τῇ Ἱερουσαλὴμ, et in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 220, n. 2266, A, 11: Εὕρειαν. Secundi tertiæ plur. forma Alexandrina εὕροσαν est Prov. 2, 20. || De augmento verbi quum ita scripsisset HSt. App. de dial. Att. p. 147: «Atticos in nonnullis verbis augmentum prorsus rejicere sciendum est, veluti quum ab εὔχομαι dicunt εὐχόμην et εὐξάμην, non ηὐχόμην et ηὐξάμην, quum εὗρον non ηὗρον, et εὖδον, non ηὖδον usurpant. Quum vero hoc dico, non ignoro me plane contrarium tradere ei quod grammaticorum vulgus, præsertimque recentium tradit, nimirum ηὐξάμην, ηὗρον, ηὖδον esse Attica, illa autem, εὐξάμην, εὗρον, εὖδον esse linguæ communis. Sed auctoritati quum aliorum tum vero Eustathii incumbo: Τὸ δὲ εὕξαντο καὶ ὅσα τοιαῦτα, εἰσὶ μὲν Ἀττικῶς ἀναύξητα, κεχοίνωται δὲ πλέον ἤπερ τὰ μετὰ αὐξήσεως κοινά. Potius autem gramm. illos quam hunc falli persuasum nobis esse debet», insequuti grammatici, velut Buttm. Gramm. vol. 1, p. 328, Lobeck. ad Phryn. p. 140 aut minus usitatum aut vitiosum apud veteres perhibuerunt ηυ pro ευ. Sed Eustathii opinio præterquam quod infringitur testimoniis Herodiani p. 456 ed. Lob.: Ηὐξάμην καὶ εὐξάμην καὶ εὐδόκουν καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ εὐ ἄρχονται, aliorumque grammaticorum in Εὐφραίνω et Εὔχομαι ponendis, levissimæ est auctoritatis, quum non aliunde ducta videatur quam ex libris, in quos ευ pro ηυ vel ex vetere orthographia vel ex recentiorum consuetudine transisset. Aliquanto majoris ponderis sunt testimonia monumentorum antiquiorum, quæ non amplius habent ε pro η. In tali vero, quod ad ol. 95 est referendum, ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 233, 15 perspicue scriptum ηυρεθη secundum Rosium p. 231, A, et Fauvelium p. 905, A. Itaque magis rationi consentanea est Elmsleji ad Eur. Heracl. 305 et Med. 191 sententia omnibus his verbis apud veteres Atticos augmentum restituentis. L. Dind.]

[Εὐροακύλων. V. Εὐρακλύδων.]

Εὐροέω, Bene fluo, Facile fluo, Facilem cursum habeo. [Theophr. C. Pl. 5, 6, 4: Ἡ δ' αὔξησις εἰς μῆκος καὶ διὰ τὸ εὐροεῖν τὴν τροφὴν εὐθυποροῦσαν.] Sed metaph. potius usurpatur, sicut et εὔροια, et significat Feliciter agere, εὖ πράττειν, Rebus prosperis uti, s. Fortuna prospera, aut secunda. Pro Feliciter agere, Bud. affert ex Greg. Naz., addens hunc l. Phalaridis [Ep. 17, p. 86]: Καί τοι καλόν γε κἂν εὐροῇ τις, καὶ κατ' ὄρον φέρηται παρὰ τῆς τύχης, μὴ πάντα ποιεῖν ἐπὶ τῇ τύχῃ, Licet res ad vota, fortunæ benignitate, succedant. [Confert Lennep. Æsch. Pers. 601: Ὅταν δ' ὁ δαίμων εὐροῇ. Arrian. Epict. 2, 19: Ἐλεύθερους, εὐροοῦντας, εὐδαιμονοῦντας. Tzetz. Hist. in Iambis 99: Οἵδας πρὸς ὄρον εὐροοῦντας ταῖς τύχαις. Polyb. 4, 48, 11: Τῶν πραγμάτων αὐτῷ εὐροούντων. Diod. 2, 45: Τῆς τύχης εὐροούσης· 11, 69: Ὁρῶν αὐτῷ τὴν ἐπιβουλὴν εὐροοῦσαν. Plut. Mor. p. 548, E: Τοῖς ἐπὶ πλεῖστον εὐροούσῃ τῇ κακίᾳ χρωμένοις. || De oratione dictum v. in Εὔροος. Similiter Eust. Opusc. p. 54, 57, de Pindaro: Ἔστι δὲ αὐτοῦ θαυμάζειν, ὥσπερ τὰ βραχυλογικά, οὕτω καὶ τὰ τοῦ πλατυσμοῦ, καθ' ὃν εὐροῶν μὲν ἐπαίνοις, ὅποι ἐγχωρεῖ, πλατὺς ῥέει, δυσπορίστως δὲ ἔχων ἐγκωμιάζειν κτλ.]

[Εὐροή, ἡ, i. q. εὔροια, quod v. [Aret. p. 100: Ἐς εὐροὴν τοῦ αἵματος.]

[Εὐρόθεν, Ab euro, restituit Letronn. Scymno ap. Herodian. Π. μον. λ. p. 19: Εὐρόθεν (cod. εὐρέθη) ἔχεται Κελένδεριε.]

Εὔροια, ἡ, Facilitas fluendi, Facilis fluxus, cursus. [Plato Leg. 6, p. 779, C: Ὑδάτων τῶν ἐκ Διὸς εὐροίας ἐπιμελεῖσθαι. Plut. Mor. p. 652, D: Εὔροιαν γὰρ ἡ ὑγρότης ἴσχει. Antyllus in Matthæi Med. p. 136: Τὴν τοῦ αἵματος εὔροιαν. Aristot. De somno c. 2: Οἱ φλεβώδεις οὐχ ὑπνωτικοί δι' εὔροιαν τῶν φλεβῶν.] Sed metaphorice plerumque pro Rebus ad voluntatem nostram fluentibus, ut Cic. loquitur, eadem metaphora utens, Off. 1: Res prosperæ et ad voluntatem nostram fluentes. Plut. Pericle [c. 20 extr.]: Διὰ τὴν εὔροιαν τῶν πραγμάτων, ubi redditur, Propter res prospere et ad votum fluentes. [Sæpe sic etiam Polyb., ut 2, 44, 2; 3, 10, 6, et Diodor. 20, 33: Οὐ μὴ ἡ τύχη γε εἴασε τὴν εὔροιαν μένειν ἐπὶ τῆς αὐτῆς τάξεως. Phrynich. Bekkeri p. 29, 25.] Εὔροια, Felicitas, Affluentia, Bud., afferens ex Athen. [12, p. 524, C]: Ἐτρύφησαν μὲν γὰρ ὡς οὐδένες ἕτεροι τῶν πάντων, εὐροίας [Distinguendum, τῶν πάντων εὐροίας, ut animadvertit Lennep. ad Phalar. p. 86, B] καὶ πλούτου, καὶ τῆς λοιπῆς αὐτοὺς χορηγίας κατασχούσης. [Aliter, ut sit Copia, Ubertas, Facilitas, Plat. Leg. 6, p. 784, B: Ἡ δὲ παιδοποιία δεκάτις ἔστω, ὅταν εὔροια ᾖ τῆς γενέσεως. Tim. Locr. p. 104, C: Τῶν θεῶν, τοῖς ἐνδιατρίβειν... οὖν εὐροίᾳ ἐπὶ τὸν σύμμετρον βίου χρόνον εὐδαιμόν ἐστιν. || De oratione dictum v. in Εὔροος. Plato Phædr. p. 238, C: Παρὰ τὸ εἰωθὸς εὔροιά τις σε εἵλητεν. Pollux 4, 22; 6, 148.]

[Εὔροια, ἡ, Eurœa, urbs Epiri, ab aquarum copia sic vocata, ap. Hierocl. Synecd. p. 651, ubi v. Wesseling.]

Εὐροίζητος, ὁ, ἡ, ut εὐροίζητος ἰὸς, in Epigr. [Philippi Anth. Plan. 4, 104, 3], Bene strideus sagitta, i. e. Celeriter volans, Cum stridore: sicut ῥοίζων ὀϊστῶν ab Hom. vocari in Ῥοῖζος dicetur.

[Εὐροιζος, ὁ, ἡ. Herodian. Epimer. p. 252 : Τὰ διὰ τοῦ υζω ῥήματα ἅπαντα διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφονται... πλὴν τοῦ ἀθροίζω καὶ βροιζῶ... ὅθεν βοίζημα καὶ εὐροιζον χρυσίον. « Nicetas Chon. De stat. ap. Fabric. Bibl. Gr. t. 6, p. 406 ed. pr. : Μετ' οὐ πολὺ δὲ κατασπῶσι καὶ τὸ τοῦ μεγίστου νεὼ καταπέτασμα, εἰς μυρίας πολλάκις ἀργύρου μνᾶς ἀριθμούμενον καὶ τούτου εὐροιζότερον παντὸς καὶ εἰς βάθος χρυσῷ πυκαζόμενον. Quæ non sunt omnia sana. Manasses Chr. p. 3, D, habet εὔροιζον χρυσίον. » Boiss. Ap. Const. alii libri εὔριον. Ὄβρυζον Meursius. Cui Boiss. ad Aristænet. p. 310 opponit scholion Luciani Catapl. 9 : Ἀπέρθου, εὐρίζου, ubi in alio cod. est ὀβρύζου, ipse autem scribendum monet εὐροίζου, suasque ad Herodianum et Hierophilum p. 257 (*Notices* vol. 11, ubi affert exx. Basilii schol. in Greg. Naz. et Planud. ex Interpr. Ovid. Metam., in quibus partim per υ partim per οι scriptum) annotationes citat. Accedit exemplum Eustathii Opusc. p. 62, 38 : Χρυσίον εὔροιζον, et Etym. Gud. p. 104, 7, quod εὔρυζον ponit ubi ὄβρυζον est in M., Cosmæ Topogr. Christ. p. 338, C, ubi εὐρόϊζον (νόμισμα) scriptum, Draconis p. 117, 20, ubi εὐρυζότατον, denique Theodoreti vol. 2, p. 262 ed. Schulz. : Χρυσίον ἀπέρθον, ὃ νῦν οἱ πολλοὶ εὔρυζον ὀνομάζουσιν. L. Dind.]

Εὐροκλύδων, ωνος, ὁ, dicitur Euroaquilo, ut vet. Interpres vertit ap. Lucam Act. 27, [14] : Τυφωνικὸς ἄνεμος ὁ καλούμενος Εὐροκλύδων. Videri itaque possit legisse Εὐροκλύλων : nam εὐροκλύδων sonat Fluctuosus eurus. Ap. Horat. sane minatur eurus fluctibus : quem Ovid. Tumidum vocat. [V. Schleusn. Lex. N. T. Const. Manass. Chron. v. 5143. Εὐρυκλύδων scriptum in Etym. M. p. 772, 31.]

Εὐροναΐτοις, in Ms. Suidæ Cod. exp. καλῶς ῥέουσι : pro quo in impressis est εὐροναίτοις. Utrumque suspectum. [Liber unus εὐροναΐτης, καλῶς ῥέων.]

Εὐρόνοτος, ὁ, Euronotus : ventus ex euro et noto mixtus, s. inter eurum et notum medius : ut Aristot. De mundo [c. 4] εὐρόνοτον dici tradit τὸν μεταξὺ εὔρου καὶ νότου. [V. l. ejusdem ex Meteor. in Εὖρος cit.] Et Gellius 2, 22 : Tertium ventum qui ab oriente hyberno spirat, Vulturnum Romani vocant. Eum plerique Græci misto nomine, quod inter notum et eurum sit, εὐρόνοτον appellant. Hi sunt igitur tres venti orientales, Aquilo, Vulturnus, Eurus : quorum medius eurus est.

Εὔροος, et Εὕρους per crasin, item Ἐύῤῥοος pro εὔροος per dialysin [Hom. Il. H, 329, Φ, 130, Apoll. Rh. 4, 269, Anth. Pal. 11, 343, 3], ὁ, ἡ, Pulera fluenta habens, Pulcre fluens, Pulcrifluus. Nisi quis malit, Bene fluens (ut alteram illam interpret. reservemus nomini Καλλίῤῥοος), Facile fluens, Facilem cursum habens. [Soph. Phil. 491 : Τὸν εὔροον Σπερχειόν. Eur. Hec. 649 : Τὸν εὔροον Εὐρώταν. Crinagoras Anth. Pal. 6, 227, 4 : Εὔροον εἰς σελίδα, de calamo scriptorio.] Gaza ap. Theophr., Εὔρους γὰρ ἡ φορὰ καὶ ἀνεμπόδιστος, vertit, Facilis meatus. [Ῥοὴ C. Pl. 3, 5, 2. Plat. Tim. p. 77, D : Εὔρους ἐπίχυσις· Leg. 5, p. 740, E : Ἐπισχέσεις γενέσεως οἷς ἂν εὔρους ᾖ γένεσις. (Plotin. p. 229, A : Εὔρους εἰς παιδοποιΐαν. Creuzer.) Rufus p. 75 ed. Matth. : Ὡς τὸ πῦον εὔροον γένηται. Pollux 3, 50 sec. cod., γάλα. Artemidor. 5, 79 : Ὅπως εὔρουν τι καὶ καθαρὸν ἀποδείξῃ (τὸν ὀχετόν).] In VV. LL. εὔρουν σῶμα, Lubricum corpus [Ex Aristot. H. A. 7, 1 med. : Οἱ πόροι ἀναστομοῦνται καὶ ποιοῦσιν εὔρουν τὸ σῶμα ταύτῃ (libidinosorum in pubertate)· Probl. 4, 11 : Ἀεὶ τῇ κινήσει ταύτῃ (equitationis) χρωμένων εὔροα τὰ σώματα γίνεται καὶ προωδοποιημένα πρὸς τὸν ἀφροδισιασμόν. Vertendum igitur ut supra, non Lubrica. Foes. OEc. Hipp. : « Εὔρουν τὸ σῶμα, Corpus fluidum aut fluxum et meabile, Aph. 9 lib. 2. Quod his verbis exp. Galen. : Εὔρουν δ' ἔσται, τῶν μὲν πόρων ἁπάντων ἀναστομωθέντων, τῶν δ' ὑγρῶν τμηθέντων καὶ λεπτυνθέντων, εἴ πού τι παχὺ καὶ γλίσχρον ὑγρὸν ᾖ κατὰ τὸ σῶμα. Athen. in Matthæi Med. p. 227 : Εὐρουστέρους καὶ εὐκινητοτέρους. Archigenes ib. p. 151 : Τοῖς ὑγροῖς εὐρόους. Antyllus ib. p. 129 : Φλὲψ εὔσχιστος καὶ εὔρους. Theophr. fr. 9 De sudor. 19 : Εὔρους καὶ ὡς ἐπίπαν ὑγροτέρα ἡ τῶν παιδίων καὶ λία.] Affertur vero et εὔρους τὴν διάνοιαν, pro Agilis mente. [Τὴν γλῶτταν Euagr. H. E. p. 422, 37. Eur. fr. Hippolyti ap. Clem. Al. p. 340 : Εὐρόοισι στόμασι. Hesyst. || Εὔρους λέξις, Oratio pulcre fluens, propter literarum verborumque aptam venustamque collocationem; eademque μαλακὴ Dionys. H. De comp. vv. c. 23, p. 180. Conf. Cic. De orat. 3, 43. Deinde etiam εὔρους simpl. dicitur Facundus, Eloquens. Sic Theoph. Coryd. Ἐκδ. ῥητ. ap. Fabr. p. 660 : Ὁ ῥήτωρ εὐρούστερος μὲν διαλεκτικοῦ, τούτου δὲ ἐκεῖνός ἐστιν ἀκριβέστερος. Hinc et εὐροῆσαι πρὸς ὑπόθεσιν dicit Plut. Alex. c. 53, de Callisthene sophista, qui elegantissimo flumine orationis utebatur, quum jussus esset aliquod argumentum dicendo explicare. Et Philostr. V. S. 1, p. 491, de Favorino : Σὺν εὐροΐᾳ σχεδιάσαι. Synes. De Dione p. 40 junxit τὸ στρογγύλως καὶ σὺν εὐροΐᾳ προσφέρειν. Conf. Suid. v. Εὔρους. Ernesti. Lex. rhet. Pollux 4, 20; 6, 147. || Præter comparativi formam εὐρούστερος, cujus exx. supra citatis addere licet Galeni ab Lobeckio ad Phryn. p. 143 annotatum De simpl. med. 5, 22, p. 137, A, altera usurpatur εὐροώτερος, cujus exx. v. ap. eundem, Cramer. Anecd. vol. 3, p. 186, 15.]

[|| Εὐρόως, Arrian. in Epict. 1, 4, p. 28; 3, 22, p. 454. Καιι. Εὔρως de oratore inter προχείρως et ῥᾳδίως ponit Pollux 4, 23.]

[Εὔροπος, ὁ, ἡ, Facile flectendus. Philipp. Anth. Pal. 9, 543, 5 : Ἀκρότατον ἐς γῆν κλίνας ἅμα κεὐροπον ἄμμα. || Adv. ap. Antiphontem p. 138, 20 : Οὔτε γὰρ ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν εὐρόπως εἶχεν αὐτῷ, pro καλῶς receptum est ex libris duobus, omissum in tertio. Εὐπόρως conjecit Schœmannus.]

Εὖρος, τὸ, Latitudo. Alex. Aphr. [Probl. 1, 97 : Διὰ τὴν πολλὴν ὑγρότητα εἰς εὖρος αὐτοῖς ἡ ἀρτηρία οὐκ ἐπεκτείνεται], Εἰς εὖρος ἀπεκτείνειν, In latitudinem extendere. [Hom. Od. Λ, 311 : Ἐννεαπήχεες ἦσαν εὖρος. Æsch. Sept. 763; Eur. Cycl. 390. Xen. Anab. 1, 7, 14 : Τάφρος ὀρυκτὴ βαθεῖα, τὸ μὲν εὖρος ὀργυιαὶ πέντε· 3, 4, 9 : Πυραμὶς λιθίνη, τὸ μὲν εὖρος ἑνὸς πλέθρου· 1, 4, 4 : Διὰ μέσου ῥεῖ τούτων ποταμὸς Κάρσος ὄνομα, εὖρος πλέθρου.]

Εὖρος, ὁ, Eurus : ventus ab oriente spirans, alio nom. dictus Vulturnus. Teste enim Aristot. De mundo [c. 4] εὖροι nominantur οἱ ἀπὸ ἀνατολῆς συνεχεῖς πνέοντες ἄνεμοι. Ibid. tradit ex euris χαικίαν dici τὸν ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς θερινὰς ἀνατολὰς τόπου πνέοντα ἄνεμον : ἀπηλιώτην autem, τὸν ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς ἰσημερινὰς : εὖρον vero, τὸν ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς χειμερινάς. [Meteor. 2, 6 : Ὁ εὖρος ἀπ' ἀνατολῆς χειμερινῆς πνεῖ, γειτνιῶν τῷ νότῳ· διὸ καὶ πολλάκις εὐρόνοτοι λέγονται πνεῖν.] Unde Plin. 2, 47 : Ab oriente æquinoctiali, Subsolanus : ab oriente brumali, Vulturnus : illum, Apelioten; hunc, Eurum Græci appellant. [Hom. Il. B, 145 etc. Aristot. Polit. 4, 3 : Ὥσπερ ἐν τοῖς πνεύμασι τὸν μὲν ζέφυρον τοῦ βορέου, τοῦ δὲ νότου τὸν εὖρον (εἶδος τιθέασιν). Εὖρον dici etiam ἀπηλιώτην bis scribit in Meteor. l. c.]

[Εὐροσποῦς, ὁ, Eurospus, n. viri in Charta Borg. 9, 14. Εὐροσπῶς, ῶ, ib. 13, 10.]

[Εὔροτος, apud Arcad. p. 82, 15, scrib. videtur ἄροτος. L. Dindorf.]

[Εὔρους. Εὐρόως. V. Εὔροος.]

Ἐϋῤῥαθάμιγξ, γγος, ὁ, ἡ, Pulcris irrorans guttis, ap. Nonn. [Jo. c. 2, 3, οἴνου· Dion. 5, 258 : Ἐϋῤῥαθάμιγγος ἀλείφατος εὗρεν ἔερσην· 13, 226 : Ὄμβρῳ εὐῤῥαθάμιγγι ἔερσης· 15, 61 : Εὐῤῥαθάμιγγος ἐλαίης· 19, 160 : Ἐϋῤῥαθάμιγγα παλαίτατον ὄγκον ἔερσης· 20, 131 : Ὄγκον ἐϋῤῥαθάμιγγος ὀπώρης, de vino. αἀ]

[Ἐύῤῥαπις, ὁ, ἡ, Pulchra virga instructus. Nonn. Dion. 4, 1, Ἑρμῆς.]

[Ἐϋῤῥᾰφής. V. Εὐραφής.]

Ἐϋῤῥείτης, ὁ, i. q. ἐϋῤῥής. Hom. Il. Z, [34] : Ναῖε δὲ Σατνιόεντος ἐϋῤῥείταο παρ' ὄχθας, ubi exp. καλὰ ῥεύματα ἔχοντος. [Od. Ξ, 257, Hesiod. Th. 343. Orph. Arg. 781 : Ἐϋῤῥείτου ποταμοῖο. Jo. Grammat. Anth. Pal. 9, 628, 1 : Ἵππον (balneum sic dictum) ἐϋῤῥείτην. || Simplici ρ Eur. Tro. 809 : Σιμόεντι δ' ἐπ' εὐρείτᾳ.]

[Ἐϋῤῥείων, οντος, ὁ, i. q. præcedens. Christod. Ecphr. 408 : Μέλητος ἐϋῤῥείοντος.]

Ἐύῤῥην, ηνος, et Ἐύῤῥηνος, ὁ, ἡ, i. q. εὔδοτος, Etymologo ὁ καλλιπρόβατος, Pulcras ferens oves, s. Pulcras agnas. [Apoll. Rh. 1, 49 : Φεραὶς Ἄδμητος ἐϋῤῥήνεσσιν ἀνάσσων· 3, 1086 : Γαῖα πάμπαν ἐύῤῥηνός τε καὶ εὔδοτος. De ove in oraculo Timocrati dato Anth. Pal. 14, 149, 3 : Ἐϋῤῥήνου ἀπὸ κόρσης.]

Ἐϋῤῥὴς, ἐος, ὁ, ἡ, q. d. Pulcrifluus, Pulcre fluens,

Belle fluens. Nisi malis, Bene fluens : unde εὔῤῥειος ποταμοῖο, Hom. Il. Z, [508, Ξ, 433]. Quidam tamen malunt nominativum esse Εὔῤῥευς. Dissolvitur autem diphthongus εὖ in ἔυ, sicut in aliis plerisque compp. V. Etym. et Eust. Sed ap. Etym. pro unico ρ repone geminum : qui error commissus fuit et in VV. LL. [Simplici Hesiod. ap. Strab. 8, p. 342 : Ποταμοῖο παρ' ὄχθας εὐρεῖος Πείροιο. L. Dind.]

[Εὔρηχος, ὁ, ἡ, Sepibus idoneus. Forma poet. Nicand. Ther. 868 : Καρπὸς ἐυῤῥήχου παλιούρου. Εὔρηχος, ἡ καλῶς περιῤῥάσσουσα et ἡ πρὸς φραγμοὺς εὖ πεποιημένη· ῥῆχος γάρ ἐστιν ὁ φραγμός, schol. Alii libri male ἀῤῥήχου.]

[Εὐῤῥιζος. V. Εὔριζος.]

[Εὔῤῥιν. V. Εὔριν.]

[Εὐῤῥινος. V. Εὔρινος.]

Εὐρυάγυιος, ὁ, ἡ, Latas vias habens, ut, Πόλιν εὐρυάγυιαν Τρώων, Hom. Il. B, [12] i. e. πλατύῤῥυμον, inquit Eust., ἀγυιὰ γὰρ ἡ κοινῶς λεγομένη ῥύμη. [Sic Δ, 52 : Εὐρυάγυια Μυκήνη· Od. Η, 80, Ἀθήνην.] At Hesych. habet, Εὐρυάγυια, μεγάλη καὶ πλατεῖα ῥύμη, quasi videl. εὐρυάγυια idem valeat quod εὐρεῖα ἀγυιά : nisi forte mendosa hic sunt Hesychii exemplaria. [Idem in Εὐρυάνασσα quæ ponit, καὶ ἡ πλατεῖα καὶ ἡ μεγάλη ἐν τῷ πλανᾶσθαι δῆλος, ad Εὐρυάγυια pertinere animadverterunt interpretes. « Similis est gl. Suidæ : Εὐρυπύλης, πλατείας πύλης, pro quo Eust. et Noster, πλατεῖαν πύλην ἔχων. » Albert. De urbe item epigr. Anth. Pal. App. 336, 4. Paul. Sil. Descr. Soph. 347 : Ὅλης δ' ἐστείνετο Ῥώμης ἀτραπὸς εὐρυάγυια. Aliter Hom. H. Cer. 16 : Χάνε δὲ χθὼν εὐρυάγυια Νύσιον ἅμ πεδίον. Figurate Terpander ap. Plut. Lyc. c. 21, de Lacedæmoniis : Ἔνθ' αἰχμά τε νέων θάλλει καὶ μοῦσα λίγεια καὶ δίκα εὐρυάγυια.]

[Εὐρυάδης, ου, Euryades, procus Penelopæ, Hom. Od. X, 267. ὔᾰ]

[Εὐρυαίχμης, ὁ, Latam et amplam cuspidem habens, Bene armatus, Hastatus. Pind. fr. ap. Strab. 12, p. 544 : Σύριον εὐρυαίχμαν στρατόν.]

[Εὐρυάλη, ἡ, Euryale, Gorgo. Hesiod. Th. 276, Pind. Pyth. 12, 20, Apollod. 2, 4, 2, 9. Εὐρυάλειτ ap. schol. Hesiodi l. c. Cujus nominis filia Adrasti memoratur ab schol. Hom. Il. Ψ, 681. ᾰ L. Dind.]

[Εὐρύαλος. V. Εὐρύαλως.]

[Εὐρύαλος, ὁ, Euryalus, Argivus, Hom. Il. B, 565, etc. Phæax Od. Θ, 115, etc. F. Ulyssis et Euippes, cujus nomine inscriptam fabulam ediderat Sophocles. V. Parthen. Erot. c. 3. Alii ap. Apollodorum, Pausaniam, Nonnum et alibi. Apollinis cognomen ap. Hesychium. L. Dindorf.]

[Εὐρύαλος. V. Εὐρύλος.]

Εὐρύαλως, ως, et Εὐρύαλος, ὁ, ἡ, Latam s. Amplam aream habens, Latus, Amplus, ab εὐρὺς et ἁλωά. Nonn. ap. Jo. 12, [1] : Χώρης δ' εὐρυάλωος ἑρημάδα πίζαν ἐάσας Ἰησοῦς. [« Εὐρυάλωος Δηοῦς quum dicit Nonnus Dion. 7, 82, nihil nisi latos agros significari putem propter similia εὐρυάλωος ἀρούρης 4, 409; 39, 139, et εὐρυάλωος κώμης, χώρης, Ev. Jo. 11, 31; et εὐρ. γαίης 11, 55. » Næk. De Callim. Hecale p. 545.] Idem [Jo. c. 11, 55] : Ἀπ' εὐρυάλοιο δὲ γαίης Πολλοὶ κτλ. [Oppian. Hal. 1, 62 : Χῶρον ἐς εὐρύαλον. Antipater Sidon. Anth. Pal. 7, 748, 8 : Δᾶμος ἀεὶ μακαριστὸς, ὃς ἅστεσιν Ἡρακλείης οὐρανίων νεφέων τιτύξεν ἐπ' εὐρυάλων.]

[Εὐρύαμπος, πόλις Μαγνησίας. Ὁ πολίτης Εὐρυάμπιος. Λυκόφρων (900)· Ἀμφρυσίων σκηπτοῦχον Εὐρυαμπίων, Steph. Byz.]

[Εὐρυάναξ, ακτος, ὁ, Euryanax, Doriei f., Spartanorum cum Pausania dux, Herodot. 9, 10, 53, 55. ᾰ]

[Εὐρυάνασσα, ἡ, Late imperans, potens. Callim. Cer. 122 : Εὐρυάνασσα θεός. Hesych. : Εὐρ. ἡ Ἥβη. Quod Ἥρα scribendum conjiciunt interpretes, sine caussa. Eidem Hesychio pro Εὐάνασσα restituit Pierson. Veris. p. 254.]

[Εὐρυάνασσα, ἡ, Euryanassa, f. Pactoli, Tantali uxor, sec. Tzetz. ad Lycophr. 52, Exeg. Il. p. 68, 23, schol. Eur. Or. 5. Ap. eundem ib. 11, sec. Pherecydem, ut videtur, Tantalus Pelopem genuisse traditur ἐξ Εὐρυθεμίστης τῆς Ξάνθου. Quod scribendum Εὐρυθεμίστης, cujus nominis mulier, Bœoti filii Neptuni uxor, memoratur a Ps.-Plutarcho De fl. p. 1148, F. Εὐρυδάνασσα scriptum in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 666, n. 1372, 10. L. Dind.]

[Εὐρυδάλινδος, ὁ Διόνυσος, Hesych., ad quem v. Albert.]

Εὐρυδατεύεσθαι, Suidæ πονηρεύεσθαι, Uti malis artibus, Improbe agere : ab Eurybate s. Eurybato quodam, quem unum e Cercopibus fuisse perhibent τοιχωρύχον, alli προδότην. Plura de eodem v. ap. Eund., et Erasm. Chil., necnon ap. Eust. [Od. p. 1864, 10 seqq.], qui hoc nom. dictum vult παρὰ τὸ εὐρὺ βάζειν. Ap. Hesych. quoque Εὐρυδάτης, πανοῦργος, ἀπατεών, κίρκωψ. [Diogenian. 4, 76. Wakef. V. Εὐρύβατος.]

[Εὐρυδάτης, ὁ, Eurybates, præco Agamemnonis, Hom. Il. A, 320. Ulixis, B, 184, etc., Pausan. 10, 25, 4. Argivus, Herodot. 6, 92; 9, 75, Pausan. 1, 29, 5. Herodoro idem qui Apollonio Rh. Ἐριδώτης, Argonauta, filius Teleontis. V. schol. 1, 71. Conf. etiam Εὐρύβατος. ᾰ]

[Εὐρύδατος, ὁ, ἡ, Latus, Spatiosus. Nonn. Dion. 28, 79 : Ἀπ' εὐρυδάτοιο δὲ φάτνης ὑψιφανῆ νέον ἄλλον Διῶν. Wakef. Quintus 2, 283 : Ἀνὰ πτύχας ὑλήεσσας εὔρεος εὐρυδάτοιο.]

[Εὐρύδατος, ὁ, Eurybatus, n. viri Corcyræi ap. Thuc. 1, 47, Spartani ap. Pausan. 5, 8, 7. Aliorum ap. Plat. Protag. p. 327, D, (ubi cum Phrynonda componitur tanquam pessimorum par hominum, ut ap. Æschinem p. 73, 12, ubi pleraque omnia de hoc Eurybato (vel, ut ap. Hesychium ab HSt. in Εὐρυδατεύεσθαι citatum, Alciphr. 3, 20, et alibi nonnunquam scribitur Εὐρυδάτη), ab aliis inter Cercopes relato, ab aliis distincto ab Eurybato Cercope, collegit Taylor., quocum conf. Bast. et Boiss. ad Aristæn. 1, 20, p. 513, 5, Lobeck. Aglaoph. p. 1306—7), et ap. Amphin Athen. 9, p. 386, E, in inscr. Hermionensi ap. Bœckh. vol. 1, p. 597, n. 1208, 3. L. Dindorf.]

[Εὐρυδέρεθρος, ὁ, ἡ, Qui latæ voraginis est. Tzetz. Hom. 475 : Πάντα καταῤῥύψῃ δ' ἐνὶ ἀχλύϊ εὐρυδερέθρῳ.]

[Εὐρυδία, ἡ, Eurybia, f. Ponti et Telluris. Hesiod. Th. 239, Apollod. 1, 2, 5, 4; 6, 1. Thespias 2, 7, 8, 2.]

[Εὐρυδιάδης, ου, vel Εὐρυδιάδας, α, ου, ὁ, Eurybiades, Spartanus, classis Græcorum contra Persas dux, ap. Herodot. 8, 2, etc. Alius in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 631, n. 1262, 16. ῐᾰ L. Dindorf.]

Εὐρυδίης, ὁ, Cujus vis et robur late se extendit, Late potens. Hesiod. [Th. 931, Apoll. Rh. 4, 1552, Orph. Arg. 337] : Τρίτων εὐρυδίης. [Hom. H. Cer. 294 : Εὐρυδίῃ Κελεῷ.] Epigr. [Juliani Æg. Anth. Pal. 7, 599, 6] : Εὐρ. Ἀΐδης· ibid. [9, 525, 6], Ἀπόλλων. [Orph. Arg. 1259 : Εὐρυδίην Πηλῆα· fr. 6, 35, Ἀήρ. Forma Dor. et communi Εὐρυδίας, Pind. Ol. 6, 58 : Ποσειδᾶν' εὐρυδίαν· et de eodem Pyth. 2, 12. (Conf. Cornut. De n. d. c. 22, p. 195, ubi inter epitheta Neptuni ponitur εὐρυδόας, pro quo in cod. εὐρυδείας, h. e. εὐρυδίας.) 4, 175 : Περικλύμεν' εὐρυδία· 9, 13 : Ὑψέος εὐρυδίᾳ· Isthm. 5, 51 : Εὐρυδίαν Αἴαντα. Ap. Mazar. in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 127, 7, τῶν εὐρυδίων pro εὐρυδιῶν. ῐ]

Εὐρύδιος, ὁ, nom. propr. ap. Athen. [filii Eurysthei, 4, p. 158, A, et ap. Apollod. 2, 8, 1, 3. Nelei ap. Apollod. 1, 9, 9, 1, schol. Apoll. Rh. 1, 156. Aliorum ap. Plat. Ep. 7, p. 348, E, Nonnum Dion. 14, 189.]

[Εὐρυδόας, ὁ, Late clamans, Late sonantem clamorem edens. Liban. vol. 4, p. 816, 31 : Τοὺς νῦν κομψοὺς εὐρυδόας, πολλὰ στωμυλλομένους, πολλὰ ῥέοντας ἐπ' ἐκκλησίας. Jacons. Eust. Opusc. p. 286, 14 : Καὶ ἦν τηνικαῦτα ὁ κατὰ παροιμίαν σιγηλὸς ἥρως εὐρυδόας· 318, 53 : Εὐρ. καὶ ἀληθὴς κῆρυξ. Schol. Dionys. Thr. ap. Villois. Anecd. vol. 2, p. 178 : Ἄνδρας τοὺς μείζονας καὶ εὐρυδόας. Pro quo ap. Bekk. Anecd. p. 746, 17, τοὺς μείζονα φωνὴν ἔχοντας. Greg. Naz. vol. 2, p. 89, A. V. Εὐρυδίας.]

[Εὐρύδοτος, ὁ, Eurybotus, Atheniensis, ap. Pausan. 2, 24, 7. Qui Εὐρυδάτης est Dionysio A. R. 3, 1.]

[Εὐρυδόων, οντος, ὁ, Euryboon, pater Hippodami sec. Hesych. v. Ἱπποδάμου. Quod vitium antiquum esse ostendit Photius qui Εὐροκόοντος. Verum est Εὐρυσῶντος, de quo v. init.]

[Εὐρυδώτας s. Εὐρυδώτης, ὁ, Eurybotas, discobolus, Pausan. 5, 17, 10. Cretensis in exercitu Alexandri M., Arrian. Exp. 1, 8, 7.]

[Εὐρυγάνεια, ἡ, Eurygania, f. Periphantis sive Hyperphantis, OEdipi conjux, sec. Apollod. 3, 5, 8, 8,

Pausan. 9, 5, 11, Pherecydem ap. schol. Eur. Phœn. 53. Eadem Εὐρυγάνη vocatur in schol. ad v. 13, 1760. ă L. Dind.]

[Εὐρυγάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, Qui lato s. vasto ventre est. Pro mari in oraculo ap. Euseb. Præp. ev. p. 210, D; 211, B, Apollod. 2, 8, 2, 7. Hemsr. Scripturam vitiosam apud Apollodorum τὴν εὐρυγαστέρα notarunt Heynius et Lobeckius ad Phryn. p. 660. Idem Aglaoph. p. 853 animadvertit ἐριγάστορα, quod v., positum fuisse in oracullo ipso, si hexametris conceptum fuit.]

Εὐρυγένειος, ὁ, ἡ, Latas generationes [immo Largam barbam] habens: ut εὐρ. αἰὼν, Nonn. VV. LL. [Jo. 3, 15. Ib. 6, 35 : Ἕως ἔτι καμπύλος ἕρπων αἰὼν εὐρ. ἑτέρμονα νύσσαν ἀμείβει. Quod dicitur de grandævo quasi Æone, ut Dionys. 18, 229 : Κρόνος εὐρ. ἀνερρίπιζεν Ἐνυώ· 24, 234 : Κρόνον εὐρυγένειον· 18, 345 : Τίς τάμεν, εὐρυγένειε, τὸν πώγωνα; 19, 114, τράγος· 20, 23, πίθον. Conf. Εὐρυπώγων. De tauris, Latum mentum vel Latas genas habens, Oppian. Cyn. 2, 104. L. D.]

[Εὐρύγιος, nomen corruptum ap. Suidam v. Σαπρὼ, pro quo Εὐρυγύρου vel Εὐρυγύρου in schol. Pind. p. 8, v. 6.]

[Εὐρυγύης, ὁ, Eurygyes. Hesych. : Ἐπ' Εὐρυγύῃ ἀγών. Μελησαγόρας τὸν Ἀνδρόγεων Εὐρυγύην εἰρῆσθαί φησι τὸν Μίνωος, ἐφ' ᾧ τὸν ἀγῶνα τίθεσθαι ἐπιτάφιον Ἀθήνησιν ἐν τῷ Κεραμεικῷ. Καὶ Ἡσίοδος, « Εὐρυγύῃ δ' ἐπὶ κοῦροι Ἀθηνάων ἱεράων. »]

[Εὐρυδάμας, αντος, ὁ, Eurydamas, Trojanus, Hom. Il. E, 148. Procus Penelopæ, Od. Σ, 296, etc. Filius Ægypti, Apollod. 2, 1, 5, 5. F. Ctimeni, Argonauta, Apoll. Rh. 1, 67, Orph. Arg. 164. Alii ap. Ps.-Demosth. p. 1382, 6, et Alcæum, ex quo vocativum ὦ Εὐρυδάμαν affert Chœrob. in Bekkeri An. p. 1183, qui de genitivo Εὐρυδάμαντος agit p. 1186. ᾰᾱ]

[Εὐρυδάμεια, ἡ, Eurydamia, Polyidi conjux, Phylei filia, sch. Hom. Il. N, 663. ă]

[Εὐρυδάμη, ἡ, Eurydame, f. Diactoridis, Leotychidæ, regis Spartanorum, conjux, Herodot. 6, 71.]

[Εὐρυδαμίδας, ου et α, ὁ, Eurydamidas, Agidis Spartani filius. Pausan. 2, 9, 1; 3, 10, 5.]

[Εὐρύδαμνος, ὁ, Eurydamnus, n. viri. Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 255, 30 : Εὐρύδαμνος Μισήνιος θώρακα πολεμικὸν (ἐφεῦρε). Pro quo ib. 22 male Εὐρίδαμνος θώρακα πολεμικήν. Conf. Moschop. p. 59 ed. Titz. L. Dindorf.]

[Εὐρύδαμος, ὁ, Dor. pro Εὐρύδημος, Eurydamus, n. viri in numo Chersonesi Taur. ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 2, p. 2, 4. Loci incerti *Descr.* vol. 6, p. 638, 171. Ætoli ap. Pausan. 6, 16, 1; 10, 16, 4. Forma Ion. Εὐρύδημος, de Ephialtis Maliensis patre, Herodot. 7, 213. L. Dind.]

[Εὐρυδίκεια. V. Εὐρυδικεύς. || Nominis Εὐρυδίκη forma paragogica ap. Moschum 3, 129.]

[Εὐρυδικεύς, έως, ὁ, gentile in numis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 202, 4, 5, *Suppl.* vol. 3, p. 78, 475, ad Eurydiceam Macedoniæ refertur a Viscontio *Iconogr. grecque* vol. 2, p. 77, non memoratam a geographis, sed a Polyæno, ut opinatur, 6, 8 : Τῆς ἀποδούσης Κασσανδρεῦσι τὴν ἐλευθερίαν Εὐρυδίκης ... ἣν κατεστήσατο (Apollodorus), ἣν ἐκάλεσαν Εὐρυδικείαν, ubi Εὐρυδίκης ἑορτὴν κατεστήσατο, ἣν ἐκάλεσαν Εὐρυδίκεια conjecit Casaubonus. L. Dind.]

[Εὐρυδίκη, ἡ, Eurydice, filia Clymeni, Nestoris conjux, Hom. Od. Γ, 452. Mater Danaes, schol. Apoll. Rh. 4, 1091, Creontis, regis Thebarum, uxor, Soph. Antig. 1180. Orphei uxor apud Apollod. et Pausaniam, etiam mulieres hujus nominis alias memorantes. Est etiam nomen pluribus mulieribus Macedonicis regii generis commune, de quibus v. Viscont. *Iconogr. gr.* vol. 2, p. 75 seqq., et alius mulieris Macedonicæ in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 522, n. 855. L. Dind.]

Εὐρυδίνης, ὁ, Latos vortices habens. Bacchyl. [ap. schol. Pind. Ol. 1 inscr.] : Ξανθότριχον [ξανθότριχα] μὲν Φερένικον [Φερένικον] Ἅλφεὸν παρ' εὐρυδίναν πῶλον ἀλλοδόμων νικήσαντα. [In oraculo ap. Strabon. 1, p. 53; 12, p. 536 : Πύραμος εὐρυοδίνης, ubi epitome ἀργυροδίνης habet cum Orac. Sibyll. p. 515. Non melius quam libri Strabonis εὐρυδίνης Eust. ad Dionys. 867. ĭ]

[Εὐρυδόμη, ἡ, Eurydome, sec. nonnullos mater Gratiarum. Cornut. De n. d. c. 15, p. 161, ubi ex codice restituendum Εὐρυδόμης pro Εὐρυδομένης, ut etymologia ab δόμος, quæ sequitur, ostendit. L. Dind.]

[Εὐρυεδής, ὁ, ἡ, Qui est lati s. ampli soli. Simonides ap. Plat. Protag. p. 345, C et alibi : Εὐρυεδοῦς ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χθονός. V. Ἕδος. Non bene Heynius ad Hom. Il. Z, 142 interpretatur Late habitatam vel habitabilem.]

[Εὐρύζυγος, ὁ, epitheton Jovis, ut ὑψίζυγος, quod v., apud Pindarum sec. Eust. Opusc. p. 56, 11.]

[Εὐρύηλος, ὁ, Euryelus, et Dor. Εὐρύαλος, ὁ, Euryalus, οὕτως ἡ ἀκρόπολις τῶν Ἐπιπολῶν· πολίχνιον δέ τοῦτο Συρακουσῶν ἀπόχρημνον. Τὸ ἐθνικὸν Εὐρυήλιος, Steph. Byz. Memorat Thuc. 6, 97; 7, 2, 43, Diod. 20, 29. Forma Syracusana Euryalus utitur Liv. 25, 25 et 26.]

[Εὐρύθεια, scriptura vitiosa, ut videtur, pro Ἐρύθεια, quod v.]

[Εὐρυθέμεθλος, ὁ, ἡ, i. q. εὐρυεδής. Greg. Naz. vol. 2, p. 167. Alia forma Paul. Sil. Descr. Soph. 620 : Πέδον εὐρυθέμειλον. Inscr. in ædibus Vaticanis : ΑΛΒΙΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΙΑΟΟ. Citavit Osann.]

[Εὐρύθεμις, ιδος, ἡ, Eurythemis, Thestii conjux. Apollod. 1, 7, 10, 1.]

[Εὐρυθεμίστη. V. Εὐρυάνασσα.]

[Εὐρυθίων. Hesych. : Εὐρυθίωνι. Τάφος ἐπ' Εὐρυθίωνι, καὶ ἑορτὴ Δήμητρος, καὶ παιγμάτια ἐν τοῖς σκοτοταρίοις. De qua gl. v. conjecturas interpretum et Prelleri in libro *Demeter und Persephone* p. 327.]

[Εὐρυθμίω, Concinno. Theodor. Stud. Iamb. p. 599, ι', 7 : Τὸ τῆς ἀδελφότητος εὐρυθμῶν στόμα, quod Int. vertit : Fratrum canoris ora concinnans modis. Non videtur locum habere εὐρυθμον. L. Dind.]

[Εὐρύθμητος, scriptura vitiosa pro εὐαρίθμητος. V. supra p. 411, D.]

Εὐρυθμία, ἡ, Concinnitas quam afferunt numeri. [Plat. Reip. 7, p. 522, A : Παραδιδοῦσα κατὰ ῥυθμὸν εὐρυθμίαν· Protag. p. 326, B : Ἧς γὰρ ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου εὐρυθμίας τε καὶ εὐαρμοστίας δεῖται. Isocr. p. 87, E : Ταῖς περὶ λέξιν εὐρ. 191, A : Ταῖς εὐρ. ψυχαγωγοῦσι τοὺς ἀκούοντας. Eust. ad Dionys. v. 374 : Ἤκησαν καὶ τοὺς ἵππους εἰς εὐρυθμίαν καὶ ἐδίδαξαν καταυλουμένους ὀρχεῖσθαι.] Κινεῖσθαι κατά τινος εὐρυθμίας, Aristot. De mundo [c. 6, p. 398, 19], Moveri ad numeros. [Hic l. referendus ad signif. in fine positam.] Bud. εὐρυθμία vertit ex Cic. Æquabilis vocum concentus, et, Inoffensa vocum copulatio, ex Fabio [1, 10, 26]. Apud quem legimus etiam dici εὐρυθμίαν Corporis decentem et aptum motum. Unde apparet εὐρυθμίαν accipi generalius etiam pro Concinnitate. [Plato Reip. 3, p. 400, D : Εὐσχημοσύνη καὶ εὐρυθμία εὐηθείᾳ ἀκολουθεῖ. Quo referri potest etiam l. Protag. supra citatus. Plut. Mor. p. 8, C : Τῆς τῶν σωμάτων εὐρ. ἕνεκεν· 45, E : Ἐπὶ τῶν λόγων ἐστί τις εὐρ. καὶ περὶ τὸν λέγοντα καὶ περὶ τὸν ἀκροώμενον, ἂν ἑκάτερος τὸ προσῆκον αὐτῷ φυλάττῃ. ‖ « Εὐρυθμία τῶν χειρῶν, Manuum concinnitas, aptitudo, agilitas et promtitudo, quum chirurgus composite et expedite instrumentis ad artem accommodatis utitur, Hippocr. p. 24, 14. (Plut. Mor. p. 67, E : Ὥσπερ ἰατροῦ σάρκα τέμνοντος εὐρυθμίαν τινὰ δεῖ καὶ καθαριότητα τοῖς ἔργοις ἐπιτρέχειν.) Est et εὐρ. in pulsu, quum pulsus proprium cuique ætati, naturæ et temperamento rhythmum servat et εὔρυθμον σφυγμὸν facit, quem Galen. in singulis generibus explicat l. 3 De cons. puls. » Foes. OEc. Hipp. Incessus εὐρυθμίαν v. ap. Eust. Il. p. 1164, 33, coll. Alex. ap. Athen. 1, p. 21, D.]

Εὔρυθμος, ὁ, ἡ, Numerosus, Numerorum modulationem habens. [Aristoph. Thesm. 121 : Κρούματα εὔρυθμα. Plato Leg. 2, p. 655, A : Εὔρυθμον μέλος ἢ σχῆμα· 670, B : Τὸ εὐάρμοστον καὶ εὔρ. Reip. 3, p. 400, D : Τὸ εὔρ. καὶ ἄρρυθμον τῇ καλῇ λέξει ἕπεται· 413, E : Φύλαξ αὐτοῦ ὢν ἀγαθὸς καὶ μουσικὴς ἧς ἐμάνθανεν, εὐρυθμόν τε καὶ εὐάρμοστον ἑαυτὸν ἐν πᾶσι τούτοις παρέχων· Protag. p. 326, B : Τοὺς ῥυθμούς τε καὶ τὰς ἁρμονίας ἀναγκάζουσιν οἰκειοῦσθαι ταῖς ψυχαῖς τῶν παίδων, ἵν' ἡμερώτεροί τε ὦσι καὶ εὐρυθμότεροι καὶ εὐαρμοστότεροι γιγνόμενοι χρήσιμοι ὦσιν εἰς τὸ λέγειν τε καὶ πράττειν. Ab ἔρρυθμος distinguit Dionys. De comp. vv. p. 197, 8 : Ἡ πεπλανημένα μέτρα καὶ ἀτάκτους ῥυθμοὺς ἐμπεριλαμβάνουσα (λέξις) καὶ μήτε ἀκολουθίαν ἐμφαίνουσα αὐτῶν μήτε ὁμοζυγίαν μήτε ἀντιστροφὴν εὔρυθμος μέν ἐστιν, ἐπειδὴ διαπεποίκιλταί τισι ῥυθμοὶς, οὐκ ἔρρυθμος δὲ ἐπειδὴ

οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς οὐδὲ κατὰ τὸ αὐτό. Conf. p. 65, 1.] Item Concinnus, Compositus. Plut. [Mor. p. 1014, C]: Ἁρμονικὸν ἄνδρα καὶ ῥυθμικὸν οὐ φωνὴν ποιεῖν οὐδὲ κίνησιν, ἐμμελῆ δὲ φωνὴν καὶ κίνησιν εὔρυθμον, ἀξιοῦμεν· quae ita Turn. vertit, Ab eo qui modos numerosque facit, nec vocem nec motum ut faciat postulamus, sed modulatam ab eo vocem et motum numerosum requirimus. In VV. LL. εὔρυθμα βαδίζειν ex Chrysost., posito nomine εὐρύθμα adverbialiter pro εὐρύθμως, Numerose incedere. Item εὔρυθμα προβήματα ex Aristoph. [Pl. 759], Compositi progressus. [Eadem signif. Thesm. 985: Εὐρύθμῳ ποδί. Plato Leg. 7, p. 795, E, κίνησις. Nonnus Dion. 13, 499: Τοὺς δὲ λίγα κροτέοντας ὑπ' εὐρύθμῳ χθόνα ταρσῷ· 18, 57, πέδιλα· 19, 109, ἁρμονίην· 218, ποδός.] Legitur et ὄρνιον εὔρυθμον ap. Aristot. H. A. 8, [3] de tyranno ave: Ἔστι δὲ φοινικοῦν λόφον ἔχων, καὶ ἄλλως εὔχαρι τὸ ὄρνεον καὶ εὔρυθμον, ubi Gaza Cantu suavem vertit, quod mihi non placet: magis enim significat Membrorum aptam compositionem, Bud. Sed intellige εὔρυθμον dici de illa apta compositione: non ut εὔρυθμον sit ipsa compositio, sed Habens compositionem illam etc. Sic certe Bayff. ap. Athen.: Ἦν δὲ εὔρυθμος καθ' ὑπερβολήν, vertit, Erat autem mira et egregia statura. [Xen. Comm. 3, 10, 9: Εὐρυθμοτέρους ποιῶ (τοὺς θώρακας)· 11: Σώματα ἀνθρώπων τὰ μὲν εὔρυθμά ἐστι, τὰ δὲ ἄρρυθμα... πῶς οὖν τῷ ἀρρύθμῳ σώματι ἁρμόττοντα τὸν θώρακα εὔρυθμον ποιεῖς; Ὥσπερ καὶ ἁρμόττοντα· ὁ ἁρμόττων γὰρ εὔρυθμος... Ὥσπερ ἂν εἰ φαίης ἀσπίδα ᾧ ἂν ἁρμόττῃ, τούτῳ εὔρυθμον εἶναι· OEc. 8, 19: Καὶ χύτρας εὐρύθμου φαίνεσθαι εὐκρινῶς κειμένας. Theophr. H. Pl. 3, 12, 9: Τὸ δένδρον εὔρυθμον τῇ κόμῃ· 18, 7: Διαφέρει τῷ εὐρυθμότερα εἶναι (τὰ φύλλα). Diod. 2, 56: Εἶναι ταῖς τοῦ σώματος περιγραφαῖς εὐρύθμους. Plut. Mor. p. 860, E: Εὐρυθμός τε καὶ πολιτικὸς ὁ μυκτὴρ τοῦ συγγραφέως. Clem. Al. Pæd. 3, p. 291: Ὁ εὐρ. καὶ καλὸς οὗτος ἀνδριάς. Heliodor. De chrysop. ap. Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 122, v. 135: Ἕως ἂν ὕθῃ ἰσχὺς ἐκτρέφουσά με, ἄγουσα εἰς ἀνδρεῖον εὔρυθμον μελῶν, εἰς σχῆμα δ' αὖ τέλειον εὔμορφον πάνυ. Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 256, 14: Σύμμετρον καὶ εὔρυθμον ἔχοντες τὴν κεφαλήν. De animo Theod. Stud. p. 483, B, ἦθος.] At pulsus εὔρυθμος quis sit Medicis, dicetur in Ῥυθμός. [Cum dativo Theod. Stud. p. 253, B: Αὐλεῖ, ἀλλὰ ἄσημα, καὶ οὐ τῷ πνεύματι τῷ ἁγίῳ εὔρυθμα. L. D.] ‖Εὐρύθμως, Numerose. Item Concinne. De εὔρυθμα autem posito adverbialiter, dictum fuit paulo ante. [Moderate, Modulanter, Gl. Eur. Cycl. 563: Θές νυν τὸν ἀχεῶν' εὐρύθμως. Isocr. p. 294, D: Εὐρ. καὶ μουσικῶς εἰπεῖν. Plut. Mor. p. 45, E: Ὥσπερ ἐν τῷ σφαιρίζειν τῷ βαλόντι δεῖ συγκινούμενον εὐρ. φέρεσθαι τὸν δεχόμενον. Eust. Il. p. 1164, 35: Ἀμπέχεσθαι εὐρ. Pro ἐν ῥυθμῷ in libris nonnullis Diod. 1, 72.]

[Εὔρυθμος, ὁ, Eurhythmus, n. viri, in inscr. Melia ap. Bœckh. vol. 2, p. 357, n. 2426, 3. L. Dind.]

[Εὐρύθμως. V. Εὔρυθμος.]

[Εὐρυθόη, ἡ, Eurythoe, f. Danai. Schol. Apollonii Rh. 1, 752.]

[Εὐρυκάρηνος, ὁ, ἡ.] Εὐρυκάρηνον δέμας, Corpus lato s. vasto capite, Oppian. Cyn. 3 [1, 151: Σιγύνην εὐρυκάρηνον. Nonnus Dion. 20, 127, πίθος.]

[Εὐρυκέλευθος, ὁ, ἡ, Qui late patentem viam habet. Paul. Sil. Descr. Soph. 721: Εὐρυκέλευθον ἐς ἠέρα. L. D.]

Εὐρύκερως, ωτος, ὁ. Oppian. Cyn. 3, [2]: Ταύρους, ἠδ' ἔλαφους, ἠδ' εὐρυκέρωτας ἀγαυούς, Eurycerotas s. Platycerotas illustres. Ita vero dicti sunt, quod eorum cornua sese expandunt in palmas, et ex palmis rursum emittunt quosdam digitos, ut Plin. quoque indicat in l., quem in Πλατύκερος profero. [De cervis 2, 293. Moschus 2, 149, βοῦς.]

[Εὐρύκλεια, ἡ, Euryclea, nutrix Ulixis, ap. Hom. in Odyssea.]

[Εὐρύκλεια, τὰ, Euryclea, ludi in honorem Eurycli, amici Augusti imp. (ap. Strab. 8, p. 366), instituti, sæpius memorantur in titulis Spartanis. V. Bœckh. C. I. vol. 1, ad n. 1389, p. 670, 1. L. Dind.]

[Εὐρυκλείδης, ὁ, Eurycles, pater Eurybiadæ Spartani, classis Græcorum adversus Persas ducis, Herodot. 8, 2, Atheniensis orator a Philippo Demetrii f. necatus, ap. Polyb. 5, 106, 7, Pausan. 2, 9, 4. Alii alibi. V. etiam Εὐρυκλῆς.]

[Εὐρυκλέων, ωνος, ὁ, Eurycleon, n. viri in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 618, n. 1241, 27, coll. 24. L. D.]

Εὐρυκλῆς, έους, ὁ, Eurycles, quidam ἐγγαστρίμυθος dictus fuit: et ab eo homonymos Εὐρυκλεῖς denominati alii etiam istiusmodi vates, teste Hesychio, ut et Suidas tradit Εὐρυκλῆν dictum fuisse πάντα τὸν ἐγγαστρίμυθον, ab Eurycle quodam tali vate. Unde et Aristoph. Vesp. [1019]: Μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν, Ἐς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδύς, κ... μῳδικὰ πολλὰ χέασθαι. Ubi et schol. ipsius annotat hunc Eurycles, velut ἐγγαστρίμυθον, dici Athenis τελεθῆ μαντεύσασθαι διὰ τοῦ ἐνυπαρχοντος αὐτῷ δαίμονος: ab eoque quosvis alios vaticinantes dictos fuisse ἐγγαστρίτας et εὐρυκλείτας [Εὐρυκλείδας recte cod. Ven.], quod primus Eurycles id factitarit. [V. Plato Soph. p. 252, C, ibique schol. p. 372, qui Εὐρυκλεῖς ponit pro Εὐρυκλείδας. Alia hujus nominis exx. sunt in numis Spartanis ap. Mionnet. *Descr.* vol 2, p. 218, 221, in inscr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, p. 497, n. 2741, 1, ap. Plat. Soph. p. 252, C, Pausan. 3, 14, 6 et Plutarchum. V. etiam Εὐρύκλεια.]

[Εὐρυκλῆδων. V. Εὐρυκλέων.]

Εὐρυκόας, Hesychio μεγαλόνους, μέγα ἰσχύων. [V. Εὐρυκόωσα.]

[Εὐρυκοίλιος, ὁ, ἡ, Amplus. Hippocr. p. 269, 2: Καὶ πάμπαν εὐρυκοίλιος (ἡ γαστήρ).]

[Εὐρύκοιλος. Rufus Cod. Vat. De med. purgant. (p. 17 ed. Matth.): Ἡ κάτω κοιλία κατὰ φύσιν εὐρύκοιλόν ἐστι. Scheneid. Hic quoque εὐρυκοίλιος codd. Matthæi ad Rufum p. 17 et 261; p. 18 vero: Κεῖται δὲ ἐν τῇ λαγόνι τῇ δεξιᾷ, καθὸ μὲν ἄρχεται αὐτὸ εὐρυκοίλ, litera λ posita super ι. Εὐρύκοιλον utrobique restituit Matthæus. L. Dind.]

[Εὐρύκολπος, ὁ, ἡ, Qui est amplo sinu. Pind. Nem. 7, 33: Εὐρυκόλπου χθονός. Tzetz. Hist. 1, 11: Χιτῶνα περιδὺς εὐρύκολπον εἰσάγαν.]

[Εὐρύκορος, ὁ, ἡ, Jo. Geom. Tetrast. 452.]

Εὐρυκόωσα Hesychio [εὐρυνόμος, quod εὐρύνομος scribebat Pergerus, ut esset Late patens], πολυάστερος, s. πολλὰ κοιλώματα ἔχουσα: quoniam κόους antiquitus vocabant τὰ κοιλώματα, Cavitates s. Cavernas: noctis autem esse epith. innuit. [Etym. M. p. 396, 28: Εὐρυκόωσα, ἡ μέγα χάσμα ἔχουσα, παρὰ τὸ εὐρὺ καὶ τὸ κόον, ἡ μεγάλη καὶ πλατεῖα· κόον γὰρ λέγουσι τὸ μέγα οἱ Λάκωνες. Εὐφορίων, «Ὅσσους εὐρυκόωσα Τυφάονι κύσατο Κητώ.» V. Εὐρυκόας.]

[Εὐρυκράτης, ους, ὁ, Eurycrates, f. Polydori, unus ex majoribus Leonidæ, regis Spartanorum, Herodot. 7, 204. F. Anaxandri, rex Spartæ, Pausan. 3, 3, 5. Qui Εὐρυκρατίδης dicitur Herodoto 7, 204, eadem formarum permutatione qua Eurycrates Anaxandridæ f. dicitur ap. Plut. Mor. p. 221, A, qui et ipse Eurycratidam vocat. ă]

Εὐρυκρείων, οντος, ὁ, Late rex, Virg. Hom. Il. A, [102], Ἀγαμέμνων, Late rex, regnans. [De Neptuno ib. A, 751. V. Εὐθυκρέων.]

[Εὐρυκύδη, ἡ, Eurycyda, Endymionis et Asterodiæ filia, Pausan. 5, 1, 4; ab qua dictum esse ἄλσος Εὐρυκύδειον, quod memorat Strabo 8, p. 346, ubi libri Εὐρυκύδιον vel Εὐρικίδιον, conjicit Casaubonus.]

[Εὐρύκωμις, ιδος, ἡ, Eurycomis, urbs ficta, quo fabulam de Ismeniæ et Ismenes amoribus transtulit Eumathius. V. p. 2 etc. Æque commentitius fortasse homo, cui inscribitur Libanii epist. inter latinas 1, 9, p. 737, Eurycomus.]

[Εὐρυλείμων, ωνος, ὁ, ἡ, Qui lata habet prata. Pind. Pyth. 9, 57, Λιβύα.]

[Εὐρυλέων, οντος, ὁ, Euryleon, Æneæ filius, etiam Ascanius dictus, ap. Dionys. A. R. 1, 65, Appian. in Phot. Bibl. p. 16, 20. Doriei coloniam in Siciliam ducentis comes, Herodot. 5, 46. Achæus ap. Polyb. 10, 24, 1. Spartanus, origine Thebanus, ap. Pausan. 4, 7, 8; 8, 11.]

[Εὐρυλεωνίς, ίδος, ἡ, Euryleonis, mulier Spartana, Pausan. 3, 17, 6.]

[Εὐρυλίμην, ενος, ὁ, ἡ, Qui amplum portum habet. Cramer. Anecd. vol. 3, p. 243, 2. ĭ L. Dind.]

[Εὐρυλογέω, Latiori oratione utor. Eust. Il. p. 219, 42: Δείκνυσι (Homerus) καὶ ἐνταῦθα ὅπως καὶ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς καὶ εὐρυλογεῖν δύναται καὶ στενολεσχεῖν.]

[Εὐρυλογία, ἡ, Lata oratio. Eust. Opusc. p. 281, A 10 : Οὐ πρὸς εὐρυλογίαν, μὴ καὶ πλατὺ μᾶλλον βιβλιαγραφήσειν ἀνάγκην εὑρήσω.]

[Εὐρυλόγος, ὁ, ἡ, Qui lata s. larga oratione utitur, Loquax, Garrulus. Photius s. Suid. v. Σπερμολόγος. Quod in εὐρισλογος vel εὐρησίλογος mutandum conjecerunt Hemsterh. et Lobeck. ad Phryn. p. 447.]

[Εὐρυλόφη, ἡ, Eurylophe, Amazon. Tzetz. Posth. 181. L. Dind.]

[Εὐρύλοχος, ὁ, Eurylochus, socius Ulixis, Hom. Od. K, 205, etc. F. Ægypti ap. Apollod. 2, 1, 5, 7. Arcas ap. Xenoph. in Anabasi; Spartanus ap. Thuc. 3, 101, etc.; Cretensis in monum. ap. Bœckh. vol. 1, p. 135, n. 96; dux Philippi ap. Demosth. p. 126, 1. Thessali duo, de quibus Buttmann. in Comm. de Aleuadis Act. Acad. Berol. a. 1822-3 p. 200, 211. Alii ap. Polybium et alibi. L. Dindorf.]

[Εὐρυλύτη, ἡ, Eurylyte, Æetæ conjux ap. scriptorem Naupacticorum, ab schol. Apoll. Rh. 4, 86 cit. Conf. id. ib. 59; 3, 242. ŭ]

[Εὐρύμαχος, ὁ, Eurymachus, f. Polybi, procus Penelopæ, Hom. Od. A, 399 etc. F. Antenoris apud Pausan. 10, 27, 3. Hippodamiæ procus 6, 21, 10. Spartani duo, Leontiadæ pater et filius, ap. Herodot. 7, 205, 233. Thebanus ap. Thuc. 2, 2, 5, Orat. c. Neær. p. 1378, 21. V. etiam Ἐρύμαχος. L. Dind.]

[Εὐρυμέδη, ἡ, Eurymede, uxor Glauci, mater Bellerophontis. Apollod. 1, 9, 3, 1.]

[Εὐρυμεδοντιάδης, ους, ὁ, Eurymedontiades, n. viri, ut videtur, ap. Hipponactem Athen. 15, p. 698, C : Μοῦσά μοι Εὐρυμεδοντιάδεια, τὴν ποντοχάρυβδιν ... ἔννεπε. Ita Dobræus ad Aristoph. Pl. v. 1051, p. 132, pro Εὐρυμεδοντι αδαι, ut est in cod. Veneto.]

[Εὐρυμέδουσα, ἡ, Eurymedusa, famula Nausicaæ, Hom. Od. H, 8. Filia Ætoli, schol. Eur. Phœn. 133. Sec. nonnullos mater Gratiarum, quæ aliis Eurydome vel Eurynome dicitur, Cornut. De n. d. c. 15, p. 162. L. Dindorf.]

Εὐρυμέων, οντος, ὁ, Late regnans, Late rex. At εὐρ. αἰθὴρ, ex [Empedocle ap.] Aristot. Rhet. [1, 13, 2], pro Latus æther. [Hesych. : Εὐρ., ὁ Περσεὺς ἢ Ποσειδῶν ἢ ἀετὸς καὶ Ἑρμῆς. De Perseo etiam in Etym. M. p. 687, 35. Apoll. Rh. 4, 1514 : Περσεὺς Εὐρυμέδων, καὶ γὰρ τὸ καλεσκέ μιν οὔνομα μητήρ. De Neptuno Pind. Ol. 8, 31 : Εὐρυμέδων Ποσειδᾶν· Pyth. 3, 4 : Γόνον εὐρυμέδοντα Κρόνου. Cornutus De n. d. c. 22, p. 195. Tzetz. Antehom. 270 : Τηλέπου εὐρυμέδοντος. L. Dind.]

[Εὐρυμέδων, οντος, ὁ, Eurymedon, Minois f. Apollod. 2, 5, 9, 3. Agamemnonis famulus, Hom. Il. Δ, 228. Nestoris Θ, 114, Λ, 620. Rex gigantum Od. Μ, 58. Atheniensis ap. Thuc. 3, 80, etc. Alii in epigr. Theocriti 14 et 15, Anth. Pal. 7, 658, 659, ap. Diog. L. 5, 5, Nonnum Dion. 14, 22; 17, 195, etc., de quo conf. Lobeck. Aglaoph. p. 1250. || Fl. Pamphyliæ, ap. Thuc. 1, 100, Xen. H. Gr. 4, 8, 30, et geographos. Addit Steph. Byz. : Καὶ τόπος κατὰ Ταρσόν. Τὸ ἐθνικὸν Εὐρυμεδόντιος. Ἀπὸ δὲ Εὐρυμεδόνος Εὐρυμεδόντιος.]

[Εὐρυμεναί, αἱ, Eurymenæ, πόλις Θετταλίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ὁ πολίτης Εὐρυμένιος, ὡς Κλαζομένιος, Steph. Byz. Conf. Apoll. Rh. 1, 590, ubi schol. male pro adjectivo habuit, Wessel. ad Diod. 19, 88, qui cognominem urbem Epiroticam memorat. Εὐρυμένιαι scriptum ap. Scylacem p. 25.]

[Εὐρυμενής, ὁ, ἡ, Late valens, patens. Orph. Arg. 985 : Τείχεος εὐρυμενοῦς· 1050 : Φᾶσίς τ' εὐρυμενής.]

[Εὐρυμένης, ους, ὁ, Eurymenes, Nelei et Chloridis f., Apollod. 2, 5, 8, 3. Vir Atticus in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 343, n. 212. L. Dind.]

Εὐρυμέτωπος, ὁ, ἡ, [Frontosus, Gl.] Latam frontem habens. Hesiod. Theog. [291] : Ὅτε περ βοῦς ἤλασεν εὐρυμετώπους. [Hom. Il. K, 292, etc. Oppian. Cyneg. 2, 102.] Sic autem est Lat. quidam poeta dixit de bove, Spatiosa cornua fronte, ad hoc epith., ut suspicor, alludens. [De elephante Const. Manass. Chron. 255.] Sed homo quoque dicitur εὐρυμέτωπος, qui alio nomine μετωπίας. Pollux [2, 43] : Εὐρυμέτωπος, ὁ καὶ μετωπίας, ὡς Ἀλκιβιάδης φησί. [Tzetz. Posth. 376, 378, 663.] Est autem εὐρυμέτωπος, Jovis etiam epith. [Immo « epith. boris ap. Hesiodum » est in Lex. Septemv., unde hæc ducta videntur.]

εὐρυσματώδης, ὁ, ἡ, Dilatationi similis. Paul. Ægin. [1, 88, 32 : Διαφοραὶ δὲ βρογχοκήλης δύο· αἱ μὲν ... σταστώδεις, αἱ δὲ εὐρυσματώδεις εἰσί· et in

... inter hyperdisyllaba in ωλος poni. Ar- ... Sic enim cod. Havn. pro εὐρύσωλος] ... ἡ, Latum habens loculum s. capulum. ... oloridae Anth. Pal. 7, 528, 1] legitur ... Amplum et capax sepulcrum.

... Qui est lato s. amplo pectore, ... 194], Εὐρύτερος δ' ὤμοισιν ἶδε ... roboris erat indicium. [Theocr. ... ἄναν. Orph. Lith. 542 : Εὐρύ- ... ptuno Cornutus De n. d. c. ... r. Ecphr. 65 : Εὐρύστερνος ... ar. in Crameri Anecd. vol. ... elephante Const. Manass. ... ας. » Hemst.] Ap. He- ... ύστερνος, ut ap. Soph. ... lis sinibus panditur, ... camposque latos ... ro Campis et pla- ... riant inter -στέρ- ... Orph. Lith. ... 3, 5, οὐρανός. ... κυλίζας. ...

Εὔρυμος, quod et Homerico ... ρυμος ἐκεῖνος διέβαλλε τῷ Κάστορι τὸν ... ὁ Κάστωρ ἐσίγησεν, ἀλλ' ὁ μὲν ... ἀγαθὸς ἐγίνετο πύκτης ἐκ τῶν ... an lateat in Ἔρυμος, quod supra retulimus, ... dio relinquo. L. Dind.] ... ...

[Εὐρυνεφής, ὁ, ἡ, Qui late nubibus ... nubilus. Chœrob. in Bekkeri An. p. 1233 : ... γὰρ λέγουσι (Æoles) καὶ εὐρυνέφην, τὸν ... μένων, οἷον ὁ ἐνσμενής, ὁ εὐρυνεφής. L. Dind.]

[Εὐρυνόμη, ἡ, Eurynome, f. Oceani, mater Gratiarum, Hom. Il. Σ, 398, Hesiod. Th. 358, 907, Callim. ap. schol. Hom. Il. Σ, 396 s. Apollon. De ... p. 505, 18, Apoll. Rh. 1, 503, Apollod. 1, 2, 2, 1; 1, 3, 1, 3, Origenem C. Celsum p. 340, D, ubi delendum μίαν inter Εὐρυνόμην et τῶν Χαρίτων, Nonnum Dion. 2, 573, Cornut. De n. d. c. 15, Etym. M. p. 396, 32, Pausan. 9, 35, 5. (Conf. id. 8, 41, 4 et 5, qui Dianæ cognomen a Phigalensibus credi tradit.) Famula Penelopæ, Od. P, 495 etc. Lycurgi uxor apud Apollod. 3, 9, 2, 1. Aliæ ap. Agathiam Anth. Pal. 6, 74, 1, in Metrodori Probl. ib. 14, 120, 6. Forma Dor. in epigr. Joannis Barbucalli ib. 55, 2. L. Dind.]

[Εὐρυνόμους. V. Εὐρυκόμσα.]

[Εὐρύνομος, ὁ, Eurynomus, f. Ægyptii, Ithacencis, Hom. Od. B, 21 etc. F. Magnetis, schol. Eur. Phœn. 1760. Dæmon quidam infernus sec. Delphicos sacrorum interpretes, Pausan. 10, 28, 7.]

[Εὐρύνοος, ὁ, Eurynous, n. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 516, n. 790. Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 255, 30 : Τίνες γεγόνασιν ἀρχηγοὶ τεχνῶν ... Εὐρύνους τοξοτύντης. Pro quo ib. 21 : Εὐρυνους τοξοσύνην (ἐφεῦρε). L. Dind.]

Εὐρύνω, Dilato, Amplio. Hom. Od. Θ, [260] : Ἀείρην δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὐρυναν ἀγῶνα. Oppian. Cyn. 3, [442] : Στήθεά τ' εὐρυνεν, στυφελὸν θ' ὑπέσυρεν ὀδόντα, Pectus dilatabat. Epigr. [Macedonii Anth. Pal. 11, 374, 3] : Μή ποτε δ' εὐρύνῃς σὸν χεῖλος, Neque unquam diducas tua labra. [Herodot. 4, 52 : Συνάγουσι δὲ τὰ τέρματα (fluvii duo), τὸ δὲ ἀπὸ τούτου ἀποστρέψας ἑκάτερος ῥέει εὐρύνων τὸ μέσον. Xen. Eq. 1, 10 : Εὐρύνει μᾶλλον τοὺς μυκτῆρας. Foes. OEc. Hipp. : « Εὐρῦναι, Dilatare, Rarefacere, Aperire, ἀραιῶσαι exp. Galen., eique στανυγρῶσαι opponit Hipp., πυκνῶσαι Galen. aph. 1 s. 2 l. 6 Epid. Est autem verbum mangonibus et gymnasticæ artis professoribus aptissimum, ubi corpora caloris ope rarefacienda sunt, etc. » Passivo Nonn. Dion. 14, 181 : Ὄμματα δ' εὐρύνοντο τανυκραίροιο μετώπου. Paul. Sil. Amb. 134 : Ὅλη δ' εὐρύνετο γαστὴρ τέτρασιν ὀλβίστοις ὑπὸ χίοσιν. Christodor. Ecphr. 327 : Κάτω δ' εὐρύνετο πώγων ἀμφιταθείς. Figurate idem Anth. Pal. 7, 698, 4 : Ὁ πλέον ἄλλων εὐρύνας ξενίου δαίμονος ἐργασίην. Hesych. : Εὐρύνειν, αὔξειν. ŭ L. Dind.]

Εὐρύνωτος, ὁ, ἡ, Latum dorsum habens, Amplos et vastos humeros habens. Soph. [Aj. 1251] : Οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς Οὐδ' εὐρύνωτοι ῥῶτες ἀσφαλέστατοι.

οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς οὐδὲ κατὰ τὸ αὐτό. Conf. p. 65, 1.] Item Concinnus, Compositus. Plut. [Mor. p. 1014, C]: Ἁρμονικὸν ἄνδρα καὶ ῥυθμικὸν οὐ φωνὴν ποιεῖν οὐδὲ κίνησιν, ἐμμελῆ δὲ φωνὴν καὶ κίνησιν εὔρυθμον, ἀξιοῦμεν· quæ ita Turn. vertit, Ab eo qui modos numerosque facit, nec vocem nec motum ut faciat postulamus, sed modulatam ab eo vocem et motum numerosum requirimus. In VV. LL. εὔρυθμα βαδίζειν ex Chrysost., posito nomine εὔρυθμα adverbialiter pro εὐρύθμως, Numerose incedere. Item εὔρυθμα προβήματα ex Aristoph. [Pl. 759], Compositi progressus. [Eadem signif. Thesm. 985: Εὐρύθμῳ ποδί. Plato Leg. 7, p. 795, E, κίνησις. Nonnus Dion. 13, 499: Τοὺς δὲ λίγα χροτέοντας ὑπ' εὐρύθμῳ χθόνα ταρσῷ· 18, 57, πέδιλα· 19, 109, ἁρμονίην· 218, ποδός.] Legitur et ὄρνεον εὔρυθμον ap. Aristot. H. A. 8, [3] de tyranno ave: Ἔστι δὲ φοινικοῦν λόφον ἔχων, καὶ ἄλλως εὔχαρι τὸ ὄρνεον καὶ εὔρυθμον, ubi Gaza Cantu suavem vertit, quod mihi non placet: magis enim significat Membrorum aptam compositionem, Bud. Sed intellige εὔρυθμον dici de illa apta compositione: non ut εὔρυθμον sit ipsa compositio, sed Habens compositionem illam etc. Sic certe Bayff. ap. Athen.: Ἦν δὲ εὔρυθμος καθ' ὑπερβολήν, vertit, Erat autem mira et egregia statura. [Xen. Comm. 3, 10, 9: Εὐρυθμοτέρους ποιῶ (τοὺς θώρακας)· 11: Σώματα ἀνθρώπων τὰ μὲν εὔρυθμά ἐστι, τὰ δὲ ἄρρυθμα ... πῶς οὖν τῷ ἀρρύθμῳ σώματι ἁρμόττοντα τὸν θώρακα εὔρυθμον ποιεῖς; Ὥσπερ καὶ ἁρμόττοντα· ὁ ἁρμόττων γὰρ εὔρυθμος ... Ὥσπερ ἂν εἰ φαίης ἀσπίδα ᾧ ἂν ἁρμόττῃ, τούτῳ εὔρυθμον εἶναι· OEc. 8, 19: Καὶ χύτρας εὐρύθμων φαίνεσθαι εὐκρινῶς κειμένας. Theophr. H. Pl. 3, 12, 9: Τὸ δένδρον εὔρυθμον τῇ κόμῃ· 18, 7: Διαφέρει τῷ εὐρυθμότερα εἶναι (τὰ φύλλα). Diod. 2, 56: Εἶναι ταῖς τοῦ σώματος περιγραφαῖς εὐρύθμους. Plut. Mor. p. 860, E: Εὐρυθμός τε καὶ πολιτικὸς ὁ μικτὴρ τοῦ συγγραφέως. Clem. Al. Pæd. 3, p. 291: Ὁ εὐρ. καὶ καλὸς οὗτος ἀνδριάς. Heliodor. De chrysop. ap. Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 122, v. 135: Ἕως ἂν Ὕδῃ ἰσχὺς ἐκτρέφουσά με, ἄγουσα εἰς ἀνδρεῖον εὔρυθμον μελῶν, εἰς σχῆμα δ' αὖ τέλειον εὔμορφον πάνυ. Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 256, 14: Σύμμετρον καὶ εὔρυθμον ἔχοντες τὴν κεφαλήν. De animo Theod. Stud. p. 483, B, ἦθος.] At pulsus εὔρυθμος quis sit Medicis, dicetur in Ῥυθμός. [Cum dativo Theod. Stud. p. 253, B: Αὐλεῖ, ἀλλὰ ἄσημα, καὶ οὐ τῷ πνεύματι τῷ ἁγίῳ εὔρυθμα. L. D.] ‖ Εὐρύθμως, Numerose. Item Concinne. De εὔρυθμα autem posito adverbialiter, dictum fuit paulo ante. [Moderate, Modulanter, Gl. Eur. Cycl. 563: Θίς νιν τὸν ἀγκῶν' εὐρύθμως. Isocr. p. 294, D: Εὐρ. καὶ μουσικῶς εἰπεῖν. Plut. Mor. p. 45, E: Ὥσπερ ἐν τῷ σφαιρίζειν τῷ βαλόντι δεῖ συγκινούμενον εὐρ. φέρεσθαι τὸν δεχόμενον. Eust. Il. p. 1164, 35: Ἀμπέχεσθαι εὐρ. Pro ἐν ῥυθμῷ in libris nonnullis Diod. 1, 72.]

[Εὔρυθμος, ὁ, Eurhythmus, n. viri, in inscr. Melia ap. Bœckh. vol. 2, p. 357, n. 2426, 3. L. Dind.]

[Εὐρύθμως. V. Εὔρυθμος.]

[Εὐρυθόη, ἡ, Eurythoe, f. Danai. Schol. Apollonii Rh. 1, 752.]

[Εὐρυκάρηνος, ὁ, ἡ.] Εὐρυκάρηνον δέμας, Corpus lato s. vasto capite, Oppian. Cyn. 3 [1, 151: Σιγύνην εὐρυκάρηνον. Nonnus Dion. 20, 127, πίθος.]

[Εὐρυκλευθος, ὁ, ἡ, Qui late patentem viam habet. Paul. Sil. Descr. Soph. 721: Εὐρυκλεύθων ἐς ἦέρα. L. D.]

Εὐρύκερως, ωτος, ὁ. Oppian. Cyn. 3, [2]: Ταύρους, ἠδ' Ὀλάφους, ἠδ' εὐρυκέρωτας ἀγαυούς, Eurycerotas s. Platycerotas illustres. Ita vero dicti sunt, quod eorum cornua sese expandunt in palmas, et ex palmis rursum emittunt quosdam digitos, ut Plin. quoque indicat in l., quem in Πλατύκερος profero. [De cervis 2, 293. Moschus 2, 149, βοῦς.]

[Εὐρύκλεια, ἡ, Euryclea, nutrix Ulixis, ap. Hom. in Odyssea.]

[Εὐρύκλεια, τὰ, Euryclea, ludi in honorem Euryclis, amici Augusti imp. (ap. Strab. 8, p. 366), instituti, sæpius memorantur in titulis Spartanis. V. Bœckh. C. I. vol. 1, ad n. 1389, p. 670, 1. L. Dind.]

[Εὐρυκλείδης, ὁ, Euryclides, pater Eurybiadæ Spartani, classis Græcorum adversus Persas ducis, Herodot. 8, 2, Atheniensis orator a Philippo Demetrii f. necatus, ap. Polyb. 5, 106, 7, Pausan. 2, 9, 4. Alii alibi. V. etiam Εὐρυκλῆς.]

[Εὐρυκλέων, ωνος, ὁ, Eurycleon, n. viri in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 618, n. 1241, 27, coll. 24. L. D.]

Εὐρυκλῆς, έους, ὁ, Eurycles, quidam ἐγγαστρίμυθος dictus fuit: et ab eo homonymos Εὐρυκλεῖς denominati alii etiam istiusmodi vates, teste Hesychio, ut et Suidas tradit Εὐρυκλῆν dictum fuisse πάντα τὸν ἐγγαστρίμυθον, ab Eurycle quodam tali vate. Unde et Aristoph. Vesp. [1019]: Μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν, Ἐς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδύς, χωμῳδικὰ πολλὰ χέασθαι. Ubi et schol. ipsius annotat hunc Eurycles, velut ἐγγαστρίμυθον, dici Athenis τελεθῆ μαντεύσασθαι διὰ τοῦ ἐνυπάρχοντος αὐτῷ δαίμονος: ab eoque quosvis alios vaticinantes dictos fuisse ἐγγαστρίτας et εὐρυκλείτας [Εὐρυκλείδας recte cod. Ven.], quod primus Eurycles id factitarit. [V. Plato Soph. p. 252, C, ibique schol. p. 372, qui Εὐρυκλεῖς ponit pro Εὐρυκλείδας. Alia hujus nominis exx. sunt in numis Spartanis ap. Mionnet. *Descr.* vol 2, p. 218, 221, in inscr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, p. 497, n. 2741, 1, ap. Plat. Soph. p. 252, C, Pausan. 3, 14, 6 et Plutarchum. V. etiam Εὐρύκλεια.]

[Εὐρυκλύδων. V. Εὐρυκλύδων.]

Εὐρυκόας, Hesychio μεγαλόνους, μέγα ἰσχύων. [V. Εὐρυκόωσα.]

[Εὐρυκοίλιος, ὁ, ἡ, Amplus. Hippocr. p. 269, 2: Καὶ πάμπαν εὐρυκοίλιος (ἡ γαστήρ).]

[Εὐρύκοιλος. Rufus Cod. Vat. De med. purgant. (p. 17 ed. Matth.): Ἡ κάτω κοιλία κατὰ φύσιν εὐρύκοιλόν ἐστι. Schneid. Hic quoque εὐρυκοίλιος codd. Matthæi ad Rufum p. 17 et 261; p. 18 vero: Κεῖται δὲ ἐν τῇ λαγόνι τῇ δεξιᾷ, καθὸ μὲν ἄρχεται αὐτὸ εὐρυκοιλ, litera λ posita super ι. Εὐρύκοιλον utrobique restituit Matthæus. L. Dind.]

[Εὐρύκολπος, ὁ, ἡ, Qui est amplo sinu. Pind. Nem. 7, 33: Εὐρυκόλπου χθονός. Tzetz. Hist. 1, 11: Χιτῶνα περιδὺς εὐρύκολπον εἰσάγαν.]

[Εὐρύκορος, ὁ, ἡ, Jo. Geom. Tetrast. 452.]

Εὐρυκόωσα Hesychio [εὐρυνόμος, quod εὐρύνομος scribebat Pergerus, ut esset Late patens], πολυάστερος, s. πολλὰ κοιλώματα ἔχουσα: quoniam κόσμος antiquitus vocabant τὰ κοιλώματα, Cavitates s. Cavernas: noctis autem esse epith. innuit. [Etym. M. p. 396, 28: Εὐρυκόωσα, ἡ μέγα χάσμα ἔχουσα, παρὰ τὸ εὐρὺ καὶ τὸ κόον, ἡ μεγάλη καὶ πλατεῖα· κόον γὰρ λέγουσι τὸ μέγα οἱ Λάκωνες. Εὐφορίων, «Ὅσσους εὐρυκόωσα Τυφάονι κύσατο Κητώ.» V. Εὐρυκόας.]

[Εὐρυκράτης, ους, ὁ, Eurycrates, f. Polydori, unus ex majoribus Leonidæ, regis Spartanorum, Herodot. 7, 204. F. Anaxandri, rex Spartæ, Pausan. 3, 3, 5. Qui Εὐρυκρατίδης dicitur Herodoto 7, 204, eadem formarum permutatione qua Eurycrates Anaxandridæ f. dicitur ap. Plut. Mor. p. 221, A, qui et ipse Eurycratidam vocat. ă]

Εὐρυκρείων, οντος, ὁ, Late rex, Virg. Hom. Il. A, [102], Ἀγαμέμνων, Late rex, regnans. [De Neptuno ib. A, 751. V. Εὐθυκρέων.]

[Εὐρυκύδα, ἡ, Eurycyda, Endymionis et Asterodiæ filia, Pausan. 5, 1, 4; ab qua dictum esse ἄλσος Εὐρυκύδιον, quod memorat Strabo 8, p. 346, ubi libri Εὐρυκύδιον vel Εὐρυκίδιον, conjicit Casaubonus.]

[Εὐρύκωμις, ιδος, ἡ, Eurycomis, urbs ficta, quo fabulam de Ismeniæ et Ismenes amoribus transtulit Eumathius. V. p. 2 etc. Æque commentitius fortasse homo, cui inscribitur Libanii epist. inter latinas 1, 9, p. 737, Eurycomus.]

[Εὐρυλείμων, ωνος, ὁ, ἡ, Qui lata habet prata. Pind. Pyth. 9, 57, Λιβύα.]

[Εὐρυλέων, οντος, ὁ, Euryleon, Æneæ filius, etiam Ascanius dictus, ap. Dionys. A. R. 1, 65, Appian. in Phot. Bibl. p. 16, 20. Doriei coloniam in Siciliam ducentis comes, Herodot. 5, 46. Achæus ap. Polyb. 10, 24, 1. Spartanus, origine Thebanus, ap. Pausan. 4, 7, 8; 8, 11.]

[Εὐρυλεωνίς, ίδος, ἡ, Euryleonis, mulier Spartana, Pausan. 3, 17, 6.]

[Εὐρυλίμην, ενος, ὁ, ἡ, Qui amplum portum habet. Cramer. Anecd. vol. 3, p. 243, 2. ῐ̆ L. Dind.]

[Εὐρυλογέω, Latiori oratione utor. Eust. Il. p. 219, 42: Δείκνυσι (Homerus) καὶ ἐνταῦθα ὅπως καὶ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς καὶ εὐρυλογεῖν δύνατα καὶ στενολεσχεῖν.]

[Εὐρυλογία, ἡ, Lata oratio. Eust. Opusc. p. 281, 10 : Οὐ πρὸς εὐρυλογίαν, μὴ καὶ πλατὺ μᾶλλον βιβλιογραφήσειν ἀνάγκην εὑρήσω.]

[Εὐρυλόγος, ὁ, ἡ, Qui lata s. larga oratione utitur, Loquax, Garrulus. Photius s. Suid. v. Σπερμολόγος. Quod in εὐρησίλογος vel εὐρησίλογος mutandum conjecerunt Hemsterh. et Lobeck. ad Phryn. p. 447.]

[Εὐρυλόφη, ἡ, Eurylophe, Amazon. Tzetz. Posth. 181. L. Dind.]

[Εὐρύλοχος, ὁ, Eurylochus, socius Ulixis, Hom. Od. K, 205, etc. F. Ægypti ap. Apollod. 2, 1, 5, 7. Arcas ap. Xenoph. in Anabasi; Spartanus ap. Thuc. 3, 101, etc.; Cretensis in monum. ap. Bœckh. vol. 1, p. 135, n. 96; dux Philippi ap. Demosth. p. 126, 1. Thessali duo, de quibus Buttmann. in Comm. de Aleuadis Act. Acad. Berol. a. 1822-3 p. 200, 211. Alii ap. Polybium et alibi. L. Dindorf.]

[Εὐρυλύτη, ἡ, Eurylyte, Æetæ conjux ap. scriptorem Naupacticorum, ab schol. Apoll. Rh. 4, 86 cit. Conf. id. ib. 59; 3, 242. ῡ]

[Εὐρύμαχος, ὁ, Eurymachus, f. Polybi, procus Penelopæ, Hom. Od. A, 399 etc. F. Antenoris apud Pausan. 10, 27, 3. Hippodamiæ procus 6, 21, 10. Spartani duo, Leontiadæ pater et filius, ap. Herodot. 7, 205, 233. Thebanus ap. Thuc. 2, 2, 5, Orat. c. Neær. p. 1378, 21. V. etiam Ἐρύμαχος. L. Dind.]

[Εὐρυμέδη, ἡ, Eurymede, uxor Glauci, mater Bellerophontis. Apollod. 1, 9, 3, 1.]

[Εὐρυμεδοντιάδης, ους, ὁ, Eurymedontiades, n. viri, ut videtur, ap. Hipponactem Athen. 15, p. 698, C : Μοῦσά μοι Εὐρυμεδοντιάδεα, τὴν παντοχάρυβδιν ... ἔννεπε. Ita Dobræus ad Aristoph. Pl. v. 1051, p. 132, pro Εὐρυμεδοντι αδεα, ut est in cod. Veneto.]

[Εὐρυμέδουσα, ἡ, Eurymedusa, famula Nausicaæ, Hom. Od. H, 8. Filia Ætoli, schol. Eur. Phœn. 133. Sec. nonnullos mater Gratiarum, quæ aliis Eurydome vel Eurynome dicitur, Cornut. De n. d. c. 15, p. 162. L. Dindorf.]

Εὐρυμέδων, οντος, ὁ, Late regnans, Late rex. At εὐρ. αἰθὴρ, ex [Empedocle ap.] Aristot. Rhet. [1, 13, 2], pro Latus æther. [Hesych. : Εὐρ., ὁ Περσεὺς ἢ Πασιεῶν ἢ ἀετὸς καὶ Ἑρμῆς. De Perseo etiam in Etym. M. p. 687, 35. Apoll. Rh. 4, 1514 : Περσεὺς Εὐρυμέδων, καὶ γὰρ τὸ κάλεσκέ μιν οὔνομα μητήρ. De Neptuno Pind. Ol. 8, 31 : Εὐρυμέδων Ποσειδᾶν· Pyth. 3, 4 : Γόνον εὐρυμέδοντα Κρόνου. Cornutus De n. d. c. 22, p. 195. Tzetz. Antehom. 270 : Τηλέφου εὐρυμέδοντος. L. Dind.]

[Εὐρυμέδων, οντος, ὁ, Eurymedon, Minois f. Apollod. 2, 5, 9, 3. Agamemnonis famulus, Hom. Il. Δ, 228. Nestoris Θ, 114, Λ, 620. Rex gigantum Od. Η, 58. Atheniensis ap. Thuc. 3, 80, etc. Alii in epigr. Theocriti 14 et 15, Anth. Pal. 7, 658, 659, ap. Diog. L. 5, 5, Nonnum Dion. 14, 22; 17, 195, etc., de quo conf. Lobeck. Aglaoph. p. 1250. || Fl. Pamphyliæ, ap. Thuc. 1, 100, Xen. H. Gr. 4, 8, 30, et geographos. Addit Steph. Byz. : Καὶ τόπος κατὰ Ταρσόν. Τὸ ἐθνικὸν Εὐρυμεδόντιος. Ἀπὸ δὲ Εὐρυμήδους Εὐρυμηδούντιος.]

[Εὐρυμεναί, αἱ, Eurymenæ, πόλις Θετταλίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ὁ πολίτης Εὐρυμένιος, ὡς Κλαζομένιος, Steph. Byz. Conf. Apoll. Rh. 1, 590, ubi schol. male pro adjectivo habuit, Wessel. ad Diod. 19, 88, qui cognominem urbem Epiroticam memorat. Εὐρυμέναι scriptum ap. Scylacem p. 25.]

[Εὐρυμενής, ὁ, ἡ, Late valens, patens. Orph. Arg. 985 : Τείχεος εὐρυμενοῦς· 1050 : Φᾶσίς τ' εὐρυμενής.]

[Εὐρυμένης, ους, ὁ, Eurymenes, Nelei et Chloridis f., Apollod. 2, 5, 8, 4. Vir Atticus in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 343, n. 212. L. Dind.]

Εὐρυμέτωπος, ὁ, ἡ, [Frontosus, Gl.] Latam frontem habens. Hesiod. Theog. [291] : Ὅτε περ βοῦς ἅλασεν εὐρυμετώπους. [Hom. Il. K, 292, etc. Oppian. Cyneg. 2, 102.] Sic autem et Lat. quidam poeta dixit de bove, Spatiosa cornua fronte, ad hoc epith., ut suspicor, alludens. [De elephante Const. Manass. Chron. 255.] Sed homo quoque dicitur εὐρυμέτωπος, qui alio nomine μετωπίας. Pollux [2, 43] : Εὐρυμέτωπος, ὁ καὶ μετωπίας, ὡς Ἀλκιβιαδῆς. [Tzetz. Posth. 376, 378, 663.] Est autem εὐρυμέτωπος, Jovis etiam epith. [Immo « epith. bovis ap. Hesiodum » est in Lex. Septemv., unde hæc ducta videntur.]

[Εὐρυμηστορίδης, ὁ, Eurymestorides, n. gentile in inscr. Teia ap. Bœckh. vol. 2, p. 649, n. 3064, 12. ῐ]

[Εὐρυμίδης, ὁ, Eurymides, patron. ab Εὔρυμος, de filio ejus Telemo Cyclope, Hom. Od. I, 509. ῠῐ]

Εὐρυμνάσαι, [Etym. M. et] Hesychio ἐρευνῆσαι : afferenti et εὐρύμναν pro εὐρύχωρον. [De qua gl. v. annot. interpretum, qui recte εὔρυναν. Prior referri videtur ad ἐρευνῆσαι vel ἐρευνᾶσαι, ut paullo post in ejusdem Hesychii gl. Εὐρύνειν, αὔξειν, ἐχνεύειν, alteram interpretationem Kusterus rectius olim ad ἐρευνᾶν quam postea ad verbum quodpiam εὐρινεῖν retulisse videtur.]

Εὔρυμνος, ὁ, esse dicitur Qui per calumniam inter amicos inimicitias excitare conatur : ab Eurymno quodam, qui id tentarit inter Castorem et Pollucem. [Hesych. : Εὔρυμας, Ὠλένιος τὸ γένος, διάβολος δὲ, ὅθεν ἀνηρέθη ἀπὸ Πολυδεύκους. Κεῖται ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ. Plutarch. Prov. p. 1267 Wytt. : Εὔρυμνος· οὗτος πειρώμενος διαβάλλειν Κάστορα πρὸς τὸν Πολυδεύκην ἔλαθεν αὐτοῖς τὴν μεγίστην δίκην. Locum Plut. Mor. p. 483, C, ubi calumniatorem fratris, non nominatum tamen, occidisse dicitur Pollux, contulit Sturz. ad Pherec. p. 202. Vera autem nominis scriptura videtur Εὔρυμος, quod et Homerico Εὐρυμίδης commendatur et planissime confirmatur ab Libanio Epist. 389, p. 196 : Εὐρυμόν τινα νομίζουσι ταῦτα εἰργάσθαι. Ὁ δὲ Εὔρυμος ἐκεῖνος διέβαλλε τῷ Κάστορι τὸν ἀδελφόν· ἀλλ' οὐχ ὁ Κάστωρ ἐσίγησεν, ἀλλ' ὁ μὲν ἔφρασεν, ὁ δὲ Πολυδεύκης ἀγαθὸς ἐγένετο πύκτης ἐπὶ τὸν Εὔρυμον. Idem nomen an lateat in Ἔρυμος, quod supra retulimus, in medio relinquo. L. Dind.]

[Εὐρυνεφὴς, ὁ, ἡ, Qui late nubibus tegitur, Late nubilus. Chœrob. in Bekkeri An. p. 1233 : Δυσμένην γὰρ λέγουσι (Æoles) καὶ εὐρυνέφην, τῶν εὐθειῶν ὀξυνομένων, οἷον ὁ δυσμενὴς, ὁ εὐρυνεφής. L. Dind.]

[Εὐρυνόμη, ἡ, Eurynome, f. Oceani, mater Gratiarum, Hom. Il. Σ, 398, Hesiod. Th. 358, 907, Callim. ap. schol. Hom. Il. Σ, 396 s. Apollon. De conj. p. 505, 18, Apoll. Rh. 1, 503, Apollod. 1, 2, 2, 1; 1, 3, 1, 3, Origenem C. Celsum p. 340, D, ubi delendum μίαν inter Εὐρυνόμην et τῶν Χαρίτων, Nonnum Dion. 2, 573, Cornut. De n. d. c. 15, Etym. M. p. 396, 32, Pausan. 9, 35, 5. (Conf. id. 8, 41, 4 et 5, qui Dianæ cognomen a Phigalensibus credi tradit.) Famula Penelopæ, Od. P, 495 etc. Lycurgi uxor apud Apollod. 3, 9, 2, 1. Aliæ ap. Agathiam Anth. Pal. 6, 74, 1, in Metrodori Probl. ib. 14, 120, 6. Forma Dor. in epigr. Joannis Barbucalli ib. 55, 2. L. Dind.]

[Εὐρυνόμος. V. Εὐρυκόωσα.]

[Εὐρύνομος, ὁ, Eurynomus, f. Ægyptii, Ithacencis, Hom. Od. B, 21 etc. F. Magnetis, schol. Eur. Phœn. 1760. Dæmon quidam infernus sec. Delphicos sacrorum interpretes, Pausan. 10, 28, 7.]

[Εὐρύνους, ὁ, Eurynous, n. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 516, n. 790. Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 255, 30 : Τίνες γεγόνασιν ἀρχηγοὶ τεχνῶν ... Εὐρύνους τοξοσύνης. Pro quo ib. 21 : Εὔρυνος τοξοσύνην (ἐφεῦρε). L. Dind.]

Εὐρύνω, Dilato, Amplio. Hom. Od. Θ, [260] : Αἰήνασαν δὲ χοροὺς, καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα. Oppian. Cyn. 3, [442] : Στῆθιά τ' εὔρυνεν, στυφελὸν θ' ὑπέσυρεν ὀδόντα, Pectus dilatabat. Epigr. [Macedonii Anth. Pal. 11, 374, 3] : Μή ποτε δ' εὐρύνῃς σέο χείλεα, Neque unquam diducas tua labra. [Herodot. 4, 52 : Συνάγουσι δὲ τὰ τέρματα (fluvii duo), τὸ δὲ ἀπὸ τούτου ἀποστρέψας ἑκάτερος ῥέει εὐρύνων τὸ μέσον. Xen. Eq. 1, 10 : Εὐρύνει μᾶλλον τοὺς μυκτῆρας. Foes. OEc. Hipp. : « Εὐρῦναι, Dilatare, Rarefacere, Aperire, ἀραιῶσαι exp. Galen., eique στενυγρῶσαι opponit Hipp., πυκνῶσαι Galen. aph. 1 s. 2 l. 6 Epid. Est autem verbum mangonibus et gymnasticæ artis professoribus aptissimum, ubi corpora caloris ope rarefacienda sunt, etc. » Passivo Nonn. Dion. 14, 181 : Ὄμματα δ' εὐρύνοντο τανυκραίροιο μετώπου. Paul. Sil. Amb. 134 : Ὅλη δ' εὐρύνετο γαστὴρ τέτρασιν ἁλίστοις ὑπὸ κίοσιν. Christodor. Ecphr. 327 : Κάτω δ' εὐρύνετο πώγων ἀμφιταθείς. Figurate idem Anth. Pal. 7, 698, 4 : Ὁ πλέον ἄλλων εὐρύνας ξενίου δαίμονος ἐργασίην. Hesych. : Εὐρύνειν, αὔξειν. ῡ L. Dind.]

Εὐρύνωτος, ὁ, ἡ, Latum dorsum habens, Amplos et vastos humeros habens. Soph. [Aj. 1251] : Οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς Οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι.

[Εὐρυόδεια, ἡ, non quod HSt. ponit] Εὐρυόδειος, ὁ, ἡ, Per quem latæ patent viæ, Late patens, εὐρύχωρος, μεγαλάμφοδος, ut a veteribus exponi testatur Eust. Est autem Μεγαλάμφοδος, Amplos circuitus habens. Hom. [Il. Π, 635,] Od. Γ, [453 etc., itemque ap. Hesiodum]: Ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης. Eust. [Od. p. 1476, 56] annotat ει in hoc comp. esse ex ὁδεύω: itaque fuerit Quæ late circumit s. cingit omnia quæ in ea comprehenduntur. || A Suida substantive exp. ἡ πλατεῖα ὁδός, Via lata. [Hesych.: Καὶ ἡ Δημήτηρ οὕτως ἐν Σκαρφίᾳ. De accentu Etym. M. p. 396, 24: Εὐρυοδεία, παροξυτόνως ἡ μεγάλη. Quibus ap. Zonaram p. 911, additur: Τινὲς εὐρυόδεια λέγουσι προπαροξυτόνως. Ducit autem Etym. M. ab ἕδος, sequutus Orum Milesium, ut ex Zonara intelligitur.]

[Εὐρυοδίνης. V. Εὐρυδίνης.]

[Εὐρυόπη, ἡ, Euryope, Nili filia, ap. Phlegont. Mirab. c. 30, 31.]

Εὐρυόπης, ὁ, Cujus vox late diffunditur et spargitur, Late sonans, ὁ εὐρεῖαν ἔχων τὴν ὄπα, Jovis epith., qui et ἐριβρεμέτης, et ἐρίκτυπος, et ἐρίγδουπος, et ἐρισμάραγος dicitur, quia βροντητικὸς est: Lat. Altitonans, quod potius respondet τῷ ὑψιβρεμέτης. Æolice vero pro εὐρυόπης dicitur Εὐρυόπα, ut Ἱππότα, νεφεληγερέτα, μητιέτα, pro Ἱππότης, νεφεληγερέτης, μητιέτης. [Apud Homerum non εὐρυόπα, ut apud grammaticos post Gregorium p. 645, 672, 686, sed εὐρύοπα scribitur, quem accentum agnoscit Etym. M. p. 44, 17. V. de duplici harum formarum prosodia Buttm. Gr. vol. 1, p. 139.] Hom. Od. Ξ, [235]: Στυγερὴν δόδν εὐρύοπα Ζεὺς Ἐφράσατο. [Sic alibi sæpe in Iliade, Odyssea, H. in Cererem et Apollinem, apud Hesiodum, Orph. Lith. 88, in Orac. ap. Herodot. 7, 141, 6; 8, 77, 8. Vocativo (cujus de accentu proparoxytono v. Chœrob. in Bekkeri An. p. 1239, 1240) Il. Π, 241: Εὐρύοπα Ζεῦ. H. in Jov. 23, 4: Εὐρύοπα Κρονίδη.] Usurpatur et nomin. Εὐρύοψ, unde accus. casu εὐρύοπα Jovem Hom. appellat, Il. Α, [498, etc.]: Εἶρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἥμενον ἄλλων. [H. in Jov. 23, 2: Εὐρύοπα, χρείοντα. Hesiod. Th. 884: Εὐρύοπα Ζῆν'. Pind. ap. Plut. Mor. p. 1096, A: Ποῖος γὰρ ἂν αὐλὸς ἢ κιθάρα διηρμοσμένη πρὸς ᾠδήν, ἢ τίς χορὸς εὐρύοπα κέλαδον ἀκροσόρων ἀγνύμενον διὰ στομάτων φθεγγόμενος οὕτως ἡδύφαινεν Ἐπίκουρον; Orph. Lith. 695.] Sed notandum, grammaticos εὐρύοπα non μεγαλόφωνον solum exponere, derivando ab ὄψ, i. e. φωνή, verumetiam μεγαλόφθαλμον, διὰ τὸ προνοητικὸν, vel εὐρὺ βλεπόμενον διὰ τοῦ ἀέρος, derivando ab ὄπτομαι: quod posterius etymon minus consentaneum est, quum in comp. ab ὄπτομαι sive ὠψ retineatur ω. [Iterum HSt.:] Εὐρύωψ, ωπος, et οπος, q. d. Latioculus, Latum habens oculum, Magnum habens oculum. Il. Α, [498]: Εἶρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἥμενον ἄλλων, ubi Eust. vocari tradit vel tanquam μεγαλόφθαλμος sit, διὰ τὸ προναητικόν: vel quia εὐρὺ βλέπομεν διὰ τοῦ ἀέρος, qui est Ζεύς: vel quia εὐρεῖαν ὄπα habet, utpote βροντητικὸς et ἐριβρεμέτης, et ἐρισμάραγος. [Easdem interpretationes ponunt Hesych. et Etym. M.] In qua postrema expos. confundit Eust. derivationem ab ὄψ ὀπός, significante Vocem, cum derivatione ab ὦψ ὠπός. Alioqui enim statuendus esset alius nominativus pro hac expositione, sc. Εὐρύοψ, per ο, ab Ὄοψ, sc. posito pro ὦψ. Ceterum sequendo illud, quod dicit εὐρύοπα vocari Jovem διὰ τὸ προνοητικὸν, possumus exponere Omnia longe lateque sua providentia perlustrantem et gubernantem. Possumus et sic, Ingentibus oculis omnia lustrantem et speculantem. Sciendum est autem afferri et alium nominativum, Εὐρυόπης, ex quo sit εὐρυόπα ap. Hom. junctum cum Ζεύς: Od. Ξ, [235]: Στυγερὴν δόδν εὐρυόπα Ζεὺς Ἐφράσαθ'. [Plut. Mor. p. 31, E: Καὶ Χρύσιππος δὲ πολλαχοῦ γλίσχρος ἐστὶν, ὡ παίζων, ἀλλ' εὑρεσιλογῶν ἀπιθάνως καὶ παραβιαζόμενος Εὐρύοπα Κρονίδην εἶναι τὸν δεινὸν ἐν τῷ διαλέγεσθαι καὶ διαβεβηκότα τῇ δυνάμει τοῦ λόγου. Ceterum usus Pindari, εὐρύοπα ponentis de strepitu, Jovique tribuentis epitheton βαρυόπης, satis confirmat interpretationem βροντητικὸς vel ἐριβρεμέτης, licet alteram, ut sit Late videns, sequutus sit Lithicorum scriptor 695: Ἥλιον εὐρύοπα κλήζειν ὕμνοισιν ἄνωγα. L. Dind.]

[Εὐρυόπης, ὁ, Euryopes, Herculis et Terpsicratis f., ap. Apollod. 2, 7, 8, 6, ubi Εὐρύοψ vel Εὐρύωψ illatum contra libros.]

Εὐρύοχλος, ὁ, ἡ, Latus s. Amplus turba et multitudine, Numerosus.

[Εὐρύοψ. V. Εὐρυόπης.]

[Εὐρυπέδιλος, ὁ, ἡ, Qui est latis soleis. Oppian. Cyn. 1, 288: Ὅπλην εὐρυπέδιλον. Tzetz. Hist. 1, 12: Κοθόρνους τε τῶν τραγικῶν καὶ τῶν εὐρυπεδίλων.]

[Εὐρύπεδος, ὁ, ἡ, Qui lati soli est, Amplus. Poeta ap. Platon. Epist. 1 extr.: Γαίας εὐρυπέδου. Antipater Sidon. Anth. Pal. 1, 748, 6: Γαίης εὐρυπέδοιο βάρος. Oppian. Hal. 1, 792, ἅλωήν. V. Εὐπέδιος.]

[Εὐρύπλαστος, ὁ, ἡ, Late formatus. Batrachom. 36, Πλακοῦς τανύπεπλος, in gl. interlin. ap. Fontanium redditur πέμμα εὐρύπλαστον.]

Εὐρύπορος, ὁ, ἡ, Latos s. Amplos meatus habens. Exp. etiam Habens lata vada. [Hom. Il. E, 381 et al.: Θαλάσσης εὐρυπόροιο. Æsch. Pers. 108, Oppian. Cyn. 3, 176: Εὐρυπόροιο θαλάσσης. Tzetz. Anteh. 137: Εὐρυπόρου Σειρίχθονος. Nonn. Dion. 24, 82: Ἀπ' εὐρυπόροιο δὲ κόλπου. Paul. Sil. Amb. 50: Εὐρυπόροιο κατ' ἔνδια μέσσα μελάθρου· 199: Ἀπ' εὐρυπόροιο δὲ κύκλου. De aere Marcell. Sidet. ap. Fabric. B. Gr. vol. 1, p. 17. De accentu Arcad. p. 89, 23, 27.]

[Εὐρυπρωκτία, ἡ, Latitudo podicis. Aristoph. Ach. 843, Vesp. 1070.]

Εὐρύπρωκτος, ὁ, ἡ, Qui lato s. amplo est podice, Aristoph. Nub. [1085, et alibi. ◦ Εὐρυπρωκτότεροι Eubul. ap. Athen. 1, p. 25, C. ◦ Ηεsych.]

[Εὐρυπτόλεμος, ὁ, Euryptolemus, Atheniensis, ap. Xenoph. H. Gr. 1, 3, 12, etc. Conf. Lysias p. 113, 34. Rex Cypri, ap. Pollucem 2, 95.]

[Εὔρυπτος, ὁ, ἡ, Facile eluendus. Pollux 1, 44, βαφή.]

[Εὐρυπύλεια, ἡ, Eurypylea, Homeri Byzantii, filii Andromachi, opus ap. Proculum et Tzetzem ad Hesiodi Op. proleg. p. 6 et 15 ed. Gaisf., ubi plerique libri vitiose —λείαν vel —λίαν. V. quæ in Εὐρώπεια dicentur. L. Dind.]

[Εὐρυπύλη, ἡ, Eurypyle, nomen Thespiadis suspectum ap. Apollod. 2, 7, 8, 5. Filiæ Endymionis, ap. schol. Hom. Il. Α, 688, Etym. v. Ἦλις. Alius ap. Anacreont. Athenæi 12, p. 533, E, Antipatrum Sid. Anth. Pal. 7, 27, 5, Dioscor. ib. 31, 10. L. Dind.]

Εὐρυπύλης, ὁ, ἡ, Latas s. Amplas et patulas portas habens. Hom. Il. Ψ, [74]: Ἀλλ' αἴτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ. [Od. Λ, 571.] Hesych. εὐρυπυλὲς exp. μεγαλόπυλον: a nom. Μεγαλόπυλος, Magnas portas habens.

Εὐρύπυλος, ὁ, ἡ, dicitur eadem signif. qua εὐρυπυλὴς: unde ap. Hesych. Εὐρυπύλου, πλατείας ἔχοντος πύλας. Ap. Suidam vero legitur, Εὐρυπύλης, πλατείας πύλης. Quod si mendo caret, Εὐρυπύλη significabit Lata porta, Ampla s. Spatiosa porta. [Εὐρύπυλος memorat etiam Etym. M. v. Ἀχρεῖος, sed non addit unde appareat adjectivum an n. pr. dicat.]

[Εὐρύπυλος, ὁ, Eurypylus, f. Euæmonis, Thessalus, Hom. Il. Β, 736, etc. F. Herculis ib. 677. Telephi Od. Α, 520. F. Neptuni, rex Libyæ, Pind. Pyth. 4, 33, Callim. Apoll. 92, Apoll. Rh. 4, 1561, schol. 2, 500, qui v. etiam ad l. priorem. Larisæus, Herodot. 9, 58. Alii apud Apollodorum.]

[Εὐρυπώγων, ωνος, ὁ, Qui lata s. ampla barba est. Tzetz. Posth. 654.]

[Εὐρυπῶν, ῶντος, ὁ, Eurypon, Soi filii Proclis, regis Spartanorum, filius, a quo Εὐρυπωντίδαι, οἱ, Eurypontidæ, gens regia Lacedæmoniorum. Pausan. 3, 7, 1; 4, 4, 4; 2, 36, 4; 3, 12, 8; Strabo 8, p. 366. Herodoto Εὐρυφῶν. Utramque formam ponit Herodian. Il. μον. λ. p. 9, 27, 31. In Εὐρυτίων et Εὐρυτιωνίδης vel Εὐρυτιωντίδης corruptum ap. Plut. Lycurg. c. 2, Lysand. c. 24, Agid. c. 3.] Formam Εὐρυπώδης annotat et cum Μινώδης, Ἡρώδης comparat Etym. M. p. 397, 12-24. V. Valcken. ad Theocr. Adon. p. 267.]

Εὐρυρέθρος, ὁ, ἡ, Lata habens fluenta, Late fluens. Hom. [Il. Φ, 141, Ἀξιός.]

Εὐρυρείων, οντος, ὁ, Late fluens, q. d. Latifluus: ut Phasis fluvius ap. Apoll. Arg. 2, [1263], εὐρυρέων, Late fluens. Invenitur autem et verb. Εὐρυρέειν, pro Late fluere, pro εὐρὺ ῥέειν. V. Eust. [Il. p. 580, 37.

De quo iterum HSt. :] Εὐρυρέω, auctore Eust., Late fluo, ut Φᾶσις, Phasis lato s. amplo alveo manans, Apollon. Arg. 2. [Et tertium :] Εὐρύ, Late, sicut ab εὐθὺς fit εὐθύ, Recta. Hom. Il. B, [849] : Εὐρὺ ῥέων, Late fluens. E, [545] : Ἀλφειοῦ, ὅς τ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης. [Pind. Ol. 5, 18 : Ἀλφειὸν εὐρὺ ῥέοντα. Oppian. Cyn. 3, 22 : Τίγρει ἐπ' εὐρυρέοντι.]

[Εὐρυρρόη, ἡ, Euryrrhoe, Nili filia, ap. Tzetz. Hist. 7, 368. L. Dind.]

[Εὐρυσάθων, Jo. Maurop. in Mustox. Syll. fasc. 2, p. 16=131 post Marinum. Boiss.]

Εὐρύς, εῖα, ὺ, Latus, Amplus. Hom. Il. Ξ, [33] : Οὐδὲ γὰρ αὖθ' εὐρύς περ ἐὼν ἠδύνατο πάσας Αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν· Ψ, [258] : Ἴζανεν εὐρὺν ἀγῶνα· Σ, [541] : Πίειραν ἄρουραν, Εὐρεῖαν, τρίπολον, Arvum latum, amplum. [Sic alibi sæpe ap. Hom. ceterosque poetas, cum nominibus οὐρανὸς, πόντος, νῶτα θαλάσσης, χθὼν et similibus, item cum nominibus regionum vel urbium, ut Λυκία, Τροία, Κρήτη, Κνωσὸς et aliis. Alcæus Anth. Plan. 1, 5, 2 : Εὐρείας (στρατὸν) ἄγαγ' ἀπ' Ἰταλίας. De aliis rebus Hom. Il. Δ, 76 : Ἣ ναύτῃσι τέρας ἠὲ στρατῷ εὐρεῖ λαῶν. Hesiod. Op. 244 : Στρατὸν εὐρύν. Hom. Il. Γ, 194 : Εὐρύτερος δ' ὤμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι. Macedonius Anth. Pal. 9, 645, 6 : Εὐρυτέρῳ φωτὶ φαεινόμενον. Improprie Hom. Od. A, 344, et alibi, Pind. Ol. 11, 99 : Εὐρὺ κλέος. Simonid. ap. Plut. Mor. p. 872, E : Αὐτῶν τ' εὐρεῖαν κληδόνα καὶ πατέρων. L. D. Plato (Anth. Pal. 7, 99, 4) ap. Diog. L. 3, 30 : Εὐρεῖαι ἐλπίδες. Hemst. || Neutro adverbialiter posito, ut in Εὐρυρέων, Pind. Ol. 13, 23 : Εὐρὺ ἀνάσσων Ὀλυμπίας Ζεύς. || Formæ notabiles sunt feminini Ion. ap. Herodot. 1, 178 : Τάφρος εὐρέα, ubi al. εὐρέη, ut est ap. Eusebium Stob. Ecl. eth. vol. 2, p. 414, et εὐρεῖα. Conf. Βαθύς. Theocr. 7, 62 : Εὐρέα λάρναξ. Poetici accusativi εὐρείην Anth. Pal. App. 270, 4 : Ὧν ὕπερ εὐρείην ἐξετάνυσσας ὁδόν· quæ male interdum illata Homero vel præter metri necessitatem. V. Clark. ad Od. E, 163. || Masculina pro femin. ap. Antiphilum Byz. Anth. Pal. 9, 413, 3 : Μεγάλαι τε καὶ εὐρέες (νῆσοι). Oppian. Cyn. 3, 321 : Εὐρέος αἴης. L. D.] Plutarch. [Mor. p. 586, A] : Εὐρεῖαι μὲν γὰρ ἀτραποὶ βίων, ὀλίγαι δὲ, ἃς δαίμονες ἀνθρώποις ἄγουσι.

Εὐρυσάκης, ὁ, Latum s. Amplum habens scutum, ὁ μεγάλην ἔχων ἀσπίδα, [Hesychio et] Suidæ, in exemplum afferenti hæc Sophoclis ex Aj. [574] : Ἀλλ' αὐτό μοι σὺ παῖ λαβὼν ἐπώνυμον Εὐρύσακες, ἴσχε, διὰ πολυῤῥάφου στρέφων Ὁρπακος, ἑπτάβοιον ἄῤῥηκτον σάκος. Sed ibi est nom. propr. filii Ajacis. Eod. Suida [sive Harpocratione] teste Εὐρυσάκειον τέμενος Athenis nominatum fuit τὸ Εὐρυσάκου τοῦ Αἴαντος, Lucus Eurysaci Ajacis filio sacer. [Eurysaces memoratur etiam ap. Plat. Alcib. 1 p. 121, A, Εὐρυσάκειον ap. Harpocr. iterum in Κολωναίτας, pro quo male Εὐρυσάκιον ap. Suidam in eod. nomine et cod. uno Harpocr., tum in argum. Soph. OEd. C. ap. Thiersch. Act. Mon. 1, 3, p. 325, ap. Polluc. 7, 133. L. Dind.]

[Εὐρυσθείδης. V. Εὐρυσθεύς.]

Εὐρυσθενής, ὁ, ἡ, Viribus late potens. Unde apud Hesych. εὐρυσθενὲς, μεγάλως ἰσχύον, μεγαλοδύναμον, μεγαλοσθενές. Neptuni epith. ap. Hom. [Il. H, 455, etc.] Od. N, 140. [Pind. Ol. 13, 77. Id. Isthm. 2, 18, Ἀπόλλων· Nem. 3, 35, Τελαμών· Ol. 7, 23 : Ἡρακλέος εὐρυσθενεῖ γέννᾳ· 12, 2 : Ἡμέραν εὐρυσθενέα· 4, 11 : Εὐρυσθενέων ἀρετᾶν· Pyth. 5, 1, πλοῦτος.]

[Εὐρυσθένης, ους, ὁ, Eurysthenes, Heraclida, rex Lacedæmonis, frater Proclis, ap. Herodot. 4, 147; 6, 52; 7, 204; a quibus dicti Εὐρυσθενίδαι et Προκλείδαι, duplex genus regum Spartæ, sec. Strab. 8, p. 366. || Alii eorundem nominum reguli duo, oriundi ab Demarato Spartano, urbium quarundam in Asia domini, memorantur Xenoph. H. Gr. 3, 1, 6.]

[Εὐρυσθεύς, έως, ὁ, Eurystheus, Stheneli f., Argivorum rex, ap. Hom. Il. T, 123, ceterosque poetas et mythologos. Pater Admetæ, sacerdotis Junonis Argivæ, in monum. ap. Bartholomæum *Mém. de l'Acad.* vol. 28, p. 602 : Ἥρας Ἀργείας ἱέρεια Ἀδμάτα Εὐρυσθέως. || Εὐρυσθέως κεφαλή, locus prope Corinthum, ubi caput Eurysthei sepultum credebatur, ap. Strab. 8, p. 377. || Patron. Εὐρυσθείδης annotavit Suidas, habetque Polyæn. 1, 10. L. Dindorf.]

[Εὐρυσματώδης, ὁ, ἡ, Dilatationi similis. Paul. Ægin. 6, 38, p. 188, 32 : Διαφοραὶ δὲ βραγχοκήλης δύο· αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν στεατώδεις, αἱ δὲ εὐρυσματώδεις εἰσί· et in seqq.]

[Εὐρύσμωλος inter hyperdisyllaba in ωλος poni. Aicad. p. 57, 14. Sic enim cod. Havn. pro εὐρύσωλος.]

Εὐρύσορος, ὁ, ἡ, Latum habens loculum s. capulum. In Epigr. [Theodoridæ Anth. Pal. 7, 528, 1] legitur εὐρύσορον σῆμα pro Amplum et capax sepulcrum.

Εὐρύστερνος, ὁ, ἡ, Qui est lato s. amplo pectore, qualis ap. Hom. Il. [Γ, 194], Εὐρύτερος δ' ὤμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι· quod roboris erat indicium. [Theocr. 18, 36 : Εὐρύστερνον Ἀθάναν. Orph. Lith. 542 : Εὐρύστερνος Ἀτρυτώνη. De Neptuno Coruutus De n. d. c. 22, p. 195, et Christodor. Ecphr. 65 : Εὐρύστερνος ἐφαίνετο Κυανοχαίτης. Exc. var. in Crameri Aneed. vol. 4, p. 257, 19, de equis. De elephante Const. Manass. Chron. 170. « Hesych. in Ὠμίας. » Hemst.] Ap. Hesiod. [Th. 117] legimus, Γαῖ' εὐρύστερνος, ut ap. Soph. στερνοῦχου χθονός· quia sc. amplis sinibus panditur, vel quoniam in amplas planities camposque latos diffunditur : accipiendo στέρνα γῆς pro Campis et planitiebus. [Ubi v. schol., cujus libri variant inter -στέρνας et -στέρνου, coll. Pausan. 7, 25, 13. Orph. Lith. 542. Id. 639, epigr. Anth. Plan. 4, 303, 5, οὐρανός. Eust. Opusc. p. 174, 95 : Τῆς εὐρυστέρνου κοιλίας. || Hesych. interpr. etiam συντός.]

Εὐρυστήθης, ὁ, ἡ, Qui lato s. amplo est pectore, Pectorosus, i. q. εὐρύστερνος. Et plur. τὰ εὐρυστήθη, Quæ habent latum pectus. [Aristot. H. A. 9, 50 extr.]

[Εὐρυστομία, ἡ, Latitudo s. Vastitas oris, orationis. Eust. Opusc. p. 190, 88 : Φυλάξεται τὴν Φαρισαϊκὴν εὐρυστομίαν καὶ τὸ λαλεῖν ὑψηλὰ εἰς ὑπεροχήν· Il. p. 11, 43 : Ἐπίτηδες ὁ ποιητὴς ἐχασμώδησε διὰ εὐρυστομίαν καὶ σεμνὸν ὄγκον φωνῆς. V. Ernest. Lex. rhet. v. Πλατύτης.]

Εὐρύστομος, ὁ, ἡ, Qui lato ore est (ut Lato ore fenestra), patulo et spatioso ore est aut ostio. [Hippocr. p. 609, 12 : Ἢν μὴ εὐρύστομοι αἱ μῆτραι ὦσι. Xen. Eq. 10, 10 : Πάντα ὁπόσα περιτίθεται περὶ τοὺς ἄξονας, ἢν εὐρύστομα ᾖ καὶ μὴ σύμπυκνα, ὑγρότερά ἐστι. Κλίβανος εὐρύστομος Strabo 16, p. 754, ubi εὐρυστόματος nonnulli. Hemst. || Proprie de ore hominis Pollux 2, 101. Athen. 10, p. 453, A : Σωσιφάνης ὁ ποιητὴς εἰς Κηφισοκλέα τὸν ὑποκριτὴν εἶπε, λοιδορῶν αὐτὸν ὡς εὐρύστομον κτλ.]

[Εὐρύστρᾰτος, ὁ, Eurystratus, Anaximenis Milesii pater ap. Suidam in Ἀναξιμένης, Diog. L. 2, 3. Alius, ipse quoque Milesius Anaximenisque cujusdam pater, in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 429, n. 2588. L. D.]

[Εὐρύσωλος. V. Εὐρύσμωλος.]

[Εὐρῦτᾶνες, οἱ, Eurytanes, ἔθνος Αἰτωλικόν. Λυκόφρονι (799), Μάντιν δὲ νεκρὸν Εὐρυτᾶν στέφει λεώς. Ὡς τὸ Αἰνιᾶν, Steph. Byz. Thuc. 3, 94 : Εὐρυτᾶσιν, ὅπερ μέγιστον μέρος ἐστὶ τῶν Αἰτωλῶν, ἀγνωστότατοι δὲ γλῶσσαν καὶ ὠμοφάγοι εἰσὶν, ὡς λέγονται. Strabo 10, p. 448, etc.]

[Εὐρύτειος, α, ον, Euryteus, adj. ab Εὔρυτος, q. v. Soph. Tr. 260 : Πόλιν τὴν Εὐρυτείαν· 1219, παρθένον.]

[Εὐρυτέλη, ἡ, Eurytele, Thespias, mater Leucippi, si recte ita legitur ap. Apollod. 2, 7, 8, 7.]

Εὐρυτενής, ὁ, ἡ, Qui late distenditur, Latus, Amplus, Nonn. [Jo. c. 14, 1, αὐλή· Dion. 21, 326 : Ὀπισθοπυκνοῖς ἔρνεσι παντοίοισιν ἐμπεπλήθη ῥάχις ὕλης εὐρυτενής· 24, 95 : Εὐρυτενῆ δ' ἐσάωσεν Ἐρεχθέα Παλλὰς Ἀθήνη. L. D.]

[Εὐρυτέρως, Latius. Aristoph. Lys. 419 : Χάλασον, ὅπως ἂν εὐρ. ἔχῃ.]

[Εὐρύτη, ἡ, Euryte, f. Hippodamantis, Apollod. 1, 7, 10, 2. Nympha, 3, 14, 2, 2.]

Εὐρύτης, ητος, ἡ, Latitudo, Amplitudo, Galen. Ad Glauc. [Hippocr. p. 397, 30 : Ὅταν τὸ ῥεῦμα διὰ τὴν εὐρύτητα ἐπισπάσωνται (venæ). Etym. M. p. 482, 16 : Τῇ εὐρύτητι τοῦ συμπτώματος. || Figurate schol. Thuc. 1, 72 : Τὸ σημῆναι Ἰακόν. Πλὴν τὸ σημᾶναι πλείονα ἔχει τὴν εὐρύτητα. L. Dind.]

[Εὐρυτία, n. mulieris corruptum in schol. Hom. Od. M, 69, ubi v. Buttmann. Æque incertum nomen loci Achajæ Εὐρυτειαὶ vel similiter scriptum ap. Pausan. 7, 18, 1.]

[Εὐρυτίδης, ὁ, Eurytides, patron. ab Εὔρυτος, ap. Apoll. Rh. 2, 1043, schol. Soph. Trach. 266. W]

[Εὐρύτῑμος, ὁ, ἡ, Late honoratus. Pind. Ol. 1, 42, Ζεύς.]

[Εὐρύτῑμος, ὁ, Eurytimus, pater Archetimi, Corinthiorum adversus Corcyræos ducis, Thuc. 1, 28.]

[Εὐρύτιον, τὸ, Eurytion. Pausan. 4, 2, 3 : Λέγουσιν οἱ μὲν ὡς τὸ Εὐρύτιον, χωρίον δὲ ἔρημον ἐφ' ἡμῶν ἐστι τὸ Εὐρύτιον, πόλις τὸ ἀρχαῖον ἦν καὶ ἐκαλεῖτο Οἰχαλία.]

[Εὐρυτίων, ωνος, ὁ, Eurytion, Centaurus, Hom. Od. Φ, 295, Apollod. 2, 5, 4, 7; 5, 6. F. Martis et Erythiæ sec. Hellanicum ap. schol. Hesiodi Th. 293, eundem memorantis. Geryonis bubulcus, ap. Apollod. 2, 5, 10, 3 et 6. Filius Iri, Argonauta, Apoll. Rh. 1, 71, 74. Heracleota, ap. Aristot. Polit. 5, 6. I. q. Εὔρυτος. V. Verheyk. ad Antonin. Lib. c. 38, p. 255—7, Heyn. ad Apollod. 3, 13, 1, Viscont. *Mus. Pio-Cl.* vol. 3, p. 66. ῐ̆ L. Dind.]

Εὔρυτος, ex Eur. [Iph. A. 420 : Εὔρυτον παρὰ κρήνην, in oratione nuntii, quam totam suppositam esse jam olim monui. L. D.] affertur pro Bene fluens; ita tamen ut dubitetur sitne potius nom. propr. [N. pr. regis Œchaliæ ap. Soph. in Trach., ubi v. schol. 266, Hom. Il. B, 596. Elei, ib. 621, Pind. Ol. 11, 29, Eur. Iph. A. 282. Unius ex trecentis Spartanis qui ad Thermopylas pugnarunt, Herodot. 7, 229. Alius ap. Aristot. Metaphys. p. 304, 4, Theophrast. Metaphys. p. 312, 15 ed. Brandis. Regem Libyæ, ab aliis Eurypylum vocatum, Eurytum dixerat Phylarchus ap. sch. Apoll. Rh. 4, 1561. Alios cognomines memorat Apollodorus. || Εὔρυτον γᾶλα ponit Pollux 3, 50.]

Εὐρύτρητος, ὁ, ἡ, Lata et ampla habens foramina, Latis et spatiosis foraminibus pertusus : ut Lato ore fenestra. [Diosc. 1, 79 : Ἠθμοῦ εὐρυτρήτου.]

[Εὐρύτρυπος, ὁ, ἡ, i. q. εὐρύτρητος. Democritus ap. Theophr. De sensu 73. Εὐθύτρυπος scribendum putabat Schneider.]

[Εὐρυφάεσσα, ἡ, Euryphaessa, Solis ex Hyperione mater. Hom. H. in Sol. 30, 2, 4. ᾰ̀]

[Εὐρυφᾰ́ής, ὁ, ἡ, Late lucens. Synes. Hymn. 9, 38 : Τὰν δ' εὐρυφαῆ κόμαν Τιτὰν ἐπετάσσατο. Boiss.]

[Εὐρυφᾰρέτρας, ὁ, Amplum habens pharetram. Pind. Pyth. 9, 27, Ἀπόλλων· ap. Athen. 1, p. 22, B : Εὐρυφάρετρ' Ἄπολλον. A Pindaro sumit Eust. Op. p. 204, 74.]

[Εὐρύφλεβος, ὁ, ἡ, Qui amplas venas habet. Galen. vol. 6, p. 49 : Εὐρύφλεβον ἢ ἀφλεβον. L. Dind.]

Εὐρυφυής, ὁ, ἡ, Late crescens. In VV. LL. Late serpens. Ap. Hom. legitur εὐρυφυὲς κρῖ, Od. Δ, [604], ubi Didymus, aut quicunque est brevium scholl. auctor, exp. ἐπὶ πλάτος καὶ ἐπιπολὺ φυόμενον.

[Εὐρυφυής, ὁ, Euryphyes, n. viri. Pollux 2, 94 : Ταὐτὸ δὲ τοῦτο (τὸ συμφυεῖς τοὺς ὀδόντας ἔχειν) καὶ Εὐρυφυεῖ τῷ Κυρηναίῳ συμπεσεῖν. Εὐριφίῳ Falckenb.]

[Εὐρυφῶν, ῶντος, ὁ, Euryphon, f. Proclis, alterius gentis Spartanorum regiæ auctoris, Herodot. 8, 131. Supra Εὐρυπῶν. Pater Hippodami Milesii, Aristot. Polit. 2, 8. Medicus ap. Galen. vol. 4, p. 281 et alibi.]

[Εὐρυφωνία, ἡ, Vastus sonus. Eust. Il. p. 39, 42 : Τὸ δὲ ἐξ αὐτοῦ (πλάζω) ἔχει πλεονασμὸν τοῦ ν ἐν· εὐρυφωνίαν, ὡς τὸ ἐπλάγχθη ... ἀπὸ τοῦ πλάζω.]

[Εὐρύφωνος, ὁ, ἡ, Late sonantem vocem habens, Late sonans. Eust. Od. p. 396, 4 : Ἡ καὶ ὡς εὐρύφωνα καὶ τῆλε, τουτέστι μακράν, βοᾶν ἐξισχύοντες, de Telebois. Opusc. p. 260, 58 : Τὸ εὐρύφωνον.]

Εὐρυχᾰ́ής, ὁ, ἡ, Latus et capax : ut ποτήρια, ap. Lucian. [Lexiph. c. 7. Liber unus —χανὲς. Leonidas Anth. Pal. 6, 305, 4 : Εὐρυχαῆ κύλικα. L. Dind.]

[Εὐρυχαίτης, ὁ, Qui amplis est capillis, Bene comatus. Pind. Isthm. 6, 4 : Εὐρυχαίταν Διόνυσον.]

[Εὐρυχανδής, ὁ, ἡ, Amplus, Vastus. Nicet. Chon. p. 179, A : Τὴν εὐρυχανδῆ γένυν Ἀνδρονίκου. Eust. Il. p. 870, 55, κύτος. V. Εὐρυχαδής, Εὐχανδής.]

[Εὐρυχᾱνής, ὁ, ἡ, Late hians. Oppian. Hal. 3, 344, γαστήρ. Nonn. Dion. 22, 243 : Πρηνὴς δ' ἄλλος ἔκειτο, καὶ ὡς κοτίων ὀλιτῆρι εὐρυχανὴς ἐσφιγξε μεμηνότι γαῖαν ὀδόντι. L. Dindorf.]

[Εὐρυχόρη, ἡ, Eurychore, n. mulieris in Metrodor. probl. Anth. Pal. 14, 119, 11. L. Dind.]

Εὐρύχορος, ὁ, ἡ, In qua ampli chori duci possunt, et propterea Ampla, Spatiosa. [Καλλίχορος Suidæ.] Eust. esse ait regionis vel urbis εὐδαίμονος epitheton, et significare ἔνθα ἐστὶν εὐρὺ χορεύειν : ut Od. Z, init. : Οἵ πρὶν μέν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ. Itidemque Il. I, [474] : Δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο. Et Od. O [init.] : Εὐρύχορος Λακεδαίμων· et [Il. B, 498] : Εὐρύχορον Μυκαλησσόν, i. e. πλατεῖαν, μεγάλην. [Od. Ω, 468 : Ἄστεος εὐχόροιο. H. in Nept. 40, 2 : Εὐρυχόρου μεδέων ἠδὲ ζαθέου Ἑλικῶνος. Simonid. ap. Diod. 11, 33 : Ἑλλάδος εὐρυχόρου. Pind. Ol. 7, 18 : Ἀσίας εὐρυχόρου· Pyth. 4, 43, Λιβύας· Nem. 10, 52 (et orac. ap. Herodot. 7, 220, Simonid. Anth. Pal. 7, 301, 2), Σπάρτας· Pyth. 8, 57 (et Eur. Bacch. 87, orac. ap. Demosth. p. 531, 4) : Εὐρυχόρους ἀγυιάς. Anacreon Anth. Pal. 6, 135, 1 : Ἀπ' εὐρυχόροιο Κορίνθου. Anyte ib. 153, 2, Τεγέα. Nicodemus ib. 319, 1 : Εὐρυχόρῳ πατρὸς οἴκῳ. Anon. ib. 344, 1, Θεσπιαί. De terra universa epigr. in Mus. Worslej. vol. 1, tab. 29 s. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 458, n. 434, 9 : Τὸν χθονὸς εὐρυχόρου δὲ καὶ ἀτρυγέτης μεδέοντα. De mari Eust. Opusc. p. 139, 60 : Τοιούτοις δὲ λόγοις καὶ εἰς θάλασσαν μεγάλην ἔρχομεν καὶ εὐρύχορον ἐκπετάννυσθαι διὰ τοῦ ἔλατεῖν. De terra ubi ponitur p. 137, 20 : Εἰσὶν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς περιχώρῳ ... τῇ καὶ πολυτενεῖ καὶ εὐρυχόρῳ, corrector ap. Tafel. p. xiii εὐρυχώρῳ.] Sunt qui metri causa ω in ο in hoc composito versum dicant pro εὐρύχωρος. Quin et χορεῖ pro χώρᾳ s. τόποι accipi ab antiquis gramm. testatur Eust. p. 1705, ap. Hom. Od. M init. : Νῆσόν τ' Αἰαίην, ὅθι τ' ἠοῦς ἠριγενείης Οἰκία καὶ χοροὶ εἰσι, καὶ ἀντολαὶ ἠελίοιο. Ubi tamen non video quid vetet in propria signif. hoc vocab. accipere, ut intelligamus, auroram ibi suum habere domicilium suosque choros, i. e. ibi habitare et choros exercere cum suis sodalibus : ut alias quoque deas deosque suis choreis destinata habere loca, non raro legimus ap. poetas, velut Apollo et Musæ Heliconem ac Parnassum habent. Posset igitur deduci ex χορὸς significante Locum choreis destinatum, ut sit ἔνθα εὐρεῖς εἰσὶ χοροί, Ubi spatiosi sunt circi s. campi, choreis agitandis consecrati.

[Εὐρυχωρίω, Capax sum. Ita fere vertendum videtur ap. Theodorum Stud. Iamb. p. 615, ρϑ', in epigr. εἰς οἶκον γυναικῶν φιλοξένων, 1 : Σπλάγχνοις ξενισμῶν εὐρυχωρῶσαι λίαν ... αἱ δεσποτοῦσαι τῆσδε τῆς παροικίας πλῆθος μοναστῶν ἐξιοῦνται σὺν πόθῳ. Int. : Lata hospitalis caritatis viscera ... domus hujusce rectrices gerunt. Ap. eund. p. 537, A : Οὐ στενοχωρῆσαι ὑμᾶς αἱρούμενος, ἀλλὰ καὶ πάνυ εὐρυχωρῆσαι, vertitur Neque in angustias redigi vos cupiens, sed admodum dilatari. L. D. Dilato. Symm. Ps. 17, 37, εὐρυχωρήσας. Schleuss.]

Εὐρυχωρής, ὁ, ἡ, etiam dicitur pro εὐρύχωρος. [Quod restituendum Hippocrati p. 18, 19 : Ἐν τοῖσι κοιλοισί τε καὶ εὐρυχωρήσεσιν, οἷον κοιλίῃ τε καὶ θώρηκι, ubi legendum εὐρυχωρέσιν. L. D.] Strabo [4, p. 200] : Φράξαντες γὰρ εὐρυχωρῆ κύκλον, ἐνταῦθα καλυβοποιοῦνται. [Pausan. 3, 19, 1 : Τὸ μέσον ἐστὶν εὐρυχωρὲς μάλιστα. Diod. 19, 94 : Τὰ στόμια εὐρυχωρῆ ποιοῦντες· 20, 29 : Εὐρυχωρῆ διεξόδον.] Hinc εὐρυχωρέστερος : ut Εὐρυχωρέστερον τὸ ἔντερον, Aristot. [H. A. 2, 17 med.], Latius intestinum, vel Laxius intestinum. [Conf. id. De partt. an. 3, 4, ubi etiam εὐρυχωρεστάτους est c. 5, ut in libris optimis Strab. 11, p. 475, ubi alii εὐρυχωρότατον. Diod. 2, 56.]

Εὐρυχωρίᾱ, ἡ, Latum spatium, [Latifundium, Capedo add. Gl.] s. Amplum, Locus amplus, Locus patens s. spatiosus. Q. d. Spatiositas. Redditur etiam Liberum spatium. [Herodot. 8, 60 : Ἐν εὐρυχωρίῃ ναυμαχέειν. Xen. H. Gr. 4, 7, 24, Cyrop 4, 1, 18.] Thuc. 2, [83] : Παραπλέοντας αὐτοὺς ἔξω τοῦ κόλπου ἐτήρει, βουλόμενος ἐν τῇ εὐρυχωρίᾳ ἐπιθέσθαι, Volens in lato æquore eos adoriri; vel, in aperto mari. Idem rursum [86] sic usus est. [Sæpius sic etiam Polybius. Plato Tim. p. 60, E : Διὰ πολλῆς εὐρυχωρίας ἰόντα. Demosth. p. 428, 14 : Τῆς ἀκροπόλεως πολλὴν εὐρυχωρίαν ἐχούσης.] Ap. Athen. [14, p. 622, B. Hemst.] quidam dicit εὐρυχωρίαν ποιεῖτε, significans Liberum ac laxum spatium. [De aliis rebus. Herodot. 4, 71 : Ἐν τῇ λοιπῇ εὐρυχωρίῃ τῆς θήκης. Aristot. H. A. 3, 1 fin. : Προελθόντα εἰς τὴν εὐρυχωρίαν ζῷα γίνεται ἐκ τῶν ᾠῶν. L. D. Ἀγγεῖον ἐντὸς αὐτοῦ περιέχον εὐρυχωρίαν, Galen. vol. 8, p. 73, A. Hemst.] Ap. Plat. autem metaphorice, in Minoe [p. 315, D] : Πολλὴ γὰρ εὐρυχωρία τῆς ἀποδείξεως ὡς οὔτε ἡμεῖς ἡμῖν αὐτοῖς ἀεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ νομίζομεν, οὔτε ἀλλήλοις, οἱ ἄνθρωποι, Latus est enim campus demonstrationis, quod neque nos eadem semper de iisdem nobisque constanter, neque ceteri mortales eadem

inter se instituunt et sanciunt, Bud. [Εἰς εὐρυχωρίαν ἐξάγειν rem celandam, Liban. vol. 4, p. 781, 32. Jacobs. Ephræm Syr. vol. 3, p. 98, E: Θλίψεις πολλάκις ἐπιφέρων (diabolus) ἡ εὐημερίας καὶ εὐρυχωρίας πολλὰς παρέχων, Res secundas et lætas, Int. Exprimere videtur l. Matthæi 7, 13, quem p. 99, B, affert: Πλατεῖα καὶ εὐρύχωρος ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν, addens: Διὰ τί ἐπιφέρει ὁ ἐχθρὸς ποτὲ μὲν εὐρυχωρίας, ποτὲ δὲ θλίψεις; Sæpe in contrariam partem sic dicitur στενοχωρία. L. Dind.]

[Εὐρυχώριον, τὸ, Plat. Leg. 7, p. 804, C: Γυμνάσιά τε καὶ εὐρυχώρια, τοξικῆς τε καὶ τῶν ἄλλων μαθημάτων ἕνεκα διακεκοσμημένα. Εὐρυχωρίαι Astius.]

Εὐρύχωρος, ὁ, ἡ, Latum s. Amplum locum habens, s. Amplum spatium, Spatiosus, Amplus, Capax. Ab Hom. autem dicitur ubique εὐρύχορος, posito ο pro ω, ut Od. Z init.: Οἳ πρὶν μέν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ. Sic εὐρύχορον Μυκαλησσὸν, item Λακεδαίμονα, et alias urbes. Nonnulli tamen putarunt non poni ο pro ω, sed εὐρύχορον dici Ubi licet εὐρὺ χορεύειν. Alii χορὸς in hoc comp. pro χῶρος s. χώρα poni dixerunt. V. Eust. Huic opp. στενόχωρος, de quo infra. [Aristot. H. A. 9, 5: Τὸν δ' εἰς τὸ πρόσθεν τῆς ὑστέρας (πόρον ἔχει) εὐρύχωρον. Diod. 19, 84, πεδίον. Philo Belop. p. 92, D. Esaiæ 30, 23: Τόπον πίονα καὶ εὐρ. Ps. 103, 26: Ἡ θάλασσα ἡ μεγάλη καὶ εὐρ. Esai. 33, 21: Διώρυχες πλατεῖς καὶ εὐρ. Ephræm Syr. vol. 1, p. 90, D: Ἡ πλατεῖα καὶ εὐρ. ὁδός. Neutro genere Ps. 30, 10: Ἔστησας ἐν εὐρυχώρῳ τοὺς πόδας μου. Hos. 4, 17: Νεμήσει αὐτοὺς ὡς ἀμνὸν ἐν εὐρ. Paralip. 2, 18, 9: Καθήμενοι ἐν τῷ εὐρ. θύρας Σαμαρείας. Esdr. 1, 9, 41: Ἐν τῷ πρὸ τοῦ ἱεροῦ πυλῶνος εὐρυχώρῳ· 5, 72: Συνήχθησαν εἰς τὸ εὐρ. Comparativo εὐρυχωρότερος utitur Aristot. H. A. 9, 5, etsi etiam formam εὐρυχωρέστερος, ut in Εὐρυχωρὴς dictum, usurpavit.]

[Εὐρώνῃ. V. Εὐρώπης.]

Εὐρώγης, ὁ, ἡ, q. d. Bene acinatus, Acinosus. Εὐρώγεα πεντάδα σταφυλῆς [Gætul. Anth. Pal. 6, 190, 3].

Εὐρώεις, εντος, ὁ, et Εὐρώδης, ὁ, ἡ, Putris, Situ et mucore obsitus. Hesiod. Op. [152]: Ἦσαν ἐς εὐρώεντα δόμον χρυεροῦ Ἀΐδαο. [Hom. Od. K, 512: Εἰς Ἀΐδεω ἴέναι δόμον εὐρώεντα· Il. Υ, 65: Οἰκία ... σμερδαλέ', εὐρώεντα, item de Orco, ut Od. Ω, 10, κέλευθα, et aliquoties apud Hesiodum in Theog. Hom. Il. Cer. 482: Αἶσαν ἔχει φθίμενός περ ὑπὸ ζόφῳ εὐρώεντι.] Soph. Aj. [1167]: Ἔνθα βροτοὺς τὸν ἀείμνηστον τάφον εὐρώεντα καθίζει, i. e. σεσημμένον, inquit schol., addens etiam σκωληκώδη: quoniam verminatio putredinis comes esse solet. Ib. [1190], Ἀνὰ τὰν εὐρώδη Τροίαν, exp. itidem σεσηπυίαν, ἔνθα ἐχρονίσαμεν: addens tamen et aliam expos., sc. σκοτεινὴν καὶ ἀερώδη τοῖς Ἕλλησιν, ut Suid. quoque εὐρώεντα exp. σκοτεινὸν, ζοφώδη. Eid. Suidæ εὐρώεις est non solum σκοτεινὸς, sed etiam πλατὺς, Latus, Amplus, Spatiosus: quarum exposs. meminit et Hesych., utpote εὐρώεντα exponens non modo πλατέα, ἀναπεπταμένα, sed etiam σκοτεινὰ, et ἃ περὶ τοὺς ἄρτους γίνεται: hoc posteriore indicans Mucida, Putrida. [Oppian. Hal. 5, 3: Κόλπον ἀν' εὐρώεντα θαλάσσης. Nonnus Dion. 25, 476: Δένδριον εὐρώεντι κατέκρυφεν ἀνθερεῶνι. Signif. obscœna Nicarch. Anth. Pal. 11, 328, 5: Ἑρμογένης δ' ἔλαχε στυγερὸν δόμον εὐρώεντα ὕστατον, εἰς ἀφανῆ, χῶρον ὑπερχόμενος.]

Εὐρωία, ἡ, Bona valetudo. Hesych. enim εὐρωίαν affert pro εὐεξίαν, ὑγίειαν [ὑγείαν]: quod in εὐρωστίαν vertendum putarem, nisi et ipsum mox subjungeret, exponens itidem ῥῶσιν, ὑγείαν.

[Εὔρωμος, Euromus, πόλις Καρίας, ἀπὸ Εὐρώμου τοῦ Ἰδριέως Καρός. Τὸ ἐθνικὸν Εὐρωμεύς. Ἀπολλώνιος ἑπταικαιδεκάτῳ Καρικῶν, Steph. Byz. Polyb. 18, 27, 4. Strabo 14, p. 636, 658. Exx. gentilis ap. Polyb. 17, 2, 3, in numis apud Eckhel. D. N. vol. 2, p. 581 s. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 345, *Suppl.* vol. 6, p. 490, quorum in uno est etiam Ζεὺς Εὐρωμεύς. Conf. Εὔρωπος. L. Dind.]

[Εὐρωπαῖος, α, ον, Europæus. V. Εὐρώπη, Εὔρωπος.]

[Εὐρώπας, α vel ου, ὁ, Europas, qui heroa quædam Spartæ condidisset, memoratur Pausan. 3, 15, 8.]

[Εὐρώπεια, ἡ, Europea, carmen de rebus Europæ, filiæ Agenoris. Schol. Eur. Phœn. 670: Στησίχορος ἐν Εὐρωπείᾳ. Nicander Colophonius ἐν πέμπτῳ Εὐρωπείας citatur Stephano, Byz. v. [illegible] Athenæo 7, p. [illegible], ἐν τῇ Εὐρωπείᾳ ποιήσας. Censorin. Eumelus ὁ τὴν Εὐρωπείαν ποιήσας. Z, 131, ubi item verba[illegible] forma dicitur qua Δευκαλίωνα [illegible] minum partes Ὀλύμπια, [illegible] Tragicorum Ἀναλύσεις, Ὀδύσσεια [illegible] phthongum præferendam [illegible] Salmas. Plin. Ex. p. 603, [illegible] minis, quod paragogicum putat [illegible] argumento harum Europearum [illegible] lod. 3 init. L. Dind.]

Εὐρώπη, ἡ, Europa, dicitur [illegible] Eustathii verbis colligere possumus, [illegible] retuli. Hoc certe constat, veteres [illegible] maximam pulcritudinis partem in [illegible] eosque aliquando a colore laudasse, [illegible] gnitudine, et quidem in feminis præsertim: [illegible] non solum illud βοῶπις, sed etiam ἐρώπις, [illegible] nomen proprium ap. Hom. Il. N, [697], ac [illegible] tione respondet τῷ Εὐρωπῆς: cujus tamen [illegible] non affertur, sicut nec masculini Εὐρώπης. [illegible] Εὐρώπη non sonat aliud quam ἐρώπις, s. ὑψώπη [HSt. infra:] Composita in ωπη terminata sunt [illegible] nomina propria mulierum, ut Εὐρώπη, quod [illegible] modo exponi posset, dictum fuit supra in Ἐλεφάντη. Adde autem illis quæ ibi annotavi, hoc quoque, [illegible] mirum videri Εὐρώπη dictum quasi Εὐρυώπη. [Aliam etymologiam sequuntur qui ab εὐρωπὸς nomen repetunt, ut Hesych.: Εὐρώπη, χώρα τῆς δύσεως ἡ σκοτεινή. De qua conf. Buttmann. in Actis Acad. Berol. a. 1818-9, p. 222.] — Ut tamen quædam nomina propria ad allegoriam transferuntur, sic et ista eorum epitheta, ut jam dictum est de εὐρύοπος Κρονίδου et de βοώπιδος Ἥρας appellatione. [De terra Pind. Nem. 4, 70: Εὐρώπαν ποτὶ χέρσον, Tragici ceterique poetæ, historici et geographi. De origine nominis Herodot. 4, 45: Οὔτε ἐκόθεν τὸ οὔνομα ἔλαβε τοῦτο οὔτε ὅστις οἱ ἦν ὁ θέμενος φαίνεται, εἰ μὴ ἀπὸ τῆς Τυρίης φήσομεν Εὐρώπης λαβεῖν τὸ οὔνομα τὴν χώρην, πρότερον δὲ ἦν ἄρα ἀνώνυμος, ὥσπερ οἱ ἕτεραι. Ἀλλ' αὕτη γε ἐκ τῆς Ἀσίης τε φαίνεται ἐοῦσα καὶ οὐκ ἀπικομένη ἐς τὴν γῆν ταύτην ἥτις νῦν ὑπὸ Ἑλλήνων Εὐρώπη καλέεται, ἀλλ' ὅσον ἐκ Φοινίκης ἐς Κρήτην, ἐκ Κρήτης δὲ ἐς Λυκίην. Ratam tamen hanc originem habuerunt recentiores, ut Steph. Byz., aliis ab aliis hujus nominis mulieribus terræ nomen repetentibus, de quibus v. schol. Vat. Eur. Rhes. 28. ‖ Recentiori ætate Εὐρώπη in specie dicta pars Thraciæ. V. Wesseling. ad Itin. Hierosol. p. 602, ad Hierocl. p. 631. Quanquam rursus a Thracia proprie dicta distinguitur, ut in ll. ibid. ab Wessel. citatis, quibus addi potest Jo. Malal. p. 262, 1 meæ ed. Gentile Εὐρωπιανὸς de hac Europa ex Conc. in Trull. subscr.: Εὐρωπιανῶν ἐπαρχία, annotavit Holsten. ad Steph. Byz. ‖ Filia Agenoris memoratur etiam ap. Hom. Il. Ξ, 321, ceterosque poetas, historicos et mythologos. ‖ Cereris cognomen, Trophonii nutricis, cujus templum erat juxta templum illius, est ap. Pausan. 9, 39, 4 et 5. ‖ Aliæ Europæ sunt ap. Pind. Pyth. 4, 46, Rufin. Anth. Pal. 5, 14, 1, Antipatrum ib. 109, 1, in vase ap. Bartholom. *Mém. de l'Acad.* vol. 28, p. 602, et fortasse in inscr. Thasia ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 184, n. 2163, b, 8. ‖ Gentile Εὐρωπαῖος, α, ον, Europæus, est ap. Dionys. A. R. 1, 2, Athen. 15, p. 681, F, schol. Æsch. Prom. 1 et Steph. Byz., et fem. Εὐρωπὶς, ἴδος, ἡ, apud eundem. ‖ Formæ Εὐρώπιος ex. habere licet l. Eur. Ionis infra in Εὐρωπίᾳ citandum. Suidas: Εὐρώπιον χλίμα, τὸ τῆς Εὐρώπης. Liber unus Εὐρώπειον. ‖ Forma Ionica formæ Εὐρώπιος est ap. Herodot. 7, 73, Εὐρωπήϊοι, ubi liber unus Εὐρώπειοι. ‖ Junonis epitheton ap. Hesych.: Εὐρωπία, ἡ Ἥρα. ‖ Forma Εὐρωπιακὸς, ἡ, ὸν, est in Agatharchidis et Musææ Europiacis, aliquoties citatis ab Athenæo. ‖ Forma paragogica nominis sive terræ sive mulieris est Εὐρώπεια, qua sæpius utuntur Dionysius Perieg. et de muliere Moschus Id. 2, cui Brunckius et Valck. pravo judicio intulerunt nominativi et accusativi formas vitiosas Εὐρωπείη et Εὐρωπείην, quum Εὐρώπεια et Εὐρώπειαν recte scriptum esset in libris,

quam nominativi formam agnoscunt Stephanus Byz., Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 206, 15-19, Etym. M. p. 397, 42. Eadem est ap. schol. Eur. Phœn. 5, ex Pherecyde ducta, ut opinabatur Valck. ad Callim. fr. p. 78. || Formam Εὐρωπία de terra ex Sophocle et Euripide annotavit Steph. Byz. Adjective fortasse Eur. Ion. 1587 : Ἀσιάδος τε γῆς Εὐρωπίας τε. L. Dind.]

[Εὐρωπιάδης, ὁ, Europæ filius, n. metronymicum ab Εὐρώπη, ap. Maxim. Καταχ. 413 : Εὐρήμοιο Εὐρωπιάδαο. ἴα L. Dind.]

[Εὐρῶπις, ἡ πατρὶς, Hesych. De qua gl. v. conjecturas interpretum.]

[Εὔρως. V. Εὔρους.]

Εὐρωπὸς, ὁ, ἡ, Latus, potius Aspectu latus, et q. d. Qui oculis intuentium latus apparet, s. amplus : ut εὐρωπὸν σπήλαιον, opp. τῷ στενωπός : de quo dicetur in Στενός. Ceterum si sequi velimus Eust. [Il. p. 672, 25, Od. p. 1719, 40] εὐρωπὸς dicetur ἀπὸ τοῦ εὐρύνειν τοὺς ὤπας, i. e. πλατύνειν, sicut στενωπὸς versa vice ἀπὸ τοῦ στενοῦν. [Conf. id. ad Dionys. v. 270, ubi testatur accentum acutum. Oppian. Hal. 4, 526 : Ἔνθα δ' ἐν εὐρωποῖσιν ἁλὸς λαγόνεσσι πεσοῦσαι αὖτις ὀρηθύουσι. L. D.] || Ab Hesych. εὐρωπὸν exp. non solum πλατὺ, sed et σκοτεινὸν, Tenebricosum. Affertur autem ex Eur. [Iph. T. 626], χάσμα εὐρωπὲν, cui l. fortassis convenire hæc signif. possit.

[Εὐρωπὸς, Europus. Steph. Byz. : Εὐρωπὸς, πόλις Μακεδονίας ἀπὸ Εὐρώπου τοῦ Μακεδόνος καὶ Ὠρειθυίας τῆς Κέκροπος. Ἔστι καὶ Συρίας ἄλλη. Τὸ ἐθνικὸν Εὐρωπαῖος. Ἔστι καὶ ἄλλη Καρίας, ἣν Ἰδριάδα, ἀπὸ Ἴδριος (Ἰδριέως Holstenius) τοῦ Χρυσάορος. Τὸ ἐθνικὸν Εὐρώπιος, ὡς Ὠρώπιος. Quorum pleraque habet Etym. M. in Εὐρώπεια. Ad Europum Cariæ ab interpretibus Herodoti 8, 133 relatus est qui illic et 135 memoratur Μυς Εὐρωπεὺς, quippe quem Carem fuisse demonstret Pausanias 9, 23, 6. Cujus cum libris Herodoti consensus in Εὐρωπεὺς etsi persuadere potest jam Pausaniæ ætate hanc apud Herodotum scripturam obtinuisse, Herodotum tamen multo est verisimilius Εὐρωμεὺς scripsisse, de quo in Εὔρωμος diximus, quam quæ Holstenii ad Stephanum opinio fuit, Euromum urbem etiam Europum esse dictam, aut, quod fidem excedit, duas fuisse urbes Cariæ, duosque filios Idriei, Euromum et Europum. Quod Steph. Byz. etiam gentile ponit urbis Cariæ Εὐρώπιος, pro quo Εὐρωπεὺς est apud Herodotum et Pausaniam, id finxisse secundum analogiam, ut solet, videtur. De ceteris autem Europis v. intt. Herodoti, Stephani Byz. et Hieroclis p. 638, 713, Miller. ad Isidor. Char. p. 264, de Europo Epiri Strabo 7, p. 327, Mediæ, quæ Parthis Thracia, id. 11, p. 524, et qui ab Arsacia distinguit, Ptol. 6, 2. || Europum, regem Macedoniæ, memorat Justin. 7, 1, 6. || In accentu variatur inter Εὔρωπος et Εὐρωπός. Sed viri quidem nomen gravari, ut Εὐρώπη, testatur Eust. ad Dionys. v. 270. Conf. id. ib. 175, schol. Lycophr. 1283. L. Dind.]

Εὐρὼς, ῶτος, ὁ, [Caries, Gl.] Situs, Mucor, Humor putrefactus : ὑγρότης σεσηπυῖα Suidæ in hoc l. Callimachi [fr. 313] : Ἡέδυλα τὰ μὴ πύσι νήχυτος εὐρώς. Et in hoc Theocr. 4, [28] : Ἁ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, licet ibi generalius accipiat pro Humor, νοτία : minus recte : quum et ibi significet ὑγρότητα πρασινώδη καὶ σεσηπυίαν : dicit enim Battus fistulam diutius neglectam situ et putredinoso mucore infici, s. situm contrahere. [Schol. Dioscor. in Matthæi Med. p. 361 : Δίχα εὐρῶτος) ἀντὶ τοῦ νοτίδος. Κυρίως δὲ εὐρὼς ἐσῆτο (ἐστὶ τὸ) γινόμενον σκωληκὸν (σκοτεινὸν) καὶ ἰῶδες χρῶμα περὶ τοναιπιοιχ (σεσηπότα Matthæus deleto qui sequitur articulo) τὸν χαλκόν. Theognis 452 : Τοῦ χροιῆς ... οὐχ ἅπτεται ..., εὐρώς. Simonid. ap. Diod. 11, 11 : Ἐντάφιον τοιοῦτον οὔτ' εὐρὼς ... ἀμαυρώσει. Bacchylides ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 402 : Ξίφεά τ' ἀμφάκεα εὐρὼς δάμναται. Ita Leopardus : nam in libris excidit voc. Eur. Ion. 1393 : Εὐρώς τ' ἅπεστι πλεγμάτων. Plato Tim. p. 84, B : Ὑπ' εὐρῶτος θερμαινόμενον (ὀστοῦν). Theophr. fr. 2 De Iap. 56 : Ἀποξύουσιν ὥσπερ εὐρῶτά τινα. Paul. Sil. Descr. Soph. 602 : Οὐ γὰρ ἐκείνοις οὔποτε πυθομένοισιν ἐπέχραεν ὄδασιν εὐρώς. || Σκώληξ int. schol. Aristoph. Nub. 44, quod voc. v.] Metaph. Plut. [Mor. p. 72, C] : Τὸν ἐντὸς εὐρῶτα τῆς ψυχῆς. [De accentu acuto Arcad. p. 93, 15.]

[Εὐρωστέω, Valeo. Pollux 3, 121. Theodor. Stud. p. 468, E : Εὐρώστει καὶ μὴ ἀρρώστει. L. Dind.]

Εὐρωστία, ἡ, Robur, Firmitas, Fortitudo. [Bona valetudo, Valentia, Gl. Sic Hesych., ῥῶσιν, ὑγείαν. Pollux 3, 120; 4, 10. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 421, C : Πνευματικῆς εὐρωστίας. Figurate Oribas. p. 35 ed. Mai. : Τῇ τοῦ χιτῶνος εὐρ. L. Dind.]

Εὔρωστος, ὁ, ἡ, [Bene valens, Gl.] Robustus, Validus. [Xen. H. Gr. 4, 3, 6 : Πέμπει τοὺς περὶ αὐτὸν μᾶλα εὐρώστους ἱππέας. Aristot. H. A. 10, 5 : Ἐνίοτε συμβαίνει εὐρωστοτέρους εἶναι. Cum accus. Xen. H. Gr. 6, 1, 6 : Τὸ σῶμα μᾶλα εὔρωστος. De equo Eq. 11, 1 : Τὸ σῶμα εὔρωστον. Cum dat. Isocr. Antid. p. 448, 123 : Στρατηγοὺς χειροτονεῖτε τοὺς εὐρωστοτάτους τοῖς σώμασι. De animo intrepido Ps.-Demosth. p. 1397, 15 : Ἃ δὲ κατὰ φυλὰς παρεκάλεσεν ἕκαστους εὐρώστους εἶναι, ταῦτ' ἤδη λέξω.] Plut. : Ὁ μὲν γὰρ εὔρωστος καὶ μάχιμος. [Xen. H. Gr. 3, 3, 5 : Τὴν ψυχὴν εὔρωστος.] Idem [Mor. p. 597, E] : Εὔρωστος δὲ τῇ ψυχῇ. [De corpore ipso Xen. Œc. 6, 9 : Τὰ σώματα εὐρωστότατα παρέχεσθαι. De parte Aristot. H. A. 9, 22 : Στόμα εὔρωστον. De aliis rebus Aristot. De aud. p. 800, a, 33 : Οὐδὲ τὴν πληγὴν ἰσχυρὰν οὐδὲ εὔρωστον ποιεῖσθαι τὴν τοῦ πνεύματος, et ib. b, 4. Oribas. p. 189 Mai., βελόνη. Antyllus in Matthæi Med. p. 138 : Εἶσι μὲν εὔρωστοι σφόδρα (venæ). Pollux 3, 103, ποτμοί.] Εὐρωστάτους, pro εὐρωστοτάτους legitur ap. Diod. S. 11, p. 285 [c. 84], ut et εὐρώστερος pro εὐρωστότερος, Fortior, Sapient. 8, [1]. Sed ea scriptura suspecta [vitiosa] est.

Εὐρώστως, Robuste, Valide, Fortiter. Interdum ad animum refertur, sicut Latine Fortiter. [Xen. Ag. 2, 24 : Εὐρ. παρατεταγμένος. Ps.-Demosth. p. 1397, 8 : Τὸν κίνδυνον εὐρ. ὑπέμειναν. Polyb. 2, 34, 14 : Δυμάχου εὐρ.] Plut. Apophth. Lac. [p. 234, F] : Εὐρ. ἤνεγκε, Fortiter tulit. [Et alibi sæpe. Ὑγιῶς, ἰσχυρῶς int. Hesych.]

Εὐρώτας, ου, ὁ, Eurotas [f. lelegis, pater Spartæ, Apollod. 3, 10, 3, 2. F. Myletis, rex Laconiæ, Pausan. 3, 1, 1] : fluvius Laconiæ [ap. Pind. Ol. 6, 28, ceterosque poetas, geographos et alios. Fl. Thessaliæ, qui Titaresius dicitur Homero, ap. Strab. 9, p. 440, coll. epit. l. 7, 4. Italiæ inferioris, etiam Galæsus dictus, ap. Polyb. 8, 35, 8, qui nomen ab Laconico duxisse tradit]. Ita dicitur et Pudendum virile, teste Suida, in exemplum afferente ex Epigr. [Rufini Anth. Pal. 5, 60, 6] : Τὸν δ' ὑπεροιδαίνοντα κατέσχεν [κατέσκεπε] πεπταμένη χεὶρ Οὐχ ὅλον εὐρώταν, ἀλλ' ὅσον ἠδύνατο. [Conf. Eust. Od. p. 1478, 39. De muliere autem loquitur Rufinus. || Nomen viri est in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 622, n. 1248, coll. III, 11. L. Dind.]

[Εὐρωτία, ἡ, Mucor. Hesych. : Εὐρωτίαν, ἰόν, μελανίαν.]

Εὐρωτιάω, Situ obsitus sum, Mucidus sum, Putreo, Marceo : vel etiam Situm contraho, Mucore vitior, Marcesco. [Ranceo; Εὐρωτιῶν, ὁ βυπαρὸς, Cariosus, Gl.] Theophr. C. Pl. 1, [6, 8] : Ὅπως μὴ σήπηται μηδ' εὐρωτιᾷ. [Char. 11, 4 : Τὰς ἀργυροθήκας ἐστὶν ἰδεῖν εὐρωτιώσας. Hemst.] Itidem Diosc. : Εὐρωτιῶσαν ἀποφορὰν. [Jos. 9, 5 : Ἄρτοι εὐρωτιῶντες. Symm. Ps. 30, 13 : Τὰ ὀστᾶ μου εὐρωτίασαν. Lucian. Necyom. c. 15 : Τοὺς μὲν παλαιοὺς τινας καὶ εὐρωτιῶντας, de mortuis. Jov. trag. c. 15 : Διδαντοῦ γόνδρους εὖ μᾶλα εὐρωτιῶντας.] At Aristoph. metaph. et per jocum, Nub. [44] : Ἐμοὶ γὰρ ἦν ἀγροικος ἥδιστος βίος, Εὐρωτιῶν, ἀκόρητος. [Εἰκῇ κείμενος int. schol., ἠρανισμένος Hesych. Quas interprett. pluribus exponunt. Ex addito ἀκόρητος satis apparet immundam significari rusticorum vitam.]

[Εὐρωτὼ, ἡ, Euroto, nymphæ filia, ap. Apollod. 2, 1, 5, 7, sec. librum Pal., quum Ἐρωτὼ vel Ἐρατὼ sit in ceteris.]

[Εὔρωψ, ωπος, ὁ, Europs, f. Ægialei. Pausan. 2, 5, 6; Phoronei 2, 34, 4. Scribendum vero Εὐρώψ, ῶπος, si valeat auctoritas eorum de quibus Arcadius p. 94, 24 : Τὰ εἰς ωψ πολυσύλλαβα χύρια ὄντα ἢ προσηγορικὰ βαρύνονται Κύκλωψ, ὠψ, μώλωψ. Σεσημείωται, ὥς τινές φασι, το εὐρώψ (Εὐρὼψ) ὀξυνόμενον· τὰ μέντοι ἐπιθετικὰ ὀξύνεται. L. Dind.]

[Ἑὺς HSt. in Ind. :] Ἑύ, Ionica et poetica dialysi

pro εὖ, Bene. [Adjective potius dicitur pro Bono, ut Hom. Il. P, 456, etc. : Μίνος ἠΰ.] Hesych. exp. ἀγαθὸν, ἰσχυρὸν, Bonum, Validum, Robustum : qui addit, ponit etiam ἐπὶ τοῦ ὡς, ut ἠΰτε. [Ex quo duxisse hanc signif. videtur grammaticus. — HSt. in Εὖ :] Volunt porro quidam gramm. εὖ esse a nom. Ἑύς, i. e. Bonus; ut [Hom. Il. B, 819 : Ἑὺς παῖς Ἀγχίσαο· N, 246 : Θεράπων ἑὸς· 691 : Βίᾳ τ' ἑὸς· Od. Σ, 127 : Νίσαν Δουλιχιῆϑ' ἑὸν τ' ἔμεν ἀρνειόν τε·] Ἑὺς πάϊς Ἰαπετοῖο [Hesiod. Op. 50], ut sc. sit tanquam a neutro ἑύ, facta crasi. [Quo respicit Herodianus II. μον. λέξ. p. 6, 9, memorans formam monosyllabam adjectivi, ex analogia fictam : Τὸ δὲ εὺς ἀπὸ ἀναλογίας πλασσόμενον. Præter interpretationem ἀγαθὸς autem in Lexico de spirit. p. 222, 225, ad utramque formam ponitur altera πλατύς.] Sed dicitur et Ἑύς : ut Hom. Il. B, [653] : Ἑύς τε μέγας τε. [E, 628 : Τληπόλεμον δ' Ἡρακλείδην, ἠΰν τε μέγαν τε. Forma per η monosyllaba esse videtur in inscr. sepulcri Phanagoriæ reperta ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 163, n. 2127, 4 : Ἠΰν δὲ συνηρώων (vel σὺν ἡρώων) χῶρον ἔχοις φθίμενος. HSt. in Ind.:] Ἠϊα, Hesychio ἀγαθά, Bona. [Scribendum potius Ἠέα. Empedocli ap. Porphyr. De abst. 2, 27, p. 152 : Ταύρων δ' ἀκρήτοισι φόνοις οὐ δεύετο βωμὸς, ἀλλὰ μύσος τοῦτ' ἔστιν ἐν ἀνθρώποισι μέγιστον θυμὸν ἀπορραίσαντας ἐΐδμεναι ἠέα γυῖα, Vigerus et Ruhnk. restituebant ἠΐα.] Adeo ut illud alterum εὺς sint qui contra ab εὖ deduci putent. Ab ἠΰς autem putatur esse et gen. ἔος in παιδὸς ἔος, ut sit ἠΰς, ἠέος, et per metath. ἔος. [Immo ἔος, ut dictum in Ἑὸς p. 1359-60, ubi v. exx. hujus genitivi.] Alii tamen aliunde deducunt. V. Eust. At vero ἐάων, i. e. Bonorum, in δῶτορ ἐάων [Od. Θ, 335] sunt qui ab ἑὸν potius derivent. [Velut Hesychius, qui Ἐὰ spiritu aspero scriptum interpretatur ἀγαθὰ, male, ut monitum jam in Ἑός. De forma genitivi agit Buttmann. Gr. vol. 1, p. 153. Qui recte comparat Hesiodeum ϐλιφάρων κυανεάων. Exstitisse autem olim formam Ἑὸς, ut πραΰς dicitur et πρᾷος, confirmant etiam quæ de forma εσ- pro ευ- in dialectis quibusdam usurpata in compositis ab εὖ diximus in Εὖ, Εὔβουλος, Εὐίλθων, Εὐπάμων. Ceterum Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 49, 7, paroxytonon ἑος ponit ἐπὶ τοῦ ἀγαθοῦ. L. Dind.]

[Εὖς ποταμὸς inter monosyllaba oxytona in ως memoratur ab Arcadio p. 126, 1.]

[Εὐσάγηνος, ὁ, Eusagenus, n. fictum viri ap. Alciphr. Ep. 1, 17. ἃ L. Dind.]

[Εὐσάλευτος, ὁ, ἡ, Facile quatiendus, Mobilis. Jo. Diaconus ad Hesiodi Sc. 225 : Τὸ εὐσίνητον καὶ εὐσ. - Athanas. vol. 1, p. 444. » Kall. ἄ]

[Εὔσαλος, ὁ, ἡ, ap. Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 154 ed. Blanc. : Τὸ δὲ ἐμπόριον ἡ Μοῦζα ἀλίμενον μὲν, εὔσαλον δὲ καὶ εὔορμον, Commodum ad quod naves appellere et in salo consistere possint. L. Dind.]

Εὔσανα, τὰ, Polluce teste dicuntur τὰ ἐγχαύματα; 6, c. 13 [§ 91], ubi de culinariis instrumentis et operibus loquitur. V. et Hesych. At Εὔσαμα, idem Hes. esse dicit ἀναρώνημα εὐαστικὸν καὶ βακχικὸν ἐπίρθεγμα : nam τὸ βακχεύειν dici εὐάζειν : et σαβαίους, τοὺς βακχεύοντας. Idem εὔασμα. [V. Εὐάν.]

Εὐσανίδωτος, ὁ, ἡ, Bene tabulatus, Bonum habens tabulatum. [Hesych. v. Εὐσέλμοιο. Schol. Hom. Od. B, 390 (ubi etiam εὐτάβλωτοι scrib. pro εὐτάλωτοι). ἄτ]

[Εὐσαρκέω, Corpulentus sum. Schol. Aristoph. Pl. 561. Kall.]

Εὐσαρκία, ἡ, exponitur Corpulentia, Plenitudo corporis. [Aristot. H. A. 1, 15 : Εὐσαρκία καὶ ἀσαρκία. De fructibus Theophr. C. Pl. 1, 9, 2; 6, 8, 5. « Theophr. Suidæ v. Ὁλοσχοίνῳ. » Boiss.]

Εὔσαρκος, ὁ, ἡ, Bonam habens carnem, Bene habitus, Corpulentus, Bene carnosus. Xen. Reip. Lac. [5, 8] : Εὔχροοί τε καὶ εὔσαρκοι καὶ εὐρωστοί εἰσι· Eq. [1, 17] : Τυγχάνειν εὐποδὸς καὶ ἰσχυροῦ καὶ εὐσάρκου καὶ εὐσχήμονος. Paulo ante [13] : Ἰσχία πλατέα εἶναι μὲν χρὴ καὶ εὔσαρκα. [Æschines p. 6, 29 : Εὔσαρκον ὄντα καὶ νέον καὶ βέλτιστον. Aristot. Probl. 1, 34, et alibi. Alia exx. v. ap. Foes. in OEc. Hippocr. Superl. Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 258, 10. L. Dind.]

Εὐσαρκόω, Reddo corpulentum et εὔσαρκον. Galen. Therap. 14 : Πάντ' οὖν ὅσα εὐσαρκῶσαι βουλόμεθα μόρια, καὶ τρίβειν χρὴ καὶ κατατιλᾶν, Quæ plena et carnosa reddere volumus.

[Εὐσάρκωσις, εως, ἡ, Corpulentia. Hippocr. p. 401, 30 : Ἢν ἀκμάζῃ τῇ ἡλικίῃ καὶ τὸ σῶμα ἐκ γυμνασίων ᾖ εὐσαρκώσιος ἔχῃ. Scribendum videtur ᾖ σαρκώσιος εὖ ἔχῃ. L. Dind.]

[Εὐσεβάναξ, ακτος, ὁ, Pius princeps s. rex. Ephræm. Cæs. 3730, p. 93, ab Osanno cit. : Πρῶτος μετά γε πρῶτον εὐσεβανάκτων, Post. primum Christianum regem.]

Εὐσέβεια, ἡ, Probus Dei cultus, Pietas, [Religio huic add. Gl.] Religiositas. [Δικαιοσύνη περὶ θεοὺς Definitt. Plat. p. 412, E. Æsch. Sept. 344 : Μιαίνων εὐσέβειαν Ἄρης. Soph. Antig. 872 : Σέβειν μὲν εὐσέβειά τις· El. 465 : Πρὸς εὐσέβειαν ἡ χόρη λέγει, Pie. Eur. Hel. 901 : Συγγόνῳ δὲ σῷ τὴν εὐσέβειαν μὴ προδῷς τὴν σήν ποτε.] Plut. De superstit. [fin.] : Ἔνιοι φεύγοντες τὴν δεισιδαιμονίαν, ἐμπίπτουσιν εἰς ἀθεότητα τραχεῖαν καὶ ἀντίτυπον, ὑπερπηδήσαντες ἐν μέσῳ κειμένην τὴν εὐσέβειαν. Æschin. [p. 72, 7] : Θεῶν τὴν ἡγεμονίαν τῆς εὐσεβείας ἡμῖν παραδεδωκότων. [Plat. Reip. 10, p. 617, C : Εἰς θεοὺς ἀσεβείας τε καὶ εὐσεβείας καὶ γονέας.] Isocr. Panath. : Πάντα δὲ τὸν χρόνον ἠσκηκότας εὐσέβειαν μὲν περὶ τοὺς θεοὺς, δικαιοσύνην δὲ περὶ τοὺς ἀνθρώπους. Ubi nota eum addidisse περὶ τοὺς θεούς : quemadmodum et [Plato Conv. p. 193, D : Ἡμῶν παρεχομένων πρὸς θεοὺς εὐσέβειαν, et] Dem. [p. 227, 21] dicit, Τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν διαφυλάττειν· nam et circa alias res εὐσέβεια versatur, ut Lat. Pietas et Religio. [De pietate in parentem, ut ap. Plat. paullo ante, Xen. Cyneg. 1, 15 : Αἰνείας σώσας μὲν τοὺς πατρῴους καὶ μητρῴους θεοὺς, σώσας δὲ καὶ αὐτὸν τὸν πατέρα δόξαν εὐσεβείας ἐξηνέγκατο. Dio Cass. 48, 5 : Διὰ τὴν πρὸς τὸν ἀδελφὸν εὐσέβειαν.] Dicit enim Isocr. rursum in Hel. enc. [p. 217, C] : Τοσαύτῃ δ' εὐσεβείᾳ καὶ προνοίᾳ χρώμεθα περὶ τὴν ἰδέαν τὴν τοιαύτην· quod est εὐλάβειά et cautione s. religione. [Thuc. 3, 82 : Εὐσέβειά μὲν οὐδέτεροι ἐνόμιζον, εὐπρέπειά δὲ λόγου ... ἄμεινον ἦχουεν. Plurali Petr. 2, 3, 12 : Ἐν ἁγίαις ἀναστροφαῖς καὶ εὐσεβείαις. || Pro laude pietatis Soph. El. 968 : Ἀλλ' ἦν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασι, πρῶτον μὲν εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω θανόντος οἴσει· ut δυσσέβεια etiam et alia similiter dicuntur. || Cum genitivo Clem. Al. Str. 1, p. 417 : Τὸ τέλος εἰς εὐσέβειαν ἀναφέρων θεοῦ. Phalarid. Ep. 73 : Τοῖς ἄλλοις πέρα τοῦ δέοντος προσέχουν, ὡς βεβαιοτέραν πίστιν ἔχουσιν εὐσέβειαν, πολλάκις ἐσφάλην. || In Gl. ponitur etiam interpr. Osculum.] Ionice dicitur Εὐσεβίη [et poetice Εὐσεβίᾱ] pro isto εὐσέβεια, ut in hoc pentametro [Critiæ] ap. Athen. 10, [p. 433, A] : Καὶ τὴν εὐσεβίης γείτονα σωφροσύνην. [Pind. Ol. 8, 8 : Πρὸς χάριν εὐσεβίας. Soph. Antig. 943 : Τὴν εὐσέβιαν σεβίσασα· OEd. Col. 188 : Εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες. Theognis 11 : Οὐδὲ θέμιστας οὐχίτι γιγνώσκους' οὐδὲ μὲν εὐσεβίας. Epigr. Anth. Pal. 7, 331, 2 : Ἄξιον ἠμετέρης εὐσεβίης στέφανον· Append. 140, 2 : Δείξας ἐκ μικροῦ πρὸς πατέρ' εὐσεβίην. || In prosa inscr. Att. recentior ap. Bœckh. vol. 1, p. 335, n. 214, 26 : Εὐσεβίας καὶ φιλοτιμείας (sic)· 443, n. 386, 4 : Εὐσεβίας ἕνεκα τῆς πρὸς τὰς θεάς. Pro quo Εὐσεβήας scriptum in inscr. Eleusinia ib. n. 432, 3, in Chia vol. 2, p. 204, n. 2220, 2. || Titulus imperatorum Romanorum et Byzantinorum. Decretum imp. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, n. 356, p. 428, 17 : Τῆς ἡμετέρας εὐσεβείας ταῖς εὐεργεσίαις. Et ibid. 29. Justinian. Cod. 1, 3, 43, 3 : Ἃ περὶ τούτων μεμαθήκασιν, εἰς τὴν ἡμετέραν εὐσέβειαν ἀνενεγκεῖν. Præfat. Digest. § 1 : Τῆς ἡμετέρας εὐσεβείας ἐπώνυμον βιβλίον. Item aliarum dignitatum, ut chartularii ap. Theodor. Stud. p. 237, D : Τὴν μεγάλην σου εὐσέβειαν. L. Dind.]

[Εὐσέβεια, ἡ, Eusebia, urbs Cappadociæ, « sita ad pedem montis Argæi, dicta primum Mazaca, deinde Eusebia a quodam Ariarathe seu Ariobarzane, qui Eusebis nomen tulere, denique Cæsarea a Tiberio, » Eckhel. D. N. vol. 3, p. 186, qui ibidem exhibuit numos cum inscriptione Εὐσεβείας. Urbis memoratur ab Strab. 12, p. 538. Cognominis ad montem Taurum ibid. 537.]

[Εὐσέβεια, τὰ, ludi in honorem Hadriani ab Antonino Pio instituti in inscr. Megaris reperta ap. Bœckh. vol. 1, p. 564, II, 4, in Delphica ib. p. 845, n. 1720, 9, apud Artemidor. 1, 26, p. 41, et alibi. L. D.]

Εὐσεβέω, Sum εὐσεβής, i. e. Sum pius et religiosus,

Probe et religiose Deum colo, Pietatem colo, Pie ago. [Theognis 145 : Βουλεο δ' εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν. Soph. Aj. 1337 : Τόν τοι τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ῥᾴδιον· Antig. 924 : Τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην· et alibi sæpius ap. ipsum et Euripidem.] Synes. Ep. 4 : Εὐσεβεῖν ἀναπεπεισμένον. [Marinus Anth. Pal. 9, 196, 2 : Εὐσεβίοντι νόῳ.] Notandum porro construi aliquando cum accus. rei, et significare itidem Pietatem colo, Pie ago, Pius sum, addita præp. In. Eur. Phœn. [528] : Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ, τυραννίδος πέρι Κάλλιστον ἀδικεῖν, τἄλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών, Nam si violandum est jus, regnandi gratia violandum est : aliis rebus pietatem colas, Cic. Offic. 3, vel Julius Cæsar, secundum Sueton. [Soph. Phil. 1441 : Εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς.] Isocr. Ad Dem. [p. 4, D] : Εὐσέβει τὰ πρὸς τοὺς θεούς· In Nicocl. [init.] : Ὅτι τὰ περὶ τοὺς θεοὺς εὐσεβοῦμεν. Aliquando cum περὶ vel πρὸς, in eadem signif. Affertur enim ex Epigr. [Euripidis Anth. Pal. 10, 107, 4], εὐσεβῶ πρὸς τοὺς θεούς, pro Pius sum erga deos; et ex Eur. [Alc. 1151], Εὐσέβει περὶ ξένους, pro Pius sis erga hospites. [Plato Conv. p. 193, A : Εὐσεβεῖν περὶ θεούς. Soph. Antig. 731 : Οὐδ' ἂν κελεύσαιμ' εὐσεβεῖν ἐς τοὺς κακούς.] At Paulus subaudita hac præp. περὶ vel εἰς, Ep. 1 ad Tim. 5, [4] : Εἰ δέ τις χήρα τέκνα ἢ ἔκγονα ἔχει, μανθανέτωσαν πρῶτον τὸν ἴδιον οἶκον εὐσεβεῖν, καὶ ἀμοιβὰς ἀποδιδόναι τοῖς προγόνοις, In propriam domum pietatem exercere, et vicem rependere parentibus. Est enim et in parentes ac liberos quædam pietas : unde ap. Virg., Sum pius Æneas. [Cum accusativo personæ Æsch. Ag. 338 : Εἰ δ' εὐσεβοῦσι τοὺς πολισσούχους θεούς. Eur. Tro. 85 : Ὡς ἂν τὸ λοιπὸν τάμ' ἀνάκτορ' εὐσεβεῖν εἰδῶσ' Ἀχαιοὶ θεούς τε τοὺς ἄλλους σέβειν· Phœn. 1321 : Τοῖς γὰρ θανοῦσι χρὴ τὸν οὐ τεθνηκότα τιμὰς διδόντα γηγένιον εὐσεβεῖν θεόν. Anon. ap. Plut. Mor. p. 20, D : Οὐδεὶς χάματος εὐσεβεῖν θεούς. Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 334, n. 198 : Οἱ πρυτάνεις τῆς Ἱπποθωντίδος φυλῆς... εὐσεβήσαντες τὴν θεὸν αὐτοὺς ἀνέγραψαν. Joseph. A. J. 20, 2, 4 : Ἐδίδασκεν αὐτὰς τὸν θεὸν εὐσεβεῖν. Intellecto accusativo vel repetito Eur. fr. Erechth. ap. Stob. Fl. 3, v. 8 : Τῶ πλουσίῳ τε μὴ ὀιδοὺς μεῖζον μέρος ἴσον σεαυτὸν εὐσεβεῖν πᾶσιν δίδου. Valckenarius tamen ad l. Phœniss., profectus ab loco Æschyli Eum. 1019 : Μετοικίαν δ' ἐμὴν | εὖ σέβοντες οὔτι μέμ-|ψεσθε συμφορᾶς βίου, Tragicis restituendum putabat εὖ σέβειν, alterum recentioribus, ut Josepho, relinquendum ratus. Quæ ratio quum ab loco Troadum, ubi nudum σέβειν sequitur, valde aliena sit, neque confirmetur Æschyleo, in quo et ipso εὐσεβοῦντες reponendum ex cod. Mediceo aliisque libris pro eo, quod ex vetere orthographia relictum videtur, εὖ σέβοντες, tum plane evertitur usu verbi passivo, de quo infra. Eandem constr. verbi ἀσεβεῖν in ipso notavimus.] Sed et εὐσεβεῖσθαι aliquid dicitur, ut ἀσεβεῖσθαι. In Axiocho Plat. [init.] : Ἵνα καὶ τοῦτο εὐσεβηθῶ, Ut etiam hoc a me cum reliquis pie et officiose parenti tribuatur, Ut etiam hoc pietatis officio erga parentem functus esse videar. [Antiphon p. 123, 41 : Οὔθ' οἱ θανατώσαντες ἡμᾶς, μὴ εἰργόμενοι τῶν προσηκόντων, εὐσεβοῖντ' ἂν ὑπὸ τῶν ἀπολυσάντων τοὺς ἀνοσίους. Etym. M. p. 408, 40 : Ζῆλεια, διὰ τὸ τὸν ἥλιον λίαν ἐν αὐτῇ εὐσεβεῖσθαι. L. Dind.]

Εὐσέβημα, τὸ, Pium factum, Officium pietatis. Demetr. Phal. [§ 281] : Καὶ ὁ τὰ δύσφημα εὔφημα ποιῶν, καὶ τὰ ἀσεβήματα, εὐσεβήματα.

Εὐσεβὴς, ὁ, ἡ, Qui probe colit ac veneratur Deum, Pius, [Humanus huic add. Gl.] Religiosus. [Pind. Isthm. 7, 43 : Ὄντ' εὐσεβέστατον φάτις Ἰωλκοῦ τράφειν παῖδα· fr. ap. Clem. Al. Str. 4, p. 640 : Ψυχαὶ ... εὐσεβέων. Theognis 1142, ἀνδρῶν. Æsch. Sept. 602 : Ξυνεισβὰς πλοίων εὐσεβὴς ἀνήρ· 610 : Σώφρων, δίκαιος, ἀγαθὸς, εὐσεβὴς ἀνήρ· Suppl. 419 : Γενοῦ εὐσεβὴς πρόξενος. Et sæpe ceteri Tragici aliique.] Xen. sub finem sui Cyneg. : Πρὸς δὲ τὰ θεῖα τοῖς μὲν οὐδὲν ἐμποδὼν ἀσεβεῖν, οἱ δ' εὐσεβέστατοι. [Idem Comm. 4, 6, 2 : Ἔχεις οὖν εἰπεῖν ὁποῖός τις ὁ εὐσεβὴς ἐστιν; — Ὁ τοὺς θεοὺς τιμῶν.] Lucian. [De calumn. c. 14] : Πρὸς δὲ τὸν εὐσεβῆ καὶ φιλόθεον ἄθεος καὶ ἀνόσιος ὁ φίλος διαβάλλεται. [Cum πρὸς, ut Xenoph. ap. HSt., Æsch. Suppl. 339 : Πῶς οὖν πρὸς ὑμᾶς εὐσεβὴς ἐγὼ πέλω; Cum εἰς Eur. El. 253 : Ἐς ἐμ' εὐσεβής. || Cum accusativo instrumenti Æsch. Cho. 140 : Αὐτῇ τέ μοι δὸς σωφρονεστέραν πολὺ μητρὸς γενέσθαι χεῖρά τ' εὐσεβιστέραν.] Dem. vero, Οὐκ εὐσεβές ἐστι, Pium non est, i. e. Impium et nefarium. [Marcellus Anth. Pal. App. 51, 42 : Ἐπεὶ εὐσεβὲς ἐστι καὶ ἡρώων ἀλεγίζειν. Æsch. Cho. 122 : Καὶ ταῦτά μοὐστὶν εὐσεβῆ θεῶν πάρα. Eadem signif. Eur. Hel. 1277 : Ἐν εὐσεβεῖ γοῦν νόμιμα μὴ κλέπτειν νεκρῶν. || De rebus active Pind. Ol. 3, 43 : Εὐσεβεῖ γνώμᾳ. Eur. Hipp. 83 : Χειρὸς εὐσεβοῦς· 1454, φρενός. Aristoph. Ran. 457 : Εὐσεβῆ διήγομεν τρόπον. Plat. Leg. 10, p. 907, D : Τοὺς εὐσεβεῖς (τρόπους). Passive Æsch. fr. ap. Lucian. Amor. c. 54 : Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία. Eur. Suppl. 373 : Καλὸν δ' ἄγαλμα πόλεσιν εὐσεβὴς πόνος· Iph. T. 743 : Ἔξαρχ' ὅρκου, ὅστις εὐσεβὴς· Androm. 1126 : Εὐσεβεῖς ὁδοὺς· Or. 1651 : Εὐσεβεστάτην ψῆφον. Nonn. Dion. 13, 542 : Εὐσεβίων ἔργων. Plato Euthyphron. p. 12, E : Τά τε εὐσεβῆ καὶ ὅσια καὶ τὰ μή· Epist. 2, p. 311, E : Οὐδὲν ἂν εὐσεβέστερον πράττοιμεν. Isæus p. 61, 12 : Ταυτὶ τὰ γράμματα, ὦ ἄνδρες, ὑμεῖς οὕτω σεμνὰ καὶ εὐσεβῆ ἐνομοθετήσατε. Demosth. p. 280, 10 : Παραβαίνοντάς τι τῶν ἐν ἀνθρώποις εὐσεβῶν. || Venerabilis. Eur. El. 1272 : Σεμνὸν βροτοῖσιν εὐσεβὲς χρηστήριον. || Τὸ εὐσεβὲς, Pietas. Soph. OEd. Col. 1125 : Ἐπεὶ τό γ' εὐσεβὲς μόνοις παρ' ὑμῖν εἶδον ἀνθρώπων ἐγώ. Eur. Tro. 42 : Τὸ τοῦ θεοῦ τε παραλιπὼν τό τ' εὐσεβές· Hipp. 656 : Τοὐμόν σ' εὐσεβὲς σώζει. Antiphon p. 141, 1 : Οὔτε τὸ ὑμέτερον εὐσεβὲς παρεῖς. || Εὐσεβὴς (Pius) Aprilis dictus a Commodo, ap. Dion. Cass. 72, 15, ubi v. annotatio Reimari. || Εὐσεβὴς, urbs ficta, cujus cives Εὐσεβεῖς, ap. Ælian. V. H. 3, 18. || Οἱ εὐσεβεῖς, Pii fratres Catinenses, ap. Strab. 6, p. 269, a quibus dictus locus Ὁ τῶν εὐσεβῶν χῶρος, ap. Lycurg. p. 160, 2. V. Burmann. ad Dorvillii Sicula p. 319. Alius est Ὁ τῶν εὐσεβῶν χῶρος in Orco, Axiochi p. 371, C. Callim. Epigr. 11, 4 : Ἀγεῖς δ' αὐτὸν ἐν εὐσεβέων. De quo Plut. Mor. p. 120, B, C, Strabo 3, p. 150. || Forma Bœotica Εὐσεβὶς memoratur ab Etym. M. p. 184, 13; 304, 55. Novitia Εὐσεβος, ut supra notavimus εὔθαρσος pro εὐθαρσὴς, in cod. Procopii Diac. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 168, A, fol. 380 : Ἡμέρα σήμερον εὐσεβος. L. Dindorf.]

‖ Εὐσεβέως, et per contr. Εὐσεβῶς, Pie, Religiose; more sc. eorum qui probe Deum colunt et venerantur. [Pind. Ol. 6, 79 : Ἐδώρησαν θυσίαις Ἑρμᾶν εὐσεβέως. Soph. OEd. T. 1431 : Τοῖς ἐν γένει γὰρ τἀγγενῆ μᾶλιστ' ὀρᾶν μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά. Dem. p. 407, 8 : Ὥστε μηδενὶ νῦν ὑμῶν εὐσ. ἔχειν ἀποψηφίσασθαι αὐτοῦ. Xen. Comm. 1, 3, 1 : Νόμῳ πόλεως ποιοῦντας εὐσ. ἂν ποιεῖν· 2, 2, 13 : Ἱερὰ εὐσ. θυόμενα. Plato Leg. 7, p. 821, D : Ἐν εὐχαῖς εὐχομένους εὐσ. Axioch. p. 372 : Βεβωκότα εὐσ.] Dem. Olynth. 3, [p. 35, 26] : Τὰ μὲν Ἑλληνικὰ, πιστῶς, τὰ δὲ πρὸς τοὺς θεοὺς, εὐσεβῶς διοικεῖν. [P. 1460, 9 : Ἡμᾶς προνοεῖν ὅπως τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβῶς ἕξει. Julian. Orat. p. 7, A : Πρὸς τὸν μεταδόντα τῆς βασιλείας εὐσεβῶς (ἔσχον).] C. Mid. : Οὕτως εὐλαβῶς, οὕτως εὐσεβῶς, οὕτω μετρίως διακεῖσθαι, Ita religiose, ita pie. [Dio Cass. 59, 3 : Ἐς τὴν τήθην πλεῖστα ὅσα εὐσ. ποιήσας. Comparat. Xen. Comm. 4, 3, 16 : Πῶς ἄν τις εὐσεβέστερον τιμῴη θεούς; Superlat. Isocr. p. 47, D : Πρὸς τὰ θεῶν εὐσεβέστατα διακειμένους. Schol. Soph. OEd. C. 1480 : Εὐσεβέστατα ὁ χορὸς εὔχεται πρὸς τὸν θεόν. || Forma adverb. comp. Εὐσεβιστέρως, Religiosius. « Marc. Eremit. p. 73. » Matus.]

[Εὐσέβης, ους, ὁ, Eusebes, n. viri in inscr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, p. 514, n. 2772. L. D.]

[Εὐσεβία. V. Εὐσέβεια.]

[Εὐσεβία, ἡ, Eusebia, Constantii imp. Rom. conjux. De qua v. Tillemont. *Hist. des Empereurs* vol. 4, p. 750 sqq.]

[Εὐσέβιος, ὁ, Eusebius, n. viri, frequens seculis inferioribus, cujus notissimum exemplum est episcopus Cæsariensis. Alios supra sexaginta recenset Fabricius in Bibl. Gr. vol. 7, p. 409 seqq.]

[Εὐσεβοκράτωρ, ορος, ὁ, Theod. Prodr. Ep. 142. ã]

[Εὐσεβόφρων, ὁ, ἡ, Qui pia mente est, Pius. MS. anni 1264 : Ἐν ταύτῃ πᾶς τις ἐκυπτεν εὐσεβόφρων. L. D. Phot. Bibl. p. 217 (129, 9); Theod. Prodr. Ep. 97. Adverb. Εὐσεβοφρόνως, Pie, ib. 96. Kall. « Anon. ap. Matthæium Oratt. 2 S. Gregorii Naz. p. 5. » Boiss. Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 273, col. 2, A;

275, col. 1, B. Inscr. recentissima ap. Spon. Misc. n. 125, p. 1393 ed. Polen. L. Dind.]

[Εὐσεβῶς. V. Εὐσεβής.]

Εὔσειστος, ὁ, ἡ, Qui facile potest concuti. Exp. etiam peculiariter, Terræ motibus obnoxius. [Strabo 10, p. 447; 12, p. 578; 13, p. 630. || Figurate Mobilis. Theodor. Metoch. De rep. Carthag. 8, p. 209 ed. Klug. : Τῶν μὲν (Lacedæmoniorum) ἔχειν τὸ ... πλῆρες καὶ οὐκ εὔσειστον οὐδ' ἐπιπολάζον καὶ προπετές. L. D.]

Εὐσελανόδιον, nisi potius leg. εὐσέλανον Διὸς, οἶκον, Hesych. dici ait vel παρὰ τὸ σέλας, vel παρὰ τὴν σελήνην : ut ἀπὸ μέρους sit ἄναστρον. [V. voc. sequens.]

[Εὐσέλαος, ὁ, Bene lucens, Lucidus. Paul. Sil. Descr. Soph. 830 : Εὐσελάων δὲ κύκλιος ἐκ φαέων χορὸς ἵσταται. Ita legendum videtur apud Hesych. : Εὐσέλαον Διὸς οἶκον, non εὐσέλανον, quod necessario esset ab σελάνα ducendum. L. Dind.]

Εὐσέληνος, ὁ, ἡ, Lunæ fulgore illustris, Non illunis. Hesychio εὐφεγγής. [Prologus Rhesi in argumento fabulæ : Νῦν εὐσέληνον φέγγος ἡ διῳρήλατος.]

Εὔσελμος, ὁ, ἡ, Bona s. Pulcra habens σέλματα. [Stesichor. ap. Plat. Phædr. p. 243, A : Ἐν νηυσὶν εὐσέλμοις. Eur. Iph. T. 1383, Rhes. 98. In Ind. :] Εὐσσέλμος, poetæ metri causa pro εὔσελμος dicunt, quod est Bona s. Pulcra habens σέλματα : Hesychio εὔζυγος, εὐκάθεδρος, εὐσανίδωτος, Bonis instructus transtris et tabulis. Itidem Eust. ap. Hom. [Il. B, 170 etc.] νῆας εὐσσέλμους exp. εὐζύγους : quoniam sc. σέλματα dicuntur τὰ ζυγὰ et αἱ καθίδραι.

Εὔσεπτος, ὁ, ἡ, exp. Venerabilis. [Soph. OEd. T. 864 : Τὰν εὔσεπτον ἀγνείαν λόγων ἔργων τε πάντων.]

[Εὐσήκωτος, ὁ, Qui est boni ponderis. Bito De mach. p. 113, 3 : Ὁ δὲ κανὼν ἔστω εὐσήκωτος πάντοθεν.]

[Εὐσήμαντος, ὁ, ἡ, Facile observandus, animadvertendus. Ptolem. Mathem. comp. vol. 1, p. 332, 14 : Τὴν παράλλαξιν μείζονα καὶ εὐσημαντοτέραν παρέχειν. L. Dind.]

[Εὐσημία, ἡ, Bonum signum. Hippocr. p. 1170, C : Ἐπὶ τοῖσι μεγάλοισι κακοῖσι πρόσωπον ἢν ᾖ χρηστὸν, σημεῖον χρηστόν· ἐπὶ δὲ τοῖσι σμικροῖσι τἀναντία σημαίνουσι τῇ εὐσημείῃ κακόν. Ita Foesius pro librorum scriptura σημαῖνον ἢ εὖ σημεῖον κακὸν, nisi quod male scripsit εὐσημείῃ, forma non minus vitiosa quam διοσημείᾳ.]

[Εὔσημον, τὸ, Insigne. Photii Exc. Diod. p. 530, 19 : Ἀναλαβὼν διάδημα καὶ περιβόλαιον πορφυροῦν καὶ ῥάβδους καὶ τὰ ἄλλα εὐσήμα τῆς ἀρχῆς.]

Εὔσημος, ὁ, ἡ, Clarus, Perspicuus, Qui facile e suis notis agnosci potest. [Æsch. Ag. 818 : Καπνῷ δ' ἁλοῦσα νῦν ἔτ' εὔσημος πόλις· Suppl. 714 : Εὔσημον γὰρ οὔ με λανθάνει. Epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 456, n. 2061, 4 : Δάφνας εὐσάμους κλῶνας ἀναστέφεται.] Theophr. [C. Pl. 3, 8, 2] : Καὶ ὅλως οὐκ εὔσημον ὅθεν ἀφαιρετέον, ubi Gaza, Non facile perspici potest. [Ib. 6, 19, 5 : Τὰ ἴχνη τῶν λαγῶν εὐσημότερα. Polyb. 10, 44, 3 : Καθ' ἕκαστον δὲ μέρος εἶναι περιγραφὴν εὔσημον. Corinth. 1, 14, 9 : Οὕτω καὶ ὑμεῖς, διὰ τῆς γλώσσης ἐὰν μὴ εὔσημον λόγον δῶτε, πῶς γνωσθήσεται τὸ λαλούμενον. Plut. Mor. p. 719, B : Οὐ πάντα ὁμοῦ μίγνυσιν, ἀλλά ἐστι χρηστῶν καὶ πονηρῶν εὔσημος ἐν αὐτῷ διάκρισις· 720, D : Τὴν δὲ ἔξωθεν (φωνὴν) εἴσω κατιοῦσαν ... συνέχεσθαι καὶ διαμένειν εὔσημον· 736, B : Οὐδὲν τρανὸν, οὐδὲν ἐναρθρον οὐδὲ εὔσημον ἐν ταῖς φαντασίαις ἀποδίδωσι· 982, B : Καταστέλλειν τὸν τόπον, εὔσημον ἑαυτῇ ποιοῦσαν (testudinem). Quod Pollux 5, 150, εὐτελὲς dicit, habet Arrian. Peripl. P. Eux. p. 113 : Ἐπιγράμματα ἐγχαράξαι εὐσήμοις τοῖς γράμμασιν. Theodor. Stud. p. 542, B : Τὸ εὔσ. καὶ εὐδιάγνωστον. Sic Menander ap. Athen. 13, p. 571, E : Ταῦτ' δ' ὄντα γράμματα τὴν προσαγόρευσιν οὐ σφόδρ' εὔσημον ποιεῖ.] Hesychio est εὐδηλος, φανερός. Exp. etiam Clarus, Insignis : a Suida περιφανής. [Quæ conjunguntur in Constant. Cærim. p. 4, A : Τάξις καὶ ἀκολουθία τῶν εὐσήμων καὶ περιφανῶν προελεύσεων. L. D. Ps. 80, 3 : Ἐν εὐσήμῳ ἡμέρᾳ ἑορτῆς ὑμῶν. Schleusn. Ps.-Empedocles Sphæræ v. 60, Fabric. Bibl. Gr. 2, p. 482. Kall.] Item Significans : unde εὐσημότερον, Significantius, Bud. Item Prospera signa dans, Faustus et lætus, ut εὔσημον ἱερεῖον ap. Plut. [Conf. Cæs. c. 43.] Sic Eur. [Iph. A. 252], εὔσημον φάσμα, Visum prospera signa dans, Bene ominatum et faustum. [Soph. Ant. 1021 : Οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀπορροιβδεῖ βοάς. || Bene obsignatus. Eur. fr. Hypsipyles ap. Eust. Il. p. 959, 42 s. Philem. Lex. techn. s. 214 : Εὔσημα καὶ σᾶ καὶ κατασφραγισμένα. Εὔσημα Valck. Diatr. Eur. p. 214, A. || Adv. Εὐσήμως, Perspicue. Aristot. Meteor. 2, 6 : Γέγραπται τοῦ μᾶλλον εὐσ. ἔχειν ὁ τοῦ ὁρίζοντος κύκλος. Plut. Mor. p. 1019, A : Οἷς τὰ μελῳδούμενα μετροῦσιν εὐσ. οἱ μαθηματικοὶ διαστήματα. Ptolem. Mathem. comp. 1, 10, p. 47, C : Μεσημβρινῆς γραμμῆς εὐσ. εἰλημμένης. Proculus Vita Plotini 8, p. LIX, 10 : Ἔγραφε δὲ οὔτε εἰς κάλλος ἀποτυπούμενος τὰ γράμματα οὔτε εὐσ. τὰς συλλαβὰς διαιρῶν. L. D. Strabo 10, p. 460 : Ὅμηρος αὐτῶν μέμνηται καὶ οἱ ἄλλοι ποιηταὶ ... τὰ μὲν εὐσ. τε καὶ ὁμολογουμένως, τὰ δ' ἧττον γνωρίμως. « Iren. p. 16. » Kall. || Superlativo Plut. Mor. p. 1022, A : Ἐγὼ μὲν οὖν εὐσημότατα δηλοῦσθαι τὴν Πλάτωνος εἶμαι γνώμην ἐν τούτοις τοῖς ἀριθμοῖς.]

[Εὐσηνὴ, ἡ, Eusene, locus Paphlagoniæ ap. Arrian. Peripl. P. Eux. p. 127, Ptolem. 5, 3.]

Εὔσηπτος, ὁ, ἡ, Qui facile putrefit, putredine facile vitiatur. [Aristot. Probl. 1, 18 : Πάλλης περιττεύσεως καὶ εὐσήπτου· De generat. anim. 5, 4, et comparativo 5, ut Plut. Mor. p. 912, C. Schol. Stobæi Ecl. phys. vol. 2, part. 1, p. 446. Philo vol. 2, p. 245, 14 : Κρεῶν ἰώλων εὔσηπτος ἡ φύσις.]

Εὐσηψία, ἡ, Putrescendi facilitas. Theophr. H. Pl. 8, 9, [1] de faba : Κοπρίζειν δοκεῖ τὴν γῆν, διὰ μανότητα καὶ εὐσηψίαν. Ubi tamen mendose scriptum εὐηψίαν.

Εὐσθένεια, ἡ, [Firmitas, Gl.] Virium integritas, Robur infractum et validum, Ἰσχὺς Suidæ, Hesychio δύναμις. [Ap. Theophr. De odor. fr. 4, 19, Ἀνάλογον δ' ἔχει καὶ ἡ πολυχρονιότης ἡ ἐν ἑκάστῳ καὶ ἡ πρὸς τὴν πύρωσιν εὐσθένεια scripsit Turnebus pro ἀσθένεια. Sed ap. Democritum, a Wakef. cit., in Stob. Fl. vol. 3, p. 198 : Κτηνέων μὲν εὐγένεια ἡ τοῦ σκέλεος εὐσθένεια ... videtur εὐθένεια scribendum coll. Hippocr. in Εὐθηνίῃ citato, ut ex cod. ap. Theophr. C. Pl. 3, 1, 6; 2, 1, ubi de plantis; et ap. Diogen. L. 1, 83 : Λέγεται Ἀλυάττου πολιορκοῦντος Πριήνην τὸν Βίαντα πιήναντα δύο ἡμιόνους ἐξελάσαι εἰς τὸ στρατόπεδον· τὸν δὲ συνιδόντα καταπλαγῆναι μέχρι καὶ ἀλόγων διατείνειν αὐτῶν τὴν εὐσθένειαν, recte εὐθένειαν restituit Lobeck. ad Herodian. p. 467, Philoni vol. 2, p. 274, 15 ex codice Mangejus. Idem vitium in libris Pollucis 3, 97. Recte vero ap. Theod. Stud. p. 340, E : Εὐσθένεια σώματος. Et apud Cyrillum Al. vol. 1, part. 1, p. 308, E : Πρὸς τοῦτο λοιπὸν εὐσθενείας ἐληλακότες, aliisque ll. ap. Suicer. L. D.]

Εὐσθενέω, Viribus polleo, Robustus et validus sum, oppositum superiori ἀσθενέω. [Eur. Cycl. 2 : Νῦν χὠτ' ἐν ἥβῃ τοὐμὸν εὐσθένει δέμας. Theodor. Stud. p. 253, A : Ἔρρωσο καὶ εὐσθένει. Passivo p. 381, C : Σὺ δ εὐσθενημένος τῇ θείᾳ ἀγάπῃ, Roboratus. Cum infinitivo Galen. vol. 2, p. 59 : Καταπίνειν εὐσθενοῦσιν. L. D. Schol. Aristoph. Lys. 80 : Σφριγᾷ, εὐσθενεῖ, εὐσωματεῖ. Hemst. Sæpissime hoc verbum ab librariis infertur pro εὐθενέω, ut, ubi de plantis, arboribus, aliisve rebus ponitur, quibus non εὐσθενέω, quod hominum et animalium est, sed εὐθενέω convenit, ap. Theophr. C. Pl. 1, 9, 3; 2, 1, 5 et 16, 7; 3, 21, 4, H. Pl. 2, 5, 7; 4, 1, 1; 8, 8, 4, ap. Diodor. 4, 80, Heraclid. Polit. c. 36, Pollucem 3, 97. Apud Aristot. Probl. 1, 22 : Ἢ ὅτι ἕκαστον εὐσθενεῖ ἐν τῇ οἰκείᾳ χώρᾳ τῆς φύσεως, legendum εὐθενεῖ. Atque etiam ap. Dionem Cass. 53, 8 : Πάντων ὑμῶν καὶ εὐρηνούντων καὶ ἐμπονούντων καὶ εὐσθενούντων, præstare videtur alterum. Ceterum memorat h. v. etiam Macrob. De diff. p. 538 : « In aliis mutant (accentum) ... σθένω, εὐσθενῶ. » L. Dind.]

Εὐσθενὴς, ὁ, ἡ, Viribus potens, Robustus [Gl.], Validus. Theophyl. Epist. 15 : Νεανίας εὐσθενὴς, ὀρθιος, τὸ περιστέρνιον λάσιος. [Quintus 14, 633 : Εὐσθενέων Ἀργείων. Mesomedes Anth. Plan. 4, 323, 4 : Ἐς δὲ πῦρ ἔθηκε βῶλον ὡς σίδηρον εὐσθενῆ. Chron. Pasch. p. 501, 14 : Τελείους καὶ εὐσθενεῖς, de militibus. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 217, A : Εὐσθενέστιν ὀρθυμοῖς· 219 : Εὐσθενὲς τὸ ζῷον. Et alibi sæpe. Improprie Paul. Sil. Descr. Soph. 104 : Εὐσθενεῖ λόγῳ.] Jungitur et cum πρός. Alex. Aphr., εὐσθενὴς πρὸς ἔργον, Cui satis virium suppetit ad efficiendum, Efficax. Sicut supra ἀσθενὴς πρὸς ἐνέργειαν. [Superlativi forma barbara Ps.-Lucian. Philopatr. c. 28 : Χειρὶ κρατούντος εὐσθενωτάτῃ κοάτει. V. Εὐεμής.]

‖ Εὐσθενῶς, Valide, Firmiter, Constanter, Infractis viribus. Philo De mundo : Ψυχαὶ τῶν ἄνωθεν εὐσθ. φιλοσοφούντων, Animæ eorum qui philosophiæ olim constanter indulserunt. [Georg. Pis. Pers. 3, 83 : Ἀεὶ προπηλῶν εὐσθ. ἐν ταῖς μάχαις. Genesius p. 10, A. Comparativo Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 121, E : Εὐσθενέστερόν τε καὶ ἄμεινον. Superlativo p. 62, A : Εὐσθενέστατα καταγωνισάμενοι τοὺς ἄρχοντας. L. Dind.]

[Εὐσθένης, ους, ὁ, Eusthenes, n. viri ap. Leonidam Tar. Auth. Pal. 7, 661, 1 : Εὐσθένειος τὸ μνῆμα. Accentum paroxytonum hujus nominis memorat Eust. Od. p. 1967, 21. L. Dind.]

[Εὐσθενῶς. V. Εὐσθενής.]

[Εὐσίδηρος, ὁ, ἡ, Bonum habens ferrum. Jo. Diac. ad Hesiod. Scut. 273 : Ἀμαξῆς εὐσώτρου καὶ εὐσιδήρου. ῎Ι]

[Εὐσίπους, ὁ, ἡ, Qui locuplete penu est. Leonidas Anth. Pal. 6, 288, 10 : Θείης δ' εὐσιπούους ἐξ ὀλιγησιπόων. ῎Ιῦ]

[Εὐσῖτέω.] Εὐσιτεῖν videtur significare Bene habitum esse ex cibo, ap. Theophr. H. Pl. 4, [8, 13] ubi de bobus loquens ait : Καὶ ξηραίνοντες παρέχουσι κατὰ χειμῶνα τοῖς βουσὶν ὅταν ἐργάζωνται· καὶ τὰ σώματα ἔχουσιν εὐσιτοῦντα, λαμβάνοντες οὐδέν. [Schneidero, cui verbum propter formam activam suspectum habenti scribendum videbatur εὖ, lenius reponere licebat εὐεκτοῦντα, nisi sanum videretur εὐσιτοῦντα. Foes. OEcon. Hipp. : « Εὐσιτεῖν est Cupide comedere et cibum assumere aut Bene appetere aph. 31, l. 2. Τροφὴν λαμβάνειν ex aph. 8 ejusd. l. exponit illic Galen. Sic εὐσιτεῦντες ὀρεγόμενοι eidem exponuntur, Cibum appetentes aph. 32, l. 2. »]

[Εὐσιτία, ἡ, Cibi cupiditas. Aret. p. 47, 21.]

Εὔσιτος, ὁ, ἡ, Qui est bono stomacho, VV. LL. [Bene comedens, Cibi appetens. Hippocr. p. 135, E : Οἱ ἐκ μακρῶν ἀναλαμβάνοντες εὔσιτοι. Aretæus p. 47, 38, 59. Et cum genitivo p. 40, πολλῶν σιτίων. L. D. Rufus ap. Actium 3, f. 48, b, 45 (p. 38 et 198 ed. Matth., ubi comparat. et superlat.). Hemst. Philostr. V. Ap. p. 252 : Ἔοικας εὔσιτος εἶναι καὶ δεινὸς φαγεῖν. Schneid. Man. Philes De anim. propr. 12, 52, p. 50 : Τοὺς κακοσίτους εὐσίτους εἰργάσατο. L. D. ‖ Bona habens frumenta. Schol. Theocr. 7, 34 : Εὔκριθον δὲ καὶ οὐχὶ εὔσιτον ἀλωὰν προσηγόρευσε διὰ τὸ δοκεῖν πρῶτον εὑρεθῆναι τὸν τῆς κριθῆς καρπόν. Wakef.]

[Εὔσκαλμος, ὁ, ἡ, Reiskius intulit versui corrupto Anytes Auth. Pal. 7, 215, 3.]

[Εὐσκανδάλιστος, ὁ, ἡ, Qui facile offenditur. Theophyl. In c. 18 Matth., p. 104 : Ὁ μὲν μέγας οὐκ εὐσκανδάλιστος, ὁ δὲ μικρός. Suicer. ã]

[Εὐσκάνδιξ, ῖκος, ὁ, ἡ, Scandicis ferax. Leonidas Anth. Pal. 9, 318, 1 : Πρηῶνα εὐσκάνδικα.]

Εὔσκαρθμος, s. Ἐύσκαρθμος, ὁ, ἡ, Bene saltans, i. e. Agilis, Pernix, εὐκίνητος, ταχύπους. Hom. Il. N, [31] : Τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας ἐὐσκαρθμοι φέρον ἵπποι. [Nicander Alex. 325 : Εὐσκάρθμοιο λαγωοῦ. Agathias Anth. Pal. 6, 32, 2 : Ἴξαλον εὐσκάρθμῳ Πανὶ τόνδ' ἀνέθηκε τράγον. « Μύρινναι, Eustath. Il. p. 918, 64. » Hemst.]

[Εὐσκάριστος, ὁ, ἡ, Mobilis. Schol. Hom. Il. N, 31 : Ἐύσκαρθμοι) εὐσκάριστοι, ὅ ἐστιν εὐκίνητοι, ταχεῖς. Etym. M. p. 398, 23. Eadem vel similis forma latere videtur in Hesychii gl. ante Εὔσκαρθμοι posita Εὔκαιροι, ταχεῖς, ad quam v. annot. Kusteri et Alberti.]

[Εὔσκαφος, ὁ, ἡ, Facile fodiendus. Hesych. : Λάχεια, εὔσκαφος καὶ εὔγειος. Apollon. Lex. Hom. p. 432.]

[Εὐσκέδαστος, ὁ, ἡ, Dissipabilis. Galen. vol. 10, p. 283 : Οὐσία εὐσκ. ἡ εὐδιαφόρητος. L. Dind.]

Εὐσκελής, ὁ, ἡ, Qui bonis cruribus est : ex Plat. citat Pollux 2, [193].

[Εὐσκέπαστος, ὁ, ἡ, Bene tectus. Thuc. 5, 71 : Νομίζειν τὴν πυκνότητα τῆς ξυγκλήσεως εὐσκεπαστότατον εἶναι. Dio Cass. 49, 30 : Τοιοῦτο τὸ σχῆμα τῆς τάξεως ταύτης ἐστὶ, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὴν τῆς χελώνης ἐπίκλησιν, πρός τε τὸ ἰσχυρὸν καὶ πρὸς τὸ εὐσκέπαστον αὐτῆς, εἴληφε. Ubi alii εὐστέγαστον.]

Εὐσκεπὴς, ὁ, ἡ, Bene tectus s. protectus, Bonum tegumentum habens, opp. præcedenti ἀσκεπής. Bud. εὐσκεπὴς χώρα accipit pro εὐδιεινῇ, i. e. Ager sub cœlo clementi situs, ap. Theophr. C. Pl. 1, [13, 11] : Ὁ καὶ νῦν ἐπί τινων στεφανωμάτων συμβαίνει, τόπους ἐχόντων εὐσκεπεῖς καὶ προσίλους· et [12] : Μεγάλην ῥοπὴν ὁ τόπος παρέχει, πρόσηλος ὢν καὶ εὐσκεπής. Sic alibi, Τόπους ἐχόντων εὐσκεπεῖς καὶ προσήλους, Ubi Gaza, Eorum quæ in locis circumseptis apricisque continentur. [Conf. H. Pl. 4, 1, 1. Cum genitivo De ventis fr. 5, 24 : Διὰ τοῦτο πολλάκις ἔγκοιλοι καὶ εὐσκεπεῖς τινες ὄντες τόποι τῶν ἔξω πνευμάτων ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων εἰσὶ ψυχροί.]

[Εὔσκεπτος, ὁ, ἡ, Facile considerandus, judicandus. Plato Philebo p. 65, D : Εὔσκεπτον καὶ ταύτην σκέψιν προβέβληκας.]

Εὐσκευέω, Vasis utensilibusque bene instructus sum, Sarcinis et σκεύεσι ad iter necessariis bene instructus sum, quum de viatore dicitur aut milite; ii enim sua σκεύη secum ferre solent, et συσκευάζεσθαι ad iter ineundum. Item Ajax ap. Soph. [Aj. 823], se interfecturus, quum ensis capulum solo infixisset, beneque firmasset, ut mucro erectus staret, ait, Οὕτω μὲν εὐσκευοῦμεν, i. e. καλῶς παρεσκευάσμεθα, Bene parati instructique sumus, καὶ ἔχομεν πάντα, ὧν δεῖ πρὸς θάνατον : ac si diceret, πάντων τῶν πρὸς θάνατον σκευῶν εὐπορεῦμεν.

Εὔσκευος, ὁ, ἡ, Vasis utensilibusque bene instructus : oppositum superiori ἄσκευος.

[Εὐσχίαστος, ὁ, ἡ, i. q. sequens. Soph. OEd. C. 1707 : Κοίταν δ' ἔχει νέρθεν εὐσχίαστον αἰέν.]

Εὔσκιος, ὁ, ἡ, Umbrosus, Opacus, [Umbratum, Amœnum his add. Gl.] Gratas umbras habens. [Pind. Pyth. 11, 21 : Ἀχέροντος ἀκτὰν παρ' εὔσκιον. Xen. OEc. 9, 4 : Οἰκία τοῦ θέρους εὔσκιος. Simias Anth. Pal. 7, 203, 1 : Ὑλῆεν ὄρος εὔσκιον. Antiphilus ib. 9, 71, 1 : Κλῶνες ... δρυὸς, εὔσκιον ὕψος ἀνδράσιν. Pollux 1, 236, κλάδοι. ‖ Forma soluta anon. Anth. Pal. 10, 12, 5 : Θῶκος εὔσκιος. Theocr. 7, 8 : Ἐύσκιον ἄλσος. Nonn. Dion. 13, 513.]

[Εὐσκιόφυλλος, ὁ, ἡ, Bene umbrosus foliis. Const. Manass. Chron. 186 (Perdiccas Ecphr. Them. Hieros. p. 66, 10. L. D.) : Δένδρων ... εὐσκιόφυλλον. Ap. Jo. Diac. in Bandini Anecd. v. 126, male editur εὐσχ. Boiss. Conf. *Classical Journal* fasc. 44, p. 370. Angel.]

[Εὐσκόπελος, ὁ, ἡ, Rupibus plenus. Pisander ap. Steph. B. in Νιφάτης : Ἐὐσκόπελόν τε Νιφάτην.]

Εὔσκοπος, ὁ, ἡ, opp. ἄσκοπος, Consideratus [Gl.], Circumspectus, Providus. Bud. interpr. etiam Bene conjectans, Bene speculans. [Hom. Il. Ω, 24 et alibi. Ἐὔσκοπον Ἀργειφόντην· Od. Α, 198 : Ἐὔσκοπος Ἰοχέαιρα. Inscr. tripodis ap. Herodot. 5, 61 : Ἐὐσκόπῳ Ἀπόλλωνι. Æsch. Cho. 694 : Τόξοις πρόσωθεν εὐσκόποις χειρουμένη. Callim. Dian. 190 : Βριτόμαρτιν ἐὔσκοπον. Theocr. 25, 143 : Ἐὔσκόπῳ Ἡρακλῆι. Epigr. Anth. Pal. 6, 8, 1, Ἀπόλλωνι. Paulus Sil. 6, 75, 2 : Ἀγρας εὔσκοπον εἶχε τύχην. Christodor. Ecphr. 52 : Ἐὔσκοπος ἵστατο Κάλχας· 333 : Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὀρῆς ἀμφοτέρας προβλῆτας ἐὐσκοπος ἔπλασε τέχνη· 368, μάντις. Nicarch. Anth. Pal. 11, 112, 2 : Οὕτως εὐσκοπός ἐστι Δίων. De eo qui pila ludit Pollux 9, 107.] Passiva quoque signif. exp. Aptus videri. Ex Aristot. autem H. A. 9, [41], εὔσκ. τόπος, pro Opportunus locus. [Aristoph. Eccl. 2 : Ἢ λαμπρὸν ὄμμα τοῦ τροχηλάτου λύχνου, καλλιστ' ἐν εὐσκόποισιν ἐξηρτημένον. Xen. Cyrop. 6, 3, 2 : Σκοπὸς ἀεὶ ἀναβιβάζων ἐπὶ τὰ πρόσθεν εὐσκοπώτατα. Apoll. Rh. 4, 1716 : Τοὶ δ' ἀγλαὸν Ἀπόλλωνι ... βωμὸν ποίων, Αἰγλήτην μὲν ἐὔσκοπον εἶνεκεν αἴγλης Φοίβου κεκλόμενοι. Plut. Cat. maj. c. 13 : Ἔθεντο σημεῖα πρός τινας εὐσκόπους χεραίας. V. Εὐάφορος. ‖ Adv. Εὐσκόπως. Philo vol. 2, p. 372, 40 : Βάλλοντες μὲν τοῖς δορατίοις εὐσκ. Theod. Stud. Iamb. p. 599, θ', 2 : Τηρεῖτε πάντας εὐσκ. Hesych. v. Εὐθυβόλως. L. D. Cum genitivo Philostr. V. Soph. 2, 1, 9, p. 556 : Εὐσκ. εἶχε τῶν ἀποκρίσεων. Schol. Thuc. 1, 122 : Εὐοργήτως) εὐσκόπως, μεγαλοψύχως, εὐτρόπως.]

[Εὔσκυλτος, ὁ, ἡ, Agilis, Mobilis, Gl. Const. Apost. 2, 3; 3, 15, 19, et alibi; Porphyr. ap. Rutgers. Var. Lectt. p. 513. Kall. Is. Porphyr. in Allatii Exc. p. 310. Boiss. Jo. Malal. 1, p. 131, 396. Ellebel.]

[Εὐσκωμμόνως. V. Εὐσκώμμων.]

Εὐσκωμμοσύνη, ἡ, Dexteritas in scommatis et dicteriis, Pollux 5, c. 45 [§ 161 ῝].

Εὐσκώμμων, ονος, ὁ, ἡ, Dexter in dicendis dicteriis et scommatis. [Pollux 5, 161; Herodian. Philet. p. 442.] ‖ Εὐσκωμμόνως, Cum dexteritate quadam in scommatis jaciendis.

[Εὔσμαλον, Hesychio εὔχαρι. « Pro εὔσμηλον, a σμήλη, Smegma. » Is. Voss.]

Εὐσμερδὴς, Hesychio εὔρωστος, Validus.

[Εὔσμηκτος, ὁ, ἡ, Bene tersus. Maximus Καταρχ. 285, σίδηρος.]

[Εὔσμηνος, ὁ, ἡ, ap. Nonn. Dion. 7, 332 : Ἐὐσμήνοιο μελίσσης, Examinibus gaudentis.]

[Εὐσμιλευτος. V. Εὐσμίλωτος.]

[Εὐσμίλωτος.] Εὐσμίλωτα Hesychio sunt εὖ κατεσκευασμένα, Bene parata : ἀπὸ τῆς λατυπικῆς σμίλης, A cæmentario scalpro. [Potius εὐσμίλευτα, a σμιλεύω, quod est a σμίλη. Nam verbum σμιλόω nusquam mihi lectum. Kusterus.]

Εὐσοίᾳ, Hesych. affert pro εὐθηνίᾳ, σωτηρίᾳ : nec non εὔσοοι pro ἀσφαλῶς σωζόμενοι. [HSt. in Εὔσους :] Superioris porro εὐσοια ab hoc εὔσους derivati meminit Suid. quoque, exponens εὐσθένεια [recte schol. Soph. cod. Laur. εὐθένεια, quod v.], Robur, Virium potentia, afferens hoc hemistichium [Soph. OEd. C. 390], Ζῶντά τ' εὐσοίας χάριν. [Schol. ad l. Soph. : Εὐσοιάν φασι τὴν εὐθένειαν, καθάπερ καὶ ἐν Ἀμφιτρύωνι, « Ἐπεὶ δὲ βλάστοι, τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν, εὐσοιαν ἀρεῖ. »]

[Εὔσοος, ὁ, ἡ, Incolumis. Theocr. 24, 8 : Εὔδετ', ἐμὰ ψυχὰ, δύ' ἀδελφεὼ, εὔσοα τέκνα. Hesych. : Εὔσσοι, ἀσφαλῶς σωζόμενοι. De forma contracta HSt. :] Εὔσους, ὁ, ἡ, Hesychio est non solum ὁ διυτυχῶν, sed etiam εὐκίνητος [Mobilis, a verbo σοῦσθαι] : item nom. propr. herois. [Ἥρως ἐγχώριος. Simile nomen est Soi, quod v.]

[Εὐσπάθητος, ὁ, ἡ, Bene textus. Hesych. : Τρίμιτον, τὸ εὐσπάθητον ἱμάτιον. Eidem in gl. Εὔσπαρτος ἱστὸς, οὗ μήτε ἀραιὸς μήτε πυκνὸς ὁ ἱστὸς ὑπάρχει, εὔσπαρτος restituebat Salmasius, ut esset Bene et attemperate texta tela. ă]

[Εὐσπειρής. V. Εὔσπειρος.]

Εὔσπειρος, ὁ, ἡ, Pulcras spiras faciens, Pulcre se in spiras contrahens, colligens, Pulcre se conspirans. Ex Epigr. [Antipatri Anth. Pal. 6, 219, 3] : Εὐσπείροισι κορύμβοις, pro Corymbis habentibus spiras bene compositas. [Forma Εὐσπειρὴς, in Antipatri Sid. ep. ib. 206, 7 : Τὸν εὐσπειρῆ δὲ δράκοντα.]

Εὐπλαγχνία, ἡ, Animi præstantia, Animositas, Eur. [Rhes. 192.] Item Animus ad miserendum pronus. [Jo. Diac. in Bandini Anecd. v. 76. Boiss. De pestilentia Jo. Malal. p. 482, 11 : Ἐπικράτησε δὲ ἡ εὐσπλ. τοῦ θεοῦ ἐν Βυζαντίῳ ἐπὶ μῆνας δύο. Etym. M. : Φειδὼ, πρόνοια, φεισμονὴ, εὐσπλ. L. Dind.]

[Εὐσπλαγχνίζομαι, Misericordia commoveor. Jo. Chrys. Hom. 3 de Pœnitentia, vol. 4, p. 567 ed. Par. : Ἀλλὰ πατήρ ἐστι φιλόστοργος (deus), μόνος ἀγαθὸς, ὁ εὐσπλαγχνιζόμενος ὑπὲρ πατέρα. Suicer.]

Εὔσπλαγχνος, ὁ, ἡ, oppositum præcedenti ἄσπλαγχνος, significat Animosus : εὐκάρδιος, ἀνδρεῖος, schol. Soph. p. 28. Item Misericors, Pronus ad miserendum. Seu Qui facile commovetur alterius rebus adversis. In Ep. ad Ephes. 4, 32 : Γίνεσθε δὲ εἰς ἀλλήλους χρηστοὶ, εὔσπλαγχνοι, Estote in alios benigni, misericordes. Sic in Ep. 1 Petri 3, [8] : Εὔσπλαγχνοι, φιλόφρονες. [Proprie, Qui robustis est visceribus, ap. Hippocr. p. 89, C : Εὔσπλαγχνον εἶναι. || Adv. Εὐσπλάγχνως, Nectar. Homil. p. 7 ed. Par. 1554. Boiss.]

[Εὔσπολος, ὁ, ἡ, forma Æolica pro εὔστολος, ap. Hesych. : Εὔσπολον, εὔειμον (—μονα, ut videtur), εὐσταλία (hoc alio refert Kusterus).]

Εὔσπορος, s. Ἔὔσπορος, ὁ, ἡ, Fœcundus seminis. [Bene consitus. Aristoph. Av. 230 : Εὐσπόρους γύας. Pollux 1, 227, γῆ. Epigr. Anth. Plan. 4, 295, 3 : Αἴγυπτος εὔσπορος. Meleager Anth. Pal. 4, 1, 36 : Ἐν δ' ἄρ' Ἀνακρείοντα, τὸ μὲν γλυκὺ κεῖνο μέλισμα νέκταρος, εἰς δ' ὀλίγους εὔσπορον ἀνθέμιον. Pro quo Agathias ib. 3, 107 : Καὶ τόσον ἐξ ὀλίγοιο πολυσπερὲς ἄνθος ἀγείρας στέμμα σοι εὐμύθοιο καθήρμοσα Καλλιοπείης. || Mercurii epitheton est ap. Hermetem Stob. Ecl. eth. vol. 1, p. 176, 4.]

[Εὐσπούδαστος, ὁ, ἡ, Dignus cui studeas, quem imiteris. Nicet. Chon. p. 67, A : Εἰς οὐδὲν τέλος εὔχρηστον Ῥωμαίοις κατηντηκότα (πράγματα) ἡ εὐσπούδαστον τοῖς ὕστερον αὐτοκράτορσιν. L. Dind.]

Εὐστάθεια, s. [poetice] Εὐσταθία, ἡ, Stabilitas, Firmitas, Constantia [hoc Gl.]. Plut. [Mor. p. 609, D] : Ἔτι δὲ καὶ περὶ τὰ τοιαῦτα πολλὴν εὐστάθειαν ἐπιδείξω, τὸ κρασύστατον τῶν τέχνων ἀποβαλοῦσα. [Ib. p. 144, E : Μετ' εὐσταθείας καὶ πραότητος. Et similiter alibi quum in Mor. tum in Vitis. L. D. Σὺν ἀπραγμοσύνῃ καὶ εὐσταθείᾳ ζῆν, Philo J. p. 991, A. Hemst.] || Bona constitutio, habitudo, i. fere q. εὐεξία : sic enim accipi videtur ap. Plut. [Mor. p. 135, C], loquentem de Epicureis : Πρὸς τὴν ὑμνουμένην σαρκὸς εὐστάθειαν. [V. Εὐσταθὴς, ibidemque de usu hujus cognatorumque vocc. metaphorico ab Atticistis improbato. Ἡδονὴ int. Hesych.] At εὐσταθία pro Stabilimento citatur ex Sap. 6, [24, ubi rectius al. εὐστάθεια. || Altera forma Strato Anth. Pal. 12, 199, 1 : Εὐσταθίη γὰρ λύεται ἤ τε φρενῶν ἤ τε διὰ στόματος. Hippocr. p. 24, 45 : Πρὸς τοὺς ὄχλους τοὺς ἐπιγινομένους εὐσταθίης (μεμνῆσθαι) τῆς ἐν ἑαυτῷ. Per ι etiam in inscr. Olbiop. ap. Bœckh. vol. 2, p. 133, n. 2070, quum αι sit in alia ejusdem urbis p. 134, n. 2072.]

Εὐσταθέω, Stabilis ac firmus sum. [Quiesco, Gl.] Dicitur etiam de mari, quod placidum ac tranquillum stat, nec ullo ventorum impetu agitatur. Lucian. [Ver. H. 1, 30] : Καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη οὖσα καὶ εὐσταθοῦν τὸ πέλαγος. [Τὸ πνεῦμα καλῶς μὲν εὐσταθοῦν, Alex. Aphrod. Probl. 2, 67, p. 325, 8. Hemst. Plut. Mor. p. 281, B : Πνευμάτων ὄντων οὐκ εὐσταθοῦσιν οἱ ὄρνιθες, οὐδὲ βέβαια σημεῖα παρέχουσι. Eur. Rhes. 317 : Ὅταν πολίτας εὐσταθῶσι δαίμονες, ἔρπει καταντὴς συμφορὰ πρὸς τἀγαθά, librorum scripturæ εὖ σταθῶσι Schneiderus in Lex. substituebat εὐσταθῶσι, vertens Favent, Bene volunt. Sed quum adjectivi et substantivi usum metaphoricum Atticistæ consentiant alienum ab Atticis fuisse nullumque omnino suppetat antiqui scriptoris de verbo exemplum, servanda potius scriptura divisa et conferenda loco Æschyli Sept. 319 : Πρὸς τάδ', ὦ πολιοῦχοι θεοὶ, τοῖσι μὲν ἔξω πύργων ἀνδρολέτειραν καὶ τὰν ῥίψοπλον ἄταν ἐμβαλόντες ἄρεσθε κῦδος, τοῖς δὲ πολίτας καὶ πόλεως ῥυτῆρες εὐέδροί τε στάθητ' ὀξυγόοις λιταῖσιν. Verbum Εὐσταθέω, ut adjectivum εὐσταθὴς, ab Epicureis, nisi fictum, certe frequentatum docet schol. Hom. Il. E, 2 : Θάρσος κατὰ τοὺς Κυρηναϊκοὺς καὶ Ἐπικουρείους εὐσταθεῖν κατὰ διάνοιαν καὶ λόγον ἐν δεινῶν ὑπομοναῖς. Quem l. cum aliis recentiorum, ut Dionysii A. R. 6, 51 : Ὁ μηδένα χρόνον ἡμᾶς εὐσταθεῖν ταῖς διανοίαις ἐῶν πόλεμος· Plut. Mor. p. 1090, A : Ἐν σώματι ψυχὴν εὐσταθοῦντι καὶ ταῖς περὶ σώματος ἐλπίσι τἀγαθὸν θεμέλιον οὐκ ἔστιν ἀφορμὸν διεξαγαγεῖν· Josephi A. J. 15, 5, 3, p. 753 : Πῶς ἂν ἔτι δύναιντο περὶ τὸν βίον εὐσταθεῖν; Appiani Hisp. c. 9 : Λιβύην μὲν οὖν εὐσταθοῦσαν ἐῶμεν, Marci Anton. 5, 18 : Ἐπιδεικνύμενος μεγαλοφροσύνην εὐσταθεῖ, annotavit Lobeck. ad Phryn. p. 283.]

Εὐσταθὴς, ὁ, ἡ, Stabilis, Firmus, Constans, [utrumque in Gl.] i. q. στάσιμος et σταθερός. Ap. Suidam : Αὐτὸς γὰρ λαβὼν ἄνεμον εὐσταθῆ παρεκομίζετο παρὰ τὴν χώραν ἀκινδύνως πλέων, Ventum stabilem et firmum, et qui flare non desistebat. Nisi aliquis malit Secundum, Lenem et placidum, ut dicitur εὐσταθοῦν πέλαγος. [Apoll. Rh. 4, 820 : Αἰόλον ὠκείας ἀνέμων ἅϊκας ἐρύξειν νόσφιν ἐϋσταθέος Ζεφύροιο.] Ap. Hom. εὐσταθὲς μέγαρον, Ædes stabili et firmo fundamento nitentes, Bene fundatæ. Il. Σ, [374] : Ἑστάμεναι περὶ τοῖχον ἐϋσταθέος μεγάροιο. [Sic alibi sæpe. Θαλάμου Ψ, 178. Manetho 4, 338 : Ἀρχὰς καὶ σταλίκεσσιν ἐϋσταθέεσσι.] Alibi εὔπηκτον dicit. Herodian. autem 2, [6, 8] : Οἱ μὲν σεμνότεροί τε καὶ εὐσταθέστεροι τῆς συγκλήτου βουλῆς, Gravitate et auctoritate præditi, Polit. [Foes. OEc. Hipp. : « Εὐσταθέες νοῦσοι dicuntur Hippocrati Morbi constantes, certi, tempestivi, qui facile consistunt, quieti et stabiles, quibus ἀκατάστατοι opponuntur aph. 8, l. 3, et Epid. p. 997, E. Sunt autem qui temporibus suis universalibus præstitutum a natura ordinem servant. Καῦσοι πάνυ εὐσταθεῖς, Febres ardentes valde mites et blandæ aut facillime consistentes etc. Galen., ἐπιτεχεῖς πάνυ καὶ ταχέως καθιστάμενοι, μετριωτάτους καὶ λυθῆναι ῥᾳδίους exponit. Idem quoque τὰ εὐσταθέα significare scribit ἐν ἴσῳ τῷ μίτρῳ καὶ οὐδὲν ὀλέθριον ἔχοντα, Velut in æquilibrio posita et nihil periculi habentia. Οὐκ εὐσταθὲς θέρος Æstas non stabilis dicitur et quæ probe præstitutam sibi a natura temperiem non servat, neque naturæ suæ constat, in his quæ adjecta sunt ad finem st. pest. l. 3 Epid. » || Phrynichus Epit. p. 282 : Εὐστάθεια ἡ εὐσταθής. Πόθεν καὶ ταῦτα εἰς τὴν τῶν Ἑλλήνων φωνὴν εἰσερρύη, ἀδοκιμώτατα ὄντα, φροντίδος ἄξιον. Ἀλλὰ σὺ ἐμβρίθεια λέγε καὶ ἐμβριθὲς. Et similiter Tho-

mas p. 301. Post Epicurum ap. Plut. Mor. p. 1089, D: Τὸ εὐσταθὶς σαρκὸς κατάστημα, de quo Cleomedes Cycl. theor. 2, 1, p. 112 ed. Bak.: Ἐπεί γε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ κατὰ τὴν ἑρμηνείαν αὐτῷ (Epicuro) διεφθορότα ἐστὶ, σαρκὸς εὐσταθῆ καταστήματα λέγοντι, usurparunt plurimi recentiorum, velut Plut. ipse Mor. p. 44, B: Σιγῇ καὶ βαρύτητι καταπλάστῳ καὶ σχηματισμῷ θηρώμενος δόξαν εὐσταθοῦς καὶ βάθος ἔχοντος ἀνδρός· 611, A: Ἐξ ὀρθῶν ἐπιλογισμῶν εἰς εὐσταθῆ διάθεσιν τελευτώντων· Pompej. c. 4: Ὀξὺς ἅμα καὶ παρ' ἡλικίαν εὐσταθής. Lucianus qui dicitur Amor. c. 43: Ταυτὶ μὲν οὖν εὐσταθοῦς βίου τεκμήρια. Dionys. De adm. vi Dem. c. 36, p. 1067, 4: Οἱ μὲν τὴν εὐσταθῆ καὶ βαρεῖαν καὶ αὐστηρὰν καὶ φιλάρχαιον καὶ σεμνὴν καὶ φεύγουσαν ἅπαν τὸ κομψὸν ἐπιτηδεύουσιν ἁρμονίαν. Hierocles ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 11: Βίου διεξαγωγὴν εὐσταθοῦς· 13: Ἐν ἀνδρὸς ἀποδημίαις εὐσταθῆ διατηρῆσαι τὸν οἶκον. Philo p. 253: Τὸ εὐσταθὶς τῆς ψυχῆς. Athen. 1, p. 4, D: Τὸν βίον εὐσταθεῖς οὐκ ἐγχειρογάστορες. De sensibus vacillantibus et quasi ruinosis οὐκ εὐσταθεῖς ponit Pollux 2, 16.]

|| Εὐσταθῶς, Constanter [Gl.], Firmiter, Tuto. Appian. ap. Suid.: Ὁ δὲ ἱστρατοπέδευσεν εὐσταθῶς ἧπερ ἐβούλετο, i. e. ἀσφαλῶς, βεβαίως, Tuto, et ita ut loco nullis incommodis moveretur. Herodian. 7, [4, 2]: Πρῶτοι ὅπλα ἐκίνησαν ἐς τε ἀπόστασιν εὐστ. ὥρμησαν Αἴδυες. [Διαλέγεσθαι τινὶ εὐστ., cui oppositum ἀρχεσθαι φιλονεικεῖν, Diog. L. 7, 182. Hemst. Forma soluta Εὐσταθέως in inscr. Mytilenæa ap. Boeckh. vol. 2, p. 196, n. 2189: Στροταγήσαντα ἀγῶς καὶ εὐστ.]

[Εὐσταθία. V. Εὐστάθεια.]

[Εὐστάθιος, ὁ, Eustathius, n. viri, ap. Agathiam Anth. Pal. 7, 602, 1. Notissimum est exemplum archiepiscopi Thessalonicæ. Alios recenset Fabricius in Bibl. Gr.]

[Εὐσταθμία, ἡ, Justum pondus. Oribas. p. 68 ed. Mai.: Πᾶν μὲν τὸ μετέχον ἀριμύτητος περιαιρετέον, δέχα τῶν εἰς τὰς ἀρτύσεις καὶ τὰς συμμέτρους εὐσταθμίας ἐπιτηδείων. L. Dind.]

[Εὔσταθμος, ὁ, ἡ, Pensans, Gl. «Qui est boni, justi ponderis, Pand.» Lex. Gr.-Lat. ap. P. Baldvin 1611.]

[Εὐστάθμως. Hippocr. p. 588, 43: Εἶμα καθαρὸν καὶ βεβυσμένον εὐσταθμῶς (sic) ἴσον τοῖσιν εἰρίοισιν. Foes. p. 713: «Sic quidem legunt exempll. omnia: quæ lectio etsi ferri potest, ut par exacte et ad amussim æquale pondus ad lanas indicet (ut sit εὐσταθμῶς i. q. ἐπὶ στάθμην aut κατὰ στάθμην), συστάθμως tamen cum Cordæo lego, itaque ap. Galenum in Exegesi (p. 574) legendum censeo, ut συστάθμως ἰσοστάθμως explicetur. Aut certe σύσταθμον pro εὐσταθμῶς ἴσον Galenum hic legisse est vero magis simile.»]

[Εὐστᾶθῶς, ὁ, Eustathus, n. viri in Labbei Collectione Conciliorum vol. 2, p. 1582.]

[Εὐσταθῶς. V. Εὐσταθής.]

[Εὐστάλεια, ἡ, Levitas, i. e. Succinctus et expeditus habitus. Plut. Sertor. c. 13: Πᾶσαν μεταβαλλομένῳ μεταβολὴν εὐσταλίᾳ καὶ κουφότητι τῆς Ἰβηρικῆς στρατιᾶς. Scrib. εὐσταλείᾳ. Altera enim Ionica forma est, qua utitur Hippocr. p. 839, G: Γόνυ δὲ εὐηθέστερον ἀγκῶνος διὰ τὴν εὐσταλίην καὶ τὴν εὐρυίην.]

Εὐστάλὴς, ὁ, ἡ, Qui bene instructus est, s. Decenter ornatus. Lucian. Tim. [c. 54]: Τὸ σχῆμα εὐσταλὴς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολήν. Nisi malis Sedatum oris habitum præferens. [Plat. Menon. p. 90, A: Κόσμιος καὶ εὐσταλὴς ἀνήρ.] Cui adde hoc Diodori comici ap. Athen. 6, [p. 239, D] de parasito, Εἰσέρχομαι ἐνθάδε, ubi nimirum toros et mensas stratas foresque patentesque videro, Ἥδη σωπῇ, καὶ ποιήσας εὐσταλῆ Ἐμαυτὸν, ὥστε μὴ ἐνοχλεῖν τὸν συμπότην, Πάντων ἀπολαύσας τῶν παρατεθέντων, πιὼν, Ἀπέρχομ' οἴκαδ', Et bene me componens ut compotori molestus non sim. [Plut. Sol. c. 12: Εὐσταλεῖς ἐποίησε ταῖς ἱερουργίαις καὶ περὶ τὰ πένθη πρστέρους.] Item homo frugi εὐσταλὴς dicitur. Sic enim Bud. Annott. in Epistt. priorr.: Frugi homo est, qui administrandæ rei œconomicæ et familiaris peritus est, ὁ ἀκριβῶς διαιτώμενος, ἀκριβὴς τὰ περὶ τὴν δίαιταν, ὁ εὐσταλὴς καὶ λιτὸς, ὁ φειδόμενος. [Dio Cass. Exc. p. 50, 43: Ταῖς διαίταις εὐσταλεῖς ὄντες. Plut. Cat. maj. c. 18: Προστίμησε τρεῖς χαλκοῦς τοῖς χιλίοις, ὅπως βαρυνόμενοι ταῖς ἐπιβολαῖς καὶ τοὺς εὐσταλεῖς καὶ λιτοὺς ὁρῶντες ἀπὸ τῶν ἴσων ἧττονα τελοῦντας εἰς τὸ δημόσιον ἀπαγορεύσωσιν.] Rursum εὐσταλὴς καὶ ἕτοιμος, Succinctus paratusque: et τὸ εὐσταλὲς, Succinctum esse. Herodian. 3, [8, 9]: Τοῦ πρὸς τὸν πόλεμον εὐσταλοῦς τε καὶ ἑτοίμου ἀλλότρια ἐνομίζετο, sc. in militibus, i. e. Succinctos eos paratosque ad bellum minime præstitura putabantur. Εὐσταλεῖς dicuntur etiam Ii qui leviter armati sunt, ideoque expediti. Thuc. 3, [22]: Ἦσαν δὲ εὐσταλεῖς τε τῇ ὁπλίσει, καὶ τὸν ἀριστερὸν μόνον πόδα ὑποδεδεμένοι, schol. εὔζωνοι. [De exercitu etiam Æsch. Pers. 795: Ἀλλ' εὐσταλῆ τοι λαοῦν ἀροῦμεν στόλον. De levis armaturæ militibus Plut. Crassi c. 25: Ἱππόμενος κοντοῖς εἰς εὐσταλῆ καὶ γυμνὰ σώματα τῶν Γαλατῶν. De armatura levi Dionys. A. R. 7, 59: Ὁπλισμὸν εὐσταλέστερον. De vestitu Plut. Mor. p. 813, E: Εὐσταλεστέραν δεῖ τὴν χλαμύδα ποιεῖν. De equite Xen. Eq. 7, 8: Οὕτω γὰρ εὐσταλέστατος ὁ ἱππεὺς ἔσται. Aristot. H. A. fin.: Ἐὰν γὰρ ᾖ εὐσταλὴς καὶ μὴ ἔχουσα αὔξησιν (ἡ ὑστέρα), δῆλον ὅτι οὐκ ἐν ἐκείνῃ τὸ πάθος. Foes. OEcon. Hipp.: «Εὐσταλέστερον τὸ σωμάτιον, Expeditius corpusculum pueri et levius, p. 261, 10. Εὐσταλέστατα περιβάλλειν, Maxime contracta et collecta aut succinctissima ac expeditissima lintea articulis obvolvenda esse, p. 743, F, ubi Galen. In angustum collecta et contracta exponit, iisque explicata opp. Τὸ ἄρθρον τοῦ μηροῦ εὐσταλέστερον, Femoris articulus expeditior, h. e. Tenuior et contractior, p. 775, H, ubi ὀλίγον κατὰ τὸν ὄγκον exp. Galenus.» Plut. Mario c. 34: Οὐκ εὐσταλὴς γεγονὼς ἐν γήρᾳ τὸν ὄγκον, ἀλλ' εἰς σάρκα περιπληθῆ καὶ βαρεῖαν ἐνδεδωκώς· Mor. p. 123, A: Εὐσταλὲς τὸ σῶμα καὶ κοῦφον παρασκευάζοντας. Conf. 127, D. 940, C: Εὐσταλεῖς εἶναι τοῖς σώμασι. Improprie, Περιεξεσμένον ἔχει τι ἡ ἑρμηνεία ἡ πρὶν καὶ εὐσταλὲς, Demetr. Π. ἑρμ. § 14. De victu s. prandio modico Oribas. p. 63 ed. Mai.: Δι' ὑδροποσίας καὶ διαίτης εὐσταλοῦς· 68: Ἔστω τὸ μὲν ἄριστον καὶ τῷ πλήθει εὐσταλὲς καὶ ταῖς ποιότησιν ἀποίκιλον. || De expedita navigatione Soph. Phil. 780: Γένοιτο δὲ πλοῦς οὔριός τε κεὐσταλής. V. Εὔστολος. || De machina Philo Belop. p. 72, C. L. Dind.]

|| Εὐσταλῶς, Decenti cultu s. ornatu, Composite. Lucian. [Hermot. c. 18]: Ἑώρων γὰρ αὐτοὺς κοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὐστ. Cui similem l. v. in Εὐσταλής. Item Expedite, Herodian. 4, [15, 3]: Τῶν κούφως καὶ εὐσταλῶς ἐκτρέχειν δυναμένων πληρώσαντες, Expeditis militibus quibus facilis esset excursio, Polit. [Photius in Lex. v. Εὐπετῶς. Pollux 7, 43. || Forma Ion. et poet. Εὐσταλέως Oppian. Cyn. 1, 97: Εὐστ. δὲ χιτῶνα καὶ εἰς ἐπιγουνίδα πήξας ἑλκέσθω. Quintus 1, 622. «Hippocr. p. 741, D, ἱμάτιον εὐσταλέως de medici veste dicitur quæ sit composita, succincta, bene instructa et decenter ornata et neque adstricta nimis aut adducta neque fluxa sit, sed expedita et collecta. Περισταλμένως Erotiano et Galeno. P. 25, 13, εὐσταλέως πρήσσειν ἅπαντα, Omnia succincte et expedite facere jubet. P. 841, H: Εὐστ. ἐπὶ μήκει τοῦ μηροῦ ἄρθρον κινέεται, Pro longitudine contractus.» Foes. OEc. Hipp.]

[Εὐσταλία. V. Εὐστάλεια.]

[Εὐσταλῶς. V. Εὐσταλής.]

[Εὐστάφυλος, ὁ, ἡ, Uvis abundans. Cyrill. Al. Hom. Pasch. 27, p. 315, ἀμπελών. Cit. Suicer. ἄν]

[Εὐστάφυλος, ὁ, Eustaphylus, n. viri fictum apud Aleiphr. Ep. 3, 22. L. Dind.]

Εὔστάχυς, ὁ, ἡ, Bonas spicas ferens, Spicis abundans, Fœcundus spicarum, σταχύων εὔπορος, ut in Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 11, 365, 4] legitur σταχύων ἄρθονος εὐπορίη. Eur. [Hec. 597, ubi recte εὖ στάχυν] εὔσταχυς καρπὸς, et εὔσταχυς σπόρος. In Epigr. [Philippi Thessalon. Anth. Pal. 6, 36, 3] item εὔσταχυς ἠλικίη. [Agathiæ ib. 7, 589, 6. Id. ib. 3, 276, 8: Τεκέων εὔσταχυν ἀνθοσύνην. Ap. Nicandr. Th. 604: Νάρου εὐστάχυος, al. male εὐσταθέος. Forma soluta in orac. ap. Heliodor. Æth. 2, 26, p. 107: Εὐστάχυος παρὰ Νείλου.] Ap. Theophr. legitur etiam Εὔσταχες, H. Pl. 4, 4 [3, 3], de loto: Ἔνιοι δὲ, τὸ τοῦ λωτοῦ δένδρον θαμνώδες εἶναι καὶ κολύκλαδον, τῷ στελέχει δὲ εὔσταχες [εὔπαχες]. Ubi Gaza, Caudice firmo vel fideli: aliam lectionem secutus, ut videtur; nam hoc εὔσταχες mendosum esse, satis liquido apparet. Si enim esset ab εὔσταχυς, scr. foret εὔσταχυ. [Ut est ap. Planud. Interpr. Gr. Boethii p. 26: Ἀήιον ὡς νέον εὔσταχυ φέρῃ. L. D.] Forsan εὐσταθὶς legit Gaza.

[Εὔσταχυς, ὁ, Eustachys, n. viri fictum ap. Alciphr. Ep. 3, 18, 19. L. Dind.]

[Εὐστέγαστος. V. Εὐσκέπαστος.]

[Εὐστεγὴς, ὁ, ἡ, Bene tectus. Schol. Lycophr. 350: Εὐστεγεῖς (al. εὐπαγεῖς) καὶ εὐωρόφους θαλάμους.]

[Εὐστειλος, ὁ, ἡ, Pulchram s. Bonam ansam habens, restituebat Kusterus in gl. Hesychii post Εὐσταλὴς posita: Εὔστειλον, καλὴν λαβὴν ἔχουσαν.]

[Εὔστειρος, η, ον, Bonam carinam habens. Apoll. Rh. 1, 400: Εὐστείρης οἰήια νηός. Εὐτρόπιδος int. schol.]

[Εὐστιλέχης, ὁ, ἡ, Qui bonos ramos s. stipitem bonam habet. Hesych.: Εὐαρίστατα, εὐστιλέχη. Εὐπρέμνους, εὐστιλέχεσιν. De accentu paroxytono v. Epimer. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 158, 28.]

Εὔστερνος, ὁ, ἡ, Qui bono pectore est, s. firmo ac valido, Pectorosus. [Pollux 2, 162, ubi tamen deest in cod. Manetho 4, 96: Εὐστέρνοιο λέοντος.] Geopon. [17, 2, 1]: Ἐκλεκτέον εὐστέρνους, πλατυνώτους· pro his Columellæ, Parandi sunt boves pectore magno, armis vastis. Idem Colum. 8, 2, de gallinis: Sint ergo matrices probi coloris, robusti corporis, quadratæ, pectorosæ. Plin. 14, 22: Ad hæc pertinet pectorosa cervicis repandæ ostentatio. [V. Εὔτυκτος.]

Ἐϋστέφανος, ὁ, ἡ, Pulcre coronatus, Eleganti redimitus corona: Δημήτηρ, Hesiod. [Op. 298, et H. in Cer. 224, etc. Κελαδεινὴ (Diana) Hom. Il. Φ, 511. Ἀφροδίτη vel Κυθέρεια, Od. Θ, 267, 288, Σ, 193, Hesiod. Theog. 196, 1008, Rufinus Anth. Pal. 5, 87, 5. Κύπρις alius ib. 9, 325, 4. Οὐρανίη 7, 616, 2. Nereis Ἁλιμήδη Hesiod. Th. 255. De quo dearum epitheto conf. Viscont. *Mus. Pio-Cl.* vol. 1, p. 27. || Aristoph. Nub. 307: Εὐστέφανέ τε θεῶν θυσίαι θαλίαι τε. Oppian. Cyn. 1, 462: Εὐστέφανοι λειμῶνες, Pulchras habentes coronas.] Item εὐστέφανος Θήβη [Sc. 80, Th. 978, Hom. Il. T, 99], pro Thebæ bene muris cinctæ, Pulcris cinctæ muris. [Dionys. Per. 369: Ἱμερτὸν πτολίεθρον εὐστεφάνοιο Κρότωνος. Quod schol. et Eust. male interpretantur διὰ τὸ πολλοὺς Κροτωνιάτας ἐν τοῖς καθ' Ἑλλάδα ἱεροῖς ἀγῶσι νικῶντας στεφανοῦσθαι, similiterque Eust. ad l. Hom. Il. T, 99, ubi et alias duas addit loci Homerici non meliores interpretationes τὴν κύκλῳ ἀγαθοῖς οἷον στεφανουμένην, vel ὁμωνύμως τῇ ἡρωίνῃ Θήβῃ εὐκόσμῳ οὔσῃ εὐστέφανον. Quas satis refellit Pind. Pyth. 2, 58, de Syracusis dicens: Πρύτανι κύριε πολλᾶν μὲν εὐστεφάνων ἀγυιᾶν, ubi schol. ὑψηλῶν ἢ εὖ τετειχισμένων. Epigr. Anth. Pal. App. 336, 2: Τήνδε πόλιν... τείχεσι μαρμαίρουσαν εὐστεφάνοις ἐνὶ πύργοις. V. Εὐστεφής. || Figurate etiam Const. Manass. Chron. 103: Τὸν οὐρανὸν εὐστέφανον τοῖς ἄστρασι γενέσθαι. L. Dind.]

Εὐστεφὴς, ὁ, ἡ, Bene coronatus, s. Pulcra corona cinctus, Pulcro redimitus tempora serto. At dialysi poetica dicitur Ἐϋστεφὴς, ut εὐστέφανος. [Maximus 529: Δηοῦς εὐώδινος ἐϋστεφέος τ' Ἰοβάχου. || De compitis, ut εὔστεφανος ap. Pindarum, in oraculo apud Socrat. H. E. 4, 8, p. 220, et Ammian. Marc. 31, 1, 5: Ἐϋστεφέας κατ' ἀγυιάς. L. Dind.]

Εὐστέφιος, ex Epigr. affertur [per errorem] pro Bene coronatus. Ap. Suidam autem Εὐστέφιος est n. propr. σοφιστοῦ cujusdam. [Εὐστεφῷ inscripta ep. Isidori Pel. 4, 128, p. 484, A. L. Dind.]

[Εὔστηθος, ὁ, ἡ, Qui est pulchro pectore. Is. Porphyrog. in Allat. Exc. p. 303, 314. Boiss. Chr. Pasch. p. 688 meæ ed. L. D. Tzetz. Posth. 470.]

[Εὐστήριατος, ὁ, ἡ, Bene fultus, Firmus. Schol. Æsch. Sept. 297.]

Εὐστιβὴς, ὁ, ἡ, opp. præcedenti ἀστιβὴς, et significat Bene tritus calcatusque pedibus gradientium: ὁδὸς, Via bene trita et calcata a viatoribus; χῶρος, Locus viatorum pedibus bene tritus. Suidas affert ex Epigr. [Anth. Pal. 6, 23, 2]: Εὐστιβὲς αἰθυίαις ἰχθυδόλοισι λέπας, et exp. καλὴν βάσιν ἔχον. [Hesych. habet Εὐστειβὲς, καλῶς πεπατημένον, τετριμμένον. Sed analogia requirit ut scribatur εὐστιβὲς, quemadmodum dicitur ἀστιβὲς, περιστιβές. Nec aliter ap. Cyrill. Al. In c. 56 Jesaiæ p. 808: Εὐστιβὲς καὶ σὺν ἰδρῶτι βάσιμος ὁδός· l. 9 In Jo. p. 775: Κατὰ τὴν εὐστιβῆ καὶ ἁπλουστέραν τοῖς πολλοῖς θεωρίαν, Planam et simplicem. L. 11, p. 976: Δεῖται ἀναγκαίως ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τῆς ἄνωθεν συνεργείας καὶ χάριτος... εὐστιβῆ ἀποτελούσης τὴν ... τῆς δικαιοσύνης ὁδόν. Suicer.]

[Εὔστικτος, ὁ, ἡ, Bene variegatus. Oppian. Cyn. 1, 335: Εὐστίκτοισι περὶ χροιῇσι γράφουσι.

Εὔστιπτος, ὁ, ἡ, Bene calcatus. Apoll. Arg. 2, [30]: Εὔστιπτον φᾶρος, schol. εὐπλεκτον [et εὔστριπτον παρὰ τὸ στείβω, ὅθεν καὶ στιβὰς καὶ στιβεῖς, οἱ κναφεῖς]. Potestque duobus modis intelligi, vel Bene calcatum a textore, quum licium stamini adderet, ideoque densum et bene textum, s. πολυσπαθές: vel Bene calcatum a fullone, ideoque bene politum et mundum.

[Εὔστιχος vitium scripturæ ap. Hesych. in gl. Εὐερκέος, εὐστίχου, pro εὐτείχου, ut videtur. V. Εὐστίχης.]

Εὔστολος, ὁ, ἡ, s. Ἐΰστολος, dialysi poetica, Bene indutus, Pulcre ornatus. [Habilis, Gl. Schol. Eur. Phœn. 168: Εὔστολος ἐν ὅπλοις χρυσοῖς. Schol. Hom. Il. A, 429: Ἐϋζώνοιο γυναικός) καλῆς καὶ εὐστόλου. De vestibus schol. Eur. Hec. 243: Εὐστόλοις ἐνδύμασιν.] Et τὸ εὔστολον, Ornatus, Decorum. Item Bene instructus, Apoll. Arg. 1, [603: Ὅσσον ἐς ἐνδιάν κεν] εὔστολος ὁλκὰς [ἀνύσσαι], Navis oneraria bene instructa. [Soph. Phil. 516: Ἐπ' εὐστόλου ταχείας νεώς. Utroque l. rectius vertitur Expedita, Celeris, ut supra εὐσταλής. || De statura Jo. Malal. p. 103, 5: Ἦν δὲ ἡ Τέκμησσα τῇ ἡλικίᾳ εὔστολος. Itaque ibid. p. 91, 8: Ἡ γὰρ Ἑλένη ἦν τελεία, εὔστολος, εὔμασθος, non est ad vestitum referendum hoc epitheton, ut putabat Chilmeadus. || Adv. Εὐστόλως restituendum conjecerunt nonnulli in gl. Hesychii Εὐζώνως, εὐστόχως, quæ rectius ad dativum adjectivi referri videtur.]

[Εὔστολος, ὁ, Eustolus, n. viri fictum ap. Alciphr. Ep. 1, 25. Sidetæ olympionicæ ol. 223 ap. Eusebium Maji p. 161 s. in Crameri Anecd. Gr. Paris. vol. 2, p. 152. L. Dind.]

Εὐστομάχια, ἡ, Bonus ventriculus, s. Ventriculi affectio bona, Ventriculus bene se habens, s. bene affectus, ἡ ἀγαθὴ τοῦ στομάχου διάθεσις. Item, Sapor stomacho gratus, Gratia saporis stomacho jucundi. Dioc. 2, 18, de carnibus viperinis: Ἀποτίθενται, ἐνίοτε μιγνυμένου πρὸς εὐστομαχίαν αὐτοῖς ναρδοστάχυος ἢ φύλλου. Sic enim reposuere quidam eo loco, quoniam Plin. 29, 6, de carne viperina itidem loquens, ait, Exuritur in olla cum sale, quem lingendo claritatem oculorum consequuntur, et stomachi totiusque corporis festivitates. Marcellus contra retinendum dicit εὐστομίαν, quod in antiquis legitur codd.; agere enim Diosc. περὶ ἁλῶν τῶν ἡδυσμένων καὶ πρὸς ἡδονὴν ἐσκευασμένων. Sicut Galen. 11 Simpl. c. 1, dicit viperinam carnem ἀναμίγνυσθαι τοῖς ἐσκευασμένοις εἰς ἡδονὴν ἁλσίν. Eodem voc. εὐστομαχία utitur et Hicesius ap. Athen. 7, [p. 298, B] dicens ὡς αἱ ἐγχέλεις εὐχυλώτεραι πάντων εἰσὶν ἰχθύων, καὶ ὅτι εὐστομαχίᾳ διαφέρουσι τῶν πλείστων, Stomacho sunt gratiores quam plurimi alii. Sin εὐστομία legeretur, significaret, Saporis gratia gustusque suavitate plurimis præstare.

Εὐστόμαχος, ὁ, ἡ, Bonum habens stomachum, Cujus stomachus bene habet s. bene affectus est. Cibaria etiam dicuntur εὐστόμαχα, Quæ stomacho conveniunt, i. e. vel utilia sunt, vel grata, ac eum corroborant: ut εὐστομα dicuntur Quæ ori sunt vel grata vel utilia: qualia sunt, inter alia, quæ astrictoriam vim habent. Diosc. 2, 128 de faba Ægyptia: Ἔχων δύναμιν στυπτικὴν καὶ εὐστόμαχον. Diphilus ap. Athen. 3, [p. 73, A, ubi nunc εὔστομον] radicem ejus dicit esse εὐστόμαχον καὶ τρόφιμον. Rursum Diosc. 1, [171] de Celti, sive loto, Καρπὸν φέρει γλυκὺν, βρώσιμον, εὐστόμαχον· de quo Theophr. H. Pl. 4, 4: Ἐσθιόμενος δὲ ἐν τοῖς λωτοφάγοις καλουμένοις (sc. ὁ τοῦ λωτοῦ καρπὸς), γλυκὺς, ἡδὺς, καὶ ἀσινὴς, καὶ ἔτι πρὸς τὴν κοιλίαν ἀγαθός. Unde Plin. 13, 17: Ferunt ventris non sentire morbos, qui eum mandant. Ita Dioscoridi εὐστόμαχος i. fuerit q. Theophrasto ὁ πρὸς τὴν κοιλίαν ἀγαθὸς, Bonus et utilis ventri: itidemque στόμαχος i. fuerit q. ἡ κοιλία, Ventriculus s. Venter, ciborum sc. receptaculum, et concoctorium, ut ita dicam. [Plut. Mor. p. 136, F, de quo l. conf. Εὔστομος in fine. || Adv. Εὐστομάχως, Parmenio Anth. Pal. 11, 4, 3: Εὐστ. ἀπορέγχειν. Figurate Cic. Ad Att. 9, 5, 2: «Finge me quamvis εὐστομάχως hæc ferentem.»]

Εὐστομέω, Suavem et concinnum ore cantum modulor: ut εὔστομος cantus dicitur Qui vocalis est et concinnus. Soph. OEd. C. fere initio [18]: Πυκνόπτεροι

δ' ἴσω κατ' αὐτὴν εὐστομοῦσ' ἀηδόνες, schol. εὐφθογγοῦσιν, εὐφώνως ᾄδουσιν, Dulcisone canunt. Seneca Agam.: Non quæ verno nobile carmen Ramo cantat querula aedonis Ityn in varios modulata sonos. [Philostr. V. Soph. 2, 10, 5, p. 589: Ἡκροῶντο δὲ ὥσπερ εὐστομούσης ἀηδόνος.] || Ex Horat. redditur etiam Ore rotundo loquor. [Lucian. Tragop. 180: Ὁ γὰρ μεταλαβὼν τῶν ἐμῶν μυστηρίων πρῶτον μὲν εὐθὺς εὐστομεῖν διδάσκεται, τέρπων ἅπαντας, εὐτραπέλους λέγων λόγους. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 51, E: Βραδύγλωσσος μὲν γὰρ ὁμολογουμένως καὶ εὐστομεῖν οὐκ εἰδὼς ὁ πάλαι νόμος. L. D.] || Ore s. Lingua faveo, εὐφημέω, εὐγλωττέω, Dico bona verba, ut infra εὐστομ' ἔχω. Aristoph. Nub. [833]: Εὐστόμει, Καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον ἀνδρας δικαίους Καὶ νοῦν ἔχοντας. [Æsch. Cho. 997: Τί νιν προσείπω, κἂν τύχω μαλ' εὐστομῶν; Herodian. Philet. p. 474 Piers., 469 Lob.: Εὐστομεῖν ἀντὶ τοῦ εὐφημεῖν. Aristid. vol. 1, p. 507: Τοὺς μὲν παῖδας κελεύομεν εὐστομεῖν, κἂν τοῖς διδασκαλείοις καὶ κατ' οἰκίαν προσδιδάσκοντες ὡς ἃ ποιεῖν αἰσχρὸν οὐδὲ λέγειν καλόν. Εὐγλωττεῖν int. Thom. p. 394.]

Εὐστομία, ἡ, quod exp. Bona pronuntiatio: ut εὔστομος, Bene pronuntians. Exp. etiam Oris festivitas, sicut εὔστομος, Qui est ore arguto et canoro. [De oratione Dionys. De comp. vv. p. 53, 12: Τάττω δὲ ὑπὸ μὲν τὴν ἡδονὴν τὴν ὥραν καὶ τὴν χάριν καὶ τὴν εὐστομίαν καὶ τὴν γλυκύτητα· De Lysia 12, p. 477, 12: Τὴν χάριν οὐ προσβάλλουσι τὴν Ausiakὴν οὐδὲ τὴν εὐστομίαν ἔχουσιν ἐκείνης τῆς λέξεως· Epist. ad Pomp. 5, p. 782, 4: Εὐστομίαν τινὰ φυσικὴν εἰσφέρεται (Philistus) κατὰ τὴν ἑρμηνείαν· De adm. vi Dem. 13, p. 994, 13: Φυσική τις ἐπιτρέχει τοῖς Λυσίου λόγοις εὐστομία καὶ χάρις. L. D. Εὐστ. τοῦ κώλου, Rotunditas quædam, et plenitudo, quam membrum ex collocatione idonea consequitur. Dionys. H. De comp. vv. c. 7: Πολλάκις τοιγὰρ μὲν τὸ κῶλον τούτου προτεθὲν ἢ ἐπὶ τούτῳ τεθὲν εὐστομίαν τινὰ ἐμφαίνει ἢ σεμνότητα. Ejus universalis virtus est suavitas quædam et dignitas; itaque opp. τὸ ἄχαρι. Plato Cratylo (p. 404, D): Νῦν τῆς Φερρεφάττης ἐκκλίνουσι τὸ ὄνομα, Φερσεφόνην λέγοντες, εὐστομίαν περὶ πλείονος ποιούμενοι τῆς ἀληθείας, Suavitatem soni majoris quam veritatem æstimantes: v. Κακόστομον. (Conf. p. 412, E; 414, C.) Deinde etiam de Suavi eloquentia dicitur, ut εὐγλωττία, et εὐέπεια. Unde Philostr. Adrianum sophistam dicit ὡς εὐστομοῦσαν ἀηδόνα, Ut suave canentem lusciniam. Conf. Eunap. Maximo 72, et Theophil. Coryd. Ἐκδ. Ῥητ. ap. Fabr. B. Gr. 13, p. 668, it. Wernsd. ad Himer. Eclog. 14, p. 199. Sic et Synes. De Dione p. 35, cujus non solum εὐστομίαν laudat, sed et τὴν περιβολὴν τῆς γλώττης, et ἐπιμέλειαν τῆς φωνῆς, in universum tamen nil nisi summam ejus in dicendo suavitatem s. suavem facundiam significans: quemadmodum Philostr. in l. a Synesio ibid. laudato ὑπερφωνοῦντας ῥήτορας, oratores in dicendo eximios appellat. Ernesti. Lex. rhet. Idem Synes. p. 176, C: Τῇ τῆς γλώττης εὐστομίᾳ καὶ χάριτι. Tibicinis quænam sit εὐστομία, Philostr. V. Ap. 5, p. 205, 1, 4. Heusde. Amelius in Porphyr. Vit. Plotini 17, p. 120 cum annot. Creuzer. Dicacitas, Eloquentia, Gl. De avibus Ælian. N. A. 17, 23. Significatione angustiori Etym. M. p. 346, 44: Τὸ ν ἔγκειται δι' εὐστομίαν, Suavioris pronuntiationis caussa. || De laude apud Pollucem 5, 117: Ἔπαινος, εὐφημία, εὐλογία, ἐγκώμιον· βίαιον δὲ τὸ καλλιλογία καὶ εὐστομία. L. D.] Item εὐστομία dicitur Sapor ori gratus, sicut εὔστομος, Qui est sapore ori grato. Theophr. [C. Pl. 6, 16, 8]: Χρὴ δὲ καθόλου πειρᾶσθαι διαιρεῖν εἰ ἐν τῷ χυλῷ ἡ εὐστομία καὶ ἡ γλυκύτης. Idem, Μαλακωτέρα γὰρ ἡ ταύτης ὁσμὴ κερασυμένη καὶ γλυκυτέρα γίνεται· ταυτὸ δὲ τοῦτο συμβαίνει καὶ ἐπὶ τῶν χυλῶν· ἔνιοι γὰρ δέονται μίξεως πρὸς εὐστομίαν, Ad saporis gratiam et suavitatem, s. Ut sapor ori gratus sit, Ut succus ori suavis sit.

Εὔστομος, ὁ, ἡ, Qui pulcro ore est: item Qui magno ore est, ut εὐστερνος dicitur Qui amplo pectore est, Pectorosus: i. prope q. εὐρύστομος. Xen. Cyn. p. 571 [4, 2], de canibus: Ποδώκεις, καὶ ἀπὸ τῶν προσώπων φαιδροὶ, καὶ εὔστομοι. Pag. præcedente dicit ἄστομοι. Itidem εὔστομα ποτήρια, Pocula amplo s. patulo ore aut labro. Lucian. [Lexiph. c. 7]: Εὐρυχαῆ τε καὶ ἄλλα εὔστομα. Item εὔστομος λιμὴν ap. Polluc. [1, 100; 2, 100], Qui est ostio s. aditu lato et spatioso: cui opp. ἄστομος, Cujus ostium s. aditus est angustus. Affertur εὔστομοι etiam pro Rostro validi. Sunt et εὔστομοι equi, Qui non sunt ore duro et non tractabili, ut οἱ ἄστομοι, sed fræno facile parent: ut Plut. [Mor. p. 39, A] dicit εὔστομος τῷ χαλινῷ, Fræno obtemperans. [Pollux 2, 100. Ibidem et 4, 72, εὔστομος αὐλός.] Synecdochice εὔστομος vocatur Qui est eleganti forma, s. decenti oris specie: sicut Hesych. [et Suidas] quoque annotat εὔστομον dici εὐπρόσωπον, ἀπὸ μέρους. Lat. itidem Os dicunt et Species oris, pro Facies, Forma. || Εὔστομος exp. etiam Bene pronuntians. Item Bene loquens, Facundus, Disertus. [Dicax, Scurra, Gl. Marcus] Argentar. [Anth. Pal. 9, 229, 2, ubi de lagena dicitur]: Εὔλαλε, πρηύγελως, εὔστομε, μακροφάρυγξ, Facunda, Diserta. Nisi malis Arguta; aut Ore arguto canens, ut Sophocli ἀηδόνες dicuntur εὐστομεῖν. [Ænigma Anth. Pal. 14, 10, 7: Τῶν σῶν δὲ λεβήτων ἡ φύσις μὲν εὔστομος, νοῒ δ' εὐτυχοῦσα γίνετ' εὐστομωτέρα, σιγῶσ' ὅταν δεῖ καὶ λαλοῦσ' ὅταν δέοι. Ælian. N. A. 16, 2: Ἐν δὲ ταῖς ὕλαις ὀρνίθων μὲν ἀφιοῦσιν ἔχοι (psittaci Indici), φωνὴν δὲ εὔσημόν τι καὶ εὔστομον οὐ προΐενται.] || Εὔστομος, Ore s. Lingua favens. Unde Εὔστομα adverbialiter. Soph. Phil. [201]: Εὔστομ' ἔχε, παῖ, Ore s. Lingua fave, i. e. Sile, Tace; Horat.: Favete linguis; carmina non prius Audita, Musarum sacerdos, Virginibus puerisque canto. Schol. quoque exp. σώπα. Sunt autem verba Chori jubentis tacere Neoptolemum, quum audisset strepitum quendam adventantis Philoctetis, et in itinere gementis præ dolore. Quo refer, quod ap. Herodot. legitur 2, [171]: Καὶ ταύτης μοι περὶ εὔστομα κείσθω. [Et ibid. antea: Περὶ μέν νυν τούτων εἰδότι μοι ... εὔστομα κείσθω.] Quo genere loquendi Plut. quoque utitur, ut De exilio [p. 607, C]: Καὶ περὶ μὲν ὧν Αἰσχύλος ᾐνίξατο καὶ ὑπεδήλωσεν, εἰπὼν, Ἁγνόν τ' Ἀπόλλω φυγάδ' ἀπ' οὐρανοῦ θεὸν, εὔστομά μοι κείσθω, καθ' Ἡρόδοτον, Eam ad rem quod attinet, ore favebo, et male ominatis parcam verbis, ut loquitur Horatius. Idem [Mor. p. 417, C]: Περὶ μὲν οὖν τῶν μυστικῶν, ἐν οἷς τὰς μεγίστας ἐμφάσεις καὶ διαφάσεις λαβεῖν ἐστι τῆς περὶ δαιμόνων ἀληθείας, εὔστομά μοι κείσθω, καθ' Ἡρόδοτον. Quem l. Turn. sic vertit, Sed de mysteriis in quibus significatur et ex quibus perspicitur luculente dæmonum veritas, mihi, ut Herodotus ait, lingua favendum est. [Recentiores qui hanc phrasin sunt imitati indicarunt Wessel. ad l. Herodoti et Pierson. ad Mœrin p. 475. Adverbio Plut., nisi fallit scriptura, Mor. p. 857, C: Οὐ βούλεσθαι ὀνομάζειν, ἀλλ' εὐστόμως κεῖσθαι περὶ τῶν θείων, item exprimens l. Herodoti, ut non improbabilis conjectura sit scripsisse Plutarchum εὐστομά οἱ. Paullo aliter Ælian. N. A. 14, 28: Ἐμοὶ δὲ τὰ ἐκ τῶν θεῶν ὅλεω ἔστω, καὶ τά γε παρ' ἐμοῦ ἔστω πρὸς αὐτοὺς εὔστομα.] || Cibaria autem εὔστομα dicuntur Quæ ori grata sunt et jucunda, ut ἄστομα Quæ ori sunt ingrata et injucunda. Diosc. 1, 161, de cotoneis: Τὰ δὲ σὺν τῷ μέλιτι ἑψόμενα, εὐστόμαχα μὲν καὶ εὔστομα, ἧττον δὲ στεγνωτικά, Cotonea, quæ melle condiuntur, stomacho atque ori gratiora sunt, sed minus constringunt. Plin. quoque dicit cotonea cocta esse suaviora. Et 3, 53, de ligustico: Ἱκανῶς δὲ εὐστομόν ἐστιν· ὅθεν καὶ ἀντὶ πεπέρεως αὐτῷ χρῶνται οἱ ἐπιχώριοι, μίσγοντες τοῖς προσψήμασι, Ori perquam utile: quare pro pipere utuntur eo indigenæ ad obsonia, Ruell. Sed Gr. exemplar habet εὐστόμαχον. [Ibid. 94. Heusde.] Theophr. quoque ea signif. usurpat, ut H. Pl. 4, [3, 3] de loto: Τὸ δ' ἐκτὸς ἐσθιόμενον, οὐχ οὕτω γλυκὺ ὡς εὔστομον· C. Pl. 6: Τούτων δὲ τὰ μὲν, καὶ εὔστομα καὶ εὐώδη, τὰ δὲ, ἄχυλα καὶ ἄοσμα· ubi observa εὔστομον opponi τῷ ἀχύλῳ, ut i. sit q. εὔχυλον, Cujus succus ori gratus est. [Conf. ib. 9, 3, H. Pl. 7, 9, 4. Comparativo H. Pl. 2, 6, 10: Τὸν καρπὸν ἔχουσι μείζω καὶ εὐστομώτερον, ἧττον δὲ γλυκύν.] Plin. εὔστομα vocare existimatur in gustu tenera, 15, 28. [Matthæi Med. p. 9 et 18. Plut. Mor. p. 136, F: Μᾶλλον ἔμπειρον εἶναι τῶν εὐστομάχων ἢ τῶν εὐστόμων. Ubi nonnulla Wyttenb. Εὔστομον κύμινον, Sativum, Alex. Trall. 8, p. 148. || De portu bonum habente et commodum introitum Theodoret. vol. 4, p. 1199 ed. Schulz.: Εὐστόλων ἔχουσι λιμένα καὶ εὔπλουν. Recte Neap. εὔστομον, ut est p. 1219: Εὐστόμων ἐπιτύχωμεν λιμένων. L. Dind.]

[Εὐστόμως, Canore, Modulate. Ælian. N. A. 4, 42 : Λέγουσι καὶ τὰς καλουμένας μελεαγρίδας τὸ αὐτὸ δρᾶν ταῦτο (τὸ ἴδιον ὄνομα φθέγγεσθαι) καὶ μαλα εὐστόμως. Aristæn. 2, 19, 7, ἡδον. V. Εὔστομος. || Superlativo Ælian. N. A. 1, 43 : Κατῴδει (luscinia) εὐστομώτατα καὶ τορώτατα. Hemst.]

[Εὔστοος, ὁ, ἡ, Bonas porticus habens. Epigr. Anth. Pal. App. 336, 4 : Τήνδε πόλιν ... εὔστοον, εὐρυάγυιαν. L. Dindorf.]

[Εὐστοργία, ἡ, Pietas. Theod. Prodr. p. 313 : Ὡς κρεῖττον οὐδὲν πατρὶ τῆς εὐστοργίας. Elberl.]

[Εὐστόργιος, ὁ, Eustorgius, n. viri ap. Agathiam Anth. Pal. 7, 589, 3.]

[Εὔστοργος, ὁ, ἡ, Amans : unde superl. Εὐστοργότατα, Suid. v. Ἀπαθέστατα. Kall.]

[Εὐστόρθυγξ, υγγος, ὁ, ἡ.] Εὐστόρθυγγα κορύναν, Clavam ex bono pulcrove stipite; s. Clavam ex robusto et valido stipite, in Epigr. [Leonidæ Anth. Pal. 6, 35, 3, ubi per diæresin ἔϋστ. Crinagor. Anth. Pal. 6, 232, 7 : Εὐστόρθυγγι Πριήπῳ.]

Εὐστοχέω, Dexter sum in attingendo scopo, Recta ad scopum tendo, A scopo non aberro, utpote jaculandi peritus. [Absolute Polyb. 1, 14, 7 : Τοὺς ἐν πράγμασιν ἀναστρεφομένους οὔτ' εὐστοχεῖν ἀεὶ δυνατὸν οὔθ' ἁμαρτάνειν συνεχῶς εἰκός. Diodor. 2, 31 : Ἐν ἅπασι δὲ τοῖς ῥηθεῖσιν εὐστοχηκέναι δοκοῦσιν· 15, 10 : Κατὰ τὰς συμβουλὰς οὕτως εὐστοχεῖν. Plut. Mor. p. 617, D.] Item Solerter conjecto, Acutus sum in perspiciendo quid facto opus sit. Polyb. 2, [45, 5] de Arato : Ἄνδρα δυνάμενον πάσης εὐστοχεῖν περιστάσεως, Qui perspicere possit quid quisque casus et eventus poscat. Bud. sic vertit, Qui opprimi nullo adverso casu possit. [Conf. 28, 3, 6, ubi τῶν παρεστώτων καιρῶν· 32, 7, 10, ubi τῆς ἐλπίδος. Strabo 17, p. 791 extr. : Εὐστοχεῖν τῆς εἰσβολῆς τοῦ λιμένος. Cum accusat. Apollod. 1, 7, 4 : Βουλόμενοι εὐστοχῆσαι τὸ θηρίον, ubi τοῦ θηρίου volebat Heynius. || Pass. Oribas p. 21 ed. Mai. : Ἐνίοτε γὰρ εὐστοχεῖται τὰ περὶ τῆς κολλήσεως.]

[Εὐστόχημα, τὸ, Sollers, Felix, Acutum inventum. Diog. L. 5, 34 : Ἀποφθέγματα, ἀγράφου φωνῆς εὐστοχήματα. Wakef.]

Εὐστοχία, ἡ, Dexteritas in jaculando, Certa manus in mittendis sagittis. [Eur. Iph. T. 1239 : Ἐπὶ τόξων εὐστοχίᾳ γάνυται. Diodor. 5, 18 : Κατὰ τὴν εὐστοχίαν οὕτως ἀκριβεῖς εἰσιν, ὥστε κατὰ τὸ πλεῖστον μὴ ἁμαρτάνειν τοῦ προκειμένου σκοποῦ· 3, 24 : Θαυμαστοὶ ταῖς εὐστοχίαις ἄνδρες γίνονται.] Herodian. 1, [17, 27] de Commodo : Οὐδενὸς ἥττων εὐστοχίᾳ τε καὶ εὐχερείᾳ, Nullo inferior in destinandis ictibus. Ib. [15, 14] de eodem : Πλὴν ἀνδρείας καὶ εὐστοχίας παρὰ τοῖς δημώδεσιν εἶχέ τινα χάριν, Præterquam quod fortitudinis et dexteritatis in destinandis ictibus specimina edebat, popularem etiam quandam gratiam sibi conciliarat. [Callim. Dian. 217, 262; Gætulicus Anth. Pal. 6 331, 6; Antipater ib. 9, 3, 2; Tullius Sabinus 410, 5. Cum genitivo rei Strato 12, 212, 6 : Καρύων παίγνιος εὐστοχίη. || De arcu Eur. Tro. 811 : Χερὸς εὐστοχίαν ἐξεῖλε ναῶν.] Metaph. Aristot. Eth. 6, 9 [10] : Ἔστι δὲ εὐστοχία τις ἡ ἀγχίνοια. Et Philo De mundo, Νόησις, καταλῆψις, εὐστοχία, μελέτη, Conjiciendi rectitudo, Bud [Εὐστοχία Xenocratis in respondendo dextre versus Homeri ad rem præsentem adhibentis Diog. L. 4, 9. Hemst. De Sapphone Democharis Anth. Plan. 4, 310, 4 : Φαντασίην ἔμπλεον εὐστοχίης. Dionys. De comp. vv. p. 209, 12 : Ζωγράφων τε καὶ τορευτῶν παισὶν ἐν ὕλῃ φθαρτῇ χειρῶν εὐστοχίας καὶ πόνους ὑποδεικνυμένοις. Cum genit. Plut. Mor. p. 74, D : Εὐστοχίας καιροῦ.]

[Εὐστύχιος, ὁ, Eustochius, Cappadox, de quo v. Suidas. Alios memorat Fabricius in Bibl. Gr. Conf. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 242 seq. L. Dind.]

Εὔστοχος, ὁ, ἡ, Bene collimans, Felix in tangendo scopo, atque adeo Jaculandi peritus : quum sc. de homine dicitur [Archias Anth. Pal. 6, 16, 6 : Τὸν δ' ἔτι θείης εὔστοχον ἐν πόντῳ, τὸν δὲ κατὰ δρυόχους. || Cum dativo Eur. Herc. F. 195 : Ὅσοι δὲ τόξοις χεῖρ' ἔχουσιν εὔστοχον· fr. Dan. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 54 : Λόγχῃ δ' ἄνδρες εὐστοχώτεροι· Phœn. 140 : Λόγχαις ἀκοντιστῆρες εὐστοχώτατοι. Cum accusativo Lucian. Navig. c. 33 : Μάχιμα φῦλα καὶ τὴν τοξικὴν εὔστοχα] : at quum de re, Recte ad scopum tendens, A scopo non aberrans, Directus. [Tullius Sabinus Anth. Pal. 9, 410 : Εὔστοχον ὅπλον. Xen. Eq. 12, 14 : Εὐστοχώτατον ἀκόντιον.] In l. Sapientiæ [5, 21] : Εὔστοχοι βολίδες τῶν ἀστραπῶν, Directa fulgurum jacula. Lucian. [Nigrin. c. 36] : Οὐ μὴν πάντες εὔστοχα τοξεύουσι, Non omnium jacula, quæ emittunt, scopum attingunt. [Erycius Anth. Pal. 9, 824, 1 : Εὔστοχα θηροβολεῖτε. Bianor 10, 101, 4 : Ἀμφοτέρων εὔστοχα φειδομένη. Heraclit. Alleg. Hom. p. 455, a Wakef. cit. : Ὁ τῆς σοφίας οἰστὸς εὔστοχα βλήθείς. Et figurate Cinnamus p. 170, A : Οὐκ εὔστοχα διηρμηνευμένων.] Et τὸ εὔστοχον, Dexteritas illa attingendi scopum, i. q. ἡ εὐστοχία. Herodian. 1, [15, 10] : Τὸ δ' εὔστοχον τῆς χειρὸς αὐτοῦ πάντες ἐξεπλήττοντο. Pro quo τὸ εὔστοχον ibid. dicit non solum εὐστοχία, sed etiam εὐτοξία. [Εὔστοχον, Conjectarium, Gl. Plat. Leg. 12, p. 950, B : Θεῖόν τι καὶ εὔστοχον ἐστι καὶ τοῖσι κακοῖς. De rebus Eur. Hel. 76 : Εὐστόχῳ πέτρῳ. Polyb. 1, 48, 8 : Τὸ βαλλόμενον εὔστοχον μὲν ἐπιγίνετο· 6, 25, 9 : Τὴν πρώτην πληγὴν εὔστοχον ... γίνεσθαι.] Item εὔστοχα λίνα ex Epigr. [Archiæ Anth. Pal. 6, 179, 6] pro Retia certa et non irrita. [Id. ib. 181, 6 : Εὔστοχον ἄρκυν. Leonidas ib. 13, 5 : Εὔστοχον ἄγρην. Oppian. Hal. 3, 280 : Αἰεὶ δ', εὖτ' ἐθέλησθα, παρίσσεται εὔστοχος ἄγρη.] Metaphorice etiam accipitur pro Solers, Ingeniosus, Acutus. [Contemplator, Gl.] Diog. L. [6, 74] de Diogene Cynico : Εὐστοχώτατος ἐγένετο ἐν ταῖς ἀπαντήσεσι τῶν λόγων, Singulari erat acumine et solertia præditus in responsionibus. [De Hyperide Dionys. Cens. script. 5, 6. Qualem autem scopum rhetor intellexerit, difficile dictu videtur. Probabile quidem est εὔστοχον dici Eum qui in partibus orationis iis potissimum elaborat, quæ ad rem et causam pertinent; cetera, quæ artem attingunt, veluti extra scopum posita arbitratur. Quo et sequentia pertineant, Ταῖς ἀνάγκαις τοῦ πράγματος πέφυκε, In præcipuis et maxime necessariis causæ momentis occupatur : v. Ἀναγκαῖος. Sed malim tamen εὔστοχον intelligi Acutum, ut et Quintil. 10, 1, 77, diserte appellat. Cic. quoque Hyperidi acumen, Atticam subtilitatem, et facetias tribuit, De orat. 3, 7, Or. 26, 31. Longino c. 34, παιδιὰ εὔστοχος, Lusus qui certe pungunt, qui non aberrant, quo minus pungant. » Ernest. Lex. rhet. Dionys. De Thuc. 35, p. 899, 5 : Διδοὺς δὴ τὸ πρῶτον, τὸ περὶ τὴν εὕρεσιν τοῦ συγγραφέως εὔστοχον θάτερον οὐκέτι δίδωμι.] Εὔστοχος ὠδὶς ex Epigr. [Philippi Anth. Pal. 9, 22, 3] affertur pro Felix partus. [Ibid. 9, 158, 8 : Ἐς δὲ τὸ λῷον οὔτ' εὐχαὶ θνητοῖς εὔστοχοι οὔτε χέρες. Lucian. 11, 430, 2 : Εὔστοχός ἐστι Πλάτων. Aristot. De divinat. c. 2 : Οἱ μελαγχολικοὶ διὰ τὸ σφόδρα, ὥσπερ βάλλοντες πόρρωθεν, εὔστοχοί εἰσιν. Diod. Exc. p. 594, 72 : Κατὰ τὰς ὁμιλίας εὔστοχος. Cum infinitivo Dio Cass. 67, 6 : Ἐπελθεῖν εὔστοχος, ἀναχωρῆσαι καίριος. Plut. Mor. p. 709, B : Τὸ παρασχεῖν ὁμιλίας ἀρχὴν εὔστοχον ἐπιεικῶς καὶ ἀστεῖον· 826, D : Μίαν πρᾶξιν εὔστοχον. || Forma soluta Meleager Anth. Pal. 12, 45, 5 : Τόδ' εὔστοχον ἐν χερὶ τείνων σὸν κέρας. L. Dind.]

Εὐστόχως, Dextre, Apte, Scite : modo eorum qui a scopo non aberrant. [Xen. Cyrop. 1, 4, 8 : Διατεινάμενος εὐστ. βάλλει εἰς τὸ μέτωπον. Lucian. Prom. c. 2 : Πάνυ εὐστ. ἀποτετόξευται.] Εὐστ. κρίνειν [ap. Aristot. De partt. anim. initio], Gazæ Judicare prospicienter. [Plato Leg. 7, p. 792, D : Ἦν δὴ διάθεσιν καὶ θεῶν εὐστ. πάντες προσαγορεύομεν. Polyb. 2, 65, 11 : Εὐστ. προκατειλῆφότα τὰς εὐκαιρίας. Diod. 1, 33 : Εὐστ. ἐκλαμβανομένης τῆς χρείας. Plut. Phocion. c. 17 : Πολλὰ πρὸς τὴν Ἀλεξάνδρου φύσιν εὐστ. εἰπών. Lucian. Adv. Ind. 15 : Εὐστ. εἰρημένον. « Aristoxenus ap. Stob. Ecl. phys. 1, 5, 10, p. 208 Heer. Conf. Aristoxen. Mahnii p. 110 sq. » Cobet. Ex Euripidis Peliadibus citat Antiatt. Bekk. An. p. 95, 23. || Superl. Εὐστοχώτατα, Dexterrime, Felicissime, Dio Cass. 67, 14 : Εὐστ. αὐτὸν (leonem) κατειργάσατο. Agathias 5, p. 167, A : Τῷ ἐπηβόλῳ τῆς φύσεως εὐστ. διεγίγνωσκε τὸ συνοῖσον.]

Εὔστρα [immo Εὔστρα], ἡ, in comœdia dicitur ἡ τῶν συῶν φλογίστρα, ut refert Eust. p. 1286, derivans ipsum ab εὖω. Sic p. 1446, εὔστραν ap. Comicum esse dicit ἐργαστήριον, ἐν ᾧ χοίροι καὶ τὰ τοιαῦτα εὕονται : ex antiquis exp. βόθρον, ἐν ᾧ περιφλέγουσι τὰς τῶν ὑῶν τρίχας. Locus Aristoph., quem Comici nomine intelligit, est Eq. [1236] : Ἐν ταῖσιν εὔστραις κονδύλοις ἠρεττόμην.

Ubi schol. quoque exp. φλογίστρας, ὅπου τὰ ἱερὰ θύεται: addens, εὔστραν esse τὸ μαδιστήριον, dictam ἀπὸ τοῦ εὔειν καὶ φλογίζειν τοὺς χοίρους. Sic vero et Pollux 6, [91] εὔστρας dictas fuisse scribit etiam τοὺς βόθρους, ἐν οἷς εὔεται τὰ χοιρίδια. [Conf. Hesych. in Εὔσανα.] Alioqui enim εὔστρα vocata fuit ἡ ὁρεινὴ κριθή [Lexicon Ms. ex cod. Reg. 1843 : Ἀμφιέφαλος, ἡ ὁρεινὴ κριθή, ἣν ἡμεῖς εὔστραν καλοῦμεν. Ducano. App. Gloss. p. 76. Qui non animadvertit caput glossæ esse debere ἀμφίκαυστις, ut docet etiam Etym. M. p. 90, 32, ἀμφιέφαλος autem irrepsisse e proxima], alio nomine ἀμφίκαυτις dicta a Comicis et Tragicis, ἀπὸ τοῦ περικαῦσθαι : seu, ut alii volunt, ἡ πρώτη ἔκφυσις τῶν πυρῶν, quam appellant λήϊον ὡραῖον, διὰ τὸ τοὺς πρωίμους κάπτειν τῶν ἀχύρων ἐπιτηδείους εἶναι εἰς τροφήν, inquit schol. Aristoph. Sic Eust. p. 1446, εὔστραν ex Pausan. exp. τὸ ἐκ σταχύων καυθέντων ἕδεσμα τοὺς ἀνθέρικας ἀποβαλόντων, ἤτοι τὸν περικαυμένον στάχυν : alios vero sic nominatam velle τὴν ὡρίμην κριθήν, quæ et ἀμφίκαυστις ap. Æl. Dionys. vocatur. Comicos etiam ἐπὶ γυναικείου μορίου usurpare hoc voc. : Cratinum vero sic dicere τὴν ὀπώ. Notandum vero reperiri et ἕστρα, tenui s. leni spiritu, ut εὖω. [Schol. Hom. Od. B, 300. Wakef.]

Εὐστρᾰβής, ὁ, ἡ, Qui facile torquetur s. flectitur, ut materies aut arbor. Exemplum ex Theophr. [H. Pl. 3, 9, 2, ubi ἀστραβῆ, quod v., legitur] habes in Στρέφομαι.

Εὐστρατηγέω, affertur pro Bene impero exercitui. [Pro εὖ στρατηγέω.]

[Εὐστράτιος, ὁ, Eustratius, n. viri, cujus exx. plura enumerantur a Fabricio in Bibl. Gr. vol. 3, p. 265 et alibi. αἴ]

[Εὔστρᾰτος, ὁ, Eustratus, n. viri ap. Persen Anth. Pal. 7, 445, 1, in inscr. Phocica ap. Bœckh. vol. 1, p. 849, n. 1728, 1. L. Dind.]

Εὐστρᾰφής, ὁ, ἡ, affertur [ex Ammonio p. 55, s. Etym. Gud. p. 221, 60] pro ὁ ἐπιδέξιος ἐν ταῖς μεταβολαῖς, Versatilis, Versabilis, Qui dextre et agiliter circumagitur. Derivatum ex aor. 2, ut τύτραφής. [Agilis, Navus, Strennus, Gl.]

Εὐστρεπτος, ὁ, ἡ, Qui facile versari, flecti aut torqueri potest, Flexilis, Tortilis : qua signif. εὐστραφής, εὐστρεφής, εὔστροφος, ab eod. στρέφω, dicuntur. [Orph. Arg. 237 : Εὐστρέπτοισι κάλωσι. Eust. Opusc. p. 105, 47 : Ἡμᾶς εὐκόλους ἐξευρηκότες καὶ εὐστρέπτους εἰς κάμψιν.] Ionica et poet. dialysi dicitur Ἐΰστρεπτος. Hom. Od. [B, 426,] O, [291] : Ἕλκον δ' ἰστία καλὰ εὐστρέπτοισι βοείοις, Funibus tortilibus ex bovino tergore plexis. [Oppian. Cyn. 3, 258 : Ἐϋστρέπτοισι βρόχοισιν. Epigr. Anth. Pal. 9, 533, 3 : Ἐϋστρέπτοισι πόδεσσιν. L. Dindorf.]

Εὐστρεφής, ὁ, ἡ, Pulere tortus, Tortilis, Flexilis, i. q. εὔστρεπτος. Hom. Od. Ξ, [346] : Ὅπλῳ εὐστρεφέϊ, Fune nautico pulere contorto, s. Flexili, Tortili, Od. I, [427] : Τοὺς ἀκίων συνίεργον εὐστρεφέεσσι λύγοισι. Ubi dicitur Ἐϋστρεφὴς dialysi Ionica et poetica pro εὐστρεφής, idque metri causa. [K, 167, πίσμα· Φ, 408, ἔνειρον οἷος· Il. O, 463 : Ἐϋστρεφέα νευρήν. Simias ap. Tzetz. Hist. 7, 704 : Τῶν (τοὺς alii : v. Jacobs. ad Anthol. vol. 7, p. 6) ὤμων ἐφύπερθεν εὐστρεφέων κύντεο χρὰς τέτρατα. Apoll. Rh. 1, 368 : Νῆα ... ἔωσαν πάμπρωτον εὐστρεφέϊ ἐνόδοιν ὅπλῳ. Oppian. Cyn. 1, 151 : Εὐστρεφέας λύγους.]

[Εὐστρόγγῡλος, ὁ, ἡ, Bene rotundus. Eutecn. Metaphr. Nicandri Ther. 509, p. 344. L. Dind.]

[Εὐστροφάλιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, Bene tortus. Antipater Anth. Pal. 6, 219, 18 : Ἐδίνησεν δ' εὐστροφάλιγγα κόμην. α]

Εὐστροφία, ἡ, Versatilitas. Plut. [Mor. p. 962, B] : Οὐ γὰρ ὁμοίως ἀτοὶ πέτονται καὶ πέρδικες, οὕτως οὐδὲ παντὶ λογικῷ μέτεστιν ὡσαύτως τῆς εὐρομένης τὸ ἄκρον εὐστροφίας καὶ ὀξύτητος, ubi videtur ei inesse aliqua etiam Versutiæ signif., s. Ingenii versatilis, quod agiliter modo huc, modo illuc convertit, ut exitum inveniat ἐν τοῖς ἀπόροις. [Ib. p. 975, A : Τὸ ὀξὺ ... καὶ δι' εὐστροφίαν ὑπήκοον ἁπάσης φαντασίας. « Dexteritas, Athen. 1, p. 18, B : Ἡ ἐν τούτοις εὐστρ. » Wakef. Πολεμική Gregor. Nyss. vol. 2, p. 724, D. Hemst. Εὐστροφίαν τῶν χειρῶν καὶ τὸ τάχος τῆς κάμψεως τῶν δακτύλων, ὀξυχειρίαν ex Gregor. Naz. schol. in Orat. de Athanasio citat idem ad Lucian. D. deor. 7, 2. Prov. 14, 31 : Δικτὸς βασιλεῖ ὑπηρέτης νοήμων, τῇ δὲ ἑαυτοῦ εὐστροφίᾳ ἀφιερεῖται ἀτιμίαν. Theodor. Stud. p. 393, C : Πλὴν καὶ ἐκ τῶν ἐνδιαστρόφων εὐστροφία τοῖς ἐμμελέσι, Etiam ex perversis reversionis spes est. Pro εὐτροφίᾳ legi videtur in Matthæi. Med. p. 147. V. etiam Συστροφία. Vicissim ap. Petrum Mag. in Maji Nova Coll. Vat. vol. 2, p. 593, 5 : Οὐκ ἄλογον δὲ εἰ καὶ τὰ σώματα τοῖς ἱππεῦσιν ἀπείρητά τε εἴη καὶ οὐ κομιδῇ μεγάλα ... σιδηροφορίας τε ἕνεκα καὶ εὐσυστροφίας, reponendum videtur εὐστροφίας. L. Dindorf.]

Εὔστροφος, ὁ, ἡ, i. q. εὐστρεπτος s. εὐστραφής : i. e. Facile versatilis, Qui facili motu versatur, vertitur et circumagitur, Agilis : ut quum de navi dicitur. [Eur. Iph. A. 293 : Δώδεκ' εὐστροφωτάταισι ναυσίν.] Plut. Anton. [c. 62] : Ναυσὶν εὐστρόφοις καὶ ταχείαις. Ubi Bayf., Navibus agilibus et celeribus. Itidem animal aliquod, veluti equus, dicitur esse εὔστροφον, quod habenis parens, facile flectitur et circumagitur. [Theocr. 2, 124 : Καὶ γὰρ Δαφρὸς ... καλεῦμαι. Schol. εὐστροφος. Εὐστροφώτεροι πρὸς τὰ παλαίσματα schol. Aristoph. Ach. 627. Κεῦφος καὶ εὔστρ. παλαιστὴς schol. Pind. Ol. 9, 162. Hemst.] Plut. [Mor. p. 801, D] : Οὕτως πόλιν πείθειν, οὐ λόγῳ, ἀλλὰ τρόπῳ χρωμένην, ὥσπερ οἶκαι καὶ γαλινῷ, τὴν πολιτικὴν ἀρετὴν, ὥσπερ εὐστροφώτατον ζῶον, ὡς φησι Πλάτων [Critiæ p. 109, C, ubi μάλιστα εὔστροφον], οἷον ἐκ πρύμνης ἁπτομένην καὶ κατευθύνουσαν. [Πρὸς τὰς ἀπαντήσεις τὸν λόγον εὔστροφον ἔχειν καὶ γεγυμνασμένον, ib. p. 803, F. Hemst. Figurate etiam ap. Suidam : Εὐτράπελον, εὔστροφον. Philostr. V. Soph. 2, 10, 5, p. 589 : Ἠρῴωντο δὲ ὥσπερ εὐστομούσης ἀηδόνος τὴν εὐγλωττίαν ἐκπληττόμενοι καὶ τὸ σχῆμα, καὶ τὸ εὔστροφον τοῦ ῥεύματος.] Item Tortilis, Flexilis, seu Bene aut Pulere tortus, [Obtortus, Gl.] ut quum de funiculo dicitur, quemadmodum et εὐστρεπτος : veluti quum Oppian. Cyn. 3, [259] dicit, Εἴ πού' ἅλουν εὐστρέπτοισι βρόχοισι Ἵππαγρον ἁλίοισι λόχοις, Laqueis flexilibus, s. tortilibus aut bene tortis. Itidem habenæ dicuntur εὔστροφοι, Quæ flexiles sunt. Plut. [Mor. p. 588, F] : Εὐστρόφους καὶ μαλακὰς ὥσπερ ἡνίας ἐνδούσας. [Ibid. paullo post : Ψυχὴ δ' ἀνθρώπου μακρῷ πάντων ὀργάνων εὐστροφώτατόν ἐστιν. Hom. Il. N, 599 : Αὐτὴν δὲ (τὴν χεῖρα) ξυνίδησεν εὐστρόφῳ οἷός ἄωτο σφενδόνῃ. Nonnus Dion. 24, 247 : Οἰσυίνῃ μήρινθος εὐστροφος. Meleager Anth. Pal. 4, 1, 52 : Ἀντιγόρου τ' εὔστροφον ὁμμα βοός. Antipater Sid. 7, 172, 3 : Ῥινοῦ χειμαστῆρος εὐστροφα κῶλα τιταίνων, de funda. || Neutro plur. adverbialiter posito Eust. Opusc. p. 305, 24 : Ὁ τῆς τύχης τροχὸς εὔστροφα περιφερόμενος. L. Dind.]

[Εὔστροφος, ὁ, Eustrophus, n. viri in inscr. ins. Salaminis ap. Bœckh. vol. 1, p. 149, n. 108. Argivi ap. Thucyd. 5, 40. L. Dind.]

[Εὐστρόφως, Correpte, Gl. Epigr. Anth. Plan. 5, 385, 2 : Ἀτυχῆς χρόας τέθριππον ἅρμα εὐστρόφως. Εὐστρ. καὶ κυκλισμένως, Suid. in Ἀρχυδιστής. Schol. Eur. Phœn. 1125 : Εὐστρ. κατά τινα τρόπον στρεφόμενα.]

[Εὔστρωτος, ὁ, ἡ, Bene stratus. Hom. H. Ven. 158 : Ἐς λέχος εὔστρωτον Cer. 285 : Εὐστρώτων λεχίων. Nonn. Dion. 18, 164 : Εὐστρώτων ἐπὶ λέκτρων 26, 159.]

Εὐστῦλος, ὁ, ἡ, Cujus columnæ justis intervallis distributæ sunt, ideoque columnarum specie decorus. Vitruv. 3, 2 : Eustylos (ædes, in qua columnæ sunt) intervallorum justa distributione. Quomodo autem ea facienda sit, ut figurationis aspectum venustum habeat, unde εὐστῦλος dicitur, aliquanto post explicat. [Eur. Iph. T. 128 : Εὐστύλων ναῶν.]

[Εὐστῠφλικτος, ὁ, ἡ, Mobilis. Planud. Interpr. Boethii p. 18, 8 : Ψ'άμαθόν τ' εὐστυφλικτον. *Bibulas arenas* dixerat Boethius. L. Dind.]

[Εὐσύγγνωστος, ὁ, ἡ, Athanas. vol. 2, p. 299. || Adv. Tzetz. schol. in Hermog. Crameri Anecd. vol. 4, p. 69, 21 : Ἡ δ' ἔνστασις ὑπάρχουσα ταὐτὸν τῷ ἐναντίῳ οὐ συγχωρεῖ, ἀλλ' ἀναιρεῖ· λέγει γὰρ εὐσυγγνώστως τὸ χαλεπὸν οὐ χαλεπὸν, τὸ βᾴδιον οὐ βᾴον, Ut facile intelligi potest. L. Dind.]

[Εὐσυγκατάβατος, ὁ, ἡ, Qui facile q. d. condescendit. Theodor. Stud. p. 537, B : Τὸ εὐσυγκατάβατόν σου τῆς εὐσεβείας, Condescensionem. L. Dind.]

[Εὐσύγκρυπτος, ὁ, ἡ, Bene s. facile celandus. Aret. p. 37 : Οὐδὲ γὰρ αἱ πρὸς τοὺς σπονδύλους συναρθρώσεις εὐξύγκρυπτοι.]

[Εὐσυγχώρητος, ὁ, ἡ. Schol. Hom. Il. Θ, 32 : Σθένος οὐκ ἐπιεικτὸν) οὐκ εὐσυγχώρητον, ἀνύπτικτον.]

[Εὐσυκοφάντητος, ὁ, ἡ, Facile calumniandus. Plut. Mor. p. 707, F : Καὶ γὰρ τὸ χρῆσθαι καὶ τὸ μὴ χρῆσθαι παρρησίᾳ πρὸς τοὺς παρόντας εὐσυκοφάντητον.]

[Εὐσύλητος, ὁ, ἡ, Qui facile spoliatur. Cyrill. Al. l. 10 In Jo. 15, 23, p. 906 : Εὐσύλητός τι καὶ ἀνεπικούρητος παντελῶς ὁ μὴ προσκυνῶν τῷ θεῷ. Suicer. ῡ]

Εὐσύλληπτος, ὁ, ἡ, [Facile capiendus. Horapoll. Hierogl. 1, 54, p. 53 ed. Leem. : Κατακαιόμενος τὰ ἑαυτοῦ πτερὰ (pelicanus) εὐσυλληπτότερος τοῖς κυνηγοῖς γίνεται. L. D.] Quæ facile concipit : Εὐσυλληπτότερα τοῦ σπέρματος, Geopon. [17, 1. Phurnut. N. D. c. 28, p. 79=211 extr. : Τὸ πολύγονον καὶ εὐσύλληπτον (terræ) καριστάντες (sues). Wakef. Hesych. in Ἀρυόμεν. L. D.]

Εὐσυλλόγιστος, ὁ, ἡ, [q. d. Ratiocinabilis. Aristot. Rhet. 1, 1 : Τῶν μὲν οὖν ἄλλων τεχνῶν οὐδεμία τἀναντία συλλογίζεται, ἡ δὲ διαλεκτικὴ καὶ ἡ ῥητορικὴ μόνα τοῦτο ποιοῦσιν· ὁμοίως γάρ εἰσιν ἀμφότερα τῶν ἐναντίων. Τὰ μέντοι ὑποκείμενα πράγματα οὐχ ὁμοίως ἔχει, ἀλλ' ἀεὶ τἀληθῆ καὶ τὰ βέλτιω τῇ φύσει εὐσυλλογιστότερα καὶ πιθανώτερα.] Εὐσ. αἰτία, Causa quæ colligi facile potest. [Plut. Oth. c. 14. Polyb. 12, 18, 8 : Ἐκ δὲ τούτων εὐσυλλόγιστον πόσην ὑπῆρχε τὸ βάθος τῶν ἐπείων.]

[Εὐσυμβάτος, ὁ, ἡ, Bene congruus. Eust. Opusc. p. 159, 30 : Καρδίαν δέ γέ φημι, ἐφ' ἣν διαλογισμοὶ εὐαγγελικῶς ἀναβαίνουσι, καὶ αὐτοὶ διάφοροι ἔστιν ὅτε καὶ οὐκ εὐσύμβατοι. L. Dind.]

[Εὐσυμβίβαστος, ὁ, ἡ, Qui facile s. bene componitur, Conveniens. Eust. Il. p. 247, 29 : Οἱ νεώτεροι αὐτόματα τὰ κατὰ τύχην φασὶν ἐκ τοῦ μάτην ... ὅπερ ἐνταῦθα οὐκ εὐσυμβίβαστον. ĭ]

Εὐσύμβλητος, ὁ, ἡ, exp. Facilis ad conjectandum [vel intelligendum. Æsch. Pr. 774 : Ἦδ' οὐκέτ' εὐξύμβλητος ἡ χρησμῳδία. Herodot. 7, 57 : Τέρας, τὸ Ξέρξης ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἐποιήσατο, καίπερ εὐσύμβλητον ἐόν.]

Εὐξύμβολος, ὁ, ἡ, Cum quo facile paciscimur, Facilis in commercio, Xen. [l. infra citando.] Item εὐξύμβολον σημεῖον Budæo Signum fausti ominis, Signum faustum. [HSt. in Indice :] Εὐσύμβολος, Bud. ex Servio interpr. Boni ominis : ὁ αἴσιος. [Plut. Demetr. c. 12 : Ἔδοξεν δὲ καὶ πρὸς πρᾶξιν αὐτῷ καὶ πρὸς στρατείαν εὐσύμβολος ἀπαντήσας εἶναι καὶ ὀρθείς. Sragge. Ælian. N. A. 3, 9 : Οἱ ἱέρακες ὀρνίθων καὶ πτήσεις παραγωλάττοντες οὐκ εὐσύμβολον εἰς μαντείαν ὀττεύουσιν εἶναι φασιν ὑπαχοῦσαι χορώνη μία, in quibus perturbata videtur scriptura. Nicet. Chon. p. 288, C : Αὐτοῖς μέντοι γε τοῖς συντεταγμένοις, ὀφθαλμοῖς παραλαβοῦσι τὰ γεγονότα, οὐκ εὐσύμβολος τῶν ἐσομένων οἰωνὸς συλλελόγιστο. L. D. Schol. Soph. OEd. T. 52 : Ὄρνιθι αἰσίῳ) μαντείᾳ εὐσυμβόλῳ, τουτέστιν ἀγαθὸν σύμβολον δηλούσῃ· et infra : Αἴσιοι οἱ εὐσύμβολοι καὶ τὰ ἀγαθὰ σύμβολα δηλοῦντες. Boiss.] Ex Polluce autem [5, 143] εὐκοινώνητος, εὐεπίμικτος, εὐίντευκτος : opponi ei dicens τὸν δυσξύμβολον, hunc que Xen. l. [Comm. 2, 6, 5] afferens, de amico : Εὔορκος δὲ καὶ εὐξύμβολος ὢν τυγχάνει καὶ φιλόνικος πρὸς τὸ μὴ ἐλλείπεσθαι εὖ ποιῶν. Idem Bud. exp. ὁ εὖ συμβάλλων, et ὁ ἀγαθὸς συμβάλλειν : ut Harpocr. quoque annotat Antiphontem Politico, εὐσύμβολον dixisse τὸν ῥᾳδίως καὶ εὖ συμβάλλοντα, i. e. ἀγαθὸν συμβάλλειν. Quod et Suid. habet et Etym. [Æsch. Suppl. 701 : Ξένοισι δ' εὐξυμβόλους, πρὶν ἐξοπλίζειν Ἄρη, εἶκας ἄτερ πημάτων διδοῖεν. ‖ I. q. εὐσύμβλητος, Facilis ad conjectandum, intelligendum. Æsch. Cho. 170 : Εὐξύμβολον τόδ' ἐστὶ πᾶσι δοξάσαι. Dio Cass. 40, 17 : Τῷ Κράσσῳ (τέρατα) προφανῆ καὶ εὐσύμβολα συνηνέχθη. ‖ Commodus, Utilis. Schol. Soph. Phil. 849 : Μάλιστον) μέγιστον, εὐσ., σύμφορον. L. D. ‖ Facilis in congressibus. Diog. L. p. 373. Zosim. 1, 31 : Τὸ τῶν ἐμπορίων εὐσύμβολον. Wakef.]

[Εὐσυμβόλως, id est Bono omine, Serv. ad Virg. Æn. 8, 102. Schol. Pind. Isthm. 6, 67 : Εὐσ. ἐν ἀρχαῖς τὸν Ἡρακλέα ἐπιστῆναι τῇ λεοντέᾳ δορᾷ ἐκέλευσε. Wakef. ‖ Comiter. Pollux 5, 139 : Εὐξ., εὐεπιμίκτως.]

[Εὐσύμβουλος, ὁ, ἡ, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 307. Boiss. Qui bene suadet. Tzetz. Hist. 6, 839 : Μὴ πείθεσθαι συμβούλοις εὐσυμβούλοις.]

[Εὐσυμμέτρως, Bene s. Satis convenienter. Matthæi Med. p. 163 : Εὐσ. συντεταγμένων τῶν ῥαβδίων. L. D.]

[Εὐσυμπάθητος, ὁ, ἡ, Facile condolescens. Theodor. Stud. p. 450, A : Πῶς ἂν ἄλλως τὸ θεομίμητον ὑμῶν καὶ εὐσ. ὑπεδείχθη; L. Dind. S. Gregentius fol. 203, b. ‖ Adv. Εὐσυμπαθῆτως, idem fol. 179, b. Matus. ă]

Εὐσυμπεριφορος, ὁ, ἡ, Qui comiter alicui se dat, et morigerus est, facilem assensorem se præbet, Qui ea vitæ facilitate et comitate præditus est, ut paratus sit ad facienda eadem quæ et alii. Diog. L. Zenone [7, 13] : Ἦν δέ, φασίν, εὐσυμπεριφορος· ὡς πολλάκις Ἀντίγονον τὸν βασιλέα ἐπιωμάσαι αὐτῷ, καὶ Ἀριστοκλέα τὸν κιθαρῳδὸν σὺν αὐτῷ ἰλθεῖν ἐπὶ κῶμον.

[Εὐσυμπλήρωτος, ὁ, ἡ, Facilis ad explendum. Diog. L. 10, 133, ex Epicuro : Τὸ τῶν ἀγαθῶν πέρας ὡς ἔστιν εὐσυμπλήρωτον καὶ εὐπόριστον διαλαμβάνοντες.]

[Εὐσύμφορος, ὁ, ἡ, Utilis. Eust. Opusc. p. 319, 13 : Εἰ γὰρ καὶ πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' ἔστιν ἐνταῦθά τι οὐκ εὐξύμφορον. L. Dind.]

Εὐσυμφῦτος, ὁ, ἡ, Facile concrescens et coalescens, ἕξιν συμφῦναι δυνάμενος. Theophr. [C. Pl. 3, 7, 10] : Τότε γὰρ μάλιστα εὐσύμφυτος, ξηροτέρας οὔσης τῆς ὥρας οὐ δυναμένη συμφῦναι.

Εὐσυνάγωγος, ὁ, ἡ, Qui facile congregari potest. In VV. LL. exp., Commodus hominum concilio et conventui. Item, Εὐσ. τόπος τοῖς πεμπομένοις, Aristot. Pol. 7, [12], Locus in quem facilis est importatio.

Εὐσυνάλλακτος, ὁ, ἡ, contrar. τῷ ἀσυνάλλακτος, ap. Plut. [Mor. p. 42, F : Οὐχ ἥδεῖς οὐδὲ εὐσυνάλλακτοι πρὸς ἀκρόασιν ὄντες], Cum quo facile commercium haberi potest. [Eust. Opusc. p. 2, 16 : Μάρτυς οὐκ εὐσυνάλλακτος. ‖ Adv. Hesych. et Zonar. : Εὐσυναλλάκτως, εὐμεταδότως. Prov. 25, 10 : Φύλαξον τὰς ὁδούς σου εὐσ.]

[Εὐσυναλλαξία, ἡ, ἕξις ἐν συναλλαγαῖς φυλάττουσα τὸ δίκαιον, Andronic. De passion. p. 751. Schneid. Stob. p. 195 (?). Wakef.]

[Εὐσυνάντητος, ὁ, ἡ, Gratus. Schol. Oppian. Hal. 2, 149 : Εὐάντητος) εὐσυνάντητος καὶ ἀποδεκτή (ἐδωδή). L. Dindorf.]

Εὐσυνάρμοστος, ὁ, ἡ, Qui facile aptari potest et coagmentari. [Aristot. De generat. anim. 1, 7 : Μικρῷ γὰρ προσαρμόττοντες (οἱ ὄφεις) μορίῳ λίαν μακρὸν ὄντες, οὐκ εὐσυνάρμοστοί εἰσιν.]

[Εὐσυνάρπαστος, ὁ, ἡ, Qui facile averti et abripi potest, i. q. εὐπαραχώμιστος, εὐπαράφορος, εὐπάρυστος, de quibus supra. Cyrill. Alex. In c. 61 Jesaiæ p. 875 de hæreticis : Κενοφωνοῦσιν οἱ ἀδιάκριτοι τοῖς ὀρθοποδοῦσιν ἐπιβουλεύοντες καὶ τῶν τῆς ἀληθείας δογμάτων ἀποκομίζοντες τῶν εὐσυναρπάστων τινάς. Hinc Εὐσυναρπάστως ap. eund. l. 4, c. 4 In Jo., de apostolis : Οὐκ ἐξ ἐλαφρίας εὐσ. ἐπὶ τὸ πιστεύειν ἐκλήθησαν, Non ex levitate ad credendum temere provocati sunt. Suicer.]

[Εὐσυνειδησία, ἡ, Bona conscientia. Clem. Al. Strom. 6, p. 797.]

[Εὐσυνειδητέω, Bona conscientia utor. Georg. Pachym. Mich. Palæol. p. 212, E : Ὀξεῖαι γὰρ ἀκίδες κατὰ ψυχὴν εὐσυνειδητοῦσαν οἱ ἔλεγχοι. L. Dind.]

Εὐσυνείδητος, ὁ, ἡ, Qui facile aptari potest et coaugmentari. [Marc. Anton. 6, 30 : Ἵν' οὕτως εὐσυνειδήτῳ σοι ἐπιστῇ ἡ τελευταία ὥρα, Bonam habenti conscientiam. Sic enim emendanda prava HSti interpretatio, quæ ad Εὐσύνδετος, sicubi exstaret, referri posset. Clem. Al. Str. 6, p. 797, ψυχή· 7, p. 882 : Εὐσ. ὧν. Euseb. H. E. 5, 1; Artemid. 1, 22. Cyrill. Hieros. p. 16, B : Ψυχῆς εὐσυνειδήτου εὐλάβειαν.]

[Εὐσυνειδήτως, Cum bona conscientia. Clem. Al. Str. 3, p. 510 : Ἵνα μὴ ἀποσπασθῇς τῆς χάριτος τοῦ θεοῦ τό τι πῦρ ἀποσπερματίσας εὐσ. προσευχῇ· 7, p. 860 : Ἀνεπιλήπτως καὶ εὐσ. τὰ παρ' ἑαυτοῦ πάντα ἐκπεπληρωκότι· 882 : Εὐσ. βιοῖ. « Porphyr. De vita Plotini p. 99, c. 4. » Cabuzza.]

Εὐσυνεσία s. Εὐξυνεσία, ἡ, i. q. σύνεσις, nisi quod aliquid significationi addit particula εὖ. Aristot. Eth. 6, 10 : Ταυτὸ γὰρ ξύνεσις καὶ εὐξ., καὶ γὰρ οἱ ξυνετοὶ, καὶ εὐξύνετοι. V. Σύνεσις.

Εὐσύνετος, ὁ, ἡ, Intellectu facilis : χωρὶς σχολίων οὐκ ἔστιν εὐξ. ὁ Θουκυδίδης, Bud. ‖ I. fere q. συνετὸς, sicut εὐσυνεσία i. q. σύνεσις, ut ex Aristot. ostendi in Εὐσυνεσία paulo ante. Aristot. Eth. 6, 10 : Καὶ ἐντεῦθεν ἐλήλυθε τοὔνομα ἡ σύνεσις, καθ' ἣν εὐσύνετοί, ἐκ τῆς ἐν τῷ μανθάνειν· Eth. fin. : Εὐσυνετώτεροι δὲ εἰς ταῦτα τάχα ἂν γένοιντο. [Greg. Nyss. vol. 2, p. 173, C : Κάπειτα τὸ ταπεινὸν καὶ εὐσύνετον ζήλωσον. Pollux 9, 162. Cum genitivo Porphyr. Quæst. Hom. c. 23 : Καίπερ οὐκ ὢν

εὔφρων καὶ γνώμης θείας εὐσύνετος καὶ ἐρώσης. L. Dind.] A Εὔξύνετος, Intellectu facilis, Eur. [Iph. T. 1092 : Εὐξύνετον ξυνετοῖσι βοάν.]

[Εὐσυνέτως, Prudenter. Suidas : Ἀστικῶς, εὐσ. Comparativo Thuc. 4, 18 : Καὶ ταῖς ξυμφοραῖς οἱ αὐτοὶ εὐξυνετώτερον ἂν προσφέροιντο.]

[Εὐσυνήγορος, ὁ, inter composita ex pluribus vocabulis refertur in Crameri Anecd. vol. 4, p. 329, 32. L. Dindorf.]

[Εὐσυνθεσία, ἡ, Fides in pactis servandis. Philo vol. 2, p. 267, 18. Wakef. || Bona compositio. Herodian. in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 257 : Τοῦ λόγου ἀρεταὶ ... κυριολογία, εὐσ. L. D. Eust. Il. p. 85, 34 : Πτεράντες οἱ λόγοι διὰ τὸ ταχὺ καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς ἁρμονίαν καὶ εὐσυνθεσίαν. De corpore id. p. 61, 32 : Τὴν τοῦ σώματος εὐσυνθεσίαν.]

Εὐσυνθετέω, Sum εὐσύνθετος, Bene compositus sum, Fœderi et pactis ineundis facilem me præbeo, Fœdus et pacta servo. Suid. εὐσυνθετεῖν, εὐνοϊκῶς ἔχειν, afferens ex quodam anonymo [Procopio Vandal. 2, p. 238, A] : Μασσαγέται ἐβουλεύσαντο εὐσυνθετεῖν πρός τε B Γελίμερ καὶ Βελισάριον. [Absolute Polyb. 22, 25, 5. Plut. Rom. c. 5. Wakef. Chrysipp. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 441, ubi et ἀσυνθετεῖν. Hemst.]

Εὐσύνθετος, ὁ, ἡ, Bene compositus, Qui componi facile potest, Aptus ad compositionem. Opp. ἀσύνθετος. [Aristot. Rhet. 3, 3 : Οἱ δ' ἄνθρωποι τοῖς ἁπλοῖς χρῶνται, ὅταν ἀνώνυμον ᾖ καὶ ὁ λόγος εὐσ., οἷον τὸ χρονοτριβεῖν. In inscr. ap. Castell. Inscr. Sic. p. 66 legendum videtur : Μαρμάροις εὐσυνθέτοις. Eust. Il. p. 179, 29 : Τὸ τοῦ κηρίου εὐσύνθετον, citat Seager. Schol. Eur. Or. 1671 Matth. : Δύο γὰρ ἐρεξῆς μετοχαὶ οὐκ ἴσως τὸν λόγον εὐσύνθετον ἔχειν. De machina Philo Belop. p. 56, C ; 72, C. Improprie Georg. Pis. Acro. 2, 207 : Ἀλλ' ἐξέπεμπες ἐκδρομὰς εὐσυνθέτους. Manetho 5, 26 : Ἐν πᾶσιν μύθοις καὶ τῇ ἰδίᾳ διανοίᾳ εἴρηται πραπίδων κάματος εὐσυνθέτῳ ἔργῳ· 272 : Ζωῆς καὶ μούσης εὐσύνθετον (hominem) εἰς τὸ νοῆσαι. Memorat Pollux 9, 161. L. D.]

[Εὐσυνθέτως, Composite, Apte. Eust. Il. p. 2, 22 : Τὰ χρήσιμα κατ' ἀκολουθίαν εὐσ. ἐκλέγοντες.]

Εὐσύνοπτος, ὁ, ἡ, Qui facile conspici et cerni potest. C [Isocr. Antid. p. 462, 183 : Διὰ τὸ μέγεθος καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἐνοικούντων οὐκ εὐσ. ἐστιν ἡ πόλις. Aristot. Pol. 7, 4 : Οὗτός ἐστι πόλεως ὅρος ἄριστος, ἡ μεγίστη τοῦ πλήθους ὑπερβολὴ πρὸς αὐτάρκειαν ζωῆς εὐσύνοπτος. Ib. 5 : Ὥσπερ τὸ πλῆθος τὸ τῶν ἀνθρώπων εὐσύνοπτον ἔφαμεν εἶναι δεῖν, οὕτω καὶ τὴν χώραν.] Æschin. [p. 70, 21] : Ὑπόκειται γὰρ τὸ Κιρραῖον πεδίον τῷ Ἱερῷ, καὶ ἔστιν εὐσύνοπτον. Utitur et Isæus, teste Polluce [2, 58. Cum dativo Aristot. Pol. 2, 12 : Καὶ νῦν ἔτι δεικνύουσι τοὺς τάφους, εὐσυνόπτους ἀλλήλοις ὄντας. Polyb. 5, 24, 16. L. D. Δρῦς εὐσ. ἐκ τῆς πόλεως, Theophr. H. Pl. 1, 15. Μέγεθος εὐσ. in periodo, Aristot. Rhet. 3, 9. (Conf. Poet. c. 7, 23.) Ælian. De anim. 9, 61. Hemst. Dionys. De adm. vi Dem. § 34, p. 1060, 13 : Ἵνα εὐσ. μᾶλλον γένηταί μοι ὁ λόγος.] Alicubi reddi potest, Qui facile videtur et intelligitur, Intellectu facilis, Qui oculis mentis facile comprehendi potest. [Aristot. De sens. 4 : Τούτων λίαν εὐσύνοπτον τὸ ψεῦδος· Rhet. 3, 12 : Εὐσύνοπτον μᾶλλον τὸ οἰκεῖον τοῦ πράγματος καὶ τὸ ἀλλότριον· Polit. 7, 1 : Καὶ κατὰ τὸν λόγον σκοπουμένοις εὐσύνοπτόν ἐστιν. Diog. L. 3, 63 : Ὀνόμασι δὲ κέχρηται ποικίλοις πρὸς τὸ μὴ εὐσύνοπτον εἶναι τοῖς ἀμαθέσι τὴν πραγματείαν. Plut. Mor. p. 1005, D : Ἡ τῶν ἐπὶ γῆς ὑδάτων φύσις οὐχ ἑμοίως εὐσύνοπτον ἔχει τὸν τῆς ἀντιπεριῴσεως τρόπον. Comparativo Apollon. De constr. p. 97, 11 : Προδιασαρῆσαι τὰ ἐπακολουθοῦντα ἰδιώματα τοῖς μορίοις ὑπὲρ τοῦ τὴν εἰρημένην διδασκαλίαν τῆς συντάξεως εὐσυνοπτοτέραν γίνεσθαι. || Adv. Εὐσυνόπτως, Georg. Pis. Avar. 41 : Ἐμπροσθεν ἄλλοις εὐσ. ἐγράφη. Eust. Od. p. 1394, 17. || Superl. εὐσυνοπτότατα ap. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 73, E. L. Dind.]

[Εὐσυνουσίαστος, ὁ, ἡ, Comis. Τὸ εὐσ., τὸ ἥμερον, etc., Procl. In Tim. Plat. p. 3. Hemst.]

[Εὐσύνταχτος, ὁ, ἡ, Bene compositus. Arrian. Tact. p. 45 ed. Blanc. : Εὐσ. γὰρ ἦδε ἡ τάξις ἄλλης μᾶλλον. L. D. Pollux 9, 161. || Bonam s. Facilem habens constructionem. Eust. Il. p. 66, 36 : Εὐσύνταχτον ποιοῦσι τὴν ἑρμηνείαν· 118, 29 : Τὸ Τί δέ σε φρένας ἶκετο πένθος, οὐ πάνυ εὐσύνταχτον ὄν. || Adv. Εὐσυντάκτως, Il. p. 336, 4 : Κεῖται γὰρ (τὸ προῖει) ἀντὶ τοῦ προῆσιν, ὡς δηλοῖ εὐσ. ἐπαγόμενον τὸ ἐπιμίσγεται. « Philem. Lex. 32, p. 11. » Boiss.]

[Εὐσυνταξία, ἡ, Bona constructio. Eust. Il. Wakef.]

[Εὐσύντριπτος, ὁ, ἡ, Qui facile frangitur. Polyb. 9, 19, 7 : Ἵνα μήτε πλεῖον ἀριστάμεναι (αἱ κλίμακες) διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐπιβαινόντων εὐσύντριπτοι γίγνωνται.]

[Εὐσυσταλτικός, ἡ, όν. Athanas. vol. 2, p. 429.]

[Εὐσύστατος, ὁ, ἡ, Bene consistens. Matthæi Med. p. 122 : Ἔμβρυα εὐσύστατα ἐκβάλλει. L. Dind.]

[Εὐσυστροφία, ἡ. V. Εὐστροφία.]

[Εὐσύστροφος, ὁ, ἡ, Argutus, Gl.]

[Εὔσφαιρος, ὁ, ἡ, Bene rotundus. Tzetz. Hist. 11, 492 : Ὑπέρλευκοι καὶ στιλβόντες καὶ τῶν εὐσφαίρων (μαργάρων) ὄντες. Elberl.]

[Εὐσφυκτος, ὁ, ἡ, Qui bono pulsu est. Aretæus 3, 9. Galen. vol. 8, p. 431 : Εὐσφυκτότερος ἐν ταῖς ἐξαναστάσεσι.]

[Εὐσφυΐα, ἡ, Bonitas pulsus. Aret. p. 82. Clem. Al. Pæd. 3, p. 286, εὐσφ. καὶ εὔχροια, inter sanitatis indicia. Hemst.]

Εὔσφῦρος, ὁ, ἡ, s. Ἐύσφῦρος, poetica dialysi, Pulcros habens pedum malleolos ; synecdochice, Elegantibus pedibus præditus, Cui est decora et elegans pedum forma. Hesiod. [Theog. 254] : Ἐϋσφύρῳ Ἀμφιτρίτῃ· quomodo et ἀργυρόπεζα Θέτις. [Idemque alibi de aliis mulieribus.] Legitur ap. Hom. quoque, et in Epigr. [Rufini Anth. Pal. 5, 76, 2. Theocr. 28, 13 : Θευγενίδος ἕννεκ' ἐϋσφύρω. Oppian. Cyn. 3, 183 : Ἐύσφυρον ... ὄναγρον. De pede ipso Eur. Hel. 1570 : Εὐσφύρου ποδός.]

[Εὔσχετος, ὁ, ἡ. Hippocr. p. 746, B : Μύες, φλέβες, νεῦρα, ὁστέα μάλιστα εὖθετα καὶ εὔσχετα, Quæ bene sunt retenta, detenta, figurata, καλῶς ἀντιλημμένα exp. Galenus, Bene excepta atque appensa, et de iis accipi vult, quæ δέχεσθαι καλῶς δύναται, μηδὲ τιθέναι, Quæ excipi ac detineri possunt, non autem deponi. Foes. Œc. Hipp.]

[Εὐσχημάτιστος, ὁ, ἡ, Bene formatus. Eust. Od. p. 1570, 47 : Τὸ ἐντεχνον καὶ εὐσχ.]

Εὐσχημολογέω, Honeste loquor et scite, Bud. ex Theod. De senect. : Κἀκεῖνο τῷ Σόλωνι εὐσχημολογούμενον, Honestum illud dictum Solonis.

Εὐσχημονέω, Honeste me contineo, Decenti corporis habitu affectuque sum, Bud. ex Plat. Leg. 5, p. 245 [732, C] : Παραγγέλλειν δὲ παντὶ πάντ' ἄνδρα περιχάρειαν πᾶσαν ἀποκρυπτόμενον καὶ περιωδυνίαν, εὐσχημονεῖν πειρᾶσθαι. [Medium ap. Democratem Sententt. 51 : Ὁ ἀντιλογούμενος καὶ πολλὰ εὐσχημονούμενος ἀφυὴς εἰς μάθησιν ὧν χρή, ubi olim καλλωπιζόμενος.]

[Εὐσχημόνημα, τὸ, Decorum factum. Stob. Ecl. eth. p. 194.]

[Εὐσχημόνως. V. Εὐσχήμων.]

[Εὐσχημος, i. q. εὐσχήμων, in Etym. M. p. 398, 20, Gud. p. 221, 40, et adv. Εὐσχήμως, ap. Eur. Hec. 573, πιστέν. N. pr. Εὔσχημος, ὁ, Euschemus, ap. Galen. vol. 13, p. 614 : Εὐσχήμου τοῦ σπάδοντος ἐπιγραφομένη ἀνώδυνος κωλική.]

Εὐσχημοσύνη, Speciositas, Decor. [Modestia, Gl.] Xen. Cyrop. 5, [1, 4] de uxore cujusdam Persæ : Διήνεγκε δὲ ἐνταῦθα, πρῶτον μὲν τῷ μεγέθει, ἔπειτα δὲ τῇ D ῥώμῃ, καὶ τῇ ἀρετῇ, καὶ τῇ εὐσχ., καίπερ ἐν ταπεινῷ σχήματι ἑστηκυῖα. [De mulieribus etiam Polyb. 10, 18, 7. De pudicitia virorum Diodor. 5, 32.] Plato Symp. [p. 196, A] : Συμμέτρου δὲ καὶ ἐγρᾶς ἰδέας μέγα τεκμήριον ἡ εὐσχ. Ap. eund. Plat. Rep. 2, [p. 366, B] : Ἐὰν μετ' εὐσχημοσύνης κιβδήλου κτησώμεθα, significat Sub specie adulterina. [Βίου id. ib. 9, p. 588, A ; ῥημάτων Leg. 1, p. 627, D. De Εὐσχημοσύνῃ (medici) exstat libellus inter Hippocrateos. ὕ]

Εὐσχήμων, ονος, ὁ, ἡ, Decorus, Speciosus, Compositus, [Honestus, Cristatus, Gl.] κοσμιος : tam de persona, quam de re s. animata s. inanima. [Eur. Med. 584 : Ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἐμ' εὐσχήμων γένῃ λέγειν τε δεινός. Schol. : Ἀντὶ τοῦ συσχηματίζων τοὺς λόγους πρὸς τὸ συναρπάζειν ἐμέ, τουτέστι κοσμίως τὸ λέγειν. (Postrema non ad λέγειν δεινὸς pertinere videntur, quomodo scribendum foret κόσμιος, sed nova esse voc. εὐσχήμων expos., ut item scrib. sit κόσμιος.) Æschin. p. 19, 42 : Ὑμεῖς δὲ εὐσχήμονές τινες προσποιεῖσθε εἶναι

καὶ ὑπερῤῥονοῦντες ἱστορίᾳ τὸν δῆμον. Plut. Mor. p. 309, C : Ταρπηΐα τῶν εὐσχημόνων παρθένων· 312, F : Θεραπαινὶς μία τῶν εὐσχημόνων.] Lucian., εὐσχήμων καὶ καλός. [Plato Reip. 3, p. 401, C : Τὴν τοῦ καλοῦ τε καὶ εὐσχήμονος φύσιν.] Xen. Eq. [1, 17] : Τυγχάνειν εὐποδος, καὶ ἰσχυροῦ, καὶ εὐσάρκου, καὶ εὐσχήμονος. [Cum infinitivo ib. 11, 12 : Ὡς δ' εὐθυμότατοι ἵπποι καὶ ῥᾳστότατοι καὶ πονεῖν εὐσχημονέστατοι γίγνονται.] Athen. : Ὀρχήσεως εἶδος εὐσχημον καὶ μεγαλοπρεπές. [Eur. Hipp. 490 : Οὐ λόγων εὐσχημόνων δεῖ σε. Aristot. Eth. Nic. 4, 14 : Αἴγειν εὐσχήμονα.] Dem. [p. 1391, 16] : Εὐσχήμονας καὶ πολλοὺς ἔχει λόγους. [Philostr. V. Soph. 2, p. 564 : Ἡδὺς ὁ λόγος καὶ εὐσχήμων.] Plato [Ep. 7, p. 329, A], ἀπόκρισις, Speciosa responsio. [Id. Leg. 7, p. 796, A, κατάστασις. Polyb. 5, 75, 6, ἀνάπαυσις· 110, 11, ἀναχώρησις· 21, 8, 5, διάλυσις· 6, ἔκβασις.] Plut. [Comp. Thesei c.] Rom. [c. 5], πρόφασις. Aristot. De mundo : Φοιτᾶν ἔνθα μὴ καλὸν μηδὲ εὐσχημον, Eo ire, quo nec honestum est accedere nec speciosum. Æschin. [p. 76, 39] : Ὤκησε πολὺν χρόνον ἐν τῇ Δημοσθένους οἰκίᾳ· ὅ, τι δὲ πράττων ἢ πάσχων, ἀμφίβολος ἡ αἰτία, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδαμῶς εὐσχημον ἐμοὶ λέγειν, Indecorum sive Inhonestum dictu. [Comparativo Plato Reip. 8, p. 554, E : Εὐσχημονέστερος, et alibi. Superlativo idem Epist. 13, p. 361, B : Ἅ μοι ἐδόκει εὐσχημονέστατα ἡμῖν εἶναι. || Phrynich. Epit. p. 333 : Εὐσχήμων· τοῦτο μὲν οἱ ἀμαθεῖς ἐπὶ τοῦ πλουσίου καὶ ἐν ἀξιώματι ὄντος τάττουσιν· οἱ δ' ἀρχαῖοι ἐπὶ τοῦ καλοῦ καὶ συμμέτρου. Quam notationem repetunt alii gramm. Exx. hujus signif. sunt in S. S., Marci 15, 43, ubi εὐσχήμων βουλευτής, coll. Matth. 27, 57, ubi πλούσιος vocatur, Act. 13, 50, ubi γυναῖκας τὰς εὐσχήμονας. || Adv.] Εὐσχημόνως, Decore, Decenter, Composite, Speciose, Modeste. Ap. Aristoph. Vesp. [1210] interroganti, Πῶς οὖν καταλίνω [καταλιτῶ]; respondet alter, εὐσχημόνως. [Xen. Cyrop. 1, 3, 8 : Καλῶς οἰνοχοεῖ καὶ εὐσχ. 9 : Οὕτω στήσαντα τὸ πρόσωπον σπουδαίως καὶ εὐσχ. προσενεγκεῖν τὴν φιάλην· Comm. 3, 12, 4 : Ἐκ τῶν πολεμικῶν ἀγώνων σώζονται εὐσχ. Aristot. Eth. Nic. 1, 11 : Τὸν ὡς ἀληθῶς ἀγαθὸν καὶ ἐμφρονα πάσας οἰόμεθα τὰς τύχας εὐσχ. φέρειν. Diodor. 19, 33. Arcesil. ap. Diogen. L. 4, 44, citat Hemst. || Comparativo Plat. Epin. p. 981, A : Τὴν ἀρχὴν τῆς ἀρχῆς εὐσχημονέστερον ἔχειν.] Dem. [p. 1400, 10] : Τὰ δεινὰ εὐσχημονέστερον τῶν ἄλλων φέροντας ὁρᾶσθαι.

[Εὐσχήμων, ονος, ὁ, Euschemon, nomen viri in inscr. Paria ap. Boeckh. vol. 2, p. 351, n. 2403, ap. Theod. Stud. Epist. 222, p. 262, C. L. Dind.]

[Εὐσχήμως. V. Εὐσχημος.]

Εὐσχίδης, ὁ, ἡ, Bene scissus, fissus. Ex Epigr. [Juliani Æg. Anth. Pal. 6, 68, 4 : Εὐσχιδέων καλάμων.] Potest etiam significare Facile fissilis, ut εὔσχιστος. [Oppian. Cyn. 2, 211 : Ἐϋσχιδέων κεράων. Orion p. 54, 8 : Εὐσχιδὲς ξύλον. Eust. Opusc. p. 250, 69 : Μὴ πολύχορος καὶ εὐσχιδής (ἡ μονάς). L. Dind.]

Εὔσχιστος, ὁ, ἡ, Qui facile scinditur s. finditur, Facile scissilis s. fissilis. Seu simpliciter Fissilis [Gl.], Scissilis. Cujus ex. habes in Σχιστὸς, de schisto lapide : cui adde et hoc Theophr. H. Pl. 5, [6, 3] : Εὔσχιστα δὲ καὶ εὔπριστα τὰ ἐνικμότερα τῶν πάμπαν ξηρῶν. [Crinagor. Anth. Pal. 6, 227, 3 : Κάλαμον ... εὐσχίστοισι διάγλυπτον κεράεσσιν· 232, 1 : Ἐϋσχίστοιο βοιῆς. Dioscor. 5, 165. Antyllus in Matthæi Med. p. 129 : Ἡ φλὶψ εὔσχιστος καὶ εὔρους ἐστίν. L. D. Hesych. in Εὔκληρον.]

Εὐσχολέω, Otio abundo, affluo, σχολῆς εὖ ἔχω. [Vaco, Gl.] Bud. interpr. Ferior, Vacuus sum negotio et opere, afferens [Ps.-] Lucian. p. 215 [Amor. c. 33] : Εὐσχολῶ τῆς καθ' ἡμέραν πείρας [πρὸς τὸ βέλτιον], cum hac interpr., Omnia jam deprehensa habeo. [Diodor. Exc. Vat. p. 30 : Ἀσχολεῖσθαι μὲν εὐσχολοῦντας, σχολὴν δ' ἄγειν οὐ σχολάζοντας. Marc. Antonin. 11, 18, p. 116 ed. Cor. : Τί γάρ σοι ποιήσει ὁ ὑβριστικώτατος, ἐὰν ... μεταδιδάσκῃς εὐσχολῶν παρ' αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν χρόνον, ὅτε καλὰ ποιεῖν σε ἐπιχειρεῖ. Mœris p. 138 : Εὐσχολῶ οὐδεὶς τῶν παλαιῶν, ἀλλὰ σχολὴν ἄγω.]

[Εὐσχολία, ἡ, Vacatio, Gl. « Ap. Longum 3, 13, pro ἀσχολία Schæf. εὐσχ. » Boiss. Marc. Anton. 4, 18 in marg.; conf. Gatak. Kall. Aq. et Theod. Reg. 1, 6, 17.]

Εὔσχολος, ὁ, ἡ, Qui abundat otio. [Vacuus, Gl. Polyb. 4, 32, 6 : Εὔσχολοι καὶ ἀπείρεσπαστοι Λακεδαιμόνιοι γενηθέντες. Marc. Anton. 4, 24 : Τὰ πλεῖστα γὰρ ὧν λέγομεν καὶ πράσσομεν, οὐκ ἀναγκαῖα ὄντα, ἐὰν τις περιέλῃ, εὐσχολώτερος καὶ ἀταραχότερος ἔσται. Greg. Nyss. vol. 2, p. 191, C : Τὴν εὔσχολον ὥραν, ἐφ' ἑαυτῶν διάγειν. Hierocles ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 12 : Ἀνιᾶται δ' ἐκ τούτων καὶ οἷον εὐσχόλοις τὴν ψυχὴν γενομένοις. Ita Gaisfordus. Libri συσχόλοις vel ἀσχόλοις. L. Dind.]

Εὔσω, Excorio : Hesych. εὔσοντας, ἐκδέροντας. [Pro Εὔοντας, ut videtur. Nihili est enim præsens εὔσω.]

Εὐσωμάτεω, Sum corpore pulcro, Sum bene curata cute, et corpore bene habito, aut etiam robusto. Alii, Sum bona corporis valetudine, Valeo corporis viribus. [Eur. Andr. 765 : Τί γὰρ δεῖ δειλὸν ὄντ' εὐσωματεῖν;] Aristoph. Nub. [799] : Εὐσωματεῖ γὰρ καὶ σφριγᾷ. Et εὐσωματῶν dicitur, qui et εὐσαρκῶν s. εὔσαρκος, Corpore curatus, Cato. [Lucian. Demon. c. 38 : Πρεσβύτου εὐσωματοῦντος. L. D. Εὐξίφ ἐπ' ἄκρον εὐσωματοῦσα, Plut. Mor. p. 267, F. Hesych. in Σφριγᾷ. Hemsr. Schol. Aristoph. Lys. 80, in ejusd. verbi interpretatione. Georg. Pachym. Mich. Palæol. p. 352, D. De arboribus Plut. Mor. p. 641, A : Τὰ τοιαῦτα δένδρα εὐσωματεῖ τοῖς μεγίθεσι καὶ αὐξάνεται.]

Εὐσωματία, ἡ, Bona corporis habitudo, Pollux 2 fin. [235; præf. lib. 4. Hemst.]

Εὐσώματος, ὁ, ἡ, Qui corpore est pulcro, aut bene habito, Corpulentus, ὁ εὔρωστος τὸ σῶμα, Qui robusto corpore est. [Pro quo ap. Aristot. Probl. 2, 31, p. 869, 15, est : Ὁρμητικοὶ γάρ εἰσι πρὸς τὸ ἔργον διὰ τὸ τὸ θερμὸν αὐτῶν ἠθροῖσθαι εἰς τὸν περὶ τὸ στῆθος τόπον ὄντα εὐσωματωδέστερον. Εὐσηματωδέστερον libri nonnulli.]

Εὔσωμος, ὁ, ἡ, Qui est bene habito corpore, cute bene curata, Corpulentus, [Corporosus huic add. Gl.] Qui robusto corpore est, valet corporis viribus : ut significet non solum ὁ εὔσαρκος, sed etiam ὁ εὔρωστος τὸ σῶμα. Polyb. [8, 15, 5] : Τὸ μὲν πολὺ μέρος καὶ χρησιμώτατον τῶν εὐσώμων [εὐζώνων], ἔτι νυκτὸς εἰς τινας φάραγγας ὑλώδεις ἐκρυψε. [Etym. M. et Gud. v. Ἀνείμων : Οἷον σῶμα, εὔσωμος.]

Εὐσωπία, ἡ, Hesychio ἡσυχία : aliis etiam Silentium. [V. Σωπάω. Εὐσωΐα Kusterus.]

[Εὔσωρος, ὁ, Eusorus, Thrax, Hom. Il. Z, 8, ubi Ἐϋσσώρου. Pater Ænetes, ap. Apoll. Rh. 1, 949, Orph. Arg. 402, ubi libri Εὐδώρου.]

Εὔσωτρος, ὁ, ἡ, s. Ἐύσσωτρος, compositum e σῶτρον, i. e. Bene instructus σώτροις, Pulcra habens σωτρεύματα. Currus aut rhedæ epith., habentis in suo extremo ambitu pulcra ligna. Hesiod. Sc. [273] : Ἐϋσσώτρου ἐπ' ἀπήνης Ἡγοῦντ', ubi schol. exp. εὐσιδήρου : quoniam sc. ἐπίσωτρον dicitur τὸ κύκλῳ τοῦ τροχοῦ σιδήριον [σίδηρον, quod est in libris schol. Hes., recte ita correxit HSt.], Ferrum quod rotam ambit, s. quo rotæ in extremo ambitu vinciuntur. Quæ expos. conveniret, si dixisset εὐπισώτρου. Hesych. εὐσώτρου et εὐσότρου exp. εὐδρόμου, Bene s. Facile currentis : itidemque εὔσωτρον exp. εὐκύλιστον, Facile volubilem : nam Σώη, inquit, ἡ ἐφορμὴ καὶ φορὰ, ἧς εἶδος ἡ κύλισις. Unde satis liquet eum εὔσωτρος derivare ex σοῦσθαι : quod εὔσωτρος, una cum ἐπίσωτρον, compositum est ex σῶτρον derivato et ipso a v. σοῦσθαι.

[Εὐταία, ἡ, Eutæa, urbs Arcadiæ. Xen. H. Gr. 6, 5, 12, 20, 21, ubi libri per γ. Εὐταία e sexto Xenophontis citat Steph. Byz., qui etiam adj. ponit Εὐταιεύς. In Ευτα corruptum ferebatur ap. Pausanian. 8, 27, 3.]

[Εὐταίων, ὄνομα κύριον, ponit Suidas, cujus libri duo Εὐκταίων. Utrumque depravatum videtur ex Εὐγαίων, ab eodem posito, quod v. supra. L. Dind.]

Εὐτᾶκτος, ὁ, ἡ, Liquefactu s. Maceratu facilis. [Lucian. Hermot. c. 61, φακοὶ, Molles ad coquendum, Int.]

Εὐταχτέω, Ordinate me gero, Ordinem servo, aut Tenorem. Et de milite qui ordinem non deserit; aut generalius etiam, qui disciplinam militarem servat. Xen. [Comm. 4, 4, 1] : Ὥστε διάδηλος εἶναι ἐν ταῖς στρατείαις εὐτακτῶν. [3, 5, 21, Cyrop. 8, 5, 14. Thuc. 8, 1. « Εὐτακτεῖν apud Sueton. Domit. c. 10, J. Fr. Gronov. explicuit, Servare disciplinam, abstinere Venere : consentit Perizonius eodem sensu capiens εὐτακτεῖν in Epict. Ench. c. 35. Diogen. L. 4, 42. Hemst. De muliere Nicarch. Anth. Pal. 5, 40, 7 : Εὐτακτεῖν πειρῶ. De pueris modestis Iamblich. Y. Pyth. p. 410 ed.

Kiessl. : Παῖδας ὄντας οἴεσθαι δεῖν εὐτακτεῖν τε καὶ σωφρονεῖν καὶ ἀπέχεσθαι πάντων τῶν φορτικῶν τε καὶ ἀσχημόνων εἶναι δικαούντων. De debitoribus debita recte solventibus Phalaris Epist. 113, p. 326 : Οὐδὲ περὶ ταῦτα εὐτακτήκατε. || «Transitive Componere, In ordinem disponere. Codinus De offic. 5, 54 : Φέροντες δεῖ διακονίκια, ὅτε καβαλικεύῃ ὁ βασιλεύς, προηγοῦνται καὶ φέροντες αὐτὰ ὄρθια εὐτακτοῦσι τὸν λαόν. Galli dicerent *Ils rangent le peuple.*» Ducang. Schol. Thuc. 3, 35 : Καθίστατο τὰ περὶ τὴν Μυτιλήνην) εὐτάκτει. || Passivo Iamblich. Vit. Pythag. p. 136 : Ἀφ' ἧς ὁρῶμενος ὥσπερ καὶ τὸν τοῦ νοῦ λόγον εὐτακτούμενος. Theolog. arithm. p. 60 ed. Ast.]

[Εὐτάκτημα, τὸ, Justo ordine factum. Stob. Ecl. eth. p. 192 : Πάντα δὲ τὰ κατορθώματα δικαιοπραγήματα εἶναι ... καὶ εὐτακτήματα.]

Εὔτακτος, ὁ, ἡ, oppos. ἄτακτος, Ordinatus, Ordinem servans, aut etiam Tenorem, Certo quodam ordine procedens. Vel, Rato ordine constitutus, Bud. Ab Eod. redditur et Æquabilis, ap. Xen. [Anab. 2, 6, 14.] In qua interpret. meminisse oportet loci Isocratis in Ἀτάκτως allati, in quo ille ἀτάκτως et ἀνωμάλως copulat: quod ἀνωμάλως sonat ad verbum Inæquabiliter. [Socrates εὔτακτος τὴν δίαιταν, Diog. L. 2, 25. Hemst.] Ap. Thuc. de militibus, 2, [89]: Εὔτακτοι παρὰ ταῖς ναυσὶ μένοντες, Compositis ordinibus. [Aristoph. Vesp. 424 : Ἅπας ἐπίστρεφε δᾶδα κἀξείρας τὸ κέντρον εἶτ' ἐπ' αὐτὸν ἴεσο ξυσταλεὶς εὐτάκτως· Av. 829 : Καὶ πῶς ἂν ἔτι γένοιτ' ἂν εὔτακτος πόλις;] Demostheni [p. 1226, 3, 10], ut scribit Bud., εὔτακτος Is est qui stationem suam ordinemque et provinciam non relinquit. Cui opp. ἀκοσμῶν. Sic Xenoph. [Comm. 3, 5, 5]: Εὐτακτοτέρους καὶ εὐπειθεστέρους ποιεῖ. [Et similiter aliis ll. pluribus.] De re militari itidem usus est Herodian. 4, [14, 16]: Τὸ δ' ὑμέτερον πλῆθος, εὔτακτόν τε ὂν καὶ συγκεκροτημένον, μετά τε ἐμπειρίας μαχόμενον. Apud Eund. [6, 1, 8] legimus εὔτακτοι πράξεις. [Thucyd. 7, 77 : Τὴν πορείαν, ὥστ' ἀσφαλῆ καὶ εὔτακτον εἶναι, αὐτοὶ φυλάξατε. De equo Pollux 1, 195, de saltatore 4, 97. Σωπὴ Posidon. ap. Athen. 4, p. 153, C. Hemst.] At vero τὸ εὔτακτον substantive Eidem [3, 8, 10] est Modestia, Disciplina, Polit. [Εὔτακτα pro εὐτάκτως Jo. Chrys. In Gen. p. 185.]

‖ Εὐτάκτως, Ordinate, Ordinibus ratis et constitutis, Bud. Ab Eod. redditur et Æquabiliter: ut εὔτακτος Æquabilis. Solet etiam reddi Composite, item Modeste. [Æsch. Pers. 399 : Τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὐτ. κέρας ἡγεῖτο κόσμῳ.] Aristoph. Nub. [964] : Βαδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτ. [Xen. Cyrop. 3, 3, 57 : Ὁ μὲν ἡγεῖτο, οἱ δ' εἵποντο εὐτ. 8, 5, 1 : Διηγησόμεθα καὶ ταῦτα, ὡς πολὺς στόλος ἂν εὐτ. μὲν κατεσκευάζετο· Comm. 1, 4, 8 : Τάδε τὰ ὑπερμεγέθη καὶ πλῆθος ἄπειρα δι' ἀφροσύνην τινὰ οὕτως οἴει εὐτ. ἔχειν. Sch. Eur. Phœn. 175 : Ἡσύχως καὶ εὐτ. L. D. Εὐτ. ἐσθίειν, Ælian. De anim. 5, 39, p. 108. Plut. Mor. p. 119, F; Theodoret. E. H. Θ. p. 175, 3. Hemst. || Obedienter. Xen. Cyrop. 2, 2, 5 : Μάλα τοῦτό γε εὐτ. ὑπήκουσε· Anab. 6, 6, 35 : Τὸ παραγγελλόμενον εὐτ. ποιοῦντες· Comm. 3, 5, 18 : Εὐτ. ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι πείθονται τοῖς ἐπιστάταις. ‖ Comparativo Εὐτακτοτέρως Hipp. 3, 7 : Οὕτω πολὺ εὐτ. ἂν ἔχοι. Pro quo Demosth. p. 1125, 1 : Πολὺ τούτων εὐτακτότερον ζῶν ἂν φανείην.]

[Εὔτακτος, ὁ, Eutactus, n. viri in inscr. Att. apud Bœckh. vol. 1, n. 268, p. 370, 6, Spartana ib. p. 694, n. 1497. L. Dind.]

[Εὐτακτοτέρως. Εὐτάκτως. V. Εὔτακτος.]

Εὐταμίευτος, ὁ, ἡ, Bene reconditus, Qui parce promitur, Parcus, ex Aristot. De gener. anim. [5, 7], εὐτ. ἀὴρ, Aer qui parcius dispensatur, parcior et angustior. [Hippocr. p. 799, H : Αὔτη ἡ διάστασις ἡ ἀπὸ τῶν κολλημάτων εὐμενὴς καὶ εὐτ. 803, G : Τοῦτο ἅμα καὶ δικαίην τὴν διόρθωσιν ἔχει, ἅμα δὲ εὐταμίευτον· 814, A : Αὗται αἱ ἀνάγκαι εὐταμίευτοί εἰσιν. Theophr. fr. 4 De odor. 13 : Προσοίσονται μὲν ὀσμὴν, οὐχ ὁμοίως δὲ ἡδεῖαν οὐδ' εὐταμίευτον. αἴ]

[Εὐτάνη. V. Εὐθηνεῖ.]

Εὐταξία, ἡ, opp. præcedenti ἀταξία, Ordinis conservatio. Videtur enim elici posse hæc interpret. ex istis Cic. verbis, De offic. 1, [40, 142]: Deinceps de ordine rerum et temporum opportunitate dicendum est. Hæc autem scientia continet eam, quam Græci εὐταξίαν nominant, non hanc, quam interpretamur modestiam (quo in verbo modus inest) : sed illa est εὐταξία, in qua intelligitur ordinis conservatio. A Bud. redditur Ordo ratus et constitutus. [Plur. epigr. Anth. Pal. 9, 695 : Ὁρᾷς τὸ κάλλος ὅσσον ἐστὶ τῆς λίθου ἐν ταῖς ἀτάκτοις τῶν λίθων εὐταξίαις.] || Sæpe autem dicitur de militibus ordinem s. ordines in acie servantibus, ut ap. Herodian. [8, 1, 7], μετ' εὐταξίας Polit. vertit Servatis ordinibus. Sic usus est hoc vocab. Plut. Artox. [c. 7] : Θαῦμα τοῖς Ἕλλησι τῆς εὐταξίας παριῖχε· cui ibid. opp. κραυγὰς ἀτάκτους et σκιρτήματα : nec non τάραχον et διασπασμόν. [Thucyd. 6, 71 : Εὐταξίας ἐς τὰ ἔργα προσγενομένης.] || Εὐταξία, Moderatio, Modestia, ut ap. Herodian. vertit idem Polit., adjungentem aliquoties ei nomen εὐκοσμία (quum Hesych. per hoc exponat illud), et aliquando nomen κόσμος. Videtur certe pro hac interpret. et ille Cic. locus facere. [Plat. Alcib. 1 p. 122, C : Εὐταξίαν καὶ ἀνδρίαν καὶ καρτερίαν τὰς Λακεδαιμονίων. Definitt. Plat. p. 411, D : Δικαιοσύνη δμόνοια τῆς ψυχῆς πρὸς αὑτὴν καὶ εὐταξία τῶν τῆς ψυχῆς μερῶν πρὸς ἄλληλά τε καὶ περὶ ἄλληλα· ibid. : Σωφροσύνη ... εὐαρμοστία καὶ εὐτ. ψυχῆς πρὸς τὰς κατὰ φύσιν ἡδονὰς καὶ λύπας· 412, B : Ἐπιείκεια ... εὐτ. ψυχῆς λογιστικὴ πρὸς τὰ καλὰ καὶ αἰσχρά· D : Κοσμιότης ... εὐτ. περὶ κίνησιν σώματος. De saltatore Pollux 4, 97. Ephorus ap. Steph. B. in Βοιωτία ab Hemst. cit. : Τὴν τῶν νόμων εὐταξίαν. Polyb. 32, 11, 8 : Ὁ Σκιπίων ... πάνδημον ἐποιήσατο τὴν ἐπ' εὐταξίᾳ καὶ σωφροσύνῃ δόξαν. Schol. Eur. Phœn. 88, τῆς χόρης. Conf. inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 159, n. 116.] Redditur alioqui et aliis vocabulis in VV. LL., se. Disciplina, Constantia: quæ certe interprr. remotiores sunt. In iisd. habetur εὐταξία τροφῆς, sed absque auctoris nomine, pro Modestia ciborum, Victus sobrius. At ego εὐταξίαν, sicubi de victu legatur, ut certe ap. Athenæum in tali signif. legisse mihi videor, malim interpretari Moderationem in victu. Videndum autem an et Frugalitatis appellatio locum habere hic possit. [Εὐτ. opponitur λουτροῖς καὶ ποτοῖς πλείοσι ap. Alex. Aphr. Probl. 1, 7. Hemst. || Ὁ εὐταξίας vel ὁ ἐπὶ τῆς εὐταξίας, Officium ecclesiasticum, Qui unumquemque in officio suo continet. Ita ap. JCtos εἰρηνάρχαι dicuntur οἱ τῇ τοῦ δήμου εὐταξίᾳ ἐπιστατοῦντες. Philotheus patriarcha Cp. in Ordine sacri Ministerii : Ἀναγνώστου ἡ εὐταξίου λαμπάδα κατέχοντος. Symeon Thessalon. De sacris ordinatt. c. 8 : Τῶν εὐόσμων προσφέρεταί τι ... διὰ τοῦ ἐπὶ εὐταξίας. Ordo Cpolit. ecclesiæ : Ὁ τῆς εὐταξίας ἵσταται καὶ ἔχεται τοὺς ἄρχοντας. Catalogus Medonianus et Allatianus : Ὁ ἐπὶ τῆς εὐταξίας. Dorotheus Monembas. in Synopsi Historiarum : Ὁ εὐταξίας. Ex Ducang. Gloss. Conf. Goar. ad Eucholog. p. 29.]

[Εὐταπείνωτος, ὁ, ἡ, Qui facile deprimitur. Synes. p. 277, B : Εἰ φιλοσοφία πρεσβεύει οἷον ἀπάθειαν αὐτὴν, αἱ μέσαι δὲ ἕξεις εἰς μετριοπάθειαν ἵστανται, τὴν ἀπειροπάθειαν καὶ τὸ εὐταπείνωτον ποῦ χώρας τάξομεν; ᾧ]

Εὐτάραχτος, ὁ, ἡ, Qui facile perturbatur, Perturbatu facilis. [Plut. Arat. c. 10 : Δεινότης τίς ἐστιν ἀνθρώπου καὶ σύνεσις ... εὐτάραχτος φύσει. ᾧ]

Εὔταρσος, ὁ, ἡ, Etym. [in gl. ab Turrisano inserta] καλῶς πτεροῦτός : quoniam sc. ταρσοὶ dicuntur τὰ πτερά. Epigr. p. 265 [Archiæ Anth. Pal. 7, 213, 3] in cicadam : Ἔφρικε εὐτάρσοιο δι' ἰξόος ἠχέτα μολπάν. [Myrinus ib. 254, 5: Εὐτάρσοισιν ἐπ' ἀστραγάλοισι.]

Εὖτε, aliquando est χρονικὸν ἐπίρρημα, adv. temporis, æquipollens τῷ ὅτε καὶ ὁπηνίκα, Quando, Quum, teste Eust., ut ap. Hom. Il. Θ, [367]: Εὖτέ μιν εἰς εἶδαο πυλάρταο προὔπεμψαν. [Sic alibi sæpe apud Epicos, Lyricos, Tragicos. Indicativo præsentis jungitur ap. Apoll. Rh. 1, 1201 : Ὡς δ' ὅταν ἀπροράτως ἴστὸν νεὸς, εὖτε μάλιστα χειμερίη ὀλοοῖο δύσις πίλνει Ὠρίωνος, ἀνέμοιο κατάϊξ... ἐρύσηται. Aret. p. 43 : Τοιάσδε τὰ πολλὰ ἐπὶ σχίρρῳ γίγνεται σπλὴν, εὖτε καὶ ἀπορίη ξύνεστι παντελής. Sequente particula γε, Quandoquidem, Soph. Aj. 716 : Εὖτέ γ' ἐξ ἀθλητῶν Αἴας μετανεγνώσθη· Phil. 1099 : Εὖτέ γε, παρὸν φρονῆσαι, ... εἵλου.] Itidem αὖτ' ἂν idem Eust. esse ait ἐπίρρημα χρονικὸν ἴσον τῷ ὅτε, in hoc l. Il. A, [242]: Τοῖς δ' οὔ τι δυνήσεται ἀγνύμενος περ Χραισμεῖν, αὖτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο θνήσκοντες πίπτωσι. Sic [alibi sæpe ap. Hom. et ap.] He-

siod. [Op. 179]: Εὖτ' ἂν τελέθωσι, Quum fuerint. Et Soph. [El. 627]: Εὖτ' ἂν μόλῃ, Ubi venerit. [Sic alibi apud Pindarum et Tragicos. Sequente δὴ Hesiod. Op. 321: Εὖτ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ. Et alibi.] At ex Herodoto [2, 63] affertur, Εὖτ' ἂν γίνηται [καταφερὴς ὁ ἥλιος], pro Quoad fuerit [immo Quando occidit sol, ut 6, 27: Φιλέει δέ κως προσημαίνειν, εὖτ' ἂν μέλλῃ μεγάλα κακὰ ἔσεσθαι. In oraculo ap. Dionys. A. R. 1, 68: Εὖτ' ἂν γὰρ τάδε σεμνὰ καθ' ὑμετέραν χθόνα μίμνῃ δῶρα Διὸς κούρης, recte Reiskius ἔστ' ἄν]: ex cujus l. 7 affertur etiam εὖτ' ἔκλεον, pro Dum navigarem. [Conf. 209. Aret. p. 100: Εὖτε τὴν αἰτίην... ἐφραζόμεθα.] Apoll. Arg. 2, [616: Τύνη δὲ τεοῦ βασιλῆος ἐφετμήν, εὖτε διὲκ πέτρας φυγέειν θεὸς ἡμὶν ὄπασσε, μηκέτι δείδιθι τοῖον] dicitur εὖτε usurpasse pro Quandoquidem, ἐπειδή. [|| Cum conjunctivo sine ἂν Hom. Od. H, 202: Αἰεὶ γὰρ τὸ πάρος γε θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς ἡμῖν, εὖτ' ἔρδωμεν ἀγακλειτὰς ἑκατόμβας. Hesiod. Th. 28: Εὖτ' ἐθέλωμεν. Æsch. Sept. 338: Εὖτε πτόλις δαμασθῇ. Apoll. Rh. 2, 801: Ἡ γὰρ θέμις ἠπεδανοῖσιν ἀνδράσιν, εὖτ' ἄρξωσιν ἀρείονες ἄλλοι ὀφέλλειν. Anth. Pal. 14, 45, 2: Εὖτε δὲ δουρατέων πεδίων ὕπερ ἐντανύσῃς με. || Cum optativo Hesiod. Sc. 164: Τῶν καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλεν, εὖτε μάχοιτο Ἀμφιτρυωνιάδης. Apoll. Rh. 2, 471: Εὖτε γὰρ οὖν ὡς πλεῖστα κάμοι καὶ πλεῖστα μογήσοι, δὴ τότε μιν βιότοιο χρησμοσύνη τρύχεσκεν, ubi libri variant inter κάμοι et κάμῃ, μογήσοι -σει -σῃ. Scribendum μογήσαι. Epigr. Anth. Pal. 9, 162, 5: Ἐκ δὲ τοῦ εὖτε πίοιμι μέλαν ποτὸν, ἔνθεος οἷα πᾶν ἔπος ἀφθέγκτῳ τῷδε λαλῶ στόματι. Agathias 10, 66, 1: Εὖτέ τις ἐκ πενίης πλούτου τύχοι ἠδὲ καὶ ἀρχῆς, οὐκέτι γιγνώσκει τίς πέλε τὸ πρότερον.] || Alioqui εὖτε est etiam παραβολῆς ἐπίῤῥημα, ἰσοδυναμοῦν τῷ καθὰ, inquit Eust. in exemplum afferens Il. Γ, [10]: Εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὁμίχλην· cui εὖτε in redditione similitudinis respondet, ὣς ἄρα. Pro eo vero et ηὖτε dicunt poetæ, et facta dialysi ἠὔτε, Sicut, Velut, Ceu. Plura v. apud Etym. At sine τε significat καλῶς. [De l. Homerico, in quo alii ηὖτ', alioque ejusdem, in quo item alii ηὖτε, Aristarchus autem αὖτε legebat, v. Buttm. in Ἠὔτε vol. 4, p. 217, D. Significatione comparandi frequentavit Quintus, ut 1, 586: Τίσεις δὲ κακὸν μόρον, εὖτ' ἐν ὄρεσσι κεμμὰς ἀπαντήσασα βοοδμητῆρι λέοντι· 625: Τάθη δ' ἐπὶ νηδύα μακρὴν, θοῷ δ' ἐπικέκλιτο ἵππῳ, εὖτ' ἐλάτη κλασθεῖσα βίῃ κρυεροῦ Βορέαο· 3, 142: Ἀπάνευθεν ἐφέστασαν, εὖτε λέοντος ἀγρόται ἐν ξυλόχοισι τεθηπότες· 221, 280, et alibi. Proxime vero ad l. Il. accedit hic ejusdem 3, 170: Ὣς φάτο· τοὶ δ' ἀΐοντες ὑπέτρεσαν, εὖτ' ἐν ὄρεσσι φθόγγον ἐριβρύχοιο νεβροὶ τρομέωσι λέοντος, δειλαιοὶ, μέγα θῆρα πεφυζότες· ὣς ἄρα λαοὶ... Ἀχιλῆος ὑποτρομέεσκον ὁμοκλήν. L. Dind.]

Εὐτείχης, et Εὐτείχεος, ὁ, ἡ, Bene muratus, Bonis muris cinctus s. munitus, Bene munitus. Hom. Il. A, [129]: Πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι, schol. καλῶς τετειχισμένην. B, [113]: Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι. Prioris autem exemplum ap. Suid. legitur, afferentem ex Tragico quopiam [hoc non dicit Suidas] εὐτείχει πάγῳ pro καλῶς τετειχισμένῳ. [Non improbabile tamen est eundem hic ab Suida, et qui εὐτειχεῖ θαλάμῳ addit, Zonara p. 903, notari l. Eur. Androm. 1010: Φοῖβ', ὁ πυργώσας τὸν ἐν Ἰλίῳ εὐτειχῆ πάγον, quem iidem aliique respicere videntur in Πάγον εὐτειχῆ. Pind. Ol. 6, 1: Εὐτειχεῖ προθύρῳ· Nem. 7, 46: Εὐτειχέα δόμον· Isthm. 5, 72: Εὐτειχέσιν πύλαις. Theognis 1209: Πόλιν εὐτείχεα Θήβην, ubi al. -χέα.] Sed et Hom. eodem εὐτείχης usus est, Il. Π, [57]: Δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα πόλιν εὐτείχεα πέρσας. Ubi tamen Eust. negat ex εὐτείχης esse hunc accus. εὐτείχεα, sed sec. veteres gramm. ex nom. Εὔτειχος, habente gen. casum εὐτείχεος. Sed hujus simile exemplum desidero. [Εὔτειχος ponunt Apollon. De constr. p. 187, 11, (De pron. p. 38, C,) Herodian. Epim. p. 189, ab Hemst. et Boiss. citati, grammat. in Crameri An. vol. 2, p. 294, 9, Hesych. in Εὐστέφανος. Εὐτειχὴς, præter interpretes Homeri, Epim. Hom. in Cram. Anecd. vol. 1, p. 158, 21, Photius in Ἰσοευρής. A quibus εὐτείχεα, quam constanter traditam prosodiam dicunt (quanquam in accentu in ultima posito consentire videntur libri Pindari, Euripidis et grammaticorum quos paullo ante memoravimus), refertur non ad εὐτείχης, sed ad εὐτείχεος, unde per metaplasmum factus sit accusativus εὐτείχεα, ut accusativus πυργοκέρατα ab nominativo πυργοκέρατος. || Εὐτείχης, ὁ, Eutiches, n. viri in fr. Alcmanis ab iisdem citato: Εὐτείχη τ' ἄνακτ' Ἀρήιον. L. Dindorf.]

[Εὐτείχητος, ὁ, ἡ, i. q. sequens. Hom. H. Ven. 112: Ὃς πάσης Φρυγίης εὐτειχήτοιο ἀνάσσει.]

[Εὐτείχιστος, ὁ, ἡ, Bene munitus. Πόλις Polyb. 3, 90, 8, sec. nonnullos: sed libri plerique omnes ἀτείχιστος, quod in εὐτείχιστος depravatum in plerisque Diodori 3, 47.]

[Εὔτειχος. V. Εὐτείχης.]

[Εὐτέκμαρτος, ὁ, ἡ.] Εὐτέκμαρτον, Conjectu facile, καλῶς τυπούμενον, Hesych.

Εὐτεκνέω, Multa vel Egregia proles mihi est: unde partic. εὐτεκνοῦσα. [Ap. Plut. Mor. p. 278, B: Γενομένων δὲ παίδων εὐτεκνοῦσαι καὶ πολυτεκνοῦσαι τὸ τῆς Καρμέντης ἱερὸν ἱδρύσαντο. Eur. fr. Meleagri ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 50: Ἡγησάμην οὖν, εἰ παραζεύξειέ τις χρηστῷ πονηρὸν λέκτρον, οὐκ ἂν εὐτεκνεῖν. Achmes Onir. p. 55: Γυνὴ ἐὰν ἴδῃ τοῦτο, εὐτεκνήσει πολυτεκνοῦσα. || Medio Ms. ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 66, col. 2, B: Ἄλλη δ' ἄτεκνος ἡ πρὶν εὐτεκνουμένη. L. D.]

Εὐτεκνία, ἡ, Fœcunditas, Quum quis multam vel egregiam prolem habet, vel utrumque. V. Πολυτεκνία. [Quocum conjungit Aristot. Rhet. 1, 5. Eur. Ion. 470, Suppl. 66, fr. Clarom. Phaeth. 2, 31. Cum genitivo epigr. Anth. Pal. App. 264, 4: Εὐτεκνίας παίδων. Figurate Eust. Opusc. p. 328, 42: Τὴν ἐν λόγοις εὐτ. || Liberorum proventus. Epigr. Anth. Pal. App. 356, 1: Τὸν εὐτεκνίης ἀροτῆρα.]

Εὔτεκνος, ὁ, ἡ, Prole felix, s. Liberis, Probe fœtificans, Fœcundus. [Βοῦς, Æsch. Suppl. 275. De bestiis sæpius etiam Aristot. H. A, ut 6, 6; 9, 11, 12. De mulieribus Eur. Suppl. 955, Xen. Reip. Lac. 1, 8.] Γυνὴ, Plut. Lyc. [c. 15], Fœcunda mulier: sicut et ap. Eur. Hec. [581], εὐτεκνωτάτη, Prole felicissima, Multa prole beatissima. [Et ib. 620: Εὐτεκνώτατε Πρίαμε. De qua forma, a prosa aliena, v. Chœrob. in Bekk. An. p. 1287, Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 414, 17. Male igitur εὐτεκνωτέρα scribitur in schol. Hom. Il. Ω, 602. Εὐτεκνοτέραν est ap. Diodor. 1, 74, Apostolium Prov. 13, 73. De terra Eur. Herc. F. 1405: Ἡ γὰρ τεκοῦσα τόνδε πατρὶς εὔτεκνος. De domo Callim. Epigr. 21, 6: Τὸν εὔτεκνον χῆρον ἰδοῦσα δόμον. De oraculo prolem promittente Eur. Ion. 423: Εὐτέκνους εὔχου θεοῖς χρησμούς μ' ἐνεγκεῖν ἐξ Ἀπόλλωνος δόμων. De liberis ipsis, ut supra εὔπαις, Eur. Phœn. 1618: Ἀλλ' εὔτεκνος ξυνωρίς. Sed ap. Pancratem Anth Pal. 6, 356, 4: Ἴδοις ὤνασσα τὰ τῆσδε εὔτεκνα, Lobeck ad Phryn. p. 606 restituit εὖ τέκνα.]

Εὐτέλεια, ἡ, sequendo ea quæ dicentur in Εὐτελής. Facilis impensa, Parva impensa, Parvus sumptus. Et una voce, Frugalitas. [Xen. Conv. 4, 42: Καὶ πολὺ δικαιοτέρους εἰκὸς εἶναι τοὺς εὐτέλειαν μᾶλλον ἢ πολυχρηματίαν σκοποῦντας· Apolog. 24: Τοὺς νέους πῶς ἂν διαφθείροιμι καρτεοίαν καὶ εὐτέλειαν προσεθίζων;] Aut etiam Parsimonia. Thuc. 2, [40]: Φιλοκαλοῦμεν γὰρ μετ' εὐτελείας, Elegantiæ studemus cum parsimonia. Item Tenuitas. Interdum et Vilitas [Gl. Id. 8, 1: Τῶν κατὰ τὴν πόλιν τι ἐς εὐτέλειαν σωφρονίσαι· et ib. 4, 86, Aristoph. Av. 805: Ἔοικας εἰς εὐτέλειαν χηνὶ συγγεγραμμένῳ. Cui contrarium εἰς κάλλος, ut animadvertit Bergler. Antiphanes ap. Athen. 9, p. 402, D: Κρέα δὲ τίνος ἥδιστ' ἂν ἐσθίοις; Τίνος; Εἰς εὐτέλειαν. Plato Leg. 1, p. 650, B: Τὸ τῆς εὐτ. καὶ ἀσφαλείας διαφέρειν πρὸς τὰς ἄλλας βασάνους. (V. Εὐτελής.) Diodor. 1, 80: Ἐψήματα αὐτοῖς χορηγοῦσιν ἔκ τινος εὐτ. ἑτοίμης γινόμενα· 11, 25: Ἀξιοθέατον... κατασκεύασμα καίπερ διὰ τὴν εὐτ. καταφρονούμενον, de cloacis. Plut. Mor. p. 40, D: Διανοήματος εὐτέλεια καὶ ῥήματος κενότης.] Greg. Naz.: Βδελυκτότεροι τῆς εὐτελείας τῶν προσκυνουμένων καὶ σεβομένων, Abominabiliores ob vilitatem eorum quæ ab ipsis coluntur et adorantur. A Suida ponitur non solum εὐτέλεια, sed etiam Εὐτελία. Et εὐτέλειαν quidem esse dicit σμικροπρέπειαν: at vero εὐτελίαν, esse εὐδαιμονίαν, i. e. Felicitatem, παρὰ τὸ εὖ τελεῖν. [Discrimen ineptum, quum εὐτέλεια et εὐτελία differant sic ut hæc poetica, illa communis forma sit.] Affertque l. Aristoph. quem v. [Ran. 404: Σὺ γὰρ κατεσχίσω μὲν ἐπὶ γέλωτι κἀπ' εὐ-

τελείᾳ τόν τε σανδαλίσκον καὶ τὸ ῥάκος, ubi εὐτέλειαι dicitur eadem signif. qua supra ap. Thuc.], simulque l. Menandri quem affert in Εὐτελής. V. item Hesych. [Forma poet. Εὐτελία Crates Anth. Pal. 10, 104, 2 : Εὐτελίη κλεινῆς ἔγγονε Σωφροσύνης. || Ionica Εὐτελίη Herodot. 2, 92 : Πρὸς εὐτελίην τῶν σιτίων τάδε σφι ἄλλα ἐξεύρηται. || Humilitatis et modestiæ formula est ap. Theodor. Stud. p. 205, D : Ἀνθυπήγαγε πρὸς τὴν εὐτ. ἡμῶν, ut ib. 206, B : Ἡνίκα δέξῃ ἡμῶν τὰ εὐτελῆ γράμματα. Conf. 223, C. Humilitas interpr. etiam Gl. || Contemtus. Jo. Malal. p. 219, 18 : Εὐθέως ὁ Ὀκταβιανὸς ὠπλίσατο κατ' αὐτῶν καὶ διὰ τὴν εὐτέλειαν τῆς αὐτοῦ ἀδελφῆς, ὅτι περιεφρόνησεν αὐτὴν ὁ Ἀντώνιος. L. D.]

[Εὐτελιστέρως. V. Εὐτελῶς in Εὐτελής.]

Εὐτελής, ὁ, ἡ, et ei contrar. πολυτελής, ab ea nominis τέλος signif. qua ponitur pro Sumptu s. Impensa. Unde existimo rem εὐτελῆ proprie vocari Quæ facilem, ut ita dicam, impensam requirit. Usurpans autem nomen hoc Facilem, ad exprimendam vim, quam, in hoc quidem vocab., habet particula εὖ, meo judicio : talem ei usum tribuo, qualem habet quum dicitur Facilis copia, victus, Faciles cibi, deliciæ. Atque adeo εὐτελὴς cum nonnullis substt. hac ipsa voce reddi posse videtur, veluti quum dicitur [a Diodoro 1, 45] εὐτ. δίαιτα : quod redditur Tenuis victus. Possit enim non minus commode reddi Facilis victus. Similem certe usum habet ap. Herodian. [4, 7, 8] εὐτελὴς cum acc. τράπεζαν : ubi Tenuem mensam Polit. interpr. [Xen. Hier. 1, 20 : Τῶν τὰ εὐτελέστερα παρατιθεμένων. Diodor. 5, 21 : Τὰς οἰκήσεις εὐτελεῖς ἔχουσιν· 18, 46 : Συγκαταναλίψαντες εὐτελεῖ τρίβωνι.] Redditur alioqui εὐτελὴς et Frugalis : quæ interpr. locum habere possit et cum præcedentibus substt. Convenit certe potissimum iis locis in quibus personæ tribuitur εὐτελής, sc. pro φειδωλὸς et ὀλιγοδάπανος, ut exp. ab [Suida, qui Menandri versum addit, in quo est : Ἐγὼ δ' ἀνόητος εὐτελὴς ὑπερβολῇ, et] Eust. (qui vicissim πολυτελὴς exp. πολυδάπανος), ut quum dicitur a [Xen. Comm. 1, 3, 5 : Οὕτως εὐτελὴς ἦν, ὥστ' οὐκ οἶδ' εἴ τις οὕτως ἂν ὀλίγα ἐργάζοιτο ὥστε μὴ λαμβάνειν τὰ Σωκράτει ἁρκοῦντα·] Plut., Εὐτελέστεροι Διογένους οἱ γυμνοσοφισταί. [Idem Mor. p. 123, D : Ἀεὶ ὑγιεινότερα σώματι τὰ εὐτελέστερα· 150, C : Τὸ δεῖπνον εὐτελέστερόν τι τοῦ συνήθους.] Ceterum cum illa expos. Eustathii convenit et hæc Athenæi, scribentis τελεῖν esse δαπανᾶν : unde πολυτελεῖς esse τοὺς πολλὰ ἀναλίσκοντας, sicut εὐτελεῖς, τοὺς ὀλίγα. Sed quod a verbo τελῶ derivat, non a nomine τέλος, in eo certe illi nequaquam assentior : ut et supra docui. Includitur enim potius his duobus compp. nomen τέλος significans δαπάνην, a quo est illud ipsum τελεῖν pro δαπανᾶν. [Herodot. 2, 86 : Τὴν δευτέρην, ὑποδεεστέρην καὶ εὐτελεστέρην (παρίχευσιν), τὴν δὲ τρίτην εὐτελεστάτην.] || Εὐτελὴς sæpe redditur Vilis [Gl., quæ addunt etiam Frivolus, et Εὐτελῆ, Inprocerata (Improcera)], sicut et Tenuis (affertur certe pro λιτὸς καὶ ἀφελὴς ex Dionys. H.), et quidem non solum de re dictum, sed interdum et de persona. De re dictum ab Herodiano, adjunctum habet μικρὰν aliquoties : 7, [3, 8] : Ἐκ μικρᾶς καὶ εὐτελοῦς διαβολῆς, Polit. Levissima tenuissimaque calumnia. 5, [3, 1] : Μικρὰν καὶ εὐτελῆ πρόφασιν, Polit. Exiguam tenuemque occasionem. [De vita Plat. Leg. 7, p. 806, A : Ἀσκητικόν τινα βίον καὶ οὐδαμῶς φαῦλον οὐδ' εὐτελῆ διαπλέκειν. De exercitatione Xen. Hipparch. 1, 16 : Εἰ μέν τις ἔχει ῥᾴω καὶ εὐτελεστέραν ἄσκησιν, Faciliorem et simpliciorem. Quod male sollicitavit Curerius. Plato Leg. 1, p. 649, D : Τούτων δ' εὐτελῆ τε καὶ ἀπλουστέραν πρῶτον μὲν πρὸς τὸ λαμβάνειν πεῖραν, εἶτα εἰς τὸ μελετᾶν, πλὴν τῆς ἐν οἴνῳ βασάνου καὶ παιδιᾶς τίνα ἔχομεν ἡδονὴν εἰπεῖν ἔμμετρον μᾶλλον; L. D. De fluvio Julian. p. 126, D : Καθάπερ ῥεῖθρον εὐτελές. Wakef. De versibus schol. Aristoph. Ran. 1485 : Ὅτι φορτικώτεροί εἰσι καὶ εὐτελεῖς, διὰ τοῦτο ὑποπτεύονται. Hom. Il. Λ, 130 : Εὐτελεῖς τῇ κατασκευῇ δοκοῦσιν εἶναι οἱ τοιοῦτοι. De verbis 147 : Ὅτι ἐν Ἰλιάδι εὐτελέσι χέρρηται λεξιδίοις.] Ap. eund. de persona frequenter legitur : 4, [10, 4] : Ἰδιώτου τινὸς καὶ εὐτελοῦς γαμβρὸν γενέσθαι· quæ idem Ille vertit, Privati cujusdam et tenuis fieri generum. In alio autem l. ἄνθρωποι εὐτελεῖς reddit Humiles personæ. [Æsch. Sept. 491 : Ὁ σηματουργὸς δ' οὔτις εὐτελὴς ἀρ' ἦν. Menander in Μισουμένῳ apud Arrianum Epict. 4, 1, 19 : Παιδισκαρίου μι καταδεδούλωκ' εὐτελές. Aristot. Polit. 2, 11 : Μεγάλων γὰρ κύριοι καθεστῶτες, ἂν εὐτελεῖς ὦσι, μεγάλα βλάπτουσι ... τὴν πόλιν. Diodor. 13, 83 : Τὸ μὲν εἶδος εὐτελῆ παντελῶς· et ibid. : Πρὸς τὰς ταπεινὰς καὶ λίαν εὐτελεῖς (πόλεις). Plut. Mor. p. 56, C : Φιλάνθρωπον τὸν εὐτελῆ καὶ ταπεινόν. Pollux 4, 43 : Σοφιστὰς ... ὀλιγομίσθους, εὐτελεῖς. || « Εὐτελεῖς, Cohortales. Ita hac voce in libris Basilic. et ap. Harmenopulum hos intelligi notat Cujacius l. 6 Observ. c. 6 : Ἐὰν εὐτελὴς τελευτήσῃ ἀδιάθετος, ἐκ τῶν ἄλλων εὐτελῶν κληρονομεῖται. » Ducano.]

|| Εὐτελῶς, q. d. Parvo sumptu, Exigua impensa, ὀλιγοδαπάνως, Frugaliter, Tenuiter. [Xen. Conv. 4, 49 : Καὶ μᾶλλα εὐτελῶς (θεραπεύων τοὺς θεούς). Dionys. A. rh. 10, 7 : Περὶ τὴν λέξιν συχνὰ τὰ ἁμαρτήματα. Οἱ μὲν γὰρ πάνυ εὐτ. φθέγγονται, καὶ φασι τὸ κατὰ φύσιν ἐλῆ γνώριμον μεταδιώκειν. Agathias Anth. Pal. 4, 3, 11 : Παλιγκαπήλοις εὐτελῶς ἀπεμπολῶν. Clem. Al. Pæd. 3, p. 290 : Ἀναδεῖσθαι τὴν κόμην εὐτ. περόνῃ. Comparativo Xen. Cyrop. 8, 3, 46 : Τρέφε ἔτι εὐτελέστερον ἢ ξένον· Comm. 3, 13, 2 : Εὐτ. διάξειν· Cyrop. 5, 3, 35 : Ὅσῳ δ' ἂν κουφότερον συσκευασώμεθα καὶ εὐτ., quibuscum conf. verba Herodiani in superlat. citata ab HSt.] At Polit. εὐτελέστατα ap. Herodian. [2, 11, 1 : Συσκευάσασθαι αὐτοὺς ὡς ἔνι μάλιστα εὐτ. ἐκέλευσε] vertit Expeditissime. [Athen. 10, p. 419, A. Boiss. Dio Cass. 66, 10, διηπᾶτο. Isocr. Antid. p. 476, 243 : Εὐτ. καὶ κοσμιώτατα ζῶντες. || Εὐτελεστέρως, Vilissime, Gl. pro Εὐτελεστάτως, ut videtur.]

[Εὐτέλης, ους, ὁ, Euteles, n. viri in inscr. Att. ap. Boeckh. vol. 1, p. 297, n. 168, b, 4. L. Dind.]

[Εὐτελία. V. Εὐτέλεια.]

[Εὐτελίδας, ὁ, Eutelidas, n. virorum Argivorum vel Lacedæmoniorum ap. Pausan. 5, 9, 1 ; 6, 10, 5; 6, 15, 8, Plut. Mor. p. 682, B. Ἰᾶ]

Εὐτελίζω, ejusque comp. Ἐξευτελίζω, Contemno aliquid, tanquam εὐτελές, vel aliquem tanquam εὐτελῆ. Exp. et Parvi facio, Vilipendo, Floccifacio. [Adnihilo, Vilito, Invilito, Derogo; Εὐτελίζομαι, Vileo, Gl.] Sed antiquis scriptt. minime usitata hæc fuisse existimantur. [Thomas M. p. 889 : Φαυλίζειν εἶπος, οὐκ εὐτελίζειν. Anacreont. 45, 10 : Ὁ δ' Ἄρης ποτ' ἐξ αὐτῆς στιβαρὸν δόρυ κραδαίνων βέλος ἠὐτέλιζ' Ἔρωτος. Plut. Mor. p. 1073, D : Πᾶν πέριξ εὐτελίζουσι καὶ διασύρουσιν. Eust. Opusc. p. 243, 95 : Ἄνθρωπον ... εὐτελιζόμενον, ἐξουδενούμενον.]

[Εὐτελισμός, ὁ. Εὐτελισμοί, Tenue dicendi genus, Longin. 11, 2. Τὸ εὐτελές, Exilitas orationis, Hermog. Π. ἰδ. 1, p. 54, ἐναντίον τῷ μεγέθει. Idem voc. alio l. Π. ἰδ. 1, p. 68, jungitur τῷ παχεῖ, et intelligitur Opus levidense, et crassi fili, quod contrarium est veræ gravitati, adeoque crassum, pingue : v. Παχύς. Sic et τὸ ἐξηυτελισμένον καὶ ταπεινὸν junxit Phot. Bibl. cod. 80; unde oritur Ἰδιωτισμός, Plebeja dictio. Ernesr. Lex. rhet.]

[Εὐτελῶς. V. Εὐτελής.]

Εὐτέρπη, ἡ, nomen est unius ex novem Musis [ap. Hesiod. Th. 77, et alios quosvis] : de qua v. Plut. Symp. 9, 14, ubi inter alia dicit, Εὐτέρπη δ' ἂν τις δοίη τὸ θεωρητικὸν τῆς περὶ φύσιν ἀληθείας. [Etymologiam nominis v. ap. Diodor. 4, 7. Mulieris nomen est ap. Aristonem Anth. Pal. 7, 457, 7. L. Dind.]

Εὐτερπής, ὁ, ἡ, cui opponitur ἀτερπής, significat Aptus ad delectandum, Vi delectandi præditus. [Amœnus, Gl. Pind. Ol. 6, 105 : Ὕμνων εὐτερπὴς ἄνθος. Nestor Anth. Pal. 9, 364, 1 : Σπείσατέ μοι, Μοῦσαι, λιγυρὴν εὐτερπέα φωνήν. Orph. Arg. 254 : Εὐτερπέα κόσμον ἀοιδῆς.]

[Εὐτεχνάομαι. Polemon Sophista p. 20 Possin. : Ἀρχὴ δ' οὐκ ἀκαιρός τις ἦν ταῦτα, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς εὐτεχνηθέντων αἴτια, ὥσπερ τὰ θεμέλια τῶν οἰκοδομημάτων. Dicitur quidem εὐτέχνητος, sed εὐτεχνάομαι certe non exstat. Sic dicitur εὐχάριστος, sed de voce εὐχαρίζομαι dubitat Bentl. ad Philostr. p. 11 ed. Ol. Cod. Par. 3017 recte εὖ τεχνηθέντων. Bast.]

[Εὐτεχνὴς, ὁ, ἡ, i. q. εὐτέχνος. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 90, D : Ἥκιστα δὴ οὖν τῆς θεωρίας ἡ δύναμις ἐπὶ τὸ λίαν εὐτεχνές· 159, E : Καί μοι βλέπε τοῦ δικαίου τὸ εἰς εὐσέβειαν εὐτεχνές· 302, A : Τὴν καθ' ἡμᾶς εὐ-

τεχνιστάτην οἰκονομίαν. Adverbio superlativi idem vol. 1, part. 1, p. 170, E : Θέα δὴ ὅπως οἰκονομικῶς καὶ εὐτεχνίστατα λίαν διδάσκει τὸν Ἰακώβ. Rectissime igitur scribitur ap. eund. C. Julian. 3, p. 94, E : Ἵνα τοίνυν μὴ τὴν τῷ Θιῷ κατιστυγημένην μακρὰν ἔχοι ζωὴν ἐπὶ γῆς ὁ ἄνθρωπος, λίαν εὐτεχνίστατα τῷ θανάτῳ τῆς σαρκὸς συνιστέλλετο, idemque restituendum videtur locis ejusdem et scholiastæ Pindari in Ἐντεχνῆς citatis. Theodoretus vol. 5, p. 27 : Τὸ τῆς οἰκονομίας εὐτεχνίς (al. εὐτυχίς)· 38 : Τὸ τῆς εὐτεχνοῦς ἑνώσεως. L. Dind.]

[Εὐτέχνητος, ὁ, ἡ, Artificiose factus. Geminus Anth. Pal. 6, 260, 1 : Τὸν εὐτέχνητον Ἔρωτα.]

Εὐτεχνία, ἡ, Peritia, Doctrina, Eruditio, σοφία, σύνεσις Hesychio. [Philes De anim. p. 226, 27 : Νικᾷ τὸ δῆγμα τὴν εὐτεχνίαν. Schneidr. Epigr. Anth. Plan. 4, 142, 6 : Τίς ὁ γλύπτης, ὃς λίθον εἰς μανίην ἤγαγεν εὐτεχνίῃ; Adamant. Phys. 2, 26, p. 418. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 160, A : Ταῖς ἀνθρωπίναις εὐτεχνίαις· part. 2, p. 5, D : Τὴν ἐν πίναξι καὶ γραφαῖς εὐτεχνίαν. Alia ejusdem exx. contulit Suicerus in Thes. Theodor. Stud. p. 143, C : Τὸ ὄργανον δι' οὗ ἡ εὐτεχνία· 489, B : Οὐδὲ τοσαύτη σοι εὐτεχνίας δογματικῆς ἐπιστήμη. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 260, C : Τοῦτο ὁ Παῦλος εἰδὼς ὁ τῆς εὐσεβείας τακτικῶν (-ῶς) δι' ἀμφοτέρας ἄγων τὸν στρατὸν ἐντεχνίας, scripserat fortasse εὐτεχνίας, ut Eust. procem. Iliadis p. 1 : Στρατηγικῆς εὐτεχνίας. Georg. Pis. Pers. 1, 229 : Τότε πλέον δείκνυσι τὴν εὐτεχνίαν, de gubernatore navis. 2, 39 : Τακτικὴν εὐτεχνίαν· 362 : Ταῖς τακτικαῖς σου προσβαλὼν εὐτεχνίαις. Memorat etiam Pollux 4, 7. L. Dind.]

Εὔτεχνος, ὁ, ἡ, itidem Artificiosus, Peritus, Doctus, Artibus instructus. [Hippocr. Ep. p. 1276, 51 : Ἐπήνεις δὲ καὶ τὸ ναυτικὸν αὐτῆς ὡς εὔτεχνον ὑπουργῆσαι, de nautis. Antipater Sid. Anth. Pal. 6, 206, 2 : Εὐτέχνων σκυτοτόμων. De rebus Paul. Sil. Descr. Soph. 514 : Εὐτέχνοισιν ἰδέσθαι· Amb. 79, ἔργοις. L. D. || Adv. Εὐτέχνως, Poll. 4, 24. « Nicet. Eugen. 1, 98; Const. Manass. Chron. p. 102. » Boiss. Euseb. H. E. p. 381. Kall. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 110, D : Εὖτ. τὸ γύναιον ἀναπεῖθει τὸν πρεσβύτην· part. 2, p. 11, D : Διαμορφῶν εὐτ. εἰς τύπον τῶν νοητῶν. Man. Philes De anim. propr. 11, 5, p. 40. L. Dind.]

[Εὐτεχνῶς. V. Εὐτεχνής.]

Εὔτηκτος, ὁ, ἡ, opp. præcedenti δύστηκτος : ut quo significetur Is qui facile est liquabilis, facile colliquescit. [Aristot. Probl. 1, 50, p. 865, 1 : Ἀειότερα καὶ εὐτηκτότερα· 4, 2, p. 876, 2 : Ὅσον εὔτηκτον τῆς τροφῆς ἐνιστι· De anima 3, 10 : Εὔτηκτον (τὸ ἅλμυρον). L. D. Manetho 6, 524 : Εὐτήκτου ἀπὸ κηροῦ. Sap. Sal. 19, 20 : Εὔτηκτον γένος ἀμβροσίας τροφῆς.]

[Εὐτηξία, ἡ, Liquor, i. e. Liquiditas. Aristot. Mirab. c. 51 : Σημεῖον τῆς εὐτηξίας (stanni Celtici).]

[Ἐύτης. V. Ἐητής.]

[Εὐτιθάσευτος, ὁ, ἡ, Facile mansuefaciendus. Strabo 15, p. 705 : Οὕτως εὐτιθασεύτους εἶναι (elephantes), ὥστε καὶ λιθάζειν ἐπὶ σκοπὸν μανθάνειν. ἴᾶ]

[Εὐτίνακτος, ὁ, ἡ, Facile concutiendus. Hesych. : Κρόττα, εὐτίνακτα. ἴ]

[Εὐτλήμων, ονος, ὁ, ἡ, Fortis. Æsch. Pers. 28 : Ψυχῆς εὐτλήμονι δόξῃ. Libri nonnulli ἐν τλήμονι, ut omnes Eur. Med. 865 : Εὐτλάμονι θυμῷ.]

Εὔτμητος, ὁ, ἡ, exp. non solum Bene incisus, sed etiam Bene apparatus. Accipi potest et pro Facile secabilis. [Hom. Il. Η, 364 : Εὐτμήτῳ τελαμῶνι· Κ, 567, et alibi, ἰμᾶσιν.]

[Εὔτοιχος, ὁ, ἡ, Bonos parietes habens. Manetho 4, 151 : Θριγκῶν τε καὶ εὐτοίχων κανονισμῶν κοσμητάς. Conf. 1, 299.]

Εὐτοκέω, Facile pario, Facili partu utor. [Hippocr. p. 260, 25 : Εὐτοκέει μᾶλλον. Cicero Ad Att. 10, 18, 1 : « Quod ηὐτόκησεν (al. εὐτ.) gaudeo. » Plut. Mor. p. 282, D; Pollux 4, 208. Suidas in Κυλλοῦ πήραν ab Hemst. cit. || De arboribus Theophr. C. Pl. 1, 14, 1 : Εὐτοκήσαντα καὶ τὼγονοῦντα πάλιν ὁρμᾷ πρὸς κύησιν. L. D. Philo vol. 2, p. 316. Schneidr.]

Εὐτοκία, ἡ, Partus facilitas, Facilis partus, Fœcunditas. [Callimach. Epigr. 57 : Καὶ πάλιν, Εἰλείθυια, Λυκαινίδος ἔλθὲ καλεύστης εὔλοχος ὠδίνων ὦδε σὺν εὐτοκίῃ. Antip. Thess. Anth. Pal. 9, 268, 4, Plan. 4, 75, 2. Plut. Mor. p. 658, F; 939, F, ubi plurali, et alibi.

A De prole feliciter nata Leonidas Al. 9, 349, 4 : Ὡς πατέρα τρισσῆς εἰσιδὲν εὐτοκίης. De bestiis Ephræm Syr. vol. 3, p. 117, E : Κτηνῶν εὐτοκία. Pollux 4, 208.]

[Εὐτόκιος, ὁ, Ad pariendum conferens. Geopon. 13, 10, 12 : Εἴ τις κόκκον σίτου ... περιάψῃ τῇ κεφαλῇ τῆς γυναικὸς, ἀτόκιον ἔσται τῇ φορούσῃ. Εὐτόκιον Gottorp. Cui εὐτόκιος λίθος ap. Eust. Hexaem. p. 27 confert Nicolasius.]

[Εὐτόκιος, ὁ, Eutocius, n. viri, ap. Isid. Pel. Epist. 2, 19, p. 132, D; 23, p. 133, E. Nisi legendum Εὐτονίῳ, cui plurimas alias epistolas inscripsit. Alioqui notissimus est Eutocius Ascalonita, commentarii in Archimedem scriptor. L. Dind.]

Εὔτοκος, ὁ, ἡ, opp. superiori δύστοκος, Facile pariens, Fœcundus. [Aristot. H. A. 6, 18 : Ἵππος δὲ τῶν τετραπόδων ἁπάντων εὐτοκώτατον καὶ λοχίων καθαρώτατον· 22 : Οἱ Σκύθαι ἱππεύουσι ταῖς κυούσαις ἵπποις καί φασι γίνεσθαι αὐτὰς εὐτοκωτέρας. V. etiam Εὔζωνος.]

[Εὐτολμάω, Audax sum. Dio Cass. 55, 16 : Ὥστε μὴ εὐτολμεῖν αὐτοὺς ἀδικεῖν.]

B Εὐτολμία, ἡ, Audacia, Confidentia, Animositas, Fortitudo. Philo V. M. 1 : Ἤδη δεδωκότα στρατηγικῆς εὐτολμίας, Qui jam imperatoriæ fortitudinis speciem ediderat. 3 : Ὀργῶντας ἐρῶν, καὶ γέμοντας εὐτολμίας καὶ παραστήματος, Audaciæ et animi plenos. Itidem Plut. De deo Socr. [p. 586, B] : Μηδὲ τὴν προπέτειαν εὐτολμίαν οἰόμενοι· nam laudatur εὐτολμία, ut virtus; vituperatur autem προπέτεια, ut vitium, sc. temeritas et inconsiderata audacia, quam τόλμαν ἀλόγιστον vocat Thuc. Et in Alcib. [c. 13] : Ὀλιγωρίᾳ δόξης, ἣν ἀναισχυντίαν καὶ ἀπόνοιαν οὖσαν, εὐτολμίαν ἔνιοι καὶ ἀνδρείαν καλοῦσι. [Eur. Med. 469 : Οὗτοι θράσος τόδ' ἐστιν οὐδ' εὐτολμία, φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν, ἀλλ' ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων πασῶν ἀναίδεια. Polyb. 5, 76, 11 : Διὰ τὴν σφετέραν εὐτολμίαν τὴν πατρίδα διετήρησαν. Plurali Diod. 17, 10 : Οἱ Θηβαῖοι ταῖς εὐτολμίαις προθύμως ἀνεδέχοντο τοὺς κινδύνους.]

[Εὐτόλμιος, ὁ, Eutolmius, Byzantinus, cujus epigrammata quædam leguntur in Anthologia græca, ad quam v. Jacobs. vol. 13, p. 895. Alius ap. Lambec. C Bibl. Cæs. vol. 8, p. 435, A. L. Dind.]

Εὔτολμος, ὁ, ἡ, opp. ἄτολμος, Audax, Confidens, Animosus, Intrepidus. Atque ut illud in vitio, ita hoc in virtute ponitur. Oppian. Cyn. 3, [383] : Σὺν κυσὶν εὐτόλμοισι ποτὶ χθόνα θῆρα βάλωνται, Cum canibus audacibus. [Xen. Anab. 1, 7, 4 : Ὑμῶν δὲ ἀνδρῶν ὄντων καὶ εὐτόλμων γενομένων.] Herodian. 7, [6, 11] : Νεανίσκον φύσει εὔτολμον, καὶ τὸ σῶμα οὐκ ἀγεννῆ, καὶ τὴν ἡλικίαν ἀκμάζοντα, πρόθυμόν τε εἰς τὸν ὑπὲρ ἑαυτοῦ κίνδυνον, Adolescentem audacem. 8, [1, 6] de barbaris : Θυμοειδεῖς ὄντες καὶ εὔτολμοι ἐν ἀρχομένῃ μάχῃ. Rursum 7, [11, 1] : Εὔτολμον θράσος. Et aliquanto ante, Εὔτολμα ἔργα. [Æsch. Ag. 1302 : Ἀπ' εὐτόλμου φρενός. Simonides Anth. Pal. 6, 50, 2 : Εὐτόλμῳ ψυχᾶς λάματι. Paul. Sil. Descr. Soph. 917 : Φορτίδος εὐτόλμοιο προηγέτιν. De rebus Aretæus p. 117, 2 : Εὔτολμα δὲ τὰ ἄκεα. Id. p. 95, 13 : Ἐμπάσσειν ἑκάστῳ καὶ τῆς ἴριδος εὔτολμον. Superlat. Procop. Vand. 2, p. 303, A.]

Εὐτόλμως, Audacter, Animose, Intrepide. [Tyrtæus ap. Dionem Chrys. vol. 1, p. 92 : Δόρυ δ' εὐτόλμως πάλλοντες. Æsch. Ag. 1298 : Πρὸς βωμὸν εὐτ. πατεῖς. Diod. 3, 136; 5, 125; schol. Eur. Hec. 544; Paul. Sil. Descr. Soph. 116. Comparativo Plut. Sol. c. 14 : D Εὐτολμότερον ἅψασθαι. L. Dind.]

Εὔτομος, ὁ, ἡ, Sectu facilis, Facile secabilis, Bene s. Pulcre sectus : εὔτ. οἰκία, Domus quæ multis meatibus secta est s. pervia; dicuntur enim ὁδοὶ τέμνεσθαι et secari, quum aperiuntur. Aristot. Polit. 7, 11 : Ἡ δὲ τῶν ἰδίων οἰκήσεων διάθεσις ἡδέως μὲν νομίζεται καὶ χρησιμωτέρα πρὸς τὰς ἄλλας πράξεις, ἂν εὔτομος ᾖ· πρὸς δὲ τὰς πολεμικὰς ἀσφαλείας τοὐναντίον, ὡς εἶχον κατὰ τὸν ἀρχαῖον χρόνον· δυσέξοδος γὰρ ἐκείνη τοῖς ξενικοῖς, καὶ δυσεξερεύνητος τοῖς ἐπιτιθεμένοις. Ubi nota τῇ εὐτόμῳ οἰκίᾳ opponi τὴν δυσέξοδον : quæ enim multis meatibus intercisæ sunt, eædem et facile perviæ. Ibid. : Καὶ τὴν μὲν ὅλην μὴ ποιεῖν πόλιν εὔτομον, μετὰ μέρη δὲ καὶ τόπους.

Εὐτονέω, Validus sum, Valeo viribus : εὐτονοῦν εἰς τὰ ὀφθαλμικά, Ad ocularia medicamenta efficax sive aptum. [Hippocr. Ep. p. 1279, 1 : Πολλὰ γὰρ ἡμέας θνητοὺς ὄντας λάθοι, μὴ πάγχυ δι' ἀτρεκίης εὐτονίοντας.

Hemst. Alia constr. ib. p. 1283, 49 : Ὁ χειροτέχνης (μακαρίζει τὸν πολιτευόμενον) ὡς εὐτονεῦντα κατὰ πάντων, In omnia (malim Omnes) potentiam exercentem, Int. L. D.] Sicut vero ἀτονέω cum infin. junctum significat ἀδυνατέω, Nequeo, Non possum; ita contra εὐτονέω junctum cum eod. significat Possum, Potis sum. Plut. [Mor. p. 533, E] : Μὴ βουλόμενοι μηδὲ εὐτονοῦντες εἰπεῖν, Οὐκ εἶδεν ἡμᾶς ὁ βασιλεύς· et [p. 531, B] : Παρέχεις ἐμπεριπατεῖν φλυάρῳ σαυτὸν, οὐκ εὐτονῶν εἰπεῖν, Ὀψομαί σε αὖθις, νῦν δὲ οὐ σχολάζω. Ubi οὐκ εὐτονῶν possis interpretari etiam Non sustinens, audens. [Inscr. ap. Gruter. p. MCV, 6 : Οὐκ εὐτονοῦμεν τὸν μισθὸν ... παρέχειν. Sufficio, Gl. || Transitive Roboro. Theodor. Stud. p. 181, E : Ἡ βοήθεια τοῦ θεοῦ ὀχυροῦσά σε, δυναμοῦσά σε, εὐτονοῦσά σε. L. Dindorf.]

Εὐτονία, ἡ, Firmus tenor, et Contentio valida, Vehementia. [Hippocr. p. 1277, 51 : Πιέσασά με τοῦ καρποῦ μαλθακῇ τινι εὐτονίῃ. Hemst.] Εὐτ. ἡ κατὰ τὴν ὀσμὴν, affertur pro Odoris vehementia. Hesychio est καρτερία, ἀνεξικακία, ὑπομονὴ, Tolerantia. [Plut. Mor. p. 456, C : Ἔνιοι τὸ δυσπαραίτητον εὐτονίαν οὐκ ὀρθῶς τίθενται· 436, C : Εὐτονίαν ἴσχει καὶ πῆξιν (ὁ σίδηρος) ἣν Ὅμηρος σιδήρου κράτος εἶπεν· 131, C : Ἡ θερμολουσία οὐ τοσοῦτον εὐτονίας ὑφαιρεῖ καὶ ῥώμης ὅσον ὠφελεῖ πρὸς ὑγίειαν. Diodor. 5, 34 : Ὄρχησίν τινα κούφην καὶ περιέχουσαν πολλὴν εὐτονίαν σκελῶν. Oribas. p. 120 ed. Mai. : Τῇ τῆς ὕλης εὐτονίᾳ. African. Cest. p. 292, B : Τῇ εὐτονίᾳ τῆς ἐπιδέσεως. Suffectio, Animadversio, Gl. V. Ἐντονία, Εὔτονος. L. Dind.]

[Εὐτονίζω, Roboro. Alex. Trall. 8, p. 433. Struv.]

[Εὐτόνιος, ὁ, Eutonius, n. viri, ap. Isid. Pel. Ep. 1, 95, p. 30, B; 105, p. 32, E, etc. Epigr. Anth. Pal. App. 356, 4 : Εὐτόνιοι παῖδες πατέρ' Εὐτόνιον τεθνεῶτα πολλάκις ὑμνήσωμεν ἐνὶ στήλαισι γραφέντα. L. Dind.]

Εὔτονος, ὁ, ἡ, cui opp. ἄτονος, Validus, Robustus, Firmus : metaph. sumpta ab iis quæ bonis ac firmis nervis intenta sunt, nec intentionem remittunt. Lucian. [D. mort. 1, 3] : Ἡ νεῦρα εὔτονα, ἢ ὦμοι καρτεροί. [Hippocr. p. 1247, G : Αἱ βόρειοι καταστάσιες τὰ σώματα εὔτονα ποιέουσι. Diodor. 2, 56 : Εἶναι εὐτονωτέρους πολὺ τῶν παρ' ὑμῖν· 4, 20 : Διὰ τὴν συνεχῆ γυμνασίαν εὔτονοι (Ligures). Plato Leg. 7, p. 815, A : Τὸ ὀρθὸν ἐν τούτοις (jaculationibus) καὶ τὸ εὔτονον. Aristot. De aud. p. 800, 15 : Πνεύμων μαλακὸς καὶ εὔτονος. Εὐτόνοις ἀγκίστροις Oribas. p. 39 ed. Mai. De lignis superlativo p. 120. De ferro comparativo p. 121. Polyb. 8, 7, 2 : Εὐτονωτέροις βέλεσι. Plut. Alex. c. 63 : Βέλος οὕτως εὔτονον καὶ βίαιον· Crass. c. 24 : Εὐτόνους τὰς πληγὰς διδόντες ἀπὸ τόξων κραταιῶν. Ib. 9 : Κλιμακίδας εὐτόνους καὶ βαθείας. Diodor. 1, 41 : Τὰς βορείους πνοὰς περὶ μὲν τὴν Εὐρώπην εὐτόνους εἶναι. Pollux 2, 159, βλέμμα. Signif. obscœna Strato Anth. Pal. 12, 216, 1.] Itidem εὔτονος ὕλη interpr. Materies firma et quæ egregiam in operibus firmitatem conservat : ut eadem sit cum ea quæ ἀστραβὴς nominatur. Theophr. H. Pl. 5, 7 : Εὐτονώτατον [εὐτορνότατον] δὲ φιλύκη. Ubi tamen Gaza vertit Obedientissima. Et εὔτονος χρηματιστὴς, Qui omnes nervos intendit in conquirendis pecuniis. Alii, Qui vehemens studium parandis divitiis adhibet, Plut. Themist. [c. 5.] Additur interdum dat. veluti instrumentalis : ut ap. Diosc. 5, 81, εὔτονος τῇ δυνάμει, Viribus valens. Sic εὔτονος τῇ ὀσμῇ, Odore præstans, Vehementem edens fragrantiam. Exp. etiam Vocalis : quod referendum est ad τόνος, quo significatur φθόγγος, Sonus. [Galen. l. 2 Sal. p. 240, 57, εὔτονον γυμνάσιον dici scribit, τὸ βιαίως ἄνευ τάχους διαπονοῦν, Quod violenter sine velocitate exercetur, Valens et robustum. Et σφοδρὸν σύνθετον ἐξ εὐτόνου τε καὶ ταχέος, p. 241, 53. Foes. OEc. Hipp. || Cum infinit. Palladas Anth. Pal. 7, 683, 8 : Γέσσιος οὐδὲ χέσειν εὔτονον ἦτορ ἔχων. || « Εὔτονον, τὸ, Acre, Nervosum dicendi genus, Dionys. Cens. scriptt. 3, 2, p. 427, et paulo post Demosthenes dicitur εὔτονος, Nervosus, ut ap. Quintil. 10, 1, 76, Nervis intenta sunt omnia : v. Τόνος. » Ernest. Lex. rhet. Sic εὐτονία ap. Dionys. Cens. scriptt. p. 419, 8 : Ἀντίμαχος ἐφρόντισεν εὐτονίας καὶ ἀγωνιστικῆς τραχύτητος.]

Εὐτόνως, Intentis viribus, Intentis omnibus virium nervis, Valide, Firmiter, Fortiter, Vehementer, ἰσχυρῶς, Hesych., addens etiam ἐλαφρῶς. Quum vero aliquis φθέγγεσθαι εὐφώνως [sic] dicitur, reddere queas etiam Intento clamore, et, ut Cic. loquitur, Bonis lateribus. [Aristoph. Pl. 1096 : Ὡς εὐτόνως τὸ γράδιον, ὥσπερ λεπὰς, τῷ μειρακίῳ προσίσχεται. Xen. Hier. 9, 6 : Ταῦτα πάντα διὰ φιλονεικίαν εὐτ. ἀσκεῖσθαι. Aristot. Probl. 5, 39 : Οἱ θέοντες εὐτ. Diodor. 5, 18 : Βάλλουσι λίθους οὕτως εὐτόνως ὥστε δοκεῖν τὸ βληθὲν ἀπό τινος καταπέλτου φέρεσθαι· 11, 65 : Τοὺς πολιορκοῦντας εὐτ. ἠμύνοντο. Plut. Cat. min. c. 17 : Εὐτ. καὶ ἀπαραιτήτως ἀπαιτῶν. Schol. Aristoph. Ach. 627 : Ἵνα εὐτ. χορεύωσι. « Plotin. p. 691; Porphyr. V. Plotin. p. 103. » Creuzer. Comparativo adverbialiter posito Oribas. p. 39 ed. Mai. : Πάσης προσφύσεως εὐτονώτερον ἠσφαλισμένος. L. Dind.]

Εὐτοξία, ἡ, exp. Jaculandi peritia et dexteritas. [Herodian. 1, 15 : Ὡς ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀσφαλοῦς ἀκοντίζων εὐτοξίας μᾶλλον ἢ ἀνδρείας παρέχοιτο δεῖξιν. Εὐστοχίας suspicabatur Bekkerus, ut paullo ante fuerat, αὐτοῦ τῆς χειρὸς τὸ εὔστοχον. L. Dind.]

Εὔτοξος, ὁ, ἡ, Bonum arcum habens et bonas sagittas, Pulcrum habens arcum et pulcra jacula : ut εὔτοξος φαρέτρη. Ubi dialysis est diphthongi poetica; nam in prosa diceretur Εὔτοξος. [Ex epigr. Secundi Anth. Plan. 4, 214, 5, ubi εὔτοξον φαρέτρην, non εὔτοξον.]

[Εὐτόρνευτος, ὁ, ἡ, Bene tornatus, Rotundus. Anon. Anth. Pal. 5, 135, 1 : Στρογγύλη, εὐτόρνευτε, de lagena quasi torno circinata.]

Εὔτορνος, ὁ, ἡ, Torno s. Tornatu facilis. V. Εὐπελέκητος, Ξέσις. [Ubi affert ll. Lycophr. 664, εὐτόρνῳ scholl. interpret. στρογγύλῳ, περιφερεῖ, de qua signif. v. infra, et Theophr. H. Pl. 5, 6, 4 : Εὐπελεκητότερα δὲ καὶ εὐτορνότερα καὶ εὐξοώτερα τὰ χλωρά· cui add. alter ib. 2 : Εὐτορνότατον δὲ ἡ φιλύκη. || Bene tornatus, Circinatus, Rotundus. Eur. Tro. 1197 : Ἴτυος ἐν εὐτόρνοισι περιδρόμοις.]

[Εὐτραπεζεύομαι, Bene instructa mensa utor, Laute vivo. Eust. Il. p. 1053, 18 : Καινὸν δὲ οὐδὲν, θεογενῆ παιχθῆναι λάβρακα, εἴγε καὶ θεοὺς αὐτόχρημα τοὺς μεγάλους ἰχθῦς ἐκάλεσαν εὐτραπεζευόμενοι.]

Εὐτράπεζος, ὁ, ἡ, ut βίος, Vita quæ degitur ad mensam bene instructam. Athen. 14, [p. 641, C] : Ὄντως γὰρ, κατὰ τὸν Εὐριπίδην, ἀποβλέψαντά ἐστιν εἰς τὰ παρακείμενα, εἰπεῖν, Ὁρᾷς τὸν εὐτράπεζον ὡς ἡδὺς βίος. [Æsch. Ag. 243 : Πατρὸς κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπέζους. Xenocr. p. 1 : Ταῖς εὐτραπέζοις ἀπολαύσεσι, eodemque modo p. 4, de piscibus quibusdam, ubi v. Coraes p. 74. Plut. Mor. p. 667, C : Ἡ θάλαττα παρέχει τὴν ἀγορὰν εὐτράπεζον.] Homines vero εὐτράπεζοι dicuntur, Qui bene instructa mensa utuntur, οἱ οὐκ εὐτελῆ τράπεζαν παρατιθέμενοι. Eriphus ap. Athen. 4, [p. 137, D] : Οὐδ' εὐτραπέζων Θετταλῶν ξένων τροφαί· qui solebant καθ' ἓν ἕκαστον παρατιθέναι μεγαλείως, ut Alexis ibid. loquitur, qui Atticas cœnas taxans, dicit δειπνίζειν Ἀττικηρῶς καὶ ἀπηκριβωμένως. [Plut. C. Gracch. c. 19 : Ἦν δὲ καὶ διὰ φιλοξενίαν εὐτράπεζος. Exc. Phrynichi in Bekk. An. p. 39, 30 : Εὐτρ. ἄνθρωπος, μεγαλοπρεπὴς ἐν ἑστιάσει. Schneid. Ita Basilius usurpavit vol. 1, p. 80, A : Πένητός τινος ἑστιάτορος, ὃς τῶν εὐτραπέζων εἶναι φιλοτιμούμενος... Eust. Il. p. 331, 14. Hemst. Ἑστιάτωρ Pollux 6, 27. ᾰ]

[Εὐτραπελεύομαι.] Ap. Etym. legitur et verb. Εὐτραπελέω, sed sine expositione. Fortasse autem idem valet hoc verbum activum, quod pass. Εὐτραπελεύομαι, sc. Sum εὐτράπελος, [Jocor, Cavillor] ap. Chrys. Comm. in Ep. ad Ephes. 6, ubi aliquoties legitur. [Polyb. 12, 16, 14 : Ὁ μὲν οὖν νεανίσκος οὕτως εὐτραπελευσάμενος ἐξέλυσε τὴν σπουδήν. Diod. Exc. vol. 2, p. 615, 60 : Εὐτραπελευόμενος ἀπεφαίνετο κρατεῖν τῷ πολέμῳ κτλ. Schol. Plat. Apolog. p. 332. Εὐτραπελῶ fingunt Etymologg. in Εὐτράπελος et Εὐτραπελία.]

[Εὐτραπελία, ἡ, Urbanitas. Definit Aristot. Rhet. 2, 12 : Καὶ φιλογέλωτες (οἱ νέοι), διὸ καὶ εὐτράπελοι· ἡ γὰρ εὐτραπελία πεπαιδευμένη ὕβρις ἐστίν. V. l. ejusdem in Εὐτράπελος citandum. Hippocr. p. 24, 3 : Χρὴ τὸν ἰητρὸν ἔχειν τινὰ εὐτραπελίην παρακειμένην· τὸ γὰρ αὐστηρὸν δυσπρόσιτον καὶ τοῖσιν ὑγιαίνουσι καὶ τοῖσι νουσέουσι. Plato Reip. 8, p. 563, A : Εὐτραπελίας τε καὶ χαριεντισμοῦ ἐμπίπλανται. Cic. Ad fam. 7, 32, 1 : « Deinde εὐτραπελία literarum fecit ut intelligerem tuas esse. » Diodor. 15 6 : Διὰ τὴν εὐτραπελίαν (εὐτραπε-

λείαν liber unus, forma non minus vitiosa quam est forma eidem aliquoties a me exemta δυστραπέλεια) τῶν λόγων μειδιάσας ὁ Διονύσιος· 20, 63 : Διὰ τὴν ἐν τοῖς ποτοῖς εὐτραπελίαν κατανοήσας τοὺς ἀλλοτρίως ἔχοντας. « Pars illius venustatis quæ χάρις et ἀστεϊσμὸς dicitur. Hanc unam virtutem negat in Demosthene esse Dionys. De vi Demosth. 54, p. 1122. » Ernest. Lex. rhet. Thomas M. in Λαμυρία p. 568. Μωρολογία, κουφότης, ἀπαιδευσία interpretantur Orion p. 625, 7, et Etymologg., Gud. etiam ἀναισχυντία καὶ ὕβρις. Scurrilitas, Jocus, Festivitas; Εὐτραπελίαι, Facetiæ, Gl. V. Εὐτράπελος.]

[Εὐτραπελίζω, unde Εὐτραπελίσαι, Joculare, Gl. Scribendum videtur Εὐτραπελίαι vel Εὐτραπελία. L. D.]

[Εὐτραπελισμὸς, ὁ, i. q. εὐτραπελία. Etym. Gud. p. 505, 55, 58, pro quo εὐτράπελον apud Ammonium v. Σκῶμμα. L. Dind.]

[Εὐτραπελολογία, ἡ, Facetiæ, Scurrilitas. Paraphr. Epicteti Ench. c. 48, p. 356 : Ἐπισφαλὲς δὲ τὸ εἰς εὐτραπελειλογίαν ἐμπεσεῖν. Ita editio Blancardi. Sed annotationi præfixum εὐτραπελιλογίαν. Utrumque nihili est. L. Dind.]

Εὐτράπελος, ὁ, cui opp. δυστράπελος : quemadmodum enim δυστράπελος dicitur interdum Qui morosus est et difficilis, atque illepidus, ita vicissim εὐτράπελος vocatur qui est Lepidus, Facetus, Scitus, Elegans, Venustus : ἀστεῖος, κομψός. [Scurra, Scurrus, Toluberna (sic), Adsecula, Festivus, Jocosus, Gl.] Fortasse ita dictus quasi Qui dicta sua norit τρέπειν scite ad ea quæ se offerunt. Isocr. Areop. [p. 149, E] : Τοὺς εὐτραπέλους καὶ σκώπτειν δυναμένους, οὓς νῦν εὐφυεῖς προσαγορεύουσιν. Aristot. Eth. 2, 7 : Περὶ δὲ τὸ ἡδὺ τὸ ἐν παιδιᾷ, ὁ μὲν μέσος, εὐτράπελος, καὶ ἡ διάθεσις, εὐτραπελία· ἡ δ' ὑπερβολὴ, βωμολοχία· καὶ ὁ ἔχων αὐτὴν, βωμολόχος· ὁ δ' ἐλλείπων, ἀγροικός τις. Ubi etiam nota, εὐτραπελίαν, virtutis nomen esse : in qua si quis excedat modum, nominari vitium illud βωμολοχίαν, et scurrilitatem : si quis vero modum deserat, appellari ἀγροικίαν, Rusticitatem illepidam. Minus enim esse leporis solet in rusticis quam in urbanis : unde et ἀστεῖοι, sicut Lat. Urbani, nominantur οἱ εὐτράπελοι. Idem Eth. 4, 8 : Οἱ δ' ἐμμελῶς παίζοντες, εὐτράπελοι προσαγορεύονται, οἷον εὔτροποι· τοῦ γὰρ ἤθους αἱ τοιαῦται δοκοῦσι κινήσεις εἶναι. Ubi etymon exprimit : εὐτραπέλους sc. dictos esse quasi εὐτρόπους s. εὐκινήτους : nam sicut τὰ σώματα ἐκ τῶν κινήσεων κρίνεται, ita etiam τὰ ἤθη, ut ibid. docet. Iidem et ἐπιδέξιοι eam ob rem nominantur, sc. διὰ τὸ ἐν τοῖς λόγοις ἐπιδέξιον. Addit vero, ἐπιπολάζοντος τοῦ γελοίου καὶ τῶν πλείστων χαιρόντων τῇ παιδιᾷ καὶ τῷ σκώπτειν μᾶλλον ἢ δεῖ, etiam τοὺς βωμολόχους nominari εὐτραπέλους. Quam εὐτραπελίαν reprehendit Paul. Ad Ephes. 5, [4] : Μηδὲ ὀνομαζέσθω ἐν ὑμῖν αἰσχρότης, καὶ μωρολογία, ἡ εὐτραπελία, Obscœnitas, et stultiloquium, et dicacitas. Nec enim urbanitatem damnat et dicta faceta ac salsa, sed scurrilitatem et dicteria quæ non referuntur ad commodum proximi, nec ad finem honestum : qualis est ἡ τῶν μιμολόγων et γελωτοποιῶν : utpote cui desit τὸ μετὰ σεμνότητος χαρίεν, quod alteri εὐτραπελίᾳ inesse solet, de qua supra dixi, quæ Latine a quibusdam redditur Facetiæ, Festivitas, Urbanitas, Lepor : posterior autem, quæ in βωμολοχίαν et σκώμματα degenerat, Scurrilitas, Dicacitas. Chrysost., Pauli illum l. enarrans, εὐτράπελον dici scribit τὸν ποικίλον, τὸν παντοδαπὸν, τὸν ἄστατον, τὸν εὔκολον, τὸν πάντα γινόμενον, τὸν ταχέως τρεπόμενον καὶ μεθιστάμενον· et qui solet καὶ σχῆμα καὶ ῥῆμα καὶ γέλωτα καὶ βάδισιν καὶ πάντα μιμεῖσθαι, καὶ σκώμματα ἐπινοεῖν. [Ammonius p. 36, 128 s. Thomas M. p. 801 : Εὐτράπελον τὸ μετὰ σεμνότητος χαριέντως λεγόμενον· εἴρηται δὲ παρὰ τὸ εὖ τρέπεσθαι τὸν λόγον. Contra Etym. M. : Εὐτρ. ὁ κοῦφος καὶ μωρὸς καὶ ἀπαίδευτος. V. Εὐτραπελία. Exx. antiquiorum scriptorum ab HSt. memoratis addere licet plura recentiorum, velut Polybii 24, 5, 7 : Παρὰ τὰς συνουσίας εὐτράπελος, et ubi superlat., 9, 23, 3.] Metaphorica porro hæc est signif. horum vocc. εὐτράπελος et εὐτραπελία : proprie enim εὐτράπελος dicitur ὁ εὐκίνητος, ut Aristot. quoque supra citato loco innuit. Atque adeo Suid. εὐτράπελον exp. εὔστροφον, ap. Aristoph. Vesp. [467] : Τῶν νόμων ἡμᾶς ἀπείργεις, Ὧν ἔθηκεν ἡ πόλις, Οὔτε τιν' ἔχων πρόφασιν Οὔτε λόγον εὐτράπελον, Αὐτὸς ἄρχων μόνος, schol. ἀπολογίαν πιθανὴν καὶ εὖ τετραμμένην. [Ἦδε τοὺς παιᾶνας οὐκ εὐτραπέλως (vel -λῳ) τῇ γλώττῃ, Dionys. apud Suid. in Παιᾶνας. Hemst. Antiatt. Bekk. p. 92, 6 : Εὐτράπελον· φασὶν οὐ δεῖν τιθέναι ἐπὶ τοῦ γελοίου, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ εὖ τρεπομένου πρὸς πάντα καὶ ἐπὶ τοῦ εὐστρόφου. Pollux 6, 121, περὶ τοῦ κούφου : Ἐρεῖς δὲ ῥᾴδιος, εὐμετάβολος, εὔτρεπτος, εὐτράπελος. Sic Ælian. V. H. 5, 13 : Ἦσαν δὲ ἄρα Ἀθηναῖοι δεινῶς ἐς τὰς πολιτείας εὐτράπελοι καὶ ἐπιτήδειοι πρὸς τὰς μεταβολὰς παντὸς μᾶλλον· N. A. 5, 26 : Οὕτως ἄρα ἡ φύσις (simiæ) ποικίλον τε καὶ εὐτράπελόν ἐστι. Liban. vol. 3, p. 368, 31 : Καί μοι δοκοῦσι (dii) τῆσδε τῆς ὀρχήσεως γενέσθαι πατέρες, ἐπὶ τὸ πάντα μιμεῖσθαι τῶν ἀνθρώπων τοὺς εὐτραπέλους ταῖς ἑαυτῶν μεταστάσεσιν ἀνάγοντες. Εὐτράπελος ὀρχηστὴς cum εὔτρεπτος ponit Pollux 4, 96. || Pind. Pyth. 1, 92 : Μὴ δολωθῇς, ὦ φίλος, εὐτραπέλοις κέρδεσσι, Fallacibus.] Synes. adhuc magis proprie, De insomn. [p. 154, A] : Οὐδὲν γὰρ οὕτως, ὥσπερ πνεῦμα, εὐτράπελον, Nihil est adeo ac spiritus versatile et commutabile. [Manetho 5, 242 : Δίχα λυπῆς εὐτραπέλοισι γραφαῖς τερπνὸν βίοτον διοδεύει. Permutatum cum ἐκτράπελος v. in illo.]

[Εὐτραπέλως, Dextre, Scite, Eleganter. Thuc. 2, 41 : Δοκεῖν ἄν μοι τὸν αὐτὸν ἄνδρα παρ' ἡμῶν ἐπὶ πλεῖστ' ἂν εἴδη καὶ μετὰ χαρίτων μάλιστ' ἂν εὐτρ. τὸ σῶμα αὔταρκες παρέχεσθαι. Schol. εὐκινήτως, ἐνδεξίως. Phrynich. Bekk. An. p. 41, 18 : Εὐτράπελος, ἀντὶ τοῦ εὐπρεπής. Ὁ Θουκ. ἐπὶ τοῦ εὐρύθμου καὶ εὐπρεποῦς. Memorat Etym. M. p. 408, 28.]

[Εὐτρᾰπής. Nicander fr. 2, 71 : Εὐτραπέας κυκλαμίνους, ubi al. εὐτρεπέας, εὐπρεπέας, εὐστραφέας : v. annott. Schneideri.]

Εὐτρᾰφέω, Bene alor, Bene nutrior, Alimentum uberius accipio : cui opp. κακοτροφέω. Theophr. C. Pl. [4, 10, 1] : Τοῦτο δὲ κατὰ συμβεβηκὸς, ὅτι τὸ φυτὸν εὐτραφεῖ βρεχόμενον. [Non melior hujus formæ fides videtur quam ejus quod infra notabimus Εὐτραφία. Nam haud dubie hic quoque, ut alibi, εὐτροφεῖ scripserat Th. L. Dind.]

Εὐτρᾰφὴς, ὁ, ἡ, i. q. εὐτρεφὴς, Bene altus, nutritus, saginatus; ideoque Pinguis, Corpulentus. [Eurip. Med. 920 : Ἴδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος μολόντας· Iph. T. 304 : Πρὸς εὐτραφεῖς γὰρ καὶ νεανίας ξένους φαύλους μάχεσθαι βουκόλους ἡγούμεθα. Plato Leg. 8, p. 835, D : Ἐν ᾗ πόλει νέοι μὲν νέαι τε εὐτραφεῖς εἰσι. Aristot. H. A. 5, 14 : Ἐὰν μὲν εὐτραφὴς ᾖ, et ibid. paullo ante, ubi libri nonnulli εὐτροφήσῃ. 7, 1, p. 581, 32 : Ὑγιεινότερα τὰ σώματα γίνεται καὶ εὐτραφέστερα· et ib. 12, p. 588, 4, Probl. 4, 29, p. 880, 23. Nicet. Chon. De signis p. 855, 2 ed. Bonn. : Λακκευτοῦ συὸς εὐτραφέστερος. Quintus 5, 384 : Εὐτραφέος σιάλοιο. Tzetz. Hom. 382 : Ποσσὶν εὐτραφέεσσιν. Callistr. Stat. p. 904 : Εὐτραφῆ καὶ λιπῶσαν σάρκα. Polyæn. 7, 36 : Τὸ εὐτραφὲς τῶν ἡμιόνων ἑωρακότες. Galen. vol. 2, p. 203 : Ἡ πρώτη γένεσις τῶν τριχῶν ταχίστη τέ ἐστι καὶ εὐτραφεστάτη. De helleboro Herodot. in Matthæi Med. p. 166 : Τῶν ἄλλων εὐτραφέστερος (Anticyræ nascens).] Exp. etiam per præsens, Uberius alimentum capiens. Theophr. C. Pl. 3, [2, 6] : Τότε γὰρ ἡ γῆ εὐδιάχυτός τε καὶ εὐβλαστὴς καὶ ὅλως εὐτραφής ἐστιν. Et rursum [1, 20, 1] : Ὅσα δὲ ὑγρὰ καὶ μανὰ καὶ εὐτραφῆ, ταῦτα ἐκ τῶν νέων καρπῶν βλαστοὺς φέρει. [Vertendum autem his aliisque ll. similibus ab Schneidero in indice citatis, Bene nutriens. Sic Æschylus Choeph. 898 : Μαστὸν, πρὸς ᾧ σὺ πολλὰ δὴ βρίζων ἅμα οὔλοισιν ἐξήμελξας εὐτραφὲς γάλα. (Alterum v. afferens Tzetz. Hist. 12, 808 exhibet εὐτρεφές.) Sept. 308 : Ὕδωρ τε Διρκαῖον εὐτραφέστατον πωμάτων. Aliquot libri, in his Mediceus, εὐτρεφέστατον, ut nonnulli Platonis l. supra citato. Cujus formæ exx. Homerica cum uno Euripidis v. in ipsa. Ejusdem Eur. libri quum in ll. supra citatis bis consentiant in forma εὐτραφὴς, ambiguum est utrum hanc ipsam prætulerint Tragici veteresque Attici, an, quod minus probabile est, utramque admiserint, ut apud eosdem est νεοτρεφὲς, χθονοτρεφὴς, quum tamen etiam φιλοτραφὴς ex Euripide afferatur ab Antiatticista p. 116, 2. Antiquiores certe, adeoque magis consentaneæ usui Tragicorum, videntur formæ per ε. Minus dubium videtur Theophrasti C. Pl. 1, 18, 1 : Τῆς χώρας εὐτρεφοῦς, loco uni male formam εὐτρεφὴς pro altera qua

tot aliis locis utitur, illatam esse. Conf. var. script. 3, 6, 8. Contra ap. Polybium (31, 3, 12) Athenæi 5, p. 195, A, libri deteriores εὐτραφεῖς, meliores εὐτρεφεῖς. L. Dind.]

[Εὐτραφῶς, Pinguiter. Hippocr. p. 257, 5 : Τὰ πάχος ἔχοντα εὐτραφέως (παιδία). Philostr. V. Soph. 2, p. 552 : Εὐτραφῶς ἔχοντα τοῦ αὐχένος.]

[Εὐτράφητος, ὁ, in Etym. M. p. 122, 30 : Ἀπίκια, εἶδος πλακούντων, ἀπὸ Ἀπικίου τινὸς Ῥωμαίου εὐτραφήτου ἐπινοηθεῖσα, Schneidero mutandum videbatur in εὐτρυφητοῦ. Legendum τρυφητοῦ, ut est ap. Athen. 1, p. 7, A : Ἐγένετο κατὰ τοὺς Τιβερίου χρόνους ἀνήρ τις Ἀπίκιος πλουσιώτατος τρυφητής, ἀφ' οὗ πλακούντων γένη πολλὰ Ἀπίκια ὀνομάζεται. L. Dind.]

Εὐτραφία, ἡ, Bonum nutrimentum s. alimentum, Bene ali s. nutriri, liberius alimentum accipere. Ex Gellio exp. Bona alitura. [Pro εὐτροφία est in varietate scripturæ ap. Aristot. H. A. 7, 1, p. 581, 27. V. Εὐτραφέω. L. Dind.]

[Εὐτραφῶς. V. Εὐτραφής.]

[Εὐτράχηλος, ὁ, ἡ, Qui pulchro collo est. Is. Porph. in Allatii Exc. p. 315—6. Boiss. Jo. Malal. 1, 133, 134. Elberl. Hippiatr. p. 261. ᾰ L. Dind.]

Εὐτρεπὴς, ὁ, ἡ, derivatum esse videtur a τρέπω : quum enim significet Paratus [quo modo interpretantur Gl., cui addunt Præparatus], ἕτοιμος, dictum videtur quasi εὖ τετραμμένος πρὸς ἔργον τι, veluti Hom. dicit Vulcanum suas φύσας τρέψαι πρὸς τὸ πῦρ, Convertisse et aptasse ad suscitandum ignem. [Eur. Bacch. 440 : Τοὐμὸν εὐτρεπὲς ποιούμενος· Iph. T. 245 : Κατάργματα οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη· Herc. F. 497 : Σὺ μὲν τὰ νέρθεν εὐτρεπῆ ποιοῦ· 969 : Φαρέτραν δ' εὐτρεπῆ σκευάζεται· Cycl. 215 : Ὁ φάρυγξ εὐτρεπὴς ἔστω μόνον· Hec. 565 : Πάρεστι λαιμὸς εὐτρεπὴς ὅδε· Bacch. 844 : Πάντῃ τό γ' ἐμὸν εὐτρεπὲς πάρα. Xen. Eq. 7, 1 : Τὸν ῥυταγωγέα χρὴ ... εὐτρεπῆ εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα λαβεῖν. Polyb. 6, 26, 10 : Τούτων εὐτρεπῶν γενομένων. Dionys. A. R. 11, 17 : Τὰ πρὸς τὸν ἀγῶνα πάντα γεγονότα ἡμῖν εὐτρεπῆ· et ibid. : Τὰ πρὸς τὸν πόλεμον εὐτρεπῆ ποιήσασθαι.] Dem. C. Mid. : Καὶ μάρτυρές εἰσιν ἕτοιμοι τούτων, καὶ συνήγοροι πάντες εὐτρεπεῖς καθ' ἡμῶν. Ubi nota synonymus posita hæc duo vocabula ἕτοιμος et εὐτρεπής. [Id. p. 45, 2 : Διὰ τὸν φόβον εἰδὼς εὐτρεπεῖς ὑμᾶς.] Exp. vero non solum Paratus, Instructus, ἕτοιμος, ἡτοιμασμένος, sed etiam Absolutus; nec non Æquus, δίκαιος : cujus postremæ expos. auctor est Hesych. [Cum πρὸς conjungit Dionys. A. R. 2, 3 : Ἐγὼ δὲ ὑμῖν πρὸς ἣν ἂν καταστήσεσθε πολιτείαν εὐτρεπής. Frequentissima est in libris hujus adjectivi in εὐπρεπὴς depravatio. || Adv. Εὐτρεπῶς, Promte, Parate. Appian. Pun. c. 18 : Νῆες εὐτρ. εἶχον.]

Εὐτρεπίζω, Paro, Apparo, Instruo, [Comparo his addunt Gl., et Εὐτρεπίζων, Parabundus] : ἑτοιμάζω. [Æsch. Ag. 1651 : Ξίφος πρόκωπον πᾶς τις εὐτρεπιζέτω. Eur. Iph. T. 470 : Εὐτρεπίζετε ἃ χρὴ 'πὶ τοῖς παροῦσι. Xen. H. Gr. 4, 8, 12 : Ἀκούοντες ὅτι Κόνων τὰς πόλεις Ἀθηναίοις εὐτρεπίζοι, ubi est Conciliare 2, 2, 4 : Τὰ τείχη εὐτρεπίζειν.] Dem. [p. 12 extr.] : Πάνθ' ὃν ἐβούλετο εὐτρεπίσας τρόπον. Id. [p. 32, 5] : Πρὶν ταῦτα εὐτρεπίσαι; et [p. 44, 22] : Ἱππαγωγοὺς τριήρεις καὶ πλοῖα ἱκανὰ εὐτρεπίσαι κελεύω. [Alciphr. Ep. 2, 1, p. 269, 61 : Εὐτρεπίζειν δεῖπνον· ubi similia Wagner. Ælian. V. H. 7, 5. Præparo, cum præp. εἰς, in epigr. Anth. Plan. 4, 142, 2 : Ἐκ κραδίης σέο θυμὸς ὄμματα κοιλήνας ἐς χόλον ηὐτρέπισεν. De usu Hippocratis Foes. in OEc. : « Εὐτρεπίζειν στόματα, Ora uteri commode apparare, p. 598, 21. Ἢν εὐτρεπισθῶσιν αἱ ὑστέραι, p. 596, 51. P. 268, 36, pro Vergere sumi videtur aut Inclinando ac vergendo adornare, instruere aut accommodare : Οὔκουν ἀπιστητέον ἡμῖν περὶ τοῦ ποτοῦ εἰ εὐτρεπίζει τὴν σύριγγα τῷ ἀνθρώπῳ. » Cui l. Weigel. in Suppl. Schneideri confert l. Rufi De purgant. : Μόνον τῆς διαίτης (sic) εὐτρεπίζειν, Restituere, In ordinem redigere.] Item passiva voce ac signif. Pausan. [1, 13, 5] : Οἱ δὲ ἐς πολιορκίαν εὐτρεπίζοντο, Sese parabant ad obsidionem. Ubi etiam nota non fieri augmentum [neque in perf., ubi de Vescendo dicitur, ap. Leonid. Tar. Anth. Pal. 9, 316, 8 : Ναὶ μὰν ὡσαύτως τοὺς βότρυας, αἴτε πέλονται ὥριμοι, αἴτε χύδαν ὄμφακες, εὐτρέπικεν], ut ap. Herodian. 2, [4, 14] : Τὰ μὴν δὴ πρὸς τὸν πόλεμον γενναίως εὐ-

A τρέπιζεν. Cum augmento autem dixit [Eur. Iph. A. 1111 : Ὡς χέρνιβες πάρεισιν ηὐτρεπισμέναι·] Aristoph. Pl. [626] : Ὅσ' ἐστὶν ἔνδον ηὐτρεπισμένα, Quæcunque intus sunt parata. [Sine augmento Hippocr. p. 1277, 54 : Ἵνα τὴν ξενίην ἐδόκεον εὐτρεπεῖσθαι (-ίσθαι). Idem vitium p. 1278, 26, εὐτρεπεῖσθαι χρὴ πανταχόθεν (τὰ φάρμακα). Cum dativo Lycophron 614 : Σφαγαῖσιν ηὐτρεπισμένον.] Alioqui passiva [media] etiam vox in activa usurpatur signif. [Thucyd. 2, 18 : Τὰς οὖν προσβολὰς ηὐτρεπίζοντο· 4, 123 : Τὰ περὶ σφᾶς αὐτοὺς κοινῇ εὐτρεπίζοντο.] Dem. Pro cor. : Ὅσους ἢ πεῖσαι χρήμασι Θηβαίων ἢ ἐξαπατῆσαι ἐνῆν, ἅπαντας ηὐτρέπισται. [Id. p. 683, 24 : Ἐὰν μόνον εὐτρεπίσηται τοὺς ἐνθάδε. Xen. H. Gr. 4, 8, 6 : Τὸν Κόνωνα ἐκέλευεν εὐτρεπίζεσθαι τὰς καθ' Ἑλλήσποντον πόλεις, ὅπως εἰς τὸ ἔαρ ὅτι πλεῖστον ναυτικὸν ἀθροισθείη· Cyrop. 6, 2, 41 : Τὴν ἑαυτοῦ ἕκαστος τάξιν εὐτρεπισάμενος. Polyb. 5, 5, 12 : Εὐτρεπισάμενος τὰ περὶ τὸν Διόρυκτον. Athen. 1, p. 4, A : Κλέαρχός φησι Χάρμον εὐτρεπίσθαι στιχίδια καὶ παροιμίας εἰς ἕκαστον τῶν... παρατιθεμένων.] Itidemque accipi potest ap. Herodian. 6,

B [4, 2] : Ὁ δ' ἐπιδοὺς αὐτοῖς χρήματα μεγαλοφρόνως, εὐτρεπίζεσθαι τὰ πρὸς τὴν ἔξοδον ἐκέλευσε. Ex Basilio autem pro Statuere et constituere affertur. [Fortasse ex vol. 2, p. 32, B : Τῷ εὐτρεπισμένῳ τῆς διανοίας, ubi nunc ex codd. τῷ προευτρεπισμένῳ vel προηυτρ. Alciphron Ep. 1, 22 : Ἐγὼ καὶ τῇ θέᾳ μόνον πρὸς τὰς καταπόσεις εὐτρεπιζόμενος ηὐφραινόμην. African. Cest. p. 309, col. 1, C : Πρὸς πόλεμον εὐτρεπιζομένους· 315, col. 1, D : Χρὴ εὐτρεπίζεσθαι πρὸς φυγὴν τὰ πλήθη. Id. p. 301, col. 1, C : Βέλος εὐτρεπιζόμενος. Appian. Pun. c. 122 : Τὰς ναῦς εὐτρεπισάμενος.]

[Εὐτρεπισμένως, Composite. Leo Diac. p. 26, C : Ἐγρηγορέναι, νήφειν καὶ τὰ συμπίπτοντα εὐτρεπισμένως προσδέχεσθαι. Ita Hasius; codex εὐπρεπ. L. Dind.]

Εὐτρεπισμὸς, ὁ, Apparatio, ἑτοιμασία. Exp. et Bonus ordo. [Suidas.]

[Εὐτρεπιστέος, Parandus. Pollux 10, 76. Kall. Εὐτρεπιστέον τἄλλα σοι πρὸς τὴν πανήγυριν, Heliod. Æth. 4, 15. Wakef. Hippocr. p. 423, 43.]

[Εὐτρεπιστὴς, ὁ, Instructor. Schol. Soph. El. 72 :

C Καταστάτην) εὐτρεπιστήν. Unde repetit Suidas.]

Εὔτρεπτος, ὁ, ἡ, Verti facilis, Mutabilis, Aristot. [Plut. Marii c. 21 : Τὸν ἀέρα συνίστησιν εὔτρεπτον ὄντα καὶ ῥᾴδιον μεταβάλλειν· conf. Mor. p. 901, B. Ibid. p. 912, B : Τὰ πηγαῖα (ὕδατα) ἧττόν ἐστιν εὔτρεπτα καὶ βράδιον αὐτὰ παρέχει τῇ πέψει μεταβάλλειν εἰς τὸ τρεφόμενον· τῶν δὲ ὀμβρίων τὸ εὔτρεπτον αἱ σήψεις κατηγοροῦσιν· 978, F : Τὸ πνευματικὸν αὐτοῦ καὶ διὰ τοῦτο πρὸς τὰς μεταβολὰς εὔτρεπτον. Menemachus in Matthæi Med. p. 304 : Ὅθεν ἐπὶ τῶν εὐτρέπτων εὐαφῶς αὐτῇ (τῇ κουρᾷ) καὶ πρᾴως χρηστέον, In iis qui facile afficiuntur. Cum εὐτράπελος περὶ τοῦ κούφου dictum ponit Pollux 6, 121, idemque de equo 1, 195, de saltatore 4, 96. L. D. Manetho 4, 532 : Ἄλλοτε δ' ἀλλοίην ζωὴν εὔτρεπτον ἔχοντες. Nonni Συναγ. Ἱστορ. p. 163. Οἶνος, Vinum quod facile corrumpitur, Geopon. 7, 15, 8.]

[Εὐτρεπῶς. V. Εὐτρεπής.]

Εὐτρεφὴς, ὁ, ἡ, Bene nutritus, saginatus. Hom. Od. Ξ, [530] : Νάκην ἕλετ' αἰγὸς εὐτρεφέος [ἐϋτρ.], Capræ bene saginatæ, i. e. Pinguis, Bene pastæ. [I, 425 :

D Ἄρσενες οἶιες ἐϋτρεφέες. Eur. Cycl. 380 : Δισσοὺς (ἑταίρους) οἳ σαρκὸς εἶχον εὐτρεφέστατον πάχος. Schol. Theocr. 2, 133 : Λιπαραῖον πῦρ τὸ εὐτρεφές. V. Εὐτραφής.]

[Εὐτρέχιος, ὁ, Eutrechius, n. viri in Theodoreti Epist. vol. 4, p. 1111, 57; 1136, 80; 1162, 91. Simile est quod supra notavimus Ἐντρέχιος. Nisi alterum pro altero est reponendum. L. Dind.]

[Εὐτρεψία, ἡ, Mutabilitas. Clem. Al. Str. 2, p. 460 : Μελέτη γὰρ ἔμπαλιν ἁμαρτιῶν τὸ πολλάκις μετανοεῖν καὶ ἐπιτηδειότης εἰς εὐτρεψίαν ἐξ ἀνασκησίας. In εὐτρεψία mutat Sylburg. in Cassii Probl. 68. Schneid.]

[Εὐτρήρων, ωνος, ὁ, ἡ, Columbis frequentatus. Nonn. Dion. 13, 62 : Θίσβην, ὅρμον ἐϋτρήρωνα θαλασσαίης Ἀφροδίτης.]

[Εὔτρησις, κώμη. Ὅμηρος (Il. B, 502), Κώπας Εὔτρησίν τε. Κεῖται δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐκ Θεσπιῶν εἰς Πλαταιὰς ἀπάγουσαν, ἣν ἐτείχισε Ζῆθος καὶ Ἀμφίων. Ἐκλήθη δὲ Εὔτρησις διὰ τὸ πολλαῖς αὐτὴν πρότερον χρήσασθαι (τρήσασθαι interpretes, qui certe debebant τετρῆσθαι, ut ap. Eustathium ad l. Hom. est συντε-

τρῆσθαι) βύμαις, ὡς Ἐπαφρόδιτος. Ὁ κωμήτης Εὐτρησίτης, ἀφ' οὗ Ἀπόλλων Εὐτρησίτης καὶ ἱερὸν αὐτοῦ καὶ μαντεῖον ἐνδοξότατον. Τὸ γὰρ Εὐτρήσιον (Εὐτρήσιος codd., confirmantes Berkelii conjecturam Εὐτρήσιοι) πόλις Ἀρκαδίας καὶ οὐκ ἔθνικόν. Ἔστι δὲ καὶ εἰς τόπον ἐπιρρηματικῶς Εὐτρησίνδε, ὡς Μενέλαος, Steph. B. Strabo 9, p. 411 : Ὁ δὲ ποιητὴς ἐφεξῆς ταῖς Κώπαις Εὐτρησιν τίθησι κώμην Θεσπιέων ἐνταῦθά φασι Ζῆθον καὶ Ἀμφίονα οἰκῆσαι πρὶν βασιλεῦσαι Θηβῶν. Stephani B. et Strabonis dicta repetit Eust. ad l. Hom. Eutresii Arcadiæ, quam urbem dicit Steph. B., si ita scripsit, sunt ap. Xen. H. Gr. 7, 1, 29, ubi ἡ ἐπ' Εὐτρησίους ἐκτροπὴ et ἐπ' Εὐτρησίων δδὸς memoratur, et Pausan. 8, 27, 3, qui Εὐτρησίων sex oppida memorat. Ficta ab librario vel grammatico forma ap. Hesych. : Εὔτρη, πόλις Ἀρκαδίας. Εὐτρήσιος, τοὺς ἀπὸ Εὔτρης [τῆς] πόλεως τῆς Ἀρκαδίας. Δωριεῖς δὲ εἶρηκε Τηλεκλείδης· θέλει γὰρ εἰπεῖν Εὐτρησίους (ut Μῶϊ dicitur pro μοῦσα). Obscœne Eupolis ap. Ἐτym. M. : Εὐτρήσιος παρὰ τὸ τετρῆσθαι τὸν Αὐτόλυκον ὁ Εὔπολις σκώπτει. Εὔτρησις πόλις Ἀρκαδίας.]

Εὔτρητος, ὁ, ἡ, Bene perforatus, Multis pertusus foraminibus : ut i. sit q. τρηματόεις et τρηματώδης. In qua signif. accipi potest εὐτρήτου πέδου, quod ex Epigr. [Anth. Pal. 6, 21, 5] affertur, et significat Cavernosi soli, Soli multis foraminibus hiantis. Nisi malis pro εὐρυτρήτου accipere, i. e. Magnum hiatum habentis, Magno et amplo foramine hiantis : ut ap. Hesiod. [Th. 863] : Ὑπό τ' εὐτρήτου χοάνοιο θαλφθείς, Aheno quod lato ore hiabat. [Antipater Anth. Pal. 6, 219, 9 : Εὐτρήτοισιν δύτμὰν μυκτῆρσιν βροτέας σαρκὸς ἐρυσσάμενος (θὴρ). Philodemus ib. 5, 123, 2 : Σελήνη δι' εὐτρήτων βαλλομένη θυρίδων. Alcæus Plan. 1, 7, 2 : Κροῦμα δι' εὐτρήτων φθιγγόμενος ξυνάκων. Theophr. fr. De sensu 1, 56.] Hom. pro Eleganter perforatus s. Decenter terebratus accepit, Il. Ξ, [182] : Ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἦκεν εὐτρήτοισι λόβοισι Τρίγληνα μορόεντα. Ubi etiam nota εὐτρήτοισι, a nom. Εὔτρητος, habente poeticam dialysin diphthongi, metri causa. [Julianus Cæsar Anth. Pal. 9, 365, 5 : Νέρθεν εὐτρήτων καλάμων ὑπὸ βίζαν, de tibiis.]

[Εὐτριαίνης, ὁ, Tridente instructus. Pind. Ol. 1, 73 : Βαρύκτυπον Εὐτριαιναν, de Neptuno. Ejusdem formæ accusativi ἀγλαοτρίαιναν et ὀρσοτρίαιναν sunt ap. eundem. Qui repetuntur ab nominativi forma Æolica -τρίαινα, quam v. in Ὀρσοτριαίνης.]

[Εὐτρίβης, ὁ, ἡ, Bene tritus, Levis. Nicand. Alex. 328 : Νίτρου εὐτριβέος· 405 : Σμυρνείου εὐτριβές. Dioscor. 5, 139 : Εὐτριβές τε ὠσαύτως καὶ ὁμαλόν (κοραλλιον). Propria signif. legi videtur etiam in epigr. Phaniæ Anth. Pal. 6, 299, 5 : Ἐϋτριβέος τε βάκτρα (voc. corruptum) θωμός. || Improprie Obvius, Facilis. Cyrill. Al. In Jes. 55, p. 783 : Οὔτε μὴν τοῖς ἐθέλουσιν εὐτριβὲς τὸ τρέχειν εἰς ἀρετήν· In Jo. 13, 36, p. 756 : Διττὴν ὁ λόγος ὠδίνει τὴν ἔννοιαν· ὧν ἡ μὲν μία προχειροτάτη καὶ λίαν εὐτριβής. Pro eo quod poeta dixerat εὐμαθής, paraphr. Lycophronis p. 297, 12 ed. Bachm. : Εὐτριβὴς καὶ σαφὴς ὁδὸς τῇ ὀρθῇ τρίβῳ ... ὁδηγεῖ. L. Dind.]

Εὔτριπτος, ὁ, ἡ, Tritu facilis, Qui facile potest teri, contundi, et comminui, Friabilis. [Damocrates ap. Galen. vol. 13, p. 904 : Εὔτριπτον εἰς ὑγδὸν βαλὼν λέαινε. Aliter Greg. Nyss. vol. 1, p. 58, A : Εὐπαθεῖς καὶ εὐτρίπτους ἡμῖν πρὸς τὴν πορείαν εἶναι τὰς βάσεις.]

Εὔτριχος, ὁ, ἡ, Bene comatus, capillatus, crinitus. [Eur. Herc. F. 934 : Ἁρρὼν κατίσταζ' εὐτρίχου γενειάδος. Clem. Al. Pæd. p. 276 : Τὸ εὔτρ. τοῦ βαρβάρου. Pollux 2, 22.]

[Εὔτριψ, ῖβος, ὁ, ἡ, i. q. εὐτριβής. Nicand. Al. 44 : Τῷ καί που τιτάνοιο χεροὸς βάρος ἔσσεται ἄρκος πιμπλαμένης, ὅτε νίκταρ ἐϋτριβι χειρὸν ἀρύσσῃς. Sed licet etiam dicere dativum heterocliton alterius formæ. Corruptum putabat Lobeck. Paralip. p. 117.]

[Εὐτριψία. V. Εὐτρεψία.]

Εὐτροπία, ἡ, Morum probitas s. elegantia, Probi et sciti mores. [Democritus ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 198 : Ἀνθρώπων (εὐγένεια) ἡ τοῦ ἤθους εὐτρ. L. D. || Democrates ap. Plut. Mor. p. 500, D : Ἀλλ' ἐμοῦ τοι τὸ ἐντὸς σκοπῶν, ὦ δικαστά, ποικιλωτέραν με τῆσδε (vulpem panthera) ὄψει, δηλοῦσα τὴν περὶ τὸ ἦθος εὐτροπίαν ἐπὶ πολλὰ ταῖς χρείαις ἀμειβομένην. Philo vol. 2, p. 399, 17 : Ἐπαποδύεται δ' αὐτὸς αὑτῷ καὶ ἐπαγωνίζεται (Moses), πολύτροπος ὢν ἀρετῇ καί τινι εὐτροπίᾳ χρώμενος πρὸς τὰς καλὰς ὑφηγήσεις. Ejusdem signif. voc. ἐντροπία supra retulimus, nisi id ipsum scribendum εὐτροπία. Contrarium ἀτροπία v. suo loco.]

[Εὐτροπία, ἡ, Eutropia, n. mulieris in inscr. in insula Rhenea reperta ap. Bœckh. vol. 2, p. 247, n. 2314.]

[Εὐτρόπιος, ὁ, Eutropius, n. viri, cujus exx. nonnulla v. ap. Fabricium in Bibl. Gr.]

[Εὔτροπις, ὁ, ἡ, Qui bonam carinam habet. Schol. Apoll. Rh. 1, 401 : Εὐστείρης νηός) εὐτρόπιδος.]

Εὔτροπος, ὁ, ἡ, Qui probatis est moribus, Bene moratus [Gl.] : opp. præcedenti δύστροπος et sequenti κακότροπος, quibus significatur Qui malis s. pravis est moribus. Seu, Qui scitis et elegantibus est moribus. V. Εὐτράπελος. [Pollux 3, 133. Hesych. : Ἕτοιμος, εὔτροπος. Schol. Ambros. Hom. Od. A, p. 9 med. ed. Buttm. : Εὔτροπος ὁ τὸ ἦθος ἔχων εἰς τὸ εὖ τετραμμένον. L. D. || De febribus non malignis Hippocr. p. 50, 24 : Καὶ εὔτροποι καὶ οὐ κατόξεες. Archigenes in Matthæi Med. p. 220 : Ἐπὶ τῶν εὐτρόπων πυρετῶν, τουτέστιν ἐφ' ὧν ἰσχὺς μὲν ὑπόκειται, χρόνου δὲ ἔνδεια· 222. || Adv. Εὐτρόπως, schol. Thuc. 1, 122 : Εὐοργήτως, εὐτρόπως· ὀργὴ γὰρ ὁ τρόπος. Suidas in eodem voc.]

[Εὔτροπος, ὁ, Eutropus, n. viri in inscr. Thessalonic. ap. Bœckh. vol. 2, p. 56, n. 1973, 2. L. D.]

[Εὐτρόσεσθαι, ἐπιστρέφεσθαι, Πάφιοι, Hesychius.]

Εὐτροφέω, Bene nutrior, Copiosum alimentum accipio. [Aristot. De gener. an. 4, 1 : Τοῖς εὐτροφοῦσιν. Theophr. H. Pl. 8, 8, 4 : Ἡ ἀπαρίνη μάλιστα ἐν τοῖς φακοῖς εὐτροφεῖ· C. Pl. 4, 5, 6 : Τῶν εὐτροφούντων ἐν ταῖς οἰκείαις τροφαῖς (δένδρων)· 6, 16, 3 : Τὰ ἥμερα εὐτροφοῦντα. Plut. Mor. p. 353, F : Τῆς σελήνης φθινούσης μόνον εὐτροφεῖν καὶ τεθηλέναι (τὸ κρόμμυον). Max. Tyr. Diss. 30, 4 : Τημελεῖς λήϊον, τὸ δὲ εὐτροφεῖ. Hesych. : Εὐοχθεῖν, εὐτροφεῖν. Antyllus in Matthæi Med. p. 184 : Ὕλην ἐπ' αὐτοὺς (oculos) ἀγαγεῖν, δι' ἧς εὐτροφήσουσιν. || Transitive, Bene nutrio. Geopon. 2, 24, 3 : Οὐκ ἐρώσης τῆς γῆς ἐκείνος εὐτροφῆσαι. Nisi forte scribendum ἐώσης. Alioqui signif. transitivam tuetur etiam usus passivi. L. D.] Quo sensu passivum etiam Εὐτροφέομαι usurpatur, ut ἀπορέομαι pro ἀπορέω. Theophrastus C. Pl. 4, [1, 4] : Ὥσπερ ἐπὶ τῶν ζώων συμβαίνει ἐκπαχυνομένων καὶ εὐτροφουμένων. [H. Pl. 5, 2, 2 : Εὐτροφούμενον καὶ αὐξανόμενον (ξύλον).]

Εὐτροφία, ἡ, Bona nutritio, alitura, Alimenti copia, etiam Habitus vegetior; is enim effectus est τοῦ εὐτροφεῖσθαι : nam ex ubere alimento et largo pastu habitiores fiunt. Gaza εὐτροφία γῆς dixit pro eo quod Cic. De senect., Terræ ubertas. [Plato Protag. p. 351, A : Ἰσχὺν (γίγνεσθαι) ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν σωμάτων· B : Ἀνδρεία ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν ψυχῶν γίγνεται. Aristot. H. A. 5, 8, 11. Theophr. H. Pl. 4, 11 4 : Διαφέρειν τῶν ἄλλων καλάμων εὐτροφίᾳ τινὶ τῆς φύσεως· 5, 2, 2 : Τὴν πολυοζίαν ἐνδειαν εἶναι εὐτροφίας. || Active Matthæi Med. p. 22 : Πρὸς τῇ εὐτροφίᾳ καὶ γλυκείαί εἰσι (pinnæ). L. Dind.]

[Εὐτροφιάω. Hesych. : Μυσιᾶν, ... πνευστιᾶν, οἱ δὲ εὐτροφιᾶν. De forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 79 seq., nisi potius terminatione proximi verbi abolita legendum εὐτροφεῖν. L. Dind.]

Εὔτροφος, ὁ, ἡ, cui opposita δύστροφος et ἄτροφος. Dicitur enim εὔτροφος, ut εὐτρεφὴς s. εὐτραφὴς, Qui bene altus et nutritus est, Qui ex copioso nutrimento habitior est, Bene habitus ex bono alimento : ideoque Pinguis, Plenus. Qua signif. affertur ex Diosc. 4. [Hippocr. p. 267, 17 : Τὰ φύσει εὔτροφα τῶν παιδίων· et ib. 27, et comparativo 35, ut ap. Athenæum in Matthæi Med. p. 227. Diodor. 17, 89 : Τῆς δὲ πλησίον ὁρεινῆς ἐχούσης πολλὴν μὲν ὕλατην εὔτροφον. Geopon. 5, 2, 6, τὰ εὔτροφα τῶν ἀμπέλων γένη· 10, 84, 2, ξένδρα. Restituendum videtur hoc v. pro ἐντροφίου, quod notavimus supra p. 1183, D, ut εὐτραφίος σιάλοιο dicit Quintus 5, 384. Non magis enim ἐντροφίας (hæc enim nominativi forma ponenda foret) quam εὐτροφίας defenditur simplici τροφίας. Restituendum etiam Hippocrati p. 268, 8, εὔτροφα pro εὐτροφέα.] Item active accipitur pro Bene alens, Probe nutriens, Copiosum subministrans alimentum : cui itidem opp. ἄτροφος, synonymum vero πολύτροπος, τρόφιμος. [Theophr. C. Pl. 1, 14, 1 : Δεῖται χώρας εὐτρόφου τὰ τοιαῦτα· ubi ta-

men præstat significatione priori accipi. Librariorum errore legi putabat Schneiderus ib. 2, 1, 5: Ἀφθόνου τῆς τροφῆς οὔσης καὶ τοῦ ἄρος εὐτρόφου, pro εὐκράτου. Oppian. Cyn. 3, 180: Ἔαρ γὰρ εὔτροφον. Const. Manass. Chron. 227: Νεῖλος ... εὐτρόφοις ἄρδει ῥεύμασι. Apollon. Lex. Hom.: Θηλυτεράων, ἀντὶ τῶν εὐτρόφων.] Diosc. 2, 79, de caseo: Ὁ δὲ νεαλὴς, εὐτροφώτερος ἐσθιόμενος. Ubi tamen Ruell. videtur legisse ἀτροφώτερος, quum interpretatus sit, Minus alimenti præbet. Certe Diosc. paulo post dicit de vetere caseo: Καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ ὄρρὸς, κυνῶν τροφιμώτατος. [Ἀτροφ. recte restituit Sprengel.]

Εὐτρόχαλος, s. Εὔτροχος, ὁ, ἡ, Bene currens, Celer, Velox, Agilis. Apoll. [Rh. 2, 46]: Εὐτρόχαλοι φορέονται, i. e. τυχίνητοι. [Oppian. Cyn. 2, 131: Εὐτροχάλου ποταμοῖο.] Et in Epigr. [Agathiæ Anth. Plan. 4, 36, 1], εὐτρόχαλος μέλισσα· nam celeri volatu modo huc, modo illuc cursitat. [Planud. Interpr. Boethii p. 9, 17: Εὐτροχάλους ... νύκτας.] Rursum Apoll. [Rh. 1, 845] dicit εὐτροχάλοισιν ἁμάξαις, ut Hom. ἅμαξαν εὔτροχον ἡμιονείην. [Id. 3, 889. Nonn. Dion. 14, 252: Εὐτροχάλοιο ἀπήνης.] 4, [907] de Orpheo: Βιστονίην ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς φόρμιγγα τανύσσας, Κραιπνὸν εὐτροχάλοιο μέλος κανάχησεν ἀοιδῆς, schol. τῆς τροχαλῆς ᾠδῆς: dicitur enim cantus τρέχειν, quum multis χρώμασι ποικίλλεται, quia lingua et digiti agilius movendi sunt. Hesych. εὐτρόχαλον exp. non solum ταχινὸν, verum etiam εὔκυκλον, Pulcros habentem orbes, s. Rotundum. [Sic Apoll. 3, 135: Σφαῖραν εὐτρόχαλον. Manetho 2, 130: Εὐτροχάλων κύκλων· 459: Εὐτροχάλοισι βρόχοις. Paul. Sil. Descr. Soph. 536: Ἄντυγος εὐτροχάλοιο.] Exp. vero et Æquabilis, Planus, ὁμαλός: ut ap. Hesiod. [Op. 597, 804]: Εὐτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ, In area plana. [De eadem Oppian. Hal. 4, 499. « Quintus 4, 344: Ἀμφω χεῖρας ἑὰς πειρώμενοι εἶπερ ἕασιν ὥς ποτ' εὐτρόχαλοι, μηδ' ἐκ πολέμου βαρύθοιεν, Flexibiles. Ἀσπὶς μικρὰ καὶ εὐτρ., Suid. in v. exp. περιφερῆ: malim intelligere εὐμεταχείριστον, clypeum, qui facile tractari convertique possit. » Hemst.]

Εὔτροχος, s. Εὐτροχός, ὁ, ἡ, Bene currens, Velox, Celer, Agilis: ut εὐτρόχαλος. Hom. [Il. Θ, 438, et sæpius Apoll. Rh.: Εὔτροχον ἅρμα.] Od. Z, [72]: Οἱ μὲν ἀρ' ἑκτὸς ἅμαξαν εὔτροχον ἡμιονείην Ὄπλεον, Celerem agilemque currum, ut et Apollon. dicit, Εὐτροχάλοισιν ἁμάξαις. Potest tamen hic εὔτροχον ex τροχὸς etiam compositum esse, et significare καλοὺς τροχοὺς ἔχουσαν, Pulcras habentem rotas, ut schol. exp. [Xen. Cyneg. 2, 5: Ὑρείσθωσαν δὲ οἱ περίδρομοι ἀνάμματοι, ἵνα εὔτροχοι ὦσι, Facile moveantur.] Affertur et εὔτροχα λαίφεα [ex epigr. Marci Arg. Anth. Pal. 10, 4, 2] pro Cursum facilem præbentia vela. Exp. etiam Volubilis, Libere se volvens modo huc, modo illuc. [Ἡ βάσις εὔτροχος οὖσα, Artemo ap. Athen. 14, p. 637, E. Dixerat C, ἐπί τινος βάσεως εὐτρόφου. Hemst. Synes. Epist. 4, p. 166, D: Πάλιν δὲ δυσπειθὴς ἦν τὸ ἱστίον καὶ οὐκ εὔτροχον εἰς καθαίρεσιν. Schneid. Georg. Pis. Pers. 2, 81: Λόφους, οἱ συντεθέντες εὐτρόχῳ ποικίλματι κήρυκές εἰσι τακτικῶν κινημάτων. De barba Christodor. Ecphr. 327: Πώγων μαλακὸς καὶ εὔτρ. || Rotundus. Eur. Ion. 19: Κοῖλης ἐν ἀντίπηγος εὐτρόχῳ κώλῳ. Plato Tim. p. 37, C: Ὁ ταὐτοῦ κύκλος εὔτροχος ὤν. Marcell. Anth. Pal. App. 50, 13: Τὴν ὅσσην περὶ τεῖχος εὔτροχον ἐστεφάνωται.] Quo modo accipiunt ap. Plut. Pericle [c. 17]: Τήν τε φωνὴν ἡδεῖαν οὖσαν αὐτοῦ, καὶ τὴν γλῶσσαν εὔτροχον ἐν τῷ διαλέγεσθαι καὶ ταχείαν, Volubilem et celerem, etiam Agilem, Expeditam. [Eur. Bacch. 268: Σὺ δ' εὔτροχον μὲν γλῶσσαν ὡς φρενῶν ἔχεις. || Εὔτροχος φράσις, Volubilis oratio, quæ et περιφερὴς et καταρρέουσα dicitur, maxime trochaïs aut dactylis constans, celeritati motus imitandæ aptis, Dionys. Comp. vv. c. 20, p. 144. Alibi εὐπετὴς, c. 22, p. 155. Jungitur τὸ λεῖον et εὐπετὴς ibid. p. 159. Etiam προπετεῖς ἁρμονίας easdem appellat, Citatas fluidasque sententias, De vi Demosth. c. 40, p. 1076, et τροχερὸν ῥυθμὸν eodem sensu Aristot. Rhet. 3, 8, 2, tribuit τοῖς τετραμέτροις, s. τροχαίοις: v. Κινητικός. Cic. Orat. 57, de Ephoro oratore: « Quod pæon habeat tres breves, dactylus autem duas, brevitate et celeritate syllabarum labi putat verba proclivius »: ubi et mox trochæo incitatam orationem tribuit. Exhest. Lex. rhet. Damascius apud Suid. v. Εὔτροχον et Ἀποσαφοῦντες: Οἱ ὀφθαλμοὶ τὸ τῆς διανοίας εὔτροχον ἀποσαφοῦντες. || Accusativi formam heterocliton Εὔτροχα vel Εὐτροχα annotant Etym. M. p. 585, 9, Epim. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 271, 2. || Adv. Εὐτρόχως, Perargute, Suid. v. Ἀεόντιος μόναχος. Expedite, Philo J. vol. 2, p. 221. Promte, 3, 10 (vol. 2, p. 88, 29: Τῇ ψυχῇ διαγινώσκων εὐτρ., ubi Mangejus conjicit εὐστόχως). Schleusn.]

Εὐτρόγητος, ὁ, ἡ, Vindemiatu facilis. Aliis, Qui facile demetitur: pro quo malim Decerptu s. Carptu facilis. [Theophr. C. Pl. 3, 7, 4: Ἅμα γὰρ τῇ καλοκαρπίᾳ καὶ εὐτρογητότερα (τὰ δένδρα) γίνεται. ῠ]

[Εὐτυκάζω. V. Εὔτυκτος.]

[Εὐτῦκής, ὁ, ἡ, i. q. εὔτυκτος. Hesych.: Εὐτυχὲς, εὐεργές. Εὐτυκὲς Kusterus. || Adv. Εὐτυκῶς, ῥᾳδίως, καὶ τὰ ὅμοια, Hesych. Nisi εὐτύκως scripserat.]

[Εὐτυχίζω, Paro. Hesych.: Εὐτυχήσων, εὐτυχῆ ποιήσων. Legendum Εὐτυχίσων, εὐτυχῆ ποιήσων aut Εὐτύχισον, εὐτυκῆ ποίησον. HSt. in Indice:] Εὐτυχίζειν [immo Εὐτυχίζειν] Etymologo ἑτοιμάζειν.

[Εὔτυκος, ὁ, ἡ, i. q. εὔτυκτος. Æsch. Suppl. 959: Εὔθυμόν ἐστιν εὐτύκους ναίειν δόμους πολλῶν μετ' ἄλλων, ubi alii libri male εὐτυχεῖς. Callim. Lav. Min. 3: Καὶ ἁ θεὸς εὔτυκος ἕρπει. || Improprie, Paratus, Promtus, Æsch. Suppl. 972: Πᾶς τις ἐπειπεῖν ῥᾴγον ἀλλοθρόοις εὔτυκος· 994: Πᾶς δ' ἐν μετοίκῳ γλῶσσαν εὔτυκον φέρει κακήν. Ubi εὔτυκος φέρειν conjiciebat Blomfield. ad Callim. Lav. Min. 3. Theocr. 24, 86: Πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔστω.]

Εὔτυκτος, ὁ, ἡ, s. Εὔτυκτος dialysi poetica, Bene s. Affabre factus, ut εὔτυκτος κυνέη, Hom. [Il. Γ, 336,] Od. Ξ, [276. Il. Θ, 44: Ἰμάσθλην, χρυσείην, εὔτυκτον· Κ, 566: Κλισίην εὔτυκτον ἵκοντο. Empedocles v. 211 ed. Karsten.: Ἐν εὐτύκτοις χοάνοισιν, ubi alii εὐστέρνοις. Apoll. Rh. 1, 787: Εὐτύκτοισιν ἀρηρομένας σανίδεσσιν· 4, 219: Εὐτύκτῳ ἐνὶ δίφρῳ. Orph. Arg. 609: Ἀάσει δ' εὐτύκτοις δωμήσατο οἶκον ἀνάσσῃ. Nonn. Dion. 13, 214: Ἐν εὐτύκτῳ βοείῃ, Oppian. Hal. 5, 307: Εὐτύκτῳ περὶ βωμῷ. Paul. Sil. Descr. Soph. 574: Εὐτύκτους κεντῶνας. Idem de vestibus ib. 772: Εὐτύκτοις ὑπὸ νήμασιν ὦμον ἑρέπτων.] Suidas autem εὔτυκτα ex Herodoto [1, 119, ubi de curribus dicitur] affert non solum pro καλῶς κατεσκευασμένα, Pulcre parata, sed etiam pro ῥᾴδια, ἕτοιμα, εἰργασμένα, Facilia, Parata. Ita ut significet etiam Facilis, Factu facilis, Paratus et in promptu. Quo modo Hesych. usurpavit, quum εὐτύκαζον exp. εὔτυκτον ἔχε, ἕτοιμον. Quod εὐτύκαζον valde mihi suspectum est. [Salmasium Εὐτύκισον reponentem sequitur Wessel. ad Herodot. 1, 119. Legendum Εὐτυκάζου. Nam gl. refertur ad Æschyli Sept. 149: Σύ τ', ὦ Λατογένεια κούρα, τόξον εὖ πυκάζου, Ἄρτεμι φίλα, ubi eodem fere, quod Hesychium decepit, vitio ἐντυκάζου codex Mediceus. Εὔτυκτον, Habile, Gl. L. Dind.]

[Εὐτυκῶς. V. Εὐτυκής.]

[Εὐτυπὴς, ὁ, ἡ, Manetho 1, 299, nisi leg. εὐτυκής. Schæf.]

[Εὐτύπωτος, ὁ, ἡ, Facilis ad figurandum. Dionys. Areop. p. 172 = De div. nom. 21, 6 (p. 335, C ed. Ven.). Kall. Galen. vol. 2, p. 202: Εὐμάθεια δ' εὐτυπώτου, cui contrarium δυστύπωτος ibid. Hemst. Ap. Plut. Mor. p. 660, C: Εὐτυπωτάτων καὶ ἁπαλῶν διὰ τὸν οἶνον ὄντων, Reiskius εὐτυπώτων. Eust. Il. p. 633, 23: Διὰ τὸ τῆς γραφῆς ἐν τοιούτῳ ξύλῳ εὐτύπωτον. ῠ]

[Εὐτῠχαΐς, ἡ, Eutychæa, n. mulieris in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 460, n. 441, 3. L. Dind.]

[Εὐτῠχᾶς, ὁ, Eutychas, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 277, p. 386, 19; n. 284, p. 393, 34, Spart. p. 638, n. 1285, 2. L. Dind.]

[Εὐτυχεια. V. Εὐτυχίᾱ.]

[Εὐτυχεῖον. V. Εὐτύχιον.]

[Εὐτυχέστατος, ὁ, Eutychestatus, n. viri in inscr. Phoc. ap. Bœckh. vol. 1, p. 852, n. 1736, 15. L. D.]

Εὐτυχέω, Prospera fortuna utor, Fortuna mihi favet, Felix sum, Feliciter rem gero. [Simonides Carm. de mul. 84: Τὴν ἐκ μιλίσσης, τήν τις εὐτυχεῖ λαβών. Æsch. Sept. 365: Ἀνδρὸς εὐτυχοῦντος· 627: Ὡς πόλις εὐτυχῇ. Eodemque modo ceteri Tragici aliique.] Thuc. 7, [68]: Οἳ ἂν ὀλίγιστα ἐκ τοῦ σφαλῆναι βλάπτοντες, πλεῖστα διὰ τὸ εὐτυχῆσαι ὠφελοῦσι. Xen. Cyrop. 3, [1, 26]: Δεκεῖ

μέντοι μοι τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς εἶναι καὶ εὐτυχοῦντα ἐξυβρίσαι, καὶ πταίσαντα ταχὺ πτῆξαι. Ubi nota τῷ εὐτυχεῖν [ut ap. Herodot. infra] opponi πταίειν, sicut in præcedente Thuc. l. σφαλῆναι. Item εὐτυχεῖτε in fine Epistolæ ap. Dem. Pro cor. [p. 280, 16], pro quo dicere solent alias ἔῤῥωσθε, ut et Lat. Valete. [Plato Ep. 4, p. 321, C; 5, p. 322, C. Sic libello supplici Ægyptiaco in Maji Class. auct. vol. 4, p. 445, 22, subscriptum εὐτύχει. Ubi alia exx. annotavit Majus p. 447. Optativo Æsch. Cho. 1063, Soph. OEd. T. 1478, Eur. Med. 688 : Ἀλλ' εὐτυχοίης. Xen. H. Gr. 7, 1, 11 : Ὑμεῖς δὲ εὐτυχοῖτε τὰ κράτιστα πᾶσιν ἡμῖν βουλευσάμενοι. || De victoria Pind. Isthm. 3, 1 : Εἴ τις ἀνδρῶν εὐτυχήσαις ἢ σὺν εὐδόξοις ἀέθλοις κτλ. Xen. H. Gr. 7, 1, 9 : Κατὰ θάλατταν εὐτυχεῖν· 5, 14 : Ἐκείνοις μὲν οὐκ ἐβούλετο μάχεσθαι ἄλλως τε καὶ εὐτυχηκόσι· Cyneg. 12, 6 : Ἐντεῦθεν εὐτύχουν πρὸς τοὺς πολεμίους. Et similiter alibi.] Aliquando cum ἐν habente suum dat., sicut ἀτυχέω quoque et δυστυχέω, Synes. Ep. 44 : Ἀλλὰ μηδὲ παύσαιντο εὐτυχοῦντες, ἐν οἷς ἀδικοῦσι. [Xen. H. Gr. 7, 1, 5 : Δέδοται ὑμῖν εὐτυχεῖν ἐν τούτῳ. Sine præpositione Soph. El. 68 : Δέξασθέ μ' εὐτυχοῦντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς. Eur. Phœn. 424 : Ἆρ' εὐτυχεῖς οὖν σοῖς γάμοις; Et alibi. Cum accusativo absolute posito Æsch. Suppl. 1014 : Τἄλλ' εὐτυχοῖμεν πρὸς θεῶν Ὀλυμπίων. Soph. OEd. T. 88 : Πάντ' ἂν εὐτυχεῖν. Eur. Hel. 1197 : Τὰ δ' εὐτυχῶ. Pind. Ol. 7, 81 : Τῶν (ἀέθλων) ἄνθεσι Διαγόρας ἐστεφανώσατο δὶς, κλεινᾷ τ' ἐν Ἰσθμῷ τετράκις εὐτυχέων Νεμέᾳ τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ, intell. νίκην. Herodot. 1, 65 : Τοὺς ἄλλους πολέμους εὐτυχέοντες οἱ Λακεδαιμόνιοι πρὸς Τεγεάτας μούνους προσέπταιον· 3, 40 : Βούλομαι τὸ μέν τι εὐτυχέειν τῶν πρηγμάτων, τὸ δὲ προσπταίειν, καὶ οὕτω διαφέρειν τὸν αἰῶνα ἐναλλὰξ πρήσσων ἢ εὐτυχέειν τὰ πάντα, et iisdem verbis 43. Plato Alcib. 2 p. 148, C. Xen. Anab. 6, 3, 6 : Ἐπεὶ εὐτύχησαν τοῦτο τὸ εὐτύχημα· Cyneg. 12, 8 : Τὰ τοῦ πολέμου εὐτυχοῦντες. Et aliter Thuc. 2, 44 : Τὸν πλείονα, ὃν εὐτυχεῖτε, βίον. Id. ib. 61 : Τἄλλα εὐτυχοῦσι· 4, 17 : Διὰ τὸ καὶ τὰ παρόντα ἀδοκήτως εὐτυχῆσαι. Cum præp. εἰς Eur. Or. 542 : Ζηλωτὸς ὅστις εὐτύχησεν ἐς τέκνα. Thuc. 5, 7 : Τῷ τρόπῳ ᾧπερ καὶ ἐς τὴν Πύλον εὐτυχήσας.] Ipsæ etiam res dicuntur εὐτυχεῖν, quum feliciter succedunt et ex animi sententia. [Æsch. Ag. 1327 : Βρότεια πράγματ' εὐτυχοῦντα μὲν σκιά τις ἂν τρέψειεν. Soph. El. 945 : Πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ.] Thuc. 4, [79] : Ὡς τὰ τῶν Ἀθηναίων εὐτυχεῖ· 3, [39] : Τὰ δὲ πολλὰ κατὰ λόγον τοῖς ἀνθρώποις εὐτυχοῦντα, ἀσφαλέστερα ἢ παρὰ δόξαν, Consentaneæ prosperitates tutiores sunt. Alioquin et εὐτυχεῖσθαι eædem res dicuntur, Quum feliciter geruntur, sicut ἀτυχεῖσθαι, Quum infeliciter. Plut. Numa [c. 12] : Τὰ τῆς μάχης εὐτυχεῖτο, Feliciter pugnabatur, Pugna prospere cedebat. Lucian. : Γάμοι πρᾶγμα μακάριον, ὅταν εὐτυχῶνται. Sic Herodian. 2, [14. Conf. ib. 9] : Εὐτυχηθεῖσιν ἔργοις. Synes. Ep. 118 : Τὸ γὰρ εὐτυχηθῆναι τὴν πεῖραν τοῖς φθάσασι, Bene successisse conatibus prioribus. Itidem [Thuc. 7, 77], Εὐτύχηται τοῖς πολεμίοις ἱκανὰ, Satis feliciter cum hostibus actum est, μετ' εὐτυχίας κατώρθωται. [Themist. Ep. 14, p. 41 : Εὐτύχηται τὰ ἄλλα πάντα οὕτως ἀρρήτως κακῶς πεπραγότι. Phalar. Epist. 38 : Διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν τῶν εὐτυχημένων μοι προσαγγελίαν.] Quomodo Dem. opposito ἀτυχεῖσθαι usus est, Pro cor. : Τῶν δ' ἐν τοῖς ὅπλοις καὶ κατὰ τὴν στρατηγίαν ἀτυχηθέντων μόνος αἴτιος εἶναι δοκῶ. Ubi nota etiam ἐν τοῖς ὅπλοις, et κατὰ τὴν στρατηγίαν. [Ap. Alciphr. Ep. 2, 3, p. 298, 46 : Ἐπικίνδυνον οὖν τὸ ἀνελεύθερον, εὐκαταφρόνητον δὲ τὸ κολακεῦον, ἄπιστον δὲ τὸ εὐτυχούμενον, Bergler. et alii εὐτυχοῦν.] || Porro ut ἀτυχέω significat interdum Non assequor, obtineo, ita vicissim εὐτυχέω est Assequor, Consequor, Nanciscor, Adipiscor, Obtineo, Impetro. In qua signif. interdum cum gen. construitur, frequentius cum accus., ut sequentia exempla docebunt. [Εἰ μνήμης εὐτυχῶ, Athen. 2, p. 58, C. Οὐκ εὐτυχήσαντα ἄλλων ἰχθύων ἐν τῇ ἄγρᾳ, 7, p. 283, B. Hemst.] Synes. Ep. 57 : Εἴ τινές εἰσιν ἢ φύσεως λαχόντες ἢ ἀγωγῆς εὐτυχήσαντες, Si qui sint ingenium a natura adepti aut institutionem consecuti, vel, ut Bud. interpr. p. 988, Si qui essent aut ita ingenio præditi aut felici educatione instituti. 149 : Ἔλθοι δήποτε καὶ συντυχίας καιρὸς, καὶ εὐτυχήσαιμι τοῦτο παρὰ Θεοῦ, Et utinam istud obtineam a Deo. 143 : Ἐμόλυναν θεσπέσια δόγματα μεταποιήσει διδασκαλίας ὧν

A οὐκ εὐτύχησαν μάθησιν, Quorum non consecuti erant doctrinam. 154 : Ἀλλ' εὐτυχοῦσι τὸ μηδὲ τοῦτο δύνασθαι, Sed felicitate quadam consecuti sunt, ut ne hoc quidem possint. Sic et Herodian. 3, [10, 9] : Ὅτε δὴ τὴν τῆς ἀρχῆς τιμὴν εὐτύχησε Σεβῆρος, Quo tempore imperatorios honores adeptus fuerat Severus. [Diodor. Exc. p. 618, 20 : Εὐτυχούντων πρότερον τῶν εἰς Ἄλβαν πεμφθέντων τὸ μὴ λαμβάνειν τὸ δίκαιον. Galen. vol. 2, p. 357 : Εἰ καὶ τοῦτο εὐτυχήσειεν. L. D. Alciphron Ep. 2, 3 : Φιλήμων εὐτυχείτω τἀμὰ ἀγαθά. Schneid. Schol. Pind. Pyth. 9, 174; Hierocl. p. 4. Wakef. Alia Schæf. ad schol. Apoll. Rh. 1, 1310. || Cum participio Eur. Or. 1211 : Εἴπερ εὐτυχήσομεν ... ἑλόντες σκύμνον ἀνοσίου πατρός· Iph. T. 330 : Μυρίων γὰρ ἐκ χερῶν οὐδεὶς τὰ τῆς θεοῦ θύματ' ηὐτύχει βαλών. Xen. H. Gr. 7, 1, 11 : Ὑμεῖς δὲ εὐτυχοῖτε τὰ κράτιστα πᾶσιν ἡμῖν βουλευσάμενοι. ||Cum infinitivo Longus 4, 19 : Οὐδ' εὐτύχησε Μυρτάλη μήτηρ γενέσθαι· 35 : Οὐκέτι γοῦν οὐδὲ θυγατρίου γενέσθαι πατὴρ ηὐτύχησα. Cum dativo Constantin. Cærim. p. 26, B : Ὁ ταῦτα τελέσας χριστὸς φιλανθρωπίᾳ

B τὸ ὑμέτερον βασίλειον κράτος κατὰ σειρὰν ἀδιάδοχον κελεύει εὐτυχεῖν Ῥωμαίοις καὶ βασιλεύειν. || Εὐτυχήσων, εὐτυχῆ ποιήσων, Hesych. De qua gl. v. in Εὐτυκίζω. || Aoristi tertiæ plur. penultima correpta Aristot. Pepl. Anth. Pal. App. p. 752, 40 : Ὃν διὰ πολλὰ Ἕλληνες πολέμῳ Τρωικῷ εὐτύχεσαν.]

Εὐτύχημα, τὸ, i. q. εὐτυχία, Felicitas, Fortuna secunda. [Eur. Phœn. 1356 : Τὰ μὲν πρὸς πύργων εὐτυχήματα χθονὸς οἶσθα· 1733 : Τὰ πάρος εὐτ. Plato Leg. 5, p. 736, C.] Xen. Symp. [4, 54] : Εὐτύχημά γέ σου μέγα τὸ τὸν χρῶτα τοιοῦτον φῦναι ἔχοντα. [De victoria idem Anab. 6, 3, 6 : Οἱ Θρᾷκες ἐπεὶ εὐτύχησαν τοῦτο τὸ εὐτ. H. Gr. 4, 5, 9 : Τὸ εὐτ. τῶν φίλων. Polyb. 1, 12, 4.] Et quidam poeta ap. Plut. [Mor. p. 102, F] : Μηδ' εὐτύχημα μηδὲν ὧδ' ἔστω μέγα Ὃ σ' ἐξεπαίρῃ μεῖζον, ἢ χρεὼν, φρονεῖν· Μηδ', ἄν τι συμβῇ δυσχερὲς, δουλοῦ πάλιν· aliquanto post, Εἰδὼς ὅτι τοῖς μεγάλοις εὐτυχήμασιν φθονεῖν πέφυκεν ἡ τύχη. [Lucian. Imag. c. 21. Strabo 5, p. 235 : Ταῦτα ἡ φύσις τῆς χώρας παρέχεται τὰ εὐτυχήματα τῇ πόλει. Hemst. Singulari insolentius Praxagoras Photii cod. 62, p. 21, 6 : Πάσῃ ἀρετῇ καὶ καλοκἀγαθίᾳ καὶ παντὶ εὐτυχήματι πάντας τοὺς πρὸ αὐτοῦ βεβασιλευκότας Κωνσταντῖνος ἀπεκρύψατο. Cum genitivo Aristot. H. A. extr. : Ἐνίαις καὶ συναποθνήσκει τὸ πάθος, ἐὰν μὴ δι' εὐτύχημα ἀσθενήματος συμβῇ. L. Dind.]

Εὐτυχὴς, ὁ, ἡ, Fortunatus, Felix, Cui fortuna favet et secunda est. [De hominibus Æsch. Pers. 506 : Εὐτυχὴς δέ τοι ὅστις τάχιστα πνεῦμ' ἀπέρρηξεν βίου. Soph. OEd. T. 145 : Εὐτυχεῖς σὺν τῷ θεῷ φανούμεθα· Col. 308 : Εὐτυχὴς ἵκοιτο τῇ θ' αὐτοῦ πόλει ἐμοί τε (ubi notanda signif. Fausti, ut Eurip. Ion. 153 : Τὸ φροίμιον μὲν τῶν λόγων οὐκ εὐτυχές· 1485 : Λέγ'· ὡς ἐρεῖς τι κεδνὸν εὐτυχές τέ μοι· Iph. A. 747). Sic et in prosa apud quosvis. Ab εὐδαίμων quomodo differat ostendit Eur. Med. 1229 : Ὄλβου δ' ἐπιρρυέντος εὐτυχέστερος ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὔ. Thomas M. p. 721 : Εὐτυχὴς ὁ ζῶν ἡδέως καὶ ἀλύπως. Sic etiam Ammonius in Ὄλβιος, quod quomodo ab εὐτυχὴς differre dicat v. in illo. Eupolis ap.] Athen. 10, [p. 425, B] : Ὦ πόλις, πόλις, Ὡς εὐτυχὴς εἶ μᾶλλον ἢ καλῶς φρονεῖς. [Comp.

D Soph. Aj. 550 : Γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος. Eur. Phœn. 1582 : Εἴη δ' εὐτυχέστερος βίος· Eur. Androm. 1186 : Τὸ σόν τ' ἦν ὧδ' ἂν εὐτυχέστερον. Xen. Ages. 10, 1. Superl. Phœn. 1478 : Πόλει δ' ἀγῶνες οἱ μὲν εὐτυχέστατοι τῇδ' ἐξέβησαν.] Plut. Probl. Rom. [p. 273, B], de Servio rege : Εὐτυχέστατος γενόμενος, δόξαν ἔσχε τῇ Τύχῃ συνεῖναι, φοιτώσῃ διὰ θυρίδος πρὸς αὐτόν. Cujus rei meminit Idem in Probl. Rom. p. 575 meæ edit. Idem Latinum voc. Felix, Græce reddit Εὐτυχής. Erat autem id L. Syllæ cognomentum, cui fortuna usque adeo favit, ut jactaret Sophocleum illud, Ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς τύχης νέμω. [Cum genitivo anon. ap. Walz. Rhett. vol. 1, p. 603, 12 : Ὃς τοῦ εὐδαιμονεστάτου τῶν παρ' ἀνθρώποις ἀγαθῶν εὐτυχὴς γέγονε. Cum dat. ib. 9 : Εὐτυχέστερος τῷ πλεονεκτήματι. Cum præp. εἰς Eur. fr. Belleroph. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 263 : Ὁ μὲν ζάπλουτος, εἰς γένος δ' οὐκ εὐτυχής. De rebus Æsch. Pers. 709 : Ὦ βροτῶν πάντων ὑπερσχὼν ὄλβον εὐτυχεῖ πότμῳ· Ag. 20 : Νῦν δ' εὐτυχὴς γένοιτ' ἀπαλλαγὴ πόνων. Soph. Tr. 293 : Ἀνδρὸς εὐτυχῆ κλύουσα πρᾶξιν· El. 766 : Πότερον εὐ-

τυχῇ λέγω, ἡ δεινὰ μὲν, χέρδη δέ; Eur. Alc. 926, πότμος· Heracl. 797, ἀγών. Et sim. alibi sæpe. Plato Leg. 3, p. 690, C: Θεοφιλῆ καὶ εὐτυχῆ τινα ἀρχήν· 6, p. 766, A, φύσις· 7, p. 792, A: Σημεῖα οὐδαμῶς εὐτυχῆ· 877, E: Οἶκους ὡς ὁσιωτάτους τε καὶ εὐτυχεστάτους· 11, p. 929, A: Ὃν ἂν θυμὸς ἐπίῃ μηδαμῶς εὐτυχής. Mire ap. Hippolochum Athen. 4, p. 130, B: Ἔναττον οὖν οἱ παῖδες εἰς τὰς εὐτυχεῖς σπυρίδας, quod in εὐτυχεῖς, voc. nondum alibi repertum, mutabat Coraes. Εὐπλεκεῖς σπυρίδας dicit Julianus in illo adj. citatus, quod si forte scripsit Hippolochus, conferenda quæ idem memorat p. 129, C, σπυρίδες καὶ ἀρτοφόρα διὰ ἱμάντων πεπλεγμένα. ‖ Εὐτυχὴς ab Commodo dictus Martius mensis. V. Dio Cass. 72, 15.]

‖ Εὐτυχέως s. Εὐτυχῶς, Fortunate, Feliciter, Comite fortuna et favente. [Pind. Nem. 7, 90: Εἰ δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἀνέχοι, ἐν τίν κ' ἐθέλοι εὐτυχῶς ναίειν. Æsch. Pers. 325: Κεῖται θανὼν ἐείλαιος οὐ μάλ' εὐτ. 1012: Ἰαόνων ναυβατᾶν κύρσαντες οὐκ εὐτ. Soph. Ant. 701: Σοῦ πράσσοντος εὐτ. Eur. Heracl. 499: Τἄλλα γ' εὐτ. πεπραγότες· Phœn. 1206: Παιδὸς στερηθεὶς τῇ πόλει μὲν εὐτυχῶς, ἰδίᾳ τε λυπρῶς. Aristoph. Eq. 101: Ὡς εὐτυχῶς ὅτι οὐκ ἐλήφθην ἐνδοθεν κλέπτων τὸν οἶνον. Xen. Comm. 1, 4, 8: Νοῦν δὲ ἆρα σε εὐτ. πως δοκεῖς συναρπάσαι; Plato Leg. 3, p. 686, C: Εὐτ. πως ἐμβεβήκαμεν εἰς τινα σκέψιν ἱκανήν.] Herodian. 3, [7, 4]: Εὐτυχῶς μᾶλλον γνόντες ἢ εὐβούλως, ἐσώθησαν, Quum felicius quam prudentius id egissent, evasere incolumes: pro quo dicere potuisset etiam τύχῃ μείζονι ἢ γνώμῃ πλείονι, ut Thuc. 1, [144], Γνώμῃ δὲ πλείονι ἢ τύχῃ, καὶ τόλμῃ μείζονι. [Forma Ionica Εὐτυχέως, Herodot. 3, 39: Πάντα δὲ ἐχώρεε εὐτυχέως. ‖ Comparativo Eur. Heracl. 247: Ὤφελες μὲν εὐτυχέστερον μολεῖν. Plato Leg. 6, p. 771, B: Εὐτυχέστερον ἐθείσαν τὴν διανομήν· Euthyd. p. 280, A: Εὐτυχέστερον ἂν οἶει πράττειν;] Superlativo [Aristoph. Pl. 633: Ὁ δεσπότης πέπραγεν εὐτυχέστατα·] Plato [Epin. p. 986, C]: Ἡγούμενος ἄρισθ' οὕτως εὐτυχέστατά τε διάξειν τὸν βίον.

[Εὐτύχης, ους, ὁ, Eutyches, n. viri, apud Marc. Antonin. 10, 31. In numis Rhodiis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 423, 228, *Suppl.* vol. 6, p. 600, 284. Aliorum in aliis numis et inscriptionibus. Εὐτυχὴς hæreticus in libris Christianorum sæpius acuto quam gravi accentu scribi solet, ut apud Suidam, in Cod. Justinianeo et scriptis ecclesiasticis. Genitivus Εὐτύχους est in Const. Manass. Chron. 3017, Εὐτυχῆ in Chr. Pasch. p. 294, A, Εὐτυχέως in Cod. Justin. 1, 1, 7 proœm. Accusat. Εὐτυχῆ ib. 1, 1, 5, 2, sed Εὐτύχητα, tanquam a paroxytono Εὐτύχης, ib. 6, 3. De utroque accentu v. l. Eustathii in Εὐμενὴς citatum. L. Dind.]

[Εὐτυχῆται, οἱ, in Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 199, A, vel ut alibi scribitur Εὐτυχῖται, Coteclerius Patr. Apostol. vol. 1, p. 322, 323, scribendum conjiciebat Εὐχῖται, quod v. L. Dind.]

Εὐτυχία, ἡ, Felicitas, Prospera et secunda fortuna. [Definit Aristoteles Rhet. 1, 5: Εὐτ. δ' ἐστὶν ὧν ἡ τύχη ἀγαθῶν αἰτία, ταῦτα γίγνεσθαι καὶ ὑπάρχειν ἢ πάντα ἢ τὰ πλεῖστα ἢ τὰ μέγιστα. Idem ab εὐδαιμονίᾳ distinguit Eth. Nic. 7, 14: Διὰ δὲ τὸ προσδεῖσθαι τῆς τύχης (τὸν εὐδαίμονα) δοκεῖ τισι ταὐτὸν εἶναι ἡ εὐτυχία τῇ εὐδαιμονίᾳ, οὐκ οὖσα, ἐπεὶ καὶ αὐτὴ ὑπερβάλλουσα ἐμπόδιός ἐστιν, καὶ ἴσως οὐκέτι εὐτυχίαν καλεῖν δίκαιον· πρὸς γὰρ τὴν εὐδαιμονίαν ὁ ὅρος αὐτῆς. Pind. Ol. 6, 81: Κεῖνος (Mercurius) σὺν βαρυγδούπῳ πατρὶ κραίνει σέθεν εὐτυχίαν· Nem. 1, 10: Ἔστι δ' ἐν εὐτυχίᾳ πανδοξίας ἄκρον, utroque l. de certaminum victoria, ut de bellica ap. Xenoph. H. Gr. 7, 2, 23 et alibi, et supra εὐτυχέω. Eur. Rhes. 882: Εὐτυχίας ἐκ τῆς μεγάλης· Heracl. 611: Τὸν αὐτὸν ἀεὶ βεβάναι δόμον εὐτυχίᾳ· Ion. 507: Εὐτυχίας μετέχειν.] Isocr. [p. 137, A]: Αἱ μὲν γὰρ εὐτυχίαι καὶ τοῖς φαύλοις τῶν ἀνθρώπων τὰς κακίας συγκρύπτουσιν· αἱ δὲ δυσπραξίαι ταχέως καταφανεῖς ποιοῦσι· Archid.: Τοὺς τὰς εὐτυχίας μὴ μετρίως φέρειν ἐπισταμένους. Quod Horat. dicit, Magnam fortunam bene ferre. [Plurali etiam Eur. Ion. 482: Σὺν τ' εὐτυχίαις φίλον, et ib. 1506, Iph. T. 1121. Herodot. 3, 40: Αἱ σαὶ μεγάλαι εὐτ. Plat. Leg. 1, p. 632, A. Crinagor. Anth. Pal. 7, 645, 2: Αἱ βασιλέων ἔφθονοι εὐτ. Anon. Plan. 4, 265, 5: Τὰς τῶν πέλας εὐτυχίας.] Thuc. 1, [120]: Μήτε τῇ κατὰ πόλεμον εὐτυχίᾳ ἐπαίρεσθαι. [Id. 4, 17, 65; 8, 106. Hippocr. p. 3, 41: Ἡγεῦμαι δὲ τοῖσι μὲν κακῶς θεραπευομένοισι νουσήμασι τὰ πολλὰ τὴν ἀτυχίην ἕπεσθαι, τοῖσι δὲ εὖ τὴν εὐτυχίην. ‖ Cum ἐπὶ, Eur. Iph. T. 1490: Ἴτ' ἐπ' εὐτυχίᾳ τῆς σωζομένης μοίρας εὐδαίμονες ὄντες. Antipater Anth. Plan. 4, 184, 2: Ἵδρυμαι μεγάρων φρουρὸς ἐπ' εὐτυχίῃ. Aristoph. Eccl. 573: Ἐπ' εὐτυχίαισιν. Et ubi Post victoriam vertere licet, Xen. H. Gr. 7, 2, 23: Ὡς ἐπ' εὐτυχίᾳ σπείσαντες· Cyrop. 4, 5, 8: Ἐμεθύσκετο ὡς ἐπ' εὐτ. Plato Phædr. p. 245, B: Ἐπ' εὐτ. τῇ μεγίστῃ παρὰ θεῶν ἡ τοιαύτη μανία δίδοται. Aret. p. 50: Νέοι ἀκμὴν ὄντες ἐν εὐτυχίῃ τῆς ἡλικίης, Flore ætatis. ‖ Formam Εὐτύχεια annotavit Etym. M. p. 462, 24: Τὰ παρὰ τὸ τύχη διὰ τοῦ ι, εὐτυχία. Εὕρηται καὶ εὐτύχεια παρὰ Σοφοκλεῖ.]

[*Eutychiam* insulam sinus Pagasici memorat Plin. N. H. 4, 12, 23, 72, ubi al. *Euthiam*.]

[Εὐτυχιάνη, ἡ, Eutychiane, n. mulieris in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 51, n. 1961, 2.]

[Εὐτυχιανισταί, οἱ, Eutychianistæ, asseclæ Eutychis, secta hæreticorum in Basilic. 1, 1, 27, ap. Coteler. Eccl. Gr. mon. vol. 3, p. 396, C; 406, C; 407, B, Theod. Stud. Epist. p. 258, C. De eadem id. p. 240, C, τῆς Εὐτυχιανικῆς αἱρέσεως. L. Dind.]

[Εὐτυχιανός, ὁ, Eutychianus, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 275, p. 381, 58, ubi deest syllaba ευ, n. 276, p. 384, 18; n. 284, p. 393, 15, 31, etc., in Cyzic. ap. Caylus *Recueil* vol. 2, tab. 61, 68.]

[Εὐτυχίδης, ου, ὁ, Eutychides, n. lapicidæ, in epigr. Luciani Anth. Plan. 4, 238, 2, anonymi Anth. Pal. App. 305, 3. Alius ib. 209, 7. Poetæ ap. Lucillium ib. 11, 133; 141, 5; 175, 2, etc. Atheniensis ap. Herodot. 9, 73. Aliorum in inscriptionibus. Forma Εὐτυχίδας in Hermionensi ap. Bœckh. vol. 1, p. 598, n. 1211, IV, 10. Ὥσπερ εὐχομένους τίθεσθαι hoc nomen dicit Plato Cratyl. p. 397, B. ĭ]

[Εὐτύχιον, τὸ, Vexillum. Constantin. Cærim. p. 7, C: Τὰ εὐτύχια καὶ τὰ ἕτερα σκῆπτρα· ubi dicitur de vexilliferis. Conf. Εὐτυχοφόρος. L. Dind.]

[Εὐτύχιος, ὁ, Eutychius, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 400, n. 292, 11, ubi ΕΥΤΙΧΙΟΣ; 539, n. 965. Alios indicat Fabric. in Bibl. Gr.]

[Εὐτυχιοφόρος. V. Εὐτυχοφόρος.]

[Εὐτυχὶς, ίδος, ἡ, Eutychis, mulier ap. Theocr. 15, 67. Alia in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 475, n. 504, Hermionensi ib. 598, n. 1211, 1, Nicopolitana vol. 2, p. 8, n. 1817. L. Dind.]

[Εὐτυχῖται. V. Εὐτυχῆται.]

[Εὐτυχίων, ωνος, ὁ, Eutychio, n. viri ap. Marc. Antonin. 10, 31. Ubi v. Gataker. Alius in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 639, n. 1294, 5; 663, n. 1364, a, et in aliis ap. Caylus *Recueil* vol. 2, tab. 56, 61, 68. ĭ L. Dindorf.]

[Εὐτυχόδουλος, ὁ, n. viri fictum ap. Aristæn. Ep. p. 61. L. Dind.]

[Εὔτυχος, ὁ, Eutychus, n. viri in numis Dyrrhachii ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 3, p. 335, n. 163-166; Phocææ ib. 6, p. 289, 1336; Tei p. 380, 1920, *Descr.* vol. 3, p. 261, 1493; Philomelii Phrygiæ ib. vol. 4, p. 353, 904, *Suppl.* 7, p. 608, 546. Pictoris ap. Lucill. Anth. Pal. 11, 215, 1. Aliorum Act. 20, 9, in inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 370, n. 268, 15; p. 381, n. 275, 67, etc., in epigr. App. Anth. Pal. 221, 2, in gemma in *Description du Cabinet d'Orléans* vol. 2, p. 167, inscripta ΕΥΤΥΧΟ ΦΑΥΣΤΙΝΙΑΝΟ. L. Dind.]

[Εὐτυχοφόρος, ὁ, Vexillifer. Constantin. Cærim. p. 415, C: Εὐτυχοφόροι, σκηπτροφόροι· 427, C: Οἱ εὐτ. τῶν σχολῶν. Quod pro εὐτυχιοφόροι poni monet Reiskius, qui de signif. voc. εὐτύχιον vel, quod verius putat, εὐτυχεῖον sententiam suam exponit p. 668 seqq. ed. Bonn., ubi interpretatur Signum bonæ fortunæ s. victoriæ, Fortunulam s. Victoriolam. Idem non animadvertit Leichium, qui l. in Εὐτύχιον citato verterat Prætorianos, sequi sententiam Ducangii in Gloss. Gr. et Lat., Eutychium in Cod. Theod. l. 1 interpretati de Prætorio præfecti Augustalis Alexandriæ. L. D.]

[Εὐτυχῶς. V. Εὐτυχής.]

[Εὐύαλος, ὁ, ἡ, Vitreus. In epigr. Palladæ Anth. Pal. 11, 55: Δὸς πιέειν, ἵνα βάκχος ἀποσκεδάσῃσι μερίμνας, ἃς ἀναθερμαίνων ψυχομένην καρδίην, pro altero versu Planudea, ῥηγνυμέναις καθαραῖς εὐυάλοις φιάλαις. ὔᾶ]

[Εὐυδρέω, Aqua abundo. Strabo 8, p. 371 : Τὴν μὲν οὖν χώραν συγχωροῦσιν εὐυδρεῖν.]

[Εὐυδρία, ἡ, Aquarum copia. Strabo 5, p. 218 : Ἔστι δὲ καὶ κεγχροφόρος διὰ τὴν εὐυδρίαν.]

[Εὐύδριον, τὸ, Euhydrium, oppidum Thessaliæ, Liv. 32, 13, 9, ubi libri nonnulli male, ut videtur, *Euhydrum* vel similiter.]

Εὔϋδρος, ὁ, ἡ, Bonam habens aquam, Bonis aquis riguus, etiam Aquis abundans, Aquosus. Γῆ, Herodot. [4, 47. Pind. Pyth. 1, 79 : Παρὰ τὴν εὔυδρον ἀκτὰν Ἱμέρα. Eur. Iph. T. 399 : Τὸν εὔυδρον ... Εὐρώταν· Rhes. 927 : Εὐύδρου πατρὸς δίνας. Plato Leg. 6, p. 761, B : Τόπους εὐύδρους.] Sic Philo V. M. 1 : Ἄγων τὴν ποίμνην εἰς τόπον εὔϋδρόν τε καὶ εὔχορτον, In locum aquosum et pascuum. Et rursum, Εὔϋδρον ὄντα τόπον καὶ εὔχορτον, καὶ προβατευσίμην ἄφθονον πόαν ἀπαυτοματίζοντα, Aquis scatentem. [Callim. Jov. 20 : Μέλλεν δὲ μάλ' εὔυδρος καλέεσθαι (Arcadia). Nonn. Dion. 24, 34 : Δόνακες ὑμετέρην εὔυδρον ἐλαφρίζουσιν ὀπώρην. Theodoridas Anth. Pal. 6, 154, 7 : Ἀνθ' ὧν εὔυδρον, Νύμφαι, τόδε δῶμα γέροντος αὔξετε. Diodor. ib. 7, 701, 2 : Παρ' εὐύδρου νάμασιν Ἀσκανίης. Antiphanes 9, 258, 1 : Εὐύδροισι λιβαζομένη προχοαῖσι. Nicarchus 330, 1 : Κράνας εὐύδρου.] Ex Platone [immo Herodoto 9, 25] etiam εὐϋδρότερος pro Ad aquandum commodior. [Geopon. 2, 6, 5 : Εὐυδρότερα ὄρη. L. D. Superlat. Eust. Il. p. 1194, 64 : Ἴδη εὐυδροτάτη. Hemst. Permutatum cum ἔνυδρος ap. Lucian. Hermot. c. 25 et alibi.]

[Εὐυμνία, ἡ, Bonus s. Elegans cantus. Hesych. : Εὐμολπία, εὐυμνία. Male codex ἐνυμνία.]

[Εὔυμνος, ὁ, ἡ, Hymnis idoneus, celebratus. Hom. H. Ap. 19, 207 : Πῶς τ' ἄρ σ' ὑμνήσω, πάντως εὔυμνον ἐόντα. Epicharmus ap. Hephæst. p. 15 ed. Gaisf. : Εὔυμνος καὶ μουσικὰν ἔχοισα πᾶσαν φιλόλυρος. Callim. H. Apoll. 31 : Ἔστι γὰρ εὔυμνος (Phœbus)· Del. 4 : Κυκλάδες, αἳ νήσων ἱερώταται εἰν ἁλὶ κεῖνται, εὔυμνοι. Christod. Ecphr. 70 : Μέλος εὔυμνον. Superl. Callim. in fr. ap. Hephæst. p. 53 : Δαίμονες εὐυμνότατοι Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ.]

[Εὐυπέρβᾰτος, ὁ, ἡ, Qui facile superatur, Quem facile est supergredi. Hippocr. p. 784, F : Διενέγκοι μὲν γὰρ ἄν τι καὶ κοτύλη κοτύλης, ἡ μὲν εὐυπέρβατος ἐοῦσα, ἡ δὲ ἧσσον.]

Εὐϋπέρβλητος, ὁ, ἡ, Superatu facilis, Facile superabilis. [Aristot. Eth. Nic. 4, 5 : Τὸ γὰρ τοιοῦτον οὐκ εὐυπέρβλητον.]

[Εὔυπνος, ὁ, ἡ, Qui bonum habet somnum. Hippocr. p. 267, 37 : Τὰ εὔυπνα (παιδία). || Ὁ Ζεὺς ἢ καλὸς ὕπνος παρὰ Δελφοῖς, Hesych. Ubi conjungenda videntur ὁ Ζεὺς παρὰ Δελφοῖς.]

[Εὐυπόδητος, ὁ, ἡ, Qui facile subligatur. Hesych. : Πὰξ, ὑπόδημα εὐυπόδητον. Wakef. Tzetz. ad Lycophr. 853 : Τὰ τῆς Ἑλένης εὐυπόδητα πέδιλα.]

[Εὐύποιστος, ὁ, ἡ, Facile sufferendus. Theodoret. H. E. 4, 19.]

Εὐϋπόληπτος, ὁ, ἡ, Qui facile cogi potest et congregari, VV. LL. [Ex Aristot. De sensu c. 2, p. 438, 15, ubi nunc εὐπιλητότερον. In Chron. Pasch. p. 734, 8 : Ἀπελύσαμεν τὸν αὐτὸν Φαιὰκ τὸν ἀσηκρῆτις, κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον θεραπεύσαντες αὐτὸν καὶ πάντας τοὺς μετ' αὐτοῦ, ἐπειδὴ ἔσχεν μετ' αὐτοῦ καὶ πρόσωπα εὐυπόληπτα, male vertitur Promiscuum famulitium, quum sit Personas secum habebat spectabiles, spectatas. Typicum Irenes in Coteler. Eccl. Gr. mon. vol. 4, p. 207 : Πολλὴν φροντίδα τιθέσθωσαν ἥ τε καθηγουμένη καὶ ὁ κατὰ καιρὸν οἰκονόμος εὑρίσκειν ἀνθρώπους εὐυπολήπτους καὶ ὀλιγαρκεῖς, ubi male Int., Qui vili conduci possint. Eust. Opusc. p. 68, 51 : Ὁ δεῖνα τόνδε καὶ ἐκεῖνον φιλοφρονησάμενος καὶ δεξιωσάμενος ἡμῶν οὐκ ἐμνήσατο· ἄφιλος ἄρα ὁ τοιοῦτος καὶ ἄξενος καὶ οὐκ εὐυπόληπτος· 259, 44 : Παροιμίαν ἐξευρίσκει αὐτὸς ἰδίαν, αὐτὸ μὲν τὸ ἄχυρον εὐυπόληπτον ὀνομάζων, ἄνδρα δὲ εἰδότα μυστηριάζεσθαι ἀχύρου εὐυποληπτότερον παροιμιαζόμενος. Eadem signif., de qua conferenda quæ in Ὑπόληψις Ducangius dixit et nos dicemus, positum fuisse, sed in ἐνυπόληπτος corruptum videtur in Actis SS. Jun. vol. 3, p. 315, A : Ἐπιζητήσας τὸ καστέλλιον ... ἐζήτει τὸν ἑαυτοῦ υἱόν· ἦν γὰρ γέρων καὶ λίαν ἐνυπόληπτος. Γνόντες δὲ οἱ μονάζοντες ἔλεγον, Οὐχὶ δοῦλον ἑαυτὸν ἔλεγεν ὁ Ὑπάτιος κτλ., quod vertitur Facile se sinens duci. L. Dindorf.]

[Εὐυπόστᾰτος, ὁ, ἡ, Qui est bonæ substantiæ, boni habitus. African. Cest. p. 291, B : Εὐυποστάτους καὶ διαρκεῖς καὶ ἀδίψους φυλάττειν στρατιώτας καὶ ἀθλητὰς καὶ μονομάχους. Ita codex ap. Boivinum in annot. : ed. male εὐποστάτους. L. Dind.]

[Εὐυπότακτος, ὁ, ἡ, Qui facile se submittit, cedit. Lex. ined. cod. Paris. 177, fol. 164 verso : Εὔεικτον, εὐυπότακτον. Cit. Osann.]

[Εὐυποχώρητος, ὁ, ἡ, Facile cedens. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 1086 : Τὰ δὲ ἑρπετὰ εὐχαίτοις σώμασι καὶ εὐυποχωρήτοις ἐμαλάκυνε.]

Εὐύφαντος, ὁ, ἡ, i. q. εὐϋφής, Pulcre s. Bene textus, Eleganter et scite contextus. [Const. Manass. Chron. 87, 3458 : Πέπλον εὐύφαντον. Sine interpretatione ponit Suidas. L. Dind.]

Εὐϋφής, ὁ, ἡ, Bene s. Scite et eleganter textus, Pulcro artificio contextus, ut εὐϋφέα λαίφεα in Epigr. [Antip. Sid. Anth. Pal. 10, 2, 7. Soph. Trach. 602 : Τόνδε γ' εὐυφῆ πέπλον. Pollux 7, 135, ὕφασμα, et 10, 42, στρωμνή. Forma Εὔυφος, ὁ, ἡ, apud Eust. Od. p. 1436, 51.]

[Εὐυψής, ὁ, ἡ, Satis altus, Procerus. Nicetas Chon. p. 106, D : Οἱ εὐυψεῖς καὶ ἀκρόκομοι φοίνικες.]

[Εὐφᾰής, ὁ, ἡ, Bene lucens. Nonn. Dion. 8, 111 : Εὐφαέεσσι ... ἄστροις· 21, 251 ; 40, 390, Jo. c. 20, 50. Paul. Sil. Descr. Soph. 510 : Εὐφαέων ἀψῖδας ἐτεχνήσαντο θυρέτρων· 844, 853.]

[Εὐφάης, ου, ὁ, Euphaes, rex Messeniorum. Pausan. 4, 5, 8, etc. ᾰ]

[Εὐφάλαρος.] Εὐφάλαρα, Hesych. et Etym. λαμπρὰ, Splendida. [ᾰᾰ]

Εὔφαλον, Hesychio ἐπιθαλάσσιον et βραχυθάλασσον. Pro ἐπιθαλάσσιον tamen dicitur potius ἔφαλον, sine υ, utpote τὸ ἐπὶ τῆς ἁλός.

[Εὔφαμος. V. Εὔφημος.]

[Εὐφᾰνής, ὁ, ἡ, Conspicuus. « Planud. Ovid. Met. 6, 588, e corr., quum sit ἀφανὴς lectio codd., sed hic absurda. » Boiss. Mauric. Strat. p. 229 : Εἰ μὲν εὔοπλος καὶ εὐφανὴς ἐν ἀνδράσι καὶ ἵπποις ἐστὶν ὁ στρατός. L. D.]

[Εὐφάνης, ους, ὁ, Euphanes, n. viri Æginetæ apud Pind. Nem. 4, 89. Atticorum in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 141, p. 196, 17; 169, p. 298, 27; 633, p. 500. Aliorum ap. Polybium 20, 3, 7, in numo Rhodio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 415, 120, 121. Genitivi forma Εὐφάνου est in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 522, n. 844. ᾰ L. Dind.]

[Εὐφαντᾰσίαστος, ὁ, ἡ, Qui rerum bonarum imaginationem percipit. Athanas. vol. 1, p. 757. Kall.]

Εὐφαντασίωτος, ὁ, ἡ, Qui bene s. facile concipit visiones etc. A Fabio autem [6, 2, 30] quomodo exponatur, v. in Φαντασία, cujus etiam signif. ibi sequitur, licet verbalis formam habeat.

[Εὐφάνταστος, ὁ, ἡ, Promtus ad imaginationem. Platonius II. διαφορᾶς χαρακτήρων, de Eupolide : Εὐφάνταστος μὲν εἰς ὑπερβολὴν ἐστι κατὰ τὰς ὑποθέσεις. Τὰς γὰρ εἰσηγήσεις μεγάλας τῶν δραμάτων ποιεῖται, καὶ ἥνπερ ἐν τῇ παραβάσει φαντασίαν κινοῦσιν οἱ λοιποὶ, ταύτην ἐκεῖνος ἐν τοῖς δράμασιν, ἀναγαγεῖν ἱκανὸς ὢν ἐξ ἍΙδου νομοθετῶν πρόσωπα.]

[Εὔφαντος, ὁ, Euphantus, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 155, n. 113, 12 : Ξενοφῶν Εὐφάντου. Et ib. n. 158, p. 254, 15, etc. Alius ap. Athen. 6, p. 251, D, Eust. Od. p. 1713, 43. L. Dind.]

[Εὐφᾰρέτρας, ὁ, Qui pulchram habet pharetram. Soph. Tr. 212 : Τὸν εὐφαρέτραν Ἀπόλλω. Arcadius p. 22, 18.]

Εὐφάρμᾰκος, ὁ, ἡ, Medicamentis conveniens s. utilis. Quidam interpr. In medicamentis laudatus. Item εὐφάρμακον τὸ εὔχροον, infra in Φάρμακον. [Theophr. H. Pl. 9, 10, 3 : Ὅλως τὸ ὄρος (Helicon) εὐφάρμακον, Bona habet medicamenta. Hesychio in gl. Εὐφάρμακον, ἔχριεν, restituendum esse εὔχροον ex Eust. Od. p. 1416, 2 : Εὐφάρμακον, τὸ εὔχροον, conjecerunt intt.]

[Εὐφέγγεια, ἡ, Splendor. Iambl. Protr. p. 346 Kiessl. : Δᾳδίον μὲν γὰρ διὰ τὴν εὐφέγγειαν φιλοσοφίᾳ παραβέβληται. V. Εὐφεγγής.]

Εὐφεγγὴς, ὁ, ἡ, Pulcrum splendorem habens, Pulcre splendidus, Valde splendidus, lucidus; simpliciter Splendidus, Lucidus. [Æsch. Pers. 387 : Ἡμέρα πᾶσαν κατέσχε γαῖαν εὐφεγγὴς ἰδεῖν. Apoll. Rh. 3, 1195 : Εὐ-

φεγγίες ἀστέρες. Plut. Mor. p. 161, E: Τὴν σελήνην ἀνίσχουσαν εὐφεγγῆ καὶ καθαράν. Dioscorides Anth. Pal. 7, 407, 5: Ὑμέναιος ἔχων εὐφεγγέα πεύκην. Polemo Physiogn. 1, 6, p. 223: Οἱ εὐφεγγεῖς ὀφθαλμοί. Frequens est etiam ap. Manethonem. L. D. Δύο τοίχους εὐφεγγείας ποιεῖν, Duos parietes dealbare, Suid. in Δύο τοίχους. Hemst. Pro quo male εὐφεγγίας in Εὐφεγγίας.]

[Εὐφεγγία. V. Εὐφεγγής.]

Εὐφημέω, Celebro, Laudo: Hesych. εὐφημεῖ, ἐπαινεῖ. [Dionys. Art. rh. 6, 5: Οἷον εἰ ἀπὸ λόγου εἴη, ὅτι ἀκόλουθον τοῖς λόγοις εὐφημεῖν αὐτόν. Nonnus Dion. 18, 143: Ποτὲ εὐφήμησε χοροπλεκίης Διονύσου. L. D.] ‖ Fausta s. Bene precor, Gratulor. Plut. [Mor. p. 771, D]: Οὐκ εὐφημήσατε γάμων ὄντων; Bene ominor. Plato Epist. 7, [p. 336, C]: Νῦν δὲ δὴ εὐφημῶμεν χάριν οἰωνοῦ, Felicis auspicii gratia ominemur bona. [Eurip. Hec. 664: Ἐν κακοῖσι δὲ οὐ ῥᾴδιον βροτοῖσιν εὐφημεῖν στόμα.] ‖ Εὐφημεῖν, Favere linguis, Dicere bona verba, ut doceo ex Tibullo in bicomposito Ἀνευφημέω, quod in sacris plerumque exigebatur a corona circumstante: unde et εὐφημίαν κηρύττειν præco jubetur, dicens Εὐφημία ἔστω, Εὐφημία ὑπαρχέτω, Εὔφημος πᾶς ἔστω λεώς· quibus loquendi generibus utitur Aristoph. Hom. Il. I, [171]: Φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημῆσαί τε κέλεσθε, Ὄφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρησόμεθ'. Aristoph. Nub. [263]: Εὐφημεῖν χρὴ τὸν πρεσβύτην, καὶ τῆς ἐμῆς ὑπακούειν, Lingua s. Ore favere: quod fit cum silentio: unde [schol. Soph. OEd. C. 131] et Suid. εὐφημεῖν ait pro σιωπᾶν accipi. [Æschyl. ap. Aristoph. Ran. 1274, Eur. Iph. T. 123: Εὐφαμεῖτε. Epigr. Anth. Pal. 12, 112, 1: Εὐφαμεῖτε νέοι. Aristoph. Ran. 355: Εὐφημεῖν χρὴ καὶ ξίστασθαι τοῖς ἡμετέροισι χορεύσιν.] Item εὐφήμει dicitur ut Lat. Bona verba quæso, Dic meliora. Lucian. [D. deor. 21, 2]: Εὐφήμει, ὦ Ἄρες, οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, Dic meliora, Tace, σιώπα, ut alibi dicit; nam Jovem criminabatur. Itidem Soph. ap. Plat. De rep. 1, non procul ab init. [p. 329, C], interrogatus a quodam, Ἰῶς, ὦ Σοφόκλεις, ἔχεις πρὸς τὰ ἀφροδίσια, ἔτι οἷός τ' εἶ γυναικὶ ξυγγίνεσθαι; respondet, Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε, ἀσμενέστατα μέν τοι αὐτὸ ἀπέφυγον, ὥσπερ λυττῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποφυγών. Unde Cic. De sen.: Sophocles, quum ex eo quidam jam affecta ætate quæreret utereturne rebus venereis, Dii meliora, inquit: libenter vero istinc, tanquam a domino agresti ac furioso, profugi. Bud. scribit Dic meliora: quæ scriptura Græco verbo magis respondet. [Aristoph. Nub. 298: Ἀλλ' εὐφήμει. Xen. Cyrop. 2, 2, 12; 8, 4, 9. Cum accusativo Plato Euthyd. p. 301, A: Εὐφήμει τοῦτό γε. Aoristo Plut. Cat. maj. c. 24: Εὐφήμησον, ὦ παῖ. Improprie Callim. Apoll. 18: Εὐφημεῖ καὶ πόντος, ὅτε κλείουσιν ἀοιδοὶ ἢ κίθαριν ἢ τόξα.] ‖ Faustis acclamationibus prosequor, quemadmodum Hesych. quoque εὐφημῆσαι exp. βοῆσαι μετ' εὐφημίας. [V. HSt. initio. Æsch. Ag. 596: Ὁλολυγμὸν ἄλλος ἄλλοθεν κατὰ πτόλιν ὄλαχον εὐφημοῦντες· Eum. 1035: Εὐφαμεῖτε δὲ, χωρεῖται, εὐφαμεῖτε δὲ πανδαμεί. Aristoph. Pl. 758: Οἱ δ' ἠκολούθουν κατόπιν ἐστεφανωμένοι, γελῶντες, εὐφημοῦντες. Xen. Conv. 4, 49: Ἐπαινῶ τε γὰρ αὐτοὺς (deos) εὐφημῶ τε ὅσα ἂν δύνωμαι. Cum accus. Plato Epin. p. 992, D: Τοὺς ἄλλους ... εὐφημεῖν πάντας θεοὺς ἅμα καὶ πάσας.] Frequens ap. Herodian.: 3, [6, 17]: Εὐφημήσαντες δὲ τὸν Σεβῆρον, πᾶσάν τε προθυμίαν διὰ τῆς βοῆς ὑποσχόμενοι, Acceptoque faustis acclamationibus Severo, nihil non alacritatis et studii clamoribus ostendentes, Polit. 8, [7, 22]: Ἡ δὲ σύγκλητος καὶ ὁ δῆμος εὐφημοῦντες ὥσπερ θριαμβεύοντας ὑπεδέχοντο, Faustis lætisque acclamationibus, veluti triumphantes, exceperunt. Itidem 2, [6, 19]: Μηδενὸς εὐφημοῦντος, ὥσπερ εἰώθασι προπέμπειν τοὺς βασιλέας, Nemine, ut mos est, faustis acclamationibus prosequente. [Conf. de hac signif. etiam Ducang. Jo. Malal. p. 111, 15: Εὐφήμησεν αὐτὸν ὁ Ἀγαμέμνων καὶ πολλοὶ τοῦ στρατοῦ. Chron. Pasch. p. 703, 21: Εὐφημήθη ὑπὸ τῶν μερῶν.] Id. et pass. voce usus est, 7, [10, 15]: Τῇ αὐτοῦ προσηγορίᾳ ἀποκαλοῦντες, ἀνάγουσιν εἰς τὸ Καπετώλιον, εὐφημούμενον ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ φυλλοβολούμενον, Nominatim vocantes, quoad in Capitolium pertulerunt, populo subinde acclamante et conspergente puerum frondibus, Polit. [Æsch. Suppl. 512: Εὔφημον εἴη τοὔπος εὐφημουμένῃ, Bona verba dic ut bona audis. Conf. Marc. Antonin. 7, 2. Suidas v. Ἀκούει καλῶς. Cum accusat. Theodor. Stud. p. 363, C: Καὶ τίς εἰμι ἐγὼ ὁ τάλας, τοιαῦτα ὑπὸ τοῦ σοῦ ἁγίου στόματος εὐφημούμενος, Ita laudatus. ‖ Honesto nomine appello. Passivo Diodor. Exc. Vat. p. 119 ed. Mai.: Πολιτεία παρὰ Κρησὶν εὐφημούμενός ἐστι λῆρος· τοξεύομεν γὰρ ἡμεῖς ἐπὶ τὸ κέρδος.] ‖ Hesych. εὐφημοῦσι per antiphrasin accipi scribit pro στένουσι, κωκύουσι: quomodo et εὐφήμοις dictum itidem ab Æsch. per antiphrasin. [‖ Signif. neutra Bona s. Læta sonandi Æsch. Pers. 389: Ἠχοῖ κέλαδος Ἑλλήνων πάρα μολπηδὸν εὐφήμησεν· Ag. 28: Ἀγαμέμνονος γυναικὶ σημανῶ τορῶς ... ὁλολυγμὸν εὐφημοῦντα ἐπορθιάζειν.]

[Εὐφήμη, ἡ, i. q. εὐφημία, Laudatio, Acclamatio, qualis fieri solebat Imperatori. Arsenii Cp. testam. in Cotelerii Eccl. Gr. mon. vol. 2, p. 173, A: Οὗτος γὰρ ἦν ὁ ὅρκος καὶ ὅρκων ὁ φρικωδέστατος καὶ φοβερώτατος, ἔχειν τὸν Καλωϊωάννην τὸν βασιλέα εἰς πάντα τὰ πρωτεῖα καὶ εἰς τὴν στέψιν καὶ εἰς τὴν εὐφήμην καὶ εἰς τὴν προπομπήν· C: Θέλων γὰρ ἵνα τὸν Καλωϊωάννην βασιλέα ἰδιωτίσῃ καὶ μήτε εὐφήμην ἔχειν μήτε μνημόσυνον. L. D.]

[Εὐφήμη, ἡ, Eupheme, nutrix Musarum. Pausan. 9, 29, 5.]

[Εὐφημησμός. V. Εὐφημισμός.]

[Εὐφημῆται, οἱ, Hæretici iidem qui Massaliani, sic dicti, inquit Nicetas l. 4 Thes. orthodoxæ fid. p. 237, quia ceteris orando et benedicendo Deum exercitatiores esse videntur: unde et εὐχῖται etiam appellantur. Ducang. V. Epiphan. Hær. 80 et ibi Petavium. Id. in Append. Apud Epiph. vol. 1, p. 1067 sq., vol. 2, p. 19, B, scribitur Εὐφημῖται.]

[Εὐφημητικὸς, ἡ, ὸν, Bene ominatus, Faustus. Eust. Il. p. 763, 36: Ἀντίφρασις εὐφημητική.]

Εὐφημία, ἡ, Bona fama: cui opp. δυσφημία, Mala fama, Sinistra. Chrysost.: Ἡ παρὰ τῶν πολλῶν εὐφ. Et εὐφ. ἀδιάλειπτος Bud. ex Plut. [Mor. p. 121, E], Gloria perpetua post mortem. [Alciphr. Ep. 1, 39: Σώφρων γέγονας σὺ καὶ φιλεῖς τὴν ἐραστήν. Μακαρία τῆς εὐφημίας· ἡμεῖς δὲ καὶ πόρναι καὶ ἀκόλαστοι. Ælian. V. H. 3, 47: Φωκίωνα ἡ εὐφημία ἡ καλοῦσα αὐτὸν χρηστὸν οὐδὲν ὠφέλησεν. Dio Chrys. vol. 1, p. 575: Περὶ πλείονος τοῦ ζῆν ἡγουμένων τὴν ὕστερον εὐφημίαν. Phalaris Ep. 5, p. 28, 62: Τῆς ὕστερον εὐφημίας οὐδὲν δεόμενος. Corinth. 2, 6, 8: Διὰ δόξης καὶ ἀτιμίας, διὰ δυσφημίας καὶ εὐφημίας.] ‖ Honesta s. Honorifica appellatio, Laus, Bud. ex Dem.: Ὅσων ἐπαίνων καὶ ὅσης εὐφημίας μεστόν ἐστι. [Diodor. 1, 2: Θνητῶν πόνων ἀντικαταλλάξασθαι τὴν ἀθάνατον εὐφημίαν.] Pro Honesta appellatione accipit et ap. Plat. [Leg. 5, p. 736, A]: Δι' εὐφημίαν ἀπαλλαγῆς ὄνομα ἀποικίαν τιθέμενος, εὐμενῶς ὅτι μάλιστα ἐξεπέμψατο, i. e. Honesto coloniæ nomine expellendos censuit. [Plutarch. Mor. p. 449, A: Αἰδεῖσθαι τὸ αἰσχύνεσθαι καλοῦσι καὶ τὸ ἥδεσθαι χαίρειν καὶ τοὺς φόβους εὐλαβείας, ταύτην μὲν οὐδενὸς ἂν αἰτιασαμένου τὴν εὐφημίαν. Latiori signif. orationis Æschines p. 24, 13: Φίλιππον νῦν μὲν διὰ τὴν τῶν λόγων εὐφημίαν ἐπαινῶ. Demosth. p. 1472, 5: Τινῶν ἐπιτιμᾶν ὑμῖν τι πειρωμένων, ἐγὼ πᾶσαν εὐφημίαν, ὥσπερ ἐμοὶ προσῆκε, παρεισχόμην.» Εὐφ. dicitur is Modus laudandi, quo in optimam partem interpretamur, si qua ab aliquo peccata recensenda sint. V. Aristid. II. λογ. πολ. p. 660. Pro Applausu rhetoribus tributo εὐφημίαν dictum docuit Cresollius Theatr. 3, 20, p. 294, 299.» Ex Ernest. Lex. rhet. Laudatio, Favor, Gl. Julian. Or. p. 4, B: Ἡμεῖς τί ποτε ὁράσομεν, εἰργόμενοι μὲν τῷ δοκεῖν ποιεῖσθαι πρὸς χάριν τὴν εὐφημίαν· 5, A: Ἀποχρῆν οἰόμενοι πρὸς τὴν τελείαν εὐφημίαν τὸ τούτων (τῶν πράξεων) μνησθῆναι. Ubi v. Spanhem. p. 26.] ‖ Bonum omen, ut Idem interpr. ap. Lucian. [De lapsu in sal. c. 17]: Καὶ ἐμοιγε εἴη μηδὲν τοιοῦτον σφαλέσθαι· εἰ δὲ συμβαίη, πρὸς εὐφημίαν τοῦτο τραπέσθαι. [Soph. fr. Eriphyles ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 441: Γήρᾳ προσήκων σῶζε τὴν εὐφημίαν.] Sic Æschin. [p. 66 extr.]: Εὐφημίας ἕνεκα, Boni ominis causa. Item Εὐφημίαν κηρύττω, Jubeo favere linguis et bene precari. [Soph. fr. ap. schol. Eur. Med. 33: Εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἔχω· Trach. 198: Εὐφημίαν νῦν ἴσχε.] Athen. 10: Γελοῖον γάρ ἐστιν αὐτὸν εὐφημίαν κηρύξαντα, καταρᾶσθαι τῇ γυναικὶ καὶ τοῖς τέκνοις. Suidas ex Aristoph. [Thesm. 303, Av. 959]: Εὐφημία ἔστω· quam Comicos indicere ait, quum εὐχὴν ἢ ψήφισμα ἰσάγουσι. [Conf. Vesp. 868:

Εὐφημία μὲν πρῶτα νῦν ὑπαρχέτω. Plat. Alcib. 2 p. 149, B : Φησὶν (Ammon) ἂν βούλεσθαι αὐτῷ τὴν Λακεδαιμονίων εὐφημίαν εἶναι μᾶλλον ἢ τὰ ξύμπαντα τῶν Ἑλλήνων ἱερά ... Τὴν γοῦν εὐφημίαν οὐκ ἄλλην τινά μοι δοκεῖ λέγειν ὁ θεὸς ἢ τὴν εὐχὴν αὐτῶν.] Eadem et in sacris exigitur, Athen. 4 : Μετ' εὐφημίας σπείσαντες τοῖς θεοῖς. Idem 12, [p. 538, A] de Alexandro : Ἐθυμιᾶτό τε αὐτῷ σμύρνα καὶ τὰ ἄλλα θυμιάματα· εὐφημία τε καὶ σιγὴ κατεῖχε πάντας ὑπὸ δέους τοὺς παρόντας. [Pind. Pyth. 10, 35 : Ὧν (Hyperboreorum) θαλίαις ἐμπέδον εὐφαμίαις τε μάλιστ' Ἀπόλλων χαίρει.] || Fausta acclamatio : passim ap. Herodian. : 2, [2, 21] : Πάσαις τε γεραίρει εὐφημίαις, Omnibus faustis acclamationibus prosequitur. 3, [8, 6] : Ὁ δὲ δῆμος αὐτὸν δαφνηφορῶν μετὰ πάσης τιμῆς καὶ εὐφημίας ὑπεδέξατο, Magno honore faustisque acclamationibus prosequebatur. 1, [7, 11] : Εὐφημίαις παντοδαπαῖς ὑπεδέχοντο, Omnibus faustis acclamationibus excipiebant. 3, [10, 2] : Μετὰ μεγάλης εὐφημίας ὑπεδέχθη. [Sic sæpe in Constantini Cærimoniali.] Sed et et hisce in ll. quædam ei εὐλογίας signif. inest; qui enim faustis acclamationibus aliquem excipit prosequiturque, eidem et bene precatur. Alioqui pro εὐλογίᾳ accipitur et a Plat. Leg. [4, p. 717, C] : Εὐφημίαν ἔχειν πρὸς αὐτῶν γονέας, Bene precari parentibus suis. [De usu ecclesiastico v. Ducang. || Suavis sonus. Demetr. De eloc. § 175 : Τὸ νῦ δι' εὐφημίαν ἐφέλκονται οἱ Ἀττικοί. Quod εὐφωνίᾳ scribendum putabat Galeus. V. tamen Εὔφημος in fine. || Notabilis etiam usus ap. schol. Aristoph. Thesm. 302 : Ἡ ξῇ εὐφημίᾳ χρῶνται οἱ κωμικοὶ, ἐπειδὰν εὐχὴν ἢ ψήφισμα εἰσάγωσιν. || De forma Dor. HSt. :] Εὐφαμία Etymologo est σιωπὴ, εὐλογία. [Quomodo vulgarem formam interpretatur etiam Hesych.] Doricum id est pro εὐφημία.

[Εὐφημία, ἡ, Euphemia, n. mulieris, ut S. Euphemiæ ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 512, B, Codinum Orig. p. 19, Euagrium 2, 3 et alibi, in epigr. Anth. Pal. 1, 12, inscr. Alius ap. Theodor. Stud. Epist. p. 395, B. V. etiam Εὐπράξιον. L. Dind.]

[Εὐφημιὰς, άδος, ἡ, Euphemias, loci nomen ap. Basil. M. vol. 3, p. 324, E. L. Dind.]

[Εὐφημιᾶνός, ὁ, Euphemianus, n. viri, in Vita S. Alexii ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 634, C; vol. 8, p. 748, D; 837, A. L. Dind.]

[Εὐφημίδης, ου, ὁ, patron. ab Εὔφημος, restitutum Herodoto 4, 150. Nomen viri in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, n. 162, p. 287, 16. Forma Dor. Εὐφαμίδας in Bœotica ib. p. 757, p. 1574, ap. Thucyd. 5, 56. ῐ L. Dind.]

Εὐφημίζω, i. q. εὐφημέω, sed minus usitatum quam hoc. Passivæ vocis participio utitur Herodian. 2, [3, 25] : Καὶ πρὸς πάντων εὐφημισθεὶς, πάσης τε τιμῆς καὶ αἰδοῦς παρ' αὐτῶν τυχὼν, Votisque exceptus et acclamationibus, habitusque honorificentissime, Polit. Sed vereor ne mendose scripta sit hæc ejus interpr., ac potius scriptum ille reliquerit, Faustisque exceptus acclamationibus. [|| Med. Εὐφημίζομαι, Bono omine s. Oratione vel vocabulo boni ominis utor. Apollon. De pron. p. 11, B : Ἡ ἀναφορὰ ὡς ἐπί τι πρόσωπον πάντως ἐσόμενον λαμβάνεται, ὅπερ εὐφημιζόμενος προληπτικῶς ἀνεφώνησεν. Hesych. in Εὐοίαιον, Etym. M. in Εὔαρχος. In ἐπιφημίζεμαι corruptum conjecerunt interpretes Hesychii in gl. Εὐδίαιον, sed ubi legendum ἐπευφημιζόμενοι, si quid tribuendum aliis hujus confusionis exemplis, de quibus in Ἐπευφημίζομαι diximus.]

[Εὐφήμιον, ἡ, Euphemium, n. muliebre, v. in Εὐπράξιον et schol. Luciani D. mer. 2, ap. Bachm. Anecd. vol. 2, p. 343, 2. L. Dind.]

[Εὐφήμιος, ὁ, Euphemius, homo ignotus Aristoph. Vesp. 599. Episcopus Sardensis, ap. Theodor. Stud. Epist. p. 577, D. Patriarcha Cpolitanus ap. Euagrium 3, 23, et alibi. || Cognomen Jovis. V. Εὔφημος. L. D.]

Εὐφημισμὸς, ὁ, i. q. εὐφημία. Sed illud potius quam hoc usitatum est grammaticis de appellatione quæ est mali ominis aut alioqui auribus odiosa, mutata in aliam quæ sit potius boni ominis, aut certe non itidem aures offendere possit. Eust. [Od. p. 1398, 52] ἀριστερὸν dicens παρονομάζεσθαι ἐκ τοῦ ἀρίστου, addit, Καί ἐστι τὸ σχῆμα εὐφημισμὸς, ἀγαθῇ κλήσει περιστέλλον τὸ φαῦλον· quemadmodum, inquit, Erinnys vocabant εὐμενίδας, διὰ τὸ εὔφημον, quamvis δυσμενεῖς οὖσας. Idem ap. Dionys. P. Εὐξεινον Πόντον ita vocatum ait κατ' εὐφημισμόν. Donatus in hæc verba, quæ leguntur initio scenæ 6 actus 2 [Andriæ], ubi Simo ad hæc verba, Æque quicquam nunc quidem, respondet, Nihilne? hem, annotat quæ sequuntur : Hem interjectio est irati adversum eum qui neget se aliquid locutum esse. Simulque quid sit Æque quicquam nunc quidem, senex explicat, quum ait, Nihil? Et est εὐφημισμὸς antiquorum pro Nihil. Hæc ille. Sed quædam sunt itidem loquendi genera, quæ habent εὐφημισμόν. Nam Idem in hoc l. act. 3, scen. 3, [36] : Si eveniat (quod dii prohibeant) discessio, annotat esse παρένθεσιν per εὐφημισμόν. Demetr. Phal. [§ 281] : Τάχα δὲ καὶ ὁ εὐφημισμὸς καλούμενος μετέχοι τῆς δεινότητος. [Scripturam per η duplex ponit Herodian. Epim. p. 264.]

[Εὐφημίτας. V. Εὐφημῆται.]

[Εὐφημίων, ωνος, ὁ, Euphemion, cognomen viri in inscr. Spartana ap. Bœckh. vol. 1, p. 688, n. 1460 : Κόϊντος Πλώτιος Εὐφημίων ἐπεσκεύασεν. ῐ L. Dind.]

Εὔφημος, ὁ, ἡ, opp. δύσφημος. Ac sicut illud significat Probrosus, ita hoc Honorificus. Synes. Ep. 67 : Εὐφήμῳ φωνῇ τὸ μακάριον ὄνομα τῆς σῆς θεοσεβείας ἐπεκαλέσαντο, Honorifica voce. 17 : Δι' εὐφήμου μνήμης τὴν σὴν ἀγωνι σεμνοπρέπειαν, Per honorificam memoriam tuam celebranti dignitatem. [Plut. Mor. p. 809, F : Ἂν τι χρηστὸν εἴπωσιν ἢ πράξωσι, μὴ τιμαῖς ἀχθόμενον αὐτῶν μηδὲ λόγων εὐφήμων ἐπὶ καλοῖς φειδόμενον.] Ap. Plat. autem in Hipp. maj. p. 474 [293, A], εὐφημα ἐρωτήματα, sunt Piæ et religiosæ quæstiones, quibus opp. τὰ δύσφημα ἐρωτήματα, Quæ interrogare impium est, Quæ interrogare religio et piaculum est. || Boni ominis, Faustus, Bud. ex Luciano [De lapsu in sal. c. 12] : Ὁ μὲν Χαῖρε εἰπὼν, εὐφήμῳ τῇ ἀρχῇ ἐχρήσατο. [Xenoph. Coloph. ap. Athen. 11, p. 462, E : Θεὸν ὑμνεῖν εὐφήμοις μύθοις καὶ καθαροῖσι λόγοις. Nonn. Dion. 19, 105 : Ἐπερθέγξαντο δὲ λαοὶ εὐφήμοις ἐπέεσσιν.] Sic Soph. [El. 630 : Οὐκεῦν ἐάσεις οὐδ' ὑπ' εὐφήμου βοῆς θῶσαί μ', ἐπειδὴ σοί γ' ἐφῆκα πᾶν λέγειν; Aj. 592, Eur. Iph. T. 687] : Εὔφημα φώνει, i. e. εὐφήμει, Bene ominare, precare, seu, ut Latini loquuntur, Dic bona verba, Fave lingua. [Æsch. Ag. 636 : Εὔφημον ἦμαρ οὐ πρέπει κακαγγέλῳ γλώσσῃ μιαίνειν· Suppl. 512 : Εὔφημον εἴη τοὔπος εὐφημουμένῃ· 694 : Εὔφημον δ' ἐπὶ βωμοῖς Μοῦσαν. Eur. Tro. 1072 : Θυσίαι χορῶν τ' εὔφημοι κέλαδοι. Aristoph. Av. 1719 : Ἀλλὰ χρὴ θεᾶς Μούσης ἀνάγειν ἱερὸν εὔφημον στόμα.] Et Aristoph. Thesm. [39] : Εὔφημος πᾶς ἑστω λεὼς, στόμα συγκλείσας· ἐπῳδημεῖ γὰρ θίασος μουσῶν. Itidem Eur. [Hipp. 724, Or. 1327] : Εὔφημος ἴσθι. [Utroque l. dicitur de Silentio, ut Bacch. 70 : Στόμα τ' εὔφημον ἅπας ὁσιούσθω· Ion. 98 : Στόμα δ' εὔφημον φρουρεῖτ' (legendum φρουρεῖν) ἀγαθόν. Æsch. Ag. 1247 : Εὔφημον, ὦ τέλαινα, κοίμησον στόμα· Cho. 581 : Ὑμῖν δ' ἐπαινῶ γλῶσσαν εὔφημον φέρειν. V. HSt. infra.] Nec non εὔφημος γλῶσσα [γλῶσσῃ], Epigr. Lingua favens, s. Quæ bene precatur. [Archias Anth. Pal. 9, 27, 1 : Εὔφημος γλώσσῃ παραμείβετο τὴν λάλον Ἠχώ, Silens. Signif. ab HSt. posita de aliis rebus Eur. Ion. 134 : Εὐφαμοις δὲ πόνοις μοχθεῖν οὐκ ἀποκάμνω. Plato Leg. 7, p. 801, A : Τὸ τῆς ᾠδῆς γένος εὔφημον ἡμῖν πάντῃ πάντως ὑπαρχέτω· Epin. p. 984, E : Εὐχαῖς τιμᾶν (dæmones) χάριν τῆς εὐφήμου διαπορείας. Iamblich. V. Pythag. p. 214 Kiessl. : Εὔφημόν τε καὶ ἀγαθὴν διάνοιαν.] || Πρὸς τὸ εὔφημον ἐξηγεῖσθαι, quod Lat. dicunt In bonam partem interpretari. Lucian. [Prom. c. 3] : Πρὸς τὸ εὐφημότατον ἐξηγούμενος τὸ εἰρημένον, Optimam in partem interpretans. Bud. [Plat. Alcib. 2 p. 140, C : Ἐν εὐφημοτάτοις ὀνόμασι κατονομάζειν. (Quo cum nomine aliquoties conjungit etiam Plut., ut Mor. p. 921, F.) Comparativo schol. Eur. Phœn. 919 Matth. : Ὁ δὲ εὐφημοτέρῳ χρησάμενος λόγῳ, ὡς ἐν εὐχῆς σχήματι, χαιρέτω, φησίν. Philostr. V. Ap. 5, p. 201 : Μηδὲ ἐκεῖνος ὁ λόγος, καίτοι δοκῶν εὐφημότερος εἶναι, τιμάσθω. Positivo Polyb. 31, 14, 4 : Διὰ τὸ τοὺς περὶ τὸν Τιβέριον ... εὐφήμους λόγους ποιήσασθαι περί τε τοῦ πατρὸς καὶ καθόλου τῆς βασιλείας αὐτῶν.] || Hesych. εὔφημα exp. per καλὰ, ἐπαινετά. [Epigr. Anth. Plan. 4, 151, 4 : Αἰσχρὸν ἐπ' εὐφήμοις δόξαν ἐνεγκαμένη.] Idem quoque annotat, Æschylum [in Glauco] εὐφήμοις γόοις dixisse per ἀντίφρασιν pro δυσφήμοις. Sic autem ἀνευφημήσει pro ἀνοιμώξει. Eu-

dem teste εὔφημος Jovis apud Lesbios cognomentum est. [Idem: Εὐφάμιος, ὁ Ζεὺς Ἐφάμιος, Ζεύς.] Est vero et n. pr. ap. Athen. 5, [p. 217, A. Ducis Ciconum ap. Hom. Il. B, 846. Filii Neptuni, Argonautæ ap. Apoll. Rh. et Pausan. 5, 17, 9. Poetæ ap. Meleagrum Anth. Pal. 4, 1, 20. Aliorum in numo Magnesiæ Ioniæ ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 142, 596, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 139, p. 190, et aliis pluribus. ‖Forma Dor. Εὔφαμος, ap. Pind. Pyth. 4, 22, etc.] ‖Suidas autem in Εὐφήμου στόμα φροντίδος ait εὔφημον accipi pro σωπηλόν, et εὐφημεῖν pro σωπᾶν. V. plura ap. eum. [Verba illa Sophoclis sunt OEd. C. 131, ubi eadem habet schol. ‖ Proprie, Bonum edens sonitum, Leonidas Anth. Pal. 6, 309, 1 : Εὐφημόν τοι σφαῖραν ... ἀντερέμαστεν. ‖ Bonis s. Faustis vel Piis et religiosis resonans vocibus, de templo, Eur. Androm. 1144 : Κραυγὴ δ' ἐν εὐφήμοισι δύσφημος δόμοις πέτρασιν ἀντέλαγξεν. ‖ Bene s. Suaviter sonans. Suidas : Εὐγράμματον ὄνομα τὸ εὔφημον, οὐκ εὐγράμματον τὸ δύσφημον. Conf. Εὐφημία.]

‖ Εὐφήμως, quod Hesych. exp. ἠδέως. At οὐκ εὐφήμως affertur pro Miserabiliter. [‖ Faustis s. Bonis verbis. Hom. H. Apoll. 171 : Ὑμεῖς δ' εὖ μάλα πᾶσι ὑποκρίνασθ' εὐφήμως. Æsch. Eum. 287 : Καὶ νῦν ἀφ' ἁγνοῦ στόματος εὐφήμως καλῶ χώρας ἄνασσαν τῆσδ' Ἀθηναίαν ἐμοὶ μολεῖν ἀρωγόν. Plato Phædr. p. 265, C : Μυθικὸν τινα ὕμνον προσπαίσαμεν μετρίως τε καὶ εὐφ. τὸν ἐμόν τε καὶ σὸν δεσπότην Ἔρωτα. Demosth. p. 1435, 21 : Εὐτυχῶς καὶ καλῶς πράξασι, λέγειν γὰρ εὐφ. πάντα δεῖ. Schol. Soph. OEd. C. 131 : Μετὰ φροντίδος πολλῆς εὐφ. τὴν φωνὴν ἀφιέντες. Schol. Eur. Phœn. 945 : Τοῦτο δ' ὡς μάντιν εἰδότα εὐφ. εἰπεῖν. ‖ Laudabiliter, ut videtur, ap. Polluc. 5, 159. ‖ Forma Dor. Εὐφάμως ap. Theocr. 26, 8.] ‖ Honesto nomine. Schol. Thuc. [4, 61] : Εὐφήμως τὸν πόλεμον διαφορὰν καλεῖ. [Comparativo schol. Soph. OEd. C. 131 : Ἐν ἑαυτοῖς δὲ μόνον καὶ κατὰ διάνοιαν εὐφημότερον διαλεγόμεθα. Eust. Od. p. 1398, 50 : Εὐφ. καταχειρώντες τὴν φαυλότητα τοῦ πράγματος χρηστότητι κλήσεως. Aristæn. Ep. p. 157 : Εὐφ. ἐπέστειλεν. Superlativo schol. Thuc. 7, 64 : Εὐφημότατα ἠνέξατο τὴν ἧτταν. L. Dindorf.]

[Εὔφηρος, ὁ, Eupherus, n. viri ap. Demosth. p. 611, 25 : Τὸν Εὐφήρου Καλλικράτην. Hoc enim restituendum ex libris optimis pro Εὐφήμου, ut constat ex inscr. Att. ap. *Bœckh. Urkunden über das Seewesen des Att. Staates*, X, b, 70 : Καλλικράτης Εὐφήρου. V. p. 241. L. Dindorf.]

[Εὐφήτης, ὁ, Euphetes, n. viri, qui ἄναξ ἀνδρῶν vocatur Hom. Il. O, 531.]

Εὔφθαρτος, ὁ, ἡ, q. d. Facile corruptibilis, i. e. Qui talis est ut facile corrumpi possit. [Hoc voc. fingere videtur Aristot. De cœlo 1, 11, p. 280, 25 : Τὸ ῥᾳδίως φθειρόμενον, ὃ εἴκοι ἂν τις εὔφθαρτον. Utitur eodem De vitæ brev. c. 2 et al. Σῖτος Geopon. 1, 12, 26; οἶνος 6, 11, 2. ‖ Facile delendus. Polyb. 2, 35, 6 : Ὀλιγοχρόνιόν ἐστι καὶ λίαν εὔφθαρτον τὸ φῦλον αὐτῶν (barbarorum) τοῖς ὑπομένουσι. L. D. ‖ Concoctu facilis. Diphilus Athenæi 2, p. 68, F; 3, p. 91, C; 8, p. 355, B. Schweigh. Xenocr. in Matthæi Med. p. 8, 10, 13, 22. L. D. Const. Porphyrog. De imag. Edess. 76. Boiss.]

[Εὐφθογγέω, Bona voce cano. Schol. Soph. OEd. C. 18 : Εὐστομοῦσιν, εὐφθογγοῦσιν, εὐφώνως ᾄδουσιν.]

[Εὔφθογγος, ὁ, ἡ, Qui bona est voce, Canorus. Strabo 15, p. 718 : Ὀρνίων εὐφθόγγων· 6, p. 260 : Τὰ εὐφθογγότατα τῶν ζώων. Æsch. Cho. 341 : Ἀλλ' ἔτ' ἂν ἐκ τῶνδε θεὸς χρῄζων θείη κελάδους εὐφθογγοτέρους. Eur. Tro. 127 : Συρίγγων εὐφθόγγῳ φωνᾷ. Homerus in Margite apud Atilium Fortunat. p. 342 ed. Gaisf. : Εὐφθογγον λύραν. Et cum eodem nomine Theognis 534, Pollux 2, 118. Forma soluta Christodor. Ecphr. 396 : Ἐϋφθόγγοιο λύρης.]

[Εὐφίλης, ὁ, ἡ, Amatus. Æsch. Ag. 34 : Εὐφιλῆ χέρα. ‖ Amans. Id. Eum. 197 : Ποίμνης τοιαύτης οὔτις εὐφιλὴς θεῶν.]

[Εὐφίλητος, η, ον, Amatus, Carus. Æsch. Sept. 107 : Ἐπιδὲ πόλιν, ἵν πατ' εὐφιλήτην ἴθου.]

[Εὐφίλητος, ὁ, Euphiletus, n. viri in inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 1, p. 336, n. 202, in Atticis p. 298, 1, 40, p. 346, n. 220, et alibi, ap. Thuc. 3, 86. Demosth. p. 934, 28, et alius p. 1353, 1, seq. Forma Bœot. Εὐφίλατος in inscr. ap. Bœckh. ibid. p. 759, n. 1575, 9. L. Dind.]

[Εὐφιλόπαις, ος, ὁ, ἡ, Pueris amicissimus. Æsch. Ag. 723 : Εὐφιλόπαιδα (λέοντα).]

[Εὐφιλοτίμητος, ὁ, ἡ, Ambitiosus. Aristot. Eth. Nic. 4, 5 : Τῶν ἀπτυπημάτων, ὅσα πρὸς τὸ κοινὸν εὐφιλοτίμητά ἐστιν, οἷον εἴ που χορηγεῖν οἴονται δεῖν λαμπρῶς ἢ τριηραρχεῖν. ī]

[Εὐφιμία. V. Εὐκαμία.]

Εὐφῖμος, ὁ, ἡ, Obstruendi obturandique vi pollens, ut Nicand. Al. 275, εὐφίμου καρπὸν μύρτου dicit pro τοῦ φιμοῦντος τῇ στύψει, s. στυπτικοῦ, teste schol., ap. quem perperam ἀφίμου scriptum, in contextu autem εὐφήμου : sed recte Ms. Cod. habet εὐφίμου, et ita leg. patet ex schol. expositione. [Herodian. Epim. p. 178 : Εὔφ. ἵππος, ὁ εὐχαλίνωτος, Bene frenatus.]

[Εὔφλαστος, ὁ, ἡ, Facile comburendus. Schol. Lycophr. 26 : Αἱ Φλαικραῖαι κόραι (i. e. naves), ὑπὲρ Καλυδώνιν λευκὰ φαίνουσαι πτύλα, ἄφλαστα) Ἀσύνδετον ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, καὶ ἄφλαστα. Ἄφλαστα δὲ λέγονται αἱ πρύμναι πρὰ τὸ εὔφλαστοι καὶ εὔκαυστοι εἶναι κατ' εὐφημισμὸν ἢ παρὰ τὸ ἄφλαστα καὶ ἄκαυστα, ὅτι αἱ πρύμναι τῶν νηῶν ... θεοὺς γεγραμμένους εἶχεν, ἃς δι' εὐσέβειαν οὐκ ἂν τις ἔκαυσε. Τὰ δὲ λοιπὰ τῶν πλοίων ἄφλαστά τις εἶποι, οἱονεὶ εὐφλαστα καὶ εὔκαυστα· εἰ γάρ τις πῦρ αὐτοῖς ἐπιβάλλει, συντόμως καυθήσονται κτλ. In quibus pro εὔκαυστοι et εὔκαυστα legendum, ut in hoc ipso voc. diximus, εὐκαυστοι et εὔκαυστα. Falsum autem esse Schneiderum, qui εὔφλαστος interpretaretur Fragilem, (puto quod Suidam perhibere videret ἄφλαστος dici per antiphrasin pro εὔφλαστος, Etymologicum M. etiam per literarum θ et φ permutationem) ostendunt non solum synon. εὔκαυστος et quæ præterea adduntur de igni, sed etiam quæ a nobis dicentur in verbo Φλάω, ut non sit cogitandum de inferendo εὔφλικτος pro εὔφλαστος, quo ducere possint libri duo apud Müllerum, qui εὔφλαστοι (sic) exhibere dicuntur. L. Dind.]

Εὔφλεκτος, ὁ, ἡ, Inflammatu s. Ustu facilis, ut εὔφλεκτα ξύλα, Hesychio εὐκαῆ. [Xen. Cyrop. 7, 5, 22 : Εὔφλεκτα τὰ πρόθυρα αὐτῶν. Arrian. Exp. 2, 19, 1, ὧν. Suid. in Ἑφεστρίς. Geopon. 9, 6, 3.]

[Εὐφόβως, Timide. Ms. apud Lambec. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 223, annot. (2) : Εὐφόβως ὑμᾶς ἐνοικῶ, ἄνδρες ὅσιοι. Nisi error librarii vel typographi est pro ἐμφόβως. L. Dind.]

Εὐφορβία, ἡ, Pastus s. Cibi copia. [Soph. ap. Plut. Mor. p. 280, F : Σὺ δὲ σφαδάζεις πῶλος ὡς εὐφορβίᾳ.]

Εὐφόρβιον, τὸ, Euphorbium : arbor in Libya ferulæ speciem gerens, acerrimum succum fundens, qui eodem cum ipsa arbore appellatur nomine : de quorum utroque multa Diosc. 3, 96 : item Galen. [vol. 13, p. 609, aliisque ll. pluribus in ind. edit. Lips. citatis] et Aetius in Simplic. medic. descriptione. Plin. 25, 7, et Euphorbium vocat et Euphorbiam, ab Euphorbo inventore id nominis sortitam esse his verbis docens : Invenit et patrum nostrorum ætate rex Juba quam appellavit Euphorbiam, medici sui nomine et fratris Musæ. [Rufus p. 48 ed. Matth.; Sext. Emp. Pyrrhon. hyp. 1, 92; Aretæus p. 79, 49; African. Cest. p. 293, B. L. D. Bernard. Reliq. p. 28 : Theoph. Nonn. c. 8, ἐφάλβιον, at c. 10, εὐφόρβιον.]

[Εὐφόρβιος, Bene cultus. V. Εὐφορής.]

[Εὔφορβος, ὁ, ἡ, Bene pascens, Fœcundus. Eudocia in Bandini Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 234, 56 : Εὐφόρβιοι ἀρούρης. L. D. ‖ Bene pastus. Orph. Terr. mot. 65 : Εὐφόρβοισι βοῶν ἀγέλαις. Εὐτραφὴς interpretatur Eust. Il. p. 1088, 33.]

[Εὔφορβος, ὁ, Euphorbus, Trojanus, Panthi f. Hom. Il. P, 59, 81.]

Εὐφορέω, ap. Lucam 12, [16] : Εὐφόρησεν ἡ χώρα, Ferax fuit regio, Fructuum ubertatem habuit, Uberes fructus attulit. [Hippocr. Epist. p. 1274, 20 : Σχεδὸν οὐδέποτε γονιμώτερον τοσοῦτον οὔτε γῆ οὔτε ὁρῶν ἀκμάσει ἡ νῦν Δημοκρίτου τὰ πρὸς ὑγιείαν. Geopon. 5, 24, 1 : Εὐφορήσει ἡ ἄμπελος. Schol. Fl. Eur. Hec. 588 : Εὐφορεῖ κατὰ τοὺς καρπούς. Hesych. : Εὐφορῶν, καλῶς φέρων. Cum accusat. Galen. vol. 3, p. 44 : Ἀρετὴ τῆς ἀμπέλου τὸ πλείστας τε καὶ καλλίστας εὐφορεῖν σταφυλάς. Cum genitivo Greg. Nyss. vol. 1, p. 590, B : Ἡ καθαρότης καὶ εὐωδία καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, ὧν εὐφοροῦσιν αἱ

ἁρεταί. L. D.] Sed ap. Lucian. [Lexiph. c. 15] εὐφορῶσα ὀλκὰς exp. Leniter vehens; a Mic. autem Prospere labens. [|| Medium ap. Olympiodor. In Alcib. 1 sect. 25. Creuzer.]

[Εὐφορὴς, var. lect. ap. Greg. Naz. Carm. vol. 2, p. 15, B: Τομὴ δ' ὑπῆλθε βοστρύχους εὐφορβίους, ubi margo γρ. καὶ εὐφορίας. Kall.]

Εὐφόρητος, ὁ, ἡ, Portatu s. Portari facilis, loquendo poetice. Item Toleratu facilis, Tolerabilis, Qui facile tolerari potest. [Æsch. Cho. 354: Πολύχωστον ἂν εἶχες τάφον διαπεντίου γᾶς δώμασιν εὐφόρητον. Theodor. Stud. p. 182, B: Εὐφόρητον πᾶν ὅτιοῦν παθοῦσι. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 389, B: Τὸ τῆς δουλείας ἄχθος εὐφορητότερον. L. Dind.]

Εὐφορία, ἡ, q. d. Portandi facilitas. Ap. Galen. de eo qui placide fert morbum, et ita ut se non afflictet, q. d. Facilitas ferendi morbi (cui opp. δυσφορία, quæ dicitur de eo qui morbum fert implacide): Καὶ ἡ τοῦ κάμνοντος εὐφορία, μέγιστόν τι καὶ αὐτὴ σημεῖον οὖσα, καθάπερ τις σφρηγὶς ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἄλλοις ἐνδείξεταί σοι τὴν ἐπιείκειαν τοῦ πυρετοῦ. Et rursus, Καὶ εἰ μετὰ τὸ B λουτρὸν ἐν εὐφορίᾳ μένοι ἑρεξῆς, θαῤῥῶν ἥδη τρέφοις ἂν αὐτούς, Si hilariter ferre morbum, nec afflictari videbuntur, Bud., qui legisse videtur μένουν. Addit autem, huic verbo linguam vernaculam alludere. Quod dicens, respicit, ut opinor, ad eum usum verbi *Porter*, quem habet quum dicimus *Je me porte bien*, vel *Je me porte mal*. Aut potius ad eum quem habet quum dicimus *Porter bien son mal*. Sed Ovid. quoque metaphorice usurpavit Male ferre, et Ferre bene. [Εὐφ. γαστέρων, Ventris tolerantia, quum venter perturbationes aut infernas purgationes facile fert et bene tolerat, Hipp. Epid. 6, 7, 6. Foes. Schol. Hippocr. vol. 2, p. 291 ed. Dietz.: Ἔχειν σημεῖον τὴν εὐφορίαν, ἤγουν ἐὰν εὐκόλως ὁ κινῶν τὴν κίνωσιν ὑπομείνῃ. Rufus p. 284 ed. Matth.: Διὰ τοῦτο τὴν εὐφ. τεκμήριον τίθεσθαι τοῦ αὐτάρκους βέλτιον. L. D.] Ut autem εὔφορος inter alia Feracem quoque significat et Fertilem, sic εὐφορία dicitur interdum et Feracitas, Fertilitas. [Abundantia, Ubertas, Fecunditas huic add. Gl. Hesych. partim cum Suida: Εὐφ., εὐθηνία, καλὸς ἐνιαυτός. Xenagoras ap. C Macrob. Sat. 5, 19: Μετὰ τὴν ἐπάνοδον τῆς εὐφορίας. Pollux 1, 51, 240. L. D.] Philo V. M. 3: Καὶ ὑπ' εὐφορίας καρπῶν ἔβριθεν. [Geopon. 1, 8, 4: Οἴνου καὶ ἀκροδρύων εὐφ. 10, 10, σίτου.] De addito autem hic gen. dixi in Ἀφορία. Ap. Eund. metaph. l. 1: Ἀφ' ὧν εἰς πολυπαιδίαν ἐπιδιδόντων καὶ τῶν ἀπογόνων εὐφορίᾳ τινὶ χρωμένων, Nepotum et posterorum postea prole feliciter propagata, Turn. [|| De saltatore, Agilitas. Pollux 4, 97: Εὐχειρίαν, ταχυχειρίαν, εὐφορίαν, ἰσοφορίαν. V. Εὔφορος.]

[Εὐφορίδης, ὁ, Euphorides, n. viri, ap. Aristoph. Ach. 612. Ï]

[Εὐφόριον, ἡ, Euphorium, soror Glyceræ, amicæ Menandri, ap. Alciphr. Ep. 2, 4. L. Dind.]

[Εὐφορίων, ωνος, ὁ, Euphorion, n. viri, ut Æschyli tragici patris et filii, tum poetæ Chalcidensis, de quibus Suidas. Aliorum ap. Plut. Sol. c. 1 et alibi. Ï]

Εὐφόρμιγξ, s. Ἐϋφόρμιγξ, ὁ, ἡ, Pulcram citharam habens, Pulcra cithara instructus. Item substantive Pulcra cithara. Pro utraque signif. affertur ex Epigr. D [Anth. Pal. 7, 10, 5: Σὺν εὐφόρμιγγι Λυκείῳ. Tryphonis 9, 488, 1: Εὐφόρμιγγα κρέκων ἀοιδάν. Oppian. Hal. 5, 618: Μολπῆς εὐφόρμιγγος. Nonn. Dion. 18, 100, δόμον· Paraphr. Jo. c. 15 extr.: Ἀνέρος εὐφόρμιγγος. Altera signif. errori tribuenda. L. Dind.]

Εὔφορος, ὁ, ἡ, Portatu s. Toleratu facilis. [Pind. Nem. 10, 24: Ἔσχεν εὐφόρων λάθαν πόνων. Epigr. Anth. App. 47, 9: Πλοῦτον ἀγινεῖν εὔφορον, εὔκτητον. Bryennius Harmon. p. 380, B: Εἰ δὲ ἀνισότονοι (οἱ φθόγγοι εἰσὶν), ἤτοι συνάπτονται ἀλλήλοις καὶ εὔφοροι πρὸς αἴσθησιν γίνονται ἢ τοὐναντίον. Et C: Εἰσὶ γὰρ ἐμμελεῖς ὅσοι συναπτόμενοι πρὸς ἀλλήλους εὔφοροι πρὸς ἀκοὴν τυγχάνουσιν, et sæpius in seqq., ubi etiam cum dativo: Καλοῦνται τοίνυν οἱ μὲν εὔφοροι μόνον ταῖς ἀκοαῖς ἐμμελεῖς, ut p. 401, C: Εὔφοροι ταῖς ἀκοαῖς γίγνονται· D: Προσηνοῦς καὶ εὐφόρου φθόγγου ταῖς ἀκοαῖς. Rufus p. 205 ed. Matth.: Κεφαλῇ δὲ εὐφορώτατοι (οἱ κιρροὶ οἶνοι). Antyllus ibid. p. 225: Ὥστε καὶ τοῖς πυρέσσουσιν εὐφορώτατον εἶναι τόνδε τὸν καιρόν. Pollux 1, 254: Τὸ κέντρον (apum) οὐκ εὔφορον. Conf. id. 3, 131. Alia phrasi Theodor. Prodr. Amar. p. 434: Τοῦτο οὐκ ἐν εὐφόρῳ ἐθέμην. Proprie Xen. Cyrop. 2, 3, 14: Τὰ ὅπλα, ἃ ἔστιν ἅπασιν ἀνθρώποις εὑρημένα, ὡς ἂν εὐφορώτατα εἴη· Eq. 7, 8. Critias ab Hemst. cit. ap. Athen. 11, p. 483, B: Ἔκπωμα εὐφορώτατον. Arrian. Exp. 6, 29, 14: Πύελον εὔογκον καὶ ταύτῃ εὔφορον.] Sed active etiam, Qui facile portare potest, Qui portare potest s. ferre, Qui ferendo est [De vento secundo positum, ut ap. Xen. H. Gr. 6, 2, 27: Καὶ τοῖς ἀκατίοις δὲ, καὶ εἰ εὔφορον τὸ πνεῦμα εἴη, ὅλίγα ἐχρῆτο, inter Atticismos refertur in Maji Class. auctt. vol. 4, p. 527. L. D. Εὐφόρῳ περαιωθεὶς πνεύματι, Philostr. V. Ap. p. 204, 5. Hemst.]: ut æger, qui ferendæ est ægritudini vel ægrotationi, ut scribit Bud. partim in Lex., partim in Comm., sed in exemplo quod affert, habetur adv. εὐφόρως, non nomen εὔφορος: perperam enim in Comm. legitur εὔφορος εἶχε pro εὐφόρως εἶχε. [Aret. p. 27, 50: Οὐδέ ἐστιν τι ἡ ἀκοῦσαι τερπνὸν εὔφοροι.] Interdum εὔφορος, Agilis, Expeditus: unde ap. [Polluc. 4, 97, inter laudes saltatoris, ut εὐφορία,] Polyb. [Xen. Conv. 2, 16]: Εὐφορώτερον [τὸ] σῶμα ἕξειν μέλλοντες, Corpus agilius et expeditius. At VV. LL. [ex Aristot. H. A. 6, 21] εὔφορον σῶμα, Corpus bene habitum. Εὔφορος exp. etiam Ferax, Fertilis. [Fecundus add. Gl. et Εὐφορώτατος, Uberrimus.] Qua in signif. adjunctum alicubi habet casum, sc. gen., ut Ferax et Fertilis interdum. Herodian. 1, [6, 3]: Μήτε ὁπώρας εὔφορον. Sic et alibi cum aliis genitivis. [Cum γῆ, ἔνδρον, χωρίον Pollux 1, 227, 239, 240. Aristot. H. A. 4, 11: Ὥσπερ ἐν φυτοῖς τὰ μὲν εὔφορα ἐστὶ, τὰ δ' ἄφορα. Plutarch. Mor. p. 59, A: Ἀγρὸν εὔφ. καὶ εὔκαρπον. Schol. Soph. OEd. C. 712, χώρα. Atticista ap. Majum l. c., ἄφρα. Schol. Ar. Eq. 262: Χερρόνησος τῆς Θρᾴκης χωρίον καὶ πόλις, εὔφορος εἰς πυρῶν γεωργίαν. Geopon. 5, 17, 13: Εὔφ. ἐστιν ἡ ἄμπελος· et ib. 12. Cum genitivo Ephræm Syr. vol. 3, p. 27, D: Γῆν τὴν τῶν καλῶν γεννημάτων εὔφορον. Figurate Dionys. A. rh. c. 3, 3: Πόλις εὔφορος πρὸς ἀνδρῶν ἀρετήν. V. Toup. ad Longin. s. 44, 1. Qui rectius comparat cum Jul. Capitol. M. Antonin. c. 16: « Multo melior et feracior ad virtutes », quam Ruhnk. cum l. illo Longini, ubi alia significatione dicitur.] Εὔφρος, ap. Suid. in vulg. ed. [et Zon.] legitur expositum εὔθυμος: at vet. cod. pro eo habet εὔφορος. In VV. LL. habetur et Εὔφρος, ὁ, Lætus; sed sine ulla auctoritate et exemplo. [Cum eodem conjungit Pollux 1, 194: Ἀπὸ δὲ γνώμης ἐπαινέσαις ἂν ἵππον, εὔφορος, εὔθυμος. « Φύσεις εἰς τὴν χρῆσιν (ἀφροδισίων) εὔφοροι, Rufus ap. Aetium 3, f. 486, v. 47. Δίαιτα θερμοτέρα ... εἰς λαγνείαν εὔφορος, δύσφορος ἡ ξηραίνουσα, ib. v. 50 (p. 203 Matth.). Hemst. Longin. De subl. 44, 1: Πρὸς ἡδονὰς λόγων εὔφοροι ψυχαί, Pronæ, Proclives. || Rariori forma comparativi Aret. p. 82, 40: Χρίσματα χρίσσονα τῆς τέγξιος, εὐφορίστερά τε καὶ δυνατώτερα.]

|| Εὐφόρως, q. d. Cum facilitate portandi s. toleranti, Ita ut facile portetur s. toleretur. Alex. Aphr. Probl. 2, [58]: Τὰ βάρη εὐφορώτερον ἐν τοῖς ἀριστεροῖς φέρομεν, q. d. Onera portamus cum faciliori portatione. Sed hic possumus εὐφορώτερον reddere simpliciter Facilius. Sic ap. Hippocr. εὐφόρως exp. εὐβαστάκτως. Jungit autem is verbo φέρειν, quum scribit Aphor. 2, l. 1: Ἦν μὲν οἷα δεῖ καθαίρωνται, ξυμφέρει τι καὶ εὐφόρως φέρουσι, ubi exp. Leviter ferunt, Facile tolerant. [Conf. p. 1136, B; 1287, 40, et l. Soph. in Εὐπόρως positum. Id. p. 388, 46: Εὐφόρως φέρουσι τρὶς σιτεόμενοι. Schol. Soph. Aj. 51: Εὔφορον παρ' Ἱπποκράτει τὸ εὐφόρως φερόμενον.] Item εὐφόρως ἔχειν ap. Galen., Qui est ferendæ ægritudini vel ægrotationi, Bud., afferens ex 1 Ad Glauc.: Ἔμενε δὲ κατὰ τοὺς σφυγμοὺς τότε τοῦ πυρετοῦ σημεῖον, ἀλλὰ τὰ ἄλλα γε καὶ πάνυ εὐφόρως εἶχε κατὰ τὴν ἑσπέραν, καὶ δι' ὅλης τῆς νυκτός. Hic enim scrib. esse εὐφόρως, non εὔφορος, admonui et paulo ante. [Plut. Mor. p. 651, C: Τὸ πρὸς τὰ κρύη καὶ τοὺς χειμῶνας εὐφ. ἔχειν. Greg. Naz. Carm. p. 30, C: Πείθειν ἅπαντας πρὸς τἀὐ. ἔχειν. Scheid. Aretæus p. 36, 21: Εὐφ. εἶχεν ὄνθρωπος. Georg. Pis. Avar. 437: Καὶ ταῦτα μὲν δὴ τῆς τύχης τὰ πράγματα τὰ νῶτα τῆς γῆς εὐφόρως ἐβάστασεν. Memorat etiam Pollux 3, 131. Superlat. Hippocr. p. 1243, G: Γέροντες εὐφορώτατα νηστείην φέρουσι. L. D. Philostr. V. Soph.

p. 536 : Εὐφόρως τῆς γλώττης εἶχε καὶ σφοδρῶς καὶ ἑτοίμως, Procliviter. Superlativo Appian. Civ. 2, 146 : Εὐφορώτατα ἐς τὸ πάθος ἐκφερόμενος.] A

[Εὔφορτος, ὁ, ἡ, Bene onustus. Meleager Anth. Pal. 12, 53, 1 : Εὔφορτοι νᾶες πελαγίτιδες. Oppian. Cyn. 1, 85 : Εὐφόρτοις μελέεσσι, Agilibus. Ib. 4, 447 : Γούνασιν εὐφόρτοισι καὶ ἴγκασι κουφοτέροισι. Pollux 2, 139 : Εὐάγκαλον, τὸ εὔφ., ubi non magis necessaria correctio εὔφορον, quam ap. Philon. Belop. p. 72, C : Ἐν ταῖς δδοιπορίαις εὔφορτον, de instrumento bellico.]

[Εὐφόρως. V. Εὔφορος.]

[Εὐφραγόρας, ὁ, Euphragoras, n. viri ap. Dioscor. Anth. Pal. 12, 171, 2, ubi Ion. Εὐφραγόρην. L. D.]

[Εὐφράδεια. V. Εὐφραδής.]

Εὐφραδής, ὁ, ἡ, Hesychio [immo Suidæ] σαφὴς, Clarus, Manifestus : ut Εὐφραδίως quoque affertur pro Clare. [Nicet. in Greg. Nyss. Opp. 1, p. 44. Boiss.] Alioqui εὐφραδὴς, exp. etiam Bene disserens, Disertus, [Facundus, Gl. Ὁ καλῶς λέγων ap. Suidam in libris nonnullis. Cognomen Themistii oratoris : v. Fabric. B. Gr. vol. 6, p. 791. Georg. Pis. Avar. 105 : B Ἔχεις ἀγῶνας εὐφραδεῖς, συνηγόρους. Comparat. ap. Simplic. ad Epict. p. 486. ‖ Passive de verbis s. oratione aliisque rebus, schol. Aristot. p. 11, 17 : Τὰ Γαλήνεια, κἂν εὐφραδῆ εἶσιν, ἀλλ' οὖν διὰ τὸ μῆκος ἀσαφῆ εἶσιν. Sch. Hom. Il. Ξ, 382 : Ἔνια δὲ τῶν ὑπομνημάτων δῶκεν ἀντὶ τοῦ δόσκεν καὶ ἔστιν εὐφραδέστερον· O, 49. Theodor. Stud. p. 547, C : Γράμμα οὐδὲν ἔχων εὐπρεπές τε καὶ εὐφραδές. Eust. Opusc. p. 303, 94 : Καὶ οὐκ εὐφραδὴς ἡμέρα ἡ τῆς πανωλεθρίας κατερράγη ἡμῖν. Heliodor. De chrysop. ap. Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 124, v. 122 : Δεικνύει τὸν μισθὸν εὐφραδέστατον] : et [Εὐφράδεια vel Forma poetica] Εὐφραδία, Venustas sermonis, Vis dicendi [Αὐτοφυὴς καὶ οὐκ ἐπιτηδευομένη εὐφράδεια, Simplic. ad Epict. p. 306. Hermst. Sext. Emp. Adv. gramm. 1, 5, 98 : Τῶν μέγα δυνηθέντων ἐν εὐφραδείᾳ καὶ Ἑλληνισμῷ παλαιῶν. Præf. ad Eclogas Constantinianas De legationibus : Μονιμώτερον ἐντυποῦσθαι τούτοις τὴν τῶν λόγων εὐφράδειαν. Jo. Diac. Alleg. in Hesiod. Theog. p. 455 : Τῆς εὐφραδείας ἡ εὐγλωττίας. ‖Altera forma epigr. Anth. Pal. 1, 28, 4 : Φάρμακον C ἀφραδίης, πρόξενον εὐφραδίης. L. D.] : nec non Εὐφραδέως, Eleganter, Prudenter. Etym. certe εὐφραδέως exp. περφρασμένως καὶ συνετῶς· παρὰ τὴν φράδην· sed addens, exponi posse etiam εὐπρεπῶς καὶ κοσμίως. Quarum exposs. priores duæ accommodari possunt huic l. Hom. Od. T, 352 : Ὡς σὺ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις· ut sit Sapienter et prudenter, simul et ore diserto.

[Εὐφράδης, Παταϊκὸς ἐπιτραπέζιος, Hesych. V. Παταϊκός.]

[Εὐφραδία. V. Εὐφραδής.]

[Εὐφραίνετος, ὁ, Euphrænetus, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 158, p. 254, 15. L. Dind.]

Εὐφραίνω, et Ἐϋφραίνω, ανῶ, Lætitia afficio s. Gaudio, Lætum reddo s. Hilarem, Exhilaro, Oblecto. [Lætifico, Gl.] Hom. Il. E, [688] : Εὐφρανέειν ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν· H, [297] : Τρῶας ἐϋφρανέω καὶ Τρῳάδας ἠεσιπέπλους. [Ω, 102 : Καί ῥ' ἐϋφρην' ἐπέεσσι. Æsch. Cho. 742 : Ἐκεῖνος εὐφρανεῖ νόον. Soph. OEd. C. 1353 : Ἃ τὸν τοῦδ' οὔποτ' εὐφρανεῖ βίον. Palladas Anth. D Pal. 11, 62, 3 : Εὔφρανε σεαυτόν. Simonid. 13, 19, 12 : Ἐϋφρανεν μεγάλαν Κόρινθον.] Aristoph. Pac. [763] : Πόλλ' εὐφράνας. [Et alibi sæpe. Eadem constr. Agatho ap. Athen. 5, p. 211, E : Εἰ δ' εὐφρανῶ τί σε.] Xen. [Comm. 2, 4, 6] : Εὖ πράττοντας πλεῖστα εὐφραίνων. At pass. vox Εὐφραίνομαι est Lætitia afficior, fruor, Lætitiam percipio, Lætor, [Epulor huic add. Gl., ut Hesychius Ἐφεστιασμένος interpr. εὐωχηθείς, εὐφρανθείς, et Ἑστιάθη, εὐωχήθη, εὐφράνθη,] Me oblecto. Utitur et hac passiva voce Hom. Od. B, [311], item Xenoph. et alii. [Soph. Aj. 280, et Eur. Med. 36 : Οὐδ' ὁρῶσ' εὐφραίνεται, et conjunctivo aoristi εὐφρανθῶ Iph. T. 547, Xen. Cyrop. 1, 5, 7. Indicativo Pind. Ol. 9, 66, Aristoph. Ach. 5. Participio Pind. Pyth. 9, 16, Plat. Tim. p. 37, C, Leg. 7, p. 796, B. Infinitivo εὐφρανθῆναι Xen. Cyrop. 7, 5, 42, Aristoph. Lys. 591. Futuro passivi εὐφρανθήσεται Lys. 165, Æschin. p. 27, 12. Fut. med. Herodot. 4, 9 : Ταῦτα ποιεῦσα εὐφρανέαι. Xen. Conv. 7, 5 : Θεάματα, ἐφ' οἷς ὑμεῖς εὐφρανεῖσθε. Constructionem cum genitivo annotat grammat. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 293, 31 : Εὐφραίνομαι, γενικῇ. Εὐφραίνεται τῶν ἀγαθῶν. Perfecti Εὐφραμαι vel Ἠΰφραμμαι participium εὐφραμμένος est ap. Hesych. et Suidam s. Phot. v. Κεκραιπαληκώς. Qui una cum activo εὐφραγκα ponit Etym. M. in Εὐφραίνω, augmentum omitti perhibet, ut soleat fieri in compositis cum εὖ, de qua opinione diximus in Εὐρίσκω. Rectius schol. Dionys. in Bekk. An. p. 804, 31 : Τὸ εὐφραίνομαι εὐφρανόμην εἰ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ η φασὶν ηὐφρανόμην· et grammat. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 180, 16 : Ἀττικόν ἐστι τὸ ηὐφρανόμην.] Reperitur eadem et additam habens præp. σύν. [Exemplo constructionis cum præp. ἐπὶ paullo ante citato add. Xen. H. Gr. 4, 1, 33 : Οἰκήματα καὶ παραδείσους ἐφ' οἷς εὐφρανόμην. Aliæ constructt. sunt cum præp. ἀπὸ ap. Xen. Hier. 4, 6 : Πλείω ἔχων ... διὰ τοῦτο καὶ πλείω ἀπ' αὐτῶν εὐφραίνεται. Cum διά 1, 8 : Πολλαπλάσια δι' ἑκάστου τούτων εὐφραίνεται. Cum ἐν 1, 16 : Δι' ὧν τρεφόμεθα, πολὺ πλείω ὑμεῖς ἐν αὐτοῖς εὐφραίνεσθε.]

[Εὐφραίνων, οντος, ὁ, Euphrænon, n. viri in inscr. Thessalonic. ap. Bœckh. vol. 2, p. 54, n. 1969, 7. L. D.]

[Εὐφραῖος, ὁ, Euphræus, n. viri, Oritæ, discipuli Platonis, ap. Plat. Epist. 5, p. 321, C, D, Demosth. p. 126, 6, Harpocr.; in inscr. Acris Siciliæ reperta, ap. Rochett. in Mus. Rhen. novo 4, 1, p. 77, 1, et in aliis ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 302, n. 171, B, 50; 317, n. 187, 8. L. Dind.]

[Εὐφραίων, ωνος, ὁ, Euphræon, nomen pr. inter barytona hyperdisyllaba in αων ponitur ab Arcadio p. 18, 12, Theognosto in Crameri Anecd. vol. 2, p. 29, 1. Memorat etiam Suidas.]

[Εὐφρανορίδης, ὁ, Euphranorides, n. viri in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 298, col. I, 18. αῖ L. D.]

[Εὐφρανσία, ἡ, quo utitur schol. ad Lucian. Cronosol. c. 13, Lexicis addi poterit, nisi illic scrib. εὐφρασία (conf. Lobeck. ad Phryn. p. 117). Schaef. ad schol. Apoll. Rh. p. 236.]

[Εὔφραντα, ἡ, Euphranta, πόλις Λιβυκή. Ἀλέξανδρος ἐν τρίτῳ Λιβυκῶν. Τὸ ἐθνικὸν Εὐφρανταῖος, Steph. Byz. Πύργος Εὐφράντα vel Εὐφράντα πύργος regionis Carthagin. est ap. Ptolem. 4, 3 et Strab. 17, p. 836. L. Dind.]

[Εὐφραντέος, α, ον, Lætitia afficiendus. Theodor. Hyrt. Ep. 48 in Notitt. Mss. vol. 6, p. 14 : Εἰ δ' οὐχὶ καὶ νῦν εἶην ἂν εὐφραντέος, πεσὼν κεισεῦμαι, Θεόκριτός φησιν ὁ βουκολικός.]

[Εὐφράντη, ἡ, Euphrante, n. mulieris facit inscr. epigr. Marci Argentarii Anth. Pal. 6, 201, quum v. 6 sit Εὐφραιτηι (sic) νηῷ θῆκεν ὑπ' Ἀρτέμιδος. Qui Εὐφράντῃ posuit Brunckius, non magis quam ceteri editores animadvertit confirmari hoc nomen alio ejusdem poetæ epigrammate 5, 110, ubi bis memoratur Εὐφράντη. Frustra igitur videtur hoc l. quæri pro eo epitheton templi vel deæ. L. Dind.]

[Εὐφραντήριον, τὸ, Gaudium. Philo Cantic. Cant. p. 58, 164. Schleusn. Exhilaratio, Lætitia, Amphil. p. 39. Kall. Theodor. Stud. p. 501, E. L. Dind.]

[Εὐφράντης, ὁ, Qui gaudium s. hilaritatem affert. Etym. M. p. 436, 3, inter barytona in της. Est etiam nomen viri Syri Εὐφράντης, ου, ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 307, ubi tamen Εὐφράτης semel codex alter, quod dudum restituendum fuerat. Nam haud dubie dicitur philosophus infra nobis memorandus, cujus historia hoc loco augenda est. L. Dind.]

[Εὐφραντίδης, ου, ὁ, Euphrantides, vates Atheniensium, tempore expeditionis Xerxis. Plut. Themist. c. 13, Aristid. c. 9, Tzetz. Exeg. Il. p. 109, 2. Ϊ]

[Εὐφραντικὸς, ἡ, ὸν, Jucundus, Exhilarans. Athen. 13, p. 608, A : Οὐδέν ἐστιν ὀφθαλμῶν οὕτως εὐφραντικὸν ὡς γυναικὸς κάλλος. Scholl. Soph. Aj. 422, Eur. Or. 211, 1054, Hec. 811. « Athan. vol. 1, p. 100. » Kall. Εὐφραντικὴ, Genialis, Gl. Feminini forma masc. errore librarii ponitur in schol. Flor. Eur. Hec. 530, ubi χοὰς κηλητηρίους explicatur εὐφραντικούς. ‖ Adv. Εὐφραντικῶς, Cum gaudio. Pseudo-Chrys. Hom. 27, vol. 7, p. 324, 14 : Πρὸς ἑαυτὸν εὐφρ. λογιζόμενος. Sbag.]

[Εὐφραντικὸς, ὁ, Euphranticus, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 284, p. 393, 39. L. Dind.]

[Εὐφραντικῶς. V. Εὐφραντικός.]

[Εὐφραντοποιὸς, ὁ, ἡ, Hilaritatem faciens, afferens.

Schol. Aristoph. Pac. 519 : Ὦ πότνια βοτρυόδωρε) εὐφραντοποιέ.]

[Εὔφραντος, ὁ, ὀν, Jucundus. Schol. Eur. Or. 221 : Ἡ μεταβολὴ πάντων εὐφραντὸν πρᾶγμα ὑπάρχει. Kall. Id. ad Phœn. 399 : Ἡδονὴν ἡδεῖαν καὶ εὐφραντήν· Hec. 406 : Ἡδίστην) εὐφραντήν. Herodian. Epim. p. 179 : Ἥστος, ὁ εὐφραντός. L. D. Diog. L. 10, 6 : Τιμοκράτης ἐν τοῖς ἐπιγραφομένοις Εὐφραντοῖς. Gl. Dorv. Arist. Pl. 806. De qua erravit Schæfer. ad schol. Apoll. p. 236, εὐφραντικὸν scribendum contendens. || « Adv. Εὐφραντῶς, Jucunde. Moschop. Il. σχεδ. p. 182 med. » Boiss.]

[Εὐφράνωρ, ορος, ὁ, Euphranor, n. pictoris apud Pausan. 1, 3, 4. Aliorum in inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 298, col. 1, 45; 332, col. 1, 9; 384, col. 1, 11, et alibi, in numo Rhodi ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 421, 200. Conf. Apollon. De adv. p. 546, 17. ᾱ L. D.]

Εὐφρασία, ἡ, Gaudium, Lætitia. Aliis, Honestum gaudium. [Hesych. v. Δαῖτος, Etym. Gud. v. Καχλιάρων. Stob. Serm. 5, p. 155 Sch. « Zoroaster in Notit. Mss. vol. 11, part. 2, p. 183. » Boiss. Melamp. p. 466. Wakef. Jo. Chrys. Serm. 85, vol. 6, p. 813, 21 : Ἄρτος καὶ οἶνος τοῦ σώματός ἐστι τροφὴ καὶ εὐφρασία. Seager. Geopon. 1, 8, 2. Epulatio, Visceratio, Gl. V. Εὐφρανσία.]

[Εὐφράσιος, ὁ, Euphrasius, n. viri apud Euagrium H. E. 4, 4 et 5. L. Dind.]

[Εὔφραστος, ὁ, ἡ. HSt. in Δύσφραστος, quod vertit Qui vix explicari potest, Vix explicabilis :] Cui contr. Εὔφραστος. Sed hoc in VV. LL. affertur ex Dionys. P. [171 : Νῦν δέ τοι ἠπείρου μυθήσομαι εἶδος ἁπάσης, ὄφρα καὶ οὐκ ἐπιδεῖν περ ἔχοις εὔφραστον ὀπωπήν] pro εὔγνωστος et Certus. [Aristot. Rhetor. 3, 5 : Ὅλως δὲ δεῖ εὐανάγνωστον εἶναι τὸ γεγραμμένον καὶ εὔφραστον.]

[Εὔφραστος, ὁ, Euphrastus, sec. Suidam v. Θεόφραστος dictus ab Aristotele Theophrastus διὰ τὸ θείως φράζειν, ab eodemque postea Θεόφραστος.]

[Εὐφρᾶτᾶς, ᾶ, ὁ, Euphratas, n. viri ap. Theodoret. H. E. 2, 9, Suidam v. Μένανδρος Προτίκτωρ. L. Dind.]

[Εὐφράτης, ου, ὁ, Euphrates, Il. V. HSt. paullo post. || N. philosophi, de quo v. Fabric. B. G. vol. 3, p. 173, 562, et Εὐφράντης. Syracusani, Callimachi poetæ soceri, ap. Suidam v. Καλλίμαχος. Alius ap. Dioscoridem Anth. Pal. 7, 162, 1. || Ἰχθὺς int. Hesychius, de qua interpret. v. conjecturas interpretum. Mediam produci constat ex locis poetarum et forma Ion., de qua HSt. :] Εὐφρήτης, Ion. [ap. Herodot. 1, 180, etc.] et poetice [ap. Antipatr. Anth. Pal. 9, 297, 1, Oppian. Cyn. 1, 276, Nonnum Dion. 23, 82] dicitur ὁ Εὐφράτης, Euphrates, flumen Armeniæ sive Mesopotamiæ. [Corripi putabat Theodosius De grammat. p. 111, 20. Est autem forma Attica ap. Xenophontem et ceteros historicos et geographos.]

[Εὐφρατησία, ἡ, Regio ad Euphratem. Theodoreti Epist. vol. 4, p. 1291. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 121, A, xxviii. L. Dind.]

[Εὐφράτις sec. Etym. M. p. 157, 51, dicta Assyria s. Babylonia. Quod scribendum Εὐφρατὶς, ut est ap. Steph. Byz., etiam gent. Εὐφρατίτης ponentem.]

[Εὐφρατίων, ωνος, ὁ, Euphration, n. viri ap. Theodoret. H. E. 2, 15, p. 91, 38, Morell. Bibl. Manuscr. p. 227. αῖ L. Dind.]

[Εὔφριλλος, ὁ, Euphrillus, n. viri in inscr. Thasia ap. Bœckh. vol. 2, p. 183, n. 2161, 2. L. Dind.]

Εὐφρονέω, pro εὐφρονῶ, ap. Hom., Prudens sum, Prudentia valeo. Il. A, [73] et alibi : Ὅς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν, schol. καλῶς φρονῶν, itidemque Hesych. Quidam vero accipiunt pro Bene cupiens, Benevolus. Affertur itidem Εὐφρονέω conjunctim scriptum, pro Prudens sum : tum ex Suida, quem consule, tum ex Aristoph. Nub. [562] : Εὐφρονεῖν δοκήσετε. Potius tamen, atque adeo passim, invenitur scriptum disjunctim, ut et scripsi infra in Φρονῶ. [Atque ita semper scribendum apud Atticos, etiamsi Epicis conceditur scriptura conjuncta participii, ut aliorum ejusmodi participiorum, quæ jam antiquitus coaluisse cum particula ostendit n. pr. Εὐκτίμενος.] Ceterum legitur etiam Εὐφρονιῶν ap. Hesych., si modo caret mendo hæc lectio, i. valens q. εὖ φρονῶν. [Pro εὖ φρονέων, ut conjicit Heinsius. Manetho 1, 233 : Οἱ δὲ καὶ εὐφρονέοντες ... πίπτουσιν.]

Εὐφρόνη, ἡ, a veteribus dicta fuit ἡ νύξ, Nox, quod putarent multum πρὸς εὕρεσιν τῶν ζητουμένων καὶ σκέψιν conferre τὴν ἡσυχίαν καὶ τὸ ἀπερίσπαστον, inquit Plut. Il. πολυπραγμ. [p. 521, D, Eust. Il. p. 168, 3; 1140, 64, et Etymologica, quorum in M. additur interpr. ὁ χρησμός. Quod fort. ex sequente λογισμὸς natum. Ἐπίθετον τῆς νυκτὸς dicit Suidas.] Sic idem Plutarch. Symp. 7, 9 [p. 714, C] tradit discessuros ex convivio et cubitum se collaturos τῷ Ἑρμῇ πυμάτῳ σπένδειν, ὡς γοῦν παρόντι καὶ ἐπισκοποῦντι τῷ φρονιμωτάτῳ θεῷ· quin vetustissimos Græcos ostendere volentes ne Mercurio quidem indigere Bacchum, ὡς αὐτὸν εὐβουλῆ, noctem propter ipsum appellasse εὐφρόνην : atque adeo apud Plat. esse νυκτερινὸν σύλλογον τῶν ἀρίστων καὶ πολιτικωτάτων ἀνδρῶν, ἐφ' ὃν ἀναπίμπεται τὰ μέγιστα καὶ πλείστης ἄξια φροντίδος. Inde procul dubio et prov. Ἐν νυκτὶ βουλή, In nocte consilium, Noctu consilium : de quo v. Erasm. Adag. Et ap. Hom. Agamemnoni dicitur, Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. Legitur porro hoc εὐφρόνη non apud poetas solum, ut apud Hesiod. [Op. 558] : Μακραὶ γὰρ ἐπίρρυθοι εὐφρόναι εἰσὶ, [Pindarum, Tragicos et alios,] sed etiam in prosa, ut ap. Suidam : Ταύτην μὲν τὴν εὐφρόνην οὕτως ἔμεινα. [Hippocr. p. 588, 42 : Δύο ἡμέρας καὶ δύο εὐφρόνας· 1275, 32 : Ἡμέρην καὶ εὐφρόνην. Et sæpius ap. Herodotum, ut 7, 12 etc.] Hesychio vero εὐφρόνη est non solum νύξ, sed etiam εὐφροσύνη, Lætitia, Hilaritas. [Sic dicitur Δυαφρόνη et Δυσφροσύνη.]

[Εὐφρόνη, ἡ, Euphrone, n. mulieris in Epim. Hom. in Crameri Aned. vol. 1, p. 180, 13, ap. Theognostum ib. vol. 2, p. 348, 29. L. Dind.]

[Εὐφρόνησις, unde εὐφρονήσει ap. Aq. Ps. 77, 72 in Catena PP. GG. in Ps. vol. 2, p. 630, pro ἐν φρονήσει, ut conjicit Schleusn. Lex. V. T.]

[Εὐφρονίδης, ὁ, Noctis filius. Epigr. Anth. Pal. App. n. 281, 6 : Ἴσις, ἣν τέκεν Οὐρανὸς Εὐφρονίδης ἐνὶ κύμασι πόντου μαρμαρέοις.]

[Εὐφρονίδας, α, ὁ, Euphronidas, Corinthius ap. Suidam v. Ἀριστοφάνης Βυζάντιος. ᾶ]

[Εὐφρόνιον, ἡ, Euphronium, n. mulieris ap. Aristænet. p. 89. L. Dindorf.]

[Εὐφρόνιος, ὁ, Euphronius, n. viri in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 501, n. 643, ap. Plat. Theæt. p. 144, 6, ap. Alciphr. Ep. 1, 35, episcopi Antiochiæ ap. Socrat. H. E. 1, 24, ubi v. Vales. Aliorum alibi. L. Dindorf.]

[Εὐφρονίσκος, ὁ, Euphroniscus, n. viri in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 757, n. 1574, 24. L. Dind.]

[Εὐφρόνως. V. Εὔφρων.]

Εὐφροσύνη, et Ἐὐφροσύνη, ἡ, Lætitia [Gl.], Hilaritas, Voluptas animi. Hom. Od. Υ, [8] : Ἀλλήλῃσι γέλωτα καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι. [Pind. Nem. 4, 1 : Εὐφροσύνα πόνων ἰατρός· et alibi sæpe. Anth. Pal. 9, 375, 6 : Ὅττι μιν αὐξομέναν ἐσθέσιν εὐφροσύναν.] Et plur. εὐφροσύναι ap. Eund. [Z, 156. Æsch. Prom. 537 : Φαναῖς θυμὸν ἀλδαίνουσαν ἐν εὐφροσύναις. Eur. Bacch. 376 : Βρόμιον τὸν παρὰ καλλιστεφάνοις εὐφροσύναις δαίμονα πρῶτον μακάρων. Agathias Anth. Pal. 4, 3, 132 : Εὐφροσύνας Βάκχοιο. Forma soluta Hom. Od. Ζ, 155 : Μάλα πού σφισι θυμὸς αἴνῃ εὐφροσύνῃσιν ἰαίνεται· Ψ, 52 : Ὄφρα σφῶιν εὐφροσύνης ἐπιδῆτον ἀμφότεροι φίλον ἦτορ. Inscr. ap. Burckhardt. *Reisen in Syrien* vol. 1, p. 179 ed. Gesen. n. 6 : Ἐὐφροσύνην τε καὶ ὄλβον.] Xen. quoque utitur hac voce, licet sit ποιητικωτέρα, et quidem non in singulari, sed in plurali etiam ipse : Cyrop. 8, [1, 32] : Προπαντῶν ἐθέλων αὖν τῷ καλῷ τῶν εὐφροσυνῶν. Affertur ex Eod. [Apol. 8], ἔρημος εὐφροσυνῶν. [Sæpius est etiam apud Platonem et Demosthenem aliosque. Cum genit. gramm. in Crameri An. vol. 4, p. 406, 19 : Καὶ οἱ μάντεις δι' εὐφροσύνην τοῦ Ἀπόλλωνος δάφνας ἤσθιον.] Est vero Εὐφροσύνη et n. pr. unius e Gratiis, ap. Hesiod. Theog. [909, Orph. H. 59, 3. Mulieris in inscr. Catinensi in Castelli Inscr. Siciliæ nova collect. p. 137, xviii, Syracusana p. 248, xxvi, Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 519, n. 813, Hermionensibus ibid. p. 596, n. 1207; 598, n. 1211, iii, 18. Meretricis ap. Athen. 13, p. 583, E. Aliarum ap. Theodorum Stud. in Epistolis et alibi. ῠ L. Dind.]

Εὐφρόσυνος, ὁ, ἡ, [ut Judith. 14, 9 : Φωνὴ εὐφρό-

συνος. Theodor. Stud. p. 413, B: Βασιλεία... χαρμόσυνος, εὐφρόσυνος. Nicarchus Anth. Pal. 5, 40, 6: Εἰς ποίην ἀκτὴν εὐφρόσυνον γέγονας. Et ῆ, ον, ut in scolio ap. Athen. 15, p. 694, D: Γελάσειας, ὦ Πὰν, ἐπ' ἐμαῖς εὐφροσύναις ταῖσδ' ἀοιδαῖς ἀειδε (liber unus ἄοιδε) κεχαρημένος. Sic enim hæc scripta in libris, temere repetito, ut videtur, ex ἀοιδαῖς vocabulo ἄειδε. Orph. H. in Noctem 2, 5: Εὐφροσύνη, τερπνὴ, φιλοπάννυχε, μῆτερ ὀνείρων. Eustathii opinionem de adjectivorum in συνος forma in συνη, ut ipse putat, nulla, Il. p. 918, 48, non omnino veram esse alibi mihi dicendum erit. L. D.], Lætitiam afferens s. Hilaritatem, Ex quo lætitia oritur. Εὐφρόσυνον Dioscoridi dicitur Buglossum, pro quo Plin. dicit Animi voluptates augens; nam pro his Diosc. verbis, 4, 128, de buglosso; Φύλλον ἔχει ὅμοιον βοὸς γλώσσῃ, ὅπερ καθιέμενον εἰς τὸν οἶνον, εὐφρόσυνον δοκεῖ εἶναι, habet Plin. 25, 8: Buglossos, boum linguæ similis: cui præcipuum, quod in vinum dejecta, animi voluptates auget, et vocatur Emphrosynon [Euphrosynon HSt. MS. Vind. Eust. Opusc. p. 91, 50: Ἐκεῖνοι τὸν οἰκτρὸν φίλον διασπαράττουσι χαίροντες, μενῶν γε μέλποντες εὐφρόσυνα· 167, 11: Εἰς καρδίας ἥδυσμα εὐφρόσυνον τοῖς ψάλλουσιν. Memoratur εὐφρόσυνος etiam ab Herodiano Epimer. p. 216.] Adv. Εὐφροσύνως, Hilare. Theognis 766: Νόσφι μεριμνάων εὐφρ. διάγειν.]

[Εὐφρόσυνος, ὁ, Euphrosynus, n. viri, in inscrr. Atticis ap. Bœckh. vol. 1, p. 329, n. 192, col. 1, 12; p. 368, n. 266, 5, et aliis, ap. Morell. Bibl. Manuscr. p. 231. L. Dind.]

[Εὐφροσύνως. V. Εὐφρόσυνος.]

[Εὔφρουρος, ὁ, ἡ, Bene custodiens. Oppian. Hal. 5, 621: Ὡς οἵ γ' ἐνδυκέως κομιδὴν εὔφρουρον ἔχουσι. Εὐφύλακτον schol. Ἔμφρουρον liber unus. L. Dind.]

[Εὐφρὼ, οῦς, ἡ, Euphro, n. mulieris, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 537, n. 955, in epigrr. Hedyli Anth. Pal. 5, 161, 1, Luciani 6, 17, 3. Samiæ in epigr. Archiæ ib. 39, 1. L. Dind.]

Εὔφρων, ονος, ὁ, ἡ, et Ἐύφρων, dissoluta diphthongo, q. d. Cui mens bene se habet. Nam qui lætus est et hilaris, ei mentem bene se habere, videor mihi posse dicere. Solet alioqui reddi Lætus, Hilaris. Hom. [Il. O, 99: Εἴπερ τις ἔαινται εὔφρων·] Od. P, 531: Ἐπεὶ σφίσι θυμὸς ἔὔφρων. Sic ex Soph. affertur pro Lætus [Aj. 705]: Ἐμοὶ ξυνείης διαπαντὸς εὔφρων. [Aristoph. Thesm. 1148: Ἥκετ' εὔφρονες ἥλαοι, πότνιαι, ἄλσος ἐς ὑμέτερον· Lys. 1282: Ἐπὶ δὲ δίδυμον ἀγέχορον ἵππιον εὔφρονα. V. infra. Aptius hic commemoratur Soph. fr. Terei ap. Stob. Fl. 68, 19, 6: Ὅταν δ' ἐς ἥβην ἐξικώμεθ' εὔφρονες, ὠθούμεθ' ἔξω, de puellis.] Sed plerumque pro Lætitiam afferens, Exhilarans. Il. Γ, 246: Καὶ οἶνον ἔὔφρονα καρπὸν ἀρούρης, ubi ab Eust. ἔὔφρων exp. ὁ εὐφραντικὸς, item μελιηδὴς, quod ex alio ejusd. poetæ l. vel potius ex aliis ll. sumit. Sic Hesiod. [Op. 774]: Εὔφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι. Itidemque ap. Soph. [Aj. 420]: Ὦ Σκαμάνδριοι γείτονες ῥοαὶ Εὔφρονες Ἀργείοις, exp. εὐφροσύνην ποιοῦσαι διὰ τὸ ποτόν. [Æsch. Ag. 806: Εὔφρων πόνος τῷ τελέσαντ· 1577: Ὦ φέγγος εὔφρον ἡμέρας δικηφόρου. Eur. Alc. 590: Χαίρουσ' εὐφρονι μολπᾷ· Tro. 547: Βοὴν ἐμελπον εὔφρονα· Cycl. 505: Ὑπάγει μ' ὁ χόρτος εὔφρων ἐπὶ κῶμον ἥρος ὥραις.] Ab Hesych. εὔφρων exp. ἡδὺς, et αἰδέσιμος, et ἥλαρὸς, et καλόφρων. Redditur etiam Benevolus, sed absque exemplo. Fuerit certe hac in signif. oppositum τῷ κακόφρων: qua de re dicam et in Καλόφρων. [Pind. Ol. 2, 16: Ὦ Κρόνιε παῖ Ῥέας... εὔφρων κάμισον· 4, 13: Θεὸς εὔφρων εἴη... εὐχαῖς· Nem. 5, 38: Ἔνθα μιν εὔφρονες ἥλαι δέχονται· 7, 67: Ὁ δὲ λοιπὸς εὔφρων ποτὶ χρόνος ἕρποι· Ol. 2, 40: Τὸν εὔφρονα πότμον· 7, 63: Γαῖαν ἀνθρώποισι καὶ εὔφρονα μήλοις· Pyth. 4, 196: Ἁματά τ' εὔφρονα. Æsch. Eum. 1034: Ὑπ' εὔφρονι πομπᾷ. Nam ita corrigendam videri librorum scripturam εὐθύφρονι diximus in Εὐθύφρων. Sic idem Pers. 627: Ἡμεῖς δ' ὕμνοις αἰτησόμεθα φθιμένων πομποὺς εὐφρονας εἶναι κατὰ γαίας. Ib. 772: Θεὸς γὰρ οὐκ ἠχθήρεν, ὡς εὔφρων ἔφυ· Eum. 631: Ἀπὸ στρατείας γάρ μιν ἡμποληκότα τὰ πλεῖστ' ἄμεινον εὔφροσιν δεδεγμένη, quod dicitur absolute et vertendum est Bonis verbis. Ib. 992: Τάσδε γὰρ εὐφρονας εὐφρονες ἀεὶ μέγα τιμῶντες, καὶ γῆν καὶ πόλιν ὀρθοδίκαιον πρέψετε πάντες διάγοντες· 1030: Ὅπως ἂν εὔφρων ἡδ' ὁμιλία χθονὸς τὸ λοιπὸν εὐάνδροισι συμφοραῖς πρέπῃ· Suppl. 20: Τίν' ἂν οὖν χώραν εὔφρονα μᾶλλον τῆσδ' ἀφικοίμεθα; 640: Ψῆφον δ' εὔφρον' ἔθεντο· 971: Τοῦ γὰρ προτέρα μῆτις ὅπου χρὴ σώματα ναίειν καὶ τόπος εὔφρων· Cho. 109: Φθέγγου χέουσα σεμνὰ τοῖσιν εὔφροσιν· Ag. 263: Κλύσιμ' ἂν εὔφρων· 797: Εὔφρονος ἐκ διανοίας. Soph. El. 162: Διὸς εὔφρονι βήματι μολόντα τάνδε γᾶν Ὀρέστην. Apoll. Rh. 2, 718: Ὁμονοίης ἔὔφρονος· 4, 1411: Δαίμονες... ἔὔφρονες. Strato Anth. Pal. 12, 231, 3: Εὔφρονα νεκρόν. Sæpe confunditur cum ἔμφρων, ut in ll. nonnullis Æschyli et aliorum quos in Ἔμφρων indicavimus.] Invenitur autem Εὔφρων et n. propr. [Sicyonii ap. Xenoph. H. Gr. l. 7. Comici Atheniensis, de quo v. Suidas. Aliorum ap. Demosth. p. 948, 17, in epigrr. Apollonidæ Anth. Pal. 6, 238, 1, Antipatri 7, 464, 8, Herachii 465, 5, Aristodici 473, 2, et ap. Pausaniam. Confusum cum Εὐθύφρων ap. Diog. L. 1, 107, collato Suida v. Ἡρακλείδης. L. Dind.]

|| Εὐφρόνως exp. et Hilariter et Prudenter. [Priori signif. Pind. Pyth. 10, 40: Ἐλπινάζοισιν εὐφρόνως. Altera Æsch. Ag. 351: Γύναι, κατ' ἄνδρα σώφρων· εὐφρόνως λέγεις. Dio Cass. 79, 6: Σωφρόνως καὶ εὐφρ. Plut. Mor. p. 102, F: Οὐδὲ τὰς εὐπραγίας ἂν εὐφρ. φέρειν δύναιντο καὶ μετρίως. Legendum apud omnes Ἐμφρόνως, quod Æschylo restituit Abreschius, et alibi temere ab librariis in εὐφρόνως mutatum notavimus in illo p. 945, E. || Tertia, qua est Benevole, Æsch. Ag. 849: Ὅτῳ δὲ καὶ δεῖ φαρμάκων παιωνίων, ἤτοι κέαντες ἢ τεμόντες εὐφρόνως πειρασόμεσθα πῆμ' ἀποστρέψαι νόσου· Pers. 837: Ἀλλ' αὐτὸν εὐφρόνως σὺ πρᾴνων λόγοις. Eur. Hipp. 793: Οὐ γάρ τί μ' ὡς θεῶν ἀξιοῖ δόμος πύλας ἀνοίξας εὐφρόνως προσεννέπειν. Et comparativo Phalaris Epist. 2, p. 8: Εὐφρονέστερον δεξάμενος τὴν τῶν συμβουλεύοντος πατρὸς εὔνοιαν. L. Dind.]

[Εὔφρων, ονος, ὁ, Euphron. V. Εὔφρων.]

Εὐφυγία, ἡ, Fugæ facilitas s. commoditas. Polyb.: Διὰ τὴν τόπου εὐφυγίαν [εὐφυίαν, quod v.].

[Εὐφύεια. V. Εὐφυία.]

[Εὐφυεστάτως. V. Εὐφυῶς.]

Εὐφυὴς, ὁ, ἡ, Qui natura habilis est ad aliquid, s. aptus, Qui hoc a natura habet ut sit ad hanc vel illam rem habilis. Et q. d. Bene natus ad rem aliquam: quo nos modo dicimus, *Un homme bien né*, sed absque adjectione. Latini certe potius Natus ad aliquam rem dicunt, quam Bene natus: respondetque particip. Natus participio πεφυκώς. In VV. LL. redditur, Industrius, Ingeniosus, [Ingenuus huic additur in Gl.] Facilis, Commodus, Natura valens. Item, Qui amœno acrique ingenio est, ex Gellio. Ibid., Εὐφυὴς πρὸς ἀρετὴν, ex Plut. Sol. [c. 29], Bene a natura institutus ad virtutem. [De eo qui mentis et ingenii sui virtutes naturæ debet, quatenus oppositus est is qui labore et industria partas illas facultates auxit, Plut. Demosth. c. 8: Ἐκ τούτου δόξαν εἶχεν ὡς οὐκ εὐφυὴς ὢν, ἀλλ' ἐκ πόνου συγκειμένη δεινότητι καὶ δυνάμει χρώμενος. Ernest. Lex. rhet. Cum πρὸς conjungit etiam Plato Reip. 5, p. 455, B: Τὸν μὲν εὐφυῆ πρός τι εἶναι, τὸν δὲ ἀφυῆ· C: Τὸν εὐφυῆ πρὸς ἕκαστα. Isocr. p. 47, B: Πρὸς τὰς τέχνας εὐφυεστάτους ὄντας. Polyb. 1, 74, 1: Ἅννων περὶ τὰς παρασκευὰς ἐνδεχομένως ἐγίγνετο· καὶ γὰρ ἦν πρὸς τοῦτο τὸ μέρος εὐφυής· 19, 12: Νομίσας ἔχειν εὐφυῆ καιρὸν πρὸς σωτηρίαν· et similiter alibi. In contrariam partem Aristot. De generat. an. 2, 8: Ὑπάρχοντος ἑκατέρου εὐφυοῦς πρὸς ἀγονίαν, et ibid.: Εὐφυὴς πρὸς τὴν ἀγονίαν. Cum præp. εἰς Plato Leg. 5, p. 728, C: Ψυχῆς ἀνθρώπῳ κτῆμα οὐκ ἔστιν εὐφυέστερον εἰς τὸ φυγεῖν τὸ κακόν· Protag. p. 327, C: Εὐφυέστατος εἰς αὔλησιν. Dionys. A. rh. 6, 2: Εὐφυὴς εἰς πάντα. Cum περὶ schol. Pind. Nem. 7, 79: Οὐ πρὸς πάντα πάντες εὐφυεῖς ἐσμεν, ἀλλ' ἄλλοι περὶ ἄλλα.] Sed ex iis, quæ tum in ἀφυὴς dixi, tum hic dicturus sum, delectum harum interpretationum habere facile quivis poterit. Et ap. Aristot. Eth. 3, 5, εὐφυὴς quidam interpr., Bene a natura informatus, factus beneque compositus natura. V. totum illum Aristot. l., quod ibi sit etiam ἔφυ, et καλῶς πεφυκέναι. Quod vero ad illam Gellii interpr. attinet, i. e. quæ tanquam ex Gellio affertur, videtur certe Vir amœno acrique ingenio, minus late patere quam εὐφυής. Quod si quis εὐφυὴς, sed infinitivo junctum, habere desiderat Latine ab illo ipso redditum, sciat

cum hæc Æschinis verba [p. 25, 41]: Ἄνδρα λέγειν μὲν οὐκ εὐφυᾶ, τὰ δὲ κατὰ πόλεμον λαμπρὸν, καὶ πρὸς δικαιοσύνην καὶ ἐγκράτειαν διαφέροντα, Lat. hisce exprimere voluisse, Virum fortitudine atque justitia præter alios præstantem, sed inopi lingua et infacundum. Invenitur et accusativo junctum, subaudita sc. præp. κατὰ, ut ap. [Plat. Reip. 3, p. 409, E: Τοὺς εὐφυεῖς τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς] Isocr., Εὐφυέστατος ὢν τὴν γνώμην [φύσιν, p. 196, E]. Idem alioqui sine adjectione usus est, quum alibi, tum in Or. adversus Sophistas: Αἱ μὲν γὰρ δυνάμεις καὶ τῶν λόγων καὶ τῶν ἄλλων ἔργων ἁπάντων ἐν τοῖς εὐφυέσιν ἐγγίγνονται καὶ τοῖς περὶ τὰς ἐμπειρίας γεγυμνασμένοις. Qui l., quantum ad illa verba attinet, quibus dicendi facultatem ἐν τοῖς εὐφυέσιν ἐγγίγνεσθαι ait, cum illo Æschinis magnam, quod ad hujus vocabuli usum, affinitatem habet. [Xen. Comm. 1, 6, 13: Ὅστις, ὃν ἂν γνῷ εὐφυᾶ ὄντα, διδάσκων ὅτι ἂν ἔχῃ ἀγαθὸν, φίλον ποιεῖται· 2, 9, 4: Οὐ γὰρ ἦν οἷος ἀπὸ παντὸς κερδαίνειν, ἀλλὰ φιλόχρηστός τε καὶ εὐφυέστερος ἢ ὡς ἀπὸ τῶν συκοφαντιῶν λαμβάνειν, pro quibus nihili est quod nunc legitur ἔχῃ ῥᾷστον εἶναι ἀπὸ τῶν συκοφαντῶν λαμβάνειν. 3, 9, 3: Καὶ τοὺς εὐφυεστέρους καὶ τοὺς ἀμβλυτέρους τὴν φύσιν. Et superlativo 4, 1, 4]. Plato Rep. 2, [p. 365, C] quum dixisset εὐφυεῖς, subjunxit, Καὶ ἱκανοὶ ἐπὶ πάντα τὰ λεγόμενα ὥσπερ ἐπιπτάμενοι, συλλογίσασθαι ἐξ αὐτῶν. [Idem Conv. p. 209, B: Ψυχῇ εὐφυεῖ· Reip. 6, p. 491, E: Τὰς ψυχὰς τὰς εὐφυεστάτας. Et similiter alii multi, quorum nonnullos indicat Valcken. l. infra citando.] Ap. Plut. legitur εὐφυὴς νέος, ubi voci εὐφυὴς illam Gallicam interpr., cujus supra memini, aptissime dare possimus. Ita enim vulgo dicimus, *Un jeune homme bien né.* Plut. locus est hic [Mor. p. 81, D]: Ἀλλὰ καὶ προσαγορευθεὶς ὑφ' ἑτέρου ταύτῃ τῇ προσηγορίᾳ πράσειεν ἂν εὐφυὴς νέος, ὥστ' εἰπεῖν, μεθύσας καὶ ὑποπλησθεὶς ἐρυθήματος. Ubi quod scribit ὑποπλησθεὶς ἐρυθήματος, optime convenit ei de quo dicimus, *C'est un jeune homme bien né.* Dicimus quidem præterea *Qui est de bonne nature*, sive de juvene, sive de viro loquamur; sed, ne quis fallatur, sonvenit quidem melius illud loquendi genus cum Græco verbo εὐφυὴς, quatenus ei per omnia respondet, et nomen nomine exprimit: sonat enim εὐφυὴς q. d. εὖ φυῆς ἔχων, i. e. εὖ ἔχων τῆς φύσεως: verum aliud significat nobis *Un homme de bonne nature.* Potiusque cum εὐφυὴς significatione conveniret quod dicimus *Un homme d'un bon naturel.* Latine quidem certe εὐφυὴς νέος apte redditum iri existimo, Juvenis bonæ indolis, Bona indole præditus juvenis, ut legimus ap. Cic., Adolescentibus bona indole præditis sapientes senes delectantur. Sed venio ad quendam magis peculiarem hujus vocis εὐφυὴς usum, cujus meminit Hesych. Ei enim εὐφυὴς inter alia, est ὁ ἐξ ἑτοίμου λέγων καὶ σκώπτων. [Eust. Od. p. 1530, 43. Ἀττικοὶ τὸν σκωπτικὸν εὐφυῆ ἐκάλουν κατά τινας. Ruhnk. Hist. crit. oratorum Græcorum p. 151: « Εὐφυὴς apud Atticos significat Dicacem, Facetum. Gr. Ms. in Bibl. Reg.: Εὐφυὴς καὶ εὐμαθὴς διαφέρει. Εὐμαθὴς μὲν ὁ καλῶς μανθάνων· εὐφυὴς δὲ ὁ πανοῦργος καὶ σκώπτης. Sic etiam Ammonius, ubi Valckenar. docte explicuit hanc vocis potestatem. Plut. Demosth. c. 25: Οἱ εὐφυεῖς χλευάζοντες ... ἔφραζον. » Alia ejusdem exx. v. ap. Wyttenb. ad Mor. p. 47, E. Theopompus ap. Athen. 6, p. 260, C: Τῶν ἀνθρώπων τοῖς εὐφυέσι καλουμένοις καὶ τοῖς τὰ γέλοια λέγουσι καὶ ποιοῦσι.] In qua expos. meminisse oportet illius Æschinis l., quem a Gellio redditum esse docui, nec non l. Isocr., in quo dicit τὰς δυνάμεις τῶν λόγων ἐν τοῖς εὐφυέσιν ἐγγίγνεσθαι. Est tamen minus generalis hæc, quæ ab Hesych. affertur, vocabuli εὐφυὴς signif. Quam ne quis in dubium revocet, sciat ipsiusmet Isocr. testimonio comprobari, et quidem diserte sui sæculi homines ita illo usos esse dicentis. Extat autem in Areop. l. is, quo illud testatur [p. 149, D]: Καὶ τοὺς εὐτραπέλους δὲ καὶ σκώπτειν δυναμένους, οὓς νῦν εὐφυεῖς προσαγορεύουσιν, ἐκεῖνοι δυστυχεῖς ἐνόμιζον· quum antea dixisset, Σεμνύνεσθαι δὲ ἐμελέτων καὶ οὐ βωμολοχεύεσθαι. [Id. Antid. p. 490, § 303: Τοὺς βωμολοχευομένους καὶ σκώπτειν καὶ μιμεῖσθαι δυναμένους εὐφυεῖς καλοῦσι.] Eust. quoque signif. hujus meminit, sed tanquam in dubio relinquens. Postquam enim dixit Homeri posteros εὐφυῆ appellasse eum etiam, qui est κατὰ νοῦν δεξιὸς (cui similes exposs. ex Eod. referam infra), subjungit, Atticos autem εὐφυῆ vocasse τὸν σκωπτικόν: sed addit κατά τινας. Equidem vel ille Isocr. l. hac de signif. dubitare nos minime sinit. Recte igitur Hesych. expos. illam nominis εὐφυὴς affert; sed viderint alii an probandæ sint itidem quatuor istæ, quas addit, μέτριος et σπουδαῖος, et ὡραῖος, et ἐπιτηδείος. [Μετρίως scribendum putabant Kusterus et Valckenarius Anim. ad Ammon. p. 88. Quibus ipsius Hesychii glossam Μέτριος, ἐπιτηδείως recte opposuit Albertus. Satis autem constat ap. Hesych. ceterosque lexicographos multas reperiri interpretationes vix ad singulos, unde glossas sumerent, locos accommodatas, minime ad vocabulum quodque in universum. Sed adjectivi εὐφυὴς explicationum ab Hesychio positarum omnium exempla sunt in iis quæ antea et postea notamus.] Mihi quidem certe, sicut et aliæ quamplurimæ ejusd. lexicographi, suspectæ sunt. Ac vereor profecto ne quæ ap. eum leguntur, non unius sed diversorum sint, qui non æque judicio valuerint. Nam fateor quidem multas ap. Hes. exposs. inveniri, quæ quum vix fide dignæ videantur, interdum tamen contingit ut in quosdam auctorum, et præsertim poetarum, locos postea incidamus, quibus aptissimas esse illas comperimus: et quoniam tam magnus scriptorum numerus periit, ex quorum etiam lectione petitæ erant, quæ ap. eum extant, exposs., ideo non temere vel eas, quæ παράδοξοι nobis esse possint, rejici debere: et hoc est profecto quod apud me considerans, multas ex illo petitas exposs. affero, quas alioqui silentio præterirem. Verum ut illud fateor, ita vicissim dissimulare nolo, fieri nullo modo posse ut pleraque vocabula tot tamque varias quæ apud eum leguntur exposs. admittant. Alioqui certe quamplurima Græca vocc. nullis certis finibus circumscriptas signiff. haberent. Quæ tamen non tam propter quatuor illas exposs., quam propter infinitas alias vocibus aliis datas, a me dicuntur. Et ne longe abeam, subst. εὐφυΐα, ex hoc εὐφυὴς factum, ab illo exp. non solum ὀξύτης, sed etiam γνῶσις. Atque hæc obiter a me dicta sint, quorum te subinde in legendis hujus lexicographi exposs. recordari velim. Unum addo, quod vel solum satis meam illam de isto Lexico sententiam comprobare videtur: sc. nullum in exposs. ordinem servari, sed contra iis, quæ inter se aut magnam aut aliquam saltem affinitatem habent, alias plane ab illis alienas interseri. Hoc enim meo quidem judicio, vel unum, satis comprobare potest quod dixi, sc. quæ ap. eum leguntur, non unius, sed diversorum esse, qui judicio non perinde valuerint. Ut autem ad quatuor illas exposs. redeam, eodem certe pertinent tres illæ, μέτριος, σπουδαῖος, ἐπιτηδείος: quæ si veraces sunt, εὐφυὴς talem signif. habens conveniet cum eo quod dicimus, *Un homme de bonne nature.* Hoc enim aliud esse quam *Un homme bien né*, admonui et paulo antea. Sed ab eo interjicitur una vox ab illarum trium significatione prorsus aliena (ut jam exemplo probem, quod modo de perturbato expositionum ordine dixi), sc. ὡραῖος: quæ quum diversa significet (sicut sc. ὥρα unde derivatur, non unam signif. habet), pro Formoso ab eo accipi credibile est, vel potius credendum est. Nam Eust. itidem, postquam dixit φυὴν esse interdum δεξιότητα σωματικὴν et εἰς ταυτὸν ἥκειν τῷ κάλλει, eamque εἶδος etiam dici, subjungit, hinc πρόσωπον εὐφυὲς vocari, sicut et μηροὺς εὐφυεῖς. Idem tamen alibi, sc. in Il. Δ, [147]: Τοῖοί τοι, Μενέλαε, μιάνθην αἵματι μηροὶ Εὐφυέες, κνῆμαί τε, ἰδὲ σφυρὰ καλ' ὑπένερθε, illud εὐφυέες exp. οἱ εὖ πεφυκότες, καὶ τῷ ὅλῳ σύμμετροι. Illud autem εὐφυὲς πρόσωπον ab Eur. [Med. 1198] dictum esse ait respiciente ad hos εὐφυεῖς μηρούς. [Iph. A. 1516: Εὐφυᾶ γε σώματος δέρην σφαγεῖσαν. Alexis ap. Athen. 13, p. 568, C: Εὐφυεῖς ὀδόντας ἔσχε. Tryphiodor. 53: Μήπω δ' εὐφυέεσσιν ἰουλίζων χροτάφοισιν. Dioscorides Anth. Pal. 5, 56, 6: Μαζοὶ εὐφυέες. Xen. Eq. 4, 3: Αυμαίνεται καὶ ταῖς εὐφυέσιν ὁπλαῖς. Lucian. Amor. c. 26: Οἱ εὐφυεῖς μηροὶ θριξὶν ὥσπερεὶ ῥυπῶντες. Quibus ll. reddere licet Pulchrum, ut ap. Cyrillum Al. vol. 1, part. 2, p. 4, C: Εὐπρεπεστάτη γὰρ λίαν ἡ ἐκκλησία, κόσμον ἔχουσα τὸν νοητὸν ... τὸν ἐν τῷ κρυπτῷ νοούμενον Ἰουδαῖον διὰ πλείστων ἡμῖν ὅσων ὡραϊ-

σμῶν εὐφυᾶ καὶ ἐξαίρετον ἀστεῖος ἐκφαίνοντα. V. supra et Εὐφυῶς in fine.] At vero ap. Homeri posteros, illis qui vocantur εὐφυεῖς, laudem ad animum pertinentem tribui: siquidem εὐφυεῖς dici tanquam εὖ πεφυκότας εἰς τὸ μαθεῖν. Atque ut hic εὐφυεῖς esse dicit (etenim ne hæc quidem, quamvis ad eam signif. cui primum locum dedi pertinentia, præterire libet), τοὺς εὖ πεφυκότας εἰς τὸ μαθεῖν, ita εὐφυίαν alibi esse tradit Homeri posteris τὴν εἰς μάθησιν δεξιότητα. [Unde distinguitur ab εὐμαθὴς a grammaticis supra citatis.] Sed magis placet tum quod ex eo attuli supra, εὐφυῆ esse τὸν δεξιὸν κατὰ νοῦν, tum quod ap. eum in eadem pagina aliquanto ante illa verba legitur: sc. εὐφυὴς esse τὸ δεξιὸν τοῦ ἤθους καὶ ἐπαγωγόν: quibus addit, pulcritudinem, quæ illud εὐφυὲς non habet, esse dictam ab antiquis ἕλλεπορ ἄτερ ἀγκίστρου νηχόμενον. Convenit alioqui cum illa priore expos. hæc quoque, quam alibi affert, quum loquens περὶ τῆς φυῆς quæ est κατὰ νοῦν, addit esse inde εὐφυῆς, quo significatur ὁ εὖ ἔχων τοιαύτης φυῆς εἰς τὸ εἶδέναι. De his autem exposs. tum ex iis quæ et ipse supra de signif. illius nominis εὐφυὴς dixi, tum ex iis quæ attuli exx., judicium ferri poterit: simulque judicari de interprett. quæ illi dantur in VV. LL., quas supra attuli. Ubi etiam annotatur, pro Industrio usurpari a Xenoph. de cane et equo. [Comm. 4, 1, 3: Τῶν ἵππων τοὺς εὐφυεστάτους ... τῶν κυνῶν τῶν εὐφυεστάτων. Aristot. H. A. 9, 1.: Αἱ Λάκαιναι κύνες αἱ θήλειαι εὐφυέστεραι τῶν ἀρρένων εἰσίν.] Equidem de homine dictum εὐφυὴς si Græce exponatur ὁ ἑαυτοῦ κατὰ νοῦν, sequendo unam ex illis exposs. Eustathii, Latine reddendum censeam, Naturali ad omnia ingenii dexteritate præditus: de qua interpretatione dicam et in Εὐφυΐα. Memineris autem, lector, in nomine Ἄφυὴς, interprett., quæ huic contrario Εὐφυὴς tribuuntur, imitari. || Venio ad aliam usum quem εὐφυὴς ap. Hom. habet, et quidem in quo, si Eustathio credimus, maxime proprie dicitur. Is extat Il. Φ, [243]: Ὁ δὲ πτελέην ἕλε χερσὶν Εὐφυέα, μεγάλην. Ubi εὐφυέα Bud. interpr. Virescentem, item Copiose succrescentem. Quarum interprr. posteriorem alteri præfero. Possumus autem reddere eodem sensu, Bene crescentem: ut vicissim Male crevisse dicuntur vesca farra ab Ovid. Quidam interpr. etiam Ubertim crescentem. Auctor brevium scholl. εὐφυέα exp. μεγάλην, quod valde miror, quum ipse poeta hoc adjectivum μεγάλην illi subjungat. Porro quod Eust. scribit, εὐφυέα hic maxime proprie usurpari, in eo non dubito quin ad verbum φύω potius quam ad nomen φυὴ respexerit: ad quod tamen propter præcedentes signiff. respiciendum mihi fuit. Sunt alioqui quædam ejusd. terminationis compp., quæ itidem a verbo potius signif. suam accipiunt. [Pollux 1, 235: Στέλεχος εὐφυές· 236: Κλάδοι εὐφυεῖς. Eurip. fr. Alcumenæ ap. schol. Ar. Ran. 93: Πολὺς δ' ἀνεῖρπε κισσὸς, εὐφυὴς κλάδος, χελιδόνων μουσεῖον. Oppian. Hal. 1, 603: Εὐφυέες τε νομαὶ καὶ ἀκύμονες ἀκταί· 4, 302: Θαλλοὺς ἐλαίης ὅττι μάλ' εὐφυέας. Ap. Theophr. H. Pl. 4, 2, 6: Ἔστι δὲ τὸ δένδρον ... οὐκ εὐφυὲς, ἀλλὰ παρεστραμμένον, Schneiderus contra libros, qui εὐφυὲς vel ἀφυὲς, intulit voc. alibi non repertum εὐθυφυές. Etym. M. p. 697, 14: Ἡ παρὰ τὸ φύω τὸ ἀναβλαστάνω ῥῦρ. Τί γὰρ πυρὸς εὐφυέστερον, ἡνίκα ἐπιλάβηται ὕλης; Aretæus p. 130, 30: Λίθων εὐφυῆ γένναν ἐς ἀγῶνον τρέψαι ἀδύνατον. || De rebus significatione figurata Aristoph. Thesm. 968: Εὐκύκλου χορείας εὐφυᾶ στῆσαι βάσιν. Et aliter Xen. Eq. 1, 7: Στέρνα πλατύτερα ὄντα καὶ πρὸς κάλλος καὶ πρὸς ἰσχὺν καὶ πρὸς τὸ μὴ ἐπαλλὰξ, ἀλλὰ διὰ πολλοῦ τὰ σκέλη φέρειν εὐφυέστερα. Plut. Mario c. 35: Εὐφυέστατον εὑρόντος ὄργανον Μαρίου πρὸς τὸν κοινὸν ὄλεθρον τὸ Σουλπικίου θράσος. || De locis opportunis Polyb. 1, 30, 15: Πόλεως Τύνητος, εὐφυοῦς ὑπαρχούσης πρὸς τὰς προκειμένας ἐπιβολάς· 20, 47: Εὐφυὴς ἦν ὁ τόπος ἐφεδρεῦσαι τῇ Βαβυλωνίᾳ. Eademque constr. Plut. Aristid. c. 11, Sull. c. 20.]

|| Εὐφυῶς, Cum naturali quadam ingenii dexteritate. In VV. LL. Ingeniose, [Facete huic add. Gl.] Scite, Acute: quæ interprr. hujus adverbii significationem cum aliorum multorum significationibus confundunt. Possumus certe, utendo periphrasi sumpta ex iis quæ de Εὐφυὴς dicta fuerunt, reddere Εὐφυῶς cum aliis modis, tum hoc, Ut decet eum qui bona indole præditus est, vel, Ut consentaneum est ei qui, etc. [Plato Reip. 3, p. 401, C: Τοὺς εὐφυῶς δυναμένους ἰχνεύειν τὴν τοῦ καλοῦ φύσιν. Plut. Mor. p. 46, A: Ὅταν γέροντι (dicenti ἐπιφωνῶσιν) Εὐφυῶς· 237, E: Εὐφ. ἐπιτίθεσθαι τοῖς καθεύδουσιν· 406, A: Ψυχαῖς οὐκ εὐφυῶς οὐδὲ ἑτοίμως πρὸς μουσικὴν ἐχούσαις. Idem Philopœm. c. 3: Ἐπεὶ παλαίειν εὐφυῶς ἐδόκει. Iamblich. V. Pythag. c. 5, p. 54 ed. Kiessl.: Εὐφ. καὶ εὐκινήτως ἐν τῷ γυμνασίῳ σφαιρίζοντα. Geopon. 10, 60: Κατεάξας τὸ ἀμύγδαλον εὐφυῶς· 12, 14, 1: Κίνησον εὐφυῶς. || Commode, Opportune. Polyb. 1, 11, 7: Νομίσας εὐφυῶς ἔχειν τὰ παρόντα πρὸς τὸ τοὺς βαρβάρους ὁλοσχερῶς ἐκβαλεῖν. Mauric. Strateg. p. 209: Ὥστε πρὸ τριῶν ὡρῶν τῆς ἡμέρας εὐφ. περιπατοῦντας εἰς τὸ μὴ συντρίβεσθαι φθάσαι πλησίον ... τοῦ τῶν ἐχθρῶν ἀπλήκτου. Eadem signif. de locis, Isocr. p. 63, B: Τῆς Εὐβοίας, ἣ καὶ πρὸς τὴν ἀρχὴν τὴν τῆς θαλάττης εὐφυῶς εἶχε. Polyb. 1, 56, 4: Πρὸς τὰς πελαγίους πνοιὰς εὐφυῶς κείμενος· 2, 3, 4: Τοὺς ὑπερδεξίους καὶ πρὸ τοῦ χάρακος εὐφυῶς κειμένους τόπους. Et sæpius ap. Diodorum. || Pulchre. Eumath. Ismen. p. 14: Τὰς κλίνας μυρρίναι πάντοθεν περιέσκεπον εὐφυῶς ἀναστεφάνωσαι· 34: Ὁ πλόκαμος εὐφυῶς περὶ τοὺς ὤμους ἤπλωται τῆς παρθένου. L. D.] Εὐφυῶς sequitur interdum et illam nominis εὐφυὴς signif., qua de arboribus usurpari docui: unde εὐφυέστερον φύει Bud. affert pro Copiosius crescit. [Comparativo Demosth. p. 1414, 1: Ὅσαις (φύσεσιν) ἐξ ἀρχῆς εὐφυέστερον τῶν ἄλλων ἔχειν ὑπῆρξε. || Εὐφυέστατος, Dexterrime. Tzetz. Hist. 8, 119. Elbkat.]

Εὐφυΐα, ἡ, Naturalis ingenii ad omnia dexteritas, Bona indoles. [Ingenium, Indoles, Gl.] Liv. [28, 18]: Tanta autem inerat comitas Scipioni, atque ad omnia naturalis ingenii dexteritas. Qua periphrasi Liv. vocis εὐφυΐα signif. exprimere voluisse, facile crediderim. Ideoque εὐφυὴς dixi mihi videri posse reddi itidem, Naturali ad omnia ingenii dexteritate præditus. Brevius quidem certe, sed non satis Latine fortasse diceretur, Qui natura, s. a natura, dextro ad omnia est ingenio. [Aristot. Rhet. 1, 16, Poet. c. 22. Id. Eth. Nic. 3, 7: Ἡ δὲ τοῦ τέλους ἕφεσις οὐκ αὐθαίρετος, ἀλλὰ φῦναι δεῖ ὥσπερ ὄψιν ἔχοντα, ᾗ κρινεῖ καλῶς καὶ τὸ κατ' ἀλήθειαν ἀγαθὸν αἱρήσεται· καὶ ἔστιν εὐφυὴς ᾧ τοῦτο καλῶς πέφυκεν· τὸ γὰρ μέγιστον καὶ κάλλιστον, καὶ ὃ παρ' ἑτέρου μὴ οἷόν τε λαβεῖν μηδὲ μαθεῖν, ἀλλ' οἷον ἔφυ, τοιοῦτον ἕξει, καὶ τὸ εὖ καὶ τὸ καλῶς τοῦτο πεφυκέναι, ἡ τελεία καὶ ἀληθινὴ ἂν εἴη εὐφυΐα. Definitt. Plat. p. 412, E: Ἀγχίνοια εὐφυΐα ψυχῆς· 413, D: Εὐφυΐα τάχος μαθήσεως. Ὀξύτης, γνῶσις int. Hesych. Diod. 1, 97: Διὰ τὴν εὐφυΐαν ἀξιωθέντα μεγάλης δόξης· 4, 77: Κώκαλον ἀναλαβεῖν τὸν Δαίδαλον καὶ διὰ τὴν εὐφυΐαν καὶ δόξαν ποιήσασθαι φίλον. Perfrequens est etiam apud Plutarchum tam de ingenio, etiam plurali, Mor. p. 605, D: Τῶν πατρίδων ἐκπεσόντες ἐχρήσαντο ταῖς εὐφυΐαις, quam de corpore, ut Mor. p. 766, F: Ὄρθιον ὑπόδημα δείκνυσι ποδὸς εὐφυΐαν, ὡς Ἀρίστων ἔλεγεν· et, ut videtur, Solon. c. 1: Φιλία ἦν αὐτοῖς πολλὴ ... διὰ τὴν εὐφυΐαν καὶ ὥραν. Sic etiam Hippocr. p. 839, G: Γόνυ εὐθυέστερον ἀγκῶνος διὰ τὴν εὐσταλίην καὶ τὴν εὐφυίην. || De locorum natura Theophr. C. Pl. 1, 2, 3: Χώρας εὐβοσίᾳ καὶ εὐφυΐᾳ πρὸς τὸ θᾶττον βλαστάνειν. Philostr. Imag. p. 775: Φέρει δὲ καλαμον καὶ φλοιὸν, ἃ δὴ ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα εἴδωσιν ἡ τῶν ὕλων εὐφυΐα. || De situ Polyb. 2, 68, 5: Ῥᾳδίως αὐτοὺς ἐτρέψαντο διὰ τὴν τῶν τόπων εὐφυΐαν· 3, 92, 11: Χρήσασθαι τῇ προθυμίᾳ μετὰ τῆς τῶν τόπων εὐφυΐας.]

Εὐφύλακτος, ὁ, ἡ, Custoditu facilis s. servatu, Qui facile custodiri potest s. servari. [Æsch. Suppl. 998: Τέρειν' ὁπώρα δ' εὐφύλακτος οὐδαμῶς. Eur. Herc. F. 201: Τὸ σῶμά τ' οὐ δίδωσι (sagittarius) τοῖς ἐναντίοις, ἐν εὐφυλάκτῳ δ' ἐστί. Aristot. De sensu c. 2, p. 438, 15: Εὐφυλακτότερον καὶ εὐπιλητότερον τὸ ὕδωρ τοῦ ἀέρος· De partt. anim. 2, 10: Τοῦτο γὰρ (τὸ ὕδωρ) τῶν διαφανῶν εὐφυλακτότατόν ἐστιν.] Thuc. [3, 92]: Ὅπως εὐφύλακτα αὐτοῖς εἴη, Ut locum facile custodirent s. tuerentur. Item, Bene observatus, Captatus, Bud. Afferturque itidem ex Thuc. [8, 55]: Εὐφυλακτότερα γὰρ ἐγίγνετο, pro Commodius observabatur. Est præterea εὐφύλακτος, A quo facile caveri potest. [Sic Dio Cass. 57, 1: Καὶ εἰ μὲν μόνα ταῦτα ἔχειν ἐδόκει, εὐφύλακτος ἂν τοῖς ἐς πεῖραν αὐτῷ ἐλθοῦσιν ἦν (Tiberius). Quæ signif. a medio repetitur. || Adv. Εὐφυλάκτως, Georg. Pachym.

Andron. p. 377, C : Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοὺς περιόντας τῶν σκυλευθέντων ἐντὸς τοῦ φρουρίου εἶων, ἀλλ' ἐν τῷ κατ' αὐτοὺς καραβῳ ... εὐφ. εἶχον, Bene custodiebant. ŭ L. D.]

[Εὔφυλλος, ὁ, ἡ, Foliosus. Pind. Isthm. 5, 58 : Εὐφύλλου Νεμέας. Eur. Hel. 1331 : Βοσκὰς εὐφύλλων ἑλίκων· Iph. T. 1246 : Εὐφύλλῳ δάφνᾳ. Apoll. Rh. 4, 1158 : Κράατα δ' εὐφύλλοις ἐστεμμένοι ἀκρεμόνεσσιν. Epigr. Anth. Pal. 7, 714, 4 : Ἴδυκον εὐφύλλῳ θῆκεν ὑπὸ πτελέῃ. Pollux 1, 236, κλάδοι.]

Εὐφυρώτατος, ap. Alex. Aphr. legi dicitur, et a Politiano reddi Penitus inutilis.

[Εὐφύσητος, ὁ, ἡ, Facile inflandus, accendendus. Lex. rhet. Bekk. p. 239, 22 sive Etym. M. et Suid. v. Διεσκαριφησάμεθα : Ἔστι δὲ τὰ τοιαῦτα εὐδιάλυτα καὶ εὐφύσητα, quod de φρυγάνοις dicitur. Schol. Hom. Il. Σ, 471; Suidas et Hesych. v. Εὔδρηστος. ŭ]

[Εὔφῠτος, ὁ, ἡ, Bene consitus. Pollux 1, 228, γήλοφοι.]

[Εὐφυῶς. V. Εὐφυής.]

[Εὐφωνίομαι, Bene sono. Eust. Il. p. 848, 1 : Ὁ Ἀγάστροφος τὸ χύριον, ὡς εὐφωνεῖσθαι θέλων, ἀπέβαλεν αὐτό (τὸ ῡ).]

Εὐφωνία, ἡ, Bona vox, Bonus sonus, Vox canora, Vocalitas [Gl. Quinctil. Inst. 1, 5, 4 : «Vocalitas quæ εὐφωνία dicitur, cujus in eo delectus est, ut inter duo quæ idem significant ac tantundem valent, quod melius sonet, malis.»]. Auctor libri, qui Demetrio Phalereo ascribitur [§ 69] : Ἡ συνήθεια αὐτὴ συμπλήττει τὰ γράμματα ταῦτα τοῖς ὀνόμασι, καίτοι στοχαζομένη μάλιστα εὐφωνίας. [Ubi de sono dicitur, ut 68, 71, etc. Etym. M. p. 610, 56 : Διὰ εὐφωνίαν τὸ σέξτης λέγεται ξίστης. Eust. Il. p. 1385, 7. De voce Xen. Comm. 3, 3, 13 : Οὔτε εὐφωνία τοσοῦτον διαφέρουσιν Ἀθηναῖοι τῶν ἄλλων οὔτε ῥώμῃ ὅσον φιλοτιμίᾳ. Aristot. De aud. p. 802, 2 : Πολὺ δὲ καὶ ἡ ὄπτησις ἡ τῶν κεράτων συμβάλλεται καὶ πρὸς εὐφωνίαν. Plut. Mor. p. 396, C.] Herodian. [1, 1] de Numerosa oratione usurpavit. [Dionys. De Isocr. c. 3, p. 540, 2 : Ἁρμόττει δ' αὐτὰ (τὰ ὀνόματα) περιέργως, τὴν εὐφωνίαν ἐντείνων μουσικήν. Synesius Dion. p. 39, C : Γανύμενος ἐπὶ ταῖς ἀγλαΐαις τοῦ λόγου, ἅτε πρὸς ἓν τοῦτο ὁρῶν καὶ τέλος τὴν εὐφωνίαν τιθέμενος. De oratore Pollux 4, 22. Plut. V. X oratt. p. 838, E : Τῷ αὐτὸν διεξάξαντι τόλμαν καὶ εὐφωνίαν.]

Εὐφώνιος, in VV. LL. habetur pro signif. τοῦ εὔφωνος, sed ἁμαρτύρως.

Εὔφωνος, ὁ, ἡ, Bonam vocem habens, vel Bonum sonum, s. Suavem. Item Canorus. [Vocalis huic addunt Gl.] Dem. [p. 320, 27] : Οὐ σὲ ἐχειροτόνησε προβληθέντα, καίπερ εὔφωνον ὄντα. [De oratore Pollux 4, 20.] Ap. Herodian. autem [2, 6, 7] τοὺς εὐφωνοτάτους Polit. vertit Vocalissimos, quum ille intellexerit μεγαλοφωνοτάτους. [Xen. H. Gr. 2, 4, 20 : Ὁ τῶν μυστῶν κῆρυξ, μᾶλ' εὔφωνος ὤν. Aristoph. Eccl. 713 : Λαβοῦσα κηρύκαιναν εὔφωνόν τινα. Æsch. Ag. 1187 : Χορὸς σύμφθογγος, οὐκ εὔφωνος. Pind. Isthm. 1, 64, et Leonidas Anth. Pal. 7, 35, 2 : Εὐφώνων Πιερίδων. Conf. Antiphan. ib. 11, 322, 6. De re Pind. Pyth. 1, 38 : Εὐφώνοις θαλίαις. Paul. Sil. Amb. 23 : Ἔαρος ... πᾶς κλάδος τρίσσιτ εὔφωνον ἠχοῦς ποικίλης μελῳδίαν. Plut. Mor. p. 622, C : Καὶ τὸν Κύκλωπα μούσαις εὐφώνοις ἴσθαί φησι τὸν ἔρωτα Φιλόξενος. Dionys. Thrax in Bekk. An. p. 631, 17 : Ἡμίφωνα ... ἧττον τῶν φωνηέντων εὔφωνα. Etym. Gud. p. 638, 58 : Τὸ α εἰς η ἑτάρη διὰ τὸ εὐφωνότερον.]

Εὐφώνως, Bona voce s. Suavi, Canore. [Pollux 2, 113; 4, 24. Justinus Mart. p. 46, C : Ἄθλα καὶ τιμὰς τοῖς εὐφ. βεβρίζουσιν τούτους τίθεται. Cui l. conferendus iisdem fere verbis conceptus Theophili, quem perperam interpretatur Schleusner. L. D. Blandis verbis, Theoph. Ad Autol. 3, 15. Schleusn. Εὐφωνοτέρως, Dem. Phal. § 267. (Pro quo Plut. Mor. p. 1132, A : Θάμυριν εὐφωνότερον καὶ ἐμμελέστερον πάντων τῶν τότε ᾄσαι. Et Eust. ad Dionys. v. 389 : Εὐφωνότερον λαλεῖται Δυρράχιον, Suavius. L. D.)] || Εὐφωνότατα, Philostr. V. Apoll. p. 183, ᾄσαι. Kayl.]

Εὐφώρᾱτος, ὁ, ἡ, Qui facile deprehendi potest, Deprehensu facilis. [Εὐφώρατον ἔχει τὴν ἀτοπίαν, Galen. vol. 8, p. 501, D. Εὐφωρότατον ἔσται, vol. 7, p. 401, C. Herm. Scribendum εὐφώρατον et hic et vol. 4, p. 50 : Εὐφωρότατον οὕτως καὶ μάλιστα γίγνεσθαι τὸν μῦν, et 182 : Οὐδὲ εὐφωρότατόν ἐστι τὸ πλῆθος (ut animadvertit jam Lobeckius Paralip. p. 38), quum falsa sit quorundam de syncope comparativorum et superlativorum hujusmodi opinio. Recte enim Wyttenbachius Plut. Mor. p. 63, C, scripsit : Τὸν κόλακα φωράσεις, ἀεὶ συνεπιφάσκοντα καὶ συνεπιφαινόμενον καὶ συναισθανόμενον, ὥστε παντελῶς ἐν γε τούτοις εὐφώρατον εἶναι τὴν διαφοράν, ubi alii εὐφωρωτάτην vel εὐφωρατοτάτην, nec debebat in annot. (ad p. 51, D) p. 433 probum judicare vocabulum, quod nullum fuit, εὔφωρος : nihil enim tribuendum glossæ Zonaræ p. 904 : Εὔφωρος, ὁ καλῶς κλέπτων. Suidas : Εὐφώρατον, φανερόν.]

[Εὔχαιος, ὁ, Dives. V. Εὐχατότερον.]

[Εὐχάϊτα, ων, τὰ, Euchaita, locus Helenoponti, postea ab S. Theodoro martyre illic sepulto Theodorupolis dictus. V. Boiss. ad Herodian. Epim. p. 299, qui formam dativi Εὐχαΐταις in l. Synaxarii in Εὐχαΐτοις mutandam conjicit. Gentile Εὐχαϊτηνὸς male per ι in penultima scriptum Εὐχαΐτινων in Synodali apud Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 867 extr. L. Dind.]

Εὐχαίτης, ὁ, ἡ, Bene s. Pulcre jubatus, ut εὐχαίτης ἵππος. [Quod καλόθριξ interpretatur Suidas.] Item Bene comatus, Multam s. Pulcram habens cæsariem. [Callimach. Epigr. 56, 3 : Πρὸς εὐχαίτεω Γανυμήδεος. Epigr. Anth. Pal. 9, 524, 6 : Διόνυσον εὔιον, εὐχαίτην. Gætulicus 11, 409, 3 : Εὐχαίτα Διόνυσε. Nonnus Dion. 13, 84, 433. Christodor. Ecphr. 283. Diodor. 20, 54 : Διὰ τὸ μὴ λίαν αὐτὸν εὐχαίτην εἶναι· ubi libri nonnulli εὐχαιτίαν. Orac. ap. Euseb. Pr. ev. p. 238, B, Κρόνος, citat Hemsterh. Himer. Or. 21, 8 : Εὐχαίτην Διόνυσον. Pollux 2, 25, λέων 5, 83.] At εὐχαίτης κισσὸς in Epigr. [Mariani Anth. Pal. 9, 669, 8] metaph., ut ap. Horat. quoque Arborum comæ vocantur folia. [Meleager ib. 4, 1, 51 : Λωτόν τ' εὐχαίτην Χαιρήμονος. || Silvosus. Nonn. Dion. 13, 63 : Εὐχαίτην Ἐλεῶνα. L. Dind.]

[Εὐχαίτης, ὁ, Euchætes, n. viri ap. Alciphr. Ep. ined. 2.]

[Εὔχαιτος, ὁ, ἡ, i. q. εὐχαίτης. Gramm. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 325, 3 : Τὰ διὰ τοῦ πετος (l. ετος) ὀνόματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἅπαντα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται, οἷον νιφετὸς, κοπετὸς, αἰετὸς, χωρὶς τῶν παρὰ τὸ χαίτης συγκειμένων, ὡς τὸ εὔχαιτος. L. D. Vitiose ap. Stob. Ecl. phys. p. 1086 : Τὰ δὲ ἑρπετὰ εὐχαίτοις σώμασι καὶ εὐυποχωρήτοις ἐμαλάκυνε. Schneidek.]

[Εὔχαλινος, ὁ, ἡ, Bonum habens frenum. Scripturam vitiosam per ει notat Sext. Emp. Adv. math. 1, 169, p. 252, a Kallio cit. Ἵππος Theodor. Stud. p. 278, A. αῖ L. Dind.]

[Εὐχαλίνωτος, ὁ, ἡ, Bene frenatus. Herodian. Epimer. p. 178 : Εὔχιμος ἵππος ὁ εὐχ.]

Εὔχαλκος, ὁ, ἡ, Bonum æs habens, s. Ex pulcro ære confectus, Ex ære pulcre fabricatus, ut εὐχάλκος τρίπους. [Hom. Od. O, 84, ubi additur λέβης, ut ap. Aristonem Anth. Pal. 6, 306, 3. Στεφάνη Hom. Il. H, 12. Ἀξίνη N, 612. Μελίη Υ, 322. Æsch. Sept. 459 : Ἐξ ὑπτίου πήδησεν εὐχάλκου χράνους· Pers. 457 : Φράξαντες εὐχάλκοις δέμας ὅπλοισι. Præsens, Gl. Quod ad εὔχαλκος refert Vulcanius, formam nondum inventam.]

[Εὐχάλκωτος, ὁ, ἡ, Bene æratus. Leonidas Anth. Pal. 6, 305, 5 : Τὰν εὐχάλκωτον χρεάγραν.]

[Εὐχανδὴς, ὁ, ἡ, Patulus. Manetho 6, 463 : Εὐχανδεῖ χαλκῷ. Schleusn. Ita legendum in l. Nicandri in Ἐγχανδὴς citato. L. Dind.]

[Εὐχάνια, ἡ, Euchania, i. q. Εὐχάϊτα, unde Ὁ Εὐχανείας Ἰωάννης, de Joanne metropolita Euchaitorum, in Jure Græcorom. 3, p. 215.]

[Εὐχαράκτηρος, ὁ, ἡ, Qui pulchro vultu est. Jo. Malal. p. 91, 9 : Εὔρινος, εὐχ. Recte vultum intellexit Chilmeadus, cujus v. annot. et quæ in Χαρακτὴρ dicemus. ă]

[Εὐχάριια, ἡ, Gratia, Suavitas. Simpl. in Enchir. p. 280=444 Schw. : Κατάστημα σταθερὸν μετά τινος εὐχαριΐας, Vultus gravis suavitate quadam temperatus.]

[Εὐχᾰρὴς, ὁ, ἡ, i. q. εὔχαρις. Mnesitheus in Matthæi Med. p. 31 : Τοὺς δὲ κατ' οἰκίαν μύας ... καὶ τὰ τοιαῦτα θηρία τοὺς ἀθλίοντας λίαν (ἂν) τις εὐχαρεῖς φήσειεν εἶναι. Quod per ironiam dictum putabat Matthæus. Sed leg. videtur εὐχερεῖς. Sic in gl. ap. Bachm. Anecd. vol. 1, p. 457, 21 : Ῥᾴων, εὐχαρὴς, καλὸν, scriptum pro εὐχερής. Recte vero legitur apud Menandrum in Walzii Rhett. vol. 9, p. 274, 5 : Ἐνδοξά ἐστι δικαίως ἃ

σεμνότητα φέρει καὶ ἐστιν εὐχαρῆ. Conf. Ἐπιχαρής (ubi v. 8 excidit *etiam* ante *in*, ceterum addere licet ex. Polemonis Physiogn. 1, 6, p. 212). L. D. Jo. Malal. 1, p. 114, 133, 134. Theod. Prodr. p. 366, εὐχαρίστερος. A

[Εὐχαρίδης, ου, ὁ, Eucharides, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 505, n. 677, Bœotica ib. p. 771, n. 1590, 15, 17, ap. Aristoph. Vesp. 680. ἄϊ L. Dind.]

[Εὐχάριος, ὁ, Eucharius, nomen viri in Actis Conc. Ephes. p. 99, 42; 135, 46 ed. Commel.]

Εὔχαρις, ιτος, ὁ, ἡ, opponitur superiori ἄχαρις, sed aliquid amplius videri potest significare quam ἐπίχαρις. [Gratiosus, Facetus, Gratus, Gl. Venustus, Stob. Eclog. eth. p. 310 : Λέγεσθαι δὲ χάριν καὶ τὴν ἐν ὄψει ἢ ἐν λόγοις, καθ' ἣν τὸν μὲν εὔχαριν ὀνομάζεσθαι, τὸν δ' ἐπίχαριν. Quomodo vertere licet ap. Diog. L. 4, 46, ab Seagero cit. : Καί με ἀγοράζει τις ῥήτωρ νεώτερον ὄντα καὶ εὔχαριν.] Ap. Plut. [Mor. p. 819, C] ὁμιλία εὐχαρις, pro quo usurpari posse et ἐπίχαρις, apparet e Xen. l. quem protuli : in quo legitur ἐν δὲ ταῖς συνουσίαις ἐπίχαρις. Ex cod. scriptore affertur [per errorem ex Conv., in quo non est] σχῆμα εὔχαρι pro Eleganti. [Aristot. H. A. 8, 3 : Ἔστι δὲ φοινικοῦν λόφον ἔχων, καὶ ἄλλως εὔχαρι τὸ ὀρνίθιον καὶ εὐρυθμον. Sap. 14, 20 : Διὰ τὸ εὔχαρι τῆς ἐργασίας.] Idem personæ etiam tribuit, ubi loquens de joculari mendacio, dicit [Cyrop. 2, 2, 12] : Ἀττεῖοι καὶ εὐχάριτες δικαίως ἂν ὀνομάζοιντο, Urbani et lepidi. Gallice plane ad verbum, εὔχαρις, *Qui a bonne grace*. Dico autem, Plane ad verbum, quod etiam vis particulæ εὖ in eo loquendi genere exprimatur. Alioqui et alteri comp. ἐπίχαρις, nec non simplici χαρίεις eandem illam interpr. tribuere possumus. [Gratiosus, Elegans, ap. Xen. ib. 7, 4, 1 : Ἀδούσιον καὶ τἆλλα οὐκ ἄφρονα οὐδ' ἀπόλεμον, καὶ πάνυ δὴ εὔχαριν· H. Gr. 4, 8, 22 : Ἦν δὲ οὗτος ὁ ἀνὴρ εὔχαρίς τε οὐχ ἧττον τοῦ Θίβρωνος μᾶλλόν τε συντεταγμένος. Eur. Med. 632 : Εἰ δ' ἄλις ἔλθοι Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς εὔχαρις οὕτω· Heracl. 894 : Εἴη δ' εὔχαρις Ἀφροδίτα. Epigr. Anth. Pal. 9, 666, 1 : Οὐ μέγας οὐδ' ὁ Ἔρως, ἀλλ' εὔχαρις. Plato Reip. 6, p. 487, A : Ἔστιν οὖν ὅπη μέμψει τοιοῦτον ἐπιτήδευμα, ὃ μήποτ' ἂν τις οἷός τε γένοιτο ἱκανῶς ἐπιτηδεῦσαι, εἰ μὴ φύσει εἴη μνήμων, εὐμαθής, μεγαλοπρεπής, εὔχαρις, φίλος τε καὶ ξυγγενὴς ἀληθείας; et paullo ante : Ἐμμετρον καὶ εὔχαριν ζητῶμεν πρὸς τοῖς ἄλλοις διάνοιαν φύσει. Polyb. 22, 21, 3 : Κατὰ τὰς ἐντεύξεις εὔχαρις· 24, 5, 7 : Ἐν ταῖς ὁμιλίαις εὔχαρις. Plut. Artox. c. 4 : Ἐν τῷ διδόναι φαινόμενος εὔχαρις καὶ φιλάνθρωπος. || Absolute τὸ εὔχαρι, Gratia, Comitas, Urbanitas, Lepor. Xen. Ages. 8, 1 : Ἄξιον αὐτοῦ καὶ τὸ εὔχαρι μὴ σιωπᾶσθαι, ᾧγε ὑπαρχούσης μὲν τιμῆς, παρούσης δὲ δυνάμεως ... τὸ μὲν μεγάλαυχον οὐκ ἂν εἰδέ τις, τὸ δὲ φιλόστοργον καὶ θεραπευτικὸν τῶν φίλων καὶ μὴ ζητῶν κατανόησιν ἄν· 11, 11 : Καὶ τὸ εὔχαρι οὐ σκώμμασιν, ἀλλὰ τρόπῳ ἐπετήδευε. Marc. Anton. 1, 16 : Τὸ εὐθύμιλον καὶ εὔχαρι. De eo quod εὔχαρι est in oratione Demetr. Phal. § 163 : Διαφέρουσι δὲ τὸ γελοῖον καὶ εὔχαρι (Antiatt. Bekk. p. 91, 30 : Εὔχαρι καὶ ἐπίχαρι, τὸ γελοῖον ἔτι μᾶλλον), πρῶτα μὲν τῇ ὕλῃ· χαρίτων μὲν γὰρ ὕλη νυμφαῖοι κῆποι, ἔρωτες, ἅπερ οὐ γελᾶται· γέλωτος δὲ Ἶρος καὶ Θερσίτης ... Διαφέρουσι δὲ καὶ τῇ λέξει· τὸ μὲν γὰρ εὔχαρι μετὰ κόσμου ἐκφέρεται ... τὸ δὲ γελοῖον καὶ ὀνομάτων ἐστὶν εὐτελῶν καὶ κοινοτέρων, et cet., quæ v. Plurali ib. 160 : Καὶ εἰκασίαι δέ εἰσιν εὐχάριτες. Plut. Cat. maj. c. 7 : Εὔχαρις ἅμα καὶ δεινὸς ἦν (ὁ λόγος τοῦ Κάτωνος). || Suavis. Aretæus p. 120, 23 : Πειρᾶται ἔνθα ἂν εὔπνοοι, εὔχαρι ἢ δένδρεσι ἢ βοτάνῃσι. Niceph. De reb. post Mauric. p. 7, D : Εἰς φιλίαν τε καὶ συμβάσεις ἰέναι ... ὅπερ ἥδιστόν τε καὶ εὔχαρι ἀνθρώποις τοῖς πάλαι καὶ νῦν τυγχάνει. || Superlativo Polyb. Exc. Vat. p. 402 : Κατά τινα συντυχίαν εὐχαρίστατα καὶ πιθανώτατα περὶ τῆς συγκρίσεως εἰρηκὼς τῆς τῶν ἱστοριογράφων καὶ λογογράφων, de Ephoro. Sic ἀχαρίστερος apud Homerum, quum ab Ἐπίχαρις formari soleat ἐπιχαριτώτερος. Quanquam Polybio restituendum videtur εὐχαριστότατα : inter quam formam, ab εὐχάριστος ducendam, et alteram illam, quæ ab εὔχαρις ducitur, εὐχαριτώτατος variant libri Appiani Civ. 2, 26 : Δήμαρχος Κουρίων, ἐχθρὸς ὢν καὶ δόξῃ τῷ Καίσαρι καρτερὸς καὶ ἐς τὸν ὄχλον εὐχαριτώτατος καὶ εἰπεῖν ἱκανώτατος, ubi εὐχαριστώτατος (sic) libri duo, ut præstare videatur εὐχαριστότατος, quæ forma etiam alibi ab libris, ut in ipsa dicemus, in alteram corrupta est.]

[Εὔχαρις, ιτος, ἡ, quod Gratia vertitur ap. Theod. Stud. Epist. 104, p. 252, C : Ἐχάρην ... οὐ τοσοῦτον ... ὅσον ἐπὶ τῇ τῆς γλώττης εὐχάριτι θεῷ, δι' ἧς κλείεις τὰ ἀπύλωτα στόματα τῶν αἱρετιζόντων, ex duobus voce. εὐ ... χάριτι coaluit. L. Dind.]

[Εὔχαρις, ἡ, Eucharis, liberta Licinii, cujus imago cum nomine est ap. Viscont. *Iconogr. gr.* tab. 37, 5, epitaphium ap. eund. vol. 1, p. 319, sive Burmann. Anthol. Lat. vol. 2, p. 265 seq. L. Dind.]

[Εὐχάρισμα, τὸ, Corollarium, Gl.]

Εὐχαριστέω, Gratum me præbeo, Beneficii immemorem me non esse ostendo, Gratias ago. [Gratulor huic add. Gl.] Extat tam activum εὐχαριστῶ quam εὐχαριστοῦμαι, ap. Paul. Quod Εὐχαριστοῦμαι Bud. e Dionys. Areop. affert pro Gratiæ mihi aguntur. [Passivo etiam Paulus Ad Cor. 2, 1, 11 : Ἵνα ἐκ πολλῶν προσώπων τὸ εἰς ἡμᾶς χάρισμα διὰ πολλῶν εὐχαριστηθῇ ὑπὲρ ἡμῶν. Activo 1, 14, 1 : Εὐχαριστῶ τῷ θεῷ ὅτι οὐδένα ὑμῶν ἐβάπτισα. L. D.] Φιλόξωρος δὲ καὶ εὐχάριστος, inquit Pollux [5, 141], ἐπὶ γὰρ τούτῳ τάττεται τοὔνομα. Quibus subjungit, Καὶ εὐχαριστεῖν, ἐπὶ τῷ διδόναι χάριν, οὐκ ἐπὶ τῷ εἰδέναι. [Phrynichus Ecl. p. 18 : Εὐχαριστεῖν οὐδεὶς τῶν ἀκίμων εἶπεν, ἀλλὰ χάριν εἰδέναι. Herodian. Philet. p. 441 Piers. : Εὐχάριστος δὲ ὁ ἐπίχαρις, οὐχ ὁ ἀποδιδοὺς τὴν χάριν· οὐδὲ γὰρ εὐχαριστεῖν λέγουσιν, ἀλλὰ χάριν εἰδέναι. Atticista ap. Villois. Anecd. vol. 2, p. 80 s. Planud. ap. Boiss. Anecd. vol. 1, p. 409 : Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν εὐχαριστῶ σοι, ἔχω σοι χάριν, γινώσκω σοι χάριν. (Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν εὐχαρίστει μοι, ἔχε μοι χάριν, λέγουσι γίνωσκέ μοι χάριν addit Planud.) Thomas p. 913, schol. Lucian. Catapl. c. 28. Exx. Polybii 16, 25, 1 : Ὁ τῶν Ἀθηναίων δῆμος ἐξέπεμπε πρεσβευτὰς πρὸς Ἄτταλον τὸν βασιλέα τοὺς ἅμα μὲν εὐχαριστήσοντας ἐπὶ τοῖς γεγονόσι κτλ. 18, 26, 4 : Ἔπεμψαν πρεσβείαν πρὸς τὸν Φίλιππον τὴν εὐχαριστήσουσαν ἐπὶ τῇ τῶν νεανίσκων ἐπανόδῳ (quæ constr. est etiam ap. Theodor. Stud. p. 367, A, schol. Aristoph. Eq. 84)· 30, 11, 1 : Πρεσβευτὴν ἐξέπεμψαν Νουμήνιον, εὐχαριστήσοντα περὶ τῶν εἰς αὐτοὺς γεγονότων εὐεργετημάτων (quomodo præter Diodorum continuo citandum loquitur Dio Chrys. vol. 2, p. 165 : Περὶ τῆς πρεσβείας εὐχαριστοῦντες)· Posidonii ap. Athen. 5, p. 213, E : Εὐχαρίστησε τοῖς Ἀθηναίοις· Diodori 16, 11 : Περὶ μὲν τῶν παρόντων ἀγαθῶν εὐχαριστούντων τοῖς θεοῖς· 20, 34 : Τοῖς ὄχλοις εὐχαριστῶν, aliorumque recentiorum annotarunt interpretes. Quibus addi præter alia possunt exx. ex inscriptionibus dedicantium aliquid, ut ap. Bœckh. vol. 1, p. 50, n. 34 : Μάνθιος Αἴθου εὐχαριστεῖ Διὶ ἐπὶ νίκῃ πενταθλου παιδός· 475, n. 502 : Κλαυδία Πρέπουσα εὐχαριστῶ ὑψίστῳ· 646, n. 1318 : Α. Αἴλιον Αὐρήλιον Οὐῆρον Καίσαρα οἱ Ἕλληνες εὐχαριστοῦντες τοῖς θεοῖς ... ἀνέστησαν· vol. 2, p. 456, n. 2663 : Εὐχαριστῶν κυρίαις Νεμέσεσιν· Chersonesi Taur. apud Waxel. *Recueil* n. 5, 9 : Εὐχαριστοῦντες ἀνεθήκαμεν τόδε τὸ τίτλον· Ægyptia ap. Belzonium *Voyages en Egypte* vol. 2, p. 90, B : Ταῦτα πάντα ἐκ τῶν ἡμῶν χρημάτων εὐχαριστήσας τῷ Σαράπι, et ibid. D. Cum genit. in cod. Vat. Gregorii Cor. p. 685 : Εὐχαριστῶ σοι τῆς ἀγαθῆς διαθέσεως, et fortasse in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 151, n. 2108, f, 5. || Significatione Gratificandi, a Polluce probata, est in decreto Chersonesitarum ap. Demosth. p. 257, 2 : Καὶ ἐν τῷ μετὰ ταῦτα αἰῶνι παντὶ οὐκ ἐλλείψει εὐχαριστῶν καὶ ποιῶν ὅ, τι ἂν δύνηται ἀγαθόν. Inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 417, n. 2557, 26 : Ἐὰν δέ τι φαίνηται ὑμῖν προσθεῖναι ἢ ἀφελεῖν, εὐχαριστοῦμες, i. e. Concedamus. Passivo Gl. Εὐχαριστοῦμαι, Ineo gratiam. Hippocr. Epist. p. 1284, 31 : Ὁ σὸς πρόγονος Ἀσκληπιὸς νουθεσίῃ σοι γενέσθω· σώζων ἀνθρώπους κερανοῖς εὐχαρίστηται. || « Quemadmodum εὐλογία S. Cœnam notat et εὐλογεῖν τὸ ποτήριον ap. Paulum est contractum genus loquendi pro εὐλογεῖν θεὸν ὑπὲρ ποτηρίου, sic etiam scriptores Ecclesiastici non tantum dixerunt εὐλογεῖν τὸν ἄρτον, τὸν οἶνον, sed etiam εὐχαριστεῖν τὸν ἄρτον. Hinc panis in Eucharistia vocatur εὐχαριστηθεὶς ἄρτος ap. Justin. in Εὐχαριστία cit., εὐχαριστηθεῖσα τροφὴ ap. eund. Apol. 2 ad Antoninum. Clem. Al. Str. 1, p. 317 : Εἰσὶν οἱ καὶ ὕδωρ ψιλὸν εὐχαριστοῦσι, Qui sola aqua utuntur in Eucharistia, proprie Qui super sola aqua deo gratias agunt. Constitt. Apost. l. 7, c. 27, p. 980 : Ἐπιτρέπετε καὶ τοῖς πρεσβυτέροις ὑμῶν εὐχαριστεῖν. » Suicer. Conf. Joann. 6, 11 : Ἔλαβε τοὺς B C D

ἄρτους ὁ Ἰησοῦς καὶ εὐχαριστήσας διέδωκε τοῖς μαθηταῖς· et ib. 23, etc. || De augmento in vulgari dialecto negligi solito v. Favorin. in Aldi Hortis p. 4, B, gramm. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 180, 16. L. Dindorf.]

Εὐχαριστήριον, τὸ, Gratiarum actio. Quæ signif. illi datur in hoc Greg. Naz. l. : Τοῦτό σοι γενέσθω ὧν τετύχηκας εὐχαριστήριόν τε καὶ φυλακτήριον. [Inscr. apud Spon. Misc. 10, 71, p. 345 : Νείκης εὐχ. Polyb. 5, 14, 8 : Τοῖς θεοῖς ἔθυεν εὐχαριστήρια. Etym. M. p. 706, 44 : Λέγεται ῥύσια καὶ τὰ ὑπὲρ ὑγείας καὶ εὐτυχίας εὐχαριστήρια. Inscr. Melia ap. Bœckh. vol. 2, p. 357, n. 2429 : Ἀσκληπιῷ καὶ Ὑγείᾳ Τύχῃ εὐχαριστήριον. Et alia quæ uno voc. εὐχαριστήριον constat, vol. 1, p. 779, n. 1606. Et ib. p. 480, n. 517 : Πολύτειμος Πλούτωνι καὶ Κόρῃ εὐχαριστήριον ἑαυτὸν εὐχαριστη (literæ male repetitæ, ut videtur) ἀνέθηκε. Diodor. Exc. p. 621, 79 : Καταντησάντων πρέσβεων ... περὶ εὐχαριστηρίων ἀνθ' ὧν εὐεργετήκασι τὴν Ῥώμην. L. Dind.]

Εὐχαριστήριος invenitur etiam adjective, veluti quum dicitur εὐχαριστήριος ὕμνος, qui idem est cum χαριστήριος, de quo dicetur infra. [Jo. Diac. Alleg. ad Hesiodi Theog. 1 : Τὸν εὐχ. λόγον. Omisso tali vocabulo Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 231, A : Ἐτησίως ἔκτοτε ᾄδει εὐχαριστήριον. Genere fem. Theodor. Stud. p. 203, E : Παρακλήσει ὑπομονητικῇ καὶ εὐχαριστηρίῳ· 413, B : Φωνὴν εὐχαριστήριόν τε καὶ αἰνετήριον. (Ap. Dionys. A. R. 10, 17 : Θυσίας εὐχαριστηρίους τοῖς θεοῖς ἀποδιδοὺς, quanquam θυσίας εὐχαριστηρίους est ap. Cosmam Indicopl. p. 340, legendum χαριστηρίους cum codice Vat. Sic εὐχαριστήριον pro χαριστήριον cod. Alex. Maccab. 2, 12, 45, Musurus ap. Hesychium v. Δήλου κακὸς βωμὸς, ut etiam ap. Phal. Ep. 108, p. 314, 48 : Διὰ τὴν δόσιν τῶν εὐχαριστηρίων, præstet libri unius scriptura χαριστηρίων, accommodatior consuetudini sophistæ. V. Hemst. ad schol. Arist. Plut. 1199.) Neutro p. 542, B : Ἀλλὰ πάλιν εὐχαριστήριον ὅτι ἀβλεπτοῦμεν τὰ τοῦ κόσμου μάταια, Gratiæ agendæ vel habendæ sunt. 570, C : Εὐχαριστήρια τῷ ἀγαθῷ θεῷ ἀναπέμποντες. L. Dind.]

[Εὐχαριστηρίως, adv. Socr. H. E. 7, p. 372, 9 : Συμφώνως ἅμα αὐτῷ εὐχ. ψάλλοντες. « Lex. Ms. Hafn. : Χαριστήρια, εὐχαὶ ἐπινίκιοι εὐχ. ἔχουσαι. » Osann.]

[Εὐχαριστητέον, Gratias agendum est. Orig. C. Cels. p. 411. Kall. Εὐχαριστέον male ap. Theod. Stud. p. 405, C; 456, C. Recte p. 482, D. L. Dind.]

[Εὐχαριστητικῶς, Grate. Philo vol. 1, p. 273, 44 : Εὐχ. ἔχειν. Wakef.]

Εὐχαριστία, ἡ, Grata beneficii recordatio s. beneficiorum, Grati animi significatio. [Hippocr. p. 28, 11 : Εὐχαριστίην δὲ οὐ περιαιρέω. Psephisma Byzantiorum ap. Demosth. p. 256, 19 : Ὅπως ἐπιστέωνται οἱ Ἕλλανες πάντες Ἀθηναίων (sic) ἀρετὰν καὶ τὰν Βυζαντίων καὶ Περινθίων εὐχαριστίαν. Polyb. 8, 14, 8 : Ὥστ', εἴπερ καὶ περὶ τοὺς ἀποιχομένους ἔστι τις αἴσθησις, εἰκὸς εὐδοκεῖν αὐτὸν (Aratum) τῇ τῶν Ἀχαιῶν εὐχαριστίᾳ. Inscr. apud Bœckh. vol. 1, p. 791, 65 : Πανδημεὶ ἀπήντησαν οἱ πολῖται πᾶσαν φιλοτειμίαν καὶ εὐχαριστίαν δεικνύμενοι· 67 : Εἱστίασεν τοὺς συνελθόντας ἐπὶ τὴν εὐχαριστίαν, ubi est potius Gratiarum actio, de qua signif. HSt. paullo post. Ibid. vol. 2, n. 2271, p. 228, 33 : Διὰ τὴν εἰς τοῦτον εὐχαριστίαν. Diodor. 17, 59 : Τὴν πρὸς Ἀλέξανδρον εὐχαριστίαν. Phalar. Epist. 118, p. 314 : Διὰ μὲν τὴν ὑμετέραν μέμψιν οὐδ' ὁτιοῦν πέπονθε κακὸν, διὰ δὲ τὴν ἐμὴν εὐχαριστίαν ὅμοια τοῖς πρώτοις Σικελιωτῶν πεπλούτηκεν. V. Εὐχαριστέω.] Philo V. M. 1 : Τοὺς μὲν εὐνοίαις, τῷ φιλεῖν ἐκθύμως, τοὺς δ' εὐχαριστίαις ἀνθ' ὧν εὖ ἔπαθεν, ἠμείβετο. [Notabili locutione inscr. ap. Reines. cl. 1, 199, p. 200 : Θυμιατήριον ἔμπυρον, βάθρα δύο, Λ. Κάσσιος Εὐτύχης νηοκόρος τοῦ μεγάλου Σαράπιδος ὑπὲρ εὐχαριστίας ἀνέθηκεν. Quæ haud dubie restituenda in fragmento inscr. ap. Le Bas *Inscripsions gr. et lat.* fasc. 5, p. 49, n. 165 : Ανεθηκε υπερ ευχα της αν επ αγαθω, ubi εὐχαριστηρίου placuit editori. Alia ap. Burckhardt. *Reisen in Syrien* vol. 1, p. 399 ed. Germ. : Τὸν βωμὸν ἀνέθηκεν κατ' εὐχ....., quod εὐχαριστίαν scribit Gesenius p. 530, sed fuit fortasse εὐχήν. L. D. || De urbanitate et lepore sermonis accipitur Ephes. 5, 4.]] Redditur etiam Gratiarum actio. [Gratificatio, Gratulatio huic add. Gl. Jo. Chrys. Hom. 134, vol. 5 : Εὐχ. λέγεται, ὅταν τις ὑπὲρ ὧν εὖ ἔπαθεν, εὐχαριστῇ τῷ θεῷ· A Hom. 18 in Ep. ad. Rom. p. 159 : Εὐχαριστοῦντες μὴ ῥήμασι τοῦτο ποιῶμεν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἔργοις καὶ εὐχαριστίαις καὶ πράξεσιν κτλ. Suicer. Act. 24, 3 : Ἀποδεχόμεθα, κράτιστε Φῆλιξ, μετὰ πάσης εὐχαριστίας. Timoth. 1, 4, 3 : Βρωμάτων, ἃ ὁ θεὸς ἔκτισεν εἰς μετάληψιν μετὰ εὐχαριστίας τοῖς πιστοῖς. Cor. 2, 9, 12 : Ἡ διάνοια ... περισσεύουσα διὰ πολλῶν εὐχαριστιῶν τῷ θεῷ. Theod. Stud. p. 264, A : Ἡ εἰς θεὸν εὐχαριστία. Plur. p. 264, C : Ὅταν οὕτως εὐχαριστίας ἀναπέμψῃς θεῷ· 449, A. L. D.] Christiani autem Theologi εὐχαριστίαν vocarunt Mysterium cœnæ Dominicæ, quod una e præcipuis ejus partibus sit gratiarum actio, cum qua necessario conjuncta est Dei beneficiorum commemoratio et celebratio. Unde factum est ut ap. Evangelistas εὐχαριστεῖν et εὐλογεῖν, et ap. quosdam Theologos postea εὐχαριστία et εὐλογία pro eod. usurpentur : ex l. illo Pauli, in quo sacrum poculum appellat poculum εὐλογίας. Videntur autem hæc omnia expresso Christi mandato niti, quo dicimur in illo mysterio mortem Domini καταγγέλλειν, id est cum solemni gratiarum actione promulgare et celebrare. [Suicerus : « Cyrill. Hieros. Catech. mystag. 1 : Ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος τῆς εὐχαριστίας. Orig. C. Cels. 8, p. 416 : Ἔστι δὲ καὶ σύμβολον ἡμῖν τῆς πρὸς τὸν θεὸν εὐχαριστίας ἄρτος εὐχαριστία καλούμενος. Clem. Al. Str. 1, p. 271 : Τὴν εὐχαριστίαν τινὲς διανείμαντες, ὡς ἔθος, αὐτὸν δὴ ἕκαστον τοῦ λαοῦ λαβεῖν τὴν μοῖραν ἐπιτρέπουσι. Et alii ..... Rationem et causam ejus appellationis aperit Justinus M. Apolog. 2, p. 162 : Ἀλλήλους φιλήματι ἀσπαζόμεθα παυσάμενοι τῶν εὐχῶν. Εἶτα προσφέρεται τῷ προεστῶτι τῶν ἀδελφῶν ἄρτος καὶ ποτήριον ὕδατος καὶ κράματος· καὶ οὗτος λαβὼν οἶνον καὶ δόξαν τῷ πατρὶ τῶν ὅλων διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου ἀναπέμπει, καὶ εὐχαριστίαν ὑπὲρ τοῦ κατηξιῶσθαι τούτων παρ' αὐτοῦ ἐπὶ πολὺ ποιεῖται· οὗ συντελέσαντος τὰς εὐχὰς καὶ τὴν εὐχαριστίαν πᾶς ὁ παρὼν λαὸς ἐπευφημεῖ λεγὼν ἀμήν. Postmodum, gratiarum actione absoluta, et fausta populi apprecatione audita, οἱ καλούμενοι παρ' ἡμῖν διάκονοι διδόασιν ἑκάστῳ τῶν παρόντων μεταλαβεῖν ἀπὸ τοῦ εὐχαριστηθέντος ἄρτου καὶ οἴνου καὶ ὕδατος καὶ τοῖς οὐ παροῦσιν ἀποφέρουσι· καὶ ἡ τροφὴ αὕτη καλεῖται παρ' ἡμῖν εὐχαριστία. Jo. Chrys. Hom. 25 in Matth. p. 178 : Φυλακὴ εὐεργεσίας ἀρίστη ἡ τῆς εὐεργεσίας μνήμη καὶ διηνεκὴς εὐχαριστία. Διὰ δὴ τοῦτο καὶ τὰ φρικώδη μυστήρια ... τὰ καθ' ἑκάστην τελούμενα σύναξιν εὐχαριστία καλεῖται, ὅτι πολλῶν ἐστιν εὐεργετημάτων ἀνάμνησις ... καὶ διὰ πάντων παρασκευάζει εὐχαριστεῖν. Pachymeres in Dionys. Areop. c. 1 De cœl. hier. p. 12 : Εὐχαριστίαν λέγει τὴν θείαν μετάληψιν, ὡς τοῦ κυρίου ἡμῶν, ἡνίκα παρεδίδου τὸ τοιοῦτον θεῖον μυστήριον, εὐχαριστήσαντος καὶ ἡμῶν ὀφειλόντων εὐχαριστεῖν, ὅτι τοιούτων ἀγαθῶν τετυχήκαμεν. » Εὐχαριστία, δέησις, προσευχή, ἔντευξις, conf. Lomcierii Dies Gen. diss. 9. Boiss.]

[Εὐχαριστικῶς, Grato animo. Philo vol. 1, p. 59, 273. Schleusn.]

Εὐχάριστος, ὁ, ἡ, cui oppositum ἀχάριστος, Gratus, [Gratificus add. Gl.] i. e. Beneficii memor. Non solum de persona, sed et de re, ut εὐχ. διάθεσις, ap. Philon. [De persona Xen. Cyrop. 8, 3, 49 : Καὶ γὰρ βέλτιστον πάντων τῶν ζῴων ἡγεῖτο ἄνθρωπον εἶναι καὶ εὐχαριστότατον. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 791, 79 : Ἵνα ἡ πόλις ἡμῶν εὐχάριστος φαίνηται πρὸς τοὺς εὐεργέτας. De re Branchid. ib. vol. 2, p. 565, n. 2885, 22 : Εὐχαρίστου τιμῆς. Plut. Mor. p. 703, C : Τῷ εὐχαρίστῳ τὰς τοιαύτας ἐφιέντες ὑπερβολὰς ... καὶ δρῦς ἐσέβοντο· et ibid. D. Euseb. V. Constant. 1, 48 : Τῷ πάντων βασιλεῖ θεῷ εὐχαρίστους εὐχὰς ἀνεπέμπετο. || Jucundus, Gratiosus. Xenoph. Cyr. 2, 2, 1 : Ἀεὶ μὲν οὖν ἐπεμέλετο ὁ Κῦρος ὅπως εὐχαριστότατοί τε ἅμα λόγοι ἐμβληθήσονται καὶ παρορμῶντες εἰς τἀγαθόν. Pro quo εὐχαριτώτεροι scriptum ap. Gregor. Cor. schol. in Hermog. p. 967 ed. Reisk., sed εὐχαριστότεροι in cod. Vindob. ap. Walz. Rhett. vol. 7, part. 2, p. 1343, 11. Vicissim εὐχάριστοι nonnulli pro εὐχάριτες in l. Cyrop. in Εὔχαρις citato. OEcon. 5, 10 : Τίς δὲ φίλοις εὐχαριστοτέρα; Conv. 3, 9 : Ἐπ' εὐχαρίστῳ γε πράγματι. Diodor. 18, 28 : Οἱ ἄνθρωποι διὰ τὸ τῆς ψυχῆς εὐχάριστον καὶ μεγαλόψυχον (Alexandri M.) συνέτρεχον πάντοθεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Plut. Æmil. Paul. c. 28 : Ὅπως ὡς εὐχαριστότατον ᾖ (τὸ συμπόσιον) τοῖς συνοῦσιν· Cat. min. c. 49 : Οὐ μέτριον οὖν ἐδόκει πρᾶγμα ποιεῖν οὐδ' εὐχάριστον. Theodor. Stud.

p. 391, E : Φυλακὴ ... εὐχ., γλυκεῖα, παλάτιον Χριστοῦ. De hominibus est etiam in monumentis Ægyptiacis, ubi regum Ægypti epitheton est, ut in inscr. Rosett.: Θεοῦ Ἐπιφανοῦς εὐχαρίστου, et in Antæopolitana : Πτολεμαίου καὶ Κλεοπάτρας θεῶν ἐπιφανῶν καὶ εὐχαρίστων. Conf. Mus. crit. Cantabr. vol. 2, p. 639 seq., Bœckh. ad Pap. Æg. p. 10. Ubi i. esse videtur q. εὐεργέτης, quocum componit Pollux, cujus verba in Εὐχαριστέω posuit HSt. L. D. ‖ Ὁ εὐχ. καὶ ὁ γελωτοποιὸν quo differant docet Demetr. Π. ἑρμ. § 169. Herm. Ubi dicit : Οὐχ ὅμοια προαιρεῖται ὁ εὐχ. καὶ ὁ γελ., ἀλλ' ὁ μὲν εὐφραίνειν, ὁ δὲ γελασθῆναι· καὶ ἀπὸ τῶν ἐπακολουθούντων δέ· τοῖς μὲν γὰρ γέλως, τοῖς δὲ ἔπαινος. In quibus εὐχάριστος idem est quod antea et postea ἄχαρις, Suavis : ut si qua mutatione opus esset, hoc potius restituendum foret quam quod contra libros ab novissimis editoribus illatum est εὐχάριτος.]

[Εὐχάριστος, ὁ, Eucharistus, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 327, n. 191, col. 2, 36, in epistolis Theodori Stud. ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 147, 393; 149, 509 et alibi. L. Dind.]

Εὐχαρίστως, Animo beneficii memore. [Grate, Placide. Herodot. 1, 32 : Ὃς δ' ἂν αὐτῶν πλείστα ἔχων διατελέῃ καὶ ἔπειτα τελευτήσῃ εὐχ. τὸν βίον, οὗτος παρ' ἐμοὶ τὸ οὔνομα τοῦτο (beati) δίκαιός ἐστι φέρεσθαι. Diodor. 1, 90 : Καθόλου δέ φασι τοὺς Αἰγυπτίους ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους εὐχ. διακεῖσθαι πρὸς πᾶν τὸ εὐεργετοῦν. Inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, p. 261, n. 2336, 35 : Εὐχ. ἐτείμησεν. Theodor. Stud. p. 48, E : Ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ θεράπων εὐχ. ἔφερε πάντα· 385, E. Nicet. Chon. p. 198, B : Εἰ πρᾴως φέρει τις καὶ εὐχαρίστως τὰ λυποῦντα (quæ a deo infliguntur). L. Dind.]

[Εὐχαρίων, ωνος, ὁ, Eucharius, n. viri in inscr. Panticap. ap. Franckium in Inscrr. Richteri 1, 9, p. 87, ubi genit. Εὐχαρίωνος. ᾶϊ L. Dind.]

[Εὐχάροπος, ὁ, ἡ, i. fere q. χαροπός, quod v. Geopon. 14, 16 : Εὐχάροποι ταῖς ὄψεσι καὶ μελανόφθαλμοι. ᾶ]

Εὐχατῆσαι, Hesychio ἐπιτυχήσασθαι, Gloriari. [Pro εὐχετάσασθαι vel εὐχετιάσαι, quod v. in Εὐχετιάζω.]

[Εὐχατότερον, πλουσιώτερον, Hesych. « F. pro εὐχαιότερον, quod est a voce Laconica χάϊος, quæ proprie ἀγαθὸν significat testibus grammaticis, etc. » Kuster. Licet etiam scribere Εὐχαιότερον, si recte scribitur Βαθυχαΐος, quod v.]

Εὔχειλος, ὁ, ἡ, Bene labrosus, Pulcra s. Magna habens labia. Exp. etiam Bene saginatus; sed in hac signif. scrib. potius εὔχυλος, a χυλός. [Quod v.]

[Εὐχείμαστος, vitium librorum deteriorum Suidæ v. Εὐηνίμους pro ἀχειμ.]

Εὐχείμερος, ὁ, ἡ, Ad hyberna accommodus, In quo bene et commode hybernatur, Salubri frigori expositus. Aristot. Polit. 7, 10 : Αἱ πρὸς ἕω τὴν ἔγκλισιν ἔχουσαι οἰκίαι, καὶ πρὸς τὰ πνεύματα τὰ πνέοντα ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς, ὑγιεινότεραι· δεύτερον δὲ, κατὰ βορέαν· εὐχείμεροι γὰρ αὗται μᾶλλον, Salubrioribus enim frigoribus expositæ hæ sunt. Nam boreas omnium ventorum saluberrimus habetur et est, noxius auster, ut Plin. quoque testatur 2, 47, et 17, 4. [Χωρίον Pollux 5, 108. ‖ De loco in quo commode hibernatur, Leo Diac. 10, 6, p. 104, A : Ἐπίνειον καὶ προκόλπιον προβαλλομένη (θαλάσσῃ) εὔορμον καὶ εὐχ. L. D.] Porro ut δυσχείμερος supra dictum est exponi etiam Frigoris impatiens, Alsiosus, ita et εὐχείμερος sciendum est reddi Frigoris patiens : itidemque εὐχειμερώτερος Frigoris patientior. [Aristot. H. A. 8, 10 : Εἰσὶ δ' εὐχειμερώτεραι αἱ πλατύκερκοι οἷες τῶν μακροκέρκων. Herm.]

Εὐχείμων, Pulcre vestitus, VV. LL. Sic Suidas quoque εὐχείμονος affert pro τοῦ καλὰ ἱμάτια ἔχοντος. Dicitur tamen ea signif. potius εὐείμων. [Ab χείμων, ut sit Bonam habens hiemem, duetum ponit Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 82, 19. L. Dind.]

Εὔχειρ, ρος, ὁ, ἡ, Cui sunt manus habiles, Qui manuum dexteritate valet, Promptus manibus s. manu. Placet Græcis, inquit Cam., εὔχειρα non esse τὸν ἔχοντα καλὰς χεῖρας, sed τὸν πυκτικὸν, i. e. Non bellis aliquem manibus, sed agilibus in decertando. [Pind. Ol. 9, 119 : Ἀνέρα εὔχειρα. Soph. OEd. C. 472 : Κρατῆρές εἰσιν, ἀνδρὸς εὔχειρος τέχνῃ. « Philostr. V. Apoll. p. 205, 1 : Ἐμοὶ καὶ ἑτέρων δοκεῖ ὁ αὐλὸς δεῖσθαι, τῆς τε εὐπνοίας καὶ τοῦ εὐχείρα εἶναι τὸν αὐλοῦντα· 7 : Τὸν εὔχειρα αὐλητήν. » Herm. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 333, E : Ὥσπερ γὰρ τρόπον ὀλκάδες αἱ τὴν μεγάλην ταύτην καὶ εὐρύχωρον διαθέουσαι θάλασσαν αἱ μὲν εὔχειρά τε καὶ ἀριστοτέχνην ἔχουσιν τὸν τοῖς πηδαλίοις ἐφεστηκότα, τὸν ἐπ' εὐθὺ διάττουσι δρόμον. De militibus ponitur ap. Polluc. 1, 131, sed natum esse ex seq. εὐχειρεῖς ostendunt libri scripti. L. D.] Est Εὔχειρ et nomen statuarii ap. Plin. [34, 8, 19 et Pausan. 8, 14, 10. Conf. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 916, n. 666. Primi pictoris Græci sec. Aristotelem ap. Plin. 7, 56, 205, qui Dædali cognatum dicit.]

Εὐχειρία, ἡ, Manuum dexteritas s. agilitas. Herodian. 1, [15, 4] : Οὓς πάντας εὐχειρίᾳ ὑπερέβαλλεν. Idem in alio ejusd. libri l. [17, 27] εὐστοχίαν et εὐχειρίαν copulavit. Quidam εὐχειρίαν interpr. non solum Manus dexteritatem, sed etiam Certam manum; at ista interpr. nomini εὐστοχία magis convenit. Ap. Suidam quidam ἀνώνυμος (qui putatur esse Polybius) plurali utitur : Οἱ δὲ Μακεδόνες ταῖς εὐχειρίαις πολὺ περιῆσαν. Exp. autem ille εὐχειρίαν, τὴν διὰ χειρῶν εὐκινησίαν. [Polyb. 11, 13, 3 : Κατίσχυον καὶ τῷ πλήθει καὶ ταῖς εὐχειρίαις διὰ τὴν ἕξιν οἱ παρὰ τοῦ τυράννου μισθοφόροι. 21, 4 : Τῇ παρὰ τῶν καταβαινόντων ἐν τοῖς Ῥωμαϊκοῖς Ἰσθμοῖς εὐχειρίᾳ δυσχρηστούμενοι καὶ πολλοὺς ἀπολλύντες ... ἐνίκλιναν. Diodor. 19, 16 : Διαφέροντες ταῖς τόλμαις καὶ ταῖς εὐχειρίαις διὰ τὴν μετ' Ἀλεξάνδρου στρατείαν. V. Εὐχείρεια. Εὐχειρία αὐλητοῦ Pollux 4, 72.]

[Εὐχειρίω. V. Εὐχειρος.]

Εὔχειρος, non pro εὔχειρ poni tradunt VV. LL., sed pro Facilis captu. Afferuntque hæc verba sine auctoris nomine, Εὐχειρότατος ταῖς ὑπερβολαῖς, cum hac Gazæ interpret., Qui excessu facillime devincitur. De quo l., licet suspecto, e conjectura pronuntiare non ausim. Hoc certe constat, εὔχειρος sonare potius simpliciter Facilis, sicut εὐχερής : et pro Captu facilis, dici potius εὐχείρωτος : ideoque et in hoc Xen. l. [OEc. 8, 4], Στρατιὰ ἄτακτος μένουσα, ταραχωδέστατον, καὶ τοῖς πολεμίοις εὐχειρότατον, dixerim rectius legi εὐχειρωτότατον. [Idem vitium est plerisque in libris Cyrop. 1, 6, 36; 7, 5, 59, ap. Theophr. H. Pl. 4, 14, 7, ubi εὐχειρότατον, Plut. Crassi c. 21, ubi εὐχειρώτατον, sed εὐχείρωτον præbet Ps.-Appianus, Dionem Cass. 36, 7, ubi εὐχειρότερος, recte ab Reimaro in εὐχειρωτότερος mutatum, Annam Comn. p. 140, D, ubi εὐχειρότατος τηνικαῦτα γίνεται.] In iisd. legitur etiam Εὐχειροῦντα χρήματα, Pecuniæ quæ sunt ad manum, Opportunæ pecuniæ, et quæ in numerato sunt. Sed hæc sine auctoris nomine.

[Εὔχειρος, ὁ, Euchirus, Corinthius, ap. Pausan. 6, 4, 4, Suidam v. Σώστρατος. Euchira dicit Plin. 35, 12, 43. ΧΧΧΧΟΣ scriptum in vasculo penes Lucianum Bonaparte in Micali *Storia degli antichi popoli Italiani* part. 2, p. 289.]

[Εὐχείρως, Pulchra s. Facili manu. Jo. Tzetza epist. 21 ab Kustero ad Suidam v. Αυκόφρων edita : Ἀγοραχρίτῳ, ἀνθρώπῳ γραφικῷ μὲν τὴν τέχνην, ἀλλ' οὐκ εὐχείρως γράφειν εἰδότι.]

Εὐχείρωτος, ὁ, ἡ, (sicut χειρωτὸς, quod tamen minus frequens est,) Qui facile subjugari potest, s. subigi, aut capi, s. in potestatem redigi, Facile superabilis. [Æsch. Pers. 452, στρατός. Xen. H. Gr. 5, 3, 4 : Ἡνίκα ἔτι εὐχείρωτοι αὐτοῖς ἐδόκουν εἶναι οἱ διαβεβηκότες· 6, 4, 12.] Polyb. 5, [104, 5] : Τοὺς Ἕλληνας ποιεῖν εὐχειρώτους. [Πόλις Diod. 18, 25.] Plut. [Mor. p. 577, C] : Παρέξων ἐν οἴνῳ καὶ μέθῃ τοῖς ἀνδράσιν εὐχείρωτον. Ex Aristot. autem affertur, Εὐχείρωτοί σοι ἔσονται, pro Morem tibi gerent : quæ interpr. nullo pacto mihi placet. [Conf. Polit. 7, 13. Comparativi et superlativi exx. v. in Εὔχειρος. Adde schol. Thuc. 7, 18.]

[Εὐχέλαιον, τό. Quamvis ipsa vocis origo doceat εὐχέλαιον notare εὐχὴν [immo docet notare ἔλαιον cum εὐχῇ præbendum], seu Preces quæ recitantur in consecratione olei, usus tamen obtinuit ut ipsa extrema unctio hoc nomine insigniatur. Jobus monachus : Τελευταῖον ἕβδομον μυστήριον καὶ πρὸς ἰσχάτας ἀναπνοὰς ἡμῖν ὀφειλόμενον τὸ εὐχέλαιον. Gabriel Philadelph. : Εὐχέλαιόν ἐστι χρῖσμα δι' ἐλαίου καθαροῦ κατασκευασμένον ὑπὲρ τῶν ἐν ἀσθενείᾳ κατακειμένων. Jo. Nathan. epist. ad Anagnium : Ἔστι δὲ καὶ λέγεται τὸ ἡγιασμένον ὑπὸ ἑπτὰ

ἱερέων ἔλαιον, ὅπερ εὐχέλαιον ὑπὸ πλείστων καλεῖται; μυστήριον ἕβδομον. Et alibi. Suicer. Pachymeres Mich. Pal. p. 348, B: Ἐπιτελεῖν εὐχέλαιον.]

[Εὔχεμος, ὁ, Euchemus, n. pr. ab Suida fictum. V. intt. ejus v. Ἐπιβολή.]

Εὐχέρεια, ἡ, Facilitas. [Æsch. Eum. 494: Πάντας ἤδη τόδ' ἔργον εὐχερείᾳ συναρμόσει βροτούς. Ubi etiam Levitatem vertere licet, i. e. Licentiam. Plato Reip. 4, p. 426, D: Τί δ' αὖ; τοὺς θέλοντας θεραπεύειν τὰς τοιαύτας πόλεις καὶ προθυμουμένους οὐκ ἄγασαι τῆς ἀνδρείας τε καὶ εὐχερείας; Alcib. 1 p. 122, C: Εἰ δ' αὖ ἐθελήσεις εἰς σωφροσύνην τε καὶ κοσμιότητα ἀποβλέψαι καὶ εὐχέρειαν καὶ εὐκολίαν καὶ μεγαλοφροσύνην καὶ εὐταξίαν ... καὶ φιλοτιμίας τὰς Λακεδαιμονίων. Æschines p. 17, 33: Ὥστε σὺ πολλὰ πορνεῖα τῇ τῆς πράξεως εὐχερείᾳ πεποίηκας.] Plut. Pericle [c. 13]: Ἡ γὰρ ἐν τῷ ποιεῖν εὐχέρεια καὶ ταχύτης οὐκ ἐντίθησι βάρος ἔργῳ μόνιμον, οὐδὲ κάλλους ἀκρίβειαν. [Aristot. H. A. 7, 10: Οὐ μόνον περὶ τὰς δυστοκίας τῶν γυναικῶν τῇ εὐχερείᾳ δύνασθαι δεῖ βοηθεῖν, de obstetricibus.] In Pand.: Ἐπὶ δὲ παραστάσεως, εὔπορος νομίζεται ἐγγυητὴς οὐ μόνον ἐκ τῆς οὐσίας, ἀλλ' ἐκ τῆς εὐχερείας τοῦ ἐνάγεσθαι. Quæ verba ex Ulpiano ad verbum translata esse ait Bud. ita scribente, Fidejussor in judicio sistendi causa, locuples jubetur dari, non tantum e facultatibus, sed etiam e conveniendi facilitate. [Cum genitivo rei etiam Plat. Reip. 3, p. 391, E: Ὧν ἕνεκα παυστέον τοὺς τοιούτους μύθους, μὴ ἡμῖν πολλὴν εὐχ. ἐντίκτωσι τοῖς νέοις πονηρίας. Personæ in Basilic. 9, 7, 34, p. 473 ed. Heimb.: Ἀδιάφορον γὰρ εἴτε τις ἐκδημεῖ διὰ τὸ λαθεῖν ἢ καὶ μὴ ἐκδημῶν εὐχέρειαν ἑαυτοῦ μὴ ποιεῖ. Ibid. 10, 3, 47, p. 504, cum præp. πρός: Ἐὰν μείζων ὢν τῶν εἰκοσιπέντε ἐνιαυτῶν τὴν κληρονομίαν τοῦ ἀδελφοῦ σου παρῃτήσω, οὐδεμία σοι εὐχέρεια πρὸς τὴν ταύτης ὑπέλευσιν καταλέλειπται.] Ap. Lucian. autem [Prometh. c. 9], πρὸς ὀργὴν εὐχέρεια, Proclivitas ad iram; at εὐχερὴς πρὸς ὀργὴν reddi posset Facilis ad iram, vel potius Irasci facilis, ex Horat. [Eadem construct. Plut. Mor. p. 271, B: Ἐπίσχεσις τῆς πρὸς τὸν ὅρκον εὐχερείας. L. D. Ἡ περὶ τὰς γυναῖκας εὐχ. ib. p. 49, C. Hemst. Περὶ τὰς ἐπαγγελίας p. 64, B; περὶ τοὺς ὅρκους Lysand. c. 8.] Item εὐχέρεια, Facilitas, in altera hujus nominis signif.; aut etiam Levitas (κουφότης Hesychio), quem usum habet ap. Plut. Π. παιδ. ἀγωγ. [p. 6, C. Niciæ c. 3: Τῇ Κλέωνος εὐχ. καὶ βωμολοχίᾳ. In malam partem Polyb. 16, 18, 3: Τῶν γε μὴν πραγμάτων ἐπὶ τοσοῦτον ὠλιγώρηκεν (Zeno Rhodius historicus) ὥστε πάλιν ἀνυπέρβλητον εἶναι τὴν εὐχ. καὶ τὴν ἀπειρίαν τοῦ συγγραφέως· 32, 11, 4: Ταχέως ἡρπακότες ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ τὴν τῶν Ἑλλήνων εἰς τοῦτο τὸ μέρος εὐχέρειαν. Diodor. Exc. p. 561, 27: Θαυμάσαι δ' ἄν τις τοῦ συγγραφέως τὴν εὐχ. Et alii. De lascivia et protervitate Pollux 6, 189; de oratoris et judicis levitate ibid. et 8, 13.] Affertur vero εὐχέρεια et pro εὐχειρία, quod Manuum dexteritatem significat, s. Agilitatem: ex Athen. 4, [p. 152, B, ex Posidonio] de Celtis: Διαφέρων τῶν ἄλλων ἢ κατὰ τὴν πολεμικὴν εὐχέρειαν, ἢ κατὰ τὸ γένος, ἢ κατὰ πλοῦτον. Sed fortassis εὐχειρίαν ille scriptum reliquit. [Eadem conjectura ap. Polyb. 16, 19, 1: Καταπροτερουμένην τὴν φάλαγγα ταῖς εὐχερείαις· 15, 13, 1: Τῇ μὲν εὐχερείᾳ καὶ τόλμῃ προεῖχον οἱ μισθοφόροι τὰς ἀρχάς· et 24, 5, 6: Ἐν τοῖς πολεμικοῖς κατὰ μὲν τὴν εὐχ. καὶ τὴν τόλμαν πολὺ διέφερε τῶν ἄλλων, Schweigh. restituebat εὐχειρία, quod cum τόλμα jungitur 23, 1, 8, ubi item εὐχερείας male scriptum in cod. Monac. Idem vitium ap. Diodor. 13, 60: Πολὺ ταῖς τόλμαις ὑπερέχοντες καὶ ταῖς εὐχειρίαις, ubi εὐχερίαις liber unus, et 14, 23: Λακεδαιμόνιοι ἐξέπληξαν τοὺς ἀντιτεταγμένους βαρβάρους τῇ τε τῶν ὅπλων λαμπρότητι καὶ ταῖς εὐχειρίαις, ubi omnes εὐχερείαις, correxit HSt. Sic 15, 70: Δόξαντες εὐχειρίᾳ καὶ ἀνδρείᾳ διαφέρειν, unus εὐχερίᾳ. De agilitate corporis vero Plato Leg. 12, p. 942, D: Καὶ χορείας πάσας τὰς εἰς τὰς ἀριστείας τὰς κατὰ πόλεμον βλεπούσας χορεύειν, καὶ ὅλην εὐκολίαν τε καὶ εὐχέρειαν ἐπιτηδεύειν. Atque huic quidem l. tam est aptum εὐχέρεια quam ineptum locis Athenæi, Polybii et Diodori: in quibus apertum est majorem quandam dici virtutem quam corporis agilitatem. De qua etiam ap. Plut. Philop. c. 7: Τὴν ὅλου τοῦ συστήματος ἐν ταῖς μεταβολαῖς εὐχέρειαν· Alex. c. 71: Τῶν παίδων ... ταῖς μελέταις εὐχέρειαν καὶ κουφότητα θαυμαστὴν ἐπιδειξαμένων. De manus facilite et dexteritate Ps.-Lucian. Amor. c. 11: Τὸ τῆς Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον, nisi legendum εὐχειρίας, et artifices nonnulli ipsi vocati sunt Euchires. Εὐχέρεια αὐλητοῦ cum εὐχειρία ponitur ap. Polluc. 4, 72. Quod Eust. Il. p. 980, 42, scribit: Ἴωνες δὲ τὸ περί τινα τῶν ἀναγκαίων τῷ σώματι ἐκκρίσεων ἀσχοληθῆναι, οἷον οὐρῆσαί φασιν ἢ ἀποπατῆσαι, εὐχέρειαν ἐκάλουν, recte Valcken. ad Herod. 4, 113 (librarii errore potius quam ipsius Eustathii) pro εὐμάρεια illatum judicat. Sic inter εὐχέρεια et εὐμάρεια variatur ap. Xen. OEc. 5, 9. L. Dind.]

|| Invenitur etiam Εὐχερία ap. Plut. [in edd. nonnullis Alex. c. 70 extr. et ap. Æschyl. l. Eum. supra cit.] pro εὐχέρεια, in Levitatis signif. Verum ut in l. proxime præcedenti suspecta est vox εὐχέρεια, pro εὐχειρία, ita hic suspectam habeo vocem εὐχερία pro εὐχέρεια. Ne tamen omnino rejiciendum existimem illam scripturam, faciunt alia pleraque nomina eandem διττογραφίαν habentia. [Hujus formæ ne ex poetis quidem exx. afferuntur, nedum ut prosæ concedenda sit. Pro εὐχειρία legitur in libro uno Diodori 15, 70.]

[Εὐχερέω, Facilitate utor, Facile subigo. Pachymer. Mich. Pal. p. 148, D: Εὐχερεῖν ἐκ τοῦ ῥᾷστα τοῖς ἐναντίοις ἦν. Nisi fallit scriptura.]

Εὐχερὴς, ὁ, ἡ, Facilis. [Plato Polit. p. 266, C: Τόδε δὲ οὐκ ἐννοοῦμεν ὡς ἔτι γελοιότερος ὁ βασιλεὺς φαίνεται μετὰ τῆς ἀγέλης ξυνδιαθέων καὶ ξύνδρομα πεπορευμένος τῷ τῶν ἀνδρῶν αὖ πρὸς τὸν εὐχερῆ βίον ἄριστα γεγυμνασμένῳ· et ibid. paullo ante: Τἀνθρώπινον ἡμῶν ἅμα γένος ξυνειληχὸς καὶ ξυνδεδραμηκὸς γένει τῷ τῶν ὄντων γενναιοτάτῳ καὶ ἅμα εὐχερεστάτῳ. Foes. OEcon.: « Hippocr. p. 77, F: Οἱ ἐν ὑστερικαῖς σπασμοὶ εὐχερεῖς. Ubi Galen.: Τὸ εὐχερές ὄνομα τῶν ἀμφιβόλων ἐστὶν ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ. Δύναται γοῦν τις ἀκούειν ἐξ αὐτοῦ καὶ τὸ εὔλογον τῆς γενέσεως ... καὶ τὸ ἀκίνδυνον αὐτῶν. Conf. p. 173, A. » Aristot. H. A. 8, 6: Εὐχερέστατον πρὸς πᾶσαν τροφὴν τῶν ζῴων ἐστιν (sus).] Quum autem oppositum sit præcedenti δυσχερὴς, eand. deductionem et formam habens, eadem est quæ in illo significationis ratio. (At vero ap. Plat. Leg. 12, [p. 956, A]: Ἐλέφας δὲ, ἀπολελοιπότος ψυχὴν σώματος, οὐκ εὐχερὲς [εὐαγὲς scriptum apud Clementem et alios] ἀνάθημα, Cam. interpr. Non aptum munus quod diis consecretur. Cic., Haud satis castum donum deo.) Habet et alteram nominis Facilis signif., aut certe quæ ad illam accedit. De ea loquor, qua puellæ Faciles vocantur, quæ ob leve ingenium facile decipiuntur. Atque adeo pro Levi poni interdum videtur (sicut εὐχέρεια est κουφότης Hesychio), atque ita usus esse Demosth. [p. 547, 28: Τὸν μιαρὸν καὶ λίαν εὐχερῆ, τὸν κονιορτὸν Εὐκτήμονα. In deteriorem partem etiam ap. Plat. Theæt. p. 184, B: Τὸ δὲ εὐχερὲς τῶν ὀνομάτων τε καὶ ῥημάτων καὶ μὴ δι' ἀκριβείας ἐξεταζόμενον τὰ μὲν πολλὰ οὐκ ἀγεννές. Appian. Maced. c. 14, vol. 1, p. 529, 75: Ἀπὸ τοῦδε εὐθὺς ἐκ μεταβολῆς ὠμὸς καὶ εὐχερὴς ἐς ἅπαντας ἐγένετο· Civ. 4, 123: Μισθοφόρων, οἷς ἐστιν ἀεὶ, καθὰ καὶ τοῖς εὐχερέσιν οἰκέταις, ἐς ἑτέρους δεσπότας ἐλπὶς ἐς σωτηρίαν ἢ ἐς τὸ ἀντίπαλον μεταβολή. Nicephor. fr. Lex. Gr. p. 344: Λέγεται καὶ εὐχερὴς ἄνθρωπος ὁ εὔκολος εἰς τὸ ἀπατᾶσθαι. Schneid. Εὐχερὴς ἀνὴρ, Com. ap. Athen. 2, p. 55, D, Aristophon ap. Diog. L. 8, 38. Qui temere aliquid facit vel scribit, schol. Pind. ad inscr. Pyth. 2. Hemst. Δυναστὴς Pollux 8, 12, Dio Cass. 44, 36. Cum κακηγόρος et similibus ponit Pollux 8, 81. Plut. Aristid. c. 2: Εὐχερῆ καὶ παράβολον (φύσιν)· Demetr. c. 14: Ὁ Δημ. εὐχερής τις ἦν περὶ γάμους. Similiter idem cum πρὸς Mor. p. 26, B: Λήσεται πρὸς πολλὰ τῶν φαύλων εὐχερὴς γενόμενος· 170, A: Εὐχερὴς πρὸς ὀργήν. || Agilis, Expeditus, de militibus, ut supra εὐφέρεια, ap. Polluc. 1, 131.] || Ap. Dionys. A. R. 7, 1, p. 1308, 2: Μετέστησαν οἱ μὲν εὐχερέστεροι (τῶν γεωργούντων) πρὸς τοὺς πατρικίους, τὸ δὲ θητικὸν μέρος ὡς τοὺς δημοσίους, Ditiores interpretatur Sylb., εὐγενέστεροι monens vertisse videri Lapum. || Qui facilem se præbet petenti, facile annuit, fert. Soph. Phil. 519: Ὅρα σὺ μή νυν μέν τις εὐχερὴς παρῇς· 875: Πάντα ταῦτ' ἐν εὐχερεῖ ἔθου. || Cui phrasi similis est Ἐξ εὐχεροῦς, Facile, ap. Ptolem. Mathem. comp. 1, p. 26, 19: Τὸν ἔλεγχον ἐξ εὐχ. μεταχειριζώμεθα· 29, 11: Διδομένων τῶν εὐθειῶν ἐξ εὐχ. δίδονται καὶ αἱ ὑπὸ τὰς λειπούσας περιφερείας

ὑποτείνουσαι. L. D. Schol. Apoll. Rh. 2, 760 : Ἐξ εὐχ. περιεγένετο τῶν Βεβρύκων. || Præterea notandæ sunt constructiones cum genitivo ap. Polyb. 4, 8, 9 : Τινὲς γὰρ ... τῆς τε (del.) πολεμικῆς χρείας τῆς κατ' ἄνδρα μὲν καὶ κατ' ἰδίαν εὐχερεῖς καὶ πρακτικοὶ, κοινῇ δὲ ... ἄπρακτοι. Et cum dativo ap. Appian. Civ. 2, 84 : Ὡς τῆς θαλάσσης οὔσης ἁλιτενοῦς καὶ μεγάλαις ναυσὶν οὐκ εὐχεροῦς. L. D.]

|| Εὐχερῶς, Facile. [Plato Phæd. p. 117, C : Μάλα εὐχ. καὶ εὐκόλως ἐξέπιε· Reip. 2, p. 364, A : Πονηροὺς πλουσίους ... εὐδαιμονίζειν καὶ τιμᾶν εὐχ. ἐθέλουσι· et cum eodem verbo 5, p. 475, C. Ib. p. 474, C : Ὑποκοριζομένου τε καὶ εὐχ. φέροντος τὴν ὠχρότητα· Leg. 12, p. 948, E : Δεινὸν γάρ που ... εὖ εἰδέναι σμικροῦ δεῖν τοὺς ἡμίσεις αὐτῶν ἐπιωρκηκότας, ἐν ξυσσιτίοις τε ἀλλήλοις εὐχ. συγγιγνομένους καὶ ἐν ἄλλαις συνουσίαις· Ep. 7, p. 345, C : Πῶς ἂν μὴ θαυμαστὸς ὢν ἄνθρωπος τὸν ἡγεμόνα τούτων καὶ κύριον οὕτως εὐχ. ἠτίμασέ ποτ' ἄν; Demosth. p. 34, 7 : Οὗτοι σωφρόνων οὐδὲ γενναίων ἐστὶν ἀνθρώπων εὐχ. τὰ τοιαῦτα ὀνείδη φέρειν. Aristot. Eth. 8, 4 : Πολλὰ δ' ἐστὶ τῶν ἐθνῶν ἃ πρὸς τὸ κτείνειν καὶ πρὸς τὴν ἀνθρωποφαγίαν εὐχ. ἔχει. Hippocr. Epist. p. 1286, 25 : Ἐκ τουτέων ἁπάντων εὐχ. τὴν νοῦσον εὑρήσεις. Athen. 1, p. 1, B : Ὅσα ἄλλα οὐδ' ἂν εὐχ. ἀπομνημονεύσαιμι.] Ap. Aristot. autem Eth. 4, 1, εὐχ. ἀναλίσκειν dicuntur qui ad sumptus faciendos propensi sunt, qui temere et levi de causa sumptus faciunt. [In deteriorem partem etiam Plato Theæt. p. 154, B : Ἐπεὶ νῦν γε θαυμαστά τε καὶ γελοῖα εὐχερῶς πως ἀναγκαζόμεθα λέγειν· Reip. 7, p. 535, E : Εὐχερῶς ὥσπερ θηρίον ὕειον ἐν ἀμαθίᾳ μολύνηται. Demosth. p. 248, 10 : Ὦ λέγων εὐχερῶς ὅ,τι ἂν βουληθῇς· 315, 3 : Οὐ γὰρ ὅσ' ἂν δείξαιμι προσόντ' αἰσχρὰ τούτῳ καὶ ὀνείδη, πάντ' οἶμαι δεῖν εὐχερῶς λέγειν· 1450, 6 : Ὅταν δ' ὑπὲρ πολιτείας καὶ σφαγῶν καὶ δήμου καταλύσεως εὐχερῶς ἀκούητε, πῶς οὐκ ἔξω χρὴ τοῦ φρονεῖν ὑμᾶς αὐτοὺς ἡγεῖσθαι; Plut. Mor. p. 56, B. || Εὐχερέστερον, Facilius. Xen. Reip. Lac. 2, 5 : Σῖτον ἔταξε τοσοῦτον ἔχοντα συμβολεύειν τὸν εἴρενα, ὡς ὑπὸ πλησμονῆς μήποτε βαρύνεσθαι, νομίζων τοὺς οὕτω παιδευομένους ... εὐχερέστερον πρὸς πᾶν ἔχειν βρῶμα. Dinarch. p. 97, 16 : Νομίζουσα τὸν ἐν τοῖς μικροῖς συνεθιζόμενον ἀδικεῖν τοῦτον τὰ μεγάλα τῶν ἀδικημάτων εὐχ. προσδέξεσθαι. Schol. Theocr. 11, 81 : Εὐχ. δὲ διέζη. Pro quo in Gl. Εὐχερότερον (sic), Facilius. Cujusmodi formas aliquoties supra notavimus. || Εὐχερέστατα, Facillime, Gl. Diod. Exc. Vat. p. 88 : Ὑπὸ τούτων εὐχ. τρέπονται. L. Dind.]

[Εὐχέριος, ὁ, Eucherius, Arcadii imp. patruus ap. Zosimum 5, 2. Stilichonis filius ib. 32, etc.]

[Εὐχερῶς. V. Εὐχερής.]

Εὐχετάομαι, Precor, Preces fundo supplex, Supplico. Hom. Od. Θ, [467] : Τῷ κέν τοι καὶ κεῖθι, θεῷ ὡς, εὐχετοῴμην. [Conf. Il. Θ, 347, O, 369, X, 394. Apoll. Rh. 2, 1173. Cum dat. et infinitivo Apoll. 4, 588 : Πολυδευκέα δ' εὐχετάασθαι Κάστορά τ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἤνωγε κελεύθους ... πορεῖν. || Opto, Cupio. Id. 4, 1360 : Ὅσ' ἔτλημεν, τὰ ἕκαστα διίδμεναι εὐχετόωντο.] || Sæpe vero et pro Glorior, Jacto me : ut εὔχομαι etiam accipi dicetur. Il. Υ, [348] : Ἀτάρ μιν ἔφην μὰψ αὔτως εὐχετάασθαι· ut alibi dicit, εὔχεαι αὔτως. Item cum infin., Od. Ξ, [189] : Τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο, Quos se esse jactabant, prædicabant, profitebantur. [Apoll. Rh. 1, 231 : Ἐπεὶ Μινύαο θυγατρῶν οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἀφ' αἵματος εὐχετόωντο ἔμμεναι. Cum adjectivo id. ibid. 188 : Ἴστορε δ' ἄμφω ἠμὲν ναυτιλίης ἠδ' ἄρεος εὐχετόωντο.] Ex Apoll. Arg. 2, [359] affertur junctum cum ἐκ habente suum gen. : Τοῦ καίπερ ἀφ' αἵματος εὐχετόωνται· ubi tamen subaudiri fortasse potest infin. [Oppian. Cyn. 2, 615 : Ἀσπάλακας βασιλῆος ἀφ' αἵματος εὐχετάασθαι Φινέος. Cum accusativo, ut infra εὔχομαι, Orph. Arg. 287 : Οἵ ῥα καὶ ἀθανάτου ῥίζης γένος εὐχετάασθε.] At vero Od. X, [412] : Οὐχ ὁσίη, κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι, Fas non est mortuis viris insultare. Pro quibus vulg. interpr. hæc ineptissima habet, Non pietas interfectis in viris orare. Ceterum εὐχέω, et ab eo nomen Εὐχέτης fingit Eust. [Od. p. 1725, 57] ad formationem hujus verbi. [Quod significatione Præconis usurpat Opusc. p. 343, 34 : Ὁ ἐνδιάθετος καὶ θερμότατός σου εὐχέτης καὶ κῆρυξ τῶν σῶν ἀγαθουργιῶν διαπρύσιος. Memorat etiam Herodian. Epimer. p. 165. Male ap. Zonaram p. 904 : Εὐχετὴς ὁ εὐχὴν ποιῶν. L. D. Et Lex. schedogr. in Boiss. An. vol. 4, p. 375, 183 : Εὐχ., ὁ εὐχόμενος ὑπὲρ τῆς σωτηρίας. Osane.]

[Εὐχέτης. V. Εὐχετάομαι.]

[Εὐχετιάζω.] Hesych. habet et Εὐχετίαζον, quod exp. ηὔχοντο. [V. Εὐχατῆσαι.]

Εὐχή, ἡ, Precatio, Votum. Dicitur et εὐχαὶ in plur. ut Lat. Preces. [Hom. Od. K, 526 : Αὐτὰρ ἐπὴν εὐχῇσι λίσῃ κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν.] Hesiod. Theog. [419] : Ὦ πρόφρων γε θεὰ ὑποδέξεται εὐχάς. [Pind. Ol. 4, 14 : Θεὸς εὔφρων εἴη λοιπαῖς εὐχαῖς. Soph. El. 636 : Ἄνακτι τῷδ' ὅπως λυτηρίους εὐχὰς ἀνάσχου δειμάτων. Eur. Iph. T. 628 : Μάταιον εὐχὴν ηὔξω. Plato Alcib. 2 p. 148, C : Παραπλησίαν εὐχὴν εὔχονται. Æschines p. 56, 22 : Τὰς εὐχὰς ὑπὲρ ὑμῶν πρὸς τοὺς θεοὺς εὐχομένους. Euseb. V. Const. 1, 14, p. 507, 22 : Τοὺς δὲ ἀκούσαντας, ὥσπερ εὐχὴν ταύτην θεμένους, τὴν ἀγαθὴν ἐνδείξασθαι προθυμίαν, ubi interpretis errorem notavit Valesius, vertendum esse monens Vota suscipientes, ut 2, 22 : Εὐχὴν τιθέμενοι τῶν ἴσων ἀπολαῦσαι καὶ αὐτοί ποτε, Optantes.] Et εὐχὴν, εὐχὰς ποιεῖσθαι pro εὔχεσθαι, Precari. Ap. Thuc. [6, 32] : Εὐχὰς ποιεῖσθαι τὰς νομιζομένας, redditur, Vota legitima nuncupare. Item ex Plut. Camillo affertur Εὐχὰς ἐποιήσατο, μεγάλας θέας ἄξειν, pro Vovit se magna spectacula editurum. [Plat. Alcib. 2 p. 142, E : Κοινῇ ὑπὲρ ἁπάντων αὐτῶν εὐχὴν ποιήσασθαι. Activo schol. Soph. Trach. 206 et 207, εὐχὰς ποιείτω, εὐχὰς ποιησάτω. Alia locutione Demosth. p. 1405, 20 : Τοσαύτας ὑπεναντιώσεις πρὸς ἄλληλα λαβοῦσα ἡ τύχη πρὸς τὸ δέον ἅπανθ' ὁμολογούμενα ἀπέδωκεν, ὥσπερ εὐχὴν ἐπιτελοῦσα ἢ παράδειγμα τοῖς ἄλλοις ἐπιδεῖξαι βουληθεῖσα.] Item Εὐχὴν ποιήσασθαι (κατὰ) χιμαρῶν, ex Aristoph. [Eq. 661] pro Capras vovere. [Cum eadem præpos., sed diversa significatione Theod. Stud. p. 51, B : Εὐχὴν τὴν κατὰ τῶν πονηρῶν ἐπᾴδων πνευμάτων. || Genitivo numinis jungit Soph. OEd. T. 239 : Μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασι κοινὸν ποιεῖσθαι. Eur. Tro. 889 : Εὐχὰς ὡς ἐκαίνισας θεῶν· Ion. 638 : Θεῶν ἐν εὐχαῖς. Plato Phædr. p. 244, E : Καταφυγοῦσα πρὸς θεῶν εὐχάς τε καὶ λατρείας. ||Cum dativo Plat. Leg. 7, p. 801, A : Τίς δὴ μετ' εὐφημίαν δεύτερος ἂν εἴη νόμος μουσικῆς; Ἆρ' οὐκ εὐχὰς εἶναι τοῖς θεοῖς οἷς θύομεν ἑκάστοτε; Æschin. p. 26, 37 : Γράψει δ' ἐν τοῖς ψηφίσμασιν εὐχὰς ὑπὲρ τῆς πόλεως ταῖς σεμναῖς θεαῖς. || Cum præp. πρὸς præter Æschinem supra cit. Plato Leg. 3, p. 700, B : Καί τι ἦν εἶδος ᾠδῆς εὐχαὶ πρὸς θεοὺς, ὄνομα δὲ ὕμνοι ἐπεκαλοῦντο. Et εἰς, Pausan. 4, 27, 8 : Ἅμα μὲν ὑπὲρ καθόδου τῆς ἐκείνων συνεχέσιν ἐς τὸ θεῖον ταῖς εὐχαῖς ... ἐχρῶντο.] Et εὐχὰς ἀποδιδόναι, e Xen. [Comm. 2, 2, 10], Vota persolvere, implere. [Conf. Ps. 95, 5.] At εὐχῇ χρῆσθαι ex Plat. Leg. [3, p. 688, B], Potiri voto. Quod et εὐχῆς τυγχάνειν. [Xen. Conv. 8, 15 : Σαφῶς ἀποτελεῖται ἡ εὐχή.] Dicunt autem de rebus magnis eas esse εὐχῆς ἀξίας, ὁμοίας : quibus loquendi generibus utitur Isocr. [p. 79, A; 86, B, et 106, C. Cum postrema formula conferenda hæc Platonis Reip. 6, p. 499, C : Οὕτω γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καταγελώμεθα, ὡς ἄλλως εὐχαῖς ὅμοια λέγοντες· 5, p. 456, C : Οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε οὐδ' εὐχαῖς ὅμοια ἐνομοθετοῦμεν· 450, D : Μὴ εὐχὴ δοκῇ εἶναι ὁ λόγος· 7, p. 540, D : Ξυγχωρεῖτε περὶ τῆς πόλεώς τε καὶ πολιτείας μὴ παντάπασιν ἡμᾶς εὐχὰς εἰρηκέναι· Ep. 8, p. 352, E : Εὐχῇ προσέοικεν ἡ τοιαύτη συμβουλή· Leg. 8, p. 841, C : Ταῦτα δὴ τὰ νῦν λεγόμεν' ἐστὶν εὐχαί· 10, p. 887, C : Εὐχήν μοι δοκεῖ παρακαλεῖν ὁ λεγόμενος ὑπὸ σοῦ νῦν λόγος· Soph. p. 249, B : Κατὰ τὴν τῶν παίδων εὐχήν. Demosth. p. 722, 19 : Εἰ γὰρ αὖ καλῶς μὲν ἔχοι, μὴ δυνατὸν δέ τι φράζοι, εὐχῆς οὐ νόμου διαπράττοιτ' ἂν ἔργον.] Sed et aliquid μεῖζον εὐχῆς esse dixit Lucian. [Herodot. init.] Sæpe etiam cum præp. utuntur nomine εὐχή : dicunt enim δι' εὐχῆς ἐστί μοι τοῦτο, Precor, Opto hoc, Optatum habeo; Hoc mihi est in votis. Herodian. [2, 10, 4, Alex. Aphrod. De fato p. 7], Hermog. Item δι' εὐχῆς ἄγω τοῦτο, in ead. signif. ap. Synes. [Pind. Pyth. 9, 92 : Τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχᾷ κωμάσομαί τι παθών. Lycophr. 288 : Καλῶν ἐπ' εὐχαῖς πλεῖστα Φύξιον Δία.] Cum μετὰ autem, ut μετ' εὐχῆς, Optando, Plato Leg. At κατ' εὐχὴν, πρὸς εὐχὴν, Ad votum, Pro voto, Ex animi sententia. [Theætet. Anth. Pal. 6, 357, 6 : Ἐκ δ' εὐχῆς τοκέων ἕσταμες ἀμφότεροι. Aristot. Poet. c. 13 : Καὶ εὐχὴν ποιοῦντες τοῖς θεαταῖς. Et alibi sæpe similiter. Plut. Mor. p. 75, E : Γενόμενος κατ' εὐχὴν ἀνὴρ ἐκ γυναικος. V. Εὐχαριστία. Æschyl. Sept. 819 : Πατρὸς κατ' εὐ-

χὰς δυσπότμους φορούμενοι. Cum ὑπὸ Pind. Isthm. 5, 41 : Νῦν σε νῦν εὐχαῖς ὑπὸ θεσπεσίαις λίσσομαι.] || Item εὐχὴν ποιεῖσθαι, pro Devovere se. Bud. ex Athen. [l. in Εὐχωλιμαῖος citando. || De precatione simul et imprecatione Plat. Leg. 11, p. 931, E : Πᾶς νοῦν ἔχων φοβεῖται καὶ τιμᾷ γονέων εὐχάς. || De re quam quis vovit. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 456, n. 2663 : Στέφανος εὐχαριστῶν κυρίαις Νεμέσεσιν εὐχὴν ἐπενδυτοπαλλίων ζεύγος, et alibi ; ap. Orell. Inscr. n. 2141 : Θεῷ ὑψίστῳ εὐχὴν ἀνέθηκαν Κλαυδία Πίστη. Ὑπὲρ εὐχῆς est in inscrr. ap. Leakium *Travels in the Morea* vol. 3, p. 24, 25. || Εὐχήνδε, Ad preces s. precandum. Nilus in Actis Monac. vol. 3, fasc. 1, p. 81, 95 : Τοίνυν ὅπποτ' ἐμελλε φίλοις εὐχήνδε νέεσθαι. Alia de usu vocabuli locutionibusque ab eo formatis ab Suicero peti possunt. Quibus adjicienda signif. Benedictionis, de qua Vales. ad Euseb. H. E. 1 extr. p. 40, 22 ed. Reading. : « Εὐχὰς διὰ χειρὸς λαβὼν ἐθεραπεύθη) Benedictionem per impositionem manus accipiens. Idem est ac si dixisset δι' εὐχῆς καὶ χειρῶν ἐπιθέσεως, ut loquitur 2, 1. Εὐχὰς διὰ χειρὸς vel simpliciter εὐχὰς χειρὸς antiqui Patres vocabant Manus impositionem cum precatione. Sic in Excerptis Theodoti s. in libris Hypotyp. Clementis p. 344 De baptismo : Διὰ τοῦτο νηστεῖαι δεήσεις, εὐχαὶ χειρῶν γονοκλισίαι. » Ejusdem sisignif. exx. sunt in locutionibus εὐχὴν δέξασθαι, διδόναι, de quibus v. Ducang.]

[Εὐχήμων, ονος, ὁ, ἡ, Optabilis. Hesych. : Εὐχήμονα, εὐχῆς ἄξιον.]

[Εὐχήνωρ, ορος, ὁ, Euchenor, f. Ægypti, Apollod. 2, 1, 5, 4. Cœrani ap. Pausan. 1, 43, 5. Polyidi apud Hom. Il. N, 663.]

[Εὐχίδας, ὁ, Euchidas, Platæensis, Plut. Aristid. c. 20. V. Reines. ad Suidam v. Εὐχίδης. ἴᾶ]

Εὔχιλος, ὁ, ἡ, opp. superiori ἄχιλος. Significat enim Abundans pabulo et alimonia. Pro quo et Εὔχειλος scribitur, cum diphthongo (ut χειλὸς pro χιλὸς reperiri, infra docebo), velut ap. Hesych. Εὐχείλου, εὐτρόφου, εὐχόρτου. [Ita nonnulli ap. Xen. Eq. 1, 12 : Καὶ πλευρὰ δεῖ ἡ βαθυτέρα καὶ πρὸς τὴν γαστέρα ὀγκωδεστέρα ἅμα εὐεδρότερόν τε καὶ ἰσχυρότερον καὶ εὐχιλότερον ὡς ἐπὶ πολὺ τὸν ἵππον παρέχεται. Aristot. De partt. anim. 3, 14 : Τοῖς εὐχιλοτέροις τῶν ζώων καὶ πλείονος δεομένοις τροφῆς. Lycophr. 95 : Ἀντεῖ δ' εὐχίλου κάπης καὶ μηλιταύθμων. Hic quoque nonnulli per ει. Ἡ εὔχιλος Pollux 7, 184.]

[Εὐχίμαρος, ὁ, ἡ, Capris abundans. Myrinus Anth. Pal. 6, 108, 3 : Εὔαρνον θείητε καὶ εὐχίμαρον Διότιμον. ἴᾶ]

[Εὐχῖται, οἱ, Euchitæ, dicti Massaliani hæretici, quod id vox Massaliani sonet, ut est ap. Harmenopulum De sectis et alios, vel ut chronologus ineditus De hæresibus, ἀπὸ τῆς εὐχῆς ἢ ἀπὸ τῆς ἐπωνύμου χώρας τῆς Περσίδος. De iis agunt Theodoritus l. 4 Hæretic. fabul. et l. 4 H. E. c. 11, aliique multi. Ducano. Augustinus De hæresibus c. 57 : « Massaliani Græce dicuntur Εὐχῆται, ab orando sic appellati. Tantum enim orant, ut eis qui hoc de illis audiunt, incredibile videatur. » Suicer. Qui male præfert scripturam illam per η, quæ non est græca. Per ι recte etiam ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 256, C, vol. 6, p. 59, D, Georg. Pachym. Andron. p. 332, A. V. Εὐχῆται. L. D.]

Εὔχλοος, ὁ, ἡ, Bene virens, Virore decorus, Viriditate elegans : κᾶπος, Nonn. [Jo. c. 18, 5 : Κ. ἔϋχλοος· Dion. 41, 15 : Πόλις Βερόη ... ἔϋχλοος. Ubi ἔϋχροος est in codd. || Cereris epitheton est ap. Soph. OEd. C. 1600 : Εὐχλόου Δημητρὸς εἰς ἐπόψιον πάγον μολοῦσα. Sic eadem dicitur Χλόη, quod v.]

Εὔχλωρος, ὁ, ἡ, Bene virens, Pulcre viridans, Virore decorus. Simpliciter tamen exp. Viridis, itidemque τὸ εὔχλωρον, Viriditas. [Theophr. H. Pl. 3, 5, 2, ubi ἔγχλωρος corrigitur.]

[Εὐχολογεῖν, Orationes dicere, pronuntiare. Nomocanon Cotel. n. 126 : Εὐχολογήσει αὐτῷ καὶ μόνον. Ducangius.]

Εὐχολόγιον, τὸ, Suidæ τὸ βιβλίδιον, Libellus : est tamen potius Libellus continens preces quotidie dici solitas. [V. Suicer. Thes., Goar. præfat. ad Eucholog. Paris. 1647 editum.]

Εὔχομαι, Precor, Preces fundo, Vota facio, nuncupo. Hom. Il. O, 371 : Εὔχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα, Ζεῦ πάτερ, εἴποτε κτλ. Et cum suo dat., A, 735 : Συμφερόμεσθα μάχῃ Διί τ' εὐχόμενοι καὶ Ἀθήνῃ. [Cum accusativo rei Γ, 275 : Τοῖσιν δ' Ἀτρεΐδης μεγάλ' εὔχετο, χεῖρας ἀνασχών· Od. P, 239 : Μέγα δ' εὔξατο χεῖρας ἀνασχών· Γ, 54 : Αὐτικὰ δ' εὔχετο πολλὰ Ποσειδάωνι. Pind. Pyth. 3, 2 : Εἰ χρεὼν τοῦθ' ἁμετέρας ἀπὸ γλώσσας κοινὸν εὔξασθαι ἔπος. Æsch. Suppl. 1060 : Μέτριον νῦν ἔπος εὔχου· Sept. 266 : Εὔχου τὰ κρείσσω, ξυμμάχους εἶναι θεούς. Aristoph. Ran. 885 : Εὔχεσθε δὴ καὶ σφώ τι. Cujusmodi exemplorum diversa est ratio ab iis quæ infra afferentur ejusdem constructionis, sed alius significationis. Cum dat. Æsch. Pers. 498 : Θεοὺς δέ τις τὸ πρὶν νομίζων οὐδαμοῦ τότ' ἤύχετο λιταῖσι.] Sic et in prosa : Lucian. [Demonact. c. 27] : Εἰ μὴ δύναται κἀντεῦθεν ἡμῶν εὐγομένων ἀκούειν. Εὔχομαι τοῖς θεοῖς, Thuc. [3, 58. Soph. Phil. 1077 : Εἰς ὅσον θεοῖς εὐξώμεθα. Eur. Alc. 218 ; Aristoph. Av. 865 ; Herodot. 7, 178 ; 8, 64. Cum accusat. Antipater Thess. Anth. Pal. 9, 268, 2 : Ἄρτεμιν εὐξαμένη. Jo. Malal. p. 63, 21 : Ηὔξαντο τὸν θεόν· 65, 3.] Sed et πρὸς τοὺς θεούς, Xen. [Comm. 1, 3, 2. Æschin. p. 56, 22 : Τὰς εὐχὰς ὑπὲρ ὑμῶν πρὸς τοὺς θεοὺς εὐχομένους.] Dicitur et εὔχεσθαι εὐχήν, εὐχὰς τοῖς θεοῖς, a Dem. [p. 381, 10, Æschine p. 4, 10. V. Εὐχή.] Item sine dat. || Interdum cum infin. pro Exposco precibus, Precor ut etc. Hom. Il. B, 401 : Εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρηος. [Pind. Ol. 3, 2 : Τυνδαρίδαις τε φιλοξείνοις ἀδεῖν καλλιπλοκάμῳ θ' Ἑλένᾳ εὐχομαι· 9, 86 : Εὔχομαι ἀμφὶ καλῶν μοίρᾳ Νέμεσιν ὀργόβουλον μὴ θέμεν· Pyth. 4, 293 : Εὔχεται ... οἶκον ἰδεῖν. Soph. OEd. T. 269 : Καὶ ταῦτα τοῖς μὴ ἐρῶσιν εὔχομαι θεοὺς μήτ' ἄροτα αὐτοῖς γῆς ἀνιέναι τινὰ μήτ' οὖν γυναικῶν παῖδας, ἀλλὰ τῷ πότμῳ τῷ νῦν φθερεῖσθαι (ubi notandus infinitivus futuri, qui grammaticis nonnullis adeo displicuit ut φθαρῆναι supponerent, de quo v. schol. in cod. August.)· cui l. Elmslejus comparavit Aristoph. Thesm. 350 : Ταῖς δ' ἄλλαισιν ὑμῖν τοὺς θεοὺς εὔχεσθε πάσαις πολλὰ δοῦναι κἀγαθά. Antig. 641 : Τούτου γὰρ οὕνεκ' ἄνδρες εὔχονται γονὰς ... ἔχειν. Eur. Hipp. 1455 : Τοιῶνδε παίδων γνησίων εὔχου τυχεῖν. Xen. Anab. 6, 1, 26 : Εὔχομαι δοῦναί μοι τοὺς θεοὺς αἰτιόν τινος ὑμῖν ἀγαθοῦ γενέσθαι.] Sed alicubi cum infin. est Precando polliceor, Voveo : Δ, 101 : Εὔχετο δ' Ἀπόλλωνι λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ Ἀρνῶν πρωτογόνων ἑκατόμβην. [Æsch. Ag. 933 : Ἥξω θεοῖς δείσας ἂν ὧδ' ἔρξειν τάδε ; Soph. Phil. 1032 : Πῶς θεοῖς εὔξεσθε ... αἴθειν ἱερά ;] Itidem in soluta oratione, cum infin. utramque signif. habet : ut εὔχομαι σώζειν. Ap. Dem. Pro cor. init. cum infin. simul et dat. : Τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις ... ὑπάρξαι μοι κτλ. [Hom. Il. Θ, 526 : Εὔχομαι ἐλπόμενος Διί τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσιν ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας Κηρεσσιφορήτους. Hesiod. Op. 463 : Εὔχεσθαι δὲ Διὶ ... ἐκτελέα βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν. Eur. Alc. 334, Aristoph. Eq. 764, Eccl. 172, Plato Reip. 8, p. 545, D, et alii.] Xen. [Comm. 1, 3, 2] : Εὔχετο πρὸς τοὺς θεοὺς ἁπλῶς τἀγαθὰ διδόναι. Et pro Voveo. [Soph. Trach. 610 : Οὕτω γὰρ ηὔγμην ... στελεῖν χιτῶνι τῷδε.] Plut. Popl. [c. 14] : Εὔξατο τὸν νεὼν ἀναθήσειν. Sic εὔχομαι τῷ Διὶ θύσειν, Theseo. Legitur vero et εὔχομαι θυσίαν ead. signif. [Æsch. Ag. 963 : Πολλῶν πατησμὸν δ' εἱμάτων ἂν ηὐξάμην.] Sicut et Aristoph. dixit [Av. 1618] : Εὐξάμενος ἱερεῖόν τῳ θεῶν. [Soph. OEd. C. 1512 : Νῦν δὲ τοῦτ' εὔχεσθέ μοι. Epigr. Anth. Pal. 13, 13, 2 : Εὐξάμενος ἑκάτῃν Παλλάδι.] Dicebant vero et κατὰ χιλίων εὔχεσθαι, pro Vovere χίλια, Eust. p. 1454. [Demosth. p. 1467, 1 : Τὸν Δία καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς ἡγεμόνας ποιησάμενοι καὶ παρακαλέσαντες καὶ κατὰ τῶν νικητηρίων ἅπασιν αὐτοῖς εὐξάμενοι. Ubi alia exx. annotavit Schæferus, quibus addendi Pollux 1, 27, Dio Cass. 55, 31.] Quinetiam cum quolibet accus. pro Precibus exposco, Precor aut Opto a diis ; vel etiam simpl. Opto. Xenoph. Hell. [4, 4, 12 : Ἔδωκε γὰρ τότε γε ὁ θεὸς αὐτοῖς ἔργον οἷον οὐδ' εὔξαντο ποτ' ἄν·] 5, [1, 3] : Εὔχοντο αὐτῷ πολλὰ καὶ ἀγαθά. [Soph. Phil. 1019 : Ὅλοιο· καί σοι πολλάκις τόδ' ηὐξάμην. Eurip. Iph. A. 1188 : Ἀλλ' ἐμὲ δίκαιον ἀγαθὸν εὔχεσθαί τί σοι ; Aristoph. Eq. 928 : Εὔχομαι δέ σοι ταδί. Pollianus Anth. Pal. 11, 127, 4 : Μείζονα γάρ σοι εὔξασθαι ταύτης οὐ δύναμαι μανίαν. Demosth. p. 800, 13 : Ἅπαντας ἅπασι πάντα τἀγαθὰ εὔχεσθαι.] Thuc. 2, [43] : Ἀσφαλεστέραν (διάνοιαν) μὲν εὔχεσθαι. Lucian. De sacrif.

[c. 1] : Ἃ αἰτοῦσι καὶ ἃ εὔχονται. [Pind. Nem. 8, 37 : Χρυσὸν εὔχονται, πεδίον δ' ἕτεροι ἀπέραντον. Eur. Or. 355 : Θεόθεν πράξας ἅπερ ηὔχου· 1174 : Εὔχομαι τάδε. Parmenio Anth. Pal. 11, 65, 3 : Πεινῶν εὔχετο γραῦν, κοιμώμενος εὔχετο λιμὸν Φίλλις.] Interdum vero et cum infin. vel pro Exposco precibus a diis : vel simpl. pro Opto. Dem. [p. 136, 26] : Οὐδὲν ἂν ἄλλο ... εὔξασθαι ποιεῖν τὴν πόλιν. Lucian. p. 46 : Τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι [Philopatr. c. 23. Sequente ἵνα Chœroboscus in Bekkeri Anecd. p. 1291 : Εὔχεται ἵνα εἰς πέρας ἔλθῃ· et ib. 1292. Schol. Theocr. Id. 12 proœm. : Εὔχεται δὲ ἵνα μετὰ θάνατον γένοιντο ἀοίδιμοι. Sequente ὅπως Nonnus Dion. 21, 24 : Εὔξατο μητέρι Γαίῃ Ἀμβροσίῃ κροκόπεπλος, ὅπως Λυκόοργον ἀλύξῃ. Sequente ὥστε Jo. Malal. p. 65, 3 : Ηὔξατο Μωσῆς τὸν θεὸν ὥστε πέμψαι αὐτῷ πληγάς. Præter quas constructt. notandæ sunt constrr. cum dativo numinis et accusativo rei votis expetitæ, ap. Eur. Hippol. 46 : Μηδὲν μάταιον ἐς τρὶς εὔξασθαι θεῷ· Xen. Cyrop. 2, 3, 1 : Εὐξάμενοι τοῖς θεοῖς τἀγαθά· et addito ὑπὲρ cum genitivo personæ Comm. 2, 2, 10 : Πολλὰ τοῖς θεοῖς εὐχομένην ἀγαθὰ ὑπὲρ σοῦ. Ib. 3, 14, 3 : Ὅταν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τοῖς θεοῖς εὔχωνται πολυκαρπίαν, εἰκότως ἂν οὗτος πολυοψίαν εὔχοιτο. Cum præpos. κατὰ ap. schol. Hom. Il. A, 18 : Διὰ τί ὁ Χρύσης κατὰ τῶν οἰκείων ηὔχετο; Cum παρὰ Plut. Mor. p. 85, D : Μηδὲν ἂν οὕτως εὔξασθαι παρὰ θεῶν. C. περὶ, ap. Callim. Epigr. 59, 3 : Εὐξαμένα περὶ παιδὸς Ἀπελλίδος. Theodor. Stud. p. 285, B : Εὐχόμενος περὶ ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ. Cum ὑπὲρ ap. Simonidem Plut. Mor. p. 871, B : Αἴδ' ὑπὲρ Ἑλλάνων ... ἔσταθεν εὐξάμεναι Κύπριδι. Dio Cass. 58, 2 : Ηὔχοντο ὑπὲρ ἀμφοῖν ὁμοίως. Theodor. Stud. p. 289, B : Εὐχόμενον ὑπὲρ τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν. L. D. Cum infin. perf. in psephismate Sigeorum ap. Chishull. Ant. Asiat. p. 51, 21 : Τὴμ μὲν ἱέρειαν καὶ ἱερονόμους καὶ τοὺς [πρυτάν]εις εὔξασθαι τῇ Ἀθηνᾷ τῇ Ἰλιάδι μετὰ τῶμ πρεσβευτῶμ τήν τε παρουσίαν γεγονέναι τοῦ βασιλέως ... καὶ γίνεσθαι τά τε ἄλλα ἀγαθὰ κτλ., Gratias agere, Supplicare. Schneid.] Ceterum hoc εὔχεσθαι videri dici quasi εὖ ἔχεσθαι τοῦ θείου, vel ὡς προκαλουμένων τὴν ἐκεῖθεν ἀντοχὴν, tradit Eust. [Il. p. 674, 47.] Dico autem hoc εὔχεσθαι, quia reliquis ejus signiff. minime conveniret hoc etymum : unde etiam minus verisimile a me judicatur. Quid quod et nomini εὐχὴ suum dat etymum, s. potius sua etyma? quasi vero non unum idemque utriusque esse deberet. Quid quod eousque sive inscitiæ sive temeritatis venerunt quidam, ut et composito προσευχὴ suum etymum tribuerint, προσευχὴ tanquam προσοχὴ dictum esse scribentes? quasi vero illud πρὸς adjectitium non esset, aut quasi etymologia compositi, non autem simplicis, quærenda esset. I nunc, et quæcunque tradunt gramm., de etymis præsertim, tanquam ex tripode profecta amplectere. || Εὔχομαι εἶναι, Glorior esse, Jacto me esse. Hom. Il. Ψ, [669] : Ἐπεὶ εὔχομαι εἶναι ἄριστος· et sic sæpe. [Θ, 254 : Ἔνθ' οὔτις πρότερος Δαναῶν ... εὔξατο Τυδείδαο πάρος σχέμεν ὠκέας ἵππους. Æsch. Suppl. 536. Polyb. 5, 43, 2 : Ὁ Μιθριδάτης εὔχετο μὲν ἀπόγονος εἶναι τῶν ἑπτὰ Περσῶν ἑνός. Cum accusat. et inf. Pind. Pyth. 4, 97 : Ποίαν γαῖαν, ὦ ξεῖν', εὔχεαι πατρίδ' ἔμμεν; Soph. OEd. C. 59 : Οἱ δὲ πλησίον γύαι τόνδ' ἱππότην Κολωνὸν εὔχονταί σφισιν ἀρχηγὸν εἶναι, καὶ φέρουσι τοὔνομα τὸ τοῦδε κοινὸν πάντες ὠνομασμένοι. Apoll. Rh. 2, 887 : Οὓς μὲν γὰρ τὸ πάροιθε δαήμονας εὐχόμεθ' εἶναι, οἱ δὲ ... ἀσχαλόωσι. Paul. Sil. Anth. Pal. 10, 15, 7 : Ἐπεὶ Θέτιν εὔχομαι εἶναι ἡμετέρου πατρὸς ξεινοδόκον Βρομίου. Aliter Soph. OEd. C. 1318 : Εὔχεται Καπανεὺς τὸ Θήβης ἄστυ δῃώσειν πυρί.] Cum accus. etiam : Od. Π, [62] : Ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὔχεται εὐρειάων. Sic Latini, Jactare genus ab Jove. [Pind. Ol. 7, 23 : Ἡρακλέος εὐρυσθενεῖ γέννᾳ· τὸ μὲν γὰρ πατρόθεν ἐκ Διὸς εὔχονται. Æsch. Suppl. 19 : Ὅθεν δὴ γένος ἡμέτερον ... ἐξ ἐπιπνοίας Διὸς εὐχόμενον τετέλεσται· 313 : Ὁ δῖος πόρτις εὔχεται βοός. Eurip. in fr. apud Dionys. H. De comp. vv. p. 219, 7 : Ἔνθεν εὔχομαι γένος. Anon. ap. Plut. Mor. p. 600, F : Ἀργεῖος ἢ Θηβαῖος· οὐ γὰρ εὔχομαι μιᾶς· ἅπας μοι πύργος Ἑλλήνων πατρίς. || Cum dativo rei Eur. Or. 782 : Τῷ δοκεῖν εὔχου μόνον.] Interdum sine adjectione : Εὔχεαι αὔτως ap. Hom. non semel, Temere gloriaris, te jactas. [Il. A, 388, N, 447. Ib. H, 844, cum accus. : Ἤδη νυν, Ἕκτορ, μεγάλ' εὔχεο. Quo referri potest l. Æsch. Suppl. 1060 supra citatus.] Sic [Od. Ξ, 463], Εὐξάμενός τι ἔπος ἐρέω. || Sed εὔχομαι cum illo infin. non semper exponendum Glorior, Jacto; nam Od. E, [450] : Ἀλλ' ἐλέαιρε ἄναξ· ἱκέτης δέ τοι εὔχομαι εἶναι, est potius, cum Cic., Profiteor me tibi supplicem esse. Eust. autem Od. A, [180], Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχομαι εἶναι Υἱὸς, vult esse λέγομαι, Dicor. Itidemque hic Il. Z, [231], Ξεῖνοι πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι. [Ib. Σ, 499 : Δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποίμνης ἀνδρὸς ἀποφθιμένου· ὃ μὲν εὔχετο πάντ' ἀποδοῦναι ..., ὁ δ' ἀναίνετο μηδὲν ἑλέσθαι. Sine infinitivo Apoll. Rh. 4, 1251 : Τίς χθὼν εὔχεται ἤδε;] Affertur autem εὔχεσθαι et pro εἰπεῖν, Dicere, ex Pind. Ol. [6, 53] : Τοὶ δ' οὔτ' ὦν ἀκοῦσαι, οὔτ' ἰδεῖν εὔχοντο. [Ubi schol. : Τῷ γὰρ εὔχοντο ἀντὶ τοῦ εἶπον οἱ Λάκωνες ἐχρῶντο. Ita vertere licet Soph. OEd. C. 41 : Τίνων τὸ σεμνὸν ὄνομ' ἂν εὐξαίμην κλύων; Hesych. : Εὔχεσθαι, λέγειν. Εὐχόμεθα, φαμέν.] Ceterum ut ab εὔχομαι, Precor, fit εὐχὴ, sic ab hoc dico fieri εὖχος, Gloriatio, s. potius Gloriandi materia, Gloria. Scio tamen non defuturos, qui nomina hæc verbis priora esse malint. [|| Perf. signif. activa Num. 6, 19 : Τὰς χεῖρας τοῦ ηὐγμένου· 20 : Πίεται ὁ ηὐγμένος οἶνον. Apud Hesych. per ευ, Εὐγμένος, εὐξάμενος. Plusquamperfect. Soph. Trach. 610 : Οὕτω γὰρ ηὔγμην. Signif. passiva Plat. Phædr. p. 279, C : Ἐμοὶ μετρίως ηὔκται. Passiva signif. et forma aoristi Dio Cass. 48, 32 : Ἡ πανήγυρις ἡ ἐπὶ τῷ πολέμῳ εὐχθεῖσα. Theodor. Stud. p. 527, B : Καίπερ ἐφιέμενοι τὸ ἀναπαυστικόν σου καὶ τὸ περὶ σεαυτὸν εὐχθὲν εἰς ἔργον ἀποβῆναι. Præsentis significatio passiva commentum est scholiastæ novitii Soph. OEd. T. 1512, vitio scripturæ decepti. || De constructione notandum significatione Vovendi tam cum futuri quam aoristi infinitivo conjungi, ut ap. Xenoph. Ven. 6, 13 : Εὐξάμενον τῷ Ἀπόλλωνι μεταδοῦναι τῆς θήρας λῦσαι μίαν κύνα. || De augmento Mœris p. 175, Etym. M. p. 400, 26, grammat. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 180, 17, recte monent scripturam Atticam esse per ηυ, vulgarem per ευ. Exc. Herodiani ib. vol. 3, p. 264, 34 : Τὸ ηὐχόμην καὶ ηὐλόγησεν ἀττικῶς μεταβάλλονται ἢ βαρβαρικῶς, καθὼς Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ βαρβαρισμοῦ διαλαμβάνει. Inepte Exc. ejusdem nomine inscripta ib. p. 258, 10 : Ἔτι πλημμελοῦσιν οἱ λέγοντες ηὐξάμην καὶ ηὐχόμην λόγῳ τοιούτῳ. Ὅσα ἀπὸ τῆς ευ διφθόγγου ἄρχεται ῥήματα, ταῦτα τηρεῖ τὴν ευ δίφθογγον καὶ ἐπὶ πάντων τῶν χρόνων· οὕτως ἄρα καὶ τὸ εὔχομαι φυλάξει τὴν ευ δίφθογγον· τὰ δὲ ἀπὸ τῆς αυ ἀρχόμενα τρέπεται εἰς τὸ ηυ, οἷον αὐλῶ ηὔλουν, αὐχῶ ηὔχουν· εὔχομαι δὲ ηὐχόμην. V. quæ diximus in Εὑρίσκω. L. Dind.]

[Εὔχορδος, ὁ, ἡ, Qui bonas habet chordas. Pind. Nem. 10, 21, λύραν.]

[Εὐχορήγητος, ὁ, ἡ, Cujus facilis est copia. Eustath. Opusc. p. 298, 75 : Οἱ δὲ πλείους διάβολον ἐπικαλοῦντες τὸν ἐπαιτοῦντα, τοῦτο δὴ τὸ παρ' αὐτοῖς εὐχορήγητον. L. D.]

[Εὔχορος, ὁ, ἡ, Choreas ducens. V. Εὔκυκλος. || Forma poetica Anth. Pal. App. 217, 7 : Ἠϋχόροιο τέχνης.]

[Εὔχορος, ὁ, Euchorus, n. viri in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 760, n. 1576, ubi genit. Εὐχόρω. L. Dindorf.]

Εὔχορτος, ὁ, ἡ, idem cum εὔχιλος [v. Hesych. v. Εὔχειλος], Gramine s. Fœno abundans. Pollux 7, [184] : Μηλόβοτος γῆ, εὔβοτος, εὔνομος καὶ εὔχιλος· καὶ εὔχορτα πεδία· sed poetica hæc esse ait. || Exp. etiam Appetens pabuli, sed nullo ejus signif. allato exemplo. [Haud dubie ex Aristot. H. A. 8, 8 : Ὡς γὰρ ἂν πίῃ τὰ ὑποζύγια τὸ ὕδωρ, οὕτω καὶ πρὸς τὴν ἀπόλαυσιν ἔχει τῆς τροφῆς καὶ ὁποῖον ἂν ἧττον δυσχεραίνῃ τὸ ποτὸν, τοῦτο μᾶλλον εὔχορτον. Sed vertendum Bene saginatur.]

Εὖχος, τὸ, ab ea verbi εὔχομαι signif., qua pro Glorior ponitur, Gloriatio, s. potius Gloria, Honor. Ap. Hom. sæpe, ubi dicit εὖχος δοῦναί τινι, ἀρέσθαι. [Il. E, 285 : Ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκας· 654 : Ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα εὖχος ἐμοὶ δώσειν. Et de diis, H, 81 : Εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἕλω, δώῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων, et alibi. Addito infinitivo H, 203 : Δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι. (Eadem phrasi Hesiod. Th. 628.) Cum eodem verbo A, 290 : Ἵν' ὑπέρτερον εὖχος ἄρησθε. Cum aliis verbis, sive de diis sive de victis, Il. O, 462 : Τεῦκρον Τελαμώνιον εὖχος ἀπηύρα (Juppiter)· X, 130 : Ὅττι τάχιστα εἴδομεν ὁπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὖχος ὀρέξῃ·

N, 327 : Ἤ τῳ εὖχος ὀρέξομεν ἠέ τις ἡμῖν· Od. X, 7 : Αἴ κε τύχωμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.] Potest etiam reddi fortasse Gloriandi materia. [Ut victoria, quomodo interpretatur Hesychius. Sic Pind. Ol. 11, 66 : Ἀγώνιον ἐν δόξᾳ θέμενος εὖχος· Pyth. 5, 20 : Εὖχος ἦδη παρὰ Πυθιάδος ἵπποις ἑλών· Nem. 6, 61 : Πέμπτον γ' ἐπὶ εἴκοσι τοῦτο γαρύων εὖχος ἀγώνων ἅπο. Cum genitivo Leontius Anth. Pal. 7, 149, 2 : Οὔ τινι δ' ἔμπης ἀντιβίων ὀπάσας εὖχος ἐῷ θανάτου· 150, 1 : Αἴας ἐν Τροίῃ μετὰ μυρίον εὖχος ἀέθλων μέμφεται οὐκ ἐχθροῖς κτίμενος, ἀλλὰ φίλοις. || De homine. Antipater Sid. Anth. Pal. 7, 27, 1 : Ἀνακρέον, εὖχος Ἰώνων. || Votum. Soph. Phil. 1203 : Ἔν γέ μοι εὖχος ὁρίξατε. De re quam quis vovet, Plato Anth. Pal. 6, 43, 3 : Βάτραχον χαλκῷ μορφώσας τις δδοιπόρος εὖχος ἔθηκεν.]

[Εὔχους, χώνη, Σαλαμίνιοι, Hesych. Conferendum igitur πρόχους, ut sit Infundibulum bene fundens. V. Letronn. *Sur les noms des vases grecs* p. 54.]

[Εὔχρεως, voc. corruptum in fr. Antimachi ap. Athen. 11, p. 469, F : Τότε δὴ εὐχρεῳ ἐν δέπαϊ Ἠλιον πόμπευεν ἀγαλλομένη Ἐρύθεια, ex χρύσιῳ, ut videtur. L. Dind.]

Εὐχρηματέω, Pecuniosus sum, Pecuniis abundo, Opulentus sum. [Pollux 3, 109, 110.]

Εὐχρηματία, ἡ, Opulentia. [Pollux 3, 110; 6, 196; 9, 160.]

[Εὐχρημάτιστος, ὁ, ἡ, Locuples vel Bene locupletans. Procl. Paraphr. Ptol. 3, 18, p. 229. Steph.]

Εὐχρήματος, ὁ, ἡ, quod oppositum habet ἀχρήματος, Cui est bona pecuniarum copia, Bene numatus, Pecuniosus, Locuples, Opulentus. [Pollux 3, 109.]

[Εὐχρημονέω.] Legitur etiam Εὐχρημονεῖν ap. Polluc. (quod est tanquam ab Εὐχρήμων, ut habuisti ἀχρήμων supra), ejusdem signif. cum εὐχρηματεῖν. Pollux [6, 196] a Platone comico usurpatum fuisse tradit pro πλουτεῖν.

Εὐχρηστέω, Facilem s. Commodum usum præbeo, Commodus sum, Utilis sum, ut Diosc. 1, [93] : Εὐχρηστεῖ εἰς τὰ ἄκοπα, redditur, Utilis est acopis. [Polyb. 12, 18, 3 : Μεταξὺ τῶν ὅλων ἑκάστης συνυπάρχειν δεῖ διάστημα τοῖς μετώποις πρὸς τὸ ταῖς ἐπιστροφαῖς δύνασθαι καὶ τοῖς περισπασμοῖς εὐχρηστεῖν. Oribas. p. 85 ed. Mai. : Εὐχρηστεῖ ὁ βρόχος οὗτος πρὸς ἀπόστασιν σφυροῦ καταρτιζομένου. Absolute Diog. L. ab Hemst. cit. 7, 129 : Εὐχρηστεῖν δὲ καὶ τὰ ἐγκύκλια μαθήματα. De hominibus inscr. Deliaca ap. Boeckh. vol. 2, p. 226, n. 2270, 23 : Ὅπως οὖν ὁ δῆμος φαίνηται τοῖς εὐχρηστοῦσιν ἀξίας ἀποδιδοὺς χάριτας.] A Bud. autem εὐχρηστῶ exp. Commode utor : item In commodum meum verto, sed absque ullo exemplo. At Phrynich. [p. 402], haud satis scio quid cogitans hæc scripserit, Εὐχρηστεῖν, ἀπόρριψον, λέγε δὲ χιχρᾶναι· nam quid εὐχρηστεῖν cum χιχρᾶναι commune habet? [Videtur Phr. notare significationem Commodandi, cujus nullumdum quidem repertum est exemplum, sed passivi usus analogiam quandam ostendit. Præterea ipsum verbum Atticis veteribus ignotum fuit.] At pass. Εὐχρηστοῦμαι est Commode tractor, Commodis afficior s. Beneficiis. Diodor. 5, 12 : Οἱ κατοικοῦντες αὐτὴν (Meliten) εὐχρηστούμενοι κατὰ πολλὰ διὰ τοὺς ἐμπόρους ταχὺ τοῖς βίοις ἀνέθραμον.] Plut. [Mor. p. 185, E] : Τῶν δὲ Ἀθηναίων αὐτὸν προπηλακιζόντων, Τί κοπιᾶτε, εἶπεν, ὑπὸ τῶν αὐτῶν πολλάκις εὐχρηστούμενοι; Qua de causa eos lacessitis, ab iisdem sæpius commode tractati? H. e. Cur fastiditis eos qui sæpe commodis vestris servierunt, et novos semper administratores quæritis? de Themistocle. Ita Bud., qui affert hunc quoque l. Athenæi [6, p. 274, E] : Ὁ δὲ Μούκιος παρὰ τῶν εὐχρηστουμένων ὑπ' αὐτοῦ ὠνούμενος, πρὸς τὸν αὐτὸν τύπον ἐποιεῖτο τὴν διατίμησιν, Ab iis emens, quibuscum commode egerat, Quos commodis affecerat, et qui ei erant obnoxii. [Paullo aliter Eust. Opusc. p. 90, 46 : Ὑποκριτὴν οἰδαμεν εἶναι τὸν ἐν ἀγαθῇ προσποιήσει καὶ φαντασίᾳ τῇ ἔξωθεν εὐχρηστεῖσθαι δοκοῦντα, τὰ δὲ ἔνδον ἀχρεῖον καὶ ὀδωδότα, Probum et utilem. || Usurpor. V. Εὔχρηστος. Eust. Opusc. p. 47, 8 : Διάδηθι καὶ εἰς τὸ ἀντλεῖν, εὐχρηστούμενον κατ' ἐνέργειαν· Il. p. 964, 21 : Τὸ ἶπος καὶ τὸ ἰοῖο, εἰ καὶ μὴ εὐχρηστοῦνται λόγῳ πεζῷ, ἀλλὰ ποιητικώτερον καὶ πολυωνυμοῦνται καὶ παρηχοῦσι. L. D. Ib. p. 139, 36 : Τὸ δὲ ἄνεμος πρῆσαν καὶ τὸ διαπρήσσουσα κέλευθον παρήχησίς τις ἐστι καὶ αὐτὸ, οὐ πάνυ εὐχρηστουμένη. Seager.]

Εὐχρήστημα, τὸ, Commodum : v. in Δυσχρήστημα [ubi affert l. Cic. De fin. 3, 21, 69. Optimitas, Gl.].

Εὐχρηστία, ἡ, Usus facilis, Utendi facilitas, Usus commodus, Commoditas [Gl. Ἡ καλὴ χρῆσις Suidæ s. Zon. V. Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 87, D.]. Polyb. [2, 30, 1] : Τοῖς μὲν οὖν ὀπίσω τῶν Κελτῶν πολλὴν εὐχρηστίαν οἱ σάγοι μετὰ τῶν ἀναξυρίδων παρεῖχον· τοῖς δὲ γυμνοῖς προεστῶσι, παρὰ τὴν προσδοκίαν τοῦ πράγματος συμβαίνοντος, πολλὴν ἀπορίαν καὶ δυσχρηστίαν παρεῖχε τὸ γινόμενον. Hic enim Bud. εὐχρηστίαν Commoditatem, et vicissim δυσχρηστίαν Incommoditatem vertit. [Idem 6, 33, 9 : Τοῖς χιλιάρχοις ἅμα μὲν τὸ τῆς εὐχρηστίας ἀναγκαῖον ... ἀποτελεῖται· 9, 7, 5 : Διὰ τὴν πρὸς πάντα τόπον εὐχρηστίαν τῶν Νομάδων.] Redditur εὐχρηστία et voce Utilitas, sicut εὔχρηστος, Utilis. [Diod. 1, 13 : Πυρὸς εὑρετὴν γενόμενον, καὶ διὰ τὴν εὐχρηστίαν ταύτην τυχόντα τῆς ἡγεμονίας· ib. : Διατηροῦντα τὸ πῦρ προκαλεῖσθαι τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους πρὸς τὴν ἐξ αὐτοῦ γινομένην εὐχρηστίαν· 43 : Τῆς εὐχρηστίας τῆς περὶ τὴν βοτάνην ταύτην μνημονεύοντας τοὺς ἀνθρώπους· 63 : Πολλὰ περὶ τὴν εὐχρηστίαν τοῦ Νείλου φιλοτιμηθείς· 5, 12 : Αἰμένας διαφόρους ταῖς εὐχρηστίαις. Oribas. p. 131 ed. Mai. : Τούτων δὲ εὐχρηστία αὕτη. Cometas Anth. Pal. 15, 38, 5 : Γράψας δ' (Homerum) ἐκαινούργησα τὴν εὐχρηστίαν. || De re Diodor. 5, 40 : Ἔν τε ταῖς οἰκίαις τὰ περίστωα πρὸς τὰς τῶν θεραπευόντων ὀχλων ταραχὰς ἐξεῦρον εὐχρηστίαν. Quomodo accipere licet 15, 44 : Διὰ δὲ τῆς πείρας τῆς εὐχρηστίας ἀποδοχῆς τυγχανούσης.]

Εὔχρηστος, ὁ, ἡ, Cujus facilis est usus, Quo facile uti possumus, Usui accommodatus : oppositum præcedenti δύσχρηστος. Utriusque ex. habuisti in Polybii l. quem in Δύσχρηστος protuli. Redditur autem εὔχρηστος et voce Utilis. [Commodus, Conducibilis, Usualis, add. Gl. Ineptam esse notationem grammatici in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 417, 13 : Χρήσιμον λεκτέον, οὐχὶ εὔχρηστον, ostendunt ll. infra citandi. Rectius Suidas distinguit tantum : Χρήσιμον πρᾶγμα ὅ,τι χρείαν ὠφελείας παρέχεται· εὔχρηστον δὲ ὅ,τι χρείαν ἐπαινετὴν ἀπεργάζεται. Xen. OEc. 8, 3 : Ἔστι δ' οὐδὲν οὕτως οὔτ' εὔχρηστον οὔτε καλὸν ἀνθρώποις ὡς ἡ τάξις. Hipparch. 1, 3 : Ἐπιμελητέον ὅπως εὐχρηστοι ὦσιν (equi)· Comm. 4, 1, 3 : Τῶν ἵππων τοὺς εὐφυεστάτους, εἰ μὲν δαμασθείεν, εὐχρηστοτάτους γιγνομένους· Cyrop. 5, 3, 39 : Οὕτω γὰρ πορευόμενοι καὶ εὐχρηστότεροι γίγνονται. Aristot. Eth. Nic. fin. : Ἴσως δὲ καὶ τῶν νόμων καὶ τῶν πολιτειῶν αἱ συναγωγαὶ τοῖς μὲν δυναμένοις θεωρῆσαι ... εὔχρηστ' ἂν εἴη. || Usitatus. Eust. Il. p. 947, 14 : Τοὺς ἐν τῷ θνήσκειν ἀσπαίροντας, ἐξ οὗ καὶ τὸ σπαρίζειν, εὐχρηστότερον ὂν τοῦ σκαρίζειν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 40, 16 : Ἥτις (εὐθεῖα) καὶ τέτριπται· αἱ γὰρ ἄλλαι οὐκ εὔχρηστοι. V. Εὐχρηστέω. || Construitur cum præp. εἰς, ut ap. Diodor. 5, 40 : Τὴν σάλπιγγα, εὐχρηστοτάτην εἰς τοὺς πολέμους. Vel πρὸς, 4, 76 : Ἔδοξεν εὔχρηστον εὑρῆκέναι μέγα πρὸς τὴν τεκτονικὴν τέχνην. Xen. Comm. 3, 8, 5 : Πρὸς ταῦτα ... καλά τε κἀγαθὰ νομίζεται, πρὸς ἅπερ ἂν εὔχρηστα ᾖ. Plat. Leg. 6, p. 777, B.]

Εὐχρήστως, Commode, Utiliter. Εὐχρήστως ἔχειν πρός τι, Usui esse ad aliquid, vel Commodum esse. [Polyb. 3, 73, 5 : Ἀεὶ πρὸς τὸ δέον εὐχρ. καὶ προθύμως εἶχον. Chrysippus ap. Plut. Mor. p. 1044, D : Οἱ κόρεις εὐχρ. ἐξυπνίζουσιν ἡμᾶς. Comparativo εὐχρηστότερον, Commodius, Ptolem. Math. comp. 1, p. 47, extr. : Ἔτι δὲ εὐχρ. ἐποιούμεθα τὴν τοιαύτην παρατήρησιν. L. D.]

[Εὔχριστος, ὁ, ἡ, Bene unctus. Criminat. adv. Eccles. lat. in Cotel. Eccl. gr. mon. vol. 3, p. 498, C : Λαβόντες τοῦ ἀνατιθέντου τὴν χεῖρα ἐπιτιθᾶσι τῷ τραχήλῳ τοῦ ἐν αἰσθήσει, καὶ τοῦτο χρῖσιν... ἤγηνται, καὶ οὗτος ... εἰς τὸ ἐξῆς εὐχριστότατος καὶ κρατιαῖος ἀρχιερατεύει. L. D.]

[Εὐχρόαστος. Xen. Eq. 1, 17 : Εἰ δέ τινες (ἵπποι) αὐξανόμενοι μεταβάλλουσιν, ὅμως οὕτω θαρροῦντες δοκιμάζοιμεν· πολλῷ γὰρ πλείονες εὐχρόαστοι ἐξ αἰσχρῶν ἢ ἐκ τοιούτων αἰσχροὶ γίγνονται. Quod scribendum videtur εὔρωστοι, quum de colore, etiamsi recte formatum esset εὐχρόαστος pro εὔχρους, hic omnino non agatur (nam alia ratio est loci ex Rep. Lac. ab HSt. citati in Εὔχροος), sed de virtutibus equi ex specie pulli conjiciendis : Εἶδος μὲν δὴ πώλου οὕτω δοκιμάζοντες μάλιστ' ἂν ἡμῖν δοκοῦσι τυγχάνειν εὐποδὸς καὶ ἰσχυροῦ καὶ εὐσάρκου καὶ εὐσχήμονος καὶ εὐμεγέθους. Εὔχρηστοι conjiciebat Schneiderus. Εὔρωστος est 11, 1. L. Dind.]

Εὐχροέω, Bono s. Probo sum colore, etiam Jucundo et hilari colore sum præditus. Galen. Comm. 3 in 6 Epid.: Ἐὰν μὲν γὰρ εὐχροῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ, τὸ γυῖον ὑγιεινῶς ἔχειν δηλοῦσι, τοῦτ' ἔστι τὸ σῶμα ὅλον. [Aristoph. Lys. 80: Ὡς δ' εὐχροεῖς. Matthæi Med. p. 170: Τὸ πρόσωπον εὐχροΐσει. Recte Matthæus εὐχροήσει, conferens Gregor. Nyss. vol. 1, p. 489, D: Εὐχροούσης βαφῆς. Add. Geopon. 11, 26, 2. L. Dind.]

Εὐχροὴς, ὁ, ἡ, i. q. εὔχροος s. εὔχρους, Qui bono est colore, Pulcro colore præditus. Unde εὐχροὲς δέρμα, Hom. [Od. Ξ, 24], Bonum habens colorem, s. Pulcrum. [Alii εὔχροον. Sed v. schol. Il. N, 191. L. D.]

Εὔχροια, ἡ, Bonus s. Pulcer color, Probus color: exemplum habes in opposito Δύσχροια. [Hippocr. p. 127, A: Μετὰ προσώπου εὐχροίης. Theophr. fr. 9 De sudor. 39: Ἡ εὔχροια γίνεται δι' εὔπνοιαν. Aristot. H. A. 7, 4: Αἱ τὰ ἄρρενα κύουσαι μᾶλλον μετ' εὐχροίας διατελοῦσιν. Oribas. p. 70 ed. Mai.: Τὴν κατὰ φύσιν εὔχροιαν. Geopon. 10, 19, 2. Εὐχροίη, quod est ap. Aretæum p. 16, 48; 56, 39, comparendum videtur cum Ἀχροίη, quod v. L. Dind.]

[Εὔχροιος. V. Εὔχροος.]

Εὔχροος, s. Εὔχρους, ὁ, ἡ, Bono præditus colore, Qui bono s. pulcro est colore, Probe coloratus. [Hippocr. p. 1247, 5: Αἱ βόρειοι (καταστάσιες) τὰ σώματα εὔχροα ποιέουσι. Theophr. H. Pl. 3, 11, 5: Τὰ μὲν ὀρεινὰ εὔχροά τε καὶ στερεά. Ib. 2: Τὴν ἐν τῷ ὄρει φυομένην ξανθὴν καὶ εὔχρουν· 4, 4, 6: Τὴν χρόαν λαμβάνει τὴν εὔχρουν. L. D.] Xen. Reip. Lac. [5, 8]: Ἀπὸ τῶν σιτίων οἱ μὲν διαπονούμενοι, εὔχροοί τε καὶ εὔσαρκοι καὶ εὔρωστοί εἰσιν· οἱ δ' ἄπονοι, πεφυσημένοι τε καὶ αἰσχροὶ καὶ ἀσθενεῖς ἀναφαίνονται. Ubi nota opponi sibi invicem εὐχρόους et αἰσχροὺς, i. e. Turpes s. Deformes; ἡ δύσχροια enim reddit αἰσχίονα καὶ δυσειδέστερον. [De coloribus musicis, ut infra εὔχρως, Philochorus ap. Athen. 14, p. 638, A, ab Hemst. cit.: Χρώματα εὔχροα πρῶτος ἐκιθάρισε (Lysander Sicyonius).] Utitur idem Xen. et compar. εὐχροώτερος, Cyrop. 8, [1, 41] de Cyro: Καὶ ὑποχρίεσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσίετο, ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο ἢ εἰσί· καὶ ἐντρίβεσθαι, ὡς εὐχροώτεροι ὁρῷντο ἢ πεφύκασι. [OEc. 10, 10: Εὐχροωτέραν φαίνεσθαι τῇ ἀληθείᾳ.] Est tamen et alius compar., nimirum εὐχρούστερος, Qui meliore et hilariore est colore. [Aristot. Probl. 1, 37: Πολὺ εὐχρούστεροι οἱ περὶ τὴν τῶν ἀλεύρων ἐργασίαν ἢ τὴν τῶν ἀλφίτων· 2, 30. Theophr. H. Pl. 5, 1, 1; Geopon. 18, 8, 5. L. D. Ἄνθη εὐχρούστερα, Nicol. ap. Athen. 15, p. 682, A. Dioscor. 4, 94. Hemst. Superl. Const. Man. Chron. 1157: Γυνὴ... εὐχρουστάτη. ‖Forma vitiosa Sabinus in Matthæi Med. p. 240: Εἰ πάντα (τὰ δένδρα) εὔχροια ἔχοι τὰ φύλλα. Εὔχροα recte 239. V. Μονόχρους. Nec videtur Hippocrati p. 107, C, relinquendum: Ὁκόσαι εὔχροιοί εἰσι, sed restituendum εὔχροοι, ut εὔχροα est p. 1247, G, 106, E, εὐχρόους 83, H, εὐχρούστερον 86, A. L. Dind.]

[Εὔχρῦσος, ὁ, ἡ, Aurifer. Soph. Phil. 398: Πακτωλὸν εὔχρυσον.]

[Εὐχρωμᾰτίστως, Vivo colorum flore. Andr. Cr. p. 164.]

[Εὔχρωμος, Pudendus, Colorarius, Gl.]

[Εὐχρώμων, Colorarius, Gl.]

Εὔχρως, ὁ, ἡ, i. q. εὔχροος s. εὐχροὴς, Bono s. Pulcro colore præditus, Qui pulcri coloris est. [Aristoph. Lys. 206: Εὔχρων γε θαῖμα· Th. 643: Τοῖ διέκυψε καὶ μάλ' εὔχρων· Eq. 1171: Ἐγὼ δ' ἔτνος γε πίσινον εὔχρων καὶ καλόν. Aristot. De partt. anim. 4, 2: Τὰ ἥπατα τὰ τῶν ἀχόλων εὔχρω καὶ γλυκερά ἐστιν.] Ex Theophr. H. Pl. 3, [9, 7]: Εὔχρως ἡ αἰγὶς, pro Ægis colore grata. Sic Xen. pro εὔχροος utens, dixit [OEc. 10, 5]: Τῷ ὄντι εὔχρως ἔσομαι· subjungens ibid. μέλτῳ ἀλειφόμενος. [De cantico Plato Leg. 2, p. 655, A: Ἐν γὰρ μουσικῇ καὶ σχήματα μὲν καὶ μέλη ἔνεστι, περὶ ῥυθμὸν καὶ ἁρμονίαν οὔσης τῆς μουσικῆς· ὥστε εὔρυθμον μὲν καὶ εὐάρμοστον, εὔχρων δὲ μέλος ἢ σχῆμα οὐκ ἔστιν, ἀπεικάσαντα ὥσπερ οἱ χοροδιδάσκαλοι ἀπεικάζουσιν, ὀρθῶς φθέγγεσθαι. Conf. Εὔχροος, Χρόα et Χρῶμα de modulatione dicta. De stragulis Pollux 10, 42, στρωμνὴ στίλβουσα, εὔχρως, ἀνθοῦσα.]

[Εὔχρωτος, ὁ, ἡ, i. q. εὔχρως, in fr. ex Salomon. Test. in Fabric. Cod. Pseud. V. T. p. 1048: Ἤνεγκεν ἔμπροσθέν μου τὴν ὀνοσκελοῦν (sic) μορφὴν ἔχουσαν περικαλὴν (sic) καὶ δέρμα γυναικὸς εὔχρωτον. Struv.]

A Εὐχῡλία, ἡ, Bonitas succi, Gratus sapor. [Athen. 3, p. 87, C; 7, p. 306, E; 308, D. Matthæi Med. p. 16.]

Εὔχῡλος, ὁ, ἡ, Bono præditus succo, Succi plenus, Abundans succo, Succosus; Bonum habens saporem, Sapore præstans, s. gratus, [Sapidus, Gl.]: opp. τῷ δύσχυλος. Hicesius ap. Athen. 7, [p. 282, D] de anthia s. callionymo pisce: Εἶναι δὲ αὐτὸν χονδρώδη καὶ εὔχυλον καὶ εὐέκκριτον, οὐκ εὐστόμαχον δὲ, Boni esse succi, Bonum succum generare: cui opp. κακόχυλος, quod v. [Diphil. ap. Athen. 2, p. 62, C. Hemst. Theophr. H. Pl. 6, 11, 15: Ἐὰν μὲν τὰς ῥίζας εὐχυλοτέρας (ἔχωσι), ταύτας (ἐντέμνειν). Suidas: Εὐχυλότερος, ὁ ταχέως πεττόμενος. ‖ Adv. Εὐχύλως, Bono s. Largo succo. Hippocr. p. 598, 28: Τὰς δὲ ὑστέρας ὧδε μελεδαίνειν, ὅκως μήτε ὑγραὶ ἔωσι μήτε λίην αὐαίνουσαι, ἀλλὰ τὰς μὲν ξηροτέρας εὐχύλως, ὅσῳ καὶ αὐχμηρότεραί εἰσι.]

Εὐχυμία, ἡ, Bonus succus, Bonus sapor, Saporis gratia. [Hippocr. p. 412, 19: Ὅτι αἱ σάρκες, ὅταν εὐχυμία ᾖ, οὐκ ἀτρεμίζουσιν. Theophr. C. Pl. 6, 11, 3 et 4: Ἡ εὐχ. καὶ ἡ εὐοσμία, iterumque ibid. 5.]

B Εὔχῡμος, ὁ, ἡ, ut εὔχυλος, Qui boni est succi, Qui boni est saporis, Sapore præstans: ut εὔχυμος τροφὴ, Galen. 1 Ad Glauc., Cibus boni succi, [Aret. p. 135, 42; δίαιτα, Philagrius Matthæi Med. p. 61. Posidon. ap. Athen. 14, p. 649, D: Ἧττον μὲν εὔχυμον, εὐώδη δὲ μᾶλλον. Plut. Mor. p. 690, A: Ἡ ὑγρότης εὐχυμότερα ποιεῖ (alimenta). L. D.]: et εὔχυμος πρὸς τὴν ἐδωδὴν [ap. Aristot. De gener. anim. 3 extr.], Sapore præstans, quique in cibo laudatur. Itidem Gorr., Εὔχυμον, inquit, dicitur Alimentum quod boni succi est. Id autem duplex est, tum quod portionem quandam boni succi continet ad nutrimentum habilis, sed plurimum habet recrementi: tum quod plurimum habet quod nutrire potest, minimum autem quod sit inutile: ut habetur ap. Galen. 9 Meth. Med. [Planud. Ovid. Met. 14, 690; 15, 78. Boiss.]

[Εὔχῠτος, ὁ, ἡ, Fluxus, Liquidus. Aret. p. 119, φλέγμα. Boiss. Psellus in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 217, 315: Εὔτυχον, ὑδαρῶδες. Legendum εὔχυτον, ut est in cod. ap. Boiss. ad Theophylacti Epist. p. 240. L. D.

C Εὔχυτον, Futile, Gl. Leg. Fusile. Angl. Schol. Hom. Il. Σ, 612: Ἑανοῦ κασσιτεροῖο) εὐχύτου, Bene fusi.]

Εὐχωλὴ, ἡ, poetice i. q. εὐχὴ, Precatio, Preces, Votum. Hom. Il. A, [93 coll. 65]: Οὔτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, οὔθ' ἑκατόμβης· [Θ, 64: Ἔνθα δ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν·] Od. A, [34] εὐχωλῇσι et λιτῇσι copulat, adjungens ἐλλισάμην. [I, 499: Θυέεσσι καὶ εὐχωλῇς ἀγανῇσι· Od. N, 358: Νῦν δ' εὐχωλῇς ἀγανῇσι χαίρετε. Hesiod. Sc. 68: Ἀλλά οἱ εὐχωλέων οὐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων. Pind. ap. Athen. 13, p. 574, A: Τελείαις εὐχωλαῖς ἰανθείς. Anacreon ap. Dion. Chr. vol. 1, p. 94: Κεχαρισμένης δ' εὐχωλῆς ἐπακούειν. Anth. Pal. 6, 137, 2: Εὐχωλὰς τάσδ' ὑποδεξάμενος. Palladas ib. 9, 441, 2: Τὸν Διὸς ἐν τριόδοισιν ἐθαύμασα χάλκεον υἷα, τὸν πρὶν ἐν εὐχωλαῖς, νῦν παραριπτόμενον, Antea adoratum. V. Εὐχωλιμαῖος.] Item εὐχωλὴ, pro Devotione. Bud. ex Athen. p. 85. [Ap. Ath. non εὐχωλὴ est, sed εὐχωλιμαῖος, quod v. ‖ De sacris Apoll. Rh. 4, 713: Ἡ δ' εἴσω πελάνους μείλικτρά τε νηφαλίῃσι καῖεν ἐπ' εὐχωλῇσι. Θυσία int. Hesych.] Alibi vero pro εὖχος ponit,

D i. e. pro Gloriatione, Gloria. [Il. B, 160, Δ, 173: Κὰδ δέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν Ἀργείην Ἑλένην· Θ, 229: Πῇ ἔβαν εὐχωλαὶ, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι; ‖ De homine Il. X, 433: Τέκνον, ὅ μοι νύκτας τε καὶ ἦμαρ εὐχωλὴ κατὰ ἄστυ πελέσκεο, πᾶσί τ' ὄνειαρ. ‖Νίκη, τέρψις, χαρὰ int. Hesych., ut idem Εὖχος, quod v., explicat νίκη.]

Εὐχωλιμαῖοι, Bud. interpr. Qui vota faciunt, votis faciendis constituti sunt. Herodot. [2, 63], ut ipse inquit, εὐχωλὰς ἐπιτελέοντες. Item Εὐχωλιμαῖοι, Devoti, i. e. Soldurii, ut Cæsar. Athen. p. 85 [6, p. 249, B: Νικόλαος ὁ Δαμασκηνὸς ... φησὶν Ἀδιάτομον τὸν τῶν Σωτιανῶν βασιλέα, ἔθνος δὲ τοῦτο Κελτικὸν, ἑξακοσίους ἔχειν λογάδας περὶ αὐτὸν, οὓς καλεῖσθαι ὑπὸ Γαλατῶν τῇ πατρίῳ γλώττῃ σιλοδούρους· τοῦτο δ' ἐστὶν ἑλληνιστὶ εὐχωλιμαῖοι. Τούτους δ' οἱ βασιλεῖς ἔχουσι συζῶντας καὶ συναποθνήσκοντας, ταύτην ἐκείνων εὐχὴν ποιουμένων.] At εὐχωλιμαῖα, Optabilia, εὐκταῖα, idem Bud. ex Polluce p. 205 [5, 130. Dio Cass. 79, 9: Ἐν ταῖς εὐχωλιμαίαις θέαις, Ludis votivis.]

[Εὐχωνίδας, ὁ, Euchonidas, n. viri, in inscr. Astypal. ap. Bœckh. vol. 2, p. 383, 2485, 2. ῑ̆ā L. Dind.]

[Εὐχώρητος, ὁ, ἡ, Capax. Theodor. Stud. p. 49, D : Τῷ τε θίσεως εὖ ἔχειν τὸν τόπον καὶ τὸ εἰς πολλῶν συνέλευσιν εὐχώρητον εἶναι. L. D. || Passive, Facile capiendus s. recipiendus. Eust. Il. M, 148. Etym. M. v. Δοχμὸς, p. 285, 16 : Ὁ εὐχ. καὶ ὃν ἐστιν εὐχερῶς δέξασθαι ἐν ταῖς εἰσόδοις.]

Εὐχώριστος, ὁ, ἡ, Qui facile separatur et abjungitur, Separatu et secretu facilis. [Theophr. C. Pl. 4, 6, 8 : Ἔτι δὲ καὶ τὸ τοῦ λωτοῦ σπέρμα τοιοῦτον ἢ τό γε περιέχον τὸν καρπὸν διὰ τὸ μὴ εὐχώριστον εἶναι.]

[Εὔχωρος. Ptol. De jud. fac. p. 26 : Παρὰ τὰ χανὰ καὶ εὐχωρότερα καὶ ὑγρότερα, i. q. εὐρυχωρότερα, nisi ita legendum. Schneid. Conf. Toll. ad Apollon. Lex. H. v. Εὔρυναν.]

[Εὐψάμαθος, ὁ, ἡ, Arenosus. Antipater Anth. Pal. 6, 223, 2 : Εὐψαμάθου λιόνος. ᾰ̆ā]

[Εὐψηλάφητος, ὁ, ἡ, Tractabilis, Gl. I. q. εὐαφὴς, quod voc. ita interpretatur Suidas s. Photius, itidemque voc. εὐθιγτος Etym. M. Adv. Εὐψηλαφήτως, Hesych. v. Εὐθίκτως. ᾰ̆ā]

[Εὐψήφις, ῖδος, ὁ, ἡ, Calculis, tessellis abundans, Tessellatus. Nonn. Dion. 10, 163 : Ὅλδον εὐψήφιδα μεταλλεύων ποταμοῖο· 13, 465 : Κίμβον εὐψ. 18, 84 : Εὐψήφιδι πέδον ποικίλλετο τέχνῃ.]

[Εὔψοφος, ὁ, ἡ, Bene sonans. Dio Chrys. Or. 12, p. 390=18 Geel., ex certa, ut videtur, Geelii restitutione. Boiss. Ephræm Syr. vol. 3, p. 44, C : Λόγους εὐψόους συνίθηκαν, Bene sonantes, εὐψόφους, vertit Int. L. Dind.]

Εὔψυκτος, ὁ, ἡ, Refrigeratu facilis. Redditur etiam Qui facile frigus sentit, Frigori opportunus. [Aristot. De sensu c. 5 : Τοῦ αἵματος, λεπτοῦ μὲν, εὐψύκτου δέ· De longæv. c. 5 : Τὸ μὴ εὔψ. Probl. 2, 26 : Περιστέλλειν τοὺς πόδας παραγγέλλουσιν, ὅτι εὔψυκτοί εἰσιν. Comparativo εὐψυκτότερον 8, 6. L. Dind.]

Εὐψῡχέω, Sum εὔψυχος, Sum animo præstanti s. præsenti, Forti magnoque animo sum, Animosus sum. Vel etiam Bono animo sum, Confido. Legitur ap. Polluc. 3, c. 28 [§ 135], ubi et adjungitur θαῤῥέω, sicut ibid. copularat θάρσος, εὐψυχία, εὐτολμία. [Ad Philipp. 2, 19 : Ἵνα κἀγὼ εὐψυχῶ, γνοὺς τὰ περὶ ὑμῶν. Imperativo epigr. Anth. Pal. App. 244, 8 : Εὐψύχει· κἀμὲ μένει τὸ θανεῖν. Et ib. 402 : Εὐψύχει, Βάσιλλα· οὐδεὶς ἀθάνατος. Atque sic sæpius in epitaphiis. V. Jacobs. ad Anth. Pal. vol. 3, p. 971, Gr. vol. 12, p. 304, Le Bas *Inscr. gr. et lat.* fasc. 5, p. 190.]

Εὐψῡχής, ὁ, ἡ, Jucundo et salubri expositus frigori, vel etiam simpliciter Frigidus; sed peculiariter ea signif. qua dicimus æstate locum aliquem esse frigidum: quod sc. Gall. vocamus *Un lieu frais*. Herodian. [6, 6, 5]: Αὐτός τε ῥᾳδίως ἐπερῴωθη τῷ εὐψυχεῖ τε καὶ ἐνύδρῳ τῆς πόλεως μετὰ τὸν ἐν Μεσοποταμίᾳ ξηρὸν αὐχμὸν, Jucundo illo et salubri frigore et aquarum abundantia quæ in urbe illa sunt. Idem comparativo utitur, 1, [12, 3]: Εὐψυχίστερον γὰρ τὸ χωρίον, καὶ μεγίστοις κατάσκιον δαφνηφόροις ἄλσεσι, Frigidior locus ille est sylvisque e lauro permultis opacus. Tale est εὐχείμερος ap. Aristot. [Antyllus in Matth. Med. p. 233 : Καὶ γὰρ εὐψυχίστεροι (οἱ κατάγειοι οἶκοι) τῶν ὑπερώων. L. D.]

Εὐψῡχία, ἡ, Animi præstantia et fortitudo, Magnanimitas, [Animæquitas, Gl.] : cui Plato [Leg. 7, p. 791, C] opp. κακοψυχίαν, Animi infractionem et demissionem, ut Cic. vocat. [Id. ib. p. 795, D : Τὰ δὲ μαθήματά που διττὰ χρήσασθαι ξυμβαίνοι ἂν, τὰ μὲν ὅσα περὶ τὸ σῶμα γυμναστικῆς, τὰ δ' εὐψυχίας χάριν μουσικῆς· Tim. p. 25, B : Πάντων προστᾶσα (virtus Atheniensium) εὐψυχίᾳ καὶ τέχναις ὅσα κατὰ πόλεμον. Æsch. Pers. 326: Συέννεσίς τε πρῶτος εἰς εὐψυχίαν. Eur. Med. 402 : Νῦν ἀγὼν εὐψυχίας. Et alibi.] Thuc. 1, [121]: Τῇ γε εὐψυχίᾳ δήπου περισόμεθα· ὃ γὰρ ἡμεῖς φύσει ἔχομεν ἀγαθὸν, ἐκείνοις οὐκ ἂν γένοιτο διδαχῇ, Profecto animi præstantia superiores erimus. Et 2, [87] : Ἄνευ δὲ εὐψυχίας οὐδεμία τέχνη πρὸς τοὺς κινδύνους ἰσχύει, Absque animi præsentia ars nulla valet adversus pericula. Et 6, [72]: Τὴν δὲ εὐψυχίαν αὐτὴν ἑαυτῆς, μετὰ τοῦ πιστοῦ τῆς ἐπιστήμης, θαρσαλεωτέραν ἴσασθαι· ubi schol. quoque exp. ἀνδρείαν, ut Suidas etiam in l. quodam, quem citat, qui hæc inter alia habet verba : Διὰ τὴν ἐν τῷ ζῆν ἀρετὴν, καὶ τὴν ἐν τῷ τελευτᾶν εὐψυχίαν, afferens et hunc Arriani, Τῶν μάλιστα εὐψυχίαν τινὰ ἐν τοῖς δεινοῖς ἐπιδεικνυμένων. Et hunc Menandri, Μὴ εἶναι φοβερὸν τοῦτο ὅτι πλήθει προέχουσιν οἱ πολέμιοι· τὴν γὰρ εὐψυχίαν τοῦ πλείονος ἐπικρατεῖν· ubi εὐψυχίαν exp. εὐτολμίαν : non male; est enim εὐτολμία i. q. ἀνδρεία, et in virtute ponitur. Idem tamen εὐψύχους exp. etiam τολμηρούς (quum potius debuisset εὐτόλμους, eo quod τολμηρὸς plerumque in malam partem accipiatur), in hoc adespoto l., Ἐπιλεξάμενος ἄνδρας εὐψύχους τε καὶ γενναίους, Viros animo præstanti et generoso præditos. Idem annotat [ex Alex. Aphrod. In Top. 2, p. 94], εὔψυχον (ut etymon declarat et nomen ipsum) esse τὸν εὖ τὴν ψυχὴν ἔχοντα. Sed ea definitio si vera est (sc. εὔψυχον esse τὸν εὖ τὴν ψυχὴν ἔχοντα), ἀγαθὴν δὲ τὴν ψυχὴν ἔχει καὶ ὁ δίκαιος καὶ ὁ σώφρων καὶ ὁ φρόνιμος : dixerit quispiam οὐ τὸν ἀνδρεῖον μόνον εὔψυχον εἶναι, neque τὴν εὐψυχίαν, ἀνδρείαν. Cui responderi potest, ἀγαθὴν ψυχὴν hic peculiariter dici ea signif. qua vir quispiam in bello aut periculo aliquo dicitur ἀγαθὸς εἶναι, Animo præstanti, sicuti contra κακὸς, pro Animo pusillo et ignavo. [Cum ἀνδρεία conjungit Demosth. p. 1408, 15 : Κρίνων τοὺς μὲν τὰ ὁρμικὰ γυμναζομένους οὐδὲν πρὸς ἀνδρείαν οὐδ' εὐψυχίαν ἐπιδιδόναι. Plurali Polyb. 2, 69, 5 : Ἠμιλλῶντο πρὸς ἑαυτοὺς ... ταῖς εὐψυχίαις· 11, 24, 6 : Ταῖς εὐψυχίαις καθυπερεῖχον.]

[Εὐψύχιος, ὁ, Eupsychius, n. viri, in cod. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 209, B. V. Reading. ad Sozom. H. E. 5, 11, p. 196. L. Dind.]

Εὔψῡχος, ὁ, ἡ, Qui generoso et alacri animo est, Animosus, [Æquanimus, Boni animi, Gl.] Magnanimus, i. q. μεγαλόψυχος. [Æsch. Pers. 394 : Ἐς μάχην ὁρμῶντες εὐψύχῳ θράσει. Eur. Rhes. 510 : Οὐδεὶς ἀνὴρ εὔψυχος ἀξιοῖ λαθρᾳ κτανεῖν τὸν ἐχθρόν. Et similiter alibi. Dinarch. p. 100, 19 : Ἐπειδὴ ἀνδρεῖος καὶ εὔψυχός ἐστιν, ἐν τοῖς ὅπλοις μένειν.] Synes. Ep. 4 : Ἀνὴρ εὐψυχότατός τε καὶ φιλοκινδυνότατος ἀποδειλιᾷ πρὸς τὸν ἐν ὕδασι θάνατον. Thuc. [2, 11] : Οὕτω γὰρ πρός τε τὸ ἐπιέναι τοῖς ἐναντίοις, εὐψυχότατοι ἂν εἶεν, πρός τε τὸ ἐπιχειρεῖσθαι ἀσφαλέστατοι, Sic enim ad adoriendum hostem animosissimi et fortissimi fuerint. Item τὸ εὔψυχον substantive pro ἡ εὐψυχία, Animus alacer et strenuus, Animositas, Magnanimitas. Thuc. 2, [43] : Καὶ τὸ εὐδαίμονα τὸ ἐλεύθερον, τὸ δὲ ἐλεύθερον τὸ εὔψυχον κρίναντες, Rursum libertatem magnanimitatem rati. Et aliquanto ante [39] : Πιστεύοντες οὐ ταῖς παρασκευαῖς τὸ πλέον καὶ ἀπάταις, ἢ τῷ ἀφ' ἡμῶν αὐτῶν εἰς τὰ ἔργα εὐψύχῳ, Non magis freti apparatu et dolis ad res gerendas, quam animi præstantia nostra. [De re Diodor. 15, 87 : Εὐψυχοτάτην τοῦ βίου καταστροφὴν ἐποιήσατο. Damoxenus ap. Athen. 3, p. 102, E, ab Schneidero cit. : Τὸ ταῦτα διορᾶν ἐστιν εὐψύχου τέχνης. De canibus ponit Pollux 5, 60, de equis 1, 195.] || Exp. εὔψυχος etiam Lætus, Animo miti præditus. [Ἱλαρὸς int. Hesych.] Afferturque præterea ex Theophr. C. Pl. 5, [14, 1] εὐψυχότερος ἀὴρ pro Aer facilius refrigescens. [Pro ἔμψυχος restitui eidem in Ἔμψυχος p. 958, C : quæ voce. permutata sunt etiam ap. Polyb. 10, 24, 4. L. Dind.]

Εὐψύχως, Animose, Forti et magno animo. [Æquo animo, Animo forti, Gl.] Pollux 3, c. 28 [§ 135], ubi ei adjungit, εὐτόλμως, θαρσαλέως, εὐθαρσῶς, ἀφόβως. [Auctor Vitæ Theodori Grapti p. 201 Combef. Angl. Xen. Hipparch. 8, 21 : Εὐψ. παρελῶντας ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Polyb. 10, 39, 2 : Τῶν δὲ ποιούντων τὸ παραγγελθὲν εὐψύχως· 15, 11, 12 : Ἀγωνισαμένους εὐψύχως. Diodor. Exc. Vat. p. 122 ed. Mai. : Ὑπέμενεν ἕκαστος εὐψ. τὴν διὰ σιδήρου γινομένην τοῦ βίου καταστροφήν. Superlativum Εὐψυχοτάτως restitui eidem ibid. p. 57 : Εὐψ. τοὺς ἰδίους προκινδυνεύοντες, ubi εὐτυχωτάτως editio Romana. Maccab. 3, 7, 18 : Τοῦ βασιλέως χορηγήσαντος αὐτοῖς εὐψύχως τὰ πρὸς τὴν ἀξίωσιν πάντα, vertitur Benevole. L. Dind.]

Εὖω, s. Εὐω, [De utroque spiritu, quorum asper quidem apparet in composito Ἀφεύω, Eust. Il. p. 1745, 50 : Ὡς δὲ ἐδάσυνον οἱ Ἀττικοὶ τὸ αὖω, καθὰ καὶ τὸ εὖω, ἡ παράδοσις δηλοῖ. Τάχα γὰρ ἐκ τοῦ εὖω τροπῇ τοῦ ε εἰς α παρῆγον τὸ αὖω. Lex. de spirit. p. 220 inter aspirata quæ ab ευ incipiunt : Εὖω τὸ φωτίζω. (Sic etiam schol. Eur. Hec. 22.) Etym. M. 352, 8 : Ἔως... παρὰ τὸ εὖω τὸ φωτίζω, εὖως, καὶ ἀποβολῇ τοῦ υ ἕως. Ap.

Hom. et Hesiodum in antiquioribus edd. constanter scriptum leni, etiam Od. B, 300, ubi Στάλους τ' εὖοντας, consentiente Etym. M. v. Εὖσαι p. 398, 38, non θ' ἴοντας, ut in recentioribus, quibus deceptus est Heynius ad Il. I, 464, pariterque ap. Thomam M. v. Σταθιῦσαι, p. 807, ubi asperum intulit Stœberus, aliosque gramm. infra citandos. Asper vero bis est in Homeri libro Veneto priori Il. Ψ, 33: nam de altero loco Il., ubi lenem præbet Venetus alter, non constat.] Uro, Ustulo, admota sc. flamma, ut porcorum setas admota flamma adurere solent et absumere: Hesychio [Εὖω] καίω, φλογίζω. Hom. Od. B, [300]: Στάλους θ' εὖοντας ἐν αὐλῇ· Ξ, [75]: Εὖσεν μίστυλλόν τε· [426: Τοὶ δὲ ἑταῖρόν τε καὶ εὖσαν·] I, [390]: Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὖσεν ἀὐτμὴ, Γλήνης καιομένης, Adussit. Hesiod. Op. [703] mala uxor et διπνολόχη τὸν ἄνδρα καὶ ἰφθιμὸν πῦρ ἐόντα Εὔει ἄτερ θαλοῦ, Sine titione urit s. torret. Quibus e ll. patet εὔειν non semper esse τὸ μαδᾶν ὕδατι ζέοντι, ut schol. Hom. exp. [cui conf. gl. Photii Εὖεν, ἔδρεψεν], sed generaliter φλογίζειν, καίειν. [Il. I, 468, Ψ, 32: Πολλοὶ δ' ἀργιόοντες ὗες, θαλίοντες ἀλοιφῇ, εὑόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο. Pollux 6, 91: Τὰ τῶν μαγείρων ἔργα ἀφεῦσαι, εὖσαι· et ibid.: Οἱ βόθροι, ἐν οἷς εὔεται τὰ χοιρίδια.]

Εὐωδίω, Bonum odorem spargo. [Achmes Onir. p. 24: Ἐάν τις ἴδῃ κατ' ὄναρ ὅτι ἠλείψατο μόσχῳ... πρὸς τὸ εὐωδιᾶν, εἰ μέν ἐστι βασιλεὺς, ἀγαθὸν μήνυμα τοῖς λαοῖς εὐωδήσει. Theodor. Stud. p. 289, D: Οὐδὲ οἷόν τε μὴ εὐωδιᾶν τὸν ἐπιφερόμενον ἀρώματα. Memorat etiam Herodian. Epimer. p. 250. L. D. Gregor. Naz. Or. 16, p. 249, B: Δεῖ δὲ ἡμῖν τὸ μὲν ἕδαφος εὐωδεῖν ἄνθεσι παλλάκις καὶ τῆς ὥρας ἑξῆς. Hemst.]

Εὐώδης, δ, ἡ, Bene oleus, Bonum odorem spirans, Odorus, Odoratus, Fragrans. Hom. Il. [Γ, 382]: Ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ, κηώεντι· Catull. Argon., Suaves expirans castus odores Lectulus. Od. E, [64]: Εὐώδης κυπάρισσος. [B, 339, Θεῖον. Pind. Ol. 7, 32, ἄὐτων· Nem. 11, 41, ἄνθος. Æsch. Pers. 617: Ἐλαίας καρπὸς εὐώδης· Ag. 597: Θυηφάγον εὐώδη φλόγα. Eur. Med. 841: Εὐώδη ῥοδέων πλόκον ἀνθέων. Aristoph. Av. 1067, κήπους. Theocrit. Ep. 7, 4, κέδρου. Callim. Epigr. 57, 4, νηός. Xen. Anab. 4, 4, 9: Οἴνους παλαιοὺς εὐώδεις. Plato Tim. p. 50, E: Τὰ ἀλείμματα ὁπόσα εὐώδη· Hipp. maj. p. 290, E: Εὐωδέστερον τὸ ἔτνος ποιεῖ· Phædr. p. 230: Εὐωδέστατον τόπον.] Plut. Ad Col. [p. 1109, C]: Τὸ μύρον καὶ τὸ βούτυρον μὴ μᾶλλον εὐώδες ἢ δυσώδες· Sympos. 4 [p. 663, C]: Τὸ καθάριον καὶ τὸ εὐστόμαχον καὶ τὸ εὐώδες, καὶ ὅλως τὸ ἥδιον ἐφέλκεται. [Cum genit. Physiolog. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 263, 13: Ὀσμὴ δὲ φωνῆς αὐτοῦ εὐώδης ἀρωμάτων. L. D. ‖ Εὐώδης pro Vino odore grato et suavi ac generoso sumitur ap. Hippocr. p. 1157, D: Καὶ μέθης εὐώδεος, Ex vini suavis aut generosi ebrietate. Fors. De vino frequens est in Geoponicis. ‖ De accentu genitivi plur. Joann. Al. Tov. παρ. p. 19, 16: Τὸ δυσώδων καὶ εὐώδων τῷ λόγῳ μὲν περισπασθήσονται, φασὶ δὲ τὸν Ἀρίσταρχον ταύτας καὶ τὰς ὁμοίας βαρύνειν, ἀπατηθέντα, ὡς ὁ Ἡρωδιανός φησιν, ἐκ τοῦ οἴεσθαι τὰς ἐντελεῖς γενικὰς αὐτῶν προπαροξύνεσθαι, εὐώδεων ὡς πόλεων κτλ. De adverbio ejusque accentu idem p. 39, 12: Τὸ δὲ αὐταρκῶς, εὐωδῶς περισπᾷ Ἡρωδιανός, ἐπεὶ καὶ τὰς γενικὰς αὐτῶν. ‖ Forma Εὐώδος legitur ap. Achmet. Onir. c. 26, p. 24, ubi post verba in Εὐωδέω citata additur: Εἰ δὲ τῶ κοινοῦ λαοῦ ἐστιν, ὁμοίως πρὸς τοὺς πλησίον εὐώδος διαγενήσεται. L. Dindorf.]

Εὐωδία, ἡ, Bonus odor, [Odor, Suavitas, Gl.] Fragrantia, εὐοσμία. [Xen. Conv. 2, 3: Ἵνα καὶ εὐωδία ἐστιν ὥμεθα. Plato Tim. p. 65, A: Ἔστι δ' ἐνδηλα περὶ τὰς εὐωδίας. Aliique quivis.] Herodian. 1, [12, 3]: Εὐωδία τῆς τῶν ὀφνῶν ἀποφορᾶς καὶ τῆς τῶν ἐνόρων ἡδείας σκιᾶς· 4, [2, 16]: Πρὸς εὐωδίαν ἀνακομίζονται, Boni odoris excitandi causa. Ib. [8, 19]: Ἀρωμάτων δὲ παντοδαπῶν καὶ θυμιαμάτων ἀτμίδες εὐωδίαν παρεῖχον ταῖς εἰσόδοις, Aditus cunctos optimis replebant odoribus. Plut. De def. orac. [p. 421, B]: Φθεγγομένου δὲ, τὸν τόπον εὐωδία κατεῖχε, τοῦ στόματος ἥδιστον ἀποπνέοντος, Eoque loquente, mirifica odoris suavitas ex ore toto loco spargebatur. [‖ Suffimentum s. Res quæ spargit odorem. Diodor. 1, 84: Πανταδαπὰς εὐωδίας θυμιῶντες. Achmes Onir. c. 26, p. 24: Μόσχον ἢ ἄλλην τινὰ σύνθετον εὐωδίαν, et ib. c. 27. L. D. ‖ Εὐωδεία (male) Dionys. Areop. Hier. 1, 3, p. 112. Kall.]

Εὐωδιάζω, VV. LL. exp. Odoratum reddo, Sum boni odoris; et Εὐωδιάζεσθαι, Bene odorari: sed sine auctore et exemplo. Aliud autem significat εὐοδιάζω. [Andr. Cret. p. 144, 178, 256; Dionys. Areop. p. 109, 111; Clem. Al. p. 933, 12. Kall. Const. Manass. Chron. 83: Καὶ γῆν εὐωδιάζοντες συγκράτοις εὐοδμίαις. Eust. Op. p. 31, 64: Εὐωδίασε θείᾳ χάριτι· 151, 20: Εὐωδιάζοντι καὶ μυροῦντι· 166, 20: Τὸ πέλαγος πᾶσαν τὴν γῆν εὐωδίασεν. Theodorus Stud. p. 422, E: Εὐωδίασας ἐν μέσῳ γενιᾶς σκολιᾶς καὶ διεστραμμένης, ὡς ὀρθοφυὲς κρίνον. Hesych. v. Κρίνα. L. D. Strabo 15, p. 721: Ἀρωματοφόρος δὲ νάρδου μάλιστα καὶ σμύρνης, ὥστε τὴν Ἀλεξάνδρου στρατιὰν δδεύουσαν ἀνὰ ὄρος... τούτοις χρῆσθαι εὐωδιαζομένην ἅμα καὶ ὑγιεινότερον τὸν ἀέρα ἔχουσα. Diosc. 2, 91, p. 114, D: Τὸ δὲ ὀρνίθειον καὶ χήνειον στέαρ οὕτως ἂν εὐωδιασθείη. Schneid.]

[Εὐωδίζομαι, i. q. εὐωδιάζομαι, nisi scripturæ vitium est, ap. Sextum Emp. Adv. log. 7, 293, p. 428, 13: Εἰ γὰρ τὸ... πικράζεσθαι καὶ εὐωδίζεσθαι κοινῶς πάσχειν ἴδιόν ἐστιν αὐτῶν (τῶν αἰσθήσεων)· Adv. eth. 11, p. 227: Οὐδεὶς λευκὸν ὁρᾶν μανθάνει οὐδὲ γλυκέος γεύεσθαι, οὐχ ὑπό τινος εὐωδίζεσθαι, ψύχεσθαι, Bono odore afflici.]

[Εὐώδιμος, δ, i. q. εὐώδης. Fabric. Cod. pseudepigr. V. T. p. 621. Strav.]

Εὐώδιν, ινος, δ, ἡ, Partu felix. [Oppian. Cyn. 3, 19: Ῥείης εὐώδινος. Et de eadem Nonnus Dion. 48, 240; et masculino ib. 946: Πατρὶ σὺν εὐώδινι (Jove) μιῆς ἕψουσι (Bacchus) τραπέζης. Marcus Argentarius Anth. Pal. 6, 201, 5: Εὐώδινος ἐπεὶ φύγε νηδὺς ὄγκον. Si vera est scriptura. ‖ Passive Nonn. Dion. 14, 148: Διὸς εὐώδινα τιθηνήσαντο γενέθλην· 15, 112: Εὐώδινος Ἀθήνης. Coluthus 281: Εἴ τινά που πολύολβον ἐνὶ Τροίῃ βασιλῆϊ ἔκλυες εὐώδινος ἀπὸ Κρονίδαο γενέθλης.] Ap. Nonnum [Jo. c. 1, 42], εὐώδινος θαλάσσης pro Fœcundi maris. [Sic idem Dion. 13, 187, Ἀφίδνης· 467: Σάρδιας εὐώδινας. De scriptura vitiosa per ει, quæ est ap. Maximum Καταρχ. 529, v. Sext. Emp. Adv. math. 1, 169, p. 252. L. Dind.]

[Εὐώδινος ap. Hesych. in gl.: Εὐηνίμους, εὐωδίνους, καλοὺς, ἀχειμάστους, ex εὐδίνους vel εὐδεινοὺς corruptum notarunt intt.]

[Εὐωδὶς quod inter oxytona in ὶς ponit Arcadius p. 39, 20, scribendum ἐρωδιός. Non minus vitiosum quod ap. Arrianum Peripl. m. Erythr. p. 7 Huds. (148 Blanc.) legitur: Κασίας χρῆμα πλεῖστον... καὶ ἄλλα εὐόδια καὶ ἀρώματα, pro εὐώδη, ut videtur. L. Dind.]

[Εὐώδις, i. q. εὐώδιν. Jo. Geom. Hymn. 2, 48: Χαίροις ἀγλαόμητερ ἀγνοῦ λόγου ἔγκυος αἶεὶ εὐώδις (male εὐῶδις in ed.) ἀρετῶν ψυχοτόκων τοκέων.]

[Εὐωδοποιὸς, δ, ἡ, Fragrantem reddens. Dionys. Areop. p. 85, D: Τὴν νοητῶς εὐωδοποιὸν καὶ τιλεσιουργὸν ἐπιροίτησιν (unguenti sacri).]

[Εὐωδὸς. Εὐωδῶς. V. Εὐώδης.]

[Εὐωείκη, ὄνομα κύριον, quod ponit Suidas, nihili est: scribendum videtur Εὐνείκη. L. Dind.]

[Εὐώτις, quod inter adjectiva in ωτις ponit Herodian. Π. μον. λ. p. 14, 20, scribendum εὐρώεις. L. Dindorf.]

[Εὐώλενος, δ, ἡ, Qui pulchras habet ulnas. Pind. Pyth. 9, 17: Εὐώλενον Κυράναν. Eur. Hipp. 605: Τῆς σῆς δεξιᾶς εὐωλένου.]

[Εὔωλος. V. Ἔωλος.]

[Εὐώμαλος. V. Εὐόμαλος.]

[Εὐωμοσία, ἡ, Jurisjurandi religio. Herodian. Epimer. p. 205. Boiss.]

[Εὐώμοτος, δ, ἡ, Qui jusjurandum servat. Pollux 1, 39.]

[Εὐώνητος, δ, ἡ, i. q. εὐωνος. Strabo 5, p. 218: Προσλαμβάνει δὲ πολὺ ἡ τῆς πίττης εὐπορία πρὸς τὸ εὐώνητον.]

Εὐωνία, ἡ, Vile pretium, Vilitas [Gl.] mercium, Pollux 7, [196. Polyb. 2, 15, 4: Περὶ τῆς κατὰ μέρος εὐωνίας καὶ δαψιλείας τῶν πρὸς τὴν τροφὴν ἀνηκόντων (apud Gallos). Geopon. 1, 8, 2.]

Εὐωνίζω, et Ἀπευωνίζω, Vilem facio, et contemnendum reddo. Ita Bud., qui εὐωνον quoque a Greg. Naz. dici scribit hominem nihili. Lucian. [Nigrin. c. 23]: Ἐχρῆν οὖν ταύτῃ τοι καθαιρεῖν αὐτῶν καὶ ἀπευωνίζειν [ἐπευωνίζειν conjecit Hemsterh.] τὴν δυναστείαν, Vilem

reddere, ἐξυντελίζειν et ἐξουθενίζειν. [Aq. Psalm. 11, 19 : Κατὰ τὸ ὕψος εὐωνισμένοι τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων. Symm. εὐτελεῖς.]

Εὐωνος, ὁ, ἡ, Qui boni pretii est, Qui vili pretio exponitur. Nisi malis Qui facile emi potest. [Vilis, Gl. Xen. Comm. 2, 10, 4 : Νῦν δὲ διὰ τὰ πράγματα εὐωνότατοι ἐστὶ φίλους ἀγαθοὺς κτήσασθαι. Plato Euthydem. p. 304, B : Τὸ ὕδωρ εὐωνότατον.] Dem. [p. 255, 10] : Ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον ἀφθονωτέροις καὶ εὐωνοτέροις· et [p. 409, 1] : Σῖτον εὐωνον ὠνούμενοι. [Comparativo p. 1285, 12. Strabo 16, p. 778 : Πωλοῦσι δὲ καὶ πρὸς τοὺς γείτονας εὐωνον τὸν χρυσόν. Polyb. 4, 35, 15 : Οὕτως εὔωνα πανταχῇ τὰ καλὰ γίγνε.] Sic in Δυσωνίῳ supra [ex Nicarcho Anth. Pal. 11, 169, 4], ζητῶν εὐωνον θάνατον, Quærens mortem quam vili pretio consciscere sibi posset, quæque non tanto sibi constaret. V. et Ἐκτιμάω. [Athen. 10, p. 424, D : Καὶ Ἐπίχαρμος δ' ἐν Πύρρᾳ εὐωνέστερον ἔφη. Casaub. ex libris non nominatis affert εὐωρέστερον, quasi εὐζωρέστερον voluissent. Εὐωνέστερον etiam Eust. Il. p. 746, 46.]

|| Εὐωνος, Bono s. Vili pretio. [Vile, Gl. Athanas. vol. 2, p. 362, A; Aster. Homil. p. 48, E. Superlativo inscr. Astypal. ap. Bœckh. vol. 2, p. 381, n. 2483, 7 : Τῶν κατὰ τὰν ἀγορὰν πάντων ἐπιμελόμενος ὅπως ὡς εὐωνότατα καὶ δικαιότατα πωλῆται· et iisdem verbis, n. 2484, 7. L. Dind.]

[Εὐωνυμέομαι, Bono nomine utor, Clareo. Eust. Opusc. p. 141, 13 : Εὐτυχεῖ γάρ τις οὐ μόνον ἐν εὐκληρίᾳ βίου ἀναστρεφόμενος πραγματικῶς, ἀλλὰ καὶ ὀνομαζόμενος, εἶτουν εὐωνυμούμενος, Πίνδαρος ἂν εἴπῃ (l. εἶποι). V. Εὐώνυμος. L. Dind.]

[Εὐωνύμη, ἡ, Euonyme. Schol. Soph. OEd. C. 42 : Ἴστρος δὲ ἐν τῇ δ' μητέρα τῶν Εὐμενίδων Εὐωνύμην ἀναγράφει, ἣν νομίζεσθαι γῆν. L. Dind.]

[Εὐωνυμία, ἡ, Euonymia, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν Εὐωνυμεύς. Ἔστι καὶ δῆμος Ἀθηναίων ἀπὸ Εὐωνύμου τοῦ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ ἢ Κηφισοῦ. (Cephisi filium dicit etiam in Λύλις.) Ὁ δημότης Εὐωνυμεύς. Τὰ τοπικὰ ἐξ Εὐωνυμείων. Λέγεται καὶ ὁ δῆμος Εὐώνυμος (Hesych. in Εὐώνυμον, Καὶ δῆμος φυλῆς τῆς Ἐρεχθηίδος), Steph. Byz., cujus epitome in Βέννα, quæ est curia Ephesiorum, hæc ponit : Οἱ μὲν γὰρ ἐν Βέννῃ Βέννιοι, οἱ δ' ἐν Εὐωνύμῳ τῆς Ἀττικῆς Εὐώνυμοι. Forma Εὐωνυμεὺς est ap. Anacreont. Anth. Pal. 6, 346, 3 : Εὐωνυμέων ἐνὶ δήμῳ· Æschinem p. 8, 18, Harpocrationem, in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 142, p. 202, 37; 144, p. 206, 11, etc.]

[Εὐωνυμίδας, ὁ, Euonymidas, n. viri in inscr. Thebana ap. Bœckh. vol. 1, p. 760, n. 1577, 8, ubi genit. Εὐωνυμίδαο. Ita L. Dind.]

[Εὐωνύμιος, α, ον, i. q. εὐώνυμος, ut ἐπωνύμιος pro ἐπώνυμος dicitur, nisi forte Bœotica forma est, Corinna ap. Apollon. De pron. p. 136, C : Εὐωνυμίης... ἀγκάλης. Codex εὐωνιμίης. Sed ι in υ mutari ab Æolibus nonnisi initio voce. quorundam tradunt gramm. || Adv. in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 835, n. 1711, 16 : Τὰ εὐωνυμίως ἐπὶ θάλασσαν εἶναι ἀδελφῶν. L. D.]

[Εὐωνυμῖται, οἱ, Euonymitæ, ἔθνος Αἰγυπτίων πρὸς τῇ Αἰθιοπίᾳ. Ἀλέξανδρος Αἰγυπτιακῶν πρώτῳ, Steph. Byz. Ptolem. 4, 8, Plin. 6, 29, Æthiopiæ ascribunt. Ponuntur ab Agathemero 2, 5 post magnum Nili cataracten ad occidentale fluvii latus, ut annotarunt edd.]

Εὐώνυμος, ὁ, ἡ, Boni nominis, Bonum nomen habens, et faustum, s. auspicatum. In qua signif. opp. τῷ δυσωνύμῳ, de quo antea dictum fuit. [Plato Leg. 6, p. 754, E : Δίκην μὴ καλὴν μηδ' εὐώνυμον, ἀλλ' αἰσχράν. Polit. p. 302, D : Ἐκ τῶν μὴ πολλῶν τήν τε εὐώνυμον ἔφαμεν εἶναι ἀριστοκρατίαν καὶ ὀλιγαρχίαν. Dio Cass. 52, 4 : Ἡ ἰσονομία τό τε πρόσρημα εὐώνυμον καὶ τὸ ἔργον δικαιότατον ἔχει.] Μοῖρα δὲ δυσώνυμος, inquit Eust. [Il. p. 895, 37], πρὸς διαστολὴν τῆς ἀγαθῆς, καὶ, ὡς ἂν Πίνδαρος εἴποι, εὐωνύμου· καθ' ἣν μοιρηγενής που ὁ Ἀγαμέμνων λέγεται, ἀντὶ τοῦ εὐδαίμων. [Sic Nem. 7, 48 : Ἡρωΐαις δὲ πομπαῖς θεμίσκοπον οἰκεῖν ἑόντα πολυθύτοις εὐώνυμον ἐς δίκαν. Pindarum iterum memorat Eustath. Opusc. p. 56, 30 : Πολλαχοῦ δὲ καὶ ἀριμέως γράφει, μηδεμιᾶς τῶν ῥητοριῶν ἰδεῶν ἀπεχόμενος, ὡς καὶ ὅτε τοὺς ἐνδόξους εὐωνύμους φησί· 141, 14 : Π., ὃς εὐωνύμους τοὺς περιπλούτους καλεῖ, ἀριμέως φράζων ἐκεῖνος. Sic Ol. 2, 8 : Εὐωνύμων πατέρων ἄστον ὀρθόπολιν Nem. 4, 19 : Αἰπαρᾶν εὐωνύμων ἀπ' Ἀθανᾶν 7, 85 : Εὐωνύμῳ πάτρᾳ· 8, 47 : Ἔκπαι ποδῶν εὐωνύμων ὅς δὴ δυεῖν· Pyth. 11, 58 : Γλυκυτάτᾳ γενεᾷ εὐώνυμος κτεάνων κρατίστην χάριν πορών.] Ap. Hesiod. autem Theog. [409], Γείνατο δ' Ἀστερίην εὐώνυμον, quidam Celebrem interpr., al. Lævam : cujus interpretationis rationem vide ap. schol. Apud Lucian. autem ineptus ille Lexiphanes, i. e. qui ab eo inducitur ineptorum et inusitatorum s. ineptam affectationem habentium vocabulorum consarcinator, vocat λόγον εὐώνυμον, Orationem bona nomina, i. e. vocabula, habentem : scribens, non procul ab init. : Σκόπει δὴ μεταξὺ ὅπως διακεραίνομαι, ὦ Αυκῖνε, τὸν λόγον, εἰ εὐαρχός γέ [τι] ἐστι, καὶ πολλὴν τὴν ὑλλογίαν ἐπιδεικνύμενος, καὶ εὐλεξὶς, ἵτι δὲ εὐώνυμος. || Εὐώνυμος, signif. passim receptа, Sinister, Lævus. Vocari autem ait Eust. [Od. p. 1398, 51, Etym. M. p. 143, 22] εὐώνυμα per εὐφημισμὸν ea quæ sunt ἀριστερὰ, Sinistra, quia illis bonum nomen obtigit, nimirum τὸ ἄριστον, ex quo derivata est appellatio τοῦ ἀριστεροῦ. Sed merito quis Eustathio hic objecerit, Quid si εὐώνυμον pro Sinistro prius dixerunt Græci quam ἀριστερόν? Antiquam certe vocem esse constat, quum ea usus sit Thuc., et ante eum Herodotus. Legimus enim εὐώνυμον κέρας ap. illum [5, 10 bis; 6, 70] : ut alios omittam ll. [in quibus absolute dicitur, ut 3, 107; 4, 43, 96]; ap. hunc autem [7, 109], Ἐξ εὐωνύμου χειρὸς ἀπέρτων. [Æsch. Prom. 490 : Γαμψωνύχων τε πτῆσιν οἰωνῶν σκεθρῶς δώρισ', οἵτινές τε δεξιοὶ φύσιν εὐωνύμους τε· Sept. 888 : Δι' εὐωνύμων τετυμμένοι (πλευρωμάτων). Soph. Tr. 926, ὠλένη.] Usi sunt postea et alii passim. Xen. [Cyn. 10, 12] : Ἐπιστρέψαντα τὰς πλευρὰς τὰς εὐωνύμους εἰς τὴν χεῖρα τὴν εὐώνυμον. [Id. sæpe dixit, pariterque alii multi, τὸ εὐώνυμον, τὸ εὐώνυμον κέρας, τὰ εὐώνυμα. Plato Leg. 6, p. 760, D : Εἰς τὸν εὐώνυμον ἀεὶ μεταβάλλοντες τόπον.] Aristot. : Εἰς τὰ εὐώνυμα μικρὸν παρεκκλίνουσα. [H. A. 2, 1 : Ἡ ἐπὶ τὰ εὐώνυμα ἢ ἐπὶ τὰ δεξιά. Sine præpositione Epiphan. vol. 1, p. 7, A : Ἐμερίσθησαν ἐπὶ πᾶσαν γῆν δεξιά τε καὶ εὐώνυμα, οἱ μὲν ..., ἄλλοι δὲ ...] Plut. De vit. pud. [p. 532, C] : Μηδέποτε τῷ δεξιῷ μηρῷ τὸν εὐώνυμον ἐπιτιθέναι. [Formula Ἐξ εὐωνύμων est ap. Diodor. 4, 56 : Τὴν γῆν ἔχοντες ἐξ εὐωνύμων. Quod junctim scriptum ἐξευωνύμων, ut ἐκδεξιῶν et similia, diserte memorat Herodian. Epim. p. 260. || Comparativo et superlativo Jo. Phocas Descr. T. S. c. 15, p. 23 : Ἐφ' ᾧ καὶ ναοὶ τρεῖς, ὁ μὲν εὐωνυμότερος (sic : quod in Corrigendis corrigitur εὐωνυμώτερος) καὶ περὶ τὸ κολυμβα κάτω τῆς γῆς ἐστιν· 11, p. 15 : Παρεκκλίνας μικρὸν πρὸς τὸ εὐωνυμότατον (εὐωνυμώτατον in Corrig.) μέρος τοῦ Ἰορδάνου τὸν ὀφθαλμόν. L. D.] || Εὐώνυμος appellata fuit Una ex Æoli insulis, quod a læva sita sit iis qui ex Lipara in Siciliam navigant : διὰ τὸ εὐώνυμος καῖσθαι τοῖς ἐκ Λιπάρας εἰς Σικελίαν πλέουσιν, inquit Strabo [6, p. 276, 277, ex eoque Eust. Od. p. 1644, 37; Diodor. 5, 7.] || Εὐώνυμος est etiam arbor Punicæ mali magnitudine, atque folio ejusdem, majori quam vincapervinca, et ut Punica, tenero : flore albo, et violæ proximo odore gravi ac pestifero, folliculis sesami, in quibus acinus quadrangulus, solidus, pecori gustatu lethalis. Sunt qui eam Ἀνώνυμον vocent. Hæc Gorr., quæ ex variis collegit. Plin. quum 13, 21, de myrice loquens, hæc scripsisset, In Syria et in Ægypto copiosa hæc est, cujus infelicia ligna appellamus, quæ tamen infeliciora sunt Græciæ; gignit enim arborem, etc.; et in extremo cap. : Materies est dura atque firma; qua in domum illata, difficiles partus fieri produnt, mortesque miseras. Quum, inquam, hæc ibi scripsisset Plinius, sequens cap. ita orditur : Nec auspicatior in Lesbo insula arbor quæ vocatur εὐώνυμος, non absimilis Punicæ arbori, inter eam et laurum folii magnitudine, figura vero et mollitia Punicæ, flore candidiore, statim pestem denuntians, etc. Ubi quod dicitur Nec auspicatior, referendum ad illa præcedentis capitis verba. Plane autem existimo vocabulo utentem illo, ad vim Græcæ appellationis allusisse : perinde ac si diceret, Nec magis est auspicata, quam altera illa, quæ tamen εὐώνυμος, quasi Auspicata, vocata fuit. Nam ut δυσώνυμος ostendi apte reddi posse Inauspicatus, sic εὐώνυμος quin commode reddi queat Auspicatus, minime cuiquam dubium esse debet. Fuerit igitur εὐώνυμος dicta per antiphrasin, simulque

κατ' εὐφημισμόν. Inauspicatam certe ac infelicem merito posse dici, ex Theophr. quoque [H. Pl. 3, 18, 13] apparet, scribente florem ejus ὄζειν δεινὸν ὥσπερ φόνου. Quibus verbis reliquam hanc descriptionis partem adjungit : Ὁ δὲ καρπὸς ἐμφερὴς τὴν μορφὴν μετὰ τοῦ κελύφους, τῷ τῆς σησάμου λοβῷ· ἔνδοθεν δὲ στερεόν, πλὴν διῃρημένον κατὰ τὴν τετραστοιχίαν· τοῦτο ἐσθιόμενον ὑπὸ τῶν προβάτων, ἀποκτιννύει, καὶ τὸ φύλλον, καὶ ὁ καρπὸς, καὶ μάλιστα τὰς αἶγας, ἐὰν μὴ καθάρσεως τύχῃ· καθαίρεται δὲ ἀνόχῳ. Ex quibus hæc Plin., quæ subjungit verbis quæ modo protuli : Fert siliquas sesami similes, intus granum quadrangula figura, spissum, lethale animantibus, necnon et in folio eadem vis. Succurrit aliquando præceps alvi exinanitio. Hæc ille. Sunt qui putent esse, quam vulgo appellamus *Du fusain*. [V. Schneider. in annot. et indice.]

[Εὐώνυμος, ἡ. V. Εὐώνυμος, ὁ, ἡ.]

[Εὐώνυμος, ὁ, Euonymus, n. viri in inscr. Megarica ap. Bœckh. vol. 1, p. 570, n. 1082, si recte ita expletur Ευων, quod est in lapide. V. Εὐωνυμία. L. Dind.]

[Εὐώνως. V. Εὔωνος.]

Εὐώπης, ὁ, i. q. εὐώψ. Affertur autem ab illo εὐώπης vocativus εὐῶπα ex Soph. [OEd. T. 189, ubi accusativus est ab nominativo Εὐώψ, quod v.] Εὐῶπις, ιδος, ἡ, Quæ pulcris est oculis, Quæ pulcra est aspectu : εὐώπιδα κούρην [Hom. Od. Ζ, 113, H. Cer. 333. Nonn. Dion. 16, 69. Pind. Ol. 11, 77 : Εὐώπιδος σελάνας. Soph. Tr. 523 : Ἁ δ' εὐῶπις ἅβρα ἧστο. Apoll. Rh. 4, 1090; Callim. Dian. 204. In prosa Theod. Stud. p. 533, A. L. D. Maxim. Tyr. Diss. 14, p. 260 : Τὴν Ἥραν, οἵαν Πολύκλειτος Ἀργείοις ἔδειξε ... εὐῶπιν.]

[Εὐώπιον, τό. Hesych. : Εὐώπιον, πυρὰ παρθενική, ἐν Τροιζῆνι. Cui gl. nihil lucis affert non dissimilis ejusdem Ὠπιάνασσα, πυρρὰ πρόθυρος, πῦρ πρὸ τῶν θυρῶν, ubi legendum esse πυρὰ, glossamque referri ad Callim. Dian. 204 : Οὖπι ἄνασσ' εὐῶπι, φαεσφόρε, animadverterunt intt., quod fugit editores poetæ.]

[Εὐώπιος, ὁ, Euopius, antiquus quidam Heracleæ Ponticæ tyrannus ap. Suid. v. Κλέαρχος, p. 2111, D, ubi tamen pro Εὐώπιον in cod. uno est Εὐωπίονα.]

[Εὐῶπις. V. Εὐώπης.]

[Εὐῶπις, ιδος, ἡ, Euopis, f. Trœzenis, Parthen. Erot. c. 31. L. Dind.]

Εὐωπός, i. q. εὐώψ infra [quod v.]; sed ille nominativus usitatior est hoc. [Eur. Or. 918 : Μορφῇ μὲν οὐκ εὐωπός, ἀνδρεῖος δ' ἀνήρ. Eust., qui memorat etiam Il. p. 768, 43, Opusc. p. 85, 22 : Ὁ στραβίζων ἐμφανῶς, ἐὰν ἀκούσῃ εὐωπὸς εἶναι, γελᾶσθαι κρίνει· 221, 11 : Εὐωπὸς ἐντρανίζων ἔσται. De visu sic Aristot. De generat. an. 5, 1 : Τὰ ἐξόφθαλμα οὐκ εὐωπὰ πόρρωθεν. Ælian. N. A. 8, 12 : Εὐωπὸς τὸ ὄμμα· 5, 47 : Εὐωποτέρους τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς τέως πεπηρωμένους εἶχε. Pravo accentu ap. Zonaram et Suid. : Εὔωπος, ἡ (al. ὁ) εὐόφθαλμος, eodemque ap. Theognostum in Crameri Anecd. vol. 2, p. 69, 6, in hoc ceterisque compositis cum ωπος quinque. || De rebus Eur. Ion. 1611 : Αἵδε δ' εὐωποὶ πύλαι μοι καὶ θεοῦ χρηστήρια, δυσμενῆ πάροιθεν ὄντα, ubi est i. q. εὔφρονες. V. Εὐώψ. || Pulcher aspectu. Dionys. Per. 1075 : Τοῦ δ' ἂν ἐπὶ πλευρῇσιν ἴδοις εὐωπὸν ἀγάτην. || Piscis genus, Oppian. Hal. 1, 256 : Ἄλλους δ' εὐωπούς τε καὶ αὐλωποὺς καλέουσιν.]

[Εὐωρέω.] Εὐωρεῖν, verbo εὐωριάζειν synonymum, ut Hesych. docet, exponens et ipsum μηδενὸς ἔχειν λόγον, μηδενὸς φροντίζειν : εὐωρεῖ tamen etiam παίζει, ut Suidas quoque, [et qui μετεωρίζεται addit Photius].

Εὐωρία, ἡ, Negligentia, Incuria, ὀλιγωρία, ἀμέλεια, Hesych. : ut Suid. quoque [s. Photius], εὐωρία scriptum ψιλῶς significare ait τὸ μὴ πάνυ φροντίζειν, ἀλλὰ ῥαθυμότερόν πως ἔχειν. [Photius iterum : Εὐωρία, ὀλιγωρία· εἴληπται δὲ ἐκ τῶν ἐναντίων. || Longus Past. 1, 9 : Τοσαύτης πάντα κατεχούσης εὐωρίας, de pulchritudine veris. Nicetas Man. Comn. 7, p. 134, B : Τῶν... οἰκοδομιῶν, ἐν αἷς οἱ βασιλεῖς Ῥωμαίων θερίζουσι τὰς εὐωρίας μεταδιώκοντες. V. Εὔωρος.]

[Εὐωριάζω.] Εὐωριάζειν, ὀλιγωρεῖν, μὴ ἔχειν φροντίδα, παρακούειν, teste Hesychio, Sophoclemque auctorem citante [in Εὔωρος γάμος. Photius : Εὐωριάζειν, ἀφροντιστεῖν κατὰ ἀντίφρασιν· ὥρα γὰρ ἡ φροντίς. V. Ἐξωριάζω, ubi v. 9 corrigendus error ex ed. principe repetitus ἐξωριάζειν, quod εὐωριάζειν scribendum.]

A Εὔωρος, ὁ, ἡ, i. q. ἔνωρος, Tempestivus, ut Hesych. annotat εὔωρος γάμος ap. Soph. in Eride a quibusdam accipi pro ὥριος : afferens etiam εὔωρος γῆ pro ἡ τὰ ὡραῖα ἔχουσα. [V. Εὐωρία.] Sed subjungit et alias exposs.

Εὔωρος, ὁ, ἡ, Male curatus, Neglectus : per ἀντίφρασιν : ut Suid. quoque [et Etym. M.] εὔωροι exp. ἀπαραφύλακτοι, Incustoditi, in hoc Euphorionis l., Οὐδέ τοι εὔωροι θυέων· annotans et ipse κατ' ἀντίφρασιν dici παρὰ τὸ εὖ ὠρεῖν καὶ φυλάσσειν. Hesych. activam quoque ei signif. tribuit, eamque et propriam et antiphrasticam : εὔωρος enim exp. φροντιστής : item καταφρονητικός : itidemque ap. Soph. in Eride quosdam εὔωρος γάμος accipere annotat pro ὀλίγωρος. [Idem Hes.: Εὐώροιο, δικαίας.]

[Εὐώροφος. V. Εὐόροφος.]

Εὐωχεύω quoque esse dicitur Convivio excipio, Convivio adhibeo; sed sine exemplo.

Εὐωχέω, Convivio s. Epulis accipio, Epulum præbeo, Laute accipio. [Eur. Cycl. 345 : Ἵν' ἀμφὶ βωμὸν στάντες εὐωχῆτέ με, Ut cibum mihi præbeatis devorati.
B Aristoph. Vesp. 341 : Ἀλλά μ' εὐωχεῖν ἕτοιμός ἐστι.] Herodot. [4, 73] : Εὐωχέει τοὺς ἑπομένους. [Sic 1, 126, et alibi. Xen. Cyrop. 5, 5, 42 : Εἴ τινές σε τιμῶσιν, ἀντασπάζου καὶ εὐώχει αὐτούς. Diodor. 19, 24 : Τὴν δύναμιν εὐωχήσας.] Item pro Satio, Saturo. Aristot. A. A. 8, [6] : Μετὰ δὲ τρεῖς ἡμέρας εὐωχοῦσι τὰς ὗς πιαίνοντες. [Antiatt. Bekkeri p. 94, 21 : Εὐωχεῖν, ἀντὶ τοῦ εὐωχεῖσθαι. Ἀνδοκίδης Συμβουλευτικῷ.] Et pass. Εὐωχοῦμαι, Convivio accipior, Convivor, Epulor. Xen. Cyrop. 4, [5, 7] : Καὶ ἔπινον, καὶ εὐωχοῦντο, καὶ ηὐλοῦντο, καὶ πάσης εὐθυμίας ἐνεπίμπλαντο. [Id. Comm. 3, 14, 7 : Ἔλεγε δὲ καὶ ὡς τὸ εὐωχεῖσθαι ἐν τῇ Ἀθηναίων γλώττῃ ἐσθίειν καλοῖτο· τὸ δὲ εὖ προσκεῖσθαι ἔφη ἐπὶ τῷ ταῦτα ἐσθίειν ἅτινα μήτε τὴν ψυχὴν μήτε τὸ σῶμα λυποίη· ubi καλοῖτο est i. q. Significaret, ut diximus in Εὐειδής. Reip. Ath. 2, 9 : Γνοὺς ὁ δῆμος ὅτι οὐχ οἷόν τέ ἐστιν ἑκάστῳ τῶν πενήτων θύειν καὶ εὐωχεῖσθαι κτλ. Herodot. 1, 31 : Ὡς ἔθυσάν τε καὶ εὐωχήθησαν. Plato Reip. 2, p. 372, B : Εὐωχήσονται· Leg. 2, p. 666, B : Ἐν τοῖς ξυσσιτίοις εὐωχηθέντα.] Aristoph. Pl. [613] : Ἐθέλω πλουτῶν εὐωχεῖσθαι. [Eccl. 664 :
C Ἐπειδὰν εὐωχηθέντες ὑβρίζωσιν· Lys. 1224 : Ἀπίωσιν εὐωχημένοι· Eccl. 717 : Ἤδη γὰρ εὐωχησόμεσθα. || De bestiis Plato Reip. 9, p. 588, E : Τὸ παντοδαπὸν θηρίον εὐωχοῦντι. Xen. Anab. 5, 3, 11 : Ὥστε καὶ τὰ τῶν εἰς τὴν ἑορτὴν ἰόντων ὑποζύγια εὐωχεῖσθαι. De apibus Aristot. H. A. 9, 40 med.] Invenitur etiam junctum accusativo. Xen. Cyrop. 1, [3, 6] : Ἀλλὰ κρέα γε εὐωχοῦ. [Ib. 6, 4, 10 : Εὐωχοῦμαι τὰ ἐκείνων. Polyb. 8, 26, 10 : Τὰ δ' εὐωχούμενοι τῆς λείας. Hippolochus ap. Athen. 4, p. 130, D : Πλοῦτον ἀντὶ μερίδων εὐωχηθέντες. Genitivo Aristoph. Vesp. 1306 : Ὥσπερ καχρύων ὀνίδιον εὐωχημένον. Eandem constr. annotavit Suidas.] || Sæpe vero et metaph. ponitur, sicut ἑστιῶ, pro Oblecto : quam metaph. habet itidem Lat. Pasco interdum. Plato Gorgia [p. 518, E] : Εἰ τοιούτους εἱστιάκασιν, εὐωχοῦντες ὧν ἐπεθύμουν. [Ib. p. 522, A : Οὐχ ὥσπερ ἐγὼ πολλὰ καὶ ἡδέα εὐώχουν ὑμᾶς. Theophr. Char. 9, 1 : Δοκῶ μοι σε εὐωχήσειν καινῶν λόγων.] Sic et εὐωχεῖσθαι ponitur. Exx. autem hujus usus in utraque voce ex Comm. Bud. more meo petenda relinquo, quæ habentur p.
D 741. [Plato Reip. 1, p. 352, B : Εὐωχοῦ τοῦ λόγου. Agathias 1, p. 34, B : Γεγηθότες καὶ εὐωχούμενοι τῆς ἐλπίδος· 5, p. 155, D : Εὐωχούμενοι τῶν ἐλπίδων. || Futuri formæ passivæ pro media, cujus exx. v. supra, testimonium est in inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, p. 260, n. 2336, 11, ubi ΤΟΙΣΕΥΩΧΗΘΗΣΟΜΕΝΟΙΣ (sic), quod εὐωχηθησομένοις esset an εὐωχησομένοις incertum erat. Sed εὐωχηθησομένοις esse in lapide constat jam ex melioribus apographis ap. Le Bas *Inscr. gr. et lat.* fasc. 5, p. 8, 8. L. Dind.]

[Εὐώχησις, εως, ἡ, i. q. εὐωχία, ap. Codinum De offic. p. 127, D, sec. conjecturam Gretseri, quum εὐλόγησις sit in libris.]

[Εὐωχητέος, Maxim. Tyr. Wakef.]

[Εὐωχητήριον, τὸ, Cœnaculum s. Locus ubi convivia habentur. Greg. Cor. p. 527 : Ἐνηβητήρια, τὰ εὐωχ. V. tamen Ἐνηβητήριον.]

[Εὐωχητὴς, ὁ, Convivator, Epulo. Schol. Æsch. Pr. 1021 : Δαιταλεὺς) εὐωχητὴς, de aquila jecur Promethei edente. Etym. M. in eod. voc., Suid. v. Εἰλαπιναστής.]

[Εὐωχητικός, ἡ, ὸν, Epulatorius, Gl.]

Εὐωχία, ἡ, Convivium, Epulum, Epulæ. [Aristoph. Ach. 1009: Ζηλῶ σε τῆς εὐωχίας, ἄνθρωπε, τῆς παρούσης· Ran. 86: Ἀπολιπών μ' ἀποίχεται ... ἐς μακάρων εὐωχίαν. Xen. Cyrop. 1, 5, 1: Εἴποτε ἐν ἑορτῇ εὐωχία γίνοιτο. Et alibi.] Aristot. Eth. 7, 5: Τοὺς δὲ τὰ παιδία ἀνειζειν ἀλλήλοις εἰς εὐωχίαν. Plato Rep. 1, [p. 329, A]: Ἀναμιμνησκόμενοι περί τε τἀρροδίσια, καὶ περὶ πότους, καὶ εὐωχίας. [Ib. 9, p. 585, E: Εὐωχίαις καὶ τοῖς τοιούτοις ξυνόντες. Polyb. 2, 4, 6: Ἡρὸς μᾶθας καί τινας τοιαύτας ἄλλας εὐωχίας τραπείς. Et similiter alibi.] Lucian. [Macrob. c. 23] de Gorgia sophista narrat, eum interrogatum, unde ad tam longam senectutem pervenisset (nam centesimum et octavum annum attigit), respondisse, Διὰ τὸ μηδέποτε συμπεριενεχθῆναι ταῖς ἄλλων εὐωχίαις. Pollux [6, 8] vult etiam esse ἑκμοσίαν ἑστίασιν, Convivium publicum: quæ itidem vocabuli Epulum propria esse signif. putatur. [Cum genit. Rufus p. 203 ed. Matth.: Πόνων τε μητριάτης καὶ σίτου εὐωχία. || Latiori signif. de Commeatu Polyb. 3, 92, 9: Βουλόμενος εἰς τοιοῦτον ἀπερείσασθαι τόπον (τὴν λείαν), ἐν ᾧ καὶ τὴν παραχειμασίαν δυνήσεται ποιήσασθαι, ἵνα μὴ μόνον κατὰ τὸ παρὸν εὐωχίαν ... ἔχῃ τὸ στρατόπεδον. De cibis ipsis anon. ap. Suid. v. Βαρυπρεπὴς cit.: Περὶ μέσον τῆς ἡμέρας εὐωχία περιεκέχυτο βαρυπρεπὴς τῷ λέοντι, sive illa de homine sive, quod nobis videbatur in Βαρυπρεπὴς, de bestia intelligenda sunt. || Figurate Agathias proœm. Anthol. Pal. 4, 3, 6: Ἀόγων γὰρ ἡμῖν πολυτιλῶν καὶ ποικίλων πολλοὶ προθέντες παμμιγεῖς εὐωχίας, περιφροτεῖν παίθουσι τῶν εὐθυμένων.] Quod autem ad hujus vocis etymon attinet, sunt qui ab ὀχὴ derivari putent: sunt contra, qui malint dici παρὰ τὸ εὖ ἔχειν κατὰ ταύτας: ex quibus est Athen. 8, [p. 363, B]; qui etiam alteram deductionem refellens, scribit: Τὰς δ' εὐωχίας ἐκάλουν οὐκ ἀπὸ τῆς ὀχῆς, ἣ ἐστι τροφὴ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κατὰ ταῦτα εὖ ἔχειν. Eust. uno in l. [Il. p. 156, 40] priorem illam derivationem, in altero [p. 280, 46] utramque ponit. Ego, utra probabilior sit, vix judicare queo: et quamvis hic sub ὀχὴ posuerim, non minus tamen alterum etymon admitto. Hoc tantum admoneo, si εὐωχία dicatur tanquam εὐεχία, sc. παρὰ τὸ εὖ ἔχειν, illud εὖ ἔχειν ita esse accipiendum, ut docebo infra accipi, pro eo sc. quod Lat. quoque dicunt interdum Bene esse alicui, de eo qui laute accipitur, s. qui bene curat corpus, et quod Gall. dicitur *Faire bonne chere*; alioqui enim perniciosas valetudini esse εὐωχίας, ostendit illud, quod modo protuli Gorgiæ dictum. [Hesych. int. εὐφροσύνη. Sic fragm. Esth. 4 et 8, 23: Ἐπιστρέψον τὸ πένθος ἡμῶν εἰς εὐωχίαν, In lætitiam.]

[Εὐωχιάζω, i. q. εὐωχέω. Liban. vol. 4, p. 1078, 8: Εὐωχιάζοντες τοὺς θηρῶντας ταῖς ἄγραις.]

Εὐῶψ, ῶπος, ὁ, ἡ, Pulcros habens oculos, Qui est pulcro aspectu, s. pulcra facie. Et generalius, Pulcer. Sed annotat Eust. p. 1389, εὐῶπες non necessario dici, qui sunt καλοὶ vel quæ sunt καλαὶ τοὺς ὤπας, sed et qui sunt tales oculis intuentium: ut apparet, inquit, ex hoc l.: Χρυσὸς καὶ ἄργυρος, καὶ τὰ πολλὰ τῶν εὐοφθάλμων τε καὶ σπανίων. Intelligit enim Eust. eandem esse utriusque nominis rationem, sc. εὐῶπες et εὐόφθαλμοι, ideoque hunc l. citat. Idem ex Soph. [Ant. 530] affert, Εὐῶπα παρειάν, i. e. Pulcram aspectu. [Id. OEd. T. 189: Ἦν ὔπιρ, ὦ χρυσέα θύγατερ Διός, εὐῶπα πέμψον ἀλκάν, Benignam, ut supra εὐωπὸς pro εὔφρων dictum notavimus et Hesych. εὐῶπα interpr. φίλον. L. D.] Et alibi ex Lycophr. [23], Εὐῶπες κόραι. Ceterum in VV. LL. male scriptum est Εὔωψ. [Ut ap. Tzetz. Posth. 377: Σίμαλος ἠδὲ μελάγχρους, εὐῶψ, ἠγένειος. V. Arcad. p. 94 sq., schol. et Eust. Il. I, 499. L. Dind.]

[Ἐφᾱγιστεύω, i. q. sequens. Soph. Ant. 247: Τὸν νεκρὸν τις ἀρτίως θάψας βέβηκε, κἄπι χρωτὶ δυφίαν κόνιν παλύνας καθαγιστεύσας ἃ χρή.]

[Ἐφαγνίζω, Justa persolvo. Soph. Ant. 196: Ἐτεοκλέα μὲν ... τάφῳ τε κρύψαι καὶ τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι ἃ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς. Deteriores libri ἀφαγνίσαι.]

[Ἐφαιμάσσω, Cruento. Oribas. p. 118, 7 ed. Cocch.: Ἐπὶ δὲ τῶν παρά τινας προφάσεις φιλωθέντων ὀστῶν, δύνατται μὲν καὶ ξῦσις, ἄχρις ἂν ἐφαιμάσσεται (l. ἐφαιμάσσηται). Cassii Probl. 57.]

Ἐφαιρέομαι, Post eligo, Post alium eligo, i. e

A Substituo in locum alius, qui fuerat electus. Vel pass. Post eligor, etc.: unde ap. Thuc. 4, p. 134 [c. 38]: Τοῦ δὲ μετ' αὐτὸν ὑπαγρέτου ἐφῃρημένου, ubi vel vacat μετ' αὐτὸν, vel præpositio in ἐφῃρημένου. [In Ind.:] Ἐφῃρημένος, In locum alterius electus, ab ἐφαιρέομαι. Thuc. [ibid.]: Ἐφῃρημένος ἄρχειν. [Dio Cass. 49, 43: Στρατηγοῦ ... ἀποθανόντος, ἄλλον ἐς τὰς περιλοιπὰς ὥρας ἐφῃρέτο. Wakef. Inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, n. 1845, p. 21, 93: Τὸ δὲ λοιπὸν (παραδόντω) τοῖς ἐφαιρεθεῖσιν.]

[Ἐφᾱκέομαι, Sarcio, forma Bœotica pro ἐπακέομαι. Inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 805, 41: Τὰς γεφύρας ἐφακεῖσθαι· et ibid. 37: Ἐφακείσθων. L. Dind.]

[Ἐφάλιος. V. Ἔφαλος.]

[Ἐφαλλοκύθρας, ὁ, nomen viri fictum ap. Alciphr. Ep. 3, 64, quod anon. scrib. conjicit Ἐφαλλοχύτρας, Ollis insiliens. L. Dind.]

Ἐφάλλομαι, Insilio [Gl.], Supersilio. [Plat. Ion. p. 535, B: Τὸν Ὀδυσσέα ἐπὶ τὸν οὐδὸν ἐφαλλόμενον. Cosmas Indicopl. p. 335, D: Εἰς χρημνὸν ἐφάλλεται. Alciphr.
B Ep. 1, 10, p. 55, 7: Οἱ δελφῖνες ἀνασκιρτῶντες καὶ τῆς θαλάττης ἀνειλουμένης λείως ἐφαλλόμενοι, quod non est cur in ἐξαλλόμενοι mutetur, quamvis commendatum loco Plutarchi a Berglero comparato.] Item, Irruo. Dicitur cum accus. ἐφάλεσθαι ἵππον, pro ἅλεσθαι ἐφ' ἵππων. [Cum genitivo Genes. De reb. Cpol. p. 53, B. Cum dativo Plut. Mor. p. 139, B: Οἱ τοῖς ἵπποις ἐφάλεσθαι μὴ δυνάμενοι.] Et Ἐφαλάμενος, aor. 1 med., Qui insiluit. || Ἐπάλμενος, per syncopen pro ἐπαλλόμενος, Assiliens vel Insiliens, Saltu invadens. Hom. Od. Ω, [320]: Κῦσε δέ μιν περιπὺς ἐπάλμενος. [Il. Η, 15: Δεξιάδην ἵππων ἐπάλμενον ὠκειάων.] || Ἔπᾰλλομαι, Ionice pro ἐφάλλομαι, Insilio, vel Assilio. Ἔπαλτο, poetica s. Ionica syncope pro ἐπάλλατο, idque vel a πάλλομαι, vel ab ἐπάλλομαι, a quo ἐπάλλομαι est illud ἔπαλτο, quod Hesych. exp. ἐφήλατο, ἐπέδραμεν, Insiliit. [Ἔπᾶλτο scribendum, si ducitur ab Ἐφάλλομαι, ut recte est Il. Ν, 643: Ἔνθα οἱ υἱὸς ἔπᾶλτο Πυλαιμενίδης βασιλῆος Ἀμφαλίου· Φ, 140: Ἀστεροπαίῳ ἔπᾶλτο. Schol. Pind. Nem. 6, 83: Καὶ ἐς Αἰθίοπας Μέμνονος οὐκ ἀπονοστήσαντος
C ἔπᾶλτο) Ἔστι καὶ συνιστάλμενος καὶ βαρυτόνως ἀναγνῶναι ἔπαλτο, τουτέστιν ἐπάλθη (ἐπάλθους ed. Rom.), ἐδύσθη τὸ χλίος αὐτῶν εἰς Αἰθίοπας. Qui accentus præferendus, quum Pindarus non videatur ejusmodi formula usurus fuisse, cui similis in V. T. aliquoties legitur, ut, Ἐφαλεῖται ἐπὶ σὲ πνεῦμα κυρίου, Reg. 1, 10, 6, etc.] Ἐπάλμενος, ap. poetas pro ἐφαλλόμενος, Insiliens, Irruens, per syncopen, ut de ἐξάλμενος supra dixi. Hom. Od. Ξ, [220]: Ἐπάλμενος ἔγχει δίεσκον. [Sic alibi sæpe. Cum dativo erat Il. Ν, 362, ubi alii μετάλμενος.] Hinc et Κατεπάλμενος, quod itidem Insiliens exp. in Apoll. Arg. 2, [583]: Νηὸς ὑπὲρ πάσης κατεπάλμενον. Sed et Ἀνέπαλτο inter hæc referendum esse videtur, licet Etym. velit esse a πάλλομαι, pro ἀνεπάλλατο: quod Il. Θ, 85, de equo dicitur: Ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ. Ubi Eustath. ἀνέπαλτο exp. ὀρθὸς ἔστη, item ἀνεπήδησε. Pro me autem facere, et Etym. mecum refellere videtur participium Ἀνεπάλμενος, quod ap. Apoll. [Rh. 2, 825] legitur, Ἐκ δονάκων ἀνεπάλμενος· nam hoc
D a πάλλομαι nullo modo deduci queat. Idem et de Ἐξέπαλτο dicendum fuerit, quod de ἀνέπαλτο dixi. Exp. autem ἐξέπαλτο Hesych. ἐξεπήδησεν. His addam et Μετάλμενος [quod v. in Μεθάλλομαι], quod ab Hesych. exp. ἐφαλλόμενος. Ionice porro mutatur in his aspirata in tenuem. [De formis illis, quæ dubitatum est utrum ad πάλλομαι an ἅλλομαι sint referendæ, disserit Spitznerus ad Hom. Il. vol. 3, p. 111–121, animadvertitque accommodatius plerisque illorum Il. verbum esse πάλλομαι quam ἐφάλλομαι. Ac mihi ne Homero quidem Il. Λ, 94, relinquendum videtur: Ἐξ ἵππων κατεπάλμενος ἀντίος ἔστη, sed restituendum καταπάλμενος, quod literarum series tuetur apud Hesychium et habet Leonidas Anth. Pal. 9, 326, 1: Ἥτερης ἐκ δισσῆς ψυχρὸν καταπάλμενον ὕδωρ, ubi sententia excluditur κατεπάλμενον. Non contenderim tamen idem reddendum esse Apollonio, et minus etiam Oppiano Cyn. 3, 120, quum et libri consentiant in κατεπάλμενος, et hanc quoque scripturam antiquam esse constet tum ex schol. ad l. Hom. (sive Suida) eam unam agno-

scente, tum ex Hesychio ipso, qui etiam κατεπάλμενος ponit suo loco. Sed ab Homero quidem alienissimum videtur compositum cum κατὰ et ἐπί: nec magis ferenda vel apud recentissimos ἐγκατεφάλλομαι aut ἐνεφάλλομαι: in quibus quæ supra sunt posita exx., et ipsa ad ἐγκαταπάλλομαι et ἐμπάλλομαι sunt referenda. L. Dind.] A

Ἔφαλμος, ὁ, ἡ, Muria conditus. Plut. Symp. 6, 2 [p. 687, D]: Αἱ τῶν ἐφάλμων βρωμάτων εὐστομίαι καὶ ὀριμύτητες. [Theophr. C. Pl. 5, 9, 6: Τὸ γὰρ ἔφαλμα οἷον σφακελίζειν ἐστίν, pro substantivo, sed vitiose. V. annot. Schneiderl.]

Ἔφᾶλος, ὁ, ἡ, et Ἐφάλιος [ap. Photium s. Suidam: Ἐφάλια, παραθαλάσσια], Ad mare situs, Maritimus. Utrumque enim dici volunt; sicut πάραλος et παράλιος. Hom. Il. B, [538]: Κήρινθόν τ' ἐφαλαν. [Ib. 584. Soph. Aj. 192: Ἐφάλοις κλισίαις. Philo Belop. p. 98, D: Ἐὰν ἔφαλον ἢ τι τοῦ τείχους.] || Sunt qui ἔφαλον opponi etiam velint τῷ ὑφάλῳ: et ita idem fuerit quod ἔξαλος supra expositum. [Posidipp. ap. Athen. 13, p. 596, D: Ἔστ' ἂν ἴῃ Νείλου ναῦς ἔφαλος τινάγη.] B

Ἔφαλσις, εως, ἡ, Insultus.

[Ἐφᾰμαρτάνω. Jerem. 39, 35: Πρὸς τὸ ἐφαμαρτεῖν τὸν Ἰούδαν, transitive capitur, quum intransitive dictum sit Peccare.]

[Ἐφαμαρτέω. V. Ἐφομαρτέω.]

[Ἐφάμαρτος, ὁ, ἡ, Peccatis obnoxius. Theophylactus ad v. 22 cap. 4 ad Ephesios p. 542 dicit παλαιὸν ἄνθρωπον esse τὸν τῆς προτέρας ἀναστροφῆς τρόπον καὶ τὴν παλαιὰν ζωὴν καὶ ἐφάμαρτον. Suicer. Eust. Il. p. 1365, 40: Τοῦ εἰς ἰκέτην ἐφάμαρτος ἐκθῆναι. Wakef. Anecd. Gr. vol. 5, p. 99 fin.; 105 med.; Acta Jun. Bacchi p. 61 Combef. Boiss. S. Gregentius fol. 123, a. Maius. Theodor. Stud. p. 585, E, συνήθεια. L. D.]

[Ἐφαμάρτως, Peccanter. Achmes Onir. c. 47, p. 36: Πλοῦτον ἀλλότριον βιαστικῶς καὶ ἐφ. κερδήσει· c. 102, p. 70: Εὑρήσει ἐφ. ἀλλότριον χρυσίον. L. Dind.]

[Ἐφαμάω. V. Ἐπαμάω.]

Ἐφάμιλλος, ὁ, ἡ, De quo certatur, Ob quod contenditur. Quo modo accipi potest in Demosth. Pro cor. [p. 331, 9]: Ἐφαμίλλου τῆς εἰς τὴν πατρίδα εὐνοίας ἐν κοινῷ πᾶσι καιμένης, ἐγὼ κράτιστα λέγων ἐφαινόμην, ut sit, Proposito omnibus in commune certamine de declaranda in patriam benevolentia, i. e. Quum omnes in commune certarent de exhibenda sua patriæ benevolentia et studio. [Id. p. 488, 13: Ἵν' εἰς τὸ μέσον καταθεὶς τὴν ὠφέλειαν ἐφαμίλλον ποιήσῃ τὸ ποιεῖν ἀλλήλους εὖ.] Itidem vero et ἐφαμίλλον affertur pro Controversum. Alioqui significat etiam Par, Æqualis, in certamine sc. et contentione, ut a Suida quoque et Hesych. exp. ἴσος, ὅμοιος. [Æmulus, Æmulator, Gl. Xenoph. Comm. 3, 3, 12: Οὐδεὶς (χορὸς) τούτῳ (Atheniensium) ἐφάμιλλος γίγνεται.] Demosth. Epit. [p. 1396, 2]: Δύναμιν ἔχουσαν θυμὸν ἀήττητον καὶ φιλοτιμίαν ἐφάμιλλον. Isocr. Hel. enc. [p. 212, C]: Ἐφάμιλλον [nunc ἐνάμιλλον] τὴν ἑαυτοῦ δόξαν πρὸς τὴν ἐκείνου κατέστησε. Idem Ad Phil. [p. 95, D]: Ἐν οἷς κατορθώσας μὲν, ἐφάμιλλον [nunc ἐνάμιλλον] τὴν σαυτοῦ δόξαν καταστήσεις τοῖς πρωτεύσασι, quod interpretari possis etiam, Gloria certabis cum. Sic τὸ ἐφάμιλλον dicitur Paritas et æqualitas in aliquo certamine. Plut. Sympos. sept. sap. [p. 153, F]: Χαλεπὴν καὶ δύσκολον ἐποίει τὴν κρίσιν διὰ τὸ ἐφάμιλλον, Propter parem et æqualem laudem in illa carminis æmulatione. Rursum Isocr. Ad Demon. [p. 4, C] dicit, Σκοπεῖν ὅπως ἐφάμιλλος γενήσῃ τοῖς τοῦ πατρὸς ἐπιτηδεύμασι, pro Videre ut sis patris studiorum æmulus. [Ita Gl. Schweigh. in Lex. Polyb.: «Ἐφάμιλλος τοῖς μεγίστοις, Cum maximis conferendus, 32, 23, 3. Ἐφάμιλλον κίνδυνον ποιεῖσθαι, Pari periculo, æquo, ancipiti Marte pugnare, 1, 25, 5 etc. Ἐφάμιλλοι προαιρέσεις, Paria instituta, 1, 64, 5; δυνάμεις 1, 57, 6; ὑπεροχὴ, dignitas, imperium, 9, 25, 6; εἴνοιαι ἑκατέρων 28, 15, 11.» Alia plurima exx. v. ap. Wyttenb. in Indice Plut. ἔ] C

[Ἐφαμίλλως, Æqualiter. Etym. M. p. 506, 42: Καθάπερ τῇ κέρκῳ ἡ ἀλώπηξ τοὺς θηρευτικοὺς κύνας ἀπατᾷ τῇδε κἀκείσε περιτρεπομένη, ἐφαμίλλως καὶ οὗτοι τοὺς ἁπλουστέρους φενακίζουσι τῇ κέρκῳ τῶν λόγων. Εἰζήλως, Contentiose, Cum æmulatione, Etym. Gud. Aristaenet. Ep. 1, 2, p. 9.]

Ἔφαμμα, τὸ, generaliter significare videtur Quodvis indumenti genus. A Suida certe exp. generali vocabulo περίβλημα, afferente etiam Polybii locum: ap. quem ita legitur 2, [28, 8] (nam a Suida paulo aliter scribitur): Οἱ δὲ Γεσσάται, ὑπολαβόντες οὕτως ἔσεσθαι πρακτικώτατοι, διὰ τό τινας τῶν τόπων βατώδεις ὄντας ἐμπλέκεσθαι τοῖς ἐφάμμασι, γυμνοὶ μετ' αὐτῶν τῶν ὅπλων κατέστησαν τοὺς σάγους ἀπορρίψαντες. Ubi observandum, quod generali voce ἐφάμματα vocarit, postea particulari σάγους dixisse. Ceterum ἐφαπτὶς et ἔφαμμα hic posui, quod majori cum ratione videantur ab ἐφάπτω deduci significante Annecto et Vincio, aut ab ejus pass., quam ab ἐφάπτομαι quod Attingo declarat; nam ea, quibus amicimur, corpori velut circumalligata esse videntur.

[Ἐφαμμᾰτίζω, Deligo, Alligo. In ἐξαμματίζω corruptum v. in Ἐξαμματίζω. Passivum ap. Oribas. p. 159 ed. Mai. L. D. Soranus De fasciis Opp. Galeni vol. 12, p. 375, B: Τὰς ἀρχὰς ὑπὲρ τὸ ἰσχίαιον ἐφαμματίζομεν. Wzigel.]

Ἔφαμμος, ὁ, ἡ, Arenosus, ut ὕφαμμος. Theophr. [C. Pl. 3, 6, 3]: Ἐὰν δὲ ὀὴ ἐν ἑλμώδει καὶ ἐφάμμῳ φυτεύσῃ, λίθους περιτιθέναι. [Ἐφάλμῳ Urbinas, sed correctus. Schneiderus: «Ὑφάμμῳ scripsi: quæ enim terra arenam superstratam habet, ἔφαμμος, quæ substratam, ὕφαμμος dicitur.» Sed ipse concedit defendi posse ἔφαμμος de terra maritima et arenosa dictum. Eandem mutationem ab se factam 2, 4, 4: Ἡ δὲ λειμωνία καὶ ἔφαμμος ἀμπελοφόρος ἀγαθὴ καὶ ὅλως ἥτις ἂν ᾖ μανὴ καὶ κούφη καὶ λεπτὴ καὶ ἔφυδρος οὕτως ὥστε τὸ οὐράνιον ὕδωρ μὴ διυγιαίνεσθαι πρὸς τὸ ἐν αὐτῇ, jure retractat in Indice v. Ὑφαμμος, pariter atque alteram qua ὕφυδρος introduxerat pro ἔφυδρος.]

Ἐφανδάνω, Placeo, Complaceo. Hom. Il. H, [45]: Βουλὴν ἥ ῥα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιόωσι. [Apoll. Rh. 1, 675: Δῶρα μὲν, ὡς αὐτῇ περ ἐφανδάνει Ὑψιπυλείῃ, πέμψομεν· 3, 537: Εἰ δὲ καὶ αὐτοῖσιν τόδ' ἐφανδάνει· 950: Οὐκ ἐπὶ δηρὸν ἐφήνδανεν ἐψιάασθαι. Oppian. Hal. 4, 253: Οὐ γάρ τοι μία Κύπρις ἐφήνδανεν. Aoristo Musæus 180: Οὐ γὰρ ἐμοὶς τοκέεσσιν ἐπεύαδεν. De forma Ἐπιανδάνω IISt.:] Ἐπιανδάνω, Complaceo, Gratus sum. Hom. Il. H, [407]: Ἐμοὶ δ' ἐπιανδάνει οὕτως· Od. Π, [406]: Τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος. [Apoll. Rh. 3, 171: Ὅ μοι ἐπιανδάνει αὐτῷ. ἔ]

[Ἐφάπαλος, ὁ, ἡ. Geopon. 10, 78: Οὕτω δὲ σχηματίζεται τὸ φυτὸν ἐφάπαλον ὄν. Kall. Dum tenera est, Int. Codex Gudianus ἐφ' ἅπαλον (sic). Fortasse pro ἐπ' ἁπαλόν. L. Dind.]

Ἐφάπαξ, i. q. εἰσάπαξ et καθάπαξ. [Ex Eupolidis fabula citat Antiattic. Bekk. p. 96, 17. Dio Cass. 66, 17; 69, 8, et sæpius in N. T. «Cyrill. Catech. 14, p. 152.» Boiss.]

[Ἐφαπλόω, Expando, Explico, Extendo, Sterno, Diffundo super. Orph. Arg. 455: Ἐν δ' ἄρ' ἐρετμοῖς χεῖρας ἐφαπλώσαντες ὑπείρ ἅλα τύπτον ἕκαστος· 1333: Χρύσειον ἐφαπλώσαντες ἄωτον. Nonnus Dion. 15, 9: Στῆθος ἐφαπλώσας ποτεμηίδος ὑψόθεν ὄχθης· 20, 385: Δίκτυα μὴ νεποδέσσιν ἐφαπλώσητε θαλάσσης. Pollux 6, 10: Ὅτι δὲ καὶ πτίλοις τὰ κνέφαλα ἐφήπλουν Εὔδουλος διδάσκει. Constantin. Cærim. p. 39, C: Εὐξάμενος ἐμπροσθεν τῆς ἁγίας τραπέζης ἐφαπλοῖ ἐν αὐτῇ εἰλητὰ δύο. Ib. p. 88, B: Ἐφαπλῶν τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἔνδοθεν τοῦ χλανιδίου αὐτοῦ. Quod male verti Manibus involutis ostendit Euseb. H. E. 8, 7, p. 384, 34: Τὰς χεῖρας ἐφαπλοῦντας εἰς σταυροῦ τύπον. Eumath. p. 9: Δάφνη καὶ μυρρίνη ἐφαπλοῦσι τοὺς κλάδους ὡς χεῖρας. Longus Past. 1, 20: Λύκου μεγάλου εἶρμα λαβὼν περιπίπτει τῷ σώματι, ποδῆρες κατανωτισάμενος, ὡς τοὺς ἐμπροσθίους πόδας ἐφαπλῶσθαι ταῖς χερσὶ καὶ τοὺς κατόπιν τοῖς σκέλεσιν. «Jo. Chrys. In. Gen. or. 6, vol. 1, p. 37: Ἐπειδὰν γὰρ ἴδῃς τὴν γῆν τοῖς ἄνθεσι καλλωπιζομένην, καθάπερ ἱματίοις ποικίλοις ἐφαπλωμένην αὐτῇ πανταχόθεν τὴν βλάστην τὴν ἀπὸ τῶν βοτανῶν.» Sealer. Athanas. Or. contra gentes vol. 1, p. 45: Ὁ ἅγιος τοῦ πατρὸς λόγος, πανταχοῦ τὰς ἑαυτοῦ δυνάμεις ἐφαπλώσας· Or. de incarnat. verbi ib. p. 69: Εἰς πάντα ἐν πᾶσι τὴν ἑαυτοῦ πρόνοιαν ἐφαπλῶν. Suicer. Ἐφαπλῶσαι εἰς ὅλον τὸν κόσμον, Explicare, Diffundere, Euseb. Dem. ev. 3, p. 103, B. Εἰς πάντας ἀνθρώπους ἐξήπλωσεν, p. 104, B. Henry. Sylburgii Saracen. p. 26: Ἡ νὺξ ὅταν ἐφαπλῶται, ad-

dit Albert. ad Hesych. v. Ἐπαναπείνει, quod explicat ἐφήπλωται. Etym. Gud. v. Ἀκτίς p. 30, 44 : Ἀκτίς, παρὰ τὸ ἐκτείνω ... ἐκτὶς καὶ ἀκτίς· πανταχοῦ γὰρ ἐφήπλωται. Hasius ad Leon. p. 208, C : « Τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ὑφαπλουμένων τῇ γῇ) Affirmare non ausim auctorem scripsisse ἐφαπλουμένων : scribere debuisse dubium non est. Dicitur enim proprie ἐφαπλοῦσθαι de radiis lucis. Euseb. Præp. ev. p. 69, D : Ἥλιος τὰς τῷ οἰκείῳ φωτὸς ἐφαπλώσας ἀκτῖνας. Justinus Mart. p. 389, C : Τὸν ἥλιον ὡς μᾶλλον εἰς αὐτὸν τῶν λοιπῶν ἐφαπλούμενον. Basil. In c. 9 Esaiæ 1, p. 1032, A : Τὸ φῶς διέκοψε μὲν τὴν ἀχλύν, ἐφήπλωσε δὲ αὐτοῖς τῆς ἀληθείας τὸ φέγγος. » Hierocl. p. 232 addit Wakef., idemque Plut. Mor. p. 167, A : Σκότος ἐφήπλωται πολυφάνταστον.] A

[Ἐφάπλωμα, τὸ, Culcitra, Gl.] Ἐφαπλώματα Suidæ sunt quæ Aristophani πεπλώματα. [Typicum Irenes Augustæ in Cotelerii Eccl. Gr. mon. vol. 4, p. 204 : Αἱ αὐταὶ δὲ παραλήψονται καὶ τὰ λοιπὰ πάντα τὰ εἰς ὑπηρεσίαν τῶν μονοζυσῶν, ἤγουν σαγία, πιλωτὰ, ἐφαπλώματα, τὰ εἰς τὸ λουτρὸν χρειώδη. Eust. Il. p. 1347, 37 : Τοὺς τάπητας, οὓς οἱ παλαιοὶ μεταβολεῖς τῶν λέξεων, ἐν B πρὸς ἓν φράζοντες ἐφαπλώματα ἑρμηνεύουσιν.]

[Ἐφαπτέον, Alligandum est. Oribas. p. 58 ed. Mai. L. D. Clem. Al. Pæd. 2, 9, p. 218=187. Kall.]

Ἐφαπτίς, ίδος, ἡ, Vestis militaris genus. Utebantur et Græci equites, inquit Bayf., eo genere vestis, quam ἐφαπτίδα appellat [Polyb. ap.] Athen. 5, [p. 194, F] : Πάντες οἱ προτιμώμενοι εἶχον πορφυρᾶς ἐφαπτίδας, πολλοὶ δὲ διαχρύσους καὶ ζωωτάς. Bud. quoque ex eod. loco Vestem militarem fuisse probat. [Callixenus ib. p. 196, F : Ἐφαπτίδες καλλισται, τινὲς μὲν εἰκόνας ἔχουσαι τῶν βασιλέων ἐνυφασμένας, αἱ δὲ μυθικὰς διαθέσεις. Conf. Visconti. *Mus. Pio-Clem.* vol. 1, p. 61. L. D.] Hinc fit, ut ἐφαπτὶς Sagus aut Paludamentum a nonnullis reddatur. Polluci certe [4, 116] est συστρεμμάτιόν τι φοινικοῦν ἢ πορφυροῦν, ὃ περὶ τὴν χεῖρα εἶχον οἱ πολεμοῦντες ἢ οἱ θηρῶντες. Ubi suspicatus sum aliquando tale quid ab eo intelligi, quale est quod vocamus *Escharpe*. [H. Stephani interpretationem probat et firmat Holsten. Epistt. Append. nov. Boiss. Anon. ap. Suid. : Οἱ δὲ φιλοὶ τῶν Ῥωμαίων ἕκαστος αὐτῶν εἶχεν ἐφαπτίδα.] C In VV. LL. citatur ex Josepho A. J. [3, 7, 7] ἐφαπτὶς pro ἐπωμὶς, Superhumerale. Ceterum ap. Strab. ἐφαπτίδας mulieribus etiam tributum invenio, 7, [p. 294] : Προμάντεις ἱέρεται, πολιότριχες, λευχείμονες, καρπασίνας ἐφαπτίδας ἐπιπεπορπημέναι. [Hesych. : Ἐφαπτίδας, πόρπας. Sic enim ex l. Strabonis scripturam codicis corrigendam conjecit Bielius. Idem : Κτενωτὴν τρίχα, τὴν ἐφαπτίδα. Κτενωτὴν, τὴν ὑφαντὴν, τρίχα δὲ, ἐπὶ τὰ ἱρια τρίχες εἰσὶν τῶν προβάτων. Et præter glossam obscuram Ἰατρὸς, θεραπευτὴς ἢ ἐφαπτὶς, Ζειρὰ ... ἐπιβόλαιον κατὰ τῶν ὤμων φορούμενον, ἐοικὸς ἐφαπτίδι. Photius s. Suidas : Ζειρὰ ... ἐνδυμά τι, ὃ ἐπενεδύοντο μετὰ τοὺς χιτῶνας, ὥσπερ ἐφαπτίδας. L. D. In Proculi Paraphr. Ptolem. p. 36 : Ἐν ταῖς ἐφαπτίσι, de Sagittario in cœlo, vertitur In fascia.]

Ἐφαπτὸς, Hesychio ὑπὸ θεοῦ κεχαρισμένος. [Idem Εὔφαπτον, ὑπὸ θεοῦ κατεχόμενον. Alia significatione ap. eundem est Λόχμη, χλαμὺς ἐφαπτή. Quod comparandum cum ἐφαπτὶς. Schol. Aristoph. Av. 934 : Σπολάδα) Καλλίστρατος οἷον ἔφαπτον δερμάτινον. Pro quo ἐφαπτὸν D scribitur ap. Suidam. Conf. Ἐφαπτώδης. L. Dind.]

Ἐφάπτω, Alligo. Ἐφάψαι, inquit Hesych., δῆσαι ἱμάντα. [Photius : Ἐφάψαι, ἐπὶ τοῦ δῆσαι λέγουσι τὸν λελυμένον ἱμᾶντα τοῦ ὑποδήματος. Improprie Pind. Ol. 9, 64 : Μὴ καθέλοι μιν αἰὼν πότμον ἐφάψας ὀρφανὸν γενεᾶς. Soph. Trach. 933 : Ἔγνω γὰρ τάλας τοὔργον κατ' ὀργὴν ὡς ἐφάψειεν τόδε. Schol. Dionysii in Bekk. An. p. 784, 19 : Ὅσοι τὴν τῶν γραμμάτων εὕρεσιν Σισύφῳ ... ἐφάπτουσιν.] Et pass. Ἐφάπτομαι, Alligor. Item Impendeo, ut, quod supra caput alligatum est, illi impendet. Hom. Il. B, [15] : Τρώεσσι δὲ κηδὲ' ἐφῆπται, pro ἐπήρτηται, Impendent, Bud. [Sic Z, 241 : Πολλῇσι δὲ κηδὲ' ἐφῆπτο· H, 402 : Ὡς ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πεῖρατ' ἐφῆπται, et alibi.] || Ἐφάπτω, Accendo. A cujus pass. ἐφημμένος, Accensus, Ardens. Et metaph. νεῖκος ἐφῆπται, Contentio exarsit, Il. Φ, [513] : Ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται. [Hic quoque vertendum ut supra. Eur. Bacch. 778 : Ἤδη τόδ' ἐγγὺς ὥστε πῦρ ἐφάπτεται ὕβρισμα Βακχῶν, scripserat fortasse ὑφάπτεται, ut solet. L. D.] || Ἐφάπτομαι, Attingo, Contingo. Et Pertineo, Attineo, inquit Bud., subjungens ex Aristot. Ethic. 3 : Οὐδὲ δὴ ἐν ἁπάσαις ταῖς ἀριταῖς τὸ ἡδέως ἐνεργεῖν ὑπάρχει, πλὴν ὅσον ἐφάπτεται τοῦ τέλους, Attinet ad finem bonorum. Interdum pro simpl. Tangere; ut τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο. At ap. Soph. [Aj. 1172] : Ἰκέτης ἐφάψαι πατρός. [OEd. C. 859 : Ἐφάψομαι γὰρ οὐ ταύταιν μόναιν. Hom. Od. E, 348 : Αὐτὰρ ἐπὴν χείρεσσιν ἐφάψεται ἠπείροιο. Theognis 6 : Φοίνικος βαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη. Pind. Pyth. 9, 11 : Θεοδμάτων ὀχέων ἐφαπτομένα χερὶ κούφᾳ· Nem. 9, 47 : Σκοπιᾶς ἄλλας ἐφάψασθαι ποδοῖν. Æsch. Suppl. 412 : Καὶ μήτε δῆρις βυσίων ἐφάψεται. Eur. El. 1225 : Ξίφους ἐφηψάμαν· Hel. 556 : Ἐπεί γε τοῦδ' ἐφάπτομαι τόπου· Ion. 1057 : Τῷ τῶν Ἐρεχθειδᾶν δόμων ἐφαπτομένῳ. Aristoph. Pl. 1068 : Τῶν τιτθίων ἐφάπτεταί σου. Simonides Anth. Pal. 7, 647, 2 : Δίρης χερσὶν ἐφαπτομένα. Sine casu Julian. Ægypt. 9, 738, 4. Id. Plan. 4, 113, 6 : Χερσὶν ἐφαπτομέναις. Plato Crat. p. 393, B : Οἰόμενός τινος ὥσπερ ἴχνους ἐφάπτεσθαι τῆς Ὁμήρου δόξης· Reip. 7, p. 534, C, εἰδώλου, et alibi sæpe similiter. Theophr. C. Pl. 3, 15, 1 : Ὥραν τῆς ἀμπελουργίας οἱ μὲν ταῖς χώραις μόνον διαιροῦσιν, οἱ δὲ τῶν γενῶν ἐφάπτονται. Perfecto Aristid. Quint. De musica 1, p. 11, 5 : Διὰ τὸ λοιπὸν ἡμᾶς ἐφῆφθαι τῶν ὀξυτέρων συστημάτων.] Ap. Plut. quoque ἐφάπτεσθαι, pro Attrectare sumi testatur Bud. [Mor. p. 108, D : Μὴ καθαρῷ καθαροῦ ἐφάπτεσθαι μὴ οὐ θεμιτὸν ἦ. || Cum dativo improprie Pind. Ol. 1, 86 : Ὃς ἔνιπεν οὐδ' ἀκράντοις ἐφάψαι' ὧν ἔπεσι· Nem. 8, 36 : Εἴη μή ποτε μοι τοιοῦτον ἦθος, Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ κελεύθοις ἁπλόαις ζωᾶς ἐφαπτοίμαν.] || Ἐφάπτομαι, Capesso [Gl.], vel rursus Attingo significare putat Bud. ap. Plat. Leg. 10, [p. 891, C] : Ὁπόσοι πώποτε τῶν περὶ φύσεως ἐφήψαντο ζητημάτων. [Photius : Ἐφάψασθαι, ἁρξασθαι, ψηλαφῆσαι.] Idem Bud., Ἐφάπτομαι, inquit, Capesso; unde συνεφάπτομαι, Simul suscipio et aggredior. Plut. [Mor. p. 447, D] pro Aggredior opus faciendum. [Pind. Ol. 9, 13 : Οὗτοι χαμαιπετέων λόγων ἐφάψαι· Pyth. 8, 63 : Μαντευμάτων τ' ἐφάψατο συγγόνοισι τέχναις. Epigr. Anth. Pal. 9, 190, 6 : Μουσέων λάτρις ἐφαπτομένη. Polyb. 1, 13, 9 : Ἐφάπτεσθαι τῶν ἤδη προϊστορημένων ἑτέροις· 2, 37, 5 : Δέον ἂν εἴη ... τῶν ἐπιφανεστάτων ἐθνῶν καὶ τόπων ἐφάψασθαι τῆς οἰκουμένης.] Plato pro Assequor : ut [Tim. p. 90, C] ἐφάπτεσθαι τῆς ἀληθείας. [Ib. p. 71, E : Οὐδεὶς ἔννους ἐφάπτεται μαντικῆς ἐνθέου καὶ ἀληθοῦς.] Hæc Bud. Videtur autem a Plut. Numa [c. 8] dici ἐφάπτεσθαι θεοῦ νοήσει sensu eod. quo a Plat. ἐφάπτεσθαι τῆς ἀληθείας : ut sit Deum assequi mente, s. intellectu. Exp. tamen et Deum intelligere, vel percipere. [Hesych. : Ἐφάπτεται, προσεγγίζει.] || Ἐφάπτομαι, addit Bud., Vindico, i. e. ἀντέχομαι. Plato Leg. p. 337 [11, p. 915, C : Ἐὰν ὡς αὐτοῦ ἐφάπτηται ζώου. Inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 2, p. 827, n. 1702, 9 : Εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Ἀλκυονίδος ἐπὶ καταδουλισμῷ. Conf. 1701, 1705, 1709. ||« Ἐφάπτεσθαί τινος, Accusare, Culpam in aliquem conjicere, Hipparch. ad Arat. p. 172, E. » Hemst. || Ab hoc verbo, quod Ionice ἐπάπτω sonat, formatur partic. pass. ἐπαμμένος, Indutus, Præditus. Herodot. 8, 105 : Παῖδες εἶδεος ἐπαμμένοι, Speciosa forma præditi. 1, 199, de virginibus : Εἶδεός τε ἐπαμμένα καὶ μεγάθεος. Schweigh.]

[Ἐφαπτώδης, ὁ, ἡ, Similis ἐφαπτίδι, quod voc. v. Photius : Σπολὰς, δερμάτιον ἐφαπτῶδες πρὸς τὰς ἐν πολέμῳ μάχας χρήσιμον. Quod Suidas s. schol. Aristoph. dicunt ἔφαπτον δερμάτινον.]

Ἐφάπτωρ, ὁ, exp. Captator. Æsch. Suppl. p. 332 [v. 736] : Ἴσως γὰρ ἡ κήρυξ τις ἢ πρέσβυς μόλοι, Ἄγειν θέλοντες βυσίων ἐφάπτορες. Ubi schol. βυσίων ἐφάπτορες exp. ἐνεχυράζοντες ἡμᾶς διά τινος ἁρπαγῆς· alii, Captis pignoribus nos coercentes. P. 322 [v. 417] idem poeta dixerat, Καὶ μήτε δῆρις βυσίων ἐφάψεται, quod itidem interpretabimur Captabit. [De Jove filium ex Io tacta manus procreante, Ἔπαφον ab illa ἐπαφῆ nominatum, ib. 312 : Καὶ Ζεύς γ' ἐφάπτωρ χειρὶ φιτύει γόνον· 535 : Ἔφαπτορ Ἰοῦς.]

Ἐφαρδμὸν, Hesychio ἀρδευτὸν πεδίον.

Ἐφαρμογὴ, ἡ, Convenientia, Cohærentia, Quadratio. [Responsus; Ἐφαρμογαὶ, Commissuræ, Gl.] Plut. [Mor. p. 780, B] : Τῇ πρὸς αὐτὸν (τὸν κανόνα) ἐφαρμογῇ καὶ παραθίσει. V. Bud. p. 439. [Anon. ap. Suidam v.

Ἱερατικὴ, p. 1735, C : Ὥστε καὶ ῥᾴδιον εἶναι τὴν ἐφαρμογὴν τῷ βουλομένῳ προσαρμόττειν τοῖς Αἰγυπτίοις τὰ τῶν Ἑλλήνων. Et sæpius Cleomed. Cycl. theor. 2, 5.]

Ἐφαρμόζω, vel Ἐφαρμόττω, Adapto, Accommodo. Hesiod. [Op. 76] : Πάντα δέ οἱ χροῒ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθήνη. [Proprie Aristot. H. A. 5, 6 : Ὁ πολύπους ὅταν τὴν λεγομένην κεφαλὴν ἐρείσῃ πρὸς τὴν γῆν καὶ διαπετάσῃ τὰς πλεκτάνας, ἄτερος ἐφαρμόττει ἐπὶ τὸ πέτασμα τῶν πλεκτανῶν· et ibid. : Τὰ στόματα καὶ τὰς πλεκτάνας ἐφαρμόττουσαι καταντικρὺ ἀλλήλαις. Soph. Trach. 623 : Λόγων τε πίστιν ὧν ἔχεις ἐφαρμόσαι. Xen. Ages. 8, 8 : Ἐφαρμόσας τὰς ὀκπάνας ταῖς προσόδοις. Aristot. Eth. Nic. 2, 7 : Δεῖ δὲ τοῦτο μὴ μόνον καθόλου λέγεσθαι, ἀλλὰ καὶ τοῖς καθ' ἕκαστα ἐφαρμόττειν. L. D. Lucian. Apol. de merced. cond. c. 1 : Ἃ δὲ ὑπὸ σοῦ ἐλέγετο, ταῦτα νῦν ἐφαρμόττειν ζητῶ τοῖς ἀνεγνωσμένοις, Quæ vero a te dicta sint, ea nunc adjungere quæro iis quæ legisti. Brunck. Plut. Mor. p. 116, E : Ταῦτα ἐν διανοίᾳ τις ἔχων ... πρὸς πάντα τὰ τοῦ βίου πράγματα ῥᾳδίως ἐφαρμόζειν δυνήσεται.] Philo De V. M. 2 : Ἄλλοτε ἀλλοίας ἐφαρμόζοντα λίξεις. Ap. Synes. Ep. 4 [p. 169, A] exp. Insero, vel Adjungo : Ἀλλὰ κἀν ταῖς ἐφημερίσι, περὶ ἃς ἐσπούδακα, τὴν ἐπιστολὴν ἐφαρμόσας. [Scriptura veriori ἐναρμόσας, a Petavio in margine posita (quanquam ille ἐναρμόσαις scripsit), utitur HSt. in Ἐναρμόζω.] || Ἐφαρμόζω, neutr., Congruo, Convenio, Cohæreo, Quadro et Consentaneus sum, cum dat. vel cum ἐπὶ aut πρὸς habentibus accus. V. Bud. p. 439. [Hom. Il. T, 385 : Εἰ οἵ ἐφαρμόσσειε (τὰ ἔντεα) καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα. Bud. l. c. : « Aristot. Polit. 3, (1) : Ὁ μὲν οὖν μάλιστ' ἂν ἐφαρμόσας πολίτης ἐπὶ πάντας τοὺς λεγομένους πολίτας σχεδὸν τοιοῦτός ἐστιν. (Eth. Nic. 5, 8 : Τὸ δ' ἀντιπεπονθὸς οὐκ ἐφαρμόττει οὔτ' ἐπὶ τὸ διανεμητικὸν δίκαιον οὔτ' ἐπὶ τὸ διορθωτικόν.) Idem alibi (ib. 2) per genitivum : Οὐ γὰρ ἐφαρμόττει τὸ ἐκ πολίτου ἐπὶ τῶν πρώτων εἰκησάντων. Alibi (Polit. 3, 4) per dativum : Ὁμοίως δὲ καὶ κοινὸς ἐφαρμόσει πᾶσιν. Rursus per accusativum in 1 Poster. : Ἡ δ' ἀπόδειξις οὐκ ἐφαρμόττει ἐπ' ἄλλο γένος ἀλλ' ἢ ὡς εἴρηται. » || Partic. cum gen. Theod. Stud. p. 74, D : Πῶς οὐχὶ φίλον αὐτῷ καὶ ἐφαρμόζον τῆς σωματικῆς ἰδέας; || Med. Archias Mytil. Anth. Pal. 9, 19, 10 : Ἴσαν μοῖραν ἔχων Ἡρακλεῖ· καὶ γὰρ ἐκεῖνος τόσσ' ἀνύσας δούλαν ζεῦγλαν ἐφηρμόσατο. Agathias 9, 768, 6 : Αἰνέομεν δὴ κεῖνον, ὃς ἐν βιότῳ τε κύδῳ τε χάρματι καὶ λύπῃ μέτρον ἐφηρμόσατο. Et eadem locutione Lucian. 10, 26, 4. Clearch. ap. Athen. 7, p. 317, B : Τοῖσιν ἐφαρμόζου τῶν κεν καὶ δῆμον ἴκηαι. || Pass. Greg. Nyss. vol. 1, p. 196 : Ἐφ' ἑκατέρῳ τῶν ἀντικειμένων ταῖς σημασίαις ἐφαρμοζόμενον. || Forma Dorica Ἐφαρμόσδω Theocrit. 1, 53. L. Dind.]

[Ἐφάρμοσις, εως, ἡ, Convenientia. Tim. Locr. p. 95, C : Κατ' ἐφάρμοσιν τόπων καὶ τάξιος. Theolog. arithm. p. 16 : Πρὸς τὴν ἐφάρμοσιν τοῦ ἀποτελέσματος.]

[Ἐφαρμοστέον, Aptandum. Polyb. 1, 14, 8 : Τοῖς πραττομένοις ἐφ. τὰς πρεπούσας ἀποφάσεις. Lucian. Quom. hist. scrib. c. 6 : Τάξιν ἥντινα τοῖς ἔργοις ἐφαρμ. Plut. Mor. p. 34, F.]

[Ἐφάρμοστος, ὁ, Epharmostus, n. viri Opuntii, cui carmen Ol. 9 fecit Pindarus.]

[Ἐφαρμόττω. V. Ἐφαρμόζω.]

[Ἐφαρπάζω, σω, σομαι, Rapio. Georg. Pis. Avar. 68 : Ἕως μὲν οὖν ἡ ῥίζα τῆς ἀποσπάδος ἐν τοῖς ἐφαρπαγεῖσι τῶν Σκυθῶν τόποις τὸ τοῦ γέροντος ἐθρασεύετο (ἐθρασύνετο?) θράσος, ἄχθος μὲν εἶχεν ἐξ ἀνάγκης ἡ πόλις. Nisi ἁφαρπαγεῖσι scribendum. L. Dind.]

Ἐφαφὴ, ἡ, Vinctura, ut exp. a Bud. in hoc l. Galeni : Ὀνυχές εἰσι δέρματος ἐφαφίς.

[Ἔφαψις, εως, ἡ, Tactus. Æsch. Suppl. 46 : Ζηνὸς ἔφαψιν. Schol. Apoll. Rh. 1, 842 : Ἤδη σύμβολον αὐτῇ τῆς ἑταιρείας διὰ τῆς ἐφάψεως δίδωσιν. Wakef.]

[Ἐφέβδομος, ὁ, Sesquiseptimus. Iamblich. In Nicom. p. 118, C. De forma Ἐπτέβδομος in Addendis dicetur.]

[Ἐφεγρήσσω, Vigilo. Hesych. : Ἐφεγρήσσων, ὁ ἀγρυπνῶν. Similia spiritus lenis in asperum mutati exx. v. ap. Albert.]

Ἐφεδὸς, τὸ, Humile, ἐπίπεδον, ταπεινὸν, χαμαί, Hesych. : ἕδος enim inter alia Solum et pavimentum significat.

[Ἐφεδέτα, ἀρχή τις ἐν Σάμῳ, Hesych. corrupte.] 1 Ἐφέδρα, ἡ q. d. Insessio. Plato Pol. [p. 288, A] : Ἓν δὲ ὄνομα ἔχον, διότι πᾶν ἕνεκά τινος ἐφέδρας ἐστὶ, θάκος ἀεί τινι γιγνόμενον. [Photius s. Suidas in Αἴσπαι s. Αἴσποι : Διὰ τὸ ναυτικοὺς ὄντας ἕνεκα τῆς ἐν τῷ κωπηλατεῖν συνεχοῦς ἐφέδρας ἀπογλούτους εἶναι. || Obsidio, Sessio ad. Herodot. 1, 17 : Τῆς θαλάσσης οἱ Μιλήσιοι ἐπεκράτεον, ὥστε ἐπέδρης μὴ εἶναι ἔργον τῇ στρατιῇ· 5, 65 : Οὔτε γὰρ ἐπέδρην ἐπινόεον ποιήσασθαι. || Stabulum. Orac. ap. Phlegont. Mirab. c. 3 : Ἵνίκα Νισαῖοι χρυσάμπυκες ἀργέται ἵπποι βῶσιν ἐπὶ χθόνα δῖαν, ἣν προλιπόντες ἐφέδρην. || Basis. Hero Spirit. p. 183, B : Ἐπὶ δὲ τῆς ἐφέδρας ἐφεστάτω τὸ ζῴδιον· 224, D bis, 226, D; 227, A; 232, C.] || Herba, quam et Caucum appellant. Gorr. [Hesych. : Πόα τις, ἣν καὶ ἵππουριν καλοῦσι. Plin. N. H. 26, 13.]

[Ἐφεδράζω, Impono. Sext. Pyrrhon. hypot. 2, p. 114, 2 : Ζώῳ θνητῷ χρεμετιστικῷ τὰ σφαιρώματα ἐφηδρακὸς, quæ est definitio equitantis. Heliodor. Æth. 1, 2 : Μηρῷ τῷ ἑτέρῳ τὸν ἀγκῶνα θατέρας χειρὸς ἐφεδράζουσα. « Schol. Clem. Alex. p. 131, 25. » Boiss. Passivo schol. Aristoph. Nub. 264, ubi male ἐφέδραται, Oribas. p. 21 ed. Mai.]

[Ἐφέδρανον, τό.] Ἐφέδρανα, τὰ, Natium prominentiæ, super quibus sedetur. Cæl. Rhod. 2, 46. Polluci 2, [184] γλουτοὶ et ἐφέδρανα idem sunt, i. e. τὰ ὑπερέχοντα ἀπὸ τῶν ἰσχίων. [Aristot. H. A. 1, 13 : Τῷ διεξοδικῷ τὸ μὲν οἷον ἐφέδρανον γλουτός.] || Item ἐφ' ὧν καθηνται οἱ τὰς λύρας ἔχουσι, Hesych. ex Phrynicho. [|| Oribas. p. 119 ed. Mai. : Κατὰ δὲ ἡμᾶς ἐστιν αὐτῶν (τῶν ἰατρικῶν ὀργάνων) τὰ μὲν τόνια, τὰ δὲ μηχανήματα, ἃ δὲ στάσιμα, ἃ δὲ ἐφέδρανα· et p. 120 : Ἐφέδρανα δέ ἐστιν ὄργανα ὅσα κεκλιμένας ἔχοντα τὰς κατασκευὰς περιέχει ἐν αὐτοῖς τοὺς στατικοὺς καὶ μοχλευτικοὺς τρόπους, ὥστε ἐπικαθημένους αὐτοῖς τοὺς πάσχοντας καταρτίζεσθαι. Conf. p. 122, 128, 129, 130. Adjective p. 123 : Τὴν τοῦ ἐφεδράνου ὀργάνου χρείαν, 161, et pravo accentu 151, ἐφεδρανῶν ὀργάνων. Ap. Hesych. male in Ἐφέδρα posita sunt quæ in Ἐφέδρανα ponenda fuerant, καὶ κίονος μέρος, καὶ οἱ γλουτοὶ, καὶ ὄργανα ἰατρικὰ εἰς καταρτισμούς. L. Dind.]

Ἐφεδρεία, ἡ, Sessio, Ipse sedendi s. insidendi actus : ut ἡ ἐπὶ τοῖς ὀϊνόδρασιν ἐφ., Aristot. [H. A. 9, 9. || Successio in certamine. Plato Leg. 7, p. 819, B : Πυκτῶν καὶ παλαιστῶν ἐφεδρείας. || Propinqua statio, Propinquitas. Polyb. 24, 12, 2 : Πιστεύσαντες τῇ τῶν πολιτῶν ἐφεδρείᾳ.] || Subsidium, Præsidium. Polyb. 1, [9, 2] : Βουλόμενος οἷον ἐφεδρείαν ἐν τῇ πόλει καταλιπεῖν [ἀπολιπεῖν] τοῦτον. Et [3, 45, 5] : Ἐφεδρείας ἔχοντες τάξιν, Subsidii loco. 1, [17, 11] : Θάνατος παρὰ Ῥωμαίοις πρόστιμον τῷ φυγόντι ἐξ ἐφ., i. e. Desertori præsidii, Cam. At Bud. Stationem hic vertit. [Alios ll. annotavit Schweigh. in Lex. Figurate 32, 21, 9 : Εἶχε δὲ οἷον ἐφεδρείαν καὶ βοπὴν πρὸς τὸ πιστεύεσθαι ... τὴν προϋπάρχουσαν αὐτῷ σύστασιν πρὸς τοὺς προειρημένους. || « Galen. initio libri De cogn. curandisque animi morb. (vol. 6, p. 519, A) τὴν παραφυλακὴν ἢ τὴν διάγνωσιν ἢ τὴν ἐπανόρθωσιν significat Observationem, dijudicationem aut correctionem. » Foes. OEc. Hipp. || Suidas s. schol. Demosth. ad p. 61, 3 : Ἐφεδρεία, ἡ ἐπίληρος παραμονὴ, Exspectatio hereditatis.]

[Ἐφέδρευσις, εως, ἡ, Sessio. Aq. Job. 37, 3. Conf. Schleusn. Lex. in V. T.]

[Ἐφεδρευτὴς, ὁ, Insidiator. Pseudo-Chrys. Serm. 51, vol. 7, p. 389. Seager.]

Ἐφεδρεύω, Insideo. [Pollux 1, 209 : Ἐπόχως ἐγκαθῆσαι ... καὶ ἐφεδρεύειν ἐρεῖς, ὡς Ξενοφῶν, εἰ καὶ βιαιότερον. Sed non reperitur hodie apud Xenophontem. De anseribus Aristot. H. A. 6, 8 : Διαμένουσι διὰ παντὸς ἐφεδρεύουσαι (ovis). || Incumbo. Eur. El. 55 : Τόδ' ἄγγος τῷδ' ἐφεδρεῖον χάρα φέρουσα.] Subsideo, Subsidens insidior. Et generaliter Insidior. Plut. [Fabio c. 11] : Ἀννίβου πᾶσιν ἐφεδρεύοντος. Herodian. [8, 8, 3] : Ἐφεδρεύειν αὐτοῖς ὑπώπτευον, Insidias suspectabant. [Eur. Or. 1627 : Σὺ θ' ὃς ξιφήρης τῇδ' ἐφεδρεύεις κόρῃ· Rhes. 768 : Κρατοῦντας ὑμᾶς κἀφεδρεύοντας νεῶν πρύμναισι. Thuc. 4, 71 : Μὴ ἡ πόλις ἐγγὺς ἐφεδρευόντων Ἀθηναίων ἀπόληται· 8, 92. Athen. 1, p. 14, B : Τοὺς ἐφεδρεύοντας τῇ Πηνελόπῃ ἐβδελύττετο. L. D. Ἐφεδρεύειν ταῖς ἐκκλησίαις, schol. Aristoph. Pl. 725. Hemst.] Est etiam Victori immineo, ut cum eo quamprimum congrediar. Bud. ex Isocr. [p. 186 : Ὅταν ἴδωσιν ἐφεδρεύουσαν τὴν δύναμιν

τὴν ἡμετέραν. De ultoribus Suidas : Ἐφεδρεύει, ἐπικάθηται. « Ἐφεδρεύειν δὲ ἐκείνους φίλους καὶ συγγενεῖς τῶν ἀπολωλότων. » Ἀντὶ τοῦ εἰσί τινες ἐξ ὑστέρου τιμωροὶ τῶν ἀπολωλότων.] Item Immineo in calamitatem alterius. [Τοῖς ἀτυχήμασιν Aristot. Polit. 2, 9.] Et ἐφεδρεύειν τοῖς τόποις καὶ καιροῖς, Bud. ex Polyb. [18, 31, 4; 30, 7, 5], Captare occasiones ex locis et temporibus. [Demosth. p. 61, 3 : Τοῖς δ' ἀγαθοῖς ἐφεδρεύων ἕτερος καθεδεῖται· 100, 10 : Τοῖς ἑαυτοῦ καιροῖς τὴν παρ' ὑμῶν ἐλευθερίαν ἐφεδρεύειν.] || Subsidio sum : unde ἐφεδρεύοντες, qui alio nom. ἐπιτεταγμένοι, dicuntur etiam Triarii in postrema acie collocati, Bud. Annot. [Polyb. 18, 15, 2 : Τὰ μὲν ἐφεδρεύει τῶν μερῶν αὐτοῖς, τὰ δὲ συμμίσγει τοῖς πολεμίοις, et ib. 5. Conf. 3, 53, 5. Cum dativo personæ 3, 110, 6 : Διὰ τὸ τοῖς μὲν Καρχηδονίοις μηδὲν ἐφεδρεύειν ἀξιόλογον· 18, 6, 1 : Ἐφήδρευε τοῖς προκινδυνεύουσιν.] V. et supra cit. Comm. l. [Polyb. 1, 40, 1, ἐφεδρεῦσαι τοῖς τῶν συμμάχων καρποῖς· 5, 95, 5, τῇ τοῦ σίτου κομιδῇ· 4, 10, 5, τῇ τῆς λείας ἐξαποστολῇ· 7, 3, 7, τῇ νεότητί τινος, etc. Schweigh. || Addito infinitivo Theod. Stud. p. 459, D : Ἐκεῖ ὁ λῃστὴς ἐφεδρεύει κλέψαι καὶ συλῆσαι τὸ ἱερόν. L. Dind.]

[Ἐφεδρήσσω, i. q. præcedens. Coluth. 252 : Καί μιν ἐφεδρήσσειν νεοπηγὲς ὑψόθεν ἕδρης ἀργυρέης ἐπίτελλε. Cum dativo Nonnus Dion. 20, 36 : Ἄρμασι μιμηλοῖσιν ἐφεδρήσσουσα λεόντων. Paul. Sil. Descr. Soph. 453 : Τοῖχοι ... ἐφεδρήσσουσι θεμείλιοι· et similiter 795, 844. || Assideo. Hesych. : Ἐφεδρήσσων, παρακαθήμενος. Antipater Sid. Anth. Pal. 7, 161, 5 : Δειλαί τοι δειλοῖσιν ἐφεδρήσσουσι πέλειαι· ἄμμες δ' ἀτρίστοις ἀνδράσι τερπόμεθα. Coluthus 68 : Τοῖον ἐφεδρήσσοντα προσέννεπεν Ἑρμάωνα. Scripturam per ι pariter atque per simplex σ refellit analogia formæ ἐγρήσσω, quam confert Dorvillius ap. Lennep.]

[Ἐφεδριάζω. Ἐφεδριασμός. V. Ἐφεδρίζω.]

[Ἐφεδριάω, i. q. ἐφεδρεύω. Coluth. 15 : Πάρις οἰσπόλοισιν ἐφεδριόωντα θοώκοις. || Imperfect. frequentat. significatione transitiva Tzetzes Hom. 392 : Γέροντα δ' ἑλάζετο χειρὸς, καί μιν ἐφεδριάασκεν, In sedili collocavit. L. Dind.]

Ἐφεδρίζω, Insideo. Sed peculiariter pro Insideo tergo alicujus : quod fiebat in ludo, qui et Ἐφεδρισμὸς hinc dictus est, et Ἐφεδριασμός. Pollux [9, 118, 119], Hesych.; et Ἐφεδριστῆρες, Qui in illo ludo devicti manibus a tergo junctis insistentes portabantur. [Hesych. : Ἐφέδριζεν, ἐδίσκευεν, ἐπαιζεν. Ἐφεδρίζειν, παίζειν τὴν λεγομένην Ἐφεδριασμὸν παιδιάν, ὅταν περιαγαγὼν τὰς χεῖράς τις κατὰ νώτου ἐκ τῶν κατόπιν βαστάζῃ τὸν νικήσαντα. Ταύτην δὲ τὴν παιδιὰν Ἀττικοὶ Ἐν κοτύλῃ λέγουσιν. Ἄλλοι δὲ τὴν συναφὴν τῶν χειρῶν παρὰ τὸν χρίκιδον (ἄλλοι δὲ ἐγχρικαδίαν ἢ συναφὴν τῶν χειρῶν παρὰ τὸν χρίκον, coll. Hesychii gl. Ἐγχρικαδία, συναφὴ χειρῶν εἰς τοὐπίσω, supplet et corrigit Kusterus). Philemonis fabulam Ἐφεδρίζοντας citat Stob. Fl. vol. 3, p. 415, Ἐφεδρίτας Photius Lex. v. Παλαιστή.]

[Ἐφεδρισμός. V. Ἐφεδρίζω.]

[Ἐφεδριστήρ. V. Ἐφεδρίζω.]

[Ἔφεδρον. V. Ἔφεδρος.]

Ἔφεδρος, ὁ, ἡ, Insidens : ut Soph. Phil. [400] matrem Deum ἐφέδρον ταυροκτόνων λεόντων appellat, Insidentem tergo leonum : intelligens sc. agitatricem esse leonum currui ipsius junctorum. Sic de exercitu in terram exposito ap. Eur. [Rhes. 954] : Ἔφεδρος γῆς στρατός. Et [Ion. 202] : Ἔφεδρος τοῦ ἵππου, pro ἵππος. [Tro. 139 : Ὦμοι θάκους οὓς θάσσω σκηναῖσιν ἐφέδρους Ἀγαμεμνονίαις. Pollux 2, 184. De assidente Plato Polit. p. 273, D : Πάλιν ἔφεδρος αὐτοῦ (τοῦ κόσμου) τῶν κηδαλίων γιγνόμενος.] || Hesychio est etiam [ὁ ἐπιδίφριος καὶ] χειροτέχνης, forte pro Sedentarius vel sellularius artifex. [Lex. rhet. Bekk. An. p. 258, 30 : Ἔφεδρον, βάναυσον καὶ ταπεινὸν, οἷον ἐπιδίφριον.] || Ap. Hippocr. [p. 757, E], Sedes vel aliud corpus stabile, ut in eo desidere aliquis firmiter possit. Gorr. ex Galen. Comm. 2 Π. ἀγμῶν. [« Sic p. 476, 45, purulentum ἐπὶ ἐφέδρου ᾖ, τι μὴ ὑποκινήσει καθίσας, In sella firma aut sedili stabili; p. 496, 9, ἐπὶ ἕδρης ἀκινήτου καθίσας. » Foes. Oec. Hipp. Quo refertur Hesychii gl. : Ἐφεδρόν τι, ὅστοῦν τι ἐν ἡμῖν.] || Ἔφεδρον s. ἐφέδρα, herbæ quoque nom., inde dictæ, quod arboribus insideat : quam Plin. 26, 13, ἀνάβασιν et ἵππουριν alio nom. appellari scribit, nascique juxta arbores, et scandentem eas dependere comis junceis multis, nigris ut est equorum cauda. || Subsessor, ex Servio : Insidiator. [Hesych. : Ἔφεδροι, ἐπιτηροῦντες, idemque cum aliis ταβλιστὴς τρίτος, ἐνεδρεύων. Callim. Del. 125 : Ἀπαύγασαι οἷος ἔφεδρος οὔρεος ἐξ ὑπάτου σκοπιὴν ἔχει.] Unde ita vocatur et Qui eventum aucupatur quasi ex insidiis, inquit Cam. : quum antea scripsisset ἐφ. appellari in certaminibus, Qui observabat eventum certantium, et postea cum victore congrediebatur, ut copiose Lucian. tradit in Hermotimo. [Tertiarius, Superstes, Gl.] Sic [Æsch. Cho. 866 : Τοιάνδε πάλην μόνος ὢν ἔφεδρος δισσοῖς μέλλει θεῖος Ὀρέστης ἆψειν. Eur. Rhes. 119 : Νικῶν δ' ἔφεδρον παῖδ' ἔχεις τὸν Πηλέως.] Aristoph. Ran. [792] : Ἔφεδρος καθεδεῖσθαι. [Xen. Anab. 2, 5, 10 : Εἰ δὲ δὴ καὶ μανέντες σε καταπτείναιμεν, ἄλλο τι ἂν ἢ πρὸς βασιλέα τὸν μέγιστον ἔφεδρον ἀγωνιζοίμεθα; Menander ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 152 : Ὑπὸ κρουόμως τἀξιούμενον ποιῶν κηδεμόν' ἀληθῶς, οὐκ ἔφεδρον ἕξεις βίου. Polyb. 2, 13, 6; Plut. Sull. c. 19. Pollux 3, 149.] V. et Bud. p. 742 : ubi ἐφ. est etiam Cujus aggressio suspecta est : ex Plut [Pomp. c. c. 53] appellante Crassum ἔφεδρον τοῦ ἀγῶνος, i. e. belli civilis. || Ex Polyb. [3, 12, 6, ubi ἐφ. τῶν καιρῶν· fr. gr. 69, ubi τοῖς καιροῖς additum] Captator et observator occasionis. Quinetiam vocari eod. nom. scribit Milites, qui in subsidiis collocati sunt, uno verbo Subsidiarii. [Polyb. 8, 33, 6.] Ab hac autem signif. sumptum esse puto illud ἔφεδρος Soph. Aj. [609] : Καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας ξύνεστιν ἔφεδρος, pro Ajacis insanabile malum ultimum adoritur me. || Generaliter Adversarius [Pind. Nem. 4, ult. : Μαλακὰ μὲν φρονίων ἑαλοῖς, τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος] : ap. Eur. autem cum gen., Phœn. [1110], Ἐφέδρους Ἀργείου δορὸς, Adversantes Argivo exercitui. [Locus integer est : Λόχους ἕνειμεν ἑπτὰ, καὶ λοχαγέτας πύλας ἐφ' ἑπτὰ, φύλακας Ἀργείου δορὸς, σὸς παῖς, ἐφέδρους δ' ἱππότας μὲν ἱππόταις ἔταξε.] Denique Ἔφεδρος, Successor, Herodot. 5, [41, ubi Glossar. et Gregor. Cor. p. 546 interpretantur ὁ ὑφ' ἡμῶν addit Hesych.) ἐπίκληρος. Itaque habemus exemplum masculini ἐπίκληρος, quod desiderari diximus p. 1636, B. V. autem similem interpretationem in Ἐφεδρεία]. Sed et Substitutum interdum significat. [|| Hesych. : Ἔφεδρος, ... καὶ δίφρος τις. Pro quo Photius neutro, ut videtur, genere : Ἔφεδρον, δίφρον τραπεζοειδές.]

Ἐφίζομαι, Insideo. [Cum genitivo Pind. Nem. 4, 67 : Εὐκύκλων ἕδραν, τᾶς οὐρανοῦ βασιλῆες πόντου τ' ἐφεζόμενοι.] Hom. Il. Γ, [152] : Δένδρεῳ ἐφεζόμενοι. [Ε, 460 : Αὐτὸς μὲν ἐφέζετο Περγάμῳ ἄκρῃ· Φ, 506 : Πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη· Od. Δ, 509 : Τρῦφος, τῷ ῥ' Αἴας ἐφεζόμενος· 747 : Δίφρῳ ἐφέζεσθαι. Aristoph. Av. 774 : Ὄχθῳ ἐφεζόμενοι παρ' Ἕβρον ποταμόν· 1066 : Δένδρεσί τ' ἐφεζόμενα. Epigr. Anth. Plan. 4, 62, 4 : Πώλῳ ἐφεζόμενον. Gætulicus Anth. Pal. 7, 71, 6 : Τύμβῳ σφῆκας ἐφεζομένους. Cum accusativo Æsch. Ag. 664 : Τύχη δὲ σωτὴρ ναῦν θέλουσ' ἐφέζετο. Eur. Hel. 1492 : Ὦ πτεναὶ δολιχαύχενες ... Εὐρώταν ἐφεζόμεναι.] || Incubo. Bud. ex Theophyl. [Sim. Epist. 31] : Σὺ δὲ τοῖς σοῖς ἐφίζει [ἐπωάζεις] συγγράμμασι. [Absolute Constantin. Sic. Anth. Pal. 15, 13, 1 : Εἰ μέν τις σοφὸς ἐσσὶ, ἐφίζεο. Hom. Od. P, 334 : Ἔνθα δ' ἄρ' αὐτὸς ἐφέζετο. Cum præpositione Agathias Anth. Pal. 5, 237, 10 : Εἰς ἵππος χραναὴν αὐλὶν ἐφεζόμενος. Præsens indicativi ἐφέζεται est ap. schol. Hom. Il. Φ, 506. Perf. Ἔφεμαι cum genitivo, dativo, accusativo junctum vel absolute positum est ap. Hom. Od. Ζ, 309, Μ, 215, Æsch. Eum. 409, 629, Ag. 1217, Cho. 501, fr. Niob. ap. Hesych. v. Ἐκώζειν, Soph. Phil. 1124, Eur. Suppl. 93, Bacch. 1095, aliosque poetas. Activum ab nonnullis fictum propter aoristum Ἔφεσαι, quod v., nullum fuit. L. Dind.]

[Ἐφεκατερά̓τρεπτος. Isocr. Fragm. in anonym. Florileg. cod. Barocc. 143 f. 61 : Οἶδα γὰρ τὸ ἐφεκατερά̓τρεπτον καὶ ἀδίβαιον τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Sed forsan divisim leg. Cramer.]

[Ἐφεκκαιδέκατος, ὁ, Sesquisextusdecimus, i. e. Totum cum sextadecima ejus parte continens. Aristid. Quint. p. 114, 115; Plut. Mor. p. 1021, D. V. Ἐπιενεκκαιδέκατος. L. Dind.]

[Ἐφικτίον, Cohibendum. Demetr. Cydon. De cont. m. p. 78, 1 : Ἐφ. μὲν τὴν ὀργήν. Boiss.]

Ἐφεκτικός, ἡ, ὸν, Inhibendi et reprimendi vim habens: ut ἐφεκτικὸς ἱδρώτων, Sudores reprimens. Athen. 2, [p. 57, D] de nucibus pineis: Ὑπάρχειν δὲ καὶ οὐρητικοὺς, καὶ οὐκ ἐφεκτικοὺς κοιλίας, Nec alvum inhibere, sistere, aut reprimere: sic Idem [8, p. 355, E]: Τρίγλη εὐστόμαχος, παραστύφουσα, ἐφ. τῆς κοιλίας. Dioscor. [5, 125] de salibus: Εἰσὶ δὲ καὶ σηπεδόνων ἐφεκτικοί· Plin.: Defuncta a putrescendo vindicans. [Galen. vol. 2, p. 388: Ἐφεκτικὰ τῆς ἁλόγου τῶν φαρμάκων φορᾶς. Comparat. cum genit. Geopon. 11, 27, 3.] Ἐφεκτικοὶ dicebantur etiam quidam philosophi, παρὰ τὸ ἐπίσχειν περὶ τῶν πραγμάτων καὶ δογματίζειν αὐτὰ ἀκαταλήκτα, Suid. Gellius 11, 5: Vetus autem quæstio et a multis scriptoribus Græcis tractata, an quid, et quantum inter Pyrrhonios et Academicos philosophos intersit. Utrique enim σκεπτικοί, ἐφεκτικοί, ἀπορητικοὶ dicuntur: quoniam utrique nihil affirmant, nihilque comprehendi putant. Bud. Cunctatores et hæsitatores dici posse existimat. [Sextus Emp. Pyrrhon. hypot. 1, 7: Ἡ σκεπτικὴ ἀγωγὴ καλεῖται ... καὶ ἐφεκτικὴ ἀπὸ τοῦ μετὰ τὴν ζήτησιν περὶ τὸν σκεπτόμενον γινομένου πάθους. || Apud Zonaram p. 926 quod est Ἐφεκτικὸς, ἐπιθυμητικὸς (al. ἐπιθετικὸς), scribendum Ἐφετικός. Schol. Aristoph. Pl. 1053: Ἀλλ' ἐπίρρημα ἐφεκτικόν.]

Ἐφεκτικῶς, Dubitanter, Hæsitanter, Affirmationem inhibendo et suspendendo, Cum assentionis retentione. [Stob. Ecl. phys. 1, 7.]

[Ἐφεκτὸς, ἡ, ὸν, Ad quod affirmatio inhibetur. Ἀδήλων καὶ ἐφεκτῶν Sext. Emp. Scheneid.]

Ἔφεκτος τόκος, Suidæ est ὁ ἐπὶ τὸ ἔκτον τοῦ κεφαλαίου: Harpocrationi ὁ ἐπὶ τῷ ἕκτῳ τοῦ κεφαλαίου: afferenti id ex Demosth. Pro Chrysippo [p. 914, 10. Accentus absurdus ἔφεκτος, qui est in edd. nonnullis Demosthenis, decepit etiam auctores gll. Ἐφεκτοὺς τόκους ap. Photium p. 39, et in Etym. M. p. 402, 39, et Ἔφεκτος in Lex. rhet. Bekk. An. p. 257, 33, ut ab ἐπίσχειν ducerent.] At Vitruv. 3, 1, Quum ad supputationem, inquit, crescat, supra sex adjecto asse, ἔφεκτον. [Pro quo dicitur etiam Ἐπίεκτος, quod v. in Addendis.]

[Ἐφελγόνω. Hesych.: Ἐφιλγύνοντες, ἀλγύνοντες. De qua gl. v. annot. interpretum.]

[Ἔφλης. V. Ἐφιάλτης.]

[Ἐφελίσσω s. Ἐφελίττω, Volvo, Circumvolvo. Anon. ap. Suidam v. Μίλτος p. 2505, D: Σχοινίον τε ἐφειλιξαν μίλτῳ καὶ ἱμαιον τὸ ἅγαλμα, Ἀλεξανδρίτην καλοῦντες. Ad quem l. refertur ejusdem gl.: Ἐφειλιξαν, Σχοινίον τε ἐφειλιξαν μίλτῳ, ἀντὶ τοῦ ἥρμοσαν καὶ περιειλιξαν, cujus initium legitur etiam inter gll. Εὐφεγγίας et Εὐφήμει, et apud Zonaram p. 934. Quod suspectum fuit interpretibus. || Forma per ει tenui spiritu, ut diximus in Ἑλίσσω p. 746, C, scripta utitur Paul. Sil. Descr. Soph. 368: Ἀεξομένοισι δὲ κύκλοις αἰὲν ἐπεμβαίνουσαν ἐπειλίσσουσι κεραίην· 561: Τετραπόρους στιρῆσιν ἐπειλιγθεῖσα κεραίη. Pausan. 4, 26, 8: Ἀνοίξας δὲ εὗρε κασσίτερον εἰληλασμένον ἐς τὸ λεπτότατον, ἐπείλητο δὲ ὥσπερ τὰ βιβλία. Eandem Gregorio Nyss. restituendam conjeci in Ἐπιλίζω p. 1678, D. L. D. || Medio Nicander Ther. 220: Ἥδ' ὑπὲρ ἄκρον ὀλκαῖον σπείρῃς κολοδὴν ἐπειλίσσεται οὐρὴν, i. e. ἐφέλκεται.]

Ἔφελις, ἴδος, ἡ, Crusta [Gl.] ulceris. Galen. τῶν Κατὰ τόπ. 3: Πυαρμικῶ τὰς ἐφελίδας ἐκτίναξον· ut Cels. 6, Sub his crustæ resolvuntur: quæ tum per sternutamenta elidi debent. [Galen. vol. 7, p. 97: Τῶν καλουμένων ἐφελίδων. Et vol. 10, p. 122. Anct. p. 54, 19.] Item Paul. Ægin. 3, 37: Διαγνώσεις δὲ τὸ ἕλκος ἐκ τοῦ αἷμα ἢ πύον καὶ ἐφελίδας ἐμεῖσθαι, Ex vomitione sanguinis, aut puris, aut crustarum ulceris. [Synes. Epist. 147, p. 284, D: Ὅταν ἀφλὴς ἐπιδεδλημένην (πίτταν) ὥσπερ ἐφελίδα. Hemst. Pollux 4, 190; Eust. Od. p. 1761, 44.]

[Ἐφελκόω, Ulcero. Hippocr. p. 1201, B: Οἱ πυρετοὶ, ἐν οἷσιν ἐφελκοῦται χεῖλια.]

[Ἐφελκτικὸς, ἡ, ὸν, Attractorius, Attrahendi vim habens. Eust. ad Od. Ξ, 392: Τὸ ἐφ. καὶ ἡδύ. Tzetz. in Epist. ap. Kuster. ad Suid. v. Αυκόφρων s. Potter. ad Lyc. p. 1363 Müll.: Καθ' ὅσον καὶ ἀδελφότης πρὸς θέλγητρα ξενίας ἐφελκτικώτερον.]

[Ἐφέλκυσις, εως, ἡ, i. q. sequens. Epimerism. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 263, 4: Ἡ τοῦ δὲ ἐπίκτασις ἡ ἐφέλκυσις (in λόχονδε). L. Dind.]

[Ἐφελκυσμὸς, ὁ, Attractio. Eust. Il. p. 52, 24.: Ἐπὶ δὲ τοῦ κε παραπληρωματικοῦ καὶ τῶν εἰς θεν ἐπιρρημάτων ἐκδηλότερος ὁ τοιοῦτος ἐφ. Seager.]

Ἐφελκυστὴς, ὁ, Suidæ [et Photio] βοηθός: sonat potius Attractor.

[Ἐφελκυστικὸς, ἡ, ὸν, Attrahens. Hippodamus ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 125: Ἀγωγὸν τᾶς αἰτίας ἀπόδοσις ἅμα καὶ ἐφελκυστικὸν τᾶς ψυχᾶς. Eustath. Il. p. 52, 22: Τὸ νυ παραπληρωματικὸν ἀντὶ τοῦ δὴ σπανιώτατα μὲν, γίνεται δ' ὅμως ἐφελκυστικὸν ποτὲ τοῦ ν καὶ αὐτό. L. D. Etym. M. p. 431, 22: Τὸ δὲ ε ἐφελκυστικόν ἐστι τοῦ ν. Passive Qui attrahitur, ib. p. 438, 50: Τὸ ν ἐφελκυστικόν ἐστιν ἐν τῷ τρίτῳ προσώπῳ. || Adv. significatione activa ap. schol. Luciani V. H. 2, 25: Σημειοῦ δὲ τὸ ἐπινεῦς ἀντὶ τοῦ ἐφελκυστικῶς, ἐπεὶ καὶ τὸ ἐπινάζει τὸ ἐφέλκεται σημαίνει.]

Ἐφελκύω, Attraho, ἐφέλκω. [Quod v.]

Ἐφέλκω, Attraho. [Eur. Ion. 1149: Ἥλιος, ἐφέλκων λαμπρὸν Ἑσπέρου φάος· Herc. F. 632: Ναῦς δ' ὡς ἐφέλκω· Cycl. 151: Καὶ μὴν ἐφέλκω καὶ ποτῆρ' ἀσκοῦ μέτα. Leonidas Tar. Anth. Pal. 9, 78, 3: Ὁππόσα γὰρ κλαΐοισι πεπαίνομεν, ἄλλος ἐφέλκει.] Aristot. Probl. [2, 19]: Ὅτι τὸ θερμαινόμενον ἐφέλκει ἐφ' ἑαυτὸ τὸ ὑγρόν. [Il. A. 6, 22: Αἱ περιστεραὶ ἐφέλκουσι τὸ ὀρροπύγιον· 8, 24: Τὰ ὀπίσθια σκέλη ἐφέλκουσιν ἐπὶ τὰ ἐμπρόσθια· et ibid.: Τὰς ὁπλὰς καὶ τὰ ἰσχία ἐφέλκει. || Traho post me. Thucyd. 4, 26: Καλωδίῳ ἐν ἀσκοῖς ἐφέλκοντες μήκωνα. Polyb. 3, 43, 4: Κατὰ τὰς πρύμνας τῶν λέμβων ἐφέλκειν διενοοῦντο τοὺς ἵππους νέοντας. || Pass. Aristot. Il. A. 6, 25: Ἐὰν ἀπὸ τῆς γνάθου τὸ δέρμα ἐφελκόμενον ταχὺ ἐπίῃ. Improprie Eur. Herc. F. 777: Ὁ χρυσὸς ... φρονεῖν βροτοὺς ἐξάγεται δύναται δ' οἰκον ἐφλκων· Med. 552: Ἐπεὶ μετέστην δεῦρ' Ἰωλκίας χθονὸς πολλὰς ἐφλκων ξυμφορὰς ἀμηχάνους. Plato Phil. p. 65, E: Μήτε τινὰ ἄλλην αἴσθησιν ἐφλκων μηδεμίαν μετὰ τοῦ λογισμοῦ. Schol. Lycophr. 32: Τὰ εἰς θε ἐπιρρήματα φωνήεντος ἐπιφερομένου τὸ ν ἐφλκουσι, ubi alii libri ἐφελκύουσι vel ἐφελκύνουσι.] Sic et ἐφλκιεσθαι active pro Attrahere, ἐπισπᾶσθαι, Elicere, Bud. p. 316, ex Alex. Aphr. [Probl.] et Themist. [in lib. 1 De anima, ubi συνεφλκιεται legitur. Reduco, Gl. Hom. Il. N, 597: Τὸ δ' ἐφλκιετο μειλινον ἔγχος. Eur. Heracl. 256: Ἐάν σοι τοῦσδ' ἐφλκιεσθαι μεθῶ. Apoll. Rh. 1, 1162: Αὐτὰρ ὁ τοῦσγε ... ἐφλκιετο κάρτει χειρῶν. Leonidas Tar. Anth. Pal. 7, 440, 6: Στρεβλὴν οὐκ ὀρθὴν ἰσθμὸς ἐφελκόμενος. Themist. Or. 7, p. 90, B: Συνιερὴς, ἐφελκόμενος τὰς ὀρθὰς. Leonid. Alex. Anth. Pal. 9, 347, 2: Ἀλλ' ἴθι κἠκ πόντου νῆας ἐφελκόμεθα.] Ap. Hom. Od. Π, [294]: Αὐτὸς γὰρ ἐφλκιεται ἄνδρα σίδηρος, interpretandum arbitror Impellit, Incitat. [Hic quoque vertendum ut supra. Tim. Locr. p. 102, A: Ἁ δὲ σικύα ἐφλκιεται τὸ ὑγρόν. Lysias p. 92, 42: Προστίθησι τὴν θύραν καὶ τὴν κλεῖν ἐφλκιεται. Improprie Euripid. Med. 462: Πόλλ' ἐφλκιεται φυγὴ κακὰ ξὺν αὐτῇ· Tro. 643: Αὐτὸ τοῦτ' ἐφλκιεται, κακῶς ἀκούειν, ἥτις οὐκ ἔνδον μένει· Erechth. fr. ap. Stob. Fl. 3, p. 36, v. 26: Ὃ καὶ σίδηρον ἀγχόνας τ' ἐφλκιεται. Agathias Anth. Pal. 4, 4, 6: Μνῆστιν ἐφελκομένη. Paulus Sil. ib. 9, 443, 6: Γυιοβόρον γὰρ πῦρ ὑποριπίζει, θυμὸν ἐφελκομένη. Lucian. ib. 10, 37, 2: Ἡ δὲ ταχεῖα (βουλὴ) αἰὲν ἐφελκομένη τὴν μετάνοιαν ἔχει. Leontius Plan. 4, 288, 4: Κάλλει καὶ τέχνῃ πάντας ἐφελκομένη· App. 110, 8: Εἰς ἐμὲ τῶν κυλίκων ὄγκον ἐφελκομένη. Theocr. Ep. 22, 4: Μοῦσαν δ' ὀθνείαν οὔτιν' ἐφελκυσάμαν. Xenoph. Cyrop. 8, 4, 32: Ἐμοὶ δοκοῦσιν οὗτοι τοὔμπαλιν οὐ βούλονται ἐφλκιεσθαι. Plato Reip. 8, p. 544, E. Polyb. 9, 1, 3: Οἱ συγγραφεῖς ... πολλοὺς ἐφλκιονται πρὸς ἐντιξιν τῶν ὑπομνημάτων· 23, 9, 12: Ὁ Ἀρίστιππος μεγάλην ἐφλκιετο φαντασίαν ὡς μόνος εἰδὼς τί λέγει· 25, 9, 5: Ἐπειρᾶτο τῶν νόμων ἔχεσθαι δοκεῖν καὶ τὴν τοιαύτην ἐφλκιετο φαντασίαν. Bulla aurea ap. Pasinum Codd. Taurin. vol. 2, p. 325, B: Βασιλέως εὐμένειαν ἐφελκύσασθαι. Cum infinitivo Paul. Sil. Descr. Soph. 169: Σοῖς κτεάτεσσιν ἐφλκιεται ἧκιον εἶναι Χριστόν. || Mecum traho. Diodor. 20, 60: Ἐρήδρευε τῇ πόλει πρὸς τὸν Εὔμαχον ἐφελκόμενος βαρὺ τὸ στρατόπεδον διὰ τὰς ... ὠφελείας. || Ascisco. Plat. Gorg. p. 465, B: Ἀλλότριον κακὸν ἐφελκομένους τοῦ οἰκείου ἁμαρτεῖν.] || Et ἐφλκιεσθαι pro Ægre sese trahere, ut Gall. *Se traisner*, v. ib. ex Plat. [Leg. 7, p. 795, B: Χωλαίνει καὶ ἐφλκιεται.] Puto autem sumptam hanc signif. ex Hom. Il. Ψ, [696]: Οἱ μὲν ἄγον δι' ἀγῶν-

νος ἐφελκομένοισι πόδεσσι. [Polyb. 5, 80, 2 : Προσαναλαβὼν τοὺς ἐφελκομένους· et improprie 9, 40, 2 : Προθυμίαν φίλων συμφόρως μὲν γιγνομένην μεγάλην παρίχεσθαι χρείαν, ἐφελκομένην δὲ καὶ καθυστεροῦσαν τελέως ἀνωφελῆ ποιῆν τὴν ἐπικουρίαν. In Ind. :] Ἑπίλκω, Ionice pro ἑφέλκω, Attraho. [Ἐκ τοῦ βραχίονος ἑπέλκουσα τὸν ἵππον, Herodot. 5, 12. Ἑπέλκειν τὰς μακρὰς οὐρὰς, de ovibus Arabiæ, 3, 13. || Ἑπέλκεσθαι Morari in itinere, Segnius sequi. Τοὺς ὑπολειπομένους καὶ ἑπελκομένους ἐφόρευον, 4, 203. Ἑπελκομένους ἀμφοτέρους, 3, 105. Scheffer. Lex.]

[Ἑφέλκωσις, εως, ἡ, Exulceratio. Hippocr. p. 1194, G : Οὐλῶν ἐφελκώσιες.]

[Ἕφελξις, εως, ἡ, Tractus. Aristot. De incessu anim. 8 : Γίνεται τούτοις (τοῖς κολοβοῖς) οἷον ἕφελξις τοῦ πεπηρωμένου μορίου τοῖς ἄλλοις.]

[Ἐφελπίζω. V. Ἐπελπίζω.]

[Ἐφέννυμι. V. Ἐπιέννυμι. Ubi in Hesychii gl. p. 1592, A, citata scribendum ἐπιβάλετο. Notari poterat etiam forma aoristi ap. Hegesippum Anth. Pal. 7, 446, 2 : Ἀργείαν γαῖαν ἐπασσάμενος, cui similem præbet fr. Sapphonis paullo post citatum, nisi ἐφασσάμενος scripserat poeta. Vicissim in fr. Callimachi ap. schol. Apoll. Rh. 3, 1226 : Στάδιον δ' ὑφίστο (al. ἠμφίηστο vel ἠμφίστο) γιτῶνα male scriptum pro ἐπίστο, non quod Nækius De Hecale 1, p. 575, excogitavit ὑφίστο. Nihil enim frequentius literarum π et φ permutatione. Addo etiam de comp. Ἐκαμφιέννυμι, reddendum esse Menandro in Ἐπαμφιάζω cit. p. 1397, B, sive ille ἐπαμφίσαι τοῦτον δύναιτο sive ἐπαμφίσαι δύναιτ' ἂν τοῦτο scripserat. L. Dind.]

Ἑφεξῆς, i. q. ἑξῆς. [Eur. Hel. 1390 : Χωρεῖτ' ἐφεξῆς, ὡς ἔταξεν ὁ ξένος. Xenoph. OEc. 8, 19 : Καλὸν φαίνεται, ἐπειδὰν ὑποδήματα ἐφ. κέηται· 12, 10 : Ἐφ. οὕτως... πάντας διδάξαι· Cyrop. 4, 6, 4 : Βέβληκα δὶς ἐφ. H. Gr. 4, 6, 4 : Δηώσαι πᾶσαν τὴν γῆν αὐτῶν ἐφ. Plato Phædr. p. 249, A : Τρὶς ἐφ. 264, B : Ταῦτα οὕτως ἐφ. παρ' ἄλληλα ἔθηκε· Gorg. p. 472, A : Οἱ τρίποδες οἱ ἐφ. ἑστῶτες· Polit. p. 281, D : Ἵν' ἐφ. ἡμῖν ὁ λόγος ᾖ· Conv. p. 201, E : Θεώμενος ἐφ. τε καὶ ὀρθῶς τὰ καλά· 215, A : Εὐπόρως τε καὶ ἐφ. καταριθμῆσαι. De qua formula tam in bonam quam in contrariam partem, ut per se intelligitur, accipienda conf. Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 34, F. Cum οὕτωσι conjungit Demosth. p. 103, 15 : Τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν ἐφ. οὕτωσι Φίλιππος ἁρπάζων οὐ λυπεῖ· 553, 13 : Εἰσελθὼν οἴκαδε ὡς ἐκεῖνον καὶ ἐφ. οὕτωσι καθιζόμενος. Τὸ ἑφεξῆς, Series, Ordo. Aristot. H. A. 1, 6 extr. : Ἕνεκεν τοῦ μὴ παραλιπεῖν τὸ ἐφ. 15 med. : Ἵνα περαίνηται τὸ ἐφ. De memor. c. 2 ter. V. Wyttenb. ib. p. 66, E.] Jungiturque itidem gen. interdum, vel dat. Ἑφεξῆς δ' αὐτῶν, Galen. Ἑφεξῆς τοῖς εἰρημένοις, Aristot. [Plato Tim. p. 55, A : Τῆς ἀμβλυτάτης ἐφ. γεγονυῖαν. Sed multo frequentius cum dativo, ut Parm. p. 148, E : Ἑφεξῆς κεῖσθαι ἐκείνῳ· Phil. p. 34, D : Τὸ ἐφ. τούτοις, et alibi. Scriptor De origine carminis Bucolici edd. Theocriti præmissus : Οὕτως ἔθος γενέσθαι κἀν τοῖς ἑφεξῆς, Postea.] A Bud. ἑφεξῆς exp. Deinceps, [Jugiter add. Gl.], Consequenter. [In Ind. :] Ἐπεξῆς, Ionice pro ἑφεξῆς, Deinde, Deinceps, Herodot. [2, 77 : Τρεῖς ἡμέρας ἐπεξῆς· 5, 18 : Ἐπ. ἦγον· 7, 36 : Θέντες ἐπ. Forma epica Ἐφεξείης ap. Orph. Arg. 325, 355.]

Ἔφεξις, εως, ἡ, Retentio, Inhibitio, i. q. ἐποχή, Bud. || Ἔφεξιν Aristoph. schol. [Vesp. 337 : Τοῦ δ' ἔφεξιν, ὦ μάταιε, ταῦτα δρᾶν σε βούλεται;] ap. Tragicos i. esse dicit, q. πρόφασιν, et ἐπισχεσίαν ap. Hom.; perperam autem ibi scribitur ἔφασις. [Hesych. : Ἐφίζειν [Ἐφέξειν Musurus, ἐφεῖν recte Florens Christianus ad l. Aristoph.) χαίρειν (χάριν Musurus), ἕνεκα, κώλυσιν ἢ πρόφασιν. Ἔφεξις, χάρις, ἕνεκα, ἐποχήν, πρόφασιν. Εὐριπίδης Πειρίθῳ. Interpretamentum apud Aristophanem appensum τίνα πρόφασιν ἔχων ejiciendum esse vidit Florens.]

[Ἐφεπταικαιδέκατος, ὁ, Sesquiseptimusdecimus s. Totum cum septimadecima parte continens. Plut. Mor. p. 1021, D ; Aristid. Quint. p. 115, in Ἐπογδοηκαιδέκατος citatus. L. D. Idem p. 114, 135 ; Gaudentius Harm. p. 16. Osann.]

Ἕφπω, Persequor. Hom. Il. [A, 177 : Ὡς τοὺς Ἀτρεΐδας ἕφεπε χρείων Ἀγαμέμνων, αἶψα ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον· 496 : Ὡς ἕφεπε κλονέων πεδίον τότε φαίδιμος Αἴας· O, 742 : Ἦ καὶ μαιμώων ἕφεπ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι· Φ, 542 : Ὁ δὲ σφεδανὸν ἕφεπ' ἔγχεϊ· Υ, [494] : Κτεινομένους ἑφέπων, i. e. διώκων, Eust. [Ib. 369 : Οὐδέ κ' Ἀθήνη τοσσῆσδ' ἰαμίνης ἑφέποι στόμα· Od. M, 330 : Καὶ δὴ ἄγρην ἑφέπεσκον] : at vero πότμον ἑφέπειν Il. Φ, [588] idem gramm. exp. non solum διώκειν, sed et simpl. ἀκολουθήσειν, καταλάβης. [Conf. Od. Ω, 471.] Item ἑφέπειν τινὶ ἵππους ap. Hom. [Il. Π, 724] pro ἐλαύνειν κατά τινος, Agitare adversus quempiam. Et [Ω, 326] ἑφέπειν ἵππον μάστιγι pro πλήττειν. [Pind. Pyth. 6, 33 : Ὁ δ' ἕφεπεν χρυσαῖον ἔγχος. Schol. ἐπεδίωκε καὶ μεθ' ὁρμῆς διεκίνει.] At vero παραιβασίας ἑφέπουσαι, Hesiod. [Th. 220], Persequentes ; sed eo sensu, quo Persequi de ulcisci volentibus dicitur. Vulgo autem exp. Observantes. [Sequor, i. e. Imitor. Pind. Pyth. 1, 50 : Τὰν Φιλοκτήταο δίκαν ἑφέπων ἑστρατεύθη, Philoctetæ morem imitatus. Bauscr. || Proprie Ol. 2, 11 : Αἰὼν ἕφεπε μόρσιμος πλοῦτόν τε καὶ χάριν ἄγων. || Forma Ionica Herodot. 7, 8 : Ἀλλὰ θεός τε οὕτω ἄγει καὶ αὐτοῖσι ἡμῖν πολλὰ ἐπέπουσι συμφέρεται ἐπὶ τὸ ἄμεινον.] || Frequens est alioqui et pro Has vel Illas sedes velut consectur, Incolo. [Hom. Od. I, 121 : Κυνηγέται κορυφὰς ὀρέων ἑφέποντες. Pind. Pyth. 1, 30 : Ζεῦ, ὃς τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος.] Hesiod. Theog. [365] : Βένθεα λίμνης Πάντη δμῶες ἑφέπουσι. Apoll. Arg. 2, [384 : Οἰωνοὺς, οἱ ...] ἑφέπουσι Νῆσον ἐρημαίην. Epigr. [Julii Polyæni Anth. Pal. 9, 7, 3] : Ζεῦ Σχερίης ἑφέπων ἱερὸν πέδον. [Sector, Curo. Per tmesin Hom. Od. Ξ, 195 : Ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργον ἵπουν. Simonid. Anth. Pal. 7, 296, 2 : Ἐξ οὗ... πόλεμον λαῶν θοῦρος Ἄρης ἑφέπει. Pro quo alii πόλεις θνητῶν ... ἑφέπει vel ἐπέχει. Pind. Pyth. 4, 294 : Συμποσίας ἑφέπων. Archiloch. ap. Plut. Mor. p. 33, B : Τερπωλὰς καὶ θαλίας ἑφέπων. Aristoph. Thesm. 675 : Δικαίως ἑφέποντας ὅσια· Av. 1376, ubi v. schol. Æsch. Pers. 38 : Τάς τ' ὠγυγίους Θήβας ἑφέπων Ἀριόμαρδος· 552 : Ξέρξης δὲ πάντ' ἐπέσπε δυσφρόνως. Orac. ap. Pausan. 4, 12 et alios : Οὔ σε μάχης μόνον ἔργ' ἑφέπειν χερὶ Φοῖβος ἀνωγεν. Leontius schol. Anth. Plan. 4, 272, 3 : Ἔργα δ' ἀκεστορίης ἑφέπων. Marcellus Append. 50, 11 : Λειμώνων τε κόμας ἁπαλοτριφίων ἑφέπουσαι. De aoristo IISt. :] Ἐπίσπον, et Μετίσπον, unde partic. ἑπισπὼν et μετασπών : sed ab illo pass. etiam part. ἑπισκόμενος. Etiam ἐπίσπῃ in usu est, ut Hom. Il. B, [359] et alibi, Θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ, Mortem persequens attingat et assequatur, Eust. ; qui et secus alibi exp. Ἐπισπεῖν, cum accus. [οἶτον,] θάνατον vel πότμον : alicubi cum utroque : Mortem attingere, vel Sponte mortem sequi non reluctando ei. Secundum quam expos. non incommode redditur Oppetere mortem. Sic ἑπισπεῖν αἰσιμον ἦμαρ, Hom. Il. Φ, [100. Orph. Arg. 677 : Ἵνα κἦρ' ὅλοην καὶ πότμον ἐπίσπῃ. De imperativo ἐπίσπες dixi in Ἕπω p. 1947, D.] Et Ἐπισπόμενοι μένει σφῶϊ, Od. Ω, [182] exp. Idem ἐπακολουθήσαντες. Sunt qui et pro Obsequi ac Morem gerere accipiant. [Γ, 215 : Ἐπισπόμενοι θεοῦ ὁμφῇ. Proprie Π, 426 : Δὴ γὰρ κεχολώατο λίην οὕνεκα λιστῆρων ἑπισπόμενος Ταφίοισιν ἦκας Θεσπρωτούς· Ω, 338 : Κατὰ κῆπον ἑπισπόμενος· Il. N, 495 : Λαῶν ἔθνος ἑπισπόμενον ἧοι αὐτῷ. Æsch. Eum. 620 : Βουλῇ ἑπισπέσθαι πατρός. Soph. El. 967 : Ἦν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασιν· 1037 : Τῷ σῷ δίκαιόν δῆτ' ἑπισπέσθαι με δεῖ ; Frequens idem aoristus apud alios quosvis tam propria quam impropria significatione, ut ap. Herodot. 1, 32 : Εἰ μή οἱ τύχη ἐπίσποιτο... τελευτῆσαι εὖ τὸν βίον· 7, 10 : Εἴ οἱ ἡ τύχη ἐπίσποιτο· Plat. Theæt. p. 169, A : Ὀλίγον ἐπίσπου· 192, E : Ἰδὲ δὲ ἐάν τι μᾶλλον νῦν ἐπίσπῃ. Thucyd. 3, 43 : Ὅ τε παίσας καὶ ὁ ἑπισπόμενος· 4, 35 : Οἱ Ἀθηναῖοι ἑπισπόμενοι.]

Ἑφέπομαι, [Subsequor, Gl.] et Ἐφέσπομαι : ἐφέπεσθαι ἑκόντι τῷ θανάτῳ, Eust. [Proprie Eur. Or. 1444 : Ἄγει δ' ἄγει νιν· ἁ δ' ἑφέπετο· Alc. 767 : Ἡ δ' ἐκ δόμων βέβηκεν, οὐδ' ἑφεσπόμην. Apoll. Rh. 1, 576 : Ὡς δ' ὁπότ' ἀγραύλοιο κατ' ἴχνια σημαντῆρος μυρία μῆλ' ἑφέπονται ἄδην κεκορημένα ποίης εἰς αὖλιν· 3, 315 : Οἵτινες οἷδ' ἑφέπονται ἄνερες. Xen. Cyrop. 1, 4, 20 : Αὐτὸς πρῶτος ἡγεῖτο ταχέως, καὶ ὁ Κυαξάρης μέντοι ἑφείπετο· Ages. 2, 2 : Ἐκακούργουν ἑφεπόμενοι. Et alibi. || Figurate Soph. Ant. 636 : Αἷς (γνώμαις) ἔγωγ' ἑφέψομαι. Eur. Hipp. 1309 : Ὁ δ' οὐκ ἑφέσπετο λόγοισιν. Xen. Apol. 23 : Τῶν ἑταίρων βουλομένων ἐκκλέψαι αὐτὸν οὐκ ἑφείπετο. Ubi est Morem gerere. Comitari ap. Aristoph. Vesp. 1278 : Ὦ χάρις

ἐφίσπετο. Subsequi, Assequi disserentem, Plat. Leg. 1, p. 644, D : Μόγις μέν πως ἐφίπομαι· λέγε μὴν τὸ μετὰ ταῦτα ὡς ἑπομένου· Phædon. p. 90, B : Σοῦ νῦν δὴ προάγοντος ἐγὼ ἐφεσπόμην.] At ἐφίσπομαι poeticum est. [Nonn. Dion. 16, 402 : Κούρην νυκτιχόρευτον, ἐφεσπομένην Διονύσῳ.] Antip. Epigr. [Anth. Pal. 7, 246, 4] : Δαρείῳ πυμάτην οἶμον ἐφεσπόμεθα. [Sed hic est aoristi, ut ap. Apollonid. ib. 7, 378, 1 : Ἔφθασεν Ἡλιόδωρος, ἐφίσπετο δ' οὐδ' ὅσον ὥρῃ ὕστερον ἀνδρὶ φίλῳ Διογένεια δίμαρ· anon. Plan. 5, 337, 6 : Ἑτάρου μοῦνον ἐφεσπομένου· Nonnum Dion. 14, 39 : Κέλμις ἐφίσπετο Δαμναμενῆι. || Per tmesin Hom. Od. M, 349 : Ἐπὶ δ' ἕσπωνται θεοὶ ἄλλοι. || Forma Ionica Pind. Pyth. 4, 133 : Οἱ δ' ἐπίσποντο. || De forma Ἐπίπομαι [St.] : Ἐπίπομαι, pro ἐφίπομαι, Insequor, Sequor. Apoll. [Rh. 2, 18] : Κρατερὴ ἐπίψει' ἀνάγκη. Pro eod. legitur et Ἐπίσπομαι ap. Oppian. [Cyn. 3, 272 : Λασίη δ' ἐπίσπεται οὐρή. V. quæ de præsenti Ἔσπομαι diximus in Ἕπομαι. Imperfecto Tzetz. Hom. 317 : Σὺν δέ οἱ Ἀνδρομάχη ἐπίσπετο δακρυχέουσα· Posth. 316 : Αἰὼς δ' ἐπίσπετ' ἀπείρων.]

[Ἐφέργω, Cohibeo, Coerceo. Tab. Heracl. 1, 83, p. 223 : Τὰς δὲ τράφως τὰς διὰ τῶν χώρων βιώσας καὶ τὼς βόας οὐ κατασκάψοντι οὐδὲ διασκάψοντι τῷ Ῥύδατι οὐδὲ ἐφέρξοντι τὸ Ῥύδωρ οὐδ' ἀφέρξοντι. L. Dindorf.]

[Ἐφερμήνευμα, i. q. sequens. Theodor. Prodr. Galeom. 356 : Ὑμεῖς δ' ἑτοίμοις ὠσὶν οὖσιν ὀρθίοις ἐνωτίσασθε τῶν ἐφερμηνευμάτων. L. Dind.]

[Ἐφερμήνευσις, εως, ἡ, Interpretatio. Tzetz. schol. Exeg. Il. p. 142, 24 : Τοῦ χρησμοῦ ἐφηρμήνευσιν (sic). Recte ap. Procul. Comm. in Plat. Parmen. l. 1, vol. 4, p. 40.]

[Ἐφερμηνευτικὸς, ἡ, ὸν, Interpretationi accommodatus, Explicans. Lexicon de spirit. p. 225 : Ἤτοι, ἐφερμηνευτικὸς σύνδεσμος. Eust. Od. p. 314, 31 : Τὸ Οἱ Ῥόδον ἀμφενίμοντο ἐφερμηνευτικόν ἐστι τοῦ Ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἦγε Ῥοδίων. Et p. 777, 54. Schol. Theocr. 2, 48.]

[Ἐφερμηνεύω, Interpretor, in var. script. ap. Plat. Soph. p. 246, E; 248, A, ubi nunc ἁφερμ. Sed illud est ap. Maximum In Dionys. Areop. p. 306, D : Διὰ τῶν ἐπαγομένων ἑαυτὸν ἐφερμηνεύει. Pass. ap. Psellum Synops. Leg. v. 595. L. Dind.]

Ἐφερπύζω, Adrepo, Irrepo, Reptando eo. Aristoph. Pl. [675] : Ἐφ' ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως ἐφερπύσαι. [Aoristus referendus non ad ἐφερπύζω, quanquam ab hoc themate formatur, sed ad ἐφέρπω. V. Ἕρπω.] Sic alibi ἀνερπύζω eum εἰς jungit, ut supra ostendi. [Antipater Sid. Anth. Pal. 9, 231, 1 : Αὔην με πλατάνιστον ἐφερπύζουσα καλύπτει ἄμπελος. Nonn. Dion. 14, 370 : Ἐφερπύζουσα τανυκνήμιδι καμήλῳ· 19, 334 : Ἀντὶ δρακόντων ἰχθύες ὑμετέροισιν ἐφερπύζουσι βέεθροις. Cum genitivo Nonnus Dion. 13, 207 : Οἱ πρὶν ἔσαν μύρμηκες, ἐφερπύζοντες ἀρούρης. L. Dindorf.]

Ἐφέρπω, [ἕρπω et ερπύσω : v. in simplici], Arrepo, In aliquem locum reptando eo. [Improprie Pind. Ol. 6, 97 : Μὴ θραύσαι χρόνος ὅλβον ἐφέρπων· fr. ap. Plut. Mor. p. 120, D : Διίκνυσι τερπνῶν ἐφέρπουσαν χαλεπῶν τε κρίσιν. Eur. Alc. 269 : Σκοτία δ' ἐπ' ὄσσοισι νὺξ ἐφέρπει. Æsch. Eum. 314 : Τὸν μὲν καθαρὰς χεῖρας προνέμοντ' οὔτις ἀφ' ἡμῶν μῆνις ἐφέρπει· 499 : Μανιάδων τῶνδ' ἐφέρψει κότος τις ἐργμάτων· 943 : Μηδ' ἐφερπέτω νόσος. Theocr. 5, 83 : Τὰ δὲ Κάρνεια καὶ δὴ ἐφέρπει· 22, 15 : Νυκτὸς ἐφερπούσας. Proprie cum dativo Grets. Opp. vol. 2, p. 92, A : Ὄφεων αὐτοῖς ἐφερψάντων. Cum accusat. solutio ænigmatis Sphingis Anthol. Pal. 14, 64, 3 : Ἄνθρωπον κατέλεξας, ὃς ἡνίκα γαῖαν ἐφέρπει, πρῶτον ἐφυ τετράπους. Neque enim opus divisim scribi ἐφ' ἕρπει, ad exemplum Homerici Ὅσα γαῖαν ἐπι πνείει τε καὶ ἕρπει. || Ut ἕρπειν supra diximus Doribus esse Ire, ita Ἐφέρπω est Accedo, Aggredior, in fœdere Latiorum et Olontiorum ap. Bœckh. C. I. vol. 2, n. 2554, p. 399, col. 2, 194 : Εἴ τις κα πολεμίων Ὀλοντίους ἢ ἐφέρπῃ ἐπὶ πόλιν ἢ ἐπὶ χώραν ἢ ἐπ' ὠρεία ἢ λιμένας τὼς τῶν Ὀλοντίων.]

Ἐφέσιμος, ὁ, ἡ, Qui transferri potest ab judicio ad judicium. Ἐφ. δίκη, Causa quæ post appellationem agitur. [Pollux 8, 63. Lucian. Pro imag. c. 15.] Galen. Therap. 1 [vol. 10, p. 7] : Ἐπὶ δὲ πάντας ἀνθρώπους καθίζει δικαστὰς, ἴσως ἐνίστασι δίκην ἐφέσιμον ἀγωνίσασθαί τινι, Licebit alicui ad illos a Thessali judicio provocare, quando quidem omnes ipse nobis fert judices. Bud. [Κρίσις ap. Polluc. 8, 125 : Ὁ Δράκων παρέδωκε τοῖς ἐφέταις τὴν κρίσιν, ἐφέσιμον ἀπὸ τοῦ βασιλέως ποιητικῶς.] Et ἐφ. γνῶσις, Cognitio de qua fit appellatio et provocatio. VV. LL. [Ps.-Demosth. p. 78, 28 : Ἐφέσιμον τὴν παρ' ὑμῶν γενομένην γνῶσιν ὡς ἑαυτὸν ποιούμενος. V. etiam Hesychii gl. in Ἔφεσος ponendam.]

[Ἐφεσῖνος. V. Ἔφεσος.]

Ἔφεσις, εως, ἡ, [De jactu telorum Plato Leg. 4, p. 717, A : Σκοπὸς μὲν οὖν ἡμῖν οὗτος οὗ δεῖ στοχάζεσθαι· βέλη δὲ αὐτοῦ καὶ οἷον ἡ τοῖς βέλεσιν ἔφεσις τὰ ποῖ' ἂν λεγόμενα ὀρθότατα φέροιτ' ἄν·] Provocatio [Gl.] de judicio ad judicium, Translatio causæ de foro ad forum. [Appellatio, Gl. Harpocr. : Ἔφεσις ἡ ἐξ ἑτέρου δικαστηρίου εἰς ἕτερον μεταγωγή· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἔκκλητος καλεῖται. Δημοσθένους λόγος ἐστὶν ἐπιγεγραμμένος Ἔφεσις πρὸς Εὐβουλίδην. Ἐν δὲ τῷ λόγῳ πολλάκις ἐστὶν ἡ ἔφεσις καὶ τὸ ἐφεῖναι ῥῆμα. Conf. Pollux 8, 62, ceterique grammatici ap. Schœmann. De action. ap. Att. p. 766 sqq.] Lucian. : Ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τὸν Δία ἔστω, Ad Jovem provocatio esto, Bud. Et in VV. LL. [idem Prom. c. 4], Ἕωλον τὴν ἔφεσιν ἀγωνῇ, Appellatione frustra prosequeris, Appellationis causam frustra ages. Plut. Sol. [c. 18] : Καὶ γὰρ ὅσα ταῖς ἀρχαῖς ἔταξε κρίνειν, ὁμοίως καὶ περὶ ἐκείνων εἰς τὸ δικαστήριον ἐφέσεις ἔδωκε τοῖς βουλομένοις, Quæcunque judiciis magistratuum subjecerat, de iisdem adeundi in forum potestatem volentibus fecit. Item ἔφεσιν δοῦναι, Appellare, i. q. ἐπικαλεῖσθαι, ἐφιέναι, Bud. ap. Aristid. [Panathen. vol. 1, p. 108.] Comm. p. 89. [Demosth. p. 1301, 3 : Οὐκ ἂν ἐδώκατε τὴν εἰς ὑμᾶς ἔφεσιν. Dionys. A. R. 6, 58 : Ἔφεσιν τοῖς βουλομένοις ἐδίδου μεταφέρειν τὰς κρίσεις. Id. De Isæo c. 14, p. 612, 9 : Ἡ ὑπὲρ Εὐφιλήτου πρὸς τὸν Ἐρχιέων δῆμον ἔφεσις· c. 16, p. 617, 10 : Τοῖς δὲ ἀδίκως ἀποψηφισθεῖσιν ἔφεσιν εἰς τὸ δικαστήριον εἶναι. Atticista in Maji Class. auct. vol. 4, p. 526 : Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὁ δεῖνα παραγραφόμενος τὸ δικαστήριον εἰς μεῖζον δικαστήριον καταφεύγει ἔφεσιν ἐργάζεται λέγουσι.] || Ap. Greg. Naz. autem ἔφεσις ἀσωφρόνιστος, exp. Dimissio absque castigatione, VV. LL. || Appetitus, Desiderium. Aristot. Eth. 3, 5 [7] : Ἡ δὲ τοῦ τέλους ἔφεσις οὐκ αὐθαίρετος. [Rhet. 2, 4, λύπης ἔφ. Definitt. Plat. p. 413, C : Βούλησις ἔφεσις μετὰ λόγου ὀρθοῦ· Leg. 9, p. 864, B : Ἐλπίδων καὶ δόξης τῆς ἀληθοῦς περὶ τὸ ἄριστον ἔφεσις.] Greg. Naz. : Ἡ τῆς τροφῆς ἔφ., Alimenti appetitus. [Basil. vol. 2, p. 126, A : Αἰὲ πρὸς τὴν τοῦ πλείονος ἔφεσιν προκαλούμενος. Hesyst. Theod. Stud. p. 195, B : Περὶ τὰ πρόσυλα τὴν ἑαυτῆς ἔφεσιν ἐκδεδωκυίας. Plotin. Enn. 1, 4, 6 : Αὐτὴ δὲ ἡ ἔφεσις πρὸς τὸ κρεῖττον αὐτῆς. Constantin. Basil. Mac. c. 53, p. 133 : Πόθον ἴσχε καὶ μεγάλην ἔφεσιν ὥστε τὸν βασιλέα ἰδεῖν. L. Dind.]

[Ἔφεσος, ἡ, Ephesus, urbs Ionica Lydiæ ap. Herodot. 1, 142, ceterosque historicos et geographos. Steph. Byz. : Ἔστι καὶ Ἔφεσος νῆσος ἐν τῷ Νείλῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ἐφέσιος. (Unde ἡ Ἐφεσία, Regio circa Ephesum, ap. Xenoph. H. Gr. 3, 2, 14 : Προειληλυθότων τῶν πολεμίων εἰς τὴν Ἐφεσίαν. Parthen. Erot. 5, 4.] Ἐφέσια, τὰ, sub. ἱερὰ, Sacra Dianæ Ephesiæ [cujus sæpius mentionem facit Xenophon Eph., ab Epheso Lydia Amazone, quæ prima deam coluerit, nominatam perhibet Etym. M. v. Ἔφεσος, ubi etiam de nomine urbis ab Epheso quodam sive verbo ἐφεῖναι ducto fabulæ quædam leguntur. Conf. de utraque Pausan. 7, 2, 7, ubi item Ephesus filius Caystri memoratur] : ap. Thuc. 3, p. 117 [c. 104, et Hesychium, Polluc. 1, 37]. At Ἐφέσια γράμματα, Ephesiæ literæ, pro Magicæ literæ : quoniam Ephesi plurimi magicarum artium professores fuerunt : ut et ex Luca patet, qui Act. 19, [19] tradit multos ex iis qui curiosas artes exercuerant, comportatos libros exussisse in omnium conspectu. V. et Hesych., [Photium, Etym. M.,] Suidam, Eust. [Od. p. 1864, 14] et Erasm. in Chiliad. [Wyttenbach. ad Plut. Mor. p. 85, B; Lobeck. Aglaoph. p. 1163 sq.] Ἐφέσιον, Hesych. exp. ἐγκλητεύσιμον. [Ἐφέσιμον, ἐκκλητεύσιμον Kuster.] Alioqui gentile nomen est ab urbe Epheso. [Cujus in numis ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 512 seqq. et alibi ubique sunt exx.) Εὕρηται καὶ Ἐφέσια διὰ διφθόγγου· οὕτω γὰρ ἐν Ἀλεξάνδρᾳ Σοφοκλῆς. (Inscr. Chia ap. Bœckh. vol. 2, p. 207,

n. 2228 : Ἀρτέμιδι Ἐφεσείῃ.) Λέγεται καὶ Ἐφεσίτης. A Possessivum Ἐφεσιακὸς, ἡ, ὸν, est ap. Athen. 13, p. 573, A, ubi Εὐάλκης ἐν τοῖς Ἐφεσιακοῖς citatur, Xenophontem Ephes. in inscr. Ephesiacorum. || Forma Ἐφεσῖνος, η, ον, est in libris nonnullis Apocalypsis 2, 1 : Τῆς ἐν Ἐφέσῳ ἐκκλησίας, qui τῆς Ἐφεσίνης. || Adv. Ἐφεσίοθεν in Ms. ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 248 : Ἀρχιερεὺς Ἐφεσίοθεν θεηγόρος ἐκ θεοῦ εἶπεν πρῶτος Ἰωάννης, forma et per se et ad metrum inepta. L. Dindorf.]

Ἐφεσπερεία, ἡ τῆς ἑσπέρας, ap. Suidam. [V. sequens voc.]

Ἐφεσπερεῦσαι et Ἐφεσπερεύσασθαι, Polluci 1, [71] τὸ ἑσπέρας προσαγρυπνῆσαι. [Hesych. Ἐφεσπερεύεσθαι, ἑσπέρας ἐγρηγορέναι. Etym. M. vero p. 403, 52 : Ἐφεσπερεύω, ἑσπέρας ἐγρηγορῶ. Omissum igitur ap. Suidam in Ἐφεσπερεία aut intelligendum est substantivum quodpiam, velut ἐγρήγορσις. L. Dind.]

Ἐφέσπερος, ὁ, Vespertinus. [Occiduus. Soph. OEd. C. 1059 : Τὸν ἐφέσπερον χῶρον.]

[Ἐφέσπομαι. V. Ἐφέπομαι.]

Ἐφέσαι, Statuere, Locare. Hom. Od. N, [274] : Τούς μ' ἐκέλευσε Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι, Pyli sistere : καθίσαι, ἱδρύσαι, Eust. Et voce med. O, [277] : Ἀλλά με νηὸς ἔφεσσαι, Navi impone, ἐπὶ νηὸς κάθισον, ἐπιβίβασον. [Il. I, 455 : Μήποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱόν· Od. Π, 443 : Καὶ ἐμὲ πολλάκι γούνασιν οἷσιν ἐφεσσάμενος. Præsens hujus formæ nullum est : sed a grammaticis ponitur ἔω, ut ab Eust. in Καθεῖσα citato, quibuscum consentit Buttmannus Gramm. vol. 1, p. 545.] Pertinet huc et Καδ δ' εἷσ' ἐν θαλάμῳ, Il. Γ, [382] pro καθεῖσε, Deposuit, Collocavit. [Hæc rejicienda erant in Καθεῖσα vol. 4, p. 772.]

[Ἐφεστιάω.] Ἐφεστιασμένος, Hesychio εὐωχηθεὶς, εὐφρανθείς : ab ἐφεστιάω [ut δεδρασμένος a δράω], Convivio excipio et exhilaro. [Albertus : « Ἐφεστιασάμενος Photius et Suidas. Conf. Ἐπεστιασώμεθα (quod εὐωχώμεθα interpr. Hesychius). Cyrillus Ἐφεστιαμένος, monente Is. Vossio. At in Cyrillo meo et Lex. altero Ms. etiam per σ Ἐφεστιασμ. » Ἐφεστιασάμενος etiam Zonaras p. 933, ac perfecto deest augmentum, ut C aoristo ap. Hesychium in gl. : Ἐπέρρισεν, ἐφεστιάσατο. Conf. Ἀντεφεστιάω.]

Ἐφέστιος, ὁ, ἡ, Qui est apud focum, s. larem. [Hom. Od. Γ, 234 : Ἀπολέσθαι ἐφέστιος, ὡς Ἀγαμέμνων ὤλετο· Η, 248 : Ἀλλ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων οἶον· Ψ, 55 : Ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐφέστιος. Æsch. Ag. 1310 : Καὶ πῶς τόδ' ὄζει θυμάτων ἐφεστίων ; Eum. 169 : Ἐφεστίῳ δὲ μάντις ὢν μιάσματι μυχὸν ἔχρανας. Soph. OEd. T. 32 : Οὐδ' οἵδε παῖδες ἑζόμεσθ' ἐφέστιοι· Trach. 607 : Μήτ' ἐφέστιον σέλας· El. 419 : Ἐφέστιον πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον. Eur. Hel. 872 : Ἐφέστιον φλόγ' ἐς δόμους κομίζετε.] Et ἑζόμεθα ἐφέστιοι pro ἐπὶ τὴν ἑστίαν, Thuc. l. citato [in Ἑστία]. Interdum, Qui habet larem i. e. domum; atque adeo ap. Hom. Qui larem habet, ubi degit; unde exp. etiam Oppidanus, Civis, Incola. Hom. Il. B, [125] : Τρῶας μὲν λέξασθαι ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασι. [Αὐτόχθων ἢ πολίτης ἢ ἔνοικος Hesychio. Quæ ad l. Homeri referri licet. Alias similes interpretationes ponit idem in Ἐφέστιοι, de quibus conf. annot. interpretum.] Item, Qui in eadem est domo, Domesticus. D [Sophocl. Trach. 205 : Ἀνολολυξάτω δόμος ἐφεστίοις ἀλαλαγαῖς· 262 : Ἐλθόντ' ἐς δόμους ἐφέστιον, ξένον παλαιὸν ὄντα· fr. ap. Plutarch. Mor. p. 959, F : Περιστερὰν ἐφέστιον. Eur. Rhes. 201 : Ἐλθὼν εἰς δόμους ἐφέστιος· Ion. 654 : Ὡς δὴ ξένον ἄγων σ' ἐφέστιον δείπνοισι τέρψω· Med. 713 : Δέξαι δὲ χώρα καὶ δόμοις ἐφέστιον· El. 216 : Ξένοι τινὲς παρ' οἶκον οἵδ' ἐφεστίους εὐνὰς ἔχοντες. Plato Leg. 11, p. 931, A : Τοιοῦτον ἐφέστιον ἵδρυμα ἐν οἰκίᾳ ἔχων.] Eust. Synes. : Ὅταν τις αὐτῶν ἐφέστιος ἡμῖν γένηται. Gregor. : Ἐφέστιον ποιεῖται τὸν δαιτυμόνα. [Cum genitivo Æsch. Sept. 853 : Πόνοι πόνων δόμων ἐφέστιοι.] Sed et Ἐφέστιος Jupiter, ap. Soph. [Aj. 492] : Καί σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεστίου Διὸς, a quibusdam redditur, Domesticus, quod Gr. schol. exp. σύνοικος. Sed addit etiam, Qui colitur apud larem, et contubernium nostrum observat. [V. infra in forma Ἐπίστιος. Ἐφέστιοι θεοὶ, Penates, Gl. Hierocl. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 14 : Θεοῖς γαμηλίοις, ... ἐφεστίοις.] || At ἐφέστιος πηγῇσι ex Apoll. [Rh. 1, 117] pro Accola fontium. [3, 116 : Γανυμήδεα, τόν ῥά ποτε Ζεὺς οὐρανῷ ἐγκατένασσεν ἐφέστιον ἀθανάτοισι. Oppian. Hal. 2, 141 : Ἔστι δέ τις πηλοῖσιν ἐφέστιος ὠμοφάγος βοῦς. Cum genit. Æsch. Eum. 577 : Ἱκέτης ὅδ' ἀνὴρ καὶ δόμων ἐφέστιος ἐμῶν· 669 : Καὶ τόνδ' ἔπεμψα σῶν δόμων ἐφέστιον· Suppl. 365 : Οὗτοι κάθησθε δωμάτων ἐφέστιοι ἐμῶν· 503 : Ναύτην ἄγοντες τόνδ' ἐφέστιον θεῶν. || De domo ipsa Æsch. Ag. 851 et Sept. 73 : Δόμους ἐφεστίους. || Ἐφέστιον, Domicilium, Lararium; Ἐφεστίοις, Domiciliis; Ἐφέστια, Sedes, Neptunalia, Gl. Dionys. A. R. 1, 24 : Πολλὰ ἐφέστια ὅλα ἐξηλείφθη· 67 : Αὐτοῖς μεταναστάντες ἐφεστίοις· 3, 99 : Τοῖς πατρῴοις ἐφεστίοις· 6, 79 : Πατρῷον ἐφέστιον· 9, 19 : Μοῖρα τοῦ Φαβίων γένους ἐν τοῖς ἐφεστίοις ὑπελείπετο· 60 : Ὅσοι εἶχον ἐφέστια καὶ κλήρους. Et 11, 10. De formis Ionicis HSt.:] Ἐπέστιος, Ionice pro ἐφέστιος, Domesticus, Familiaris. [V. infra in Ἐπίστιος.] Ἐπίστιον, τὸ, Domicilium, Locus in quo alicujus familia habitat. Ionice pro ἐφέστιον. Ab Hesych. exponitur οἴκημα, κατάλυμα. Ab aliis peculiarius etiam στρατιωτικὸν κατάλυμα, et σκηνή. Unde redditur et B Tentorium. Exp. præterea νεώριον. Hom. Od. Z, [264] : Λεπτὴ δ' εἰσιθμή· νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι Εἰρύαται· πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστῳ. Ubi a brevium scholl. auctore ἐπίστιον dicitur esse ἐποίκιον, et σκηνὴ, et νεώριον, vel σκάφος, παρὰ τὸ ἱστίον. Et addit, sensum esse, Ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν νεῶν νενεωλκημένων στενή ἐστιν ἡ εἴσοδος. At Eust. ait ἐπίστιον hic esse τὸ ὡς ἄν τις εἴποι ἐποίκιον, alioqui et νεώριον significare tradit. Graviter autem errat ille brevium scholl. auctor in eo, quod ἐπίστιον ab ἱστίον deducit, quum ab ἱστίη Ion. pro ἑστία, derivari, vel potius inde fieri constet. [Ex verbis Eust. intelligitur etiam ap. Hesych. in gl. Ἐπιστίδιον, ἐποίκιον, scribendum esse ἐπίστιον. Herodot. 5, 72 : Ἀγηλατέει ἑπτακόσια ἐπίστια Ἀθηναίων. || Adjectiv. ap. Herodot. 1, 35 : Ὤνθρωπε τίς τε ἐὼν καὶ κόθεν τῆς Φρυγίης ἥκων ἐπίστιος ἐμοὶ ἐγένεο; ubi nonnulli ἐπέστιος, ut 44 : Ὁ Κροῖσος ἐκάλεε Ἐπίστιόν τε καὶ Ἑταιρήιον, τὸν αὐτὸν τοῦτον ὀνομάζων θεὸν (Jovem), τὸν μὲν ἐπίστιον καλέων, διότι δὴ οἰκίοισι ὑποδεξάμενος τὸν ξεῖνον φονέα τοῦ παιδὸς ἐλάνθανε βόσκων. || Athen. 10, p. 446, F : Καὶ σὺ οὖν, C ἑταῖρε, κατὰ τὸν Ἄλεξιν, ὃς ἐν Διδύμοις φησὶ, Τούτῳ πρόπιθ', ἵνα καὐτὸς ἄλλῳ, καὶ γένηται ἡ παρ' Ἀνακρέοντι καλουμένη ἐπίστιος. Φησὶ γὰρ ὁ μελοποιὸς, Μηδ' ὥστε κῦμα πόντιον λάλαζε τῇ πολυκρότῃ σὺν Γαστροδώρῃ καταχύδην πίνουσα τὴν ἐπίστιον. Τοῦτο δ' ἡμεῖς ἀνίσωνά φαμεν. De quibus conjecturæ interpretum v. apud ipsos.]

[Ἐφέστρα, τὸ ἑσπερινὸν δίκτυον, Hesych. Codex Ἐφέστα adversus seriem literarum. Nihil ad expediendam glossam faciunt quæ Is. Vossius ascripsit. Τὸ ἑσπερινὸν ad ἐφέσπερον potius pertinere videtur.]

Ἐφεστρίδιον, τὸ, Umbella, VV. LL. [Amiculum. Lucian. De merc. cond. c. 37. Schol. : Ἐφεστρίδιον (ἐφεστρίδα cod. ap. Bachm. Anecd. vol. 2, p. 339, 17), μανδύαν τινά· ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον νοεῖν.]

Ἐφεστρὶς, ίδος, ἡ, Sagum, Alciat. Amiculum, Chlamys, Bud., annotans ex Plut. [Lucullo c. 28] thoraci superindui : sicut in VV. quoque LL. dicitur esse Vestis, quæ armatis superinduitur ad tegenda arma. Suid. dicit esse Vestimentum Romanum, quod et μανδύας et βίῤῥον vocetur. [Supparium, Gl. Lucian. D. mort. D 10, 4, ubi schol., ut Etym. M. p. 402, 50, interpr. τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἣν μανδύαν καὶ χλαμύδα καὶ πόρπην καλοῦσι. Photius : Φαινόλης, χιτὼν, οἱ δὲ παλαιοὶ ἐφεστρίδα.] Herodian. 7, [11, 3] de militibus : Ὅπλων μὲν γυμνοὶ, ἐν λιταῖς δὲ ἐσθῆσι καὶ ἐφεστρίσι. Et paulo post, Ἔχοντας δὲ τὰς χεῖρας ὑποκαθειμένας ταῖς ἐφεστρίσι, Sagis, Polit. A Suida, præter χλανὶς [quomodo interpretatur etiam Hesychius, idemque ἐπίβλημα, ἐπιβουλαὶ Photius,] exp. quoque ὕφασμα ἐξ αἰγείων τριχῶν, Cilicium. Hos autem affert Il. : Οἱ τοξόται ταῖς ἐφεστρίσι καλυπτόμενοι βάλλουσι τοὺς ἐπὶ τῶν τειχῶν· sicut Vegetius quoque Cilicia ad excipiendum impetum sagittarum adhiberi scribit. Item, Ἀρτῶντες κύκλῳ ἐφεστρίδας καὶ νάκη, ὡς ἂν τὰ τοιαῦτα προβλήματα μὴ εὔφλεκτα εἴη. Ponitur vero et generalius pro Quovis vestimento : unde Herodian. 4, [2, 5] senatoribus etiam tribuit in apotheosi Severi : Ἐν τῷ μὲν λαιῷ μέρει πᾶσα ἡ σύγκλητος μελαίναις ἐφεστρίσι χρώμενοι, Atris vestibus, Polit. Sic exp. etiam ap. Xen. Conv. [4, 38] : Πάνυ μὲν ἀλεεινοὶ χιτῶνες οἱ τοῖχοί μοι δοκοῦσιν εἶναι, πάνυ δὲ πα-

χιται ἐφεστρίδες αἱ ὀροφοι, ubi tamen specialius quam pro quavis veste poni videtur. [Philostr. Imag. p. 770: Αἱ ἐφεστρίδες αἱ ποικίλαι (Amorum) κεῖνται ἐν τῇ πόᾳ. Agathias Anth. Pal. 9, 153, 3: Πῇ Παφίης ἀλάβαστρα καὶ ἡ πάγχρυσος ἐφεστρίς; Themist. Or. 21, p. 253, A: Οἷαι τῶν προσαιτούντων αἱ ἐφεστρίδες συμπεπερόνηνται ἐκ ῥακίων. Pollux 6, 10; 7, 61; 10, 42.] Ab Athen. adjective usurpatur, 5, p. 78: Πορφυρῶν μὲν μεσόλευκον χιτῶνα ἐνδεδυκὼς, χλαμύδα δὲ ἐφεστρίδα περιβεβλημένος πολυτελῆ. [|| Sella, Ephippium, Clitella. Grammat. in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 361, 6: Ἐφίππειον καὶ ἐφεστρὶς καὶ ἀστράβη ταὐτὸν, ἡ κοινῶς σέλλα. Καὶ εἶδος ἱματίου ἡ ἐφεστρὶς. Eust. Opusc. p. 84, 11: Καταπεσόντα οὐ μέμφεται, ἀλλὰ τὴν ἐφεστρίδα αἰτιᾶται τοῦ πτώματος. Alia exx. v. ap. Hasium ad Leonem p. 202, A. || Apud Zonaram p. 929 quod ponitur Ἐφέστριδες, αἱ ἄγαμοι παρθένοι, ad Ἑστιάδες pertinere videtur. L. Dind.]

[Ἐφέτειος. V. Ἐπέτειος.]

[Ἐφετός, ά, όν, Permittendus. Joseph. p. 167, 39. Wakef. Cicero Ad Att. 9, 4, 2: Εἰ ἐφετὸν αὐτῷ ἑαυτοῦ ποτε καὶ τῶν οἰκείων ποιεῖσθαι πρόνοιαν. L. Dind.]

[Ἐφέτης, ὁ, Dux. Æsch. Pers. 79: Ὀχυροῖσι πειρηθὼς στυφλοις ἐφέταις. Quem l. respexit Hesych. Τοξόταις καὶ ἡγεμόσι interpr. schol. || Judex caussarum capitalium. Synes. p. 54, C: Εἶδον ἐγὼ δικαστὴν ἐφέτην μετροῦντα τὸν χρόνον τοῖς ἀγορεύουσι. Eust. Opusc. p. 132, 28: Κατὰ τῆς κρίσεως, ἧς οὐδεὶς ἐφέτης ὑπερκάθηται.] Ἐφέται, οἱ, Judices apud Athenienses, quibus causæ cognitio ab utraque parte permittebatur, Eust. [Od. p. 1419, 58] ex Clitodemo de Agamemnone et Demophonte contendentibus de palladio: Κρίσιν αὐτοὺς ὑποσχεῖν ἐπὶ πεντήκοντα Ἀθηναίων καὶ τοσούτων Ἀργείων· οὓς ἐφέτας κληθῆναι, διὰ τὸ παρ' ἀμφοτέρων ἐφεθῆναι αὐτοῖς περὶ κρίσεως. Etym. tradit magistratum fuisse apud Athenienses, qui de capitalibus causis judicaret: ætate ultra quinquagesimum annum progressos, et de quorum vita optima esset hominum existimatio. [Conf. Harpocr. s. Photius vel Suidas cum annot. intt. Bekk. Anecd. p. 188, 30; 257, 23. Helladius Photii Bibl. p. 535, 34.] Plut. Sol. [c. 19]: Μηδαμοῦ τὸν Δράκοντα λέγειν, μηδ' ὀνομάζειν Ἀρειοπαγίτας, ἀλλὰ τοὺς ἐφέτας ἀεὶ διαλέγεσθαι περὶ τῶν φονικῶν. [Demosth. p. 632, 3; Andocid. p. 10, 43; Pollux 8, 124, 125. V. Hermann. Antiquit. Græc. § 103, 11 seq.]

[Ἐφετήσιος. V. Ἔτος p. 2165, A, B.]

Ἐφετικός, ή, όν, Desiderativus. [Ἐπιθυμητικὸς interpr. Suidas.] Ἐφ. ῥήματα, grammaticis Verba quæ concupiscendi actionem significant, ut ἐπιθυμῶ, λιλαίομαι, Eust. [Choerobosc. in Bekk. An. p. 1277.] Desiderativa, ut τομάω, βασιλειάω, ὀρασίω, et similia. [Clem. Alex. p. 661. Wakef. Adv. Ἐφετικῶς ap. Genes. De reb. Cpol. p. 6, C, Pachym. Paraphr. in Dionys. Areop. p. 353, D. L. Dind.]

Ἐφετίνδα, Hesychio teste Ludi genus est, nimirum ὅταν σφαῖραν ἄλλη προτείναντες, ἀλλαχῇ βάλλωσι [ὅταν ἄλλῳ προδείξαντες τὴν σφαῖραν ἄλλῳ δῶσιν, Phot., ubi legendum ἐφῶσιν, ut etymologia postulat et confirmat eadem verba ponens Eustath. Od. p. 1554, 35, quanquam paullo post apud eundem est ἀφῶσιν. V. quæ dicemus in Φαινίνδα. Idem vitium in libris Pollucis plerisque 9, 117] · qui etiam addit, factum esse hoc vocab. παρὰ τὸ φεναξίζειν, quum sit potius παρὰ τὸ ἐφεῖναι. [De utraque etymologia v. annot. intt. Aliam explicationem affert Etym. M. p. 402, 39: Ἐφετίνδα, ὄνομα παιδιᾶς φεναξικῶς (-κῆς Sylburg.). Ὡς γὰρ Ἀριστοφάνης φησὶ τὸ ὀστρακίνδα παρὰ τὸ ὄστρακον ἀναπλάσας, αἰνιττόμενος τὸν ἐξοστρακισμὸν, οὕτω Κρατῖνος ἀνέπλασε τὸ ἐφετίνδα, παρὰ τὰς ἐν τοῖς δικαστηρίοις γενομένας ἐφέσεις. Παρὰ οὖν τὴν ἔφεσιν ἐφετίνδα παιδιὰν κατὰ τροπὴν τοῦ σ εἰς τ. Καὶ γὰρ ἐφέτης λέγεται ὁ πίμπων τὴν ἔφεσιν. Sed recte Hemst. ad Poll. 9, 111: «Nimirum sub ludi nomine alteras illas res involvere voluit uterque.» Idem in l. Etym. pro Κρατῖνος restituit Κράτης (in fabula Παιδιαῖς). Ἐφεντίνδα vel ἀφεντίνδα vitiose libri Pollucis 9, 110, 117, ubi dicit: Ἡ δὲ ἐφεντίνδα, ὡς ἐστιν εἰκάζειν, ὄστρακον ἐφέντα εἰς κύκλον ἐχρῆν συμμετρήσασθαι ὡς ἐντὸς τοῦ κύκλου στῇ, infelici, ut videtur, conjectura. Conf. autem quæ dixi in Βασιλίνδα. L. Dind.]

Ἐφετὶς, Hesychio est παιδίσκη, διάκονος, Ancilla. Pro ἑπάτις, quod v.]

[Ἐφετμέω, Jubeo. Orac. Pythiæ ap. Jo. Malal. p. 77, 20: Ἐγὼ δὲ ἐφετμέω τρεῖν ἕνα μᾶνον ὑψιμέδοντα θεόν. Sic enim ex Cedreno vol. 1, p. 119, C, correxi scripturam codicis ἐπαθνεύω τρίς. L. Dind.]

Ἐφετμὴ, ἡ, Mandatum, Jussum, κέλευσις. Hom. Il. [Ξ, 249: Ἧδη γάρ μα κατ' ἄλλα τιὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμή· Σ, 216: Μητρὸς ἐφετμήν· Φ, 299;] E, [508]: Ἐκραίαινεν ἐφετμὰς Φοίβου Ἀπόλλωνος, qui sc. eum ἀνώγει Τρωσὶν θυμὸν ἐγείρει. A, [495]: Θέτις δ' οὐ λήθετ' ἐφετμῶν Παιδὸς ἑοῦ. [Pind. Ol. 3, 11: Κραίνων ἐφετμὰς Ἡρακλέος προτέρας· Pyth. 2, 21: Θεῶν ἐφετμαῖς· 4, 233: Παμφαρμάκου ξείνας ἐφετμαῖς· Isthm. 5, 16: Ἀνδρὸς φίλου μείρας ἐφετμαῖς. Æsch. Eum. 241: Σώζων ἐφετμὰς Λοξίου χρηστηρίους· Cho. 300: Θεοῦ τ' ἐφετμαί· 685: Ἐφετμὰς τάσδε πάρθμιαιον πάλιν· Suppl. 206: Τάσδε μεμνῆσθαι σίθεν κεδνὰς ἐφετμάς. Eur. Iph. A. 634: Ἐφετμαῖς οὐκ ἀπιστοῦσαι σίθεν. Frequens utroque numero est etiam apud Apoll. Rhod.] Φετμὴ pro eodem: φετμαῖς, ἐντολαῖς, παραγγελίαις, Hesych. [Vitiose.]

Ἐφετὸς, ή, όν, ap. Suid. ponitur sine expositione, Εἶδον ἐγὼ δικαστὴν ἐφετὸν μετροῦντα τοῖς ἀγορεύουσι τὸν χρόνον. Hesych. [cujus interpretes fugit vera ratio et prosodia, recte ab HSt. constituta] ἐφετὴν exp. καταληπτήν. [«Ἐφετὸς, Expetendus, Desiderandus. Aristot. Nat. auscult. 1, p. 461, C: Ὄντος γάρ τινος θείου καὶ ἀγαθοῦ καὶ ἐφετοῦ. Unde usurpavit Justinus M. Evers. dogm. Aristot. 1, p. 121, A; 122, A, B, et deinceps singulis fere paginis. Id. Dial. cum Tryph. 1, p. 261, D: Καὶ πᾶσιν ἐφετὸν ὁμοίως λαμβάνειν, Desiderandum esse ab omnibus. Epist. Thomæ patr. ad hæret. in Armenia p. 428, C: Τὸ ὄντως ἐφετὸν ἐπισπᾶται κάλλος. Basil. In divit. avar. 1, p. 414, A: Οὐδὲ οὗτος ἐφετὸς ὁ λόγος. Corruptus locus, ut arbitror.» Hasius ad Leon. p. 219, C. Theodor. Stud. p. 341, C: Ἡ συνουσία σου ἐφετὴ, Optabilis. 481, C: Ἡ γῆ οὐκ ἐφετή. L. D. Plut. Mor. p. 374, D: Τοῦ πρώτου ἐραστοῦ καὶ ἐφετοῦ καὶ τελείου· 944, D: Τὸ ἐφετὸν καὶ καλόν· 1091, D: Τὸ ἐφετὸν καὶ τὸ αἱρετόν. Simplic. ad Epict. p. 79, 125. Schol. Theocr. 10, 11.] Ex Polyb. [2, 8, 11] VV. LL. afferunt itidem ἐφετῶς καὶ ταχέως, sed non interpr. [Voc. ab illo l. alienum a correctore esse illatum ostendit plurimorum librorum scriptura ἐφε ... ταχέως. Habet vero Theodor. Stud. p. 23, E: Δείσας μὴ τὴν ἐκκλησίαν βλάψῃ μειζόνως ἀποτυχὼν οὗ νῦν ἐφετῶς ἔχει· 43, B: Ἐπεὶ μηδὲν εὗροι ὧν ἐφετὸς εἶχε. Et quem Hasius ad Leonem indicat Moschus Prat. spir. p. 1092, A: Ἐφετῶς μὴ παράσχῃς τὴν κατὰ καιρὸν συνήθειαν τοῖς πτωχοῖς. L. D.]

[Ἐφετος, pro ἐφ' ἑτος, In annum. Gl.: Ἐφ' ἕτος, Hoc anno; Ἔφετος, Hornum. V. Ἔπετος p. 1495, B, et Ἔτος p. 2165, A, B.]

[Ἐφετῶς. V. Ἐφετός.]

[Ἐφευδάζω.] Ἐφευδάζων affertur pro Ovans, sed sine exemplo. [Ex Plut. Marcell. c. 22, quem l. v. in Εὔας. Εὐάζοντες conjecit Coraes, inter exx. tenuis in aspiratam mutatæ retulit Reisk. ad Constantin. Cær. p. 439 ed. Bonn., ut sit pro ἐκευάζοντες.]

[Ἐφεύρεμα, τὸ, Inventum. Schol. Flor. Eur. Hec. 622. L. D. Theoph. Sim. Quæst. phys. p. 22 ed. Boiss.: Αἰγύπτιον τὸ ἐφ.]

[Ἐφεύρεσις, εως, ἡ, Inventio. Ignatii Epist. 2, p. 34. Stauv. Schol. Dionys. in Bekk. Anecd. p. 773, 28: Ταῦτα ... ἀνθρώπων ἐστὶν ἐφεύρεσις. Tzetz. Exeg. in Il. Φ, 57, 29: Εἰς ἐφεύρεσιν τῶν ὕπνῳ ἐφεύρισκον.]

Ἐφευρετὴς, ὁ, Inventor, Excogitator. [Ingeniosus, Gl. Rom. 1, 30: Ἐφ. κακῶν, quod Suidas explicat τοὺς ἐπὶ τοῖς παλαιοῖς κακοῖς ἕτερα καινοτομοῦντας κακά. Sic et alii apud Suicerum. Anacreont. 41, 3: Τὸν ἐφευρετὴν χορείας. Schol. Aristoph. Ran. 1499: Μηχανικὸς καὶ ἐφευρετής. De accentu acuto v. Ps.-Herodian. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 234, 31, Etym. M. p. 435, 29.]

[Ἐφευρετικὸς, ή, όν, Promtus ad inveniendum. Schol. Ambros. Hom. Od. A, 349, Hesiodi Op. p. 24 ed. Gaisford.]

[Ἐφεύρημα, τὸ, Inventum. Schol. Dionys. in Bekk. An. p. 650, 6: Ἐκ καταλήψεων δὲ εἰσενὲ ἐξ ἐφευρημάτων. Sch. Guelf. Eur. Hec. 621: Βουλεύματα) ἐφευρήματα. Act. SS. Maji vol. 5, p. 185, B: Εἰς βοτανῶν ἐφευρήματα. L. D. Tzetz. Exeg. in Il. p. 11, 11: Ἐφευρήματα ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τὰς προσηγορίας ἐσχήκασιν.]

[Ἐφεύρεσις, εως, ἡ, Inventio. Schol. L. B. Aristoph.

Pl. 1160 : Ὑποτιθεὶς ἑκάστῳ ἑφευρήσεις καὶ πανουργίας.] A stratus in civitatibus Græciæ. Arrian. Epict. 3, 1, 34; 7, 19.]

Ἐφεύρισκω, Adinvenio, simpl. Invenio, Deprehendo. Hom. Od. T, [157] : Οὔτε τιν' ἄλλην Μῆτιν ἐφευρίσκω· Κ, [452] : Δαινυμένους δ' αὖ [al. ἄρα] πάντας ἐφεύρομεν ἐν μεγάροισι· Il. B, [198] : Ὃν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι, βοόωντά τ' ἐφεύροι, Clamantemque inveniret, deprehenderet. [Apoll. Rh. 3, 113 : Εἴ μιν ἐφεύροι. Inveniendi signif. Pind. Pyth. 12, 7 : Τέχνᾳ, τὰν Παλλὰς ἐφεῦρε. Soph. fr. Naupl. 5, 1 : Οὗτος δ' ἐφεῦρε τεῖχος Ἀργείων στρατῷ· 9 : Ἐφεῦρε δ' ἄστρων μίτρα. Eur. Alc. 699 : Σοφὸς δ' ἐφεῦρες ὥστε μὴ θανεῖν ποτε. Deprehendendi Soph. El. 1093 : Ἐπεί σ' ἐφεύρηκα μοῖρα μὲν οὐκ ἐν ἀσθλῇ βιβῶσαν. Plato Phædr. p. 266, A : Τοῦτο τίμιον οὐκ ἐπανῆκε πρὶν ἐν αὐτοῖς ἑφευρὼν ὀνομαζόμενον σκαιόν τινα ἔρωτα ἀλοιδόρησε, et ibid. : Θεῖόν τιν' ἔρωτα ἐφευρών· Polit. p. 307, C : Οὔτ' ἀλλήλαις μιγνυμένας ἐφευρίσκομεν. Leonidas Anth. Pal. 9, 563, 1 : Τὸν φιλοπωριστὴν Δημάρετον ἦν που ἐφεύρῃς. Nonn. Dion. 16, 374 : Εἴ που ἐφεύροι ἴχνιον. || Insuper invenio ap. Xen. Vect. 4, 40 : Ὑμεῖς δ' ὅσα μὲν πρὸ τῆς εἰρήνης χρήματα εὕρισκε τὰ τέλη, ἀπὸ τοσούτων καὶ τὸ ἐπιὸν ἔτος διοικεῖτε τὴν πόλιν· B ὅσα δ' ἂν ἐφευρίσκῃ διὰ τὸ εἰρήνην τε εἶναι καὶ διὰ τὸ θεραπεύεσθαι μετοίκους κτλ. || Medio Pind. Pyth. 4, 262 : Ὑμμι Λατοΐδας ἔπορεν... ἅστυ διανέμειν θεῖον Κυράνας, ὀρθόβουλον μῆτιν ἐφευρομένοις. || Passivo Soph. OEd. T. 1421 : Τὰ πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφεύρηται κακός· Ant. 281 : Μὴ φρενηρὴς ἄνους τε καὶ γέρων ἅμα. Eur. Suppl. 319 : Δειλὸς ὢν ἐφευρίθης· et similiter alibi. Herodot. 9, 109 : Φοβεόμενος Ἀμηστριν, μὴ καὶ πρὶν κατικάζουσα τὰ γινόμενα οὕτω ἐπευρεθῇ πρήσσων. Schol. Dionys. in Bekk. Anecd. p. 773, 32 : Ἐφευρέθη οὖν ἑκάστη ἐκφωνήσει τοιάδε τις εἰκὼν ἤτοι χαρακτὴρ, καὶ μετὰ τοὺς χαρακτῆρας ἐφευρέθη καὶ ἐπετέθη αὐτοῖς τὰ ὀνόματα.]

[Ἐφευραλὴψ, ὁ, inter nomina in ψ cum ναυκάλεψ memorat Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 97, 30. Ἀλευράλεψ conjicit Lobeck. Paralip. p. 292. L. Dindorf.]

[Ἐφεύω. Nicandri versum ex Athen. (2, p. 61, A) citat Eust. Il. p. 1017, 20 : Καί τε μύκητας ἀμανίτας τότ' ἐφεύσαις ἠ ἀφεύσαις, ἀντὶ τοῦ φώξαις, φλογίσαις, ὀπτήσαις. Inde lect. ἀφεύσαις adoptavi, quæ analogiæ C convenientior mihi visa erat; sic enim et ἀφέψειν dicitur, Decoquere, et ἀφαίειν i. q. ἀφύειν denotans, et alia similia. Schneider.]

Ἐφεψιάομαι, Scommatis incesso, Illudo : ut Hesychio quoque [et Photio] ἐφεψιώμενοι sunt ἐμπαίζοντες [ἐμπαίζοντες Photius], ἐπισκώπτοντες. Od. T, [330] : Τῷδε καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγε' ὀπίσσω Ζωῷ· ἀτὰρ τεθνεῶτί γ' ἐφεψιόωνται ἅπαντες, i. e. καθάπτονται καὶ λοιδοροῦνται. [Conf. ib. 370.]

Ἐφέψω, Recoquo, Insuper coquo. Athen. 14, [p. 656, B] : Διόπερ ἐφθὸν ἐποπτᾶν οὐ φασι δεῖν οὐδ' ἐφέψειν, Nec recoquere : quoniam recoctio ἀνάλυσιν ἔχειν δοκεῖ τοῦ βελτίονος, Aristot. [Pallad. De febr. p. 40.]

Ἐφήβαιον, τὸ, Pubes, Pecten; [Puberale, Gl.] Id totum, quod est ab hypogastrio usque ad pudenda, Rufus [p. 51 Cl.]. Dicitur etiam ἧβη, et ἐπίσιον, Gorr.: Pollux [2, 170] dicit medicorum esse proprium; idem significat quod ἧβη et ἐπίσιον, ut jam etiam ostensum est. Diosc. 1, 3, de meo : Παιδίων δὲ καταπλασθεῖσαι ἐφηβαίοις οὖρα ἄγουσι. De quo Plin. 20, 23 : D Infantibus cum apio illitum imo ventri urinas movet. Ἐφ. a Bud. exp. Ventrale, Velamentum pudendorum, et i. q. κῆπος in illo Theodori spophthegmate, quo Stilponem dicentem Phidiæ Minervam non esse θεόν, sed θεάν, interrogavit an ἀνασύρας αὐτῆς τὸν κῆπον ἐθεάσατο; Ab Hesych. certe κῆπος exp. τὸ ἐφήβαιον τῶν γυναικῶν : ut ἐφήβαιον hic sit Velamentum, quod τῇ ἧβῃ obtenditur s. prætenditur : illic autem pars corporis, quæ τῇ ἧβῃ incumbit, i. e. imus venter. [Heraclides Athenæi 14, p. 647, A : Ἐφήβαια γυναικεῖα. Hesych. v. Βλήχων. Hemst. Atticis Ἐπίσιον, ceteris Ἐφήβαιον tribuit Mœris p. 141. V. etiam Ἐφήβιον.]

[Ἐφηβαρχέω, Epheborum curam gero. Inscr. ap. Leakium, *Travels in North of Greece* vol. 1, p. 318. Boiss. Inscr. Cyzic. ap. Caylus *Recueil d'antiq. égypt.* vol. 2, tab. 60, 4 : Ἐφηβαρχοῦντος τῆς ... Κυζικηνῶν πόλεως Μάρκου Αὐρ. Ἀμερίμνου. V. Ἐφήβαρχος, Ὑπερηφηβαρχέω.]

[Ἐφήβαρχος, ὁ, ἡ, Epheborum moderator, magi-

Ἐφηβάω, Pubesco, Adolesco, vel q. d. Superpubesco. Xen. Cyrop. 6, [1, 12] : Ἀντὶ δὲ τῶν ἀποθανόντων ἕτεροι καὶ ἐφηβήσονται καὶ ἐπιγενήσονται, In locum defunctorum alii suppullulabunt, succrescent. [Æsch. Sept. 666 : Οὔτ' ἐν τροφαῖσιν οὔτ' ἐφηβήσαντά πω. Eur. fr. OEnei ap. Erotian. p. 362 : Σὺν τοῖς ἐφηβήσασι τῶν ὁλωλότων. Forma Ionica Herodot. 6, 83 : Ἐς ὃ ἐπήβησαν οἱ τῶν ἀπολομένων παῖδες.]

Ἐφηβεία, ἡ, q. d. Pubescentia, Ipse actus pubescendi, s. Pubertas, Adolescentia, i. q. ἐφηβία, Epigr. [Antipatri Anth. Pal. 7, 467, 7 : Οὐδ' ἐς ἐφηβείαν ἦλθες, τέκος. V. Ἐφηβία.]

Ἐφηβεῖον, τὸ, Ephebeum, Vitruv. 5, 11, de palæstrarum ædificatione : In duplici autem porticu collocentur hæc membra; ephebeum in medio (hoc autem est exhedra amplissima cum sedibus, quæ tertia parte longior sit quam lata), sub dextro coryceum. Exp. in VV. LL. Locus puberibus exercendis constructus. Nisi forte aliquis malit esse Locum ad spectandum, ut dicitur ἐφηβικὸς τόπος in scena. [Strabo 5, p. 246 : Γυμνάσια καὶ ἐφηβεῖα. Ita pro ἐφηβῖαν scribebat Grotius Maccab. 2, 4, 9 : Γυμνάσιον καὶ ἐφηβίαν αὐτῷ συστήσασθαι.]

[Ἐφήβειος, α, ον, Puber. Epigr. Anthol. Pal. App. 148, 5 : Ἄρτι δ' ἐφηβείαις θάλλων Διονύσιος ἀκμαῖς καὶ σελίσιν Μουσῶν ἦλυθον εἰς Ἀΐδαν. In lapide ἐφαβειαις legerunt Akerbladius et alii; ἐφηβειαι exhibuerat Gruterus, unde ἐφηβείας conjecerat Dorvillius Vann. p. 174, quanquam etiam adjectivum ἐφηβαῖος locum habere posse intelligeret, quam formam in epigr. Antipatri Anth. Pal. 7, 427, 12 : Ἐφηβαίῃ δ' ὥλεσ' ἐν ἀλικίᾳ, exhibent deteriora apographa, quum ἐφ' ἡβείῃ sit in cod. Palatino, quæ una vera forma est, male rejecta a Dorvillio. L. Dind.]

Ἐφηβεύω, Pubertatem ago, Pubesco, Puber sum. Artemid. Onirocr. 1, p. 29 [c. 54] : Ἐφηβεύειν δοῦλος ἐὰν δόξῃ, Ἐλεύθερος ἔσται· 30 : Εἰ δέ τις γεγονὼς υἱὸν C ἔχων ἴδοι τὸν ἄνειρον, οὐκ αὐτὸς, ἀλλ' ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐφηβεύσει [ἐφηβεύσει. Inscr. Cyzic. ap. Caylus *Recueil d'antiq. égypt.* vol. 2, tab. 60, 9 : Οἵδε ἐφήβευσαν· tab. 62, 15 : Εὐτάκτως ἐφηβεύσαντα. Pausan. 7, 27, 5. L. Dind.]

Ἐφήβη a Platone comico vocatur κρόκη, Pollux 7, [30, ubi nunc recte ἐφυρή.]

Ἐφηβία, ἡ, i. q. ἐφηβεία, Ephebia, Prima ætas adolescentiæ, et extrema pueritia, Donat. Ἐφ., inquit Bud., Pubertas, Adolescentia, Status est τῶν ἐφηβευόντων. Artemid. Onirocr. p. 30 [1, 54, p. 79] : Σχεδὸν γὰρ ἡ ἐφηβία κανών ἐστιν ὀρθοῦ βίου τινὸς καὶ ὑγιοῦς, Tempus erat annuum, ut ibid. significatur, et in chlamydibus erant. Hæc Bud. [Ibid. paullo ante : Διὰ τὸν τῆς ἐφηβίας χρόνον. Psellus Synops. Leg. v. 734, et Hesychius bis. Sed præstat ἐφηβεία, quod v. Conf. etiam Ἐφηβεῖον. L. Dind.]

Ἐφηβικὸς, ἡ, ὸν, Ad ephebos s. puberes pertinens Ἐφ. παιδία [παιδιὰ] ap. Polluc. [9, 104. De qua Eust. Od. p. 1601, 35 : Ἐπίσκυρος δὲ ἡ ἐχρῶντο οἱ παίζοντες κατὰ πλήθη, καλουμένη διὰ τοῦτο καὶ ἐπίκοινος, ἡ δ' αὐτὴ καὶ ἐφηβική. Schol. Ambr. Hom. Od. p. 9 ed. Buttm. Πρὸς ἐφήβους ἐφηβικοὺς λόγους (διαθεῖναι). Inscr. ap. Ross. *Kunstblatt* 1836, n. 12 s. Boeckh. C. I. vol. 2, p. 349, n. 2392, 2 : Τὴν πρωτότυπον τρίχα τὴν ἐφηβι[κ]ὴν χείρας ἔθηκε Στρατόνεικος Ἀσκληπιάδου. L. D.] Item ἐφηβικὸς, in theatro Locus ille dicebatur, qui ephebis attributus erat ad spectandum, sicut βουλευτικὸς, qui βουλευταῖς, schol. Aristoph. [Av. 795], Pollux [4, 122]. Et τὸ ἐφηβικὸν, neutr., Ipsi puberes, Ipsa pubes, ut τὸ στρατωτικὸν, Ipsi milites, et τὸ δορυφορικὸν, Ipsi satellites s. speculatores. Lucian. [Forma Dor. Theocr. 23, 56 : Εἵματα ἐφαβικά.]

[Ἐφήβιον, τὸ, Supercunnum, Puberale, Gl. Pro ἐφήβαιον, ut videtur. || Plur. Etym. M. v. Κορυθάλη p. 532, 2 : Τινὲς δὲ ὅτι ἡβησάντων τῶν νέων καὶ θυγατέρων δάφνας προετίθουν ἐφηβίοις καὶ γάμοις, de festo pubertatis.]

Ἔφηβος, ὁ, ἡ, Qui ad pubertatem pervenit, in ipsa est pubertate, et pueritiam excessit, Puber, Adolescens usque ad virilem ætatem, Bud. Quod de

virginibus etiam dici tradit Hesych. [et Photius. Basilic. l. 1, tit. 2, 12: Τῷ ὀνόματι τῆς γυναικὸς καὶ ἡ ἔφηβος παρθένος δηλοῦται. Psell. Synops. Leg. v. 270.] Incipit femina ἔφηβος esse post completum annum duodecimum; masculus post decimumquartum, ut ex Theoph. Institutt. civ. annotatur. [Conf. Psell. Synops. Leg. v. 269, 270.] A Censorino [De d. n. c. 14] ætas ea tribuitur anno decimosexto, ut videre est in Ἐξέφηβος. [Xenoph. Ephes. 1, 2: Ἦν δὲ αὐτὸς περὶ τὰ ἓξ καὶ δέκα ἔτη καὶ τῶν ἐφήβων προσήπτετο. Epigr. Anth. Pal. App. 103, 3: Ἄρτι γὰρ ἀγνὸν ἐφήβου σχῆμα λαχὼν, ἄρτι δ' ἀριθμὸν ἐτῶν ἓξ καὶ δέκα τερπνὸς ἀμείβων. Eundem fere annorum numerum ponit Xen. Cyrop. 1, 2, 8: Μέχρι μὲν δὴ ἓξ ἢ ἐπταικαίδεκα ἐτῶν ἀπὸ γενέτας οἱ παῖδες ταῦτα πράττουσιν· ἐκ τούτου δὲ εἰς τοὺς ἐφήβους ἐξέρχονται. Zonaras vero p. 927: Ἔφ., παῖς νέος ἤτοι ἐτῶν ιδ' ἢ ιη'. Schol. Luciani Catapl. c. 1: Ἔφηβοι καλοῦνται οἱ ἀπὸ ιε' ἐτῶν νέοι ἄχρι τῶν εἴκοσι. Cyrillus ap. Schleusn. Lex. V. T.: Ἔφ. ὁ ἀπὸ ιδ' ἐτῶν ἕως κα' ἔτη. Zonaræ de annis duodeviginti opinionem accommodatam esse ephebiæ Atticæ civili, quam ingrederentur ἐπὶ δίαιτες ἠβήσαντες sive biennio post naturalem, quæ in sextum decimum ætatis annum incidebat, animadvertit Bœckh. in Ind. Berol. æst. a. 1819, p. 4, 1), notatis etiam Pollucis 8, 105, aliorumque grammaticorum erroribus, qui neque ἐπὶ δίαιτες ἠβήσαι quid esset neque ἐφηβία naturalis quomodo differret a civili intellexissent. Civilem dicit Teles Stob. Fl. vol. 3, p. 297: Ἐξ ἐφήβων ἐστὶ καὶ ἤδη εἴκοσιν ἐτῶν.] Athen. 12, [p. 518, E]: Τοὺς παῖδας μέχρι τῆς τῶν ἐφήβων ἡλικίας ἁλουργίδας φορεῖν. Xen. Cyrop. 1, [5, 1]: Ἤδη εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἐφήβους· 1, [2, 8]: Εἰς τοὺς ἐφ. ἐξέρχονται. Herodian. 3, [10, 1]: Ἄγων καὶ τοὺς παῖδας εἰς ἡλικίαν ἐφήβων ἤδη τελοῦντας, Filios jam puberes. Auctor Axiochi [p. 366, E]: Ἐπειδὰν δὲ εἰς ἐφήβους ἐγγραφῇ, Quum ascriptus fuerit inter ephebos. Diog. L. p. 302: Ἐξ ἐφήβων ἐγένετο, Excessit ex ephebis. [Eadem phrasi Lucian. Jov. trag. c. 26, Plut. Mor. p. 844, C. Teles ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 297: Ἐξ ἐφήβων ἐστί. Aliæ locutiones sunt εἰς ἐφήβους τελεῖν ap. Polluc. 2, 19, ἐξ ἐφήβων δύο ἔτη 1, 58, ἄρτι ἐξ ἐφήβων 2, 9, ἔφηβος ἄρτι ib. Ἐξ ἐφήβου, Inde a pubertate, Gl. Et ap. Niceph. Gregor. Hist. Byz. 2, 3, p. 16, E: Μήτε ἐς τὸν ἔφηβον παραγγείλαντα· 7, 5, p. 149, B: Οὔπω τότε τὸν ἔφηβον παραλλάττων. Lucian. [De salt. c. 12]: Ὄρχησις ἐφήβων τε καὶ παρθένων παρ' ἕνα χορευόντων, Adolescentum virginumque serie constat per manus reste ducta alternantium, Bud. [Inscr. Cumæa ap. *Caylus Recueil* vol. 2, tab. 58, 48: Κατενιχθέντα αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἐφήβων καὶ τῶν νέων εἰς τὰν ἀγοράν. Et ib. 50. Sic ap. Plutarchum et alios sæpe ἔφηβοι ponuntur medii inter παῖδας et νέους sive νεανίσκους. Ἔφηβοι νέοι, μέσοι, πρεσβύτεροι sunt in inscript. Chia ap. Bœckh. vol. 2, p. 201, 12. || Prov. ap. Philostr. V. Apollon. 1, 8, p. 10: Ξυνήισαν ἐς τὰς Αἰγὰς ἐφ' ἱστορίᾳ Κλικές τε αὐτοὶ καὶ οἱ πέριξ, ὅ τι Κιλίκιος λόγος ποτὶ τρέχεις; ἢ ἐπὶ τὸν ἔφηβον, ἐπ' ἐκείνῳ (Apollonio) τε ἐλέγετο καὶ παροιμιώδη τιμὴν ἴσχε.] || Poculum quoddam, quod ἀρύστιχος, et secundum Eust. [Il. p. 1299, 64] ἰμβαθυχίτας alio nomine appellabatur: de quo supra. Athen. 10, et 11, [p. 469, A, B]. At schol. Aristoph. [Vesp. 851] in ἀρύστιχος, addit ita appellatum quod ἤδην antiqui vocarent τὸ τέρπεσθαι κατὰ τὰς εὐωχίας. || Jactus talorum. Antipater Anth. Pal. 7, 427, 5: Τὸ τᾶς νεότατος ἐφήλικος ἄνθος Ἔφηβου. ||Ἔφαβος forma Dor. aliquoties est etiam apud Theocritum.]

[Ἔφηβος, ὁ, Ephebus, n. viri in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 275, p. 381, 69; 300, 2, p. 403, ap. Plut. Mor. p. 733, B, Clem. in Cotel. Patr. Apost. vol. 1, p. 181. Ἔφ., ἡ, navis Attica, Bœck. *Urkund.* xvii, c, 30.

[Ἐφηβοσύνη, ἡ, Pubertas. Theodorus Anth. Pal. 6, 282, 6. ῠ]

Ἐφηβότης, ητος, ἡ, Pubertas [Gl.], Theophil. Institt. civ. [l. 1, tit. 11, 204. Glossæ verbb. juris: Πρώξιμος (πυδερτᾶτι), ἐγγὺς τῆς ἐφηβότητος.]

[Ἐφηγεμονεύω, Duco. Oppian. Cyn. 2, 220: Πρόσθε μὲν εἰς ὀλάοισιν ἐπὶ στίχας ἡγεμονεύει. Wakef. Sed hic constructio est ἡγεμονεύει ἐπὶ στίχας.]

[Ἐφηγέομαι.] Ἐφηγοῦμαι, Præsum, VV. LL., quæ hunc ex Thuc. [7, 73] l. afferunt, Ἐφηγεῖται ἦλθον τοῖς ἐν τέλει οὖσιν ὡς ὡ χρεὼν ἀποχωρῆσαι αὐτοὺς περιΐδεῖν. Sed hic, si mendo caret, nullo modo significare potest Præesse: videtur autem accipi pro Exponit, eorum sc. more, qui consilium dare volunt, quod potius est ὑφηγεῖσθαι. [Ἐσηγεῖται nunc restitutum ex libris. Alio errore illatum ἐφηγεῖσθαι ap. Diodor. 13, 45, ubi τοῦ δεξιοῦ μέρους Θρασύβουλος ἐφηγεῖτο liber unus pro ἠγεῖτο, quod esse ἀφηγεῖτο docet var. script. 4, 33. || Adduco. Pollux 8, 41: Φάσις, ἔνδειξις, ἀπαγωγὴ, ἐφηγεῖσθαι, ἀνδρολήψιον· 50: Ἐφηγεῖσθαι δέ ἐστιν ὅταν τις δι' ἀσθένειαν ἀπάγειν οὐ θαρρῶν ἐπάγῃ τὸν ἄρχοντα ἐπ' οἰκίαν οὗ τις τούτων (adversus quos esset ἀπαγωγὴ, τοὺς κατιόντας ὅποι μὴ ἔξεστιν, τοὺς ἀνδροφόνους, et τοὺς ὀφείλοντας τῷ δημοσίῳ) ἀποκρύπτεται. Demosth. p. 601, 20: Ἀσθενέστερος εἶ; τοῖς ἄρχουσιν ἐφηγοῦ· 803, 15: Ἐφ' οἷς οἱ νόμοι κελεύουσι μὴ γράφεσθαι μηδ' ἀπάγειν μηδ' ἐφηγεῖσθαι. Memorat verbum Suidas v. Ἀπάγειν sive grammat. Bekk. An. p. 414, 8. V. Ἐφήγησις. L. D.]

Ἐφήγησις, εως, ἡ, Suidæ est Actio adversus eos, a quibus receptus est is, cui lex regione aliqua interdixit, s. exuli, s. homicidæ, s. alii; Actio adversus eum, qui publicum aliquid clanculum possidere existimatur. Suid. [Photius, Etym. M., Zonar., Psellus p. 98 ed. Boiss. Ap. gramm. in Bekk. An. p. 187, 6 adduntur etiam οἱ ὑποδιεχόμενοι δοῦλόν τινος. Tot grammaticis consentientibus in ἐφηγήσεως definitione probabile est in Lex. rhet. Bekk. An. p. 312, 31, ubi iisdem verbis definitur ὑφήγησις, grammatici errorem subesse, qui alicubi ita scriptum reperisset pro ἐφήγησις, quod jam omisit suo loco recensere. Quam conjecturam extra dubitationem ponit Pollux, cujus verba attulimus in Ἐφηγέομαι, quod item ὑφηγέομαι scriptum uno in libro Suidæ illic citati. L. Dind.]

Ἐφήδομαι, Delector, s. Gaudeo super aliqua re. [Xen. H. Gr. 5, 3, 20: Οὐχ ἥ τις ἂν ὥστο ἐφήσθη ὡς ἀντιπάλῳ.] Isocr. Symm. [p. 176, C]: Οὐ συμπενθήσοντες τοὺς τεθνεῶτας, ἀλλ' ἐφησθησόμενοι [nunc συνησθ.] ταῖς ἡμετέραις συμφοραῖς, Gavisuri nostris calamitatibus. Chrysost.: Ἕτοιμοι τοῖς ἡμετέροις ἐφησθῆναι κακοῖς· sic dicitur ut ἐπιγελᾶν. [In Ind.:] Ἐφησθῆναι, Lætari ob. [Demosth. p. 196, 21. Dio Chr. vol. 1, p. 133: Ἐκεῖνον ἀθλιώτατον ἐγὼ κρίνω δικαίως, ὃς ἐν μὲν ταῖς συμφοραῖς πλείστους ἔχει τοὺς ἐφησομένους, ἐν δὲ ταῖς εὐτυχίαις οὐδένα τὸν συνηδόμενον. Plut. Mor. p. 631, F: Προσαναπίμπλησι τοὺς παρόντας ὁ σκώπτων παρὰ μέλος κακοηθείας, ὡς ἐφησομένους. Cum præpos. Dio Cass. Exc. p. 56, 15: Ἐπ' ἐχθρῷ ἐφησθῆναι. In bonam partem apud Aristæn. 1, 12, p. 57, ab Hemst. cit.: Ἐφήδομαι τοῖς τρόποις εὖ μάλα συμπρέπουσι τῇ μορφῇ. || Gramm. in Bekk. An. p. 146, 9: Ἐφήδοντο, δοτικῇ. Ὁ αὐτὸς (Appianus) ἔκτῃ, Ἐφήδοντό μοι τῆς ὄψεως. || Apud Xiphilinum in Matthæi Anecd. vol. 2, p. 33: Οἱ τῶν μελισσῶν τὸ φιλόπονον... ἐκμιμούμενοι, ὥσπερ ἐκεῖναι τοῖς λειμῶσι(ν) ἐφιπτάμεναι ἀπὸ πασῶν βοτανῶν... συλλέγουσι τὰ χρησιμώτατα, οὕτω καὶ οὗτοι τῷ γλυκασμῷ τῶν θείων λογίων ἐφηδόμενοι τὰς ψυχὰς ἐκ πάντων τὰ... ὀνησιμώτατα δρέπονται, legendum videtur ἐφηδυνόμενοι, ut medio dixerit ille, quod Theodorus Stud. in Ἐφηδύνω citandus activo dixit. || Præter formas Ionicas Ἐπησθεῖν et Ἐπησθέντες ap. Hesychium, Suidam, gramm. Bachm. An. vol. 1, p. 228, 27, singulares duæ sunt ap. Hesych. (post Ἐπιθωύσσειν): Ἐπιησθέντες, ἐπιχαρέντες. Et Ἐφέασθεν, ἐγέλασαν, διεχύθησαν, quarum altera tamen ad Ἐφανδάνομαι potius referenda est. Interpretatio autem similis ponitur apud Suidam cum ex. anonymi: Ἐφησθῆναι θέλων ἐκείνοις ἐσπευδεν, ἤγουν ἐπιγελάσαι. L. Dind.]

Ἐφηδύνω, Exhilaro super aliqua re, Jucundum et hilarem reddo. [Plut. Mor. p. 514, F: Ὥσπερ ἁλὶ τοῖς λόγοις ἐφηδύνουσι τὴν διατριβήν. (Τὸν λόγον Ælian. De anim. 14, 28. Hemst.) Et similiter p. 41, D. Longin. De subl. 15, 6: Ὁ Εὐριπίδης τοῦθ' ἑτέρους ἐφηδύνας ἐξεφώνησε· 34, 2: Τὸ ἠθικὸν ἔχει λιτῶς ἐφηδυνόμενον. Theod. Stud. p. 3, E: Οὐ παιδιαῖς καὶ ταῖς ἄλλαις ἀνέσεσιν... τὴν ψυχὴν ἐφηδύνων. De oratore dictum ponit etiam Pollux 4, 25. Proprie Plut. Mor. p. 668, D: Εἰ ὄψον ἐστὶ τὸ τὴν τροφὴν ἐφηδῦνον. V. Ἐφήδομαι.]

Ἐφήκω, Pervenio, Advenio, Venio. Soph. Aj. [34]: Καιρὸν ἐφήκεις, Opportune advenis. [El. 304: Ὁρίστην τῶνδε... παυστῆρ' ἐφῆξιν· Ant. 1257: Καὶ μὴν δὸ' ἀνὴρ

αὐτὸς ἐφήκει. Phot.: Ἔφηκε, ἐπάνελθε, ἡ πρώτη ὀξεῖα.] Ex Thuc. [8, 67]: Ἐφῆκεν ἡμέρα, Dies advenit. Hesych. ἐφήκει exp. ἐφορμᾷ et ἐπέρχεται. [Πᾶσαν ἀλώμενος ἐφήξει τὴν Ἑλλάδα, Galen. De medic. philos., ubi vulg. cod. ἐφίξει. Gataker. Cum dativo Pausan. 8, 40, 3: Ἐφήξειν μὲν γὰρ ἐμελλεν ἐσπέρα πυκτεύουσιν αὐτοῖς. Ubi libri male ἐφίξειν. || Pertingo, Pertineo. Xen. Reip. Lac. 12, 6: Δεῖ δὲ οὔτε περίπατον οὕτε δρόμον ὅλασσω ποιεῖσθαι ἢ ὅσον ἂν ἡ μόρα ἐφήκῃ, ὅπως μηδεὶς τῶν αὐτοῦ ὅπλων πόρρω γίγνηται, ubi legendum, ut viderunt Jacobsius et Heinrichius, μάσσω, quod voc. e Cyrop. 2, 4, 27, ubi plerisque in libris item inepte scriptum ὅλασσων, annotavit Suidas.]

Ἐφῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ, Qui adolescentiam s. florentem ætatem attigit, i. q. ἐφηβος: Coætaneus, VV. LL. [Antipater Anth. Pal. 7, 427, 5: Τὸ τᾶς νιότατος ἐφήλικος ἄνθος. Schol. Aristoph. Vesp. 1201: Ὁ βούπαις δὲ ἡλικίας ὄνομα, ὁ νέος ἐφῆλιξ.]

[Ἔφηλις s. Ἐφηλίς. V. Ἔφηλος.]

Ἔφηλος, ὁ, ἡ, et Ἔφηλις, ίδος et ιος, ἡ. Est autem ἔφηλος Clavis affixus, ὁ ἡλωμένος Suidæ. [Ap. Suid. est Ἔφηλος ὁ ἥλιος. Καὶ ἔφηλος ὁ ἡλωμένος. Qui nisi ipse male conjunxit diversa, scripsisse videatur Ἔφηλις ὁ ἧλος. Illius enim vocabuli similem usum præstat Philo Belop. p. 63, F: Ἧλος διειμένους διά τε τῆς λεπίδος καὶ τοῦ παραστάτου κατὰ τὰς εὐθείας, ἐφ' ὧν τὰ δ', καὶ ἐκ τῆς ἐντὸς ἐπιτεθειτῶν ἐφηλίδων κτλ. Nisi aliter hic dictum ἔφηλις, quod diversa significatione positum in forma Ἔπηλις notavimus. Vincula operculi intelligebat Schneiderus. Vicissim pro ἡλωμένος non male Favorinus ἡλιωμένος, etsi interpretatio ἡλωμένος disertius exposita est in cod. E, ubi ἔφηλος fieri dicitur ἀπὸ τοῦ ἡλόω ἡλῶ ἡλώσω.] || Qui laborat vitio quod ἔφηλις dicitur, de quo paulo post: ὁ ἐφηλίδας ἔχων εἰς τὴν ὄψιν [Photius, qui ponit etiam gl.: Ἔφηλον, καλοῦσιν ὡς ἡμεῖς], Suid., Hesych. Levit. 21, [20]: Κυρτὸς ἢ ἔφηλος, ἢ πτιλλὸς τοὺς ὀφθαλμούς. Ubi Lat. versio habet Lippus. [Anon. ap. Etym. M. p. 714, 6: Ἀλλὰ αὐ μὲν σίπαλός τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔφηλος. Ælian. N. A. 15, 18: Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀχλὺς κατέχει καὶ ἔφηλοι γίνονται.] || Videtur etiam esse Soli expositus aut Sole exustus: ea enim signif. tribuitur sequenti quoque ἐφηλις, et id grammaticorum et lexicogrr. libri alioqui corrupti innuunt. [V. l. Etym. M. infra cit.] Ἔφηλις s. Ἐφηλίς (utrumque enim agnoscunt Suid. [in gl. a Gaisfordo cum libris plerisque deleta, quæ ex Zonara vel Etym. M. illata videtur, ubi ἔφηλος scriptum pro ἔφηλις] et Hesych., sc. ἐξύτονον et προπαροξύτονον), Fibula, περόνη, qua sc. aliquid constringitur, sicut clavo ligna aut alia ejusmodi compinguntur. || Vitium faciei asperæ, πάθος ἐπὶ προσώπου τραχύτητος [Πάθος τι περὶ τὸ πρόσωπον γενόμενον (l. γινόμενον, ut ap. Zon.) τραχύτητα παρέχον, Etym. M.]: unde ἔφηλος, ὁ ἐφήλιδας ὡς ἥλους ἔχων εἰς τὴν ὄψιν, ut Hesych. docet. Atque secundum hanc definitionem vocabuli ἔφηλις ad ἧλος pertinebit. Celsus certe [6, 5] ἐφηλίδα nihil aliud esse dicit quam Asperitatem quandam et duritiem mali coloris: atque hac ratione ἔφηλις cum ἧλος, Clavus, aliquid simile habebit, de quo jam dictum est. Polluci [4, 144] ἔφηλις est ὑποπελιδνος ἐν προσώπῳ ἐπιδρομὴ ἀφανίζουσα τὸ κατὰ φύσιν χρῶμα. [Cyrill. Alex. l. 12 De adorat. p. 416: Ἔφηλον καλοῦμεν τὸν τὴν ἐφηλίδα τὴν καλουμένην ἐπ' αὐτοῖς ἔχοντα μετώποις. Ἀρρώστημα δὲ τοῦτ' καταμελαίνειν εἰδὸς τὴν ἐπ' ἄκρου δέρματος ὄψιν. Suicer.] Actuario autem ἐφηλις et φακὶς sunt οἷά τινα στίγματα περὶ τὸ πρόσωπον, ἀλλοχροοῦντα πρὸς τὸ λοιπὸν τοῦ προσώπου χρῶμα: Nicandri vero schol., ἡ καλουμένη λέπρα, perperam. Aliis tamen hæc etym. ab ἧλος non placet, sed ab ἥλιος. Unde Gorr., Provenit, inquit, potissimum in facie ex inflammatione aut ardore solis: præsertim vero, ut scripsit Crito, circa malas et nasum ejusmodi maculæ apparent, non quidem in alto fixæ, sed instar flosculorum productæ. Nomen inditum ἀπὸ τοῦ ἡλίου, non quod a sole tantum vitia illa in cute contrahantur, sed quod a reliquis inducta causis, similem asperitatem et colorem habeant. Quæcunque enim causa ea excitarit, cutis, ceu multo sole exusta, candorem et lævorem amittit, contrahitque nigritiem et aspredinem. Plin. aliquando Discolorem a sole cutem, aliquando A sole usta, adusta interpr., eoque vitio deformes Solatos appellat [29, 6, 38]. Alii Vitia cutis simpliciter Latine reddunt. Hæc ille. In veteri quoque Lex. [et Etym. M. et ap. Hesychium] ἐφηλὶς esse dicitur ἡ ἐκ τοῦ ἡλίου περὶ τὸ πρόσωπον ἐκκαυσις καὶ μελανία. Nicander Ther. [333: Ἀργινόεσσαν ἐφηλιν· 858], de bryonia: Ἥ καὶ ἐφηλιν Θηλυτέρης [—τέρων Schneid.] ἰχθρὴν χροιῆς ἀπεμόρξατο [ἰχθρήν τε χροὸς ὠμόρξ.] λεύκην. Diosc. [2, 194: Ἀποκαθαίρει καὶ ἐφηλιν καὶ ἀλωπεκίας·] 1, 177: Ἀμυγδαλίας πικρᾶς ἡ ῥίζα ἀφεψηθεῖσα λεῖα ἐφήλεις τὰς ἐν προσώπῳ ἀποκαθαίρει. Pro quo Plin., Amygdalæ amaræ radicum decoctum cutem in facie corrigit. Et c. 84, de ficu: Σμήχει δὲ λέπρας καὶ λειχῆνας, ἐφήλεις, ἀλφοὺς, ψώρας [et c. 39: Ἐφήλεις καὶ ῥυτίδας]· 2, 21: Ἐφηλίδας καὶ ἀλφοὺς καὶ φακοὺς θεραπεύει. Ex quibus exx. cognoscitur etiam duobus modis hoc v. declinari, non solum ίδος, sed etiam ιος. [Hippocr. p. 105, C: Ἔρευθος... ἐπὶ τῷ προσώπῳ ποιέουσι καὶ ἐφηλιδας παντοῖα χρώματα ἐχούσας· 381, 34: Λειχῆν, ἀλφὸς, ἔφηλις· 667, 4: Τὰς ἐφηλίδας λεγομένας· 677, 15: Ἐφήλιν ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔσχουσι. Ubi scribendum ἔφηλιν. Nam duplex tantum accentus est, ut recte supra dixit HSt. Theophr. H. Pl. 9, 20, 3: Ἐφηλίδας ἀπάγειν. Plut. Mor. p. 624, D: Τὰς ἐφηλίδας. Hermes post Jo. Laur. De mens. p. 330: Τάς τε ἐφηλίδας καὶ τοὺς φακούς. De forma ἔπηλις suo loco diximus. L. D.]

[Ἐφηλότης, ητος, ἡ, Vitium oculorum, de quo in Ἔφηλος. Sext. Emp. Adv. log. 7, 233, p. 417: Καθὰ γὰρ ἡ ἐφηλότης λέγεται λευκότης ἐν ὀφθαλμῷ· et p. 419: Ἵνα μὴ πάντες οἱ ἄνθρωποι ἐφηλότητα ἔχωμεν.]

Ἐφηλόω, Clavo affigo. [Æsch. Suppl. 944: Τῶνδ' ἐφήλωται τορῶς γόμφος διαμπάξ, Adactus est. Forma Dor. ap. Hesych.: Ἐφαλῶν, προσηλῶν.]

[Ἐφηλωτὸς, ὁ, Clavo affixus. Hero Autom. p. 244: Σωλῆνες δι' ἐφηλωτῶν κανόνων. Ubi ἐφηλατῶν scriptum.]

[Ἐφημερευτὴς, ὁ, Qui diurnum negotium exsequitur. De ministris quibusdam in conviviis Judæorum ap. Philon. vol. 2, p. 481, 32: Ἐπειδὰν οὖν συνέλθωσι (οἱ ἀνατεθεικότες τὸν ἴδιον βίον καὶ ἑαυτοὺς ἐπιστήμῃ καὶ θεωρίᾳ τῶν τῆς φύσεως πραγμάτων κατὰ τὰς τοῦ προφήτου Μωσέως ἱερωτάτας ἀφηγήσεις) λευχειμονοῦντες, φαιδροὶ μετὰ τῆς ἀνωτάτω σεμνότητος, ὑποσημαίνοντός τινος τῶν ἐφημερευτῶν (οὕτω γὰρ ὀνομάζειν ἔθος τοὺς ἐν ταῖς τοιαύταις ὑπηρεσίαις) ... πρὸ τῆς κατακλίσεως ... προσεύχονται τῷ θεῷ θυμήρη γενέσθαι τὴν εὐωχίαν. Schneider. Athanas. vol. 2, p. 408, A: Θυσιαστήριον μὲν ἡ φάτνη, ἐφημερευτὴς δὲ ὁ Ἰωσήφ. V. Ἐφημερεύω. L. Dind.]

[Ἐφημερεύω, Diem transigo in. De ministris diurnam operam præstantibus, fere ut ἐφημερευτὴς, dici videtur in Pap. Ægypt. ap. Mai. Class. auct. vol. 4, p. 445, 6: Ἀδικοῦμαι ὑπὸ τῶν ἐν τῷ αὐτῷ ἱερῷ καλλυντῶν καὶ ἀρτοκόπων τῶν νυνὶ ἐφημερευόντων. Cum dativo Diodor. 11, 8: Ἐφημερεύοντες δὲ τοῖς κινδύνοις ἡμιλλῶντο πρὸς ἀλλήλους. Absolute Polyb. 22, 10, 6: Ποτὲ μὲν ἐπιτιθέμενοι τοῖς ἐπικοιτοῦσιν ἐπὶ τῶν ἔργων, ποτὲ δὲ τοῖς ἐφημερεύουσι μεθ' ἡμέραν προφανῶς, Diurnam stationem habentibus. L. Dind.]

Ἐφημερία, ἡ, s. plur. Ἐφημερίαι, ap. LXX, Vices eo sensu, quo dicuntur aliqui facere quidpiam per vices. 1 Par. 9, [33]: Φυλάσσειν εἰς ἐφημερίας, Per vices, Certis vicibus. Sic Luc. 1, [8]: Ἐν τῷ ἱερατεύειν αὐτὸν ἐν τῇ τάξει τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ, Quum suas vices in fungendo sacerdotio exerceret, vel per numerum singularem Quum sua vice sacerdotio fungeretur (ut dixit Curtius, Seque mirantem quod non vice sua tali fungeretur officio), vel sua vice ordine recurrente, ut exponatur etiam dativus τάξει. Sed quia præcessit, Zachariam fuisse ἐξ ἐφημερίας Ἀβιὰ, i. e. ex vice Abia, ideo redditur et illic numero singulari, In ordine vicis suæ. Intelligit autem Erasm. appellatione Vicis, qua utitur et vet. Interpr., certos dies præscriptos, in quibus certi sacerdotum ordines administrarent. Quod Hebræi, inquit Beza, vocant משמרת, פקודה, מחלוקת, id Græci Interprr. non modo διαίρεσιν, ἐπίσκεψιν, et κλῆρον, Distributionem, Classem, Munus, Sortem, convertunt, sed etiam ἐφημερίαν: idcirco nimirum, quod sorte distributis sacerdotibus ex posteritate Aaron, ut scribitur 1 Par. [23, 6] singulæ familiæ certis dierum vicibus sacerdotii munus obibant. [Joseph. A. J. 7, 15, 7: Διαιρέσει

δ' αὐτοὺς κατὰ πατριὰς καὶ χωρίσας ἐκ τῆς φυλῆς τοὺς ἱερεῖς εὗρε τούτων εἴκοσι τέσσαρας πατριάς ... διέταξέ τε μίαν πατριὰν διακονεῖσθαι τῷ θεῷ ἐπὶ ἡμέραις ὁκτώ.] Hæc ille. Bud. ex Hesych. et Suida ἐφημερία vertit Munus diurnum : i. e. Quod obimus interdiu. Sed a Suida πατριὰ etiam exp. [V. Schleusn. Lex. V. et N. TT., qui interpretatur Ministerium diurnum, functionem hebdomadis circulo definitam et ipsam Familiam s. classem sacerdotum, Cubicula, Cellas, Conclavia. Primæ signif. exx. scriptorum eccles. nonnulla addit Ducangius. Idem in Append. p. 77 : «Pro tempore gesti honoris Demetr. Chomat. De nuptiis : Μετέπειτα κινουμένη καὶ ἡ κατὰ τὴν Κπ. ἁγία σύνοδος ἐπὶ τῆς ἐφημερίας ... Θεοδοσίου τοῦ ἀγωτάτου πατριάρχου. Balsamon ad Nomoc. Phot. 13, 2, p. 143, 1.»]

Ἐφημερινὸς, ἡ, ὀν, et Ἐφημέριος afferuntur pro Quotidianus. [Gl. : Ἐφημερινὸν, Hodiernum. Ἐφημερίνους scriptum ap. Cosmam Topogr. Christ. p. 135, A. Penultima producta erat apud Alexin Stob. Fl. vol. 3, p. 21 : Τὰς γὰρ εὐθύνας μόνον ἐφημερίνας τοῦ βίου κεκτήμεθα, ubi τὰς inseruit Gaisford. L. Dind.]

Ἐφημέριος, [α, ον et δ, ἡ, ap. Plut. Mor. p. 938, B : Ἀμβροσίαν ἀνῆσαν αὐτοῖς ἐφημέριον, ὡς Φερεκύδης οἴεται σιτεῖσθαι αὐτοὺς θεούς· ubi nusquam legi videtur ἐφήμερον] i. q. ἐφήμερος. Epigr. [Antiphili Anth. Pal. 7, 634, 2], ἐφ. μισθὸς, Diurna merces, Horat. Ap. Hom. Od. Δ, [223] : Οὐκ ἂν ἐφημερίως γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν, pro Per totum diem. Φ, 85 : Ἐφημέρια φρονέοντες, In diem duntaxat de rebus suis cogitantes, et in futurum non prospicientes : quod etiam In diem vivere, appellant aliquando Latini. [Pind. Nem. 6, 6 : Ἐφαμερίαν οὐκ εἰδότες οὐδὲ μετὰ νύκτας ἅμμε πότιμος ἄντιν' ἐγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν. Theognis 486 : Μή σε βιάσθω γαστὴρ, ὥστε κακὸν λάτριν ἐφημέριον· 656 : Ἀλλότριον κῆδος ἐφημέριον· πολλοί τοι κἀδηλον ἐπίκλοπον ἦθος ἔχοντες κρύπτουσ' ἐνθέμενοι θυμὸν ἐφημέριον. Palladas Anth. Pal. 11, 62, 5 : Τὸν ἐφημέριον βίον ὄλκων. Manetho 3, 251 : Ἐφημερίης δαίτης. Tim. Locr. p. 99, D : Θνατά τε καὶ ἐφαμέρια ζῶα.] Quo exp. modo et ἐφημέριοι βροτοὶ a Suida [ex Aristoph. Av. 688]. Hesychio autem ἐφ. ἄνθρωποι epithetice sunt θνητοὶ, Mortales. [Philippus Anth. Pal. 13, 1, 3 : Θνατοὶ ἐφαμέριοι. Nicomedes ib. App. 56, 8 : Ἄνδρες ἐφημέριοι. Manetho 4, 2, μερόπων.] At ego existimo ἐφημερίους, sicut et ἐφημέρους, ideo appellari, quod crastinum sibi polliceri non possint. Interdum vero et sine adjectione ἐφημέριοι dicuntur Homines, Mortales. Greg. : Γλῶσσαν ἐφημερίων ἐκφυγὲς ἀοιδῶν. [Philoxen. ap. Athen. 14, p. 643, A. Hesvch. Æsch. Prom. 546; Pind. ap. Aristid. vol. 2, p. 403; epigr. Anth. Pal. 7, 327, 2; Oppian. Cyn. 3, 249, 381; orac. ap. Ælian. V. H. 2, 4 extr.] Iidem vero ἡμέριοι dicti sunt Homines, et quidem a brevitate ævi, secundum quosdam, quasi temporarii, ut modo dictum fuit; sed eandem utriusque appellationis rationem esse arbitror. [Forma Æol. Ἐπαμέριος Pindari l. posteriori duobus est in libris Aristidis, ceteri ἐφημέριος vel ἐφαμέριος. || Ἐφημέριος i. q. ἐφημερευτής. Exx. recentissimorum Byzantinorum v. ap. Ducang.]

Ἐφημερὶς, ἰδος, ἡ, Diarium [Gl.], Scriptum quod acta uniuscujusque diei sigillatim complectitur. [Suidas : Ἐφ., ἡ τῶν ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας συμπιπτόντων ἀπογραφή.] Diurnum [Diuturnum male in Gl.] quoque ex Juven. Bud. interpr., Longi relegit transacta diurni. [Sic etiam Isidor. Orig. 1, 63, 1.] Gall. itidem ad verbum, *Un journal, Un papier journal.* Sed *Journal* nobis est peculiariter Commentarius earum rerum, quæ ad rationes nostras pertinent : at ἐφ. latius etiam extenditur, ut ex seqq. patebit. Plut. in illa signif. Gallici *Journal* usus est [Mor. p. 828, C] : Ἐν ταῖς ἑαυτῶν ἐφημερίσι γράφοντες ὅτι τῷ δεῖνι τοσοῦτον διδόασιν, ὀλίγον διδόντες. [Conf. p. 999, A; 1089, C.] Sic Propert. [3, 23, 20] de tabellis suis loquens, Me miserum, his aliquis rationem scribit avari, Et ponit duras inter ephemeridas, ubi Rationes legere malim. [Theodor. Stud. p. 360, A : Ὁρᾷς γὰρ ὅπως ὡσανεὶ ἐφημερίδες αἱ ἐπιστολαὶ ὑπάρχουσι, συνάπτουσαι ἡμᾶς φιλικώτερον. Herodis Attici ἐφημερίδας memorat Philostr. Vit. S. 2, 14, p. 70, 31 ed. Kayser. L. D.] || Historia, in qua non per annos, sed per dies singulos res gestæ scribuntur, Diarium, Gell. 5, 18. Ap. Tacit. legitur et Diurna actorum scriptura. Plut. de Cæsaris Commentariis [c. 22] : Περὶ ἧς μάχης ὁ Καῖσαρ ἐν ταῖς ἐφημερίσι γέγραφε. Ap. eund. Plut. Alex. p. 222, 231 [c. 23, 76] pro Libro actuum quotidianorum, Bud. Idem affert ex Arriano [Exp. 7, 25, 1] : Καὶ αἱ βασίλειοι ἐφημερίδες ὧδε ἔχουσι. Item, Οὕτως ἐν ταῖς ἐφημερίσι ταῖς βασιλικαῖς ἀναγέγραπται. [Conf. Perizon. Dissert. de Dictys Cret. § 32. Adjective Basil. M. vol. 3, p. 365, C : Καίτοι γε ἐβουλόμην τὰ ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας συμπίπτοντα ἡμῖν διαγγέλλειν σοι. Οὕτω γὰρ πολλὰ καὶ παράδοξά ἐστι τὰ πράγματα ὥστε ἱστορίας ἐφημερίδος χρῄζειν. L. D.] || Ἐφημερίδες Mathematicæ, quæ vulgo etiam Ephemerides, ex Synes. [Ep. 4, p. 169, A. Calendarium, Gl.] || Ea in signif., qua uti Lucam nomine ἐφημερία modo dictum fuit, ex Josepho [initio Vitæ vol. 2, p. 1] affertur, Ἐμοὶ δ' οὐ μόνον ἐξ ἱερέων ἐστὶ τὸ γένος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς πρώτης ἐφημερίδος τῶν εἰκοσιτεσσάρων. [Idem A. J. 7, 15, 7 : Κατὰ τὸν αὐτὸν ἀνέβησαν τρόπον ταῖς τῶν ἱερέων ἐφημερίσιν ἐπὶ ἡμέραις ὀκτώ. L. Dind.]

[Ἐφήμερον. V. Ἐφήμερος.]

Ἐφήμερος, ὁ, ἡ, [Hodiernus, Gl.] Diarius, Unicum diem durans : ἐφ. πυρετὸς apud Medicos, Diaria febris. [Hippocr. p. 1025, A, Galenus aliique passim. De aliis rebus Pind. Isthm. 6, 40 : Ὅ, τι τερπνὸν ἐπάμερον διώκων. Aretæus p. 59, 3 : Παιδίοισι διάρροια ξυνεχὴς ἐφημέρῳ ἀκρασίᾳ τροφῆς. Aristæn. Ep. 2, 20 : Ἐφήμερα ὑμῖν τὰ δάκρυα.] Sic ἐφ. τιμὴ, Herodian. 1, [1, 7]. Sed et Animalcula quædam ἐφήμερα vocantur, quod unicum diem vivant, Eust. [Od. p. 1902, 43, fort. ex Athen. 8, p. 353, E. Aristot. H. A. 1, 5 : Τὸ καλούμενον ζῷον ἐφήμερον· 5, 19 : Ζῴων πτηνῶν τετράπουν ... ἅμα δυομένου (τοῦ ἡλίου) ἀποθνήσκει βιῶσαν ἡμέραν μίαν, διὸ καὶ καλεῖται ἐφήμερον· De partt. anim. 4, 5. Hesych. Ceterum Eustathius cum schol. ad Il. N, 21 (unde corrigendum fr. anonymi ap. Miller. *Journ. des Sav.* 1839, p. 715, ex quo tamen vicissim δρέποντας scholiastæ est restituendum pro τρέποντας) memorat ἀμπέλους ἐφημέρους, eadem die uvas et edentes et maturantes. L. D.] At homines quo sensu vocentur ἐφήμεροι, v. in Ἐφημέριος. [Simonid. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 283 : Ἐφήμεροι ἀεὶ βροτοὶ δὴ ζῶμεν. Pind. Pyth. 8, 99 : Ἐπάμεροι, de hominibus. Id. in fr. ap. schol. Ar. Nub. 223 : Ὦ τέκνα ἐφήμερα, quod ἐπάμερα fort. scribendum secundum ea quæ diximus in Ἐφημέριος. Æsch. Prom. 83 : Θεῶν γὰρ σοὶ ὧν ἐφημέροισι προστίθει. Neophron ap. schol. Eur. Med. 1377 : Μυρίους ἐφημέρους. Eur. Or. 976 : Ἐφαμέρων βίον. Ptolemæus Anth. Pal. 9, 571, 1 : Οἶδ' ὅτι θνατὸς ἐγὼ καὶ ἐφάμερος. De hominibus etiam Aristot. ap. Plut. Mor. p. 115, D : Δαίμονος ἐπιπόνου καὶ τύχης κακῆς ἐφήμερον σπέρμα.] Dicitur et ἐφ. φάρμακον a Plut. [Them. c. 31], Præsens venenum, Quod uno die perimit. Sic ἐφ. ὀλητήριον, Theophr. [H. Pl. 9, 16, 6], de quo lege et Suid. [V. infra.] Item ἐφήμεροι καὶ σατυρικοὶ τοῖς βίοις ἄνθρωποι, a Plut. [Galbæ c. 16] appellantur Homines in diem viventes et luxu perditi. [Pollux 3, 117 : Ἐφήμερος τῷ βίῳ.] At ἐφ. τροφὴ, est Victus, qui in diem quæritur, Victus diurnus. [Ap. Dionys. A. R. 8, 41, Diodor. 3, 31, Iamblich. V. Pythag. 24, p. 58 Kiessl. Δακάνη, Singulis diebus admensa et appensa, Plut. Pericl. c. 16. Alciphr. Epist. 1, 18 : Πᾶσαν τὴν ἐφήμερον ἄγραν. Pollux 3, 110 : Τῶν ἐφημέρων ἀπορῶν.] || Ad breve tempus durans, Temporarius, Fluxus, Caducus. [Εὐμετάβολος, εὔφθαρτος Hesychio.] Thuc. 2, [53] : Ἐφήμερα τά τε σώματα καὶ τὰ χρήματα ὁμοίως ἡγούμενοι. [Ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος, poeta trag. ap. Sext. Emp. p. 701, 37 (Eur. ap. Plut. Mor. p. 104, A). Τὰ ἀνθρώπεια ἐφήμερα Suid. in Ὠκύμορος. Hesvch. Eur. Heracl. 866 : Τὸν εὐτυχεῖν δοκοῦντα μὴ ζηλοῦν, πρὶν ἂν θανόντ' ἴδῃ τις· ὡς ἐφήμεροι τύχαι. Plut. Mor. p. 20, B : Χάριν οὐ μόνον ἐφήμερον καὶ ἀβίωτον· 41, F : Ἡδὺ μὲν, ἐφήμερον δὲ καὶ ἄκαρπον ἔργον· 821, F : Ἐφ. καὶ ἀβέβαιον ὄψιν. Aliique multi.] || Ἐφήμερον, Herba, cujus duo sunt genera : sic autem dicitur una, quod flos illi confestim deciduus, non longius uno aut altero die commoretur, aut decerpto longior vita quam dies; altera vero inde nomen habet, quod eodem die perimat, de qua lege Nicandr. [Alex. 250], Dioscor. [4, 85], Galen. [vol. 13, p. 175 : Ἐφ. οὐ τὸ ὀλητήριον, ὃ καὶ Κολχικὸν

ἀνομάζουσιν, ἀλλὰ τὸ ἕτερον, ὃ δὴ καὶ Ἶρις ἀγρία καλεῖται, A quod pluribus deinde describit], Plin. [N. H. 25, 13, 7.] || Quibusdam [ut Hesychio, ad quem v. annotatio Alberti] κώνιον, Cicuta, ab interitus celeritate, ut Phocion tradidit, Gorr. Convenit autem hæc nominis ratio, sicut et in illa herba, cujus meminit Nicander [l. c.], cum signif., quam et ἐφ. φάρμακον s. ἐπιληπτήριον habere diximus. [V. Schneider ad l. Nicandri, qui scribit: Ἦν δὲ τὸ Μηδείης Κολχηίδος ἐχθόμενον πῦρ κεῖνό τις ἐνδείκηται ἐφήμερον, Colchicum dicens, quod male cum iride confundi ab schol. docet Galenus supra cit. || Hesych.: Καὶ μύρον τι.]

[Ἐφημερούσιος, ὁ, In diem vivens. Procul. Paraphr. Ptolem. p. 225. Schneider.]

Ἐφημοσύνη, i. q. ἐφετμή, κέλευσις, ἐντολή, Eust. Apoll. Arg. 1, [3]: Βασιλῆος ἐφημοσύνῃ Πελίαο Χρύσειον μετὰ κῶας ἐΰζυγον ἧλασαν Ἀργώ, Jussu regis Peliæ. [Plut. 1, 33: Χείρωνος ἐφημοσύνῃσι πιθήσας· 2, 492.] Utitur Hom. quoque [Il. P, 697: Οὐδ' ὡς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησεν·] Od. M, [226]: Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἐλεγεινῆς Ἀνθανόμην, quæ sc. B οὔτι μ' ἀνώγει θωρήσσεσθαι. [Π, 340: Ἐπειδὴ πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπέεικεν.] Sic supra in ἐφετμὴ dicit ἀνώγει. [Pind. Pyth. 6, 20: Ὀρθὰν ἀγεῖς ἐφημοσύναν. Soph. Phil. 1144: Τοῦδ' ἐφημοσύνᾳ. Ubi libri unus et alter inepte εὐφημοσύνᾳ vel ὑφημοσύνᾳ. Epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 430, n. 2589, 11: Βουλῆς καὶ Πύρρου στῆσεν ἐφημοσύνη. Permutatum cum ἐπιφροσύνη in illo notavimus. Pro quo legi videtur Orph. Arg. 236: Αὐτὰρ ἔπειτα Ἄργος ἐφημοσύνῃσι νόου πόρευεν ὀλίζειν. Nam ejusmodi voc. postulat quod additur νόου. ὕ L. D.]

[Ἐφῆρ, Chamæleon albus, apud Ægyptios. Append. Dioscor. 3, 10, p. 452.]

Ἐφησυχάζω, Acquiesco. [Georg. Pachym. Andron. Pal. p. 228, C: Εἰρήνην καὶ ἐς τόδε σχηματιζόμενος ἐφησύχαζε τέως· 235, A: Μικρὸν ἐφησυχάσας τῇ κέλῃ πρὸς ἑσπέραν σὺν τοῖς ἰδίοις μετάχωρει.] Jungitur autem dativo, τούτῳ, Acquiesco huic rei. [Basil. M. vol. 3, p. 100, C: Ὅτι οὐ δεῖ ἀδιαφορεῖν ἐπὶ τοῖς ἁμαρτάνουσιν ἢ ἐφησυχάζειν αὐτοῖς, Silentio eos tolerare, Int. V. Ἐφησύχασις.] Bud. ait esse in Pand. verbum juris pro Acquiescere et stare, ut ἀναπαύεσθαι. [Ἐφησυχάζειν τῇ ἀποφάσει, Acquiescere sententiæ, in Basilic. Ducang. Basilic. l. 2, tit. 2, 235: Ἐπὶ δὲ τοῦ προστίμου καὶ ἐκκαλεῖσθαι δυνατὸν καὶ οὐκ ἔρρωται, εἰ μὴ ὁ πρόσφορος ψηφίσηται καὶ ἐφησυχάσῃ τις. L. D. Ap. Polyb. 2, 64, 4, vulgo editur εἰ δ' ἐφησυχάζοι, Si quietum se tenuerit, ubi probati Mss. ἀφησυχάζοι, nescio an rectius. Schw. Simpliciter Quiesco vel Requiesco est ap. Aretæum p. 126, 51: Ἀπὸ δὲ τῆς αἰώρης ἐφησυχάσαντα χρίεσθαι νῦν λιπαρῷ λίπαϊ. L. D. Heliod. 4, 11. Boiss. Alia ejusdem Heliodori, item Basilii M., Philonis aliorumque exx. v. ap. Hasium *Notices* vol. 9, p. 232. L. Dind.]

[Ἐφησύχασις, εως, ἡ, Reticentia. Theodor. Stud. p. 188, B: Ἵνα δὲ μὴ τῇ ἐφησυχάσει τῶν ὀφειλομένων χαληθῆναι κρίμα ἑαυτοῖς ἀπενέγκωμεν. V. Ἐφησυχάζω. L. D.]

Ἐφθαλέος, α, ον, Coctus, VV. LL. [Photius, Suidas, Zon. Manifestum est huc referri Hesychii gl. mutilam Εφθαλες, quod scribendum Ἐφθαλέος vel Ἐφθαλέον, adjecta interpretatione, quam ceteri ponunt, ὀπτοῦ. L. D.]

[Ἐφθαρμένως, Corrupte. Theol. arithm. p. 43. L. D.]

[Ἐφθέος, α, ον, Coquendus. Nicand. Al. 392: Ὧν τὰ μὲν ὠμὰ πάσαιτο, τὰ δ' ἐφθέα. Ubi male pro ἐφθὰ poni dicit Schneider. in Lex.]

Ἐφθημέριος, pro ἐφθήμερος, si emendate legitur ap. Plut. [l. in Ἐφθήμερος cit.]: Ἐφθημερίους ἀνοχὰς ποιησάμενος. [Male ita legitur.]

Ἐφθήμερος, ὁ, ἡ, Septem dies durans, Qui est septem dierum. [Plut. Mor. p. 223, A, ἀναχαί.]

[Ἐφθημιμερής, ὁ, ἡ.] Ἐφθημιμερῆ μέτρα, dicuntur τὰ τρεῖς ἔχοντα πόδας καὶ συλλαβήν, teste schol. Aristoph. [Plut. 302], utpote constantia ex septem semipedibus: velut in iambico genere, Ἕπεσθε μητρὶ χοίραι· et in dactylico, Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη. [Conf. id. Av. 1313.] At ἐφθημιμερὴς cæsura in hexametro versu dicitur quum quarti pedis prima syllaba, brevis quum sit, producitur: ut ap. Maronem, Et furiis agitatus amor et conscia virtus.

Ἐφθόν, ap. Dioscor. 6, 114, est Atramenti sutorii species, quod in Hispania coqui solet.

[Ἐφθοπωλεῖον. V. Ἐφθοπώλιον.]

Ἐφθοπώλης, ὁ, Qui cocta s. elixa vendit.

Ἐφθοπώλιον, s. potius [immo deterius] Ἐφθοπωλεῖον, τὸ, Locus ubi cocta s. elixa veneunt. Athen. 3, [p. 94, C]: Εἴρηται γὰρ καὶ τὸ ἐφθοπώλιον παρὰ Ποσειδίππῳ· paulo ante, Περιενέχθησαν πίνακες ἔχοντες τῶν ἐξ ὕδατος κρεῶν πολλὰ, ... ὥσπερ ἔθος ἐστὶν ἐν τοῖς κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν λεγομένοις ἐφθοπωλείοις.

Ἐφθός, ἡ, όν, Coctus, Elixus, [Coctilis, Decrepitus add. Gl. Eur. Cycl. 246: Τὰ δ' ἐκ λέβητος ἐφθά. Aristoph. Eq. 717: Χύλικας ἐφθάς. Herodot. 2, 77.] Xen. Cyrop. 6, [2, 28]: Καὶ τὰ ἐφθὰ δὲ πάντα μεθ' ὕδατος τοῦ πλείστου ἐσκεύαστται, Elixa vero omnia cum aqua parata sunt. [Anab. 5, 4, 32: Κρέασι ἐφθοῖς. Plato Reip. 3, p. 404, C, χρέασιν.] Athen. 9: Ἐξ ἡμισείας μέν ἐστιν ὀπτὸς, ἐφθὸς δὲ κατὰ θάτερα· 2: Ξηρὰ δὲ, ἐφθὰ, καὶ φρυκτά· 1: Ἄπυρον δὲ εἶπε τὸν οὐχ ἑψημένον· ἐχρῶντο γὰρ ἐφθοῖς οἴνοις. Diosc. 2, 128: Βιβρωσκομένη ἐφθή τε καὶ ὠμή. Dicitur etiam ἐφθὸν ποιεῖν pro ἕψειν s. ἑψῆσαι, Elixare. Ap. Athen. 7, [p. 291, E] coquus administris suis præcipit, ut iis, quæ assentur, ignem subjiciant non nimis remissum; addens, Τὸ γὰρ τοιοῦτ' οὐκ ὀπτὸν, ἀλλ' ἐφθὸν ποιεῖ. [De hominibus dictum v. in Ἐφθότης. || Spiritum asperum, quem præcipiunt Moschop. p. 36: Ε πρὸ τοῦ φ ψιλοῦται, πλὴν τῶν ἐφθὸς, cum Lex. de spirit. p. 220, per errorem cum leni permutat Herodian. Epimer. p. 38, ubi inter ἑφτὸς et ἕφιππος recensetur ἐφθός. Æque abnorme est Ἐπτὸν pro ἐφθὸν supra nobis relatum. L. Dind.]

[Ἐφθότης, ητος, ἡ, Coctio. Hippocr. p. 392, 17: Ἀγρυπνίη ἰσχυρὴ πόματα καὶ σιτία ὠμὰ καὶ ἀπεπτότερα ποιέει· καὶ ἡ ἐπὶ τὰ ἕτερα αὖ μεταβολὴ διαλύει σῶμα καὶ ἐφθότητα καὶ χαρηβαρίην ἐμποιέει. « Per ἐφθότητα intelligit Galen. corporis segnitiem, quod ob multum somnum halituosa redundent excrementa. Lindenus scribit ἀκεπτότητα. » Mack. Recte Foesius confert p. 1125, E: Ἀπόσιτοι καὶ ἐφθοὶ καὶ δαώδεες. Quo referri potest interpretatio in Gl. posita Decrepitus, ubi cum sequenti γέρων conjungit Valcken. Anim. ad Ammon. p. 54, comparans ὠμογέρων.]

[Ἐφθόω.] Ab ἐφθὸς in VV. LL. est etiam verbum Ἐφθόω, Elixo, Coquo. [Ὀπτᾶν vel δι' ὕδατος ἕψειν interpretantur Photius, Suidas, Zon. Gl.: Ἐφθόω, Coctico.]

Ἐφιάλλω, Immitto. Apoll. Arg. 2, [183]: Τῷ καί οἱ γῆρας μὲν ἐπὶ δηναιὸν ἐφίαλλεν· per tmesin pro ἐφίαλλεν. [Signif. neutra Hesych.: Ἐφίαλλεν, ἐπεχείρησεν. Idemque Ἠφίαλεν cum eadem interpret.] Sicut vero dicitur χεῖρας ἐφίαλλειν ἐπί τινι, Manus admovere alicui rei, sic etiam ἐφιάλλειν. Eust. ex Aristoph.: Ταχέως ὑπεχει τὴν φιάλην, ὅπως Ἔργῳ φιαλῶμεν [φιαλοῦμεν], et alibi, Ἀλλ' οὐκ ἀποδώσεις, οὐδ' ἐφιαλεῖς, οἶδ' ὅτι, i. e. ἐπιβαλεῖς, ὁρμήσεις. In his tamen Aristoph. ll., quorum prior in Avibus [Pace 431] est, alter in Vespis [1348] legitur φιαλῶμεν et φιαλεῖς, a φιάλη, quam lectionem agnoscit schol., sicque Suidam etiam legere Eust. [Od. p. 1403, 16] tradit: synalœphen tamen hic fieri ei placet, sicut in τῷμῷ: ut ἐφιαλεῖν ἔργῳ sit χεῖρας ἐπ' ἔργῳ ἐφίλλειν, i. e. ἐγχειρῆσαι τῇ πράξει. Ex Hom. quoque [Od. X, 49] Aristoph. schol. citat, Αὐτὸς γὰρ ἐφίηλε τάδ' D [ἐπίηλεν τάδε] ἔργα, exponens ἐπεβάλετο. [Qua de forma HSt. in Ind.:] Ἐπιάλλω, Immitto. Aristoph. Nub. [1299]: Ἄξεις; ἐπιαλῶ Κεντῶν ὑπὸ τὸν πρωκτόν σε τὸν σειραφόρον, i. e. ἐπιπέμψω σοι, sc. τὸ κέντρον. At ap. Thuc. 5, [77] in Fœdere quodam: Αἱ δά τι καὶ ἄλλο δοκῇ τοῖς ξυμμάχοις, οἴκαδ' ἐπιάλλειν, Domum mittere, i. e. Domum missis literis nuntiisve significare, schol. exp. ἐπιπέμπειν, στέλλειν. Sed scribitur ibi etiam ἀπιάλλειν. [His verbi testimoniis duo nova addit schol. Ven. ad l. Vesp., qui scribit: Φρύνιχος Ἐπιάλτῃ, Ὄνομα δὲ τῷ τοῦτ' ἦν ἴσωθεν γῆν τε μὴ ἔστω φιάλτης (legendum videtur Ὄνομα δὲ τούτῳ γ', ἦν τε σωθῶ γ' ἦν τε μὴ, ἔστω φιάλης, ut ex parte vidit Meinekius Com. vol. 2, p. 581) ἀνδραγαθίας οὕνεκα ἔτι ἐπιαλὰς (l. ὅτι ἐπίλας) χρηστὰ λ' ἀπωλόμην. Ἐν δὲ Τριφάλητι Ἀριστοφάνης, Κοὐδέν' ἄνδρ' εἰς ἄτοπον αὐδ' ἂν ἐπιῆλαι μέν. Δύναται καὶ τὸ προθυμεῖσθαι. Οὐ γὰρ ἐπίηλε τάδε ἔργα. Ἀντὶ τοῦ προεθυμήθη. Quæ quamvis corrupta, perspicue tamen significationem verbi ostendunt eandem qua dicuntur ἐπιβάλλω et ἐπιβάλλομαι, sed non tollunt dubitatio-

nem de orthographia per π, quam in ll. Aristophanis ab HSt. citatis movet Eustath., qui ἐφιάλλω præfert : præsertim si forte e versu Phrynichi petita sit gl. Photii : Ἐφιλὰς (codex sine accentu), ἐπιβαλλόμενος (l. ἐπιβαλόμενος). Atque ipsa Phrynichi fabula Ἐπιάλτης quidem dicitur iterum in schol. Av. 1297, sed Ἐφιάλτης ab Athen. 4, p. 165, B; 184, A, Polluce 7, 103. Ceterum hominem, non dæmonem dixisse Phrynichum ipsum docet ejus fragmentum, ut non recte formam per π, si illa usus sit poeta, dæmoni peculiarem perhibere videantur grammatici in Ἐφιάλτης citandi. L. Dind.]

[Ἐφιάλτιον, τὸ, Ephialteum. Ptolem. 5, 2 in descriptione Carpathi : Ἐφιάλτιον ἄκρον. Scribendum Ἐφιάλτειον, sec. Theognostum in Crameri Anecd. vol. 2, p. 129, 8, Ἐφιάλτειον, ὄνομα ὄρους, ponentem inter nomina in τειον. L. Dind.]

Ἐφιάλτης, s. Ἐπιάλτης, ὁ, quod posterius, licet minus usitatum, magis rationi consentaneam formationem habet, ut sit ἐπιάλτης tanquam ab ἐπιάλλομαι, unde ἐπιαλλόμενος, pro quo a poetis dicitur et ἐπιάλμενος, per syncopen. At vero ab ἐφάλλομαι esset potius ἐφάλτης quam ἐφιάλτης, Insultor, s. Insultator. Incubum tamen potius nonnulli et Incubonem vocant. [Ita Gl. Servius ad Virg. Æn. 6, 776.] Est autem quoddam malum quo correpti invadi se ab aliquo et magno pondere opprimi, atque adeo suffocari imaginantur : unde et πνιγάμονα Themison eum appellavit, s. πνιγαλίωνα, ut alii referunt, quod mihi magis placet. Quidam, inquit Gorr., dæmonem esse putaverunt, aut externam quandam vim quæ dormientes invaderet et pondere suo oppressos gravaret : quum contra mali hujus causa sit crassus et frigidus vapor, ut tradidit Posidonius, ventriculos cerebri implens, et prohibens spiritus animales per nervos ferri. Per somnum duntaxat contingit, eoque laborantes in ipsa accessione patiuntur eadem, quæ et apoplexia correpti, sed tamen mitiora. Quia enim vapor in causa est, non in totum opplentur ventriculi cerebri, nec tam difficulter excitantur, qui eo laborant. Manent tamen aliquandiu immobiles; deinde vero multo labore et conatu tenuato discussoque spiritu, et meatibus obstructione solutis, derepente ex somno excitantur. Læditur illis imaginatio potissimum : ex quo verisimile est, morbum in priori ventriculo præcipue consistere. Ex his intelligi potest Incubi differentia ab Apoplexia et Epilepsia. Præludium tamen eorum morborum est, atque etiam insaniæ. Diuturnior enim et frequenter repetens, crudo humore in ventriculis cerebri paulatim cumulato, in eos facile degenerat. Præcedunt incubum suffocatio, vocis amissio, gravitas et immobilitas; et hæc rursus crapulæ et cruditates, ex quibus crassus ille frigidusque vapor suscitatur. Proinde quidam [ut gl. Suidæ illata] morbum hunc recte quidem, sed imperfecte definierunt, τὴν εἰς κεφαλὴν ἀνατρέχουσαν ἀναθυμίασιν ἐξ ἀδηφαγίας καὶ ἀπεψίας, Vaporum in caput discursum, ex nimio cibo et cruditate. Hactenus Gorr. Hoc malum describit Lucret. 4, [1011] : Tollunt clamorem quasi si jugulentur ibidem : Multi depugnant, etc. Existimatur autem et Virgil. Æn. 12, [908] huc respexisse, Ac velut in somnis oculos ubi languida pressit Nocte quies, nequiequam avidos extendere cursus Velle videmur, etc. V. et Macrob. Somn. Scip. 1, [3]. Ceterum pro eo, quod a Diosc. [3, 157] dicitur ἰφιὰ τῶν πνιγμοὶ de herba Pæonia loquente, Plinium uno in l., Faunorum in quiete ludibria, in altero Suppressiones nocturnas dixisse, quidam annotarunt. [Etym. Gud. : Ἐφιάλτην, τὸν ἐνδιάθυτον (l. ἐνδιάθετον) καὶ ἐκ φύσεως παρεπόμενον λόγον τοῖς ἀνθρώποις (?) ἢ τὸν ἐφαλλόμενον ἄνθρωπον ἀτάκτως. Ἔστι δὲ μετοχὴ (?), ἔστι δὲ καὶ ὄνομα κύριον, καὶ ὁ ἀγαθὸς δαίμων. Suidas : Ἐπιάλτην Ὅμηρος καὶ Ἡσίοδος καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὸν δαίμονα· διὰ δὲ τοῦ φ τὸν ἄνδρα Ἐφιάλτην. Καὶ τὸ βιγοπύρετον λεγόμενον. Ubi Gaisf. : « Eust. Il. p. 561, 10 : Ἐφιάλτης δὲ οὐ μόνον κύριον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πάθους ἡ λέξις κεῖται στοματχικοῦ, ὃ καὶ ἐπίαλτος λέγεται· τοῦτο δὲ ὁ χυδαῖος ἄνθρωπος βαρυχνᾶν λέγει. Ἡ δὲ διὰ τοῦ φ γραφὴ τοῦ ἐφιάλτου ἡ διὰ τὸ ἴσως δασύνεσθαι τὸ ἅλλω παρά τισι γίνεται ἢ κατά τινα γλῶσσαν τροπὴ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασύ. ... Ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται ὅτι Ἐπιάλτην Ἀττικοί φασι δαίμονά τινα, διὰ δὲ τοῦ φ Ἐφιάλτην ἀνδρὸς ὄνομα· ἑτέρωθι δὲ ὅτι Ἐπιάλτης ὁ πνιγαλίων ὑπό τινων, ὁ δ' αὐτὸς καὶ ἠπίαλος. Id. Od. p. 1687, 50 : Τὸν ἐφιάλτην ἐπιάλτην κατὰ παλαιὰν παραπμίωσιν (conf. Soping. ad Hesych. v. Μισοπέρδην) ὁ Ἀλκαῖος λέγει. Τὸ δ' αὐτὸ πάθος καὶ ἠπιαλόν τινες ἔλεγον, ἔτι δὲ καὶ ἠπιάλην, ὡς τὸ φαινόλην, καθὰ δηλοῖ ὁ εἰπὼν ὅτι ἠπίαλος οὐ μόνον σημαίνει τὸ βιγοπύρετον, ἀλλὰ καὶ δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενον. ... Etym. M. p. 434, 5 : Ἠπίαλος καὶ ἠπιάλης καὶ ἠπιάλη. Σημαίνει τὸν βιγοπύρετον καὶ δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενον· ὡς (καὶ Ms. Dorv.) Ὅμηρος καὶ οἱ πλείους ἠπιάλης λέγουσι διὰ τοῦ η..... Ὁ δὲ Ἀλκαῖος ἐπίαλον αὐτὸν ἔφη. Ἀπολλώνιος δέ φησι τὸν ἐπιάλτην ἠπιάλην καλεῖσθαι κτλ. His cum Suida collatis suspicari licet nonnulla grammatico nostro deesse. ... Attamen ex verbis sicut scripta ea habemus, sensus non incommodus elici potest, Homerum et Hesiodum Ἐπιάλτην (Aloidarum alterum) scripsisse, non Ἐφιάλτην : eundem Ἐπιάλτην Atticos dæmona dixisse, vulgo incubum nominatum, viri autem n. pr. Ἐφιάλτην. » Cum Suida consentit Zonar. p. 790, ut si quis error subest, grammatici potius quam librarii sit : qui quod de Hesiodo tradit, æque falsum videtur quam quod de Homero, cujus nisi quis putet perditum dici carmen quodpiam, significari videntur loci in quibus in nomine Aloidæ Ἐφιάλτης libri omnes consentiunt, Il. E, 385, Od. A, 307, (nihil enim huc pertinet Ἐπιάλτης quidam, Il. Π, 415) ut ap. Pind. Pyth. 4, 89 (ubi nullius fidei est scriptura nunc expulsa Ἐπιάλτα), Plat. Conviv. p. 190, B, Apollodor. 1, 7, 4, 4; et, ubi alii ejus nominis dicuntur, ap. Xenoph. H. Gr. 4, 8, 24, Demosth. p. 1482, 6, Aristot. Polit. 2, 12, Apollodor. 1, 6, 2, 2, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 169, p. 298, 19, ap. Diodorum et alios. Contra Ἐπιάλτης de Maliensi est ap. Herodotum 7, 213. De dæmone vero, quem ab Atticis Ἐπιάλτην dici tradit Suidas, de qua opinione dixi in Ἐπιάλλω, Ἐφιάλτης est præter ll. supra citatos ap. Strabon. 1, p. 19 : Ἥ τε γὰρ Λάμια μῦθός ἐστι ... καὶ ὁ Ἐφιάλτης· Artemid. 2, 34 : Τῶν ἐπιγείων (θεῶν) αἰσθητοὶ μὲν Ἑκάτη καὶ Πὰν καὶ Ἐφιάλτης· Mœrin p. 372 : Τίφυν Ἀττικοί, ἐφιάλτην ἡ ἐπιάλτην Ἕλληνες, Hesychium in v. et gl. infra citanda, et alibi. De ceteris formis præter ea quæ supra et ab HSt. nobisque in Ἐπιάλης et Ἠπίαλος dicta sunt, addendi ll. Chœrobosci in Bekk. An. p. 1189 : Εἰσί τινα εἰς ης ... ἅτινα διὰ τοῦ τος κλίνεται, οἷον Ἐπιάλης Ἐπιάλητος, gramm. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 336, 21, Ἐπιάλητος ponentis inter barytona in ης quæ genit. in τος forment, Hesychii : Ἐφίλης, Ἐπίαλτος (Ἐπιάλτης Pierson. ad Mœrin p. 373 frustra, ut ostendit locus Eustathii paullo ante citatus), Ἐπωφελὴς, ὁ καλούμενος Ἐφιάλτης, quod scribendum esse Ἐπωφέλης docet accusativus Ἐπωφέλην, quem in Ἐπιάλης notavimus, denique Suidæ : Ἰφιάλου τοῦ ἐφιάλτου, cui simile est librorum Pollucis 7, 103 vitium Ἰφιάλτη pro Ἐφιάλτη, ubi Phrynichi fabula dicitur. L. Dind.]

Ἐφιαλτία, ἡ, vel Ἐφιάλτιον, τὸ, dicta Herba Pæonia, quod adversus ἐφιάλτην valeat. [Poeta de viribus herb. ap. Fabric. B. Gr. vol. 2, p. 654, 162 : Οὔνομα δὴ καλέουσι κυνόσπαστον κατ' Ὀλυμπον ἀθάνατοι μάκαρες ἐφιάλτιον τε (al. liber τε) βοῶσιν, ubi metrum postulat penultimam produci, ut diphthongus restituenda videatur. Ἐφιαλτίαν dici ab Aetio annotat Fabric. Ἐφιάλτιον ἢ ἐπιφάλτιον (ἐπιάλτιον?), ὀλόη, ex Nicodemi Lexico Ms. annotavit Ducang. App. Gloss. p. 76. L. D.]

Ἐφιδρόω, Insudo. Exp. vero etiam Sudore langueo, Sudo. [Ionice Hippocr. p. 118, B : Ἐπιδρῶντες· ubi Mackius tacito ἐφιδρ., ut 1194, F : Οὐκ ἐφίδρωσαν πρόσωπον, et alibi semper, et infra Ἐφίδρωσις, quod v. Notandæ autem constructiones p. 70, C : Οἱ ἐφιδροῦντες καὶ μάλιστα κεφαλήν· 82, A : Ἐφιδρῶσι (l. -οῦσι) τὰ ἄνω. Et p. 119, E : Οἱ ἐφιδροῦντες πολλῷ· 219, E : Ἐφιδροῦσι ψυχροῖς.]

[Ἐφιδρύω, Colloco in, super. Paul. Sil. Amb. 158 : Ὄφρα κεν ἀστυφέλικτον ἀρηρότι νειῷθι κίων ἴχνος ἐφιδρύσειε βαλὼν περιηγέϊ βωμῷ· 74 : Λοξοτενεῖ δ' ἑκατέρθεν ἐφιδρυθέντε κελεύθω βαθμοῖς μισσατίοις συναέξεται ἠδ' ἀπολήγει. Philo vol. 1, p. 21, 8. Ap. Plotin. Enn. 6, 9, 3, p. 1392, 1 ed. Cr. : Τὴν ψυχὴν αὐτοῦ νῷ πιστεύσαντα καὶ ἱδρύσαντα, recte cod. Vat. ἐφιδρύσαντα. L. D.]

Ἐφίδρωσις, εως, ἡ, Sudor. [Foes. OEc. Hipp. : « Ἐφ. apud Hippocr. Tenuem quendam sudorem ex toto corpore obortum, paucum et inutilem, significat, aut eum qui ex superioribus partibus circa frontem, jugulum et thoracem effluit, earumque partium gravitatem aut retentricis facultatis imbecillitatem indicat. Neque tamen quum creberrime hæc dictio usurpetur Hipp., ap. eum satis distincta videtur ejus notatio, ut satis ex Galeno patere potest. Is enim scribit Comm. 1 in Prorrh. (p. 173, 20, H. 67, G) : Τὸ δ' ἐφίδρωσιν ἐπειδή ποτε μὲν ἐπὶ τοῖς κατὰ κεφαλὴν ἢ θώρακα χωρίοις ἱδρώτων γινομένων εἰώθασι λέγειν, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τῶν δι' ὅλου μὲν τοῦ σώματος, ἀλλ' ὀλίγων κτλ. Et Comm. 2 in Prorrh. (p. 183, 46, H. 70, F) : Ἐάν τε ὀλίγον ἱδρῶτα καθ' ὅλου τοῦ σώματος γιγνόμενον ὑπὸ τοῦ τῆς ἐφιδρώσεως ὀνόματος δηλοῦσθαι νοήσωμεν ... ἐάν τε περὶ θώρακα καὶ κεφαλὴν ἱδρῶτας γινομένους κτλ. Et (p. 198, 19, H. 75, E, et) Comm. 3 in eund. l. (p. 211, 8, H. 78, C) : Ἐφίδρωσιν δὲ πολλάκις μὲν ἤδη κατὰ τὸ βιβλίον ἔγραψεν, οὐδαμόθεν δὲ σαφῶς οὕτως ὡς γνῶναι πότερον τὴν περὶ θώρακα καὶ κεφαλὴν γινομένην ἱδρώτων ἐπιφάνειαν οὕτως ὠνόμασεν ἢ καὶ τὴν δι' ὅλου τοῦ σώματος, ὅταν ὀλίγοι τε καὶ μηδὲν ὠφελοῦντες γίνωνται. At vero multis ll. ap. Hipp. ἐφ. tenuem sudorem qui circa frontem, jugulum, thoracem, caput, nasum et mentum apparet, languentesque vires suspectat, subindicat, ut Epid. 1, (p. 371, 23, H. 954, D) : Σμικρὰ ἐφιδροῦντες περὶ μέτωπον καὶ κληῖδας, ubi etiam sudor qui toto corpore emanat ei opponitur et δι' ὅλου vocatur, etc. Est et ἐφ. Aret. c. 4 l. 2 II. ὀξ., νοτὶς περὶ μέτωπα καὶ κληῖδας. » Ex quibus intelligitur ap. Plut. Brut. c. 25 : Τὰς γὰρ ἐφιδρώσεις παρέχειν δοκεῖ τὸ θερμὸν ἁπαντῶντι τῷ ψυχρῷ περὶ τὴν ἐπιφάνειαν σβεννύμενον, ὑπὲρ ὧν ἐν ἑτέροις μᾶλλον ἠπόρηται, contra perperam temere illatum esse ἀφίδρωσις, quod est Mor. p. 695, D : Ἐν τοῖς μεγάλοις χειμῶσι ... τὸ τῆς ἀφιδρώσεως καὶ τὸ πολλοὺς μὴ πεινῶσι συμπίπτειν τὴν βουλιμίαν, quum, si alter horum ll. ex altero sit corrigendus, in l. Mor. potius valde corrupto scribendum sit ἐφίδρωσις, siquidem ἀφίδρωσις, quam Affectationem sudorum vertit Cælius Aurel. Chron. 2, 13, 194, quæsitam desudationem, ἐφίδρωσις vero sua sponte natum sudorem significare videtur. L. Dindorf.]

[Ἐφιδύειν, ἀχνεῖν, Hesych. Verbum recte Hesychium interpretatum esse Cunctari ostendit substantivum ap. Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 7, 30 : Ἐφιδύη, ὁ ὄκνος, Cunctatio. Quod quum ponat inter vocabula ab ἐφ incipientia, dubitari vix licet de altera Hesychii gl. Ὀφιδύειν, quod interpretatur σχολάζειν, διατρίβειν, οἰκεῖν (ἀχνεῖν interpretes), in Ἐφιδύειν mutanda. L. Dind.]

Ἐφιλλίς, Calyculus, vel simile quid in corona. Joseph. A. J. [3, 7, 6, ubi de corona aurea frontem pontificis cingente loquitur : Τὸ δὲ μέτωπον] ἡ μὲν ἐφιλλὶς οὐκ ἔπεισι· λεγέσθω γὰρ οὕτως ὁ κάλυξ. [Τελαμὼν δ' ἐστὶ χρύσιος, ὃς ἱεροῖς γράμμασι τοῦ θεοῦ τὴν προσηγορίαν ἐπιτετμημένος ἐστί. Ἐφιλλὶς nonnulli. Non constat de nominis origine et significatione.]

[Ἐφιέννυμι. V. Ἐφίννυμι.]

Ἐφιέρεια, τὰ, Donaria, VV. LL. : τὰ ἐπὶ τοῖς ἱερείοις ἀποθυόμενα, Hesych.

[Ἐφίερος, ὁ, placentæ s. panis genus. Pollux 6, 76 : Αἷς δὲ οἱ ἄνθρωποι χρῶνται μάζαις, τούτων τὰ ὀνόματα ... οἰνοῦττα, ἐφίερος, δανδαλὶς (δανδαλίς). Codices ap. Seberum ἐφίερις, quod ἐφιερὶς scribendum foret. L. D.]

Ἐφιζάνω, Insideo, [Insido, Gl.] Sedeo in, super, etc. Hom. Il. Υ, [10] : Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο Ξεστῇς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον. [Κ, 578 : Δείπνῳ ἐφιζανέτην. Ib. 26 : Οὐδέ γὰρ αὐτῷ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε.] Apollon. [Rh. 1, 667] diversa constr., Ἐφίζανε θῶκον. [Moschus 2, 108 : Νώτοισιν ἐφίζανε. Porphyr. A. N. 19, p. 19 : Κυάμους οὐκ ἐφιζάνουσιν. Philostr. Imag. 1, p. 770 : Οἱ μὲν τοῖς ὤμοις αὐτοῦ ἐφιζάνουσιν. Ejusd. 2, p. 810, 4 : Ἐφιζάνει γάρ τις ὥρα καὶ ῥυτίδι πρώτῃ, citat Hemst. Aret. p. 25, 38 : Τοῖσι χείλεσι ἀρρὸς ἐφιζάνει. Artemidor. 5, 74 : Τῇ μὲν λεύκῃ παντοδαποὺς ὄρνιθας ἐφιζάνειν. Suidas s. Zonar. in Ἐφιζάνει.] Et Ἐφιζῆσαι ap. Bud. Comm. [Qui est aor. tanquam a forma contracta formatus. Barytona Ἐφίζω est apud Hom. Od. Γ, 411 : Νέστωρ αὖ τότ' ἐφιζε· Τ, 55 : Ἐν θ' ἁρ' ἐφιζε. Cujus formæ accentum in prima positum, qui in media ponendus esset in prosa, si augmentum accederet, testantur Arcad. p. 174, 30, Etym. M. p. 484, 14, Chœroboscus in Bekk. An. p. 1295. Ἐφίζε cum Wolfio malebat Buttm. Lexil. vol. 2, p. 273. Imperf. freq. Od. P, 331 : Ἔνθα δὲ δαιτρὸς ἐφίζεσκε. Pind. Nem. 8, 2 : Ὥρα ... ἐφίζοισα γλεφάροις. Æsch. Suppl. 650 : Βαρὺς δ' ἐφίζει. Critias ap. Athen. 10, p. 432, F : Πρὸς δ' ὄμμ' ἀχλὺς ἀμβλωπὸς ἐφίζει. Moschus 2, 3 : Ὕπνος βλεφάροισιν ἐφίζων. Nicand. Ther. 847 : Νοτὶς πεταλοισιν ἐφίζει· Al. 478 : Ἀμφὶ δὲ μήλοις ἄνθεα ἐφίζει. ‖ Forma Dor. Theocr. 5, 97 : Τηνεῖ γὰρ ἐφίσδει. ‖ Medium Ἐφίζομαι est in var. script. Oppian. Hal. 4, 246, ubi nunc ὑφίζεται. Et ap. Zonar. p. 927 : Ἐφιζόμενος, ὁ ἐπάνω ἵππου καθεζόμενος, quam gl. ad ἔφιππος referebat Tittmann., quum nomen inter ἀρσενικὰ ponatur, non inter ῥήματα. Suidas : Ἐφίζεται, ἐπικαθέζεται. ‖ Forma Ἐπίζομαι Lucian. Anth. Pal. 11, 403, 3 : Ἀλλοτρίοις ἐπιζομένη ποσί. L. Dind.]

Ἐφίημι, Injicio, Immitto. Hom. Il. Π, 812 : Ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος, Πατρόκλειος ἑπποῦ, Qui tibi primus telum immisit, i. e. Qui primus in te conjecit telum. Annotat autem hic Eust. videri ἐφῆκεν differre ab ἀφῆκεν : ut sit οὐκ ἀφῆκε βέλος μακρόθεν, sed ἐφῆκεν, ἤτοι ἐνέβαλεν ἐγγύθεν. Il. Α, [51] : Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφιεὶς Βάλλ', ubi tamen quædam exemplaria perperam scriptum habent ἀφιείς· et [445] : Κήδε' ἐφῆκεν, Dolores immisit : et Od. Τ, [550], πότμον, utrobique cum dat. personæ. [Νόστον Ι, 38. Æsch. Eum. 501 : Πάντ' ἐφήσω μόρον. Conf. Sept. 786. Zosimus Anth. Pal. 6, 184, 3 : Πίγρης μὲν πτανοῖσιν ἐφεὶς βέλεσιν. Μοῖραν πρώωρον Crinagor. ib. 7, 643, 3.] Sic, Χεῖρας ἐφεῖη, Od. Α, [254], et, Χεῖρας ἐφήσης [ἐφήσεις], Ν, [376] utrobique cum dat. μνηστῆρσι. [Eur. Hec. 1128 : Μίσθες μ' ἐφεῖναι τῇδε μαργῶσαν χέρα. Id. Med. 634 : Μή ποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ χρυσέων τόξων ἐφεῖς ... οἰστόν· Phœn. 5 : Ὡς ἐυστυχῆ Θήβαισι τῇ τόθ' ἡμέρᾳ ἀκτῖν' ἐφῆκας· Androm. 954 : Ἄγαν ἐφῆκας γλῶσσαν ἐς τὸ σύμφυτον· Heracl. 393 : Πεδία μὲν οὖν γῆς ἐς τάδ' οὐκ ἐφῆκέ πω στρατόν. Sed Cycl. 404 : Τὰ δ' ἐς λέβητ' ἐφῆκεν ἕλκεσθαι μέλη, legendum ἀφῆκεν. Apoll. Rh. 2, 1083 : Ὡς δ' ὁπότε Κρονίδης πυκινὴν ἐφέηκε χάλαζαν ἐκ νεφέων ἀνά τ' ἄστυ καὶ οἰκία. Herodot. 7, 176 : Τὸ ὕδωρ ἐπῆκαν ἐπὶ τὴν ἔσοδον. Dio Cass. Exc. p. 35, 96 : Ποταμὸν ἐπὶ τοὺς ἀγροὺς αὐτῶν ἐφεῖναι.] ‖ Remitto, Relaxo. Ὅλην ἐφεῖσα τὴν ἡνίαν, Greg., Totas habenas relaxans, laxans. [Plato Prot. p. 338, A : Ἐφεῖναι καὶ χαλάσαι τὰς ἡνίας τοῖς λόγοις. Leonidas Anth. Pal. 10, 1, 6 : Πλώοις πᾶσαν ἐφεὶς ὀθόνην.] Et pro Indulgere, quæ affinis est signif., ut ἐφιέναι τῷ θυμῷ, ταῖς ἡδοναῖς, Greg., Indulgere iræ, voluptatibus. Dico autem affinem esse signif., quoniam qui iræ s. voluptatibus indulget, illis velut laxat habenas. [Eurip. fr. OEnei ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 367 : Ἔδρασαν πάντ' ἐφέντες ἡδονῇ. Plato Tim. p. 59, D : Ταύτῃ (τῇ ἡδονῇ) ἐφέντες· Reip. 3, p. 388, E : Ὅταν τις ἐφῇ ἰσχυρῷ γέλωτι.] Crediderim vero et quod Plato dicit ἐφιέναι τὴν ὀργὴν τῷ κακῷ, habere Laxationis habenarum metaphoram : ideoque Budæo non assentior reddenti simpliciter Exercere iram : Leg. 5, [p. 731, D] : Ἐλεῖν δὲ τὸν μὲν ἰάσιμα ἔχοντα κακὰ ἐγχωρεῖ ... τῷ δ' ἀκράτως καὶ ἀπαραμυθήτως πλημμελεῖ καὶ κακῷ ἐφιέναι δεῖ τὴν ὀργήν, q. d. Iram in eum laxatis habenis immittere, Iram in eum admittere tanquam sc. equum, cui laxamus habenas (de quo usu mox dicam), aut Suæ in eum iræ habenas laxare. At Bud. simpliciter, Exercere iram in eum, ut antea admonui, pro quo voc. dicere saltem debebat Effundere, si uno verbo unicum exprimendum esse putabat. Ceterum ἐφιέναι, itidem pro Indulgere a Plut. poni videtur, et quidem cum dat. personæ, opponente ei ἐπεμβαίνειν [Mor. p. 483, B : Οὔτε γὰρ ἐφιέναι δεῖ τοῖς ἀδελφοῖς, οὔτε αὖ πάλιν ἐπεμβαίνειν ἁμαρτοῦσιν αὐτοῖς]. Reddi autem posse existimo et Indulgentem esse, Indulgentia uti. [Permitto, Committo, Trado. Soph. Aj. 495 : Χειρίαν ἐφεὶς τινι· 1297 : Ἐφῆκεν ὅλοις ἐχθύσιν διαφθοράν. Apoll. Rh. 2, 934 : Ἤδη τίς τε δι' ἠέρος ὑψόθι κίρκος ταρσὸν ἐφεὶς πνοιῇ φέρεται ταχύς. Absolute Plato Protag. p. 338, A : Πάντα καλῶν ἐκτείνοντα, οὐρία ἐφέντα φεύγειν. Philostr. V. Soph. p. 482, 18 : Ἐνδεικνύμενος πάντα μὲν εἰδέναι, περὶ παντὸς δὲ ἂν

εἰπεῖν ἐφιεὶς τῷ καιρῷ· 529, 25 : Διελίχθη ἐς τὸν ἄνδρα πολλὰ ... ἐφιεὶς τῷ καιρῷ. Alia exx. v. ap. Lobeck. ad Soph. Aj. v. 250.] || Permitto. [Soph. El. 554 : Ἦν ἐρῇς μοι· 556 : Καὶ μὴν ἐφίημι.] Thuc. 1, [95] : Οἷς οὐκέτι ἐφίεσαν οἱ ξύμμαχοι τὴν ἡγεμονίαν. [Cum inf. Soph. El. 631 : Ἐπειδὴ σοί γ' ἐρῆκα πᾶν λέγειν. Xen. H. Gr. 7, 4, 7, et alibi sæpe. Diodor. 14, 75 : Τὴν ἀποσκευὴν ἐρῆκε τοῖς στρατιώταις διαπράσαι.] || Admitto : τὸν ἵππον, Admitto equum, i. e. Ad admissuram et coitum applico, quod et βιβάζω, Bud. ex Aristot. [H. A. 9, 47. Herodot. 4, 30 : Ἔπειτά σφι (equis) ἐπιεῖσι τοὺς ὄνους.] Ego autem addo, ἐφίημι in alia verbi Admitto signif. videri mihi positum ab Hesiodo Sc. [306] : Εὐπλεκίων δ' ἐπὶ δίφρων Ἡνίοχοι βιβαῶντες ἐφίσαν ὠκέας ἵππους, Ῥυτὰ χαλαίνοντες· intelligo autem signif. illam, qua dixit Liv., In hostem admittere equos; Cic., Equo admisso in mediam Latinorum aciem irruebat. Scio tamen in illo Hesiodi l. reddi solere simpliciter Immittebant. [Theocr. 25, 200 : Ἀθανάτων τιν' ἔισχομεν ἀνδράσι πῆμα ... ἐρεῖναι, de leone. Xen. Cyrop. 1, 1, 2 : Νέμονται χωρὶς ἐφ' ὅποῖα ἂν αὐτὰς ἐρῶσιν, de gregibus. Hipparch. 4, 17 : Ἐρύναι τοὺς ἁρπάσοντας. Cum infin. Cyrop. 4, 2, 24 : Τοὺς νεωτέρους ἐρίετε διώκειν. Plut. Aristid. c. 14 : Τὴν ἵππον ἀθρόαν αὐτοῖς ἐρεῖς. « Τοὺς Μακεδόνας ἐρῆκε (σιτολογεῖν), Polyb. 5, 3, 5, ubi tamen non displicet ἀρῆκε, quod est superscriptum in cod. Bav. Rursus tamen 5, 8, 4 tres probati codd. ἐρῆκε τὴν δύναμιν τὰς κώμας πορθεῖν. Et 8, 33, 6 omnes, διελὼν τοὺς ἐπιτηδειοτάτους ἐρῆκε διαρπάζειν τὰς τῶν Ῥωμαίων οἰκίας. Schweigh. Lex. Forma Ion. Herodot. 5, 63 : Ἐπῆκαν τῷ στρατοπέδῳ τὴν ἵππον· 9, 49 : Ἐπῆκε τὴν ἵππον ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας.] || Alias præterea signiff. habet, quæ commode per composita ab Jacio exprimi non possunt : ut quum Hom. ipsum infinitivo jungit : veluti Od. Ξ, [464] de vino : Ἐφῆκε πολύφρονά περ μὰλ' ἀεῖσαι, Impulit, Incitavit. Sic Il. A, [518] : Ὅτ' ἐμὲ ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις Ἥρῃ· ubi Bud. Urgebis, Coges, vertit : paulo quidem certe liberius; videtur enim in his quoque ll. aliquid de posteriore Immittendi signif. retinere hoc verbum : quoniam quem impellimus et incitamus ad aliquid, eum veluti equum admittimus, et laxatis habenis currere ad id volumus, ad quod eum impellimus. [Σ, 108 : Χόλος, ὅστ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι· 124 : Νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀρούμην καί τινα Τρωιάδων ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐρείνην. Pind. Isthm. 2, 11 : Νῦν δ' ἐρίηπι (Musa) τὸ τὼργείου φυλάξαι βῆμ' ἀληθείας ὁδῶν ἄγχιστα βαῖνον, χρήματα χρήματ' ἀνήρ.] || Appello, i. e. Provoco ad judicem majorem, Bud. ap. Dem. [p. 913, 23] : Ἀλλ' ἐφῆκεν ἡμᾶς εἰς τὸ δικαστήριον· Lucian. [Bis accus. c. 4] : Ἐξεῖναι ἐφέντι ἐπ' ἐμὲ δικάζεσθαι. [Hermot. c. 30 : Ἐφιέναι εἰς ἕτερον δικαστήριον. Dio Cass. 37, 27; 64, 2 : Ἐφέντος τινὸς ἀπ' αὐτοῦ κοτε δικάζοντος. Philostr. V. Soph. 1, 25, 3 : Ὑποχριτοῦ τραγῳδίας ἀπὸ τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν Ὀλυμπίων, οἷς ἐπιστάτει ὁ Πολέμων, ἐφιέναι φήσαντος· ἐξελαθῆναι γὰρ παρ' αὐτοῦ, et in seqq., ubi alios ejusdem ll. annotat Olear.] Quibus in ll. aliisque similibus non dubito, quin subaudiatur accus. δίκην, et verbum ἐφίημι aliquam Mittendi signif. inclusam habeat, sed quæ haud scio an ullo hujus verbi composito indicari possit. [Sic Dem. p. 1017, 27 : Καὶ τὰς πάνυ μικρὰς δίκας εἰς ὑμᾶς ἐφιᾶσιν. Id. p. 1024, 22 : Εἰ φασιν ἀδίκως ἀποδικτηθῆσαί μου τὸν διαιτητὴν τὰς δίκας, καὶ τότ' ἐξὸν εἰς ὑμᾶς ἐρεῖναι κτλ.] || Ἐφίεμαι, Peto, ea signif., qua dicitur de jaciente. Plut. Pompeio [c. 71] : Ἐφιέμενοι τῶν προσώπων, Adversas facies petentes pilis suis, Bud. Quidam vero exp. etiam Ad ictum designantes. [Vera prior interpretatio. Sic Sullæ c. 9 : Τοὺς τοξότας ἐκέλευε χρῆσθαι τοῖς πυροβόλοις ἄνω τῶν στεγασμάτων ἐφιεμένους κατ' οὐδένα λογισμόν· Cæs. c. 45 : Τῶν ὀφεων ἐφιέμενοι.] || Appeto. [Desidero, tam cum genitivo quam cum infinitivo. Soph. El. 143 : Τί μοι τῶν δυστρόρων ἐφίει; Phil. 1315 : Ὧν δὲ σου τυχεῖν ἐφίεμαι ἄκουσον. Eur. Hel. 1184 : Ἄλοχος ἧς ἐφίεμαι· Ion. 521 : Εἰ φιλεῖν ἐφίεμαι· Rhes. 300 : Πάντ' ἀκούσας ὧν ἐφιέμην μαθεῖν. Xen. Conv. 8, 25, Cyrop. 1, 2, 3 et alibi sæpe, pariterque Plato et alii plurimi. Cum inf. futuri Thuc. 6, 6 : Ἐφιέμενοι μὲν ... τῆς πάσης ἄρξειν, ubi paucissimi ἄρχειν.] Aristot. Eth. 1 init. : Πᾶσα τέχνη καὶ πᾶσα μέθοδος, ὁμοίως δὲ πρᾶξίς τε καὶ προαίρεσις, ἀγαθοῦ τινος ἐφίεσθαι δοκεῖ· 4 : Τῶν δ' ἀλλοτρίων οὐκ ἐφίενται. Sic et alibi. A Thuc. tamen puto etiam poni pro Consequi, quod est veluti finis eorum, qui appetunt. [Non alia quam Appetendi signif. ponit Thuc. 1, 8 : Ἐφιέμενοι τῶν κερδῶν· 128, ἀρχῆς· 4, 61, τῶν ἐν Σικελίᾳ ἀγαθῶν· et alibi sæpe. Illa vero quam HSt. dicit 2, 42 : Ἐβουλήθησαν μετ' αὐτοῦ τοὺς μὲν τιμωρεῖσθαι, τῶν δὲ ἐφίεσθαι, ubi ἐφικέσθαι conjecit Tusanus. ‖ Cum accusativo Soph. OEd. T. 766 : Ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι; Eur. Rhes. 46 : Πᾶς δ' Ἀγαμεμνονίαν προσέβα στρατὸς ἐννύχιος θορύβῳ σκηνάν, νέαν τιν' ἐφιέμενοι βᾶξιν. Xen. Ages. 11, 14 : Ἐκεῖνος γοῦν οὐκ ἀπεῖπε μεγάλην καὶ καλὴν ἐφιέμενος δόξαν. Favorinus : Ἐφίεμαι τὸ ἐπιθυμῶ ... ἀττικῶς αἰτιατικῇ. || Operam do, Studeo rei alicui. Polyb. 9, 20, 7 : Ἄτοπον τοὺς μὲν ὀρχηστικῆς ἢ τοὺς αὐλητικῆς ἐφιεμένους ἐπιδέχεσθαι τὴν ... προκατασκευήν· 11, 8, 1 : Τριῶν τρόπων ὄντων καθ' οὓς ἐφίενται πάντες στρατηγίας οἱ κατὰ λόγον αὐτῇ προσιόντες.] || Permitto, ex Plut. Lyc. [c. 24] : Οὐκ ἐφίετο αὐτοῖς τέχνης ἅψασθαι βαναύσου, Non permittebat eis. [Soph. Aj. 112 : Χαίρειν, Ἀθάνα, ταῦτ' ἐγώ σ' ἐφίεμαι· Phil. 619 : Τούτων χάρα τέμνειν ἐφεῖτο τῷ θέλοντι μὴ τυχών. Æsch. Cho. 1039.] Et passive, ex Aristot. Metaph. 1 : Ἐκεῖ γὰρ ἐφείθη σχολάζειν τὸ τῶν ἰατρῶν γένος, Permissum fuit. [Xen. Conv. 9, 6 : Ἐώκεσαν γὰρ οὐ δεδιδαγμένοις τὰ σχήματα, ἀλλ' ἐφιεμένοις πράττειν ἃ πάλαι ἐπεθύμουν.] || Poetice, Mando, Præcipio, Jubeo. Hom. [Od. N, 7] : Ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφίεμαι τάδε εἴρω. [Il. Ψ, 82 : Ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι, αἴκε πίθηαι.] Sic apud Soph. sæpe, Bud. p. 541. [El. 1111 : Ἀλλά μοι γέρων ἐφεῖτ' Ὀρέστου Στρόφιος ἀγγεῖλαι πέρι· Tr. 286 : Ταῦτα γὰρ πόσις τε σὸς ἐφεῖτο. Æsch. Prom. 4 : Ἐπιστολὰς ἃς σοι πατὴρ ἐφεῖτο· Pers. 228 : Ταῦτα δ', ὡς ἐφίεσαι, πάντα θήσομεν θεοῖσι· fr. Ætn. ap. Macrob. Sat. 5, 19 : Σεμνοὺς Παλικοὺς Ζεὺς ἐφίεται καλεῖν. Aristoph. Vesp. 242 : Ἡμῖν ἐφεῖτ' ἐν ὥρᾳ ἥκειν. Theocr. Epigr. 8, 1 : Συρακόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται Ὀρθων. Thuc. 4, 108 : Ἐς τὴν Λακεδαίμονα ἐφιέμενος στρατιάν τε προσαποστέλλειν ἐκέλευε ...] Ex Eod. autem affertur, Aj. [112] : Ἐγώ σ' ἐφίεμαι χαίρειν, ubi redditur Velim; sed et hic Jubeo verterim potius, ut Lat. Jubeo te salvere, valere. [Vertendum potius Permitto, de qua signif. supra. || Perfecti forma Dor. et Ion., de qua v. Buttm. Gramm. vol. 1, p. 541, coll. quæ in Βαναυσίᾳ p. 104, B, diximus, latere visa est J. Fr. Gronovio ap. Hesychium in gl. Ἐρῶται, ἐρῆπται, ut scribendum sit Ἐρέωται, ἐρῆται. Aoristum priorem annotavit idem : Ἐρήκατο, ἐνετείλατο. Et passivi : Ἐρήθη (ἐρεῖθη), συνεχωρήθη.] Ἐπήσομαι, Ion. pro ἐρ., Permittam. Herodot. : Ἐπήσομαί σοι ἄρχειν Ἑλλάδος. [Ἐπήσομεν est 7, 161. Forma soluta Orph. Lith. 36 : Ἐπιειμένη φιλότητος. L. Dind.]

[Ἐφικάνω, Supervenio. Per tmesin Hom. Od. A, 196 : Χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει.]

[Ἐφικιανός, ὁ, Ephicianus quidam, si sanum est nomen, memoratur ab Galeno vol. 1, p. 51.]

Ἐφικνέομαι, Attingo [Gl.], Pertingo, Pertineo, Assequor, Consequor. [Hom. Il. N, 613 : Ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο. Plat. Hipp. maj. p. 292, A : Ἂν τύχῃ βακτηρίαν ἔχων, εὖ μάλα μου ἐφικέσθαι πειράσεται.] Plut. Apophth. [p. 191, E] : Λακεδαιμόνιοι τῶν πολεμίων τοῖς ξίφεσιν ἐφικνοῦνται. [De voce, Ti. Graech. c. 18 : Ὡς οὐκ ἦν φθεγγόμενον ἐφικέσθαι.] Ap. Eund. in Probl. Rom. [p. 267, C] : Καὶ νομίζειν (χώραν) πᾶσαν ἰδίαν, ἧς ἂν τὸ δόρυ ἐφίκηται. [Conf. p. 218, F. Xen. Cyrop. 8, 7, 16 : Μόνου τοι πρωτεύοντος ἀδελφοῦ παρ' ἀδελφῷ οὐδεὶ φθόνος παρὰ τῶν ἄλλων ἐφικνεῖται. Plato Tim. p. 51, B : Ἐφικνεῖσθαι τῆς φύσεως αὐτοῦ.] Isocr. [p. 2, B], τῆς ἀρετῆς ἐφικέσθαι, Virtutem consequi. [Polyb. 6, 18, 4 : Πάντὸς ἐφικνεῖσθαι τοῦ χρηθέντος· 10, 4, 3 : Οὐκ εὐμαρῶς τὸν ἀδελφὸν ἐφιξόμενον τῆς ἀρχῆς. Plut. Mor. p. 53, D : Ὥσπερ οἱ φαῦλοι ζωγράφοι τῶν καλῶν ἐφικνεῖσθαι μὴ δυνάμενοι. Aristid. vol. 1, p. 146 : Διατριβή ἐστι τῆς σπουδῆς οὐκ ἐφικνουμένη· 2, p. 231 : Πότεροι μᾶλλον τῆς γνώμης τῆς ἐξ ἀρχῆς ἐφικώμεθα.] Ap. Eund. observavi ἐφικνεῖσθαι pro eo, quod dicit Dem. ἐφικνεῖσθαι τῷ λόγῳ : ita enim ille in Paneg. fin. : Τότε μὲν γὰρ ὤμην ἀξίως διηγήσασθαι περὶ τῶν πραγμάτων εἰπεῖν· νῦν δὲ οὐκ ἐφικνοῦμαι τοῦ μεγέθους αὐτῶν, ἀλλὰ πολλά με διαπέφευγεν ὧν διενοήθην [conf. p. 198, D] · at Dem. ita [p. 361, 25] : Ὅλως δὲ οὐδ' ἂν εἷς ἐφικέσθαι τῷ λόγῳ ἐδύνατο τῶν ἐκεῖ

κακῶν νῦν ὄντων. [Herodot. 7, 9 init.: Τά τε ἄλλα λέγων ἐπίκαιρα ἄριστα καὶ ἀληθέστατα. Polyb. 1, 57, 3: Οὔτ' ἂν ὁ γράφων ἐξαριθμούμενος ἐφίκοιτο. Aristid. vol. 1, p. 81: Συμβαίνει δέ μοι τῇ μὲν μνήμῃ πάντων ἐφικνεῖσθαι τῶν ἐκείνου καλῶν· 511: Κωμῳδία δ' οὐδεμία ἐφίκοιτ' ἂν τῶν τούτοις προσόντων κακῶν· 521: Ἦν ὅσοι οὐκ εἶδον οὐδ' ἂν ἐφικέσθαι δυνηθεῖεν ἐλπίζοντες· 530: Οὐδ' ἂν εἷς λέγων ἐφίκοιτο. Absolute Plut. Mor. p. 190, E: Ὅπου μὴ ἐφικνεῖται ἡ λεοντῆ, προσραπτέον εἶναι ἐκεῖ τὴν ἀλωπεκῆν.] Ab Eod. accipi et pro Aspirare tradit Bud., afferens [p. 465, 24]: Οἱ δ' ἐφικνούμενοι τοῦ τριηραρχεῖν. [Cum accusativo Hom. Od. Θ, 202: Τοῦτον νῦν ἐφίκεσθε, nonnulli pro ἀφίκεσθε. Pind. Isthm. 4, 17: Εἴ τι τούτων μοῖρ' ἐφίκοιτο καλῶν. Theophr. C. Pl. 2, 4, 10: Ὥστε (τὸ ὕδωρ) τὸν μὲν σῖτον μὴ ἐφικνεῖσθαι, διὰ τὸ ἐπιπολῆς εἶναι, τὰ δένδρα δ' ἐφικνεῖσθαι. Ap. African. vero Cest. p. 278, A, quod est: Ἐφικνοῦνται τὸν βάρβαρον, scribendum videtur τῶν βαρβάρων. L. D. Aristid. vol. 1, p. 154: Χωρὶς τοῦ τοσαῦτα μεμαθῆναι καὶ πάντων ὡς μόνων ἑκάστων ἐφικέσθαι· 2, p. 384: Ἀνδρὰ οὐ μεθόριον ῥήτορος καὶ στρατηγοῦ, ἀλλ' ἀμφοτέρων ἐφικνουμένων.] || Affertur et cum accus. ex Theophr. pro Permeare, Ἐφικνεῖται πολὺν τόπον. [H. Pl. 1, 7, 1: Οὐδεμία καθήκει πλέον ἢ ὅσον ὁ ἥλιος ἐφικνεῖται.] Ap. Xen. Cyrop. 1, [1, 5] cum ἐπὶ habente suum accus.: Ἐφικέσθαι μὲν ἐπὶ τοσαύτην γῆν, pro Pervasisse. [Alia constr. Dio Chrys. vol. 2, p. 321: Τοῦτον ἐφικνεῖσθαι βλέποντα μέχρι τῶν πλείστων ἀπιχόντων. Aristid. vol. 2, p. 227: Ὥσπερ γεωργοὶ τὰ λυμαινόμενα τῇ χώρᾳ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἐκκόπτοντες, εἴτ' οὐκ ἐφικνούμενοι διὰ παντὸς τοῦ σπέρματος. Fab. Æsop. 28, p. 295 ed. Cor.: Τοῦ αἰλούρου μηκέτι δυναμένου ἐφικνεῖσθαι ἐκείσε.] || Ἐφικνοῦμαι Lucian. infinitivo etiam junxit [Alcyon. c. 6]: Τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις, pro Iis qui ad hæc contemplanda idonei sunt, Iis quibus satis acuta mens est ad hæc contemplanda; simplicius, Iis qui contemplatione assequi hæc possunt. Dixerat autem paulo ante ead. constr., Οὐδὲ γὰρ ἐλπὶς ἐφικτόν. [Polyb. 1, 4, 11: Μόνως ἂν τις ἐφίκοιτο καὶ δυνηθείη ἅμα καὶ τὸ χρήσιμον καὶ τὸ τερπνὸν ἐκ τῆς ἱστορίας λαβεῖν. Plut. Mor. p. 338, D: Οὐδεὶς ἂν ἐφίκοιτο τῷ λόγῳ διαθεῖν. Aristid. vol. 1, p. 89: Πλείστους Ἑλλήνων παιδεύσας καὶ παιδάς τε (l. γε) ὧν ἐπαίδευσε παιδεῦσαι ἐφικόμενος τὸν υἱὸν οὐκ ἐξέκετο τὸν αὑτοῦ. Interposito ὥστε p. 234: Οὐδεὶς γὰρ ἂν ἔζω περὶ αὐτῆς ἀκούων ἐφίκοιτο ὥστε ἅπαν συλλαβεῖν. || Peculiari quadam ratione Herodot. 7, 35: Ξέρξης τὸν Ἑλλήσποντον ἐκέλευε τριηκοσίας ἐπικέσθαι μάστιγι πληγάς, Infligere. ‖Rarius usurpatum perf. exstat ap. Demosth. p. 800, 17: Ἐφῖκται πάντων ἡ τούτου κακοπραγμοσύνη, et Hesych.: Ἐφιγμένους, ἐπιτυχόντας.]

Ἐφικτός, ἡ, ὸν, q. d. Attingibilis et Assequibilis, Quem attingere, Ad quem usque pertingere possumus, Quem assequi possumus. [Theophr. De lapid. 25: Γίνεται ἐν τοῖς ἐφικτῷ καὶ γνωρίμοις τόποις· De igni 70: Τὸν ἐν ἐφικτῷ κάπνον.] Plut. [Mor. p. 967, A: Ἀνάγοντες τὸ ὕδωρ μέχρι ἂν ἐν ἐφ. γένηται· Pyrrh. c. 14: Τίς γὰρ ἂν ἀπόσχοιτο Λιβύης καὶ Καρχηδόνος ἐν ἐφ. γενομένης; Eumen. c. 9: Χρημάτων ἐν ἐφ. παρόντων'] Anton. [c. 39]: Κελεύσας, ὅταν οἱ πρῶτοι τοῖς ὁπλίταις ἐν ἐφ. δοκῶσιν εἶναι, τοὺς ἱππεῖς ἐναντίους εἰσελαύνειν, ubi Bud. ait accipi ἐφικτὸν, ut a Suida exp., sc. τὸ δυνατὸν καταληφθῆναι. [Lucull. c. 17: Ἦν ἐν ἐφ. τῆς δώξεως ὁ ἵππος· Mor. p. 494, E: Παρέχουσιν ἐν ἐφ. τῆς ἐλπίδος ἑαυτάς· 496, C: Ταῖς δὲ γυναιξὶν ἄνω γεγόνασι περὶ τὸ στέρνον (οἱ μαστοὶ) ἐν ἐφ. τοῦ φιλῆσαι... τὸν νήπιον· 978, D: Μέχρι ἂν ἐν ἐφ. τοῦ στόματος γένηται. Id. p. 585, C: Οὔτε λήμματα μοχθηρὰ καὶ πλεονεξίας μεγάλας εἰς ἐφικτὸν ἡκούσας ὑπερβῆναι ῥᾴδιον· Mario c. 20: Πελαστάντων εἰς ἐφ. ἑκκαιδεκάτους τοὺς ὑσσούς· Æm. Paul. c. 19: Μὴ προσιεμένους εἰς ἐφ. αὐτῶν τὰς μαχαίρας. Dionys. A. R. 2, 38: Προελθοῦσα εἰς ἐφ. ἡ παρθένος.] Ab eod. Plut. Themist. [c. 31] ἐφ. ἔργον vocatur Quod vires nostræ assequi possunt, par est viribus nostris. [Aliter Poplic. c. 6: Ἔργον οὔτ' ἐπαινεῖν βουλομένους ἄξιος οὔτε ψέγειν ἐφικτόν. Percipiendus, Intelligendus. Polyb. 6, 5, 1: Ὁ παρὰ Πλάτωνι λόγος ποικίλος ὢν... δλίγοις ἐφικτός ἐστιν.] Ap. Eund. autem [Alex. c. 66] itidemque ap. alios ὅσον ἐφικτὸν, ὡς ἐφ., ὅσον ἡμῖν ἐφ., significat Pro viribus. Pro eod. vero dicitur etiam καθόσον ἐφικτὸν, ut ab Aristot. De mundo [c. 1 extr.]: Καθόσον ἐφ. θεολογῶμεν περὶ τούτων [Theophr. De sign. 1, 1], κατὰ τὸ ἐφικτὸν vel κατὰ τὸ ἡμῖν ἐφ., quo usus est Greg. Dicitur etiam κατὰ τὸ ἐφ. ἀνθρώπους, ὡς ἐφ. ἀνθρώπους [Plut. Poplic. c. 23], Ut est captus hominum, humanus. [Iuscr. Cumæa ap. Caylus *Recueil* vol. 2, tab. 56, 14: Προαιρετεις τον εαυτω τυχαν τους εφικτοισιν ανθρωποις. Plut. Mor. p. 699, B: Ἡ φύσις οὐκ ἐφικτὸν ἔχει τῷ λόγῳ τὸ περὶ τὰς ἐνεργείας εὑμήχανον· Thes. c. 1: Τὸν ἐφικτὸν εἰκότι λόγῳ χρόνον. Anon. ap. Suid. v. Ἐν φρέατι cit.: Οὐ μὲν ἐφικτῆς γε οὐδενὶ ἀνθρώποις. || Plurali Ælian. N. A. 5, 7: Οἱ αἴλουροι, ὡς οὐκ ἦν ἐφικτὰ αὐτοῖς ἔτι, ἐπ' ἄλλην θήραν κατέδραμον. || Cum infin., de qua constructione ISt. in Ἐφικνέομαι, Polyb. 9, 4, 3: Τοῖς νώτοις οὐκ ἐφικτὸν εἶναι τοσαύτῃ μὲν ἵππῳ... κατανύσαι χόρτον· 24, 5: Μία τις ὁδὸς, δι' ἧς ἐστιν εἰς Ἰταλίαν ὁλόκληρον ἐφικτόν. Diodor. 1, 41: Ὧν τὰς αἰτίας οὐκ ἐφικτὸν ἀνθρώποις ἀκριβῶς ἐξευρεῖν. In Polybii Exc. Vat. p. 396, 419 bis scriptum ἔφικτος, prave accentu.]

[Ἐφίμειρω, Cupio. Cum accusativo Nicander ap. Athen. 15, p. 683, F: Ἐφιμείρων κοτὰ Νυμφέων. Agathias Anth. Pal. 5, 269, 2: Τὴν μὲν ἐφιμείρων, τῇ δὲ χαριζόμενος. Cum genit. Nonn. Dion. 14, 355: Ἐφιμείρουσα κυδοιμοῦ. Cum infinitivo Musæus 80: Οὐκ... ἐφιμείρω θεὸς εἶναι. Medio per tmesin diviso Aratus 975: Μηδ' εἴ κεν ἐπὶ πλέον ᾖέ πάροιθεν δάκνωσιν μυῖαι καὶ ἀφ' αἵματος ἱμείρωνται.]

Ἐφίμερος, ὁ, ἡ, Amabilis, Desiderabilis. Hesiod. Sc. [15, Th. 132]: Νόσφιν ἄτερ φιλότητος ἐφιμέρου. [Archilochus apud Athen. 12, p. 523, D: Οὐ γάρ τι καλὸς χῶρος οὐδ' ἐφίμερος. Simonid. Carm. de mul. 51: Κείνῃ γὰρ οὔτι καλὸν οὐδ' ἐφίμερον πρόσεστιν. Theognis 994, ὕμνος. Æsch. Cho. 840: Νέαν φάτιν... οὐδαμῶς ἐφίμερον. Soph. OEd. T. 1375: Ἀλλ' ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος... προσλεύσσειν ἐμοί. Callimach. Anth. Pal. 9, 321, 3: Ἔρωτες ἐφίμεροι. Apoll. Rh. 4, 1399: Ἐφίμερον ἀείδουσαι. Theocr. 8, 82: Ἀδύ τι τὸ στόμα τοι καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά. Oppian. Hal. 4, 110: Ἐφίμερον ἀνέρασιν ἄγρην. Leonidas Tar. Anth. Plan. 4, 306, 7: Βάθυλλον ἐφίμερον. Divise Alcman ap. Hephæst. p. 40: Ἐπὶ δ' ἵμερον. ἴ]

Ἐφίνους, Hesych. dici scribit τὰς ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ σάρκας.

[Ἔφιξις, εως, ἡ, Instantia, Compulsio, Gl. African. Cest. p. 278, A: Φερομένων ὑπὲρ αὐτοὺς μακρότερον τῶν βελῶν, ὑποδραμόντων αὐτῶν τὴν ἔφιξιν, Tactum. L. D.]

[Ἐφιορκέω, Perjuro, Gl., Ἔφιορκος. V. Ἐπιορκέω.]

[Ἐφιουλκίς, ἡ, in epigr. Phaniæ Anth. Pal. 6, 299, 3: Σῦκόν τε μελανταγὲς ἢ τ' ἐφιουλκὶς ἐρύππα, in ἐφολκὶς mutavit Bruńckius cum Toupio, ut esset Cœnæ appendix, sine veri specie. Nec magis Phaniæ tribuendæ videntur formæ ἐφι pro ἐπὶ et οὐλκὶς pro οὐκὶς, de quibus in Ἐπὶ et Βαρυούλκου diximus.]

[Ἔφιπνος, Ζεὺς ἐν Χίῳ, Hesychius. De qua gl. v. conjecturas interpretum.]

Ἐφιππάζομαι, Equo invehor, Equito super, adversus. [Lucian. D. mar. 6, 2 plerique libri inepte: Ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ (τοῦ δελφῖνος). Pauci recte ἐφιππάσομαι, ut sequitur ἀπελαύνωμεν. L. D. Ἄνωθεν ἐπικειμένην ἢ ἐφιππαζομένην, sensu turpi, Artemid. 1, 79. Hæsr. Phrynich. Bekk. An. p. 39, 10: Ἐφιππάσασθαι λόγοις, οἷον καταδραμεῖν, Κρατῖνος.]

Ἔφιππαρχία, ἡ, Turma equitum 1024, ut traditur in libro De ordinibus milit. [Arrian. Tact. p. 52 ed. Blanc.: Αἱ δὲ δύο ἱππαρχίαι ἐφιππαρχία τεσσάρων καὶ εἴκοσιν ἀνδρῶν καὶ χιλίων. Suidas et alii in Ἐφίππων ὀνόματα. L. Dind.]

[Ἐφιππαστὴρ, ῆρος, ὁ, Eques. Apollon. Lex. H. p. 282: Ἐπιβώτορι μήλων, ἤτοι βοσκήτορι, οἷον ἐφιππαστῆρι. Οἱ τῶν βασιλέων υἱοὶ πρῶτον ἐπὶ κριῶν ἐλώθασιν ἐπιβαίνειν. Villois.: «Omissa certe part. disjunctiva ἤ, ut habet Hesych., βοσκήτορι τῶν ποιμνίων, ἐπιστάτῃ ἢ ἐφιππαστῆρι, qui deinde eamdem ac Apollonius adfert rationem. Optime a Relando et Jos. Scaligero animadversum est interpr. τοῦ ἐφιππαστῆρος pertinere ad ἐπιβήτορι, quomodo nonnulli in Homero legebant.»]

[Ἐφίππειον. V. Ἐφίππιον.]

[Ἐφίππειος. V. Ἐφίππιος.]

[Ἐφιππεύω, i. q. ἐφιππάζομαι. Oppian. Cyn. 1, 390: Ἐφιππεύουσι χιμαίραις. Diod. 5, 29: Ἀπαντῶντες τοῖς ἐφιππεύουσιν· 17, 19: Πρῶτος ἐφίππευσε τοῖς Πέρσαις· 18, 30: Τὴν πυκνότητα τῶν ἐφιππευόντων, ubi dd. libri.]

Ἐφίππιον, τὸ, substantive, Suidæ [s. Photio] est Certamen equestre, ἀγώνισμα ἐφ' ἵππων τρεχόντων. Nisi forte ἀγώνισμα cum ἐφίππιον jungi debet. [Hesych.: Ἐφιππος ἀγὼν γυμναστικὸς παρὰ Λάκωσιν, pro ἐφίππιος, quod v.] || Ἐφίππιον, Stratum equi, Sella equi, Lat. Ephippium. [Scordiscale, Scordiscus, Gl. Lucian. De hist. conscr. c. 45. Schol. Luciani Navig. c. 30.] Scribitur vero [perperam] et ἐφίππειον cum ει, habeturque utraque scriptura ap. Xen. Eq. [7, 5; 12, 8, Hipparch. 8, 4, ap. Lucian. l. c., ubi nonnisi schol. per ι, Polluc. 1, 185, ubi recte codex per ι, Suidam in v.] Legimus vero et ἐφίππειον πῖλον ap. Plut. Artox. [c. 11 et 13. Ubi scribendum ἐφίππιον, quod v. in Ἐφίππιος. ‖ Ἔφιππον de sella equestri ap. Polluc. 10, 54, scribendum esse ἐφίππιον docet alter l. 1, 185, ut etiam ap. Adrianum in Walzii Rhett. vol. 1, p. 532, 2: Ζωστῆρές τε καὶ τιλαμῶνες καὶ ἐφίππα, haud dubie scribendum sit ἐφίππια, ut ap. Dionem Cass. 63, 13, ἐφιππίοις pro ἐφίπποις, et ἐφίππια pro ἐφίππα ap. Adrianum Tyr. p. 83 ed. Parthenii Passovianæ. Nam ap. Suidam v. Ἀστράβη correctio anceps est. Sed ap. Leon. Diac. p. 88, C: Ἀνασκήτως ἔχοντες τῶν ἐφίππων ἐπιβαίνειν, præstat quod in annot. conjecit Hasius, τοῦ ἐφ' ἵππων, cujus constr. ex. v. in Ἐπιβαίνω p. 1521, D. L. Dind.]

Ἐφίππιος, ὁ, ἡ, Equestris. Ἐφ. δρόμος, ex Platone [Leg. 8, p. 833, B], Equestris cursus. [Immo pedester, perinde ut ἵππιος. Grammaticorum errorem notavit Bœckh. *Annali dell' Instit. di Corrisp. archeolog.* 1829, p. 165. L. D.] Scribitur autem [perperam] et ἐφίππειος cum ει. [Xen. Cyrop. 8, 3, 6: Κασᾶς τοὺς ἐφιππίους. Ubi plerique ἐφιππείους. V. Ἐφίππιον.]

[Ἐφιππίς. Hesych. in gl. obscura, Ἵππη, ἐφιππίς, Σικελοί. L. Dind.]

[Ἔφιππον, τό. V. Ἐφίππιον.]

Ἔφιππος, ὁ, ἡ, Qui equo insidet, vehitur [Eques, Equisessor, Equestris, Gl.]: Ἐφάνη προηγούμενος αὐτῶν ἔφιππος. [Plut. Mor. p. 306, E: Ἔφιππος εἰς τὸν τόπον τοῦ χάσματος ἠνέχθη· 307, A: Ἔφιππον ἑαυτὸν ἔρριψεν εἰς τὸ χάσμα. Leo Diac. p. 88, C: Ἔφιπποι τοῦ περιβόλου ἐξῆσαν. Charito 7, 5, p. 163, 13: Βασιλεὺς ἔφιππος δώκων. Annotavit etiam Antiatticista p. 97, 11, ut dubitatum fuisse videatur de usu vocabuli non frequentis apud antiquiores. Photius: Ἔφιππον, Εὔπολις Αἰξίν.] Sed peculiariter dicitur ἔφιππος Eques miles, a Xen. [Cyrop. 4, 2, 1, ubi legendum εὔιπποι.] Sic a Synes. ἔφιππος opp. τῷ πεζῷ. [Suidas aliique gramm. v. Ἐφίππων ὀνόματα.] || Dicitur vero et ἀνδρὰς ἐφίππους a Plut. Popl. [c. 19], Statua equestris: sic εἰκὼν ἔφ. ab Eod. in Fabio [c. 22]. Sed et ἐφ. βίος, Vita equestris, ex Philone. [Soph. El. 733: Κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον, i. e. τὴν ἱππικὴν ταραχήν, ut interpr. schol.]

[Ἔφιππος, ὁ, Ephippus, mediæ poeta comœdiæ Atheniensis, sæpe citatus ab Athenæo. Olynthius, historicus, apud eundem. Alius in inscr. Thespiensi ap. Bœckh. vol. 1, p. 796, n. 1640.]

[Ἐφιπποτοξότης, ὁ, quod legitur in libris nonnullis Diodori 19, 30, ubi alii ἀφιππ., ex ἀμφιππ., quod ap. Plut. Mor. p. 197, C, male in ἀφιππ. mutavit Wyttenbach., depravatum recte judicavit Schneiderus in Ἀφιππ. L. Dind.]

Ἐφίπτημι, s. Ἐφίπταμαι, Advolo. Hom. Od. O, [160]: Εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις. [V. Ἐπιπέτομαι, ad quod thema referendus l. Hom. Præsenti Moschus 1, 16: Πτερόεις ὡς ὄρνις ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλους ἀνέρας ἠδὲ γυναῖκας. Plut. Cleom. c. 39: Ὥστε μηδὲν ὄρνεον ἐφίπτασθαι σαρκοφάγον. Clemens Al. Protr. p. 2: Ἐφίπταται ὁ τέττιξ, et ibid. iterum. Imperf. Appian. Pun. c. 100: Ἐφίπτατο ἐξ ἀφανοῦς ὥς τις αἰτός. Cum dativo Xiphilinus in Matthæi Anecd. vol. 2, p. 33: Ὥσπερ ἐκείνας (apes) τοὺς λειμῶσι(ν) ἐφιπτάμενας.] Gregor. [Naz. Or. 43]: Λειμῶνας μέλισσα ἐφίπταται, In prata advolat. [Hanc constr. annotat gl. Suidæ illata: Ἐφίπτανται αἰτιατικῇ. Aor. sec. activi Nicarch. Anth. Pal. 11, 407, 3: Μυῖα δ' ἐπιπτᾶσ' αὐτὸν ἀνήρπασεν. Ap. Strabon. 4, p. 198, ab Schneid. cit., male olim ἐφιπτάντας pro ἐπιπτάντας. L. Dind.]

[Ἔφισος. V. Ἔπισος. Simile est Ἐφίσης pro ἐπίσης, frequens in libris et apud recentiores, et diserte memoratum Tzetzæ Hist. 11, 57, tanquam Atticum.]

Ἐφιστάω, i. q. ἐφίστημι, Sisto, Inhibeo, Reprimo. Diosc. 4, 16: Ῥῶν τε γυναικείων ἰρυθρὸν ἐφιστάνει, de limonio. [Præpono. Plut. Mor. p. 233, E: Τοὺς παλαίουσι παιδοτρίβας οὐκ ἐφίστανον. Ap. Demosth. p. 807, 5: Ἐπὶ τοὺς τὰ κοινὰ πράττοντας τοὺς τυχόντας ἀνθρώπους ... φύλακας ἐπιπέμπειν, libri nonnulli male ἐφιστατάνειν.] Hesych. ἐφιστάνουσιν affert pro ἐκζητοῦσι. [Sic Arrian. Epict. 1, 26, 16: Ἔδει δ' ἐφιστάνειν εἰ δύνανται· 2, 18, 31: Ὥστε μηδ' ἐφιστάνειν ὕστερον ὅτι ἁμαρτάνεις· 21, 8: Καὶ αὐτὸν ἐφιστάνειν ἄξιον συνεχῶς, μήπου καὶ αὐτὸς εἷς εἰμὶ ἐκείνων. Id. 3, 13, 8: Ἐφιστάνειν τῇ θείᾳ διοικήσει, Considerare. Polyb. 5, 35, 6: Ὁ βασιλεὺς οὔτ' ἐφιστάνων οὐδενὶ (libri nonnulli ἐν οὐδενὶ) τῶν τοιούτων οὔτε προνοούμενος τοῦ μέλλοντος· 11, 2, 5: Τὰ λυσιτελῆ λαμβάνοντας ὑπὸ τὴν ὄψιν καὶ παλλάκις ἐφιστάνοντας καὶ διαλογιζομένους. « Olymp. In Plat. Gorg. pr. 23. » Routh. ā]

[Ἐφιστάω, i. q. ἐφίστημι, Instigo, Gl. Scriptor De velit. bell. p. 120, B: Βιγλάτορας ἐφιστῶντας ῥωμαλέους, ubi alia exx. annotavit Hasius. Ephræm Cæsar. p. 102, 4150: Καὶ τῇδ' ἐφιστᾷ τὰς δυνάμεις κυκλόθεν. L. D.]

Ἐφίστημι, q. d. Sisto juxta, Colloco juxta [vel post. Polyb. 1, 26, 14: Ἐπὶ δὲ τούτοις ἐπέστησαν τὰς ἱππηγούς· 33, 6: Τὴν φάλαγγα τούτοις κατόπιν ἐπέστησε]: unde exp. et Appono, Admoveo, Adhibeo: ἐφιστάναι ταῖς πύλαις s. θύραις φύλακας. Plut. Poplic. [c. 5]: Ἐπιστήσας ταῖς θύραις φύλακα τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα· Fabio [c. 6]: Ἐπιστήσας τετρακισχιλίους ὁπλίτας, τὴν ἐιξοδον ἐνέφραξε. [Herodot. 4, 72: Ἐπιστήσαντες κύκλῳ τὸ σῆμα ἵππέας.] Sic Thuc. 2, [75]: Ξύλινον τεῖχος ξυνθέντες, καὶ ἐπιστήσαντες τῷ ἑαυτῶν τείχει. [Alienus hic locus ab signif. Apponendi, quum ἐπιστήσαντες vertendum sit Imponentes, ut Xen. H. Gr. 3, 1, 7: Χελώνην ξύλινην ἐπέστησεν ἐπὶ τῇ φρεατίᾳ. Plat. Critiæ p. 116, A: Πύργους καὶ πύλας ἐπὶ τῶν γεφυρῶν ἐπιστήσαντες.] Lucian. [Prom. c. 20]: Δίκα γύπας ἂν ἐπίστησέ σοι. [Demosth. p. 1029, 29: Ὅρους ἐπιστῆσαι χιλίων ὀργυιῶν ἐμοὶ τῆς προικὸς ἐπὶ τὴν οἰκίαν. Id. p. 115, 8: Εἰ μὴ καὶ τοὺς τὰ μηχανήματα ἐφιστάντας εἰρήνην ἄγειν φήσειε· 124, 2: Μηχανήματ' ἐπιστήσας πολιορκεῖ.] Rursum Plut. Lyc. [c. 15]: Ἐπιστήσας τοῖς γάμοις αἰδῶ καὶ τάξιν, ubi exp. Quum adhibuisset, At ἐφίστων, Bud. Admovebant, in Galeno: Οἱ παλαιοὶ δὲ καὶ τὴν γυναῖκα θηλάζουσαν ἐφίστων τοῖς τῇ φθόῃ κάμνουσιν. Et ἐφίστημι τέλος, ex Plat. [Leg. 7, p. 802, A, ubi medium est, de quo nos in fine], Impono finem. [Hic aptius memoratur l. Plat. Reip. 6, p. 498, C: Τοὺς μέλλοντας τῷ βίῳ τῷ βιβιωμένῳ τὴν ἐκεῖ μοῖραν ἐπιστήσειν πρέπουσαν. Similiter Polyb. 2, 20, 7: Ἡ τύχη ὥσανεὶ λοιμικήν τινα πολέμου διάθεσιν ἐπέστησε πᾶσι Γαλάταις. Diodor. 14, 62: Πολλὴν τοῖς ἐν τῇ πόλει κατάπληξιν ἐπέστησε. V. infra in passivo.] At pro Superimpono, v. in Ἐφίσταμαι. [Et paullo ante.] ‖Sisto aliquem, et ut præsto sit facio, atque ut inter tractandum negotium adveniat, Bud. p. 477 [478] ex Demosth. [p. 351, 25: Ἦν γὰρ τοῦτο πρῶτον ἁπάντων ἀδικημάτων, τὸ τὸν Φίλιππον ἐπιστῆσαι τοῖς πράγμασι τούτοις. In deteriorem partem etiam Polyb. 15, 20, 6: Ἐπιστήσασα (ἡ τύχη) Ῥωμαίους. Charito 1, 14, p. 29, 19: Τῶν κυμάτων τοὺς πειρατὰς φοβερωτέρους ἐπέστησας. Cum præpos. Æschines p. 25, 5: Ἐπέστησα ἐπὶ τὸν κατήγορον καὶ Φίλιππον καὶ Φωκέας.] || Ἐφιστάναι pro Prælicere (quoniam quem præficimus alicui rei, eum velut sistimus juxta illam, et illi admovemus), vel Adhibere. [Æsch. Ag. 1202: Μάντις μ' Ἀπόλλων τῷδ' ἐπέστησεν τέλει· Suppl. 303: Τὸν πάνθ' ὁρῶντα φύλακ' ἐπέστησεν βοί. Xen. Cyrop. 6, 1, 22: Ἄνδρας ἐπέστησαν (machinis bellicis)· Anab. 7, 4, 21: Λοχαγοὺς ἐπέστησαν· 5, 1, 15: Πεντηκόντορον, ᾗ ἐπέστησαν Δέξιππον· H. Gr. 6, 2, 3: Ἐπιστήσαντες ναύαρχον.] Isocr. Ad Nic. [p. 20, B]: Τοιούτους ἐφίστη τοῖς πράγμασι. Sic Plut. Solone, Ἐπιστῆσαι τοῖς πράγμασι τὸν φρονιμώτατον· Lycurgo [et De educ. puer. p. 12, A], Ἐπίστησε τούτῳ παιδαγωγόν. [Cum præp. ἐπὶ sequent. genit., dat., accusativo, de quibus constrr. v. iterum infra in Ἐφίσταμαι, Polyb. 2, 65, 9: Ἐφ' ὧν ἐπέστησε τὸν ἀδελφὸν Εὐκλείδαν. Xen. Reip. Lac. 2, 1: Εὐθὺς μὲν ἐπ' αὐτοῖς παιδαγωγοὺς θεράποντας ἐφιστᾶσιν. Demosth. p. 807, 3: Κύνα ἐπὶ ποίμνην ἀγεννῆ καὶ φαῦλον οὐδ' ἂν εἷς ἐπιστήσαιτ' φυλάττειν· 264, 7: Τούτους ἐπὶ τὰς εὐθύνας ὧν ἔδωκεν ἐφιστάναι. Polyb. 4, 72, 9: Ἐπὶ μὲν τὴν ἄκραν ἐπέστησαν μετὰ φυλακῆς ἱκανῆς Πρόσλαον, ἐπὶ δὲ τὴν πόλιν

Πυθίαν. Infinitivo sequente Aristot. Polit. 3, 16 : Ἐπίτηδες παιδεύσας ὁ νόμος ἐφίστησι τὰ λοιπὰ τῇ δικαιοτάτῃ γνώμῃ κρίνειν καὶ δικαιῶν τοὺς ἄρχοντας. Ubi Schneiderus confert Isocr. Areop. p. 147, B : Τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴν ἐπίστησαν ἐπιμελεῖσθαι τῆς εὐκοσμίας.] || Item ἐφίστημι τὴν γνώμην, διάνοιαν [Hippocr. p. 1286, 16], τὸν νοῦν [Diod. 12, 1], pro Adhibeo mentem s. animum, Applico mentem, qua in signif. ponitur et ἐπέχω. Isocr. Evag. [p. 203, B] : Καθ' ὅ, τι ἂν αὐτῶν ἐπιστήσω τὴν γνώμην. Sed ut plurimum omittitur accus. diciturque ἐφιστάναι sine adjectione, pro Animum intendere, Intentum esse, Animadvertere. Polyb. : Ἄξιον δὲ ἐπιστῆσαι πῶς κτλ. [De Polyb. Schweigh. in Lex. : « Ἐπιστῆσαι τὰς ὄψεις ἐπὶ τὰ σχήματα τῶν γραμμάτων, 10, 47, 8. Et omisso accusat. Ἐπιστῆσαι ἐπὶ τὸν πόλεμον 1, 65, 5. (Τῷ πολέμῳ 1, 14, 1.) Ἐπὶ τὰς ἑκάστων ἀρχὰς καὶ μεταβολὰς ἐπιστήσας 6, 4, 11. Absolute 9, 23, 1. »] Basil. : Παντὶ γνώριμον τῷ καὶ μικρὸν ἐπιστήσαντι. Aristot. Polit. 7, [c. 16] : Πόσων δὲ τινῶν τῶν σωμάτων ὑπαρχόντων μάλιστα ὄφελος εἴη τοῖς γεννωμένοις, ἐπιστήσασι μᾶλλον ληκτέον, Accuratius et exquisitius commentantibus et animadvertentibus, Bud. Et cum dat. rei, Aristot. De mundo [c. 1] : Τούτοις ἐπιστήσαντες, Animo et studio ad hæc incumbentes. Sic, Ἐπιστήσας τοῖς ποιήμασι, Plut., Ubi animum appulit ad poemata. [Id. Mor. p. 32, B : Ἐφιστάντα τοῖς λεγομένοις, ubi v. Wyttenb. Plotini p. 313, D : Βουλόμενον ἡμᾶς συντῖναι ἐπιστήσαντας τῷ τρόπῳ τῆς μεταλήψεως· ubi v. annot. nostr. Creuzer. Ὥσπερ χρησμῷ ἐφιστάντα· ita lege in Philostr. V. Ap. 5, p. 190, 16. In gravem errorem lapsus est Olearius. Hemst. Alia Dorvill. ad Charit. 2, 4, p. 309. Cum accusativo Theodorus Stud. p. 89, E : Εἰ ἐπίστησας ὃ φησι(ν) ὁ πολύαθλος Ἀθανάσιος. Sine casu Arrian. Epict. 4, 1, 98 : Οὕτως ἐφίστησι καὶ ἐννοεῖ ὅτι ἐὰν τῷ θεῷ προσκατατάξῃ ἑαυτὸν, διελύσεται ἀσφαλῶς.] Dicitur etiam ἐφιστάναι περί τινος. Polyb. [6, 26, 12] : Ἐπιμελέστερον ἐπιστῆσαι περὶ τῶν τοιούτων, Diligentius considerare talia, et animadversione accuratiore persequi. [Cum accusativo simili quadam signif. Aristot. H. A. 1, 1 med. : Περὶ ὧν τύπῳ μὲν εἴπομεν πρῶτον, ὕστερον δὲ περὶ ἕκαστον γένος ἐπιστήσαντες ἐροῦμεν.] Aristot. autem [Metaphys. 1, p. 20, 8 Brand.] addidit et accus. διάνοιαν, qui alioqui subauditur, vel alius ei synonymus : Περὶ τῶν ὁρισμῶν ἐπιστήσας τὴν διάνοιαν, Incumbens animo ad definitiones explicandas, tractandas. Bud. p. 478-480, ubi reddit hanc istius formulæ dicendi rationem, ut sc. ἐφιστάναι τὴν διάνοιαν sit quasi Sistere intelligentiam : unde, inquit, lingua vernacula nostra hominem mentis compotem significare volens, Sistendi verbo utitur : intelligit autem quod dicimus *Un homme arresté*, atque hinc esse dictam ἐπιστήμην, Aristot. Probl. [30, 13.] Sed idem Bud. paulo post non satis sibi constat, quippe qui exp. ἐφιστάναι τὴν διάνοιαν, eo, quo ipse exposui modo : qui etiam deductionem illam nominis ἐπιστήμη magis subtilem quam grammaticam existimo. [Aristot. ibid. 13, p. 296, 28 : Ἐπιστήσειε δ' ἄν τις τὴν σκέψιν καὶ περὶ τῶν ἀριθμῶν πόθεν δεῖ λαβεῖν τὴν πίστιν ὡς εἰσί.] Ceterum quantum ad ἐφίστημι attinet junctum cum περί, sciendum est exponi et aliter, ut mox docebo, ubi de ἐφίστημι agam habente alteram verbi Sisto signif. [|| Attentum facio alium. Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 17, F : Ἔτι δὲ μᾶλλον ἐπιστήσομεν αὐτόν) » Sic Plut. p. 27, A : Οὕτω πως ἐφιστάντας τὸν νέον· 157, D : Ἐπιστήσαντος τοῦ λόγου τὸ συμπόσιον· 660, D : Ὁ συμποτικὸς λόγος οὐκ ἐᾷ διαφορεῖσθαι παντάπασιν ὑπὸ τοῦ οἴνου τοὺς πίνοντας, ἀλλ' ἐφίστησι· Ti. Gracch. c. 17 : Τοῦτο καὶ τοὺς θρασυτάτους τῶν περὶ αὐτὸν ἐπίστησεν. Polyb. 4, 34, 9 : Τῶν πρεσβυτέρων τινὲς ἐπιστήσαντες τὸ πλῆθος ἐπί τε τὰς Ἀντιγόνου καὶ Μακεδόνων εὐεργεσίας. » Idem 2, 61, 11 : Ἐπὶ τί δ' ἂν μᾶλλον συγγραφεὺς ἐπιστήσαι τοὺς ἀκούοντας;] Ἐφίστημι pro ἐπιτάττω, item Ἐπίστασις in ead. signif. q. d. Substitutio, Bud. p. 481, ex Polyb. Est autem vicina hæc signif. superiori, qua exponebatur Colloco. [Ubi apposuimus II. Polybii.]

|| Sisto, i. e. Reprimo [Gl.], Inhibeo, Coerceo. [Xen. Cyrop. 4, 2, 18 : Ἐπέστησε τὸ στράτευμα. Et omisso accusat. Anab. 1, 8, 15 : Ὁ δ' ἐπιστήσας εἶπε. V. l. indidem citandum infra in Ἐφίσταμαι.] Τὴν ποταμίαν ἐπιστήσας, Plut. [Cim. c. 1. Diod. 17, 112 : Τὴν βαδουλιυμένην ὁδὸν ἐπιστήσας. Schweigh. in Lex. Polyb. : « Τὴν δύναμιν ἐπέστησαν 8, 31, 3. Ἐπιστήσαντες τὸν ἵππον 15, 32, 3. Τὴν ὁρμὴν 16, 34, 2. Τὴν διήγησιν 7, 12, 1. »] Et cum accus. ac gen., Ἐπίστησε τοὺς ἱππέας τοῦ πρόσω [Arrian. Exp. 5, 16, 1]. Bud. p. 480, 481. Ceterum huc pertinet altera illa expos. hujus dicendi generis ἐπιστῆσαι περί τινος, pro ἐπέχειν, Assensionem retinere. Athenag. in Legat. pro Christo : Καὶ ποιηταὶ μὲν καὶ φιλόσοφοι οὐκ ἔδοξαν ἄθεοι ἐπιστήσαντες περὶ Θεοῦ. Et Ἐφιστάνω, itidem pro Cohibeo, Diosc. [V. supra.]

|| Ascisco, Adduco, opp. τῷ ἀφίστημι, Bud. p. 481, ex Diog. L. De Ἐπίστην autem et Ἐφίστηκα v. cum Ἐφίσταμαι.

|| Ἐφίσταμαι, Insto, Advento, Advenio, Supervenio, Intervenio. [Herodot. 4, 203 : Ἐπεί τι ἐπὶ τῇ Κυρηναίων πόλι ἐπέστησαν. Demosth. p. 66, 23 : Μηδ' ἐπιστήσεται μέγεθος δυνάμεως πρὸς ἣν οὐδ' ἀντᾶραι δυνησόμεθα.] Herodian. [3, 14, 7] : Βρεττανοῖς ἐπέστη. Ib. [12, 18] : Ὡς δὲ ἐπέστη τῇ βασιλείῳ αὐλῇ, Quum advenit in palatium. Et sic subinde. [Arrian. Epict. 1, 29, 62 : Ὡς δραπέτης ἐφίσταται θεάτρῳ.] Ap. Eund. vero ἐφιστὼς exp. alicubi [8, 3, 7] Polit. Stans, Qui adest. [Sic Hom. Il. K, 124 : Καί μοι ἐπίστη· N, 133, Π, 217 : Ὡς πυκνοὶ ἐφίσταντο ἀλλήλοισιν· Λ, 644 : Πάτροκλος δὲ θύρῃσιν ἐφίστατο· M, 199 : Ἐφισταότες παρὰ τάφρῳ· Od. A, 120 : Νεμεσσήθη ξείνον ὀθεὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν (quod cum præpos. dicit Philostr. Imag. p. 765, 11 : Ἐφίστηκεν ἐν θαλάμου θύραις. Et Plato Phil. p. 64, C : Ἐπὶ τοῖς τοῦ ἀγαθοῦ προθύροις ἑφεστάναι· Conviv. p. 212, D : Ἐπιστῆναι ἐπὶ τὰς θύρας). X, 203 : Ἔνθα μένος πνείοντες ἐφίστασαν, οἱ μὲν ἐπ' οὐδοῦ τέσσαρες, οἱ δ' ἐντοσθε δόμων· Ω, 380 : Ἐφεστάμεναι καὶ ἀμύνειν ἄνδρας μνηστῆρας. Hesiod. Sc. 258 : Κλωθὼ καὶ Λάχεσίς σφιν ἐφίστασαν. Æsch. Sept. 538 : Οὐ μὴν ἀκόμπαστός γ' ἐφίσταται πύλαις. Soph. El. 1401 : Τὼ δ' ἐφέστατον πύλας· OEd. C. 558 : Τίνα πόλεως ἐπίστης προστροπὴν ἐμοῦ τ' ἔχων. Eur. Bacch. 319 : Ὅταν ἐφεστῶσιν πύλαις πολλοί· Andr. 547 : Τὸν ἐφεστῶτα σφαγῇ. Thuc. 8, 69 : Ἐπέστησαν τοῖς ἀπὸ τοῦ κυάμου βουλευταῖς. Xenoph. Conv. 2, 7 : Ὁρῶ τὴν ὀρχηστρίδα ἐφεστηκυῖαν· Anab. 5, 8, 9 : Ἐπιστὰς ἐπήνουν σε· Hell. Gr. 2, 3, 51 : Οἵδε οἱ ἐφεστηκότες. Isocr. p. 372, D : Ἐφιστάμενος εἰς τοὺς ὄχλους. Polyb. 4, 58, 2 : Οἷς ἐπίστησαν οἱ πολέμιοι κατὰ τὰς εἰκίας· 9, 7, 10 : Ἐπίστη τοῖς κατὰ τὸ Ῥήγιον τόποις. Id. 4, 43, 6 : Ἐφ' ὃν (τόπον) ἐπιστῆναί φασι πρῶτον (οἱ μῦθοι) τὴν Ἰώ. Et similiter alibi cum aliis quibusvis. De usu improprio ap. eundem Schweigh. : « Ἐπεὶ ἐπὶ τὸν τόπον ἐπέστημεν, 4, 40, 1. (Sic Isocr. p. 104, C : Ἐφ' ὃν [τόπον] εἰ μὲν νεώτερος ὢν ἐπέστην. Et p. 101, A : Ἐπιστὰς ἐπὶ τὰς αὐτὰς διανοίας.) Καθ' ὃν καιρὸν ἐπὶ τοῦτο τὸ μέρος τῆς διηγήσεως ἐπέστημεν, 7, 13, 3. Cum dat. Ὅταν ἐπιστῶμεν τοῖς καιροῖς τούτοις, 3, 118, 11. » Conf. quæ HSt. infra minus recte in signif. Mentem adhibendi ponit.] || Ἐφίσταμαι et pro Repente ex insidiis prodeo, Lucian., Bud. p. 478, ubi tamen ipsum Luciani l. non affert; sed hic fuerit fortasse, aut aliquis certe ei non dissimilis. Agens enim de adulterio Veneris cum Marte [D. deor. 17, 1] scribit : Ἐπεὶ δὲ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐντὸς ἐγεγένητο τῶν ἀρκύων, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς ὁ Ἥφαιστος. [Isocr. p. 167, D : Ἐξαίφνης ἐπιστὰς τοῖς γιγνομένοις· 200, E : Μικροῦ δεῖν ἔλαθεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ βασίλειον ἐπιστάς.] Dicitur etiam ἐπιστῆναι νυκτὸς ab Isocr. [p. 218, E], κατὰ τοὺς ὕπνους a Plut. [Mor. p. 774, D], de Superveniente in somnis. [Hom. Il. K, 496 : Κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῇφιν ἐπέστη. Palladas Anth. Pal. 9, 378, 2 : Ἀνδροφόνῳ... ὑπνώοντι νυκτὸς ἐπιστῆναί φασι Σάραπον ὄναρ· 9 : Διὰ νυκτὸς ἐπιστάς. Theocr. 21, 5 : Τὸν ὕπνον αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι. Herodot. 1, 34 : Αὐτίκα οἱ εὕδοντι ἐπέστη ὄνειρος· 5, 56; 7, 14. Plato Epist. 8, p. 357, C : Οἷον ὀνείρατα θεῖα ἐπιστάντα ἐγρηγορόσιν. « Κατ' ὄναρ ἐπιστὰς, Philostr. V. Soph. p. 2, 46; 3, 2. Hemst. » Xen. Ephes. 1, 12, p. 22, 13 : Τῷ Ἀβροκόμῃ ἐφίσταται γυνὴ ὀφθῆναι φοβερά. Et similiter aliquoties apud Diodorum, ut 1, 25 : Κατὰ τοὺς ὕπνους ἐφισταμένην. || Sæpe dicitur etiam de diis apparentibus, ut ap. Charit. 1, 1, p. 5, 1 : Ὥσπερ Ἀρτέμιδος ἐν ἐρημίᾳ κυνηγέτιδος ἐπιστάσης, ubi v. Dorvill. Anacreont. 3, 4, ubi Fischer.]

|| Ἐφίσταμαι, pro [Immineo, Opprimo, Gl.] Insto, i. e. Urgeo. Dem. [p. 1187, 6] : Ἐφεστήκει δ' αὐτῷ Καλλίστρατος καὶ Ἰφικράτης. [Id. p. 70, 16 : Διὰ ταῦτ' ἐγρήγορεν, ἐφέστηκεν.] Et pro Instare operi alicui, ut qui sunt curatores : unde ap. Aristot. De mundo [c. 6], ἐφιστάμενον διοικεῖν, a Bud. redditur, Operibus faciendis instare, Perfungi officio curatoris operum. [Hom. Il. Σ, 554 : Τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφίστασαν.] Sic ap. Philon. ἐφεστηκότες, Curatores, V. M. 1. Ἐφεστηκὼς κίνδυνος τῇ πόλει, Dem. [p. 287, 5], Instans periculum, i. e. Imminens, Impendens. [Hom. Il. M, 326 : Νῦν δ' ἔμπης γὰρ Κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο. De hostibus E, 624 : Τρώων οἳ πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ ἐφέσταν ἔγχεϊ ἔγχος ἔχοντες· O, 703 : Οἱ μὲν τὰ φρονέοντες ἐφίστασαν ἀλλήλοισιν. Soph. Aj. 945 : Οἵοι τῶν ἐφεστᾶσι σκοποί· OEd. T. 777 : Πρίν μοι τύχη τοιάδ' ἐπίστη· Tr. 1170 : Μόχθων τῶν ἐφεστώτων ἐμοί. Thucyd. 3, 82 : Ὡς ἂν ἕκαστοι αἱ μεταβολαὶ τῶν ξυντυχιῶν ἐφιστῶνται. Charito 6, 1 : Νὺξ ἐκείνη τελευταία πρὸ τῆς δίκης ἐφειστήκει· 8, 2 : Καιρὸς ὀξὺς ἐφέστηκεν ἡμῖν. Aristot. Polit. 3, 16 : Περὶ τοῦ βασιλέως ὁ λόγος ἐφίστηκε νῦν.] || Præfectus sum, ut ἐφίστημι, Præficio : unde οἱ ἐφεστηκότες τοῖς πράγμασι, Summæ rerum præfecti. Aristoph. Vesp. [955], de cane : Οἷός τε πολλοῖς προβατίοις ἐφεστάναι, Qui multis ovibus præesse possit. [Soph. Aj. 1072 : Ἄνδρα δημότην μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐφεστώτων κλύειν. Eur. Alc. 547 : Τοῖς ἐφεστῶσιν φράσον· Andron. 1098 : Ὅσοι θεοῦ χρημάτων ἐφίστασαν. Xen. OEc. 21, 9 : Ἂν τε ἐπίτροπος ᾖ ὁ ἐφεστηκώς· Comm. 3, 5, 19 : Πειθαρχεῖν τοῖς ἐφεστῶσι. Et cum præpos. 21 : Πάντες, ὁπόσοι τούτων ἄρχουσιν, ἔχουσι δεῖξαι ὑπόθεν ἔμαθον ταῦτα ἐφ' οἷς ἐφεστᾶσι. Plato Reip. 5, p. 460, B : Αἱ ἐπὶ τούτων ἐφεστηκυῖαι ἀρχαί. Demosth. p. 436 fin. : Τοὺς ἐπὶ τῆς πολιτείας ἐφεστηκότας.] || Adhibeo mentem, Adjicio animum ad rem aliquam, eique incumbo, ac velut insisto in ea commentanda. Isocr. Hel. Enc. [p. 213, D] : Ἐπιστὰς ἐπὶ τὰ Θησέως ἔργα. [V. supra. Demosth. p. 245, 10 : Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐπὶ ταῦτα ἐπέστην· 305, 9. Polyb. 4, 40, 1 : Ἐπεὶ δ' ἐπὶ τὸν τόπον ἐπέστημεν· 7, 13, 3, τὸ μέρος τῆς διηγήσεως.] || Resisto, Restito [Gl.], Progredi nequeo, Synes., Bud. p. 489. [Vel Subsisto Xenoph. Anab. 2, 4, 26 : Ἐπορεύετο ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ἐφιστάμενος· ὅτον δὲ χρόνον τὸ ἡγούμενον τοῦ στρατεύματος ἐπιστήσειε κτλ. Polyb. 1, 46, 11; 14, 7, 5. || Insisto. Hom. Il. Z, 373 : Πύργῳ ἐφεστήκει· P, 609 : Δίφρῳ ἐφεσταότος· Ψ, 201 : Ἐπίστη βηλῷ ἐπὶ λιθέῳ. Eurip. El. 706 : Πατρίνοις ἐπιστὰς βάθροις. Xen. Eq. 4, 3 : Ἐφεστηκότων στερεοῖ τοὺς πόδας. Polyb. 3, 46, 8 : Ἐπεὶ δ' ἐπὶ τὰς τελευταίας ἐπέστησαν (elephanti) σχεδίας. || Sto post. Polyb. 1, 26, 13 : Ἐπειδὴ τὸν πρῶτον καὶ δεύτερον στόλον εἰς ἐμβολον ἔταξαν, ἐπέβαλον τούτοις τὸ τρίτον στρατόπεδον· ὧν ἐπιστάντων κτλ. 16, 18, 7 : Αὐτὸν μετὰ τῆς ἑταιρικῆς ἵππου ἐπιστῆναι τοῖς θηρίοις. Perf. 1, 19, 10 : Τάξεις τὰς ἐφεστηκυίας.]

|| Supernato, ad verbum, Supersto. Diosc. 1, 96 : Ἐφίσταται δὲ τοῦτο καθάπερ ὀρρὸς γάλακτι, Supernatat pici, sicut serum lacti, Ruell. Est autem ad verbum Supersto, Sto super. [Hippocr. p. 40, 52 : Αἰπαρότητας τὰς ἄνω ἐφισταμένας ἀραγνοειδέας· 1123, B : Ὡς πιμελώδες ἐφίστατο τοῦτο ἀθρόον. Similes II. Theophrasti indicat Schneider. in Indice.] Sic autem ἐπὶ significat Super, et in act. ἐφίστημι pro Superimpono, ut columnam basi : quam etiam interpret. affert Bud. [V. supra in activo sub initium. || Sisto, Cohibeo. Soph. Trach. 339 : Τί δ' ἐστὶ τοῦ με τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν; Schol., τίνος ἕνεκεν τὴν πορείαν καὶ τὴν εἴσοδον ἴστῃς καὶ κωλύεις;]

|| Ἐπίστημι, Sepono, Admoveo, Insisto, Retento, VV. LL. Sed hæc absque exemplis suspecta sunt. [Forma Ionica est Ἐπίσταμαι, ap. Herodot. 1, 167 : Καὶ γὰρ ἐναγίζουσί σφι μεγάλως καὶ ἀγῶνα γυμνικὸν καὶ ἱππικὸν ἐπιστᾶσι· et eadem locutione 6, 38. Passiv. 4, 2 : Τὸ ἐπιστάμενον (τοῦ γάλακτος).] Ἐφεστὼς, per sync. pro ἐφεστηκώς, Adstans : item Præfectus, Qui præest. Ἐπιστεὼς, Ion. pro ἐφεστώς. Herodot. [4, 84] : Ἐπιστεῶτες ἐπὶ τούτων, His præpositi s. præfecti. [Nunc deleta sunt verba ἐπὶ τούτων vel τουτέων, ut ἐπιστεῶτες sint Astantes, ut 1, 59, Οἱ λέβητες ἐπεστεῶτες· 4, 84, τοὺς ἐπιστεῶτας ἀποκτεῖναι. Altera vero signif. 2, 148 : Οἱ ἐπιστεῶτες τῶν Αἰγυπτίων. Cum genit. 7, 117 : Τὸν ἐπιστεῶτα τῆς διώρυχος.] Idem, Ἐπιστεῶτες τῇ ζεύξει τοῦ ποταμοῦ, Qui fluvio ponte jungendo præsunt. Ἐπιστὰς, Adstans, Superveniens. Ἐπιστάθης μοι βαρεῖα, ex Eur. [Hipp. 819] affertur pro Graviter mihi incubuisti. Est aor. 1 ab ἐφίστημι s. ἐπιστάω. Ἐπισταθέντες pro Assistentes : ex Eur. [Iph. T. 1375], Ἐπισταθέντες ὄχθοις, Insistentes collibus. [Βαθμοῖς νομφικοῖς ἐπιστάθη ὁ μοιχὸς, Pseudo-Sophocles in v. Βαθμὸς nobis notatus. || Præfectus sum. Xen. Anab. 3, 3, 20 : Ἵππαρχος ἐπιστάθη Λύκιος· 5, 1, 16 : Τριακόντορον, ᾗ ἐπιστάθη Πολυκράτης. || Aor. medii Oppian. Hal. 4, 685 : Ὡς δ' ὅτε δυσμενέεσσιν ἐπιστήσωνται ἄρηα φροῦδον ἐελδόμενοι βαῖσαι πόλιν, Excitent. Proprie Xen. Ages. 8, 7 : Θεασάσθω δὲ τὰς θύρας αὐτοῦ (Agesilai, nisi præstat αὐτῆς, domus)· εἰκάσειε γὰρ ἂν τις ἔτι ταύτας ἐκείνας εἶναι ἅσπερ Ἀριστόδημος ὅτε κατῆλθε, λαβὼν ἐπιστήσατο. Præficiendi signif. Cyrop. 8, 2, 19 : Φύλακας πιστοτέρους εἶναι ἢ εἰ φρουρῶς μισθοφόρους ἐπιστησάμην. Aliter Plato Leg. 7, p. 802, A : Τοὺς ἔτι ζῶντας ἐγκωμίοις τε καὶ ὕμνοις τιμᾶν οὐκ ἀσφαλὲς, πρὶν ἂν ἅπαντά τις τὸν βίον διαθραμὼν τέλος ἐπιστήσηται καλόν. || Perf. activi signif. transitiva Apollon. Cit. p. 4 ed. Dietz. : Ἐφ' ἑκατέρων τῶν προκειμένων καταρτισμῶν ἐφέστακεν. Polyb. 10, 20, 5 : Ἄνδρας ἐπιμελεῖς ἐφεστάκει. Pro quo quod est ib. 24, 2 : Τοῦ καιροῦ ἐφεστηκότος ἡμᾶς ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τῶν πράξεων· 32, 9, 1 : Τῶν καιρῶν ἐφεστηκότων ἡμᾶς ἐπὶ τὴν οἰκίαν ταύτην, græcum non esse, sed scribi debere per α, hodie satis constat. L. Dind.]

Ἐφιστορέω, Sciscitor, Percontor, Insuper sciscitor, ἐπερωτῶ, Hesych.

Ἐφοδεία, ἡ, [Circuitio, Gl.] Lustratio quæ obeundo fit, Munus obeundi vigilias et excubias inspiciendi. Polyb. de stativis Romanis loquens [6, 35, 8] : Ἡ δὲ τῆς ἐφοδείας πίστις εἰς τοὺς ἱππεῖς ἀνατίθεται, Vigiliarum autem circuitus fidei equitum committitur, Bud. [|| De vigilibus ipsis Diodor. 20, 16 : Ἡ κατὰ τὸ σύνηθες ἐφ. παραγενομένη κατενόησε. Polyæn. 7, 14, 2 ab Hemst. cit. : Τὰς ἐφοδίας καὶ τὰς φυλακὰς συγχροτοῦντας ὁρᾶσθαι τοῖς πολεμίοις. Id. 5, 4 : Ἐκέλευσε τοὺς παραφυλάττοντας τὴν ἐφοδίαν ἀποκτεῖναι· ubi supervacanea videri possunt et ex versu sequenti repetita verba τοὺς παραφ. Non de vigilibus Polyb. 10, 15, 1 : Κρατήσαντες τοῦ τείχους τὸ μὲν πρῶτον ἐπεπορεύοντο, κατὰ τὴν ἐφοδίαν ἀποσύροντες τοὺς πολεμίους. Ἐφοδία male, ut diximus in Ἐξοδία p. 1317, A, ap. Philon. Belop. p. 93, A, Hesych., Polyæn. II. citatis et in libris nonnullis Polybii 6, 36, 9; 10, 15, 1. L. Dind.]

[Ἐφοδευτέον, Percurrendum, Aggrediendum. Sext. Emp. Pyrrh. hypot. 2, 198, p. 111 : Ὁμοίως δὲ ἐφ. καὶ τοὺς λοιποὺς τῶν παρὰ τοῖς περιπατητικοῖς λεγομένων ἀναποδείκτων. V. Ἐφοδεύω. Anon. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 210, 5 : Τοιγὰρ ἀκολούθως κἀνταῦθα τὸν λόγον ἐφ 216, 7 : Οὐ κατὰ ταὐτὸν ἐκείνοις τὸν λόγον ἐφ. Iamblich. In Nicom. p. 82, B.]

[Ἐφοδευτὴς, ὁ, ἡ, Explorator. Aq. Gen. 42, 9; LXX, κατάσκοποι. Sculeusn.]

[Ἐφοδευτικῶς, Percurrendo. Sext. Emp. Pyrrh. hypot. 2, 142, p. 98 : Οἱ δὲ οὐ μόνον ἐφ., ἀλλὰ καὶ ἐκκαλυπτικῶς ἄγουσιν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ συμπέρασμα· Adv. Math. 8, 307, 308, 309. V. Ἐφοδεύω.]

Ἐφοδεύω, Obeo, [Desurgo huic add. Gl.] Percurro, Lustro. Xen. Cyrop. 8, [6, 16] : Ἐφοδεύει γὰρ ἀνὴρ κατ' ἐνιαυτὸν, ἀεὶ στράτευμ' ἔχων, Satrapias ditionis Persicæ obit : hunc postea ἐφοδον vocat, quasi Inspectorem rerum et lustratorem. [Timocl. ap. Athen. 6, p. 245, B : Ἐφοδεύων ἐὰν βούλῃθ' ὁ γυναικονόμος λαβεῖν ἀριθμόν. Xen. H. Gr. 5, 3, 22 : Ἐδόκουν δὲ εἴς τε τὰς φυλακὰς ἀναγκάζειν τὸ πλῆθος ἰέναι καὶ τούτους ἐφοδεύων πιστοὺς παρίχεσθαι.] Plut. [Mor. p. 793, E] : Ἐφοδεύων τὴν φάλαγγα καὶ καθιστὰς [εἰς] τὴν τάξιν. Hæc et alia Bud. p. 758. Habes et aliud exemplum ex eod. Plut. [ib. p. 781, C] in Νήρωι. Sic Polyb. [6, 35, 11] : Ἐπειδὰν διαλάχωσι τὰς φυλακὰς, πορεύονται πρὸς τὸν χιλίαρχον, καὶ γραφὴν λαμβάνουσι, πόστην καὶ πόσας ἐφοδεῦσαι δεῖ φυλακάς. [Sic ibid. 36, 1. Absolute 35, 8.] Sallust. dicit Circumire vigilias. Bud. interpr. etiam Recognoscere vigilias. Et Greg. Naz., Ἐφοδεύει πάντα, Omnia obit et lustrat. [Æschyl. Choeph. 728. « Improprie Ἐφωδευμένης τῆς ... πραγματείας, Ptolem. Tetr. 3, f. 368; pro eo dedit Procl. Paraphr. 3, c. 16, Διεξελθόντες τὸν λό-

γον τῆς πραγματείας. » Ηεμστ. Plut. Mor. p. 895, C: Περιγεγραμμένων δέ μοι τῶν μεταρσίων ἐφοδευθήσεται καὶ τὰ πρόσγεια. Activo Sextus Adv. log. 8, 222: Αὐτόθεν μὲν οὖν ἐφοδεύσασιν ἡμῖν ἐληλύθῃ ὁ λόγος ὑποδέδεικται. Ubi Fabricius: « Est ἔφοδος Ratiocinatio s. Collectio nitens aliqua hypothesi, qua veluti via ad rem deducimur. Hinc ἐφοδεύειν Ratione et collectione tali uti, infra 285, et Ἐφοδευτικῶς, Per ratiocinationem ejusmodi s. collectionem. » Tractare, Pertractare interpretatur Schweighæuser. Ind. Arrian. Epict., ubi annotat II. 2, 21, 17: Οὐκ ἐφοδεύετε ψευδομένου λήμματα, ὑποθετικούς· 19: Προίβαλές ποτε σαυτοῦ φαντασίαν τινὰ ἀντὶ συλλογισμοῦ, καὶ ταύτην κοινῇ ἐφωδεύσατε; 3, 24, 78: Συλλογισμοὺς ἵν' ἀναλύσῃς ἐκτικώτερον ἢ ἐφοδεύσῃς ὑποθετικούς; 4, 4, 14.] Pass. [Med.] Ἐφοδεύομαι, i. q. ἐφοδεύω, Xen. H. Gr. 2, [4, 20]: Δι' ἀπιστίαν ἐφωδεύοντο [ἐφώδευον τὸ μὲν ἀφ' ἑσπέρας ξὺν ταῖς ἀσπίσι] κατὰ τὰ τείχη, Circumibant s. Obibant, ut faciunt qui noctu vigilias obeunt, Bud. Idem exposuerat etiam, Stabant in armis et instructi accinctique. [Pass. Aristoph. Av. 1160: Καὶ νῦν ἅπαντ' ἐκεῖνα... ἐφοδεύεται. Ptolem. Geogr. 1, 10 extr.: Τῶν σπανίως ἐφοδευθεισῶν ἀποστάσεων. Improprie Eust. Il. p. 79, 35: Οὕτω δὲ ἐφοδεύεται καὶ τὸ ὅτι ἀντὶ τοῦ λίαν, οἷον Ὅτι μάλα.] || Suid. ἐφοδευσάτωσαν exp. quidem κατασκοπησάτωσαν: ἐφοδεύεται autem, διοδεύεται. [Id.: Ἐφώδευσαν, ἐπέτρεχον.] || Bud. Ἐφοδεύω pro Instruo affert ex Plut. [loco supra cit., ubi est Lustrans] p. 74. Fuerit igitur ἐφοδεύω idem etiam cum ἐφοδιάζω. [Insidior. Aquila Psalm. 5, 9: Διὰ τοὺς ἐφοδεύοντας. Pro quibus LXX ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν μου. Clem. Al. Protr. p. 4: Ἁλιμβόλους ὑποκριτὰς ἐφοδεύοντας δικαιοσύνῃ. L. Dindorf.]

[Ἐφοδηγέω, Viæ dux sum, ponitur in gl. Suidæ illata: Ἐφωδήγει, ἐποδήγει δέ.]

Ἐφοδιάζω, Ad viam instruo et viatico dono, Bud. ibid., afferens ex Herodoto exemplum [9, 99: Τούτους ἀποπέμπουσι ἐκοδιάσαντες. Heraclit. De polit. 18: Φιλόξενοι δέ εἰσιν ὥστε τοὺς ναυαγοὺς ἐφοδιάζειν. Plut. Cat. min. c. 65: Τοὺς ἀπόρως ἔχοντας ἐφοδιάζων. Diodor. 5, 34: Ἐφοδιάσαντες αὐτοὺς ἀλλῃ καὶ τοῖς ὅπλοις. Ἐφοδιάζειν γράμμασι ex Suida (s. Hesychio Ill.) v. Ποτάμων Μετυλ. citat Hemst. || Impetum facio, Irruo, Gl.] Pass. Ἐφοδιάζομαι, Viatico donor, Viaticor [Gl.], h. e. Viaticum sumo vel accipio. Basil.: Ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ἐφοδιάσθητι. [Jos. 9, 12: Θερμοὺς ἐφωδιάσθημεν αὐτούς (panes). Hesych.: Ἐφ., τὰς χρείας τῆς ὁδοῦ ἐλάβομεν. Schleusn. Medio] Xen. Hell. 1, [6, 12]: Ἐκ Χίου πενταδραχμίαν ἑκάστῳ τῶν ναυτῶν ἐφοδιασάμενος, Pro viatico exigens. [Polyb. 18, 3, 2: Σπεύδων ἐκ ταύτης τῆς πόλεως ἐφοδιάσασθαι. Nicet. Chon. p. 67, A: Ἀμάξας, δι' ὧν ἐφοδιάσονται τὰ βώσιμα.] Ita Bud. l. c., subjungens hunc l. Plauti, Æstive admodum viaticati sumus, pro ὡς ἐν θέρει ἐφωδιασάμεθα. || Ἐφοδιάζω metaph. quoque capitur pro Instruo quasi viatico. Gellius 17, 2, postquam ex Q. Claudii Annalibus attulit hunc locum, Simul forma, factis, eloquentia, dignitate, acrimonia, confidentia pariter præcellebat: ut facile intelligeretur magnum viaticum, subjungit, Magnum viaticum, pro magna facultate et paratu magno, nove positum est: videturque Græcos secutus, qui ἐφόδιον sumptum viæ ad aliarum quoque rerum apparatus traducunt, ac sæpe ἐφωδίασον pro eo dicunt, quod est Institue et instrue. Et ap. Bud. p. 759, in quodam l. Basilii pater nimias opes liberis relinquens dicitur eos ἐφοδιάζειν pro Censu et facultatibus immodicis quasi viatico vitæ munire. Plut. [Mor. p. 327, E]: Σωφροσύνης, ἀνδραγαθίας, οἷς αὐτὸν ἐφωδίαζε φιλοσοφία πρὸς τὴν στρατείαν, Instruebat ad hanc expeditionem obeundam. Sic Idem Coriol. [c. 16]: Εἰς κοινὸν ὄλεθρον τὴν ἀπείθειαν αὐτῶν ἐφοδιάζειν. [Sol. c. 23: Ἀπορίᾳ γὰρ ᾤετο δεῖν βοηθεῖν, οὐκ ἀργίαν ἐφοδιάζειν. Iambl. Protr. p. 324: Τὸ δόγμα ἐφοδιάζον ἡμᾶς καὶ ὑπομιμνῆσκον ὅτι οὐκ ἀπὸ τῆς ἡμῶν αὐτῶν συγκρίσεως χρὴ τεκμαίρεσθαι καὶ τὴν θείαν δύναμιν· 348: Μικρά τινα ἐναύσματα παρὰ τῆς φύσεως λαμβάνουσα καὶ ὥσανεὶ ἐφοδιαζομένη· Vit. Pyth. p. 34: Παρὰ γὰρ ἐκείνων καὶ ἑαυτὸν ἐφωδιάσθαι ταῦτα.]

[Ἐφοδιασμός, ὁ, Commeatus. Hesych.: Ἐπισιτισμόν, ἐφοδιασμόν.]

[Ἐφοδιαστής, ὁ, Invasor, Gl. V. Ἐφοδιάζω.]

Ἐφόδιον, τὸ, Quod ad iter conficiendum aliquis accipit, Sumptus s. Auxilium viæ (ut Virg., Auxiliumque viæ veteres tellure recludit Thesauros), Commeatus, Viaticum. [Gl. Aristoph. Ach. 53: Ἐφόδι' οὐκ ἔχω.] Thuc. 2, [70]: Καὶ ἀργύριόν τι ῥητὸν ἔχοντες ἐφόδιον, ubi etiam adjective capi potest, sicut et ap. Synes. Ep. 18: Ἐδεήθησαν ἡμοῖς ἐφοδίοις γράμμασι πρὸς ὑμᾶς πέμψαι. [Etym. M. p. 348, 44: Εὐχὰς ἐφοδίους.] Substantive autem ap. Xen. Hell. 1, [1, 24]: Ἐφόδιον δυοῖν μηνοῖν. Et Dem. [p. 34, 10]: Δι' ἀπορίαν ἐφοδίων τοῖς στρατευομένοις. [Thuc. 6, 31: Ἄνευ τοῦ ἐκ δημοσίου μισθοῦ πάντα τινὰ παρασκευάσασθαι ἐφόδιον ὡς ἐπὶ χρόνιον στρατείαν· 34: Μετ' ὀλίγων ἐφοδίων ὡς ἐπὶ ναυμαχίᾳ περαιωθέντες. Polyb. 3, 24, 8: Ἂν ἐκ τινος χώρας ὕδωρ ἢ ἐφόδια λάβῃ ὁ Ῥωμαῖος. Ibid. 11: Ἕως τοῦ ἐφόδια λαβεῖν. De equorum pabulo Andocides p. 33, 9: Τοῖς ἵπποις ἐφόδια Χίοι παρεσκεύασαν. Schol. Thucyd. 6, 94: Ἐπισιτισάμενοι, ἦγουν ἐφόδια λαβόντες.] Plutarch. Apophth. [p. 193, B], ἐφόδιον τῆς στρατιᾶς. Herodian. 2, [11, 1]: Νομάς τε ἴσως καὶ ἐφόδια. [Plat. Epist. 7, p. 350, B: Ἀπέπεμψεν ἐφόδια δούς. Herodot. 4, 203: Ἐπόδιά σφι δοῦναι· 6, 70: Ἐπόδια λαβών.] V. et Ἐφοδιάζω. [Xenoph. Ephes. 3, 5, p. 63, 6: Ἐφοδίων τυχόντα. Charito 3, 4, p. 68, 8: Τάχα ἂν ἔπεισεν ὥστε κἂν ἐφοδίων τυχεῖν. || Latiori signif. Ps.-Demosth. p. 1204, 22: Οὕπω πολὺς χρόνος ἐστὶν ἐξ ὅτου ἐν τῷ δήμῳ πᾶλιν διωμόσατο μὴ εἶναι αὐτῷ ἐφόδια τῷ γήρᾳ ἱκανὰ, τοσαύτην οὐσίαν κεκτημένος.] Metaph. autem ἐφόδιον dicitur Omne illud cujus auxilio ad aliquid pervenimus, Adminiculum. [Aristot. Probl. 3, 5, p. 871, 24: Ὧν γὰρ θερμὸς ὁ οἶνος... ἀναλίσκει τὰ ἐν τῷ σώματι ὑπάρχοντα ἐφόδια τῷ οἰκείῳ θερμῷ· Rhet. 3, 10: Τὰ ἐφ. τοῦ πολέμου.] Plut. De educ. lib. [p. 8, C]: Ἐν νεότητι τὴν εὐταξίαν καὶ τὴν σωφροσύνην ἐφόδιον εἰς τὸ γῆρας ἀποτίθεσθαι. [Ubi alia exx. v. ap. Wyttenb.] Id. in Symp. sept. sap. [p. 160, B]: Μὴ μόνον τοῦ ζῆν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀποθνήσκειν ἐφόδιον οὖσαν, Viaticum non solum vitæ sed etiam mortis. Sic in Alex. [c. 8]: Τὴν μὲν Ἰλιάδα τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον καὶ νομίζων καὶ ὀνομάζων. Herodian. 2, [10, 11]: Εἰς ἀνδρείαν ὑπάρχει γενναῖα ἐφόδια· 7, [5, 12]: Ἐφόδια εἰς ἀγαθὰς ἐλπίδας. Synes. Ep. 57: Μέγιστον εἰς τὶ κατορθοῦν ἐφόδιον. Ap. Suid., Ἔχειν πλοῦτον εἰς ἐφόδιον ἀδικίας. Ap. Eund. [ex Artemid. 4, 67]: Ἐφόδιον παιδείας ὁ πλοῦτος. Plato Epist. [per errorem HSt. nomen Plat., quod in Lex. Septemv., unde hæc repetiit, pertinet ad l. supra citatum, retulit ad hunc], Ἐφόδιον παιδείας ὁ πλοῦτος καὶ κακίας. Latini quoque metaphorice Viaticum dicunt, ut Horat., Collecta viatica multis ærumnis. V. et Ἐφοδιάζω, et Συγκολυμβάω. Bud. p. 759, interpr. etiam Occasionem atque proclivitatem ad aliquid, ἀφορμὴν πρός τι, ex Libanio exemplum proferens. Ibid. ex Dem. [p. 917, 14]: Ἐφόδιον λαβὼν τὸ τὴν συγγραφὴν τοῦτο κελεύειν, Ansam et occasionem causamque arripiens ex syngraphæ verbis. [Polyb. 9, 19, 4: Ἡ τῶν πίλας ἀπειρία μέγιστον ἐφόδιον γίγνεται τοῖς ἐμπείροις πρὸς κατόρθωσιν· 18, 24, 2: Ἐκείνῳ ἄλλο μὲν οὐδὲν ἐφόδιον ὑπῆρξε πρὸς βασιλείαν τῶν ἐκτὸς, πλοῦτος δὲ μόνον. || « Sacra eucharistia quæ infirmis et morituris datur in ἐφόδιον τῆς σωτηρίας, ut est in Euchologio p. 68a. Τελευταῖον καὶ ἀναγκαῖον ἐφόδιον in Conc. Nicæno 1, Can. 13. V. Gloss. med. Lat. in *Viaticum*, et Vales. ad Euseb. H. E. 6, 44. » Ducang.]

[Ἐφόδιος, ὁ, ἡ, Viaticus. Suidas et Etym. M.: Ἐξιτηρίους εὐχὰς, ἐφοδίους τοῖς πρὸς ἔξοδον ἔχουσιν vel ἰοῦσιν. V. HSt. in Ἐφόδιον.]

Ἔφοδος, ἡ, Via qua aliquo acceditur, Aditus. Thuc. [4, 129: Νικόστρατος ἄλλῃ ἐφόδῳ... ἴπων· 6, 99: Προκαταλαμβάνοντες τὰς ἐφόδους·] 7, [51]: Οὔσης δὲ στενῆς τῆς ἐφόδου, οἱ Ἀθηναῖοι ἵππους τε ἑβδομήκοντα ἀπολλύουσι, καὶ τῶν ὁπλιτῶν οὐ πολλούς. [Xen. Anab. 3, 4, 41: Ὁρᾷ τοῦ ὄρους τὴν κορυφὴν... καὶ ἀπὸ ταύτης ἔφοδον ἐπὶ τὸν λόφον· 4, 2, 6: Ἔφοδος αὐτόθεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἦν. De facultate dicendi ad populum Polyb. 4, 34, 5: Οἰόμενοι δεῖν τῷ Μαχατᾷ δίδοσθαι τὴν ἔφοδον ἐπὶ τοὺς πολλούς. Similiter inscr. Mesambr. ap. Boeckh. vol. 2, p. 76, n. 2053, B, 10: Δεδόσθαι αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις... ἔφοδον ἐπὶ τὰν βουλὰν καὶ τὸν δᾶμον πράτοις μετὰ τὰ ἱερά· iisdemque verbis alia ib. p. 78, n. 2056, 20.] Hippocr. autem ἔφοδους vocat Quæ aperta sunt ut meatus, Epid. 6, [2, 25]: Τὰς ἐφόδους ἀναστομοῦσθαι

οἷον ῥῖνας, Meatus aperiri, ut sunt narium, Cam. Metaph. autem pro Via et ratio, Diosc. 6, 1 : Ἡ μὲν πρὸς τὸ μὴ εὐχερῶς ἁλίσκεσθαι πλανωμένους, ἔφοδος αὕτη, Ne facile decipiamur et in errorem impellamur hæc ratio est. Quibus subjungi potest ἔφοδος, quod Gregor. pro ἐπιχείρημα usurpavit, ut Budæo videtur : Τί γάρ ποτε ὑπολήψῃ τὸ θεῖον, εἴπερ ὅλως ταῖς λογικαῖς πιστεύεις ἐφόδοις; Si argumentis speras Deum comprehendere te posse? [Aphthonius in Walzii Rhett. vol. 1, p. 109, 12 : Διαιρεῖται ἡ θέσις πρῶτον μὲν τῇ καλουμένῃ ἐφόδῳ, ἣν ἀντὶ προοιμίων ἐρεῖς. Schol. : Καλεῖται ἔφοδος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐξ ἐφόδου χειρουμένων πόλεων. Schol. Hermog. vero p. 358 Ald. : Ὁδεύει γὰρ ὁ λέγων ἀπὸ τοῦ προοιμίου ἐπ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα καὶ ἅπτεται αὐτοῦ. Dionys. H. Jud. de Isæo § 3, p. 590, 13 : Καὶ γὰρ ἐφόδοις χρῆται (Isæus) καὶ προκατασκευαῖς. Ex Ernesti Lex. rhet. Rufus in Walz. Rhett. vol. 3, p. 452, 1 : Ἔφοδός ἐστιν εὔλογος αἰτία διηγήσεως etc., quæ v.] Aliud ex Philop. exemplum habes ap. eund. Bud. p. 759. Hermog. autem μελετητικὰς ἐφόδους vocat, ut ejus schol. putare se scribit, τὰς ἐργασίας καὶ τὰ ἐνθυμήματα, et alia similia : De invent. 4, cap. ult. : Χρησόμεθα δὲ τοῖς ἐπιχειρήμασι καὶ ταῖς ἐφόδοις μελετητικαῖς. At 1 Ad Herenn. [4, 6] : Exordiorum duo sunt genera : Principium, quod Græce προοίμιον appellatur : et Insinuatio, quæ ἔφοδος nominatur. Insinuatio autem [sec. Cic. De invent. 1, 15, 20] est oratio quadam dissimulatione et circuitione obscure subiens auditoris animum. [Ansa s. Occasio accedendi et aggrediendi, Polyb. 4, 60, 6 : Πονηρᾶς ἐφόδου καὶ προφάσεως τοῖς βουλομένοις διαλύειν τὸ ἔθνος ἐδόκουν ἀρχηγοὶ καὶ καθηγεμόνες γεγονέναι.] || Accessus, Adventus, [Commeatus, non hostilis, Thuc. 1, 6 : Ἀσφαλεῖς παρ' ἀλλήλους ἐφόδους· 5, 35 : Ἡσυχία ἦν καὶ ἔφοδοι παρ' ἀλλήλους] : plerumque infestus et hostilis, sicut et a schol. Thuc. [7, 5] exp. ἐπίθεσις πολεμική. [Invasio, Impetus, Gl.] Bud. p. 758, interpr. Impetum aggressiorium et incursum infestum, exx. ejus signif. ex Polyb. proferens : quæ ibi v. [Æsch. Eum. 376 : Δόξαι τ' ἀνδρῶν τακόμεναι κατὰ γᾶν μινύθουσιν ἄτιμοι ἡμετέραις ἐφόδοις μελανείμοσιν. Eur. Ion. 1049 : Εἰνοδία, θύγατερ Δάματρος, ἃ τῶν νυκτιπόλων ἐφόδων ἀνάσσεις. Xen. H. Gr. 7, 2, 23 : Ὡς εἶδον τὴν σφοδρότητα τῆς ἐφόδου.] Sic Thuc. 1, [93] : Ἰδὼν τῆς βασιλέως στρατιᾶς τὴν κατὰ θάλασσαν ἔφοδον εὐπορωτέραν τῆς κατὰ γῆν οὖσαν, Commodius et facilius esse regi mari quam terra adventare. Vel etiam, Regii exercitus maritimam expeditionem faciliorem esse quam terrestris : sicut 2, [95] : Ἀμφοτέρων οὖν ἕνεκα τὴν ἔφοδον ἐποιεῖτο, Utraque de causa expeditionem suscipiebat. 3, [56] : Τὰ ξύμφορα πρὸς τὴν ἔφοδον αὐτοῖς ἀσφαλείᾳ πράσσοντες, Adversus aliam incursionem. Eod. l. [74] : Ἐμπιπρᾶσι τὰς οἰκίας, ὅπως μὴ ᾖ ἔφοδος, Ne fieret impetus. 4, [8 : Τῶν ἄλλων Λακεδαιμονίων βραδυτέρα ἐγίγνετο ἡ ἔφοδος· 36 : Βιάσασθαι τὴν ἔφοδον· 126 : Ἥ τε φυγὴ καὶ ἡ ἔφοδος· ib.] : Τὴν πρώτην ἔφοδον δεξαμένοις, Primum impetum excipientibus, Primum incursum sustinentibus. [Dionys. A. R. 4, 51 : Τὸ ἔρυμα ἑάλω τῇ πρώτῃ ἐφόδῳ. Plato Phæd. p. 95, B : Εὐθὺς τὴν πρώτην ἔφοδον οὐ δέξασθαι τοῦ σοῦ λόγου.] Sic Herodian. 8, [1, 10] : Οὐχ ὑπομένοντας τὴν ἔφοδον αὐτοῦ· 7, [2, 10] : Ὡς ἐκεῖ τὰς μάχας καὶ τὰς ἐφόδους ποιοῖντο, Ut inde eruptionem in hostem facerent. Lucian. De calumn. [c. 19] : Ἐκπολιορκοῦσι, μηδενὸς ἀντιτασσομένου, μηδὲ τὴν ἔφοδον αἰσθομένου. Rursum Herodian. 1, [6, 25] : Δι' ἐπιδρομῆς καὶ ἐφόδου τὸ χρειῶδες πρὸς τὸν βίον πορίζονται, Incursibus populationibusque victum parant, Polit. [Schweigh. Lex. Polyb. : « Διὰ μάχης κρίνειν τὴν ἔφοδον, 5, 79, 1. Ἡ τῶν ἐλεφάντων ἔφ., 1, 33, 9 etc. Τὴν ἔφοδον ποιεῖσθαι ἐπὶ τοὺς ὑπεναντίους, 15, 12, 1. Παραγγέλλειν τὴν ἔφ. ἐπὶ τὰ δεξιὰ μέρη τῶν πολεμίων, 10, 39, 4. Ὑπομεῖναι τὴν ἔφ., 11, 14, 1. In navali pugna τὴν ἔφ. ποιεῖσθαι, 1, 22, 9. Τὰ πλοῖα εἰς τὴν ὁδὸν καὶ τὴν ἔφ., 3, 25, 4, Naves onerariæ ad iter, et longæ ad pugnam. » Gl. : Ἔφοδον πεποιηκέναι, Invasisse.] Et Ἐξ ἐφόδου, Primo impetu ac ex itinere : ἐκ παρατάξεως vero, Acie instructa. Exx. ap. Bud. habes p. 758, ubi inter alia ex Polyb. [3, 14, 1] affert : Ἐλμαντικὴν μὲν, ἐξ ἐφόδου ποιησάμενος προσβολὰς, κατέσχεν, Quum statim adveniens oppugnare adortus esset. Sic idem Polyb. 5 : Συνάψαντες τοῖς πολεμίοις καὶ συμμίξαντες ἐξ ἐφ., Statim, Recta, ut Cam. Idem, Πόλεις ἐξ ἐφ. παρελάμβανε, Capiebat oppida prima aggressione. [Conf. 1, 24, 10; 76, 10, etc. Ἐξ ἐφ. καὶ ῥᾳδίως τρέψασθαι τοὺς πολεμίους, 1, 36, 11.] Arrian., Ἐξ ἐφ. προσβάλλειν. [Eadem signif. Dionys. A. R. 3, 4 : Τῆς μὲν ταχείας ἐπὶ τὸν ἀγῶνα ὁρμῆς, ἣν κατ' ἀρχὰς εἶχον, ὡς αὐτῇ ἐφόδῳ τρεψόμενοι τοὺς πολεμίους.] Affert et ex Plut. in Alex. [c. 32] : Τοῖς περὶ αὐτὸν ἐφόδου διδοὺς σημεῖον, Ineundæ pugnæ signum, Impetus in hostem dandi. Et ibid. ex Arriano [Exp. 4, 2, 5] : Ἅμα τῇ ἐφόδῳ τῶν πεζῶν, Una cum peditatu impetu in oppidum irruente. Item de accessu s. adventu hostis magno adhuc intervallo distantis, Herodian. 2, [11, 6] : Πυνθανομένας τοσαύτην ἔφοδον στρατοῦ, Tantum adventare exercitum. Cui non dissimilis quidam ex Thuc. paulo ante citatus l. [Xen. Anab. 2, 2, 18 : Ἐξεπλάγη βασιλεὺς τῇ ἐφόδῳ τοῦ στρατεύματος.] Alias etiam simpliciter pro Accessu s. Itione ad aliquem locum accipitur. Thuc. 1, [6] : Διὰ τὰς ἀφράκτους τε οἰκήσεις καὶ οὐκ ἀσφαλεῖς παρ' ἀλλήλους ἐφόδους, Nec tutas profectiones aliorum ad alios. Sic 5, [35] : Ἡσυχία ἦν καὶ ἔφοδος πρὸς ἀλλήλους, Erat quies et commeatus ipsis inter se. [Xen. H. Gr. 2, 4, 3 : Ἀποκλείσαντες τὰς ἐφόδους τῶν ἐπιτηδείων.] Quibus subjungi potest, quod ap. Aristot. Topic. 1, [10] legimus, Ἐπαγωγὴ δὲ, ἡ ἀπὸ τῶν καθ' ἕκαστα ἐπὶ τὰ καθόλου ἔφοδος, De singulis ad genus progressio. Cam. [Polyb. 1, 13, 9 : Τοῖς φιλομαθοῦσιν εὐμαθῆ καὶ ῥᾳδίαν ἐπὶ τὰ μέλλοντα ῥηθήσεσθαι παρασκευάσομεν τὴν ἔφοδον.] At paulo alio sensu ἔφοδος usurpatur ab eod. Thuc. 3, [11] : Εὐπρεπείᾳ τε λόγου, καὶ γνώμης μᾶλλον ἐφόδῳ ἢ ἰσχύος τὰ πράγματα ἐφαίνετο καταληπτὰ, Honesta quadam ratione, et animi magis conatu s. solertia. Schol. ibi exp. μεθόδῳ. Habet tamen Idem et aliam paraphrasin, sc. Χρώμενοι λόγῳ εὐπρεπεῖ, ἵνα ἔχωσιν ἡμᾶς ὡς παράδειγμα καὶ ἐφόδιον τῆς τε γνώμης καὶ τῆς δυνάμεως αὐτῶν, i. e. συνεργούς. || Ἔφοδος, inquit Bud. p. 759, sic etiam dicitur ut διέξοδος : quia ἐπιέναι, Narrare, Recitare, Disserere, Percensere significat. [Theophr. De sens. 60 : Πῶς ἀφώρικε (Plato et Democritus) πειρασθῶμεν ἀποδοῦναι, πρότερον εἰπόντες τὴν ὅλην ἔφοδον ἑκατέρου.] Polyb. [3, 1, 11] : Περὶ ὧν ἀπὸ τῆς ἑκατοστῆς καὶ τετταρακοστῆς Ὀλυμπιάδος ἀρξάμενοι τοιάνδε τινὰ ποιησόμεθα τὴν ἔφοδον τῆς ἐξηγήσεως, Expositionis cursum et progressum. [32, 9, 1 : Τῆς κατὰ τὴν διήγησιν ἐφόδου καὶ τῶν καιρῶν ἐφεστηκότων (l. ἐφεστακότων) ἡμᾶς ἐπὶ τὴν οἰκίαν ταύτην.] 5, [40, 4] itidem : Ἀπὸ τούτων τῶν καιρῶν ποιησόμεθα κεφαλαιώδη τὴν ἔφοδον. Quæ exx. ap. Bud. permixta sunt exemplis præcedentis signif. [Id. 2, 37, 3 : Ἵνα πανταχόθεν ὁμοίαν ποιησάμενοι τὴν προκατασκευὴν καὶ τὴν ἔφοδον ἐπὶ τοὺς αὐτοὺς καιροὺς οὕτως ἤδη τῆς... ἱστορίας ἀρχώμεθα. « Τὴν περὶ ταῦτα ἔφοδον ἐποιησάμην, Ea scribere aggressus sum, Apollon. Perg. Præf. Conic. » Hemst. Theo in Walzii Rhett. vol. 1, p. 227, 3 : Εἴτε ζῶντας εἴτε τελευτήσαντας ἢ καὶ ἥρωας καὶ θεούς τις ἐγκωμιάζοι, μία καὶ ἡ αὐτή ἐστι τῶν λόγων ἔφοδος.] || Apparatus et instrumentum, Bud. Hesychio autem ἔφοδος non solum ἄφιξις, παρουσία, item ὁρμὴ, ἐπιδρομὴ, sed etiam βλάβη. [|| De usu Hippocratis figurato Foes. OEcon. : « Incursio hostilis, accessus, aut adventus, et de dierum criticorum circuitu et periodo dicitur p. 44, 3 : Ἡ μὲν οὖν πρώτη ἔφ. αὐτέων οὕτω τελευτᾷ. Ubi v. Galen. || Ἔφοδοι φύσεως sunt Naturæ viæ ac veluti motiones atque impetus ad obeundas naturæ functiones aut appetitiones naturales, quibus ad agendum aut movendum impellimur, Epid. 6, 5, 2 : Ἀνευρίσκει ἡ φύσις αὐτὴ ἑωυτῇ τὰς ἐφόδους οὐκ ἐκ διανοίης. Ubi v. Galen. || Ἔφ. ἐναργὴς, Evidens observatio aut aggressio ex singularibus rebus et sub sensum cadentibus, p. 26, 10 : Εἰ δὲ μὴ ἐξ ἐναργέος ἐφόδου, ἐκ δὲ πιθανῆς ἀναπλάσιος λόγου. || Ἔφοδοι sæpe dicuntur l. 1 H. διαίτης p. 349, 22, 39 etc. Rerum similium vel dissimilium accessiones, quæ corporis temperaturam aut juvant aut lædunt, ut ignis et aquæ ἔφοδοι, ἐπιφοραὶ et καταστάσεις dicuntur postea, quibus ἀποχωρήσεις et ἀπαλλάξεις opponuntur. »] || Ἔφοδος, ὁ, ἡ, Ad quem via patet, Qui adiri potest. [Polyæn. 1, 49, 3 : Συνιδὼν ἀπό τινος ὄρους ἔφοδον ὄντα τὸν λόφον. Quod male in εὔοδον (vel in Indice in εὐέφοδον) mutandum putavit Coraes, quum ἔφοδον tueatur etiam substantivum ἔφοδον, quod est in l. Xen., quem expri-

mit Polyænus, Anab. 3, 4, 41. L. D.] Thuc. 6, [66]: Ἔρυμά τε, ᾗ ἐφοδώτατον ἦν τοῖς πολεμίοις, λίθοις λογάδην καὶ ξύλοις διὰ ταχέων ὤρθωσαν, schol. προσθῆναι δυνατόν. [|| I. q. ἐφοδεία, Circuitio (per urbes), inspiciendi caussa quo pacto res administrentur. Ἐπορεύετο εἰς τὰς πόλεις μετὰ σπουδῆς ποιούμενος τὴν ἐφοδον, Polyb. 11, 10, 8. Schweigh. Lex.] || Ἔφοδοι, inquit Bud. p. 758, dicuntur etiam οἱ ἐφοδεύοντες, quos Circuitores Lat. vocarunt: Vigiliarum recognitores. Polyb. [6, 36, 6]: Τῶν δὲ ἐφόδων ἕκαστος ἅμα τῷ φωτὶ πρὸς τὸν χιλίαρχον ἀναφέρει τὸ σύνθημα. [Xen. Cyrop. 8, 6, 16: Οἱ πολλάκις λεγόμενοι ὅτι βασιλέως υἱὸς καταβαίνει, βασιλέως ἀδελφὸς, βασιλέως ὀφθαλμὸς, καὶ ἐνίοτε οὐκ ἐκφαινόμενοι, οὗτοι τῶν ἐφόδων εἰσίν. Pollux 1, 173.]

[Ἐφόλβιον. V. Εὐφόρβιον.]

[Ἑφολκή, ἡ, Attractio. Tzetz. Exeg. Il. p. 27, 26: Τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσσειαν ἐξεπόνησε, διπλῆν οἱόλου τὴν πᾶσαν αὐτῶν ὑπόθεσιν ποιησάμενος, τὴν μὲν μυθώδη καὶ οἱονεί τινα θελκτήριον ἑφολκὴν τῶν νέων καὶ ψυχαγώγημα, τὴν δὲ μαθηματικὴν τε καὶ φυσικὴν ... καὶ οἱονεὶ ὀλέαρ τῶν θειοτέρων ψυχῶν.]

Ἑφολκὶς, ίδος, ἡ, et Ἑφόλκιον, τὸ, Navis parva, quæ a magna trahitur. [Hesych.: Ἑφόλκια, μικρὰ καράβια, παρὰ τὸ ἕλκεσθαι ὑπὸ τῶν κωπηλατῶν ἢ τῶν μεγάλων πλοίων. Similiter Photius, Suidas, Etym. Gud.] Plut. Pomp. [c. 73], Ἐκέλευεν [τοὺς] ναύτας τὸ ἑφόλκιον παραβαλεῖν, quum sc. ipse esset in navi φορτηγῷ. Sed et simpl. pro Navicula, Scapha, Lembo, ap. Philostr. Bud. [Conf. Plut. Mor. p. 576, A, Demetr. c. 17. Ἑφολκίδες inter navigia recenset Tzetz. Hist. 6, 336. Utrumque voc. memorat Pollux 1, 82. Pluribus de utroque agit Eust. ad l. Hom. Figurate, ut infra Ἑφόλκιον, Eur. Herc. F. 631: Ἄξω λαβών γε τοῦσδ' ἑφολκίδας χεροῖν, ναῦς δ' ὡς ἑφλξω· 1424: Ἡμεῖς δ' ἀναλώσαντες αἰσχύναις δόμον Θησεῖ πανώλεις ἐξόμεσθ' ἑφολκίδες· Androm. 200: Πότερον ἓν' αὐτῇ παῖδας ἀντὶ σοῦ τίκω δούλους, ἑμαυτῇ γ' ἀθλίαν ἑφολκίδα. Hesych.: Ἑφολκίδα, ἐπάχθειαν, σκάφος. Anon. ap. Suidam in v.: Ἐπὶ τὴν θοίνην κληθεὶς οἷον ἑφολκίδα ἄκλητον ἐπάγεται Ἀσκωνίων Πεδιανόν.] || Quinetiam πηδάλιον, Gubernaculum, ita vocari tradit Hesych. [Ἑφόλκιον, ἑφολκίδα, πηδάλιον. Eodem modo interpretatur Etym. M. Partem navis ita dictam memorat Pollux 1, 86: Ἐνδοτέρω δέ ἐστιν ἑκατέρωθεν ἡ ἑφολκὶς, ἣν καὶ ῥινωτηρίαν ὀνομάζουσι. Quod voc. conf. De altera forma Hesych.: Ἑφόλκιον διὰ τοῦ ι, τὸ πηδάλιον ἀπὸ τοῦ ἑφέλκεσθαι.] Quod et Ἑφόλκειον, Hom. Od. Ξ, [350]. Sed et generalius, Quicquid ex alio velut dependet, ejusque est tanquam accessio aut appendix. Sic Plut. ibid. [c. 40] de domo Pompeii dicit, Ὥσπερ ἑφ. τι παρετετήνατο, Velut appendicem theatri astruxit. [Anon. ap. Walz. Rhett. vol. 1, p. 626, 26: Αὕτη (ἡ ὑπερηφανία) μήτηρ τῆς πονηρᾶς πλεονεξίας, ἧς αὖθις πονηρότατον γέννημα ἀδικία· οὐδὲ γὰρ ἔστιν, οὐκ ἔστι τοῖς παροῦσι, κἂν ἄπειρα ᾖ, ἀρκεῖσθαι τὸν ἅπαξ ταύτης γεγονότα ἑφόλκιον. Himer. Ecl. 3, 19, p. 86; Liban. vol. 4, p. 638, 3.] Bud. Suid. ἑφόλκια exp. etiam ἐπίπλα et ἀγώγιμα, afferens hæc, quæ ex Epigr. [Leonidæ Anth. Pal. 7, 67, 5] esse puto, Ὅλπη μοι καὶ πήρη ἑφόλκια. [Etym. M. s. Lex. rhet. Bekk. An. p. 257, 26: Ἑφόλκια, τὰ ἐκ περιττοῦ ἐπιφερόμενα σκεύη τοῖς ἀποδημοῦσιν.] In VV. LL. pro Sarcina, affertur ex Aristide, Βοὴ συμμιγὴς ἵππων καὶ ἀνδρῶν καὶ ἄλλων ἑφολκίων τῷ στρατοπέδῳ. Sed non satis apte βοὴ tribuetur Sarcinæ. [Conf. id. vol. 2, p. 23, 144, 330. V. etiam Ἑφολκός.]

Ἑφολκὸς, ὁ, ἡ, Attractorius, Attrahendi vim habens, s. alliciendi. Unde exp. etiam Illex. Thuc. 4, [108]: Καὶ τοῦ Βρασίδου ἑφ. καὶ οὐ τὰ ὄντα λέγοντος, q. d. Illecebrosa, Persuadendi vim habentia. [Τὰ ἑφολκὰ τῶν λόγων, Suid. in Δημήτριος ὁ Ἀντ. Hemsr. Callim. fr. ap. Eust. Od. p. 1761, 45: Ἔχομαί τι παιδὸς ἑφολκόν. Ælian. V. H. 8, 12: Ἄπερ οὖν πάντα ἑφολκια ἦν εἰς τὴν παρρησίαν τῷ Αἰσχίνῃ. Ἑφολκὰ Perizonius, ut est N. A. 1, 12: Τὸ τῆς ὥρας ἑφολκὸν ὄλεαρ· 2, 11: Τροφὰς ἡδίστας καὶ πεποικιλμένας εἰς τὸ ἀγωγόν τε καὶ ἑφολκόν· 4, 16: Σειρῆνας εἰς τὸ ἑφολκὸν προτείνει τὸ τῶν ἄλλων· 12, 44: Ποικίλοις καὶ ἑφολκοῖς ἐλέσθαι πραύνειν. Man. Philes De anim. propr. 12, 41, p. 48: Τῇ τῶν ἑφολκῶν μουσικῇ προσφθιγμάτων. Eust. Op. p. 304, 71: Οὐδ' αὐτὰ (vestimenta pretiosa) ἑφολκὰ ἦν τοῖς μηδὲν τιδόσι καλόν. «Τὰ ὁλκὰ πρὸς αἰσχουργίαν μέρη τοῦ σώματος Euseb. Præp. p. 74, D et 68, C. Lege ἑφολκά.» Valck. male. Superl. anon. (f. Ælianus) ap. Suid. v. Ἐντήξας: Σειρῆνα εὐγλωττίας ἑφολκοτάτην.] || At vero Aristoph. Vesp. [268] scribens: Οὐ μὴν πρωτῶ γ' ἑφολκὸς ἦν, ἀλλὰ πρῶτος ἡμῶν Ἡγεῖτ', alludit ad ἑφολκίδα s. ἑφόλκιον, Scapham, quam majora navigia sequi modo dictum fuit. [Æsch. Suppl. 208: Μὴ πρόλιτσος μηδ' ἑφολκὸς ἐν λόγῳ γένῃ. || Adv. Ἑφολκῶς, Illecebrose, ap. Nicetam Chon. p. 158, C: Οἷς ἀπατηλῶς τε ἅμα καὶ ἑφ. ἐστωμύλλετο. L. Dind.]

[Ἑφόμαλος. V. Ἐφώμαλος.]

Ἑφομαρτέω, Insequor. Hom. Il. Θ, [191]: Ἀλλ' ἑφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον, ὄφρα λάβωμεν Ἀσπίδα Νισορέην, i. e. ἐπακολουθεῖτε. [M, 412, Ψ, 414. Ubi scholiastæ annotant per α scripsisse Aristarchum. Cum dat. Apoll. Rh. 1, 201: Ἴφικλος ἑφωμάρτησε κιόντι· absolute id. 3, 111. Nicand. Alex. 479; Tryphiodor. 153; Eratosthenes Anth. Pal. 5, 242, 2; Nonnus Dion. 13, 93, 310. Jos. Genesius De reb. Cpol. p. 26, E.]

[Ἑφομιλέω, Convenio, Conversor. Hermesianax ap. Athen. 13, p. 598, C: Καὶ γὰρ τὴν (Sapphonem) ὁ μελιχρὸς ἑφωμίλησ' Ἀνακρείων. Nonn. Dion. 5, 410: Ἅμῳ δὲ σκιερῇσιν ἑφωμίλησαν ὀνείροις· 24, 335: Ἄλλοι δ' ἐγρεμόθοισιν ἑφωμίλησαν ὀνείροις.]

[Ἑφόμιος. V. Ἀφόμιος.]

[Ἑφομοσία, ἡ, legitur ap. Theodorum Stud. p. 192, C, pro ἐπωμοσίας, Jurejurando. Qualem literarum aspiratarum et tenuium permutationem quum alibi tum in Ἑφοπτεύω et Ἑφοράω v. notatam.]

Ἑφοπλίζω, Armo adversus. Oppian. Cyneg. 3, [244]: Ἔοικεν ἑφόπλισε παισὶν Αὐτοὺς ἡμιθέους, In suos liberos armavit ipsos semideos. [Nicephor. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 516, 11: Αὐτὸς ἑμαυτῷ τὸν παῖδα ἑφώπλισα. Charito p. 6, 9: Ἑφοπλιῶ γὰρ αὐτῷ ζηλοτυπίαν. || Medio Musicius Anth. Pal. 9, 39, 2: Ἡ τὸν Ἔρωτα ὅμμιν ἑφοπλίσομαι. Anon. in Plan. 4, 156, 9: Τί μοι ἀγνὸν ἑφωπλίσαθε Μάρωνα;] Pass. [Med.] Ἑφοπλίζομαι, Armor contra, Armo me contra. Ib. [86]: Βαιοτέροισί τ' ἑφωπλίσαντο λαγωοῖς, In minores lepores se armarunt, h. e. Minores lepores adoriri solent. [Conf. 1, 412; 2, 573. Hal. 5, 617: Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ εὐγγυρον ἑφοπλίζητ' ἐς ἀγῶνα.] || Homero autem ἑφοπλίζω significat Instruo, Paro, ἑτοιμάζω, παρασκευάζω. Od. Τ, [419]: Υἱοῖσιν ἐκέκλετο κυδαλίμοισι Δεῖπνον ἑφοπλίσσαι, Instruere et parare s. Adornare cœnam. [Il. Ψ, 55: Δόρπον ἑφοπλίσσαντες. Apoll. Rh. 2, 157. Metrod. probl. ar. Anth. Pal. 14, 134, 6: Νῦν δ' ἅμα πάσας δόρπον ἑφοπλίζεις. Oppian. Hal. 5, 561: Μέροπες γὰρ ἀνάρσιοι οὐκέθ' ἑταίροι ἡμῖν, ἀλλὰ σίδηρον ἑφοπλίζουσι καὶ ἄγρην. Qui l. referri potest etiam ad signif. priorem.] Sed et pass. [med.] ἑφοπλίζομαι activa signif. pro ἑφοπλίζω usurpatur. Il. I, [66]: Δόρπα τ' ἑφοπλισόμεσθα. [Nicand. ap. Athen. 3, p. 126, B: Ἑφοπλίζηαι ἐδωδήν.] Dicitur et ἑφοπλίσαι ἅμαξαν, sicut ὁπλίσαι, Instruere et quasi ad iter armare, Ω, [263]: Οὐκ ἂν δή μοι ἅμαξαν ἑφοπλίσαιτε [ἑφοπλίσσαιτε] τάχιστα; [Epigr. Anth. Pal. 9, 384, 9: Ἑφοπλίζοιτε δὲ νῆας. Cum infinit. Apoll. Rh. 4, 1719: Ῥέζον δ' ὅσσαπερ ἄνδρες ἐρημαίῃ ἐνὶ ῥέζειν ἀκτῇ ἑφοπλίσσειαν. || Medio Apoll. Rh. 1, 332: Ἄλλα μὲν ὅσσα τε νηὶ ἑφοπλίσσασθαι ἔοικε.]

[Ἑφοπτεύω, Inspicio; Ἑφοπτευτέος, Intuendis, Gl. Pro ἐποπτ. V. sequens voc.]

Ἐφόπτης, ὁ, Hesychio θεατὴς, αὐτόπτης. Sed ἐπόπτης potius dicitur, quod sonat Inspector. [Conspector add. Gl. Hesych.: Ἔφορος, ... ἐφόπτης. Ὀπτὴρ, ὁρατὴρ, ἐφόπτης. L. Dind.]

[Ἐφόρασις, ως, ἡ, Conspectus. Porphyr. Ad Marcell. 21, p. 39: Ἱερὸν ὄψεως ἔχοντες τὴν τῶν θεῶν ἀναπόφραστον ἐφόρασιν. Boiss.]

Ἐφορατικὸς, ἡ, ὸν, Peritus inspiciendi res (ea signif. qua uti Livium infra dicetur), ac providendi illis, Aptus ad res inspiciendas etc. Xen. [Œc. 12, 19]: Τὸν δὲ ἐπιμελητικοὺς βουλόμενον ποιήσασθαί τινας, καὶ ἐφορατικὸν δεῖ εἶναι τῶν ἔργων καὶ ἐξεταστικόν. Ubi animadverte ἐπιμελητικοὺς, deinde ἐφορατικὸν, sicut in l. ejusd. Xen. in Ἐφοράω, ἐφιόρκ cum ἐπιμελεῖτο. Sed quum addatur gen. ἔργων, satis fuerit ἐφορατικὸν reddere Peritum inspiciendi, non addito accus. Quinetiam dixerim potius significare hic ἐφορατικὸν Propensum ad aspicien-

dum, et huic rei deditum. Quidam autem interpr. Diligentem inspectorem.

Ἐφοράω, [fut. ἐπόψομαι, ut ap. Pind. Ol. 8, 52 : Ἐποψόμενος δαίτα· Æsch. Prom. 958 : Τρίτον δὲ τὸν νῦν κοιρανοῦντ' ἐπόψομαι· Ag. 1246 : Ἀγαμέμνονός σ' ὀφθαλμὸς ἐπόψεσθαι μόρον. Eur. Alc. 233 : Γυναῖκα κατθανοῦσαν ... ἐπόψει. Aristoph. Ran. 879 : Ἔλθετ' ἐποψόμενοι δύναμιν. Plato Soph. p. 216, B : Φαύλους ὄντας ἡμᾶς ἐν τοῖς λόγοις ἐποψομένους τε καὶ ἐλέγξοντας. De ceteris temporibus nonnulla v. sub fine], Intueor, Oculis lustro, perlustro; simpliciter Lustro, Perlustro, Observo. Hom. Od. M, [323] : Ἠελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει. Xen. Cyrop. 5, p. 79 mcæ ed. [3, 59] : Ἀλλ' ἄλλοτε ἀλλαχῇ περιελαύνων ἐφεώρα τε καὶ ἐπεμελεῖτο εἴ του δέοιντο· et [ib. 56] : Ἐφορωμένους ὑπὸ τοῦ Χρυσάντα καὶ ἐφορῶντας αὐτόν. [Pass. etiam ap. Thuc. 3, 104 : Ὅσον ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἐφεωρᾶτο τῆς νήσου· Musonium Stob. Fl. vol. 2, p. 413 : Καὶ ἐσθίειν καὶ πίνειν καὶ καθεύδειν ἐφορώμενον ὑπ' ἀνδρὸς ἀγαθοῦ μέγα ὄφελος.] Plut. De def. orac. [p. 426, A] : Καὶ τοῦτο ἐφορᾶν ἐν μέρει καὶ κατευθύνειν. Sed et simpliciter pro Videre, Cernere, pro cujus signif. exemplo affert Bud. ἐπιδεῖν in hoc Aristidis l. [vol. 1, p. 133] : Μόνοι γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ἑαυτῶν ὑπέμειναν ἐκλιπεῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ τὴν τῶν ἄλλων ἁπάντων ἀνάστατον γενομένην ἐπιδεῖν. [Hom. Il. X, 61 : Κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα· Æsch. Sept. 220 : Μηδ' ἐπίδοιμι τάνδ' ἀστυδρομουμένην πόλιν· Ag. 1539 : Ἰὼ γᾶ γᾶ, εἶθε μ' ἐδέξω πρὶν τόνδ' ἐπιδεῖν ἀργυροτοίχου δροίτας κατέχοντα χαμεύνας. Soph. Trach. 888 : Ἐπιδὲς τάνδ' ὕβριν· 1037 : Τὰν ὧδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν. Aristoph. Ach. 1156 : Ὃν ἐγ' ἐπίδοιμι τευθίδος διώμενον. Thuc. 7, 61 : Ἔστι τῷ τὴν ὑπάρχουσάν που οἰκείαν πόλιν ἐπιδεῖν. Ibid. : Τοῦδε τοῦ πλήθους, ὅσον αὐτοὶ ὑμῶν αὐτῶν ἐφορᾶτε· 77 : Τιμώμενοι ὧν ἐπιθυμεῖ τέ που ἐπιδεῖν. Plato Phil. p. 37, E : Ἂν λύπην ... ἁμαρτάνουσαν ἐφορῶμεν. Xen. Cyrop. 8, 7, 7 : Τοὺς φίλους ἐπιδὸν δι' ἐμοῦ εὐδαίμονας γενομένους. || Prospicio. Soph. Trach. 1270 : Τὰ μὲν οὖν μέλλοντ' οὐδεὶς ἐφορᾷ. Xenoph. Cyrop. 6, 3, 5 : Τὰ πρόσω αὖ ἐφορῶντες ἐδόκουν καταμανθάνειν μετεωριζόμενον ἢ καπνὸν ἢ κονιορτόν. Ubi pauci ἀφορ. || Constructiones rariores sunt in V. T. Genes. 31, 49 : Ἐπίδοι ὁ θεὸς ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ σοῦ. Ps. 53, 7 : Ἐν τοῖς ἐχθροῖς μου ἐπίδεν ὁ ὀφθαλμός μου· et 91, 11 (ubi invidiose dicitur, ut 117, 7 : Κύριος ἐμοὶ βοηθὸς κἀγὼ ἐπόψομαι τοὺς ἐχθρούς μου· 21, 18 : Αὐτοὶ κατενόησαν καὶ ἐπεῖδόν με. Abd. 12 : Μὴ ἐπίδῃς ἡμέραν ἀδελφοῦ σου. Ubi Theodoretus : Τὸ δὲ μὴ ἐπίδῃς ἀπὸ τῆς κοινῆς εἴληφε χρήσεως· εἰώθασι γάρ τινες λέγειν, ἐπεῖδον τὸν δεῖνα, τουτέστιν ἐφήσθην αὐτῷ κακοῖς προσπαλαίοντι. Similiter dictum ἐπιβλέπω ab Sophocle OEd. T. 1526 supra notavimus, si modo Sophoclis esset versus structuram impediens). 30, 9 : Ὅτι ἐπιδὲς ἐπὶ τὴν ταπείνωσίν μου· 111, 7 : Ἕως οὗ ἐπίδῃ ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ. Maccab. 1, 3, 59 : Κρεῖσσον ἦ ἐπιδεῖν ἐπὶ τὰ κακὰ τοῦ ἔθνους. Genes. 4, 4 : Ἐπεῖδεν ὁ θεὸς ἐπὶ Ἄβελ καὶ ἐπὶ τοῖς δώροις αὐτοῦ, ubi alii εὐδόκησεν vel ἐτέρφθη. Sir. 7, 10 : Μὴ εἴπῃς, τῷ πλήθει τῶν ὡρῶν μου ἐπόψεται. Cum πρὸς apud Joseph. A. J. 16, 11, 7 : Οὐδ' ἔστιν ἄπιστον, εἰ καὶ πρὸς τὰς ἄλλας ἐπίδοι τις ἐμφανείας τοῦ θεοῦ. Nisi legendum ἀπίδοι, quod certe usitatius. Cum dativo, ut ἐνορᾶν τινί τι dicitur, ap. Plut. Mor. p. 989, B : Ταῖς δὲ ἐπιθυμίαις ἐφορᾷς που μυρίαν διαφοράν.] Idem quum hunc Xenoph. l. protulisset, in quo ἐφορᾶν et ἐπισκοπεῖν pro eod. ponuntur, subjunxit, Est autem ἐφορᾶν, etiam Recognoscere, Recensere, et quod Latini dicunt Inspicere. [Reviso, Inspecto, huic add. Gl.] Vulgo Visitare dicitur. Liv., Placuit mitti legatos in Hispaniam ad res sociorum inspiciendas. Ex hoc autem Livii l., quem ille affert, possumus, ut opinor, ἐπιδεῖν τὰ πράγματα ap. Thuc. 4, [132], Ἐπιδεῖν πεμψάντων Λακεδαιμονίων τὰ πράγματα, interpretari ad verbum, Inspicere res. [6, 67 : Ἢ ἂν τοῦ στρατεύματός τι ποιῇ μάλιστα, ἐφορῶντας παραγίγνεσθαι. Aristoph. Eq. 75 : Ἐφορᾷ γὰρ αὐτὸς πάντα.] Ap. Herodot. tamen [3, 53] ἐπορᾶν τὰ πρήγματα, ubi Ionice ἐπορᾶν pro ἐφορᾶν, exp. Administrare res. [Ἄθλα Pollux 3, 140.] Dicitur certe ἐφορᾶν et is, qui ita res inspicit, ut simul earum curam gerat et iis provideat. Unde Xen. l. c. ἐφεώρα junxit cum ἐπεμελεῖτο, Ἐφεώρα τε καὶ ἐπεμελεῖτο. [Xen. ib. 5, 4, 18 : Οὐδένα ἐκὼν ἀτιμέλητον παρέλιπεν, ἀλλ' ἦ αὐτόπτης ἐφεώρα κτλ.] Hinc fit ut et Providentiæ divinæ tribuatur. Greg. Naz. : Ὡς ἐφορῶντος οὐδενὸς τὰ ἡμέτερα. [Hom. Od. N, 214 : Ζεὺς, ὅστις καὶ ἄλλους ἀνθρώπους ἐφορᾷ, καὶ τίνυται, ὅστις ἁμάρτῃ· P, 487 : Θεοὶ ... ἐπιστρωφῶσι πόληας, ἀνθρώπων ὄβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες. De diis partim ut sit simpliciter Aspicere, Cernere, partim ut Respicere, Animadvertere, etiam Soph. Trach. 1269 : Θεῶν οἱ φύσαντες τοιαῦτ' ἐφορῶσι πάθη· El. 824 : Εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες κρύπτουσιν ἔκηλοι· 175 : Ζεὺς, ὃς ἐφορᾷ πάντα καὶ κρατύνει· Æsch. Suppl. 1 : Ζεὺς μὲν ἀφίκτωρ ἐπίδοι προφρόνως στόλον ἡμέτερον· 144 : Ἀγνά μ' ἐπιδέτω Διὸς κόρα· Sept. 485 : Τῶς νιν Ζεὺς νεμέτωρ ἐπίδοι κοταίνων. Eur. Rhes. 199 : Τὰ θεόθεν ἐπιδέτω Δίκα. Xen. Cyrop. 8, 7, 22 : Θεοὺς τοὺς πάντ' ἐφορῶντας. Alia Locella ad Xen. Ephes. p. 284. || Medio Hesych. in Βασιλίως ὀφθαλμός, ab Hemst. cit. : Ἐπίσκοπος, ὃς ἐφεωρᾶτο τὰ πράγματα. Æsch. Suppl. 648 : Δίον ἐπιδόμενοι ... σκεπόν. Eur. Med. 1414 : Οὓς μή ποτ' ὤφελον πρὸς σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι. V. infra ap. HSt. Idem in Ind. :] Ἐπεῖδον, Inspexi, vel Vidi : ab inus. them. Ἐπείδω. Ἐπίδω, Inspexero : sicut ἐπιδόν, Inspexi : ab inus. th. Ἐπείδω, pro quo dicitur ἐφορῶ. Et med. ἐπιδώμεθα, Aristoph. Nub. [289], Inspiciamus, Conspiciamus. [Notanda etiam forma Alexandrina Ἐφεῖδον pro ἐπεῖδον, quæ est in cod. Alex. aliisque nonnullis Act. Apost. 4, 29 : Ἔφιδε ἐπὶ τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν, Turicensi Psalm. 53, 7; 111, 8. || Forma poetica aoristi Ἐπωψάμην est ap. Pindar. in fr. apud Strabon. 10, p. 485 : Ἔνθα τεκοῖς εὐδαίμον' ἐπώψατο γένναν. || Aor. passivi Ἐπώφθην ap. Diotogenem Stob. Fl. vol. 2, p. 128 : Τοὺς ἀνθρώπους περὶ μὲν ἀμπέλων πῶς χρὴ τμηθῆμέν τε καὶ ἐποφθῆμεν, παρρωνημένους ἔχει. Eugenicus Laud. Trapez. p. 371, 27 : Ἐποφθέντα σφίσι τὰ χαριέστατα. || Participii præsentis forma Æolica in fragm. ap. Gregor. Corinth. De dialecto Sapph. p. 80 et Cramer. Anecd. vol. 1, p. 327, 7 : Ἀλλ' ὦ πάντ' ἐφορεῖς (scr. ἐφόρεις) Ἄλιε. Quæ ducitur a forma ἐφόρημι, de qua v. in simplici. || Per tmesin divisi exx. sunt loci Marcelli Anth. Pal. App. 50, 2 : Ἦ τ' ἐπὶ ἔργα βροτῶν ἐράᾳς, Ῥαμνουσιάς, et Archilochi ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 122 : Σὺ δ' ἔργ' ἐπ' ἀνθρώπῳ ὁρᾷς; λεωργὰ καθέμιστα. Hom. Od. Π, 144 : Οὕπω μὲν φασιν φαγέμεν καὶ πιέμεν αὐτως οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν. De aor. et futuri formis, quæ non elisum habent, HSt. :] Ἐπιόπτομαι s. Ἐπόπτομαι [neutrius formæ de præsenti exstat exemplum : præterea formæ ἐπωψάμην et ἐπιόψομαι non sunt synonymæ formarum ἐπωψάμην et ἐπόψομαι, sed peculiarem habent significationem Dispiciendi et Seligendi. V. infra], Aspicio, Inspicio. Pro Viso s. Inspicio, s. Circumspicio, accipitur ap. Hom. Od. [B, 294] : Νῆα ἐπιόψομαι ἠὲ ἀρίστη. In hoc autem l. Il. I, [167] de legatis ad Achillem mittendis : Εἰ δ' ἄγε, τοὺς μὲν [ἂν] ἐγὼν ἐπιόψομαι, οἱ δὲ πιθέσθων, Eust. exp. ἀκριβέστατα διατηρήσω, διακρινῶ, ἐπιλέξομαι. [Hesych. : Ἐπισψάμενος, ἐπιδών, ἐπιλέξας. Ἐπιόψονται, προχειρίσονται, προϊδοῦσιν, ἐπιλέξονται. Suidas : Ἐπώψατο, κατέλεξεν, ἐξελέξατο. Ἔστι δ' Ἀττικόν. «Ὁ βασιλεὺς ἐπώψατο ἀρρηφόρους», οἷον κατέλεξεν, ἐξελέξατο. Πλάτων ἐν Νόμοις. Νήσοις pro Νόμοις reponens Pierson. ad Mœrin p. 142 : « Idem fr. citat Etym. M. p. 362, 39 hoc modo : Ἐπιώψατο ἀρρηφόρους. Πλάτων ἐν Νόμοις. Ἔστι δὲ Α. ἀντὶ τοῦ κ., ἐξ. Verum in Platonis philosophi Legibus nihil simile occurrit. Supersunt etiam manifesta metri comici vestigia : Ὁ βασιλεὺς ἐπώψατο Ἀρρηφόρους, vel minima mutatione, Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀρρηφόρους ἐπώψατο. » Et sic fere ap. Zonaram p. 841 : Ὁ δὲ β. ἐ. ἀ., ubi omittitur testimonium Platonis, quod haud dubie refertur ad Leg. 12, p. 947, C : Ἑκατὸν τῶν νέων τῶν ἐν τοῖς γυμνασίοις, οὓς ἂν οἱ προσήκοντες τοῦ τελευτήσαντος ἐπόψωνται, ubi præstat fortasse ἐπιόψωνται, ut volebat Buttmann. Gramm. v. Ὁράω. Non licebit certe inferre Νήσοις, nisi aliunde probatum fuerit alterius illa verba esse Platonis. L. D.]

Ἐφορεία, ἡ, Inspectio [Gl. Ἐπισκοπὴ int. Photius. De episcopatu Arethas In Apocalypsin p. 929 : Ἀνδρέας ὁ τῆς κατ' ἐμὲ Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας ἀξίως τὴν ἐφορείαν λαχών. « Philostorgius H. E. 9, 8, p. 126 : Ὃς ἐκ τῆς ἐφορείας Τύρου εἰς τὴν τῆς Ἀντιοχείας κατέστη. » Suicer.] Et peculiariter pro Magistratu, quem gerebant, qui Ephori vocabantur. [Xen. Reip. Lac. 8, 3 : Τὴν τῆς ἐφορείας δύναμιν. Lysias ap. Polluc.

2, 55.] Sed invenitur scriptum etiam Ἐφορία unico ι, quum ap. alios [ut Xenoph. l. c.], tum ap. Aristot. Polit. 2, [c. 7] ubi dicit, Ἀλλὰ μὴν καὶ τὰ περὶ τὴν ἐφορίαν ἔχει φαύλως· ἡ γὰρ ἀρχὴ κυρία μὲν αὐτῇ τῶν μεγίστων αὐτοῖς ἐστί· γίνονται δ' ἐκ τοῦ δήμου πάντες, ὥστε κτλ. Sed non dubium est, quin deducendo ab ἐφορεύω, scrib. sit ἐφορεία: at ἐφορία fuerit tanquam ab ipso nomine ἔφορι. Quæ tamen scriptura minus mihi placet, vel eo nomine, quod ἐφορία et aliam signif. habeat, dicta sc. ἀπὸ τῶν ὅρων, s. potius ἀπὸ τῶν ὁρίων, quasi Conterminium dicas; id enim vocabulum fingere mihi liceat, vel potius, servata quorundam aliorum analogia, derivare a nomine Contermini. Dem. p. 265 [631, 7]: Ἀπίχεσθαί φησιν ἀγορᾶς, ἐφορίας· τί τοῦτο λέγων; τῶν ὁρίων τῆς χώρας· ἐνταῦθα γὰρ συνήεσαν οἱ πρόσχωροι. Itidem vero et Ἔφοροι, Contermini, ut ex Polluce discimus: ap. quem legitur etiam Ἐφόρια, quæ numerantur ab eo inter Illa quæ sunt extra urbem. [V. Ἐφορία.]

Ἐφορεῖον, τὸ, Ephororum tribunal, Locus in quo ephori judicia exercebant, Plut. Apophth. [p. 232, F. Xen. Ages. 1, 36.]

Ἐφορεύω, Inspector sum, Inspectionem habeo, Sum præses. Lucian. [Charid. c. 10]: Οὐδ' αὖ Ἀφροδίτη αὐτὴ πρὸς ἐκείνης ἐνοχλουμένη περὶ ὧν ἐφορεύει, intelligens sc. περὶ γάμων. [Æsch. Eum. 533: Ἀλλ' ἄλλα δ' ἐφορεύει (θεός)· Suppl. 627: Ζεὺς δ' ἐφορεύει ξένιος ξενίου στόματος τιμάς· 678: Ἄρτεμιν δ' Ἑκάτην γυναικῶν λόχους ἐφορεύειν. || Cum genit. Pers. 7: Φύλακες, οὓς αὐτὸς ἄναξ Ξέρξης εἵλετο χώρας ἐφορεύειν.] || At vero ab ἔφοροι nomine Magistratuum Lacedæmoniorum [et aliorum] derivatum Ἐφορεύω significat Sum ephorus. Pausan. [3, 7, 11]: Σθενελαΐδας ἐς τε ἄλλα ὢν οὐκ ἀδύνατος ἐν τῇ Λακεδαίμονι, καὶ ἐφορεύων ἐν τῷ τότε, τοῦ πολέμου ἐγένετο αἴτιος. [Thuc. 8, 6, 58; Xen. H. Gr. 1, 3, 1 etc.; Polyb. 4, 31, 2. Tab. Heracl. 1, 74, p. 216. || «Episcopi munere fungor. Cum accusat. Philostorg. H. E. 9, 8, p. 126: Εἰς Νίκαιαν ἀφικόμενος ἐπίσκοπον αὐτῇ καθιδρῦσαι· ἐτεθνήκει γὰρ Εὐγένιος ὁ ταύτην ἐφορεύων.» Suic.]

Ἐφορία, ἡ, Confinium, Fines: cujus supra etiam mentionem feci in Ἐφορεία, ubi Demosthenis locum citavi, in quo exponitur quid sit ἐφορία in hac Lege, Ἐὰν δέ τις τὸν ἀνδροφόνον κτείνῃ, ἢ αἴτιος ᾖ φόνου, ἀπεχόμενον ἀγορᾶς, ἐφορίας, καὶ ἀθλων, καὶ ἱερῶν Ἀμφικτυονικῶν. Sed notandum, quædam exempll. non habere distinctionem illam inter ἀγορᾶς et ἐφορίας, imo apud Dem. p. 265 [631 extr.], ubi ea Lex habetur, et ab eo exponitur, in ipsa illa expos. tolli, sicque legi, Ἀπεχόμενόν φησιν ἀγορᾶς ἐφορίας· τί τοῦτο λέγων; τῶν ὁρίων τῆς χώρας, ἐνταῦθα γὰρ, ὡς γε μοι δοκεῖ, ταῦτα συνήεσαν οἱ πρόσχωροι παρά τε ἡμῶν καὶ τῶν ἀστυγειτόνων. Et in seqq. verbis, Ὅθεν ὠνόμαχεν ἀγορὰν καὶ ἐφορίαν, vetus liber non habet illud καὶ, conjunctim legens ἀγορὰν ἐφορίαν: sicut et mox sequitur, Τὴν ἐφορίαν ἀγορὰν ὅρον προσγράψας· ut ἐφορίαν ἀγορὰν dicat Forum in finibus regionis alicujus, quo finitimi populi ad commercia confluunt. [Scripturam per ι (nam alii per ει scripserant) et vocabuli adjective positi conjunctionem cum ἀγορὰ probarunt jam scholiorum apud Taylorum et Bekkerum auctores. Quo minus dubitari licet ap. Pollucem scribendum esse ἐφορία ἀγορὰ, omnesque hos ll. pertinere ad adj. Ἐφόριος, quod v.] Huc pertinent illa Pollucis 9, c. 1 [§ 8]: Καὶ τὰ μέρη [τῆς πόλεως additur in cod. ap. Seber. et Jungerm.] τὰ μὲν ἔξω πόλεως, ὅροι, ἐφόρια, ἀγορὰ, δῆμοι, κῶμαι, ἀγροὶ, προάστεια, ἐσχατιαί· ubi aliquis leg. suspicetur ὅροι, ἐφορίαι, sicut ap. Dem., vel ἐφορία ἀγορὰ, sicut ap. eund. Dem. vett. libros habere annotavi. [Parum apte Harpocratio: Ἐφορία ἡ ἐπὶ τῶν ὅρων γινομένη πραγόρευσις (παραγόρευσις ed. Bekkeri errore typothetæ, προσαγόρευσις male olim apud Suidam), ὡς Δ. διδάσκει ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους καὶ Θεόφραστος ἐν γ' Νόμων, quæ omisso Theophrasti testimonio repetunt Photius et Suidas. Rectius Etym. M. p. 13, 10: Ἀγορὰ, ἐφορεία (l. ἀγορὰ ἐφορία cum Valesio ad Harp.) ἡ σύνοδος ἡ πρὸς τοῖς κοινοῖς ὅροις γινομένη τῶν ἀστυγειτόνων, οὗ οἱ ὅμοροι συνιόντες περὶ τῶν κοινῶν ἐβουλεύοντο. Photius: Ἐφ., ἀγορὰ Ἀθήνησιν οὕτω λεγομένη. || Ap. Clem. Al. Strom. p. 798: Ἡ δὲ ὁμοίωσις οὐχ ὥς τινες, ἡ κατὰ τὸ σχῆμα τὸ ἀνθρώπειον· ἄθεος γὰρ ἦδε (ἡ) ἐφορία· οὐδὲ μὴν ἡ κατ' ἀρετὴν ἡ πρὸς τὸ πρῶτον αἴτιον· ἀσεβὴς γὰρ καὶ ἥδε ἡ ἕλξοσις, vertitur Consideratio, quod esset θεωρία.]

[Ἐφορικὸς, ἡ, ὸν, Ad ἔφορον s. ἐφόρους, quod v., pertinens. Xen. Reip. Lac. 15, 6: Πάντες ὑπανίστανται βασιλεῖ, πλὴν οὐκ Ἔφοροι ἀπὸ τῶν ἐφορικῶν δίφρων. De quibus Ælian. V. H. 2, 15. || «Munus s. Functio inspectoris. Schol. Theophili Antecess. l. 1, tit. 25, § 1: Λειτούργημα γάρ ἐστιν δημόσιον πρᾶγμα διδόμενόν τινι, οἷον σιτωνικὸν, ἐφορικόν.» Ducang.]

Ἔφόριος, α, ον, et Ἔφορος, ὁ, ἡ, Qui in finibus est, Finitimus. Pollux 6, cap. 21, quod II. γειτόνων inscribitur [§ 113]: Καὶ ἐμμέτους, ἐφορίους, συνημμένους, παρακεκτοικοῦντας, συνόρους καὶ προσόρους· paulo ante ὁμόρους προσχώρους, πλησιοχώρους, προσοίκους synonyma his posuerat. Appian. ἐφόρους quoque dixit Contermi-nos, Finitimos, Confines, B. C. 5, [9] de Palmyra urbe: Ἐπικαλῶν αὐτοὺς ὅτι Ῥωμαίων καὶ Παρθυαίων ὄντες ἔφοροι [ἐφόριοι restitutum ex cod.], ἐς ἑκατέρους ἐπιδεξίως εἶχον· reddere etiam queas, Quum habitarent in confinio imperii Romani et Parthici. Rursum ἐφόρια numerantur a Polluce inter ea quæ sunt extra urbem, i. e. Finitima et contermina urbi. Ap. Eund. 9, c. 1 [§ 8] στήλη ἐφόρια [ἐφορία], Columna terminalis, Stele quæ in finibus regionis aut agri alicujus ponitur ad eam disterminandam, i. e. Terminus, Limes, ὅρος, seu ἡ ἐνιστηκυῖα στήλη, ut alibi Idem appellat. [Alia hujus formæ femin. exx. v. in Ἐφορία. Quibus addenda ex Aristidis vol. 1, p. 219: Ὑπὲρ γὰρ τὸν ἐξωτάτω κύκλον τῆς οἰκουμένης ἀτεχνῶς οἷον ἐν τειχισμῷ πόλεως δεύτερον ἀγαγόντες ἕτερον ... ἐνταῦθα τείχη τε προὐβάλεσθε καὶ πόλεις ἐφορείας ἐδείμασθε. Ubi scribendum, ut jam Valesius ad Harp. v. Ἐφορία citaverat, ἐφορίας. L. Dindorf.]

[Ἐφορκέω, Pejero. Fœdus Latiorum et Olontiorum ap. Bœckh. C. I. vol. 2, n. 2554, p. 399, 204: Εὐορκέοντι μὲν ἦμεν πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, ἐφορκέοντι δὲ τὰ ἐναντία.]

[Ἐφορκία, ἡ, Perjurium. Ephræm Cæsar. p. 76, 3034: Συνέπνιγεν ἀθλίως, ὡς ἦν ἀκοῦσαι, τῆς ἐφορκίας χάριν. Boiss.]

[Ἐφορκίζω. Canon 26 Concil. Laod.: Οὐ δεῖ ἐφορκίζειν τοὺς μὴ ὑπὸ ἐπισκόπων. Quædam tamen exempll. legunt ἐπορκίζειν. Balsamon ad hunc canonem p. 838 dicit ἐφορκίζειν esse κατηχεῖν ἀπίστους, Infideles catechizare. Et Harmenopuli scholiastes in Epit. canonum s. 1, tit. 9 ἐφορκιστὰς interpretatur κατηχητάς. Suicer.]

[Ἐφόρκιος, Ζεὺς ἐν Τιτάνων τάγματι, Hesychius.]

[Ἐφορκισμὸς, ὁ, Epiphan. vol. 1, p. 132, A: Ἐκεῖ παραλαβόντες τῶν προειρημένων οἱ ἅμα αὐτῷ γόητες ἐπῳδάς τινας καὶ ἐφορκισμοὺς καὶ ἐπιτηδεύματα ἀσεβείας ἐμπλεα εἰς αὐτὸν ἐποιοῦντο, vertitur Exsecrationes. Sed est i. q. ἐξορκισμοὺς, Exorcissationes, ut ἐπορκίζω et ἐφορκίζω cum nominibus quæ ab his verbis ducuntur pro ἐξορκίζω posita suis locis notavimus.]

[Ἐφορκιστής. V. Ἐφορκίζω.]

Ἐφορμαίνω, poeticum verbum, et quidem rarum, i. q. ἐφορμῶ, de quo infra. [Æsch. Pers. 208: Μεθύστερον δὲ κίρκον εἰσορᾷ δρόμῳ πτεροῖς ἐφορμαίνοντα καὶ χηλαῖς κάρα τίλλοντα. Orph. H. 33, 5: Οἷς ἂν ἐφορμαίνουσα φέρῃς γλυκερώτατον ἰὸν χος· 73, 7: Οἷς ἂν ἐφορμαίνουσα φίλη σωτῆριος ἔλθῃς.] Ap. Oppian. autem [Cyn. 3, 367] cum dat., Θηλυτέρῃ δ' ἑλίαστος ἐφορμαίνων ἀλάληται, exp. ἐφορμαίνων θηλυτέρῃ, Feminam appetens.

Ἐφορμάω, Impetum facio, Cum impetu me infero, Irruo. [Invado, Pervado, Ingruo huic add. Gl. Eur. Hipp. 1275: Θέλγει δ' Ἔρως, ᾧ πτανὸς ἐφορμᾶται. Polyb. 8, 8, 1: Ἐπὶ τοὺς ἐφορμῶντας καὶ προβεβλημένους γέρρα. Theophan. Nonn. vol. 2, p. 323: Ἐφορμῶσι (canes rabidi) χωρὶς ὀλαγμοῦ πᾶσι. Schol. Pind. Pyth. 2, 85: Ταῖς τῶν Λαπιθῶν γυναιξὶν ἀκολάστως ἐφώρμησαν.] Plut. [Pomp. c. 19]: Πομπηίῳ δὲ ἀνὴρ μέγας πεζὸς ἐφώρμησε, In Pompeium impetum fecit, In Pompeium irruit. Basil. in Oratione adversus iracundos: Βοῶντες καὶ ἀγριαίνοντες, καὶ τίνος οὐχὶ τῶν ἰοβόλων ἀνιαρότερον ἐφορμῶντες; E Xen. autem et cum præp. πρὸς, sc. Ἐφορμῶν πρὸς τοὺς πολεμίους, pro In hostes irruens. In hoc autem Thuc. l., Ἐσβάντες δ' ἐξαίφνης τὸν ἐς τὸ πέλαγος ἐφορμήσασαν, exp. ἐφορμήσασαν, ὡρμημένην. [Mire hic confusa sunt nomina singulis ll. ascripta in Lex. Septemv., unde hæc repetit HSt. Nomen Xen. enim pertinet ad l. qui tanquam Thucydidis citatur

legiturque H. Gr. 1, 6, 21, ubi quum alienum sit ἐφορμάω, Schneiderus conjiciebat ὁρμήσασαν, ego ἀφορμήσασαν emendavi. Thucydidis nomen vero refertur ad l. falso in Ἐφορμάω positum 7, 12 : Οὐ γὰρ ἐφορμοῦσιν ἀλλήλοις (nunc ἄλλοις). Qui autem Xenophonti locus tribuitur, Plutarchi est Mor. p. 119, D. || Cum infin. Orph. Lith. 34 : Τὸν δὲ καὶ ἠθέοι αἶψ ἐφορμήσουσι περιπτύσσειν.] Hom. vero utitur voce pass. Ἐφορμῶμαι, pro Irruo [Il. O, 691 : Ἀλλ' ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἴθων ἔθνος ἐφορμᾶται· P, 465 : Ἔγχει ἐφορμᾶσθαι· Σ, 282 : Εἶσω ἐφορμηθῆναι· Od. A, 206 : Τρὶς μὲν ἐφωρμήθην, etc. Hesiod. Op. 457] : a quo dicitur et θυμὸς ἐφορμᾶσθαι sequente infin., ea signif. quam ὁρμᾶν habere dicetur infra, sequente itidem infin. [Il. N, 74 : Ἐμοὶ θυμὸς ... ἐφορμᾶται πολεμίζειν· Od. A, 275 : Εἰ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι· Δ, 713 : Θυμὸς ἐφωρμήθη ἴμεν ἐς Πύλον. Sine v. θυμὸς Φ, 399 : Ἦ ὄγ' ἐφορμᾶται ποιησέμεν. Pind. Nem. 10, 69 : Ἐφορμαθεὶς ὁ ἀκοντι θεῷ. Æsch. Pers. 462 : Ἐφορμηθέντες ἐξ ἑνὸς ῥόθου. Apoll. Rh. 4, 513 : Ἄλλυδις ἄλλοι ἐφορμηθέντες. Thuc. 6, 49 : Ναύσταθμον δὲ ἐπαναχωρήσαντας καὶ ἐφορμηθέντας Μέγαρα ἔφη χρῆναι ποιῆσαι.] || Active pro Incito, Cieo, et q. d. Irruere facio. Il. Γ, [165] : Οἵ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον, exp. ἐφορμῆσαι ἐποίησαν. Legitur Od. H, [272] : Ὅς μοι ἐφορμήσας ἀνέμους. [Soph. fr. Phædræ ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 383 : Ὦ καὶ Ζεὺς ἐφορμήσῃ κακά. Thuc. 3, 31 : Ἦν ἐφορμῶσιν αὐτοὺς ἐπάνω σφίσι γίγνηται. Antonin. Lib. c. 2, p. 14 : Αὔτη (Diana) κατὰ μῆνιν ἐφορμᾶ σῶν ἄγριον· ubi v. Muncker. Orph. Lith. 26 : Ἀντιδίην τινὰ θυμὸς ἐφορμήσει μενεαίνειν.] Ap. Herodot. ἐπορμῆσαι λύκους, ab Ionico Ἐπορμῶ pro Ἐφορμῶ, exp. simpliciter Immisisse lupos. At ego, si retinendum esset verbum Immisisse, dicerem Immisisse lupos qui irruerent. Ex Soph. autem affertur pro Instigare ad aliquid, Aj. [1143] : Ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν. In eadem tragœdia legitur p. 18 meæ ed. [290] : Τί τήνδ' ... ἐφορμᾷς πεῖραν; quod quidam interpr. Cur hunc incitas conatum? sed ego malim, Cur in hanc expedidionem prorumpis? nisi πεῖραν alia potius voce reddi debet, quod schol. exp. πορείαν et ὁδόν. At in VV. LL. perperam hic l. citatur in Ἀφορμῶ, et in eo scribitur [non sine multis libris] ἀφορμᾷς, non ἐφορμᾷς. Similis est usus aoristi medii ἐφορμήσασθαι ap. Hesiod. Sc. [127] : Στονόεντας ἐφορμήσασθαι ἀέθλους, Prorumpere aut Ruere in certamina, prælia. [Oppian. Hal. 3, 397 : Ἀντὶ δὲ φορβῆς πότιμον ἐφορμήσαντο καὶ αἶψα ἔρκος ἄφυκτον. || Forma epica id. ib. 2, 94 : Οἵ ῥά μιν εἰσορόωντες ἐφορμώωσι λαβέσθαι.]

Ἐφορμέω, Applico, Appello, In statione sum, Stationem habeo. Thuc. 4, [24] : Τοῖς Ἀθηναίοις τε οὐκ ἀνεῖναι ἐφορμεῖν, καὶ τοῦ πορθμοῦ κρατεῖν. Xen. [H. Gr. 1, 6, 20] : Ἐπειδὴ μέσον ἡμέρας ἦν, καὶ οἱ ἐφορμοῦντες ὀλιγώρως εἶχον, καὶ ἔνιοι ἀνεπαύοντο, ἐξέπλευσεν ἔξω τοῦ λιμένος. Polyb. 1, [46, 5] : Τῷ στόλῳ τοὺς Ῥωμαίους ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸν εἴσπλουν στόματος ἐφορμεῖν. [Cum dativo Xen. H. Gr. 6, 2, 7 : Ἐπὶ τῷ λιμένι ἐφώρμει. Thuc. 8, 30.] || In statione me continendo immineo alteri; nam Pollux 1, tit. Π. ναυμαχίας [§ 122] scribit, τὸ φυλάττειν τινάς, esse ἐφορμεῖν et ναυλοχεῖν, sicut ἀνθορμεῖν et ἀντεφορμεῖν, τὸ ἀντικαθεστηκέναι πρὸς ναυμαχίαν, quod et πολιορκητικῶς προσκαθῆσαι νήσῳ ἀπὸ νεῶν dici. Bud. exp. Navibus insidere et obsidere portum : ut, Ἐφορμοῦντα τῷ στόματι τοῦ λιμένος. Dem. [p. 444, 26] : Ἐφ' ἧν αἱ πεντήκοντα τριήρεις ὁμόσε ἐφώρμουν, In statione erant imminentes in occasionem, et transitum ὑποτεμούμεναι. Thuc. 1, [116] : Περικλῆς δὲ, λαβὼν ἑξήκοντα ναῦς ἀπὸ τῶν ἐφορμουσῶν, schol. τῶν παλιορκουσῶν τὴν Σάμον, τῶν εἰς ἐπίθεσιν οὐσῶν. [Cum dat. 7, 3 : Ἐφορμοῦσα τῷ λιμένι.] Xen. Hell. 1, [6, 35, ubi paullo aliter] : Ταῖς δ' ἄλλαις ναυσὶν ἐδόκει ἴέναι ἐπὶ τὰς μετ' Ἐτεονίκου τῇ Μιτυλήνῃ ἐφορμούσας. [Diod. 19, 49 : Ἐφορμῶν τῷ λιμένι· 20, 9 : Οἱ ἐφορμοῦντες Καρχηδόνιοι τῷ ναυσταθμῳ τῷ Σικελιωτῶν· Exc. p. 496, 43 : Ἑκατὸν ναυσὶν ἐφορμοῦντες τῷ μεγάλῳ λιμένι. Rufin. Anth. Pal. 5, 44, 2 : Λέμβιον, ἡ δ' ἑτέρα Κερκούριον, αἱ δύ' ἑταῖραι, αἶψ ἐφορμοῦσιν τῷ Σαμίων λιμένι. || Cum accusativo Appian. Civ. 5, 72 : Μηδ' ἐφορμεῖν ναυσὶ τὴν ἀκτὴν τῆς Ἰταλίας, ubi τῇ ἀκτῇ conjiciebat Musgravius. Passivo Thuc. 1, 142 : Οὐδὲ μελετῆσαι ἐσόμενοι διὰ τὸ ὑφ' ἡμῶν πολλαῖς ναυσὶν ἀεὶ ἐφορμεῖσθαι· 8, 20 : Καταδιωχθεῖσαι τότε καὶ ἐφορμούμεναι (νῆες) ἕως ἀριθμῷ ὑπὸ Ἀθηναίων.] Et metaph. ead. signif. ap. Dem. [p. 30, 18] : Πόλιν μεγάλην ἐφορμεῖν τοῖς ἑαυτοῦ καιροῖς. Suid. quoque [aliique gramm., hunc ipsum l. dicentes] ap. Eund. In Phil. ἐφορμεῖν exp. ἐφεδρεύειν. [Soph. OEd. C. 812 : Μηδέ με φύλασσ' ἐφορμῶν ἔνθα χρὴ ναίειν ἐμέ. || Forma Ion. Ἐπορμέω Herodot. 8, 81.]

[Ἐφορμή, ἡ, i. q. sequens. Hom. Od. X, 130 : Μία δ' οἵη γίγνετ' ἐφορμή. Ubi ἔξοδος interpretatur schol. Apoll. Rh. 4, 148 : Λῦε δ' ἀνασσαν νυκτιπόλον χθονίην εὐάντεα δοῦναι ἐφορμήν· 204 : Ἠμετέρῃ δ' ἐπειρίδεται Ἑλλὰς ἐφορμῇ ἠὲ κατηφείην ἢ καὶ μέγα κῦδος ἀρέσθαι. Oppian. Hal. 4, 623 : Ἕλπεται οὐχ ὁρόωσα λαθεῖν ὁρόωντος ἐφορμήν. Thuc. 6, 90 : Τῷ πεζῷ ἅμα ἐκ γῆς ἐφορμαῖς τῶν πόλεων τὰς μὲν βίᾳ λαβόντες. Hesych. v. Εὐσωτρον : Σώη γὰρ ἡ ἐφορμή. Idem : Ἐφορμὴν, ὅθεν ἄν τις πολέμῳ ἐφορμήσειεν, pro quibus Photius partim deterius partim emendatius : Ἐφ' ὁρμήν· ὁ ἐναντίος τοῖς πολεμίοις ἐφορμήσειεν.]

Ἐφόρμησις, εως, ἡ, Invasio [Gl.] cum impetu, Irruptio, et q. d. Ipsa irruendi actio : ut ἐφορμᾶν redditur Irruere. Suidæ i. q. ἐφορμος subst. [Quomodo capiendum ap. Thuc. 2, 89 : Ἄλλως τε καὶ ὀλίγου τῆς ἐφορμήσεως οὔσης, ubi τῶν πολεμίων supplet schol. 3, 33 : Στρατόπεδον ποιεῖσθαι καὶ φυλακὴν σφίσι καὶ ἐφόρμησιν παρασχεῖν· 6, 48 : Καὶ λιμένα καὶ ἐφόρμησιν τῇ στρατιᾷ· 8, 14 : Τῶν ἐν τῷ Πειραιῖ ἐφορμουσῶν τὰς μὲν ἀκτὼ ἤδη πέμπειν, ἄλλας δὲ οὐ πολὺ ὕστερον βοηθεῖν ... ἀπολιπούσας καὶ ταύτας τὴν ἐφόρμησιν· et ibid. infra : Ἑτέρας δ' ἀντὶ πασῶν τῶν ἀπελθουσῶν νεῶν ἐς τὴν ἐφόρμησιν τῶν Πελοποννησίων ... ἀντέπεμψαν. Gramm. Bekk. Anecd. p. 438, 3, Etym. M. p. 777, 23. V. etiam Ἐφόρμισις.]

[Ἐφορμητικὸς, ἡ, ὀν, Incitans. Pollux 4, 86, secundum codices.]

Ἐφορμίζω, Ad stationem appello navem, Applico. [Intransitive Apollonid. Anth. Pal. 9, 244, 3 : Διΐλλαιαι ποταμοῖσιν ἐφώρμισαν (ἕλαφοι). Philipp. Thessal. ibid. 254, 3 : Ἀλλοτρίαις ὠΐσιν ἐφώρμισα.] Unde Ἐφορμίζομαι ἐς λιμένα, Portum subeo, In portum applico. [Apud Thuc. 4, 8. Appian. Civ. 5, 108 : Πελάγιος ἐπ' ἀγκυρῶν ἐσάλευεν, ὡς ἐφορμιούμενος τοῖς πολεμίοις καὶ νυκτομαχήσων, εἰ δέοι, ubi est i. q. ἐφορμήσων. Medio transitiva signif. Crinagoras Anth. Pal. 7, 636, 6 : Ἀμφὶ δὲ ταύτην θινά με βοιβήσας Εὖρος ἐφωρμίσατο. Sic enim cod. Pal. scripturam ἐφημίσατο correxit Jacobsius. L. Dind.]

[Ἐφόρμῖσις, εως, ἡ, Statio in portu. Georg. Pachym. ap. Walz. Rhett. vol. 1, p. 567, 11 : Δηλοῖ δὲ τούτου (Ajacis Telamonii) τὴν τόλμαν καὶ ἡ τῶν νεῶν ἐφόρμισις· οὐ γὰρ ἀναμὶξ τοῖς ἄλλοις ἠγάπα τάττεσθαι, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἄκρον τῆς νεολαίας τοῦ Ἀχιλλέως ὁρμοῦντος θάτερον ἄκρον ἐκεῖνος κατειλήφει. Boiss. Eadem scriptura aliquoties est nonnullis in libris Thuc. in Ἐφόρμησις, quæ una vera est, citati. Ap. Suidam in Ἐφόρμους correxit Abreschius. L. Dind.]

Ἔφορμος, ὁ, ἡ, Qui in statione est : ut ἔφορμοι νῆες, Thuc. [3, 76], Quæ in statione steterant, Bud. ex Vallæ interpr. || Ἔφορμος subst. pro Locus stationi navium aptus, Budæo Locus in quo naves subsistere, aut in quem subduci possunt, Statio navium, ναυτικὴ ἔφοδος, ut schol. Thuc. 3, [6] exp., Καὶ τοὺς ἐφόρμους ἐπ' ἀμφοτέρους τοῖς λιμέσιν ἐποιοῦντο. Suid. ibi exp. ἐφορμήσεις. [Conf. 4, 27, 32.] Strabo 3 : Νησίδια ἐφόρμους ἔχοντα μετρίους. [Cum ὕφορμος permutatur ap. Steph. Byz. v. Λάπηθος, coll. Strab. 14, p. 682.]

Ἔφορος, ὁ, ἡ, peculiari quadam formatione, Inspector, Præses [δαίμων ὁ ἐφορῶν, Genius, his addit Gl.] : Ὁ Ζεὺς Φίλιος ἔφορός ἐστι τῶν τῆς φιλίας δικαίων. Philo V. M. 1 : Οὔτε δείσας τὸν Ἐλευθέριον καὶ Ξένιον καὶ Ἱκέσιον καὶ Ἑφέστιον θεὸν, ὃς τῶν τοιούτων ἐστὶν ἔφορος. [Æsch. Pers. 25 : Στρατιᾶς πολλῆς ἔφοροι· Suppl. 674 : Τίκτεσθαι δ' ἐφόρους γᾶς ἄλλους εὐχόμεθ' ἀεί. Soph. OEd. C. 145 : Ὦ τῆσδ' ἔφοροι χώρας. Eur. Rhes. 30 : Ποῦ σφαγίων ἔφοροι; Myrinus Anth. Pal. 6, 108, 1 : Ὑψηλῶν ὀρέων ἔφοροι Πᾶνες. Plato Phædr. p. 235, E : Ἔρωτα καλῶν παίδων ἔφορον. De certaminum præsidibus Pollux 3, 140. || Οἱ τῶν πόλεων τὰ ὦνια ἐπισκοποῦμενοι Suidas (in Ἐφόλκια) aliique gramm. || Femin. Ælian. ap. Suidam v. Νέμεσις : Νεμέσεως ἔφορου. Porphyr. De antro Nymph. c. 14, p. 15 : Ἡ Κόρη, ἥπερ ἐστὶ παντὸς τοῦ σπειρομένου ἔφορος. Tzetz. Hist. 5, 922.

Suidas v. Ὄγμος.] Item ψυχαὶ τῶν πολιτῶν ἔφοροι, apud Synesium. || Ἔφοροι, Magistratus Lacedæmoniorum oppositi regibus, ut Tribuni plebis Consulibus apud Romanos, tanquam Inspectores eorum quæ ad remp. pertinebant, et quidem rigida censura adversus quoslibet, qui officio suo deerant, utentes, ut e variis variorum historicorum locis cognoscitur, ad quos te remitto. Legimus certe ap. Plut. quum alibi, tum Pol. præc. [p. 817, A] solitos ὑπεξανίστασθαι τοῖς ἐφόροις ipsos etiam reges. [Conf. Xenoph. Reip. Lac. 15, 6.] Atque adeo licuisse ephoris reges in carcerem conjicere testatur Thuc. 1, [131. Ephori, qui ab Lycurgo vel Theopompo instituti ferebantur (v. Clinton. Fast. vol. 1, p. 338), quinque fuerunt numero sec. Xenoph. Ages. 1, 36, Aristot. Polit. 2, 10, Polyb. 2, 22, 5 et alios. Antiquo, ut videtur, errore librarii, ἐννέα in Etym. M. p. 403, 55 et Lex. rh. Bekk. An. p. 257, 28 : quem numerum θ′ compendio scriptum sæpe confundi cum ε′ diximus supra p. 2, A. Timæus Lex. Plat. p. 128 quid sequutus sit quum scriberet : Ἔφοροι πέντε μείζους καὶ πέντε ἐλάττους, non apparet. De muneribus eorum passim agitur ap. Xenoph. in Rep. Lac. aliisque ll. ab Sturzio indicatis, Aristot. l. c. 2, 9, Herodotum, Platonem, Isocratem aliosque, de quibus Hermann. Antiq. Græc. publ. § 44 seq. || Athenis constitutos per aliquod tempus quinque ephoros memorat Lysias p. 124, 12, 22. Messeniorum Polyb. 4, 4, 3, coll. 31, 2. Heracleensium Tabulæ Heracl., ad quas v. Mazoch. p. 205, et aliorum, de quibus Bœckh. C. I. vol. 2, p. 368. De ephoris apud Indos Diodor. 2, 41 : Ἕκτον δ' ἐστὶ (μέρος) τὸ τῶν ἐφόρων· οὗτοι δὲ πολυπραγμονοῦντες πάντα καὶ ἐφορῶντες τὰ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν ἀπαγγέλλουσι τοῖς βασιλεῦσιν, ἐὰν δὲ ἡ πόλις αὐτῶν ἀβασίλευτος ᾖ, τοῖς ἄρχουσιν. Ubi v. Wesseling. || Fuit etiam munus sub imperatoribus Cpolitanis. Habetur Epistola Nili monachi 2, 20 inscripta Hypatio ἐφόρῳ. Sed et Nicetas Chon. in cod. Reg. dicitur μέγας λογοθέτης καὶ ἐπὶ τῶν χρίσεων γενικὸς καὶ ἔφορος, in edd. ἔφορος καὶ κριτὴς τοῦ βήλου. Ex Ducang. Gloss. Inter titulos principibus gentium tribuendos ab imperatore est ap. Constant. Cærim. p. 392, B. || « Episcopus. Philostorg. H. E. 1, 9, p. 7 : Τὸ στῖφος τῶν Ἀρειανῶν ἐφόρων· 3, 12, p. 46 : Αἴτιον τὸν ἔφορον τῆς Παλαιστίνης. » Suicer.]

[Ἔφορος, ὁ, Ephorus, Cumæus, historicus, cujus fragmenta collecta edidit Marxius, Carol. 1815. Alium item Cumæum memorat Suidas, idemque tertium quendam in Ἀπελλῆς.]

[Ἐφουδίων, ωνος, ὁ, Ephudion, pancratiastes, ap. Aristoph. Vesp. 1191, 1383. Schol. ad l. priorem : Εἰ μὴ ἄρα ὁ Ἐφουδίων ἐστὶν ὁ ἐν ταῖς Ὀλυμπιάσι φερόμενος Ἐφουδίων Μαινάλιος οθ′. Hesych. : Ἐφώδιον (Ἐφωδίων) Ἐρατοσθένης διὰ τοῦ τ Ἐφώτιον (Ἐφωτίωνα) ἀναγράφει μέλανον περιοδικὸν (Μαινάλιον περιοδονίκην interpretes) πανκρατιαστήν. Ὁ δὲ Πάλεμων διὰ τοῦ δ. ἴ]

[Ἐφοψία, ἡ, Inspectio, Gl. V. Ἐφόπτης.]

[Ἐφρών, Ephron, urbs Judææ, Maccab. 1, 5, 46; 2, 12, 27, Joseph. A. J. 12, 8, 5, ubi etiam gentile Ἐφραῖοι. Suidas : Ἐφραῖος, ὄνομα κύριον.]

Ἐφυβρίζω, Contumelia afficio, Injurius et petulans sum adversum aliquem. [Irrogo, Gl.] Hom. Il. I, [368] : Γέρας δέ μοι ὥσπερ ἔδωκεν, Αὖθις ἐφυβρίζων ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων, Per contumeliam et injuriam mihi abstulit. Bud. quoque interpr. Contumelia afficio, afferens ex Greg. Naz. : Οὓς αὐτὸς ἐφυβρίζων Γαλιλαίους ἐκάλει. [De equo Pollux 1, 198.] Nec non Sugillo, afferens ex Plut. [Pericl. c. 29, ubi τὸν δ. ex antecedentibus assumtum] : Ἐφυβρίζων τὸν δῆμον. [Cum accusat. personæ rei cui illuditur etiam Eur. Heracl. 946 : Ὅς πολλὰ μὲν τὸν ἐμὸν παῖδ' ἠξίωσας ἐφυβρίσαι. Epigr. Anth. Plan. 1, 4, 2 : Ὅττι καὶ αὐτοὶ νεκροῦ σῶμα λέοντος ἐφυβρίζουσι λαγωοί. Soph. Aj. 955 : Ἦ ῥα κελαινώπαν θυμὸν ἐφυβρίζει; Plut. Mor. p. 579, C : Οἷον ἐφυβρίζοντα τὴν ἀμαθίαν ἡμῶν. || Cum dativo Soph. Aj. 1385 : Οὐδ' ἔτλης θανόντι τῷδε ζῶν ἐφυβρίσαι μέγα. Conf. l. Eur. Phœn. infra cit. Plut. Cat. maj. c. 18, Flamin. c. 9. || Cum accus. rei Eur. præter l. supra citatum, Phœn. 180 : Ὅς τὰ ἑαυτὰ τῇδ' ἐφυβρίζει πόλει· Androm. 624 : Εἰς ἀδελφὸν εἰ' ἐφύβρισας. Epitaph. Sardanapalli Anth. Plan. 3, 27, 4 : Τόσσ' ἔχω ὅσσ' ἔφαγον καὶ ἐφύβρισα. Thuc. 6, 63 : Ἱππῆς προσελαύνοντες πρὸς τὸ στράτευμα ἐφύβριζον ἄλλα τε καὶ εἰ ξυνοικήσοντες σφίσιν αὐτοῖς ἥκοιεν. Passivo Eur. Phœn. 1663 : Μὴ 'φυβρίζεσθαι νεκρούς. Theodor. Stud. p. 562, E : Τῇ τῆς εἰκόνος ὕβρει ἐφύβρισται τὸ πρωτότυπον.]

Ἐφυβριστὴρ, ῆρος, et Ἐφυβριστὴς, ὁ, Qui in aliquem injurius s. contumeliosus est, injuriis et contumeliis afficit; simpliciter, Injurius, Injuriosus, Contumeliosus, Insolens, Petulans. Legitur autem illud ἐφυβριστὴρ in Epigr. [Anth. Pal. 7, 352, 7, ubi pro ἐφυβριστῆρας ἰάμβους nunc recte ἐφ' ὕβρ.]

Ἐφύβριστος, ὁ, ἡ, Contumeliosus, ut Bud. vertit, Probrosus. Herodian. 6, [1, 5] : Τὸ σχῆμα τῆς βασιλείας ἐκ τυραννίδος ἐφυβρίστου εἰς ἀριστοκρατίας τύπον μετενεχθείσης, Ex contumeliosissima tyrannide, Polit. Sic, Ὠμὴν καὶ ἐφύβριστον τυραννίδα, Idem [2, 4, 3] dicit de Commodi principatu. Idem rursum [2, 7, 5] : Βοηθεῖν τε αὐτὸν τὴν ταχίστην ἠξίουν ὡς ἐφύβριστα πάσχουσι, Contumeliosa et indigna. Polit. quoque vertit, Ut ipsos a tantis contumeliis asseret. [Basil. M. Epist. vol. 3, p. 112, A : Τῶν ἐφυβρίστων τούτων καὶ ἀφορήτων ὀχλήσεων. De scurra Pollux 6, 123. L. D. Clem. Alex. p. 195 : Ἐφύβριστον καὶ καταγέλαστον. Manetho 4, 312. Waker.]

Ἐφυβρίστως, Contumeliose. [Plut. Artox. c. 30 : Ὠμῶς καὶ ἐφ.] Herodian. 2, [13, 20] : Αἰσχρῶς καὶ ἐφ. ἁλωκότες, Turpiter contumelioseque. Polit. vertit Ignominiose. Alii, Turpiter et cum probrosa ignominia. [Athen. 12, p. 542, B. Hemst. Schol. Æsch. Pr. 954. Waker. Etym. M. v. Γλίσχρος. Chron. Pasch. p. 295, C.]

[Ἐφυγραίνομαι, Humector. Ap. Hippocr. p. 167, F : Μικρὰ ἐφυγραινομένης (τῆς κοιλίας)· 183, D : Κοιλίη ἐφυγραίνεται· 221, H : Σμικρὰ ἐφυγρανομένης ἐς κάθαρσιν κοιλίης· 948, A, de alvo fluenti vel soluta.]

Ἔφυγρος, ὁ, ἡ, Humens, Uliginosus, Irriguus. [Theophr. C. Pl. 2, 4, 7 : Τὰ μὲν στερεὰ καὶ πυκνὰ φυτεύειν ἐν ξηροῖς, τὰ δ' ἁραιὰ καὶ ὑγρὰ ἐν τοῖς μαλακωτέροις καὶ ἐφυγροτέροις.]

Ἐφυδάτιος, α, ον, Aquaticus, Udus. Sonat autem q. d. Qui est supra aquam. Tale est ἔφυδρος. [Apoll. Rh. 1, 1229 : Νύμφη ἐφυδατίη, ubi pro n. pr. habet schol. « Planud. Ovid. Met. 1, 576 : Τοῖς ὕδασιν ἐχρημάτιζε καὶ Νύμφαις ταῖς ἐφυδατίαις. » Boiss. ὕατ]

Ἐφυδρεύω, quod exp. Irrigo, ut ὑδρεύω : pass. autem Ἐφυδρεύομαι, Adaquor. [Theophr. H. Pl. 2, 7, 1 : Ἀπόλλυσθαι (τὴν κυπάριττον) φασὶν, ἐάν γε νέαν οὖσαν ἐφυδρεύωσι πολλῷ.]

Ἐφυδρία, ἡ, significans idem cum ἐνυδρία. In VV. LL. tamen esse dicitur Urna tam vini quam aquæ. [Quæ dicitur ὑδρία.]

[Ἐφυδριὰς, άδος, ἡ, νύμφη, Nympha aquatica, ap. Hermocreontem Anth. Pal. 9, 327, 1, Leonidam ib. 329, 1, Alexandrum Ætolum ap. Parthen. c. 14, 22. Forma Ἐφυδρὶς, Artemid. 2, 38 : Ποταμοὶ καὶ λίμναι καὶ Νύμφαι καὶ Ἐφυδρίδες ἀγαθαὶ πρὸς παίδων γονήν. Nisi καὶ delendum est. || Gl. : Ἐφυδρις, ἐξάπουν ἐπινηχόμενον τῷ νώτῳ, Timulus.]

[Ἔφυδρον, Equisetum. Diosc. Notha 465 (4, 46, ἔφεδρον ap. Spr.). Boiss.]

Ἔφυδρος, ὁ, ἡ, pro quo Ionice [ap. Herodot. 4, 198] Ἔπυδρος, ὁ, ἡ, i. q. ἔνυδρος, Aquosus, Aquis scatens. [Aristot. Probl. 1, 8 : Ὁ τόπος γίνεται ἔφυδρος. Theophrast. H. Pl. 1, 8, 1 : Ἐν νηνέμοις καὶ ἐφύδροις, aliisque ll. indicatis ab Schneidero in Ind.] Diosc. 1, 14 : Ἐν ἐφύδροις τόποις φύεται, In locis aquosis et udis nascitur. [Cum dativo ap. Herodot. l. c. : Ἔπυδρος πίδακι.] Ventus quoque ἔφυδρος dicitur, ut Lat. Aquaticus, Udus; dicit enim Virg. Udo noto; Ovid., Aquaticus auster; alibi canens, Nec tepidus pluvias concitat auster aquas : s. Pluvius; i. e. Aquas s. Pluvias afferens, ut Hesych. quoque [et Photius] exp. ὕδωρ ἄγων, et Suidas, ὕδωρ ἐπάγων : procul dubio respicientes ad hunc l. Hom. Od. Ξ, [458] : Αὐτὰρ ἀπ' ζέφυρος μέγας αἶψ' ἔφυδρος, Aquaticus udusque Zephyrus. Plin. leniter pluvium esse tradit hunc Zephyrum s. Favonium, 18, 34 : Ipse leniter pluvius, tamen est siccior Favonius. Suidas quum ἔφυδρος exposuisset ὕδωρ ἐπάγων, subjungit, ἐφύδροις χλωμβητοῖς : et [cum Zonara p. 928] hunc anonymi cujuspiam l., Ἐφύδρους

[ὑφύδρους alii libri] δὲ ἀλύσεις διατείνας διὰ τοῦ στόματος τοῦ λιμένος. Quorum tamen ll. neutri ea expos. convenit, estque ambiguum sintne ἔφυδροι ἀλύσεις, Quæ per summas aquæ partes et ipsam superficiem tenduntur, an vero Quæ sub aquis : itidemque an ὕφυδροι κολυμβηταὶ sint Natatores, qui summum æquor tranant, an vero Urinatores, qui aquas subeunt. Utrobique enim pro posteriori signif. videtur scribi potius debere ὕφυδροι quam ἔφυδροι : sicut et ap. Thuc. ὑφυδροι κολυμβηταὶ habebis infra. [Greg. Nyss. vol. 2, p. 166, B : Οἷον κολυμβηταί τινες ἔφυδροι. Hic quoque scribendum ὕφυδροι. L. D. Philostr. Imag. p. 775 : Ἱππόκαμποι τὸ ἅρμα, ἔφυδροι τὰς ὁπλάς· 776 : Ὁρᾷς γάρ που τὰς νήττας ὡς ἔφυδροι διολισθαίνουσιν, Super aquas labentes. || Pluviosus. Aristid. vol. 1, p. 302 : Ἦν ἡμέρα πᾶσα ἔφυδρός τε καὶ ψυχρά. Wakef. Ap. Hippocratem Hydropicus. Schneid.]

Ἐφύδωρ, Athenis dicebatur Apparitor qui clepsydras moderabatur. Pollux 8, [113] quum locutus esset de fonte quodam, ex quo τὸ ὕδωρ ἐφέρετο ἐν ταῖς πρὸς ὕδωρ δίκαις, (solebant enim ad clepsydram dicere causas, ut in Τὸωρ quoque docebo,) subjungit, ἐπιμελητὴς δέ τις κληρωτὸς ἐγίνετο, ὃς ἐκαλεῖτο Ἐφύδωρ, ὁ παραφυλάττων τὴν ἰσότητα τῆς κλεψύδρας· ad quem Dem. Pro cor., Σὺ δ' ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ, Obtura, Siste, Bud. Sed notandum est ap. [Photium et] Suid. disjunctim scribi ἐφ' ὕδωρ, itidemque ap. Hesych. Is enim quum ex quopiam attulisset ἐφ' ὕδωρ λαχεῖν, Sortiri clepsydræ moderandæ munus, subjungit, Λαγχάνει τις ὕδωρ παρατηρήσων τὸ ἐν ταῖς δίκαις. Eamque scripturam præfero ei quæ apud Pollucem extat, licet Bud. quoque ipsam sequatur. Sed scribendo disjunctim articulum præfigendum crediderim.

[Ἐφῠλακτέα, Allatro. Plut. Mor. p. 969, F : Τοὺς ... ὁδοιπόρους ἔσαινεν, ἐκείνῳ δ' ἐφυλάκτει (canis)· 551, C : Τοῖς ἁμαρτήμασι κυνὸς δίκην ἐφυλακτοῦσαι (δικαιώσεις).]

[Ἐφυλώδης, quod Spohnius De extrema Odyss. parte p. 241 citat ex gramm. in Bekk. Anecd. p. 457, 24 : Ἀσώδης ἐστίν· ἐφυλώδης δὲ Αἰσχύλος, scribendum πηλώδης, ut est ap. schol. ad l. Æsch. Suppl. 32 : Χέρσῳ τῇδ' ἐν ἀσώδει) πηλώδει, ψαμμώδει. L. Dind.]

Ἐφυμνέω, Decanto, Celebro, ap. [Soph. Ant. 658 : Πρὸς ταῦτ' ἐφυμνείτω Διὰ· fr. Mys. ap. Athen. 4, p. 183, E : Πολὺς δὲ Φρὺξ τρίγωνος, ἀντίσπαστά τε Λυδῆς ἐφυμνεῖ πηκτίδος συγχορδίᾳ· Alead. ap. Hesych. in v. Ἐφυμνεῖς, ἐπᾴδεις. Æsch. Pers. 93 : Οὐ γὰρ ὡς φυγῇ παιᾶν' ἐφύμνουν σεμνὸν Ἕλληνες τότε· Eum. 902 : Τί οὖν μ' ἀνωγας τῇδ' ἐφυμνῆσαι χθονί;] Plat. Leg. [12, p. 947, E : Τὸ πάτριον μέλος ἐφυμνεῖν· Conv. p. 197, E : Ἐφυμνοῦντα καλῶς. Pass. Leg. 7, p. 799, A : Ἐπὶ τοῖς τῶν θεῶν θύμασιν ἑκάστοις ἦν ᾠδὴν δεῖ ἐφυμνεῖσθαι. Arrian. Epictet. 1, 16, 18 : Ταῦτα ἐφ' ἑκάστου ἐφυμνεῖν ἔδει καὶ τὸν μέγιστον καὶ θειότατον ὕμνον ἐφυμνεῖν.] In malam autem partem Soph. OEd. T. [1274] : Τοιαῦτ' ἐφυμνῶν, pro ὑποφημῶν, teste Eust. p. 634. Ejus tamen schol. accipit pro ἀνοιμώζων. [Æsch. Cho. 385 : Ἐφυμνῆσαι γένοιτό μοι πυκάσντ' ὀλολυγμὸν ἀνδρός.] Rursum idem schol. ἐφυμνήσασα ap. Eund. exp. καταρασαμένη, Ant. [1305] : Λοίσθιον δέ σοι κακὰς Πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδεκτόνῳ, Diras imprecata tibi, ut liberorum tuorum occisori.

[Ἐφυμνιάζω, Ephymnium canto. Schol. Pind. Ol. 9, 1 : Ἐρατοσθένης δέ φησι μὴ ἐπινίκιον εἶναι τὸ Ἀρχιλόχου μέλος, ἀλλ' ὕμνον εἰς Ἡρακλέα, τριπλόον δὲ οὐ διὰ τὸ ἐκ τριῶν στροφῶν συγκεῖσθαι, ἀλλὰ διὰ τὸ τρὶς ἐφυμνιάζεσθαι τὸ Καλλίνικε. Wakef.]

Ἐφύμνιον, τὸ, Carmen quod hymno succinitur, Canticum quod post hymnum decantatur, simpliciter Quod hymno succinitur, ut Bud. interpr. Suidæ [et Phot.] τὸ ἐπὶ τῷ ὕμνῳ ᾆσμα. Apoll. Arg. 2, [713] : Ἔνθεν δὴ τόδε καλὸν ἐφύμνιον ἔπλετο Φοίβῳ. [Nempe ἰὴ παιήων, ut animadvertit schol. De eodem Callim. Apoll. 98, Athen. 15, p. 701, F. Schol. Pind. Ol. 9, 1 : Ἐφυμνίῳ δὲ κατεχρῶντο τούτῳ, Τίνελλα καλλίνικε. Schol. Ar. Ran. 211. Etym. M. v. Ἀλλινον. Etym. Gud. : Ἐφύμνια, οἱ ὕμνοι οἱ μετ' ὀργάνων καὶ τίγγης ἀδόμενοι.]

[Ἐφύμνιος, ὁ, ἡ, Jo. Damasc. II. in Theog. p. 4 ed. Par. 1570. Boiss. Qui hymno peragitur, Andr. Cret. p. 126, προπομπή· 128, θεολογία· 164, λόγος. Kall.

A Ponitur etiam in Etym. Gud. v. Ἐφύμνιον, in Epimerismis Crameri Anecd. vol. 2, p. 368, 2. L. Dind.]

Ἐφύπερθε sive Ἐφύπερθεν, Superne, In superiore parte, Supra, vel etiam Desuper, Ex superiore parte, ὑπεράνωθεν. Hom. Od. 1, [383] : Ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀέρθεὶς Δίνεων· et [213] : Ἐφύπερθε τάνυσσε, pro ἐφήπλωσε. [Il. Ω, 645 : Στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας.] In Epigr. [Simonidis Anth. Pal. 7, 24, 7] : Ἐφύπερθε κεφαλῆς, pro Supra caput. [Simias ap. Tzetz. Hist. 7, 704, de quo l. v. in Ἐϋστρεφής : Τοῖς ὤμων ἐφύπερθεν ἐϋστρεφέων κύνεον χρὰς τέτραφε. Plato Anth. Plan. 4, 210, 6 : Ξουθαὶ δ' ἐφύπερθε μέλισσαι κηροχυτοῦσ' ἐντός. Aratus 69 : Μέσσῳ δ' ἐφύπερθε καρήνῳ ἑξῆτερον ποδὸς ἄκρον ἔχει σκολιοῖο Δράκοντος. Theocr. 23, 59 : Ὑδάτων ἐφύπερθεν ἅλατο.]

[Ἐφυπερθύριον. V. Ὑπερθύριον.]

Ἐφυπνιδιος, ὁ, Qui ad somnum afferendum fit, ut ex Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 7, 198, 6] ἐφυπνιδίων λαλάγων affertur pro Sonorum somnum inducentium. [Nunc ex cod. Palat., qui ἐφ' ὑμνιδίοις ... πατάγοις, receptum ἐφ' ὑπνιδίῳ ... πατάγῳ.]

B [Ἐφύπνιος, ὁ, Funebris. Andr. Cret. p. 144. Kall.]

[Ἐφυπνόω, Dormio, verbum ab Hesychio positum : Ἐφυπνῶσαι, καθευδῆσαι, ap. Ephræm. Syr. vol. 1, p. 119, D : Ἐν μέσῃ νυκτὶ λύκοι ἐπελθόντες τὰ πρόβατα διεσπάραξαν τοῦ ποιμένος ὑπὸ μέθης ἐφυπνώσαντος, scribendum videtur ἀφυπνώσαντος, ut in Fab. Æsop. 173, p. 74 ed. Fur. : Ὁ δὲ λαγωὸς ποσὶ θαρρῶν ἐφύπνου, correxit Schneiderus in Indice. Nisi ambobus relinquendum ἐφυπνοῦν et vertendum Obdormire. Improprie Indormio, ap. Nicetam Chon. p. 250, A : Ἐνίεται ταῖς οἰκίαις ... τὸ ὑγρὸν πῦρ, ὃ τοῖς στέγουσιν ἐφυπνοῦν σκεύεσι κατὰ τὰς ἀστραπὰς ἐξαίφνης προίησι τὰ ἐξάλματα. L. Dind.]

[Ἐφυπνώσεω, s.] Ἐφυπνώττω, Indormio. Bud. ex Epist. Juliani ad Maximum [14] : Ἀλέξανδρον μὲν τὸν Μακεδόνα τοῖς Ὁμήρου ποιήμασιν ἐφυπνώττειν λόγος, Indormire solitum Homeri poematis : ut et Plut. in ipsius Vita [c. 8] ex Onesicrate tradit eum Iliadem Homeri σχεῖν ἀεὶ μετὰ τοῦ ἐγχειριδίου κειμένην ὑπὸ τὸ

C προσκεφάλαιον· quamobrem et πολεμικῆς ἀρετῆς ἐρᾶσθαι eandem nominare solitus est.

[Ἔφυρα, ἡ, Ephyra. Steph. Byz. : Ἔφυρα (scr. Ἐφύρα), πόλις Ἠπείρου ἀπὸ Ἐφύρου τοῦ Ἀμβράκος ... Ὅμηρος οὖν (Il. Z, 152) τὸ Ἐφύρη περὶ τῆς Κορίνθου ἔφη. Ἔστι καὶ ἄλλη Ἐφύρη Κραννῶν λεγομένη ... Δευτέρα περὶ Θετταλίαν, τρίτη Οἰνόη, καὶ νῆσος οὐ μακρὰν ἀπέχουσα Μήλου. Ὁ πολίτης Ἐφυραῖος. Ἔστι καὶ Ἀρκαδίας ἄλλη. Ἔστι καὶ Θετταλίας καὶ Ἰταλίας κατὰ Καμπανίαν. Ἔστι καὶ κώμη Αἰτωλίας Ἔφυρα (scr. Ἐφύρα). Τὸ ἐθνικὸν Ἔφυρος. (Hac forma de aliis civibus Hom. Il. N, 301 (de quo l. conf. etiam Pausan. 9, 36, 3) : Τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἔφυρόν μέτα θωρήσσεσθον, ubi schol. : Ἐπὶ τοὺς Ἐφυραίους παλαι καλουμένους, νῦν δὲ Κραννωνίους. Ἰστέον δὲ ὅτι Ἐφύραι εἰσὶ δ' (Thessalica, Epirotica, Elea, Corinthus). Forma Ἐφυραῖος est etiam ap. Theocr. 16, 33 : Ἐφυραίων μάγα ἄστυ, de Corinthiorum colonia Syracusis. (Conf. 28, 17.) Pind. Pyth. 10, 85, ubi v. schol. Ἐφυραία de agro Corinthio Pausan. 2, 1, 1 et 3, 10. Formam Ἔφυρ ab Eust. ad l.

D Hom. fictam verbo sufficit memorasse.) Τὸ κτητικὸν τῆς Θεσπρωτίας Ἐφύριος. Καὶ Ἐφύρηθεν ἀπὸ τόπου ἐπίρρημα. Ad quæ Strabonis aliorumque de singulis Ephyris testimonia (quibus addere licet Diod. 4, 36, ubi Thesproticam memorat) apposuerunt interpretes, quæ omittimus. Prosodia Ἐφύρα stabilitur tum forma Ionica Ἐφύρη, tum versu Aristot. Anth. Pal. App. 9, 52 : Κώμη ἥδ' Ἐφύρα κατέχει, et præceptis Herodiani II. μον. λ. p. 17, 27, Arcadii p. 97, 7; 101, 12 (nam p. 194, 15 scribendum παροξύνεται Ἐφύρα, πορφύρα). Cognominis urbi filia Oceani Ἐφύρα memoratur Pausaniæ 2, 1, 1, Virg. Georg. 4, 343. Conf. schol. Apoll. Rh. 3, 242 : 4, 1212. || Formam Ἐφύρη etiam in dialecto Attica servatam ostendit Thuc. 1, 46, ubi de Thesprotica agens ponit Ἐφύρη. Chœroboscus in Bekkeri An. p. 1173 : Σημειοῦταί τινα ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου μὴ ἐξενεχθέντα διὰ τοῦ α, ἀλλὰ διὰ τοῦ η· εἰσὶ δὲ ταῦτα ... Ἐφύρη, ὄνομα πόλεως, ἡ νῦν λεγομένη Κόρινθος. A quo sua sumsisse videtur gramm. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 177, 9. Epim. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1,

p. 159, 13 : Ἐφύρη, ὄνομα κύριον θηλυκὸν, τὸ τέλος Ἰακὸν, καὶ τὸ αἴτιον ὅτι τὸ ρ, μακρὸν α αἰτεῖ, Ἥρα, πήρα, Ἐφύρα, καὶ καθόλου τὰ εἰς ρη Ἰακά ἐστι, χωρὶς τοῦ Ἐφύρη παρὰ τῷ Θουκυδίδῃ· οὐ γάρ ἐστιν Ἐφύρα. Adv. Ἐφύρηνδε est ap. Callim. Del. 42. Ἐφύρηθεν ap. Apoll. Rh. 4, 1212. Gentilis forma Ἐφύρειος est apud Nonnum Dion. 20, 390 : Αἰπὺν Ἐφύρειον ἁλιτραφέων δρόμον ἵππων. ὕ L. Dind.]

[Ἐφυστέρησις, ως, ἡ, Mora, Moratio. Clem. Al. Pæd. 2, p. 201 : Οὐδὲ μὴν ἐπιγλιχομένους παρεκτείνειν μέχρι πολλοῦ χρὴ τῇ ἐφυστερήσει τὴν ἀκρασίαν ὁμολογοῦντας.]

Ἐφυστερίζω, Posterior sum s. fio, ut schol. Thuc. ἐφυστερίζοντα exp. ὕστερον γινόμενα, Subsequentia et posteriora, 3, p. 110 [82] : Καὶ τὰ ἐφυστερίζοντά που, πύστει τῶν προγινομένων, πολὺ ἐπίφερε τὴν ὑπερβολὴν τοῦ καινοῦσθαι τὰς διανοίας. [Greg. Nyss. vol. 3, p. 241. Wakef. Idem vol. 1, p. 429, C, D; vol. 2, p. 70, D.]

Ἐφῠφαίνω, Intexo, i. q. ἐνυφαίνω, Inter texendum ingero. Oppian. pro simplici ὑφαίνω usurpavit, Cyn. 3, [415] : Δή ῥα τότ' ἰχνεύμων δολίην ἐπὶ μῆτιν ὑφαίνων, Fraudulentum texens s. nectens consilium.

Ἐφῠφή, ἡ, videtur potius derivatum esse ab inus. them. Ἐφυφάω. Est autem ἐφυφή, Licium, Id quod stamini intexitur, Trama, Subtegmen, Licium, μίτος. V. Συνυφή. [Plato Leg. 5, p. 734, E : Τήν τε ἐφυφὴν καὶ τὸν στήμονα. Unde citat Pollux 7, 30.]

Ἐφύω, Superpluo, Impluo, Pluvia perfundo. Unde pass. Ἐφύομαι, Perfundor pluvia : ex quo ap. Xen. [Cyn. 9, 5] ἐφυσμένος, Perfusus pluvia. || Imperson. Ἐφύει, Impluit, Superpluit, Pluvia incessit. Theophrast. [H. Pl. 4, 14, 8] : Χείριστον δὲ ἐὰν ἀπανθοῦσιν ἐφύσῃ, καθάπερ ἐλάᾳ καὶ ἀμπέλῳ· C. Pl. 4, 9, de faba : Ἐὰν δὲ καὶ ἐφύσῃ σπαρέντι, δυσφυέστερος· ubi tamen corrupte legitur ἐκφυσήσῃ. Sic ἐπινίφει dicitur. Ἐφύει, Pluvia consequitur, Statim post pluit, Sub tempus illud pluit : ut ap. eund. Theophr. C. Pl. 6, [17, 7] de arcu cœlesti : Ἐφύει γὰρ ὅπου ἂν ἐφιστῇ, Ubicunque enim insederit, pluvia statim sequitur. [Alios ll. in Ind. indicat Schneider.]

[Ἐφωδίων. V. Ἐφουδίων.]

[Ἐφώδης, ὁ, vox hebr., ap. Joseph. A. J. 3, 7, 5 : Ἐνδύεται τὸν λέγομενον ἐφώδην, Ἑλληνικῇ δ' ἐπωμίδι προσεοικότα, quem pluribus describit in seqq. V. annot. Bernardi.]

[Ἐφώμαλος, ὁ, ἡ, Planus. Scriptor De velitat. bell. post Leon. Diac. p. 120, C : Εἰς τοὺς ἐφωμάλους τόπους· ubi codex ἐφ' ὁμαλοὺς, quod correctum ex seqq. ibid. D : Τόπος ἐφώμαλος.]

[Ἐφωραίζω, Andr. Cret. p. 38. Kall.]

Ἐφώριος, ὁ, ἡ, affertur pro Tempestivus. In posteriore Etym edit. [in gl. ab Turisano inserta] exp. πέπειρος, Maturus, quia sc. ἡ ὥρα καὶ ὁ χρόνος πεπαίνει τοὺς καρπούς. [Leonidas Anth. Pal. 9, 563, 3 : Ἡ λευκόπωρος ἐγὼ καὶ ἐφώριος ἥδη.]

Ἐφώσια, Hesychio τὰ νομιζόμενα, Justa, Solemnia. [Cl. vitiosa, certe in syllaba secunda.]

[Ἐφωτίων. V. Ἐφουδίων.]

[Ἐχάδις. V. Ἔσχαδις.]

[Ἔχαλκης, ὁ, Echalces, n. viri in inscr. Delph. ap. Boeckh. vol. 1, p. 816, n. 1690, 7 : Ἐχάλκου, ubi etsi literæ non omnes integræ supersunt, non videtur tamen Ἐχάλκους scriptum fuisse, sed Ἐχάλκου, quod tam ab nom. Ἐχάλκης quam Ἔχαλκος, ut Εὔαλκος dicitur et Εὐάλκης, formari potuit. Itaque supra quoque p. 1391, C, exx. genitivum Ἐπάλκου habentia in Ἐπάλκης poni licebat. L. Dind.]

Ἐχάνη, ἡ, Hesychio σκεῦός τι ὁδοιπορικὸν, Vas quoddam viatorium, quod supra Ἀχάνη.

[Ἐχέαναξ, ακτος, ὁ, Echeanax, n. viri, patris Anaxagoræ, Codri, Diodori, qui Hegesiam Ephesiorum tyrannum obtruncarunt. Polyæn. 6, 48, 1. ă]

Ἐχέβοιον, τὸ, Lorum aratro bovem adjungens et applicans. Pollux 2, [252] : Ὁ δὲ πλατὺς ἱμὰς ὁ τῷ ζυγῷ παραχαθαπτόμενος, ἐχέβοιον ἡ, μεσόβοιον καὶ μεσάβοιον καλεῖται.

[Ἐχέβυλος, ὁ, Echebulus, n. viri in numo Mileti ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 268, 1221. L. Dind.]

Ἐχέγγῦος, ὁ, ἡ, Cujus tanta est auctoritas, ut fidem ejus sequi debeamus quasi idonei sponsoris alicujus verbi, Bud. Quo vel Cujus fide, ut idoneo et locuplete fidejussore, niti possis. [Uno verbo Sponsor, Præs. Plat. Alcib. 1 p. 134, E : Ἀσφαλὴς γὰρ εἶ ἐχέγγυος, restituendum conjiciebat Porson. *Miscell.* p. 265, quum Ἐχέγγυον, quod ἐγγυητὴς interpretantur gramm., ex Platone annotasse putaret Timæum Lex. p. 128, cujus libello satis constat plura a Platone aliena illata esse.] Plut. [Popl. c. 4] : Ἰδιώτην οὐδένα νομίζων ἐχέγγυον ἀποῤῥήτων τηλικούτων, Cujus fidei concredere posset. [Cum infin. Æmil. Paul. c. 8 : Ὁ δ' ἀπολειπόμενος υἱὸς αὐτοῦ Περσεὺς ἅμα τῇ βασιλείᾳ διεδέξατο τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἔχθραν, οὐκ ὢν ἐχέγγυος ἐνεγκεῖν διὰ μικρότητα καὶ μοχθηρίαν ἤθους.] Rebus inanimatis frequentissime tribuitur. Thuc. 3, [46] : Οὔκουν χρὴ οὔτε τοῦ θανάτου τῇ ζημίᾳ ὡς ἐχεγγύῳ πιστεύσαντας χεῖρον βουλεύσασθαι, Veluti locuplete præde fretos; seu, ut schol. exp., βεβαίῳ, ἰσχυρᾷ, ὡς ἐγγυῆσαι δυναμένῃ. [Ad quem l. refertur gl. Hesychii Ἐχεγγύῳ, πιστῷ, βεβαίῳ, ἐξ αὐτοῦ ἔχοντι τὴν ἐγγύην.] Ἐχέγγυον ἀσφάλισμα, Pignus, i. e. Certum signum et veluti fides data. VV. LL. ex Bud. Comm. et Epist. [« Eurip. Med. 388 : Τίς γῆν ἄσυλον καὶ νόμους ἐχεγγύους Ξένος παρασχὼν, ῥᾴστεται τοὐμὸν δέμας, Do legem, qua ut certo fidejussore fidere queam. » HSt. Ms. Vind. Androm. 192 : Εἶπ', ὦ ναῦται, τῷ σ' ἐχεγγύῳ λόγῳ πεισθεὶς' ἀπωθῶ γνησίων νυμφευμάτων;] Ap. Eurip. vero Phœn. [766] : Τὴν δόσιν δ' ἐχέγγυον Τὴν πρόσθε ποιῶ, exp. Ratum facio. [Lucian. Navig. c. 27 : Τό γε ὑγιαίνειν ἐχέγγυον οἶει σοι γενήσεσθαι καὶ βέβαιον;] Nonnunquam ita usurpatur, ut Par et Idoneus, i. e. De cujus fide ad aliquam rem perficiendam dubitare non possis : et in ea signif. ponitur aliquando absolute, aliquando cum præp. πρός. Herodian. 3, [13, 11] : Ὡς μηδεμίαν εἶναι δύναμιν ξυνθεῖν ἐχέγγυον μηδ' ἀντίπαλον πλῆθει στρατοῦ, Parem tantis opibus, Budæus. Plut. [Mor. p. 595, F] : Τῶν ἱερῶν σωτηρίων, καὶ καλῶν, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν ἐχεγγύων αὐτῷ γεγονότων· Pericle [c. 37] : Οὐδεὶς βάρος ἴσχων ἰσόῤῥοπον, οὐδ' ἀξίωμα πρὸς τοσαύτην ἐχέγγυον ἡγεμονίαν ἐφαίνετο, Tanto par imperio, Cujus fidei tantum committi posset imperium. [Id. Mor. p. 1055, B : Τὰς μὲν τάσεις ... ἐκείνας, ὡς οὐδὲν ἐχέγγυον εἰς σωτηρίαν ἐχούσας, ἀῤῆκας. Dionys. A. R. 2, 37 : Ἐχεγγύῳ φρουρᾷ καταλαμβάνων ἑκάτερον λόφον· 8, 43 : Ὅμηρα νομίσαντες ἔχειν παρὰ τῶν πολιτῶν ἐχέγγυα. Similiter sæpe Dio Cassius. Cum genitivo, ut supra, Palladas Anth. Pal. 10, 56, 11 : Οὐ ... σωφροσύνης τρόπος οὗτος ἐχέγγυος. Comparativo Themist. Or. 26, p. 321, D : Τοσῷδε δοῦλοι καὶ ἐχεγγυώτεροι τοῖς ἀκούουσιν· 34, p. 465, 17 : Ἡ βασιλέως πρᾳότης ἐχεγγυωτέρα αὐτοῖς πρὸς ἀσφάλειαν ὧν ἑαυτοῖς συνεγνώκασιν. Clem. Al. Strom. p. 891. Superlativo Athen. 9, p. 398, F : Ἔχων ἐχεγγυώτατον μάρτυρα τὸν χαίροντα Ἀριστοφάνη. L. D.] Neutr. subst. etiam capitur h. v. pro ἀσφαλὲς s. ἀσφάλεια. Herodian. 2, [13, 16] : Τήν τε πίστιν καὶ τὸ ἐχέγγυον τῆς φρουρᾶς προσόντας, Prodita fide custodiaque, Polit. [Plur. cum sing. ap. grammat. in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 424, 30 : Τοῦ ἔχειν εἰς μνείαν τῆς περὶ ἡμᾶς διηγήσεως ὁμηρόν τε καὶ ἐχέγγυα, nisi legendum ὅμηρα, ut in l. Dionysii. L. D. || Soph. OEd. C. 284 : Ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἐκεῖνον ἐχέγγυον, ῥύου με κἀκφύλασσε· schol. ἀσφαλῆ. Vertitur, Fide tua fretum. Seager. || Adv. Ἐχεγγύως, schol. Æsch. Pers. 239 : Ἔγχη δὲ σταδαῖα ἤτοι ξίφη σταδαῖα, ὑ' ὧν συστάδην καὶ ἐχ. καὶ πλησίον μάχονται. Schol. Lucian. Lexiph. c. 2 : Ἀσφαλῶς καὶ ἐχ.]

[Ἐχεγλωττία, ἡ, Silentium. Lucian. Lexiph. c. 9.]

[Ἐχεδαμία, ἡ, Echedamia, oppidum Phocidis ap. Pausan. 10, 3, 2.]

[Ἐχεδερμία, ἡ, Coriago. Hippiatr. p. 88; Veget. Mulomed. 5, 53, 1. Schneid.]

[Ἐχεδημία, ἡ. V. Ἀκαδήμεια.]

[Ἐχέδημος, ὁ, Echedemus, i. q. Ἀκάδημος, quod v. Epigr. Anth. Pal. 12, 55, 2 : Κεκροπίαν δ' (ἔσχεν) Ἐχέδημος ὁ δεύτερος Ἀτθίδι Φοίβος. Alius ib. 124, 1. Legatus Atheniensium ad Scipiones. Polyb. 21, 2, 2 sq. Memorat etiam Suidas. L. Dind.]

[Ἐχέδωρος, ὁ, Echedorus, ποταμὸς Μακεδονίας, ὁ πρότερον Ἠδωνὸς (cd. Ἠδονὸς) καλούμενος, ὁ ἔχων ἐκεῖ ὥρα· χρυσοῦ γὰρ κατα φέρων ψήγματα, οἱ ἐγχώριοι ἀρύοντες κτλ. Ἢ ἀπὸ Δώρου τινὸς Ἀρκάδος... ὃς ἐμπεσὼν τῷ ποταμῷ αἴτιος γέγονε τῆς ὀνομασίας, Etym. M. Ἐχέδωρος

etiam ap. Apollod. 2, 5, 3, Ptolem. 3, 13. Ἐχεῖδωρος ap. Herodot. 7, 127, sed nonnisi paucis in libris: ceteri Χεῖδωρος, ut omnes 124, quod ducendum esset a χίω, quum ab ἔχω si formatur compositum, analogia careat Ἐχει—. ‖ Ἐχεδώριδες, αἱ Νύμφαι, Hesychius. Scribendum Ἐχεδωρίδες.]

Ἐχέθυμος, ὁ, ἡ, Mente præditus, Qui animi cupiditates coercet. Hom. Od. Θ, [320]: Οὔνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἐχέθυμος, schol. οὐ λογισμὸν ἔχουσα, ἢ οὐ κρατοῦσα τῶν ἐπιθυμιῶν, οὐ σώφρων. [Adv. Ἐχεθύμως, Epiphan. vol. 1, p. 691.]

[Ἔχειαι, αἱ, Echiæ, oppidum Messeniæ. Strabo 8, p. 360.]

Ἐχείδιον, τό, Viperula, Parva vipera, ap. Suid. [s. Zonaram in v. et Suidam in Ἔχις. V. Ἐχῖδιον.]

[Ἐχείδωρος. V. Ἐχέδωρος.]

Ἐχέκαλλος, Pulchritudinem habens, ἔχων κάλλος, Spectabilis exp. ap. Theophr. H. Pl. 5, [6, 2]: Πρὸς τὰς τῶν τεκτόνων χρείας ἐχέκαλλον [ἐχέκαλλον, quod v.] μάλιστα ἡ ἐλάτη, διά τε τὴν μανότητα καὶ τὴν εὐθυπορίαν.

[Ἐχεκήλης, ὁ, Herniosus. Hesych.: Ἐχεκήλην, κηλήτην.]

[Ἐχέκλεια, ἡ, Echeclia, n. mulieris in inscr. Melia ap. Bœckh. vol. 2, p. 358, n. 2432.]

[Ἐχεκλῆς, έους, ὁ, Echecles, f. Actoris, Hom. Il. Π, 189.]

[Ἔχεκλος, ὁ, Echeclus, f. Agenoris ap. Hom. Il. Υ, 474, Pausan. 10, 27, 2. Alius Trojanus, Hom. Il. Π, 694.]

Ἐχίκολλος, ὁ, ἡ, Tenax instar glutinis, Cohibens et continens in modum glutinis. Plut. [Mor. p. 966, D] loquens de hirundinum in nidificando solertia: Ἂν πηλοῦ τινὸς ἐχεκόλλου δεομένην αἴσθωνται τὴν νεοττίαν. Et τὸ ἐχίκολλον neutr., Glutinosa tenacitas; Id quod continet et cohibet in modum glutinis; Id quo res aliquæ veluti glutino sociantur. Idem [ib. p. 481, C]: Τὰ συμπαγέντα, κἂν χαλάσῃ τὸ ἐχ., ἐνδέχεται πάλιν δεθῆναι καὶ συνελθεῖν· συμφυοῦς δὲ σώματος βαγέντος ἢ σχισθέντος ἔργον ἐστὶ, κόλλησιν εὑρεῖν καὶ σύμφυσιν. [Alex. Trall. 3, p. 185. Strauv. V. Ἐχέκαλλος.]

Ἐχεκόλλως, More eorum quæ glutinosa tenacitate prædita sunt. Diosc. 5, [172] de terra Samia: Προεχρητίσθη τὴν ἁλαπρὰν, καὶ ἐν τῷ θίγειν τὴν γλῶσσαν, ἐχ. κρατουμένην, Tangenti linguæ glutinis modo adhærescentem; Linguæ glutinosam, Plin. 35, 16.

[Ἐχεκράτεια, ἡ, Echecratia, Phliasia, Pythagorea ap. Iambl. V. Pyth. p. 532 ed. Kiessl. V. Ἐχεκρατία.]

[Ἐχεκράτης, ους, ὁ, Echecrates, pater Eetionis, Cypseli avus. Herodot. 5, 92. Phliasius ap. Plat. Phæd. p. 57, A, etc. Epist. 9, p. 358, B. Alius in inscr. Branchid. ap. Bœckh. vol. 2, p. 553, n. 2853, 4. Forma genitivi Ἐχεκράτου ib. p. 363, 111, 21 et ap. Suidam in Ἐχεκρατίδης. Alius ap. Timæum Polyb. 12, 11, 7, Thessalus ap. eund. 5, 63, 4 etc. ă]

[Ἐχεκρατία, ἡ, Echecratia. Σκόπας ὁ Κρανώνιος Κρίοντος καὶ Ἐχεκρατίας υἱὸς memoratur ap. schol. Theocr. 16, 36. Scribendum videtur Ἐχεκρατείας. L. Dind.]

[Ἐχεκρατίδας, ου, ὁ, Echecratidas. Rex Thessaliæ, ap. Thuc. 1, 111. Larisæus ap. Pausan. 10, 16, 8. Conf. Buttm. Comm. De Aleuadis in Act. Acad. Berol. p. 201, 204 seq. Forma Dor. Ἐχεκρατίδας ap. Læonidam Anth. Pal. 6, 142, 2, Alciphr. Ep. 3, 34, Suidam, qui utrumque interpretatur ὁ τοῦ Ἐχεκράτου παῖς. ĭă]

[Ἐχεκτάνος, ὁ, ἡ, Possidens opes, Dives. Rhian. fr. 1, 2, p. 475. Boiss. Nonn. Dion. 11, 37; 17, 35: Ἐχεκτανέων ὑδάτων· 13, 355: Ἐχεκτανέῳ παρὰ πατρῷ. L. Dindorf.]

[Ἐχέλαος, ὁ, Echelaus, Cyprius, ap. Nonnum Dion. 32, 199 seqq.]

[Ἐχέλας, α, ὁ, Echelas, f. Penthili, ap. Pausan. 3, 2, 1.]

[Ἐχελίδαι. V. Ἔχελος.]

[Ἐχέλιον, vox incertæ notionis ap. Myrepsum cap. de Drosatis n. 56. Ducang.]

[Ἐχέλλου cujusdam mentio fit in epigr. Persis Anth. Pal. 7, 445, 1. L. Dind.]

[Ἔχελος, ὁ, Echelus. Etym. M. p. 404, 4: Ἔχελος, ἥρως παρὰ Ἀθηναίοις τιμώμενος, καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς Ἐχελίδαι, ἀπὸ τοῦ χειμῶνος ἕλους (deest præpositio vel hic vel ante χειμῶνος, ut in sequenti gl. Hesychii) τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ ἵδρυται τὸ τοῦ Ἐχέλου ἄγαλμα. Παρὰ τὸ ἕλος ἔχειν ἔχελος, καὶ Ἐχελιδῶν δῆμος ἀπὸ Ἐχέλιος (sic). Hesych.: Ἐν Ἐχελιδῶν (ita jam Meursius Opp. vol. 1, p. 275 pro Ἐνεχελιδῶν)· Ἔχελος, ἥρως, ὡς δὲ ἔνιοι ἐπίθετον ἥρωος ἐπὶ (nisi ἀπὸ scripsit, ut Etym. M.) τοῦ ἕλος παραλαίσθαι τῷ ἥρωι (τόπῳ Etym.). Ἔστιν δὲ ὁ Ἀθηναίων ἱππόδρομος. Ἐνεχελιδῶν (scr. ἐν Ἐχελιδῶν deleta post ἱππόδρομος interpunctione), ἐν ᾧ ἱππικοὶ ἤγοντο ἀγῶνες καὶ ναὸς ἕλου (Ἐχέλου Meursius l. c.). Accuratius loci situm describit Steph. Byz. (ap. quem male olim Ἐχεμ—) dicitque τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας τοῖς Παναθηναίοις ibi factos. Etym. M. p. 340, 54: Ἐνεχελιδῶ, τόπος Ἀθήνησι σταδίων ὀκτὼ, ἐν ᾧ αἱ ἱπποδρομίαι, ἀπό τινος Ἐχέλου. Pejus Photius: Ἐχελιδῶν· τόπος ἔχων ἱππόδρομον, ἀπὸ Ἐχέλου ὀνομασθείς.]

[Ἐχέμβροτος, ὁ, Echembrotus, Arcas, ap. Pausan. 10, 7, 4.]

[Ἐχεμένης, ὁ, Echemenes, ἐν τοῖς Κρητικοῖς citatur ab Athen. 13, p. 601, E.]

[Ἔχεμις. V. Χέμμις.]

[Ἐχέμμας, α, ὁ, Echemmas, Cretensis. Callim. Epigr. 52, 1.]

[Ἐχέμμων, ονος, ὁ, Echemmon, f. Priami. Hom. Il. E, 160, ubi alii Ἐχήμων. Ἐχέμων libri Apollodori 3, 12, 5.]

[Ἔχεμος, ὁ, Echemus, f. Æsopi, Arcadiæ rex, ap. Herodot. 9, 26, Diodor. 4, 58, Apollodor. 3, 10, 6, 2, Pausan. 1, 41, 2 et alibi. Conf. Pind. Ol. 11, 69, ubi Hesiodi testimonio utitur schol. Ab hoc nomine fictum Ἐχεμήδειος v. ap. Steph. Byz. v. Ἐκαδήμεια.]

Ἐχεμῦθέω, Linguam contineo s. cohibeo, Supprimo verba, Sileo. Hesych. enim affert ἐχεμυθεῖν pro λόγους στέγειν, σιωπᾶν. [Similiter Suidas. Iambl. V. Pyth. 94, p. 204: Πρῶτον ἐν τῷ λαμβάνειν τὴν διάπειραν ἰακόπει εἰ δύνανται ἐχεμυθεῖν· τούτῳ γὰρ ἐλῆ καὶ ἐχρῆτο τῷ ὀνόματι, de Pythagora. Id. Protr. p. 310: Τὰ παρ' αὐτοῖς ἀπόρρητα καὶ ἐχεμυθούμενα. Lucian. D. deor. 21, 2. Eust. Opusc. p. 89, 1; 286, 2.]

Ἐχεμῦθία, ἡ, Taciturnitas, Silentium. Plut. [Mor. p. 519, C]: Πρόχειρα ἔχοντας τὰ τῆς ἐχεμυθίας ἐγκώμια. [Ib. p. 728, D, inter vocc. Pythagoreorum.] Synes. Ep. 142: Πλὴν ὅσον μιμητὴς εἶναι τῆς ἐχεμυθίας ἐξαίμην, Imitator taciturnitatis et silentii. Gellius 1, 9, de disciplina Pythagorica: Hi prorsus appellabantur intra tempus tacendi audiendique, ἀκουστικοί: ast ubi res didicerant rerum omnium difficillimas, tacere audireque, atque esse jam cœperant silentio eruditi, cui erat nomen ἐχεμυθία, tum verba facere et quærere, et quæ ipsi opinarentur, expromere potestas erat. [Philo vol. 2, p. 267, 18; Iambl. V. P. 226, p. 448; Georg. Pachym. Andron. p. 250, C. Photius s. Suidas: Ἐχ., σιωπή, μυστήρια.]

Ἐχέμῦθος, ὁ, ἡ, Qui cohibere se novit quominus loquatur, Taciturnus. [Tacitus, Gl.] Vox est composita ex Homericis illis [Od. Τ, 502], Ἀλλ' ἴσχε σιγῇ μῦθον· et [O, 444]: Ἀλλ' ἴσχεσ' ἐν φρεσὶ μῦθον. Synes. De insomn.: Πᾶσι πανταχοῦ πάρεστι προφῆτις ἕτοιμος, ἀγαθὴ σύμβουλος, ἐχέμυθος. Idem Epist. 137: Τὸ γὰρ τῆς ἐπιστολῆς πρᾶγμα οὐκ ἐχέμυθον, ἀλλὰ φύσιν ἔχει τῷ περιτυγόντι διαλέγεσθαι, Epistola non est taciturna. [Greg. Nyss. vol. 2, p. 219, A; Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 648, D. Photius, Suidas, Zonaras: Ἐχέμυθον, μυστήριον κρυπτὸν ἢ φρόνιμον. Suidas: Ἐχεμυθότατος ὁ φρονιμώτατος. L. Dind.]

[Ἐχεναΐς, ΐδος, ἡ, Echenais, nympha. Parthen. Erot. c. 29. ăĭ L. Dind.]

[Ἐχενάτης. V. Ἐχινώδης.]

Ἐχενηΐς, ΐδος, ἡ, Naves retinens et remorans: ἐχ. ἄγκυρα, Epigr. [Theæteti Anth. Pal. 6, 27, 5]; quæ anchoræ itidem ab ἔχειν dicuntur ἔκτορες ἀμφίστομοι et ἰσχάδες, ut in Nausiphide videre est. [Æsch. Ag. 649: Χρονίας ἐχενῆδας ἁπλοίας. Nonn. Dion. 13, 114, γαλήνη.] ‖ Pisciculi cujusdam nomen. Aristot. H. A. 2, 14: Ἔστι δ' ἰχθύδιόν τι τῶν πετραίων, ὃ καλοῦσί τινες ἐχενηΐδα, καί χρῶνταί τινες αὐτῷ πρὸς ὄϊκας καὶ φίλτρα. Unde Plin. 9, 25: Est parvus admodum piscis, assuetus petris: Echeneis appellatus: hoc carinis adhærente, naves tardius ire creduntur: inde nomine imposito: quam ob causam amatoriis quoque veneficiis infamis est, et judiciorum ac litium mora. Idem

32, 1 : Omnia hæc pariterque eodem impellentia, unus ac parvus admodum pisciculus, Echeneis appellatus, in se tenet : ruant venti licet et sæviant procellæ, imperat furori, viresque tantas compescit et cogit stare navigia : quod non vincula ulla, non ancoræ pondere irrevocabili jactæ. Et paulo post, Ex nostris quidam Latinis Remoram appellavere eum. [Donat. in Terent. Andr. 4, 4, 18 : « Remorari a remora, pisce minutissimo, qui naves retinet : nam Græce ἐχενηὶς vocatur. » Conf. Oppian. Hal. 1, 212, et Suid. in v. Βλοκρ. Gloss. ad Æsch. Ag. l. c. Nonnus Dion. 21, 45, 49; Plut. Mor. p. 641, B. L. Dind.]

[Ἐχενηΐς, ίδος, ἡ, Echeneis, fons prope urbem Caunum. Parthen. Erot. c. 11, 2. L. Dind.]

[Ἐχένηος, ὁ, Echeneus, Phæax. Hom. Od. H, 155, A, 342. Theognost. Cram. Anecd. vol. 2, p. 51, 21; Arcad. p. 39, 13.]

Ἐχεπευκής, ὁ, ἡ, Amarus. Hom. Il. A, [51] : Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφυιὴς Βάλλε. Ubi Eust. ἐχεπευκὲς exp. τὸ οἷον ἔχον τι πεύκης, sc. πικρίαν : nam πικρὸν est τῆς πεύκης τὸ ὄξυρρον : unde fortassis, inquit, B τὸ πικρὸν, πευκέδανον παρωνόμασται : a quo βέλος πευκεδανὸν, τὸ καὶ ἐχεπευκὲς, i. e. ἐχέπικρον, secundum antiquos ; nam ἐχρίετο τὰ βέλη πεύκη, ubi πεύκη accipiendum pro Resina ipsa quam fundit arbor picea. [Conf. Περιπευκής. De opinione Buttmanni Lexil. vol. 1, p. 17, Acutum significari putantis, dicetur in Πεύκη.] Alii ἐχεπευκὲς accipiunt pro θανάσιμον, καὶ ἐκτέμνον τοῦ βίου τὸν βληθέντα, εἶκην πεύκης, ἥτις ἐκτμηθεῖσα οὐκ ἔτι βλαστάνει : quod confirmatur his Plinii verbis, si πεύκην pro Larice accipiamus, 16, 10 : Larix ustis radicibus non repullulat, picea repullulat. Simile narrat de pinu Herodot., ut in Πίτυς dicetur. [« Ibid. : Picea montes amat atque feralis arbor et funebri indicio ad fores posita, ac rogis virens : jam tum in domos recepta. V. Plin. lib. 16, cap. 18. Locus de larice citatus : lib. 16, cap. 19. » HSt. Ms. Vind. Orph. Lith. 469 : Τέρροντα θνητοὺς ἐχεπευκεῖ πάντας αὐτμῇ. Nicand. Th. 600 : Σμύρνης ἐχεπευκέος· 866 : Σικύοιο ἐχεπευκέα βίζαν ἀγροτέρου. Tzetz. Epist. 61 ap. Miller. *Journ. des Sav.* 1839, *Dec.* p. 719 : Ἄλλοι δὲ χρηματόψυχοι ἄνθρωποι, ὁ μὲν αὐτόθεν αὐτῷ ἐχεπευκῆ σταλῆναι ζητεῖτω γραφήν. L. D.]

[Ἐχέπικρος, ὁ, ἡ. V. Ἐχεπευκής.]

[Ἐχέπολις, ιδος, ὁ, Echepolis, f. Alcathoi ap. Pausan. 1, 42, 6 bis et 43, 2. Locis duobus prioribus libri partim Ἐσχέπολις vel Ἐσχεπόλις (unus etiam semel Ἐσχατόπολις), partim Ἐχέπολις, tertio nonnulli Ἐσχέπολις, unus Ἐχέσπολις, editiones Ἐχέπολις, ceteri Ἰσχέπολις, quod jam constanter restitutum est, sed analogia caret, cui convenit Ἐχέπολις, quod revocandum. Hoc enim nomen præstat etiam inscr. ap. Bœckh. *Urkunden* X, f, 10, ubi Ἐχέπολις Κυδαθηναιεύς. L. D.]

Ἐχέπωλος, ὁ, ἡ, Equuleos s. Pullos equinos habens : Hesych. ἐχέπωλοι, ἱππικοί, ἱπποτρόφοι. [Suidas ὁ ἔχων ἵππους.]

[Ἐχέπωλος, ὁ, Echepolus, Trojanus, Hom. Il. Δ, 458. Tyrannus Sicyonis, ib. Ψ, 296 : Ἀγχισιάδης Ἐχέπωλος, ubi opinionem eorum, qui ἐχέπωλος pro adjectivo habuissent, testimoniis Acusilai et Pherecydis de filio Anchisæ Echepolo refellunt scholl. Alius ap. Aristænet. p. 34.]

[Ἐχερρημοσύνη, ἡ, Silentium. Iambl. V. P. 197. Ubi Kuster. : « Quid hoc vocis? (nempe ἐχεμοσύνη). Cum Arcerio et Obrechto substituo ἐχεμυθίᾳ, donec melius quid in mentem venerit. » Male. Ἐχερρημοσύνη est vox bonæ notæ, derivanda ab ἐχερρήμων. Sic dicitur αἰσχορρήμων, αἰσχορρημοσύνη, ταπεινορρημοσύνη, ubi recte notat Hedericus, quasi a ταπεινορρήμων. Bast. ὕ]

Ἐχεσαμία, ἡ, auctore Hesych. dicitur ὅτι θίρους ὄντος ψακάσῃ [ψακάζει (—ζῃ) codex] ἡ βροντήσῃ. [Est igitur i. q. ἐτησαμία, ut scribi volebat Bulengerus.]

Ἐχίσαρκος, ὁ, ἡ, Carni s. cuti adhærens. Athen. [13, p. 590, F] tradit Phrynen meretricem non facile fuisse nudam videre, quoniam ἐχίσαρκον χιτώνιον ἀμπίσχετο, καὶ τοῖς δημοσίοις οὐκ ἐχρῆτο βαλανείοις.

[Ἐχεσθένης, ους, ὁ, Echesthenes, n. viri in inscr. Dymæa ap. Bœckh. vol. 1, p. 712, n. 1543, 21, Corcyr. vol. 2, p. 18, n. 1842, 4. L. Dind.]

Ἐχίσκει, Hesych. ἀνιᾶται, quod et ἐχθύει. [Ἀχίσκει Kuster.]

[Ἐχίστονος, ὁ, ἡ, Gemitus habens, afferens. Theocr. 25, 213 : Ἰὼν ἐχίστονον.]

[Ἐχίστρᾶτος, ὁ, Echestratus, Agidis f., Spartæ rex. Herodot. 7, 204, Pausan. 3, 2, 2, sq.]

Ἐχίτης, ὁ, ap. Pindarum ὁ πλούσιος, Dives, Opulentus : παρὰ τὸ ἔχειν, ut ἐριαθενίτης παρὰ τὸ ερι σθένειν, Etym. [Conf. Ἔχης.]

[Ἐχετία, πόλις Ἰταλίας. Ὁ πολίτης Ἐχετιανός, ὡς Καρδιανός, Steph. Byz.]

[Ἐχετιμίδας, α, ὁ, Echetimidas, Spartanus. Thuc. 4, 119. ῑ]

[Ἐχέτῑμος, ὁ, Echetimus, n. viri ap. Pausan. 2, 10, 3.]

[Ἐχέτλα, ἡ, Echetla, urbs Siciliæ. Polyb. 1, 15, 10, Diod. 20, 32. Ὁ πολίτης Ἐχετλιάτης sec. Steph. Byz.]

[Ἐχετλαῖος. V. Ἐχετλος.]

[Ἐχετλεύω.] Hesych. affert verbum Ἐχετλεύειν, pro ἀροτριᾶν, Arare.

Ἐχέτλη, ἡ, Stiva, [Bura, Buris, Gl.] : τοῦ ἀρότρου τὸ κρατούμενον, seu ὃ κατέχει ὁ ἀροτὴρ τοῦ ἀρότρου [sec. Photium, Zonaram, Etym. M.; τοῦ ἀρότρου τὸ κατόπιν ξύλον ὀρθὸν, οὗ ἔχεται ὁ ἀρότης, Poll. 1, 252]. Ea aratri pars quam arator manibus tenet : Aratri veluti capulum : παρὰ τὸ ἔχειν τὸ κρατεῖν. Hesiod. Op. [465] : Ἀρχόμενος τὰ πρῶτ' ἀρότρου ὅταν ἄκρον ἐχέτλης Χειρὶ λαβὼν δρέπηκα βοῶν ἐπὶ νώτου ἵκηαι. Hesychio est etiam ἡ σπάθη τοῦ ἀρότρου, et ἡ αὔλαξ, afferenti itidem ἐχέτλαις pro ἀροτριάμασιν, αὔλαξιν, Sulcis. [Apoll. Rh. 3, 1324 : Τυκτὴν ἐξ ἀδάμαντος ἐχέτλην. Flaccus Anth. Pal. 7, 650, 1 : Φεῦγε θαλάσσια ἔργα, βοῶν δ' ἐπιβάλλευ ἐχέτλῃ. Macedon. ib. 11, 9, 6.]

[Ἐχετλήϊος, ισσα, ον, Ad stivam pertinens. Agathias Anth. Pal. 6, 41, 3 : Ἐχετλήϊντά τε γόμφον.]

Ἐχέτλιον, τὸ, esse dicitur Locus in navi ubi res reconduntur. [Nicand. Th. 825 : Ἐχετλίου ἐξαναδῦσαι. Schol. : Ἐχ., τόπος τοῦ πλοίου ὅπου τοὺς ἰχθῦς τιθέασι καὶ συλλέγουσιν, ἢ ὁ ζῶγρος καὶ τὸ βιβάριον ἐχέτλιον λέγεται.]

[Ἐχέτλον, τὸ, quod ponitur a Chœrobosco in Crameri Anecd. vol. 2, p. 256, 5, idem esse videtur quod ἐχέτλη. L. Dind.]

[Ἐχετλος, ὁ, Echetlus, heros Atticus ap. Pausan. 1, 15, 3 (Ἐχετλαῖος 1, 32, 5). Quem exprimi putarunt nonnulli in sculpta imagine virum cum stiva exhibente, de qua Zoega *Bassi ril.* vol. 1, p. 181. L. Dind.]

[Ἐχετογνώμων Euseb. Præp. ev. 9, 41, ubi ὀχετογν. vel ἐχεγν. Leopardi ap. Mai. ad Euseb. Chron. ed. a. 1833, Coll. Vat. vol. 8, p. 27.]

[Ἔχετος, ὁ, Echetus, rex Epiri crudelitate famosus, Hom. Od. Σ, 85 sq., ubi v. schol. et Eust. Apoll. Rh. 4, 1093.]

[Ἐχέτρα, ἡ, Echetra, urbs Italiæ, cujus gent. Ἐχετρανὸς Steph. Byz. annotat ex Dionys. A. R. 10, 21.]

Ἐχέτρωσις, εως, ἡ, Galeno Lex. Hippocr. ἡ λευκὴ βρυωνία, Bryonia alba. Legitur autem Γυναικ. l. 1 [p. 633, 18, 54, et l. 2, p. 653, 6] et Π. γυναικ. φύσ. [p. 574, 52.]

[Ἐχέτωρ, voc. fictum ad etymologiam voc. ἔχτωρ demonstrandam ab schol. Hom. Il. Ω, 272.]

[Ἐχενήθεις, pagi Tegeatici demotæ, ap. Pausan. 8, 45, 1, ubi libri alii aliter.]

Ἐχεφρονίω, Prudens et cordatus sum, Sapio, Epigr. [Agathiæ Anth. Plan. 4, 332, 6. Eust. Opusc. p. 278, 58.]

[Ἐχεφρόνως. V. Ἐχέφρων.]

Ἐχεφροσύνη, ἡ, Prudentia, Mens cordata. [Sagacitas, Gl.] Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 9, 767, 6 : Καὶ κύδος ἀγγέλλει βένθος ἐχεφροσύνης. Apollinaris ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 63, A. ῠ L. Dind.]

Ἐχέφρων, ονος, ὁ, ἡ, Animi compos, Cordatus, Prudens, [Sagax, Sollers, Gl.] : ἔμφρων, συνετὸς, σώφρων. Hom. Od. N, [332] : Ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων· Il. I, [341] : Ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων· Od. Δ, [111], ἐχεφρων Πηνελοπείη. Nonnus ἐχέφρονα pro Eo usurpare dicitur qui mentem reprimit et cohibet. [Dion. 16, 226 : Εἰεὶ καὶ ἐν σκυλάκεσσιν ἐχέφρονες· 19, 216 : Ἐχέφρονι δείκνυε σιγῇ. Tzetz. Hist. 2, 937 : Ἡ γυνὴ τῶν ἐχεφρόνων οὖσα. Theodor. Stud. p. 452, E : Σὺ οὖν ὡς ἐχέφρων, ὡς συνετὴ· 551, D : Ἐχέφρονας ὄντας· 572, A : Πρὸς συνετὴν, πρὸς ἐχέφρονα. Genes. De reb. Cpol. p. 75, C. Comparativo Theodor. Stud. p. 546, E : Τίς δ' ἂν ἐχεφρονέ-

στερος τῆς σῆς μεγαλονοίας συνιδεῖν τὸ δέον; L. D. Adv. Ἐχεφρόνως, Prudenter. Diod. 15, 33 : Ἐχ. ἀρκεσθεὶς τῷ πρώτῳ προτερήματι.]

[Ἐχέφρων, ονος, ὁ, Echephron, f. Nestoris, Hom. Od. Γ, 413, 439, Apollod. 1, 9, 9, 3; Herculis, Pausan. 8, 24, 2 et 7, Apollod. 3, 12, 5, 13. Alius in numo Dyrrhachii ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 38, 96-98.]

[Ἐχέφυλος, ὁ, Echephylus, n. viri in inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 830, n. 1706, 18.]

[Ἐχεώδης. V. Ἐχινώδης.]

[Ἐχέωνυμον, Diosc. Notha 3, 106. Boiss.]

[Ἐχήνια, τὰ, i. q. ἔχῖνοι, ut videtur, pars frenorum equestrium. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 150, B, p. 233, 23 : Ἱππικὸς χαλινὸς, ἐχήνια. L. Dind.]

Ἔχης, ὁ, dicitur ὁ πλούσιος, Dives : παρὰ τὸ ἔχειν : ut τοὺς πένητας ex contrario vocant ἀχῆνας, κατὰ στέρησιν τοῦ ἔχειν, Etym. [Memorat etiam Herodian. Epim. p. 38. Καὶ κλίνεται ἔχητος dicit Zonaras p. 938. L. D.]

Ἐχθαίρω, Odio prosequor, Odi. [Simulto, Gl. Hom. Il. I, 452 : Ἴν' ἐχθήρειε γέροντα.] Ἐχθαίρειν et φιλεῖν contr. ap. Hom. et Hesiod. [Od. Δ, 692, O, 71, Hesiod. Op. 298, Theogn. 874, Soph. El. 1363. Æsch. Prom. 974 : Πάντας ἐχθαίρω θεούς· Sept. 502 : Ἀνδρὸς ἐχθαίρουσ' ὕβριν· Pers. 772 : Θεὸς γὰρ οὐκ ἤχθηρεν· Suppl. 487 : Ὕβριν μὲν ἐχθήρειεν ἁρπαγὰς στόλου. Soph. El. 177 : Μήθ' οἷς ἐχθαίρεις ὑπεράχθου· 1034 : Οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σ' ἐγώ· Phil. 59 : Ἔχθος ἐχθήρας μέγα. Nec minus frequenter Euripides aliique poetæ. Aristoph. ubi usurpat Ran. 1425, Ionem, ut animadvertit schol., imitatur. || Transitive Maxim. Catarch. 66 : Νείκεα λυγρὰ τὰ καὶ πινυτὴν περ ἐοῦσαν, ἀνέρι καὶ ποθέοντι θεῶς ἐχθηρεν ἀκοιτιν. Qua signif. ἀπεχθαίρω dixit Hom. Od. Δ, 105. Ἠχθήρησεν Jacobs. ad Anthol. Palat. vol. 3, p. 383. Quæ verba permutata Æsch. Sept. 502, Eur. Med. 555, et Soph. Antig. loco infra et Ajacis in Ἐχθραντέος citando. || Med. Nicand. Al. 539 : Δίκτυννα ... ἐχθήρατο κλῶνας.] Aliquis autem est hujus verbi usus et in prosa. [Poeticum dicit Pollux 5, 115. Hippocr. Epist. p. 1285, 21 : Ἐχθαίρουσι τὸν εὐεργετήσαντα. Aristot. Eth. Nic. 9, 10, τοὺς ἐναντιουμένους· 4, 12. Parthen. Erot. 36, 2, τὴν ὁμιλίαν. L. D.] Plut. Rom. [c. 17], Ἐχθαίρουσι τὴν κακίαν. [Mor. p. 670, D.] Et pass. Ἐχθαίρομαι, Odio sum. Soph Aj. [457] : Θεοῖς ἐχθαίρομαι. [Ant. 93 : Εἰ ταῦτα λέξεις, ἐχθαρεῖ μὲν ἐξ ἐμοῦ. Ubi pauci ἐχθαρνεῖ. Æsch. Cho. 260 : Ἦ δὴ πανδίκως ἐχθαίρεται· Suppl. 754 : Εἰ σοί τε καὶ θεοῖσιν ἐχθαιρόμεθα. Nicand. Al. 481 : Πᾶς δὲ παρὰ ὁρακέεσσι φανεὶς ἐχθαίρεται ἄλλοῳ.]

[Ἔχθαρ, τό. Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 79, 31, inter neutra disyllaba in αρ. Videtur idem esse quod ἔχθος sive ἔχθρα. L. Dindorf.]

[Ἐχθιζινός, ἡ, ὸν, Hesternus. Photius : Ἐχθιζινὸν, τὸ ἐχθεσινόν. Ἐχθές· καὶ μονοσυλλάβως χθές· ἀμφω Ἑλληνικὰ καὶ χθιζινὸν καὶ ἐχθεζινόν. Sed bis scribendum videtur ἐχθιζινὸν, quod v. L. Dind.]

Ἐχθές, Attice pro χθές, Heri, [Hesterno die add. Gl.] Aristoph. Nub. [175] : Ἐχθὲς δέ γ' ἡμῖν ἔσπινον οὐκ ἦν ἐσπέρας. [Et alibi. Xen. Cyrop. 7, 5, 53. Cum præpos. Philodem. Anth. Pal. 11, 35, 4 : Καὶ τρεῖς ἦσαν ἀπ' ἐχθὲς ἔτι. Formulæ præterea notandæ ap. Soph. Ant. 456 : Οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθές, ἀλλ' ἀεί ποτε ζῇ ταῦτα· et Plat. Gorg. p. 470, D : Τὰ ἐχθὲς καὶ πρώην γεγονότα· Isocr. p. 121, B, alios. Quod ἐπ' ὀλίγου χρόνου interpretatur Lex. rhet. Bekk. An. p. 258, 31. Magis Atticam formam χθὲς perhibent Apollon. in Bekk. An. p. 556, 30 seq., schol. Dionys. ib. p. 937, 23, Etym. M. s. Zonaras.]

Ἐχθεσινός, ἡ, ὸν, Hesternus [Gl. Palladas Anth. Pal. 10, 79, 3 : Ἀλλοτριωθέντες τῆς ἐχθεσινῆς διαγωγῆς. Photius in Ἐχθεζινὸς, idemque cum aliis grammaticis in Ἑωλον. Epim. Hom. in Cram. Anecd. vol. 1, p. 365, 17.]

[Ἐχθίω, Odi. Hermesianax ap. Athen. 13, p. 598, A : Ἠχθετ' ὀ' Ἑρμόβιον τὸν ἀεὶ βαρύν. Ubi metrum ferret etiam formam barytonam ἤχθεν. L. Dind.]

Ἔχθημα, τὸ, tanquam ab ἐχθέω, Odium. [Μίσημα Photio et Suidæ.]

[Ἐχθιζινός, ἡ, ὸν, Hesternus. Menander ap. gramm. Bekk. An. p. 438, 11 : Τί λέγων ἀποτρώγειν ἀξιώσει νῦν ἐμοῦ τὸ μισθάριον; μένω γὰρ ἐξ ἐχθιζινοῦ. V. Ἐχθεζινός.]

[Ἐχθίζομαι, Odio sum. Photius : Ἐχθιζόμεθα, κακυνόμεθα, ἐχθραινόμεθα, ἢ ἐχθροὺς παρασκευάζομεν.]

Ἔχθιμα, Hesych. ex Sophoclis Tyrannis [Tyro, ut correxit Pierson. ad Herodian. p. 436] affert pro μισήματα.

[Ἐχθιόνας. Ἐχθίστως. V. Ἐχθρός.]

Ἐχθοδοπέω, Invisus sum, Sum odio. Hom. Il. Α, [518] : Ὅτ' ἐμ' [ὅτι μ'] ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις Ἥρῃ, Quum impelles me in odium et offensionem Junonis. Sunt tamen qui vertant etiam, Inimicitias suscipio, Simultatem exerceo.

Ἐχθοδοπός, ὁ, ἡ, Odiosus, Invisus. Soph. Aj. [932] : Ἐχθοδόπ' Ἀτρείδαις, Invise Atridis. [Phil. 1135 : Στυγνόν τε φῶς' ἐχθοδοπόν.] Ἐχθ. πόλεμος, Aristoph. [Ach. 226.] Fieri putat Eust. [Il. p. 106, 23] ex ἔχθος, vel ἔχθω, et ὄπτω, aut ὄψ ὀπός : ut sit ἐχθοοπὸς, et per pleonasmum literæ δ, ἐχθοδοπὸς, quasi Quem aspicere aut alloqui nobis est odiosum. Est autem poetica vox [usurpata etiam Apollonio Rh. 4, 1669 : Ἐχθοδοποῖσιν δμῳῇσι· Oppiano Hal. 4, 663 : Χρίσματος ἐχθοδοποῖο· 690 : Ὕεται ἐχθοδοπῷ· 5, 365 : Ἐχθοδοποῖς ἐνὶ κήτεσι], atque adeo tragica : ut non dubitem quin Aristoph. joculariter ea utatur, sicut et aliis nonnullis. [Utitur eadem Plato com. ap. Polluc. 6, 25.] Sed et quæ in VV. LL. ex Plat. De Legg. afferuntur, ἐχθοδοποῦ ἔδους, si pro Plat. verbis citantur, suspecta sunt. [Immerito : exstant enim 7, p. 810, D. Hekst.] Ceterum Hesych. ἐχθοδοπὸς exp. ὁ ἔχθραν ποιῶν, Qui inimicitias concitat. [In Ἐχθροδοπὸς corruptum ap. Herodian. Epimer. p. 208.]

Ἔχθος, τὸ, Odium, Inimicitiæ, Simultas. [Hom. Od. I, 277 : Οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος παριδοίμην. Æsch. Sept. 937 : Πέπανται δ' ἔχθος· Cho. 101 : Κοινὸν γὰρ ἔχθος ἐν δόμοις νομίζομεν· Pers. 283 : Ὦ πλεῖστοι ἔχθος ὄνομα Σαλαμῖνος κλύειν. Cum genit. Suppl. 331 : Ἔχθει εὐναίων γάμων. Sophoclis exx. duo v. in Ἐχθαίρω. Eur. Phœn. 879 : Ἐς ἔχθος ἦλθον παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου· Or. 622 : Εἰ τοὐμὸν ἔχθος ἐναριθμεῖ κἀξὸς τ' ἐμόν.] Thuc. [7, 57 : Πλαταιῆς καταντικρὺ Βοιωτοὶ Βοιωτοῖς μόνοι εἰκότως κατ' ἔχθος·] 1, [95] : Τῷ ἐκείνου ἔχθει, παρ' Ἀθηναίους μετατάξασθαι, Odio illius, i. e. in illum. [Ib. 103 : Κατ' ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων· 4, 1 : Κατὰ ἔχθος τὸ Ῥηγίνων.] Sic ἔχθος τῶν Ἀθηναίων, Eid. [2, 11], Odium in Athenienses. [Λακεδαιμονίων, in Lacedæmonios, Herodoto 9, 37.] Pausan. : Διὰ τὸ Ὀλυμπιάδος ἔχθος. [Plut. Poplic. c. 19 : Οὐ κατὰ τύχην ἀλλήλοις περιπεσόντες, ἀλλ' ὑπ' ἔχθους καὶ ὀργῆς· Lucull. c. 22 : Τῷ πρὸς αὐτὸν ἔχθει. Et alibi.] Est autem alioqui usitatius ἔχθρα in soluta oratione. [Cum dat. epigr. Anth. Pal. 9, 467, 3 : Μῆνιν ἀποῤῥῖψαι καὶ λοιγιον ἔχθος Ἀχαιοῖς.] Hom. plur. etiam dixit, Il. Γ, [416] : Ἔχθεα λυγρά. [Pind. Pyth. 2, 55 : Ψεγερὸν Ἀρχέλοχον βαρυλόγοις ἔχθεσι πιτνόμενον. Oppian. Cyn. 1, 38 : Ἔχθεά μοι θήρεια λέγειν, φιλότητας ἀείδειν.]

Ἔχθρα, ἡ, [Inimicitiæ, Simultas, Gl.] i. q. ἔχθος, sed illud usitatius in prosa quam hoc. [Pind. Pyth. 4, 145 : Εἴ τις ἔχθρα πέλει ὁμογόνοις. Æsch. Suppl. 335 : Πότερα κατ' ἔχθραν ἢ τὸ μὴ θέμις λέγεις; (Aristoph. Pac. 133 : Ἦλθεν κατ' ἔχθραν αὐτοῦ παλαι ποτέ. Thuc. 8, 52 : Τῷ Φρυνίχῳ κατ' ἔχθραν ἀνατιθέναι· 3 : Κατὰ τὴν παλαιὰν ἔχθραν.) Prom. 388 : Μὴ γάρ σε θρῆνος οὖμὸς εἰς ἔχθραν βάλῃ. Soph. Aj. 1357 : Νικᾷ γὰρ ἀρετή με τῆς ἔχθρας πολύ. Genitivo jungit Thuc. 3, 10 : Τὴν τῶν Μήδου ἔχθραν ἀνιέντας· 7, 57 : Τῆς Λακεδαιμονίων ἔχθρας.] Dicitur autem ἔχθρα εἰς, πρός τινα. [Herodot. 5, 81 : Ἔχθρης παλαιῆς ἐχούσης ἐς Ἀθηναίους· 82 : Ἡ ἔχθρη ἡ προσφειλομένη ἐς Ἀθηναίους ἐκ τῶν Αἰγινητέων ἐγίνετο ἐξ ἀρχῆς τοιῆσδε.] Thuc. 2, [68] : Τὴν μὲν ἔχθραν ἐς τοὺς Ἀργείους ἐποιήσαντο. [Ibid. : Ἔχθρα πρὸς τοὺς Ἀργείους.] Dem. [p. 530, 7] : Φύσει τῆς πρὸς ὑμᾶς ἔχθρας αὐτοῖς ὑπαρχούσης πατρικῆς. Ex Eod. [p. 410, 10] : Ἔχθραν ἔχουσι πατρικὴν πρὸς ἐμέ. Plato Epist. [3, p. 317, C] : Εἰς ἔχθρας ἡμᾶς ἐλθεῖν, Nos subire inimicitias. Eur. [Med. 44, El. 906], ἔχθραν συμβάλλειν τινί. Lat. Contrahere inimicitias. [Συνάπτειν τινὶ Heracl. 459.] Sed et ἔχθραν αἴρεσθαι frequens est : quo utitur Dem. quoque In Mid. [Alia phrasi Eur. Phœn. 479 : Δι' ἔχθρας τῷδε μολών· Hipp. 1164 : Δι' ἔχθρας μῶν τις ἦν ἀρτιμένος; Jo. Malal. p. 100, 5 : Ὅστις καὶ πολλὴν ἔχθραν εἶχε μετὰ τῶν Ἑλλήνων, nisi κατὰ scripserat :

quanquam μετὰ simili modo, qui alienus est ab antiquioribus, sæpe posuerunt recentiores. De usu hujus v. in S. S. Schleusner. in Lex. N. T.: « Luc. 23, 12: Προϋπῆρχον ἐν ἔχθρᾳ ὄντες πρὸς ἑαυτούς. Esr. 3, 5, 74: Ἐν ἔχθρᾳ ἦσαν αὐτοῖς. Ἔχθρα εἰς θεὸν, Id quod deo displicet, Rom. 8, 7: Τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς ἔ. εἰς θ. Jacob. 4, 4: Οὐκ οἴδατε ὅτι φιλία τοῦ κόσμου ἔχθρα τοῦ θεοῦ ἐστιν.»] At his aliisque hujusmodi opp. ἔχθραν διαλύεσθαι ap. Isocr. [et Thuc. infra cit.], ἀποτίθεσθαι, Plut., quod Latini ad verbum dicunt, Inimicitias deponere. [Eur. Tro. 50: Αὐσασαν ἔχθραν τὴν πάρος· 59: Ἔχθραν τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα. Herodot. 7, 145: Καταλλάσσεσθαι τὰς ἔχθρας.] Dicitur autem et ἔχθραι plur. ab [Æsch. Prom. 492: Πρὸς ἀλλήλους τίνες ἔχθραι τε καὶ στέργηθρα· Thuc. 4, 19: Τὰς μεγάλας ἔχθρας διαλύσασθαι·] Xen. Cyrop. [4, 5, 32, Plat.] et Isocr. pro Odia. [‖Diabolus, ut infra ἐχθρός. Apophth. Patrum in Isidoro n. 6: Ὅτι ἡ ἔχθρα ἐποίει αὐτὸν ὀλιγοψυχῆσαι. Ducang.]

[Ἐχθραίζω, i. q. sequens. Origen. C. Cels. 1, p. 31, 11: Οἱ ἐχθραίζοντες κακηγοροῦσιν οἷς μισοῦσι. Boiss. et Hemst.]

Ἐχθραίνω, ἄνω, Odio prosequor, habeo. Soph. Aj. [679]: Ἐς τοσόνδ' ἐχθραντέος ὡς καὶ φιλήσων αὖθις. [Ἐχθαρτέος ex optimo libro Mediceo aliisque restitutum, ut postulabat usus Tragicorum, sæpe formam ἐχθαίρω, nunquam alteram usurpantium, ut animadvertit jam Porson. ad Eur. Med. 555.] Sic exp. et in Plut. Numa [c. 5]: Ἐχθραίνειν βίαν καὶ πόλεμον. [Xen. Ages. 11, 5: Τῶν παρρησιαζομένων οὐδένα ἠχθραινε. Fab. Æsop. p. 177, n. 267 ed. Cor.: Ὅτι τιὸν ἐχθραίνειν μᾶλλον ἐστι καλὸν ἢ φιλεῖν. Schol. Eur. Phœn. 955: Ἐνίοτε μὲν λέγεται ἐπὶ τοῦ ἐχθραίνοντος (v. Ἐχθρός). Cum dat. in Physiolog. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 263, 9: Πάντα μὲν τὰ ζῶα φιλοῦν αὐτὸν (l. αὐτὸ) ἐχθραίνει μόνῳ τῷ δράκοντι. Theodor. Stud. p. 540, A: Ἐχθραίνειν ἐν τούτῳ θεῷ, ubi Adversari potius vertendum, quam Odium dei incurrere, ut vertit interpres. Tzetz. Hist. 6, 635: Δύο ἀδελφοὶ ἐχθραίνοντες ἀλλήλοις. Utriusque constructionis exx. sunt in V. T., ubi semel etiam participium cum genitivo Maccab. 1, 9, 29: Ἐν τοῖς ἐχθραίνουσι τοῦ ἔθνους ἡμῶν. L. D.] Significat tamen sæpe, sicut ἀπεχθαίρω Homero, Invisum reddo, [Inimico, Gl.] μισητὸν ποιῶ, Eust. [Orac. Sibyll. p. 678, 7 ed. Gall.: Ἐχθραίνοντα (ἐχθραίνουσα) τέκνοις γονέας. Tzetz. Hist. 3, 518: Τὰς Ἑλληνίδας πόλεις ἠχθραινε τῷ Δαρείῳ. Suidas: Ἐχθραίνει, δοτυχῆ ἐχθρὸν ποιεῖ. Pass. ap. Photium v. Ἐχθιζόμεθα. V. etiam Ἐχθαίρω. L. Dind.]

Ἐχθραντέος, α, ον, Odio prosequendus, Pro inimico habendus. Soph. active accepit, Aj. [679]: Ὅτ' ἐχθρὸς ἦμην, ἐς τοσόνδ' ἐχθραντέος [ἐχθαρτέος: v. Ἐχθραίνω] ὡς καὶ φιλήσων αὖθις, Quum inimicus essem, eousque gerendæ inimicitiæ ut rursum essem amaturus. [Georg. Pachym. Michael. Pal. p. 161, A. L. D.]

[Ἐχθραντικὸς, ἡ, ὸν, Inimicus, Infensus, Ad odium pronus. Nicetas Chon. p. 184, D: Τὸ ἐχθραντικὸν καὶ μνησίκακον. L. Dind.]

[Ἔχθρασμα, τὸ, Odium. Hesych. in Ἔχθος.]

[Ἐχθρελίγκτης, ὁ, Qui hostes convincit. Constantin. Cærim. p. 353, C: Ἐχθρελίγκτων βασιλέων πολλὰ τὰ ἔτη, Imperatorum qui hostium debilitatem invictis argumentis demonstrant, Interpres, ut scribendum foret ἐχθρελιγκτῶν. Sed quum in formula hac acclamantium p. 217, A; 375, C, ubi cetera fere eadem sunt, pro illo ἐχθρελίγκτων sit ἐχθρολετῶν, idem hic reponendum videri potest, licet per se recte habeat ἐχθρελίγκτης, ut Λατινελίγκτης. L. Dind.]

Ἐχθρεύω, cum dandi casu, Inimicus sum, Inimicitias gero, Simultatem exerceo, ex 2 Macc. 10, [26]: Ἐχθρεῦσαι τοῖς ἐχθροῖς. [Exod. 23, 22: Ἐχθρεύω τοῖς ἐχθροῖς σου· Num. 33, 55. Schleusn. Tzetzes Hist. 1, 671: Τούτῳ γοῦν τῷ Φαλάριδι Στησίχορος ἐχθρεύσας. Schol. Ar. Pac. 128. L. Dind.]

[Ἐχθρία, ἡ, Inimicitia. Genes. 26, 21, sed ubi alii libri ἔχθρα. Aristoph. Vesp. 418: Ὦ πόλις καὶ Θεώρου θεοῖς ἐχθρία, ubi unius instar vocabuli est repetitum ab usitato θεοῖς ἐχθρὸς duplex θεοῖς ἐχθρία, quod ex libris optimis restitutum Demostheni p. 611, 15, ubi ceteri θεοῖς ἐχθρὰν αἰσχραχέρδειαν.]

[Ἐχθρικὸς, ἡ, ὸν, Hosticus, Hostilis, Inimicus. Hermogenes in Walzii Rhett. vol. 3, p. 239, 18: Μειζόνων μὲν προσώπων, ἐχθρικῶν δὲ καὶ πολεμίων. L. D. Astrampsychus Onir. v. 1: Ἀνθρᾳξι βαίνειν ἐχθρικὴν ὁηλοῖ βλάβην.]

[Ἐχθριος, ὁ, ἡ, Hostilis. Planudes Boeth. p. 20, v. 19: Ἔχθριος ὀργή. Boiss.]

Ἐχθροδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, Invisus diis, Infelix, Bud. in Soph. [ŒEd. T. 816], ubi Œdipus de seipso dicit, Τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ; Existimo autem hanc signif. esse ex consequente.

[Ἐχθροειδῶς, i. q. ἐχθρωδῶς. Hesych.: Ὑπόπτως, ἐχθρ. Boiss.]

[Ἐχθρόθεος, ὁ, ἡ, Inimicus dei. Theodor. Stud. p. 449, C: Μίσους τοῦ ἐχθροθέου. L. Dind.]

[Ἐχθρόκοσμος, ὁ, ἡ, Inimicus mundi. Theodor. Stud. p. 394, C: Ὦ παθακτόνος καὶ ἐχθρ. L. Dind.]

[Ἐχθρολέτης, ὁ, Hostium perditor. V. Ἐχθρελίγκτης.]

Ἐχθρόξενος, ὁ, ἡ, Osor hospitum, Eur. [Alc. 558: Δόμους καλεῖσθαι τοὺς ἐμοὺς ἐχθροξένους, ubi liber unus κακοξένους. Æsch. Prom. 732: Τραχεῖα Πόντου Σαλμυδησσία γνάθος ἐχθρόξενος ναύταισι· Sept. 606: Ἐχθροξένοις τε καὶ θεῶν ἀμνήμοσι· 621.]

Ἐχθροποιέω, Inimicum reddo, Inimicitias conciio. [Inimico, Gl. Stob. Flor. vol. 3, p. 238: Τέκνα δὲ χείρω ποιεῖ πατράσιν, Jacobs. ad Anthol. vol. 10, p. 253 restituit ὃ' ἐχθροποιεῖ. Hesych. in Ἐχθοδοπήσεις.]

[Ἐχθροποιὸς, ὁ, ἡ, Inimicum reddens. Appian. B. C. 1, 54: Ἀποστραφῆναί μοι ἐοικοῦσιν οἱ παλαι Ῥωμαῖοι ... τὸ ἐανιζειν ὡς ... δύσερι καὶ ἐχθροποιόν. Suidas aliique gramm. v. Ἐχθοδοπὸν, Hesych. v. Ἀπεχθαίος. Cyrill. Al. In cap. 49 Jesaiæ p. 662, Ἐχθροποιὸν ἁμαρτίαν, citat Suicer. Eust. Opusc. p. 5, 27: Σκάνδαλα ἐχθροποιῶν.]

Ἐχθρὸς, ὰ, ὸν, [passivæ et activæ significationis: v. schol. Eur. Phœn. 955], Invisus, Quem odimus: ut, Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν, Hom. Il. I, [312], Od. Ξ, [156. Cum genitivo Thuc. 4, 47: Εἶπού τίς τινα ἴδοι ἐχθρὸν ἑαυτοῦ· cum pronom. 6, 89: Τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς.] Et de re quoque dictum, Ἐχθρά δέ μοι τοῦ δῶρα, Il. I, [378]: Od. M, [452]: Ἐχθρόν δέ μοί ἐστιν Αὔτις ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύειν, Odiosum mihi est; Res est mihi odiosa s. molesta. [Pind. Ol. 2, 65: Δικάζει τις ἐχθρᾷ ἀνάγκᾳ· 9, 41: Λοιδορῆσαι θεὸς ἐχθρὰ σοφία· Pyth. 1, 96: Ἐχθρὰ φάτις· Nem. 8, 32: Ἐχθρὰ πάρφασις. Theognis 270: Πάντῃ δ' ἐχθρὴ ἐμῶς γίγνεται (πενία). Sic et ap. Tragicos aliosque quosvis.] Aristoph. Nub. [581]: Θεοῖσιν ἐχθρός. [Hesiod. Th. 766· Ἐχθρὸς δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.] Solebant autem hoc de improbo homine dicere. Sic Dem. [p. 267, 9]· Πλημόνημος ἄνθρωπος, καὶ θεοῖς ἐχθρὸς καὶ βάσκανος ὄντως. Sed interdum dicebant ὁ καὶ θεοῖς ἐχθρὸς καὶ ἀνθρώποις, ut Xen. Cyrop. 5, [4, 50. Theognis 601· Θεοῖσίν τ' ἐχθρὲ καὶ ἀνθρώποισιν ἁπάντε.] ‖ Qui odit, Infensus, Infestus. [Inimicus, Gl.] Dem. [p. 134, 14]: Κακόνους μὲν καὶ ἐχθρός ἐστιν ὅλῃ τῇ πόλει. [Thuc. 8, 45: Ἦν γὰρ καὶ τῷ Ἀγιδι ἐχθρός. Xen. Ages. 6, 1: Τῶν ἐχθρῶν τῇ τε πόλει καὶ τῇ Ἑλλάδι. Cum genitivo Pind. Ol. 7, 90: Ὕδριος ἐχθρὰν ἐδόν. Xen. Cyneg. 13, 12: Πάσης τῆς πόλεως ἐχθροῖς.] Denique generaliter ut Lat. Inimicus: oppositum habens φίλος. [Hesiod. Op. 340: Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ ἰοντα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἔασαι. Pind. Pyth. 2, 84, et alii quivis. Thuc. 6, 85: Πρὸς ἕκαστα δεῖ ἢ ἐχθρὸν ἢ φίλον μετὰ χειροῦ γίγνεσθαι.] Xen. Cyrop. 1, [4, 25]: Καὶ φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς ἀμύνειν. [Anab. 1, 3, 12: Χαλεπώτατος ἐχθρὸς, ᾧ ἂν πολέμιος. De hostibus in bello ap. Æsch. Sept. 255: Τρέφον εἰς ἐχθροὺς βέλος· et historicos, ut Thucydidem, Xenophontem et reliquos. ‖ Ὁ ἐχθρὸς Christianis Diabolus. Theodor. Stud. p. 328, D: Νικῶντας τὸν ἐχθρόν. Alia v. ap. Suicer.] Compar. Ἐχθίων, Magis invisus, infensus, Inimicior. [Æsch. Pers. 438: Καὶ τίς γένοιτ' ἂν τῆσδ' ἔτ' ἐχθίων τύχη; Soph. Ph. 683: Μοῖρα τοῦδ' ἐχθίονι συντυχόντα· OEd. T. 272: Τῷ πότμῳ τῷ νῦν ὀφειῖσθαι κἄτι τοῦδ' ἐχθίονι. Thuc. 4, 86: Ἐχθίονα ἀρετὴν καταστώμενοι. Aliique plurimi.] Id. Cyrop. 4, [5, 23]: Σοί τε νῦν ἐχθίονές εἰσιν ἢ ἐμοί. Et Ἐχθιόνως, Symp. [4, 3]: Ἐχθ. ἔχουσιν, Magis infensi sunt. [Ἐχθροτέρως, ἀντὶ τοῦ ἐχθρότερον, Θουκυδίδης, Antiatticista Bekk. p. 92, 24. Demosth. p. 61, 26: Ἔχουσι μὲν ἀπεχθῶς, ἴτι δὲ ἐχθροτέρως σχήσουσιν.] Superl. Ἔχθιστος, Invisissimus, Infensissimus, Inimicissimus. Hom. Il. E, [890]: Ἔχθι-

στος δέ μοι ἐσσὶ θεῶν, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν. [Et alibi. A Pind. Ol. 8, 69, νόστον· Pyth. 4, 99, ψεύδεσι· 11, 26, ἀμπλάκιον. Æsch. Prom. 37 : Τί τὸν θεοῖς ἔχθιστον οὐ στυγεῖς θεόν; Et sæpissime ceteri Tragici, quorum Soph. tamen semel etiam forma Ἐχθρότερος utitur. Idem cum inf. Aj. 818 : Ἐχθίστου θ' ὁρᾶν. Cum adjectivo adverbialiter posito Eur. Med. 1323 : Ὦ μέγιστον ἐχθίστη γύναι θεοῖς τε κἀμοί. Τὰ ἔχθιστα, ut τὰ φίλτατα, de hominibus, Iph. A. 1170 : Καλόν γ' ἔθος κακῆς γυναικὸς μισθὸν ἀποτίσαι τέκνα· τἄχθιστα τοῖσι φιλτάτοις ὠνούμεθα· Tro. 370 : Ὁ δὲ στρατηγὸς ὁ σοφὸς ἐχθίστων ὕπερ τὰ φίλτατ' ὤλεσε. Thuc. 2, 72 : Μετὰ Θηβαίων τῶν ἡμῖν ἐχθίστων. Cum genit. Xen. Anab. 3, 2, 5 : Πρὸς τοὺς ἐκείνου ἐχθίστους ἀποστάς. Alibi cum dativo.] Plato Symp. [p. 186, D] : Ἔστι δὲ ἔχθιστα τὰ ἐναντιώτατα, ψυχρὸν θερμῷ, πικρὸν γλυκεῖ, ξηρὸν ὑγρῷ. Sed et pro ἐχθρὸς ap. Hom. [Il. B, 220 : Ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆι μάλιστ' ἦν ἀδ' Ὀδυσῆι· τὼ γὰρ νεικείεσκε. Quæ de Thersite dicuntur, et in utramque partem accipi possunt.] Existimo autem ἐχθίων et ἔχθιστος pro ἐχθρίων et ἔχθριστος dici : ideoque illa sub Ἔχθος non posui. B [Neutro significatione substantivi Niceph. De reb. post Mauric. p. 8, B : Δυσμένειαν τὴν εἰς ἀλλήλους καὶ τὸ ἔχθιστον. || Eliso propter versum σ Eudocia ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 231, 209 : Οὔτε σὶ οὔτε τιὰ περιϊτίδια, ἔχθιτε, ἔργα. Hanc enim illa formam maluisse videtur fingere quam ι correpto in prosodiam peccare. || Forma Ἐχθρότερος Antipater Anth. Pal. 7, 640, 2 : Πύρωνι πουλὺ γαληναίη χείματος ἐχθροτέρη. Bassus ib. 9, 289, 6, Asclepiades vel Hedylus 5, 161, 6. Demosth. p. 1448, 25. Forma ἐχθρότατος Pind. Nem. 1, 64 : Ἐχθρότατον μόρον. Semel Soph. OEd. T. 1346 : Θεοῖς ἐχθρότατον βροτῶν, ubi metrum ferret etiam ἔχθιστον, sed numerorum caussa, qui iidem sunt in antistropha, alteram prætulit poeta. Est autem utrobique restituendus trimeter dochmiacus, nunc, ut alibi sæpe apud Tragicos, male in dimetrum et monometrum divisus. Plato Anthol. Pal. 6, 43, 4 : Καύματος ἐχθροτάτην δίψαν ἀκεσσάμενος. Macedonius ib. 11, 370, 4 : Ὕδωρ, φύκιος ἐχθρότατον. Diodor. Exc. Vat. p. 19 : Ἐχθρότατον αὐτοῦ C γεγενημένον. Quam formam communem, ἔχθιστος Atticam dicunt Mœris et Thomas. Adverb. ejus ἐχθρότατα v. in Ἔχθιστος. Superlativo superlativi Theodor. Stud. p. 277, C : Οἱ ματαιόφρονες οὕτως καὶ ἐχθίστατοι. || Adv. Ἐχθρῶς, Hostiliter, Odiose. Plato Leg. 3, p. 697, D : Ἐχθρῶς τε καὶ ἀνηλεῶς μισοῦντες μισοῦνται. Xen. Cyrop. 8, 1, 18 : Προσιθίζειν αὐτοὺς θεραπεύειν, ἧττον ἐχθρῶς ἢ εἰ αὐτὸς κολάζων ἠνάγκαζε παρεῖναι. Polyb. 4, 32, 4 : Ἐχθρῶς πρὸς αὐτοὺς ἐχοντος. Epigr. Anth. Pal. App. 122, 1 : Ἁπλήρωτ' Ἀΐδη, τί με νήπιον ἥρπασας ἐχθρῶς; || Advv. superlat. Ἐχθιστα et ἐχθρότατα memorat Pollux 5, 116. L. D. Ἐχθίστως, S. Gregentius fol. 137, a. Matus.]

[Ἐχθροτέρως. V. Ἐχθρός.]

[Ἐχθρόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Insensus animi. Etym. M. p. 254, 24.]

[Ἐχθρωδεστέρως. V. Ἐχθρωδῶς.]

[Ἐχθρωδίω, Infenso animo sum. Ἐχθρωδεῖν πρός τινα, Suid. in Ἐμπεδοκλέους ἐχθρα. Hemst.]

Ἐχθρωδῶς, Infense, Infeste, Infenso animo, Infesto, D ἀπεχθῶς et κακῶς Suid. Sed malit aliquis fortasse ab ἐχθρός quam ab ἔχθρα deducere. [Schol. Pind. 2, 156 Heyn. Boiss. Hesych. in Ἀπεχθῶς. Hemst. Timotheus in Crameri Anecd. vol. 4, p. 268, 32 : Οὕτως ἐχθρ. ἔχει πρὸς τὰ πρόβατα. Et cum eodem verbo Theodor. Stud. Iamb. p. 601, κζ', 8. Idem p. 571, B : Στράτηγον οὐκ ἐχθρωδῶς ἔχομεν. Comparat. Ἐχθροδαστέρως (sic) libri nonnulli in loco Demosth. in Ἐχθροτέρως citato. L. D.]

[Ἐχθρῶς. V. Ἐχθρός.]

Ἔχθυσαι, Hesychio ἐξεμέσαι, Evomere : afferenti et ἐχθύσαι pro ἐκφυσῆσις, ἐκπνεύσης. [Pro ἐκθῦσαι et ἐκθύσῃ.]

Ἔχθω, Odio prosequor, Odi. Soph. [Aj. 459] : Ἔχθει δὲ Τροία πᾶσα. [Phil. 511 : Εἰ δὲ πικρὸς ἔχθεις Ἀτρείδας. Æsch. fr. ap. Plut. Mor. p. 105, C : Ὡς οὐ δικαίως θάνατον ἔχθουσιν βροτοί. Ubi nullius, ut videtur, auctoritatis scripturam ἔχθονται reliquit Wyttenb. Eur. Med. 117 : Τί τοῦσδ' ἔχθεις; Andr. 212 : Ταῦτά τοι σ' ἔχθει πόσις. Callimachus Del. 8 : Ὡς Μοῦσαι τὸν ἀοιδὸν ἔχθουσιν· Epigr. 55, 1 : Εἰ μὲν ἐμ' ἔχθει· fr. ap. Hephæst. p. 118 Gaisf., ubi Scaliger restituit pro ἔχειν, in quod verbum depravatum est etiam ap. Plut. et sec. conjecturam Orellii ap. Æsch. Ag. 455.] Et pass. Ἔχθομαι, Sum odio. Hom. Od. [Δ, 756 : Οὐ γὰρ ὀΐω πάγχυ θεοῖς ... γονὴν Ἀρκεισιάδαο ἔχθεσθαι· 502 : Ἐχθόμενός περ Ἀθήνῃ] Ξ, [366] : Ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι, quod in VV. LL. male ponitur in Ἄχθομαι tanquam ejus them. [T, 338 : Ἐμοὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα ἤχθετο.] Sed pro hoc usitatius est, in carmine etiam, comp. ἀπέχθομαι, de quo supra. [Æsch. Ag. 417 : Εὐμόρφων δὲ κολοσσῶν ἔχθεται χάρις ἀνδρί. Callim. Del. 183 : Ἐχθομένας τε ἀσπίδας. Nicand. Ther. 428 : Ἐν δὲ νόον πεδόωσιν ἀλυσθαίνοντος ἀνίαι ἐχθόμεναι· et similiter Alex. 177, 249, 397, 607. Perf. Lycophr. 827 : Τὰς Ἐρεμβῶν ναυβάταις ἠχθημένας ἀκτάς.]

Ἔχιγγος, Hesychio σκότωσις, Vertigo. [Pro ἴλιγγος vel ἴλιγγος.]

[Ἐχίδηκτος, ὁ, ἡ, A vipera morsus. Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 96, 24. L. Dind.]

[Ἐχίδιον, τό. V. Ἐχιδνίον.]

[Ἐχιδνα. V. Ἔχις.]

[Ἐχιδνα, ἡ, Echidna, descripta ab Aristoph. Ran. 473, Herodoto 4, 9, f. Chrysaoris et Callirrhoes, Typhonis conjux, Cerberi mater, sec. Hesiod. Th. 297, 304, Soph. Trach. 1101, Pherecyd. ap. schol. Apoll. Rh. 2, 1252; 4, 1396, Quint. 6, 261. Pirantis et Stygis f. sec. Pausan. 8, 16, 2. Mater Sphingis sec. Eur. Phœn. 1020, et qui sæpius memorat, Apollodorum.]

Ἐχιδναῖος, α, ον, Viperinus, in Epigr. [Gætulici Anth. Pal. 7, 71, 2 : Μοῦσαν ἐχιδναίῳ πρῶτος ἔβαψε χόλῳ, de Archilocho. Nonn. Dion. 14, 216 : Ἐμιτρώθησαν ἐχιδναίοισι κορύμβοις· 341 : Ἐχιδναίῳ ἔεσμῷ· 24, 132 : Ἐχιδναίοιο κορύμβου. Ap. Callim. in fr. ap. Etym. M. v. Δάκετον, Ξεῖνος ἐχιδναῖον νέρθεν ἄγων δάκετον, de Hercule Cerberum ex inferis ducente, Ernestus interpretatur Echidna genitum sec. Hesiodum et alios.]

[Ἐχιδνήεις, εσσα, εν, Viperinus. Nicand. Th. 209 : Ἐχιδνήεσσαν μορφήν. Nonn. Dion. 13, 496 : Ταρτὸν ἐχιδνήεντα· 18, 264 : Ἐχιδνήεσσαν Ἐνυώ· 20, 273 : Μὴ τρίχα μιτρώσειας ἐχιδνήεντι κορύμβῳ. || Anguibus junctus. Nonn. Dion. 13, 191 : Τριπτολέμου, ὃς ποτε Δηοῖς δῖφρον ἐχιδνήεντα δι' ἠέρος ἡνιοχεύων ... L. Dind.]

Ἐχίδνιον, τὸ, Viperula, s. Catulus viperæ, ut Gaza maluit reddere. [Aristot. H. A. 5, 34 : Μικρὰ ἐχίδνια. Sed al. ἐχίδια. Pro quo supra ἐχείδιον, quorum hoc ab genit. ἔχεως, illud ab ἔχις formari putandum.]

[Ἐχιδνειδῆς, ὁ, ἡ, Vipereus, Gl. Forma contracta Ἐχιδνώδης ap. schol. Eur. Phœn. 1136 et Aug. 1138 Matth. || Figurate Const. Manass. Chron. 1030 : Ὁ δ' ἐχιδνώδης Φαραώ, τὸ τῆς κακίας θρέμμα. L. Dindorf.]

[Ἐχιδνοκέφαλος, ὁ, ἡ, Viperæ caput habens. Schol. Eur. Phœn. 1136 Matth. : Ἐχιδνοκέφαλος γὰρ ἡ ὕδρα.]

[Ἐχιδνόκομος, ὁ, ἡ, Anguicomus. Nonn. Dion. 1, 173 : Ἐχιδνοκόμων κεφαλάων· 8, 239 : Ἐχιδνοκόμῳ παρὰ Δίρκῃ (conf. Unger. Theban. Parad. vol. 1, p. 107)· 12, 30 : Ἐχιδνοκόμου Διονύσου.]

[Ἐχιδνολαγίω, Viperas colligo. Eust. in Dionys. P. 376 : Ἐκ τούτων οἱ Ῥωμαῖοι τάσσουσιν ἐχιδνολογεῖν εἰς κατασκευὴν θηριακῆς, ὡς δηλοῖ ὁ εἰπὼν ὅτι ἐν Ῥώμῃ τὰς ἐχίδνας θηρεύουσιν κτλ. Wakef.]

[Ἐχιδνότοκος, ὁ, ἡ, Vipera natus. Const. Manass. Chron. p. 85, D : Γόνος ἐχ. Boiss. Anal. Benedict. p. 526 : Τὰ ἐχιδνότοκα ταῦτα διέφαγεν αὐτούς. Ap. anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 626, 4 : Οὕτω τὸ ἐχιδνοτόκον τοῦτο γέννημα διερρῆξαν καί, ὡς εἰκὸς, θανατῶσαν τὸν ἑαυτοῦ γεννήτορα, retrahendus in mediam accentus. L. Dindorf.]

[Ἐχιδνοφαγία, ἡ, Esus viperarum. Diosc. Par. 1, 234.]

[Ἐχιδνοχάρης, ὁ, ἡ, Viperis gaudens. Orac. Sibyll. p. 576 : Μαινὰς ἐχ.]

[Ἐχιδνώδης, ὁ, ἡ. V. Ἐχιδνοειδής.]

[Ἐχίειον, τό. V. Ἔχιον.]

[Ἐχίειος, ὁ, adjectivum sive ab ἐχίειον sive ab ἔχις esse videtur ap. Tzetzen Hist. 12, 840 : Τζέτζης ἠτυμολόγησε τελειουμένους ὄντας (Telchines) ἢ τέλος τι ἐχίειον καὶ φαρμακῶδες ὄντας.]

[Ἐχῖεύς, έως, ὁ, i. q. ἐχίδνιον. Nicand. Th. 133 : Οἱ δὲ πατρὸς λώβην μετεκίαθον αὐτίκα τυτθοὶ γενόμενοι ἐχῖῆες.]

[Ἐχῖτις, ιδος, ἡ, ap. Tzetzen Posth. 583: Πέτρῃ δ' ἀρτεμέϊκ ἐχιήτιδι τεῦξε Μαχάων, idem esse videtur quod Ὀφιῖτις, quod v.]

[Ἐχινάδαι, οἱ, Echinadæ, iidem qui ἡ Ἐχίνου συμμορία in inscr. prope Teon repenta ap. Bœckh. vol. 2, n. 3066, 29, qui v. p. 653, B.]

Ἐχινάδες, sive Ἔχιναι [Ἐχῖναι], insulæ quædam ante Ætoliam [Herodot. 2, 10, Thuc. 2, 102, Apoll. Rh. 4, 1230, Ptolem. 3, 14, Pausan. 8, 1, 2 et 24, 11]: ita nominatæ vel διὰ τὸ τραχὺ, aut διὰ τὸ πλῆθος [ἔχειν] ἐχίνων, teste Steph. Byz., vel ab Echino vate, ut vult Apollodor. [qui v. de iisd. 1, 9, 21, 7]: τὸ ἐθνικὸν ab Ἔχῖναι est Ἐχιναῖος: ab Ἐχινάδες autem, Ἐχιναδεὺς aut Ἐχινάδιος. Steph. B. [Hom. Il. B, 625: Ἐχινάων θ' ἱερᾶων. Eur. Iph. A. 286: Τὰς Ἐχίνας λιπών. Sic enim librorum scripturam Ἐχῖνας correxit Brodæus.]

[Ἐχιναιεύς. V. Ἐχῖνος n. pr.]

[Ἐχίναιος, ὁ, significatione eadem qua ἐχιδναῖος, positum videtur ap. Nicandr. Th. 230: Κωκυτὸν δ' ἐχιναῖον ἐπιλείουσιν ὀδῖται, quem versum suppositum judicaruut critici ap. schol.]

[Ἐχῖναῖος, ὁ, Echinæus, ut videtur, n. viri, in inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 816, n. 1690, 27. ‖Gentile ab Ἐχῖνος, quod v.]

Ἐχῖναλώπηξ, εκος, ἡ, Echinovulpes. [Steph. B. v. Ἄζανοὶ, de quo l. diximus nonnulla in Ἐξουάνουν, de quo voc. dicit, ὃ μεθερμηνευόμενόν ἐστιν ἐχιναλώπηξ, quippe compositum ex duobus, quibus significetur ἕξις, ὅ ἐστιν ἐχῖνος, et ἀλώπηξ. Notum est simile compositum Χηναλώπηξ.]

Ἐχῖνες, Echines: murum quoddam genus in Libya, teste Herodoto 4, [192. Alii libri ἐχινέες, ab ἐχινεύς. V. Ἐχῖνος, Ἐχινώδης. Forma simile ἕξις, de quo in Ἐχιναλώπηξ et Ἐξουάνουν.]

[Ἐχῖνῆ, ἡ, contr. pro ἐχινέα, Pellis echini. Arcad. p. 112, 3; Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 114, 3. L. Dindorf.]

[Ἐχίνιον. V. Ἐχῖνος in fine.]

[Ἐχίνιον, τὸ, Diosc. Notha 474. Boiss.]

[Ἐχῖνὶς, ἴδος, ἡ. Ἐχινίδες dici videntur Hippocrati Parvi echini marini, quorum frequens ei usus est in tota muliebrium tractatione, ut p. 512, 40 et p. 626, 18, 22, aut Tribuli marini, quos τριβόλους παραθαλασσίους vocat p. 570, 38, quibus etiam frequenter utitur Hipp. ad locorum muliebrium purgationem ... Ap. Hipp. vero Cornarius pro ἐχινίδες σχινίδες legit et Lentisci fructum exponit, Calvus Quernos erinaceos, quod forte Hesych. ἔχῖνοι dicantur τῶν δρυῶν οἱ κύτταροι, Alvei et conchulæ illæ quibus glandes insident. Sic p. 585, 18, pro ἐχίνου σχίνου, Lentisci folia, legit Cornar. Ἐχῖνος etiam dicitur Hesychio τῶν πλατάνων ὁ καρπός. Platani autem pilulæ desiccantem vim possident, ut scribit Galen. l. 8 Med. simpl. Est et Hesychio ἐχῖνος εἶδος βοτῶν. Foes. OEc. Hipp.]

Ἐχῖνίσκος, ὁ, Echinulus, Parvus echinus. Pollux 2, [16] ἐχινίσκον dici tradit τὴν περὶ τὴν κυφέλην κοιλότητα, [Cavitatem circa κυφέλην, quæ est pars aurium. ‖ Ollula. Pollux 6, 95: Ἐχίνους, ἐχινίσκους. Conf. Ἐχῖνος.]

Ἐχινοκέφαλος, ὁ, ἡ, dictus a Cratino comico Pericles fuit, ut refert Pollux 2, [43] quod sc. caput haberet simile capiti echini. Plut. vero [recte] legit σχινοκέφαλον, ut suo loco docebo.

Ἐχῖνομῆτραι, αἱ, Echinometræ, s. Echinorum matrices aut matres. Ita dicitur echinorum quoddam genus cetera magnitudine excedens, teste Aristot. H. A. 4, 5. Plin. 9, 31, de echinis loquens: Ex his echinometræ appellantur quorum longissimæ spinæ, calyces minimi.

[Ἐχινόπους, οδος, ὁ.] Ἐχινόποδες, putantur esse Tribuli, vel Spinæ genus echini aculeis horrens: quum ap. Athen. 3, [p. 97, D] legamus, Ἐξονυχίζεις τε πάντα τὰ προσπίπτοντα τοῖς συνδιαλεγομένοις, τὰς ἀκάνθας συνάγων, Ὡς ἂν ἐχινόποδας καὶ ἀνὰ τριχεῖαν ὄνυκτιν ἀεὶ διατρίβων. Et ap. Plut. [Mor. p. 44, E]: Ὡς ἂν ἐχινόποδας καὶ ἀνὰ τριχεῖαν ὄνυκτιν φύονται μαλακῶν ἄνθεα λευκοΐων. Etym. quoque ἐχινόποδα esse ait ἀκάνθης εἶδος, ex eo nominatum quod ἐχίνου θαλασσίου ποσσὶν ἔοικεν. [Hesych. in Λυκόφρονι. Hemst.]

Ἔχῖνος [v. de accentu Arcad. p. 65, 15, 21], ὁ, Echinus, Erinaceus Gl.]: animal sui assimile, spinis horrens: unde et ἀκανθόχοιρος nominatur. [Quomodo interpretantur Hesych. et schol. Lycophr. l. infra citando.] Sic sane in Epigr. [Anth. Pal. 6, 45, 1] legimus, Ὀξέσι λαχνήεντα εἴμας κέντροισιν ἐχίνου. [Aristoph. Pac. 1086, 1114: Τὸν τραχὺν ἐχῖνον. Empedocl. apud Plut. Mor. p. 98, D.] Et Ion ap. Athen. 3, [p. 91, D]: Ἡ τὰς ἐχίνου μᾶλλον οἰζυρὰς τέχνας· Ὃς αὖτ' ἂν ἄλλων θηρίων [κρεισσόνων libri Athenæi] ὀσμὰς μάθῃ [ὁρμὴν μάθῃ libri Ath., ὀσμὴν λάβῃ Zenob. 5, 68], Στρόβιλος ἁμᾷ· ἀκανθαν εἱλίξας εἵμας, Κεῖται, δακεῖν τε καὶ θίγειν [θιγεῖν] ἀμήχανος. [Ap. Zenob. præponitur: Πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἓν μέγα. Μέμνηται ταύτης Ἀρχίλοχος ἐν Ἐπῳδῇ ... Λέγεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν πανουργοτάτων. Quod prov. memorat etiam Tzetz. ad Lycophr. 1093, ubi de Nauplio: Τοιαῦτ' ἐχῖνος μηχαναῖς οἰκοφθορῶν. Nonn. Dion. 13, 421: Ἀκανθοφόροισιν ἐχίνοις.] In iisdem rursum Epigr. [Anth. Pal. 6, 169, 1]: Ἐχῖνον ἰδὼν ἐπὶ νῶτα φέροντα Πᾶγας. Plinio nempe teste, 8, 37, Præparant hyemi erinacei cibos, ac volutati supra jacentia poma affixa spinis, unum non amplius tenentes ore, portant in cavas arbores. Ubi vero sensere venantem, contracto ore pedibusque, confluunt in formam pilæ, ne quid comprehendi possit præter aculeos. Plura de hoc animante v. ibid. Plut. [et Aristot. H. A. 1, 6; 3, 11] ἐχῖνον χερσαῖον nominat, ad differentiam. [Ἐχῖνος τὸν τόκον ἀναβάλλῃ (-λει Suidas) λέγεται ἐφ' ὧν τὸ ἀναβάλλεσθαι πρὸς χεῖρον γίνεται· καὶ γὰρ οἱ χερσαῖοι ἐχῖνοι κεντούμενοι ἐκκοῦσιν ἀνέχειν τὸν τόκον· εἶθ' ὕστερον ὑπὸ τραχυτέρων τῶν ἐμβρύων κάκιον ἀπαλλάσσειν ἐν τῷ τόκῳ, Photius et Suidas. Idem cum aliis paræmiogrr. memorat prov. Πρίν κε δύο ἐχῖνοι ἐς φιλίην ἔλθοιεν, ἐπὶ τῶν ἀνομοίων.] Sunt enim et πελάγιοι ἐχῖνοι: de quibus multa Aristot. H. A. 4, 5, et Plin. 9, 31, ubi inter alia hæc scribit: Ex eodem genere sunt echini, quibus spinæ pro pedibus. Ingredi est his, in orbem volvi: itaque detritis sæpe aculeis inveniuntur. De his intellexit Matron, quum ap. Athen. l. 3 [4, p. 135, A] dixit, Αὐτὰρ ἐχίνους βίψα καρηκομόωντας ἀκάνθαις. Plut. [et Plato Euthyd. p. 298, D, Pollux 6, 47] ἐχίνους θαλαττίους appellat. [Hesych.: Ἐχῖνος, μικρὸν τῆς θαλάσσης ζῶον ἢ τὸ πετεινόν. Et in Ἐχίνοι: Καὶ ζῶον θαλάσσιον ἰδώδιμον. Aristoph. Ach. 879: Ἐχίνος, αἰελούρους. Nicand. Al. 394.] Hippocr. ἐχῖνον vocat etiam Testam s. Concham hujus echini marini: est enim ex ostreorum genere, teste Athen. l. 3, [p. 92, D] ubi ei χίλυφος τραχὺ tribuit: ut et Aristot. H. A. 4, 5, tradit, Πάντας τοὺς κόλπους τῆς τοῦ ἐχίνου κοιλίας συνέχειν εἰς ἓν πρὸς τὴν ἔξοδον τῆς περιττώσεως, ᾗ τετρύπηται τὸ ὄστρακον. Et Martial. l. 13, [86]: Iste licet digitos testudine pungat acuta, Cortice deposito mollis echinus erit. Dicit itaque Hippocr. in libro quem Περὶ ἀφόρων scripsit [p. 682, 25], Ἐγχέας ἐς ἐχῖνον θαλάσσης. Et Γυναικ. 2, [p. 673, 4]: Ἐς ἐχῖνον, οὗ τὸ ἐπίθεμα ὀπὴν ἔχει. [Ib. p. 663, 40: Ταῦτα ἐμβαλεῖν ἐς ἐχῖνον καινόν. Et 673, 35.] Itidem in libro De nat. mul. [p. 586, 9]: Ταῦτα ἐγχέας ἐς ἐχῖνον, καὶ τὸν οἶνον ἐπιχέας· τοῦ δὲ ἐχίνου τρυπῆσαι τὸ ἐπίθεμα. Athen. vero ἐχῖνον nominare videtur Conum echinatum spinis, quum l. 7, [p. 306, F] scribit τὸν κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ κεστρέως ἐχῖνον a Dorione vocari σφόνδυλον. [Addendus l. Xenocratis infra citandus.] ‖ Ab horum echinorum asperitate multa ἐχίνου nomen sortita sunt. Ita enim nominari comperimus τὴν γαστέρα τοῦ βοὸς, Ventrem bovis, teste Suida. [Omasum, Gl.] Hesych. esse dicit κοιλίας μέρος τῶν μηρυκαζομένων ζώων, et τῶν πτηνῶν τὴν κοιλίαν. [Ælian. N. A. 14, 7: Ἡ γαστὴρ αὐτῆς (struthiocameli) εὐρίσκεται λίθους ἔχουσα, οὕσπερ οὖν καταπιοῦσα ἡ στρουθὸς ἐν τῷ ἐχίνῳ φυλάττει. Hemst. V. Niclas. ad Geopon. 18, 11, p. 1187. Schneid.] Eust. quoque [Od. p. 1836, 35] interiorem quandam τῆς κοιλίας partem sic nominari auctor est. Aristot. De partt. anim. 3, 14, τὰ κερατοφόρα καὶ μηρυκαζόμενα, ut ovem, capram, bovem, cervum, necnon camelum, plures habere ventres scribit, ob dentium inopiam: ut nimirum, quoniam τῆς ἐργασίας ἐλλείπει περὶ τὴν τροφὴν ἡ λειτουργία ἡ τοῦ στόματος, ἡ τῶν κοιλιῶν ἑτέρα πρὸς ἑτέρας δέχηται τὴν τροφὴν, ἡ μὲν, ἀκατέργαστον, ἡ δὲ, κατειργασμένην μᾶλλον, ἡ δὲ, πάμπαν, ἡ δὲ, λίαν· vocari autem eas, κοιλίαν et κεκρύφαλον et ἐχῖνον et

ἡνυστρον. [Conf. Ælian. N. A. 5, 41. Schol. Nicand. Th. 579 : Ἡ Πλάρου νηδὺν, τὴν δὴ καλέουσιν ἐχῖνον) Ἐχῖνος κυρίως ἡ κοιλία τοῦ βοὸς, ὧν δὲ ἐπὶ τῆς Πλάρου ... Τρεῖς εἰσι κοιλίαι, καὶ ἡ μὲν πρώτη καὶ ἄνω κεκρύφαλος καλεῖται ..., ἡ δὲ δευτέρα ἐχῖνος, διὰ τὸ ἔχεσθαι ἐκεῖ τὴν τροφὴν ἢ διὰ τὸ τραχύ· ἔστι δὲ τὸ λεγόμενον πολύπτυχον· τρίτη δὲ ἡ ἀποχριτική. Οἱ δὲ τῶν μηρυκωμένων ζώων τρεῖς τὰς κοιλίας λέγοντες τὴν μὲν πρώτην ἡνυστρον καλοῦσι, τὴν δὲ δευτέραν ἐχῖνον, τὴν δὲ τρίτην κεκρύφαλον.] Paulo ante dixerat camelum et cornigera animantia habere κοιλίαν ἀκανθώδη καὶ ξυλίνην : ita ut ob spinosam asperitatem nominis hoc invenisse non levis conjectura sit. [Schol. Aristoph. Vesp. 1435 inter signiff. : Καὶ μὲν δὴ καὶ ἡ γαστὴρ τοῦ βοός. Etym. M. p. 404, 48 : Ἐχῖνος καὶ ἡ γαστὴρ, ὡς φησι Καλλίμαχος, Ὅντε μάλιστα βοῶν κοθίουσιν ἐχῖνον. Ms. Paris. ap. Ernest. fr. Callim. 250, p. 530 : Κακῶς (?) δὲ Καλλίμαχος τῶν βοῶν τὰς κοιλίας εἶπεν. Et Ἐχῖνος, καὶ ἡ γαστὴρ· ὅτι μάλιστα βοῶν θίουσιν ἐχῖνοι. Καὶ αὐτοὶ δὲ παρὰ τὸ ἔχειν ἐν αὐτῇ τὴν τροφήν. Eadem sunt in Gudiano p. 226, 27 et 37-40, nisi quod ibi scriptum ὅτε ... κοθίουσιν ... καὶ αὐτή (pro quo αὕτη Etym. M., in quo deinde ἐπέχειν ἐν ἑαυτῇ). Apparet autem veram scripturam esse ἐχῖνοι, et poetam loqui de pabulo boum, velut χιλὸς, cujus maxime cupidæ sint ventres illorum. Male Ernestus, prava deceptus scriptura ἐχῖνον, de ventriculo farto cogitabat. L. D.] Fræni etiam pars quædam hanc appellationem sortita est. Scribit enim Pollux l. 1, [148] τὸ περὶ τὸ ἡνίον, i. e. τὸ περὶ τὸ μέσον τοῦ χαλινοῦ, vocari ἀκτυλίους, ἐχίνους, τριδόλους : eosque mandi ab equo. Aliquanto post vero [184] ἐχίνους appellari ait τῶν ὑποστομίων τὰ κοῖλα : ὑποστόμια esse dicens τοῦ χαλινοῦ τὰ σιδήρια. Ita porro intellexit Xen. Eq. [10, 6], ubi de duplici frænorum genere loquens ait : Τούτων δὲ ἔστω ὁ μὲν, λεῖος, τοὺς τροχοὺς εὐμεγέθεις ἔχων· ὁ δὲ ἕτερος, τοὺς μὲν τροχοὺς, καὶ βαρεῖς καὶ ταπεινοὺς, τοὺς δ' ἐχίνους, ὀξεῖς. [Conf Poll. 1, 207; 10, 56.] Ubi hoc epith. ὀξεῖς indicat nominis causam, dictos fuisse hos echinos ob asperitatem et acumen simile echinorum asperitati et acumini : præsertim quum subjungat, ἀσχάλλων τῇ τραχύτητι, Asperitate echinorum offensus. Unde Bud. ἐχίνους ibi esse dicit Orbiculos echinatos quibus fræni conserti sunt. [V. Ἐχῆνα. Τοῦ χαλινοῦ μέρος interpr. etiam Hesych.] Eandem ob causam περικάρπια quædam et φέλλια, i. e. Ornamenta brachialia, ἐχίνων nomine dicta fuisse suspicor : quorum mentio ap. Polluc. 5, 16 [§ 99]. Idem de architectonicis epistyliorum echinis dici potest : de quibus Vitruv. 4, 3 : Crassitudo capituli dividatur in partes tres : ex quibus una plinthus cum cymatio fiat, altera echinus cum anulis, tertia hypotrachelio contrahatur columnæ. Itidemque cap. 7 ejusd. libri. Hesych. quoque ἐχίνους esse testatur τῶν κιονοκράνων μέρος : qui etiam addit, ita nominari τοὺς τῶν τειχῶν ἀγκῶνας : item τῶν δρυῶν τοὺς κυττάρους, et τῶν πλατάνων τὸν καρπόν. [Quæ Coraes comparavit cum Xenocr. p. 9, c. 43 : Αἱ δ' ὑπὲρ Φάρον (γλυκυμαρίδες) τραχεῖαι, βαλάνοις ἐοικυῖαι δρυΐναις, ἐμφερῶς φηγοῖς τὸν ἐχῖνον φερόμεναι, ad quæ hæc annotavit p. 119 : Ὀρθότερον ἂν εἶπε δίχα τοῦ ἄρθρου ἐμφερῶς (ἡ ἐμφερῆ) φηγοῖς ἐχῖνον φερόμεναι. Καὶ ἡ μὲν φηγὸς εἶδός ἐστι δρυός· ἐνταῦθα δὲ τὸν καρπὸν αὐτὸν τῆς φηγοῦ οὕτως ἔοικε καλεῖν. Ἐχῖνον δὲ λέγει τὸ ἀκανθῶδες τοῦ καρποῦ περικάλυμμα, διὰ τὸ ἐχίνῳ τῷ θαλασσίῳ προστοικέναι. Quod articulum delendum censet, fallitur. Sed adjectivum præstat.] Eod. Hesychio teste ἐχῖνος est etiam λοπὰς et σκεῦος μαγειρικόν : ut Pollux quoque [6, 91, 95] ἐχῖνος fuisse tradit χύτρας εἶδος, Speciem ollæ. Sic et Horat. Serm. 1, 6, [117] : Astat echinus Vilis, cum patera guttus, Campana supellex. [Etym. M. p. 404, 49 : Καὶ ὁ λέβης, οἷον ἐχῖνον βουδόκον, ἀντὶ τοῦ λέβητα. Quæ Callimachi verba sunt, integrius relata in Etym. Gud. et Paris. ap. Ernest. ad fr. 250.] Idem Pollux 8, 1 [§ 17] ἐχῖνον Athenis nominatum fuisse dicit οὗ αἱ μαρτυρίαι ἐμβληθεῖσαι κατεσημαίνοντο : quemadmodum et Harpocr. [et Etym. M. et Gud.] fuisse ἄγγος τι εἰς ὃ τὰ γραμματεῖα τὰ πρὸς τὰς δίκας ἐτίθεντο : cujus mentionem fieri a Dem. ἐν τῷ Πρὸς Τιμόθεον, ab Aristot. in Rep. Atheniensium, et ab Aristoph. [Vesp. 1435, 1436.] Itidem Suida [s. Photio] teste fuerunt Vasa ex ære aut testacea in quæ καθίσαν οἱ διαιτηταὶ τὰ γραμματεῖα τῶν μαρτυριῶν, ἃ τινες ἐμαρτύρησαν, καὶ κατασημηνάμενοι μετὰ ταῦτα, εἰ ἐγκληθείη ἡ δίαιτα, τοῖς δικασταῖς ἐπεδίδουν. [Hæc sumta ex schol. Arist. V. etiam Lex. rh. Bekk. An. p. 258, 3, et alius gramm. ib. 189, 5.] Fuit itaque ἐχῖνος Vasculum nunc æreum nunc opere figulino, in quod testium dicta, acta litis, omniaque a partibus prolata conjiciebantur, apudque sequestrem deponebantur donec palam in judicium proferrentur ad sententiam ferendam. Dem. [p. 1180, 24] : Τούτων προὐκαλεσάμην, καὶ ἠξίωσα ἀκολουθῆσαι ὡς Ἀνδροκλείδην, παρ' ᾧ κεῖνται αἱ συνθῆκαι· καὶ κοινῇ ἐγγράψαμένους ἡμᾶς τὰς συνθήκας, πάλιν σημήνασθαι· τὰ δ' ἀντίγραφα ἐμβαλέσθαι εἰς τὸν ἐχῖνον, ὅπως ἂν μηδεμία ὑποφία ᾖ, Huic conditionem tuli, postulans ut mecum ad tabellarium iret (h. e. ad tabularum custodem), apud quem pacti exemplis descriptis, rursus pactum ipsum obsignaremus, exemplaque descripta in capsam forensem demitteremus, Bud. Idem [p. 1119, 1] : Τὴν γὰρ μαρτυρίαν ταύτην οὐχ εὗρον ἐνοῦσαν ἐν τῷ ἐχίνῳ. [Alios ll. Demosth. in indice indicavit Reiskius.] Plura v. ap. Bud. Comm. p. 113, 250. || Hesychio est præterea εἶδος βοιῶν, et πέμμα νησωτικὸν ὡς πλακοῦς. Galeno autem Simpl. Med. 6, ἐχῖνος Herba est fructum ferens στρυφνὸν, et ob id præditum vi ἀποκρουστικῇ et ξηραντικῇ. [Præterea Hesychio ἐχῖνοι sunt καὶ μύες, ad quam interpr. conf. Ἐχῖνες.] Denique est nomen urbis Acarnaniæ, quam Rhianus Ἔχιον (nisi potius scrib. Ἐχίνιον) ἄστυ [immo Ἐχίνος ἄστυ], alii Ἐχινοῦντα appellant ab Echino conditore : cujus civis, Ἐχιναῖος [unde Ἐχιναιεύς] : auctor Steph. Byz. [Thessaliæ urbem cognominem memorant Demosth. p. 120, 3 (unde citant Harpocr. aliique gramm., quorum Etym. M. addit l. Lycophronis v. 904), Polyb. 17, 3, 12; 18, 21, 3, Strabo 1, p. 60; 9, p. 433, 435, qui omnes forma Ἐχῖνος, ὁ, utuntur, pro quo Ἔχινος ap. Ptolem. 3, 13, contra præceptum Arcadii p. 65, 21. Forma Ἐχινοῦς, οῦντος, ὁ, Aristoph. Lys. 1169 : Παράδεδ' ἡμῖν τουτονὶ πρώτιστα τὸν Ἐχινοῦντα καὶ τὸν Μηλιᾶ χαλκὸν· ubi Thessalicam dici animadvertit Palmerius : χάλκον fuisse perhibet schol. || In forma gentilis libri Polybii variant inter Ἐχιναιεύς, et quibus non usus ille videtur, Ἐχιναῖος et Ἐχινατής· v. annot. ad 9, 42, 11. Ἔχιν de hoc gentili relictum videtur in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 44, n. 1936, 19. L. Dind.]

[Ἔχινος (sic) κώμη Pentapolis Africæ est ap. Ptolem. 4, 4 extr.]

[Ἔχινος, ὁ. Inter hyperdisyllaba in ινος quæ ι non producant, Ἔχινος et Καρχίνος ponunt Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 67, 22, Chœroboscus ibid. p. 170, 30, Etym. M. v. Κάμινος, sed ut non appareat recte an secus ponant. L. Dind.]

[Ἐχινοῦς, οῦντος, ὁ, i. q. Ἐχῖνος, quod v.]

[Ἐχινοῦσσα, ἡ, Echinussa, insulæ Cimoli nomen ap. Plinium N. H. 4, 12, 23.]

[Ἐχινοφόρος, ὁ, ἡ.] Ἐχινοφόροι κόγχαι, dicuntur quibus cantant, Plin. 33, c. ult.

Ἐχινώδης, ὁ, ἡ, Echinatus, Spinosus et asper ut echinus. [Strabo 12, p. 545 : Τὴν τῆς πέτρας ἐπιφάνειαν ἐχινώδη καὶ ἀνεπίβατον γυμνῷ ποδί. Aristot. Mirab. c. 27 : Ἐνίους γὰρ (mures in Cyrene) πλατυπρεσώπους, ὥσπερ αἱ γαλαῖ, γίνεσθαι, τινὰς δὲ ἐχινώδεις, οὓς καλοῦσιν ἐχίδνας. Pro quo ἐχινώδεις ... ἐχινᾶτας (ἐχινᾶς liber unus) Ælian. N. A. 15, 26, vitiose pro ἐχινώδεις ... ἐχῖνας vel ἐχινέας. V. Ἐχῖνος.]

Ἐχιόδηκτος, ὁ, ἡ, Morsus s. Ictus a vipera : apud Ceb. Theb. [p. 88 ed. Corais, qui ἐχιολάκται scripsit p. 148, οἱ συλλέγοντες τοὺς ἔχεις, quum ibi locus non sit ἐχιοδήκτοις], et Diosc. l. 2; qui Platoni est ὁ ὑπὸ ἔχεως δηχθείς. [Geopon. 12, 30, 1; 13, 8, 9. Diosc. Noth. 1, 103. Inter Ἐχιόδηκτος et Ἐχεόδηκτος variant libri Strabonis 13, p. 588. Formam Ἐχίδηκτος supra retulimus.]

Ἔχιον, τὸ, Echion : herba alio nom. dicta Alcibiadium, teste Diosc. 4, 27, ubi fusius eam describit. Ita vero nominatam παρὰ τοὺς ἔχεις arbitrantur, quod eorum morsibus medeatur, aut semina habeat viperinis capitibus similia. Plin. certe 25, 9 : Echios, inquit, utriusque generis pulegio similis, foliis coronata : item altera quæ lanugine distingultur spinosa, cui et capitula viperæ similia sunt. Nicand. ἐχίων no-

minat : Ther. [65] : Ὡς δ' αὕτως ἐχίιον ὀριγανόεσσά τε γαίτη. [Ib. 637 : Ἔνθα δύω ἐχίεια πιφαύσκει. In schol. ib. 655 male ἐχτίων.]

[Ἐχιονίδης, ὁ, Echionides, patron. ab Ἐχίων. Oppian. Cyn. 4, 243 : Πανθῆα ... Ἐχιονίδην. ῑ̄ L. Dind.]

[Ἐχίος, ὁ, Echius, pater Mecistei, Hom. Il. Θ, 333. Alius O, 339. Alius a Patroclo occisus Π, 416.]

Ἐχῖς, [v. Arcad. p. 196, 6] ιος, vel εως, ὁ [et ἡ, Oppian. Cyn. 3, 439 : Τὴν δ' ὅτε φυσιόωσαν ἔχιν ψολόεσσαν ἔδηται], Vipera [Gl.], mas; femina enim dicitur Ἔχιδνα. [Nicand. Th. 129 : Ὅτε περκνὸς ἐχις θύησι τυπὴν ψολόεντος ἐχίδνης· 517 : Τὴν ἤτοι ἐχιός τε καὶ αἰνοπλῆγος ἐχίδνης ἀγρεύσεις ὄφελος περιώσιον. Theophan. Nonn. vol. 2, p. 332 : Ἀπὸ τῶν ἐχεων ἢ ἐχιδνῶν ἐακνομένων.] Plato Symp. [p. 217, E] : Τοῦ ὀηχθέντος ὑπὸ τοῦ ἐχεως πάθος. [Euthyd. p. 290, A : Ἐχεών τε καὶ φαλαγγίων. Lycophr. 499 : Ὃν ... ἐχις κτενεῖ. Nicand. Ther. 9 : Ἑρπηστὰς ἐχιάς τε· 130 : Θορνυμένου ἐχιος· et alibi eodem genere. Statyllius Flaccus Anth. Pal. 7, 290, 5 : Ἔκτανε λυγρὸς ἐχις. Bianor. 9, 548, 4 : Αἱ δ' ἐχεων ἦτε χερειότεραι. Demosth. p. 799, 4 : Συκοφάντην καὶ πικρὸν καὶ ἐχιν τὴν φύσιν ἀνθρωπον.] Athen. l. 7 : Μύραιναν ἐχιῖ μίγνυσθαι. [Nicand. Al. 826 : Κείνην (τὴν μύραιναν) σὺν ἰοβόλοις ἐχίεσσι θόρνυσθαι. Aristot. H. A. 3, 1, 14 : Ἔχις ζωοτοκεῖ μόνον, ᾠοτοκήσας ἐν αὐτῷ μόνον· 5, 34, etc. || Æsch. Cho. 994 : Μύραινά γ' εἰτ' ἐχιδν' ἔφυ σκήπτειν θιγοῦσ' ἂν ἄλλον. Figurate 258 : Θανόντος ἐν ... σπειράμασι ξεινῆς ἐχίδνης, de Agamemnone a Clytæmnestra occiso. Soph. Antig. 531 : Ἢ κατ' οἴκους, ὡς ἐχιδν', ὑφειμένη λήθουσά μ' ἐξέπινες. Eur. Ion. 1262 : Οἵαν ἐχιόναν τήνδ' ἔφυσας· Alc. 311 : Ἐχθρὰ γὰρ ἡ 'ποῦσα μητρυιὰ τέκνοις τοῖς πρόσθ', ἐχίδνης οὐδὲν ἠπιωτέρα· Andr. 271 : Ἃ δ' ἔστ' ἐχίδνης καὶ πυρὸς περαιτέρω, οὐδεὶς γυναικὸς φάρμακ' ἐξεύρηκέ πω κακῆς.] Soph. Tr. [1101] : Δεινῆς ἐχίδνης θρέμμα [Hoc l. Echidna est Cerberi mater, de qua supra. Vipera vero ib. 771 : Ἐχίδνης ἰὸς ὥς· Phil. 267, etc. Aristot. H. A. 1, 6 : Ἡ ἐχιδνα μόνον ζωοτοκεῖ] : ut Lucæ 3, [7] : Ἐχιδνῶν γεννήματα. Et ap. Galen. Ad Glauc. 2 : Τὸ δὶ' ἐχιδνῶν φάρμακον.

Ἐχίτης, ὁ, dictus Lapis quidam s. Gemma. Plin. 37, 11 : Ab animalibus cognominantur, carcinias, marini cancri colore : echites, viperæ : scorpites, scorpionis aut colore aut effigie. [ῑ]

[Ἐχίων, ονος, ὁ, Echion, f. Mercurii, Pind. Pyth. 4, 179, Apoll. Rh. 1, 52. Spartus, Penthei, regis Thebarum, pater. Eur. Bacch. 213 etc., Pausan. 9, 5, 3, et Apollodorus. Alii alibi. Memorans nomen Suidas addit καὶ συστέλλει (συστῖ Ms. A), quæ notatio si prosodiam spectat, adversatur locis supra citatis.]

Ἔχμα, τὸ, Retinaculum [Gl.], s. potius Id quo res duæ cohærent quasi vinculo et nexu, Junctura, κράτημα, συνοχή. Hom. Il. N, [139] : Ῥῆξας ἀσπίτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης· M, [259] : Στήλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον, ἃς ἀρ' Ἀχαιοὶ Πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν, ἔμμεναι ἔχματα πύργων, ubi Eust. annotat non significare solum τὰ ἐξέχοντα, verum etiam συνοχάς. Apoll. Arg. 1, [1199] de arbore, quam Hercules evellebat : Πεδόθεν δὲ βαθυβρίζόν περ ἐοῦσαν Πρασσὺς ἐξήειρε σὺν αὐτοῖς ἔχμασι γαίης, Una cum terra adhærescente. Exp. etiam στήριγμα, ὑπέρεισμα, Stabilimen, Stabilimentum, Fulcimentum : quo sensu præcedentium Il. aliqui accipi possint. [Nicand. Th. 724 : Ἰσχία δ' αὖτως μάλκη ἐνισκίμπτουσα κατήριπεν ἔχματα γούνων. Schol. τοὺς δεσμοὺς τῶν μελῶν καὶ γονάτων νεῦρα καὶ μύας.] || Obstaculum, κώλυμα. Il. Φ, [258] : Ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει, Χερσὶ μάχελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων, Aquæ cursum dirigit, ducit, manibus ligonem tenens, eque rivo obstacula ejiciens, i. e. lapides aut alia, quæ cursum aquæ inhibent. Apoll. Arg. 4, [201] : Ἀσπίδας ἡμίσεις ὀπίων θοὰν ἔχμα βολάων Προσχόμενοι, Clypeos protendentes, quibus ictus arcerent.

Ἐχμάζω, Inhibeo, Impedio, Detineo, κωλύω καὶ ἐπέχω, Eust. [Il. p. 904, 4], citans etiam ex rhetor. Lex. ἐχμάσαι, pro κατασχεῖν, ἑλεῖν. Et ἔχμασον apud Hesych. ἐπίσχες, κατάσχες. || Ἐχμάζει ab Hesych. præter κωλύει, κρατεῖ, δεσμεύει, exp. etiam στηρίζει, quod ad secundam τοῦ ἔχμα signif. spectat, item neutr. ἡσυχάζει. [Conf. Κατεχμάζω. Schol. Eur. Or. 254 : Ὀχμάζω γίνεται ἀπὸ τοῦ ἔχω, ἕξω, ἔχμα ... Ἀπὸ δὲ τοῦ ἔχμα γίνεται ἐχμάζειν, τὸ κωλύειν καὶ ἐπέχειν καὶ ἐχμάσαι, το κατασχεῖν καὶ ἑλεῖν, ὃ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ ἐνταῦθα διὰ τοῦ ο κεῖται. Ap. Maximum Καταρχ. 544 : Εἰ δ' ἄρα καὶ δεσμοῖσιν δεικίσιν αἰχμάζοιτο δειλὸς ἀνὴρ, Jacobs. ad Anth. Pal. 12, n. 147, 1, p. 766, corrigebat ὀχμάζοιτο. Præstat fortasse ἐχμάζοιτο. V. tamen Ἐπαιχμάζω. L. Dind

[Ἔχμος, ὁ. Eust. Od. p. 1411, 24, ἔχμος ἔχμα, βρεχμὸς βρέχμα et alia comparat cum δεσμὸς δέσμα.]

[Ἐχοίας, ᾶος, ὁ, Echœax, n. viri ap. Pausan. 10, 25, 3.]

[Ἐχοίτας, ὁ, Echœtas, n. viri in inscr. Hierapytn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 421, n. 2563, 7. L. Dind.]

Ἐχομένως, Proxime, Contigue; interdum Deinceps [Apollodor. 3, 1, 1 : Ἐχομένως λέγωμεν καὶ τὰ περὶ Ἀγαπήνορος. Apollon. De pron. p. 128, B : Ἐχ. ὑπὲρ τῶν κτητικῶν ῥητέον] : interdum et cum gen., Diog. L. in Crat. [4, 23] : Περὶ οὗ λέξομεν ἐχομένως Ἀρκεσιλάου, Proxime post Arcesilaum; Statim post Arcesilaum, Bud. Ex Aristot. autem Rhet. Ἐχομένως τούτων, pro Consentaneo his modo. [|| Pro quo dicitur etiam Ἐχόμενα. Theodor. Stud. p. 55, E : Ἐν τῷ ἰδίῳ σεμνείῳ, ὃ ἐχόμενα παράκειται τοῦ στενοῦ. Chron. Pasch. p. 118, A; 150, A. Diodoro illatum est in libris nonnullis, qui 19, 29, pro illis, Ἐξῆς δὲ τοὺς ἀπὸ θαλάττης συναναβεβηκότας, τοὺς δ' ἀπὸ Φρυγίας, præbent ἐχόμενα δὲ τοὺς ἀπὸ Φρ. Callixeno ap. Athen. 5, p. 199, E, exemit Schweigh. L. D. Joann. mon. in Anecd. meis vol. 4, p. 358, not. 2. Boiss.]

[Ἐχόντως νοῦν ap. Plat. Leg. 3, p. 686, E : Εὖ καὶ ἐχόντως νοῦν σύ τε πάντα εἶπες· Phil. p. 64, A : Ἆρ' οὐκ ἐμφρόνως ταῦτα καὶ ἐχόντως ἑαυτὸν τὸν νοῦν φήσομεν ἀποκρίνασθαι τὰ νῦν ῥηθέντα; Prudenter, Sapienter, Scite.]

[Ἐχόπωρος, ὁ. Valck. ad Phœn. p. 314 : « In Dicæarcho p. 17 recipi debuerat Casauboni correctio, legentis ἐχόπωρος. » Quod esset Fructus habens. Εὐόπωρος conjecit Grævius.]

Ἐχῦρός, ά, όν, Munitus, Firmus, Tutus. [Æsch. Pers. 89 : Ἐχυροῖς ἔρκεσιν εἴργειν ἄμαχον κῦμα θαλάσσης. Sed hic quoque nunc restituta forma alibi poetæ usurpata ὀχυρός. Manetho 6, 415 : Ἐχυρῶν ἐωμήτορας οἴκων. Thuc. 4, 8 : Ἡ νῆσος τὸν λιμένα ἐχυρὸν ποιεῖ· 9 : Ἐπὶ τὰ τετειχισμένα μάλιστα καὶ ἐχυρὰ τοῦ χωρίου.] Ἐχ. χωρίον, Locus natura munitus. Xen. Cyrop. 2, [4, 13, 17] et 3. Id. [1, 6, 26] : Ἃ ἂν οἰώμεθα πλείστου ἡμῖν ἄξια εἶναι, ταῦτα πειρώμεθα ὡς ἐν ἐχυρωτάτῳ ποιεῖσθαι. Sed hic observa omitti substantivum, ut alibi sæpe. Sic Thuc. 1, [90] : Ἀπὸ ἐχυροῦ ποθεν, ὥσπερ νῦν ἐκ τῶν Θηβῶν, ὁρμᾶσθαι, Ex quopiam loco munito ac tuto. Et Xen. rursus [Cyrop. 3, 3, 27], ἐν ἐχυρῷ εἶναι [Thuc. 7, 77 : Ἦν ἀντιλαβώμεθα τοῦ φιλίου χωρίου, ἤδη νομίζετε ἐν τῷ ἐχυρῷ εἶναι] : ut et Lat. In tuto esse dicunt, omisso subst. : s. potius ablativum Tuto substantive accipientes, ut ἐχυροῦ et ἐχυρῷ in illis exemplis. Bud. tamen non ut ego, ἐχυρὸν neutro genere, sed ἐχυρὸς masc., sicut et ὀχυρὸς, vult accipi a Xen. pro ἔρυμα, Munitio, Locus natura munitus. In quo quid sequatur, non video; nam licet ἐχυρὸς τόπος, sicut ἐχυρὸν χωρίον, dici possit, non dubium est tamen, quin substantive dicendum sit potius ἐχυρὸν quam ἐχυρός. [Polyb. 4, 70, 7 : Ποιεῖ ἐχυρὰν τὴν πόλιν.] Item, Ἐχυρὸς ἦν πρὸς τοὺς καλούς, pro A formosis tutus erat, ex Plut. Sol. [c. 1.] Ap. Thuc. autem 1, [32], Καὶ ταῦτα πιστεύοντες ἐχυρὰ ὑμῖν παρέξεσθαι, vulgo exp. So hæc vobis probaturos; sed malo simplicius, Se hæc solida et firma vobis præstituros. [Id. 3, 12 : Ὅ τε τοῖς ἄλλοις μάλιστα εὔνοια πίστιν βεβαιοῖ, ἡμῖν τοῦτο ὁ φόβος ἐχυρὸν παρεῖχε· 83 : Οὔ γὰρ ἦν ὁ διαλύσων οὔτε λόγος ἐχυρὸς οὔτε ὅρκος φοβερός· 5, 109 : Τὸ ἐχυρὸν ... οὐ τὸ σύνουν τῶν ἐπικαλεσαμένων φαίνεται· 7, 41 : Τὴν ἐλπίδα ἐχυρὰν εἶχον.] Ceterum ἐχυρὸς ab ἔχω derivat Etym., ut sit quasi ὁ ἀντέχων : ego tamen mallem ἀπὸ τοῦ ἔχεσθαι deducere, ut ἐχυρὸς diceretur quasi Hærens, Firmiter hærens. Sive autem ab ἔχω, sive ab ἔχεσθαι verum sit deduci ἐχυρὸς, prius esse quam ὀχυρὸς merito censebitur. [Comparativo Thuc. 2, 62 : Τὴν τόλμαν ἡ ξύνεσις ἐχυρωτέραν παρέχεται. Superlat. 1, 35 : Ὅστις ἐχυρώτατος, τοῦτον φίλον ἔχειν. || Adv.] Ἐχυρῶς, Tuto, Firme. [Ἰσχυρῶς ἢ ἀσφαλῶς Photio s. Suidæ. Thuc. 5, 26 : Λογιζόμενοι τοῖς ἀπὸ χρημῶν τι ἰσχυριαμένοις μόνον δὴ τοῦτο ἐχυρῶς ξυμβάν. Comparativo id. 8, 24 : Ὅσῳ ἐπεδίδου ἡ

πόλις αὐτοῖς ἐπὶ τὸ μεῖζον, τόσῳ καὶ ἐκοσμοῦντο ἐχυρώτερον.]

Ἐχυρότης, ητος, ἡ, Munitio, Munimen, Firmitudo. Καὶ τὴν ἐν οἰκοδομαῖς ἐχυρότητα, Philo [vol. 1, p. 644, 30. Polyb. 1, 57, 6, ubi nunc ὀχυρότης.]

Ἐχυρόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Firma et stabili prudentia præditus, Seria cogitans, Hesych., Etym.

Ἐχῠρόω, Munio, Firmo, Firmum reddo, Vallo munio. Isocr. [p. 107, B] : Καὶ ταύταις ἐχυρῶσαι [ὁρίσαι Urbinas] τὴν Ἑλλάδα. [Photius s. Suidas : Ἐχύρωσεν, ἰσχυροποίησεν. Scrib. ἠχύρωσεν, nisi poetæ aut scriptoris Ionici est.]

[Ἐχύρωμα, τὸ, Munimentum. Theophyl. Hist. 11, 18. Unde repetens Suidas interpretatur ἀσφάλεια.]

[Ἐχυρῶς. V. Ἐχυρός.]

Ἔχω, ἕξω cum aspero [quem in præsenti propter sequentem aspiratam χ in lenem transiisse animadvertit Eust. Od. p. 1641, 46, Buttmannus in Gramm. v. Ἔχω] : item σχήσω [hoc quidem maxime significatione Retinendi, cujus exx. v. infra. Multo rarius ut simpliciter sit Habebo, veluti cum adverbio ap. Soph. Aj. 684 : Εὖ σχήσει· Demosth. p. 11, 24 : Τὰ δὲ μέλλοντα αὐτόματ' οἰόμενοι σχήσειν καλῶς· p. 241, 6 : Διὰ τῶν ἑτέρων κινδύνων τὰ ἑαυτῶν ἀσφαλῶς σχήσειν. Solon ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 239 : Ἢ μέλλει σχήσειν χρήματος ἀρχομένου. Vel cum accusativo, ap. Hom. H. Cer. 366, rariori usum forma : Τιμὰς δὲ σχήσεισθα. Eur. Cycl. 697 : Τυφλὴν ὄψιν ἐκ σίθεν σχήσειν μ' ἔφη· Bacch. 1338 : Νόστον ἄθλιον πάλιν σχήσουσι. Thuc. 3, 62 : Ἰδίας δυνάμεις ἐλπίσαντες ἔτι μᾶλλον σχήσειν. Demosth. p. 13, 11 : Οὐκ ἔστιν ὅπως ἀγαπήσας τοῖς πεπραγμένοις ἡσυχίαν σχήσει· 661, 25 : Μηδέποτε ἄλλην γνώμην ἢ ταύτην σχήσειν. Altera signif. vicissim rarior forma ἕξω. Herodot. 9, 2 : Ἕξεις ἀπόνως ἅπαντα τἀκείνων βουλεύματα. Alia utriusque formæ exx. his signiff. positæ v. infra] : et præt. ἔσχηκα, aor. 2 ἔσχον, a Σχέω, inus. [nisi quod σχεῖ legitur ap. Tzetzen, ut in fine dicemus.] Ab ἔσχημαι autem Σχῆμα. Sed et Σχέσις et alia per ε, tanquam ab ἔσχεμαι, ἔσχεσαι, pro ἔσχημαι, ἔσχησαι. Habeo, Possideo, Teneo, i. e. Obtineo. Hom. Il. [A, 356] : Ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας. [Soph. El. 687 : Νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας.] Il. I, [336] : Ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα· B, [70] : Ἀλλὰ σὺ σῇσιν ἔχε φρεσίν, quod Virg., Tu condita mente teneto. Xen. [H. Gr. 5, 2, 7 : Οἱ ἔχοντες τὰς οὐσίας·] Cyrop. 3, [3, 3] : Ἀλλὰ σὺ, ὦ γύναι, ἔχουσα ταῦτα τὰ χρήματα ἃ φέρεις, ἄπιθι· 7, [2, 26] : Καὶ ἀποδίδωμι ἥδη γυναῖκά τε ἔχειν, ἣν εἶχε, καὶ τὰς θυγατέρας. Dicitur etiam, Hanc vel illam ἔχω γυναῖκα, Habeo uxorem, i. e. Hæc vel illa est mea uxor. Pro quo dicunt interdum Lat. Habere in matrimonio. [Hom. Il. Γ, 53 : Γνοίης χ' οἷου φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν· Od. Δ, 569 : Οὕνεκ' ἔχεις Ἑλένην. Soph. Trach. 360 : Τὴν παῖδα δοῦναι, κρύφιον ὡς ἔχοι λέχος. Eur. Hel. 30 : Ὡς ἐμὸν σχήσων λέχος.] Thucyd. 2, [29] : Οὗ εἶχε τὴν ἀδελφὴν Σιτάλκης. [Herodot. 3, 31 : Οὐ πολλὸν χρόνον ἔσχε ἄλλην ἀδελφεήν. Xen. Reip. Lac. 1, 7 : Εἰ συμβαίη γεραιῷ νέαν ἔχειν· 8 : Πείσαντα τὸν ἔχοντα ἐκ ταύτης τεκνοποιεῖσθαι· H. Gr. 4, 8, 21 : Τὸν τὴν Στρούθα ἔχοντα θυγατέρα.] Sed et qui cum meretrice consuescebat, dicebatur illam ἔχειν : unde ille Aristippi jocus de Laide, Ἔχω, ἀλλ' οὐκ ἔχομαι [ap. Athen. 12, p. 544. D. Posidippus Anth. Pal. 5, 186, 4 : Εἰ δ' ἕτερός σε εἶχε, φιλεῖν ἂν ἔφης μεῖζον ἐκεῖνον ἐμοῦ· 213, 1 : Πυθιὰς, εἰ μὲν ἔχεις τιν', ἀπέρχομαι· Macedon. 243, 1 : Τὴν κόρην ἐπὶ νυκτὸς ὀνείρου εἶχον Antiphilus 308, 3 : Μήτις ἔχει σε; Thuc. 6, 54 : Ἐραστὴς ὢν εἶχεν αὐτόν. De hospite quem quis apud se habet Hom. Od. Γ, 377 : Οἷον μέν τινα τοῦτον ἔχεις ἐπίμαστον ἀλήτην. Similiter de Aurora Il. Ven. 232 : Αὐτὸν δ' αὖτ' ἀτίταλλεν (Tithonum) ἐνὶ μεγάροισιν ἔχουσα· 275 : Τὰ μὲν ἐμὸν θρέψουσι παρὰ σφίσιν οἷόν ἔχουσαι. || De rebus cujusvis generis Soph. El. 935 : Λόγους τοιούσδ' ἔχουσ' ἔσπευδον· OEd. C. 1309 : Σοὶ προστροπαίους λιτὰς ἔχων. Eur. Herc. F. 165 : Ἔχει δὲ τοὐμὸν οὐκ ἀναίδειαν, ἀλλ' εὐλάβειαν.] Item ἔχειν πόλιν τινὰ, χώραν, [νῆσον, χωρίον etc.] Thuc., [Herodotus aliique historici ceterique omnes passim,] Tenere s. Obtinere. [Æsch. Ag. 320 : Τοίαν Ἀχαιοὶ τῇδ' ἔχουσ' ἐν ἡμέρᾳ. Similia sunt Hom. Il. E, 749 : Πύλαι οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι. Hesiod. Theog. 114 : Ἠδὲ καὶ ὡς τὰ πρῶτα πολύπτυχον ἔσχεν Ὄλυμπον. A De imperio Eur. Herc. F. 4 : Ὃς τάσδε Θήβας ἔσχεν.] Sed et pro Tenere aliquid manu dicitur ἔχειν, et manus ipsa ἔχειν. Lucian. [Hercul. c. 3] : Ἅτε τῆς δεξιᾶς μὲν ἤδη τὸ ῥόπαλον, τῆς λαιᾶς δὲ τὸ τόξον ἐχούσης. [Hom. Il. Λ, 463 : Ἔχον πεμπώβολα χερσίν· Λ, 184 : Ἔχε δὲ στεροπὴν μετὰ χερσίν. (Soph. El. 431 : Τούτων μὲν ὧν ἔχεις χεροῖν τύμβῳ προσάψῃς μηδέν· 1226 : Ἔχω σε χεροίν; Antig. 1297 : Ἔχω μὲν ἐν χείρεσιν ἀρτίως τέκνον.) Σ, 505 : Σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσ' ἔχον· M, 434 : Ἧτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον ἀμφὶς ἀνέλκει ἰσάζουσα· N, 157 : Πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα· E, 230 : Σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἡνία καὶ τεῷ ἵππῳ· Od. Σ, 594, H. Apoll. 196 : Ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχουσαι. Cum genitivo Hom. Il. Δ, 154 : Χειρὸς ἔχων Μενέλαον· Π, 763 : Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἔχεν ποδός. || Habeo, i. e. Mecum habeo. Xen. Cyrop. 1, 4, 17 : Τοὺς μὲν βελτίστους καὶ πλείστους ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ, ut alibi περὶ ἑαυτόν· 4, 2, 29 : Ἔχων τοὺς ἱππέας. Et sæpissime Thucydides ceterique omnes. || Habeo, i. e. Facultatem s. Copiam rei habeo, In promtu habeo, cum accus. Soph. Phil. B 61 : Μόνην ἔχοντες τήνδ' ὅπλων Ἰλίου· OEd. T. 311 : Μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν. Eur. Or. 778 : Ἔχεις τιν', ἢν μίνῃς, σωτηρίαν; 1202 : Τήνδ' ἡμῖν ἔχω σωτηρίας ἵπαλξιν.] || Ἔχω cum suo accus. interdum verbo redditur, interdum aliud interpr. genus accipit, Τιμὴν ἔχω παρὰ πᾶσι, Plut. Sol. [c. 29], Honoror ab omnibus, In honore sum apud omnes. Sic ἔχω δόξαν, ibid. [Eur. Or. 235 : Δόξαν γὰρ τόδ' ὑγιείας ἔχει.] Homerice autem dicitur et κλέος ἔχει με, i. e. δόξα ἔχει με, ut infra docebo. Sic αἰτίαν ἔχω, Accusor : de quo loquendi genere, simulque de δι' αἰτίας ἔχειν, v. in Αἰτία. Et ἔχειν φθόνον παρὰ τοῖς δυνατοῖς, Plut. Themist. [c. 29], Invideri a potentibus, Invidia laborare apud potentes. [Hom. Il. Γ, 412 : Ἔχω δ' ἀγαθὸν ἀρίτα θυμῷ· Od. H, 219 : Πένθος μὲν ἔχω φρεσίν· Υ, 83 : Τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακόν· Ω, 250 : Ἅμα γῆρας λυγρὸν ἔχεις, σύγμαί τε κακῶς. Quod poterat dici etiam ἔχει σ', ut Il. Σ, 515 : Ἀνέρες, οὓς ἔχε γῆρας.] Itidemque verbum ἔχω cum aliis multis substt., admittens hoc interpretationis genus, vide in C eorum unoquoque, prout se. inter legendum tibi occurrent. Poterat certe et ἔχειν cum acc. πράγματα, passivo reddi verbo, Implicari negotiis, Molestiis affici : ut ὀνείδη ἔχειν, Plato, Opprobriis affici. Cic. tamen maluit ad verbum, Habere : quemadmodum παρέχειν cum cod. acc., Exhibere : ut dicetur in Πρᾶγμα. Sunt vero et qui ἔχειν vertant Pati, Accipere, nonnullis substt. junctum : ut in ἔχειν κακὰ, ap. Dem., πληγὰς, ap. Aristoph., cujusmodi est et ὀνείδη, ap. Plat., ubi tamen reddi itidem possit illo verbo Affici. Sic et in ἔχειν μεταβολὰς ap. Thuc. [1, 2] sunt qui ἔχειν vertant Pati. [Hesiod. Op. 89 : Ὅτε δὴ κακὸν εἶχ', ἐνόησε· Sc. 310 : Οἱ μὲν ἄρ' ἀθίοιν εἶχον πόνον· 311 : Ἄκριτον εἶχον ἄεθλον· Th. 203 : Ταύτην δ' ἐξ ἀρχῆς τιμὴν ἔχει. Soph. El. 168 : Τὸν ἀνήνυτον οἶτον ἔχουσα κακῶν· 351 : Οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει; Eur. Hec. 331 : Ὡς ἂν ἡ μὲν Ἑλλὰς εὐτυχῇ, ὑμεῖς δ' ἔχηθ' ὁμοίοις τοῖς βουλεύμασιν· Androm. 243 : Κἀκεῖ τὰ γ' αἰσχρὰ κἀνθάδ' αἰσχύνην ἔχει.] || Ἔχω cum acc. interdum contra verbo act. reddendum est : [φυλακὰς Hom. D Il. I, 471;] ἐπιμέλειαν, Curo, Curam adhibeo, Xen. Cyrop. 1, [6, 39, ubi nunc ἠσκήκεις δὲ φ6.] : Εἶχες δὲ ἐπιμέλειαν τοῦ φθάνειν κτλ. Sic et cum accus. ἡσυχίαν [ap. Xenophontem sæpissime et alios plurimos] : nam ἡσυχίαν ἔχειν aliud non est quam ἡσυχάζειν : quod tamen neutrum potius est quam act. [Soph. El. 346 : Τῶν φίλων... μνήμην ἔχειν. De qua formula v. etiam in Μνήμη. Ibid. 392 : Βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνείαν ἔχεις; 523 : Ἐγὼ δ' ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω· Antig. 338 : Τούτων ἔχω γὰρ πάντ' ἐπιστήμην ἐγώ. Eur. Phœn. 469 : Κακῶν τῶν πρὶν μηδενὸς μνείαν ἔχειν.] Itidem cum acc. συγγνώμην : est enim συγγνώμην ἔχω ubique [plerumque : v. infra] Ignosco, συγγιγνώσκω : quod genus loquendi ap. omne auctorum genus hoc in usu est; sed vett. scriptt. verbo ἔχειν cum plerisque aliis accuss. ita usos fuisse observavi : ex quibus sunt, μομφὴν, κατάμεμψιν, ἀγανάκτησιν ἔχειν. [Soph. Aj. 180 : Μομφὴν ἔχων ξυνοῦ ὁρός· Eur. Or. 1069 : Ἓν μὲν πρῶτά σοι μομφὴν ἔχω (ubi notanda constructio, cui non dissimilis est Bacch. 1289 : Λέγ', ὡς τὸ μέλλον καρδίᾳ πήδημ'

ἔχει) Phœn. 773 : Ὥστε μοι μομφὰς ἔχειν.] Hoc autem qui non animadverterunt, κατάμεμψιν ἔχω ap. Thuc. [2, 41] interpretantur Reprehendor, quum sit contra Reprehendo : et ἔχω σοι ἀγανάκτησιν, Tu mihi indignaris : quum contra sonet, Indignor tibi. Sed cum nonnullis accuss. potest etiam verti ἔχω, Habeo : συγγνώμην, Ignosco, vel ad verbum Veniam habeo : quo Fab. utitur. [Soph. El. 400 : Πατὴρ δὲ τοὐμὸν, οἶδα, συγγνώμην ἔχει· Aj. 1322 : Ἐγὼ γὰρ ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω κλύοντι φλαῦρα συμβαλεῖν ἴπη κακά· Phil. 1319. Eur. Or. 661. (Passiva signif. Mihi ignoscitur, Trach. 328 : Ἡ δέ τοι τύχη κακὴ μὲν αὐτῇ γ', ἀλλὰ συγγνώμην ἔχει. Eur. Phœn. 995 : Τοὐμὸν δ' οὐχὶ συγγνώμην ἔχει, προδότην γενέσθαι πατρίδος.)] Sic χάριν ἔχω recte ad verbum redditur Gratiam habeo. Huc pertinet et τιμὴν ἔχω, pro Honorem habeo, i. e. Exhibeo, Defero. Pausan. Att. : Οἱ θεῶν Ἕλλησι τιμὰς ἔχουσι· quam tamen signif. raram esse arbitror. Nec veritus est Cic. εὔνοιαν ἔχειν ad verbum itidem interpretari, Benevolentiam habere, ut vides p. 140 mei Cic. Lex., quum tamen alioqui Benevolentia prosequor, sicut et Amore prosequor, Lat. linguæ magis conveniant. Alicubi vero ἔχω non simplici verbo Habeo, sed comp. Adhibeo, reddendum fuerit : Θυμὸν ἔχειν ἐπὶ ἔργῳ, Hesiod. [Op. 442], Animum operi adhibentes. [Oppian. Hal. 4, 308 : Σαργοὶ δ' αἰγιαλοῖσι πόθοις ἐπὶ θυμὸν ἔχουσιν, αἰγῶν δ' ἱμείρουσιν. Theodor. Stud. p. 395, C : Ὅλην τὴν καρδίαν καὶ ὅλην τὴν ψυχὴν καὶ ὅλην τὴν διάνοιαν ἐρωτικῶς πρὸς τὸν ἑαυτῆς νυμφίον ἔχουσα.] Sic autem et alibi videndum est quod aliud ex Habeo compositum interpretationi aptum esse possit. [Eur. Or. 1181 : Καὶ σὺ δεῦρο νοῦν ἔχε· Phœn. 360 : Τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει. Thuc. 3, 22 : Ὅπως ἥκιστα πρὸς αὐτοὺς τὸν νοῦν ἔχοιεν· 7, 19 : Ὅπως πρὸς τὰς ὁλκάδας μᾶλλον... τὸν νοῦν ἔχωσιν. Et γνώμην 3, 25 : Πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἦσσον εἶχον τὴν γνώμην ὥστε συμβαίνειν· 5, 44, et alibi. Eur. Hec. 486. Αὕτη πίλας σου νῶτ' ἔχουσ' ἐπὶ χθονὶ κεῖται· Bacch. 1054 : Ἔχουσαι χεῖρας ἐν τερπνοῖς πόνοις· Or. 1297 : Ἄνδρες χεῖρ' ἔχουσιν ἐν φόνῳ. Batrachom. 65 : Χεῖρας ἔχων ἁπαλοῖο κατ' αὐχένος. Xenoph. Conv. 4, 27 : Τὸν ὦμον γυμνὸν πρὸς γυμνῷ τῷ Κριτοβούλου ὤμῳ ἔχοντα. || Aliæ formulæ huc referendæ sunt, Hesiod. Th. 770 : Τίχνην δὲ κακὴν ἔχει· ἐς μὲν ἰόντας σαίνει· Eur. Iph. T. 53 : Τίχνην τήνδ' ἣν ἔχω ξενοκτόνον· Herodot. 3, 130 : Ὁ δὲ ἐνθαῦτα δὴ ὢν ἐκφαίνει, ὡς ἀτρεκέως μὲν οὐκ ἐπίστασθαι, ὁμιλήσας δὲ ἰητρῷ φλαύρως ἔχειν τὴν τέχνην. Plato Polit. p. 296, B : Ἔχων ὀρθῶς τὴν τέχνην. Xenoph. Comm. 3, 10, 1 : Τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων καὶ ἐργασίας ἵνεκα χρωμένων αὐταῖς, ubi alia verbi cum hoc nomine conjuncti exx. annotarunt intt. Soph. Phil. 1057 : Τεῦκρος τήνδ' ἐπιστήμην ἔχων. Plat. Euthyd. p. 273, E : Εἰ νῦν ἀληθῶς τὴν ἐπιστήμην ἔχετον.] || Cum accus. interdum etiam verbo neutro redditur aut deponente, et quidem ex ipso verbo, a quo deductum nomen illi adjungitur : sicut ἔχω δέος ex Plut., q. d. Metum habeo, s. timorem, ut Gall. *J'ay peur*, pro Metuo, Timeo : ἔρωμαν, ex Eur. [fr. 8], pro Curro. Sic θαῦμα ἔχω ex Soph. [El. 897], quum potius dicatur ἔχει με θαῦμα [ut Phil. 687], pro θαυμάζω, Miror. [Hom. Il. A, 82 : Ἀλλά τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον. Soph. Aj. 109 : Μέγαν ὄκνον ἔχω· El. 412 : Ἔχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι· 616 : Εὖ νυν ἐπίστω τῶνδέ μ' αἰσχύνην ἔχειν, καὶ μὴ δοκῶ σοι· 636 : Δειμάτων ὧν νῦν ἔχω. Et similiter cum aliis ejusmodi nominibus fere innumeris, ut ἄλγος, στοναχὰς, ᾠδὰς, οἶκτον, βλάβην, quorum nonnulla exx. superioribus addimus. Eur. Hec. 600 : Ἔχει γε μέντοι καὶ τὸ θρεφθῆναι καλῶς δίδαξιν ἰσθλοῦ· Androm. 213 : Χρὴ γὰρ γυναῖκα... ἄμιλλαν οὐκ ἔχειν φρονήματος.] Sed et in Thuc. [2, 61] : Τὸ μὲν λυποῦν ἔχει ᾗδη τὴν αἴσθησιν ἑκάστῳ, possumus αἴσθησιν ἔχει in αἰσθάνεται resolvere, mutando dat. ἑκάστῳ in nomin. et τὸ λυποῦν in τοῦ λυποῦντος : hoc modo, τοῦ λυποῦντος αἰσθάνεται ἕκαστος : scio tamen posse etiam verti, eodem manente sensu, ἔχει, Affert, Præbet, παρέχει : ut sit Dolor affert sui sensum ; ac certe ἔχειν redditur itidem Afferre in Dem., Ἔχειν μεγάλους κινδύνους τῇ πόλει. [Addi exx. superioribus possunt hæc paullo diversi generis. Soph. El. 466 : Τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὸ ὀρθόν· Aj. 540 : Τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν; OEd. T. 565 : Ἀλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἔσχετε ; — Παρίσχομεν. Demosth. p. 142, 27 : Ταῦτ' ἀπιστίαν, ταῦτ' ὀργὴν ἔχει.] Sic resolvendum videtur ap. Plut. : Ἔχει πολλοὺς ἀγανακτοῦντας καὶ βοῶντας, in ἀγανακτοῦσιν αὐτῷ πολλοὶ καὶ βοῶσιν· itidemque, Ἔχω τούτους πειθομένους, Xen. Cyrop. 7, [2, 11 : Οὐ δυνήσομαι αὐτοὺς πολὺν χρόνον πειθομένους ἔχειν], resolvi posse in οὗτοι πείθονταί μοι· qui tamen l. multo aptius quam ille alter Latine reddi possit ad verbum, Hos mihi obsequentes habeo. Estque, ni fallor, et verbi Utor talis quidam Lat. in similibus ll. usus. [Xen. Ag. 6, 5 : Τοὺς πολιτικοὺς εἶχε ψέγειν οὐ δυναμένους, μισεῖν δὲ ἀναγκαζομένους· Cyrop. 1, 6, 19 : Προβούμους ἔχει ὑπακουούσας (canes). Schol. Pind. Pyth. 2, 85 : Ἐπιλαθόμενος τῷ Ἄρει θῦσαι ἴσχε μηνίοντα τὸν θεὸν, citat Hemst. || Cum duplici accusativo substantivi et adjectivi Soph. Trach. 1188 : Ὄμνυμ' ἐγώ τε, Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον· OEd. T. 1034 : Λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς. Eur. Hec. 861 : Ὡς θέλοντα μέν μ' ἔχεις σοι ξυμπονῆσαι καὶ ταχὺν προσαρκέσαι, βραδὺν δὲ κτλ. Suppl. 351 : Ἑκοιμ' ἂν ὄῆμον ὠμενέστερον. Vel duplicis substantivi, Eur. Hipp. 953 : Ὀρφέα ἄναχτ' ἔχων. Strato Anth. Pal. 12, 253, 2 : Καί μ' ὁ καλὸς χλεύην ἴσχε. Antonin. Lib. c. 22, p. 148 : Τοῦτον οἱ παῖδες παίγνιον ἔχουσι. « Athen. 4, p. 155, E : Παιδιὰν ἔχοντες τὸν ἰκτίνου θάνατον, ex Seleuco. Sic intelligi potest Aristænet. p. 126, 2. » Hemst.] || Cum nonnullis accuss. diversam a superioribus interpretationis formam postulat, sc. per verb. subst. : interdum vero et verbo subst., et ipso verbo Habeo reddi potest : ut quum dicitur, Ταύτην ἔγω τὴν ἡλικίαν, vertere possumus, Hac sum ætate, Hanc ætatem habeo. Xen. Cyrop. 1, [6, 34] : Ἐπεὶ δὲ ἔχοιεν τὴν ἡλικίαν, ἥνπερ σὺ νῦν ἔχεις ἤδη. [Soph. OEd. T. 741 : Τίνα δ' ἀκμὴν ἤδης ἔχων. Plato Protag. p. 309, B : Ἥδην, ἣν νῦν Ἀλκιβιάδης ἔχει.] Invertitur autem sæpe illa constr., cujus varia modo exx. protuli : poniturque pronomen in accus., nomen autem in recto casu, idque non solum ap. poetas, sed interdum et in soluta oratione : Δύη ἔχει με, Hom. Od. Ξ, [215], Miseria me habet, pro quo alii, Premit. Ib. [239] : Χαλεπὴ δ' ἔχε δῆμου φῆμις. Sic [Il. B, 2] dicitur ὕπνος ἔχειν aliquem : quo et Virg. modo dixit, Animalia somnus habebat ; item θάμβος. [Il. Γ, 342. Sic alibi ἄχη, θαῦμα, σέβας μ' ἔχει, etc. Et Od. Ω, 249 : Αὐτόν σ' οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει· Il. Ξ, 416 : Τὸν δ' οὔπερ ἔχει θράσος ὅς κεν ἴδηται. H. Ven. 226 : Τὸν δ' ἤτοι ἕως μὲν ἔχεν πολυήρατος ἥβη. Hesiod. Sc. 285 : Πᾶσαν δὲ πόλιν θαλίαι τε χοροί τε ἀγλαΐαι τ' εἶχον· fr. ap. schol. Eur. Phœn. 1123 : Φυλακὴ δ' ἔχεν ἐμπεδον αὐτόν. Æsch. Ag. 1243 : Φόβος μ' ἔχει. Soph. El. 225 : Ὄφρα με βίος ἔχῃ· Trach. 350 : Ἀγνοία μ' ἔχει· Phil. 646 : Ὅτου σε χρεία καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει. Eur. Or. 101 : Ἀδὼς δὲ δή τις σ' ἐς Μυκηναίους ἔχει;] In prosa autem legimus, Ἔχει με φιλοψυχία, ap. Plat. Apol. Socr. [p. 37, C ; ἀνάγκη Euthyd. p. 293, C ;] ὀργὴ, Plut. Animadvertendum est autem quædam reciprocari etiam : ut quum pro κλέος ἔχω, dico κλέος ἔχει με, quo Hom. [Il. P, 143] utitur [Eur. Med. 420 : Οὐκέτι δυσκλιάδος φάμα γυναῖκας ἕξει. Herodot. 7, 5 : Ἵνα λόγος σε ἔχῃ πρὸς ἀνθρώπων ἀγαθός. Mimnerm. ap. Etym. M. p. 187, 47 : Καί μιν ἐπ' ἀνθρώπους βάξις ἔχει χαλεπὴ, citat Hemst.] et vicissim pro ἔχει με θαῦμα, quale est et ἔχει με θάμβος, dico ἔχω θαῦμα. [V. supra. Herodot. 1, 69 : Καὶ γάρ τινες αὐτοὺς εὐεργεσίαι εἶχον ἐκ Κροίσου πρότερον γεγονυῖαι. Quod usitatius dicitur inversa ratione. || Omisso substantivo Soph. El. 495 : Πρὸ τῶνδε τοί μ' ἔχει μήποτε μήποθ' ἡμῖν ἀφεῖσε πελᾶν τέρας τοῖς ὀρῶσι καὶ συνόρῶσιν, ubi ἕλπις vel θάρσος supplent scholl., et similia comparanda interpretes.] || Est alius præterea usus pronominis cum hoc verbo : ut, Ἔγω ἐμαυτὸν ἀκοινώνητον, Plato [Leg. 6, p. 774, A]. Sic, Ἐκποδὼν ἑαυτὸν ἔσχεν ἀφανῆ, ap. Eund., pro Seipsum ex conspectu eripuit. [Æsch. Prom. 344 : Σαυτὸν ἐκποδὼν ἔχων. Xen. Cyrop. 6, 1, 37 : Συμβουλεύουσιν ἐκποδὼν ἔχειν ἐμαυτόν. Aristoph. Thesm. 230 : Ἐχ' ἀτρέμα σαυτόν. Herodot. 9, 53 : Ἀτρέμας εἶχον τὸ στρατόπεδον· 54 : Εἶχον ἀτρέμας σφέας αὐτούς· (omisso pronom. 8, 16). Id. 3, 79 : Κατ' οἴκους ἑωυτοὺς οἱ μάγοι ἔχουσι τὴν ἡμέραν ταύτην (et omisso pronom. 6, 39 : Εἶχε κατ' οἴκους). Omisso pronomine Eurip. Iph. T. 1129 : Ἐκποδὼν δ' αὐδῶ πολίτας τοῦδ' ἔχειν μιάσματος.

Cum pronomine solo Hippocr. p. 559, 23 : Οὐκ ἔχει ἑωυτὸν, Sibi non constat, Sui non est compos. || Conjungitur cum accusat. personæ etiam, ut sit Corripio. Soph. Phil. 331 : Ἐπεὶ γὰρ ἔσχε μοῖρ' Ἀχιλλέα θανεῖν· 1118 : Πότμος σε δαιμόνων τάδ' οὐδὲ σέ γε δόλος ἔσχ' ὑπὸ χειρὸς ἐμᾶς. || « Cum accusativis temporis, Τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ἄστει, Alciphr. 3, 21, p. 322. Οἱ δέκα ἔτη ἐν τοῖς ἀνδράσι ἐσχηκότες, Hesych. in Δεκαδρόμοι. Schol. Aristoph. Pac. 353. Vita Epiph. p. 322, B : Ἔγκυος οὖσα τὸν δέκατον ἤδη μῆνα εἶχε. Iamblich. V. P. § 192. » Hanstr. Plut. Cic. c. 9 : Ἡμέρας δύο ἢ τρεῖς ἔχοντι τῆς ἀρχῆς αὐτῷ. Chron. Pasch. p. 604, 17 : Τρία ἔτη ἔχω δικαζομένη. Epistola eccles. Smyrn. in Coteler. Patr. vol. 2, p. 198 : Ὀγδοήκοντα ἐξ ἔτη ἔχω δουλεύων αὐτῷ. || Cum accusativo ponderis, ut sit i. q. Pendeo. Diodor. 2, 9 : Τράπεζα σταθμὸν ἔχουσα ταλάντων πεντακοσίων, et ibid. iterum. Quos ll. Wesselingius contulit cum hoc 11, 26 : Νόμισμα ἐξέκοψε τὸ... Δαμαρέτειον· τοῦτο δ' εἶχεν Ἀττικὰς δραχμὰς δέκα.]

‖ Ἔχω, cum adverbiis frequenter ponitur [Hom. Il. Ω, 27 : Ἀλλ' ἔχον, ὡς ὀφρα πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή· N, 557 : Οὐδέ οἱ ἴγχος ἔχ' ἀτρέμας. Pind. Ol. 5, 16 : Ἡ δ' ἔχοντες σοφοὶ καὶ πολίταις εὖ δόξαν ἔμμεν. Soph. El. 789 : Ὅθ' ὧδ' ἔχων πρὸς τῆσδ' ὑβρίζει· 791 : Κεἶνος δ' ὡς ἔχει καλῶς ἔχει· 1080 : Ὁρᾶτε τὸν δύστηνον, ὡς οἰκτρῶς ἔχω· Trach. 1234 : Ἡ μεταίτιός σοι ὡς ἔχεις ἔχειν· OEd. Col. 104 : Εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν] : et interdum verbo subst. reddendum est, nisi quis verbum Habere retinens, invertat orationem : Ἔχω εὐνοϊκῶς πρός σε, Xen. [Comm. 2, 6, 34], ad verbum, Habeo (me) benevole erga te, i. e. Sum tibi benevolus, Habes me tibi benevolum. Tale est, ἔχω φιλικῶς πρός σε, ἔχω οἰκείως, πράως, vel per dat. ἔχω σοι φιλικῶς, οἰκείως. Xen. [Comm. 2, 7, 9] : Φιλικώτερόν τε καὶ οἰκειότερον ἀλλήλοις ἕξετε, quibus opp. ἔχω ἐχθρῶς πρός σε, πικρῶς, τραχίως πρός σε, τραχέως, χαλεπῶς ἔχω σοι. Interdum vero ἔχω vertitur Affectus sum : Ἔσχεν οὕτως πρὸς Εὐαγόραν, Isocr. [p. 200, E], Sic in Evagoram fuit affectus. [Id. p. 6, B : Ἡδέως ἔχε πρὸς ἅπαντας.] Nec solum cum acc. pers., sed et cum acc. rei jungitur, præcedente adv. Ἔχειν ἀκράτως πρὸς τὰς ἡδονάς, Plato Leg. [4, p. 710, A. Protag. p. 352, B : Πῶς ἔχεις πρὸς ἐπιστήμην;] Sic ἀκολαστοτέρως ἔχειν πρὸς τὰ τοιαῦτα, Xen. [Comm. 2, 1, 1], pro Intemperanter se gerere : vel, utendo hic quoque verbo subst., Intemperantem esse. [Xen. OEcon. 1, 21 : Πάνυ σφοδρῶς πρὸς τὸ ἐργάζεσθαι ἔχουσι· 12, 16 : Πρὸς τὸ φιλοκερδεῖς εἶναι μετρίως ἔχουσι.] Sed et prout diversa occurrunt loquendi genera, ita et novum interpretationis genus quærendum est : Ἔχω πρὸς τὴν πορείαν ἀσυντονώτατα, Tardissime s. Lentissime incedo, Valde remisse me gero in conficiendo itinere. Sed sæpe illa resolutio verbi ἔχω in verbum subst. aptissima est : ut si ἀθύμως ἔχω πρὸς ταῦτα, περὶ τούτων, ita reddatur ac si esset ἀθυμός εἰμι. [Eur. Or. 427 : Τὰ πρὸς πόλιν δὲ πῶς ἔχεις ὁρᾶσας τάδε; — Μισούμεθα. Cum dat. rei Demosth. p. 323, 3 : Δεῖγμα ἐξέφερε καθ' ἑαυτοῦ ὅτι τοῖς γεγενημένοις ἀνιαροῖς οὐδὲν ὁμοίως ἴσχε τοῖς ἄλλος, ubi nonnulli male ἐπὶ τοῖς, ut p. 355, 16 : Τραχέως δ' ὑμῶν τῷ μηδὲ προσδοκᾶν σχόντων, deteriores ἐπὶ τῷ.] || Interdum vero illud οὕτως, cujus generis loquendi paulo ante protuli exemplum ex Isocr., adjunctum sibi genit. habet : Οὕτως ἔχω γνώμης, In ea sum sententia, Ita sentio [Theodor. Stud. p. 41, E : Οὕτω γνώμης εἶχε πρὸς ἅπαντας ὁ πατήρ· 57, E : Οὕτω τιμῆς εἶχε πρὸς τὸν μέγαν ὁ πατριάρχης, οὕτω διαθέσεως καὶ στοργῆς] : assertur vero et sine illo gen. ex Xen. pro ead. signif., Ἔχω οὕτως περὶ σοῦ [conf. Comm. 4, 8, 7]. Sic οὕτως ἔχω φύσεως, Tali sum natura præditus. Οὕτως εἶχε τοῦ γένους, Herodian. [1, 7, 7], Tale erat ejus genus. Itidem vero cum ὡς et ὅπως, aliisque hujusmodi. [Soph. OEd. T. 345 : Ὡς ὀργῆς ἔχω. Eur. Hel. 313 : Πῶς δ' εὐμενείας τοισίδ' ἐν δόμοις ἔχεις; 857 : Τῆς τύχης γὰρ ὧδ' ἔχω, Μενέλαε, διαπεπράγμεθα.] Plato Gorg. [p. 470, E] : Οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης· quod Cic. interpr. Ignoro enim quod sit doctus, quod vir bonus. Plut. Cam. [c. 32] : Ὡς ἕκαστος ἑτοιμότητος ἢ βουλήσεως ἔσχε. Ex Thuc. etiam [1, 22], Ὡς ἔχοι τῆς μνήμης, Ut meminisset. Tale est οὕτως ἔχω δόξης, vel ὡς δόξης ἔχω, Dionys. H. de Lysia scribens. Sic Plato [Reip. 5, p. 456, D], Πῶς ἔχεις δόξης τῷ τοιοῦδε πέρι; Quamnam opinionem habes? Gregor., de martyribus loquens : Παρασκευῆς μὲν γὰρ οὕτως εἶχον καὶ γνώμης ὡς πάντα ῥᾳδίως οἰσοντες. Dicitur et ὡς εἶχεν ὀργῆς, pro, Qua erat ira percitus, Ut erat iratus. [V. supra.] V. et cum aliorum nominum genitt. in unoquoque eorum. [Alio loquendi genere Plato Reip. 9, p. 571, D : Ὅταν ὑγιαινῶς τις ἔχῃ αὐτὸς αὑτοῦ καὶ σωφρόνως. Philostr. V. Apoll. 6, 36, p. 273 : Μειράκιον ἑαυτοῦ μὲν ἀπαιδεύτως εἶχε, τοὺς δὲ ὄρνις ἐπαίδευε.] At vero ὡς τάχους εἶχε ap. Eund. et ceteros quoque scriptt. [ut Herodot. 8, 107], pro Quam celerrime poterat, aliaque illi similia, ad ἔχω, Possum, pertinere videri possint. [In qua signif. v. quæ dicentur.] Alius vero est τοῦ ὡς, ὥσπερ ἔχω usus sine gen. : ὥσπερ εἶχε, Thuc. [8, 41, etc.], schol. αὐτῷ τῷ σχήματι. [Idem frequens ap. Xenoph., ut H. Gr. 4, 1, 30 : Κατεκλίθη ὥσπερ εἶχε χαμαί.] Quod loquendi genus vide quomodo interpretetur Gellius [16, 19] in duobus Herodoti ll. de Arione scribentis. [Herodot. 1, 61 : Ὀργῇ, ὡς εἶχε, καταλλάσσετο τὴν ἔχθρην· 114 : Ὀργῇ, ὡς εἶχε, ἐλθὼν παρὰ τὸν Ἀστυάγεα. Et aliis locis similibus, quos annotavit Schweigh. Antonin. Lib. c. 24 : Δημήτηρ δὲ κατ' ὀργὴν ὡς εἶχε τὸ ποτὸν αὐτῷ τὸ καταλειπόμενον προσίχεεν.] At vero ap. Lucian. [Tim. c. 40] Σκάπτε ὡς ἔχεις sunt qui interpretentur, Fode ita ut facis. Sed viderint. [Soph. Trach. 622 : Οὔτι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε τὸ μὴ ο�ὐ τόδ' ἄγγος ὡς ἔχει δεῖξαι φέρων.] || Jungitur et aliter adverbio, sc. vel sequente accus., qui regitur a sub. præp. κατά, aut certe dat., qui in accus. cum κατὰ resolvi potest, vel nullo casu sequente, ut εὖ ἔχω τὸ σῶμα, κακῶς ἔχω τὸ σῶμα, Plato [Gorg. p. 464, A], Xen. [OEc. 21, 7. Id. H. Gr. 3, 4, 16 : Ταῖς τάξεσιν, ἥτις ἄριστα σωμάτων ἔχοι.] Invenitur etiam εὖ ἔχω ῥώμης, συνέσεως. At vero, Τῇ λέξει κακῶς ἔχει (ὁ λόγος), Isocr. Evag. [p. 191, A], pro κατὰ τὴν λέξιν. Utimur autem et hic plerumque verbo subst. in interpret., ut εὖ ἔχω τὸ σῶμα, Sum bona corporis valetudine, s. potius sine illo gen. Sum bona valetudine; brevius etiam, Valeo. [Alia phrasi Eur. Med. 732 : Ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.] Interdum vero casus non additur, uti dixi; sed dicitur simpl. κακῶς, πονήρως ἔχει : sic et μαλακῶς, aliaque hujusmodi. [Med. pro activo cum adv. positum v. in ipso.] || Sed et res quoque dicitur ἔχειν εὖ, καλῶς, κακῶς, res quæ bene se habet, male. Item τὰ εὖ ἔχοντα, Quæ decent, expediunt. [Notanda constructio ap. Soph. Aj. 684 : Ἀλλ' ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ σχήσει.] Sic τὰ καλῶς ἔχοντα. Lucian., Ἐργάζεσθαι ἃ καλῶς ἔχει. Ap. Lysiam autem p. 87 [94, 1] : Ἐπειδὴ δὲ καλῶς αὐτῷ εἶχεν, Budæo Opportunum illi erat, Tempestivum. Item εὖ ἔχειν dicitur quod convenit, quadrat, addito interdum dat. Plato De rep. 1, [p. 330, A] : Καὶ τοῖς δὴ μὴ πλουσίοις, χαλεπῶς δὲ τὸ γῆρας φέρουσιν, εὖ ἔχει ὁ αὐτὸς λόγος. Et, Τὸ κατὰ ταυτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχον, ap. Plat. [Soph. p. 248, A] Cic. interpr. Quod semper unum et idem est, et sui simile. Invenitur item ἔχει οὕτως, pro Ita se res habet, Sic res est, Aristoph. [Pl. 110 et al.] et Dem. [Xen. Cyrop. 2, 1, 8 : Εἰ οὕτως ἔχει· Anab. 5, 6, 12 : Οὕτω δὲ ἔχει· 6, 5, 14 : Νῦν δὲ οὕτως ἔχει.] Gall. *Voilà comment il en va.* [Soph. El. 315 : Εἴπερ ὧδε ταῦτ' ἔχει· Trach. 590 : Οὕτως ἔχει γ' ἡ πίστις· 1126 : Ἔχει γὰρ οὕτως ὥστε μὴ σιγᾶν πρέπειν· Aj. 981 : Ὡς ὧδ' ἐχόντων. Herodot. 1, 126 : Ὡς ὧν ἐχόντων ὧδε· 8, 144 : Ὡς οὕτω ἐχόντων. Xen. Anab. 3, 2, 10.] Bud. autem ap. Synes. : Ἔχει γὰρ οὕτως, ὦ λῷστε Πυλαίμενες, interpr. etiam Sic statuo. [Soph. El. 767 : Λυπηρῶς δ' ἔχει, εἰ τοῖς ἐμαυτῆς τὸν βίον σώζω κακοῖς· 1178 : Τόδ' ἔστ' ἐκεῖνο (corpus Electræ), καὶ μάλ' ἀθλίως ἔχον· 1346 : Ὡς δὲ νῦν ἔχει· Trach. 625 : Τά γ' ἐν δόμοισιν ὡς ἔχοντα τυγχάνει· 723 : Ταρβεῖν μὲν ἔργα δεῖν' ἀναγκαίως ἔχει.] Legitur etiam, ἔχει μοι ἀπόρως τόδε [Τὸ πρᾶγμα δ' ἀπόρως εἶχε Τυνδάρεῳ πατρὶ δοῦναί τε μὴ δοῦναί τε], Eur. [Iph. A. 55] pro ἀπορῶν μοι ἐστι τόδε. [Soph. OEd. T. 879 : Τὸ καλῶς ἔχον πόλει πάλαισμα· El. 816 : Ἆρά μοι καλῶς ἔχει; 938 : Οὕτως ἔχει σοι ταῦτα· 1339 : Πῶς οὖν ἔχει τάνταῦθεν εἰσιόντα μοι; OEd. C. 599 : Οὕτως ἔχει μοι. Eur. Hec. 854 : Ὥστε σοι καλῶς ἔχειν. Xen. OEcon. 2, 12 : Οὕτω καὶ ἐμοὶ ἔχει περὶ τῆς οἰκονομίας.] Aliquando etiam jungitur infinitivo [Soph. OEd. T. 1430 : Τοῖς ἐν γένει γὰρ τἀγγενῆ

μᾶλιστ' ὁρᾶν ... εὐσεβῶς ἔχει κακά. Eur. Iph. A. 447 : Καὶ γὰρ ἑκοῦσαι ῥᾳδίως αὐτοῖς ἔχει] : Ἔχει μοι καλῶς προσδέχεσθαι, q. d. Pulcre, Convenienter se habet mihi, Pulcrum et conveniens mihi est, Decet me expectare. Commodius autem redditur ap. Herodot. [8, 140, etc.] : Ἔχει μοι ἀναγκαίως ποιεῖν ταῦτα, Necesse habeo hæc facere. Dicitur et καλῶς ἔχει τοῦτο ποιεῖν sine dat. Xen. Cyrop. 4, [1, 12] : Καλῶς ἐδόκει ἔχειν αὐτῷ μὴ πάλιν κινδυνεύειν. Dem. [p. 393 extr.] : Οὔτε κατεπεῖν τούτων, εἶχε καλῶς, Non erat honestum : sic εὐσεβῶς ἔχει [p. 407, 9] cum infin., Pium est. Jungitur et aliis adverbiis, ut in unoquoque eorum dicetur. [Eur. El. 1016 : Ἦν μὲν ἀξίως μισεῖν ἔχῃ, στυγεῖν. Addito accusat. Iph. T. 911 : Ἦν δέ τις προθυμος ᾖ, σθένειν τὸ θεῖον μᾶλλον εἰκότως ἔχει· Iph. A. 1257 : Δεινῶς ἔχει με ταῦτα τολμῆσαι, γύναι, δεινῶς δὲ καὶ μή. Addendæ his formulæ ap. Soph. El. 1236 : Σὶγ' ἔχουσα· Phil. 201 : Εὔστομ' ἔχε. Eur. Or. 1540 : Ἠ σίγ' ἔχωμεν. (Quod etiam addito accusativo dicitur, de qua constr. v. infra.) Aristoph. Nub. 261 : Ἔχ' ἀτρεμὶ vel ἀτρέμα 743. Plat. Crat. p. 399, E : Ἔχε ἠρέμα· Hipp. maj. p. 298, C : Ἔχ' ἡσυχῇ. || Et quæ diversi generis sunt Eur. El. 73 : Ἄλις δ' ἔχεις τἀξωθεν ἔργα· Cycl. 582 : Ἄλις Γανυμήδην τόνδ' ἔχων ἀναπαύσομαι· Hec. 240 : Ἄλις ἔχω τοῦ δυστυχεῖν· Ion. 975 : Πημάτων ἄδην ἔχω. Lucian. D. deor. 20, 11 : Ἤδη ἄλις ἔχω τῆς εὐδαιμονίας· Necyom. c. 7.]

¶ Ἔχω cum præp. alicubi quidem reddi potest per Habeo, Teneo : Ἔχω διὰ χειρὸς, Thuc. [2, 13, 76. Æsch. Suppl. 193 : Ἱκτηρίας ἔχουσαι διὰ χερῶν. Soph. Ant. 1258 : Μνῆμ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων. HSt. in Ind. :] Διὰ χειρὸς ἔχειν, Hesychio διαφυλάττειν, Custodire et conservare. Quidam conjunctim scribunt διαχειρὸς ἔχειν. [Democrit. Stob. Fl. vol. 3, p. 155 : Διὰ χειρὸς ἔχοντες τὰ χρήματα. Cum alia præp. Theodor. Stud. p. 551, C : Οὐ γὰρ παρῆν μοι ἐπὶ χεῖρας ἔχειν (τὸ γράμμα). Sic dicitur μετὰ χεῖρας ἔχειν, quod v. in Μετὰ et Χείρ. || Aliæ locutiones sunt Eur. Androm. 95 : Ἀνὰ στόμ' ἀεὶ καὶ διὰ γλώσσης ἔχειν.] — Ἔχω διὰ στόματος, Plut. [Lycurg. c. 1.] Ἐν νῷ ἔχω ἀπιέναι, In animo habeo discedere, Plato, [Thuc. 4, 8, 85] : frequentissime autem reddendum est verbo Lat. habente signif. verbi Græci, a quo deductum est nomen, vel quod deducitur a nomine illi adjuncto : ut σὲ δι' ὀργῆς [ap. Thuc. 2, 37 et alibi] vertas Irascor tibi, tanquam sit ὀργίζομαι. [Eur. Hec. 851 : Ἐγὼ σὲ καὶ σὺν παίδα ... δι' οἶκτου ἔχω· Iph. T. 683 : Ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι καὶ δι' αἰσχύνης ἔχω.] Sic, ἔχω διὰ σπουδῆς, Operam do, σπουδάζω : δι' ἐλπίδος, Herodian. [2, 1, 16], ἐλπίζω. [Δι' ἡσυχίας Thuc. 2, 22 ; διὰ φυλακῆς ib. 81. De δι' αἰτίας supra dixit HSt.] Item cum ἐν, ut ἐν ὀργῇ [Thuc. 2, 65, ἐν φυλακῇ 3, 34, etc.], ἐν ἡδονῇ ἔχειν : ἐν αἰσχύναις, Eur. [Suppl. 164 : Ἐν μὲν αἰσχύναις ἔχω πίτνειν πρὸς οὐδας· Xen. Cyrop. 6, 1, 36 : Φοβούμενόν τε ἐμὲ καὶ ἐν αἰσχύνῃ δεινῶς ἔχοντα], pro αἰσχύνεσθαι. Talia autem vel in præpos., vel in ipsis nominibus invenientur. [Signif. neutrali cum præp. ἐν etiam Baceh. 89 : Ἔχουσ' ἐν ὠδίνων λοχίαις ἀνάγκαις, et ap. Aristoph. Ran. 704 : Καὶ ταῦτ' ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις. Quod transitiva dixerat Æschylus ap. schol. : Ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις. Intransitive id. Ag. 190 : Χαλκίδος πέραν ἔχων παλιρρόθοις ἐν Αὐλίδος τόποις· Eum. 445 : Οὐδ' ἔχει μῦσος πρὸς χειρὶ τὴμῇ.] Quibus addendum est etiam ἐν γαστρὶ ἔχειν, pro Gravidam esse, quod itidem in Γαστρὶ quærendum fuerit. [Et ἔχειν κατὰ γαστρὸς, quod ex Jo. Moschi c. 114 indicavit Ducang.] Sed et τὴν ἔχουσαν sine adjectione dixit Aristot. Polit. [7, 16] pro Matre. [Hippocr. p. 1128, G : Οὐκ εἰδυῖα εἰ ἔχει. Et ibid. H. Herodot. 5, 41 : Ἔχουσαν αὐτὴν ἐληθεῖ λόγῳ. Jo. Moschus ap. Ducang. loco supra cit. : Ἐκ τοῦ Ἀδὰμ Δανιὴλ ἴσχει ἡ γυνή.] || At cum præp. ἀμφὶ et περὶ significat Occupatum esse, Vacare. [Æsch. Sept. 102 : Πότ' εἰ μὴ νῦν, ἀμφὶ λίτον' ἕξομεν;] Ἀμφὶ ταῦτα εἶχον, Xen. Cyrop. 4, [5, 15], In his occupati erant, Hæc agebant : pro quo alibi dicit ἐν τούτοις ἦσαν. Sed et, Ἀμφὶ τοὺς ἄλλους φίλους ἔχειν [8, 3, 50], Ceteris amicis operam dare. [H. Gr. 7, 4, 28 : Οἱ Ἀρκάδες πάλιν περὶ τοὺς Ἠλείους εἶχον. Σχεῖν αὐτὸν καὶ περὶ τοὺς τοιούτους ἐρωτας ex Suida v. Εὐριπίδης Μνησ. affert Hemst. || Cum præp. μετὰ Aristeas Hist. LXX intt. p. 113, D : Μετὰ ἀκριβείας πολλῆς εἶχον, εἰ καί τις ἐπιταγὴ γίνοιτο ... δίξασθαί τινας, Accurate observabant. || «Sine adverbio i. fere q. εἶναι, Sese habere, Locum habere, Herodot. 6, 42 : Φόρους ἔταξε ἑκάστοισι, οἳ κατὰ χώρην διατελέουσι ἔχοντες ὡς ἐτάχθησαν ἐξ Ἀρταφέρνεος· ἐτάγθησαν δὲ σχεδὸν κατὰ τὰ αὐτὰ τὰ καὶ πρότερον εἶχον. (His II. tamen verbum potius conjunctum cum advv. ὡς et καθὰ quam absolute positum.) 3, 48 : Ὕβρισμα ἐς τούτους εἶχε ἐκ τῶν Σαμίων γενόμενον· 6, 115 : Αἰτίη δὲ ἔσχε ἐν Ἀθηναίοισι ἐξ Ἀλκμαιωνιδέων μηχανῆς αὐτοῖσι ταῦτα ἐπινοηθῆναι· 2, 91 : Ἀγῶνα γυμνικὸν τιθεῖσι διὰ πάσης ἀγωνίης ἔχοντα· 3, 128 : Βιβλία πολλὰ καὶ περὶ πολλῶν ἐχοντα πρηγμάτων· 7, 220 : Ταῦτά σφι ἐν ἔπεσι ἑξαμέτροισι ἔχοντα χρᾷ.» Schweigh. Lex. Hippocr. p. 1053, G : Τρίμηνον παιδίον πάντα δηλοῖ καὶ μέγα τότε ἔχει, Magnitudinem habet aut perfectionem accipit. Ibid. : Φλὶψ ἔχει παχίη ἐν ἑκατέρῳ τιτθῷ.]

¶ Usum autem verbi ἔχω cum participii aoristo Galli plane retinuerunt : nam ἔχω ποιήσας, pro ἐποίησα, est ad verbum, *J'ay faict* : ut in quodam meo libello De convenientia linguæ Gall. cum Græca, sat multis docui. Est autem hic verbi ἔχω usus ap. Græcos carmini cum soluta oratione communis. Hesiod. Op. [42] : Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι, pro ἔκρυψαν. [Referri huc potest Pind. Nem. 1, 31 : Οὐκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλοῦτον καταχρύψας ἔχειν. Eur. Hec. 1014 Πέπλων ἐντὸς ἢ κρύψας ἔχεις ; Or. 451 : Καὶ μὴ μόνος τὸ χρηστὸν ἀπολαβὼν ἔχε.] Soph. Aj. [21] : Πρᾶγος ἄσκοπον Ἔχει περάνας, pro ἐπέρανε. [El. 590 : Τοὺς δὲ πρόσθεν εὐσεβεῖς ἐκβαλοῦσ' ἔχεις. Eur. Med. 33 : Ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει· Phœn. 705 : Ἐς θεοὺς χρὴ ταῦτ' ἀναρτήσαντ' ἔχειν. Et alibi. Herodot. 1, 37 : Ἀμφοτέρων με τούτων ἀποκλήσας ἔχεις· aliisque ll. ab Schweigh. indicatis. Xen. Anab. 7, 7, 27 : Καταπράξασθαι ἃ νῦν καταστρεψάμενος ἔχεις.] Sic Thuc. [1, 29], ἔχω δήσας, Dem. καταστήσας [-σασα ex Aristide Bud. p. 394. HSt. Ms. Vind.] : item συλλαβοῦσα, ap. Eund. [Cum perfecti participio Soph. OEd. T. 701 : Οἷά μοι βεβουλευκὼς ἔχει· Phil. 600 : Οὐ γ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες. Quo referri potest Xen. Anab. 4, 7, 1 : Ἐν οἷς τὰ ἐπιτήδεια πάντα εἶχον ἀναπεπαυκομισμένοι, nisi accusativus potius cum v. εἶχον conjungendus videretur.] Arrian. vero dixit itidem σιγῶντα ἔχειν, pro σιγᾷν, 4, [8, 9] de cæde Cliti loquens : Ἱκανὸν γὰρ εἶναι τίθεμαι ἐν τοιᾷδε παροινίᾳ τὸ καθ' αὐτὸν σιγῶντα ἔχειν, pro σιγᾷν. Bud. p. 394. [Quod comparandum cum ἔχειν cum adjectivis conjuncto, ut ap. Eur. Med. 55 et alibi, Aristoph. Plut. 127 : Ἔχ' ἡσυχος· Eur. Or. 1273 : Ἄφοβος ἔχε.] || Interdum vero abundat partic. ut ληρεῖς, παίζεις ἔχων, quæ cum aliis v. ibid. [Plato Phædr. p. 236, E : Τί δῆτα ἔχων στρέφει ; Gorg. p. 490, E : Ποῖα ὑποδήματα ; Φλυαρεῖς ἔχων· 497, A : Πρόσθι ἴτι εἰς τοὔμπροσθεν, ὅτι ἔχων ληρεῖς· Euthyd. p. 295, C : Οὐκ ἀποκρινεῖ, ὅτι ἔχων φλυαρεῖς. Exx. Aristoph. Thesm. 852 : Τί κοικύλλεις ἔχων ; Ran. 202 : Οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων· Av. 341 : Τοῦτο μὲν ληρεῖς ἔχων· Eccl. 853 : Τί γάρ ἐστιν' ἔχων ; 1151 : Τί δῆτα διατρίβεις ἔχων ; Nub. 131 : Τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι, etc. citavit Brunck. ad Th. 473. Alia Koen. ad Gregor. p. 147, male comparantem Sophocleum μήν' ὡς κυρεῖς ἔχων. Nam et hoc longe aliter dicitur et ille participii ἔχων usus ab tragœdia alienus videtur.] Item ἔχον neutr. similiter vacans, quum dicitur τὸ νῦν ἔχον, pro Nunc, ibid. invenies. [Cum exx. Synesii : Οὐ μὴν ἐξεγένετο πέμπειν τὸ νῦν ἔχον, et : Αἱ δὲ Ἀθῆναι πάλαι μὲν ἦν πόλις ἑστία σοφῶν· τὸ δὲ νῦν ἔχον σεμνύουσιν αὐτὰς οἱ μελιτουργοί. Sic Lucian. Catapl. c. 13, Maximus Tyr. vol. 1, p. 469, ubi alia exx. contulit Marklandus. Theodor. Stud. p. 28, D : Μικρὰ ἀρ' ἑκάστου καὶ ὡς ἂν τύχοι (l. τύχῃ) τό γε νῦν ἔχον διὰ τοῦ λόγου ἐπιμνησθέντες· 52, A : Τὸ νῦν ἔχον.]

¶ Ἔχω sæpe etiam suorum compp. signif. accipit : ut ἔχω pro ἀνέχω, Sustineo. Hom. Od. T, [38] : Καὶ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες. [Similiter Il. Z, 509 : Ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, Tenet. Od. Z, 107 : Πασάων δ' ὑπὲρ ἦγε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα.] Sic Hesiod. [Th. 517] : Ἄτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει. [De eodem Hom. Od. A, 53 : Ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς μακράς. Eur. Hipp. 747 : Σεμνὸν τέρμονα κώρων οὐρανοῦ, τὸν Ἄτλας ἔχει.] Item pro ἀνέχομαι, Tolero, Hom. Item pro ἀντέχω, Resisto, Obsisto, Il. E.

Et cum acc., Υ, [27] : Οὐδὲ μίνυνθ' ἕξουσι ποδώκεα Πηλείωνα, i. e. ἀντιστήσονται. Ubi et verbo illo Sustinere uti possumus, ut sit, Non sustinebunt illum, pro Illius impetum. Interdum et pro κατέχω, κωλύω, Cohibeo, Inhibeo, Reprimo, Retineo, ut ἔχειν ἔγχος dicitur Lycaon, Φ, [50] pro κρατεῖν, κωλύων τῆς βολῆς. [Il. Π, 204 : Ὅς παρὰ νηυσὶν ἔχεις ἀίσσοντας ἑταίρους. De equis Δ, 227 : Καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιόωντας· 302 : Σφοὺς ἵππους ἰχέμεν, et alibi. Quibus in Il. interdum vertere licet Contineo, qua signif. dicitur M, 476 : Δοιοὶ δ' ἐντοσθεν ὀχῆες εἶχον ἐπημοιβοί· 460 : Οὐδ' ἀρ' ὀχῆας ἐσχεθέτην· Ω, 453 : Θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλής.] Sic Od. X, non semel, Σχήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους. [Soph. OEd. C. 429 : Οἵ γε τὸν φύσαντ' ἐμὲ, οὕτως ἀθύμως πατρίδος ἐξωθούμενον, οὐκ ἔσχον, οὐκ ἤμυνον· 888 : Ἐκ τίνος φόβου ποτὲ βουθυτοῦντά μ' ἀμφὶ βωμὸν ἔσχετ' ἐναλίῳ θεῷ; Eur. Iph. T. 1159 : Ἔχ' αὐτοῦ πόδα σὸν ἐν παραστάσιν· Phœn. 1156 : Ἔσχε μαργῶντ' αὐτὸν ... Περικλύμενος.] Et cum gen. Il. B, [275] : Ὅς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων. [Cum præp. Il. Ap. 59 : Θεοὶ κέ σ' ἔχωσι χειρὸς ἀπ' ἀλλοτρίης. Soph. El. 375 : Κακὸν, ὃ ταύτην τῶν μαχρῶν σχήσει γόων. Eur. Herc. F. 1005 : Ὅς νιν φόνου μαργῶντος ἔσχε.] Jungit et infinitivo : quo etiam modo Herodot. [1, 158], sed addita μὴ particula, ἔχω μὴ ποιῆσαι. [Conf. 9, 12. Eur. Androm. 687 : Εἰ ... ἔσχον μὴ κτανεῖν, ἐσωφρόνουν· Hipp. 658 : Οὐκ ἂν ποτ' ἔσχον μὴ οὐ τάδ' ἐξιπεῖν πατρί. Ubi neutra signif. Abstinendi dicitur. Addito ὥστε Xen. Anab. 3, 5, 11 : Ὥστε δὲ μὴ ὀλισθάνειν ἡ ὕλη καὶ ἡ γῆ σχήσει. || Cum infinitivo cum articulo conjuncto Æsch. Eum. 691 : Φόβος τε συγγενὴς τὸ μὴ ἀδικεῖν σχήσει. Herodot. 5, 101 : Τὸ δὲ μὴ λεηλατῆσαι ἑλόντας σφέας τὴν πόλιν ἔσχε τόδε. Et cum genit. articuli Xenoph. Anab. 3, 5, 11 : Πᾶς ἀσκὸς δύο ἄνδρας ἔξει τοῦ μὴ καταδῦναι· H. Gr. 4, 8, 5 : Τούτους τοιαῦτα λέγων ἔσχε τοῦ μὴ ἐκπεπλῆχθαι. || Cum ἐν Eur. fr. Clarom. Phaeth. 1, 61 : Ἔχειν χρὴ στόμ' ἐν ἡσυχίᾳ. Cum adv. Hipp. 660 : Σῖγα δ' ἔχομεν στόμα. Herodot. 9, 93 : Εἶχε σιγῇ καὶ ἔφραζε οὐδενί (rem). Nisi neutra signif. hic dicitur.] Sic autem Hom. et σχέθω pro κωλύω sæpe variisque modis ponit : Od. Δ, [284], Π, [430] : Ἀλλ' Ὀδυσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένους περ. Sic, Αἷμα ἔσχεθον, Τ, [458]. Et Σ, [323] : Σχέθε πένθος. Et, Σχέθε δ' ὅσσε γόοιο, Δ, [758. V. Σχέθω.] Lege quæ paulo post de v. Teneo a me dicuntur. [Ἔχω absolute vel neutraliter, Soph. OEd. C. 1169 : Ὦ φίλτατε, σχὲς οἷπερ εἶ.] Ponitur ἔχω et pro περιέχω, Cingo, Circumdo. Hesiod. [Sc. 271] : Χρύσειαι δέ μιν εἶχον ὑπερθυρίοις ἀραρυῖαι Ἕπτὰ πύλαι, ubi tamen alii interpr. Custodiebant, Tuebantur. [Hom. Il. K, 264 : Ἕκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες ἀργιόδοντος ὑὸς θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα. Eur. Hec. 1209 : Ὅτ' εὐτύχει Τροία, πέριξ δὲ πύργος εἶχ' ἔτι πτόλιν· Phœn. 1311 : Πόλιν ἣν πέριξ ἔχει νέφος τοσοῦτον· Androm. 263 : Καὶ γὰρ εἰ πέριξ σ' ἔχει τηκτὸς μόλυβδος, ἐξαναστήσω σ' ἐγώ· pro quo alibi dixit ὁ περὶ χθόν' ἔχων φαεννὸς αἰθήρ. || I. q. μετέχω, vel, ut schol. explicat, ἔχομαι, cum genitivo ap. Soph. OEd. T. 709 : Μάθ' οὕνεκ' ἐστί σοι βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης. Quem l. cum Aristoph. Lys. 173 : Οὐχ ἅς σποδᾶς γ' ἔχωντι ταὶ τριήρεες καὶ τἀργύριον (l. τὠργύριον) τῶνδυσσον ἢ παρὰ τᾷ σῷ, comparantes Toupius Emend. vol. 1, p. 12, et Brunckius multum falluntur : nam πόδας haud dubie scripserat ille, quod tritum in re nautica vocabulum est et ex ipso Aristophane consignatum ab schol. Virg. Æn. 5, 830 : Pedem) « Podium h. e. Funem quo tenditur velum, quod Græci πόδα vocant, ut est apud Pindarum et Aristophanem, » sive hunc sive alium locum spectante. Male igitur γ' omittunt libri nonnulli, inter hos Ravennas. V. quæ dicentur in Ἕως.] || In usu est denique ἔχω et pro προσέχω, Appello; et quidem ap. Thuc. quoque non semel. [Cum præp. ἐς 2, 25 : Σχόντες ἐς Φειάν· et alibi sæpe. Rarius cum præp. κατὰ, 4, 129 : Σχόντες κατὰ τὸ Ποσειδώνιον· 6, 97. Vel cum dat. 3, 29 : Πρὶν τῇ Δήλῳ ἔσχον· 33; 7, 1. Absolute 3, 91; 4, 11. Locos Hom., ubi de navibus dicitur, v. infra. Soph. Phil. 305 : Τάχ' οὖν τις ἄκων ἔσχε. Herodot. 6, 92 : Αἰγινῆται νέες ἔσχον ἐς τὴν Ἀργολίδα χώρην· 8, 40 : Προσελαθέησαν αὐτῶν σχεῖν πρὸς Σαλαμῖνα. Aristoph. Ran. 188 : Ποῖ σχήσειν δοκεῖς;] Scieudum est autem a schol. alicubi [2, 61; 3, 56; 5, 9] annotari et pro παρέχειν, ἐπέχειν. [Pro παρέχειν poni perhibetur in locis ejusmodi, ut Eur. Or. 1545 : Τέλος ἔχει δαίμων βροτοῖς τέλος ὅπα θέλει. Hippocr. p. 20, 24 : Ὁ δὲ διαλιπὼν ἀνάπαυσιν ἔχει τινὰ τούτων τοῖς θεραπευομένοις. || Cum ἐπὶ, Irruo, Soph. Antig. 986 : Ἀλλὰ κἀπ' ἐκείνᾳ Μοῖραι μαχραίωνες ἔσχον. Quod alibi dicitur ἐπέχειν, ut in illo diximus p. 1500, C.]

‖ Ἔχω alias etiam signiff. quam suorum compp. accipit : ut verbi ἐλαύνω ap. Hom., qui [Il. E, 240, 829, Ψ, 401] ἔχειν ἵππον ἐπί τινι dicit pro ἐλαύνειν κατά τινος, ἔχειν ἵππους φόβονδε pro εἰς φυγὴν ἐλαύνειν. [Il. Θ, 139. Πεδίονδε Γ, 263. Ψ, 325 : Ἀλλ' ἔχει ἀσφαλέως (equos). N, 386 : Τὼ δὲ (ἵππω) πνείοντε κατ' ὤμων αἰὲν ἔχ' ἡνίοχος· Ψ, 422 : Τῇ ῥ' εἶχεν Μενέλαος, ἁματροχιὰς ἀλείνων. Ἀντίλοχος δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους ἐκτὸς ὁδοῦ. Et alibi. Hesiod. Sc. 97 : Ἰθὺς ἔχειν θοὸν ἅρμα καὶ ὠκυπόδων σθένος ἵππων· 352 : Παρὲξ ἔχε δίφρον. Soph. El. 720 : Κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἰσχάτην στήλην ἔχων ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα. De navibus Hom. Od. K, 91 : Ἔνθ' οἵ γ' εἴσω παντες ἔχον νέας. Et omisso nomine Γ, 182 : Αὐτὰρ ἐγωγε Πύλονδ' ἔχον. De sagitta Il. Ψ, 871 : Ἀτὰρ δὴ ὀϊστὸν ἔχεν πάλαι, ὡς ἴθυνεν.] Item πρός τινα τόπον, pro ἀπευθύνειν τὸν δρόμον. Eust. [ad l. Od. Γ, 182, supra citatum, ubi verbis utitur paullo diversis ab iis quæ ex Indice Devarii repetit HStL] Huic autem signif. affine est illud, quo pro Pertingo, Tendo, Attineo ponitur, VV. LL. ex Herodoto [2, 17] : Ἔχει πρὸς ἑσπέρην. Et, Ἔχει ἐς τὸ ἔξω μέρος τῆς οἰκίας, ex Eod. Et [4, 64] τὰ ἔχοντα πρὸς [ἐς] πόλεμον, Quæ ad bellum attinent. [Τὰς ὁδοὺς τὰς ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἐχούσας, 1, 180. Τὰς ἐς τὸν ποταμὸν πυλίδας ἐχούσας, ib. 191. Τὴν δώρυχα τὴν ἐκ τοῦ Νείλου ἐχουσαν (al. διέχουσαν) ἐς τὸν Ἀράβιον κόλπον, 4, 42. Ἀνάβασις ἐς αὐτοὺς ἔξωθεν κύκλῳ περὶ πάντας τοὺς πύργους ἔχουσα, 1, 181. Διέξοδοι πάντα τρόπον ὁδῶν ἔχουσι διὰ τῶν γυναικῶν, 1, 199. Τὰ ἐς Ὅμηρον ἔχοντα, 2, 53. Ταῦτα ἐς τὴν ἀπόστασιν ἔχοντα εἶπε, 6, 2. Τὸ ἐς τοὺς Ἀργείους ἔχον ib. 19. Ἐς Ἀθηναίους εἶχε τὸ ἔπος εἰρημένον, 7, 143. Τὸν χρημὸν ἐς Πέρσας ἔχειν, 9, 43. Τὰ ἐς τὸ πλῆθος ἔχοντα, 3, 82. Ἔχθρης παλαιῆς ἐχούσης ἐς Ἀθηναίους, 5, 81. Τιμέων τὴν προνοίην τὴν ἐς ἡμέας ἐχουσαν, 8, 144, et alia citat Schweigh. Xen. Anab. 7, 8, 21 : Εἰς κώμας ὑπὸ τὸ Παρθένιον πόλισμα ἐχούσας.] Sed et ap. Pausan. [1, 20, 4] pro Pertinere, alio sensu, Ἐγὼ δὲ ὅσον ἐς τὴν ἅλωσιν τὴν Ἀθηναίων ἔχει δηλώσω, Quatenus ad expugnationem pertinet. Id. [1, 18, 1] : Ἐνταῦθα Πολύγνωτος μὲν ἔχοντα ἐς αὐτοὺς ἔγραψε. [6, 1, 6 : Ἐς Κυνίσκαν ἐς τὸ γένος τε αὐτῆς καὶ ἐπὶ ταῖς Ὀλυμπιακαῖς νίκαις ... ἐδήλωσα ἐν τοῖς λόγοις οἳ ἐς τοὺς βασιλέας ... ἔχουσι ... Γέγραπται δὲ καὶ ἐπιγράμματα ἐς τὴν Κυνίσκαν ἔχοντα. Herodot. 5, 33 : Ἔσχε τὰς νέας ἐς Καύκασα· 6, 95 : Οὐ παρὰ τὴν ἤπειρον εἶχον τὰς νέας ἰθὺ τοῦ Ἑλλησπόντου.] At quum dicitur ἔχειν δακτύλιον, ἱμάτιον, est pro φορεῖν, Gestare, Eust. [Hom. Od. P, 24 : Αἰνῶς γὰρ τάδε εἵματ' ἔχω κακά· 572 : Εἵματα γάρ τοι λύγρ' ἔχω· T, 225 : Χλαῖναν πορφυρέην οὔλην ἔχε· Il. Σ, 538 : Εἵμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι· Γ, 17 : Παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων. Soph. fr. Niptr. ap. schol. Dionys. in Bekk. An. p. 872, 19 s. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 330, 8 : Ποδαπὸν τὸ ὦρον ἀμφὶ φαιδίμοις ἔχων ὤμοις. Xen. Cyrop. 1, 4, 26 : Ἦν εἶχε στολὴν ἐκδύντα.] Qui et χαναχὴν ἔχειν ap. Hom. [Il. Π, 105, 794, H. Ven. 185] nihil aliud esse docet quam χαναχίζειν. [Conf. Il. Σ, 495 : Αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον. Soph. Phil. 213 : Οὐ μολπὰν σύριγγος ἔχων.] Quod vero ille dicit [Il. P, 476], ἔχειν ὁμῆσιν ἵππων, exp. εἰδέναι. Sic autem et οὐκ ἔχω pro Nescio accipi mihi videri in quibusdam loquendi generibus, docebo aliquanto post. Hic porro meminisse nos oportet Latini verbi Tenere, quod quum proprie sit ἔχειν, i. e. ἐν χερσὶν, διὰ χειρὸς ἔχειν, itidem pro Scire interdum sumitur. [De nuncio Soph. Phil. 560 : Ὡς μάθω τί μοι νεώτερον βούλευμ' ἀπ' Ἀργείων ἔχεις. Æsch. Ag. 582 : Πάντ' ἔχεις λόγον. Soph. Phil. 789 : Ἔχετε τὸ πρᾶγμα· Antig. 9 : Ἔχεις τι κελσήκουσας; Eur. Or. 749 : Τοῦτο πάντ' ἔχω μαθών· 1120 : Ἔχω τοσοῦτον, τἀπίλοιπα δ' οὐκ ἔχω. Herodot. 7, 234 : Ἴθι ἐξήγεο· σὺ γὰρ ἔχεις αὐτῶν τὰς διεξόδους τῶν βουλευμάτων, οἷα βασιλεὺς γενόμενος. Plato Theæt. p. 145, D : Τὰ μὲν ἄλλα ἔχω μετρίως.] Addo autem, verbum Teneo nonnullas etiam alias verbi ἔχω signiff. habere, aut ad eas prope accedere : ut verbi ἔχω positi pro

Cohibeo, Retineo. Sed dicitur etiam res hæc vel illa Tenere aliquem, ut Gr. ἔχειν. Item Tenere urbem aliquam, s. quempiam locum, eod. modo, quo ἔχειν πόλιν τινά, quod et ap. Plat. legitur, nisi quod etiam administrationis signif. inclusam habet : unde πολιοῦχος θεός. Sic autem et ἔχειν πράγματα πόλεως dixit Aristoph. [Eq. 130, Thuc. 3, 62 et alibi.] Magis etiam ἔχειν pro Appellere, Applicare, ad Lat. Tenere accedit; nam ἔχειν nihil aliud est quam quod Lat. Tenere litus. [Constructiones præterea notandæ cum ἀπὸ, Hom. Il. Ven. 77 : Θεῶν ἀπο κάλλος ἔχοντα. Cum ἐξ ap. Soph. OEd. C. 1618 : Τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον ἢ τοῦδε τἀνδρὸς ἴσχιετε. Cum ἐπὶ Phil. 1119 : Ἔχε δύσποτμον ἀρὰν ἐπ' ἄλλοις. Cum παρὰ Aj. 663 : Οὕπω τι κεδνὸν ἴσχον Ἀργείων πάρα. Xen. Anab. 7, 6, 17 : Εἰ ἔχω τι παρ' αὐτοῦ. Cum ὑπὸ, ib. § 33 : Ἔχων δι' ὑμᾶς καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εὐκλειαν· Comm. 3, 4, 1 : Τραύματα ὑπὸ τῶν πολεμίων τοσαῦτα ἔχων· Cyrop. 8, 6, 13 : Τοὺς ὑφ' ὑμῶν ἀρχὰς ἔχοντας. Cum dat. Hom. Il. Apoll. 191 : Ἀνθρώπων τλημοσύνας, ὅσ' ἔχοντες ὑπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι ζώουσι. Similiter Od. X, 445 : Ἐκλελάθοντ' Ἀφροδίτης τὴν ἀρ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον.] Ceterum ut ad Eust. revertar, meminit et verbi ἔχειν ellaptice positi in Soph. [Aj. 157] : Πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει, ubi subaudiri vult τὸ ἀγαθόν : at ego malim χρήματα : hic enim τὸν ἔχοντα significare puto Divitem; aut saltem quod Gall. dicitur *Qui a de quoi*. Qua in significat. memini me alibi legere. [Sic Eur. Suppl. 240 : Οἱ δ' οὐκ ἔχοντες καὶ σπανίζοντες βίου ... ἐς τοὺς ἔχοντας κέντρ' ἀριᾶσιν κακά· Alc. 57 : Πρὸς τῶν ἐχόντων, Φοῖβε, τὸν νόμον τίθης. Demosth. p. 1123, 25 : Τούτους περιορᾶν ἐν ταῖς ἐσχάταις ἀπορίαις ὄντας ἔχοντα καὶ πλουτοῦντας. Non absolute Herodot. 6, 22 : Σαμίων τοῖσί τι ἔχουσι.]

Ἔχω autem pro Habito, Incolo, ut dii Ὄλυμπον ἔχουσιν ap. Hom. [Il. E, 890, etc.], potest et ad verbum reddi Habeo : ex Planto et Sallust. [« Itemque ex Varrone, qui Rei rust. lib. 1, c. 15, Multi, inquit, habent in prædiis, quibus frumentum aut vinum aliudve quid desit importandum. » HSt. Ms. Vind. Hom. Il. Φ, 267 : Ἀθάνατοι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι· Od. Z, 123 : Νυμφάων, αἳ ἔχουσιν ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα· 177 : Ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν. H. Apoll. 180 : Καὶ Μίλητον ἔχεις· H. in Nept. 3 : Ὅς θ' Ἑλικῶνα καὶ εὐρείας ἔχει Αἰγάς. Hesiod. Op. 127 : Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες. Quo referri licet etiam Hom. Il. H, 68 : Ὅσσαι νῦν γε γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν· Od. Z, 183 : Οὐ μὲν γὰρ τοῦγε κρεῖσσον καὶ ἄρειον ἢ ὅτ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον ἀνὴρ ἠδὲ γυνή. Ceterum sæpe sic etiam Tragici, ut Æsch. Eum. 24 : Βρόμιος δ' ἔχει τὸν χῶρον, Soph. Phil. 154 : Χῶρον τίν' ἔχει· 156 : Τίν' ἔχει στίβον· El. 180 : Ὁ τὰν Κρῖσαν βούνομον ἔχων ἀκτὰν παῖς Ἀγαμεμνονίδας· Trach. 200 : Τὸν Οἴτης ἄτομον ὡς λειμῶν' ἔχεις. Eur. Cycl. 117. Xen. Cyrop. 8, 3, 24 : Ἥρωσι τοῖς Σωρίαν ἔχουσι· Ven. 5, 12 : Μᾶλλον τὰ ἔργα ἢ τὰ ὄρη ἔχουσιν (lepores)· 24 : Τὰ μεγάλα ὄρη ἔχουσι μᾶλλον ἢ τὰ μικρά.] Junxit autem Xen. [Cyrop. 4, 2, 2] præpositioni κατὰ, quum τοὺς κατὰ τὴν Ἀσίαν ἔχοντας vocavit Asiaticos. [Absolute etiam Soph. Phil. 22 : Σήμαιν' εἴτ' ἔχει χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε. || Colo. Hom. Od. Δ, 737 : Δμῶ' ἐμόν, ὅν μοι ἔδωκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κιούσῃ, καί μοι κῆπον ἔχει. || Obsideo, Occupo. Hom. Od. M, 76 : Οὐδέ ποτ' αἴθρη χείνου ἔχει κορυφήν· N, 245 : Αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει τεθαλυῖά τ' ἰέρση· Ψ, 46 : Οἱ δέ μιν ἀμφὶ, κραταίπεδον οὖδας ἔχοντες, κεῖτο. || De loco quem quis occupat, frequens imprimis apud historicos, ut Xen. Anab. 1, 2, 15 : Εἶχε τὸ δεξιὸν Μέων· Thuc. 3, 107 : Τὸ κέρας ἄκρον ἔχοντες, et alibi sæpe. || Cum duplici accusativo Hom. Od. Σ, 331, 391 : Ἦ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας; H. Ven. 208 : Τρῶα δὲ πένθος ἄλαστον ἔχε φρένας. Æsch. Suppl. 379 : Φόβος μ' ἔχει φρένας. Aristoph. Thesm. 484 : Στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρ', ὥνερ, κώδύνη. || Contineo. Hom. Il. M, 8 : Τεῖχος νῆας ... ἐντὸς ἔχον. H. Apoll. 30 : Ὅσσους Κρήτη ἐντὸς ἔχει καὶ δῆμος Ἀθηνέων· H. Merc. 252 : Οἷα θεῶν μακάρων ἱεροὶ δόμοι ἐντὸς ἔχουσιν. Soph. Phil. 1147 : Θηρῶν, οὓς δὴ ἔχει χῶρος. Xen. Ven. 5, 24 : Ἔχουσι δὲ αὐτῶν (leporum) αἱ πολλαὶ τῶν νήσων τὰς ἐλάττους.]

‖ Ἔχω invenio in alia præterea verbi Habeo signif. tali sc., qualis est quum dicitur Habere aliquem in numero bonorum, sapientum virorum; et Habere aliquid potius pro Ante ferre; item Habere aliquid pro nihilo. Invenio autem ap. Isocr. Panath. [p. 239, A] : Τίνας οὖν ἔχω [καλῶ Urbinas] πεπαιδευμένους, ἐπειδὴ τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς δυνάμεις ἀποδοκιμάζω; In alio autem ullo classicorum scriptt. l. legere me non memini : apud Marc. quidem certe 11, [32] eand. signif. habere scio, Ἅπαντες γὰρ εἶχον τὸν Ἰωάννην, ὅτι ὄντως προφήτης ἦν. Sed duo fide dignissima exempll. ex eorum numero, quibus pater meus in sua N. T. edit. usus est, ᾔδεσαν habebant pro εἶχον : quod et in illius edit. margine annotavi. Affinis est autem ista signif. verbi ἔχω hisce in ll. ei, quam habet, quum adverbio junctum ponitur pro Sentio : Gregor. : Ἔχω μὲν οὕτω περὶ τούτων, καὶ, ὡς ἐμαυτὸν πείθω, λίαν ὀρθῶς. Sic autem et ex Xen. afferri οὕτως ἔχω περὶ σοῦ [Comm. 4, 8, 7 : Οὕτως ἔχοντας περὶ ἐμοῦ διατελοῦσιν], et pro eod. οὕτω γνώμης ἔχω dici, supra docui. [Sic dicitur περὶ πλείστου ἔχειν, de quo v. in Περὶ sive Πολύς.]

‖ Ἔχω, Possum, et quidem frequentissime; ac certe Lat. hunc quoque verbi ἔχω usum suo Habeo in certis quibusdam loquendi generibus dederunt. Sed falso quidem annotatur ἔχω pro Possum non accipi nisi cum infinitivo jungitur : ut ex sequentibus patebit exx. Ac primum quod ad ἔχω attinet infinitivo junctum, cum λέγειν, εἰπεῖν frequentius quam cum aliis, i. e. aliam signif. habentibus, poni sciendum est : quo et Cic. modo dixit Habeo dicere. [Pind. Ol. 13, 11 : Ἔχω καλὰ φράσαι· Nem. 7, 56 : Οὐκ ἔχω εἰπεῖν. Et sæpe Tragici aliique plurimi.] Athen. p. 85 [6, p. 249, B] de solduriis loquens : Καὶ οὐδεὶς εἰπεῖν ἔχει τινὰ ἀποδειλιάσαντα θάνατον. Idem p. 271 : Ἐγὼ δ' ἔχων ἔτι πολλὰ λέγειν περὶ μουσικῆς, καταπαύσω τὸ πολυλογεῖν. Plut. sic suum De puer. educ. libellum auspicatur : Τί τις ἂν ἔχοι εἰπεῖν περὶ τῆς τῶν ἐλευθέρων παίδων ἀγωγῆς, ... φέρε σκεψώμεθα. Sic Xen. Cyrop. 5, [5, 19] : Ἔχεις τινὰ πλειονεξίαν ἐμοῦ κατηγορῆσαι; [Cum aliis verbis Hom. Il. H, 217 : Ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι οὐδ' ἀναδῦναι· Φ, 242 : Οὐδὲ πόδεσσιν εἶχε στηριξασθαι· Od. Σ, 364 : Ὄφρ' ἂν ἔχῃς βόσκειν σὴν γαστέρα. Omisso verbo Il. P, 354 : Ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχε. Soph. El. 1008 : Ὅταν θανεῖν χρῄζων τις εἶτα μηδὲ τοῦτ' ἔχῃ λαβεῖν· Trach. 195 : Οὐδ' ἔχει βῆναι πρόσω. Eur. Hec. 761 : Τὸ μέλλον οὐκ ἔχω μαθεῖν.] Ap. Thuc. autem cum infin., præcedentem habente particulam μὴ, 2, [48] : Μάλιστ' ἂν ἔχοι τι προσιδὼς μὴ ἀγνοεῖν. [Atticista apud Majum Class. auctt. vol. 4, p. 525 : Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὁ δεῖνα οὐκ ἐπεμελήθη τοῦδε οὐκ ἴσχυεν ἐπιμεληθῆναι λέγουσιν. Οὕτως οὐκ ἴσχυεν γνωρίσαι ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐγνώρισε, οὐκ ἴσχε παιδευθῆναι ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐπαιδεύθη. Cum infinit. cum articulo conjuncto Soph. Trach. 1243 : Δεῖλαιος, ὡς ἐς πολλὰ τἀπορεῖν ἔχω. || Ducang. in Gloss. : « Ἔχειν (cum infin.), Debere. Apophth. Patr. in Ammona n. 8 : Καὶ τί ἔχω ἐγὼ ποιῆσαι; Jo. Moschus in Limon. c. 112 : Πιστεύσατέ μοι, τέκνα, βασιλεῦσαι ἔχω. Infra : Καὶ φονεῦσαι αὐτοὺς ἔχετε, Et interficietis eos. C. 150 : Καὶ αὐτὸς ἔχει προσκομίσαι· c. 210 : Ἀναμείνατε καὶ ἔχετε ἰδεῖν. Infra : Ἀκολουθήσατέ μοι καὶ ἔχομεν νυκῆσαι ... Macar. Homil. 12 : Οὐκ ᾔδεις ὅτι συλληφθῆναι ἔχεις καὶ ἀποθανεῖν. » Imperf. cum infinitivo, ut hodie apud Græcos, pro plusquamperf. positum in Chron. Pasch. p. 732, 3 : Εἰ συνέβη ἡμᾶς ἐμβραδῦναι, εἰς μεγάλην βλάβην εἶχεν ἐλθεῖν τὰ ἡμῶν ἐκστρατεύματα. Præsens cum inf. pro futuro ib. p. 734, 12 : Θαρροῦμεν εἰς τὸν κύριον ἡμῶν ... καὶ τὴν δέσποιναν ἡμῶν, ὅτι πάντα τὰ καθ' ἡμᾶς πρὸς τὴν ἀγαθότητα αὐτῶν ἔχουσι διοικῆσαι.] Interdum vero infin. circumloquuntur per ὅπως, πῶς, aut alia particula, cum subj. [Utraque constructione conjuncta Soph. Aj. 429 : Οὗτοι σ' ἀπείργειν οὐδ' ὅπως ἐῶ λέγειν ἔχω· Antig. 270.] Οὐκ ἔχω ὅπως βοηθῶ, ad verbum, Non habeo quomodo succurram, pro οὐκ ἔχω βοηθεῖν. Dem. cum πῶς junxit : Οὐκ ἔχω πῶς ἐπαινέσω. [Soph. Trach. 705 : Οὐκ ἔχω τάλαινα ποῖ γνώμης πίσω.] Et cum ὅπη ap. Plat. Phæd. [p. 107, A] : Οὐδ' αὐτὸς ἔχω ἔτι ὅπῃ ἀπιστῶ. Interdum vero ponitur cum particula μὴ, ut Plato De rep. 2, [p. 368, B] quum dixisset, Οὔτε γὰρ ὅπως βοηθῶ ἔχω, subjungit, paucis interjectis, Οὔτ' αὖ ὅπως μὴ βοηθήσω ἔχω. [Post imperf. Lucian. Catapl. c. 17 : Οὐκ εἶχον

ὅπως κατακαύσω τὸν γέλωτα· quod Philops. c. 35 : Οὐκ εἶχον ὅπως ἐκμάθοιμι· quæ usitatior constructio est.] Lucian. autem in hoc loquendi genere ὅπως futuro indicat. junxit, præcedente itidem infin. verbi ἔχω [Rhet. præc. c. 20] : Οὐχ ἕξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστὴν εἶναί σε. [Soph. OEd. C. 1743 : Ὅπως μολούμεθ' ἐς δόμους οὐκ ἔχω.] Utuntur vero eleganter τῷ χρὴ ead. in re. [Soph. OEd. C. 1710 : Οὐδ' ἔχω πῶς με χρὴ ... ἀφανίσαι.] Thuc. 1 : Οὐκ εἶχον ὅπως χρὴ ἀπιστῆσαι, ubi tamen οὐκ εἶχον, si hoc loquendi genus ad verbum reddere quis velit, non video quomodo verti possit Non poterant; ac malim, Nesciebant. [Demosth. p. 1489 extr. : Οὔθ' ὅπως χρὴ πιστεύειν οἷς ἐπήγγελμέ μοι, οὔθ' ὅπως ἀπιστεῖν ἔχω.] Xen. Cyrop. 1, [4, 24] : Καὶ τὸν Κῦρον οὐκ ἔχων ὅ, τι χρὴ λέγειν. Quæ mea interpr. et illi Dem. loco convenire videtur, Οὐκ ἔχω πῶς ἐπαινέσω· ut sit Nescio quo pacto laudem, i. e. laudare queam, debeam. Convenire illam puto et huic l. Isocr. Panath. [p. 259, C] : Οὐκ ἔχω τίνας ἐπαίνους εἴπων, ἀξίους ἂν εἴην εἰρηκὼς τῆς ἐκείνων διανοίας. Sed et quum post οὐκ ἔχω sequitur τί, ut οὐκ ἔχω τί λέγω, ap. Dem. Phil. 3, [p. 111, 19.] Dinarch. p. 91 : Οὐ γὰρ ἔχω τί ἄλλο εἴπω. Plato Gorg. [p. 521, C] : Οὐχ ἕξω ὅ, τι λέγω ἐν τῷ δικαστηρίῳ, videtur οὐκ ἔχω posse accipi pro Nescio : ut sit Nescio quidnam dicere debeam, quidnam aliud. [Eur. Alc. 120 : Οὐκ ἔχω ἐπὶ τίνα μηλοδότειραν πορευθῶ.] Fateor tamen ἔχω suam etiam signif. hic servare posse, præsertim vero ubi sequitur ὅ, τι : ut in Plat., Οὐχ ἕξω ὅ, τι λέγω, Non habebo quod dicam, i. e. dicere debeam : ut autem οὐκ ἔχω τί λέγω dicitur, sic etiam οὐκ ἔχω τί ποιῶ dixit Xen. Hell. 1, [6, 5] : Οὐκ ἔχω τί ἄλλο ποιῶ, ἢ τὰ καλυόμενα, ὡς ἂν δύνωμαι κράτιστα. Facilius autem mihi assentietur in illa mea interpr. hujus οὐκ ἔχω per Nescio, qui recordabitur illius l. Homerici, ἔχειν δμῆσιν ἵππων pro Scire, Nosse, εἰδέναι : quo etiam Lat. modo suum Tenere usurpare admonui. Sed et hoc sciendum est, Cic. alicubi Non habeo pro Nescio dixisse. [Sequente optativo cum part. ἄν, Soph. Trach. 991 : Οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἂν στέρξαιμι κακὸν τόδε λεύσσων. Cum infinitivo in Grabii Spicileg. Patr. vol. 1, p. 105 : Οὐκ ἔχομεν πόθεν ἄρτους ἀγοράσαι. || Sequente infinitivo Ducas Hist. Byz. p. 85, C : Μὴ ἔχων τί ποιῆσαι· 91, C : Οὐκ εἶχεν ὅ,τι ποιῆσαι· 32, A : Οὐκ ἔχομεν ποῦ καταφυγεῖν· 121, A : Οὐκ ἄλλο εἶχον τί λέγειν. || Absolute Soph. El. 1379 : Νῦν δ' ὦ Λύκει' Ἄπολλον, ἐξ οἵων ἔχω, αἰτῶ· OEd. T. 314 : Ἀνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν ἔχοι τε καὶ δύναιτο κάλλιστος πόνων (conf. El. 1378 : Ἢ σε πολλὰ δὴ ἀφ' ὧν ἔχομι λιπαρεῖ προσστὴν χερί). Eur. Hec. 614 : Ὡς μὲν ἀξία, οὐκ ἂν δυναίμην, ὡς δ' ἔχω.] Jam vero et ipsum ἔχω cum infin. εἰπεῖν, λέγειν non semper redditur Possum : nam in Isocr. [Panath. p. 245, C] : Περὶ μὲν οὖν τῶν πραχθέντων παρέλιπον, καὶ τῶν κινδύνων ... ταῦτ' εἴχομεν εἰπεῖν, Bud. ταῦτ' εἴχομεν εἰπεῖν vertit Hæc habuimus quæ diceremus. Et apud Xen. eadem verba interpr. Hæc dicenda habuimus. [Soph. Aj. 475 : Τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει; 552 : Καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω· 381 : Πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι· Trach. 950 : Τάδε μὲν ἔχομεν ὁρᾶν δόμοις. Eur. Hipp. 695 : Δέσποιν', ἔχεις μὲν ταμὰ μέμψασθαι κακά· ἔχω δὲ κἀγὼ πρὸς τάδ' εἰ δέξει, λέγειν.] At vero in hoc loquendi genere ὡς εἶχον τάχους, et similibus, sunt qui ἔχω accipi interdum velint pro Possum : quibus ego assentiri nequeo : licet ὡς εἶχον τάχους verti sciam Quam potui celerrime. Sed ita accipi dico in ὡς εἶχον τάχους, ut accipitur in ὡς εἶχον ποδῶν, quod eund. sensum habet. Suspicor autem eundem utrobique esse usum gen. cum ἔχω, qui est in hoc loquendi genere, ὡς ἕκαστος εἶχε ῥώμης, εἶχεν ἀξίας : ut enim ὡς ἕκαστος εἶχε ῥώμης est Pro cujusque robore, et q. d. Pro ea roboris portione, quam quisque habebat, sic et ὡς ἕκαστος εἶχεν ἀξίας, Pro dignitate cujusque : ita Thuc. [2, 90] : Μετωπηδὸν ἔπλεον ὡς εἶχε τάχους ἕκαστος ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους, crediderim ὡς εἶχε τάχους ἕκαστος esse Pro sua quisque celeritate, i. e. prout quisque celeritate valebat, q. d. Pro suo celeritatis modo et sua quadam mensura. In illo autem loquendi genere, ὡς ποδῶν εἶχεν [Herodot. 6, 116, etc.], accipio ποδῶν pro τάχους ποδῶν.

‖ Ἔχε δή, ex Plat. De rep. 1, [p. 353, B] affertur positum pro ἄγε δή, πρόσεχε, Agedum, Heus tu. [Sic alibi sæpe ap. Plat., ut Crat. p. 435, E : Ἔχε δὴ ἴωμεν· Gorg. p. 460, A : Ἔχε δή, καλῶς γὰρ λέγεις· 490, B : Ἔχε δὴ αὐτοῦ, τί ποτε αὖ νῦν λέγεις; (ut ap. Demosth. p. 1109, 6 : Ἔχε αὐτοῦ, ubi est i. q. ἐπίσχες.) Photius et Suidas : Ἔχε δή, ἀντὶ τοῦ ἄγε δὴ ἢ ὅρα δή, πρόσεχε ἢ τι τοιοῦτο. Sine δὴ Alcib. 1 p. 109, B : Ἔχε, πῶς ἕκαστα τούτων πάσχοντες; 129, B : Ἔχε οὖν, πρὸς Διός, τῷ διαλέγει εὖ νῦν; Sequente alio imperativo aliquoties est ap. Aristoph., ubi reddere licet etiam Tene, Accipe, ut Pac. 1193 : Ἔχ', ἀποκάθαιρε τὰς τραπέζας ταυτηί· Vesp. 1135 : Ἔχ', ἀναβαλοῦ τηνδὶ λαβών. Cum νυν Eq. 490 : Ἔχε νυν, ἕλκυσον τὸν τράχηλον τουτωί· 493 : Ἔχε νυν, ἐπέγκαψον λαβὼν ταδί. Sed addito accusat. 1384 : Ἔχε νυν τουτονὶ τὸν ἀλαδίαν.]

‖ Ἔχεσκε, Ion. pro εἶχε, ab ἔχω, ap. Hom. [Il. E, 126 etc., Hesiod. Th. 533.] Ex Herodoto vero [4, 200] affertur ἔχεσκε ὁ χαλκὸς τῆς ἀσπίδος, pro Æs clypei resonabat. Sed in ea signif. diceretur potius ἤχεσκε. [Rectius affertur ejusd. 6, 12 : Τὰς νέας ἔχεσκε ἐπ' ἀγκυρέων.] || Ἔγμεν, Hesychio ἔχειν : Ion. procul dubio syncope pro ἔχεμεν. || Σχὲς, ab ἔχω, [Soph. El. 1013, Eur. Hipp. 1353, et sæpe in compositis. Forma σχέ, non infrequens in compositis, semel in simplici legitur in orac. ap. schol. Eur. Phœn. 638 : Τήνδε σὺ ἡγεμόνα σχὲ περιτρίπτοιο κελεύθου. Sed veram scripturam σχεῖν ἀτρέπτοιο κελεύθου servavit schol. Aristoph. Eq. 1256. || De activo præterea hæ sunt notandæ formæ insolentiores. Præsentis indicativi secunda Æolica ἔχησθα in fr. Sapphonis ap. Apoll. De pron. p. 83, B : Ἐμέθεν δ' ἔχησθα λάθαν. Ita Bastius ad Gregor. p. 582, pro scriptura codicis ἔχεισθα. Quæ est forma non Æolica, usurpata Theognidi 1316 : Καὶ δὴ νῦν ἄλλον ἔχεισθα φίλον. Ubi codex ἔχοισθα. Tertia barbara σχεῖ pro ἔχει apud Tzetzen ad Hesiod. Op. 200, p. 132, nisi potius librarii culpa est : Οὐδὲ ὁ παρὰ Πρόκλῳ Ἀρίσταρχος σχεῖ χώραν ὀφείλειν τοὺς δύο στίχους. Imperfecti tertia singularis εἶχε ap. Herodotum, vitiosa, ut dicemus in Ἔω sub finem. Tertiæ pluralis Alexandrina εἶχοσαν, in epigr. Posidippi vel Asclepiadis Anth. Pal. 5, 209, 6. Similis aoristi secundi ἔσχοσαν ap. Scymnum Descr. Orb. v. 696, in Chron. Pasch. p. 6, 15. Primæ singularis item Alexandrina ἔσχα in inscr. rec. ap. Boeckh. vol. 1, p. 549, n. 1030, 5. Aoristi primi a futuri forma ἕξω formati imperativus ap. Heliodor. De chrysop. in Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 120, 34 : Πρόσεξον εἰς καθέδραν οἰκειούμενος. Cui conferendus conjunctivus ap. Diodor. Exc. Vat. p. 39 ed. Mai. (sive ab librario sive ab eclogario illatus) : Εἶγε ... παρίξωσι, et in inscr. novitia Anthol. Pal. App. 204, 7 : Φυλάσσου μή τιν' ἐνθήσῃς τάφῳ δίκην θ' ὑφέλῃς. Et ap. Theodor. Stud. p. 228, B : Ἵνα ... συμμεθέξῃ· 457, C : Ἵνα μὴ ... ὑφέξωσι. Qualia etiam ad futurum, cujus conjunctivum finxisse recentissimos constat, referri possunt. Sed συμμεθέξαι idem p. 282, E. Alterius formæ aor. prioris optativi tertia sing. σχήσειε in Orac. Sibyll. p. 203, 90 ed. Mai. Perfecti tertia plur. ap. schol. Hom. Ambr. Od. A, 2, μετέσχηκαν.]

‖ Pass. Ἔχομαι, Habeor, Teneor, Possideor. Hom. Il. Σ, 130 : Ἀλλά τοι ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται· 197 : Εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν ὅτι [ὅ τοι] κλυτὰ τεύχε' ἔχονται. [De uxore Z, 398 : Τοῦπαρ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἕκτορι. Eur. El. 579 : Ἐγὼ σ' ἀέλπτως. — Κἀξ ἐμοῦ γ' ἔχει χρόνῳ.] Aristippus, Ἔχω Λαΐδα, ἀλλ' οὐκ ἔχομαι, cujus apophthegmatis meminit Plut. et alii, pro Habeo Laidem, at non habeor. Cic. Ep. ad fam. l. 9, in ultima : Sed tamen ne Aristippus quidem ille Socraticus erubuit, quum esset ei objectum habere Laida : Habeo, inquit, non habeor. Græce hoc melius : tu, si voles, interpretabere. Hæc Cic., quem puto, quum dixit, Græce hoc melius, intellexisse significantius Græco verbo id exprimi : utpote quod non simpl. haberi, sed teneri, et quidem velut constrictum significaret. De hoc autem verbi ἔχομαι usu dicam paulo post. [Ἐχομένη, ἡ γαμουμένη, in Gloss. iatricis Mss. ex cod. Reg. 1673. Ducang.] Nunc addo ex Aristoph. Ran. [469], Ἔχει μέσος, quod exp. Teneris medius; et dicitur de eo, qui sic tenetur, ut extricare sese nulla ratione possit. Erasm., ap. quem paulo plura

vide. Lege et Bud. p. 672. Soph. OEd. C. [1025], Ἔχων ἔχει, pro Tenens teneris, de quo loquendi genere lege Erasm. Prov. Captantes capti sumus. [Id. Phil. 731 : Τί δῆτα᾽ ὧδ᾽ ἐξ οὐδενὸς λόγου σιωπᾷς κἀπόπληκτος ὧδ᾽ ἔχει; Eur. Rhes. 671 : Ἵπποι τ᾽ ἔχονται.] Alicubi certe ἔχεσθαι exp. et Captum esse : ut Thuc. 2, [5] : Ἤδη τῶν ἀνδρῶν τῶν μὲν διαφθαρμένων, τῶν δὲ ζώντων ἐχομένων. Sic ap. Plut. Rom. [c. 18], Ἐχομένης ἄκρας ὑπὸ τῶν Σαβίνων, redditur, Capta a Sabinis arce. Potest tamen reddi etiam, Quum teneretur a Sabinis. [Xen. Cyrop. 3, 2, 12 : Πρὶν ἔχεσθαι τὰ ἄκρα. Thuc. 4, 54 : Πύλου ἐχομένης· 108 : Ἐχομένης τῆς Ἀμφιπόλεως.] ‖ Sed pro Teneri interdum etiam casum habet, sc. dat. : ut ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι, Hom. Od. Θ, [182] pro Teneor ærumna et mœroribus. [Ἄσθματι Il. O, 10; κακοτῆ καὶ οἰμωγῇ X, 409.] Verum intelligo non simpl. Teneor, sed Teneor velut obstrictus, occupatus et impeditus : ut Cic. Pro Cælio : Amores et hæ deliciæ quæ vocantur, nunquam hunc occupatum impeditumque tenuerunt. Ac profecto talem quandam vim subesse putavit Cic. illi ἔχομαι Aristippeo, de quo supra. Jungitur autem et aliis datt. tam in prosa, quam in carmine. Apoll., ἔχεσθαι ἀμηχανίῃ, Inopia consilii laborare [De Apollonio HSt. sequitur Lex. Septemv., in quo, ἐχίεσθαι (sic) ἀμηχανίη affertur ex Apoll., apud quem 1, 638 est : Ἀμηχανίῃ δ᾽ ἐχέοντο ἀρθόγγοι]; νόσῳ παραφροσύνης, Plato Epist. 7, [p. 331, C] exp. Tentari morbo; sed malim ad verbum, Teneri, Laborare morbo insaniæ. Et μανίαις, apud Eund. [Leg. 9, p. 881, B]; τῇ ὀργῇ ex Herodoto 1, [141] pro Commoveri ira; sed malim Correptum esse ira. Sic λιμῷ ἐχόμενοι, Lucian. [Epist. Sat. 3, § 31], Fame correpti, laborantes. Rursus ap. Herodot. [3, 129], ἔχεσθαι ἀγρυπνίῃσι, Insomnia laborare. [Alia ejusdem similia exx. annotavit Schweigh.; Hippocratis, de morbis usurpantis, ut p. 89, C : Ὁ ὑπὸ τοῦ ὕδρωπος ἐχόμενος· 396, 9 : Τὸ σῶμα ὥσπερ ὑπὸ ὀστεοχόπου ἐχόμενον, et alibi ὑπὸ λυγμοῦ, διαρροίης, κυνάγχης, πλευρίτιδος, πυρετοῦ, vel p. 1142, H, νούσῳ, Foes. in OEcon.] Sed dicitur etiam κληθμῷ, Od. Λ, [333], sicut Lat. non solum Teneor metu, morbo, pro quo tamen frequentius Tenet me morbus, aliaque hujusmodi nonnulla dicunt, verumetiam Teneri studio alicujus rei, ludis et spectaculis. ‖ Additur interdum ἐν : ut [Soph. Aj. 272 : Ἤδη᾽ οἷαν εἶχε᾽ ἐν κακοῖς· 1145 : Ἠνίκ᾽ ἐν κακῷ χειμῶνος εἶχετο. Eur. Bacch. 958 : Δοκῶ σφᾶς ἐν λόχμαις ὄρνιθας ὡς λέκτρων ἔχεσθαι φιλτάτοις ἐν ἕρκεσιν. Herodot 4, 131 : Ἐν ἀπορίῃσι εἶχετο· 9, 37 : Ἐν τούτῳ τῷ κακῷ ἐχόμενος. Et paullo aliter 1, 31 : Οὐκέτι ἀνίστησαν, ἀλλ᾽ ἐν τέλει τούτῳ ἔσχοντο.] Ἔχομαι ἐν συμφοραῖς, ex Plat. Leg. [Reip. 3, p. 395, E. Thuc. 1, 25 : Ἐν ἀπόρῳ εἶχοντο θέσθαι τὸ παρόν.] Ἔχομαι ἐν τῷ στενῷ, Lucian. [Jov. trag. c. 30.] At vero Hom. Il. H, [102] : Νίκης πείρατ᾽ ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι, pro Victoriæ termini positi sunt, consistunt in diis, i. e. in deorum arbitrio. [Xen. Cyrop. 4, 2, 26 : Ἐν γὰρ ταύτῃ (victoria) καὶ αὐτὸς ὁ ἁρπάζων ἔχεται. Cum ἐπὶ Herodot. 6, 11 : Ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρήγματα. Cum πρὸς Hom. Od. E, 329 : Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ὀπωρινὸς βορέης φορέῃσιν ἀκάνθας ἁμ πεδίον, πυκιναὶ δὲ πρὸς ἀλλήλῃσιν ἔχονται. Cum ὑπὸ Plato Leg. 6, p. 780, B : Ὑπὸ πολλῆς ἀπορίας ἐχομένους· Reip. 3, p. 390, C, ὑπὸ ἐπιθυμίας. Insolenter Theodor. Stud. p. 395, D : Ἐρωτικῶς πρὸς ἡμᾶς ἔχεται, quod usitatiori formula dicitur ἔχει, nisi ita legendum.] Interdum vero [med.] Hæreo [i. e. Impedior, Retineor. Hom. Od. M, 204 : Ἔσχετο (al. εἶχετο) δ᾽ αὐτοῦ νηῒς, ἐπεὶ οὐκέτ᾽ ἐρετμὰ πρόφερε χερσὶν ἔπειγον,] alicui, Adhæreo, Conjunctus sum alicui, Proximus sum, Proxime sequor. [Thuc. 2, 96 : Ἔστι δὲ ἔρημον τὸ ὄρος, ἐχόμενον τῆς Ῥοδόπης. Isocr. p. 60, C : Εἰς τὴν ἐχομένην νῆσον. Xen. H. Gr. 4, 4, 9 : Ἀντιτάττονται ἐχόμενοι τοῦ ἑῴου τείχους· 6, 5, 16 : Ἐχόμενοι τῶν μεταξὺ Μαντινείας καὶ Τεγέας ὀρῶν· 7, 1, 20 : Τῶν ἐχομένων τῆς πόλιως γηλόφων· Cyrop. 7, 1, 9 : Ὑμᾶς χρὴ ἕπεσθαι ἐχομένους ὅτι μάλιστα τῶν ἁρμάτων.] Philo V. M. 2 : Ἐμπλεκόμεναι γὰρ καὶ ἀλλήλων ἐχόμεναι συγχορεύουσι. Sic τὰ ἑπαγόμενα τῶν προηγουμένων ἔχεσθαι dicuntur, Consequentia præcedentibus hærere. Sic autem et in illo posteriore Luciani l. quidam ἔχεσθαι interpr. Adhærere. Ap. Aristoph. Pl. [101] : Μὰ Δί᾽, ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ἐξόμεσθά σου, Tibi adhærebimus, A tuo latere ne latum quidem unguem discedemus. Ita enim reddere malo quam Te retinebimus; eodem alioqui sensu. [Sic Xen. Anab. 7, 6, 41 : Ἢν σωφρονῶμεν, ἐξόμεθα αὐτοῦ.] Ap. Basil. ἔχεσθαι τῶν ἰχνῶν, exp. Insistere vestigiis : ubi et Inhærere vestigiis reddi potest. [Xen. Ven. 6, 19 : Ἐὰν ἐχομένας τῶν ἰχνῶν (canes) μὴ δύνηται ἰδεῖν.] Jam vero et ap. Thuc. 1, [140] : Τῆς μὲν γνώμης ἀεὶ ... τῆς αὐτῆς ἔχομαι, pro In eadem persto sententia : q. d. Eidem sententiæ inhæreo. Nisi quis malit, Eandem sententiam retineo. [Aliter id. 1, 22 : Ἐχομένῳ ὅτι ἐγγύτατα τῆς ξυμπάσης γνώμης τῶν λεχθέντων. Et 4, 66 : Φανερῶς μᾶλλον ἠξίουν τούτου τοῦ λόγου ἔχεσθαι· 5, 49 : Τοῦ αὐτοῦ λόγου εἶχοντο.] Ap. Plat. [Epist. 6, p. 323, A], Ἔχεσθαι τούτων τῶν ἀνδρῶν ξυμβουλεύω σοι, quidam exp. Adjungere tibi hos viros; sed malim Conjunctos tibi habere. Nec male etiam, Amplecti hos viros. [Hippocr. p. 476, 1 : Τῶν αἰτίων ἔχεσθαι ὡς μάλιστα, Uti. Id. p. 26, 20 : Καθόλου δεῖ ἔχεσθαι τῶν γινομένων, Cognoscere, Attendere ad.] ‖ Ἔχομαι cum gen. Prehendo. [Æsch. Sept. 97 : Ἀκμάζει βρετέων ἔχεσθαι. Soph. Aj. 1181 : Προσπεσὼν ἔχου. Xen. Ven. 10, 11 : Λαβόντα τὸ προβόλιον προστίναι, ἔχεσθαι δ᾽ αὐτοῦ τῇ χειρὶ τῇ ἀριστερᾷ πρόσθεν· 13 : Ἔχεσθαι τῆς ὕλης κάτωθεν· Eq. 7, 5 : Τοῖν μηροῖν οὕτως ἂν ἔχοιτο· 12, 5 : Σκεπάζει τὸ ἐχόμενον τῶν ἡνιῶν.] Lucian. [Tim. c. 30] : Καί μοι ἵπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος. Id. [Necyom. c. 11] : Εἰπόμην δ᾽ ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ. Sic et ap. Plut. Amat. narr. [p. 772, C] : Καὶ ὁ Στράτων γε εἶχετο τῆς παρθένου, Politiano Trahebat ad se. Ap. Hom. autem est potius Tenere, Il. A, [512] : Θέτις δ᾽ ὡς ἥψατο γούνων, Ὡς ἔχετ᾽ ἰμπεφυυῖα. [Od. I, 435 : Αὐτοῦ θεσπεσίοιο ... ἐχόμην, de Ulixe sub ariete latente, et M, 433 : Τῷ (ἱστῷ) προσφὺς ἐχόμην. Pind. Pyth. 4, 244 : Δράκοντος δ᾽ εἶχετο ... γενύων. Eur. Hec. 839 : Ὡς πάνθ᾽ ὁμαρτῇ σῶν ἔχοιτο γουνάτων· Bacch. 197 : Ἀλλ᾽ ἐμῆς ἔχου χειρός· Or. 1349 : Ἔχεσθ᾽ ἔχεσθε· Iph. T. 1355 : Εἰχόμεσθα τῆς ξίνης. Arist. Pac. 504 : Καὶ τοῖς Ἀθηναίοισι παύσασθαι λέγω ἐντεῦθεν ἐχομένοις ὅθεν νῦν ἕλκετε· Thesm. 489 : Ἐχομένη τῆς δάφνης.] Denique ἔχομαι variis genitivis adhibetur, signif. his vicinam habens. [Soph. fr. Æthiop. ap. Athen. 3, p. 122, C : Τοῦ δὲ κερδαίνειν ἔχου· Creus. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 223 : Τοῦ γε κερδαίνειν ὅμως ἀπρὶξ ἔχονται. Eur. Ion. 491 : Ματὰ δὲ κτεάνων μετρίων βιοτᾶς εὐπαιδος ἐχοίμαν· Or. 503 : Καὶ τοῦ νόμου τ᾽ ἂν εἶχετ᾽ εὐσεβής τ᾽ ἂν ἦν· fr. Inus ap. Stob. Fl. 109, p. 580 : Κακῶς τε πράσσουσ᾽ ἐλπίδος κενῆς ἔχου. Hippocr. p. 26, 43 : Οὐκ ἐποτρύνει τὸν καλῶς ἰητρεύοντα ζητεῖν τὸ λυσιτελές, ἔχεσθαι δὲ δόξης μᾶλλον. Herodot. 7, 6 : Τῶν αὐτῶν λόγων ἐχόμενοι τῶν καὶ οἱ Ἀλευάδαι· conf. ib. 5, loco infra cit., ubi minus recte vertetur Capessere, ut voluit Schweigh. Ib. 229 : Τῆς αὐτῆς ἐχομένου προφάσιος.] Plut. Pericle [c. 30] : Ἐχόμενον δικαιολογίας εὐγνώμονος ψήφισμα, Decretum cum æquitate conjunctum, q. d. Æquitati inhærens, Æquitatem retinens. In Ep. ad Hebr. [6, 7] : Ἐχόμενα τῆς σωτηρίας, quod alii reddunt Conjuncta cum salute, vet. Interpres vertit Viciniora saluti. [Aliter Xen. Anab. 6, 3, 17 : Πάντας εἰς ταὐτὸν ἐλθόντας κοινῇ τῆς σωτηρίας ἔχεσθαι.] Ap. Plat. [Leg. 7, p. 816, C, al.], ἐχόμενον τέχνης, Pertinens ad artem. [Hippocr. p. 524, 53 : Ὅσα μὲν σιτίων ἢ ποτῶν ἐχόμενά ἐστιν. Id. p. 744, B : Ὧν δὲ ἔχεται ἐπίδεσις, ubi Galen. ἁφίεσθαι, ἀντιποιεῖσθαι καὶ στοχάζεσθαι exponit.] Sed et alicubi per Habeo redditur : Alex. Aphr. Probl. : Ἔχεται δέ τινος αἰτίας εὐλόγου. Sic Diosc. 1 : Ἔχεται τῆς αὐτῆς δυνάμεως. Interdum etiam exp. Pendere : ut Aristid. [vol. 2, p. 194] : Ὥσπερ τῆς ἱερᾶς ἀγκύρας τῆς ἐκείνου φωνῆς ἐχόμενοι, redditur, Ac velut ex sacra anchora ex illius voce pendentes. Ab Hom. additur ἐκ in hac signif., Od. Z, et Λ, [346 : Ἀλκινόου δ᾽ ἐκ τοῦδ᾽ ἔχεται ἄργον τε ἔπος τε· Z, 197 : Τοῦ δ᾽ ἐκ Φαιήκων ἔχεται κάρτος τε βιή τε]. Sed et sine præpos. Il. I, [102] : Σέο δ᾽ ἕξεται ὅττι κεν ἀρχῇ, tale quid significare videtur. [H. in Matr. deor. 28, 6 : Σεῦ δ᾽ ἔχεται δοῦναι βίον ἠδ᾽ ἀφελέσθαι, confert Heynius, et interpretatur ἐπὶ vel ἐν σοί ἐστι, In te situm est.] Ceterum ab illa verbi ἔχομαι signif., qua pro Proximum esse s. Proxime sequi ponitur, sumptum est partic. ἐχόμενος, quod et sine adjectione dicitur pro Proximus, Contiguus. Plato, Ἐχόμενόν ἐστι, Proxi-

mum est, Sequitur deinceps. [Thuc. 6, 3 : Τοῦ ἐχομένου ἔτους. Aristot. H. A. 5, 11 : Ἐν τοῖς ἐχομένοις ἔσται φανερόν. Isocr. p. 121, D : Ἐκ τῶν ἐχομένων γνώσεσθε. Aliique plurimi. Conjungitur hac signif. tam cum genitivo quam cum dativo, quanquam cum hoc multo rarius. Cum genit. Herodot. 4, 169 : Τούτων ἔχονται. Γελιγάμμαι· 170 etc. Xen. OEc. 6, 1 : Τὰ τούτων ἐχόμενα διακπεραίνειν· Anab. 1, 8, 9 etc. Thuc. 5, 67, et sæpissime Plato. Cum dativo Aratus 809 : Ἕξεται δέ οἱ αὐτίκα τετρὰς μηνὸς ἀποιχομένου, ubi al. δέχεται δέ μιν. Plato Gorg. p. 494, E : Τί ἀποκρινεῖ, ἐάν τίς σε τὰ ἐχόμενα τούτοις ἐφεξῆς ἅπαντα ἐρωτᾷ. Polyb. 12, 17, 7 : Τοὺς δὲ μισθοφόρους ἐχομένους τούτοις, quod injuria se in τούτων mutasse invitis libris omnibus intellexit fere Schweigh. in Indice. Diodor. 3, 24 : Ἐχόμενοι τούτοις εἰσὶν οἱ ὀλοφάγοι. Absolute Xen. Anab. 1, 8, 4 : Πρόξενος δὲ ἐχόμενος· et alibi. Apoll. Rh. 2, 397 : Ἦν ὅπερ ἤδη αὐτοὶ Κόλχοι ἔχονται Ἀρήιοι.] Interdum vero et pro Conjunctus, Pendens ab aliquo. [Ἐχόμενόν τινος dicitur Quidquid illi affine est, Ad idem genus pertinet. Τὰ τῶν ὀνειράτων ἐχόμενα, Quæ sunt de genere insomniorum, Insomnia et quæ his sunt similia, Herodot. 1, 120. Τὰ εἰρημένα καρπῶν ἐχόμενα, 1, 190. Ὅσα ἢ ὀρνίθων ἢ ἰχθύων ἐστί σφι ἐχόμενα, 2, 77. Πάντα τὰ εἶχον σιτίων ἐχόμενα, 3, 25. Πάντες, τὰ ἐσθῆτος ἐχόμενα εἶχαν, ταῦτα κατηρείκοντο, 3, 66. Τοῖσι οὔτε χρυσοῦ ἐχόμενόν ἐστι οὐδὲν οὔτε ἀργυρίου, 5, 49. Τὰ ἐς πόλεμον ἄχρηστα οἰκετίων ἐχόμενα, 8, 14, 2. Schweigh. Lex. Sæpissime sic etiam Plato, ut Prot. p. 319, E : Ἃ διδασκάλων εἴχετο· et alibi τέχνης, μαθήσεως, κτήσεως, παιδείας etc.]

¶ Ἔχομαι, cum gen. itidem, Capesso, Aggredior : ἔργου ἔχεσθαι [Pind. Pyth. 4, 233, Herodot. 2, 121, Xen. H. Gr. 7, 2, 19], Thuc. non semel [1, 78; 2, 2], et τοῦ πολέμου [6, 88; 8, 3. Ibid. 67 : Εὐθὺς τῶν λοιπῶν εἶχοντο]. Sic τῶν ἐπιγόντων, Herodian. [4, 14, 11], τῶν προκειμένων [ib. 12, 13], Urgere incœptum. Sed et τῆς ὁδοῦ, ὁδοιπορίας [2, 11, 1, 2]· quod quidam Capessere viam interpr. Quod certe ap. eund. Herodian. legitur, ἔχεσθαι μάχης [Soph. OEd. C. 424 : Μάχης ἧς νῦν ἔχονται], Latini sæpe Capessere pugnam dicunt : atque ita magis proprie reddidisset Politian. ap. Eund. 7, [2, 1] : Εἴχετο τῆς πρὸς τοὺς Γερμανοὺς μάχης, quam ut vertit, Bellum Germanis intulit. Ap. Eund. 8, [4, 17] : Εἶχοντο τῆς πολιορκίας, reddit, Urbem oppugnare aggrediuntur. [Herodot. 7, 5 : Τοιούτου λόγου εἴχετο. De qua formula v. etiam quæ supra dicta sunt.] Arbitror autem et hanc signif. verbi ἔχεσθαι ex Hom. sumptam esse, Il. Π, [501,] P, [559] : Ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα, schol. ἀντέχου τῆς μάχης. [Cum adv. ap. Hippocr. p. 1121, D : Πολλῷ δὲ μᾶλλον εἶχοντο κάτω.]

‖ Ἔχομαι cum gen., Desisto, Abstineo. Hom. Il. Γ, [84], σχέσθαι μάχης, quæ signif. contraria est proxime præcedenti in eod. loquendi genere, et [Od. Δ, 422], σχέσθαι βίης. [Il. Ξ, 129 : Ἐχώμεθα δηιοτῆτος ἐκ βελέων· I, 655 : Ἕκτορα καὶ μεμαῶτα μάχης σχήσεσθαι οἴω· N, 630 : Πόθι σχήσεσθε καὶ ἐσσύμενοι περ Ἄρηος; Herodot. 6, 85 : Οἱ Αἰγινῆται ἔσχοντο τῆς τιμωρίης.] Plut. quoque Crasso [c. 30, et Romulo c. 30], Ἔσχοντο μάχης dixit pro ἀπέσχοντο, Bud., itidem vero in altera signif. ἔχεσθαι μάχης, pro Capessere pugnam, ex Eod. affertur, sicut et ex aliis. Idem dixit ἔχεσθαι ὁρόμου, Sistere cursum : de Cæsare loquens ad Rubiconem [c. 32] : Ἔσχετο ὁρόμου· καὶ τὴν πορείαν ἐπιστήσας. Ceterum ad hanc signif. pertinet, Φρεσὶ δὲ ἔσχετο, ap. Hom. Od. P, [238] q. d. Mente constitit et velut conquievit, motum ejus reprimendo. Sic enim puto l. esse intelligendum. [Orac. ap. Herodot. 7, 220 : Οὐδέ ἑ φημι σχήσεσθαι, πρὶν τῶνδ' ἕτερον διὰ πάντα δάσηται. Apoll. Rh. 3, 514 : Οὐ γὰρ ἐγωγε σχήσομ', ἐπεὶ θάνατός γε τὸ κύντατον ἔσσεται ἔλγος. Schol. ἐγὼ οὐκ ἀνέξομαι. 386 : Αἰήτη, σχέο μοι τῷδε στόλῳ. Schol. ἐπίσχες ἢ ἀνάσχου μοι περὶ τούτου τοῦ στόλου. 654 : Τρὶς μὲν ἐπειρήθη, τρὶς δ' ἔσχετο. ‖ De re passive Hom. Od. Δ, 705 : Θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή. Ubi schol. : Αἱ Ἀριστάρχου ἔσκετο ἀντὶ τοῦ ἐγίνετο· γελοῖοι γὰρ εἰσιν οἱ γράφοντες ἔσχετο. Callim. Jov. 28 : Ὑπ' ἀμηχανίης σχομένη φάτο πότνια Ῥείη. Apoll. Rh. 4, 920 : Οἱ δ' ἀχεῖ σχόμενοι· 3, 811 : Ἔσχετο δ' ἀμφασίῃ.]

‖ Ἔχομαι cum accus. pro Sustineo, ap. Hesiod. Theog. [746] : Ἰαπετοῖο πάϊς ἔχει οὐρανὸν εὐρύ. Apud Hom. exp. simpliciter Tenere, Habere. Il. M, [298] : Τὴν ἄρ ὄγε πρόσθε σχόμενος· Od. A, [334] : Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα. Sed πρόσθε σχίσθαι, sicut et ἄντα σχίσθαι, videtur esse Prætendere, aut q. d. Tenere s. Habere prætensum : in alia tamen prætendendi signif. illic quam hic. [Apoll. Rh. 3, 445 : Λοξὰ παρὰ λιπαρὴν σχομένη θηεῖτο καλύπτρην. ‖ Cum accusat. pro Abstineo, ap. Eur. Rhes. 174 : Κτείν'· οὔ σ' ἀπαιτῶ Μενέλεω σχίσθαι χέρα. Vel Arceo, ap. Apoll. Rh. 1, 328 : Ἀλλ' ἔμπης τῶ μέν τε διαξέμεσθαι ἕκαστα ἔσχετο.] Ἐσχμένη, quod Hesych. exp. συνεχομένη, habet primum pleonasmum τοῦ ε, deinde syncopen pro ἐχομένη. [Similis est forma Ἔσχατος, de qua in Ἔσχατος.]

Ἐψᾱλέος, α, ον, Coctus, Elixus, Coctilis, Coctivus. Nicander Al. [564], ἐψαλέην κνίδην, Coctam, Decoctam, ἐψημένην [ἡψημένην].

[Ἐψάνδρα, ἡ, Coquens virum s. viros. Dosiadæ Ara 2 Anth. Pal. 15, 26, 5, de Medea, ubi male Ἐψανδρα.]

Ἐψάνη, ἡ, i. q. ἐψητήριον, Hesych. [in utroque voc.]

Ἐψᾱνός, ἡ, όν, Coctivus, Coctilis, seu, ut Bud. interpr., Qui facile coquitur, Jurulentus (ut Cels.), Elixus, ut ὀπτανός. [Hippocr. p. 641, 45 : Τῶν ἐψανῶν ῥοφεῖν.] Aristot. [Probl. 20, 4 et 5] : Διὰ τί τῶν φυομένων τὰ μὲν ἑψανὰ, τὰ δὲ ὠμὰ, βρωτά· et, Διὰ τί τὰ μὲν ἑψανὰ, τὰ δὲ ὀπτανά. Diosc. 2, 129, de lente : Διαφέρει δὲ αὐτοῦ ὁ ἑψανός· Plin., Lens optima, quæ facillime coquitur. [Diocles ap. Athen. 2, p. 68, E, θρίδακα. Polyæn. 4, 3, 32, p. 358, βαφανίδων. Hesyst. Ἁπαλὸν interpr. Zonar. s. Suidas, qui v. etiam in Τέραμνον.]

[Ἐψάομαι.] Ἐψωμένω, Hesychio παίζοντες, Ludentes : a them. ἐψάομαι. [V. Ἐψιάομαι.]

[Ἔψεια. V. Ἔψια.]

[Ἐψείω. V. Ἐψιάομαι.]

[Ἔψεμα. V. Ἔψημα.]

[Ἐψέτης, Arillator, Gl. Scribendum ἐψητής, quod v.]

[Ἐψευσμένως, Falso. Plato Leg. 10, p. 897, A : Δοξάζειν ὀρθῶς, ἐψ. Strabo 1, p. 63. Ms. ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 184, A.]

[Ἐψέω. V. Ἕψω.]

Ἔψημα, τὸ, Coctile, Quicquid ad coquendum aut elixandum idoneum est. Athen. [4, p. 138, A] ex Plat. Polit. 2, [p. 372, C] : Βολβοὺς καὶ λάχανα, οἷα δὴ ἐν ἀγροῖς, ἑψήματα ἑψήσονται. [Ib. 5, p. 455, C.] Sic in VV. LL. ἐν τοῖς ἑψήμασι, In iis quæ aqua coquit, ex Gazæ interpr. [Aristot. H. A. 2, 6 med. : Ἐπὶ τοῖς ἑψήμασιν ἡ καλουμένη γραῦς. Diodor. 1, 80 : Ἑψήματα τοῖς παιδίοις χορηγοῦσιν· 3, 53 : Τὰ βρέφη διατρέφειν γάλακτι καὶ ἄλλοις τισὶν ἑψήμασιν.] ‖ Peculiariter dicitur Sapa, Defrutum, [Passum, Decoctum add. Gl.] vocab. ap. Medicos usitatum. [Galen. in Exeg. ἕψημα ὅπερ σίραιον exponit. Idem Comm. 3 in l. De rat. vict. in morb. ac. p. 71, 58 : Τὸ καλούμενον ἕψημα καὶ σίραιον ἐκ τοῦ γλεύκους ἑψομένου γιγνόμενον. Et Comm. in l. 6 Epid. τὸ σίραιον ἕψημα dici Asiaticis scribit, et l. 6 K. τόμ. p. 240, 26. Hesychio quoque exponitur ἕψημα ὅπερ ἔνιοι σίραιον καλοῦσιν, ἄλλοι γλυκύ. (Sic enim leg.) Utitur Hippocr. p. 359, 6. Foes. OEcon. Add. schol. ad l. Plat. alterum.] Plin. 14, 9 : Siræum, quod alii ἕψημα, nostri Sapam appellant, ingenii, non naturæ opus est, musto usque ad tertiam partem mensuræ decocto : quod ubi factum ad dimidiam est, Defrutum vocamus. [Ἕψεμα, forma vitiosa vel novitia, est in Gl., Danielis c. 12 (Bel et Drac. 33), in libro uno Suidæ, et sæpius in Theophanis Nonni quibusdam, ad quem v. Bernard. c. 46, vol. 1, p. 199, et in Il. Joannis Carpathi episc. Ms. ap. Ducang. Gloss. Append. p. 76, ubi etiam tenui spiritu scriptum, de qua prosodia HSt. in Ἕψω, ut infra Ἔψησις, Ἐψητήριον, Ἐψητόν.]

Ἐψηματώδης, ὁ, ἡ, Sapam redolens, referens. Diosc. : Ἐψηματώδη τὴν ὀσμὴν, Sapam odore referens.

Ἔψησις, εως, ἡ, Coctio, Elixatio. [Coctura, Gl.] Plut. Probl. Rom. : Ἡ γὰρ ἕψησις καὶ ὄπτησις, ἀλλοίωσις οὖσα καὶ μετακόσμησις, ἐξίστησι τὴν μορφήν. [Herodot. 4, 61 : Τὴν ἕψησιν τῶν κρεῶν. Plato Polit. p. 303, E; Aristot. H. A. 10, 7; Oribas. p. 63 ed. Mai. L. D. In Glossis chymicis Mss. ἐστὶ σκόρπισις καὶ λείωσις καὶ ὄπτησις. Οἱ τεχνῖται τῆς ἐχήσεως (sic) apud Olympio-

dorum Alexandrinum in Zosimum Ms. Alchimistam. Ducang.]

'Εψητέον, Coquendum.

['Εψητεύς, έως, ὁ.] 'Εψηταῖς ap. Hesych. Parvi pisciculi, τὰ μικρὰ ἰχθύδια. [Infra 'Εψητοί, quod etiam Hesychio restituendum videtur cum interpretibus.]

['Εψητήρ, ῆρος, ὁ, i. q. ἑψητής. De ollis Leonidas Anth. Pal. 6, 305, 3 : Τὼς Λαρισαίως κυογάστορας ἑψητῆρας. Theodoridæ ap. Athen. 6, p. 229, B : Τηγάνῳ εὖ ἥψησεν ἐν ὀψητῆρι καλύμβῳ, restituebant Schneiderus in Lex. et Boisson. *Notices* vol. 11, p. 210.]

'Εψητήριον, τὸ, Olla, Id. in quo coquitur, elixatur aliquid. Hesych. : 'Εψητήριον (sic), ἑψάνη, ἡ λοπάς. (Quomodo interpretatur etiam Suid.) Eodemque modo in 'Εψητήριον. Herodian. Epimer. p. 39, ἡ χύτρα. L. D. ‖Refectorium monachorum. Vetus Pœnitentialis Gr. : Εἴ τις ἀκαίρως ἔρχεται εἰς τὸ ἑψητήριον [sic] ἢ εἰς τὸ κελλάριον. Ducang.]

'Εψητής, ὁ, Coctor. Basil. Epist. : 'Εψ. τοῦ μέλιτος. [Coctuarius, Gl. In iisdem 'Εψετής, Arillator, de qua forma diximus in 'Εψημα de interpretatione in Βωμοφόρος. L. Diud.]

['Εψητικός, ἡ, όν, Coctivus, Gl.]

'Εψητός, ὁ, Coctus [Gl.], Elixatus. [Xen. Anab. 2, 3, 14 : 'Οξος ἑψητόν.] Nicander Al. [111] : 'Εψητοῖσι δαμασθεὶς Ἀλθήσῃ ὑδάτεσσιν, Aquis coctis s. calefactis, i. e. Balneo, Lavacro. [Herodian. Epim. p. 39 : 'Εψητὸν, τὸ βρῶμα. Hesych. : Ψιφὰ, ἑψητὰ λιπτά. V. Ducang. infra. Quo referendum videtur quod Photius dicit : 'Εψιεῦσα (ἐμψιεῦσα), τροφὰς διδοῦσα χόνδρου, καὶ τὰ ἑψητά· de quo dubitabam in 'Εμψιέω.] ‖ Vocatur ita et Pisciculus, de quo Aristot. H. A. [6, 15.] Gaza Naricam transtulit : quæ vox ap. Plautum Naticem significat, Fest., i. e. νηρίτην differentem ab ἑψητός : nam [ἐν τῇ ἁμῇ Ναυκράτει] ἑψητοὺς καλοῦσιν, inquit Athen. 7, [p. 301, C] ἰχθύδια ἀπολειπόμενα ἐν ταῖς διώρυξιν, ὅταν ὁ Νεῖλος ὑποπαύηται τῆς πληρώσεως. VV. LL. [Athen. 1, p. 4, B : Τὸ ἐν τοῖς ἑψητοῖς ὠραῖον. Conf. id. 7, p. 285, C. Aristoph. Vesp. 679 : Οὐδεὶς οὐδὲ σκορόδου κεφαλὴν τοῖς ἑψητοῖσι δίδωσιν. Alia ejusdem aliorumque poetarum exx. tam singulari quam plurali masculini de pisciculis usurpantium affert Athen. l. ab HSt. citato, quibus Eupolideum addit Photius in v.] ‖ Eustathio [Il. p. 867, 49] ἑψητὸς est Edulium ex pisciculis minutis s. tenuibus, ut apua, atherina, mullulo, secundum antiquos, aut sepiolis, aut cancris parvulis. At ἑψητοὶ plur. i. ei, q. illic Athenæo. [‖ 'Έψετὸν [sic], i. q. ἕψεμα, Edulium. Joannes Carpathi episc. in Narrat. MSS. de Anachoretis : 'Εποίησεν μικρὸν ἑψετὸν, καὶ ἤνεγκε αὐτὰ φαγεῖν ... Alibi : Καὶ ποιήσας ἑψητὸν ἔφαγε. Ducang. App. Gloss. V. supra.]

'Εψία, ἡ, Suidæ [et Herodiano Epim. p. 39] ὁμιλία', Colloquium : ut et Apollonii schol. [1, 459 et Lex. de spirit. p. 220, Moschop. p. 36 ed. Titz.] ἑψίαν esse dicit διὰ λόγων παιδιὰν, quasi ἐπισίαν quandam, παρὰ τὸ ἕπος, quamobrem et ψιλοῦσθαι. [Hesych. : 'Εψία, γέλως, παιδιὰ, χλεύη, ἐροδὸς ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι, ὁμιλία. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι δευτέρῳ.] Alioqui est etiam Lusus, s. παίγνιον, ut Nicandri schol. exp. Ther. 880 : Σπέρμ' ὅλοὸν κνίδης, ἧθ' ἑψίη ἕπλετο κούρος, Qua ludere inter se solent pueri, i. e. Qua pueri se invicem urere per lusum et jocum solent. Ubi etiam nota non ψιλοῦσθαι, sed δασύνεσθαι. [Lenem spiritum præcipiunt grammatici supra citati. 'Εψιὰ scriptum ap. Herodianum l. c. 'Εψιὰ ap. Theognostum in Crameri Anecd. vol. 2, p. 8, 7.]

'Έψια, τὰ, Etymologo [s. Suidæ] τὰ ἀπὸ λόγων παίγνια, quasi ἔπεια, ἔπη. Sunt igitur Joci, Lusus, Dicta ludiera et jocosa. Inde derivari φιλέψιον ait : quod δασύνεσθαι quum significet φιλοπαίγμονα : ψιλοῦσθαι autem, quum φιλολόγον [ψιλόλογον] declarat : quæ ap. Suid. quoque leguntur. 'Έψια, Hesychio παίγνια, Ludicra : afferenti et 'Εψεῖν pro γέλως, παιδιὰ, Risus, Lusus : pro quo supra ἑψία, sine diphth. : itidemque 'Έψια. [Singularem ponit Jo. Alex. Ton. παραγγ. p. 38, 5 : Πόρριον, ἕψιον. 'Εψιὸς, a quo ducatur ἀνεψιὸς, gramm. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 322, 25, et ἕψιος ut ab ἕψομαι formatum, Arcad. p. 41, 15. Suidas : 'Έψον καὶ ἀπέψον, τὸ ἕψιον, διὰ τοῦ ο μικροῦ, ἀπέψων δὲ τὸ ἀπεσπόγγιζον διὰ τοῦ ω μεγάλου. Eadem Zonar. p. 944.]

'Εψιάομαι, significat vel Colloqui, Confabulari, vel Ludere : ideoque modo exponemus Facetiis et jocis se oblectare, modo Lusu se exhilarare. Sic sane ap. Hom. Od. P, [530] ubi Penelope ait : Οἵτοι δ' ἠὲ θύρῃσι καθήμενοι ἑψιάασθον, Ἦ αὐτοῦ κατὰ δῶματ', ἐπεὶ σφίσι θυμὸς ἵκηται· schol. exp. et διαλεγέσθωσαν et παιζέτωσαν. Et schol. Apoll. Arg. 3, [117] : Ἀμφ' ἀστραγάλοισι δὲ τώγε Χρυσείοις, ἅτε κοῦροι ὁμήθεες, ἑψιόωντε, quum ipse exposuisset [ut Hesych., cujus in cod. male ἐψιόωντα] ἔπαιζον, subjungit, Philonem [cui Philetam substituendum conjiciebat Ruhnk. Ep. crit. p. 296] interpretari ὁμιλοῦντε, derivantem παρὰ τὸ ἔπος. Itidem idem Apoll. schol. in 1, [457], Ἀμοιβαδὶς ἀλλήλοισι Μυθεῦνθ' οἷά τε πολλὰ νέοι παρὰ δαιτὶ καὶ οἴνῳ Τερπνῶς ἑψιόωνται, annotarat hoc ἑψιόωνται esse παρὰ τὴν ἑψίαν, quæ sit διὰ λόγων παιδιὰ, quasi ἐπισία quædam, παρὰ τὸ ἔπος : quapropter etiam ψιλοῦσθαι : quum autem aspiratur, significare ἀκολουθοῦσι, Sequuntur. Cui l. similis hic ejusd. Apoll. Arg. 2, [811] : Δαῖτ' ἄμφι πανήμεροι ἑψιόωντο, Totum diem in convivio et epulo sese jocis et lusu oblectabant : περὶ εὐωχίαν ἐτέρποντο καὶ ἔπαιζον. [3, 950 : Πᾶσαι δέ οἱ, ἤν τιν' ἀθύροι μολπὴν, οὐκ ἐπὶ δηρὸν ἐφήνδανον ἑψιάασθαι.] Callim. quoque hoc verbo usus est pro παίζειν, Ludere : ut H. in Dian. [2] : Τῇ τόξα λαγωβολίαι τε μέλονται, Καὶ χορὸς ἀμφιλαφὴς, καὶ ἐν οὔρεσιν ἑψιάασθαι. Et in Cer. [39] : Τῶ δ' ἔπι ταὶ νύμφαι περὶ τῶνδιον ἑψιόωνται [ποτὶ τῶνδιον ἑψιόωντο], Circa meridianum tempus ludunt. Porro notandum est, in hac Ludendi signif. non semper reperiri tenuatum, sed aspiratum etiam, ut patet vel ex compositis ἐφεψιάομαι et καθεψιάομαι, significantibus Illudo, Jocularibus dicteriis et scommatis incesso, interdum etiam conviciis et maledictis. 'Εψιόωνται autem, Ionica dialysi vel pleonasmo dictum pro ἐψιῶνται : et ἑψιάασθον pro ἑψιάσθωσαν.

‖ 'Εψίω, Lex. meo vet. τὸ λέγω, Dico : addenti, ἀπὸ τοῦ ἔπω, ἕψω, ἑψίω : quæ ap. Etym. quoque leguntur. Sed notandum est, in Lex. illo meo vet. τῷ ι in hoc ἑψίω, superscriptum esse ει diphthongum : quo significetur, esse qui per diphthongum ἑψείω scrib. censeant. Et paulo ante, 'Εψιάσθαι, ὁμιλεῖν· παρὰ τὸ ἔπω τὸ λέγω, ἕψω, ἑψίω, ἑψῶ· ἑψιάομαι, ἐψιῶμαι, ἐψιάσθαι, ἐψιᾶσθαι : quæ ap. Etym. itidem leguntur, nisi quod pro posterioribus ille habet ἑψιάῳ, ἐψῶ : et initio, 'Εψιάσθαι, τὸ παίζειν ἢ ὁμιλεῖν. [Referendæ huc etiam gll. Hesychii : 'Εψήσεται, καταπαίξεται. 'Εψιᾶται, γελᾷ, παίζει, γυμνάζεται. 'Εψιάωνται, ἀκολουθήσωσιν. 'Εψίονται, ἀκολουθήσουσιν. 'Εψίωνται, ἀκολουθήσουσιν. 'Εψωμένω, παίζοντες. De formis carentibus ε initiali, quæ sunt apud eundem et alibi, suis locis dicemus.]

'Εψιατέον, Ludendum : παικτέον [Hesych.], δεῖ παίζειν, Suidas.

'Εψιάτιμον, Suidæ γνωστικὸν παίγνιον : afferenti etiam 'Έψιμον pro παίγνιον. Quæ, quamvis in Ms. etiam Cod. sic legantur, suspecta tamen alicui esse possint. Sed eo minus quod ap. Hesych. quoque legamus, 'Εψιάτιμον, γυμναστικὸν, παιγνιῶδες : reponendum itaque pro γνωστικὸν ap. Suidam γυμναστικόν. Ab ἕψιον autem est plur. ἕψια, de quo supra. ['Εψιάσιμον et ἑψιατικὸν conjiciunt interpretes. 'Έψιμος, Coquibilis, Schneiderus pro ὄψιμος restituit Theophrasto H. Pl. 8, 2, 8.]

['Εψιμυθισμένως, Fucate. Schol. Aristoph. Pl. 1064 : Κομμωτικῶς καὶ ἐψ. ἔχει.]

['Εψιός. V. 'Έψια.]

['Εψίω. V. 'Εψιάομαι.]

'Έψω, Coquo, Elixo [Gl. Fr. Νόστων in argum. Eur. Med. et ap. schol. Aristoph. Eq. 1318 : Φάρμακα πολλ' ἕψουσ' ἐπὶ χρυσείοισι λέβησιν. Pind. Ol. 1, 83 : Θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγκα, τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ καθήμενος ἕψοι μάταν; Τύχαι καὶ καταναλίσκει, schol. Alius inepte pro ἕψοιτο poni putat, quod οὐχ ἕψει τις τὸ γῆρας, ἀλλ' ἕψεται ὑπ' αὐτοῦ. Non dissimilia sunt ἑφθὸς et ἑφθότης de corpore, ut supra diximus, usurpata. Aristoph. Eq. 745 : Ἕφοντος ἑτέρου τὴν χύτραν ὀφειλόμην· Eccl. 736 : Εἰ τὸ φάρμακον ἕψουσ' ἔτυχες· 845 : Χύτρας ἕνους ἕψουσιν αἱ νεώταται. Herodot. 1, 119 : Τὰ μὲν ὤπτησε, τὰ δὲ ἕψησε τῶν χρεῶν. Plato Hipp. maj. p. 290, D : Ὅταν τις τὴν χύτραν ἕψῃ.] Xen. Cyrop. 8, [2,

6] : Ἄλλῳ δὲ ἰχθὺν ἕψειν, ἄλλῳ ὀπτᾶν, Alio elixare, alio assare. Athen. 7, [p. 304, F, ex Dorione] : Ἰουλίδας ἕψειν μὲν ἐν ζωμῷ, ὀπτᾶν δὲ ἐπὶ τηγάνῳ· 2 : Τὰ μὲν ἕψειν, τὰ δὲ φρύγειν. [Proverb. λίθον ἕψεις de iis qui inania moliuntur et emollire student rigidos et obstinatos, est ap. Aristoph. Vesp. 280, et paræmiogrr. in Eryxia p. 405, B.] Et pass. Ἕψομαι, Coquor, Elixor. [Pind. Nem. 4, 82 : Ὁ χρυσὸς ἑψόμενος.] Epigr. [Lucillii Anth. Pal. 11, 256, 4] : Ὡς ὁ παλαιὸς Ἐλπίζεις Πελίας ἑψομένη νεάσαι, Ceu antiquus Pelias, speras fore ut cocta juvenescas. Athen. 8, [p. 331, C] ex Theophr. de piscibus glacie concretis : Οὐ πρότερον αἰσθάνονται, οὐδὲ κινοῦνται, πρὶν ἂν εἰς τὰς λοπάδας ἐμβληθέντες ἕψωνται. Format autem verbum ἕψω fut., et quæ ab eo descendunt, tempora ab Ἑψέω. Athen. 1, [p. 34, E] ex Nicochare : Ἐλαύρων δ' ἀντὶ ῥαφάνων ἑψήσομεν βαλανεῖον· 9 : Ἐξ ὕδατος ἑψημένον [ἡψ.] ταχέρως. [Aor. Aristoph. Lys. 946 : Κάκιστ' ἀπολοιτ' ὁ πρῶτον ἑψήσας μύρον. Perf. act. Philo vol. 2, p. 245, 41, ἥψηκας, de quo spiritu infra HSt.] ‖ In pass. exp. etiam Ferveo ex Aristot. H. A. 6, [c. 13] : Ἑψομένου συνίσταται ὠόν, Fervente aqua cogitur ovum et spissatur. Ex Eod. [Probl. 5, 36] : Ἑψημένας [male ita edd. pro ἡψημένας] χύτρας, Ollas ferventes, VV. LL. [Æschyl. fr. ap. Athen. 9, p. 375, E : Ἕψου μηδὲ λυπηθῇς πυρί. Eur. Cycl. 403 : Τάδ' ἐς λέβητ' ἀφῆκεν ἕψεσθαι μέλη. Aristoph. Eq. 770 : Ἑψοίμην ἐν περικομματίοις. Orac. ap. Herodot. 1, 47 : Χελώνης ἑψομένης. Plat. Lys. p. 209, D : Ἑψομένων κρεῶν. Cum dat. Dioscor. 5, 100 : Ἑψηθεῖσα ἐλαίῳ. Ap. eund. Parab. 1, 148 : Ὀλυνθοι ἀπὸ ἀγρίας συκῆς ἐφθέντες ἤγουν ἑψηθέντες ἐν οἴνῳ, delendum interpretamentum ἤγουν ἑψηθέντες. Forma eadem ap. Lucian. Vit. auct. c. 6.] Ἑψήσασθαι signif. activa capitur etiam pro ἑψῆσαι. [Futuro Plat. Reip. 2, p. 372, C : Ἀάχνα ἑψήσονται.] ‖ Ἑψήσασθαι τὴν κόμην, Inficere et fucare comam, colorare : τὸ καταχρῶσαι, inquit Pollux 2, [35] citans hunc l. : Καὶ τὴν κόμην ἡψήσατο· sic enim ibi tenuatur. Ap. Hesych. quoque ἕψειν (sic enim et [in Gl. et] ibi tenuatur) est τὸ τὰς τρίχας βάπτειν. [Eodem modo interpr. Photius.] Quam scripturam, licet rariorem et magis poeticam, confirmat ἀπεψήσας pro ἀφεψήσας. [Quod est e. gr. in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 747, n. 1570, a, 18. V. Ἕψημα. Ἕψω scriptum etiam ap. Arcad. p. 166, 5, qui Atticam dicit formam barytonon. ‖ Novitiæ sunt Ἐφέω (Lixo, Gl.) et Ἐφάω, alienæ ab antiquioribus, quibus eas sæpe intulerunt librarii. Testatur formam contractam ἑψῶ Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 8, 6, aliusque anonymus grammaticus ibid. vol. 4, p. 179, 9, et Suidas. Ἑψᾶται est in Matth. Med. p. 266, συνεψεῖσθαι ap. Rufum p. 4, ut omittam locos nonnisi accentum circumflexum habentes, ἐνεψῶνται in Matth. Med. p. 222, ἑψῶνται ib. p. 22, 266. Ἑψῶντες Etym. M. p. 333, 33. Utroque modo sæpius scriptum in libris nonnullis Theophanis Nonni et aliorum, velut Suidæ in Ἑψῶν, Galeni vol. 7, p. 190; 12, p. 258, Philonis vol. 2, p. 158, 48, ut omittam locos Byzantinorum. Nimia igitur fuit religio Buttmanni in Gramm. v. Ἕψω tuentis formam ἕψεις Herodoti 1, 48, huic non magis imputandam quam quæ idem defendenda putavit ἐνίσχει et ὠφλεῖ, inepta librariorum commenta et partim jam ex libris correcta. L. Dind.]

[Ἔω vel Ἔω verbum, quod esset Satio, fingebant grammatici, ab eoque ducebant et Homericum Ἔωμεν Il. T, 402 : Ἐπεί χ' ἔωμεν πολέμοιο (ubi alii ἐῶμεν vel ἐῶμεν : v. interpretes Hom. et Buttm. Lexil. vol. 2, p. 130), et Hesiodeum Scut. 255 : Αἱ δὲ φρένας εὖτ' ἀρ' ἔσαντο αἵματος ἀνδρομέου, ubi alii ἀρέσαντο.]

Ἑώα, Hesychio ἀνατολή : item ἡ τοῖς πρεσβάτοις παρατιθεμένη ὀφθέρα, qualis infra Ὦα, et θυσία ἐν Κύπρῳ.

Ἕωθεν, q. d. Ab aurora, Diluculo, Mane. [Matutino, Ante lucem, huic add. Gl.] Ἕωθεν αὖθις, Aristoph. [Pl. 1121. Qui eodem utitur sæpe et alibi, ut Plato alique], A diluculo statim, Statim ab aurora, Summo mane. Xen. Cyrop. 7, [5, 43] : Ὅτι ἕωθεν ἀρξάμενοι ἀκούειν τῶν πρεσιόντων, οὐκ ἐλήξαμεν πρόσθεν ἑσπέρας. [Anab. 4, 4, 8 : Ἕωθεν ἔδοξε διασκηνῆσαι. Lucian. Hermot. c. 79 : Ἕωθεν εἰς ἑσπέραν.] Athen. 12 : Τοῦ μὲν θέρους ἑωθέν τε καὶ πρὸς ἑσπέραν ψύχος ὑπερβάλλον ἔχει. [Pro αὔριον ἕωθεν, quod est ap. Xen. Cyrop. 4, 2, 6, ipsumque Platonem Lach. p. 201, B, est ejusd. Theæt. extr. : Ἕωθεν δεῦρο πάλιν ἀπαντῶμεν. Aristot. H. A. 5, 14 : Μάλιστα τό γ' ἕωθεν. Cum præpos. Chron. Pasch. p. 719, 12 : Ἔμεινεν ἀπὸ ἕωθεν ἕως ὥρας ιά πολεμῶν.] Et Ἑωθινός, ἡ, ὄν, Matutinus. [Procrastinus; Ἑωθινὸς ἀστὴρ, Lucifer, add. Gl. Soph. fr. Pastor. ap. Athen. 13, p. 587, A : Ἑωθινὸς ... εἶδον στρατὸν στείχοντα. Eur. Rhes. 770 : Ἀνίξας ὕπνου πώλοισι χόρτου, προσδοκῶν ἑωθινὴν ζεύξειν ἐς ἅλκην, ἀρθόῳ μετρῷ χερί. Aristoph. Ach. 20 : Οὔσης κυρίας ἐκκλησίας ἑωθινῆς· Thesm. 2 : Ἀπολεῖ μ' ἁλοῶν ἄνθρωπος ἐξ ἑωθινοῦ. Herodot. 3, 104 : Θερμότατός ἐστι ὁ ἥλιος τούτοισι τοῖσι ἀνθρώποισι τὸ ἑωθινόν, Mane.] Μέχρι δείλης ἐξ ἑωθινοῦ, Xen. [H. Gr. 1, 1, 5], A mane ad vesperam, ab ἑωθινὸν substantive posito : nisi sub. cum ἑωθινοῦ aliquod substantivum. [Ἐξ ἑωθινοῦ etiam Plat. Phædr. p. 228, B, et alibi. Lucian. Pro lapsu c. 1 : Ὡς προσίποιμι τὸ ἑωθινόν.] Et ὑπὸ τὴν ἑωθινήν, Polyb. [3, 43, 1; 67, 9; 83, 7; 4, 78, 6], Sub matutinum tempus. Fortasse autem hic quoque Bud. δείλην subaud. voluit. [Φυλακὴν additur 3, 67, 2, et 1, 45, 5 : Ἐπὶ τοῖς τόποις ἑωθινῆς εἶναι φυλακῆς.] Quidam ap. Athen. 3 : Πότους ἑωθινοὺς πίνει διά σε νῶν. [Hesych. : Ἑωθινὴ δίκη, ὡς μέν τινες, ἡ ἕως τινὸς τιμήματος, ὡς δέ τινες, ἕως τόπου, ἵνιοι ἀπὸ τῆς ὥρας τῆς ἕω, ὃ καὶ βέλτιον. Photius : Ἑωθινὰς δίκας, τὰς κρινούσας (κρινομένας Albert. ad Hes.) ἐντὸς ν' ὀργυιῶν. Lex. rhetor. Bekk. An. p. 258, 32 : Ἑωθινὴ δίκη, τὰ βραχέα πράγματα, ἐπεὶ ταῦτα ὄρθρου ἐξεδίκαζον. ‖ Ἑωθινόν, τὸ, Officium matutinum. Xiphilinus in Matthæi Anecd. vol. 2, p. 7 : Κυριακῇ ιϐ' τοῦ Ματθαίου ἦχος γ', ἑωθινὸν α', et similiter in seqq. orationum inscriptionibus. L. D. ‖ Orientalis. Dionys. Per. 697 : Ἑωθινὸν ἔθνος Ἰβήρων. Strabo 11, p. 493 : Ἑωθινώτερος ἐκείνου. Wakef. Idem 4, p. 199 : Ἑωθινωτάνου σημείου.]

[Ἑωθινός. V. Ἕωθεν.]

[Ἑώκη, ἡ, n. urbis, inter hyperdisyllaba barytona in ωκη ponitur ab Theognosto in Crameri Anecd. vol. 2, p. 110, 15. L. Dindorf.]

[Ἑωλίζω. V. Ἕωλος.]

[Ἑωλισμός, ὁ, Rancor. Rufi fragm. p. 173; Galen. vol. 8, p. 782, H. Weigel.]

Ἑωλοκρασία, ἡ, dicitur τὸ ἕωλον κρᾶμα, Mixtura pridiana et exoleta. Dem. Pro cor. [p. 242, 13] : Αἴτιος δὲ οὗτος, ὥσπερ ἑωλοκρασίαν τινά μου τῆς πονηρίας τῆς ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἀδικημάτων κατασκιδάσας, ἣν ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τοὺς νεωτέρους τῶν πεπραγμένων ἀπολύσασθαι. Quod Suidas [s. Photius] ideo ab eo dictum annotat, quod moris esset juvenibus δειπνοῦσι καὶ νυκτερεύουσι καταχεῖν τῶν κοιμωμένων τῶν ἑώλων δείπνων τοὺς ζωμοὺς πρὸς τοιαύτην παιδιὰν κεκραμένους : vel potius oratorem vocab. hoc fecisse ἀπὸ τῶν ἑώλων, quæ sunt ἀρχαῖα, quod Æschines πράγματα ἀρχαῖα συγκεράσας, κατηγόρει : ut Didymus quoque exp., Οὗτος χθὲς καὶ πρώην ἃ ἐκέρασε πράγματα, τήμερόν μου καταχεῖ, καὶ ἐμὲ πρᾶξαί φησι, teste Harpocr. Rursum Suid. ἑωλοκρασίαν ibi exp. ματαίαν πόσιν : forsan quia τὰ ἕωλα κράματα sunt minus efficacia. [Conf. Greg. Cor. in Walzii Rhett. vol. 7, part. 2, p. 1161 seq., Tzetz. Hist. 7, 120, Lex. rhet. in Bekk. An. p. 258, 12. Hesych., χθεσινὴ μέθη, ἕωλος κρᾶσις, ἡ παρ' Ἀθηναίοις κατεχεῖτο τοῖς παννυχίζουσι διὰ τὸ μὴ δύνασθαι στέγειν τὸ παννυχίζειν. Plut. Mor. p. 147, F : Ὥσπερ ἑωλοκρασία τις ὕβρεως ἡ ὀργὴ ἐν οἴνῳ γενομένης. Pollux 6, 26. Lucian. Conviv. c. 3.]

Ἑωλονεκρὸς, ὁ, ap. Suid. legitur expositum ὁ πρὸ πολλοῦ τεθνηκὼς τριαδικός : in Ms. etiam codice, præter illud τριαδικὸς, quo videtur significari Triduanus, τριταῖος. [Quod ipsum alii restitui voluerunt pro voc. a Kustero cum libris Pariss. deleto.] Idem ἕωλος νεκρὸς dicitur citra compositionem. [Ap. Lucian. Catapl. c. 18. Quod Suidæ quoque restituendum foret, nisi ipsius error videretur. L. Dind.]

Ἕωλος, ὁ, ἡ, Hesychio ἀνατολικὸς, ὀρθρινὸς, Orientalis, Matutinus [hæc ad ἕῳος recte refert Kusterus] item χθιζὸς, ἐχθεσινὸς, Hesternus, Pridianus. Quibus subjungit, διὰ δασέος significare ψυχρὸν, Frigidum. Sed id discrimen videtur nullius esse momenti, ideoque potius assentior Lex. meo vet., in quo exp. χθεσινὸς, derivaturque παρὰ τὴν ἕω, τὴν ἡμέραν. Quem-

admodum Suidas quoque ἴωλον esse tradit τὸ εἰς τὴν ἴω, sequentis sc. diei, λειπόμενον, χθεσινὸν, ψυχρόν: interdum et μάταιον, ἀνωφελές, ἀνίσχυρον: metaph. a cibis, qui in sequentem diem relicti saporem ac vim suam amittunt fiuntque inutiles. Atque adeo reperio opponi τῷ πρόσφατος καὶ νεαρὸς, i. e. Recenti. Dem. In Mid. [p. 551, 13]: Καὶ ταλλικήματα ἴωλα τὰ τούτων ὡς ὑμᾶς καὶ ψυχρὰ ἀφικνεῖται· τῶν δ' ἄλλων ἡμῶν ἕκαστος, ἄν τι συμβῇ πρόσφατος κρίνεται. [Porphyr. De abst. 1, 3, p. 5: Ψυχροῖς καὶ ἄγαν ἰώλοις σοφισματίοις· et ib.: Τῶν ἰώλων καὶ ἐπιπολαίων σοφισμάτων.] Axionicus comicus ap. Athen. 6, [p. 240, B]: Γλαύκου βεβρωκὼς τέμαχος ἐφθὸν τήμερον, Αὔριον ἴωλον τοῦτ' ἔχων οὐκ ἄχθομαι. Et ap. Eund. 14, [p. 663, D] ex Artemidori Ὀψαρτυτικαῖς Γλώσσαις: Ἐσφάχθω μὲν διὰ τοῦ στόματος εἰς τὴν κεφαλὴν, ἔστω δὲ ἴωλος καθάπερ ὁ πέρδιξ· ἐὰν δὲ θῶλυς ὡς ἔχει τοῖς πτεροῖς ἅψ τετιλμένην, et quæ sequuntur. [Philetærus ap. eundem 7, p. 280, D: Περίεργόν ἐστιν ἀποκεῖσθαι πάνυ ἴωλον ἔνδον ἀργύριον. Axionicus ap. eund. 3, p. 95, C: Ὥστε πάντας ὁμολογεῖν τῶν γάμων κρεῖττον γιγονέναι τὴν ἴωλον ἡμέραν, Diem quo reliquiæ comedebantur. Ubi v. Casaubonus. Lycophr. 112: Τὴν δευτέραν ἴωλον οὐκ ὄψει Κύπριν.] Sic Hieron. in penult. c. Esaiæ: Jus hesternum, Græci vocant ἴωλον, avidis faucibus devorabant. Et Galen.: Ἴωλον γὰρ εὐπεπτότερον τοῦ προσφάτου. Idem Comm. 3 in Prorrhet. 3, quum dixisset ψαθυρὰ κρέα nominari τὰ τοῖς σκληροῖς καὶ ἰνώδεσι, καὶ δυσδιαλύτοις, καὶ δυσμασήτοις ἐναντίως διακείμενα, subjungit, talia maxime esse, quæ vulgo σαχνὰ dicuntur, μίαν ἡμέραν ἢ δύο τιθέμενα μετὰ τὸ σφαγῆναι τὸ ζῶον: quæ Græce solere vocari ἴωλα, et Ἐωλίζειν, τὸ οὕτως προσήπειν: unde et σιτίον νέον ἄκρως dictum fuisse τὸ ἐπὶ βραχὺ προωλισμένον. [Id. vol. 6, p. 390, F: Περὶ τῶν ταριχευομένων ἰχθύων ὀλίγον ὕστερον εἰρήσεται, καθάπερ γε καὶ περὶ τῶν ἰωλιζομένων ἐν χειμῶνι. Hemst.] Ex quibus patet ἴωλα proprie dici Edulia hesterna s. pridiana, i. e. non recentia, sed reposita; ut Quintil. 2, [4, 29]: Necesse est fastidium ut moveant, ut repositi et frigidi cibi: ὡς ἴωλα καὶ ψυχρὰ ἐδέσματα. [Pollux 4, 105: Ἐμιμοῦντο τοὺς ἐπὶ τῇ κλοπῇ τῶν ἰώλων μερῶν ἁλισκομένους. Ubi cod. ἰωλομερῶν.] Quoniam vero ejusmodi cibi putrescere incipiunt, interdum pro Marcidus s. Rancidus accipitur. Greg. Naz.: Σαθρὰ καὶ ἴωλα δόγματα. Interdum etiam pro Vetus, Obsoletus: quoniam quod pridianum est, inveteratum jam et exoletum esse videtur. Lucian. [Somn. c. 17]: Ἴωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία, Jam veteres sunt hæ nugæ. Cic. Ad Attic. 13, 21: Scripsit Balbus ad me, se a te quintum de Finibus librum descripsisse, in quo non sane multa mutavi, sed tamen quædam; tu autem commode feceris, si reliquos continueris, ne et ἀδιόρθωτα habeat Balbus, et ἴωλα Brutus: i. e. Obsoleta; nam in Epist. sequ. dicit, Balbo quidem intelligebam satisfaciendum fuisse; tantum nolebam aut obsoletum Bruto aut Balbo inchoatum dari. [Idem Ad fam. 9, 2, 1: « Etsi erat ἴωλος illa epistola. » Philostr. V. Soph. 2, p. 579: Ἴωλα μελετῶν καὶ ἑαυτῷ προειρημένα. Comparativo Joseph. B. Jud. 4, 6, 2, p. 359 ed. Cardwell.: Εἴ δέ τις οἴεται τὴν δόξαν τῆς νίκης ἰωλοτέραν ἔσεσθαι εἶτα μάχης. Greg. Nyss. vol. 1, p. 177, D; 211, D. || Hesterna crapula laborans, ap. Plut. Mor. p. 128, E: Μηδὲ θολερὸς μηδὲ ἴωλος μηδὲ τεταραγμένος. || De accentu Arcad. p. 57, 21. De spiritu aspero præter Lex. de spirit. p. 220 et Hesychium ab HSt. citatum Photius: Ἴωλον τὸ μὴ πρόσφατον διὰ δασείας τὴν πρώτην συλλαβήν· καὶ γὰρ διὰ τοῦ θ συναλείφεται. Fuerunt enim qui scriberent ἴωλον, quæ scriptura non infrequens in libris, velut in Epist. Ignatii in Cotel. Patr. Apost. vol. 2, p. 57: Οὐκ ἴωλα ἐσθίων. || Formam Εἴωλος annotat Etym. M. p. 306, 44: Πλεονάζει γὰρ τὸ ι (in εἴωσιν pro ἔωσιν), ὥσπερ καὶ ἐκ τοῦ ἴωλον γίνεται εἴωλον. Formam Εὔωλος, ut ἴκηλος dicitur et εὔκηλος, Lex. de spirit. p. 221: Ἴωλον, τὸ χθεσινὸν, εὔωλον. L. Dind.]

[Ἔωνον, τὸ ὀλίθριον, inter nomina quæ ab ε incipiant positum a Theognosto in Crameri Anecd. vol. 2, p. 3, 17, an ex ἴωλον corruptum sit, dubium videtur.]

[Ἐώνυχον, τὸ, ἡμερονύκτιον, Diei et noctis spatium, sec. Photium.]

Ἑῷος, ὁ, ἡ et α, ον, Matutinus. [Æsch. Prom. 25: Πέμψην δ' ἑῴων ἡλιος σκεδᾷ πάλιν. Soph. El. 18: Ἑῷα φθέγματ' ὀρνίθων. Eur. El. 786: Ἑῷοι ἐξαναστάντες λίμνας· Phœn. 169: Ἑῴοις βολαῖς ἁλίου. Tim. Locr. p. 96, E; 97, B: Φάσεως ἑῷας.] Ἑῷος Apollo, qui in Thyniade insula colebatur, quod sub diluculum in eam Argonautæ appulissent. Apoll. Arg. 2, [686, 700] vocat ἑῷϊον Ἀπόλλωνα. [Conf. schol. 2, 1. || De stella Eur. fr. ap. schol. Aristoph. Eq. 753: Ἑῷος ἡνίχ' ἱππότης ἐξέλαμψεν ἀστήρ. Figurate Plato Anth. Pal. 7, 670, 1: Ἀστὴρ πρὶν μὲν ἔλαμπες ἐνὶ ζωοῖσιν ἑῷος, νῦν δὲ θανὼν λάμπεις ἕσπερος ἐν φθιμένοις.] || Item ἑῷος, Orientalis. [Xen. H. Gr. 4, 4, 9: Τῷ ἑῴῳ τείχει· et ibid. in seqq. Dionys. Per. 893: Νεῖλος δ' ἑσπέριον πλευρὸν πέλει, αὐτὰρ ἑῷον Ἰνδικὸς Ὠκεανός.] Et ἑῴα sine adjectione pro Orientali tractu. Gregor.: Ἐπὶ τὸ Βυζάντιον τὴν προκαθεζομένην τῆς ἑῴας πόλιν. Idem In Athanas.: Ἐπιλαμβάνεται δὲ καὶ τῆς ἑῴας ὅσον ἐδύνατο. [Epigr. Anth. Pal. 9, 690, 1: Ὕπαρχος ἑῴας. Porphyr. De antro N. c. 22, p. 22: Ἐν ᾧ ἥλιος ἀπ' αἰγόκερω πρὸς ἑῴαν ἐπάνεισιν.] Et κατὰ τὰς ἑῴας, Aristot. De mundo [c. 4 initio], pro In partibus orientis, Bud. [Ἀπὸ τῶν ἑῴων Lucian. Charon. c. 5.] Sed ἑῴα pro Diluculo etiam ponitur: ut Synes. [Ep. 51, p. 189, A]: Ἀραντες ἐκ Φυκοῦντος ἑῴας ἀρχομένης [ἀρχομ. ἑῴας, ἕωλης ὀψίας... προσίσχομεν], sub. ἕωλης [quod additur Ep. 4, p. 161, C: Πρὸ ἕωλης ἑῴας]. Bud. [In Ind.:] Hesychio ἑῴα est ἀνατολή: item ἡ τοῖς προβάτοις παρατιθεμένη διαθέρα, qualis infra ὦα: et θυσία ἐν Κύπρῳ. || Ἑῷος, i. q. ἕωος, quod et factum hinc est per contr., Matutinus, Orientalis. Apollon. [l. c.]: Ἐπικλείοντες ἑῷον Ἀπόλλωνα. [Dionys. Per. 111: Ἣν Κρήτης ἐνέπουσιν ἑῷον ἔμμεναι ἄκρην. Nonn. Dion. 13, 80: Ἑῴων ἐς χλίμα γαίης 425: Ἑῴων ἐς μόθον Ἰνδῶν. || De formis Ἠοῖος, Ἠῷος, Ἀοῖος, Ἀῷος, Ἀώιος v. in Ἠοῖος.]

[Ἑῷος, ὁ, Heous, n. viri. Inscr. ap. Viscont. *Mus. Pio-Cl.* vol. 2, p. 26 (a): ΑΝΝΙΑΣ. ΗΟΟΣ | ΚΑΙ ΚΕΝΣΙΝ | ΡΕΙΝΑ. ΤΕΙΜΗ | ΟΤΑΤΗΙ. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΑ | ΑΝΕΘΗΚΑΝ. L. D.]

Ἑώρα, ἡ, pro Suspendio s. Reste ad suspendendum. Soph. OEd. T. [1273]: Πλεκταῖς ἑώραις ἐμπεπλεγμένην. Ubi tamen schol. ἑώρα exp. κρέμασις, [et cum Photio] ὄψωσις, μέταρσις. [Gestatio, Gl. Immemor loci Sophoclei, quem antestatur etiam Eust. Il. p. 389, 42, hanc formam tanquam vitiosam tollebat Wesseling. ad Diodor. 18, 42, ap. Porphyr. De abst. 4, 8: Περιπάτοις ἢ ἑώραις χρώμενοι. Est eadem in libris Athenæi 14, p. 618, E, F, Poll. 4, 55, ubi v. annot. interpretum, Hesychii (cujus tamen mendosa est gl. Ἑώρα, νόσος) v. Ἀλῆτις et Ὠρίγγη, et alibi. Inscript. in Monumentis Matthæianis vol. 3, p. 169, 62a (sive apud Gudium p. 296, n. 10): Τοῦτου του μνημειου και των κατεπικειμενων εορων κηδεται Γναι. Οκτασιος Βασσιαλος (sic) κληρονομος Οκτασιας Υγειας. Ἐωρῶν corrigit Amadutius. L. Dind.]

[Ἑωρίω.] Ἑωρίομαι [Hesych.: Ἑωρούμενος, κρεμάμενος, ὑψούμενος, Ἑωρηθήτω, κρεμασθήτω. Alteram gl. ponit etiam Photius], ap. Suidam est et act. ἑωρῶ, exp. κρεμῶ, Suspendo. [Soph. OEd. C. 1084: Ἑωρήσασα τοὐμὸν ὄμμα. Sic enim correcta librorum scriptura θεωρήσασα. Diodor. 18, 42: Ἐκ τινων παττάλων δύο ἢ τρεῖς δακίδας ἑωρήσας. Ubi αἰωρήσας Rhodomannus, quam formam prætulisse Diodorum persuadet consensus meliorum librorum in ἀψωραίᾳ pro αἰώρᾳ 2, 29, et omnium in αἰρόντων pro αἰωρούντων, si recte conjeci, 17, 51. L. Dind.]

Ἑώρημα, τὸ, Id quod in sublime evehitur, vel etiam Ipsa elevatio, et in altum evectio. Annotat Suid. [ex schol. Venet. Ar. Pac. 77] ap. Eurip., quum Bellerophontes pegaso suo alato cœlum ascendere cupiens dicit, Ἀγ' ὦ φίλον μοι πηγάσου ταχύπτερον, et quæ sequuntur, eum μετέωρον αἴρεσθαι ἐπὶ μηχανῆς, idque appellari ἑώρημα, et in hac ipsa machina solitos eos fuisse κατάγειν τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ἐν ἀέρι πολοῦντας.

Ἑώρησις, εως, ἡ, Elevatio, Subvectio in altum, vel Suspensio. A [Photio et] Suida enim exp. κρέμασις, addenti, καὶ ἑώρημα, ὁμοίως. [Josephus Hypomnest. c. 46, p. 87: Κἂν τὸν ἀδελφὸν φιλοφρόνως ὡς εἰς ἑώρησιν (sic) προτρεπόμενος, Διέλθωμεν εἰς τὸ πεδίον, φάμενος, οὕτως ἀναιρῶν. Vertit Fabricius, Ad considerandum cœlum invitans, ut θεώρησιν voluisse videatur. Sed v. Ἑωρίζω. L. Dind.]

Ἐωρίζω, Suidæ [s. Zonaræ] τὸ μετεωρίζω, Elevo, In altum et sublime eveho, ut Hesych. quoque ἐωρίζεται exp. μετεωρίζεται, addens etiam ἀναπαττεῖ. [Ἐωρίζομαι, Gestor; Ἐωρισθῆναι, Gestandi (Gestari), Gl. Jo. Malalas p. 32, 3 : Ἐωριζόμενος ἐπὶ τὸ παράλιον μέρος τῆς Τύρου πόλεως· 95, 2 : Συνέβη τὴν Ἑλένην καταλθεῖν ἐν τῷ παραδείσῳ τοῦ παλατίου αὐτῆς εἰς τὸ ἐωρισθῆναι μετὰ τῆς Ἀθρας. Pro quo p. 82, 20 : Ἡ Ἀήδα ἐπορνεύθη μετεωριζομένη ἐν προαστείῳ ἰδίῳ. Utrumque non eadem signif. dici videtur quam verbo ἀναπαττεῖν, ut in ipso dictum, tribuit Eust., ἄνω που οἰκήματος ἀργοῦντα κεῖσθαι, sed quam primo Malalæ loco reddidit interpres, Obambulandi. Quod si ita est, etiam apud Josephum Ἐώρησις sive potius Ἐώρισις erit Obambulatio. L. Dind.]

[Ἐωροκοπία, ἡ.] Ἐωροκοπίαις (sic enim pro ἐωροπίαις reponendum ex vet. codice) Suidas exp. ὑψηλοφρονίαις, Superbiis. Videntur enim superbi ἀεροβατεῖν καὶ κόπτειν τὰ μετέωρα. [Ἐωροκοπίαις, ὑψηλοφροσύναις, Photius s. Zonar. Ἐωροκοπίας, ὑψηλοφρονίας Lex. Ms. Havniense.]

Ἕως, ω, ἡ, in prosa [et ap. Atticos] pro ἠώς, [Aurora, Hesychio et al., ἡ πρὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς ὥρα. Æsch. Ag. 265 : Εὐάγγελος ... ἕως γένοιτο μητρὸς εὐφρόνης πάρα. Soph. OEd. C. 477 : Χοὰς χέασθαι στάντα πρὸς πρώτην ἕω· fr. Thyest. ap. schol. Eur. Phœn. 227 : Πρῶτα μὲν λαμπρᾶς ἕω κεκλημάτωται χῶρος. Eur. Ion. 1158 : Ἡ φωσφόρος ἕως· El. 102 : Ἕως λευκὸν ὄμμ' ἀναίρεται.] Unde ἅμα ἕῳ, [et ἅμα τῇ ἕῳ] Thuc. [2, 90; 3, 76, et 3, 96; 4, 72], sicut et ἅμα ἠοῖ, Prima luce, Ipso statim diluculo, Simul atque illuxit. Dicitur vero et ἅμα ἕῳ γενομένῃ ead. signif. ab Eod. [Et πρὸ ἕω 4, 103; πρὸ τῆς ἕω 4, 31. Id. 4, 67 : Ἐπειδὴ ἕως ἔμελλε γίγνεσθαι· 2, 84 : Ὅπερ εἰώθει γίγνεσθαι ἐπὶ τὴν ἕω. Xen. Anab. 1, 7, 1 : Ἐδόκει εἰς τὴν ἐπιοῦσαν ἕω ἥξειν βασιλέα· 2, 4, 24 : Ἐπειδὴ ἕως ἐγίνετο. Plato Conv. p. 220, D : Μέχρι ἕως ἐγένετο· Leg. 7, p. 807, D : Ἐξ ἕω μέχρι τῆς ἑτέρας ἕω. Pollux 1, 68 : Ὑπὸ πρώτην ἕω.] Dicitur et πρὸς ἕω ἐστι, pro Aurora instat. Aristot. τὸ ἀφ' ἕω et τὸ ἀφ' ἑσπέρας inter se opponit. [De dea Aurora Eur. Hipp. 455 : Ἡ καλλιφεγγὴς Ἕως. Id. fr. Phaeth. ap. Strab. 1, p. 33 : Ἕω φαεννὰς Ἡλίου θ' ἱπποστάσεις. || De die toto Tymnes Anth. Pal. 7, 729, 4 : Δεκάτην δ' οὐχ ὑπερῆρεν ἕω. V. Ἠὼς et Voss. ad Arat. 287.] || Et τὰ πρὸς ἕω μέρη, Aristot., Partes quæ orientem spectant, Partes orientales. Aristides autem dixit, Βαδίζουσα ἀεὶ εἰς τὸ πρὸς ἕω, pro Ad orientem. Xen. Cyrop. 8, [5, 3] : Πρὸς ἕω βλέπουσαν ἵστασθαι τὴν σκηνήν. [Atque sic sæpe et ap. hunc et ap. alios. || Cum genitivo H. Gr. 5, 4, 49 : Τὰ πρὸς ἕω τῆς Θηβαίων πόλεως, Quæ Thebis ab oriente essent. Plut. Lucull. c. 27. || Oriens, i. e. Regio orientalis. Niceph. Greg. Hist. Byz. 1, 2, p. 7, E : Ἐπιθῆναι τῆς ἕω· ib. 3, p. 9, A; 5, p. 21, D; 8, p. 28, B. || Ἕως παλαιά, nomen navis Atticæ ap. Bœckh. *Urkunden* II, 96. || De formis Ἠώς, Ἀώς, Αὔως vel Ἄυως v. in Ἠώς vol. 4, p. 222-3.]

Ἕως, et poetice Εἶως (interjecto ι, ut fit in quibusdam aliis vocabulis), Donec, Usquedum, Tantisperdum, Quoad. (Primam enim esse hanc significationem arbitror : ut sc. exponatur μέχρις οὗ, quibus verbis respondet Latina vox Quousque, sed in interrogatione potius adhiberi solita pro μέχρι τίνος.) Item [cum præsenti et imperfecto] pro Donec significante Quamdiu. Nisi hoc ipso adverbio Quamdiu, aut illo Tantisperdum, uti malis. Homerus (nam et hic ab eo initium more meo sumam) [Od. 1, 232] : Μένωμέν τέ μιν ἔνδον Ἥμενοι, ἕως ἐπῆλθε νέμων· sed quædam exempll. habent εἶως. [Quod pronunciandum, ut alibi sæpe apud Homerum, εἶος. Aliis ejusdem locis ἕως est monosyllabum, ut Od. B, 148 : Τὼ δ' ἕως μέν ῥ' ἐπέτοντο.] Apud Eundem Il. H, [264] itidem pro Donec, Usquedum, Quoad : Ἀλλ' ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν, ἕως ἐπῆλθον Ἐς ποταμόν. [Et similiter alibi. Cum præsenti, de quo infra HSt., Od. P, 390 : Εἶως μοι Πηνελόπεια ζώει ἐνὶ μεγάροις· X, 106 : Εἶως μοι ἀμύνεσθαι πάρ' ὄτοτοί.] Utitur etiam sequente adverbio τόφρα, et ei respondente. Exemplum hujus usus habemus [Il. Σ, 15 : Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε, τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ... Φ, 602;] Od. M, [328] : Οἱ δὲ ἕως μὲν σῖτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυθρὸν, Τόφρα βοῶν ἀπέχοντο, Quamdiu habuere frumentum et vinum, tamdiu ab esu boum abstinuerunt. Vel, Dum habuere frumentum et vinum, tantisper abstinuere. Vel, Abstinuere tantisperdum habuere. Vel, Tamdiu abstinuerunt, quoad habuerunt : (nisi adverbium Quoad, præcedente Tamdiu, futuro potius gaudere existimandum sit). Vel, Abstinuerunt interim dum habuerunt; sive brevius, Dum habuerunt. Possis vero et illud adverbium Donec hic usurpare : sequendo Ovidium præsertim. Ceterum quod ad prioris versus scripturam attinet, sciendum est scribi etiam Οἱ δ' εἶως pro Οἱ δὲ ἕως : ap. Eust. vero, ubi verba contextus affert, Οἱ δ' ἕως : sed hanc scripturam rejiciendam, ex reliquis duabus alteram eligendam esse dico. [Præcedente τόφρα Od. B, 78 : Τόφρα γὰρ ἂν κατὰ δῆτα ποτιπτυσσοίμεθα μύθῳ χρήματ' ἀπαιτίζοντες, ἕως κ' ἀπὸ πάντα δολείη. Sequente τέως Od. Δ, 90 : Ἕως ἐγὼ ... ἠλώμην, τέως μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἔπεφνεν. Atque ita vel similiter apud ceteros poetas omnes.] Nunc ad exempla ex soluta oratione sumpta venio. Synes. : Δύο ἕξῆς ἐπιμείναντες ἡμέρας, ἕως ἂν ἀφυβρίσῃ τὸ πέλαγος, Donec mare desævisset, Dum desævisset. Ubi observa etiam ἐπιμείναντες, sequente isto adverbio ἕως : sicut in eo Hom. l., quem primum protuli, legitur μένωμεν, sequente hoc eod. vocab. Plut. Artox. [c. 29] : Ὑπ' ὀργῆς ἀναστάντα καὶ σπασάμενον τὸν ἀκινάκην, τύπτειν, ἕως ἀπέκτεινεν. Apud Eund. cum præsenti indicativi, in Lycurgo [c. 29] : Ἕως ἐπάνεισιν ἐκ Δελφῶν αὐτὸς, οὐδὲν ἄλλασσειν. Cum optativo etiam, ut ap. [Hom. Od. E, 386 : Ὦρσε δ' ἐπὶ κραιπνὸν βορέην, ἕως ὄγε Φαιήκεσσι ... μιγείη·] Aristoph. [Ran. 766] : Ἕως ἀφίκοιτο. [Thuc. 3, 95 : Ἕως καταβαίη ἐς Φωκίδα· 102 : Ἡσύχαζε ἕως ἔδει βοηθεῖν.] Quibus omnibus in ll. commode redditur Donec, Quoad, sicut et in illo Synesii, quum itidem convenire non possit Quamdiu. Quæ interpret. alioqui plerisque locis convenit, ubi tamen reddi etiam possit Tantisperdum, Interim dum. Hac autem in signif. jungitur ἕως vel indicativo vel subjunctivo : Dem. [p. 15, 5] : Ἕως ἐστὶ καιρὸς, ἀντιλάβεσθε τῶν πραγμάτων. Tale est [Synesii Epist. 44] : Ἕως ἐμπνεῖ τε καὶ δύναται, Quamdiu spirat et potest. Sic ap. Jo. 12, [36] : Ἕως τὸ φῶς ἔχετε, πιστεύετε εἰς τὸ φῶς. Præcesserat autem, Περιπατεῖτε ἕως τὸ φῶς ἔχετε. Sic ap. Gregor. Naz., Ἕως εἶ, Quamdiu es. [Omisso verbo Thuc. 7, 47 : Ἕως ἔτι τὸ πέλαγος οἷόν τε περαιοῦσθαι· 8, 40 : Ἕως ἔτι ἐλπίς. Xen. Cyrop. 7, 1, 18 : Ἕως ἔτι σοι σχολή. Plato Leg. 7, p. 789, E : Ἕως ὑγρόν.] Nec tantum præsenti indicativi, sed ejus quoque imperfecto junctum reperitur : ut, Ἕως περιῆν, Synes. Sic, Ἕως ἔζη, Aristot. Et cum aoristo, Dem. [p. 241 fine] : Ἕως Θετταλίαν ὑπὸ Φιλίππῳ ἐποίησαν. Sed et constructionis cum subjunctivo multa exempla inveniuntur. Herodot. [3, 134] : Νῦν γὰρ ἄν τι καὶ ἐπιδέξαιο [ἀποδέξαιο] ἔργον, ἕως νέος ἦς [sic Ald., quod dudum in εἶς mutatum ex codd.], Quamdiu es juvenis, pro ἕως νέος εἶς, s. εἶ. Sic Greg. Naz. : Καταγελῶνται δὲ πρὸς τὸ παρὸν εὐσεβεῖς, ἕως ἡ χρηστότης τοῦ Θεοῦ κρύπτηται, Interim dum bonitas Dei occultatur, s. clementia Dei : pro κρύπτεται. [Qui modus necessarius in tali loco, in quo solœcus esset conjunctivus.] Sæpius tamen sequente particula ἄν : et tunc rarius subjunctivus pro indicativo positus dici potest. Demosth. Phil. 4, [p. 135, 1] : Οὐδὲν ἔστ' αὐτῷ βιβαίως ἔχειν, ἕως ἂν ὑμεῖς δημοκρατῆσθε. Hoc equidem in loco subjunctivus pro indic. positus existimari queat, nisi quis malit dictum esse ἕως ἂν δημοκρατήσεσθε pro ἕως δημοκρατήσεσθε. Cui tamen ego facile assentiar, quum præcedat ἔστ', quod valet ἐστὶ, non ἔσται. [Æsch. Ag. 1435 : Οὔ μοι φόβου μέλαθρον ἔλπις ἐμπατεῖν, ἕως ἂν αἴθῃ πῦρ ἐφ' ἑστίας ἐμῆς Αἴγισθος. Soph. Phil. 1000 : Οὐδέποτέ γ', ... ἕως ἂν ᾖ μοι γῆς τόδ' αἰπεινὸν βάθρον.] At vero in his Greg. Naz. verbis, Οὐ γὰρ περὶ ὀνομάτων ζυγομαχήσομεν, ἕως ἂν πρὸς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν αἱ συλλαβαὶ φέρωσι, quum præcedat futurum, non videtur ita commode dici potuisse φέρουσι : sed esse potius Quamdiu ferent, quam Quamdiu ferunt. Affertur alioqui ex Eod. pro indicativo, sed cum negatione : Ἕως ἂν μὴ λέγωνται, Tantisper dum non dicuntur. Item, Ἕως ἂν μηδεὶς πείθῃ με λόγος. (At vero cum hac particula simul et cum indicativo, allatus ex Eod. hic l., Ἕως δ' ἂν μὴ τοῦτο δειχνύεις, οὐδὲν τῷ περιληπτικῷ βοηθῇ πρὸς ἀσέβειαν, Indignus est qui aliis ad-

jungatur, quum διωκνῆς reponendum esse, nemo vel A
paululum in hac lingua versatus, ignorare possit, aut certe debeat. [Relinquenda vero hæc constructio recentissimis, velut schol. Eur. Phœn. 649 Matth. : Ἕως ἂν ὡραῖον τὸ βρέφος γενήσεται, aut Theodoro Stud. p. 345, E : Ἕως ἂν σὺν πάρεστιν.]) Sæpe et cum aoristo conjunctivi : et tum nullo pacto hic modus indicativi usum habere dici potest, neque, Latine interpretando, in eum resolvi; atque adeo adverbio Donec, Usquedum, Quoad, reddi debet, potius quam illo Quamdiu, Interim dum. [Hom. Il. Γ, 291 : Μαχήσομαι, εἵως κε κιχείω· Ω, 183 : Ὅς σ' ἄξει, εἵως κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πελάσσῃ. Æsch. Prom. 809 : Τοῦτον παρ' ὄχθας ἕρπ', ἕως ἂν ἐξίκῃ καταβασμόν. Soph. Trach. 148 : Ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον ἐς τοῦθ' ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ κληθῇ.] Matth. 5, [26] : Οὐ μὴ ἐξέλθῃς ἐκεῖθεν ἕως ἂν ἀποδῷς τὸν ἔσχατον κοδράντην· quæ verba habet et Lucas [12, 59], nisi quod pro ἂν post ἕως ponit οὗ. Id. Matth. [10, 11] : Κἀκεῖ μείνατε ἕως ἂν ἐξέλθητε. Habenturque eadem et ap. Marcum [6, 10], nisi quod ἐκεῖ
pro κἀκεῖ, et μένετε pro μείνατε legitur. [Cum optativo B
et particula κε Hom. Od. B, 78, loco supra citato. De qua constr. plura v. in Ἄν.] Verum et absque particula ἂν, [Soph. Aj. 555 : Ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθῃς· Phil. 764 : Ἕως ἀνῇ τὸ πῆμα ... σῶζ' αὐτά· Eryx. p. 392, C : Ἕως τις αὐτοὺς πανοῦλ ἐξέλῃ.] Lucas [17, 8] : Ἕως φάγω καὶ πίω. Sic et ap. Marcum [6, 45] : Ἕως αὐτὸς ἀπολύσῃ τὸν ὄχλον (at Matth. [14, 22] interjicit particulam οὗ inter ἕως et αὐτός : de quo usu postea dicetur). Non ignoro tamen, adhiberi interpretationi hujus loci verbum præsentis temporis; atque adeo posse adhiberi non nego : sed hoc addo, quum redditur, Dum dimitteret turbam : perinde sonare ac si diceretur Dum dimisisset. Affertur ἕως ἂν junctum etiam infinitivo pro Quamdiu, in VV. LL. Ἕως ἂν μάχεσθαι, Quamdiu pugnat. Sed horum verborum auctor tacetur. [Cum infinitivo sine ἂν (quod addi non posse infinitivo moneri non opus est) Suidas in Ἰλυσπώμενον, ubi l. Æliani N. A. 8, 14 reddit : Εἰς τέλμα βοῦν ἐμπε-
σόντα καὶ ἰλυσπώμενον ἕως τεθνάναι. Galenus vero vol. C
12, p. 480 : Εἶτα ἐναντία κειμένη γνάθων παρειὰς καὶ ἐπὶ βρέγμα κατὰ τῆς προσεμβεβλημένης, ἕως χίασμα γίγνεσθαι, scripserat, ut videtur, ὡς.]

‖ Ἕως ἂν redditur etiam Quin, in isto Matthæi l. [10, 23] : Ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ τελέσητε τὰς πόλεις τοῦ Ἰσραὴλ, ἕως ἂν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, Non feceritis finem peragrandi (ita enim existimo reddi apte posse verbum τελέσητε) urbes Israelis, quin venerit filius hominis. Ex Gregor. Naz. autem in VV. LL. affertur, Ἕως ἂν φέρησθε, pro Modo s. Dummodo eatis. Item, Ἕως ἂν ἀναφέρηται (non nominato auctore), pro Siquidem refertur. Sed si loci isti a nobis adirentur (quod fieri non potest, donec fuerint indicati), minime talem expos. poscere comperiremus, ut opinor : aut certe minime illis necessariam esse.

‖ Ἕως ap. Hom. interdum non est Interim dum, sed simpliciter Interim; vel, Ad tempus aliquod : ita ut dici possit locum occupare alterius particulæ τέως, quæ huic respondet. Il. M, [142] : Οἱ δ' ἤτοι εἵως μὲν
ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς Ὄρνυον ἔνδον ἐόντες ἀμύνασθαι περὶ D
νηῶν· Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχή τε φόβος τε. Ubi Eust. vocem istam ἕως exp. τέως, item πρὸς τὸ παρόν; nec non πρὸς ὥρας τινάς. Utitur, inquit, vocabulo ἕως, sicut et alibi, pro τέως et πρὸς τὸ παρόν : dicit enim, Ὡς οἱ Λαπίθαι ἕως μὲν (i. e. πρὸς ὥρας τινὰς) ὤρνυον Ἀχαιοὺς ἀμύνασθαι περὶ νηῶν· ἐπεὶ δὲ Τρῶας ἐνόησαν κτλ. [Od. Γ, 126 : Ἔνθ' ἤτοι εἵως μὲν ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δίχ' ἐβάζομεν οὔτ' ἐνὶ βουλῇ ... Αὐτὰρ ἐπεὶ κτλ. Unde corrigendi videntur libri Apoll. Rh. 3, 1326 : Οἱ δὲ τέως μὲν δὴ περιώσια θυμαίνεσκον, ubi meliores οἱ δή τοι εἵως μὲν δὴ π. Legendum Οἱ δ' ἤτοι εἵως κ. θ.] Talis est hujus particulæ usus Il. N, ubi tamen non sequitur αὐτὰρ, quod ei respondeat, sed ἀλλ' ὅτε δή. Loci illius verba sunt hæc [145] : Ὡς Ἕκτωρ, εἵως μὲν ἀπείλει μέχρι θαλάσσης Ῥεῖα δ' ἐλεύσεσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν, Κτείνων· Ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῇς ἐνέκυρσε φάλαγξι, Στῆ ῥα μάλ' ἐγχριμφθείς, ubi idem gramm. exp. τέως et μέχρι τινός. Quibus verbis illud expositum

habemus ab eod. Eust. Il. O, [277] ubi rursum τῷ ἕως redditur Αὐτὰρ ἐπεί. [P, 727 : Ἴθυσαν δὲ κύνεσσιν ἐοικότες, οἵτ' ἐπὶ κάπρῳ βλημένῳ ἀΐξωσι πρὸ κούρων θηρητήρων· ἕως μὲν γάρ τε θέουσι διαρραῖσαι μεμαῶτες· ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐν τοῖσιν ἑλίξεται, ἂψ ἀνεχώρησαν. Et ib. 737. Od. B, 148.] Eundem usum et in aliquot aliis hujus poetæ ll. habet. [Sequente δὲ Il. A, 193 : Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε ..., ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, ἦλθε δ' Ἀθήνη· K, 507 : Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα, τόφρα δ' Ἀθήνη ... προσέφη Διομήδεα· Λ, 411, O, 539. Od. Δ, 120 : Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο ... ἤλυθεν.] An autem et in soluta oratione receptus sit, nondum mihi constat; sed vel nullum vel perrarum esse arbitror. [Ex Herodoto 1, 86 citat Eust. Il. p. 80, 42. Utebatur enim codice qui exhiberet quod nunc nonnisi in duobus reperitur : Κροῖσον δὲ ἕως μὲν σιγὴν ἔχειν εἰρωτώμενον, legiturque iterum in uno eorum et alio libro 2, 169, ubi ceteri : Ἐνταῦθα δὲ τέως μὲν ἐτράπετο ἐν τοῖσι βασιληΐοισι ... τέλος δὲ κτλ., sed ἕως valde commendatur consensu librorum in eodem 8, 74 : Ἕως μὲν δὴ αὐτῶν ἀνὴρ ἀνδρὶ παραστὰς σιγῇ λόγον ἐποιέετο, θῶμα ποιεύμενοι τὴν Εὐρυβιάδεω ἀβουλίην, ut, nisi idem formæ τέως usus et apud Herodotum et apud Homerum extra dubitationem positus esset, præferenda videri posset forma exquisitior.]

‖ De ἕως juncto alicui adverbio. Ἕως sibi adjunctum habet interdum adverbium aliquod, vel cui temporis significatio vel cui alia inest. Tunc autem sonat Usque, s. Usque ad : veluti quum dicitur ἕως ὅτε : sonat enim ad verbum, Usque ad quando, sive Usque ad quum. I. e. Usque ad id tempus quo. Tale est ap. Latinos Usquedum, Quousque; sed hoc interrogative potius usurpatur, pro ἕως πότε, ut mox docebo. Legitur Ἕως ὅτε ap. Xen. Cyrop. 5, p. 70 meæ ed. [1, 25] : Καὶ γὰρ εἰς Πέρσας ὅτε παρ' ἡμῶν ἀπῄεις, τίς Μήδων ἢ νέος ἢ γέρων σοῦ ἀπελείφθη τοῦ μή σοι ἀκολουθεῖν, ἕως ὅτε Ἀστυάγης ἡμᾶς ἀπέστρεψεν; Ubi certe ἕως ὅτε non aliud est quam Donec, Quoad : et ita ἕως ὅτε est pro ἕως simpliciter. Vacare tamen non videbitur ὅτε, si ἕως ὅτε reddamus Usque dum : tanquam adverbio Usque, respondente illi ἕως : at Dum, huic ὅτε. Sed prætereundum non est, ap. Xen. legi etiam Εἰς ὅτε pro ἕως ὅτε : habetque illam lectionem margini ascriptam mea edit. [et præstant libri optimi : sed alii nonnulli ἔστε, ut ἕως ὅτε quidem fide careat. Quod relinquendum recentioribus, ut Zosimo 1, 5, 3 : Ἕως μὲν ὅτε τὰ τῆς ἀριστοκρατίας ἐφυλάττετο. Thucydidi 4, 117, male infertur in schol. Aristoph. Pac. 478.] Illud autem alterum Ἕως πότε frequentiore in usu est : quod interrogative ponitur, sonatque itidem q. d. Usque ad quando : accipiendo sc. Quando interrogative, non autem ut supra, quum interpretarer ἕως ὅτε. [Usque, Quousque, Gl.] Ap. Matth. [17, 17], Marc. [9, 19], et Luc. [9, 41], Ἕως πότε ἔσομαι πρὸς ὑμᾶς; (ap. Matth. μεθ' ὑμῶν.) Et, Ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; Sic ap. Jo. 10, [24] : Ἕως πότε τὴν ψυχὴν ἡμῶν αἴρεις; [Nehem. 2, 16 : Ἕως τότε οὐκ ἀπήγγειλα.] Jungitur et aliis temporis adverbiis. Legitur enim Ἕως νῦν, q. d. Usque nunc, ad nunc. (Pro quo dicitur et ἕως τοῦ νῦν.) Item, Ἕως ἄρτι, ap. Jo. non semel [Ep. 1, 2, 9]. Quin etiam Ἕως σήμερον, ap. Paulum. (Pro quo dicitur etiam ἕως τῆς σήμερον : vel ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας.) [Compendiario loquendi genere Thuc. 3, 108 : Ἡ μὲν μάχη ἐτελεύτα ἕως ὀψέ. Sed libri nonnulli ἕως ἐς, plures ἐς, usitata Thucydidi formula quum in præpositione tum in verbo, ut diximus in Εἰς p. 298, A, et dicemus in Τελευτάω, atque haud dubie hic quoque ei restituenda.] Nec vero cum adverbiis duntaxat quæ temporis signif. habent, sed et cum adverbiis loci, atque aliis : ut Ἕως ὧδε ap. Luc. [23, 5, Symmach. Job. 38, 11] : et Ἕως ἔξω τῆς πόλεως, ap. Eund. Item cum ἄνω et κάτω, Jo. 2, [7] : Καὶ ἐγέμισαν αὐτὰς ἕως ἄνω. Matth. 27, [51] et Marc. 15, [38] : Ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω. His adde ἕως ἔσω, ex Marco 14, [54] : Καὶ ὁ Πέτρος ἀπὸ μακρόθεν ἠκολούθησεν αὐτῷ ἕως ἔσω εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως, ubi pro supervacaneo haberi possit istud adv. ἔσω, ideoque non male ab Erasmo prætermissum fuit : ita interpretante, Et Petrus eminus sequebatur illum, donec (venisset) atrium summi sa-

cerdotis. Vetus Interpres omnino ad verbum, Secutus est eum usque intro in atrium. Sed dure hoc dici videtur Latine; ideoque aut omittendum et ipse hoc adverbium ἕως censuerim, aut permutato ordine dicendi, Secutus est intro usque in atrium : ut habet novissima Interpretatio. [Eust. ad Dionys. 924 : Ὅρα ἕως ποῦ παρατείνειν βούλεται τὴν Συρίαν. Cum numerali Matth. 18, 21 : Ἕως ἑπτάκις. Nicetas Chon. p. 76, B : Ἕως σφόδρα. Anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 627, 13 : Οὐ μόνον παρηνόμουν ὑπερηφανίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἕως σφόδρα.] Item cum præp. εἰς : Ἕως εἰς Βηθανίαν, Luc. 24, [50]. Tale est ap. Polyb. [1, 11, 14] : Ἕως εἰς τὸν χάρακα, Usque ad vallum. [Alia ejusdem exx. v. in Indice Schweigh. De tempore Levit. 23, 14 : Ἕως εἰς αὐτὴν τὴν ἡμέραν ταύτην. De loco Maccab. 1, 2, 58 : Ἠλίας ἐν τῷ ζηλῶσαι ζῆλον νόμου ἀνελήφθη ἕως εἰς τὸν οὐρανόν. Ἕως πρὸς Genes. 38, 1 : Ἀφίκετο ἕως πρὸς ἄνθρωπόν τινα Ὀδολλαμίτην.]

|| De ἕως adjunctum habente genitivum. Ἕως genitivo quoque jungitur, valens itidem Usque. Et interdum quidem vacat gen., veluti quum dicitur Ἕως οὗ : neque enim aliud est ἕως οὗ, quod ad verbum sonat Usquequo [Quoadusque, Quatenus add. Gl.], quam ἕως simpliciter, ut ex quibusdam ll., quos in Ἕως attuli, patere potest. Frequens est autem ἕως οὗ, in N. [et V.] T. : Matth. 13, [33] et Luc. 13, [21] : Ἕως οὗ ἐζυμώθη ὅλον, Donec. Et cum conj., 24, [19] : Ἕως οὗ ἐνδύσησθε δύναμιν ἐξ ὕψους· 12, [59] : Ἕως οὗ καὶ τὸ ἔσχατον λεπτὸν ἀποδῷς. Item, Ἕως οὗ τελεσθῇ. Sic Greg. Naz. : Ἕως οὗ καταπαύσῃς. Est autem antiquus hic adverbii cum isto genitivo usus; quippe qui et ap. Herodotum inveniatur. Ex eo enim affertur, Ἕως οὗ ἀπέδεξαν. [Ex 2, 143 : Διεξιόντες διὰ πασέων ἕως οὗ ἀπέδεξαν ἁπάσας αὐτάς. Quod Koenius ad Gregor. p. 472 suspicatus erat ἑῷ δ, exhibuit Bekkerus. Sed quum ἑῷ οὗ sit in Sancroftiano ap. Gaisf., tenendum hoc erit, quamdiu non aliis locis, in quibus ἑῷ οὗ legitur pro ἑῷ δ, idem restituendum esse constiterit. Ἕως οὗ vero Herodoto non magis tribuendum, quam Xenophonti Anab. 4, 8, 8 : Ἕως οὗ ἐπὶ τὰ Κόλχων ὄρια κατέστησαν, ubi οὗ delevi auctoritate libri optimi. Nec Macho ap. Athen. 13, p. 583, C, scripserat quod est in libris : Περίμενε τοίνυν καὶ σὺ, φησὶν, ἕως ἂν οὗ (al. οὐ) βινητιάσω, ubi αὗ restituit Jacobsius. Habet vero Dioscor. 5, 92 : Τρίβε ἕως οὗ γλοιωθῇ. Plut. Inst. Lac. p. 240, B : Ἕως οὗ ... ἐτυραννεύθησαν. Sine verbo in inscr. Olbiopol. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2058, B, p. 119, 4 : Τοῦ μέρους ..., τοῦ κατὰ τὸ πρότερον ὑπάρχον ἰχθυοπωλίον ἕως οὗ ὁ ἥρως ὁ Σωσίας.] In iisdem N. [pariterque V.] T. scriptis invenitur aliquoties Ἕως ὅτου : quod ὅτου nihil aliud est quam οὗ. Poniturque ἕως ὅτου interdum pro Donec, i. e. Usquedum, Quousque; interdum pro Quamdiu, s. Tantisperdum. [Dum, Adhuc, Gl.] (Habet tamen et hunc usum alicubi particula Donec, uti dixi antea : sed vicissim Quamdiu iis omnibus ll. adhiberi non potest quibus convenit Donec.) Luc. 22, [18] : Ἕως ὅτου ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἔλθῃ, Donec venerit, Usque dum venerit. 18, [16] : Ἕως ὅτου πληρωθῇ· et [15, 8] : Ἕως ὅτου εὕρῃ, Donec invenerit. (Pro quo dicit etiam ἕως εὕρῃ, sine genit.) At vero ap. Matth. 5, [25] : Ἕως ὅτου εἶ ἐν τῇ ὁδῷ μετ' αὐτοῦ, Quamdiu es in via, Tantisper dum es in via. Legitur et ap. Dem. [p. 931, 17] ἕως ὅτου pro Donec, ubi scribit, Ἕως ὅτου κομισαίμεθα τὰ ἡμέτερα αὐτῶν. [Ὅτου nonnisi paucis neque optimis in libris omissum et agnitum a grammat. in Bekkeri Anecd. p. 145, 4, nihilo minus dubitari non potest quin recte jam Reiskius secluserit. Non melioris fidei ex. est Sophoclis ap. Pollue. 7, 24, verba sententia destituta afferentem, Ἕως ὅτου κριθώσης ὄνου (al. κριθώτης ὄνος).] Legitur etiam ἕως τίνος, ubi subaudiri puto χρόνου : valetque ἕως τίνος cum hac subauditione, i. q. ἕως ὅτε : sed ἕως τίνος melius respondet Latino adverbio Quousque : pro quo et Quonam usque legitur. [Exod. 16, 28 : Ἕως τίνος οὐ βούλεσθε εἰσακούειν τὰς ἐντολάς μου; Num. 14, 11 : Ἕως τίνος παροξύνει με ὁ λαὸς οὗτος;] At vero Ἕως τινὸς, ut dicitur μέχρι τινὸς, significabit Usque ad aliquod tempus, Usque ad certum aliquod temporis spatium. [Quamdiu, Quoad, Gl. Polyb. 3, 93, 9 : Ἕως μέν τινος συνεργεῖν παρεκελεύετο τοῖς ἐλαύνουσιν.] Possunt tamen et aliter quam de tempore usurpari, ut ἕως τινὸς in VV. LL. redditur Usque ad aliquem terminum, quamvis absque auctoris nomine. His subjungo Ἕως τούτου, Huc usque, Luc. 22, 51 : Ἔᾶτε ἕως τούτου, ubi fortasse non male sejungeretur ἕως τούτου ab ἔᾶτε. Ap. Aristot. huic ἕως τούτου respondet ἕως, redditurque ἕως τούτου, Eatenus : at ἕως, Quatenus : H. A. 9, [46] : Ἕως τούτου προέρχεται, ἕως ἂν ὁ μυκτὴρ ὑπερέχῃ αὐτοῦ, Eatenus mergitur, quatenus ejus promuscis extat. [Polyb. 9, 36, 1 : Περὶ τῶν κατ' Ἀντίγονον ἕως τούτου βούλομαι ποιήσασθαι τὴν μνήμην ἕως τοῦ μὴ δόξαι καταφρονεῖν. Pro quo 5, 10, 3 : Μέχρι τούτου πολεμῶν καὶ φιλονεικῶν, ἕως τοῦ λαβεῖν ἀφορμάς. Cum plur. Reg. 2, 7, 18 : Τίς ὁ οἶκός μου, ὅτι ἠγάπησάς με ἕως τούτων; Ἕως τοῦ, Quamdiu, fortasse pro ἕως οὗ, et Ἕως τοσούτου, Tamdiu, Gl.] De tempore usurpatur et quum dicitur, Ἕως τῆς σήμερον, vel Ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας, Usque in hodiernum diem : pro quo et ἕως σήμερον attuli supra. Tale est ἕως τοῦ νῦν ap. Matth. et Marc. (pro quo et ἕως νῦν invenitur.) Ejusdem classis est Ἕως ὥρας ἐννάτης, ap. Matth., Marc., Luc. Quibus addi potest, Ἕως ἑσπέρας, Usque ad vesperam : Act. 28, [23] : Ἀπὸ πρωῒ ἕως ἑσπέρας. Potest vero ἕως et plerisque nominibus junctum, temporis signif. non habentibus, ad tempus referri : ut Matth. 2, [15] : Ἕως τῆς τελευτῆς Ἡρώδου, Usque ad mortem Herodis, i. e. Usque ad mortis tempus. Sic [1 Cor. 16, 8] : Ἐπιμενῶ δὲ ἐν Ἐφέσῳ ἕως τῆς πεντηκοστῆς. Sed non magis novus hic usus particulæ ἕως in Græco sermone, quam in Latino particulæ Usque, videri potest. [Lex ap. Æschin. p. 3, 18 : Ἕως τοῦ ἀποτῖσαι εἰρχθήτω.] Minus frequens est in hac signif. cum nomine proprio, ut [Matth. 11, 13], Ἕως Ἰωάννου, Usque ad tempus Joannis, s. tempora. [Photius Bibl. p. 9, 41 : Ὧν (βίβλων) τὴν μὲν ἀπὸ Μαρκιανοῦ ἄρχεσθαι, καταλήγειν δὲ ἕως Ζήνωνος.] Jungitur denique ἕως et aliis quibuslibet genitivis, nihil commune cum hac temporis signif. habentibus : in N. T. præsertim, ut Matth. 11, [23] : Καὶ σὺ Καπερναούμ, ἡ ἕως τοῦ οὐρανοῦ ὑψωθεῖσα, ἕως ᾅδου καταβιβασθήσῃ· Luc. 4, [29] : Ἕως τῆς ὀφρύος τοῦ ὄρους· 2, [15] : Ἕως Βηθλεέμ. [Polyb. 1, 18, 2 : Οὐκ ἀντεξήεσαν οἱ Καρχηδόνιοι πλὴν ἕως ἀκροβολισμοῦ· 3, 27, 7 : Καρχηδονίοις πόλεμον ἐξενέγκαντες ἕως δόγματος· 5, 109, 2 : Οὐχ ὡς πρὸς ναυμαχίαν, ἀλλὰ μᾶλλον ἕως τοῦ παρακομίζειν στρατιώτας· 10, 22, 7 : Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἕως λόγου τὸ τοιοῦτον ὑπέδειξε.] Ceterum quum ἕως τοῦ θανάτου s. ἕως τῆς τελευτῆς interdum sonet Usque ad tempus mortis, (ut in loco qui paulo ante productus fuit,) sciendum est nihil aliud significare interdum quam quod verba sonant : sc. Usque ad mortem : ut Matth. 26, [38] et Marc. 14, [34] : Περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχή μου ἕως θανάτου. Sic et ap. Lucill. Epigr. p. 140 meæ ed. [Anth. Pal. 11, 76, 4] : Καὶ σὺ γάρ, ὡς Νάρκισσος, ἰδὼν τὸ πρόσωπον ἐναργές, Τεθνήξῃ, μισῶν σαυτὸν ἕως θανάτου. [Interdum vero est Letaliter. Joann. 4, 9 : Εἰ σφόδρα λελύπησαι σὺ ἐπὶ τῇ κολοκύνθῃ. Καὶ εἶπε, Ἕως θανάτου λελύπημαι. Esai. 38, 1 : Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐμαλακίσθη Ἐζεκίας ἕως θανάτου. | Post ἕως, ut post πρίν, interdum sequitur part. γε. Soph. Phil. 1000 : Οὐδέποτέ γ'... ἕως ἂν ᾖ μοι γῆς τόδ' αἰπεινὸν βάθρον. Libri nonnulli ἕως γ' ἂν, repetita fortasse e proximo versu particula. Plat. Reip. 1, p. 345, D : Ἕως γ' ἂν μηδὲν ἐνδέῃ. V. infra in forma Ἄς. Vel δή, ut Xenoph. H. Gr. 9, 4, 4, Sæpius, ut post ἄχρι et μέχρι, part. καί. Aristot. De plantis 1, p. 816, 20 : Συνεχὴς ἕως καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ὥραν τῆς φθορᾶς. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2448, III, p. 363, 29 : Τὰ μὲν θήλεια ἕως καὶ ᾗ. Strabo 2, p. 135 : Ἀπὸ δύσεως ἕως καὶ ἀνατολῆς ἀντιπεριισταμένου τοῦ φωτός. Eust. ad Dionys. 135 : Πρὸς βορρᾶν ἕως καὶ εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς· 331, 803, et alibi. Et περ, ut ap. Thuc. 7, 19 : Ἕωσπερ... ἀπῆραν. Xenoph. Cyrop. 7, 5, 39 : Ἕωσπερ ἔρθασεν ἐσπέρα γενομένη· H. Gr. 6, 5, 12 : Ἕωσπερ αὐτοῦ διέτριβεν· 7, 2, 23 : Ἕωσπερ ἐτειχίζετο τὸ τεῖχος, ut librorum emendavi scripturam ἕως περιετ., Demosth. p. 791, 13; 1257, 11, Plat. Phædr. p. 243, E, aliisque multis locis. Vel aliud quodpiam voc., ut ap. Cosmam Indicopl. p. 113, D : Ἕως πάλιν τοῦ αὐτοῦ Ὠκεανοῦ, Καὶ ἕως pro ἕως est in Chron. Pasch. p. 719, 10 : Ἀπὸ

τῆς λεγομένης Πολυανδρίου πόρτας καὶ ἕως τῆς πόρτας τοῦ Πέμπτου· 15 : Ἀπὸ βραχιαλίου καὶ ἕως βραχιαλίου. ‖Cum accusativo etiam conjungunt recentissimi. Heliodor. De chrysop. in Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 122, 143 : Ἀρθεὶς ἕως τε ὕψος ὄμβρος ἔσομαι. Georg. Syncell. p. 7, A : Ἀπὸ κθ' τοῦ Φαρμουθὶ ἕως τὰς κη' τοῦ Παχὼν μηνός, et ib. B, C, etc. (Schol. vet. Apoll. Rh. 4, 834 : Ἕως χιλια στάδια, ubi μέχρις ἑνὸς σταδίου Paris., citat Schæfer.) Cum utroque casu Chron. Pasch. p. 403, 23 : Ἕως τοῦ παρόντος ια' ἔτους Τιβερίου Καίσαρος καὶ τὴν καταρχὴν τοῦ σωτηρίου κηρύγματος· 526, 14 : Ἕως ν' ἔτους τοῦ Ὀζίου ἦγουν τὴν πρώτην Ὀλυμπιάδα.]

‖ At vero Ἕως pro ὡς, poeticum est omnino; facitque hic usus vocabuli illius ἕως, ut magis etiam credibile sit ipsum ex eo esse factum: quam ego derivationem sequens, illud huic subjunxi. Eust. quidem certe tanquam pro certa et confessa deductionem istam habet, appellans adjectionem hanc, literæ ε pleonasmum. Nam in Hom. Il. Π, [208]: Νῦν δὲ πέφανται Φυλάκιδος μέγα ἔργον, ἧς τὸ πρίν γ' ἐράασθε, ita dictum esse ἧς, ut alibi ἕως, pro ὡς, per Atticum literæ ε pleonasmum, tradit. [Dignum quod cum hoc commento comparetur est ἧς pro ἕως positum in libello post Chron. Pasch. p. 474, vol. 2, p. 210 meæ ed. : Εἰσὶν οὖν ἀπὸ τῆς α' ἐπινεμήσεως ἧς τούτου ἔτους ... ἔτη ζ'.] At alibi tamen non quodvis ὡς, sed id quod certam quandam signif. habet (sc. hujus ipsius ἕως), huic particulæ originem dedisse arbitratur. Siquidem in Od. P, 358 : Ἥσθιε δ' ὡς ὅτ' ἀοιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄειδεν, annotat, ὡς ὅτ' ἀοιδὸς esse pro ἕως ὅτου, et videri istud ὡς, esse πρωτότυπον illius ἕως, cui Attice præfixum fuerit ε. Sed venio ad ejusdem poetæ locos, ubi illud ἕως pro ὡς usurpat. Legimus Od. T, 363 : Ὅσσα σὺ τῷ ἐδίδως, ἀρώμενος ἕως ἵκοιτο, Γῆράς τε λιπαρὸν θρέψαιό τε φαίδιμον υἱὸν, ubi idem schol. ἕως ἵκοιτο inquit pro ὅπως, nunc quoque Attice; nam τὸ κοινὸν esset, ὡς ἵκοιτο, i. e. ἵνα καταλάβῃ. In Δ, [801] habetur, Πέμπε δέ μιν πρὸς δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο, Εἵως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην γοόωσαν Παύσειε κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος· ubi idem schol. [et Eustath.] annotat, εἵως esse pro ὅπως, et ex ὡς fieri per pleonasmum ἕως atque εἵως. Sed eo in loco multa exempll. habere εἵπως sciendum est: quam etiam scripturam loco illi posse convenire nemo, ut opinor, negarit. [Εἵως agnoscit Eust. etiam Z, 80 : Δῶκεν ... ἔλαιον, εἵως χυτλώσαιτο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν, et ubi Εἵπως præfixum scholio (sed Barnes. ex cod. εἵως) I, 376 : Καὶ τότ' ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς, εἵως θερμαίνοιτο. ‖ Ηως pro ἕως, Donec, scriptum in pap. Ægypt. apud Forshall. *Description of the Greek Papyri in the Brit. Mus.* part. 1, III, 31, p. 16; XIV, 5, p. 39; XX, 42, 51, p. 51.]

[‖ Forma Dorica est Ἄς. De qua HSt. :] Ἀς Hesych. affert pro ἕως, ὅπως, μέχρι [recte cod. μέχρι] οὗ. Sed suspectum est. [Pind. Ol. 11, 53 : Πρόσθε γὰρ νώνυμνος, ἃς Οἰνόμαος ἄρχε, βρέχετο πολλᾷ νιφάδι. Aristoph. Lys. 173 : Οὐχ ἃς σποδᾶς (l. πόδας) γ' ἔχωντι ταὶ τριήρεες καὶ τἀργύριον (l. τὠργύριον) τῶδυσσον ἢ παρὰ τᾷ σιῷ. Ubi libri meliores ας vel ἀς sine accentu, probante Bruncekio. V. quæ de hoc l. dixi in Ἔχω p. 2623, D. Tab. Heracl. 2, 52, p. 207 : Τοι δε μισθωσαμενοι καρπευσονται τον ἀει χρονον ϝας κα πρωτγυως ποταγωντι. Epicharmo ap. Athen. 6, p. 236, B : Ἃς κά μ' ἄκρατος οἶνος ἀμφέπῃ φρένας, pro ἃς καμὼν, restituit Toup. ad Theocr. 29, 20, p. 406, post Koen. ad Greg. Cor. p. 188, vindicavitque ἃς κε etiam loco Theocriti, ubi in ὡς κε depravatum erat in edd. præter Aldinam, ut plerisque in libris 14, 70 : Ποιῆν τι δεῖ, ἃς γόνυ χλωρόν. Quem l. de usu hujus formæ ap. Pind. agens spectat Eust. Opusc. p. 57, 12. L. Dind.]

Ἑωσφόρος, ὁ, ἡ, Lucifer [Gl.], Stella auroræ s. lucis prænuntia, unde eam secum ferre creditur. Hom. Il. Ψ, [226]: Ἦμος δ' ἑωσφόρος εἶσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν. Suidas quoque ἑωσφόρον esse dicit ἀνατολικὸν ἀστέρα πρωϊνόν: quem ab Homero dici φέρειν τὴν ἡμέραν, ἀλλ' οὐχὶ τὸν ἥλιον. [Filia Erigeniæ Hesiod. Th. 381. Plato Tim. p. 38, D. Id. Epin. p. 987, B : Ὁ ἑωσφόρος ἕσπερός τε ὢν αὐτὸς Ἀφροδίτης εἶναι σχεδὸν ἔχει λόγον. Plut. Mor. p. 889, B, aliique plurimi. Schol. in Basil. ap. Cramer. Anecd. vol. 3, p. 413, 15 : Ὁ δὲ αὐτὸς ἑωσφόρος καὶ ἕσπερος· καίτοι γε τὸ παλαιὸν ἄλλος ἐδόκει εἶναι ὁ ἑωσφόρος καὶ ἄλλος ὁ ἕσπερος· πρῶτος δὲ Ἴβυκος ὁ Ῥηγῖνος συνήγαγε τὰς προσηγορίας. De accentu paroxyt. Arcad. p. 88, 10. ‖ Formam Ἠωσφόρος (scr. Ἠωσφόρος) cum vulgari memorat Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 97, 4. ‖ Forma Dor. Pind. Isthm. 3, 42 : Ἀωσφόρος θαητός. L. Dind.]

[Ἑωυτοῦ. V. Ἑαυτοῦ.]

Digitized by Google